

Dị Giới Thú Y

Contents

Dị Giới Thú Y	13
1. Quyển 1: – Chương 1: Vượt Thời Gian.	13
2. Chương 2: Cự Long Thụ Thương.	16
3. Chương 3: Cấp Cự Phóng Huyết.	19
4. Chương 4: Thầy Và Trò.	22
5. Chương 5: Hạnh Phúc Hồi Ta Tới Đây.	26
6. Chương 6: Hoàng Cung Dạ Yến (thượng).	29
7. Chương 7: Hoàng Cung Dạ Yến (trung).	31
8. Chương 8: Hoàng Cung Dạ Yến (hạ).	34
9. Chương 9: Ngựa Ở Dị Giới Thể Mà Khác.	37
10. Chương 10: Lửa Lớn.	39
11. Chương 11: Thăng Quan Phát Tài Sao Nhanh Quá.	42
12. Chương 12: Làm Thầy Thiên Hạ.	44
13. Chương 13: Thiên Tài Tế Ty.	46
14. Chương 14: Thầy Và Trò.	49
15. Chương 15: Lại Gặp Phiền Nhiễu.	51
16. Chương 16: Bị Hành Thịch.	53
17. Chương 17: Nghi Hoặc.	57
18. Chương 18: Con Đường Vàng Bạc (thượng).	59
19. Chương 19: Con Đường Vàng Bạc (hạ).	61
20. Chương 20: Dư Ba.	64
21. Chương 21: Quản Gia (thượng).	66
22. Chương 22: Quản Gia (hạ).	68
23. Chương 23: Pháp Thân Xui Xẻo (thượng).	71
24. Chương 24: Pháp Thân Xui Xẻo (hạ).	73
25. Chương 25: Nguyên Nhân.	75
26. Chương 26: Đạt Mã Nhĩ.	78
27. Chương 27: Quyết Đấu (thượng).	80
28. Chương 28: Quyết Đấu (hạ).	82
29. Chương 29: Đây Mới Chính Là Cao Thủ.	84
30. Chương 30: Đức Khắc Bí Ẩn.	86
31. Chương 31: Giao Dịch (thượng).	88
32. Chương 32: Giao Dịch (hạ).	90
33. Chương 33: Câu Chuyện Của Đạt Mã Nhĩ.	92
34. Chương 34: Con Ma Thú Đầu Tiên.	94
35. Chương 35: Lời Mời Đến Từ Long Tộc (thượng).	96
36. Chương 36: Lời Mời Đến Từ Long Tộc (hạ).	98
37. Chương 37: Không Xui Xẻo Như Vậy Chứ.	100
38. Chương 38: Cuộc Chiến Trên Không.	102
39. Quyển 2: Hội Nghị Y Học Ở A Cổ Lạp Sơn – Chương 39: Hạ Cảnh Không An Toàn.	105
40. Chương 40: M Mưu Trên Đất Liền.	107

41. Chương 41: Phóng Tay Chiếm Đoạt.	109
42. Chương 42: Con Ma Tước Khổng Lồ.	111
43. Chương 43: Cuối Cùng Cũng Đến.	113
44. Chương 44: Tiên Tri Thú Tộc	115
45. Chương 45: Bác Sĩ Thú Y Là Công Việc Rất Có Triển Vọng (thượng)	117
46. Chương 46: Bác Sĩ Thú Y Là Công Việc Rất Có Triển Vọng (trung)	119
47. Chương 47: Bác Sĩ Thú Y Là Công Việc Rất Có Triển Vọng (hạ)	121
48. Chương 48: A Mặt Kỳ	123
49. Chương 49: Hội Nghị Trong Im Lặng	125
50. Chương 50: Bệnh Tình Của Long Hoàng (thượng)	127
51. Chương 51: Bệnh Tình Của Long Hoàng (hạ)	128
52. Chương 52: Trị Liệu (thượng)	130
53. Chương 53: Trị Liệu (hạ)	132
54. Chương 54: Tinh Linh (thượng)	135
55. Chương 55: Tinh Linh (trung)	136
56. Chương 56: Tinh Linh (hạ)	138
57. Chương 57: Phần Thưởng Phiền Phức	140
58. Chương 58: Ban Thưởng (thượng)	142
59. Chương 59: Ban Thưởng (hạ)	144
60. Chương 60: Lý Do Hoàn Mỹ	146
61. Chương 61: Lừa Gạt Thành Công?	148
62. Quyển 3 Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Thú Y – Chương 62: Sự Trở Về Vinh Quang	150
63. Chương 63: Sự Trở Về Vinh Quang (hạ)	152
64. Chương 64: Lão Tử Không Biết Ma Pháp	154
65. Chương 65: Thế Giới Ma Thú	156
66. Chương 66: Có Tiền Rồi	158
67. Chương 67: Người Là Của Ta (thượng)	160
68. Chương 68: Người Là Của Ta (hạ)	162
69. Chương 69: Lão Sư Làm Học Trò?	164
70. Chương 70: Chức Nghiệp	167
71. Chương 71: Khổ Á Thập	170
72. Chương 72: Bác Sĩ Thú Y Không Biết Sợ	173
73. Chương 73: Con Trâu???	176
74. Chương 74: Lão Tử Không Cần Tiền	178
75. Chương 75: Luyện Kim Thuật Sĩ???	181
76. Chương 76: Trói Buộc	185
77. Chương 77: Mỹ Nữ	187
78. Chương 78: Có Người Gây Hấn	190
79. Chương 79: Ta Cấn Người	193
80. Chương 80: Sinh Ý	196
81. Chương 81: Suy Tư	198
82. Chương 82: An Đạo Nhĩ	201
83. Chương 83: Không Rõ Ràng	206
84. Chương 84: Muốn Chết Sao???	208
85. Chương 85: Nằm Mơ	211
86. Chương 86: Thức Tỉnh	214
87. Chương 87: Chỉ Dẫn	216
88. Chương 88: Đế Đô Không Chiến Sự 1	219
89. Chương 89: Đế Đô Không Chiến Sự 2	222
90. Chương 90: Đế Đô Không Chiến Sự 3	225
91. Chương 91: Đế Đô Không Chiến Sự 4	228
92. Chương 92: Đế Đô Không Chiến Sự 5	231
93. Chương 93: Đế Đô Không Chiến Sự 6	233
94. Chương 94: Đế Đô Không Chiến Sự 7	236

95. Chương 95: Đế Đô Không Chiến Sự 8	239
96. Chương 96: Đế Đô Không Chiến Sự 9	242
97. Chương 97: Đế Đô Không Chiến Sự 10	245
98. Chương 98: Bắt Đầu	247
99. Chương 99: Phế Vật Vô Dụng	251
100. Chương 100: M Mưu Trên Quyết Đấu Trường	254
101. Chương 101: Bác Sĩ Thú Y Không Phải Dễ Trêu Chọc	258
102. Chương 102: Vinh Dự Của Cường Giả	261
103. Chương 103: So Với Bác Sĩ Thú Y Còn Hung Hăng Hơn	263
104. Chương 104: Xung Đột	266
105. Chương 105: Loạn Chiến	270
106. Chương 106: Trò Chơi	273
107. Chương 107: Còn Có Kẻ Vô Sĩ Hơn	275
108. Chương 108: Yêu Dao	278
109. Chương 109	280
110. Chương 110	284
111. Chương 111	285
112. Chương 112	289
113. Chương 113	291
114. Chương 114	295
115. Chương 115	297
116. Chương 116	301
117. Chương 117	302
118. Chương 118	306
119. Chương 119: Ta Là Phát Lạp Dịch Nặc	308
120. Chương 120: Những Ngày Không Có Tiền	313
121. Chương 121: Ép Hôn?	315
122. Chương 122: Chính Là Ép Hôn	318
123. Chương 123: Ai Dám Nói Ta Đây Không Phải Đạo Tặc ?	320
124. Chương 124: Triệt Để Trở Thành Đạo Tặc	323
125. Chương 125: Chiến Đấu Tặc Trong Đạo Tặc	326
126. Chương 126: Không Có Đẹp Trai Nhất, Chỉ Có Đẹp Trai Hơn!	328
127. Chương 127: Làm Đẹp	331
128. Chương 128: Làm Đẹp Xong Thì Thăng Cấp	334
129. Chương 129: Tại Sao Vẫn Là Kẻ Nghèo Khó?	337
130. Chương 130: Dong Binh Đoàn	339
131. Chương 131: Quốc Vương Bờ Tây Đại Lục Thật Đáng Khinh	342
132. Chương 132: Tiểu Tử Ngốc	345
133. Chương 133: Cướp Người	348
134. Chương 134: Thiên Tài Đạo Tặc Vạn Năm Có Một?	351
135. Chương 135: Rắc Rối Đến Rồi!	355
136. Chương 136: Cậu Bé Ngoan Mặc Phỉ Đặc	358
137. Chương 137: Để Có Càng Nhiều Kim Tệ Hơn	361
138. Chương 138: Trung Tâm Chăm Sóc Sắc Đẹp Cho Ma Thú	364
139. Chương 139: Đụng Phải Thứ Dữ Rồi!	366
140. Chương 140: Nhiệm Vụ Sát Thủ Đầu Tiên	369
141. Chương 141: Vị Khách Đến Từ Địa Ngục	372
142. Chương 142: Phán Quyết? Phán Quyết!	375
143. Chương 143: Sát Thủ Thứ Năm Của Đại Lục	378
144. Chương 144: Cái Gì Nền Đến Cũng Đã Đến Rồi	382
145. Chương 145: Cái Không Nền Đến Cũng Đã Đến Rồi	384
146. Chương 146: Hắc Tinh Linh	388
147. Chương 147: Lại Chạm Mặt Gã Hối	390
148. Chương 148: Thăng Cấp Lãng Nhách	393

149. Chương 149: Bí Mật Nho Nhỏ Của Sa Khắc	396
150. Chương 150: Hiệp Ước Bồ Lôi Trạch	399
151. Chương 151: Thú Hoàng	402
152. Chương 152: Lão Già Cấp Mười Cùng Con Trai Cấp Chín	406
153. Chương 153: Dụ Dỗ	409
154. Chương 154: Quân Đoàn Địa Ngục	412
155. Chương 155: Cuộc Chiến Bảo Vệ Thành Hoàng Kim (thượng)	415
156. Chương 156: Cuộc Chiến Bảo Vệ Thành Hoàng Kim (hạ)	418
157. Chương 157: Bộc Quang	422
158. Chương 158: Về Nhà	425
159. Chương 159: Gia Tộc Phát Lạp Dịch Nặc	428
160. Chương 160: Ngoài Ý Muốn	431
161. Chương 161: Phong Ấn	434
162. Chương 162: Đạo Tặc Công Hội	437
163. Chương 163: Kiếm Thần	440
164. Chương 164: Bí Mật Của Hoàng Thất (thượng)	443
165. Chương 165: Bí Mật Của Hoàng Thất (hạ)	446
166. Chương 166: Thí Nghiệm	450
167. Chương 167: Tụ Hội	453
168. Chương 168: Trò Chơi Của Người Có Tiền	455
169. Chương 169: Giáo Đình	459
170. Chương 170: Giao Dịch Của Tập Tắc Nhĩ	462
171. Chương 171: Đấu Giá.	465
172. Chương 172: Người Thợ Địa Tinh.	468
173. Chương 173: Ám Sát.	471
174. Chương 174: Hồn Huyết Mới Là Tốt Nhất (thượng).	474
175. Chương 175: Hồn Huyết Mới Là Tốt Nhất (hạ).	478
176. Chương 176: Đại Lục Phú Hào Tụ Hội.	481
177. Chương 177: Đại Lục Đệ Nhất Sát Thủ.	484
178. Chương 178: Huyết Thống.	487
179. Chương 179: Đường Về.	491
180. Chương 180: Cuộc Giải Phẫu Kỳ Lạ.	494
181. Chương 181: Mê Vụ Hồ	497
182. Chương 182: Trách Nhiệm Không Thể Trốn Tránh	501
183. Chương 183: Đi Sứ	504
184. Chương 184: Cuộc Hội Ngộ Của Những Đại Thần Côn	507
185. Chương 185: Thánh Nữ Thú Tộc	510
186. Chương 186: Trị Liệu (1)	514
187. Chương 186: Trị Liệu (2)	516
188. Chương 187: Giải Thích (1)	519
189. Chương 187: Giải Thích (2)	522
190. Chương 188: Quang Minh Đại Giáo Chủ (1)	524
191. Chương 188: Quang Minh Đại Giáo Chủ (2)	527
192. Chương 188: Quang Minh Đại Giáo Chủ (3)	530
193. Chương 189: Hai Đạo Thần Dụ (1)	533
194. Chương 189: Hai Đạo Thần Dụ (2)	535
195. Chương 190: Hoàng Kim Bể Mông (1)	538
196. Chương 190: Hoàng Kim Bể Mông (2)	541
197. Chương 191: Thiếu Niên Cổ Quái (1)	544
198. Chương 191: Thiếu Niên Cổ Quái (2)	546
199. Chương 192: Truyền Nhân Của Hồng Nguyệt Thành (1)	549
200. Chương 192: Truyền Nhân Của Hồng Nguyệt Thành (2)	552
201. Chương 193: Địa Ngục Ma Thú (1)	555
202. Chương 193: Địa Ngục Ma Thú (2)	558

203. Chương 194:	Quang Minh Thánh Đồ (1)	561
204. Chương 194:	Quang Minh Thánh Đồ (2)	563
205. Chương 195:	Hiếu Lâm (1)	566
206. Chương 195:	Hiếu Lâm (2)	569
207. Chương 196:	Nấm Đầm (1)	572
208. Chương 196:	Nấm Đầm (2)	575
209. Chương 197:	Tai Hoạ (1)	577
210. Chương 197:	Tai Hoạ (2)	580
211. Chương 198:	Bắc Tiến (1)	583
212. Chương 198:	Bắc Tiến (2)	586
213. Chương 199:	Thoát Chết Trong Tuyết Cảnh (1)	589
214. Chương 199:	Thoát Chết Trong Tuyết Cảnh (2)	591
215. Chương 200:	Bị Bán Đứng (1)	594
216. Chương 200:	Bị Bán Đứng (2)	597
217. Chương 201:	Khải Tát? (1)	600
218. Chương 201:	Khải Tát? (2)	603
219. Chương 202:	Hoàng Kim Long Vương (1)	606
220. Chương 202:	Hoàng Kim Long Vương (2)	609
221. Chương 203:	Chân Diện Mục Của Mặc Phỉ Đặc (1)	612
222. Chương 203:	Chân Diện Mục Của Mặc Phỉ Đặc (2)	615
223. Chương 204:	Kinh Biển (1)	618
224. Chương 204:	Kinh Biển (2)	621
225. Chương 205:	Cướp Dâu (1)	624
226. Chương 205:	Cướp Dâu (2)	627
227. Chương 206:	Lại Đến A Cổ Lạp Sơn	631
228. Chương 207:	Lừa Gạt	634
229. Chương 208:	Thần Lực	637
230. Chương 209:	Sứ Giả Của Khải Tát	640
231. Chương 210:	Đông Quy (trở Về Phía Đông)	643
232. Chương 211:	Đảo Bồ Lôi Trạch	646
233. Chương 212:	Phong Trào Toàn Dân Bắt Chuột	650
234. Chương 213:	Câu Chuyện Của Chuột	653
235. Chương 214:	Chuột Cũng Cần Kế Hoạch Hoá Gia Đình	656
236. Chương 215:	Công Cuộc Xây Dựng Đảo Bồ Lôi Trạch	658
237. Chương 216:	Hôn Lễ (thượng)	662
238. Chương 217:	Hôn Lễ (hạ)	665
239. Chương 218:	Kỳ Đa	667
240. Chương 219:	Thẩm Vấn	671
241. Chương 220:	Hồng Nguyệt	674
242. Chương 221:	Cấm Kị	677
243. Chương 222:	Nội Chiến Trong Lang Tộc	680
244. Chương 223:	Vũ Khí Mới Của Đảo Bồ Lôi Trạch	683
245. Chương 224:	Sóng Gió Ở Bờ Tây Hải	687
246. Chương 225:	Gia Tộc Ma Căn	690
247. Chương 226:	Nộ Hoả	693
248. Chương 227:	Mừng Thọ Thụ Hoàng	696
249. Chương 228:	Thăng Cấp	699
250. Chương 229:	Xin Lỗi	702
251. Chương 230:	Hoàng Kim Thiết Vệ (thượng)	705
252. Chương 231:	Hoàng Kim Thiết Vệ (hạ)	706
253. Chương 232:	Thiết Kỵ Khải Tát	709
254. Chương 233:	Học Viện Tế Tự Phát Lạp Dịch Nặc	712
255. Chương 234:	Phong Ba	715
256. Chương 235:	Làm Thế Nào Tu Luyện Thành Chân Thân	718

257. Chương 236: Sự Ra Đời Của Thánh Đấu Sĩ	721
258. Chương 237: Thác Nhĩ Đón	725
259. Chương 238: Chu Lệ Á Dị Biến	728
260. Chương 239: Sự Đồ	732
261. Chương 240: Thần Lực Và Ma Lực	736
262. Chương 241: Vương Quốc Ma Pháp	739
263. Chương 242: Đột Nhập Hoàng Cung Trong Đêm	743
264. Chương 243: Đại Hội Ma Pháp	746
265. Chương 244: Bắt Cóc	750
266. Chương 245: Tin Tức Đảo Bỏ Lôi Trạch	754
267. Chương 246: Sinh Mệnh Thụ	757
268. Chương 247: Chu Lệ Á???	761
269. Chương 248: Cảnh Giới Không Thể Chạm Tới	765
270. Chương 249: Nguy Cơ Của Đảo Bỏ Lôi Trạch	767
271. Chương 250: Vì Tương Lai, Hãy Ăn Đi!!!	771
272. Chương 251: Lời Mời Của Long Hoàng	774
273. Chương 252: Lần Thứ Ba Đến A Cổ Lạp Sơn	777
274. Chương 253: Hiệp Ước Tam Chiến	780
275. Chương 254: Thần Lực Tầng Thứ 3?	784
276. Chương 255: Tầng Thứ Hai Rười	788
277. Chương 256: Anh Cách Lạp Mỗ	791
278. Chương 257: Long Mộ	795
279. Chương 258: Lầy Mà Không Nói	798
280. Chương 259: Thánh Điện Kỵ Sĩ Đoàn	801
281. Chương 260 : Vong Linh Thánh Kỵ Sĩ	805
282. Chương 261 : Cuộc Chiến Tranh Không Liên Quan Đến Ta.	808
283. Chương 262 : Đất Nước Ruồng Bỏ Chúng Thần.	811
284. Chương 263 : Chuyến Du Lịch Bắt Đầu Từ Sa Khắc.	814
285. Chương 264: “cái Ấy” Của Sa Khắc	818
286. Chương 265: Lễ Vật	822
287. Chương 266: Nữ Vương Thân Vệ	825
288. Chương 267: Tuyệt Thế Yêu Hận	828
289. Chương 268: Thiên Hải Vương	832
290. Chương 269: Tình Yêu Của Tiểu Bạch	835
291. Chương 270: Thăng Cấp	839
292. Chương 271: Lan Nguyệt Thú???	842
293. Chương 272: Khai Chiến	846
294. Chương 273: Gia Tộc Lai N Cấp Đặc	849
295. Chương 274: Thuận Buồm Xuôi Gió	853
296. Chương 275: Triệu Hồi	857
297. Chương 276: Dũng Mạnh	860
298. Chương 277: Sự Dũng Mạnh Biến Thái	864
299. Chương 278: Tên Biến Thái Dũng Mạnh	867
300. Chương 279: Rắc Rối Sắp Đến	873
301. Chương 280: Không Gây Sự Được Nhưng Chúng Ta Trốn Được	876
302. Chương 281: Ma Thú Biến Dị	880
303. Chương 282: Gấu Trúc Tiểu Hùng Miêu	883
304. Chương 283: Câu Chuyện Không Thể Không Nói Giữa Phát Lạp Địch Nặc Và Mỹ Nhân Ngư	887
305. Chương 284: Thánh Sơn	890
306. Chương 285: Hắc Ám Thần Điện	893
307. Chương 286: Rừng Trúc	896
308. Chương 287: Người Lùn	899
309. Chương 288: Thần Công Tượng	902
310. Chương 289: Ngày Sáng Tạo Thần (thượng)	906

311. Chương 290:	Ngày Sáng Tạo Thần (hạ)	909
312. Chương 291:	Nguyên Tổ Pháp Tắc	912
313. Chương 292:	Trộm Thần	916
314. Chương 293:	Thượng Cổ Thần Văn (thượng)	920
315. Chương 294:	Thượng Cổ Thần Văn (hạ)	923
316. Chương 295:	Tàn Cục	926
317. Chương 296:	Tân Giáo Đình (thượng)	929
318. Chương 297:	Tân Giáo Đình (hạ)	932
319. Chương 298:	Vẫn Còn Một...	935
320. Chương 299:	Dị Thường	939
321. Chương 300:	Tuổi Thọ	942
322. Chương 301:	Mục Tiêu Hồng Nguyệt	945
323. Chương 302:	Bí Mật Của Hồng Nguyệt	949
324. Chương 303:	Toạ Kị Bị Bỏ Rơi	952
325. Chương 304:	Thành Danh Hồng Nguyệt	955
326. Chương 305:	Quyết Tâm Vô Lại Đến Cùng	958
327. Chương 306:	Lợi Dụng	961
328. Chương 307:	Người Tốt Ba Đế	964
329. Chương 308:	Lò Luyện Làm Bằng Người	967
330. Chương 309:	Hồng Nguyệt Đại Chiến (thượng)	970
331. Chương 310:	Hồng Nguyệt Đại Chiến (trung)	973
332. Chương 311:	Hồng Nguyệt Đại Chiến (hạ)	977
333. Chương 312:	Thần Cách Sức Mạnh	980
334. Chương 313:	Tạm Biệt Nhé, Mỹ Nhân Ngư!	983
335. Chương 314:	Sóng Gió Đại Lục	986
336. Chương 315:	Quý Tộc	989
337. Chương 316:	Đàm Phán	993
338. Chương 317:	Thử Thách	996
339. Chương 318:	“thiên Tài” Ma Thú??? (thượng)	1000
340. Chương 319:	“thiên Tài” Ma Thú??? (hạ)	1003
341. Chương 320:	Sát Kiếp Giả - Mặc Phi Đặc (thượng)	1006
342. Chương 321:	Sát Kiếp Giả - Mặc Phi Đặc (hạ)	1009
343. Chương 322:	Băng Nguyên Lưu Huyết Dạ	1012
344. Chương 323:	Đầu Trọc	1016
345. Chương 324:	Long Hoàng Chết Rồi	1020
346. Chương 325:	Quá Độ Từ Bác Sỹ Thú Y Lên Thần Y	1023
347. Chương 326:	Long Vương Ra Tay	1026
348. Chương 327:	Long Thần Mộ	1030
349. Chương 328:	Hài Cốt Long Thần (thượng)	1033
350. Chương 329:	Hài Cốt Long Thần (hạ)	1036
351. Chương 330:	Gấu Trúc Không Thể Đụng Vào	1040
352. Chương 331:	Ca Ngợi Nữ Thần Sinh Mệnh Linh Thiêng (thượng)	1043
353. Chương 332:	Ca Ngợi Nữ Thần Sinh Mệnh Linh Thiêng (hạ)	1046
354. Chương 333:	Bảo Vệ Của Nữ Thần (thượng)	1049
355. Chương 334:	Bảo Vệ Của Nữ Thần (hạ)	1052
356. Chương 335:	Chuyển Đổi	1056
357. Chương 336:	Thần Cách Mất Tích	1059
358. Chương 337:	Bọn Ta Không Đứng Dây Đâu	1062
359. Chương 338:	Kết Cấu Của Thần	1065
360. Chương 339:	Chủ Nhân Của A Cổ Lạp Sơn	1068
361. Chương 340:	Nhập Chủ A Cổ Lạp (thượng)	1072
362. Chương 341:	Nhập Chủ A Cổ Lạp (hạ)	1075
363. Chương 342:	Mộ Của Long Hoàng (thượng)	1078
364. Chương 343:	Mộ Của Long Hoàng (hạ)	1082

365. Chương 344: Bí Mật Của Gia Tộc Tề Cách (thượng)	1085
366. Chương 345: Bí Mật Của Gia Tộc Tề Cách (hạ)	1087
367. Chương 346: Mời Thần	1090
368. Chương 347: Thực Thần Sử Đế Phân	1092
369. Chương 348: Chương Hỗn Loạn, Khúc Đạo Đầu	1096
370. Chương 349: Chương Hỗn Loạn, Khúc Nhạc Khởi Tấu	1100
371. Chương 350: Chương Hỗn Loạn, Khúc Nhạc Hắc Âm	1103
372. Chương 351: Chương Hỗn Loạn, Thần Rủi Ro	1107
373. Chương 352: Chương Hỗn Loạn, Hồng Nguyệt	1110
374. Chương 353: Chương Hỗn Loạn, Người Sói	1114
375. Chương 354: Chương Hỗn Loạn, Đoạn Kết	1118
376. Chương 355: Giáo Mẫu	1122
377. Chương 356: Lại Nôn Ra Rồi	1125
378. Chương 357: Thiên Kiêu Lang Thần	1128
379. Chương 358: Cướp Trắng	1132
380. Chương 359: Bỏ Nhà Ra Đi	1135
381. Chương 360: Thượng Cổ Thánh Tế Tự???	1138
382. Chương 361: Tân Tiên Tri (thượng)	1141
383. Chương 362: Tân Tiên Tri (hạ)	1144
384. Chương 363: Còn Nhanh Hơn A Mạt Kỳ	1148
385. Chương 364: Chỉ Điểm (thượng)	1151
386. Chương 365: Chỉ Điểm (hạ)	1154
387. Chương 366: Tên Học Lén Gà Mờ	1157
388. Chương 367: Không Mặt Không Da (thượng)	1160
389. Chương 368: Không Mặt Không Da (hạ)	1163
390. Chương 369: Thần Tìm Kiếm Thượng Cổ Thánh Tế Tự	1167
391. Chương 370: Thần Không Gian	1170
392. Chương 371: Thần Lực Mạnh Nhất Đại Lục	1172
393. Chương 372: Thành Trên Không (thượng)	1176
394. Chương 373: Thành Trên Không (trung)	1178
395. Chương 374: Thành Trên Không (hạ)	1179
396. Chương 375: Truy Hối (thượng)	1182
397. Chương 376: Truy Hối (hạ)	1185
398. Chương 377: Lão Sư	1189
399. Chương 378: Sức Mạnh	1190
400. Chương 379: Đất	1193
401. Chương 380: Trên Mặt Trăng (thượng)	1196
402. Chương 381: Trên Mặt Trăng (hạ)	1199
403. Chương 382: Hồng Nguyệt, Huyết Nguyệt (thượng)	1201
404. Chương 383: Hồng Nguyệt, Huyết Nguyệt (trung)	1205
405. Chương 384: Hồng Nguyệt, Huyết Nguyệt (hạ)	1208
406. Chương 385: Huyết Hải Vô Bờ	1212
407. Chương 386: Ma Sủng Tương Thân	1215
408. Chương 387: Thế Nào Là Chủ Nhân	1218
409. Chương 388: Lai Lịch Của Ba Vầng Hồng Nguyệt	1222
410. Chương 389: Sói	1225
411. Chương 390: Sống Hay Chết	1228
412. Chương 391: Nguyệt Tọa Thiên Lang	1231
413. Chương 392: Lông Sói Ở Nguyệt Cầu Đứng Nền Chạm Vào	1234
414. Chương 393: Bắt Đầu Truyền Thuyết A Tư Nặc (thượng)	1238
415. Chương 394: Bắt Đầu Truyền Thuyết A Tư Nặc (hạ)	1241
416. Chương 395: Biển Cầm	1244
417. Chương 396: Hai Phương Pháp	1247
418. Chương 397: Tạo Ra Máu Vô Hạn	1250

419. Chương 398:	Tháp Nhọn	1254
420. Chương 399:	Long Hoàng Lĩnh Vực	1257
421. Chương 400:	Câu Chuyện Của Mỹ Nhân Ngư	1260
422. Chương 401:	Một Nửa Nguyên Nhân Mỹ Nhân Ngư Mời Khách (thượng)	1263
423. Chương 402:	Một Nửa Nguyên Nhân Mỹ Nhân Ngư Mời Khách (hạ)	1266
424. Chương 403:	Máu	1270
425. Chương 404:	Giám Sát?	1271
426. Chương 405:	Khi Vợ Biến Thành Dơi Hút Máu	1275
427. Chương 406:	Đệ Nhất Sát Thủ Ngày Xưa	1278
428. Chương 407:	Không Gian Thần Cách	1281
429. Chương 408:	Thần Cách Tiên Hoàng	1284
430. Chương 409:	Cởi	1287
431. Chương 410:	Không Có Hứng Thú Với Người	1291
432. Chương 411:	Điều Ước Biển Cầm (thượng)	1294
433. Chương 412:	Điều Ước Biển Cầm (hạ)	1297
434. Chương 413:	Kỵ Sĩ Cuối Cùng	1300
435. Chương 414:	Mãi Không Dứt	1303
436. Chương 415:	Gia Tộc Biến Thái	1306
437. Chương 416:	Lại Thêm Một Người Nữa	1309
438. Chương 417:	Khiêu Khích (thượng)	1312
439. Chương 418:	Khiêu Khích (hạ)	1316
440. Chương 420:	Phán Quyết Yêu Dao (thượng)	1319
441. Chương 421:	Phán Quyết Yêu Dao (hạ)	1322
442. Chương 422:	Thăng Cấp	1325
443. Chương 423:	Chết Giả	1328
444. Chương 424:	Sự Thăng Cấp Kỳ Lạ	1332
445. Chương 425:	Phượng Hoàng	1335
446. Chương 426:	Gia Thần (thượng)	1338
447. Chương 427:	Gia Thần (trung)	1341
448. Chương 428:	Gia Thần (hạ)	1344
449. Chương 429:	Thân Phận Của Sa Khắc (thượng)	1347
450. Chương 430:	Thân Phận Của Sa Khắc (trung)	1350
451. Chương 431:	Thân Phận Của Sa Khắc (hạ)	1353
452. Chương 432:	Lưỡng Nan	1357
453. Chương 433:	Không Ai Cần	1360
454. Chương 434:	Máu Của Chủ Thần Mạnh Như Thế Sao?	1363
455. Chương 435:	Lời Mời Từ Địa Ngục	1366
456. Chương 436:	Lời Dẫn Dò Của Tiểu Bạch	1369
457. Chương 437:	Gia Tộc Phượng Hoàng (thượng)	1372
458. Chương 438:	Gia Tộc Phượng Hoàng (hạ)	1375
459. Chương 439:	Sự Phẫn Nộ Của A Tư Nặc - Địa Huyệt Chu Vương Trong Truyền Thuyết	1379
460. Chương 440:	Lĩnh Vực Đệ Nhị Trùng Của A Tư Nặc	1381
461. Chương 441:	Nghiên Cứu Trước Đã	1384
462. Chương 442:	Tinh Hạch Của Nguyên Trụ Ma Thú Địa Ngục	1387
463. Chương 443:	Thái Dương	1390
464. Chương 444:	Liên Thành	1393
465. Chương 445:	Sư Huynh Và Sư Đệ	1399
466. Chương 446:	Cơ Thể Của Liên Thành	1402
467. Chương 447:	Hiệp Ước Liên Minh Của Thái Dương (thượng)	1405
468. Chương 448:	Hiệp Ước Liên Minh Của Thái Dương (trung)	1408
469. Chương 449:	Hiệp Ước Liên Minh Của Thái Dương (hạ)	1411
470. Chương 450:	Bất Cứ Chuyện Gì	1414
471. Chương 451:	Trốn Thoát?	1417
472. Chương 452:	Lạc Ưng Thạch	1420

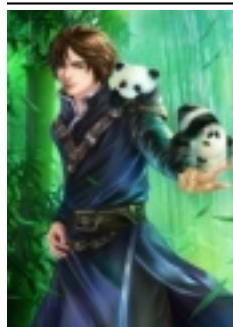
473. Chương 453: Phóng Tam Xoa Kích	1423
474. Chương 454: Một Cái Tát	1427
475. Chương 455: Phất Lạp Dịch Nặc Và Mỹ Nhân Ngư (thượng)	1430
476. Chương 456: Phất Lạp Dịch Nặc Và Mỹ Nhân Ngư (hạ)	1433
477. Chương 457: Luyện Ngục Huyết Sắc	1436
478. Chương 458: Một Người Khác	1440
479. Chương 459: An Cát Lệ Na	1443
480. Chương 460: Kỵ Sĩ Đoàn Bị Tiêu Diệt	1446
481. Chương 461: Hai Vị Chủ Thần Khác	1449
482. Chương 462: Gia Tộc Phất Lạp Dịch Nặc Ở Huyết Luyện Ngục	1452
483. Chương 463: Đều Đến Cả	1455
484. Chương 464:cả Nhà Đoàn Tụ	1458
485. Chương 465:thỉnh Cầu Của Phượng Hoàng Chủ Thần (thượng)	1461
486. Chương 466:thỉnh Cầu Của Phượng Hoàng Chủ Thần (hạ)	1464
487. Chương 467:một Nửa Đuôi Cá	1467
488. Chương 468:tình Nhân Của A Mạt Kỳ (phần 1)	1470
489. Chương 468: Tình Nhân Của A Mạt Kỳ (phần 2)	1474
490. Chương 469: Trở Về Nhà	1477
491. Chương 470: Cuộc Tranh Đấu Giữa Các Tế Tự	1480
492. Chương 471: Kinh Lạc Đồ	1483
493. Chương 472: Đêm Ngược Thời Gian Ái Lệ Ti Hồi Sinh	1486
494. Chương 473: Nữ Thần Sinh Mệnh Và Tiểu Bạch (thượng)	1490
495. Chương 474: Nữ Thần Sinh Mệnh Và Tiểu Bạch (trung)	1493
496. Chương 475: Nữ Thần Sinh Mệnh Và Tiểu Bạch (hạ)	1496
497. Chương 476: Thái Thần	1499
498. Chương 477: Nổ	1502
499. Chương 478: Chuẩn Bị Kế Hoạch Đại Tác Chiến Cướp Lão Bà Trở Về	1506
500. Chương 479: Long Thần Và Yêu Dao	1510
501. Chương 480: Ma Thú Bình Thường A Mạt Kỳ	1513
502. Chương 481: Hiểu Nhầm Không Giải Thích Được	1516
503. Chương 482: Người Bảo Vệ Đặng Khăng	1520
504. Chương 483: Người Bảo Vệ Của Lan Nguyệt	1523
505. Chương 484: Cuộc Giao Dịch Với An Cát Lệ Na (thượng)	1527
506. Chương 485: Cuộc Giao Dịch Với An Cát Lệ Na (hạ)	1530
507. Chương 486: Hung Sát Liên Hoàn Ở Bồ Lô Trạch	1533
508. Chương 487: Khảm Phổ Hồ Đồ	1537
509. Chương 488: Làn Đầu Ra Mắt Của Thập Nhị Dực Kim Sí Lôi Ưng Vương (phần 1)	1540
510. Chương 488: Làn Đầu Ra Mắt Của Thập Nhị Dực Kim Sí Lôi Ưng Vương (phần 2)	1543
511. Chương 489: Yêu Cầu Của Long Thần	1547
512. Chương 490: Ngôi Vị Long Thần	1550
513. Chương 491: Long Thần Phất Lạp Dịch Nặc	1553
514. Chương 492: Những Ngày Khói Lửa Chiến Tranh	1557
515. Chương 493: Hình Dạng Con Người Của Mai Nhĩ Kim Tư	1560
516. Chương 494: Đề Nghị Của Bì Bồng	1563
517. Chương 495: Phán Quyết Thần Thú	1567
518. Chương 496: Cái Đuôi Của Thần Hoàng	1569
519. Chương 497: Tiểu Hùng Miêu Bị Bỏ Lại	1573
520. Chương 498: Thói Quen Của Thần Hoàng	1576
521. Chương 499: Phụ Thần	1579
522. Chương 500: Tù Binh	1582
523. Chương 501: Lời Khuyên Của Thực Thần	1586
524. Chương 502: Một Người Phụ Nữ	1589
525. Chương 503: Nơi Phong Tỏa Linh Hồn	1593
526. Chương 504: Thì Ra Có Tối Sáu Nữ Nhân	1596

527. Chương 504:	Thì Ra Có Tới Sáu Nữ Nhân (2)	1599
528. Chương 505:	Khách Thu Sa Trở Về	1601
529. Chương 506:	Long Thần Và Kinh Cức Long Hoàn.	1604
530. Chương 507:	Thế Giới Linh Hồn Của Sở Thiên.	1608
531. Chương 508:	Nguyệt Quang Bảo Hạp.	1612
532. Chương 509:	Mục Đích Cuối Cùng Của Đồ Tể.	1615
533. Chương 510:	Bố Lai N Đặc Thức Tỉnh.	1618
534. Chương 511:	Lôi Ứng Và Thiên Ứng.	1622
535. Chương 512:	Lập Lý Bác Đức Bị Xem Thường	1625
536. Chương 513:	Phương Pháp Trị Liệu Cho Mỹ Nhân Ngư	1628
537. Chương 514:	Giết Chóc Ở Địa Ngục	1631
538. Chương 515:	Ma Căn Gia Tộc Phản Bội	1634
539. Chương 516 :	Bố Lai N Đặc Trong Trạng Thái Ngốc Tạm Thời	1638
540. Chương 517 :	Cách Trục Xuất Bố Lai N Đặc	1641
541. Chương 518 :	Khúc Đạo Đầu Sự Trở Về Của Sáng Thế Thần	1644
542. Chương 519 :	Sáng Thế Cửu Thần Và Thượng Cổ Thất Thần Khí	1647
543. Chương 520 :	Một Người Trở Về	1651
544. Chương 521:	kẻ Báo Thù Mặc Phi Đặc	1654
545. Chương 522:	Thần Tộc Thần Bí	1657
546. Chương 523:	lời Đảm Bảo Của Phán Quyết Thần Thú	1660
547. Chương 524:	hừ! Phải Hạ Độc Rồi	1663
548. Chương 525:	sự Trở Về Của Bố Lai N Đặc (thượng)	1667
549. Chương 526:	Sự Trở Về Của Bố Lai N Đặc (trung).	1670
550. Chương 527:	Sự Trở Về Của Bố Lai N Đặc (hạ).	1673
551. Chương 528:	Sự Dẫn Dắt Của Nguyệt Thần.	1677
552. Chương 529:	Liên Thành Ăn Cái Gì?	1680
553. Chương 530:	Thủy Chi Hồn.	1683
554. Chương 531:	Phá Giải Thần Lực Vĩnh Hằng.	1687
555. Chương 532:	Sính Lễ	1690
556. Chương 533:	Hoa Hoa Công Tử Trương Bá Luân	1693
557. Chương 534:	Tạ Tội	1696
558. Chương 535:	Tình Dịch?	1699
559. Chương 536:	Hung Hiểm Trong Thời Không Toại Đạo.	1703
560. Chương 537:	Lôi Điện Phụ Thần.	1706
561. Chương 538:	Song Hồn.	1709
562. Chương 539:	Mọi Người Cùng Lên Đi	1712
563. Chương 540:	Đào Mộ	1716
564. Chương 541:	Thần Chi Tâm	1719
565. Chương 542:	Hỏa Phụ Trộm Người	1722
566. Chương 543:	Tha Mạng	1725
567. Chương 544:	Tổ Hồn Mất Tích	1728
568. Chương 545:	Kéo Dài Thời Gian	1731
569. Chương 546:	Cuộc Chiến Ở Bờ Tây Hải	1734
570. Chương 547:	Sự Trở Về Của Tư Đặc N (thượng)	1738
571. Chương 548:	Sự Trở Về Của Tư Đặc N (hạ)	1741
572. Chương 549:	Tinh Thạch Để Lại Của Tư Đặc N	1745
573. Chương 550:	Luộc Cá	1748
574. Chương 551:	Tâm Tư Của Tư Đặc N	1751
575. Chương 552:	Linh Hồn Của Sa Khắc	1754
576. Chương 553:	Sáng Thế Vạn Thú Phổ	1757
577. Chương 554:	Hải Dương Dị Biến	1760
578. Chương 555:	Muốn Quý Như Vàng	1763
579. Chương 556:	Loài Bò Sát Đáy Biển Không Sợ Khổng Chế	1766
580. Chương 557:	Những Con Bò Cạp Xui Xẻo	1769

581. Chương 558:	Thần Tộc Chưa Được Biết Đến	1772
582. Chương 559:	Quái Vật	1775
583. Chương 560:	Lạc Vào Thế Giới Thứ Tư (1+2)	1777
584. Chương 561:	Thăm Dò Núi Chuộc Tội	1783
585. Chương 562:	“người Sẽ Nhìn Thấy Một Tên Hùng Miêu”(1)	1786
586. Chương 563:	“người Sẽ Nhìn Thấy Một Tên Hùng Miêu”(2)	1790
587. Chương 564:	Bạo Động Ở Vùng Đất Chuộc Tội	1793
588. Chương 565:	Vạn Thú Tỏa Và Vạn Thú Ẩn (thượng)	1795
589. Chương 566:	Vạn Thú Tỏa Và Vạn Thú Ẩn (hạ)	1799
590. Chương 567:	Tiểu Bạch Và Mỹ Nhân Ngư	1802
591. Chương 568:	Chiến Sĩ Mạnh Nhất (thượng)	1806
592. Chương 569:	Chiến Sĩ Mạnh Nhất (hạ)	1809
593. Chương 570:	Tam Trọng Linh Vực Của A Tư Nặc (thượng)	1812
594. Chương 571:	Tam Trọng Linh Vực Của A Tư Nặc(hạ)	1815
595. Chương 572:	Hủy Thi Diệt Tích	1818
596. Chương 573:	Vong Hồn Lúc Nửa Đêm	1821
597. Chương 574:	Nữ Thần Vận Mệnh (thượng)	1824
598. Chương 575:	Nữ Thần Vận Mệnh (hạ)	1827
599. Chương 576:	Kinh Biển Ở Hôn Lễ	1830
600. Chương 577:	Người Đứng Sau Nữ Thần Vận Mệnh.	1833
601. Chương 578:	Cường Giả Bị Tất Cả Mọi Người Lãng Quên.	1836
602. Chương 579:	Phán Quyết Bất Tử.	1839
603. Chương 580:	Bái Kiến Nhạc Mẫu Đại Nhân. (1)	1842
604. Chương 580:	Bái Kiến Nhạc Mẫu Đại Nhân (2)	1845
605. Chương 581:	Nơi Hạ Lạc Của Thất Hải Thú Thần Vương	1849
606. Chương 582:	Cứu Vớt Tam Giới Phải Nhờ Người Rồi	1852
607. Chương 583:	Mảnh Vong Linh.	1855
608. Chương 584:	Vưu Nhân Chết Rồi?	1858
609. Chương 585:	Lời Cầu Cứu Của Đại Địa Phụ Thần.	1861
610. Chương 586:	Chơi Ván Lớn.	1864
611. Chương 587:	Thiên Kiều Ngân Nguyệt, Song Vực Hợp Bích.	1867
612. Chương 588:	Tổ Hồn, Hồn Mẫu.	1871
613. Chương 589:	Mẫu Thần Giá Lâm (thượng).	1874
614. Chương 589:	Mẫu Thần Giá Lâm (hạ).	1877
615. Chương 591:	Thực Thần Lừa Bán Trẻ Em	1881
616. Chương 592:	Sa Khắc, Tam Cự Đầu (thượng)	1884
617. Chương 593 :	Sa Khắc, Tam Cự Đầu! (trung)	1887
618. Chương 594:	sa Khắc, Tam Cự Đầu! (hạ)	1891
619. Chương 595 :	Hôn Thú	1895
620. Chương 596:	Lấy, Hay Không Lấy	1898
621. Chương 597:	Hỗn Loạn Tam Giới	1901
622. Chương 598:	An Cát Lệ Na Phẫn Nộ	1904
623. Chương 599:	Câu Chuyện Cuối Cùng Của Thực Thần (thượng)	1908
624. Chương 600:	Câu Chuyện Cuối Cùng Của Thực Thần (hạ)	1911
625. Chương 601:	Khúc Nhạc Loạn Thế (1)	1915
626. Chương 601:	Khúc Nhạc Loạn Thế (2)	1919
627. Chương 602:	Kinh Cức Nguyên Tổ Linh Vực	1924
628. Chương 603:	Bí Mật Trên Cơ Thể An Cát Lệ Na	1928
629. Chương 604:	Mặc Phi Đặc?	1932
630. Chương 605:	A Tư Nặc!	1936
631. Chương 606:	Sở Viêm + A Tư Nặc = ? (1)	1940
632. Chương 606:	Sở Viêm + A Tư Nặc = ? (2)	1945
633. Chương 607:	Sáng Thần Trở Về.	1950

634. Chương 608: Sát Kiếp Giả	1954
635. Chương 609: Người Nổi Nghiệp Sử Đế Phân (1)	1958
636. Chương 609: Người Nổi Nghiệp Sử Đế Phân (2)	1962
637. Chương 610: Đại Kết Cục (1)	1967
638. Chương 610: Đại Kết Cục (2)	1971
639. Chương 610: Đại Kết Cục (3)	1975
640. Chương 610: Đại Kết Cục (4)	1980
641. Chương 610: Đại Kết Cục (5)	1985

Dị Giới Thú Y

Giới thiệu

Nguồn: vip. vandan. vn Thể loại: Tiên hiệp, Dị giới, Hài hước Long? Tính cái gì! Bĩ Mông cự thú? N

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/di-gioi-thu-y>

1. Quyển 1: – Chương 1: Vượt Thời Gian.

Lẳng nghe cái bụng đang sôi rồn rột, lại nhìn từng làn sương trùng trùng điệp điệp che ngút tầm mắt, Sở Thiên không nén được thở dài. “Ài! Chỉ hận mình không đến đây.”

Đến địa phương quái quỷ này đã hơn tháng, nhìn vàng trắng đỏ chạch trên đầu, Sở Thiên tiếp tục khẳng định chuyện này thêm lần nữa, “Mình đã đến một thế giới khác rồi!”

Nhớ lại, gã chợt bị mê đi trong cơn cuồng phong đầy sấm sét, hai mắt nhắm chặt, đầu óc vu vù. Mở mắt ra, gã đã thấy mình rơi vào vùng sơn mạch chập chùng. Thực vật mọc đây đó tô điểm cho quần sơn, cỏ thụ thì cao vút trời, lùm cây bụi thì đủ loại hình dạng, ít nhiều cũng giống như ở địa cầu. Cái khác biệt duy nhất là mặt trăng màu đỏ trên không trung.

Nghĩ đi nghĩ lại mấy ngày, Sở Thiên hoài nghi mình đã trở về thời nguyên thủy. Cái chỗ quỷ quái này, trong thời gian lâu như vậy mà một tiếng động nhỏ của động vật cũng không nghe thấy, hại cho gã chỉ ăn toàn thực vật qua ngày, lưỡi đã mau chóng thò lò ra như chim! Y phục mặt trên người sau nhiều ngày lang thang đây đó đã không còn che được thân thể nữa.

Đi được một lúc, Sở Thiên tìm được một cây đầy trái. Gã lao vào vật lấy vật để, lát sau cây đã trụi lủi toàn cành, vì hầu hết trái và lá đã chuyển thành chất dinh dưỡng trong bụng và vật che thân của gã.

Trong một tháng nay, Sở Thiên cuối cùng đã chấp nhận sự thật là mình đã bị đưa ngược thời gian trở về quá khứ, và cũng bắt đầu nổi óa chửi bới chư thiên thần phật nặng xị cả lên! Ông trời đáng chết! Tất cả những nhân vật mà hắn đọc trong tiểu thuyết huyền ảo sau khi chuyển thế nếu không mang một thân vũ công tuyệt thế thì cũng có kỹ năng kỳ dị, sau đó có được vô số tiền vàng cùng mỹ nữ hầu cận sát bên người. Còn bản thân hắn thì sao? Hầu như chỉ là một sinh viên chưa tốt nghiệp ở trường Đại học Nông

Lâm không hơn không kém. Hơn nữa, hẳn lại học ở cái chuyên ngành mà nếu gọi cho dễ nghe một chút, thì là “y học động vật”, còn nói bình dân một chút, thì chính là.... Thú Y!

Dường như lời rửa xả của Sở Thiên có chút tác dụng. Sau khi tìm kiếm thức ăn, hôm nay, gã cuối cùng cũng đã tìm thấy được thịt. Xét tình hình trước mắt, Sở Thiên thầm khen trời đất linh thiên, trong cảnh đất trời tiếp giáp này mà lại có một con thỏ trắng như tuyết à không, một con ... chó nhỏ cỡ bằng bàn tay đang nằm đó rên grừ grừ. Chân sau nhỏ bé của nó có vẻ không bình thường, có lẽ là bị gãy.

Từng đợt gió núi quét qua, thảo mộc khắp nơi rung rinh phát ra tiếng động rì rào, bụng Sở Thiên do đó cũng kêu theo. Đối với một người hơn một tháng ăn toàn rau dại trái rừng, thì cái thứ “Hương nhục” miễn phí này ắt sẽ có mùi vị vô cùng đặc biệt, không chừng ngon hơn những món cao lương mỹ vị tại những nhà hàng sang trọng mà người ta hay dùng.

Sở Thiên tặc lưỡi, dường như là ngửi thấy mùi cây tơ nướng, nước bọt tứa ra ừng ực, thầm tạ ơn trời đất, cầm lấy một cây gậy gỗ chuẩn bị làm món chó thui. Tuy món thịt này chắc chỉ được một hai miếng, nhưng dù sao nó cũng là thịt.

Chú chó nhóc chắc biết mình chuẩn bị đối diện số mệnh, toàn thân run lập cập giương đôi mắt to tròn lung linh và rất tội nghiệp nhìn Sở Thiên.

“Ồ ồ! Nhìn cái quái gì mà nhìn?” Do dự một lúc, Sở Thiên cuối cùng đánh thở dài một cái, cắn răng ném khúc gỗ xuống đất, lùi về sau ngồi phịch xuống đất.

Được đào tạo thành một bác sĩ thú y, trong lúc thực nghiệm Sở Thiên đã ngược đãi không ít tiểu động vật, lại còn “tàn nhẫn” tiến hành phẫu thuật không ít chó mèo. Nhưng hôm nay không giống như thế! Chú chó nhóc này có ánh mắt đầy bi thương, gương mặt lại nhăn nhoe biểu lộ đầy tình cảm. Phải rồi, đó chính là biểu tình của nhân loại. Điều này khiến Sở Thiên hoảng hốt nhận ra rằng, cái mà mình định “mắm mắm” ấy không phải là một chú chó thường...

“Coi như là người gặp may! Gặp phải người tốt như ta thế này.” Sở Thiên vỗ nhẹ lên đầu chú chàng. Không ngờ bản thân mình sắp bị đặt cho cái danh là “gã đồ tể” chuyên chích chó thiên mèo, lại có ngày phát lòng từ bi tâm phát như vậy. Lúc trước, khi học môn Giải Phẫu Động Vật, Sở Thiên đã khiến cho toàn lớp kinh hãi và ói mửa tùm lum, bởi vì gã đem con vật thí nghiệm phanh thây thành từng miếng nhanh thoăn thoắt dưới sự tán dương của giáo sư...

“Gu gu gu...” Chú chó nhóc dụi đầu cọ má liếm láp vào tay Sở Thiên loạn cả lên, lộ ra một chiếc lưỡi xinh xinh màu hồng phấn rất xinh. “Ha Ha! Có ý tứ!” Sở Thiên nhìn ngắm chân sau của chú nhóc, bảo: “Hôm nay vận khí của người không tệ, gặp được một gã thú y giỏi nghề như ta!”

Lúi húi thu lượm các nhánh cây xếp thành một bó, gã lầm bầm: “Cứu người thì cứu cho trót, giờ ta giúp tiếp lại cái xương chó gãy của người, hơi đau đấy nhé, người cần phải ráng chịu không được loạn động đâu!” Nói xong, Sở Thiên như tự cười chính mình, cần chi phải nói mấy điều vô nghĩa đó với một con chó chứ?

“Grư grư!” A! Chú nhóc này còn gật gật cái đầu nhỏ xíu của nó nữa chứ, Sở Thiên ta chắc là đang mơ! “Ê, bộ người nghe ta nói được hả?” Đôi mắt long lanh đó nhanh chóng chớp lấy hai ba cái... “grư grư...”

Ồi cha! Sao chó ở dị giới có trí khôn đặc biệt siêu phàm thế kia!?

Không nói lời thừa nữa, Sở Thiên nhanh chóng kéo khớp nối các đầu xương bị gãy của chú chó cho ngay ngắn rồi dùng nẹp bó chặt lại. Toàn bộ quá trình thực hiện chỉ mất khoảng ba phút. Ngắm kiệt tác của mình, Sở Thiên không khỏi đắc ý. Bốn năm học đại học quả không uổng công, tuy chưa cửa đổ được nữ bằng hữu nào, nhưng sự thông thạo về kỹ thuật thú y của gã đã khiến cho quý thầy cô trong trường hãnh diện.

Nhớ đến thân phận thú y của mình, rồi nghĩ đến các nhân vật chính trong các truyện được đọc, lại nghĩ tiếp đến bản thân mình... Sở Thiên không khỏi thở dài thườn thượt, tiền tài mỹ nữ bây giờ thậm chí còn xa vời hơn lúc trước nhiều. Trở thành nhân vật xuất chúng thì không dám mơ rồi, chỉ không biết người ở thế giới này có nuôi thú cưng hoa kiểng hay không? Nếu có thể mở một “Thú y viện” thì hay quá, ít nhất cũng có cái để ăn.

Chú chó nhóc sau khi được chăm sóc đã nằm ườn thoải mái xuống đất kêu ư ử, cái đuôi nhỏ bé không ngừng ngoe nguẩy. Ngắm nhìn chú cún con khả ái ấy, gã nheo nheo hai mắt. Một nụ cười nham nhở chợt nở trên môi Sở Thiên: “Tiểu oan gia, người không có người nhà nào khác à?”

Lắc đầu... Sở Thiên thấy thế vô cùng thích thú, cười lên trông có vẻ đẹp trai hơn một chút.

“Vậy thì sau này theo ta nhé?” Do dự một lúc, rồi gật gật đầu...

“Từ hôm nay chúng ta sẽ đồng mệnh tương liên rồi!” Sở Thiên buồn buồn nói. Nhưng gã lại nhận được một cái gật đầu mừng rỡ...

“Đặt cho người tên gì bây giờ nhỉ? à, vậy kêu là.... Tiểu Bạch đi...” Một trận lắc đầu quây quây như cuồng phong.

“Ha ha!” Không quan tâm đến ý kiến phản đối, Sở Thiên chóng nạnh cười vang, tự mừng cho mình vừa lừa được một chú chó “vị thành niên” thành công. Gắn kết sinh mệnh với nhau không có gì sai, chỉ là, cái mệnh nhỏ của Sở Thiên trong dãy núi cao vút chập chùng ở dị giới thế này, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì? Có được Tiểu Bạch theo cùng, vừa có thể giải quyết cảnh ngộ cô thân độc quả của mình, vừa có thể cho nó đi đoạn hậu khi gặp ma thú! Hơn nữa, nếu gặp cường đạo có thể dùng nó làm mồi! Và quan trọng nhất là, khi sắp đối chết rồi, thì nó có thể là miếng ăn cuối cùng!

Tiểu Bạch không hề biết gì về tương lai bi thảm của mình, hồn nhiên lấy chân vuốt vuốt trán, không ngừng lúc lắc cái đầu qua qua lại lại, thậm chí còn “ư ư” làm như rất phiền não về cái tên mới của mình.

“Tiểu huynh đệ!” Đột nhiên, một giọng trầm thấp vang lên khiến Sở Thiên đang lững lơ tơ tưởng chợt quay về với hiện thực, vừa đem đến cho gã niềm hưng phấn vô tận. Ba chữ “Tiểu huynh đệ” này khiến Sở Thiên vui mừng vô hạn. Đó là vì, thứ nhất, cuối cùng cũng gặp được con người, không còn quanh quẩn ở quần sơn này lay lắt qua ngày nữa. Thứ hai, người ở nơi này nói Hán ngữ. Thứ ba, từ cách xưng hô đầy lễ mạo kia, có thể thấy người vừa đến không có ác ý gì!

Muốn rõ ba điểm trên, Sở Thiên nhanh chóng chỉnh sửa lại ý tưởng, chuẩn bị nghênh tiếp lần giao tiếp đầu tiên ở dị giới.

“Ô, xin chào! Thịnh văn huynh là ... ?” Vừa trả lời, Sở Thiên vừa đánh giá tráng hán trước mặt. Toàn thân của y bận một bộ Kỵ sĩ Khải giáp rất đẹp theo phong cách của thời trung cổ ở châu u, sau lưng có treo một cổ kiếm dài cỡ hai mét, tóc ngắn đen tuyền. Sắc diện của y rất uy nghi tuy có chút tiêu tụy.

“Tại hạ chính là Tạp Nạp Tư của Khải Tát đế quốc, xin hỏi quý tính của tiểu huynh đệ? Sao lại xuất hiện ở Lạc nhật sơn mạch này?” Dứt lời, y hưng phấn thưởng thức bộ “Bì thảo” của Sở đại thiếu gia.

Nguyên địa phương này gọi là Lạc Nhật sơn mạch. Sở Thiên mang trên người bộ đồ hoa cỏ nên cũng có chút bối rối. Gã cuối cùng cũng biết được cái chỗ đã khiến mình chịu khổ bấy lâu nay có tên là gì.

“Nguyên là Tạp Nạp Tư tiên sinh a.” Sở Thiên gật đầu cười mỉm, lộ xuất vẻ mặt tươi cười.

“Người không hề nghe danh ta à?” Thấy bộ dạng bình tĩnh của Sở Thiên như vậy, Tạp Nạp Tư có chút ngạc nhiên. Y lập tức cười cười nói: “Hơi mạo muội rồi, trên đại lục này đâu phải ai ai cũng đều biết ta đâu.”

Không biết cái gã trước mặt mình nổi danh như thế nào mà có thể tùy tiện chọn bất cứ người nào đều biết gã hay sao?! Vậy thì phải cẩn thận mới được. Đầu óc của Sở Thiên thâm tính toán nhanh như chớp, miệng cũng nói không dứt: “Ta tên Sở Thiên, nguyên ngụ tại một tiểu sơn thôn rất xa ở đây. Lần đầu đến nơi này, người trong thôn của ta bị cường đạo giết hết, chỉ một mình ta thoát được, kết quả là chạy đến chỗ này thì lạc đường...”

Hiện tại, Sở Thiên cảm thấy bội phục kỹ năng diễn xuất của mình, đến nỗi ngay cả Tạp Nạp Tư rất nổi danh đang đứng trước mặt cũng vì mình mà thở dài không ngừng, nên không khỏi cười thầm!

“Thôn ta ở rất xa, không được nhiều người biết đến. Nghe huynh vừa nói, nhất định là rất có danh khí?”

“Nguyên huynh đệ sinh trưởng ở Thiên tích thôn tử hã, hèn gì chưa hề nghe đến ta.” Tạp Nạp Tư khe khẽ mỉm cười, không hề nóng giận đối với nghi vấn của Sở Thiên. “Xin cho phép ta tự giới thiệu: Tạp Nạp Tư, quân đoàn trưởng của Hỏa Long quân đoàn thuộc Khải Tát đế quốc, long kỵ sĩ, Tạp Nạp Tư hầu tước.”

Long Kỳ sĩ!? Sở Thiên xoay mắt hai lần, giống như vừa câu được một con cá to vậy!

2. Chương 2: Cự Long Thụ Thương.

Sau khi thay y phục mới do Táp Nạp Tư cấp cho, Sở Thiên ôm chặt Tiểu Bạch vừa gấp rút đi vội dọc theo sơn lộ huyền thuyên đàm luận với Táp Nạp Tư, vừa hưởng thụ phần lương khô của y vừa đưa cho. Gã cũng thừa cơ thăm hỏi tình thế hiện tại ở dị giới này.

Thế giới này được gọi là Huyền Thú đại lục. Các khối đại lục phân bố rất giống với châu u và châu Á của địa cầu, ba mặt là biển, nhưng phương bắc không phải là địa cực băng tuyết, mà lại là một vùng thảo nguyên hoang vu rộng lớn. Nơi ấy chính là lãnh địa của thú tộc, những thú nhân khát máu và hung hăng thường tụ về Huyền Hà đại thảo nguyên, xông qua Hồng thổ xâm phạm mặt đông của Khải Tắt đế quốc.

Đại lục phía tây và phía nam hai vùng đất màu mỡ phì nhiêu, bị Lôi Tư đế quốc và Ma pháp Vương quốc Ai Nhĩ Sâm chiếm cứ. Giữa tam quốc, đại lục nằm ở giữa, phát triển thương nghiệp rất phát đạt đó là Tư Khoa Đặc vương quốc. Dựa trên bốn đại cường quốc này tạo thành phạm vi thế lực cơ bản của đại lục. Trong bốn đại quốc còn có nhiều tiểu quốc tiếp giáp, không ngừng sằng sằng ảnh hưởng đối với cục thế.

Ngoại trừ thú nhân, những chủng tộc có trí tuệ khác như người lùn, tinh linh, địa linh... đều phân tán ở giữa nhân loại, không có chỗ ở hay địa bàn nhất định nào.

Từ sau khi biết người đi phía trước là một vị đại nhân vật tiêu biểu của thế giới này, Sở Thiên liền hạ quyết tâm, nhất định phải đem nửa cuộc đời sau này gắn chặt với Táp Nạp Tư. Thân có thể dựa vào cây đại thụ có nhiều lương, lại còn là một cây cổ thụ ngàn năm như thế này thì còn gì bằng! Chỉ cần y tùy tiện giơ ra một ngón tay, thì mọi vấn đề sinh hoạt của mình ở dị giới này đều được giải quyết. Hơn nữa, vị đại nhân vật này mới nhìn qua đã thấy không tệ, Sở Thiên nghĩ đến đó nên nhiệt tình hẳn lên, chẳng mấy chốc hai người đã xưng huynh gọi đệ.

“Đại ca, vì sao huynh lại đến nơi hoang sơn dã lĩnh này?”

“Ha ha, chỗ này không phải là hoang sơn dã lĩnh đâu,” nghe Sở Thiên nói, trên gương mặt của Táp Nạp Tư thoáng chút ưu tư, nhưng cuối cùng cũng mỉm cười giải đáp: “Lạc Nhật Sơn Mạch là thứ dùng để phân giới tuyến cho Khải Tắt đế quốc và Ai Nhĩ Sâm vương quốc. Trên núi có vô số ma thú hung mãnh, người bình thường thì có gan dạ mấy cũng chỉ dám mon men đến rìa sơn mạch là cùng.

“Bất quá trong chuyện này có điểm rất kỳ quái, bởi vì từ khi tiến vào sơn mạch tới giờ, đệ chưa phát hiện được con ma thú nhóc ranh nào cả.”

Táp Nạp Tư nghi hoặc nhíu mày, bảo: “Điều đó cũng tốt, tuy nhiên, từ giờ trở đây, huynh đệ gặp phiền phức rồi, ha ha.”

“Nhờ ông trời phù hộ!” Nghe lời Táp Nạp Tư nói, xương sống của Sở Thiên chợt phát lãnh. Nửa ngày trước gã còn than van rằng khắp vùng này không có một hơi thở động vật nào, bây giờ xem ra cả tháng vừa rồi ăn chay vậy mà may, bằng không thì làm mồi cho ma thú rồi.

“Ta đến đây là vì phải bái kiến Quang Minh Thánh Tế Ty An Đông Ni điện hạ, người đang ẩn cư ở trên Tiếp Thiên Phong, nơi cao nhất của vùng này.” Lời nói và thái độ của Táp Nạp Tư đều thể hiện vẻ sùng kính vô hạn. Hắn giơ tay chỉ một tòa sơn phong cao vút tận chân mây, nói: “Chính là chỗ đó!”

“Quang minh thánh tế ty? Y lợi hại vậy sao? So với huynh thế nào?” Trông dáng vẻ của Táp Nạp Tư giống như một fan cuồng nhiệt sắp gặp được thần tượng của mình, Sở Thiên bắt đầu minh bạch: “Cái người tên An Đông Ni này còn hơn cả đại nhân vật của giới kỳ sĩ nữa, không biết y lại là con cá bự thứ hai nữa đây?” Sở Thiên thầm đánh giá.

“Ta sao lại có thể so bì với An Đông Ni điện hạ được chứ? Lão nhân gia người được xem là kẻ duy nhất được Sinh mệnh Nữ thần chiếu cố, là hình tượng đại biểu cho trí tuệ, là vị tế ty hàng đầu của đại lục, là đạo sư tối cao của Khải Tắt đế quốc!” Biết Sở Thiên không hiểu nhiều về lịch sử của đại lục, Táp Nạp Tư bèn nhẫn nại giải thích thêm.

”Ba mươi năm trước, Khải Tắt đế quốc của chúng ta diễn ra cuộc chiến tranh với Lôi Tư đế quốc giáp biên giới phía nam. Cuộc chiến tối hậu diễn ra rất ác liệt ở Thái Thạch bảo. Trong chiến dịch này, quân ta chết gần hết hai mươi vạn tướng sĩ và cả ngàn ma pháp sư cao cấp, nguyên khí đại thương. Nhưng điều trí mệnh là ở chỗ Ma thú cấp cao chuyên chủ chiến của chúng ta chết hết, ngay cả vũ khí cuối cùng, đó là con ma thú cấp chính Khố Á Tháp cũng sắp trút hơi thở cuối cùng. Điều này khiến cho Khải Tắt đế quốc của chúng có nguy cơ bị diệt quốc.

Trong lúc tình thế nguy cấp đến tuyệt vọng, An Đông Ni điện hạ một mình dẫn thân vào chiến trường. Người ở giữa đại quân sắp bại trận thi triển một thứ cấm chú trong kỳ thuật, tên gọi là “Sinh mệnh nữ thần tác ca”. Trong ánh sáng thần kỳ chói lọi chiếu xuống chiến trường, tuy không cải tử hoàn sinh hai mươi vạn tướng sĩ và ma pháp sư được, nhưng đã khiến cho đại bộ phận ma thú chủ chiến sống dậy, Ma thú cấp chính Khố Á Tháp cũng khôi phục chiến lực! Điều này đã xoay chuyển chiến cục, đánh bại quân đội của Lôi tư quốc vốn khuyết thiếu nhiều ma thú cấp cao, thoát được mối nguy vong quốc.”

Tạp Nạp Tư say mê kể lại câu chuyện hào hùng xảy ra từ những năm trước, khiến cho Sở Thiên nghe mà máu huyết sôi trào. Một người đơn độc đảo chuyển vòng xoáy cuồng, chỉ một cái nhấc tay mà có thể xoay chuyển càn khôn, khiến lòng gã cứ mong muốn gặp ngay vì anh hùng trong truyền thuyết! Đương nhiên, nếu như sau khi gặp mà y thương tình chiếu cố cho những ngày tháng sinh hoạt sau này của mình thì còn gì bằng.

“Ta đến đó chính là thỉnh cầu An Đông Ni điện hạ trị liệu dùm thú cười và cũng là bằng hữu Xích diễm long của ta đấy.” Nói đến đó, gương mặt Tạp Nạp Tư hiện lộ nỗi sầu thương vô hạn.

“Thú cười? Có phải là cự long không...!?” Sở Thiên vội hỏi gấp, đối với thứ sinh vật trong truyền thuyết này, lòng Sở Thiên đầy ấp sự hiếu kỳ.

“Đúng, một con cự long thuộc hỏa hệ.”

“Thế vẫn có người có thể làm hại cự long à?” Sở Thiên thắc mắc không hiểu, dấu sao thì nó cũng là linh vật ở trong truyền thuyết của địa cầu. Đụng đến Cự long, là đụng đến một sức mạnh cường đại không thể thách thức.

“Lần trước trong một trận chiến với thú tộc, nó vì yểm hộ ta bị bốn con Hoàng kim Bể mông cự thú vây công, thụ trọng thương. Tuy các vị tể ti của đế quốc đã tiến hành hết cách trị liệu, nhưng không biết vì sao mà cho đến giờ Xích Diễm vẫn không có cách gì hoạt động được.” Tạp Nạp Tư thở dài một tiếng, kết luận: “Bây giờ chỉ còn có An Đông Ni điện hạ là có thể cứu chữa cho nó được thôi.”

“Ta tính rằng nó sẽ khỏe hẳn thôi!” Thấy hình dáng ai oán của Tạp Nạp Tư, Sở Thiên luôn miệng an ủi hắn. “Gâu gâu! Ư ư!” Tiểu Bạch nằm trong lòng gã cũng bắt chước gật gật đầu, gừ gừ mấy tiếng, rồi lúc lắc cái đầu nhỏ nhắn qua qua lại lại.

“Nó nghe và hiểu được lời ta nói ư!” Động tác của Tiểu Bạch rõ ràng là đánh động được Tạp Nạp Tư.

“Đương nhiên, Tiểu Bạch của chúng ta thông minh vô cùng mà.” Sở thiên chề chề miệng đắng, không hề có chút đắc ý nào.

“Ô ô, grư grư ...” Tiểu Bạch cũng phối hợp ưỡn ngực ra, chồm người dậy, hai chân trước co vào ngực, hai con mắt to trường thì nhấp nháy nhìn lên trời, bộ dạng giống như trên đời này chỉ có mình ta là chó thông minh vậy.

“Đúng là chú nhóc vô cùng khả ái.” Tạp Nạp Tư đưa tay định vỗ vỗ lên đầu Tiểu Bạch, không ngờ bị Tiểu Bạch lắc đầu tránh khỏi.

“Tiểu Bạch có thể nghe và hiểu tiếng người à?” Sở Thiên cảm giác có chuyện gì đó không ổn. Vừa đến dị giới, gã không hề biết tình trạng nơi này, nhưng dựa vào biểu hiện của Tiểu Bạch, có thể thấy Ma thú cũng cùng một dạng như nó vậy. Tuy nhiên, lời của Tạp Nạp Tư khiến gã phát sinh nghi vấn. “Không phải các loại ma thú đều có thể nghe và hiểu được hết hay sao?”

“Đương nhiên không phải, ma thú trên đại lục này có tới mười cấp, chỉ có ma thú có trí tuệ từ cấp bốn trở lên mới có thể nghe và hiểu tiếng người. Từ cấp bảy trở đi, ma thú có khả năng sử dụng tiếng người.”

“VẬY Tiểu Bạch cấp mấy?” Một chú chó nhỏ mình tùy tiện lượn ngoài đường có thể là một ma thú cấp cao được sao?! Sở Thiên cảm giác tim mình đang đập thình thịch trong lồng ngực, vừa lo vừa mừng.

“Cái đó.... Tuy không biết vì sao mà nó thông minh như vậy, nhưng ta lại không cảm giác được chút ma pháp nào dao động trên người nó!? Cái này thì ẹc còn muốn nuôi nó đến lớn thành thú cưng trong nhà không?!” Sự khéo léo của Tạp Nạp Tư khiến lòng Sở Thiên đang nóng bừng bừng được rưới bầu nước ngọt, dịu dần, dịu dần xuống.

“Grư grư ... ô ô...” Tiểu Bạch không hề giận, lại còn xoay đầu kêu Sở Thiên vài tiếng. Cho dù không có ý kiến của Tiểu Bạch, Sở Thiên - người có thể cải biến vận mệnh của nó - đang thất vọng lựa chọn quyết định cuối cùng: “Nuôi nó tới lớn hay để dành nó để làm món nhắm cuối cùng?”

“Được rồi, đại ca.” Sở Thiên cố làm giảm bớt căng thẳng, xoay chuyển chủ đề: “Rốt cuộc Xích Diễm bị thương như thế nào vậy?”

“Chủ yếu là bị vuốt nhọn của Hoàng Kim Bĩ Mông cự thú và tên của địch làm cho bị thương.” Tạp Nạp Tư ưu sầu đáp, “Vết thương trên thân thể đã được xử lý ổn rồi, nhưng thương thế cứ một mức không có chuyển biến gì tốt.”

“Bị thương vì trảo và tên à?” Trong đầu Sở Thiên chợt hiện lên một bức tranh rất rõ ràng: “Bốn con gấu to hàng chục mét vây chặt chú rồng, vũ động vuốt nhọn, đứng đứng trên hai chân sau, quơ quào tới tấp vào vật bị vây ở giữa. Tình trạng như vậy mà không chết, xem ra giống thú này không chỉ cường mạnh suông.

——-o0o——

Trong ấn tượng của Sở Thiên, nhân vật anh hùng nếu không sống trong cung điện đường hoàng tráng lệ, thì cũng ở trong những biệt thự trang nhã thanh cao. Bất luận là như thế nào, thì đều không có liên hệ gì với cái lều cỏ tốc mái xác xơ ở trước mặt.

Đỉnh Tiếp Thiên Phong quả là bị người ta tu bổ thành một bình đài khoan khoát, ở giữa có một tể đàn hình tròn cao vài mét, trên đó có khắc những phù hiệu ma pháp theo quy luật hắc hoi, ở giữa hình tròn đó là một pháp trận kỳ dị. Bên cạnh tể đàn trang nghiêm đó, ngôi nhà cỏ xiêu vẹo được dựng tạm không hợp chút nào.

Đây là nhà của Thánh tể ty An Đông Ni sao?

Cũng có thể cao nhân đều có quan niệm và lối sống đặc thù của mình? Sở Thiên nghĩ vậy.

“An Đông Ni điện hạ, văn bối Tạp Nạp Tư cầu kiến!” Sở Thiên còn đang phiền não biện chứng cho mối quan hệ giữa “nhà cỏ” và “anh hùng”, thì Tạp Nạp Tư đã cung kính bước đến gõ cửa.

Cửa mở.

Vô cùng tò mò và kinh ngạc giương mắt nhìn lão nhân, gương mặt mẫn tiệp của Sở Thiên chợt biến thành ngốc trệ. Cuối cùng, từ trong đầu óc trống rỗng của gã chợt gợn lên một câu danh ngôn: “Thế giới này làm gì có anh hùng, người trong thiên hạ cứ đồn thổi một người nào đó lên, thì y tự nhiên sẽ thành anh hùng.”

Lưng còng, trường bào xám xịt, dáng người khô quắc như một cái cây sắp chết, lại có bộ râu dê nổi bật, gương mặt đầy nét nhân cộng thêm thần tình có phần u ám. Một kỹ sĩ to lớn uy mãnh như Tạp Nạp Tư hiện giờ đang cung cung kính kính quỳ trước một lão già dịch chằng ra gì.

“Chuyện của ngươi ta biết hết, ta sẽ giải quyết cho.” An Đông Ni sau khi từ tốn và trịnh trọng nói mấy lời, lại còn nhướn nhướn đôi mắt bị da thừa che gần hết, đưa một ngón tay khô quắc dài thông ra, nâng Tạp Nạp Tư dậy.

Trời ơi là trời! Lời phê bình của Sở Thiên liền tăng thêm một bậc.

“Vị này là?” An Đông Ni lại dùng cái lối cổ thụ sắp chết đó chỉ Sở Thiên hỏi.

“An Đông Ni đại tể ty tôn kính, ngài khỏe ạ! Tôi tên Sở Thiên, ngài có thể gọi là Tiểu thiên cũng được, tôi là bằng hữu của Tạp Nạp Tư đại ca. Đã từng được nghe về sự tích anh hùng của ngài trước đây, nên đối với ngài vô cùng kính ngưỡng, nghe Tạp Nạp Tư đại ca muốn bái phỏng ngài, tôi xuất phát từ lòng kính

ngưỡng mà mạo muội đến theo.” Tuy không tình nguyện chút nào, nhưng vì nghĩ đến sinh hoạt sau này, Sở Thiên cuối cùng phải nói những câu như nhục mạ chính mình, và lại còn xá dài một cái nữa.

“Ừ, người trẻ tuổi này không tệ.” Thánh tế ty nhìn Sở Thiên, rồi quay sáng nói với Tập Nạp Tư: “Triệu hoán Xích Diễm ra đi? Ta còn phải cầu thần đến trị cho nó nữa.”

Tuy có chuẩn bị tâm lý trước, Sở Thiên cuối cùng cũng sợ mất hồn sau khi thấy Tập Nạp Tư tùy tiện triệu tập một con cự long màu đỏ vô cùng hung dữ.

Giống thần lằn cánh dài như cánh dơi thế này, từ vô số tiểu thuyết, Sở Thiên sớm biết nó là giống rồng của phương Tây, nhưng chỉ biết có bao nhiêu thì nhìn bấy nhiêu mà thôi. Có điều, sao khi im hơi lặng tiếng một chút, con vật to lớn hơn mười mét trước mặt chợt dâng trào khí thế, khiến cho Sở Thiên thở cũng không ra hơi.

An Đông Ni nhìn Sở Thiên với đôi mắt thích thú, rồi bảo: “Chúng ta bắt đầu?”

3. Chương 3: Cấp Cự Phóng Huyết.

“Sinh mệnh nữ thần vĩ đại, bằng sự vinh quang thánh người giáng lâm nơi trần thế, lắng nghe lời khẩn cầu của các tín đồ nhỏ bé chúng con!” Lời chú ngữ thâm trầm và trang nghiêm từ từ dâng lên, cao vút tận những vách đá chọc thẳng tầng mây trong Lạc Nhật sơn mạch.

Trên Thiếp Thiên Phong, ngọn núi chính và cao nhất của Lạc Nhật sơn mạch, Quang Minh Thánh Tế Ti An Đông Ni hô phong hoán vũ, thôi động gió mây khắp bốn phương tám hướng quần tụ về một chỗ, lấy tế đàn làm trung tâm. Mây càng lúc càng dày, chẳng mấy chốc, cả tòa sơn phong tràn ngập sắc màu, khiến nó như đột ngột vươn lên từ dãy núi liên miên không ngớt, phi thân tít tầng mây, kiêu ngạo nhìn chúng sinh.

Nâng cao pháp trượng, hai tay hướng lên trời, hào quang màu trắng sữa thanh khiết tỏa ra từ trên người An Đông Ni. Niệm xong chú ngữ, An Đông Ni ngẩng đầu, ngưng thần tụ tinh chú thị nhìn trời cao. Vì sự thành kính này, một làn bạch quang đột nhiên giáng xuống từ trời cao, phẳng phất như một mũi lợi kiếm bén nhọn đâm xuyên xuống, vụt qua tầng mây, cắm thẳng xuống đỉnh đầu to lớn của con vật màu đỏ hồng đang phục cạnh tế đàn.

Thấy lời cầu đảo đã được hồi ứng, An Đông Ni thở ra một hơi dài, gạt những giọt mồ hôi đọng trên trán, cố gắng ổn định thân hình nghiêng nghiêng muốn ngã, lòng thầm bảo: “Quả là mệt, nhớ lại năm xưa, cầu đảo mấy pháp thuật cấp tám này chỉ là chuyện động ngón tay, thế mà bây giờ nó lại khiến đại tế ti cấp chín ta mệt mỏi đến như vậy....

Hoàn thành xong việc cầu đảo, thần sắc của An Đông Ni trở nên rất thảm nảo. Nhẹ bước xuống tế đàn, ông ta nói với Tập Nạp Tư đang lo lắng đến phát sốt: “Tập Nạp Tư kị sĩ, ta đã cầu được Sinh Mệnh nữ thần, tin rằng sẽ chóng có kết quả.”

“Vâng, đa tạ người, thánh tế ty diện hạ tôn kính.” Miệng không ngừng cảm tạ, nhưng ánh mắt của Tập Nạp Tư lại nhìn chăm chăm vào cái đầu to lớn gác lên tế đàn — đó chính là hảo bằng hữu và thú cưỡi của gã – Hồng Xích Diễm.

Thấy bộ dạng khấn trương của Tập Nạp Tư như vậy, gương mặt nhợt nhạt vì hao tổn tinh lực của An Đông Ni lộ ra nét cười cười tán thưởng, coi sủng vật như thủ túc như vậy, chỉ có người tài đức vẹn toàn mới làm được. Người như thế hèn gì không trở thành kị sĩ nhỏ tuổi nhất đại lục!

Đột nhiên, một cơn chấn động kịch liệt truyền đến, đất động núi nghiêng, hàng trăm dặm đồi núi chập chùng trong Lạc Nhật sơn mạch giống như chìm trong cơn mơ chập chùng mãi không tỉnh. Tế đàn dĩ nhiên cũng không tránh khỏi chuyện ngã nghiêng muốn đổ. Tập Nạp Tư vội vã giữ lấy thân thể hư nhược của An Đông Ni, hỏi: “Điện hạ, người ổn không?”

Vào lúc này, hào quang quanh tế đàn từ từ biến hóa, từ bạch sắc biến thành hồng sắc, rồi vàng, lục, tím, cuối cùng là một cột hào quang bảy sắc chớp lóe bắn thẳng lên trời từ giữa tế đàn, lung linh tỏa sáng khắp Thiếp Thiên Phong một lúc lâu rồi cuối cùng tiêu biến trong muôn vàn tinh quang.

“Sinh mệnh nữ thần đã xuất hiện hồi đáp rồi!” Thánh tế ti gật gù đầu nhìn Tạt Nạp Tư, ý bảo pháp thuật đã hoàn thành. Nhìn động tác của An Đông Ni, Tạt Nạp Tư vội vã đứng dậy, xoay người phóng đến tế đàn, tốc độ nhanh đến nỗi còn lưu lại phía sau tàn ảnh mờ nhạt, chứng tỏ thật lực của một vị được xem là kỳ sỹ hùng mạnh như thế nào.

Tuy nhiên, trên tế đàn, con Hồng Xích Diễm không cục cựa chút xíu nào, nói chi là có biến hóa. “Điện hạ, sao lại còn.... còn ra dạng này được?” Nhẹ vỗ lên mình con Ma thú sừng ái, thấy nó không có phản ứng gì, Tạt Nạp Tư sốt ruột đến nỗi nói lú lờ cả lưỡi.

“Sao lại thế được?” An Đông Ni bước vội đến tế đàn, nhìn từ đầu cho tới đuôi, kiểm tra tới lui một lúc, người toát mồ hôi, mặt nhăn tít và đỏ bừng như ớt chín.

“Thuật cầu đảo của ta không thể nào sai, vừa rồi rõ ràng là Sinh mệnh nữ thần đã biểu lộ sự đáp ứng mà.” Cảm giác pháp thuật và tín ngưỡng có mình bị ảnh hưởng nghiêm trọng, cả năm giác quan của lão tế ty cùng tập trung lại một chỗ. Lão đối với pháp thuật của mình tự tin vô cùng, tuy rằng đã tổn hao sau một thời gian dài, không thể nào vững mạnh như xưa nữa, nhưng không có lý nào cả một pháp thuật cấp tám như thế lại không có hiệu nghiệm. An Đông Ni khổ não nghĩ ngợi, đột nhiên ánh mắt chợt lóe lên ánh tinh quang.

“Có lẽ nào lực lượng cường mãnh trên người Xích Diễm đã bị thương hại, đến ngay cả hào quang thần kỳ chiếu đến cũng bị tiêu thất, không biết vết thương của nó có phải là do ngoại lực không?” Vung vẩy cái Phá Thụ xoa trong tay, An Đông Ni như vừa giải thích cho Tạt Nạp Tư nghe, vừa như đang an ủi chính mình.

“Không phải đến từ bên ngoài à? Nó rõ ràng là bị lợi trảo con Hoàng Kim Bửu Mông Cự thú và tên bán phải nên bị thương mà?” Tạt Nạp Tư có chút không tin, nhưng không dám dùng giọng điệu phản bác lại thánh tế ti, chỉ nhẹ nêu lên nghi vấn của mình.

Khoảng khắc đó, mọi chuyện như rơi vào trong yên tĩnh!

Một người ôm con chó trong lòng đứng cạnh đó xem chừng rất lạc lõng, nhiều lần chép miệng định mở lời, nhưng ngập ngừng mãi thành ra đầu lưỡi đắng ngắt, ánh mắt cứ nhìn chằm chằm vào thần tích vĩ đại vừa phát sinh.

Tuy đã xem qua không biết bao nhiêu hiệu ứng đặc biệt của phim ảnh, cùng với những cảnh tượng hoành tráng đất tiền, nhưng đối diện với thứ ma pháp chân chân thực thực hiện ra trước mắt như thế này, Sở Thiên trở nên cứng người đờ đẫn.

Nhìn ngẩn ngẫn tưởng chán rồi, bản thân mình lại không có khả năng hô phong hoán vũ hay được vàng bạc mỹ nữ bao vây. Tình cảnh trước mắt diễn ra, khiến Sở Thiên gia của chúng ta bất tri bất giác hành động theo tập quán nghề nghiệp vô thức của mình, chuyển sang nhìn con vật đang bị thương trước mắt dưới góc độ kỹ thuật.

Không phải đến từ bên ngoài?! Vậy thì là nội thương? Tên bán? Không thể hoạt động? Liếc qua liếc lại ánh mắt lấp lờ không có chút sinh khí đó, lòng Sở Thiên chợt lóe lên điểm linh quang. Sau khi suy đi xét lại, nhận định kỹ cách lý giải của mình, hần bèn liều mạng làm một chuyện, mà theo truyền thuyết, thì là đánh liều thúc đẩy bánh xe lịch sử!.

“Có thể, ta trị được cho nó!” Tuy không chắc lắm cách lý giải của mình, nhưng Sở Thiên cuối cùng cũng cất nên một câu nói rất kiên định, khiến cho An Đông Ni và Tạt Nạp Tư giống như trúng phải một quả tạc đạn.

“Có thể trị được cho nó? Người cũng là tế ty à? Sao ta không hề cảm giác được lực lượng của người thế?” Lão tế ty nhăn mặt nhíu mày, gương mặt dò xét Sở Thiên, rồi không tin tưởng cất giọng nghi ngờ hỏi.

“Tiểu Thiên, có thật là người có thể trị cho nó à?” Tuy thần tình của Tạt Nạp Tư lộ vẻ khó tin, nhưng nét mặt cũng giãn ra phần nào.

Sở Thiên gia bị hai người nhìn đến bần rần tay chân, nhưng trong người cũng tràn đầy sự tính toán: Ừ vậy, nếu thành công thì trở thành ân nhân của kỳ sỹ, có mối quan hệ này sẽ giúp nửa cuộc đời còn lại của ta phong quang vô hạn. Còn bại, thì đầu gì cũng bị trời đánh chết một lần rồi, có sao đâu. Vì cuộc sống sau

này, ông phải liều một phen mới được! “Đương nhiên là có thể, đại ca, huynh không tin đệ sao?” Dứt lời, Sở Thiên bỏ Tiểu Bạch xuống đất, đứng dậy lấy đôi mắt thành khẩn nhìn lại hai người.

An Đông Ni và Tạp Nạp Tư cùng đưa mắt nhìn nhau.

Lát sau...

“Vây đệ thử coi, biết đâu tình hình có chuyển biến đôi chút.” Tạp Nạp Tư mạnh mẽ gật đầu, lộ ra vẻ quyết tâm kiểu như bán vợ đợ con, rơi vào bước đường cùng này rồi thì không thể bỏ qua chút hy vọng còn sót lại nào.

“Theo tiêu chuẩn của giống thần lằn, thì triệu chứng này là do thần kinh đang chịu sức ép to lớn....” Sở Thiên bắt đầu từ tế kiểm tra con Cự Long.

Nếu như Xích Diễm là một con Thần lằn, Sở Thiên có thể khẳng định: “Vì nó bị đánh mạnh nên hậu não và cổ bị ứ huyết, và huyết ứ ép cho thần kinh không thể hoạt động. Do đó, kết luận này chỉ có thể thành lập nếu kết luận về vụ thần lằn trước đó là chính xác”. Thế nhưng?! Sở đại thiếu gia cảm thấy nổi da gà.

Thần lằn hay là Khủng Long?! Cái đẳng thức này không ngừng bày ra trước mắt Sở Thiên.

“Đại ca, đưa đệ một cây chủy thủ.” Do dự không phải là tính cách của Sở Thiên, vừa nghiêng răng, vừa bấm đầu ngón chân, Sở Thiên ta liều rồi!

Tiếp lấy cây chủy thủ, dưới ánh mắt thao láo của An Đông Ni và Tạp Nạp Tư, Sở Thiên sờ tới sờ lui sau cổ của Cự Long, rà tìm khắp chỗ da cứng như sắt kia chút cảm giác khác lạ, chỗ có vẻ mềm hơn, hoặc ít vảy hơn, nhằm có thể phóng dao chọc vào. Nhất định là chỗ này. Chỗ hậu não quá nguy hiểm! Sở Thiên không có đủ gan khai đao ngay đại não, bèn lùi lại một chút, tìm một bộ vị an toàn hơn ở trên cổ.

“Người định làm gì, Xích Diễm không thể chịu chút tổn hại nào nữa.” Tuy đưa chủy thủ cho Sở Thiên, quyết liều một phen, nhưng khi thấy Sở đại thiếu gia cầm hung khí không ngừng tìm kiếm chỗ như muốn thọc vào yết hầu con vật cứng của mình, Tạp Nạp Tư tự nhiên phát hoảng. An Đông Ni cũng nghi nghi hoặc hoặc nhìn Sở Thiên trừng trừng.

“Cho nó phóng tí huyết thôi!” Sở Thiên nhú nhú mắt, khẽ mỉm cười, chủy thủ trong tay không hề do dự gì nữa phóng phụp vào cổ sau của Xích Diễm. Xuất thủ quá nhanh và dứt khoát, không phụ mỹ danh “Đồ tể”!

Một đạo huyết quang đỏ lòm phún ra, dòng suối máu từ cổ Xích Diễm trào ra nóng hổi. Dòng suối máu đó nhân lúc Sở Thiên chưa kịp chuẩn bị gì, đã tẩm cho gã từ đầu cho tới chân, khắp người không một chỗ trống.

Kỵ sĩ Tạp Nạp Tư ngẩn người. Quang Minh thánh tế ty An Đông Ni chết điếng. “Ô ô” hai tiếng, Tiểu Bạch đứng bằng hai chân lúc này cũng như chó điên vừa thoát dây xích, đưa ánh mắt lạ lẫm trợn trừng nhìn ngó cảnh đó, cái cảnh Sở đại thiếu gia nhà mình đang tẩm máu!

“A! Người làm cái gì đó?” “Xích diễm!!!!” Tiếng kêu kinh khủng của An Đông Ni và Tạp Nạp Tư cùng cất lên. Nhưng, giờ phút này, Sở đại thiếu gia nhà ta không còn tâm tình đâu mà hân thưởng điều đó.

Đau! Trong lòng Sở Thiên chỉ vang lên có một từ đó, dùng máu rồng để tắm! Không biết sau này có còn người nào làm như vậy nữa không, nhưng từ tiền cổ tới giờ chắc chưa hề có ai.

Máu! Ít nhiều gì nó cũng là bảo vật mà người ta mộng mị, khẩn cầu! Truyền thuyết từng kể có người luyện binh khí bằng máu, rồi dùng ma pháp quyền mà toi thành. Nhưng chưa từng có người nào dùng huyết để tắm cả. Xem ra, tương lai sau này của Sở đại thiếu gia không tốt đẹp gì rồi.

Bất quá, Sở Thiên hiện giờ cũng chẳng biết mình đã phạm trọng tội gì. Gã chỉ cảm thấy mọi tế bào của mình đều căng ra, từng sợi thần kinh đang rung bần bật, trong tiếng hô hoán kinh sợ và tiếng gư gư bị thương của Tiểu bạch, gã cuối cùng không chịu nổi sự châm chích và dai nhúc cùng cực ấy, quang vinh xui luôn tại chỗ.

“Graooooo.....” Khi Sở Thiên mê đi, một tiếng gầm chấn động quần sơn vang lên, kéo mọi người ra khỏi cơn kinh động hải hùng.

Trong ánh mắt vui mừng và không tưởng của An Đông Ni và Táp Nạp Tư – Hồng Xích Diễm – con cự long vừa rồi không có cách gì động dậy, giờ đã chệnh choạng nghiêng người, từ từ cất mình đứng dậy!

4. Chương 4: Thầy Và Trò.

Tâm tình hiện giờ của Sở Thiên giống như một người bị “Tào Tháo” mời họp gấp nhưng chạy đi tìm nhà xí hoài mà không được, đột nhiên phát hiện một động trống không người trắng thanh gió mát, sung sướng đến phát điên như chưa từng được sung sướng.

Từ khi được cắt bỏ chỗ huyết ứ trên cổ, tốc độ phục hồi của cự long rất nhanh, không khỏi khiến cho Sở đại thiếu gia trầm phục loài vật mạnh mẽ này. Điều khiến Sở Thiên thắc mắc là, Xích Diễm được cho là một ma thú cấp chính thuộc hỏa hệ, nhất định phải có điểm gì kỳ lạ khác đời chứ?!

Khi Xích Diễm vươn ra đôi cánh dài hàng chục mét, cúi đầu nhìn, đầu gật gật nhìn Sở Thiên ra vẻ cảm tạ, thì uy thế đặc hữu của nó khiến cho hai chân của Sở đại thiếu gia của chúng ta không mỗi mà run, đến cái miệng dính đầy máu rồng há hốc để thở cũng ngậm khít ngay lại.

Nhưng Tiểu Bạch thì ngược lại, uốn ngược ngẩng đầu chồm dậy đưa một chân trước ra, hươ hươ nhẹ nhẹ, tay kia thì gãi gãi đầu, tự hào thay Sở Thiên tiếp thụ lời cảm tạ. Biểu hiện của nó khiến Sở Thiên nhin không được chữ thâm, “con quỷ nhóc này thần kinh hơi bị to đấy!”

Điều khiến Sở Thiên không hài lòng chút nào, đó là ngoại trừ lần cảm tạ này ra, Xích Diễm đối với hắn đều làm ông làm eo, cao cao tại thượng làm như toàn thiên hạ này ai ai đều muốn cưới nó làm vợ vậy. Đường nhiên đó chỉ là đối với người thường, còn đối với An Đông Ni và Táp Nạp Tư thì nó tôn kính vô cùng. Bất quá, trong chốn hoang sơn dã lĩnh này, ngoại trừ hai vị đó, thì chỉ còn lại duy nhất một “người thường” ấy chính là Sở đại thiếu gia của chúng ta.

Thái độ của Xích diễm thật ra không khó để giải thích. Kiêu ngạo vốn là đặc điểm của tộc rồng. Hơn nữa, tuy Sở Thiên cứu được nó, nhưng thật tế thì khứa vào cổ ả một đao. Trên đại lục này, có ai mà đi xin tí huyết của cự long rồi mà còn mong sống thoải mái nhơn nhơ được chứ? Chúng tộc cao ngạo quyết không chấp nhận người khác tùy tiện động chạm cắt lể tùy tiện trên thân thể của mình.

Rất may là thái độ của Táp Nạp Tư khiến Sở đại thiếu gia bớt đi phần thương tâm. Vật cỗi của mình càng bình phục, Táp Nạp Tư càng nở nụ cười sáng lạn mỗi khi nhìn Sở Thiên. Khi Xích Diễm hoàn toàn hồi phục, Táp Nạp Tư kích động như điên, bông bột ôm lấy Sở thiên đôi bái thiên địa kết thành huynh đệ. Sở đại thiếu gia dĩ nhiên đáp ứng ngay tấp lự, không để Táp Nạp Tư có thời gian hối hận. Ha ha, kết bái huynh đệ với long kỵ sĩ, quả thật là có mộng cũng không thể tin được.

An Đông Ni còn khiến Sở Thiên kích động hơn. Khi Sở Thiên tỉnh dậy được một lúc, lão Tế ti liền bảo gã đến trước mặt mình.

“Người trẻ tuổi kia, cảm tạ ngươi đã hoàn thành được thứ mà ta không thể nào làm.” Tấm lòng của Thánh tế ti vượt xa với dung mạo của lão, điều này khiến Sở Thiên có đôi chút kính ngưỡng pha lẫn e dè.

“Không lý nào, xin ngài đừng khách khí, có lẽ vận khí của kẻ hèn này hiện giờ khá tốt, nhưng sao có thể đem so sánh với một thân đầy bản lãnh thông thiên quán địa như lão nhân gia người chứ.” Ngoài miệng tuy Sở Thiên thốt đầy lời lẽ “vuốt mông ngựa”, nhưng trong lòng, gã một mặt thì đắc ý thiếu điều xô đổ sập hình tượng của lão già mắc dịch, mặt khác lại suy nghĩ phương cách để là sao thiết lập mối quan hệ với “con cá to” này.

“Ồ, được rồi, thủ pháp trị liệu cho Xích Diễm ngươi học được từ đâu thế? Ngươi cũng là tế ti à?” Vuốt vuốt nhẹ chòm râu dê, An Đông Ni thoáng chút hoài nghi nhìn Sở Thiên cất tiếng hỏi.

“Không, con không phải là Tế ti. Con chỉ đột nhiên cảm giác như bị cái gì đó xui khiến, giống như có ai đó bảo tôi phải làm như vậy... như vậy vậy!” Sở đại thiếu gia vốn đã hết còn biết là mình phải nói như thế nào rồi, chẳng lẽ lại đi thưa với lão ta là “ông đây là một bác sĩ thú y kỳ tài đến từ địa cầu à”?!

“Bằng cảm giác?” Đôi mắt hấp hèm của An Đông Ni chột lóe lên tia hàn quang lẳng lẹ, nhìn lên nhìn xuống khắp người Sở Thiên.

“Quả ... đúng là bằng cảm giác ạ.” Bị lão già dịch hỏi dồn, máu can đảm chợt chạy rần rật khắp người Sở Thiên. Gã già mồm nói tiếp: “Lúc này khi con thấy tình trạng của Xích Diễm như vậy, liền có chút không cam tâm, bất tri bất giác lại làm như vậy. Giờ nghĩ lại, con còn sợ bắn lên đây này, như vậy là nó đã được trị khỏi rồi sao?”

“Quả nhiên là có năng khiếu bẩm sinh thích hợp cho một Tế ti chân chính!” Cuối cùng, An Đông Ni cũng xác định được trên thân thể Sở Thiên không hề có chút ma pháp hay dấu khí nào dao động, chỉ là một tên dân đen bình thường. Từ tốn thu lại ánh mắt, lão phán một câu khiến Sở Thiên cảm thấy như mình đang bay vụt lên mây.

“Có muốn theo làm học trò của ta không?”

Chưa kịp hoàn hồn từ câu kết luận vừa rồi, Sở Thiên lại nhận thêm một quả “tạc đạn”.

“Thật đáng tiếc!” Thấy Sở Thiên không phản ứng gì, An Đông Ni liền nghĩ gã không nguyện ý, “... có hẳn cảm dị thường đối với bệnh do thương tích gây ra, lại có lòng từ tâm trời phú, tư chất của người như vậy mà không theo con đường Tế tự thì thật là đáng tiếc.”

Chỉ có Tiểu Bạch là hiểu được Sở Thiên. Nó biết rằng gã đang hưng phấn quá độ mà quên cả việc ứng xử như thế nào cho phải phép, bèn dùng hai bàn chân nhỏ nhún lên khều khều nhẹ lên ngực gã, lại nheo mắt trợn mi nhắc khéo, cơ hội này không thể bỏ qua!

“Con nguyện ý!!!” Cuối cùng, Sở đại thiếu gia cũng có phản ứng, nhớ lại các đoạn quảng cáo thiên hạ cười nhau trên tivi, bèn vội vàng cất lời đáp ứng theo đúng như vậy. Học trò của Thánh Tế ti à?! Sở Thiên phảng phất nhìn thấy vàng bạc, mỹ nữ đang từ khắp bốn phương tám hướng ùng ùng bay về phía mình.

“Có thể làm học trò của người, con lấy làm vinh hạnh lắm! Cầu có sinh mệnh nữ thần! Con nguyện đem cả cuộc đời này hiến hết cho sự nghiệp vĩ đại của một Tế ti!” Kèm theo lời nói đó là một biểu tình vô cùng thánh khiết. Sở Thiên phát hiện ra rằng, mình vốn cũng có chút bản lĩnh trời cho trong việc đóng thần giả quỷ.

“Cuối cùng thì cũng có người kế thừa y bát của ta rồi. Ca tụng Sinh mệnh nữ thần!” An Đông Ni Thánh Tế ti tự cảm khái vạn phần.

“Ca tụng Sinh mệnh nữ thần!” Một già một trẻ, hai kẻ “ôn thần” cùng cảm thán lầm bầm xưng tụng nữ thần.

__oOo__

Vài ngày sau đó, Tạp Nạp Tư cùng Xích Diễm xin cáo từ. Ở đế đô, Tạp Nạp Tư còn một đội quân lớn cần phải xử lý công việc. Còn Hồng Xích Diễm kiêu ngạo là vậy, nhưng sau khi kinh qua thất bại thảm trọng, bèn xin với chủ nhân cho nó “nghỉ xả hơi” để tiềm tu rèn nghề. Nó quay về tận sào huyệt cũ của tộc, đó là A Cổ Lạp Sơn để được huấn luyện cho mạnh thêm, nhằm đối phó với những trận chiến mãnh liệt trong tương lai.

Cáo biệt đại ca kết bái và con cự long kiêu hùng, Sở Thiên lưu lại, tự xây cho mình và Tiểu Bạch một túp lều tranh cạnh căn nhà cỏ của An Đông Ni, bắt đầu cuộc sống không lấy gì làm hoàn mỹ của một Tế ti học đồ.

“So với những ngành nghề khác, nghề Tế ti của chúng ta phân ra thành chín cấp bậc cao thấp: Tế ti học đồ, Kiến tập tế ti, Sơ cấp tế ti, Trung cấp tế ti, Cao cấp tế ti, Đại tế ti, Tế ti đạo sư, Đại tế ti đạo sư, và cấp cao nhất là Thánh tế ti, đó chính là sư phụ của con — ta đây!” Ngay buổi học đầu tiên, An Đông Ni dương dương tiêu sái giới thiệu qua cái nghề tế tự danh giá. Tuy nhiên, lão không ngờ tâm thần của gã học trò của mình đang còn vương vấn tận đâu đâu. Ngay cả Tiểu Bạch ở cạnh đó cũng lim dim đôi mắt, bụng ưỡn ra, bốn chân phồng lên trời, khoan khoái hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp.

“Vậy sư phụ người có phải là cao thủ số một trên đại lục không?” Sở Thiên cuối cùng cũng có vấn đề cần quan tâm.

“Đúng, mà lại không đúng!” An Đông Ni chép miệng mỉm cười, “nếu so về trị bệnh cứu người thì đương nhiên không ai có thể vượt qua ta.”

Vậy cái vụ ê mặt của con Xích Diễm đó thì sao? Lại còn nói có thể làm người chết sống lại, hừ, thế mà ai vô dụng, đến lúc tối hậu lại kêu ông đây ra mặt! Sở đại thiếu gia thầm đay nghiến. “Còn nếu là sát nhân phóng hỏa thì.... à... con muốn hỏi về phương diện lực công kích ấy!” Trời, suýt chút nữa ta nói ra ý đồ chân thật của mình rồi!

“Tề ti lấy chữa bệnh cứu người làm nhiệm vụ hàng đầu, không cần phải có lực công kích.” Lòng Sở Thiên nhanh chóng trầm xuống, biết rằng bao nhiêu vàng bạc mỹ nữ vừa bay tới đã vụt biến đi.

“Đương nhiên, chúng ta cũng có một lượng ma pháp có tính công kích để phòng thân. Nếu không, sao một mình ta có thể an nhiên ẩn cư ở Lạc Nhật sơn mạch đầy rẫy thú dữ này.” Thấy gã học trò của mình có chút trầm buồn, An Đông Ni vội khôi phục suy nghĩ tích cực của hắn: “Bất quá đây đều là những ma pháp cấp cao, chỉ có những Tề tự đạo sư – cấp thứ bảy của nghề tề ti – mới có thể sử dụng. Nếu mọi chuyện diễn ra thuận lợi, chỉ mười năm sau là con có thể nắm bắt được.”

Ôi trời! Vậy ông hại chết tôi rồi! Nghĩ đi nghĩ lại tiếng tăm và thực lực của người đứng trước mặt, Sở Thiên vứt bỏ cái ý nghĩa muốn bước tới dấn vào mặt lão vài cái. Ở địa cầu thì gã làm nghề chích chó thiến mèo, khó khăn lắm mới lên được đến đây, ai ngờ chẳng khá hơn chút nào, lại còn lchỉ được ằm rằm chữa bệnh chứ không đi chích móng người như các bác sĩ ở địa cầu! Chẳng lẽ, cả đời này của mình chỉ có cấp cứu với trị thương thôi sao?

“Đương nhiên, nếu con muốn đề cao lực công kích thì cũng không phải là không có phương pháp, trên đại lục này, thực lực của kẻ mạnh được cấu thành từ hai bộ phận: ma pháp hoặc đấu khí của bản thân, và từ ma sủng.”

“Ma sủng có thể giúp nâng cao thực lực sao?” Sở Thiên nhìn lom lom Tiểu Bạch đang khoan khoái sưởi nắng, cất tiếng hỏi.

“À à, Tiểu Bạch của con thì đương nhiên không thể. Thứ ta nói ở đây là ma thú cấp cao. Một ma sủng hùng mạnh có thật lực không kém gì chủ nhân, thậm chí có hơn! Giống như Tạp Nạp Tư vậy. Trên lục địa này, thực lực của hắn quá lắm chỉ bằng một đại kiếm sư cấp bảy, nhưng khi cưới lên Xích Diễm, nó có thể so tài với kỵ sĩ đứng vào hàng kiếm thánh!”

An Đông Ni đắn đo một chút, rồi nói tiếp: “Với khả năng trời cho của Tạp Nạp Tư, chỉ trong vòng không quá mười năm nữa, nó có thể đạt đến cấp tám. Đến lúc đó, nếu phối hợp với con Xích Diễm cấp chín, thì cuối cùng Khải Tắt đế quốc của chúng ta cũng có được một cao thủ mạnh nhất đại lục – Thần thánh kỵ sĩ!”

Thần thánh kỵ sĩ?! Sở Thiên mỉm cười, ánh mắt mơ màng. Có được vị huynh đệ mạnh nhất thế gian, có thể tung hoành sung sướng được không??

“Làm sao có thể bắt được ma thú cấp cao?? Cấp 7 cấp 8 gì đó cũng được.” Suy xét khí thế của Xích Diễm, Sở Thiên hạ tiêu chuẩn mơ tưởng của mình xuống một chút.

“Chà....” An Đông Ni nâng pháp trượng trong tay, cốc lên đầu của Sở Thiên một cái, bực mình gắt: “Cấp bảy cấp tám à? Người vẫn còn mơ màng gì thế? Thực lực của ma thú không phải giống như mấy cấp bậc nghề nghiệp thông thường! Cấp bảy cấp tám à? Cái đó chỉ để dành cho người có cấp Ma đạo sư trở lên mới có tư cách bàn tới! Khải Tắt đế quốc của chúng ta quá lắm cũng chỉ có mười bảy con ma thú cấp tám chủ chiến mà thôi! Muốn thu chúng thành thú cưng, trước hết phải cho chúng thấy thực lực của mình. Trước đây nếu không phải phẩm hạnh của Tạp Nạp Tư xuất chúng, chỉ bằng thực lực của hắn thì chỉ sợ không hoàn thành nổi cấp kỵ sĩ nữa là!”

“Sư phụ, cái này con biết rồi.” Sở Thiên rầu rầu đề xuất: “Có thể bắt đầu dạy con ma pháp không?” Sở đại thiếu gia cuối cùng cũng quyết định tiếp nhận hiện thực.

“Ồ, được chứ, bây giờ bắt đầu dạy con ma pháp nhập môn – Trì Dũ thuật (thuật trị liệu)! ”

Học sinh đồng tai lo học, Thánh tề ty cũng không thêm giấu nghề...

“Nhưng Trì Dũ thuật là ma pháp thực hành lên người khác, hiện giờ không kiếm đâu ra đối tượng.” Không dự liệu học sinh có sự tiến bộ về mặt lý thuyết quá nhanh như vậy, An Đông Ni có chút lúng túng.

“Đối tượng thi pháp?” Sở đại thiếu gia nheo mắt, tìm kiếm chung quanh, cuối cùng dừng lại ở trên người của chú nhóc toàn thân có lông màu trắng toát đang khoan khoái và tiêu sái sưởi nắng ở gần đó.

Còn đang hưởng thụ ánh nắng ấm áp, Tiểu Bạch đột nhiên bị vỗ mạnh một cái gậpắt người. Nó ngẩng đầu lên, chợt đối mặt với nụ cười nham nhở của Sở Thiên mà ớn lạnh xương sống.

Chổng mông cúp đuôi, vùi sâu đầu xuống đất, hai chân trước đau khổ vuốt lấy vuốt để cái đầu nhỏ xíu, người run lẩy bẩy... Tiểu Bạch cuối cùng cũng buộc phải lập cập bò đến trước mặt Sở Thiên.

“Sinh mệnh nữ thần vĩ đại! Thỉnh người cấp cho con lực lượng – Trì Dũ thuật!” Tiếp theo chú ngữ, gã phất một tay về phía Tiểu Bạch... Không có phản ứng gì!

Làm lại! Sở đại thiếu gia giơ cao hai tay, dùng lực phất xuống...

Lại không có phản ứng gì?

“Sao lại như thế được?!” Sau nhiều lần thử và thất bại, Sở Thiên mệt đến đứt hơi, Lão tế ti cũng không nhìn được toát mồ hôi ướt rịn cả hai hàng lông mày.

“Con thử thi pháp trên người ta xem!” An Đông Ni vò đầu khổ sở, cuối cùng quyết định dùng thân mình để thử.

Vuốt bớt mồ hôi, chú ngữ lại tiếp tục được phát ra từ miệng Sở Thiên: “Sinh mệnh nữ thần vĩ đại! Thỉnh cấp cho ta lực lượng của người – Trì Dũ thuật!” ... Lại một lần nữa không có phản ứng gì!

“Ồ ồ!” Thoát khỏi vận mệnh làm vật phẩm thí nghiệm, Tiểu Bạch bắt đầu lăn ra đất ôm bụng cười.

“Kỳ quái! Sao ta không cảm giác được bất kỳ chút ma pháp nào động dậy?!” Vuốt tới vuốt lui mấy cọng râu dê chẳng lấy gì làm nhiều, An Đông Ni cúi đầu đau khổ, trầm ngâm nghĩ ngợi.

Không màn đến lão sư đang đau đầu ngâm cứu, Sở Thiên ngồi bẹp xuống đất, nhìn cánh tay mỗi rung rờ của mình mà rơi vào tình trạng đờ đẫn. Người khác chỉ luyện một ngày đã nắm được pháp thuật sơ cấp, còn đến lượt mình sao lại biến thành khó như giải cầm chú vậy!? Sở đại thiếu gia vốn vô cùng tự tin ở tài trị thương cho súc vật của mình, hiện giờ bắt đầu cảm thấy phiền não.

“Người đi theo ta!” An Đông Ni nghĩ ra được điều gì đó, liền kéo Sở Thiên lật đật trở về căn nhà cỏ của mình.

Sau một hồi tìm kiếm, rốt cuộc lão tế ti cũng lôi ra được một quả cầu bằng thủy tinh đầy bụi bặm. Lão đưa tay lau lấy lau để, rồi đưa cho Sở Thiên, bảo: “Thi pháp lên nó xem sao!”

“Cái này là cái gì? Ma pháp bảo vật? Cầm nó là có thể phóng ra được cầm chú à?!” Bộ dạng thần thần bí bí của An Đông Ni khiến Sở Thiên đối với quả cầu thủy tinh này phát sinh hy vọng không ít.

“Mơ tưởng gì vậy! Phóng thích cầm chú!? Cầm chú bộ có thể tùy tiện phóng xuất ra hay sao, ngay cả ta cũng không thể tùy tiện phóng ra mấy thứ đó!” Lão tế ti tức đỏ mặt tía tai, giơ cao cây Phá thụ xoa cổ lên đầu Sở Thiên một cái rõ đau.

Ai da! Có vấn đề rồi, nhận ra lời nói của An Đông Ni có thể bao hàm thông tin, Sở Thiên bèn bước tới trước nhìn nhìn, cất tiếng hỏi liên tục: “Sư phụ người sao lại không thể?”

“Người có nghe kể về chiến dịch Thái Thạch bảo năm xưa không?”

“Đương nhiên, năm đó sư phụ đơn thương độc mã xung nhập trận địa của địch, cứu vãn được cái nguy vong quốc của đế quốc. Sự tích anh hùng của người đã sớm truyền khắp đại lục, những người ca hát kể chuyện dạo còn biến nó thành truyền thuyết nữa là.” Đã quen với đường lối và phong cách mà người ta thường quảng cáo trên địa cầu, Sở đại thiếu gia tùy tiện nói ra mấy chi tiết khá chính xác, dù trong thực tế gã chẳng biết quái gì.

“Ài... Lúc ấy ta còn niên thiếu khí thịnh, thấy trên chiến trường binh sĩ của chúng ta huyết chảy thành sông, trong lúc phấn khích không thèm để ý gì đến lời cảnh cáo của lão tổ sư, tự trả giá bằng sinh mệnh của mình để sử dụng một trong những cầm chú của Tế tục, đó là Sinh Mệnh Nữ Thần Tấn ca!”

“Kết quả là, tuy ta giữ lại được tính mệnh, nhưng thực lực đại tổn, biến thành bộ dạng như thế này!” An Đông Ni ngẩng đầu, mơ màng nhớ lại vinh quang lúc trước: “Lúc ấy, vì muốn giữ sự uy hiếp đối với địch quốc, ta giấu tin mình bị thương, một mình ẩn cư ở đây, tìm cách khôi phục lại thật lực.”

Sự thật thì An Đông Ni khổ tâm hành xác có tác dụng rất lớn. Ba mươi năm sau chiến dịch tại Thái Thạch bảo, Lôi Tư đế quốc bị Thánh tế tỵ và ma thú cấp chín Khố Á Tháp khủng bố, trong nước lại bị khuyết thiếu ma thú cấp cao, nên không hề dám làm chuyện gì vọng động. Mười năm trước, lại có một tướng lĩnh cấp thấp ở Khải Tắt quân đoàn – Tạp Nạp Tư – gặp cơ duyên xảo hợp thu nạp được thêm Xích Diễm thú cấp chín nữa. Từ đó, Khải Tắt đế quốc trở thành quốc gia duy nhất có hai ma thú cấp 9, ngạo thị quần hùng! Sự tồn tại của Xích Diễm và Khố Á Tháp khiến cho muôn vạn ý niệm của Lôi Tư trở thành hư không, các nước xung quanh cũng cung mình xưng thần đối với Khải Tắt đế quốc. Trong vòng hai mươi năm nay, ngoại trừ Thú tộc, chỉ có Thiên Hải quốc có biên giới rất xa là dám quấy nhiễu hải cương của đế quốc.

Nhìn về nơi xa xăm, bộ dạng của Sở Thiên rất giống với lão sư phụ kỳ quái khô quắc củ mình. Gã thầm phát thệ, cả đời này sẽ tuyệt đối không bao giờ dùng cấm chú, dù bản thân chưa hề học qua.

“Không đề cập đến chuyện đó nữa.” An Đông Ni hồi tỉnh từ trong hồi ức, “Đây là thủy tinh ma lực, có thể kiểm tra tiềm chất ma pháp trong người con. Mau thử xem!?”

Sở Thiên giơ tay trái tiếp lấy thủy tinh cầu, miệng thầm niệm chú ngữ vốn đã bị cải sửa thế nào chỉ có trời mới biết, tay phải từ từ phát về phía Thủy tinh cầu.

Không có phản ứng gì!

Đó là kết cục hiển nhiên đối với Sở đại thiếu gia không hề biết chút ma pháp nào. Và nó cũng khiến gã biết được một sự thật phũ phàng về mình: bản thân gã chính là một kẻ “dốt đặc” về ma pháp.

“Sinh mệnh nữ thần ơi! Ta quả nhiên đã thu phải một học trò không có chút tiềm chất ma pháp nào!” An Đông Ni nhăn nhó gương mặt, than lên rất thảm thiết.

Sở Thiên mộng hão huyền rồi, hiện thật về chuyện “đần” ma pháp đè nặng lên thần kinh không mấy gì mạnh mẽ của Sở đại thiếu gia!

“Không hề gì! Tiên thiên bất túc có thể nỗ lực di bổ! Chỉ cần tin vào Sinh mệnh nữ thần thì sẽ có kỳ tích!” An Đông Ni hòa hoãn an ủi học trò, cố gắng đưa ra nỗ lực cuối cùng!

“Ô ô...” Tiểu Bạch cũng mon men lần tới, dùng đuôi vỗ vỗ vào cẳng chân của Sở Thiên, biểu thị sự đồng tình và khuyến khích!

“Ngợi ca sinh mệnh nữ thần!” Sở Thiên ai oán gật gật đầu.

5. Chương 5: Hạnh Phúc Hồi Ta Tới Đây.

Huyền thú lịch, năm 718 được xem như là năm tốt của đế quốc Khải Tắt.

Trong năm này, đại quân Khải Tắt dưới sự chỉ huy của Lô Dịch đệ tam, một vị đế vương hùng tài đại lược, đã đánh bại sự xâm phạm của tộc người thú đến từ phương Bắc. Ngay cả kẻ tử địch ở phương nam là đế quốc Lôi Tư cũng bị khuất phục vì sự cường thịnh và khí thế bức người của nó. Thiết kỵ của Khải Tắt quả là “bất khả địch”! Uy danh hiển hách này đã được lưu truyền hàng trăm năm nay, sau nhiều lần dùng máu địch nhân để ấn chứng.

Ở ngoài biên cương thì phá địch như chẻ tre, trong quốc nội thì giữ an bình thể thái, khắp triều nội, văn võ bá quan ai ai cũng cầu cho tình trạng này kéo dài mãi mãi.

Ngược lại với các quân thần trên triều đình, bá tánh bình dân của đế quốc lại quan tâm đến cái tin tức sau vốn được nhanh chóng lan truyền ra tứ xứ:

“Có biết Xích diễm không? Vật cưỡi của Tạp Nạp Tư kỹ sĩ đó mà. Lần trước, trong chiến tranh đối với thú nhân nó đã bị thương nặng lắm đấy! Nặng đến nỗi hết thấy mấy chục vị Tế ty của triều đình bó tay chấm cơm dẹp thuốc chẳng trị được gì cho nó cả!”

Đó là lời huynh hoang của một gã trẻ tuổi trước đám người đói tin trong một quán rượu nhỏ gần tường thành của đế đô. Y nói hăng đến nổi nước bọt văng tận mặt của các vị thực khách ngồi chung quanh đang đông tai nghe.

“Nước xôi đây.... À, cái tin của người đã quá lạc hậu rồi, nghe nói đầu tháng vừa rồi Táp Nạp Tư hầu tước đã tự thân đến Lạc Nhật sơn mạch, thỉnh cầu Thánh tế ty An Đông Ni trị cho thú cưng của người rồi” Gã tửu bảo chen lời.

“Hãy.... Hãy...! Còn một chuyện nữa sợ các người chưa biết rõ đấy thôi!!” Thấy mọi người đều bị mình hấp dẫn, y trình trọng đặt chung rượu mới xuống trước mặt một thực khách, rồi dương dương đắc ý tiếp tục:

“Kỳ thật thương thế của Xích Diễm không phải do An Đông Ni Thánh tế ty trị lành đâu!!!”

“Không phải Thánh tế ty à? Vậy ai có thể có được bản lĩnh đó chứ?” Tất cả các thực khách trong tửu quán đều bị tin tức đó hấp dẫn, nhón nháo cả lên.

“Nghe nói đó là một vị tế ty còn nhỏ tuổi và rất thần bí. Lúc đó thương thế của Xích Diễm nặng đến nỗi ngay cả An Đông Ni điện hạ cũng thúc thủ vô sách!”

“Được rồi, đừng có dài dòng nữa, mau đi làm việc đi!! Giọng điệu cần nhằn khó nghe của lão bản truyền lại.

“Dạ ... vâng...” Gã bồi bàn gật đầu vâng dạ với dáng vẻ ngậm hứa hẹn sẽ còn nhiều điều đáng chờ nghe.

Lúc này, cửa quán chợt mở ra. Một thiếu niên tay cầm quyền trượng, người khoác trường bào của tế ty, dẫn theo một con chó cưng trắng như tuyết bước tiến vào. Họ chính là Sở Thiên và Tiểu Bạch.

Trường bào trắng bạch không vết dơ, thủ trượng của tế ty cao hơn nửa thân người, mái tóc đen dài phủ tới bờ vai, gương mặt đẹp lạnh lùng như đao kiếm, cộng thêm thân người cao lớn đỉnh đặc... đó là hình tượng của Sở Thiên lúc bấy giờ.

“Xin chào ngài, tế ty tiên sinh tôn quý, hoan nghênh quang lâm!” Tiểu bảo lập tức bước lên đón chào.

.... Tìm một cái bàn còn trống sạch sẽ gần cửa sổ Thò tay nâng cái bụng núch ních thịt của Tiểu Bạch lên, đặt nó lên trên bàn “Cho ta hai tô mì!”

“Hai... hai tô mì?” Dò xét áo quần tuy không quý phái nhưng cũng không nghèo hèn trên người Sở Thiên, gã tửu bảo không dám tin: “Tế ty tiên sinh, ngài thật sự muốn gọi hai tô mì à?”

“Ngươi ca sinh mệnh nữ thần! Lối sống dọ lạc là bước đầu của sự diệt vong!” Lời nói tròn trịa, thần tình từ ái, đó chính là thứ mà Sở đại thiếu gia học được nhuần nhuyễn nhất từ hành vi của An Đông Ni. Dần dần, cung cách của gã cũng trở nên dọ lạc giống y lão sư phụ mặc dịch đó!

Sờ mấy đồng tiền còn sót lại trong thắt lưng, gã nói tiếp: “Vậy thì cho ta mấy món ngon nhất được các người dùng làm chiêu bài ở đây đi!”

“Ô ô...” Tiểu Bạch kháng nghị vài liên hồi.

“Ồ, lấy thêm một hồ rượu ngon nữa nghe!” Trùng mắt nhìn Tiểu Bạch, thầm chữi: “Coi cái tên tiểu tử quỷ người kia, nếu trên đường người không uống rượu như trâu thì ta đâu có khuynh gia bại sản đến như vậy!”

Lấy ra một mai tiền, gã tùy tiện giao cho tiểu bảo, nói: “Người đến phủ của Táp Nạp Tư hầu tước truyền tin dùm ta, nói là có một người tên gọi là Sở Thiên đang ở đây.” Diện tích và sự phức tạp của đô thành khiến cho Sở Thiên thăm cẩn lười chào thua, đi quanh quất cả nửa ngày mà chẳng thể nào tìm được nhà đại ca ở chỗ nào, giờ gã chỉ còn biết nhường cho người nào rành đường thể mình đi gọi người đến mà thôi.

Lén nhìn lão bản đang bận tính toán ở xa xa, gã bồi bàn nhanh chóng chộp lấy tiền cho vào túi, rồi thấp giọng hỏi: “Ngài là bằng hữu của Táp Nạp Tư hầu tước à?”

“Cái gì? Không được à?”

“Được! Đương nhiên là được!” Gã bồi bàn cười cười đáp, “có điều tôi chỉ kỳ quái là tại sao một đại nhân vật như ngài lại đến cái chỗ nhỏ xíu khi ho cò gáy này.”

“Đừng có nói lời thừa nữa, mau đi đi!” Sở Thiên không chịu được bực bội khua tay khua trượng liên hồi.

Mười mấy ngày trước, cuối cùng Sở Thiên cũng được An Đông Ni đồng ý cho “tốt nghiệp”, nói cho đúng thì là bị An Đông Ni khai trừ.

Theo lời của Thánh Tế ti nói, thì nhìn suốt lịch sử của đại lục, chưa bao giờ xuất hiện một học sinh bất kham như Sở Thiên vậy. Chỉ có cái thuật Trì Dũ sơ cấp nhất mà gã phải bỏ hết mấy tháng mới học xong, nhưng hiệu quả chỉ đủ làm cho Tiểu Bạch thư giãn gân cốt.

Đương nhiên Sở Thiên không phải là không thu hoạch được gì. Lần tắm máu vừa rồi không phải là tắm chơi cho nó lạ, mà theo An Đông Ni xác nhận, thì Sở Thiên đã được máu của Cự Long thuộc hỏa hệ tẩy sạch nhục thân, sau này có thể miễn dịch đối với bất cứ ma pháp nào thuộc hỏa hệ! Có điều, ai ngờ Sở đại thiếu gia không biết phải trái gì, sau khi biết được việc này, gã suốt ngày tơ tưởng, nhất định sau này phải kiếm cho kỳ hết mấy con cự long thuộc hệ khác, xin tí huyết tắm cho nó ... “cực sang”, miễn dịch hết với mọi loại ma pháp.

Người thất vọng nhất chính là An Đông Ni, sau bao công khó nhọc, cuối cùng vào nửa tháng trước lão lệnh cho Sở Thiên hạ sơn, để có thể lịch duyệt giang hồ, lấy thực tiễn để trưởng thành!?

Đến nước như vậy, Sở đại thiếu gia lại cảm kích lão sư phụ tận đáy lòng. Nhân vì lúc ly biệt, An Đông Ni đem toàn bộ bảo vật mà lão có được đem tặng hết cho Sở Thiên, còn giấu trong Không gian giới chỉ, nói rằng sợ sau này Sở Thiên xuống núi làm lão mất mặt! Điều này hại cho Sở Thiên mất vơ đũa cả nắm, thương cho lão sư phụ “côi cút” một mình, tắm thân già còm không ai coi sóc!

Bất quá, sự đau lòng của Sở Thiên mau chóng chuyển thành phần nộ. Tiểu Bạch quả là khó nuôi khó dạy! Khi Sở đại thiếu gia vô tình cho nó nếm tí rượu, chú chàng liền mê tít ngay cái thứ thức uống cay cay nồng nồng này, hễ cứ tới bữa cơm là nó dùng đôi mắt long lanh ánh lệ, nhìn ngó hấp háy với Sở Thiên, buộc gã phải tốn ít nhất mấy mai tiền mua rượu cho nó nhắm.

Cứ thế, mãi cho đến để đồ, khi sờ vào túi tiền rỗng tuếch, Sở Thiên mù mịt cả người. Trăm sự hiện giờ chỉ còn biết nhờ vào vị đại ca hào sảng mà thôi.

“Lão bản! Tính tiền!” Thu hồi tư lự, ôm Tiểu Bạch lên, một người một chó no say đứng dậy.

“Tất cả là hai mươi mai tiền” Lão bản mập ú người nhều nhại mồ hôi lạch bạch bước đến.

“Sao mắc vậy?!” Sở Thiên sờ nắn túi tiền, “Vật giá ở đế đô mắc lên từ bao giờ thế?”

Nhanh chóng quét mắt nhìn các trang bị trên người Sở Thiên, lão bản cười nói: “Hè hè, Tế ty tiên sinh, vật giá ở thành này đó giờ vẫn như vậy à.”

“Ồi, vậy thì đợi một chút, bằng hữu của ta sẽ đến ngay, y sẽ thế ta thanh toán chỗ này.” Sở Thiên vỗ vỗ lên lưng Tiểu Bạch, chuyển thân ngồi xuống.

“Hừ hừ, tiên sinh người không phải là không có tiền thanh toán đó chứ??” Những nếp thịt trên người của Lão bản nhanh chóng rung động theo ngữ khí của lão.

“Ta chỉ tạm thời quên mang theo tiền thôi mà, bất quá...” Sở Thiên vẫn giữ nụ cười cầu tài trên môi.

“Thì ra là không mang tiền theo! Vậy thì tìm cái gì đó thế lại!” Dứt lời, lão đưa cặp mắt tham lam nhìn thủ trượng trên tay Sở Thiên, “vậy lấy cái này bù vào?!”

“Hừ!” Sắc mặt Sở Thiên sầm xuống, “chờ một chút, tiền không thiếu một cắc cho người!”

Dứt lời, gã trừng mắt nhìn lão bản một cái, rồi xoay đầu nhìn ra cửa sổ, không thèm lý đến lão nữa. Bất quá là ở thế giới nào, loại người tiểu nhân như thế này đều có cả, dấy vào họ làm chi cho mệt xác! Nhìn cảnh vật bên ngoài, Sở Thiên nhẹ vuốt lên lưng Tiểu Bạch, bình tĩnh chờ Tạt Nạp Tư đến.

Vốn biết mình là một kẻ kiết xác, Sở Thiên đặc biệt chọn một quán rượu nhỏ xuềnh xoàng ở ven đường, không ngờ vẫn chuốc lấy sự phiền phức.

“Chu choa! Không có tiền mà còn bày đặt ta đây, mau đưa cây thủ trượng đó cho ta!” Vừa nói, cánh tay mập mạp trên thân thể phì lù của lão bản hướng về Sở Thiên.

“Cút đi!” Sở Thiên giơ thủ trượng lên, rùng rùng nhom dấy, hàn quang trong mắt càng dày.

“Con mẹ nó! Một tên tiểu tể ty như ngươi mà dám đánh người hả!” Lão bản xoắn tay áo lên, “đến chỗ này uống rượu, ngươi còn tưởng ngươi là một đại nhân vật nào chứ!”

“Hắn nói người cút! Không nghe hả?” Một cánh tay to lớn nắm chặt cổ áo lão bản đang muốn phát tác.

“Đại ca!” Sở Thiên mỉm cười đứng lên nghênh chào Táp Nạp Tư trong dáng điệu một quý tộc hào hoa.

“Táp Nạp Tư hầu tước? Đại... đại ca?” Lão bản là người có chút kiến thức về các đại nhân vật trong đế quốc, trong tay Táp Nạp Tư từ từ than thầm xiu xuống như cọng bún.

Lúc này, tên hầu bàn đi theo Táp Nạp Tư quay lại vội chạy tới đỡ cái thân mình mập núc ních của lão bản ngồi xuống ghế.

“Ha ha, xem ra tinh thần đã tốt hơn rất nhiều!” Táp Nạp Tư vỗ vỗ lên vai Sở Thiên, mỉm cười tán thưởng.

“Sư phụ của đệ, An Đông Ni diện hạ có khỏe không?”

An Đông Ni!? Sư phụ!??? Đến lượt gã bồi bàn kiên cường là vậy mà cũng ngã ngựa ra ... xui!

6. Chương 6: Hoàng Cung Dạ Yến (thượng).

Sáng sớm hôm sau. Hầu tước phủ của Táp Nạp Tư. Luyện võ trường.

Tuy gọi đây là Luyện võ trường, nhưng độ lớn chỉ bằng nửa sân bóng đá ở địa cầu, bốn phía đều có bày biện các thứ binh khí rất chỉnh tề. Từng dấu kiếm, ngân quyền in chi chút trên hàng chục bức nham thạch và hình nộm được đặt giữa luyện võ trường vốn được dùng làm đối tượng luyện tập.

Trước một tòa nham thạch cao bằng đầu người, Táp Nạp Tư người mặc khinh giáp, tay cầm cự kiếm, ngưng thần tập trung nhìn vào khối đá lớn trước mặt. Hồng quang ẩn hiện trên người Táp Nạp Tư không ngừng khuấy động, làm tăng thêm vẻ uy nghiêm của thân hình cao lớn đang đứng im bất động ấy. Đột nhiên, Táp Nạp Tư quát khê, hồng quang từ cự kiếm lóe lên chói mắt, thân hình y chợt biến mất, nham thạch khắp xung quanh chợt rung rinh như thuyền đi trong cơn bão táp. Bóng người chớp lóe, vô số nham thạch bắn ra rơi xuống gây nên những tiếng “chi chi” không ngừng.

Tình hình trải qua một lúc, hồng quang chợt tắt, thân ảnh của Táp Nạp Tư xuất hiện ở phía ngoài cách chỗ cũ một trượng. Các khối nham thạch vừa rơi rơi không có quy tắc gì, nhưng khi viên thiết thạch cuối cùng rớt xuống, chúng liền biến thành một bức tượng điêu khắc đầy nữ tính.

“Hay lắm!” Một tiếng hô tán thưởng truyền đến, Sở Thiên ôm Tiểu Bạch chậm rãi bước vào Luyện Võ Trường.

“A a, không ngờ đại ca còn là một nghệ thuật gia.” Đi đến bức điêu tượng, Sở Thiên vừa nhìn ngắm hân thưởng bức điêu tượng, vừa cười nói: “Chỉ không rõ vị nữ sĩ này là ai, không biết có phải là đại tẩu tương lai không?”

Tùy tiện ném đi cự kiếm, nhưng nó lại bay thẳng đến cắm vào giá binh khí gần đó, Táp Nạp Tư đỏ mặt tía tai gất: “Không được nói bậy đó, còn chưa có công bố gì... Sao đệ lại dậy sớm vậy?” Xem ra Táp Nạp Tư đối với tình cảm của mình vẫn còn rất miễn cảm, vừa nói đến đã lãng sang chuyện khác. Sở Thiên cười thầm, về mặt cảm tình, đại ca không phải là vô định thống soái như trên chiến trường. Nói không chừng y vẫn là cậu học sinh cấp 2 cấp 3 mới vừa chớm mơ mộng yêu đương đây mà!

“Là đệ bị Tiểu Bạch đánh thức đó!” Sở Thiên dùng sức xiết chặt Tiểu Bạch vào lòng, bắt mẫn đáp. Mấy ngón tay trong miệng của gã vẫn còn nằm trong hàm răng nhọn hoắc của Tiểu Bạch, “ô ô?”

Rút mấy ngón tay trong miệng Tiểu Bạch về, Sở Thiên và Táp Nạp Tư cùng cười lớn.

Hôm qua, sau khi được Táp Nạp Tư đón đưa về phủ, gã lại được y nhiệt tình bày tửu yến thết rượu tẩy trần. Rượu trên bàn được thay bằng chén, Táp Nạp Tư lộ rõ tửu lượng của mình trước mặt vị tiểu huynh đệ. Hơn nữa, những người dưới trong Hầu tước phủ, sau khi biết được thân phận của Sở Thiên, cũng ùn ùn kéo nhau đến kính tửu. Tửu lượng của Sở Thiên vốn chẳng được bao nhiêu, quá được mười chung đã mất

hoa mảy nhượng. Rất may là gã còn có trợ thủ đắc lực: Tiểu Bạch. Nó uống như điên cuồng những chén rượu được gã thuận tay lên đồ cho. Rốt cuộc, Sở Thiên cũng không thoát khỏi cảnh ngất ngư lê lết, rốt cuộc bị người đưa về phòng ngủ.

Không ngờ sớm hôm nay, Tiểu Bạch chắc hận trong lòng chuyện hôm qua gã đã “dám say quá sớm” không kéo dài tới phút chót để cho nó uống thêm tí nữa, nên bực mình cắn một phát vào lỗ tai Sở Thiên, khiến gã bừng tỉnh từ trong giấc điệp mơ màng...

Ôm theo Tiểu Bạch, Sở Thiên cùng Tạp Nạp Tư vừa bàn chuyện phiếm, vừa trở vào đại sảnh.

Sau khi ngồi xuống, Tạp Nạp Tư đột nhiên nói: “Tôi qua sau khi đệ đi ngủ, hoàng cung phái người đến tìm.”

Có người từ hoàng cung đến à? Cái này có quan hệ gì đến mình? Đương kim hoàng đế Lô Dịch đệ tam Lệ Tinh Đồ Trì hàng ngày công việc ngút đầu, có thời gian đâu mà quan tâm đến một tiểu nhân vật như mình chứ? Sở Thiên nheo mắt suy tư.

“Ngày mai đệ hạ sẽ thiết yến hoan nghênh đại công thần nhà ngươi đấy, xin cung hỉ!” Tạp Nạp Tư cười nói.

“Đại công thần? Đệ? Đại ca huynh không nói đùa đấy chứ, đệ sao mà trở thành công thần được?” Bỏ Tiểu Bạch đang tếu táo trong lòng xuống đất, Sở Thiên thập phần khó hiểu. Minh đến Huyền Thú đại lục giỏi lắm là ba tháng, tháng đầu thì ngêu ngao nhện dơi nhần răng trong núi, hai tháng kế tiếp thì bù đầu bù ra học nghệ với lão sư phụ, có làm gì đâu mà công với thần cho Khải Tắt để quốc chứ?

“Sao lại không phải là công thần, trị lành cho Xích Diễm, khiến nó khôi phục lực chiến đấu, đó chính là lập đại công cho Khải Tắt rồi.” Tạp Nạp Tư giải thích tường tận hơn.

Nguyên trên Huyền Thú đại lục này, số lượng ma thú là biểu trưng lực lượng quân sự của một quốc gia. Sở dĩ Khải Tắt trở thành cường quốc trong đại lục, đó là vì nó có vạn thốt chiến mã một sừng – là giống ma thú cấp ba. Bằng lực lượng này, tổ tiên của Khải Tắt đã thiết lập được đội thiết kỵ uy chấn chư quốc. Hơn nữa, nó lại có các ma thú cấp chín có thực lực siêu quần, có thể quyết định sự thắng bại trong chiến tranh. Ba mươi năm trước, trong chiến dịch Thái Thạch bảo, An Đông Ni xuất hiện cứu sống nhiều ma thú cấp cao, hơn nữa thực lực của lão cũng tương đương ma thú cấp chín, nên Khải Tắt mới có thể chuyển nguy thành an. Từ đó, các quốc gia đều tập trung mọi tinh lực để phát triển ma thú.

Ma thú cấp cao có thực lực rất hùng mạnh, bằng vào người thường khó có thể thu phục được. Các ma thú cấp cao chủ chiến của các quốc gia đều thông qua quá trình hợp lực bồi dưỡng nuôi nấng và huấn luyện từ thừa nhỏ, khi tác chiến thì phải do tướng lĩnh cấp cao chỉ huy. Có điều, phương thức này rất khó phát huy toàn bộ thực lực của ma thú, kém hơn rất nhiều những ma thú có chủ nhân trực tiếp chỉ huy.

Xích Diễm là con cự long cấp chín thuộc hỏa hệ, là một trong hai đại ma thú cấp cao nhất của Khải Tắt, hơn nữa lại là ma thú có chủ. Do đó, có thể tưởng tượng được địa vị của nó quan trọng như thế nào đối với đế quốc. Có thể làm cho nó khôi phục lực chiến đấu, đối với Khải Tắt đế quốc mà nói, thì quả thật là công lớn không có gì sánh bằng.

Nói đến đây, vẻ mặt của Tạp Nạp Tư buồn bã: “Là ta làm khổ Xích Diễm, nếu để nó tác chiến một mình, thực lực của Xích Diễm thậm chí có thể vượt xa chức nghiệp pháp thần. Rất tiếc nó buộc phải thường xuyên chiếu cố ta, kết quả là làm cho hai chúng ta dính chùm một chỗ, chỉ phát huy được thực lực của Long kỵ sĩ cấp tám mà thôi.”

Sở Thiên dù có vẻ mơ mơ hồ hồ, nhưng trong tâm trí thì lại rất tỉnh minh. Khẽ nheo mắt lại, một nụ cười sáng như trăng rằm hiện ra trên khóe miệng gã. Xích Diễm ở Khải Tắt đế quốc có địa vị giống như bom hạch nhân ở địa cầu, là vũ khí chiến lược quan trọng nhất của một quốc gia. Trị lành cho Xích Diễm, cũng giống như chế tạo cho Lô Dịch đệ tam một quả bom nguyên tử cực lớn vậy. Xem ra, lần này công lao của mình quả thật là không nhỏ đấy! Không biết mình sẽ nhận được sự tưởng thưởng gì đây nữa?

—o0o—

Ngày hôm sau. Trời về đêm. Hoàng cung Khải Tắt.

Toàn bộ hoàng cung được sơn phết một màu vàng chói, lộ ra vẻ hoành tráng phi thường. Hai hàng thị vệ mặc kim giáp phân ra canh giữ hai bên cổng hoàng cung cao đến mười trượng. Xuyên qua cổng, tòa đại điện sơn son thếp vàng hiện ra thấp thoáng ở giữa hoàng cung. Trước cổng, không ngừng có quan viên và quý tộc đi vào.

Người đẹp nhờ lụa! Vận bộ quần áo tế ty do An Đông Ni tặng cho, tay cầm Bạch ngọc Pháp trượng, Sở Thiên vốn đã được xem là anh tuấn chẳng thua ai, giờ lại lạc giữa mấy bô lão mặt ồm lưng gù, nên càng lộ ra cái khí chất cao nhã khác người.

Thấy tất cả tiểu thư và phu nhân quý tộc đi qua đều nhìn Sở Thiên và cúi đầu hành lễ, Táp Nạp quay sang trêu Sở Thiên còn đang bận quan sát khung cảnh của hoàng cung: “Xem ra mị lực của đệ không nhỏ chút nào! Nói không chừng đêm nay sẽ xảy ra một đoạn cổ sự ái tình đầy lãng mạn đây! Ha ha”

Sở Thiên trừng mắt nhìn Táp Nạp Tư, tặc lưỡi, đưa tay lên chỉ một quý phụ cao lớn dềnh dàng gấp ba người thường vừa đi qua: “VẬY cái đoạn cổ sự ái tình đó xin nhường cho đại ca huynh nghe!”

Táp Nạp Tư không nhin được định trả đũa, nhưng vừa cất lời thì đã bị người cắt ngang:

“Ha ha, Táp Nạp Tư hầu tước, đã lâu không gặp ha.” Một lão nhân mập mạp đột nhiên bước tới, ôm quyền cười nói với Táp Nạp Tư.

“Thì ra là Hữu Tương đại nhân, gần đây mạnh giỏi chứ?” Táp Nạp Tư cũng dùng lễ của kỵ sĩ mà hỏi đáp.

“Không ngờ đây là nhân vật chính của đêm nay, Sở Thiên đây phải không? Quả nhiên là tuổi nhỏ tài cao!” Dứt lời, gật gật đầu ra vẻ tán thưởng.

“Vãn bối bái kiến An Đạo Công tước đại nhân.” Sở Thiên dùng tay phải đặt lên ngực, thông thả khom người, cung kính thực hiện động tác lễ tiết dành cho quý tộc mà gã vốn đã học được từ An Đông Ni.

Đối với chuyện Sở Thiên vô tình lập được đại công, Táp Nạp Tư không tiện thổ lộ. Ấn theo công lao của gã, rất có thể sẽ được phong tước quý tộc. Do đó, y hy vọng hẳn ở trong yến hội này sẽ kết giao được nhiều nhân vật tai to mặt lớn, để sau này làm bước đệm cho cuộc sống của quý tộc mới lên hương. Với một kẻ hướng ngoại thích vui đùa như Sở Thiên, thì điều đó chính là rất hợp ý gã.

Trước khi ra khỏi cửa, Sở Thiên đã hỏi Táp Nạp Tư suốt đêm về lý lịch của các nhân vật trọng yếu, bây giờ đứng trước Hữu Tương An Đạo Nhĩ, một người trong số họ, Sở đại thiếu gia nào dám chậm trễ chứ?

An Đạo Nhĩ rất vừa ý đối với thái độ khiêm tốn của Sở Thiên, cười vô cùng rạng rỡ. Lão đưa tay ngoắc một vị thiếu niên trong áo quần kỵ sĩ ở phía sau: “An Đức Sâm, đến đây ra mắt Hầu tước đại nhân và Sở tiên sinh nào.”

“Xin ra mắt hầu tước đại nhân, à, còn có vị tể tự tiên sinh này nữa.” Công tử của Hữu Tương – An Đức Sâm – hành lễ kỵ sĩ đối với Táp Nạp Tư. Sau đó nhìn Sở Thiên do dự một chút, cuối cùng gật đầu, coi như đã làm lễ ra mắt xong.

Mắt chó thì chỉ nhìn được dưới đất quần người! Cảm nhận được vẻ ngạo mạn của An Đức Sâm, Sở Thiên mắng thầm. Bất quá có câu “nhân tại ốc diêm[1]”, sau này còn phải nể mặt cha của hắn, nên Sở Thiên chỉ mỉm cười đáp lễ.

An Đạo Nhĩ dường như không hài lòng với biểu hiện của nhi tử, nhíu mày nhìn Sở Thiên cười cười, ra vẻ biết lỗi.

“Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta cũng nên tiến cung đi thôi!” Cảm thấy không khí có chút lạnh nhạt, Táp Nạp Tư kết thúc cuộc nói chuyện, ra dấu mời An Đạo Nhĩ.

“Được, vô trong rồi nói tiếp.” An Đạo Nhĩ đáp.

7. Chương 7: Hoàng Cung Dạ Yến (trung).

Yến hội được cử hành tại Tiền Sương đại điện.

Điện được chống đỡ bởi bốn cột trụ hình rồng thật lớn, từ nam tới bắc đại điện được nối bởi một bàn tiệc dài, không khí ngào ngạt sơn hào hải vị khiến thực khách tứa nước bọt liên tục. Quang cảnh bề thế rộng lớn ấy hiện rõ khí phái đặc biệt của hoàng gia, cho dù trong đại điện hiện giờ có hàng trăm người, nhưng vẫn không có chút bộn bề nào.

Phía bắc đại điện, long ý được đặt cao cao tại thượng, khiến bất cứ ai cũng cảm giác được khí thế của một vị đế vương thiên hạ. Lô Dịch đệ tam vẫn còn chưa đến, do đó khách nhân cũng tùy ý hàn huyên.

Dưới sự hướng dẫn của Tạt Nạp Tư và An Đạo Nhĩ, Sở Thiên không ngừng bá kiến các vị đại nhân. Miệng không ngừng khách sáo đối với các vị đại nhân vật, trong lòng Sở Thiên lại thầm mắng bọn quý tộc dối trá. Không ngừng cúi đầu hành lễ, khiến cổ Sở thiếu gia đau nhức từng cơn, nhưng vẫn cắn răng bảo trì phong phạm của quý tộc. Sở Thiên đột nhiên hoài niệm Xích Diễm: không biết nó bị một đao khứa vào cổ lần đó, hiện giờ cảm thụ thế nào?

Không thể không đề cập đến việc hiện giờ Sở Thiên cũng có chút cảm giác mình là một quý tộc: nào là trường bào thanh khiết của một tể ty, thân mang bạch ngọc pháp trượng ẩn hiện hào quang, cộng thêm cử chỉ cao quý thanh nhã, ai có thể nhìn ra đó nguyên gốc chính là một gã thú y chứ? Tầng tầng lớp lớp quý phụ và tiểu thư tranh nhau sắp lại gần, khiến Sở Thiên vô cùng đặc ý, nói không chừng tối nay sẽ phát sinh một đoạn cổ sự lãng mạn lắm đây!

An Đạo Nhĩ vẫn đi kèm sát Sở Thiên, một mặt chào hỏi các vị lão hữu, mặt khác thỉnh thoảng nói với Sở Thiên vài điều. Cách nói chuyện hóm hỉnh và thú vị, cộng với thái độ thân thiện khiến hảo cảm của Sở Thiên đối với lão càng lúc càng tăng.

“Bệ hạ giá đáo!” Thanh âm cao vút của bọn thị vệ truyền đến khiến mọi người có mặt im lặng ngay. Lập tức, khắp đại điện có thể nghe được tiếng lá rơi.

“Cung nghênh bệ hạ!” Mọi người cùng hòa một giọng, cất lên khi Lô Dịch đệ tam xuất hiện. Sở Thiên cũng cung thân hành lễ, nhưng ánh mắt lại len lén nhìn và đánh giá vị đế vương trẻ tuổi này.

Cũng như người bình thường! Sở đại thiếu ra rút ra lời bình.

Nhưng y cũng có chút khí thế đấy! Khi chú ý được vẻ nghiêm túc kính cẩn của những người xung quanh, Sở Thiên chen thêm một câu. Muốn một người sinh ra và lớn lên trong xã hội hiện đại có tâm lý kính sợ một vị đế vương thì là một điều phi thực tế, trong khi Sở Thiên lại còn là một người gan to mặt lớn nữa. Chỉ có điều, tuy Lô Dịch đệ tam có tướng mạo khá bình thường, nhưng đã tạo dựng cho mình rất nhiều uy tín, nên đã làm cho bọn đại thần đều e dè kính sợ, đến nỗi đến thở cũng gắng thở cho nhẹ nhàng.

“A a, hôm nay là một ngày đáng mừng, mọi người không cần phải giữ lễ đâu, tất cả hãy ngồi xuống đi.” Y khẽ phát hai tay, ý bảo tất cả mọi người ngồi xuống, rồi quay sang Sở Thiên.

“Người chính là Sở Thiên phải không?” Lô Dịch đệ tam hứng thú nhìn ngắm gã, mỉm cười cất tiếng hỏi, xem ra khá hài lòng với dáng vẻ của Sở đại thiếu gia.

“Sở Thiên bá kiến bệ hạ!” Sở Thiên vội bước đến trước hành lễ. Sống được hai chục tuổi đầu rồi, chưa bao giờ mình hành lễ nhiều như hôm nay cả! Gã rầu rầu than thầm.

Về mặt gã hiện giờ đang y theo cách của An Đông Ni chỉ dẫn trong việc ứng phó với Lô Dịch đệ tam. Nó bình tĩnh, lại xen chút gì đó ca ngạo nhưng không thành lời. Trong lòng Sở Thiên vốn đã có dự bị sẵn trường hợp thượng điện như thế này rồi.

“Sở Thiên, ngươi lần này đã lập đại công cho đất nước, đáng được trọng thưởng!” Cuối cùng cũng đến vấn đề thực tế rồi đây! Sở Thiên cố trấn áp thân hình kích động chứa trái tim đang đập thình thịch bên trong của mình, mở miệng khiêm tốn đáp: “Thần có thể vì Khải Tát đế quốc mà ra sức, vì bệ hạ mà cống hiến, đó mới chính là niềm vinh hạnh của hạ thần! Không dám cầu mong được ban thưởng!” Nhưng trong lòng gã thì lại hét to: “Có vàng bạc châu báu, mỹ nữ em út xinh đẹp gì gì đó cứ đem ra hết ra đây, ta không từ chối đâu?!”

“Khải tát đế quốc của ta trọng nhất là thưởng phạt phân minh, có công sao lại không được thưởng chứ? Trầm phong tứ cho người cấp bá tước! Cộng thêm một vạn mai kim tệ!”

“Ngoài ra, cái danh tự Sở Thiên này nghe kỳ quái quá, không phù hợp với thân phận quý tộc, nên trẫm cấp thêm cho ngươi một giáo danh – Phát Lạp Địch Nặc!” Như vậy là, Sở Thiên, không! Phát Lạp Địch Nặc. Trời ơi ngó xuống mà coi! Phát Lạp Địch Nặc Thiên Sở đã ... chính thức hòa nhập vào giới quý tộc của đại lục rồi.

Bình tĩnh tạ ơn xong, Sở Thiên vẫn tiếp tục bảo trì biểu tình bất biến, phảng phất như mấy thứ tước vị và vàng bạc này không nên có trên người hắn vậy.

Phản ứng ấy của Sở Thiên lại khiến cho ánh mắt của Lô Địch đệ tam sáng hẳn lên, âm thầm tán thưởng. Trong lòng y thầm cấp cho Sở Thiên tám chữ đại tự: “Sủng Nhục Bất Kinh! Khả Kham Đại Dụng!”

—oOo—

“Ức...Ức...” Nuốt nước miếng ừng ừng, nắm chặt hai tay không cho động đậy, Sở Thiên cố dằn mình xuống. Sau khi Lô Địch đệ tam ban thưởng xong, rời khỏi đại điện, thì Sở Thiên cũng vừa tính toán xong giá trị của mớ kim tệ vừa được ban cho.

Một vạn mai! Một vạn mai kim tệ a! Lúc li biệt An Đông Ni, bất quá lão cho cũng chỉ một đại ngân tệ. Với một đại ngân tệ đó cũng đủ cho Sở Thiên thoải mái đi từ Lạc Nhật Sơn mạch đến được kinh thành. Bây giờ chỉ thoát cái đã có được một vạn mai, lại còn là vàng nữa chứ! Nếu đổi thành bạc thì sẽ thành một trăm vạn mai! Sở đại thiếu gia ta đã một bước bước lên hàng đại phú hào rồi! Ngươi ca sinh mệnh nữ thần! Hạnh phúc to lớn cuối cùng cũng đến và quay quanh Sở Thiên này rồi.

Được phong tước là chuyện trong ý liệu rồi vậy, không đủ đả động tới Sở Thiên vốn đã có chuẩn bị sẵn. Nhưng vàng bạc có được là quá đột nhiên khiến gã nhất thời không lý giải hết giá trị của nó. Nhưng Sinh mệnh nữ thần xem ra cũng khá ưu đãi cho tín đồ của nàng: Sở Thiên không ngờ rằng, cái biểu hiện vô tri lúc nãy của mình, đối với Lô Địch đệ tam mà nói, đã gán cho gã thành hình tượng một người không quan tâm đến vật chất quyền nghi!

“Chúc mừng bá tước đại nhân!” Lời chúc tụng khiến Sở Thiên bừng tỉnh từ trong mộng đẹp.

Quay đầu lại nhìn, người vừa nói chính là kẻ kế thừa gia nghiệp của Phan Mạt Tư gia tộc– Lôi Cát.

“Ha ha, cùng vui, cùng vui!” Sở Thiên không dám chậm trễ.

Người trước mặt chính là một vị hoa hoa công tử hữu danh, từ khi mới sinh đã mang thân phận hầu tước. Hơn nữa, hắn lại đại biểu cho gia tộc, do đó ý nghĩa càng không phải tầm thường.

Không có Phan Mạt Tư thì chẳng mua được thứ gì, đó là điều mà toàn bộ người trên đế quốc Khải Tát này đều biết. Gia tộc Phan Mạt Tư đã truyền đời từ mấy trăm năm nay, kể từ thời sơ khai lập quốc của Khải Tát đế quốc. Trải qua các đời cổ tâm kinh doanh, thời khắc này Phan Mạt Tư đã khống chế đại bộ phận nghề nghiệp của Khải Tát, lại nắm trong tay mọi hoạt động buôn bán hoàng kim xuyên đại lục. Dân gian thường truyền nhau rằng, Lô Địch đệ tam sở dĩ có thể đánh bại các vương tử khác, kế thừa đế vị, nguyên nhân chủ yếu nhất chính là dựa vào tài lực của Phan Mạt Tư gia tộc.

Cá vàng con cần phải e dè cá vàng lớn, đó chính là sự định vị của Sở Thiên đối với người kế thừa gia tộc giàu sang bậc nhất đế quốc này. Sở Thiên biết rõ cái tiền tài của mình chỉ là hạt cát so với sa mạc vàng của tên trưởng tử Phan Mạt Tư trước mặt. Xác định được điều này, Sở Thiên cười một nụ cười chân thành nhất, cùng Lô Cát đàm luận.

Càng lúc càng cởi mở, Sở Thiên phát hiện cái vị hoa hoa công tử Lôi Cát này thực ra rất hợp với khẩu vị của mình! Hắn không có chút ngạo khí của kẻ tử đệ danh gia, ngôn ngữ lại bộc trực sáng khoái, đôi lúc lại nói bậy vài câu, thật giống với huynh đệ ở chung phòng trong ký túc xá ở trường đại học! Dần dần, hai người bất tri bất giác vứt toẹt cái nghi biểu của quý tộc đáng chết, bá vai bá cổ, thì thầm bàn luận về chất lượng của các mỹ nữ ở đế đô. Đôi lúc, cuộc thảo luận của họ còn chen thêm mấy tiếng cười dâm đẳng...

“Phát Lạp Địch Nặc, ngươi biết không? Lát nữa, đệ nhất mỹ nữ của Khải Tát có thể sẽ ra đây đây!” Lôi Cát nhướn nhướn chân mày, dùng ánh mắt dung tục “chiếu tướng” Sở Thiên. “Đến lúc đó có thể ngươi sẽ mê mẩn đến xiêu luôn đấy!”

“Đệ nhất mỹ nữ của Khải Tắt à? Ai vậy? Cái ngoại hiệu này sao kêu ngạo quá vậy! Không phải là thối đít trâu đấy chứ?” Đã xem qua rất nhiều minh tinh trên địa cầu, Sở Thiên không thể tin mình sẽ mê một mỹ nữ “cổ trang” này được.

Hung hăng chề môi háy Sở Thiên một cái, Lôi Cát không hề giận đáp: “Ồi giới ơi! Đương nhiên là muội muội của đệ hạ rồi, chính là Sát Lâm Na công chúa đó nghe. Ta cảnh cáo người, nếu còn dám khinh miệt nữ thần trong tim của ta, ta sẽ quyết đấu với người đấy!”

“Ngồi ca sinh mệnh nữ thần, ta còn nhớ người chỉ là người thường, quyết đấu à? Ta phụng bồi người liền!” Sở Thiên cười gian manh đáp.

Nhìn nụ cười và vẻ mặt gian trá của Sở Thiên, rồi so sánh thể cách của mình và đối thủ, Lôi Cát bỏ cuộc: “Con mẹ nó! Ta hoài nghi người không phải là đệ tử của Thánh tế ty, nếu không sao vô sỉ như vậy!”

Sở Thiên cười hăng hắc, dùng một câu danh ngôn ở địa cầu đáp lại: “Nhân chi sơ, tính bổn ác. Vô sỉ chính là bản tính của ta mà! Ha ha!”

Thế nhưng so với ta còn vô sỉ hơn! Lôi Cát không còn gì để nói nữa rồi.

“Thơm quá a!” Trong không khí chợt thoảng thoảng một mùi u hương, khiến mũi của Sở đại thiếu gia cảm thấy ngứa ngáy không yên.

“Không thể ngờ được, đường đường là một đệ tử của Thánh tế ty, thế mà lại dám cho mình là vô sỉ như vậy!” Một thanh âm dễ nghe từ phía sau lưng Sở Thiên truyền đến...

8. Chương 8: Hoàng Cung Dạ Yến (hạ).

Trong khi yến hội được tiến hành một cách rất náo nhiệt trong đại điện, thì tại thư phòng của Lô Dịch đệ tam, không khí có phần căng thẳng và nóng bức. Hoàng đế đệ hạ đang nổi cơn lôi đình với ba vị thuộc hạ của mình.

“Hừ, toàn bộ một trăm hai mươi bảy vị tế ty của cung đình đều bó tay bất lực à? Để coi một ma pháp đại thần như người ăn nói làm sao đây?” Võ mạnh lên bàn, Lô Dịch đệ tam chỉ và mắng thẳng một vị trong trang phục pháp sư.

“Đệ hạ, các vị tế ty đều đã tận hết lực rồi, nhưng chuyện này quả thực là thiên tai...” Cảm thụ được hoàng đế đang giận đến bốc khói, ma pháp đại thần Đạt Mã Nhĩ vội giải thích.

“Thiên tai à? Thiên tai sao lại khiến mười vạn thớt chiến mã đồng thời bị bệnh thế kia!” Lô Dịch đệ tam càng giận dữ hơn, “Thiết kỵ của Khải Tắt là bất khả địch! Hiện giờ bệnh lần quay ra hết thế này, Lôi Tư đế quốc thì như hổ rình mồi, nếu hiện giờ địch quốc xâm nhập thì làm thế nào?”

Tới lui vài bước, Lô Dịch đệ tam cố gắng áp chế cơn nộ hỏa, xoay người đối diện một vị có sắc diện âm trầm, hỏi: “Ba Lí, cục tình báo của người tra được gì không?”

“Khải bẩm đệ hạ, chúng thần đã tra kỹ, không có dấu hiệu gì là do người làm.” m thanh trầm ấm dễ nghe vang lên từ miệng Ba Lí.

“Doanh trại chiến mã là cấm địa quân sự, không có thủ lệnh của đệ hạ hoặc thống soái, không ai có thể đến gần. Hơn nữa, muốn làm cho mười vạn chiến mã đồng thời bị bệnh, thì nếu không phải là người có mức thành tựu tối cao trong nghề, hoặc có ma thú cấp chín trở lên, thì không thể thực hiện được. Về mặt tình báo, các quốc gia có ma thú cao cấp cũng như cao thủ siêu cấp gần đây không có dị động gì. Do đó, thần cho rằng đây nhất định là do thiên tai!” Ba Lí đem phân tích của mình nhất nhất nói ra.

“Ồi, cho dù là thiên tai, nhưng chúng ta phải có cách gì xử lý tình huống này chứ?” Nghe thuộc hạ phân tích, Lô Dịch đệ tam hòa hoãn lại dần, nhưng vẫn tiếp tục hỏi Đạt Mã Nhĩ.

“Thần cho rằng đối với chuyện này, chúng ta nên triệu tập các tể ty cao cấp trong nước lại rồi cùng thương nghị, nhất định sẽ có biện pháp...” Thấy hoàng đế lại có vẻ phát nộ, Đạt Mã Nhĩ lên lau mồ hôi lạnh, không dám nói tiếp nữa.

“Bệ hạ, kỳ thật thì về hình thức cũng không có gì quá khẩn cấp, có thể để cho các vị tể ty từ từ thương lượng cũng được.” Lúc này, tả tướng Cách Lôi Minh này giờ vẫn giữ im lặng chột cật tiếng xen lời.

“Vậy à? Nói tiếp đi!” Lôi Dịch đệ tam cảm thấy hứng thú đối với mấy lời của Lôi Minh.

”Chiến mã bị bệnh, quân lực của nước chúng ta quả thật sẽ tổn thất rất lớn. Nhưng số tổn thất chỉ là chiến mã ở phụ cận đế đô. Bốn quân đoàn chủ lực ở biên cương vẫn không bị thương tổn gì, một khi có chiến sự xảy ra, hai mươi vạn thiết kỵ còn lại vẫn có thể chiến đấu được.

Hơn nữa, tuy Xích Diễm không có ở đây, nhưng ma thú cấp chín Khố Á Tháp có thể chấn nhiếp chư quốc. Mười bảy ma thú cấp tám cũng có thể tùy lúc xuất chiến. Do đó, tình thế không phải là không thể cứu vãn.

Ngoài ra, thú tộc ở bắc phương thảm bại trong tay Tập Nạp Tư vào ba tháng trước, nguyên khí còn chưa khôi phục. Trong thời gian ngắn, chúng không thể tiếp tục xâm nhập. Tây phương Ai Nhĩ Sâm vương quốc giao hảo rất tốt với ta. Tư Khoa Đặc vương quốc thì trọng thương khinh võ, không cần phải lo sợ gì. Hai phương hướng đó tạm thời không thể xảy ra chiến hỏa. Ngay cả Lôi Tư quốc ở phương nam, dù hẳn có thừa dịp dấy động can qua, chúng ta cũng có thể điều động trú quân ở hai vùng tây và bắc, đủ để không chế chúng.

Cách Lôi Minh đã trải qua ba đời đế vương, suốt đời chuyên tâm vì sự nghiệp, là vị lão thành mưu quốc, cột trụ của quốc gia. Mấy lời vừa rồi của lão cũng đủ để Lôi Dịch đệ tam thoải mái tinh thần. “Còn về chuyện của chiến mã, bệ hạ cũng lắm là nhờ Phát Lạp Dịch Nặc bá tước thử xem, dù sao thì y cũng đã trị liệu được cho ma thú cấp chín Xích Diễm lành hẳn đấy thôi!” Cách Lôi Minh lại bổ sung thêm.

Ba Lí đột nhiên bước lên trước một bước, tâu: “Bệ hạ, theo điều tra của tình báo cục, Sở Thiên chỉ học chỗ An Đông Ni tiên sinh hai tháng, hơn nữa, hẳn không hề có chút ma pháp nào chuyển vận trên người cả.

Nếu như Sở Thiên biết mình bị điều tra kỹ đến từng cọng lông cái tóc như thế, chỉ sợ hiện giờ gã không còn lòng nào ở đại diện chuyên tâm nghiên cứu mỹ nữ nữa. Hiệu suất của Ba Lí tuyệt đối xứng với cái ngoại hiệu “Đế quốc khản môn khuyển” – chó giữ cửa cho nước nhà! Sở Thiên vừa đến Bàng Bối thành chỉ được ba ngày, đã bị hắn nghiên cứu thấu đáo mọi chuyện. Hèn gì hắn có thể chiếm cứ cái ghế cục trưởng cục tình báo của đế quốc đến hai mươi năm như vậy.

“Không có chút biểu hiện nào của ma pháp à?” Trầm ngâm một lúc lâu, nghĩ tới biểu hiện của Sở Thiên trong lúc được ban thưởng, Lôi Dịch đệ tam nói: “Hãy để hắn thử một lần xem sao, dù sao cũng có cái tiền lệ của Xích Diễm rồi.”

“Bệ hạ thánh minh!” Công đầu đều bị hai người khác chiếm hết, Ma pháp đại thần Đạt Mã Nhĩ cuối cùng cũng tìm được cơ hội để nói, hồi hồi hộp hộp vuốt lia vuốt lia “đuôi ngựa” của Lôi Dịch đệ tam.

Nhấn tí chân mày, Lôi Dịch đệ tam nhìn Đạt Mã Nhĩ một lúc, rồi hạ lệnh: “Cách Lôi Minh, người don đốc Thánh hoàng quân đoàn của Xúc Phí Na gia tăng sự giám thị đối với Lôi Tư, đồng thời lệnh cho Minh lang quân đoàn của Đồ Mỗ soái lập tức đến ngay Thái Thạch bảo hồ trợ phòng ngự! Ba Lí, tăng gia số lượng mật thám ở nam phương, tất yếu phải điều tra cho rõ nhất cử nhất động của Lôi Tư, đặc biệt là hướng hành động của các ma thú cấp cao!”

Dứt lời, lại phát tay ra hiệu cho Đạt Mã Nhĩ, có chút phiền não không kiên nhẫn nói: “Đạt Mã Nhĩ, người đi thông tri cho Phát Lạp Dịch Nặc bá tước, bảo hắn đi chuẩn bị cho chiến mã.” Dứt lời, lại bổ sung thêm: “Nếu ngay cả chuyện nhỏ này mà người không làm xong, thì sau này không cần trở về đây nữa!”

Nghe Lôi Dịch đệ tam phân biệt ra mệnh lệnh đối với ba người, Đạt Mã Nhĩ thật thà trung hậu run lên cầm cập, thầm nói: “Cái chức vị ma pháp đại thần của mình sắp tiêu rồi...”

—o0o—

Trong đại điện, lúc này Sở Thiên xoay người lại, trợn mắt há mồm nhìn người trước mặt, quả là một tuyệt sắc tiên nữ trong chốn nhân gian khói lửa này. Trong đầu gã, từng bánh xe đại não giống như chột đưng

phải cái gì đó, rít “chi chi” lên liên hồi, dừng hẳn vận chuyển.

Sở Thiên đã thấy qua rất nhiều mỹ nữ rồi, nhưng chưa bao giờ gặp được người đẹp khiến hắn quên mất trời đất như thế này. Nàng xuất hiện trước mặt, gần như mọi ngôn ngữ đều mất hết ý nghĩa! Mọi âm thanh quanh gã đều biến mất hết, cảnh vật xung quanh cũng không còn nữa, thời gian như dừng hẳn lại. Lúc này, trong mắt Sở Thiên chỉ còn lại duy nhất một người đẹp đang đứng đó.

Ánh mắt của hắn tự nhiên tối đi hẳn, trong lòng Sở Thiên đột nhiên vọng ra một câu nói chắc nịch: “Nàng ... là ... của ... ta đấy!”

Chờ khá lâu, thấy Sở Thiên không có phản ứng gì, Mỹ nữ thần nhiên cười nói: “Xem ra hôm nay Bá tước tiên sinh quá mệt rồi, ta không dám quấy rầy nữa. Hôm khác gặp lại!” Dứt lời, ban cho Sở Thiên đang si ngốc đứng đó một bóng lưng phiêu dật từ từ khuất hẳn.

Thấy biểu hiện vụn vè của Sở Thiên, từ xa xa, An Đức Sâm, cùng những chúng đại biểu là những thanh niên anh tuấn, thở dài một tiếng, thay nhau thu hồi mục quan khẩn trương có xen lẫn vài phần sát khí lại. Xem ra, mị lực của Sát Lâm Na công chúa đã khiến cho một người như Sở Thiên mà cũng không có cách gì đề kháng nổi. Thật ra thì, về mặt tình ái, Sở Thiên xem ra không có vẻ thuận lợi cho lắm, ngay từ lúc sống trên địa cầu.

“Hà hà, thế nào rồi? Choáng váng rồi phải không? Sát Lâm Na công chúa quả là danh bất hư truyền, còn muốn quyết đấu nữa hay không?” Lôi Cát thấy bộ dạng đó của Sở Thiên, cất giọng trào phúng.

“Hồi mâu nhất tiểu bách mị sanh, lục cung phân đại vô nhan sắc [1]!” Sở Thiên cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, thuận miệng thốt lên một câu danh ngôn thiên cổ.

“Ê? Người sao rồi?” Sở Thiên đột nhiên phát hiện, Lôi Cát chợt giống như hóa thành đá, ánh mắt và mồm miệng như dại hẳn đi, ngây ngốc nhìn mình.

“Đần luôn rồi hả?” Sở Thiên dụng lực vỗ mạnh lên đầu Lôi Cát một cái.

“Đại ca! Không! Lão đại!” Lôi Cát đột nhiên ôm chầm lấy Sở Thiên, lớn tiếng thốt: “Từ rày về sau, huynh chính là thần tượng của đệ!”

Cử động của Lôi Cát khiến mọi người chung quanh đua nhau quay lại nhìn, bất quá khi họ thấy đó là Lôi Cát, thì đều lắc đầu, y muốn làm gì thì làm, xem ra, tình huống này không phải là mới phát sinh lần đầu.

“Lão đại, câu thơ vừa rồi quả là có ý, bằng câu thơ đó, chuyện theo đuổi Sát Lâm Na công chúa không còn là vấn đề gì nữa rồi!” biểu hiện khoa trương của Lôi Cát khiến Sở Thiên thầm cười khổ. “Lão tử thuộc có mấy câu, thêm vài dịp nữa chắc là cùng đường!”

Con đường văn nghiệp cũng là thứ có tiền đồ. Bất quá, nếu để cho gã Sở Thiên thuộc “thứ y hệ” này làm, thì chính là gây khó dễ cho gã rồi. Học đại học bốn năm, phần lớn thời gian Sở Thiên dùng vào việc đọc sách thuốc. Còn về Đường thi Tống tử, dù có được một cuốn, thì lại bị hắn dùng làm cái để chêm bàn học cho chắc.

“Nghe ý tứ trong lời nói vừa rồi của ngươi, hiện giờ vẫn chưa có người nào theo đuổi được Sát Lâm Na công chúa hả?” Đẩy Lôi Cát ra, Sở Thiên hỏi. Khi được câu trả lời khẳng định, Sở đại thiếu gia bật cười, một nụ cười khá bỉ ổi. Vàng bạc đã có rồi, mỹ nữ còn xa sao?

Thầm tính toán làm thế nào để chiếm được tâm hồn của Sát Lâm Na công chúa, Sở Thiên không hề ngờ rằng phiền phức đang tìm kiếm gã.

[1] Chú thích của người dịch: Tạm dịch: “Ngỗảnh mặt miệng cười sinh trăm nghìn mê luyện, xóa mất hồng nhan son phấn ở sáu cung”. Câu này trích trong bài Trường Hận Ca của Bạch Cư Dị, mô tả cảm xúc bi lụy và si tình của Đường Minh Hoàng với Dương Quý Phi.

9. Chương 9: Ngựa Ở Địa Giới Thế Mà Khác.

Phách...! Tiểu Bạch bị rơi từ trong lòng Sở Thiên xuống. Hắn thần thờ nhìn những bệnh nhân trước mặt, đầu óc hoang mang, lần này phiền nhiễu tới nơi rồi!?

Độc giác chiến mã, hay ma thú cấp ba thì đúng hơn. Về cơ bản, cơ xương của chúng so với ngựa ở địa cầu không có gì khác biệt mấy, nhưng thân chúng lại lớn hơn rất nhiều. Chân thì cao một trượng, toàn thân bao phủ các lớp vẩy đen bóng như vẩy lân, răng nhọn lởm chởm, trên đầu mọc ra một cái sừng đen dài khoảng một xích, hai xương vai cao gồ hẳn ra ngoài, giống như hai cái cánh bằng xương vậy.

Đó chính là bệnh nhân đang chờ được “tế độ” của Sở Thiên trong lần này.

Mây lững lờ bay trên trời cao, ngựa hí ồn ào dưới đất. Trời xanh chiếu xuống, thảo nguyên xanh ngắt một màu. Dưới quang cảnh đó, mười vạn bệnh nhân của Sở Thiên đang nghênh tiếp vị Thú y đến xem bệnh cho! Bất quá, chúng không hí hết vang trời, mà lại gục đầu xuống đất, quỳ mọp, dùng hai mươi vạn con mắt vô thần nhìn ngắm Sở Thiên.

Mười vạn chiến mã tụ tập tại một chỗ, giữa thanh thiên bạch nhật. Quanh cảnh tuy trắng lè, nhưng Sở Thiên không có lòng nào mà hân thưởng. Thú này mà là ngựa sao? Cho dù là ngựa đi chẳng nữa, sao không ai cho ta biết có nhiều ngựa như thế này? Đạp Mã Nhĩ!!! Cái lão trời đánh nhà ngươi dám lừa ta!? Sở Thiên ngẩng đầu lên trời mắng tới tấp!

Ba ngày trước, yến hội kết thúc, sau khi Sở Thiên nốc khá nhiều rượu, liền mang Tiểu Bạch quay về. Không ngờ vừa ra khỏi cửa cung, gã đã bị Ma pháp đại thần Đạp Mã Nhĩ chặn lại.

Đối diện với thống soái của một trong ba bộ đứng đầu đế quốc, hầu tước Đạp Mã Nhĩ, vị bá tước nhỏ nhoi Sở Thiên như gã nào dám đắc tội chứ? Người này có thể xem là tương đương với chức vụ Quân kỵ đại thần ở địa cầu vậy. Hơn nữa, y lại đến truyền đạt chỉ ý của hoàng đế?!

Khi Đạp Mã Nhĩ chỉ nhẹ biểu thị là hoàng đế có mấy thớt mã bị bệnh, hy vọng hắn có thể đến chuẩn đoán, thì Sở Thiên thầm hoan hỉ trong lòng; lại có cơ hội lập công rồi. Có mấy thớt ngựa thôi mà, ta thân là gã thú y chuyên nghiệp đây này, có bệnh nào mà lại không trừ được chứ? Tuy không thể kiếm thưởng như lần trị cho Xích Diễm vừa rồi, nhưng sơ mui thêm vài nghìn lạng vàng hay bạc gì đó là hoàn toàn nằm trong khả năng!

Bất quá, Sở Thiên còn có chút cẩn thận, hỏi lại Đạp Mã Nhĩ cho rõ bệnh tình. Kết quả lão quỷ già đó hầu như không thể nói được cái gì, ầm ừ giống như vừa ăn nhầm cái gì ấy, không có một chút tinh thần nào. Tuy nhiên, cái danh thật thà trung hậu của Đạp Mã Nhĩ đã sớm truyền khắp đế đô, Sở Thiên vốn cũng đã nghe, do đó, gã cũng yên tâm phần nào.

Ai ngờ, cái lão già xem có vẻ hiền như cục bột thế mà giảo hoạt. Sau khi lão làm hỏng vài chuyện, Lô Dịch đệ tam vốn đã bất mãn với vị Ma pháp đại thần này. Sự chịu đựng giờ đã đạt đến đỉnh điểm, nếu không phải là thấy thực lực của các ma pháp đại sư trong nước không ai sánh kịp với lão, thì y đã thay lão mất rồi. Do đó, lần này Đạp Mã Nhĩ cũng biết học khôn. Sau khi tiếp nhận nhiệm vụ, lão thâm tính toán: “Nếu như nói thật với Sở Thiên là hoàng đế có mười vạn thớt chiến mã bị mắc chứng bệnh bất trị, ngay cả hơn một trăm vị tế ty trong cung đình cũng thúc thủ vô sách, thì e rằng hắn sẽ sợ không nhận lời điều trị, bệ hạ nhất định sẽ thịnh nộ, lúc đó đầu ta chỉ còn có thay đi mà thôi! Đành vậy, mình buộc phải đem Sở Thiên làm vật thế thân thôi....

.... Mình chỉ nói vài câu vô thưởng vô phạt che đi sự thật, Sở Thiên bị lừa đi trị bệnh, trị được rồi, mình có công lao. Nếu trị không được, thì là do gã vô năng, mình đâu có trách nhiệm gì!”

Và thế là, Đạp Mã Nhĩ đem tình huống vô cùng nghiêm trọng đó biến nhỏ thành chuyện của con tép, lừa cho Sở Thiên đến chỗ ngựa bệnh, nói là trị liệu cho vài con ngựa bỏ ăn bỏ tắm khả ái của hoàng đế. Tính chất của nhiệm vụ này chỉ là “thử coi” từ miệng của Lô Dịch đệ tam, được lão phóng đại thành: “nếu không hoàn thành nhiệm vụ thì đem đầu mà dâng!”

“Mụ nội nó! Lão tử bị lừa rồi!” Sở Thiên đột nhiên hét to, khiến bọn tùy tùng đều kinh sợ.

Khải Văn, tổng quản của doanh trại chiến mã, lập tức đến bên cạnh Sở Thiên, bắt lấy Tiểu Bạch bị tuột tay rớt xuống, trao cho Sở Thiên, hỏi: “Bá tước đại nhân, sao rồi?”

“Không có gì, chỉ là nhớ lại một chuyện không vui. A...!” Nhận lấy Tiểu Bạch, Sở Thiên lập tức kêu to một tiếng thảm thiết. Nguyên do là do sự báo phục của Tiểu Bạch vì đã dám lơ đãng làm “rớt” nó. Vết cắn của Tiểu Bạch để lại hai dấu răng sâu hoắm ở trên cánh tay của gã.

Bực mình nhìn vẻ mặt cười gượng nhếch nhếch của Khải Văn, Sở Thiên chỉnh lại nét mặt, ho khan hai tiếng, nghiêm túc nói: “Được rồi, nói về chính sự đi nào. Mấy con chiến mã này có triệu chứng như thế nào?”

“Gần đây cứ sốt không ngừng, ăn rất ít, không có tinh thần gì. Còn cụ thể thế nào, chỉ còn thỉnh đại nhân tự mình đi khám!?” Dứt lời, Khải Văn lệnh cho người khiêng tới một thớt chiến mã.

Sở Thiên quan sát tử tế con chiến mã này, môi miệng đều có những vết phỏng lớn nhỏ không đều, có chỗ đã bị thối, móng guốc cũng bị như vậy. Thân ngựa do không được ăn như bình thường, đã gây giờ xương ra, sờ vào hai sườn nó, cảm nhận được nhiệt độ lạnh như băng.

“Người không phải nói rằng nó bị sốt không dứt cơn hay sao? Sao trên thân thể lại lạnh như thế này?” Sở Thiên kỳ quái hỏi Khải Văn.

Kinh ngạc liếc nhìn Sở Thiên, Khải Văn thấp giọng hỏi lại: “Không phải là đại nhân không biết đặc tính của Độc giác mã chứ?”

Đặc điểm của độc giác mã à? Quét mắt nhìn, bọn tùy tùng ở phía sau cũng có điểm kinh ngạc, Sở Thiên liền hiểu mình đã phạm phải một cái lỗi quá thông thường. Hắn bèn lập tức bổ cứu:

“Ngươi ca sinh mệnh nữ thần! Nửa tháng trước ta còn chuyên tâm học tập ở chỗ sư phụ An Đông Ni, chưa từng hạ sơn, không hiểu được đặc tính của Độc giác mã thì cũng là bình thường thôi!” Lại thể hiện một biểu tình theo kiểu ôn thần, lấy một ngữ khí tối thành khẩn nói: “Sư phụ có dạy rằng, cần có thực tiễn mới trưởng thành được, xem ra quả là có phần đạo lý a.”

Dứt lời, Sở Thiên nhân cơ hội mọi người không chú ý, lén lấy từ trong túi ra một cục thịt, bỏ vào miệng của Tiểu Bạch. Sau khi trải qua một thời gian dài “đồng cam cộng khổ”, Sở Thiên có thể khẳng định, sau khi mình làm bộ làm tịch giả thần giả thánh như vậy, nhất định sẽ tiếp nhận sự chế giễu của Tiểu Bạch. Do đó gã nhanh chóng kiểm đồ mua chuộc nó.

Nghe Sở Thiên đề cập đến An Đông Ni, Khải Văn và bọn tùy tùng liền lập tức đổi thành biểu tình sùng kính, ngay cả ánh mắt nhìn Sở Thiên cũng biểu lộ vài phần tôn kính chân chính, không còn quan tâm gì đến sự ứng khó quan liêu vừa rồi. Ở chiến trường ba mươi năm trước, An Đông Ni đã trả một cái giá rất đắt, cái giá đó giờ cũng nên được đền đáp, ít nhất là thể hiện lên người của Sở Thiên, cho dù chỉ bằng hai chữ cảm kích trong lòng của người trong Khải Tắt đế quốc.

Thu hết sự biến hóa về thái độ của mọi người vào trong ánh mắt, Sở Thiên nhủ thầm, thì ra cái danh của lão già dịch nhà mình lại hữu dụng như vậy!

“Nguyên là như thế, thỉnh bỏ qua cho sự vô lễ vừa rồi của ta. Sự thẳng thắn của Bá tước đại nhân làm chúng tôi vô cùng cảm động!” Khải Văn cúi đầu, chân thành xin lỗi, đồng thời giới thiệu luôn đặc điểm của độc giác mã.

Thẳng thắn cái đầu của ngươi! Nếu không sợ nhiệm vụ không hoàn thành được, hoàng đế tìm ta tính sổ, có quỷ mới làm ra vẻ ôn thần ôn như vậy! Sở Thiên vừa lầu bầu, vừa đồng tai nghe Khải Văn giới thiệu.

Trước kia, Độc giác mã vốn sinh trưởng ở lãnh địa của thú tộc – Huyền Hà đại thảo nguyên. Hàng trăm năm trước, Khải Tắt đế quốc có một vị hoàng đế nhìn xa trông rộng, bất chấp quần thần phản đối, dùng một lượng lớn lương thực đem đổi mấy chục thớt độc giác mã từ chỗ thú tộc. Kinh qua thời gian khá lâu, độc giác mã vốn có năng lực sinh dục cực thấp, phải nhờ nỗ lực phò trợ của vô số tể ty và pháp sư cao cấp, cuối cùng mới sinh trưởng được một lượng lớn như ngày nay.

Sau đó, độc giác chiến mã cấp ba này được cho xuất trận trên lãnh thổ của địch nhân, tạo nên những chiến công hiển hách, lập nên uy danh “bất khả địch” của Khải Tắt thiết kỵ.

Về thực chất, sức lực của độc giác mã chỉ mạnh hơn ma thú thông thường một chút, ma lực càng không có chỗ dùng. Nhưng sở dĩ chúng khủng bố như vậy, và đáng giá đến nỗi Khải Tắt hoàng đế phải bỏ công sức tiền của như vậy, là vì điểm đặc biệt duy nhất của chúng – miễn nhiễm với các ma lực trung cấp. Có quân đội như vậy ở tiền diện, ma pháp sư trung cấp của địch nhân sẽ bị biến thành phế vật! Đó là nguyên nhân vì sao Ma pháp vương quốc Ai Nhĩ Sâm cứ một mực bảo trì quan hệ tốt đẹp với Khải Tắt. Kẻ có khả năng thương hại độc giác chiến mã không có tới một vạn người, trong khi Kỵ binh của Khải Tắt có đến ba mươi vạn!

Chính vì đặc tính miễn nhiễm với ma pháp trung cấp đó, thân thể của độc giác mã vĩnh viễn lạnh như băng, đại ma pháp sư cấp sáu cũng không có cách gì làm cho thân thể nó ấm lên một chút, huống chi một đám lửa sưởi ấm nhỏ nhoi!

Duy nhất có thể phán đoán tình trạng nóng lạnh của Độc giác mã, chính là dựa vào ánh mắt của chúng.

Theo lời của Khải Văn, Sở Thiên tử tế quan sát ánh mắt của thốt mã đang khám, quả nhiên thấy mắt nó đã chuyển sang màu huyết hồng, không phải màu xanh da trời như bình thường.

Kiểm tra tử tế thêm một lần nữa, trong đầu Sở Thiên đã có chút nghi ngờ. Bèn xem xét chân của độc giác mã, so ra thì cùng một dạng với ngựa ở địa cầu, dù già không dám xác định chính xác. Chân và miệng của nó có mụn nhọt lở loét, bỏ ăn bỏ uống, tinh thần uể oải, sốt không hạ cơn.... Đây rõ ràng là triệu chứng của dịch bệnh “Lở Mồm Long Móng” lưu hành rất thông dụng ở trên địa cầu rồi!

Sở Thiên nỗ lực nhớ lại tri thức đã học trên trường lớp. Không sai rồi! Bệnh lở mồm long móng chỉ có thể phát sinh trên động vật có móng guốc, đúng là hợp với lũ ngựa có móng này??

Không còn nghi ngờ gì nữa! Nhất định là dịch lở mồm long móng rồi! Ngay cả cự long Sở Thiên ta còn dám trị, huống chi mấy con ngựa nhép cấp ba yếu như sên này!

“Mau đi tìm Ma pháp đại thần Đạt Mã Nhĩ, bảo ông ta đem hết ma pháp sư ở đế đô tới đây!” Sở Thiên nhìn Khải Văn, nói bằng một niềm tin chắc nịch.

10. Chương 10: Lửa Lớn.

Khi Đạt Mã Nhĩ hấp ta hấp tấp mang theo hơn một nghìn vị ma pháp sư đến doanh trại chiến mã thì Sở Thiên đã ra lệnh cho người đem mười vạn thốt chiến mã nhốt vào bên trong một vòng rào cực lớn.

Hàng rào tiếp nối liên miên hàng dặm, bao vây mười vạn chiến mã. Nhìn từ xa xa, khung cảnh hoành tráng vô cùng. Bọn ma pháp sư vốn đang oán hận vì bị thúc đi bất thành lĩnh, giờ nhìn thấy cảnh này, liền giảm bớt sự bất mãn, lầm rầm khen ngợi.

Ở trung tâm của hàng rào, đã thấy đắp một tế đàn to lớn. Nếu như An Đông Ni có mặt tại nơi này, nhất định sẽ phát hiện, cái tế đàn này chính là sao y bản chính của lão, nhưng nó lại lớn hơn nhiều.

Từ xa, nhìn thấy Đạt Mã Nhĩ đã đem người đến, Sở Thiên nhanh chóng bước tới đón chào, mặt mày rạng rỡ: “Ha ha, Đại Mã Nhĩ đại nhân, ông nhường cho ta trị mấy thốt ngựa con sao mà mập mạp thể này ha! Đem đi cân chắc nặng tương đương trọng lượng của hơn vạn thốt ngựa đấy! Không biết bệ hạ nhìn thấy sẽ nghĩ gì?”

“Cái đó.... cái đó... bắt đắc dĩ thôi mà, chỉ là bắt đắc dĩ thôi!” Càng nói, gương mặt của Đạt Mã Nhĩ càng đỏ, nói cho đơn giản thì đỏ như Quan nhị gia vậy. Đồng thời, hai tay của lão không biết đặt ở vị trí nào, thực ra có lẽ đâu cũng thấy thừa thãi không ổn. Rốt cuộc, Đạt Mã Nhĩ ôm quyền, cười khổ nói: “Sau này không dám nữa, được không?”

“Ha ha,” Sở Thiên tức cười, “cái lão già dịch này cũng có ý tứ dữ ha. Nếu ở trên địa cầu, Đạt Mã Nhĩ so ra cũng là phó chủ tịch quân ủy kiêm phó tổng tư lệnh thứ hai. Không ngờ lại lập cập đáng thương lên tiếng xin lỗi với một tiểu bá tước như mình thế này! Quả là một con người thật thà a!” Sở Thiên thở dài.

Cười dứt, Sở Thiên không nhẫn tâm gây phiền não với lão già khả ái này nữa, ngược lại khoác vai lão, cười nói: “Ha ha, tôi chỉ nói chơi thôi mà, ông đừng cho đấy là thật!”

“Thiệt không? Ha ha, vậy là tốt rồi.” Trên gương mặt của Đạt Mã Nhĩ cuối cùng cũng xuất hiện nụ cười nồng hậu, vẻ đỏ ửng cũng dần dần tan biến.

Không biết ông ta làm sao đảm đương nổi cái chức quan này, Sở Thiên thầm ngao ngán, không lấy làm thú vị gì, nói tiếp: “Tôi vốn đã tìm ra phương án trị liệu rồi!”

“Vậy hay quá!” Đạt Mã Nhĩ cao hứng hươ tay múa chân, hứng phấn như một đứa trẻ, hồn nhiên quên mất mình có thân phận của một trong những người lãnh đạo cao nhất quốc gia.

Sở đại thiếu gia cũng đã triệt để phục lão rồi, một người lãnh đạo quốc gia như thế này chỉ sợ kiếm mãi mới tìm được một vị, bộ dạng hoàn toàn giống như một lão ngoan đồng vậy.

Bất quá, như thế cũng tốt! Sở Thiên bắt đầu thực hiện kế sách của mình.

Nheo nheo đôi mắt, kèm theo nụ cười tà ác, phảng phất cái vẻ mặt lúc mới gặp và định thịt Tiểu Bạch, gã nói: “Đại nhân người là Ma pháp đại thần, nếu là như vậy, thì toàn bộ ma pháp sư trong đế quốc đều do ngài quản lý?”

“Đúng rồi!” Đạt Mã Nhĩ ngạc nhiên không hiểu vì sao mà Sở Thiên lại đột nhiên hỏi về vấn đề này.

“Ông có thể khiến các ma pháp sư tạm thời nghe lời chỉ huy của tôi không?” Chỉ vào hơn một nghìn người ở đương trường, Sở Thiên nói thêm: “Dựa vào đó tôi mới có thể trị lành mười vạn thối chiến mã này!”

“Được, vậy thì từ giờ trở đi, bọn họ sẽ nghe theo lệnh của ngài!” Đạt Mã Nhĩ không hề do dự, lập tức gật đầu.

Đến lúc này, ngay cả Tiểu Bạch cũng thầm cảm thán, người sao mà thành thật đến thế, sao lại dễ dàng đem quyền lực giao cho một tên đại bại bọm thế này!??

Không thèm nói lời thừa, Đạt Mã Nhĩ lập tức hạ mệnh lệnh đối với bọn pháp sư: “Toàn bộ nghe theo lời chỉ huy của Phát Lạp Dịch Nặc bá tước!” Sở Thiên hài lòng nhìn hơn một nghìn vị ma pháp sư ở trước mặt, trong lòng dâng lên chút cảm giác thành tựu: “Một phần mười ma pháp sư trong Khải tát đế quốc hiện giờ đều nghe theo lệnh của mình. Ha ha, có ý tứ...”

Khiến cho bọn pháp sư quây thành hình tròn, chia nhau phân bố khắp bốn phía rào, Sở Thiên giao Tiểu Bạch cho tùy tùng, băng qua đám chiến mã, đi đến tể đàn ở trung ương.

Lấy từ trong không gian giới chỉ ra một cái pháp trượng có khả năng tăng lực do sư phụ cấp cho, gã chỉnh lại trường bào, nghiêm lại nét mặt, làm ra một biểu tình thánh khiết. Chỉ ít, về mặt hình tượng, hiện tại Sở Thiên cũng có chút giống với An Đông Ni thừa nào.

“Các vị pháp sư, chờ cho ta chuẩn bị xong, các người dùng ma pháp cấp sáu thuần thực nhất thuộc hỏa hệ công kích ta!” Sở Thiên giương pháp trượng nói to. Không còn cách nào khác, hình tròn này quá lớn, từ trung tâm ra tới hàng rào ở rìa ngoài chỗ các pháp sư đang đứng có đến hơn một dặm, nếu không thông qua pháp trượng, thanh âm nhất định sẽ không vươn tới được, cho dù ma pháp của Sở Thiên có mạnh hơn đi chăng nữa.

Cũng nhờ vào tác dụng của pháp trượng, không lâu sao, có tiếng Đạt Mã Nhĩ đáp: “Phát Lạp Dịch Nặc bá tước, ông có chắc là công kích ông không?” m thanh đó chan chất, khí tức sung túc, không hổ là đại ma đạo sư duy nhất của Khải Tát. Khải Tát đế quốc vốn không có pháp thần cấp chín, Đạt Mã Nhĩ đạt đến cấp tám đại ma đạo sư, chính là ma pháp sư cao cấp nhất trong nước rồi. Đó là điều tại sao Lô Dịch đệ tam cứ nhất mực nhấn nhai lão già này cho đến hiện giờ.

“Ta xác định là chắc, ông yên tâm đi. Ta là người miễn dịch đối với ma pháp thuộc hỏa hệ mà!” Sở Thiên đắc ý nói to, thầm cảm tạ Xích Diễm. Nếu không phải nó cho phép mình xin tí huyết tẩm chút cho mát, thì cái kế sách trị bệnh mà mình dày công thiết kế này coi như vô dụng rồi.

Khi được Đạt Mã Nhĩ hồi đáp là đã ổn thỏa rồi, Sở Thiên tùy ý ngồi xuống đất, lấy ra một cuộn phép tung lên không, rồi hắng giọng, giờ pháp trượng hô to.

Tiếng hô của Sở Thiên truyền đến bên ngoài, biến thành trang nghiêm, khi đến tai của các ma pháp sư thì biến thành khí tức thần thánh: “Sinh mệnh nữ thần vĩ đại! Thỉnh giáng hạ nộ hỏa của ngài! Tẩy sạch tìn

đồ đáng thương của người?!”

Theo lời chú của Sở Thiên, ma pháp quyền trực trên không trung liền phóng ra hào quang muôn trượng, biến thành một đồ án hỏa diễm vô cùng lớn và rõ ràng, xuất hiện giữa thiên không, không ngừng phấp phới, phảng phất như có sinh mệnh vậy.

“Công kích!!!” Đạt Mã Nhĩ hô to, pháp trượng trong tay huy ra, một chùm hỏa trụ cực lớn bắn thẳng về phía tấn đàn ở trung ương.

Thủ lĩnh bảo đánh là phải đánh, do đó hơn một nghìn ma pháp sư vây quanh không dám lác hậu, chia nhau khởi niệm chú ngữ, thôi động ma pháp!

Hỏa cầu! Hỏa trụ! Hỏa tường! Hỏa! Nhất thiết mọi thứ lửa có liên quan đều đua nhau, chen lấn nhau, tranh giành nhau, ủa lên lưng nhau.... bắn nhanh về phía tấn đàn. Từ không trung nhìn xuống, hơn nghìn đạo hỏa nguyên phát xuất vô số hỏa quang kỳ diệu tụ về trung tâm. Cùng một lúc, hỏa cầu, hỏa trụ, hỏa tường cộng lại thành một màu!

Lửa! Lửa! Lửa! Cuối cùng rồi mọi thứ lửa đều tập trung lên người Sở Thiên!

Bình tĩnh nhìn lửa đỏ trùng trùng, Sở Thiên từ từ đứng dậy, giơ cao Tăng phúc pháp trượng trong tay. Lập tức, thế lửa liền được tăng cường gấp nghìn lần! Khi cảm thấy sức nóng tấp vào mặt đã lên đến đỉnh điểm, gã lấy cuộn phép thuộc phong hệ đã chuẩn bị sẵn, nhanh chóng phóng lên tấn đàn!

Khi quyền trực đã cháy hết, trên người Sở Thiên phát ra từng trận cuồng phong, khiến cho hỏa diễm càng nổi to như sấm!

Gió trợ cho thế lửa, lửa mượn sức gió! Lúc này, Sở Thiên giống như chuyển hoá khí tức, hỏa diễm tập nham đi qua người Sở Thiên thì lập tức bị chuyển hóa thành thứ hỏa diễm thuần chánh từ mười chín tầng địa ngục! Sau đó, chúng bắn ngược trở lại, nhắm đến các chiến mã ở bốn phía mà thiêu thiêu đốt đốt.

Trời xanh bị biến thành hồng, cỏ xanh bị đốt kêu lách cách. Bọn ma pháp sư bị lửa đỏ đốt trụ râu tóc, mồ hôi tứa đầm đìa. Ngược lại, bọn độc giác chiến mã lại thích thú cái cảm giác đó! Tiếp nhận từng trận lửa đỏ thiêu đốt, từng thốt từng thốt chiến mã nằm dưới đất vô cùng khoan khoái, từ từ đứng dậy, phát ra từng trận hí vang trời.

Hô hô!!! Lửa được rồi! Nhìn chiến mã khôi phục sức sống, Sở Thiên thở dài một tiếng. Dưới sức thiêu đốt của lửa, vi trùng dịch bệnh bị tiêu diệt hết. Rất may độc giác mã là giống thú không sợ nhiệt, nếu không chúng đã trở thành ngựa thui cho mình nhậu ... ý quên cho mấy lão pháp sư mắc toi này đem chôn hết rồi!

Sự lo lắng trong lòng Sở Thiên cuối cùng cũng được giải tỏa. Trên địa cầu, đối phó với dịch Lỗ mồm long móng, chỉ có cách dùng lửa thiêu để diệt tận gốc vi trùng. Tuy nhiên, khi thiêu thì cũng thiêu luôn mấy con vật mang bệnh đáng thương đó. Nhưng khi đến đại lục này, dù không có thiết bị thiêu đốt khoa học kỹ thuật tối tân gì, nhưng lại có chiến mã không sợ hỏa thiêu. Lợi dụng điểm này, Sở Thiên bày ra một cục diện trị liệu hoành tráng, vừa trị bệnh, vừa đồng thời bày vẽ kiếm chác.

Nguyên chỉ cần cho bọn ma pháp sư phóng hỏa lên từng con chiến mã là được, nhưng Sở đại bá tước lại lợi dụng cái chuyện miễn dịch với hỏa của mình, dựng thành một Hỏa diễm trận đồ kinh thiên động địa. Mục đích thì đương nhiên chỉ có một: không làm cho lớn một chút, sao chúng tổ được công lao to lớn của mình được chứ? Công lao không lớn, thì làm sao được thưởng nhiều??? Nghĩ đến điều đó, Sở Thiên nhân cơ hội tứ phía không có một ai, nở một nụ cười gian xảo.

Tuy nhiên, nụ cười vừa nở ra, Sở Thiên chợt méo xệch miệng. Gã tính đi tính lại trăm nghìn vạn lần, cuối cùng lại quên tính tới một chuyện: thân thể của gã miễn dịch với lửa, nhưng quần áo thì không!?

Do đó, giờ phút này, Sở Thiên đang trưng ra trước đất trời và hai chục vạn con mắt ngựa một kỳ quan hùng vĩ: đó là cái cơ thể “mình dây phốt ông địa” do cha mẹ gã sinh ra từ đó đến giờ!!!

11. Chương 11: Thăng Quan Phát Tài Sao Nhanh Quá.

Rất may là trong Tàng giới chỉ còn có y phục có thể mặc được. Sở Thiên lấy ngay ra một bộ, nhanh chóng mặc vào.

Từ chỗ gã đứng đến hàng rào có khoảng cách rất xa, nên khi Đạt Mã Nhĩ cùng các ma pháp sư kéo đến tế đàn, thì Sở Thiên đã khôi phục lại dáng vẻ đạo mạo như trước. Ở dưới tế đàn, các chiến mã tuy còn rất yếu ớt, nhưng chúng đã bắt đầu lấy lại tinh thần. Hiển nhiên, Sở Thiên lại một lần nữa lập được đại công!

Trong lòng thì vô cùng đắc ý, nhưng ngoài mặt lại ngang nhiên, bình thản nhìn hơn nghìn ma pháp sư đang đứng trước tế đàn đang giương ánh mắt tôn trọng và kính úy nhìn gã. Sở Thiên liền nói với Đạt Mã Nhĩ đang vội vội vàng vàng bước lên tế đàn: “Bọn chiến mã không còn vấn đề gì nữa rồi phải không?”

“Không còn vấn đề gì nữa, à à, đều khỏe lên hết cả!” Đạt Mã Nhĩ hưng phấn đến nổi mặt đỏ hồng. Cuối cùng thì cũng hoàn thành một chuyện lớn. Mười vạn thốt chiến mã đều khôi phục, mạnh khỏe, bệ hạ nhất định cao hứng, vị trí ma pháp đại thần khẳng định được giữ vững, cảm tạ Phát Lạp Định Nặc bá tước! Nghĩ đến điều này, Đạt Mã Nhĩ bèn bước lên phía trước, nhẹ phui phui y phục vừa mới thay của Sở Thiên, giống như trên đó có chút ám khói vậy, miệng thì cung kính nói: “Không hổ là đệ tử của thánh tế ty, chỉ lắc đầu động tay là giải quyết được nỗi ưu phiền của cả đế quốc. Thanh thế vừa rồi, một đại ma đạo sư như ta mãi không thể làm được!”

Đừng nói gì người, sợ ngay cả lão đầu râu An Đông Ni cũng không làm được! Sở Thiên thầm nghĩ. Kỳ thật, trong toàn bộ quá trình, Sở Thiên chỉ đứng giữa làm cái chuyện duy nhất là chuyển hoá khí, đem các luồng hỏa diễm của bọn pháp sư làm cho mạnh thêm, rồi chuyển đến thiêu đốt đám chiến mã, tiêu độc cho chúng. Bất quá, Sở Thiên không đại gì mà đem sự thật đó nói ra.

Sở Thiên cùng Đạt Mã Nhĩ so vai bước xuống tế đàn, theo sau họ là một đoàn chấp chùng các ma pháp sư. Sở Thiên áp sát Đạt Mã Nhĩ, hạ giọng hỏi: “Bây giờ có thể nói thật rồi chứ?! Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”

“A à!” Đạt Mã Nhĩ mỉm cười bẽn lẽn, đáp: “Thật không dám giấu gì, lúc đầu ta đã có ý lừa người. Hai tháng trước, từ khi Tập Nạp Tư hầu tước từ Lạc Nhật Sơn Mạch trở về, các chiến mã ở phụ cận đế đô đều mắc chứng bệnh kỳ lạ chưa bao giờ thấy này.

Chiến mã sinh bệnh là chuyện thường tình, trước đây đều do các tế ty xử lý một chút là trị lành ngay, không trị được thì giết là coi như xong. Nhưng lần này có đến mười vạn thốt chiến mã đồng thời phát bệnh. Số lượng kỵ mã đó chiếm hết một phần ba lực lượng trong nước của chúng ta, lại không tra ra được nguyên nhân thể nào, các tế ty cũng thúc thủ vô sách.

Đối mặt với chuyện này, bệ hạ phần nộ dị thường, hạ lệnh cho ta là Ma pháp đại thần phải đích thân nhanh chóng xử lý.” Nói đến điều này, Đạt Mã Nhĩ lại đỏ mặt, gãi gãi đầu, rồi mới tiếp: “Bệ hạ hỏi truy quá gắt, nếu không có biện pháp nào, thì cái chỗ ăn cơm uống nước và đội mũ của ta chắc rụng mất. Thực tế thì ta không có biện pháp nào, nói thật với người thì sợ người không dám nhận chữa, do đó... do đó...”

Ha ha, Sở Thiên bật cười, thì ra là thế! Đạt Mã Nhĩ vậy là không hiểu rõ mình rồi. Nếu trị được, thì đại công được tính. Không trị được, thì bị Lô Định đệ tam chửi vài ba câu. Cơ hội như thế Sở Thiên ta làm sao mà bỏ qua chứ? Chỉ có Đạt Mã Nhĩ người là quá chân thật, mới đem cái uy hiếp của Lô Định tam thế mà cho là đúng.

Khi mọi người trở về đến Bối thành, thì đã có khoái mã chạy về cấp báo với Lô Định đệ tam. Y đang ở trước cửa thành môn nghênh tiếp Sở Thiên trở về!

Ngất nga ngất ngưỡng dẫn đầu đội ngũ, chỉ một cái liếc nhìn là Đạt Mã Nhĩ đã nhìn thấy hoàng đế bệ hạ. Lão vội chạy nhanh về phía trước, vừa chạy, vừa reo hò: “Bệ hạ đại hỉ! Bệ hạ đại hỉ! Ái ui!” Nguyên Đạt Mã Nhĩ không để ý, đã đụng phải một vật cản đường.

Lô Định đệ tam bật cười nhìn biểu hiện vụng về của lão, lúc lắc đầu. Bất quá, tâm tình của y lúc này cực vui, dưới ảnh hưởng của nó, khiến cho y thấy hôm nay Đạt Mã Nhĩ vô cùng khả ái.

Đích thân nâng Đạt Mã Nhĩ ngã ngay trước mặt mình dậy, Lô Dịch đệ tam cười nói: “Cẩn thận nghe! Ma pháp đại thần của trẫm!”

Chưa từng thấy bệ hạ dùng vẻ mặt ôn hòa và vui vẻ như vậy đối với mình, Đạt Mã Nhĩ không khỏi có chút ghen ngạo, sự cảm kích đối với Sở Thiên càng gia tăng thêm vài phần. Bất quá, lão vẫn còn chưa yên tâm, nhân lúc mọi người không chú ý, Đạt Mã Nhĩ liếc thân thăm dò, lén nhìn Lô Dịch đệ tam, rồi cất tiếng hỏi: “Vây.... vậy.... bệ hạ sẽ không triệt mất chức của thần chứ??”

Lô Dịch đệ tam nghe thế, trong lòng liền nghĩ: “Tuy Đạt Mã Nhĩ có chút cục mịch, nhưng trong lòng rất tốt. Dạng đại thần trung thành như thế này quả là hiếm....”

Đẩy Đạt Mã Nhĩ ra, Lô Dịch đệ tam ngẩng đầu, giơ hai tay ra, hướng về phía Sở Thiên lớn tiếng nói: “Hoan nghênh Phát Lạp Dịch Nặc hầu tước thành công trở về!”

Phát Lạp Dịch Nặc hầu tước? Sở Thiên ngạc nhiên, gã trở thành hầu tước vào lúc nào thế nhỉ? Bèn nghi hoặc nhìn hoàng đế bệ hạ.

Nhìn thấy nét nghi hoặc của Sở Thiên, Lô Dịch đệ tam vội nắm lấy tay gã, vừa đi vào trong thành, vừa cất tiếng khẳng định: “Không sai! Thủ tịch của tể ty trong cung đình! Phát Lạp Dịch Nặc hầu tước!”

Sở Thiên nheo mắt mỉm cười, như vậy là lại được thăng quan rồi!

Cái tốc độ này quả thật là nhanh, cứ nhớ lại đại ca Tập Nạp Tư, mười ba tuổi tòng quân, tham gia hơn trăm chiến dịch lớn nhỏ, liềm mạng hơn hai mươi năm trời bất quá cũng được cái chức vị hầu tước. Còn mình đến thế giới này giỏi lắm là ba tháng, thế mà đã đạt được đến cấp bậc này rồi. Vừa nghĩ, Sở Thiên vừa suy tính, với thân phận hầu tước của mình, có thể kề vai sát cánh với Sát Lâm Na công chúa được hay chưa??

Trở về hoàng cung, tự nhiên lại là thiết yến thết đãi. Trong yến hội, Lô Dịch đệ tam chính thức tuyên bố thăng cấp cho Sở Thiên, giao cho hắn đảm nhiệm chức thủ tịch của tể ty trong cung đình.

Nguyên Sở Thiên thiếu chút nữa là từ chối nhiệm vụ Thủ tịch này rồi. Nhưng, vào thời khắc quan trọng, tên đáng chết Lôi Cát ở phía sau lại ngấm ám thị: “Thủ tịch của tể ty trong cung đình có thể tùy ý xuất nhập hoàng cung, cơ hội gặp được Sát Lâm Na công chúa sẽ nhiều lên!”

Tiếp được ám thị, Sở Thiên lập tức cải biến thái độ, phát thệ một cách rất chắc nịch, tỏ ý rằng mình sẽ nhất định cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi, quyết vì đế quốc mà cống hiến hết mình!

Bất quá, trong yến hội này lại không hề gặp được Sát lâm Na công chúa, không khỏi khiến cho Sở Thiên cảm thấy nổi tiếc. Có điều, Lô Dịch đệ tam lại cấp cho Sở Thiên một điều ngạc nhiên vô cùng lớn: đó là một tòa hầu tước phủ!

Miệng chắc lưỡi liên hồi, Sở Thiên ôm chặt Tiểu Bạch, cùng Tập Nạp Tư đi xem nhà mới của mình.

Đây là một tòa trang viên điển hình của châu u thời trung cổ. Nó có hàng rào ngũ sắc và tường rợp bóng hoa, bao vòng lấy một khoảnh đất rộng cỡ một sân vận động. Quảng trường lớn thông thoáng nằm ở phía trước, tiếp đó là hàng rào cao vài mét, rồi một con thạch lộ dài dẫn đến tòa lầu chính màu trắng toát nằm ở trung ương. Trong vườn có trồng đủ các loại cây cỏ, chim hót âm vang, hương hoa phảng phất, quả là đẹp đến không ngờ, đó là chưa kể đến khoảnh đất trống thông thoáng ở phía sau.

Sở Thiên vô cùng vừa ý! Gã vừa vuốt ve lông của Tiểu Bạch, vừa tính toán giá trị của tòa trang viên này. Sở Thiên và Tập Nạp Tư cuối cùng cũng bước vào căn chủ lầu nằm ở chính giữa.

Trong nghênh tân đại sảnh, Sở Thiên phát tay ra hiệu cho người hầu lui ra, rồi cất tiếng mời Tập Nạp Tư ngồi. Sở Thiên bỏ Tiểu Bạch xuống thăm ở dưới đất, bảo: “Đi đi, đi tìm cho mình một căn phòng đi.”

Cuối cùng thì cũng có thể ở riêng với Tiểu Bạch rồi, Sở Thiên ngao ngán thở dài. Gần đây, Tiểu Bạch đã tạo cho mình một tập quán vô cùng khó chịu: Cứ vào mỗi sáng sớm, nó cứ dùng cái miệng nhỏ xíu thô ráp, cắn lấy lỗ tai của Sở Thiên, khiến Sở Thiên phải hồi tỉnh từ trong mỹ mộng, hại cho hắn ngủ không được no giấc. Bây giờ có nhà có cửa khang trang rồi, cuối cùng cũng có thể danh chính ngôn thuận cấp cho Tiểu Bạch một phòng ngủ.

“Ô ... Ô...” Tiểu Bạch nằm lăn ra đất, không thèm đứng dậy. Mặt nó dầu dầu đầy u oán, thân thể lại làm ra vẻ bi thương, lăn bò từng chút, ánh mắt thì tràn trề lệ nóng, phảng phất như đang nói: “Anh không cần tui nữa hả?”

Sở Thiên và Tập Nạp Tư cùng sửng người đưa mắt nhìn nhau, trong lòng dâng lên một cảm giác buồn khổ nói không thành lời. Chú nhóc này quả là có lực tác động tình cảm quá lớn!

“Ài! Coi như xong, sau này cứ ngủ chung chỗ với ta?” Sở Thiên rút cuộc cũng đầu hàng!

“Ô ô!” Tiểu Bạch khoan khoái đứng dậy, lộn vòng vài cái trong không trung, đồng thời khoe miệng cũng nhếch lên một nét vô cùng xảo trá.

“A a, không ngờ Tiểu Bạch lại khả ái như vậy!” Tập Nạp Tư cảm thán thốt, sau đó quay sang Sở Thiên bảo: “Phát Lạp Dịch Nặc, nghỉ cho sớm đi. Ngày mai còn phải đến Ma pháp học viện của hoàng gia dạy dỗ cho môn sinh nữa đấy!”

“Hả? Cái gì? Dạy dỗ cho môn sinh à? Làm thầy giáo sao?” Sở Thiên nằm mộng rồi, sao mình có thể là thầy giáo được chứ?

“Không phải là lão sư bình thường đâu nghe, là Phó viện trưởng của Ma Pháp học viện đấy!” Tập Nạp Tư cải chính.

12. Chương 12: Làm Thầy Thiên Hạ.

Khải Tát đế quốc là một trong những quốc gia có vương quyền tập trung nhất trên Huyền Thú đại lục. Tuy nó có một lượng lớn quý tộc, các quý tộc cao cấp lại có lãnh địa riêng, nhưng họ không có cách gì gây tầm ảnh hưởng lớn đối với hoàng đế.

Theo quy định của pháp luật trên đế quốc, quý tộc cao cấp từ hàng bá tước trở lên có thể thế tập kế thừa, và có thể kiểm thêm được lãnh địa. Nhưng binh quyền trong lãnh địa của quý tộc được hạn chế nghiêm ngặt, công tước ở bậc nhất bắt quá cũng chỉ có đội bảo vệ vạn người. Hơn nữa, phần thu dư của lãnh địa cũng bị hạn chế rất hà khắc. Vào những điểm này, Khải Tát hơn hẳn Lôi Tư đế quốc với vương quyền phân tán khiến quốc gia loạn cả lên.

Toàn bộ quyền lực tập trung vào tay hoàng đế, chính phủ của đế quốc thì phân thành sáu bộ lớn quản chính vụ về tài chính, hình luật, quốc phòng, kiến thiết, nhân sự và ngoại giao. Mười năm trước, sau khi Lô Dịch đệ tam kế vị, thiết lập Thống soái bộ tối cao, quản lý quân sự của toàn quốc, trực tiếp chỉ huy quân đội, bên dưới còn có Ma pháp bộ, Tác chiến bộ, Ma Thú bộ, và Cục quân tình bí mật không hề được công bố. Vị thống soái tối cao đương nhiên là hoàng đế. Đại thần phụ trách về quốc phòng trong chính phủ cải thành người chuyên phụ trách hậu cần, trang bị và các vấn đề khác.

Cái chức thủ tịch Cung đình tế ty này của Sở Thiên là thuộc Bộ Ma Pháp, chủ quản việc tế tự của toàn quốc, đứng đầu thượng ti dĩ nhiên là lão Đại ma đạo sư phản ứng theo kiểu rùa bò lật ngửa Đạp Mã Nhĩ rồi.

Khải Tát đế quốc có một truyền thống đứng hàng đầu: đó là để bồi dưỡng nhân tài về ma pháp cho đế quốc, Ma pháp đại thần còn phải kiêm nhiệm chức viện trưởng cho Ma pháp học viện của hoàng gia, thường ngày phải lên lớp giảng bài! Còn Sở Thiên, người đứng hàng thứ hai trong Ma Pháp Bộ, tự nhiên sẽ trở thành Phó viện trưởng của học viện này.

Ngươi ca sinh mệnh nữ thần! Hiện giờ gã Sở Thiên tế ty giả - thú y thật đang rất phiền não. Làm Phó viện trưởng dĩ nhiên là chuyện tốt rồi, chuyện dạy dỗ học sinh như thế nào thì gã cũng có chút cảm giác, nhưng giảng bài gì đây?

Đối với một người chỉ học có cái Trị Dữ thuật sơ cấp mà tốn hết vài tháng, giờ lại đứng trước tinh anh toàn quốc để giảng những tri thức liên quan đến ma pháp! Chuyện đời quả thật éo le! Có ai từng chứng kiến học sinh tiểu học lại lên lớp giảng cho bác sĩ bao giờ?!

Nhưng mà, Sở Thiên đang ở vào cái thế “nghĩa bất khả từ”, thậm chí còn có chút hứng thú và sôi trào nhiệt huyết với cái công việc mới mẻ này.

Nguyên nhân thì rất giản đơn, nhưng cũng rất thống khổ. Giản đơn vì Sắt Lâm Nha công chúa chính là Giáo sư thỉnh giảng trong Ma pháp học viện. Cái đạo lý “nhất cự ly, nhì tốc độ, đẹp trai không bằng chai mặt”, hay “gần đãi nước sớm ngắm được trăng thanh” vốn đã sớm được Sở Thiên thuộc nằm lòng. Có điều sự “thống khổ” cũng từ đó mà ra, bởi vì Sắt Lâm Na là một vị ma đạo sư thuộc thủy hệ, có thực lực rất lớn. Chuyện nông sâu về bản lĩnh khiến con đường ái tình của Sở Thiên xa tít mù khơi, diệu vợi thêm một tầng tâm ảnh!

Lúc này, Phó Viện trưởng của Ma pháp học viện hoàng gia đang “công tác”. Và “công tác” này chính làm cùng Sắt Lâm Na tham khảo giáo trình của khóa học!

“Giáo sư Sắt Lâm Na, nếu nói như vậy, mỗi buổi xế chiều ngài đều đến đây giảng dạy à?” Sở Thiên ngồi trên bàn làm việc, hỏi vị công chúa xinh đẹp này.

“Đúng rồi, Phó viện trưởng các hạ.” Sắt Lâm Na gật gật đầu, toàn là biểu thị thái độ của thuộc hạ đối với thượng ti! Tác phong “bình dân hóa” của Sắt Lâm Na khiến trong lòng ái mộ của Sở Thiên tăng thêm mấy phần. Thân là công chúa của một quốc gia, có thể làm một thầy giảng giáo lý quả là không dễ, hơn nữa, Sắt Lâm Na không hề lộ ra trên người mình chút cao ngạo nào của thành viên hoàng thất, khiến Sở Thiên càng lúc càng hứng thú: “Cưới vợ phải chọn cái loại cao thì tận bản thờ, thấp thì gần sát chạn bếp như thế này mới được!”

“Vậy địa điểm lên lớp của cô là Thủy hệ ma pháp học lâu?” Nhận được câu xác nhận, Sở Thiên thầm mừng rỡ, đàm luận nãy giờ, cuối cùng cũng dò được tình hình cơ bản của người mình thầm thương rỗi.

“Không biết Sắt Lâm Na giáo sư ngài thích y phục có màu gì?” Sở Thiên bắt đầu điều tra vào những vấn đề sâu hơn.

Khẽ nhúu đôi mày liễu, vẻ lườm ngúyt hơi giận của Sắt Lâm Na càng làm tâm thần Sở Thiên bay lên tận trên mây: “Phó viện trưởng các hạ, đó không biết có phải là nội dung trong giáo án không ạ?”

“Sao lại không!? Dáng vẻ của giáo sư có ảnh hưởng rất lớn đối với hiệu suất học tập của học sinh đấy!” Sở Thiên cường biện, đối với vấn đề này, gã vốn đã không còn có quyền phát ngôn nữa rồi – bản thân học tập không tốt, hình tượng của An Đông Ni chẳng phải là bị ảnh hưởng đó sao?

“Ái chà! Mới đây mà đã trưa rồi.” Sở Thiên làm bộ làm tịch nhìn ra ngoài song cửa, “không ngờ thời gian đi nhanh quá như vậy! Đã vậy... trưa nay ta mời cô dùng bữa nhé!” Sở Thiên cuối cùng cũng nói ra toan tính của mình.

Nghe lời đề nghị của Sở Thiên, Sắt Lâm Na đột nhiên tức cười hỏi: “Không phải ngài định theo đuổi ta chứ?”

Lời nói thẳng bạo dạn ấy khiến Sở Thiên cứng hần người. Một kẻ bị thiếu kinh nghiệm luyện ái nghiêm trọng như gã bị Sắt Lâm Na công chúa đã kích liền bị đầu óc trống rỗng, thất thố chẳng biết nói gì. Tuy nhiên, âm thanh trong trẻo ấy lại tiếp tục: “Nhưng mà cái cơ để mượn lời của ngài quả là mới lạ!”

Sở Thiên không biết tìm đâu ra chỗ đất nứt mà trốn vào, chỉ đành ngồi lì trên ghế, nhất thời không biết nói gì!

“Vậy ta xin cáo từ trước.” Sắt Lâm Na đứng dậy, thông thả đi ra ngoài. Lúc vừa qua cửa, nàng quay đầu lại, chu môi chum chim nói: “Hồi mâu nhất tiểu bách mị sanh, Lục cung phần đại vô nhan sắc! Câu thơ này cũng mới lạ lắm đấy!”

Ngợi ca sinh mệnh nữ thần! Cái tên quỷ đó thuật lại cho công chúa rồi sao?! Ta phải trọng tạ hẳn mới được!

Sở Thiên thầm mừng như điên! Vụt vội ra ngoài.... đuổi theo!

Hưởng thụ xong bữa trưa ngon nhất trong cuộc đời, Sở Thiên tiễn Sắt Lâm Na công chúa ra khỏi học viện. Thay bộ pháp bào của tể ty mới tinh, Sở Thiên chuẩn bị cho bài giảng đầu tiên.

Do việc nhận thức sai về thực lực của Sở Thiên, viện trưởng Đạt Mã Nhĩ vô cùng trọng thị tiết khóa đầu tiên này. Y vốn hoài nghi Sở Thiên không có chút ma pháp nào, nhưng nó đã mất sạch kể từ khi tận mắt

chúng kiến một trường kinh thiên động địa tại doanh trại chiến mã. Hiện giờ, trong lòng Đạt Mã Nhĩ, thực lực của Sở Thiên chỉ có các chữ sau mới khả dĩ bình luận: “Thâm bất khả trắc – cao sâu khôn lường!”

Do mang trong người tâm lý đó, Đạt Mã Nhĩ đã tuyển cho Sở Thiên lớp học sinh cực kỳ nghiêm ngặt: Sơ cấp tế ty trở xuống không chọn! Phẩm hạnh không tốt không chọn! Lớn tuổi quá không chọn! Không có tư chất tiềm ẩn không chọn! Đạt được những tiêu chuẩn đó, không thông qua được kỳ khảo thí cuối cùng cũng không chọn!

Những tiêu chuẩn lựa chọn này khiến Sở Thiên thiếu điều buột miệng chửi rủa: “Lão già mắc dịch này muốn hại chết ta đây mà! Thông qua những tiêu chuẩn tuyển chọn như thế, một nghìn học sinh chuyên nghiệp về nghề tế ty giỏi lắm chỉ chọn được năm chục đứa. Như vậy là số có thể đến học chính là lớp tinh anh nhất trong số tinh anh! Điều này chẳng phải là sớm bắt gà lôi đuôi chuột ra sao?!”

Trên đường đi đến giảng đường, Sở Thiên nỗ lực nhớ lại những câu An Đông Ni từng nói, rồi sắp xếp chúng lại thành lớp lang hoàn chỉnh. Tuy nhiên, đường đến giảng đường quá gần, Sở Thiên còn chưa tính được trên đại lục có bao nhiêu tế ty từ cấp 7 trở lên, thì lớp học ồn ào đã ở ngay trước mặt.

Hít sâu một hơi, rồi thở ra nhẹ nhàng. Bình tĩnh lại một chút, Sở Thiên bước vào lớp!

Tiếng vỗ tay nổi lên như sấm, Sở Thiên vừa bước đến giảng đài, vừa mỉm cười, đưa tay chào mọi người. Quả là có phong thái của bậc làm thầy thiên hạ! Đứng trước bục giảng, Sở Thiên nhìn khắp nơi: một giáo thất rộng khoảng 50 người học, thế mà nhồi nhét hơn trăm đứa học sinh. Hơn trăm cặp mắt đang nhìn chăm chăm gã, đầy vẻ sùng bái và kính ngưỡng!

Tin tức về học trò của Quang minh thánh tế ty, thủ tịch của Cung đình tế ty, Phát Lạp Dịch Nặc hầu tước sẽ đứng lớp giảng bài... đã sớm truyền khắp học viện. Những học viên ưu tú đều theo tin ấy mà đăng ký tuyển chọn về đây.

Bỏ qua cái danh của An Đông Ni, Sở Thiên coi như vì sao sáng nhất trên trời hiện nay. Cự long cấp 9 không phải ai muốn trị là trị được. Hơn nữa, mười vạn thốt chiến mã đồng thời bình phục trong trường lửa đỏ, vốn đã được thi nhân bắt đầu đưa vào làm hình tượng ngâm nga của họ rồi.

Vì thế, cho dù có là học sinh chuyên nghiệp về tế tự hay không, chỉ cần có cửa, ai ai cũng mong chen chân được vào giáo thất này!

Có điều, Sở Thiên vẫn còn chưa ý thức được mình đã từ Thú y sang thần tượng của mọi người rồi, nên vẫn còn tận lực duy trì dáng vẻ của một vị giáo sư, khề hắng giọng một tiếng gây sự chú ý của mọi người, rồi thế là, Sở Phó viện trưởng bắt đầu lên giọng huấn thị.

“Ngợi ca sinh mệnh nữ thần! Nguyên cho sự vinh quang của thần chiếu sáng các con – tinh anh sau này của đế quốc!” Dứt 172i, gã giơ cao hai tay, hướng về phía mọi người như ôm chầm lấy chúng. Khí tức thần thánh cao nhã ấy, thanh âm trầm ổn lung linh ấy, đã dẫn đến tiếng vỗ tay như điên của bọn học sinh bên dưới!

“Rất vui là hôm nay được giới thiệu cái sự nghiệp thần thánh của tế ty đến với mọi người!” Sở Thiên nâng tay trái lên, áp nhẹ xuống, như muốn bình ổn lại sự náo nhiệt của mọi người. Gã khẽ mỉm cười, nheo nheo mắt, nói tiếp: “Trước hết, ta muốn thỉnh các vị ở đây nói về nhận thức của mình đối với tế tự, ai muốn nói nào?”

Nhìn qua nhìn lại các học sinh thậm thò định phát biểu thử, Sở Thiên quyết định chỉ vào một cậu ở góc cuối cùng: “vậy mời vị này vậy?!”

Theo cánh tay chỉ của Sở Thiên, một thiếu niên tế ty mặt mày đỏ như gấc chín, bèn lên đứng dậy.

13. Chương 13: Thiên Tài Tế Ty.

Cho dù cử chỉ có hơi lúng túng, nhưng gã tế ty sơ cấp ấy cũng đứng dậy, nỗ lực lấy hết dũng khí ngẩng đầu đối diện Sở Thiên.

Sở Thiên biết bản lĩnh của mình đem so với một tên học trò tể ty còn không đáng, không sớm thì muộn cũng đến lúc lòi cái đuôi lừa to mập nung núc ra. Đột nhiên, một ý nghĩ tà ác hiện lên trong đầu Sở Thiên: nếu như mình chẳng ra gì, sao không tìm một người khác làm con tốt thí?!

Thu vào tầm mắt mọi biểu hiện của bọn học sinh trong phòng, Sở Thiên vui mừng phát hiện một điểm vô cùng khác biệt: tên tể ty này mặc một bộ trường bào khá cũ, dù được tẩy giặt sạch sẽ, nhưng vừa nhìn qua là biết đây là con cái nhà bình dân, không có cột chống lưng, đặc tội với gã chắc sẽ chẳng có nguy hiểm gì!

Tuổi gã này chẳng lớn, cỡ mười bốn mười lăm, mặt mày còn khá ấu trĩ, rõ ràng là chưa trải việc đời, nhất định sẽ dễ dàng bị gạt.

Gã ôm chặt một quyển vở, nhất định là một học sinh tốt, cần mẫn. Điều trọng yếu là khi gã đối mắt với Sở Thiên, tay chân liền ngờ nghệch thừa thải, cúi gầm gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Những học sinh ngồi ở chỗ cuối lớp, nhất định là có chút tự ti.

Chú định là gã này rồi! Sở Thiên nheo nheo mắt, nặn ra nụ cười sao cho thần thánh nhất, thu gọn tay áo rồi đưa tay ngoắc: “Lên đây! Lên trên bục giảng mà nói?!”

Gã thiếu niên này vốn tên là Dịch Áo, nghe thấy thế vừa khấn trương vừa hưng phấn. Khấn trương là vì phải đứng trước hơn trăm bạn đồng học diễn giải. Hưng phấn là vì tự nhiên mình lại là người được chọn.

Dịch Áo sinh ra ở một thôn đánh cá nằm ở phía đông của đế quốc, từ nhỏ đã cần mẫn hiếu học, cuối cùng bằng nỗ lực đã được nhận vào Ma pháp học viện của hoàng gia. Hắn hiện giờ được 15 tuổi, đã phấn đấu trở thành một tể ty ở bậc sơ cấp. Dịch Áo lập chí trở thành một tể ty vĩ đại, nên từ khi biết hiểu sự đời, thì đã vô cùng sùng bái con người thần thoại trong giới tể ty: An Đông Ni. Những chuyện phát sinh gần đây trong đế đô đã lại khiến cho trong lòng của vị thiếu niên thanh nhã này phát sinh thêm một thần tượng nữa.

Trị liệu được Cự long cấp 9, thịnh danh liền nổi như cồn, hơn hẳn An Đông Ni. Lắc đầu trở tay, mười vạn chiến mã bình phục như chưa bao giờ bệnh. Hai trường hí kịch do Sở thú y đạo diễn không ngờ lại khiến cho Dịch Áo sùng bái như thần. Do đó, khi hắn nghe nói Phất Lạp Dịch Nặc hầu tước sẽ tuyển lựa học sinh theo học, thì lập tức bỏ hết mọi việc, kiện tận lực tham gia khảo thí, cuối cùng đoạt được một suất học vô cùng quý báu.

Người căng như dây đàn, Dịch Áo bước lên giảng đài, cúi chào mọi người một cái, rồi dè dặt nhìn Sở Thiên đang chuyển đến bên cạnh mình. Sau đó, dưới ánh mắt khích lệ của Sở Thiên, gã bắt đầu giảng giải: “Tể..... tể ty là nghề khởi nguyên từ đâu....?”

Lời nói lập bà lập bập, khiến cho bọn đồng học biểu lộ vẻ đổ kị và mỉa mai, thậm chí có kẻ bắt đầu cười nhạo! Tuy nhiên, Sở Thiên lại khoái khoái lạc lạc, hà hà, càng lập bập càng tốt, cứ như thế càng lâu càng tốt, tốt nhất là trải qua cho hết tiết học luôn!

Nghĩ đến điều đó, Sở Thiên ra dấu cấm ồn ào đối với bọn học sinh, và dạy thêm: “Sinh mệnh nữ thần có nói: Không nên vì sự khấn trương của người khác mà phát ra tiếng cười nhạo!”

Có quỷ mới biết Sinh Mệnh Nữ Thần có nói câu đó hay không, nhưng lời vừa rồi lại gây tác dụng rất lớn, dưới sự chú ý “vì đại nghĩa quên thân” của Sở Thiên, biểu tình của bọn học sinh chuyển sang bẽn lèn rồi nghiêm túc lại, phòng học yên ắng hẳn đi.

Nhìn Sở Thiên một cách rất cảm kích, ánh mắt của Dịch Áo thoáng ửng hồng, nhưng ngôn ngữ lạnh lợi hẳn lên: “Mọi người đều biết, nghề tể ty của chúng ta có chín cấp, phân biệt ra gồm...?”

Sở Thiên chợt cảm thấy có chút tự thẹn với lòng, vì gã chỉ tùy tiện nói mấy câu, thế mà đã gây cảm động cho Dịch Áo, liền thâm bảo: Huynh đệ! n đức của ngươi ta xin ghi nhớ! Phó Viện trưởng sẽ không đối xử tệ với ngươi đâu!

“Hiện giờ, trên đại lục... các tể ty trừ chủ yếu có ... đạo sư của Khải Tắt đế quốc chúng ta.... đó là Quang minh thánh tể ty cấp chín An Đông Ni điện hạ, và còn có...” Nói đến đây, Dịch Áo không nhịn được xoay qua nhìn Sở Thiên. “Chết cha rồi, Minh còn không biết đẳng cấp thần tượng trong nghề này nữa chứ!” Dừng lại một chút, Dịch Áo tiếp, “Còn có Thủ tịch của Cung đình tể ty, phó viện trưởng của chúng ta, Phất Lạp Dịch Nặc hầu tước!”

Tiếng vỗ tay nổi lên như sấm dòn, Sở Thiên khiêm tốn cúi mình, biểu thị sự cảm tạ đối với mọi người, trong lòng thì phật phùng mừng rỡ, “Ta đã trở thành đại nhân vật rồi!”

Địch Áo vẫn còn tiếp tục diễn giảng: “Nói về cấp sơ cơ nhất của ma pháp, Trì Dũ Thuật được cho là cơ sở thiết yếu nhất...”

Sở Thiên khẽ đỏ mặt, nghĩ đến cái bản lãnh dày công luyện tập của mình, thế mà chỉ có thể được dùng làm giản gân giản cốt cho Tiểu Bạch. Vì sao Trì Dũ Thuật của mình chỉ có thể gãy ngứa cho chó chứ?! Sở Thiên cười khổ.

“Trì Dũ thuật khi nâng cấp sẽ trở thành Phục Sanh thuật, chính là bắt nguồn từ cơ sở Trì Dũ thuật, gia nhập thêm...”

Sở Thiên nghe thế càng yên tâm. Xem ra tên học sinh này thật không tệ, hàng ngày nhất định có dụng công! Tuy Sở Thiên là kẻ mù ma pháp, nhưng đó chỉ là hạn chế trên người, chứ còn về mặt lý luận thì gã đã sớm học được một mức khá uyên bác từ chỗ An Đông Ni rồi. Xét lại tốc độ và nội dung mà Địch Áo đang nói, Sở đại thiếu gia tràn đầy vui sướng, vì cứ như thế này một tiết học sẽ nhanh chóng qua đi mà không có vấn đề gì.

Tuy nhiên, Sở Thiên nhanh chóng cười không nổi nữa.

“Đối với ma pháp công kích của tế ty, thì chỉ có Tế tự đạo sư cấp bảy trở lên mới có thể luyện tập và ứng dụng, nguyên lý cơ bản của những ma pháp công kích này là...” Trên giảng đài, Địch Áo đã thoải mái hơn nhiều, miệng cũng nói với tốc độ nhanh hơn. Tuy nhiên, đề tài nói chuyện của nó đã vượt quá phạm vi kỳ vọng của Sở Thiên. Nguyên gã chỉ mong Địch Áo vượt qua hết thời gian của một tiết, không ngờ nó thực sự có thể thể mình giảng luôn về khóa ma pháp như thế này!

Về nội dung giảng của Địch Áo, Sở Thiên đã từng nghe An Đông Ni nói qua, so với hiện tại cùng một dạng. Nghe thì quá hiểu, nhưng không thể làm. Nhưng Sở Thiên có thể biết rõ một điều: Địch Áo không hề nói sai!

“Theo như ta quan sát, các pháp thuật tế tự giống nhau mà dùng các tiết tấu thi pháp khác nhau, sẽ sản sinh những hiệu quả khác nhau. Ta nhận ra điều này, bởi vì...” Địch Áo đã hoàn toàn tiến vào trạng thái xuất thần, những lý luận diễn giảng trên sách vở đã biến thành phân tích của chính bản thân nó!

Sở Thiên kinh hãi phát hiện, nhưng phân tích của Địch Áo hoàn toàn tương đồng với lý luận của An Đông Ni! Cần phải biết rằng đây là kết quả nghiên cứu mấy chục năm của An Đông Ni! Còn Địch Áo mới có mười mấy tuổi đầu!?

Tập trung nhìn Địch Áo đang đường hoàng đàm luận, Sở Thiên phảng phất thấy mình trở về Lạc Nhật sơn mạch, trở về cái lều cỏ tồi tàn, đứng bên cạnh lão tế ty giò khom hiền từ khoan thai dạy bảo học trò...

“Theo như nghiên cứu của ta, thủ đoạn công kích mạnh nhất của tế ty là ma pháp cấp chín “Quang minh thẩm phán”, tuy nhiên, chú ngữ để khởi động nó có ba điều sai! Từ đó uy lực của nó giảm đi rất nhiều! Thậm chí có khả năng chú ngữ trong sách giáo khoa là không hoàn hảo!” Địch Áo chưa bao giờ có dịp diễn giảng sướng khoái như thế này! Trong vô thức, nó tình cờ đưa ra bản một nghi vấn đã được rất lâu rồi, thậm chí lưu truyền hàng nghìn năm trong giáo trình đào tạo tế ty!

Lời phát biểu của Địch Áo lập tức gây nên sự ồn ào dữ dội, bọn học sinh kháng nghị và chỉ trích liên hồi:

“Người bằng vào cái gì mà cho rằng chú ngữ là sai!? Nên biết rằng từ nghìn năm nay đó chính là ma pháp được vô số tế ty dùng qua!”

“Những tế ty vĩ đại thậm chí còn không phát hiện là sai, người mới chỉ là một tế ty hàng sơ cấp thì sao mà phát hiện được?”

“Theo ta thì không phải sách giáo khoa sai, mà là người đã sai rồi!”....

Sự chỉ trích đối với bọn học sinh đối với Địch Áo càng lúc càng nghiêm trọng, bây giờ chỉ còn lại tiếng la hét phản đối của bọn học sinh. Địch Áo không biết hành động như thế nào cho phải, chỉ biết xua hai tay, miệng lắp bắp giải thích: “Ta?? Ý của ta không phải như vậy. Ta... Ta định nói là...”

Nhưng điều đó không còn trọng yếu nữa, nhìn chăm chăm Dịch Áo, lòng Sở Thiên như sóng dậy ba đào, trong đầu biết rõ là Dịch Áo sai rồi!

Những chú ngữ đó không phải chỉ có ba chỗ sai mà thôi! Mà là có tới năm chỗ sai! Nhưng năm điều sai đó là do An Đông Ni mất mười năm nghiên cứu mới phát hiện ra! Một sơ cấp tế ty mới có mấy tuổi đầu mà phát hiện ra đến ba chỗ, tiền đồ quả là không thể tưởng tượng được.

Ma pháp chung lúc này chợt vang lên, hết giờ! Sở Thiên đứng dậy, không biểu hiện gì, chỉ Dịch Áo nói: “Ngươi! Theo ta vào phòng giáo sư nào!”

Chuyển thân, không lý đến học sinh nào khác, Sở Thiên không nói một lời, mặt phẳng lặng như nước hồ thu rời khỏi lớp học! Trong lòng gã chỉ lẩm bẩm hai chữ: “Thiên Tài!”

14. Chương 14: Thầy Và Trò.

Trong phòng làm việc của Phó viện trưởng Ma pháp Học viện của Hoàng gia, Sở Thiên ngồi chễm chệ trên chiếc ghế bành rộng lớn, miệng như cười như không nhìn thẳng Dịch Áo.

Dịch Áo giống như một đứa học trò nhỏ phạm lỗi nặng, cung kính đứng trước mặt Sở Thiên, vừa sùng kính và sợ sệt nhìn gã, tuy nỗ lực giữ vẻ bình tĩnh nhưng hai chân run rẩy đã tự tố cáo nỗi lo sợ của mình.

“À... “ Sở Thiên mỉm cười ôn hòa, vừa ra hiệu cho Dịch Áo ngồi xuống, vừa nói: “Không cần khấn trương, ngồi xuống rồi nói.” Nói xong, Sở Thiên đột nhiên nhớ ra bản thân mình còn chưa biết tên gã, nên hỏi: “Được rồi, ngươi tên gì vậy?”

“Trò??? Trò tên là Dịch Áo.” Lưỡi Dịch Áo như lú lại, được tiếp xúc với thần tượng của mình gần như thế này khiến nó vô cùng hạnh phúc, và gan dạ hẳn lên, chỉ thăm hỏi vừa rồi mình phạm sai lầm lớn, không biết thần tượng có tha thứ cho mình không?” Dịch Áo định thần, cuối đầu thấp giọng giải thích: “Phó viện trưởng, vừa rồi trò không cố ý nói vậy đâu, đó chỉ là những nghiên cứu bấy lâu lúc thường ngày mà thôi.”

Khẽ ngẩng đầu, lén nhìn Sở Thiên một cái, thấy Phó viện trưởng vẫn giữ biểu tình như cười như không, Dịch Áo vội nói tiếp: “Phó viện trưởng, trò sai rồi, sau này trò nhất định sẽ nỗ lực sửa sai.”

Quả là một hài tử đơn thuần a! Sở Thiên cảm thán nghĩ, nhưng nó vừa thông minh vừa hiếu học, rất giống mình!

Thấy Dịch Áo vẫn còn đứng đó mà nói, Sở Thiên đứng dậy, đến bên cạnh nó kéo ghế bắt ngồi xuống. Không ngờ cử động này của Sở Thiên lại khiến Dịch Áo thủ sững cả kinh, coi ghế như có lửa vậy, cố gắng tránh hai tay của Sở Thiên nhồm người dậy. Điều này khiến Sở Thiên vô cùng ngạc nhiên.

Dịch Áo đỏ mặt, cúi đầu thưa: “Phó viện trưởng, ngài.... ngài còn đứng đó, trò sao lại dám ngồi chứ.”

Đúng là một hài tử biết lễ phép! Sở Thiên càng lúc càng hứng thú, quay về chiếc ghế bành bọc da của mình, bảo Dịch Áo ngồi xuống lần nữa, rồi cất tiếng hỏi: “Ngươi thích làm tế ty không?”

Nghe Sở Thiên nói thế, Dịch Áo vừa ngồi ổn trên ghế đã nhảy nhồm lên. Phó viện trưởng hỏi mình như thế, chẳng biết là người không muốn cho mình theo nghề tế ty nữa sao? Hẳn những nghiên cứu của mình đã khiến Phát Lạp Dịch Nặc hầu tước hoài nghi tư cách tế ty của mình rồi!? Dịch Áo nghĩ thế, liền vội đứng lên lớn tiếng kêu nài: “Trở thành tế ty là mộng tưởng từ nhỏ của trò!”

Không nghĩ Dịch Áo đang lo lắng xa vời đến vậy, Sở Thiên vừa lòng gật gật đầu, xem ra kế hoạch thoát nợ từ giả đã trở thành thật được rồi!

Gã thuận tay lấy ra một khối thủy tinh ma lực, đưa cho Dịch Áo bảo: “Thi pháp vào nó xem sao!”

Dịch Áo không phải là không biết gì như Sở Thiên lúc trước, tự nhiên biết khối ma lực thủy tinh đó dùng để làm gì. Cố gắng áp chế nỗi đau đớn trong lòng xuống, nó dùng hai tay tiếp lấy quả cầu thủy tinh, thăm nghĩ: “Xong rồi! Phó viện trưởng quả nhiên đang kiểm tra xem mình có muốn hay không muốn làm tế ty! Nếu như biểu hiện không tốt, chỉ sợ người sẽ thủ tiêu tư cách tế ty của mình.”

Lòng nghĩ thế, mắt nó ửng hồng, cố gắng dòng lệ nóng tuôn ra, Dịch Áo không cam tâm mộng tưởng của mình bị tan thành tro bụi, nên tụ khởi ma lực toàn thân, nhắm trúng Thủy tinh cầu, hét lớn: “Trì dũ thuật!”

Không cần nhìn khối thủy tinh đó, Sở Thiên đã biết luận kết quả, biết người biết ta trăm trận trăm thắng! Dựa vào việc không dùng động tác và chú ngữ, Dịch Áo chỉ cần một cú hét là đã sử ra Trì Dũ thuật, Sở Thiên đã xác định được: Thiên tài, từ thân thể đến lý luận đều là thiên tài!

Quả nhiên, để ấn chứng suy nghĩ của Sở Thiên, ánh sáng màu trắng sữa bắt đầu lưu động trong khối thủy tinh, trong chốc lát, toàn bộ khối thủy tinh biến thành một sắc thái tương đồng, không cho ánh sáng lọt qua như lúc trước nữa. Hào quang lưu chuyển một lúc, tùy lúc phát ra những tia chớp giạt, trên thủy tinh cầu quả nhiên xuất hiện những vết nứt nho nhỏ.

Xem ra điều quan trọng nhất trong toàn bộ kế hoạch vượt qua không có vấn đề gì. Thuận tay thu lại Ma lực thủy tinh, Sở Thiên nheo mắt cười nói: “Có muốn làm đồ đệ của ta không?”

Mọi thứ đều giống với phiên bản xảy ra giữa An Đông Ni và Sở Thiên, thậm chí còn nhanh chóng hơn nhiều, khiến Dịch Áo kinh ngạc ngỡ người còn hơn bản thân gã lúc trước.

Dịch Áo vốn đã từng gây cả người rồi, vì vừa rồi còn lo mình không còn làm được cái nghề tế ty này nữa, hiện giờ đột nhiên lại biến thành đồ đệ của thầy tu. Hiện thực và ý tưởng quả là có sự khác biệt rất xa, khiến Dịch Áo lạnh cả người. Học trò của Phát Lạp Dịch Nặc hầu tước! Đồ tôn của Thánh tế ty An Đông Ni! Truyền nhân duy nhất của Đệ nhất tế ty môn trên đại lục! Một vòng hào quang như từ miệng Sở Thiên phát ra bao trùm làm mù mắt đầu óc của Dịch Áo!

Nhìn Dịch Áo đang đứng đó si si ngốc ngốc, Sở Thiên không có chút gì vội vã, chỉ cười cười chờ đợi câu trả lời. Trước đây mình cũng như vậy, thì cần gì bây giờ mở miệng thúc dục tỏ ra là mình cầu học trò chứ!

Phịch! Dịch Áo quỳ xuống đất, lạy ba lạy, dùng lễ tiết long trọng nhất trên đại lục để biểu thị thành ý của mình! Nó đã kích động đến không nói nổi thành lời. Quả thật trên thế gian này không có ai cũng có thần kinh cực mạnh, buồn vui giận dữ đều dừng dừng như không có gì.

“Được rồi, được rồi!” Sở Thiên bước đến nâng Dịch Áo dậy, làm bộ làm tịch rút ra từ trong Túi vật giới chỉ một quyển bút ký cũ nát, thuận tay đưa cho Dịch Áo nói: “Ta thân làm sư phụ không có thứ gì tốt! Chỉ có cái này làm lễ kiến diện cho con!”

Cuối cùng thì Dịch Áo cũng sực tỉnh từ trong cảm xúc tràn đầy, từ từ đứng dậy, thẹn chân khom người, cung cung kính kính tiếp qua quyển bút ký.

Liếc nhìn bìa của quyển bút ký, mắt Dịch Áo đỏ hồng, nghẹn ngào trào dâng ánh mắt nhu nhuyến, run giọng nói: “Đa tạ sư phụ!” Bìa quyển Bút ký ấy có ghi mười một chữ đại tự: “Những điều tâm đắc trong tế ty thuật – An Đông Ni!”

“Bổn thư này con từ từ nghiền cứu, sau này còn có cơ hội cho người tiếp xúc thực tiễn nữa! Sở Thiên nheo mắt mỉm cười hỏi tiếp:

“Con cũng biết đó, ta còn rất nhiều công tác trong Thống soái bộ của đế quốc và Học viện, thậm chí không thể phân thân. Trong khi ở đây có rất nhiều học sinh muốn lên lớp học. Vì thế, ta muốn con thay ta đứng lớp, nhằm tạo cho con có những lý giải sâu hơn về ma pháp! Thấy thế nào? Con đồng ý không?” Con sói hoang cuối cùng cũng lộ ra nanh vuốt thực sự của nó!

“Không thành vấn đề, nhưng mà.... sư phụ, con sợ con làm không tốt!” Thậm chí bây giờ Sở Thiên bảo Dịch Áo tự sát, nó cũng làm không hề chớp mắt.

“Không thành vấn đề, từ thực tế mà trưởng thành thôi!” Sở Thiên tiếp tục dụ: “Chỉ có đích thân dạy người khác ma pháp mới có thể khiến con từ đó lý giải rõ mọi góc ngách của nó! Đó chính là cách tập luyện tốt nhất cho con! Không biết học trò của ta đến giảng bài cũng không dám à? Nếu vậy sau này sao người dám ra chiến trường được? Sự nghiệp vĩ đại của An Đông Ni lão sư đều kiến lập từ chiến trường cả đó!”

Ngữ khí của Sở Thiên từ từ nghiêm nghị hẳn lên, cuối cùng dĩ nhiên là đề cập đến An Đông Ni. Theo lời chỉ dụ của Sở Thiên, thần sắc của Dịch Áo càng lúc càng tự tin.

Cương quyết gật mạnh đầu, Dịch Áo trình trọng nói: “Con hiểu rõ rồi! Đa tạ sư phụ đã cho con cơ hội! Con sẽ nỗ lực tập luyện!”

Hà...! Sở Thiên nhẹ nhõm người, sau này không còn lo phải lên lớp giảng bài nữa. Điều tối trọng yếu là Sở Thiên có thể có đủ thời gian để theo đuổi Sát Lâm Na công chúa!

Ngày hôm sau, Sở Thiên và Dịch Áo cùng tiến vào giảng đường, phớt lờ vẻ kinh ngạc của bọn học sinh vì sao không xử phạt Dịch Áo! Trực tiếp dẫn đồ đệ lên trên bục giảng, Sở Thiên lớn tiếng tuyên bố: “Dịch Áo đã trở thành nhập thất đệ tử của ta, sau này việc giảng bài sẽ do cậu ta đảm nhiệm!”

Việc Sở Thiên nhường cho Dịch Áo giảng bài tuy khiến bọn học sinh khó hiểu, nhưng khi đi vào chính đề, Dịch Áo đã dùng bản lĩnh và tri thức uyên thâm của mình chinh phục triệt để bọn học sinh, tiêu trừ luôn sự nghi ngờ của mọi người đối với Sở Thiên. Họ từ đó chuyển sang tán tụng gã quả nhiên danh sư xuất cao đồ!

Vào thời khắc này, Sở Thiên không thêm quan tâm đến chuyện đó nữa!

Để mình Dịch Áo lưu lại phòng của mình, gã tìm một chỗ yên tĩnh, nhanh chóng thay đi bộ lễ phục, khoác vào bộ quần áo thật bảnh, xuất hiện trên con đường Sát Lâm Na công chúa thường đi về sau khi hết giờ dạy....

Rất nhiều năm sau đó, vị tể ty cấp mười đức cao trọng vọng duy nhất trên đại lục, Viện trưởng Khải tể tể ty học viện, Thần thánh đại tể ty Dịch Áo, ghi lại trong hồi ký của mình như sau: “Ta sở dĩ có được thành tựu ngày hôm nay, đều là do sư phụ của ta – Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ vĩ đại – chứ không phải là ai khác! Lúc đó, vì để giúp cho việc gia tăng tầm hiểu biết và lý giải về ma pháp của ta, sư phụ đã không nề hà gì áp lực cực lớn, nhường cho một tên sơ cấp tể ty như ta lúc đó bước lên giảng đài tối cao của đế quốc!...”

15. Chương 15: Lại Gặp Phiền Nhiễu.

Thời sung sướng thường trôi qua rất nhanh, chớp mắt thế là Sở Thiên đã đến Huyền Thú đại lục được nửa năm, đảm nhiệm chức Thủ tịch của Cung đình tể ty được ba tháng. Ba tháng ấy cũng quá đủ để Sở Thiên hòa nhập vào sinh hoạt thuộc giới quý tộc của Khải Tắt đế quốc.

Cho đến giờ, nhất thiết mọi chuyện đều thuận lợi: Ở học viện, Dịch Áo đã hoàn toàn hòa nhập vào vai trò của mình, bọn học sinh dần dần quên đi việc có một ông thầy tên là Sở Thiên, chỉ biết và nhớ đến Dịch Áo đầy tài hoa và thông thái mà thôi. Lúc đầu, hầu như toàn bộ học sinh đều bất mãn với cái thân phận lão sư của Dịch Áo, nhưng hẳn đã nhanh chóng dùng tài hoa của mình chinh phục những kẻ chống đối. Thậm chí còn có người lo lắng về cái nghiên cứu đại nghịch bất đạo của hắn, nhưng mỗi khi bọn học sinh chất vấn thì Dịch Áo với vẻ mặt đầy chính khí rút ra quyển bút ký của An Đông Ni, tự tin nói: “Đây chính là lý luận của Thánh tể ty!” Lập tức, phòng học im lặng như tờ.

Lúc đầu, Sở Thiên có chút không an tâm, cũng đến theo dõi vài buổi học đầu. Nhưng sau khi kinh qua những buổi thảo luận giữa Dịch Áo và bọn học sinh, Sở Thiên liền yên tâm, dồn sức theo đuổi Sát Lâm Na công chúa!

Về phía Sát Lâm Na công chúa, tuy gặp phải sự cản trở của An Đức Sâm và bọn thanh niên quý tộc, Sở Thiên vẫn đủ sức vận dụng những biện pháp khiến nàng vui lòng, từ đó cũng đạt được vài thành tựu. Biết rõ cái nguyên lý là chuyện gì càng hiếm thì càng quý, nên Sở Thiên đem những thi từ không lấy gì làm phong phú của mình chỉnh lý lại cho kỹ càng, và không hề lạm dụng nó. Gã chỉ chọn những dịp ngắm hoa trăng lặn, hẹn ước dưới ánh hoàng hôn mới xuất kỳ bất ý ngâm nga vài câu vài cú. Khung cảnh lãng mạn kết hợp với thi từ mê người, khiến hảo cảm của Sát Lâm Na đối với Sở đại thiếu gia ngày càng tăng!

Hơn nữa, Sở Thiên phát hiện được một chuyện khiến cho nàng vô cùng hưng phấn: những mối tình kinh điển, bất luận là ở thế giới nào, đều có lực “sát thương” cực lớn đối với nữ nhân. Do đó, Sở đại thiếu gia “thi thoảng” kể lại một cổ sự nào đó, ví dụ như Lương Sơn Bá – Chúc Anh Đài, Thần Điệp Hiệp Lữ, Romeo và Juliet, chuyện tình Titanic, v.v.. vốn là những cốt truyện hay kịch bản khá quen thuộc trên địa cầu, tất nhiên là có sửa đổi lại cho huyền ảo đôi chút cho hợp với thể giới này.

Những lúc như thế, Sắc Lâm Na nhìn Sở Thiên với ánh mắt tươi đầy mật ngọt, khiến hắn cảm thấy mình như bay tận mây xanh. Điều đáng tiếc duy nhất là, Tiểu Bạch không hề có chút hảo cảm nào đối với Sắc Lâm Na công chúa, mỗi lúc hai người nắm tay nhau trò chuyện, nó liền dài mặt ra, le lưỡi, ngún nguẩy đuôi bỏ đi.

Trong thời gian này, Sở Thiên cũng giải quyết được một chuyện khiến gã đau đầu không kém. Nó có liên quan đến vấn đề chức nghiệp. Từ khi đến đế đô, đến ngay cả một chức Tế ty học đồ gã cũng không có danh phận hưởng, nói chung đẳng cấp trong nghề của gã chẳng có tí gì. Để giải quyết điều này, trước hết gã xóa bỏ hết những tiêu chí trên trường bào dành cho tế ty, thay bằng đồ hình ma pháp trượng của Sắc Lâm Na công chúa! Lại còn nói rõ với mọi người: Sự thành kính của bản thân đối với Sinh mệnh nữ thần không sao sánh được với ái ý đối với Sắc Lâm Na công chúa! Chuyện này tới tai công chúa, nàng bực mình không nói gì, nhưng ngày hôm sau lại chính tay mang đến cho Sở Thiên một chén canh, khiến Sở Thiên vừa uống vừa sượng như điên.

Đẳng cấp nghề nghiệp không phải muốn có là có ngay được, trong khi đối với một vị thủ tịch của Cung đình tế ty, thì đẳng cấp nghề nghiệp là vấn đề thường phải đề cập. Mỗi nghề nghiệp trên đại lục đều có công hội thống nhất của nó, việc phân cấp chức nghiệp do công hội thống nhất phụ trách, chính phủ của đế quốc cũng không thể nhúng tay vào. Tình huống này khiến Sở Thiên dù có quyền thế trong tay nhưng không dễ gì sử dụng được.

Cho dù là vậy, vấn đề nhỏ này không làm khó được Sở Thiên, gã thỉnh Đạt Mã Nhĩ, Tạp Nạp Tư cùng Lôi Cát hợp thành nhóm “tứ quỷ”, rồi cùng bọn cấm vệ quân tiền hô hậu ủng ùn ùn kéo đến Tế ty công hội.

Bốn vị hầu tước: một là Đại ma đạo sư cấp 8, một là Kỵ sĩ cấp 8, một là người kế thừa của nhà giàu nhất đế quốc, và một là người kế thừa của lão đại của nghề tế ty kéo lốc đến công hội, khiến cho Tế ty đạo sư cấp 7, chủ tịch của tế ty công hội phải quỳ mọp hành lễ liên hồi. Không chờ y nói, Sở Thiên đã xuất ra hai bao kim tệ, nói rằng để biểu thị sự tôn kính đối với Sinh mệnh nữ thần, sau đó huyền thuyên kể lễ cho các tế ty đạo sư ở đó nghe về công trạng của Sinh mệnh nữ thần.

Từng đoạn diễn cổ hủ hủ thực thực từ miệng Sở Thiên phát ra khiến những ma pháp sư ở đó ù ù cạc cạc. Nhưng có điều, họ lại sợ bị nhìn ra là chưa bao giờ nghe qua các truyền thuyết liên quan đến Sinh mệnh nữ thần, nên ai nấy đều âm ừ. Vào lúc tối hậu, trước khi chia tay, Sở Thiên túm lấy người phụ trách ở đó, lấy uy biểu thị: Thánh tế ty lão nhân gia nhất thời sơ ý quên phong đẳng cấp cho mình. Vị thủ tịch này vốn đã bị Sở Thiên sớm đưa vào mộng, giờ lại trước ánh mắt tiểu lý tàng đao của bốn người, liền vỗ ngực cung xưng: An Đông Ni diện hạ chính là thần thoại trong giới tế ty! Phát Lạp Dịch Nặc hầu tước chính là sự kiêu ngạo của tế ty đại lục! Sở Thiên đã vì Khải Tát mà liên tục lập không ít công lao, đã sớm dùng công tích chứng minh thực lực của mình đã sớm vượt trời xanh, không dưới Thánh tế ty diện hạ!

Sau đó, người phụ trách sôi trào nhiệt huyết, uyển chuyển đề xuất: Cấp chín của nghề nghiệp chỉ có thể do Tổng bộ của Ai Nhĩ Sâm vương quốc cấp, với quyền hạn của mình, y chỉ có thể cấp cho Sở Thiên danh xưng Đại tế ty đạo sư cấp 8 mà thôi. Sau đó, một mặt xin lỗi về chuyện chậm trễ này, một mặt dâng cho Sở Thiên chứng thư nghề nghiệp.

Có được giấy chứng nhận này, lại có thêm được một hàm phía trước – Niềm kiêu ngạo của đại lục tế ty! Sở Thiên danh chính ngôn thuận quay về phòng làm việc của Tế ty cung đình, cho gọi người phó tên là Bồi Căn tới. Bồi Căn, vốn là một vị Đại tế ty đạo sư cấp 8 khác, nghe triệu tập vội vã đến ngay. Sở đại thiếu gia vỗ thân mặt, rồi làm bộ khẩu phật tâm xà bảo: “Nhằm tạo cơ hội cho thuộc hạ được luyện tập, từ nay về sau toàn bộ công tác ở đây do ngươi phụ trách!” Sau đó lại ngậm ám thị: Đạt Mã Nhĩ sắp bị triệt chức rồi, bệ hạ có ý để ta thế lão, đến lúc đó, cái ghế thủ tịch của Cung đình tế ty cần phải có người có năng lực đảm nhiệm đấy!

Nghe vậy, hai mắt Bồi Căn sáng quắc, tiếp thu nhã ý của Sở Thiên trong việc tạo cơ hội cho lão đoán luyện.

Từ đó về sau, thái độ của Bồi Căn đối với Sở Thiên thậm chí còn nhiệt tình hơn so với thân phận của mình, cố gắng làm hết sức để sớm mang mọi chuyện tốt đẹp đến cho Sở Thiên.

Các tế ty trên đại lục đều có sự nghiên cứu rất kỹ càng đối với kết cấu thân thể của con người, nhưng đối với ma thú thì vẫn còn đang tiếp tục. Điều đó là do thời đại ma thú mới có vài trăm năm, nếu không thì

các tế ty ở cung đình không dễ dàng chịu bó tay đối với các bệnh chứng của Xích Diễm và Độc giác thú như thế, có đâu chờ cơ hội cho Sở Thiên trở tài.

Thỉnh thoảng có vài dịp đặc biệt đối với ma thú hùng mạnh của đế quốc như thế, thì bọn tế ty phổ thông không có cách gì giải quyết, phải cần có đại nhân vật như Phất Lạp Dịch Nặc hầu tước mới có tư cách. Đối với chuyện này, Sở Thiên cứ một mực nhường cho Bồi Cấn, với một cái danh hiệu rất mỹ miều: nhằm ẩn chứng thực lực của người. Và Bồi Cấn cũng không khiến Sở Thiên thất vọng, thậm chí giúp gã vượt qua rất nhiều nguy cơ!

Người nhẹ nhõm vô sự chính là cách mô tả tốt nhất hiện nay về Sở Thiên.

—o0o—

Bối thành. Đêm về. Trong một con đường nhỏ ở phía nam thành, Sở Thiên ôm một bình Phục Tư đặc – vò mỹ tửu danh tiếng nhất trong đại lục, và là thức uống khoái khẩu nhất của Tiểu Bạch, ngã nghiêng loạng choạng tìm đường trở về nhà.

Hôm nay, Sở Thiên cùng Sát Lâm Na sánh bước dạo chơi trên đường, xài đến đồng vàng cuối cùng trên người, thân thể mệt rã chẳng còn chút sức lực nào. Nhìn vị công chúa tinh thần dồi dào ấy, Sở Thiên lúc này đã hờn thoát lực không khỏi cảm thán nữ nhân là một loại động vật dễ sợ đến như vậy! Khi đưa công chúa về hoàng cung, không ngờ Lôi Cát- gã Hoa hoa công tử số một của đế đô lại xuất hiện, không nói không rằng kéo Sở Thiên đến tửu lâu, nói là cần giới thiệu với Sở Thiên vài kẻ đồng đạo.

Cùng Lôi Cát và mấy bằng hữu quý quái của y say mềm cả đêm, khi về Sở Thiên đột nhiên nhớ ra: Tiểu Bạch còn ở nhà một mình, nếu tay không về nhất định sẽ bị nó gặm cắn cho khổ thân. Do đó, Sở Thiên thuận tay ôm một vò rượu ngon nhất trong tửu lâu tên là Phục Tư Đặc khệnh khạng cùng bọn tửu quỷ về nhà.

Đi hết một đoạn đường, Sở Thiên mới hoảng hốt phát hiện, cái vò rượu này sao mà nhiều thế nhỉ? Cái này chẳng phải là mình bệnh rồi sao! Loại Phục Tư đặc này có tính chất rất mạnh, bản lĩnh tầm thường thậm chí còn chẳng chịu nổi mùi của nó. Lúc xuất xưởng, người ta thường phải dùng phương pháp đặc biệt để hạn chế mùi vị đó bốc ra. Vò Phục tư đặc trong tay gã chính là thứ cực phẩm, lại được đựng trong một vò thủy tinh cực kín. Trọng lượng của rượu cộng trọng lượng của bình ép đến mức Sở Thiên nghiêng nghiêng muốn sụm.

Hít hít mũi, cảm thụ mùi vị của rượu trong miệng, lòng Sở Thiên phát rầu: “Cái con quỷ con Tiểu Bạch đó sao ghiền rượu dữ vậy trời? Vừa bợm nhậu, vừa hũ chìm!”

“Đương...” Sở Thiên không chú ý bị vấp té xuống đất. Thở ra một hơi rượu, gã lồm cồm bò dậy, mắt lơ lơ nhìn hoàn cảnh chung quanh. Trời tối đen như mực, không có lấy một bóng người, gió lạnh thổi qua, lá cây hai bên đường kêu xào xạc tạo nên một không khí rất quỷ dị.

Sở Thiên dùng chân khều bình rượu, đưa mắt nhìn, phát hiện một chút rượu lan ra cũng không. “A a, như thế mà vẫn không bể, quả là vững chắc!”

Lại một chút choáng váng xung qua đầu, Sở Thiên vội lắc mạnh đầu, cố lấy lại sự thanh tỉnh.

Về trình độ uống rượu thì quả thật Sở Thiên không dám yên tâm về mình, gã dùng lực ôm bình rượu lên, run run nâng lên trước mặt, muốn kiểm tra cho tử tế. Nhưng hiện giờ Sở Thiên quả thật say quá rồi, hai tay run lắc không ngừng, nâng được những giây chẳng nổi bình rượu. Cuối cùng, gã bỏ tay ra, bình rượu lại rớt xuống.

Khi bình rượu vừa rơi tới ngang ngực Sở Thiên, đột nhiên, không có gì báo trước, giống như đến từ một thế giới khác, một đạo hàn quang xuyên phá trời đêm bắn thẳng đến ngực gã.

16. Chương 16: Bị Hành Thích.

Vò rượu trĩu xuống ngực, vừa khéo chặn ngang hàn quang đánh tới, phát ra một tiếng nổ trầm.

Vò rượu tuy chắc chắn là thể mà võ toang trong nháy mắt, rượu lan đầy đất. Luồng hàn quang ấy cũng hiển lộ chân thân: một mũi tên ngắn màu xanh lục. Mũi tên này dù bị vò rượu ngăn lại, quỹ đạo hơi lệch đi, nhưng người phát ra nó rõ ràng là cao thủ, nên vẫn còn đủ lực cắm vào ngực Sở Thiên.

Tiếng vò rượu vỡ cùng cái đau kịch liệt nơi ngực khiến Sở Thiên tỉnh rượu hẳn, trong đầu liền lóe lên ý niệm: “Không cho phép sát thủ có cơ hội thứ hai!”

Ráng nhìn cơn đau, Sở Thiên nhanh chóng phóng ra ngoài rìa lộ. Chân di động, tay cũng không ở không, liên tiếp lấy từ Tầng vật giới chỉ ra các cuộn phép phòng hộ toàn thân, miệng hét lớn: “Có thích khách! Giết người!” Trong trời đêm yên tĩnh, tiếng kêu cứu ấy vang vọng khắp cả Bối Thành.

Sự thật chứng minh hành động của Sở Thiên là sáng trí. Các cuộn phép bố ra vài tầng phòng hộ quang tráo đủ màu sắc bao bọc lấy thân thể của gã, vừa kịp chấn khai ba đạo hàn quang đang nhắm bắn tới. Đỉnh! Đang! Đương! Ba âm thanh diệc tai vang lên.

Đất trời chấn động! Các nhà gần đó đều bị chấn động tỉnh giấc. Hộ thì chong đèn, hộ thì không dám ngủ, biểu thị họ không có tư cách xen vào chuyện này. Tất cả bị tiếng động dồn dập của vó ngựa lẫn át: Hoàng gia Thiết kỵ của Khải Tát để quốc đã đến!

Tiếng vó ngựa diệc tai ào đến kèm theo tiếng hò hét của bọn quan binh. Cuối cùng thì cũng có người rồi! Sở Thiên chưa bao giờ cảm thấy quân nhân của Khải Tát thân thiết như vậy. Gã đang giấu mình trong phòng hộ quang tráo, thở phào nhẹ nhõm, tạm quên cái đau xé nơi ngực. Sát thủ thần bí sau khi thất bại, dường như phát hiện không làm gì được đối với ma pháp tráo trên thân thể của Sở Thiên, nên không xuất thủ lần nào nữa.

“Phát lệnh nặc hầu tước, ngài có sao không?” Quân nhân dẫn đầu nhảy xuống chiến mã bước đến trước mặt Sở Thiên quan tâm hỏi, hiển nhiên là biết Sở Thiên từ trước.

“Ngươi ca sinh mệnh nữ thần! Ta không sao, cảm ơn các người đến kịp thời!” Ngưng một chút, Sở Thiên nhanh chóng bảo: “Mau phong tỏa nơi này! Cần phải bắt được hung thủ!”

“Nghe đại nhân kêu cứu, chuyện đầu tiên tôi làm là phong tỏa khu phố này!”

“Vậy à? Tốt lắm!” Sở Thiên gật đầu, lại khiến cho vết thương trên ngực nhói đau.

“Người tên là gì?” Năng lực phản ứng của tên quan này khiến Sở Thiên vô cùng hài lòng, nhìn cách y đích thân chỉ huy quân đội, mấy trăm kỵ binh dồn lại trong con lộ nhỏ thế mà không loạn chút nào, Sở Thiên thầm nhủ: “Quả là nhân tài!”

“Mặt tướng tên Bội Kỳ, là Thanh đồng kỵ sĩ cấp 4, thuộc cấm vệ quân của đế quốc, hiện đảm nhiệm chức Thiên phu trưởng của đế đô cảnh vệ đoàn.” Dứt lời, Bội Kỳ ưỡn ngực, tay phải nắm chặt để lên trên ngực, thực hiện một kiểu chào theo quân lễ đối với Sở Thiên. Pháp luật của đế quốc quy định: thiết kỵ của Khải Tát phải bảo vệ quyền lợi cho những người đương nhiệm.

“Ta sẽ ghi nhớ ngươi!” Sở Thiên gật đầu mỉm cười đáp, không nghĩ tới việc lại động đến vết thương.

Mũi đao tiến khi này còn cắm trên ngực Sở Thiên. Nó dài 2 xích, màu xanh ngọc bích ánh đầy sắc đỏ. Lúc này, máu tươi chảy ra thấm ướt cả người gã.

Bị mất máu nhiều, mặt Sở Thiên có chút hơi tái. Là một thú y, Sở Thiên đương nhiên biết mất máu quá nhiều sẽ bị như thế nào.

Cắn chặt răng, gã xoay tay rút mũi tên ra, “hừ!” trong tiếng gầm trầm thấp, mũi tên mang theo dòng máu tươi vọt ra lênh láng.

Xử lý miệng vết thương qua loa xong, Sở Thiên nhìn hung khí trong tay mình, than: “Quả là ác độc a!” Mũi tên ngắn đó có đầu hình tam giác! Ba cái lỗ nhỏ dùng để máu chảy ra còn nhuộm đầy máu tươi.

Bọn quân nhân xung quanh đó đều bị động tác của Sở Thiên chinh phục. Trong ấn tượng của họ, chưa có một tể ty nào dũng cảm như Sở Thiên vậy, không dùng ma dược mà dám nhờ lợi khí cắm trên người ra! Vô hình trung, hình tượng của Sở Thiên trở thành một tượng đài trong lòng bọn cấm vệ quân ở đó!

“A! Vị này là Phát Lạp Dịch Nặc hầu tước đây sao? Có chuyện gì xảy ra vậy?” Đột nhiên, một lão già tóc bạc mặc áo quần theo kiểu nô bộc đi đến bên cạnh Sở Thiên.

Sở Thiên đưa mắt nhìn, nhận ra đây là lão quản gia của Hữu tướng An Đạo Nhĩ, tên là Đức Khắc.

Gã đã từng gặp lão Đức Khắc này một lần tại yến hội ở nhà An Đạo Nhĩ. Lúc ấy, Đức Khắc với một thân tình minh cường tráng đã lưu lại ấn tượng rất tốt trong lòng Sở Thiên.

Cười khở một tiếng, Sở Thiên nói: “Thì ra là người a,” thuận tay giấu mũi tên vào lòng, hỏi tiếp: “Vì sao người lại ở đây?”

“À, hôm nay lúc trưa lão gia nhà tôi phái xuất thành có việc, hiện giờ đang trên đường về, không ngờ lại gặp phải chuyện này.” Đức Khắc nhìn vết thương của Sở Thiên, lắc đầu tiếc rẻ hỏi: “Ai có thâm cừu đại hận với hầu tước đại nhân vậy cả? Sao lại dả thương ngài thành như thế này!”

“Ta mới đến để đô có ba tháng, đâu có đắc tội với ai đâu. Có khả năng là hung thủ nhận lầm người. Ta còn phải đi liệu thương, lão cứ tự nhiên ha.” Sở Thiên nói cho xong việc, vì hắn giờ còn lòng đầu nũa mà hàn huyền!

“Vậy tôi không làm phiền hầu tước đại nhân trị thương nữa, tôi xin cáo từ trước.” Đức Khắc hành lễ chào Sở Thiên, chuyển thân bỏ đi.

Nhìn bóng dáng Đức Khắc khuất dần, hàn quang trong mắt của Sở Thiên đại thịnh, cười lạnh trong lòng, thầm nhủ: “lão mắc dịch người đến sao xảo diệu thế?”

—o0o—

Tin tức Phát Lạp dịch nặc hầu tước bị ám sát chấn động cả đế đô. Quân đội do Tạp Nạp Tư dẫn đầu tra xét khắp toàn thành cả ba ngày nhưng không thu được kết quả gì, hung thủ dường như đã biến mất không dấu vết.

Ba vị đầu lĩnh tối cao nhất của đế quốc – Tác chiến đại thần Mã Khoa Lý, Ma pháp đại thần Đạt Mã Nhĩ, Ma thú đại thần Bối Tự Đặc, cộng thêm cục trưởng Cục tình báo Ba Lý đang ở trong thư phòng của Lô Dịch đệ tam, cung kính đứng đối diện với hoàng đế bệ hạ, còn Lô Dịch đệ tam thì nhìn chăm chăm vào mũi đoản tiễn làm Sở Thiên bị thương đang đặt trên bàn.

Năm người đang tiến hành hội nghị khẩn cấp liên quan đến chuyện Sở Thiên bị hành thích.

Lô Dịch đệ tam hiện giờ vô cùng trọng thị Sở Thiên. Trên Huyền thú đại lục này, chất lượng và số lượng của ma thú biểu thị cho thật lực tối cao của quốc gia. Không có ma thú là không có gì cả, ý thức đó đã luôn nằm trong đầu của bất kỳ vị quốc vương nào. Gần đây, Xích Diễm và mười vạn độc giác chiến mã tiếp nhau gặp vấn đề, có thể gây tổn thất trọng đại đến chất lượng và số lượng ma thú của đế quốc, các tiểu quốc thần phục liền xuất hiện tình trạng bất ổn, kẻ tử địch Lôi tư đế quốc cũng bắt đầu muốn động. Điều này khiến cho Lô Dịch đệ tam vốn hùng tâm tráng khí đầy mình cũng phiền muộn không ít.

Vào thời khắc quan trọng, Sở Thiên xuất hiện giải quyết mọi vấn đề nan giải. Dưới tay của gã, đế quốc khôi phục lại ngay thực lực ngạo thị quần hùng, biên giới lập tức an tĩnh lại ngay. Ma thú quyết định vận mệnh của quốc gia! Sở Thiên lại quyết định vận mệnh của ma thú! Dưới tình hình như vậy, Lô Dịch đệ tam sao không trọng thị Sở Thiên cho được?

Trong lòng Lô Dịch đệ tam, Sở Thiên đã trở thành mấu chốt đầu tiên trong kế hoạch xưng bá đại lục của y. Do đó, Lô Dịch không tiếc nâng đỡ Sở Thiên, trong vòng ba tháng đã nâng gã từ bình dân lên thành hầu tước, lại ám thị là mình ủng hộ Sở Thiên theo đuổi muội muội duy nhất của mình. Nếu không, Sắc Lâm Na sao lại nhanh chóng tiếp thụ Sở Thiên đến vậy?

Đương nhiên, Lô Dịch đệ tam tinh minh, thì Sở Thiên cũng chẳng ngốc. Gã ngầm đoán được tâm tư của bệ hạ, nên mới dám chênh mảng các mặt khác, dang rộng tay chân theo đuổi người ngọc.

Sắc diện của Lô Dịch lúc này âm trầm, ngưng thị nhìn đoản tiễn, quát trầm: “Ba Lý! Đã tra được gì chưa?”

Cục trưởng cục tình bào Ba Lý bước lên một bước, cúi đầu thưa: “Thuộc hạ vô năng, không dò được điều gì.” Thấy sắc mặt của Lô Dịch đệ tam càng âm trầm, y bổ sung thêm: “Hiện giờ điều duy nhất có thể biết

là về binh khí của thích khách, căn cứ vào hình dáng của mũi tên này, có thể đoán y là một xạ thủ chuyên nghề thuộc Tinh linh tộc. Lại căn cứ thêm vào lời thuật lại của Phát Lạp địch nặc hầu tước, tôi cho rằng hung thủ ít nhất là một Hoàng kim cao thủ cấp 6 của Tinh linh tộc!

Tuy nhiên, từ khi Tinh linh vương quốc diệt vong, Tinh linh tộc tản cư khắp đại lục, cao thủ trong số đó cũng không thể dễ dàng thống kê hay biết rõ được. Do đó, thuộc hạ nhất thời rất khó mà tra cho ra.”

Lô Dịch đệ tam gật gật đầu, coi như tạm chấp nhận lời suy đoán của Ba Lý. Ánh mắt đảo qua ba người còn lại, cuối cùng y dừng lại trên người của Ma Thú đại thần Bối Tư Đặc, hỏi: “Bối Tư Đặc, có khả năng ma thú cao cấp của các nước khác làm không?”

“Bệ hạ, sau nhận được tin tức, thuộc hạ đã điều động ngay hai ma thú cấp 8 đến hiện trường khám xét, nhưng không hề phát hiện khí tức của ma thú cao cấp nào. Tuy nhiên, không loại trừ khả năng hung thủ là ma thú cấp 9 có thể ẩn tàng khí tức. Nếu như thế, chỉ còn nước thỉnh bệ hạ điều động Khố Á Tháp và Xích Diễm mới có thể điều tra cho rõ được!”

“Được rồi, Xích Diễm còn đang tu luyện ở A Cổ Lạp Sơn, Khố Á Tháp khẳng định là không chịu làm cái chuyện nhỏ này, chuyện đó nói gì nữa?” Lô Dịch đệ tam dường như không nhẫn nại được, bởi vì Xích Diễm của Tật Nạp Tư không có ở đây, còn Khố Á Tháp thì nằm trong hiệu lực khế ước bình đẳng của đế quốc, trừ phi chiến tranh đại quy mô thì y mới có thể điều dụng nó được.

“Bệ hạ, lão thần có ý kiến.” Lô Dịch đệ tam chuyển đầu nhìn, thì ra đó chính là người cùng với Tả tướng Cách Lôi Minh được xưng là Đế quốc văn vũ song bích Lão Soái Ma Khoa Lý, “lão nguyên soái, ngài có ý kiến gì?”

“Phát Lạp Địch Nặc hầu tước xem ra không phải là do ma thú cấp cao gây thương tích. Hiện giờ các ma thú chủ chiến của các nước đều được đặt trong sự giám thị nghiêm mật của cục tình báo, hơn nữa hình dáng của chúng cực lớn, nếu đã lên vào đế đô thì không thể không để lại chút dấu vết gì. Ngay cả ma thú cấp 9 có thể huyền hóa thành hình người, thì ở trên đại lục này chỉ có 6 vị, trong đó có An Tật của Ái Nhĩ Sâm vương quốc và Xích Diễm của chúng ta là có chủ nhân. Ái Nhĩ Sâm với nước ta giao hảo rất tốt, nhất định không chịu cái nguy bị thiết kỵ của đế quốc công kích mà đi thích sát Phát Lạp Địch Nặc hầu tước đâu. Còn 4 vị còn lại thì đều thông qua khế ước mà thu phục, giống như Khố Á Tháp vậy, không thể đến làm chuyện thích sát nhỏ nhoi đó.”

“Do đó, lão thần nhận thấy, lần này có khả năng là địch quốc mua chuộc cao thủ của Tinh Linh tộc đến hành động. Trước mắt, đại địch của nước ta chính là Lôi tư đế quốc ở phương nam và Đảo quốc Thiên Hải ở phương đông. Khả năng nghiêng về Lôi Tư đế quốc nhiều hơn. Phát Lạp Địch Nặc hầu tước tuy mới nổi có ba tháng nay, nhưng đã lập kỳ công, lại trị hết cho chiến mã chủ lực của Khải Tát, như vậy là gián tiếp uy hiếp Lôi Tư. Chiến mã của chúng ta có uy hiếp lớn nhất đối với Lôi tư đế quốc, vì Thiên Hải quốc cách nước ta bằng biển, căn bản không sợ kỵ binh của ta. Vì thế, chuyện này có khả năng rất lớn là kế hoạch của Lôi Tư đế quốc muốn làm giảm bớt thực lực của chúng ta!”

Lôi Tư! Lô Dịch đệ tam nghiêng rằng lập lại tên của quốc gia này!

“Lão nguyên soái nói rất có lý, Đạt Mã Nhĩ người nghĩ sao?” Lô Dịch đệ tam đột nhiên cảm thấy mình đã lãnh đạm nhiều với Đạt Mã Nhĩ, bèn chuyển sang hỏi Ma pháp đại thần khả ái đang đứng đờ ra đó.

Lúc này Đạt Mã Nhĩ đã bị lời phân tích của đồng liêu nói cho hên hên ám ám, can bản không nghe họ nói về gì, trong lúc hốt hoảng dường như nghe được là Lôi Tư đế quốc đã chọc giận bệ hạ. Có điều, sau khi tiếp xúc nhiều với Sở Thiên, Đạt Mã Nhĩ cũng học được vài điểm mặt dày của gã.

Lòng nhớ lại con đường làm quan mà Sở Thiên đã truyền lại, Đạt Mã Nhĩ đứng thẳng người, nghiêm mặt cho thật khải, đại nghĩa lâm nhiên nói: “TA tán thành ý kiến của chư vị đại nhân! Lôi tư đế quốc lòng lang dạ sói, quên là chuyện nhà còn lo chưa xong lại dám xúc phạm đến bệ hạ. Tuy nhiên, chỉ có một con dê chẳng lấy gì làm mập, không cần phải nhọc thần uy của bệ hạ. Vì thần nguyện mang theo một cánh quân, lấy đầu Lôi Tư hoàng đế Thái Luân về hiến bệ hạ!”

Giọng nói chắc nịch có lực ngân vang, phản phát như chưa bao giờ có ở vị ma pháp đại thần này. Bốn người còn lại ngẩng người, đây có phải là tên Đạt Mã Nhĩ hồ đồ ngày nào không?

Thấy hình dáng của hoàng đế và các vị đồng liêu, Đạt Mã Nhĩ cười thầm: Phất Lạp Dịch Nặc dạy con đường làm quan cho ta quả là hữu dụng! Trước hết, so với các đồng liêu thông minh của ta vĩnh viễn đúng, dù lời của có nghe không thuận tai cũng phải tán thành! Thứ hai, bệ hạ vĩnh viễn anh minh thần vũ, địch nhân của bệ hạ vĩnh viễn ti bi vô sỉ, do đó không được quên khen ngợi bệ hạ, nguyên rửa địch nhân! Thứ ba, nhiệm vụ trọng yếu không có khả năng làm cũng phải lên giành làm! Nếu không, có lúc bệ hạ dám để cho mình ra chiến trường lắm!

Lô Dịch đệ tam là người tinh trí trước tiên, nhìn Đạt Mã Nhĩ một cách cổ quái, bảo: “Ái khanh lòng trung đáng khen, nhưng hiện giờ còn linh nhiều trọng trách, không thể cho người ra chiến trường được.”

“Ha ha, Ngợi ca Phất Lạp Dịch Nặc hầu tước, hẳn quả nhiên đoán hết mọi phản ứng của hoàng đế bệ hạ.”

17. Chương 17: Nghi Hoặc.

Những ngày tháng dưỡng thương là những ngày tháng khoái lạc nhất của Sở Thiên.

Sau khi trở về nhà, công chúa điện hạ vừa nhận được tin đã lập tức đích thân đến chăm lo cho Sở Thiên. Ánh mắt chan chứa tình cảm, ngôn ngữ ôn nhu quan thiết, cảm tình đặc biệt ấy của Sắc Lâm Na đã khiến cho Sở Thiên bị vùi sâu vào nấm mộ ái tình. Tiểu Bạch cũng không thấy sự xuất hiện của công chúa là phiền, lại còn lộ dò đến ngồi xem Sắc Lâm Na sắc thuốc.

Lô Dịch tam thế lại thủ tiêu luôn buổi nghị triều ở ngày thứ hai, tự thân dẫn đầu mang một lượng lớn lễ vật đến thăm Sở Thiên, còn biểu thị với bọn đại thần thù hành: Phất Lạp Dịch Nặc hầu tước là lương đồng của quốc gia, nhất định phải trị liệu cho tốt, tranh thủ khôi phục lại sức khỏe khang kiện của y để sớm tiếp tục cống hiến cho đế quốc!

Thủ tịch của Cung Đình Tế Ty, Phất Lạp Dịch Nặc hầu tước bị hành thích, bọn đại thần và quý tộc trong đế quốc đều nhanh chóng biết tin. Bọn quan liêu này đáng lẽ chỉ cần phái bộc nhân mang lễ vật bổ dưỡng hay trị thương đến là được, nhưng do Lô Dịch đệ tam biểu đạt sự trọng thị đối với Sở Thiên như vậy, nên Hầu tước phủ của Sở đại thiếu gia không ngừng có khách đến thăm viếng. Với chuyện các nhân vật tai to mặt lớn đều đến vỗ vệt lấy lòng, lại mang không ít lễ vật trọng hậu, xem ra quá trình khôi phục của Sở Thiên nên kéo dài thêm gấp đôi gấp ba, kéo phụ lòng người thì ít, mà phụ cái túi của mình thì nhiều.

Tuy nhiên, những kẻ lo lắng nhất cho Sở Thiên chính là những bằng hữu chí thân quanh mình: Tạt Nạp Tư không phân ngày đêm không ngừng sưu tra hung thủ. Đạt Mã Nhĩ thì đến ở luôn nhà của Sở Thiên, nói là muốn tự thân bảo hộ cho gã, thực tế là muốn mượn thể cảm tạ và luyện tập thêm “con đường làm quan” do Phất Lạp Dịch Nặc hầu tước đã truyền thụ. Còn Dịch Áo thì dừng công tác dạy dỗ học trò tại học viện hoàng gia, đến tận tâm hầu hạ sự phụ, biểu hiện giống như một tên đại hiệu tử vậy!

Điều duy nhất khiến Sở Thiên lấy làm lạ là cái tên chết tiệt Lôi Cát không hề xuất hiện. Nói cho đúng, thì bản thân gã bị ám sát toàn lo do sự tắc trách trong việc bố trí “chuyện ăn nhậu” của tên này.

Hôm nay, Sở Thiên nằm nghiêng trên giường bệnh, trên người quần đầy băng, vừa vuốt ve Tiểu Bạch, vừa tiếp đãi hữu tướng An Đạo Nhĩ vừa đến thăm.

“Ha ha, hầu tước tiên sinh lần này phúc lớn mệnh lớn, trước tình huống nguy hiểm như vậy mà lại an nhiên vô sự, quả là không gì vui bằng!” Lão An Đạo Nhĩ này cứ cười toét miệng rất có mị lực, mặt lúc nào cũng đầy hòa khí.

“Ngợi ca sinh mệnh nữ thần, có khả năng là nữ thần còn nhiều chuyện trọng yếu cần kẻ hèn này làm, do đó mới kịp thời cứu kẻ hèn này vào thời khắc quan trọng.” Ngoài miệng thì nói những lời chót lưỡi đầu môi, nhưng trong đầu Sở Thiên lại hồi tưởng lại sự xuất hiện bất ngờ của Đức Khắc lúc ấy. Thời gian xuất hiện của Đức Khắc lúc đó là quá xảo diệu, hơn nữa chỗ xảy ra chuyện nằm trên con đường nhỏ cách xa phủ đệ của hữu tướng, y căn bản không có lý do gì xuất hiện nơi đó vào giữa đêm khuya.

Tuy lòng đầy nghi vấn, nhưng Sở Thiên vẫn dùng bộ dạng linh hoạt để nói lời cảm kích với An Đạo Nhĩ: “Chuyện nhỏ của tôi không ngờ lại phiền hữu tướng đại nhân tự thân đến thăm, thật quý hóa quá!”

“Cái này mà nói làm gì, hiện giờ ngươi là lương đồng của đế quốc, ngay cả bệ hạ cũng có nhiều chuyện chờ ngươi làm, ta đến thăm qua ngươi cũng là phải đạo mà.” An Đạo Nhĩ khò người về trước giống như muốn quan sát thương thế của Sở Thiên, nhưng thấy toàn thân hắn bó đầy thuốc quý, cảm thán nói: “Bị thương quả là không nhẹ ha!”

Sở Thiên cười thầm, lão tử đã sớm khỏe hẳn rồi! Nhưng mà, vì những món lễ vật hậu hĩnh như thế này, thương thế phải chờ hai ngày nữa mới hết!

An Đạo Nhĩ lại nhìn tới mớ băng quấndính đầy máu của Sở Thiên, miệng thể hiện sự kinh ngạc bảo: “Bọn cầm quân của đế đô quả là vô năng, ngay cả thích khách vào tận đế đô cũng bắt không được! Phải rồi, Phất Lạp Dịch Nặc ngươi có suy đoán gì không?”

“Lúc đó tôi uống say quá cần câu rồi, đâu có nhớ gì mà suy đoán, ngay cả hình dạng thích khách dài ngắn thế nào tôi còn không nhìn rõ nữa là!” Dứt lời, Sở Thiên cúi đầu, vỗ vỗ Tiểu Bạch, ánh mắt lại lên nhìn chằm chằm An Đạo Nhĩ.

Tuy nhiên, biểu tình của An Đạo Nhĩ không hề có biến hóa gì, lại còn cười ha ha nói: “Có chuyện như vậy sao, quả là may cho thích khách rồi. À vậy ta không làm phiền nữa, ngươi yên tâm tu dưỡng nha, bệ hạ còn đang mong chờ xem hiệu lực của ngươi đấy!”

Dứt lời, An Đạo Nhĩ đứng lên từ ghế, ly khai phòng bệnh.

Đưa mắt tiễn An Đạo Nhĩ khỏi phòng, Sở Thiên nheo nheo mắt, lòng thầm suy tính, không biết có quan hệ gì tới y hay không?

Từ khi bị thương đến giờ, một mặt Sở Thiên mượn có dưỡng thương để tích tụ tiền tài, một mặt tính toán mọi chuyện gần đây nhất: bản thân gã đến đế đô bất quá ba tháng, lại chưa hề kết thù với ai, căn bản không có lý do bị người thích sát. Nếu như nhất định phải tìm cho ra lý do, thì chỉ tại mình theo đuổi Sắc Lâm Na công chúa mà đắc tội không ít thanh niên quý tộc, trong đó có An Đức Sâm là sâu đậm nhất.

Có điều, kẻ khả nghi An Đạo Nhĩ đó không thể vì tình cảm với con mà khử mình. Nhưng nếu không phải là lão, thì sự xuất hiện bất thường của Đức Khắc lại không có cách gì giải thích.

Nghĩ đến đây, linh quang của Sở Thiên đột nhiên lóe lên, phát hiện mình đã bỏ sót một vấn đề lớn, bèn lớn tiếng gọi: “Bội Kỳ, ngươi vô đây!”

Khi Sở Thiên xảy ra chuyện, Lô Dịch đệ tam đem bọn tướng lĩnh của cảnh vệ đoàn trong đế đô mắng cho một trận. Đường đường là một người quan trọng trong đế quốc, thế mà bị người thích sát trước mắt hoàng đế, quả thật là một điều sỉ nhục đối với Thiết kỵ của Khải Tát. Do đó, chủ quản quân đội toàn quốc – Tác chiến đại thần Mã Khoa Lý đề xuất tăng cường bảo hộ đối với Sở Thiên, lại căn cứ tước vị của Sở Thiên mà phái đội bảo vệ hơn nghìn người đến cho Sở Thiên điều dụng. Đây cũng là nỗ lực hết sức của Mã Khoa Lý, bởi đội bảo vệ cho hầu tước bất quá cũng chỉ có ba nghìn người, mà đó lại là vũ trang tư nhân chứ không phải chính quy.

Sở Thiên biết được tin tức này, liền nhớ tới gã Thiên phu trưởng Bội Kỳ đã lưu lại ấn tượng sâu đậm trong đầu mình, chỉ đích danh y đảm nhiệm vệ đội trưởng bên cạnh mình.

Nghe Sở Thiên gọi, Bội Kỳ lập tức đẩy cửa bước vào, “Đại nhân, có gì phân phó?”

Gã vệ đội trưởng Bội Kỳ này thập phần tận tụy với chức vụ, từ khi được điều phái làm thủ hạ của Sở Thiên, liền không ly khai hình ảnh của Sở Thiên nửa bước, ngay cả ngủ cũng ở bên ngoài cửa phòng, không khỏi khiến Sở Thiên cảm thán: không ngờ có một người thích lao động như vậy!

Sở Thiên ra ý bảo Bội Kỳ ngồi xuống, sau đó hỏi: “À à, không có chuyện gì lớn, ta muốn hỏi ngươi một chút, ngươi biết rõ quân gia Đức Khắc của hữu tướng đại nhân hay không? Đó chính là lão nhân xuất hiện trên đường lúc ta bị thích sát ấy.”

“Hồi bẩm đại nhân, không dám nói là biết rõ, chỉ là hiểu đôi chút. Đức Khắc thường theo hữu tướng đến quân doanh thị sát, do đó hầu hết quan quân ở cảnh vệ đoàn đều biết y.”

Sở Thiên gật gật đầu, khá vừa ý đối với lời đáp của Bội Kỳ, hỏi tiếp: “Thật lực của lão như thế nào? Đại khái là thuộc cấp chức nghiệp gì?”

“Thật lực của y à?” Bội kỳ ngập ngừng một chút, rồi hồi đáp: “Đức Khắc chỉ là một lão nhân bình thường.”

“Người bình thường? Có khả năng lão ẩn tàng thật lực chăng?” Sở Thiên vẫn không chịu bỏ qua.

“Có khả năng là không, trong cảnh vệ đoàn có không ít cao thủ, bọn họ đều không cảm giác được Đức Khắc có mang trên người chút ma pháp hay dấu khí nào!” Tuy không hiểu hầu tước sao lại hỏi về vấn đề kỳ quái này, nhưng Bội Kỳ vẫn làm tận chức vụ, trả lời hết mọi nghi vấn của Sở Thiên.

“À, không còn gì nữa, người lui ra trước đi?!”

Bội Kỳ rời khỏi bệnh phòng, Sở Thiên lại càng nghi hoặc hơn: Bội Kỳ không dám nói hoang, nếu vậy thì Đức Khắc không thể là hung thủ rồi, nếu thế, hiềm nghi đối với An Đạo Nhĩ giảm thiểu rất nhiều, vậy rốt cuộc là ai muốn trừ khử mình đây?

Nghĩ không ra được! Sở Thiên lắc lắc đầu.

“Ô ô?” Đang lúc trầm tư, Sở Thiên bị tiếng kêu của Tiểu Bạch kéo quay về hiện thực. Cúi đầu nhìn, Tiểu Bạch miệng ngậm một bình thuốc nhỏ, nhẹ nhàng rê bước trên sàn, uyển chuyển bước đến cạnh Sở Thiên, đưa ánh mắt to lung linh giống như bảo: Đến giờ uống thuốc rồi!

Tiếp lấy bình thuốc, thuận tay bỏ qua bên bàn, Sở Thiên vuốt vuốt nhẹ đầu Tiểu Bạch, bảo: “Thương thể của ta đã sớm khỏi rồi, không cần uống thuốc như trước nữa!” Dứt lời, thấy Tiểu Bạch vẫn y như cũ không bỏ quá, Sở Thiên tặc tặc lưỡi, đường đường bảo: “Đừng có quên ta là đại tể ty đạo sư cấp 8 đấy nhé!”

“Ô!” Tiểu Bạch háy con mắt trắng dã, lờ mờ nhìn Sở Thiên, ánh mắt như bực mình bảo: đừng có nói là tôi không biết cái lai lịch của chức vị này từ đâu ra đó nghe!

“Lô Cát hầu tước đến tham phỏng đại nhân!” Trong lúc Sở Thiên đang vỗ về Tiểu Bạch, thì thanh âm của Bội Kỳ đã truyền vào. Theo giọng hô của y, tên bại hoại Lô Cát đã vào đến cửa, “Ha ha, lão đại, người sao xui xẻo bị thành bộ dạng như thế này! Uống rượu mà cũng bị người ta ám sát sao trời!”

18. Chương 18: Con Đường Vàng Bạc (thượng).

“Ô ô!” Tiểu Bạch nhìn rõ người mới đến, lập tức nhảy phốc xuống giường, nhả mặt như sờn mảy sữa Lô Cát ỉnh ỏi. Nó đối với gã lãng đãng công tử chuyên dụ dỗ Sở Thiên đi làm chuyện bậy bạ này cực kỳ bất mãn!

“Ôi trời! Người cuối cùng cũng đến! Ta còn tưởng người chết rồi chứ!” Thấy Lô Cát đến, Sở Thiên phóng vọt một cái xuống sàng, chạy vội tới ôm Tiểu Bạch lên, bịt miệng nó lại.”

“Người... thương thể của người?” Thấy thân thủ miễn tiện của Sở Thiên, lại nhìn những băng dính đầy máu trên người gã, Lô Cát cảm thấy vô cùng kinh ngạc, trở mắt há mồm nhìn Sở Thiên lấp bắp mãi mà không thành lời.”

“Hà hà!” Sở Thiên gian trá cười, quay người phốc ngay lên giường, chỉ vào đồng lễ vật hậu hĩnh ở phía sau, cười híp mắt bảo: “Ngợi ca sinh mệnh nữ thần! Thương thể của ta phải trị lâu lắm mới khỏi!” Dứt lời, lại đắc ý sửa sửa lại mấy cái băng dơ trên người.

Lô Cát vội đến quan sát cẩn thận các băng băng trên người Sở Thiên, rồi liếc mắt nhìn đồng lễ vật bày đầy trong phòng, cảm thán nói: “Chà chà, lão đại quả thật là lão đại! Ngay cả đường thương cũng không quên kiếm tiền!”

Thuận tay nhón lấy một món lễ vật đưa lên nhìn, Lô Cát nhăn nhó làm bộ như nhà có tang, than: “Sao mà nhiều thế a, với cái kiểu như thế này, vị trí giàu nhất trong Khái Tát của nhà Phan Mạt Tư ta sợ sớm bị lão đại người thế mất!”

Không đợi lời than vãn của Lô Cát chấm dứt, Tiểu Bạch đã “Ô ô!” từ trong lòng Sở Thiên tránh thoát ra, nhảy xuống đất co người lấy lực, rồi phóng vọt lên cao chồm đến Lô Cát. Trong lúc Lô Cát và Sở Thiên còn chưa kịp phản ứng gì, Tiểu Bạch đã ngoạm lấy món lễ vật trong tay Lô Cát, giật và ngậm chặt trong miệng, quay về trên giường, nằm mọp xuống giữa đồng lễ vật, vẻ mặt đầy địch ý nhìn chằm chằm canh chừng Lô Cát.

“Cái con...” Lôi Cát choáng! Sở Thiên ngược lại cười khen: “Tiểu Bạch ngoan! Không uống ta bình thường yêu thương người! Thời khắc quan trọng biết thay lão đại lấy tài vật về ha!”

Cười híp mắt ôm Tiểu Bạch lên, rồi vỗ vỗ khen thưởng nó, Sở Thiên chợt nằm xuống giường, chống bốn vó lên trời, biểu tình vô cùng hoạt kê phê bình Tiểu Bạch: “Sao người lại làm vậy! Lôi Cát thiếu gia khắp nhà chỗ nào cũng có tiền, nhất định không lấy đồ của chúng ta đâu. Nói không chừng, mấy cái thứ này không sánh được với lễ vật do hắn đem đến đây chứ!” Dứt lời, Sở Thiên liền nhìn Lôi Cát, nháy mắt một cái, ám chỉ vị công tử giàu nhất Khải Tắt này “tổ về” chút xíu đi!

Lôi Cát thống khổ nhìn một người một chó ngay trước mặt, tuy dáng vẻ không giống nhau, nhưng cùng cười một nụ cười vô cùng đều, tham lam, giống như từ một khuôn mà chế ra vậy.

“Chủ tài thì chó lạ!” Lôi Cát nhỏ giọng lầm bầm, không ngờ lại bị Sở Thiên nghe được.

“Người nói cái gì? Hai huynh đệ chúng ta chơi với nhau lâu như vậy, người dám tay không đến thăm lão đại thụ thương à?!” Sở Thiên bực rồi! Tiểu Bạch ở trong lòng gã cũng thò một chân ra, chỉ chỉ xuống đất, dáng vẻ trông rất khi dễ Lôi Cát.

“Hà hà! Sao ta lại dám tay không mà tới chứ!” Lôi Cát nhún vai, đưa hai tay không về phía Sở Thiên.

Thấy trong tay Lôi Cát qua không có gì, cảm giác giống như giường có lửa vậy, Sở Thiên lập tức nhảy nhồm dậy, chỉ Lôi Cát định mắng.

Thấy Sở Thiên có dấu hiệu nổi điên, Lôi Cát vội cụp mắt bước đến kê tại gã thần bí nói nhỏ: “Bất quá ta đã chuẩn bị cho lão đại một phần ‘hậu’ lễ khác!” Chữ ‘hậu’ ấy được Lôi Cát đặc biệt nhấn mạnh, khiến Sở Thiên và Tiểu Bạch mắt lộ kim quang. Thứ có thể kế kế thừa của nhà giàu nhất Khải Tắt nói ra chữ ‘hậu’ ấy, rõ ràng là không tệ rồi!

“A, Lễ vật gì thế? Nói ra xem nào!” Sở Thiên lại ngồi xuống, cổ làm ra vẻ trấn định, nhưng ánh mắt kim tiền của Tiểu Bạch sớm đã bán đứng gã rồi.

“Hà hà!” Thấy Sở Thiên đã bị mắc câu, Lôi Cát liền không cần gấp, ngồi sát bên người gã, chậm rãi vào đề: “Nhà ta làm cái gì người biết không?”

“Đương nhiên biết, là nhà giàu nhất Khải Tắt mà! Là một trong những gia tộc giàu nhất đại lục!” Sở Thiên biết lúc này gấp cũng không có ích gì, liền nheo mắt, từ từ bồi tiếp Lôi Cát.

“Vậy người có biết gia tộc ta bằng cái gì mà thành nhà giàu nhất Khải Tắt không?”

“Không phải là vì khống chế đại bộ phận nghề nghiệp của Khải Tắt hay sao?” Hứng thú của Sở Thiên cuối cùng bị dẫn khởi, Phan Mạt Tư gia tộc còn có cách kiếm tiền bí mật nào nữa hay sao?

Lôi Cát xoay đầu quan sát xung quanh, xác định không có người nghe lén, liền kề sát tai Sở Thiên nói nhỏ: “Kỳ thật nguồn gốc lợi nhuận nhà ta chính là buôn lậu ma thú chủ chiến và Mã lệ liên[1]!”

“Ma thú chủ chiến và Mã lệ liên!” Sở Thiên lần này kinh ngạc thực sự.

Giống cùng một dạng với Độc giác chiến mã cấp 3 vậy, các nước trên đại lục đều có ma thú chủ chiến của mình. Điều này cũng giống như trên địa cầu – các cường quốc ngoài quân đội với quy mô lớn, đều có trang bị quân sự tiên tiến khác nhau! Trình độ khoa học kỹ thuật của Huyền Thú đại lục đi sau địa cầu hàng nghìn năm, ma thú chủ chiến dù không có tác dụng mạnh bằng, nhưng cũng có thể sánh như vũ khí trang bị trên địa cầu vậy! Do ma thú cấp cao ở các nước rất ít, nhưng quân đội lại sử dụng một lượng lớn ma thú cấp thấp. Chuyển này sinh ra một nhu cầu cực lớn về ma thú cấp thấp.

Trên đại lục, có nhiều dũng binh đoàn các nhà và thương hội thông qua buôn bán ma thú mà phát tài. Tuy nhiên, do ma thú là vật tư quân chế của quân đội, việc mua bán ma thú là thứ khó thực hiện. Hiện giờ, trên đại lục có thể biết được không quá ba dũng binh đoàn và thương hội có làm điều này.

Còn Mã Lệ Liên trên Huyền thú đại lục lại là thứ có gốc gác mù mịch như giữa biển! Lai lịch cụ thể của nó như thế nào chỉ sợ khó có ai biết tường tận. Chỉ nghe những người già nói lại là có mơ hồ nghe qua, Mã Lệ Liên là một thứ sản phẩm thất bại của nghề luyện kim. Lúc ấy, có một vị luyện kim thuật sĩ từ Mã lệ liên hoa màu đen luyện được Mã Lệ liên, nhưng lại buồn rầu phát hiện những hạt phần màu đen này ngoại trừ

làm cho con người ta phát sinh ảo giác thì không có tác dụng nào khác. Không ngờ sau đó, phối phương của thứ Mã Lệ Liên đó bị vị luyện kim thuật sĩ vô tình phát tán ra ngoài, thành thứ xa xỉ phẩm của bọn quý tộc.

Bất quá, khi thời đại của ma thú đến, thì tinh lực của các nước đều tập trung toàn bộ lên ma thú. Thực lực cường đại của ma thú không dành cho các quốc gia yếu nhược. Trên đại lục, việc phân chia mạnh yếu đều dựa trên tiêu chuẩn ma thú, khiến cho các chỉ tiêu và chức nghiệp khác không ngừng bị xem nhẹ. Trên chiến trường thực tế thì những kẻ như luyện kim thuật sĩ không có tác dụng gì, nên họ từ từ rút khỏi võ đài quyền lực trên đại lục.

Tuy nhiên, không ít luyện kim thuật sĩ không cam tâm vì chuyện này, nên chia nhau phóng tầm mắt đi vào phương diện hắc ám. Từ đó, một thứ chức nghiệp âm hiểm và quỷ bí xuất hiện: Hắc ám luyện kim sư. Bọn họ trong một thời gian ngắn đã nghiên cứu ra một lượng lớn các chứng bệnh có thể gây ra trên ma thú. Có lúc, vô số ma thú bị dịch bệnh giết chết, dẫn đến khủng hoảng trên đại lục, bắt đầu cho việc tìm giết các Hắc ám luyện kim sư. Cuối cùng, nghề nghiệp này chỉ tồn tại được trong khoảng thời gian mười năm thì trở thành vấn đề của lịch sử.

Một lượng lớn dịch bệnh trên ma thú từ đó tiêu thất, nhưng thứ Mã Lệ Liên được Hắc ám luyện kim sư cải tiến qua vẫn còn truyền lại đến bây giờ, được liệt vào loại độc chất mạn tính. Kinh qua hơn nghìn năm lưu truyền, công nghệ gia công Mã Lệ Liên đã được cải thiện đáng kể, tính chất cũng cải biến thành độc phẩm, trở thành chất cấm đối với các quốc gia!

Chỉ có điều, tuy Mã Lệ Liên cực kỳ nguy hại, nhưng trồng nó cũng cực kỳ khó khăn. Hiện giờ trên đại lục chỉ có Tư Khoa Đặc vương quốc mới có thể sản xuất được một lượng hạn chế hàng năm. Dù Tư Khoa Đặc là một nước lấy lợi làm đầu, nhưng cũng không dám đường đường chính chính buôn bán thứ cấm phẩm của đại lục này! Điều này gián tiếp nâng cao sự quý hiếm của Mã Lệ Liên lên một bậc, lợi nhuận tự nhiên cũng tăng vọt lên nhiều.

“Người cho ta biết bí mật của gia tộc, không sợ phụ thân người biết à?” Tuy quan hệ giữa Sở Thiên và Lôi Cát không tệ, nhưng cũng không thân đến nỗi Lôi Cát phải tiết lộ bí mật gia tộc. “Còn nữa, người không sợ ta tố cáo với bộ hạ sao?”

Lôi Cát cười hắc hắc, đắc ý đáp: “Tố cáo với bộ hạ? Ta mà sợ huynh tố cáo với bộ hạ sao?” Sau đó, chuyển ngay ngữ khí, dùng giọng nói vừa đủ cho Sở Thiên nghe, nghiêm túc bảo: “Kỳ thật bộ hạ là đại cổ đồng của gia tộc ta!”

Sở Thiên và Tiểu Bạch cùng choáng váng. Hoàng đế mà cũng đi tẩu tá quân nhu và chất độc à?! Tin tức này quả thực là làm cho con người ta cả kinh! Sở Thiên nhất thời không biết phải nói như thế nào...

“Gia tộc của ta khổng chế năm đường buôn lậu trên hoàng kim thương lộ, lợi nhuận lớn nhất có hai đường. Một là thông qua Trần Nê chiếu trạch giữa Huyền Hà đại thảo nguyên và Khải Tắt để buôn lậu ma thú, còn đường thứ hai là thông qua Mê vụ hồ giữa Tư Khoa Đặc và Khải Tắt để buôn lậu Mã Lệ Liên!”

“Trần nê chiếu trạch khắp chỗ toàn là bùn, không có bóng người. Mê vụ hồ quanh năm bị khói sương che phủ. Hai địa phương này dù là cao thủ cũng không thể an nhiên đi qua. Gia tộc của người bằng cách nào vận chuyển hóa vật đi qua vậy?” Sinh hoạt tại Huyền thú đại lục hơn nửa năm rồi, Sở Thiên đối với địa lý trên đại lục tuy không nắm rõ như trong lòng bàn tay, nhưng đại khái cũng biết được chút ít.

Lôi Cát đắc ý cười đáp: “Ai nói Hoàng kim thương lộ nhất định phải ở trên mặt đất?”

19. Chương 19: Con Đường Vàng Bạc (hạ).

“Không trên lục địa à?” Sở Thiên bật cười, suy nghĩ một chút, rồi hỏi: “Hoàng kim thương lộ ở Trần Nê chiếu trạch đó là dùng Kỳ Bá Lâm phi đỉnh lén vận chuyển phải không?”

Kỳ Bá lâm phi đỉnh là sản phẩm tinh kỳ, phải dùng pháp lực của ma pháp sư mới có thể điều khiển. Do thể hình của nó cực lớn, năng lực vận chuyển cực nhiều, hiện giờ các cường quốc chỉ có vài chiếc, còn chủ yếu giao cho ma thú phi hành để vận chuyển vật tư hậu cần. Nhưng dù Kỳ Bá Lâm phi đỉnh có nhanh đi chăng nữa, nó lại có một nhược điểm trí mệnh – quá hao năng lượng. Một chiếc Kỳ Bá Lâm phi đỉnh phi

hành một trăm công lý, thì đã hao toàn bộ ma lực của một vị ma đạo sư cấp 7! Điểm nghiêm trọng này hạn chế tính phổ cập của Kỳ Bá Lâm phi đỉnh, khiến một quốc không có ma đạo sư căn bản không thể nào có thứ xa xỉ phẩm này. Thậm chí, một số quốc gia dù có mạnh cũng không dùng ma đạo sư để duy trì loại phi đỉnh này.

“A? Lão đại người sao biết được vậy?” Lôi Cát không tin nhìn Sở Thiên hỏi.

“Ha ha, lão đại ta thông minh thế cơ mà, cái gì mà không đoán ra được chứ?” Sở Thiên cao ngạo đáp.

Nếu như nói vừa rồi Sở Thiên còn nghi ngờ việc Lô Dịch đệ tam có tham dự việc buôn lậu hay không, thì hiện giờ gã hoàn toàn tin rồi. Kỳ Bá Lâm phi đỉnh tuy có thể hình cực lớn, nhưng mỗi chiếc cũng chỉ chở được 50 thớt chiến mã. Nếu muốn buôn lậu một số lớn ma thú, thì cần phải có ít nhất ba chiếc phi đỉnh. Nếu không có một số lượng ma đạo sư chỉ trì cho việc này, căn bản không thể đi được trên nghìn dặm qua Trần Nê chiếu trạch. Nếu như nói Phan Mạt Tư gia tộc mua chuộc được một lượng lớn ma đạo sư, có đánh chết thì Sở Thiên cũng không thể tin. Cần phải biết rằng toàn bộ Khải Tát đế quốc này chỉ có độ hai chục vị ma đạo sư là cùng!

Do đó, bên trong chuyện này phải có sự tham dự của Lô Dịch đệ tam! Lô Dịch đệ tam cung cấp ma đạo sư và Kỳ Bá Lâm phi đỉnh, còn Phan Mạt Tư gia tộc phụ trách buôn lậu và rửa tiền. Quả thật đây là một tổ hợp vô cùng hoàn mỹ!

Xem ra Lô Dịch đệ tam còn có quan hệ bạn hàng thương nghiệp với Phan Mạt Tư gia tộc nữa! Sở Thiên trầm nghĩ, địa vị của Phan Mạt Tư gia tộc cũng tăng lên không ít trong lòng gã.

“A a, còn liên quan đến việc đi qua Mê Vụ hồ như thế nào thì ta không biết, dù sao thì khắp trời đều là mây khói, Kỳ Bá Lâm phi đỉnh không có cách nào đi qua được!” Sở Thiên khiêm tốn nói. Cũng không trách gã trở nên khiêm tốn như vậy, vì dù sao Lôi Cát trước mặt giờ đã có thêm một thân phận mới: Quân hỏa độc phẩm đại vương tương lai kiêm Sư phụ về Khải Tát Hắc bang!

“Ha ha, không ngờ lão đại cũng có lúc khiêm tốn như vậy.” Lôi Cát tặc lưỡi than, “được, vậy ta tố cáo người, chúng ta thông qua đường ngầm mà buôn lậu!”

“Đường hầm dưới đất? Không thể nào,” Sở Thiên cất giọng trầm đĩnh chặt sắt nói: “Mê Vụ hồ có khuôn viên tám trăm dặm, sao có thể kiến tạo địa đạo cho nổi?”

“Không có gì mà Phan Mạt Tư gia tộc không mua được!” Lôi Cát đứng lên, khinh miệt nhìn ngó Sở Thiên, rồi tự hào nói: “Đương nhiên bao quát luôn đường hầm mấy trăm dặm đó!”

“Quả nhiên là thật sao?” Sở Thiên lăm lăm, cho đến lúc này, gã bắt đầu có nhận thức trực quan về tài lực của kẻ giàu nhất Khải Tát này! Kiến tạo một đường hầm dài hàng trăm dặm hao phí như thế nào, chỉ cần nghĩ một cái cũng không dưới con số thiên vạn.

Lôi Cát như chìm đắm trong sự vinh quang của gia tộc, miệng không ngừng nói ra những điều khiến Sở Thiên giật phắt cả mình: “Từ khi Mã Lệ liên xuất hiện, tổ tiên của ta đã phát hiện tiềm năng thương mại cực lớn của nó, do đó đã không tiếc tiền của dùng đến 20 vạn địa tinh công tượng, phí 17 năm kiến tạo con đường buôn lậu này! Từ đó trở đi, địa phương chuyên sản xuất Mã Lệ liên – Vương quốc Khoa Tư Đặc – trở thành sân sau của nhà ta!”

E rằng 20 vạn thợ thủ công ấy bị thủ tiêu luôn rồi?! Sở Thiên cười lạnh trong lòng, nhưng miệng thì nói: “Không hổ là nhà giàu nhất Khải Tát! Công trình lớn như thế chỉ có Phan Mạt Tư gia tộc mới làm được!”

“Cái đó thì đương nhiên!” Lôi Cát tự hào nói.

Sở Thiên nheo mắt, mỉm cười, “Vậy người cho ta biết làm quái gì? Không phải là kêu ta cùng đi buôn lậu chứ?” Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo[1]! Lôi Cát có thể đem bí mật của gia tộc nói cho mình biết, tất là có ý đồ gì đó!

“Ha ha, đệ quả là phúc huynh, lão đại quá thông minh rồi.” Lôi Cát khôi phục lại thần thái ngang tàng bướng bỉnh như thừa nào, cười nói tiếp: “Đệ thật là có muốn kêu huynh cùng đi buôn lậu với đệ! Thế nào? Phần lễ vật này không trọng hậu sao?”

“Phụ thân của đệ đồng ý sao?” Sở Thiên vẫn còn chưa muốn tin.

“Đây là ý tứ của phụ thân đệ đó!” Đề cập đến phụ thân, Lôi Cát rõ ràng là trịnh trọng hẳn ra.

“Vậy không biết phương thức hợp tác như thế nào mới hợp cách đây?” Sở Thiên thu lại vẻ cười cợt, thực sự đi vào việc bàn thảo sinh ý.

“Dù là huynh đệ cũng nên tính cho kỹ! Lão đại có thể hùn bao nhiêu kim tệ?” Nhắc đến sinh ý, Lôi Cát lập tức biến thành một thương nhân lạnh lợi, không còn tìm thấy chút dáng vẻ của một vị lãng đãng công tử nào.

Tính toán lại những lễ vật gần đây và lễ vật của Lô Dịch đệ tam thưởng cho, Sở Thiên nói: “Đại khái chừng mười vạn mai kim tệ?”

“Được! Huynh hùn với đệ mười vạn kim tệ, lợi nhuận từ con đường hoàng kim Mê Vụ hồ sẽ chia cho huynh ba phần!” Lôi Cát cất giọng chém định chặt sắt đáp.

“Chắc đệ còn có yêu cầu khác??” Sở Thiên càng nheo mắt nhỏ hơn, tuy không biết 3/10 là bao nhiêu, nhưng tuyệt đối nhiều hơn mười vạn kim tệ! Mười vạn kim tệ có thể đổi với 3 phần thu nhập từ con đường buôn lậu độc phẩm, hảo sự này khiến Sở Thiên cảnh giác hẳn lên.

“Ha ha, đương nhiên còn có điểm ngoại lệ!” Lôi Cát lộ ngay nụ cười đúng tiêu chuẩn gian thương, “Hiện giờ hai nghề Luyện kim thuật sĩ và Hắc ám luyện kim sư không còn tồn tại nữa, nên việc phụ trách kiểm tra độc phẩm trở thành chuyện của người theo nghề rất gần với hai nghề này: Tế ty!” Lôi Cát lại cười cười, “Nhưng toàn bộ tế ty của đế quốc đều quy về sự quản lý của lão đại!”

Sở Thiên suy nghĩ kỹ lại, quả thật bọn Tế ty đang phụ trách công tác y liệu và một nhiệm vụ khác – đề phòng mọi vật phẩm có thể gây hại đối với công dân!

Huynh thú đại lục không có nghề cảnh sát như ở địa cầu, toàn bộ công tác trị an do quân đội phụ trách, ngoài ra các việc khác đều do các cơ quan chức nghiệp tương quan phụ trách, ví dụ như cứu hỏa và đề phòng hỏa hoạn đều do các ma pháp sư thủy hệ dưới trướng Ma pháp đại thần Đạt Mã Nhĩ phụ trách. Đại loại như thế, công tác kiểm tra độc phẩm ảnh hưởng đến sức khỏe nhân dân lại rơi đúng vào tay của Thủ tịch cung đình là Sở Thiên gã đây!

“Ha ha, ta hiểu rồi. Các quý tộc cao quý của Phan Mạt Tư sao có thể buôn lậu Mã Lệ Liên được chứ?” Dứt lời, Sở Thiên đứng lên, đại nghĩa lẫm nhẫm bổ sung thêm một câu: “Ở trong Khải Tát này, bất kỳ thể lực nào dám buôn lậu độc phẩm đều bị trừng phạt nghiêm khắc!”

Sở Thiên chụm đầu vào một chỗ với Lôi Cát, cười gian đối mắt, hạ giọng hỏi: “Ngoài Phan Mạt Tư còn ai?”

m thanh tuy nhỏ, nhưng lại bị Tiểu Bạch nghe được, “Ồ Ô!” Tiểu Bạch bực mình nhìn hai người, nhanh chóng dùng tiếng sửa vô cùng có “trọng lực” rửa xả hai cái gã gian thương gian ác không lý gì đến mạng người!

Thấy Tiểu Bạch bực mình, Sở Thiên liền an ủi: “Đừng có giận! Lão đại ta kiếm tiền toàn là vì người không chẳng thấy sao?” Dứt lời, làm vẻ mặt sầu khổ u oán nói: “Lão đại của người cùng mạc rồi thấy không! Rượu Phục Tư Đặc cao quý như thế, không có tiền làm sao mua cung phụng cho người được?”

Nghe đến ba chữ “Phục Tư đặc”, Tiểu Bạch lập tức yên tĩnh trở lại, nhưng vẻ mặt vẫn tràn đầy vẻ không tình nguyện.

Sở Thiên tiếp tục dụ dỗ: “Chờ khi chúng ta có tiền, ta sẽ mua cho người hai cái xương Phục Tư đặc! Một cái uống khi khát, một cái để uống chơi!”

“Ồ ... Ô...” Mắt Tiểu Bạch sáng rực lên, một chút nước bọt đặc quánh nhều xuống dưới miệng.

Khoan khoái kêu lên hai tiếng, Tiểu Bạch đột nhiên gặm lấy tay Sở Thiên, ánh mắt hung ngoan đưa chân trước ra, quắp quắp 2 cái – ý bảo là: Hai cái xương rượu! Thiếu một cái là ông không xong với tui đâu!

Vuốt ve Tiểu Bạch đã yên tĩnh lại ở trong lòng, Sở Thiên khôi phục nụ cười gian thương, ngẩng đầu hỏi Lôi Cát: “Được rồi, ba phần thu nhập đó cụ thể bao nhiêu?”

“Ha, cũng không nhiều lắm,” Lôi Cát cười cười đáp: “một năm kiếm chừng tám chín trăm vạn kim tệ!”

Ngợi ca sinh mệnh nữ thần! Tám chính trăm vạn? Chỉ sợ tên nhân tài Lôi Cát này mới có thể xài hết! Chỉ có hai từ đó mới có thể hình dung.

Tiền Lôi Cát về, Sở Thiên đổi mắt với Tiểu Bạch, cùng nhau nở nụ cười gian xảo.

Mặt thì cười, nhưng ánh mắt Sở Thiên thì nheo lại, tính toán trong lòng: “Lô Dịch đệ tam chỉ cần nói một câu là có thể giải quyết sự tình, cần gì phải dùng nghìn vạn kim tệ đi mua chuộc mình chứ?”

[1] Vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo: Tư dưỡng mà đối tốt với mình, không gian đối thì cũng có lòng thủ lợi. Ý nói một người không có lý do gì hết mà tự nhiên đối đãi tốt với mình, thì dù người đó không phải là kẻ xấu đi chăng nữa, thì cũng đang có lòng không tốt, ví như ông chồng bình thường cù lần chẳng nịnh vợ, giờ tự nhiên giúp này giúp kia, khen vợ đẹp, mua quà tặng vợ, lãng mạn tình tứ... thì ắt là đang làm chuyện gì đó thẹn với lòng, chẳng hạn như lập phòng nhì bên ngoài vậy, giờ muốn về khóa lấp, chẳng nên tin.

20. Chương 20: Dư Ba.

Nghi vấn của Sở Thiên không phải là không có đạo lý, Lôi Cát lập tức chứng minh. Rời khỏi Hầu tước phủ của Sở Thiên, hần tiến vào một mã xa hòa hoa rộng rãi. Trong xe trang sức vô cùng xa hoa, nhưng không hề có điểm đề tục nào. Một vị trung niên ăn mặc đơn giản đang nằm dựa ngửa trên ghế dài sau xe. Vừa tiến vào trong, Lôi Cát đã thu lại thái độ ngạo thế bất cung, cúi đầu hành lễ, cung kính thưa với trung niên: “Phụ thân đại nhân, mọi chuyện đều tốt đẹp!” Người trong xe chính là phụ thân của Lôi Cát – tộc trưởng Phan Mạt Tư gia tộc, người giàu nhất Khảm Tát, Bồ Luân Đạt công tước.

“Hà, biết rồi!” Dứt lời, Bồ Luân Đạt nhắm mắt dưỡng thần, không hề để ý đến nhi tử nữa.

“Phụ thân??” Lôi Cát có chút không cam tâm, gọi khẽ Bồ Luân Đạt một tiếng.

Bồ Luân Đạt vẫn giữ thần tình trời sập không kinh ấy, từ từ hé mắt ra, nhìn Lôi Cát, khoan thai hỏi: “Chắc là con định hỏi, vì sao ta lại dùng cái giá quá lớn để lôi kéo Phát Lạp Dịch Nặc hầu tước chứ gì?”

“Vâng ạ!” Lôi Cát gật đầu, “Phát Lạp Dịch Nặc hầu tước tuy nhận được sự trọng thị của bộ hạ, nhưng có cần phải dùng 1/10 thu nhập của nhà ta đi lôi kéo hắn không?”

“Hừ!” Bồ Luân Đạt hừ lạnh một tiếng, cặp mắt đang khép hờ chợt sáng rực lên, trầm giọng hỏi: “Tổ huấn của Phan Mạt Tư nhà ta như thế nào?”

“Lợi nhuận dồi dào đến từ đầu tư thông minh!” Lôi Cát trầm than một tiếng, thôi rồi, ông già sấp giáo huấn mình nữa rồi! Từ nhỏ đến lớn, mỗi khi Lôi Cát phạm phải điều gì đáng mắng đáng chửi, Bồ Luân Đạt đều dùng một kiểu như thế, trước hết là hỏi tổ huấn của thương nghiệp thế gia, sau đó là một trận cuồng phong mưa dùi!

Nhưng lần này phản ứng của Bồ Luân Đạt không như Lôi Cát dự liệu, thân thể y duỗi ra, đổi thành tư thế thật thoải mái, cất giọng ôn tồn hỏi: “Vậy con nói xem Phát Lạp Dịch Nặc có đáng đầu tư hay không?”

Lôi Cát so vai, thận trọng đáp: “Nếu xét tình hình hiện tại, Phát Lạp Dịch Nặc hầu tước rất đáng đầu tư!”

“A? Vì sao? Bồ Luân Đạt mỉm cười, xem ra có chút vừa ý với câu đáp của Lôi Cát.

“Đối với mức độ trọng thị của bộ hạ đối với Phát Lạp Dịch Nặc hầu tước, chuyện thế Đạt Mã Nhĩ để trở thành ma pháp đại thần là chuyện một sớm một chiều. Đến lúc đó, Phát Lạp Dịch Nặc hầu tước trở thành một trong năm đại trọng thần, quyền cao chức trọng, so đó rất đáng đầu tư!”

“Hà, không tệ, con có thể nhìn được điểm đó thật không uổng ta phí sức giáo huấn. Tuy nhiên,” đột nhiên, Bồ Luân Đạt ngồi hẳn dậy trên ghế, nhìn chằm chằm Lôi Cát, giọng nói biến thành rất nghiêm khắc: “Vậy ta tại sao không dùng 1/10 thu nhập của gia tộc đi lôi kéo tả hữu tướng, hay tác chiến đại thần và ma thú đại thần!?”

“Lôi Cát bị Bồ Luân Đạt hỏi đến sững tóc gáy, thầm nghĩ: “Cha già đừng làm khó con trẻ mà, con mà biết được thì tốt quá rồi!” Tuy nhiên, ngoài miệng thì hỏi đáp: “Có phải là bộ hạ trọng thị y hơn?”

“Ài...” Bồ Luân Đạt thở dài một hơi, “mục quang của con còn nông cạn quá!”

“Nông cạn hả?” Lôi Cát không hiểu phụ thân vì sao nói như thế, dù cho sau này Sở Thiên có cưới Sắt Lâm Na công chúa, thì bất quá cũng làm phò mã mà thôi, chẳng lẽ Phất Lạp Dịch Nặc còn có thể đạt được tước vị cao nhất – thân vương – hay sao? Cho dù là thân vương, thì cũng không đáng phải dùng một phần mười lợi nhuận gia tộc thu được chia cho hắn? Năm xưa, vì để phụ tá Lô Dịch đệ tam đăng cơ, Bồ Luân Đạt cũng chỉ đưa ra 1/5 tài lực của gia tộc là cùng!

Thấy con trai vẫn còn chưa hiểu, Bồ Luân Đạt từ tốn giải thích: ‘Cho dù Phất Lạp Dịch Nặc sau này có đạt được tước vị thân vương, cũng không đáng để ta đưa ra cái giá như vậy!’

Thấy ánh mắt vẫn còn nghi hoặc của con trai, Bồ Luân Đạt lại thở dài thêm một cái: “Ta làm như thế, là cấp cho con một bảo mệnh phù sau này!”

“Bảo mệnh phù? A a.” Lôi Cát sáng mắt, cười cười nói: “Cha, ai còn có thể uy hiếp được Phan Mạt Tư gia tộc chúng ta?”

Y giận dữ trừng mắt nhìn Lôi Cát, khiến hắc rụt ngay cổ lại. Bồ Luân Đạt đối với thái độ của con trai rõ ràng là không vừa lòng, bô: “Phất Lạp Dịch Nặc vì sao mà có vị trí ngày hôm nay, người có rõ không?”

“Trị lãnh cho Xích Diễm và mười vạn thốt chiến mã!” Lôi Cát tuy sợ phụ thân, nhưng bản tính khó cải, vẫn cười hì hì đáp.

“Hừ! Vậy người có bao giờ nghĩ vì sao mà Xích Diễm và chiến mã lại trong vòng ba tháng mà liên tiếp xuất hiện vấn đề không?! Vì sao bệ hạ lại động dụng vũ lực mạnh nhất của Khải Tát là Xích Diễm để đối phó thú tộc? Vì sao mà thú tộc lại dùng đến bốn con Hoàng kim bửu mông cấp tám trong một cuộc chiến quy mô nhỏ như thế? Vì sao Xích Diễm vừa trị xong thì chiến mã lại đổ bệnh? Còn nữa, Phất Lạp Dịch Nặc hầu tước vì có gì mà bị người đến thích sát?”

Bồ Luân Đạt hồi liền một tràng, khiến cho Lôi Cát như rơi vào ác mộng.

Nhìn bộ dạng luống cuống không biết làm gì của con trai, Bồ Luân Đạt lắc lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Máu tanh mưa máu trên đại lục sắp đến rồi. Đến lúc ấy, ma thú quyết định vận mệnh quốc gia! Người có thể thao túng vận mệnh của ma thú trong tay, liệu có thể là một người thường được sao?”

—o0o—

Sau khi các nhân vật tai to mặt lớn ở đế đô đều đến thăm xong, thương thế của Sở Thiên liền khỏi hẳn.

Lúc này, Sở Thiên đang cùng Sắt Lâm Na công chúa ở chợ nô lệ trong Bối Thành, bởi vì gã đang cần một vị quân gia!

Hầu tước phủ rộng lớn vốn trước khi cấp cho Sở Thiên đã có khá nhiều người hầu, nhưng quân gia là kẻ thân tín, phải được chính tay chủ nhân tuyển chọn. Lúc đầu khi thể nghiệm sinh hoạt của quý tộc, Sở Thiên còn cảm thấy hứng thú trong chuyển quản lý nô bộc, bởi vì trên địa cầu gã chủ yếu bị người ta quản, giờ có dịp, chức quân gia bị gã kiêm nhiệm luôn. Nhưng sau một thời gian, chuyện tiếp xúc chỉ bảo nô bộc trong nhà dần đến không ít chuyện phiền lòng.

Mỗi khi gã đi đến đâu, đều có người cung cung kính kính mọp mọp hành lễ, miệng thì nói những câu sáo rỗng, “mary sên” nặng kiểu như “Bái kiến hầu tước đại nhân”, cảm giác này lúc đầu thì Sở Thiên còn hứng thú, nhưng lâu dần, cái cảm giác đó dần tan, lại nghe lạnh xương sống, việc quản lý nô bộc cũng bị buông thả ít nhiều.

Cuối cùng, mẫu thuẫn bạo phát trong thời gian Sở Thiên dưỡng thương, do mỗi ngày đều phải tiếp đãi các đại nhân vật đến thăm, Sở Thiên bỏ qua không quản bọn nô bộc nhân nữa, để chúng muốn làm gì thì làm.

Không ngờ sướng quá hóa vụn, trước hết thay vì dâng rượu cho Tác chiến đại thần Mã Khoa Lý lại dâng lên nước lạnh. Lão nguyên soái vốn nề mặt Sở Thiên, trợn mắt trợn mũi uống cạn, kết quả là lão già bảy mươi ấy ôm bụng bò lăn bò cẳng hết hai ngày. Tác chiến đại thần không có mặt, bỏ bê quân vụ, khiến Lô Dịch đệ tam đầu tác mặt tối.

Tiếp đó, món tráng miệng của Tả tướng Cách Lôi Minh bị biến thành món mận, lão thừa tướng dưới sự nhiệt tình mời mọc của Sở Thiên, ngốn đầy một bụng, kết quả là Lô Dịch tam thể chết điếng người, khuyên: “Lão Thừa tướng cần nghỉ ngơi nhiều, lớn tuổi rồi không nên ăn no quá, cái bụng nó óc ách không nên!”

Tao ngộ của Ma thú đại thần Bối Tư Đặc còn thảm hơn. Bối Tư Đặc không quen lắm với Sở Thiên, hơn nữa lão quyền cao chức trọng không cần cầu kết Sở Thiên, chỉ phái người mang đến vài món lễ vật để cho phải phép. Nhưng Sở Thiên sao lại bỏ qua con cá lớn này, biết lão ở khá xa, gã bèn phái người tới mời. Trong tình huống này, Bối Tư Đặc đương nhiên không thể từ chối, chỉ biết một mình đi theo người hầu đó.

Kết quả thật không ngờ, tên hầu mà Sở Thiên tùy tiện bảo đi đó chỉ mới đến kinh thành, chưa hề quen đường lối. Với độ phức tạp của Bối Thành như vậy, hẳn đã đưa vị ma thú đại thần đang thương đi từ thành nam tới thành bắc, ra khỏi luân cồng thành, trở về hương thôn của hắn. Bối Tư Đặc dù bị thôn dân vây lấy nhiệt liệt hoan nghênh, vẫn trầm trồ khen ngợi: nhà của vị Phát Lạp Dịch Nặc hầu tước sao xa quá?! Hèn gì mỗi khi thiết triều hắn đều đến trễ!

Ma thú đại thần thất tung, toàn bộ bọn ma thú ở đế đô trở thành những đứa trẻ không có mẹ, liên tiếp kêu gào, khiến Lô Dịch đệ tam hoảng sợ cứ tưởng quân đội của Lô Tư đế quốc đã đánh đến Bối Thành!

Cuối cùng, mâu thuẫn lại bạo phát lên người Đạt Mã Nhĩ. Ma pháp đại thần khả ái gặp phải một kỷ niệm vô cùng đau khổ: khi ôm mở quần áo đến định ở lại Phát Lạp dịch nặc hầu tước phủ, không ngờ lại gặp mối họa lớn! Bọn bọn nhân không tin cái lão đầu “khổ khổ” trước mặt đây miệng luôn nói là đến bảo hộ Sở Thiên chính là một trong ba nhân vật đứng đầu ba bộ của đế quốc. Gây cãi một hồi, bọn bọn nhân bản tính rút cón bóng ra, đánh đuổi tan nát vị đại ma đạo sứ cấp tám vốn không dám đắc tội Sở Thiên, bỏ lê bò càng lết khỏi hầu tước phủ.

Sau đó, vị ma pháp đại thần mặt mày thâm thũng này thỉnh cầu được dưỡng bệnh nửa tháng, còn phúc đáp mấy chữ đưa cho sứ giả Lô Dịch tam thế đến thỉnh: Không mặt mũi nào gặp thiên hạ!

Và như thế, 5 đại trọng thần trong đế quốc đến chỗ Sở Thiên đã có hai người cáo bệnh, 1 người bị thương, lại còn thất tung hết một người! Hôm sau thiết triều, Lô Dịch tam thế nhìn thông soái bộ trống hoắc, bèn kích động nắm lấy tay An Đạo Nhĩ, nhiệt lệ sôi trào, cảnh báo: Đến thăm Sở Thiên nhất định phải cẩn thận hết mức, trăm hiện giờ chỉ có mình khanh!

Chỉ có mấy ngày mà phế hết 4 vị đại trọng thần, công lao này khiến cho hầu tước phủ của Sở Thiên được cấp một danh xưng rất mỹ miều: mồ chôn trọng thần!

Bọn bọn nhân của Sở Thiên sau này khi quay về công tác trong các phòng ban của chính phủ, đều nhận được một danh xưng vô cùng vinh dự: đế quốc sát thủ!

Thấy biểu hiện của bọn nhân như vậy, Sở Thiên đau đớn thốt lên rằng: Phải đi tìm quản gia thôi!

21. Chương 21: Quản Gia (thượng).

“Phát Lạp Dịch Nặc, mấy người này có thích hợp để trở thành quản gia hay không?” Sát Lâm Na nhăn mặt nhíu mày, chỉ những thú nhân vai u thịt bắp đầy sức lực nhưng ánh mắt ngu ngốc, khê hỏi Sở Thiên.

Hai người đang ở chợ nô lệ của Bối Thành để lựa chọn quản gia, nhưng thực tế thì cũng đang gặp phiền phức. Toàn bộ cái chợ chiếm cả một khu đất rộng như thế, mà chỉ chứa đầy các ***g sắt, gong cùm. Bên trong ấy la liệt nô lệ bị nhốt, bị trói giống như súc vật vậy: nào là thú nhân mạnh mẽ, địa tinh[1] dơ dáy, người lùn đôn hậu, thậm chí còn có những tinh linh mỹ nữ khiến Sở Thiên nhìn đến mắt hoa thần váng. Tuy nhiên, trong số đó không hề nhìn thấy một ai xứng với hình dạng của một quản gia. Không những không tìm được người hợp cách, trang phục và khí độ tôn quý của hai người còn khiến những người mua bán quanh đó dồn mắt ngăm nhìn.

“Ngươi ca sinh mệnh nữ thần! Ta nghĩ bọn chúng chỉ thích hợp làm vệ sĩ.” Sở Thiên nhún vai hết cách, than dài: “Nếu để chúng làm quản gia, chắc không còn ai dám đến hầu tước phủ của ta nữa.”

Sát Lâm Na khê cười đáp: “Cũng phải công nhận rằng bọn nhân của huynh hạ thủ hơi bị nặng đấy, Đạt Mã Nhĩ đại nhân hiện giờ còn không dám gặp ai nữa kia!”

“Hắc hắc!” Sở Thiên không nhịn được bật cười, áp sát người vào Sát Lâm Na, cười hì hì nói: “Không có ‘nữ chủ nhân’ quản lý, bọn chúng loạn nháo loạn nhào lên là lẽ dĩ nhiên rồi!”

Sắt Lâm Na khẽ đẩy Sở Thiên ra, mặt ửng hồng bảo: “An Đông Ni diện hạ sao có thể dạy huynh mồm mép lém lỉnh thế được!”

Dáng vẻ giận yêu của ái nhân khiến Sở Thiên sững rờn trong lòng, vừa định tiếp tục ba hoa, thì bị một giọng nói đáng chết cắt ngang: “U? Lão đại và đại tẩu sao lại đến chỗ này thế?”

Thuận mắt nhìn về chỗ phát ra tiếng nói, phát hiện ra đó chính là tên khốn Lôi Cát. Từ khi Sở Thiên và Phan Mạt Tư liên thủ buôn lậu độc phẩm, hai người vốn thân lại càng thân, ngay cả Tiểu Bạch cũng nhìn Lôi Cát với ánh mắt thân thiết hơn nhiều.

Vốn vẫn còn có chút bực mình về chuyện Lôi Cát phá hỏng thế giới thần tiên của hai người, nhưng nghe kiểu xưng hô của hắn, Sở Thiên lập tức đổi sang dáng vẻ tươi cười và thân thiết: “Sao hai người chúng ta không thể đến được chỗ này chứ?” Dứt lời, gã lên nhìn Sắt Lâm Na: Không hề bực mình!

Thầm giương ngón tay cái lên ra dấu cùng một bè, Sở Thiên và Lôi Cát trao nhau cái mắt nhìn “đi guốc trong bụng”, cùng len lén cười gian. Xem ra hai người chẳng những hợp tác rất tốt về mặt sinh ý, mà còn thập phần ăn ý về mặt cửa cấm!

“Phất Lạp Định Nặc cần một vị quản gia.” Sắt Lâm Na công chúa trả lời thế Sở Thiên, sau đó có chút bực mình nhún vai cười cười: “Mấy cái tên bộc nhân của huynh ấy quả thật là hết biết!”

“Ha ha, đệ đã sớm được nghe rồi!” Lôi Cát lập tức cười trên nỗi đau của người khác. Từ khi bị phụ thân tiêm nhiễm ý thức thương nghiệp, lại thừa kế trong người quan điểm “hòa khí sinh tài”, bất luận là đi đâu, gặp ai, Lôi Cát đều lấy vàng bạc dẫn đường. Do đó, bọn bộc nhân của Sở Thiên sau khi thu được đủ thứ “chuyện hay”, vẫn còn chưa “chiếu cố đặc biệt” đến Lôi Cát.

“Nhưng sao hai người lại đến khu chợ nô lệ để tìm quản gia? Chỗ này toàn bán bọn chuyên lao động khổ sai và nữ nô cấp thấp!” Vừa dứt lời, Lôi Cát đột nhiên hiểu ra: “À, ta biết rồi, hai người một là hầu tước, một là công chúa, đương nhiên không rảnh mấy chuyện mua bán nô lệ nhỏ nhít này!”

Thì ra, thị trường nô lệ ở Bối Thành án chiếu theo chất lượng mà phân thành ba khu vực sơ, trung, và cao cấp. Quản gia đại biểu cho phẩm cấp và địa vị của chủ nhân, thuộc dạng bộc nhân cao cấp, đương nhiên chỉ ở khu cao cấp mới có. Sở Thiên và Sắt Lâm Na vốn không thông chuyện này, nên hồ đồ đi đến khu vực cấp thấp.

Nghe Lôi Cát giải thích, Sở Thiên nghi hoặc nhìn hắn: “Vậy người sao chạy đến khu vực thấp hèn này?”

Không đợi Lôi Cát hồi đáp, Sắt Lâm Na đã tiếp lời: “Nơi này cũng là chỗ làm ăn của gia tộc người à??”

“Hắc hắc, đại tẩu thật là thông minh, vừa đoán là đã trúng ngay,” Tác phong bình dân của Sắt Lâm Na khiến Lôi Cát không hề úy kỵ gì, “vừa may gia tộc ta vừa có một tên nô lệ cao cấp, theo đệ đi coi xem, nếu phù hợp thì tặng miễn phí cho hai người luôn!”

Sắt Lâm Na vừa định từ chối, thì bị Sở Thiên nắm lấy tay kéo lại, cười cười nói: “Nếu như đó là tâm ý của Lôi Cát, chúng ta nên nhận thôi?!” Một nắm thu hết tám chính trăm vạn lạng vàng, một tên bộc nhân miễn phí này có đáng gì mà khiến Sở Thiên từ chối chứ?

Sắt Lâm Na cười nhẹ lắc đầu, nhưng không hề rút tay lại, cười ngọt ngào nói với Sở Thiên: “Vậy được, theo lời huynh vậy!”

“Ha ha, vậy chúng ta đi thôi!” Cử động thân mật như ở chỗ không người của hai người khiến Lôi Cát có chút tật đố, sao đệ nhất mỹ nhân ôn nhu của đế đô lại hoan hỉ tên khốn Sở Thiên này vậy nhỉ?

Dưới sự dẫn đường của Lôi Cát, mấy người đi xuyên qua thị trường cấp thấp tạp loạn, đi đến một trang viên hào hoa.

“Quả nhiên không hổ là khu vực cao cấp!” Sở Thiên không tin nhìn kiến trúc trước mặt, cảm thán thốt. Một bãi cỏ xanh mượt kéo dài, bao phủ hơn mười tòa biệt thự đường hoàng phú lỵ, kiến trúc và trang sức không hề thua kém phụ đệ của bất kỳ quý tộc nào trong đế quốc. Nếu không biết trước, chỉ sợ không ai nghĩ nơi này chính là chợ nô lệ, và dù cho có đi lạc vào, cũng nghĩ đó là chỗ trú ngụ của phú hào!

Lôi Cát dẫn hai người đi vào biệt thực lớn nhất trong khi. Vừa bước vào cửa, một hàng bộc nhân đã tiến lên cúi chào, lễ phục toàn một màu đen, vóc dáng không sai biệt là mấy. Bọn bộc nhân xấp thành một hàng trước mặt Lôi Cát, sau đó nghiêm chỉnh cúi người hành lễ: “Hoan nghênh thiếu gia!”

Lôi Cát hồ hững khoát tay, lại chỉ Sở Thiên và Sát Lâm Na bảo: “Tham kiến công chúa và Phát Lạp Dịch Nặc hầu tước đi!”

“Hoan nghênh công chúa điện hạ! Hoan nghênh hầu tước đại nhân!” Động tác và thanh âm cùng hòa vào một lượt, nhìn từ một phía có thể tưởng đấy chỉ phát ra từ một người!

Thấy bộc nhân của Phan Mạt Tư gia tộc, lại nghĩ đến người của mình, Sở Thiên thẹn không biết chỗ nào trốn. Bộc nhân đã thông qua huấn luyện và bọn “đế quốc sát thủ” của mình quả là một trời một vực! Điều này khiến cho nguyện vọng tìm kiếm một quần gia tốt của Sở Thiên càng vững chắc hơn.

“Ngợi ca sinh mệnh nữ thần! Mấy bộc nhân này người sao mà huấn luyện được vậy?” Sở Thiên vỗ vỗ vai Lôi Cát, hăm mộ hỏi.

“Ta không biết!” Lôi Cát nhún vai dang ngực tay, ý nói là mình không có năng lực đó, “ta trước giờ không quản đến chuyện huấn luyện bộc nhân, cái này đều do quần gia phụ trách hết.”

Sở Thiên chỉ còn biết gật gật đầu, than với Sát Lâm Na: “Biết bao giờ nhà chúng ta có thể có được bọn bộc nhân như vậy à?”

Sát Lâm Na nhân Lôi Cát không chú ý, lườm Sở Thiên một cái, sau đó chuyển người hỏi Lôi Cát: “Cho bọn bộc nhân lui hết đi, ta muốn xem trước bọn nô lệ của người ở nơi này.”

“Được, không thành vấn đề! Theo đệ lên lầu!” Lôi Cát dứt lời liền dẫn hai người lên lầu, bọn bộc nhân từ động thối lui.

Tiến vào một phòng làm việc được bày trí vô cùng hoa lệ, mời hai người ngồi trên ghế bọc da thú mềm mại, Lôi Cát đi đến một cái tủ bọc da đối diện tùy tiện lấy ra một sấp hồ sơ dày.

“Đợt này chất lượng *** không tồi, hai người chọn một tên đi!” Phân chồng hồ sơ thành hai phần, chia ra đưa cho Sở Thiên và Sát Lâm Na, Lôi Cát ngồi cạnh hai người giới thiệu.

Hồ sơ được dùng giấy để làm ma pháp quyển trục mà viết thành, trên đó không những mô tả đầy đủ thân thể của bộc nhân, mà còn có hình ảnh tả bằng ma pháp của họ, khiến cho người ta có thể có một hình dung rất chân thực về dung mạo và thể hình. “Hắc Hắc! Lão đại, tên này không tệ nghe!” Lôi Cát nháy mắt nhưn mày chỉ vào một hồ sơ trong số đó.

Nhìn ra đó là hồ sơ của một mỹ nữ tóc vàng tứ thái phong nhã, Sở Thiên trừng mắt nhìn Lôi Cát, hạ giọng gần từng tiếng: “Tiểu tử ngươi muốn hại chết ta phải không?”

Dường như không nhìn thấy biểu tình của Sở Thiên, Lôi Cát còn giới thiệu tiếp: “người này không tệ đâu nhe, không những năng lực xuất chúng, mà còn có gương mặt như vậy, thân hình như vậy?”

“Khái!” Sát Lâm Na ngồi cạnh Sở Thiên đột nhiên ho nhẹ một tiếng, có chút bất mãn nhìn Lôi Cát, sau đó chỉ một hồ sơ khác, hỏi Sở Thiên: “Vậy chọn người này được không?”

“Ba Bát tát? Lạ sinh mệnh nữ thần!” Sở Thiên ngậy người nhìn hồ sơ đó, cảm thán nói: “Sáng thế thần khi sáng tạo ra y nhất định quên cái gì đó!” Hình dạng của vị quần gia này khiến Sở Thiên thâm rủa Lôi Cát: nếu như tiểu tử ngươi không tiến cử mỹ nữ quần gia đó, Sát Lâm Na nhất định không tìm cho ta cái tên ma lem này!

22. Chương 22: Quần Gia (hạ).

Từ bức ảnh ma pháp, có thể thấy tên nô lệ được gọi là Ba Bát Tát này đã già đến nỗi không đoán được hẳn bao nhiêu tuổi rồi. Mái tóc trắng xám trên đầu cộng đôi mắt hung hãn và hỗn loạn hợp lại một chỗ khiến cho chúng càng khó coi. Vài vết sẹo trên mặt khiến gương mặt ấy tang thêm vài phần hung tàn. Đã vậy, cặp mắt ung lại thấu lộ những tia nhìn rất âm ngoan!

Sở Thiên không thích con người trên bức hình đó chút nào. Thông qua nó, có thể cảm giác được con người này chẳng phải là kẻ thiện lương gì.

“Ủa? Sao hồ sơ của người này lại còn ở nơi đây?” Lôi Cát cũng đã nhìn ra hồ sơ của Ba Bác Tát, cầm lấy xem, nghi hoặc nói: “Tên Ba Bác Tát này tuy năng lực không tệ, nhưng quá cô độc, không thể là một quản gia tốt đâu!”

“Vị Ba Bác Tát này làm sao mà trở thành nô lệ vậy?” Sắt Lâm Na đối với lão nhân có diện mạo hung ác âm trầm này lại vô cùng hứng thú.

“Chuyện đó cũng xảy ra nửa năm rồi... À đúng... Nửa năm trước, khi một thương đội của nhà ta khi đi qua biên giới của Lạc Nhật Sơn Mạch và Trần Nê Chiểu Trạch...” Nói đến đây, Lôi Cát đưa mắt nhìn Sở Thiên, như muốn hỏi gã về việc công chúa có biết chuyện buôn lậu hay không. Khi thấy Sở Thiên không có chút phản ứng gì, xem ra đã đem mọi sự tình kể hết cho Sắt Lâm Na, liền yên tâm nói tiếp: “Một chiếc Kỳ Bá Lâm phi đỉnh đột nhiên bị đứt dây ràng, có vài ma thú rơi xuống chiếu trạch (đầm lầy) sát bên dưới.”

Xác nhận lại phản ánh của Sở Thiên một lần nữa, thấy gã neho mắt nhìn mình cười ha ha, Lôi Cát lại nhìn gương mặt thản nhiên của Sắt Lâm Na, lòng thầm khẳng định: cái tên khốn trọng sắc khinh bạn này quả nhiên đã đem bí mật gia tộc của mình tố cáo mẹ với lão bà hần rồi!

Điều này cũng không thể trách được Sở Thiên, dù sao thì trong lòng gã, địa vị của Sắt Lâm Na cũng cao hơn Lôi Cát nhiều. Hơn nữa, Sở Thiên cũng không quá khờ mà không biết tính: bản thân mình và ca ca của “bà xã” cùng đi buôn lậu, sao lại còn không chịu khai hết ra với bà xã chứ?

Lôi Cát không còn có cách nào khác, nói tiếp: “Lúc ấy hộ vệ của nhà ta lập tức xuống cứu ma thú, không ngờ rằng lại phát hiện được Ba Bác Tát trọng thương sắp chết, liền tiện tay cứu hần lên phi đỉnh.”

“Lẽ nào để đáp trả cho chuyện cứu mạng này, mà Ba Bác Tát đã thiêm định khế ước bán thân với các ngươi?” Sắt Lâm Na tiếp lời. Tuy nhiên, điều khiến Sở Thiên cảm thấy kỳ quái là khi nói đến đó, ánh mắt của Sắt Lâm Na thoáng qua ý vui mừng rất kỳ quái.

“Ha ha ha!” Lôi Cát cười khan vài tiếng, đáp: “Dù sao thì nhà ta đều là thương nhân mà!” Lời này xem ra đã mặc nhận lời đoán của Sắt Lâm Na.

“Được rồi, vậy chúng ta sẽ chọn y!” Dứt lời, Sắt Lâm Na đem hết mọi hồ sơ trả lại cho Lôi Cát, chỉ lưu lại mỗi một mình hồ sơ của Ba Bác Tát.

“Người có thực muốn hần không?” Thấy ánh mắt kiên định của Sắt Lâm Na, Lôi Cát đột nhiên quay sang hỏi Sở Thiên, rồi chợt ôm chặt lấy hần, cất giọng thăm thiết: “Lão đại, thật không xong rồi! Là ta hại huynh, nếu không phải ta đề nghị với huynh mỹ nữ đó, thì chị dâu đâu có tuyển cho huynh ông già râu gần đất xa trời này chứ?”

Sắt Lâm Na sớm đã quen với cái kiểu cà giựt thần kinh chất của Lôi Cát, nên nhìn Sở Thiên, cất giọng nhỏ nhẹ hỏi: “Phất Lạp Định Nặc, huynh nghĩ sao?” m thanh nhỏ nhẹ du dương đó khiến từng đốt xương thối thịt của Sở Thiên tê liệt và mềm nhũn cả ra.

“Cái này...” Lời từ chối vừa lên đầu lưỡi, Sở Thiên đã phát hiện Sắt Lâm Na lấy thân che tầm nhìn của Lôi Cát lại, nháy mắt thăm ra hiệu, bèn cải thành: “Cái này.... cái này nàng chỉ nói một tiếng là kể như xong!”

Đối với câu nịnh tuyệt vời này của Sở Thiên, Sắt Lâm Na chỉ nhoen miệng cười, quay sang Lôi Cát bảo: “Giờ có thể gọi Ba Bác Tát ra được không? Chúng ta muốn bàn về thủ tục ngay!”

Lôi Cát đưa mắt nhìn Sở Thiên, đồng tình với biểu hiện cho thấy là rõ ràng Sở Thiên bị Sắt Lâm Na áp bức, ra một quyết định mà mình không muốn chút nào. Sau đó, hần đi đến trước bàn làm việc, cầm lên một thông tín thạch (khối đá ma pháp truyền tin) rất tinh tế.

Nhìn Thông tín thạch trong tay Lôi Cát, Sở Thiên lại cảm thấy cảm thán cho sự giàu có của Phan Mạt Tư gia tộc: thứ ma pháp thông tín thạch này xem ra tương đương với điện thoại trên địa cầu, nhưng so với điện thoại thì quý hơn nhiều, bởi vì gã dù đang nắm trong tay hơn mười vạn kim tệ cũng không thể mua được một cái. Tuy nhiên, nó có một đặc tính vô cùng đặc biệt: không sợ nghe lén! Đó là vì ma pháp ẩn kí

trên Thông tín thạch đều có đặc điểm riêng, trừ một khối thông tín thạch đồng dạng được thiết kế một cặp với nó có thể nhận truyền âm thanh, bất kỳ người nào khác đều không nghe lén được điều gì.

Đương nhiên, một người phải áp sát viên đá ở đầu bên kia khá gần mới có thể nghe được, giống như Lôi Cát hiện đang làm vậy: “Ồ la! Ta là Lôi Cát, dẫn tên nô lệ tên là Ba Bác Tát lên phòng làm việc của ta!”

Hâm mộ nhìn Lôi Cát, Sở Thiên thầm tính toán: Chờ cho khoản lợi nhuận buôn lậu độc phẩm về tới, ta sẽ mua 4 khối thông tín thạch, một khối tặng Sát Lâm Na, một khối giữ cho mình, một khối cho Tiểu Bạch, còn một khối... để chơi!”

Một lúc sau, Ba Bác Tát được dẫn đến, dáng vẻ so với hình ảnh ma pháp còn âm trầm hơn, bao gồm một lớp tử khí trầm trầm quanh thân.

“Ba Bác Tát! Từ giờ trở đi, ngươi sẽ là người hầu của Phát Lạp Định Nặc hầu tước!” Lôi Cát chỉ Sở Thiên, “chính là vị này!”

“Phát Lạp Định Nặc hầu tước? Có phải là Phát Lạp Định Nặc hầu tước họ Sở tên Thiên?” Đôi mắt lơ lơ như ốc nhồi của Ba Bác Tát đột nhiên sáng quắc lên, bộ lộ vẻ tham lam vô cùng tận. Y không dám tin nhìn ngó Sở Thiên, kích động nói: “Ngài là học trò của Quang minh thánh tế ty An Đông Ni, niềm kiêu ngạo của tế ty trên đại lục, thủ tịch của Cung đình tế tự của Khai tất, phó viện trưởng học viện ma pháp hoàng gia, đại tế ty đạo sư cấp 8 Phát Lạp Định Nặc hầu tước?”

Đầu Sở Thiên choáng váng liên hồi! Một thoi một hồi hình dung từ của Ba Bác Tát khiến Sở Thiên như đang rơi vào cơn mộng.

Nhất thời không để ý, bản thân gã đã gạt hái được không ít danh hiệu. Sở Thiên đắc ý, nhưng gương mặt cực kỳ nghiêm túc, hai mắt nửa nhắm nửa mở, miệng hơi hợt cười, tay phải đặt lên ngực trái, nhẹ nghiêng người về trước: “Ngợi ca sinh mệnh nữ thần! Ta chỉ là một vị tế ty trị bệnh cứu người, không dám nhận những lời khen ngợi đó của ngươi!”

“Ha ha, phải đảm được, đảm nhận được, ha ha!” Biểu tình của Ba Bác Tát giống như một bé “chíp hời” đã tìm được thần tượng từ bấy lâu nay của mình. “Ngợi ca sinh mệnh nữ thần! Có thể thành bậc nhân của ngài, ta cao hứng quá!”

“Hà hà, mịc lực của lão đại ngươi thật là lớn, quả nhiên có người trở thành nô lệ của ngươi mà lại cao hứng như vậy!” Lôi Cát hưng phấn cười phá lên, đã bán không ít người, nhưng chưa bao giờ có một nô lệ nào giống như Ba Bác Tát vậy.

“Lại còn có người nào trở thành nô lệ mà cao hứng nữa sao?” Sở Thiên không tin, vì gã chú ý thấy khi Lôi Cát đề cập đến hai chữ “nô lệ”, ánh mắt của Ba Bác Tát rõ ràng là lóe lên thần sắc bí ẩn.

Sát Lâm Na đứng cạnh đó nhẹ kéo Sở Thiên: “Chúng ta nên về nhà thôi!” Dứt lời liền nồng nhiệt đưa bờ môi sát nhẹ vào vành tai của Sở Thiên.

“Hư... Hư!” Mắt thấy lại sắp có trò thiếu nhi không được phép xem, Lôi Cát trợn trắng mắt, chuyển thân quay đi. Ba Bác Tát cũng biết thức thời, cúi thấp đầu nhìn xuống đất.

Sở Thiên bắt đầu mộng tưởng đến nụ hôn hương mật ngọt ngào của Sát Lâm Na, ai ngờ, khi mọi người đều hảo ý không nhìn ngó đến chuyện riêng tư, Sát Lâm Na nhanh chóng nói nhỏ vào tai Sở Thiên: “Có chuyện gì về nhà rồi nói, hiện giờ hãy mau chóng mang bậc nhân của huynh ly khai chỗ này!”

Sở Thiên thối lui nhìn Sát Lâm Na, một vị công chúa luôn trầm ổn sao lại có thần sắc cấp bách đến vậy, xem có vẻ như chiếm được tiện nghi rồi thì phải nhanh chóng chạy vậy! Nhưng Sở Thiên dù sao cũng chọn việc tin vào Sát Lâm Na, nên nhanh chóng cùng Lôi Cát hoàn thành thủ tục giao tiếp, sau đó hai người dẫn Ba Bác Tát ký khai thị trường nô lệ.

Cuối cùng thì cũng về đến hầu tước phủ của Sở Thiên. Không chờ giới thiệu cho bọn bậc nhân vị quản gia mới, Sát Lâm Na đã đuổi hết bọn người hầu ra ngoài, chỉ lưu lại có Sở Thiên và Ba Bác Tát.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Sở Thiên không hiểu rõ vì sao mà Sát Lâm Na hôm nay có hành động bất thường như vậy.

“Ta cũng không biết tại sao” Công chúa khẽ mỉm cười, ý bảo Sở Thiên không cần gấp, “huynh hỏi vị tiên sinh này đi!”

Dứt lời, nàng đưa tay chỉ Ba Bác Tác, thuận miệng hỏi luôn: “Bây giờ có thể nói được chưa, Pháp thần cấp chín Ba Bác Tác tiên sinh?”

23. Chương 23: Pháp Thần Xui Xẻo (thượng).

“Pháp thần!?” Sở Thiên nheo tít mắt, cười hì hì liếc mắt nhìn Sắt Lâm Na, “Cưng yêu quý, nàng cho y là pháp thần? Và là pháp sư mạnh nhất trên đại lục – pháp thần cấp 9?”

Ngợi ca sinh mệnh nữ thần! Tuy Sở Thiên đưa mắt hỏi Sắt Lâm Na để cầu chứng, nhưng trong lòng gã đã hoàn toàn tin lời của công chúa. Sắt Lâm Na nhất định sẽ không đùa cợt bản thân gã, hơn nữa một vị ma đạo sư cấp 7 như nàng sẽ không tùy tiện nhìn lầm một lão đầu râu thành pháp thần cấp 9!

Điều này cũng có thể giải thích vì sao Sắt Lâm Na lại hồi thức rời khỏi chỗ của Lôi Cát ngay: lừa lấy của người ta hết một vị pháp thần, chẳng chịu chạy mau thì còn đợi gì? Tuy Lôi Cát tạm thời không biết thân phận của Ba Bác Tác, nhưng đêm dài dù sao cũng lắm mộng!

“Pháp thần cấp 9?” Không đợi Sắt Lâm Na hồi đáp, Ba Bác Tác đã cười khổ đáp, “chuyện đã đã xảy ra lâu lắm rồi!”

“Đúng rồi, ta cũng không cảm giác được chút ma pháp khí tức nào trên người củ lão!?” Sắc mặt Sắt Lâm Na ngưng trọng nhìn Ba Bác Tác, giải thích với Sở Thiên: “Tuy người đạt được cấp 9 trong nghề có thể ẩn tàng khí tức của mình, nhưng một pháp thần hoàn hảo nhất định không cam tâm trở thành nô lệ đâu!”

“Úc! Thì ra là một pháp thần mất hết ma lực!” Sở Thiên nheo nheo mắt, lắc lắc đầu, “Vậy sao lão có thể an tâm làm quần gia được?”

“Phất Lạp Định Nặc, ta sao lại chọn cho huynh một quần gia vô dụng chứ?” Sắt Lâm Na nghiêm mặt nói: “Tuy Ba Bác Tác không còn thực lực như trước đây nữa, nhưng tri thức của lão vẫn còn nguyên! Hơn nữa, huynh biết Ba Bác Tác là pháp thần hệ gì không?”

Thấy Sắt Lâm Na có chút bực mình, Sở Thiên liền vội hỏi: “Lão là pháp thần hệ gì?”

“Vong linh pháp thần!” Ba Bác Tác không nhận được bật thốt, “Ta là ma pháp sư thuộc hắc ám hệ!”

“Hắc ám pháp sư?” Tuy đã từng nghe An Đông Ni nói qua, nhưng loại chức nghiệp này vốn đã vô cùng hiếm hoi rồi, do đó Sở Thiên không thể hiểu được.

Thấy Sở Thiên có vẻ không hiểu, Sắt Lâm Na từ tốn giải thích.

Ma pháp đại loại được chia thành hai hệ là quang minh và hắc ám, trong đó quang minh hệ rất phổ biến, chủ yếu phân thành thủy, hỏa, phong, thổ, điện và tề tự.

Ma pháp sư thuộc Hắc ám hệ chủ yếu có 3 hướng nghiên cứu, bao gồm vong linh, trở chú và độc dược. Do ma pháp của Hắc ám pháp sư hầu hết đều tàn nhẫn và khủng bố, bản thân pháp sư cũng có tính cách âm ám lạnh khốc, nên từ xưa đến nay bọn họ bị đả kích rất nhiều.

Tuy nhiên, tình hình của họ so với hắc ám luyện kim sư khả quan hơn nhiều. Hàng trăm năm trước, khi Hắc Ám luyện kim sư nghiên cứu ra bệnh độc đối với ma thú, khiến cho các nước kinh khủng sợ sệt, điên cuồng tìm giết bọn họ. Sau khi hắc ám luyện kim sư bị biến mất khỏi đại lục, bệnh độc mà họ tạo ra vẫn lưu truyền trên nhân thế.

Lúc bấy giờ, hắc ám ma pháp sư có hiểu biết nhất định về những bệnh này. Thông qua nỗ lực của họ, các loại bệnh, dịch trên đại lục bị tiêu trừ, hắc ám ma pháp sư đạt được quyền lực sinh tồn chân chính của mình. Tuy các nước không còn đả kích hắc ám ma pháp nữa, nếu họ không làm điều gì quấy thì không can thiệp, nhưng Vong linh pháp sư vẫn bị sự kỳ thị của mọi người.

Huyền thú đại lục đã từng kinh qua một thời đại ma pháp huy hoàng, nhưng sau khi ma thú quật khởi, địa vị của ma pháp sư không còn như trước nữa, bởi vì một khi ma thú cấp 10 tối cao xuất hiện, thì ma pháp

sư cấp 9 tối cao không có cách nào đối khác được! Từ đó, những kẻ mạnh bắt đầu đem toàn bộ tinh lực nhằm có được những ma thú cấp cao.

Trong tình thế ấy, số lượng ma pháp sư giảm dần, hắc ám ma pháp sư thậm chí còn thê thảm hơn. Do đó, có thể nói một vị vong linh pháp thần như Ba Bác Tát là một thứ vô cùng hi hữu. Điều khác biệt trong loại ma pháp này chính là lực công kích không chỉ hạn chế trong lĩnh vực ma pháp.

“Như vậy có thể nói Vong linh pháp thần còn có chỗ hữu dụng?” Sở Thiên cười cười, mắt nheo thêm một ít, chuyển sang Ba Bác Tát hỏi: “Vậy lão có thể làm được chuyện gì cho ta?”

“Hừ hừ!” Ba Bác Tát hừ lạnh mấy tiếng, kiêu ngạo đáp: “Có tôi bên cạnh, không ai trên đại lục này có thể dùng bệnh độc và trở chú làm hại đến ngài!”

Dứt lời, Ba Bác Tát bật cười âm âm, “Nếu như ai làm cho hầu tước đại nhân bực mình, thì hẳn sẽ biết hắc ám bệnh độc sẽ có tư vị như thế nào!”

“Ha ha, tốt!” Sở Thiên đứng bật dậy, lấy tờ khế ước bán thân từ trong người ra, chậm chậm xé tan từng mảnh vụn ngay trước mặt Ba Bác Tát. “Từ giờ trở đi, lão không còn là nô lệ của ta nữa, mà là cố vấn ma pháp suốt đời cho Phát Lạp Định Nặc hầu tước này!”

Sở Thiên thâm học từ Lôi Cát một phong tục vốn ngầm thừa nhận trên đại lục: Nô lệ mà giết chủ sẽ bị các chủng tộc khác chối bỏ. Nếu không chỉ sợ hiện tại, Phan Mạt Tư gia tộc sớm đã sống trên nguy cơ sinh tồn kỳ ảo rồi. Và nếu như thế thì Sát Lâm Na sẽ tuyệt đối không dám đem vị Ba Bác Tát này về!

Tuy có phong tục nghiêm khắc đó chế ước, Sở Thiên vẫn không dám mạo hiểm đem một nhân vật nguy hiểm mình chưa hề quen để ở cạnh người, vì nếu lỡ có chuyện gì xảy ra, Sở Thiên vô pháp tiếp thụ. Muốn dùng người, tất phải thu phục tâm họ trước! Do đó Sở Thiên xé luôn khế ước, chuẩn bị ràng buộc quan hệ thân cận với Ba Bác Tát.

Quả nhiên, động tác của Sở Thiên cùng những lời nói vừa rồi đã khiến gương mặt âm lãnh của Ba Bác Tát xuất hiện ánh dương quang ấm áp!

Ít nhiều gì cũng đã rành đối với cách nghĩ của Sở Thiên, Sát Lâm Na vẫn cười cười cảnh báo Ba Bác Tát: “Ta nghĩ Ba Bác Tát tiên sinh nhất định sẽ không làm thương hại đến Phát Lạp Định Nặc đâu!” Đương nhiên! Cũng cần nói rõ với phu nhân, mệnh vận của ta đã gắn chặt với vận mệnh của hầu tước đại nhân rồi.” Ba Bác Tát cúi thấp đầu, cung kính hồi đáp.

Tuy đối với lời đáp của Ba Bác Tát vẫn còn lơ mơ như trong sương mù, nhưng Sở Thiên vì cái tiếng xưng hô “phu nhân” ấy mà hứng thú vô cùng: “Ha ha, ta và Sát Lâm Na vẫn còn chưa kết hôn đây.” Sau đó ngữ điệu khẽ chuyển: “Ông vừa nói vận mệnh của ta và ông cùng gắn kết lại một chỗ, như vậy là có ý tứ gì?”

“Pháp lực của Ba Bác Tát còn có thể khôi phục lại được đấy....” Sát Lâm Na khẽ nhắc Sở Thiên, lời còn chưa dứt, Sở Thiên đã hiểu: Ba Bác Tát muốn khôi phục pháp lực, dựa vào chính bản thân lão thật không thể được. Do đó lão cần phải kiếm người có thể giúp lão. Người ấy còn ai khác ngoài tên tể tự đạo sư học rộng tài cao này? Do đó, khi Ba Bác Tát nghe đến sẽ được trở thành bệ chủ của mình, không khỏi kích động nhiều như thế!

Dù sao thì cũng thật tiếc phải nói rằng, Sở Thiên cũng là kẻ không không trắng cổ. Khi Lô Định đệ tam và Sát Lâm Na hỏi đến chuyện tại sao Sở Thiên không hề có ma pháp máy động, Sở Thiên đã giả hoạt biểu thị: Bản thân đã từng dùng huyết của Xích Diễm tẩy sạch hết mọi thứ, do đó rất có khả năng ma pháp máy động đã bị khí tức cường đại của Xích Diễm yểm trụ mất rồi. Thậm chí thỉnh thoảng khi có người đến cầu y, Sở Thiên đem toàn bộ công việc giao cấp cho lão thuộc hạ Đại tể tự đạo sư Bồi Căn!

Do đó, hiện giờ Sở Thiên muốn nắm được ý tứ của Ba Bác Tát, liền hướng dẫn và thúc giục y tìm Bồi Căn giải quyết, “Ta dù có thể giúp lão thử khôi phục pháp lực, nhưng gần đây ta bị thương rồi, do đó ta sẽ giới thiệu dùm cho lão...”

Khi lời còn chưa dứt, Ba Bác Tát đã cắt ngang lời: “Chuyện của ta ngài cũng không giải quyết nổi đâu!”

“Hả? Lão hoài nghi năng lực của ta à?” Lời vừa rồi của Ba Bác Tát chính là động vào vết thương lòng của Sở Thiên. Gã đối với nghi vấn của lão cảm thấy vô cùng bất mãn, dám hoài nghi Phát Lạp Định Nặc hầu

tức sao? Điều này thậm chí ngay cả Lô Dịch đệ tam cũng chưa từng nghĩ tới.

“Không, không phải là hoài nghi năng lực của ngài,” Ba Bác Tát cười khổ đáp, “Nếu muốn khiến ta khôi phục pháp lực, trên đại lục này chỉ sợ có mình lão sư ngài là có chút hy vọng.”

Người mà Ba Bác Tát muốn nói đến chính là An Đông Ni, khiến Sở Thiên không còn gì để nói. Trong lòng hần thềm nhũ: “An Đông Ni lão sư có thể không? Dù sao thì cũng có một chút hy vọng.” Xem ra Ba Bác Tát không xong chuyện cứu chữa rồi: sau khi sử dụng qua cấm chú, An Đông Nhi đã sớm không còn như trước nữa!

Dù sao thì Sở Thiên cũng không thể đem lời đó ra mà nói, lỡ khi Ba Bác Tát mất đi hy vọng duy nhất, ai biết được lão sẽ làm thêm chuyện gì?

“Vậy thì tốt, nếu có thời gian ta sẽ dẫn ông đến diện kiến lão sư!” Sở Thiên tuy nói là vậy, nhưng thực ra thì chỉ có Sinh mệnh nữ thần mới biết rõ đến chừng nào thì có thời gian...”

“Đa tạ đại nhân, từ ngày hôm nay, ta sẽ an tâm đóng vai trò một lão quản gia tốt rồi!” Ba Bác Tát cảm kích nhìn Sở Thiên và Sắt Lâm Na, bổ sung thêm một câu: Đương nhiên sẽ là một cố vấn ma pháp tốt!”

“Ta tính ngươi sẽ làm được chuyện đó!” Thấy gương mặt âm hiểm của Ba Bác Tát lúc này đã treo thêm vài nụ cười, Sở Thiên liền an tâm, và hiếu kỳ hỏi: “Vấn đề của ngươi ngay cả lão sư phụ của ta không nhất định sẽ giải quyết đâu. Và thân thể của ngươi rốt cuộc đã phát sinh sự tình gì?”

Nghe câu hỏi của Sở Thiên, Ba Bác Tát cười khổ đáp: “Ta bị ma thú cấp 10 phong ấn rồi!”

24. Chương 24: Pháp Thần Xui Xẻo (hạ).

“Ma thú cấp 10?” Sở Thiên cùng Sắt Lâm Na ồ lên kinh ngạc.

Ma thú cấp 10, bốn từ này chỉ có một ý nghĩa duy nhất trên Huyền thú đại lục, đó là: Vô địch! Thử ngẫm lại trong chiến dịch Thái Thạch Bảo năm xưa, khi An Đông Ni diện hạ đến chiến trường thực tế chỉ làm một chuyện duy nhất – khôi phục lại chiến đấu lực cho ma thú cấp 9 Khố Á Thấp lúc này đang ngáp ngáp sắp đi đời. Nhưng chỉ duy nhất một chuyện ấy, đã cải biến toàn bộ chiến cục!

Không còn gì nữa, An Đông Ni thật vĩ đại! Nhưng lão vĩ đại ở chỗ cứu sống được Khố Á Thấp, sau đó Khố Á Thấp đi hủy diệt quân đội của Lôi Tư đế quốc! Tại chiến trường ấy, An Đông Ni thao túng vận mệnh của Khố Á Thấp, và Khố Á Thấp dựa vào thực lực của nó đã khiến người nước Lôi Tư cả 30 sau không dám bén mảng tới biên giới của Khải Tát một bước nào!

Khố Á Thấp bằng một chút sức lực đã thành tựu cho An Đông Ni, và tổng tiền mọi thành quả của Lôi Tư hoàng đế Thái Luân. Có điều, Khố Á Thấp chỉ là một ma thú cấp 9! Chỉ mới cấp 9 mà thôi!

Ma thú cấp 10 đối với tuyệt đại đa số người trên đại lục giống như một truyền thuyết thật xa vời, dù thứ truyền thuyết này vẫn tuyệt đối tồn tại! Thực lực của kẻ mạnh trên đại lục có thể sánh với ma thú, nhưng chức nghiệp tối cao trên đại lục chỉ đạt tới cấp 9, số 10 là con số tròn trịa no tròn mà nhân loại có mộng cũng chẳng với tới được.

Sự sai biệt về thực lực trong đẳng cấp chức nghiệp thực ra rất khó thể hiện rõ thông qua mấy con số khan đó. Lúc trước Xích Diễm nếu như không cứu Táp Nạp Tư, thì bốn con Hoàng kim bí mộng cấp 8 căn bản không thể động được đến cọng lông chân của nó! Hơn nữa người trong Khải Tát vẫn còn chưa biết, bốn con Hoàng Kim bí mộng đó vì để đánh bị thương Xích Diễm, đã trả một cái giá vô cùng đắt khiến thú tộc không cách nào chịu nổi!

Khoảng cách giữa cấp 9 và cấp 10 tuy nhiên chỉ là một bậc, nhưng thực lực của nó lại xa cách nhau đến con số hàng nghìn, bởi vì ma thú cấp 10 mang trong người một kỹ năng thần diệu – linh vực!

Sở Thiên lúc lắc đầu, đồng tình nói với Ba Bác Tát: “Ngợi ca sinh mệnh nữ thần! Khắp đại lục chỉ có không quá năm ma thú cấp mười, hơn nữa toàn bộ đều sống ở chỗ vô cùng hiểm người qua lại, thế mà lão lại gặp được một con, điều đó có thể nói thần đã bỏ quên lão rồi!”

Ba Bác Tát nhìn kiểu cách thần ôn của Sở Thiên, không nhin được thở dài một tiếng cải chính: “Ta gặp những hai con!” Dứt lời, lão lại ra vẻ hân hạnh bổ sung tiếp: “Rất may là gặp được hai con, nếu không cái mạng nhỏ của ta chắc cũng tiêu thất theo pháp lực luôn rồi!”

“Hai con?” Sắc Lâm Na nhủ mảy mảy nghĩ một chút, đột nhiên bật cười hỏi: “Vậy có phải là chúng đang tranh đấu với nhau?”

Tuy có phần bất mãn với sự phản ứng nhanh nhẹn của Sắc Lâm Na, nhưng Sở Thế cũng đã hiểu rõ nguyên do bên trong đó: nếu như chỉ có một ma thú cấp 10 đơn độc đối phó Ba Bác Tát, lão căn bản sẽ không thể giữ lại được mạng! Có lẽ Ba Bác Tát đã bị hai ma thú cấp mười làm cho bị “văng miếng” khi đánh nhau chăng?

Lời giải thích sau đó của Ba Bác Tát chứng minh sự tiên đoán của hai người là đúng!

Tám năm trước, Ba Bác Tát lưu lảng trong khoảng giữa Trần Nê chiếu trạch và Lạc Nhật sơn mạch, muốn tìm kiếm một thi cốt của ma thú cấp cao nhằm luyện vong linh ma sủng. Nguyên nhân là vì hai chỗ này hung thú đầy dẫy, lại hay thay đổi đột ngột, nên hàng năm thường để lại rất nhiều thi thể của ma thú cấp cao.

Tuy nhiên, sau nhiều ngày tìm kiếm, Ba Bác Tát không thu hoạch được điều gì. Đó cũng là thời điểm Sở Thiên bị đưa đến Huyền Thú đại lục này. Ba Bác Tát lúc ấy đột nhiên phát hiện, toàn bộ ma thú trong Lạc Nhật sơn mạch hết sạch không thấy bóng dáng con nào! Nguyên nhân bên trong ấy An Đông Ni đã mất thực lực không cảm giác được, Tạp Nạp Tư lại càng không, chỉ có không qua được sự suy đoán của Vong linh pháp thần Ba Bác Tát!

Cảm thụ được khí tức hắc ám của mặt trời già, lại có một lực lượng ma pháp cường đại quay quần trọng không khí, một cổ vong linh lực lượng hủy thiên diệt địa khiến Ba Bác Tát hiểu ngay: bọn ma thú ấy thực ra là đã hoảng sợ chạy biến mất hết rồi!

Sự xáo động cực mạnh của vong linh ma pháp khiến Ba Bác Tát si mê cuồng tụy hắc ám ma pháp nhất thời quên hết mọi nguy hiểm. Thuận theo phương hướng truyền đến lực lượng đó, Ba Bác Tát nhanh chóng phát hiện một con địa cốt long dài gần trăm mét! Thực lực của nó không còn nghi ngờ gì nữa – đã đạt đến cấp 10! Nhân vì trong truyền thuyết, Địa ngục cốt long được sở hóa từ những vong linh bị giam cầm trong địa ngục, muốn xé tan địa ngục trở lại nhân gian tính sở. Để làm được chuyện đó, chỉ có ma thú có lực lượng cấp 10 mới có thể làm được!

Phát hiện này khiến lão vong linh pháp sư Ba Bác Tát vui sướng điên cuồng, hoàn toàn chìm nhập trong cái mỹ mộng sẽ trở thành vị Long cốt pháp sư cấp 10 duy nhất trên đại lục!

Thật lâu sau đó, Ba Bác Tát mới phản ứng lại được: vì sao con Địa ngục cốt long này không phát hiện được mình? Tình mình là kẻ có chức nghiệp cao nhất trên đại lục, nhưng thực lực của một vị pháp thần cấp 9 tuyệt đối không man trá được ma thú cấp 10.

Rất nhanh sau đó, Ba Bác Tát biết ngay được đáp án, thì ra là nó đang để hết tinh thần vào cuộc chiến, căn bản không có thời gian lý đến vị pháp thần nhỏ nhép này!

Lần đầu tiên trong đời nghi ngờ thực lực của bản thân, Ba Bác Tát thở dài bi than, thậm chí không hề phát hiện từ lúc nào trong Lạc Nhật sơn mạch lại xuất hiện thêm một con Hoàng kim long vương cấp 10 nữa!

Uy thế hung hãn bang bạc khiến Ba Bác Tát tỉnh lại từ trong việc tự oán tự trách. Nhìn thấy con Đông phương Hoàng kim long vương rất khác biệt so với tây phương, đại não của Ba Bác Tát trở nên ngốc trệ: ma thú cấp 9 trên đại lục bình thường mình khó gặp được một lần, không ngờ hôm nay cùng một lúc gặp được đến hai con rồng cấp 10!

Hoàng kim long vương cũng không hề chú ý gì đến Ba Bác Tát, lầm rầm giao đàm với Địa ngục Cốt long. Tuy không hiểu cái mở long ngữ âm ở trong miệng nói cái gì, Ba Bác Tát vẫn dễ dàng nhìn thấy được địch ý trùng trùng trong thần tình bọn chúng. Đó là một thứ cừ hận khắc cốt铭心!

Cho đến khi hai con rồng bắt đầu giao thủ với nhau, Ba Bác Tát kinh hoàng phát hiện, hai con ma thú cấp 10 đấu nhau tuyệt không để cho một vị pháp thần có thể đứng quan chiến! Lúc này lão có muốn chạy cũng chậm mất rồi: Gió! Lửa! Nước! Điện! Các hệ ma pháp cao cấp sản sinh liên tục từ tiếng ngâm của

Hoàng kim long vương, gần như không có loại ma lực nào mà không dâng trào đến cực điểm! Địa ngục cốt long cũng không cam chịu kém, khắp trời bay đầy cốt mâu và u linh, quay cuồng khếch động toàn bộ thiên không!

Ba Bác Tát dung hết mọi ma pháp phòng hộ và quyền trục mang theo người, nhưng buồn rầu phát hiện: toàn bộ ma pháp đem ra xài hầu hết đều không kham được một đòn đánh!

Hai con rồng càng đánh càng bay cao, từ từ phóng về hướng Trần nê chiêu trạch. Vong Linh pháp sư đối với cốt long vừa si vừa say, Ba Bác Tát không mản gì đến thương thế, vội truy đuổi theo. Có thể cảm thụ được được vong linh ma pháp, trở thành kẻ tiếp cận nó đến chung cực đã khiến cho Ba Bác Tát không còn nghĩ ngợi gì khác nữa.

Đến Trần nê chiêu trạch, cuộc đấu giữa hai con rồng đã thăng lên một cấp: theo tiếng gầm của con Hoàng kim long vương, hỏa hệ cấp chú “hủy thiên diệt địa” đã nhanh chóng phóng xuống tràn ngập đất trời!

Làn mưa lửa từ trên không lạc xuống, trong chớp mắt đã biến chiêu trạch um sùm biến thành đất vàng bình địa. Theo từng khí vị bốc mùi khét bốc lên, toàn bộ khoảng đất trống rộng lớn này giống như bị nhấn chìm xuống một bậc.

Trong đau đớn không cùng, Ba Bác Tát xé bỏ quần áo cháy xém và da thịt rất mỏng, miễn cưỡng đem tẩm thân đầy huyết đứng dậy, không ngờ phát hiện được trong cái cốt long lao rộng ước chừng mấy trăm mét ấy, con địa ngục cốt long vẫn không hề hấn gì! Tuy nhiên, điều khiến Ba Bác Tát không chịu được chính là, khi hoàng kim long vương phần nộ ngấm lên một lần nữa, địa ngục cốt long cũng đồng thời phối hợp ré lên một tiếng chói tai.

“Hoàng kim linh vực – luyện ngục phong ấn!” Tiếng nói uy nghiêm của nhân loại phát ra rất rõ ràng từ miệng của hoàng kim long vương. Địa ngục cốt long cũng đã thực hiện một động tác phản kích.

Khi một đạo mây đen phủ trùm lên đầu hoàng kim long vương, địa ngục cốt long biến mất trong một hác động u minh, đó chính là khung cảnh cuối cùng mà Ba Bác Tát còn nhận biết được...

“Chờ khi tỉnh lại, ta chợt phát hiện toàn bộ pháp lực của ta tiêu thất hết!” Ba Bác Tát buồn rầu cúi đầu nói, “sau đó ta mới phát hiện, đạo phong ấn đó của Hoàng kim long vương chính là dung để đối phó với ma pháp của vong linh cốt long đấy...”

“Vậy là pháp lực của lão bị liên lụy phong ấn theo?” Sở Thiên nghe Ba Bác Tát than như vậy, liền vỗ vỗ lên vai lão, an ủi: “Lão yên tâm! An Đông Ni lão sư sẽ có biện pháp!”

Tuy nói là như thế, nhưng ngay cả Sở Thiên cũng không dám tin lời của chính mình. Ngay cả An Đông Ni lúc còn đầy đủ pháp lực, bắt quá cũng chỉ đồng cấp với Ba Bác Tát mà thôi...

25. Chương 25: Nguyên Nhân.

“Người vừa nói, con Địa Ngục Cốt Long bị phong ấn xuống địa ngục rồi?” Sở Thiên nheo mắt lại, trầm tư suy nghĩ một chút rồi hỏi.

“Không phải, đại nhân! Là luyện ngục!” Ba Bác Tát lắc đầu, tiếp đó giải thích: “Nếu chỉ là phong ấn xuống địa ngục, vậy Địa Ngục Cốt Long có thể dễ dàng trở lại nhân gian, chỉ có luyện ngục càng thần bí hơn địa ngục mới có thể phong ấn một ma thú cấp mười thực thụ!”

Sở Thiên nhìn chằm chằm vào Ba Bác Tát, vội hỏi: “Vậy tức là Hoàng Kim Long Vương cấp mười có thể khiến con người xuyên qua không gian à?”

“Đúng vậy, đại nhân!” Tuy không rõ hầu tước đại nhân tại sao lại quan tâm đến vấn đề này, Ba Bác Tát vẫn nghiêm túc giải thích: “Sức mạnh lãnh vực của ma thú cấp mười thực sự có thể xé rách không gian, bởi vì tính chất sức mạnh của chúng đã gần với thần thánh rồi, tuy không thể khống chế không gian như thần thánh, nhưng phong ấn đối thủ tới một không gian khác là có thể làm được.”

Nghe thấy câu trả lời của Ba Bác Tát, Sở Thiên nhíu mày, trầm giọng hỏi: “Vậy chúng có thể mang người khác từ một không gian khác đến Huyền Thú đại lục này?”

“Điều này...” Ba Bác Tát không dám xác định, cúi đầu suy nghĩ một hồi, cuối cùng cũng khẳng định : “Từ nguyên lý pháp thuật mà nói, tình huống này hoàn toàn có thể xảy ra!” Nói xong, Ba Bác Tát hình như nhớ lại điều gì, liền nói thêm: “Nhưng có một chuyện có thể xác định, nếu như hai con ma thú cấp mười cùng lúc phát động lãnh vực, vậy rất có khả năng dẫn đến sự rối loạn không gian!”

“Hừ!” Sở Thiên bỗng hừ nhạt một tiếng, khiến Sắt Lâm Na và Ba Bác Tát thấy vô cùng khó hiểu, “Phất Lạp Định Nặc, người sao vậy?” Sắt Lâm Na bèn hỏi.

“Không có gì, ta chỉ cảm thấy sức mạnh của ma thú cấp mười thật khủng khiếp thôi!” Sở Thiên bình tĩnh giải thích, tuy vẻ mặt của Sở Thiên vẫn tĩnh lặng như nước mùa thu, vô cùng trầm tĩnh, nhưng trong lòng lại đang dâng lên từng đợt sóng dữ dội.

Hai con ma thú cấp mười có thể xé nát không gian, địa điểm lại chính ở biên giới giữa núi Lạc Nhật và đầm Trần Nê, mà thời gian lại trùng khớp ngày Sở Thiên vượt không gian, những đầu mối này nối lại với nhau đã nói cho Sở Thiên biết một sự thực: Con mẹ nó! Lão tử bị hai con ma thú chết tiệt đó đưa đến đây!

Một lần nữa tỉ mỉ suy nghĩ lại cả quá trình xuyên việt, Sở Thiên cuối cùng xác định, bản thân chỉ vì cuộc chiến đấu của hai con ma thú cấp mười đã xé rách không gian nên mới đến đây!

Nửa năm trước, vào một ngày đẹp trời ở trái đất, Sở Thiên vừa từ một bệnh viện thú y đi ra, vừa oán trách khó tìm được công việc vừa quay trở về trường. Nhưng ông trời dường như cũng gây khó dễ với Sở Thiên, bầu trời đang quang đãng bỗng tối sầm lại, thời tiết vừa gió nhẹ trời đẹp lập tức xuất hiện những tia chớp và tiếng sấm rầm trời, người trên đường nhón nháo trốn vào những tòa nhà xung quanh.

Sở Thiên cũng theo những người khác lao vào chỗ có thể trú mưa, nhưng chàng hạnh phúc hơn những người tay không có gì rất nhiều, vì trong tay Sở Thiên còn có một giáo trình trung y có thể dùng che mưa.

Nói đến quyển giáo trình trung y này cũng là một sự châm biếm với một kẻ không tìm được việc như Sở Thiên. Độ khó lớn nhất của ngành thú y khi tìm việc, khiến Sở Thiên phải tìm những cách khác để tìm việc mà không chỉ dựa vào tri thức của bản thân – dùng trung y chữa trị cho động vật! Đây chính là một mảnh khoe mà Sở Thiên nghĩ ra để lừa gạt nhà tuyển dụng.

Hai ngày trước khi phỏng vấn, Sở Thiên mượn cuốn giáo trình trung y từ thư viện, cả đêm học thuộc các thuật ngữ về huyết vị và các loại kinh mạch. Ngày thứ hai tràn đầy tự tin đi ứng đáp. Nhưng thói khôn vặt của Sở Thiên không có tác dụng gì, ban giám khảo như các học giả lâu năm vừa nghe Sở Thiên mang những lý thuyết trung y lằng nhằng lên động vật, liền nổi giận dùm dùm mắng cho Sở Thiên một trận nên thân: Cậu đúng là chà đạp lên nền văn hóa truyền thống của Trung Hoa! Sau đó không nghe phân trần đã đuổi Sở Thiên ra ngoài.

Còn may là quyển sách này còn có ích, tuy không lừa được giám khảo, nhưng lại giúp Sở Thiên ứng phó được với cơn mưa bất chợt này.

Chính lúc Sở Thiên thấy may mắn khi có quyển sách có thể che mưa, đột nhiên bầu trời xám xịt lại, tầng tầng mây đen cuộn cuộn kéo đến, một tia chớp từ trên trời đánh xuống, bổ trúng vào Sở Thiên, theo đó một lỗ đen khổng lồ hút Sở Thiên vào trong...

Khi Sở Thiên mở mắt ra, thì đã ở núi Lạc Nhật rồi. Còn quyển giáo trình trung y cũng hoàn thành sứ mệnh của nó, bị nát rời ra, chỉ còn lại vài trang kinh mạch đồ, chính những trang này khi Sở Thiên nhìn chán rồi liền thuận tay ném đi.

Một tháng sau đó, Sở Thiên bắt đầu một cuộc sống của người nguyên thủy, mãi cho đến khi gặp Tạp Nạp Tư.

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh, lão tử đúng là đen đủi, đầu tiên không tìm được việc làm, rồi bị hai con ma thú cấp mười đưa đến cái chỗ kì dị này, Sở Thiên thâm nghĩ rồi cười khổ trong lòng. Nhưng lại nghĩ đến Sắt Lâm Na xinh đẹp dịu dàng và Tiểu Bạch tình nghịch đáng yêu, rồi nhìn trang viện tráng lệ của mình. Sở Thiên lại mỉm cười, ở đây cũng tốt mà, ít nhất là tốt hơn ở trái đất.

Nghĩ tới đây, Sở Thiên tự cười giễu bản thân, lầm bầm nói: “Thiên địa bất nhân dĩ vạn vật vi sô cầu (*), nhưng con người vẫn phải sinh tồn, chẳng phải sao?”

Giọng của Sở Thiên rất nhỏ nhưng cũng đủ để hai người khác nghe thấy, “Thiên địa bất nhân dĩ vạn vật vi sở cầu....” Sát Lâm Na lẩm nhẩm câu nói đầy triết lý này, rồi nhẹ nhàng than thở: “Phất Lạp Dịch Nặc, người gây cho ta nhiều bất ngờ quá!”

Ba Bác Tát cũng cẩn thận suy nghĩ ý nghĩa bao hàm trong triết lý này, nhưng lại ngộ nhận thành Sở Thiên đang động viên mình, vụt ngẩng đầu lên, khuôn mặt trắng bệch âm trầm vì cảm động mà có chút ửng đỏ, sau đó cảm động nói với Sở Thiên: “Đại nhân! Cho dù không có pháp lực, tôi cũng sẽ nỗ lực sống tiếp!”

Đây...Sở Thiên ngậm miệng nín cười, xem ra kẻ đạo văn (trộm văn thơ) người khác đúng là rất có tiền đồ mà...

Ba Bác Tát trở thành quản gia kiêm cố vấn pháp thuật của Sở Thiên! Tuy trình độ của cố vấn pháp thuật chưa được thể hiện, nhưng Ba Bác Tát đích xác là một quản gia tốt!

Những ‘sát thủ đế quốc’ trong nhà Sở Thiên qua sự dạy dỗ của Ba Bác Tát, đã nghiêm túc hơn rất nhiều, không xảy ra rắc rối nào nữa. Đương nhiên trong đó còn có một phần công lao của Tiểu Bạch, nếu không phải nó vì danh tiếng của Sở Thiên mà cả ngày theo sát kiểm tra đám bộc nhận, còn dùng hàm răng sắc của mình trợ giúp Ba Bác Tát thì công việc của Ba Bác Tát cũng không thể thuật lợi như vậy!

Đám bộc nhân tuy đã có quy củ hơn, nhưng mớ rối rắm mà ngày trước bọn họ để lại vẫn phải để Sở Thiên thu dọn chiến trường.

Tề Cách đại tửu điểm, là tửu điểm sang trọng nhất trong thành Bàn Bối, cũng là tửu điểm to nhất của Khải Tát. Lúc này Sở Thiên đang ngồi cùng đại thần pháp thuật Đạt Mã Nhĩ trong gian phòng ở tầng cao nhất. Nguyên nhân là Sở Thiên muốn tạ lỗi cùng Đạt Mã Nhĩ! Đám bộc nhân đánh thượng cấp của mình đến mức nửa tháng không dám gặp ai, kẻ cấp dưới như Sở Thiên đương nhiên phải bày tỏ một chút rồi!

“Ha ha, Đạt Mã Nhĩ đại nhân, chuyện lần trước thật sự rất xin lỗi ngài, đám bộc nhân của ta lại không nhận ra ngài, hơn nữa còn làm ngài...” Sở Thiên nhìn khuôn mặt già nua của Đạt Mã Nhĩ còn chưa hết sững, thấp đầu tỏ ý xin lỗi lão!

Cuộc gặp gỡ với Đạt Mã Nhĩ khiến Sở Thiên dễ khóc dễ cười, trước nay chưa từng thấy một đại thần pháp thuật mộc mạc như Đạt Mã Nhĩ, lão chỉ mặc bộ y phục còn kém xa dân thường để dò xét mình, thật không biết lương cao lộc hậu của lão dùng vào chuyện gì rồi.

“Ha ha, không sao! Không sao! Ta bây giờ không sao rồi!” Đạt Mã Nhĩ xoa xoa mặt mình, ngó vào bàn ăn thịnh soạn, nuốt ực nước miếng, ực ực ~~~ sau đó thè lưỡi liếm liếm môi trên, “Phất Lạp Dịch Nặc, trong Tề Cách đại tửu điểm như thế này, bàn rượu thịnh soạn vậy e rằng tốn không ít tiền nhỉ?”

Cũng khó trách Đạt Mã Nhĩ hỏi vấn đề này, Tề Cách đại tửu điểm được đặt tên theo ông chủ của nó, tổng bộ đặt ở thương nghiệp vương quốc Tư Khoa Đặc, tài lực của ông chủ Tề Cách tuy không sánh được với gia tộc Phan Mạt Tư, nhưng cũng là phú hộ một phương, nhìn tửu điểm Tề Cách trải khắp đại lục này là có thể thấy ngay.

Mà cách kinh doanh của tất cả Tề Cách tửu điểm đều là dành cho những người giàu có, không phải là quan chức quý nhân thì không tiếp đãi. Có thể vào được Tề Cách tửu điểm đã trở thành một tượng trưng cho thân phận, đương nhiên là giá cả không thể bình thường rồi.

“Cũng không đáng là bao nhiêu...chỉ có hai ba nghìn kin tệ mà thôi...” Sở Thiên không để tâm nói. Nhưng Đạt Mã Nhĩ lại bị giật bắn mình, lại nuốt nước bọt, “Hai...hai ba nghìn?!” Đạt Mã Nhĩ tròn tròn hai mắt, bộ dạng như nghe thấy câu chuyện ngàn lẻ một đêm vậy.

(*) Một câu nói kinh điển trong đại tuyệt tác Tru Tiên. (Thiên địa bất nhân dĩ vạn vật vi sở cầu : Trời đất không có lòng nhân từ, xem mọi thứ giống như chó rơm). Chó rơm là một thứ không có giá trị là một thứ bỏ đi,....

26. Chương 26: Đạt Mã Nhĩ.

Đạt Mã Nhĩ há hốc miệng, hai con mắt dính chặt vào cái thủy tinh tạp phiến trong tay Sở Thiên, ngưỡng mộ gật đầu lia lịa, “Đủ rồi, quá đủ để mua luôn cả cái tửu điểm này?”

Lúc đầu, phần lớn kho dự trữ tiền trên đại lục này đều dùng các tấm thủy tinh tạp, được chia thành ba màu: tím, vàng, bạc. Dựa vào màu sắc khác nhau, các mức thấp nhất để tích trữ kim tệ cũng có ba mức là trăm, nghìn, vạn. Mà lúc đó, tử sắc thủy tinh tạp là thẻ tích trữ kim tệ cao nhất ở Huyền Thú đại lục, ít nhất phải tích trữ khoảng một vạn kim tệ mới có thể bắt đầu sử dụng!

Sau này, cùng với số lượng của cải của các hào phú trên đại lục ngày càng nhiều, tử sắc thủy tinh tạp với mức tiền thấp nhất là một vạn đã không còn đáp ứng được nhu cầu của họ. Thế là ba mươi năm trước, các hào phú ở đại lục cùng các cường quốc và ma pháp công hội cùng nhau đưa vào sử dụng vô sắc thủy tinh tạp phiến với mức tiền thấp nhất là mười vạn kim tệ. Sự xuất hiện của vô sắc thủy tinh tạp dẫn đến làn sóng săn tìm chúng cuồng nhiệt, nhưng mười vạn kim tệ thì không phải ai cũng có thể bỏ ra được, mà việc xin được vô sắc tạp phiến cũng cực kỳ khó khăn, nếu không có quyền thế và tiền bạc nhất định thì căn bản không có cơ hội có được nó. Loại thẻ này cả đế quốc Khải Tát cũng chỉ có khoảng hai mươi cái mà thôi!

Cho nên ở trên đại lục này, việc sở hữu vô sắc tạp phiến đồng nghĩa với một thân phận vô cùng cao quý. Về việc Sở Thiên sở dĩ có được một miếng thẻ này là vì chuyến buôn lậu đầu tiên đã kiếm được lãi to!

Sau khi Ba Bác Tát giải quyết chuyện người làm của Sở Thiên, Sở Thiên đã dồn hết tâm trí của mình vào việc kiếm tiền. Tuy việc tuần tra Mê Vụ hồ không có sự phối hợp của Sở Thiên cũng vẫn được tiến hành bình thường, nhưng đối với những việc liên quan đến lợi nhuận của mình, Sở Thiên luôn làm hết trách nhiệm của mình. Thế là, các Tế Tự của đế quốc Khải Tát, đặc biệt là các Tế Tự phụ trách kiểm tra những đồ nguy hiểm, chỉ trong một tháng ngắn ngủi đã được Sở Thiên cho nghỉ phép ba lần, còn những người phụ trách các bộ phận khác cũng được Sở Thiên chi tiền công cho đi du lịch. Những người còn lại thì bắt đầu điên cuồng tấn công những kẻ buôn lậu chất độc hại khác, ngoại trừ Phan Mạt Tư!

Cứ như vậy, những đoàn thương gia của gia tộc Phan Mạt Tư trước đây vẫn phải che giấu lén lút, giờ xuất hiện nghênh ngang trong thành Bàng Bối, đem những chiếc xe chở hàng đã nguy trang vận chuyển đến các nơi trong đại lục. Những kẻ buôn lậu khác cũng vì sự tấn công áp chế của Sở Thiên mà mang lợi nhuận của mình hai tay dâng lại cho Phan Mạt Tư, khiến gia tộc Phan Mạt Tư gần như đã hoàn thành quá trình lũng đoạn độc chất ở Khải Tát!

Dưới sự giúp đỡ hùng hậu của Sở Thiên, vốn liếng mỗi năm từ lãi suất mấy trăm vạn trong chớp mắt đã tăng đến hơn nghìn vạn kim tệ, điều này khiến Lôi Cát cả ngày cười toe toét, công tước Bồ Luân Đạt cũng chân thành coi Sở Thiên là bạn làm ăn ưu tú, mà không phải là đối tượng đầu tư qua ngày! Cho nên lợi nhuận của chuyến đầu tiên này –Mười vạn kim tệ, cùng với vô sắc tạp phiến rất nhanh đã nằm trong tay Sở Thiên.

Và còn một việc tốt ngoài suy nghĩ đến với Sở Thiên là, trùm buôn độc chất bị Sở Thiên mang nộp cho đại thần hình luật đế quốc, sau đó lại bị lôi đi điều đường thị chúng. Việc này làm cho danh tiếng của hầu tước Phát Lạp Dịch Nặc trong lòng dân chúng ở Khải Tát chốc lát trở nên đỉnh điểm!

Về phía Lô Dịch Tam Thế thì lại càng xem trọng Sở Thiên, bởi vì Sở Thiên là người đem lại lợi nhuận hậu hỷ cho những thành viên khác.....

Mỉm cười cất tấm vô sắc tạp phiến vào trong ma pháp giới chỉ, Sở Thiên nâng ly rượu Phục Tư Đặc thượng hạng lên, hướng về phía Đạt Mã Nhĩ kính rượu: “Đại nhân lòng dạ rộng lượng, đương nhiên sẽ không tức giận đám gia tộc của ta, ly rượu này cứ xem như là tạ lỗi với ngài!” Nói xong, Sở Thiên một hơi cạn hơi ly rượu.

“Khụ khụ!” Sở Thiên vốn không phải có tửu lượng tốt, chốc lát đã bị ho sặc sụa, ngẩng đầu nhìn Đạt Mã Nhĩ đang nhìn chằm chằm vào ly rượu, “Đại nhân, sao ngài không uống? Phải chăng không chịu tha thứ cho ta?”

“Không! Không!” Đạt Mã Nhĩ vội vã xua tay lia lịa, nuốt ực nước bọt, đỏ mặt nói: “Ta...Ta chỉ là lâu rồi không uống loại rượu ngon này, có chút...có chút tiếc không nỡ uống.”

“Sao? Với bổng lộc của đại nhân ngài cũng không uống nổi loại rượu này ư?” Sở Thiên bước gần tới, đặt tay lên vai Đạt Mã Nhĩ, nói đùa: “Ngài không phải chỉ dùng tiền vào nữ nhân thôi chứ? Ha ha!”

“Hoàn toàn không có chuyện đó!” Đạt Mã Nhĩ bỗng chốc kích động, gân xanh trên đầu bạo khởi, thở hồng hộc, bộ dáng dường như rất tức giận. Thấy sắc mặt của Đạt Mã Nhĩ, Sở Thiên đang định giải thích, nhưng không ngờ được, Đạt Mã Nhĩ bỗng nhiên cúi thấp đầu xuống, mặt mũi đỏ bừng thắp giọng nói: “Ta...Ta vẫn chưa cưới vợ...”

Phụt ~~~~Sở Thiên đang uống trà giải rượu, lại nghe thấy Đạt Mã Nhĩ nói mà phun hết ra. Chưa cưới vợ!? Đại thần ma pháp - một trong ngũ đại trọng thần của đế quốc mà chưa từng cưới vợ ư!? Tin tức này thực sự khiến Sở Thiên khó mà tiếp nhận nổi!

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Lẽ nào với quyền thế và tài phú của đại nhân mà lại không tìm được vợ ư!?” Sở Thiên nhìn Đạt Mã Nhĩ từ trên xuống, kinh ngạc hỏi.

“Không phải không tìm được, mà là...mà là, cô ấy ở xa quá...” Sở Thiên sực tỉnh, hóa ra lão cũng có ý trung nhân rồi, nhưng không ở bên cạnh, và Đạt Mã Nhĩ cũng vì người yêu bí mật xa xôi này mà chưa cưới vợ!

“Hắc hắc ! Rốt cuộc là ai khiến lão ca ngày đêm tương tư, mấy chục tuổi rồi vẫn chưa thành gia lập thất vậy?” Sở Thiên hào hứng hỏi, nhìn mái tóc hoa râm và khuôn mặt lẩn thẩn của Đạt Mã Nhĩ, Sở Thiên thầm nghĩ : “Lão béo này cũng thật si tình!”

“Không...Không ai cả, ta...Ta nói đùa thôi !” Mặt Đạt Mã Nhĩ càng đỏ rần lên, vừa bóp chặt hai tay vào nhau, vừa cúi đầu lấp bắp biện hộ.

Thấy Đạt Mã Nhĩ không chịu nói thật, Sở Thiên cười ha hả, hỏi đường vòng: “Sao lúc đó ngài không cưới người ấy?”

Câu hỏi của Sở Thiên khiến lão nhất thời không biết phản ứng ra sao, trong lúc căng thẳng xấu hổ Đạt Mã Nhĩ buột miệng nói ra những lời thật lòng: “Ta... Ta lúc trẻ không có tiền, còn nhà cô ấy lại là một quý tộc thượng đẳng của vương quốc Ai Nhĩ Sâm! A? Không phải....” Nói một hồi, Đạt Mã Nhĩ tội nghiệp cuối cùng cũng phát hiện mình nói hớ, da mặt đỏ lựng lên, lắc đầu lia lịa, giải thích: “Chuyện...Chuyện không phải thế, ý ta là....”

Thấy Sở Thiên mỉm cười nhìn mình, Đạt Mã Nhĩ không thể biện bạch được cho mình. Kéo tay áo của Sở Thiên, Đạt Mã Nhĩ kê vào tai Sở Thiên, một lần hơi nóng phả vào mặt theo tiếng nhỏ giọng: “Người quyết không được nói cho người khác biết. Nếu không ta sẽ bị cười chết mất.”

“Ha ha ha ha~~~~” Sở Thiên không nhịn được cười phá lên, hóa ra là chuyện lúc còn trẻ của Đạt Mã Nhĩ, vậy bây giờ người trong mộng của lão chỉ sợ cũng trở thành bà lão rồi. Vị đại thần ma pháp này cũng thật khác người, những quý tộc khác đều có cả đàn thê thiếp, hiên ngang đi lại ở những nơi phong nguyệt, còn Đạt Mã Nhĩ lại vì một bà lão mà xấu hổ đến độ này.

Thấy Đạt Mã Nhĩ cúi tiết nhìn mình, Sở Thiên thu lại nụ cười và nói: “Vậy sao lúc ngài có tiền lại không đi tìm bà ấy?”

“Ài! Ta có tiền lúc nào chứ!” Đạt Mã Nhĩ vòng vo than thở. Tiếp đó lão như vừa nhớ ra điều gì, kéo tay áo của Sở Thiên, ánh mắt không dám nhìn thẳng vào Sở Thiên, yếu ớt nói: “Người có tiền nhiều như vậy, có thể cho ta mượn chút ít không?”

Kỳ lạ thật, tiền của Đạt Mã Nhĩ đi đâu hết rồi, Sở Thiên lòng đầy nghi hoặc, dựa vào sự ban thưởng của Lô Dịch Tam Thế và thân phận của lão, mười mấy năm nay, ít nhất thì Đạt Mã Nhĩ cũng có thể cất được trên dưới vạn kim tệ, tại sao vẫn nghèo như vậy?

“Không cần nhiều đâu, một vạn kim tệ là đủ rồi.” Thấy Sở Thiên vẫn đang ngẫm nghĩ, Đạt Mã Nhĩ nghĩ rằng vì số tiền nhiều quá, vội sửa lại: “Một vạn nhiều quá ư, vậy năm nghìn...năm nghìn kim tệ được không?”

“Ha ha, năm nghìn quá ít rồi! Hay là năm vạn nhé!” Sở Thiên nheo mắt cười cười, lập tức hào phóng rút ra một nửa hầu bao của mình! Hầu tước Phát Lạp Dịch của hiện tại thì năm vạn kim tệ chẳng đáng là gì. Với người thu nhập hàng năm hơn nghìn vạn kim tệ liệu có để ý đến số tiền nhỏ này không? Huống hồ, còn là chủ nợ của đại thần ma pháp. Hắc hắc, có vẻ hay đây!

“Hừ! không ngờ hầu tước Phát Lạp Dịch Nặc cũng có tiền vào những nơi cao sang như vậy!” Ngay chính lúc Đạt Mã Nhĩ bị tiền của Sở Thiên làm cho choáng váng, một câu nói đầy vẻ khiêu khích vang lên!

27. Chương 27: Quyết Đấu (thượng)

Kể đến chính là con trai độc nhất của hữu tướng An Đạo Nhĩ – An Đức Sâm, hắn là “bạn cũ” của Sở Thiên. Từ lúc Sở Thiên theo đuổi Sát Lâm Na, lũ công tử thiếu gia do An Đức Sâm cầm đầu luôn tìm cách gây phiền phức cho hắn, mà khi Sở Thiên cuối cùng cũng kéo được mỹ nhân về mình thì mâu thuẫn quan hệ giữa hắn và An Đức Sâm đã lên đến cực điểm, nếu không phải thân phận và địa vị hiện nay của Sở Thiên không thua kém so với An Đạo Nhĩ, e rằng đại thiếu gia Sở Thiên cũng đã sớm phơi xác ngoài đường rồi.

Nhưng chính như vậy mà An Đức Sâm vẫn tìm cơ hội để khiêu khích Sở Thiên. Giống như hôm nay, khi hắn vào Tề Cách đại tửu điểm, vừa nghe thấy Sở Thiên cũng ở đây, liền bị kích động tìm đến gây phiền toái.

“Chà chà, một bàn tiệc rượu như vậy, chắc cũng không ít tiền đâu nhỉ? Không biết hầu tước đại nhân liệu có tiền để thanh toán không?” An Đức Sâm hất hàm khinh thị nhìn Sở Thiên, bộ dạng ra vẻ cảm thán, “Ta nghĩ là hầu tước đại nhân cũng không có tiền để trả đâu! Hay vậy đi, ta miễn cưỡng cho ngài vay nhé.”

Nói rồi An Đức Sâm chậm rãi lấy trong ngực áo một tấm tử sắc thủy tinh tạp đựng đưa trước mặt Sở Thiên, phô trương nói: “Hôm nay ta không mang nhiều tiền ra ngoài..., nhưng mà chỗ này chắc cũng đủ để ngài ăn nhiều bữa đấy?” Hừm, chỉ dựa vào mấy vạn kim tệ bệ hạ thưởng cho người mà muốn đổi đầu với bản thiếu gia sao? Sát Lâm Na sao có thể gả cho gã nghèo kiết xác nhà người chứ?

“Ha ha, chuyện thanh toán không cần người phải phiền lòng hộ ta, chút tiền đó chỗ ta cũng có!” Nói rồi, Sở Thiên tủm tỉm cười lấy ra tấm vô sắc tạp phiền từ trong giới chỉ ra, để trong tay vãn vãn như đang chơi một thứ đồ chơi chẳng đáng tiền.

“Ồ, Đạt Mã Nhĩ đại nhân cũng ở chỗ này à!” An Đức Sâm tái mặt nhìn về phía Đạt Mã Nhĩ gật đầu tỏ ý chào hỏi. Nhìn thấy vô sắc thủy tinh tạp, An Đức Sâm đã biết mình không còn cơ hội để vượt qua Sở Thiên về mặt tiền tài nữa rồi, nhưng hắn vẫn là kẻ thông minh, lập tức dùng Đạt Mã Nhĩ để chuyển chủ đề, đối với một đại thần ma pháp trung thực có tiếng như Đạt Mã Nhĩ, An Đức Sâm trước nay chưa từng xem trọng.

“Hừ! Cuối cùng người cũng thấy ta rồi sao!” Đạt Mã Nhĩ trung hậu thật thà, nhưng tuyệt đối không chứng tỏ lão nhu nhược, “Có thời gian thay ta chào hỏi phụ thân người, để ông ấy chú ý dạy người chút phép cư xử cho ra dáng quý tộc nhé!” Đạt Mã Nhĩ với những kẻ ý thể hiếp người như An Đức Sâm không hề có chút hảo cảm. Huống hồ hắn lại dám khiêu khích một người lương thiện như hầu tước Phát Lạp Dịch Nặc đây, đến năm vạn đồng không cần hỏi nguyên nhân cũng cho lão vay, loại người này sao có thể để kẻ ý thể khinh người kia khiêu khích được!?

Ha ha, thấy thái độ của Đạt Mã Nhĩ, Sở Thiên thầm nghĩ: có nên cho lão mượn thêm chút tiền không?

“Người!” An Đức Sâm giận dữ gằn một tiếng, sau đó cũng không hé miệng nói thêm câu nào, Đạt Mã Nhĩ sầm mặt lạnh lẽo nhìn hắn, một khí thế hơn người cùng uy lực mạnh mẽ như vậy, quyết không phải là thứ mà một gã công tử tầm thường như An Đức Sâm có thể tiếp thụ được.

“Thế nào? Không vui à? Chẳng lẽ muốn quyết đấu với ta?” Ánh mắt Đạt Mã Nhĩ lóe lên những tia lạnh lẽo ớn người, lạnh lùng nói, sau đó ưỡn thẳng người, liếc nhìn An Đức Sâm, ma pháp ba động hỏa hệ rừng rực lan tỏa.

“Không, ta không có ý này...” thấy Đạt Mã Nhĩ tức giận, An Đức Sâm liền thành thực hơn nhiều. Hắn tuy hống hách, nhưng lại không hề ngốc, làm sao có thể lấy thân phận kỹ sỹ thanh đồng cấp bốn của mình để quyết đấu với một Đại ma đạo sư cấp tám? Như vậy đơn thuần chỉ là tìm cái chết mà thôi!

“Nhưng mà...” An Đức Sâm nở nụ cười âm hiểm, lời của Đạt Mã Nhĩ khiến hắn nhớ lại câu cha hắn vô tình nói – Hầu tước Phát Lạp Dịch Nặc hình như không hề có ma pháp ba động!

Nghĩ tới đây, An Đức Sâm chuyển hướng sang Sở Thiên, “Nhưng ta lại muốn quyết đấu với hầu tước Phát Lạp Dịch Nặc!”

Chuyện Sở Thiên không có ba động ma pháp chỉ có tầng lớp cao cấp của đế quốc biết, nhưng bọn họ tạm thời tin vào cái cơ hần bị máu của Xích Diễm che giấu ma pháp ba động, nhưng lúc Sở Thiên chữa trị cho chiến mã, cảnh tượng pháp lực ngập trời vẫn còn in đậm trong trí nhớ mọi người, Lô Dịch Tam Thế và Sát Lâm Na cũng chưa từng thật sự kiểm tra Sở Thiên, nhưng cuối cùng vẫn có người tỏ ý nghi ngờ Sở Thiên, và An Đạo Nhĩ là một trong số đó.

“Quyết đầu?” Sở Thiên nheo mắt nhìn, một tay gõ nhẹ lên bàn, một tay ung dung nâng ly Phục Tư Đặc lên, chậm rãi uống, sau đó mỉm cười hỏi: “Người muốn quyết đầu với đạo sư đại Tể Tự cấp tám như ta sao?”

Nói xong, Sở Thiên lại đứng dậy, cúi xuống nhìn An Đức Sâm, kẻ thấp hơn hẳn đến nửa cái đầu, “Người chắc chắn muốn cùng quyết đầu với một đạo sư đại Tể Tự nắm rõ các ma pháp công kích?”

Thái độ ung dung pha chút đe dọa của Sở Thiên đã có được kết quả mong muốn, An Đức Sâm đã bắt đầu do dự, xét cho cùng thì việc hầu tước Phát Lạp Dịch Nặc không có sòng phép chỉ là tin đồn, mà với một kỵ sĩ cấp bốn như hắn muốn thẩm định một đạo sư cấp tám, cơ hồ có chút không thực tế lắm!

Hà hà, cuối cùng cũng lừa được tên này rồi, Sở Thiên lòng thầm đắc ý cười mỉm. Tuy không có thực lực, nhưng tạo ra bộ dáng của kẻ mạnh bậc nhất đại lục với lão tử mà nói thì chẳng khó gì!

Đạt Mã Nhĩ ở bên cười lớn: “Ha ha, đây là câu chuyện buồn cười nhất mà hôm nay ta được nghe!”

Giọng của ba người rất lớn, không lâu sau đó xung quanh đại sảnh cũng vang lên những tiếng cười ồ chế nhạo.

“Thiếu gia!” Theo tiếng già nua của giọng nói, quản gia Đức Khắc của An Đạo Nhĩ cũng tiến lại, cung kính nói với An Đức Sâm: “Thiếu gia, chúng ta vẫn nên về thôi, bạn ngài vẫn đang đợi kìa!” Nói xong, rồi lại hành lễ với Sở Thiên, cười nói: “Hầu tước đại nhân, thiếu gia nhà tôi chỉ đùa với ngài thôi, mong ngài đừng để ý! Ngài ấy sao có thể là đối thủ của ngài được?”

“Không! Ta không nói đùa!” Lời khuyên giải hảo tâm của Khắc Đức lại kích động An Đức Sâm, hắn nhanh chóng rút ra trường kiếm ở eo lưng, đâm mạnh xuống sàn, nghiêm giọng nói: “Ta, kỵ sĩ thanh đồng cấp bốn An Đức Sâm xin chính thức quyết đầu với đạo sư đại Tể Tự hầu tước Phát Lạp Dịch Nặc!”

Giọng nói không cam lòng lập tức lan truyền khắp tửu điểm, mọi người bắt đầu xôn xao, nhộn nhịp đổ dồn về gian phòng của Sở Thiên, Khải Tắt dùng võ lập quốc, việc quyết đầu giữa những kẻ mạnh chính là việc mà người Khải Tắt thích nhất!

Sở Thiên vui vẻ cười, len lén sờ vào nhẫn phép ở ngón út tay trái, “Được, ta chấp nhận quyết đầu!” rồi nheo mắt khinh thị, lạnh lùng nói: “Để công bằng! Ta sẽ không dùng ma pháp công kích cao cấp của Tể Tự để đối phó một kỵ sĩ thanh đồng nho nhỏ như ngươi!”

Lời Sở Thiên vừa dứt, mọi người xung quanh lập tức ồ lên, đạo sư đại Tể Tự cấp tám cùng kỵ sĩ thanh đồng cấp bốn quyết đầu, vốn là không công bằng! Vì một đạo sư Đại Tể Tự cấp bảy trở lên đã có thể dùng ma pháp công kích, hơn nữa uy lực của nó không hề kém hơn các ma pháp sư cùng cấp bậc. Dùng ma pháp cấp bảy trở lên đấu với một kỵ sĩ cùng lắm chỉ đánh ra được đầu khí cấp bốn như An Đức Sâm, đáp án của câu hỏi này không hề khó chút nào!

Nhưng lúc này Sở Thiên lại bỏ đi ma pháp công kích, chẳng lẽ vị đạo sư này lại có ma pháp tấn công nào khác? Cần biết rằng, Tể Tự không có ma pháp công kích có thể là một thầy thuốc tốt, nhưng tuyệt đối không phải là một chiến sĩ giỏi! Chẳng lẽ hầu tước Phát Lạp Dịch Nặc giống như Vong Linh pháp sư, còn biết làm oán chú và bện độc.

Không thể nào! Người xung quanh lập tức bỏ đi ý nghĩ đó! Học trò của Quang Minh Thánh Tể Tự, sự kiêu hãnh của đại lục Tể Tự, hầu tước Phát Lạp Dịch Nặc sao có thể làm những chuyện dè hèn như vậy!

Mọi người bàn tán xôn xao, nhưng An Đức Sâm lại chẳng nghe lọt điều gì, hắn đã bị những lời kiêu ngạo tự phụ của Sở Thiên làm cho nộ khí xung thiên, nham hiểm nhìn Sở Thiên, An Đức Sâm cười gằn từng tiếng: “Người muốn tìm cái chết? Ta sẽ giúp ngươi toại nguyện!”

28. Chương 28: Quyết Đấu (hạ)

Trên võ đài hình vuông rộng trăm mét, An Đức Sâm nhìn chăm chăm Sở Thiên, nhưng thần thái của Sở Thiên lại thản nhiên như không có gì, nét mặt dường như có chút không lưu tâm. Nếu như bảo vật trong đáy hòm An Đông Ni không thể đối phó được với một kỵ sĩ thanh đồng, vậy thì sẽ thành một chuyện nực cười nhất ở Khải Tắt năm nay mất thôi!

Nhìn thấy dáng vẻ ung dung của hầu tước Phát Lạp Dịch Nặc, khán giả phía dưới rầm rộ tung hô, trong chốc lát âm thanh như muốn phá tan nóc đấu trường. Dân chúng ở Khải Tắt chuộng võ nhất, bất luận là quý tộc hay thường dân, đều đến đấu trường xem những kẻ mạnh quyết đấu đền là sự tận hưởng tuyệt nhất của họ. Huống hồ gì, hai người quyết đấu hôm nay còn có nhân vật truyền kỳ của đế quốc, hầu tước Phát Lạp Dịch Nặc và An Đức Sâm, con trai độc nhất của hữu tướng đế quốc. Cả mấy nghìn ghế ngồi của đấu trường chớp mắt đông nghịt những người dân đến theo dõi.

Tiếng hò reo của khán giả vang lên không ngớt, Sở Thiên đắc ý cười, nếu hôm nay có thể đánh bại An Đức Sâm trước mặt nhiều người thế này, vậy thì sau này e rằng An Đức Sâm sẽ không bao giờ tìm hấn để tự chuộc nhục vào thân nữa, hơn nữa trước danh xưng Tế Tự của mình còn có thể thêm danh hiệu “dũng sĩ” nữa!

Chạm vào nhẫn phép lần nữa, Sở Thiên đã thấy yên tâm, “Đạt Mã Nhĩ đại nhân, chúng ta có thể bắt đầu rồi chứ?” Thân phận của hai bên quyết đấu hôm nay đều không tầm thường, những trọng tài bình thường đều không đủ tư cách điều khiển, vì vậy Sở Thiên tạm thời kéo đại thần ma pháp này làm trọng tài.

“Uhm, có thể bắt đầu!” Đạt Mã Nhĩ nghiêm giọng nói một câu, sau đó theo quy tắc của đấu trường, lần lượt đến chỗ hai bên tuyên đọc quy tắc quyết đấu. Quy tắc quyết đấu của đại lục này rất phức tạp, nhưng với bản tính nhanh nhẹn dũng mãnh của dân Khải Tắt, các quy tắc nặng nề đó chỉ quy trong một câu nói: Chỉ cần không tổn thương tính mạng, tất cả đều có thể dùng! Thật ra, điều khoản không tổn thương tính mạng, là do thân phận đặc biệt của hai bên hôm nay mà đặt thêm vào đó.

“Phải hết sức cẩn thận! Thực lực của An Đức Sâm có hạn, nhưng nghe nói ma sủng của hắn rất khó đối phó!” Đạt Mã Nhĩ sau khi nói quy tắc đấu cho Sở Thiên nhỏ giọng nhắc một câu, rồi lập tức quay đầu đi, thấp thỏm nhìn An Đức Sâm. Không có phản đối! Phù~, Đạt Mã Nhĩ yên tâm, trọng tài trong trận quyết đấu ra hiệu một bên cẩn thận, điều này với người thật thà như đại thần ma pháp này mà nói thật sự rất khó xử! Nhưng mà ai bảo Phát Lạp Dịch Nặc là chủ nợ của mình chứ!

“Ma thú?” Sở Thiên chau mày, phát hiện bản thân hình như đã bỏ sót một chuyện rất quan trọng. An Đông Ni đã từng nói, thực lực của kẻ mạnh ở đại lục ngoài pháp thuật và đấu khí của bản thân ra, ma thú cũng chiếm một phần rất quan trọng, mà với sức của An Đạo Nhĩ huấn luyện cho con trai mình một ma sủng cao cấp e rằng không phải là chuyện khó khăn gì!

Nghĩ vậy, Sở Thiên nheo mắt lại, ngầm tính toán một chút với những vật phẩm trong giới chỉ, sau đó bỏ nụ cười, thứ lão sư cho mình tuy đa phần là những đồ pháp thuật cấp thấp, nhưng trong đó lại có một cuốn sách phòng ngự cấp chín, viết bằng máu của Xích Diễm, chỉ dựa vào nó, trên đại lục này còn có mấy người có thể đả thương mình!

“Được rồi, có thể bắt đầu rồi!” Sở Thiên hiên ngang nói. Sau đó lay động không gian giới chỉ, tiếp đó, một cây trường đao màu máu rừng rực xuất hiện trong tay của Sở Thiên.

“Nộ hỏa của Đức Khố Lạp!?” An Đức Sâm nét mặt sợ hãi kêu lên, “Thật không công bằng!”

Nộ hỏa của Đức Khố Lạp theo truyền thuyết là vũ khí của ma thú cấp mười Đức Khố Lạp sử dụng khi hút máu dơi quỷ, do ở trong tay Đức Khố Lạp nhiều năm nên cũng được truyền sức mạnh của Đức Khố Lạp, có khả năng hút tinh lực, chỉ cần bị nó chạm phải, vậy thì tinh lực sống của người đó sẽ bị hút vào trong đao, tăng thêm uy lực cho thanh đao.

Sau đó, không biết nguyên nhân gì, trên cây đao lúc nào cũng bùng cháy một ngọn lửa quanh thân, ngọn lửa này sẽ không ngừng thiêu cháy kẻ địch nhưng cũng tấn công cả chủ. Cho nên mới khiến một kẻ am hiểu ma pháp hắc ám nhưng lại sợ quang minh ma pháp như Đức Khố Lạp phải vứt bỏ thanh đao này trong cơn phẫn nộ. Nhưng điều này khiến hỏa diễm mà Đức Khố Lạp căm ghét thay đổi tính chất của thanh đao.

Khi hút tinh lực sống không còn tăng độ sắc bén của thân đao mà chuyển thành tăng cường sức mạnh của hỏa diễm. Nghe nói, khi nội hỏa của Đức Khố Lạp hút đủ tinh lực sống rồi, đủ để phát ra ma pháp hệ Hỏa cấp chín, thậm chí là cấm chú!

Nội hỏa của Đức Khố Lạp được An Đông Ni vô tình có được, nhưng ngọn hỏa diễm tương đương cấp sáu của nó lại khiến Thánh Tế Tự không cách nào điều khiển được, cuối cùng đưa nó cho một người có thể kháng hỏa như Sở Thiên, nhưng có một điều cần nhớ khi dùng nó là, phải tạo một lớp phòng ngự hệ Hỏa trên y phục, nếu không...

“Điều này rất công bằng! Ta đã nói từ đầu, bốn hầu tước sẽ không dùng ma pháp công kích, nhưng ta không nói là không dùng vũ khí ma pháp!” Sở Thiên lạnh lẽo đáp

“Không sai! Hầu tước Phát Lạp Dịch Nặc không phạm quy!” Đạt Mã Nhĩ cũng đứng bên cạnh phụ họa! Những người ngồi trên khán đài cũng nín thở im lặng theo dõi!

Hai tay An Đức Sâm giữ chặt kiếm, tức đến run người lên, nhưng cái tiếng rùa rút cổ không cho phép hắn được rút lui, nghiêng chặt răng nhìn Sở Thiên, “Được, bắt đầu đi!”

Nói xong, An Đức Sâm quát lên một tiếng, quanh thân trải rộng một luồng dấu khí xanh dày đặc rồi đảo kiếm xông thẳng về phía Sở Thiên

Thực lực không tệ! Sở Thiên thầm đánh giá trong lòng, An Đức Sâm tuy rằng vẫn bất động, nhưng dấu khí rực rỡ này chứng tỏ hắn đã gần đạt được lên ngưỡng kỳ sĩ bạc cấp năm rồi! Ở độ tuổi của hắn mà có được thành tựu này quả thật hiếm có. Có điều, dấu khí thì rất mạnh nhưng tốc độ thì lại quá chậm!

Nghĩ đến đây, Sở Thiên không hề do dự, tay phải giơ cao Nội hỏa Đức Khố Lạp, chém mạnh hai cái, hai bức tường lửa theo động tác của Sở Thiên đột nhiên xuất hiện hai ở hai bên An Đức Sâm, bức hắn phải đi theo đường thẳng giữa hai bức tường lửa, đồng thời tay trái Sở Thiên cũng nhanh chóng giương lên

Tốc độ của An Đức Sâm bị chậm lại, đây là quyền trục Trì Hoãn.

Trường Kiếm chúc xuống, đây là quyền trục Trọng Lực

Bước chân loạn xạ, đây là quyền trục Huyền Vững (mê muội).

.....

Từng quyền từng quyền được Sở Thiên tung ra, tạo thành một đường vòng cung đẹp mắt! Cuối cùng đổ ập vào đề lên người An Đức Sâm! Cuối cùng, khi đến quyền thứ mười một, An Đức Sâm rốt cục cũng ngã gục xuống.

Thấy bộ dạng An Đức Sâm ngã xuống quần quai giãy dụa, Sở Thiên cười nhạt, giơ Nội Hỏa Đức Khố Lạp lên, tiến đến cạnh An Đức Sâm!

“Kỵ sĩ An Đức Sâm dừng cảm, hiện tại đã phân định thắng thua rồi chứ?” Sở Thiên bày ra một bộ dáng thần côn, nghiêm giọng nói “Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Thua một đạo sư đại Tế Tự không phải là sự sỉ nhục của người!” Nói rồi, Sở Thiên đặt trường đao phía trước đầu An Đức Sâm, sức nóng của ngọn lửa phát ra những tiếng phùng phực nhẹ nhẹ

“Người...” sự tức giận cùng ảnh hưởng của ma pháp khiến An Đức Sâm không thể thốt ra được lời nào, nhưng trường kiếm trong tay vẫn quật cường vẫn nhắc lên, tỏ ý quyết không nhận thua!

Lúc này Đạt Mã Nhĩ bước đến, thận trọng xem xét An Đức Sâm, sau đó giả bộ nhân đạo nói: “Kỵ Sĩ An Đức Sâm, nếu người không có ý kiến, ta sẽ phán người thua trong trận quyết đấu này!” nói xong rồi thấy bộ mặt tức giận mắt trợn trừng trừng nhưng không thể mở mồm của An Đức Sâm, liền nói thêm một câu: “Nếu người không nói, ta xem như người đã đồng ý rồi!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên trong bụng cười thầm, tiền tài đúng là một thứ tốt đẹp, năm vạn đồng có thể khiến một người trung thực như Đạt Mã Nhĩ làm ra nhưng chuyện không biết xấu hổ này, xem ra đúng là phải cho lão mượn thêm tiền rồi....

An Đức Sâm giận đến nổi gân xanh nổi lên đầy trán, tức tối nhìn chòng chọc vào Sở Thiên, đột nhiên, hần cấn nát đầu lưỡi, một trận đau đớn thống khổ chạy thẳng lên não, trong sự tỉnh táo do cơn đau mang lại, An Đức Sâm, rống lên một tiếng: “Ban Dịch Tư!!”

“Ban Dịch Tư?” Sở Thiên sửng sốt trong giây lát rồi chợt hiểu ra, An Đức Sâm đang gọi ma thú! Ha ha! Dựa vào sự chuẩn bị của ta, những con ma thú tầm từ cấp sáu trở xuống có tác dụng gì chứ?

Theo tiếng gọi của An Đức Sâm, trước mặt Sở Thiên xuất hiện một động đen khổng lồ, khối đen mù mịt lan vào khoảng không, một con nhện cái cao hơn năm mét bò ra

“Ban Dịch Tư? Là con ma thú cấp bảy Ban Dịch Tư sao?” Đạt Mã Nhĩ đột nhiên biến sắc, vội hét lớn với Sở Thiên: “Đừng để ý đến quy tắc nữa, mau dùng ma pháp công kích đi!”

Dùng ma pháp công kích ư? Sở Thiên cười khở trong lòng, cái danh đạo sư đại Tế Tự giả của ta lúc này có thể phát huy tác dụng sao?

Nhưng hiện thực không để cho Sở Thiên cơ hội để oán trách, từ miệng của con Ban Dịch Tư đã phun ra một sợi tơ bạc quấn chặt lấy Sở Thiên rồi nhấc bổng lên.

29. Chương 29: Đây Mới Chính Là Cao Thủ.

May mà hai tay còn có thể hoạt động! Trong lúc nguy hiểm, Sở Thiên giãy dụa huy động Nộ Hỏa Đức Khổ Lạp, phóng thẳng vào tơ nhện trên thân nó, trong nháy mắt, ngọn lửa pháp thuật đã thiêu cháy một phần tơ nhện, nhưng đáng tiếc là lại không thể thiếu đứt hết đồng tơ nhện dày đặc này!

“Ngọn lửa trên Nộ hỏa của Đức Khổ Lạp chỉ là ngọn lửa cấp sáu! Ban Dịch Tư là ma thú cấp bảy!” Thấy hành động của Sở Thiên, Đạt Mã Nhĩ từ phía xa hét lên, “Mau dùng ma pháp công kích từ cấp bảy trở lên!”

Đúng như Đạt Mã Nhĩ nói, Nộ Hỏa của Đức Khổ Lạp do lâu năm không được hấp thụ tinh lực sống, đã mất đi uy lực kinh người năm xưa. Hiện nay nó chỉ là ngọn lửa đốt được những pháp thuật từ cấp sáu trở xuống, nhưng tơ của Ban Dịch Tư lại là công kích vật lý cấp bảy, dùng cấp sáu đâu lại cấp bảy? E rằng chỉ có nữ thần Sinh Mệnh mới phù hộ được cho Sở Thiên thôi mà thôi!

Nhưng khi kinh hoàng lúc đầu qua đi, Sở Thiên trấn tĩnh lại, một mặt vẫn dùng Nộ Hỏa của Đức Khổ Lạp dò thử uy lực của tơ nhện, một mặt thầm nghĩ: Lão tử chắc phải lừa bắt mấy con ma thú cao cấp mới được!

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sự quang vinh của quy tắc quyết đấu không được phép vi phạm!” Sở Thiên không đếm xỉa đến lời khuyên của Đạt Mã Nhĩ hết lớn. Tuy không biết dùng ma pháp công kích, nhưng thiếu gia ta cũng phải tìm một lý do đường hoàng mà không dùng. Dù gì cũng còn một quyền trực phòng ngự cấp chín, dựa vào con ma thú cấp bảy này vẫn chưa thể lấy nổi mạng ta!

Cái cớ của Sở Thiên đã có tác dụng, lời khuyên của Đạt Mã Nhĩ tuy không được tiếp nhận, nhưng nhìn thấy Sở Thiên đang giãy dụa trong nguy hiểm, lão nắm chặt song quyền, tự mình lăm lăm: “Đây mới là một dũng sĩ chân chính...” Còn người xem xung quanh thì hoan hô như sấm dậy: “Dũng sĩ! Dũng sĩ!...”

Người dân ở đế quốc Khải Tắt từ nhỏ đã được nuôi dưỡng bằng tinh thần dũng cảm không sợ gian nguy, giống Sở Thiên giờ đây khi đứng trước bờ sinh tử, còn có thể ung dung kiên trì giữ quy tắc, hành động này của hầu tước Phát Lạp Dịch Nặc đã giành được sự tôn trọng của đông đảo quần chúng.

“Ban Dịch Tư! Giết hắn!” An Đức Sâm đang nằm sõo trên sàn đầu nghe thấy dân chúng tung hô thì động nộ, cưỡng lại ảnh hưởng của pháp thuật, ra lệnh cho ma thú!

“Thu hồi lại lệnh!” Đạt Mã Nhĩ nghe thấy An Đức Sâm ra lệnh, vội hét lớn: “Quy tắc quyết đấu không cho phép giết đối thủ, người còn có danh dự của một kỵ sĩ không!”

Đạt Mã Nhĩ đã nói chậm một bước, Ban Dịch Tư nghe được lệnh chủ nhân, sắc mặt bỗng đánh lại, sau đó lại mở rộng miệng phun ra hàng loạt sợi ngân tuyến dài.

Sức mạnh lớn hơn nhiều lần so với lần đầu tiên, trong chớp mắt đã bọc kín cả người Sở Thiên! Ngay cả Nộ Hỏa của Đức Khổ Lạp cũng bị trói chặt, Sở Thiên vẫn bị nhốt kín ở giữa đồng tơ nhện. Khụ khụ ~~ một

cơng ngạt thở ập đến khiến Sở Thiên choáng váng, lúc sức tỉnh thì đã phát hiện một chuyện khiếp đảm, bản thân mình không thể cử động!

Lúc này Sở Thiên thật sự lo lắng, nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ bản thân sẽ thật sự chết dưới tay của Ban Dịch Tư! Nghĩ đến đây, Sở Thiên vội gọi không gian giới chỉ đã tương thông với mình — muốn giải phóng quyền phòng ngự ma pháp cấp chín!

Nhưng đúng lúc Sở Thiên gọi, tình hình lại có biến chuyển.

Thì ra là Đạt Mã Nhĩ cuối cùng đã không nhịn được, An Đức Tư có ý muốn giết người, phá hoại quy tắc quyết đấu, đây là một sự sỉ nhục lớn nhất với kẻ làm trọng tài như Đạt Mã Nhĩ, huống hồ hầu tước Phát Lạp Dịch Nặc đang nguy khốn kia lại là chủ nợ của lão!

“Hừ! Nếu người đã phá bỏ quy tắc, vậy đừng trách ta phải ra tay!” Cùng lúc nói, bộ dạng của Đạt Mã Nhĩ trở nên nghiêm nghị dị thường, mái tóc bạc tung bay phần phật, pháp bào hồng sắc trên người cũng căng phồng lên, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, trong tay đạo sư pháp thuật đã xuất hiện một pháp trượng màu đỏ lấp lánh trong suốt! Vung mạnh về phía Ban Dịch Tư, Đạt Mã Nhĩ lẩm nhẩm niệm: “Mưa thiên thạch!”

Ngay lúc Đạt Mã Nhĩ vung pháp trượng, trên bầu trời xuất hiện một đám mây màu hồng sẫm thần bí, khi mà mọi người còn chưa kịp chú ý tới nó, hàng loạt đá thiên thạch lửa rực rỡ đã rơi xuống đầu trường!

Trận mưa thiên thạch phủ kín bầu trời rơi xuống từ đám mây hồng tưng tưng như loạn xạ, nhưng khi lao đến trước thân Ban Dịch Tư, những viên đá thiên thạch tự động ép vào nhau tạo thành một trường thương lửa thon dài rồi đâm mạnh vào Ban Dịch Tư!

“Rít~~~” Ban Dịch Tư phát ra một tiếng kêu thảm thiết, uy lực của thương lửa không những đã thiêu cháy tơ nhện đang tấn công Sở Thiên, Ban Dịch Tư cũng bị cháy rách phần da, khuôn mặt kiêu diễm cũng có nhiều vết cháy xém đen sì!

Một loạt các hành động của Đạt Mã Nhĩ đã chứng tỏ sức mạnh kinh người của lão, với pháp thuật cấp tám bình thường nhất – mưa thiên thạch dưới tay của Đạt Mã Nhĩ, uy lực đã tăng lên cả trăm lần, uy lực phát ra càng mạnh mẽ khôn kể khiến một ma thú cấp bảy như Ban Dịch Tư không có cách nào chống đỡ!

“Đại ma đạo sư tiên sinh! Ta cũng chỉ làm theo lệnh chủ nhân mà thôi!” Ban Dịch Tư bỗng cất một tiếng nói ngọt ngào, sau đó há miệng hút lại những sợi tơ đang quấn lấy Sở Thiên, “Bây giờ ta từ bỏ mệnh lệnh của chủ nhân, ngài có thể tha cho ta không?”

“Theo quy tắc quyết đấu, mạng của người do hầu tước Phát Lạp Dịch Nặc quyết định!” Đạt Mã Nhĩ lạnh lùng buông một câu khô khốc, pháp bào cùng mái tóc trở lại bình thường. Sau đó Đạt Mã Nhĩ hướng sang Sở Thiên trong sự tung hô của dân chúng, “Phần còn lại giao cho ngài vậy!”

Nghe thấy lời của Ban Dịch Tư, Sở Thiên vừa thoát khỏi nguy hiểm bỗng sững người, nhưng ngay lập tức hiểu ra, ma thú cấp bảy có thể nói được. Nhìn thấy uy phong của Đạt Mã Nhĩ, Sở Thiên tặc lưỡi ngưỡng mộ, lúc này lão đầu còn chút đáng vẽ là một đại thần ma pháp trung hậu thực thà nữa chứ?

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Nếu như người chỉ phụng mệnh hành sự, vậy thì ta không truy cứu nữa!” Sở Thiên xua tay, sau đó Ban Dịch Tư mang theo thương tích đầy mình bỏ về hắc động lúc này.

“Hừ hừ!” Sở Thiên cay độc cười, nói với Đạt Mã Nhĩ: “Bây giờ, có phải An Đức Sâm để ta xử trí không?” Sau khi nhận được một câu trả lời vừa ý, Sở Thiên nheo mắt lại, thâm độc cười, chậm rãi đi về phía An Đức Sâm.

Chưa từng thấy bộ dạng này của Sở Thiên, Đạt Mã Nhĩ nhìn Sở Thiên, bất giác cảm thấy một cơn lạnh sống lưng, rồi tự mình lấm bầm, sau này tuyệt đối không được đắc tội với hầu tước Phát Lạp Dịch Nặc! Không thể trách Đạt Mã Nhĩ, vì dù sao thì Sở Thiên vẫn còn có một mỹ danh Thú Y đồ tể!

“Sao lại có thể như vậy?” Ban Dịch Tư đi rồi, An Đức Sâm liền ngậy ra, nhìn Sở Thiên đang cầm Nộ Hỏa của Đức Khố Lạp đến gần, vội nói: “Không...Không được giết ta, phụ thân ta là hữu tướng!”

“Người yên tâm, ta sẽ không giết người đâu!” Giọng điệu tuy bình tĩnh nhưng giờ đây trong lòng Sở Thiên đang phừng phừng lửa giận. Chưa từng có kẻ nào đẩy Sở Thiên vào cảnh sống chết như vừa rồi, dưới sự uy

hiếp đến tính mạng, bản tính đồ tể của Sở Thiên hoàn toàn bị bộc phát ra, “Chỉ có điều, ta muốn lưu lại một ít ký hiệu trên người ngươi thôi!”

Tuy Sở Thiên bây giờ mặt vẫn mỉm cười, nhưng An Đức Sâm tuyệt không tin rằng đây chỉ là “một chút ký hiệu”.

An Đức Sâm không tin, Sở Thiên cũng không thể tin, nhẹ nhàng nâng Nộ Hỏa của Đức Khố Lạp lên cao, Sở Thiên từ từ hạ đao xuống người An Đức Sâm

“Dừng tay!” Theo giọng nói gấp gáp đó, một đạo kiếm ngũ sắc bổ về phía Sở Thiên.....

30. Chương 30: Đức Khắc Bí Ẩn.

Nếu như không có nguyên nhân đặc biệt nào, thì màu sắc đầu khí của kỵ sĩ sẽ giống của kiếm sĩ có cùng cấp. Luồng khí màu xanh trên người An Đức Sâm chứng tỏ hẳn là kỵ sĩ thanh đồng cấp bốn, nhưng lúc này đạo kiếm khí ngũ sắc vừa tấn công Sở Thiên đã nói rõ chủ nhân của nó là một vị kiếm thánh cấp tám!

“Kiếm Thánh?!” Đạt Mã Nhĩ kinh ngạc nói, sau đó nhanh chóng huy động ma pháp trường hô: “Mưa thiên thạch!” vẫn là trận mưa thiên thạch đã tấn công Ban Dịch Tư lúc này, nhưng lần này uy lực lại mạnh hơn lần trước rất nhiều, trong ngọn lửa màu xanh nhạt, vô số viên thiên thạch bị áp súc lại, rồi tụ thành một hỏa diễm trường mâu thon nhỏ hơn lúc này rất nhiều.

Kiếm và thương va chạm lẫn nhau trong không trung, đạo ngũ sắc tập kích Sở Thiên, trong khoảnh khắc sắp đâm trúng Sở Thiên thì bị thanh sắc hỏa diễm cản lại, rồi thương lửa cùng kiếm khí quấn lấy nhau, cùng sượt qua tai của Sở Thiên bay vút lên trên đầu trường.

Ầm ~~~ một tiếng nổ chói tai vang lên, pháp thuật của Đạt Mã Nhĩ và đầu khí của Kiếm Thánh rốt cuộc cũng tách ra, nổ tung. Chớp mắt đã rơi xuống hết như pháo hoa đêm giao thừa.

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Cảm nhận được vết thương rát bỏng trên mặt, hít nhẹ một luồng không khí, Sở Thiên đang nắm chặt quyển trục phòng ngự cấp chín trong tay, thầm than, thật là nguy hiểm quá! Ngay lúc kiếm khí phóng ra, Sở Thiên đã phát hiện được nguy hiểm sắp đến, ngay lập tức đã gọi quyển trục phòng ngự được viết bằng máu của Xích Diễm để trong tay. Nhưng phát hiện là một chuyện, phản ứng kịp thời lại là một chuyện khác. Tốc độ ra tay của Kiếm Thánh cấp tám khiến Sở Thiên không thể ngờ được. Chưa kịp ném quyển trục thì kiếm khí đã ở ngay trước mặt. Trong tình cảnh này, chỉ có Đạt Mã Nhĩ đạo sư cấp tám mới kịp xoay sở thôi.

Tim của Sở Thiên còn đang đập dồn dập, Đạt Mã Nhĩ đã giận dữ rồi, “Là ai nhúng tay vào trận quyết đấu?!” Theo tiếng quát chói tai ấy, pháp bào của Đạt Mã Nhĩ lại căng phồng lên, mái tóc lại tung bay phần phật. các sóng lửa hồng sẫm quanh người nổ từng tiếng bì bộp, không khí trong đầu trường cũng vì sự giận dữ của Đạt Mã Nhĩ mà loạn lên!

Theo phong tục của Khải Tát, quyết đấu là một nghi thức thần thánh, ngoài trọng tài ra thì ngay cả hoàng đế cũng không có tư cách gián đoạn trận quyết đấu! Nhưng hôm nay trước là An Đức Sâm phá bỏ quy tắc, sau lại có Kiếm Thánh tập kích người quyết đấu, hai việc làm này đối với trọng tài bảo vệ quy tắc là một sự sỉ nhục lớn nhất! Nếu trọng tài không có phản ứng gì, thì có lẽ suốt đời sẽ bị mang cái danh là kẻ vô năng mất thôi! Cho nên lúc này Đạt Mã Nhĩ đã vô cùng tức giận rồi. Tôn nghiêm của đạo sư ma pháp cần phải lấy máu của kẻ thù để gột rửa

“Rốt cuộc là ai!” Đạt Mã Nhĩ lại cất tiếng hỏi, sau đó ngọn lửa quanh thân lại càng nổi lên phừng phừng, sóng lửa hừng hực lan ra bốn phía!

“Ha ha, đại thần ma pháp tôn quý!” theo sau giọng nói, một bóng ảnh gầy gò nhẹ nhàng hư không đạp bước lên vô đài!

Đức Khắc?! Chính là Đức Khắc trong quân doanh của Bội Kỳ, hẳn là người không mang chút đầu khí ư! Nhìn thấy thân pháp của lão quân gia, Sở Thiên nheo mắt cười nhạt, không ngờ lão già này lại có thể gạt tất cả mọi người, thì ra hẳn chính là kiếm thánh cấp tám, chẳng trách quan quân trong Bội Kỳ và cấm vệ

quân không hề phát hiện ra thực lực thật của lão! Vậy thì lần trước hung thủ thích sát mình chẳng lẽ là lão sao.....

Đức Khắc quắp lấy An Đức Sâm, đưa hắn đến nơi an toàn rồi trở lại võ đài, “Đạt Mã Nhĩ đại nhân, xin tha thứ cho sự thất lễ của ta!”

“Ha ha, được lắm!” Đạt Mã Nhĩ tức giận cười lớn, không đếm xỉa đến lời tạ lỗi của Đức Khắc, nói: “Lâu lắm không gặp được cao thủ xứng tầm rồi!” Nói xong, Đạt Mã Nhĩ nâng cao song thủ, rồi nhanh chóng gạt sang hai bên, một ngọn lửa xanh đậm bao trùm cả người Đạt Mã Nhĩ, theo động tác của lão, cuộc chiến giữa đạo sư ma pháp và kiếm thánh, nếu đạo sư muốn giành thắng lợi, vậy thì quan trọng nhất là bảo vệ được phần yếu nhất trên cơ thể!

Nhìn thấy vòng phòng hộ của Đạt Mã Nhĩ, ánh mắt Đức Khắc sáng lên, nhưng lập tức lại trùng xuống, là một kiếm thánh, có thể giao chiến cùng cao thủ cùng cấp là một cách tốt nhất để nâng cao thực lực của bản thân, nhưng hiện giờ Đức Khắc rất khó xử, nếu không phải để cứu thiếu gia, bản thân sẽ không bao giờ bộc lộ thân phận đã giấu ba mươi năm nay, lần này chỉ sợ ảnh hưởng đến kế hoạch của lão gia, nếu lại phân định thắng thua với Đạt Mã Nhĩ, lão gia tuyệt sẽ không bao giờ tha cho mình.

Đức Khắc còn đang do dự không quyết, thì Đạt Mã Nhĩ đã không cho hắn thời gian để nghĩ tiếp, giơ cao pháp trượng lên, đại ma đạo sư hét lên một tiếng, “Lôi hỏa bạo viêm!”

Ngay tức thì, ngọn lửa quanh người Đạt Mã Nhĩ tụ lại phóng thẳng về phía hắn, đồng thời vô số tia sáng tử sắc phóng thẳng ra từ ngọn lửa, điện và lửa đan vào nhau, không khí của võ đài cùng ngọn lửa đều bị hút vào pháp trượng của Đạt Mã Nhĩ, sau đó một tia lửa màu tím xanh xen lẫn tia điện quang liên tiếp phóng vào người Đức Khắc.

Đạo sư ma pháp cấp tám có thể sử dụng điện làm phụ gia để tấn công ư!? Ánh mắt của Đức Khắc lóe lên vẻ hưng phấn, đối thủ mạnh cùng sự nguy hiểm khiến hắn tạm thời quên đi hiện thực, toàn bộ tâm trí dồn vào giao đấu cùng cao thủ.

Một thanh kiếm đen dài không biết từ lúc nào đã xuất hiện trong tay Đức Khắc, đối diện với cột lửa của Đạt Mã Nhĩ, Đức Khắc nhảy lên không trung, đồng thời vung kiếm tạo ra một đường vòng cung kì dị, từ vòng cung bỗng phát ra hàng loạt tia kiếm khí ngũ sắc mềm mại.

Những tia kiếm khí mềm mại như dải lụa quấn lấy cột lửa của Đạt Mã Nhĩ, sau đó nương theo cột lửa phóng thẳng vào Đạt Mã Nhĩ theo hình xoắn ốc.

“Không hổ là Kiếm Thánh!” Thấy Đức Khắc dễ dàng tránh được pháp thuật của mình lại ngay lập tức phản kích, Đạt Mã Nhĩ thốt lên lời khen ngợi đối phương, nhưng tay không ngừng huy động, theo thế tay của Đạt Mã Nhĩ, cột lửa trong không trung lúc sắp chạm đất bỗng nhiên rung chuyển, sau đó từ một cột lửa lớn hóa thành vô số những tia lửa nhỏ, kiếm khí quấn quanh cột lửa nhảy mất bị chấn nát.

Kiếm khí đã tan nhưng tia lửa vẫn không ngừng chuyển hướng nhắm thẳng đến Đức Khắc. Những tia lửa ngập trời thoáng chớp đã vây kín Đức Khắc trong đó.

“Muốn làm ta bị thương thì như vậy chưa đủ đâu!” Đức Khắc đang lơ lửng trong không trung rộng lớn một tiếng, trường kiếm khua lên, một chùm kiếm khí theo đó phát ra, giống như hàng nghìn cây kiếm sắc phóng ra từ người Đức Khắc, chùm kiếm khí hình cầu lớn bay lên trong không trung, chớp lát đã ép các tia lửa xuống đất!

“Hầu tước Phát Lạp Dịch Nặc! Mau rời khỏi võ đài!” Ngay lúc Sở Thiên bị cuộc đấu thu hút, một người dân tôn sùng Sở Thiên nhắc nhở hắn. Các dư chấn do cuộc chiến của hai cao thủ cấp tám vẫn có uy lực rất lớn. ngọn lửa bị Đức Khắc đánh rơi xuống như mưa, Sở Thiên nhìn quanh xem chỗ ngồi của dân chúng, quả nhiên tất cả mọi người đều chạy trốn khỏi đấu trường để tránh bị thương!

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Chạy đến chỗ xa, Sở Thiên tiện tay đón lấy một tia lửa rơi xuống, xem một chút rồi bất đắc dĩ ném xuống, mình đến lúc nào mới có thể được như vậy? Hình như ngoài khả năng kháng hỏa và những pháp cụ mà lão sư cho, mình không còn gì khác!

Trong lúc than thân trách phận, Sở Thiên bỗng nheo mắt cười, một nụ cười tà ác hiện lên, hô: “Đạt Mã Nhĩ, đừng đánh nữa!”

31. Chương 31: Giao Dịch (thượng)

“Rất tốt!” lại một lần nữa tấn công thất bại. Đạt Mã Nhĩ thấy Sở Thiên đã xuống khỏi võ đài nên cũng yên tâm, nghiêm túc nói: “Không cần lãng phí thời gian nữa! Hãy tiếp chiêu cuối cùng của ta đây!” Dứt lời, gương mặt Đạt Mã Nhĩ đột nhiên đỏ ửng, trong chốc lát toàn thân trở nên đỏ rực như lửa, những đường gân tím xanh cũng bắt đầu xuất hiện.

Hai tay nâng cao cây pháp trượng, một trận cuồng phong nổi lên, bầu trời dần dần trở nên tối sầm, trận cuồng phong khiến gương mặt Đạt Mã Nhĩ dường như dữ tợn hơn, “Liệt Diễm Hỏa Sơn!!!”

Cùng với tiếng hô đầy phấn nộ của Đạt Mã Nhĩ là cảnh tượng võ đại bị chấn động dữ dội, tiếp đó là sự xuất hiện của hàng loạt khe nứt. Mặt đất cứ thế dần chia tách, một dòng nham thạch nóng bỏng phun trào, trong chớp mắt đã nhấn chìm toàn bộ võ đài. Dòng nham thạch chói lòa bỗng phát ra một thứ ánh sáng xanh, nơi sàn đấu có bán kính trăm mét ấy đã trở thành một biển lửa.

“Thiên Tinh Kiếm Khí!” Đức Khắc nhận thấy sự thay đổi đó, biết Đạt Mã Nhĩ đã dốc toàn bộ sức lực nên cũng không nương tay nữa.

Bầu trời vốn đã xám xịt giờ bị bao phủ bởi kiếm khí của Đức Khắc đã hoàn toàn trở nên tối đen. Trên bầu trời lóe lên ánh sáng của muôn vàn ngôi sao. Theo sau sự chỉ huy của thanh trường kiếm trong tay Đức Khắc, như một trận mưa sao băng, vô số vì sao lao thẳng xuống phía Đạt Mã Nhĩ.

Cùng lúc với mưa sao băng, dung nham trên võ đài cũng trào lên hướng về phía chùm sao và chạm một cách mạnh mẽ, tạo nên cảnh tượng của một ngọn núi lửa đang dần nhô lên khỏi mặt đất. Lúc này đây, toàn bộ dân chúng trong thành Bàng Bối có cơ hội ngắm nhìn một ngọn lửa rực rỡ cháy dưới bầu trời tối mịt.

Cách đó khá xa, Sở Thiên khẽ lắc đầu, mắng thầm trong bụng, đồ đàn Đạt Mã Nhĩ nhà người! Cả hai người mà đều bị đả thương thì hỏng hết kế hoạch của ta!

Nhưng may sao sự việc không diễn ra như Sở Thiên lo sợ. Vào thời khắc các vì sao và dòng nham thạch tiếp xúc bỗng vang lên tiếng hô: “Nhẹ tay một chút cho ta nhờ!”

Theo sau tiếng nói đồng thanh ấy, một dải sáng màu đỏ xuất hiện giữa những ngôi sao và dòng dung nham. Chớp mắt, dưới sự xoa dịu của dải sáng ấy tất cả trở nên yên tĩnh. Bầu trời lấy lại sự trong xanh vốn có, dung nham trên võ đài cũng trở lại với lòng đất.

“Cái này...” Đức Khắc ngậy người, tuyệt chiêu của hai vị cao thủ cấp tám dễ dàng tan biến vậy sao? Chẳng lẽ tuyệt thế cao thủ của đại lục hay Ma thú cấp chín đến rồi?

Không như Đức Khắc, Đạt Mã Nhĩ đã hiểu chuyện gì đang xảy ra. Chỉnh lại trang phục, Đạt Mã Nhĩ hướng mặt lên trời cười: “Sức mạnh của Xích Diễm đại nhân có lẽ đã đạt đến cấp cao nhất của tầng thứ chín rồi nhỉ?”

Theo sau lời chào hỏi của Đạt Mã Nhĩ, một dáng người đầy vẻ mê hoặc xuất hiện phía trên võ đài.

Xích Diễm??? Sở Thiên ngẩn ngơ hướng ánh nhìn về phía mỹ nhân tóc đỏ đang chậm rãi đáp xuống đất. Không tin nổi vào mắt mình nữa, Sở Thiên há hốc mồm nhưng lại không thốt nên lời.

Sau khi tiếp đất, Xích Diễm liếc Đạt Mã Nhĩ một cái rồi tiến đến trước mặt Sở Thiên, lạnh lùng nói: “Hầu tước, nghe nói ngài sống rất tốt!” Nói rồi hất khê mái tóc dài một cách quyến rũ. Khi mái tóc bay lên, trên chiếc cổ trắng hồng của Xích Diễm nổi bật lên một vết sẹo khó ưa.

Sở Thiên cười bối rối, không kịp suy nghĩ gì nói luôn: “Hi hi, không ngờ Xích Diễm lại xinh đẹp đến vậy!”

Không có gì phải nghi ngờ, dung mạo của Xích Diễm không hề thua kém Sát Lâm Na. Nhưng khác với Sát Lâm Na ở chỗ, Xích Diễm không mang vẻ đẹp của sự nhu mì dịu dàng. Nàng đẹp quyến rũ nhưng lạnh lùng và cao ngạo. Sự kết hợp giữa niềm kiêu ngạo của Long tộc và niềm tự hào của một mỹ nhân là một chuyện không hề khiến người ta cảm thấy dễ chịu chút nào, đặc biệt đó lại là người đẹp sở hữu sức mạnh pháp thần cấp chín đang đứng trước mặt đây.

Cứ cho là khi ấy Sở Thiên vì trị bệnh cứu người, nhưng để lại vết sẹo xấu xí trên người Xích Diễm là một sự thực không thể chối cãi. Sau việc đây Xích Diễm không trừ khử Sở đại thiếu gia là đã rất giữ thể diện

cho hấn lắm rồi. Do vậy mà mỗi khi gặp là Sở Thiên lại lấy lòng Xích Diễm nhằm làm dịu mối quan hệ với người đẹp.

“Hứ!” Rõ ràng lời nói của Sở Thiên đã có tác dụng, Xích Diễm sau khi hắng giọng một tiếng là không thèm để ý gì đến Sở Thiên nữa mà quay về hướng những người đang tiến vào trong bãi đấu.

Lúc này Sở Thiên mới phát hiện dưới sự bảo vệ của đám hộ vệ, Lô Dịch Tam Thế, Hữu tướng An Đạo Nhĩ, Tả tướng Cách Lô Minh, còn cả đại ca Tập Nạp Tư cũng đến rồi.

“Đạt Mã Nhĩ, ngươi cũng không tồi đấy nhỉ? Phá hủy được cả cái sân đấu này cơ đấy!” Lô Dịch Tam Thế nhìn cảnh tượng hoang tàn, nói với ngữ khí có chút không hài lòng.

“À cái này...cái này...” Vừa gặp Lô Dịch Tam Thế, bao nhiêu uy phong ban nãy bay biến hết cả, giống như chuột gặp phải mèo, Đạt Mã Nhĩ chỉ còn biết cúi gầm mặt xuống, run rẩy nói: “Bệ hạ... bệ hạ...thần sai rồi!” Vừa dứt lời chợt nhớ đến đạo làm quan mà Sở Thiên dạy, lập tức bổ sung thêm “Lần sau thần nhất định chỉ dùng pháp thuật để chia sẻ nỗi lo với điện hạ, chỉ dùng với kẻ thù của bệ hạ!”

“Ừm! Có tiến bộ đấy! Lần này bỏ qua!” Lô Dịch Tam Thế khẽ gật đầu rồi bỏ qua cho Đạt Mã Nhĩ.

Phù~~~~ Ôi hầu tước Phất Lạp Dịch Nặc, Đạt Mã Nhĩ mừng thầm trong bụng, quả là người tốt, không những cho mình mượn tiền lại còn chỉ mình cách lấy lòng bệ hạ. Hầu tước vĩ đại, ta tôn thờ ngài!!!

“Đức Khắc, lui xuống đi!” An Đạo Nhĩ đột nhiên nói xen vào. “Bệ hạ, quản gia của thần không biết chuyện, đã gây phiền phức cho dân chúng Đế Đô. Thần xin được thay mặt hấn nhận tội với bệ hạ!” Nói xong An Đạo Nhĩ quỳ xuống trước mặt Lô Dịch Tam Thế.

“Khụ khụ, đứng lên đi!” Đỡ An Đạo Nhĩ đứng dậy, Lô Dịch Tam Thế mỉm cười hỏi: “Quản gia của nhà ngươi có tài như vậy sao không cống hiến cho đất nước chứ?”

“Bệ hạ, Đức Khắc hấn không phải người Khải Tắt chúng ta nên thần không dám tiến cử với người.” An Đạo Nhĩ đáp.

“Ai dà, đáng tiếc thật!” Lô Dịch Tam Thế thở dài, nghĩ thầm: mấy cái quy tắc cổ hủ ấy nên bỏ đi được rồi. Quý tộc thu nạp cao thủ từ nước khác là việc rất phổ biến ở đế quốc Khải Tắt. Nhưng Khải Tắt lại là một nước theo chủ nghĩa dân tộc rất sâu sắc, đồng thời có tinh thần cao trong việc bài trừ những cái du nhập từ bên ngoài. Theo quân quy của Khải Tắt: Không phải người Khải Tắt không được tòng quân! Vì vậy mà rất nhiều cao thủ dưới trướng quý tộc cũng như trong dân chúng không thể tòng quân.

“Điện hạ, thật ra sự việc hôm nay đều do thần...” Sở Thiên vừa thấy An Đạo Nhĩ và Lô Dịch Tam Thế bắt đầu nói chuyện liền vội vàng chen vào. Bên kẻ xấu thường dâng cáo trạng trước, huống hồ là Sở Thiên đây còn có lý lẽ!

“Việc ngày hôm nay ta biết hết rồi.” Lô Dịch tam Thế ngắt lời Sở Thiên, “Dù người không sai nhưng trận quyết đấu giữa người và An Đức Sâm đã dẫn đến xích mích của các cao thủ cấp tám. Điều này đã ảnh hưởng rất không tốt cho dân chúng! Vì thế...”

Nói đến đây, Lô Dịch Tam Thế nhìn Sở Thiên đầy hàm ý, “Trường đấu này sẽ do người bỏ tiền tu sửa lại! Khoảng một vạn kim tệ là đủ!”

Gian thương! Đồ gian thương! Sở Thiên thầm chửi rửa Lô Dịch Tam Thế. Lão tử mỗi năm giúp người kiếm một hai trăm vạn kim tệ. Sửa lại cái trường đấu bé tí tẹo này mà người còn lấy tiền của ta!? Sao lại có loại người vô sỉ thế này chứ?!!

Nhưng đã đứng dưới mái hiên thì ai cũng phải cúi đầu. Nhìn Lô Dịch Tam Thế một hồi, Sở Thiên đành phải ai oán mà chấp nhận.

“Bệ hạ, như thế không công bằng!” Tập Nạp Tư đứng bật dậy, nói hộ Sở Thiên: “Việc này là do An Đức Sâm khiêu khích, sao lại chỉ phạt một mình Phất Lạp Dịch Nặc?”

“Hừm, Phất Lạp Dịch Nặc chỉ là mắc chút sai lầm, bồi thường một ít tiền là được.” Lô Dịch Tam Thế đầu tiên ra hiệu cho Tập Nạp Tư không cần hoảng lên, rồi lấy vẻ nghiêm túc nhìn An Đạo Nhĩ: “An Đức Sâm đã dám phá vỡ quy tắc quyết đấu linh thiêng! An Đạo Nhĩ, người nói xem nên xử lý thế nào?”

“An Đức Sâm tuy là con trai thần, nhưng nó đã phạm lỗi, thần quyết không bao che. Xin điện hạ cứ thẳng tay trừng trị!” An Đạo Nhĩ bình tĩnh đẩy câu hỏi lại cho Lô Dịch Tam Thế.

“Nếu người đã nói thế, vậy hãy để Phất Lạp Dịch Nặc quyết định đi!” Lô Dịch Tam Thế sau khi moi tiền của Sở Thiên cuối cùng nhớ ra điểm tốt của hắn, liền tặng hắn quyền định đoạt.

Sở Thiên nhắm mắt lại, kế hoạch bị Đạt Mã Nhĩ làm rối loạn cuối cùng cũng trở lại quỹ đạo của nó...

32. Chương 32: Giao Dịch (hạ)

“Đúng thế, là ngoài ý muốn! An Đức Sâm không hề có ý muốn giết Hầu tước đại nhân!” Tuy không biết Sở Thiên muốn gì nhưng An Đạo Nhĩ vẫn cẩn thận đáp lại. “Nó chỉ là nhất thời bị kích động mà thôi.”

Dứt lời, An Đạo Nhĩ lại cười ha ha, nắm lấy tay Sở Thiên nói: “Ha ha...Tên tiểu tử An Đức Sâm này không hiểu chuyện, người lớn chúng ta không nên so đo làm gì”. Nghĩ một chút rồi thăm dò Sở Thiên: “Việc tu sửa trường đấu này cứ để ta lo, ngài thấy sao?”

“Không được, tuyệt đối không được!” Sở Thiên nghiêm mặt lại, “Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Tội mà ta phạm phải tuyệt đối không thể đùn đẩy cho người khác! Nữ thần từng nói, con người nên dùng cảm thừa nhận sai lầm, như vậy mới có thể giữ được sự thuần khiết cho tâm hồn.

Lại là một câu nói đầy tính hư ảo của Nữ thần. Giờ đã thành thói quen, trước khi đi lừa người khác nhất định Sở Thiên sẽ tự biên ra một câu của nữ thần Sinh Mệnh. Ai không hiểu rõ Sở Thiên sẽ giống như Đạt Mã Nhĩ và Tạp Nạp Tư lúc này đây, hoàn toàn bị Sở Thiên thu phục. Nhưng Lô Dịch Tam Thế lại đang phải rất kiềm chế để không bật cười, cố gắng để giữ được phong thái của bậc đế vương. Tên em rể này có vẻ rất giống mình, là một tay trùm buôn độc chất. Tâm hồn thuần khiết? Một tên buôn độc chất mà còn muốn giữ cho tâm hồn trong sáng? Cái tin này có thể lên trang nhất nhật báo của Đế Đô rồi ấy chứ!

“Không biết Hầu tước Phất Lạp Dịch Nặc định xử lý ra sao?” Cách Lôi Minh thấy Sở Thiên không có ý hòa giải liền giải vây cho An Đạo Nhĩ, “Ta tin với phẩm đức của ngài Hầu tước, tất sẽ không làm khó một tên hậu bối như An Đức Sâm kia phải không?”

Đúng thế, tất nhiên sẽ không làm khó tên hậu bối này, Sở Thiên nghĩ thầm. Nhìn An Đức Sâm - người còn lớn hơn mình vài tuổi đang được đưa tới, rồi cười: “Hắc hắc, đương nhiên ta sẽ không gây khó dễ cho một hài tử rồi!” Rồi bắt tay An Đạo Nhĩ nói: “Đại nhân An Đạo Nhĩ, lần này do ta mà quý tử của ngài đã phải chịu không ít thương tổn. Thế này đi, ta bồi thường một vạn kim tệ, đồng thời sẽ lệnh cho Tế Tự giới nhất chữa trị cho công tử, ngài thấy sao?”

Có âm mưu! Nhất định là có âm mưu! Ngoài Đạt Mã Nhĩ và Tạp Nạp Tư ra, những người còn lại đều là bạn hữu mấy chục năm trên quan trường đều đang thét lên trong lòng, Cách Lôi Minh thậm chí trong bụng: Tiểu hồ ly nhà ngươi thật vô sỉ! Đưa cho tên An Đức Sâm có tội ấy một vạn kim tệ, người ta còn biết lấy gì mà bồi thường cho vị Hầu tước vô tội nhà ngươi?

An Đạo Nhĩ cũng nghĩ tới điều này nhưng lại không dám không nhận. Nhìn đứa con trai thương tích đầy mình, chỉ sợ phải là Tế Tự cấp cao mới chữa trị được cho nó. Nhưng ở đế quốc này, có vị Tế Tự nào dám không nghe lời vị pháp sư đứng đầu triều đình Sở Thiên kia chứ? Bản thân mà từ chối e rằng An Đức Sâm sẽ hết đường chạy chữa mất!

Đành vậy, không ngờ lần này lại rơi vào tay tên tiểu hồ ly Phất Lạp Dịch Nặc này, An Đạo Nhĩ đành cam chịu nói: “Ý tốt của Hầu tước đại nhân ta xin nhận, nhưng tổn thất của ngài lớn hơn rất nhiều, ở Đế Đô, ta có vài trang viên nho nhỏ, ta sẽ tặng ngài coi như bồi thường, ngài thấy thế nào?”

Lúc này hình như đòi ít quá thì phải! Lô Dịch Tam Thế thầm nghĩ, lòng vô cùng hối hận. Theo như tin tức thám thính được thì trang viên của An Đạo Nhĩ kia không hề “nho nhỏ” chút nào, mà toàn bộ đều là khu trang viên hào hoa của quý tộc. Tính tổng cộng thì ít ra cũng đáng giá ba mươi vạn kim tệ. Một vạn đổi lấy ba mươi vạn, thiên tài! Đột nhiên Lô Dịch Tam Thế cảm thấy nên kiến nghị gia tộc Phan Mạt Tư mở rộng quan hệ với Sở Thiên!

Hít sâu một hơi, Sở Thiên cố gắng kiềm chế, “Hữu tướng đại nhân hiểu lầm ta rồi! Cái trường đấu này, vẫn nên do hai bên quyết đấu giải quyết thì hơn! Ta quả thật không cần trang viên của ngài!”

Không cần? Do hai bên quyết đấu giải quyết? An Đạo Nhĩ ngăn người, “Hầu tước đại nhân, ý của ngài là...”

“Theo quy tắc quyết đấu thì có lẽ An Đức Sâm đã thua phải không?” Sở Thiên cười rồi bỗng quay về phía Tật Nạp Tư hỏi.

“Đúng thế, tuy là trận đấu chưa kết thúc nhưng An Đức Sâm đã phạm quy nên tính ngài thắng!” Tật Nạp Tư phối hợp vô cùng ăn ý với Sở Thiên, nói với giọng đều đều mà vang vọng: “Theo như phong tục của Khải Tắt, ngài có thể tùy ý xử lý An Đức Sâm!”

Nếu nói đến việc nắm rõ quy tắc quyết đấu thì trong số những người ở đây, chỉ có Tật Nạp Tư, người đã từng thật sự ra chiến trường là có uy tín nhất. Dù sao thì hắn ta cũng đã từng là một vị đại tướng thống lĩnh binh lính duy nhất ở đây, mà việc quyết đấu ban đầu cũng từ các võ tướng mà ra. Thế nên khi Tật Nạp Tư lên tiếng xác nhận thì vận mệnh của An Đức Sâm đã giao vào tay Sở Thiên rồi.

Nghe lời giải thích của Tật Nạp Tư về quy tắc quyết đấu, Cách Lôi Minh khẽ cau mày, “Hầu tước Phát Lạp Dịch Nặc, rốt cuộc ngài sẽ xử trí An Đức Sâm như thế nào?” Lúc này đây Hữu tướng đã không còn đoán biết được suy nghĩ của Sở Thiên nữa rồi, không cần trang viên rộng lớn mà chỉ cần cái quyền xử lý An Đức Sâm. Thế thì được lợi gì chứ? Chẳng lẽ hắn dám làm tổn thương đến An Đức Sâm ngay trước mặt bệ hạ? Dù gì thì An Đức Sâm cũng là con trai của Hữu tướng, vì sự ổn định của giang sơn tuyệt đối không được đụng đến hắn.

Sở Thiên mỉm cười với Cách Lôi Minh rồi tiếp tục hỏi Tật Nạp Tư: “Thế có phải ta có quyền tịch thu binh khí của An Đức Sâm làm chiến lợi phẩm không?”

“Đúng vậy!” Tật Nạp Tư nhìn Sở Thiên khó hiểu, không hiểu tại sao hắn lại chỉ cần thanh trường kiếm đó của An Đức Sâm. “Theo quy tắc thì ngài có thể có tất cả mọi thứ của An Đức Sâm, kể cả tính mạng của hắn!”

Vừa nghe thấy hai chữ “tính mạng” An Đạo Nhĩ liền cảm thấy bất an, vẻ trầm tĩnh đã không còn nữa, sốt ruột nói: “Khụ khụ, tuy nó phải chịu tội nhưng đại nhân không muốn lấy mạng nó thật đấy chứ?”

Lão đầu tử nhà ngươi cũng biết lo lắng ư? Sở Thiên tức tối nghĩ. Nếu để ông đây tra ra đúng là ngươi muốn ám sát ta, ta lấy cả mạng nhà ngươi luôn! Tuy lòng đầy thù hận như vậy, nhưng gương mặt Sở Thiên vẫn tươi cười rạng rỡ như không. “Đương nhiên là không rồi, ta chỉ muốn thứ vũ khí từng đã thương ta làm chiến lợi phẩm thôi!”

Vũ khí? “Ha ha...!” An Đạo Nhĩ an tâm cười lớn, nhất thời không phát hiện ra ý tứ thật trong câu nói của Sở Thiên, cũng thuận theo nói: “Không có vấn đề gì, bây giờ tất cả vũ khí của nó đã là của ngài!”

“Ha ha, vậy thế nhé!” Sở Thiên nhìn Lô Dịch Tam Thế, “Xin bệ hạ làm chứng!”

Lô Dịch Tam Thế gật đầu đồng ý. Sở Thiên cũng mở con mắt khép hờ này giờ ra, thản nhiên nói: “Vậy xin Hữu tướng đại nhân hãy đưa chiến lợi phẩm cho ta!”

Dứt lời, nhìn An Đạo Nhĩ cầm lên thanh trường kiếm, Sở Thiên khẽ lắc lắc ngón tay trở, mỉm cười nói: “Ta không nói đến thứ binh khí ấy, thanh kiếm đó vẫn chưa làm thương được ta đâu. Ta muốn thứ đã từng đã thương ta cơ!”

“Từng đã thương ngài ư?” An Đạo Nhĩ ngạc nhiên, ông ta không rõ lắm về hoàn cảnh ban này nên không biết Sở Thiên rốt cuộc muốn ám chỉ thứ gì.

“Phát Lạp Dịch Nặc, người muốn nói đến Ban Dịch Tư sao?” Đạt Mã Nhĩ hiếm khi thông minh đột xuất như vậy. Nghe thấy thế, cơ mặt của An Đạo Nhĩ bắt đầu co giật. Trang viên trị giá ba mươi vạn đồng vàng còn có thể kiếm lại được chứ Ban Dịch Tư ma thú cấp bảy là vô giá. Mặc dù ở Khải Tắt này ma thú cấp bảy không là gì cả nhưng ở một số quốc gia khác nó chính là Thần thú hộ quốc!

Hơn nữa tâm huyết mà An Đạo Nhĩ bỏ ra để trang bị cho con trai ma thú cấp bảy này thì khó có thể tưởng tượng được! Nếu không làm sao Ban Dịch Tư lại đồng ý đi theo một tên kỵ sĩ đồng cấp bốn như An Đức

Sâm cơ chứ? Tuy vậy, vì con trai, An Đạo Nhĩ có thể mở miệng từ chối sao?

“Ha ha...!” An Đạo Nhĩ cười một cách khó khăn, miễn cưỡng nói: “Thôi được, ta giao nó cho ngài!”

33. Chương 33: Câu Chuyện Của Đạt Mã Nhĩ

Sở Thiên nhận lấy, mỉm cười rồi cất vào bên trong không gian giới chỉ. Thoải mái trầm nghĩ: Cuối cùng cũng có được ma thú của chính mình! Dựa vào Ban Dịch Tư và thứ bên trong chiếc nhẫn này, chỉ ít mình cũng có chỗ đứng trên vùng đất đầy rẫy cao thủ này rồi.

“Đừng trách ta không nhắc nhở người, đó chỉ là bản khế ước bình đẳng.” Xích Diễm đứng sau Ca Nạp Tư bỗng lên tiếng, “Nếu không có đủ thực lực, cả đời cũng đừng hòng sai khiến được con nhện bé nhỏ đó!” Máu rồng có thể che giấu ma pháp ba động? Lý do này có thể người khác tin nhưng Xích Diễm là người quá hiểu Sở Thiên, nên nể tình hần đã từng cứu mình mà nhắc nhở.

“Nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng, cứ cho là ta không đủ sức mạnh thì nữ thần cũng sẽ cảm hóa nó! Huống gì ta là một đạo ma đại Tể Tự cấp tám!” Nhìn Sở Thiên lúc này có vẻ vô cùng thánh thiện nhưng thực ra tâm can hần lại cực kỳ đen tối. Vấn đề ấy Sở Thiên cũng đã suy nghĩ đến, Ban Dịch Tư có thể bởi sự uy hiếp nào đó của Đạt Mã Nhĩ mà bỏ An Đức Sâm, có thể thấy nó rất thông minh. Còn về việc lừa một sinh vật thông minh thì Sở Thiên hần rất có kinh nghiệm...

“Được rồi, Phát Lạp Dịch Nặc, việc này kết thúc ở đây!” Lô Dịch Tam Thế đưa ra kết luận cuối cùng cho trận quyết đấu này.

Sở Thiên đã đạt được mục đích nhưng lại có một nghi vấn khác. Tuy trận chiến này bị làm rối loạn nhưng cũng chưa đủ để kinh động đến Lô Dịch Tam Thế, “Bệ hạ, có phải ngài đến đây còn có mục đích khác nữa?” Chỉ là việc phá tan tành một cái võ đài cũng đáng để Lô Dịch Tam Thế đem theo cả đoàn trọng thần đến xem sao?

“Đúng là ta có việc khác.” Lô Dịch Tam Thế nhìn Sở Thiên một cách hài lòng, rồi thất vọng tràn trề nhìn tên Đạt Mã Nhĩ chẳng hiểu chuyện chút nào kia. Xem ra vị trí Đại thần ma pháp nên cho người khác thay rồi. Nghĩ thì nghĩ nhưng vẫn tiếp tục nói: “Có điều người đã bị thương trong trận đấu thì cứ chữa trị trước đã! Đến tối người hãy vào cung nhận lệnh!”

Mệnh lệnh ư? Sở Thiên nhắm mắt lại, lệnh gì mà đáng để Lô Dịch Tam Thế phải đích thân đến nhỉ? E là việc này không hề giản đơn! Tuy trong lòng đầy nghi hoặc nhưng tâm trạng lần đầu tiên có được Ma thú khiến Sở Thiên tạm thời không quan tâm đến các thứ khác nữa. “Bệ hạ, vậy thần xin cáo lui!”

Lô Dịch Tam Thế khẽ gật đầu nói “Nhớ đấy, tối nay nhất định phải vào cung nhận lệnh!” rồi cùng đoàn đại thần rời khỏi đó.

Lô Dịch Tam Thế vừa đi khỏi, Đạt Mã Nhĩ vội vàng đi theo muốn tiếp tục thể hiện một chút với điện hạ, nhưng không ngờ bị Sở Thiên ở đằng sau kéo lại.

Sau khi mọi người đi hết, Đạt Mã Nhĩ thấy khó hiểu liền hỏi Sở Thiên: “Phát Lạp Dịch Nặc, người giữ ta lại làm gì?”

Nghe Đạt Mã Nhĩ thốt ra cái câu hỏi quá ngu xuẩn, Sở Thiên chỉ còn biết lắc đầu nói: “Ngài quên rồi sao? Ta còn phải cho ngài mượn tiền nữa. Năm vạn kim tệ.” Có điều vẫn còn một lý do mà Sở Thiên không nói ra, không có tên ma pháp đại thần Đạt Mã Nhĩ này, Sở Thiên làm sao dám gọi con Ban Dịch Tư lúc này đã quần mình tơi tả ra đây!

“Đúng! Đúng! Mượn tiền!” Đạt Mã Nhĩ cười ngây ngô, mừng rỡ nói: “Hắc hắc...Vô cùng cảm tạ! Ta mượn tiền người mà lại để người phải nhắc nhở ta...” Nói đến đây, Đạt Mã Nhĩ bối rối xoa hai tay với nhau, cũng không biết nói thế nào cho phải.

“Không sao, chúng ta là huynh mà, sao phải khách khí làm gì!” Vô hình chung Sở Thiên đã nâng mối quan hệ giữa mình và đại thần ma pháp lên mức huynh đệ. “À phải rồi, huynh cần nhiều tiền vậy làm gì? Hơn nửa tiền của huynh đi đâu hết rồi?”

“Lão đệ đã hỏi ta cũng xin nói thật.” Đạt Mã Nhĩ đáng thương cuối cùng cũng dần dần bị Sở Thiên dẫn dụ mà trở thành lão đại ca của hắn.

Câu chuyện của Đạt Mã Nhĩ phải nói là rất bình thường, đích thị là phiên bản tưởng tượng của công trình hy vọng: Trong một thôn trang nhỏ bé ở một vùng đất xa xôi có một đứa trẻ từ nhỏ đã mồ côi cả cha lẫn mẹ, nó được những người dân chất phác trong thôn nuôi nấng dạy dỗ. Rồi đến một ngày, trong một lần tình cờ, đứa bé này được mọi người phát hiện là có khả năng thiên phú về pháp thuật. Thế là mọi người trong thôn dù nghèo khổ nhưng vẫn gom góp chút tiền bạc để cho đứa bé có thể vào học ở học viện pháp thuật.

Trải qua nhiều năm phấn đấu gian khổ, đứa bé ấy đã trở thành Đại thần ma pháp của quốc gia. Nó cũng đã báo đáp lại ơn nghĩa của tất cả bà con làng xóm trong thôn. Nó đem toàn bộ số bổng lộc bản thân có, quyên góp hết cho ngôi làng quanh năm chịu thiên tai ấy.

Nhưng bất hạnh ở chỗ, gần đây ngôi làng lại gặp phải một thảm họa thảm khốc. Đó là tình cảnh bệnh truyền nhiễm khắp nơi, thêm vào đó là hạn hán quanh năm. Tất cả những điều đó chỉ trong mấy ngày đã tiêu tốn sạch sành sanh vốn tích lũy của Đạt Mã Nhĩ. Thế nên giờ hắn rất cần tiền!

Nghe xong câu chuyện của Đạt Mã Nhĩ, Sở Thiên đột nhiên khó thở, cảm thấy hổ thẹn trước vị đại thần ma pháp này. Tuy Đạt Mã Nhĩ chưa đủ tiêu chuẩn để là một vị đại thần hợp chuẩn nhưng hắn tuyệt đối là một người có tấm lòng lương thiện!

Vỗ vai Đạt Mã Nhĩ một cách đầy thương cảm, Sở Thiên tính toán số tiền có trong chiếc thủy tinh tạp rồi đưa cho Đạt Mã Nhĩ nói: “Lão huynh, trong này có mười vạn kim tệ, đệ xin biểu huynh!”

“Cái này...” Đạt Mã Nhĩ ngẩn người ra nhìn chiếc thủy tinh tạp trong tay Sở Thiên. Một lúc lâu sau mới tỉnh lại, vội vàng từ chối “Thế sao được, thế này quá nhiều, năm vạn kim tệ là đủ rồi. Đệ còn phải sửa chữa trường đấu nữa mà...”

Sở Thiên nhanh chóng nhét thủy tinh tạp vào tay Đạt Mã Nhĩ, ngăn không cho vị đại thần này nói tiếp, “Đệ vẫn còn tiền, đủ để sửa lại nơi này, chỗ này huynh cứ cầm đi! Hơn nữa, huynh không cần trả đệ đâu!”

Đôi mắt Đạt Mã Nhĩ đã đỏ hoe, hai tay run run nhận lấy thủy tinh tạp, nói trong nghẹn ngào: “Ta xin thay mặt dân chúng trong thôn đa tạ đệ...”

Sở Thiên im lặng hồi lâu, không ngờ rằng bản thân mình là một người trước nay việc không có lợi thì không làm, lại có ngày làm được việc tốt như vậy.

“Thôi nào, tới nhà đệ trước đã!” Sở Thiên kéo Đạt Mã Nhĩ này giờ vẫn còn cảm động đi và nói ra ý đồ thực sự của mình: “Nếu muốn cảm ơn đệ thì hãy giúp đệ thu phục Ban Dịch Tư đi!”

Ca ngợi Nữ thần Sinh Mệnh! Hình như nữ thần đã chiếu cố đến tên Sở Thiên xảo quyết này. Tuy có chút không nỡ khi cho đi mười vạn kim tệ nhưng Sở Thiên đã nhanh chóng phát hiện ra rằng, sự đầu tư nho nhỏ này đã đem lại cho hắn một bất ngờ vô cùng lớn.

Bên trong hậu viện phủ Hầu tước Phát Lạp Dịch Nặc.

Sở Thiên đang ôm Tiểu Bạch cùng thảo luận vấn đề về Ban Dịch Tư với Đạt Mã Nhĩ và Ba Bác Tát.

“Lão đệ à, sao đệ còn muốn ta giúp thu phục Ban Dịch Tư? Dựa vào thực lực của đệ mà không đối phó nổi với một con Ma thú cấp bảy sao?” Đạt Mã Nhĩ giờ đã coi Sở Thiên là huynh đệ thân thiết, nói năng cũng tự nhiên thoải mái hơn nhiều.

“Đúng thế, thưa ngài, con Ban Dịch Tư này vốn không cần Đạt Mã Nhĩ đại nhân phải ra tay.” Ba Bác Tát phụ họa thêm.

Sở Thiên ngao ngán nhìn hai vị bằng hữu, nghĩ bụng: Chuyên gia cấp tám ta đây là giả đấy! Đang định giải thích thì không ngờ Tiểu Bạch đang ôm trong lòng bỗng có phản ứng.

“Ô ồ~” Tiểu Bạch sữa mấy tiếng, thu hút sự chú ý của hai người kia, rồi dùng những chiếc móng bé nhỏ chỉ vào vết thương trên người Sở Thiên, tiếp đó là ghéech mồm về phía hoàng cung.

Đạt Mã Nhĩ vẫn không hiểu còn Ba Bác Tát do đã tiếp xúc lâu với Tiểu Bạch nên đã hiểu được ý nó, “Thì ra đại nhân ban này đã bị thương, hơn nữa bộ hạ cũng có nhiệm vụ quan trọng muốn giao cho ngài. Vậy nên ngài không thể lãng phí pháp lực vào Ban Dịch Tư!”

Sở Thiên mỉm cười hưởng ứng với cách nghĩ tự cho mình hiểu chuyện của Ba Bác Tát, rồi lên vồ vồ vào Tiểu Bạch ra hiệu rằng: hai hũ rượu Phục Tư Đặc đã là của người!

“Thì ra là vậy” Đạt Mã Nhĩ liền đại ngộ, rồi nói: “Vậy đệ gọi Ban Dịch Tư ra đi, để ta đối phó với nó!”

34. Chương 34: Con Ma Thú Đầu Tiên

Ngoài việc nó cao tới năm mét ra, phần thân dưới của Ban Dịch Tư không khác gì so với những con nhện thông thường khác. Toàn thân đen xì, cái bụng to tướng, tám cái chân dài đầy lông lá, trên cái lưng to lớn kia là sáu đường hoa văn pháp thuật kỳ dị có màu của máu.

Nhưng từ phần bụng trở lên thì Ban Dịch Tư lại là một tuyệt sắc giai nhân. Một khuôn ngực đầy đặn được bao bọc bởi lớp mô đen tuyền. Phía trên lại là chiếc cổ trắng ngần và đôi cánh tay hồng hào và một gương mặt vô cùng thanh tú. Điều đáng tiếc duy nhất là những vết thương do Đạt Mã Nhĩ gây ra đang hiển hiện trên cơ thể.

Bị triệu hồi ra, Ban Dịch Tư quan sát những người xung quanh, gương mặt hiện lên đầy vẻ nghi hoặc, giọng nói đồng dục: “Đây là đâu? Ai đã gọi ta ra? An Đức Sâm đâu?”

Sở Thiên không trả lời Ban Dịch Tư mà chỉ vẩy vẩy tờ khế ước trong tay, đắc ý nói: “Bắt đầu từ hôm nay, người đã là của ta rồi!” Cái vẻ mặt ấy không khác gì của một tên dâm tặc vừa lừa được con gái nhà lành. Nói xong Sở Thiên ngẩng nhìn dung nhan tuyệt đẹp của Ban Dịch Tư, tự nhiên cảm thấy lời nói của mình hình như có vấn đề, vội sửa lại: “À...ta muốn nói người là Ma thú của ta!”

“Ta là Ma thú của người?” Ban Dịch Tư mở to mắt ngạc nhiên, nộ khí nổi lên: “Chuyện này là thế nào?” Đối với một sinh vật thông minh thì việc trở thành lễ vật tặng qua tặng lại là chuyện khó có thể chấp nhận được, vì thế mà Ban Dịch Tư vô cùng tức giận, trừng mắt nhìn Sở Thiên như muốn ăn tươi nuốt sống.

Ta biết người sẽ thế này mà, Sở Thiên cười thầm, không thèm nhìn Ban Dịch Tư mà quay ra Đạt Mã Nhĩ ở bên cạnh.

“Căn cứ theo quy tắc quyết đấu thì bây giờ người đã là chiến lợi phẩm của Phát Lạp Dịch Nặc!” Đạt Mã Nhĩ giải thích hộ Sở Thiên, “Khế ước của người đã ở trong tay Phát Lạp Dịch Nặc, nên người phải nghe theo lệnh của hắn!” Dứt lời, hắn từ từ cầm lấy cây pháp trượng, giọng uy hiếp: “Lẽ nào người muốn vi phạm khế ước?”

Những lời nói lạnh lùng và sức mạnh khiến người khác cả đời không quên được của Đạt Mã Nhĩ đã trấn áp được Ban Dịch Tư. Không còn cách nào Ban Dịch Tư đành miễn cưỡng chấp nhận số mệnh “Dù sao cũng chỉ là ma sủng mà thôi, chủ nhân nào thì cũng thế cả!”

“Ồ ô!” Tiểu Bạch đang nằm trong lòng Sở Thiên tỏ vẻ phản đối lời nói của Ban Dịch Tư. Ba Bác Tát ở bên cạnh giải thích: “Làm sao lại như nhau được? An Đức Sâm chỉ là một tên phá gia chi tử dựa dẫm vào cha nó, còn chủ nhân mới của người đây, chính là học sinh của Tế Tự thần thánh, là niềm tự hào của các Tế Tự trên đại lục, Tế Tự hàng đầu của Khái Tát, phó viện trưởng Học viện ma pháp hoàng gia, đại ma đạo sư cấp tám, Hầu tước Phát Lạp Dịch Nặc!”

Ba Bác Tát tự hào mừng tượng chân dung vị chủ nhân của mình, giờ đây Ba Bác Tát đã hoàn toàn thần phục Sở Thiên. Nghĩ đến trước kia mình là Vong Linh pháp sư bị mọi người kỳ thị, rồi nghĩ đến bây giờ chỉ dựa vào cái danh “quản gia của Hầu tước Phát Lạp Dịch Nặc” thôi, ở cái đất nước Khái Tát này có ai là không dám kính nể mình! Việc mà Ba Bác Tát thích nhất từ trước tới nay chính là được khoác lên mình những bộ quần áo đắt tiền, khí khái ngất trời mà đuổi hết lũ quan lại xu nịnh. Nhìn bọn quan viên ngày thường ở tít trên cao xun xoe nịnh bợ đi theo sau, khúm núm cầu xin mình nhận hàng đồng lễ vật quý giá, chẹp chẹp, Ba Bác Tát đã thật sự yêu cái nghề quản gia này rồi!

“Vậy sao?” Ban Dịch Tư rõ ràng đã bị hàng đồng những thứ chức danh loằng ngoằng ấy của Sở Thiên hấp dẫn. Đôi mắt yêu kiều sáng rực lên, nhìn Sở Thiên một cách đầy mong đợi, “Thế chắc người có nhiều tiền lắm nhỉ?”

“Đương nhiên rồi!” Đạt Mã Nhĩ thu cây pháp trượng lại, lấy ra vô sắc thủy tinh tạp, đắc ý vẩy vẩy, khoe khoang: “Biết đây là gì không? Phất Lạp Dịch Nặc tiện tay cho ta đó!”

Tiện tay? Sở Thiên cảm thấy đau lòng ghê gớm nhưng để lừa được Ban Dịch Tư nên đành chịu, “Ta có tiền hay không thì người cứ nhìn khu trang viên này là biết rồi!” Xem ra người đẹp nhện này rất yêu tiền, thế thì dễ xử lý rồi! Dựa vào trang viên nhất nhì Đế Đô này mà không hấp dẫn nổi một con ma thú yêu tiền sao chứ?

Ban Dịch Tư nhìn một lượt trang viên, ánh mắt càng ngày càng trở nên sáng rực. Lúc này Tiểu Bạch cũng phối hợp kịp thời kêu lên: “Ồ ồ~”

Thấy Ban Dịch Tư chú ý đến mình, Tiểu Bạch nhảy khỏi lòng Sở Thiên uể oải nằm xuống thảm cỏ, lấy chân trước vỗ vỗ lên chiếc vòng trên cổ, một luồng ánh sáng lóe lên, một hũ pha lê đựng rượu Phục Tư Đặc đã xuất hiện trước mặt nó. Cái vòng cổ ấy không phải là đồ tầm thường. Nó là chiếc vòng không gian được làm là từ hàng trăm hạt kim cương và ma tinh lớn nhỏ.

Người có tiền! Ban Dịch Tư cứ như phát hiện ra ma thú cấp mười vậy, mở mồm há miệng, trợn mắt nhìn Tiểu Bạch! Thật quá đáng! Đến một con chó cũng có vòng không gian quý giá thế kia, mà bên trong lại có cả loại rượu Phục Tư Đặc ngon nhất đại lục. Một con thú nuôi không có ích gì cũng có được sự đãi ngộ như thế, còn ma thú cấp bảy thực lực không hề tồi như ta đây thì sao? Ban Dịch Tư bỗng cảm thấy Sở Thiên lúc này cũng vĩ đại như nữ thần Sinh Mệnh vậy!

“Vậy được! Chỉ cần người đảm bảo hàng ngày các bữa ăn của ta phải trị giá một kim tệ trở lên thì bắt đầu từ lúc này ta sẽ là của người!” Ban Dịch Tư nói ra giá của mình, rồi liếm môi, giống như tưởng tượng ra được cuộc sống tươi đẹp sau này. “Ừa, người không đồng ý à? Sao không nói gì thế? Vậy...vậy năm mươi ngân tệ thì thế nào?”

Nhìn mấy người Sở Thiên ngậy người ra nhìn mình, Ban Dịch Tư hơi hoảng, ảo não nói: “Thôi thì...giống như An Đức Sâm vậy, mỗi ngày mười ngân tệ! Không ít hơn được đâu, nếu không ta ăn không no!” Thật ra thì mỗi ngày mười ngân tệ là rất nhiều rồi, các gia đình bình thường ở đại lục mỗi năm chỉ tiêu có vài đồng vàng thôi! Nhưng đó là nói gia đình bình thường còn đây là tên buôn bán độc phẩm có máu mặt Sở Thiên thì....

Tội nghiệp Ban Dịch Tư, tên An Đức Sâm nhất định là đã bạc đãi cô ấy rất nhiều rồi, Sở Thiên nhìn chiếc bụng vĩ đại của Ban Dịch Tư, giày vò cái bụng to như vậy với chỉ mười ngân tệ! Thế không phải là để đứa trẻ này đói chết sao...Tiểu Bạch cũng bỏ cả vào Phục Tư Đặc xuống, chạy đến bên Ban Dịch Tư bày tỏ sự cảm thông, khẽ vỗ vỗ lên chân Ban Dịch Tư an ủi. Tiểu Bạch mỗi ngày uống rượu cũng đã uống hết cả trăm đồng vàng, trước nay chưa bao giờ nghĩ rằng ma thú lại ra nông nổi thế này.

“Rốt cuộc thì người cho ta bao nhiêu? Nói gì đi chứ!” Ban Dịch Tư bộ dạng đáng thương nhìn Sở Thiên, hai mắt rưng rưng muốn khóc. Sở Thiên thực sự không muốn làm khổ Ban Dịch Tư thêm nữa, chỉ Ba Bác Tát nói: “Người nói cho cô ấy biết chế độ đãi ngộ với người làm của ta đi!”

Ba Bác Tát thấy hơi ngại, liền hắng giọng gọi: “Bội Kỳ, người qua đây, nói cho Ban Dịch Tư thu nhập một ngày của người đi!”

Nghe Ba Bác Tát gọi, Bội Kỳ này giờ vẫn tuần tra bên ngoài liền nhanh chóng chạy vào. Hiện tại Bội Kỳ đã được điều khỏi Cẩm vệ quân, chính thức trở thành thống lĩnh hộ vệ riêng cho Sở Thiên nên thu nhập sẽ do Sở Thiên chi.

“Báo cáo tiểu thư Ban Dịch Tư!” nghĩ một hồi lâu, cuối cùng Bội kỳ cũng chọn được cách xưng hô với Ban Dịch Tư. Bội Kỳ biết Ban Dịch Tư không những có sức mạnh mà còn là ma thú của Hầu tước đại nhân, địa vị của cô ta tự nhiên cũng theo đó mà được nâng cao. Vì thế Bội Kỳ chọn cách xưng hô tương đối trang trọng, “Theo như quy định của Hầu tước đại nhân, là một kỵ sỹ thống lĩnh hộ vệ,

không kể thưởng thêm thì thu nhập mỗi ngày của tôi là mười kim tệ!”

“Thế ta có thể được bao nhiêu?” Ban Dịch Tư vội vàng hỏi, rất muốn xác định xem tương lai sẽ sống sung sướng như thế nào!

“Điều này...” Bội Kỳ do dự chút xíu, thăm so sánh thực lực của mình với Ban Dịch Tư, rồi nghĩ tới đãi ngộ của Tiểu Bạch — một sủng vật khác của Hầu tước đại nhân, cuối cùng đưa ra kết luận, “Chắc chắn không dưới trăm kim tệ!”

“Yeah!” Ban Dịch Tư nhảy cẫng lên, vui mừng tột độ, không để ý được thăm cỏ bên dưới thân hình đồ sộ của mình phải chịu đựng những gì. “Được rồi, đã trao đổi xong về chế độ đãi ngộ, giờ ta sẽ trị thương cho cô!”

Vì sinh vật ở đây cũng gần giống như ở trái đất nên những khi không có việc gì Sở Thiên lại tổng hợp tài liệu thú y. Nhưng không như những tài liệu thông thường, những cái này đều có thêm đủ loại ma pháp. Ai bảo dưới trướng Sở Thiên có nhiều cao thủ như vậy chứ? Vì bộ dụng cụ này mà một nửa số pháp sư và Tế Tự trên đất nước này đã mệt mỏi chết!

“Xong rồi!” Sở Thiên vỗ tay vào nhau. “Nhanh thế sao?!” Đạt Mã Nhĩ và Ba Bác Tát phải thốt lên, hơn nửa ánh mắt nhìn Sở Thiên tràn đầy sự kính trọng.

Vết thương ở Huyền Thú đại lục này rất lạ, đó là độ khó của việc trị thương không phụ thuộc vào mức độ thương tích mà phải căn cứ vào mức độ mạnh nhẹ của ma pháp và sự thù hằn phải nhận. Nếu một người đang hấp hối nhưng chỉ bị ma pháp cấp một đánh bị thương thì chỉ cần tìm đại một Tế Tự nào đó là có thể cứu sống. Nhưng nếu như bị ma pháp cấp tám đánh thì cho dù chỉ bị sứt da cũng chỉ e là Tế Tự cấp cao cũng không cứu nổi!

Ban Dịch Tư bị ma pháp cấp tám của Đạt Mã Nhĩ đánh. Vết thương này nếu giao cho một Tế Tự cấp tám thực sự cũng phải mất nửa ngày mới trị khỏi. Tốc độ của Sở Thiên thật đáng kinh ngạc như vậy sao? Hơn nữa hắn lại không biết ma pháp! “Được đi theo một vị Tế Tự tài giỏi như vậy quả thật là một vinh hạnh cho ta!”

“Phát Lạp Dịch Nặc, người cần phải đến trụ sở chính hội pháp sư ở Ai Nhĩ Sâm để xác định lại đẳng cấp đi! Đạt Mã Nhĩ nói như không tin vào chính mắt mình: “Tốc độ đệ điều trị cho Ban Dịch Tư đã đạt đến trình độ của Thánh Tế Tự cấp chín rồi!”

“Hi hi!” Ban Dịch Tư cười mà thốt lên rằng: “Trời ơi! Chủ nhân mới của ta lại là một cao thủ đẳng cấp ở đại lục! Thật không thể tin nổi!”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Lại là bộ dáng tiêu chuẩn của một thần côn, Sở Thiên nói: “Đẳng cấp không quan trọng. Ta còn phải học hỏi rất nhiều!” Ta đây mà trở thành Thánh Tế Tự chắc hôm sau tất cả Tế Tự trên đại lục đều sẽ không còn mặt mũi nào gặp ai nữa.

“Phải rồi, chủ nhân à” nhờ sự hậu đãi và y thuật của Sở Thiên, Ban Dịch Tư đã thay đổi cách xưng hô với Sở Thiên, “Theo như kế ước, để phân biệt với An Đức Sâm, chủ nhân cần phải đổi tên cho ta!”

Đổi tên ư? Sở Thiên nhắm mắt lại, tưởng tượng lại cảnh tơ nhện phun ra khi quyết đấu. Rồi cũng đưa ra một cái tên mới, “Vậy từ giờ cô tên là AK47...”

35. Chương 35: Lời Mời Đến Từ Long Tộc (thượng).

Gian thư phòng bé nhỏ giờ đang chật ních người. Sở Thiên, ba vị đại thần ở Bộ chỉ huy, Cục trưởng cục mật thám Ba Lý, có cả Tả hữu tướng đang cung kính đứng trước mặt Lô Dịch Tam Thế. Nhưng không giống như trước đây, thứ tự đứng của hôm nay đã có sự thay đổi. Đứng hàng đầu tiên không phải là Mã Khoa Lý và Cách Lôi Minh nữa mà là Xích Diễm, Tạp Nạp Tư là chủ nhân là Xích Diễm nên được đứng vị trí thứ hai. Còn Sở Thiên thì ngoan ngoãn đứng hàng cuối cùng, sau Đạt Mã Nhĩ.

Có điều giờ không phải lúc so đo vị trí đứng nữa, bởi vì cơ hội lập công đã đến rồi! Sở Thiên suy nghĩ chút nữa thì không không chế được sự phấn khích, Lô Dịch Tam Thế vừa ra một đạo lệnh khiến Sở Thiên xúc động muôn phần — đi chữa bệnh cho Long hoàng ở A Cổ Lạp sơn!

Xích Diễm sau chuyến đi bồi dưỡng ở A Cổ Lạp sơn về, sức mạnh đã tăng lên rất nhiều và đồng thời cũng mang theo lời mời từ Long tộc đến cho Sở Thiên. Long hoàng - ma thú cấp mười Á Lợi Tư Thác Đức lâm bệnh, đối với Long tộc, ngay cả toàn thể đại lục thì đây chính là một việc thực sự có sức chấn động mạnh! Vì Á Lợi Tư Thác Đức không chỉ là ma thú cấp mười không ai địch nổi, mà điều quan trọng hơn, hắn ta là vua của phần lớn Long tộc.

A Cổ Lạp sơn là cái nôi của Long tộc, mà Á Lợi Tư Thác Đức lại là chủ nhân của A Cổ Lạp sơn, trực tiếp cai quản Cự long cấp chín và vô số Long tộc cấp bảy cấp tám. Dù rằng Long tộc trước nay vẫn luôn đứng ngoài các cuộc tranh giành ở đại lục, nhưng sức mạnh của nó lại khiến cho không một quốc gia nào dám coi thường!

Long hoàng lâm bệnh, việc này đối với Long tộc vốn phân chia đẳng cấp vô cùng nghiêm ngặt mà nói, có sức ảnh hưởng vượt qua mọi sự kiện khác. Vì thế nên A Cổ Lạp sơn đã có lời mời đến tất cả những nhân vật có khả năng hơn người trong trị bệnh. Đứng ra thì Sở Thiên không đủ tư cách tham gia, người nhận được lời mời đầu tiên là An Đông Ni, nhưng khả năng của An Đông Ni đã không còn được như trước đây nữa, nên đồ đệ của ông ta là Sở Thiên dựa vào thành tích trị khỏi cho Xích Diễm được đi thay sư phụ.

“Xin bệ hạ an tâm! Vì thần nhất định sẽ dốc hết sức mình để hoàn thành nhiệm vụ!” Sau khi nắm rõ tình hình, Sở Thiên lập tức thể hiện lòng quyết tâm với Lô Dịch Tam Thế. Chuyện tốt lành thế này làm sao Sở đại thiếu gia có thể bỏ qua cơ chứ? Có nhiều cao thủ như thế cho dù không chữa được thì cũng không đến lượt mình gánh trách nhiệm. Còn nếu chữa khỏi thì là có công lớn rồi...

“Uhm, ta rất tin tưởng vào Tế Tự giỏi nhất Khải Tát như người!” Lô Dịch Tam Thế vô cùng hài lòng với việc chấp hành mệnh lệnh của Sở Thiên. Có điều hắn vẫn có chút không yên tâm, “Nhưng nếu như người không làm được thì...”

Lô Dịch Tam Thế còn chưa nói xong Sở Thiên đã hiểu ý, liền tiếp lời, “Nếu thần không làm được thì quyết sẽ không để lại cho Long tộc ấn tượng xấu về Khải Tát chúng ta đâu ạ!” Ma thú cấp mười mạnh mẽ như vậy, Long tộc lại có vô số cao thủ, trong điều kiện đó mà A Cổ Lạp sơn vẫn phải mời cao thủ ở đại lục, có thể thấy bệnh tình của Long hoàng không hề bình thường chút nào! Nếu không những không trị khỏi bệnh mà còn làm bệnh tình nặng thêm thì e rằng sẽ gây họa lớn cho Khải Tát!

“Ngoài ra thần còn có một thỉnh cầu!” Sở Thiên ngắt đầu lên nói với Lô Dịch Tam Thế: “Hy vọng bệ hạ có thể ban cho thần một số bảo vật quý giá!” Sở Thiên đối với ca ca của Sát Lâm Na vẫn luôn toàn tâm tận lực. Tuy rằng không chắc chắn chữa khỏi bệnh cho Long Hoàng nhưng Sở Thiên đã chuẩn bị nhân cơ hội này thay Lô Dịch Tam Thế tạo mối quan hệ với các cao thủ của Long tộc, giúp Khải Tát kết giao thêm nhiều bằng hữu.

“Được! Trước khi người xuất phát, đồ trong quốc khố tùy ý người lấy!” Lô Dịch Tam Thế hiểu ý của Sở Thiên, hắn ngày càng cảm thấy hài lòng với Sở Thiên, ý nghĩ chưa nói ra mà hắn đã biết rồi. Rất tốt!

Những người khác đều làm quan không ít năm rồi, tự nhiên sẽ hiểu rõ suy nghĩ của Sở Thiên, có điều chỉ có Đạt Mã Nhĩ phản ứng chậm chạp hỏi một câu không đúng lúc chút nào: “Sao vậy? Phát Lạp Dịch Nặc đệ thiếu tiền ư? Hay là ta trả lại đệ số tiền đệ cho ta mượn nhé!” Nói rồi Đạt Mã Nhĩ còn nhìn Sở Thiên với vẻ mặt rất chân thành.

“Không, đệ không thiếu tiền!” Sở Thiên cười khổ, thầm nghĩ: Lão huynh à! Huynh nói ra cái câu ngớ ngẩn như thế khác nào muốn nhường cho đệ chức Đại thần ma pháp chứ?

Cũng may là mọi người đều quen với một Đạt Mã Nhĩ chậm chạp như thế rồi, không ai để ý làm gì, dù sao thì đây cũng không phải lần đầu tiên mà...

“Bảo vật của A Cổ Lạp Sơn không hề ít hơn Khải Tát. Những thứ ấy có thể pháy huy tác dụng với các cao thủ khác, chứ Long hoàng thì không coi ra gì đâu! Tốt nhất người nên nghĩ cách khác đi!” Người lên tiếng là Xích Diễm. Là ma thú của Tạp Nạp Tư, trên cơ sở không xâm phạm lợi ích của Long tộc, Xích Diễm nhìn sự việc theo góc độ của Khải Tát mà đưa ra ý kiến của mình.

Sở Thiên nhìn Xích Diễm, ngày càng thấy nghi ngờ, hình như có cảm giác như đã gặp đâu đó trước đây, nhưng không thể xác định được cụ thể. “Vậy không biết Long hoàng thích thứ gì?” Nếu lễ vật không giúp được gì đánh vào sở thích vậy!

”Long hoàng điện hạ thường ngày thích nghiên cứu về lịch sử thời cổ đại! Người có hiểu biết gì về mặt này không?” Xích Diễm nói rất lạnh lùng. Cô vẫn còn ám ức về vết sẹo đằng sau cổ.

Lịch sử thời cổ đại ư? Vậy thì quên đi, Sở Thiên còn không hiểu rõ về lịch sử của trái đất nói gì đến sự việc mấy nghìn năm trước ở đại lục Huyền Thú này chứ? Đại lục Huyền Thú đã có hàng vạn năm lịch sử rồi, phân chia thành ba thời đại Thượng cổ, Ma pháp, Ma Thú, trong đó Thượng cổ là thời kỳ xa nhất. Nghe nói trong thời đại ấy, cao thủ nhiều không đếm xuể, hơn nữa sức mạnh lại không chỉ dựa vào ma pháp mà là thuần túy chỉ là sức mạnh thể chất! Có điều sức mạnh ấy quả thực rất khó luyện thành! Cùng với sự phát triển mạnh của ma pháp dựa vào tự nhiên, các kỹ thuật chiến đấu của thời Thượng cổ đã dần dần mai một đi.

”Phất Lạp Dịch Nặc, nếu vậy thì ta cũng hết cách rồi, đến lúc ấy người tùy cơ ứng biến vậy!” Lô Dịch Tam Thế thở dài nói. Đừng có Sở Thiên không hiểu, ngay cả trong số những nhà nghiên cứu già cỗi nhất trong thư viện quốc gia Khải Tắt này có mấy người biết về thời Thượng cổ chứ? Thế nên Lô Dịch Tam Thế cũng không làm khó Sở Thiên.

”Uhm, cứ như thế vậy!” Sở Thiên cũng chỉ còn cách đi bước nào tính bước nấy vậy. Có điều hắn vẫn còn một câu hỏi, “Bệ hạ, lần này thần đến A Cổ Lạp sơn thì phải đi đường nào ạ?” Sở Thiên hiểu rằng hội nghị y học lần này ở A Cổ Lạp sơn không đơn giản chỉ để trị bệnh cho Long hoàng, mà nó còn là cơ hội tốt để tập hợp Long tộc. Cao thủ các nước đều nhận được lời mời, do đó vì muốn tăng cơ hội cho nước mình, nếu có thể chữa khỏi bệnh cho Long hoàng, người nước khác đương nhiên càng ít càng tốt...

Dù rằng bọn họ sẽ không dám ngang nhiên thủ tiêu khách mời của Long hoàng Á Lợi Tư Thác Đức, nhưng ai dám chắc sẽ không có người ngấm ngầm ra tay chứ?

”Về vấn đề an toàn thì người không phải lo.” Rất hiểu nỗi lo lắng của Sở Thiên, Lô Dịch Tam Thế giải thích: “Ta sẽ lệnh Bối Tư Đặc phái một trung đội Sư Thửu bảo vệ người!” Thế thì Sở Thiên yên tâm rồi. Sư Thửu là ma thú cấp bốn, cũng là đội không quân chủ lực của Khải Tắt. Hơn nữa căn cứ theo quân chế, một trung đội có ít nhất là trên một trăm con Sư Thửu, gần tương đương với một phần mười đội chủ lực không quân rồi.

”Dùng Sư Thửu bảo vệ ư? Thế là định bay qua đầm lầy Trần Nê à?” Đi A Cổ Lạp sơn có ba con đường. Một là xuyên qua dãy núi Lạc Nhật, rẽ qua nước Ai Nhĩ Sâm, đường này rất xa. Hai là đường vòng qua thảo nguyên Huyền Hà, nhưng nơi ấy là lãnh địa của Thú tộc, rất nguy hiểm! Vậy là chỉ còn lại một con đường: dưới sự bảo vệ của Sư Thửu, dùng phi thuyền Tế Bách Lâm bay qua đầm lầy Trần Nê!

36. Chương 36: Lời Mời Đến Từ Long Tộc (hạ).

”Hữu tướng đại nhân, ta hiểu rồi!” Mọi người đều là người thông minh, Sở Thiên cũng không phí lời nữa.

Nhưng lúc này, Đạt Mã Nhĩ, lại là Đạt Mã Nhĩ nói thêm vào một câu: “Tại sao không đi vòng qua vương quốc Ai Nhĩ Sâm? Quan hệ giữa Ai Nhĩ Sâm và nước ta rất tốt, đi đến đó chẳng phải an toàn nhất sao?” Nói xong Đạt Mã Nhĩ đắc ý cười, mình cuối cùng cũng đưa ra một ý kiến mang tính xây dựng một chút rồi!

”Đạt Mã Nhĩ đại nhân!” Tập Nạp sốt ruột, nhìn thấy Lô Dịch Tam Thế đã mất kiên nhẫn, bèn giải thích nói: “Lộ trình đi qua Ai Nhĩ Sâm xa quá, nếu đi đến đó, cơ hội bị tập kích càng lớn, còn dựa vào hoàn cảnh và vị trí địa lý của đầm lầy Trần Nê, chỉ có không quân của thú tộc mới có thể kịp thời chặn được Phất Lạp Dịch Nặc, nhưng không quân của thú tộc tuyệt đối không phải là đối thủ của trung đội Sư Thửu của nước ta!”

”Ồ! Là vậy à!” Đạt Mã Nhĩ đỏ mặt, than thở rồi thấp thỏm liếc nhìn Lô Dịch Tam Thế, không dám nói gì thêm.

”Xích Diễm tiểu thư! Ta vẫn còn một vấn đề!” Sở Thiên thấy cách xưng hô khác lạ, hắn không thể ngờ rằng mỹ nhân trước mặt này lại là con Hồng sắc cự long kia, “Long hoàng rốt cuộc bị bệnh gì?” Trước khi khám bệnh cũng nên tìm hiểu một chút tình hình chứ!

Nhưng vấn đề nhỏ này của Sở Thiên lại không được như ý, Xích Diễm lạnh nhạt nói: “Đây là bí mật của Long tộc, đến núi A Cổ Lạp rồi ngài sẽ biết!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh, thấy Xích Diễm không chịu tiết lộ, Sở Thiên độc ác thầm nghĩ: Ngay cả bệnh trạng cũng không dám nói, chẳng lẽ là bệnh khó nói của nam nhân...

Còn may là Sở Thiên chỉ nghĩ ở trong lòng, nếu Long hoàng Á Lợi Tư Thác Đức biết được ý nghĩ này của Sở Thiên, chỉ sợ Long tộc toàn đại lục này sẽ lập tức bầm vằm hầu tước Phất Lạp Định Nặc ra làm trăm mảnh mất thôi.

Chuyện đã được quyết định, Lô Dịch Tam Thế bắt đầu hạ mệnh lệnh: “Phất Lạp Định Nặc, tối nay người chuẩn bị đi, sáng sớm mai lập tức xuất phát!” Đi sớm một ngày, khả năng bị tập kích cũng ít đi một phần.

“Vâng! Bệ hạ! Thần có thể xuất phát bất cứ lúc nào!” Sở Thiên vốn không cần chuẩn bị gì, các dụng cụ của Tế Tự hẳn vốn không biết dùng, các dụng cụ thú y thì ở cả trong nhãn pháp thuật, nên lần này Sở Thiên tay không đến núi A Cổ Lạp mà thôi.

“Bối Tư Đặc, lập tức tuyển chọn trung đội Sư Thửu tinh nhuệ nhất, trước sáng mai nhất định phải chuẩn bị xong!” Sư Thửu cũng là ma thú, đương nhiên phải do đại thần ma thú Bối Tư Đặc phụ trách!

Bối Tư Đặc nhận lệnh lui xuống, Lô Dịch Tam Thế lại quay về phía Mã Khoa Lý, “Lão nguyên soái, truyền lệnh cho bốn quân đoàn ở biên giới, trước khi Phất Lạp Định Nặc đến núi A Cổ Lạp, đóng cửa toàn bộ không vực của nước ta! Không cho phép bất cứ lực lượng của bất cứ thế lực nào hoặc người nào được đi qua!” Lô Dịch Tam Thế rất coi trọng sự việc lần này, mệnh lệnh vừa rồi hiển nhiên sẽ tạm thời chặn đứt con đường buôn lậu của gia tộc Phan Mạt Tư, phải biết nếu như vậy, tổn thất của một đại cổ đông như hắn sẽ không nhỏ!

Mệnh lệnh tiếp tục được đưa ra, “Ba Lý, phong tỏa tin tức, ngoài những người hiện tại ở đây, bất cứ người nào biết lộ trình của Phất Lạp Định Nặc khởi hành đều giết hết!”

Bất cứ người nào? Mệnh lệnh của Lô Dịch Tam Thế khiến Sở Thiên giật bản mình, vội hỏi: “Bệ hạ, thần có thể nói với Sát Lâm Na không?” Chuyện lớn như vậy, ngay cả lão bà cũng không được nói sao?

“Bao gồm cả Sát Lâm Na trong đó!” Lô Dịch Tam Thế không hề do dự nói, nhưng ông rất hài lòng vì Sở Thiên lúc này còn nhớ đến Sát Lâm Na, xem ra chỉ dựa vào muội muội cũng có thể bảo đảm sự trung thành của Phất Lạp Định Nặc rồi.

Con hát vô nghĩa, hoàng đế vô tình! Sở Thiên bỗng nhớ đến một câu nói xưa ở trái đất. Sát Lâm Na chẳng qua cũng chỉ là quân cờ trong tay Lô Dịch Tam Thế mà thôi, nếu chuyện mình thiếu năng về ma pháp bị bại lộ, e rằng sẽ có rắc rối lớn! Lúc này, Sở Thiên cảm thấy ham muốn của mình đối với thực lực bỗng nhiên cấp bách hơn bao giờ hết!

“Bệ hạ! Vậy thần có thể mang theo mấy tùy tùng không? Chính là quân gia và sủng vật của thần!” Sở Thiên muốn thêm chút dự phòng cho chuyến đi núi A Cổ Lạp này, Ba Bác Tát là pháp thần cả ngày nghiên cứu độc dược nên cũng có chút hiểu biết về chữa bệnh, còn AK47 có thể bảo đảm an toàn, về phần Tiểu Bạch, Sở Thiên không nỡ để nó một mình ở đế đô.

“Sủng vật có thể mang đi, còn về quân gia thì...” Lô Dịch Tam Thế thâm ý nhìn Sở Thiên một cái, cười nói: “Nếu có thể, hãy nghĩ cách để Long hoàng khôi phục lại pháp lực cho pháp thần Ba Bác Tát! Hẳn hình như cũng là người Khải Tát chúng ta nhỉ?” Nói xong Lô Dịch Tam Thế lại dò xét An Đạo Nhĩ, tuy Khải Tát cho phép quý tộc có người hộ vệ riêng cho mình, nhưng mà thực lực của họ đạt đến mức pháp thần thì Lô Dịch Tam Thế không thể không nghĩ thêm một chút.

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên len lén nhìn cục trưởng cục tình báo Ba Lý đứng trước mặt mình, hiệu suất làm việc của tên gia hỏa này cao thật? Thân phận thực của Ba Bác Tát đã bị Sở Thiên giấu nhem đi, không ngờ vẫn bị lão tra ra được.

Sở Thiên gượng cười nói: “Thần đem Ba Bác Tát đi cũng có ý này, thần và bệ hạ của thần nhất định sẽ vì cơ đồ tranh bá đại lục vĩ đại của bệ hạ mà tận tâm tận lực!”

Uhm! Câu nói này ta phải ghi nhớ mới được. Đạt Mã Nhĩ đứng bên trộm nghĩ, những câu nói biểu hiện sự trung thành, lại có thể vuốt mông ngựa khiến bệ hạ yên tâm như vậy sao mình lại không nói được nhỉ?

Lô Dịch Tam Thế cũng rất hài lòng với câu nói của Sở Thiên, ha hả nói: “Người làm chuyện gì, ta cũng rất yên tâm! Chuyện của Ba Bác Tát không cần gấp, quan trọng nhất là trị khỏi bệnh cho Long Hoàng!”

Thấy Lô Dịch Tam Thế không còn gây khó dễ về việc Ba Bác Tát, Sở Thiên cũng yên tâm hơn. Chẳng trách người ta nói làm bạn với vua như chơi với hổ! Quen với hoàng đế quả thật quá nguy hiểm.

Nói đến nguy hiểm, Sở Thiên lại nhớ tới An Đạo Nhĩ, liếc nhìn sang hữu tướng đứng hàng thứ ba, Sở Thiên rất nghi ngờ, tuy các dấu vết hiện tượng đều nói rõ, An Đạo Nhĩ là kẻ có khả năng muốn giết mình nhất, còn Đức Khắc cũng đã thể hiện thực lực mạnh mẽ của mình, nhưng những điều này đều là suy đoán của Sở Thiên, trong đó còn một nghi vấn lớn nhất, An Đạo Nhĩ vốn không có lý do gì để giết Sở Thiên, dù gì đến lúc này, hai người còn chưa có bất cứ xung đột về lợi ích nào!

Thôi kệ vậy! Sở Thiên thâm nghĩ, cho dù An Đạo Nhĩ thích sát mình, nhưng sau khi từ tay An Đức Sâm cướp được AK47, thù hận giữa mình và An Đạo Nhĩ cũng đã kết thúc rồi, đợi từ núi A Cổ Lạp trở về, lão tử lại chơi với người!

Ngày thứ hai, trời còn chưa sáng, Sở Thiên đã dẫn một đại đội nhân mã, lén lút rời khỏi thành Bàng Bối.

Lần này người được đặc phái bảo vệ Sở Thiên là một kỵ sĩ phi hành tên là Tạt Đặc, thực lực của Tạt Đặc không thật sự mạnh, đã hơn bốn mươi mà mới chỉ đạt đến mức kỵ sĩ hắc thiết cấp ba, nhưng mà về mặt chỉ huy ma thú lại có một tài năng thiên phú vượt trội hơn người, trung đội Sư Thử cũng là dưới chỉ huy và huấn luyện của hắn mà trở thành một không quân tinh nhuệ nhất đế quốc.

Đi theo còn có ba vị đạo sư pháp thuật cấp bảy, ngoài việc bảo vệ Sở Thiên, họ còn có một nhiệm vụ quan trọng hơn, đó là cung cấp nguyên liệu cho phi thuyền Tề Bách Lâm.

Lần này Sở Thiên đang ngồi trên chiếc phi thuyền quân dụng hào nhoáng nhưng đã được nguy trang, dưới quả cầu hình bầu dục dài đến hơn hai trăm mét, phải dùng mười sáu sợi xích sắt chực xuống để treo một khoang phi thuyền lớn hình giọt nước dài đến trăm mét. Toàn bộ phần lộ ra bên ngoài đặc biệt là mười sáu sợi xích để liên kết phần thân và bóng cầu đều được ẩn ma pháp phòng hộ. Phần đầu và đuôi khoang thuyền còn được trang bị thêm hai khẩu ma pháp thủy tinh pháo, còn trung đội Sư Thử có hơn mười con bay quanh bốn phía phi thuyền do thám tình hình xung quanh, còn lại thì ngồi trong tầng kếp ngoài khoang thuyền, nếu phát hiện bóng dáng địch thì sẽ được lập tức thả ra tấn công địch nhân.

Nhìn phi thuyền Tề Bách Lâm và cách thức kết hợp của Sư Thử, Sở Thiên tròn xoe mắt hết sức kinh ngạc, không quân đại lực Huyền Thú có kỹ thuật lạc hậu gì chứ, cứ như chính là phi thuyền mẹ mà ở trái đất còn chưa thể phát minh ra được!

37. Chương 37: Không Xui Xẻo Như Vậy Chứ.

Nội bộ phi thuyền đã được nguy trang, nguyên kho chứa vật tư dùng để vận chuyển cho hậu cần được dựng trở thành một phòng rộng rãi sang trọng, phòng lớn có thể chứa được mấy chục con chiến mã hiện tại trông rất trống trải, AK47 với cơ thể đồ sộ như vậy mà ở đây lại có vẻ nhỏ bé đi rất nhiều.

Mà lúc này AK47 đang ôm từng vò rượu Phục Tư Đặc cực phẩm, vẻ mặt cười thỏa mãn ngồi sắp xuống hầu Tiểu Bạch uống rượu, trông cũng không khác gì cảnh nhĩ tử phụng hầu phụ mẫu vậy.

Sở Thiên đối đãi với ma sủng của mình rất tốt, mỗi ngày cho AK47 ăn uống phí tổn cao đến trăm kim tệ, trong mấy ngày đã thấy nó béo tròn ra, khuôn mặt càng trở nên kiều diễm hơn. Nhưng AK47 rất nhanh đã phát hiện một vấn đề: Trong nhà của hầu tước Phát Lạp Dịch Nặc, người có địa vị cao nhất không phải là Sở Thiên, cũng không phải Ba Bác Tát mà chính là Tiểu Bạch! Khi nó kinh ngạc phát hiện tất cả tiền lương của tộc nhân đều là do Tiểu Bạch phụ trách, hơn nữa tiền tiêu một ngày của Tiểu Bạch lại còn nhiều hơn của chủ nhân nó. AK47 bèn triệt để trở thành kẻ phục vụ cho Tiểu Bạch rồi.

“Hi hi, lão đại, người uống thử loại rượu này đi!” AK47 nhìn thấy một vò rượu đã bị Tiểu Bạch uống sạch, vội cúi người xuống, rót cho Tiểu Bạch một loại rượu khác, “Đây là rượu chủ nhân cố ý mang lên cho người

đấy!” Vóc dáng hai con sủng vật chệnh lệch rất lớn, tạo thành sự tương phản cũng như thái độ của chúng vậy.

“Ồ ô ~~~” Tiểu Bạch lười biếng uống thử một ngụm, sau đó cau mày hất đổ bát rượu, không vui kêu lên “Ồ ô!” ý bảo: Lão vậy rồi, đến sở thích của lão đại còn không rõ, người phục vụ kiểu gì vậy!

Thấy lão đại không thích loại rượu này, AK47 vội thay bằng Phục Tư Đặc bên cạnh, “Lão đại không thích loại này? Vậy uống Phục Tư Đặc đi!” Nói xong liền đổ đầy vào bát cho Tiểu Bạch.

Lần này Tiểu Bạch rất hài lòng, chúc cái đầu còn to hơn cả người nó vào bát rượu, sau vài tiếng ực ực bát rượu đã trống trơn, “Ồ” Tiểu Bạch nấc một cái, cái mặt nhỏ nhắn trắng nõn đỏ bừng bừng lên. Tỏ ra rất hài lòng vì sự tiến bộ của AK47, Tiểu Bạch vỗ vỗ vòng cổ của mình, mấy đồng vàng liền rơi ra, sau đó hồ hững đưa cho AK47.

“Hi hi! Đa tạ lão đại!” phí phục vụ thu được rồi, AK47 càng thêm chăm chỉ nhiệt tình, mỹ tửu dòng dòng đổ xuống từ tay nó.

Còn Sở Thiên lúc này đang ở phía trước cửa sổ, vừa ngắm cảnh sắc bên ngoài vừa nói chuyện với Ba Bác Tát.

“Thảo nào bộ hạ chọn cho ta tuyến đường này, ở đây vốn không thể có người tập kích từ dưới đất lên được!” Sở Thiên chỉ vào đầm lầy phía dưới phi thuyền, nói với Ba Bác Tát.

“Đúng vậy, ông chủ!” Ba Bác Tát cũng thay đổi cách xưng hô với Sở Thiên, vì Sở Thiên thích được gọi là ông chủ, điều này khiến hắn tìm lại được chút cảm giác ở địa cầu, “Chu vi của đầm lầy Trần Nê dài ngàn dặm, trên đó chỗ nào cũng có cạm bẫy rình rập, một khi đáp phải, cho dù là cao cấp chức nghiệp giả cũng khó mà thoát thân!”

“Ồ? Vậy lần trước sau khi người bị thương làm sao mà kiên trì được đến lúc được cứu vậy?” Sở Thiên có chút hiếu kỳ, Ba Bác Tát trước khi bị thương đi qua đầm Trần Nê chắc chắn không có vấn đề gì, nhưng sau khi pháp lực bị phong ấn rồi sao có thể thoát khỏi số phận bị sa lầy vào đầm lầy Trần Nê?

“Ông chủ còn nhớ tôi nói qua không, diễn biến của cuộc đấu giữa Địa Ngục Cốt Long và Hoàng Kim Long Vương ấy? Ba Bác Tát nhắc lại.

“Đương nhiên nhớ rồi, à...ta hiểu rồi!” Sở Thiên cũng đã nhớ ra, Ba Bác Tát đã nói, trước khi con Hoàng Kim Long Vương sử dụng phong ấn, đã từng phát ra cấm chú Hỏa hệ — Hủy Thiên Diệt Địa, dưới uy lực của cấm chú, cả vùng đầm rộng lớn bị thiêu nung thành đất khô nứt nẻ, Ba Bác Tát cũng may mắn nhờ ngã trên vùng đất khô cần đó mới sống sót được.

“Vậy lúc nào chúng ta đi qua vùng đất đó?” Sở Thiên muốn tận mắt chứng kiến uy lực của cấm chú này, ngay đến đầm lầy cũng bị nung khô, nơi đó nhất định vẫn còn!

“Tôi đã hỏi Tập Đặc, ông ta nói chúng ta sắp sửa qua đó rồi.” Nói đến đây Ba Bác Tát bỗng chỉ ra ngoài cửa sổ, “Ông chủ, người xem, đã đến rồi!”

Thuận theo hướng tay của Ba Bác Tát, Sở Thiên phóng mắt nhìn theo, trong cái đầm lầy đen đó, xuất hiện một vùng đất kéo dài đến mười mấy dặm, trong môi trường này nhiệt độ rất cao, vùng đất khô hạn ấy hiện ra vô cùng rõ nét.

“Ba Bác Tát, người đi thông báo cho Tập Đặc hạ cánh xuống đó, ta muốn đi xem xem!”

“Ông chủ, hay là đừng xuống đó nữa, chúng ta đi theo đường này chính là vì sợ gặp tập kích trên lục địa mà.” Ba Bác Tát ngăn cản lại ý nghĩ không hợp với thực tế của Sở Thiên, một khoảng đất bằng phẳng rộng lớn thế cứ như một chiến trường tự nhiên, ai biết trên đó có mai phục hay không?

“Không hề gì, kế hoạch lần này không có mấy người biết đâu...”

“Hú ~~~~” Sở Thiên chưa nói hết đã nghe một tiếng kêu thảm thiết, cùng lúc đó Tập Đặc cũng xông vào, “Hầu tước đại nhân, cảnh báo! Sư Thúc trình thám phía trước bị tập kích!”

Sở Thiên đã biết chuyện gì xảy ra: bầu trời bên ngoài tối sầm lại, ở đường chân trời sắc vàng đen bỗng dâng lên tầng tầng mây đỏ, nhìn kỹ thì thấy không dưới ngàn con Hỏa Viêm cấp một đang bay tới

Hỏa Viêm cũng giống với chim ưng ở trái đất nhưng sức mạnh của chúng lại hơn chim ưng rất nhiều, tuy chỉ là ma thú cấp một, kỹ thuật duy nhất của nó chỉ có cái đuôi phóng ra lửa, nhưng đáng sợ nhất lại là số lượng của chúng! Hơn một nghìn con Hỏa Viêm cùng tới, giống như một đám mây đỏ dày đặc lớn che phủ cả bầu trời.

“Đại nhân chắc là lũ Hỏa Viêm hoang đang tìm thức ăn!” Tập Đặc nhìn đàn Hỏa Viêm bay tới một cách loạn xạ không có trật tự, mới yên tâm nói với Sở Thiên.

“Chim hoang ư? Được rồi, Tập Đặc, người đi chỉ huy chiến đấu cho Sư Thử, ngoài ra gọi thêm hai ma pháp đạo sư đang nhàn rỗi chi viện!” Nếu đã là Hỏa Viêm hoang thì Sở Thiên không cần phải để ý nữa. Số lượng hơn nghìn con rất nhiều, nhưng Sở Thiên lại có hơn trăm con Sư Thử, một Sư Thử cấp bốn đối phó với mười con Hỏa Viêm cấp một thì rất là nhẹ nhàng đơn giản, cho nên Sở Thiên nắm chắc phần thắng!

Tập Đặc sau khi nhận lệnh, lập tức rút ra đá truyền tin pháp thuật, bắt đầu chỉ huy chiến đấu, đương nhiên viên đá truyền tin đất đỏ này không phải của hắn, mà là đá được bố trí theo tiêu chuẩn trên phi thuyền Kỳ Bách Lâm.

“Chính giữa phi thuyền ngắm bắn bầy Hỏa Viêm! Ma pháp pháo chuẩn bị, bắt đầu công kích!” Tập Đặc nói lớn qua viên đá truyền tin.

Tập Đặc vừa dứt lời, trên phi thuyền bỗng nhiên rung động nhẹ, sau đó ma pháp pháo trên phi thuyền bắt đầu khai pháo. Ầm ~~~ Trong tiếng nổ lớn, một cột sáng tròn hung hãn lao về phía địch. Chớp mắt trong đám mây đỏ đã xuất hiện một lỗ hổng lớn!

“Cánh trái phi thuyền, tất cả Sư Thử lập tức xuất phát, Sư Thử ở cánh phải chuẩn bị chiến đấu!” Nhìn thấy ma pháp pháo đã làm rối loạn địch, Tập Đặc xuất phát chủ lực không quân, chuẩn bị bắt đầu tác chiến trên không!

Cửa chính khoang trái toàn bộ mở ra, từng con Sư Thử cao hơn đầu người ngay ngắn lao ra, sau đó bày thế trận hình chữ nhất trước mặt đám Hỏa Viêm.

“Tấn công!” Tập Đặc hét lớn một tiếng, lính truyền tin trên khoang thuyền lập tức ra hiệu, truyền lệnh của Tập Đặc cho Sư Thử

Đám Sư Thử xếp thành hàng, rồi lao đi như một trường đao dài đen rậm dày đặc, vừa chạm phải, đám mây đỏ đã bị trường đao chặt đứt. Sau đó trường đao phân làm hai, bắt đầu một trận chém giết đối thủ.

“Chắc chắc! Thật là dã man!” Nhìn đám Hỏa Viêm không ngừng rơi xuống ngoài cửa sổ, Sở Thiên tặc lưỡi than, cuộc không chiến quy mô lớn lúc chiến tranh thế giới thứ hai ở trái đất chắc cũng chỉ thế này mà thôi. Nhưng cách truyền lệnh thì lại lạc hậu quá, vẫn cần lính truyền tin ra hiệu, nghĩ đến đây Sở Thiên bỗng nhớ ra cuộc chiến tranh lập thể hóa của một nước nào đó trên trái đất — Mỗi binh sĩ đều được trang bị thiết bị truyền tin, hạ mệnh lệnh đến từng góc nhỏ của chiến trường! Đợi mình có tiền, nhất định cũng xây dựng một quân đoàn ma thú như thế!

Chính lúc Sở Thiên đang chìm đắm trong giấc mộng tương lai thì chiến cuộc đã có sự thay đổi, đám Sư Thử gấp rút giành phần thắng bỗng trận hình đột nhiên rối loạn, hàng loạt các bóng đỏ phá nát tuyến phòng ngự, phóng thẳng tới phi thuyền!

Sắp đến đoạn gay cấn, Hẹn mai gặp lại nha các bạn.

38. Chương 38: Cuộc Chiến Trên Không.

Tuy số lượng Hỏa Viêm rất nhiều, nhưng trước mặt Sư Thử cấp bốn thì sức mạnh của chúng quá yếu, thường là vài con đến chục con vây lấy tấn công Sư Thử, nhưng chỉ có thể để lại cho đối thủ một vài vết cháy xém, còn bản thân mình thì lập tức nát bấy thành tương. Con nào may mắn hơn, cũng chỉ bị chặt đứt đầu khớp xương rồi từ trên bầu trời ngã xuống chết!

Cuộc chiến diễn ra được mười mấy phút, Hỏa Viêm đã tổn thất quá nửa, còn Sư Thử bắt quá chỉ chết vài con thôi.

Nhìn đại cục đã định, Tập Đặc suy nghĩ đến an toàn của Sở Thiên và cũng muốn tốc chiến tốc thắng, nên hạ lệnh toàn bộ Sư Thứ bên phải xuất kích, giữa chiến trường và phi thuyền tạo thành một phòng tuyến kiên cố.

Chính lúc mọi người cho rằng kịch hay chuẩn bị kết thúc thì chiến cục bỗng thay đổi, số Hỏa Vĩ Điều còn lại đột ngột bỏ đối thủ của mình, tổ chức lại từ đầu, hình thành một mũi nhọn đâm thẳng đến phi thuyền

“Hầu tước đại nhân, tình hình không ổn!” Thấy sự thay đổi của Hỏa Vĩ Điều, Tập Đặc vội giải thích với Sở Thiên: “Trí tuệ của Hỏa Vĩ Điều rất thấp, không thể tổ chức thành một đội hình có quy tắc như vậy, nhất định có cao thủ chỉ huy phía sau!”

“Có cao thủ đang chỉ huy ư? Vậy tức là địch nhân có khả năng vẫn còn hậu viện sao?” Sở Thiên trầm ngâm nói. Hỏa Vĩ Điều đều có trong không quân ở các nước, nhưng vì chúng chỉ là ma thú cấp một, không hiểu ngôn ngữ con người, nên rất khó thuần hóa, trong chiến đấu thường chỉ được sử dụng như là pháo hôi mà thôi.

Hỏa Vĩ Điều hoang cũng hay tập kích con người, đặc biệt là những nơi hoang vu vắng vẻ như thế này, lúc đầu bọn người Sở Thiên chỉ tưởng là gặp Hỏa Vĩ Điều hoang dã, cũng không để ý nhiều. Nhưng bây giờ sau khi Hỏa Vĩ Điều bị tổn thất quá nửa rồi vẫn tiếp tục tấn công, vậy chỉ có thể nói rõ sau lưng chúng có người chỉ huy mà thôi, hơn nữa khiến Hỏa Vĩ Điều xếp thành một trận hình như thế này, người chỉ huy nhất định phải là một cao thủ.

Nếu đã là cao thủ, vậy hẳn quyết không thể dùng tính mạng của mấy trăm con ma thú để chơi đùa, rõ ràng đây là chiến tranh có ý đồ, cho nên phía sau nhất định còn có quân hậu viện.

Nghĩ đến điểm này, Sở Thiên lập tức hạ mệnh lệnh, “Lệnh tất cả Sư Thứ lập tức thu lại tuyến phòng ngự, thông báo cho hai đạo sư pháp thuật chú ý chi viện, AK47 người cũng đi giúp đi!”

Mệnh lệnh của Sở Thiên đã quá muộn, số lượng của Hỏa Vĩ Điều dù gì cũng còn rất nhiều, dưới sự tấn công không biết sống chết của chúng, có mấy chục con Hỏa Vĩ Điều đã lao đến xung quanh phi thuyền, điều khiển mọi người thất kinh nhất là , mấy chục con Hỏa Vĩ Điều lại xông thẳng về phía không phận phi thuyền, chốc lát sau toàn bộ đều tự nổ tung!

Kiểu tấn công tự sát này đem đến một uy lực rất khủng khiếp, phía không phận của phi thuyền tạo ra một luồng khí dữ dội, phi thuyền bị luồng khí này làm cho lắc lư như muốn rơi xuống, tuy các ma đạo sư đang cung cấp nhiên liệu đã dốc hết sức lực, nhưng phi thuyền vẫn không ngừng rơi xuống!

“Chúng muốn phi thuyền của chúng ta bị rơi xuống đất!” Ba Bác Tát kêu lớn, “Mau để Sư Thứ bảo vệ không phận của phi thuyền!” Tập Đặc cũng nghĩ đến điều này, vội hạ lệnh cho một phần Sư Thứ bay đến đối phương hồng hồng ngăn cản chúng tự sát nổ tung!

Phần lớn Sư Thứ đã bay đến, lập tức phi thuyền không rơi nữa, nhưng những Sư Thứ phụ trách ngăn cản Hỏa Vĩ Điều không tự sát lại quá ít, chính lúc này, trong đám mây đồ ngập trời bỗng xuất hiện mấy chục bóng đen quỷ dị, Sư Thứ vì thiếu quân số nên trong chốc lát không thể chặn được, những bóng đen này liền lao tới hai bên phi thuyền, bắt đầu tấn công các xích sắt treo trên phi thuyền!

“Thạch Tượng Quỷ cấp sáu? Là không quân thú tộc!” Tập Đặc kinh hãi kêu lên, sau đó điên cuồng trách mình: “Ta thật ngu ngốc, bị chúng chơi một vỏ thật đau!”

Đối thủ lần này của Sở Thiên không chỉ đơn giản là cao thủ, đầu tiên hẳn khiến Hỏa Vĩ Điều giả dạng thành thú hoang, khiến Sở Thiên và Tập Đặc lơ là cảnh giác, để bọn họ phóng ra tất cả Sư Thứ để tốc chiến tốc thắng, sau đó sau khi toàn bộ Sư Thứ ra hết rồi, những con Hỏa Vĩ Điều nguy trang này sẽ tấn công tự sát, ý đồ muốn ép phi thuyền rơi xuống.

Để ngăn cản phi thuyền rơi xuống, Sở Thiên và Tập Đặc tự nhiên sẽ điều một bộ phận Sư Thứ đi ngăn đạn nổ, và chính lúc này, sát thủ thật sự — Thạch Tượng Quỷ cấp sáu sẽ xuất hiện, đối thủ của Sở Thiên đích xác muốn đánh rơi phi thuyền xuống, nhưng chỗ dựa không phải là Hỏa Vĩ Điều mà là Thạch Tượng Quỷ!

Thực lực của ma thú cấp sáu tuyệt đối không thể khinh thường, mười mấy con Thạch Tượng Quỷ tuy thể hình không lớn, nhưng sức mạnh của chúng lại rất khủng khiếp, một sợi xích sắt được gia cố pháp thuật

phòng ngự đều bị lũ Thạch Tượng Quỷ cắn xé dữ dội, thoảng cái đã bị đứt, hơn nữa lũ Thạch Tượng Quỷ bay ra từ đám Hỏa Vi Diệu càng lúc càng nhiều.

“AK47, lập tức tấn công!” Thấy tình thế khẩn cấp, Sở Thiên liền nghĩ đến ma súng của mình, ôm lấy Tiểu Bạch, kéo lấy Ba Bác Tát rồi trốn trên cái lưng rộng rãi của AK47.

Vài sợi tơ nhện xuyên qua, khoang thuyền đang kín lập tức xuất hiện một lỗ thủng lớn, những trận gió mạnh mẽ lùa vào khiến Tật Đặc trong khoang bị chao đảo nghiêng ngả, “Tật Đặc mau lên đây!” Thấy gió quá lớn, Sở Thiên kéo luôn Tật Đặc lên thân của AK47.

“Đa tạ đại nhân!” Tật Đặc cảm kích nói, sau đó tiếp tục chỉ huy trận đấu qua đài truyền tin.

Tơ nhện không ngừng phun ra qua lỗ hổng trên khoang phi thuyền, tình hình lập tức chuyển biến tốt hơn. AK47 không ngừng bắn ra tơ nhện, từng đạo ngân tuyến khiến Thạch Tượng Quỷ kêu rên thảm thiết. Còn phía đuôi phi thuyền cũng lóe lên những tia sáng ma pháp, thì ra hai ma đạo sư cũng đã ra tay.

Dưới sự tấn công của hai cao thủ cấp bảy và ma thú cấp bảy, động tác của Thạch Tượng Quỷ đã chậm lại, nhưng cũng đúng lúc này số lượng của Thạch Tượng Quỷ cũng gia tăng hơn rất nhiều, Sợi xích thứ hai cũng rất nhanh bị đứt, khoang thuyền nghiêng về một phía thấy rõ!

“Khốn nạn! Bà cô này sẽ không tha cho mấy con dơi nhỏ các ngươi đâu!” AK47 vừa nhìn thấy lũ Thạch Tượng Quỷ bay đến chiếc xích thứ ba, tức giận văng tục một câu. Nhiệm vụ đầu tiên ông chủ giao cho đã không hoàn thành, vậy thì quả thật có lỗi với sự đãi ngộ của chủ nhân rồi!

AK47 hít một hơi thật sâu, sau đó mở rộng miệng, một lưới nhện khổng lồ được phóng ra, lưới nhện chụp vào ba con Thạch Tượng Quỷ, đem nhốt chúng lại, sau đó AK47 vung mạnh một cái giống như ném xích cầu, mấy con Thạch Tượng Quỷ đã không còn tăm hơi đâu nữa.

“Làm tốt lắm! Ha ha!” Sở Thiên thấy biểu hiện của AK47 vui vẻ cười lớn, “Về sau tiền cơm mỗi ngày tăng thêm mười kim tệ!” Đối với những thuộc hạ có thực lực, Sở Thiên tuyệt đối sẽ không bạc đãi chúng.

Vừa nghe thấy ông chủ tăng lương cho mình, AK47 mắt sáng lên, tơ nhện bắn ra càng mạnh hơn, kết quả không tới một phút đã có mười mấy con Thạch Tượng Quỷ mất dạng rồi. Nhưng lúc này, sợi xích thứ ba, thứ tư rồi thứ năm cũng đã bị đứt lìa.

Thạch Tượng Quỷ không hổ là ma thú cấp sáu, trí tuệ của chúng không giống như Hỏa Vi Diệu, về điều này có thể nhìn thấy từ cách bọn chúng lựa chọn xích để chặt, năm sợi xích vừa đứt toàn bộ đều là những sợi to nhất và quan trọng nhất, như vậy, những sợi xích còn lại sẽ không còn cách nào để giữ được trọng lượng của phi thuyền nữa.

Lắc lư vài cái, phi thuyền và khí cầu cuối cùng cũng bị tách rời, bọn người Sở Thiên trong khoang theo đó cũng bị rơi xuống, “Nắm chặt ta!” AK47 quát lớn một tiếng, sau đó phi thân nhảy ra ngoài, trong không trung mở miệng phun ra một đạo tơ nhện dính vào khí cầu đang bay lên.

Ầm ầm ~~~ khoang thuyền vừa chạm đất phát ra một tiếng nổ rầm trời, còn Sở Thiên một tay ôm chặt Tiểu Bạch, một tay túm chặt AK47, Ba Bác Tát và Tật Đặc cũng nhờ túm chặt lấy chân của AK47 mà may mắn thoát nạn.

Ca ngọ nữ thần Sinh Mệnh! Bị treo lơ lửng trong không trung, sau khi chỉ còn cách mặt đất khoảng vài mét, Sở Thiên sợ hãi nghĩ bụng, đối thủ lần này thật tàn độc, cả một phi thuyền đầy người lại không tha cho một ai!

Phi thuyền bị rơi, những tùy tùng phụ trách bảo vệ và phục vụ đương nhiên cũng bị tan thành tro bụi, nhưng cũng có mấy người thông minh, ví dụ như ba đạo sư pháp thuật kia, bọn họ vào thời khắc nguy hiểm nhất đã tạo phong hệ ma pháp cho bản thân mình, sau đó nhảy ra ngoài khoang.

Thạch Tượng Quỷ sau khi hoàn thành nhiệm vụ cũng không vội rời đi, mà bắt đầu triển khai tấn công Sư Thứu, cấp sáu đấu với cấp bốn, dĩ nhiên là có một ưu thế áp đảo, không lâu sau, Sư Thứu đã bị tiêu diệt triệt để.

Nhưng Sở Thiên lúc này đã không còn thời gian để quan tâm cho đám Sư Thứu này, khi AK47 vừa an toàn chạm đất, Sở Thiên đang ở trên lưng nó đã buồn bã phát hiện: mình đã bị bao vây rồi!

39. Quyển 2: Hội Nghị Y Học Ở A Cổ Lạp Sơn – Chương 39: Hạ Cánh Không An Toàn.

Nói tên đầu trâu thấp, chủ yếu là do có một quái vật khổng lồ đang trợ giúp phía sau hắn. Bóng của con quái vật khổng lồ ấy che lấp cả tên đầu trâu và AK47 chứ đừng nói đến mấy người nhỏ bé như Sở Thiên, mà chủ nhân của cái bóng ấy lại là một con voi ma mút khổng lồ chưa trưởng thành.

Thân cao hơn mười mét, da màu đen sậm, không cần nhắc đến bốn chân của nó, chỉ hai cái ngà cũng đủ to khỏe hơn Sở Thiên rồi. AK47 đứng sát bên cạnh thân con voi đó cũng chỉ miến cưỡng cao đến bụng của nó, cho nên mới nói nếu so sánh với tên gia hỏa này thì bầy sói xung quanh Sở Thiên vốn không xứng để nhắc đến, một chút nguy hiểm cũng không có!

“Đây là voi Ma Mút cấp tám!” Ba Bác Tát đứng sau Sở Thiên nhỏ giọng nhắc nhở, “Uy lực của nó chỉ đứng sau Hoàng Kim Bĩ Mông cự thú, sức mạnh không gì sánh được, rất khó đối phó!”

Voi Ma Mút? Còn là cấp tám? Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Không phải nó rất khó đối phó, mà thực chất là không thể đối phó! Mình ở đây có lẽ là kẻ mạnh nhất, nhưng cũng chỉ là giả mạo, không có pháp lực gì cả! Sở Thiên lần này thật sự không còn cách gì nữa.

“A a, mấy vị thú nhân tiên sinh, không biết mấy vị mời ta xuống đây chẳng hay có chuyện gì?” Nếu vũ lực không thể giải quyết, vậy Sở Thiên sẽ phát huy sở trường của mình — khua môi múa mép.

“Hừ!” Tên đầu trâu hừ nhạt một tiếng, khinh miệt nói: “Ta là tù trưởng ngu đầu nhân Ba Tư Đằng! Đến đây để giết chết gã đạo sư đại Tể Tự ngươi!”

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Người không thể nói năng tể nhị hơn à? Sở Thiên hết cách, liền thoảng: “Ta trước nay vẫn luôn kính trọng các chiến sĩ anh dũng, rất vui khi được quyết đấu với cao thủ như ngươi!” Hiện giờ chỉ hy vọng gã Ba Tư Đằng này vô dụng mà thôi.....

Nhưng Ba Bác Tát ở phía sau đã đánh tan hy vọng đó của Sở Thiên, hắn thấp giọng nói: “Đại nhân, Ba Tư Đằng là một trong những cao thủ có hạng của thú tộc, không những bản thân hắn là Kiếm Thánh cấp tám, hơn nữa con Ma Mút kia hình như cũng chính là ma sủng của hắn!”

“Tuy rằng ta muốn quyết đấu với ngươi, nhưng gần đây ta bị thương, không thể sử dụng pháp lực!” Nghe thấy Ba Bác Tát nhắc nhở, Sở Thiên lập tức đổi giọng, đừng nói đến một kẻ giả mạo như mình, ngay cả là thật cũng không thể đối phó được với Ba Tư Đằng! Tể Tự chuyên cứu người, lực tấn công vốn kém hơn những cao thủ đồng cấp khác, huống hồ thú nhân trời sinh một cơ thể tráng kiện, thực lực luôn cao hơn những cao thủ cùng nhân loại cùng cấp khác!

“Không có pháp lực? Vậy thật đáng tiếc! Tuy ta cũng muốn giao thủ với ngươi, nhưng hiện giờ ta vẫn phải giết ngươi!” Nói rồi, Ba Tư Đằng nâng đại đao trong tay mình lên.

“Đợi đã!!!” Sở Thiên rống lớn một câu, khiến mọi người giật bắn mình, sau đó nghiêm trang nói: “Có thể chết dưới tay một dũng sĩ như ngươi, ta không còn gì để hối tiếc, nhưng ngươi phải cho ta biết tại sao lại giết ta?” Có thể kéo dài được bao lâu thì cứ kéo dài, Sở Thiên ngoài miệng nói chuyện băng quơ, trong lòng thì đang cuống cuống tìm cách, “Chẳng lẽ thú tộc các ngươi cũng có người nhận được lời mời của Long hoàng, cho nên muốn tiêu diệt một đối thủ như ta?”

“Không sai! n La Tiên sinh tiên tri vĩ đại của chúng ta cũng nhận được lời mời, nhưng mà....” Ba Tư Đằng khi nhắc đến n La tỏ ra vô cùng tôn kính, nhưng ngữ khí lập tức lại thay đổi, “Nhưng mà ta không phải vì vậy mà giết ngươi, ngươi vẫn không xứng để trở thành đối thủ của n La tiên sinh!”

La n? Hắc hắc, Sở Thiên cười cười, đôi mắt theo thói quen nheo lại, “Vậy ngươi có biết sự phụ ta là ai không?” An Đông Ni đã từng nói cho Sở Thiên biết, ông ấy và nhà tiên tri La n của thú tộc có thâm tình bằng hữu chi giao, có mối quan hệ này, chẳng lẽ Ba Tư Đằng lại không thủ hạ lưu tình ư?

“Đương nhiên biết, sự phụ của ngươi là Thánh Tể Tự - An Đông Ni tiên sinh!” Ba Tư Đằng đối với An Đông Ni cũng vô cùng tôn kính, tuy lúc trẻ An Đông Ni cũng từng tham gia chiến tranh với thú tộc, nhưng sự tôn trọng với những cường giả trên đại lục Huyền Thú không hề phân ra địch ta.

“Ha ha, sư phụ của ta và n La tiên sinh lại là lão bằng hữu, nếu vậy thì chúng ta đều là người một nhà rồi!” Sở Thiên cười ha ha bắt đầu kéo gần mối quan hệ.

“Hừ! An Đông Ni tiên sinh là Tế Tự vĩ đại, có thể sánh cùng n La tiên sinh, nhưng, ngươi thì không được!!” Ba Tư Đằng lạnh lùng cự tuyệt hảo ý của Sở Thiên, cho dù Sở Thiên thật sự là đạo sư đại Tế Tự cấp tám, bất quá cũng chỉ bằng hần mà thôi, đương nhiên không thể có được sự tôn trọng của Ba Tư Đằng!

Ta không được? Sở Thiên cười lạnh một tiếng, “Ha ha, ta đương nhiên không thể ngang hàng với n La tiên sinh rồi, ta đã sùng bái người từ rất lâu rồi!” Nhìn thấy Ba Tư Đằng ôn hòa hơn khi mình vuốt mông ngựa nhà tiên tri của thú tộc, Sở Thiên nheo mắt nói tiếp: “Nếu như mọi người đều là những người sùng bái n La tiên sinh, vậy thì dễ rồi, nào, chúng ta vừa uống rượu vừa trò chuyện chứ!”

Nói xong, Sở Thiên giao Tiểu Bạch cho Ba Bác Tát, đồng thời nháy mắt ra hiệu: “Quản gia! Mau lấy rượu ra đây!”

Ba Bác Tát hiểu ý, nhận lấy Tiểu Bạch, gỡ cái vòng cổ của nó xuống, “Ha ha, đừng sĩ Ba Tư Đằng tôn kính, chỗ chúng ta có đều là rượu Phục Tư Đặc ngon nhất của trên đại lục!”

Một vò rượu được lấy ra từ chiếc vòng cổ, mùi rượu thơm phức lập tức tràn ngập trong không khí, Tiểu Bạch đau lòng nhìn toàn bộ gia sản của mình, rưng rưng nuốt lệ ngoảnh đầu đi chỗ khác, lúc này không thể vì chút rượu này mà tạo thêm phiền phức cho Sở Thiên được...

Cổ họng của Ba Tư Đằng nuốt mạnh một cái, hít lấy mùi vị trong không khí một hơi thật sâu, hai con mắt trâu nhìn chăm chăm vào vò rượu, “Hảo tửu! Ta nhớ lần được uống loại rượu này cũng là mười năm trước rồi.”

“Đương nhiên rồi, rượu của ông chủ ta là ngon nhất trên đại lục, ngươi thử uống một chút đi!” Thấy con men rượu trong Ba Tư Đằng đã trở dậy, AK47 đang đứng bên cũng góp thêm một câu.

“Rượu đúng là ngon! Nhưng mà...” Ba Tư Đằng bỗng vung tay cầm đao, xoảng ~~~ một vò rượu đã bị đánh vỡ, “Nhưng ta không ngu đến mức đi uống rượu của Vong Linh pháp thần đâu!”

Kế hoạch thất bại! Xem ra thú nhân cũng không đến nỗi ngu như trong truyền thuyết nói! Sở Thiên sở dĩ để Ba Bác Tát lấy Phục Tư Đặc mà không phải tự mình lấy, chính là muốn Ba Bác Tát tìm cơ hội để hạ độc hắc ám vào trong đó! Nhưng không ngờ Ba Tư Đằng lại biết cả thân phận của Ba Bác Tát, nhất định có người tiết lộ bí mật...

“Ca ngại nữ thần Sinh Mệnh! Sao ta có thể làm vậy chứ?” Sở Thiên lại bày ra bộ dáng một thần côn, nghiêm trang nói: “Chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng học trò của Thánh Tế Tự lại làm ra những chuyện vô liêm sỉ như vậy sao!”

“Điều này...” Phẩm cách cao thượng của An Đông Ni lan khắp đại lục lúc này đã phát huy tác dụng, Ba Bác Tát cũng bị do dự.

“Chủ nhân, ta muốn uống rượu!!!” Như sét đánh ngang tai, con voi Ma Mút ồm ồm mở miệng nói: “Ta đã ba tuổi rồi nhưng còn chưa từng uống loại rượu ngon như vậy!”

Ba tuổi? Sở Thiên ngẩng đầu lên, cố gắng nhìn lên nhưng chỉ nhìn được bụng của con voi Ma Mút, một con voi chưa trưởng thành mới ba tuổi mà đã thế này rồi, nếu mà ba mươi tuổi thì...

“Đồ vô dụng!” Ba Tư Đằng đại nộ, đại đao vung về sau, một đạo khí bắn vào thân ma sủng, “Chỉ biết làm ta mất mặt thôi!” Ma thú của mình lúc này lại đòi uống rượu của địch nhân, điều này khiến Ba Tư Đằng không còn chút mặt mũi nào.

“Hú~~~” Con voi Ma Mút kêu thảm thiết một tiếng, trên thân lập tức xuất hiện một vết tím bầm, Sở Thiên nhìn thấy thảm tắc lưỡi, sao tên thú nhân này lại ngược đãi ma sủng thế nhỉ! Nếu con voi Ma Mút cấp tám là một kẻ lao động hoàn mỹ như vậy, mà nó chỉ mới ba tuổi, tiền đồ khó mà hạn lượng a! Nhưng lực phòng ngự của hài tử này thật biến thái quá đi mất, đầu khí của Kiếm Thánh cấp tám vậy mà chỉ lưu lại cho nó một vết bầm!

40. Chương 40: M Mưu Trên Đất Liền.

“Ha ha! Đa tạ thúc thúc!” Con voi Ma Mút ngây thơ cười, nhưng không ngờ lại khiến hai tai Sở Thiên ong ong lên, sau đó thò chiếc vòi to kênh đến chỗ Sở Thiên, cuộn lấy vò rượu.

“Không được uống!” Ba Tư Đằng tức điên người, lại một đạo đầu khí lóe lên, Ầm ~~~ Thân thể của voi Ma Mút cùng vò rượu cùng bị lật ngã xuống đất, mặt đất rung chuyển một lát, “Ô! Ô!” Voi Ma Mút nuốt nước mắt nghẹn ngào đứng dậy, “Ta muốn uống mà!”

Sở Thiên vừa nhìn thấy voi Ma Mút bị ngã xuống, vội lấy một đồng dụng cụ và được phẩm từ trong nhẫn ma pháp ra, chạy lại nói: “Nào, người chịu khó một chút, thúc thúc trị thương cho người!” Những được thuốc này đều là những thứ Sở Thiên dựa theo hình dạng ban đầu ở trái đất mà chế ra, hơn nữa còn được gia cố thêm lực lượng ma pháp vào nữa. Vốn định dùng để trị thương trên thân thể Long hoàng, dù sao ở đại hội y học nếu không có chút bản lĩnh chân thực, vậy nhất định sẽ thành trò cười của cả đại lục mất!

Y thuật và thuật Tế Tự của Sở Thiên đúng là sự kết hợp hoàn hảo, mấy bình thuốc ma pháp đặc hiệu vừa xoa lên vết thương, vết bầm trên thân con voi Ma Mút đã biến mất, “Đa tạ thúc thúc, thúc lợi hại thật! Hồi trước khi ta bị chủ nhân đánh bị thương, các Tế Tự trong tộc phải mất mấy ngày mới trị khỏi vết thương cho ta!”

“Bây giờ ta tin người có tư cách có thể sánh ngang với La n tiên tri tiên sinh rồi!” Bản tính hào sảng của thú nhân được thể hiện ở Ba Tư Đằng, hần thẳng thắn nói ra suy nghĩ của bản thân! Vết thương do đầu khí cấp tám tạo thành chớp mắt đã được chữa khỏi, đây tuyệt đối là trình độ của một Thánh Tế Tự cấp chín! “Nhưng ta lại có thêm một lý do nữa để giết người, đối thủ của La n tiên sinh cần phải diệt trừ!”

“Ha ha, đừng sĩ Ba Tư Đằng,” Ba Bác Tát đột nhiên tiến lại gần, khinh miệt nói: “Nếu không dám uống rượu ta rót, vậy chẳng lẽ rượu do một con chó rót người cũng không dám uống ư?” Nói rồi, Ba Bác Tát ôm Tiểu Bạch, nhắc lên cho Ba Tư Đằng xem, “Chỉ là một con chó bình thường thôi!”

“Có gì mà không dám uống!” Sự tôn nghiêm của kẻ mạnh như Ba Tư Đằng bị khiêu khích, tất phải có phản ứng. Tỉ mỉ quan sát Tiểu Bạch một hồi, xác định nó chỉ là một con sủng vật bình thường, sau đó Ba Tư Đằng trong sự mê hoặc của mỹ tửu cùng nụ cười vô hại của Tiểu Bạch cuối cùng đã đồng ý, nhưng vẫn cười khẩy nói: “Ta sẽ uống chỗ rượu này, nhưng đó là sau khi giết các người xong...”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên chỉ vào chiếc vòng của Tiểu Bạch, kinh ngạc nói: “Người nên biết rằng, những thứ trong vòng ma pháp không có sự đồng ý của chủ nhân thì không có cách nào lấy ra cả, nếu người giết ta thì sủng vật của ta sẽ không bao giờ giao rượu cho người đâu!”

Tiểu Bạch nghe xong lời của Sở Thiên, liền phối hợp với chủ ngẩng cao đầu lên, làm ra vẻ thề chết không khuất phục.

“Vậy được! Ta uống hết rồi sẽ giết người!” Ba Tư Đằng biết đặc tính của vòng ma pháp đúng như Sở Thiên nói, nhưng hần vẫn vô cùng cẩn thận, liếc nhìn Ba Bác Tát, nói: “Khi ta uống, người phải tránh ra xa!”

“Được! Không thành vấn đề! Chúng ta đều tránh ra!” Sở Thiên thay Ba Bác Tát trả lời, sau đó lại chỉ vào bầy sói xung quanh mình, “Vậy người kêu chúng tránh ra trước đi!”

“Tất cả tránh ra, giám sát phía xa, đừng để chúng chạy mất là được!” Ba Tư Đằng hạ mệnh lệnh, sau đó tất cả bầy sói đều tản ra, còn Sở Thiên lập tức mang Tạp Đặc, Ba Bác Tát và cả AK47 chạy ra xa, còn Tiểu Bạch một mình lưu lại giữa đàn sói.

“Ô ô!” Tiểu Bạch nở nụ cười hết sức hồn nhiên, cơ thể nhỏ bé của mình đẩy toàn bộ vò rượu trên đất đi, tỏ ý: Nếu người không yên tâm, rượu của Ba Bác Tát đều bỏ đi hết.

Tất cả vò rượu được đẩy về sau, Tiểu Bạch vỗ vỗ chiếc vòng, lại là một đồng mỹ tửu xuất hiện, “Ô ô!” Tiểu Bạch nhảy lên một vò rượu trong số đó, cố gắng đẩy nắp ra, sau đó chúc đầu vào uống một ngụm: như vậy yên tâm rồi chứ? Ta đã đích thân uống rồi.

Một lúc sau, Ba Tư Đằng thấy Tiểu Bạch không hề có phản ứng xấu gì, cuối cùng cũng không nhịn được, ôm lấy vò rượu Tiểu Bạch đã uống, rồi ừng ực uống, “Khà ~~~Rượu ngon!” Ba Tư Đằng khen một tiếng, sau đó nhìn con voi Ma Mút đang thè lưỡi, giương dao lên, hung hăng uy hiếp: “Người không được uống!”

Ba Tư Đằng vẫn rất cẩn thận, lần này hẳn phụ trách chặn giết Sở Thiên, chỉ đem hơn một nghìn con Hỏa Vĩ Diệu và năm mươi con Thạch Tượng Quỷ, còn có mấy trăm con sói cấp ba. Trong cuộc không chiến lúc này, Hỏa Vĩ Diệu và Thạch Tượng Quỷ gần như đã bị tiêu diệt hết, nên giờ đây trong tay hẳn chỉ còn lại mấy trăm con sói cấp ba này mà thôi. Vì vậy Ba Tư Đằng không để cho con voi Ma Mút uống rượu, nếu lúc này rượu có vấn đề, mình có ngã xuống, vẫn còn có một ma thú cấp tám đối phó với bọn Sở Thiên. Nếu không như vậy, voi Ma Mút cũng ngã, chỉ dựa vào mấy trăm con sói cấp ba sợ rằng đến cả AK47 cũng không cản được!

Tửu lượng của Ba Tư Đằng tuyệt đối khiến Sở Thiên phải hổ thẹn, rất nhanh những vò rượu không đã chất thành một ngọn núi nhỏ, nhưng những vò rượu trước khi đổ vào bụng đều được Tiểu Bạch thử qua trước.

Ba Tư Đằng uống mãi uống mãi, bỗng phát hiện một chuyện rất thú vị, tửu lượng của Tiểu Bạch cũng không hề tồi chút nào! Mình uống được bao nhiêu vò, số rượu mà Tiểu Bạch ném cũng ít nhất được mấy vò rồi. Nhưng nó hình như vẫn chưa uống đủ, đang liếm liếm mép, bộ dáng tội nghiệp nhìn mình. Thế là, tình hình có sự thay đổi diệu kì, Ba Tư Đằng từ một mình uống rượu trở thành người đối ẩm với Tiểu Bạch, nhìn có vẻ như hai con sâu rượu lâu năm không gặp đang ôn lại chuyện xưa vậy.

“Ừ~~~~” Ba Tư Đằng đã uống nhiều, bắt đầu mở miệng ba hoa, “Nhớ năm xưa, lần đầu tiên ta uống loại rượu này là...là mười năm trước, lúc đó trong vòng một ngày ta ở Hồng Thổ Hạp Cốc đã giết...đã giết ba đại kiếm sư cấp sáu, thú nhân vương vui mừng đã thưởng cho ta...”

“Ô ô ~~~” Tiểu Bạch cũng phối hợp lộ ra một ánh mắt sùng bái, lại đưa thêm cho Ba Tư Đằng một vò rượu nữa, sau đó hướng về phía Ba Tư Đằng nghe hẳn tâm sự những chiến tích huy hoàng năm xưa.

“Đúng rồi!” Ba Tư Đằng cảm thấy con sâu rượu Tiểu Bạch quá hợp với bụng dạ của mình, “Đợi lát nữa ta giết Phát Lạp Định Nặc, sau đó...sau đó ngươi sẽ theo ta! Có rượu uống!!!”

“Ô ô!” Tiểu Bạch vui mừng kêu hai tiếng, hình như đang vui mừng vì mình gặp được chủ hiền, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ: Kẻ bị giết còn chưa biết là ai đâu!

“A a ~~~” Ba Tư Đằng đang nói văng cả nước miếng bỗng nhiên khóc rống lên, thuận tay vứt bình khí đi, vỗ vào Tiểu Bạch kể khổ: “Thú nhân bọn ta rất nghèo!!! Ngày ngày đều sống trong khổ sở, một tù trưởng thân vương như ta mà cũng không thể uống nổi loại rượu ngon này...”

Tiểu Bạch an ủi gật đầu, lại đưa thêm một vò rượu nữa, sau đó thầm đếm: năm, bốn, ba...

Bịch ~~~ Tiểu Bạch vừa đếm xong, Ba Tư Đằng cũng ngã xuống, kế hoạch của Sở Thiên đã thành công!

Gặp phải phục kích hoàn hảo chính xác như vậy, Sở Thiên biết, chắc chắn có người tiết lộ tuyến đường của mình, nếu tuyến đường đã bị người ta biết rồi, tên Ba Tư Đằng cũng không thể không biết thân phận của Ba Bác Tát. Cho nên, lúc mới đầu những vò rượu mà Ba Bác Tát đưa mới chính là những vò không có độc, còn độc thật chính là Tiểu Bạch mà Ba Bác Tát đang ôm, khi để Ba Tư Đằng kiểm tra, thì thuận tay nhét vào cái vòng của Tiểu Bạch.

Tiếp đó để Tiểu Bạch chủ động ném từng vò rượu, điều này không những khiến Ba Tư Đằng nói lỏng cảnh giác, hơn nữa cũng thuận tiện để hạ độc, dù Ba Tư Đằng thông minh thế nào, cũng không thể ngờ được, một con chó sủng vật bình thường lại có trí tuệ có thể làm được những chuyện này!

Sở Thiên ở chỗ xa thấy Tiểu Bạch đã thành công, liền hoan hô một tiếng, sau đó rút Nộ Hỏa của Đức Khố Lạp xông đến, hét lớn với đám sói và con voi Ma Mút: “Không được động đây! Chủ nhân của các ngươi uống say rồi, hiện giờ ta sẽ giúp hẳn giải rượu!”

Vốn nhìn thấy Ba Tư Đằng ngã xuống, bầy sói và con voi Ma Mút đã rục rịch, nhưng nghe thấy lời Sở Thiên nói xong liền lắng xuống, chẳng còn cách nào khác, trong lòng con voi Ma Mút đã nhận định vị thúc thúc cho mình uống rượu là người tốt, hơn nữa với trí tuệ ba tuổi của nó vẫn chưa thể hiểu thế nào khái niệm hạ độc, dù gì chủ nhân mình cũng gục rồi, nên nó cũng hiền lành hơn. Còn mấy trăm con sói thấy con voi Ma Mút không động thủ, bản thân cũng không dám hành động, ma thú cũng có quy tắc của ma thú, ma thú cấp tám còn chưa động thủ, thì những con sói cấp ba này sao dám lỗ mãng chứ? Huống hồ bên cạnh còn có con AK47 đang nhìn chăm chăm vào chúng!

“Thúc thúc! Chủ nhân không biết gì nữa rồi, vậy thúc có thể cho con uống trộm ít rượu không?” Con voi Ma Mút ngây ngô hỏi Sở Thiên, “Một chút là được rồi!”

Ha ha, hài tử ngoan! Sở Thiên nheo mắt lại, tiện tay chỉ vào đồng rượu Tiểu Bạch đã đẩy ra xa, “Chỗ đó đều cho con đây! Nếu không đủ chỗ ta vẫn còn!”

“Da ~~~” Voi Ma Mút hoan hô một tiếng, nhảy cẫng lao về phía rượu Phục Tư Đặc, làm mặt đất rung lên khiến Ba Tư Đằng nảy người một cái.

“Ông chủ, bây giờ làm thế nào đây?” Ba Bác Tát chỉ về mấy trăm con sói xung quanh, buồn bực hỏi Sở Thiên.

41. Chương 41: Phóng Tay Chiếm Đoạt.

“Ông chủ cứ yên tâm!” Ba Bác Tát cười âm hiểm, hấn quỳ rạp thân người, đập gối một hồi trên người Ba Tư Đằng, “Được rồi, bây giờ thì ngay đến một đứa trẻ hấn cũng không làm gì được”

“Ha ha! Ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên cười nham hiểm, cầm Nộ hỏa của Đức Khố La, đặt lên ngực của Ba Tư Đằng lúc này đang dần dần hồi tỉnh, ngọn lửa cháy hừng hực như muốn nướng Ba Tư Đằng thành thịt quay, thần nhiên nói: “Dùng sĩ đầu trâu tôn quý, bây giờ chúng ta làm một cuộc giao dịch, người thấy thế nào?”

“Người...thật hèn hạ vô sỉ!” Ba Tư Đằng vừa tỉnh dậy đã hiểu chuyện gì phát sinh, muốn bật dậy, nhưng phát hiện bản thân đã không còn một chút sức lực, “Không ngờ học trò của ngài An Đông Ni lại làm những chuyện thế này!”

“Ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh! Nữ thần đã nói, có thể dùng trí tuệ để giải quyết địch nhân, không nên dùng tới vũ lực! Câu nói này người đã nghe qua bao giờ chưa? Thôi bỏ đi, đã man nhân như người hấn cũng chưa bao giờ nghe qua!” Sở Thiên vội vàng giảng biện.

“Người!” Ba Tư Đằng gần như phát điên, nhưng cũng không dám phản bác lại, kể chưa từng đọc qua trang sách nào như Ba Tư Đằng thực sự nghĩ không ra nữ thần có nói hay không nói qua câu vừa rồi, mà thú nhân lại rất sùng kính thần linh, y đành ngậm thừa nhận cách nói của Sở Thiên, có điều sau khi Ba Tư Đằng nổi giận đùng đùng, lại nhớ đến một việc, hấn còn một con sủng ma! Ngay lập tức hấn liền huýt sáo một tiếng, triệu hoán con voi Ma Mút lại, ra lệnh: “Giết hết bọn chúng đi!”

Mặc dù Ba Tư Đằng đã hạ lệnh, nhưng chẳng hề có hiệu quả, “Chủ nhân, thúc thúc này là người tốt, đừng giết thúc thúc ấy có được không?”

Ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh, Ba Tư Đằng suýt chút nữa là giận đến thổ huyết, nhưng Sở Thiên ngay lập tức đã khiến hấn phải thổ huyết ra luôn, “Ha ha, hài tử ngoan, lại đây, ta có rượu này! Dem rượu đến nơi khác uống đi! Còn nữa, đưa những người bạn nhỏ của người đến uống cùng một thể!” Nói xong, Sở Thiên đem hết toàn bộ rượu trong vòng cổ ma pháp ra mời.

“Cảm ơn thúc thúc! Các bạn nhỏ lại đây nào, chúng ta cùng uống rượu thôi!” Con voi Ma Mút mừng rỡ cuồn vùi ôm lấy vỏ rượu, dẫn theo bọn sói hoang chạy mất, chỉ còn mình Ba Tư Đằng đang cô đơn lẻ loi đã hoàn toàn suy sụp ở lại, “Người...bây giờ người muốn gì?”

“Ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh, người yên tâm, ta sẽ không làm hại người đâu!” Sở Thiên thu lại Nộ hỏa của Đức Khố La, cười títt mắt nói: “Ta chỉ muốn bàn với người một chút sinh ý mà thôi!”

“Sinh ý? Được thôi! Người không làm hại ta, ta sẽ để các người đi!” Xem ra nhiệm vụ lần này không thể hoàn thành được rồi.

“Không! Không! Không!” Sở Thiên xua xua tay, “Mạng sống của người đang nằm trong tay ta, người dựa vào đâu để thả ta được đây?”

“Vậy người muốn gì? Con voi Ma Mút sao? Điều này là không thể được!” Ba Tư Đằng đã nhận ra mưu đồ của Sở Thiên lập tức cự tuyệt, thế nhưng đây mới chỉ là một phần nhỏ trong mưu đồ của hấn mà thôi.

“Không sai! Ta chính là muốn có con voi Ma Mút đấy! Chắc chắc, hài tử này đi với người đã chịu khổ quá nhiều rồi...” Sở Thiên nói đầy vẻ xót xa đau lòng: “Giao nó cho ta, ta sẽ khôi phục sức mạnh cho người!”

Ba Tư Đằng ngấm ngấm thử vận công, quả nhiên trong người không còn lấy một chút sức lực, điều này đối với Kiếm Thánh mà nói quả thật là một đòn chí mạng, đau khổ nói: “Được, ta đưa nó cho người!”

“Có điều, ta đã dựa vào thực lực bản thân để thu phục con voi Ma Mút đó, không có bất kì một khổ ước nào hết, người phải tự mình thuyết phục nó thôi!”

“Ha ha, chỉ cần người đồng ý là được rồi, còn lại cứ để ta!” Nói xong, Sở Thiên nhìn ra phía xa, con voi Ma Mút đang chơi đùa vui vẻ với bầy sói hoang, sau đó chỉ định AK47: “Giao cho người giải quyết, làm tốt sẽ thưởng cho người thêm ba mươi kim tệ vào phí ăn hàng ngày!” Muốn thu phục một hài tử, phụ nữ vẫn là có ưu thế hơn.

“Hi hi! Ông chủ cứ yên tâm đi!” Ánh mắt AK47 lóe lên tia sáng kim tệ nhìn về phía con voi Ma Mút, tham lam, bước đến gần con voi Ma Mút, cất lời dụ dỗ: “Tới đây nào, voi con bé bỏng, a di có đồ ăn ngon cho cưng này!”

Xong chuyện của con voi Ma Mút, Sở Thiên đưa ra vấn đề thứ hai, “Cuối cùng là kẻ nào đã ra lệnh cho người giết ta? Có phải là Hữu tướng của Khải Tát - An Đạo Nhi đúng không?”

Ba Tư Đằng nhắm mắt lại, kiên quyết nói: “Danh dự của Kiếm Thánh không cho phép ta trả lời vấn đề này, người hãy giết ta đi!”

Sở Thiên khựng lại, vô cùng kinh ngạc, ở đại lục Huyền Thú này, cái gọi là tôn nghiêm của cường giả là một vấn đề rất đau đầu, xem ra Ba Tư Đằng nhất định sẽ không nói ra, “Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! ta tôn trọng danh dự của người nên sẽ không hỏi đến vấn đề này nữa!”

Ba Tư Đằng nhìn Sở Thiên có chút cảm kích, cảm thấy có chút áy náy, không kìm được nói: “Ta chỉ có thể cho người biết việc này hoàn toàn không liên quan gì đến An Đạo Nhi!”

“Không liên quan gì đến An Đạo Nhi, vậy còn có thể là ai được?” Sở Thiên lòng đầy nghi vấn, có điều tạm thời chưa nghĩ ra cách gì khả quan, bởi vì còn có một việc quan trọng hơn, “Các người đem nhiều cuồng lang và con voi Ma Mút như vậy sao có thể di chuyển đến vùng đất khô cằn này?” đây mới chính là điều Sở Thiên muốn biết nhất, phi thuyền Tề Bách Lâm đã bị rơi vỡ tan rồi, lấy gì để vượt qua đầm lầy này để đến núi A Cổ Lạp? Hơn nữa Ba Tư Đằng có thể đưa nhiều ma thú đến nơi này như vậy, chứng tỏ hẳn phải có đầy đủ phương tiện đi lại!

“Thúc thúc!” Lúc này con voi Ma Mút đã theo sau AK47, chạy tới chỗ Sở Thiên, mặt đất lại thêm một phen rung chuyển.

“Xong rồi hả?” Sở Thiên thấp giọng hỏi nhỏ AK47 một câu, “Vâng, không vấn đề gì!” AK47 cũng cho Sở Thiên một đáp án khiến hắn hài lòng.

“Thúc thúc, a di này nói sau này chỉ cần đi theo chú, mỗi ngày đều được ăn mười con lợn rừng, có thật không?” Con voi Ma Mút lấy vòi lay lay Sở Thiên, chưa dám tin việc này. Ba Tư Đằng cũng tặc lưỡi, nhìn Sở Thiên đầy vẻ kinh ngạc. Lợn rừng là thức ăn phổ biến nhất của ma thú ở trên đất liền, không những thể thịt rất nhiều mà giá lại rẻ, mấy đồng bạc là mua được ngay. Có điều, đó là đối với Khải Tát, còn ở nơi thảo nguyên mệnh mông thiếu thốn lương thực, giá của nó không hề rẻ như thế, Ba Tư Đằng là người thân thân vương tù trưởng mà mỗi ngày cũng chỉ được phân cho vài con mà thôi!

Sở Thiên không còn gì để nói, như thế nào mà các con ma sủng của Huyền Thú đều bị chủ nhân ngược đãi vậy? “Ha ha, hài tử ngoan, sau này người giúp thúc thúc đánh nhau, thúc sẽ cho người mười con lợn rừng mỗi ngày!”

“Oa! Cảm ơn thúc!” Voi Ma Mút mừng rỡ nói: “Ta thích nhất là đánh nhau, vừa được đánh nhau vừa có heo rừng để ăn, thích quá!”

“Phải rồi, thúc còn chưa biết tên của người là gì?” Sở Thiên neoh mắt lại, bắt đầu suy nghĩ đến món vũ khí thứ hai đoàn quân ma thú của hắn. AK47 và Tiểu Bạch lại thương cảm nhìn con voi Ma Mút, cứ xem tên của hai người bọn hắn, thì biệt hiệu của con voi nhỏ chưa trưởng thành này e rằng cũng không hay ho gì!

“Ta không có tên, mọi người gọi ta là Tiểu Lục Tử.”

Tiểu Lục Tử?! Sở Thiên mới nghe đến cái tên gọi này thiếu chút nữa mắc nghẹn, nghe rất giống một loại nghề nghiệp quý báu trên trái đất này. “Bọn chúng sao lại gọi ngươi là Tiểu Lục Tử?” AK47 thấy làm lạ bèn hỏi, à ta cuối cùng cũng phát hiện ra có cái tên nghe còn thiếu trình độ hơn của mình.

“Bởi vì sức mạnh của ta được xếp vào hàng thứ sáu!” Tiểu Lục Tử đắc ý nói, “Có điều bây giờ ta xếp thứ hai rồi! Bởi vì đại ca, nhị ca, tam ca, và cả tứ ca bây giờ đều chẳng còn chút sức mạnh nào nữa hết!”

Sở Thiên nghe xong một loạt cái tên không có chút ý nghĩa nào như thế, trong lòng thầm nhận xét : Bọn thú nhân đúng là một lũ vô văn hóa!

“Vậy bốn ca ca của ngươi có phải là Hoàng Kim Bửu Mông cự thú đúng không?” Sở Thiên chợt nghĩ đến vấn đề này, trong thú tộc kẻ có sức mạnh lớn hơn con voi Ma Mút này, chỉ có Hoàng Kim Bửu Mông cự thú mà thôi, hơn nữa nguyên nhân bọn chúng mất đi sức mạnh, chỉ sợ là chuyện tốt do Xích Diễm gây nên?

“Đúng rồi? Sao thúc biết?” Tiểu Lục Tử kinh ngạc hỏi, “Bây giờ chỉ có Vân Tước tỷ tỷ - người đem bọn ta đến đây mới mạnh hơn ta mà thôi!”

“Vân Tước tỷ tỷ à? Có phải là Già Thiên Vân Tước cấp bảy đúng không?” Ba Bác Tát hiểu biết sâu rộng, ngay lập tức nhận ra thân phận của con tiểu ma tước đó!

42. Chương 42: Con Ma Tước Khổng Lồ.

“A a, đừng nói như vậy chứ!” Sở Thiên không hề tức giận chút nào, lừa được ma sủng của người khác, bị mắng chửi một vài câu cũng không sao, “Ngươi xem! Phi thuyền của ta đã trở thành một đồng sắt vụn rồi, ngươi cần phải bồi thường cho ta cái gì đi chứ? Không muốn đưa ma thú cho ta cũng được, vậy thì ngươi hãy bồi thường một trăm vạn kim tệ đi!”

“Nằm mơ! Ta đền cho ngươi Già Thiên Vân Tước!” Ba Tư Đằng không còn cách nào khác, đành phải chọn cách đền bù bằng ma thú, hơn nữa hắn cũng biết cái giá một trăm vạn kim tệ mà Sở Thiên đưa ra tuyệt đối không phải là muốn moi tiền của hắn, phi thuyền Tề Bách Lâm nhất định là xứng với cái giá đó! Thế nhưng đối với kẻ nghèo như y, lại còn đang phó thác sinh mệnh vào tay Sở Thiên, thì chỉ còn có con đường ngoan ngoãn nộp Già Thiên Vân Tước cho hắn mà thôi!

Ba Tư Đằng hú lên một tiếng, sau đó mặt đất rung chuyển! cuồng phong nổi lên! trời đất tối sầm! tiếp theo là một bức màn đen vô tận bao trùm lấy mặt đất. Sở Thiên nhìn thấy một sợi lông của con ma tước đã to gần bằng cơ thể mình, trong lòng thầm thán phục. “Con ma tước này to lớn thật!!!”

“Ngươi bảo nó bay cao lên tí nữa! Ta nhìn không rõ!” Sở Thiên hét lớn trong trận cuồng phong, bây giờ con tiểu ma tước chỉ bay là cách đầu Sở Thiên không quá vài mét, do đó rất khó có thể nhìn thấy toàn bộ thân thể của nó.

Ba Tư Đằng làm theo lời hắn, sau đó trong tiếng gió thổi vu vu, một con chim tước toàn thân màu xanh đã hiện ra trước mắt Sở Thiên. Thảo nào nó có thể chở hết mấy trăm con sói hoang và con voi Ma Mút bay qua đầm lầy Trần Nê, Sở Thiên thoáng nhìn, hai cánh của con chim tước sải rộng ra đến hơn trăm mét, một số đặc điểm lại khác với những con ma tước (chim sẻ) trên trái đất, thân mình của nó đẹp hơn, phần lưng cũng rộng hơn!

“Được rồi! Bảo nó hạ xuống đi!” Sở Thiên muốn được lại gần nhìn ngắm thành viên thứ ba trong đoàn quân ma thú của hắn! Một lần nữa mặt đất lại rung chuyển, Già Thiên Vân Tước khép cánh lại vẫn cao đến hơn ba mươi mét, đậu xuống mặt đất, “Vân Tước tỷ tỷ! hai chúng ta từ nay về sau đã có chủ mới rồi!” Tiểu Lục Tử chạy đến nũng nịu nói, trên mặt đất này bỗng nhiên xuất hiện một cảnh tượng kì quái: một con ma tước đang nhẹ nhàng vuốt ve một con voi bé xíu dưới chân, mà ở bên cạnh chân của con voi lại có một con nhện tí hon xinh đẹp đang nằm phủ phục, còn Sở Thiên? Hắn lúc này chẳng khác gì một hạt bụi....

“Đổi chủ nhân ư? Tại sao lại như thế? Ta không còn chủ nhân nữa sao?” Vân Tước nhẹ nhàng hỏi, kì thực Già Thiên Vân Tước hoàn toàn không phải là ma sủng của Ba Tư Đằng, hơn nữa do nhiệm vụ lần này đã trở thành sủng ma vô chủ, rút ra khỏi đội quân của thú tộc.

Tính cách của Vân Tước dịu dàng, dường như không phải để công kích người khác, công dụng duy nhất của nó là vận chuyển, ngoài ra thỉnh thoảng còn vỗ cánh tạo ra phong hệ ma pháp giả mạo! Trên thực tế thì, sức mạnh thực sự của ma thú cấp tám này được đánh giá mạnh hơn là vì thân hình to lớn của nó, do đó trong thú tộc cũng dự trữ lấy một con, kì thực Vân Tước rất khó sử dụng trong chiến đấu thật sự. “Ta đã thất bại trong cuộc chiến với Phát Lạp Dịch Nặc rồi!” Ba Tư Đằng buồn rầu giải thích, ở đại lục này có một qui củ bất thành văn, đó là: trong chiến tranh nếu là tướng lĩnh cấp cao hoặc là đại nhân vật bị bắt giữ thì có thể lấy vật phẩm để chuộc về. Vì thế Ba Tư Đằng hoàn toàn không do dự đem Vân Tước giao cho Sở Thiên, mà Thú Nhân Vương cũng sẽ không vì thế mà trừng phạt hắn, cùng lắm là phán tội hắn chiến đấu không tốt mà thôi!

“Ngài Phát Lạp Dịch Nặc, ta đã từng nghe qua đại danh của ngài, sau này mong được giúp đỡ nhiều hơn? Một giọng nói êm ái như đã từng nghe qua ở đâu đó cất lên, nhưng Sở Thiên nghiêng đầu muốn gây cở ra nhìn cũng không phát hiện được nơi phát ra tiếng nói ấy. “Ha ha, người yên tâm, ta đối xử với sủng ma rất ưu ái! Một ngày một trăm kim tệ có được không? Ngoài ra còn có tiền thưởng!” Mặc dù Già Thiên Vân Tước và AK47 đều là ma sủng cấp bảy, vậy đãi ngộ cũng giống nhau như ban đầu là được rồi, nếu không sẽ khiến bọn thuộc hạ không hòa thuận....

“Uhm, thêm một trăm con lợn rừng nữa được không?” Sở Thiên tính toán một lúc thể trạng của Vân Tước, trừ tính khẩu phần ăn của nó nhất định không nhỏ, hẳn là xấp xỉ với tử lượng của Tiểu Bạch, ngay lập tức tính luôn khẩu phần ăn uống của thuộc hạ vào thu nhập.

“Không! Ta không cần lợn rừng, ta ăn chay! Hơn nữa ta cũng không ăn nhiều mấy!” Vân Tước nhẹ nhàng từ chối ý tốt của Sở Thiên, “Còn về chuyện tiền bạc...người cứ cho Tiểu Lục Tử, nó ăn rất nhiều!” Nói xong lại dùng cánh vỗ về con voi Ma Mút tràn đầy triu mến.

“Tỷ tỷ, thúc ấy đã bảo là sẽ cho ta mỗi ngày mười con lợn rừng rồi! Thúc là người tốt! Thúc nhất định sẽ cho chị rất nhiều thức ăn ngon!” Tiểu Lục Tử mới vừa nhập bọn, rất nhanh đã lãnh hội được các tình hoa lứa gát của Sở Thiên, thay Sở Thiên lời kéo thành viên mới.

Sở Thiên lúc này vô cùng vui mừng, như mở cờ trong bụng, một con voi ma mút cấp tám, hai con ma thú cấp bảy, còn có Ba Bác Tát biết hạ độc và Tiểu Bạch vốn có sở trường gát người, quân đoàn của hắn cuối cùng cũng đã đạt được quy mô ban đầu rồi, xét về thực lực, cứ xem như chuyện thiếu khuyết ma pháp bị phơi bày ra ánh sáng, thì cũng có chút tiền vốn để bảo toàn tính mạng rồi.

Nghĩ đến đây, Sở Thiên lim dim mắt cười, còn Tiểu Bạch thì đau khổ nhắm mắt lại, nó đã quá hiểu về mặt này của Sở Thiên, hẳn là Vân Tước tội nghiệp sắp phải nhận lấy một biệt hiệu kinh khủng nào đó rồi.

Quả nhiên, Tiểu Bạch đoán trúng phóc, Sở Thiên bày ra một bộ dáng thần côn nói: “Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh! Người đã trở thành ma sủng thứ ba của ta, ta thay mặt nữ thần ban cho người một cái tên mới: Boeing 747!”

Tiểu Bạch và AK47 cúi gằm mặt, âm thầm cầu khẩn cho nạn nhân mới, Sở Thiên chợt nhớ đến một vấn đề, đó là hắn chưa đặt tên cho sủng ma thứ hai!

“Tiểu Lục Tử, thúc đặt cho người một cái tên mới nhé, được không nào?” Sở Thiên lại giở chiêu bài lường gạt, “Tên của người nghe chẳng hay chút nào!”

“Vâng! Cảm ơn thúc, đại ca cũng thường hay nói tên của ta không hay bằng tên của hắn!” Nghe Tiểu Lục Tử nói như thế, Sở Thiên suýt mắc nghẹn, cái tên đại ca thối tha đó, làm gì có tư cách cười nhạo cái tên của Tiểu Lục Tử, xem ra bọn thú nhân không chỉ vô văn hóa! Mà quan điểm thẩm mỹ của chúng cũng chỉ bằng hạt cát!

“Khụ khụ!” Sở Thiên đằng hắng mấy cái, lại bày ra bộ dạng thần côn, nghiêm trang nói: “Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh! Ta thay mặt nữ thần ban cho Tiểu Lục Tử một cái tên mới, Ai...gọi là Hãn Mã vậy!” Sở Thiên dựa theo tính cách của voi ma mút, sau đó lại liên tưởng đến loại chiến xa có NB(*) mạnh nhất địa cầu, cuối cùng nghĩ ra biệt hiệu cho ma sủng thứ hai!

Có điều con ma sủng thứ hai này lại tỏ vẻ không hài lòng với cái tên này, “Thúc thúc! Sao lại đặt tên là Hãn Mã? ta không phải là ngựa, ta mạnh hơn ngựa nhiều!”

“Các người đã xâm nhập vào không phận của long tộc! Hãy mau dừng lại để kiểm tra!” Sở Thiên đang muốn an ủi Hãn Mã thì một tiếng nói cất lên, Cự Long màu xanh chợt xuất hiện trước mắt Boing 747

“Ta là hầu tước Phát Lạp Định Nặc của đế quốc Khai Tát! Ta được Long hoàng mời đến!” Sở Thiên hét lớn, đồng thời ước lượng thực lực của cự long này: Cấp tám! Nguyên nhân rất đơn giản, trong tất cả sủng vật của mình, chỉ có Tiểu Bạch và Hãn Mã là dám nhìn thẳng vào con Cự Long màu xanh này, Tiểu Bạch vốn gan lì, chỉ sợ ngay cả Long hoàng cũng không thể khiến nó chớp mắt, nhưng thái độ ngây thơ của Hãn Mã cho thấy, chỉ có gặp ma thú cùng cấp nên Hãn Mã mới không sợ hãi Cự Long trước mắt!

“Phất Lạp Địch Nặc ư? Vậy xin hãy chứng minh!” Nghe nói người đến là khách của Long Hoàng bệ hạ, thái độ của Thanh Long có vẻ dịu lại, sau khi kiểm tra xong thiệp mời của Sở Thiên, nói: “Xin chào ngài Phất Lạp Địch Nặc! Ta là Cư Long hệ phong cấp tám – Khắc Lạp Khắc, xin mời theo ta!”

Quả đúng là Cự Long cấp tám! Ca ngọ nữ thần Sinh Mệnh! Long tộc quả là hùng mạnh, đến tiếp tân cũng là ma thú cấp tám! Sở Thiên vừa nghĩ vừa ra lệnh cho Boeing747 bay vào núi A Cổ Lạp.

Quy mô to lớn của núi A Cổ Lạp quả thật vượt ngoài sức tưởng tượng của Sở Thiên, ở giữa lưng chừng đỉnh núi cao vút, được sửa chữa thành một quảng trường rộng lớn, Boeing 747 hạ xuống quảng trường, thoát nhìn cũng không khác một chiếc máy bay nhỏ ở trên sân mà thôi.

Sở Thiên mang theo Ba Báu Tắt, Táp Đặc còn có ba vị ma đạo sư xuống sân bay, ước lượng căn thân quảng trường này: trên sườn núi bị cắt đứt đoạn đi một nửa đột nhiên có một bình đài bằng phẳng chắn ngang, bốn bề mây mờ bao phủ, bình đài và đỉnh núi được tiếp nối bằng một vách núi dựng đứng, đây là một cánh cửa cao mười mấy mét, sau cánh cửa là lối đi vào bên trong núi A Cổ Lạp.

“Ngài Phất Lạp Dịch Nặc, theo qui định của núi A Cổ Lạp, ngài phải giải trừ toàn bộ vũ lực! Bao gồm cả binh khí và ma thú!” Khắc Lạp Khắc đời Sở Thiên bước xuống liền nói ngay.

“Giải trừ vũ lực ư? Sở Thiên bất chợt nghĩ đến phái Võ Đang ở trái đất, xem ra không những người sáng lập của bọn họ chạy đến Di Giới để du lịch, mà ngay cả thói quen giao nộp binh khí cũng được lưu truyền đến nơi Di Giới này! (*)

“Được, không vấn đề gì!” Ở trên địa phận của người ta, Sở Thiên cũng đành phải nhập gia tùy tục, hơn nữa hắn còn đến địa phận của Ba Giả Long tộc, tiện tay đem Nộ hỏa của Đức La Khố giao cho Khắc La Khắc, sau nó hét to một tiếng! “Các huynh đệ, mau xuống hết đi!”

Thứ bình khí Nộ hỏa của Đức KHỔ La khiến cho Khắc Lạp Khắc phải thất kinh, chỉ e ngay cả trong kho báu của Long hoàng cũng không có được vật quý như vậy! Thế nhưng ngay lập tức đã bị thu hút bởi đám thú khổng lồ của Sở Thiên: một con chó trắng hùng dũng oai phong, cũng chính là Tiểu Bạch, đang dương dương tự đắc dẫn đầu một đám tiểu đệ từ Già Thiên Vân Tước bước xuống, Voi Ma Mút cấp tám, Chu Diện Nhân (nhện mặt người) cấp 7, còn có mấy trăm con sói hoang cấp ba, cuối cùng là từ đôi cánh của Boeing 747, bay ra mười mấy con Sư Thử và tám trái hỏa tiễn là Thạch Tượng Quỷ.

“A a!” Khắc Lạp Khắc cười khan hai tiếng, “Thực lực của ngài Phất Lạp Địch Nặc quả là cường đại!”

Sở Thiên ngoài miệng khiêm tốn, kì thực trong lòng rất đắc ý: Dựa vào đội quân của ta ở đây, ngay cả một nước nhỏ cũng có thể xóa sổ được! Nào ngờ Khắc Lạp Khắc đã tạt cho Sở Thiên một gáo nước lạnh, “A a, đám ma thú này cộng thêm sức mạnh cấp tám của ngài Phát Lạp Định Nặc ắt hẳn có thể duy trì được tính mệnh trước cường giả cấp chín rồi...”

Sở Thiên đang đặc ý bồi dưỡng như quả bóng xẹp hơi, có điều hắn cũng không thể không thừa nhận, bọn thuộc hạ của hắn tuy đông, nhưng so với những cao thủ thực sự, thì chỉ có Hãn Mã là có thể khiến cao thủ bị chút thương hại, bọn ma thú còn lại, chỉ có một nhiệm vụ duy nhất là duy trì được cái mạng của mình mà thôi...

Khắc Lạp Khắc bàn giao lại cho một Cự Long cấp bảy khác, dẫn ma thú và tùy tùng của Sở Thiên đến một nơi dưới chân núi nghỉ tam, còn bản thân hắn thì dẫn Sở Thiên tiến vào núi A Cổ Lạp.

* * * * *

(*) Đoạn này chắc rằng liên quan đến tác phẩm Trương Tam Phong tại Dị Giới, muốn biết thêm chi tiết thì hãy đọc bộ này.

44. Chương 44: Tiên Tri Thú Tộc

Sở Thiên vừa bước chân vào núi A Cổ Lạp, chợt cảm thấy như bản thân quay về thời hoang sơ, lòng núi dạng hình trụ, ở chính giữa là một quảng trường, không gian bên trên đục rỗng, thông thẳng lên đỉnh núi A Cổ Lạp, ánh mặt trời to như miệng chén từ trên đỉnh núi chiếu xuống. Quanh quảng trường là các căn phòng và cung điện đủ hình dạng, những kiến trúc này dựa vào vách núi vươn lên tầng tầng lớp lớp, nhiều không đếm xuể.

Vô số ma pháp thạch điểm xuyên đầy trên vách núi, ánh sáng dịu nhẹ tràn ngập khắp lòng núi, những con Cự Long kẻ thì đáp xuống quảng trường, kẻ thì bay lên trên cao, có khi ngẫu nhiên nhìn thấy được bóng dáng một con người, không cần nói cũng biết đó là Cự long cấp chín có thể hóa thành hình người.

Sau khi Khắc Lạp Khắc vào trong núi, thì để Sở Thiên lên lưng, Sở đại thiếu gia lúc này đã được trải nghiệm cảm giác làm Long kỵ sĩ, phải biết rằng đây là cơ hội ngàn năm khó gặp, Long tộc kiêu hãnh không dễ gì để kẻ khác cưỡi lên lưng mình, nhưng lần này lại rất đặc biệt, vì nơi mà Khắc Lạp Khắc muốn đưa Sở Thiên cần đến nằm ở tầng trên của núi A Cổ Lạp, Cự long muốn lên đến nơi cũng phải bay mất mấy phút, mà Boeing 747 của Sở Thiên tạm thời đã bị tịch thu rồi, không lẽ lại để khách của Long Hoàng phải trèo lên đến đó? Vì vậy Khắc Lạp Khắc đành phải chịu khó một phen vậy.

Một người một rồng từ từ bay lên, Khắc Lạp Khắc cũng nhân cơ hội này để giới thiệu về núi A Cổ Lạp: “Núi A Cổ Lạp chia làm hai khu vực là bên trong và bên ngoài, bên ngoài là nơi cư trú của Á Long thú cấp thấp, chúng phụ trách canh giữ những kẻ xâm nhập từ bên ngoài, còn bên trong lòng núi mới là thế giới của Long tộc chúng ta.”

Do thực lực của Long tộc chia làm nhiều mức từ Ấu long (rồng con) cấp bảy đến Long Hoàng cấp mười, nên khu vực hoạt động trong lòng núi cũng không giống nhau.” Nói xong, Khắc Lạp Khắc lượn một vòng, để Sở Thiên nhìn thấy rõ quang cảnh chung quanh, “Đây là nơi ở của Ấu long cấp bảy, trên đó là chỗ của Cự long cấp tám bình thường, còn những Long tộc cấp tám khác thì sống trên tầng cao nhất.”

Sở Thiên nghe theo chỉ dẫn của Khắc Lạp Khắc quan sát kỹ nơi ở của Long tộc, bụng thầm nghĩ: Long tộc đúng là một nơi coi trọng thực lực! Kiến trúc trên vách núi phân rõ thành ba cấp bậc, nơi cư trú của Cự long cấp thấp rất bình thường, nhưng đến chỗ của Cự long cấp tám, kiểu dáng kiến trúc không thua gì dinh thự của quý tộc trên đế quốc, đến chỗ của Cự long cấp tám thì đã có thể sánh ngang với cung điện hoàng gia Khải Tắt rồi.

“Còn Long Hoàng bệ hạ sống ở chỗ nào?” Sở Thiên đang rất háo hức muốn biết nơi ở của Long Hoàng tráng lệ đến thế nào.

“Điện hạ và các trưởng lão nghị viện tối cao sống trên các tầng cao nhất, lần này ngài và các anh hùng khác được sắp xếp ở tầng dưới cung điện của bệ hạ”. Khắc Lạp Khắc trả lời.

Nghị viện tối cao? Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Không lẽ Long tộc cũng sống theo chế độ dân chủ? Sở Thiên bắt đầu cầu nguyện cho Long Hoàng Á Lợi Tư Thác Đức, hiện giờ Sở Thiên đang rất căm ghét hai chữ dân chủ, bây giờ hẳn là quý tộc cao cấp, thuộc giai cấp thống trị trong chế độ phong kiến, làm sao có thể tình nguyện nghĩ đến hai chữ dân chủ chứ?

“Hiện nay đã có những ai đến rồi?” Sở Thiên nghĩ nên tìm hiểu tình hình trước để dễ tiến hành công việc.

“Ngài là người thứ ba, đến trước ngài có Mai Lâm pháp thần của vương quốc Ai Nhĩ Thâm và La n tiên tri của Thú tộc”

La n? Sở Thiên nheo mắt cười, món nợ Ba Tư Đằng còn chưa tính đủ, có cơ hội sẽ làm khó cái tên đáng chết nhà người mới được! La n có địa vị rất cao trong thú tộc, thậm chí còn cao hơn cả An Đông Ni ở Khải Tắt, vì vậy hẳn không thể không biết chuyện Ba Tư Đằng thống lĩnh quân thú tộc tấn công Sở Thiên, rất có khả năng chính hắn ta là người sai khiến! Dù cho hắn không liên quan đi nữa, nhưng thấy đồ đệ của bạn

cũ bị tấn công, hẳn không chịu cảnh báo một tiếng, thật quá đáng! Khi Sở Thiên đang suy tính cách nào để có thể trả đũa La n thì Khắc Lạp Khắc đã ngừng lại, “Ngài Phất Lạp Dịch Nặc, đã đến nơi rồi!”

Sở Thiên nhảy xuống khỏi lưng rồng, nhìn quanh một lượt, thấy đã lên đến đỉnh A Cổ Lạp, lúc này nhìn thấy ánh sáng lấp lánh chiếu ra, đã sánh ngang với đỉnh vòm của đấu trường lớn ở Khải Tát. Trên vách núi rải rác mấy tòa biệt thự trắng lệt, lên trên nữa là cung điện của Long Hoàng Á Lợi Tư Thác Đức. “Ngài Phất Lạp Dịch Nặc, đây là chỗ của ngài!” Khắc Lạp Khắc chỉ vào một căn biệt thự giới thiệu.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Ta rất thích nơi này!” Sở Thiên khiêm tốn trả lời, nhưng cũng nói thêm, “Nhưng ta muốn được đi thăm ngài La n trước đã, ngài ấy vốn là bằng hữu của sư phụ ta - ngài An Đông Ni!”

“Được thôi, hãy theo ta, nhưng mà ngài La n không thích chỗ này, chúng ta tôn trọng thói quen của ngài ấy nên đã sắp xếp cho ngài ấy ở dưới đây một tầng”.

Khi Khắc Lạp Khắc đưa Sở Thiên đến chỗ ở của La n, Sở đại thiếu gia liền hiểu ngay lý do La n và An Đông Ni có thể trở thành bằng hữu của nhau rồi, thì ra bọn họ đều thích tự ngược đãi bản thân mình, thích ở nhà tranh vách lá.

“Không làm phiền các vị nữa, khi cần rời khỏi đây thì hãy gọi ta!” Khắc Lạp Khắc nói rồi đưa cho Sở Thiên một viên ma pháp thông tấn thạch, làm cho Sở Thiên vốn thích lớn tiếng hò hét không khỏi buồn phiền!

Đợi Khắc Lạp Khắc đi rồi, Sở Thiên quay người lại, gõ cửa, nói một cách khách khí: “Ngài La n có ở đó không? Phất Lạp Dịch Nặc của đế quốc Khải Tát xin cầu kiến!” Tuy là Sở Thiên đến để hỏi tội, nhưng cũng không thể không lịch sự một chút, dù sao La n cũng là pháp thần cấp chín, tuy lực tấn công của Tiên tri còn kém hơn cả Tế Tự, nhưng nghe đồn rằng mỗi nhà tiên tri đều nắm giữ một loại sức mạnh thần kỳ, vì vậy Sở Thiên không thể không cẩn thận một chút!

“Vào đi, ta đã biết là ngươi sẽ đến để hỏi tội ta mà!” một giọng nói già nua nhưng rất dõng dạc hoặc vang lên, đồng thời cánh cửa cũng tự động mở ra!

Thần côn! Đây mới đích thực là thần côn thật sự!! Sở Thiên nghĩ thầm, xem ra mình còn phải học hỏi nhiều hơn nữa!

Sở Thiên mỉm cười, bày ra một bộ dáng thần côn, đường hoàng bước vào, bên trong có một cái bàn gỗ thô, một cái ghế cũ, còn có một cái giường gỗ rộng! Một sư tộc thú nhân già nua ăn mặc giản dị đang ngồi trên ghế nhìn Sở Thiên.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! sư phụ của văn bối...” Sở Thiên chuẩn bị nói từ chuyện An Đông Ni, nhưng chưa kịp nói xong thì đã bị La n cắt ngang, “An Đông Ni rất tốt, cái đó ta đã biết rồi!”

“A a!” Sở Thiên cười ngượng ngập, trình độ thần côn của lão già này quả không vừa! “Văn bối từng nghe qua đại danh của người...”

“Ta đã biết ngươi định nói gì rồi,” Lão sư tử già lại ngắt lời Sở Thiên, bình thản nói: “Ta còn biết, trong lòng ngươi đang trách ta chuyện Ba Tư Đằng!”

Cái này... Sở Thiên không biết nói gì nữa, “Chuyện của Ba Tư Đằng không có liên quan đến ta, tuy ta không báo cho ngươi biết, nhưng không phải ngươi cũng được lợi rất nhiều sao?”

Lão già này sao lại biết được? Sở Thiên lừa Ba Tư Đằng mới có ba ngày, mà Ba Tư Đằng giờ còn đang đợi cứu viện ở đầm lầy Trần Nê, La n ở núi A Cổ Lạp làm sao biết được tin chứ? Mà Sở Thiên đã soát người của Ba Tư Đằng rồi, không hề có vật truyền tin nào khác!

“Ngươi còn có gì muốn nói nữa không?” La n hỏi.

“Hết rồi!” Sở Thiên buồn bã đáp, lão già này bản lĩnh thần côn thật đáng sợ, mình ngay cả cơ hội nói cũng không có!

“Uhm, vậy ngươi hãy về đi!”

Sở Thiên ngoan ngoãn quay người bỏ đi, nhìn theo bóng lưng của Sở Thiên, La n lẩm bẩm: ông bạn An Đông Ni à! Cả đời này của ông làm chuyện đúng đắn nhất chính là đã thu nhận được một đồ đệ tốt.

45. Chương 45: Bác Sĩ Thú Y Là Công Việc Rất Có Triển Vọng (thượng)

Đó là một ông già áo trắng rất oai vệ, Sở Thiên mặc áo trắng của Tế Tự đứng cạnh ông ta trông giống như hai tên thần côn đang trao đổi bí quyết lừa đảo.

“Chàng trai, người có phải là Phát Lạp Dịch Nặc?” ông già sẫm soi Sở Thiên, hỏi với vẻ ngờ vực, lời đồn thường có sức mạnh ghê gớm, từ người hát rong này truyền qua người hát rong khác, danh tiếng của Sở Thiên được phóng đại vô số lần so với thực lực, hiện nay Sở đại thiếu gia cũng là nhân vật có tiếng tăm ở đại lục, vì vậy ông già vốn nghe qua tin đồn về Sở Thiên không thể tin nổi người thanh niên bình thường trước mặt lại là vị Tế Tự đáng kiêu ngạo của đại lục như trong lời kể của những người hát rong!

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Tại hạ chính là Phát Lạp Dịch Nặc, không biết ngài đây là vị cao cấp nào trong long tộc?” Sở Thiên khiêm nhường nói. Hiện giờ trong núi A Cổ Lạp chỉ có ba người ngoài, La n thì Sở Thiên đã gặp rồi, Pháp thần Mai Lâm của Ai Nhĩ Sâm là nữ giới, vì vậy ông già này nhất định là nhân vật cao cấp của long tộc có năng lực hóa thành người, với lại xem tuổi tác của ông ta, chắc hẳn có địa vị không tầm thường trong Long Tộc!

Sở Thiên vốn muốn lấy lòng Long tộc, nên không dễ gì bỏ qua cơ hội tốt này, “Thấy khí chất của ngài, chắc hẳn là một vị trưởng lão trong Long tộc từng vang danh khắp đại lục? Ngài có thể cho ta biết tên chẳng?”

“A a!” ông rồng già rất vừa lòng trước thái độ của Sở Thiên, những người già có chút địa vị đều mắc phải một căn bệnh chung, chính là thích được người trẻ ca tụng kính phục, đặc biệt là người trẻ tuổi có tiếng tăm như Sở Thiên, “Ha ha, không dám nói là vang danh khắp đại lục, ta là trưởng lão Phát La Đa trong nghị viện tối cao của A Cổ Lạp!”

Lão già này quả là rất khiêm tốn! Sở Thiên khinh bỉ nhìn hắn! Đến Huyền thú đại lục chưa được nửa năm, Sở Thiên nghe được cái tên Phát La Đa không dưới hai mươi lần! Ác mộng của các mỹ nữ trên đại lục! Đây chính là biệt hiệu của hắn ta! Biệt hiệu này đã bắt đầu được lưu truyền từ cả ngàn năm trước. Lão rồng này khi còn trẻ thường hay dụ dỗ con gái nhà lành, nhưng mà hắn vốn có tiền của vô số, miệng lưỡi ngọt ngào cộng thêm ngoại hình tuấn tú hào hoa, khiến bao người đẹp không tiếc lao vào, sau đó thì bị hắn tùy ý rũ bỏ! Có người không chịu nổi muốn báo thù, nhưng bản lĩnh Cự long hệ thủy cấp chín của Phát La Đa không phải chỉ là hư danh. Chuyện như thế cứ kéo dài mãi cho đến khi Phát La Đa trở thành trưởng lão Long tộc mới giảm bớt, nhưng hiện nay những mỹ nhân trên đại lục khi vừa nghe đến cái tên đầy tai tiếng của Phát La Đa thì đều rung mình ớn lạnh.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Lẽ nào ngài chính là người tình trong mộng của biết bao mỹ nữ trên đại lục sao!?” Sở Thiên sửa đổi một chút biệt hiệu của Phát La Đa, còn làm ra vẻ rất đỗi kích động giống như gặp được thần tượng của mình! Quả nhiên, lão rồng háo sắc mắc bẫy ngay, “Người tình trong mộng của các mỹ nữ đại lục? Ha ha, Phát Lạp Dịch Nặc lão đệ quả là khách khí, đây là chuyện rất xưa rồi, bây giờ ta đã già rồi...”

Xem ra trí thông minh của lão già này không cao hơn Hân Mã là mấy! Tùy tiện tán dương mấy câu thì đã gọi Sở Thiên là lão đệ, thật khiến người ta có hơi chút hụt hẫng vì thành công quá dễ dàng, “Ha ha, lão ca chính là đang trong giai đoạn tráng niên đó! Sao có thể nói là già? Huynh mà nói vậy, các mỹ nữ trên đại lục này sẽ đau lòng đó!”

Phát La Đa không nén nổi thốt lên, “Uhm, Phát Lạp Dịch Nặc lão đệ quả nhiên danh bất hư truyền, nhưng chúng ta phải bàn chuyện chính trước đã!” nói xong, Phát La Đa bỗng nghiêm nét mặt, hỏi phục thái độ phù hợp của một cường giả cấp chín đối với một người cấp tám. Dù gì đi nữa, Phát La Đa cũng đã sống được mấy ngàn năm, không dễ gì rơi vào cái bẫy của Sở Thiên. “Ta có một ma sưng bị thương, muốn nhờ Phát Lạp Dịch Nặc người trị giúp!”

Thì ra là đến để thăm dò thực lực của mình! Sở Thiên cười nhạt, xem ra Long tộc vẫn chưa tin tưởng đứa học trò đến thay sư phụ này!

“Lão ca khách khí làm gì! Chuyện nhỏ như vậy sẽ xong ngay thôi!” nghe xong thử thách của Phát La Đa, Sở Thiên lập tức đồng ý, nếu lấy người để thử thách thì nhất định sẽ bại lộ! Nhưng Phát La Đa lại dùng ma thú, sao có thể làm khó một thú y chứ?

Ma thú của Phất La Đa là Lôi Ưng cấp bảy, lông màu tím nhạt, cao hơn hai mét, sải cánh dài khoảng mười mét. Tuy Lôi Ưng là một loại ma thú rất lợi hại, nhưng con vật này bây giờ chỉ còn thoi thóp, Sở Thiên vừa nhìn thấy vết thương của Lôi Ưng liền mừng thầm Phất La Đa: lão già nhà người quả nhiên tàn nhẫn!

Xương cốt trên người Lôi Ưng bị gãy hết cả, bị vứt một đồng trên đất, lông vũ xơ xác, thân thể hầu hết bị xưng phù lên, rõ ràng là vết thương do ma pháp hệ thủy gây ra, mà còn à ma pháp hệ thủy cấp chín! Sở Thiên tuy thực lực không cao nhưng lại có nhãn lực cực tốt, xem ra Lôi Ưng này vốn không phải của Phất La Đa, mà là do hắn ta tùy tiện bắt về để thử thách, dùng ma pháp cấp chín đánh bị thương, nhằm thử xem Sở Thiên liệu có trị được vết thương do ma pháp cấp chín gây ra hay không!

Nếu trị được nghĩa là Sở Thiên ít nhất cũng có thực lực của một Thánh Tế Tự, có thể tham dự hội nghị y học của Long Hoàng, còn nếu trị không xong thì e rằng...

“Đây là vết thương do ma pháp hệ thủy cấp chín gây ra!” Sở Thiên trầm ngâm nói, “Vết thương trên da có thể trị khỏi ngay, có điều...”

“Có điều gì chứ? Xương cốt à?” nghe nói có thể trị khỏi ngay, Phất La Đa có vẻ tin tưởng Sở Thiên hơn, “Xương thì người không cần lo, chỉ cần trị lành bên ngoài là được”. chỉ cần trị được một phần thương tích do ma pháp cấp chín gây ra ngoài da đã có thể chứng minh thực lực của Sở Thiên, còn chuyện Lôi Ưng sống chết thế nào, Phất La Đa không cần quan tâm.

Lôi Ưng tuy đang thoi thóp, nhưng nghe thấy Sở Thiên và Phất La Đa nói chuyện, yếu ớt cất tiếng: “Chỉ cần... chỉ cần có thể giảm bớt đau đớn, cho ta... cho ta chết không đau đớn là tốt rồi!” Lôi Ưng từ khi rơi vào tay Phất La Đa đã biết rõ, mạng của mình đến đây là hết, tuy biết mình chắc chết nhưng chỗ sưng phù thối rữa trên da khiến nó ngay cả chết cũng không được an lành, vì vậy ước nguyện lớn nhất trước khi lâm chung của nó chính là nhờ Sở Thiên giảm bớt cơn đau!

Số phận bi thảm của Lôi Ưng và sự tàn nhẫn của Phất La Đa khơi dậy thiên tính bác sĩ thú y của Sở Thiên, “Hừm! chỉ là xương gãy thôi, có ta ở đây, người sẽ không chết được!”

Nghe những lời này của Sở Thiên, Phất La Đa tròn mắt kinh ngạc, sững sờ nói: “Người có thể khiến nó hồi phục hoàn toàn?!!! Không lẽ người là chức nghiệp giả cấp mười!!!”

Tế Tự thuật của Sở Thiên trên đại lục này và y thuật trên địa cầu có sự khác biệt về bản chất, Tế Tự thuật mượn sức mạnh ma pháp để kích hoạt tiềm lực sinh mệnh, khiến cơ thể hồi phục lại trạng thái tốt nhất, vì vậy Tế Tự thuật cao cấp có thể cải tử hoàn sinh, khiến người chết sống lại! Nhưng thuật này cũng có nhược điểm là đối với thương tích không phù hợp tăng trưởng tiềm lực sinh mệnh thì Tế Tự thuật sẽ không có tác dụng.

Giống như lần Xích Diễm bị Ma Thú cấp tám làm bị thương, vết thương bên ngoài được các Tế Tự cao cấp của đế quốc trị lành dễ dàng, nhưng bị tê liệt do tụ máu, Tế Tự không thể trị được, giải thích ra thì rất đơn giản, Tế Tự thuật có thể kích hoạt tiềm lực sinh mệnh của xích diễm, giúp vết thương hồi phục nhanh chóng, nhưng làm sao có thể trị được tụ máu? Chỉ e rằng khi điều động được một lượng lớn tiềm năng sinh mệnh để trị sẽ khiến tụ máu càng thêm nặng hơn mà thôi!

Thương tích của Lôi Ưng cũng vậy, ở đại lục chỉ có một cách để chữa trị gãy xương, đó là đặt mảnh gãy khớp lại với nhau, sau đó dùng Tế Tự thuật thúc đẩy tốc độ sinh trưởng của xương, làm cho hai đoạn xương gãy liền lại làm một. Nhưng xương cốt toàn thân Lôi Ưng đã nát cả, lại do bị ma pháp cấp chín đánh gãy nát, muốn làm liền lại từng khúc thì sẽ cần đến một lượng ma thuật lớn đến mức vắt kiệt cả một Thánh Tế Tự!

Nếu chỉ có như vậy, cũng không đến nỗi khiến Phất La Đa kinh ngạc, nhưng vì Phất La Đa ra tay mạnh nhẹ thế nào, bản thân hắn biết rõ, một số phần xương quan trọng đã bị nát vụn ra. Không còn xương nữa, Sở Thiên nhà người dù có kích hoạt bao nhiêu tiềm năng đi nữa thì có ích gì?! Không lẽ người có thể tái tạo lại xương cho Lôi Ưng sao? Giống như không có đất, dù người có bón bao nhiêu phân đi nữa, cũng không thể trồng nổi cây!!

Nhưng mà Sở Thiên cũng không biết Phất La Đa lại liên tưởng đến nhiều thứ như vậy, nhíu mày lại từ tốn đáp: “Xương Lôi Ưng không còn, thì tạo xương mới thôi.

46. Chương 46: Bác Sĩ Thú Y Là Công Việc Rất Có Triển Vọng (trung)

Tạo ra một bộ xương mới?! Tin này đừng nói Phất La Đa chưa từng nghe qua, ngay cả trong lịch sử đại lục cũng chưa từng xuất hiện câu chuyện cười này! Cho dù là thời kỳ thượng cổ vạn năm trước đây, những tuyệt đại cao thủ nhiều như lá mùa thu cũng không thể làm được!

“Hừ! Đợi một lát người sẽ biết ngay thôi!” Dứt lời, Sở Thiên không còn để ý đến tên máu lạnh Phất La Đa nữa, xoay sang lôi ứng, “Ta muốn thay cho người một bộ xương mới, người dám thử không?”

“Người dám thay! Ta cũng dám thử!” Lôi ứng quật cường nhìn Sở Thiên, “Cùng lắm thì chết thôi!”

“Tốt!” Sở Thiên lúc này đã hoàn toàn dẹp bỏ bộ dáng thần côn trên đại lục Huyền Thú mà trở lại làm một bác sĩ thú y của trái đất, “Vậy bây giờ ta để người vào trạng thái hôn mê trước!” Nói rồi, Sở Thiên rút ra một quyển trục mê muội, trên đại lục không có thứ gì giống thuốc gây mê, nhưng lại có pháp thuật gây mê! Hơn nữa lại có hiệu quả tốt hơn nhiều!

“Ta không cần cái này!” Lôi Ứng từ chối việc Sở Thiên muốn gây mê cho mình, “Ta muốn tận mắt chứng kiến người tạo ra một thần thoại vĩ đại nhất trên đại lục này!”

“Vậy người chuẩn bị nghênh tiếp thần tích (kỳ tích của thần) đi!” Sở Thiên nheo mắt lại, quát lớn một tiếng, “Phất La Đa! Tạo Hỏa hệ phòng ngự cho tất cả nơi này!”

Sở Thiên thân là bác sĩ thú y, bộc phát niềm tin cực lớn, cũng đột nhiên tạo ra một sự uy nghiêm không thể cưỡng lại! Phất La Đa vô thức cũng làm theo mệnh lệnh của Sở Thiên!

Lấy một Hỏa hệ quyển trục trong chiếc nhẫn pháp thuật ra, Sở Thiên ném mạnh lên người của lôi ứng, ngay lập tức hỏa diễm ngập trời bao phủ cả căn phòng, trong đám lửa cháy dữ dội đó, Sở Thiên lấy hết dụng cụ phẫu thuật của mình: dao phẫu thuật, kềm cầm máu, kim ma pháp, chỉ khâu, và một vài thứ thủy tinh ma pháp!

Một lát sau, khi Sở Thiên đã chuẩn bị đủ tất cả, công việc trừ độc cho căn phòng và Lôi Ứng cũng kết thúc!

“Đây chính là cột sống của người!” Sở Thiên loay hoay trong đồng lửa, vừa rạch mở phần ngực của Lôi Ứng, vừa nhẹ nhàng giải thích cho nó: “Bộ xương đã bị vỡ nát rồi, ta sẽ dùng thủy tinh quyển trục pháp thuật cấp chín thay thế cho nó!” Nói rồi, Sở Thiên lại rút ra một thủy tinh pháp thuật đã được làm mềm đi, đồng thời dùng một quyển trục cấp chín quý giá bao nó lại!

Ngọn lửa hung hãn đã nuốt chửng tất cả, trong ánh lửa, quyển trục đã bị tan thành tro bụi, nhưng trên thủy tinh lại để lại một đồ án pháp thuật thần bí! “Bây giờ ta sẽ thay cột sống cho người! Nhìn cho kỹ!”

Thân thể của Lôi Ứng không ngừng co quắp lại, từ trong ra ngoài đã trở thành một biển lửa, nhưng nó lại ngạo nghễ nhìn Sở Thiên cắt phần thịt máu trên xương, sau đó đặt thủy tinh vào trong, rồi tiếp tục kim chỉ nhẹ nhàng khâu lại cơ thịt xung quanh.

Giọng nói nhẹ nhàng một lần nữa lại vang lên, cơ hồ như nói với tình nhân của mình, “Được rồi! Thay cột sống xong rồi! Tiếp theo là xương sườn, thủy tinh ở đây ta sẽ dùng Thổ hệ quyển trục có sức phòng ngự mạnh nhất!” Từ khúc xương sườn được lấy ra, tiếp đó là những thủy tinh có hình dạng tương đồng được thay vào.

Tuy rằng những trận đau buốt dữ dội đã lấn áp tinh thần, nhưng Lôi Ứng lại tin rằng, Sở Thiên có thể tạo ra một thần tích vạn năm nay chưa từng xuất hiện! Hơn nữa từng đoạn xương thủy tinh được gia cố ma pháp, tuyệt đối sẽ tốt hơn những thứ lúc trước! “Cảm...Cảm tạ ngài!” Lôi Ứng nghẹn ngào nói, nhưng Sở Thiên dường như không hề nghe thấy, vẫn chìm đắm trong cuộc phẫu thuật...

“Tiếp đó là xương cánh của người...” Vẫn là giọng nói mềm mại như dòng nước chảy nhẹ, “Ta sẽ dùng Phong hệ quyển trục có tốc độ nhanh nhất...”

“Tiếp theo là xương đùi, lần này là Thủy hệ quyển trục...”

“Xương ống đã không còn? Uhm...Vậy thì dùng Quang Minh quyển trục và ma pháp thạch để thay thế...”

....

Một ngày một đêm trôi qua, ngọn lửa vẫn bùng cháy suốt, tất cả mọi người ở A Cổ Lạp sơn đều đã bị kinh động, bất giác, trên khoảng đất trống ngoài phòng Sở Thiên đã bị vây kín bởi các Cự Long đủ màu sắc, còn đứng ngay trên đầu, chính là La n và Long Hoàng Á Lợi Tư Thác Đức đã hóa thành hình người đứng bên cạnh hắn.

“La n tiên sinh!” Giọng nói của Long Hoàng cũng bình thản tôn quý như chính vẻ bên ngoài của hắn, có điều thanh âm có chút khàn đục. “Phất Lạp Địch Nặc thật sự làm được sao?”

“Tuy ta thấy được tương lai, nhưng ta không thể nói!” La n vẫn bộ dáng thần côn ấy, cho dù là Long Hoàng cũng không ngoại lệ. Có điều Long Hoàng lại biết n La không lừa gạt người khác bao giờ, hắn không nói, tự nhiên có lý do của hắn!

“Khục khục! Vậy Phất Lạp Địch Nặc sẽ chữa khỏi bệnh của ta sao?” Nói rồi Long Hoàng lại kịch liệt ho mấy tiếng.

“Chẳng bao lâu sau, ngươi sẽ có được đáp án!” La n nhú mày, ánh mắt nghiêm túc trả lời Long Hoàng, sau đó lui xuống vài bước, tuy La n không nói cho Long Hoàng đáp án, nhưng hành động của hắn lại chính là một câu trả lời xác thực nhất cho Long Hoàng, “Nơi này đã không cần ta nữa, ta về đại thảo nguyên đây.”

“Ha ha, ngươi vẫn cứ như vậy, chuyện gì cũng biết, nhưng lại chẳng nói gì!” Long Hoàng nhìn theo thân ảnh của La n rồi đi, mỉm cười, đối với lão bằng hữu mình đã kết giao hơn trăm năm nay, hắn cũng chẳng có cách nào khác.

“Nếu như Phất Lạp Địch Nặc chữa khỏi cho ngươi, thì hãy thưởng nhiều cho hắn một chút!” La n bỏ lại lời nói cuối cùng, sau đó biến mất trong tầm mắt của mọi người...

Thưởng nhiều một chút?! Long Hoàng Á Lợi Tư Thác Đức có chút nghi hoặc, La n bảo mình đối tốt với Phất Lạp Địch Nặc ư? Chẳng lẽ sau này ta còn cần nhờ đến hắn? Hay là hắn sẽ uy hiếp đến ta? Cho dù hắn thật sự thay được bộ xương mới cho Lôi Ưng, vậy cũng chỉ có thể chứng minh tài y thuật của hắn vượt qua Thánh Tế Tự, tuy không biết hắn làm thế nào, nhưng căn cứ vào báo cáo của Xích Diễm, Phất Lạp Địch Nặc hoàn toàn là một tên thiếu năng pháp thuật! Người như vậy, phải để Long Hoàng cấp mười lấy lòng hắn sao?!

Mặc dù không rõ ý của La n, nhưng Long Hoàng vẫn ghi nhớ lời của hắn...

.

Sở Thiên lúc này đã một ngày một đêm không chớp mắt, nhưng tinh thần hắn hiện giờ lại rất tỉnh táo, tập trung hết sức vào cuộc phẫu thuật.

Hỏa hệ quyền trục được sử dụng cũng không ít, Phất La Đa cũng không biết mình đã gia trì mấy lần pháp thuật phòng ngự rồi! Nhưng Cự Long cấp chín Phất La Đa đã từ sự khinh miệt lúc đầu chuyển thành kính hãi, cuối cùng trong đầu trống rỗng hoàn toàn, máy móc nhìn Sở Thiên đang thao tác, đôi tay múa trong ngọn lửa, sau đó thay thủy tinh ma pháp vào từng phần xương gãy...

Chỉ có Lôi Ưng đang đau đớn đến tê tâm liệt phế nhìn chăm chăm vào con dao phẫu thuật của Sở Thiên, “Ha ha ha ha, không ngờ xương cánh của ta lại xấu như vậy! Không thể đẹp bằng xương sườn được!”

Sở Thiên đã hoàn toàn chìm đắm trong trạng thái không biết thực tại, “Uhm? Xương sọ của ngươi không thụ thương, cũng đúng, nếu xương sọ cũng nát, vậy ngươi đã không thể sống đến bây giờ rồi, có điều...” con dao đang phẫu thuật của Sở Thiên bỗng ngừng lại, giống như một nghệ thuật gia đang say sưa tỉ mỉ tạo ra tác phẩm của mình, “Có điều xương của thân thể ngươi đã gia cố thêm ma pháp, không thể giữ lại cái xương sọ bình thường này!”

Tay trái đang thiêu đốt trong đám lửa bỗng gãi lên đầu, Sở Thiên vắt óc suy nghĩ, “Nghĩ không ra được...Vậy thì các hệ quyền trục thêm vào đó mỗi thứ một tấm!” Dứt lời, Sở Thiên nhẹ nhàng rạch da đầu của lôi ưng ra, ngọn lửa chớp mắt đã lan đến phần đầu, chính lúc này, Sở Thiên lấy ra một lô quyền trục từ trong nhẫn pháp thuật ra, phủ hết lên trên đầu của lôi ưng, sau đó các quyền trục đều bị thiêu rụi.

“A a a a!!!” Mãi kiên trì cho đến lúc này, Lôi Ưng vốn chưa hề rên rỉ bỗng kêu lên một tiếng thảm thiết, chiếc xương sọ trắng ngợt phóng ra một đạo dị quang chín màu, nháy mắt đã che kín hỏa diễm xung quanh,

tia sáng không chịu vụt tắt mà phá tan nóc nhà, xuyên qua A Cổ Lạp sơn, phóng thẳng ra thế giới hỗn độn bên ngoài.

47. Chương 47: Bác Sĩ Thú Y Là Công Việc Rất Có Triển Vọng (hạ)

Trong phòng, cuộc phẫu thuật của Sở Thiên đã kết thúc, sau khi bôi mấy bình thuốc ma pháp đặc hiệu lên, thân thể của Lôi Ưng đã hoàn hảo lại như xưa, có điều đã có một số thay đổi: thân thể dài hai thước đã cao lên thành hơn năm thước, đôi cánh đã co lại, nên không biết đã lớn ra bao nhiêu, lông vũ màu tím nhạt đã trở thành màu đen như mực, hai mắt như ánh điện phát ra nhưng tia sáng dị thường, mở ửng cong cong xuống như hình trăng khuyết, phía dưới có thêm một rãnh tròn nhỏ đen kịt khiến người khác có cảm giác lạnh sống lưng.

“Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Phất La Đa trưởng lão, hiện giờ Lôi Ưng đã được ta chữa khỏi rồi!” Sở Thiên đang bước ra khỏi đài phẫu thuật, lại trở về bộ dạng thần côn, neho mắt cười nói: “Có điều, ma sủng bị thương thành như vậy, chủ nhân như ngươi phải có trách nhiệm a, ha ha!”

“Hắn không phải là chủ nhân của ta!” Lôi Ưng lạnh lẽo nhìn Phất La Đa, bỗng cảm thấy long uy của hắn đã không còn đáng sợ nữa.

“Ha ha.” Phất La Đa cười gượng mấy tiếng, xấu hổ giải thích: “Ta đã bắt ngươi, đương nhiên ngươi là ma sủng của ta rồi...Có điều, bây giờ ta đem ngươi tặng cho Phất Lạp Định Nặc tiên sinh.” Không biết tại sao, Phất La Đa đột nhiên cảm thấy đôi mắt Lôi Ưng khiến hắn lạnh cả sống lưng, điều này khiến một kẻ cấp chín như hắn thấy khó chịu.

Tuy Phất La Đa chỉ mới đạt đến trình độ cấp chín, nhưng ma thú có thể khiến hắn thấy khó chịu, e rằng cũng chỉ có cấp chín mà thôi, nghĩ đến điểm này, lại tưởng tượng ra lúc mình đối xử với Lôi Ưng thế nào, Phất La Đa lập tức đưa ra một quyết định sáng suốt, “Ha ha, Phất Lạp Định Nặc tiên sinh tôn kính, ngươi đã chữa khỏi cho Lôi Ưng, vậy ta sẽ dùng nó để cảm tạ ngươi!”

Vô sỉ! Không ngờ lại có người còn vô sỉ hơn cả mình! Sở Thiên mắng thầm trong lòng, nhưng ngoài miệng lại vui vẻ chấp nhận đề nghị của Phất La Đa, “Thực là phải cảm tạ lão ca ngươi rồi, ha ha, chỉ là không biết Lôi Ưng có đồng ý hay không mà thôi?” Nói rồi, Sở Thiên nhìn về hướng con bệnh của mình.

“Mạng ta nhờ ngài cứu sống, sau này cũng sẽ là của ngài!” Lôi Ưng kiên quyết đáp.

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Ha ha, quân đoàn ma thú cuối cùng cũng có chủ lực không quân rồi! Tuy lúc bắt đầu đã nghĩ đến kết quả này, nhưng Sở Thiên vẫn còn chút lo ngại về sau, nếu Lôi Ưng không đồng ý, hay Phất La Đa hối hận, vậy những quyền trực trong nhẫn pháp thuật của Sở Thiên sẽ trở thành bong bóng cả sao, phải biết rằng đó cơ hồ là tất cả gia sản của Sở Thiên rồi.

Nhưng may mà tình hình lại vẫn nằm trong tính toán, hơn nữa hình như còn có thêm một chuyện tốt kèm theo cho hắn, tuy Sở Thiên không biết sự thay đổi của Lôi Ưng thế nào, nhưng nhìn dáng vẻ nó không hề sợ hãi trước Phất La Đa, có lẽ là đã xảy chuyện tốt gì đó, xem ra lại có lời rồi...

“Ha ha, Phất Lạp Định Nặc tiên sinh!” Thái độ của Phất La Đa rõ ràng đã chuyển biến, “Ngươi đã bận một ngày trời, cũng nên đi nghỉ ngơi đi, vậy ta không làm phiền ngươi nữa!” Đã qua một ngày một đêm, Sở Thiên không những chứng minh được hắn hoàn toàn có tư cách tham gia việc chữa trị cho Long Hoàng, hơn nữa sau ba chữ có tư cách ấy, e rằng còn phải thêm một chữ ‘nhất’!

“Ha ha, lão ca ngươi quá khách khí rồi, cũng được, đợi ta khôi phục thể lực rồi, sẽ đi thăm ngươi!” Phất La Đa nói như vậy, Sở Thiên bỗng cảm thấy, bản thân thật sự rất mệt, cả người dường như đã kiệt sức, cho dù ở trên trái đất, hắn cũng chưa từng làm một cuộc phẫu thuật nào với thời gian lâu như vậy.

“Ha ha, vậy ta đi trước đây, lão đệ!” Bây giờ Phất La Đa vô cùng mong muốn được có thân phận lão ca của Sở Thiên, dù gì hắn cũng có thực lực mà...

Phất La Đa bước ra cửa, rồi nhẹ nhàng khép cửa lại, nhưng trong lúc xoay người lại bỗng phát hiện bên ngoài có nhiều người đang đứng, hơn nữa Á Lợi Tư Thác Đức cũng có trong số đó.

“Bệ hạ...” Phất La Đa đang định tới trước hành lễ, lại bị A Lợi Tư Thác Đức ngăn cản, hần nhẹ giọng hỏi: “Phất Lạp Định Nặc thật sự đã thay xương cho Lôi Ưng sao?”

“Đúng vậy! Bệ hạ!” Thấy Long Hoàng không lớn tiếng nói, giọng của Phất La Đa cũng nhỏ đi, “Hơn nữa Lôi Ưng dường như cũng có sự thay đổi!”

“Điều này ta biết rồi!” Long Hoàng gật đầu, gọi những người phía sau mình, “Mọi người đều về hết đi.” Dứt lời A Lợi Tư Thác Đức cũng bỏ đi.

“Bệ hạ! Người không đi gặp Phất Lạp Định Nặc sao?” Phất La Đa cảm thấy kỳ lạ, đứng lâu như vậy, sao lại không cho gọi đã phải tay đi mất.

“Sau này sẽ gặp, bây giờ là thời gian để Phất Lạp Định Nặc nghỉ ngơi!” Thân ảnh của Long Hoàng thoáng ẩn hiện rồi biến mất, chỉ để lại một câu nói cuối cùng, “Cường giả, nên có được sự tôn trọng đáng có!”

Sở Thiên căn bản không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, hơn nữa hần vốn cũng không có ý nghỉ ngơi.

“Cái này, Lôi Ưng à!” Sở Thiên bỗng cảm thấy xưng hô với thuộc hạ lại không được tự nhiên, xem ra cũng phải đặt cho nó một cái danh hiệu rồi, “Sau này người theo ra, muốn có đãi ngộ gì? Không sao, cứ việc nói, đãi ngộ ma sủng của ta đều rất tốt!” Về điểm này Sở Thiên không hề nói dối, sủng vật của hần hiện nay đều có một cuộc sống của quý tộc cao cấp.

“Ta không cần gì cả!” Lôi Ưng đứng dậy từ đài phẫu thuật, nhìn Sở Thiên còn thấp hơn mình mấy lần rồi nói: “Ta chỉ muốn sau này ra sức vì chủ nhân!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Một kẻ lao động tốt a! Làm việc không công, lại không cần tiền, Sở Thiên cảm thấy những quyền trực kia mất đi thật xứng đáng, có điều Sở đại hầu tước đương nhiên không thể keo kiệt với sủng vật của mình được, “Người thích ăn gì nhất? Muốn làm gì nhất?”

“Ta nói rồi, không cần gì cả!” Lôi Ưng hiểu rõ ý của Sở Thiên, kiên quyết cự tuyệt đề nghị của hần, “Đây là mệnh lệnh! Người bắt buộc phải trả lời!” Sở Thiên không chút nể mặt, nghiêm giọng hỏi.

“Báo cáo chủ nhân, ta thích ăn nhất là heo rừng! Việc muốn làm nhất là cống hiến cho chủ nhân!” Lôi Ưng đứng thẳng người dậy, ra dáng một quân nhân trả lời câu hỏi của Sở Thiên.

Heo rừng? Giống Hần Mã rồi! Vậy thì dễ thôi, “Sau này mỗi ngày hai trăm con heo rừng! Thêm vào đó là hai trăm kim tệ! Đây cũng là mệnh lệnh! Bắt buộc phải chấp nhận!” Sở Thiên không do dự xác định đãi ngộ của Lôi Ưng. Mức tiêu chuẩn này không phải rất cao, dựa vào việc Lôi Ưng có thể độ khí tức với Phất La Đa, nó tuyệt đối là một vật đáng giá!

“Đa tạ người!” Lôi Ưng có chút nghẹn ngào, heo rừng trên đại lục đa phần đều là con người nuôi dưỡng, còn Lôi Ưng thì không thể làm việc không đáng với mình để đi cướp cơm của người khác, cho nên ngày tháng ma thú cấp bảy trước đây của nó tuy là không đói kém, nhưng cũng không thể ngày nào cũng được ăn heo rừng. Đãi ngộ của Sở Thiên phút chốc đã khiến cho Lôi Ưng vốn quen với những ngày khổ cực vô cùng cảm động.

“Ha ha, cảm tạ cái gì chứ, ma thú của ta đều được đãi ngộ như vậy, sau này người nhìn thấy chúng thì sẽ biết!” Đãi ngộ đã bàn xong, Sở Thiên mới nhớ ra, năng lực của thuộc hạ còn chưa được xác định lại, “Xem bộ dạng người không giống lúc trước rồi, vậy thực lực của người hiện tại thế nào?”

Lôi Ưng lúc này từ tận đáy lòng cảm tạ Sở Thiên, “Sau khi được chủ nhân cải tạo, tuy ta không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng ta cảm thấy được sức mạnh của ta đã tăng lên rất nhiều!” Lôi Ưng nhú mày suy nghĩ một lát, lại kiểm tra lại thân thể một lần nữa, sau đó hần kinh ngạc nói với giọng điệu không dám tin: “Cấp chín! Ta đã trở thành ma thú cấp chín rồi!”

“Chủ nhân! Người thật quá vĩ đại! Trước nay không có con ma thú nào có thể nâng cao được cấp bậc như vậy, ngài lại có thể giúp ta làm được!” Lôi Ưng đã gần như vui mừng tới phát điên, nhưng nó lập tức tỉnh lại, “Cảm tạ ngài, chủ nhân!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh, mình mà lại có ma thú cấp chín sao? Sở Thiên quan cơn hưng phấn mơ màng nghĩ lại quá trình phẫu thuật của mình, trong đầu lại trống rỗng, cơ bản không nghĩ ra nguyên nhân để Lôi

Ứng thẳng được cấp vị, bỏ đi, sau này nghiên cứu sau, Sở Thiên phát hiện một chuyện còn quan trọng hơn, “Vậy người có thể thi triển một chút sức mạnh của người không?”

“Được, ra bên ngoài đi, ở đây nhỏ quá!” Lôi Ứng thân cao hơn năm thước, lúc này đã đứng gần đến nóc nhà, nếu thử nghiệm trong tình hình này, có lẽ sẽ giữ căn nhà này của Long tộc mất thôi!

48. Chương 48: A Mạt Kỳ

“Tốc độ của người nhanh thật đấy! Nhanh hơn cả Boeing 747 đến mấy lần!” Sở Thiên hai tay nắm chắc lồng vũ, tán thưởng Lôi Ứng, cảm giác lao nhanh như chớp điện trên bầu trời quả thật không tồi.

Nhưng Lôi Ứng lại nghi hoặc hỏi, “Boeing 747 là gì?” Sao lại cổ quái như vậy nhỉ, một cái tên không giống bình thường như thế là lần đầu tiên nó nghe thấy. Hơn nữa Lôi Ứng còn có một chuyện chưa nói ra, nếu không phải sợ bị thương đến Sở Thiên, tốc độ của nó còn có thể tăng lên gấp nhiều lần nữa! Dù gì thì vốn dĩ tốc độ của Lôi Ứng đã là ma thú phi hành nhanh nhất trên đại lục này rồi, huống hồ lúc này còn được Sở Thiên cải tạo thành cấp chín!

“Nó cũng là ma sủng của ra, vốn là Già Thiên Vân Tước cấp bảy!” Sở Thiên đắc ý giải thích, “Boeing 747 là tên ta đặt cho nó.”

“Thì ra là Già Thiên Vân Tước! Chủ nhân người còn những ma sủng khác sao?” Lôi Ứng muốn tìm hiểu một chút về tình hình đồng liêu mới của nó, “Còn có AK47, Hân Mã, ngoài ra còn có tám con Phi Mao Thối và mấy trăm con Cuồng Lang, con số cụ thể ta cũng không rõ.” Sở Thiên có chút ngượng ngịu, tuy Cuồng Lang hẳn nhìn không thuận mắt, thậm chí còn không thèm đặt tên cho chúng, nhưng đó cũng là ma sủng của mình, đến con số sở hữu cũng không biết, điều này thật chẳng ra làm sao cả.

Lôi Ứng có chút ngẩn người, một mặt vì số lượng ma thú của Sở Thiên, mặt khác là vì những cái tên kỳ quái, ngoài những con Cuồng Lang ra, “Hân Mã là ngựa gì? Sao ta chưa từng nghe qua loài ngựa này? AK47 lại là cái gì? Phi Mao Thối là thứ gì? Có nhanh như ta không?”

Ài! Giao lưu cùng ma thú của dị giới đúng là khó khăn, Sở Thiên nhẫn nại từ từ giải thích cho Lôi Ứng lai lịch của những cái tên ấy.

“Hừ! Lần sau còn nhìn thấy tên Ba Tư Đằng ấy, ta sẽ thay chủ nhân giết chết hắn!” Lôi ứng nghe thấy Ba Tư Đằng lại dám chặn giết chủ nhân của mình, lập tức động nộ. Sở Thiên vô cùng hài lòng với biểu hiện của Lôi Ứng, hừ hừ! Hiện giờ một Kiếm Thánh cấp tám nhỏ nhoi thì đâu đáng để mất chứ?

“Đúng rồi, còn một chuyện nữa!” Sau khi giới thiệu hết sủng vật của mình, Sở Thiên bổ sung thêm: “Ta còn có một con chó nhỏ, tên là Tiểu Bạch! Nó là lão đại của các người, sau này khi ta không có mặt, người hãy nghe lời nó!”

“Vâng! Chủ nhân!” Lôi Ứng không hề do dự nhận lời, nó đối với Sở Thiên quả thực là trung thành hết sức, đến mệnh lệnh hoang đường như vậy cũng chấp hành không do dự, e rằng trên đại lục này ma thú cấp chín cam tâm nghe lệnh cho một con cún cũng chỉ có mình nó mà thôi.

Thời gian người và ứng nói chuyện đã đủ để đưa họ ra ngoài khu vực A Cổ Lạp sơn, tiến vào đầm Trần Nê.

“Ta đã chuẩn bị xong! Có thể bắt đầu rồi!” Lôi ứng dừng lại ở lơ lửng trong không trung, chờ đợi mệnh lệnh của Sở Thiên, đồng thời rãnh nhỏ phía dưới cũng trở nên đen kịt, rồi ẩn hiện ra những tia sáng pháp thuật.

“Bắt đầu!” Sở Thiên hạ mệnh lệnh, phì ~ phì phì ~ ~ phì phì phì phì... một thanh âm nhức chói tai phát ra từ mỏ của lôi ứng, ban đầu chỉ là hai tiếng, nhưng thanh âm dần dần đã nhiều lên, cùng lúc đó, theo tiếng phì phì phát ra, có một đạo ma pháp quang mang phóng ra từ rãnh nhỏ dưới mỏ của nó.

Tia sáng thứ nhất là hồng sắc, đây là Hỏa hệ ma pháp! Nhưng tia sáng thứ hai lại biến thành màu lam nhạt, đây là Thủy hệ ma pháp! Tia thứ ba là Thổ hệ hoàng sắc, tia thứ tư là Phong hệ thanh sắc...Thỉnh thoảng còn có vài tia màu đen, đây có lẽ là Sở Thiên không cẩn thận dung luôn quyền trục Hắc Ám ma pháp của Ba Bác Tát cho nó! Cuối cùng Sở Thiên kinh ngạc phát hiện, cơ hồ tất cả pháp thuật đều phát ra một lượt từ trong miệng Lôi Ứng!

Quang trụ càng lúc càng nhanh, cuối cùng hình thành một thế trận lốc bão lớn, bề mặt đầm lầy Trần Nê dưới sự oanh tạc của tầng tầng ma pháp các hệ dày đặc, lay động dữ dội, chịu đựng số phận bị đốt khô thành đất khô! Cuối cùng, trên mặt đất xuất hiện một vùng đất khô cạn vuông vức rộng trên trăm thước!

“Chủ nhân, ta vừa mới thăng cấp bậc, sức mạnh trong cơ thể còn chưa sử dụng quen, chỉ có thể làm được thế này thôi.” Lôi Ưng ảo não nói. “Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên tặc lưỡi, như vậy mà vẫn không phải là trạng thái mạnh nhất? Ma thú cấp chín thật quá đáng sợ!

Kinh ngạc đã qua đi, Sở Thiên mau chóng vượt ngục để tìm đập lại bình thường, sau đó bày ra bộ dáng thần côn, cùng lúc đó, nghĩ tới Tiểu Bạch, AK47, Boeing 747 còn có Hân Mã và tám con Phi Mao Thối ở dưới A Cổ Lạp sơn khiến hắn rung mình một cái, “Ta lấy danh nghĩa của nữ thần, ban cho Lôi Ưng một tên mới— A Mạt Kỳ (*)...”

“Vậy sau này ta chính là A Mạt Kỳ!” Lôi ưng, không, A Mạt Kỳ vui mừng chấp nhận cái tên mới, không có chút do dự nào, tuân theo tất cả mệnh lệnh của Sở Thiên là thiên chức của nó, đương nhiên bao gồm cả chấp nhận có một cái tên cổ quái nữa.

“Uhm, tốt!” Sở Thiên nheo mắt vỗ vào chiếc lưng rộng rãi của A Mạt Kỳ, ma thú cấp chín nghe lời như vậy thật khiến người ta hài lòng, “Đúng rồi, ma thú cấp chín có thể biến thành hình dạng người, sau này người biến thành người sẽ thế nào?”

Ma thú của Sở Thiên đều có một đặc điểm, đó chính là cao và to! A Mạt Kỳ hiện nay cũng như vậy, đây là một phiền phức, Sở Thiên không muốn nhốt ma thú của mình trong một không gian thần bí, đợi khi có chuyện mới triệu hồi ra. Nhưng cũng không thể đi đâu cũng mang theo những sủng vật khổng lồ thế này, cho nên hắn nhất thiết cần một ma thú nhỏ một chút để có thể bên hắn bất cứ lúc nào, bảo vệ an toàn của mình! Và A Mạt Kỳ có thể biến thành hình dạng con người chính là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng A Mạt Kỳ lại khiến Sở Thiên phải thất vọng, “Ta vừa lên được cấp chín, trong thời gian ngắn không có cách nào để biến thành hình người.” Dứt lời, A Mạt Kỳ thấy Sở Thiên có chút thất vọng, lại bổ sung thêm: “Nhiều nhất là nửa năm! Nửa năm sau là có thể rồi!”

Nửa năm? Cũng không lâu lắm, chút thời gian đó Sở Thiên vẫn còn đợi được, “Vậy ta đợi thêm nửa năm nữa...”

Sở Thiên và A Mạt Kỳ bay trở lại A Cổ Lạp sơn, nhưng lại bị Khắc Lạp Khắc vội vàng chạy đến chặn lại ở bình đài trước sơn khẩu.

“Phất Lạp Địch Nặc tiên sinh, xin ngài đợi một chút!” Chuyện Sở Thiên thay xương cho A Mạt Kỳ đã chấn động toàn bộ Long tộc, cường giả ở nơi này đều nhận được sự tôn trọng, cho nên thái độ của Khắc Lạp Khắc với Sở Thiên cũng đã thay đổi, “Xin lỗi, theo quy định, sủng vật của ngài không thể theo vào A Cổ Lạp sơn!”

“Hừ! Dựa vào cái gì? Ta vừa từ trong đó đi ra!” Sở Thiên còn chưa trả lời, A Mạt Kỳ đã không nhịn được, hai cánh xòe rộng, ánh mắt tức giận quét ngang trước mặt Khắc Lạp Khắc. Ngay đến cửa vào cũng cản, con Thanh Long cấp tám nhỏ bé nhà người muốn khiêu khích một ma thú cấp chín sao?

“Không! Ta không có ý này!” Khắc Lạp Khắc bất đắc dĩ cười khổ, khí tức của con Lôi Ưng trước mắt đúng là nó không thể đối phó được, “Lúc trước người là do Phất La Đa trưởng lão đưa vào, đương nhiên không có vấn đề gì, nhưng hiện giờ chủ nhân của người là Phất Lạp Địch Nặc tiên sinh...”

“Hừ! Bởi vậy nên ta không thể tiến vào?!” A Mạt Kỳ tức tối lừ mắt nhìn Khắc Lạp Khắc, hai cánh đập mạnh một cái, mang theo một cơn cuồng phong thổi vào hai gò má của Khắc Lạp Khắc, đồng thời, rãnh nhỏ dưới mõ cũng bắt đầu hiện ra những tia sáng ma pháp.

“Phất Lạp Địch Nặc tiên sinh, người xem...” Khắc Lạp Khắc nhìn Sở Thiên đang ngồi trên lưng A Mạt Kỳ, nếu con Lôi Ưng biến dị này thật muốn lao vào, vậy nó cũng không có cách nào, cho nên đành phải cầu cứu Sở Thiên, “Xin để ma sủng của ngài ở nơi ở dưới núi được không? Đây dù gì cũng là quy củ của Long tộc!”

Nghe thấy giọng điệu mang theo ý uy hiếp của Khắc Lạp Khắc, Sở Thiên nheo mắt cười, nhưng hiện giờ vẫn không phải lúc để đắc tội với Long tộc, “A Mạt Kỳ, người xuống đi!”

“Vâng!” A Mạt Kỳ chấp hành mệnh lệnh, nhẹ nhàng bay tới bên cạnh Khắc Lạp Khắc, đợi Sở Thiên trèo lên lưng Cự Long rồi, nó quét mắt nhìn Khắc Lạp Khắc một cái, “Hừ! Ta nhớ ngươi rồi!” Sau đó biến mất như một ánh điện quang.

(*) A Mạt Kỳ (Apache): Tên của một loại máy bay chiến đấu, tên của một bộ tộc da đỏ, tên của một web sever. Tôi nghĩ A Mạt Kỳ ở đây hẳn là tên của một chiếc máy bay chiến đấu.

49. Chương 49: Hội Nghị Trong Im Lặng

Sở Thiên ngủ liên tục hai ngày mới hồi phục thể lực, khi hân tỉnh lại, hội nghị y học A Cổ Lạp sơn đã chính thức được tổ chức. Thực ra trong lịch trình, hội nghị phải đến nửa tháng sau mới bắt đầu, nhưng bệnh tình của Long Hoàng và sự gợi ý của La n lại khiến Á Lợi Tư Thác Đức quyết định hội chẩn sớm hơn dự định!

Trong hai ngày, lại có thêm mấy người đến A Cổ Lạp sơn, còn những người khác tuy nhận được lời mời, nhưng lại không đến kịp, e rằng do đường xa không kịp đi đến, hoặc cũng gặp phải số phận giống như Sở Thiên, có điều họ không được may mắn tránh được kiếp nạn như Sở Thiên.

Trên đỉnh núi bên trong A Cổ Lạp sơn, cung điện của Long Hoàng Á Lợi Tư Thác Đức chính là hội trường của hội nghị y học lần này, trong mật thất rộng rãi của cung điện, đang bày ra một chiếc bàn tròn thủy tinh đường kính hơn mười thước, và mấy chiếc ghế thủy tinh, ngoài ra, không còn những thứ khác, còn tất cả các chuyên gia y học và Long Hoàng lại đều đang ngồi quanh chiếc bàn tròn.

Nơi này có cảm giác như một phòng phẫu thuật! Sở Thiên dò xét hoàn cảnh trong mật thất, bức tường ngọc bích trắng toát không hề có hạt bụi nào, thậm chí trên mặt đất đều là tinh thạch màu nhũ bạch, một thủy tinh pháp thuật cực lớn được đặt trên trần nhà tản mát ra những tia sáng nhu hòa.

“Khục khục!” Long Hoàng đang muốn nói chuyện, nhưng lại không cảm được ho vài tiếng, sau khi hơi thở bình ổn lại, Á Lợi Tư Thác Đức mới nhẹ nhàng vuốt ngực nói: “Cảm tạ chư vị đã chấp nhận lời mời, đến xem bệnh cho ta!”

“Long Hoàng bề hạ quá khách khí rồi, ra sức vì bề hạ là vinh hạnh của ta!” Người nói chính là Khắc Lâm Tư đang ngồi đối diện với Long Hoàng, hẳn là Thần Thánh Long Kỳ Sĩ cấp chín của đế quốc Lôi Tư, do hẳn và Táp Nạp Tư cùng có chức nghiệp là Long Kỳ Sĩ, cho nên Sở Thiên đặc biệt chú ý đến hẳn hơn vài phần, có thể nhìn ra, Khắc Lâm Tư là một thiết huyết quân nhân thật thụ về ý nghĩa, khí chất sắc bén như lợi đao rút khỏi vỏ mang theo một tia sát khí, biểu lộ ra thực lực cường đại!

Danh hiệu Thần Thánh Long Kỳ Sĩ của Khắc Lâm Tư là hoàn toàn thực sự, hẳn không những có một Băng hệ Cự Long cấp chín, hơn nữa thực lực của bản thân cũng đạt đến cấp chín, hai kẻ này hợp lại tuyệt đối là một lực lượng vô cùng khủng khiếp!

Chức nghiệp kỳ sĩ được quyết định do chính bản thân kỳ sĩ và tọa kỳ của hẳn hợp thành, chỉ cần hai kẻ này một người đạt đến cấp chín, kẻ còn lại đạt đến cấp tám, vậy thì đã có thể trở thành Thần Thánh Long Kỳ Sĩ rồi. Cho nên Táp Nạp Tư chỉ cần cố gắng trở thành chức nghiệp giả cấp tám, vậy cùng với Xích Diễm có thể trở thành cao thủ tuyệt đỉnh của đại lục rồi! Có điều cho dù đến lúc đó, Táp Nạp Tư cũng chưa phải là đối thủ của Khắc Lâm Tư, bởi vì Xích Diễm tuy có thể bình thủ với Cự Long của Khắc Lâm Tư, nhưng thực lực của Táp Nạp Tư lại còn kém xa!

“Kỳ sĩ Khắc Lâm Tư tôn kính, chắc hẳn ngươi đã quen với Long tộc nên sẽ có cách chữa cho Long Hoàng bề hạ!” Một lão già tăng lữ đợi sau khi Khắc Lâm Tư dứt lời, liền âm thanh nhẹ nhàng xu nịnh để vỗ mông ngựa hẳn, “Ha ha, lực lượng thần bí của Cáp Bột tiên sinh cũng không hề đơn giản mà! Thứ ta phải học ở ngươi còn rất nhiều!” Khiêm nhường là một mỹ đức căn bản của kỳ sĩ, về điểm này Khắc Lâm Tư đã biểu hiện rất tốt, có điều giọng nói cứng nhắc như gang thép, lại khiến sự khiêm nhường này thay đổi một chút vị đạo.

Thần sắc Sở Thiên yên lặng lắng nghe hai gã ca tụng lẫn nhau, trong lòng lại chửi thầm: Hai tên ngu ngốc vô sỉ này! Trước mặt nhiều cao thủ như vậy, hai người lại dám xu nịnh lẫn nhau, cứ như là không coi người khác ra gì! Sở Thiên lén quan sát hai người còn lại, quả nhiên, trưởng lão Tinh Linh tộc ngồi bên trái Long

Hoàng là Hách Nhĩ Hi đang biến đổi sắc mặt! Có điều Mai Lâm bên cạnh lại vẫn một dáng vẻ không chút dao động.

Tiếp tục vỗ mông ngựa đi! Sở Thiên cầu khẩn tiếp, Khắc Lâm Tư đến từ đế quốc Lôi Tư, còn Cáp Bật lại là người Thiên Hải quốc, hai nước này đều sống chết đối đầu với Khải Tát, chúng đắc tội càng nhiều người, Sở Thiên lại càng vui mừng.

Nhưng Khắc Lâm Tư lại không hề ngu ngốc như Sở Thiên tưởng tượng, sau khi tiếp chuyện Cáp Bật rồi, hắn đứng dậy nói với tất cả mọi người: “Chư vị ở đây đều là các chuyên gia y học tốt nhất trên đại lục, tin rằng ta có thể học được nhiều thứ ở nơi các vị, đặc biệt là Phất Lạp Dịch Nặc tiên sinh!” Khắc Lâm Tư chợt cười với Sở Thiên, sau đó tay phải phủ lên ngực, khom người làm ra một cái lễ tiết kị sĩ tiêu chuẩn, “Ngài là Tế Tự mạnh nhất đại lục, chắc hẳn nhất định có thể chữa khỏi cho Long Hoàng bệ hạ! Mấy ngày trước chuyện của Lôi Ưng đã khắc sâu trong trí nhớ của ta, chư vị ở đây e rằng đều không thể sánh được với Phất Lạp Dịch Nặc tiên sinh nhỉ?”

Ta là Tế Tự mạnh nhất đại lục, vậy người khác là gì? Họ không sánh bằng ta? Như vậy có cần phải cần giết ta để bảo vệ sự tôn nghiêm của cường giả không? Sở Thiên nhìn sắc mặt đang biến đổi của Hách Nhĩ Hi và Cáp Bật, neho mắt lại, cười đáp: “Ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh! Ta chỉ là một Tế Tự bình thường, hơn nữa là thay mặt cho An Đông Ni lão sư đi lần này, chỉ cần không khiến cho lão nhân gia người mất mặt, ta đã thấy mãn nguyện rồi.”

Thù oán giữa hai quốc gia Khải Tát và Lôi Tư đã phát triển đến từng góc nhỏ của hai nước, cho dù là trên hội nghị quan trọng như vậy mà Khắc Lâm Tư vẫn không quên tìm rắc rối cho Sở Thiên, thủ tịch Tế Tự cung đình Khải Tát! Có điều hắn không thể ngờ Sở Thiên lại giao hoạt như vậy, lại lấy An Đông Ni ra làm bia đỡ đạn, biểu lộ rằng bản thân chỉ thay mặt cho lão sư! Lúc này Khắc Lâm Tư nếu muốn làm khó cho Sở Thiên, vậy đồng nghĩa với việc làm khó cho An Đông Ni, vậy cũng chứng tỏ, hắn muốn đắc tội với tất cả Tế Tự trên đại lục rồi!

“Ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh! Mỹ đức kị sĩ của ngài, hoàn mỹ đến mức khiến ta phải kinh ngạc! Xem ra tin đồn nhảm này đúng là giả rồi.” người khác đến thì bản thân phải hoàn lễ mới phải phép, Sở Thiên phát hiện trưởng lão Hách Nhĩ Hi của Tinh Linh tộc tính khí không được tốt lắm, quyết định dùng năng để kích động Khắc Lâm Tư.

“Ha ha, ở thành Bàng Bối, lại có người nói kị sĩ Khắc Lâm Tư từ chỗ gia tộc Phan Mạt Tư đã thu mua rất nhiều Tinh Linh nữ nô! Điều này thật đáng buồn cười!” Chuyện này là do Sở Thiên cố tình biên soạn ra, nhưng lại có lý do của hắn: Thu mua Tinh Linh nữ nô, trên đại lục cơ hồ mỗi một quý tộc cao cấp đều làm qua, dù gì mị lực của mỹ nữ Tinh Linh cũng khó mà kháng cự được, và Sở Thiên lại lòi xú danh của gia tộc Phan Mạt Tư chuyên buôn bán nô lệ vào, vậy thì độ tin cậy sẽ tăng lên không ít.

“Khắc Lâm Tư! Chuyện này có thật không?!” Mua bán mỹ nữ Tinh Linh là chuyện rất bình thường, nhưng ở trước mặt một mỹ nữ Tinh Linh tộc là Hách Nhĩ Hi thảo luận vấn đề này, vậy đã trở thành không bình thường rồi.

“Các người câm miệng lại!” Long Hoàng tất nhiên nhìn thấy bầu không khí sắc mùi thuốc súng của mọi người cho nên hắn đã động nộ, lạnh lẽo quét mắt nhìn hai người, “Hừ! Đây là A Cổ Lạp sơn! Không phải chiến trường của Khải Tát và Lôi Tư!” Long Hoàng cấp mười có lý do để phẫn nộ, cũng có dùng thực lực để răn đe mọi người, chớp mắt, không khí trong mật thất dường như bị hút hết, tất cả mọi người đều cảm thấy khó thở dưới uy áp cường đại!

Lúc này, Pháp thần Mai Lâm từ đầu hội nghị vẫn chưa mở lời nào đã bắt đầu nói chuyện, “Bệ hạ! Chuyện của Khắc Lâm Tư và Tinh Linh tộc để họ tự giải quyết đi! Hiện tại quan trọng nhất là chữa trị cho thân thể của ngài!”

“Uhm, lần này thì bỏ qua! Bây giờ ta nói cho các người biết bệnh tình của ta, có điều!” Á Lợi Tư Thác Đức đã nguôi giận, nhưng sắc mặt lại lập tức nghiêm trọng, một ngôn ngữ lạnh thấu xương truyền ra từ miệng hắn, “Nếu như ai dám nói bệnh tình của ta ra ngoài...” Nhiệt độ trong mật thất bỗng hạ xuống đến cực điểm, không khí chợt như ngưng đọng hẳn lại, “Vậy thì hẳn chuẩn bị đón nhận cái chết do Long tộc ban tặng đi!”

50. Chương 50: Bệnh Tình Của Long Hoàng (thượng)

Tách ~ Một giọt mồ hôi chảy xuống dọc theo cằm của Sở Thiên, ca ngời nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên cuối cùng cũng cảm nhận được sự khủng bố của ma thú cấp mười, không hề có bất cứ hành động gì, cũng không hề phóng thích ra bất cứ ma pháp hay đấu khí gì, chỉ là một tia sát ý trong lòng thôi, cũng tạo ra một không khí khiến mọi người phải run rẩy, cấp mười động nộ! Thiên hạ quay cuồng! Đây là câu tục ngữ trên đại lục Huyền Thú, nó đã được Long Hoàng chứng minh triệt để!

Thực lực của mọi người dưới áp lực của Long Hoàng biểu hiện ra không chút nghi ngờ, cổ họng Sở Thiên co thắt lại, không thể nói được lời nào, chỉ có thể mặc cho mồ hôi lạnh trên người chảy ra như tắm! Cấp Bội và Hách Nhĩ Hi tốt hơn một chút, nhưng hai chân của họ lại không ngừng run lên! Khắc Lâm Tư hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng cũng có thể tạo một nụ cười trước mặt Long Hoàng!

Chỉ có Mai Lâm! Vẫn là bộ dạng thản nhiên như trời sập cũng không lo, vẫn là giọng nói ôn nhu nói: “Long Hoàng bệ hạ yên tâm! Chư vị ở đây sẽ tuân thủ theo danh dự của cường giả!”

Cường giả? Sở Thiên run rẩy nhìn mọi người một cái, trong lòng lại nói với Mai Lâm: Trước mặt Long Hoàng e rằng chỉ có mỗi nàng là xứng làm cường giả thôi!

Đích thực, dưới sát ý của Long Hoàng, trong mấy người chỉ có mỗi Mai Lâm có thể ung dung ứng phó, cũng chỉ có nàng ta giữ được nụ cười tươi tắn trên khuôn mặt thanh tú cao nhã! Nhìn dung nhan mỹ lệ của Mai Lâm mới chỉ khoảng ba mươi tuổi, Sở Thiên thầm tặc lưỡi, trẻ như vậy, lại có một thực lực kinh hồn! Thật không biết nàng tu luyện kiểu gì!

Lúc này, Khắc Lâm Tư cũng đã dần hồi phục lại từ áp lực ấy, “Bệ hạ! Chuyện hôm nay nếu có người tiết lộ ra ngoài, vậy thì ta sẽ thay ngài giết hẳn!” Dứt lời, hắn còn liếc mắt nhìn Sở Thiên một cái, rõ ràng là ám thị, Phất Lạp Địch Nặc mới là kẻ không đáng tin nhất!

“Ha ha, người khác thì sẽ không làm chuyện vô sỉ như vậy, nhưng mà,” Cấp Bội tuy vẫn còn căng thẳng, nhưng hắn quyết không bỏ qua cơ hội để công kích người Khải Tắt, “Chỉ không biết Phất Lạp Địch Nặc tiên sinh có thể làm được không!”

Quan hệ của Thiên Hải quốc và Lôi Tư tuy cũng không quá mức thân thiết, nhưng đại biểu của Khải Tắt – Sở Thiên, lại khiến bọn chúng cùng đứng trên một chiến tuyến, hai người mỗi người một câu, cố gắng hãm hại Sở Thiên, chỉ hận Long Hoàng không thể ngay lập tức giết hẳn!

“Đủ rồi! Chúng ta là đến chữa bệnh cho Long Hoàng!” Mai Lâm không đợi Long Hoàng phát nộ, đã đưa ra phản ứng trước, gõ mạnh vào chiếc bàn, quát: “Ta tin Phất Lạp Địch Nặc! Nếu hắn đem chuyện hôm nay nói ra ngoài! Vậy các ngươi cứ đến tìm ta tính sổ đi!”

“Pháp thần Mai Lâm, xin hãy bớt giận!” Khắc Lâm Tư có thể không sợ Sở Thiên, cũng có thể không sợ Mai Lâm, nhưng khi Sở Thiên và Mai Lâm đứng cùng một bên, thế lực mà hai người bọn họ đại diện, thì không phải là chuyện để đế quốc Lôi Tư có thể chống đỡ được, cho nên hắn lựa chọn cách nhượng bộ tạm thời, “Ta không có ý hạ thấp danh dự Phất Lạp Địch Nặc tiên sinh, chỉ là quan tâm hắn mà thôi.”

Khắc Lâm Tư nhượng bộ rồi, còn lại Cấp Bội gượng gạo nhìn Sở Thiên, không có gì để nói. Không có sự ủng hộ của Lôi Tư, Thiên Hải quốc vẫn không dám đồng thời đắc tội với cả hai cường quốc Ai Nhĩ Sâm và Khải Tắt!

Nước yếu không ngoại giao! Sở Thiên cảm thấy may mắn khi mình gia nhập vào quốc gia được xưng là ‘Thiệt kỵ Khải Tắt vô địch. Nếu như không phải ba mươi vạn thiết kỵ Khải Tắt thời khắc nào cũng uy hiếp đến sự tồn vong của vương quốc Ai Nhĩ Sâm, e rằng Mai Lâm cũng không mạo hiểm đắc tội Long Hoàng để giúp mình!

Cảm kích nhìn Mai Lâm một cái, Sở Thiên bỗng phát hiện: Thái độ của Mai Lâm đối với mình vô cùng thân thiết, có một cảm giác như người mẹ hiền nhìn đứa con của mình vậy! Sở Thiên hơi lắc nhẹ đầu, đánh đuổi cái cảm giác quái dị đó ra khỏi đầu, sau đó nói với Long Hoàng: “Xin Long Hoàng bệ hạ yên tâm! Ta lấy tín ngưỡng của nữ thần Sinh Mệnh ra thề: Tuyệt đối không nói bệnh tình của ngài cho bất cứ người nào biết!”

Đối với một Tế Tự mà nói, lấy danh nghĩa của nữ thần Sinh Mệnh ra thề là trịnh trọng nhất! Có điều, đối với Sở Thiên, kẻ thần côn cả ngày biên diễn ra những lời trích dẫn của nữ thần Sinh Mệnh mà nói thì...

Tiếp sau Sở Thiên, tất cả mọi người đều thốt ra lời thề độc địa nhất để bảo đảm với Long Hoàng, sau đó Long Hoàng từ từ nói ra triệu chứng của hắn.

Long Hoàng miêu tả hết sức phức tạp, một loạt những thuật ngữ pháp thuật và danh từ chuyên môn khiến cho Sở Thiên xầm xẩm đầu óc! Tỉ mỉ nghĩ kỹ cả ngày trời, Sở Thiên mới dùng thuật ngữ thú y để tổng kết ra bệnh tình của Long Hoàng: Cảm mạo, sốt, ho, còn bị sưng họng...

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Một căn bệnh nhỏ nhặt như vậy, lại khuấy động sự tĩnh lặng của toàn bộ đại lục?! Còn sát khí đằng đằng uy hiếp lão tử? Người, con mẹ nó cứ như nói chuyện phiếm vậy!!! Sở Thiên tuy sắc mặt nghiêm túc nghe Long Hoàng giảng giải, nhưng trong lòng lại nhục mạ liên hồi!

Chửi suốt một hồi, Sở Thiên bỗng phát hiện tình huống có chút không đúng, theo lý mà nói, các chuyên gia ngồi đây sau khi nghe bệnh tình của Long Hoàng, cho dù không dám tức giận, nhưng ít nhất cũng phải dờ khóc dờ cười chứ? Nhưng họ bây giờ lại cau mày nhăn mặt, ngay cả Mai Lâm vốn trầm ổn nhất cũng lần đầu tiên lộ ra nét mặt nghiêm trọng...

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Mình gốc quá! Nhìn bộ dạng người khác như vậy, Sở Thiên đã hiểu, bản thân phạm phải một sai sót lớn: ho, họng bị viêm là những bệnh vặt trên trái đất, đối với người bình thường trên đại lục Huyền Thú này cũng là chuyện thường, nhưng nếu là ở trên thân thể của Long Hoàng, vậy thì ý nghĩa lại khác.

Thân thể của Long tộc vốn không phải khoa trương, nhưng ngoài việc trong chiến đấu bị kẻ địch đả thương ra, thời gian còn lại căn bản sẽ không có bất cứ bệnh tật gì! Nhưng hiện tại không những một con rồng bị bệnh, hơn nữa con rồng này lại là vua của loài rồng! Như vậy thì vấn đề lại rất nghiêm trọng rồi.

Ma thú cấp mười sinh bệnh? Đây giống như là một câu chuyện hết sức nực cười, nhưng Long Hoàng lại thực sự có bệnh, hơn nữa lại là bị cảm mạo và viêm họng! Long tộc sở dĩ cường đại, chính là vì chúng có long ngữ ma pháp có thể tung hoành trên đại lục! Long ngữ ma pháp làm sao để phát ra? Đương nhiên là dựa vào miệng và họng của chúng rồi, nhưng hiện giờ họng của Long Hoàng lại bị viêm...

Nếu như Long Hoàng chỉ là một con Cự Long bình thường thì cũng chẳng có gì, cho dù là cấp chín cũng sẽ không có ảnh hưởng gì quá lớn, nhưng Á Lợi Tư Thác Đức lại là vua của Long tộc! Trong vùng núi A Cổ Lạp sơn lấy thực lực vi tôn này, nếu không phóng ma pháp Long Hoàng như người còn có thể làm được sao? Huống hồ những người phiêu bạt giang hồ, có ai có thể không có kẻ thù? Kẻ có tư cách làm kẻ thù của Long Hoàng, e rằng cũng chỉ có ma thú cấp mười thôi, nếu lúc này kẻ thù của Á Lợi Tư Thác Đức phát hiện, hắn đã biến thành một phế nhân hữu danh vô thực, có lẽ đến ngày thứ hai, cả A Cổ Lạp sơn này đã biến thành một cái nồi lớn để nướng rắn mối mà thôi....

“Hơn nữa bệnh này của ta, đã được nhiều Tế Tự cao cấp và hắc ám ma pháp sư chữa trị qua,” Giọng nói Long Hoàng khàn đặc vô cùng chói tai, “Nhưng không hề có bất cứ hiệu quả nào!”

Thuật Tế Tự kích thích tiềm lực sống không có tác dụng, ma pháp hắc ám chuyên về bệnh độc cũng vô dụng, e rằng bệnh của Long Hoàng không hề đơn giản! Sở Thiên đã ngầm tính toán: Cảm mạo bình thường, họng bị viêm, tùy tiện tìm một Tế Tự điều động một chút tiềm lực sống là có thể lành bệnh rồi! Cho dù Tế Tự không chữa được, nhưng Hắc Ám ma pháp sư như Ba Bác Tát cũng có thể dùng độc để giết vi khuẩn bệnh cảm mạo mà giải quyết vấn đề! Nhưng hiện tại hai cách này đều không có giá trị...

Không thể hồi phục bệnh theo như thông thường được, tiêu diệt vi khuẩn gây bệnh cũng không được, triệu chứng biểu hiện của bệnh này, trong kiến thức của Sở Thiên, chỉ có một bệnh có thể giải thích mà thôi.

51. Chương 51: Bệnh Tình Của Long Hoàng (hạ)

Cũng chỉ có ung thu mới có thể giải thích được các triệu chứng của Long Hoàng. Hắc ám ma pháp không giải quyết được, vì nó không phải là do bệnh độc gây ra! Còn thuật Tế Tự e rằng không những không chữa khỏi cho Long Hoàng, có khi còn khiến bệnh tình càng nghiêm trọng! Tiềm lực sống của Long Hoàng vô

cùng to lớn, tiềm lực sống như vậy mà được điều động ra, vậy sẽ khiến sinh sôi bao nhiêu tế bào ung thư? Như vậy không phải thêm dầu vào lửa sao?

Tuy Sở Thiên đã có kết luận sơ bộ, nhưng hắn vẫn im lặng nhìn mọi người, cũng không nói cách nghĩ của mình ra. Dù gì người bệnh lần này là Long Hoàng, Sở Thiên không dám dùng cái mạng nhỏ của mình để đánh cược! Ung thư rất thường gặp trên cơ thể động vật của trái đất, nhưng lại không hề có cách chữa trị nào! Sở Thiên cho dù thật sự chẩn đoán đúng Long Hoàng bị mắc ung thư vòm họng, vậy hắn có thể dùng cách gì để chữa trị? Nên biết rằng, trên trái đất, cho dù ung thư vòm họng của con người cũng là một tuyệt chứng khiến y học phải bó tay, huống hồ là Long Hoàng của đại lục Huyền Thú!

Á Lợi Tư Thác Đức sau khi miêu tả xong bệnh trạng của mình, Sở Thiên ngồi trên ghế thủy tinh vắt óc suy nghĩ, nhưng những người khác đã bắt đầu biểu diễn tài nghệ của mình.

“Bệ hạ! Có nơi nào lớn hơn một chút không?” Người đầu tiên đứng dậy là Cáp Bột của Thiên Hải quốc, lão hòa thượng cung kính ngẩng mặt nhìn trời, nói: “Ta muốn mời thiên thần vĩ đại đến chữa trị cho cơ thể của ngài!”

Chức nghiệp của Cáp Bột rất đặc biệt, là một tăng lữ khổ tu, chức nghiệp này bản thân không hề có công kích lực, nhưng lại có một năng lực nối liền không gian thông đạo, trong truyền thuyết, tu vi của tăng lữ khi đạt tới một cảnh giới nhất định, không những có thể nói chuyện được với thiên thần mà họ tín ngưỡng, hơn nữa còn có thể lợi dụng không gian thông đạo để tạm thời triệu hoán ma thú cao cấp không phải của mình, cho nên đại lục Huyền Thú không có người nào dám khinh thường chức nghiệp tăng lữ này!

“Một nơi lớn hơn ư?” Long Hoàng nhìn lại mật thất đang bị phong bế, xem ra lần này đúng là thiếu sót rồi, thuật chữa trị cao cấp của cường giả vốn đều kinh thiên động địa, một mật thất nhỏ bé thế này đích thực không đủ để mọi người thi triển. “Vậy các người theo ta ra đây đi!”

Đổi sang nơi khác rồi, Sở Thiên vẫn đang suy nghĩ, khi nghe thấy Long Hoàng nói, yên lặng đứng dậy, theo mọi người đi ra khỏi mật thất, được mấy con Cự Long vận chuyển, họ nhanh chóng bay ra ngoài A Cổ Lạp sơn, rồi hạ cánh trên một đỉnh núi bên ngoài.

“Nơi này đủ lớn chưa?” Đỉnh núi bên ngoài A Cổ Lạp sơn là một bình đài tròn khổng lồ, một lỗ hổng lớn giữa vòng tròn là đường dẫn người Sở Thiên vừa bay lên. Mây mù vây quanh trên đỉnh núi cách mực nước biển hơn nghìn lý, là một nơi thích hợp để tâm thông với thần linh!

“Long Hoàng bệ hạ, đã đủ lớn rồi! Xin ngài đứng vững!” Cáp Bột sửa sang lại tăng bào rộng thùng thình của mình, sau đó kính cẩn quỳ xuống đất, dang rộng hai tay, ngẩng mặt nhìn trời xanh, lớn tiếng nói: “Xì xầm xì xào...”

Đây là thứ gì vậy? Liền một chuỗi chú ngữ khó hiểu khiến Sở Thiên không thể suy nghĩ tiếp! Hắn có cảm giác đang nghe một thứ ngôn ngữ nào đó, chú ngữ cổ quái như vậy mà có thể thuộc được, xem ra chức nghiệp tăng lữ quả rất lợi hại!

Một phút đã trôi qua...Long Hoàng vẫn không có phản ứng!

Mười phút...bầu trời vẫn thật trong xanh!

Một giờ sau, Á Lợi Tư Thác Đức cuối cùng đã mất kiên nhẫn, “Cáp Bột tiên sinh, chuyện gì đây, thiên thần tín ngưỡng của ngài sao không có phản ứng gì!”

“Điều... điều này,” khuôn mặt già nua của Cáp Đức càng thêm héo hon, hắn đứng dậy, xoa đôi chân đang tê rần và nói: “Có lẽ...có lẽ là thiên thần chỉ có phản ứng với những tín đồ của ngài!”

“Hừ! Vậy ta cũng phải tín ngưỡng thiên thần của ngài sao?” Ánh mắt Long Hoàng chợt lóe lên, mục quang không rời khỏi Cáp Bột.

“Nếu như Long Hoàng bệ hạ nguyện ý, như vậy thì quá tốt rồi!” Tuy đã chọc giận Long Hoàng, nhưng kẻ sùng giáo Cáp Bột vẫn không quên tuyên truyền giáo nghĩa, “Thiên thần đều rất nhân từ với tín đồ của ngài, bệ hạ cũng sẽ không ngoại lệ!”

“Cút!” Long Hoàng đã phát nộ, vung tay một cái, cơ thể của Cáp Bột như chiếc lá mùa thu rơi xuống A Cổ Lạp sơn! Ma thú cấp mười là gì, là kẻ sở hữu thần kỹ – lãnh vực của cường giả vô địch! Nếu đã có thần kỹ,

vậy họ cần phải tín ngưỡng thần linh làm gì? Thiên thần trong lời nói của Cáp Bọt, đối với Á Lợi Tư Thác Đức, chẳng qua chỉ là cao thủ có sức mạnh cường đại mà thôi, trên đại lục Huyền Thú chủng thần sớm đã trở thành truyền thuyết, Long Hoàng, chính là thần!

Sở Thiên nhìn theo một con Cự Long vội vã bay xuống đỡ lấy Cáp Bọt đang bị rơi trong không trung, lòng cười thầm: Cái bộ dạng thần côn của người cũng quá ngu ngốc, lại dám bảo một vị thần sống là Long Hoàng đi tín ngưỡng cái thiên thần chó má gì đó của người? Đây còn không phải là tìm cái chết sao?

“Long Hoàng bệ hạ! Xin lỗi, e rằng ta cũng không có cách nào chữa trị cho bệnh của ngài!” Khắc Lâm Tư nhìn thấy kết cục của Cáp Bọt, bèn lựa chọn cách rút lui khỏi hội nghị y học A Cổ Lạp sơn. Thực lực của Khắc Lâm Tư đích thực rất mạnh, hơn nữa việc chữa trị cho Cự Long cũng có nhiều thành tựu tâm đắc, nhưng kinh nghiệm của hắn đa số là có được nhờ tọa kỵ của mình, còn về Long Hoàng cấp mười? Hắn vẫn chưa có lòng tin đó! Không chữa được thì bỏ, nếu mà có kết cục giống như Cáp Bọt thì đúng là được không bằng mất.

“Uhm, ta biết rồi, nhưng vẫn cảm tạ người đã đến A Cổ Lạp sơn!” Long Hoàng Á Lợi Tư Thác Đức đã thể hiện tấm lòng vương giả của hắn, không có thực lực thì có thể nói, đó không phải là trách nhiệm của Khắc Lâm Tư người, nhưng nếu giống Cáp Bọt, vậy thì đáng chết rồi!

“Bệ hạ! Xin ngài thử dùng cái này.” Nói rồi, trưởng lão Tinh Linh – Hách Nhĩ Hi đem ra một bình thủy tinh màu xanh biếc, đưa cho Long Hoàng, “Đây là Sinh Mệnh Tinh Hoa thiên nhiên do mấy trăm cao thủ Tinh Linh tộc chúng ta chế ra từ hơn vạn thụ mộc, có thể kích phát mức cao nhất tiềm lực sống của ngài, tác dụng không hề thua kém với cấm chú của Thánh Tế Tự!”

Tinh Linh tộc vì muốn chữa khỏi cho Long Hoàng đã rút hết tâm huyết của mình, e rằng chỉ một bình Sinh Mệnh Tinh Hoa nho nhỏ này đã khiến Tinh Linh tộc huy động lực lượng của toàn tộc! Từ khi vương quốc Tinh Linh bị diệt vong, tuy những vương tộc trước đây còn có những ảnh hưởng nhất định với người Tinh Linh, nhưng muốn góp đủ một bình Sinh Mệnh Tinh Hoa, quả thật là một chuyện khó hơn lên trời!

Long Hoàng đón nhận lấy chiếc bình, uống liền một hơi. “Nếu bình Sinh Mệnh Tinh Hoa này chữa khỏi bệnh của ta, vậy ta sẽ ủng hộ việc Tinh Linh phục quốc!” Long Hoàng không phải kẻ ngốc, Tinh Linh tộc đã phải trả cái giá lớn vậy, tuyệt đối không phải chỉ đơn thuần là muốn cung kính mình, ngoài điều này ra chắc chắn còn có yêu cầu khác, mà đối với Tinh Linh vong quốc, hi vọng lớn nhất không khác gì ngoài việc xây dựng lại vương quốc Tinh Linh.

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh, một kẻ thần côn gian trá như Sở Thiên chợt thấy mình là một người tốt hiếm có, đương nhiên, đây là so sánh với Long Hoàng và Hách Nhĩ Hi, hiện tại trên đại lục mỗi một thốn đất thích hợp để cư trú đều đã có chủ nhân của mình, trong tình huống này, muốn xây dựng một vương quốc Tinh Linh có mấy trăm vạn người, vậy chắc chắn sẽ có một hồi tinh phong huyết vũ rồi!

Tuy hai người không để ý đến sự sống chết của người dân trên đại lục, nhưng Sở Thiên vẫn quan sát kỹ càng phản ứng của Long Hoàng, vì tác dụng của bình Sinh Mệnh Tinh Hoa nếu không khác biệt với thuật Tế Tự, đều là kích phát tiềm lực sống, vậy giả như Long Hoàng thật sự mắc ung thư vòm họng, khi hắn uống vào, bệnh tình nhất định sẽ thêm trầm trọng!

Nếu như vậy thì sẽ chứng minh được phán đoán của Sở Thiên, đến lúc đó, cũng có thể bắt đầu đặt cược rồi.

52. Chương 52: Trị Liệu (thượng)

Sở Thiên đau lòng nhìn máu của Long Hoàng, cơ hồ sắp chảy cả nước mắt, lãng phí quá! Máu của Xích Diễm đã có thể khiến mình miễn dịch với lửa rồi, vậy máu của Long Hoàng chắc chắn còn có nhiều chỗ tốt hơn nữa? Phá gia chi tử! Lãng phí quá...

“Thuốc của người vô dụng!” Long Hoàng lau khóe miệng của mình, lạnh lùng nhìn Hách Nhĩ Hi nói: “Nó chỉ khiến bệnh tình ta nặng hơn!”

“Bệ hạ! Ta thật sự không biết...” Hách Nhĩ Hi vội vàng cúi gập người xuống, kinh sợ giải thích với Long Hoàng: “Bình Sinh Mệnh Tinh Hoa này tuyệt đối là thật, Tinh Linh tộc chúng ta không dám trêu đùa với thân thể của ngài...”

“Khục khục, được rồi! Không cần nói nữa.” Tuy đa phần Sinh Mệnh Tinh Hoa đều bị nhỏ ra, nhưng vẫn còn một phần trong cơ thể, Long Hoàng ho mạnh một trận liên hồi, sắc mặt vàng vọt, sau đó ôm ngực, trầm giọng nói: “Sinh Mệnh Tinh Hoa không có vấn đề gì, các người không sai, là vấn đề ở bệnh của ta!”

“Bệ hạ, có phải sau khi tiềm lực sống của ngài bị kích phát, trong huyệt giống như có rất nhiều thứ gì đó phải không?” Sở Thiên nheo mắt tiến lại gần, tác dụng phụ của Sinh Mệnh Tinh Hoa đã chứng minh phần nào phán đoán của hắn, vậy Sở Thiên bây giờ đã nắm chắc năm phần về bệnh tình của Long Hoàng! Năm phần? Với Sở Thiên mà nói là quá đủ rồi, cho nên Sở Thiên bắt đầu ván cược của mình, một ván cược lớn với vật đánh cược là vận mệnh của Khải Tắt và của chính bản thân!

“Người làm sao biết được?” Long Hoàng kinh ngạc nhìn Sở Thiên, đã không ít các Tế Tự và cường giả trong thời gian này đều không thể phán đoán chính xác bệnh tình của mình, nhưng Sở Thiên trong phút chốc lại nói được thay đổi của cơ thể bản thân, cường giả có thể tạo ra được thần tích quả nhiên khác với người thường!

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên lại làm bộ dạng một tên thần côn chuẩn mực, trải qua một thời gian dài luyện tập, dáng vẻ thần côn bây giờ mà Sở Thiên ngẫu tạo đã không hề có sai khác gì so với khí chất của An Đông Ni, nhìn thấy dáng vẻ của Sở Thiên, không những Long Hoàng thầm khen ngợi trong lòng, mà Mai Lâm cũng sửng sốt không ngớt!

Nhưng Sở Thiên lại không trực tiếp trả lời câu hỏi của Long Hoàng, ngược lại phối hợp với ngữ khí cùng vẻ mặt thần côn của mình, chậm rãi nói: “Ta đã có cách chữa trị cho bệ hạ rồi, có điều, xin bệ hạ hãy biến lại chân thân trước!”

“Được! Ta nhận lời người!” Khiến Long Hoàng cấp mười trở lại hình dáng Cự Long là một chuyện vô lý, bởi vì Á Lợi Tư Thác Đức chỉ khi nào gặp phải kinh địch mới lộ ra hình dạng vốn có của mình, nhưng Long Hoàng đã bị vẻ ngoài thánh khiết trang nghiêm của Sở Thiên lừa gạt, thêm vào đó là lời gợi mở của La N và chuyện của A Mạt Kỳ, cho nên hắn nghe theo lời đề nghị của Sở Thiên, biến về nguyên dạng Cự Long hoàng kim của mình.

Cũng không phải lớn lắm, chỉ tương đương với Boeing 747 thôi, Sở Thiên thầm đánh giá đánh giá, nhưng ngoài miệng lại nói với Long Hoàng đang lơ lửng trên bầu trời: “Bệ hạ! Ngài có thể mở rộng miệng, để ta vào thân thể của ngài không?”

“Ha ha! Vào thân thể của ta ư? Người không sợ ta ăn mất nhà người sao?” Long Hoàng bị lời đề nghị của Sở Thiên làm cho buồn cười, người khác đều sợ mình ăn mất, nhưng hôm nay lại có Phất Lạp Dịch Nặc này, dám chủ động yêu cầu được vào trong miệng của mình.

“Phất Lạp Dịch Nặc, cho dù là Long Hoàng bệ hạ không muốn ăn người, vậy sức mạnh bên trong ngài vẫn có thể làm người tan chảy đấy!” Mai Lâm nghi hoặc nhìn Sở Thiên, trong lời nói bao hàm ý trách cứ: “Sao người có thể mạo hiểm tính mạng của mình vậy chứ?”

Pháp Thần Mai Lâm tại sao phải quan tâm cho mình vậy? Sở Thiên không hiểu bản thân rốt cuộc có chỗ nào khiến Mai Lâm nhìn vừa mắt, có điều hắn không có thời gian để nghĩ những điều này, canh bạc vẫn tiếp tục: “Bệ hạ yên tâm! Ta chỉ là muốn kiểm tra huyệt của ngài một lát thôi! Sẽ không tiến sâu vào bên trong cơ thể ngài!”

“Vậy được, người vào đi!” Long Hoàng từ trên không hạ xuống, cúi thấp đầu, phục hàm xuống đất, sau đó mở to chiếc miệng rộng khổng lồ của mình.

“Người chờ một chút!” Sở Thiên vừa định vào, Mai Lâm bỗng gọi hắn lại, sau đó rút chiếc pháp trượng màu xanh da trời từ sau lưng ra, nhắm vào Sở Thiên: “Ta tạo thêm cho người pháp thuật hộ thân!”

“Đừng! Tuyệt đối không được!” Vừa nhìn thấy Mai Lâm định ấn pháp hộ thân lên người mình, Sở Thiên vội hét lớn, sau đó nắm một chiếc răng rồng còn to hơn người mình, hấp tấp chạy vào trong miệng của Long Hoàng. “Ài!” Sở Thiên chốc lát đã biến mất, Mai Lâm chỉ còn cách thu hồi lại pháp trượng, thở dài một tiếng, lầm bầm nói: “An Đông Ni, hải tử này sao tính khí lại giống ông như vậy...”

Nguy hiểm quá! Kế hoạch xem chút là đổ bể! Sở Thiên tuy biết Mai Lâm có ý tốt mới tăng phòng hộ cho mình, nhưng, cũng không thể để bà ấy phá hoại kế hoạch mình dày công tạo ra chứ?

Đầu Long Hoàng chỉ khoảng bảy , tám thước nhưng Sở Thiên đang đứng trên chiếc lưỡi mềm mại của Long Hoàng loay hoay cả ngày trời mới đến được vùng yết hầu, nhìn thấy trong cổ họng có một cục thịt máu đang rữa nát, Sở Thiên mỉm cười, “Bệ hạ! Ta có thể chữa được bệnh của ngài! Nhưng ngài đừng lên tiếng! Nếu đồng ý bây giờ ta sẽ chữa cho ngài, thì ngài hãy gập đầu!” Không để Long Hoàng lên tiếng là có lý của nó, Sở Thiên hiện giờ đang ở trong cổ họng của Long Hoàng, chỉ cần Á Lợi Tư Thác Đức lên tiếng, vậy thì chỉ có hai kết quả, hoặc là Sở Thiên bị ăn mất, hoặc là bị phun bắn ra ngoài như nước miếng...

Một trận dao động dữ dội truyền lại, Sở Thiên biết Long Hoàng đã đồng ý, bèn yên tâm cả gan dò xét khối thịt bị thối rữa, thực lực của Long Hoàng quả thực vô cùng ghê gớm, nền khoa học kỹ thuật hiện đại trên trái đất cũng không thể ngăn chặn sự lan truyền của bệnh này, vậy mà hẳn lại có thể ép nó về một vị trí, điều này không những giảm được không ít đau khổ, đồng thời nó còn giúp Sở Thiên thuận tiện để chữa trị hơn.

“Bệ hạ, ta bắt đầu chữa trị đây, có lẽ sẽ rất đau! Mong ngài chịu đựng!” Sở Thiên không thể không nhắc nhở Long Hoàng trước, nếu không, nếu Long Hoàng không chịu được kêu lên thảm thiết, vậy Sở đại thiếu gia cũng khó tránh khỏi đi gặp nữ thần Sinh Mệnh rồi!

“Đúng rồi, bệ hạ, còn một chuyện nữa...” Sở Thiên đã chuẩn bị đầy đủ các dụng cụ, vừa định ra tay, lại nghĩ ra một chuyện quan trọng nhất, “Xin bệ hạ hãy giải trừ tất cả phòng hộ của cổ họng! Sau khi làm xong báo cho ta!” Đây dù gì cũng là thân thể của Long Hoàng, nếu không được Long Hoàng phối hợp cùng, thì ngay cả khi gọi A Mạt Kỳ trợ giúp, Sở Thiên cũng đừng hòng chạm được đến da thịt của Á Lợi Tư Thác Đức.

Lần này Long Hoàng không còn trả lời nhanh như các lần trước, dù gì Sở Thiên cũng đang ở nơi trọng yếu nhất của hắn, nếu hắn giải trừ phòng ngự, mà Sở Thiên lại có chút ý đồ xấu nào, vậy thì ma thú cấp mười đầu tiên trên đại lục bị nhân loại giết chết sẽ xuất hiện. Thấy Long Hoàng không phản ứng gì, Sở Thiên cũng hiểu sự lo lắng của hắn, “Ha ha, bệ hạ yên tâm, ta cũng đang ở trong miệng ngài, nếu ta muốn hại ngài, vậy thì ta cũng không trốn thoát được!”

Long Hoàng cuối cùng đã chọn cách tin tưởng Sở Thiên, hoặc nói là hắn tin vào năng lực tiên tri của lão bằng hữu La n, chỉ một cái gập đầu nhẹ lại khiến Sở Thiên trong miệng cảm thấy như trời đất rung chuyển vậy.

Á Lợi Tư Thác Đức đã đồng ý, Sở Thiên cũng bắt đầu phẫu thuật, đầu tiên là lấy mấy Băng hệ quyền trục còn sót lại trong chiếc ma pháp nhẫn, sau đó lại cầm một Hỏa hệ quyền trục, tuy hình dạng bé nhỏ nhưng uy lực khôn lường, cuối cùng là con dao phẫu thuật tinh xảo của mình.

Ném mạnh Băng hệ quyền trục vào vị trí đang thối rữa, cả vùng bệnh nhanh chóng đã đóng băng, Sở Thiên dùng con dao phẫu thuật đào một lỗ nhỏ trên mặt băng, sau đó cầm một Hỏa hệ quyền trục vào đó. Như vậy, một quả bom ma pháp đã được hình thành trong cổ họng của Long Hoàng.

53. Chương 53: Trị Liệu (hạ)

Muốn ngăn cản các tế bào lan tràn ra, về điểm này, cho dù y thuật của Sở Thiên có tinh thâm đến đâu nữa cũng không làm được, nhưng Sở Thiên không làm được, không có nghĩa là Long Hoàng cũng không thể! Lúc này Long Hoàng đang dựa vào sức mạnh khủng khiếp của ma thú cấp mười để khống chế vị trí bị thối rữa, khiến nó tập trung về một chỗ, điều này đối với hắn mà nói chỉ là một chuyện trong phạm vi quá nhỏ đối với thực lực của mình.

Như vậy, Sở Thiên có thể dễ dàng xoay sở hơn rất nhiều, không thể gỡ bỏ cả một khối quản, vậy cho nổ một khối thịt nhỏ thì có thể chứ? Nghĩ đến đây, Sở Thiên nheo mắt lại, nở một nụ cười âm hiểm, giống như hắn nhìn thấy vô số kim tệ đang bay về phía mình vậy.

Quyển trục cuối cùng trong chiếc nhẫn pháp thuật, là một Điện hệ quyền trục có uy lực nổ lớn vô cùng, Sở Thiên tính toán tỉ mỉ uy lực nổ của nó với vị trí mình đang đứng, sau đó nghiêng rằng một cái ném quyền trục ấy đi...

Oành ~ Một tiếng nổ nặng nề vang lên trong miệng của Long Hoàng, từ những dây thần kinh đang căng phồng lên của Long Hoàng cũng có thể nhìn ra sự đau khổ mà hắn đang chịu đựng, có điều đến cuối cùng

hắn cũng nhận được không kêu lên, một mặt vì an toàn của Sở Thiên, một mặt khác là vì tôn nghiêm của đế vương Long tộc không cho phép hắn làm như vậy!

Sự đau khổ của Sở Thiên cũng không hề nhỏ hơn Long Hoàng, hơn nữa khi phát nổ, hắn còn cố ý bước lên trước vài bước, như vậy, không những vụ nổ ấy khiến cho Sở Thiên choáng váng mặt mày, hơn nữa từng mảnh băng nhỏ trên vùng thịt rữa cũng rách nát da hắn, đập mạnh vào người! Trong nháy mắt, máu tươi từ trên người Sở Thiên chảy xuống ròng ròng!

Thế nhưng, Sở Thiên lại rất sung sướng trong sự đau khổ ấy, vừa rồi không để cho Mai Lâm tạo pháp thuật phòng hộ chính là để cho thời khắc lúc này đây! Máu của Xích Diễm đã có thể tránh lửa, vậy của Long Hoàng thì sao? Nếu không phải vì muốn tắm thêm một lần bằng máu rồng nữa, đến con lợn cũng không tự nguyện chui vào trong miệng của con rắn mối khổng lồ này!

Phụt ~~~ Trần nổ đã dừng lại, khối thịt nát rữa ấy cũng biến mất, nhưng trong vết thương lớn ấy, một dịch máu màu vàng kim phun ra xối xả, không những phun vào người Sở Thiên, mà còn xâm nhập vào cơ thể qua những vết thương trên người Sở Thiên...

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Kế hoạch đã có chút sai sót! Sở Thiên ngẩng người nhìn dịch máu vàng kim ấy chảy vào cơ thể mình, cảm nhận cảm giác kỳ lạ từ những vết thương đau rất trên người, trong đầu trống rỗng, bản thân mình trăm tính vạn tính nhưng lại vẫn không thể ngờ, những mảnh băng lại sắc bén đến mức có thể làm rách da của mình, còn máu của Long Hoàng lại bổ sung vào lượng máu trong người mình đã mất đi...

Chỉ mong không có ảnh hưởng gì xấu! Sở Thiên lo lắng cầu khẩn, dùng máu rồng để tắm, hắn đã có kinh nghiệm một lần, đau một trận rồi ngắt đi thì sẽ tốt, nhưng để Long truyền máu cho mình? Ai biết máu rồng và máu người có bài xích lẫn nhau hay không? Thân là bác sỹ thú y, Sở Thiên hiểu rất rõ việc hai loại máu khác nhau trong cùng chung một cơ thể, chắc chắn sẽ có một hậu quả gì đó!

Uhm? Chuyện gì vậy? Sở Thiên hoang mang kiểm tra cơ thể của mình, cơn đau kịch liệt trong suy nghĩ không đến, ngược lại còn có một cảm giác khoan khoái dị thường, hơn nữa vết thương trên cơ thể cũng hoàn toàn lành lại hết. Chẳng lẽ máu Long Hoàng tương đồng với máu của mình? Tuy biết là không thể nào, nhưng Sở Thiên cũng chỉ có thể chấp nhận cách giải thích đó.

Lặng yên đứng đó một hồi lâu, Sở Thiên cuối cùng đã xác định mình không có chỗ nào bất thường, cho nên đã tạm thời yên tâm. Nếu như đã không bị hôn mê, vậy trong kế hoạch để Long Hoàng tự chữa trị vết thương của mình, cũng đành để mình phải đích thân ra tay rồi. Sở Thiên lấy ra một bình ma pháp được để cầm máu, đang định bôi vào họng của Long Hoàng, nhưng lại chợt phát hiện, vết thương lớn ấy lại đang hồi phục với một tốc độ đáng kinh ngạc!

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Năng lực phục hồi của ma thú cấp mười thật là kinh dị! Sở Thiên lắc đầu cảm thán.

Không đúng! Sở Thiên chợt phát hiện ra một vấn đề, vết thương vừa lành lại của mình giống hệt với của Long Hoàng, nữ thần tỷ tỷ thân mến, chẳng lẽ ta cũng có thể chất của Long Hoàng rồi?

Sở Thiên tập tễnh bò ra khỏi miệng của Long Hoàng, hít một hơi đón lấy bầu không khí trong lành của A Cổ Lạp sơn rồi nheo mắt cười nói với Á Lợi Tư Thác Đức: “Long Hoàng bệ hạ! Cơ thể ngài sao rồi?”

“Ha ha! Cảm tạ người, Phất Lạp Dịch Nặc tiên sinh!” Long Hoàng khôi phục lại hình người, sáng khoái cười thật lớn: “Ta cảm thấy, cơ thể của ta đã khôi phục hoàn toàn rồi!”

Vậy còn không mau ban thưởng cho ta đi! Sở Thiên trong lòng thúc giục, nhưng vẫn bày ra dáng vẻ thần côn ấy, trang nghiêm nói “Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Dưới sự phù hộ của nữ thần, ta mới có thể may mắn chữa khỏi cho ngài!” Sở Thiên nghĩ cả ngày trời, cuối cùng quyết định không nói chuyện máu của mình và máu của Long Hoàng hòa nhập làm một, bởi vì hiện tại xem ra, chuyện này có lẽ chỉ mang lại điều tốt cho mình, mà không có thiệt hại nào! Nếu nói cho Long Hoàng, cho dù Long Hoàng không để ý việc máu của mình bị con người có được, nhưng Sở Thiên đã có được một món hời thể này, phần thưởng của hắn có lẽ cũng bị ít đi. Lợi ích phải thu được lớn nhất! Đây mới phù hợp với kế hoạch của Sở Thiên!

“Bây giờ ta phải đến hội nghị tối cao thông báo tin tức này, các người về đi!” Nói rồi, Long Hoàng tung mình bay về A Cổ Lạp sơn, nhưng sự thực lại không như hắn nói! Mang bệnh đã lâu trong người không những khiến Long Hoàng ngày đêm bị dày vò, hơn nữa chỗ các trưởng lão bên hội nghị tối cao cũng đã bắt đầu bất ổn định, cho nên Long Hoàng không phải muốn báo tin, mà là vội quay về để thu dọn tàn cuộc, “Phất Lạp Dịch Nặc, ngày mai hãy đến cung điện của ta!”

Con mẹ nó! Ta còn tưởng người đã quên rồi chứ! Sở Thiên chửi thầm một tiếng, Long Hoàng vội vã bỏ đi, khiến hắn giật mình một vố, loài rồng vốn có tính tham, cho nên Sở Thiên xem chút cho nữa rằng Long Hoàng đang muốn quỵt nợ!

Long Hoàng đi rồi, Cáp Bột sớm đã bị đánh bay mất, còn Khắc Lâm Tư tự nhiên cũng không có mặt mũi nào ở lại, liền gọi con Cự Long của mình một tiếng rồi lẳng lặng bay về A Cổ Lạp sơn! Nháy mắt, trên đỉnh núi chỉ còn lại hai người Sở Thiên và Mai Lâm.

“Phất Lạp Dịch Nặc, ta rất vui khi An Đông Ni lại có một học trò xuất sắc như người!” Mai Lâm ôn nhu, không, phải nói là nhìn Sở Thiên tràn ngập vẻ yêu thương nhân từ, nói: “An Đông Ni, ông ấy có khỏe không?”

“Người biết lão sư của ta?” Sở Thiên không dám tin rằng, bề ngoài của Mai Lâm chỉ khoảng ba mươi tuổi, hơn nữa một thứ mị lực ở nơi người nữ nhân thành thực này khiến Sở Thiên có chút tâm thần bấn loạn, một mỹ nữ trẻ đẹp như vậy sao lại có thể có quan hệ với lão thần côn hèn mọn An Đông Ni chứ? Nói như vậy, vừa rồi Mai Lâm quan tâm đến mình như vậy là do nể mặt của An Đông Ni rồi...

“Ông ấy không nhắc ta với người sao?” Mai Lâm đau khổ gượng cười, chạm lên khuôn mặt của mình, “Vay bỏ đi, ba mươi năm rồi, chúng ta đều già rồi, chuyện quá khứ cũng nên quên đi thôi...”

Ha ha, ca ngời nữ thần Sinh Mệnh! Có vấn đề! Sở Thiên là hạng người gì, biểu hiện của Mai Lâm sao lại có thể qua mặt được một kẻ lừa lọc gian trá thành tinh như hắn? Tuy chỉ có mấy câu ngắn ngủi, nhưng trong đầu của Sở Thiên đã xâu chuỗi nó lại thành một hình ảnh hoàn mỹ: ba mươi năm trước, vào thời khắc sự tồn vong của tổ quốc đang bị lâm nguy, một Thánh Tế Tự khôi ngô tuấn tú đã từ biệt người yêu, đi đến chiến trường, đồng thời trở thành anh hùng của tổ quốc trong cuộc chiến ấy! Nhưng hắn lại phải trả một cái giá đắt, Thánh Tế Tự anh tuấn trẻ tuổi trong chốc lát đã biến thành một lão già hèn mọn, không còn mặt mũi để đi gặp người yêu, thế là một mình cô độc ẩn cư trên núi, tìm cách khôi phục lại dung mạo của mình... Nhưng người yêu của hắn bởi vì có thực lực cường đại nên vẫn giữ được thanh xuân, hơn nữa còn buồn khổ chờ mong Thánh Tế Tự này quay về!

Ha ha, mình thật là thông minh quá! Sở Thiên tự mình khen ngợi bản thân, nhưng rất đáng tiếc, nữ thần Sinh Mệnh lại không thể nói cho hắn biết: người chỉ đoán đúng một nửa!

“Lão sư đích thực không có nhắc đến người, có điều...” Sở Thiên quyết định giúp An Đông Ni một tay, thế là lại nheo mắt lại, “Có điều gì?” Mai Lâm sốt ruột hỏi, xem ra đã cần câu rồi.

“Có điều ta nhìn thấy có một pho tượng gỗ ông ấy tự tay làm được đặt bên giường của lão sư, dáng vẻ rất giống người!” Sở Thiên chân thành nói, có điều bức tượng điêu khắc đó có tồn tại thật không thì chẳng ai biết.

“Ha ha, ông ấy vẫn như vậy, thích tạc tượng,” Nói rồi Mai Lâm chợt đỏ bừng mặt, ca ngời nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên không ngờ lại mèo mù vớ được cá rán! “Ta còn có chuyện, ta đi trước đây!” Mai Lâm bỏ lại một câu, rồi vội vàng rời đi, trước mặt vẫn bối rối nói chuyện tình yêu của mình, nếu đổi lại là người khác thì cũng rất xấu hổ!

Tình yêu khiến cho chỉ số thông minh của con người trở về vạch số không...Sở Thiên đưa mắt tiễn Mai Lâm rời đi, trong lòng cười rộ lên, lão đầu tử cũng có chuyện thế này a! Ha ha, sau này nắm được thóp của lão rồi. Nhưng Mai Lâm cũng thật là, dựa vào thực lực của bà ấy, cho dù là Xích Diễm mà mình thấy hàng ngày cũng không bị được, thế mà lại bị một bức tượng lừa gạt!

Uhm? Bức tượng!? Chết tiệt! Lão tử nghĩ ra tại sao nhìn Xích Diễm lại thấy quen rồi...Con bà nó, Trong sân luyện võ của Tập Nạp Tư đại ca, bức tượng mỹ nữ ấy chẳng phải là Xích Diễm sao!!

Sở Thiên đã hiểu hết rồi, mối tình xé bóng của An Đông Ni và Mai Lâm còn chưa giải quyết, lại sắp có một mối tình ly kỳ giữa người và thú đang đợi hần đi giải quyết...

54. Chương 54: Tinh Linh (thượng)

Phải biết rằng Xích Diễm là ma thú cấp chín, tuy nó hiện giờ đang làm việc cho Khải Tát, nhưng theo truyền thống thực lực vi tôn của Long tộc và thọ mệnh kéo dài, e rằng sau khi Táp Nạp Tư qua đời rồi, Xích Diễm lại phải trở về A Cổ Lạp sơn, trở thành trưởng lão trong hội nghị tối cao của Long tộc! Trong tình hình ấy, Long Hoàng cao ngạo sẽ không cho phép trưởng lão tương lai lấy một nhân loại ti tiện? Hơn nữa thực lực của con người ấy trong mắt hần, vẫn không đáng được nhắc đến!

Tuy rằng Xích Diễm chịu trở thành tọa kỵ cho một kẻ có chức nghiệp cấp bảy như Táp Nạp Tư, điều này đã nói rõ tâm ý của nó! Nhưng giữa sự kiêu ngạo của Long tộc và tình yêu với Táp Nạp Tư, vẫn là một vấn đề khó giải quyết! Ài ~~ xem ra phải sớm chuẩn bị rồi, Sở Thiên hết cách đành lắc đầu, gọi Khắc Lạp Khắc rồi bay về A Cổ Lạp sơn.

Sau khi vào trong núi, Sở Thiên không trực tiếp về nơi ở tạm thời của mình ngay mà để Khắc Lạp Khắc đưa mình đến chỗ của Hách Nhĩ Hi trưởng lão Tinh Linh tộc. Nếu như đã hoàn thành nhiệm vụ chủ yếu là chữa khỏi cho Long Hoàng rồi, vậy cũng có thể bắt đầu nhiệm vụ thứ hai — kết giao với cường giả các nước!

Nhưng hiện giờ xem ra, nhiệm vụ thứ hai lại có chút bất đắc dĩ, Long Hoàng lại tổ chức hội nghị y học trước thời gian hạn định, điều này dẫn đến nhiều cường giả không thể kịp đến, cuối cùng chỉ có vãn vãn sáu người như Sở Thiên tham gia hội nghị, và trước hội nghị này, nhà tiên tri của thú tộc trong sáu người lại lẳng lặng bỏ đi.

Nhìn lại số người còn lại, Mai Lâm không cần nói nữa, mối quan hệ kếp của kỵ binh Khải Tát và An Đông Ni, khiến Sở Thiên không cần lãng phí tâm cơ nữa, còn về Khắc Lâm Tư của đế quốc Lô Tư và Cáp Bột của Thiên Hải quốc, nếu Sở Thiên dám tặng lễ vật cho bọn họ, có lẽ Lô Địch Tam Thế sẽ nổi trận lôi đình, lập tức bay đến A Cổ Lạp sơn để lột da của hần!

Như vậy, đối tượng có thể kết giao còn lại chỉ còn Hách Nhĩ Hi - trưởng lão Tinh Linh tộc, thế là Sở Thiên mang theo lễ vật trị giá trên trăm vạn kim tệ trong chiếc ma pháp giới chỉ đến bãi phóng vị mỹ nữ Tinh Linh này.

“Hách Nhĩ Hi trưởng lão có đây không?” Sở Thiên gõ cửa lớn sạch sẽ không vương một hạt bụi nào, rồi lớn tiếng hỏi, “Ta là Phất Lạp Địch Nặc, có chuyện muốn thương lượng cùng người!”

“Thì ra là Phất Lạp Địch Nặc tiên sinh! Hoan nghênh!” Hách Nhĩ Hi đích thân ra nghênh tiếp, mời Sở Thiên vào trong phòng, tuy Sở Thiên đã chữa khỏi cho Long Hoàng, khiến Sinh Mệnh Tinh Hoa của Tinh Linh tộc bị mất vế, nhưng Hách Nhĩ Hi lại không hề có ý thù hận, chỉ là có chút luyến tiếc cho khả năng phục quốc của Tinh Linh vương lại với đi không ít. “Phất Lạp Địch Nặc tiên sinh người có chuyện gì chẳng?”

Sở Thiên dường như không nghe thấy lời của Hách Nhĩ Hi, ngược lại đang nhìn ngắm kỹ càng cả căn phòng này, Tinh Linh là một chủng tộc yêu thích sự mỹ lệ, cho nên nơi ở của Hách Nhĩ Hi trưởng lão cũng gọn gàng sạch sẽ, phong cảnh ngoài cửa sổ cũng thật nên thơ. Hơn nữa căn phòng này, được chủ nhân lâm thời của nó quét dọn rất sạch sẽ, điều này bất giác khiến Sở Thiên cảm thấy có chút thẹn thùng!

“Phất Lạp Địch Nặc tiên sinh! Người rốt cuộc có chuyện gì?” Nhìn thấy Sở Thiên không chú ý đến mình, ngược lại còn tán thưởng căn phòng, Hách Nhĩ Hi có chút vui.

“Ca ngại nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên dường như lúc này mới chú ý đến Hách Nhĩ Hi, “Gian phòng của Hách Nhĩ Hi trưởng lão quả nhiên thật khác người thường, khiến lòng người phải ngây ngất...”

“Người rốt cuộc muốn gì?” Hách Nhĩ Hi đã tức giận, cho dù người thực lực có lớn đến mức chữa khỏi cho Long Hoàng, vậy cũng không thể chạy đến nơi này để hồ ngôn loạn ngữ, “Nếu không có chuyện gì, người hãy về đi!”

“Ta đương nhiên có chuyện rồi!” Sở Thiên nheo mắt lại, cười ha hả nói: “Ta muốn cùng trưởng lão bàn một vụ làm ăn lớn!” Sở Thiên vốn dĩ muốn đến tặng lễ vật cho Hách Nhĩ Hi, có điều giữa đường hắn đã thay đổi ý định, quyết định đổi việc tặng quà thành làm ăn! Hoặc nói chính xác hơn là lừa đảo!

“Làm ăn? Xin lỗi, Phất Lạp Dịch Nặc tiên sinh, Tinh Linh chúng ta trước nay chưa từng làm ăn gì cả!” Đối với một tộc tự cung tự cấp như Tinh Linh tộc, cụm từ ‘làm ăn’ khiến họ vô cùng lạ lẫm, cho nên Hách Nhĩ Hi không thể không cẩn thận, thẳng thừng cự tuyệt: “Hơn nữa ta cũng không có hứng thú với việc làm ăn!”

“Nếu như ngươi không có hứng thú, vậy không nói chuyện làm ăn nữa, không biết trên đại lục có tất cả bao nhiêu người Tinh Linh vậy?” Nghe thấy Hách Nhĩ Hi từ chối đề nghị của mình, Sở Thiên tủm tỉm cười chuyển chủ đề, Sở Thiên sẽ không dễ dàng bỏ qua con cá lớn như Hách Nhĩ Hi, tuy ngươi không có hứng thú, nhưng mà, có làm ăn hay không không phải ngươi nói là được!

Một tay mơ trên thương trường như Hách Nhĩ Hi sao có thể sánh được với Sở Thiên, cho nên nàng tự nhiên thuận miệng nói, “Khoảng bốn trăm vạn người!”

“Theo ta được biết, phụ nữ trong Tinh Linh tộc chiếm số đông, thậm chí có những ba trăm vạn người, đúng không?” Sở Thiên bắt đầu từng bước đưa Hách Nhĩ Hi vào tròng, nhưng trưởng lão Tinh Linh lại không hề phát hiện ra dụng tâm hiểm ác của Sở Thiên, “Không! Là ba trăm năm mươi vạn, đàn ông trong Tinh Linh tộc chúng ta rất ít, chỉ có năm mươi vạn.”

“Vậy không biết, trong ba trăm năm mươi vạn phụ nữ của này, có bao nhiêu người là nữ nô?” Sở Thiên không hề lưu tâm mà tung ra một chủ đề nhạy cảm như vậy, sau đó vừa vuốt ve chiếc ma pháp giới chỉ, vừa chậm rãi bổ sung: “Người đừng tức giận! Ta chỉ là tùy tiện hỏi thôi.”

Hách Nhĩ Hi rất tức giận, có điều trong lòng nàng, Sở Thiên có thể chữa khỏi cho Long Hoàng, vậy nhất định là người có thực lực, hơn nữa bây giờ vị trí của hai người đang đứng là A Cổ Lạp sơn, là hang ổ của Long tộc, cho nên nàng cố gắng kìm nén cơn lửa giận đang thiêu đốt, lạnh lùng đáp: “Năm mươi vạn!” Sau khi vương quốc Tinh Linh bị diệt vong, mỹ nữ Tinh Linh nức tiếng nhất đại lục đã mất đi sự bảo vệ lớn, tự nhiên trở thành vật sẵn của nhân loại và những chủng tộc khác, số lượng nữ nô của Tinh Linh đã đạt tới con số khủng khiếp!

“Ha ha!” Sở Thiên vui vẻ cười, dường như rất hài lòng với con số này, “Bây giờ những Tinh Linh nguyện ý nghe lệnh của Tinh Linh bệ hạ còn bao nhiêu người?” Vương quốc Tinh Linh tuy không giữ được nữa, đại bộ phận Tinh Linh phân tán khắp nơi trên đại lục, nhưng Tinh Linh vương tộc thì vẫn tồn tại, vị trí Tinh Linh vương vẫn được thừa kế, đồng thời có sức ảnh hưởng lớn đến Tinh Linh tộc, sức ảnh hưởng này ngày một yếu đi, trên thực tế, lúc này bên cạnh Tinh Linh vương cũng chỉ còn lại mấy trưởng lão như Hách Nhĩ Hi, còn có mười mấy vạn Tinh Linh bình thường khác, hơn nữa đa phần đều là già yếu bệnh tật, dựa vào điểm này, thậm chí cũng không thể xây dựng quân đội riêng được! Cho nên Hách Nhĩ Hi mới cầu trợ Long Hoàng giúp Tinh Linh tộc phục quốc.

“Phất Lạp Dịch Nặc, ta cảnh cáo ngươi, ngươi đang do thám chuyện cơ mật của Tinh Linh tộc chúng ta!” Hách Nhĩ Hi cuối cùng cũng đã động nộ, một vệt xanh hiện ra trong tay, một trường cung màu xanh biếc đã nhắm thẳng vào Sở Thiên, đoản tiễn nằm trên dây cung đang vận sức chờ phát động!

Hai mắt Sở Thiên lập tức nheo lại lại thành một rãnh nhỏ, hàn quang phóng ra, bởi vì, ngọn tiễn trong tay Hách Nhĩ Hi, giống hệt như đoản tiễn thích sát mình lần trước!

“Ha ha, ta chỉ muốn tới làm ăn, không phải để đánh nhau!” Sở Thiên nhanh chóng trấn áp trái tim đang đập thình thịch, sau đó hồi phục lại vẻ thần côn, bởi vì lúc này còn chuyện quan trọng hơn! Hắn ung dung gạt bỏ cung tiễn trước mặt xuống, mỉm cười nói: “Ta tặng ngươi năm mươi vạn Tinh Linh nữ nô thì thế nào?”

55. Chương 55: Tinh Linh (trung)

Tuy rằng chút tiền này với Sở Thiên không có gì đáng nói, nhưng với Tinh Linh tộc thì ý nghĩa lại khác rồi, Tinh Linh đa phần sinh sống trong rừng sâu, cũng có số ít Tinh Linh sinh sống trên biển. Cho nên trong

tình huống này, Hách Nhĩ Hi đã sống được mấy trăm năm nhưng lại thật sự chưa từng thấy nhiều tiền như vậy!

“Phất Lạp Dịch Nặc tiên sinh, điều người nói là thật chứ?” Hách Nhĩ Hi vội thu cung lại, nghi ngờ hỏi Sở Thiên: “Người thật sẽ tặng ta năm vạn nữ nô Tinh Linh?”

“Ca ngại nữ thần Sinh Mệnh! Đương nhiên là thật! Nữ thần đã nói: nói dối sẽ báng bổ vào tâm linh của mỗi một con người!” Lại là một dáng vẻ đạo mạo đỉnh đạc, lại là một lời nói băng quơ theo lời của nữ thần, nhưng Sở Thiên đã bắt được yếu huyệt của Hách Nhĩ Hi, “Ta không dám đảm bảo họ là người đẹp nhất, nhưng ta dám đảm bảo, họ là người khỏe mạnh nhất!”

Nguyên vọng lớn nhất của Tinh Linh tộc là gì? Phục quốc! Vậy phục quốc phải cần gì? Quân đội! Nhưng Tinh Linh Vương đang cần nhất quân đội, thì thủ hạ chỉ có hơn chục vạn người già yếu bệnh tật! Như vậy, đề nghị của Sở Thiên không khác gì đã tiếp thêm hi vọng cho Tinh Linh tộc phục quốc!

Thọ mệnh của Tinh Linh tộc có thể lên tới mấy trăm năm, thậm chí là trên nghìn năm! Nhưng đối với nữ nô Tinh Linh mà nói, một khi vượt qua năm trăm tuổi, vậy đã phai tàn nhan sắc, không còn đáng tiền nữa. Sở Thiên tặng cho Hách Nhĩ Hi chính là những nữ nô không đáng tiền ấy! Tuy họ đã không còn dung nhan để tự hào, nhưng năm trăm tuổi đối với một Tinh Linh mà nói, lại chỉ mới bước vào độ tuổi trung niên!

Năm mươi vạn Tinh Linh tráng kiện, cộng với tài năng thiên phú về xạ kích của Tinh Linh tộc, Sở Thiên gần như đã tặng cho Tinh Linh vương năm vạn thiết giáp hùng sư!

Nhưng Sở Thiên vẫn chưa thấy đủ, chỉ năm vạn hùng binh vẫn chưa đủ, “Ha ha, đương nhiên, nếu người cần, thì cộng thêm năm vạn khôi giáp binh khí nữa cũng được...” Nữ nô Tinh Linh dùng tiền thì có thể mua được, còn về trang bị, gia tộc Phan Mạt Tư chuyên buôn súng ống đạn dược có thể giải quyết được.

“Phất...Phất Lạp Dịch Nặc,” Hách Nhĩ Hi tuy đã bị kích động đến ăn nói lắp ba lắp bắp, hơn nữa khuôn mặt do kích động mà đỏ bừng, nhưng nòng vẫn chưa mất đi lý trí, cái giá khổng lồ mà Sở Thiên bỏ ra như vậy, chắc chắn hẳn muốn đòi lại không ít! “Tinh Linh tộc chúng ta phải trả bao nhiêu!”

Sở Thiên từ đáy lòng rất kính phục Hách Nhĩ Hi, nhiều thứ như vậy mà không khiến nàng choáng ngất, xem ra phải thêm một chút ít lợi lộc nữa rồi, “Ta muốn gì đợi lát rồi nói, bây giờ, ta vẫn chưa nói xong, cộng thêm một con ma thú cấp tám thì thế nào!” Lần này Sở Thiên đã đánh vào vốn liếng cốt lõi nhất, ma thú cấp bảy là vật phẩm cao cấp được quản chế trong quân sự trên đại lục, rất khó để có! Cho dù là mua lại giá thấp từ gia tộc Phan Mạt Tư, e rằng cũng phải mất năm trăm vạn kim tệ! Hơn nữa còn là có tiền mà không mua được!

Rắc ~~ Chiếc đoản tiễn trong tay Hách Nhĩ Hi bỗng bị nàng vì kích động mà bẻ gãy, “Tuy Tinh Linh Vương bệ hạ không có ở đây! Có điều, chỉ cần người bảo đảm vương vị của bệ hạ, ta có thể chấp nhận bất cứ điều gì!”

Hách Nhĩ Hi rốt cuộc đã mắc câu của Sở Thiên, Tinh Linh tộc không phải không có cao thủ, mấy vị trưởng lão đều là cao thủ cấp cao, còn bản thân Tinh Linh Vương cũng là một Âm Dạ Tiễn Thần cấp chín! Nhưng chỉ dựa vào những cao thủ có lẽ có thể đánh bại một quân đội, nhưng có thể trị một quốc gia được không? Cho nên thứ mà họ thiếu nhất chính là những chiến sĩ bình thường! Lúc này, Sở Thiên lại tặng năm vạn nữ chiến sĩ Tinh Linh được trang bị cả quân trang, còn thêm một ma thú cấp tám, có những thứ này, việc phục quốc của Tinh Linh tộc không đã không còn là mơ ước nữa!

Sở Thiên không có phản ứng gì, vì hẳn bị câu nói ‘chuyện gì cũng chấp nhận’ của Hách Nhĩ Hi làm cho sững lại! Trong kế hoạch ban đầu, Sở Thiên không thể ngờ Tinh Linh tộc lại vì phục quốc mà phải trả một cái giá lớn như vậy, cái gì cũng có thể cho Sở Thiên, ngoại trừ việc phải đảm bảo địa vị của Tinh Linh Vương! Cho nên hẳn cảm thấy, thứ ban đầu mình cần hơi ít...

“Chúng ta rốt cuộc phải trả lại thứ gì?” Hách Nhĩ Hi nhìn Sở Thiên hồi lâu không nói, sợ rằng hẳn hối hận, cắn răng vứt bỏ lợi ích của mình, “Nếu Tinh Linh tộc phục quốc thành công, vậy chúng ta có thể làm nước phụ thuộc vào Khải Tát!”

Hách Nhĩ Hi cho rằng, lợi ích mà Sở Thiên cho Tinh Linh tộc đủ để diệt một nước nhỏ, nhiều thứ như vậy, tuyệt đối không phải một mình Sở Thiên có thể có được, e rằng Lô Dịch Tam Thế để Sở Thiên mang cho

Tinh Linh tộc, và ủng hộ việc Tinh Linh phục quốc, cũng có khả năng nhất đây là ý của đế quốc Khải Tắt, cho nên bà đề nghị việc để Tinh Linh trở thành nước phụ thuộc Khải Tắt, điều này cơ hồ giống với việc bán nước, để đổi lấy sự ủng hộ của Khải Tắt!

Nhưng đáng tiếc rằng, Hách Nhĩ Hi hoàn toàn hiểu nhầm cách nghĩ của Sở Thiên, năm vạn nữ nô Tinh Linh và trang bị, cộng thêm một ma thú cấp tám, những thứ này tuy rằng rất đắt đỏ, nhưng Sở Thiên vẫn có thể gánh được, mà người muốn làm ăn với Tinh Linh tộc, cũng chỉ là một mình Sở Thiên!

Khi Hách Nhĩ Hi cảm ra bình Sinh Mệnh Tinh Hoa, Sở Thiên đã có kế hoạch ban đầu, bình Sinh Mệnh Tinh Hoa tuy vô dụng với Long Hoàng, nhưng với An Đông Ni? Với Ba Bác Tắt thì sao? Ban đầu, Sở Thiên chỉ muốn mua lại mấy bình Sinh Mệnh Tinh Hoa từ chỗ Tinh Linh tộc, để khôi phục lại thân thể cho lão sư và Ba Bác Tắt, nhưng không ngờ, Hách Nhĩ Hi lại không biết tài sản khổng lồ của Sở Thiên đến mức nào, lại hiểu nhầm những thứ này chỉ có đế quốc Khải Tắt mới có thể đáp ứng được, cho nên hắn đã đổi chuyện làm ăn riêng tư của mình nâng lên thành việc chính trị quốc gia!

Sở Thiên đã hiểu, Hách Nhĩ Hi hiểu lầm mình đang thay mặt cho đế quốc để làm ăn, nhưng mà, sự hiểu lầm này thật hoàn hảo, hoàn hảo tới mức bản thân lại có thêm một kế hoạch mới! Ca ngọ nữ thần Sinh Mệnh! Cơ hội lập công của hầu tước Phát Lạp Định Nặc đến rồi!

“Trở thành nước phụ thuộc Khải Tắt thì không cần thiết, nước ta tôn trọng sự tôn nghiêm của Tinh Linh Vương tộc!” Sở Thiên nheo mắt bắt đầu cuộc đàm phán chính trị đầu tiên trong đời hắn! “Nước ta chỉ muốn vương quốc Tinh Linh tương lai sẽ kết thành đồng minh!” Sở Thiên suy đoán cách nghĩ của Lô Định Tam Thế, sau khi trở thành nước phụ thuộc, tuy tương đương với việc bán Tinh Linh tộc cho Khải Tắt, nhưng cái giá mà Khải Tắt phải trả là rất lớn, phụ trách an toàn, ủng hộ kinh tế, cung cấp phòng thủ, đào tạo nhân tài...Nhiều điều kiện song song như vậy, có lẽ Lô Định Tam Thế sẽ không đồng ý, dù gì tinh lực của Khải Tắt cũng đã dốc hết vào việc đối phó với Lôi Tư, căn bản không còn sức đâu để quản chuyện của Tinh Linh tộc! Cho nên, đồng minh là lựa chọn tốt nhất, cũng là cách lựa chọn có khả năng nhất của Lô Định Tam Thế!

Hách Nhĩ Hi có thể là một trưởng lão trung thành, nhưng tuyệt đối không phải là một nhà ngoại giao xuất sắc, năng vốn dĩ không nghĩ được đến quan hệ lợi ích trong đó, mà chỉ đơn thuần cảm kích sự vô tư giúp đỡ của Khải Tắt, “Đa tạ người, tất cả Tinh Linh tộc chúng ta sẽ đều cảm kích với đế quốc Khải Tắt vĩ đại!”

“Người đừng vội cảm tạ, ta còn điều kiện chưa nói xong,” Chỉ là một nước liên minh sao đã đủ cho khẩu vị của Sở Thiên, một chút công lao ấy sao có thể làm cho Lô Định Tam Thế trọng thưởng mình? “Nước ta yêu cầu địa điểm xây dựng vương quốc Tinh Linh phải nằm ở phía nam đế quốc Lôi Tư! Nếu tương lai nước ta và Lôi Tư có chiến tranh, Tinh Linh tộc phải phối hợp nam bắc cùng nước ta giáp công Lôi Tư!”

“Điều này...” Hách Nhĩ Hi có chút do dự, dựng nước ở phía nam Lôi Tư thì không có vấn đề gì, nhưng tham dự vào chiến tranh giữa Lôi Tư và Khải Tắt, về điều này lại không thể không khiến cho nàng suy nghĩ đôi chút. Dù gì Lôi Tư cũng là một trong những cường quốc của đại lục, thực lực lớn lao ấy tuyệt đối không phải Tinh Linh tộc có thể đối phó được!

56. Chương 56: Tinh Linh (hạ)

“Nếu như chúng ta tham gia vào chiến tranh với Lôi Tư, vậy sự an toàn của Tinh Linh tộc chúng ta sẽ như thế nào?” Hách Nhĩ Hi đã có chút sao động, nói đến cùng việc phục quốc là mong ước suốt đời của Tinh Linh tộc, cho dù phải mạo hiểm đắc tội với đế quốc Lôi Tư, họ cũng phải đánh cược một lần!

“Nếu như các người tham gia vào chiến tranh! Nước ta sẽ bảo đảm sự an toàn cho các người!” Sở Thiên tiếp tục dụ dỗ Hách Nhĩ Hi, nhưng câu nói này hoàn toàn vô nghĩa, một khi Lôi Tư thực sự muốn tiêu diệt vương quốc Tinh Linh ở phía Nam trong tương lai, trên thực tế Khải Tắt cơ hồ không có cách nào để trợ giúp cho họ, quốc thổ đế quốc Lôi Tư trải dài vạn lý, phía Đông giáp biển, phía nam chỉ có một dải đất hẹp, phía tây thì là địa bàn của vương quốc Khoa Tư Đặc, dưới tình thế này, Khải Tắt muốn cứu viện cho Tinh Linh tộc, vậy chỉ còn cách huy động Lam Kinh quân cấm trên biển phía Đông mới có thể tới ứng cứu kịp thời, nhưng hiện tại Lam Kinh quân lại bị Thiên Hải quốc kìm chặt...

Hách Nhĩ Hi cũng biết lời nói của Sở Thiên là nói suông, nhưng sức thu hút của hai chữ phục quốc đối với nàng quả thực quá lớn, “Được! Chúng ta nhận lời!” Là một cánh tay đắc lực của Tinh Linh Vương, Hách Nhĩ Hi hiểu rất rõ bệ hạ của nàng, cho dù Tinh Linh Vương có ở đây, cũng sẽ hoàn toàn đáp ứng với điều kiện Sở Thiên đưa ra, nên nàng chấp nhận điều kiện này cũng đồng nghĩa với việc cả Tinh Linh tộc cũng đã chấp nhận rồi.

“Ha ha, chuyện quan trọng nhất đã quyết định xong rồi, vậy nói chuyện khác một chút nhé!” Sở Thiên tiếp tục ra sức ép để kiếm thêm những lợi ích từ Tinh Linh tộc mang lại, chỉ tăng thêm chút phiền phức cho đế quốc Lô Tư vẫn chưa thể đủ được, “Mọi người đều biết, Tinh Linh là những cung tiễn thủ thiên tài nhất trên đại lục, thiết nghĩ dưới tay Tinh Linh Vương chắc có không ít các tiễn thủ cao cấp chứ?”

“Không sai, chúng ta ít nhất cũng có hơn năm nghìn Hắc Thiết tiễn thủ cấp ba!” Hách Nhĩ Hi tự hào đáp lời, nàng quả thật có thể tự hào như vậy, Tinh Linh tộc có một sự nhạy cảm trời sinh đối với cung tiễn, thậm chí không ít người vừa sinh ra đã có trình độ tiễn thủ học đồ cấp một rồi!

“Người muốn tiễn thủ của bọn ta gia nhập quân đội Khải Tát sao?” Hách Nhĩ Hi lại hiểu lầm ý của Sở Thiên, cau mày nói: “Điều kiện này chúng ta có thể đồng ý, nhưng mà, hình như quân luật Khải Tát không cho phép người nước khác gia nhập quân đội của các người mà?”

“Không! Ta không phải muốn các người gia nhập quân đội Khải Tát, mà là hi vọng Tinh Linh tộc cung cấp cho nước ta những giáo luyện (người dạy) tiễn thuật ưu tú!”

Khải Tát thiết kỵ không thể địch, câu nói này tượng trưng cho vinh dự cao nhất của quân nhân Khải Tát, cũng tượng trưng cho thực lực mạnh mẽ, nhưng Sở Thiên có chút không hài lòng về kỵ binh của Khải Tát, trong ấn tượng của Sở Thiên, chỉ có thiết kỵ vô địch tung hoành Á u, đánh xa bắn tốt, chiến đấu quen mình trên trái đất mới là một kỵ binh hoàn mỹ nhất! Còn chiến mã một sừng cấp ba của Khải Tát tuy vượt xa những con ngựa ở trái đất, nhưng kẻ điều khiển chiến mã lại quá tệ, tệ đến mức chỉ biết lợi dụng khả năng miễn dịch với pháp thuật của độc giác mã để xông thẳng vào địch nhân, cuối cùng dựa dẫm vào đầu khí mà đánh nhau sống chết!

Tuy rằng trình độ quân sự của Sở Thiên cũng không được cao, nhưng hẳn vẫn có sự sáng tạo của riêng mình, đó là trọng kỵ binh và cung kỵ binh hợp lại làm một! Trên trái đất thì việc hòa nhập ưu thế của cung kỵ binh và trọng kỵ binh là chuyện rất khó, đó là vì khả năng tải trọng của chiến mã có hạn, nhưng trên đại lục Huyền Thú lại không có vấn đề này, với thể chất và lực lượng của chiến mã, chỉ một trọng giáp thì có là gì?

Cho nên, Sở Thiên mới yêu cầu Tinh Linh tộc cung cấp tiễn thủ giáo luyện, chỉ cần bản thân quay về nói sáng kiến này cho Lô Dịch Tam Thế, với hùng tài vĩ lược của bệ hạ, tự nhiên có thể nhìn ra giá trị bên trong, đến lúc đó, phần thưởng cho kẻ có sáng kiến như mình chẳng lẽ lại ít sao?

Hách Nhĩ Hi đương nhiên không hiểu được tư tưởng lập công lớn của Sở Thiên, nhưng nàng vẫn hào sảng chấp nhận đề nghị này, Tinh Linh tộc cái gì cũng thiếu, chỉ mỗi cung tiễn thủ ưu tú thì có thừa!

Công chuyện đã bàn xong, Sở Thiên bắt đầu vụ làm ăn riêng của bản thân, “Hách Nhĩ Hi trưởng lão, điều ước đồng minh của hai nước đã quyết như vậy rồi, có điều, ta còn một chút chuyện cá nhân!”

“Có chuyện gì cứ việc nói, chỉ cần làm được, ta nhất định làm hết sức mình!” Trong mắt của Hách Nhĩ Hi, Sở Thiên đã trở thành niềm hi vọng phục hưng của Tinh Linh tộc, cho nên đối với yêu cầu cá nhân của hẳn tất nhiên nàng sẽ tận tâm tận lực đáp ứng.

“Không biết các người còn lo Sinh Mệnh Tinh Hoa nào không, ta muốn mua vài bình.” Sở Thiên thản nhiên nói, vẻ mặt bình thản giống như đi mua heo trên chợ vậy, hoàn toàn không ý thức được sự quý giá của Sinh Mệnh Tinh Hoa! “Đương nhiên, giá tiền tùy người quyết định!”

“Xin lỗi Phất Lạp Dịch Nặc tiên sinh, e rằng người phải thất vọng rồi” Hách Nhĩ Hi bắt đầu dĩ nhiên Sở Thiên, hai tay chụm lại nói: “Lộ Sinh Mệnh Tinh Hoa đưa cho Long Hoàng đã huy động tất cả lực lượng của toàn tộc chúng ta mới có thể tạo ra được, mà Tinh Linh tộc chúng ta sau này cần phải chuẩn bị cho việc phục quốc, quả thực không còn tinh lực nữa rồi...”

Sở Thiên thầm mắng bản thân, tại sao lại giúp cho việc phục quốc của Tinh Linh tộc lớn như thế, kết quả

để họ không còn tinh lực để tạo ra Sinh Mệnh Tinh Hoa nữa! Nhưng Sở Thiên vẫn không từ bỏ, nếu đã có được lọ thứ nhất, vậy thì sẽ có lọ thứ hai! “Ha ha, tuy chúng ta cung cấp rất nhiều thứ, nhưng việc phục quốc của các vị cũng vẫn phải cần không ít kim tệ nhỉ?”

Hách Nhĩ Hi liền gật đầu, Khải Tát đã cung cấp binh sĩ và vũ khí, nhưng vấn đề hậu cần vẫn cần phải để Tinh Linh tộc giải quyết, dù gì chiến tranh cũng là một trò chơi đốt tiền nhiều nhất!

“Một lọ Sinh Mệnh Tinh Hoa mười vạn kim tệ thì thế nào? Ta chỉ cần mua ba lọ thôi, vậy các vị đã có đủ tiền để phát động một cuộc chiến tranh quy mô nhỏ rồi chứ!” Ưu điểm lớn nhất của Sở Thiên bây giờ là tiền nhiều, tuy gần đây chi tiêu khá phung phí, đã khiến cho Sở Thiên chạm đến đáy kim khố của mình rồi, nhưng đợi hân trở về thành Bàng Bối rồi, lợi nhuận từ chuyến buôn lậu thứ hai cũng sẽ về đến tay mà thôi.

“Mười vạn kim tệ???” Hách Nhĩ Hi tròn xoe hai mắt nhìn Sở Thiên, Tinh Linh tộc sinh sống trong rừng sâu cả trăm năm nay khiến nàng chưa từng được thấy nhiều kim tệ như thế bao giờ, “Người thật là có mười vạn kim tệ ư?”

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Mười vạn kim tệ nhiều lắm sao? Sở Thiên lấy làm thương hại họ, tính toán số kim tệ còn lại trong ma pháp giới chỉ, ngoài những lễ vật quý giá ra, bản thân cũng còn chút tiền riêng, tiện tay rút ra một miếng thủy tinh tạp màu tím có hạn mức thấp nhất là một vạn kim tệ, sau đó Sở Thiên thần nhiên đưa cho Hách Nhĩ Hi, “Đây là một vạn kim tệ, coi như tiền đặt cọc trước!”

Hách Nhĩ Hi nuốt mạnh nước miếng, sau đó cầm thủy tinh tạp sắc cẩn thận trên người, nhìn Sở Thiên nói một cách thật chắc chắn, “Nhiều nhất là một năm, ta sẽ mang hai lọ Sinh Mệnh Tinh Hoa đến thành Bàng Bối!”

“Ha ha, không cần nhanh như vậy, ta không dùng gấp mà!” An Đông Ni đã đợi ba mươi năm rồi, chẳng lẽ lại không đợi thêm được vài tháng nữa sao? Còn về Ba Bác Tát, nói không chừng ngày mai Long Hoàng đã có thể giải trừ phong ấn cho hân rồi! Cho nên Sở Thiên hoàn toàn không cần gấp Sinh Mệnh Tinh Hoa, cứ để Tinh Linh tộc từ từ chế ra là được, nếu vì muốn nhanh chóng mà chất lượng không tốt, vậy thì không hay lắm.

Hách Nhĩ Hi cũng hiểu Sở Thiên lo lắng điều gì, “Người yên tâm, hai lọ Sinh Mệnh Tinh Hoa của người, tuyệt đối không kém hơn của Long Hoàng đâu!”

“Thế thì tốt, nếu như vậy ta cũng không còn chuyện gì nữa rồi!” Sở Thiên hơi khom người chào Hách Nhĩ Hi rồi nói: “Vậy ta đi đây, ngày mai Long Hoàng còn triệu kiến ta.”

Từ chỗ Hách Nhĩ Hi đi ra, Sở Thiên cười suốt trên đường mãi cho đến về chỗ ở của mình, bản thân không những chữa khỏi cho Long Hoàng, hơn nữa lại mang về cho Lô Dịch Tam Thế một đồng minh, tưởng thưởng cho mình nhất định sẽ không ít chứ? Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Không biết ngày mai Long Hoàng còn cho mình bất ngờ gì nữa đây!

57. Chương 57: Phần Thưởng Phiền Phức

Sở Thiên tùm tùm cười trước mặt Long Hoàng, đợi hân ban thưởng cho mình, nhưng trước khi nhận thưởng, Sở đại thiếu gia lại gặp phải một chút rắc rối, “Phất Lạp Dịch Nặc tiên sinh! Cảm tạ người đã chữa khỏi bệnh cho ta!” Giọng nói của Long Hoàng lúc này đã hoàn toàn khôi phục lại sự uy nghiêm vốn có, không còn bị khàn khàn nữa, “Nhưng mà, ta cần người giải thích một chuyện, sủng vật của người A Mạt Kỳ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Long Hoàng bỗng chốc nghiêm giọng lại, “Hân dám dả thương bảy Cự Long cấp tám của ta!”

Một mình mà dọn dẹp bảy con Cự Long cấp tám à? Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! A Mạt Kỳ, ta ca ngơ người! Sở Thiên trong lòng hoan hỉ, Cự Long cấp tám là thực lực gì nào? A Mạt Kỳ lại một mình đánh bảy tên, hơn nữa lúc này nó còn chưa đạt đến trạng thái mạnh nhất, nếu đợi đến khi nó hoàn toàn nắm chắc được sức mạnh cấp chín, chắc chắn, Sở Thiên mừng thầm hạ quyết tâm, cho dù là nguyên nhân gì, cho dù A Mạt Kỳ có sai, vẫn sẽ tăng lương cho nó!

Có điều Sở Thiên tuy vui mừng khi mình đã có một ma thú cường đại, nhưng chỉ trích của Long Hoàng lại không thể không ứng phó, “Bệ hạ! Đã xảy ra chuyện gì? Ma sủng của ta ở dưới núi, chưa từng vào A Cổ Lạp sơn, sao có thể phát sinh xung đột với quý Long tộc chứ?”

“Hừ, Phát La Đa, người nói đi!” Long Hoàng hất hàm nói, không thèm nhìn Sở Thiên nữa, thuộc hạ của mình bị kẻ khác đánh ngay trước cửa nhà mình, điều này đối với Long Hoàng cấp mười mà nói, đích thực là một sự sỉ nhục! Nhưng Sở Thiên lại không lo lắng, Long Hoàng nếu thật sự giận dữ, vậy mình tuyệt đối không có cơ hội đứng ở chỗ này được. Có lẽ hắn muốn tìm chuyện để giảm mức ban thưởng cho mình đây mà!

“Ha ha, thật ra cả mấy con Cự Long và A Mạt Kỳ đều phải có trách nhiệm.” Phát La Đa bước ra từ trong hàng ngũ trưởng lão đằng sau Long Hoàng, giải thích lại ngọn nguồn cho Sở Thiên nghe.

Long tộc là một chủng tộc kiêu ngạo, hơn nữa thực lực lại cường đại, nếu như vậy, họ tất nhiên sẽ khinh thường những ma thú khác, phong hệ Cự Long cấp tám Khắc Lạp Khắc trong thời gian hội nghị diễn ra phụ trách tiếp đón Sở Thiên, nhưng hắn cũng phải thường xuyên phải để ý đến ma sủng của Sở Thiên, tuy Khắc Lạp Khắc vô cùng cung kính với Sở Thiên, nhưng đối với bọn Tiểu Bạch lại chẳng hề có thiện cảm gì.

Với Khắc Lạp Khắc, Phát Lạp Địch Nặc tiên sinh có thực lực vượt trội của Thánh Tế Tự, theo lý nên được tôn trọng, nhưng những con ma sủng của Sở Thiên lại không có tư cách này, nên ngày thường thái độ của hắn với đám ma thú Tiểu Bạch tự nhiên cũng kiêu ngạo hống hách. Hơn nữa trong đám ma sủng của Sở Thiên, Tiểu Bạch thì nát rượu, Hãn Mã lại phạm ăn, hai gã này ở bên cạnh nhau, ngày nào cũng ăn uống ngốn không ít kim tệ. Hãn Mã thì còn tạm chấp nhận, dù gì nó cũng là ma thú cấp tám, ăn nhiều một chút cũng chẳng sao, nhưng con sủng vật ti tiện Tiểu Bạch lại ngày nào cũng uống hết mấy chục vò mỹ tửu! Điều này khiến Khắc Lạp Khắc khó có thể chịu đựng được!

Thế là, lượng rượu Tiểu Bạch nhận được hàng ngày bị ít dần đi, xích mích giữa đám ma thú của Sở Thiên và Khắc Lạp Khắc đã hình thành, mấy ngày đầu hai bên còn yên ổn vô sự, nhưng tất cả đã hoàn toàn thay đổi sau khi A Mạt Kỳ gia nhập vào đội ngũ của Sở Thiên.

A Mạt Kỳ lúc nào cũng ghi nhớ mệnh lệnh lúc Sở Thiên không có mặt, Tiểu Bạch chính là lão đại! Cho nên khi nó nhìn thấy con Cự Long bé nhỏ Khắc Lạp Khắc lại dám ức hiếp lão đại của mình, lập tức nộ khí xung thiên! Lúc đó đã đánh cho Khắc Lạp Khắc mặt mũi bầm dập, da tróc thịt bong!

Khắc Lạp Khắc không đánh lại A Mạt Kỳ, nhưng nó còn có huynh đệ tỷ muội! Thế là, nó liền gọi thêm mấy thân bằng hảo hữu chuẩn bị tìm lại thể diện cho bản thân, nhưng thật đáng tiếc, đám họ hàng thân thích của Khắc Lạp Khắc không có một con Cự Long cấp chín nào, điều này dẫn đến việc lại có thêm mấy con Cự Long bị A Mạt Kỳ xử lý.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Ta thay ma sủng của ta tạ lỗi với bệ hạ người!” Hảo hán không để ý thiệt trước mắt, tuy Sở Thiên lòng thầm khen ngợi A Mạt Kỳ, nhưng dù gì đang cũng là hang ổ của long tộc, người trước mặt là Long Hoàng cấp mười! “A Mạt Kỳ nó bây giờ thế nào rồi?” Trái ngược với sự giận dữ của Long Hoàng, Sở Thiên lại càng lo lắng cho sự an toàn của A Mạt Kỳ, tuy nó đã thương bảy con Cự Long, nhưng chỉ sợ cũng phải trả giá không ít!

“Mang A Mạt Kỳ lên đây!” Long Hoàng hừ nhạt một tiếng, sau đó lạnh lùng hạ lệnh, chốc lát sau, đã có mấy con Cự Long mang theo A Mạt Kỳ đang bị trói chặt bay vào cung điện.

“Hừ! Có giỏi thì thả ta ra, chúng ta đánh một trận!” Tuy áp lực mà Long Hoàng tạo ra cho nó rất lớn, nhưng A Mạt Kỳ vẫn giận dữ nhìn Á Lợi Tư Thác Đức, giằng mạnh mấy sợi xích ma pháp trên người rồi quát: “Nếu không phải là con quái vật đó, các người có thể bắt được ta sao?!”

Nói xong, A Mạt Kỳ bỗng nhìn thấy Sở Thiên đang đứng bên cạnh, vội cúi thấp đầu, hối hận nhỏ giọng nói: “Xin lỗi chủ nhân, ta đã gây phiền phức cho người rồi...”

Nhận thức về sai trái vẫn còn chưa đủ sâu sắc đâu! Sở Thiên cảm thấy cần phải dạy dỗ tư tưởng thêm cho ma thú của mình, A Mạt Kỳ có sai! Nhưng không phải là vì nó đã thương bảy con Cự Long! Mà là vì nó đánh người xong rồi mà vẫn không chạy, lại để người ta bắt lại! Giết chết mấy con Cự Long, đắc tội với Long Hoàng thì có đáng là gì chứ? Bản thân còn không quan tâm đến rắc rối nhỏ này, nhưng người đánh nhau mà thua thì không đúng rồi!

Sở Thiên thầm nghĩ trong lòng chuyện dạy dỗ A Mạt Kỳ, nhưng mặt thì vẫn lộ vẻ sợ hãi, “Long Hoàng bệ hạ! Ta nguyện thay ma thú của ta gánh chịu tất cả!” Nói xong, Sở Thiên lại liếc nhìn cơ thể của A Mạt Kỳ, không bị thương! Vậy là Sở Thiên cũng đã yên tâm phần nào, chỉ cần không bị thương là tốt, cùng lắm thì không đòi tiền thuốc thang nữa, Long Hoàng người thả cho A Mạt Kỳ đi là được rồi!

“Lão tử một mình làm một mình chịu!” A Mạt Kỳ nghe thấy Sở Thiên lại muốn thay mình chịu trách nhiệm, vội vã tranh lên phía trước vài bước, đến sát gần Long Hoàng nói: “Chuyện là do lão tử làm! Không liên quan gì đến chủ nhân ta! Có chuyện gì thì cứ tính vào ta là được!”

Sở Thiên thiếu chút nữa bị A Mạt Kỳ làm cho tức chết, cái tên này sao cứng nhấc thế, không biết phối hợp gì cả? Nếu là Tiểu Bạch ở đây, thì đã sớm phối hợp với mình khóc lóc thảm thiết để nhận tội rồi, sau đó Long Hoàng cũng sẽ mềm lòng, chuyện này thế là qua đi! Bây giờ người thì hay rồi, lại dám chống đối với Long Hoàng, đây không phải là tìm cái chết thì là gì chứ?

Long Hoàng quả nhiên bị A Mạt Kỳ làm cho tức giận nổi cơn thịnh nộ, lập tức đứng bật dậy từ ngai tọa của mình! Sở Thiên cũng gấp lên, nháy mắt lia lịa với Phất La Đa, lão ca! Mau cứu mạng đi!

Thời khắc then chốt, Phất La Đa hiểu rõ về Long Hoàng cũng đã phát huy được tác dụng của mình, chỉ một câu ngắn ngủi mà khiến cơn giận dữ của Long Hoàng nguôi xuống, “Bệ hạ! Chuyện này không nên làm quá mức, nếu bị tộc nhân biết được, bọn Khắc Lạp Khắc phải dựa vào con quái vật kia mới bắt được A Mạt Kỳ vậy thì sẽ có ảnh hưởng không được tốt!”

Phất La Đa nháy mắt đã đánh trúng yếu huyệt của Long Hoàng, bảy con Cự Long bị người khác thu thập ngay ở A Cổ Lạp sơn, điều này khiến cả Long tộc vô cùng mất mặt, nên tin này cũng đã bị Long Hoàng và hội nghị tối cao hạ lệnh phong tỏa rồi. Nếu lúc này vẫn muốn đánh trống phất cờ mà xử phạt Sở Thiên và A Mạt Kỳ, vậy thì khó có thể đảm bảo tin tức không bị tiết lộ. Còn về ngấm ngấm tiêu diệt A Mạt Kỳ? Chuyện đó lại càng không thể, bởi vì Long Hoàng cấp mười sẽ không hạ thấp mình đi làm những chuyện thế này!

Phất La Đa nhìn thấy Long Hoàng không có phản ứng gì, lại tiến sát lên trước, kề bên tai Long Hoàng nói: “Bệ hạ không phải luôn nghĩ cách đuổi con quái vật kia đi sao? Lần này Phất Lạp Địch Nặc đã chữa khỏi bệnh của người, chi bằng....”

“Ha ha!” Long Hoàng hai mắt vụt sáng lên, lại ngồi xuống vương tọa, nói với Sở Thiên: “Chuyện A Mạt Kỳ bỏ qua vậy, Phất Lạp Địch Nặc, người chữa khỏi bệnh cho ta, nên ta quyết định sẽ thưởng cho người một con rồng!”

58. Chương 58: Ban Thưởng (thượng)

Nhìn Long Hoàng sáng khoái như vậy, Sở Thiên lòng đầy hoan hỉ, chuyển đi A Cổ Lạp sơn lần này vô cùng hoàn mỹ, chuyện nên làm đều đã thành công rồi, chỉ còn một chuyện cuối cùng, thỉnh cầu Long Hoàng giải trừ phong ấn cho Ba Bác Tát. “Quản gia của ta là Ba Bác Tát bị Hoàng Kim Long Vương...”

“Không thể được!” Sở Thiên còn chưa nói dứt lời, Long Hoàng đã phẫn nộ kiên quyết cự tuyệt, “Chuyện này ta sẽ không giúp người, được rồi, người đi xem con rồng mà ta thưởng cho người trước đi!” Dứt lời, Long Hoàng đứng thẳng dậy, phất áo bước đi.

“Phất La Đa lão ca, bệ hạ....” Long Hoàng dẫn theo cả đoàn trưởng lão bỏ đi, Sở Thiên cảm thấy trong đầu mờ mịt, đành phải chuyển sang hỏi Phất La Đa, kể còn phải đưa mình đi tiếp nhận ma sủng. “Hừ! Phất Lạp Địch Nặc! Người thật là không biết chuyện gì sao?!” Phất La Đa cũng đại nộ vì yêu cầu của Sở Thiên, khuôn mặt bỗng trở nên lạnh lùng, “Chẳng lẽ người chưa từng nghe nói, chiến tranh Long tộc trên đại lục Huyền Thú ư?!”

“Chiến tranh Long tộc? Chuyện này quả thật ta không biết?” Sở Thiên tỏ vẻ vô tội, A Mạt Kỳ cũng có vẻ không phục, bắt bình cho chủ nhân, “Một ma thú như ta đây còn không biết chiến tranh Long tộc! Chủ nhân ta làm sao biết được?!”

“Ài! Thời gian cũng lâu rồi, xem ra ngoại trừ Long tộc, không ai còn nhớ về cuộc chiến tranh đó...” Phất La Đa nhìn Sở Thiên thật sự không biết gì nên cũng ôn hòa trở lại, nhẹ giọng kể: “Đó là chuyện của năm nghìn năm trước, lúc đó đại lục Huyền Thú vẫn trong thời đại ma pháp...”

Trong truyền thuyết, khi Sáng Thế Thần tạo ra loài rồng, liền phân rồng làm hai giống loài, một là Long Hoàng hình dáng giống một con rắn mới có thêm đôi cánh, còn một loại khác chính là Hoàng Kim Long tộc ở phương Đông! Cho nên, Cự Long tộc và Hoàng Kim Long tộc từ lúc được sinh ra, vì để chứng minh mình là huyết mạch long tộc chính thống nên hai tộc đã đấu tranh không ngừng nghỉ!

Cự Long tộc ở một dải A Cổ Lạp sơn tuy có nhiều về số lượng, nhưng tố chất của chúng lại kém xa so với Hoàng Kim Long tộc! Năm nghìn năm trước, Hoàng Kim Long tộc trên đại lục cho dù chỉ có mấy chục con, nhưng thực lực của chúng lại khiến Cự Long tộc phải run sợ, vì con kém nhất trong Hoàng Kim Long tộc cũng đã là cấp chín! Mà Hoàng Kim Long Vương thực lực tương đương với Long Hoàng lại có đến sáu con!

Sau đó, cuộc chiến cuối cùng của hai tộc diễn ra ở đầm lầy Trần Nê lúc bấy giờ vẫn còn là một cánh đồng cỏ mênh mông, trong cuộc chiến đó, Hoàng Kim Long tộc bị tổn thất nặng nề, từ đó rút ra khỏi lịch sử của đại lục, nhưng Cự Long tộc cũng không được sống dễ dàng gì, không những số lượng Cự Long cấp tám bị tổn thất nghiêm trọng, hơn nữa Long Hoàng đời trước đến xương cốt cũng không còn! Sau cuộc chiến, Cự Long tộc thậm chí ngay cả người để thu thập lại thi thể của tộc mình cũng không đủ, chỉ có thể mặc cho vô số thi thể Cự Long thất tán trên đại lục, khiến cho cả nghìn dặm đất phì nhiêu màu mỡ bị ăn mòn trở thành đầm Trần Nê ngày nay...

Từ đó về sau, quan hệ hai tộc từ những cuộc chiến tranh danh dự biến thành cuộc chiến sinh tử! Và trải qua năm nghìn năm phục hồi lại sinh khí, Cự Long tộc cũng đã khôi phục lại vinh quang ngày nào, nhưng Hoàng Kim Long tộc cũng bắt đầu chấn hưng lại, một trận chiến khác có thể nói đang căng thẳng chuẩn bị bùng nổ!

Trong tình cảnh này, Sở Thiên lại dám nhắc đến Hoàng Kim Long Vương trước mặt của Long Hoàng, không phải định tìm cái chết sao! Nếu không phải Sở Thiên đã trị khỏi bệnh cho Long Hoàng, e rằng hắn đã bị băm thành trăm ngàn mảnh nhỏ rồi.

“Thì ra là như vậy, Phất La Đa lão ca, phiền người giải thích với Long Hoàng, ta thật sự không biết chuyện này!” Nói rồi, Sở Thiên nhìn bốn phía không người, bèn yên tâm rút từ ma pháp giới chỉ ra một cái túi không gian nhét cho Phất La Đa một cách kín đáo, “Ha ha, lâu như vậy rồi, kẻ làm huynh đệ này chưa có thứ gì để hiếu kính với lão ca, món quà nhỏ này mong lão ca nhận lấy, chỉ là một chút tâm ý mà thôi...” Đây chính là lễ vật mà Lô Dịch Tam Thế tặng cho các cường giả các nước, nhưng trước hội nghị A Cổ Lạp sơn, Long Hoàng không hề thiếu chút quà nhỏ này nên chúng không có đất dụng võ, nhưng Sở Thiên lại phát hiện được tổ chức hội nghị tối cao của Long tộc, hơn nữa các trưởng lão trong đó đều quyền cao chức trọng, điều này khiến Sở Thiên tự nhiên thay đổi đối tượng kết thân của mình!

“Ha ha, lão đệ người quá khách khí rồi...” Phất La Đa mỉm cười nhận lấy túi không gian, lén dùng ma pháp kiểm tra đồ bên trong, sau đó hài lòng thu lại, “Chúng ta đã là huynh đệ, sau này có chuyện gì cứ việc nói ra! Cho dù đệ muốn tiêu diệt quốc gia nào, lão ca cũng sẽ giúp đệ giải quyết!” Phất La Đa không hề nói khoác, với thực lực Thủy hệ Cự Long cấp chín của hắn và thân phận trưởng lão của Long tộc, gọi thêm mấy con Cự Long cao cấp để giúp Sở Thiên thật không có vấn đề gì.

“Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh! Ta lại có một huynh trưởng khảng khái như lão ca!” Sở Thiên ra vẻ xúc động đến hai mắt sáng lên, một tay ôm chặt Phất La Đa, “Cảm tạ nữ thần để ta gặp được người — Phất La Đa lão ca”

“Ha ha, được rồi, được rồi,” Phất La Đa rõ ràng không thích ứng được với sự nhiệt tình của Sở Thiên, liền cười gượng nhưng cơ thể lại như dòng nước hiền hòa thoát khỏi lòng của Sở Thiên, “Hay là đi xem ma sủng mới của người trước đi!” Dứt lời, cơ thể của Phất La Đa ưỡn lên, từ từ chuẩn ra phía xa.

“A Mặt Kỳ, chúng ta cũng đi thôi!” Sở Thiên vừa dứt lời, A Mặt Kỳ đã phục người xuống để chủ nhân trèo lên, sau đó theo sau Phất La Đa bay ra ngoài A Cổ Lạp sơn.

“Chủ nhân, vừa rồi Phất La Đa nói với Long Hoàng, muốn đem con quái vật đã bắt ta tặng cho người!” A Mặt Kỳ bay rất chậm rãi, cố ý để khoảng cách giữa mình và Phất La Đa cách ra xa, A Mặt Kỳ vừa bay

vừa quay đầu lại, hạ thấp giọng tức giận nói với Sở Thiên, “Hình như Long Hoàng rất ghét con quái vật đó mới tặng cho người!”

Khi Long Hoàng và Phát La Đa nói chuyện giọng vô cùng nhỏ, dù sao ý muốn của hắn là để Long Hoàng dùng tên quái vật sớm đã muốn vứt bỏ để đuổi Sở Thiên đi, chuyện này tổn hại đến uy nghiêm của Long Hoàng, cho nên đương nhiên không thể để cho người khác nghe thấy. Nhưng mà, tuy Phát La Đa tưởng rằng không ai có thể nghe được hắn nói gì, thậm chí còn dùng ma pháp ngăn cách để nói, nhưng hắn lại bỏ sót một chuyện, hai xương tai của A Mạt Kỳ đã được Sở Thiên thêm vào Phong hệ quyền trục....

“Quái vật ư? Mà còn là thứ Long Hoàng không cần nữa?” Sở Thiên nheo hai mắt lại, sắc mặt tái xanh, hai tay nắm chặt lông vũ của A Mạt Kỳ! Bản tính loài rồng tham lam yêu tài, chuyện này ai cũng biết, nhưng Á Lợi Tư Thác Đức thân là vua của Long tộc, lại dám đem một con quái vật không muốn giữ lại ném cho mình, thật quá khinh thường người khác rồi!

“Không sai! Hơn nữa lại là một phế vật không có bất cứ công kích lực nào! Hừ!” A Mạt Kỳ càng nói càng điên tiết, tốc độ bay lập tức tăng lên không ít lần.

Một phế vật không có công kích lực sao!? Sở Thiên ngồi không yên nữa, đến tượng đất còn có ba phần nóng tình, huống hồ đây lại là niềm tự hào của Tế Tự trên đại lục, thủ tịch Tế Tự cung đình của Khải Tát!? “Con mẹ nó! A Mạt Kỳ, từ sau cứ ở ngoài A Cổ Lạp sơn nhìn thấy tên Long tộc nào, thì đánh tên đó cho ta!”

“Tuân lệnh! Chủ nhân!” Đôi mắt ửng ửng hiện những tia sáng dị kỳ của A Mạt Kỳ khi vừa nghe mệnh lệnh của Sở Thiên đã bị kích thích khiến quang mang phóng xa vạn trượng, khe tròn dưới mắt cũng thoáng hiện lưu quang. Vốn dĩ A Mạt Kỳ mãi mãi sẽ có một bộ dạng kia với Sở Thiên. Về mặt thần còn trang nghiêm thuần khiết khiến nó cảm thấy hơi đáng tiếc, nhưng mệnh lệnh của Sở Thiên vừa phát ra, trong lòng nó chỉ còn lại niềm hưng phấn, Hắc hắc! Đi theo một chủ nhân đến rồng còn dám đánh, quả thực rất có tiền đồ rồi!

“Không đúng!” Tuy rằng giận dữ, nhưng Sở Thiên lại chợt thấy chuyện này có chút kỳ lạ, “A Mạt Kỳ, người nói tên quái vật đó không có công kích lực, vậy sao hắn có thể bắt được người?”

59. Chương 59: Ban Thưởng (hạ)

A Mạt Kỳ là gì chứ? Là biến dị lỗi ứng cấp chín! Tuy nó tạm thời chưa nắm vững hết sức mạnh cấp chín của mình, nhưng phóng ra những ma pháp từ cấp tám trở xuống thì đối với A Mạt Kỳ chẳng khác gì hô hấp bình thường! Con quái vật đó lại có thể không thèm quan tâm đến những ma pháp cấp tám sau? Ha ha, ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Lửa giận của Sở Thiên vì bị khinh thường mà bùng phát chợt tan biến hết. Thay vào đó là khuôn mặt âm hiểm cứ tủm tỉm cười...

Phát La Đa và A Mạt Kỳ đều bay rất nhanh, chẳng bao lâu sau, mấy người đã bay ra khỏi A Cổ Lạp sơn, đến vùng tiếp giáp với đầm Trần Nê rồi hạ cánh xuống một vùng đất ngập tràn khói đen.

Khác với phong cảnh đẹp đẽ cao nhã của A Cổ Lạp sơn, cảnh tượng nơi đây giống như một vùng đất chết, khắp nơi đều là đất bùn thối rửa đen ngòm, cây cối tàn úa héo nát gượng sinh trưởng trên những vùng đất khô, mùi thối bốc lên lan tràn trong không khí, còn con ma sủng mới của Sở Thiên đang bị khóa chặt trong vô số xiềng xích, bị kẹt cứng trên một thạch đài lớn, mặc cho gió mưa đánh cho tới tấp lên người.

Nhìn chiếc bóng nhỏ dài trên thạch đài, hai tay của Sở Thiên nắm chặt lại, khóe miệng không nhịn được mím chặt lại, gân xanh nổi lên đầy trán, hai mắt đỏ rực, lửa giận chỉ muốn bùng phát ra! “Phát La Đa trưởng lão! Chuyện này là thế nào!”

Nghe thấy cách xưng hô của Sở Thiên thay đổi, Phát La Đa gượng cười, còn tưởng Sở Thiên phẫn nộ vì bị lừa bịp, lão bèn nhún vai bất đắc dĩ nói: “Phát Lạp Định Nặc lão đệ, cái này ta cũng hết cách rồi, chỉ ý của bộ hạ chính là như vậy...” Nói rồi Phát La Đa chỉ vào con rồng đó, khuôn mặt cổ nặn ra một nụ cười, “Bộ hạ lúc này nói tặng người ‘nhất con Long sủng’ (*), nhưng người không nói là ‘nhất đầu Cự Long’ (*) mà, người xem, tuy bộ dạng của nó hơi lạ, nhưng nó đích thực là huyết mạch của Long tộc...”

Sở Thiên rất tức giận, vô cùng tức giận! Nhưng không phải vì trò chơi đồ chữ của Long Hoàng, mà lại bộ dạng của con rồng trên thạch đài! Sở dĩ gọi là ‘Nhất Điều Long’ mà không phải là ‘Nhất Đầu’ chính là vì, ngoài việc có thêm một đôi cánh ra, con rồng đó đích thị là loài rồng phương Đông đích thực!

Tuy rằng những ngày Sở Thiên sống trên lục địa Huyền Thú rất thoải mái, nhưng trong lòng hắn cuối cùng cũng vẫn coi mình là một người trái đất, là con cháu Viêm Hoàng lấy rồng làm thần vật tượng trưng! Cho dù con rồng đó có thêm một đôi cánh của loài Cự Long, nhưng về bên ngoài đầu ngựa mình rắn ấy, vẩy kỳ lân vàng óng ấy, đôi sừng ấy, và cả long tu (râu rồng) đang phát phối vô thức đã đánh thức mẫn kị ức nằm trong đáy sâu tâm hồn của Sở Thiên!

Nhưng chính mẫn kị ức quan trọng nhất trong lòng Sở Thiên hiện giờ lại đang bị trói chặt trên thạch đài lạnh lẽo kia, thân thể bị vật ngang tời tở, vẩy lân bị trầy tróc ra, những vết thương đang bị rửa nát bầm máu, còn thứ cơm thừa canh cặn ngay đến cả lợn cũng không ăn đang ngậm trong mồm nó, tất cả đã chứng tỏ được nó đã bị Cự Long tộc đãi ngộ ra sao!

“Lão đệ, lão ca nói thực với ngươi,” Phất La Đa tiến sát tới Sở Thiên, tỏ ý tạ lỗi, vỗ vai Sở Thiên giải thích, “Con rồng này bệ hạ sớm đã không muốn giữ rồi, cho nên mới tặng cho ngươi...” Tuy chủ ý là của Phất La Đa tự đưa ra, nhưng cùng Long Hoàng chơi trò đồ chữ để lừa một nhân loại, điều này khiến một con rồng kiêu ngạo như hắn cũng rất băn khoăn trong lòng.

Chiến tranh và tình yêu dù bất cứ nơi nào cũng có thể được sinh ra đồng thời, giữa Hoàng Kim Long tộc và Cự Long tộc cũng như vậy, thế là sau trận xung đột một trăm năm, con quái vật có đôi cánh của Cự Long tộc nhưng thân thể lại là của Hoàng Kim Long tộc ra đời ở A Cổ Lạp sơn, tuy phụ thân và mẫu thân của nó đã bị Long Hoàng Á Lợi Tư Thác Đức đích thân trăm sát, nhưng đôi cánh Cự Long kia đã cứu nó lúc then chốt, vì hội nghị tối cao không cho phép giết hại một huyết mạch Cự Long không có lỗi sai nào!

Mặc dù may mắn sống sót, nhưng nó lại phải chịu sự miệt thị của tất cả người trong Long tộc, thậm chí ngay một cái tên cũng không có, tuy rằng theo truyền thống của hội nghị tối cao, Long Hoàng không thể đuổi nó ra khỏi A Cổ Lạp sơn, nhưng địa vị của nó lại không bằng những con Á Long thú ti tiện bên ngoài núi, lại bị đẩy đến nơi ranh giới giữa A Cổ Lạp sơn và đầm Trần Nê này!

“Tốt, thật sự rất tốt! Con rồng này ta tiếp nhận!” Sở Thiên tái xanh mặt đi lên thạch đài, quỳ trước mặt con rồng đó, nhẹ nhàng vuốt ve chiếc đầu rồng to bằng cả người mình, nói: “Ngươi còn nói được không?”

“Được! Ngươi...Ngươi là ai?” Đôi mắt vô thần yếu ớt hé mở, nhìn thấy A Mạt Kỳ và Phất La Đa phía dưới, “Ngươi là chủ nhân của con Lôi Ưng kia sao? Có phải muốn báo thù ta không?”

Lúc này Phất La Đa cũng đi lên thạch đài, dùng khoeo mắt liếc nhìn, khinh miệt nói: “Hắn không phải đến báo thù ngươi, từ nay về sau, hắn chính là chủ nhân của ngươi!”

“Ha ha.” Con rồng thê lương cười, “Có người lại cần một quái vật như ta sao? Ha ha! Các ngươi cuối cùng cũng có cớ để đuổi ta ra khỏi A Cổ Lạp sơn rồi.”

“Phất Lạp Định Nặc lão đệ, chuyện này...” Phất La Đa bị con quái long làm cho tức giận, nhưng lại ngại làm mất thể diện của Sở Thiên nên không dám phát tác, đành xoay người bay lên trời, “Ngươi nói với hắn đi, ta về trước bẩm báo chuyện này với bệ hạ.....Hừ!” Dứt lời, Phất La Đa đã biến mất dạng, chỉ còn lại tiếng hừ nhạt của quái long!

“Tên khốn Long Hoàng!” Phất La Đa vừa đi khỏi, Sở Thiên đã chỉ về phía A Cổ Lạp sơn bắt đầu mở miệng chửi rủa mắng nhiếc, “Ngươi lại làm cho ma sủng của lão tử trở nên thế này!/? Sớm muộn gì cũng có một ngày lão tử phế bỏ cái con rắn mối già nhà ngươi, gỡ cái ổ rắn mối A Cổ Lạp sơn của ngươi!”

“Ha ha ha ha...” Sở Thiên văng đủ các lời tục tĩu, nhưng đôi mắt của quái long hiện rõ ra một tia sáng kì dị, phá lên cười rồi nói: “Nếu ngươi muốn tiêu diệt lão rắn mối đó! Tính thêm một phần cho ta!”

“Cũng thêm một phần cho ta nữa!” A Mạt Kỳ ở chỗ xa cũng cất cao tiếng nói!

“Ha ha ha ha...” Một người, một rồng, một ưng trên A Cổ Lạp sơn cùng cười phá lên không chút kiêng nể gì!

Nếu so sánh Cự Long tộc và Hoàng Kim Long tộc, tuy chúng có số lượng nhiều nhưng thực lực cá nhân thì lại kém xa! Da của Cự Long cứng như gang thép, có thể chắn được phần lớn đầu khí và các đòn tấn công

thường, nhưng chúng lại không có cơ thể giống như Hoàng Kim Long tộc xem ma pháp như không! Đương nhiên, Hoàng Kim Long tộc cũng có khuyết điểm, bọn chúng ngoài phòng ngự những đòn công kích bằng ma pháp ra, thì có chút lực bất tòng tâm! Nhưng điều này không thể không khiến cho nhiều người ca ngợi sự công bằng của Sáng Thế Thần!

Nhưng lúc tạo ra ma sủng mới của Sở Thiên, sự công bằng của Sáng Thế Thần lại được thể hiện ở một phương diện khác, về mặt phòng ngự, con quái long này lại có thể kế thừa ưu điểm của cả hai tộc lại với nhau, ma pháp đầu khí đều không thể làm nó mấy may bị thương tổn, nhưng về mặt công kích lực, nó còn tệ hơn một kẻ thiếu năng pháp thuật như Sở Thiên....

Cũng chính do nguyên nhân này, sự phán định thực lực của quái long đã trở thành một vấn đề khó giải quyết, nếu phán định theo mức phá hoại, trong chốc lát không thể có vật để giám định, cho nên con quái long mãi đến hôm nay, vẫn là một du dân thất nghiệp không có giấy chứng nhận chức nghiệp.

Trên thực tế, A Mạt Kỳ sở dĩ bị bắt lại, hoàn toàn là do trách nhiệm của nó! Lúc đó, nó đánh những con Cự Long do Khắc Lạp Khắc dẫn tới đến mức chúng phải tìm đủ đường thoát thân, thậm chí còn ép Khắc Lạp Khắc trốn về ranh giới A Cổ Lạp sơn, nhưng chính lúc này, Khắc Lạp Khắc chợt nhớ đến con quái long không sợ pháp thuật, thế là Khắc Lạp Khắc bèn tự mình mở xích cho quái long, uy hiếp nó nếu không giúp mình đối phó với A Mạt Kỳ thì sau này sẽ không có đồ để ăn nữa!

Vì để sau này không bị đói chết, quái long đành phải chặn trước Khắc Lạp Khắc, mặc cho ma pháp các hệ của A Mạt Kỳ oanh kích, kết quả, kẻ hiếu chiến thành tính như A Mạt Kỳ lại nổi gân lên, nhất định muốn xem, rốt cuộc sự phòng ngự của đối thủ mạnh hay lực công kích của mình mạnh hơn!

Mãi cho đến khi tia pháp thuật cuối cùng của A Mạt Kỳ cũng dùng nốt, con quái long vẫn ung dung xoay tròn trên không trung, còn Khắc Lạp Khắc đứng bên cạnh ôm cây đợi thỏ, tự nhiên sẽ dễ dàng bắt được A Mạt Kỳ đã kiệt hết sức lực...

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Trên đường quay trở về A Cổ Lạp sơn, Sở Thiên nghe A Mạt Kỳ thuật lại quá trình mình bị bắt, sau đó trên lưng A Mạt Kỳ đã vấy gọi thành viên mới bay bên cạnh mình, tiếp đó Sở Thiên nheo mắt lại, nghiêm giọng nói: “Là ma sủng thứ năm của ta, ta thay mặt cho nữ thần ban cho người một cái tên mới — NMD...”

(*)Nhất điều Long: “Điều” là lượng từ miêu tả tính chất của những vật thon dài, ở đây chỉ là một con rồng Phương Đông dáng thon dài mình rắn.

(*)Nhất đầu long: “Đầu” lượng từ chỉ chung cho động lớn như trâu, bò.... Ở đây chỉ loài rồng to lớn có hình dạng như con rắn mối.

60. Chương 60: Lý Do Hoàn Mỹ

Mấy ngày kế tiếp, Sở Thiên bận đến nổi sứt đầu mẻ trán, bàn bạc chi tiết việc liên minh của Tinh Linh tộc và Khải Tắt, tặng lễ vật cho các trưởng lão Long tộc, đấu tranh gây gắt với Khắc Lâm Tư, những chuyện này làm Sở Thiên mệt đến mức than ngán thở dài. Nhưng đây không phải là điều khó khăn nhất, khó nhất là phải ứng phó với sự nương tựa lại Mai Lâm của mình.

Mai Lâm và An Đông Ni vốn chưa kết hôn, nên càng không cần nói đến con cái nữa, nên Mai Lâm đã đem tình thương của người làm mẹ đè nén mấy chục năm nay giành hết lại cho Sở Thiên, trên thì chỉ đạo pháp thuật, dưới thì hỏi han bữa ăn giấc ngủ, không có chuyện gì là bà không hỏi qua.

Trước mặt vị pháp thần cấp chín này, Sở Thiên tự biết không thể giấu được chuyện thiếu năng pháp thuật của mình, thêm vào đó Mai Lâm xem mình như con trai ruột của bà, nên hẳn ngoan ngoãn thừa nhận sự thật này, đồng thời dưới yêu cầu không thể tin chuyện này của Mai Lâm, bắt đầu kiểm tra lại pháp thuật của mình!

“Trì Dũ thuật!” Sở Thiên hét lớn một tiếng, tay phải đặt vào thủy tinh cầu, sau đó quay đầu đi, không dám xem kết quả của quả của thủy tinh cầu ma pháp hiển thị ra...

Không đúng! Cơ thể mình sao vậy nhỉ? Cả loạt trình tự này Sở Thiên đã làm không biết bao lần ở trên núi Lạc Nhật, nhưng không có lần nào kỳ lạ như lần này! Cơ thể đang trống rỗng, bỗng lại tràn ra một luồng khí nóng từ phía bụng tim, sau đó mây chóng truyền đến tay phải.

Bùm ~~~ quãng sáng trắng vốn có của Trì Dũ thuật không hề xuất hiện, nhưng thủy tinh cầu lại bị nổ tan thành cát bụi!

“Phất Lạp Định Nặc! Người...” Nét mặt của Mai Lâm càng thêm kinh hãi, còn kinh hãi hơn khi nghe thấy chuyện Sở Thiên là một kẻ thiếu năng pháp thuật, bà phục người xuống, vốc một nắm nhỏ thủy tinh lên tỉ mỉ xem đến nửa ngày trời, sau đó lại giương tay, một đạo hỏa quang lóe lên, trong ngọn lửa, nắm bột thủy tinh trong suốt ấy bị thiêu rụi, nhưng trong không khí lập tức lại tản ra một làn khói màu vàng óng!

“Long ngữ ma pháp?!” Mai Lâm rốt cuộc đã xác định được ý nghĩa mà làn khói vàng óng đó biểu thị, “Phất Lạp Định Nặc! Tính chất pháp thuật của người sao lại là Long ngữ ma pháp?!” Long ngữ ma pháp là một thuộc tính pháp thuật chỉ có riêng của Long tộc, uy lực mạnh mẽ khôn cùng, nhưng lại có một thiếu sót, đó là không phải người thuộc long tộc thì không thể dùng!

“Ca ngọ nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên trong lòng vui sướng như điên, cách giải thích duy nhất khi xuất hiện tình huống này chính là, máu của mình đã hòa nhập với máu của Long Hoàng! Cho nên hẳn nhếch miệng cao hứng nói: “Ta không dám xác định, nhưng lúc ta chữa trị cho Long Hoàng, máu của hắn đã vào cơ thể của ta!” Trong phút chốc, Sở Thiên thấy tất cả mọi thứ trên đại lục Huyền Thú này đều đẹp để biết bao...

“Người còn cười sao!” Mai Lâm nhướn mày, trừng mắt nhìn Sở Thiên, lo lắng nói, “Người có biết không! Vốn dĩ ta vẫn còn có thể giúp người có pháp lực, nhưng bây giờ thì..., ài! Cả đời này của người thật không còn cách nào để tu luyện ma pháp nữa rồi!”

“Ha ha, tại sao lại thế?” Sở Thiên không hề bị tin tức khủng khiếp này làm cho kinh sợ, ngược lại còn lộ ra xu hướng cười ngây dại. “Tại sao cả đời này ta không còn cách nào tu luyện ma pháp nữa?”

“Ài!” Mai Lâm thở dài một tiếng, còn tưởng Sở Thiên bị dọa đến ngớ ngẩn, thương tiếc nhìn kẻ mà bà coi như con ruột của mình là Sở Thiên rồi nói: “Máu của Long Hoàng đã làm thay đổi thuộc tính pháp thuật của cơ thể người, khiến người có một pháp lực kinh hồn, nhưng Long ngữ ma pháp chỉ có thể phóng ra khi có cơ thể của Long tộc, cho nên...”

Mai Lâm không nói thêm được lời nào, nhưng Sở Thiên hiểu bà muốn nói gì, cho nên lại càng vui vẻ nghĩ: Ta bị máu của Long Hoàng thay đổi thuộc tính pháp thuật, cho dù pháp lực của ta có vô cùng mạnh mẽ, nhưng cơ thể con người của ta không thể sử dụng được ma pháp nữa. Mà lần này ta đã lập công lớn vì Khải Tắt ở hội nghị y học A Cổ Lạp sơn, nên chắc sẽ không bị đá sang một bên! Ha ha! Hồi Lô Định Tam Thế vĩ đại, Sát Lâm Na yêu quý, Ba Bác Tắt trung thành, hồi tất cả sinh vật có trí tuệ trên đại lục này nghe đây, ta, hầu tước Phất Lạp Định Nặc cuối cùng có thể danh chính ngôn thuận tuyên bố: Lão tử không thể sử dụng ma pháp!!!

Không biết pháp thuật có là gì chứ? Thiếu năng pháp thuật thì sao, Sở Thiên vốn dĩ không quan tâm những điều này, điều duy nhất mà hắn quan tâm là: Làm sao để chuyện này không bị vạch trần! Bây giờ thì tốt rồi, bấy lâu nay vấn đề khó nhất vẫn đang quấy nhiễu Sở Thiên đã được giải quyết rồi, trong lúc mà Sở Thiên khổ não nhất, máu Long Hoàng lại cho hắn một lý do thật là hoàn mỹ!

“Ha ha, Mai Lâm a di, không có pháp thuật thì bỏ đi.” Sở Thiên nhìn Mai Lâm còn đang trách cứ và lo lắng cho mình, cảm thấy chút áy náy bèn giải thích: “Không phải ta không dùng pháp thuật vẫn chữa khỏi cho Long Hoàng đấy sao?”

“Đúng rồi, Phất Lạp Định Nặc, nếu người không có pháp thuật, vậy sao lại chữa khỏi cho Long Hoàng?” Mai Lâm cũng phát hiện chuyện này có chút gì không đúng, trên lịch sử đại lục này không hề có người nào có thể chữa trị cho người khác mà không có ma pháp.

“Ca ngọ nữ thần Sinh Mệnh!” Bộ dáng thần côn lại xuất hiện trên mặt Sở Thiên, “Nữ thần đã nói, mỗi một chuyện đều có rất nhiều cách giải quyết, thuật Tế Tự cũng như vậy...” Nữ thần Sinh Mệnh không biết lúc này đang ở đâu than thở, nhưng Sở Thiên lại bắt đầu biến diễn rồi, “Khi ta phát hiện ta không có pháp lực, ta cũng không vứt bỏ đi chức nghiệp Tế Tự vĩ đại của mình, mà là lựa chọn một con đường Tế Tự khác.”

“Một con đường Tế Tự khác ư?” Mai Lâm đã bị Sở Thiên lừa được, chợt sức tỉnh ngộ nói: “Chẳng lẽ, người đã học thuật thượng cổ Tế Tự ư?”

Mai Lâm a di, người phối hợp quá tuyệt! Sở Thiên đang không biết làm thế nào để biên diễn tiếp, thì Mai Lâm lại cho hắn một lựa chọn hoàn hảo, “Đúng, là thuật thượng cổ Tế Tự! Ta vô tình có được một quyển sách từ thời thượng cổ, trên đó ghi chép rất nhiều thuật Tế Tự, nhưng những thuật này không cần dùng đến pháp thuật, hơn nữa đối tượng chữa trị của nó chỉ giới hạn là ma thú mà thôi!”

“Ồ! Vậy chẳng trách người lại chữa được cho Long Hoàng.” Mai Lâm đã chấp nhận lý do Sở Thiên đưa ra, tiếp đó lại lo lắng nói: “Không được, không có pháp thuật người dùng cái gì để phòng thân? Trên đại lục lại nhiều cao thủ như vậy...”

“Mai Lâm a di người cứ yên tâm đi!” Sở Thiên đắc ý đáp: “Ma thú của ta đủ để bảo vệ ta rồi, hơn nữa ta còn có thể miễn dịch với Hỏa hệ pháp thuật!”

“Miễn dịch với Hỏa hệ pháp thuật?” Mai Lâm như nhớ lại điều gì đó, “Phất Lạp Dịch Nặc, người đứng yên đó, đừng phản kháng!” Sở Thiên bị lời của Mai Lâm nói làm cho ngây người ra, nhưng hắn tin rằng Mai Lâm sẽ không hại mình, cho nên nghe lời đứng yên tại chỗ không dám cử động.

Một ma pháp trường màu xanh da trời xuất hiện trong tay của Mai Lâm, đồng thời, một loạt các chú ngữ phức tạp vang lên từ miệng bà. Nhưng những chú ngữ này dường như rất phức tạp, Mai Lâm đã niệm rất lâu mà vẫn chưa kết thúc, Sở Thiên nét mặt khó hiểu nhìn sự nường tương lai, trong lòng thấy kỳ dị, Mai Lâm a di muốn làm gì? Với thực lực pháp thuật cấp chín của bà mà còn phải niệm chú ngữ lâu như vậy, pháp thuật này đây chắc chắn sẽ kinh thiên động địa rồi, vậy sao bà còn không để mình tránh?

Sở Thiên lần này đã đoán sai, phần tiếp theo thực sự không có cảnh tượng kinh thiên động địa gì, ngược lại còn có chút im ắng, một quang sáng màu xanh da trời tập trung trên người Mai Lâm, sau đó từ từ truyền vào pháp trường, khi quang sáng tụ lại thành một quang cầu lớn bằng nắm tay thì chú ngữ của Mai Lâm cũng kết thúc.

“Thủy mạc thiên hoa!” Mai Lâm nhẹ nhàng thốt ra bốn chữ, sau đó chỉ pháp trường vào Sở Thiên, quang cầu màu xanh nhạt đó theo động tác của Mai Lâm từ từ phóng đi, cuối cùng, trong khoảnh khắc quang cầu lao trúng vào Sở Thiên, một màn Thủy hệ quang vụ bao kín khắp người Sở Thiên, sau đó rồi biến mất...

Sắc mặt Mai Lâm tái nhợt lại, nhưng vẻ mặt dường như được an ủi nói: “Phất Lạp Dịch Nặc, sau này người...”

“Là ai?!” Mai Lâm chưa kịp hết lời, giọng nói pha lẫn sự uy nghiêm và phần nộ của Long Hoàng đã vang vọng cả A Cổ Lạp sơn, “Lại có người dám sử dụng Thủy hệ cấm chú ở A Cổ Lạp sơn?!”

61. Chương 61: Lừa Gạt Thành Công?

Không ai có thể hình dung được sức mạnh to lớn của Mai Lâm, những pháp sư cấp chín thông thường nếu muốn sử dụng cấm chú chỉ còn cách là đánh đổi bằng mạng sống! Nhưng trên đại lục vẫn còn một số ít các cao thủ có thể bảo toàn tính mạng sau thi triển lời nguyện. An Đông Ni chính là một trong số đó, nhưng đổi lại sẽ bị lão hóa nhanh chóng. Nhưng với Mai Lâm, vị pháp thần hộ quốc của vương quốc ma pháp Ai Nhĩ Sâm này, cái giá phải trả chỉ là mất đi pháp lực trong một thời gian ngắn.

Sử dụng cấm chú cấp mười ở A Cổ Lạp sơn cũng giống như đặt bom ở thủ đô nước nào đó trên trái đất vậy, ngang với việc xúc phạm sự tôn nghiêm của Long tộc. Tuy Long Hoàng không thể làm gì Mai Lâm, nhưng Sở Thiên thì không thể bỏ qua cơ hội để lừa gạt này!

“Thưa Long hoàng bệ hạ tôn kính, Mai Lâm a di sử dụng cấm chú cũng chỉ vì ta.” Sở Thiên tuy vẫn mang dáng vẻ của một thần côn nhưng ánh mắt lại có vài phần cảm động. Từ trước tới nay chưa có ai vô tư giúp đỡ hắn như thế, do đó vị trí của Mai Lâm trong lòng Sở Thiên đã cao ngang bằng với An Đông Ni. “Khi ta trị bệnh cho điện hạ không cần thận đã dung hợp với máu của ngài nên pháp lực của thần đã mang tính chất của ma pháp Long ngữ. Do vậy mà sức mạnh của Tế Tự cấp tám của thần cũng trở nên hữu danh vô thực. Mai Lâm a di chỉ vì an toàn về sau này của ta mới truyền cho ta ma pháp Thủy hệ phòng ngự...”

Sở Thiên không không những miệng nói mà trên gương mặt cũng thể hiện sự đau khổ, hơn nữa không ngừng cúi đầu than thở, “Ai, Không ngờ máu của bệ hạ lại lợi hại đến vậy, khiến ta mất hết tất cả ma pháp!” Nhưng bên trong Sở Thiên lại nghĩ, vì sức khỏe của bệ hạ mà ta đây mất hết ma pháp, vậy ngài cũng nên an ủi ta một chút chứ nhỉ?

Sở Thiên giải thích cho Long Hoàng về sự thực đã được làm méo mó đi chút ít, trong khi đó Mai Lâm lại kinh ngạc nhìn Sở Thiên. Tiểu tử này vốn làm gì có pháp lực, làm sao có thể vì máu của Long Hoàng mà trở thành phệ nhân chứ? Nhưng Mai Lâm lập tức hiểu ngay ý đồ của Sở Thiên, tiểu tử này, ngay cả Long hoàng cũng dám lừa gạt! Khả khả, giỏi hơn cả lão ngoan cố An Đông Ni rồi đấy...

“Người nói vì dung hợp với máu của ta nên người mất hết ma pháp ư?” Long hoàng nhìn chằm chằm vào Sở Thiên, rõ ràng là vẫn chưa bị chút mảnh khoe của hắn lừa gạt, hạ giọng nói: “Thế tại sao bản bảo cáo Xích Diễm đưa ta nói rằng người là một tên thiếu năng ma pháp?”

Xích Diễm đáng chết! Dù người có là chị dâu tương lai đi nữa thì ta cũng phải tính sổ với người! Sở Thiên chửi thầm trong bụng, nhưng thần sắc không hề thay đổi, “Ca ngại nữ thần Sinh Mệnh! Chẳng lẽ bệ hạ tin rằng sự phụ An Đông Ni có thể thu nhận một tên thiếu năng ma pháp làm đồ đệ sao? Lẽ nào ngài cho rằng thiếu năng ma pháp lại có thể chữa khỏi bệnh cho ngài?”

Thấy Long Hoàng vẫn còn bán tín bán nghi, Sở Thiên ra đòn mạnh hơn, “Chẳng lẽ bệ hạ tin rằng một người không có khả năng thiên phú lại có thể nắm rõ được thuật viễn cổ Tế Tụ sao?”

Xích Diễm từng nói, Long Hoàng thích nghiên cứu lịch sử thời cổ đại, hơn nữa nghe nói mọi vũ kỹ và Tế Tụ thuật lúc ấy đều cao siêu mà cũng khó hiểu, không phải thiên tài thì không thể luyện thành, cho nên Sở Thiên mới dùng cách này để kích thích Long Hoàng: “Ngài xem, đến những thủ thuật viễn cổ Tế Tụ mà không ai hiểu, ta còn hiểu, ngài còn có thể nói ta là tên thiếu năng ma pháp sao?”

“Viễn cổ Tế Tụ thuật?!” Long Hoàng vội vàng bay tới trước mặt Sở Thiên, nhìn hắn chằm chằm, hỏi: “Người thật sự biết viễn cổ Tế Tụ thuật sao?”

“Bệ hạ, thần có thể làm chứng cho Phất Lạp Dịch Nặc!” Mai Lâm sau khi hiểu ý đồ của Sở Thiên đương nhiên phải giúp đỡ rồi, “Khi hắn chữa bệnh cho ngài cũng đã dùng thủ thuật đó!”

“Vậy người thay xương cho Lôi Ứng cũng sử dụng viễn cổ Tế Tụ thuật sao? Thì ra...” Long Hoàng tuy đang hỏi Sở Thiên nhưng trông giống đang nói với chính mình hơn, rõ ràng là đã tin lời của Sở Thiên, “Xích Diễm, sao người lại có thể phạm một sai lầm như thế này hả?”

“Ài~” Long hoàng thở dài một tiếng, rồi giơ tay nắm lấy thứ gì đấy trong không trung. Một quyển sách đen xuất hiện trong tay, “Phất Lạp Dịch Nặc, không ngờ người đã vì ta mà mất hết pháp thuật, nhưng vẫn còn may, theo như ta đã nghiên cứu thì có rất nhiều thuật viễn cổ không cần đến ma pháp. Quyển sách này ta tặng người, coi như bồi thường!”

Ca ngại nữ thần Sinh Mệnh! Trong thư tịch này có gì? Đấu khí bí tịch? Ma pháp cấm chú? Hay là viễn cổ vũ kỹ? Sở Thiên cố gắng kiềm chế xúc động, run run nhận lấy quyển sách.

“Phất Lạp Dịch Nặc, quyển sách này ta đã nghiên cứu rất nhiều năm, tuy không hiểu nhưng có thể chắc chắn rằng trong đó ghi chép rất nhiều viễn cổ Tế Tụ thuật cường đại. Hy vọng người sẽ chăm chỉ nghiên cứu!” Long hoàng đạo mạo trang nghiêm nói.

Thì ra là vì xem không hiểu mới đưa cho lão tử! Sở Thiên chửi thầm trong bụng: lão thần lẩn vô sỉ! Đưa ta thứ bỏ đi này mà còn ra vẻ đường hoàng!

Sở Thiên nhìn quyển sách trong tay cười không nổi mà khóc cũng không xong. Bề ngoài của quyển sách trông cũng không tồi, toàn bộ các trang sách được dệt nên từ những sợi tơ vàng, những hàng chữ vàng mang đến một vẻ thần bí, nhưng điều khó có thể tin được là trên bề mặt đen tuyền của bìa ngoài có thêu vài chữ bằng chỉ vàng, mà mấy chữ ấy lại là loại chữ Giáp Cốt ở trái đất!!!

Thấy Sở Thiên cứ nhìn chằm chằm vào quyển sách, Long Hoàng vội vàng nói thêm: “Loại chữ này mấy nghìn năm nay không có ai hiểu được, nhưng Phất Lạp Dịch Nặc người nếu đã học được viễn cổ Tế Tụ thuật chắc sẽ hiểu được phải không?” Long hoàng vẫn thấy không an tâm, quyển sách này mình không hiểu nên

mới tiện thể dùng để tổng cổ Sở Thiên đi, nhưng nếu chẳng may hấn hiểu mà sách lại ghi chép rất nhiều bí kíp, như thế không phải Long Hoàng đây lỗ to rồi sao?

“Ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên cười khở: “Bệ hạ, thần cũng xem không hiểu, từ lúc học viễn cổ thuật thần chưa nhìn thấy loại chữ này bao giờ.”

“Thì ra người cũng không hiểu!” Long Hoàng yên tâm rồi, nhưng vẫn tỏ vẻ khích lệ Sở Thiên, “Ta tin với khả năng và thiên phú của người, sau này nhất định sẽ hiểu thôi...”

Sở Thiên bị Long hoàng đuổi đi một cách dễ dàng thì hội nghị y học ở A Cổ Lạp sơn tự nhiên cũng kết thúc. Ngày hôm sau, Sở Thiên nhận từ Khắc Lạp Khắc thương tích đầy mình toàn bộ ma sủng cũng như tùy tùng, và lên đường quay trở về Khảm Tát.

Tinh linh trưởng lão Hách Nhĩ Hi và Khắc Lâm Tư đã rời đi trước đó, còn Mai Lâm do mất pháp lực nên ở lại A Cổ Lạp sơn vì lý do an toàn.

Phong ấn của Ba Bác Tát tuy vẫn chưa được mở nhưng sau khi nghe nói về nguyên nhân của cuộc chiến Long tộc thì không nói gì nữa, yên tâm tiếp tục làm công việc quản gia của mình, trông chờ một ngày An Đông Ni sẽ đem đến cho mình một bất ngờ thú vị.

Tất cả mọi người đều được sắp xếp ngồi trên con Boeing 747, nhưng Sở Thiên lại ôm Tiểu Bạch ngồi lên A Mạt Kỳ, còn NMD lại dùng cánh của mình để bay. Nhìn đội ngũ hùng hậu như vậy, Sở Thiên cười sung sướng. Lần đi A Cổ Lạp Sơn này thu hoạch được cũng không ít, không những kết giao được với vài vị trưởng lão Long tộc mà còn tạo quan hệ được với Tinh linh tộc. Điều tuyệt vời nhất đó là thu nạp được vài con ma thú mạnh.

Sở Thiên ngồi trên lưng A Mạt Kỳ, một tay bế Tiểu Bạch, tay kia thì lật lật quyển thư tịch kỳ quái kia. Rõ ràng là Sở Thiên đã lừa Long Hoàng, tuy không được học về chữ Giáp Cốt nhưng do bị phim truyền hình và internet “hủy hoại” nhiều năm nên hấn có thể đoán được vài chữ! Ví dụ như trên bìa sách có ghi một câu: Tặng người ta yêu nhất! Mà người ký tên lại là nữ thần Sinh Mệnh Ái Lệ Ti.

62. Quyển 3 Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Thú Y – Chương 62: Sự Trở Về Vinh Quang

Tâm trạng hiện giờ của Lô Dịch Tam Thế rất thoải mái, cực kỳ thoải mái. Vì mười ngày trước Xích Diễm nhận được tin tức từ A Cổ Lạp sơn, chỉ có một câu — Tế Tự giỏi nhất Khảm Tát, Hầu tước Phát Lạp Dịch Nặc, đã chữa khỏi bệnh cho Long Hoàng!

Sở Thiên chỉ biết lần này mình đã lập đại công, nhưng với thân phận của hấn thì vẫn chưa được biết việc này đối với Lô Dịch Tam Thế - người luôn nung nấu tham vọng xưng bá đại lục, có ý nghĩa như thế nào! Tuy rằng Cự long tộc đứng ngoài những cuộc tranh chấp ở đại lục nhưng bọn họ không thể từ bỏ hoàn toàn bản tính tham lam. Nhưng bọn họ lại vì cái gọi là sự tôn nghiêm của Long tộc nên không muốn tranh giành thiệt hơn. Vì thế, có thể dùng rất nhiều lễ vật mua chuộc!

Trong chiến dịch Thái Thạch Bảo ba mươi năm trước, mọi người chỉ biết rằng một mình An Đông Ni cứu được toàn bộ đế quốc, nhưng tại sao An Đông Ni lại có cơ hội cứu Khảm Tát?! Nước Lôi Tư quốc lực yếu kém làm thế nào mà có thể tiêu diệt hết sạch hàng ngàn pháp sư cao cấp của Khảm Tát?! Những thiết kỵ sỹ Khảm Tát bất khả chiến bại vì sao lại bỏ mạng đến hai mươi vạn quân?! Những nguyên nhân này dưới sự sắp xếp của những nhân vật cao cấp dần dần đã bị lãng quên.

Nhưng Lô Dịch Tam Thế thì không thể quên được: Năm ấy, nước Thái Luân binh lực hùng hậu muốn thôn tính Khảm Tát nên dùng số tiền thuế tích lũy trong mười năm của Lôi Tư kết giao với Long Hoàng Á Lợi Tư Thác Đức! Thế là, trên chiến trường Thái Thạch bảo, hàng chục vạn tướng sỹ Khảm Tát đã khốn khổ khi phát hiện địch thủ của họ tự nhiên có thêm hàng trăm con Cự long cao cấp!

Sức lực con người thì không thể nào so sánh được với một đại quân Long tộc có sự thống lĩnh của ba đầu Cự long cấp chín! Sức tấn công mạnh mẽ như vũ bạo trong nháy mắt đã phá tan thành hàng phòng thủ của Khảm Tát! Nhưng những kỵ sỹ Khảm Tát với ý chí chiến đấu đến chết cũng không lùi bước đã dùng máu thịt

của mình giữ chân toàn bộ Cự long và hai mươi vạn quân Lôi Tư ở Thái Thạch Bảo! Không cho chúng tiến vào được biên giới dù chỉ một bước!

Mười ngày sau, Thái Thạch Bảo đã không còn được mấy quân Khải Tắt sống sót, mà hoàng đế Khải Tắt đời trước đã tặng toàn bộ quốc khố cho A Cổ Lạp sơn, nên cho đã hoàn thành việc nhờ vả Long tộc, liền chuyển giao những chuyện còn lại cho quân đội Lôi Tư còn đợi ở xa, rồi rút binh về.

Thái Luân cũng bị thắng lợi làm mờ mắt, nên không ngăn cản Cự long rút lui. Nhưng hẳn quên mất một việc quan trọng nhất: trong quá trình chiến đấu, Cự long tộc làm theo quy tắc giữa các ma thú, không tiêu diệt Khố Á Tháp cấp chín, sức mạnh cuối cùng của Khải Tắt, mà chỉ làm mất đi sức chiến đấu! Ngay lúc ấy, An Đông Ni đến Thái Thạch bảo, sử dụng cấm chú — bài hát ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh...

Sau khi chiến tranh kết thúc, tuy tránh được nguy cơ mất nước nhưng nguyên khí của Khải Tắt đã suy yếu nghiêm trọng, thậm chí không dám tuyên bố chân tướng của cuộc chiến cho dân chúng. Ngay cả với thân phận là Tế Tự hàng đầu cung đình, Sở Thiên cũng không có tư cách được biết! Vì nếu Khải Tắt cho người khác biết kẻ thù của họ là Cự long tộc thì chắc chắn sẽ gây nên sự khủng hoảng khó có thể tưởng tượng nổi!

Ba mươi năm nay, phụ hoàng của Lô Dịch Tam Thế phải mang mối hận mà rời bỏ trần thế. Nhưng Lô Dịch Tam Thế trị quốc anh minh sáng suốt, khiến quốc lực Khải Tắt một lần nữa vượt qua Lôi Tư, nhưng lại không dám khiêu chiến trước vì sợ rằng Cự long tộc lại nhúng tay vào! Điều đáng lo sợ chính là mối quan hệ khăng khít giữa A Cổ Lạp Sơn và Lôi Tư!

Mối nguy Cự long vẫn như cái gai trong mắt, khiến cho Lô Dịch Tam Thế ăn ngủ không yên, nhưng giờ thì tất cả đã tan biến. Cự long tuy tham lam nhưng cực kỳ kiêu ngạo! Chúng tuyệt đối sẽ không ra tay với người có ơn với mình! Vì thế mà giờ đây Lô Dịch Tam Thế có thể không chút do dự mà chuẩn bị chiến tranh, báo thù Lôi Tư!

Lô Dịch Tam Thế chậm rãi bước trên dãy hành lang thông với đại điện, thư thái đùa nghịch với thanh đoản kiếm trong tay. Tiệm thể hỏi Cách Lôi Minh ở đằng sau: “Lão thừa tướng, lần này Phất Lạp Dịch Nặc lại lập được công lớn, người nói xem nên thưởng hần thế nào đây?”

“Bệ hạ!” Cách Lôi Minh vội tiến đến gần, cúi đầu hạ giọng nói: “Mặc dù Hầu tước Phất Lạp Dịch Nặc đã có công rất lớn, nhưng không thể thưởng nhiều, mà thưởng ít cũng không được.”

“Ồ, tại sao vậy?” Lô Dịch Tam Thế rất hứng thú với câu trả lời của Lôi Cách Minh, dừng bước và hỏi đầy hứng thú: “Tại sao phần thưởng lại vừa không được nhiều vừa không được ít?”

“Khà khà, thần nghĩ bệ hạ chắc phải biết đáp án rồi chứ ạ?” Lôi Cách Minh cười. Sở Thiên là Tế Tự hàng đầu cung đình trẻ nhất đế quốc, nếu lần này mà luận công ban thưởng chỉ e mấy vị ở tổng cục chỉ huy phải nhường chỗ cho hắn rồi. Thế vẫn còn dễ tính, cùng lắm là cho Sở Thiên thay thế Đạt Mã Nhĩ! Nhưng sau này thì sao? Theo như tuổi tác hiện giờ của Sở Thiên, chỉ sợ hắn còn làm mưa làm gió trong triều đình Khải Tắt vài chục năm nữa ấy chứ. Trong mấy chục năm này hắn lại lập đại công nữa thì sao? Chẳng lẽ Lô Dịch Tam Thế phải nhường ngôi cho hắn?

Hơn nữa cuộc chiến giữa Khải Tắt và Lôi Tư sắp nổ ra rồi, cái mà Lô Dịch Tam Thế thiếu bây giờ là một lý do! Một khi có được cái lý do này thì một trận chiến giữa các cường quốc là không thể tránh khỏi! Là Tế Tự mạnh nhất Khải Tắt, Hầu tước Phất Lạp Dịch Nặc đương nhiên cũng phải theo quân đội xuất chinh. Nghĩ đến đây, Cách Lôi Minh và Lô Dịch Tam Thế không hện mà cùng cười, “Bệ hạ, tạm thời ta thăng tước cho Phất Lạp Dịch Nặc, rồi bảo hắn lập công trạng để lên chức Đại thần ma pháp. Cách này ngài thấy hài lòng không?”

“Ha ha...!” Lô Dịch Tam Thế gật đầu cười tán thưởng, nhưng hình như vẫn cố ý làm khó Lôi Cách Minh: “Dựa vào địa vị của Phất Lạp Dịch Nặc thì hắn đã đủ tư cách biết được chân tướng chiến dịch Thái Thạch Bảo năm đó, việc đó hẳn đương nhiên có thể nghĩ đến, trị khỏi cho Long Hoàng cũng ngang với việc mở ra chiếc cửa cho Khải Tắt xưng bá Huyền Thú đại lục. Chỉ tăng tước vị thôi, liệu hắn có chê ít quá không?”

“Đúng là có hơi ít, có điều...” Cách Lôi Minh nhìn về phái hậu viện, nơi ở của hoàng tộc, “Công chúa Sát Lâm Na cũng đến tuổi lấy chồng rồi...”

“Cấp báo!!!” một thị vệ áo giáp vàng đột nhiên vội vàng chạy tới trước mặt Lô Dịch Tam Thế, “Điện hạ, có rất nhiều ma thú đang tiến vào Bàng Bối thành!”

“Cái gì?!” Lô Dịch Tam Thế dứt mạnh thanh đoản kiếm vào bao, gần giọng: “Cấm vệ quân Đế Đô đâu? Sao không ngăn cản bọn chúng?”

“Bẩm điện hạ, lũ ma thú đầy bay trên không trung!” Nói xong, hơi do dự, tên thị vệ bổ sung: “Bối Tư Đặc đại nhân đã lệnh cho trung đội Sư Thứ Đế Đô đi ngăn cản, nhưng...”

“Nhưng cái gì? Nói mau!” Cách Lôi Minh cũng mất hết kiên nhẫn, chuyện quan trọng như vậy sao lại ăn nói ấp úng thế chứ! “Đừng dài dòng nữa, rốt cuộc tình hình như thế nào?”

“Nhưng hình như quân địch có ma thú bay cấp chín, dọa cho ba trung đội Sư Thứ bỏ chạy hết! Bối Tư Đặc đại nhân hạ lệnh cho toàn bộ ma thú cấp tám trở xuống sẵn sàng chiến đấu, đồng thời thỉnh cầu bộ hạ điều động Xích Diễm hoặc Khố Á Thập!”

“Ma thú phi hành cấp chín ư?” Lô Dịch Tam Thế vội vàng tháo chiếc vòng cổ xuống, hét vào viên đá ma pháp ở trên đó: “Tập Nạp Tư, lập tức lệnh cho Xích Diễm đi ngăn cản đội ma thú ở Đế Đô!”

Có điều lệnh của Lô Dịch Tam Thế hình như đến hơi muộn, trên bầu trời hoàng cung đã xuất hiện một đám mây xanh lục với vài mảng đen đen. “Già Thiên Vân Tước cấp bảy? Là đội không quân của Thú tộc!” Tình hình nguy cấp, Cách Lôi Minh không thể để ý đến lễ nghi nữa, kéo Lô Dịch Tam Thế chạy đi, “Bệ hạ, hãy mau xuống mật thất!”

“Không cần!” Lô Dịch Tam Thế hất Cách Lôi Minh ra, ngửa mặt lên bầu trời, bình tĩnh nói: “Nếu quả thật là ma thú cấp chín thì trốn đi đâu cũng thế thôi!”

“Bệ hạ...!” Cách Lôi Minh cũng hết cách rồi. Thật ra đúng là như thế, dưới sự tấn công của ma thú cấp chín thì người thường gần như không có cơ hội trốn chạy nào hết.

“Hừ! Một con ma thú cấp bảy mà dám làm loạn ở đây!” cùng với tiếng nói ấy là một luồng sáng đỏ sẫm bao phủ lấy hoàng cung, đồng thời Xích Diễm thốt tha cũng xuất hiện trên bầu trời.

63. Chương 63: Sự Trở Về Vinh Quang (hạ)

Khi đi A Cổ Lạp sơn, Sở Thiên ngồi khí cầu Tế Bách Lâm nhưng khi về thì lại cưỡi A Mạc Kỳ, đằng sau còn có NMD và Boeing 747. Đáng lẽ ra bọn họ nên hạ cánh ở một chỗ kín đáo bên ngoài Bàng Bối thành, sau đó đi bộ đến gặp Lô Dịch Tam Thế, nhưng vì mấy lời nói của Ba Bác Tát mà Sở Thiên đã thay đổi lộ trình.

Ba Bác Tát nói nhất định phải cho Lô Dịch Tam Thế nhìn qua một chút các con ma thú của Sở Thiên. Dù sao thì sau này bọn chúng cũng được coi như sức mạnh của quốc gia rồi. Nếu đã phải đưa đi gặp bệ hạ thì sao lại phải hạ cánh ở ngoài thành? Trực tiếp bay đến hoàng cung không phải nhanh hơn sao? Sở Thiên ngẫm nghĩ một hồi thấy cũng phải! Thế có phải tự gây phiền phức cho mình không?

Lúc Ba Bác Tát nêu ý kiến với Sở Thiên, hắn ngồi ở trên đầu con Boeing 747, còn Sở Thiên cưỡi A Mạc Kỳ lượn vòng xung quanh. Nhưng quả thật con Boeing 747 quá to, tuy hai người phải hét thay vì nói nhưng Tập Đặc và ba vị pháp sư kia ngồi ở bụng con Boeing 747 không thể nghe được họ nói gì, nên đương nhiên cũng không ai nói cho Sở Thiên biết việc đưa một đoàn ma thú bay vào hoàng cung sẽ có hậu quả như thế nào!

Tập Đặc và ba vị pháp sư cũng không hề dễ thở. Bốn người bọn họ phụ trách việc bảo vệ Sở Thiên, cho dù trên đường Sở Thiên không gặp nguy hiểm gì nhưng việc khí cầu Tế Bách Lâm rơi, gần một trăm con Sư Thứ mất mạng, hai sai lầm này mà chiếu theo quân quy nghiêm khắc của Khải Tát thì phải lãnh tội chết rồi. Vì thế bốn vị ngay sau khi vào khu vực không phận của Khải Tát đã tập hợp lại cùng trao đổi, liệu có nên bảo hầu tước Phát Lạp Dịch Nặc nói giúp cho bọn họ hay không?

Khi bọn Tập Đặc sắp có kết luận cuối cùng thì đột nhiên nghe thấy tiếng báo động ở Đế Đô, đợi đến khi họ hiểu ra có chuyện gì đồng thời nhắc nhở Sở Thiên thì Xích Diễm đã trong tư thế sẵn sàng chiến đấu rồi.

“Là người?” nhìn thấy phía trên đầu con chim ưng đen ấy là Sở Thiên đang ngồi, ánh mắt hung dữ của Xích Diễm lập tức trở nên vô cùng kinh ngạc, “Sao người lại...” Tin tức từ A Cổ Lạp sơn báo về rất đơn giản, chỉ nói Sở Thiên đã chữa khỏi bệnh cho Long hoàng, vì thế Xích Diễm không biết tí nào về những chuyện khác của hắn.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên làm mặt ảo não, ra vẻ vô cùng ân hận, “Ta chỉ muốn sớm được gặp bệ hạ thôi nào ngờ lại gây ra rắc rối lớn thế này!” Những lúc thế này chối cãi là hỏng hết chuyện, nên Sở Thiên chọn cách khác, xin tha thứ, như thế chắc chắn Lô Dịch Tam Thế sẽ không làm khó dễ mình.

“Hừ!” Xích Diễm lạnh lùng nhìn Sở Thiên, rồi vẫy tay một cái, thu hồi lại ma pháp phòng ngự bên trên hoàng cung, “Người tự đi mà giải thích với bệ hạ!” Nói rồi Xích Diễm quay người bay về hướng phủ Hầu tước Tạp Nạp Tư.

Không giúp ta à? Hừ! Sở Thiên cười gian, hét về phía bóng dáng Xích Diễm: “Những bức tượng điêu khắc trong bãi luyện võ của Tạp Nạp Tư đại ca hình như là rất đẹp...”

Xích Diễm vốn đang bay lượn rất từ tốn, khi nghe thấy những lời của Sở Thiên đột nhiên dừng lại, rơi tự do đến hơn mười mét mới ổn định lại. Nhưng Xích Diễm không hề quay đầu lại nhìn Sở Thiên, vẫn tiếp tục bay một cách uyển chuyển.

“A Mạc Kỳ, chúng ta xuống thôi!” Sở Thiên khổ não nói, Xích Diễm không sẵn lòng giúp đỡ, vậy chỉ còn cách tự mình đi hứng chịu nộ khí của Lô Dịch Tam Thế mà thôi. “Boeing 747, người đợi ta ở đây!” Sở Thiên tìm đến nửa ngày cũng không thấy có chỗ nào để Boeing 747 hạ cánh nên đành phải xuống trước.

“Ha ha, Phất Lạp Dịch Nặc, thì ra là người!” Lô Dịch Tam Thế cuối cùng cũng nhìn rõ người ngồi trên lưng A Mạc Kỳ, liền vui mừng cười lớn, những chuyện không vui ban nãy bay đi đâu hết. Từ trước tới nay Lô Dịch Tam Thế luôn khoan dung độ lượng với công thần. Phất Lạp Dịch Nặc giúp mình xử lý Cự long tộc, gây chút rắc rối có là gì đâu, “Hoan nghênh người trở về!”

Phù~~ Sở Thiên thở phào nhẹ nhõm, may mà bệ hạ không trách tội. Lúc này A Mạc Kỳ cũng đáp xuống đất, Sở Thiên nhảy xuống, bước nhanh tới trước Lô Dịch Tam Thế, hành lễ xong, nói: “Bệ hạ, thần chỉ muốn sớm gặp lại điện hạ nên...”

“Không sao!” Lô Dịch Tam Thế phẩy tay một cái, coi như bỏ qua chuyện này, rồi nói với Cách Lôi Minh: “Lão thừa tướng, người đi giải quyết chuyện này đi!”

“Vâng thưa điện hạ!” Cách Lôi Minh nhìn Sở Thiên một cái rồi lãnh chỉ cáo lui. Ông ta cũng hiểu hiện nay Sở Thiên là công thần, đương nhiên không thể phạt hắn, nên đành phải cam chịu giải quyết hậu quả giúp hắn.

Phất Lạp Dịch Nặc, vị này là...” Lô Dịch Tam Thế chỉ vào A Mạc Kỳ, cảm thấy con ma thú khí thế đầy mình này rất thú vị, thậm chí lòng tham cũng hiển hiện qua ánh mắt sáng rực. Cảnh tượng ban nãy khi A Mạc Kỳ và Xích Diễm đối mặt với nhau, Lô Dịch Tam Thế đã quan sát rất kỹ, một ma thú có thể ngang ngửa với Xích Diễm, như thế thể hiện ý nghĩa gì đó!

“A Mạc Kỳ, Biến dị Lôi Ưng cấp chín, chủ nhân là Phất Lạp Dịch Nặc!” Ánh mắt A Mạc Kỳ quét một lượt nhìn Lô Dịch Tam Thế đang đứng ở phía dưới bụng mình, lạnh nhạt nói.

Cấp chín? Chủ nhân là Phất Lạp Dịch Nặc? Lô Dịch Tam Thế cảm thấy máu đang ào ào dồn lên não. Một lúc sau, “Ha ha ha...” cuối cùng Lô Dịch Tam Thế không kìm được mà cười sảng sặc. Từ khi kế thừa vương vị cho đến nay, Lô Dịch Tam Thế chỉ có hai lần cười lớn một cách không kiêng dè gì. Một lần là lúc này đây, một lần là vào năm năm trước, khi được Tạp Nạp Tư thông báo đã có được Xích Diễm.

“Hừ! Có gì đáng cười chứ?” A Mạc Kỳ lạnh lùng nói, rồi ngẩng đầu nhìn bầu trời, không để ý đến Lô Dịch Tam Thế nữa. Nếu không có Sở Thiên ở đây e rằng A Mạc Kỳ đã xử cái tên Lô Dịch Tam Thế dăm cười mình kia thành cái sàng luôn rồi.

“A Mạc Kỳ! Sao nói năng vô lễ thế hả?! Mau tạ lỗi với bệ hạ!” Sở Thiên phát hoảng, tên này cái gì cũng tốt chỉ phải tội tính tình thô lỗ, ngoài bản thân mình ra nhìn ai cũng thấy không thuận mắt! Không ngờ hắn còn dám nói cả điện hạ.

“Xin lỗi, bệ hạ!” A Mạt Kỳ làm theo mệnh lệnh của Sở Thiên nhưng xem ra một chút thành ý cũng không có.

“Không sao, khà khà, A Mạt Kỳ tiên sinh quả nhiên khí chất phi phàm!” Lô Dịch Tam Thế không hề tỏ ra giận dữ. Theo hắn thấy thì ma thú cấp chín tuyệt đối đủ tư cách nói những lời như thế với mình. Xích Diễm vì nể mặt Tập Nạp Tư mà tôn trọng mình, nhưng Khổ Á Tháp bình thường tính khí hắn còn nóng nảy hơn A Mạt Kỳ!

Ba con ma thú cấp chín! Quốc gia duy nhất trên đại lục này sở hữu ba con ma thú cấp chín! Hiện nay trong đầu Lô Dịch Tam Thế chỉ còn cái ý nghĩ ấy, nếu ba mươi năm trước Khải Tắt có được sức mạnh này thì Thái Thạch Bảo cũng không trở thành nơi an nghỉ của các thiết kỵ sỹ Khải Tắt rồi....Giờ đây, chỉ cần Long Hoàng không can thiệp vào, dù cho Lô Dịch Tam Thế một lần nữa phải đối mặt với đội quân Long tộc thì cũng vẫn ngùn ngụt khí thế chiến đấu!

“Bệ hạ!” Sở Thiên gọi Lô Dịch Tam Thế đang có chút hơi kích động, “Ngài có thể tìm nơi nào cho các con ma thú khác của thần đáp xuống không?” Nói rồi Sở Thiên chỉ chỉ lên trời.

Lô Dịch Tam Thế nhìn theo hướng tay Sở Thiên chỉ, hai con mắt mở to hết cỡ: “Bọn chúng cũng là của người sao?”

64. Chương 64: Lão Tử Không Biết Ma Pháp

Để giúp cho con Boeing 747 hạ cánh được Lô Dịch Tam Thế đã phải tốn không ít công sức huy động quân đội dọn dẹp để có được một khu đất trống rộng trong hoàng cung. Nhưng dù vậy thì vẫn khá chật chội.

Sở Thiên giới thiệu từng con ma thú của mình, đồng thời cũng tổng kết lại những gì thu hoạch được trong chuyến đi A Cổ Lạp Sơn này. Tuy Lô Dịch Tam Thế đã bị A Mạt Kỳ kích thích đến có phần miễn dịch rồi nhưng khi nghe Sở Thiên kể vẫn đi hết từ bất ngờ này sang bất ngờ khác.

“Việc kết đồng minh với Tinh linh tộc người làm rất tốt! Con ma thú cấp tám kia và Tinh linh nữ nô ta sẽ giao cho gia tộc Phan Mạt Tư giải quyết! Ha ha ha...! Chỉ sợ từ nay trở đi Lôi Tư sẽ ăn ngủ không yên rồi!” Đã là những chuyện khiến đế quốc Lôi Tư không vui thì đều làm Lô Dịch Tam Thế vô cùng vui sướng. Có điều vẫn còn một nghi vấn, “Người cần giáo luyện tiền thủ của Tinh linh tộc làm gì? Tuy nước ta kỵ binh là chính nhưng đâu phải thiếu cung thủ giỏi!”

Sở Thiên cười rồi nói ra những ý tưởng của mình về việc xây dựng lại đội cung kỵ binh. Cuối cùng còn bổ sung một câu “Nếu điện hạ thấy chúng vô dụng thì thần có thể thương lượng lại với Tinh linh tộc để đổi lấy thứ khác!”

“Không cần đổi!” Lô Dịch Tam Thế suy nghĩ về ý tưởng của Sở Thiên rồi mắt bỗng sáng lên, “Đợi đến khi nhận được giáo luyện tiền thủ của Tinh linh tộc người sẽ phụ trách một đội kỵ binh như thế đi!” Từng ra chiến trường nên Lô Dịch Tam Thế hoàn toàn có thể tưởng tượng ra nếu thật sự có được một đội kỵ binh như thế thì sẽ rất có uy lực! Dù rằng thắng thua ở Huyền Thủ đại lục này phần lớn được quyết định bởi ma thú, nhưng dù sao có thêm một loại vũ khí cũng rất tốt!

“Điện hạ, thần là Tề Tự làm sao làm được chuyện này chứ?” Dù Sở Thiên có ý tưởng nhưng bảo một thú y xây dựng quân đội thì thật là quá hoang đường! “Thần chỉ có suy nghĩ vậy thôi chứ cụ thể thì thần không thể làm được đâu!”

“Ừm, suy nghĩ của người rất tốt rồi, vậy thì để Tập Nạp Tư huấn luyện, người ở bên cạnh chỉ dẫn thêm cho hắn!”

“Đa tạ bệ hạ. Có điều thần vẫn còn một chuyện...” nói ra hết công lao xong Sở Thiên lại phô ra bộ dạng đau khổ, “Thần muốn từ chức thủ tịch Tề Tự cung đình hiện nay!” Tuy là nói vậy nhưng thật ra đây là kế lùi một bước để tiến hai bước của Sở Thiên, hắn muốn thăm dò phản ứng của Lô Dịch Tam Thế. Sở đại thiếu gia ta đâu có muốn từ chức chứ! Cái chức vụ này có liên quan đến thu nhập hàng năm lên đến ngàn vạn kim tệ đấy!

“Người nói sao?” Lô Dịch Tam Thế kinh ngạc nhìn Sở Thiên, cau mày nói: “Sao người lại muốn từ chức?” Trước đây chỉ nghe thấy việc thăng quan sau khi lập công chứ làm gì có ai như tên Sở Thiên này, lập công xong muốn từ quan.

“Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên lắc lắc cái đầu, khổ não nói: “Bệ hạ, trước đây tuy là ma pháp của thần bị mất ổn định do chịu ảnh hưởng máu của Xích Diễm, nhưng thần vẫn còn sức mạnh của một Tế Tự cấp tám, còn bây giờ thì...”

“Bây giờ làm sao?” Lô Dịch Tam Thế cũng bị bộ dạng đau thương của Sở Thiên làm cho cảm động, “Rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì?”

“Khi thần chữa bệnh cho Long hoàng, chẳng may lại dung hợp với máu của Long hoàng, bây giờ...” Khả năng diễn kịch của Sở Thiên thì khỏi nói rồi, thậm chí còn có cả nước mắt rơi, “Giờ...giờ đây ma pháp của thần bị biến thành thứ Long ngữ ma pháp mà con người không thể sử dụng được!”

“Không thể sử dụng ma pháp?!” Lô Dịch Tam Thế có cảm giác như nữ thần Sinh Mệnh đang trêu đùa mình, có được một con ma thú cấp chín lại khiến mình mất đi một Tế Tự mạnh nhất đế quốc này! Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ hơn, Lô Dịch Tam Thế lấy lại được bình tĩnh. Thuật Tế Tự của Phát Lạp Dịch Nặc tuy rất có tác dụng nhưng dùng ma lực của hắn để đổi lấy sự ủng hộ của Cự long tộc và một con ma thú cấp chín cũng rất đáng! “Phát Lạp Dịch Nặc, không thể làm Tế Tự nữa cũng không sao, người vẫn còn có A Mạt Kỳ mà!”

Nếu không có A Bạc Kỳ thì ta là vô dụng sao? Sở Thiên thầm cười nhạo, vậy cho ngài một điều bất ngờ trước đã vậy, “Bệ hạ, tuy thần không còn ma pháp nhưng vẫn có thể làm Tế Tự!”

“Vẫn có thể sao?” Lô Dịch Tam Thế bị Sở Thiên làm cho hồ đồ rồi, không có ma lực thì không làm được các thuật Tế Tự, mà đã thế thì làm sao làm được Tế Tự?

“Khà khà, thần có thể sử dụng những thuật viễn cổ Tế Tự!” Sở Thiên nheo mắt cười, “Viễn cổ Tế Tự thuật chỉ chữa bệnh được cho ma thú nhưng lại không cần có ma lực! Bệnh của Long Hoàng là do thần sử dụng viễn cổ Tế Tự chữa!”

“Viễn cổ Tế Tự thuật chỉ có thể chữa cho ma thú? Khà khà...!” Lô Dịch Tam Thế vỗ vỗ vai Sở Thiên cười: “Thế người còn từ chức làm gì! Ta lệnh cho người hãy làm tốt chức vụ thủ tịch Tế Tự cung đình này cho ta!” Với Lô Dịch Tam Thế, tác dụng lớn nhất của Sở Thiên là có thể chữa khỏi cho các ma thú mà ma pháp thông thường không làm được, chỉ cần chữa được cho ma thú, có pháp lực hay không cũng chẳng sao hết!

“Cái này...” Sở Thiên cố tình làm ra vẻ do dự nghĩ một chút, rồi đành nói: “Thần tuân mệnh!”

Hà hà, Sở Thiên nhẹ nhõm rồi, sau này không còn cần tìm lý do che giấu nữa, hừ, lão tử đây không biết ma pháp đấy!

“À phải rồi, Phát Lạp Dịch Nặc, lần này người đã lập được đại công, ta sẽ trọng thưởng!” Sau khi xác định Sở Thiên vẫn còn có ích, kế hoạch của Lô Dịch Tam Thế sẽ không có gì thay đổi, “Bây giờ ta nên gọi người là Công tước Phát Lạp Dịch Nặc rồi!”

“Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh! Xin cảm tạ bệ hạ!” Sở thiên cười tí mắt tiếp nhận sắc phong của Lô Dịch Tam Thế. Ở Khải Sát, Công tước chính là tước vị cao nhất chỉ đứng sau Thân vương mà thôi. Mà muốn có tước vị Thân vương thì phải có công mở rộng biên cương trên vạn lý mới được. Công tước đã là đỉnh cao nhất mà Sở Thiên có thể đạt được rồi!

“Ngoài ra, người còn phải chuẩn bị một ít tiền.” Về uy nghiêm của Lô Dịch Tam Thế đột nhiên biến mất, thay vào đó là vẻ tươi cười thân thiện, “Ít nhất cũng phải năm mươi vạn kim tệ!”

Năm mươi vạn kim tệ? Sở Thiên bị con số này dọa chết khiếp rồi. Từ lúc đến vùng đất này, số tiền được cầm trong tay nhiều nhất cũng chỉ là mười mấy vạn! Huống hồ hắn không những phải lo cho nhiều ma thú như vậy mà còn phải tặng Đạt Mã Nhĩ mười vạn nữa. Tính ra thì Sở Thiên sắp nghèo rớt mồng tơi rồi!

“A a...!” Sở Thiên gượng cười, “Điện hạ, chuẩn bị nhiều tiền vậy làm gì ạ? Thần thật sự không có nhiều tiền như vậy!”

“Hừm, năm mươi vạn kim tệ, một xu cũng không được thiếu!” Tuy ngữ khí rất nghiêm khắc nhưng mặt Lô Địch Tam Thế vẫn cứ tươi cười, “Chỉ cho lễ đính hôn của một Công tước và công chúa đế quốc, năm mươi vạn kim tệ là nhiều sao?”

Công chúa? Sắt Lâm Na?! Sở Thiên cắn môi, tức tối nghĩ: Lô Cát! Tiểu tử nhà người mau trả ta tiền lợi nhuận đây!

Sự náo loạn ở Đế Đô đã nhanh chóng được Cách Lô Minh dẹp yên, Lô Địch Tam Thế cũng không vì thế mà làm khó Sở Thiên, nhưng hiện nay vị Công tước Phất Lạp Địch Nặc thật sự đã gặp rắc rối lớn rồi!

“Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên đứng ở khoảng đất trống trong nhà, bó tay nhìn diện tích nhà mình rồi nhìn con Boeing 747 không thể hạ cánh đang bay trên trời. Còn cả con Hân Mã và đám Cuồng Lang đang chen chúc dưới đất kia nữa. “Ba Bác Tát, nhà ta còn bao nhiêu tiền, ta muốn mua một mảnh đất to một chút!”

“Ông chủ, ngài mua đất làm gì? Ba Bác Tát không hiểu ý của Sở Thiên, “Phủ đệ của ngài đủ to rồi mà!”

Sở Thiên chỉ lên con Boeing 747 trên trời, nói ai oán: “Ngay cả chỗ cho ma thú của ta đứng cũng không có, không mua đất thì phải làm thế nào? Chẳng lẽ cho bọn chúng sang một chiều không gian khác hả?”

“Chiều không gian khác là cái gì vậy ạ?” AK47 hiểu kỳ hỏi: “Sao chúng tôi lại phải sang chiều không gian khác?”

“Các người không biết nó là gì sao?” Sở Thiên ngạc nhiên hỏi.

65. Chương 65 Thế Giới Ma Thú

“Thế lần trước An Đức Sâm gọi người từ đâu ra?” Sở Thiên loạn rồi, dù có thông minh hơn đi nữa thì cũng không ngờ được điều AK47 sắp nói.

“Thì từ nhà ta chứ đâu!” AK47 nói với vẻ cứ như điều ấy là đương nhiên phải vậy, thậm chí còn hơi ngại ngùng, “Người ta lại đang tắm, tự nhiên lại bị cái tên chết tiệt An Đức Sâm ấy gọi ra!”

“Nhà ư?” Sở Thiên thật sự trở nên hồ đồ rồi, ma thú cũng có nhà sao?

“Đúng thế, là nhà ta!” AK47 cười ngọt ngào, “Có điều chỗ này của ông chủ hơn đứt chỗ rách nát của ta, tiền cũng có nhiều nữa...”

“Chờ đã!” Sở Thiên đột nhiên phát hiện ra một vấn đề trước nay không để ý đến, ma thú cần tiền làm cái gì? “Tiền ta cho người dùng vào việc gì?”

“Nữ nhân cần tiền thì đương nhiên là mua quần áo, đồ trang sức rồi!” AK47 nhìn Sở Thiên một cách lạ lùng, phát hiện ông chủ vốn rất thông minh sao hôm nay lại ngốc nghếch đến thế này?! “Ừm, là những thứ này đây.” Nói rồi, như làm ảo thuật, AK47 lấy ra từ trong không trung một dải lụa rồi khoác lên người.

“Thúc thúc à, tiền mà thúc cho, ta dùng để mua đồ chơi.” Hân Mã ngây thơ cười với Sở Thiên rồi dùng cái mũi dài quét một đường, “Ừm!” một tiếng, một quả bóng da cao hơn cả Sở Thiên từ trên trời rơi xuống. Hân Mã dùng mũi quần lấy của bóng rồi tung lên chơi.

Sở Thiên đã bị sự khác biệt giữa tưởng tượng và thực tế hạ gục triệt để. Ma thú cấp chín có thể biến thành hình dạng con người cần tiền để mua quần áo, đồ chơi còn có thể hiểu. Nhưng dưới cấp chín thì sao....

“Ông chủ, An Đông Ni tiên sinh không nói cho ông chủ biết điều này sao? Ba Bác Tát tiến đến, “giống như con người, ma thú cấp cao cũng có thể giới riêng của mình chứ!”

Sau đó, nhờ vào kiến thức của Ba Bác Tát và vài vị ma thú, cuối cùng Sở Thiên cũng hiểu tại sao lịch sử Huyền Thú đại lục hiện nay lại được gọi là thời đại Ma thú.

Căn cứ vào sức mạnh ma thú được chia thành mười cấp, trong đó từ cấp bốn trở lên là có trí thông minh, còn ma thú cấp bảy trở lên không những nói được tiếng người mà còn có trí thông minh không những không kém thậm chí còn vượt xa con người. Thật ra, ma thú cấp cao không thể gọi là ma thú nữa vì chúng đã trở thành một chủng tộc có trí tuệ thực sự!

Là một chủng tộc có trí tuệ, đương nhiên ma thú cấp cao sẽ có các hành vi giống như con người, đồng thời cũng có những quy tắc của mình. Ví dụ như ma thú cấp thấp bắt buộc phải tôn trọng ma thú cấp cao!

Có điều, trí tuệ của ma thú cấp cao chủ yếu là dùng để nâng cao sức mạnh. Tuy sức mạnh của chúng rất lớn nhưng lại không thể sản xuất ra những đồ sa xỉ. Cũng giống như AK47, ma thú cấp cao biết rằng đồ sa xỉ phẩm của con người là đồ tốt, nên chúng cũng muốn có.

Ma thú có trí tuệ và sức mạnh vô cùng lớn đã xuất hiện trên Huyền Thú đại lục này hàng nghìn năm nay, đồng thời cũng bắt đầu sự tranh giành cướp đoạt với loài người và các chủng tộc có trí tuệ khác. Nhưng đáng tiếc, chúng lại không phải là đối thủ của con người. Dưới sự tấn công có tổ chức của con người, phần lớn ma thú cấp cao đã chịu khuất phục và lui về thâm sơn cùng cốc nơi con người ít khi đặt chân đến. Tuy nhiên nhu cầu với sa xỉ phẩm của chúng không hề giảm bớt. Thế là, giữa ma thú cấp cao và các loài có trí thông minh khác xuất hiện một mối quan hệ kỳ lạ: Ma thú làm việc cho con người, giúp con người giành thắng lợi trong các cuộc chiến đấu, còn con người thì đưa tiền và những sa xỉ phẩm. Đây chính là bản kế ước mà AK47 đã từng ký kết.

Có tiền rồi, ma thú tự nhiên sẽ có chỗ để tiêu, cho nên trên đại lục đã xuất hiện hàng loạt các thương nhân chuyên buôn bán với ma thú. Mà người đầu tiên nghĩ đến việc buôn bán với ma thú này là Khai quốc quân vương của vương quốc thương nghiệp Tự Khoa Đặc! Nhưng quần áo và trang sức của AK47, đồ chơi của Hãn Mã lại đều mua ở A Cổ Lạp Sơn. Ở đó do sự tồn tại của Long tộc nên sớm đã trở thành thị trường kinh tế phát triển, chỉ là Sở Thiên không biết mà thôi.

Trải qua hàng nghìn năm, mối quan hệ giữa con người và ma thú ngày càng trở nên phức tạp. Giống như gia tộc Phan Mạt Tư, họ buôn lậu ma thú, nhưng còn nguồn gốc của ma thú là ở đâu? Đáp án là một bộ phận là do con người thuần hóa, còn đa số là do những con ma thú cao cấp buôn bán kiếm lợi.

Trước nay Sở Thiên vẫn hiểu sai về ma thú trên Huyền Thú đại lục này, đó là hắn luôn coi ma thú là động vật cấp dưới con người! Nhưng trên thực tế, ma thú cao cấp là một loài có trí thông minh ngang bằng với con người! Chúng có gia đình, bạn bè, thậm chí giống như Cự long ở A Cổ Lạp Sơn, chúng có cả vương quốc của mình.

AK47 vốn sống ở gần Mê Vụ hồ, sau đó tuy đã ký khế ước với An Đức Sâm, trở thành ma thú của hắn nhưng thường ngày vẫn về nhà ở, đợi đến khi An Đức Sâm gọi thì mới đi qua con đường không gian ma pháp trong tờ khế ước để đến chỗ An Đức Sâm.

“Thì ra lần đó là đường không gian ma pháp! Không phải chiều không gian khác!” Sở Thiên trước nay không biết xấu hổ lần đầu tiên đỏ mặt, “Nói như vậy thì nếu không ký khế ước thì không thể gọi đến bằng con đường ma pháp rồi?”

“Đúng thế ông chủ!” Ba Bác Tát làm tròn chức trách của một cố vấn pháp thuật, “Có điều, gọi qua đường ấy thì sẽ gây tổn thương không nhỏ cho ma thú! Vì thế trên đại lục rất ít người dùng cách này. Tốt nhất thì ông chủ cũng không nên dùng!”

“Đúng thế, mỗi lần đi qua đó, lão nương ta suýt chút thì tuột mất lớp da đó!” AK47 giận dữ nói, rõ ràng đó là một nỗi lo dai dẳng.

“Vậy được, sau này ta cũng không dùng nữa!” Sở Thiên tiện thể lấy khế ước của AK47 từ trong nhẫn ra, rồi đưa cho mỹ nữ nhện “Cái này người giữ đi!”

“Hi hi! Cảm ơn ông chủ!” AK47 bỗng dùng hai chân nhắc bổng Sở Thiên lên rồi hôn một cái rõ kêu lên mặt Sở Thiên, “Hi hi, lão nương hạnh phúc quá, có một ông chủ tốt thế này cơ mà!”

Sở Thiên trả khế ước cho AK47 không phải do xúc động nhất thời. Sở Thiên - người đến từ xã hội hiện đại vốn không tin vào việc chỉ dựa vào một tờ khế ước mà ràng buộc được một con ma thú cao cấp. Hồi đó, khi quyết đấu với An Đức Sâm, AK47 đã bị Đạt Mã Nhĩ uy hiếp bỏ cả chủ nhân mà tháo chạy. Điều đó cho thấy, tác dụng của khế ước không lớn như người ta tưởng! Do đó Sở Thiên chỉ tin vào một thứ, lợi ích! Chỉ có lợi ích gắn liền với chính mình mới có thể ràng buộc được ma thú cấp cao!

“Thế bây giờ Boeing 747 phải làm thế nào?” Tuy đã hiểu được chuyện của ma thú nhưng vấn đề đất đai thiếu thôn vẫn chưa được giải quyết, nên sau khi thoát khỏi nụ hôn thân thiết của AK47, Sở Thiên nhăn

nhỏ hỏi mọi người, “Không thể nào cứ phải bay mãi như thế chứ?!”

“Ông chủ! Ngài có thể cứ để cô ấy ở bên ngoài thành trước” trầm lặng này giờ, NMD bỗng nhiên lên tiếng, thân hình vài chục mét uốn lượn trên không, một cái đầu rồng to lớn thò ra trước mặt Sở Thiên, “Rồi mua cho cô ấy một viên đá liên lạc, nếu có chuyện gì, với tốc độ của mình, Boeing 747 sẽ nhanh chóng có mặt bên ông chủ thôi!”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! NMD người thật là thông minh!” thực ra thì cách này Sở Thiên cũng vừa mới nghĩ đến, có điều cũng có lúc nên để thuộc hạ biểu hiện chút chứ! Vỗ nhẹ lên cằm NMD, Sở Thiên rộng lượng nói: “Tiền ngày hôm nay tăng gấp đôi!”

“Đa tạ ông chủ!” sau khi bình tĩnh nói lời cảm ơn NMD lại bay trở về không trung. Việc này khiến Sở Thiên thấy không vui, trong số ma thú thì chỉ NMD là ít nói, thậm chí có khi không nói lời nào. Xem ra nó vẫn chưa thoát khỏi cái bóng đen ở A Cổ Lạp sơn.

“Ha ha ha.... Lão đại, huynh đệ đến rồi đây!” Khi Sở Thiên đang suy nghĩ xem mua đá ma pháp liên lạc cần bao nhiêu tiền thì một chuỗi tiếng cười không lẫn vào đâu được vang lên, nói cho Sở Thiên biết, thần tài Lôi Cát đến rồi.

66. Chương 66: Có Tiền Rồi

Thật ra Lôi Cát cũng có thể coi là mi thanh mục tú, nhưng với bộ dạng này lại thấy có lỗi với dung mạo của hắn, trên người vận bộ lễ phục màu đen sậm, thân hình có chút lùn và béo, kết hợp với mái tóc bị nhuộm thành màu xanh đỏ, từng sợi trắng đơ, hình tượng này khiến Sở Thiên liên tưởng đến cái thứ gì đó tên là rùa lông xanh.

“Chết tiệt! Kiểu như ta là kiểu dáng mới thịnh hành ở đế đô năm nay đấy!” Lôi Cát nhếch miệng, phô ra tư thế của kẻ đi đầu trào lưu mới, vuốt mái tóc của mình, rồi liến thoắng nói: “Tạo hình mới này đã tốn của ta mấy trăm kim tệ đấy!”

“Chắc chắn! Thật không ngờ đấy.” Sở Thiên tặc lưỡi, sau đó khoác vai Lôi Cát, “Đi, chúng ta vào nhà, ta có chuyện đây!” Dứt lời, Sở Thiên nháy mắt với Ba Bác Tát, đồng thời đưa Tiểu Bạch đang nằm ngủ trong lòng cho hắn, “Ta và Lôi Cát thiếu gia có chuyện muốn nói, người đi sắp xếp cho ma sủng của ta đi!”

Ba Bác Tát ngẫm hiểu ý mỉm cười, chuyện của ông chủ đến con lợn còn đoán ra, chẳng phải muốn lừa lấy ít tiền ở chỗ người thừa kế giàu nhất đế quốc sao? Sắp xếp cho ma sủng, đương nhiên cũng không phải sắp xếp cho chúng nghỉ ngơi rồi, “A Mạt Kỳ, người dẫn mấy huynh đệ bao vây phòng của ông chủ lại!” Trong đám ma thú lấy thực lực làm đầu, cho nên sau khi Tiểu Bạch ngủ rồi, A Mạt Kỳ tự nhiên cũng chính là lão đại.

“Bao vây phòng? Cái tên tiểu tử đầu xanh ấy chẳng lẽ muốn hại ông chủ sao?!” A Mạt Kỳ lập tức tỉnh táo tinh thần, hai cánh xòe ra, bày ra một tư thế chiến đấu! “Lão tử đây sẽ tiêu diệt hắn!”

“Đừng đi!” Ba Bác Tát lập tức kéo lại A Mạt Kỳ đang trực bay lên, nham hiểm cười, “Ta là sợ tên tiểu tử ấy bị ông chủ dọa cho chạy mất thôi!”

“Lão đại, lần này người thu hoạch không ít nhỉ!” Lôi Cát nhìn đám ma thú đang lượn qua lượn lại bên ngoài cửa, gãi mái tóc xanh bóng bẩy của hắn, cảm thán nói: “Cả đại lục này cũng chẳng mấy người có được một đội hình thế này a!”

“Ài!” Sở Thiên đứng bên cạnh cửa sổ cùng Lôi Cát, neho mắt lại rồi thở dài, lắc đầu ai oán: “Huynh đệ à, đừng thấy ta có nhiều ma thú, lão đại ta cũng không sống vui vẻ gì đâu, nhiều ma thú như vậy sắp làm ta lâm vào cảnh đói nghèo rồi!” Nói xong, Sở Thiên chớp mắt nhìn Lôi Cát, huynh đệ, lão đại đã nghèo đến thế, người cũng nên bày tỏ một chút chứ?

“Hắc hắc, tiểu đệ hiểu rồi!” Lôi Cát khom lưng cúi đầu cười, sau đó rút một miếng vô sắc thủy tinh tạp từ trong lòng ra, “Một chút lòng thành, hai mươi vạn kim tệ này để chúc mừng lão đại được thăng làm công tước!”

Sở Thiên tùm tùm cười đón lấy, tiện tay nhét vào ma pháp giới chỉ, đang định giả tình giả nghĩa đa tạ một tiếng, không ngờ Lôi Cát lại rút thêm một miếng vô sắc thủy tinh tạp nữa, “Một chút tâm ý, còn hai mươi vạn này chúc mừng lão đại sắp đính hôn với công chúa Sát Lâm Na!”

“Ha ha, tin tức của người thật nhanh mà!” Sở Thiên mở miệng rồi nhận luôn miếng thứ hai. Nhưng Lôi Cát bỗng hạ thấp giọng, làm vẻ thần bí rồi nói: “Hắc hắc, dưới sự ủng hộ của lão đại, chỗ hồ Mê Vụ tháng trước kiếm được không ít, đây là một trăm vạn kim tệ!” Nói rồi, lại lên rút ra miếng thứ ba nhét vào tay Sở Thiên

“Ha ha, hợp tác vui vẻ!” Sở Thiên há miệng hết cỡ, “Đúng rồi, các Tế Tự cao cấp của đế quốc gần đây đều đang chuẩn bị tham dự lễ đính hôn của ta...”

“Ca ngợi lão đại!” Lôi Cát lại bày ra vẻ thần côn tiêu chuẩn của Sở Thiên, hai tay ôm lấy cái đầu xanh rờn, kinh hãi nói: “Vụ tháng sau chẳng phải chúng ta lại kiếm được mớ lớn sao!?”

“Ha ha ha...” Hai kẻ tội phạm buôn lậu, hại nước hại dân cùng nhau cười phá lên.

Lôi Cát trở lại với thần thái bất cần đời, bộ dạng gian thương cười ha hả, kề tai Sở Thiên nói: “Lão đại, ta còn một vụ làm ăn nữa, người muốn làm không?”

“Vụ làm ăn gì?” Sở Thiên nheo mắt lại, một vụ mua bán ở Mê Vụ hồ đã khiến Sở Thiên được liệt vào hàng phú hào rồi, nếu lại thêm vụ này, vậy cả đời này đúng là không cần đau khổ vì tiền nữa rồi.

“Chính là lộ tuyến đầm Trần Nê chuyên buôn lậu ma thú!” Nói rồi, Lôi Cát giật mạnh tóc khiến mấy sợi tóc xanh rụng ra, “Hừ! Những ma thú cao cấp gần đây thật đáng ghét, lại dám tăng giá xuất thủ lên gấp đôi!” Lôi Cát chỉ vào A Mạt Kỳ bên ngoài, “Cho nên phụ thân ta định hợp tác với ma thú cao cấp khác, tự mình đi bắt ma thú! Hơn nữa chúng ta đã thương lượng với Khố Á Tháp, nhưng nó ra giá quá cao...”

“Được! Ta có thể cho người mượn ma thú cấp chín A Mạt Kỳ, nhưng ta có thể kiếm được bao nhiêu lợi nhuận đây?”

“Quy tắc cũ, ba phần thế nào? Một năm ít nhất cũng kiếm hàng nghìn vạn kim tệ đấy!” Lôi Cát nói chắc như đinh đóng cột: “Đây là một mồi ngậm của phụ thân ta, hơn nữa chúng ta còn muốn mượn Vân Tước và con voi Ma Mút nữa!”

“Lập tức cho ta hai mươi viên đá truyền tin ma pháp, chúng ta thành giao! Có điều voi Ma Mút ta không cho mượn được! Ta chỉ có thể đưa người Cuồng Lang!” Sở Thiên vẫn vô cùng cẩn thận, hần vẫn không quên làm thế để lừa được Hần Mã về tay mình. Nếu mình có thể dùng mấy vò rượu lừa Hần Mã, vậy gia tộc Phan Mạt Tự tự nhiên cũng biết cách lừa thằng nhóc ba tuổi này đi! Còn A Mạt Kỳ thì Sở Thiên có thể yên tâm hơn, tên đó tuy tính khí nóng nảy, nhưng lòng trung thành tuyệt đối không có vấn đề gì! Còn về Boeing 747, chỉ cần Hần Mã được nâng xem là đệ đệ còn ở trong tay mình, vậy nâng cũng đừng mong chạy mất...

“Thành giao!” Lôi Cát hào sảng chấp nhận điều kiện của Sở Thiên, sau đó lại trở về bộ dạng hi hi ha ha của mình, “Hắc hắc, lão đại kiếm được nhiều tiền như vậy, sao không mời tiểu đệ đến Tế Cách đại tửu điểm nhỉ?”

“Cút!!!” Sở Thiên trợn ngược mắt, kéo tay Lôi Cát còn đang vương lại vài sợi tóc xanh, rồi bắn hần ra khỏi đầu tước phủ!

Mấy ngày kế tiếp, Sở Thiên bận bịu đầu tắt mắt tối, việc chuẩn bị lễ đính hôn cùng Sát Lâm Na còn xếp đằng sau, quan trọng nhất là hần muốn thông báo cho mọi người: Lão tử không biết ma pháp!

Cuối cùng, dưới sự tuyên truyền mạnh mẽ của Sở Thiên, các quan viên và quý tộc của đế quốc đều đã biết một chuyện, niềm tự hào của Tế Tự đại lục, công tước Phất Lạp Định Nặc đại nhân đã vì đế quốc mà mất đi pháp lực của mình, nhưng công tước đại nhân vẫn là nhất biểu anh tài, vẫn nắm bắt được viễn cố Tế Tự thuật của vạn năm trước, nên thực lực của hần càng mạnh hơn trước, thậm chí đã vượt qua cả trình độ của đạo sư Đại Tế Tự cấp tám, đế quốc lại sắp sửa sinh ra một Thánh Tế Tự cấp chín rồi!

Đương nhiên, tin tuyên truyền này của Sở Thiên không phải chỉ là để khoe khoang, là một bác sỹ thú y, bản chất dựa vào chữa trị cho động vật để kiếm miếng cơm là không thể thay đổi, vì vậy, những đại nhân

vật có trong tay ma thú rủ rỉ tai nhau một tin tức: Ma thú của người bị thương chưa? Có bệnh chưa? Nếu có rồi, vậy thì mau thỉnh tìm công tước Phất Lạp Dịch Nặc đi! Phí chữa trị tuyệt đối công bằng! Đương nhiên, nếu các người tìm Tế Tự bình thường để trị cũng được, có điều, đừng nói việc họ có thể chữa khỏi hay không, cho dù họ thật sự có thể chữa khỏi, nhưng lại có Tế Tự nào dám cướp bát cơm của thủ tịch Tế Tự cung đình chứ?!

Dưới sự dụ dỗ và uy hiếp của Sở Thiên, phủ công tước Phất Lạp Dịch Nặc dần trở thành y viện ma thú lớn nhất đế đô. Đồng thời đã thực hiện quá trình lũng đoạn y liệu đối với ma thú ở đế đô!

Sau này, khi thương đội của gia tộc Phan Mạt Tư đã đi khắp đại lục, mỗi con ma thú cao cấp đều được nhận kèm thêm một mẫu quảng cáo: Có bệnh, bị thương, vậy thì đi tìm Phất Lạp Dịch Nặc - người đã trị khỏi cho cả Long Hoàng đi!

Nhiều năm sau đó, Thần Thánh Đại Tế Tự cấp mười Dịch Áo đã viết lại trong hồi ký của mình: Đại lục Huyền Thú sau khi vào thời kỳ ma thú, tuy sản sinh rất nhiều kẻ thương nhân ma thú ti tiện kiếm tiền trên mồ hôi xương máu của ma thú. Nhưng cũng sinh ra lão sư của ta, một Tế Tự ma thú cao thượng, diện hạ Phất Lạp Dịch Nặc vĩ đại! Tuy phí thu của lão sư có chút nhưng tuyệt đối không thể che khuất được phẩm cách vĩ đại của người!

Quyển hồi ký của Dịch Áo đã phát hành vô số bản, nhưng mỗi một bản khi nhắc đến phí chữa trị, những nét bút ấy lại rất mờ nhạt không thể nhìn rõ. Cho nên, diện hạ Phất Lạp Dịch Nặc vĩ đại rốt cuộc kiếm được bao nhiêu kim tệ từ thân xác của ma thú, vấn đề này cũng đã gây đau đầu cho các học giả lịch sử đại lục trong hơn một vạn năm qua, mãi cho đến một ngày, một vị lịch sử gia nào đó bỗng nhiên liên tưởng đến những năm tháng Phất Lạp Dịch Nặc thao túng đại lục, rất nhiều ma thú giàu có một phương sau khi được Sở Thiên chữa khỏi bệnh, lại bắt đầu trộm cắp, cướp bóc, lừa đảo... điên cuồng tới mức ngay cả một kim tệ cũng không bỏ sót!

Đương nhiên, vị lịch sử gia đó sau khi mang kết luận của mình công bố cho quần chúng, lập tức bị các sinh vật có trí tuệ của toàn đại lục chửi cho thừa sống thiếu chết, và còn có người cảm thán, diện hạ Phất Lạp Dịch Nặc vĩ đại tuyệt đối không thể làm ra những chuyện này được....

67. Chương 67: Người Là Của Ta (thượng)

Nghi thức đính hôn của Sở Thiên và Sát Lâm Na vô cùng phức tạp, nguyên một lễ nghi quý tộc mà kéo dài trong suốt ba ngày, mà đêm cuối cùng lại là lúc mệt nhất, bởi vì trong dạ tiệc đêm đó, Sở Thiên và Sát Lâm Na không những phải trao đổi tín vật chính thức trở thành vợ hôn phu thê, hơn nữa Lô Dịch Tam Thế còn đồng thời tổ chức nghi thức thăng công tước cho Sở Thiên.

Tửu yến được tổ chức trong đại điện của hoàng cung, vốn ra chiếu theo tục lệ, với thân phận công tước của Sở Thiên có thể chiêu đãi khách ở trong nhà mình, nhưng chỗ của Sở Thiên quả thực không còn một nơi nào trống, A Mạt Kỳ và NMD có thể tùy tiện tìm một chỗ để ở tạm, nếu không được thì chúng có thể bay lên trời, nhưng Hân Mã và hơn trăm con Cuồng Lang thì rất phiền phức, một con voi Ma Mút đã cao hơn tầng lầu trong nhà, lại cộng thêm lũ cuồng lang khắp nơi tụ tập lại ở trong một trang viên nhỏ này, mức độ dày đặc khó mà tưởng tượng! Nhưng cũng có một điều tốt, đó chính là phủ công tước Phất Lạp Dịch Nặc giờ đây trở thành nơi an toàn nhất ở đế đô ngoại trừ hoàng cung!

Yến hội đã diễn ra rất lâu, dần dần cũng đến cao trào, nhưng Sở Thiên lại rất tỉnh táo, một mặt do hôm nay là ngày vui của mình, một mặt nữa là dưới sự phối hợp của Lôi Cát, Sở Thiên cơ hồ lén đổ hết mỹ tửu của mọi người chúc mừng mình, cho nên bây giờ hắn không hề say, ngược lại còn chuốc say được không ít người!

“Ha ha, chúc mừng công tước Phất Lạp Dịch Nặc!” Hữu tướng An Đạo Nhĩ phốp pháp vẫn đáng vẻ cười tủm tỉm, thật không nhìn ra hai người lúc trước đã xảy ra chuyện gì, hắn nâng ly rượu về phía Sở Thiên, “Ta kính công tước đại nhân một ly!” Dứt lời, ngẩng đầu uống cạn ly rượu của mình!

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Đại nhân ngài thật sáng khoái!” Sở Thiên nheo mắt cười ha hả nhìn An Đạo Nhĩ, nhưng nhân lúc An Đạo Nhĩ uống rượu liền đưa ly rượu cho Lôi Cát đứng phía sau mình, sau đó lại lấy một ly không giống hết từ ma pháp giới chỉ ra, khi An Đạo Nhĩ uống hết ly thì Sở Thiên đã chúc ngược

chiếc ly rượu, thị ý mình đã uống hết, Lôi Cát ở phía sau cũng tỏ ra như không có chuyện gì, quay đầu ngắm nhìn những mỹ nữ xung quanh.

“An Đức Sâm, người cũng kính công tước đại nhân một ly đi!” An Đạo Nhĩ gọi đứa con trai đang ở sau mình, nhưng An Đức Sâm lại có vẻ như không nghe thấy, vẫn lạnh lùng nhìn Sở Thiên.

“An Đức Sâm!” An Đạo Nhĩ cau mày, thấp giọng quát một tiếng, như muốn phát nộ, “Ha ha, đại nhân bỏ đi...hài tử không hiểu chuyện...” Sở Thiên khuyên An Đạo Nhĩ, lòng lại thầm nghĩ: hừ hừ, ngày tháng còn dài, sau này sẽ tìm người tính sổ!

An Đạo Nhĩ cười cười tỏ ý tạ lỗi, dẫn con trai mình sang một bên dạy dỗ. Còn trước mặt Sở Thiên lại xuất hiện một mỹ nữ thanh tao yếu điệu, trang điểm nhẹ nhàng, lạnh mặt nói: “Phất Lạp Dịch Nặc đại nhân, sau này Sát Lâm Na tỷ tỷ giao cho ngài rồi, nếu ngài dám làm gì có lỗi với nàng...”

“Hắc hắc, Phí Na tiểu thư cứ yên tâm đi!” Nếu đổi thành người khác dám uy hiếp Sở Thiên như vậy thì hẳn sớm đã gọi A Mạt Kỳ rồi, nhưng trước mắt lại là Phí Na tiểu thư nên hẳn tạm thời không dám đắc tội, phải biết người ta không những là đoàn trưởng Thánh Phụng quân nắm trong tay mười vạn hùng binh, mà còn là phù dâu hôm nay của Sát Lâm Na!

Phí Na và Sát Lâm Na không những tình cảm như tỷ muội, hơn nữa ma sủng của hai người thậm chí còn là một đôi phượng hoàng song sinh! Cho nên có thể nói tình cảm của Sát Lâm Na và Phí Na có thể còn tốt hơn cuộc hôn nhân chính trị với Sở Thiên. Mà lần này Sát Lâm Na còn đặc biệt thay Phí Na xin Lô Dịch Tam Thế cho nghỉ phép, điều nàng từ Thái Thạch Bảo xa xôi vạn dặm về đây làm phù dâu

“Hắc hắc, tiểu thư Phí Na thân mến, lâu lắm không gặp rồi!” Lôi Cát đứng sau Sở Thiên bỗng nhích đến sát lão đại của hắn, tới gần trước mặt của Phí Na, xoa mái tóc xanh rờn của mình, sau khi bày ra một tư thế tự cho mình là anh tuấn nhất rồi nói: “Ta nhớ nàng chết đi mất!”

“Hừ! Xem ra lần trước đánh người còn nhẹ quá thì phải, cút!” Phí Na trợn mắt nhìn Lôi Cát một cái, khiến hắn rụt mạnh cổ lại, sau đó lại lui ra phía sau Sở Thiên, xem ra hai người này lúc trước đã xảy ra chuyện gì không được vui vẻ cho lắm.

“Phất Lạp Dịch Nặc, người cũng hiểu Sát Lâm Na tỷ tỷ tại sao lại lấy người, nếu người dám...” Sau khi Phí Na giải quyết xong Lôi Cát lại bắt đầu dạy dỗ Sở Thiên.

“Ca ngại nữ thần Sinh Mệnh, ta đương nhiên biết tại sao!” Sở Thiên nheo mắt lại, lạnh nhạt ngắt lời Phí Na. Sở Thiên không phải thẳng thắn, tự nhiên hiểu Phí Na đang muốn nói gì, Sát Lâm Na sở dĩ đính hôn với mình, chỉ e đây đa phần đều là ý của Lô Dịch Tam Thế. Hoàng thất vô tình, Sát Lâm Na thân là công chúa vốn không có quyền lựa chọn cho bản thân, chỉ có thể bất đắc dĩ chấp nhận số phận đã được an bài này. Trước khi đến A Cổ Lạp sơn, mối quan hệ của hai người cho dù có chút tình cảm trong đó, nhưng chỉ sợ phần nhiều là Sát Lâm Na chấp hành mệnh lệnh của Lô Dịch Tam Thế mà thôi.

Khi Sở Thiên vừa đến để đồ, tuy đã có một vòng hào quang lớn trên đầu hắn, nhưng nói trắng ra, hắn chẳng qua cũng chỉ là một bác sỹ thú y mà thôi, nếu không phải Sở Thiên chứng tỏ giá trị của mình trước Lô Dịch Tam Thế, vậy Sát Lâm Na có thèm nhìn mình không cũng là một vấn đề.

“Người hiểu thì tốt!” Phí Na xoay người đi, lưu lại một bóng người khiến Sở Thiên nheo mắt nhìn xa xăm, Sát Lâm Na, con người nàng, trái tim nàng sớm muộn cũng đều là của ta!

“Lão sư, người không vui sao?” Người vừa bước tới gần nói là Dịch Áo, hiện giờ Dịch Áo đã là một giảng sư nổi tiếng của học viện ma pháp hoàng gia rồi, hơn nữa thực lực cũng đã đạt đến trình độ của trung cấp Tế Tự cấp bốn dưới sự giúp đỡ của quyển bút ký do An Đông Ni viết, nói một cách chính xác hơn nữa thì là một Tế Tự trung cấp mười sáu tuổi! Vốn ra Dịch Áo không có tư cách tham gia lễ đính hôn của Sở Thiên, nhưng Sở Thiên cũng chỉ có một học trò, hơn nữa hắn lại giúp mình gánh không ít phiền phức, cho nên Sở Thiên viết thêm tên một bình dân trong danh sách của một loạt các nhân vật lớn, kết quả, Dịch Áo đã sáu lần cảm bị cảm động đến chảy nước mắt...

“Ca ngại nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên tuy có tâm sự, nhưng cũng không nên lộ ra trước mặt học trò của mình, cho nên lại đổi lại bộ dạng thần côn, âm thầm nói: “Ài! Ta nhớ đến lão sư An Đông Ni điện hạ của ta, hôm nay là ngày ta đính hôn, nhưng lão nhân gia người lại một mình ở vùng núi hoang vu vắng vẻ...”

Sở Thiên bây giờ giống như là một hình mẫu tôn sư trọng đạo! Bộ dạng buồn bã u ám vì lão sư của mình suýt chút nữa lại làm Dịch Áo cảm động rơi lệ, “Lão sư, sư tổ lão nhân gia sẽ biết tâm ý của người!”

“Uhm, ta nghĩ ông ấy sẽ biết.” Sở Thiên gật đầu rồi lại than ngắn thở dài, sau đó bỗng nheo mắt lại, nhìn Dịch Áo cười nói: “Phải rồi, Dịch Áo, sau khi nghi thức kết thúc, người về trường thu dọn một chút, sau này cứ đến ở nhà ta đi!”

“Lão sư, sao như vậy được, ta sao dám làm phiền người!” Dịch Áo đúng là một học trò ngoan tôn sư trọng đạo, đối với hắn, ăn uống ngủ nghỉ trong nhà lão sư là một chuyện đại nghịch bất đạo!

“Đừng nhiều lời nữa, ta bảo người đi thì người cứ đi!” Sở Thiên nghiêm mặt lại, vỗ vào vai Dịch Áo, dáng vẻ hiền từ, “Nếu không, người còn muốn ta đến trường dạy người viên cổ Tế Tự thuật sao?”

“Viên cổ Tế Tự thuật? Lão sư, người muốn dạy ta viên cổ Tế Tự thuật sao?” Dịch Áo hưng phấn đỏ bừng mặt, hai cánh tay đã không biết để ở đâu rồi, hiện tại cơ hồ toàn đại lục đều biết, Sở Thiên là truyền nhân duy nhất của viên cổ Tế Tự thuật, thậm chí ngay cả An Đông Ni cũng không biết! Còn cách mà Sở Thiên chữa khỏi bệnh cho Long Hoàng lại chính là viên cổ Tế Tự thuật đã thất truyền vạn năm nay! Cho nên những kỹ thuật thú y mà Sở Thiên có thể chữa cho Long Hoàng cấp mười, bây giờ đã được mọi người coi là một bí quyết tuyệt đỉnh đã bị thất truyền trong thuật Tế Tự, thành một bảo vật vô giá mà mỗi Tế Tự đều ngày đêm mơ ước!

“Người là học trò của ta, ta không truyền cho người thì còn có thể truyền cho ai!” Sở Thiên rất hài lòng với biểu hiện của Dịch Áo, xem ra trên đại lục Huyền Thú này lại xuất hiện một bác sỹ thú y nữa rồi...

“Lão sư, người....người đối với ta quá tốt...” khóe mắt đỏ lên, nhưng Sở Thiên lại thâm trầm nắm trong lòng: Xem ra bác sỹ thú y đúng là rất có tiền đồ, xem nào, thằng nhóc này vừa nghe đến làm thú y, thì cảm động đến rơi nước mắt rồi.

“Nghi thức bắt đầu!” Giọng nói sang sảng của người chủ trì Đạt Mã Nhĩ lúc này vang lên, còn Sát Lâm Na đang đi giữa đám thị nữ cũng bước vào đại điện.

68. Chương 68: Người Là Của Ta (hạ)

Sở Thiên bước lên phía trước, khẽ nắm tay phải của vị hôn thê, mỉm cười nói : “Nàng đến hơi muộn đấy, ha ha, ta còn tưởng rằng nàng sẽ không đến.”

“Sao ta có thể không đến được, Phất Lạp Dịch Nặc, người thật biết nói đùa.” Sát Lâm Na nhẹ nhàng cười nói, Sát Lâm Na lúc này hoàn toàn làm ra biểu hiện nên có của một thiếu nữ quý tộc sắp xuất giá, ăn nói khéo léo, dung mạo xinh đẹp cao nhã, biểu hiện đôi chút thẹn thùng, thật không thể nhìn ra nghi thức hôn nay lại là một sản vật của cuộc hôn nhân chính trị.

Hai người nắm tay sánh vai cùng nhau, vừa nói chuyện vừa tiến về hướng người chủ trì phía cực bắc của đại điện, khách khứa xung quanh cũng tự giác rẽ đường , còn phù rể Lô Cát và Phỉ Na cũng cùng nhau đi sát sau lưng hai người.

Khi sắp đến trước mặt của người chủ trì, Sở Thiên bỗng nghiêng đầu, cất giọng hỏi vừa phải chỉ đủ để Sát Lâm Na nghe thấy: “Nếu không có mệnh lệnh của bệ hạ, hôm nay nàng có đến không?”

Bàn tay bị Sở Thiên cầm khẽ run nhẹ, nhưng Sát Lâm Na vẫn giữ nụ cười trên mặt, cũng nhỏ giọng nói: “Phất Lạp Dịch Nặc, tại sao ta lại không...”

“Ta muốn nghe nàng nói thật!” Ngực khí của Sở Thiên có phần băng lạnh, bàn tay lại càng nắm chặt hơn, nhưng khuôn mặt lại vẫn bày ra bộ dạng hạnh phúc, nếu tân khách xung quanh nhìn vào thì thấy đôi vị hôn phu thê hình như đang thủ thỉ gì đó với nhau.

Sát Lâm Na do dự một lúc lâu, cuối cùng khi kết thúc lộ trình cũng nói ra câu trả lời, khẽ lắc đầu một cái mà không để người khác biết, nói: “Ta cũng không biết...”

“Ha ha, Phất Lạp Dịch Nặc lão đệ, chúc mừng người a!” Người chủ trì Đạt Mã Nhĩ cười ha hả chăm chú nhìn đôi tân nhân trước mắt, theo lệ cũ, người chủ trì hôm nay phải do trưởng bối của Sở Thiên đảm nhiệm,

nhưng trường bối của Sở Thiên trên đại lục Huyền Thú này chỉ có mình An Đông Ni, nhưng ông ấy lại không ở để đó, cho nên người có tư cách làm người chủ trì chỉ còn lại hai người là Đạt Mã Nhĩ và Tạt Nạp Tư, cho nên cuối cùng Sở Thiên đã chọn Đạt Mã Nhĩ vì hắn có niên kỷ lớn hơn.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh, không biết lúc nào ta mới có thể chúc mừng lão ca đây?” Sở Thiên tủm tỉm cười nhìn lão thần côn Đạt Mã Nhĩ, kẻ làm huynh đệ đã thành gia rồi, mối tình lãng mạn năm xưa của người sao vẫn chưa có kết quả gì? “Ha ha, hay là để thời gian nữa ta thay lão ca ngợi đi cầu hôn nhé, thế nào?”

“Điều này...” Khuôn mặt già nua của Đạt Mã Nhĩ bỗng đỏ rực còn hơn là hỷ bào mà hắn đang vận trên người, xua hai tay vội nói: “Không, không được, người đừng đi!”

“Ha ha, được rồi, Phát Lạp Dịch Nặc người đừng gây khó dễ cho Đạt Mã Nhĩ nữa.” Thời khắc then chốt Lô Dịch Tam Thế liền thay Đạt Mã Nhĩ giải vây, nói: “Mau tiến hành nghi thức đi!”

“À, vâng!” Đạt Mã Nhĩ được Lô Dịch Tam Thế vỗ tỉnh lại từ trong sự ngượng ngùng, chỉnh lại mũ áo, nghiêm thần sắc, sau đó hô vang: “Nghi thức bắt đầu!!!”

Cả đại diện im phăng phắc theo tiếng hô của Đạt Mã Nhĩ, tất cả mọi người đều hướng vào Sở Thiên và Sắt Lâm Na, còn Sở Thiên vui vẻ tươi cười nghe Đạt Mã Nhĩ lảm nhảm những lời chúc phúc, lời nói trầm bổng cứ du dương dạt dào không dứt, chịu oanh tạc trong hơn nửa tiếng mới kết thúc, mãi cho đến khi các cơ mặt của Sở Thiên cứng đờ lại, Đạt Mã Nhĩ cũng đã tụng xong, “Sau đây mời hai vị trao đổi tín vật đính hôn!”

“Phát Lạp Dịch Nặc, sợi dây chuyền này là mẫu thân để lại cho ta, bây giờ tặng cho người.” Sắt Lâm Na thản nhiên cười, tháo sợi dây chuyền khảm pha lê các màu trao ra trước mặt Sở Thiên.

Sở Thiên hạnh phúc nhận lấy, đeo sợi dây chuyền lên cổ mình rồi rút một pháp trượng màu xanh da trời được làm rất tinh xảo từ ma pháp giới chỉ ra, trao cho Sắt Lâm Na.

“Hải Thần thủ hộ!” Trong tâm khách có người đã nhận ra lai lịch của pháp trượng kinh hải thốt lên tên của nó, ánh mắt của Phí Na nhìn Sở Thiên cũng nhu hòa hơn trước, vẻ mặt của Sắt Lâm Na cũng lần đầu rung động, “Phát Lạp Dịch Nặc, cái này.... cái này quá quý giá lắm.”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh, cho dù lễ vật có quý giá đến đâu cũng không bằng được tâm ý của ta giành cho nàng.” Sở Thiên mỉm cười, nhẹ nhàng trao pháp trượng vào tay Sắt Lâm Na. “Đây là tín vật đính hôn, nàng không thể không nhận được.”

Sắt Lâm Na cảm kích nhìn Sở Thiên, im lặng nhận lấy pháp trượng, sau đó nắm chặt trong tay. Đối với Sắt Lâm Na mà nói, nàng không hề nghĩ rằng Sở Thiên lại dùng bảo vật vô giá ‘Hải Thần thủ hộ’ làm tín vật đính hôn! Thân là một Thủy hệ đạo sư pháp thuật, Sắt Lâm Na đã lớn lên trong những câu chuyện truyền kỳ về cây pháp trượng này. Truyền thuyết nói cây pháp trượng này là vũ khí của Hải Thần thời thượng cổ, trong đó hàm chứa một Thủy hệ pháp lực đủ để biến một thiếu năng ma pháp thành một pháp sư cao cấp! Vạn năm nay, mỗi đời chủ nhân của Hải Thần thủ hộ đều là những nhất đại cao thủ uy lực vô song, mà chủ nhân cuối cùng của nó chính là hộ quốc pháp thần Mai Lâm của vương quốc Ai Nhĩ Sâm.

Nhìn vẻ cảm động của Sắt Lâm Na, Sở Thiên trong lòng cười thầm, cuối cùng cũng có thứ có thể làm nàng cảm động, tuy thứ này đối với bản thân mình lại không khác gì phế vật.

Mai Lâm coi Sở Thiên như con của mình, lẽ dĩ nhiên sẽ không bạc đãi hắn, cho nên trước khi rời khỏi A Cổ Lạp sơn, Sở Thiên “vô ý” nhắc đến việc mình đã tiêu hao hết những thứ An Đông Ni cho, Mai Lâm bèn nhét đầy thứ vào trong ma pháp giới chỉ rỗng không của Sở Thiên, hơn nữa còn tặng thêm một cây pháp trượng ‘Hải Thần thủ hộ’.

‘Hải Thần thủ hộ’ đã theo Mai Lâm mấy chục năm nay, trên con đường Mai Lâm được thăng lên làm pháp thần cũng không thể không tính đến công lao của nó, nhưng hiện giờ đối với pháp lực khôn cùng của Mai Lâm thì nó lại không còn nhiều đất dụng võ nữa, cho nên tự nhiên cũng đem tặng lại cho Sở Thiên, nhưng thật đáng tiếc, Sở Thiên trước là một kẻ thiếu năng pháp thuật, sau lại là một pháp sư Long Ngự giả mạo không có pháp lực, nên vật báu vô giá của Thủy hệ pháp sư chỉ là một phế vật với Sở Thiên.

Sở Thiên cũng đã từng lao tâm khổ tứ để xử lý thứ phế vật này, cho thuộc hạ dùng? Không có người thích hợp. Tặng người khác? Bản thân không nỡ. Vậy bán quách đi? Hình như không có người nào mua được! Cuối cùng trước khi đính hôn, Sở Thiên mới nhớ ra, Sát Lâm Na cũng là một Thủy hệ ma đạo sư! Cho nên ‘Hải Thần thủ hộ’ liền được dùng làm tín vật!

“Ta tuyên bố...” Đạt Mã Nhĩ vừa mới bắt đầu cũng bị tín vật lớn của Sở Thiên làm cho sững người, nhưng còn may, hắn vẫn nhớ đến chức trách người chủ trì của mình, “Hôn ước của hầu tước Phát Lạp Dịch Nặc và công chúa Sát Lâm Na chính thức thành lập!”

Tiếng vỗ tay như tiếng thủy triều rộ lên, đợi sau khi tiếng vỗ tay ngừng hẳn, Lô Dịch Tam Thế đi đến trước Sở Thiên, thị ý Sở Thiên quỳ một gối xuống đất, sau đó rút bội kiếm của mình ra đặt ngang vai phải của Sở Thiên, “Phát Lạp Dịch Nặc, người có công hiến lớn lao cho đế quốc, vì vậy, ta, Hoàng đế Khải Tắt đế quốc - Lô Dịch Tam Thế phong cho người làm Công tước đế quốc!”

Sở Thiên cười ha hả tiếp nhận thân phận mới của mình, sau đó đứng lên nghiêm giọng nói: “Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Ta dùng danh nghĩa của nữ thần Sinh Mệnh xin thề: đời này đến chết tận trung với bệ hạ, tận trung với đế quốc!”

Tuy danh tiếng của nữ thần Sinh Mệnh đối với Sở Thiên còn không bằng được giá tiền mua lợn trên chợ của đế đô, nhưng những người có mặt ở đây lại không tin Sở Thiên đang thuận miệng hứa bừa, niềm tự hào của Tế Tự đại lục mà đem nữ thần Sinh Mệnh ra đùa được sao? Ngay cả cách nghĩ này các đại nhân vật của đế quốc cũng không dám có!

Lễ đính hôn đã kết thúc trong không khí náo nhiệt ồn ào, theo lễ nghi quý tộc của đế quốc, lúc này Sát Lâm Na phải theo Lô Dịch Tam Thế trở về phủ đệ của công chúa, sau đó đợi đến nghi thức tiếp theo. Nhưng Sở Thiên lại kiên quyết giữ công chúa Sát Lâm Na lại, còn Lô Dịch Tam Thế cũng hào phóng dung túng cho việc làm này của Sở Thiên.

“Phát Lạp Dịch Nặc, người còn chuyện gì sao?” Sau khi tất cả mọi người đi hết, đại diện trống không chỉ còn lại hai người Sở Thiên và Sát Lâm Na, còn Sát Lâm Na thì vô cùng khó hiểu hỏi Sở Thiên, “Theo trình tự nghi lễ, người không thể giữ ta lại được đâu?”

Hắc hắc, Sở Thiên trong lòng nở một nụ cười dâm dăng, tuy hắn rất muốn nói: Ta muốn làm một số chuyện chỉ sau khi kết hôn mới có thể làm với nàng. Nhưng Sở Thiên lại không chế được sự vô sỉ của bản thân, nhưng lại tìm một cách nghĩ hợp lẽ thường tình. Vì hắn biết, một người còn đang rất mâu thuẫn với cuộc hôn nhân chính trị như Sát Lâm Na vẫn chưa hoàn toàn thuộc về mình!

Lại một bộ dạng thần côn chuẩn mực, có điều lần này trong lòng lại có chút thần nhiên, Sở Thiên tháo dây chuyền trên cổ xuống, nhẹ nhàng đeo lại cho Sát Lâm Na, “Cái này trả lại nàng trước...” Nói xong, Sở Thiên quay người mặc cho trường bào trắng tinh trên người phát phơ rồi bước đi.

“Phát Lạp Dịch Nặc, người...”

“Bây giờ, con người nàng là của ta, lúc nào trái tim của nàng cũng là của ta thì hãy lại đem nó đưa cho ta.”

69. Chương 69: Lão Sư Làm Học Trò?

Nghiêm khắc mà nói, Sở Thiên không được coi là một người tốt, thậm chí còn dè tiện vô sỉ, nếu không phải sau khi biết rõ Sát Lâm Na chỉ vì chấp hành mệnh lệnh mới đính hôn với mình, hắn đã khẳng khái tiếp nhận cuộc hôn nhân chính trị này. Nhưng cho dù như vậy, Sở Thiên lại rất khó chấp nhận một nữ nhân không hoàn toàn thuộc về mình, cho dù người ấy có là công chúa của đế quốc, là đế đô đệ nhất mỹ nữ!

Mặc dù lúc này đã là nửa đêm, mặc dù đã liên tục mệt nhọc trong mấy ngày, nhưng Sở Thiên bây giờ vẫn rất tỉnh táo đi trên con đường về nhà, hắn sở dĩ có một thể lực sung mãn như vậy chính là do huyết công độc nhất vô nhị của Long Hoàng. Từ khi máu của Sở Thiên hòa nhập với máu của Long Hoàng, hắn không còn có cảm giác mệt mỏi nữa, về điểm này Sở đại thiếu gia vô cùng hài lòng. Hơn nữa Sở Thiên còn có một phát hiện kinh người nữa, da của mình tuy vẫn có sự đàn hồi, nhưng sự dẻo dai lại tốt hơn trước, thậm chí đao kiếm bình thường không đủ để vạch một đường trên da của mình!

Sở Thiên đã từng dùng ‘Nộ Hỏa của Đức Khố Lạp’ thử qua, ngọn lửa trên đao vậy mà lại không có tác dụng với hãn, nhưng điều đáng kinh hãi là, thanh đao bảo bối của ma thú cấp mười — Hấp huyết quỷ Đức Khố Lạp này lại cũng chỉ có thể khiến hãn chảy ra vài giọt máu màu hoàng kim mà thôi!

Không sai, là máu màu hoàng kim! Giống với máu của Long Hoàng Á Lợi Tư Thác Đức! Tuy là màu có nhạt hơn đôi chút, nhưng tuyệt đối không còn là máu của người bình thường nữa! Với phát hiện này, lúc đầu Sở Thiên sợ hãi vô cùng, nhưng ngay sau đó lại vui sướng như điên, chẳng lẽ mình lại có một cơ thể của long tộc? Quá kích động, Sở Thiên thử nghiệm thêm nhiều lần nữa, nhưng đáng tiếc, sau khi đập nát mấy chục quả thủy tinh cầu trắc thí ma pháp, Sở Thiên chỉ có thể thừa nhận: Tuy cơ thể mình có sẵn pháp lực to lớn, nhưng bản thân vẫn không cách nào phóng được một tia ma pháp nào!

Vàng trắng đỏ trên bầu trời lộ ra những tia sáng quý dị, dưới ánh trắng đỏ quanh sắc máu, Sở Thiên đã nhìn thấy công trạng viên của mình, cũng nghe thấy một tiếng kêu cứu chói tai, “Cứu ta với!!!” Đồng thời, một thân ảnh gầy yếu tả tơi đang chạy chui trốn lủi đến chỗ Sở Thiên để tránh sự truy đuổi của mấy chục con Cuồng Lang.

“Đại nhân cẩn thận!” Bội Kỳ thấy hãn bỏ thẳng về Sở Thiên, vội vàng rút bột kiếm ra, búng người chặn trước mặt công tước đại nhân, hét lớn một tiếng: “Đứng lại!”

“Lão sư, là ta! Cứu ta với!” Kẻ đang chạy đến thấy Bội Kỳ giơ ngang kiếm đứng trước, không dám lao về chỗ Sở Thiên mà chạy vòng qua đám hộ vệ, vừa chạy vừa hét lớn: “Ta là Dịch Áo! Lão sư cứu mạng với!”

“Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Người thế nào rồi...” Sở Thiên tròn tròn mắt nhìn học trò của mình, nét mặt Dịch Áo tràn đầy kinh hãi, pháp bào vốn đã cũ nát nay đã bị rách tan, trên người còn có vài vết thương, mà mấy chục con Cuồng Lang đang theo chặt sau hãn đã nói rõ hung thủ là ai.

“Hãn Mã! Gọi tiểu bằng hữu của người về ngay!!” Sở Thiên hét khản giọng về phía bên trong trang viên của mình, đám Cuồng Lang tuy danh nghĩa là sủng vật của mình, nhưng chúng lại chỉ nghe lời của Hãn Mã, về điểm này khiến Sở Thiên vô cùng bất mãn!

Bình~ bình ~ bình ~ một tiếng vang nghiêng trời từ xa vọng lại, theo âm thanh đó, thân hình đồ sộ như ngọn núi của Hãn Mã xuất hiện, “Đám tiểu tử này, quay về hết cho ta!” Dứt lời, chiếc vòi dài của Hãn Mã vung lên, đuổi hết mấy chục con Cuồng Lang về.

“Cảm tạ người, lão sư!” Dịch Áo sau trận kinh hãi đã thoáng bình tĩnh lại, sau khi vượt ngục bèn nói: “Ma sủng của người lợi hại quá, nếu không phải ta chạy nhanh...”

Sau khi lễ đính hôn của Sở Thiên kết thúc, trong đầu Dịch Áo chỉ còn lại ý nghĩ học viên cổ Tế Tự thuật! Những chuyện học thời gian nào, ở nơi nào đều bị hãn vứt lại đằng sau. Khi Dịch Áo vội vàng mang theo hành lý chạy ra khỏi học viện, lúc ở trên đường, hãn mới nghĩ ra, bản thân cũng không biết nhà của lão sư ở đâu....

Nhưng còn may, phủ đệ của hầu tước Phát Lạp Dịch Nặc cũng được tính là một danh thắng của đế đô, nên Dịch Áo cũng có thể miễn cưỡng ở trên đường hỏi thăm ra rồi chạy đến nhà Sở Thiên, có điều cuối cùng cũng mệt không nói ra lời. Cho nên tình huống lúc này mới trở nên kỳ dị như vậy, bóng trắng đỏ treo cao trên bầu trời đêm, quần gia và bộc nhân trong nhà Sở Thiên cũng đã ngủ say, mấy con ma thú cao cấp con nào đi làm việc nấy, chỉ còn lại Hãn Mã thừa cân nặng thì dẫn theo mấy chục con Cuồng Lang trông nhà.

Và lúc này, một tên vận y phục cũ nát, thở hổn hển, lưng đeo bao lớn bao nhỏ giống như dụng cụ của đạo tặc xuất hiện trước cửa nhà của Sở Thiên, còn không mở một lời nào đi thẳng vào nhà, đối mặt với tình huống này, Hãn Mã ba tuổi thừa tinh lực mà không có chỗ phát tiết đã lập tức phán định Dịch Áo chính là tên đạo tặc vô sỉ mà a di AK47 miêu tả! Thế là vùng chiếc vòi dài một cái, sau đó mấy chục con Cuồng Lang hung hãn lao thẳng về phía Dịch Áo tội nghiệp....

Dịch Áo kể lại hết chuyện mình vừa trải qua, đồng thời, Sở Thiên cũng đưa hãn vào phòng, tiện tay tìm một pháp bào Tế Tự đưa cho Dịch Áo, Sở Thiên nói: “Người thay y phục trước đã, cái cũ thì vứt đi thôi!”

“Không được! Lão sư!” Phản ứng của Dịch Áo vượt ngoài dự liệu của Sở Thiên, lần đầu tiên cự tuyệt yêu cầu của Sở Thiên, sống chết ôm khư khư pháp bào của mình, Dịch Áo cũng giật mình phát hiện thái độ

của mình rất không lễ phép, thế là cúi thấp đầu xuống mặt đỏ bừng, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi, lão sư, chiếc y phục này là mẫu thân ta tự tay làm cho...”

“Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh! Người làm tốt lắm!” Sở Thiên gật đầu, một đứa con ngoan, hiếu thuận với phụ mẫu, vậy sau này chắc chắn sẽ hiếu thuận với lão sư rồi, “Người hãy đi chọn một gian phòng ngủ đi, đêm nay nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai ta dạy người viên cổ Tế Tự thuật!”

“Lão sư, ta không muốn ngủ!” Dịch Áo chan chứa khát vọng nhìn về hướng Sở Thiên, “Lão sư người có bút ký không? Đêm nay ta muốn xem một lát...”

Bút ký? Sở Thiên lăm lăm trong lòng, lão tử bồi dưỡng một bác sỹ thú y còn cần dùng bút ký ư? Sở Thiên có ý nghĩ này tuyệt không phải là ăn to nói lớn, tuy hẳn vốn không biết cái gì gọi là viên cổ Tế Tự thuật, nhưng đối với kỹ thuật thú y, Sở Thiên tuyệt đối tin tưởng vào mình!

“Lão sư không có bút ký, có điều nếu người không buồn ngủ, vậy bây giờ ta sẽ dạy người!” Sở Thiên ra vẻ đạo mạo nói, dường như cảm thấy được an ủi khi gặp được một học trò cần cù phấn đấu, nhờ máu Long Hoàng mang lại cho Sở Thiên rất nhiều chỗ tốt, nhưng cũng có một số phiền phức, chứng mất ngủ do thể lực quá sức sung mãn mang lại chính là một trong số đó....

“Cảm tạ lão sư!” Bộ dạng hưng phấn của Dịch Áo lúc này giống hệt với lúc Sở Thiên có được công chúa Sát Lâm Na.

Tiếp đó, trong lầu các cao nhất của phủ công tước Phát Lạp Dịch Nặc, một bộ giáo trình mà sau này được hậu thế tôn là “Truyền thừa của Thần” đã bắt đầu.

“Khụ khụ!” Sở Thiên húng hắng chỉnh lại giọng, sau đó rút cả bộ dụng cụ thú y đã vắt kiệt sức lực của các pháp sư cao cấp cả nước mới tạo ra được, đặt từng chiếc trên bàn, Sở Thiên bắt đầu giảng bài: “Điểm khác nhau nhất giữa viên cổ Tế Tự thuật và thuật Tế Tự bình thường chính là nó không cần ma pháp mà là cần dụng cụ!”

“Dụng cụ! Ta hiểu rồi...” Hai mắt Dịch Áo sáng rực lên nhìn bộ dụng cụ dường như chứa đựng pháp lực cường đại, gãi đầu nói: “Thuật Tế Tự bình thường là thông qua kích phát tiềm lực sống để trị bệnh, còn viên cổ Tế Tự thuật thì dùng dụng cụ, điều đó có phải chứng tỏ nó thực chất không cần kích phát tiềm lực sống vẫn có thể tiến hành chữa trị không!?”

“Không sai, chính là như vậy!” Sở Thiên hé miệng cười, có một học trò thông minh thật là hạnh phúc, “Thuật thượng cổ Tế Tự là thông qua sự hiểu biết về cơ thể của ma thú, từ đó với các thương thế của chúng tiến hành điều trị phù hợp với cấu tạo cơ thể của ma thú! Cũng giống như lần ta thay xương cho A Mạt Kỳ, từ đầu đến cuối, ngoài việc sau khi thay xương để vết thương của nó mau chóng liền lại ra, ta không hề kích phát tiềm lực sống của nó...” Sở Thiên cẩn thận chuyển giáo trình học thú y thành thuật ngữ Tế Tự của đại lục Huyền Thú, nhưng hẳn vẫn lo Dịch Áo không thể hiểu nổi, “Ta nói vậy người hiểu không?”

“Ta hiểu, viên cổ Tế Tự thuật quả là thần kỳ!” Dịch Áo hưng phấn nắm chặt hai tay, sau đó nói cho Sở Thiên sự lý giải của hắn: “Thuật Tế Tự bình thường là kích phát tiềm lực sống mới có tác dụng, lão sư đã nói, ma sủng A Mạt Kỳ tiên sinh của người bị một con Cự Long cắn chết đả thương, cho nên dấu vết của ma pháp cấp chín của con Cự Long đó tự nhiên sẽ lưu lại trên thân thể của A Mạt Kỳ, mà đó chính là những ma pháp lạc ấn đã trấn áp tiềm lực sống trên người nó, vì vậy muốn kích phát tiềm lực sống khỏi sự trấn áp của pháp thuật lạc ấn cấp chín, thì bắt buộc phải có thực lực cấp chín trở lên!”

Dịch Áo càng nói càng hăng say, cuối cùng vỗ tay một cái, tổng kết lại: “Cũng có nghĩa là, bị cao thủ cấp bao nhiêu đi nữa đả thương, thì cần Tế Tự của cấp ấy chữa trị! Nhưng viên cổ Tế Tự thuật của lão sư người lại không cần kích phát tiềm lực sống, cho nên nó có thể không phân biệt đẳng cấp chức nghiệp!!!”

Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên ngơ ngẩn, nghề thú y hóa ra còn có tác dụng này! “Uhm...Rất tốt! Dịch Áo người nói hoàn toàn chính xác, sự vĩ đại và thần kỳ của viên cổ Tế Tự thuật chính là ở chỗ này!” Xem ra tiền đồ của bác sỹ thú y vẫn còn rất sáng sủa!

“Đúng vậy, viên cổ Tế Tự thuật thật là vĩ đại...” Dịch Áo gật đầu ca ngợi, đồng thời cũng rơi vào trạng thái trầm tư, lăm lăm một mình: “Không đúng, không chỉ đơn giản như vậy thôi!”

Sở Thiên bị lời của Dịch Áo nói làm cho sững người, chẳng lẽ tiền đồ của bác sỹ thú y không được sáng sủa?

Sau một lúc, Dịch Áo chợt hiểu ra: “Ta biết rồi, xương của A Mạt Kỳ tiên sinh đã có cái không còn nữa, nhưng lão sư người lại tạo cho nó bộ xương mới!” Giọng nói của Dịch Áo càng lúc càng to, ngữ khí mỗi lúc một kích động, “Về điểm này thuật Tế Tự bình thường tuyệt đối không thể làm được! Cũng có nghĩa là, viên cổ Tế Tự thuật hoàn toàn có thể tạo ra được kết cấu cơ thể, chuyện mà chỉ có Thần mới có thể làm được!”

“Còn nữa!” Dịch Áo còn chưa nói hết, “Chiến mã được lão sư người chữa khỏi, nhưng khiến Tế Tự cả nước đều bó tay! Bệnh của những chiến mã ấy thực tế không hề nặng, chỉ là tiềm lực sống không có cách nào phát huy tác dụng! Cho nên viên cổ Tế Tự thuật của lão sư, có thể hoàn thành những chuyện mà thuật Tế Tự bình thường không thể hoàn thành!”

Sở Thiên không còn gì để nói, liên tưởng của Dịch Áo đã vượt quá tưởng tượng của hắn, “Cuối cùng, lão sư người lại nâng cấp vị của A Mạt Kỳ tiên sinh lên, chẳng lẽ...”

Ánh mắt của Dịch Áo nhìn Sở Thiên đã tràn đầy sự sùng bái, giọng nói cũng run rẩy, “Chẳng lẽ...chẳng lẽ viên cổ Tế Tự thuật của lão sư người muốn dạy ta, giống...giống với lãnh vực của ma thú cấp mười, là Thần kỹ trong truyền thuyết ư?”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Thần kỹ!? Sở Thiên nheo mắt cười, nữ thần tỷ tỷ thân mến, thì ra —— hắc hắc, bác sỹ thú y lại là như vậy!

Mãi cho tới nay, Sở Thiên đang đau đầu nghĩ cách làm sao để che giấu chuyện thiếu năng về ma pháp của mình, mà kỹ thuật thú y cũng chỉ là cái cớ để hắn che giấu sự thật, Sở Thiên chưa từng nghĩ, bác sỹ thú y, một nghề bình thường trên trái đất mà lại có tác dụng như thần thánh trên đại lục Huyền Thú!

Nếu như bác sỹ thú y đã có tác dụng như Thần, vậy mình thì sao? Sở Thiên từ từ nheo mắt lại, suy nghĩ về giá trị bên trong. Đồng thời lòng thầm nói: Dịch Áo! Tiểu tử người mới chính là lão sư của ta...

Sở Thiên còn đang tính toán về những điều tốt mà nghề thú y mang lại cho mình, còn Dịch Áo thì đắm chìm trong sự sùng bái lão sư của mình, nhưng Dịch Áo tuyệt không thể ngờ, chính dưới sự gợi mở của hắn, Sở Thiên mới có thể mở ra một thời đại mới của Huyền Thú đại lục thuộc về riêng bác sỹ thú y!

70. Chương 70: Chức Nghiệp

Kỹ thuật thú y của Sở Thiên có một thiếu khuyết trời sinh, sự mau chóng hồi phục của người bệnh sau khi được nó chữa trị không thể so sánh được với thuật Tế Tự chính thống, cho nên Sở Thiên mới hết cường ép rồi lại dễ ngọt, khiến các pháp sư cao cấp của cả nước và Tế Tự tạo ra bộ dụng cụ thú y đó cho hắn. Tuy sự chênh lệch giữa các đẳng cấp chức nghiệp khác nhau cơ hồ không thể khóa lấp được, nhưng pháp lực của hơn mấy nghìn cao thủ cao cấp hợp lại, e rằng cũng chẳng thấp hơn ma thú cấp mười, vì vậy mà sau mỗi lần Sở Thiên chữa trị, đều dùng bộ dụng cụ này xử lý vết thương, thông qua pháp lực Quang Minh cực lớn trong đó để mau chóng làm vết thương lành lại!

Dịch Áo không có bộ dụng cụ phẫu thuật ghê gớm như của Sở Thiên, hắn chỉ có những dụng cụ mà Sở Thiên dùng, mới chế tạo riêng cho hắn một bộ dụng cụ ma pháp. Nhưng với sự giúp đỡ của cuốn bút ký An Đông Ni và sự hiểu biết của pháp thần Ba Bác Tát, cùng với những gợi mở của cái Sở Thiên gọi là viên cổ Tế Tự thuật, thiếu niên mười sáu tuổi này đã đạt đến trình độ cao cấp Tế Tự cấp năm rồi! Chức nghiệp cấp năm đã có đủ pháp lực, cho nên những thương thể từ cấp năm trở xuống, vốn không cần đến dụng cụ trợ giúp để tăng khả năng hồi phục! Hơn nữa, điều tốt này cùng với việc thăng cấp vị của mình, về sau sẽ càng ngày càng rõ rệt!

Hiện giờ thứ mà Dịch Áo còn thiếu chỉ còn là vấn đề kinh nghiệm mà thôi, nên Sở Thiên vì muốn tăng kinh nghiệm cho học trò của mình, bèn giao hết cho Dịch Áo xử lý những một số bệnh nhỏ mà bình thường gặp phải, sau đó bản thân đứng sang một bên cười ha hả thu tiền thuốc men...

A Mạt Kỳ mang theo Boeing 747 và trăm con Cuồng Lang, đi giúp gia tộc Phan Mạt Tư bắt ma thú, nên chỗ trống trong nhà Sở Thiên đã rộng ra không ít, nhưng hôm nay phủ đệ của công tước Phát Lạp Dịch Nặc lại vẫn có vẻ chật chội ít nhiều.

Một hàng người xếp dài dằng dặc từ cổng nhà Sở Thiên trải lên phố, thậm chí làm tắc cả một con phố lớn, nếu như là người bình thường làm tắc nghẽn đường, vậy chắc chắn sẽ bị người đi đường mắng chửi cho chết thì thôi, nhưng hiện giờ lại không có ai dám hé miệng một câu! Vì vị tiên sinh xếp ở cuối cùng vận pháp bào Tế Tự màu sáng tươi, còn những kí hiệu chức nghiệp trên pháp bào lại thể hiện rõ, hẳn là một Tế Tự trung cấp!

Còn người xếp đầu tiên trước cổng nhà Sở Thiên là một ma pháp sư. Ba tia thiểm điện màu xanh được thêu bên ngực trái của trường bào đã nói rõ, đây là một Lôi hệ đại pháp sư cấp sáu! Còn về những người bên trong trang viên, đó không phải là những người trên phố có thể nhìn thấy được.

Dân thường trong đế đô đều là những người có kiến thức sâu rộng, mấy trăm đại nhân vật chất đứng trước cổng công tước phủ, mà đến người có chức nghiệp cấp sáu ngay cả tư cách vào cửa cũng không có, vậy thì trong nhà của công tước Phất Lạp Định Nặc nhất định đã xảy ra chuyện gì lớn rồi, đồng thời chuyện này đã lớn tới mức mà chỉ có những cao thủ cấp bảy trở lên mới có tư cách được tham dự!

Sở Thiên nhìn căn phòng toàn những cao thủ cấp bảy, tám, còn những chức nghiệp giả ma pháp khác nhau càng lúc càng nhiều ở bên ngoài cửa sổ, lòng thầm nói: Nữ thần tỷ tỷ, người chiếu cố người huynh đệ này quá đi mất?

Từ sáng sớm đến giờ, một hàng dài các Tế Tự và ma pháp sư đã tụ tập trước cổng nhà Sở Thiên, nói là muốn chúc mừng Sở Thiên, điều khiến Sở Thiên ừ ừ cạc cạc. Mãi cho đến khi người phụ trách công hội Tế Tự Khải Tắt đến rồi, Sở Thiên mới biết chuyện gì đã xảy ra, thì ra, chức nghiệp của mình lại được thăng cấp vị rồi. Đó là cường giả bậc nhất của đại lục — Thánh Tế Tự!

Sự phân định đẳng cấp chức nghiệp trên đại lục, chủ yếu là do công hội các chức nghiệp phụ trách, đối với những chức nghiệp cấp tám trở xuống, các địa phương có thể tự xử lý, nhưng trao tặng chức nghiệp tuyệt đỉnh, lại phải do tổng công hội quyết định mới được. Mà đó đương nhiên chính là vương quốc ma pháp Ai Nhĩ Sâm trao tặng.

Sở Thiên không tự mình đến Ai Nhĩ Sâm mà có thể hoàn thành việc thăng cấp vị, phần lớn trong chuyện này đều là công lao của Mai Lâm. Sở Thiên trị khỏi cho Long Hoàng cấp mười, đồng thời lại khiến một con Lôi Ưng tăng được cấp vị của mình, chuyện này đã chấn động toàn bộ đại lục Huyền Thú, và tổng công hội Tế Tự ở vương quốc Ai Nhĩ Sâm xa xôi tự nhiên cũng sẽ nhận được tin tức này, thế là những nguyên lão trong công hội bèn mở cuộc bàn luận lâu dài.

Có nguyên lão cho rằng, nếu như Sở Thiên có thể chữa khỏi cho ma thú cấp mười, vậy lẽ dĩ nhiên hẳn có thể trở thành Thánh Tế Tự. Cho nên cần phải thăng cấp vị cho hắn. Nhưng một số nguyên lão lại không đồng ý, họ cho rằng lúc Sở Thiên chữa trị cho Long Hoàng đã dùng viên cổ Tế Tự thuật, điều này đối với Thánh Tế Tự theo ý nghĩa truyền thống là không giống nhau, cho nên vấn đề thăng cấp vị tốt nhất vẫn là để Sở Thiên đích thân đi một chuyến, sau đó mới đưa ra quyết định.

Đang lúc hai bên đang tranh luận chưa thống nhất ý kiến, Mai Lâm đã hồi phục pháp lực, từ A Cổ Lạp sơn trở về Ai Nhĩ Sâm. Thực lực của Sở Thiên rốt cuộc ra sao, người đương sự như Mai Lâm tất nhiên là có quyền phát ngôn nhất, nên bà được mời đến nguyên lão viện của công hội Tế Tự.

Với những nguyên lão phản đối việc Sở Thiên được thăng cấp vị, Mai Lâm vô cùng khinh bỉ, cuối cùng bà chỉ nói một câu khiến công hội Tế Tự đã đồng ý với ý kiến, tuy là câu nói đó không hợp với thân phận của Mai Lâm, cũng khiến cho công hội Tế Tự mất mặt, không ai biết vì sao như vậy, nhưng Sở Thiên lại có thể đoán ra đôi phần: Gần ba mươi năm trước, công hội pháp thuật có hai vị pháp thần, công hội kỳ sĩ có một Thần Thánh Long kỳ sĩ, mà công hội kiếm sĩ lại có những ba vị Kiếm Thần, nhưng công hội Tế Tự thì sao? Cho nên, nếu bọn họ không muốn bị các chức nghiệp khác xem thường, vậy hãy để Sở Thiên thăng cấp vị đi!

Cuối cùng, các nguyên lão của công hội Tế Tự bị bi kịch quá khứ do Mai Lâm thuật lại làm cho giật thót tim, chức nghiệp Tế Tự đang có nguy cơ bị xuống dốc, khiến các lão đứt lòng hạ lệnh cho công hội trực thuộc Khải Tắt: lập tức thăng cấp vị cho Phất Lạp Định Nặc! Ngữ khí của mệnh lệnh vô cùng gay gắt khẩn trương, thậm chí có thể nói là uy hiếp tuyệt đối, nên người phụ trách công hội Khải Tắt không dám chậm trễ chút nào, trong ngày đã truyền tin tức đó đi, sau đó bản thân cũng tức tốc chạy đến báo tin vui này cho Sở Thiên.

Sự xuất hiện của một cường giả tuyệt đỉnh, đặc biệt là sự thăng cấp chức nghiệp tuyệt đỉnh cho các loại ma pháp, đối với các Tế Tự và ma pháp sư mà nói đó là một chuyện rất lớn, cách xưng hô Thánh Tế Tự, tuyệt đối là một mơ ước hoàn mỹ nhất với các Tế Tự trên lục địa! Còn người trở thành Thánh Tế Tự tất nhiên sẽ trở thành thần tượng của các chức nghiệp pháp thuật khác, thậm chí có thể cho là sùng ngưỡng!

Cho nên quang cảnh hôm nay thật rất dễ để lý giải, đế quốc Khải Tắt lại sinh ra một đệ nhất Thánh Tế Tự trong vòng ba mươi năm qua trên đại lục, vậy các ma pháp sư và Tế Tự của Khải Tắt sao có thể không vui sướng như điên được!? Nghi thức gia phong Thánh Tế Tự Phát Lạp Định Nặc sao lại có thể bỏ qua?!

Thế nhưng kể đến lại quá nhiều, một phủ công tước Phát Lạp Định Nặc nho nhỏ đã không thể dung nạp được ngần ấy người, nên những người có thể vào trang viên để chứng kiến nghi lễ, cũng chỉ được hạn chế từ các chức nghiệp giả cấp bảy trở lên mà thôi!

Đám người tụ tập trước cổng nhà Sở Thiên càng lúc càng nhiều, không những những đại nhân vật và Tế Tự của đế đô đều thi nhau chạy đến, thậm chí các cao thủ ngoài đế đô cũng nhộn nhịp kéo về thành Bàn Bối. Cuối cùng, Lô Định Tam Thế khi nghe được tin này liền điều động cấm vệ quân đế đô, phong tỏa con đường lớn trước nhà của Sở Thiên!

Trải qua một chuỗi nghi lễ phức tạp. Sở Thiên cuối cùng đã thay lên mình pháp bào đại biểu cho Thánh Tế Tự, trên ngực trái của pháp bào, ba vầng mặt trời ánh vàng rực rỡ đã biểu thị, Sở Thiên đã chính thức trở thành người có chức nghiệp cao nhất trên của đại lục!

“Ha ha, chúc mừng lão đệ nhé!” Đạt Mã Nhĩ nét mắt hồng hào, cơ hồ như chính hắn được thăng cấp vị vậy.

“Ha ha, Đạt Mã Nhĩ đại nhân, chúng ta bây giờ nên gọi công tước Phát Lạp Định Nặc là điện hạ rồi.” Người nói chính là thuộc hạ Bồi Căn của Sở Thiên, lâu nay, Bồi Căn luôn thay thế Sở Thiên xử lý những công vụ trong Tế Tự cung đình, làm trọn chức trách của mình, ngày nay khi Sở Thiên đã trở thành Thánh Tế Tự, chức thủ tịch Tế Tự cung đình nho nhỏ kia tự nhiên sẽ không thể xứng đáng với Sở Thiên nữa. Vì vậy với Bồi Căn, chức thượng tư trên đầu hắn cũng sắp được thăng lên tiếp rồi. Vị trí thủ tịch Tế Tự cung đình cũng sẽ nhanh chóng là của mình, nên hắn vô cùng sốt sắng với nghi lễ thăng cấp vị của Sở Thiên.

“Đúng, đúng. Là Phát Lạp Định Nặc điện hạ. Ha ha.” Đạt Mã Nhĩ đã ý thức được sai sót của mình, vội vàng đính chính lại.

Theo tục lệ của đại lục, những cao thủ tuyệt đỉnh đều được gọi là điện hạ, hơn nữa, cũng giống như An Đông Ni là Quang Minh Thánh Tế Tự, người mang chức nghiệp cao nhất còn phải thêm vào trước danh xưng chức nghiệp của mình một xưng vị nữa, nên công hội Tế Tự dựa vào đặc điểm viên cổ Tế Tự thuật của Sở Thiên cũng đã tặng cho hắn một xưng vị — Cầm Thú Thánh Tế Tự!

Sở Thiên lần đầu nghe được xưng vị này xem chút ngã vật xuống. Tuy hai chữ Cầm Thú trên Huyền Thú đại lục không có ý nghĩa đặc biệt gì, chỉ thể hiện hắn có sở trường chữa cho chim muông và thú vật, nhưng Sở Thiên lại là một người địa cầu chính hiệu! Nên các xưng vị này bị hắn phản đối quyết liệt, thậm chí là đe dọa sẽ từ chối việc thăng cấp vị, nên mới được đổi thành Thượng Cổ Thánh Tế Tự....

Sau khi nghi thức kết thúc, Ba Bác Tát sấn đến gần Sở Thiên, chỉ ra ngoài cửa sổ. “Ông chủ, người còn cần ra ngoài đáp tạ mọi người.” Ba Bác Tát thân là pháp thần, tự nhiên sẽ có kinh nghiệm về mặt này, tuy là khi hắn được thăng làm Vong Linh Pháp Thần, chỉ có mấy người bằng hữu cùng là pháp sư Hắc Ám đến dự lễ, nhưng các trình tự này hắn vẫn rất thông thuộc.

“Đúng vậy, thật không thể để bọn họ đi một chuyến trắng tay được.” Đạt Mã Nhĩ cũng khuyên nhủ Sở Thiên.

Đáp tạ? Sở Thiên nheo mắt cười, lòng thầm nói: Không thể làm mất mặt cái danh Thượng Cổ Thánh Tế Tự được, “Ba Bác Tát, người đi gọi Hãn Mã và NMD lại đây...”

Bên ngoài phủ công tước Phát Lạp Định Nặc đã tràn ngập một biển người, và ngoài cùng biển người ấy, một thiếu niên đi chân trần vận bộ y phục lam lũ cũ nát lại gấp gáp chen vào trong đó.

“Chen gì mà chen thế! Người...” Một Tế Tự đứng phía trước bị chen lấn khiến hắn giận dữ, quay đầu vừa định há mồm chửi mắng, lại phát hiện người phía sau cơ hồ không phải kẻ mình có thể đối phó, tuy hắn có khuôn mặt non choét. Nhìn thì dường như không nhiều tuổi, nhưng thân hình lại cao thừa hai thước, cơ

thể tráng kiện, còn có một cự kiếm đeo trên lưng còn dài hơn cả chiều cao của mình, tất cả đã nói lên rằng vị thiếu niên này có thể dễ dàng bóp chết một Tế Tự bình thường! “Ha ha, muốn đi qua thì người cứ nói mà, người không nói thì sao ta biết người muốn đi qua chứ? Nếu người muốn đi, vậy thì qua đi...” Nói rồi, gã Tế Tự bèn nhường đường cho vị thiếu niên.

“Đa tạ đại ca!” Vị thiếu niên mỉm cười hiền hậu, đang muốn chen vào từ chỗ trống ấy, lại phát hiện có người sớm đã chen vào trước rồi, hần hối hận lắc đầu, “Ài, bỏ đi, đứng đây xem vậy!”

“Bình ~ bình ~ bình ~~~ một âm thanh nặng nề vang lên, các cửa lớn từ từ mở rộng ra, sau đó niềm tự hào của Tế Tự đại lục, thủ tịch Tế Tự cung đình đế quốc Khải Tắt, viện phó học viện ma pháp Hoàng Gia, Thượng Cổ Thánh Tế Tự cấp chín, công tước Phát Lạp Dịch Nặc đã xuất hiện trước mọi người!

Sở Thiên đang ngồi chễm chệ trên thân hình đồ sộ của Hân Mã, mình vận trường bào Thánh Tế Tự trắng muốt, cùng một dáng vẻ thần thánh thanh cao, biểu hiện ra một vẻ tôn quý lạ thường! Cộng thêm thân hình dài tuốt của NMD trên bầu trời, uốn lượn quanh Sở Thiên, lại khiến sự tôn quý tăng thêm vẻ uy nghiêm lâm liệt!

“Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh!” Cùng lúc với giọng nói thanh nhã của Sở Thiên, ngàn tiếng tung hô vang dội từ biển người cũng nổ lên: “Thánh Tế Tự! Thánh Tế Tự...”

Thật đáng tiếc, vị thiếu niên kia cách quá xa Sở Thiên, đến nỗi hần không thể nghe thấy Sở Thiên nói gì, thậm chí không nhìn nổi bộ dạng của Sở Thiên, nhưng hần không cần những thứ này.

Ánh mặt trời chói chang chiếu xuống vạn vật, trước trang viên hào nhoáng kia, một rừng cao thủ đang cùng nhau tung hô! Sự dữ dội của voi Ma Mút, sự uy nghiêm của Hồn Huyết Cự Long, nhưng lại đều đang thuận phục trước mặt của một người! Những thứ này, đã quá đủ để chứng minh mọi thứ rồi!

Vị thiếu niên nắm chặt hai tay mình lại, nghiêng rằng một cái rồi quay đầu đi mất.

“Này, sao người đã đi rồi?” Gã Tế Tự lúc này tò mò gọi hỏi vị thiếu niên kia, “Nghĩ thức còn chưa kết thúc mà!”

Vị thiếu niên kia vẫn không quay đầu lại, bước chân càng lúc càng nhanh, cuối cùng một vầng ánh sáng ngũ sắc xoẹt qua, chỉ để lại một câu cảm thán, “Ài! Ta vẫn chưa xứng trở thành tùy tùng của Phát Lạp Dịch Nặc gia gia!”

“Gia gia?” Gã Tế Tự kia liền cười rộ lên, ha ha, cái tên quê mùa này, chưa nhìn thấy diện mạo người khác thôi đi, mà hần lại còn gọi Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ mới hơn hai mươi tuổi là gia gia?! Ha ha, đúng là đần độn...Uhm? Không đúng, ngũ sắc quang mang! Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh! Hần là Kiếm Thánh cấp tám!

71. Chương 71: Khó Á Tháp

Tình hình của một số bằng hữu cũ cũng rất tốt, điều luyện tiếu duy nhất là Tạp Nạp Tư và Xích Diễm vẫn mãi không xuất hiện trước mặt Sở Thiên, nhưng Sở Thiên cũng hiểu rõ cách nghĩ của họ, dù gì cuộc tình giữa người và thú cũng là một điều cấm kỵ trên đại lục, cũng là điều mà những người bình thường không thể chấp nhận.

Những ngày ở Khải Tắt cứ yên bình như vậy, nhưng Sở Thiên lại mơ hồ nghĩ thấy bầu không khí nồng nặc thuốc súng trong sự yên bình ấy, thời gian gần đây những đại nhân vật có thể lực đều đến tìm Sở Thiên để chữa trị cho ma thú ngày càng nhiều, hơn nữa đại đa số là những thương thế bệnh tật nhỏ nhặt không đáng để nhắc đến, thậm chí còn có một số những ma thú khỏe mạnh đến chỗ Sở Thiên chỉ để kiểm tra đôi chút, đối với tình hình này, thân phận của Sở Thiên đã có tư cách để biết tại sao, hơn nữa cho dù Lô Dịch Tam Thế không thông báo, một thú y như hần cũng có thể đoán được: chiến tranh, sắp bắt đầu rồi!

Khải Tắt có phong trào thượng võ, chiến tranh, đặc biệt là chiến tranh thôn tính, đó là niềm yêu thích nhất của tất cả người dân Khải Tắt, mà điều thứ nhất trong quân luật của đế quốc chính là, người nào mở rộng biên giới lãnh thổ xa hơn vạn lý, lập tức phong vương!

Đế quốc đã yên bình hơn ba mươi năm, từ sau chiến dịch Thái Thạch Bảo, ngoài các thú nhân ở phương Bắc và Thiên Hải đảo quốc ở phương Đông xa xôi ra, Khải Tát cũng chỉ xảy ra những xung đột quy mô nhỏ với những tiểu quốc không đáng để nhắc đến, mà những xung đột này chỉ là những đợt tập huấn theo tính chất, cho nên, lưỡi đao sắc của ba mươi vạn thiết kỵ Khải Tát sớm đã không còn chịu đựng được nữa, nhiệt huyết của trăm vạn quân nhân Khải Tát cũng đã sôi sục từ lâu lúc này đã có dấu hiệu bộc phát.

Chiến tranh! Chỉ có chiến tranh! Mới có thể thỏa mãn được khát vọng thăng quan tiến tước của quý tộc Khải Tát! Mới có thể thỏa mãn được dục vọng chiến đấu của mấy chục con ma thú cao cấp!

Tuy rằng Lô Dịch Tam Thế đã nghiêm lệnh giữ bí mật, nhưng dù sao Khải Tát và Lôi Tư cũng đều là những cường quốc vượt trội trên đại lục, chiến tranh giữa hai nước tất nhiên cũng là cuộc chiến dai dẳng tiêu hao sinh lực của hai bên, vì vậy sau khi những cỗ máy chiến tranh của cả đế quốc bắt đầu được vận chuyển, điều động hậu cần với quy mô lớn đã khiến cho những người lưu tâm cảm giác được chuyện gì sắp sửa xảy ra.

Ở Khải Tát, chỉ có chiến công mới là con đường tắt để thăng quan nhanh nhất. cũng chỉ có chiến công mới là vốn căn bản để được người khác kính trọng! Muốn có chiến công thì phải dựa vào điều gì? Thực lực! Mà thực lực của cường giả lại tuyệt không thể tách rời ma thú! Muốn làm tốt chuyện gì, đầu tiên phải có sự chuẩn bị tốt! Cho nên, việc làm ăn của bác sỹ thú y như Sở Thiên gần đây phát đạt đến không ngờ!

Sở Thiên mấy ngày nay không những kiếm được tiền nhiều, hơn nữa nhân duyên cũng tốt hơn rất nhiều, một số đại nhân vật lúc trước vốn không đoái hoài đến Sở Thiên, cũng bắt đầu xu nịnh hắn. Mà trong đó kẻ quan trọng nhất muốn nịnh bợ bác sỹ thú y, dĩ nhiên là vị đại thần ma thú Bối Tư Đặc rồi. Cho nên hôm nay, một kẻ trước nay nhìn người bằng nửa con mắt như Bối Tư Đặc, cũng mang một loạt lễ vật xếp thành đống đến cầu Sở Thiên.

“Ha ha. Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ lâu quá không gặp rồi.” Trong sảnh tiếp khách của Sở Thiên, khuôn mặt sắt của Bối Tư Đặc lại lần đầu tiên hiện ra nụ cười, tuy là trông có vẻ còn khó coi hơn là khóc, nhưng hẳn đích thực là lần đầu tiên cười với Sở Thiên, “Nghỉ lễ ngài được thăng làm Thánh Tế Tự ta có chuyện không tham gia được, quả thực rất áy náy, đây là một chút quà nhỏ, xem như ta tạ tội với ngài!”

“Ha ha, đại nhân ngài khách khí quá rồi.” Tuy miệng nói thật dễ nghe, nhưng Sở Thiên tiếp lấy danh mục quà tặng dày cộm rồi đến nhìn cũng chẳng thèm, tiện tay ném cho Ba Bác Tát bên cạnh mình, còn Ba Bác Tát cũng mở danh mục ra tùy tiện xem một chút, sau đó nhét vào trong lòng, chỉ là những thứ trị giá mấy nghìn kim tệ trong phủ của công tước Phát Lạp Dịch Nặc, cho dù là hạ nhân cũng nhìn thấy chướng mắt.

“Đại nhân hôm nay đến chỗ ta có chuyện gì không?” Sau khi hàn huyên một hồi, Sở Thiên nheo mắt lại, cười ha hả nhìn Bối Tư Đặc, cái gã vắt chày ra nước này lại tặng lễ vật cho mình, vậy bên trong nhất định là có chuyện muốn yêu cầu mình làm rồi.

“Điều này...” Bối Tư Đặc trưởng quản ma thú của cả nước, quyền cao chức trọng, trước đây đều là người khác cầu hắn, nhưng hôm nay lại là lần đầu tiên hắn cầu người khác, cho nên nhìn có chút gượng gạo, sau khi gương mặt sắt hiện ra vài nếp nhăn xem như là cười, Bối Tư Đặc nói: “Điện hạ người cũng biết, đế quốc sắp phát động chiến tranh rồi, cho nên bộ hạ muốn ta mau chóng chuẩn bị tốt các ma thú tham chiến...”

“Ma thú của đế quốc không phải rất tốt sao?” Sở Thiên bĩu môi, có chút không kiên nhẫn nói: “Mấy ngày nay ta đã kiểm tra mấy chục con rồi, đều không có vấn đề gì!” Ý thuật của Sở Thiên không phải là thổi phồng lên mà có, tuy phí kiểm tra có hơi đắt một chút, nhưng những ma thú qua tay hắn, quả thực con nào cũng trở nên khỏe mạnh kiện khang!

“Viễn cổ Tế Tự thuật của điện hạ đương nhiên là thần kỳ không ai sánh được...” Nói rồi Bối Tư Đặc cảm thấy thành ý chưa đủ, thế là lại cố gắng chà đạp lên khuôn mặt sắt của hắn, mở rộng miệng cười nói: “Nhưng điện hạ người chữa trị đều là ma thú riêng, còn ta phụ trách trưởng quản là số...”

“Số đó không phải có những Tế Tự khác lo hay sao?” Sở Thiên chợt mất hứng, kiểm tra thân thể cho ma thú riêng có thể kiếm được những món tiền lớn, nhưng còn ma thú của đế quốc mà, Lô Dịch Tam Thế lại không đưa kim tệ cho mình, vậy ai nguyện ý lãng phí tinh lực trên đám ma thú đó, dù gì Tế Tự cao cấp của đế quốc cũng không ít, giao cho bọn họ là được rồi.

“Ha ha, phải, phải!” Bối Tư Đặc gượng cười, “Ma thú bình thường tự nhiên sẽ không cần điện hạ phải ra tay rồi, nhưng ma thú cần điện hạ kiểm tra là Khố Á Thấp.”

Khố Á Thập? Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh! Một vụ làm ăn lớn mang đến tận cửa rồi, Sở Thiên lại bày ra bộ dạng thần côn, ra vẻ khó khăn nói: “Chuyện này...Ta gần đây rất bận a.”

Những Tế Tự cung đình do Sở Thiên cai quản có một chức trách vô cùng quan trọng, đó chính là phụ trách bảo đảm an sức khỏe cho ma thú của đế quốc, đương nhiên, những ma thú này chỉ giới hạn trong số ma thú được đế quốc không chế, ma thú tự nếu cần chữa trị vậy thì phải để chủ nhân của chúng nghĩ cách mới được.

Theo quân luật của đế quốc, ma thú cấp tám trở xuống đều do đại thần ma thú Bối Tư Đặc trực tiếp chưởng quản, nhưng Khố Á Thập cấp chín thì chỉ có Lô Dịch Tam Thế mới có thể điều động, đối với Khố Á Thập, chuyện duy nhất mà Bối Tư Đặc phải làm là chăm sóc cuộc sống cho nó, nói trắng ra, Bối Tư Đặc chính là bảo mẫu của Khố Á Thập!

Chiến tranh sắp bắt đầu, trong thời khắc then chốt này, sức mạnh vũ lực lớn nhất của đế quốc là Khố Á Thập cấp chín lại xảy ra vấn đề, vậy kẻ làm bảo mẫu Bối Tư Đặc hiển nhiên là không làm tốt công việc, cho nên trách nhiệm cần gánh chịu sẽ...

“Lẽ nào sức khỏe Khố Á Thập có vấn đề? Bệ hạ có biết chuyện này không?” Sở Thiên làm ra vẻ kinh ngạc hỏi, nhưng trong lòng lại vui vẻ cười thầm, lão tử mới không tin người dám nói cho bệ hạ! Chỉ riêng bệnh của Khố Á Thập cũng đủ để người bị mất chức rồi, huống hồ bây giờ còn đang chuẩn bị chiến tranh!

Quả nhiên, vừa nghe thấy hai chữ bệ hạ, thần sắc của Bối Tư Đặc đã thay đổi, khuôn mặt sắt tái xanh lại, “Điện hạ, chuyện nhỏ này không cần làm phiền đến bệ hạ chứ? Ngài chữa trị một lát là được mà...”

“Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh, ma thú của đế quốc không chỉ có riêng một mình Khố Á Thập mà!” Sở Thiên lắc đầu, tỏ vẻ hết cách. “Hôm nay ta còn cần đi kiểm tra sức khỏe cho ma thú của cấm vệ quân mà...”

Vô sỉ! Bối Tư Đặc trong lòng thầm chửi một tiếng, cách xưng hô Thánh Tế Tự tôn quý để gọi người đứng là một sự sỉ nhục! Tuy bây giờ danh tiếng của Sở Thiên trong lòng người dân đại lục là chí cao vô thượng, nhưng trong mắt của những quý tộc lại đã là tiếng xấu vang xa rồi, quý tộc nào cũng biết. Muốn ra chiến trường lập công, vậy thì cần có ma thú khỏe mạnh, muốn ma thú khỏe mạnh, vậy thì cần phải tìm đến Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ, nhưng, chuyện đầu tiên là cần phải chuẩn bị một khoản kim tệ thật lớn!

Chiến tranh đang từng bước đến gần, theo đó thì những người cầu hán càng lúc càng nhiều, thế là kẻ bận rộn như Sở Thiên đã mở ra một phương pháp đầu giá — Mỗi ngày chỉ kiểm tra sức khỏe cho ba con ma thú ra giá cao nhất, mà Bối Tư Đặc trước khi gặp Sở Thiên đã nghe được tin, hôm nay người ra giá cao nhất là thống lĩnh cấm vệ quân của đế đô, giá của hán ra là năm vạn kim tệ!

“Thống lĩnh cấm vệ quân sẽ không được tham gia vào cuộc chiến tranh này!” Bối Tư Đặc lạnh giọng nói. Sức khỏe của Khố Á Thập lại liên quan đến tiền đồ của hán, cho nên bất cứ tên nào cản trở Sở Thiên chữa trị cho Khố Á Thập đều bị dẹp sạch! Hơn nữa Bối Tư Đặc thân là một trong ba thủ lĩnh trong thống soái bộ, quyền thêm bớt vào danh sách người tham chiến là có thể, vậy là, tên thống lĩnh đáng thương kia đã mất đi cơ hội lớn nhất để lập công.

“Ha ha.” Bối Tư Đặc sau khi cắt đứt tiền đồ của tên thống lĩnh kia, sắc mặt lại đổi, cười ha hả nói: “Điện hạ, giúp ta việc này, ta tự nhiên sẽ đền đáp ngài cẩn thận.” Nói rồi một miếng vô sắc thủy tinh tạp được lén nhét vào tay Sở Thiên. “Hơn nữa Khố Á Thập cũng sẽ cảm tạ điện hạ nữa...”

“Ha ha, đại nhân khách khí quá rồi...” Sở Thiên nở một nụ cười đạo mạo, nhưng dưới tay lại mau chóng nhét thủy tinh tạp vào trong ma pháp giới chỉ, “Vậy bây giờ ta cùng ngài đi xem thử Khố Á Thập thế nào nhé! Ba Bác Tát người đi gọi Dịch Áo đến đây!” Hiện nay Dịch Áo đã trở thành trợ thủ của Sở Thiên, chuyện lớn như chữa trị cho Khố Á Thập, đương nhiên phải mang hán theo rồi.

Khố Á Thập ngày thường sống trong một hành cung bên ngoài Bàng Bối thành, những ngày tháng sống đều rất thoải mái, nhưng mấy năm gần đây hán lại không được vui vẻ gì, một là vì năm năm trước Xích Diễm gia nhập vào Khải Tát, điều này trực tiếp đe dọa đến địa vị của hán, còn một nguyên nhân khác chính là sức khỏe của hán!

Chiến dịch ở Thái Thạch Bảo ba mươi năm trước, Khố Á Thập nhờ chăm chú của An Đông Ni đã lập nên chiến công hiển hách, cũng đã nhận được những khoản đền đáp nồng hậu của hoàng đế Khải Tát, năm đó

ba con Cự Long cấp chín tủy vì bị ràng buộc bởi những quy tắc giữa những ma thú mà không giết hấn, nhưng một số những di chứng vẫn không thể tránh khỏi được.

Khố Á Thập là ma thú cấp chín có trí tuệ vượt trội, nó dĩ nhiên sẽ hiểu số phận của một vũ khí chiến lược mà lại bị bệnh tật liên tục, cho nên mấy năm đầu hấn cố mượn thực lực mạnh mẽ của mình để che giấu bệnh tình, nhưng tất cả đã thay đổi cùng với sự xuất hiện của Xích Diễm.

Cho dù Khố Á Thập còn ở trong trạng thái sung mãn nhất cũng chỉ có thể tương đương với Xích Diễm, huống hồ là bây giờ hấn bệnh tật đầy mình, nên bình thường Khố Á Thập chỉ có thể bày ra cái bộ dáng cao cao tại thượng, đối với ai cũng tỏ vẻ như không đáng để mình phải ra tay, nhưng hấn có một nỗi khổ chỉ riêng mình biết, cũng giống như chuyện lần trước gia tộc Phan Mạt Tư tìm nó cùng hợp tác, thật ra lúc đó cha con Lô Cát đã đưa ra một cái giá mê mẩn lòng người, nhưng Khố Á Thập chỉ có thể đau lòng nhẩn nhực dùng giá cắt cổ để dọa đuổi họ đi.

Không kiếm được tiền thì còn tạm, nhưng Lô Dịch Tam Thế chuẩn bị phát động chiến tranh lại là một rắc rối lớn, nếu trong tình huống mà không có Xích Diễm, nó có thể mượn cơ cố thủ để đô mà không tham gia chiến tranh, nhưng kẻ được cố thủ để đô lại là Xích Diễm! Hơn nữa nếu đối thủ lần này là tầm thường thì có thể bỏ qua, nhưng Lô Tư lúc này lại có một Thần Thánh Long Kỳ Sĩ cấp chín!

Cho nên Khố Á Thập đã biết không thể giấu được nữa, bèn nói tình hình của mình cho Bối Tư Đặc, kết quả không ngờ thiếu chút nữa Bối Tư Đặc bị nó dọa cho chết nửa người, khế ước mà Khố Á Thập ký với đế quốc là bình đẳng, nếu quả thực không được thì nó có thể đi là xong, kết quả tệ nhất là nó bị thất nghiệp mà thôi, nhưng Bối Tư Đặc thân là bảo mẫu cho nó lại phải đối mặt với cơn giận dữ của Lô Dịch Tam Thế, vì thế bất đắc dĩ, Bối Tư Đặc cũng phải đành góp đủ mười vạn kim tệ đi cầu Sở Thiên.

Theo sự chỉ dẫn của Bối Tư Đặc, Sở Thiên và Dịch Áo đã đến được hành cung của Khố Á Thập, bắt đầu cuộc phẫu thuật có giá tiền cao nhất trong lịch sử từ trước đến nay của hấn.

72. Chương 72: Bác Sĩ Thú Y Không Biết Sợ

Nhưng khuôn mặt của kẻ cơ bắp ấy lại trắng bệch, hơn nữa liên tục chảy mồ hôi lạnh. Mặc dù như vậy, Khố Á Thập vẫn áp chế tinh thần để cùng mặc cả với tên gian thương Sở Thiên, “Phát Lạp Dịch Nặc, ta là ma thú mạnh nhất của đế quốc, chữa trị cho ta là trách nhiệm của ngươi! Ngươi dựa vào cái gì mà muốn đòi ta tiền!?”

Giọng điệu của Khố Á Thập vô cùng phẫn nộ, vì tên bác sỹ thú y Sở Thiên không thềm hỏi bệnh tình của mình, vừa mở miệng đã ra giá chữa trị năm mươi vạn kim tệ, phải biết Khố Á Thập vất vả khổ sở làm công cho đế quốc mấy chục năm nay, chẳng qua cũng chỉ tích góp được mấy trăm vạn kim tệ, hơn nữa trong chiến dịch Thái Thạch Bảo năm đó, đến cuối cùng cũng chỉ có được tiền thưởng một trăm vạn kim tệ mà thôi! Bây giờ thì hay rồi, cái gã Phát Lạp Dịch Nặc lại trực tiếp muốn đòi một phần mười gia tài của mình.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh, nếu ngươi nói vậy thì hãy đi tìm bệ hạ đi!” Sở Thiên hoàn toàn không để ý đến Khố Á Thập - kẻ cao hơn mình một cái đầu. Sau đó đảo mắt nói: “Chỉ cần bệ hạ ra lệnh, ta lập tức chữa trị cho ngươi!” Sở Thiên không sợ Khố Á Thập đi tìm Lô Dịch Tam Thế thật, bởi vì không những Bối Tư Đặc không để cho hấn đi, hơn nữa bản thân hấn cũng chắc chắn không muốn đi! Nếu Lô Dịch Tam Thế biết được chuyện này, khẳng định sẽ có hai chuyện xảy ra: một là Bối Tư Đặc bị mất chức, hai là Khố Á Thập bị hủy bỏ tư cách tham chiến!

Tên bảo mẫu Bối Tư Đặc không làm việc tốt, chắc chắn sẽ bị trừng phạt, còn Khố Á Thập bị thương không báo cũng bị coi là vi phạm khế ước. Cho nên chuyện này một khi bị lộ, cả hai người không ai có thể yên ổn! Sở Thiên đã nắm chắc được điều này, cho nên mới có gan dùng công phu sư tử ngọam, vừa nói đã ra cái giá năm mươi vạn kim tệ rồi!

“Khố Á Thập, ngươi hay là cứ đồng ý đi.” Bối Tư Đặc cũng đang đứng bên khuyên nhủ Khố Á Thập, bản thân cũng cần rằng tiêu mất mười vạn kim tệ, nếu lúc này mà Khố Á Thập không bỏ chút tâm huyết ra, lỡ như chọc giận Sở Thiên, để hấn tức tối bỏ đi, vậy ngày tháng của mình và Khố Á Thập e rằng không được bình yên nữa. “Đợi sức khỏe của ngươi bình phục rồi, chút tiền đó dễ dàng kiếm lại được thôi mà!”

Khố Á Tháp đã có chút dao động, gần đây tình hình sức khỏe của hắn càng lúc càng tệ, hơn nữa hắn là ma thú điển hình về công kích bằng sức mạnh cơ thể, thứ để dựa vào chính là một cơ thể cường tráng! Cho nên, nếu nó không để Sở Thiên chữa trị, vậy thì nó phải gắng gượng đi ra chiến trường, sau đó bị ma thú cao cấp của Lô Tư chém làm tám mảnh! Nếu nó không ra chiến trường, vậy chính là vi phạm khế ước, mà chuyện này lại là chuyện không thể dung thứ đối với uy nghiêm của một ma thú cấp chín được! Cho nên Khố Á Tháp chỉ còn lại một con đường có thể đi, “Phất Lạp Dịch Nặc điện hạ, năm mươi vạn kim tệ thì nhiều quá rồi, hai mươi vạn kim tệ được không?”

“Lão sư, người hãy giúp Khố Á Tháp tiên sinh đi!” Ngay đến Dịch Áo bên cạnh cũng không thể tiếp tục nhìn được nữa, người vĩ đại như lão sư, sao có thể tính toán chi li với tiền bạc chứ?

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Người lại dám mặc cả nữa à?! Sở Thiên động nộ, không để ý đến học trò, hắn học nói: “Cái gì mà năm mươi vạn? Bây giờ là bảy mươi vạn rồi! Thiếu một đồng cũng không được!” Dứt lời, Sở Thiên lạnh lùng nhìn Bối Tư Đặc và Khố Á Tháp, giống như nhìn hai con lợn sắp bị giết vậy.

“Người!” Khố Á Tháp tức đến trợn ngược mắt, hắn học túm lấy cổ áo của Sở Thiên rồi nhấc lên, “Người nói lại lần nữa, bao nhiêu kim tệ!”

Hừ hừ! Sở Thiên cười lạnh trong lòng, khám bệnh còn muốn không trả tiền, bác sỹ thú y mà dễ bị hà hiếp vậy sao? Sở Thiên ngạo nghễ nhìn Khố Á Tháp, lạnh lùng nói: “Một trăm vạn kim tệ!” Sở Thiên bây giờ đã không còn là một kẻ quê mùa vừa mới đến đại lục Huyền Thú. Đến Long Hoàng hắn còn dám lừa gạt, huống hồ gì chỉ là Khố Á Tháp nhỏ nhoi trước mắt mình.

Gầm !!! Khố Á Tháp hai mắt đỏ rực, gầm nhẹ một tiếng, dùng cánh tay phải nhấc Sở Thiên lên đỉnh đầu, “Người dám nói lại lần nữa không?!”

“Người làm gì vậy? Mau bỏ lão sư của ta xuống!” Dịch Áo nhìn thấy Sở Thiên gặp nguy hiểm, vội lao đến, kéo lấy cánh tay còn to hơn cả người hắn, nhưng sức mạnh của Dịch Áo quá yếu ớt, Khố Á Tháp cơ hồ chỉ rung tay một cái đã bắn hắn ra xa.

“Hừ!” Sở Thiên đang lơ lửng giữa không trung hừ nhạt một tiếng, ánh mắt không hề khiếp sợ nhìn Khố Á Tháp, “Một trăm năm mươi vạn!”

Nếu như người khác uy hiếp Sở Thiên như vậy, hắn đã sớm chào thua rồi, dù gì cái mạng nhỏ này cũng quan trọng, nhưng đối với Khố Á Tháp, Sở Thiên lại đặc biệt không hề run sợ, đầu tiên là vì trong khế ước của Khố Á Tháp đã quy định rõ ràng, hắn tuyệt đối không thể làm thương tổn đến các quý tộc lớn của đế quốc, hơn nữa Sở Thiên không phải chỉ có một mình, nếu Khố Á Tháp dám làm hại hắn, vậy thì chuẩn bị dùng cơ thể bệnh tật của hắn đi nghênh tiếp sự truy sát mãi mãi của A Mạt Kỳ cấp chín đi!

Nhưng Sở Thiên có vẻ đánh giá thấp tính khí của Khố Á Tháp, những đường gân xanh từ từ nổi lên trên trán Khố Á Tháp, hai con mắt như chuông đồng hiện lên những cái nhìn khát máu, Khố Á Tháp gầm giọng nói: “Có tin ta bây giờ sẽ giết ngươi không?”

“Khố Á Tháp tiên sinh, Phất Lạp Dịch Nặc điện hạ là công tước đế quốc!” Bối Tư Đặc thấy tình hình ngoài tầm kiểm soát, một tay giữ lấy Khố Á Tháp, “Người muốn vi phạm khế ước ư?” Vốn dĩ Bối Tư Đặc rất bất mãn với sự gian trá của Sở Thiên, cũng muốn mượn tay Khố Á Tháp dạy dỗ tên cáo già này một trận nên thân. Nhưng không ngờ rằng, Khố Á Tháp nóng nảy mất đi sự khống chế bản thân, lại thật sự muốn giết Sở Thiên, nếu như vậy, hậu quả của chuyện này đã không phải chuyện hắn có thể gánh chịu, cho nên hắn cần phải ngăn cản!

“Ha ha, Bối Tư Đặc đại nhân, không sao đâu, Khố Á Tháp chỉ đùa với ta thôi.” Sở Thiên không tin Khố Á Tháp thật muốn giết mình, ma thú vi phạm khế ước là chuyện bị tất cả các chủng tộc có trí tuệ của toàn đại lục phỉ nhổ, “Khố Á Tháp tiên sinh, giá chữa trị của ta chỉ vậy thôi, không tin người có thể đi hỏi ma sư A Mạt Kỳ của ta.” Sức mạnh trên tay Khố Á Tháp càng lúc càng lớn, Sở Thiên hai mắt phát lạnh, cảm thấy rõ ràng sát ý hiển hiện của hắn, cho nên trong nguy cấp, hắn cố ý nhắc đến tên của ma thú mạnh nhất dưới tay mình.

“Vây...vây thì một trăm năm mươi vạn...” Khố Á Tháp chợt rung động, run rẩy hạ Sở Thiên xuống, cơ thịt trên mặt cũng bỗng hé ra nụ cười, mà giọng điệu cũng cung kính hơn trước nhiều, vừa chỉnh lại pháp bảo bị xô xệch của Sở Thiên vừa cười nói: “Ha ha, bệnh của ta phải làm phiền đến điện hạ ngài rồi.”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Nữ thần đã nói, trị bệnh cứu người là vinh quang lớn nhất của mỗi một Tế Tự, người yên tâm đi, ta bảo đảm người sẽ khỏe mạnh còn hơn trước đây!”

Phù ~~~ Sở Thiên trong lòng thờ phào một tiếng, lúc này nguy hiểm quá, sau khi máu Long Hoàng hòa nhập vào mình, sự nhạy bén trong cảm giác của Sở Thiên đã tăng lên không ít, cho nên hẳn có thể cảm nhận được rõ ràng, Khố Á Thập thật sự muốn giết mình! Ha ha, nhưng còn may lão tử còn có một A Mạt Kỳ có thể hù dọa người.

Bối Tư Đặc, Dịch Áo, thậm chí ngay cả bản thân Sở Thiên cũng đều cho rằng, sự thay đổi thái độ của Khố Á Thập là vì A Mạt Kỳ, nhưng, chân tướng của sự thật chỉ có mình Khố Á Thập hiểu: thứ nó sợ tuyệt không phải là A Mạt Kỳ - kẻ cùng đẳng cấp với mình! Mà là trong lúc sát ý của bản thân lên cao nhất thì trong mắt của Sở Thiên bỗng lóe lên tia sáng màu vàng kim! Đó là tia sáng giống như con mắt của Long Hoàng!

Tia sáng khiến người ta sợ hãi ấy, một kẻ đã sống trên nghìn năm như Khố Á Thập lúc nhỏ đã từng nhìn thấy một lần, lần đó, máu tươi chảy dài khắp nơi, cả thung lũng nghìn dặm tiếp giáp giữa Khai Tát và đại thảo nguyên Huyền Hà đã phải đổi tên thành Hồng Mộc!

Dưới sự chỉ thị của Sở Thiên, Khố Á Thập từ từ nói ra bệnh tình của mình, khó chịu, nôn mửa, còn thường bị phát tác những cơn đau ở bụng, những bệnh trạng này đều do sau khi nó bị vuốt sắc của Cự Long cắn chín trong chiến dịch Thái Thạch Bảo đâm vào bụng mới xuất hiện.

“Vậy người có phải khi người cử động mạnh, lập tức thấy bụng đau dữ dội đúng không?”

“Phải!” Khố Á Thập gật đầu, “Hơn nữa, khi ta bị đau cũng đã kiểm tra cơ thể mình, trong vùng bụng có lúc còn bị chảy máu.”

“Lão sư, ta có thể hỏi Khố Á Thập tiên sinh một vấn đề không?” Dịch Áo vẫn luôn đứng sau Sở Thiên cũng lên tiếng, gương mặt non nớt tuy có chút mờ mịt, nhưng nhiều hơn nữa lại là sự tự tin! Trong mấy tháng chỉ bảo tận tình của Sở Thiên, Dịch Áo đã trở thành một bác sỹ thú y thực thụ. Đương nhiên, với Dịch Áo, câu này nên nói là, viên cổ Tế Tự thuật của mình đã có chút thành tựu.

Sở Thiên thấy phản ứng của học trò rất hài lòng, quay đầu lại, nhẹ nhàng nói: “Người có phải muốn hỏi, cơn đau bụng của Khố Á Thập tiên sinh, tái phát theo chu kỳ phải không?”

“Vâng, phải.” Dịch Áo bị lão sư đoán đúng cách nghĩ trong lòng nên có chút xấu hổ, “Lão sư, suy nghĩ của ta có đúng không? Bệnh của Khố Á Thập tiên sinh chắc là loại đó đúng không?”

“Ha ha, không sai, người nói đúng rồi!” Đối với trí thông minh của học trò, Sở Thiên tuyệt đối không bao giờ keo kiệt một lời khen, hơn nữa chỉ có Dịch Áo mau chóng trưởng thành, Sở Thiên mới có thể nhàn hạ hơn. Dịch Áo ở trước chữa trị cho ma thú, còn mình đứng đằng sau thu tiền, ha ha, Sở Thiên sắp không đợi được những ngày tháng đẹp đẽ đó nữa rồi.

“Điện hạ, ngài đã xác định được bệnh của Khố Á Thập tiên sinh chưa?” Bối Tư Đặc bị đoạn hội thoại của thầy trò Sở Thiên làm cho mông lung, trong ấn tượng của hắn, trước khi các Tế Tự chữa trị chỉ cần xác định trước mức độ thương thế của người bệnh. Sau đó dựa vào mức độ nghiêm trọng của vết thương để quyết định mình có thể chữa trị hay không, nhưng Sở Thiên và Dịch Áo lại ở đây thảo luận về bệnh gì đó, điều này khiến Bối Tư Đặc không khỏi cảm thán: viên cổ Tế Tự thuật thật là thần kỳ!

Cũng không trách Bối Tư Đặc lại cảm thán như vậy, Những Tế Tự bình thường trên đại lục trước nay chỉ quan tâm mức độ tổn thương của người bệnh, nhưng chưa hề nghiên cứu bệnh! Nếu bị ma pháp hay dấu khí cao cấp đã thương, cho dù chỉ bị trầy da cũng đã là một tuyệt chứng rồi, nhưng nếu chỉ là những bệnh tự nhiên phát sinh, những bệnh như gãy xương hay cảm mạo đối với Tế Tự mà nói lại là một chuyện khác, chẳng qua là kích thích tiềm lực sống thì không dùng được mà thôi.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Bệnh của Khố Á Thập chắc chắn có thể chữa khỏi trước khi xảy ra chiến tranh!” Sở Thiên tràn đầy tự tin nói. Tuy Khố Á Thập cần phải trải qua một cuộc phẫu thuật lớn để chữa trị, nhưng lại không làm khó được hắn, hiện giờ chỉ cần biết bản thể của Khố Á Thập là gì, vậy là có thể bắt đầu phẫu thuật rồi. “Khố Á Thập, người mau biến lại nguyên hình đi, ta sắp chữa trị cho người rồi!”

“Điện hạ, xin ngài chờ một chút,” Bối Tư Đặc ngăn Sở Thiên lại, “Bản thể của Khố Á Tháp vô cùng lớn, hành cung này không thể dung nạp được, chúng ta vẫn nên tìm nơi khác đi.”

Cơ thể lớn? Có thể lớn hơn Vân Tước Boeing 747 của ta không? Sở Thiên khịt mũi khi nghe Bối Tư Đặc nói, lúc này ai mà không biết, ma sủng của công tước Phát Lạp Dịch Nặc, tất cả đều là ma thú khổng lồ!

Khố Á Tháp quả thật không thể tính là khổng lồ, chỉ to bằng năm sáu con Hân Mã thôi! Nhưng trước mặt Boeing quả thực không thể tính là gì, có điều! Sở Thiên đã không còn thời gian để so sánh đám ma sủng này nữa!!!!!!

73. Chương 73: Con Trâu???

“Điện hạ, có vấn đề gì không?” Bối Tư Đặc nhìn thấy bộ dạng Sở Thiên khác thường, bất giác cũng thấy lạnh người, chẳng lẽ thượng cổ Thánh Tế Tự cấp chín lại không thể chữa khỏi cho Khố Á Tháp sao?

“Lão sư, bệnh của Khố Á Tháp tiên sinh lẽ ra rất dễ chữa mà!” Dịch Áo cũng thấy khó hiểu nhìn Sở Thiên, bệnh của Khố Á Tháp tuy không dễ trị, nhưng chắc chắn không làm khó được lão sư, vì lão sư đã từng dạy mình cách chữa bệnh này, hơn nữa cho dù là mình cũng có thể chữa trị cho hắn a.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên phục hồi lại tinh thần, mỉm cười nói: “Ha ha, ta chỉ cảm thán trước khí thế của Khố Á Tháp tiên sinh mà thôi.”

Tuy rằng mấy người họ đều tin, nhưng Sở Thiên biết rõ mình đang nói dối, bệnh của Khố Á Tháp vốn dĩ chẳng đáng kể, một cuộc phẫu thuật nhỏ là có thể giải quyết rồi, nhưng thứ mà Sở Thiên không ngờ đến là, Khố Á Tháp lại là một con trâu! Và như vậy, Sở Thiên đã hối hận, mẹ nó, sớm biết hắn là một con trâu, lão tử đã không đòi tiền chữa trị của nó rồi!

“Khố Á Tháp tiên sinh, mời nằm xuống đất!” Sở Thiên bắt đầu cuộc phẫu thuật, lấy hết dụng cụ ra, Sở Thiên đưa cho Dịch Áo mấy quyển trục, nói: “Trừ độc cho Khố Á Tháp tiên sinh!” Thật ra trên đại lục Huyền Thú, trừ độc trước khi phẫu thuật là một bước không cần thiết, chuyện này cũng là do lúc Sở Thiên và Dịch Áo thảo luận quá trình thay xương cho A Mạt Kỳ mới biết.

Lúc đó Sở Thiên sở dĩ phẫu thuật cho A Mạt Kỳ trong ngọn lửa chính là sợ nó bị nhiễm , nhưng sau được Dịch Áo gợi ý, Sở Thiên mới hiểu: Long Hoàng ngay cả tể bào ung thư còn có thể áp chế được, vậy ma thú cao cấp sao có thể sợ những bệnh độc bình thường? Những bệnh dịch có thể uy hiếp đến tính mạng của ma thú sớm đã tuyệt chủng theo sự biến mất của Hắc Ám Luyện Kim Sư rồi. Hiện giờ cho dù trong lúc phẫu thuật bị nhiễm một chút bệnh dịch. Vậy tùy tiện tìm một Tế Tự cũng có thể giải quyết, dù gì đây cũng không phải tổn thương do pháp thuật và đầu khí cao cấp gây ra!

“Vâng, lão sư!” Dịch Áo tuy không hiểu lão sư tại sao lại nhất định kiên trì một trình tự không cần thiết như vậy, nhưng hắn vẫn kiên quyết chấp hành chức trách của một trợ thủ. “Có phải là trừ độc ở phần bụng không?”

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của Sở Thiên, Dịch Áo cầm mấy Hỏa hệ quyển trục cấp thấp, ném thẳng vào bụng của Khố Á Tháp, đối với con người mà nói, cơ thể của Khố Á Tháp quá lớn, Dịch Áo đứng thẳng cũng chỉ đến ngón chân của Khố Á Tháp. Cho nên, mặc dù lúc này Khố Á Tháp đã để cho bốn chân chống lên trời còn người vẫn nằm dưới đất, nhưng Dịch Áo vẫn phải dùng hết sức mình mới có thể ném mấy quyển trục trừ độc tới vị trí chuẩn xác!

Chỉ bốn quyển trục cấp thấp nho nhỏ vẫn không thể làm bị thương Khố Á Tháp được, ngọn lửa đỏ rực đang thiêu cháy trên bụng nó nhưng lại không hề có chút thương tổn nào!

Hắc hắc, Sở Thiên cười thầm trong bụng, thiếu chút nữa đã bật cười ra ngoài, thật ra Sở Thiên cũng không muốn lãng phí mấy quyển trục để tiêu độc, nhưng sau khi Khố Á Tháp lộ bản thể, Sở đại thiếu gia nhất thời kích động, lại quên mất mình lớn đến đâu! Một nhân loại phẫu thuật cho một con trâu lớn bằng ngọn núi, con dao phẫu thuật nhỏ bé của Sở Thiên chỉ sợ phải rạch đến mấy tháng mới có thể hoàn thành nhiệm vụ, hơn nữa, chỗ cần phẫu thuật của Khố Á Tháp bây giờ đang nằm ở vị trí cách đầu của Sở Thiên hơn mười mấy thước!

Cho nên, một mặt Sở Thiên để Dịch Áo trừ độc, một mặt kéo dài thời gian, sau đó nhân lúc mọi người không để ý, dùng đá truyền tin pháp thuật gọi NMD...

Ngọn lửa đã tắt, còn NMD cũng đã kịp đến. Sở Thiên đứng trên đầu của Hồn Huyết Long NMD, bay đến vùng bụng của Khố Á Tháp, “Khố Á Tháp tiên sinh, hãy bỏ hết lớp phòng ngự trên cơ thể, sau đó ra sẽ phóng xuất quyền trục gây mê cho người!” Khố Á Tháp ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của Sở Thiên, dưới tác dụng của quyền trục ma pháp, từ từ chìm vào giấc ngủ say.

“Bối Tư Đặc đại nhân, ngài tránh ra xa một chút!”

Bối Tư Đặc tuy không hiểu ý của Sở Thiên, nhưng hắn nhìn thấy Dịch Áo đã sợ hãi chạy đến bên ngoài hơn mấy chục thước, nên hắn không hề do dự cũng chạy ra.

“NMD, chuẩn bị phòng ngự cho tốt!” Sở Thiên hạ mệnh lệnh cuối cùng, sau đó rút ra Nộ Hỏa của Khố Á Tháp, rống lớn một tiếng, một đao mở phanh bụng của Khố Á Tháp

Phụt ~~~ Tia máu trâu như cơn sóng biển lớn bắn tóe ra, Bối Tư Đặc và Dịch Áo ở đằng xa nên tránh được, nhưng khoảng đất bên cạnh Khố Á Tháp lại đầy những cái hố gồ ghề lởm chởm, huyết áp trong cơ thể của Khố Á Tháp vô cùng lớn, dưới áp lực này, một huyết tiễn đầy uy lực không hề thua kém với cung lực của Tinh Linh tộc được bắn ra!

Máu tươi bắn ra, Sở Thiên lại bình an vô sự: vì trước khi tất cả tia máu bắn vào NMD, tất cả như gặp phải một tấm chắn phòng ngự vô hình, liền bị phản chấn bắn ra bốn phía, cho nên Sở Thiên đứng ở trên đầu nó tự nhiên cũng không bị tổn thương chút nào, về mặt phòng ngự, NMD tuyệt đối xứng đáng với danh hiệu của nó!

Nhìn thấy tia máu ào ạt bay đến rồi lại bắn trở về, Sở Thiên ung dung lấy một đồng Băng hệ quyền trục, để NMD bay đến gần, hắn ném mạnh quyền trục đi, sau đó vết thương của Khố Á Tháp nhanh chóng đóng băng lại, máu của nó tự nhiên cũng không còn phun ra nữa!

Nhìn vết thương dài hơn chục thước trên bụng Khố Á Tháp, Sở Thiên lệnh cho NMD chui đầu vào vết thương, sau đó cười hăng hắc, lại nhắc Nộ Hỏa của Đức Khố Lạp lên...

Cứ như vậy, phanh ra, đóng băng, đi vào, lại phanh ra...cuối cùng sau khi vào được hơn mười thước, Sở Thiên đã nhìn thấy thứ mà hắn muốn tìm – ngư đảm (gan trâu), chạm vào cảm thấy bên trên cứng như thép, Sở Thiên nheo mắt cười, mình đoán không sai, Khố Á Tháp quả nhiên bị sỏi mật! Ách dùng thuật ngữ Tế Tự của đại lục Huyền Thú thì là, Khố Á Tháp bị ma pháp của Cự Long cấp chín đánh trúng phần bụng, sau đó tiềm lực sống của túi mật đã bị ma pháp cấp chín ức chế.

Nếu đổi lại dùng thuật ngữ y học của trái đất, vậy Khố Á Tháp chỉ là do bị đâm trúng, mà tạo thành việc tích tụ ở túi mật, dịch mật bị dính kết lại, từ đó hình thành các viên sỏi trong đó.

Không cần biết dùng thuật ngữ gì, Sở Thiên cũng không quan tâm nữa, hiện giờ hắn chỉ biết có một chuyện! mẹ nó, lão tử phát tài rồi!!!

Rút con dao phẫu thuật tinh xảo ra, Sở Thiên nhẹ nhàng rạch túi mật của Khố Á Tháp, sau đó một khối đá màu vàng sậm cao bằng nửa người bị rơi ra, “NMD, bắt lấy nó!” Khối sỏi to quá, Sở Thiên không thể mang được, nên hắn để ma sủng của mình giữ chắc lấy khối sỏi ấy.

Râu rỗng của NMD khê lay động, khối sỏi ấy đã được giữ lại chắc chắn, “Ông chủ, người cần thứ này làm gì?” Sống đã mấy trăm năm nay, NMD còn chưa từng thấy chuyện này, thứ dơ bẩn này lại có người cần? Hơn nữa người đó lại là ông chủ của mình!

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên kích động vuốt ve khối sỏi ấy, hai tay bắt giắc run lên, thậm chí giọng nói cũng run run theo, “NMD, ông chủ...ông chủ người nữa đời sau này có tiền rồi...”

Khố Á Tháp tuy có hơi lớn, nhưng nó đích xác là một con trâu, mà sỏi mật của trâu là cái gì chứ, một bác sỹ thú y như Sở Thiên đương nhiên rõ nhất, khối sỏi trước mắt mình, chính là một khối Ngưu Hoàng thuần khiết tự nhiên! Một khối Ngưu Hoàng còn đắt hơn cả vàng ở trái đất, cho dù tất cả trâu trên trái đất cộng lại thì một năm chẳng qua cũng chỉ sản xuất được ngàn này mà thôi! Mẹ nó, lão tử chớp mắt mà lại kiếm được một khối lớn như vậy! Phát tài rồi!

Còn về việc người trên đại lục Huyền Thú có biết Ngưu Hoàng hay không, có ai muốn mua nó hay không, vấn đề này Sở Thiên hoàn toàn không quan tâm! Ngưu Hoàng của một con trâu bình thường đã có thể giải độc rồi, vậy của Khố Á Thập cấp chín thì sao? Sở Thiên tin rằng, dưới sự nghiên cứu thực nghiệm của mình và Vong Linh pháp thần Ba Bốc Tát, khối Ngưu Hoàng này có thể trở thành một loại thuốc chữa bệnh đáng tiền nhất trên Huyền Thú đại lục này!

Cùng với sự diệt vong của chức nghiệp luyện kim sư, cụm từ ‘Được Tề’ đã nhanh chóng bị người trên đại lục Huyền Thú lãng quên. Ngoài những hắc ám pháp sư và một số thuật sĩ luyện kim sư đến chết không đổi tính chuyên tu bệch độc ra, trên đại lục cơ hồ không ai biết cái gì là ‘Được Tề’! Nhưng thứ mà pháp sư Hắc Ám nghiên cứu ra, đại đa số đều là để hại người, cho nên những thứ gọi là thuốc chữa bệnh rất dễ thịnh hành trên cả đại lục này!

Sở Thiên thân là một bác sỹ thú y, ngoài việc cầm dao phẫu thuật ra, với việc nghiên cứu thuốc cũng là một chuyện tự nhiên, có điều mãi đến nay lại có một phiền phức hạn chế hấn phát triển về phương diện dược phẩm, những thứ trên đại lục có thể lấy được rất ít dược phẩm, nhưng phần lớn dược phẩm tích trữ trong đầu Sở Thiên vẫn không có cách nào chế ra! Bây giờ thì tốt rồi, có một khối Ngưu Hoàng to như vậy, bác sỹ thú y Sở Thiên lấy ra làm một số thuốc thông thường chắc là không có vấn đề gì. Hơn nữa, do Ngưu Hoàng có tác dụng mạnh, thuốc được làm ra từ nó đối với con người có lẽ sẽ có hiệu quả!

Lấy Ngưu Hoàng làm nguyên liệu chính, rồi dùng thêm một số nguyên liệu phụ khác để chế ra một lượng lớn thuốc, sau đó bán đi! Đây chính là kế hoạch của Sở Thiên, ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Xem ra, lão tử không những có thể mở một bệnh viện thú y, mà còn có thể làm một xưởng chế tạo thuốc, đợi Dịch Áo lớn rồi, để hấn dạy thêm mấy học sinh làm bác sỹ thú y, sau đó lão tử lũng đoạn cả nền y học và ngành chế thuốc của cả đại lục Huyền Thú này! Khử khử! Nếu như vậy mà không thể phát tài, vậy chi bằng bóp chết nữ thần tỷ tỷ cho rồi...

Dưới sự giúp sức của ma sủng, Sở Thiên thu lại Ngưu Hoàng, rồi khâu vết thương của Khố Á Thập lại, lần phẫu thuật này đã kết thúc viên mãn rồi.

Sau một lát, Khố Á Thập từ từ tỉnh lại, “A, Cơ thể của ta...” Biến lại thành hình người, Khố Á Thập lập tức phát hiện, cơ thể mình đã hoàn toàn khỏe lại! “Ha ha, cảm tạ ngài! Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ!”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên vẻ mặt vui mừng, quệt cái trán không có tí mồ hôi của mình, cười đáp: “Ha ha, Khố Á Thập tiên sinh sau này có thể yên tâm ra chiến trường rồi, dựa vào thực lực của người, Khắc Lâm Tư của đế quốc Lôi Tư hoàn toàn không phải là đối thủ!”

Lời ngon tiếng ngọt ai cũng thích nghe, Khố Á Thập cũng không ngoại lệ, tuy hấn biết mình không lợi hại được như Sở Thiên nói, nhưng trên khuôn mặt dữ tợn vẫn lộ ra vẻ đắc ý, “Ha ha, nghe nói tên tiểu tử Khắc Lâm Tư đã gây rắc rối cho điện hạ ngài ở A Cổ Lạp sơn, đợi đến lúc khai chiến, huynh đệ sẽ giúp ngài làm cỏ hấn!”

“Ha ha, tốt nhất là bắt sống hấn, sau đó giao cho điện hạ!” Khuôn mặt sắt của Bối Tư Đặc cũng đã giãn ra như thép nung chảy, Khố Á Thập đã không sao, vậy thì bản thân cũng không hề gì, có điều, Bối Tư Đặc cuối cùng cũng không vui nổi nữa, vì hấn nghĩ đến con số hàng trăm nghìn của tiền chữa trị, “Điện hạ, phí chữa trị của ngài hơi cao, chúng ta cần chút thời gian để...”

“Phí chữa trị? Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên nheo mắt cười, dáng vẻ thần côn trang nghiêm đạo mạo lộ ra: “Người cho rằng ta thật sự muốn nhiều tiền vậy sao? Ha ha, lúc này ta chỉ nói chơi mà thôi...”

“Nói chơi?” Khố Á Thập và Bối Tư Đặc nghe đến ngây người ra, Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ thay đổi sắc mặt cũng nhanh thật, vừa rồi còn là thái độ bất chấp mạng sống đòi tiền, sao bây giờ lại đổi thành câu nói chơi rồi?

74. Chương 74: Lão Tử Không Cần Tiền

“Lão sư, ta sẽ ghi nhớ!” Dịch Áo cũng không biết Sở Thiên định làm gì, lúc trước sau khi lão sư chữa trị xong chưa có lúc nào là không nhận tiền cả? Có điều, một kẻ tôn sùng đạo như Dịch Áo vẫn chỉ biết mở to mắt, nghiêm túc đón nhận lời dạy dỗ của lão sư mình.

“Nữ thần đã nói, Tế Tự cũng là người, cũng cần có tiền, nhưng mà, một Tế Tự vĩnh viễn không thể quên đi quốc gia của mình!” Sở Thiên giang hai tay, hai mắt ngẩng lên nhìn trời, nhìn có vẻ tràn đầy tình cảm tận trung báo quốc vĩ đại, hơn nữa giọng điệu kết hợp với dáng vẻ ấy, kèm theo chút xúc động, “Chữa bệnh cho ma thú khác, ta sẽ thu một chút kim tệ, bởi vì số kim tệ ấy là của riêng các quý tộc! Nhưng mà, Khố Á Tháp tiên sinh là vũ khí mạnh nhất của đế quốc! Là ma thú bảo vệ Khải Tát chúng ta!”

Nói rồi, Sở Thiên dùng tay chỉ vào Khố Á Tháp, bộ dạng càng thêm kích động, “Mấy chục năm nay, Khố Á Tháp tiên sinh vì đế quốc mà vào sống ra chết, ngài bị thương cũng là vì đế quốc, máu của ngài chảy ra cũng vì đế quốc, nếu ta còn đòi tiền ngài, vậy chính là đòi tiền của đế quốc!”

Hai mắt của Dịch Áo long lanh, Bối Tư Đặc cũng dường như chưa từng quen biết Sở Thiên, còn Khố Á Tháp lại càng cảm động đến choáng váng, có cảm giác như gặp được chính tri kỷ của mình, “Điện...Điện hạ, hết lòng vì đế quốc là chuyện ta nên làm...”

“Đế quốc sắp phát động cuộc chiến phục thù vĩ đại rồi, mà Khố Á Tháp tiên sinh lại phải xông pha nơi chiến trường đầy đao quang kiếm ảnh, nguy hiểm trùng trùng, nhưng lúc này ngài lại bị bệnh...” Sở Thiên vẻ mặt buồn bã, cảm thán nói: “Không có Khố Á Tháp tiên sinh, ta không dám nghĩ cuộc chiến tranh này sẽ có kết quả gì, trên chiến trường, Khố Á Tháp chính là tượng trưng của Khải Tát vô địch chúng ta! Là sự bảo đảm cho thắng lợi của chúng ta! Nhưng ngài lại bị bệnh, thân là một Tế Tự bình thường của đế quốc, chữa trị cho vũ khí mạnh nhất đế quốc, chính là trách nhiệm không thể khước từ của ta!”

Sở Thiên càng nói càng kích động, như muốn chuộc tội cúi thấp đầu xuống, nói: “Tại lúc này đây, nếu ta còn đòi tiền của Khố Á Tháp tiên sinh, vậy ta sẽ không xứng đáng là Tế Tự của Khải Tát! Không xứng đáng tôn sùng nữ thần Sinh Mệnh vĩ đại...”

Cuối cùng, Sở Thiên vỗ vai của Dịch Áo, chân tình sâu sắc nói: “Cho nên, là truyền nhân của thượng cổ Tế Tự thuật. Người phải nhớ kỹ, bất cứ lúc nào, người đều là Tế Tự của đế quốc Khải Tát!”

Dịch Áo gật mạnh đầu, nghiêm chỉnh nói: “Lão sư, ta sẽ ghi nhớ lời dạy bảo của người!” Khóe mắt hần đỏ hoe, đây mới chính là lão sư vĩ đại của mình a!

Còn Bối Tư Đặc cũng bước đến trước Sở Thiên, cúi thấp đầu, trầm giọng nói: “Điện hạ, xin lỗi, lúc trước ta hiểu nhầm ngài rồi. Bây giờ ta tin rằng, ngài và An Đông Ni điện hạ đều giống nhau, đều là những Tế Tự vĩ đại nhất của Khải Tát!”

Sở Thiên bị lời của Bối Tư Đặc nói làm cho sững sờ, lão tử chẳng qua chỉ muốn lừa Khố Á Tháp, sao ngay đến cả đại thần ma thú cũng bị cảm động rồi? “Ha ha, Khố Á Tháp tiên sinh, ta còn một chuyện khác muốn nói với người...” Cuối cùng, sau một hồi biên diễn, tên lừa gạt Sở Thiên đã bại lộ ý đồ đích thực của hần! “Người còn không ít bạn bè thân thích nhỉ?”

“Không sai! Tộc nhân của ta đều sống ở Lạc Nhật sơn mạch có khoảng trên vạn người!” Khố Á Tháp đã bị lòng yêu nước và y thuật của Sở Thiên làm cho cảm động, không hề do dự đem hết mọi nguồn nói cho Sở Thiên, “Nhưng trong tộc chúng ta chỉ có ta là ma thú cấp chín, những người khác đa số đều là trung và sơ cấp.”

Trên vạn con? Ha ha, Sở Thiên như nhìn thấy được vô số Ngưu Hoàng đang lao về phía mình. Tuy rằng xác suất sản xuất Ngưu Hoàng là rất thấp, nhưng trong hơn vạn con trâu cần mười con có Ngưu Hoàng là đủ rồi, huống hồ, từ Khố Á Tháp mà xem, tộc nhân của hần cho dù không lớn như hần, nhưng cũng không biết là nhỏ thua bao nhiêu nữa đây!

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên làm ra vẻ thương xót nói: “Trong số tộc nhân của người, có phải cũng có người mắc chứng bệnh như người không?”

“Điện hạ ngài sao lại biết được vậy?” Khố Á Tháp vô cùng kinh ngạc, nhướng mày nhìn Sở Thiên, “Bệnh của ta là sau khi bị trưởng lão Long tộc đánh trúng mới bị, nhưng tộc nhân của ta không hề bị công kích, cũng có người từng mắc phải bệnh này!” Thái độ của Khố Á Tháp nhìn Sở Thiên đã bắt đầu chuyển từ sợ hãi trở thành kính phục, nên biết rằng khả năng tiên tri không phải ở người nào cũng có.

“Thực ra...” Nói đến đây, Sở Thiên làm ra vẻ do dự, giống như rất khó nghĩ, nói : “Ài! Ta vẫn nên nói cho người vậy...”

“Điện hạ, rốt cuộc có chuyện gì?” Khố Á Thập đã thấy sốt ruột, chuyện gì lại có thể khiến Thượng Cổ Thánh Tế Tự cấp chín phải do dự như vậy? Chẳng lẽ bệnh này sẽ ảnh hưởng không tốt đến tất cả tộc nhân sao? “Ngài cứ nói thẳng đi!”

Thấy Khố Á Thập bắt đầu sốt ruột, Sở Thiên nheo mắt lại, áp ứng nói: “Người biết đấy, Long Hoàng đã từng tặng ta một quyển sách ghi chép thuật thượng cổ Tế Tự, dựa vào ghi chép trong đó, e rằng, e rằng...”

“Mẹ kiếp, e rằng cái gì?” Khố Á Thập trợn trừng mắt, bộ dạng dài dòng lồi thoi của Sở Thiên khiến hắn tức tối, cánh tay to khỏe giơ lên cao, có điều, Khố Á Thập trong lúc muốn phát nộ, cái đầu vốn không mấy thông minh của hắn lại nhớ đến tia sáng màu hoàng kim kinh người trong mắt Sở Thiên, thế là, Khố Á Thập lập tức ôn hòa lại, “Khụ khụ. Điện hạ ngài đừng tức giận, ý ta là ngài có lời gì cứ nói thẳng, không cần nghi kỵ điều gì...”

“Ài!” Sở Thiên lại thở dài, kéo hai tay của Khố Á Thập, nghiêm nghị nhìn hắn rồi trầm giọng nói: “Theo những ghi chép trong sách, người và tộc nhân của người đều mắc phải một căn bệnh chí mạng!”

“Cái gì?” Khố Á Thập nắm chặt tay lại, nhìn chằm chằm vào Sở Thiên vội nói: “Ngài nói tộc nhân của ra đều sẽ có nguy hiểm đến tính mạng ư?”

“Ca ngời nữ thần Sinh mệnh! Đích thực là vậy,” Sở Thiên từ từ gạt đầu, giải thích: “Thật ra chứng bệnh này rất có khả năng là thời cổ đại, được truyền từ tổ tiên các người xuống đời con cháu, hơn nữa, Tế Tự bình thường vốn không thể trị khỏi nó!” Về điểm này Sở Thiên không hề nói dối, theo nguyên lý thì thuật Tế Tự của đại lục Huyền Thú, là kích phát tiềm lực sống, cho nên, cho dù là có dùng thuật Tế Tự, vậy cũng chỉ có thể làm gia tăng tốc độ hình thành sỏi mà thôi!

“Đúng, tộc nhân của ta đã từng để các Tế Tự khác chữa trị.” Khố Á Thập liên tiếp gạt đầu, tán đồng với cách nói của Sở Thiên, “Đích thực là không hề có tác dụng gì!”

“Uhm, vậy thì đúng rồi.” Nói rồi, sắc mặt Sở Thiên chuyển sang vẻ vô cùng đau xót, “Thực lực của Khố Á Thập tiên sinh mạnh mẽ nên chứng bệnh này nhiều nhất cũng chỉ khiến người có chút đau đớn, nhưng nếu nó lại lan sang những người khác, đến lúc đó, các tộc nhân của người...”

Khố Á Thập cho dù có ngu ngốc hơn nữa, cũng hiểu được ý của Sở Thiên, mình là ma thú cấp chín, chứng bệnh này không khiến mình bị gì, nhưng còn những tộc nhân cấp trung và thấp khác thì sao? “Điện hạ, ngài hãy cứu tộc nhân của ta đi!” Khố Á Thập nắm chặt vào vai của Sở Thiên, khóc lóc than vãn nói: “Chỉ cần điện hạ chữa khỏi cho tộc nhân của ta, ta có thể đem tất cả gia sản đưa hết cho ngài!” Ma thú cũng như người, cũng có gia tộc và chủng tộc riêng của mình, và lãnh tụ của tộc Cự Ngưu ở núi Lạc Nhật, Khố Á Thập làm việc bán mạng như vậy cũng là vì tộc nhân của hắn, hiện nay tộc nhân mình đang gặp phải rắc rối lớn theo lời Sở Thiên miêu tả, vậy cho dù Khố Á Thập bị khuynh gia bại sản cũng phải xin Sở Thiên chữa trị!

“Hừ! Người cho ta là hạng người gì?” Sở Thiên sắc mặt lạnh băng, hừ nhạt một tiếng, đẩy Khố Á Thập ra, lạnh lùng nói: “Nếu người còn nhắc đến tiền trước mặt ta, vậy ta sẽ không quan tâm đến sự sống chết của tộc nhân người nữa!”

Khố Á Thập bị lời của Sở Thiên nói làm cho sững sờ, ngay người hỏi: “Vậy điện hạ muốn gì?”

“Ài ~~~” Vì muốn lừa gạt Khố Á Thập, Sở Thiên đã không biết mình thở dài bao nhiêu lần rồi, nghiêm trang nói: “Ta đã nói rồi, Khố Á Thập tiên sinh chiến đấu vì quốc gia! Mà ta thân là thủ tịch Tế Tự cung đình của Khải Tắt, sao có thể khiến người mang mối ưu lo để ra chiến trường được chứ?”

Sở Thiên vì muốn hâm nóng bầu không khí, vốn muốn vỗ vai Khố Á Thập, có điều lại phát hiện mình thực sự không với tới, thế là chuyển thành nắm lấy tay của Khố Á Thập, nói: “Người yên tâm, bắt đầu từ ngày mai, người phân từng nhóm tộc nhân của người đến để đồ, ta sẽ kiểm tra sức khỏe cho từng người!”

“Điện...Điện hạ.” Khố Á Thập cảm động đến không thốt nên lời, ôm chặt lấy Sở Thiên, nghẹn ngào nói: “Chúng ta...tộc Cự Ngưu chúng ta sẽ mãi mãi ghi nhớ ân đức của điện hạ...”

Sở Thiên bị Khố Á Thập ôm một cái, khắp người nổi da gà, bị một gã đàn ông cơ bắp cao hơn hai thước ôm chặt vào lòng, hơn nữa gã cơ bắp đó lại nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, cái tư vị này thật không dễ chịu chút nào.

Nhẹ nhàng giãy thoát ra khỏi ma trảo, Sở Thiên tiếp tục nói: “Có điều, tộc nhân của ngươi nhiều quá. Như vậy đi, ta sẽ thuê mấy chiếc phi thuyền Tề Bách Lâm từ chỗ gia tộc Phan Mạt Tư, mỗi lần đưa mấy trăm người đến đây, ngươi thấy sao?”

“Không, không! Ta sao có thể dùng tiền của điện hạ chứ?!” Khố Á Tháp còn chưa đến mức ngu hết thuốc chữa, Phất Lạp Định Nặc điện hạ vĩ đại đã không ngần ngại kiểm tra sức khỏe cho tộc nhân của mình, vậy mình sao có thể không biết ý tứ mà để cho điện hạ tốn tiền vận chuyển chứ? “Tiền thuê phi thuyền để ta trả cho!”

“Uhm, vậy cũng được!” Sở Thiên lần này rất vui vẻ chấp nhận kiến nghị của Khố Á Tháp, một chút do dự cũng chẳng có. “Còn nữa, ta sắp sửa phải tham gia chiến tranh rồi, nên nhất thời không thể kiểm tra hết cho tất cả mọi người...”

“Không hề gì!” Khố Á Tháp không hề do dự, nói: “Điện hạ ngài có thể sau khi chiến tranh kết thúc rồi lại kiểm tra tiếp cho họ!”

Ha ha, ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Lần này kiếm được món lớn rồi, Sở Thiên cười thầm, Khố Á Tháp, lão tử ca ngợi ngươi! Một con trâu thật tốt bụng, không những tự mình tốn tiền giúp lão tử có được Ngưu Hoàng, hơn nữa lại còn làm bảo tiêu miễn phí cho lão tử nữa!

Từ khi Lô Định Tam Thế hạ mệnh lệnh chuẩn bị chiến tranh cho Sở Thiên, Sở Thiên đã biết, một Tể Tự mạnh nhất của đế quốc như mình chắc chắn sẽ phải theo quân xuất chinh, nên hẳn không thể không lo nghĩ cho sự an toàn của bản thân, A Mạt Kỳ sức mạnh hiểm thấy, nhưng lại không ở trong trạng thái tốt nhất, còn đế quốc Lôi Tư thì sao? Họ lại có một chủ nhân và một tọa kỵ là Thần Thánh Long Kỵ Sĩ cấp chín!

Nếu như đơn độc đối mặt với Khắc Lâm Tư, hay là tọa kỵ của hắn, vậy cho dù A Mạt Kỳ có đánh không lại cũng có thể bảo vệ Sở Thiên bỏ trốn, nhưng nếu cả hai gã hợp lại thì sao! Nếu như vậy, Sở Thiên phải chuẩn bị nhiều hơn một chút rồi. Cho nên hắn yêu cầu sau chiến tranh tiếp tục chữa trị cho tộc nhân của Khố Á Tháp, một mặt là vì muốn lừa lấy Ngưu Hoàng, một mặt khác, chỉ cần còn có một con Cự Ngưu chưa được kiểm tra sức khỏe, vậy Khố Á Tháp sẽ không thể để mình chết được, sẽ phải bảo vệ an toàn của mình trên chiến trường.

Khố Á Tháp cộng thêm A Mạt Kỳ, một bộ kết hợp bên cạnh nhau, lại thêm cả Hãn Mã và NMD, ít nhất cũng có thể ngăn cản được Khắc Lâm Tư chứ? Ha ha, đây mới là mục đích thật sự của Sở Thiên: Tiền có thể không cần, nhưng cái mạng nhỏ này bắt buộc phải giữ!

75. Chương 75: Luyện Kim Thuật Sĩ???

“Ồ ồ ~~~” Theo thói quen, mỗi lần Sở Thiên về nhà, người đầu tiên xông ra đón chắc chắn là Tiểu Bạch, phóng vút một cái, Tiểu Bạch đã nhảy thẳng vào lòng của Sở Thiên, dùng chiếc đầu mũ mồm của nó vuốt ve cằm của Sở Thiên, đồng thời chiếc móng nhỏ chỉ vào ma pháp giới chỉ, ý muốn nói, lần này kiếm được bao nhiêu?

“Ha ha.” Sở Thiên bị trò làm nũng của Tiểu Bạch khiến cho ngứa ngáy, để Định Áo bỏ đi rồi, Sở Thiên vừa đi vào trang viên, vừa hưng phấn nói với Tiểu Bạch: “Lần này lão đại ta giàu to rồi!”

“Ừ ~~~” Tiểu Bạch vui mừng kêu một tiếng, ánh mắt nhìn Sở Thiên lập tức có tinh quang lóe lên, Tiểu Bạch thân mật liếm ngón tay của Sở Thiên sau đó chớp chớp mắt, tỏ ý: Mau lấy tiền ra đây đi!

Sở Thiên để NMD và Định Áo rời đi rồi, ôm Tiểu Bạch trở về phòng mình, lấy ra khối Ngưu Hoàng, sau đó hét lớn vào đá truyền tin pháp thuật: “Ba Bác Tát, người đến đây đi!”

Ba Bác Tát đang bận răn dạy đám tộc nhân trong hậu viện, vừa nghe thấy Sở Thiên gọi, bèn vội vàng chạy tới, vừa chạy Ba Bác Tát còn vừa suy nghĩ, rốt cuộc xảy ra chuyện lớn gì? Ông chủ trước nay chưa từng dùng giọng điệu này nói chuyện với mình! Xem ra có người chọc tức ông chủ rồi, hừ hừ! Đúng lúc gần đây ta vừa nghiên cứu ra mấy loại bệnh độc mới...

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, Ba Bác Tát lại không thấy những gì trong tưởng tượng, hay tình cảnh Sở Thiên nộ khí xung thiên, ngược lại tình hình trong phòng có chút kỳ dị, “Chuyện này...ông chủ, có phải ta nên tránh

đi một lát không?”

Một khối đá lớn cao hơn nửa người, Sở Thiên đáng thương đang hoa chân múa tay kêu thảm thiết, còn đệ nhất nhân vật có thực quyền trong phủ của công tước Phát Lạp Dịch Nặc...Tiểu Bạch đang bò trên vai của Sở Thiên, nỗ lực dùng chiếc miệng nhỏ của nó cắn tai của Sở Thiên, nếu như là ma thú khác đối xử với Sở Thiên như vậy, chắc chắn sẽ bị Ba Bác Tát cải tạo thành một vật thí nghiệm. Nhưng Tiểu Bạch thì sao? Ngay cả một chủ nhân như Sở Thiên, dù đau đớn kêu thảm thiết còn phải cẩn thận giữ cho mình thăng bằng, tránh để Tiểu Bạch ngã xuống, trong tình huống này, một quản gia như Ba Bác Tát còn có thể làm gì?

“Hắc hắc,” Sở Thiên gượng cười, còn Tiểu Bạch trước mặt người ngoài, cũng vô cùng giữ thể diện tha cho Sở Thiên. “Không sao, người qua xem cái này đi.” Nói rồi, Sở Thiên chỉ vào khối Ngưu Hoàng đó, cười nói: “Đây là một món tốt đấy!”

Tiểu Bạch không biết nhìn hàng, lại coi Ngưu Hoàng cực khổ cả ngày trời mới lừa có được thành một hòn đá nát, thậm chí còn nổi trận lôi đình, điều này khiến Sở Thiên rất phiền muộn, hi vọng pháp thần Ba Bác Tát có thể cho mình chút an ủi...

Đáng tiếc, Ba Bác Tát cũng khiến Sở Thiên thất vọng, “Ông chủ, người đem cục đá nát này về đây làm gì?” Ba Bác Tát dò xét viên sỏi mặt của Khố Á Tháp, cau chặt mày, “Ông chủ muốn xây nhà cho Hãn Mã sao? Một ít đá này cũng không đủ được a?” Nơi ở của Hãn Mã mãi là một phiên phức lớn trong nhà Sở Thiên, A Mạt Kỳ và Ba m đã đem theo mấy trăm con Cuồng Lang đi giúp gia tộc Phan Mạt Tư bắt ma thú, từ sáng đến chiều đều làm tổ trên nóc nhà, ngơ ngẩn nhìn trời, nhưng Hãn Mã lại không được thực tế như thế.

Hãn Mã ba tuổi rõ ràng tinh lực chưa có chỗ phát tiết, lúc ban ngày, dùng chiếc vôi dài cuộn một quả bóng da chạy đi chạy lại chính là trò chơi nó thích nhất, ảnh hưởng do trò chơi này tạo thành cũng không phải lớn lắm, chỉ khiến cho người đi trên phố lớn tưởng là có động đất mà thôi. Nhưng đến buổi tối, tình hình đã đi quá mức cho phép, dưới sự hết lòng chỉ bảo của a di AK47, tiểu Hãn Mã mê mẩn điên cuồng trò chơi bắt cướp, kết quả, mỗi khi vàng trắng đỏ trên đại lục Huyền Thú nhô lên, trước cổng phủ của công tước Phát Lạp Dịch Nặc trở thành ác mộng của những người đi đường, lén la lén lút, bắt! Kẻ nào đi một mình, bắt! Đi thành từng đội, bắt! Deo dụng cụ trên lưng, bắt...cho nên, tạo một ngôi nhà cho Hãn Mã có thể để nó ngoan ngoãn một chút, đã thành một chuyện lớn trong nhà của Sở Thiên.

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh, Sở Thiên lúc này có một loại kích động muốn dùng Nộ Hỏa của Đức Khố Lạp để chém chết Ba Bác Tát, giao lưu với người của dị giới đúng là có vấn đề, trên trái đất sơ hồ người nào cũng biết giá trị của Ngưu Hoàng, nhưng ở đây...

Ba Bác Tát vẫn đang dài dòng lảm nhảm, “Bây giờ vật liệu đá tốt nhất của đế quốc đều được sản xuất từ Thái Thạch Bảo, nhưng đá tốt thì lại bị quân đội quân chế, đúng rồi, bạn tốt của công chúa Sắt Lâm Na là Phí Na tiểu thư đang đóng quân ở đó, ông chủ người có thể nhờ cô ấy giúp đỡ...”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên động nộ, đặt Tiểu Bạch xuống đất, chỉ vào khối Ngưu Hoàng đó, trợn mắt nhìn Ba Bác Tát nói: “Người làm sao mà lại được thăng cấp làm Vong Linh pháp thần vậy? Người biết đây là gì không?”

“Đây không phải đá vật liệu sao?” Ba Bác Tát vô cùng kinh ngạc, Vong Linh Pháp Thần không biết đá vật liệu thì có gì không đúng? Minh lại không phải là thợ đá.

“Khục khục!” Sở Thiên hắng giọng, bắt đầu giảng bài dượng lý cho Ba Bác Tát, “Thứ này gọi là Ngưu Hoàng, Được tề được tạo ra từ nó có thể thay tác dụng của thuật Tế Tự!”

“Thay thế thuật Tế Tự?” Ba Bác Tát hít vào một hơi lạnh, một nghìn năm nay, cùng với sự mai một của chức nghiệp luyện kim thuật sĩ, trên đại lục sớm đã không có ai biết cái gì gọi là được tề rồi. Cho dù thứ mà Vong Linh pháp sư nghiên cứu ra, cũng chỉ có hai loại, bệnh độc và thuốc giải!

“Đúng, thay thế thuật Tế Tự!” Hai mắt của Sở Thiên nheo lại, tiếp tục kích thích Ba Bác Tát, “Hơn nữa tác dụng của nó giống như thuật thượng cổ Tế Tự, tuy hiệu quả chậm, nhưng nó có thể không để ý đến sự chênh lệch giữa các cấp độ chức nghiệp!”

Đôi mắt âm lạnh của Ba Bác Tát lộ ra những tia sáng đầy nhiệt huyết, đối với một người cuồng nghiên cứu cả ngày chỉ biết có bệnh độc mà nói, có gì có thể khiến hắn động lòng hơn một khối Ngưu Hoàng này?

“Ư ư ~~” Tiểu Bạch há miệng cười, nước miếng chảy ra nhìn về thành Bàng Bối bên ngoài, hay nói là cả đại lục Huyền Thú này, sau đó, trong mắt nó rõ ràng hiện ra một núi kim tệ đếm không thể xiết! Dưới sự dạy dỗ của Sở Thiên, đầu óc thương nghiệp của Tiểu Bạch cũng tăng lên nhiều, được tề có thể thay thuật Tế Tự, đến con lợn cũng có thể tính ra, trong đó sẽ có thể kiếm được bao nhiêu kim tệ!

“Ông chủ, chẳng lẽ người còn biết thuật luyện kim bị thất truyền hơn nghìn năm nay sao?” Ba Bác Tát kính phục hỏi.

“Thuật luyện kim? Uhm, đúng, chính là thuật luyện kim!” Sở Thiên rất hài lòng với chức nghiệp này, ngang nhiên nói: “Ngoài viên cổ Tế Tự thuật ra, ta quả thật còn biết thuật luyện kim!”

Có tiền dễ làm việc, có quyền thì lại càng dễ, nếu giống như Sở Thiên, vừa có tiền lại vừa có quyền, vậy cơ hồ không có chuyện gì là không làm được.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, cả một con phố sở tại cửa phủ công tước Phát Lạp Dịch Nặc đã được Sở Thiên mua lại với một mức tiền thấp đến đáng thương, sau đó, một xưởng sản xuất thuốc quý mô lớn được Sở Thiên tự tay thiết kế bắt đầu được thi công.

Phá đất? Dễ thôi, để Hãn Mã chạy vài vòng là xong rồi. Nguyên liệu? Chỗ gia tộc Phan Mạt Tư cũng có không ít. Công nhân xây dựng? Đại thần ma thú Bối Tư Đặc đã đích thân mang một lô ma thú cao cấp đến trợ giúp. Thiết bị sản xuất? Sở Thiên đến dao phẫu thuật còn có thể làm ra, huống hồ khi Ba Bác Tát nghiên cứu bệnh dịch cũng có không ít dụng cụ thực nghiệm.

Xưởng thuốc được xây dựng nhanh chóng như một kỳ tích. Đồng thời, nghiên cứu của ba người Sở Thiên, Ba Bác Tát và Dịch Áo cũng đạt được bước tiến triển to lớn.

Khố Á Tháp không hổ là ma thú cấp chín, Ngưu Hoàng của nó cứ như khiến Sở Thiên phát cuồng lên, dùng nó kết hợp với các dược liệu khác, hiệu quả của nó đã vượt quá sức tưởng tượng của Sở Thiên.

Có vị chủ dược là Ngưu Hoàng, Sở Thiên có thể dự liệu được, mình có thể làm ra một số thuốc thường thấy trên trái đất, nhưng điều Sở Thiên không ngờ tới là, Ngưu Hoàng của Khố Á Tháp cũng mang lạc ấn của ma thú cấp chín! Mãi đến nay, chuyện mà Sở Thiên lo lắng nhất là thời gian hiệu quả của thuốc quá chậm, không thần kỳ được như thuật Tế Tự. Nhưng thực lực của Khố Á Tháp lại khiến sự lo lắng của hắn tan thành mây khói...

Giải độc đan, đây là một tác phẩm thành công đầu tiên mà Sở Thiên nghiên cứu ra, trên đại lục này không ít các ma thú có kỹ năng công kích bằng độc tố, nên Sở Thiên tin chắc con đường tiêu thụ loại sản phẩm này sẽ rất tốt, vốn dĩ Ngưu Hoàng đã có công năng giải độc, cho nên thuốc giải độc được chế ra từ nó cũng là bình thường, nhưng giải độc đan của Sở Thiên lại cho hiệu quả nhanh chóng, uống một viên, cơ hồ không cần đợi lâu, độc tố trên vật thí nghiệm đã hoàn toàn biến mất.

Dưới sự gợi ý của Dịch Áo, Sở Thiên mới hiểu, những dược phẩm được làm từ Ngưu Hoàng của Khố Á Tháp sinh ra đã có lạc ấn của ma thú cấp chín, chính những lạc ấn này mới khiến cho thời gian phát huy tác dụng của dược phẩm đủ để thay thế cho thuật Tế Tự!

Kim sáng dược, đây là sản phẩm thứ hai của Sở Thiên, cũng có lạc ấn của Khố Á Tháp, vốn dĩ cần mấy ngày mới có thể trị được ngoại thương, chốc lát đã lành lại như xưa.

Vạn linh đơn, sản phẩm thứ ba, chủ yếu trị cảm mạo, sốt, ho, đau đầu, tiêu chảy... chỉ cần là những triệu chứng thường gặp khiến cơ thể không khỏe, nó hoàn toàn có thể giải quyết được. Thứ hiệu quả này khiến Sở Thiên dở khóc dở cười, trên trái đất căn dựa vào bệnh tình không giống nhau để lựa chọn thuốc, nhưng trên đại lục Huyền Thú, do lạc ấn của ma thú quá mạnh, một viên thuốc lại có thể giải quyết tất cả những bệnh thường gặp.

Cùng với việc tộc nhân của Khố Á Tháp nô nức kéo đến, Sở Thiên vui mừng phát hiện, dường như Cự Ngưu trên đại lục Huyền Thú đều có duyên đặc biệt với sỏi mật. Cơ hồ trong mấy chục con trâu thì có thể sản xuất một Ngưu Hoàng. Nhưng những thứ này không thể khiến Sở Thiên hài lòng, dù gì Ngưu Hoàng cũng

có hạn, cho nên Sở Thiên lại một lần nữa lại tìm Khố Á Tháp, tuyên bố rằng, chứng bệnh này sẽ thường bị lại, nên tộc nhân của người cần phải ở chỗ ta quan sát một thời gian.

Khố Á Tháp cảm động đến rơi nước mắt khi Sở Thiên xây dựng nông trường nuôi trâu quy mô lớn bên ngoài thành để đồ, và Cự Ngưu sinh sống trong đó, đã sống sung sướng đến mức không kém gì những tiểu quý tộc, còn về Sở Thiên tại sao lại đối đãi tốt với tộc Cự Ngưu như vậy, không ai biết nguyên nhân vì sao, cho dù là Ba Bác Tát cũng chỉ biết, ông chủ là vì muốn thuận tiện để lấy Ngưu Hoàng mà thôi, còn Dịch Áo được cho là có khả năng biết chân tướng sự việc nhất cũng bị những ngày lao động nặng nhọc nên thiếu mất một bài giảng, nội dung của bài giảng là: Thực vật có nhiệt lượng cao, cộng thêm cuộc sống an nhàn, chính là nguy cơ tạo ra sỏi mật!

Một con trâu được chữa khỏi, sau đó mỗi ngày hưởng thụ sự chiêu đãi nhiệt tình của Sở Thiên, tiếp đó lại bị sỏi mật, rồi lại lấy Ngưu Hoàng ra... Đây chính là dây chuyền sản xuất Ngưu Hoàng do Sở Thiên dày công xây dựng.

Nhưng cũng có chỗ khiến Sở Thiên không hài lòng, tộc nhân của Khố Á Tháp đại đa số đều là ma thú trung và sơ cấp, những dược vật dùng Ngưu Hoàng của chúng tuy vẫn có hiệu quả diệu kỳ với những bệnh thường gặp, nhưng đối với đầu khí và ma pháp cao cấp lại không tốt như vậy, chẳng hạn như, một miếng Ngưu Hoàng cấp ba chế tạo thành Kim sáng được, đối với những thương tổn do các chức nghiệp từ cấp ba đổ xuống thì thuốc vào bệnh khỏi, nhưng đối với cấp ba trở lên, tuy có thể trị khỏi, nhưng cần rất lâu thời gian để lành lại vết thương.

Những thương tổn cùng cấp phải được chữa theo cách cùng cấp trở lên, định luật này trên đại lục Huyền Thú vẫn ràng buộc dược phẩm của Sở Thiên, đối với tình huống này, Sở Thiên đã chia sản phẩm của mình ra từng đẳng cấp khác nhau, những bệnh bình thường cơ bản có thể dùng những Ngưu Hoàng bình thường để chữa trị, chỉ khi gặp phải những chứng bệnh khó, Sở Thiên mới dùng đến dược phẩm được chế ra từ Ngưu Hoàng của Khố Á Tháp.

Nghiên cứu dược phẩm cần một lượng nhân lực lớn, chỉ dựa vào ba người Sở Thiên đã không thể trở tay kịp, nhưng điều này không làm khó được cho Sở Thiên, chức nghiệp hắc ám pháp sư luôn bị mọi người kỳ thị, trong mắt người khác là một danh từ vô sỉ độc ác, nhưng ở chỗ Sở Thiên, đó lại là những nhân tài! Các nhà hóa học huyền bí, đây chính là định nghĩa của Sở Thiên giành cho họ.

Dưới sự hiệu triệu của Ba Bác Tát, thêm vào đó là những đãi ngộ diên đảo lòng người, một số bạn cũ ngày xưa của Ba Bác Tát cùng các văn bối, tự nhiên trở thành các cố vấn ma pháp riêng của Sở Thiên.

Sản xuất dược phẩm cũng cần người, hơn nữa là những người có thể giữ bí mật, đối với vấn đề này, Sở Thiên đã làm một việc khiến tất cả mọi người thất kinh, nhưng lại vô cùng thần phục, trong đám nô lệ ngu nhất là chủng tộc nào? Thú nhân! Chủng tộc nào nghe lời nhất? Thú nhân! Chủng tộc nào dễ quản lý nhất? Cũng là thú nhân!

Hơn một nghìn nô lệ thú nhân ngu ngốc được Sở Thiên mua về nhà, sau khi trải qua sự tập huấn đơn giản, đã trở thành một lực lượng lao động trong công xưởng của Sở Thiên, tuy chúng rất ngốc, nhưng mỗi người làm một chuyện vẫn không có vấn đề gì, hơn nữa với mức lương mỗi ngày một đầu lợn thú cũng đủ để chúng vì Sở Thiên mà sống chết bán mạng làm việc...

Phân công lao động sản xuất, đây chính là phương pháp bảo mật của Sở Thiên, sau này đã có người tìm cách phổng chế lại dược phẩm của Sở Thiên, nhưng họ đương nhiên không dám đích thân đi hỏi Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ vĩ đại rồi, nên đã bắt mấy nô lệ thú nhân về uy hiếp dụ dỗ, kết quả, đáp án của mỗi người thú đều vô cùng kì lạ, một người nói, ta chỉ lo chuyển đá, một người khác nói, ta chỉ biết đẩy bàn mài, thêm một người nữa lại bày tỏ, ngày nào ta cũng ném cát vào trong một cái nồi lớn...

Kể bắt cóc thẹn quá hóa giận, thậm chí còn thừa dịp Sở Thiên không có mặt, bắt từng người thú làm từng việc khác sau đó chơi trò kết hợp lại, nhưng rất đáng tiếc, công việc thành hình cho dược phẩm cuối cùng đều là do Ba Bác Tát phụ trách...

Công việc lấy Ngưu Hoàng ra là khó nhất, cũng là việc mà Sở Thiên không muốn người khác biết nhất, cho nên Dịch Áo tạm thời trưởng quản toàn bộ quá trình kiểm tra sức khỏe cho Cự Ngưu, còn may một khối

Ngưu Hoàng là có thể chế ra một lượng lớn dược vật, cho nên Dịch Áo đáng thương còn có thể chịu trách nhiệm được với “khảo nghiệm” lão sư giành cho mình.

Công việc của xưởng chế thuốc đã đi vào quỹ đạo, nhưng rắc rối lớn của Sở Thiên cũng đã đến, bởi vì không một quân vương nào có thể chịu đựng được, việc đại thần của mình cùng lúc có ma thú cao cấp, lại còn nuôi dưỡng mấy chục hắc ám pháp sư!

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh, Sở đại thiếu gia tự nhiên không thể để Lô Dịch Tam Thế phát ngôn trước, bộ dạng thần côn một lần nữa lại hiện lên mặt, Sở Thiên nheo mắt lại, cười ha hả xuất hiện trước cổng hoàng cung Khải Tắt, có điều, về việc hắn đến trước hoàng đế bệ hạ thỉnh tội, hay là để lừa phỉnh Lô Dịch Tam Thế, thì không ai có thể nói rõ được.

76. Chương 76: Trói Buộc

Tập Nạp Tư là một trong những đoàn trưởng của Ngũ đại quân đoàn Đế quốc, nhiệm vụ chính là thống soái mười vạn quân Hỏa Long đóng tại Hồng Thổ Hạp Cốc, phòng ngừa bọn Thú nhân xâm lấn ở phía Bắc, nhưng do Xích Diễm có sức mạnh quân sự cao nhất đế quốc lại đóng ở Đế đô, nên Tập Nạp Tư đành phải lưu lại ở thành Bàng Bối, mọi việc của quân đoàn đều giao cho trợ thủ xử lý.

Trong lễ đính hôn cũng như lễ thăng chức của Sở Thiên, Tập Nạp Tư đều kiểm soát không được. Nguyên nhân trong đó hắn hiểu rất rõ, chuyện tình cảm giữa người và thú vốn là điều cấm kỵ. Chuyện giữa Tập Nạp Tư và Xích Diễm không chỉ dân tộc Cự Long không thể tha thứ, mà ngay cả dân thường cũng khó mà chấp nhận. Vì vậy Tập Nạp Tư luôn giấu kín chuyện này, ngay cả cục tình báo của Đế quốc cũng không hề có chút tin tức gì. Nhưng bây giờ Sở Thiên lại biết được, vì vậy Tập Nạp Tư rất lo lắng, không dám gặp mặt Sở Thiên.

Tập Nạp Tư đang cùng Lô Dịch Tam Thế bàn luận gì đó. Sở Thiên bước vào, sau khi hành lễ với Lô Dịch Tam Thế, liền cười, nói với Tập Nạp Tư: “Ha ha, đại ca, đã lâu không gặp!”

“A, đã lâu không gặp.” Xem ra Tập Nạp Tư có chút do dự, một vị thống soái nắm giữ cả một đội quân không có đối thủ lại có chút lúng túng: “Phát Lạp Dịch Nặc, cách đây vài hôm...”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh.” Sở Thiên chào Tập Nạp Tư bằng ánh mắt minh bạch, sau đó liền nói: “Đại ca, chốc nữa đến nhà ta, chúng ta sẽ có nhiều thời gian nói chuyện.” Rõ ràng Sở Thiên đang mời đại ca kết nghĩa, nhưng chủ đích là để Lô Dịch Tam Thế nghe. Bệ hạ, Lão tử đây quả thật có mấy cấp ma thú, và nuôi dưỡng không ít Hắc ám ma pháp sư, thực lực của Lão tử có uy hiếp với ngài, trước khi xử lý lão tử, có lẽ phải nghĩ đến một trong những đoàn trưởng của Ngũ đại quân đoàn Đế quốc - Tập nạp Tư, hắn là huynh đệ của lão tử, còn ma pháp đại thần lại đang nợ tiền lão tử, hơn nữa hiện nay tất cả Tế Tự trong đế quốc này đều nghe lời lão tử...

“Tập Nạp Tư. cho người lui.” Chờ cho Tập Nạp Tư lui rồi, Lô Dịch Tam Thế nhìn Sở Thiên, cười nói: “Ha ha, Phát Lạp Dịch Nặc, sao hôm nay rảnh vậy, nghe nói gần đây người rất bận mà?” nói xong nhìn Sở Thiên đầy ẩn ý, gần đây người làm không ít việc, chuyện kiếm một ít tiền, xây công xưởng thì không sao, nhưng người chiêu mộ nhiều như vậy, có thể dùng Hắc ám ma pháp sư để bí mật giết người sao?

“Hắc hắc.” Nhìn xung quanh không có bóng người, Sở Thiên cười khà khà, híp mắt nói: “Bệ hạ, hôm nay lão tử đến là muốn cùng bệ hạ làm một vụ làm ăn....”

Làm ăn? Lô Dịch Tam Thế sống người, đã nhiều năm như vậy, mặc dù cũng đang cùng hợp tác buôn bán đạn dược và thuốc phiện cùng gia tộc Phan Mạt Tư, nhưng bây giờ lại là cấp dưới của mình. Sở Thiên trắng trợn bàn chuyện làm ăn với quân vương của một nước như vậy, bình sinh đây là lần đầu tiên hắn gặp.

“Hửm, làm ăn gì?” Lô Dịch Tam Thế tiện tay cầm lên một thanh đoản ở trên bàn, tùy ý ngắm nghía, nói: “Người cho rằng còn có điều gì khiến ta hứng thú sao?”

“Có lẽ một vụ làm ăn tầm thường Bệ hạ không coi ra gì?” Sở Thiên cúi mặt, cười thầm, dùng lời lẽ cáu gắt nói “Nhưng thống trị đại lục thì sao?”

“Nói tiếp đi” Lô Dịch Tam Thế vội đến gần Sở Thiên, nhìn chăm chăm vào mắt hắn hỏi: “Là vụ làm ăn gì khiến ta có thể thống trị đại lục?” Là một đế vương, vừa có tham vọng, vừa có tài lược, nếu nói không hứng thú với việc thống trị đại lục thì ngay cả các loài côn trùng cũng không tin. Câu nói này của Sở Thiên đã điểm trúng tử huyệt của Lô Dịch Tam Thế.

“Ha ha” Sở Thiên từ từ lấy ra một đồng chai lọ, xếp đầy trên mặt đất rồi nói: “Chính là thứ này”

Thấy Lô Dịch Tam Thế không hiểu, Sở Thiên cầm lên một cái lọ, giải thích: “Lúc thuộc hạ nghiên cứu viên cổ Tế Tự thuật, tình cờ biết được một số phối phương của kỹ thuật luyện kim, đồng thời phát hiện ra rằng, chỉ cần kết hợp thượng cổ Tế Tự thuật với thuật luyện kim, có thể làm ra những thứ này, những dược tề này có thể thay thế cho thuật Tế Tự!”

“Thay thế cho thuật Tế Tự?” Đoản kiếm trong tay Lô Dịch Tam Thế tách một tiếng đã ra khỏi vỏ, “Hiệu quả như thế nào?”

“Hoàn toàn giống thuật Tế Tự” Sở Thiên nhẹ nhàng mở nắp lọ, đổ ra một viên thuốc màu vàng xạm đen, “Đây là một loại thuốc ta chế được, được gọi là thuốc thất cấp Kim sáng được, có thể chữa được các tổn thương dưới cấp bảy.” Đề phòng là điều không thể quên, Sở Thiên vẫn chưa đem ra thứ quý nhất, trong số những sản phẩm của hắn, thứ tốt nhất đương nhiên là viên thuốc dùng Ngưu Hoàng của Khố Á Tháp luyện thành, loại thuốc này có thể làm hồi phục cả những thương tổn cấp chín.

Mặc dù Khố Á Tháp là ma thú cấp chín, nhưng thực lực trong tộc chúng lại không ra gì, cấp bảy đã rất hiếm, cấp tám hầu như không có. Vì vậy những viên thuốc Sở Thiên dùng Ngưu Hoàng thông thường luyện thành, loại tốt nhất cũng chỉ có thể chữa được những thương tổn dưới cấp bảy.

Thanh đoản kiếm trong tay Lô Dịch Tam Thế chợt tuột tay rơi xuống đất, thanh âm chợt lớn, “Loại thuốc này người có bao nhiêu?”

“Thuốc cấp bảy không nhiều nhưng dưới cấp năm thì....” Sở Thiên làm ra vẻ tính toán một lúc, bình thản nói: “Chỉ cần thời gian ba tháng, ta đảm bảo ba mươi vạn Khải Tắt Thiết Kỵ mỗi người đều có một viên”. Đưa ra con số này, Sở Thiên cũng đã có chút cảm chùng rồi, hiện nay, trong cơ sở sản xuất của hắn, hơn một ngàn nô lệ Thú nhân làm việc không kể ngày đêm. Mỗi tháng mười vạn viên thuốc còn có thể làm được. Vấn đề chính là Ngưu hoàng cung cấp không đủ. Nhưng Sở Thiên không dám nói sự thật với Lô Dịch Tam Thế, suy cho cùng bán thuốc cho đế quốc cũng chẳng kiếm được bao nhiêu, mà trong tình hình hiện nay, năng lực bản thân càng mạnh thì lại càng nguy hiểm.

“Ha ha ha....” Bình sinh đây là lần thứ ba Lô Dịch Tam Thế cười thoải mái. Ba mươi vạn viên thuốc có thể chữa được những vết thương cấp năm, có nghĩa là...? Hãy tưởng tượng xem, những con thiết kỵ ngày đêm chiến đấu với kẻ thù, trong lúc kẻ thù đang nỗ lực hết sức chống cự thì mỗi kỵ sĩ của đế quốc đều cầm ra một viên Kim sáng được, trong phút chốc chữa lành các vết thương trên thân thể, tiếp tục tiến lên....

Tuy nhiên, với những vết thương lớn thì việc chữa trị của Kim sáng được cấp năm vô cùng chậm chạp, nhưng cũng có hiệu quả. Chỉ cần các chiến sĩ không bị chém đứt tứ chi thì trong trận chiến Đế quốc hầu như không có thương binh. Không có thương binh, Khải Tắt thiết kỵ không có tổn thất thì sẽ thế nào? Chỉ cần trong trận chiến không xuất hiện ma thú cấp mười và đại quân ma thú cấp cao như Cự Long tộc, như vậy không có ai có thể ngăn được bước chân Lô Dịch Tam Thế thống trị đại lục rồi.

“Người cần bao nhiêu tiền?” Nếu tốt như vậy, Lô Dịch Tam Thế tin chắc rằng cái giá Sở Thiên cần thì cũng không thể thiếu. Mặc dù có thể trực tiếp lệnh cho Sở Thiên đem thuốc cấp cho đế quốc, nhưng cũng không thể không suy nghĩ, một khi Sở Thiên bất mãn, lãnh đạo ma thú cấp chín là A Mạt Kỳ làm phản thì sao? Huống hồ còn có quan hệ giữa Sở Thiên, Tạp Nạp Tư và Cự Long tộc, những mối quan hệ gần xa đó, có ai dám bảo đảm khi Sở Thiên làm phản, Xích Diễm lại không giúp đỡ?

“Bệ hạ, lô thuốc đầu tiên này, chỉ cần một trăm vạn là đủ rồi” Sở Thiên nheo mắt, làm ra vẻ giá đưa ra là giá lỗ vốn.

“Một trăm vạn?” Lô Dịch Tam Thế Kinh ngạc. Căn cứ theo điều tra của cục tình báo, để xây dựng một cơ sở sản xuất lớn như vậy, chỉ riêng việc mua đất, công tước Phát Lạp Định Nặc đã bỏ ra nhiều hơn con số này rồi.

“Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh.” Sở Thiên ưỡn ngực, mặt mày khí thế nói.” Ta đã từng thề trên danh dự của nữ thần Sinh mệnh là sẽ luôn phục tùng đế quốc, phục tùng bệ hạ. Nay Bệ hạ sắp phát động cuộc chiến báo thù. Vì vậy xem như ta vì sự thống trị của bệ hạ, cống hiến một chút sức lực.”

“Ha ha, Phất Lạp Dịch Nặc, đế quốc sẽ luôn nhớ tới sự cống hiến của ngươi.” Lô Dịch Tam Thế thật sự không hiểu cách nghĩ của Sở Thiên. Mặc dù hắn có đủ thực lực để uy hiếp đế quốc, nhưng trước nay hắn chưa từng có hành vi gây loạn, mà ngược lại, luôn tận lực vì đế quốc, luôn khiến cho mình vui vẻ. Hơn nữa, với một Tế Tự, lời thề đối với nữ thần Sinh Mệnh không thể tùy tiện...

Sau khi nói xong, Sở Thiên biết Lô Dịch Tam Thế vẫn chưa yên tâm, trên phương diện chính trị, chỉ có lợi ích mới khiến cho một đế vương hết hoài nghi. Vì vậy, việc tiếp theo Sở Thiên cần làm chính là đặt lợi ích của bản thân cùng đế quốc.” Bệ hạ, ta còn có thể sản xuất ra nhiều loại thuốc khác, vì vậy, hy vọng sau khi cuộc chiến kết thúc, ta có thể cùng bệ hạ có một vụ làm ăn...”

“Làm ăn?” Lô Dịch Tam Thế cũng nghĩ như Sở Thiên, rất có hứng thú với việc đặt lợi ích của mình cùng Sở Thiên. Thật ra, Lô Dịch Tam Thế cùng gia tộc Phan Mạt Tư hợp tác buôn bán vũ khí và độc chất một mặt là vì tiền, mặt khác cũng là để đưa gia tộc Phan Mạt Tư vào cuộc chiến này.

“Ai cũng biết, hàng ngày trên đại lục đều có người bị bệnh, nhưng số lượng Tế Tự lại rất ít. Vì vậy...”

“Vì vậy thuốc của ngươi sẽ bán rất chạy”.Lô Dịch Tam Thế cười, lại nói tiếp: “Thêm gia tộc Phan Mạt Tư thì sao? Ngươi cung cấp hàng, Phan Mạt Tư bán, còn ta chịu trách nhiệm về an toàn và đường tiêu thụ!” Lô Dịch Tam Thế cũng không muốn phân chia lợi nhuận cho Phan Mạt Tư, nhưng từ lúc Phan Mạt Tư cùng Khải Tắt lập quốc đến nay, không những đã khống chế một phần thương nghiệp của Đế quốc, hơn nữa trước nay chưa từng có hành động gì gây bất lợi cho đế quốc. Vì vậy,Lô Dịch Tam Thế cần một sự bảo vệ vừa thực dụng vừa trung thành.

“Không thành vấn đề” Ý kiến của Lô Dịch Tam Thế khiến Sở Thiên rất vui. Một người chưa hiểu đường đi như hắn đang lo lắng về đường tiêu thụ, giờ có thêm gia tộc Phan Mạt Tư tham gia, lợi nhuận của loại thuốc này đã có sự bảo đảm rồi. “Ta chỉ cần bốn phần lợi nhuận, còn lại là của Bệ hạ và gia tộc Phan Mạt Tư” Bốn ba ba, đây là sự hợp tác giữa ba người, so với sự phân chia lợi nhuận trong độc chất và ma thú, thì sự phân chia lợi nhuận này cũng tương đối hợp lý. Hơn nữa, lúc trước Sở Thiên chắc cũng đã nghĩ kỹ, loại thuốc dùng Ngưu Hoàng của Khố Á Tháp chế tạo, hiệu quả tốt nhất, lợi nhuận cũng lớn nhất, hắn vẫn chưa nói ra.

“Được”Lô Dịch Tam Thế yên tâm cười, từ đó mà nói,việc liên minh lợi nhuận lớn nhất của Khải Tắt đế quốc chính thức ra đời.

“Đúng rồi, Phất Lạp Dịch Nặc.” Việc làm ăn đã nói xong, sự trung thành của thuộc hạ cũng được bảo đảm, Lô Dịch Tam Thế cảm thấy nhẹ nhàng hẳn,nói: “Ta có một nhiệm vụ giao cho ngươi, chốc nữa ngươi tới chỗ Tạt Nạp Tư, ta đã nói rõ công việc với hắn rồi”

“Vâng, thưa Bệ hạ” Sở Thiên miễn cưỡng nhận lệnh, bây giờ lão tử đang bận rộn với việc kiếm tiền, đâu còn thời gian làm nhiệm vụ?

“Còn nữa” Lô Dịch tam Thế chợt cười ẩn ý, “Ở chỗ Tạt Nạp Tư còn có một bất ngờ đang đợi ngươi.”

77. Chương 77: Mỹ Nữ

Quân doanh của Cẩm vệ quân Đế đô phân thành bốn nơi, đóng tại bốn hướng khác nhau của thành Bàng Bối, mà quân doanh ở Đông Thành là lớn nhất, cũng là lực lượng bảo vệ chủ yếu của Đế đô.

Trong vòng vây của một đoàn hộ vệ, Sở Thiên cưỡi một con Độc giác chiến mã màu trắng đi trên phố, phần lớn các Độc giác chiến mã đều có màu đen, nhưng cũng có một vài con là ngoại lệ, như con màu trắng mà Sở Thiên đang cưỡi, thật ra thực lực của nó chẳng có gì đáng nói, nhưng do Sở Thiên muốn hợp với bộ đồ Tế Tự trắng muốt của mình nên mới tìm mua cho bằng được.

Không thể không nói sau khi cưỡi lên con ngựa này, trên một con ngựa chiến đẹp, thêm vẻ ngoài tuấn lãng của Sở Thiên, thêm điệu bộ thần côn, theo sau là một đoàn võ sĩ giáp sắt ngựa đen, lại còn có danh truyền

Thánh Tế Tự Phát Lạp Dịch Nặc vang khắp đại lục, tất cả điều này đã tạo nên một kết quả - bị người ta vây xem.

“Trời ơi! Ta đã nhìn thấy Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ!” Một mỹ nữ trong đám đông hưng phấn hét lên.

“Thật không ngờ” Một cụ già thất tuần nói với đứa cháu đứng bên cạnh, “Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ còn trẻ vậy sao?”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Từ xa, một thanh niên Tế Tự dường như hạnh phúc đến rơi lệ, giơ cao hai tay ca ngợi nữ thần, “Cảm tạ nữ thần, người đã cho con tận mắt trông thấy thần tượng của mình!”

.....

Đám người càng ngày càng đông, cục diện dường như sắp không thể khống chế được “Ai...” Sở Thiên khẽ thở dài, nói thầm: Tại sao mỗi lần đi đâu cũng đều như vậy? Trở thành thần tượng không phải là lỗi lầm của ta chứ?

Dân phong của Khải Tắt rất hiện đại. Một số người lớn tuổi cũng có quy cũ, nhưng những người trẻ tuổi lại không như vậy, “Phát Lạp Dịch Nặc, ta muốn chụp hình chung với người”. Một thiếu nữ mỹ lệ cầm ống kính thủy tinh mà pháp rở đám đông. Nhưng cũng may, đám bảo vệ do Bội Kỳ suất Lĩnh đã kịp thời chặn lại.

“Ông chủ, hay là chúng ta đi nhanh một chút đi.” Bội Kỳ đã sắp không cầm cự nổi, bây giờ đã lộn xộn như vậy, sao ông chủ lại còn thoải mái nhỉ?

Trước sự dẫn đường của mấy con chiến mã, mấy người Sở Thiên đã vượt ra khỏi vòng vây, nhưng sau lưng còn vang lên những tiếng gọi chói tai của mấy cô gái...

“Haha...” Sở Thiên cao hứng ngồi cười trên lưng ngựa, cuối cùng cũng đã thoát khỏi đám mỹ nữ đó, đôi lúc mỹ nữ nhiều quá cũng thật đau đầu...

Đáng tiếc, nụ cười nhanh chóng tắt ngấm trên môi Sở Thiên. Bởi vì bọn họ đã đến quân doanh, ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh. Đứng trước cổng quân doanh, trước nay vẫn là quân doanh Thiết Huyết và Dương Cương của Khải Tắt, hôm nay đột nhiên lại thay thế bằng một sự dè dặt kỳ lạ. Mỹ nữ, toàn là mỹ nữ! Mà lại toàn là những mỹ nữ của Tinh Linh Tộc.

Trước cổng quân doanh trở thành một quang cảnh kỳ quái. Sau khi biết tin, Tạp Nạp Tư cũng đến nghênh đón, nhưng đi bên cạnh, không phải là thiết kỵ thường ngày của Khải Tắt, mà là không dưới một trăm mỹ nữ của Tinh Linh Tộc.

“Phát Lạp Dịch Nặc! Người đến rồi”. Dù còn một chút do dự, nhưng việc công mới là quan trọng, Tạp Nạp Tư đành đích thân nghênh tiếp Sở Thiên.

“Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ, xin chào.” Một người bước ra từ trong đám mỹ nữ ấy, thì ra là trưởng lão Hách Nhĩ Hi của Tinh Linh, người Sở Thiên quen trong hội nghị y học tại núi A Cổ Lạp.

“Ha ha, thì ra là trưởng lão Hách Nhĩ Hi.” Sở Thiên đã biết chuyện gì đang xảy ra rồi, Tinh Linh Tộc muốn đến kết đồng minh.

Chào hỏi xong, Tạp Nạp Tư dẫn Sở Thiên và Hách Nhĩ Hi vào quân doanh. Vừa đi, Sở Thiên vừa chỉ tay vào hơn một trăm mỹ nữ phía sau, hỏi: “Trưởng lão, đây là những giáo luyện dạy bắn cung mà trưởng lão cung cấp cho Đế quốc?”

“Đúng vậy, bọn họ đều là những giáo luyện của Tinh Linh Tộc.” Tạp Nạp Tư nói thay cho trưởng lão, “Còn có cả hộ vệ của người nữa.”

“Hộ vệ của ta?” Sở Thiên dừng bước, nhìn đám mỹ nữ, dung mạo của mỹ nữ Tinh Linh Tộc không cần phải bàn, tư thái thướt tha, vóc người yêu kiều, còn có những bộ giáp bó sát người, ngoại trừ sự không hòa hợp của những cung tên trên vai và những túi tên bên hông, thì đây thật sự là cái mà mọi nam nhân đều mơ ước!

“An Na, lại đây!” Hách Nhĩ Hi kêu lại một mỹ nữ xinh đẹp nhất từ trong đám đông, chỉ vào nàng rồi nói: “Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ, đây là An Na, Ám Dạ Liệp Thủ (thợ săn bóng đêm) cấp tám, đây là hộ vệ mà Tinh Linh Vương điện hạ tặng Ngài.”

“Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh! Trưởng lão nói nàng ấy là hộ vệ của ta?” Lần này Sở Thiên đã bị kích động, dù là ai đi nữa, khi được bất ngờ thông báo mình có một thuộc hạ xinh đẹp đều không thể không bị kích động.

“Ha ha...” Hách Nhĩ Hi cười nói: “Không sai, cô ấy sẽ là tùy tùng hộ vệ của ngài.”

Bỏ tất cả mọi người lại bên ngoài, ba người Sở Thiên, Tạp Nạp Tư, Hách Nhĩ Hi đi vào lều lớn của quân doanh, sau đó Hách Nhĩ Hi giải thích đầy đủ ngọn nguồn cho Sở Thiên.

Sau khi trở về từ núi A Cổ Lạp, Hách Nhĩ Hi đã kể với Tinh Linh Vương về việc liên minh với Khải Tát đế quốc, kết quả giống như Sở Thiên đã dự liệu, Tinh Linh Vương đã đồng ý tất cả mọi điều kiện mà không hề do dự. Ngay cả chuyện về Tinh hoa sinh mệnh cũng đồng ý.

Ngay sau đó Tinh Linh Vương phái Hách Nhĩ Hi đi sứ Khải Tát, chính thức ký kết đồng minh, bọn họ đã nghe được một tin - Phát Lạp Dịch Nặc được thăng lên chức Thánh Tế Tự cấp chín.

Tin tức này đã gây nên sóng to gió lớn trong Tinh Linh Tộc, với Tinh Linh Vương mà nói, Sở Thiên có thể là đại diện của Khải Tát đế quốc đến bàn chuyện liên minh, như vậy chắc chắn hẳn là một nhân vật quan trọng trong Khải Tát. Hơn nữa Thánh Tế Tự là nhân vật có uy tín nhất trong Huyền Thú đại lục, vì vậy hiện nay chắc chắn Sở Thiên đang có sức ảnh hưởng rất lớn trong Khải Tát đế quốc. Vì vậy, để thuận lợi cho việc liên minh, vì đại nghiệp phục quốc của Tinh Linh Tộc, phải lôi kéo được Sở Thiên.

Còn việc lôi kéo bằng cách nào? Tinh linh vương cảm thấy, Sở Thiên có thể dùng hai mươi vạn kim tệ để mua Tinh hoa sinh mệnh, vậy tiền chắc hẳn không thiếu. Nhưng nghe nói hẳn không có ma pháp lực lượng, vậy cái hẳn thiếu chắc chắn là đội quân hộ vệ rồi. Vì vậy, Tinh Linh vương cùng với một vài trưởng lão quyết định tặng cho Sở Thiên một Âm Dạ Liệp Thú cấp tám.

An Na còn trẻ, cũng vừa khoảng hơn một trăm tuổi. Uhm....quy đổi sang tuổi loài người, chắc cũng khoảng hai mươi tuổi. Cô ta là một thiên tài về bắn cung giỏi nhất trong Tinh Linh Tộc đời này, thậm chí trở thành cấp tám sớm hơn cả trưởng lão Hách Nhĩ Hi một trăm năm. Cứ thử tưởng tượng xem, với độ tuổi như An Na hiện nay, rất có thể sẽ trở thành một Âm Dạ Thần Tiên cấp chín trong tương lai.

“Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh.” Sở Thiên nheo mắt, cười nói: “Xin chuyển lời cảm tạ của ta đến Tinh Linh Vương”. Nói thì khách khí vậy, chứ trong bụng Sở Thiên lại cười nhạo, hừm hừm, hộ vệ? Chỉ sợ là chỉ đến để giám thị lão tử mà thôi. Những người đạt đến cấp tám ở Tinh Linh Tộc gộp lại chưa được mười người, mà chịu sự khống chế của Tinh Linh vương lại càng ít, Bây giờ tự nhiên bọn họ lại tặng một Âm Dạ Liệp Thú cấp tám, một mặt là để lôi kéo Sở Thiên, dùng thực lực của một cấp tám để dò xét xem Sở Thiên có thực sự tận tâm tận lực với việc kết đồng minh hay không.

Nhưng mỹ nữ đã đem đến tận nơi, vậy đại thiếu gia Sở Thiên sao có thể không nhận được?

Vài ngày gần đây, Sở Thiên luôn bận rộn với việc ở xưởng thuốc, không quan tâm gì đến những chuyện xảy ra bên ngoài. Vì vậy hẳn cũng không biết việc liên minh giữa Khải Tát với Tinh Linh Tộc đã được Lô Dịch Tam Thế và Hách Nhĩ Hi bàn xong. Nhưng hôm nay Lô Dịch Tam Thế giao nhiệm vụ cho Sở Thiên là để Sở Thiên phối hợp với Tạp Nạp Tư để tổ chức một đội cung kỵ binh.

Sau khi mọi việc sắp đặt xong, Hách Nhĩ Hi đi rồi, những việc còn lại đều là bí mật quân sự của Khải Tát, nàng ta còn chưa thể biết được, vì vậy nàng ta đành rút lui, chỉ còn lại An Na đứng lặng lẽ bên ngoài, cũng là lần đầu tiên bắt đầu công việc hộ vệ.

Trong trường giờ chỉ còn lại Sở Thiên và Tạp Nạp Tư, vì vậy Sở Thiên cũng thoải mái hơn, hẳn cười giảo quyết: “Haha, đại ca, người và đại tẩu khi nào thì kết hôn vậy?”

“Cái này.....” Tạp Nạp Tư biến sắc, chuyện người và thú yêu nhau là chuyện hẳn không muốn người khác biết, dù là huynh đệ kết nghĩa: “Người nói xàm gì vậy? Người làm gì có đại tẩu!” Chẳng trách Tạp Nạp Tư không thừa nhận, mặc dù hẳn là một quân đoàn trưởng của Đế quốc, Xích Diễm cũng là Cự Long cấp chín, nhưng hai người họ cũng khó tránh khỏi bị người đời phỉ báng.

“Đến lúc này, đại ca còn không nhận?” Sở Thiên nghiêm túc lại, đường hoàng nói: “Chẳng lẽ hai người định suốt đời như vậy sao?”

“Ai.....” Biết không thể giấu được nữa, Táp Nạp Tư thở dài, cười khổ nói: “Nếu muốn trách ta, người cứ trách!” Trước áp lực của thế tục, Táp Nạp Tư đành chấp nhận số phận.

“Ta mắng gì chứ?” Sở Thiên cười khổ “Ta chỉ muốn chúc mừng hai người....” Đối với việc người và thú yêu nhau, Sở Thiên cũng chẳng cảm thấy có gì lạ, chuyện yêu nhau hần cũng thấy nhiều rồi, vả lại Xích Diễm còn có thể biến thành người mà.

“Chẳng lẽ người không coi thường ta?” Táp Nạp Tư sững sờ.

“Ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh.” Sở Thiên cầm tay Táp Nạp Tư, nhìn vào mắt hần, chân thành nói: “Bất kỳ lúc nào, huynh luôn là huynh của ta”. Tuy Sở Thiên rất gian trá, thậm chí là vô sỉ, nhưng hần không phải là một tên vong ân bội nghĩa.

Sau khi tới đại lục Huyền Thú, người đầu tiên Sở Thiên gặp là Táp Nạp Tư, dù thân phận và địa vị của Sở Thiên hôm nay cao hơn Táp Nạp Tư, nhưng có thể nói tất cả đều từ Táp Nạp Tư mà có. Nếu không phải là đại ca dẫn lên Tiếp Thiên Phong, thì có lẽ giờ hần chết ở Lạc Nhật sơn mạch rồi.

Táp Nạp Tư cảm động không nên lời, thấy vậy, Sở Thiên an ủi: “Đại ca yên tâm, ta đã từng cứu Long Hoàng một lần, hy vọng vì thế Long Tộc sẽ không làm khó Xích Diễm.” Khi nói những lời này, Sở Thiên không hề lo lắng gì. Long Hoàng Á Lợi Tư Thác Đức là người thế nào, Sở Thiên là người rõ nhất. Để cứu mạng ân nhân, hần có thể trả ơn bằng một cuốn sách mà hần xem không hiểu, còn với một người vi phạm điều cấm của Long Tộc như Xích Diễm, hần sẽ xử lý ra sao?

“Ai... chỉ cần Bệ hạ và Long Hoàng cho chúng ta quy ẩn là được rồi.” Táp Nạp Tư cũng biết vấn đề rất khó, vì vậy cũng không mang hy vọng quá lớn. “Người không khinh thường là đại ca vui lắm rồi.”

Ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh, có sự khích lệ của đại ca là yên tâm rồi. Sở Thiên cười thầm, hần thật không phải là một người vong ân bội nghĩa, nhưng trong lúc an ủi đại ca, nếu có được chút lợi lộc gì thì vẫn tốt hơn. Nay Lô Dịch Tam Thế đã cảm thấy Sở Thiên đã có chút uy hiếp rồi, bị Đế vương chú ý quả thật không hay ho gì, vì vậy Sở Thiên cần lợi thế chính trị của mình phải được đảm bảo, vì vậy việc khích lệ của người huynh đệ kết nghĩa này là quan trọng hơn hết trong lúc này! Chỉ cần Táp Nạp Tư còn coi Sở Thiên là huynh đệ, như vậy thì Lô Dịch Tam Thế vẫn phải cân nhắc...

Sau khi hâm nóng tình huynh đệ với Táp Nạp Tư, Sở Thiên lại cảm thấy đau đầu, mỹ nữ Tinh Linh Tộc ở bên ngoài phải giải quyết sao đây?

78. Chương 78: Có Người Gây Hấn

Mang theo đoàn hộ vệ Bội Kỳ và tìm cho An Na một con Độc giác mã, đoàn người quay trở về phủ công tước Phát Lạp Dịch Nặc. Tưởng tượng đến cảnh người dân chào đón Sở Thiên trước mắt, đoàn người không dám đi ra phố lớn, mà chọn một con đường nhỏ, xa hơn, vắng người hơn, đoàn người Bội Kỳ đi phía sau, còn An Na và Sở Thiên thúc ngựa song hành phía trước.

“Ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh.” Sở Thiên vẫn chưa biết nên nói gì với mỹ nhân Tinh Linh tộc này. Đã không biết nói gì thì nên bắt đầu bằng sở trường của mình.” Ha ha, An Na, từ nay người phải theo ta rồi, người cần đãi ngộ gì đây?”

“Đãi ngộ?” Khi đến đây Tinh Linh Vương và Trưởng lão đã phân phó không ít, nhưng đều là dạy nàng làm sao để bảo vệ, làm sao để tuân thủ mệnh lệnh của Sở Thiên. Còn nữa, là việc giám sát Sở Thiên có giúp đỡ cho mình ước của hai nước hay không. Những điều này An Na đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng không ngờ Sở Thiên vừa mở miệng đã nhắc ngay tới chuyện đãi ngộ. “Điện hạ, ta đến là để bảo vệ điện hạ, không cần đãi ngộ gì cả.”

Tuy rằng đã sống hơn một trăm năm, nhưng An Na chưa từng bước ra khỏi Tùng Lâm một bước, trong việc giao lưu với người khác, An Na vẫn là một đứa trẻ chưa biết gì, “Bệ hạ và Trưởng lão không cho ta nhận đồ vật gì của điện hạ...”

Trưởng lão không cho? Sở Thiên cười, thì ra là một hài tử không biết chuyện, việc gì cũng phải hỏi ý kiến trưởng bối. Vậy thì tốt lắm, hần nheo mắt nói: “Cái gì cũng không nhận thì sao được, người đến bảo vệ ta,

sao có thể để người làm không công?” Sở Thiên có vẻ giận dữ, dường như tức giận vì hành động của thuộc hạ, “Đúng rồi, đẳng cấp chức nghiệp hiện nay của người là gì?”

Lúc này khi Hách Nhĩ Hi giới thiệu, Sở Thiên bị hấp dẫn bởi mỹ nữ Tinh Linh tộc hơn trăm tuổi này, hoàn toàn không chú ý gì đến đẳng cấp chức vụ gì của An Na, điều này cũng đem lại một hiệu quả: Trong mắt Hách Nhĩ Hi, Sở Thiên có được một Âm Dạ Liệp Thú cấp tám mà sắc mặt không hề thay đổi, lại còn có vẻ không chú ý gì, điều này nghĩa là sao? Chắc chắn là người ta không để ý gì đến một Âm Dạ Liệp Thú cấp tám, như vậy lễ vật đã quá nhẹ rồi....

“Điện hạ, ta là Âm Dạ Liệp Thú cấp tám.” An Na thành thật trả lời. Trong Tinh Linh tộc, cấp tám đã là rất hiếm rồi, nhưng đối với một tế tự cổ quái trên cấp chín, thì đó chẳng là gì cả!

“Cấp tám? Ha, quả là không tồi!” Sở Thiên ngoài mặt thì lãnh đạm, nhưng trong lòng rất vui mừng, có thể có được một bảo tiêu cấp tám, quả thật là một việc khiến người ta nằm mơ cũng không được. Huống hồ bảo tiêu lại là một mỹ nữ luôn hộ vệ bên cạnh. Nhưng sợ rằng bản thân càng ngày càng mạnh lên sẽ khiến Lô Dịch Tam Thế ngày càng đa nghi.

“Sau này mỗi ngày một trăm kim tệ.” Sở Thiên đưa ra tiêu chuẩn cho An Na. Tiêu chuẩn này là dựa theo sự đãi ngộ của Hân Mã, mặc dù là thực lực cấp tám, nhưng cũng chỉ đãi ngộ như vậy. “Còn nữa, người phải nhận, không được từ chối.” Khà khà, Tinh Linh tộc lại cử một hài tử đến đốc thúc ta, quả thật quá ngốc nghếch, trước mặt Long Hoàng, Sở Thiên còn có thể chộp ra một quyển bút ký nữ thần Sinh Mệnh giả, chẳng lẽ không lừa được một hài tử sao?

“Điện hạ, Trưởng lão đã dặn....”

“Sau này hãy gọi ta là ông chủ! Ta hỏi người, có phải Trưởng lão Hách Nhĩ Hi sai người làm hộ vệ cho ta hay không?” Sở Thiên nheo mắt, bắt đầu công việc tẩy não An Na.

“Vâng, thưa ông chủ!” Anna tiếp thu cũng rất nhanh, mặc dù không biết ông chủ có ý gì, nhưng cũng đã nhớ kỹ cách xưng hô này.

“Vậy có phải Trưởng lão cũng đã từng nói, chỉ cần không gây hại đến lợi ích của Tinh Linh tộc, thì mọi việc đều phải nghe ta, đúng không?”

“Vâng”

“Vậy ta cho người mỗi ngày một trăm kim tệ có gây hại cho lợi ích của Tinh Linh tộc không?”

“Không có a.”

“Sai người nhận tiền có phải là mệnh lệnh của ta không?”

“Phải a.”

“Vậy sao người không nhận?” Giọng Sở Thiên dần nghiêm khắc, từ trước đến nay, Sở Thiên vẫn luôn ở địa vị cao, luôn có uy nghiêm của kẻ bề trên, vì vậy khi Sở Thiên làm ra vẻ nghiêm trang, thì quá dễ dàng để dọa được một hài tử như An Na. “Chẳng lẽ người muốn chống lại mệnh lệnh đầu tiên của ta?”

“Ông chủ, ta...ta không dám.” An Na bối rối đến gần khóc. Có lẽ trước đó, Tinh Linh Vương đã ra tử lệnh, nếu làm Sở Thiên không hài lòng, chính là gây trở ngại cho việc phục quốc của Tinh Linh Tộc! Nếu An Na bị cái mũ này chụp lên đầu, thì trách nhiệm quả là không nhỏ.

“Nếu không dám thì nhận lấy kim tệ đi.”

“Vâng, thưa ông chủ.” An Na bước đầu đã bị Sở Thiên mê hoặc.

“Ha ha, tốt lắm.” Sở Thiên chớp mắt, bước đầu tiên đã thành công, cứ theo đà này, chắc không lâu sau, An Na chỉ còn biết có Sở Thiên là ông chủ duy nhất mà thôi.

“Tích tích....Trong lúc Sở Thiên đang định tiếp tục dụ dỗ An Na, ma pháp thông tin thạch bên hông chợt vang lên. “Chuyện gì?”

Nhắc tới Ma pháp thông tin thạch, quả thật Sở Thiên vô cùng cảm tạ Long Hoàng. Nguyên lý của thông tin thạch là ở giữa hai ma pháp thạch rót ma pháp vào, cũng giống như dấu ấn ma pháp. Giữa hai người

mỗi người giữ một dấu ấn ma pháp thạch giống nhau thì có thể thông tin liên lạc cho nhau. Nhưng thông tin thạch rốt cuộc vẫn là một vật ma pháp, khi sử dụng phải vận dụng một ma pháp ba động nhỏ. Đường nhiên, dao động ma pháp đó là rất nhỏ, nhỏ đến mức một hải tử trong nôi cũng dùng được. Nhưng trước đây Sở Thiên là một kẻ thiếu năng với ma pháp, trong cơ thể một tí dao động ma pháp cũng không có. Nếu không phải là Long Hoàng huyết cho hắn số lượng lớn ma pháp Long ngữ, thì chắc Sở Thiên thật sự đã không dùng được thứ đồ tiện dụng này rồi.

Mặc dù ma pháp Long ngữ của Sở Thiên không hóa giải được ma pháp gì, nhưng quả thật hắn đã có ma pháp ba động, vì thế hắn mới có thể đường hoàng sử dụng ma pháp thông tin thạch.

“Ông chủ.” Giọng nói cấp bách của Ba Bác Tát truyền tới, “Tiểu Bạch bị đánh trọng thương rồi.”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên neho mắt cười lạnh lùng, chậm rãi hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Sự tình là do sự nghiện rượu của Tiểu Bạch, bây giờ hầu như mỗi ngày Tiểu Bạch đều ngâm mình trong vò rượu, mà lại là những vò rượu cực phẩm Phục Tư Đặc, vì vậy nhà Sở Thiên mỗi ngày mất đi không ít rượu quý. Mà gần đây Sở Thiên và Ba Bác Tát bận đến tối tăm mặt mũi, nhất thời cũng quên mất chuyện mua rượu cho Tiểu Bạch.

Hôm nay sau khi uống hết vò rượu Phục Tư Đặc cuối cùng, Tiểu Bạch thành linh phát hiện xung quanh không còn rượu nữa, một nhân vật lớn trong phủ công tử Phát Lạp Định Nặc sao lại đứng yên để việc này xảy ra? Rõ ràng lúc này Sở Thiên không ở đây, mà Ba Bác Tát lại đang bận chuyện ở xưởng thuốc, vì vậy Ba Bác Tát đã gọi một người hầu đi mua rượu, nhưng Tiểu Bạch lại sợ người hầu mua không đúng ý, vì vậy liền đi theo.

Loại rượu đúng ý Tiểu Bạch thì chỉ có ở trong tiệm rượu lớn, nhưng một người hầu bình thường, lại dắt theo một con chó, lại lớn tiếng muốn mua hết rượu ngon ở trong một tiệm rượu lớn như đại tửu điểm Tề Cách, thật khiến người ta ngứa mắt. Khách ở tiệm Tề Cách đều là những người giàu có, nhưng Sở Thiên vẫn thường bế theo Tiểu Bạch đi khắp nơi, vì vậy mọi người trong tiệm đều biết Tiểu Bạch. Nể mặt Sở Thiên, không ai giành mua loại rượu quý Phục Tư Đặc, ai cũng gọi loại rượu khác.

Vừa lúc ấy, một dong binh đoàn cũng đang uống rượu mừng thành công ở đó, bọn họ cũng không biết Tiểu Bạch là ai. Khi vừa nghe thấy rượu của mình còn kém hơn cả chó, hơn nữa rượu ngon đều bị con chó đó mua hết thì tức giận vô cùng. Nhìn kỹ, thì đó chỉ là một con chó cảnh bình thường, mà người dắt con chó ấy cũng chẳng phải quý phái gì. Thế là những thành viên trong dong binh đoàn đó vô cùng tức giận, sóng gió lại nổi lên.

Những người cầm đầu trong dong binh đoàn ngốc đến nỗi dám đánh cả Tiểu Bạch. Nhưng họ chưa ngốc đến nỗi động thủ ở tiệm rượu Tề Cách. Đợi sau khi Tiểu Bạch và người hầu ra khỏi quán, đi đến một cảng nhỏ vắng người, bọn người trong đầu chỉ biết đánh nhau như đám dong binh mới ra tay.

Tên hầu còn chưa kịp nói ra tên của Sở Thiên đã bị đánh ngất xỉu. Tiểu Bạch thì rất thông minh nhưng lại không biết nói, chỉ biết nhìn rượu của mình bị người ta cướp đi, sau đó còn bị đá một cái.

“Con mẹ nó! Lại có người dám đụng đến sủng vật của ta ư?” Sở Thiên neho mắt lại, cắn môi, An Na và đội Bội Kỳ đều sợ hãi. Tiểu Bạch có địa vị như thế nào trong nhà Sở Thiên? Đối với Sở Thiên, nó là số một, giả sử nó có cắn Sở Thiên thì mọi người cũng đều lo lắng, liệu thịt Sở Thiên có cứng quá hay không, có làm răng Tiểu Bạch bị gì không?

Trong lòng Sở Thiên, địa vị của Tiểu Bạch quả không gì sánh được. Dù chỉ là một con chó, cũng chẳng biết nói, nhưng nó thông minh đến nỗi khiến người khác không thể xem nó như một con chó. Hơn nữa sau khi đến Huyền Thú đại lục, Tiểu Bạch là con vật có trí tuệ đầu tiên mà Sở Thiên gặp. Trong một thế giới lạ lẫm thì ấn tượng đầu tiên rất đặc biệt. Lại thêm nghề bác sỹ thú y của Sở Thiên lại rất có cảm tình với động vật. Vì vậy một con chó vừa thông minh lại đáng yêu như Tiểu Bạch là bảo bối của Sở Thiên.

Tính ra, Tiểu Bạch đã ở cùng Sở Thiên hơn một năm, trong một năm ấy, Tiểu Bạch ăn cùng Sở Thiên, ngủ cùng Sở Thiên. Bây giờ Sở Thiên đã quen với việc mỗi sáng đều bị Tiểu Bạch cắn vào tai để đánh thức. Giờ lại có kẻ dám lấy dao cứa vào tim Sở Thiên, thật không muốn sống nữa sao?

“Là dong binh đoàn nào làm?”.Sở Thiên tái mặt, trầm giọng hỏi.

“Là Thổ Long dong binh đoàn - một trong tam đại dong binh đoàn lớn nhất đế quốc, tổng bộ đóng ở vùng ngoại ô Nam thành, hơn nữa địa thế ở đó rộng rãi, rất thích hợp cho chiến đấu.” Trong thông tin thạch, giọng Ba Bác Tát phát ra lãnh đạm, dường như nhắc nhở mọi người đừng quên sự khủng bố của Vong Linh pháp thân. “Ông chủ,ở đây đã chuẩn bị xong cả..”

“Hừ hừ” Sở Thiên cười lạnh, lấy trong túi ra một lệnh bài công tước đế quốc đưa cho Bội Kỳ, “Người hãy đi tìm hầu tước Tạt Nạp Tư, để đại ca điều động cho ta một đội thiết kỵ, sau đó đi tìm Đạt Mã Nhĩ, đem về cho ta ba trăm ma pháp sư,còn nữa, lệnh cho tất cả các Tế Tự trong đế quốc, ai dám chữa trị cho người trong Thổ Long dong binh đoàn, lão tử sẽ lột da người đó!”

Bội Kỳ nhận lệnh đi rồi, Sở Thiên thúc ngựa đi về phía thành Nam, đồng thời cũng gọi mỹ nữ Tinh Linh tộc, lúc này còn đang sưng sờ, “An Na, đi theo ta....”

79. Chương 79: Ta Cấn Người

Lôi Đức Nặc gần như bị Ốc Khắc làm cho tức điên lên, thằng em không ra gì này, ngoài việc tìm thêm phiền phức thì hầu như không biết làm điều gì tốt đẹp hơn. Vốn là cách đây vài ngày, Ốc Khắc thành công trong một vụ làm ăn lớn, Lôi Đức Nặc vui vẻ cho phép hắn đến tửu điểm Tề Cách ăn mừng, nhưng không ngờ, tên tiểu tử này cả đi uống rượu cũng rước đại họa.

“Đoàn trưởng, ngài đừng lo.” Người nói là phó đoàn của Thổ Long dong binh đoàn - ma pháp sư cấp bảy Đan Ni Nhĩ Tư, “Nói không chừng tình hình cũng không nghiêm trọng như ngài nghĩ đâu.”

“Đại ca, ta đã gây ra phiền phức gì vậy?” Ốc Khắc bò dậy, quệt máu cạnh khóe miệng, hỏn hển nói: “Không phải là vì đã dạy dỗ một con chó chứ?”

“Khục khục...” Ốc Khắc tự nhiên ho khan vài tiếng, với thực lực một kỵ sĩ cấp tám như Lôi Đức Nặc đánh hắn không phải là nhẹ. “Ta nhìn kỹ rồi, người bông con chó đó chẳng qua chỉ là một người bình thường.” Dù sao Ốc Khắc cũng đã nhiều năm làm dong binh,vì vậy trước khi động thủ, hắn đã quan sát rất kỹ người dắt con chó đó là một tên hầu, nhưng hắn không ngờ, người ăn mặc “sang trọng”, khí chất “bất phàm” ấy lại lại là người hầu của Sở Thiên....

“Bộp...” Lôi Đức Nặc tát Ốc Khắc lần nữa, “Sao ta lại có đệ đệ như ngươi! Quả thật còn ngu hơn cả heo”

“Sao ca lại đánh ta?”Ốc Khắc ôm mặt, hét lớn: “Chủ nhân của con chó đó bị để đánh xỉu rồi, không nhìn thấy ta động thủ, hơn nữa hắn cũng không phải là nhân vật gì lớn.”

“Ngươi.....” Lôi Đức Nặc tức giận đến nỗi không biết nói gì.

“Ốc Khắc,ngươi quá hồ đồ rồi.” Đan Ni Nhĩ Tư thay Lôi Đức Nặc giải thích: “Tề Cách tửu điểm là nơi nào chứ? Có thể đến đó thì đều là những nhân vật lớn của Đế quốc. Mà một con chó có thể mua hết rượu ngon ở đó, nhưng người ở đó đều phải im lặng chấp nhận, ngươi nói xem, chủ nhân của con chó đó là người thế nào?”

“Người bị ta đánh ngất không phải là chủ nhân của con chó đó sao?” Ốc Khắc cuối cùng cũng hiểu ra đôi chút.

“Phí lời” Lôi Đức Nặc lại muốn đánh Ốc Khắc, nhưng bị Đan Ni Nhĩ Tư ngăn lại.” Người nhìn kỹ lại vòng cổ ma pháp này mà xem. Vừa nói, Lôi Đức Nặc ném vòng cổ ma pháp của Tiểu Bạch xuống trước mặt Ốc Khắc.” Bên trong đó chứa toàn rượu, ngươi có biết nghĩa là gì không?”

“Cái này....” Ốc Khắc không biết gì, hỏi dò: “Có phải chủ nhân của con chó này mua vòng cổ ma pháp này là để nó đựng rượu?”

“Đúng là vậy”. Đan Ni Nhĩ Tư gật đầu, xác nhận lời nói của Ốc Khắc.

Thấy Đan Ni Nhĩ Tư gật đầu, Ốc Khắc cảm thấy toàn thân lạnh toát. Một vòng cổ ma pháp đắt như vậy, bên trong là hơn một trăm vỏ rượu Phục Tư Đặc, hai thứ này gộp lại ít nhất cũng có giá hơn mười vạn. Hơn ba vạn người trong Dong Bình đoàn, vất vả làm một tháng, cũng chỉ kiếm được ngần ấy tiền. Nhưng giờ có người lại nói với Ốc Khắc rằng, tất cả những thứ này đều là chuẩn bị cho một con chó....

“Đại ca, giờ làm sao đây?” Ốc Khắc thấy sợ rồi, một con chó cảnh bình thường lại được đãi ngộ như vậy, thì chủ nhân của nó phải là người thế nào?

“Ta cũng không biết.” Lôi Đức Nặc lắc đầu, cười khổ. “Lần này người đã gây cho ta một phiền phức không nhỏ, nhưng cũng không thể không quản.” Đan Ni Nhĩ Tư, đã tìm ra chủ nhân của con chó là ai chưa?”

Đan Ni Nhĩ Tư thở dài, buồn bã nói: “Đoàn trưởng, lần này sợ rằng chúng ta đã gặp một phiền phức lớn rồi, ta tìm mãi không ra...”

“Tìm không ra? Vậy chẳng phải càng tốt sao?” Ốc Khắc cười khoái trá. “Không chừng đó chẳng phải là nhân vật gì lớn.”

Lôi Đức Nặc giờ cũng chẳng còn tâm trạng đánh Ốc Khắc nữa, sao đệ đệ của mình lại dần dần đến vậy không biết?

“Ốc Khắc, tìm không được mới đáng sợ. Đan Ni Nhĩ Tư cũng chịu không nổi Ốc Khắc nữa. “Ta đã đến tìm gặp ông chủ của Tề Cách tửu điếm, cả những khách đã uống rượu lúc đó. Tất cả bọn họ đều chỉ nói với ta một câu.”

“Nói gì?” Ốc Khắc vội vàng hỏi.

“Nếu Thổ Long dong Binh đoàn muốn tìm cái chết, thì cũng đừng để liên lụy đến bọn ta...”

Bảo bối của Sở Thiên vốn đã có chút danh tiếng trong đế quốc, giả sử bọn quý tộc đó chưa thấy, thì cũng đã nghe thấy, ngay cả yến tiệc do Lô Dịch Tam Thế tổ chức, Sở Thiên cũng bế Tiểu Bạch theo. Mà trước mặt các đại thần, quý tộc, nếu Tiểu Bạch có cắn vào tai Sở Thiên, thì hẳn cũng chỉ cười hà hà. Ngay cả Sát Lâm Na cũng không được đãi ngộ như vậy! Đắc tội với Tiểu Bạch là đắc tội với Sở Thiên, bọn quý tộc đã luôn ghi nhớ câu nói này.

Nay tiểu Bạch bị người ta đánh, rõ ràng người ta không muốn nói ra sự thật cho Đan Ni Nhĩ Tư, một phần là để cho sự việc thêm phần náo nhiệt, một phần là do không đoán rõ tính cách của Sở Thiên, ai biết được Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ có giận lây sang mình hay không.

“Bây giờ phải làm sao...” Ốc Khắc thiếu chút nữa đã ngất xỉu trên mặt đất.

Ầm ầm - Ốc Khắc còn nói chưa hết lời, mặt đất đã bị rung động dữ dội, “Đoàn trưởng, tổng bộ đã bị bao vây.” Một người phụ trách cảnh giới vừa chạy vừa báo cáo.

Thực ra không cần cảnh báo, Lôi Đức Nặc cũng đã biết, là một kỵ sĩ Á Long cấp tám, chỉ có thiết kỵ Khải Tát vô địch, mới có thể có uy thế như vậy. “Thông báo cho tất cả mọi người trong tổng bộ, chuẩn bị chiến đấu!” Lôi Đức Nặc đã có mấy chục năm kinh nghiệm dụng quân, đã rèn luyện được bình tĩnh trước mọi sự cố. Mặc dù người đến đây có thể điều động được cả cấm vệ quân của Đế đô, nhưng cũng không thể ngồi yên chờ chết.

Dù đã chuẩn bị kỹ tinh thần, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Lôi Đức Nặc vẫn chột dạ. Trong tổng bộ của mình cũng chỉ có tổng cộng hơn hai nghìn quân binh, lại đứng dàn trận không có kỷ luật gì, mà đối diện lại là đội quân chiến đấu oai hùng của Khải Tát đế quốc.

Ngựa đen giáp sắt, trường mâu trong tay, đoản đao giắt lưng, cả ba đội quân như vậy, ba ngàn quân thiết kỵ Khải Tát cứ một trăm người một trung đội, dàn hàng chỉnh tề thành thế trận mũi nhọn, mũi nhọn trung ương, một vòng bộ binh cầm khiên bảo vệ cho hơn một trăm ma pháp sư, qua các khe hở của những tấm khiên còn nhìn thấy ánh hào quang lấp lánh của cung tiễn.

Tất cả những điều đó không đủ để khiến một người dày dặn kinh nghiệm chiến đấu như Lôi Đức Nặc sợ nhưng người đứng ở đầu thế trận mũi nhọn ấy thì khiến hắn khiếp đảm. Trên hông giắt một lệnh bài cấp tám, trên đầu lượn vòng hồn huyết cự long. Tay cầm trường đao, đứng cạnh là một mỹ nữ. Trong ấn tượng

của Lôi Đức Nặc, hắn chỉ nghe qua và biết một người có uy lực như vậy. Nhưng người này thì hắn không dám đắc tội rồi.

“Ca ngời nữ thần Sinh mệnh.” Một tay Sở Thiên cầm Nộ hỏa của Đức Khố Lạp, một tay bế Tiểu Bạch lên, cao giọng nói: “Lôi Đức Nặc đoàn trưởng, xin hãy cho ta một lời giải thích.”

“Ai!” Lôi Đức Nặc biết hôm nay không thể thoát được, chụp lấy Ốc Khắc, trói lại, chậm rãi đi về phía Sở Thiên.

Bỗng một cây tên màu xanh dài phóng tới giữa hai chân Lôi Đức Nặc, ngăn bước hắn. Lôi Đức Nặc ngẩng đầu nhìn mỹ nữ Tinh Linh bên cạnh Sở Thiên, mồ hôi lạnh lăn dài trên má, có thể làm cho một kỵ sĩ Á Long cấp tám như hắn không nghe thấy đường cung phóng, thì chỉ có Âm Dạ Liệp Thú cấp tám. May mà lúc này không phản kháng, nếu không, dù mình có nằm xuống mà tránh được mũi tên này, thì người khác cũng....

“Phất Lạp Định Nặc điện hạ, xin thứ lỗi.” Lôi Đức Nặc dùng nghi lễ của kỵ sĩ quỳ xuống đất, ném Ốc khắc bị trói như nhộng xuống đất, nói: “Hôm nay đều là do người đệ đệ không ra gì của tại hạ gây họa, nay tại hạ giao nó cho Điện hạ. Xin điện hạ đừng làm khó đến những người khác...”

Cũng rất thức thời, Sở Thiên gật đầu, cúi xuống hỏi Tiểu Bạch, “Người nói xem nên xử thế nào?” Hôm nay Sở Thiên đến đây là trút giận cho Tiểu Bạch, còn trút giận đến mức độ nào, thì còn phải hỏi ý kiến Tiểu Bạch.

“Ồ ô!” Tiểu Bạch trừng mắt, lấy chân chỉ vào mình, ý nói giao cho ta. Sau đó Tiểu Bạch nhảy từ lòng Sở Thiên sang lưng Hán Mã, vỗ vỗ vào tai Hán Mã, Hán Mã nghe lời cúi mũi xuống đất, để Tiểu Bạch đi xuống đất.

“Ồ!” Tiểu Bạch đi tới trước mặt Ốc Khắc đang quỳ dưới đất. Nhìn vào gương mặt sợ hãi của hắn, sau đó cười quỷ quyệt “Ồ ô”

A!!! Ốc Khắc kêu thảm một tiếng, đau quá! Tiểu Bạch cắn một cái mà gần như sứt cả nửa tai hắn, nhưng sau đó? Tiểu Bạch đã hả dạ theo đường cũ chạy về ngôi trong lòng Sở Thiên, sau đó liếm liếm ngón tay Sở Thiên, ngáp một cái, rồi ngủ ngon lành....

Người khác thì không biết Tiểu Bạch có ý gì, nhưng Sở Thiên thì rất rõ, Tiểu Bạch xem như đã báo được thù rồi, thực ra vết thương của Tiểu Bạch không nặng, chẳng qua là bị người ta đá một cái, cắn lại một cái là đủ rồi, nhưng Sở Thiên chưa hả dạ. Lão tử rầm rộ tới đây, lại chỉ vì cắn hắn một cái sao?

“Ha ha, chuyện này..., Lôi Đức Nặc đoàn trưởng.” Một người giáo quyệt như Sở Thiên chưa từng gặp tình huống nào như vậy. Trong kế hoạch của hắn, thế nào cũng phải có một trận chiến long trời lở đất, sau đó dùng uy lực để chiếm được thứ gì đó. Phải biết rằng, không phải hôm Sở Thiên cũng có cơ để đi chiếm đoạt! Nhưng bây giờ? Lôi Đức Nặc thì bộ dạng biết lỗi như vậy, mà Tiểu Bạch thì cũng đã cho qua rồi.

Ha ha, Tiểu Bạch cho qua, nhưng Lão tử không thể cho qua! “Bội Kỳ, lệnh cho toàn quân đóng quân tại chỗ.”

Đợi cho mấy ngàn nhân mã ổn định lại, Sở Thiên đưa Lôi Đức Nặc vào trong lều: “Ha ha, Lôi Đức Nặc đoàn trưởng, ngồi đi.”

Thực ra muốn trút giận cho Tiểu Bạch, cũng không cần hùng hậu đến vậy, nhưng quả không dễ Sở Thiên mới có được cơ hội danh chính ngôn thuận như vậy, thì sao hắn có thể bỏ qua chứ? “Đệ đệ ngươi làm bị thương sủng vật của ta, cũng không có gì, dù sao Tiểu Bạch bị thương cũng không nặng, nhưng...” Sở Thiên nhếch mắt lại, đây là dấu hiệu gian xảo của hắn, cười nói: “Bây giờ quý tộc ở đế quốc đều biết, sủng vật của ta bị dong binh đoàn các người đánh bị thương, điều này khiến cho một công tước như ta rất mất mặt.”

“Vâng, vâng, bọn tại hạ quả thật đã gây thêm rắc rối cho Điện hạ rồi.” Lôi Đức Nặc cũng sống đến bốn mươi tuổi rồi, dù không phải đã quá sành sỏi, nhưng cũng đã rất lời đời, nghe Sở Thiên nói, hắn đã biết, Sở Thiên không muốn tiêu diệt dong binh đoàn, nhưng lại muốn mượn cớ này để làm lợi cho bản thân mà thôi.

Nghĩ tới đây, Lôi Đức Nặc thở ra nhẹ nhõm, chỉ cần giữ lại được dong binh đoàn và đệ đệ của mình thì bỏ một ít tiền cũng không có gì, dù sao thường ngày mình cũng đã biếu xén cho bọn quan lại quý tộc không ít,

hơn nữa, nếu hôm nay làm Điện hạ vừa lòng, thì không chừng sau này dong binh đoàn có khi còn trèo lên được một cái cây lớn.

“Ha ha, tại hạ hiểu ý của Điện hạ.” Lôi Đức Nặc yên tâm cười: “Không biết gần đây Điện hạ còn thiếu cái gì?”

“Ca ngại nữ thần Sinh Mệnh, ta không thiếu gì cả!” Sở Thiên đung đưa một ngón tay: “Ta chỉ muốn làm ăn với người...”

80. Chương 80: Sinh Ý

“Ca ngại nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên đường hoàng nói: “Ta sao có thể lấy không của người? Các người vất vả kiếm tiền cũng không dễ dàng gì, đúng rồi, thu nhập hàng năm của dong binh đoàn các người là bao nhiêu?”

“Điều này...” Cũng giống như bao người khác, thu nhập hàng năm của dong binh đoàn là một bí mật thương nghiệp, Lôi Đức Nặc muốn không nói, nhưng dưới cái nhìn chăm chăm của Sở Thiên vậy không cho phép hắn làm vậy. “Điện hạ, khoảng một trăm vạn”

“Một trăm vạn? Ít thế sao?” Xem ra Sở Thiên hơi thất vọng, một trăm vạn đối với Sở Thiên quả không nhiều, hiện nay thu nhập của đại thiếu gia Sở Thiên sắp không đếm được nữa, buồn độc chất và ma thú, độc quyền sản xuất thuốc ở Đế quốc, lại thuận lợi mở một bệnh viện thú y, đây đều là những sản nghiệp hái ra tiền, vì vậy Sở Thiên cũng chưa từng tính xem một năm thu nhập của mình là bao nhiêu? Nhưng có thể chắc chắn là vượt qua con số một trăm vạn.

“Ha ha, quả thật không nhiều, hiện nay dong binh kiếm tiền cũng không được thuận lợi lắm a.” Lôi Đức Nặc bị vẻ thờ ơ của Sở Thiên làm sững lại, những người không xem một trăm vạn ra gì, trên đại lục cũng chẳng có mấy người.

“Vậy dong binh đoàn các người có bao nhiêu người, thực lực ra sao?” Sở Thiên tiếp tục hỏi cặn kẽ: “Ma thú cấp cao được bao nhiêu?”

Vừa nhắc đến Dong Binh đoàn của mình, Lôi Đức Nặc đã cảm thấy tự hào, dưới sự lãnh đạo của hắn, Thổ Long dong binh đoàn có thể từ một đội nhỏ chỉ có mấy trăm người phát triển thành một trong ba binh đoàn lớn của Đế quốc, quả thực Lôi Đức Nặc đã bỏ ra không ít tâm huyết.” Dong Binh đoàn có tổng cộng ba vạn người, tổng bộ đóng tại thành Bằng Bối, nhưng ở những quốc gia chính trong đại lục đều có phân bộ của dong binh đoàn. Cao thủ chủ yếu có tại hạ, ngoài ra còn có mấy cao thủ cấp bảy, còn về phần ma thú, cao nhất là ma sủng của tại hạ - Á Long thú cấp tám – Thổ Long...”

“Nghe nói dong binh đoàn các người xếp thứ ba ở đế quốc, vậy trong đại lục có thể xếp ở thứ mấy?” Sở Thiên hơi nghi ngờ, một chút thực lực như vậy có thể xem là một trong ba binh đoàn lớn của đế quốc?

“Toàn đại lục chắc xếp ở khoảng hai mươi”. Khi nói Lôi Đức Nặc có chút chán nản, thực ra trong đại lục, thứ bậc của Thổ Long dong binh đoàn tương đối thấp, không phải là vì thực lực của hắn, mà là do quốc sách của Khải Tắt đế quốc mà ra. Dù Khải Tắt rất trọng võ, nhưng vương quyền tập trung, vũ lực trong dân bị khống chế gắt gao. Như một công tước như Sở Thiên, chẳng qua cũng chỉ có ba nghìn vệ quân. Mà cả những quý tộc có quyền, cũng chỉ chiêu mộ được dưới một vạn quân đội riêng.

Quý tộc đều bị đãi ngộ như vậy, thì một dong binh đoàn tầm thường chịu sự khống chế cũng không có gì đáng nói. Thật ra dong binh đoàn của Lôi Đức Nặc thu nhập hàng năm vượt quá con số một trăm vạn, nhưng vì để duy trì quy mô ba vạn người, tiền mà bọn họ kiếm được đều lo lót cho bọn quan phương rồi.

Sau khi hiểu rõ tình hình cơ bản của dong binh đoàn, Sở Thiên nhắm mắt, bắt đầu bàn chuyện làm ăn, “Ta muốn đầu tư vào dong binh đoàn, người nghĩ sao?”

Ca ngại nữ thần Sinh Mệnh! Mặc dù đế quốc khống chế nghiêm khắc vũ lực riêng của quý tộc, nhưng bọn quý tộc ấy không phải là lũ heo, đương nhiên phải tìm cách làm mạnh thêm thực lực bản thân, mà tìm người thành lập ra dong binh đoàn là tốt nhất. Ngoài các chức vụ chính quy ra, dong binh đoàn là vũ lực

nhân dân duy nhất mà pháp luật đế quốc cho phép, vì vậy, hầu hết các dong binh đoàn đều có ông chủ lớn phía sau.

Sở Thiên đến đại lục Huyền Thú cũng đã được một thời gian, đương nhiên cũng hiểu điều này. Bình thường có thể kiếm tiền, lúc quan trọng có thể đánh nhau. Từ lâu Sở Thiên đã muốn có một Dong Binh đoàn như vậy, nhưng lâu nay hắn vẫn sợ ảnh hưởng đến sự cảnh giác của Lô Dịch Tam Thế, vì vậy vẫn chưa ra tay. Nhưng giờ thì tốt rồi, hắn và lợi ích của Lô Dịch Tam Thế đã gộp chung, thì đối với việc mở rộng thực lực của hắn, Bộ hạ cũng sẽ biết mất nhấm nhấm mở cho qua. Suy cho cùng, thực lực của Sở Thiên càng lớn, lợi ích của Lô Dịch tam Thế càng nhiều, chỉ cần Sở Thiên không mạnh đến mức uy hiếp cả hoàng thất là được rồi.

“Điện hạ, không lẽ ngài muốn thu nạp Thổ Long dong binh đoàn?” Lô Đức Nặc biến sắc, tuy rằng hắn cũng biết, hai Dong binh đoàn còn lại của Đế quốc sớm đã trở thành vũ trang riêng của bọn quý tộc, thì sợ rằng mình cũng khó tránh khỏi số phận ấy. Nhưng đem tâm huyết nhiều năm của mình dâng cho người khác, Lô Đức Nặc không đành lòng: “Điện hạ, điều này ta không đồng ý.”

“Không, không.” Sở Thiên lắc đầu, cười nói: “Không phải thu nạp, mà là hợp tác.”

Sau đó, Sở Thiên không cho Lô Dịch Nặc hỏi gì, nói tiếp: “Mỗi năm ta đưa cho dong binh đoàn các người năm trăm vạn, ngoài ra còn đầy đủ ma thú và thiết bị, hơn nữa, mọi hoạt động kinh doanh ta không kiểm soát, dong binh đoàn vẫn là của người!”

“Vậy điện hạ muốn ta làm gì?” Lô Đức Nặc liền động tâm, thu nạp thì không được, có bạt mạng chiến đấu cũng phải kiên quyết. Nhưng hợp tác thì có thể suy nghĩ, nếu thành công, thứ Sở Thiên cấp cho chắc chắn không nhỏ, nhưng cũng phải bảo đảm sự lãnh đạo của mình ở dong binh đoàn. Nếu hợp tác không thành công, thì giờ ở bên ngoài, cũng có mấy ngàn Thiết kỵ Khải Tát đang đợi!

Nếu lợi ích cân bằng, chỉ còn một vấn đề, Sở Thiên muốn gì?

“Giúp ta do thám tin tức, khi ta cần, giúp ta chiến đấu!” Sở Thiên đưa ra điều kiện, “Đương nhiên, ta cũng không để các người phải đối kháng với một quốc gia đâu.”

“Được, ta đồng ý.” Lô Đức Nặc muốn không nhận lời cũng không được. Yêu cầu của Sở Thiên cũng không quá đáng, hoàn toàn có thể đáp ứng, hơn nữa trước sự mê hoặc của kim tệ và sự uy hiếp của thiết kỵ, hợp tác với Sở Thiên là sự lựa chọn tốt nhất của Lô Đức Nặc, “Còn nữa, mỗi năm chúng ta đều phải cấp cho quan viên và quý tộc...”

“Không sao.” Lô Đức Nặc còn chưa nói hết, Sở Thiên đã cướp lời: “Từ nay, chỉ cần các người không uy hiếp đến đế quốc, thì không có ai làm khó được các người.”

“Ta cần thương lượng với những người trong binh đoàn, lát nữa sẽ trả lời cho điện hạ được không?” Suy cho cùng dong binh đoàn không phải chỉ có một mình Lô Đức Nặc, còn có mấy vạn người khác nữa.

“Không sao!” Sở Thiên ra hiệu cho Lô Đức Nặc có thể đi, nhìn theo bóng hắn, Sở Thiên nheo mắt cười.

Thật ra sự việc ngày hôm nay là do Sở Thiên kịp thời nghĩ ra, lúc đầu, Sở Thiên thật ra chỉ muốn trút giận cho Tiểu Bạch, nhưng không ngờ sự việc lại phát triển đến như vậy, có thể gạt được một dong binh đoàn lớn. Còn Lô Đức Nặc đồng ý hay không, không cần nghĩ Sở Thiên cũng biết. Hắn đồng ý, bởi từ bây giờ, sau lưng hắn sẽ có người ủng hộ, mà hắn lại không mất mát gì. Nếu không đồng ý, thì hắn sẽ đắc tội với thượng cổ Tế Tự, thủ tịch Tế Tự cung đình của Đế quốc, hậu quả sẽ không nhỏ.

Quả nhiên, không lâu sau Lô Đức Nặc đã quay lại, đồng thời mang theo một khế ước, “Điện hạ, mọi người đã đồng ý, ngài xem bức khế ước này...”

“Tốt lắm!” Sở Thiên xem qua, sau đó cắn ngón tay, nhỏ ra vài giọt máu, ấn vào khế ước. “Ha ha, quyết định như vậy.”

“Điện hạ...” Lô Đức Nặc tròn mắt, nhìn chằm chằm vào vết thương của Sở Thiên, không ngờ máu trên khế ước lại là màu vàng kim, vô cùng lấp lánh!

“Biết quá nhiều sẽ không tốt cho người.” Sở Thiên lắc đầu cười. “Lại đây, chúng ta bàn bạc kỹ hơn về việc hợp tác...” Vừa nói chuyện, Sở Thiên vừa cười thầm trong bụng, không ngờ máu của Long Hoàng lại có thể

dọa được người khác. Chỉ nhờ vào máu của lão tử đã có thể khiến hần ta trung thành hơn nhiều.

Giao phó hết mọi việc cho Lôi Đức Nặc, Sở Thiên vui vẻ lui quân.

Sở Thiên vốn muốn thu nạp cả dong binh đoàn, nhưng hần biết việc này không được vội, phải từ từ, vậy là bước đầu tiên - hợp tác, đã thành công, tiếp theo phải gây áp lực cho Lôi Đức Nặc, cho hần biết dựa vào ta là một sự lựa chọn thông minh đến mức nào.

Còn phải gây áp lực ra sao thì quá dễ! Trước tiên để cho gia tộc Phan Mạt Tư khống chế mấy dong binh đoàn đó, tranh giành những vụ buôn bán của Thổ Long dong binh đoàn.

Sự việc cứ tiếp nối nhau. Sở Thiên nghỉ ngơi chưa được mấy ngày lại có một phiền phức lớn nữa xảy ra, hơn nữa phiền phức này có uy hiếp trực tiếp đến uy tín của Sở Thiên.

Chiến mã của Đế quốc lại bị bệnh, mà lần này bệnh rất nặng. Bây giờ ở Đế đô bắt đầu có lời đồn, lần trước thánh tế tự Phát Lạp Định Nặc không chữa được bệnh, mới khiến cho bệnh của chiến mã lần này nặng như vậy.

Nhưng đây cũng là vận may, tổng quản của doanh trại chiến mã là một người có tâm, lần trước sau khi Sở Thiên chữa khỏi, ông ta đã học một vài cách của Sở Thiên. Vì vậy, khi sự việc bắt đầu xảy ra, ông ta liền cho người cách ly ngựa ốm, bởi vậy bệnh tình lần này cũng không khuếch tán quy mô lớn. Nhưng cũng làm khó cho Sở Thiên rồi! Lại có người dám hoài nghi y thuật của ta sao? Con mẹ nó, thật quá đáng!

Trong doanh trại chiến mã của Bàng Bối thành, Sở Thiên cau mày xem xét những con ngựa, Tập Nạp tư thì đứng bên cạnh. Chiến tranh sắp nổ ra, là một tướng quân của Đế quốc, lại là một trong năm đoàn trưởng của Quân đoàn Khải sát, vì vậy tập hợp và chăm sóc những gì phục vụ cho chiến đấu là nhiệm vụ của hần.

“Phát Lạp Định Nặc, bệnh tình những hình như rất giống Xích Diễm lần trước.” Tập Nạp Tư nói.

“Xích Diễm! Là lần nàng ấy bị Bỉ Mông hoàng kim cự thủ đánh trọng thương?” Từ trước đến nay Sở Thiên chỉ biết Xích Diễm bị Bỉ Mông hoàng kim cự thủ đánh tụt huyết, còn cụ thể thế nào thì hần không rõ lắm.

“Đúng vậy, lúc đó dù nhìn bên ngoài không có gì, nhưng cô ấy nói, trước khi chiến đấu cũng giống những con ngựa này, thể chất yếu vô cùng. Do vậy sau đó cô ấy mới bị Bỉ Mông hoàng kim cự thủ đánh trọng thương.”

“Thể chất suy yếu? Sở Thiên vận dụng hết tất cả những kiến thức trong đầu, cũng không nghĩ ra cái gì có thể khiến cho thể chất suy yếu, hơn nữa những con ngựa chiến này cũng làm cho Sở Thiên mờ mịt, chúng có triệu chứng của bệnh dịch miệng, nhưng lại có một triệu chứng mà dịch miệng không có - tứ chi vô lực.

Mặc dù dịch miệng cũng có thể khiến cho động vật suy nhược, nhưng không thể nghiêm trọng như những con Độc giác mã lúc này. Hầu như tứ chi đã bị liệt. Hơn nữa trong lòng Sở Thiên còn có mối nghi ngờ lớn. Lúc hần chữa bệnh cho ngựa chiến, dùng kỹ thuật chữa trị cho bệnh dịch miệng, mà bệnh này Độc giác mã không thể mắc phải được!

Mặc dù Sở Thiên có thể đốt một ngọn lửa là chữa lành cho mười vạn chiến mã, nhưng chủ yếu là do vận may chứ không phải do tài năng của hần! Giờ những con ngựa này lại bị bệnh, mà bệnh tình lại không ở trong phạm vi hiểu biết của thể giới y thú. Dù vậy, Sở Thiên cũng phải chữa khỏi cho những con Độc giác mã này, danh xưng Thượng cổ Thánh Tế Tự cấp chín, đối với Lô Định tam Thế, hần cũng sẽ vô dụng....

81. Chương 81: Suy Tư

Từ lần trước khi độc giác mã có chuyện, Lô Định Tam Thế nổi trận lôi đình, giao trách nhiệm cho Bối Tư đặc phái các ma thú cao cấp ngày cũng như đêm canh giữ mã doanh, gần đây, ở mã doanh ngày nào cũng có hai ma thú cao cấp trở lên bảo vệ, hơn nữa Khố Á Thập và Xích Diễm cũng thường xuyên đến tuần tra, cục tình báo đế quốc cũng bố trí đầy mật thám xung quanh mã doanh, chỉ cần có bất cứ chuyện gì ở đó thì những tin tình báo đó lập tức đến tay của Lô Định Tam Thế. Quân đội ở mã doanh đều là hộ quân tinh nhuệ thuộc hoàng thất, không những binh lực hùng hậu mà còn tuyệt đối trung thành. Liệu có người thật sự có thể giờ trò ám toán với mười mấy vạn chiến mã dưới sự phòng hộ như thế này không?

Thiết kỵ của Khải Tắt không thể địch lại, mà Độc giác mã chính là căn bản của đế quốc, cả đế quốc Khải Tắt đã tốn không ít sức lực để bảo vệ những chiến mã này, vì vậy trong tình thế này, ngay đến ma thú cấp chín cũng không thể có khả năng tổn thương đến chiến mã?

Đau đầu, Sở Thiên hiện nay quả thực đang rất đau đầu, vừa rồi Sở Thiên lại phóng lửa, nhưng lần này lại không hề có bất cứ hiệu quả gì. Hơn nữa Sở Thiên dùng được phẩm cấp thấp thử qua cũng chẳng hề có tác dụng.

Bệnh tình của chiến mã còn dễ nói, Sở Thiên đã sai người đi thu lấy được phẩm Ngưu Hoàng của Khố Á Thập, bằng lạc ấn mạnh mẽ của Khố Á Thập, những chiến mã cấp ba này có lẽ uống thuốc xong sẽ khỏi. Tuy phải mất nhiều được phẩm cấp chín, nhưng chỉ cần chiêu bài thượng cổ Thánh Tế Tự của mình được giữ vững thì về sau vẫn sẽ cơ hội kiếm lại.

Điều khiến Sở Thiên đau đầu thật sự là tất cả mọi chuyện từ khi hắn đến Huyền Thú đại lục, từng chuyện đều liên quan đến nhau. Sở Thiên suy nghĩ một chút, bản thân mình hình như đang bị cuốn vào một âm mưu nào đó.

Đầu tiên là chuyện Xích Diễm bị tụt huyết, theo lời của Tạp Nạp Tư, trước khi chiến đấu Xích Diễm có biểu hiện suy nhược cơ thể. Nhưng cơ thể của Cự Long Tộc có thể có bệnh không? Lại đúng vào lúc chiến đấu quan trọng nhất thì lại có bệnh? Có chuyện trùng hợp vậy không?

Còn mười vạn chiến mã mắc dịch móng ngựa? Cho dù tất cả mọi người đều tin, nhưng với một bác sỹ thú y như Sở Thiên thì biết rằng, chuyện này thực chất không thể như vậy! Hơn nữa sau khi chữa khỏi cho chiến mã thì mình ngay lập tức bị thích sát, điều này chứng tỏ điều gì? Chắc chắn là những việc làm của mình đã cản trở kế hoạch của một số người nào đó.

Tuy Sở Thiên không thể hiểu được ý nghĩa thật sự của mình với đế quốc Khải Tắt, nhưng hắn cũng đoán được phần nào, Lô Dịch Tam Thế có thể đem sự mạo danh Tế Tự của mình trong một thời gian ngắn thăng làm công tước đế quốc, hơn nữa lại gả muội muội cho mình, điều này chứng tỏ tầm quan trọng của Sở Thiên đối với đế quốc này. Và chính vì tầm quan trọng này mà Sở Thiên trở thành hòn đá vướng chân của một số người.

Trên đường đến núi A Cổ Lạp, Sở Thiên bị thân vương thú tộc Ba Tư Đẳng chặn giết, nhưng lộ trình của Sở Thiên cả đại lục này cũng không mấy người biết, mà trong số người đó thì đáng nghi ngờ nhất chính là An Đạo Nhĩ. Còn Ba Tư Đẳng thì loại trừ hắn. Vậy thú nhân tại sao lại có thể biết được hành trình của mình?

Sau khi từ núi A Cổ Lạp trở về, chính lúc Lô Dịch Tam Thế chuẩn bị dấy động chiến tranh, cùng lúc đó, Sở Thiên cũng chế ra thuốc thì chiến mã lại ngã bệnh. Điều này không những làm kéo dài chiến tranh, hơn nữa còn trực tiếp ảnh hưởng đến uy tín của Sở Thiên, hoặc có thể nói là, dứt khoát làm hạ tầm quan trọng của Sở Thiên, Tế Tự mạnh nhất đế quốc !

Đem những chuyện này liên kết với nhau, tất cả đều trực tiếp hướng về phía đế quốc Lôi Tư, cũng chỉ có đế quốc đang bị uy hiếp trực tiếp như Lôi Tư mới có đủ lý do để làm những chuyện thế này. Nhưng mà Lôi Tư đã làm cách nào chứ? Năng lực của cục tình báo đế quốc không phải chỉ là hư danh, hơn nữa chiến mã và Xích Diễm đều là đối tượng được được bảo vệ quan trọng của đế quốc, nước Lôi Tư ở nơi xa xôi nghìn dặm kia sao có thể ra tay ở khoảng cách xa như vậy?

Cuối cùng, là lần Sở Thiên bị thích sát, tuy quân gia Đức Khắc của An Đạo Nhĩ xuất hiện một cách vô cùng trùng hợp, hơn nữa Đức Khắc cũng là cao thủ Kiếm Thánh cấp tám, nhưng cục tình báo lại đưa ra nhận định, hung thủ chắc chắn là một cao thủ của Tinh Linh tộc!

“Ông chủ, thuốc được mang tới rồi.” Chính lúc Sở Thiên đang chau mày ủ dột thì Ba Bác Tắt đem được phẩm cấp chín đến.

Chiến mã bị bệnh lần này do cách ly kịp thời, cuối cùng chỉ có khoảng hơn một vạn con xuất hiện triệu chứng bị bệnh, và những chiến mã này hiện tại đã được cách ly tại một chuồng dựng tạm thời, “Đại ca, huynh gọi người chuẩn bị một cái nồi lớn, sau đó đun một nồi nước sôi đi.” Sở Thiên nhìn Ba Bác Tắt đặt đồng thuốc trên đất, đau lòng nói với Tạp Nạp Tư.

Một lúc sau, tất cả đã chuẩn bị xong, Sở Thiên lấy ra một bình thuốc, khẽ cắn môi, đổ vào trong nồi, thuốc của Sở Thiên đều là chiếc bình đựng mười viên thuốc, nhưng mà với một nồi lớn đường kính hơn mười mét thì mười viên thuốc này không thể mang lại hiệu quả gì. Nước sôi trong nồi vẫn trong suốt như vậy.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên trợn mắt nhìn, con mẹ nó, lão tử lần này khuynh gia bại sản rồi, rồi dứt lòng mạnh tay đổ thêm một bình nữa, vẫn không có phản ứng gì. “Ba Bác Tát, người làm đi!” Sở Thiên không đành lòng làm tiếp nữa, Ngưu Hoàng của Khố Á Tháp tuy lớn, nhưng cũng không thể dùng thế này được?

Ba Bác Tát thông cảm nhìn ông chủ một cái, sau đó ném từng bình thuốc vào trong nồi, Ba Bác Tát cũng thấy tiếc rẻ, những thứ trong này cũng có tâm huyết của hắn, ừm.... còn có phần lãi suất của hắn.

Cuối cùng, sau khi đổ hơn trăm bình, nước trong nồi đã biến thành màu vàng sậm, “Được rồi, mỗi con ngựa cho uống một bát...” Sở Thiên xua tay, để người chọn trước mấy con độc giác mã, sau đó làm thử nghiệm trước với chúng.

Một tiếng hí lên, uồng thuốc rồi, con độc giác mã vốn đang uể oải lập tức đứng dậy, các vết mụn nước lở loét trên thân nhanh chóng biến mất, hơn nữa từ mồm và mũi chúng chảy ra rất nhiều máu độc. “Phất Lạp Địch Nặc, có hiệu quả rồi!” Tập Nạp Tư hai mắt sáng lên, vui mừng nói.

“Ha ha, đương nhiên rồi, với chút chuyện nhỏ này, sử dụng thượng cổ Tế Tự thuật thì thuốc đến đâu bệnh khỏi đến đấy.” Sở Thiên bên ngoài tỏ vẻ đắc ý, trong lòng thì ruột đau như cắt, muốn chữa khỏi cho hơn một vạn chiến mã cần ít nhất mấy trăm bình thuốc như thế này! Ngay cả lão tử cũng chỉ lấy được một ngàn bình từ Ngưu Hoàng của Khố Á Tháp mà thôi! Ài... Vì danh hiệu Thánh Tế Tự, lão tử cũng đành...

Một bên thì run run, một bên thì Sở Thiên hay tay dâng tên đồng được phẩm, sau khi bận rộn cả ngày trời, tất cả chiến mã đã hồi phục lại.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” nhìn thấy lũ chiến mã khỏe mạnh nhảy nhót, Sở Thiên cười nói với Tập Nạp Tư: “Đại ca, việc còn lại giao cho huynh nhé. Tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì nữa, lần này huynh đệ phải tán gia bại sản mới chữa khỏi cho chúng đấy.”

“Đệ yên tâm, trước khi chiến tranh xảy ra, ta sẽ đích thân canh chừng.” Tập Nạp Tư khẽ gật đầu, nếu lại xảy ra chuyện, chỉ sợ không ai có thể chịu được sự tức giận của Lô Địch Tam Thế!

“Đúng rồi, đại ca.” Sở Thiên nheo mắt, hỏi dò: “Huynh nói xem... Bệnh của các chiến mã lần này, có khả năng là do người làm không?” Mọi chuyện đều quá trùng hợp, nên Sở Thiên không thể không nghi ngờ lần này không phải thiên tai, mà là nhân họa.

“Do người làm? Không thể nào!” Tập Nạp Tư thoáng suy nghĩ một lát, sau đó đáp: “Lần trước khi chiến mã phát bệnh, cục tình báo đã từng nghi ngờ có người giả thủ đoạn, hơn nữa đã từng điều tra nhưng không có kết quả gì, sau khi đệ chữa khỏi cho chiến mã, bệ hạ lại huy động tất cả lực lượng để bảo vệ chiến mã. Đệ xem.” Nói rồi, Tập Nạp Tư chỉ vào đội giới bị hộ thủ quân hoàng thất ở ngoài mã doanh, “Dưới sự canh phòng như vậy, không thể có người đột nhập vào mã doanh ám toán được.” Tập Nạp Tư ngừng một lát, hạ thấp giọng nói: “Hiện giờ cả mã doanh đều được cục tình báo giám sát rồi. Một tháng trở lại đây, từng người ra vào trong mã doanh đều bị dò xét kỹ càng...”

“Vậy không có khả năng là những cao thủ tuyệt đỉnh của đại lục hay những ma thú cao cấp làm ư?” Sở Thiên vẫn không từ bỏ suy nghĩ của riêng mình. Nếu như sự thật chứng tỏ rằng, chiến mã thực sự là tự nhiên bị bệnh, vậy thì chứng minh rằng trên đại lục Huyền Thú này còn tồn tại những thứ bệnh khác với trái đất, vậy thì, với một bác sĩ thú y ở trái đất như Sở Thiên còn có tác dụng gì không? Vậy địa vị hiện giờ của hắn còn được giữ vững không?

“Ha ha.” Tập Nạp Tư khẽ cười, “Phất Lạp Địch Nặc. Người cũng là cao thủ tuyệt đỉnh của đại lục, đệ nói xem, dựa vào người có làm được không?” Tập Nạp Tư cảm thấy hứng thú, Sở Thiên chắc sẽ rõ chuyện này hơn mình?

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên ra vẻ buồn bã, “Ài, đại ca, huynh cũng không phải không biết, Thượng cổ Thánh Tế Tự như ta tuy một thân tài nghệ, nhưng lại không thể sử dụng được...”

“A, xin lỗi.” Táp Nạp Tư cũng phát hiện mình đã phạm phải lỗi giao thiệp coq bản nhất, Sở Thiên là một trường hợp đặc biệt trong số các cao thủ, “Ta đã hỏi Xích Diễm rồi, nàng nói, tuy nàng có thể dùng sức mạnh của mình xông vào mã doanh để giết chết chiến mã, nhưng cũng không thể giống như người nói, ra tay một cách êm thấm không để lại dấu vết gì để tất cả mọi người không thể phát hiện.”

“VẬY...” Sở Thiên còn muốn hỏi thêm, nhưng đã bị Ba Bác Tát ngắt lời.

“Ông chủ, trong nhà còn việc cần ngài đi giải quyết ạ.” Ba Bác Tát cướp lời Sở Thiên nói, đồng thời ném cho Sở Thiên một cái nhìn cẩn trọng.

“Phải, ta cũng có chút mệt rồi, cần về nghỉ ngơi.” Sở Thiên đã từng bị máu Long Hoàng làm thay đổi thể trạng, tuyệt không thể có cảm giác mệt mỏi, nhưng mà, Sở Thiên chưa từng thấy bộ dạng bất thường như lúc này của Ba Bác Tát, chắc chắn là có chuyện không hay xảy ra rồi, nên Sở Thiên cũng thuận theo ý của Ba Bác Tát. “Đại ca, vậy ta đi trước nhé.”

Trên đường trở về đế đô, Ba Bác Tát để hộ vệ lui lại phía sau một khoảng cách, còn mình lại thúc ngực đến gần Sở Thiên, “Ông chủ, người xem cái này đi.” Nói rồi, Ba Bác Tát đưa cho Sở Thiên một bình thuốc, chỉ có điều trong đó không phải là thuốc, mà là một chất lỏng màu xanh sậm, “Đây là máu độc lúc này tôi lấy ở chỗ Độc giác mã.”

“Những thứ máu độc này làm sao?” Sở Thiên xem xét chất lỏng trong bình, sau khi trừ độc thì việc xuất hiện máu độc là chuyện rất bình thường, nên Sở Thiên cũng không hề để ý những thứ này. “Người đã phát hiện ra điều gì rồi?”

“Ông chủ, những chiến mã này không phải tự nhiên sinh bệnh, mà là bị khác người hạ độc.” Lời Ba Bác Tát nói khiến người nghe phải thất kinh, nhưng hần lấy thân phận pháp thần Vong Linh để nói những lời này, khiến Sở Thiên không thể không tin!

“Hạ độc ư?” Sở Thiên nheo mắt lại, quả nhiên không ngoài dự liệu của mình, nếu là do người làm, vậy thì, mình khẳng định đã lần nữa cản trở kế hoạch của người nào đó, xem ra an nguy của bản thân khó mà bảo đảm rồi. “Ba Bác Tát, người chắc chắn chứ?”

“Không sai!” Ba Bác Tát khẳng định: “Tuy tôi chưa điều tra ra là loại độc nào, nhưng tôi thấy, trong máu độc này có chứa một trùng độc màu đen sậm!” Ba Bác Tát đã nghiên cứu mấy chục năm về trùng độc, tuy hần hiện nay không còn pháp lực, nhưng kinh nghiệm tích lũy nhiều năm lúc này đã phát huy tác dụng.

“Người đi gọi An Na và pháp sư phòng thực nghiệm, sau đó chúng ta đi viếng thăm hữu tướng đại nhân.”

82. Chương 82: An Đạo Nhĩ

Tuy Sở Thiên không thể xác định An Đạo Nhĩ chính là người muốn loại trừ mình, nhưng hần lại là người đáng nghi ngờ nhất, thù giết lẫn còn hơn bỏ sót, Sở Thiên hiện không có chút đầu mối nào, chỉ có thể hạ thủ với An Đạo Nhĩ.

Chiến mã bị người hạ độc, với kết quả này, Sở Thiên nửa mừng nửa lo, một mặt Sở Thiên thấy may mắn, trên đại lục Huyền Thú này không xuất hiện những bệnh ngoài tầm hiểu biết của bản thân, vậy thân phận và địa vị của mình vẫn vững như Thái Sơn! Mặt khác, Sở Thiên cần điều tra ra rốt cục là do ai làm! Bọn người hạ độc này có thể lọt qua bức tường canh phòng nghiêm ngặt để hạ độc chiến mã, vậy cũng có thể tiêu diệt hồn đá cản đường là Sở Thiên mà thần không biết quỷ không hay.

Táp Nạp Tư và Lô Dịch Tam Thế không biết rằng chiến mã bị người hạ độc, nhưng Sở Thiên cũng không muốn nói chuyện này cho ai biết, hạ độc chiến mã là chuyện một ma thú cấp chín cũng không thể làm được, nhưng chuyện vẫn xảy ra. Việc này cho thấy điều gì?

Nếu Lô Dịch Tam Thế biết được kết quả này, vậy hần còn có lòng tin phát động chiến tranh hay không? Không có chiến tranh, kế hoạch Sở Thiên đang cất giấu trong lòng sẽ thực hiện bằng cách nào, cho dù tính mạng đang nguy hiểm sớm chiều, thì Sở Thiên cũng quyết đánh một canh bạc, một lần lấy vận mệnh của đế quốc và tính mạng của bản thân để đặt cược!

Hiện giờ A Mạt Kỳ không có ở đây, NMD không có sức tấn công, Hân Mã lại quá nhỏ, không thể sử dụng. Nên người có thực lực mạnh nhất bên cạnh Sở Thiên hiện giờ chỉ còn lại An Na, người vừa mới quy phục hần, Sở Thiên đem An Na đi đến chỗ An Đạo Nhĩ, ngoài việc bảo vệ an toàn cho bản thân ra, còn có một mục đích khác.

Tinh Linh tộc là tộc giỏi về ẩn nấp và truy tìm, khi một cung tiễn thủ Tinh Linh đạt đến cấp bảy, thì sẽ có một khả năng mà chỉ có ở Tinh Linh tộc — Khí tức tỏa định! Mà An Na lại là một Âm Dạ Liệt Thú cấp tám. Nên khả năng này đã đạt đến mức thượng thừa, cho dù là ma thú cấp chín có khả năng giấu khí tức và ma pháp ba động của mình, chỉ cần xuất hiện trong phạm vi cách An Na trăm mét, thì đừng hòng thoát khỏi số phận bị khóa chặt. Đương nhiên, năng lực của Anna chỉ giới hạn ở việc trói chặt ma thú cấp chín, cô ta vẫn chưa có khả năng làm tổn thương được chúng, nói cho cùng thì Anna cũng chỉ là Âm Dạ Liệt Thú chứ không phải là Âm Dạ Tiễn Thần cấp chín!

Có thể dò xét ra ma thú cấp chín là đã đủ rồi, Sở Thiên chính là muốn lợi dụng năng lực của An Na để điều tra, ngoài Đức Khắc ra, để xem dưới tay An Đạo Nhĩ còn cao thủ nào khác không!

Ba Bác Tát đã nói, Độc giác chiến mã có lẽ bị người khác hạ độc hắc ám, còn những pháp sư Hắc Ám đã giả trang thành người hầu cũng chính là muốn làm rõ. Để xem trong nhà của An Đạo Nhĩ có sự tồn tại của pháp sư Vong Hồn không!

Đoàn người đến nhà của An Đạo Nhĩ, hữu tướng An Đạo Nhĩ vẫn một bộ dáng cười híp mắt ra đón, người khác không biết nhìn thấy, còn tưởng hần là một lão mập hiền lành hòa ái.

Nghe Sở Thiên tới, An Đạo Nhĩ đích thân ra cửa lớn nghênh đón, “Ha ha, Phất Lạp Dịch Nặc điện hạ, hôm nay sao lại có thời gian đến thăm lão già ta thế này?”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên gật đầu khẽ cười, hoàn toàn giống với dáng vẻ nên có của một quý tộc đại lục, “Hữu tướng đại nhân ngày đêm lo liệu chuyện cho đất nước. Kể văn bối như ta đến thăm lão nhân gia ngài là chuyện nên làm mà.”

“Hừ! Điện hạ thật sự an nhàn quá!” Một giọng nói quái dị cất lên, chủ nhân của giọng nói đó chính là An Đức Sâm, kẻ bị cha hần lôi ra bằng được.

“An Đức Sâm, ngươi rút qua một bên cho ta!” An Đạo Nhĩ vừa tạ lỗi với Sở Thiên, vừa đẩy con trai sang một bên, nhưng việc làm của hần trong mắt Sở Thiên giống như để hần không thể tìm An Đức Sâm gây rắc rối vậy. Nhưng với thân phận và địa vị của Sở Thiên hiện tại, đương nhiên không thèm để ý đến kẻ tiểu tốt như An Đức Sâm rồi.

“Điện hạ, xin mời vào bên trong!” Nói xong những lời khách sáo, An Đạo Nhĩ kéo Sở Thiên sánh vai với hần đi vào phủ đệ.

“Chắc chắn, hữu tướng đại nhân, trang viên của ngài đúng là khác biệt quá!” Sở Thiên vừa đi vừa tán thưởng trang viên của An Đạo Nhĩ, An Đạo Nhĩ đã làm tể tướng ở đế quốc hai mươi năm, đương nhiên đã tích được không ít của cải, nhưng dáng vẻ ngôi nhà của hần lại tỏ ra vô cùng mộc mạc, đi trong nhà của hần, lại nghĩ đến trang viên hào nhoáng của mình, Sở Thiên không khỏi có đôi chút hổ thẹn,

Trang viên của An Đạo Nhĩ tuy được bày biện khác biệt, nhưng kết cấu giản đơn, một bức tường hình vuông vây quanh bốn mặt, ở ngay phía giữa là một tòa lầu chính, bốn phía là đình thủy tạ tràn đầy sắc hoa rực rỡ, tất cả đều toát lên vẻ mộc mạc đơn sơ.

“Hữu tướng đại nhân, nhà ngài thật là đậm nét hơn người, thật khéo quá, ta cũng đang muốn sửa lại trang viên của mình một chút.” Miệng thì không ngớt tán thưởng, Sở Thiên dẫn An Na đi tham quan khắp nơi, cười ha hả nói: “Ta muốn tham quan nhà ngài để học hỏi một chút, sau đó sẽ sửa lại phủ của ta, ngài thấy được không?” Lý do hơi gượng ép một chút, nhưng Sở Thiên cũng chẳng có lý do nào hợp lý hơn, dù gì cũng không thể vô duyên vô cớ đi lại lung tung trong nhà người khác được?

Về việc phái người ngầm điều tra, Sở Thiên đã từng nghĩ qua, nhưng lại rất nhanh gạt đi suy nghĩ này, hiện giờ thủ hạ của Sở Thiên có thể hoàn thành nhiệm vụ này chỉ có Anna thôi, nhưng nếu trong nhà An Đạo Nhĩ thật sự có cao thủ, thì phái An Na đi, chỉ sợ mỹ nữ tộc Tinh Linh này sẽ khó còn mạng trở về bên cạnh Sở Thiên mất, việc mạo hiểm như vậy Sở Thiên không muốn gánh vào người.

“Ha ha, đương nhiên có thể rồi.” An Đạo Nhĩ hào sảng nhận lời, sau đó nói: “Như vậy đi, ta gọi Đức Khắc đưa điện hạ đi khắp nơi xem nhé.”

Một lát sau, Đức Khắc liền nhận được tin, từ lầu chính vợ vã chạy ra, “Bái kiến Thánh Tế Tự điện hạ.”

“Ha ha, Đức Khắc lão tiên sinh đa lễ quá rồi.” Sở Thiên mở ám nói với An Đạo Nhĩ: “Hữu tướng đại nhân có thể có một kiếm thánh làm quân gia, điều này khiến ta vô cùng ngưỡng mộ. Ha ha, cho dù đại nhân bây giờ có nói với ta, ngài có một ma thú cấp mười trông cửa thì ta cũng sẽ tin đấy.”

“Quân gia của điện hạ không phải cũng là một vị pháp thần sao?” An Đạo Nhĩ cũng cười cười. “Hơn nữa cô nương Tinh Linh tộc bên cạnh điện hạ đây chỉ sợ là thực lực cũng không phải tầm thường?”

An Na tuy là quà Tinh Linh Vương tặng cho Sở Thiên, nhưng chuyện này xét cho cùng cũng là giao dịch riêng giữa hai người, và tác dụng của Anna cũng là để Sở Thiên tận tâm mau chóng kết thành đồng minh, nên chuyện này bất kể là Lô Dịch Tam Thế hay Tạt Nạp Tư hoặc Tinh Linh tộc đều không cho biết thân phận của An Na, nếu không sẽ tổn hại đến thanh danh của quý tộc, nên về thực lực của An Na hiện giờ không mấy người được biết. Nhưng câu nói đùa của An Đạo Nhĩ cũng khiến cho Đức Khắc đứng bên cạnh phải cảnh giác.

“Ám Dạ Liệp Thú cấp tám” Thoáng dò xét một lát, ánh mắt Đức Khắc chợt lóe lên, nhìn chằm chằm vào An Na, rồi giải thích với An Đạo Nhĩ: “Hơn nữa còn là một Ám Dạ Liệp Thú đã luyện thuật khí tức tỏa định, một kỹ thuật riêng của Tinh Linh tộc, đã đến mức thượng thừa!”

Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh, lão tử lần này hồ đồ rồi, Sở Thiên ngẫm tự trách mình, tại sao lại quên Đức Khắc là một Kiếm Thánh chứ? Giữa các cao thủ đồng cấp cũng có chút chênh lệch, An Na tuy luyện thuật khóa hơi thở đến cảnh giới cao nhất, nhưng cô ấy cũng chỉ là cao thủ cấp tám thôi, còn Đức Khắc lại là cao thủ sắp đến cảnh giới Kiếm Thần rồi!

Nếu như An Na trước khi vào đây giấu hơi thở của mình, thì Đức Khắc không thể phát hiện thực lực của cô ấy, dù gì thì ẩn giấu cũng là một sở trường của Tinh Linh tộc, nhưng lần này Sở Thiên đã công khai An Na ngay trước mặt của Đức Khắc...

Vốn ra Sở Thiên định do thám thực lực của An Đạo Nhĩ, nhà của An Đạo Nhĩ nếu đúng có một nhân vật lợi hại thì An Na bị phát hiện ra cũng là một chuyện rất bình thường, nhưng trong kế hoạch của Sở Thiên, An Na nên do thám được rồi mới bị phát hiện, lúc đó An Đạo Nhĩ có phát giác cũng đã muộn rồi.

Nhưng bây giờ, Sở Thiên đã quên không tính đến Đức Khắc, chốc lát đã bị hắn nói ra thân phận của An Na, vậy Sở Thiên làm sao có thể mang An Na đi “tham quan” trang viên của An Đạo Nhĩ nữa? Nếu Sở Thiên vẫn muốn làm như vậy, không phải thành ra trực tiếp trở mặt với An Đạo Nhĩ ư?

“Ông chủ...” Thực lực của mình bị người khác lộ tẩy, An Na có chút thấp thỏm không yên. Đỏ mặt cúi đầu xuống, mắt liếc nhìn Sở Thiên không biết nên nói gì.

“Ha ha, thì ra là Ám Dạ Liệp Thú!” An Đạo Nhĩ sắc mặt không đổi. Cơ hồ không nghe thấy lời ám thị của Đức Khắc

Thật đáng tiếc, An Đạo Nhĩ không phải muốn lật mềm buộc chặt, Sở Thiên mang theo mấy người làm bộ tham quan một vòng rồi, u ám phát hiện, ngoài mấy tên hộ vệ thực lực còn có vẻ được ra thì chẳng có gì khác cả, cũng không có cao thủ siêu cấp nào, hơn nữa cũng không có dấu vết gì của pháp sư Hắc Ám.

“Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh!” An Đạo Nhĩ biết rõ mình đến đây làm gì, nhưng mình lại vẫn cứng đầu, làm chuyện xấu công khai trước mặt người khác, cái không khí gượng gạo này, cho dù là pháp thần Ba Bác Tát, khuôn mặt âm hiểm của hắn cũng có chút không tự nhiên. Anna thì lại càng luống cuống tay chân. Còn Sở Thiên vẫn giữ được bộ mặt thần côn, không hề có chút cảm giác gượng gạo nào, “Trang viên của đại nhân quả thật rất đẹp.” Nói xong, Sở Thiên ngẩng lên nhìn trời, vầng trăng đã nhú, “Đã muộn vậy rồi à, vậy ta nên về thôi.”

“Điện hạ vội gì, ăn cơm tối xong hãy về.” An Đạo Nhĩ vẫn giữ vẻ hiền lành nhiệt tình hiếu khách. “Ta đã sai người chuẩn bị hết rồi.”

“Ai da, sao lại phiền đại nhân ngài vậy, thật là ngại quá.” Sở Thiên nheo mắt từ chối, nhưng hai chân thì lại không động dậy tỏ ý chưa muốn về.

“Phiền gì chứ, có thể mời Thượng cổ Thánh Tế Tự đến nhà ăn bữa cơm thì quả là vinh hạnh cho ta rồi.” An Đạo Nhĩ kéo Sở Thiên cùng mọi người đi về phía phòng ăn.

Ba Bác Tát vừa ăn vừa nghĩ, ông chủ rốt cục có ý gì? Nhà An Đạo Nhĩ đã kiểm tra tỉ mỉ rồi, sao lại không mau chóng rời đi, lại còn ở lại ăn cơm gì chứ? Chẳng lẽ ông chủ muốn thăm dò An Đạo Nhĩ trong bữa cơm này sao? Còn đang trầm tư suy nghĩ, Ba Bác Tát đột nhiên thấy có người đá chân mình dưới bàn, bất động thanh sắc cúi đầu nhìn, thì ra là Sở Thiên.

Sở Thiên thấy Ba Bác Tát chú ý đến mình rồi, nheo nheo mắt mỉm cười, tay phải nâng ly rượu mời An Đạo Nhĩ, còn tay trái thì thừa lúc đó ngằm chỉ xuống dưới, sau đó lại lắc nhẹ một cái.

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Ông chủ quá vô sỉ rồi, Ba Bác Tát theo Sở Thiên đã lâu, giữa hai người đã có những ký hiệu ngầm phối hợp với nhau từ lâu, nhìn động tác của Sở Thiên, Ba Bác Tát lập tức hiểu ngay: Ông chủ muốn mình hạ độc vào bàn ăn này, nhưng không phải là kịch độc chí mạng.

Nhà An Đạo Nhĩ có cao thủ hay không, Sở Thiên không có cách nào tra được. Nhưng nhà An Đạo Nhĩ có pháp sư Hắc Ám hay không, thì Sở Thiên lại có thể kiểm tra được trên bàn ăn này! Sau khi An Đạo Nhĩ hạ độc, nếu An Đạo Nhĩ có nuôi dưỡng pháp sư Hắc Ám thật, vậy hẳn nhiên sẽ mau chóng tìm người giải độc, như vậy sẽ chứng minh được nhà An Đạo Nhĩ có pháp sư hắc ám.

Nếu hẳn không thể mau mắn giải độc, tuy cũng không thể chứng minh An Đạo Nhĩ không bị hiềm nghi, nhưng mà, cho lão béo này chịu chút đau khổ cũng không phải là chuyện không hay....

Một lát sau, Ba Bác Tát thị ý với Sở Thiên mọi chuyện đã làm xong, nhìn An Đạo Nhĩ uống chén rượu đã bị hạ độc xong, Sở Thiên đứng dậy cáo từ.

Những việc cần làm sau đó là đợi kết quả. Nếu mấy ngày sau An Đạo Nhĩ không có vấn đề gì, vậy Sở Thiên có thể bắt đầu bước tiếp theo rồi.

Tiến Sở Thiên về rồi, An Đạo Nhĩ đuổi hết hạ nhân ra ngoài, trên bàn ăn chỉ còn mình hắn và Đức Khắc.

“Ha ha.” An Đạo Nhĩ và Đức Khắc nhìn nhau cười, sau đó Đức Khắc ngồi bên cạnh An Đạo Nhĩ, cười nói: “Phất Lạp Dịch Nặc còn non nớt lắm.” Rất rõ ràng, nhưng biểu hiện vừa rồi của Sở Thiên trong mắt Đức Khắc không khác những trò xiếc vụng về của một hài tử.

“Rượu độc của Vong Linh pháp thần ư?” An Đạo Nhĩ nâng ly rượu lên, chăm chú nhìn chất lỏng trong đó, sau đó uống cạn một hơi, “Hừ, Dùng một ly rượu độc của một tên Vong Linh pháp thần không có pháp lực để hạ độc một Vong Linh pháp thần thật sự như ta ư? Ha ha, Phất Lạp Dịch Nặc, ngươi thật quá ngây thơ rồi.”

“Ha ha, với tuổi tác của hắn mà có thể làm ra những chuyện này là đã không tồi rồi.” An Đạo Nhĩ lại nâng ly rượu lên, cảm thán nói: “Nếu cho hắn mười mấy năm rèn luyện, e rằng Phất Lạp Dịch Nặc thật sự sẽ là mối uy hiếp của chúng ta.”

“Nhưng hắn có sống được đến lúc đó không?” Đức Khắc khinh miệt cười, không hề để tâm tới Sở Thiên, “Ngươi đang tính trực tiếp trừ khử hắn ư?”

“Không.” An Đạo Nhĩ lắc đầu, “Bây giờ thì chưa được.”

“Tại sao? Ngươi sợ có người phát hiện sao?” Giọng điệu của Đức Khắc đã không còn có ý cung kính như trước đây, hoàn toàn là một quan hệ bình đẳng. “Ngươi yên tâm, ta sẽ làm gọn gàng sạch sẽ, hừ hừ, bây giờ ai cũng biết ta là Kiếm Thánh cấp tám rồi. Nhưng mà, ha ha ha ha...” Nói đến đây, Đức Khắc bỗng cười lớn, “Lần trước khi cùng Đạt Mã Nhĩ quyết đấu, vì hắn là đại ma đạo sư pháp cấp tám, nên ta mới là Kiếm Thánh!”

“Còn lần này ngươi đi giết Phất Lạp Dịch Nặc, toàn lực ra tay, phải không?” An Đạo Nhĩ tiếp lời, nhẹ nhàng dựa vào ghế, từ từ nói: “Sẽ không có ai tin, dưới sự bảo vệ Âm Dạ Liệp Thú và voi Ma Mút cấp tám mà một Kiếm Thánh có thể giết được một Thượng cổ Thánh Tế Tự, nên cũng không có người nghi ngờ chúng ta, ngươi đang nghĩ như vậy, đúng không?”

“Không sai!” Đức Khắc ngạo nghễ đáp: “Hừ! Ai có thể ngờ được, một quân gia như ta lại là một Kiếm Thần!”

“Đức Khắc, người đánh giá quá thấp thực lực của đế quốc Khải Tắt rồi.” An Đạo Nhĩ lắc đầu, “Ta không phải lo người không giết được Phát Lạp Dịch Nặc, mà là lo sau khi Phát Lạp Dịch Nặc chết sẽ có hậu quả gì.”

“Giết hắn thì có thể có hậu quả gì chứ?” Đức Khắc hừ nhạt một tiếng, “Cho dù hắn rất quan trọng với Khải Tắt, nhưng hắn chết rồi, Lô Dịch Tam Thế còn có thể làm gì nào? Huống hồ không có ai sẽ điều tra ra được.”

“Cái người biết còn quá ít rồi.” An Đạo Nhĩ nghiêm mặt lại, “Nếu người giết Phát Lạp Dịch Nặc. Ta tin rằng Lô Dịch Tam Thế sẽ không điều tra ra được chân tướng, nên cái ta lo không phải là Lô Dịch Tam Thế báo thù, mà là một thứ khác.”

“Nếu như Phát Lạp Dịch Nặc không thể chết.” Đức Khắc vỗ bàn một cái, cả giận nói: “Vậy lần trước tại sao người còn để ta đi giết hắn?”

“Chuyện này không giống nhau!” An Đạo Nhĩ hết cách nhìn Đức Khắc: “Lần trước Phát Lạp Dịch Nặc chỉ là một hầu tước nhỏ nhoi, nhưng hiện nay hắn đã là vị hôn phu của công chúa Sắt Lâm Na, là người của hoàng thất!”

“Điều này thì có khác gì! Tại sao ba mươi năm nay, người không cho phép ta giết những người trong hoàng thất Khải Tắt chứ!” Đức Khắc thay đổi sắc mặt, lạnh lùng nói: “Hai chúng ta đã hợp tác hơn ba mươi năm nay, người vẫn không chịu nói thật với ta ư?”

“Ài!” An Đạo Nhĩ thở dài, “Không phải ta không nói, mà là đại ca của ta không cho phép!”

“Tên tiểu tử vừa rồi chính là Phát Lạp Dịch Nặc sao?” An Đạo Nhĩ đang tranh luận với Đức Khắc, phía sau hai người có một bóng đen không biết từ lúc nào xuất hiện.

“Đúng vậy, Mặc Phi Đặc tiên sinh!” An Đạo Nhĩ và Đức Khắc kinh ngạc nghiêm mặt lại, vội đứng dậy cung kính trả lời với cái bóng hư vô kia.

“Rất thú vị, ha ha ha ha...” Tiếng cười vô cùng kỳ dị, ôn hòa nhưng lại chói tai, “Vị tiểu cô nương của Tinh Linh tộc dùng thuật Khí tức tỏa định lúc này là người của Phát Lạp Dịch Nặc sao?”

“Phải!” Vong Linh pháp sư An Đạo Nhĩ, Kiếm Thánh Đức Khắc, hai kẻ cường giả của địa lục Huyền Thú, giờ đây lại nơm nớp lo sợ trả lời những câu hỏi của một cái bóng đặt ra.

“Tốt lắm! Hơn một trăm tuổi đã có thể luyện thuật Khí tức tỏa định đến mức này, ha ha ha ha ha...” lại một tràng cười điên dại vang lên, “Ngay cả đến Tinh Linh Vương cũng chưa có bản lĩnh này! Xem ra, vài trăm năm nữa ta sẽ không còn cô đơn rồi.”

Nghe những lời này, An Đạo Nhĩ và Đức Khắc liếc mắt nhìn nhau, mình đánh giá quá thấp vị tiểu cô nương kia rồi, có thể được cái bóng trước mắt định làm đối thủ sau này, vậy tuyệt đối là niềm vinh dự lớn nhất của những cường giả ngày đêm mong mỏi ở đại lục này!

Cái bóng bỗng chỉ vào An Đạo Nhĩ, “Người nói xem, Phát Lạp Dịch Nặc ngoài An Đông Ni ra thì còn có sự phụ nào khác không?”

“Không có.” Đức Khắc thấy may mắn vì người bị chỉ không phải là hắn, bởi vì, dưới áp lực lớn thế này, đã thấy những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán An Đạo Nhĩ rơi xuống rồi.

“Vậy thì kỳ lạ?” Cái bóng lắc đầu, “Tại sao ta đánh hơi thấy trên người hắn có khí tức của một bằng hữu cũ nhỉ? Ha ha ha, nhưng nếu như vậy thì lại càng thú vị!” Nói rồi, cái bóng đó dần dần biến mất.

“Mặc Phi Đặc tiên sinh, ngài muốn làm gì vậy?” Trước khi cái bóng biến mất, An Đạo Nhĩ vội hỏi

“Ha ha ha...” Cái bóng đột nhiên dừng lại, lưng quay về Đức Khắc và An Đạo Nhĩ lạnh lùng nói: “Câm miệng! Chúng ta chỉ là hợp tác! Không khiến quân việc của ta! Còn nữa, người cao quý như ta sẽ không bao giờ đi hạ độc mấy con ngựa đó nữa!”

Không khí dường như ngưng đọng lại, cái bóng biến mất đã lâu, An Đạo Nhĩ cuối cùng cũng hồi phục lại sau một hồi run rẩy, ngậy người nhìn theo hướng cái bóng biến mất, nói với Đức Khắc: “Mặc Phi Đặc tiên sinh hình như đi gặp Phát Lạp Dịch Nặc rồi...”

83. Chương 83: Không Rõ Ràng

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên nheo mắt lại, vừa đi vừa nói với Ba Bác Tát bên cạnh mình: “Nói với binh đoàn Thổ Long, từ ngày mai trở đi, ngày đêm giám sát hữu tướng phủ, chỉ cần An Đạo Nhĩ xuất hiện, lập tức thông báo cho ta.”

“Không thành vấn đề, thưa ông chủ!” Ba Bác Tát âm hiểm cười, vết sẹo trên mặt nhả lại, “Ha ha, tôi chỉ sợ An Đạo Nhĩ uống xong ly rượu đó rồi, không còn sức đâu mà đứng dậy.”

“Đúng rồi, rốt cục người đã hạ độc gì vậy?” Sở Thiên có chút lo lắng sợ Ba Bác Tát không biết nặng nhẹ, “Có lấy mạng của An Đạo Nhĩ không vậy?” Sở Thiên định để An Đạo Nhĩ nằm mấy ngày, nhưng lỡ như Ba Bác Tát ra tay nặng quá, trực tiếp để An Đạo Nhĩ đi gặp chư thần, vậy tội danh mưu sát hữu tướng của đế quốc, cũng đủ để Sở Thiên đại thiếu gia trở về trong lòng của nữ thần Sinh Mệnh rồi.

“Ông chủ yên tâm đi.” Ba Bác Tát hất đầu lên, khuôn mặt trắng bệch dưới ánh trăng lại càng lộ vẻ hiểm ác, hần tự tin nói: “Trong vòng nửa tháng, ngài hữu tướng đại nhân đáng kính của chúng ta sẽ vừa bị hôn mê, vừa bị tiêu chảy.”

Phụt... An Na đang đi dò đường phía trước Sở Thiên cũng cười ngặt nghẽo, bị hôn mê còn bị tiêu chảy, vậy chẳng phải là phải ở trên giường...

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên đột nhiên dừng lại, mắt trợn lên nhìn Ba Bác Tát, sau đó cười thật lớn, “Ha ha ha ha, Ba Bác Tát, người...người...Lương tháng này của người tăng gấp đôi nhé!” Sở Thiên không thể nhịn được cười lớn, cái lão Ba Bác Tát này ra tay độc quá, nếu như An Đạo Nhĩ thật sự vô tội, thì quả thật hữu tướng đại nhân đáng thương lắm rồi, đường đường là hữu tướng đế quốc. Công tước Khải Tát, mà lại phải hôn mê đến mức nằm bậy ở trên giường. Hắc hắc, chuyện này thật là buồn cười quá!

Thấy ông chủ cười, mấy tên pháp sư Hắc Ám cũng cười lớn theo, theo một ông chủ như vậy quả thật có tiền đồ, trước đây bản thân đi đâu cũng bị mọi người khinh bỉ, nhưng từ lúc theo ông chủ rồi, lại có thể quang minh chính đại khiến cho hữu tướng đế quốc đi bậy trên giường...

Mấy người đang vui vẻ cười thì vai của Sở Thiên đột nhiên bị vỗ một cái, rồi ngay lập tức, sau lưng vang lên một tràng cười chói tai, “Ha ha ha ha, Phát Lạp Dịch Nặc, người quả nhiên rất thú vị!”

“Ai?!” Sở Thiên thất sắc kinh ngạc, nhanh chóng xông vào giữa đám pháp sư Hắc Ám, đồng thời lén ấn vào hòn đá truyền tin ở bên hông khiến nó vang lên.

Thủ hạ của mình đều ở trong tầm nhìn, nên người vỗ vai không thể là người của mình! Hơn nữa, hần có thể tránh được tai mắt của An Na, xuất hiện ở sau mình mà không để lại tiếng động nào, điều này chứng tỏ gì? Cao thủ! Chắc chắn là cao thủ tuyệt đỉnh của đại lục!

“Bảo vệ ông chủ!” Ba Bác Tát cũng biến sắc mặt lại. Một người có kiến văn rộng rãi như Ba Bác Tát hiểu rõ ràng, người đến chắc chắn không phải là kẻ đơn giản! Nghe thấy mệnh lệnh của hần, mấy tên pháp sư Hắc Ám lập tức vây quanh lấy Sở Thiên, còn hai tay Ba Bác Tát cũng thụt vào trong tay áo

Đình.... Một tiếng kim loại khô khốc vang lên, An Na đột nhiên biến mất trong bóng tối, còn dưới chân người đến lại xuất hiện một trường tiền màu xanh biếc!

Lúc này, Sở Thiên cuối cùng cũng nhìn thấy rõ dáng vẻ của người đến, cùng lúc đó cũng thở phào một cái. Một nam hài chừng mười ba, mười bốn tuổi đứng trước mặt Sở Thiên, khuôn mặt trắng như ngọc, y phục đủ các màu sắc sỡ, tươi cười ngọt ngào như vô hại, xem ra chỉ có vẻ là một tiểu đệ đệ khả ái mà thôi. “Hắc hắc hắc hắc, lũ tiểu tử người phản ứng cũng nhanh đấy!”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Tuy thực lực của tiểu nam hài này rất mạnh nhưng cuối cùng cũng chỉ là một đứa trẻ, Sở đại thiếu gia rất có lòng tin, “Ha ha, tiểu đệ đệ, muộn vậy rồi, sao đệ vẫn chưa về nhà vậy?”

“Tiểu đệ đệ ư? Ha ha ha.” Tiểu nam hài cười lên ngặt ngoẽo, giọng cười vô cùng quỷ dị hoàn toàn không phù hợp với bộ dạng của y, “Phất Lạp Dịch Nặc, người gọi ta là tiểu đệ đệ ư? Thật là thú vị, một nghìn năm nay rồi, chưa có người nào gọi ta như vậy đâu.”

Một nghìn năm? Sở Thiên khịt mũi cười cười, sao bây giờ trẻ con lại thích giả làm người lớn nhỉ?

“Ông chủ, hãy cẩn thận!” Sở Thiên còn đang muốn đùa giỡn với tiểu nam hài kia, thì Ba Bác Tát mặt mày nghiêm trọng ngăn cản hắn, “Hãy xem mắt của hắn!”

Mắt ư? Sở Thiên hít vào một hơi, trên đại lục Huyền Thú này có rất nhiều chủng tộc có trí tuệ, màu mắt cũng không giống nhau, nhưng chưa từng thấy đôi mắt nào giống của hắn, một con mắt phát ra tia sáng màu xanh đỏ, con mắt khác lại có tia sáng cửu sắc chói lọi!

“Ha ha, người đến tìm ta chẳng?” Sở Thiên cười ha hả nói, nhưng bước chân lại thụt lùi về phía sau các pháp sư Hắc Ám vài bước, chỉ dựa vào đôi mắt này thôi thì Sở Thiên đã có thể xác định, hắn không phải là một tiểu đệ đệ bình thường rồi.

“Hắc hắc hắc, người muốn chạy trốn ư?” Tiểu nam hài chìa ra một cánh tay trong suốt lấp lánh chỉ vào Sở Thiên, nghiêng đầu cười: “Người yên tâm, hiện giờ ta còn chưa muốn giết chết người! Trên người người có rất nhiều mùi vị lão bằng hữu của ta, nể mặt của họ, ta sẽ không giết người đâu.” Nói xong, hắn chớp chớp mắt, thâm độc cười, “Có điều...Nếu người không thành thật trả lời ta, thì ta cũng không chắc chắn đâu.”

Thì ra là có chuyện muốn hỏi lão tử, hừ hừ, vậy thì dễ rồi, Sở Thiên nheo mắt cười, “Vậy người muốn biết điều gì? Có điều, ta cũng không chắc là biết đâu nhé!” Cứ cho người thực lực kinh hồn, nhưng muốn lấy thứ gì từ Sở đại thiếu gia ta đây mà không trả một thứ gì thì không thể được đâu!

“Người có thể gọi ta là Mặc Phi Đặc.” Tiểu nam hài mỉm cười đi về hướng của Sở Thiên, nhưng giọng nói đã băng lãnh đến cực điểm, “Nếu người không biết, ha ha, thì ta sẽ giết người, sao hả?”

“Ồ, đừng, như vậy không hay đâu!” Mặc Phi Đặc duỗi tay về phía sau một cái, ba chiếc đoản tiễn đã ở trong tay hắn, “Nha đầu cứng cổ này, ha ha, nói cho người biết, ngay cả là Tinh Linh Vương cũng không dám làm như vậy với ta đâu nhé!” Mặc Phi Đặc giơ tay ra, xòe năm ngón tay, ba chiếc đoản tiễn liền rơi xuống, nhưng khi chúng gần chạm đất thì đột nhiên biến mất.

“A!” Tiếng kêu kinh ngạc của An Na vọng lại, Sở Thiên nhìn về hướng tiếng kêu đó, trước bức tường đất sau lưng Mặc Phi Đặc, An Na đang sợ hãi dựa sát vào tường, còn ba chiếc đoản tiễn đang ngấm đúng yết hầu An Na mà lao đến.

“Thật vô vị!” Mặc Phi Đặc lắc lắc đầu, ba chiếc đoản tiễn theo động tác của hắn, rơi xuống dưới chân An Na kêu đình đình mấy tiếng, “Ưc hiếp một tiểu nha đầu thật không có ý nghĩa gì cả, ừm, như vậy đi, ba trăm năm sau ta lại cho người một cơ hội nữa! Ha ha ha ha, lúc đó mới thật sự thú vị đấy!”

An Na ngây người một chỗ, Sở Thiên cũng thấy đại người đi, đây có thể hiểu như thế nào? Một Âm Dạ Liệp Thú cấp tám mà đến cơ hội đánh trả cũng không có ư?! Tên Mặc Phi Đặc này rốt cục là người thế nào?

“Được rồi, ta không phí lời nữa.” Mặc Phi Đặc đi tới trước Sở Thiên, Ba Bác Tát và mấy pháp sư Hắc Ám như gặp phải một bức tường khí, tự giác dạt sang hai bên, Mặc Phi Đặc bỗng chỉ tay lớn tiếng hỏi: “Bây giờ nói ta biết! Mạch Khăng Tích đang ở đâu?”

Đôi chân của Sở Thiên bắt giác run lên, nhưng trong đầu lại phản ứng rất mau lẹ, lão tử vốn chẳng biết ai là Mạch Khăng Tích cả, nhưng tuyệt đối không thể nói ra, nếu không, tên Mặc Phi Đặc này then quá hóa giận, khó bảo đảm hắn không giết ta, tuy lúc này đã kịp ấn đá báo tin, với tốc độ nhanh nhất của NMD cũng sắp đến rồi, nhưng Sở Thiên hiện giờ lại không hề ôm chút hi vọng vào NMD! Bởi vì chỉ dựa vào khí thế này cũng có thể khiến đôi chân của Sở Thiên run rẩy, tình cảnh này chỉ có đúng một lần vào lúc Long Hoàng xuất hiện mà thôi!

“Mạch Khăng Tích? Ca nương nữ thân Sinh Mệnh! Đã lâu rồi ta không gặp ông ấy rồi.” Sở Thiên nheo nheo mắt, biểu tình trên mặt hết sức thành kính, “Hiện tại ta cũng không biết ông ấy ở đâu, có điều, nếu Mặc Phi Đặc tiên sinh nếu cần, ta có thể giúp người tìm ông ấy!”

“Ha ha ha, người nói láo!” Mặc Phi Đặc dù đang cười nhưng ai cũng có thể cảm thấy hắn đang tức giận. “Đã lâu không gặp ư? Hừ hừ, vậy người có thể giải thích cho ta, tại sao trên người người lại có mùi của Mạch Khăng Tích nhiều như vậy?”

Gặp quỷ rồi! Sở Thiên hơi thở có chút gấp gáp! Lão tử thực chưa nghe qua cái tên Mạch Khăng Tích chết tiệt đó, càng đừng nhắc đến mùi vị gì chứ, “Mặc Phi Đặc tiên sinh, đây có lẽ là lâu rồi nhưng vẫn còn lưu lại mà thôi, hồi đó ta ngày nào cũng ở cạnh Mạch Khăng Tích, cho nên bây giờ vẫn còn lưu lại mùi của ông ấy trên người.”

“Không, không, Phát Lạp Dịch Nặc, người lại nói dối rồi.” Mặc Phi Đặc nhẹ nhàng tóm lấy cổ áo của Sở Thiên, kéo Sở Thiên về phía trước mặt, “Ngoài vợ hắn ra, Mạch Khăng Tích tiên sinh sẽ không ở bên cạnh ai cả.... Về điểm này, ta hiểu rất rõ.”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Lộ tẩy rồi. Sở Thiên cười gượng mấy tiếng, cúi đầu nhìn tiểu nam hài chỉ đến vai mình, thẳng thắn phát thệ: “Ta lấy danh nghĩa của nữ thần Sinh Mệnh ra thề, những lời ta nói hoàn toàn là sự thật!” Vào thời khắc quan trọng nhất, Sở Thiên lại lấy danh nghĩa nữ thần ra làm tấm chắn.

“Nữ thần Sinh Mệnh ư? Ái Lệ Ti? Người dám dùng danh nghĩa của Ái Lệ Ti để thề sao? Ha ha ha ha ha...” Mặc Phi Đặc như nghe thấy một câu chuyện vô cùng nực cười, thả cổ áo của Sở Thiên ra, ôm bụng cười phá lên.

Mãi một lúc sau, Mặc Phi Đặc cũng cười mỗi miệng, xoa xoa mặt mình nói: “Phát Lạp Dịch Nặc, ta rất tức giận! Ái Lệ Ti một vạn năm trước đã chết ở Lạc Nhật thành rồi! Người lại lấy danh nghĩa của người chết ra để thề? Người nói xem, ta có phải nên giết người không?”

Ca ngợi nữ thần.... Con mẹ nó đồ chết tiệt! Sở Thiên không còn hơi đâu mà tức giận, từ trước đến nay, Sở Thiên đều dựa vào danh nghĩa nữ thần Sinh Mệnh mà giả danh lừa bịp, hắn vẫn tưởng rằng Thượng cổ chư thần chỉ là truyền thuyết, nhưng tên Mặc Phi Đặc này lại nói với Sở Thiên, nữ thần thực sự tồn tại! Nhưng đã chết rồi...

“Hừm? trợ thủ của người đến rồi kìa.” Mặc Phi Đặc ngẩng đầu nhìn trời, “Lại có cả hơi thở của Hoàng Kim Long và Cự Long, ha ha, tên tiểu tử này thật thú vị.”

Gầm.... Tiếng long ngâm trong trẻo vang lên, Hồn Huyết Long NMD lướt vào giữa Sở Thiên và Mặc Phi Đặc, sau đó xoay vòng quanh Sở Thiên, đôi cánh rồng thường ngày giấu hai bên người cũng trải rộng ra, “Ông chủ, tôi đến rồi!”

“Người không sợ ta sao?” Mặc Phi Đặc bỗng ngậy người ra, nhìn chằm chằm vào NDM, nhìn thân thể ung dung xoay quanh Sở Thiên hồi lâu, cuối cùng cũng gật đầu tự mình lẩm bẩm: “Thì ra không có cấp vị gì, chẳng trách lại không sợ khí của ta...”

“Được rồi, Phát Lạp Dịch Nặc, ta đã không còn kiên nhẫn với người nữa rồi.” Mặc Phi Đặc lại chỉ về phía Sở Thiên, “Bây giờ, nói cho ta biết, Mạch Khăng Tích ở đâu!”

84. Chương 84: Muốn Chết Sao???

Một đạo hồng quang xoẹt qua, Nộ Hỏa của Đức Khố Lạp xuất hiện trong tay Sở Thiên, sau đó mạnh mẽ bổ vào người Mặc Phi Đặc! “Hắc hắc! Vấn đề này, người tự xuống địa ngục mà hỏi diêm vương nhé...” Đắc ý nói hết một nửa, Sở Thiên không nói được gì thêm nữa. Cảnh tượng trước mặt vượt xa tưởng tượng của Sở Thiên.

Đường đao chém một nhát trên đầu Mặc Phi Đặc, nhưng vết thương bị rách lại không hề chảy máu, mà Mặc Phi Đặc còn nhỏ trường đao ra, vừa xem xét Nộ Hỏa của Đức Khố Lạp, vừa mỉm cười quỷ dị: “Nộ Hỏa của Đức Khố Lạp? Ha ha, ta đã thấy kỳ lạ là vì sao trên người người lại có mùi của lão dơi đó mà.”

Ném Nộ Hỏa của Đức Khố Lạp xuống đất, sau đó cách khỏi Hồn Huyết Long NMD, thọc tay ấn vào ngực của Sở Thiên, đẩy nhẹ một cái, Sở Thiên và NMD cùng bị bắn đi, cũng may mà Ba Bác Tát phản ứng kịp thời, một tay đỡ lấy ông chủ của mình. “Thật là mất mặt quá! Hắc hắc, nếu như Khố Đức Lạp biết người lại dùng cây đao này như vậy, chỉ e hắn sẽ làm thịt người thôi!”

Khụ khụ! Sở Thiên ho mạnh mấy tiếng, sau đó nhờ Ba Bác Tát đỡ mình mau chóng đứng dậy, “NMD, đa tạ người.” Tuy lúc này Mặc Phi Đặc chưa muốn giết Sở Thiên, nhưng nếu không phải NMD ngăn phần lớn sức mạnh, chỉ sợ là Sở Thiên bây giờ cũng chỉ còn nửa cái mạng mà thôi.

“Ha ha, thật thú vị!” Mặc Phi Đặc lại đi tới, nhưng mục tiêu lần này không phải là Sở Thiên mà là Hồn Huyết Long NMD, “Người chỉ là một con bò sát quái gở mà dám ngăn công kích của ta sao?! Vậy thử cái này xem!” Trăng đỏ chiếu xuống, bầu trời bỗng quy tụ lại một đám mây hồng lớn, sau đó một trận mưa lửa giáng xuống người NMD — ma pháp cấp tám, mưa thiên thạch!

“Hừ! Thử một lần thì sao nào!” NMD hừ nhạt một tiếng, hai cánh chúc xuống, chụp Sở Thiên vào trong, sau đó cơ thể lấy hai cánh làm trung tâm rồi bắt đầu xoay nhanh, trong tiếng kêu lách cách, tất cả đá thiên thạch đều bị văng ra, không những Sở Thiên không bị tổn thương, hơn nữa NMD không bị hỏng một sợi lông nào!

“Ừm...Ồ...” Mặc Phi Đặc cao hứng kêu lớn một tiếng, nhảy nhót bộc lộ tâm trạng vui vẻ của mình, nắm chặt quyền vung lên. “Tuyệt quá, thêm một ma pháp cấp chín nữa — Long Quyền Phong Nhận!”

NMD xoay quanh Sở Thiên, mang theo những trận gió xoáy, nhưng trận gió này lại thổi mạnh mẽ hơn, dần dần hình thành một cột lốc xoáy dài chạm đến bầu trời, cột lốc cuốn lấy NMD và Sở Thiên vào bên trong, thỉnh thoảng có làn gió lạnh thổi vào hư không!

Ba Bác Tát cùng mấy pháp sư Hắc Ám liếc nhìn nhau. Cùng lúc đó không lạnh mà run. Mặc Phi Đặc có thể phát ra những pháp thuật cao cấp ở hai hệ khác nhau, điều này chẳng là gì, người như Ba Bác Tát cũng có thể làm được. Nhưng phong nhận lại có thể nghiền nát hư không, điều này trong lịch sử chưa từng có người làm được, điều khiến mọi người kinh ngạc nhất là, dưới uy lực của ma pháp cấp chín, những người chung quanh đang quan sát lại không hề chịu phải một chút nào tổn thương đến mình! Việc này hẳn chứng tỏ hắn đã luyện ma pháp khổng chế đến mức nào rồi??? Cả nghìn năm nay, từ thời đại ma pháp của đại lục Huyền Thú kết thúc, vẫn chưa có pháp sư nào làm được điều này!

NMD càng bay càng nhanh, dần dần cũng không nhìn thấy thân ảnh của nó nữa. Chỉ thấy một quả cầu ánh sáng màu vàng trong lốc xoáy giãy dụa, Sở Thiên trong quả cầu ánh sáng đó, cũng bị trận gió làm lắc qua lắc lại.

“Ô! Ô hô! A ha ha!” Hai mắt Mặc Phi Đặc phát sáng lên, một bên là sắc xanh đỏ, một bên là cửu sắc! “Tiểu bò sát, cố lên, đừng để ta thất vọng!”

Lúc lâu sau, gió đã ngừng, NMD cũng ngừng lại, nhưng lần này nó không còn được bình thản như lần trước nữa, trên thân đã xuất hiện thêm nhiều vết thương đang rỉ máu, trên bầu trời, hàng chục chiếc lân phiến lấp lánh rơi xuống theo làn gió, “Ông chủ, người sao rồi?”

Sở Thiên bị xoay đến thất điên bát đảo, nhưng cơ thể mới được máu Long Hoàng thay đổi lúc này đã giúp hắn, khiến Sở Thiên mau chóng tỉnh lại, “Ta không sao, người sao rồi?”

“Ha ha, thêm một lần nữa cũng không vấn đề gì đâu!” Cơ thể của NMD vẫn lơ lửng trên đầu Sở Thiên, chứng tỏ lần tấn công lúc này vẫn chưa gây cho nó một thương tích chí mạng! Sở Thiên rất hài lòng với kết quả này, ha ha, lúc trước sớm đã biết NMD phòng ngự rất kinh người, nhưng không ngờ lại kinh người đến mức này! Ma pháp cấp chín trước mặt nó cũng không tính là gì, vậy không biết cấm chú cấp mười sẽ thế nào nhỉ?

Sở Thiên đang miên man suy nghĩ việc NMD có thể chịu được cấm chú không, nhưng không ngờ được, Mặc Phi Đặc lại đáp ứng ngay ý nghĩ của hắn, “Ha ha ha ha, ma pháp cấp chín không thể giết được con bò sát nhà người, ồ! Thật là hay quá, vậy thử dùng cấm chú xem sao!”

Toàn thân Mặc Phi Đặc bỗng phóng lên cao, nhiệt độ xung quanh nhanh chóng hạ xuống điểm cực hàn, hơi nước trong không khí cũng bị đóng băng lại, bùm bụp rơi xuống đất, “Cấm chú hệ băng — Sự lạnh khắc của nữ thần Băng Tuyết!” Trong chớp mắt, cả thành Băng Bối như chìm trong băng tuyết.

Những tảng băng dày phủ lấp mặt đất, nhưng nháy mắt đã nhanh chóng thu lại về hết trong tay Mặc Phi Đặc, kết lại thành một quả cầu băng trong suốt, tất cả đám băng lạnh đều tụ lại vào tay Mặc Phi Đặc, nắm

chặt quả cầu tuyết nâng lên về phía sau rồi mau mắn chạy lên vài bước rồi ném quả cầu tuyết về phía NMD y như một hài tử đang chơi đánh trận tuyết: “Da!! Ta ném đây...”

“Ông chủ, mau tránh ra!” NMD quật đuôi một cái, đẩy Sở Thiên về phía xa, sau đó tự mình đón lấy quả cầu tuyết.

Sự lãnh khốc của nữ thần Băng Tuyết sau màn mở đầu hoa lệ nhưng kết thúc thì không chút rực rỡ nào, ngoài tiếng gào thét của NMD đang rơi xuống trên bầu trời, Âm.... cơ thể hoàng kim của Hồn Huyết Long NMD đã biến thành một khối băng trắng muốt, trên thân nổi đầy những bọt nước lớn nhỏ, trên cánh cũng treo một khối băng lớn, cười khở nói: “Ha ha, ông chủ, xem ra... xem ra tôi không chặn được cấm chú! E rằng...E rằng lần này không sống được rồi!”

“Ài, tiếc quá, một đồ chơi hay như vậy mà chỉ có thể chơi được một lần...” Mặc Phi Đặc lắc đầu thất vọng, đi quanh NMD, rồi đi về hướng Sở Thiên. “Phất Lạp Dịch Nặc, bây giờ người nói cho ta được rồi chứ?”

“Mặc Phi Đặc tiên sinh, có thể cho ta chút thời gian không!” Sở Thiên nheo mắt lạnh lùng nhìn Mặc Phi Đặc, sau khi nhận được một câu trả lời chẳng ra sao liền đi về phía NMD, “Con mẹ nó, tiểu tử người muốn chết cũng không dễ như vậy đâu, đừng quên rằng, ông chủ người là Thượng cổ Thánh Tế Tự!”

“Ông chủ, toàn bộ cơ thể tôi đã bị đông cứng rồi...”

“Đừng nói nữa!” Sở Thiên ngồi xuống kiểm tra một lượt cơ thể của NMD, hừ! Chẳng phải chỉ là vết thương vì đóng băng thôi sao? Không gây khó dễ được lão tử đâu! NMD còn có thể nói, chứng tỏ nội tạng của nó chưa bị tổn thương, vết thương da thịt bị băng tuyết của cấm chú tạo thành, trên lục địa thú ảo chính là một tuyết chứng không thể chữa, nhưng đối với một bác sỹ thú y mà nói thì chẳng là gì! “Há miệng hít sâu, tuyết đối không được bé khí!”

Cho NMD uống xong mấy bình cứu cấp được phẩm, sau đó Sở Thiên chạy về phía xa đốt vài đồng lửa, chữa những vết thương do đóng băng không thể trực tiếp đưa vào lửa, nhưng cũng không thể giảm nhiệt độ, nên Sở Thiên mới chọn phía xa để đốt lửa.

Kiểm tra nhãn ma pháp của mình, bên trong vẫn còn nhiều rượu Phục Tư Đặc do Tiểu Bạch chuẩn bị cho, hừ hừ, loại rượu mạnh này chắc có thể thay cho rượu còn rồi, lấy mấy quyển trục hệ Hỏa đun nóng rượu Phục Tư Đặc, Sở Thiên đổ tất cả lên thân của NMD, “Ba Bác Tát, mấy người các người qua đây giúp đi, làm theo ta!”

Mặc Phi Đặc nghiêng đầu, khó hiểu nhìn mấy người Sở Thiên đang xoa đi xoa lại trên thân NMD, làm gì vậy nhỉ? Dùng rượu để trị liệu cấm chú cấp mười ư?! Ha ha ha ha, thật thú vị!

“NMD, người tiếp tục hít thở đi, Ba Bác Tát, các người không được dừng lại!” Lấy con dao phẫu thuật của mình ra, rạch nát từng bóng nước trên thân NMD, với những bóng nước tạo thành khi bị đông cứng, cần phải rạch để thoát ra hết nước trong đó.

“Được rồi.” Sở Thiên vỗ hai bàn tay gần như bị đông cứng đứng dậy, “Mặc Phi Đặc, hiện giờ chúng ta có thể tiếp tục nói chuyện rồi.”

“Ha ha ha ha, thật sự rất thú vị đấy!” Mặc Phi Đặc nhìn NMD đang ngất dần đi, cảm nhận được khí tức sinh mệnh mạnh mẽ trên thân nó, tuy NMD còn rất yếu, nhưng tính mạng thì đã được giữ lại rồi. “Phất Lạp Dịch Nặc, người làm thế nào vậy? Ta nhớ Thượng cổ Thánh Tế Tự thuật không phải làm như vậy?”

“Hừm, một vết thương nho nhỏ đó có đáng là gì? Giữ được hơi ấm cơ thể, tăng tuần hoàn máu là được rồi.” Sở Thiên bước đến bên Mặc Phi Đặc, cúi xuống nhìn hần, nheo mắt khinh miệt nói: “Dựa vào cái đầu heo nhà người có hiểu được ta đang nói gì không?”

“Người đang mắng ta?” Mặc Phi Đặc trợn to hai mắt nhìn Sở Thiên, mấy nghìn năm nay, chưa từng có người dám nói chuyện với mình như vậy: “Người muốn tìm cái chết!”

“Ta đang muốn chết đây!” Sở Thiên bỗng ngồi thụp xuống, nhật Nộ Hỏa của Đức Khó Lạp ở dưới đất lên, thuận thế chém vào hai chân của Mặc Phi Đặc, còn Ba Bác Tát cùng mấy pháp sư Hắc Ám cũng liên thủ lại phóng các loại độc vũ đủ màu đến.

Viu! Viu! Viu! Còn có tiếng phóng tiễn của An Na, để đạt được sức tấn công lớn nhất, Anna đã bỏ đi dự định giấu tiếng vút của mũi tên, mà dồn tất cả thực lực vào tốc độ và sức mạnh của tên bắn.

Với một sức mạnh khôn cùng trước mặt mình, Sở Thiên đã vứt bỏ tất cả những trò khôn vặt, Tiểu Bạch bị người ta đá, một người bao che cho thuộc hạ như Sở Thiên còn dùng cả thiết kỵ Khải Tát để báo thù, huống hồ gì bây giờ NMD bị đánh đến trọng thương gần chết cơ chứ? ? Hiệp lộ tương phùng dừng giả thắng! (*)Đồ phụ hệ thú y, một biệt hiệu mà Sở Thiên đã quên rất lâu lúc này lại quay lại về với Sở Thiên!

“Các người đều đáng chết!” Mặc Phi Đặc động nộ, hoàn toàn không để ý đến độc vụ và cung tiễn, mặc cho trường đao phùng phùng lửa chém vào chân mình, một tay túm lấy Sở Thiên, “Người đi chết đi!” Nói xong, ném mạnh Sở Thiên ngã xuống đất!

“Kẻ chết chính là ngươi!” Sở Thiên lập tức nhòe máu, không thềm máu vàng trên khoe miệng, lại nhắc trường đao lên, liều mạng chém tới Mặc Phi Đặc ! “Con mẹ nó! Lão tử chém chết tên khốn kiếp nhà ngươi!”

Người Mặc Phi Đặc liên tục xuất hiện những vết thương vì bị đao chém, nhưng nhanh chóng liền lại ngay, tuy không phải chịu thương tích gì, nhưng Mặc Phi Đặc tuyệt đối không cho phép chuyện này tiếp tục xảy ra! Thân phận của hắn, tôn nghiêm của hắn đều không cho phép như vậy! “Ta chơi đủ rồi, nên kết thúc thôi!” Nói rồi, tay trái Mặc Phi Đặc tóm lấy Sở Thiên, tay phải cướp lấy trường đao.

“Hà hà! Năm xưa Khố Đức Lạp còn chưa từng dùng thanh đao này chém ta!” Mặc Phi Đặc ngữ khí lạnh thấu xương, khuôn mặt nhăn nhó dị thường, “Ngươi lại dám?!” Cười một tiếng quái dị, thanh đao lửa trong tay Mặc Phi Đặc chém thẳng vào người Sở Thiên.

“Ông chủ!” Ba Bác Tát và An Na tay chân rụng rời, nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Sở Thiên cận kề cái chết....

(*) Hiệp lộ tương phùng dừng giả thắng!: Cùng nhau hiệp lực tất sẽ thắng

85. Chương 85: Năm Mơ

Mặc Phi Đặc đang mờ mắt vì giận dữ, một lòng chỉ muốn giết Sở Thiên nên cũng không để ý tới!

Thậm chí bản thân Sở Thiên cũng không biết, trong khoảnh khắc lưỡi đao chạm vào người, hai mắt của Sở Thiên biến thành màu hoàng kim!

“Chuyện gì vậy?” Mặc Phi Đặc kinh ngạc phát hiện, trường đao trong tay mình không thể nhúc nhích được chút nào! Còn không gian chung quanh Sở Thiên chừng nửa mét, không khí bắt đầu chuyển động uốn éo, nhiệt độ hạ xuống, tay phải Mặc Phi Đặc bị vây chặt trong không gian ấy, dường như trong khoảng không hỗn độn ấy, da thịt bị nứt tách ra, máu thịt cùng bị hòa tan...

“Trả lại cho ta!” Mặc Phi Đặc đang sững người, nhưng Sở Thiên lại rất tỉnh táo, tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng cơ hội tốt như vậy Sở Thiên không thể bỏ qua, cướp lấy Nộ Hỏa của Đức Khố Lạp về tay, thuận thế chém thẳng về Mặc Phi Đặc!

“Á!!” Mặc Phi Đặc kêu lên thảm thiết, lần tấn công này cuối cùng đã có hiệu quả, từ vai xuống hông Mặc Phi Đặc xuất hiện một vết thương dài, máu đen từ vết thương phun ra!

“Bị thương ư? Ha ha ha, ta mà lại bị thương ư?” Mặc Phi Đặc không để ý đến thương thế của mình lại cười lớn lên, “Phất Lạp Dịch Nặc, đa tạ ngươi! Một nghìn năm rồi, cuối cùng ta cũng được ném thử mùi vị đau đớn đấy!”

“Đi mau!” Nhân lúc Mặc Phi Đặc không chú ý tới, Sở Thiên vẫy tay cho thủ hạ, sau đó mau chóng chạy đi

“Muốn chạy? Không dễ thế đâu!” Mặc Phi Đặc thò tay chụp lấy Sở Thiên.

“Con mẹ nó, lão tử muốn đi ngươi quản được sao?” Sở Thiên thuận tay vung Nộ Hỏa của Đức Khố Lạp về phía Mặc Phi Đặc, vừa chạy Sở Thiên vừa lấy ra đồ vật trong ma pháp giới chỉ, quyển trục, dao phẫu thuật, vò rượu, y phục, pháp trượng...

Chỉ cần là những thứ có thể cản được bước chân của Mặc Phi Đặc thì đều bị Sở Thiên ném ra hết. Oành... Một tiếng nổ lớn bỗng vang lên giữa bầu trời đêm tĩnh mịch, ngay khi đồ vật cuối cùng trong nhẫn ma pháp được ném về phía Mặc Phi Đặc

Theo tiếng nổ lớn đó, bầu trời tràn ra ngàn vạn tia sáng mờ ảo, nhưng tia sáng nhẹ nhàng tinh khiết này lại khiến cả thành Bàng Bối được chiếu sáng như ban ngày, “Á...” Mặc Phi Đặc ở giữa chùm sáng bỗng kêu lên thảm thiết! “Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào! Như vậy không thú vị gì hết!”

“Ông chủ, cứu với...” dưới thứ ánh sáng ấy, Ba Bác Tát cùng mấy pháp sư Hắc Ám vừa rồi còn thực mạng chạy thì giờ lại lao đảo ngã xuống đất, cuộn mình lăn lộn, bộ dạng đau đớn co quắp lại.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên cũng dừng lại, ngăn người nhìn Mặc Phi Đặc đang quần quai đau đớn, Ba Bác Tát và cả mấy tên pháp sư Hắc Ám kia nữa, họ làm sao vậy? Chẳng lẽ bị trọng thương sao? Nhưng tại sao mình lại cảm thấy vô cùng dễ chịu nhỉ? Hình như trong lúc đó, thân xác và tinh thần đều đạt tới mức thoải mái nhất? “Ba Bác Tát, các người làm sao vậy?”

“Ma pháp Quang Minh!” Ba Bác Tát không còn sức nói nổi, Anna đang theo bên cạnh Sở Thiên liền giải thích: “Ông chủ, người xem!” Nói rồi An Na chỉ ngay vào Mặc Phi Đặc đang quỳ một gối trên đất.

Mặc Phi Đặc lúc này vô địch không ai bì được, điều vô dương oai, lúc này lại co quắp không còn dáng vẻ con người rồi, làn da trắng như ngọc cũng đang bị khô nứt, máu đen không ngừng rỉ ra, khuôn mặt nhăn nhó lại đang cười một cách hưng phấn, Sở Thiên dụi dụi mắt, không sai, là đang cười! Mặc Phi Đặc đang cười, hơn nữa còn là trận cười vui vẻ sảng khoái: “Ha ha ha ha, thật thú vị, không ngờ người lại là của ta!”

“Ông chủ, hắn có phải điên rồi không?” An Na nhìn bộ dạng của Mặc Phi Đặc, có chút không nhẫn tâm, tuy lúc này Mặc Phi Đặc còn muốn giết họ, nhưng Tinh Linh tộc tôn sùng sinh mạng nhất, thật không đành nhìn một nam hài khả ái như vậy phải chịu đau khổ như thế.

“Mặc Phi Đặc không điên! Mà hắn đang rất cao hứng!” Sở Thiên nheo mắt, nghiêng răng nói, con mẹ nó, lão tử lần này lỗ to rồi !! Lúc này Sở Thiên vì cản trở Mặc Phi Đặc đuổi theo, đem tất cả các thứ trong nhẫn ma pháp ném hết ra, trong tình thế nguy cấp, Sở Thiên vốn không kịp để xem lại, thứ mình ném ra rốt cục là thứ gì có thể chiếu sáng được như thế?

Quyển trục, dao phẫu thuật, pháp trượng, những thứ này đều không có gì, cùng lắm thì không cần nữa, nhưng mà, quyển cổ thư mà Long Hoàng tặng cho lại cũng bị Sở Thiên ném ra rồi...”

Bây giờ, quyển cổ thư ấy chính là của nữ thần Sinh Mệnh Ái Lệ Ti đang bị Mặc Phi Đặc ôm chặt trong lòng, cho dù nó phát ra ma pháp Quang Minh mãnh liệt, cho dù nó đang hủy hoại thân thể của Mặc Phi Đặc, cho dù nó đang tàn phá sinh mạng của Mặc Phi Đặc, nhưng, Mặc Phi Đặc vẫn không chịu buông tay!

“Ha ha ha, Phất Lạp Dịch Nặc, ta phát hiện một chuyện còn thú vị hơn người, hôm nay không chơi với người nữa!” Nói rồi thân ảnh đang quần quai của Mặc Phi Đặc mờ dần đi, nhìn Sở Thiên đang đứng trân trân nhìn mình biến mất, sảng khoái nói: “Cảm tạ người đã cho ta một món đồ chơi hay như vậy...”

“Trả quyển sách đó lại cho ta!” Trước khi Mặc Phi Đặc biến mất, Sở Thiên liều mạng xông đến, tuy Sở Thiên không đọc được cuốn sách ấy, nhưng thấy dáng vẻ của Mặc Phi Đặc, Sở đại thiếu gia đã xác định, cuốn sách đó nhất định có thứ gì đó hay ho, nếu không Mặc Phi Đặc tuyệt đối không liều mạng ôm chặt lấy nó, vậy Sở Thiên sao có thể bỏ qua chứ? Huống hồ Mặc Phi Đặc cũng đang sống sờ chết dở.

“An Na! Tấn công cho ta!” Sở Thiên rống lên một tiếng, theo đó, từng lớp tên bắn về phía Mặc Phi Đặc, nhưng đáng tiếc, cung tiễn đã không còn tác dụng! Tuy mũi tên màu xanh bích đã cắm trên người Mặc Phi Đặc, nhưng cũng không thể khiến hắn rơi thêm giọt máu nào! Con mẹ nó, lão tử tự ra tay! Sở Thiên không biết vì sao bản thân lúc này có thể làm Mặc Phi Đặc bị thương, nhưng nếu có thể khiến hắn bị thương một lần thì sẽ có lần thứ hai!

Không ai thấy, lúc này đây, mắt Sở Thiên vẫn là màu hoàng kim!

Sở Thiên vọt tới gần Mặc Phi Đặc, nhặt Nộ Hỏa của Đức Khổ Lạp lên, đôi tay Mặc Phi Đặc đang ôm chặt cuốn sách bị Sở Thiên chém tới, “Con mẹ nó! Dám cướp đồ của lão tử à!” Sở Thiên mắng xong, rồi nhổ toẹt một cái, sau đó nhặt lại cuốn sách, cuốn sách vừa đến tay Sở Thiên, ánh sáng lập tức biến mất.

“Á...” Mặc Phi Đặc kêu thảm một tiếng, thương thế cả đời của hắn cũng không thể nhiều như ngày hôm nay! Nhưng mà, ánh sáng của quyển sách vừa mất, sự đau khổ của Mặc Phi Đặc đã vơi đi rất nhiều, “Phất Lạp Dịch Nặc! Ta giết ngươi!” Hai tay không còn, nhưng Mặc Phi Đặc vẫn còn có răng, còn có đôi chân!

Nhổ mạnh dậy, miệng của Mặc Phi Đặc bỗng to lạ thường, to quá mức có thể tưởng tượng, hai hàm răng nhọn hoắt bổ tới Sở Thiên!

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên âm hiểm cười, “Cắn ta? Hừ!” Thu lại Nộ Hỏa của Đức Khố Lạp, cánh tay đã đứt đang cầm chặt quyển sách bị Sở Thiên nhặt lên, sau đó đứng chờ cái miệng đầy máu của Mặc Phi Đặc lao tới, “Tự cắn ngươi đi!” Xem ra cơ thể của Mặc Phi Đặc đã bị ma pháp Quang Minh làm cho suy nhược, Sở Thiên không những nhét cánh tay đứt đó vào miệng hắn, còn thuận tay đẩy hắn một cái lảo đảo người.

“Ôi!” Mặc Phi Đặc đau đớn kêu lên, cắn lấy hay tay của mình, mau chóng tránh xa khỏi Sở Thiên, sau đó thân ảnh dần dần mờ đi, “Phất Lạp Dịch Nặc, ta sẽ lại đến tìm ngươi...”

Tên này không thể là người, Sở Thiên kinh hãi nhìn Mặc Phi Đặc ngậm cánh tay đứt biến mất, miệng hắn không hề động dậy nhưng lại có thể phát ra giọng nói chân thực như vậy!

.....

.....

“Ông... Ông chủ, đây là...xảy ra chuyện gì vậy ? ” Một kẻ đã trải qua sóng gió cả đời như Ba Bác Tát lúc này đây thật sự kinh sợ, trên khuôn mặt gian xảo của lão đỏ mồ hôi lạnh, tỏ vẻ bất lực. “Vừa rồi, chúng tôi không phải nằm mơ chứ?”

“Không thể nào là mơ được!” Kẻ vừa nói chính là Hồn Huyết Long NMD vừa rồi còn đang bất tỉnh, những vết thương trên thân giờ đã hoàn toàn biến mất, thân thể khỏe mạnh vẫn bay trên bầu trời, “Ông chủ, lúc này tôi còn suýt chết vì cảm chú! Cảm giác đau đớn quá mức chân thực.”

“Nhưng sao cung tiễn của tôi không thiếu chiếc nào nhỉ?” Ngẩng người nhìn bao tên thất trên eo mình, An Na vẻ mặt mặt mìm, lúc này tấn công Mặc Phi Đặc, chẳng phải mình đã bắn ít nhất trên trăm mũi tên sao?

Thuộc hạ không hiểu chuyện gì đã xảy ra, Sở Thiên cũng không thể hiểu, tất cả giống như trở về lúc ban đầu, trở về cái lúc mình bị Mặc Phi Đặc vỗ vai.

Vẫn là ánh trăng đỏ ấy, vẫn là con hẻm nhỏ ấy, vị trí của những người đứng, vẫn là bộ dạng đang chế giễu An Đạo Nhĩ, dường như mọi người chưa từng phải chạy trốn trước sự truy đuổi của Mặc Phi Đặc, nhưng bên cạnh Sở Thiên, quả thực đã có thêm một người, NMD lúc này không có ở đây!

Ba Bác Tát cùng đám pháp sư Hắc Ám kia sắc mặt vẫn hồng hào, cơ thể khỏe mạnh, thật không thể nhìn ra, họ đã từng bị thương bởi ma pháp Quang Minh!

Cuộc chiến với Mặc Phi Đặc vừa rồi dữ dội quyết liệt kinh thiên động địa, nhưng cảm vệ quân canh gác bảo vệ đế đô thường ngày lại dường như không có chút tin tức gì, thậm chí những người dân hai bên mặt hẻm cũng vẫn tắt đèn tối om, ai nấy đều đang đắm chìm trong giấc mộng của mình...

Cảm chú của Mặc Phi Đặc cơ hồ đã đóng băng cả thành Bàn Bối, nhưng bây giờ thì sao? Trước mắt Sở Thiên, thành Bàn Bối vẫn là một đế đô uy nghi tráng lệ, không hề có chút thay đổi nào!

Thậm chí Sở Thiên vẫn đang giữ tư thế cười lớn, giống như lúc hắn vừa nói dứt câu, “Ha ha ha ha, Ba Bác Tát, ngươi... ngươi... Lương tháng này của ngươi tăng gấp đôi!”

Thời gian chớp mắt đảo ngược, ngược lại lúc Mặc Phi Đặc xuất hiện, sau đó, thời gian lại trở về quỹ đạo chính xác của nó, có điều, lần này không có ai vô vai của Sở Thiên cả....

Sở Thiên cố giữ cho nhịp tim đập bình tĩnh lại, nheo mắt cười, “Ha ha, vừa rồi chắc chắn là mọi người mơ cùng một giấc mơ rồi, được rồi, bây giờ qua rồi, chúng ta về nhà thôi!” Thật sự nằm mơ sao? Sở Thiên không tin, NMD ở đâu ra chứ? Còn quyển sách trong nhẫn ma pháp của mình, tại sao bỗng nhiên nằm ở trong tay mình?

“Ông chủ, mắt của người!?” Thị lực của Tinh Linh tộc khác hẳn người thường, An Na vừa nhìn thì phát hiện chỗ khác biệt của Sở Thiên, thật ra, cho dù không có thị lực Âm Dạ Liệp Thú của Tinh Linh cũng có thể phát hiện đôi mắt của Sở Thiên có vấn đề, vì dưới ánh trăng đỏ, hai con mắt màu hoàng kim của Sở Thiên thật là chói mắt. Các chủng tộc trên đại lục này rất nhiều, mắt cũng có nhiều màu sắc, nhưng, sắc hoàng kim, chỉ thuộc về Long Hoàng!

“Mắt ta làm sao?” Sở Thiên không hiểu liền hỏi, nhưng chưa nhận được câu trả lời thì một trận choáng váng ập đến Sở Thiên, phịch.... Sở đại thiếu gia bỗng ngã xuống bất tỉnh.

86. Chương 86: Thức Tỉnh

“Ư ư!” Nhìn thấy Sở Thiên đã tỉnh, Tiểu Bạch vui sướng kêu lên, thè lưỡi ra liếm lấy tai Sở Thiên: ô ô... làm người ta lo chết được. “Ha ha, ta đã ngủ bao lâu rồi?” Sở Thiên trều mền vỗ đầu của Tiểu Bạch, sau đó hỏi.

“Ô! Ô! Ô!” Tiểu Bạch gật đầu ba lần, sau đó lại sửa ba tiếng.

Ba ngày rồi? Sở Thiên cau mày lại, hét về phía cửa: “Ba Bác Tát!” Sao mình lại hôn mê lâu vậy? Chết tiệt, lại đúng vào lúc then chốt này.

“Ông chủ! Người tỉnh rồi!” Ba Bác Tát vẫn luôn túc trực ngoài cửa, vừa nghe thấy Sở Thiên gọi, liền nhanh chóng bước vào, vừa thấy Sở Thiên đã tỉnh lại, khuôn mặt đầy sẹo của Ba Bác Tát lập tức tươi cười rạng rỡ, “Ha ha, ông chủ, người đã hôn mê ba ngày rồi...”

“Điều này ta biết rồi!” Sở Thiên muốn giơ tay cản Ba Bác Tát nói, nhưng lại thấy cánh tay không có chút sức nào, “Bên An Đạo Nhĩ thế nào rồi?” Điều hiện tại Sở Thiên quan tâm nhất không phải là sức khỏe của mình, mà là của An Đạo Nhĩ, nếu hữu tướng đại nhân đúng là không có vấn đề gì, vậy Sở Thiên có thể điều tra tiếp.

“Không có gì khác thường!” Ba Bác Tát lắc đầu, “Ta đã phái người của dòng binh đoàn Thổ Long đi thăm dò, ba ngày nay, An Đạo Nhĩ cũng hôn mê bất tỉnh! Thậm chí đến hội nghị quân sự của bộ hạ cũng không tham gia!”

“Hội nghị quân sự?” Sở Thiên sững người, không có chuyện gì, vậy Lô Dịch Tam Thế lại mở hội nghị quân sự làm gì? Cần biết rằng hội nghị quân sự của Khải Tát không hề bình thường, đặc biệt là khi đích thân Lô Dịch Tam Thế mở ra.

Thật đáng tiếc, Sở Thiên đã đoán đúng, Ba Bác Tát liền giải thích: “Đế quốc đã tuyên chiến với Lôi Tư rồi!”

“Lúc nào?” Sở Thiên giật bản mình, muốn ngồi dậy, nhưng lại phát hiện ra từng cơ thịt trên người mình đều đau nhức, từng sợi dây thần kinh đều rệu rạo, bất đắc dĩ, Sở Thiên đành tiếp tục nằm xuống, hỏi: “Vậy bộ hạ có tìm ta không?” Theo kế hoạch của Lô Dịch Tam Thế, thân là thủ tịch Tế Tự cung đình Khải Tát, người có chức nghiệp cấp chín lẽ ra nên theo quân xuất chinh?

“Bộ hạ đã đích thân đến tìm! Thì ra cũng muốn để ông chủ người xuất chinh.” Ba Bác Tát đã khẳng định suy nghĩ của Sở Thiên, “Nhưng mà, theo kết quả kiểm tra của Tế Tự cung đình, sức khỏe của ông chủ người trong thời gian ngắn không thích hợp để tham gia chiến tranh!”

“Ta làm sao rồi?” Sở Thiên cũng phát hiện mình có gì đó không ổn, từ khi hòa nhập với máu Long Hoàng, Sở Thiên chưa từng bị thế này, ngay cả sức lực để ngồi dậy cũng không có, “Tại sao ta hiện tại không có chút sức lực nào cả!” Sở đại thiếu gia đã bắt đầu hốt hoảng, tứ chi rã rời, cả người đau nhức, giống như một phế nhân vậy, nếu tình hình này vẫn tiếp tục, vậy Sở Thiên nhất định sẽ phát điên mất!

“Ha ha, ông chủ, không sao!” Ba Bác Tát hí hửng cười, giống như rất thích bộ dạng hoảng loạn của ông chủ mình, “Tế Tự cung đình đã kiểm tra cho người rồi, họ nói, chẳng qua pháp lực trên người ông chủ tạm thời bị tiêu hao hết thôi, chỉ cần tịnh dưỡng mấy tháng là không sao.”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Pháp lực của ta bị tiêu hao hết?” Sở Thiên như không thể tin nhìn vào Ba Bác Tát, “Tế Tự cung đình nói vậy thật sao?” Cơ thể Sở Thiên thì bản thân hẳn biết rõ, có máu của Long

Hoàng bảo vệ, long ngữ ma pháp của Sở Thiên tuy không thể phóng thích ma pháp, nhưng chỉ nói trên góc độ đơn thuần về pháp lực hùng hậu, vậy thì nó không thể kiệt sức được! Hơn nữa bản thân Sở Thiên cũng dùng thủy tinh cầu ma pháp kiểm tra thử, dưới pháp lực của hắn, quá nhiều thủy tinh cầu đều bị tan nát thành mảnh vụn!

“Ông chủ, thật sự là như vậy!” Sắc mặt Ba Bác Tát chợt ngưng trọng lại, vết sẹo trên mặt cũng bị chợt nhăn nhúm, hắn ấp úng nói: “Ông chủ, mắt của người, còn cả tối đó...”

“Chuyện tối đó người đã nói cho ai rồi?” Chuyện Mặc Phi Đặc tuy nửa hư nửa thực, có vẻ giống như một giấc mơ, nhưng Sở Thiên lại không thể cẩn thận xem xét, trên đại lục được ma pháp và đấu khí ngự trị, ai biết được có những lực lượng bí mật nào đang tồn tại! Tuy cần cẩn thận xem xét, nhưng Sở Thiên lại không muốn quá nhiều người biết nó, dù gì ngay bản thân mình còn không phân biệt rõ Mặc Phi Đặc đã xuất hiện thật hay không, hơn nữa cũng không có chứng cứ gì, cho nên nếu nói cho người khác, vậy thì họ cũng chỉ nghĩ mình là kẻ điên khùng!

“Trừ Tiểu Bạch ra thì không ai biết!” Tiểu Bạch là thái thượng hoàng trong nhà Sở Thiên, Ba Bác Tát có thể không cần giải thích với người khác về nguyên nhân Sở Thiên bất tỉnh, nhưng Tiểu Bạch thì không được! Đôi mắt to chất chứa thương cảm, cùng bộ hàm sắc nhọn kia không cho phép điều đó xảy ra! “Còn nữa, khi bị hạ phái người đến hỏi, ta nói ông chủ sau khi ăn tối từ nhà hữu tướng đại nhân về, bỗng dưng lại ngã ra trên đường về nhà!”

“Ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên nheo mắt cười, ha ha, Ba Bác Tát thật hiểu rõ ý mình, hắn nói như vậy, chắc chắn sẽ khiến An Đạo Nhĩ gặp phiền phức lớn, cho dù An Đạo Nhĩ hiện giờ cũng đang hôn mê, nhưng bữa cơm của hắn lại khiến cho hữu tướng đế quốc và thủ tịch Tế Tự cung đình đều bất tỉnh, vậy Lô Dịch Tam Thế chắc chắn sẽ tìm nguyên nhân của nó.

“Chuyện này người làm tốt lắm, đúng rồi, mắt của ta rốt cuộc làm sao?” Sở Thiên rất mừng, tại sao nói mắt mình có vấn đề?

“Ông chủ, ngài không biết sao?!” Bác Ba Tát cũng rất kinh ngạc, “Lúc đó tất cả đòn tấn công của chúng ta đều không ảnh hưởng đến Mặc Phi Đặc, nhưng mắt của ông chủ người chợt biến thành màu hoàng kim, sau đó đã làm bị thương Mặc Phi Đặc, có điều...” Ba Bác Tát bỗng ngừng lại, quan sát tỉ mỉ một hồi, nói tiếp: “Mắt của ông chủ hiện giờ lại bình thường rồi.”

Màu hoàng kim? Sau đó lại làm bị thương con quái vật kia? Sở Thiên nheo mắt suy tư, ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh! Hình như mắt của Long Hoàng cũng có màu hoàng kim! Con mẹ nó, có lẽ đây là tác dụng phụ do máu Long Hoàng đem lại! Ha ha, tuy mình có vẻ ngày càng không giống con người, nhưng như vậy hình như cũng không tồi mà... “Ta cũng không biết chuyện gì, nhưng người hãy nhớ, chuyện mắt của ta đừng nói cho bất cứ người nào biết!” Sở Thiên hoàn toàn không muốn bị xem là một phi nhân loại.

“Ta hiểu rồi!” Ba Bác Tát gật đầu nói, hắn tin lời của Sở Thiên, Sở Thiên nói không biết, vậy thì chắc chắn là không biết, bởi vì hai người không những là chủ tớ, mà còn là những kẻ hợp tác đã gắn bó tính mạng lại với nhau, Sở Thiên không cần thiết phải lừa hắn vấn đề này! “Ông chủ, theo ta thấy, tên Mặc Phi Đặc đó chắc là...”

“Ma thú cấp mười!” Sở Thiên nheo mắt tiếp lời, sau đó cùng Ba Bác Tát nhìn nhau một cái, thật ra thân phận của Mặc Phi Đặc không cần đoán cũng biết, có thể tự do phóng xuất cấm chú cấp mười, phóng mắt một khắp đại lục, ngoài ma thú cấp mười ra còn có ai có thể làm được? Có lẽ những ma pháp sư vĩ đại của thời đại ma pháp, hay có lẽ là chúng thần của thời kỳ thượng cổ cũng được, nhưng đáng tiếc, họ đã trở thành lịch sử! Đại lục Huyền Thú bây giờ lại là thời đại của ma thú cấp mười!

“Còn nữa, cái tên Mạch Khăng Tích là ai, người biết không?” Với cái tên Mạch Khăng Tích này, Sở Thiên hận đến nỗi nghiền răng ken két! Nếu không phải là hắn, mình cũng không đến mức bị một ma thú cấp mười vô duyên vô cớ gây phiền phức! Hơn nữa Mặc Phi Đặc nói trên người mình có mùi của Mạch Khăng Tích? Ta nhớ! Lão tử là nam nhân, trên người sao lại có mùi của nam nhân khác chứ!

“Ta cũng không biết, nhưng mà, có lẽ cũng là một ma thú cấp mười?” Ba Bác Tát không dám xác định, chỉ có thể suy đoán, “Theo quy củ của ma thú cấp mười, cũng chỉ có ma thú cấp mười mới xứng để Mặc Phi Đặc tìm kiếm mà thôi.”

“Không biết thì bỏ đi!” Sở Thiên hét cách dành lác đầu, chuyện xảy ra gần đây quả thực khiến mọi người cảm thấy mù mờ, không tìm được bất cứ đầu mối nào! “Người nói chiến tranh giữa Khải Tắt và Lôi Tư là chuyện thế nào?” Sở Thiên vô cùng quan tâm đến cuộc chiến tranh này, bởi vì hắn vốn dĩ cũng phải tham gia, nhưng Sở Thiên hiện tại lại vui sướng trong lòng: May mà lão tử có bệnh, hơn nữa trong vòng mấy tháng không thể hồi phục được! Nếu không, Lô Dịch Tam Thế lại không đẩy mình ra chiến trường liều mạng sao?

Điều rất trùng hợp là, Lô Dịch Tam Thế lại tuyên chiến vào đúng đêm mà Sở Thiên hôn mê, thật ra Lô Dịch Tam Thế cũng không muốn chọn thời gian như thế, nhưng mũi tên đã ở trên cung, không bắn không được, bởi vì đế quốc Lôi Tư đã ra tay trước, chính lúc Sở Thiên lần thứ hai chữa trị cho chiến mã, mấy chục vạn đại quân của đế quốc Lôi Tư dưới sự thống soái của Thần Thánh Long Kỵ Sĩ Khắc Lâm Tư đã hung hãn tập kích trọng trấn Thái Thạch Bảo ở biên cương phía nam đế quốc.

Nhưng còn may, quân đoàn của Phí Na cắm tại nam cương cũng sớm đã ở trong trạng thái chuẩn bị, cho nên đợt tập kích của Lôi Tư tuy khiến đế quốc tổn hại nghiêm trọng, nhưng lại không hề mất một tấc đất nào!

Sau khi Lô Dịch Tam Thế nhận được tin báo cáo, liền hối hận không ngớt, Lô Dịch Tam Thế mới tròn ba mươi tuổi đã ngay lập tức hiểu, bản thân vì non trẻ nên đã phải trả giá đắt! Chiến tranh chính là chiến tranh, không có thứ gọi là nhân nghĩa đạo đức! Đáng cười thay khi mình vẫn đang đóng chặt cửa khẩu các nước mà vất óc tìm cớ để khai chiến, thì hoàng đế Thái Luân của Lôi Tư phía đối phương, sớm đã không tuyên mà chiến rồi!

Lô Dịch Tam Thế then quá hóa giận, lập tức sai đại thần tác chiến Mã Khoa Lý lĩnh quân xuất chinh, nhưng lại chính vào lúc này, một người vốn dĩ phải theo quân ra trận như Sở Thiên, bỗng nhiên lại bất tỉnh, hơn nữa lại là do tiêu hao pháp lực, cần tịnh dưỡng mấy tháng! Điều này khiến khuôn mặt của Lô Dịch Tam Thế xuất hiện một lớp hàn sương, chỉ có thể tạm thời để Đạt Mã Nhĩ thay thế cho vai trò của Sở Thiên.

Còn bây giờ, quân đội của đế quốc và Lôi Tư đã ở Thái Thạch Bảo và bắt đầu giằng co rồi.

“Vậy bệ hạ không định để ta mang bệnh đi ra chiến trường chứ? Còn nữa, bệ hạ có nghi ngờ ta cố ý giả bệnh không?” Nghe Ba Bác Tát nói xong, Sở Thiên vẫn chưa yên lòng, để một bác sỹ thú y như mình ra trận giết địch, Sở Thiên không thể tưởng tượng ra cảnh tượng này, vốn lẽ lúc chưa bị bệnh, Sở Thiên đã muốn giả bệnh là để tránh né chiến tranh, nhưng lại sợ cục tình báo đế quốc biết nên không dám làm, bây giờ thì hay rồi, Mặc Phi Đặc lại cho mình một lý do danh chính ngôn thuận.

“Ông chủ người yên tâm.” Sống cạnh Sở Thiên đã lâu, Ba Bác Tát cũng đã có chút hiểu rõ hắn, đại khái có thể đoán ra được cách nghĩ hiện tại của hắn, “Bệ hạ đã từng đích thân thăm hỏi người, Tế Tự cung đình đi theo sau cũng đều có thể chứng minh, ông chủ người đích thực không thể tham gia chiến tranh được. “Nói rồi, Ba Bác Tát âm độc cười, “Hữu tướng đại nhân cũng giống ông chủ, cũng không thể làm gì nữa rồi...”

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên đã hoàn toàn yên tâm, hừ hừ, chiến tranh? Các người đi đánh đi, lão tử muốn ở nhà hưởng phúc!

Sở Thiên vui sướng khi mình đã tránh khỏi chiến tranh, nhưng hắn lại không thể ngờ, thành Bàng Bối không có chiến tranh, nhưng lại nguy hiểm hơn cả chiến trường nơi nghìn dặm xa xôi kia!

87. Chương 87: Chỉ Dẫn

“Bệ hạ!” Sở Thiên còn đang nằm trên giường, nhưng sau khi nhìn thấy Lô Dịch Tam Thế, hắn muốn cố trở người ngồi dậy, nhưng lại bị cơn đau dữ dội cả người ngăn cản lại.

“Không cần dậy đâu!” Lô Dịch Tam Thế đỡ lấy Sở Thiên, để hắn nhẹ nhàng nằm xuống, sau đó mình cũng ngồi ngay bên cạnh Sở Thiên. “Thương thế của người ta đã biết rồi.”

“Đa tạ bệ hạ!” Khuôn mặt Sở Thiên lộ vẻ chân thành, nhưng trong lòng lại cười thầm, hắc hắc, có thể đế quốc vương một nước đến thăm mình, e rằng trên đại lục chẳng có mấy người, “Xin lỗi bệ hạ.” Tuy trong lòng trộm cười, nhưng ngoài mặt Sở Thiên vẫn phải bày tỏ chút gì đó, “Hiện tại sức khỏe của ta không thể chiến đấu cho đế quốc rồi.”

“Ài!” Lô Dịch Tam Thế thở dài, hẳn cũng rất buồn với kết quả này, tác dụng lớn nhất của Sở Thiên là có thể trị khỏi cho nhiều ma thú, cũng không phải chiến đấu cho đế quốc, mà là chiêu bài Thượng Cổ Thánh Tế Tự cấp chín của hắn, từ sau chiến dịch Thái Thạch Bảo đầu tiên, An Đông Ni đã cứu cả đế quốc, từ đó trở đi, ba chữ Thánh Tế Tự có ảnh hưởng rất lớn với sĩ khí quân đội! “Người yên tâm đi, ta đã chuẩn bị cho quân đội một lượng thuốc lớn do người bào chế, tin rằng cho dù người không đích thân đến chiến trường, vậy thì cũng không có ảnh hưởng nhiều lắm.”

“Ha ha, vậy thì ta an tâm rồi.” Sở Thiên đang cười, nhưng không phải là vì mình đã có công hiến trong chiến tranh của đế quốc, mà là, con bà nó, đã cung ứng được phẩm cho mấy chục vạn quân Khải Tắt! Vậy thì tiền lão tử kiếm được cũng không ít! Nếu như vậy, ca ngời nữ thần Sinh Mệnh, Tế Tự của đế quốc chắc không vì mình mà thất nghiệp chứ?

“Còn nữa, Phát Lạp Dịch Nặc.” Lô Dịch Tam Thế trầm ngâm một lát, rồi nói: “Thuốc của người còn bao nhiêu, theo tin chiến trận, hiện nay, đế quốc ít nhất còn cần khoảng mười vạn viên thuốc hạ cấp nữa, ngoài ra còn cần thêm mấy trăm viên thuốc cao cấp!”

“Điều này...” Sở Thiên tính toán một hồi, sau đó nói: “Thuốc cao cấp đã có đủ, nhưng loại cấp ba trở xuống e rằng cần thêm thời gian.” Lô thuốc đầu tiên Sở Thiên sản xuất đã đưa hết cho quân đội, còn lô thứ hai thì vẫn còn đang trong quá trình bào chế, thuốc cao cấp thì Sở Thiên có không ít, nhưng cấp thấp thì lại không đủ, điều này chủ yếu là vì trong tộc nhân của Khố Á Tháp, người có thể cung cấp Ngưu Hoàng cấp thấp quá ít...

“Vậy được!” Lô Dịch Tam Thế gật đầu, “Bán trước số thuốc cao cấp cho ta, còn lại người mau chóng điều chế đi!” Theo tin tình báo của chiến trường, Thần Thánh Long Kỳ Sĩ của đế quốc Lôi Tư đã khiến cho quân đội đế quốc bị thương vong lớn. Mà những vết thương do ma pháp cấp chín tạo ra lại không phải Tế Tự bình thường có thể trị được, cho nên, loại thuốc không phân biệt chức nghiệp của Sở Thiên, tuy hiệu quả chậm một chút, nhưng lại vô cùng có ích!

“Uhm, ta sẽ mau chóng hoàn thành nhiệm vụ bộ hạ giao cho!”

“Còn một chuyện nữa!” Sắc mặt Lô Dịch Tam Thế có chút tiêu tụy, chứng tỏ mấy ngày nay tâm trạng của hắn không được tốt, “Phát Lạp Dịch Nặc. Ta hi vọng người để A Mạt Kỳ chiến đấu cho đế quốc!” A Mạt Kỳ cũng giống như Xích Diễm, đều là ma thú tư nhân, tuy chủ nhân của họ đều làm việc cho đế quốc, nhưng Lô Dịch Tam Thế nếu muốn điều động bọn họ, vậy cũng phải hỏi qua ý kiến của chủ nhân! Nhưng Tạt Nạp Tư hết dạ trung thành với đế quốc, cho nên Xích Diễm cũng nghe lời một chút, nhưng A Mạt Kỳ thì không chắc, Lô Dịch Tam Thế còn nhớ bộ dạng cuồng ngạo bất tuân của A Mạt Kỳ khi lần đầu tiên gặp mặt!

Cuộc chiến hiện tại giữa đế quốc và Lôi Tư đang đến hồi gay go quyết liệt, đế quốc tuy có ưu thế về tổ chất quân đội, nhưng chất lượng ma thú cao cấp lại kém rất nhiều, trong ba con ma thú cấp chín của đế quốc, Xích Diễm còn đóng tại đế đô, A Mạt Kỳ chỉ nghe lệnh của Sở Thiên, cho nên ở tiền tuyến chỉ có Khố Á Tháp cực khổ chống đỡ, nhưng dưới sự công kích của Thần Thánh Long Kỳ Sĩ Khắc Lâm Tư, lão ngưu Khố Á Tháp cũng sắp không chống đỡ nổi rồi.

“Bộ hạ, ta đương nhiên đồng ý, nhưng mà, A Mạt Kỳ hiện tại đang hợp tác cùng gia tộc Phan Mạt Tư, e rằng...” Thật ra Sở Thiên không hề muốn A Mạt Kỳ tham gia chiến tranh, một mặt là sợ A Mạt Kỳ thụ thương, mặt khác cũng là vì an toàn của mình!

Chuyện Mặc Phi Đặc đã để lại cho Sở Thiên một ấn tượng sâu sắc, ở Mặc Phi Đặc, Sở Thiên lần đầu tiên nếm trải được sự khùng khiếp của ma thú cấp mười, tuy lần trước Sở Thiên chẳng biết thế nào mà đã thương được Mặc Phi Đặc, nhưng ai có thể đảm bảo lần sau hắn lại có may mắn như thế? Cho nên Sở Thiên đang muốn gọi A Mạt Kỳ đang ở cực bắc đại lục xa xôi giúp gia tộc Phan Mạt Tư lòng bắt ma thú về để hắn bảo vệ mình, nhưng không ngờ rằng, Lô Dịch Tam Thế lại có ý định cướp A Mạt Kỳ trước rồi!

“Bên gia tộc Phan Mạt Tư người không cần lo lắng, ta đã thương lượng với công tước Bồ Luân Đạt rồi.” Lô Dịch Tam Thế chăm chú nhìn Sở Thiên, nói: “Còn nữa, trong khi A Mạt Kỳ tham gia chiến tranh, tổn thất của người đế quốc sẽ gánh chịu!”

“Không cần, không cần!” Sở Thiên vội vàng cự tuyệt, đã nói đến nước này rồi, vậy Sở Thiên còn có cách nào khác? Chẳng lẽ còn cần Lô Dịch Tam Thế đích thân gán tội danh làm chậm trễ quân tình đế quốc lên

đầu mình sao?

Hàn huyên và chuyện làm ăn đã xong, Lô Dịch Tam Thế cho lui hết bộc nhân trong phòng ra, trong phòng chỉ còn lại riêng Lô Dịch Tam Thế và Sở Thiên, Lô Dịch Tam Thế mới lộ ra mục đích chính của mình, “Phất Lạp Dịch Nặc, rốt cuộc tại sao ngươi lại bị hôn mê? Hơn nữa lại tiêu hao hết pháp lực?” Vấn đề này mới là chuyện làm Lô Dịch Tam Thế muốn biết nhất, chiến mã lại lần nữa bị bệnh, hữu tướng và thủ tịch Tế Tự cung đình cùng lúc bị hôn mê, mà lại chính vào lúc Lôi Tư không tuyên mà chiến! Đối với một quân vương mà nói, hẳn cần phải điều tra rõ tại sao lại vậy!

“Ta cũng không biết chuyện gì đã xảy ra?” Sở Thiên nheo mắt lại, dường như đang cố nhớ lại tình hình lúc đó, “Hôm đó ta ăn tối xong ở nhà An Đạo Nhĩ đại nhân, sau đó trên đường về nhà bỗng nhiên lăn ra bất tỉnh...” Hừ hừ, An Đạo Nhĩ, đừng trách lão tử hăm hại ngươi! Sở Thiên nói như vậy không khác với việc giáng một đòn chí mạng cho An Đạo Nhĩ, nếu trực tiếp nói cho Lô Dịch Tam Thế, ta bị An Đạo Nhĩ hạ độc thủ, vậy thì độ tin cậy lại không cao, chỉ có như vậy, ăn nói mơ hồ, mới khiến người ta tin tưởng nhất!

“Bỗng nhiên hôn mê?” Lô Dịch Tam Thế cau mày lại. “Vậy người có biết hữu tướng cũng đang hôn mê không?”

“Đã có người nói cho ta rồi.” Sở Thiên khắc khoải gật đầu, kéo theo một trận đau nhức dữ dội, “Bệ hạ, bên trong có liên hệ gì sao?”

“Cục tình báo đã điều tra qua rồi!” Lô Dịch Tam Thế bỗng nhìn chằm chặp vào Sở Thiên, mau chóng nói: “Tối hôm đó, thức ăn ngươi ăn ở nhà An Đạo Nhĩ đã bị người ta hạ độc hắc ám!”

Sắc mặt Sở Thiên không đổi, nhưng trong lòng lại hơi rợn người, ca ngời nữ thần Sinh Mệnh! Chuyện này mà cục tình báo cũng tra ra? Nhưng họ chắc không thể xác định được, độc đó là do lão tử để Ba Bác Tát hạ thủ! Về điểm này, Sở Thiên hoàn toàn tin tưởng vào thực lực của Ba Bác Tát. “Bị người hạ độc?” Sở Thiên giả bộ vô can nói: “Điều này không thể nào, lúc đó Ba Bác Tát cũng ở đó, người bình thường không thể hạ độc trước mặt hắn được!”

“Phải, người bình thường không có thực lực này!” Lô Dịch Tam Thế vuốt nhẹ trán, bắt giác tiếp tục suy nghĩ theo hướng nói của Sở Thiên, “Có thể trong hoàn cảnh ấy cùng hạ độc ngươi và An Đạo Nhĩ...chắc hẳn phải có thực lực lớn...” Lô Dịch Tam Thế hai mắt chợt sáng lên, “Đức Khắc! Phất Lạp Dịch Nặc, ngươi nói Đức Khắc có khả năng này không?!”

Lô Dịch Tam Thế đã bị mắc câu của Sở Thiên, hắc hắc, Sở Thiên cười thầm trong lòng, bệ hạ thân mến, đây là do ngươi nói đấy nhé! “Bệ hạ, ngươi nghi ngờ Đức Khắc sao?” Phản ứng của Lô Dịch Tam Thế chính là kết quả Sở Thiên mong muốn, dù gì thù hằn giữa mình và An Đạo Nhĩ cũng nên kết thúc, vì an toàn của mình và người nhà, vậy thì phải tạo chút phiền phức cho An Đạo Nhĩ thôi! Nhưng An Đạo Nhĩ quyền cao chức trọng, chỉ mình Sở Thiên không thể động vào hắn, cho nên mục tiêu đầu tiên mà Sở Thiên nhắm bắn chính là Đức Khắc. “Uhm, đích thực có khả năng này, Đức Khắc rõ ràng là Kiếm Thánh cấp tám, nhưng trước đây hắn lại che giấu thực lực...”

“Dựa vào thực lực Kiếm Thánh cấp tám, mà hắn còn bên cạnh An Đạo Nhĩ cả ngày, tự nhiên có thể có được những tình báo bí mật của đế quốc! Hơn nữa, hẳn lại không phải là người Khải Tát!” Lô Dịch Tam Thế nghiêng răng ken két nói: “Cho nên đế quốc Lôi Tư mới có thể biết trước các bước quân sự của đế quốc, cho nên những chiến mã của đế quốc mới có thể bị bệnh dưới tầng tầng lớp lớp bảo vệ!”

“Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên nheo mắt lại, bệ hạ, trí tưởng tượng của ngươi thật là phong phú, nhưng kết quả như vậy ta lại thích! “Bệ hạ, ý của ngươi.... Đức Khắc là gián điệp của đế quốc Lôi Tư?!”

“Không sai!” Lô Dịch Tam Thế cuối cùng đã nói ra câu nói Sở Thiên mong chờ — Đức Khắc là gián điệp!

“Vậy bệ hạ định làm thế nào?” Thật ra Lô Dịch Tam Thế không nói, Sở Thiên cũng biết hắn muốn làm gì, người bị quân vương nghi ngờ là gián điệp, vậy có thể có kết cục đẹp gì?

“Ngươi yên tâm dưỡng bệnh đi! Chuyện này ta sẽ xử lý!” Lô Dịch Tam Thế bỗng đứng dậy, vung tay, “Nhớ rằng, thân phận của Đức Khắc vẫn chưa thể xác định rõ, những lời ta và ngươi nói vừa rồi không thể để cho người thứ ba biết!”

“Bệ hạ yên tâm!” Sở Thiên đưa mắt tiễn Lô Dịch Tam Thế ra khỏi phòng, sau đó suy nghĩ về kế hoạch tiếp theo, vừa rồi đối tượng nghi ngờ của Lô Dịch Tam Thế đã bị mình dẫn dụ thành công lên Đức Khắc, nếu như vậy, Lô Dịch Tam Thế chắc chắn sẽ điều tra Đức Khắc, dưới sự giám thị của cục tình báo đế quốc, An Đạo Nhĩ và Đức Khắc khó có thể che được dấu vết! Đến lúc đó, mình sẽ có thể...

Bên cạnh Sở Thiên tuy có mấy ma thú cao cấp, còn có một binh đoàn biết nghe lời, nhưng chỉ dựa vào những thứ này, vẫn không thể chống lại An Đạo Nhĩ đã sành sỏi mấy chục năm nay, cho nên hẳn mới dùng lời nói dẫn dụ Lô Dịch Tam Thế, để bệ hạ và cục tình báo đế quốc trở thành tay chân của mình!

Lô Dịch Tam Thế đi rồi, thì Sát Lâm Na lại đến, hơn nữa Sát Lâm Na với danh nghĩa là vị hôn thê của Sở Thiên thường ngày vẫn ở trong nhà của hắn, Sát Lâm Na đến chăm sóc vị hôn phu bị bệnh của mình là chuyện không có gì đáng trách, cho nên thời gian sau đó, Sở Thiên đã trở thành một bệnh nhân hạnh phúc nhất.

Cơ thể Sở Thiên chỉ là vì tiêu hao pháp lực mà suy nhược đi, đây thực chất không phải là bệnh gì, cho nên những dược phẩm trong xưởng sản xuất của Sở Thiên không hề có tác dụng. Còn về việc tìm Tế Tự chữa trị? Vậy cũng vô ích, tạm thời không nói đến việc Tế Tự nào dám chữa trị cho Thánh Tế Tự Sở Thiên, cho dù có người dám, thì cũng không trị được! Bởi vì Tế Tự trên đại lục chỉ biết kích thích tiềm lực sống trong nội thể con người, mà không có cách nào khôi phục lại pháp lực được!

Ba Bác Tát cũng đã từng mua những vật phẩm khôi phục pháp lực với giá cao, nhưng toàn bị Sở Thiên biến thành đồ chơi tặng cho Tiểu Bạch, bởi vì cách sử dụng những vật phẩm ấy, cần phải được chính bản thân ma pháp sư đó dẫn dắt, còn Sở Thiên vốn không thể coi là một ma pháp sư được.

Thực ra những ma pháp sư khác nếu gặp phải tình trạng như Sở Thiên, vậy thì rất dễ giải quyết, mình tưởng (nhập định) một thời gian là được rồi, nhưng từ ngày An Đông Ni dạy Sở Thiên cách mình tưởng, mãi cho đến nay, một kẻ thiếu năng pháp thuật như hắn vẫn chưa học được tư thế cơ bản để mình tưởng...

Một tháng sau, cơ thể của Sở Thiên cơ bản đã khỏe lại, và việc Lô Dịch Tam Thế điều tra Đức Khắc cũng đã có kết quả...

88. Chương 88: Đế Đô Không Chiến Sự 1

Sáng sớm hôm sau, Sở Thiên đã bị bí mật đưa vào hoàng cung, bước vào thư phòng của Lô Dịch Tam Thế, “Bái kiến bệ hạ!” Sở Thiên ngoài mặt cung kính hành lễ với Lô Dịch Tam Thế, nhưng trong lòng lại mắng thầm: Con bà nó, lão tử hiện giờ tứ chi rã rời, đi bộ còn khó, tiểu tử người còn bắt ta đến hoàng cung? Muốn hại chết ta à!?

“Uhm, đứng lên đi!” Lô Dịch Tam Thế đích thân đỡ Sở Thiên dậy, điều này khiến lửa giận trong lòng Sở đại thiếu gia cũng vơi đi không ít!

Là nơi nghị bàn cao nhất của bộ thống soái đế quốc, thư phòng của Lô Dịch Tam Thế ngày thường người đông như trẩy hội, nhưng hôm nay ở đây là yên tĩnh hơn rất nhiều, chỉ có mỗi cục trưởng tình báo Ba Lý trợ trọi ở bên cạnh Lô Dịch Tam Thế, đại thần tác chiến Mã Khoa Lý và đại thần ma pháp Đạt Mã Nhĩ đã dẫn quân xuất chinh, hiện tại đang vào sinh ra tử ở Thái Thạch Bảo, còn đại thần ma thú Bối Tư Đặc nghe nói đã đi chấp hành một nhiệm vụ bí mật gì đó rồi.

Hữu tướng An Đạo Nhĩ còn đang xin nghỉ bệnh, tả tướng Cách Lôi Minh chăm lo việc cung ứng hậu cần cho chiến tranh, bận bịu đến mất dạng, cho nên lúc này, một thủ tịch Tế Tự cung đình như Sở Thiên, đã trở thành đại thần có quan chức cao nhất ở đế quốc. Đương nhiên, cục trưởng tình báo Ba Lý không thuộc trong chế độ quan chức của đế quốc.

“Bệ hạ, ngài gọi ta đến có việc gì? Khục khục,” Nói rồi, Sở Thiên ho vài tiếng, ám thị cho Lô Dịch Tam Thế, lão tử vẫn còn đang bệnh đây! Đừng giao cho ta nhiệm vụ gì lớn.

“Ba Lý, người nói với công tước Phát Lạp Dịch Nặc đi!” Lô Dịch Tam Thế xoay qua nói với cục trưởng tình báo đang sầm sặc mặt xuống.

“Vâng, bệ hạ.” Ba Lý trả lời Lô Định Tam Thế, sau đó lấy ra một đoản tiễn từ trong lòng, giao cho Sở Thiên. “Phất Lạp Định Nặc điện hạ, người còn nhớ mũi tên này không?”

“Đương nhiên còn nhớ! Lần trước thiếu chút nữa ta bị chết dưới mũi tên này!” Thứ Ba Lý đem ra, chính là đoản tiễn lần trước đã thích sát Sở Thiên, nhưng Sở Thiên lại thấy kì lạ tại sao Ba Lý vẫn giữ mũi tên này, từ khi ở A Cổ Lạp sơn, nhìn thấy mũi tên tương tự của trưởng lão Hách Nhĩ Hi của Tinh Linh tộc rồi, Sở Thiên đã mất công điều tra một thời gian, nhưng kết quả lại khiến hấn thất vọng — An Na nói cho Sở Thiên biết, đoản tiễn màu xanh biếc này là trang bị tiêu chuẩn của Tinh Linh tộc, cơ hồ các cao cấp tiễn thủ nào cũng có!

Nhìn thấy Sở Thiên không có thái độ gì, Ba Lý mỉm cười, “Điện hạ, theo sự điều tra của ta, thê tử của Đức Khắc chính là một Tinh Linh!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiệu chau mày không đáp, thê tử của Đức Khắc là một người thuộc Tinh Linh tộc, vậy cũng không thể chứng minh được điều gì, chỉ có thể nói Đức Khắc có thể dễ dàng có được đoản tiễn của Tinh Linh tộc. Nhưng vậy thì đã sao? Sở Thiên cũng có thể dễ dàng có được nó — An Na có rất nhiều! Cho dù lúc đó Đức Khắc xuất hiện một cách rất trùng hợp, nhưng cũng không gờm trực tiếp chứng minh hấn chính là hung thủ!

“Cục trưởng Ba Lý, người làm sao điều tra được, thê tử Đức Khắc là một Tinh Linh?” Sở Thiên tin rằng, nếu như Ba Lý đã lấy chiếc đoản tiễn này ra, vậy chắc chắn sẽ có lý do khác, cho nên trực tiếp hỏi.

“Ha ha, nói ra, chuyện này còn phải cảm tạ điện hạ người...” Ba Lý lúc nở nụ cười mà hấn cho là đẹp nhất cũng không khác gì nụ cười xấu xí của Ba Bác Tát, cao hứng nói: “Nếu không phải điện hạ không giúp đỡ Tinh Linh tộc làm đồng minh với đế quốc, vậy đế quốc không thể nào phát hiện ra một âm mưu lớn này!”

m mưu lớn? Sở Thiên nheo mắt cười, chẳng lẽ lão tử lại lập công rồi? “Ha ha, rốt cuộc là chuyện gì? Cục trưởng đại nhân cứ nói thẳng ra đi!”

Sau khi đế quốc kết liên minh với Tinh Linh tộc, bệ hạ vì muốn tìm hiểu thực lực của Tinh Linh tộc, bèn để cục tình báo chúng ta điều tra quyền nhân khẩu của Tinh Linh tộc, nhưng thủ hạ của ta lại vô tình phát hiện được một bức hình bằng ma pháp của Đức Khắc!” Ba Lý liền hào hứng nhìn Sở Thiên một cái, “Từ khi Đức Khắc lộ ra thân phận Kiếm Thánh trong trận quyết đấu, hấn đã trở thành đối tượng giám sát quan trọng của cục tình báo...”

Nói đến đây, Sở Thiên đã hiểu tại sao Ba Lý lại bỗng nhiên nhìn mình, e rằng không những Đức Khắc là đối tượng giám sát quan trọng, mà thủ hạ của mình là Ba Bác Tát, An Na và những hắc ám pháp sư kia cũng có lẽ đều như vậy?

Ba Lý tiếp tục nói: “Theo ghi chép trong hồ sơ của Tinh Linh tộc, ba mươi năm trước, Đức Khắc bắt ngờ bỏ rơi thê tử của hấn, sau đó mất tích. Và không lâu sau đó, thê tử của hấn cũng phản bội lại Tinh Linh tộc, rời khỏi nơi sinh sống của Tinh Linh tộc, chúng ta không điều tra được hành tung của Đức Khắc, nhưng mà, thê tử của hấn cuối cùng lại biến mất ở Thái Thạch Bảo!”

“Thái Thạch Bảo? Ba mươi năm trước?” Từ sau khi Sở Thiên đến đại lục Huyền Thú, hai danh từ này hấn đã được nghe quá nhiều lần, “Chẳng lẽ Đức Khắc có liên quan đến chiến dịch Thái Thạch Bảo ba mươi năm trước?”

“Không sai, lúc đó ta cũng nghĩ như vậy, sau đó ta tỉ mỉ soát lại quá trình chiến dịch Thái Thạch Bảo năm đó! Đức Khắc quả thực có tham gia vào cuộc chiến tranh ấy! Hừ!” Ba Lý khi nhắc đến cuộc chiến tranh ấy, hừ nhạt một tiếng, sắc mặt lại càng thêm u ám, “Có điều, ta tận mắt nhìn thấy, hấn ở trong trận doanh của Lôi Tư!”

“Cục trưởng đại nhân tận mắt nhìn thấy sao?” Sở Thiên mù mờ không hiểu, chiến dịch Thái Thạch Bảo đã là chuyện của ba mươi năm trước, còn cục trưởng Ba Lý nhiều nhất cũng chỉ hơn bốn mươi tuổi, chẳng lẽ lúc hấn mười mấy tuổi đã ra chiến trường rồi? Nếu như hấn nhìn thấy Đức Khắc ở chiến trường, vậy hấn tại sao đến bây giờ mới nói ra.

Ba Lý bỗng ý thức được câu nói của mình, sai sót dạng này đối với một nhân viên tình báo mà nói là tuyệt đối không được phép. Cho nên hấn lập tức nhìn về phía Lô Định Tam Thế, “Bệ hạ...”

Lô Dịch Tam Thế hiểu rõ tại sao Ba Lý lại sai sót, khi Ba Lý nói cho mình biết kết quả điều tra, một quân vương như bản thân cũng chẳng phải đã nổi trận lôi đình hay sao, Ba Lý tức giận không phải vì Đức Khắc, mà là vì một chuyện khác! “Phát Lạp Dịch Nặc, Ba Lý là một Pháp thần Tinh thần hệ!”

Từng hạt mồ hôi tí tách chảy xuống từ trán Sở Thiên, chẳng trách Ba Lý lại có thể làm cục trưởng tình báo được Lô Dịch Tam Thế coi trọng nhất, trong các ma pháp sư thì Tinh Thần hệ đều là những thiên tài tình báo! Sở Thiên từng được lão sư An Đông Ni nhắc qua, ma pháp trên đại lục ngoài các hệ Quang Minh, Hắc Ám và Long Ngự ra, bên cạnh còn có một loại ma pháp được lưu truyền từ thời đại ma pháp, và hệ Tinh Thần chính là hệ quý dị nhất trong số chúng!

Thôi miên, mê hoặc, đe dọa, đây đều là những sở trường của Tinh Thần hệ pháp sư, mà Ba Lý thân là một Tinh Thần hệ Pháp Thần, điều tra kí ức của một người cũng không phải chuyện khó khăn gì! Và Ba Lý nói hần tận mắt nhìn thấy quá trình chiến tranh, e rằng cũng là thông qua việc đọc lại ký ức của một lão binh tham chiến năm đó!

“Ta biết rồi, ta sẽ không nói cho bất cứ ai biết thân phận của cục trưởng Ba Lý.” Sở Thiên ý thức được, phải tránh khỏi con mắt của Ba Lý.

Ngoài Mặc Phi Đặc ra, Ba Lý đã trở thành người Sở Thiên sợ hãi nhất, có thể điều tra ký ức người khác bất cứ lúc nào, sự đe dọa này khiến Sở Thiên cảm thấy nơm nớp sợ sệt, chuyện lão tử không phải là người Khảm Tát không phải cũng bị điều tra ra chứ? Nếu Lô Dịch Tam Thế biết, thủ tịch Tế Tự cung đình của hần là một người khách ngoại lai, vậy ai biết được sẽ có hậu quả gì? Hơn nữa tính dân tộc của Khảm Tát vô cùng cao, nhưng một người đến từ một thế giới khác như Sở Thiên, lại trèo lên được vị trí công tước của một quốc gia...

“Ha ha, điện hạ người yên tâm, ta không điều tra được kí ức của người.” Ba Lý cười ha hả giải thích: “Ta chỉ có thể điều tra những người có pháp lực thấp hơn mình, nhưng sức mạnh to lớn của long ngự ma pháp trên người điện hạ, khiến ngay cả Pháp thần như ta cũng không có cách nào để điều tra!”

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Dọa chết gia gia của người rồi! Sở Thiên âm thầm vui mừng, may mà lúc trước mình cơ bản không gặp Ba Lý, còn hiện bây giờ sau khi gặp rồi, mình lại được máu Long Hoàng cải biến. Hừ! Xem người điều tra lão tử thế nào!

Đánh tan sự lo nghĩ của Sở Thiên, Ba Lý tiếp tục nói: “Ở bên cạnh Đức Khắc, ta còn phát hiện một người khác...”

“Còn có ai?” Sở Thiên nheo mắt hỏi.

“An Đạo Nhĩ!” Sắc mặt Lô Dịch Tam thế tối sầm lại tiếp lời, “Là hữu tướng An Đạo Nhĩ của đế quốc!” Hữu tướng đế quốc lại là người Lôi Tư, chuyện này khiến Lô Dịch Tam Thế nằm mơ cũng không ngờ được, mình lại để cho một tên gián điệp trở thành một trong năm đại thần quan trọng nhất đế quốc, chẳng khác gì bị hoàng đế Thái Luân của Lôi Tư đánh mạnh cho một cái bạt tai!

Thì ra là hần, Sở Thiên chợt tỉnh ngộ, bây giờ tất cả đã có thể giải thích, An Đạo Nhĩ và Đức Khắc đều là người Lôi Tư, vậy thì chuyện Xích Diễm bị suy yếu trước trận chiến, chiến mã hai lần bị thương, còn mình lại bị thích sát, đều là có những lời giải thích hợp lý, Xích Diễm là vũ khí tối cao của đế quốc, độc giác mã là vốn căn bản của đế quốc, nhưng chúng đều được Sở Thiên chữa khỏi, vậy một bác sỹ thú y như Sở Thiên tự nhiên sẽ trở thành hòn đá ngáng chân trong mắt An Đạo Nhĩ, vậy thì mình bị thích sát cũng chỉ có lý do này.

Hiện tại chỉ còn một vấn đề, Xích Diễm là Cự Long cấp chín, độc giác mã lại được tăng tăng dày đặc cấm vệ quân của hoàng thất bảo vệ, trong tình hình này, An Đạo Nhĩ làm thế nào để hạ độc? Chỉ dựa vào một Kiểm Thánh cấp tám như Đức Khắc thì thực chất không thể làm được! Chẳng lẽ...Sở Thiên chợt rung mình một cái, bởi vì hần nghĩ đến tên Mặc Phi Đặc khủng khiếp ấy.

Ba Lý còn đang giới thiệu tình hình, “Điều tra đến chuyện này rồi, ta lại điều tra hành tung của An Đạo Nhĩ trong ba mươi năm nay, lần đầu tiên hần xuất hiện, là lúc thu dọn chiến trường sau chiến dịch Thái Thạch Bảo, lúc đó hần mặc quân trang của đế quốc, hơn nữa người bị trọng thương, cho nên các Tế Tự đã coi hần là anh hùng bị thương vì đế quốc mà cứu về.

Chuyện sau đó thì đơn giản rồi, An Đạo Nhĩ năng lực xuất chúng, hơn nữa nhân duyên lại tốt, trong việc tranh đấu của các hoàng tử đã đứng về bên Lô Dịch Tam Thế, cho nên hẳn được thăng đến hữu tướng đế quốc cũng không có gì là lạ.

“Bệ hạ, ngài định xử lí thế nào?” Sở Thiên hỏi dò, với tính khí của Lô Dịch Tam Thế, e rằng sẽ lập tức kêu người đi giết chết An Đạo Nhĩ, nhưng An Đạo Nhĩ lại dễ bị tiêu diệt vậy sao?

Sở Thiên đã nghĩ đến việc này, và Lô Dịch Tam Thế cũng vậy, “Phất Lạp Dịch Nặc, nếu như An Đạo Nhĩ dám nằm vùng trong đế quốc ba mươi năm nay, vậy hẳn chắc chắn không chỉ có thực lực như bề ngoài, cho nên hôm nay ta tìm người đến...”

“Nguyên góp sức mình vì bệ hạ!” Sở Thiên thẳng thắn tiếp nhận nhiệm vụ, để chi viện cho chiến tranh ở tiền tuyến, hiện tại đế đô không những quân lực bị thiếu hụt, hơn nữa ma thú cao cấp cũng chỉ có mấy con, ngoài Xích Diễm ra, những ma sủng ở nhà Sở Thiên đều là những ma thú cao cấp nhất trong thành Bàng Bối rồi! Cho nên Sở Thiên biết, nhiệm vụ tiêu diệt An Đạo Nhĩ mình không thể tránh được.

Sở Thiên sờ dĩ sảng khoái tiếp nhận mệnh lệnh, còn có một nguyên nhân khác, đừng quên rằng, Sở Thiên còn một một danh hiệu đồ tể ở trái đất! Con mẹ nó! An Đạo Nhĩ muốn giết lão tử, vậy thì lão tử phế người trước.

“Bệ hạ, ta hi vọng đến lúc đó Xích Diễm có thể tương trợ cho ta!” Sở Thiên vẫn rất cẩn thận, An Đạo Nhĩ tuyệt đối không thể nào chỉ có mình Đức Khắc là kiếm thánh, cho nên hẳn cần mang theo Xích Diễm, để bảo vệ an toàn của mình.

“Được, ta đồng ý!” Lô Dịch Tam Thế gật mạnh đầu, “Người định bắt tay từ đâu?”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên nheo mắt cười, “An Đạo Nhĩ đại nhân hình như chỉ có một đứa con trai...”

89. Chương 89: Đế Đô Không Chiến Sự 2

“Phất Lạp Dịch Nặc, An Đức Sâm sẽ đến chứ?” Người vừa lên tiếng là Xích Diễm, từ khi Sở Thiên có thái độ ủng hộ rõ ràng cho tình yêu giữa người và thú của hai người, thái độ của Xích Diễm với Sở Thiên đã khác hơn trước rất nhiều.

“Ha ha, Xích Diễm tỷ tỷ yên tâm, Phất Lạp Dịch Nặc dùng danh nghĩa của ta để mời An Đức Sâm.” Sắt Lâm Na cười nói. Vì để bắt An Đạo Nhĩ, Sở Thiên cũng mang theo vị hôn thê của mình bên cạnh, tin rằng với sức thu hút của Sắt Lâm Na, An Đức Sâm chắc chắn sẽ ngoan ngoãn mắc câu.

Sở Thiên mang theo Sắt Lâm Na còn một nguyên nhân khác, các ma pháp sư ở đế đô phần lớn đều theo quân ra chiến trường rồi, chỉ còn lại vài người bảo vệ hoàng cung, cho nên một Thủy hệ ma pháp sư như Sắt Lâm Na đã trở thành một trong những cường giả hiếm hoi mà Sở Thiên có thể tìm thấy được.

Lô Dịch Tam Thế muốn tiêu diệt An Đạo Nhĩ, nhưng chuyện này lại không thể giống trống kua chuông, hiện tại Nam Cương đế quốc đang xảy ra chiến tranh, nếu lúc này người dân và quân đội của đế quốc lại biết, hữu tướng đế quốc lại là gián điệp của Lôi Tư, vậy nhất định sẽ xảy ra những biến động lớn!

Phải bí mật để giải quyết sạch sẽ, tốc chiến tốc quyết chính là yêu cầu của Lô Dịch Tam Thế cho Sở Thiên, để đạt được yêu cầu này, Sở Thiên đã vắt óc suy nghĩ, cơ hồ đã dùng hết tất cả toàn bộ tài sản của mình.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên nói một cách chắc chắn: “An Đức Sâm tuyệt đối không thể chạy được! Lôi Đức Nặc, chỗ người đã sắp xếp thế nào rồi?”

Một người cả đời đã nhìn thấy không ít chuyện thế sự như Lôi Đức Nặc lúc này cũng rất căng thẳng, tuy hẳn ngồi bên cạnh Sở Thiên, nhưng không lúc nào ngồi vững được, bởi vì những người ngồi đây, bất luận là ai cũng có thể tiện tay bóp chết một đoàn trưởng binh đoàn nhỏ bé như hắn. “Điện ha, chúng ta đã chuẩn bị ổn thỏa hết rồi.” Lôi Đức Nặc thận trọng đáp.

Sáng sớm hôm nay Lôi Đức Nặc bỗng nhiên nhận được mệnh lệnh của Sở Thiên, phong tỏa căn cứ của binh đoàn lại, sau đó đợi mệnh lệnh tiếp theo. Tuy không biết Sở Thiên muốn làm gì, nhưng sau khi nhìn thấy

Xích Diễm và Sát Lâm Na cũng xuất hiện, hẳn đã biết chắc chắn có chuyện lớn gì đó rồi. Nếu không vũ khí tối cao của đế quốc và công chúa đã không tham dự vào.

Lôi Đức Nặc cũng được xem là thông minh, biết chuyện hôm nay không phải là chuyện mình có thể giải quyết, cho nên cũng đã ngoan ngoãn chấp hành mệnh lệnh của Sở Thiên, đầu tiên là sắp xếp lại căn cứ của binh đoàn, sau đó lại tìm một binh sĩ nhanh nhẹn mang tin vạt của Sát Lâm Na đi mời An Đức Sâm.

“Tốt lắm!” Sở Thiên gật đầu khen ngợi, “Lôi Đức Nặc, nếu chuyện hôm nay thành công, đế quốc và bộ hạ sẽ cảm tạ ngươi.”

“Ra sức vì đế quốc là vinh dự của ta!” Lôi Đức Nặc tuy ngoài miệng khiêm tốn trả lời, nhưng trong đầu lại cảm thấy tê rần, chuyện đã liên quan đến đế quốc và Lô Dịch Tam Thế, vậy e rằng không phải một binh đoàn nhỏ bé của mình có thể giải quyết được, “Nhưng mà điện hạ, trong binh đoàn của ta không có nhiều cao thủ, người xem...” Nếu như ngay cả Xích Diễm cũng ra tay, vậy đối thủ chắc chắn không đơn giản, chỉ dựa vào mấy người trong binh đoàn mà có thể bảo toàn được tính mạng đã là tốt lắm rồi.

“Chuyện cụ thể ngươi không cần lo.” Sở Thiên nâng ly rượu lên, uống một hơi, sau đó nói: “Ngươi chỉ cần phong tỏa căn cứ của binh đoàn, không cho bất cứ ai thoát ra là được rồi.”

“Bẩm báo điện hạ, An Đức Sâm đã đến!” Khi mấy người còn đang nói chuyện, thống lĩnh hộ vệ Bội Kỳ của Sở Thiên đã đi vào phòng.

“Hắn mang theo bao nhiêu người?”

“Chỉ một mình hắn.” Bội Kỳ tỏ ra hưng phấn đáp, là một quân nhân thiết kỵ Khải Tắt, hẳn sớm đã mơ ước có một ngày được cùng Thượng Cổ Thánh Tế Tự cùng nhau giết địch, nhưng Sở Thiên lúc then chốt lại ngã bệnh, khiến một thống lĩnh hộ vệ như hắn tự nhiên cũng phải ở lại để bảo vệ công tước đại nhân. Cho nên, không thể tham gia chiến tranh đã thành một nỗi tiếc lớn nhất của Bội Kỳ! Nhưng hiện tại thì tốt rồi, Sở Thiên lại thông báo cho hắn chuẩn bị tốt để chiến đấu, chỉ một mệnh lệnh này, đã đủ làm cho dòng máu thiết kỵ Khải Tắt dâng trào trong người rồi.

“Để hắn vào đây đi!” Sở Thiên nheo mắt cười.

An Đức Sâm rất vui mừng, từ sau khi công chúa Sát Lâm Na đính hôn cùng Sở Thiên, hẳn chưa có hôm nào được vui vẻ như hôm nay, bởi vì công chúa Sát Lâm Na lại mời mình ăn cơm cùng.

Sáng nay sau khi thức dậy, An Đức Sâm lại mang theo đám hồ bằng cẩu hữu của hắn đi lêu lổng khắp nơi như thường ngày, nhưng không ngờ, lại có người nói với hắn, công chúa Sát Lâm Na đang ngồi ở Tề Cách đại tửu điểm đợi hắn, nói là có chuyện cần nhờ.

An Đức Sâm có thể luyện đấu khí của mình lên đến trình độ thanh đồng kỳ sĩ, vậy tức là đầu óc hắn không hề ngốc, ban đầu hẳn cũng không tin Sát Lâm Na thật sự mời mình, bởi vì Sát Lâm Na tuy thường ngày hiền hòa nhã nhặn đối xử với hắn, nhưng đó lại là lễ nghi cơ bản của quý tộc, thân là công chúa, Sát Lâm Na đối với bất cứ quý tộc nào đều như vậy.

Nhưng khi người đưa thư lấy ra chiếc kẹp tóc của Sát Lâm Na, An Đức Sâm đã rung động, tên binh sĩ của Lôi Đức Nặc phải đi thực sự rất thông minh, nhìn thấy An Đức Sâm bắt đầu do dự, hẳn bèn thêm dầu thêm muối để ám thị cho An Đức Sâm biết, nghe nói giữa công chúa Sát Lâm Na và công tước Phát Lạp Dịch Nặc xảy ra chút vấn đề, cho nên cần mời một người đáng tin để thương lượng một chút...

An Đức Sâm vừa nghe thấy tên binh sĩ nói vậy hai mắt lập tức phát sáng, quan hệ giữa Sát Lâm Na và Sở Thiên có rạn nứt, vậy không phải là mình có cơ hội hay sao? Ý nghĩ chen chân vào của An Đức Sâm lập tức đã lấp đầy trong đầu hắn, khiến hắn không hề do dự chạy đến chỗ này.

Về phần đám hồ bằng cẩu hữu đi cùng An Đức Sâm, sau khi chúng bị An Đức Sâm bỏ lại, cũng bị người của dòng binh đoàn xử lý ổn thỏa...

Cạch — An Đức Sâm vừa bước vào, cửa sổ trong phòng cũng bị Lôi Đức Nặc đóng lại.

“Phát Lạp Dịch Nặc! Sao ngươi...” An Đức Sâm kinh ngạc phát hiện. Sở Thiên và Sát Lâm Na theo lời đồn đang bị rạn nứt tình cảm, lúc này đây đang thân mật ngồi cùng nhau, và ngoài những kẻ lạ mặt giống binh sĩ kia ra, đế quốc đệ nhất cường giả Xích Diễm cũng ngồi ở đây!

“Ca ngọ nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên nheo mắt lại, mỉm cười nói, “Kỵ sĩ An Đức Sâm, hôm nay ta gọi ngươi đến, là muốn bàn chuyện làm ăn với ngươi!”

“Hừ! Ta và ngươi không có gì để nói!” An Đức Sâm động nộ, nhìn thấy tình cảnh trước mắt, hắn đã biết, mình đã bị người khác lừa! Nhưng thực lực của mấy người trong phòng lại không cho phép hắn được phát tác tại đó, cho nên An Đức Sâm lựa chọn cách bỏ đi, “Ngươi tránh ra cho ta!” Nói rồi, An Đức Sâm vung tay về phía Lôi Đức Nặc, muốn đẩy hắn ra.

Lôi Đức Nặc thân là một trong ba đoàn trưởng dòng binh đoàn của đế quốc, có thực lực của Á Long kỵ sĩ cấp tám, tuy ma sủng của hắn chỉ là một Thổ hệ Á Long thú, không thể so sánh được với Cự Long tộc chân chính, nhưng bản thân Lôi Đức Nặc lại là một người có chức nghiệp cấp tám tuyệt đối!

Người chức nghiệp cấp tám sao có thể để một thanh đồng kỵ sĩ nhỏ nhoi như An Đức Sâm đẩy ra được? “An Đức Sâm thiếu gia, ngươi không đi được đâu!” Lôi Đức Nặc một tay khóa chặt vai của An Đức Sâm, đoạt lấy bội kiếm của hắn rồi áp giải tới chỗ Sở Thiên.

“Phất Lạp Dịch Nặc, ngươi muốn làm gì?” An Đức Sâm lúc này đã quên mất cơn tức giận, sợ hãi nhìn Sở Thiên, “Phụ...Phụ thân ta là hữu tướng đây!”

“Ta biết phụ thân ngươi là hữu tướng!” Sở Thiên thản nhiên nhún vai, “Cho nên ta mới muốn bàn chuyện làm ăn với ngươi!”

“Công chúa Sát Lâm Na! Tại sao nàng lừa ta?” An Đức Sâm tin rằng, chuyện làm ăn Sở Thiên nói tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

“Rất xin lỗi, An Đức Sâm!” Sát Lâm Na mặt lạnh băng nói: “Phụ thân ngươi uy hiếp đến lợi ích của đế quốc, cho nên Phất Lạp Dịch Nặc mới lấy danh nghĩa của ta để mời ngươi đến đây, ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi hợp tác với đế quốc, chúng ta sẽ đảm bảo an toàn cho ngươi.”

“Phụ thân ta uy hiếp đến lợi ích của đế quốc?” An Đức Sâm ngây người lại, phản quốc là tội danh hắn vô cùng hiểu rõ, đó tuyệt đối là tội diệt tộc! “Không thể nào...Không thể nào...” An Đức Sâm lẩm bẩm nói. Hắn đã quen với những ngày tháng của một hoa hoa công tử ở đế đô, bất luận thế nào cũng không thể chấp nhận hiện thực trở thành một kẻ phản tặc. Bí mật giữa An Đạo Nhĩ và Đức Khắc được giữ rất kín kẽ, ngay cả con trai của mình là An Đức Sâm, An Đạo Nhĩ cũng không nói cho hắn sự thực.

“Phất Lạp Dịch Nặc, ngươi còn dài dòng làm gì?!” Xích Diễm không chịu được nói, “Trực tiếp giết hắn, sau đó đi tìm An Đạo Nhĩ không phải là được hay sao?”

“Đừng giết ta!” Vừa nghe Xích Diễm muốn giết mình, An Đức Sâm cuống lên, vội hét lớn với Sở Thiên, “Phất Lạp Dịch Nặc điện hạ, chỉ cần để ta sống tiếp, ta đồng ý làm ăn với ngươi!”

“Ca ngọ nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên đứng bên vừa cười vừa lấy một bình thủy tinh từ chiếc nhẫn pháp thuật ra, đưa cho An Đức Sâm, “Ngươi biết đấy, quản gia Ba Bác Tát nhà ta đã từng là Vong Linh Pháp Thần, đây, bình thuốc này là do hắn điều chế ra, để bày tỏ thành ý của ngươi, ngươi hãy uống nó trước đi!”

An Đức Sâm nhìn bộ dạng hung dữ của Xích Diễm, cắn răng nhận lấy bình thủy tinh, uống hết một hơi, “Ngươi còn muốn ta làm gì?”

“Rất đơn giản, căn cứ của binh đoàn Thổ Long ngươi biết chứ, tối nay, ngươi để hữu tướng đại nhân và Đức Khắc cùng xuất hiện ở chỗ đó là được rồi. Đương nhiên, không được để cho bất cứ người nào khác biết!”

“Được! Không thành vấn đề!” An Đức Sâm gật đầu đồng ý, sự mau chóng của hắn, khiến Sở Thiên nhìn mà thấy lạnh sống lưng, giữa Sở Thiên và An Đạo Nhĩ, đều vì lợi ích của đế quốc của mình và bản thân mà liều sống liều chết, đây không thể coi là gì, bởi chính trị vốn là như vậy, nhưng An Đức Sâm lại không hề do dự bán đứng người cha ruột thịt sinh ra mình! Điểm này Sở Thiên tuyệt đối không thể chấp nhận.

Ý tứ của Sở Thiên đã rất rõ ràng, hắn muốn tiêu diệt An Đạo Nhĩ, An Đức Sâm cho dù có ngốc, cũng phải nghe ra Sở Thiên muốn làm gì, nhưng hắn lại rất mau mắn đồng ý...

Việc thành rồi phải giết An Đức Sâm! Sở Thiên vốn dĩ muốn tha cho An Đức Sâm, nhưng lúc này đã có ý nghĩ khác.

“Ha ha, Lôi Đức Nặc, thả hần ra đi!” Sở Thiên nhấc hai ly rượu lên, một ly để cho mình, ly còn lại đưa cho An Đức Sâm, “Chúc cho sự hợp tác của chúng ta thuận lợi!”

“Hợp tác vui vẻ!” An Đức Sâm uống cạn một hơi, sau đó nói: “Điện hạ, sau tối nay...”

“Người yên tâm, ta sẽ đưa thuốc giải cho người, đồng thời cũng cho người một số tiền vừa đủ!” Sở Thiên lắc đầu, “Người còn muốn ta cam đoan cho người sao?”

“Hắc hắc, không cần.” An Đức Sâm còn dám cầu được bảo đảm sao? Cái mạng nhỏ của hần đã không còn thuộc về mình rồi, ngoài việc phối hợp cùng Sở Thiên ra còn có lựa chọn nào khác sao?

An Đức Sâm rời đi rồi, Sở Thiên nhìn Sát Lâm Na, “Nàng nói An Đức Sâm có phải đang lừa gạt chúng ta không?” An Đức Sâm chấp nhận quá nhanh, hơn nữa chuyện đồng ý là bán đứng cha ruột của mình, cho nên Sở Thiên không thể không nghi ngờ rằng hần đang lừa gạt mình.

“Hừm!” Sát Lâm Na khinh bỉ gất lên một tiếng, “Ta quen An Đức Sâm hơn mười năm nay, hần vốn dĩ chính là kẻ tiểu nhân như vậy, để giữ mạng sống của mình, chuyện gì cũng có thể làm ra!”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Vậy thì ta yên tâm rồi.” Dứt lời, bộ mặt thần côn của Sở Thiên đã biến mất, cợt nhả cười nắm lấy tay Sát Lâm Na nói: “Hắc hắc, Sát Lâm Na, khi nàng tức giận trông thật là đẹp!”

Sát Lâm Na đỏ bừng mặt, còn Lôi Đức Nặc biết ý quay người đi, chỉ có Xích Diễm lạnh băng nói: “Phát Lạp Dịch Nặc, người tốt nhất nên nghĩ xem tối nay làm thế nào đi!”

90. Chương 90: Đế Đô Không Chiến Sự 3

Việc kinh doanh của Lôi Đức Nặc mấy năm nay đều có thành quả tốt, có thể nhìn ra từ trên quy mô của tổng bộ dong binh đoàn, một sân lớn chu vi vài dặm, mấy chục căn phong được sắp xếp xây dựng theo cấu tạo để phòng ngự tốt nhất, còn phần giữa sân, chính là đại sảnh được phong bế lại.

Trong dong binh đoàn Thổ Long vẫn người đi người lại ồn ào như thường ngày, chốc chốc lại có binh sĩ ra ra vào vào, có điều, trong vẻ ngoài không có gì khác thường ấy, chỉ có mấy người biết, hai nghìn binh sĩ trong tổng bộ toàn bộ đều là cấm quân tinh nhuệ của hoàng cung cải trang thành.

Tuy đã dặn dò An Đức Sâm chỉ mang theo hai người An Đạo Nhĩ và Đức Khắc đến đây, nhưng Sở Thiên vốn không hề tin tưởng An Đạo Nhĩ sẽ không đem theo hộ vệ, cho nên những cấm quân này là để đối phó với thủ hạ của An Đạo Nhĩ. Hiện tại điều mà Sở Thiên lo lắng nhất là, An Đạo Nhĩ không dám đến!

Tất cả đồ vật trong đại sảnh đã được chuyển đi hết, trong hoàn cảnh trống trải, chỉ để lại một chiếc ghế, mà lúc này, Sở Thiên đang ngồi ở đó, còn Sát Lâm Na lại đang đứng bên cạnh của Sở Thiên.

Trong số đối thủ đêm nay, ít nhất có một Kiếm Thánh cấp tám, cho nên vì không muốn đánh rần động cỏ, tất cả ma sủng của Sở Thiên đều ẩn mình ở phía đằng xa, cho dù là Xích Diễm có thực lực siêu quần hay Anna giỏi tài ẩn thân cũng đều phải núp vào sau đại sảnh.

“Điện hạ, An Đạo Nhĩ đã đến rồi!” Không khí yên lặng bị Lôi Đức Nặc phá tan.

“Hần mang theo mấy người?” Sở Thiên nheo mắt hỏi.

“Chỉ có hần và An Đức Sâm!”

Chỉ hai người? Sở Thiên thoáng ngạc nhiên, bên trong nhất định có vấn đề, theo điều tra của cục tình báo, An Đạo Nhĩ chẳng qua chỉ là một người bình thường, vậy hần dựa vào đâu mà dám một mình đi trong đêm tối, đến ngoài Bàng Bối thành - nơi heo hút bóng người này? Cho dù An Đức Sâm có thật sự mượn cớ gì để dụ An Đạo Nhĩ đến đây, vậy hần tại sao ngay cả một hộ vệ cũng không mang theo? Chẳng lẽ hần cho rằng. Chỉ dựa vào một thanh đồng kị sĩ như An Đức Sâm là có thể bảo vệ cho an toàn của hần sao? Hoặc nói là, An Đạo Nhĩ thực chất không phải là một người bình thường.

“Để An Đức Sâm ở bên ngoài, chỉ để An Đạo Nhĩ một mình vào đây!” Chuyện tới bước này, cho dù biết rõ có vấn đề, Sở Thiên cũng phải kiên trì đi tiếp.

“Ha ha, ta tưởng là ai, thì ra là Phất Lạp Địch Nặc diện hạ muốn gặp ta!” An Đạo Nhĩ bước vào trong đại sảnh, nhưng trên mặt hắn không còn hiện ra vẻ hiền hòa dễ gần thường ngày, mà là một bộ mặt gian trá độc ác. “Muốn gặp ta người cứ nói, sao lại để con trẻ đến lừa ta?!” Nói rồi, An Đạo Nhĩ hả miệng cười, “Người cho rằng dựa vào An Đức Sâm thì có thể lừa được ta sao?! Ha ha...”

Thấy khí chất của An Đạo Nhĩ đã hoàn toàn thay đổi, Sở Thiên biết chuyện hôm nay đã bị lộ tẩy rồi, “Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! An Đạo Nhĩ đại nhân,” Sở Thiên nheo mắt lại, cười ha hả nói: “Biết rõ ta lừa người, vậy tại sao người vẫn dám đến đây?”

“Người có thể trả lời một câu hỏi của ta trước không?” An Đạo Nhĩ không trả lời mà hỏi lại Sở Thiên: “Hôm nay là người muốn diệt trừ ta, hay là ý của bộ hạ?”

“Là ý của bộ hạ.” Sở Thiên thành thực trả lời, nếu là tình huống khác, Sở Thiên tuyệt đối không thật thà như hiện tại, có điều bộ dạng của An Đạo Nhĩ đích thực khiến người khác phải kinh sợ, mùi tử khí nồng nặc, còn có một làn khói đen toát ra trên người hắn đã chứng tỏ rằng, An Đạo Nhĩ tuyệt đối không phải là người bình thường, nhất thời, Sở Thiên không còn nắm chắc về hành động đêm nay, cho nên hắn đã trả lời thành thực, ý tứ là, hôm nay lão tử phụng mệnh hành sự, nếu người không chết, sau này muốn báo thù, vậy thì đi tìm Lô Địch Tam Thế đi...

“Ồ, vậy thì ta hiểu rồi.” An Đạo Nhĩ nhướn mày lên, hắn đã biết, thân phận của mình đã thật sự bị bại lộ. Nhưng điều này có thể làm khó cho hắn sao? “Xem ra các người đã biết thân phận của ta rồi! Hừ hừ, Phất Lạp Địch Nặc, người có biết sai lầm lớn nhất của người là gì không?”

“Sai lầm? Ha ha, ta đúng là không biết, nhưng mà, nếu hữu tướng đại nhân có hứng thú thì có thể nói ta nghe.” Sở Thiên thật không rõ, kế hoạch hôm nay có chỗ nào không ổn, đầu tiên bắt An Đức Sâm, sau đó lợi dụng An Đức Sâm dẫn dụ An Đạo Nhĩ đến tổng bộ dòng binh đoàn, cuối cùng để Xích Diễm ra tay giết hắn. Cả quá trình đều không một tiếng động nào, toàn bộ đều tiến hành đến mức thần không biết quỷ không hay, như vậy thì có thể đạt được mục đích tránh biến động rồi.

Trong đây một chỗ không đáng tin nhất chính là An Đức Sâm, nhưng sau khi An Đức Sâm uống thuốc độc của Sở Thiên đưa rồi, cộng thêm tính cách tham sống sợ chết của hắn, mắt xích này có lẽ không có vấn đề gì mới phải? Chẳng lẽ cái cớ An Đức Sâm bị ra quá sơ hở, mới khiến An Đạo Nhĩ nảy sinh nghi ngờ.

Dường như đã biết Sở Thiên đang nghĩ gì, An Đạo Nhĩ tiếp tục nói: “Cái cớ của An Đức Sâm không có vấn đề, hắn nói, dòng binh đoàn Thổ Long chuẩn bị xin dựa dẫm vào hữu tướng ta để tìm sự che chở...”

Nói rồi, An Đạo Nhĩ chợt bước tới gần Sở Thiên vài bước, “Nếu chỉ là cái cớ này, ta có thể không hề có phòng bị gì để đến đây một lần, nhưng mà, ha ha, Phất Lạp Địch Nặc, người lại phạm phải một sai lầm chí mạng!” An Đạo Nhĩ lại bước lên vài bước, nhưng lần này đã khiến Sở Thiên cảnh giác, đứng bật dậy từ trên ghế ngồi, Sở Thiên nhẹ vuốt chiếc không gian giới chỉ trên tay trái của mình, sau đó, lớn tiếng nói: “Mọi người đều ra đây đi!”

Sắt Lâm Na và Xích Diễm đều đi ra từ phía sau đại sảnh, An Na vẫn không thấy hình bóng, nhưng Sở Thiên biết, cô ấy chắc chắn đang ở chỗ nào đó ngấm tên thẳng vào An Đạo Nhĩ. “An Đạo Nhĩ tiên sinh, hiện tại người có thể nói rồi, rốt cuộc ta đã phạm phải sai lầm chí mạng nào?”

“Ha ha ha ha,” Thấy Xích Diễm, An Đạo Nhĩ cười phá lên, “Không ngờ Lô Địch Tam Thế vì muốn giết ta, lại phái cả Xích Diễm ra tay!” Sau khi cười, An Đạo Nhĩ nhìn Sở Thiên chăm chú, chậm rãi nói: “Người không nên dùng bệnh độc hắc ám để uy hiếp An Đức Sâm...”

“Tại sao ta...”

Sở Thiên còn chưa nói dứt lời, An Đạo Nhĩ đã cắt ngang, “Bởi vì bản thân ta chính là một Vong Linh Pháp Thần!” Theo giọng nói của An Đạo Nhĩ, trong không khí bỗng xuất hiện một cốt mâu dài, nhanh như cắt lao về phía Sở Thiên.

“Thuần phát ma pháp!?” Sở Thiên kinh hãi nói, tuy Sở Thiên không biết ma pháp, nhưng cũng có thể nhìn ra, An Đạo Nhĩ miệng nói với mình, nhưng tay lại không hề báo trước phóng ra một vong linh ma pháp cấp bảy — Cốt mâu! Không cần niệm chú ngữ, không cần thời gian thi pháp, điều này nói rõ một chuyện, An Đạo Nhĩ đúng là một Vong Linh Pháp Thần!

Trong nháy mắt, Sở Thiên hiểu rõ mình đã sai lầm ở đâu, ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Mình lại đem bệnh độc do Ba Bác Tát điều chế để uy hiếp An Đức Sâm, con bà nó, Ba Bác Tát chỉ là một Vong Linh Pháp Thần đã mất đi pháp lực, còn An Đạo Nhĩ lại là một kẻ có thực lực chân chính! Với thực lực của An Đạo Nhĩ, sao có thể không nhìn ra, con trai mình bị người khác hạ độc chứ?! Dùng một câu tục ngữ trên đại lục Huyền Thú để nói, vậy Sở Thiên chính là phóng cảm chú trước mặt ma thú cấp mười — lấy trứng chọi đá!

Chẳng trách An Đạo Nhĩ lại dám một mình đến phó ước, dựa vào thực lực Vong Linh Pháp Thần của hắn, chỉ cần không có ma thú cấp mười, vậy cả đại lục này còn nơi nào mà hắn không dám đi?

“Hừ!” Xích Diễm hừ nhạt một tiếng, trước khi cốt mâu đâm trúng Sở Thiên, đã đứng ở trước mặt hắn, Cạch — Cốt mâu sắc nhọn bị Xích Diễm dùng tay bắt lấy, sau đó ném xuống đất, rồi biến mất trong hư không.

“Hàn băng trang giáp!” Sắt Lâm Na cũng rút Hải Thần Thủ Hộ ra, trong tiếng nói khê đã tạo hộ thuẫn ma pháp cho Sở Thiên, sau đó bản thân lại đứng chặn trước Sở Thiên, “Phất Lạp Dịch Nặc, An Đạo Nhĩ giao cho ta và Xích Diễm đi!”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên rất tức giận, con mẹ nó. Lão tử lúc nào lại cần nữ nhân bảo vệ? Lấy đá truyền tin từ hông ra, hét lớn: “Các huynh đệ đều ra đây đi đánh nhau thôi!”

Rầm.... rầm... Mái nhà trên đại sảnh bị khóa chặt bỗng bị đổ vỡ xuống. Sau đó, thân ảnh phiêu dật của Hỗn Huyết Long NMD từ trên trời phóng xuống, bắt đầu cuộn tròn quanh Sở Thiên!

“Xích Diễm, Hỏa hệ Cự Long cấp chín!” An Đạo Nhĩ dường như không nhìn thấy Sở Thiên và Sắt Lâm Na, mà chỉ nhìn thẳng vào Xích Diễm, chậm rãi đọc thực lực của đối thủ, sau đó nói: “Dựa vào thực lực của người, e rằng trong Long tộc, cũng chỉ đứng sau mấy tên trưởng lão trong hội nghị tối cao thôi nhỉ?”

“Nếu đã biết thực lực của ta, vậy người còn dám phản kháng?” Xích Diễm cao ngạo nhìn An Đạo Nhĩ, cơ hồ không để tâm một Vong Linh Pháp Thần trong mắt mình...

“Ha ha, không sai, thực lực của người rất cường đại, có điều...” An Đạo Nhĩ nhếch mép cười khinh miệt, “Chủ nhân của người chỉ là một phế vật!”

Gầm... Xích Diễm đã phát nộ, thân thể trong hình dạng con người phát ra tiếng long ngâm lớn! “Địa ngục hỏa liêm!” Xích Diễm không hề nể nang, vừa ra tay đã là ma pháp cấp chín đỉnh phong, là tọa kỵ của Long Kỳ Sĩ, bị người khác nhục mạ chủ nhân mình là một sỉ nhục lớn nhất, huống hồ giữa Xích Diễm và Tạp Nạp Tư, còn không chỉ là quan hệ giữa tọa kỵ và kỵ sĩ bình thường!

Một thanh hỏa diệp liêm đao lớn xuất hiện trong tay Xích Diễm, ngọn lửa trên đao đã chuyển từ màu đỏ sậm sang đen kịt, không khí cũng bị thiêu đốt đến mức tỏa ra từng làn sóng nhiệt, “Người mới là phế vật!” Xích Diễm cuồng nộ chém mạnh liêm đao về phía An Đạo Nhĩ.

Xích Diễm không hổ là Cự Long cấp chín, một khi đã toàn lực xuất thủ, cho dù là Vong Linh Pháp Thần cũng không dám trực tiếp nghênh đón! “Khô lâu khô lâu!” An Đạo Nhĩ rống lên một tiếng, thân thể to béo chợt né sang ngang, nhưng ở vị trí vừa rồi của hắn, đã xuất hiện một bộ xương người cao lớn, đã mặc thân mình bị chém thành mảnh vụn để chặn đỡ đòn tấn công cho An Đạo Nhĩ.

“Hừ hừ, so với ta, chủ nhân người đích thị là phế vật!” An Đạo Nhĩ tiếp tục chửi bới Tạp Nạp Tư. “Ma sủng của ta may mắn hơn người, bởi vì hắn có một chủ nhân cường đại!” Không ai nhìn thấy An Đạo Nhĩ, song song với việc kích nộ Xích Diễm, trên đầu hắn hiện lên một đạo hồng quang nhạt...

Ma pháp hắc ám phân thành ba hệ, Vong Linh, Bệnh Độc, Trớ chú nguyên rủa! Bệnh độc được dùng để đầu độc chiến mã, vong linh ma pháp đang ngăn chặn đòn tấn công của Xích Diễm! Và hồng quang trên đầu An Đạo Nhĩ, chính là ma pháp hệ Cẩm Chú— Suy yếu!

“Ma sủng của người?” Xích Diễm vừa tiếp tục lao về An Đạo Nhĩ, vừa lạnh lùng nói: “Hắn sẽ nhanh thôi không còn chủ nhân nữa!” Tính tình của Xích Diễm lúc này đã thành nhược điểm của nó, trong cơn cuồng nộ, nó vốn không chú ý tới, hồng quang trên đầu An Đạo Nhĩ đã từ từ khuếch tán vào người mình!

“Ma pháp trớ chú nguyên rủa!?” Sau khi bị xâm nhập vào người, Xích Diễm cuối cùng đã nhận ra, “Hừ, người tưởng rằng dựa vào cái này có thể đánh bại ta sao?” Xích Diễm có vốn để tự hào, luận pháp lực nó

mạnh hơn An Đạo Nhĩ ba phần, cho dù hiện tại đã suy yếu, vậy hai người cũng đã không chênh lệch thực lực bao nhiêu! Nhưng Xích Diễm còn có một ưu thế khác — Nó là Cự Long!

Hiện tại, Xích Diễm có thể chỉ dựa vào ma pháp không cách nào hoàn toàn đánh bại An Đạo Nhĩ, nhưng ngoài ma pháp ra, Xích Diễm còn có thân thể của Long tộc! Cho dù không cần ma pháp, dựa vào thân thể có thể dời non lấp biển, lớp da cứng như gang thép, cũng đủ để khiến nó trở thành cao thủ tuyệt đỉnh của đại lục.

“Ta không có nói rằng, ta muốn đích thân đánh bại ngươi!” An Đạo Nhĩ âm độc cười, “Đối thủ của ngươi, là ma sủng của ta!”

91. Chương 91: Đế Đô Không Chiến Sự 4

Hỏa hồng liềm dao, mái tóc hỏa hồng, nhuyễn giáp hỏa hồng cứ như một đóa hoa rực rỡ đang tung bay, không khí xung quanh cũng mang theo từng cơn gió xoáy đỏ rực, “Rất đáng tiếc, ngươi không có cơ hội để triệu hồi ma sủng đâu!” Tốc độ xoay tròn của liềm dao càng lúc càng nhanh, cuối cùng tạo thành một xoáy lửa kín mít, theo tiếng long ngâm của Xích Diễm, một tốc độ phi thường khiến mắt thường không thể nhìn thấy lao thẳng vào An Đạo Nhĩ.

Nếu như là bình thường, Xích Diễm nhất định sẽ đợi ma sủng của An Đạo Nhĩ được triệu hồi ra, sau đó mới quyết đấu thắng thua — đây chính là sự kiêu ngạo của Long tộc! Nhưng hôm nay lại khác, trong thời gian ngắn vào tiêu diệt An Đạo Nhĩ, đây chính là mệnh lệnh của Lô Dịch Tam Thế! Vì lợi ích của quốc gia, Xích Diễm từ bỏ khí phách của mình, mà toàn lực xuất thủ, mục đích là muốn trong vòng một chiêu tiêu diệt gọn kẻ địch!

Nhưng rất đáng tiếc, Xích Diễm bỏ qua mất một chuyện, An Đạo Nhĩ hoàn toàn không mang ma sủng bên người, điều này chứng tỏ rằng hắn phải thông qua đường không gian mới có thể triệu hoán ma sủng của mình, nếu là những pháp sư hệ khác dùng đường không gian để triệu hoán ma sủng, vậy thực lực của ma sủng cũng tạm thời bị chịu chút hao tổn, hơn nữa khi triệu hồi cũng cần một khoảng thời gian. Cho nên, Xích Diễm có lòng tin trước khi đường không gian được mở ra, sẽ giết được An Đạo Nhĩ!

Có điều, An Đạo Nhĩ là Vong Linh Pháp Thần, ma sủng của hắn tự nhiên cũng là một vong linh ma thú! Một vong linh không có cảm giác vậy sẽ sợ sự hao tổn của đường không gian mang lại sao? Có một vong linh tốc độ quý khốc thần sầu, đi qua đường không gian lẽ nào lại mất nhiều thời gian!?

Xoẹt... An Đạo Nhĩ sắc mặt không đổi nhìn thanh liềm dao của Xích Diễm bay về trước mặt mình, sau đó ở trước ngực hắn bỗng chui ra một đầu Cự Long lớn! Nói đúng hơn, là xương sọ của một Cự Long! Hàm răng trắng ngốt cắn nát thanh liềm dao của Xích Diễm thành ngàn mảnh!

Cốt Long cấp chín!? Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên chợt hiểu, tại sao An Đạo Nhĩ lại nói đối thủ của Xích Diễm là ma sủng của hắn!

Vong Linh Cốt Long pháp sư cấp chín! Đây mới là thực lực chân chính của An Đạo Nhĩ! Cho dù là lúc Ba Bác Tát còn trong thời kỳ mạnh nhất, cũng không thể có được thực lực này! Thực lực của Cốt Long không hề thua kém những Cự Long cùng cấp, nhưng bây giờ Xích Diễm lại bị suy yếu rồi...

Đầu tiên là chọc giận Xích Diễm, sau đó thừa lúc thích phóng thích pháp thuật làm suy yếu thực lực, đợi khi Xích Diễm bị yếu đi rồi, chỉ cần dựa vào Cốt Long cũng có thể ngăn chặn nó! Tên Vong Linh Pháp Thần cấp chín An Đạo Nhĩ, có thể thuận tiện để giết chết Sở Thiên!

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Mục tiêu của An Đạo Nhĩ chính là lão tử ta đây! Sở Thiên hoảng hốt, An Đạo Nhĩ biết rõ mình bị bại lộ thân phận, nhưng vẫn dám đến phó ước, mục đích chính là muốn giết Tế Tự mạnh nhất để quốc là ta!? Sở Thiên mà chết, sẽ không còn người có thể chữa trị cho chiến mã của kỵ binh Khải Tát nữa, nhưng bệnh độc với ma thú cao cấp vẫn có thể có tác dụng. Không có Sở Thiên, đại quân của Lô Tư có thể xem đế quốc Khải Tát không ra gì!

Thường ngày Sở Thiên đều được bảo vệ của đông đảo hộ vệ và ma thú, hơn nữa vì an toàn, hắn cũng không dễ gì dấn đầu vào nguy hiểm, nhưng hôm nay, Sở Thiên tạo cho An Đạo Nhĩ một hoàn cảnh nguy hiểm cho mình, nhưng điều này chưa chắc Sở Thiên để cho mình, hay là đưa đến tay của An Đạo Nhĩ!?

Rắc... Xích Diễm nắm chặt song quyền. Mái tóc trên đầu dựng ngược lên, phút chốc hóa thành ngọn lửa nhảy múa, hai tay Xích Diễm chúc xuống, cơ thể lơ lửng trên không trung, khuôn mặt cũng bắt đầu thay đổi, một giọng nói lạnh buốt thấu xương quát lên: “An Đạo Nhĩ! Người đang tuyên chiến với Long tộc cao quý chúng ta sao?!”

Xích Diễm đã đại nộ, nếu nếu An Đạo Nhĩ nhục mạ Tập Nạp Tư chỉ khiến nó tức giận, nhưng với con Cốt Long cấp chín ấy, lại chính là khiêu chiến với uy nghiêm của Long tộc! Cốt Long, đối với một Vong Linh Pháp Thần mà nói là một ma sủng họ ngày đêm mong ước! Nhưng đối với Long tộc, lại là một chuyện vô cùng nhục nhã! Thi cốt của tổ tiên và đồng bào của mình, lại bị người khác tu luyện thành vũ khí! Không có một con Cự Long nào có thể chấp nhận được chuyện này xảy ra!

Cơ thể của Cốt Long vẫn đang tiếp tục xuất hiện trong không trung, còn An Đạo Nhĩ đang đứng dưới sự chiếu rọi của khí tức trắng toát của Cốt Long, điên cuồng cười phá lên, “Ha ha ha ha, các ngươi đều chết rồi, vậy Long Hoàng vẫn có thể biết ta chuyện luyện Cốt Long sao?!”

An Đạo Nhĩ khúm núm giấu mình ở Khải Tát ba mươi năm nay, tuy bây giờ thân phận của hắn bị bại lộ rồi, nhưng hắn đồng thời lại có thể khôi phục lại tôn nghiêm của một cao thủ tuyệt đỉnh đại lục! “Giết nó đi!” An Đạo Nhĩ chỉ vào Xích Diễm, hạ lệnh cho ma sủng của mình!

Lúc này cơ thể của con Cốt Long đã hoàn toàn hiện ra trong đại sảnh, cơ thể dài hơn mười mấy thước không thua kém gì bản thể của Xích Diễm, đại sảnh vốn được phong bế cũng vì không thể dung nạp cơ thể của Cốt Long mà bị vỡ tung thành mấy mảnh.

“Khó Ban trưởng lão?” Xích Diễm dường như nhận ra Cốt Long trước mắt mình, tuy chỉ còn lại bộ xương khô, nhưng khí tức trên cơ thể lại không thể thay đổi được. Con Cốt Long này, chính là trưởng lão Long tộc cấp chín trong chiến dịch Thái Thạch Bảo ba mươi năm trước bị thiết kỵ Khải Tát dùng máu thịt sống của mình để liều chết giết nó! Chẳng trách sau trận chiến không tìm thấy thi cốt của hắn, thì ra là bị An Đạo Nhĩ trộm đi mất!

“Phất Lạp Dịch Nặc, người tự mình cẩn thận!” Sắc mặt Xích Diễm chợt nghiêm trọng lại, thực lực của con Cốt Long này ở trên thực lực của nàng, tuy hiện giờ nó đã bị luyện thành Cốt Long, nhưng đồng thời Xích Diễm cũng đã bị suy yếu đi rồi!

Gào... Tiếng long ngâm thanh thúy của Xích Diễm vang lên, sau đó búng mình lên bầu trời, trong nháy mắt, một con Hồng Sắc Cự Long từ trên cao phóng xuống, hung hãn lao vào con Cốt Long!

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Phiền phức lớn rồi! Sở Thiên há mồm trợn mắt, vốn dĩ là nhiệm vụ rất đơn giản, hiện giờ thì trở nên khó hơn lên trời! Xích Diễm biến về nguyên hình!? Phải biết rằng, chỉ khi gặp phải kẻ địch sinh tử, Cự Long cấp chín mới phải hiện ra bản thể!

Thân ảnh đỏ rực cùng bộ cốt trắng ngoét quấn chặt vào nhau, càng bay càng cao, dần dần thoát khỏi tầm mắt của mọi người, rất rõ ràng, Xích Diễm vì không muốn ảnh hưởng tới Sở Thiên nên mới cố ý dụ con Cốt Long ấy lên không trung chiến đấu!

“Phất Lạp Dịch Nặc, ha ha, bây giờ chỉ còn lại chúng ta thôi.” An Đạo Nhĩ lại biến thành một lão già phốp pháp thân thiện hòa ái, chậm rãi bước tiến về phía Sở Thiên, “Người rất thích làm ăn phải không? Vậy chúng ta cùng bàn một vụ làm ăn thế nào hả?”

Đột nhiên, một chiếc tiễn xé gió xoẹt qua, sượt qua tai của An Đạo Nhĩ phóng ra bên ngoài đại sảnh, An Na đã bắt đầu tấn công rồi.

“Ha ha,” An Đạo Nhĩ không hề cử động, mặc cho chiếc trường tiễn vụt qua, “Sao hả, Âm Dạ Liệp Thú chỉ có chút thực lực vậy thôi à? Lại có thể bắn trượt nữa?”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên nheo mắt cười, An Đạo Nhĩ không giết mình ngay, vậy chứng tỏ mình còn có ích với hắn, nếu vậy thì chuyện dễ đối phó hơn rồi. “An Đạo Nhĩ tiên sinh muốn bàn chuyện làm ăn gì?” Bây giờ chúng ta cùng thương lượng chuyện làm ăn vậy, có điều đợi ma thú của lão tử đến rồi, vậy có bàn tiếp hay không thì không phải do người nói là được nữa rồi.

Bây giờ Sở Thiên đang hối hận, tại sao mình lại sắp xếp ma thú ở chỗ xa thế? Khiến cho bây giờ chỉ còn NMD là có thể bảo vệ mình mà thôi.

“Người định dơi ma sủng của người sao?” An Đạo Nhĩ hòa ái mỉm cười, phủi chiếc pháp bào trên người, “Ai da, Phát Lạp Dịch Nặc, người chưa phát hiện sao? Quân gia Đức Khắc của ta lại không có đi cùng với ta nhỉ? Còn nữa, cấm vệ quân hoàng cung hóa trang thành quân binh sao đến bây giờ vẫn chưa có phản ứng gì?” Nói rồi, An Đạo Nhĩ thư thái lắc hông một cái, cười nói: “Ta còn quên chưa nói với người, thực lực thật sự của Đức Khắc không phải Kiếm Thánh. Mà là Kiếm Thần cấp chín đấy!”

Lời ám thị của An Đạo Nhĩ rất rõ ràng, Sở Thiên đã hiểu ra, ma sủng của mình e rằng không thể đến được rồi, con mẹ nó, ma sủng của lão tử nếu thiếu mất một sợi tóc nào, đời này lão tử sẽ không tha cho người!

“Thượng Cổ Thánh Tế Tự cấp chín, Phát Lạp Dịch Nặc diện hạ!” An Đạo Nhĩ từ từ đọc chúc nghiệp của Sở Thiên sau đó khom người theo đúng chuẩn mực của lễ nghi quý tộc. “Ta bây giờ thay mặt cho Thái Luân bệ hạ của đế quốc Lôi Tư mời ngài đảm nhận chức thừa tướng đế quốc Lôi Tư!”

Thừa tướng!? Sở Thiên ngây người ra. Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Qua một lúc sau, hắn mới phản ứng, An Đạo Nhĩ muốn lôi kéo mình! Thì ra An Đạo Nhĩ không phải là muốn giết mình, mà là muốn mình làm việc cho Lôi Tư!

Thấy Sở Thiên không có phản ứng, An Đạo Nhĩ nhẹ nhàng cười, “Đồng thời, Thái Luân bệ hạ sẽ phong tước vị thân vương cho ngài.” Nói rồi, An Đạo Nhĩ quét mắt sang Sát Lâm Na đang không biết làm gì, “Phải biết rằng, chế độ quý tộc của Lôi Tư chúng ta rộng rãi hơn Khải Tát rất nhiều, sau khi ngài trở thành thân vương, có thể nhận được lãnh thổ mấy nghìn dặm, có thể tự do chiêu mộ quân đội...”

“Phát Lạp Dịch Nặc!” Sát Lâm Na căng thẳng nhìn Sở Thiên, An Đạo Nhĩ đưa ra cái giá quá hấp dẫn, lòng tin của Sát Lâm Na đối với Sở Thiên đã có chút lung lay.

Sở Thiên nheo mắt lại, cúi đầu không nói, Sở Thiên biết rằng, lời An Đạo Nhĩ nói là thật. Vì bản thân xứng đáng với cái giá ấy! Khải Tát dựa vào cái gì để trở thành cường quốc đệ nhất đại lục? Xích Diễm và chiến mã! Nhưng Xích Diễm và độc giác mã lại là gì? Ma thú! Sở Thiên thì sao? Bác sỹ thú y!

Có ma thú cao cấp thì sẽ có cơ hội xưng bá đại lục. Đây đã là một nhận thức chung của các quân vương các nước trên đại lục, Sở Thiên tuy không có thực lực để giết chết ma thú cao cấp, nhưng hắn có thể khiến ma thú sống sót!

Quân đoàn ma thú bắt tử! Ngoài Sở Thiên ra, cả đại lục Huyền Thú này, ai còn có thể làm được chuyện này nữa?

Huống hồ Sở Thiên không chỉ là một bác sỹ thú y, có được Sở Thiên cũng đồng nghĩa với việc có được dị ứng A Mật Kỳ cấp chín! Ma thú cấp chín, đó là mơ ước của tất cả quân vương trên đại lục!

“Thượng Cổ Thánh Tế Tự, thừa tướng đế quốc, Phát Lạp Dịch Nặc thân vương diện hạ! Ha ha, ngài sẽ hài lòng với cách xưng hô này chứ?” An Đạo Nhĩ vẫn đang mê hoặc Sở Thiên, bỗng nhiên, An Đạo Nhĩ chỉ vào Sát Lâm Na, nhìn chằm chằm vào gương mặt quốc sắc thiên hương của nàng rồi nói: “Điện hạ ngài không nỡ bỏ công chúa Sát Lâm Na sao? Xin yên tâm, chỉ cần ngài ra sức vì Thái Luân bệ hạ, tất cả công chúa trong hoàng thất Lôi Tư đều sẽ là của ngài...”

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Tim của Sở Thiên bỗng đập nhanh hơn, nhưng ngoài mặt vẫn là bộ dáng thần côn ấy, hơn nữa, Sở Thiên lại càng nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Sát Lâm Na, khiến Sát Lâm Na yên tâm nhiều hơn.

“Sao hả, ngài vẫn chưa hài lòng ư?” An Đạo Nhĩ nhìn thấy cử chỉ thân mật của Sở Thiên và Sát Lâm Na, nên tăng thêm món lợi nữa, “Được rồi, bây giờ ta nói cho ngài biết phần thưởng cuối cùng của Thái Luân bệ hạ!”

An Đạo Nhĩ khinh miệt nhìn Sát Lâm Na, hắn tin rằng, thứ mà mình đưa ra, tuyệt đối hấp dẫn hơn là một nữ nhân! “Ngoài những điều kiện ấy, chỉ cần ngài lấy công chúa Lôi Tư, và đem con nối dõi của công chúa làm người thừa kế, đồng thời có thể bảo đảm tận trung với Thái Luân bệ hạ, vậy thì...”

“A!” Sát Lâm Na đã hiểu An Đạo Nhĩ muốn nói gì, lập tức sắc mặt xám xịt, một người từ nhỏ đã nhận được sự giáo dục của hoàng thất như Sát Lâm Na sớm đã quá quen thuộc với loại việc này rồi...

“Chỉ cần ngài làm được những điều này!” An Đạo Nhĩ chém đinh chặt sắt nói: “Bệ hạ sẽ cho phép ngài ở trên lãnh thổ của mình, tạo dựng một quốc gia của mình trực thuộc Lôi Tư!”

Đón nhận cái chết hay là khai quốc quân vương, một bài toán lựa chọn đang bày ra trước mặt Sở Thiên.

92. Chương 92: Đế Đô Không Chiến Sự 5

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên chỉ vào đằng sau của An Đạo Nhĩ, “An Đạo Nhĩ tiên sinh, ta nghĩ, chúng ta không cần thiết phải bàn thêm nữa rồi.”

“Phụ thân, cứu con với!” Đây là tiếng kêu thảm thiết của An Đức Sâm, nhưng hắn hiện tại bị túm chặt trong tay An Na, một trường tiên màu xanh biếc đang lăm le trên cổ họng hắn. Tình hình này Sở Thiên đã chờ đợi rất lâu, nếu không hắn cũng không lười thôi với An Đạo Nhĩ nhiều thời gian như thế.

Số ma sủng kia của Sở Thiên, có lẽ không tránh được sự tra xét của Đức Khắc, nhưng An Na lại có thể! Năng lực ẩn thân của Âm Dạ Liệp Thú cấp tám, cho dù là Kiếm Thần cấp chín cũng không có cách nào tìm được!

An Na tuy rằng không hiểu thế sự, nhưng lại không hề ngốc, nhìn thấy tình hình ở đại sảnh không được thuận lợi, An Na lập tức nghĩ đến An Đức Sâm đang đứng đợi bên ngoài tổng bộ binh đoàn, mà lúc này, Đức Khắc đang tìm bắt xung quanh ma sủng của Sở Thiên, những người ẩn mình cùng với An Đạo Nhĩ, cũng bị hoảng thất cảm vệ quân níu giữ, như vậy, một kỵ sĩ Thanh Đồng nhỏ nhoi như An Đức Sâm đã bị An Na dễ dàng tóm được.

Lúc ban đầu, Sở Thiên còn thấy kỳ lạ, tại sao An Na trong lúc mình gặp nguy hiểm lại không tấn công nữa? Nhưng khi An Na cố ý bắn trật mũi tên đó, phóng mũi tên ra ngoài, Sở Thiên đã hiểu ra, mục tiêu của mũi tên đó không phải An Đạo Nhĩ, mà là muốn nói với Sở Thiên, An Na muốn ra ngoài bắt sống An Đức Sâm để làm con tin!

“Đồ vô dụng!” An Đạo Nhĩ tức giận nhìn An Na, hay nói là nhìn đứa con trai không có khí khái của mình! Mặc dù An Đức Sâm bán đứng hắn, bây giờ lại trở thành con tin, nhưng An Đạo Nhĩ lại chỉ có một đứa con trai duy nhất này thôi. Một người thừa kế duy nhất của hắn!

Ầm ầm – Trên bầu trời hai tia sáng màu đỏ trắng không ngừng chớp lóe, cuộc chiến giữa Xích Diễm và Cốt Long đã đi đến phần người chết ta sống đầy kịch tính rồi, những dư chấn ma pháp ầm ầm lao xuống, không ngừng tàn phá tổng bộ binh đoàn Thổ Long, Lôi Đức Nặc trong trận chiến nhìn thấy cảnh tượng ấy không khỏi đau từng khúc ruột, chính là lúc này, sau khi ma sủng của An Đạo Nhĩ xuất hiện, xung quanh quân đoàn bỗng xuất hiện hàng nghìn kẻ địch cải trang thành quân mình xông ra.

Cảm vệ quân do Bội Kỳ thống lĩnh toàn bộ đều là quân tinh nhuệ của đế quốc, còn Lôi Đức Nặc cũng mang theo những cao thủ trong quân đoàn tham gia trợ chiến, nhưng chỉ có một số người thực lực mạnh mẽ cũng chỉ miễn cưỡng giữ quân bình với kẻ địch.

Tổ chức của cảm vệ quân hoảng thất Khảm Tát khiến cho quân sĩ của Lôi Đức Nặc há mồm trợn mắt, rõ ràng chỉ có thực lực cấp thấp, nhưng hai nghìn cảm vệ quân ở bên cạnh nhau, lại khiến cho người khác không rét mà run.

“Bày trận!” Bội Kỳ bỏ kiếm vào địch, sau đó hét lớn một tiếng “Thuần!” Hai nghìn cảm vệ quân bỗng vứt bỏ đối thủ của mình, rút lại thành một vòng tròn lớn, sau đó giương tấm thuẫn nặng bên tay trái lên một cách chỉnh tề, đồng thời trường đao bên phải vẫn chắn trước kẻ địch.

“Lôi Đức Nặc đoàn trưởng!” Thấy Lôi Đức Nặc vẫn đang chém giết, Bội Kỳ đang đứng trong vòng tròn dưới sự bảo vệ của các tấm thuẫn vội gọi lớn: “Mau vào đây!”

Lôi Đức Nặc đang chém giết đỏ cả mắt, thực chất không thể nghe thấy Bội Kỳ nói gì, ngược lại còn dũng mãnh hơn xông thẳng vào kẻ địch, trường kiếm vung lên tìm kiếm con đường máu. Lôi Đức Nặc đã chứng tỏ được thực lực ghê gớm của kỵ sĩ Á Long cấp tám của mình, nhưng trong kẻ địch cũng có cao thủ. Rất nhanh Lôi Đức Nặc đã bị hai kiếm sĩ giữ chặt chân lại.

Đúng lúc này, nguyên nhân Bội Kỳ hạ lệnh kết trận cũng xuất hiện rồi, trong không trung, một khối mây đỏ lớn bị Cốt Long mạnh mẽ đánh tan, trận mưa lửa ngập trời đập xuống hết như mưa đá, “A! A! A...” Những tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên.

Khắp nơi đều là người đang bị ngọn lửa thiêu cháy, mọi người bỏ chạy về bốn phía trong những tiếng kêu thảm thiết, ý đồ muốn dập tắt ngọn lửa đang thiêu cháy trên người, rất đáng tiếc, kết quả này chỉ là khiến những xác khô trên đất bị tơi tả không ít.

Khác với kẻ địch, cấm quân do Bội Kỳ thống lĩnh may mắn hơn rất nhiều, hai nghìn tám trăm thuấn giống như một chiếc ô khổng lồ, bảo vệ chặt lấy chủ nhân của nó, nhưng dư ba cuộc chiến của Xích Diễm và Cốt Long quá lớn, mưa lửa phủ kín khắp nơi, cấm vệ quân đã bị tổn hao thực lực, những người ngay cả mang thuấn rồi cũng bị đập nát xương cốt, những kẻ mạnh hơn thì vẫn đang khổ sở cầm chặt chiếc thuấn sắp bị nứt toác trong tay.

Cấm quân bên trong vòng tròn thỉnh thoảng cũng bị các hỏa tiễn rơi xuống đập trúng vào người, nhưng lập tức được đồng đội của mình dùng thân thể đẩy vào, ngọn lửa liền lập tức bị dập tắt! Mỗi khi có người chết vì ngọn lửa, vòng tròn lập tức lại co vào thêm một phần, tụ chặt lại để lấp chỗ trống vừa xuất hiện.

Trận mưa lửa cuối cùng cũng kết thúc, kẻ địch đã vô cùng rối loạn, Bội Kỳ đương nhiên không bỏ qua cơ hội, vung trường kiếm lên, dẫn đầu xông lên trước, “Nguyệt trận! Tấn công!”

Theo mệnh lệnh của Bội Kỳ, vòng tròn lập tức kéo thẳng, sau đó xông thẳng vào mặt kẻ địch đông nhất giống như ánh trăng khuyết phía chân trời, kẻ địch còn chưa hồi phục lại sau cơn sợ hãi đã rầm rập ngã xuống trong vũng máu dưới cơn lũ sắt thép cuộn chảy theo hình loan đao!

Kẻ địch đã tán loạn, “Tản ra! Giết!” Bội Kỳ lại hét lớn một tiếng, ngay lập tức vầng trăng khuyết bỗng hóa thành vô số phân thân, mỗi một phân thân nhỏ lại quét quang qua trước kẻ địch, sau đó mau chóng kéo lại thành hình tròn, khi vòng tròn lại mở ra thêm lần nữa, kẻ địch đã chết dưới đao kiếm của mình rồi.

Bình... Bình... Trong cơn chấn động mặt đất, một con Á Long Thú bốn chân chạm đất, hình dạng giống như con khủng long phiến sừng của thời kỳ viễn cổ trên trái đất, từ từ bò đến bên cạnh Lôi Đức Nặc, “Ha ha, ông bạn già, cuối cùng người cũng đến rồi!” Trong trận mưa lửa tuy không bị những vết thương chí mạng, nhưng râu tóc của Lôi Đức Nặc cũng bị đốt cháy tả tơi, bộ dạng vô cùng nhếch nhác. Vô nhẹ vào ma sủng của mình, Lôi Đức Nặc chỉ vào hai kiếm sĩ đang quấn chặt lấy mình, chọn bừa lấy một tên, “Giao cho người đấy!” Dứt lời, Lôi Đức Nặc lao thẳng vào tên còn lại.

Không có tọa kỵ, Lôi Đức Nặc sao được gọi là Á Long kỵ sĩ? Chỉ khi có ma sủng bên mình, đó mới là thực lực chân chính của Lôi Đức Nặc!

Nếu luận đầu khí của bản thân, Lôi Đức Nặc còn cao hơn Tạp Nạp Tư một bậc, nếu ma sủng của hắn không phải là Á Long thú cấp tám, mà là một con Cự Long thật, cho dù chỉ là một con Cự Long cấp tám, vậy thì Lôi Đức Nặc đã có thể được xưng là kỵ sĩ rồng chân chính rồi!

Trong nháy mắt, tuy vừa rồi còn ở thế hạ phong, nhưng hai kiếm sĩ còn có thể cầm chân Lôi Đức Nặc, hiện giờ một người bị phân làm hai, kẻ còn lại bị đuôi gai lớn của Thổ Long đập nát như tương! Nếu có Sở Thiên ở đây, khi nhìn thấy tình cảnh này, vậy hắn nhất định sẽ lớn tiếng ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh, vì bản thân đã tìm được một kẻ có sức lao động tốt rồi!

“Hắc hắc, thú vị lắm!” Không ai chú ý đến, trên bầu trời chiến trường khốc liệt ấy, có một tiểu nam hài vận y phục sắc sỡ đủ sắc màu, hai mắt phát ra những tia sáng khác màu chói lọi, đang ngồi xếp bằng trên bầu trời, hứng chí quan sát tất cả, còn hai tay đang chống cằm, trên cổ tay lộ ra một vết sẹo ghê người! “Ha ha ha ha, Cốt Long của An Đạo Nhĩ cũng được đấy, uhm, xem ra hắn không cần ta bảo vệ rồi.”

Tiểu nam hài đó chính là Mặc Phi Đặc! Nhưng đôi mắt đang ngó nghiêng xem cảnh náo nhiệt chợt ngừng lại ở một nơi khác, “Y! Đức Khắc có rắc rối rồi, Da... đi xem thế nào...”

“Phất Lạp Dịch Nặc điện hạ,” An Đạo Nhĩ dường như không nhìn thấy đứa con đang bị uy hiếp của mình, tiếp tục quay sang nói với Sở Thiên: “Người vẫn chưa trả lời ta, có chấp nhận lời mời của Thái Luân bệ hạ không.” An Đạo Nhĩ sở dĩ không lo lắng cho an toàn của con trai chính là vì hắn tin rằng, Sở Thiên sẽ không từ chối điều kiện của mình!

“An Đạo Nhi tiên sinh, có thể nói cho ta biết địa vị của người ở Lôi Tư hay không?” An Đạo Nhi có thể thay Thái Luân đưa ra những điều kiện hậu hỹ này, hơn nữa hẳn có thực lực của một Vong Linh Pháp Thần, vậy e rằng địa vị của An Đạo Nhi ở đế quốc Lôi Tư cũng không thể quá thấp.

“Thân phận của ta? Ha ha, bản thân ta cũng đã quên rồi.” An Đạo Nhi rõ ràng không muốn cho Sở Thiên biết, vì Sở Thiên còn chưa nhận lời ra sức vì Lôi Tư, vậy tất cả tình hình đều chưa thể xác định. “Nếu điện hạ chấp nhận lời mời, đợi khi đến Lôi Tư rồi, người tự nhiên sẽ biết thôi.”

“Nếu ta không chấp nhận lời mời của người thì sao?” Sở Thiên nheo mắt cười, thật ra Sở Thiên thật sự không muốn chấp nhận điều kiện của An Đạo Nhi, khai quốc quân vương, cụm từ này quả thực rất thu hút Sở Thiên, có điều Sở Thiên biết, bản thân vốn dĩ không làm được, cho dù hoàng đế Thái Luân của Lôi Tư thật sự cho phép mình tự lập quốc gia riêng, nhưng quý tộc của Lôi Tư có đồng ý không? Mình tuy có những ma sủng thực lực hiếm có, nhưng chúng có thể trị nước không?

Một phương diện khác, lợi ích của Sở Thiên đã buộc chặt với Lô Dịch Tam Thế, một khi Sở Thiên đến Lôi Tư, vậy hẳn có thể đi đâu để lừa lấy Ngưu Hoàng, không có Ngưu Hoàng, thuốc của Sở Thiên có thể dùng gì để chế ra? Ngoài Ngưu Hoàng ra, hai nguồn thu nhập chính của Sở Thiên lại cũng liên quan đến Khải Tắt, chỉ cần Sở Thiên phản bội Khải Tắt, vậy thì không những gia tộc Phan Mạt Tư sẽ vô cùng cao hứng tịch thu lấy tiền của Sở Thiên, hơn nữa A Mạt Kỳ đang ở chiến trường xa xôi kia cũng sẽ gặp nguy hiểm!

Đi lãng phí sức lực để tạo dựng một quốc gia hữu danh vô thực, sau đó mang lên mình cái tội danh phản quốc suốt đời sẽ bị chửi rủa, hay là ở nhà, vừa đếm số kim tệ tương đương với ngân khố quốc gia, vừa thoải mái dễ chịu khi được người khác tôn kính, đối mặt với bài toán lựa chọn này, Sở đại thiếu gia vẫn còn thông minh chán!

Huống hồ, Sở Thiên còn đúng là không nỡ rời bỏ công chúa Sắt Lâm Na!

“Ô? Người không muốn chấp nhận ư?” Khuôn mặt hòa ái của An Đạo Nhi lộ ra một bộ dạng kinh ngạc, không thể tin nổi vào tai mình bèn hỏi: “Tại sao? Chẳng lẽ thành ý của Thái Luân bệ hạ còn không đủ ư?”

Tuy là tình thế bây giờ còn rất nguy hiểm, nhưng suy nghĩ của Sở đại thiếu gia lại chuyển theo một hướng khác, ca ngời nữ thần Sinh Mệnh! Nữ thần tỷ tỷ, tuy là bà đã chết rồi, nhưng lão tử vẫn cảm tạ người, đã đem một cơ hội nghìn năm khó gặp cho ta! Hắc hắc, lão tử ngày nào cũng nghĩ, làm sao có thể làm cảm động công chúa Sắt Lâm Na, bây giờ, cơ hội cuối cùng cũng đến rồi!

Nhẹ nhàng kéo lấy hai tay của Sắt Lâm Na, Sở Thiên vứt bỏ bộ dáng thần côn hàng ngày, thay vào đó, là một khuôn mặt tràn ngập vẻ chân thành, đôi mắt ngắm nhìn vị hôn thê của mình, Sở Thiên nói: “Sắt Lâm Na, nàng nói xem, giữa một đế quốc và nàng, ta nên chọn gì đây...”

“Ha ha...” Sắt Lâm Na nở một nụ cười héo hắt thê lương, một người sinh ra ở trong hoàng thất như Sắt Lâm Na, đã quen thấy những chuyện cốt nhục tương tàn, vì giang sơn, vì quyền lợi, nam nhân còn có chuyện gì mà không thể làm ra được? “Phát Lạp Dịch Nặc, ta hiểu, ta sẽ không trách người...”

“Ha ha, điện hạ, nếu người thích, ta có thể mang luôn Sắt Lâm Na cùng đến Lôi Tư.” An Đạo Nhi đã yên tâm, trong lòng tự vấn, nếu không phải vì quyền lợi, bản thân cũng sẽ không chịu nằm vùng ở Khải Tắt ba mươi năm nay!

“Ta muốn làm khai quốc quân vương!” Ánh mắt Sở Thiên nhìn chăm chăm vào Sắt Lâm Na trong lòng đã tuyệt vọng, một tay nhẹ nhàng nâng cằm nàng, dịu dàng nói: “Nhưng ta lại càng yêu nàng hơn...” Dứt lời, môi của Sở Thiên đã dán chặt lên đôi môi đỏ thắm của Sắt Lâm Na...

93. Chương 93: Đế Đô Không Chiến Sự 6

Hai tay dâng tặng sơn hà, chỉ mong thấy được nụ cười của mỹ nhân! Sở Thiên đã vượt qua dự liệu của tất cả mọi người, một kẻ vốn dĩ lòng dạ thâm trầm như An Đạo Nhi, cũng không tránh khỏi kinh ngạc nhìn Sở Thiên, không biết nói gì hơn; trường tiễn trong tay An Na cũng có chút buông lỏng, dường như mới quen biết ông chủ mình, hai cánh tay của Sắt Lâm Na đã từ từ ôm chặt lấy Sở Thiên...

Một lúc lâu sau, hai người rời nhau ra, Sở Thiên trong lòng cười hăng hắc, không ngờ những phân đoạn lâm ly bị người ta dùng chán rồi trên trái đất, ở dị giới lại có tác dụng lớn như thế!

Nhẹ nhàng buông Sắt Lâm Na ra, hai mắt Sở Thiên nhắm lại, sau đó xoay sang An Đạo Nhĩ, “An Đạo Nhĩ tiên sinh, hiện tại ta muốn bàn với ngươi một vụ làm ăn!” Tuy An Đức Sâm có thể bán đứng An Đạo Nhĩ, nhưng Sở Thiên tin rằng, An Đạo Nhĩ nhất định sẽ quan tâm đến kẻ thừa kế duy nhất của mình là An Đức Sâm!

Hiện tại sự sống chết của An Đức Sâm hoàn toàn nằm trong tay của Sở Thiên, cho nên Sở Thiên có tư cách đàm phán với An Đạo Nhĩ, “Vì an toàn của con trai ngươi, hãy nói ta biết, thân phận của ngươi ở Lôi Tư!”

“Hắc, ha ha ha ha...” An Đạo Nhĩ ngẩng mặt lên trời cười lớn, hai tay dang ra, trường bào trên người rách thành từng mảnh bắn tung tóe, lộ ra một trường bào Vong Linh ở bên trong, cười rồi An Đạo Nhĩ chỉ vào An Đức Sâm, “Phất Lạp Dịch Nặc, ngươi tưởng rằng dựa vào nó có thể uy hiếp ta sao!?”

“Không thể sao? Ha ha,” Sở Thiên nở một nụ cười trên khóe môi, nhưng cơ thể lại tiến sát gần Hồn Huyết Long NMD hơn, “An Đức Sâm là con trai duy nhất của ngươi!”

“Không sai! Nó là con trai duy nhất của ta!” Sắc máu trên mặt An Đạo Nhĩ từ từ biến mất, thay vào đó lại một khuôn mặt trắng ngoét đầy sự khùng bố, cơ thể vốn béo tròn cũng thu lại lộ ra vẻ nhanh nhẹn cường tráng, “Đáng tiếc, An Đức Sâm làm ta quá thất vọng...”

Đại sảnh đã bị dư ba cuộc chiến của Xích Diễm và Cốt Long phá thành đồng đổ nát, gió lạnh trong đêm tối tuy khiến con người phải phát lạnh, nhưng tuyệt đối không lạnh thấu xương như cái cảm giác mà An Đạo Nhĩ mang đến! Khí tức An Đạo Nhĩ tạo ra không chỉ là sự lạnh lẽo, mà còn là hơi lạnh lòng mang mùi vị của sự chết chóc.

“Phụ thân, người...” Vừa rồi khi An Đạo Nhĩ đấu cùng Xích Diễm, An Đức Sâm không có mặt ở đây, và lúc trước An Đạo Nhĩ lại là một lão béo bình thường, cho nên, đây cũng là lần đầu tiên An Đức Sâm phát hiện, phụ thân của mình lại có một thực lực kinh hồn như vậy!

“Phất Lạp Dịch Nặc, cảm tạ ngươi đã dạy dỗ tên phế vật An Đức Sâm này!” An Đạo Nhĩ không thèm liếc đến con trai mình một cái, mà nhìn chăm chú vào Sở Thiên, “Nếu ngươi thích, vậy cứ giết hắn đi! Bây giờ, ta hỏi ngươi lần cuối cùng, ngươi có chấp nhận lời mời của Thái Luân bệ hạ không!?”

“Nàng nói xem?” Sở Thiên không để ý đến An Đạo Nhĩ, ngược lại còn nhìn về hướng Sắt Lâm Na, lúc này Sắt Lâm Na cũng đã tỉnh lại từ trong niềm vui sướng do Sở Thiên mang lại, mỉm cười ngọt ngào, nhẹ nhàng kéo lấy tay Sở Thiên, còn về An Đạo Nhĩ, khuôn mặt xám xịt của hắn đã nhìn thấy tất cả. Tuy hắn đã định vứt bỏ con trai của mình, nhưng một chút hi vọng thì vẫn còn, cho nên An Đạo Nhĩ không dám động thủ trước, An Đạo Nhĩ không dám động thủ, nhưng Sở Thiên thì lại khác.

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Xem ra, lão già này thật không quan tâm đến con mình rồi, nhân thời gian nói chuyện với Sắt Lâm Na, Sở Thiên đã tính toán thực lực phía bên mình, Âm Dạ Liệp Thú cấp tám An Na, Sắt Lâm Na sau khi có Hải Thần Thủ Hộ miễn cưỡng cũng phóng ra được thực lực của đạo sư cấp tám. NMD cơ hồ có thể phòng ngự chống được ma pháp cấp chín, hừ! Chỉ cần An Đạo Nhĩ không dự định đồng quy vu tận, phóng thích ra Vong Linh cấm chú, vậy mình cũng không thể đứng ở phía bại trận được! Mẹ nó, lão tử liều vậy!

“Động thủ!” Theo tiếng hô của Sở Thiên, Sắt Lâm Na là người phản ứng đầu tiên, sau một chú ngữ ngắn, bên cạnh An Đạo Nhĩ nổi lên tầng tầng thủy vụ, che khuất mất tầm nhìn của hắn, sau đó, hơi nước trong không khí ngưng kết thành một băng cầu khổng lồ, bay vọt thẳng vào An Đạo Nhĩ.

An Na lúc đầu không biết làm gì, vì nàng không biết, An Đức Sâm trong tay mình còn hữu dụng không! Nhưng sau khi Sắt Lâm Na tấn công, An Na nghiêng rằng, đánh ngất An Đức Sâm rồi, biến mất trong tầm nhìn của mọi người, không hề có tiếng động nào, cũng không hề báo trước, phối hợp với thủy vụ của Sắt Lâm Na, một trận mưa tên dày đặc xuất hiện trước mặt An Đạo Nhĩ.

Dạng tất công mang tính chất do thám này, An Đạo Nhĩ không hề quan tâm, chỉ phất tay một cái đã hóa giải thể công của hai người, một trận gió như từ địa ngục thổi tới, hơi nước đã bị thổi tan, cung tiễn cũng bị thổi bay rơi la liệt, không thể nhắm tới mục tiêu của mình nữa.

“Phát Lạp Dịch Nặc! Chẳng lẽ ngươi nhất định cần ta bắt ngươi về sao?” Trong lúc chiến đấu, An Đạo Nhĩ vẫn nỗ lực khuyên Sở Thiên, nhưng nguyên nhân trong đó thì Sở Thiên không thể biết được, An Đạo Nhĩ tỏ ra bất lực, tình thế hiện tại rất bất lợi với hắn, xuyên qua chỗ vách tường đổ của đại sảnh, An Đạo Nhĩ có thể nhìn thấy tình cảnh bên ngoài, thủ hạ của mình chỉ còn lại mấy tên, mà Đức Khắc - kẻ quan trọng nhất đến hiện tại vẫn chưa thấy tin tức gì!

Từ lúc nhận được lời mời, An Đạo Nhĩ đã đoán được thân phận của mình có lẽ đã bị lộ, và Lô Dịch Tam Thế muốn diệt trừ mình, hiện giờ trong đế đô, người duy nhất có thể dùng chính là Sở Thiên và Xích Diễm, cho nên hắn đã dự định lập tức rời khỏi đế đô, tối nay, An Đạo Nhĩ cơ hồ đã mang hết thuộc hạ tinh nhuệ của mình đến tổng bộ binh đoàn Thổ Long này, trong kế hoạch của hắn, kẻ phụng mệnh tiêu diệt mình không phải Sở Thiên thì sẽ là Xích Diễm, hoặc là cả hai người cùng tới.

Hiện tại Sở Thiên và Xích Diễm đều là những nhân vật quan trọng của Khải Tắt, trong giờ khắc chiến tranh, hai người nếu chết một, cũng đủ để ảnh hưởng nghiêm trọng tới thế cục trận chiến, cho nên An Đạo Nhĩ mới quyết định được ăn cả ngã về không, dự tính trước khi đi tạo ra cho Khải Tắt một rắc rối lớn.

Đối với Xích Diễm, An Đạo Nhĩ đã có ý định diệt trừ, nếu không hắn cũng không để lộ ra Cốt Long, còn về phần Sở Thiên, An Đạo Nhĩ lại không dám ra tay, điều này không những là vì Sở Thiên là nhân tài mà các nước trên đại lục đang muốn tranh đoạt, quan trọng nhất là vì, hoàng đế Lôi Tư - Thái Luân, nghiêm cấm An Đạo Nhĩ giết bất cứ một thành viên trực hệ nào của hoàng thất Khải Tắt!

Thái Luân đã từng dặn dò An Đạo Nhĩ, nếu có thể, thì không tiếc giá nào để lôi kéo Sở Thiên, cho dù phải cắt đất phân giới cũng được, nếu không thể lôi kéo, thì trực tiếp diệt trừ Sở Thiên! Nhưng An Đạo Nhĩ lại không ngờ được, Sở Thiên nhờ vào công lao chữa khỏi cho Long Hoàng, đã trở thành vị hôn phu của công chúa Sắt Lâm Na, trở thành một thành viên trực hệ trong hoàng thất Khải Tắt!

Dưới hai đạo mệnh lệnh mâu thuẫn nhau đấy, chuyện bắt Sở Thiên về Lôi Tư chính là sự lựa chọn duy nhất của An Đạo Nhĩ!

Rất nhanh, Sở Thiên cũng đã phát hiện ra, An Đạo Nhĩ tuy thực lực mạnh mẽ, nhưng lại luôn nhẹ tay trong những đòn tấn công, ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh, Sở đại thiếu gia tuy không biết là tại sao, nhưng cũng tuyệt đối không bỏ qua cơ hội này, thế là công kích của Sắt Lâm Na và An Na đã sắc bén hơn rất nhiều.

Ma pháp của Sắt Lâm Na, sự tập kích của An Na, những điều này miễn cưỡng cũng có thể tạo ra rắc rối cho An Đạo Nhĩ, nhưng Sở Thiên lại rất buồn bã, trong ba người liên thủ, chỉ có mỗi Sở Thiên là nam nhân, nhưng một đại nam nhân như hắn bây giờ chỉ có thể sợ sệt núp dưới sự bảo vệ của NMD.

“Điện hạ, bên ngoài đã giải quyết xong!” Lôi Đức Nặc lao đến cầm thanh trường kiếm kỵ sĩ của mình, sát khí đằng đằng xông vào, còn ma sủng của hắn cũng đang quấy chiếc đuôi ầm ầm theo sau, cuộc chiến giữa mấy người Sở Thiên và An Đạo Nhĩ đã kéo dài rất lâu, chính trong lúc này, thủ hạ của An Đạo Nhĩ bên ngoài đại sảnh cơ hồ đã bị tiêu diệt toàn bộ, Lôi Đức Nặc đã hoàn thành nhiệm vụ vội đến bảo vệ cho Sở Thiên.

Theo sát Lôi Đức Nặc, số cấm quân hoàng thất còn lại do Bội Kỳ thống lĩnh cũng xông vào đại sảnh, sau khi bảo vệ cho Sở Thiên và Sắt Lâm Na rồi, từng lớp từng lớp vây quanh An Đạo Nhĩ, Bội Kỳ không vội hạ lệnh tấn công, vì hắn biết, trong cuộc chiến đấu giữa các cường giả, những binh sĩ bình thường như mình nếu xông lên, chỉ có thể làm quần tay chân và tự nạp mạng!

“Chỉ dựa vào ngươi mà dám tấn công ta!” Đôi mắt An Đạo Nhĩ phát ra lửa giận, khinh miệt nhìn Lôi Đức Nặc đang xông thẳng tới mình, trong cuộc chiến vừa rồi, An Đạo Nhĩ phải đè nén lửa giận, Sở Thiên và Sắt Lâm Na là thành viên trực hệ trong hoàng thất Khải Tắt, hắn không dám nặng tay, còn khả năng ẩn thân của An Na lại tu luyện đến mức thượng thừa, khiến hắn nhất thời không thể tìm được vết tích, cho nên Vong Linh Pháp Thân An Đạo Nhĩ lúc này là có lực nhưng không chỗ sử dụng!

Vừa hay ngay lúc này, lại có Lôi Đức Nạp đến nạp mạng, cơn giận mãi bị đè nén của An Đạo Nhĩ cũng liền được phát tiết, “Linh hồn hủ thực!” An Đạo Nhĩ vung tay về phía Lôi Đức Nặc, một đạo quang mang màu trắng rõ rệt nhập vào người Lôi Đức Nặc, cho dù Lôi Đức Nặc đã dùng trường kiếm che ngang, nhưng đạo quang màu trắng ấy giống như không có thực thể, lại xuyên qua trường kiếm bản rộng, rồi biến mất trên đầu Lôi Đức Nặc.

“A...” Lôi Đức Nặc kêu thảm một tiếng, lui mạnh lại phía sau vài bước, nhưng dù sao hắn cũng là Á Long kỵ sĩ cấp tám, ngoan cường dùng trường kiếm trụ lại, Lôi Đức Nặc quật cường không để bị ngã, có điều, thất khiếu của hắn bắt đầu chảy ra máu tươi!

“Lôi Đức Nặc! Người ra ngoài tìm ma súng cho ta!” Sở Thiên thấy chuyện không hay, vội điều Lôi Đức Nặc đi! An Đạo Nhĩ không dám giết mình, nhưng hắn chắc chắn sẽ trút giận lên Lôi Đức Nặc, Lôi Đức Nặc ở đây cũng không có tác dụng gì, ngược lại chỉ làm tăng thêm thương vong!

“Vâng, điện hạ!” Lôi Đức Nặc cảm kích nhìn Sở Thiên một cái, sau đó mang ma súng của mình bỏ đi, hắn biết Sở Thiên để mình đi tìm ma súng chỉ là một cái cớ mà thôi, còn ý tứ chính là muốn bảo vệ cho mình, đòn tấn công vừa rồi của An Đạo Nhĩ đã gây một thương tổn lớn cho Lôi Đức Nặc, nhưng thân là một Á Long kỵ sĩ, với danh dự của cường giả không cho phép hắn rút lui! Cho nên cái cớ của Sở Thiên, không thể nghi ngờ đã cho hắn một lý do để giữ lại mạng sống!

Lôi Đức Nặc đi rồi, An Đạo Nhĩ và Sở Thiên cùng lúc đều thấy sốt ruột, An Đạo Nhĩ lo cho Đức Khắc, ma súng của Sở Thiên ở bên ngoài, nhưng chỉ có Hãn Mã và AK47, dựa vào thực lực Kiếm Thần cấp chín của Đức Khắc, thì đáng ra đã giải quyết xong chúng từ lâu, sau đó đến giúp mình bắt Sở Thiên, nhưng lâu vậy rồi, Đức Khắc vẫn chưa có tin tức gì.

Còn Sở Thiên lại lo cho ma súng của mình, Hãn Mã cấp tám, AK47 lại chỉ là cấp bảy, cho dù tính thêm cả Ba Bác Tát không có pháp lực, vậy cũng không thể nào là đối thủ của Đức Khắc!

Cứ như vậy, Sở Thiên và An Đạo Nhĩ cứ giằng co nhau, nhưng trạng thái giằng co này đã không thể kéo dài nữa, vì An Đạo Nhĩ không những tinh thông Vong Linh pháp thuật, hắn còn sở trường dùng độc! “Ha ha, Phất Lạp Dịch Nặc, ta đã không còn kiên nhẫn rồi!” Đức Khắc muộn vậy vẫn không đến, An Đạo Nhĩ cũng không thể đợi tiếp nữa, cho dù tạm thời làm bị thương Sở Thiên và Sát Lâm Na hắn cũng đành chấp nhận.

An Đạo Nhĩ bỗng thu hai tay trước ngực, sau đó giật mạnh ra, một làn khói đen nhạt lấy trung tâm là bản thân hắn tràn ngập ra xung quanh.

94. Chương 94: Đế Đô Không Chiến Sự 7

An Đạo Nhĩ tuy có thể dựa vào thực lực Vong Linh Pháp Thần của mình để bỏ đi, nhưng hắn lại không thể đi và lại càng không dám đi, đầu tiên, An Đạo Nhĩ hôm nay đến đây với mục đích là vì bắt sống Sở Thiên, nếu ngay cả một Thánh Tế Tự không phóng thích được ma pháp mà hắn cũng không bắt được, vậy tôn nghiêm của Vong Linh Pháp Thần đã bị phá hủy hoàn toàn. Tiếp đó, vì để đối phó với Xích Diễm, An Đạo Nhĩ đã lộ ra ma súng của mình — Cốt Long, nếu hôm nay An Đạo Nhĩ không thể giết tất cả mọi người để diệt khẩu, vậy ngày sau của hắn sẽ phải đối diện với cơn giận dữ của Long Hoàng cấp mười và hơn vạn đại quân của Long tộc! Với sự trả giá này, không những An Đạo Nhĩ không gánh vác được, mà ngay cả đế quốc Lôi Tư cũng bị đẩy đến bờ diệt vong!

Sở Thiên cũng không dễ chịu gì, vì tiêu diệt An Đạo Nhĩ, Sở Thiên đã mang hết tài sản của mình ra, nếu hôm nay không thể giữ An Đạo Nhĩ lại, không những không thể ăn nói được với Lô Dịch Tam Thế, hơn nữa sau này, e rằng lúc nào Sở Thiên cũng phải đối mặt với uy hiếp của Vong Linh Pháp Thần!

Trong lúc cả hai đều tiến thoái lưỡng nan, An Đạo Nhĩ đã vượt lên phá bế tắc, vì hắn vẫn chưa tung ra hết thực lực của mình! Trớ chú nguyên rửa, ma pháp, ma súng bắt tử lại thêm vào đó là bệnh độc, tất cả tập hợp lại với nhau, mới chính là chỗ kinh khủng nhất của Vong Linh Pháp Thần!

Làn khói đen nhạt ấy lan tràn trong không khí, Sở Thiên kinh hãi, cả ngày sống bên cạnh Ba Bác Tát Sở Thiên sớm đã biết sự khủng khiếp của bệnh độc hắc ám.

“NMD!” Sở Thiên hét lớn một tiếng, Hồn Huyết Long NMD vừa nghe thấy mệnh lệnh lập tức đuổi thân mình, mau chóng xoay tròn lại, thân ảnh ẩn hiện trong không trung càng xoay càng nhanh, trong nháy mắt xung quanh Sở Thiên đã hình thành một luồng gió xoáy lớn!

“Sát Lâm Na!” Sở Thiên kéo lấy vị hôn thê, ôm chặt trong lòng, trốn dưới sự bao phủ ở hai cánh của NMD!

Chính lúc Sở Thiên ra lệnh cho NMD hình thành một cột khí lưu để thổi bay khí độc, Bội Kỳ cũng đã có phản ứng, vung trường kiếm chém đứt một miếng vải, sau đó che kín miệng mũi, qua lớp vải hét lớn: “Bế khí! Phóng tiễn!”

Cầm quân vây quanh An Đạo Nhĩ cũng học theo Bội Kỳ, mau chóng che miệng mũi mình lại, sau đó rút đoản mâu sau lưng, “Tấn công!” Bội Kỳ rống lớn. Theo mệnh lệnh của Bội Kỳ, cầm quân cầm chắc đoản mâu, hơi giật về sau rồi vung mạnh tay...

Thấy bộ dạng vội vàng của người xung quanh, An Đạo Nhĩ hừ nhạt một tiếng, hai tay chấp sau lưng, cơ hồ không hề sợ hãi cảnh vạn mâu đang bay tới xuyên qua thân thể mình. “Hừ! Bế khí? Có tác dụng sao?”

Dường như để ẩn chứng cho sự tự tin của An Đạo Nhĩ, cánh tay vừa giơ lên của cầm quân, chính lúc đoản mâu đang sắp được phóng ra. Phịch- phịch cầm quân như đang giơ đao trên chiến trường một cách thẳng tắp rồi bỗng tất cả đều đổ phịch xuống, “Không được thở...” Bội Kỳ ngậm chặt miệng lại, tức tối nhìn da trên hai cánh tay mình đang mau chóng thổi rữa ra, khói độc thuận theo vết thương xâm nhập vào người, sau đó chưa dứt lời đã bị ngã xuống đất.

“Ông chủ, gió thổi không tan được độc khí!” Thân ảnh đang xoay tròn của NMD cũng bị chậm lại, bệnh độc khác với đầu khí ma pháp, cho dù là cơ thể Long tộc của Hồn Huyết Long NMD cũng có đôi chút không chịu đựng được. Mà làn khói độc đó như được khảm vào trong không khí, mặc cho gió thổi cũng không tan! Ngược lại còn mau chóng xâm nhập về phía Sở Thiên, “Khục khục!” Sở Thiên ho mạnh hai tiếng, dường như hần cũng bị độc xâm hại rồi.

Nhẹ nhàng buông Sắt Lâm Na trong tay ra, có điều nhân lúc ấy nhét một bình thủy tinh vào trong tay nàng, sau đó Sở Thiên từ từ nói: “An Na, không cần tấn công nữa, NMD, người cũng dừng lại đi...”

Dứt lời, Sở Thiên lão đảo đi ra khỏi phạm vi bảo vệ của NMD, “Phất Lạp Dịch Nặc, người...” Sắt Lâm Na khó hiểu nhìn theo Sở Thiên, đang định nói gì đó, nhưng lập tức bị một trận đau đầu dữ dội làm mình ngất đi.

“An Đạo Nhĩ tiên sinh, người thắng rồi...” Sở Thiên từ từ đi đến trước mặt An Đạo Nhĩ, đồng thời gỡ chiếc nhẫn ma pháp trên ngón tay mình xuống, ném lên đất, “Thả Sắt Lâm Na và những binh sĩ kia ra! Ta đi cùng người!”

An Đạo Nhĩ khi thấy Sở Thiên tiến đến, cũng gia tăng phòng bị, vì sự gian trá của Sở Thiên hần cũng đã được lĩnh giáo rồi, có điều khi Sở Thiên vứt chiếc nhẫn ma pháp đi, An Đạo Nhĩ đã yên tâm, hần biết, tất cả bảo bối của Sở Thiên đều nằm trong nhẫn.

Không có bất cứ trang bị gì, trên người có Long Ngữ ma pháp nhưng lại không thể phóng thích, Sở Thiên bây giờ hoàn toàn chỉ là một người bình thường, ngay cả một binh sĩ bình thường cũng có thể dễ dàng giết một người như hần! Huống hồ, hiện tại Sở Thiên lại còn bị trúng độc? Vậy Vong Linh Pháp Thần An Đạo Nhĩ còn phải sợ hần sao?

“Ha ha ha, Phất Lạp Dịch Nặc diện hạ! Hoan nghênh người đến đế quốc Lôi Tư!” An Đạo Nhĩ vui vẻ cười, có Sở Thiên rồi, không những An Đạo Nhĩ có thể ăn nói với Thái Luân, hơn nữa, ngày tranh bá của đế quốc Lôi Tư cũng không còn xa nữa!

“An Đạo Nhĩ tiên sinh, những điều kiện người nói lúc nãy còn tính không?” Sở Thiên hai chân chao đảo đứng không vững nữa, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt.

“Đương nhiên còn tính rồi!” An Đạo Nhĩ biết, nếu không có mức thù lao hậu hỷ thì cho dù Sở Thiên đến đế quốc Lôi Tư, cũng sẽ không tận tâm tận lực làm việc cho Thái Luân bệ hạ!

“Ta yêu cầu người hiện tại phải ký một khế ước với ta, người dám không?”

“Có thể!” An Đạo Nhĩ gật đầu, lấy hai tờ giấy ma pháp từ trong lòng ra, sau đó dồn ma pháp vào ngón tay, viết nội dung ước định cùng với Sở Thiên.

“An Đạo Nhĩ tiên sinh, có phải người nên giải độc trên người ta trước không?” Sở Thiên ngày càng thêm suy nhược.

“Bây giờ thì chưa được!” An Đạo Nhĩ chưa dùng ngón tay mình lại, nhưng lại mỉm cười nói: “Đợi sau khi khế ước thành lập, ta tự nhiên sẽ giải độc cho ngươi!” Khế ước ma pháp từ một nghìn năm trước, một lực lượng thần bí đã lưu lại ở thời kỳ ma pháp, chỉ cần sau khi hai bên ấn chỉ tay vào khế ước rồi, nội dung trong khế ước sẽ tự động được lưu lại vào hồ sơ của tổng bộ công hội ma pháp đại lục, chỉ cần bên nào vi phạm khế ước, vậy công hội ma pháp sẽ lập tức tuyên bố nội dung khế ước ra công chúng, để tất cả các sinh vật có trí tuệ toàn đại lục phải nhớ kỹ vi phạm khế ước!

“Còn một vấn đề nữa, An Đạo Nhĩ tiên sinh, ngươi có tư cách thay thế Lôi Tư kí kết khế ước không?” Thấy An Đạo Nhĩ không chịu giải độc, Sở Thiên lại đổi sang chuyện khác.

“Đương nhiên là có tư cách!” An Đạo Nhĩ cao ngạo cười, “Sau khi kí xong, ngươi sẽ biết được thân phận của ta!”

“Viết xong rồi!” An Đạo Nhĩ mang hai khế ước đưa cho Sở Thiên xem rồi, cắn nát đầu ngón tay, lần lượt nhỏ máu vào hai bản khế ước, sau đó đưa khế ước cho Sở Thiên, “Đến ngươi rồi, Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ!”

“Khục khục! Được...ta sẽ điểm chỉ ngay...” Sở Thiên lắc lư nhận lấy khế ước, sau đó cũng muốn cắn nát đầu ngón tay, nhưng rất nhanh hắt lại cười khổ, “An Đạo Nhĩ tiên sinh, ngươi... ngươi có thể giúp ta không...”

An Đạo Nhĩ sửng sốt một lát, nhưng ngay lập tức đã hiểu ý của Sở Thiên, bệnh độc của mình quá lợi hại, hiện tại, Sở Thiên đã không còn sức để cắn nát đầu ngón tay rồi! Thế là An Đạo Nhĩ gượng cười tỏ ý tạ lỗi, đồng thời vạch một đường, một tia sáng trắng ngoét rạch vào ngón tay Sở Thiên, “Ha ha, xin lỗi điện hạ, nhưng mà, ta tin chúng ta sau này sẽ hợp tác tốt...”

Rất nhanh, An Đạo Nhĩ không nói được thêm gì nữa. “A?” Một tiếng kinh ngạc vang lên, An Đạo Nhĩ há hốc mồm nhìn ngón tay của Sở Thiên, “Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ. Máu của ngươi...” An Đạo Nhĩ mờ mịt, một luồng khí lạnh thấu xương chạy dọc cột sống hắn, máu màu hoàng kim đại biểu cho cái gì? Long Hoàng!

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Con mẹ nó! Lão tử đang đợi ngươi ngậy ra thôi! Hai mắt Sở Thiên nheo lại, đồng thời hai tay mau chóng lật ra, bấu chặt lấy hai vai của An Đạo Nhĩ!

“Ngươi không trúng độc!?” An Đạo Nhĩ thất kinh. Hắn không thể tin, có người lại miễn dịch được với hắc ám bệnh độc! Về điểm này, cho dù Ba Bác Tát không có pháp lực cũng không thể làm được!

An Đạo Nhĩ kinh hãi lớn tiếng kêu, nhưng Sở Thiên lại không cho hắn cơ hội nữa, nhặt lấy chiếc nhẫn ma pháp bên cạnh chân, sau đó một ánh lửa xuất hiện, Nộ Hỏa của Đức Khổ Lạp hiện ra trước mặt của An Đạo Nhĩ!

“Hừ! Muốn chết!” An Đạo Nhĩ động nộ, bản thân lại bị chơi xỏ!? Một Vong Linh Pháp Thần lại bị một vố đau ư!? Một cao thủ tuyệt đỉnh của đại lục lại có thể bị đùa giỡn sao!? Sự sỉ nhục này cần phải dùng máu tươi để tẩy rửa! “Cốt mâu!” Đối phó với Sở Thiên, một cốt mâu cấp bảy là đủ rồi!

“Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên nheo mắt lại, cười ha hả nhìn An Đạo Nhĩ, đồng thời, ngọn lửa trên Nộ Hỏa của Đức Khổ Lạp đang phừng phừng chém vào An Đạo Nhĩ. “Cốt mâu? Ha ha, ngươi lấy ra cho lão tử xem nào!”

Phụt- một búng máu trong miệng An Đạo Nhĩ phun ra, đao phong của Liệt diễm trường đao đã cắm sâu vào cơ thể của hắn, cơ thể suy yếu, đây là một sự nuối tiếc lớn nhất của tất cả ma pháp sư! “Không thể nào, tay của ta...”

Việc phóng thích ma pháp cần phải trải qua hai giai đoạn, chú ngữ! Đường dẫn! Chú ngữ dùng để tụ tập các nguyên tố ma pháp, và muốn các nguyên tố ấy tấn công phải được ma pháp sư dẫn dắt! An Đạo Nhĩ đã cảm thấy được, sức mạnh Vong Linh quen thuộc đang tụ lại trong mình, nhưng hắn lại không thể dẫn ra. Bởi vì, hai cánh tay của hắn không thể cử động nữa, mà tất cả, đều khởi nguồn từ vai của hắn đang cầm hai cây kim ma pháp nhỏ dài!

Lão tử đánh cược thắng rồi...Sở Thiên cuối cùng cũng có thể yên lòng, hẳn lúc này đã đánh cược, thứ đem ra cược là, thói quen của An Đạo Nhĩ là dùng hai tay để dẫn ma pháp!

Là một Vong Linh Pháp Thần, mỗi bộ phận trên cơ thể đều có thể dẫn ma pháp, nhưng Pháp Thần cũng là người, cũng có thói quen riêng! Cho dù An Đạo Nhĩ dùng ngón chân cũng có thể dẫn ma pháp, nhưng trong tình huống không lưu ý, hắn vẫn sử dụng hai cánh tay theo thói quen của mình!

Từ lúc bắt đầu cuộc chiến, Sở Thiên đã theo dõi chặt quá trình thi triển ma pháp của An Đạo Nhĩ, tất cả ma pháp bao gồm cả triệu hoán Cốt Long, An Đạo Nhĩ đều dùng hai tay! Thế là, đây đã trở thành vật đánh cược lớn nhất của Sở Thiên!

Trúng độc? Sau khi phẫu thuật cho Khố Á Thập, Sở Thiên cơ hồ đã quên mất từ này, Ngưu Hoàng trên đại lục Huyền Thú có rất nhiều tác dụng kỳ diệu, nhưng có thể quy vào, nó đều là Ngưu Hoàng, là Ngưu Hoàng có thể giải độc! Ngưu Hoàng cấp chín của Khố Á Thập có thể giải được thứ độc nghiêm trọng đến đâu? Điểm này thì không ai biết, có điều hiện giờ Sở Thiên có thể tin chắc, nó chắc chắn có thể miễn dịch với bệnh độc của An Đạo Nhĩ!

Sở Thiên có một vòng vinh quang trên đầu mình, Thượng Cổ Thánh Tế Tự, một cách xưng hô mỹ miều, nhưng Sở Thiên lại thích làm một bác sỹ thú y, một bác sỹ thú y đồng thời tinh thông cả trung y! Bác sỹ có thể cứu người, nhưng mà, một khi họ muốn hại người, vậy ai có thể hiểu cấu tạo cơ thể con người hơn hẳn đây?

Khi Sở Thiên đi tới chỗ An Đạo Nhĩ, vứt chiếc nhẫn ma pháp đi, nhưng hai chiếc kim khâu vết thương lại được dính vào trong tay áo, khi An Đạo Nhĩ kinh ngạc vì máu Long Hoàng, Sở Thiên tóm chặt lấy vai hắn, đồng thời, chiếc kim đã được ma pháp gia trì cũng đâm vào giữa dây thần kinh và khớp trên vai của An Đạo Nhĩ!

An Đạo Nhĩ thẹn qua hóa giận tấn công Sở Thiên, nhưng hắn lại dùng hai tay theo thói quen, chính lại lúc này, hai chiếc kim ma pháp nhỏ dài ấy, sẽ cản trở sự vận động của xương và dây thần kinh...

Không có ma pháp để dẫn dắt cột mâu, vậy sao có thể phóng thích nó ra? Khi An Đạo Nhĩ nghĩ tới việc dùng bộ phận khác để dẫn ma pháp, Sở Thiên đã không cho hắn bất cứ cơ hội nào nữa, không những Nộ Hỏa của Đức Khố Lạp cắm vào cơ thể của An Đạo Nhĩ, hơn nữa thêm một chiếc kim ma pháp nữa đã được Sở Thiên cắm vào cột sống của hắn

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Nhìn Vong Linh Pháp Thần từ từ tê liệt trên đất, Sở Thiên nheo mắt cười, “An Đạo Nhĩ tiên sinh, hiện tại, đến phiên ta bàn chuyện làm ăn với ngươi rồi...”

95. Chương 95: Đế Đô Không Chiến Sự 8

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên chột nghiêm sắc mặt lại, áp Nộ Hỏa của Đức Khố Lạp vào cổ hắn, gầm gừ nói: “Mau nói ta biết! Thân phận của ngươi ở Lôi Tư! Ta cảnh cáo ngươi, lão tử không có nhiều kiên nhẫn đâu!” Sở Thiên sờ đi muốn hỏi thân phận của An Đạo Nhĩ, là vì hắn vốn dĩ không tin, đế quốc Lôi Tư lại phái một kẻ vô danh đến nằm vùng.

Đã có thực lực của Vong Linh Pháp Thần, lại có được sự tín nhiệm của hoàng đế Lôi Tư - Thái Luân, vậy thì thân phận thực của An Đạo Nhĩ chắc chắn không hề đơn giản! Cho nên, chỉ cần tra ra thân phận của An Đạo Nhĩ, sau đó công bố cho mọi người biết, vậy thì đây sẽ là một đả kích lớn cho đế quốc Lôi Tư, đặc biệt là trong thời kỳ chiến tranh, điều này có ảnh hưởng không cùng đến sĩ khí của quân đội nơi tiền tuyến.

“Ngươi giết ta đi!” An Đạo Nhĩ nhắm hai mắt lại, bộ dạng không màng đến sống chết.

“Hừ! Ngươi không nói?” Sở Thiên nheo mắt cười, bởi vì hắn đã nghĩ ra cục trường tình báo đế quốc Ba Lý, có một Tinh Thần hệ Pháp Thần ở đây, có chuyện gì là không hỏi ra được? “An Na! Vào trối An Đạo Nhĩ lại!”

Lặng yên không một tiếng động, An Na xuất hiện bên cạnh Sở Thiên, sau đó rút ra một xích sắt trối chặt An Đạo Nhĩ lại, “Ông chủ, bọn họ làm thế nào...” An Na chỉ vào Sát Lâm Na và các cấm quân đang hôn mê bất tỉnh.

Sở Thiên rung chiếc nhẫn ma pháp của mình, một bình thuốc rơi ra sau tiếng loảng xoảng theo động tác của Sở Thiên, sau đó nói với An Na: “Mỗi người một viên! Ngươi cho họ uống đi!” Bình thuốc Sở Thiên

lấy ra không phải là được tề cấp chín được lấy trên người Khố Á Thập, đó chỉ là những giải độc đơn được làm từ những Ngưu Hoàng cấp thấp, tuy hiệu quả của chúng có chậm một chút, nhưng vẫn rất có hiệu quả, Sở đại thiếu gia không nỡ lãng phí bảo bối của mình cho những người ngoài.

An Na lấy một viên cho Bội Kỳ uống, sau đó Bội Kỳ yếu ớt tỉnh lại, dưới sự chỉ dẫn của An Na, Bội Kỳ cũng tham gia vào việc cứu người, cứ như vậy, những người khỏe lại càng lúc càng nhiều, tuy là vẫn còn suy nhược, nhưng giúp đỡ người khác uống thuốc thì không có vấn đề gì. Không lâu sau đó, hơn nghìn cấm quân đã đều tỉnh lại.

“Phất Lạp Dịch Nặc, đây là thuốc gì?” An Đạo Nhĩ kinh ngạc nhìn bệnh độc của mình toàn bộ bị giải trừ hết. Không thể tin vào mắt mình liền hỏi: “Điều này không thể nào, cho dù là Ba Bác Tát cũng không thể giải độc nhanh như vậy được...” Lúc này An Đạo tâm tro ý lạnh, thứ mà mình cực khổ nghiên cứu mấy chục năm nay lại bị một bình thuốc nhỏ của Sở Thiên phá giải hết, hơn nữa, các viên thuốc này lại dường như có rất nhiều!

“Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên lại bày ra vẻ mặt thần côn. “An Đạo Nhĩ tiên sinh, đừng quên rằng, ta là Thượng Cổ Thánh Tế Tự được nữ thần Sinh Mệnh chiếu cố!” Sở Thiên không thể nói sự thật cho An Đạo Nhĩ nghe, thuốc là vốn gốc của Sở Thiên đứng vững trên đại lục Huyền Thú này, người có thể thật sự hiểu được quá trình chế thuốc, cả đại lục chỉ có Ba Bác Tát và mình biết, cho dù là Dịch Áo phụ trách lấy Ngưu Hoàng, cũng không biết số Ngưu Hoàng đó dùng để làm gì. Một người đến từ trái đất như Sở Thiên có thể hiểu một cách sâu sắc câu này, độc quyền lung đoạn mới có thể mang đến lợi nhuận cao nhất!

“Thượng Cổ Thánh Tế Tự sao? Ha ha,” An Đạo Nhĩ bị thán cười khổ, “Bây giờ trên chiến trường, được phẩm trong tay của thiết kỵ Khải Tát cũng là do người cung cấp sao?” An Đạo Nhĩ tuy ở trong thành Bàng Bối, nhưng với quân tình ở tiền tuyến vẫn nắm rõ trong lòng bàn tay, vì vậy hắn biết, thiết kỵ Khải Tát ở tiền tuyến đã trở nên đáng sợ hơn trước!

Xung phong. Bị thương, uống thuốc, lại xung phong! Thiết kỵ Khải Tát vô địch trên đại lục, dường như đã biến thành những quái vật bất tử! Ngoài cao thủ tuyệt đỉnh như Khắc Lâm Tư ra, cơ hồ không có ai có thể làm bị thương họ!

Trong số được phẩm Sở Thiên cung cấp cho Lô Dịch Tam Thế, có cả một số thuốc cấp bảy, mà số thuốc này cũng có thể mau chóng trị lành những vết thương từ cấp bảy trở xuống, hơn nữa Lô Dịch Tam Thế còn trang bị thêm thiết kỵ cung tiễn! Cho nên trong chiến tranh, quân đội Lô Tư ghê sợ phát hiện ra, trước khi một đội thiết kỵ Khải Tát khoảng chừng ba nghìn quân xung phong ra trận, đều nuốt một viên tròn quái dị vào bụng, sau đó, độc giác mã trung cấp được miễn dịch ma pháp, những kỵ sĩ không hề sợ sệt những vết thương từ cấp bảy trở xuống, một trận mưa tên che phủ cả trời đất, và sự xung phong khiến người khác phải khiếp sợ, đã làm cho đội quân này trở thành cơn ác mộng với Lô Tư!

Điều may mắn là, Ngưu Hoàng cao cấp quá ít, xưởng chế thuốc của Sở Thiên đã dốc toàn lực, một tháng chỉ có thể sản xuất được hơn một trăm viên thuốc cao cấp, cho nên thiết kỵ Khải Tát bất tử chỉ có thiếu số, nếu không chiến tranh đã sớm kết thúc rồi. Nhưng chính như vậy, quân đội của Lô Dịch Tam Thế, cũng dần chiếm được thế thượng phong!

“Đương nhiên là do ta cung cấp!” Sở Thiên đắc ý cười, “Thế nào, hiệu quả không tồi chứ?”

“Phất Lạp Dịch Nặc, ta lúc trước đã đánh giá thấp ngươi rồi!” An Đạo Nhĩ chán nản lắc đầu, nhưng dưới sự khống chế của kim ma pháp, nên biên độ không thể lớn hơn. “Ngươi có tư cách trở thành cao thủ mạnh nhất đại lục!”

“Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh! Cảm tạ lời khen của ngươi!” Sở Thiên khiêm tốn nhún vai, dường như không hề quan tâm đến sự đánh giá của An Đạo Nhĩ, lúc này, Bội Kỳ và quân đội đã khôi phục được phần nào thể lực, nên Sở Thiên hạ lệnh cho họ, “Bội Kỳ, ngươi đem người trông chừng An Đạo Nhĩ!”

Sau khi giải quyết xong An Đạo Nhĩ, Sở Thiên bước đến chỗ Sát Lâm Na vẫn đang hôn mê, lúc này NMD chặn được phần lớn độc vụ, mà Sở Thiên lại nhét cho Sát Lâm Na một bình thuốc cấp chín, nên Sát Lâm Na hiện tại chỉ bị hôn mê, mà không hề bị thương thể gì lớn!

Ôm lấy Sát Lâm Na, Sở Thiên trao lại cho An Na, “Bảo vệ nàng cho tốt!”

Dứt lời, Sở Thiên lại vỗ vào Hồn Huyết Long NMD, “Thế nào rồi! Còn có thể đánh nhau được không!” Vừa rồi NMD đã thay Sở Thiên và Sát Lâm Na hứng chịu không ít đợt tấn công, hiện tại, trên thân nó đã đầy vết thương, nhưng NMD vẫn giờ đầu phục trước mặt Sở Thiên, “Không vấn đề gì!”

“Được! Chúng ta đi tìm những người khác !” Sở Thiên trèo lên đầu của NMD, giữ lấy hai chiếc sừng rồi bay lên trời.

Sở Thiên vô cùng lo lắng, tuy chỗ mình đã bắt được An Đạo Nhĩ, nhưng Xích Diễm và những ma sủng khác không hề có tin tức gì, vừa rồi Sở Thiên tận mắt chứng kiến, một đám mây đỏ trên bầu trời bị đánh tan, vậy thì Xích Diễm chắc chắn không được tốt cho lắm rồi.

Còn đối với Hân Mã và AK47. Sở Thiên lại yên tâm hơn nhiều, nếu chúng có vấn đề, Đức Khắc đã sớm đến giúp An Đạo Nhĩ rồi, vậy mình tuyệt đối không thể có cơ hội bắt được An Đạo Nhĩ!

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên vừa mới phóng lên không trung, đã gặp ngay một trận khí lưu dữ dội, thì ra cơ thể khổng lồ của Xích Diễm đang xuất hiện phía trước mặt, có điều, Xích Diễm bây giờ có vẻ không được ổn lắm. Trên thân có không ít các vết thương nhỏ đang rỉ máu, còn một cây xương gai dài đang cắm sâu trên lưng Xích Diễm, khiến cử động của đôi cánh có chút bất thường. Có điều, ở song trào của Xích Diễm đang nắm chắc con Cốt Long kia!

“Phát Lạp Dịch Nặc, người...” Xích Diễm kinh ngạc phát hiện, trong dự đoán, tình cảnh Sở Thiên bị An Đạo Nhĩ đánh cho mặt mũi bầm dập lại không xuất hiện, mà Sở đại thiếu gia bây giờ ngược lại còn dương dương đắc ý. “An Đạo Nhĩ đâu?”

“Bị ta bắt rồi!” Sở Thiên trong lòng đã yên tâm được một nửa, Xích Diễm đánh thắng rồi, vậy mình đã nắm chắc thắng lợi, mục đích của An Đạo Nhĩ là để mình làm việc cho đế quốc Lô Tư, vậy Đức Khắc sẽ không lấy mạng ma sủng của mình! Hơn nữa bây giờ, cho dù Đức Khắc bỗng nhiên xuất hiện, vậy cũng không phải là đối thủ khi Xích Diễm và NMD liên thủ! “Vết thương của người thế nào rồi?”

“Không sao!” Xích Diễm quay đầu lại, dùng miệng cắn lấy xương gai trên lưng, sau đó dùng lực rút ra, phụt... một tia máu tươi bắn ra, Sở Thiên thấy vậy mà đau lòng, lãng phí quá! Lúc này Xích Diễm vì gấp đến chỉ viện cho Sở Thiên, ngay cả vết thương cũng không thèm để ý, hiện tại Sở Thiên không sao, nó cũng yên tâm xử lý vết thương rồi. “Người làm thế nào mà bắt được An Đạo Nhĩ?” Xích Diễm không thể tưởng tượng, dựa vào chút thực lực của Sở Thiên lại có thể bắt được Vong Linh Pháp Thần An Đạo Nhĩ.

“Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên vỗ vào ba vầng mặt trời màu vàng óng trên ngực pháp bào — kí hiệu chức nghiệp Thánh Tế Tự. “Đừng quên, ta cũng là cao thủ tuyệt đỉnh của đại lục, Thượng Cổ Thánh Tế Tự cấp chín!”

“Hừ!” Xích Diễm hừ nhạt một tiếng, rõ ràng không hài lòng với câu trả lời của Sở Thiên, có điều nó không có thời gian dỗi co với Sở Thiên, con Cốt Long trong tay đã nhắc nhở nó, tên An Đạo Nhĩ chết tiệt đang đợi mình tính sổ! “Long tộc sẽ cảm tạ người bắt được An Đạo Nhĩ!” An Đạo Nhĩ luyện Cốt Long, khiến cả Long tộc tức giận, nên Sở Thiên bắt được An Đạo Nhĩ, đương nhiên đã tặng cho Long Hoàng một món ân tình!

“Ma sủng của người đều không sao! Tự mình đi xem chúng đi!” Xích Diễm quay đầu, xoay người bay đi tiếp.

“Này! Cho người thuốc!” Sở Thiên trong lòng lắm bầm, tên này thật nóng vội? Ngay cả vết thương cũng không chữa trị mà còn đi tìm An Đạo Nhĩ tính sổ!? Sở Thiên lấy một bình thuốc cấp chín từ trong nhẫn ma pháp ra, thuận tay ném về hướng của Xích Diễm

Nể mặt Tạp Nạp Tư, Sở Thiên hiếm khi làm một người tốt, nhưng không ngờ Xích Diễm ngay đến cơ hội để Sở đại thiếu gia làm người tốt cũng không cho, đầu cũng không quay lại, Xích Diễm như không nhìn thấy bình thuốc của Sở Thiên, từ từ biến mất trong không trung.

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên không nói được gì, con mẹ nó, sự kiêu ngạo của Long tộc quan trọng như vậy sao? Cho dù lão tử cho người một đao, nhưng cũng không đến nỗi bị thương cũng không thêm để ta chữa chứ? Còn nữa, ma sủng của lão tử không sao! Nhưng người cũng phải nói cho ta biết chúng ở đâu chứ? Chỗ này lớn thế, biết đi đâu tìm đây?

“Ông chủ! Ta thấy Hãn Mã rồi!” Trong không trung vòng quanh cả nửa ngày, NMD chợt đổi hướng, mau chóng bay qua đó, sau khi gần tiếp đất, NMD dừng lại, “Ông chủ, Hãn Mã hình như...”

Sở Thiên cũng đã nhìn thấy, mà hơn nữa hãn cũng thiếu chút rơi xuống đất, “Không sai! Nó hình như... hình như đang chơi rất vui vẻ...”

Hãn Mã thích chơi lăn bóng da, điểm này thì Sở Thiên biết, bây giờ, Hãn Mã cũng đang lăn một trái bóng lớn, có điều, trái bóng này lại làm từ cuộn tơ nhện dày đặc, còn di AK47 xinh đẹp mà Hãn Mã yêu quý nhất, đang đứng một bên không ngừng nhả tơ thêm vào quả bóng ấy.

Đây có thể cho là chuyện gì? Hiện tại cho dù có người nói với Sở Thiên, nữ thần Sinh Mệnh sống lại rồi, thì hãn cũng không thể kinh ngạc hơn! Bởi vì, phía bên ngoài quả bóng tơ nhện đang bị Hãn Mã dùng chiếc vòi tung qua tung lại, đang lộ ra một cái đầu tóc bạc, và tên tội nghiệp đang bị xem như một món đồ chơi kia, lại chính là Đức Khắc! Kiếm Thần cấp chín Đức Khắc?

Nữ thần tỷ tỷ thân yêu, Kiếm Thần cấp chín bị Voi Ma Mút cấp tám xem là đồ chơi!? Người không phải đang đùa với ta chứ???

96. Chương 96: Đế Đô Không Chiến Sự 9

Nhất thời, tính trẻ con của Sở Thiên trỗi dậy, kéo hai chiếc sừng rồng, gọi: “NMD!” Hồn Huyết Long lập tức hiểu ý của ông chủ mình, quấy đuôi một cái, bịch... Đức Khắc bị đánh văng trở xuống.

“Ha ha, đa tạ thúc thúc!” Hãn Mã cũng rất vui vẻ, chiếc vòi dài đưa qua đưa lại ném trả lại Đức Khắc lên trời, cứ như vậy Kiếm Thần cấp chín Đức Khắc, thậm chí trở thành món đồ chơi của Sở Thiên và Hãn Mã.

“A...” Sau khi ném qua ném lại một hồi, Đức Khắc đang hôn mê từ từ tỉnh lại, có điều, sau khi kêu lên một tiếng thảm thiết, hãn rất nhanh bị một trận chao đảo dữ dội rồi chìm lại vào cơn hôn mê.

“AK47, chuyện này là thế nào?” Sở Thiên chơi cùng Hãn Mã một hồi, sau khi cơn nghiện ngược đãi Kiếm Thần cấp chín qua rồi, liền hạ cánh xuống đất, sau đó câu đầu tiên chính là hỏi mỹ nữ nhện nhện này, “Các người làm thế nào mà bắt được Đức Khắc?” Hãn Mã cùng AK47 đều không thể có được thực lực đến cấp chín, nhưng hiện tại sự thực lại đang bày trước mắt Sở Thiên: Đức Khắc đã bị bắt lại! Sở Thiên thực chất không thể tưởng tượng được, chúng dùng cách nào để làm được!

“Hi hi, ông chủ!” Mỹ nữ nhện nhện nở một nụ cười ngọt ngào, sấn tới gần Sở Thiên, “Ta cũng không biết, có lẽ là hãn bị mị lực của bốn tiểu thư làm cho ngất đi!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Mị lực của người!? Sở Thiên ngẩng đầu xem xét ma sủng của mình một hồi, không thể phủ nhận là, dung mạo từ phần ngực trở lên của AK47 đích thực là mỹ nữ tuyệt luân, có điều, từ phần ngực trở xuống, là thân thể nhện nhện cực lớn, tuyệt đối sẽ khiến cho bất cứ người đàn ông nào cũng mất đi dục vọng! Nhìn từ phần ngực trở lên khiến người ta muốn phạm tội, nhưng phần trở xuống thì lại khiến người ta phải tự vệ, đây chính là đánh giá của Sở Thiên về ma sủng của mình!

Sắc mặt của Sở Thiên chợt danh lại, “Bây giờ không phải lúc để đùa, người nói thật đi, rốt cuộc là chuyện gì!? Lại muốn đùa nữa ta sẽ trừ tiền của người!” Hắc hắc, đối phó với dạng ma sủng mỹ nữ tham tiền này, tác dụng của kim tệ vẫn là lớn nhất!

“Ta không đùa mà?” AK47 tỏ vẻ âm ức dẩu môi lên, lấy chiếc chân nhện nhỏ dài của mình chạm vào Sở Thiên, “Ông chủ, Đức Khắc đúng là tự mình ngất đi mà, người trừ tiền của ta được không?” Nói rồi, nó cong môi nhìn sang Hãn Mã, “Đây này, không tin người hỏi Hãn Mã đi!”

“Ha ha, đúng vậy, thúc thúc, lão gia gia này tự mình ngất đấy.” Hãn Mã vẫn không chịu vứt bỏ món đồ chơi mới của mình, vừa cuộn Đức Khắc ném lên ném xuống, vừa trả lời Sở Thiên. “Thúc thúc, lão gia gia này hung dữ lắm, mới đầu định bắt chúng ta. Có điều, hãn cứ chạy mãi chạy mãi rồi tự nhiên lăn đùng ra bất tỉnh.”

Đây là chuyện gì vậy ? Sở Thiên hoàn toàn hồ đồ rồi, Hãn Mã sẽ không lừa mình, nói như vậy, Đức Khắc đúng là tự mình bị ngất đi? Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh, chẳng lẽ nữ thần tỷ tỷ quả thật chiếu cố mình vậy sao ? con mẹ nó, Tại sao người ngất không phải An Đạo Nhĩ !? Hại lão tử phải vất vả lắm mới bắt được !

“Được rồi, đừng chơi nữa!” Đại cục đã định, nhưng Sở Thiên vẫn còn phải về thu dọn tàn cuộc, leo lên chiếc lưng rộng của Hãn Mã, Sở Thiên chỉ về hướng tổng bộ quân đoàn đã bị phá hủy tan nát, “Chúng ta đi thôi...”

Sở Thiên đi rồi, nhưng trong không trung lại hiện chiếc đầu của một đứa trẻ nhỏ tuổi, chính là Mặc Phi Đặc, “Chẳng thú vị gì cả!” Mặc Phi Đặc lắc đầu nguầy nguậy, rồi trong không trung hít thở một lúc lâu, “Phù... Tên đó cuối cùng đã đi rồi...” Nói rồi, Mặc Phi Đặc lộ ra cả người mình trong không trung, cuối cùng, một đứa trẻ ngây ngô đáng yêu, hai mắt phát ra những quang mang chói lọi khác nhau, xuất hiện ở nơi Sở Thiên đứng vừa rồi.

Mặc Phi Đặc nhìn theo hướng Sở Thiên rời đi, thương tiếc nói: “Ài! Đức Khắc, người đừng trách ta không cứu người! Ai bảo chúng ta chỉ là quan hệ hợp tác chứ!” Nói rồi, Mặc Phi Đặc lại sợ sệt xoa xoa ngực mình, “Không ngờ tên đó cũng xuất hiện ở đây, vì người mà liều mạng với tên biến thái đó ? Xi ! Như vậy không thú vị chút nào !”

Tổng bộ binh đoàn Thổ Long, hoặc có thể nói là đồng đồ nát thì sẽ hợp lý hơn, Sở Thiên đếm kỹ lại thuộc hạ, ngoài cấm quân của Bội Kỳ tổn thất mấy trăm người ra, nhưng người khác vẫn còn, Sát Lâm Na đã được An Na đưa về để đồ để tĩnh dưỡng, mà Ba Bác Tát từ lúc bắt đầu đã trốn ra thật xa, lúc này cũng đã ở bên cạnh Sở Thiên.

Ba Bác Tát bây giờ chẳng khác bảo bối của Sở Thiên, hẳn không những nghiên cứu cho Sở Thiên một lượng dược phẩm lớn, hơn nữa, sản xuất của cả xưởng chế thuốc cũng đều là Ba Bác Tát quản lý thay cho Sở Thiên, không có Ba Bác Tát, Sở Thiên thật không biết những thứ đó vận hành như thế nào! Cho nên, người quản gia có thể vừa nghiên cứu lại có thể sản xuất, còn rất đáng tin cậy, nhưng không có pháp lực như Ba Bác Tát, Sở Thiên không nỡ để hãn mao hiểm.

“Lôi Đức Nặc, người yên tâm!” Sở Thiên vỗ về Lôi Đức Nặc, đánh nhau trên địa bàn của người ta, lại còn phá dỡ hết căn cứ của người ta, điều này khiến Sở Thiên có chút áy náy, “Tiền xây dựng lại tổng bộ binh đoàn, ngày mai ta sẽ đưa cho người!”

“Ra sức làm việc cho bệ hạ và ngài là vinh hạnh của ta!” Lôi Đức Nặc tuy bị tổn thất không ít, nhưng hiện tại về mặt hãn tràn đầy hứng khởi, vừa rồi trong trận chiến, hẳn đã biết Sở Thiên muốn làm gì, phò trợ Thánh Tế Tự diệt trừ gián điệp giấu mình hơn ba mươi năm nay của Lôi Tự, bảo vệ sự ổn định của Khải Tát, giúp bệ hạ giải quyết mối đại họa lâu năm, đây là công lao lớn bao nhiêu!? Nói không chừng, bản thân còn được phong làm quý tộc, còn binh đoàn của mình, cũng trở thành đệ nhất binh đoàn của đế quốc!

Tuy không có tác dụng gì to lớn, nhưng tham gia trận chiến với Vong Linh Pháp Thần, điều này cũng đủ khiến cho Lôi Đức Nặc hỉ hả trong lòng rồi, đây giống như vinh quang của một Đồ Long dũng sĩ vậy! Lôi Đức Nặc tuy rất thỏa mãn, nhưng không hề quên tình hình, hẳn biết mình nên biết gì, và không nên biết điều gì, “Điện hạ, chuyện tối nay, ta đã mệnh lệnh cho tất cả binh sỹ quên hết rồi!” Lôi Đức Nặc hiểu rõ, chuyện tối nay, đã vượt qua phạm vi với thân phận của mình có thể hiểu được, nếu hẳn không quên đi, vậy thì hậu quả vô cùng nghiêm trọng!

“Uhm, rất tốt!” Sở Thiên nheo mắt lại, vỗ vai Lôi Đức Nặc tán tụng, ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh, hiện giờ, đoàn trưởng tiên sinh đã ném đàng chuôi về tay ta rồi, hơn nữa tổng bộ binh đoàn Thổ Long đều do mình bỏ tiền ra xây lại, vậy thì Lôi Đức Nặc và binh sỹ dưới tay hẳn, còn chạy khỏi lòng bàn tay của mình sao?

Sau khi vỗ về Lôi Đức Nặc, Sở Thiên bước đến chỗ An Đức Sâm đang tê cứng trên đất, “An Đạo Nhĩ tiên sinh, lão bằng hữu của người đến rồi!” Nói rồi, Sở Thiên vẫy tay về phía Hãn Mã, ném bịch Đức Khắc như một quả bóng da xuống ngay bên cạnh An Đạo Nhĩ.

“Không thể nào!” Tối nay An Đạo Nhĩ đã phải chịu quá nhiều đả kích, đầu tiên là bản thân bị một Thánh Tế Tự không thể phóng thích ma pháp dùng kim châm để áp chế, sau đó Cốt Long mà trước nay bản thân lấy làm kiêu hãnh lại bị Xích Diễm trong lúc suy yếu nhiều đả bại, cuối cùng, Kiểm Thần cấp chín lại bị một con Voi Ma Mút cấp tám biến thành một món đồ chơi! “Người làm sao có thể bắt được Đức Khắc?”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Lão tử cũng không biết! Sở Thiên đảo mắt, không để ý đến An Đạo Nhĩ nữa, hay nói là, hắn không biết nên trả lời An Đạo Nhĩ thế nào.

“Người tốt nhất nên nghĩ đến mình đi!” Xích Diễm lạnh lẽo nói, nó bây giờ đã khôi phục lại hình dạng người, hơn nữa trên người toàn vết thương, có điều, sau lưng Xích Diễm, con Cốt Long vẫn đang nằm im lìm trên đất, thỉnh thoảng lại co quắp lại. “Long Hoàng bệ hạ sẽ không tha cho người đâu! Cũng sẽ không tha cho Lôi Tư!”

“Ha ha, ha ha ha ha...” An Đạo Nhĩ cười phá lên một tràng dài, “Long Hoàng tại sao sẽ không tha cho ta chứ!? Người có chứng cứ gì để nói ta luyện Cốt Long !?”

Không hay! Về cuồng vọng của An Đạo Nhĩ đã nhắc nhở Sở Thiên, Vong Linh Pháp Thần cuối cùng cũng là cao thủ tuyệt đỉnh của đại lục, cho dù bản thân có bị tê liệt, nhưng hắn vẫn còn ma sủng của mình! Tuy Cốt Long đã bị Xích Diễm chế phục, nhưng nó vẫn có một tác dụng khác! “Mau tránh ra!”

“Tự bạo!” Ngay lúc Sở Thiên hét lớn, An Đạo Nhĩ đã hạ lệnh cho ma sủng của mình, An Đạo Nhĩ không thể dẫn ma pháp, nhưng hạ lệnh cho ma sủng thì không cần đến ma pháp!

Ầm... Cốt Long bị nổ tung, nhưng Sở Thiên đã hô hoán kịp thời, còn Xích Diễm và NMD lại phản ứng nhanh, trong chớp mắt, trên người Xích Diễm đã xuất hiện một quãng sắc đỏ lớn chụp lên người và Bội Kỳ cùng đám cấm quân, còn NMD thì bao kín Sở Thiên, Ba Bác Tát và Lôi Đức Nặc lại.

Sức mạng tự phát nổ của Cốt Long cấp chín không phải chuyện đùa, cho dù không sánh được với cấm chú cấp mười, nhưng lại mạnh hơn ma pháp cấp chín bình thường!

“Khục khục!” Xích Diễm ói ra một búng máu, rõ ràng đã bị thương nặng, hơn nữa quãng sắc đỏ cũng đã nhỏ hơn nhiều, còn NMD tuy đã chặn được sự công kích, nhưng lúc này cũng đã suy nhược nằm liệt trên đất.

“Con mẹ nó! An Đạo Nhĩ ngươi muốn chết!” Sở Thiên cuồng nộ, rút ngay Nộ Hỏa của Đức Khố Lạp ra! Nếu không phải mình phản ứng kịp thời, vậy tối này sẽ không có ai sống ra khỏi đây được! Nhưng rất nhanh, Sở Thiên lại thu đao lại, hắn hiểu rõ, An Đạo Nhĩ đang tìm cái chết!

Đức Khắc không then là Kiếm Thần cấp chín, dù đang hôn mê, nhưng đấu khí hộ thể của hắn vẫn tự động ngăn chặn được phần lớn thương tích! Nhưng An Đạo Nhĩ thì không may mắn như vậy, cơ thể của ma pháp sư vốn đã suy nhược, huống hồ lại không thể phóng thích ma pháp phòng ngự, “Ha ha, giết...giết ta đi!” Cơ thể của An Đạo Nhĩ như nát thành tương, tuy những cây kim ma pháp bị trận nổ làm cho văng đi mất, nhưng hắn hiện giờ đã không còn chút sức lực nào để phản kích nữa rồi.

Tuy Sở Thiên rất muốn, nhưng hắn không thể giết An Đạo Nhĩ, hiện giờ Cốt Long đã không còn, vậy cũng tức là không còn bất cứ chứng cứ nào, để nói với Long Hoàng rằng An Đạo Nhĩ phạm cấm kỵ của Long tộc, tuy Xích Diễm có thể nói, nhưng thân phận ma thú hộ quốc Khải Tát của nó lại khiến lời của nó không lấy được lòng tin của Long Hoàng, cho nên, An Đạo Nhĩ bắt buộc phải sống tiếp!

Sở Thiên tin rằng, chỉ cần An Đạo Nhĩ sống, thì dựa vào cách làm của Ba Lý cục trưởng cục tình báo, Long Hoàng sẽ biết tất cả, vậy thì Lôi Tư sẽ phải đối mặt với đại quân Long tộc! Và An Đạo Nhĩ cũng biết điểm này, cho nên hắn đang cầu được chết!

“Á!” Tiếng kêu thảm thiết ấy là của An Đức Sâm, từ ban đầu mọi người đã bỏ sót An Đức Sâm, dưới trận tự phát nổ của Cốt Long, tuy hắn cách ở xa, nhưng sức mạnh dữ dội kinh hồn ấy vẫn phá hủy cơ thể hắn, khiến hắn tỉnh lại trong cơn hôn mê.

Run rẩy chống cây kiếm kỵ sĩ của mình đứng dậy, An Đức Sâm mơ màng nhìn tất cả, sau đó cúi đầu xuống, nhìn thấy cơ thể mình cơ hồ còn sót lại bộ xương...

“Á...” An Đức Sâm phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, vì hắn nhìn thấy đôi tay cầm kiếm của mình! Máu thịt đã không còn đủ trên đôi tay An Đức Sâm, chỉ thấy bộ xương trắng ngoét, máu tươi lênh láng, những cơ thịt không ngừng co giật, hai tay An Đức Sâm, cơ hồ chỉ còn lại bộ xương trắng.

Nhìn xuống dưới theo hai tay mình, tình trạng cả người không khác gì so với bàn tay, tất cả đã nói cho An Đức Sâm biết, mình không còn sống được bao lâu nữa, “Không! Đột nhiên, hắn nhìn thấy Sở Thiên, thế là

vội vàng lồm cồm bò nhanh tới trước mặt Sở Thiên, “Phất Lạp Dịch Nặc, ngươi là Thượng Cổ Thánh Tế Tụ, ngươi nhất định phải cứu ta!”

Phịch...An Đức Sâm quỳ xuống, “Ta cầu xin ngươi, hãy cứu ta với...” Không những than khóc sợ hãi, phần thịt máu trên mặt An Đức Sâm còn bị rơi xuống theo tiếng khóc thảm của hắn, “Ta...Ta không muốn chết...”

“Phế vật!” An Đạo Nhĩ bị ngọn lửa thiêu đốt, tuy tình cảnh của hắn không khác gì con trai mình, nhưng kiên cường hơn rất nhiều! “Cùng lắm là chết! Ngươi sợ gì chứ! Phế vật!”

“Ngươi muốn chết thì chết đi, đừng liên lụy tới ta!” An Đức Sâm lão đảo bò tới trước mặt An Đạo Nhĩ, chống vào trường kiếm, dốc tàn lực để lên tiếng: “Nếu không phải ngươi, ta đã không có ngày hôm nay!”

“Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên lạnh lùng nhìn phụ tử An Đạo Nhĩ, tuy An Đạo Nhĩ là kẻ địch của mình, nhưng Sở Thiên không thể không thừa nhận, là một người Lôi Tụ, An Đạo Nhĩ xứng đáng với tổ quốc của mình! Là một đối thủ xứng đáng được kính trọng! Còn về An Đức Sâm, hắn đích thị là một phế vật!

“Xin lỗi An Đạo Nhĩ tiên sinh, ngươi tạm thời chưa được chết.” Nói rồi, Sở Thiên lấy một bình Kim sang được cấp chín từ trong nhẫn ma pháp ra, “Để cho An Đạo Nhĩ uống đi.” Vết thương do vụ nổ gây ra cho An Đạo Nhĩ tương đương với ma pháp cấp chín thượng thừa, đối với vết thương này, thuốc được chế từ Ngưu Hoàng của Khố Á Tháp không thể mau chóng giúp nó lành lại, vì thực lực của Khố Á Tháp vẫn chưa đạt đến mức cấp chín thượng thừa. Nhưng chuyện duy trì lại mạng sống cho An Đạo Nhĩ thì không có vấn đề gì.

Lôi Đức Nặc nhận lấy thuốc, đi đến trước An Đạo Nhĩ, ngồi xổm xuống, bóp chiếc miệng loang lỗ đang mím chặt của hắn ra, rồi nhét một viên thuốc vào.

Phụt...Lôi Đức Nặc vừa đứng dậy, An Đạo Nhĩ đã phun viên thuốc trong mồm ra, “Ta không uống thuốc của ngươi! Thoải mái một chút, giết ta đi!” Hơi thở của An Đạo Nhĩ đã không còn bình thường nữa. Cứ tiếp tục như vậy, chỉ cần không được chữa trị, vậy hắn không thể sống qua đêm nay!

“Ngươi không ăn ta ăn!” An Đức Sâm thấy viên thuốc được phun ra, lập tức vui mừng nhìn, hai mắt đầy máu của hắn trợn tròn lên, thò một bàn tay lộ xương trắng ngoét ra nhặt viên thuốc đó lên, “Ha ha, ta không phải chết nữa rồi!”

“Hỗn trướng!” An Đạo Nhĩ gắng gượng sức lực cuối cùng, chột vung tay lên, đánh văng viên thuốc trong tay An Đức Sâm, “Ngươi không xứng đáng làm con của ta!” An Đạo Nhĩ cả đời anh hùng, hắn nằm mơ cũng không ngờ, con trai của một Vong Linh Pháp Thần như mình, lại tham sống sợ chết đến mức này!

“Ngươi làm gì thế!” An Đức Sâm đại nộ, đẩy An Đạo Nhĩ ra, “Ta không muốn chết cùng ngươi!”

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Nhìn phụ tử An Đạo Nhĩ vì một viên thuốc mà tranh đấu, Sở Thiên trong lòng rầu rĩ, có điều, cho dù không nhẫn tâm, hắn vẫn phải làm tiếp!

“Phất Lạp Dịch Nặc, bọn chúng...” Xích Diễm cũng không thể nhìn tiếp được, lét cơ thể đầy thương tích của mình tới hỏi Sở Thiên, “Hiện giờ làm thế nào?”

“Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên trề môi, lại cầm ra một bình thuốc, đưa đến trước mặt Xích Diễm, “Ngươi vẫn nên chữa trị cho mình đi!” Đầu tiên là liều mạng đấu với Cốt Long, sau đó lại ngăn chặn đợt tấn công tự sát, chỉ với hai việc này, cho dù thực lực của Cự Long cấp chín cũng không thể chịu được. Khuôn mặt kiêu diễm của Xích Diễm đã không còn sắc máu, vết thương đáng sợ đằng sau lưng không ngừng chảy máu. Điều này khiến Sở Thiên nhìn mà chửi thầm trong lòng, con mẹ nó, nếu là lúc khác, sống chết của ngươi lão tử không thêm lo, nhưng hiện giờ nếu ngươi cứ thế này, vậy thì Lô Dịch Tam Thế lại không lọt da của ta sao?

97. Chương 97: Đế Đô Không Chiến Sự 10

“Tập Nạp Tụ đại ca cũng không muốn nhìn thấy ngươi bị thương như vậy đúng không?” Sở Thiên vô cùng phiền muộn, nếu không phải sợ liên lụy, Sở đại thiếu gia lại không tiếc cho Xích Diễm uống thuốc sao chứ? Từ khi phát hiện Long Hoàng ngược đãi NMD, Sở đại thiếu gia đã sớm đưa lũ răn mối ở A Cổ Lạp sơn vào trong danh sách kẻ địch của mình!

“Hừ!” Nhắc tới Táp Nạp Tư, Xích Diễm lập tức thà hơn, quệt tay đón lấy bình thuốc, mở nắp lọ, một hơi uống hết thuốc vào người.

“Á! Người...người...” An Đạo Nhĩ bỗng nhìn An Đức Sâm không nói được lời nào, vừa rồi, Sở Thiên và Xích Diễm phân tâm, còn Lôi Đức Nặc ở gần nhất lại không thể ngờ được, vì một viên thuốc, An Đức Sâm lại dùng trường kiếm trong tay mình đâm thẳng vào ngực An Đạo Nhĩ...

“Ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên kinh hãi hô lên, gương Nộ Hỏa của Đức Khố Lạp bổ thẳng vào An Đức Sâm, có điều, tất cả đã quá muộn, “Khục khục, Phất...Phất Lạp Dịch Nặc, cuối cùng...cuối cùng người thắng vẫn là ta...” An Đạo Nhĩ mỉm cười khẽ nắc một tiếng cuối cùng, hắn đã hoàn toàn yên tâm, rất nhiều chuyện sẽ được biến mất, còn về Đức Khắc? Hắn chẳng qua chỉ là một tên đánh đấm chém giết thôi, có thể biết được bao nhiêu bí mật?

Cuộc chiến thanh trừ An Đạo Nhĩ đã kết thúc, Sở Thiên mang Đức Khắc, thi thể của An Đạo Nhĩ cùng đoàn người ngựa đầy thương tích trở về để đô, chỉ còn lại một đồng cỏ nát điều tàn hắt hiu trong gió lạnh để binh sĩ quân đoàn Thổ Long đi thu dọn.

“Phó đoàn trưởng, vừa rồi xảy ra chuyện gì?” Trong tổng bộ binh đoàn đã trở thành hoang phế, một binh sĩ tò mò hỏi phó đoàn trưởng Đan Ni Nhĩ Tư, tối nay, tất cả các binh sĩ đều nhận được một mệnh lệnh vô cùng khó hiểu — Toàn bộ đi ra sơn cốc cách tổng bộ mười dặm để huấn luyện!

“Ha ha, đoàn trưởng thấy tổng bộ đã cũ rồi, cho nên kêu người đập để xây lại!” Đan Ni Nhĩ Tư cười ha hả nói, là một trong số ít người được biết chuyện tối nay, hắn rất rõ, một tổng bộ đã bị phá bỏ, nhưng sẽ được bồi thường vô số tổng bộ mới!

“Khứa! Phó đoàn trưởng đừng lừa gạt chúng tôi. Ngài coi ta là đồ ngốc à!” Quan hệ giữa các dong binh đều rất tùy tiện ôn hòa, chỉ cần không phải chấp hành mệnh lệnh, vậy giữa một dong binh bình thường và phó đoàn trưởng cũng có thể nói bốn cọt hay những lời thô tục, “Huynh đệ ta đã trong quân mười năm rồi, người không lừa được ta đâu...” Giữa các binh sĩ, điều chú ý nhất chính là tư lịch, kinh nghiệm mười năm đủ để nói khoác trước nhiều người mới rồi.

“Mười năm rồi.” Đan Ni Nhĩ Tư mỉm cười, “Nếu người đã mười năm làm dong binh, vậy người cũng nên biết, có những chuyện không phải chúng ta có thể biết được...”

“Ồ, thì ra Lôi Đức Nặc đoàn trưởng muốn xây lại tổng bộ à, hắc hắc, sau này có nhà mới rồi.” Lời Đan Ni Nhĩ Tư nói không sai, kinh nghiệm mười năm của tên dong binh đó không phải là nói cho có, rất nhanh hắn đã hiểu được ý của phó đoàn trưởng, sau đó chạy vào đám đang xây dựng tổng bộ mới, “con mẹ nó, chỗ gạch đá ngày cũng nặng thật...”

Gió đêm giá lạnh, nhưng trong lòng Đan Ni Nhĩ Tư lại thấy ấm áp, Đan Ni Nhĩ Tư thân là một ma đạo sư cấp bảy, có thể cảm nhận được những tàn dư ma pháp ba động rất rõ ràng trong không khí, trận chiến vừa rồi kịch liệt thế nào! Ha ha, nhưng trận chiến càng kịch liệt, vậy công lao của đoàn trưởng lại càng lớn.

Đan Ni Nhĩ Tư cũng đang mơ mộng đến cuộc sống sung sướng sau này, lập đại công cho đế quốc, lại có sự chiều cố của Phất Lạp Dịch Nặc điện hạ, vậy thì tương lai của binh đoàn này sẽ vô cùng xán lạn!

“Phó đoàn trưởng, cái này giải quyết thế nào?” Một tiếng hỏi khiến Đan Ni Nhĩ Tư tỉnh lại từ trong cơn mơ mộng, nhìn theo hướng giọng nói đó, một binh sĩ chỉ vào một thi thể lộ hết xương trắng ra trộn lẫn với máu thịt đang đợi mình trả lời.

“Thi thể?” Đan Ni Nhĩ Tư cau mày, suy nghĩ một lát rồi nói: “Ném đại ra ngoài là xong!” Nếu thi thể đó là thủ hạ của Phất Lạp Dịch Nặc điện hạ, điện hạ nhân từ sẽ không thể nào không thu lại thi thể của hắn, nếu điện hạ ngay cả việc thu lại thi thể này cũng không có hứng thú, vậy nó chắc chắn là kẻ địch rồi, cho nên vứt thẳng đi là xong! Đan Ni Nhĩ Tư đã đoán đúng, thi thể đó chính là An Đức Sâm!

Hành động An Đức Sâm giết cha, đã hoàn toàn kích nộ Sở Thiên, Sở Thiên tuy bản thân rất vô sỉ, cũng không được cho là người tốt, nhưng hắn cũng không thể chấp nhận chuyện này! Không đập nát thi thể của An Đức Sâm đã là một sự nhân từ của Sở đại thiếu gia rồi, thu lại thi thể? Đó là chuyện không thể nào!

Sở Thiên với người mình thì không có gì để nói, các cấm quân trận tử vong vừa rồi được hắn ra lệnh cho người thu lại, chuẩn bị mai táng long trọng. Còn thi thể thủ hạ của An Đạo Nhĩ cũng được Sở Thiên kêu

người tiện tay vác về, ai biết trong chúng có thể có được manh mối gì? Cho nên, chết rồi cũng không được yên thân chỉ có mình An Đức Sâm mà thôi.

Mấy binh sĩ bịt mũi lại, ném thi thể của An Đức Sâm ra một nơi thật xa, cho dù là những binh sĩ đã quen nhìn thấy cảnh đao quang kiếm ảnh, cũng bị thảm trạng của An Đức Sâm dọa suýt ngất, sau khi ném thi thể không thành hình người ấy đi rồi, đám binh sĩ chạy nhanh như bay khỏi đó, tốc độ của họ đủ để các Phong hệ ma pháp sư phải hổ thẹn.

Trong đêm vắng, vàng trăng đỏ đã bị mây đen che kín, trên đồng cỏ rộng thênh thang, thi thể An Đức Sâm cô độc lạnh lẽo nằm trên đó, sau đó... bị một cánh tay nhấc lên!

“Ha ha ha ha, có ý tứ!” Thân ảnh của Mặc Phi Đặc lại xuất hiện trong hư không, dùng tay nhấc An Đức Sâm sau đó đập vào hai chân, “Ta đập chết cái tên khốn kiếp thối tha ngươi! Con mẹ nó, ngươi đã giết An Đạo Nhĩ, sau này ai trả tiền cho ta!” Tiếp đó, Mặc Phi Đặc lại cười, “Ha ha ha ha, không ngờ An Đạo Nhĩ lại chết dưới tay ngươi, thật thú vị, hắc hắc, không biết lúc ngươi gặp mặt An Đạo Nhĩ dưới địa ngục sẽ thế nào nhỉ? Chờ đợi xem vậy...”

Bỗng nhiên, Mặc Phi Đặc không chà đạp lên An Đức Sâm nữa, dùng tay vuốt cằm mình, nghiêng đầu một bên, chớp chớp mắt, tự lẩm bẩm một mình: “Không đúng! Theo ước định của chúng thần, người giết chết phụ thân mình, chết rồi thì mãi mãi bị ném vào huyết luyện ngục a?”

Nói rồi, Mặc Phi Đặc ưu tư gãi đầu, “Làm sao nhỉ? An Đạo Nhĩ ở địa ngục, An Đức Sâm lại ở huyết luyện ngục, vậy chúng sao có thể gặp mặt chứ? Thế thì không hay lắm...” Bỗng nhiên, hai mắt Mặc Phi Đặc lóe sáng, quang mang màu xanh lục và ngũ sắc lập tức đan vào nhau, “Ha ha ha, ta nghĩ ra rồi!”

Mặc Phi Đặc tinh nghịch thè lưỡi, dùng tay vạch một gạch trong hư không, một hắc động xuất hiện trên An Đức Sâm, sau đó Mặc Phi Đặc đá phăng thi thể An Đức Sâm vào hắc động, “Hắc hắc, ta sẽ để cho phụ tử các ngươi gặp nhau, ha ha ha ha, thật là thú vị quá...”

98. Chương 98: Bắt Đầu

Bởi vì trên báo của đế đô sáng nay, tin tức đầu tiên chính là, Tế Tự mạnh nhất đế quốc, Thượng Cổ Thánh Tế Tự công tước Phát Lạp Định Nặc đã hoàn toàn hồi phục sức khỏe, sắp tham gia vào chiến tranh với Lôi Tự!

Thánh Tế Tự tham chiến rồi, tin tức này được mọi người mau chóng truyền miệng cho nhau, dẫn tới một luồng gió mạnh mới từ lúc Lô Dịch Tam Thế tuyên chiến đến nay! Chiến dịch ở Thái Thạch Bảo ba mươi năm trước, An Đông Ni đã cứu vớt cả đế quốc, và hôm nay, học trò của ông - Phát Lạp Định Nặc diện hạ cũng đi ra chiến trường, hiện giờ, mỗi người Khải Tắt đều không nghi ngờ kết quả của chiến tranh! Trong mắt của họ, vấn đề duy nhất là, thắng lợi lúc nào mới đến!?

Tin tức này khiến cho mọi người vô cùng bất ngờ và hoan hỉ, tự nhiên cũng sẽ quên đi một tin xấu khác - cánh tay đắc lực của Lô Dịch Tam Thế bệ hạ, hữu tướng An Đạo Nhĩ đại nhân đã cống hiến sức lực trong ba mươi năm qua, đêm trước khi Phát Lạp Định Nặc xuất chinh, do làm việc tận tụy vất vả quá độ, không may đã bệnh nặng qua đời ở nhà...

Đế đô ngoài những người vui sướng hỉ hả đến chúc tụng Sở Thiên xuất chinh ra thì cơ hồ không có gì thay đổi, điều khác nhất là, trên đồng hoang phế ở phía nam thành, một quý tộc mới được gia phong, tử tước Lôi Đức Nặc đang xây dựng lại tổng bộ mới cho quân đoàn của mình.

Vùng Nam Cương của đế quốc, dãy núi Bạch Thạch, trên bầu trời dãy núi cheo leo hiểm trở trải dài nghìn dặm có bảy liên đội, gồm không dưới một nghìn con Sư Thử đang hiện ngang bay qua Nam Cương, mười chiếc phi thuyền Tùng Bách Lâm đang xếp thành một dải chữ nhất ở giữa đám Sư Thử, mỗi chiếc chở hai mươi tư khẩu cự pháo ma pháp, đang do thám nơi vạn lý trường không này! Trong tầng tầng bảo vệ đó, một đôi cánh đang bay lượn theo cùng, chính là ma sủng của Sở Thiên - Vân Tước Boeing 747!

Về phần Sở Thiên, hiện đang ngồi trên thân thể to rộng của Boeing 747, vừa trêu đùa cùng Tiểu Bạch, vừa nheo mắt suy nghĩ kế hoạch của mình!

Tuy cuối cùng không thể bắt sống được An Đạo Nhĩ, nhưng Lô Dịch Tam Thế vẫn rất hài lòng, bởi vì Sát Lâm Na đã nói cho hoàng đế biết, hơn nữa cục tình báo cũng đã chứng thực. Sở Thiên khi lựa chọn giữa khai quốc quân vương và Sát Lâm Na, đã lựa chọn tiếp tục tận trung báo quốc! Thế là, từ thời khắc đó, công tước Phất Lạp Dịch Nặc chính thức tham gia vào nòng cốt quyền lợi của đế quốc - hữu tướng đế quốc! Đây chính là phần thưởng Lô Dịch Tam Thế giành cho Sở Thiên!

Có nhiều quyền lợi đến đâu, thì trách nhiệm phải gánh nhiều đến đó! Trong đợt hành động thanh trừ An Đạo Nhĩ, Sở Thiên đã chứng minh thân phận của hắn đủ để tham gia chiến tranh, cho nên, tân nhiệm hữu tướng đại nhân đã ngồi lên Boeing 747 đang vận chuyển vật tư về đế đô, rồi bay đến nơi sa trường Tu La cách xa vạn dặm...

Dãy núi Bạch Thạch vắt ngang trải dài nghìn dặm giữa đế quốc và Lôi Tư, mà một thông đạo lớn duy nhất nối liền hai nước chính là Thái Thạch Bảo nằm chính giữa dãy núi, từ Thái Thạch Bảo đi về phía Bắc, là thẳng đến đế đô. Không có bức tường thành này thì nguy hiểm trùng trùng, còn theo phía Nam của Thái Thạch Bảo chính là một bình nguyên vạn lý có thể để uy lực của thiết kỵ Khải Tát phát huy đến cực điểm! Vì vậy, nơi nhỏ bé Thái Thạch Bảo này cũng đã trở thành nơi tất yếu để chiến đấu của hai nước.

Ầm ầm...vừa mới tiến vào phạm vi của Thái Thạch Bảo, những tiếng nổ vang trời đã vang tới tai của Sở Thiên, “Bội Kỳ, đi xem xem có chuyện gì!”

Một lúc sau, Bội Kỳ trở lại bên cạnh Sở Thiên, hai mắt lóe sáng dị thường, “Điện hạ! Thái Thạch Bảo đang có trận chiến!” Tuy Bội Kỳ đã trở thành võ sĩ của gia tộc Sở Thiên, nhưng Bội Kỳ vốn xuất thân từ thiết kỵ Khải Tát, nên vẫn không dứt bỏ được dòng máu và gót sắt chiến tranh!

“Tình hình thế nào?” Sở Thiên trao Tiểu Bạch cho Ba Bác Tát ở bên cạnh rồi đứng dậy, “Người đoán xem bên nào sẽ thắng?” Với tài năng quân sự của Bội Kỳ, Sở Thiên tuyệt đối yên tâm, cho nên mới hỏi dò ý của hắn.

Cánh tay của Bội Kỳ nắm khư khư vào chuôi kiếm giắt bên hông, ngẩng cao đầu, tự hào lớn tiếng đáp: “Thiết kỵ Khải Tát, bất khả (không thể) địch!”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên nheo mắt cười, ở Khải Tát, chỉ có chiến công hiển hách mới có thể khiến người khác thật sự tôn kính, trên đường tới đây, Sở Thiên cứ mãi suy nghĩ xem làm thế nào để tăng thêm chiến công cho mình, còn hiện giờ, Sở Thiên sao lại có thể bỏ qua cơ hội cháy nhà làm cướp, đánh rần dập đầu chứ! “Được! Bội Kỳ, chuẩn bị chiến đấu!”

“Điện hạ, an toàn của người...” Tuy Bội Kỳ rất muốn, nhưng an toàn của Sở Thiên mới là vấn đề hắn nghĩ đầu tiên.

“Hiện giờ là chiến tranh! Ta hay người cũng đều là quân nhân Khải Tát!” Sở Thiên đồng dạng nói, đồng thời hiện ngang tầm liệt rút Nộ Hỏa của Đức Khổ Lạp, đi ra khỏi căn phòng trên lưng Boeing 747, “NMD, đánh nhau rồi!” Có Hồn Huyết Long NMD, Sở Thiên còn sợ gì ?

Gầm... NMD bay bên cạnh gầm vang một tiếng, mau chóng bay qua, đầu rồng phục trước mặt Sở Thiên, “Bội Kỳ, người chỉ huy Sư Thử và phi thuyền, chú ý cho an toàn của Vân Tước!” Sau khi hạ lệnh cho Bội Kỳ, Sở Thiên leo lên đầu NMD, giương đao bay tới.

Bịch! Bội Kỳ trịnh trọng chào Sở Thiên theo quân lễ Khải Tát, sau đó nhảy lên một con Sư Thử, rút trường kiếm hét lớn: “Liên đội một bảo vệ Vân Tước thoát khỏi chiến trường, bay về gần Thái Thạch Bảo, các liên đội còn lại kết trận! Phi thuyền chuẩn bị pháo ma pháp!” Ba Bác Tát, Tiểu Bạch, Dịch Áo đều ở trên Boeing 747, nếu họ bị thương tổn gì, thì Sở Thiên chắc chắn sẽ phát điên mất, cho nên Bội Kỳ ưu tiên việc bảo vệ Vân Tước Boeing 747!

Thái Thạch Bảo xây dựng dựa vào núi, kiến trúc vô cùng hùng vĩ, chín cửa thành rộng mấy chục thước được xây thẳng theo hình chữ nhật, còn hiện giờ, cửa thành hoàn toàn được mở rộng ra, chín đoàn thiết kỵ đang cuộn cuộn chảy ra như thác bão, rồi dàn trận trên bình nguyên, sau đó xung phong lên trước!

Mấy hôm trước, thống soái của quân đội Lôi Tư, thân vương Trát Phổ Lan nhận được tin, Tế Tự mạnh nhất Khải Tát, Phất Lạp Dịch Nặc sắp sửa tham chiến! Đối với hắn, Thánh Tế Tự đến chiến trường, vậy thì Mã Khoa Lý phía đối phương sẽ phải tổ chức một nghi lễ chào mừng long trọng, không có thời gian phát động

lần tấn công quy mô lớn thứ hai. Hơn nữa, cuộc chiến đã kéo dài hơn một tháng, khiến cho quân đội Lôi Tư đã thấy kiệt quệ, cho nên hôm nay Trát Phổ Lan để quân đội tiến hành chinh tu, để chuẩn bị nghênh tiếp trận ác chiến sắp tới.

Nhưng lại chính lúc này, thiết kỵ Khải Tắt lại xuất kích, hơn nữa trong phút chốc đã phá được trận địa đầu tiên của Lôi Tư, nếu không phải Khắc Lâm Tư liều mạng ngăn cản, e rằng trận địa thứ hai cũng đã không còn rồi.

Bội Kỳ điều khiển Sư Thứ, bay đến bên cạnh Sở Thiên, “Điện hạ, có thể bắt đầu được chưa?”

“Chờ chút nữa!” Sở Thiên lạnh lẽo hạ lệnh, sau đó gọi NMD bay lên cao một khoảng, vì người Lôi Tư đã phát hiện, trên bầu trời xuất hiện viện quân của kẻ địch, cho nên một bộ phận cung nỏ và pháo ma pháp đang dần thay đổi mục tiêu, Sở Thiên khi bay tới độ cao tự cho là đã an toàn, hần mới nói: “Bắt đầu!”

“Là Phát Lạp Địch Nặc điện hạ!” Mã Khoa Lý đang đứng trên đầu tường thành Thái Thạch Bảo để chỉ huy chiến đấu đã phát hiện ra Sở Thiên. Khi hần phát hiện, Sở Thiên không những không rút lui khỏi chiến trường, hơn nữa còn có ý tham chiến, lập tức hai mắt phát quang. Giương cao chiến kiếm lên, nghiêm giọng quát: “Các dũng sĩ của Khải Tắt! Thánh Tế Tự, Phát Lạp Địch Nặc điện hạ đã đến rồi!” Thanh âm già dặn mà trang nghiêm được truyền khắp chiến trường, “Bây giờ, ta lệnh cho các người! Dùng máu tươi của người Lôi Tư đến chào đón Thánh Tế Tự!”

Nguyên nhân mà Lô Địch Tam Thế luôn muốn Sở Thiên tham chiến, lúc này đã được thể hiện ra, dưới sự quan sát của Sở Thiên cùng sự kích thích của Mã Khoa Lý, chín cơn lũ thép do đoàn thiết kỵ hợp thành đã gia tăng tốc độ rõ rệt, còn phòng tuyến của Lôi Tư chớp mắt đã bị xuyên thủng! Ba chữ Thánh Tế Tự, ảnh hưởng của nó với sĩ khí quân đội, quả thực không thể lường hết được...

“Ha ha, Phát Lạp Địch Nặc đến thật đúng lúc!” Nhìn phòng tuyến thứ hai của Lôi Tư cũng đã bị phá, Mã Khoa Lý vui mừng cười lớn, thúc tay vào Đạp Mã Nhĩ đang ngậy người bên cạnh. “Còn ngậy ra đấy làm gì? Lập tức tổ chức ma pháp tấn công đi!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên nheo mắt lại, cười ha hả nhìn trận thế trên chiến trường, con mẹ nó! Thì ra danh hiệu của lão tử có tác dụng như vậy!

“Cung nỏ và pháo ma pháp tấn công!” Thân vương Trát Phổ Lan bắt đầu phát hoảng, chiêu bài Sở Thiên không những đã khuấy động sĩ khí của Khải Tắt, đồng thời cũng làm suy yếu quân của mình! Bèn bắt lấy một thân binh, hét lớn: “Khắc Lâm Tư đâu? Mau kêu hần đi tiêu diệt Phát Lạp Địch Nặc! Còn nữa! Tắt cả ma thú phi hành đều đi tiêu diệt Phát Lạp Địch Nặc!”

Trát Phổ Lan muốn tiêu diệt Phát Lạp Địch Nặc, nhưng Bội Kỳ lại không cho hần cơ hội, “Sư Thứ chuẩn bị lao xuống! Pháo ma pháp! Bắn!”

Ầm! Ầm! Ầm... Mười chiếc phi thuyền Tùng Bách Lâm. Hai trăm bốn mươi khẩu pháo ma pháp hạng nặng cùng nhau nổ đạn! Khiến cho trận địa của Lôi Tư lổ chỗ như thửa ruộng mới cày, đồng thời cũng giúp cho thiết kỵ Khải Tắt được dọn sạch đường! “Phi thuyền bay lên cao, trừ bị pháp lực chuẩn bị tạm ngừng tấn công! Liên đội Sư Thứ! Mục tiêu, Dực Long! Tấn công!” Bội Kỳ lạnh lùng quan sát thế trận, sau đó nhất nhất hạ lệnh cho thuộc hạ.

Quan hệ của Lôi Tư và Cự Long tộc quả nhiên không bình thường, chuyện này có thể nhìn ra từ việc họ có một lượng lớn Á Long Thú cấp năm - Dực Long, có thể dùng Dực Long làm không quân với quy mô lớn thế này, trên đại lục chỉ có Lôi Tư mới có thể làm được!

Sư Thứ cấp bốn và Dực Long cấp năm mau chóng áp sát nhau. Sư Thứ có ưu thế là số lượng nhiều, còn Dực Long lại có một thực lực mạnh! Hai kẻ quây lại vào nhau, nhất thời khó có thể phân định thắng thua.

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Nhìn đám Sư Thứ không ngừng rơi xuống từ không trung, Sở Thiên đau lòng thầm tiếc, đám Sư Thứ vốn không phải chuyên trách việc bảo vệ Sở Thiên, chúng được Lô Địch Tam Thế đưa đến để chi viện cho tiền tuyến, được điều đến từ khắp nơi trong nước, chẳng qua chỉ là thuận đường cùng đến với Sở Thiên, nếu chúng toàn bộ bị tổn thất ở đây, vậy thì trách nhiệm của Sở Thiên cũng không hề nhỏ!

Con mẹ nó! Tính nhầm rồi, sao không ai nói với lão tử! Không quân của Lôi Tư lại mạnh như vậy!? Rất nhanh, đã có mấy con Dực Long thực lực siêu quần đã xông đến trước mặt Sở Thiên, “Bội Kỳ, không cần lo cho ta! Chuyên tâm chiến đấu!” Nhìn thấy Bội Kỳ đang phóng qua để chi viện cho mình, Sở Thiên vội cản hẳn lại! Không có sự chỉ huy của Bội Kỳ, Dực Long xông đến sẽ càng nhiều!

“Con mẹ nó!” Sở Thiên nheo hai mắt lại, nghe rằng cười cười rồi giương Nộ Hỏa của Đức Khố Lạp lên, “Ta còn nhớ, từng có người gọi lão tử là đồ tể!” Có NMD bảo vệ, lại có trường đao hỏa diệm cấp sáu, Sở Thiên cũng không sợ mấy con Dực Long cấp năm này? “Đi chết đi!” Vung trường đao một cái, một con Dực Long bị bổ trúng, sau đó Sở Thiên một tay nắm lấy sừng của NMD, rồi lại xông vào con tiếp theo!

NMD quấy đuôi một cái, một con Dực Long đã bị đập cho gãy đi, Sở Thiên vung đao bổ xuống, một người một rồng sử dụng lại một chiến thuật tương đồng, trong chớp mắt, mười mấy con Dực Long đã chết dưới đao của Sở Thiên, bất chợt, Nộ Hỏa của Đức Khố Lạp càng lúc càng sáng, ngọn lửa cũng từ từ phát ra một màu xanh thuần...

“Ca ngợi điện hạ!” Bội Kỳ sửng sốt, hẳn chưa từng thấy vị Tế Tự nào trên đại lục lại hung hãn như vậy! Nhưng rất nhanh hẳn đã sức tỉnh, “Pháo ma pháp chuẩn bị! Mục tiêu, trận địa ma pháp Lôi Tư, bắn!” Lúc này, không những ma thú phi hành của Lôi Tư tấn công vào Sở Thiên, mà pháo ma pháp và cung nỏ cũng bắt đầu bắn vào hẳn!

“Phát Lạp Dịch Nặc đang chiến đấu!? Ha ha, tiểu tử này khá lắm!” Mã Khoa Lý trên đầu thành ngạc nhiên phát hiện, Sở Thiên lại đích thân giết địch!? Điều này đối với sự tôn kính dũng sĩ của quân nhân Khải Tắt mà nói, tuyệt đối là một bất ngờ lớn! Có điều, để Thánh Tế Tự đích thân giết địch, lại là một sự sỉ nhục của thiết kỵ Khải Tắt! “Đạt Mã Nhĩ, lệnh cho A La Ước và tộc nhân của nó bay lên!”

Vò vò...Một con Hoàng Phong(ong vàng) to như một con ếch đang dẫn theo đàn ong phủ kín cả bầu trời bay lên từ Thái Thạch Bảo, đây chính là ma thú được đế quốc Khải Tắt thuê - Phong Yêu A La Ước cấp tám!

“Điện hạ, phần còn lại giao cho ta đi!” A La Ước bay đến trước Sở Thiên, đồng thời phóng ra mấy mũi phong châm xử lý nốt mấy con Dực Long bên cạnh Sở Thiên, “Xin ngài về Thái Thạch Bảo trước!”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên không được thoải mái, cơn cuồng sát của bản thân đang lúc thịnh, nhưng không ngờ lại bị mấy con ong nhỏ này quấy rầy, có điều người ta đến giúp, Sở đại thiếu gia cũng không thể không nể mặt, “Đa tạ, ta...ta về Thái Thạch Bảo trước!” Sở Thiên vốn định nói ta không sao, nhưng lời vừa ra đến miệng, lại biến thành ta về Thái Thạch Bảo đây, bởi vì, Sở đại thiếu gia phát hiện, phiền phức đến rồi.

Tộc nhân của A La Ước tuy sức mạng cá thể không thể sánh với Dực Long, nhưng số lượng của chúng quá nhiều, dưới một vòng chụp phong châm tê buốt, cơ hồ con Dực Long nào cũng bị chích thành nhím, hơn nữa, đồng phong châm này còn có độc.

Dực Long không đối phó được với A La Ước, nhưng Lôi Tư còn có binh chủng khác, mà Sở Thiên muốn chạy mất, chính vì hẳn nhìn thấy, một con Kim Giáp Trùng cũng không nhỏ hơn Hãn Mã bao nhiêu đang bay về phía mình, chiếc vỏ cứng trên lưng và chiếc kềm sắc nhọn ở mồm nó đã chứng tỏ, tên này không dễ đối phó!

Giữ lấy chiếc sừng của NMD, Sở Thiên cúi đầu bay xuống, “Ta đi gặp Mã Khoa Lý thương nghị quân tình, ở đây giao cho người. Bội Kỳ, đi cùng ta!”

Sở Thiên mượn một lý do hoàn hảo để chuồn mất, để lại A La Ước dẫn theo đàn ong đối phó với con Kim Giáp Trùng kia, “Lạp Phu! Sao lại là người! Bài học cho người lần trước vẫn chưa đủ ư?” Xem ra, hai tên này không phải lần đầu tiên gặp tình huống này rồi.

“Hừ! Người tưởng là ta tình nguyện đến đây à?” Kim Giáp Trùng Lạp Phu rất buồn bực, luận về thực lực, nó đứng nhất nhì trong ma thú cao cấp, nhưng mà A La Ước ma thú mới bước vào cấp tám trước mắt lại chính là thiên địch của nó! Lớp vỏ cứng vàng của Lạp Phu có thể phòng ngự phần lớn sự tấn công, nhưng trên đó cuối cùng vẫn có một chút khe hở nhỏ, còn phong châm của A La Ước thì cứ đâm thẳng chỗ đấy, “Ma thú khác đều đang bận, Trác Phổ Lan chỉ có thể kêu ra ra, ài!”

Chưa bắt đầu đánh nhau, Lạp Phu đã lại kể khổ trước, “Sớm biết đối thủ là người, ta thà vi phạm khế ước cũng không lên đây.” Nói rồi, Lạp Phu lắc mạnh thân hình đồ sộ của nó, nhìn xung quanh, sau khi phát hiện chỉ có tộc nhân của A La Ước, liền hạ thấp giọng nói, “Ta nói A La Ước, huynh đệ kiếm miếng cơm cũng không dễ, mọi người đều là ma thú, lần này tha cho ta được không?”

“Người muốn để ta vi phạm khế ước!?” A La Ước động nộ, vò vò vò, chiếc cánh ong đằng sau mau chóng chớp động, “Hừ! Quy tắc của ma thú đều bị người phá sạch rồi! Bây giờ còn muốn kéo ta xuống nước? Muốn chết!” Nói rồi, A La Ước điên tiết phát ra phong châm!

“Á” Lạp Phu kêu lên một tiếng thảm thiết, có điều một chút chiến ý cũng không có, ngược lại còn vui mừng quay người chạy mất, “Ha ha, A La Ước, đa tạ người, ta lại có thể nghỉ ngơi thời gian dài rồi, không cần chiến đấu nữa.”

“Ta khinh!” A La Ước nhìn theo bóng của Lạp Phu nhỏ một miếng rồi mắng: “Thứ bại hoại của ma thú!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên trở mắt nhìn, từ khi bị máu Long Hoàng cải tạo thân thể rồi, thị lực và thính lực của hắn đã tốt hơn rất nhiều, cho nên nửa đường bay về Thái Thạch Bảo, Sở Thiên đã nghe được cuộc đối thoại của A La Ước và Lạp Phu, con mẹ nó, Chuyện này là thế nào nhỉ? Ma thú sao lại có thể vô sỉ đến mức này!? Thế giới này sắp loạn rồi!

99. Chương 99: Phế Vật Vô Dụng

“Ha ha, tốt!” Mã Khoa Lý lớn tiếng cười vỗ vai của Sở Thiên, cất lời khen ngợi: “Vừa rồi làm tốt lắm!”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên khiêm nhường nhận lời tán thưởng, sau đó quay sang hướng Đạt Mã Nhĩ, “Ha ha, lão ca, lâu lắm không gặp rồi!”

“Phất Lạp Định Nặc, cuối cùng người đã tới!” Đạt Mã Nhĩ kích động lao tới ôm lấy Sở Thiên, sau đó thực thà nói: “Lão đệ, người mà không đến nữa, thì ta sắp không chống đỡ nổi rồi!” Đạt Mã Nhĩ vốn dĩ chỉ thay thế vị trí của Sở Thiên xuất chinh, tuy trình độ ma pháp của hắn trong đế quốc không ai sánh kịp, nhưng xử lý quân vụ lại không phải nghề của mình, hơn một tháng nay, Đạt Mã Nhĩ đáng thương đã bận bịu đến mức ù đầu nhức óc.

“Xin lỗi.” Sở Thiên nhún vai tỏ ra bất lực: “Lần này ta đến chỉ phụ trách chữa trị cho ma thú, những việc khác vẫn là huynh làm!”

“Á?” Đạt Mã Nhĩ tròn mắt ngơ ngẩn nhìn Sở Thiên, không biết nên nói gì.

Hắc hắc, Sở Thiên cười thầm, không để ý đến Đạt Mã Nhĩ nữa, và bước tới trước mặt Mã Khoa Lý, “Nguyên soái, bây giờ ta phải làm gì?”

“Điều này...” Mã Khoa Lý bị Sở Thiên hỏi làm cho sững người, hiện giờ việc chiến sự đang diễn ra rất thuận lợi, cơ hồ không có ma thú thọ thương, mà binh sĩ bị thương vong thì lại rất nhiều, nhưng Sở Thiên lại chỉ có thể chữa trị cho ma thú, hơn nữa Sở đại thiếu gia còn không thể phóng thích ma pháp, cho nên, sau khi Mã Khoa Lý nghĩ cả ngày trời, bỗng nhiên phát hiện, Sở Thiên ngoài việc nâng cao sĩ khí ra, thực chất không có ích gì!

Sở Thiên không có ích, điểm này đối thủ cũng nghĩ đến, ở một góc phía xa chiến trường, một đạo quang mang màu sáng bạc thoát ra khỏi sự vây bủa của đối thủ, phi thẳng lên trời, sau đó Thần Thánh Long Kỳ Sĩ Khắc Lâm Tư đã lâu không gặp Sở Thiên hiện thân ra cùng Băng hệ Cự Long cấp chín của hắn, “Khốn kiếp! Phất Lạp Định Nặc chỉ là một phế vật! Các người loạn lên gì chứ? Mau lập lại trận hình!”

Khắc Lâm Tư lớn tiếng cổ vũ sĩ khí của quân đội Lôi Tư, “Phất Lạp Định Nặc thực chất không thể phóng thích ma pháp! Trên chiến trường, hắn hoàn toàn là một phế vật! Hỡi các chiến sĩ Lôi Tư, hãy giương cao đao kiếm của các người, tiêu diệt tên phế vật đó. Vinh quang giết được Thánh Tế Tự đang đợi các người!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên neho mắt lại, nặng giọng hô một tiếng, “An Na!”

“Ông chủ, xin lỗi!” An Na cúi thấp đầu xuống, khua tay nói: “Khoảng cách xa quá, hơn nữa, cung tiễn của ta cũng không có cách nào xuyên qua đầu khí hộ thể của hắn...”

“Con mẹ nó, ta kháo!” Sở Thiên thấp giọng chửi một câu, Khắc Lâm Tư ở đằng xa đang mắng nhiếc mình, nhưng mình lại ở đây bó tay bất lực, tình cảnh này khiến Sở Thiên vô cùng khó chịu!

An Na không được, nhưng có người có thể trút giận cho Sở Thiên! “Con mẹ ngươi, đối thủ của ngươi là lão tử ta!” Phía dưới Khắc Lâm Tư chợt phát ra những tia sáng đủ màu sắc, Hỏa hệ hồng sắc, Thủy hệ lam sắc, Thổ hệ hoàng sắc, thậm chí còn có màu trắng ngợt của Vong Linh hệ! Mỗi sắc màu đều phát ra một tia sáng, cuối cùng tụ lại thành một quang trụ ma pháp lớn, hung hãn lao thẳng về Khắc Lâm Tư đang ở trên không!

“Hừ! Trò nhãi nhép của tiểu tử ngươi vô dụng với ta!” Khắc Lâm Tư vỗ vào tọa kỵ, sau đó Cự Long há to miệng phun ra tầng tầng băng vụ, băng vụ mau chóng đông kết lại trong không trung, cuối cùng kết tụ lại thành một kính băng khổng lồ, ngăn quang trụ lại, trong chớp mắt, tất cả quang trụ bị phản hồi lại, phóng thẳng vào chiến trường! “A Mạt Kỳ, ngươi và chủ nhân của ngươi đều vô dụng như nhau!”

“Hộc...” Một tiếng thở nặng nề vang lên, một thanh niên cường tráng lao thẳng lên trời, đôi mắt long lanh phát ra những tia sáng dị thường chứng tỏ, đây chính là A Mạt Kỳ đã biến thành hình dạng của con người! “Khắc Lâm Tư, có giỏi thì đừng dựa vào tọa kỵ, chỉ hai chúng ta đánh một trận!” Khắc Lâm Tư bản thân là một chức nghiệp giả cấp chín, cộng với ma sủng cấp chín của hắn, lực chiến đấu tuyệt đối đã tăng lên gấp bội, cho nên, kẻ vừa mới điều khiển được sức mạnh cấp chín của mình như A Mạt Kỳ, quả thật chưa phải là đối thủ của hắn.

“Lại nữa rồi! Ha ha...” Khắc Lâm Tư khinh khỉnh cười lớn, “Muốn ta bỏ ma sủng ư? Hừ! Tại sao không phải là ngươi và Phát Lạp Dịch Nặc cùng chiến đấu! Có một kẻ phế vật làm chủ nhân mình, cũng thật là buồn bực nhỉ!”

“Khắc Lâm Tư!” A Mạt Kỳ nghiêng răng ken két rồi lao đến, thậm chí đến ma pháp sở trường cũng không dùng đến, chỉ dựa vào song quyền lao vào liều mạng với Khắc Lâm Tư! Dám mắng nhiếc Sở Thiên? Muốn chết à!

Hừ hừ, Khắc Lâm Tư thầm cười nhạo, sao lại dễ bị chọc giận như vậy? A Mạt Kỳ ngươi vẫn không xứng làm đối thủ của ta! Không thể duy trì được trạng thái bình tĩnh, đây là đại kỵ trong việc quyết đấu của cường giả! “Đột thứ!” Khắc Lâm Tư tay trái giữ chặt tọa kỵ, còn trường mâu kỵ sĩ trong tay phải đâm thẳng về phía A Mạt Kỳ.

“Ngươi, con mẹ nó dám coi thường lão tử?” A Mạt Kỳ vô cùng phẫn nộ, đột thứ là kỹ năng cơ bản của kỵ sĩ, cho dù là một kỵ sĩ hộ vệ cấp một cũng có thể nắm rõ một cách thành thục, nhưng Khắc Lâm Tư lại dùng nó để đối phó với A Mạt Kỳ cấp chín, đây không phải là đang tấn công, mà là đang khiêu khích!

A Mạt Kỳ nghiêng người trong không trung, phóng tay bắt lấy trường mâu của Khắc Lâm Tư, “Lần sau đừng có đơn giản như vậy...” A Mạt Kỳ không nói được hết câu, vì chính lúc chạm tay vào, A Mạt Kỳ bỗng phát hiện, trường mâu đó chỉ là ảo ảnh! Còn một ngọn trường mâu khác, cũng đã lao thẳng đến trước ngực mình!

“Hừ! Vậy còn thú vị một chút!” Trong không trung mà bị đầu mâu chia thẳng vào trước ngực, nếu như là cường giả bình thường, vậy đã không thể tránh khỏi rồi, nhưng A Mạt Kỳ thì khác, vì nó lại một biến dị lôi ung! Ma thú nhanh nhất trên bầu trời Huyền Thú!

Không hề để ý đến ngọn trường mâu, cơ thể A Mạt Kỳ đổ ra phía sau, sau đó không cần mất một chút sức lực nào đã tạt sang một bên. Phụt! Trường mâu chia trước ngực đã tránh được, nhưng không một tiếng động nào, trên vai trái của A Mạt Kỳ lại xuất hiện thêm một ngọn mâu khác! Cùng lúc với việc ngọn mâu thứ ba đã đâm trúng A Mạt Kỳ, ngọn mâu thứ hai vừa chia vào ngực nó đã biến mất trong không trung. “Con mẹ ngươi! Vô sỉ!” A Mạt Kỳ lớn tiếng chửi thề trong lúc bị rơi xuống.

“Tam trọng huyền ảnh đột thứ!” Khắc Lâm Tư nhìn bóng A Mạt Kỳ đang rơi xuống, khịt mũi cười lạnh, “Ngươi thật cho rằng, ta sẽ dùng đột thứ bình thường tấn công ma thú cấp chín sao? Hừ! Ngươi và chủ nhân ngươi đều ngu xuẩn như nhau!”

“Ài!” Phía dưới chiến trường, Khố Á Tháp đang ở trong hình dạng con người thở dài một tiếng, “Sao lại như thế này?” Nói rồi, Khố Á Tháp hờ hững vung tay đập nát một hàng binh sĩ Lôi Tư, rồi nhẹ nhàng đón lấy A Mạt Kỳ, “Ta nói huynh đệ này, dựa vào thực lực của ngươi, cho dù không nhìn thấy, vậy cũng có thể

nghe thấy tiếng gió a, sao lại dễ thụ thương vậy?” Nói rồi, Khố Á Tháp gãi đầu, “Ồ, đây đã là lần thứ mấy rồi? Ta đã không đếm hết rồi...”

“Con mẹ nó! Khắc Lâm Tư quá vô sỉ!” A Mạt Kỳ quát mắng trừng trừng cãi lại, đồng thời lấy ra một bình thuốc cấp chín, một nửa đổ lên vết thương, một nửa uống vào người. Dần dần, máu trên vết thương đã không còn chảy nữa. Có điều, hiệu quả của thuốc chỉ tạm thời dừng ở đây thôi.

Thuốc của Sở Thiên tập hợp những tinh hoa của trái đất và đại lục Huyền Thú, nó chia làm hai tác dụng lớn, một là tương tự với những loại thuốc trên trái đất, có thể chữa những chứng bệnh thông thường mà không cần để ý đến đẳng cấp của các chức nghiệp khác, còn một tác dụng nữa là thông qua ma pháp trong viên thuốc để gia tăng thời gian lành lặn của vết thương! Nhưng hiệu quả của tác dụng thứ hai thì không thể không để ý đến sự chênh lệch về chức nghiệp, vì nó quyết định bởi chất lượng của Ngưu Hoàng!

Thứ mà A Mạt Kỳ dùng là bình thuốc cấp chín tốt nhất trong tay Sở Thiên, nếu là người bình thường đã thương A Mạt Kỳ, vậy thì thuốc này không những có thể chữa thương, mà tốc độ lành lặn lại cũng vô cùng nhanh chóng. Nhưng rất đáng tiếc, đối thủ hôm nay của A Mạt Kỳ là Khắc Lâm Tư! Thực lực của Khắc Lâm Tư vốn dĩ đã mạnh hơn Khố Á Tháp, nhưng thuốc của Sở Thiên lại chế từ Ngưu Hoàng của Khố Á Tháp, cho nên số thuốc này đối với A Mạt Kỳ mà nói, hiệu quả không tồi, nhưng thời gian chữa trị thì không thể nhanh được.

“Có ông chủ tốt thật hạnh phúc!” Nhìn A Mạt Kỳ lại xông lên trước, Khố Á Tháp lắc đầu, cảm thán nói: “Xem ra, đợi khi khế ước với Khải Tắt hết thời hạn, ta phải suy nghĩ không biết có nên kí ước với Phát Lạp Định Nặc diện hạ không mới được...” Thời gian kề vai sát cánh cùng A Mạt Kỳ chiến đấu càng lâu, sự ca ngợi của lão ngưu Khố Á Tháp lại càng nhiều, vì nó phát hiện, đãi ngộ ma sủng của Sở Thiên thật sự quá tốt, thứ khác không nói, chỉ việc A Mạt Kỳ coi được phẩm cấp chín như đồ ăn vặt thôi, điểm này cũng khiến Khố Á Tháp phải ngưỡng mộ phát điên lên, phải biết rằng, trên chợ đen bên ngoài, một viên thuốc cấp chín của Sở Thiên đã đắt đến trên vạn kim tệ rồi!

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Dưới sự chỉ điểm của Mã Khoa Lý, Sở Thiên đã nhận ra tên tiểu tử ngốc nghếch chỉ biết liều mạng kia chính là A Mạt Kỳ của mình, sau đó, Sở đại thiếu gia đỏ rần mặt, xem ra, công tác giáo dục tư tưởng cho ma sủng phải được tăng cường rồi!

“Các dũng sĩ Lôi Tư! Phát Lạp Định Nặc đang ở bên kia!” Khắc Lâm Tư sau khi thêm lần nữa giải quyết A Mạt Kỳ, sau đó trường mâu chia thắng đầu thành Thái Thạch Bảo, “Ngoài ma sủng ra, hẳn không hề có bất cứ thực lực gì! Cho dù là ai, chỉ cần bắt được Phát Lạp Định Nặc! Sẽ được thưởng một nghìn dặm lãnh địa!”

Dưới sự kích thích bởi giải thưởng hậu hỹ của Khắc Lâm Tư, quân đội vốn vì sự xuất hiện của Sở Thiên mà sĩ khí suy giảm này lại bùng phát chiến ý mãnh liệt!

“Đạt Mã Nhĩ, tất cả pháo ma pháp và cung nỏ chuẩn bị, đề phòng Khắc Lâm Tư đột kích!” Sắc mặt Mã Khoa Lý sa sầm xuống, thân vương Trát Phổ Lan phía đối diện chỉ là một phế vật, nhưng, Khắc Lâm Tư thì lại là một đối thủ khó nhằn, bản thân vừa khích lệ sĩ khí quân lính, mới đó đã bị hấn dễ dàng hóa giải rồi. “Điện hạ, lúc trước đã xảy ra chuyện Khắc Lâm Tư bỗng nhiên tập kích các tướng lĩnh...”

“Ta hiểu rồi!” Sở Thiên cắn răng gật đầu, trong lòng dâng lên một cảm giác thất bại mà trước nay chưa từng có, ý đồ của Mã Khoa Lý rất rõ ràng, hẳn muốn Sở Thiên tìm nơi nào để tránh đi, nếu không một khi Khắc Lâm Tư dựa vào ma sủng tập kích vào, vậy thì an toàn của Sở Thiên không còn được bảo đảm nữa, để hữu tướng để quốc traten vong ngay bên cạnh mình, thì Mã Khoa Lý không gánh được hậu quả này! Còn A Mạt Kỳ liều mạng gây rối với Khắc Lâm Tư, e rằng cũng là sợ hấn đổi mục tiêu sang Sở Thiên!

Hắn Mã và AK47 đều đang ở trên Vân Tước Boeing 747, A Mạt Kỳ vẫn đang liều mạng quần lấy Khắc Lâm Tư, người theo bên cạnh Sở Thiên bây giờ chỉ còn lại NMD và An Na, con mẹ nó, Khắc Lâm Tư, đợi lão tử đầy đủ nhân thủ rồi sẽ tính sổ với người!

Sở Thiên đang định chậm bước đi xuống thành, không ngờ lại bị Khắc Lâm Tư phát hiện, “Ha ha ha, Phát Lạp Định Nặc, kẻ nhu nhược nhà ngươi! Muốn chạy trốn sao?” Vừa ứng phó với A Mạt Kỳ, Khắc Lâm Tư vừa kêu lớn, “Thiết kỵ Khải Tắt! Hãy nhìn Thánh Tế Tự của các ngươi đi! Hẳn lại muốn bỏ trốn kia!”

Thiết kỵ Khải Tắt còn đang xung phong lên trước, dường như không nghe thấy Khắc Lâm Tư nói gì, vẫn lao lên phía trước chém giết, nhưng những binh chủng khác của Khải Tắt lại có chút dao động. Ngay lập tức trên chiến trường hai bên lại rơi vào trạng thái giằng co!

“Đạt Mã Nhĩ, chuẩn bị thu binh đi!” Sở Thiên vừa đi, sĩ khí quân đội tất nhiên bị hạ xuống, điểm này Mã Khoa Lý đã nghĩ qua, có điều tổn thất một chút sĩ khí để đổi lại an toàn cho Sở Thiên, vẫn là đáng! “Đạt Mã Nhĩ, sao vẫn chưa chấp hành mệnh lệnh!?”

Mã Khoa Lý quay đầu lại, đang định mắng Đạt Mã Nhĩ lại phát hiện Sở Thiên đã quay lại, “Phất Lạp Dịch Nặc, người...”

“Ta có việc muốn tuyên bố!” Sở Thiên nheo mắt lại, đi lên trước tường thành, đầu tiên là đập một Phong hệ quyền trượng để phóng to giọng, sau đó Nộ Hỏa của Đức Khố Lạp chỉ về Khắc Lâm Tư phía xa, “Khắc Lâm Tư, ta, hữu tướng đế quốc Khải Tắt, thủ tịch Tế Tự cung đình, Thượng Cổ Thánh Tế Tự công tước Phất Lạp Dịch Nặc, khiêu chiến với ngươi! Ngày mai, ta sẽ ở dưới Thái Thạch Bảo quyết đấu với ngươi!”

100. Chương 100: M Mưu Trên Quyết Đấu Trường

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Trên đường đi ra cổng thành, Sở Thiên không nhịn được đẩy Đạt Mã Nhĩ ra, “Lão ca, ta đã nói nhiều lần rồi, ngươi yên tâm, ta không sao!” Từ lúc nghe thấy Sở Thiên yêu cầu quyết đấu, tất cả mọi người đều sững sốt, Thánh Tế Tự không thể phóng thích ma pháp quyết đấu với Thần Thánh Long Kỵ Sĩ? Cho dù Sở Thiên có nhiều ma sủng, nhưng hiện giờ cũng không có ai nghi ngờ kết quả của trận quyết đấu này!

“Lão đệ à, thực lực của Khắc Lâm Tư ngươi cũng nhìn thấy rồi đấy, chỉ cần hấn ngồi lên Cự Long, cho dù A Mạt Kỳ và Khố Á Tháp liên thủ cũng không phải là đối thủ của hắn!” Đạt Mã Nhĩ lại kéo lấy Sở Thiên, khổ sở khuyên nhủ: “Chỉ bằng hủy bỏ quyết đấu đi!”

“Không được!” Còn chưa đợi Sở Thiên cự tuyệt, Mã Khoa Lý đã răn đe Đạt Mã Nhĩ trước, “Nếu như hủy bỏ quyết đấu, vậy tôn nghiêm của đế quốc sẽ làm thế nào!” Sở Thiên đưa ra quyết đấu ở chiến trường, hơn nữa thân phận hai bên lại không bình thường, cho nên, trận đấu này đã đại diện cho cuộc chiến đấu giữa hai nước, nếu Sở Thiên hủy bỏ quyết đấu, vậy mấy vạn thiết kỵ Khải Tắt cũng sẽ nhục nhã vô cùng!

“Nếu không... Nếu không chúng ta nhận thua là xong!” Đạt Mã Nhĩ vẫn không từ bỏ tiếp tục khuyên Sở Thiên, “Phất Lạp Dịch Nặc, tất cả mọi người đều biết ngươi không thể phóng thích ma pháp, nếu ngươi nhận thua, vậy cũng không mất mặt đâu!”

“Ông chủ! Chúng ta hợp lại cũng chưa chắc đã thua!” A Mạt Kỳ đang theo sau Sở Thiên, “Ta đối phó Khắc Lâm Tư, chỉ cần NMD và Hãn Mã có thể bảo vệ người không để Cự Long làm cho thụ thương là được! Sau đó đợi ta xử lý xong Khắc Lâm Tư sẽ đến thu thập còn Cự Long đó!”

“A Mạt Kỳ, ngươi đối phó được với Khắc Lâm Tư?” Khố Á Tháp có chút không dám tin, nó và A Mạt Kỳ đã cùng nhau phối hợp một thời gian, tự nhiên cũng sẽ hiểu thực lực của A Mạt Kỳ, “Cho dù không có tọa kỵ, gã đó cũng không dễ đối phó đâu!”

A Mạt Kỳ bị Khố Á Tháp nói, nhất thời bị nghẹn lời, nhưng lại không thể phản bác lại, đúng như Khố Á Tháp nói, Khắc Lâm Tư không có tọa kỵ thì thực lực vẫn vượt trội so với A Mạt Kỳ! “Hừ! Cùng lắm thì liều cái mạng này!”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên hết cách ôm lấy trán, “A Mạt Kỳ, ta đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi? Hãy nhớ! Đánh nhau là cần dùng cái đầu! Không phải lấy cái mạng mình để liều chết! Ngươi nói phải không, Dịch Áo!”

“Uhm, trí tuệ của lão sư là vô địch!” Dịch Áo tiếp tục mù quáng tôn sùng Sở Thiên, trong mắt hắn, lão sư vĩ đại tuyệt đối sẽ không bao giờ thất bại!

“Ông chủ, người mang theo cái này!” Ba Bác Tắt nhanh chân đuổi kịp Sở Thiên, lấy một bình thuốc nhét vào tay Sở Thiên, còn về bên trong có cái gì. Sở Thiên dĩ nhiên rất rõ, “Ta không dùng đến cái này!” Nói

rồi, Sở Thiên lấy cái bình trả lại cho Ba Bác Tát. Tác dụng của bệnh độc với một cường giả cấp chín không có bao nhiêu tác dụng, về điểm này Sở Thiên không có lòng tin lắm.

“Nguyên soái, bên ngoài đã chuẩn bị xong chưa?” Sở Thiên hướng về phía Mã Khoa Lý.

“Đều đã chuẩn bị xong theo lời người rồi.” Mã Khoa Lý cau mày, khó hiểu hỏi Sở Thiên: “Phất Lạp Dịch Nặc, những thứ đó dùng làm gì? Người rốt cuộc định làm thế nào?”

“Ha ha,” Sở Thiên cười hăng hắc, gọi Phong Yêu A La Ước cấp tám lại, “Tộc nhân của người đã chuẩn bị xong chưa?” Sau khi nghe được câu trả lời khẳng định, Sở Thiên neho mắt cười, “Các người yên tâm, Khắc Lâm Tư lần này chết chắc rồi...”

Phía trước Thái Thạch Bảo, mặt trời còn chưa hừng, nhưng Khảm Tát và Lôi Tư đã lần lượt dàn binh ở hai bên, để lại cho Sở Thiên và Khắc Lâm Tư một khoảng đất rộng rãi đủ để quyết đấu.

Trên đại lục Huyền Thú, quyết đấu là một chuyện vô cùng vinh quang. Mà tất cả những hành vi phá hoại trận quyết đấu, đều được coi là sự khiêu khích với các chủng tộc có trí tuệ trên toàn đại lục, cho nên, hôm qua còn là hai bên người sống thì ta chết, hôm nay đã thật thà phân chia làm hai bên, theo dõi trận quyết đấu do Sở Thiên khởi phát.

Tâm trạng lúc này của Sở Thiên chỉ có thể tả bằng một chữ, sướng! Được mấy chục vạn người xem là anh hùng, chuyện tốt này không phải ngày nào cũng có!

“Phất Lạp Dịch Nặc điện hạ! Người đợi một chút!” Chính ngay lúc Sở Thiên sắp bước vào đấu trường, Khổ Á Tháp bèn gọi hắn dừng lại, chỉ vào Dịch Áo, nói: “Điện hạ, học trò của ngài có phải cũng có thể chữa được cho tộc nhân của ta không...” Khổ Á Tháp rõ ràng không yên tâm về Sở Thiên, hiện tại đã bắt đầu tính toán, nếu Sở Thiên bị Khắc Lâm Tư giết rồi, vậy tộc nhân của mình sẽ làm thế nào?

“Lão sư nhất định sẽ không thất bại!” Dịch Áo bị Khổ Á Tháp làm cho tức giận đến gương mặt đỏ bừng, Khổ Á Tháp nói vậy, cũng như là tin rằng Sở Thiên nhất định sẽ chết trong cuộc quyết đấu này!? Dịch Áo tuyệt đối không thể chấp nhận điều đó!

“Ha ha, Dịch Áo nói không sai, ta sẽ không thua đâu!” Sở Thiên nhẹ nhàng khoát tay của Khổ Á Tháp, đầu tiên cùng đám ma sủng của mình hợp lại bày kế bí mật cả ngày trời, sau đó mới ung dung tiến vào trận quyết đấu. Ngoài Boeing 747 vì thể trọng quá lớn và Tiểu Bạch không có thực lực ra, tất cả ma sủng đều theo Sở Thiên cùng tham gia trận quyết đấu.

“Thánh Tế Tự! Thánh Tế Tự!...” Sở Thiên vừa vào trường đấu, lập tức đã gây ra một trận tung hô dữ dội, quang cảnh này Sở đại thiếu gia thấy nhiều rồi, nên cũng không để tâm mà phát tay, thị ý mọi người hãy yên lặng.

“Phất Lạp Dịch Nặc, chuyện này là thế nào!?” Khắc Lâm Tư đã đến từ sớm, lúc này hắn đang lạnh mắt dò xét đấu trường, tức giận hỏi Sở Thiên: “Đấu trường sao lại trở thành thế này!” Trong đấu trường phương viên rộng hơn nghìn thước, trải khắp nơi những khối băng lớn, nhiệt độ trong không khí cũng đã hạ xuống rất nhiều!

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên lộ vẻ vô tội, “Theo quy tắc quyết đấu, ta đưa ra lời quyết đấu, vậy đấu trường đương nhiên là do ta chỉ định rồi, có gì không đúng sao?”

“Người đặt nhiều khối băng như vậy làm gì? Người không biết rằng, ma sủng của ta là Băng hệ Cự Long sao?” Khắc Lâm Tư rất phẫn nộ, đấu trường là do Sở Thiên chỉ định, nếu Sở Thiên đặt lên trên đó núi đao biển lửa thì hắn cũng sẽ không để ý, có điều Sở đại thiếu gia lại đặt một lượng lớn băng tuyết! Những khối băng này không những không tạo ra cho Khắc Lâm Tư bất cứ trở ngại nào, ngược lại còn có thể khiến Băng hệ Cự Long của hắn phát huy được năng lực lớn nhất! Cho nên, trong mắt Khắc Lâm Tư, Sở Thiên làm thế là xem thường mình!

“Người nói những tảng băng này à?” Sở Thiên dường như chợt hiểu ra, “Cái này sao, ta nghĩ là, ma sủng của người là thuộc Băng hệ, nếu là môi trường khác, chắc chắn nó không thể phát huy được hết thực lực của mình, cho nên ta chỉ giúp người thôi!”

“Ta không cần người giúp!” Khắc Lâm Tư đập mạnh trường mâu xuống đất, với sự giáo dục kỳ sĩ được tiếp thu từ nhỏ khiến hắn cảm thấy, bản thân bị sỉ nhục! “Ta không chấp nhận đấu trường thế này!”

“Ồ, người không chấp nhận à?” Sở Thiên gật đầu, “Theo quy định, người không thể cự tuyệt, nếu cự tuyệt, vậy sẽ đồng nghĩa là nhận thua rồi!”

“Người...” Trong quyết đấu tiếp nhận sự thương hại của đối thủ, điều này khiến Khắc Lâm Tư rất khó chịu, như vậy nếu thắng hắn cũng không vẻ vang gì, có điều Sở Thiên đã bức hắn vào ngõ cụt, “Phất Lạp Dịch Nặc, để cho công bằng, ta chấp nhận đấu trường này, nhưng, quy tắc quyết đấu do người quyết định!” Hai bên quyết đấu thì một người sẽ chọn nơi quyết đấu, người còn lại sẽ đưa ra quy tắc, hiện tại Sở Thiên đã chọn một nơi có lợi cho Khắc Lâm Tư. Vậy Khắc Lâm Tư cũng đành phải đem quyền lợi nêu quy tắc quyết đấu nhường cho Sở Thiên.

“Quy tắc? Vậy cũng được!” Sở Thiên nheo mắt mỉm cười, mỹ đức kỳ sĩ của đại lục Huyền Thú đúng là thứ hay ho! Hắc hắc! Nghĩ một lát, sau đó hắn nói: “Đúng rồi, người không ngại chuyện số lượng ma sủng của ta nhiều hơn người chứ?”

“Hừ! Đương nhiên không!” Khắc Lâm Tư trong lòng cười nhạt một tiếng, ma sủng nhiều thì có ích gì? Ngoài A Mạt Kỳ ra, còn có con nào sánh được với Cự Long của ta!?

“Tốt lắm! Quy tắc quyết đấu chỉ có một!” Sở Thiên giương cao Nộ Hỏa của Đức Khổ Lạp lên, “Trước khi có người chết, quyết đấu không thể kết thúc...”

“Chờ một chút!” Sở Thiên há miệng hết cỡ rống lên. Bởi vì Khắc Lâm Tư đã xông đến rồi, “Người vội gì chứ? Còn một chuyện nữa, ta muốn ghi lại quá trình quyết đấu! Người không ngại chứ?”

“Không thành vấn đề!” Khắc Lâm Tư bị Sở Thiên nói chuyện dông dài khiến cho mất kiên nhẫn. Thấy Sở Thiên ra hiệu, Phong Yêu A La Ước cấp tám mang theo một chiếc máy quay ma pháp, cùng tộc nhân của hắn bay đến phủ kín cả bầu trời, tộc nhân của A La Ước quá nhiều, thậm chí ngay đến vầng mặt trời vừa nhú lên cũng bị chúng che kín mất.

“Quyết đấu bắt đầu!” Sở Thiên rống lên một tiếng, sau đó thu Nộ Hỏa của Đức Khổ Lạp lại, treo lên lưng của mỹ nữ nhên nhện AK47, còn AK47 lại mau chóng chạy tới dưới bụng của Hãn Mã, sau đó NMD bắt đầu quần quanh Hãn Mã.

“Người...” Khắc Lâm Tư ngây người ra, cả đời hắn quyết đấu vô số lần, có thể chưa có lần nào giống như đấu với Sở Thiên, còn chưa bắt đầu đánh, đã giấu mình kín mít rồi.

“Con mẹ nó, Ta nói Khắc Lâm Tư này, người ngây người đứng đó làm gì? Lão tử đang đợi người đây!” Dáng vẻ của A Mạt Kỳ không giống bình thường, cứ như là Khắc Lâm Tư nợ tiền hắn vậy! “Có giỏi người lại đây! Không đánh ngã ta người không phải là nam nhân!”

“Chiến thần phù hộ!” Khắc Lâm Tư tức đến run rẩy, tạm thời không để ý đến Sở Thiên, nhảy lên tọa kỵ và bò đến A Mạt Kỳ.

Quyết đấu đã bắt đầu, mấy chục vạn đại quân đứng xung quanh theo dõi bắt đầu sôi nổi ồn ào, rộn rã cổ vũ cho người của mình, “Hay! Hay lắm... Người hay lắm!” Tình thế trận đấu đã thay đổi, trong chớp mắt, người xung quanh đã không biết nên cổ vũ thể nào rồi!

Khi Khắc Lâm Tư lao tới, A Mạt Kỳ bỗng biến về hình dạng lôi ưng, sau đó bay quanh tầng không trên đấu trường với một tốc độ chóng mặt. Tuy ma pháp tấn công lúc đánh nhau thì tốc độ không ra sao cả, nhưng tốc độ phi hành của biến dị lôi ưng quả thực rất nhanh, cho dù là Cự Long cũng khó có thể theo kịp! Hơn nữa, ma pháp của Cự Long và đầu khí của Khắc Lâm Tư cũng đều bị A Mạt Kỳ tránh né dễ dàng! Nếu so về khả năng chạy trốn, trên đại lục không có ai có thể qua được A Mạt Kỳ!

Hai bên cứ rượt đuổi nhau như vậy, một ngày đã qua đi...

Theo quy tắc bổ sung của Sở Thiên, hai người và ma sủng lựa chọn cách nghỉ ngơi một đêm, ngày tiếp theo, tình hình vẫn cứ như vậy, khi mặt trời còn chưa hừng sáng, A La Ước đã mang tộc nhân của mình bay lên trời, còn Sở Thiên vẫn trốn trong tầng tầng lớp lớp phòng hộ, còn về Khắc Lâm Tư, lần này đã thông minh hơn, hắn bỏ A Mạt Kỳ, và dốc toàn lực vào Sở Thiên.

Dưới sự tấn công của Thần Thánh Long Kỳ Sĩ, cơ thể của NMD đã có chút đuối sức, có điều, Khắc Lâm Tư cũng bị A Mạt Kỳ quấy rối khiến tinh thần và thể lực bị suy kiệt, bất đắc dĩ, Khắc Lâm Tư và ma sủng của hắn tách nhau ra, Khắc Lâm Tư tiếp tục tấn công Sở Thiên, còn Cự Long bắt đầu truy đuổi A Mạt Kỳ.

Cuối cùng, Cự Long không thể bắt được A Mạt Kỳ, Khắc Lâm Tư một mình cũng không thể công phá được sự phòng ngự của NMD! Thế là, ngày thứ hai cũng đã trôi đi...

Ngày thứ ba...

.....

Nửa tháng sau, Mã Khoa Lý và Trát Phổ Lan đều không ngồi yên được nữa, cuộc chiến tranh thảm liệt cũng vì trận quyết đấu này mà đã tạm dừng nửa tháng, còn trận quyết đấu thì trở thành một vở hài kịch! Chẳng lẽ Phất Lạp Địch Nặc muốn khiến cho Khắc Lâm Tư mệt chết sao? Mọi người đều có chung suy nghĩ như vậy!

Và hôm nay còn quá đáng hơn! Sở Thiên lại đem Tiểu Bạch vào trong đấu trường, một người một chó, vừa ngồi trên lưng AK47 uống mỹ tửu Phục Tử Đặc, vừa ngồi thưởng thức Khắc Lâm Tư phía ngoài đang chật vật kiệt sức gần chết.

“Phất Lạp Địch Nặc! Ngươi còn có danh dự của cường giả không?” Khắc Lâm Tư nghiến răng tròng mắt trợn trợn nhìn Sở Thiên, nhưng lại không có bất cứ biện pháp nào, “Ra đây quyết đấu với ta!” Nửa tháng nay, tính kiên nhẫn của Khắc Lâm Tư cơ hồ đã bị mài mòn hết, còn con Cự Long thì đã bắt đầu từ ngày thứ mười, đã nằm mềm nhũn trên đất, không còn truy đuổi A Mạt Kỳ nữa.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên ôm lấy Tiểu Bạch, mở to hai mắt, kinh ngạc hỏi: “Tiểu Bạch, lẽ nào chúng ta không phải đang quyết đấu sao?”

“Ồ ô!” Tiểu Bạch nghiêm túc gật đầu, chỉ vào Khắc Lâm Tư phía bên ngoài, sau đó móng vuốt chỉ xuống mặt đất, cho dù không cần Sở Thiên phiên dịch, Khắc Lâm Tư cũng có thể nhìn ra sự khinh miệt của Tiểu Bạch, “Phất Lạp Địch Nặc, ta không có hứng thú làm những chuyện vô vị này với ngươi!” Nói rồi, Khắc Lâm Tư thu trường mâu lại!

“Kỵ sĩ Khắc Lâm Tư, đừng quên rằng, trước khi có người chết, quyết đấu không thể ngừng lại!” Sở Thiên nheo mắt lại, kế hoạch sắp thành công rồi, lúc này sao có thể để Khắc Lâm Tư chạy chứ? “Nếu ngươi bây giờ ra khỏi đấu trường, vậy là ngươi nhận thua rồi!”

“Hừ!” Khắc Lâm Tư hừ nhạt một tiếng, lại nhắc trường mâu lên, “Phất Lạp Địch Nặc, ngươi rốt cuộc muốn thế nào?” Cuối cùng, Khắc Lâm Tư cơ hồ hét lớn: “Nói ta biết! Nửa tháng nay ngươi đang làm gì?” Khắc Lâm Tư vốn không tin, Sở Thiên sẽ làm những chuyện vô vị như vậy, trong trận quyết đấu này chắc chắn ẩn chứa âm mưu gì!

Nhưng Khắc Lâm Tư có nghĩ nát óc cũng không thể nghĩ ra, Sở Thiên rốt cuộc muốn làm gì, thiết kỵ Khải Tắt đều đang ở Thái Thạch Bảo phía đối diện để xem quyết đấu, các tướng lĩnh quan trọng của kẻ địch đều có mặt, vậy chúng không thể mượn thời cơ đánh lên quân đội của mình. Nhưng ngoài điều này ra, Phất Lạp Địch Nặc còn có thể làm gì? Chẳng lẽ hắn thật sự muốn làm mình mệt chết!?

“Đã nửa tháng rồi?” Dưới sự nhắc nhở của Khắc Lâm Tư, Sở Thiên dường như mới vừa nghĩ tới thời gian, ngẩng đầu nhìn bầu trời, A La Ước và tộc nhân của hắn vẫn che kín cả bầu trời, “Uhm, nửa tháng chắc cũng được rồi!”

“A Mạt Kỳ!” Sở Thiên chợt cười trên AK47 rồi chui ra từ dưới bụng của Hãn Mã, hô lớn: “Có thể bắt đầu rồi!” Sau đó, Sở Thiên nheo mắt lại, bày ra bộ dạng thần côn, hé một nụ cười thành thật với Khắc Lâm Tư: “Kỵ sĩ Khắc Lâm Tư, hiện tại, quyết đấu chính thức bắt đầu!”

“Ha ha.” Khắc Lâm Tư lớn tiếng cười, trường mâu chỉ vào Sở Thiên, sau đó gọi con Cự Long đằng sau mình: “Người huynh đệ tọa kỵ của ta, đứng dậy thôi, chúng ta cùng nhau giết Phất Lạp Địch Nặc!”

“Gầm...” Một tiếng gầm nhẹ vang lên, nhỏ đến mức khiến mọi người tưởng rằng, đó là tiếng kêu ảo não của Tiểu Bạch, nhưng Sở Thiên lại biết, kế hoạch của mình thành công rồi! “A Mạt Kỳ! Con Cự Long ấy

giao cho người!” Sau khi bị Phát La Đa đánh gãy hết xương trên cơ thể, A Mạt Kỳ đã thù hận Long tộc đến tận xương tủy, cho nên Sở Thiên đã mang lễ vật lớn ấy tặng cho nó!

Bình... Khắc Lâm Tư vừa định tấn công Sở Thiên, nhưng lại nghe thấy phía sau có một tiếng động lớn, quay đầu nhìn, một cơn đau đớn khắc cốt ghi tâm đã nhói lên trong tim của Khắc Lâm Tư, bởi vì, hắn nhìn thấy Cự Long tình như thủ túc với mình, không bao giờ có thể đứng lên được nữa...

101. Chương 101: Bác Sĩ Thú Y Không Phải Dễ Trêu Chọc

Khắc Lâm Tư tuyệt vọng nhìn tọa kỵ của mình, nằm quy ngay dưới một nắm quyền đánh ra tùy tiện của A Mạt Kỳ, còn thân hình ngạo nghễ ban đầu của nó, dường như biến thành một đồng thịt nát nằm liệt trên đất.

“Con mẹ nó, thực sự có thể...” A Mạt Kỳ đã biến về hình người, ngậy người nhìn nắm quyền của mình, sau đó sực tỉnh hét lớn với Sở Thiên: “Ông chủ! Ta đánh ngã được con bò sát này rồi!”

“Kỵ sĩ Khắc Lâm Tư, quyết đấu còn muốn tiếp tục không?” Được NMD bảo vệ, Sở Thiên ôm lấy Tiểu Bạch, mỉm cười trèo lên lưng Hân Mã, rút Nộ Hỏa của Đức Khổ Lạp ra, chỉ vào Khắc Lâm Tư nói: “Hiện tại, tọa kỵ của người đã không hề có sức chiến đấu nào nữa, chỉ cần người đáp ứng điều kiện của ta, ta sẽ cho phép người nhận thua!” Nói rồi, Sở Thiên chỉ vào A Mạt Kỳ và những ma sủng khác của mình, “Nếu người muốn tiếp tục chiến đấu, vậy thì ta cũng phụng bồi, có điều...Ha ha!” Sở Thiên lắc đầu, hàm ý uy hiếp bên trong không cần nói cũng hiển hiện ra.

“Hừ!” Khắc Lâm Tư hừ nhạt một tiếng, không để ý đến Sở Thiên, ngược lại tung mình nhảy đến bên ma sủng của mình.

“A Mạt Kỳ, để hắn qua đó!” Sở Thiên ra lệnh cho An Mạt Kỳ đang muốn ngăn cản Khắc Lâm Tư, sau đó độ lượng nói: “Khắc Lâm Tư, nếu người đã từng nhận được lời mời của Long Hoàng, vậy bản lĩnh chữa trị của người chắc cũng không tồi nhỉ?” Sở Thiên gọi A Mạt Kỳ trở về bên cạnh mình, sau đó kéo giãn khoảng cách giữa mình và Khắc Lâm Tư, “Người và ta đều là những cường giả chức nghiệp đỉnh cấp của đại lục, cho nên, ta tôn trọng danh dự của người, cho người thời gian nửa ngày để chữa trị cho ma sủng! Trong nửa ngày này, ta và ma sủng của ta sẽ không tấn công người!”

“Thánh Tể Tự! Thánh Tể Tự! Thánh Tể Tự...” Mọi người trong trận doanh Khải Sát hoan hô như sấm dậy, trong quyết đấu không nhân lúc người ta nguy cấp mà truy kích, lại hào sảng cho phép đối thủ chữa trị cho tọa kỵ. Đây là một tấm lòng rộng rãi đến nhường nào? Đồng thời, cần phải có thực lực thế nào, mới có thể có được sự tự tin lớn đến như vậy?! Nhất thời, cả Thái Thạch Bảo bỗng sôi trào hẳn lên.

Trong mấy ngày quyết đấu, mỗi khi trận doanh Khải Sát tung hô Sở Thiên, người Lôi Tư cũng ngay lập tức phản ứng lại, nhưng lần này người Lôi Tư đã biết điều hơn. Tôn trọng cường giả là một truyền thống tốt đẹp đã có vạn năm nay trên đại lục Huyền Thú, đặc biệt giống như Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ, một Thánh Tể Tự tràn đầy phong cách của một cường giả, thì lại càng nên được tôn trọng!

“Phát Lạp Dịch Nặc! Người!” Khắc Lâm Tư đã động nộ, hắn không hề ngốc, dĩ nhiên có thể nhìn ra, bản thân đã trở thành hòn đá đệm để Sở Thiên nâng cao danh vọng! Nhưng Khắc Lâm Tư còn có thể chọn lựa thế nào? Tiếp tục chiến đấu? Chỉ A Mạt Kỳ cũng đủ đối phó hắn rồi, lại thêm vào cả những ma sủng khác của Sở Thiên, đặc biệt là NMD có thể hoàn toàn phòng ngự được đấu khí của Khắc Lâm Tư. Vậy thì Khắc Lâm Tư cơ hồ không có phần thắng nào! Huống hồ hiện tại, tâm tư của Khắc Lâm Tư lại đổ dồn hết vào tọa kỵ của mình, thực chất không thể toàn tâm nghênh chiến!

“Cảm tạ Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ!” Khắc Lâm Tư nghiêng răng nói, trước mặt là ma sủng và danh dự của mình, Khắc Lâm Tư đã chọn cái đầu tiên.

Tỉ mỉ kiểm tra cho Cự Long hết một lượt, Khắc Lâm Tư chau mày lại, bắt đầu đi lại vòng quanh ma sủng của mình, nhưng hồi lâu vẫn không thể đưa ra quyết định! Tình hình của Cự Long quá kì lạ, từ đầu đến cuối trong trận quyết đấu, Cự Long không hề va chạm qua với Sở Thiên hay A Mạt Kỳ, hơn nữa lại không hề bị một công kích nào, cho nên, Cự Long không thể bị ma pháp hay đấu khí làm cho bị thương! Còn về cú đánh cuối cùng của A Mạt Kỳ, Khắc Lâm Tư vốn dĩ không hề lưu tâm, tạm không nói trên nắm quyền

của A Mạt Kỳ có đầu khí, vậy thì một con Lôi Ưng chỉ giỏi về tốc độ và ma pháp, cũng không thể chỉ dựa vào nắm quyền mà đả thương được người trong Cự Long tộc vốn mệnh danh là kẻ phòng ngự đứng đầu đại lục được!

A Mạt Kỳ sau khi biến thành hình người trở nên rất nhỏ bé so với Cự Long, cho nên nắm quyền của hắn chỉ có thể đả thương phần chân của Cự Long, nhưng chân của Cự Long đã bị gãy gập kinh dị, gần giống như bị chém đứt vậy, nhưng khi nó ngã xuống, rõ ràng lại bị gãy thêm nhiều xương khác.

“Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh! Kỵ sĩ Khắc Lâm Tư, người có cần ta giúp không?” Sở Thiên nheo mắt lại, cất giọng thần côn: “Ta rất lấy làm tiếc vì tọa kỵ của ngươi bỗng nhiên lại gặp phải tình huống này. Ta là Thượng Cổ Thánh Tế Tự, nói không chừng có thể giúp được ngươi...”

“Không cần!” Khắc Lâm Tư giận dữ nhìn Sở Thiên, đồng thời chỉ tay vào Ba Bác Tát đang đứng ngoài đấu trường quan chiến, “Có phải ngươi đã sử dụng bệnh độc hắc ám!” Trúng độc là nguyên do duy nhất mà Khắc Lâm Tư có thể nghĩ ra.

“Khắc Lâm Tư! Ta cảnh cáo ngươi, ngươi đang sỉ nhục một Thượng Cổ Thánh Tế Tự đấy!” Giọng nói phần nộ của Sở Thiên vang lên: “Tuy quân gia của ta đã từng là Vong Linh Pháp Thần, nhưng ta lấy danh dự của Thánh Tế Tự đảm bảo, ta không hề sử dụng bệnh độc!” Các pháp sư hắc ám thường bị mọi người kỳ thị, bệnh độc hắc ám tự nhiên cũng trở thành thứ người người ghét bỏ, nhưng trong cuộc chiến đấu đại diện cho danh dự của hai nước mà sử dụng nó, vậy thì sẽ bị cả đại lục chế nhạo!

Trước mặt mấy chục vạn người, Sở Thiên lấy tấm bài Thánh Tế Tự ra làm đảm bảo, Khắc Lâm Tư không còn có thể phản bác được gì, Sở Thiên tiếp tục nói: “Nếu ngươi không tin, có thể lập tức tìm pháp sư hắc ám để kiểm tra cho tọa kỵ của ngươi!” Pháp sư hắc ám tuy bị kỳ thị, nhưng thực lực của họ lại không được phép coi thường, bởi vậy, trong quân đội các nước đều có sẵn mấy ma pháp sư hắc ám.

“Ngươi tưởng ta không dám sao? Hừ!”

Khắc Lâm Tư vẫy tay về phía trận doanh của Lôi Tư, sau đó mấy pháp sư vận hắc bào chạy vào đấu trường, bắt đầu kiểm tra cho Cự Long, xem ra, Khắc Lâm Tư vẫn không tin Sở Thiên.

Các người kiểm tra đi! Hừ hừ! Lão tử không tin các ngươi có thể kiểm tra ra cái gì! Sở Thiên trong lòng cười lạnh, Khắc Lâm Tư! Ngươi dám mắng lão tử là kẻ nhu nhược trước mặt của mấy chục vạn người! Con mẹ ngươi! Ngươi dám mắng lão tử, vậy ông đây của ngươi sẽ phế con rắn mối của ngươi!

Sở Thiên chửi thầm trong lòng, đồng thời ngẩng đầu lên nhìn trời, trong không trung, A La Ước và tộc nhân của hắn, vẫn đang che phủ ánh sáng mặt trời chiếu vào đấu trường! Thế là, Sở Thiên nheo mắt cười.

Tất cả trong trận quyết đấu này, đều là mánh khóe Sở Thiên sắp đặt, không hề có bất cứ chỗ hở nào! Còn ma súng của Sở Thiên, cũng chỉ là dùng để kéo dài thời gian với Khắc Lâm Tư. Nhưng mà, còn Băng hệ Cự Long cấp chín kia, đích thực đã bị Sở Thiên phế rồi!

Đánh gục Cự Long không phải là A Mạt Kỳ, cũng không phải là Sở Thiên, mà là những con Hoàng Phong đang che kín bầu trời kia! Tác dụng thực sự của A La Ước, không phải ghi lại quá trình của trận quyết đấu, nếu chỉ là ghi lại quá trình ấy, chỉ mình hắn là đủ rồi, không cần thiết phải mang theo cả một đàn ong vàng để phủ kín bầu trời!

Ngay cả bản thân A La Ước cũng không biết, nguyên nhân Sở Thiên bảo hắn làm như vậy, chính là để che ánh sáng mặt trời!

Sở Thiên là bác sỹ thú y, chữa bệnh chế thuốc chính là nghề của hắn, nhưng đừng nên quên rằng, bác sỹ có thể cứu người, nhưng cũng biết giết người! Trên đại lục Huyền Thú, không có ai điều chế lại được thuốc của Sở Thiên, đồng thời, ai có thể hiểu về cấu tạo cơ thể ma thú như Sở Thiên!? Lại có ai giống như hắn, biết được nguyên lý phát bệnh của mỗi loại bệnh đây!?

Khi chữa trị cho Xích Diễm, và lần hội chẩn cho Long Hoàng ở A Cổ Lạp sơn, Sở Thiên đã xác định, thân thể của Cự Long tộc ngoài việc có thể một đôi cánh ra thì không có khác biệt gì so với rắn mối, vậy thì, các chứng bệnh trên người rắn mối, Cự Long tộc cũng có thể bị!

“Khắc Lâm Tư, kiểm tra thế nào rồi?” Sở Thiên cười ha hả nhìn các pháp sư hắc ám đang bận bịu tay chân, đồng thời lại thầm cười sằng sặc, khứa khứa! Kiểm tra đi! Các người từ từ mà kiểm tra, nhưng mà, trên đại lục này, cho dù trải qua thêm nghìn năm nữa, các người cũng sẽ không biết cái gì gọi là bệnh thoái hóa xương, cái gì gọi là sự mất cân bằng nguyên tố canxi phot pho! Ha ha, lão tử vĩnh viễn sẽ không nói cho các người biết, không có các tia tử ngoại của ánh sáng mặt trời, thân thể của Cự Long cũng không thể hấp thu nguyên tố canxi được!

Thời gian trôi qua đã rất lâu, cuộc kiểm tra của các pháp sư hắc ám đã kết thúc, và Khắc Lâm Tư đã bần thần đứng dậy, bởi vì kết quả kiểm tra không những chứng minh Cự Long không hề trúng độc, hơn nữa, Khắc Lâm Tư hiểu rõ, ma sủng của mình không còn sống được bao lâu nữa. “Xin lỗi, Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ, ta xin lỗi vì hành động lúc nãy của ta!” Khắc Lâm Tư miễn cưỡng duy trì mỹ đức của kỵ sĩ, nhưng mọi người ai cũng nhận ra, đôi môi của hắn đang run rẩy!

Sau khi xin lỗi Sở Thiên rồi, Khắc Lâm Tư bỏ trọng giáp trên người xuống, quỳ trước mắt ma sủng của mình, không còn để ý đến bất cứ ai!

“Ô ô ~~!” Tiểu Bạch chúi đầu vào Sở Thiên, sau đó dùng chiếc chân nhỏ chỉ về hướng Khắc Lâm Tư, đồng thời nước mắt lưng tròng đầy vẻ đáng thương nhìn Sở Thiên!

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Lòng thương cảm của Tiểu Bạch lại trở dậy rồi, Sở Thiên lắc đầu, nói: “Kỵ sĩ Khắc Lâm Tư, ma sủng của người rất cuộc thế nào rồi?” Chuyện này tuy rằng do một tay Sở Thiên đạo diễn, nhưng hắn lại không định nói ra chân tướng, một là để bảo mật, bởi vì Sở Thiên không muốn quá nhiều người biết về thuật thú y của mình, đây chính là vốn liếng để hắn có thể tồn tại trên đại lục Huyền Thú này.

Và một nguyên nhân khác là Sở Thiên không dám! Vừa rồi Sở Thiên đã làm gì? Hắn đã không đánh mà thắng, cơ hồ không hao tổn chút sức lực nào để phế một con Cự Long! Nếu như hắn có thể phế đi một con Cự Long, vậy thì cũng có thể phế con thứ hai, con thứ ba... Nếu trên đại lục bỗng dưng xuất hiện một người biết được điểm yếu chí mạng của Long tộc, vậy thì Long Hoàng sẽ làm gì!? Cho dù Sở Thiên là ân nhân cứu mạng của Long Hoàng, nhưng so sánh với tính mạng của Cự Long tộc, Sở Thiên có tính là gì?

“Quyết đấu còn cần tiếp tục không?” Thấy Khắc Lâm Tư không trả lời, Sở Thiên lại hỏi.

“Không cần tiếp tục nữa.” Khắc Lâm Tư không hề quay đầu, chỉ dùng một giọng nói ảm đạm buồn bã đáp: “Trận quyết đấu này ta thua rồi...” Dứt lời, Khắc Lâm Tư đứng dậy, đối mặt với Sở Thiên, “Theo quy định, người có thể tùy ý xử lý ta!”

“Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ!” Thống soái Trát Phổ Lan của Lôi Tư đang đứng từ xa quan chiến bỗng hét lớn: “Xin điện hạ tôn trọng danh dự của cường giả!”

Trát Phổ Lan vừa dứt lời, Ma Khoa Lý phía đối diện cũng lên tiếng, “Phát Lạp Dịch Nặc, thân là nguyên soái, ta cho phép người tôn trọng danh dự của Khắc Lâm Tư!”

Sở Thiên cảm kích nhìn Mã Khoa Lý, hắn ở đại lục Huyền Thú hơn một năm rồi, tự nhiên sẽ hiểu rõ, Mã Khoa Lý đang giúp mình, cho mình một cái cớ để tha cho Khắc Lâm Tư!

Danh dự của cường giả, còn cả quy tắc của ma thú, những thứ này nghe ra không tồi, nhưng tất cả đều là những lời vô giá trị! Nói trắng ra, chính là hai chữ — Thực lực! Con người sống trong tập thể, thú vật sống trong quần loài. Trên đại lục này có cường giả nhân loại hay ma thú cao cấp nào không có bạn bè thân thích? Mà có tư cách là người thân bạn bè của họ, lẽ nào lại không có thực lực tương ứng sao?

Trát Phổ Lan muốn Sở Thiên tôn trọng danh dự của Khắc Lâm Tư, thực chất chính là đang cảnh cáo Sở Thiên: Nếu người làm Khắc Lâm Tư bị thương, vậy thì đợi bằng hữu thân thích, lão sư của Khắc Lâm Tư đến báo thù đi.

Danh dự cường giả của Khắc Lâm Tư!? Sở Thiên nheo mắt cười. Trên đại lục Huyền Thú, Sở Thiên cũng được xem là nhân vật số một, là hữu tướng đế quốc Khảm Tát, đứng dưới một người, đứng trên vạn người, cao thủ cực đỉnh của đại lục, Thượng Cổ Thánh Tế Tự cấp chín, Sở Thiên cũng có tư cách có danh dự cường giả của mình!

Lại có người dám uy hiếp Sở Thiên gia? Vậy đơn thuần là tìm cái chết! Danh hiệu đồ tể của Sở Thiên không phải là hư danh! “Kỵ sĩ Khắc Lâm Tư, ta từ chối việc ngươi nhận thua!” Nói rồi, Sở Thiên rút Nộ Hỏa của Đức Khổ Lạp, chỉ xa về hướng Khắc Lôi Tư, “Cầm trường mâu của ngươi lên, tiếp tục quyết đấu!” Tuy theo quy tắc, Sở Thiên có thể tùy ý xử lý Khắc Lâm Tư, nhưng Khắc Lâm Tư dù gì cũng là phó thống soái quân đội Lôi Tư, còn Sở Thiên cũng không thể to gan đến mức để Khắc Lôi Tư tự sát trước mặt mọi người — Cường ép đối thủ đã nhận thua tự sát, đây không phải là một chuyện vinh quang gì, thậm chí sẽ ảnh hưởng đến hình tượng cao quý của Phất Lạp Định Nặc điện hạ! Cho nên, Sở Thiên đã lựa chọn tiếp tục quyết đấu!

Song song với việc Sở Thiên tuyên chiến, hai cánh tay của A Mạt Kỳ cũng giang rộng ra, các tia ma pháp cũng bắt đầu hiện ra trong lòng bàn tay, còn NMD cũng bắt đầu quần quanh Sở Thiên.

“Phất Lạp Định Nặc điện hạ!” Thân vương Trát Phổ Lan đã không thể nhẫn nhịn được, Sở Thiên không đồng ý Khắc Lâm Tư chịu thua, vậy cũng đồng nghĩa với việc bức Khắc Lâm Tư vào chỗ chết! Một Thần Thánh Long Kỵ Sĩ không có tọa kỵ, không có ý chí chiến đấu, tuyệt đối không phải là đối thủ! Thúc chiến mã đi đến sát trường đấu, Trát Phổ Lan hét lớn với Sở Thiên: “Điện hạ đừng quên rằng, Khắc Lâm Tư là Thần Thánh Long Kỵ Sĩ được đích thân Long Hoàng sắc phong!”

Long Hoàng? Sở Thiên trong lòng hừ nhạt một tiếng, lão rắn mối già ấy có quản được không? “Thân vương Trát Phổ Lan! Ta tôn trọng lựa chọn của Long Hoàng bệ hạ, nhưng mấy chục vạn tướng sĩ hãy làm chứng, giữa ta và Khắc Lâm Tư là một trận quyết đấu công bằng, theo quy tắc, ta có quyền tiếp tục quyết đấu!” Lấy Long Hoàng uy hiếp Sở Thiên? Hừ! Lão rắn mối già mang một quyển sách nát mà bản thân mình không xem hiểu để đuổi Sở Thiên đi, chỉ có thể khiến Sở Thiên gia càng thêm tức giận!

“Thân vương điện hạ, cảm tạ hảo ý của ngài!” Khắc Lâm Tư bỗng nhặt trường mâu của mình lên, sau đó nói với Trát Phổ Lan: “Nếu như Phất Lạp Định Nặc muốn tiếp tục quyết đấu thì ta cũng phụng bồi đến cùng!” Dứt lời, Khắc Lâm Tư lạnh lùng nhìn Sở Thiên, “Hừ! Có thể chết dưới tay Thánh Tế Tự, sẽ không làm nhục danh dự của ta!”

102. Chương 102: Vinh Dự Của Cường Già

“Ai dám ra tay!?” Bỗng nhiên, quân đội Lôi Tư dạt ra như nước thủy triều, tất cả tướng sĩ đều hạ đao kiếm trong tay mình xuống, cung kính cúi thấp đầu, nghênh đón một lão nhân đang chậm bước đi tới.

“Bố Lãng tiên sinh, cuối cùng ngài đã tới.” Thân vương Trát Phổ Lan lại nhảy từ chiến mã nhảy xuống, bước nhanh tới mặt lão nhân, “Ha ha, nghe tin ngài sắp đến, ta vui mừng đến mấy đêm không ngủ được, đúng rồi, trên đường đi ngài có thuận lợi không?”

“Còn may không ai gây phiền phức cho ta?” Bố Lãng phảng phất nở nụ cười, nói với Trát Phổ Lan: “Nếu không phải thì bộ xương già này cũng không trụ được rồi. Ha ha...”

“Bố Lãng thúc thúc? Sao người đến đây?” Khắc Lâm Tư ngây người, lập tức bỏ đi địch ý với Sở Thiên, sau đó rảo bước ra đấu trường, quỳ xuống trước mặt Bố Lãng, buồn bã nói: “Xin lỗi, ta đã làm lão sư mất mặt...”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Lần này phiền phức rồi, Sở Thiên nheo mắt lại dò xét lão Bố Lãng, sau đó so sánh với hình tượng của An Đông Ni và thú tộc tiên tri La n, cuối cùng đã đưa ra một kết luận, lão già này có lẽ rất lợi hại! Lợi hại đến mức có thể khiến Khắc Lâm Tư thà vi phạm quy tắc quyết đấu, đi ra đấu trường cũng cần phải đi lên trước kiến lễ!

Dáng người lam lũ, chống vào bạch ngọc quả trường được làm từ một cái rễ cây, nhưng điều kỳ lạ là, bộ nhuyễn giáp hần mặc trên người lại chỉ là trang phục của một kỵ sĩ tùy tùng! Trong mắt Sở Thiên, trên đại lục Huyền Thú này, những lão già ăn mặc càng khác người thì lại càng lợi hại, huống hồ, trên lưng Bố Lãng lại đang đeo một trường kiếm cổ xưa!

Khắc Lâm Tư đã đi ra đấu trường, vậy quy tắc của trận quyết đấu đã bị phá bỏ, nhưng mà, ngoài Sở Thiên, không có ai dám nói gì nhiều! “Phất Lạp Định Nặc! Cẩn thận!” Đạt Mã Nhĩ bỗng chạy đến trước mặt Sở Thiên, nhỏ giọng nói: “Đừng quyết đấu nữa, mau để cho Khắc Lâm Tư nhận thua đi!”

“Lão già này là ai?” Sở Thiên khó hiểu nhìn Đạt Mã Nhĩ đang hoảng loạn, cũng trầm giọng hỏi: “Hắn có chức nghiệp gì? Cấp mấy rồi?”

“Bố Lãng là kỳ sĩ tùy tùng cấp hai.” Đạt Mã Nhĩ thận trọng đáp: “Hắn không phải người chúng ta có thể đối phó đâu, chết tiệt thật, hắn không phải không tham gia vào tranh đấu các nước trên đại lục sao? Hôm nay sao lại chạy tới Thái Thạch Bảo này?”

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên thiếu chút bị Đạt Mã Nhĩ làm cho tức đến muốn ngất đi! Kỳ sĩ tùy tùng cấp hai? Còn là không thể đắc tội? Đây là lý lẽ gì? Phải biết rằng, Sở Thiên là Thánh Tế Tự cấp chín, vậy hắn sao lại không thể đắc tội với kẻ có chức nghiệp cấp hai được? “Lão ca, ngươi đang giỡn ta sao, hắn rốt cuộc là người có chức nghiệp cấp mấy?” Sở Thiên còn cho rằng Đạt Mã Nhĩ đang đùa với mình.

“Ai da, huynh đệ, ta không hề đùa, hắn thật sự chỉ là cấp hai, nhưng người này chúng ta cũng thật sự không thể đắc tội!” Đạt Mã Nhĩ đã sốt ruột đến mức mặt đỏ gay gắt, hai tay nắm chặt vào vai Sở Thiên, “Mau chóng cho phép Khắc Lâm Tư nhận thua, nếu không thì muộn mất!” Dứt lời, Đạt Mã Nhĩ vội chỉ vào thanh kiếm trên lưng Bố Lãng, “Ngươi... Ngươi xem đó là gì!”

Thứ gì? Sở Thiên nhìn theo hướng chỉ tay của Đạt Mã Nhĩ, chỉ là một thanh kiếm rất bình thường mà, Sở Thiên nhếch miệng, ngoài vàng trắng khuyết đỏ trên chuôi kiếm còn đáng chú ý ra thì chẳng còn gì khác nữa.

“Ông chủ, đừng đánh nữa!” Như A Mạt Kỳ trước nay đều ỷ mạnh hiếu chiến hiện tại cũng khuyên nhủ Sở Thiên, hắn thấy Sở Thiên không hiểu đã xảy ra chuyện gì, bèn đến gần ông chủ mình, khẽ tai nói: “Lão già này quá lợi hại rồi, đấu với hắn chúng ta chỉ có thể chơi ngầm thôi!”

“A Mạt Kỳ, sao cả ngươi cũng...” Sở Thiên kinh ngạc hỏi, A Mạt Kỳ của mình ngay cả Long Hoàng còn dám mắng, hiện tại cũng biết sợ sệt? Nhưng mà, câu nói “chơi ngầm” của hắn, lại khiến Sở đại thiếu gia vô cùng hài lòng, xem ra sự giáo dục của mình đã thu được kết quả rất tốt...

“Ta cũng không biết!” A Mạt Kỳ nhíu mày nói: “Ta đã thăm dò qua, dấu khí trên người hắn đúng chỉ là cấp hai, nhưng không biết tại sao, ta lại cảm thấy rất nguy hiểm!” Khả năng cảm nhận nguy hiểm của ma thú lớn hơn so với con người, mà A Mạt Kỳ sau khi được cải tạo lại thì khả năng ấy lại càng nhạy bén hơn.

“Phất Lạp Dịch Nặc, ta lấy thân phận nguyên soái để quốc lệnh cho ngươi: trận quyết đấu này kết thúc rồi!” Ma Khoa Lý sắc mặt nghiêm trọng tiến vào đấu trường, thị ý Sở Thiên lui về đằng sau, rồi khách khí lớn tiếng nói: “Bố Lãng tiên sinh, có thể nói cho ta biết, ngài tại sao lại xuất hiện ở đây không?”

“Ha ha, thì ra là tiểu tử ngươi à!” Bố Lãng vừa mở miệng đã khiến cho Sở Thiên giật nảy mình, Ma Khoa Lý đã hơn tám mươi tuổi, đại thần tác chiến đế quốc, thống soái của ba mươi vạn thiết kỵ Khải Tắt lại bị người ta gọi là tiểu tử? Hơn nữa Mã Khoa Lý lại vẫn trong bộ dạng coi đó là chuyện đương nhiên? “Ngươi yên tâm, ta đến đây chỉ là việc tư, sẽ không can dự vào chuyện các ngươi!”

“Thì ra là vậy à, ha ha!” Nghe thấy Bố Lãng nói chỉ vì chuyện tư, thần thái của Mã Khoa Lý đã nhẹ nhõm hơn rất nhiều, “Lão tiên sinh, đợi chuyện của ngài kết thúc rồi, ta phải chiêu đãi ngài tử tế, ha ha, tính ra, chúng ta đã hơn năm mươi năm chưa gặp rồi!”

“Đúng vậy, đã hơn năm mươi năm rồi...” Bố Lãng than thở đáp: “Năm đó lần đầu tiên gặp ngươi, ngươi mới chỉ là một bạch phu trưởng, không ngờ hiện tại đã là nguyên soái rồi.” Nói rồi, Bố Lãng xua tay, thị ý với Mã Khoa Lý mình cần làm việc rồi, sau đó đến trước mặt Sở Thiên, “Ha ha, ngươi chính là Phất Lạp Dịch Nặc?”

Sao lại nhắm vào lão tử? Sở Thiên nheo mắt lại, “Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Ha ha, lão tiên sinh, ta chính là Phất Lạp Dịch Nặc.” Sở đại thiếu gia rất thông minh, đến Mã Khoa Lý còn không dám ho he với với lão già này, vậy thì bản thân mình chắc chắn cũng không thể đắc tội được, cho nên, Sở Thiên rõ ràng đã nhả nhận hơn rất nhiều.

“Uhm, không tồi! An Đông Ni đã thu được một học trò giỏi!” Bố Lãng dò xét cả người Sở Thiên rồi nói.

“Ngài quen biết lão sư của ta?” Sở Thiên hai mắt phát sáng, hình như lại có một con cá to đang chờ mình câu vậy, “Ngài và An Đông Ni lão sư chắc cũng là lão bằng hữu!”

“Phất Lạp Định Nặc! Đừng nói hồ đồ!” Mã Khoa Lý vội vàng răn dạy Sở Thiên, “Tuổi của Bố Lãng tiên sinh còn lớn hơn An Đông Ni điện hạ nhiều lắm.”

“Ha ha, Mã Khoa Lý, người đừng hù dọa tiểu hài tử chứ!” Bố Lãng cười nói: “Hắn không biết ta cũng là chuyện bình thường.” Nói rồi, Bố Lãng xoay sang Sở Thiên, “Khi An Đông Ni sinh ra, ta đã hai trăm tuổi rồi!”

Lão quái vật! Sở Thiên trong lòng hoảng sợ, tuy An Đông Ni không kể, nhưng tuổi của ông tuyệt đối vượt quá một trăm tuổi, nói như vậy Bố Lãng há chẳng phải đã hơn ba trăm tuổi rồi sao? Tuy Sở Thiên biết, cường giả trên đại lục Huyền Thú chỉ cần có đủ thực lực, vậy sống đến mấy trăm tuổi sẽ không có vấn đề gì, nhưng khi một lão già sống đến hơn ba trăm tuổi thật sự xuất hiện, vẫn làm cho Sở đại thiếu gia giật mình!

“Hắc hắc,” Sở Thiên cười gượng vài tiếng, sau đó không nói gì thêm, giao thiệp với lão quái vật này, vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.

“Phất Lạp Định Nặc, ta đến đây chỉ muốn hỏi người một chuyện.” Sở Thiên không nói nữa, nhưng Bố Lãng lại không định bỏ qua cho hắn, “Xin hỏi, người biết nơi Mạch Khăng Tích ở đâu không?”

Con bà nó! Sao lại là Mạch Khăng Tích, Sở Thiên gần như sắp phát điên rồi, lần trước tên Mặc Phi Đặc cũng tìm Mạch Khăng Tích, hơn nữa thiếu chút nữa khiến Sở Thiên đi gặp nữ thần Sinh Mệnh rồi, hiện tại Bố Lãng cũng hỏi vấn đề này, sao giống như người trên đại lục này đều đang tìm tên Mạch Khăng Tích chết tiệt ấy!?

“Xin lỗi, lão tiên sinh, ta vốn không hề quen biết Mạch Khăng Tích nào cả.” Sở Thiên ngoan ngoãn đáp, có điều, có người nào tin hay không thì không thể biết.

“Ồ? Thật sao?” Bố Lãng mỉm cười, “Nói dối với một người đã từng giúp mình, đây không phải điều mà Thánh Tế Tửu nên làm đâu.”

Người đã giúp lão tử? Sở Thiên thấy mơ hồ, và lúc này Bố Lãng ám thị nói: “Đức Khắc...”

103. Chương 103: So Với Bác Sĩ Thú Y Còn Hung Hăng Hơn

Tuy hiện tại Sở Thiên đã biết nguyên nhân, nhưng lại càng thêm buồn phiền, Đức Khắc là Kiếm Thần cấp chín, cao thủ tuyệt đỉnh của đại lục, có thể vô thanh vô tức giải quyết một Kiếm Thần, vậy thì có thực lực thế nào? Chẳng lẽ Bố Lãng là một ma thú cấp mười!

“Ha ha, lão tiên sinh có thể nói cho ta biết ngài là...” Sở Thiên không đáp mà phản vấn lại, quyết định do thám gốc gác của lão già này.

“Ta? Ha ha.” Bố Lãng nở nụ cười, thân hình lam lũ lập tức đứng thẳng lên, ôn nhu đáp: “Ta chỉ là một kỵ sĩ tùy tùng mà thôi...”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên nheo mắt lại, đồng thời suy nghĩ thật nhanh, tác dụng của kỵ sĩ tháp tùng không khác với một bộc nhân, có điều, họ chỉ theo hầu chủ nhân là kỵ sĩ, phụ trách dẫn tọa kỵ của chủ nhân và giữ vũ khí, nhưng trên đại lục trước nay đều không có ai dám khinh thường kỵ sĩ tùy tùng, bởi vì đắc tội với tùy tùng cũng đồng nghĩa đắc tội với chủ nhân của họ!

Địa vị của bộc nhân được quyết định bởi chủ nhân, đối với câu nói này Sở Thiên đã hiểu được sâu sắc, Ba Bác Tát chẳng qua chỉ là một quần gia không có pháp lực, nhưng các quý tộc cao cấp của đế quốc lại không có ai dám đắc tội với hắn, tại sao? Chính là vì chủ nhân của hắn là Sở Thiên!

Còn Bố Lãng cũng chỉ là một kỵ sĩ tùy tùng, nhưng hắn lại dám phô trương trước mặt mấy chục vạn đại quân, vậy chỉ có thể chứng minh một chuyện, cho dù cả hai đại đế quốc Khải Tát và Lôi Tư cùng kết hợp lại, cũng không dám đắc tội với chủ nhân của hắn!

“Lão tiên sinh, xin thứ lỗi cho, xin hỏi chủ nhân ngài là vị nào vậy?” Sở Thiên ngày càng cẩn thận hơn, đồng thời ngữ khí cũng trở nên vô cùng khách khí. Đối với những kẻ địch mạnh thì cần phải chơi ngầm, đây mới là tín điều của Sở đại thiếu gia! Cho dù Bố Lãng người có là ma thú cấp mười, nhưng ở chỗ Sở Thiên cũng phải biến thành một con cá lớn được câu lên mà thôi.

“Phất Lạp Dịch Nặc, Bồ Lãng tiên sinh đến từ Hồng Nguyệt thành.” Mã Khoa Lý đứng bên cạnh thấp giọng giải thích, nhưng hần khi nhắc đến ba chữ Hồng Nguyệt thành, lại tỏ vẻ vô cùng kính sợ!

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” tia sáng từ hai mắt Sở Thiên phát ra, quả nhiên là một con cá lớn!

Tứ đại cấm địa của đại lục Huyền Thú đó là: Lạc Nhật sơn mạch, hồ Mê Vụ, biển Cẩm Kỵ và thành Hồng Nguyệt!

Lạc Nhật sơn mạch có ma thú trải đầy, nhưng chỉ cần là cao thủ tuyệt đỉnh thì có thể ra vào tự do, sau khi An Đông Ni bị thương, cũng có thể yên ổn ẩn cư ở đó! Hồ Mê Vụ quanh năm sương khói dày đặc, nhưng gia tộc Phan Mạt Tư vẫn có thể đào một đường hầm buôn lậu dưới lòng đất ở đó! Hai nơi này được gọi là cấm địa, chẳng qua là chỉ đối với những người bình thường thôi!

Biển Cẩm Kỵ, là lãnh địa của ma thú cấp mười, hải tộc chỉ vương Bảo Uy Nhĩ, tạm không nói mấy trăm vạn đại quân hải tộc dưới tay Bảo Uy Nhĩ, chỉ mình hần cũng có lãnh vực — thần kỹ bao trùm lên nghìn dặm biển, cho dù là thượng cổ chúng thần có sống lại, cũng phải kiêng kỵ hần ba phần! Tương truyền khi Long Hoàng vào biển Cẩm Kỵ cũng phải biến về bản thể để bày tỏ sự tôn trọng!

Thành Hồng Nguyệt, có thể chỉ là một thành bảo nhỏ, trên đại lục không ai biết vị trí của nó ở đâu, nhưng người có thể tìm ra nó, chỉ có hai kết quả, tử vong! Hoặc trở thành cao thủ tuyệt đỉnh của đại lục! Ba Đế được xưng là đại lục đệ nhất cường giả, là người tiếp cận thần nhất, chính là chủ nhân của Hồng Nguyệt thành!

Khi An Đông Ni dạy Sở Thiên những điều cần biết trên đại lục, đã từng tán tụng Hồng Nguyệt thành là cái nôi của cường giả đại lục, còn Ba Đế, được coi là sự tôn nghiêm cuối cùng của nhân loại.

Đại lục Huyền Thú đã ở trong thời kỳ ma thú đã hơn nghìn năm nay, trong một nghìn năm này, ma thú cấp mười đã thành một đỉnh phong mà nhân loại không thể vượt qua. Tuy từng có người về mặt pháp lực vượt qua ma thú cấp mười. Thậm chí có thể tự do phóng thích cấm chú, nhưng nhân loại vẫn không cách nào vượt qua ma thú! Bởi vì ma thú cấp mười có thần kỹ mà thượng cổ chúng thần để lại — Lãnh vực!

Nhưng hai trăm năm trước, một Long Kỵ Sĩ bình thường là Ba Đế trên đại lục đã mất tích, điều này trực tiếp dẫn đến chuyện đế quốc mà Ba Đế tận trung đã bị tiêu diệt, nhưng mười năm sau, Ba Đế xuất hiện lại trên đại lục nhưng không hề có bất cứ dấu khí hay ma pháp nào, sau đó đã làm ba chuyện.

Chuyện thứ nhất, đế quốc đã thôn tính quốc gia mà Ba Đế ở đã bị hần trong một đêm giết sạch các thành viên hoàng thất, sau đó thì diệt quốc! Chuyện thứ hai, ma thú cấp mười tung hoành một thời là Đề Khắc Nhĩ bị Ba Đế đánh bại, sau này trở thành ma sủng của hần! Chuyện thứ ba, xây dựng Hồng Nguyệt thành, đồng thời tuyên bố, sẽ chọn lựa những người trẻ tuổi của nhân loại có tố chất ưu tú để truyền thụ thượng cổ thần kỹ!

Quyết định của Ba Đế đã làm chấn động cả đại lục, nhưng rất đáng tiếc, hơn hai trăm năm rồi, không có một người nào có thể tiếp tục kế thừa y bát của Ba Đế, nhưng những người đi ra từ Hồng Nguyệt thành, không có người nào không phải là kẻ có chức nghiệp cấp chín!

“Thì ra Bồ Lãng tiên sinh đến từ Hồng Nguyệt thành!” Sở Thiên lúc này tỏ vẻ thần còn đến mức không thể cao hơn được nữa. Giống như hần đang thấy nữ thần Sinh Mệnh vậy, Sở Thiên cung kính khom lưng hành lễ: “Xin thứ lỗi cho mạo phạm vừa rồi của ta!”

“Ha ha, không sao!” Bồ Lãng rất hài lòng với thái độ của Sở Thiên, đỡ lấy Sở Thiên, sau đó cười nói: “Hiện tại có thể nói cho ta biết nơi hạ lạc của Mạch Khăng Tích rồi chứ?”

“Đương nhiên, đương nhiên! Ha ha, có thể ra sức vì Hồng Nguyệt thành, ta quả thực rất lấy làm vinh hạnh.” Sau khi giả dối một hồi, Sở Thiên chợt bày ra bộ dạng vô cùng khó hiểu, “Lão tiên sinh, sao ngài lại biết được, ta có thể tìm được Mạch Khăng Tích?”

“Điều này phải cảm tạ tên nghịch ngợm Mặc Phỉ Đặc kia...” Bồ Lãng mỉm cười nói.

Con mẹ nó! Hiểu rồi, tên Mặc Phỉ Đặc ngửi thấy mùi của Mạch Khăng Tích trên người ta, sao đó lại bắt lão tử tìm người! Nhưng không ngờ, Mặc Phỉ Đặc lại bị Bồ Lãng theo dõi! Còn Bồ Lãng giúp mình đánh ngã Đức Khắc, e rằng cũng là để tặng trước cho mình một mối ân tình, sau đó để lão tử biết ơn mà báo đáp?

“Như vậy à...” Sở Thiên nheo mắt lại, tỏ vẻ khó nghĩ nói: “Ta cũng rất lâu chưa gặp Mạch Khăng Tích, cho nên, hiện tại ta cũng không biết hắn ở đâu...”

“Vậy người có cách nào tìm được hắn không?” Bồ Lãng nhíu mày lại.

“Uhm, cũng không phải không có cách...” Bộ dạng của Sở Thiên thành khẩn khôn xiết, tuy ngay cả Mạch Khăng Tích là ai hắn cũng không biết, nhưng lại không thể nói ra, bởi vì Bồ Lãng đã xác định Sở Thiên biết nơi ở của Mạch Khăng Tích, nếu Sở Thiên hiện giờ nói thật ra, vậy thì Bồ Lãng lại cho rằng Sở Thiên đang giả bộ! Ài! Sở Thiên trong lòng ai thán, tại sao khi lão tử nói dối thì ai cũng tin, mà nói thật lại chẳng người nào tin nhỉ?

Thế là, Sở Thiên nheo mắt lại, bắt đầu đặt cược một lần nữa, hắn cược là, Bồ Lãng luôn cần quan tâm đến thể diện của Hồng Nguyệt thành và chủ nhân của hắn! “Cho ta thời gian, ta có lẽ có thể tìm được hắn, có điều, hiện tại...” Sở Thiên chỉ vào thiết kỵ Khải Tắt sau lưng mình, “Hồng Nguyệt thành chưa từng can thiệp vào trận chiến các nước, mà ta hiện tại lại không thể rời bỏ chiến trường...” Ý của câu này là, lão tử còn phải đánh trận, người đừng ép lão tử cùng đi tìm người, nếu không thì, tiếng tăm không can thiệp vào tranh chấp đại lục của Hồng Nguyệt thành sẽ bị phá bỏ!

Quả nhiên, Bồ Lãng cau mày nhưng lại giãn ra ngay sau đó, “Điều này dễ thôi! Đợi sau khi chiến tranh kết thúc, ta có thể lại đi thành Bàng Bối tìm người!”

Bồ Lãng vừa nói ra, thân vương Trát Phổ Lan và Khắc Lâm Tư đều biến sắc mặt, còn Sở Thiên thì cười như điên trong lòng! Các chiến sĩ Lôi Tư, các người ai dám chạm đến một sợi tóc của lão tử!

Ở chỗ Long Hoàng, Sở Thiên còn có thể lừa được điều lợi cho mình, huống hồ gì là bọ nhân như Bồ Lãng? Tuy sau khi chiến tranh kết thúc, Sở Thiên sẽ gặp phiền phức, nhưng trong chiến tranh, Sở đại thiếu gia lại rất vui sướng, hiện tại Sở Thiên là ai? Là đầu mối duy nhất để Hồng Nguyệt thành tìm được Mạch Khăng Tích! Chỉ dựa vào điểm này, còn ai dám làm hắn bị thương!?

Chiến trường luôn rất nguy hiểm, nhưng Sở Thiên lại có tấm bùa hộ thân lớn nhất. Làm hại đến Sở Thiên, vậy chính là không nể mặt của Hồng Nguyệt thành! Chính là đắc tội với đại lục đệ nhất cao thủ Ba Đế!

Sở Thiên rất cẩn thận, hắn chỉ là nói có lẽ tìm được Mạch Khăng Tích, nhưng lại không nói mất bao lâu, đến lúc đó, Sở Thiên hoàn toàn có thể dưới sự bảo vệ của Hồng Nguyệt thành, đưa Bồ Lãng đi một vòng đại lục, dù gì không ai biết nơi ở thật của Mạch Khăng Tích ở đâu, nếu Sở Thiên “không cẩn thận” đưa Bồ Lãng đến A Cổ Lạp sơn, hay là những nơi như biển Cẩm Kỳ, vậy cũng không người nào có thể oán trách Sở đại thiếu gia!

“Được, quyết định như vậy đi! Sau khi chiến tranh kết thúc, ta cùng lão tiên sinh đi tìm Mạch Khăng Tích!” Sở Thiên thẳng thắn nói. Tiếp đó, vẻ mặt của Sở Thiên lại thay đổi, ấp úng nói: “Chuyện này...Ta còn có điều khó xử...”

Chỉ đảm bảo an toàn trên chiến trường, chút lợi ích như vậy sao có thể thỏa mãn được Sở đại thiếu gia? Tuyệt đối không thể! “Lão tiên sinh, nếu ta đưa ngài đi tìm Mạch Khăng Tích, e rằng hắn sẽ không được vui...”

“Ồ?” Bồ Lãng hứng thú nhìn Sở Thiên, một người đã sống hơn ba trăm năm nay tự nhiên có thể nghe hiểu được ý tứ của Sở Thiên.

“Hắc hắc!” Sở Thiên cười rồi nói tiếp: “Mạch Khăng Tích tự nhiên không dám tức giận với người của Hồng Nguyệt thành rồi, nhưng mà, sau khi ngài đi, e rằng hắn sẽ trút giận vào ta, hơn nữa, ta chỉ là một Thánh Tế Tự không thể phóng thích pháp lực...”

“Long Hoàng đã cho người lợi ích rồi? Sao hả? Người còn sợ Mạch Khăng Tích?” Bồ Lãng nói một câu khiến Sở Thiên không hiểu gì, sau đó lại nói tiếp: “Chủ nhân Ba Đế nói, nếu người có thể giúp ta tìm được Mạch Khăng Tích, vậy cũng cho phép người vào Hồng Nguyệt thành để học thượng cổ thần kỹ!”

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Quả nhiên là lão hồ ly! Tại sao sau khi tìm được mới có thể học? Sở Thiên buồn phiền nghĩ, lão tử thực chất không tìm được!

Sở Thiên đang oán thán, những người khác lại không biết Sở Thiên đang lừa người, những ánh mắt dồn dập ngưỡng mộ hướng về phía Sở Thiên, đương nhiên, không ai tin Sở Thiên có thể thực sự học được thượng cổ thần kỹ, dù gì Hồng Nguyệt thành đã tồn tại hơn hai trăm năm nay, trong hai trăm năm này, trên đại lục vẫn chưa có người thứ hai nắm được thượng cổ thần kỹ.

Có điều, cho dù Sở Thiên không học được, nhưng Hồng Nguyệt thành được coi là cái nôi của cường giả đại lục, cứ nhìn Khắc Lâm Tư mới ba mươi tư tuổi đã có thể trở thành Thần Thánh Long Kỵ Sĩ thì có thể biết, chỉ cần Sở Thiên trong Hồng Nguyệt thành tu luyện tám, mười năm, dưới sự chỉ bảo của Ba Đế, cho dù không thành Thần Thánh Long Kỵ Sĩ, nhưng thành Kiếm Thánh gì đó cũng không thành vấn đề! Hơn nữa, sau mấy chục năm nữa, Sở Thiên sẽ trở thành một người có hai chức nghiệp Kiếm Thần và Thánh Tế Tự cũng không chừng...

Tất cả mọi người đều ngây ngất với tiền đồ tốt đẹp của Sở Thiên, còn Mã Khoa Lý và Đạt Mã Nhĩ bên Khái Tát hai mắt lại càng sáng ngời.

“Phất Lạp Định Nặc, Khắc Lâm Tư là đệ tử Ba Đế chủ nhân yêu mến nhất.” Chuyện riêng tư của Bồ Lãng đã bàn xong, việc sau đó là làm thế nào để giải quyết kết quả trận đấu, Bồ Lãng chỉ vào Cự Long nằm trên đất, “Hơn nữa còn Cự Long này chính là tọa kỵ trước đây của chủ nhân, hiện tại đã chuyển tặng lại cho Khắc Lâm Tư!”

“Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên mừng thầm trong lòng, còn may không ai biết là lão tử khiến con Cự Long này nằm sấp xuống, nếu không thì phiền phức to. “Nếu Khắc Lâm Tư là người của Hồng Nguyệt thành, vậy thì ta chấp nhận hần nhận thua!” Sở Thiên thấy đã được lợi nên rút tay lại, tự nhiên cũng cần phải nể mặt Bồ Lãng một chút, “Có điều, theo quy tắc quyết đấu, ta yêu cầu Khắc Lâm Tư không thể tiếp tục tham gia vào cuộc chiến tranh này!”

“Hần vốn không thể tham gia vào cuộc chiến tranh này nữa!” Bồ Lãng vẫy tay về phía Khắc Lâm Tư, “Ba Đế chủ nhân muốn gọi hần về để tu luyện tiếp!” Dứt lời, Bồ Lãng vươn tay về phía Cự Long, sau đó trong không khí rạch mở một khe hở đen xì, hút Cự Long vào trong đó, “Khắc Lâm Tư, đi cùng ta thôi, lão chủ nhân sẽ trị khỏi cho tọa kỵ của ngươi!”

Khắc Lâm Tư đã đi cùng Bồ Lãng, còn Sở Thiên lại neho mắt cười, hơn nữa khoe miệng hé một nụ cười vô cùng hưng phấn, ha ha, cơ hội của lão tử đến rồi! Cho dù Ba Đế người là đại lục đệ nhất cao thủ, nhưng chắc gì người có thể chữa được thoái hóa xương cho Cự Long! Đến lúc đó, người vẫn phải đến cầu xin lão tử, Hồng Nguyệt thành chủ, ngoan ngoãn đợi bị ta lừa đi...

104. Chương 104: Xung Đột

Lời đồn luôn luôn được phóng đại lên, hiện tại Sở đại thiếu gia còn không biết, quá trình trận quyết đấu giữa hần và Khắc Lâm Tư, qua miệng của những người hát rong đã biến thành cái gì! Nhưng Sở Thiên đã rõ, nhật báo đề đô đã bóp méo biên diễn cả cả cuộc quyết đấu này!

“Thánh Tế Tự Phất Lạp Định Nặc có trận kịch chiến với Thần Thánh Long Kỵ Sĩ kéo dài nửa tháng !”

“Thánh Tế Tự thần dũng vô song!” Nhìn những tiêu đề bắt mắt trong tay mình, Sở Thiên cười khổ không dứt, đây là thứ gì đây!

Sau quyết đấu, Mã Khoa Lý lập tức phái người đưa tin Sở Thiên bức ép Khắc Lâm Tư phải rút khỏi chiến tranh về đề đô, có điều, tin tức từ đề đô truyền về Thái Thạch Bảo lại biến thành như vậy. Sở Thiên trốn trong tầng bảo vệ dày đặc kéo dài trận quyết đấu nửa tháng trời, lại biến thành cuộc đại chiến giữa Thánh Tế Tự và Thần Thánh Long Kỵ Sĩ kéo dài mười mấy ngày đêm không phân thắng bại! Nguyên nhân Cự Long bị tê liệt, cũng đã thành chuyện dưới sự lãnh đạo và đốc thúc anh minh của Thánh Tế Tự, ma sủng A Mạt Kỳ của người phát ra thần uy, một quyền đánh gục Cự Long cấp chín! Còn về Khắc Lâm Tư nhận thua, lại được biên thành Sở Thiên có lòng từ bi rộng lớn, niệm tình Khắc Lâm Tư tu luyện chưa thông mà tha cho một mạng!

Điều phi thực tế nhất là, sự xuất hiện đột ngột của Bồ Lãng, dưới ngòi bút văn nhân ngự dụng của Lô Định Tam Thế, đã thành một Bá Nhạc của đại lục Huyền thú, tán thưởng tư chất của Sở Thiên, Bồ Lãng tích cực mời Thánh Tế Tự vào Hồng Nguyệt thành để học thượng cổ thần kỹ! Đương nhiên, Phất Lạp Định Nặc

điện hạ vĩ đại vì muốn giúp đế quốc giành được thắng lợi cho cuộc chiến tranh, mà cam tâm tình nguyện từ chối cơ hội nghìn năm khó gặp này.

Còn mấy quay ma pháp mà A La Ước dùng để ghi lại quá trình quyết đấu, sau khi trải qua vô số lần cắt xén chỉnh sửa lại, trở thành một cuộc chiến sinh tử không kém gì ma thú cấp mười!

Ngày tiếp theo sau trận quyết đấu, trong trung tâm chỉ huy quân sự của Thái Thạch Bảo, Sở Thiên qua sự giới thiệu của Ma Khoa Lý, cũng thưởng thức lại những “công tích vĩ đại” của mình trong mười mấy ngày qua. “Nguyên soái, bệ hạ người...” Sở Thiên đã bị những tin tức này làm cho hoa mày chóng mặt, bất giác, dường như Sở đại thiếu gia đã trở thành một anh hùng truyền thuyết tồn tại mãi mãi trong lịch sử đại lục Huyền Thú. Các văn nhân đế quốc có thể không tốn bút mực để tuyên truyền tán tụng Sở Thiên như vậy, e rằng không ai tin rằng, Lô Dịch Tam Thế không chỉ thị ngầm trong đó!

“Phát Lạp Dịch Nặc, bệ hạ cũng là vì nhu cầu của chiến tranh!” Mã Khoa Lý vỗ vai Sở Thiên, cười ha hả nói: “Hiện tại không phải rất tốt sao? Người dân đế quốc lại càng thêm ủng hộ bệ hạ, còn người lại trở thành anh hùng trên đại lục, ha ha...” Tâm trạng của Mã Khoa Lý vô cùng tốt, lại có thể trêu đùa với Sở Thiên, Khắc Lâm Tư đã rút khỏi chiến tranh, người được lợi nhất không phải là Sở Thiên, mà là Mã Khoa Lý!

Một bên là Lô Tư không có ma thú cấp chín, bên kia lại có A Mạt Kỳ và Khố Á Thập, ngoài ra còn có ba mươi vạn thiết kỵ của Khải Tắt, cuộc chiến tranh này, đã không còn gì để lo lắng nữa. Vấn đề duy nhất còn lại chính là xem Lô Dịch Tam Thế muốn có được kết quả thế nào!

Hiện giờ Mã Khoa Lý đang rất thông thả, cũng rất vui vẻ, trong những năm tuổi già mà có thể giúp đế quốc mở rộng biên cương, trở thành nhất đại công thần sánh ngang với các danh tướng trong lịch sử. Ông không còn gì để luyến tiếc nữa, cho nên, Mã Khoa Lý hiện tại nhìn Sở Thiên ngày càng thấy vừa mắt.

Vui đùa một hồi, bộ dạng Mã Khoa Lý lại trở nên nghiêm túc, khôi phục lại khí độ của thống soái, “Phát Lạp Dịch Nặc, còn một chuyện quan trọng nữa muốn người phối hợp một chút.” Chiến tranh không phải một trò chơi, Tuy Mã Khoa Lý đang nắm chắc thắng lợi, nhưng đối mặt với một cường quốc như Lô Tư, ông vẫn vô cùng cẩn thận.

“Chuyện gì vậy?” Thái độ của Mã Khoa Lý nghiêm túc, cho nên Sở Thiên thăm cầu khẩn, đừng bao giờ bắt lão tử ra chiến trường!

“Ta hi vọng ma súng của người đừng tiếp xúc quá nhiều với ma thú trong quân đội!” Mã Khoa Lý do dự một lát, sau đó nói: “Tốt nhất không để chúng gặp bất cứ ma thú nào khác!”

“Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh! Tại sao?” Sở Thiên hoàn toàn không hiểu, đây cũng được tính là chuyện quan trọng sao? Chẳng lẽ ma súng của lão tử có bệnh truyền nhiễm gì? Chuyện đùa gì vậy, súng vật của bác sỹ thú y lại có bệnh sao?!

Sau khi Sở Thiên đến Thái Thạch Bảo, đãi ngộ sủng vật của hắn cũng khác, Boeing 747 đang được điều đi vận chuyển vật tư cho trận chiến. thời gian cơ bản đều không ở Thái Thạch Bảo, còn thể trọng của Hãn Mã lại lớn, chỉ có thể ở cùng với các ma súng lớn khác, NMD vẫn chỉ thích nằm trên mái nhà ngơ ngẩn ngắm bầu trời, cho nên bộ chỉ huy của Mã Khoa Lý cũng được một lớp phòng vệ miễn phí; A Mạt Kỳ có thể biến thành hình người, ở bên cạnh Sở Thiên, còn Tiểu Bạch tự nhiên cũng ăn ở cùng Sở Thiên. Như vậy thì, phiền phức duy nhất chỉ còn lại mỹ nữ nhên nhện AK4747, hình dạng của AK4747 không to không nhỏ, nhưng kiến trúc của Thái Thạch Bảo vì chiến tranh mà được xây dựng, thể tích nhỏ nhưng kiên cố, cho nên cũng không có phòng có thể dung nạp được AK4747. Cuối cùng, Sở Thiên không còn cách khác, đành để AK4747 sống cùng những ma thú được thuê dùng của Khải Tắt!

“Ma thú của ta đều rất khỏe mạnh, sự trung thành cũng không có vấn đề gì?” Sở Thiên lấy làm lạ hỏi.

“Không phải là nguyên nhân này!” Mã Khoa Lý đang định nói tiếp, nhưng lại bị Đạt Mã Nhĩ hốt hơ hốt hải chạy vào cắt ngang, “Nguyên soái, lão đệ, không hay rồi! Các ma thú muốn làm phản rồi!”

“Ài!” Mã Khoa Lý nhìn Sở Thiên, sau đó thở dài, “Vẫn xảy ra chuyện rồi, Phát Lạp Dịch Nặc, người cùng ta ra xem xem!”

Thái Thạch Bảo nằm ở lưng chừng núi, diện tích bên trong vô cùng lớn, còn hướng bên ngoài về Khải Tắt thì là một bình nguyên, thiết kỵ Khải Tắt và các ma thú lớn đều được sắp xếp ở trên bình nguyên này, những binh chủng khác đóng ở các nơi trong thành, còn những ma thú hình dạng nhỏ được thuê thì sống ở sau chín cổng thành của Thái Thạch Bảo, để tiện việc tùy ý xuất chiến.

Sở Thiên mơ hồ đi theo Mã Khoa Lý và Đạt Mã Nhĩ, chạy đến doanh địa ma thú sau cổng thành, nhưng trong doanh địa, mấy chục con ma thú đang giằng co với quân đội Khải Tắt!

“Các người muốn làm gì!” Vừa đến nơi, Mã Khoa Lý đã bắt đầu lớn tiếng răn đe, “Chẳng lẽ các người dám vi phạm khế ước!”

“Là các người vi phạm khế ước trước!” Một con(*), (*)Uhm? Không! Một đầu(*), cũng không đúng, một điều?(*) Sở Thiên nghĩ cả ngày, cũng không thể xác định tên đứng đầu ma thú kia là thứ gì! Đuôi rắn, hai tay người, đầu gà trống, dù gì chính là tên cổ quái này đang lớn tiếng kêu gào với Mã Khoa Lý: “Ta yêu cầu các người trả sổ kim tệ theo khế ước! Nếu không, chúng ta từ chối tham gia chiến đấu!”

(*) “Con”, “đầu”, “điều” đều là những lượng từ được nói theo hình dạng của con vật.

“Kim tệ đã trả đủ cho các người rồi, một đồng cũng không thiếu!” Mã Khoa Lý lúc này không hề giống nguyên soái, mà giống một thương nhân hơn, “Tập Thác! Người xem lại khế ước của mình đi!”

Thì ra tên này là Tập Thác, Sở Thiên lắc đầu, một cái tên không ra sao cả!

“Được! Ta sẽ để người xem trên khế ước viết thế nào!” Nói rồi đôi tay người của Tập Thác vẫy một cái, một khế ước ma pháp xuất hiện, sau đó Mã Khoa Lý và Tập Thác cùng cầm một tờ khế ước, đối mặt nhau bắt đầu đàm phán.

Rất nhanh, Đạt Mã Nhĩ cũng tham gia đàm phán, còn Sở Thiên đứng một bên, vẫy tay gọi A La Ước trong đám ma thú, đợi khi hắn đến bên cạnh, Sở Thiên nhỏ giọng hỏi: “Sao các người lại bãi công?”

“Bãi công?” A La Ước lắc đầu, nhưng chiếc đầu ong vàng của hắn cũng lắc rất khó khăn, “Điện hạ, cái gì là bãi công?” Hiện tại thái độ của A La Ước với Sở Thiên còn thân hơn cả cha ruột, khi Sở Thiên quyết đấu với Khắc Lâm Tư, đã nhờ A La Ước mang theo tộc nhân phủ kín bầu trời, do đó mới có thể giúp cho Sở Thiên phế được con Cự Long đó. Đối với sự giúp đỡ của A La Ước, Sở đại thiếu gia đương nhiên không thể không bày tỏ “một chút” rồi.

Nhưng kim tệ của Sở Thiên đã có đến mức không biết nên tiêu thế nào rồi, mà hắn lại có thói quen đối xử tốt với ma thú, cho nên, khi Phát Lạp Định Nặc điện hạ tiện tay lấy mấy vạn kim tệ ra để cảm tạ hắn, A La Ước tối đó đã bắt đầu suy nghĩ, có phải nên mang hết tộc nhân của mình đầu nhập vào Sở Thiên hay không...

“Ta nói là tại sao các người lại từ chối chiến đấu!” Sở Thiên hết cách bèn nói, nói chuyện với những người ở dị giới đúng là khó khăn!

“Ồ, điện hạ hỏi chuyện này à!” A La Ước chợt hiểu. Sau đó lại vụn phần ngưỡng mộ nói: “Bọn Tập Thác là bị AK4747 tiểu thư làm cho tức giận...”

AK4747? Mỹ nữ nhên nhện của lão tử? Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Chuyện này là thế nào?

Kỳ thực tất cả chuyện này không thể trách AK4747, nó chẳng qua chỉ làm những chuyện thường ngày vẫn làm, nhưng không ngờ lại khiến các ma thú tức giận chết! Nửa tháng trước, AK4747 luôn ở bên cạnh Sở Thiên chiến đấu, cũng không hề xuất hiện trong doanh địa của ma thú, hôm qua, khi quyết đấu kết thúc, mỹ nữ nhên nhện trở về nơi ở tạm thời, sống cùng các ma thú khác, sau đó, rắc rối đã đến.

Ma sủng của Sở đại thiếu gia có đãi ngộ gì? Sao có thể so bì cùng ma thú khác? Huống hồ trước khi xuất phát, Sở Thiên còn cố ý trang bị thêm cho mỗi sủng vật của mình một lượng lớn các đồ dùng xa xỉ? Khi AK4747 lấy chiếc nệm được làm bằng lông của gấu băng cực, chuẩn bị đi ngủ, mắt của những ma thú nữ khác đều đỏ quạch lên. Còn sáng hôm nay, khi những ma sủng khác đã bắt đầu cực khổ đi tuần tra, AK4747 mới bắt đầu lười biếng tỉnh dậy, sau đó dùng ly thủy tinh nhẹ nhàng nhấp một ngụm nước quả chu linh, lúc đó, tiếng nuốt nước miếng của tất cả ma thú đã vang lên khắp doanh địa.

Nhưng đây chỉ là bắt đầu. Trong miệng đảo một lượt, AK4747 lại nhổ nước quả ra, biểu thị: súc miệng kết thúc...

Các ma thú bắt đầu ăn sáng, AK4747 đại tiểu thư cau mày, tỏ ra chướng mắt với nồi cơm tập thể đạm bạc ấy, sau đó tự mình chạy sang một bên, mở đồ ăn của mình ra, thế là tất cả các ma thú xấu hổ phát hiện, khi mình còn đang chảy nước miếng để ăn được một con lợn, có người đã lấy ví cá mập ở Nam Hải ra làm món khai vị rồi.

Ăn xong bữa sáng, các ma thú, đặc biệt là các ma thú nữ đau khổ nhìn thấy, những đồ bảo vệ da được nghiền tạo từ thủy tinh ma pháp trong truyền thuyết mà chỉ có những công chúa hoàng thất trên đại lục mới có thể có, đang được người ta thảo nhiên bôi lên mặt.

Trang điểm xong, AK47 cũng xem như còn nhớ chức trách của mình, bắt đầu một ngày luyện tập, nhưng AK47 vốn không chú ý đến, cách luyện tập của nó thật quá làm tổn thương người khác, ném những đồng kim tệ lên ngập trời, sau đó dùng từng sợi tơ nhện bắn xuyên qua. Hành động không coi tiền là gì này đã trực tiếp khiến từng ma thú đang nghi ngờ, mình vất vả cực nhọc làm thuê, rốt cuộc có ý nghĩa hay không!

Luyện tập đã mệt, AK47 tự nhiên sẽ muốn uống đồ uống, nghỉ ngơi một lát, có điều, ai đã từng nhìn thấy ma thú nào dùng rượu Phục Tư Đặc làm thành nước giải khát chưa!?

.....

Thế là, những ma thú bị AK47 đả kích nghiêm trọng quyết không làm nữa, bắt đầu tổ chức bãi công!

Nghe A La Ước kể lại chuyện rồi, Sở Thiên bĩu môi! Con mẹ nó! AK47 khiến các người ngưỡng mộ? Vậy đái ngô của Tiểu Bạch chắc dọa chết các người mất!? Xì ~ Tiền rượu hàng ngày của Tiểu Bạch nhà ta, cũng đủ nuôi sống các người cả đời rồi.

“Dựa vào cái gì mà đái ngô của chúng ta thấp hơn AK47!?” Tập Thác và Mã Khoa Lý đã bắt đầu tranh cãi, còn các ma thú khác cũng đang dồn dập lên tiếng ủng hộ Tập Thác: “Đúng vậy, dựa vào cái gì tiền của chúng ta lại ít vậy!?”

“Hừ! AK47 là ma sủng của Phát Lạp Dịch Nặc diện hạ! Tất cả những thứ của nó đều do điện hạ cung cấp!” Mã Khoa Lý bắt đầu sốt ruột, “Tiền quy định trong khế ước của các người, để quốc đã chi trả không thiếu một đồng rồi!”

“Tất cả mọi người đều chiến đấu vì đế quốc Khải Tắt! Ta không phục!” Tập Thác trợn mắt như muốn rơi con người ra, “Chúng ta yêu cầu sửa đổi khế ước!”

“Không được! Trong khế ước đã quy định, trước khi hết hạn, nội dung không thể bị sửa đổi!” Mã Khoa Lý thần sắc biến đổi, lạnh lùng nói: “Sau khi hết hạn, các người đi đâu ta không quan tâm, nhưng hiện tại, các người bắt buộc phải làm theo khế ước, chiến đấu vì đế quốc! Nếu không, ta sẽ nói chuyện các người vi phạm khế ước cho khắp đại lục biết!”

Tập Thác im lặng, cái giá của vi phạm khế ước hẳn không thể gánh chịu được, và Mã Khoa Lý sau khi uy hiếp rồi, đương nhiên là cẩn thận an mọi người, “Ài! Ta nói các người sao có thể chỉ nhìn ma sủng của Phát Lạp Dịch Nặc diện hạ được? Tại sao không đi xem xem ma thú của Lôi Tư phía đối diện? Bọn họ còn không được nhiều như các người nữa kia!”

Tập Thác quay đầu lại nhìn đám ma thú, quốc lực Khải Tắt cường thịnh, tiền trả cho ma thú cũng rất nhiều, bình tâm mà nghĩ lại, nếu không phải so sánh với sủng vật của Sở Thiên, những ngày tháng của bọn Tập Thác sống cũng không tồi, thậm chí cũng là mức sống của các quý tộc nhỏ, nhưng ai bảo họ lại gặp phải AK47 chứ?

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên đến bên cạnh Mã Khoa Lý, đánh mắt mang hàm ý tất cả có ta rồi với Mã Khoa Lý, sau đó nói với Tập Thác: “Hai câu!”

Tập Thác sững người, ngơ ngẩn nhìn Sở Thiên, còn Sở Thiên giơ ra hai ngón tay, sau đó chậm rãi nói: “Câu thứ nhất, trước khi chiến tranh kết thúc, đái ngô của các người sẽ giống như với ma sủng của ta! Tiền do ta trả!”

Sau đó, Sở Thiên thu một ngón lại, rồi ngón còn lại lắc, “Câu thứ hai, Ta Thánh Tế Tự Phát Lạp Định Nặc đảm bảo, các ngươi sẽ không phải chết trong cuộc chiến tranh này!”

Dứt lời, Sở Thiên thu tay lại, quay người bước đi.

105. Chương 105: Loạn Chiến

Ngay lúc đế quốc Lôi Tư mất đi Khắc Lâm Tư, chiến lực đang bị tổn thất nghiêm trọng, tất cả mọi người đều cho rằng Mã Khoa Lý sẽ mượn thế phát động tấn công, một đòn đánh bại đối thủ, nhưng trên thực tế, Mã Khoa Lý vẫn tổ chức những đợt xung phong quy mô nhỏ như thường ngày, như chưa bao giờ có cuộc quyết đấu nào xảy ra.

Mười ngày sau, tất cả tướng lĩnh đều không đợi được nữa, nhưng Sở Thiên vẫn trong bộ dạng nhàn hạ rong chơi, hàng ngày đến doanh địa ma thú, dùng chính sách kim tệ, kết các mối quan hệ tốt với các ma thú. Địa vị của Sở Thiên trong quân đội Khải Tắt vô cùng đặc biệt, luận quan chức, hẳn không hề thấp hơn Mã Khoa Lý và Đạt Mã Nhĩ, và chiêu bài Thánh Tế Tự cũng đã thành một tượng trưng, nhưng hẳn lại chưa từng tham gia hội nghị quân sự nào, càng không phải lãnh binh đánh trận, khoảng thời gian gần đây, chuyện duy nhất mà Sở Thiên làm, chính là kiểm tra sức khỏe cho chiến mã và ma thú.

Người khác không biết Mã Khoa Lý muốn làm gì, nhưng bác sỹ thú y Sở Thiên lại rất rõ, hàng ngày ma thú được thuê của Khải Tắt đều phải theo thiết kỵ Khải Tắt xung phong một lần, rồi luôn sẽ có mấy ma thú không biết thế nào lại không trở về, mà trong đó bao gồm cả Khố Á Tháp, còn có hộ vệ An Na của Sở Thiên! Thêm vào đó là đoàn trưởng Phí Na của quân đoàn Thánh Hoàng đóng tại biên giới phía nam đế quốc, mãi đến giờ vẫn chưa xuất hiện, Sở Thiên loáng thoáng cũng đoán được cách nghĩ của Mã Khoa Lý, có lẽ lão định chơi một ván lớn!

Ngày 24 tháng tám năm 719 theo lịch Huyền Thú, ngày này đã được ghi vào lịch sử của đại lục Huyền Thú. Trong ngày này, Mã Khoa Lý đã chờ được tin tức mà ông muốn, sau đó bộ máy chiến tranh của Thái Thạch Bảo đã được phát động.

Trời tờ mờ sáng, Sở Thiên tỉnh lại trong tiếng sấm dậy của đoàn thiết kỵ, “Ư ư!” Tiểu Bạch ngủ bên cạnh tai của Sở Thiên cũng bị ồn ào làm cho tỉnh giấc, bực bội liếm miệng, sau đó cắn mạnh vào tai Sở Thiên một cái.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên trợn ngược mắt, sau đó xoa cái tai của mình, ài ~~~ có một số chuyện đã quen rồi thì tốt...

“Ông chủ!” m thanh Bội Kỳ gõ cửa vang lên, nói ngoài cửa: “Mã Khoa Lý nguyên soái đã phát động chiến tranh rồi!”

“Cuối cùng cũng bắt đầu rồi sao? Ha ha!” Sở Thiên mặc xong y phục, ôm Tiểu Bạch ra khỏi phòng ngủ, “Mã Khoa Lý nguyên soái muốn ta làm gì?” Sở Thiên với việc nói là tham gia chiến tranh, chi bằng nói là nghỉ phép thì thích hợp hơn, dù gì Mã Khoa Lý cũng biết hẳn không có năng lực quân sự, cũng để Sở Thiên tự tiện, cho nên, Sở đại thiếu gia để Bội Kỳ đi theo Mã Khoa Lý, sau đó bản thân tìm chỗ để sống những ngày nhàn hạ, nếu Mã Khoa Lý có chuyện gì cần Sở Thiên đi làm, vậy cũng có thể thông qua Bội Kỳ để nói với Sở Thiên.

“Nguyên soái mời người đi doanh địa ma thú, chuẩn bị trị thương cho ma thú bất cứ lúc nào.” Bội Kỳ nói xong, lưỡng lự một lát, khó xử nói: “Ông chủ, ta có thể...”

“Không sao, người đi đi!” Sở Thiên biết Bội Kỳ muốn làm gì, đã từng là một thiên phu trưởng của thiết kỵ Khải Tắt, nguyện vọng lớn nhất của Bội Kỳ là ra chiến trường giết địch, mà không phải là ở bên cạnh Sở Thiên, bảo vệ một ông chủ không cần bảo vệ! “Còn nữa, hộ vệ của ta người mang hết đi!” Sở Thiên là công tước đế quốc, theo quy định có thể có ba nghìn hộ vệ, mà ba nghìn người này dưới sự huấn luyện của Bội Kỳ, sớm đã không thua kém gì với thiết kỵ Khải Tắt tinh nhuệ rồi.

“Đa tạ ông chủ!” Bội Kỳ hai mắt sáng ngời, sau khi chào quân lễ, lập tức chạy đi.

Bội Kỳ vừa đi, Sở Thiên đã lấy đá truyền tin từ hông ra: “Alô? A Mạt Kỳ, mọi người chú ý một chút, Bội Kỳ cũng ở trên chiến trường đấy!” Sở Thiên đối xử với thuộc hạ của mình không có gì để nói, từ kim tệ đến an toàn, tất cả đều lo nghĩ đến.

Thu dọn xong, Sở Thiên gọi Dịch Áo và Ba Bác Tát, tản bộ đến doanh địa ma thú, doanh địa ở ngay phía sau cổng thành Thái Thạch Bảo, cho nên cách một cánh cổng, Sở Thiên đã có thể nghe thấy tiếng chém giết rung trời phía ngoài. Nhưng trong doanh địa, ngoài những Tế Tự đang bận rộn ra, một con ma thú cũng không có, có lẽ đã ra ngoài đánh trận rồi.

“Nhanh! Nhanh! Nhanh lên!” Sở Thiên vừa đến doanh địa, mười binh sĩ đã khiêng một cái lớn xông vào. “Tốt quá rồi! Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ cũng có ở đây!” Sĩ binh dẫn đầu nhìn thấy Sở Thiên rồi, lập tức phản chấn lên, “Điện hạ, ngài mau xem Tật Thác đi!”

Sao nhanh vậy đã bị thương rồi? Thực lực cũng không cao a! Sở Thiên đi đến trước cái, sau đó tặc lưỡi, Con mẹ nó! Bị thương thế này mà còn sống được, Tật Thác cũng không phải đơn giản.

Ma thú đầu gà Tật Thác cấp tám, trên người đều không có vấn đề gì, nhưng chiếc đuôi rắn của hắn lại còn vấn đề lớn, phía đuôi lại bị người ta xé đứt, hiện tại Tật Thác đã hôn mê, còn phần đuôi bị đứt, đang được đặt trên ngực hắn.

“Ai để đuôi đặt trên ngực hắn?” Sở Thiên cau mày hỏi một câu, thật không có kiến thức, đây không phải muốn Tật Thác chết sớm sao?”

Nhìn Sở Thiên không vui, không ai dám trả lời câu hỏi của hắn, còn may Sở Thiên không định gây phiền phức cho tên binh sĩ ấy, “Uhm! Vẫn còn tốt, may mà đưa đến kịp thời!” Nói rồi, Sở Thiên lấy dụng cụ phẫu thuật ra, nói với Dịch Áo: “Dịch Áo, nhìn kỹ đây, bây giờ ta dạy ngươi làm thế nào để nối phần cơ thể bị đứt gãy!”

Chiếc đuôi bị đứt vẫn có thể nối lại? Mười tên binh sĩ há hốc mồm miệng nhìn Sở Thiên, Thánh Tế Tự quả nhiên bất phàm! Vừa ra tay đã làm những chuyện trên đại lục không ai làm được.

Xử lý vết thương, nối các xương gãy, khâu lại dây thần kinh, buộc lại các cơ thịt, cuối cùng dùng kim phẫu thuật khâu lại, lại bôi thêm Kim sang dược cấp chín, không đến nửa giờ sau, công việc của Sở Thiên đã hoàn tất, thật ra trên trái đất phẫu thuật không hề đơn giản như vậy, nhưng Sở Thiên có bộ dụng cụ ma pháp do sức mạnh ma pháp toàn quốc tạo ra, khiến thời gian được rút ngắn lại.

Mặc cho những người xung quanh ngơ ngẩn, Sở đại thiếu gia vẫn còn đang đau xót! Lại phí thêm một bình thuốc cấp chín! Cứ như vậy, tài sản của lão tử sắp bay sạch rồi! Tật Thác là ma thú cấp tám, kẻ có thể đả thương hắn chắc chắn cũng là cấp tám! Cho nên Sở Thiên vì muốn trong thời gian ngắn nhất chữa khỏi cho Tật Thác, bắt buộc dĩ đã phải dùng đến bảo bối cất giữ của mình!

Ào ~~~ Hắt một chậu nước vào, Tật Thác đã tỉnh, “Hả? Ta chưa chết ? Ha ha, ta chưa chết !”

“Ta đã nói, có ta ở đây, các ngươi sẽ không thể chết trong cuộc chiến tranh này!” Sở Thiên vừa thu dọn dụng cụ phẫu thuật vừa nói.

“A? Là điện hạ người đã cứu ta? Đa tạ!” Tật Thác hưng phấn cảm tạ rồi, sắc mặt lại mau chóng buồn bã, “Ài! Đang tiếc là đuôi của ta đã đứt rồi, sau này không thể đi được nữa!” Tật Thác không chú ý tới, đuôi của mình đã được Sở Thiên nối liền. Dù gì chuyện này trên đại lục cũng không có ai làm được!

Xử lý vết thương, nối các xương gãy, khâu lại dây thần kinh, buộc lại các cơ thịt, cuối cùng dùng kim phẫu thuật khâu lại, lại bôi thêm Kim sang dược cấp chín, không đến nửa giờ sau, công việc của Sở Thiên đã hoàn tất, thật ra trên trái đất phẫu thuật không hề đơn giản như vậy, nhưng Sở Thiên có bộ dụng cụ ma pháp do sức mạnh ma pháp toàn quốc tạo ra, khiến thời gian được rút ngắn lại.

Mặc cho những người xung quanh ngơ ngẩn, Sở đại thiếu gia vẫn còn đang đau xót! Lại phí thêm một bình thuốc cấp chín! Cứ như vậy, tài sản của lão tử sắp bay sạch rồi! Tật Thác là ma thú cấp tám, kẻ có thể đả thương hắn chắc chắn cũng là cấp tám! Cho nên Sở Thiên vì muốn trong thời gian ngắn nhất chữa khỏi cho Tật Thác, bắt buộc dĩ đã phải dùng đến bảo bối cất giữ của mình!

Ào ~~~ Hắt một chậu nước vào, Tật Thác đã tỉnh, “Hả? Ta chưa chết ? Ha ha, ta chưa chết !”

“Ta đã nói, có ta ở đây, các ngươi sẽ không thể chết trong cuộc chiến tranh này!” Sở Thiên vừa thu dọn dụng cụ phẫu thuật vừa nói.

“A? Là diện hạ người đã cứu ta? Đa tạ!” Táp Thác hưng phấn cảm tạ rồi, sắc mặt lại mau chóng buồn bã, “Ài! Đang tiếc là đuôi của ta đã đứt rồi, sau này không thể đi được nữa!” Táp Thác không chú ý tới, đuôi của mình đã được Sở Thiên nối liền. Dù gì chuyện này trên đại lục cũng không có ai làm được!

“Ngươi tự mình xem xem!” Sở Thiên chỉ xuống phía dưới người Táp Thác.

“A???” Mắt Táp Thác mở to ra, há hốc miệng không nói được lời nào.

Lúc này, ma thú bị khiêng vào càng lúc càng nhiều, hơn nữa không ít quân nhân bị thương cũng được khiêng vào, theo đó một lô Tế Tự cũng chạy đến, chớp mắt, doanh địa ma thú đã biến thành một bệnh viện chiến địa tạm thời!

Từng Tế Tự đi vào doanh địa đều cùng một phản ứng. Đầu tiên là vội vàng vàng, bởi vì người bị thương càng lúc càng nhiều, sau đó là sững sờ, lập tức vui mừng như điên, bởi vì họ nhìn thấy niềm tự hào của Tế Tự đại lục, thần tượng của Tế Tự đế quốc! Tiếp đó, tất cả Tế Tự đều bắt đầu điên cuồng làm việc, có thể cùng Thánh Tế Tự chữa trị cho người bị thương, đây cũng đủ để họ khoe khoang cả đời rồi. Cuối cùng, các Tế Tự đều đỏ mắt nhìn về hướng Dịch Áo, bởi vì Dịch Áo, đang được Sở Thiên đích thân chỉ đạo! Sự vinh quang này, đủ để họ ghen tức điên cuồng...

“Này! Đừng có dằn ra nữa! Mau đi báo thù đi!” Sở Thiên đẩy Táp Thác đang ngơ ngẩn ra, “Thương thế của ngươi khỏi hoàn toàn rồi!”

“A! Ta đi ngay đây!” Táp Thác ngờ ngạc nhiên gật đầu, sau đó xoay người đi ra doanh địa, có điều, miệng hằn hình như không thể khép lại được...

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Một tên chưa biết cuộc đời! Không phải chỉ là nói chiếc đuôi thôi sao? Sở Thiên nhún vai, lại cầm lấy dao phẫu thuật, “Dịch Áo, đối với vết thương bị lửa đốt phải xử lý thế này!”

Bên ngoài Thái Thạch Bảo, cuộc chiến vẫn đang diễn ra kịch liệt!

A Mạt Kỳ biến về hình dạng lôi ưng, đang bay quanh trong không trung, còn phía dưới mỏ của hắn, các tia sáng ma pháp đang bắn ra như vũ bão trên khắp chiến trường. Không có ma thú cấp chín làm đối thủ, vai trò của A Mạt Kỳ lập tức được thể hiện ra, sau trận mưa ma pháp dày đặc, trên phòng tuyến của Lôi Tư đã xuất hiện một lỗ hổng lớn, sau đó thiết kỵ Khải Tắt thẳng tắp xông vào, chiếm lĩnh chiến địa! Cứ như vậy, A Mạt Kỳ phóng ma pháp, thiết kỵ Khải Tắt lại xung phong, cả chiến tuyến có một tiết tấu theo vắn luật, đang mau chóng tiến thẳng về hướng Lôi Tư.

Mỗi khi Lôi Tư có ý đồ bắn pháo ma pháp và cung nỏ tập kích A Mạt Kỳ, hắn lại giang rộng cánh, phi thẳng trong không trung, tiếp theo đó, chính là những trận mưa ma pháp cuồng bạo được phóng xuống! Có sự chi viện của ma thú cấp chín, cán cân thắng lợi đang nghiêng về bên Khải Tắt.

Có điều, cũng không phải ở đâu A Mạt Kỳ cũng thuận lợi, dù gì Lôi Tư cũng có một lượng lớn ma thú cấp bảy, tám, ở một góc chiến trường, nơi ma pháp của A Mạt Kỳ không bao phủ đến được, một con tinh tinh lớn cao mấy chục thước đang giằng xé ma thú của Khải Tắt!

Gào ~ Đại tinh tinh hú lớn một tiếng, dấn mạnh vào ngực mình, rồi lại vung quyền, ầm ~ mặt đất lập tức chấn động, sau đó kỵ binh đang xông về phía nó ngay lập tức bị ngã ngựa! Lúc này, dưới chân của nó, A La Ước vừa bị đại tinh tinh đánh cho một quyền ngắt lỵ, cũng bị người khác lên khiêng đi.

Đột nhiên, đại tinh tinh hú lớn một tiếng, nó rất tức giận, bởi vì thi thể của Táp Thác vừa rồi đã bị người ta khiêng đi, bây giờ A La Ước bất luận thế nào cũng phải ở lại, nếu không, không có chứng cứ, thân vương Trát Phổ Lan sẽ không tin chiến công của hắn!

Có điều, bàn tay đại tinh tinh vừa vươn ra lại bỗng dừng lại, bởi vì hắn đã nhìn thấy một chuyện không thể nào ngờ — Táp Thác, người bị mình đích thân xé thành hai mảnh, đã quay trở lại!

“Các huynh đệ, cùng tiến lên!” Táp Thác không những quay lại, hơn nữa còn đem theo không ít ma thú khác, Táp Thác rất giảo hoạt, tuy hắn trở lại báo thù, nhưng hắn hiểu rõ, thực lực giữa các ma thú cùng cấp cũng có sự cách biệt, mà con đại tinh tinh này, đã đạt được đến đỉnh phong của cấp tám, và sức mạnh

của hắn lại càng vượt qua cả ma thú cấp chín rất nhiều! Cho nên, Táp Thác gọi thêm mấy huynh đệ trong trại doanh rồi, mới dám đến báo thù.

“Táp Thác, ngươi chưa chết!” Đại tinh tinh cất giọng ồm ồm kinh ngạc hỏi: “Không thể nào! Ta đã tự tay mình xé nát ngươi rồi!”

“Ồ! Ta nói Táp n này, không phải ngươi nói là vừa rồi đã giết Táp Thác sao? Bây giờ sao hắn vẫn sống được?” Giọng nói âm dương kỳ quái vang lên, chủ nhân của nó là Kim Giáp Trùng cấp tám Lạp Phu, và phía sau Lạp Phu, có thêm mấy ma thú của Lôi Tư, bọn Lạp Phu không phải đến đây giúp sức, “Giả báo chiến công chính là vi phạm khế ước đấy!”

Nói rồi, Lạp Phu nhìn Táp Thác, “Hắc hắc, Táp Thác tiên sinh, không phải ta đến để chiến đấu với ngươi, bây giờ, ta phải bắt tên giả báo chiến công này về.”

“Lạp Phu! Tên khốn nhà ngươi!” Đại tinh tinh phẫn nộ đâm bình bịch vào ngực, “Ngươi tưởng ma thú nào cũng như ngươi tùy tiện vi phạm khế ước sao?”

“Ta vi phạm khế ước? Ha ha ha...” Kim Giáp Trùng Lạp Phu lắc lắc đôi hàm to lớn, cười điên cuồng: “Ngươi có bằng chứng không? Bây giờ, trừ ma thú Khải Tát ra, tất cả đều là người của ta! Ngươi nói xem, Thân vương Trát Phổ Lan sẽ tin ngươi sao?”

“Ha ha ha...” các ma thú khác đi cùng Lạp Phu cũng cười mỉa mai, rõ ràng chúng cùng một hội với Lạp Phu.

Táp n và Lạp Phu đang giằng co còn Táp Thác thì lại cùng với ma thú Khải Tát đứng xem. Sự thật là dù có mang thêm bè đảng thì Táp Thác cũng không thể đối phó lại được Đại tinh tinh Táp n, vì vậy mà hắn vô cùng vui sướng khi thấy nội bộ ma thú Lôi Tư bắt đầu lục đục.

“Lạp Phu! Ngươi có còn sự tôn nghiêm của ma thú không hả?” Táp n cúi người xuống, hai cánh tay to lớn đâm mạnh xuống đất. Mặt đất vừa rung chuyển, Lạp Phu xò ra Kim giáp trên lưng, dùng hai đôi cánh trong suốt bay lên. “Ta thừa nhận ở dưới đất ta không đánh lại được ngươi, nhưng ta đây biết bay!” Ma thú mặt đất gặp ma thú bay thì thật không dễ đối phó, vừa rồi Táp n có thể đánh ngất được A La Ước là có sự góp phần rất lớn của may mắn.

“Hừ, Táp n, ngươi tưởng dựa vào sức mạnh là có thể cười lên đầu lên cổ chúng ta sao?” Lạp Phu khó khăn lắm mới tìm được cơ hội nhạo báng Táp n vì vậy mà không tiếc sức để xả hận, “Dựa vào cái gì mà ngươi được nhiều tiền hơn ta? Dựa vào cái gì mà khi Khắc Lâm Tư không còn nữa ngươi lại được làm thống lĩnh? Vị trí đó đáng lẽ phải là của ta!” Lạp Phu hất đầu một cái, mấy con ma thú Lôi Tư tiến tới vây lấy Táp n. “Không giấu gì ngươi, ta đây không phải muốn đến bắt ngươi đâu, ha ha ha. Thấy con Lôi Ưng cấp chín ấy ta đã chuẩn bị dẫn anh em chạy rồi, nhưng không ngờ lại gặp ngươi. Hắc hắc, giờ ta không muốn đi nữa!”

“Tên khốn kiếp vô sỷ! Ngươi muốn gì?” Táp n giận dữ nhìn Lạp Phu, đồng thời cũng chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

“Ta muốn gì ư?” Đương nhiên là bắt ngươi lại, rồi đưa về phía sau chiến trường.” Lạp Phu cười nham hiểm: “Sau đó đợi khi Thân vương Trát Phổ Lan hỏi tại sao không tham gia chiến đấu, ta sẽ nói là ta phát hiện ngươi nương nhờ Khải Tát, nên ta dẫn mấy huynh đệ đi bắt ngươi về. Hắc hắc, như thế thì không ai biết ta đào ngũ, hơn nữa lại là đại công thần đã bắt được phản nghịch!”

Gầm!!! Táp n gầm một cái, đất bụi bay mù mịt, tức thì mất hẳn đồ ngấu. Năm đám của Táp n giơ lên, “Muốn chạy sao Lạp Phu?” Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh! Cùng với mỗi quyền đâm xuống, không khí lại cuộn lên từng lớp khí bụi mù mịt, phát ra những âm thanh trầm đục.

Thống lĩnh ma thú Khải Tát Táp Thác đột nhiên thấy lạnh sống lưng, thì ra khi con Đại tinh tinh này lúc đánh bại hắn vẫn chưa dùng hết sức mạnh.

106. Chương 106: Trò Chơi

Táp Thác trầm ngâm một lúc, rồi vẫy tay với ma thú phía sau: “Mọi người cùng lên!”

Mười mấy con ma thú vây quanh Tạt n triển khai tấn công, ngay lúc ấy, Vù vù~~~ một bầy ong vàng bay kín bầu trời bay tới, “Tạt n, A La Ước ta quay lại rồi đây!”

“Không thể nào! Không thể như thế được!” Tạt n và Lạp Phu cùng kinh ngạc thốt lên. Chính tay Tạt n đã hạ gục A La Ước, còn Lạp Phu sau khi tận mắt thấy A La Ước ngã xuống mới dám xuất hiện. Nhưng bây giờ sự việc không có khả năng nhất đã xảy ra mất rồi...

“Có gì mà không thể chứ!” A La Ước cũng nhập vào vòng vây, vừa điên cuồng bắn ra những cái nọc ong, vừa tự hào nói: “Có Phất Lạp Dịch Nặc điện hạ thì không gì là không thể!”

“Thánh Tế Tự ư?” Đại tinh tinh Tạt n ngẩng đầu nhìn về phía Thái Thạch Bảo, trong ánh mắt Tạt n sự ngưỡng mộ chỉ xuất hiện thoáng qua một giây rồi thay vào đó là ánh mắt giận dữ, “Ta xem xem hán có thể cứu các người bao nhiêu lần nữa!” Nắm đấm của Tạt n càng ngày càng tăng tốc.

Lạp Phu hét lớn: “Các huynh đệ, cố lên!!!” nhưng lại càng bay lên cao hơn, sau khi thủ hạ của hán đều xông lên trước thì Lạp Phu đã lén lút bay đi mất, khi A La Ước xuất hiện hán đã định chạy trốn rồi.

“A La Ước, kệ hán đi!” Tạt Thác gọi A La Ước đang muốn đuổi theo lại, “Bắt tên này trước này đã! Lạp Phu chẳng qua chỉ là ma thú cấp tám bình thường, bắt hán cũng chả có được mấy công lao, nhưng con Đại tinh tinh này lại là thống lĩnh ma thú của Lôi Tư đấy!”

Ừnh!! ừnh!!! Mặt đất một lần nữa lại rung chuyển, một thân hình to lớn vui vẻ chạy tới, “Ha ha, tên to xác kia ta sẽ cùng đấu với người!” Là Hãn Mã!

Mã Khoa Lý đứng trên thành Thái Thạch Bảo cũng đã phát hiện được con Đại tinh tinh khó nhằn này. Đối phó với ma thú loại lớn này cách trực tiếp nhất là dùng con to hơn. Nhưng tìm cả Thái Thạch Bảo hình như to nhất là Hãn Mã rồi, do đó được sự đồng ý của Sở Thiên, Hãn Mã xuất trận.

“Oa! Đại Tạt Tạt à, huynh cao quá!” Hãn Mã chạy đến gần mới nhận ra mình chỉ cao đến phần hông của Đại tinh tinh! Còn bên Tạt Thác sau khi biết Hãn Mã là ma thú của Sở Thiên tự động tôn trọng hán, lần lượt tránh đường, để lại khoảng trống cho Hãn Mã và Tạt n.

Lúc ấy Sở Thiên cũng giao lại nhiệm vụ chữa trị cho Dịch Áo, rồi lên trên thành quan sát ma thú của mình.

Ồi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên nắm chặt lấy đá liên lạc, chuẩn bị gọi cho A Mạc Kỳ bất cứ lúc nào. Vừa rồi khi Mã Khoa Lý mời Hãn Mã ra trận không hề nói cho hán biết đối thủ lại to đến vậy!

“Hài tử?” Tạt n sững người, rồi khê cười: “Này hài tử, về gọi người lớn ra đi! Người không đánh lại ta đâu.” Xem ra Tạt n cũng không đến nỗi hung ác, ít ra thì hán rất thân thiện với trẻ con.

“Người lớn ư?” Hãn Mã vung vẩy cái mũi dài, chỉ về Thái Thạch Bảo, “Đại Tạt Tạt, có phải Tạt Tạt nói đến chủ nhân của ta? Phất Lạp Dịch Nặc thúc thúc không đủ sức đánh với huynh đâu!” nói rồi Hãn Mã lắc lư cái áo giáp ma pháp đất tiền nói: “Thúc thúc là người tốt, cho ta rất nhiều thứ tốt!”

“Thánh Tế Tự Phất Lạp Dịch Nặc?” Tạt n nhìn bộ giáp trên người Hãn Mã nét mặt thay đổi liên tục. Thân vương Trát Phổ Lan mặc cũng thế này là cùng? “Này, cậu bé, chủ nhân tốt của người... là thúc thúc của người sao?”

“Đúng vậy! Thúc thúc là người tốt!” nói xong, Hãn Mã hình như nhớ ra việc mình ra đây để làm gì, liền cúi người xuống, hướng về Đại tinh tinh, “Đại Tạt Tạt, chúng ta so tài nào!”

Ừnh! Một tiếng nổ lớn vang rền, Tạt n và Hãn Mã cùng xông vào nhau mạnh mẽ, nhưng rõ ràng là Tạt n đang nhường. Hãn Mã đứng vững bằng hai chân sau, hai chân trước thì chống đỡ lại bàn tay khổng lồ của Đại tinh tinh. Còn Tạt n để duy trì sự cân bằng với Hãn Mã, sau khi quỳ xuống mới đưa hai tay ra.

Một bên xông lên rồi mới phát lực, bên kia thì lùi lại trước khi quỳ xuống. Tạm thời thì hai bên coi như ngang bằng nhưng ai mạnh hơn thì không cần phải nói nữa.

“A!!!” Rõ ràng Hãn Mã đang hướng về phía trước nhưng lại không thể di chuyển một li nào, trái lại hai chân bị lún xuống đất. “Ha ha..” Tạt n thoải mái hơn Hãn Mã nhiều, ít ra thì hán vẫn có thể nói chuyện bình thường, “Hài tử, người cũng mạnh đấy! Có điều là...” Đột nhiên, Tạt n xoay người, tay trái tóm lấy cổ, tay phải gạt chân sau của Hãn Mã, rồi hét lên “Người vẫn chưa đấu lại được ta đâu!”

Ôi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên nhắm tịt mắt rồi lại mở to nhìn Hân Mã bị Tập n nhấc bổng lên và ném lên trên trời.

“Á! Mau cứu Hân Mã!” ma thú Khải Tắt Tập Thác hét lên, nếu ma thú của Thánh Tế Tự bị ngã chết ngay trước mắt hắn thì có trời mới biết hậu quả sẽ ra sao?!

“Ha ha, vui không?” vượt ra ngoài dự liệu của tất cả, Tập n đã đỡ được Hân Mã, rồi nhẹ nhàng để lại xuống đất, “Hài tử, trò chơi kết thúc rồi, về nhà đi!”

“Ha ha, đại Tập Tập, ta không bằng huynh!” Hân Mã cười hi hi đứng dậy, “Không so tài nữa, ta về đây!” Nói rồi Hân Mã nhún nhảy trở về.

“Đợi đã cậu bé!” Tập n bỗng gọi Hân Mã lại, “Người không thắng ta, thế quay về có bị trừng phạt không?” thua trận không thương tích gì mà quay về nếu ở Lôi Tự sẽ bị nghi ngờ là phản bội, ít nhất cũng bị kết vào tội gây bất lợi cho quân mình!

“Trừng phạt?” Hân Mã lắc đầu, “Lúc này Phất Lạp Định Nặc nói với ta, nếu không thắng được thì hãy nhận thua mà chạy về ngay!” Nói xong, Hân Mã chạy mất, giọng nói chuyển tới từ xa: “Tạm biệt đại Tập Tập, lần sau gặp ta sẽ mời Tập Tập ăn chuối bằng Nam Hải...”

Chuối bằng Nam Hải năm trăm kim tệ một cây? Thằng nhóc này mà lại có tiền mời mình ăn chuối bằng? Hơn nữa chạy trốn mà lại không bị trừng phạt? Tập n cảm thấy hơi chóng mặt rồi.

“Hừm, dừng ngưỡng mộ nữa, ma thú của Phất Lạp Định Nặc diện hạ đều có sự dai ngo đó cả!” Tập Thác chép miệng, hai ngày nay được Sở Thiên

“Hừ!” Tập n quát: “Cho dù ta có chết trên chiến trường cũng không vi phạm khế ước!”

Bọn Tập Thác và Tập n lại tiếp tục đánh, còn Sở Thiên đang đứng ở cổng Thái Thạch Bảo đón Hân Mã của mình trở về. “Hân Mã ngoan, nói cho thúc thúc biết, tên ấy mạnh lắm phải không?” Sở Thiên vỗ vỗ vào chân Hân Mã, nheo mắt hỏi: “So với Bỉ Mông Cự thú... à, chính là Đại ca ca ấy, ai mạnh hơn?”

“Không biết được!” Hân Mã nghĩ mãi cũng không ra được đáp án, “Đại ca ca giờ không còn sức mạnh nữa, nhưng trước đây cũng có thể ném cháu lên.” Nói xong, Hân Mã như hồi tưởng lại một chút, “Thúc thúc, Đại ca ca không cao bằng đại Tập Tập kia!”

Ôi Nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên cười, như vậy thì sức mạnh của Đại tinh tinh ít nhất là không thua kém Hoàng kim Bỉ Mông Cự thú rồi! Hắc hắc, thú vị đây!

107. Chương 107: Còn Có Kẻ Vô Sĩ Hơn

“Hà hà, ta gọi A Mạt Kỳ đây!” Sở Thiên quay người, chậm chậm quay về doanh trại của ma thú, đến khi cách Mã Khoa Lý được một quãng xa Sở Thiên mới lấy đá liên lạc ra, “Này, A Mạt Kỳ, người thấy con Đại tinh tinh đó chưa? Đúng, chính hắn đấy! Nhớ là chỉ đánh thương hắn, không được giết! Sau khi đánh bại hắn... Ừm, còn nữa, con Kim giáp trùng chạy rồi, đợi lát nữa người đi bắt hắn về đây!”

Dặn dò A Mạt Kỳ xong, Sở Thiên vừa cười vừa tiếp tục thi triển “Thượng cổ Tế Tự thuật” của mình dưới con mắt ngưỡng mộ của các Tế Tự khác...

Trên chiến trường, A Mạt Kỳ đã xuất trận, vì thế Tập Thác và các ma thú Khải Tắt khác tự động nhường đối thủ cũng như công lao cho hắn.

A Mạt Kỳ tuy mới chỉ mức đầu tiên của cấp chín, nhưng dù sao cấp chín vẫn có được ưu thế áp đảo so với cấp tám! Dưới sự điều khiển điều luyện của A Mạt Kỳ, các quả cầu ma pháp cấp tám với nhiều màu sắc không ngừng thay đổi quỹ đạo bay, vượt qua được lớp lông bảo vệ mà chui vào tai, vào mồm, vào lỗ mũi của Đại tinh tinh Tập n...

Rầm~~~ Tập n ngã xuống, từ trong mắt, mũi, mồm và tai, máu không ngừng chảy. “Các người cút hết ra!” A Mạt Kỳ hất tay, bảo Tập Thác đưa các ma thú khác rời khỏi đây. Tuy giọng điệu không có chút kiêng nể gì nhưng không ma thú nào dám nói gì!

“Vẫn chưa chết nhỉ?” A Mạt Kỳ đá vào Tạt n nằm dưới đất, “Chưa chết thì nói gì đi!”

“Ha ha, chưa chết, nhưng...nhưng sắp rồi...” Tạt n cười, “Được chết trong tay ma thú cấp chín cũng đáng lắm!”

“Chưa chết thì tốt!” A Mạt Kỳ nhún vai. Hắn có một tật xấu đó là cứ đánh nhau thì cái gì cũng quên sạch. Tuy lúc này Sở Thiên đã dặn không được giết Tạt n, nhưng khi đã động thủ thì A Mạt Kỳ dùng hết sức luôn. Giờ A Mạt Kỳ đang cảm thấy thật may mắn, may mà tên Tạt n này khá mạnh, có thể kháng cự lại được sức tấn công của hắn, nếu không thì không hoàn thành được lệnh của ông chủ rồi.

“Chưa chết thì đi đi! Ông chủ nói, vừa rồi người tha cho Hãn Mã một lần, giờ ông chủ cũng tha cho người một lần!”

“Người tha ta đi ư?” Tạt n nhìn A Mạt Kỳ nghi ngờ, không hiểu hắn muốn gì? Phải biết là đầu của thống lĩnh ma thú Lô Tư này cũng đáng tiền lắm chứ! “Người không muốn đổi ta lấy tiền bạc sao? Ha ha, nói cho người biết, ta ít ra cũng đáng giá trên vạn kim tệ đấy!”

“Vạn kim tệ?” A Mạt Kỳ nhếch mép như chưa nghe thấy gì. Rồi dốc một lọ thuốc vào mồm Tạt n, “Khốn kiếp! Giờ ta đây tiền nhiều không biết để đâu cho hết đây này, người còn muốn bảo ta đổi lấy tiền? Hừ, muốn đem rắc rối cho ta chắc?” A Mạt Kỳ không hề khoác lác, hắn giúp gia tộc Phan Mạt Tư bắt ma thú hơn nửa năm nay tiền kiếm không ít chút nào...

“Người cho ta uống cái gì đấy?” Tạt n lắc lắc đầu, muốn nôn hết thuốc ra nhưng muộn rồi, vì hắn đã bắt đầu cảm thấy vết thương trong người đang lành, “Sao thương tích của ta lại hết rồi...”

“Nói thừa, đây là thuốc do chính tay ông chủ điều chế! Dù người có chết cũng có thể sống lại!” A Mạt Kỳ lắc đầu, cái loại ma thú quê mùa này làm sao hiểu được sự vĩ đại của ông chủ chứ? “Ông chủ nói, người không làm thương Hãn Mã nên ngài cũng không thể để người chịu thương mà quay về!” Nói xong A Mạt Kỳ nhún người bay lên trời, “Ta không có thời gian chơi với người nữa, à phải, ông chủ chữa thương cho người không phải để người tiếp tục đánh nhau, vì thế đừng có để ta nhìn thấy người trên chiến trường lần nữa...”

“Ài!” Tạt n sắc mặt phức tạp nhìn A Mạt Kỳ, rồi thở dài đi về phía doanh trại Lô Tư. Cũng lạ, quân Khải Tắt quanh đây cũng không tấn công hắn mà cứ để hắn như vậy mà rời khỏi chiến trường.

Cuộc chiến vẫn tiếp tục, nhưng đến giữa trưa, Sở Thiên giao lại việc cho Dịch Áo rồi cùng quần gia và ma thú của mình biến mất.

Không bị ai chú ý, Sở Thiên lén lút đến khu bình nguyên sau Thái Thạch Bảo, rồi cùng Kim giáp trùng Lạp Phu, vừa bị A Mạt Kỳ bắt về, bàn chuyện làm ăn.

“Ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên quan sát Lạp Phu đang bị khóa ma pháp khóa cứng, cười: “Chà chà, người chính là Lạp Phu, là tên đào ngũ của Lô Tư đó hả?”

“Thật vinh hạnh, ta lại có thể tận mắt nhìn thấy Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ!” Lạp Phu cười nịnh bợ, “Điện hạ, ngài tìm ta có chuyện gì không?” Lạp Phu vừa nói vừa rung rung đồng xích trên người, “Nếu không có chuyện gì thì ngài thả ta ra đi! Kể như ta đây không đáng cho ngài lãng phí thời gian đâu!”

“Ô ô!” Tiểu Bạch nằm trong lòng Sở Thiên nhìn Tạt n một cách khinh bỉ, rồi cào cào cằm Sở Thiên, ý nói là, nhìn tên này ngứa mắt, chém chết hắn đi!

“Hà hà, Tiểu Bạch đừng nghịch nữa, tên này vẫn còn có ích đấy!” Sở Thiên vỗ vỗ Tiểu Bạch, nhìn nó vẫn chưa nguôi, đành cười khổ: “Hai trăm vò đặc phẩm Phục Tư Đặc!” Tiểu Bạch lập tức im lặng.

“Ồ, chú chó đáng yêu thế! Ha ha, điện hạ, chó của ngài đẹp quá! Có tìm cả đại lục cũng không có con thứ hai đâu!” Con mắt Lạp Phu cũng không tồi, lập tức nhìn ra ngay trong nhà Sở Thiên ai là to nhất. Có điều khi nghe thấy hai trăm vò đặc phẩm Phục Tư Đặc là nuốt nước bọt cái ực.

Sở Thiên nhìn thấy hết vẻ mặt của Lạp Phu. Sau đó cười hà hà lấy từ trong chiếc nhẫn một cái thủy tinh tạp màu tím, giơ qua giơ lại trước mặt Lạp Phu: “Người biết đây là gì phải không?”

“Biết! Biết!” Lạp Phu gật lia lịa, thủy tinh tạp màu tím ít nhất có một vạn kim tệ ai mà không biết chứ?

“Ở đây có năm vạn đồng, làm giúp ta một chuyện, nó sẽ là của ngươi!” Sở Thiên khẳng khái nói, đồng thời kéo Ba Bác Tát ở bên cạnh lại, “Còn nếu không xong, thì Ba Bác Tát của ta sẽ cho ngươi ném thử mấy thứ!”

Cách uy hiếp rất điển hình! Sở đại thiếu gia trắng trợn lôi kéo Kim giáp trùng, “À đúng rồi, chắc ngươi cũng nghe qua, quân gia của ta đã từng là Vong Linh Pháp Thần!”

“Hi hi!” Lạp Phu cười, mắt nhìn chằm chằm vào cái thủy tinh tạp nói: “Điện hạ, ta hiểu rồi! Ngài an tâm, ngay cả ngài cần đầu của Trát Phổ Lan ta cũng mang về cho ngài!”

“Ta cần đầu hắn làm cái gì?” Sở Thiên nhếch mép, “Tên vô dụng ấy không đáng năm vạn kim tệ!” tuy Trát Phổ Lan không phải đồ vô dụng như Sở Thiên nói, nhưng thật sự thì hắn cũng chẳng mạnh mẽ gì cho cam. Hắn có thể thành thống soái Lôi Tư, căn bản chỉ do cái thân phận hoàng tộc của hắn. Thật ra lúc chiến tranh mới bắt đầu, tất cả các chiến lược đều là do Khắc Lâm Tư đề ra! Nếu không Mã Khoa Lý sớm đã đánh được đến thủ đô của Lôi Tư rồi.

“Thế điện hạ muốn ta làm gì? Ngài yên tâm ta tuyệt đối sẽ không để ngài thất vọng.” cuối cùng thì ánh mắt Lạp Phu cũng rời khỏi cái thủy tinh tạp, nhìn Sở Thiên cười: “Hi hi, chỉ cần ngài giữ lại cái mạng này của ta thôi.”

“Rất đơn giản!” Sở Thiên chỉ một tay vào Lạp Phu, “Ngươi quay về Lôi Tư, rồi làm cái việc mà ngươi vốn muốn làm!”

“Việc ta muốn làm ư?” Lạp Phu nhất thời không hiểu.

“Ngươi rất thông minh, lẽ ra phải hiểu chứ.” Sở Thiên ra ám hiệu cho Ba Bác Tát nên ra tay rồi. Sở Thiên vừa nhìn Ba Bác Tát cho Lạp Phu uống một lọ thuốc độc vừa nói: “Ta nghe nói, thủ hạ của Trát Phổ Lan thân vương có một ma thú tên Tạp n mà ngươi rất ghét phải không? Hà hà, thật trùng hợp, ban nãy hắn đánh bại ma thú của ta, làm ta mất mặt... thế nên, ngươi biết nên làm thế nào rồi chứ?”

“Ta hiểu rồi!” Lạp Phu ảo não nói, hết rồi, lần này hết hắn rồi, Lạp Phu sợ hãi. Nhưng không phải sợ lọ thuốc Ba Bác Tát vừa cho uống mà là Lạp Phu phát hiện, Thánh Tế Tự thần Phất Lạp Địch Nặc khác quá xa với hình tượng nhân từ, thần dũng, hào quang chiếu rọi cả đại lục. Không giống thì thôi, nhưng không ngờ Phất Lạp Địch Nặc điện hạ lại còn vô sỉ hơn cả hắn! Mà Tế Tự thần thánh vô sỉ mới thật là đáng sợ!

“Xong, chuyện làm ăn đã bàn bạc xong.” Sở Thiên cởi khóa trên người Lạp Phu, “Thuốc trong người ngươi một tháng sẽ phát tác một lần, trước lúc ấy hãy làm xong chuyện cho ta!” Dứt lời, Sở Thiên ném cho Lạp Phu chiếc thủy tinh tạp, “Nếu ngươi làm ta hài lòng, một tháng sau ta sẽ đưa thêm năm mươi vạn kim tệ!”

“Hi hi, ta nào dám lấy thêm tiền của ngài? Thế này đi, điện hạ, sau khi xong việc, ta có thể trở thành ma thú của ngài không?” Lạp Phu rất thông minh. Sự thật đã chứng minh, Phất Lạp Địch Nặc điện hạ là một tên vô sỉ, sau khi xong việc, hắn sẽ cho mình tiền hay vì giữ danh tiếng mà giết người diệt khẩu đây? Lạp Phu đã tính toán rất kỹ rồi, con đường sống duy nhất của hắn là nương nhờ Sở Thiên.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên nheo mắt, lại dáng vẻ của một Thần côn, “Ta dùng danh dự của Nữ thần đảm bảo với ngươi, chỉ cần ngươi làm xong việc ta sẽ thu nhận ngươi!” Sở Thiên cũng hiểu sự lo lắng của Lạp Phu vì thế mới bảo đảm với hắn. Có điều một lần nữa hắn lại dùng danh nghĩa của Nữ thần sinh mệnh...

“Ha ha, điện hạ, à không, chủ nhân! Vậy ngài đợi tin tốt của ta nhé!” Lạp Phu vui vẻ bay đi. Thời đại Thượng cổ chúng thần tuy không dài nhưng ảnh hưởng lại không hề nhỏ. Trên đại lục không ai tin một Thánh Tế Tự lại có thể lấy danh nghĩa Nữ thần sinh mệnh ra đùa, cho dù hắn có là loại vô sỉ đi chăng nữa!

“Ôi Nữ thần sinh mệnh!” Sở Thiên và Ba Bác Tát nhìn nhau, “Đáng chết, tên đàn ấy lại tin lời nói trên danh nghĩa nữ thần của ta!” Nằm mơ Sở Thiên cũng muốn có vài con ma thú cấp cao, nhưng không phải muốn là được! Ma thú cấp cao trên đại lục đều có trí tuệ rất cao, đều có thể tính toán thiệt hơn! Nếu Sở Thiên tìm ma thú giống như Lạp Phu thì có trời biết lúc nào hắn sẽ bán rẻ ông chủ!

“Hắn quả thực là rất ngu!” Ba Bác Tát nhún vai. “Ông chủ, trận chiến sắp kết thúc rồi! Bây giờ trên chiến trường không còn địch thủ nào đáng ngại nữa. Chúng ta có nên đi lấy chút chiến công?”

“Ừ, có lý!” Sở Thiên sáng mắt lên, ở Khải Tát, dù có là Hữu thừa tướng nhưng nếu không có chiến công thì cũng chỉ là hạng hạ đẳng. “A Mạt Kỳ, Hãn Mã, NMD, AK47 cùng ta ra trận giết giặc!”

Cưỡi trên Hãn Mã, trên đầu có NMD bay lượn, dưới sự bảo vệ trên dưới của A Mạt Kỳ và AK47, Sở Thiên xông vào trận chiến mà Lôi Tư đang thăm bại.

Tuy Thân vương Trát Phổ Lan không phải đồ ngọc nhưng trên mặt trận quân sự thì vẫn không phải đối thủ của vị nguyên soái đã trải qua trăm trận chiến Mã Khoa Lý. Mười ngày sau, Mã Khoa Lý lệnh cho quân thiết kỵ và ma thú cấp cao của Khải Tát mỗi ngày tấn công một lần. Mỗi lần, dưới sự chỉ huy của đại sư ẩn nấp Tinh linh tộc An Na, một bộ phận nhỏ quân đội sẽ biến mất khỏi chiến trường, nhưng hôm nay, toàn bộ số quân ấy lại xuất hiện ở hai bên doanh trại quân Lôi Tư.

Dưới sự bao vây từ ba phía, quân Lôi Tư cuối cùng cũng thất trận. Nhìn từ phía trên cao, dưới Thái Thạch Bảo nơi nào cũng là cảnh tượng quân đội và ma thú của Khải Tát đang tiêu diệt đối thủ. Binh lính giết địch để lấy chiến công, ma thú cần thi thể của địch để đổi lấy tiền bạc, vì vậy mà bại quân Lôi Tư, ngay cả thi thể cũng không giữ được.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên tận tay lấy đi từng mạng từng mạng quân địch, nụ cười trên mặt ngày càng rạng rỡ, “AK47, tên này là của ta!” vừa nói Sở Thiên vừa hươ thanh Nộ Hỏa của Đức Khố Lạp, một đường đao bằng lửa lập tức vượt lên trước những sợi tơ nhện, chẻ một tên kỵ sỹ xấu số ra làm hai. Thanh Nộ Hỏa lại càng sáng rực hơn!

“Hi hi! Ông chủ thật lợi hại!” AK47 vừa phun tơ nhện vừa khen, “Tên vừa rồi ít nhất cũng là cấp năm, không ngờ trong nháy mắt đã bị ông chủ...” Đột nhiên AK47 không nói được tiếp nữa, nét mặt tươi cười cũng biến mất, “Ông chủ...”

Ngon lửa của thanh Nộ Hỏa ngày càng bùng cháy mạnh mẽ, dưới ánh sáng của ngọn lửa, vẻ Thần côn mẫu mực của Sở Thiên đã biến thành sự tàn bạo, dã man, hai con mắt đỏ như máu, “Ha ha ha ha, giết!” Lại một người nữa bị xẻ làm đôi, sau đó thanh trường đao rực lửa đó dần dần biến thành màu đen.

“Hử? AK47, ta làm sao? Sở Thiên liếm môi, nhìn mỹ nữ nhện cười quái dị, “Hi hi, ông chủ ta đang rất tốt! Ha ha ha, nhiều người cùng xông lên nhĩ?”

Tuy quân Lôi Tư đang thất trận nhưng không hề ảnh hưởng đến sự tham lam vốn có của con người, một trung đội vài trăm người, dưới sự chỉ huy của Bách Phu Trường đều xông vào Sở Thiên, “Bắt lấy Phất Lạp Địch Nặc, bắt được hân sẽ có trọng thưởng!”

“Hừ hừ, muốn bắt lão tử?” Sở Thiên lại giương cao thanh Nộ Hỏa, rồi quệt một đường nằm ngang. Trong trường hợp thông thường, thanh đao này nằm trong tay Sở Thiên cũng chỉ là để trang trí. Cho dù nó có phát ra ngọn hỏa diệm cấp sáu thì trong tay Sở Thiên, người chưa hề được huấn luyện bất kỳ thứ võ công nào, cùng lắm cũng dọa cho người ta thấy sợ là cùng.

108. Chương 108: Yêu Đao

“Ha ha ha ha!” Sở Thiên giờ thanh Nộ Hỏa lên cười man dại, Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sảng khoái quá!!! Mỗi lần dùng Nộ Hỏa lấy đi một mạng người, lại có một luồng khí nóng kỳ lạ truyền từ chuôi đao vào tay Sở Thiên, rồi từ cánh tay nhanh chóng truyền khắp cơ thể.

Máu tươi nhuộm đầy người, Sở Thiên liếm đi vệt máu bên mép, cười một cách hoang dại. Với sự góp phần của mấy trăm mạng người, dòng khí nóng kỳ dị kia ngày càng mạnh mẽ, xông thẳng lên não, làm cho Sở Thiên ngày càng khát máu!

Hai mắt Sở Thiên giờ hoàn toàn là một màu máu còn thanh Nộ Hỏa thì biến thành màu đỏ thẫm. Rồi đột nhiên một ngọn lửa đỏ rực bao phủ lấy Sở Thiên, “A a..Ta nóng quá!” Sở Thiên nhảy trên lưng Hãn Mã kêu thảm thiết.

“Hỏa diệm ma pháp cấp bảy?!” Hồn huyết long NMD kêu lên kinh ngạc, “Ông chủ, mau xuống đi không thì Hãn Mã bị thiêu chết đấy!” Hãn Mã tuy là ma thú cấp tám nhưng cũng không thể chịu được bị ma pháp cấp bảy thiêu đốt!

“Chuyện gì vậy?!” Sở Thiên đột nhiên tỉnh táo lại, vội vàng nhảy xuống khỏi Hãn Mã, nhưng hai mắt vẫn là màu đỏ máu. Hãn Mã cao hơn mười mét, bình thường Sở Thiên chỉ dám nhảy xuống khi Hãn Mã đã cúi người xuống, còn hôm nay Sở Thiên từ độ cao hơn mười mét nhảy xuống mà hai chân vẫn đứng vững chãi.

“Lên cấp rồi! Ha ha..!” Sở Thiên sờ thanh Nộ Hỏa, nhìn ngọn hỏa diễm từ cấp sáu biến thành cấp bảy. nói: “Thảo nào Mặc Phi Đặc nói ta mà dùng thanh đao này sẽ làm Đức Khố Lạp tức chết! Thì ra nó vẫn còn có thể thăng cấp...”

Quân Lô Tư ở quanh Sở Thiên bị cảnh tượng một đao giết vài trăm mạng dọa cho chết khiếp, “Mau chạy đi!” Không biết là ai đã lên tiếng, tất cả binh lính bình thường của Lô Tư bắt đầu tháo chạy tứ tán. Nhưng doanh trại Lô Tư vẫn còn những cao thủ không bỏ chạy, trong mắt họ, tuy uy lực của thanh đao của Sở Thiên vô cùng lớn nhưng lại không có kỹ thuật tấn công, nó chẳng là gì đối với những cao thủ thực sự!

Có hai kiếm sỹ cao cấp đang quan sát Sở Thiên từ xa, tuy các ma thú như A Mạt Kỳ có sức uy hiếp lớn sự cảm dỗ của việc bắt vị Tể Tụ thần thánh kia khiến hai người này không muốn rời đi nên vẫn đứng từ xa bắt đầu thấy do dự.

“Ha ha...vẫn còn hai tên chưa chạy đi kia!” Sở Thiên phát hiện ra hai kiếm sỹ đó và xông tới.

A Mạt Kỳ chết sững, suýt chút thì rơi từ trên trời xuống, NMD hồ đồ quên luôn cả việc bảo vệ ông chủ, AK47 thì ngây ra không biết phải làm gì, còn Hãn Mã vẫn đang nhảy tưng tưng chịu đựng đồng lửa đang cháy trên thân mình. Hôm nay Sở Thiên quá bất thường, ngày thường là một ông chủ thận trọng hết mức hôm nay lại đích thân xông lên khiêu chiến với kiếm sỹ cấp cao!?

Ma thú quá bất ngờ nên phản ứng chậm, còn An Na hàng ngày âm thầm bảo vệ Sở Thiên lại bị Mã Khoa Lý điều đi giúp quân đội ẩn nấp. Trong khi đó tốc độ của Sở Thiên như được sự hỗ trợ của ma pháp Phong hệ, nháy mắt đã xông đến trước mặt hai kẻ địch.

“Các người chết đi!” Sở Thiên nhảy lên, thanh Nộ Hỏa nhằm thẳng vào một kiếm sỹ.

“Ra tay!” một kiếm sỹ thét lên đầy hưng phấn, đòn tấn công không hề có kỹ thuật của Sở Thiên, trong mắt một người chức nghiệp cấp cao biến thành một chiến công nhắm mắt cũng có được.

Một người lách người tránh được thanh đao của Sở Thiên rồi lật kiếm đâm vào ngực Sở Thiên, còn người kia quay người nhảy lên đâm vào lưng. Như chúng đã dự liệu hai thanh kiếm đều đạt được mục đích...

Gầm~~ Sở Thiên tru lên một tiếng không thuộc về loài người, rồi cười lên điên dại.

Hai kiếm sỹ kia đã phạm một sai lầm không thể coi là sai lầm. Vừa rồi tuy đòn tấn công của Sở Thiên không có kỹ thuật nhưng sức mạnh và tốc độ lại quá mạnh và quá nhanh, hơn nữa A Mạt Kỳ cũng đang hung hãn xông tới, vì thế chúng muốn trong thời gian ngắn nhất giết chết Sở Thiên, bỏ qua việc tích lũy sức mạnh, dùng đầu khí cấp thấp đánh ra một kiếm nhanh nhất! Chúng tin rằng đối phó với một Tể Tụ không có chút ma pháp nào thì đầu khí cấp thấp cũng đủ rồi!

Nếu có thời gian tích trữ năng lượng, phát ra kiếm khí cấp cao thì giờ Sở Thiên đã trở về với nữ thần sinh mệnh rồi, nhưng chúng lại dùng đầu khí cấp thấp, đầu khí cấp thấp có thể làm hại đến cơ thể đã được cải tạo bởi máu Long hoàng sao? Đương nhiên là không!

Nó không những không làm gì được Sở Thiên mà hình như trong thời khắc sinh tử, nó cũng kích thích thứ gì đó trong người Sở Thiên, “Gầm!!!” lại một tiếng tru, một con mắt của Sở Thiên càng thêm đỏ ngầu, còn mắt kia lại biến thành màu hoàng kim!

Dưới sự đan xen của hai ánh mắt đỏ và hoàng kim, không khí bao quanh Sở Thiên bắt đầu méo mó, nhiệt độ bắt đầu hạ xuống, hơi nước đã ngưng tụ lại thành những mũi băng nhọn hoắt, hai tay kiếm sỹ đứng như phỗng.

Ừnh!!! Trong tiếng thét của Sở Thiên, khoảng không gian lấy Sở Thiên làm trung tâm phát ra một tiếng nổ vang rền! Gần như cả Thái Thạch Bảo bị chấn động, mọi thứ bên cạnh Sở Thiên đều biến mất, kiếm sỹ ở trước mặt, đất ở dưới chân, không khí ở xung quanh, toàn bộ đã biến mất...

Một không gian hình tròn đen tuyền xuất hiện xung quanh Sở Thiên, tuy không to nhưng dùng mắt thường đều có thể nhìn thấy, đây chính là Hư Không tuyệt đối!

“A~~~~” chớp mắt, tất cả đã trở lại bình thường, cứ như chưa hề xảy ra chuyện gì. Sau đó Sở Thiên rên rỉ một cách đau đớn. Sở Thiên đã rất quen thuộc với sự đau đớn này, lần trước đánh Mặc Phi Đặc cũng là cảm giác này. Nhưng lần này Sở Thiên không bị ngất đi, vì có thanh Nộ Hỏa của Đức Khố Lạp đang tiếp sức cho Sở Thiên.

Sau khi hai mắt trở lại bình thường, Sở Thiên ngã ập xuống đất. Vừa rồi, Hư Không không những nuốt gọn kẻ thù mà còn nuốt cả đất dưới chân, giờ đây Sở Thiên đã rơi xuống một cái hố lớn, sâu tới nửa người.

“Ca ngọị nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Sở Thiên bò lên, muốn vứt đi cái cảm giác đầu đau như búa bổ này, “Khốn kiếp! Có ai có thể nói cho ta biết chuyện gì không?”

“Ông chủ sao vậy?” các ma thú đều đã tập hợp tại đây, sau khi Sở Thiên rời khỏi cái hố, A Mạt Kỳ hỏi: “Vừa rồi có chuyện gì vậy?”

“Ta cũng không biết!” Sở Thiên trợn mắt để thanh Nộ Hỏa trước mắt và bắt đầu quan sát. Thân đao đen u ám, lưỡi đao sắc nhọn, cái bảo vệ tay đầu lâu xương sọ, xem ra ngoài kiểu dáng có vẻ khác thường thì nó cũng chẳng khác gì những thanh đao bình thường.

“Ủa? Ngọn lửa trên thanh đao đâu rồi?” AK47 chớp chớp mắt: “Ma hỏa cấp bẫy đâu?”

“Bị ta ăn rồi!” Sở Thiên cười không thấy chút sức lực nào, có điều hắn nói thật, ngay lúc Sở Thiên sắp ngất đi, hắn cảm thấy rõ ràng có một luồng sức mạnh to lớn chảy lấp đầy hết các khoảng trống trong cơ thể. Sau đó thì ngọn lửa biến mất.

Thận trọng cho thanh Nộ Hỏa vào chiếc nhẫn ma pháp, Sở Thiên lại lấy dáng vẻ của một Thần côn, “Ca ngọị nữ thần Sinh Mệnh! Nữ thần từng nói nếu một tín đồ trung thành gặp nguy hiểm thì Nữ thần sẽ giáng xuống thần tích!” nói xong nhìn người của mình, Sở Thiên nheo mắt nhìn, hỏi: “Hãy nhớ là sau khi về, nếu có người hỏi thì các ngươi cứ trả lời như thế! Như vậy, một sự tình cờ, đã được Sở Thiên biến thành thần tích của Nữ thần sinh mệnh!”

“Thức thức! Sao thức lại nói dối?” Tiểu Hãn Mã không hiểu.

“Ừm...bao giờ lớn người sẽ hiểu thôi.” Tuy không biết vừa xảy ra chuyện gì nhưng Sở đại thiếu gia làm sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như thế này chứ? Cảnh tượng kỳ dị ban nãy có không ít người đã nhìn thấy, cộng với sự tuyên truyền của A Mạt Kỳ, hề hề, sẽ không ai biết vừa rồi Sở Thiên chỉ là gặp may, mà ngược lại, họ sẽ nói khi Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ gặp nguy hiểm đã được nữ thần Sinh Mệnh bảo vệ ngài!

Chẹp chẹp, từ giờ về sau, lão tử đã là người được nữ thần bảo hộ rồi, hắc hắc trên đại lục sẽ có nhiều người sùng bái Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ đấy nhỉ?...

“Đi! Chúng ta đi về!” Cuộc chiến lúc này đã sắp kết thúc, thấy không còn gì có thể lấy nữa, Sở Thiên vẫy tay với các ma thú, “Cùng ta về tính chiến công!”

109. Chương 109

“Ca ngọị nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên cười tít mắt, vì quyền ma pháp trong tay Đạt Mã Nhĩ quả thật đáng yêu quá, “Lão ca à, chiến công của ta nhiều như vậy thật sao?”

“Hắc hắc...” Đạt Mã Nhĩ đỏ mặt nói: “Huynh đệ, lão ca xin lỗi đệ!” vừa nói vừa gấp quyển ghi chép chiến công lại, “Vì không có chứng cứ nên có rất nhiều chiến công không thể tính cho đệ được.”

“Không cần tính nữa!” Sở Thiên rộng lượng. Tuy Sở Thiên có biệt hiệu là tên đồ tể nhưng con số trên quyển ghi chép công lao vẫn làm hắn phải thảm tắc lưỡi. Trong trận chiến lúc nãy, Lôi Tư tổn thất ít nhất là trên hai mươi vạn quân, mà trong số ấy gần như một nửa là tính cho Sở Thiên rồi.

Khốn kiếp! Sở Thiên thầm rủa, một trận chiến giết mười mấy vạn người, ông đây quả thật đã thành tên đồ tể rồi! Thật ra số người thật sự chết dưới tay Sở Thiên chỉ khoảng vài trăm người, hơn nữa đa phần là sau khi hắn bị thanh Nộ Hỏa kích thích. Chiến công của Sở Thiên tăng vọt như vậy thực tế là nhờ A Mạt Kỳ!

Khác với Khố Á Thập, A Mạt Kỳ là ma thú riêng của Sở Thiên vì vậy mà chiến công của hắn tự nhiên sẽ được tính cho Sở Thiên. Trên chiến trường, A Mạt Kỳ chỉ cần ra một đòn hàng loạt quân địch phải ngã

xuống, mà trận chiến kéo dài cả ngày trời, cho dù giữa chừng A Mạt Kỳ phải đi đánh Đại tinh tinh Tập n, còn tiện thể bắt Kim giáp trùng Lạp Phu, nhưng mất có bao nhiêu thời gian đâu?! Sau vô số lần bắn quét, ma lực của A Mạt Kỳ tiêu hao hết sạch, còn chiến công của Sở Thiên cũng đạt tới con số hàng nghìn.

Sở Thiên cuối cùng cũng biết được sức ảnh hưởng của ma thú cấp chín với chiến tranh, thảo nào Lô Dịch Tam Thế vừa nghe đế quốc có hai con ma thú cấp chín lập tức cười điên cuồng.

Bây giờ trận chiến dưới Thái Thạch Bảo đã kết thúc, Thân vương Trát Phổ Lan của Lôi Tư dẫn tàn binh bại tướng chạy về nước, còn Mã Khoa Lý thì lệnh cho Phí Na dẫn quân đuổi theo, rồi dùng đá liên lạc thỉnh chỉ thị của Lô Dịch Tam Thế về nhiệm vụ tiếp theo.

“Tất cả ra ngoài hết, Phất Lạp Dịch Nặc và Đạt Mã Nhĩ ở lại!” Mã Khoa Lý sắc mặt nghiêm trọng bước vào trong sở chỉ huy, đuổi hết mọi người ra ngoài, rồi nói với Sở Thiên và Đạt Mã Nhĩ: “Bệ hạ không đồng ý đàm phán, lệnh cho chúng ta tiếp tục đánh!”

“Ha ha, nguyên soái, vậy thì đánh tiếp!” Sở Thiên nói, chỉ một chiến dịch mà A Mạt Kỳ đã giúp Sở đại thiếu gia giết vài vạn tên địch, vậy nếu đánh tiếp thì tước vị Hồn Cá Thân Vương không còn chỉ là mơ ước nữa, “Hử, có gì không đúng sao?”

Sở Thiên ngạc nhiên phát hiện sau khi Mã Khoa Lý nói phải tiếp tục đánh thì Đạt Mã Nhĩ người trước nay vẫn luôn phản ứng chậm chạp nay lại nhanh chóng cau mày lại, “Hài~ lão đệ à, theo như kế hoạch ban đầu của bộ chỉ huy thì bây giờ nên dựa vào thắng lợi này mà tiến hành đàm phán rồi...”

“Tại sao?” Lòng mày Sở Thiên cũng nhăn lại, Lôi Tư đã không còn chút sức nào chống lại nữa, đối phó với một đối thủ như vậy sao Mã Khoa Lý phải lo lắng vậy?

“Hài~ Phất Lạp Dịch Nặc, chân tướng sự việc ở Thái Thạch bảo ba mươi năm trước người cũng biết rồi phải không?” Mã Khoa Lý thở dài, mệt nhọc ngồi xuống ghế. Tuy sống sót trong trận chiến ấy nhưng Mã Khoa Lý đã mất đi vô số chiến hữu thân thiết như thủ túc.

“Nguyên soái đang lo lắng về Cự long tộc ở A Cổ La Sơn à?” Sở Thiên hỏi lại, ba mươi năm trước chính dưới sự trợ giúp của Cự long tộc mà Lôi Tư mới khiến cho gần toàn bộ quân Khải Tát phải bỏ mạng.

“Là rất lo lắng, nhưng Cự long tộc không phải điều rắc rối nhất.” Mã Khoa Lý nói một câu khó hiểu, rồi giải thích: “Tuy quan hệ giữa Lôi Tư và A Cổ La Sơn không tầm thường nhưng Phất Lạp Dịch Nặc người đã chữa bệnh cho Long hoàng thì Cự long tộc không thể phái đại quân đến trực tiếp giúp đỡ Lôi Tư, nhiều nhất cũng chỉ vài con Cự long cấp cao lấy tư cách cá nhân đến tham chiến mà thôi!”

Vừa nói Mã Khoa Lý vừa nắm chặt tay lại đập mạnh xuống mặt bàn. “Cho dù có Cự long giúp đỡ thì quân Lôi Tư cũng không phải đối thủ của thiết kỵ Khải Tát! Ta lo là lo đội quân khác của Lôi Tư.

“Đội quân khác ư?” Sở Thiên không hiểu, cái gì vậy? Hình như hệ thống quân đội của Lôi Tư vô cùng hỗn loạn.

“Lão đệ, quân mà chúng ta đánh bại chỉ là quân đội hoàng thất của Lôi Tư!” Thấy Sở Thiên không hiểu, Đạt Mã Nhĩ giải thích: “Lôi Tư còn rất nhiều quý tộc có lãnh địa riêng, những quý tộc này đều có quân đội riêng, cũng rất lợi hại.” Vừa nói Đạt Mã Nhĩ lấy ra một miếng thủy tinh ma pháp, dùng ma lực tác động một chút, một tấm bản đồ khổng lồ xuất hiện trước mặt Sở thiên. “Nguyên soái, ngài nói vẫn hơn!”

“Người nhìn đi, đây chính là Thái Thạch Bảo!” Mã Khoa Lý chỉ vào bản đồ, “ở giữa Thái Thạch Bảo và Lôi Tư tuy là một bình nguyên rộng hàng nghìn dặm nhưng lại có rất nhiều lãnh chúa có thể lực...”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Ta hiểu rồi!” Sở Thiên gục gặc đầu. Quốc quyền của Lôi Tư rất phân tán, lãnh chúa trong nước tuy trên danh nghĩa là hiếu trung với hoàng đế nhưng thực tế đã thành một tiểu vương quốc. Hồi ấy, khi An Đạo Nhĩ lôi kéo Sở Thiên cũng từng dùng việc xây dựng quốc gia riêng để dụ dỗ.

Nếu quả thực muốn đánh đến đế đô của Lôi Tư, quân đội Khải Tát không thể tránh khỏi việc đụng độ với những lãnh chúa này. Cũng có nghĩa là đội quân của Mã Khoa Lý bị bao vây bởi quân đội của hàng chục tiểu vương quốc. Tình cảnh này thật sự đã khiến nguyên soái Mã Khoa Lý phải đau đầu!

“Đã không dễ đánh thì sao bệ hạ lại...” Sở Thiên thắc mắc. Lô Dịch Tam Thế tuyệt đối không phải người không biết suy nghĩ, chắc chắn nắm rõ tình hình nơi tiền tuyến, cũng hiểu được giờ là thời cơ tốt nhất để

đàm phán. Quân đội hoàng thất của Lôi Tư vừa bị đại bại, các lãnh chúa chắc chắn đang rất nôn nóng, còn bên ngoài thì lại chịu sự uy hiếp của thiết kỵ Khải Tát. Có thể nói, nếu lúc này Lô Dịch Tam thế ép Lôi Tư phải đàm phán thì cái có được chưa chắc đã ít hơn ở trên chiến trường.

“Ài~ Bệ hạ đã hơn ba mươi rồi...” Đạt Mã Nhĩ đột nhiên thở dài rồi lắc lắc đầu, “Nếu bệ hạ trẻ hơn mười tuổi thì sẽ không nóng vội như vậy...” vừa dứt lời Đạt Mã Nhĩ há to miệng kinh ngạc không thể ngậm lại nữa, vì hắn đã nói ra những lời không nên nói. “À không, không có gì, coi như ta chưa nói gì!”

“Thôi, cũng chẳng phải điều gì bí mật! Ở đây chỉ có ba chúng ta, không ai gây rắc rối cho người đâu.” Mã Khoa Lý bó tay nhìn Đạt Mã Nhĩ, rồi nói với Sở Thiên: “Những lời vừa rồi của Đạt Mã Nhĩ người không được nói với bất kỳ ai, nếu không bên mật thám biết được thì người phiền to đấy!”

“Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên nheo mắt lại gần như thành một đường thẳng. Sở đại thiếu gia là ai chứ? Sao lại có thể không nghe ra vấn đề? Có bí mật! Nhất định là có bí mật. “Nguyên soái, rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Sở Thiên tiếp tục truy vấn.

Nếu là trước đây thì Sở Thiên tuyệt đối không dám hỏi thẳng Mã Khoa Lý như vậy, nhưng giờ khác rồi, Sở đại thiếu gia đường đường là Hữu thừa tướng, một trong Ngũ đại trọng thần còn có chuyện gì mà Sở Thiên không có tư cách để biết cơ chứ?!

Được sự ngầm cho phép của Mã Khoa Lý, Đạt Mã Nhĩ hạ giọng xuống nói: “Từ ngày Khải Tát lập quốc đến giờ, chưa có vị hoàng đế nào sống được qua tuổi năm mươi!”

“Cái gì?” Sở Thiên hiểu rồi, Lô Dịch Tam Thế năm nay đã hơn ba mươi, theo truyền thống của tổ tiên thì chỉ còn lại hơn mười năm nữa thôi. Nếu lần này không tiêu diệt triệt để Lôi Tư chỉ sợ rằng Lô Dịch Tam Thế sẽ không bao giờ có lại được cơ hội tốt như thế này nữa. Đối với cuộc chiến giữa hai cường quốc thì thời gian mười năm quả thật quá ngắn...

“Các hoàng đế xưa kia không những không sống qua được tuổi năm mươi, mà...” giọng Đạt Mã Nhĩ đã nhỏ lại càng nhỏ, nếu Sở Thiên không được máu Long hoàng cải tạo thì gần như không nghe thấy gì, “Mà hơn nữa mỗi đời vua đều chết trong cùng một hoàn cảnh!”

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Cùng một hoàn cảnh sao? Bất giác, tư duy của Sở Thiên trở nên chuyên nghiệp, phải chăng là do di truyền? “Họ đều chết như thế nào?”

“Không ai biết cả.” Mã Khoa Lý nói: “Đây là bí mật của hoàng thất, chúng ta đều không có tư cách biết. Ta chỉ nghe nói, hình như họ đều chết với cùng một phương thức.”

Không lẽ những cái chết của các vị hoàng đế Khải Tát xưa kia không thể cho ai biết? Nhưng Sở Thiên không còn thời gian để kinh ngạc nữa rồi, nhanh như chớp, Sở Thiên lập tức nghĩ tới một vấn đề khác. Khi thanh trừ An Đạo Nhĩ, An Đạo Nhĩ rõ ràng là không dám làm hại đến hai thành viên trong hoàng thất Khải Tát là mình và Sát Lâm Na, mà toàn bộ hoàng đế Khải Tát đều đoán mệnh cả. Trong việc này có liên hệ gì không nhỉ?

Đột nhiên Sở Thiên nghĩ đến một việc còn đáng sợ hơn, vội vàng hỏi: “Thế những thành viên hoàng thất khác có thể sống được bao lâu?!” Sát Lâm Na mới là người Sở Thiên quan tâm, nếu Lô Dịch Tam Thế sống không qua năm mươi tuổi, vậy còn em gái ruột thì sao?

“Rất tiếc, Phất Lạp Dịch Nặc!” Mã Khoa Lý cười khó xử, có chút không dám nói, “Thành viên hoàng thất mà càng ưu tú thì thời gian sống được càng ngắn!”

“Khốn kiếp!” Sở Thiên tức giận chửi một câu, Sát Lâm Na chưa đến hai mươi tuổi đã thành Ma đạo sư cấp bảy, cái này không phải ưu tú thì còn ai xứng với hai chữ ấy! Vị hôn thê của mình sống được không quá năm mươi, có thể còn ngắn hơn! Chết tiệt! Sao không có ai nói cho lão tử biết hử?

Cứ cho là Sát Lâm Na có thể sống đến năm mươi tuổi thì cũng là quá ngắn. Sở Thiên không nói cho ai biết Pháp thân Mai Lâm từng kiểm tra thân thể cho mình và đảm bảo là sau khi được máu Long hoàng cải tạo, dù không thể so sánh với tuổi thọ hàng vạn năm của Cự Long tộc nhưng sống được một nghìn tám trăm năm cũng không thành vấn đề. Năm mươi năm mà so với một nghìn năm, quá ngắn!”

Phải làm người độc thân một nghìn năm ư? Sở Thiên hình như nhìn thấy vận mệnh bi thảm của mình, “Nguyên soái, liệu có trường hợp ngoại lệ không?”

“Không có!” Mã Khoa Lý dập tắt tia hy vọng cuối cùng của Sở Thiên. Có điều Mã Khoa Lý hiểu tâm trạng hiện giờ của Sở Thiên, khuyên giải rằng: “Phất Lạp Dịch Nặc, người là Thánh Tế Tự có lẽ sẽ có cách...”

Thánh Tế Tự? Lão tử là Tế Tự cái gì! Khốn nạn, ta chỉ là một bác sỹ thú y! Cứu người ư? Chưa được học!

“Nguyên soái! Khi nào thì tấn công Lôi Tư?” Sở Thiên nhắm mắt lại, sắc mặt lạnh tanh, sát khí đằng đằng, “Toàn bộ số ma thú của ta đều cho nguyên soái dùng tham chiến!”

“Ngày mai!” Mã Khoa Lý trả lời dứt khoát, nhưng cũng cảm thấy lạ, sao đột nhiên Sở Thiên lại có hứng thú với chiến tranh vậy?!

“Tốt!” Nói xong, Sở Thiên lặng lẽ rời khỏi sở chỉ huy.

Mười mấy ngày liền, tất cả các vùng trên lãnh thổ của Lôi Tư bị ngập chìm trong khủng hoảng, bởi vì... đại quân Khải Tắt đến rồi!

Hai mươi vạn quân thiết kỵ, ba mươi vạn quân bộ, mười bảy con ma thú cấp tám, thêm vào đó là A Mạt Kỳ và Khố Á Tháp, Khải Tắt hiện nay mạnh hơn bao giờ hết, chỉ trong mười mấy ngày, bốn vị lãnh chúa Lôi Tư cùng với quân đội bị đánh cho không còn mảnh giáp.

Trong mười mấy ngày chiến đấu, Sở Thiên đã khiến cho tất cả mọi người trên đại lục đều phải nhớ cái tên Phất Lạp Dịch Nặc! Hơn nữa trong tâm trí các chiến binh thiết kỵ Khải Tắt cái tên An Đông Ni đang dần bị thay thế bởi Sở Thiên.

Khi toàn bộ lực lượng của Sở Thiên đã tập trung vào cuộc chiến, chính hắn cũng không thể ngờ được lại có hiệu quả to lớn như vậy!

Với sự cung cấp thuốc men không tính toán giá tiền của Sở Thiên, ma thú và chiến mã của Khải Tắt gần như đã trở thành quái vật bất tử. A Mạt Kỳ và những ma thú khác dưới sự chỉ huy của Sở Thiên cũng trở nên dũng mãnh lạ thường. Tiếp đó, Ba Bác Tắt và Boeing 747 đã cùng tạo nên một đội quân ác mộng — đôi cánh to lớn của Boeing không ngừng phát tán khí độc khắp bầu trời, bay vào mắt kẻ thù, đây chính là điều khủng khiếp nhất đối với người Lôi Tư.

Hôm nay, dưới tay đội thiết kỵ Khải Tắt, vùng đất thứ năm cũng đã bị tiêu diệt. Chỉ có điều Sở Thiên lại không thể vui nổi.

Cười trên lưng Hân Mã, Sở Thiên vọng nhìn ra xa về phía kẻ thù đang thảm bại nhanh chóng, rồi cau mày lại, chậm chậm nhắc thanh Nộ Hỏa của Đức Khố La đã tắt lửa lên, còn tay kia thì không bẻ Tiểu Bạch như thường ngày nữa mà là quyển bút ký của nữ thần Sinh Mệnh.

Bây giờ Sở Thiên thấy rất đau đầu, không biết vì sao gần đây lại trở nên càng ngày càng khát máu? Tuy là một thú y, quen nhìn cảnh máu me khi phẫu thuật rồi, nhưng cũng không có lý do gì thấy hưng phấn khi nhìn cảnh máu chảy đầu rơi chứ? Hơn nữa, giờ đây Sở Thiên cũng không còn hài lòng với việc ngồi ở chỉ ở hậu phương quan sát chiến sự nữa rồi. Có mấy lần hắn đều không kìm lòng được mà chạy ra tiền tuyến rồi vác dao ra trận. Lúc ấy chỉ có cảnh máu tươi bắn tung tóe mới làm dịu đi sự kích động của hắn.

“Rốt cuộc thì người là cái thứ gì vậy?” Sở Thiên quan sát thanh Nộ Hỏa của Đức Khố Lạp, rồi tự lẩm bẩm: “Ài~ Ta thật không biết nên làm gì với người nữa...”

Nộ Hỏa của Đức Khố Lạp khiến Sở Thiên vô cùng khó xử. Rõ ràng là sự mất bình thường gần đây có liên quan đến thanh đao này, nhưng Sở Thiên lại không nỡ vứt nó đi. Đầu tiên là vì Nộ Hỏa của Đức Khố Lạp không đơn giản chỉ là một thanh đao. Sở Thiên biết bên trong nó có cất giấu một bí mật gì đó, nếu tùy tiện vứt đi sợ rằng rồi sẽ hối hận! Mặt khác, giống như có cái gì đó đang hấp dẫn Sở Thiên, khiến hắn lúc nào cũng nghĩ tới thanh Nộ Hỏa. Cứ cho là Sở Thiên không muốn dùng nó, nhưng mỗi khi sắp có đánh nhau, đầu óc Sở Thiên lại nóng rùng rục, đợi đến khi tỉnh táo trở lại thì xung quanh xác kẻ địch đã xếp thành đồng, và thanh Nộ Hỏa ấy đang lại đang trong tay hắn...

110. Chương 110

“Ông chủ! Lạp Phu đến rồi.” Ba Bác Tát tiến đến bên cạnh Sở Thiên nói nhỏ.

“Ừ, ta biết rồi.” Sở Thiên nhảy qua lưng A Mạt Kỳ nói với Ba Bác Tát: “Bảo Định Áo chữa cho ma thú thay ta. Có lẽ rất muộn ta mới về, nếu Mã Khoa Lý hỏi thì bảo ta đang điều chế thuốc, tạm thời không được làm phiền.” Nói rồi Sở Thiên cười A Mạt Kỳ bay đi.

Tại một sơn cốc nhỏ cách xa Khải Tát, Kim giáp trùng Lạp Phu đã đợi Sở Thiên ở đây, “Hi hi, điện hạ ngài đến rồi ạ.”

“Mọi việc thế nào rồi?” Sở Thiên nhảy xuống khỏi A Mạt Kỳ. Sau khi biến thành hình người, A Mạt Kỳ luôn theo sát Sở Thiên, lúc nào cũng đề cao cảnh giác với Lạp Phu. Xét phẩm hạnh và sức mạnh của Lạp Phu, A Mạt Kỳ thật sự rất lo cho sự an toàn của ông chủ.

“Hi hi, điện hạ ngài an tâm, tôi đã làm thì khẳng định sẽ không làm ngài thất vọng.” Lạp Phu lắc lư thân hình to lớn của mình, phủ phục trước mặt Sở Thiên nịnh nọt, “Giờ Tập n đã bị Thân vương Trát Phổ Lan cầm tù rồi.”

“Ừm, rất tốt!” Sở Thiên gật đầu hài lòng, tiện tay ném cho Lạp Phu một cái thẻ thủy tinh, “Nói xem rốt cuộc là như thế nào?”

Tuy nhân phẩm của Kim giáp trùng Lạp Phu không ra gì nhưng một khi hắn đã giở trò đen tối thì vô cùng nguy hiểm. Lôi Tư thâm bại ở Thái Thạch Bảo, ngoài việc Tập n được Sở Thiên cho thuốc và Lạp Phu tháo chạy ra, gần như không có ma thú nào bị thương hết. Như vậy thì Lạp Phu đã có chỗ phát huy rồi.

Sau khi làm thương chính mình, Lạp Phu chạy đến trước mặt Thân vương Trát Phổ Lan rồi bắt đầu tố cáo tội trạng “bán nước” của Tập n.

Bị ma thú cấp chín đả thương mà còn có thể quay về, việc này khó có thể khiến người ta tin được. Huống hồ qua lời kể thêm mắm dặm muối của Lạp Phu, việc Tập n tha cho Hãn Mã và nhận thuốc của Sở Thiên đã biến thành bằng chứng hùng hồn cho tội “bán nước”!

Thiếu gia Sở Thiên quả đã không nhìn nhầm người. Tính tình Tập n rất thẳng thắn, khi Trát Phổ Lan tìm hắn đối chất, Đại tinh tinh có gì nói nấy, thuật lại toàn bộ sự việc trên chiến trường, thế là bị tổng vào tù.

“Người làm rất tốt!” Sở Thiên cười tí mắt, lại ném cho Lạp Phu một lọ thuốc, “Lọ thuốc này tạm thời có thể chế ngự độc được trong người người.”

“Ồ, đa tạ điện hạ!” Lạp Phu cười toe toét, tiền tuy quan trọng, nhưng tính mạng còn quan trọng hơn.

Sau khi thấy Lạp Phu uống thuốc xong, Sở Thiên cười khà khà và đợi kết quả hắn muốn. “Điện...điện hạ, ngài...” Uyển...Mấy cái chân mỏng manh của Lạp Phu không đỡ nổi cơ thể hắn nữa, trong chớp mắt, Kim giáp trùng đã đổ ụp xuống đất!

“Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên nhún vai, “Hà hà, thuốc của Ba Bác Tát thật không tồi mà! A Mạt Kỳ, người xem xem hắn ngất hẳn chưa?”

Rất nhanh, A Mạt Kỳ xác định Lạp Phu hoàn toàn bất tỉnh. Sau đó Sở Thiên quan sát xung quanh, “A Mạt Kỳ, đưa hắn vào cái sơn động đằng kia đi!”

Để bảo đảm bí mật, Sở Thiên chọn đại một sơn cốc cách xa doanh trại, nhưng hình như địa hình nơi này không phù hợp lắm cho bước tiếp theo của Sở Thiên. Tìm cả ngày trời Sở Thiên mới tìm được ở phía sâu trong sơn cốc một khoảng không gian đủ lớn.

Thân hình Lạp Phu không hề nhỏ bé hơn Hãn Mã, A Mạt Kỳ không giỏi việc mang vác, kéo cả nửa ngày mới kéo được Lạp Phu vào sơn động, “Phù...ông chủ, cái tên này nặng kinh khủng!”

“Ta cần là cần nặng như thế đấy!” Sở Thiên đi vòng quanh Lạp Phu, đá chỗ này một cái, đánh chỗ kia một cái, cứ như chọn thịt ở chợ vậy, “Nhỏ quá ta không biết phải dùng thế nào!”

“Ông chủ, rốt cuộc thì ngài cần hắc làm gì?” A Mạt Kỳ cũng học theo Sở Thiên, vừa đá vừa đánh Lạp Phu, “Ông chủ không định thu nạp hắc đây chứ? Hình như lão đại rất không thích hắc!” Ông chủ, đây là cách gọi của ma thú với Sở Thiên, còn lão đại là chỉ Tiểu Bạch.

“Hừ, cái loại vô sỉ này, đừng nói Tiểu Bạch, ngay ông chủ ta đây cũng không coi hắc ra gì hết!” Trước mặt người của mình thì không cần phải giả bộ Thần côn nữa, Sở Thiên nhếch mép nói “Mẹ nó, cái thứ này chỉ có thể dùng làm vật thí nghiệm!”

“Vật thí nghiệm?” A Mạt Kỳ không hiểu.

“Người cứ nhìn thì biết!” nói rồi, Sở Thiên rút ra con dao phẫu thuật, nhưng thấy sơn động hơi tối liền hô: “Lửa!”

“Phùng...” vài nhóm lửa đã được đốt lên xung quanh Lạp Phu, sơn động trở nên sáng rực, có A Mạt Kỳ ở đây, Sở Thiên không cần quyển trục Hỏa hệ nữa.

Sở Thiên lại phải tìm mãi mới thấy mục tiêu, “Ái chà, đúng là chỗ này đây!” Vừa nói Sở Thiên vừa vồ vồ vào một cái chân của Lạp Phu. Chân của Kim giáp trùng rất mảnh nhưng nếu so sánh với thân hình như một ngọn núi của Lạp Phu thì chân hắc còn thô hơn của Sở Thiên.

“Oe...” một mùi hôi thối nồng nặc tràn khắp sơn động, A Mạt Kỳ suýt tí nữa thì nôn hết ra. Thì ra Sở Thiên dùng dao phẫu thuật xẻ một đường trên chân Lạp Phu. Kim giáp trùng có tất cả sáu cái chân, cái mà Sở Thiên chọn là cái to nhất. Kết quả là thứ dịch nhờn xanh xanh ấy chảy ào ra suýt nữa thì làm Sở Thiên ngạt thở.

“Hừ hừ...! Máu của tên khốn kiếp này thối y như hắc!” Sở Thiên và A Mạt Kỳ bịt mũi chạy khỏi sơn động.

“A Mạt Kỳ người đợi ở ngoài đi!” Sở Thiên lấy ra một bộ quần áo cũ từ chiếc nhẫn không gian, bịt miệng mũi lại rồi lại trở vào trong, còn A Mạt Kỳ thì ở lại bên ngoài. Lúc này A Mạt Kỳ đã kiểm tra rồi, trong sơn động không có bất kỳ nguy hiểm nào, nên mới để Sở Thiên một mình vào “thưởng thức” cái thứ khí hôi thối ấy.

Lần này quay lại, Sở Thiên nhắm mắt cười lạnh rồi lấy ra thanh Nộ Hỏa của Đức Khố Lạp, vồ vồ chân Lạp Phu, “Hắc hắc, tên khốn kiếp Lạp Phu nhà người, ngoan ngoãn mà nằm đây cho ông mày thử xem thanh đao này rốt cuộc là bị làm sao...” nói rồi Sở Thiên nhét thanh đao vào trong đùi của Lạp Phu.

Thanh Nộ Hỏa tuy rất dài và to nhưng với chân của Lạp Phu thì vẫn quá nhỏ. Cùng lắm thì to bằng một cái gai xương. Thế là Lạp Phu tội nghiệp vẫn không biết trong chân mình đã có thêm một cái “gai” đặc biệt.

Chỉ thanh Nộ hỏa thôi chưa đủ, Sở Thiên còn nhét vào một viên đá liên lạc. Thí nghiệm mà, đương nhiên phải luôn luôn theo dõi tình hình rồi...

Sau khi thanh đao và viên đá liên lạc đã cố định, khâu vết thương lại, đắp thuốc dành cho ma thú cấp chín, rồi cắt chỉ, tất cả chỉ một lát là xong. Sở Thiên cười mãn nguyện, bởi vì sự nóng nảy gần đây khiến hắc không yên tự nhiên tan biến rồi.

“Ha ha ha.... Lão tử trở về rồi đây! Sở Thiên phát hiện ra không có thanh Nộ Hỏa, hắc cảm thấy mình thật khỏe khoắn! Đầu óc mình minh mẫn rồi, tâm trạng ổn định rồi! Giết người? Cái ý nghĩ này một chút cũng không còn nữa! Hắc hắc, lão tử chuyên đi lừa người thôi, giết người ư? Hàm lượng kỹ thuật quá thấp!

Sở Thiên vồ vồ Lạp Phu, “Lạp Phu à, người hãy thay ta thử nghiệm nhé!” nói rồi Sở Thiên ngó nghiêng nhìn xung quanh hang động, “Ha ha.... ở đây cũng được đấy, ai có thể thấy được Thánh Tế Tự ta đây lại làm cái việc vô sỉ này chứ?”

“Ta thấy rồi!” một giọng nói trầm nặng truyền đến tai Sở Thiên.

111. Chương 111

Vui quá hóa buồn, đây chính là cảm giác của đại thiếu gia Sở Thiên! Chết tiệt! Lão tử thật là xui xẻo quá, sao lại đến cái nơi nguy hiểm thế này chứ?! Không có Nộ Hỏa của Đức Khố Lạp, suy nghĩ của Sở Thiên

một lần nữa trở nên hết sức nhanh nhạy! Tôi rồi! Lần này mình tôi hẵn rồi! Mẹ nó! Có lẽ lần này cả cái đại lục này đều sẽ biết Tế Tự vĩ đại ta đây lại đi làm cái việc vô sỉ này mất!

Có điều cái chức Tế Tự thần thánh Phất Lạp Dịch Nặc có mất cũng chẳng sao, Sở Thiên không để tâm cái danh hiệu ấy, mấu chốt là ở chỗ, chỉ e lần này không giữ được mạng mà quay về nữa...

Trước khi Sở Thiên chọn sơn động này đã sai A Mạt Kỳ thám thính kỹ càng rồi, không có chút nguy hiểm nào, nên A Mạt Kỳ mới dám để Sở Thiên một mình lại trong đó. Nhưng bây giờ thì sao? Trong đây lại có người nhìn thấy việc Sở Thiên làm, nó nói lên điều gì?! Sơn động có người có thể tránh thoát được sự tìm kiếm của A Mạt Kỳ!

A Mạt Kỳ là ma thú cấp chín, hơn nữa lại là một ma thú biến dị được Sở Thiên cải tạo! Dựa vào cái xương tai Phong Hệ Quyển Trục mà hấn gấn thêm thì ai có thể tránh được sự kiểm tra của A Mạt Kỳ chứ? Nếu quả thật có người thoát được tai mắt của A Mạt Kỳ thì có thể là ma thú cấp mười!

“Ha ha... ha ha ha...” Sở Thiên cố làm vẻ mặt tươi cười, cười khô khốc vài tiếng, vừa lén mở viên đá liên lạc vừa nói: “Ca ngọ nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Không biết là vị ma thú cấp mười nào đang trêu đùa ta vậy?”

“Hử? Làm sao người biết ta là ma thú cấp mười?” tiếng nói ấy trở nên thật quái lạ, hỏi: “Người nhận ra giọng ta sao?”

Hả? Sở Thiên ngây ra một lúc, liền cười híp mắt, “Là ta đoán thôi!”

“Hử? Làm sao người đoán được?” Giọng nói ấy có phần hơi hoảng, “Nói mau!” nói rồi âm thanh ấy đột ngột biến mất, có vẻ như đang nghĩ điều gì, “Ta không nghĩ ra được, người mau nói! Nói ra thì ta sẽ không giết người!”

“Ông chủ!” nhanh hơn cả tốc độ của Điện hệ ma pháp, A Mạt Kỳ xông vào trong sơn động đứng chắn trước mặt Sở Thiên! “Chết tiệt! Ai đang ở đây, mau ra mặt!” A Mạt Kỳ rất tức giận, lúc này là hấn nói với ông chủ sơn động này không nguy hiểm, nhưng không ngờ lại có người. Nhất thời tôn nghiêm của ma thú cấp chín bị khiêu khích, A Mạt Kỳ hét: “Là ai? Ra đây mau!”

“Người cũng không đoán ra ta là ma thú cấp mười sao? Tiếng nói ấy nói với A Mạt Kỳ, rồi hốt hoảng, hét về phía Sở Thiên: “Rốt cuộc thì làm sao người đoán ra được?”

Cái này khó đoán lắm sao? Cái cảm giác sợ sệt lúc này của Sở Thiên biến mất rồi, chỉnh lại quần áo, lấy ngay dáng vẻ của một Thần Côn, “A Mạt Kỳ, người ra ngoài đi! Ta phải bàn chuyện làm ăn với vị ma thú cấp mười đây!” Nói rồi Sở Thiên nháy mắt với A Mạt Kỳ một cái, ý là mau đi gọi hết ma thú của ta đến đây!

A Mạt Kỳ lĩnh hội được ý của Sở Thiên, đi ra ngoài mà không gặp bất kỳ trở ngại nào. Sở Thiên vô cùng ngang nhiên, mắt chữ o mồm chữ a khi nhìn thấy, tên ma thú cấp mười ấy để A Mạt Kỳ đi dễ dàng vậy sao?

Đồ ngu! Thiếu gia Sở Thiên lập tức đưa ra bình luận. Trong tình huống này, người thông minh đều có thể biết chỉ có ma thú cấp mười mới tránh được sự trinh sát của A Mạt Kỳ. Nhưng cái vị trong sơn động này rõ ràng đã tránh thoát, thế nhưng hình như hấn cũng không thông minh lắm! Sở Thiên bảo A Mạt Kỳ ra ngoài rõ ràng là để gọi cứu binh thế mà hấn một chút phản ứng cũng không có, hấn không hề biết ý định của Sở Thiên. Mẹ nó, thì ra chỉ là một con ma thú cấp mười ngu ngốc!

Thế là Sở đại thiếu gia bắt đầu cười.

“Ca ngọ nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Ta là thủ tịch Tế Tự cung đình của Đế quốc Khải Tát, Tế Tự thượng cổ, Công tước Phất Lạp Dịch Nặc.” Sở Thiên tự giới thiệu một cách hết sức lịch sự.

“Phất Lạp Dịch Nặc? Chưa nghe bao giờ! Có điều hình như người là một nhân vật có tiếng ở đại lục?” giọng nói tỏ ra rất hiếu kỳ.

Hừ! Ngay cả lão tử mà cũng chưa nghe tên, người ở cái xó nào vậy?! Nhưng Sở Thiên nói vẫn rất có lễ độ, “Cũng không thể coi là có tiếng được, chỉ là được người ta biết đến đôi chút thôi.” Nói rồi Sở Thiên thăm dò: “Ngài có thể ra đây không? Như vậy ta có thể được tận mắt chiêm ngưỡng một ma thú cấp mười.”

“Ài~, ta đã ngủ hàng trăm năm nay rồi, cũng nên hoạt động một chút.”

Không có chút gì báo trước, cả sơn động bỗng rung chuyển. Đất dưới chân Sở Thiên bắt đầu lung lay. Cái đầu tiên thoát khỏi mặt đất là một đôi chân sắc nhọn như kiếm, rồi tới một cái đầu tròn dẹt, một cái mai to lớn nặng nề, thân hình phân khúc....

Một con nhện khổng lồ! Sở Thiên cảm thán một câu, mỹ nữ nhện AK4747 đã to lắm rồi, nhưng vị này ít ra phải to gấp đôi AK4747. Cái mai ấy cho thấy hẳn không phải nhện thuần chủng.

Nhện khổng lồ lắc lắc người rồi biến thành một thanh niên trẻ giảo dị đứng trước mặt Sở Thiên, “Ê, Phất...à, Phất Lạp Dịch Nặc! Người đã xâm phạm vào lãnh địa của ta, vì thế ta phải giết ngươi!” Tên thanh niên cổ làm vẻ hung dữ: “Có điều, nếu ngươi nói làm sao lại đoán ra ta là ma thú cấp mười thì ta tha cho!”

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Nữ thần tỷ tỷ ơi cứu mạng! Sở Thiên thầm kêu ai oán, thôi xong, chết rồi, lão tử tức cười chết mất thôi! Mẹ nó chứ, tên này không những dằn mà còn là tên chưa bao giờ ra ngoài xã hội. Làm gì có kiểu uy hiếp như thế chứ? Đúng là một chút thông minh cũng không có. “Không vấn đề gì, ta lập tức nói cho ngươi, có điều...” Đang nói Sở Thiên bỗng dừng lại một chút, “Ngài hãy nói cho ta biết, ngài là ai?”

“Ma thú cấp mười, Địa huyết chu vương A Tư Nặc!” A Tư Nặc tự hào nói.

“Ồ, A Tư Nặc tiên sinh! Chuyện là thế này...” Sở Thiên bắt đầu giải thích, “Ma thú của ta là ma thú cấp chín, nhưng hẳn không thể nghe thấy hơi thở của ngài. Có thể tránh được sự kiểm tra của ma thú cấp chín, ngài nói xem còn có thể là gì chứ?”

“Đương nhiên là ma thú cấp mười rồi!” A Tư Nặc nói một cách đương nhiên, rồi không nói gì nhìn Sở Thiên.

Hai người cứ người nọ nhìn người kia một lúc lâu, sau đó A Tư Nặc bùng tỉnh: “Ai chà, thì ra vì thế nên người đoán ra ta là ma thú cấp mười hả?”

Chết tiệt! Ma thú cấp mười Sở Thiên cũng gặp qua vài con. Long hoàng tuy nhỏ mọn nhưng vẫn có phong thái của đế vương, Mặc Phi Đặc tuy trẻ con nhưng cũng không ngốc, còn cái tên A Tư Nặc này, có ai nói ta biết ở đâu có thể kiếm được một tên dằn dặt thế này??!

“Được rồi. Ta biết rồi, ngươi đi được rồi.” A Tư Nặc cũng hơi ngại vì sự kém nhanh nhạy của mình, vẫy vẫy tay về phía Sở Thiên, “Đi mau đi!”

Đi? Hắc hắc, giờ mà Sở đại thiếu gia có thể đi sao? Sở Thiên nheo mắt tiến đến bên A Tư Nặc, “A Tư Nặc tiên sinh, ngài ở đây một mình sao?”

“Ừ, một mình ta.” A Tư Nặc trả lời thành thật. Rồi mắt kiên nhẫn, “Sao ngươi còn chưa đi đi? Không đi ta giết ngươi!”

“Ấy đừng! Một câu hỏi cuối nữa thôi.” Sở Thiên xua xua tay, “Hiện nay đại lục thay đổi rất nhiều, ngài không muốn ra ngoài xem sao?” Rõ ràng là Sở đại thiếu gia đã để mắt đến A Tư Nặc, ma thú cấp mười ngốc nghếch đâu phải lúc nào cũng gặp chứ?

“Không muốn!” A Tư Nặc từ chối thẳng thừng.

“Ha ha...hôm nay có thể gặp được ma thú cấp mười chính là vinh hạnh của ta!” Sở Thiên liền thay đổi phương pháp, “Ta muốn tặng ngài lễ vật để bày tỏ lòng kính trọng, không biết ngài thích gì?”

“Ta thích nhất là ngủ!”

“À~~ ngài là ma thú cấp mười lợi hại nhất mà ta từng gặp. Ta định lập một bức tượng cho ngài trên đại lục. Hy vọng ngài có thể đi...”

“Không hứng thú!”

“Nơi này... Sơn động ngài đang ở đơn giản quá, hà hà, ta có thể giúp ngài tu sửa được không?”

“Không được!”

...

Sở Thiên vẫn cứng đầu, căn môi hỏi: “A Tư Nặc tiên sinh! Làm thế nào mới thu nạp được ma thú cấp mười?”

“Chỉ có một cách, trực tiếp đánh bại hắn! Người còn ở đó lằng nhằng? Cút mau!” A Tư Nặc hết kiên nhẫn rồi, có điều hắn cũng không quá ngốc, vẫn hiểu được Sở Thiên muốn gì. “Ồ~ thì ra người muốn thu phục ta!” nói rồi, nhiệt độ trong động bỗng nhiên giảm xuống. Ma thú cấp mười là gì chứ? Là thần sống ở Huyền Thú đại lục! Muốn thần làm ma thú của mình sao? Món Sở Thiên muốn ăn lần này quả thực quá to! To đến không nuốt nổi nữa.

“Người muốn chết hả?” Mặt A Tư Nặc tím lại, hất tay một cái đánh Sở Thiên văng ra khỏi sơn động.

“Khụ khụ...” Sở Thiên quệt đi vết máu ở miệng, khó khăn đứng dậy, “A Tư Nặc tiên sinh, ta không có ý đó!”

“Thế người muốn gì?” A Tư Nặc cũng đuổi theo ra, nộ khí bùng bùng: “Người hỏi ta làm thế nào để thu nạp ma thú cấp mười, còn có thể có ý gì khác sao?”

“Ông chủ, tôi đến rồi!” Hồn huyết long NMD bay xuống bảo vệ cho Sở Thiên, A Mạt Kỳ cũng hiện nguyên hình, đôi mắt chim ưng trừng trừng nhìn A Tư Nặc. Ngay sau đó, một trận gió mạnh nổi lên, một đám mây đen bao phủ cả bầu trời, thì ra Boeing 747 cũng đến rồi.

Uỳnh~ Boeing bổ nhào xuống đất, rồi Hãn Mã, AK4747 và cả An Na nhảy từ trên lưng Boeing 747 xuống.

A Tư Nặc đang cực kỳ giận dữ trừng mắt nhìn Sở Thiên, không thèm liếc đến các con ma thú khác. Trong mắt ma thú cấp mười thì ma thú của Sở Thiên chẳng khác gì lợn heo, có thể giết bất cứ lúc nào!

Sở đại thiếu gia cũng không màng đến phong độ nữa, dưới sự bảo vệ của NMD ba chân bốn cẳng leo lên lưng của Hãn Mã. Sau khi định thần lại, nói: “A Tư Nặc tiên sinh, ta thật sự không có ý đó, chỉ là tiện thể thì hỏi...” Không hiểu sao mồm miệng Sở Thiên lại không còn lạnh lẽo nữa, ấp a ấp úng nói mãi không nên lời. A Tư Nặc ở đằng xa đang chỉ thẳng về phía Sở Thiên.

Bá khí của ma thú cấp mười tuyệt đối không phải cái mà người thường có thể chịu đựng được, có điều vẫn may, A Tư Nặc chỉ nhằm vào một mình Sở Thiên nên AK4747 vẫn có thể lên tiếng, “Này, ta nói người đấy, sao ai cũng dám chỉ như thế hả?”

“AK47, đừng nói nữa!” Sở Thiên suýt tí nữa thì tức chết, sao AK47 ai cũng dám mắng thế chứ? A Mạt Kỳ không nói tên kia là ma thú cấp mười sao?

Đáng tiếc là Sở Thiên đã đoán đúng, A Mạt Kỳ nghe nói đến ma thú cấp mười đã hoảng hết lên rồi, lúc quay về vội vàng vàng kéo hết ma thú lên Boeing. Trên đường đi, AK47 và Hãn Mã ngồi trên lưng Boeing 747, còn A Mạt Kỳ tự mình bay nên AK47 không được nghe A Mạt Kỳ nói qua về tình hình.

Thế là, mỹ nữ nhện, đại tiểu thư AK47 đã thể hiện triệt để “tố chất” Bà La Sát, “Đồ khốn kiếp nhà người! Không hiểu mẹ người dạy người kiểu gì, giờ để lão nương ta dạy bảo người. Nghe cho kỹ đây, đồ nhà quê nhà người đừng có mà ai cũng dám chỉ như thế a!” Sở Thiên và A Mạt Kỳ đều nhắm tịt mắt lại, dám mắng cả ma thú cấp mười, hình như chưa có ai sống sót thì phải.

Đúng như Sở Thiên dự đoán, A Tư Nặc bỗng nhiên xuất hiện trước mặt AK47, tốc độ ấy A Mạt Kỳ khó lòng có thể mơ tới! Tiếp đó A Tư Nặc nhẹ nhàng bước tới một bước, đưa một tay ra về phía mỹ nữ nhện...

Một cánh tay của A Tư Nặc đưa ra về phía AK47, nhưng lại không phải tấn công!

Hơi cúi người, hai chân khụy xuống, tay trái buông thõng, tay phải run rẩy đưa ra, nhìn cái dáng này của A Tư Nặc người ta có thể miễn cưỡng nhận ra rằng hắn đang hành lễ với mỹ nữ nhện.

“Tiểu... tiểu thư xinh đẹp, xin... xin chào!” Gương mặt A Tư Nặc đã đỏ ửng lên, còn đỏ hơn cả Hồng nguyệt (*) ở Huyền Thú đại lục! Hai chân run lẩy bẩy, hai tay cũng run rẩy không kém, đầu cúi gằm, đôi mắt mơ màng không dám nhìn thẳng vào AK47, “Ta...ta...ta...”

(*) Hồng nguyệt: mặt trăng ở Huyền Thú đại lục màu đỏ, xem lại những chương đầu.

“A Tư Nặc cứ lặp ba lặp bập “ta ta” cả nửa ngày trời, rồi im luôn không nói được tiếp nữa. Đột nhiên, kéo mạnh mồm của mình ra, gần như phát khóc đến nơi, “Ta thật là vô dụng!”

“Vô dụng cái đầu người a!” đại tiểu thư AK47 vẫn chưa hiểu đang xảy ra chuyện gì. Thấy một tên ngốc tự nhiên khóc lóc trước mặt mình, hình như muốn nói gì đó nhưng lại cà lăm không nói nên lời. Thế là tính cách “dã man” nổi lên, “Con mẹ người, muốn đùa giỡn lão nương hả!? nói rồi AK47 xuất một quyền về phía A Tư Nặc, binh~ A Tư Nặc bắn ra xa...

A Tư Nặc bị AK47 đánh bay đi?! Ma thú cấp mười bị ma thú cấp bảy đánh bay mất?! Vị thần sống của Huyền Thú đại lục bị ma thú của ta đây đánh bay mất?! Sở Thiên ngậy ra, A Mạt Kỳ cũng như trời trồng, chỉ có AK47 vẫn còn chưa hả hận, “Người từ chỗ chết tiết nào đến đây hả? Muốn chết sao? Lão nương ta không dạy bảo, người tưởng người của gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc dễ bắt nạt hả?!”

A Tư Nặc, ma thú cấp mười A Tư Nặc từ xa bò lên, hai mắt phát sáng, nhìn AK47 trên trời, một tay sờ cằm nơi vừa bị đánh, lẩm bẩm: “Cô ấy... cô ấy chạm vào ta!” nói rồi, A Tư Nặc nhảy lên huơ tay múa chân loạn xạ, hét ầm lên: “Ha ha... ha ha... cô ấy đã chạm vào ta rồi!”

112. Chương 112

“Hắn là ai đấy?” mỹ nữ nhện cũng ngỡ ngàng, đây là người gì vậy? Bị đánh cho còn vui đến như thế? “Ông chủ, tên này có phải bị cái bệnh gọi là thần kinh không?”

“Chắc không phải chứ?” Sở Thiên cũng không dám khẳng định, có điều Sở đại thiếu gia cười, cười vô cùng sung sướng. Sự việc đã thế này, hắn mà không nhìn ra A Tư Nặc bị làm sao thì hắn không còn là Sở Thiên nữa.

“E hèm!” Sở Thiên hắng giọng một cái, lắc la lắc lư tiến tới trước mặt A Tư Nặc, chìa ra một ngón tay, vẫy vẫy trước gương mặt đỏ đần; “Ê! Tiểu tử! Đừng ngậy ngốc nữa!”

“Đừng có chần ta!” phát hiện tầm nhìn AK47 bị che, A Tư Nặc gắt lên, giơ tay định đẩy Sở Thiên ra, có điều hình như chẳng có chút sức mạnh nào.

Sở Thiên nhẹ nhàng gạt nắm đấm mềm nhũn ấy ra. Rồi tức giận: “Tên tiểu tử này muốn chết hả? Lão tử mà cũng dám đánh!” nói rồi Sở Thiên nhảy lên, tát một cái vào mặt A Tư Nặc, “Khốn kiếp! Biết ta là ai không hả?” Nghiện rồi! Cảm giác đánh ma thú cấp mười thật là sướng khoái!

A Tư Nặc ngỡ ngàng, trước nay chưa bao giờ nghe việc có con người nào to gan như thế trước mặt ma thú cấp mười. Đang định đáp trả thì A Tư Nặc dừng lại, bởi vì AK47 đang ở trước mặt hắn rồi.

“Người dám đánh ông chủ của ta!?” mỹ nữ nhện trợn mắt, lửa giận bốc ngàn ngọn xông tới, nắm chuẩn cầm A Tư Nặc ra tiếp một chương! Binh~ lần thứ hai A Tư Nặc bị đánh bay!

“Đừng đánh nữa!” Sở Thiên ngăn AK47 lại. dù gì A Tư Nặc cũng là ma thú cấp mười, nếu làm hắn giận thật thì không ai sống nổi mất. Đến trước mặt A Tư Nặc, Sở Thiên cúi người xuống, nhìn tên ma thú cấp mười nằm dưới đất vẫn ngẩn ra vì lại được “chạm”, cười nói: “A Tư Nặc tiên sinh, lúc này ngài đánh ta một quyền, giờ ta đánh lại ngài một quyền, chúng ta như vậy là hòa nhé!” Dù là ma thú cấp mười thì cũng đừng hòng bắt Sở Thiên chịu thiệt!

“Để ta tự giới thiệu lại lần nữa!” thấy A Tư Nặc muốn bỏ đi, Sở Thiên nheo mắt cười nói: “Ta tên Phát Lạp Dịch Nặc, là chủ nhân của AK47!”

“AK47?” A Tư Nặc lẩm nhẩm cái tên kỳ quái này, chỉ vào mỹ nữ nhện, ngốc nghếch hỏi: “Chính là vị tiểu thư xinh đẹp đây phải không?”

Tiểu thư xinh đẹp? Sở Thiên nhếch mép một cái nhưng nhanh chóng giãn ra. Theo quan điểm thẩm mỹ của loài nhện thì AK47 thật sự là một đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành! Mà A Tư Nặc lại chính là một con nhện khổng lồ! “Đúng thế! Là cô ấy!” Sở Thiên nói.

Ngay lập tức, A Tư Nặc nhìn Sở Thiên, ánh mắt như nhìn thấy Thần Sáng Thế vĩ đại vậy, “Phát Lạp Dịch Nặc tiên sinh, ta...”

Sở Thiên ngăn lại, kéo tay A Tư Nặc tiến về phía sơn động, “Chúng ta vào trong rồi từ từ nói!” nói rồi quay đầu lại nháy mắt với đám ma thú bên ngoài: “Mọi người đợi ngoài này, ta phải “bàn chuyện làm ăn” với A Tư Nặc tiên sinh...”

A Mạt Kỳ lắc đầu, nói với đám ma thú: “Không sao rồi! Nghỉ ngơi đi!” Nói rồi A Mạt Kỳ ngẩng đầu lên nhìn bầu trời than vãn: “Ông chủ vẫn là ông chủ! Ài~ ma thú cấp mười đáng thương nhất thời đại Ma thú ra đời rồi!”

Trong sơn động, Sở Thiên mang dáng vẻ của người xem mặt con rể quan sát A Tư Nặc, “Này, người thích ma thú của ta phải không?”

“Ừm... đúng thế!” A Tư Nặc đỏ mặt, ấp úng nói: “Phất Lạp Địch Nặc tiên sinh, ngài có thể... có thể gả cô ấy cho ta không?”

“Không vấn đề gì!” Sở Thiên hào phóng.

“Hả!?” A Tư Nặc rõ ràng là không thể ngờ được Sở Thiên lại đồng ý dễ dàng như thế. Mặt đỏ bừng bừng, nắm chặt lấy hai tay Sở Thiên, A Tư Nặc vui sướng nói: “Ta tôn thờ ngài, Phất Lạp Địch Nặc tiên sinh!”

“Đừng vội! Ta vẫn còn vài câu hỏi muốn hỏi người” Sở Thiên xua xua tay, nói: “Người có biết một ngày AK47 riêng ăn cơm thôi cũng ăn hết bao nhiêu tiền không?” nói rồi Sở Thiên ra vẻ nhìn nhìn cái hang động cũ nát, rõ ràng là không hài lòng với gia cảnh của A Tư Nặc

“Ta có thể đi kiếm tiền!” A Tư Nặc bảo đảm một cách hùng hồn, “Dựa vào thực lực của ta, một ngày kiếm vài nghìn kim tệ không thành vấn đề!”

“Vài nghìn kim tệ?” Sở Thiên quệt quệt mũi cười, rồi bắt đầu tính, “Mỗi ngày khi tỉnh dậy, AK47 phải súc miệng bằng nước quả Chu Linh, mỗi bữa cơm ít nhất phải có một vây cá mập biển Nam Hải. Trời nóng, khi ngủ trưa cô ấy cần lông gấu Bắc cực làm lót giường. Trời lạnh, cô ấy cần lông của Xích Liệt Điều làm thành vông. Đến tối...”

Sở Thiên tính từng khoản từng khoản một, sắc mặt A Tư Nặc càng nghe càng khó coi. Sở Thiên còn chưa nói xong, hần bậm môi nói: “Nếu hết cách, ta đi cướp quốc khố của các nước!”

Hài tử ngoan! Sở Thiên rất không hài lòng với cái đáp án này, nhưng có vẻ tinh thần A Tư Nặc đang rất tốt, “Ha ha...cướp quốc khố?! Người muốn mình và AK47 bị toàn đại lục này chửi rửa hã?” Ma thú cướp của con người sẽ bị người trên toàn đại lục này truy nã. Cho dù A Tư Nặc người mạnh thể nào, không sợ vị truy nã đi nữa thì cái tên bị nguyên rửa này cũng không thể chạy thoát.”

“Vậy... vậy thì làm thế nào?” A Tư Nặc hốt hoảng.

Sở Thiên lắc đầu, cái tên này sao vẫn chưa hiểu chứ? Đứng trước mặt người đây là ai nào? Trùm buôn độc chất của đế quốc Khảm Tát, nhà độc quyền dược phẩm của Huyền Thú đại lục! Chết tiệt, không có tiền thì có thể vay ta mà!

“Ài, cái này khó nhí?” Sở Thiên thở dài. Ủ ê nói: “Người cũng không muốn AK47 phải chịu khổ theo người phải không? Nhưng hiện nay...”

A Tư Nặc gãi đầu, nhăn nhó: “Phất Lạp Địch Nặc tiên sinh, vậy ta phải làm thế nào bây giờ?”

“Thế này đi! Người giúp ta một việc.” Sở Thiên nhắm mắt lại, “Chỉ cần người làm xong một nửa thì ta bao hết tiền người cần để cầu hôn AK47!”

“Việc gì?” Mắt A Tư Nặc sáng trưng, vội vàng hỏi.

“Giúp ta tìm một người tên Mạch Khăng Tích!” Mạch Khăng Tích, Sở Thiên đang điên đầu vì cái tên này. Vì nó mà Sở đại thiếu gia đã vướng vào không ít rắc rối. Nếu còn không tìm ra hần, không cần Mặc Phi Đặc và Hồng Nguyệt Thành tìm đến tận nơi, Sở Thiên cũng điên luôn rồi!

“Mạch Khăng Tích? Hoàng Kim long Mạch Khăng Tích? A Tư Nặc lẩm bẩm: “Một năm trước sau khi quyết đấu với Địa ngục Cốt long La Hy Đức hần mất tích luôn rồi. Không dễ tìm a...”

“Người quen Mạch Khăng Tích?!” Sở Thiên phải hét lên, mẹ nó chứ, cuối cùng cũng có manh mối!

“Không quen, nhưng có nghe nói!” A Tư Nặc nói: “Mạch Khăng Tích là vua của Hoàng kim long tộc, sức mạnh của hắn chỉ đứng sau vua Hải tộc Bào Uy Nhĩ. Nghe nói trong trận chiến Long tộc năm nghìn năm trước, hắn đã tận tay giết Long hoàng tiền nhiệm!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Sở Thiên chép chép miệng, ngay cả Long hoàng cũng giết được, thật lợi hại!

A Tư Nặc nói tiếp: “Khoảng hai năm trước, Mạch Khăng Tích và Địa ngục Cốt long La Hy Đức quyết đấu ở dãy núi Lạc Nhật, rồi biến mất luôn. Nếu muốn ta tìm hắn thì phải mất một thời gian.”

“Không sao, chỉ cần người tìm được là được rồi.” Với kết quả này Sở Thiên đã rất hài lòng rồi. “Người có biết vì sao Mạch Khăng Tích và La Hy Đức quyết đấu không?” Sở Thiên có phần tức tối, hai năm trước, Hoàng kim long và Cốt long vẫn còn ở dãy núi Lạc Nhật. Nó nói lên điều gì? Mẹ nó chứ, thì ra chính tên Mạch Khăng Tích này là hung thủ làm lão tử rơi vào cái thế giới này!

“Điều này... ta không biết.” A Tư Nặc thấy ngại, “Một nghìn năm nay, phần lớn thời gian ta đều ngủ...”

Sở Thiên bó tay rồi, các ma thú cấp mười khác đều ở đại lục hô mưa gọi gió còn tên này chỉ biết đến ngủ!

“Người tìm Mạch Khăng Tích làm gì?” A Tư Nặc hỏi Sở Thiên, “Nghe nói trừ vợ và người trong tộc ra hắn rất ít khi gặp người ngoài, người làm thế nào mà biết hắn?”

“À, ta chỉ tìm hộ người khác thôi.” Sở Thiên nửa giả nửa thật nói.

“Đúng rồi, người có quen Đức Khố La không?” Sở Thiên bỗng nhớ tới thanh yêu đao kia.

“Con dơi thối đó hả? Ha ha...đương nhiên là quen rồi!” A Tư Nặc cười, “Năm đó bọn ta từng đánh nhau, kết quả là ta thắng!” rồi nói tiếp với vẻ tiếc nuối: “Đáng tiếc là lúc ấy hắn không có lưỡi đao Phán Quyết, nếu không thì hắn đã thắng ta rồi.”

“Lưỡi đao Phán Quyết là gì?” Sở Thiên hiếu kỳ hỏi.

“Người không biết sao?” hai mắt A Tư Nặc mở to, nhìn Sở Thiên với ánh mắt khó tin, rồi chỉ vào Kim giáp trùng Lạp Phu vẫn đang nằm bất tỉnh trong động, “Lúc này người nhét nó vào chân tên kia đấy thôi!”

113. Chương 113

“A Tư Nặc, lưỡi đao Phán Quyết có gì đặc biệt không?” Sở Thiên hỏi, thanh Nộ Hỏa của Đức Khố Lạp không phải một thanh đao bình thường, điều này Sở Thiên đã biết, nhưng hắn không ngờ nó lại có một cái tên khác — Lưỡi đao Phán Quyết.

“Không có gì đặc biệt cả!” A Tư Nặc nhún vai, thờ ơ nói: “Trước đây nó đứng đầu trong Thất đại thần khí thượng cổ, nhưng giờ thì nó vô dụng.”

“Tại sao lại vô dụng?” Sở Thiên vội vàng hỏi, Thất đại thần khí thời thượng cổ? Lại còn là đứng đầu? Thứ vũ khí lợi hại này sao lại vô dụng được? Sở đại thiếu gia ta xót quá à!”

“Bởi vì chủ nhân của nó bây giờ là người!” A Tư Nặc lấy lại được phong thái của ma thú cấp mười, “Ở trong tay người nó là một thứ đồ bỏ đi!”

Ặ~~~~ rõ ràng là coi thường lão tử mà!

A Tư Nặc cũng nhanh chóng phát hiện ra lời nói của mình hơi xúc phạm Sở Thiên, nếu là người khác thì cũng chẳng sao, nhưng Sở Thiên lại là chủ nhân của tiểu thư AK47, “Ai chà, Phất Lạp Dịch Nặc tiên sinh, ta không nói ngài là đồ bỏ, ý ta là lưỡi đao Phán Quyết ở trong tay ngài là đồ bỏ đi!”

Có gì khác nhau sao hả? Sở Thiên bị cái tên ma thú cấp mười nói năng loạn xạ này làm tức chết rồi, “Được rồi, được rồi, người không cần giải thích, ta hiểu rồi.”

“Hi hi!” A Tư Nặc cười, gãi gãi đầu nói: “Giống như các Thần khí khác, tác dụng của lưỡi đao Phán Quyết chỉ phát huy được khi dùng Thần kỹ thời thượng cổ. Phất Lạp Dịch Nặc tiên sinh, hiện nay ngài...”

“Thần kỹ thời thượng cổ?” mắt Sở Thiên sáng lên, chỉ cần A Tư Nặc tìm được Mạch Khăng Tích là lão tử có thể đến Hồng Nguyệt Thành học Thần kỹ thời thượng cổ rồi! Vì thế Sở Thiên vẫn không nản lòng, “Nếu ta học được, thế Đức Khổ Lạp.... không, lưỡi đao Phán Quyết có tác dụng gì?”

“Ta không biết!” A Tư Nặc nói: “Chỉ có chủ nhân mới biết được tác dụng của Thần khí. Nói rồi, A Tư Nặc lắc đầu, khuyên nhủ Sở Thiên: “Phát Lạp Dịch Nặc tiên sinh, Tuy thần khí có thể nâng cao sức mạnh cho chủ nhân, nhưng có cho là ngài học được Thần kỹ thì cũng không sử dụng được lưỡi đao Phán Quyết đâu!”

“Tại sao?” Sở Thiên suýt tí nữa thì nhảy chồm lên, có một thứ Thần khí mà lại không dùng được đúng là một sự hành hạ khủng khiếp!

“Được gọi là Thần khí là bởi vì nó được Thần sử dụng!” gương mặt A Tư Nặc trở nên nghiêm túc, chỉ vào chiếc nhẫn không gian trong tay Sở Thiên: “Nếu một ngày nào đó ngài thành Thần thì cái nhẫn kia chính là Thần khí! Nếu ngài không phải Thần thì dù có đưa ngài vũ khí của Sáng Thế Thần, nó cũng chỉ là đồ bỏ đi mà thôi!” A Tư Nặc dừng lại một chút, hơi bối rối nhìn Sở Thiên, “Các vị thần đều được tạo ra bởi Thần Sáng Thế. Bất kể là con người hay ma thú đều không thể trở thành Thần được. Cái này... Phát Lạp Dịch Nặc, ngài mãi mãi không thể...”

“Hà hà..” Sở Thiên cười, có lẽ A Tư Nặc không biết chuyện của Hồng Nguyệt thành rồi. Thế là Sở đại thiếu gia bắt đầu khoe khoang, “Điều này ngài không phải lo. Ta có thể học Thần kỹ ở Hồng Nguyệt Thành!” Có điều Sở Thiên nói nhưng không có chút tự tin nào. Hồng Nguyệt Thành được xây dựng mấy trăm năm nay, học sinh của Ba Đế cũng không phải ít, nhưng chưa có một ai là con người. Chưa có bất kỳ con người nào học được Thần kỹ cả!

“Hồng Nguyệt Thành?” A Tư Nặc suy nghĩ một lúc, chợt bừng tỉnh, “Ngài nói cái tên Ba Đế đấy hả? Hừ!” A Tư Nặc hừ một tiếng coi thường, “Hắn mà có Thần kỹ?! Ta nhỏ vào! Chẳng qua chỉ là có chút bản lĩnh! Ta chỉ cần một tay cũng đánh được hắn!”

“Hả?” Sở Thiên không hiểu, sự tôn nghiêm cuối cùng của loài người, đệ nhất cao thủ của đại lục, chủ nhân Hồng Nguyệt Thành trong mắt A Tư Nặc lại thành một kẻ không đáng nhắc đến thế này? Dù sao thì Sở Thiên cũng là con người, hần phản bác lại: “Hắc hắc, A Tư Nặc, Ba Đế có một con ma thú cấp mười đấy!”

“Ba Đế chỉ là bắt được một tên hậu duệ thôi, ta thừa sức đánh lại hắn!” vẫn cái vẻ không thèm quan tâm, “Phát Lạp Dịch Nặc, ngài không tin sao?” thấy Sở Thiên nhìn mình với ý: Người đang nói khoác, A Tư Nặc hơi hoảng, “Ta nói thật mà, cái tên bị hắn đánh bại chỉ là một con ma thú cấp mười hậu duệ vừa mới học được ma pháp.”

“Hậu duệ mà người nói là có ý gì?” Sở Thiên nheo mắt lại. Bí mật, đây chính là là một điều bí mật! Chuyện này chắc không phải ai cũng được biết. “Người thì sao? Có cấp bậc gì?”

“Ta là ma thú thượng cổ!” A Tư Nặc nói với vẻ mặt rất tự hào về ma thú thượng cổ, “Ba Đế bắt được chỉ là ma thú thượng cổ đời sau thôi, sức mạnh của bọn hậu duệ ấy căn bản không thể so sánh được với ma thú thượng cổ chúng ta!”

“Hừ! Tên hậu duệ đáng chết! Bị con người đánh bại không tự sát lại còn làm vật nuôi cho hắn!” A Tư Nặc bỗng nhiên bừng bừng nổi giận, “Rõ ràng là làm mất hết cả sự tôn nghiêm của ma thú!”

Sở Thiên đã bị dội một gáo nước lạnh, đệ nhất cao thủ của loài người ở trước mặt một ma thú cấp mười chân chính lại chẳng là cái gì hết! Nhìn bộ dạng căm thù của A Tư Nặc bây giờ, xem ra việc thu phục hắn không có hy vọng gì rồi. Hắc hắc, nhưng chỉ là tạm thời thôi.

“Đừng giận nữa! Loại ma thú ấy không đáng để người giận đâu!” Sở Thiên thuận miệng khuyên một câu, rồi có vẻ không có chủ ý hỏi A Tư Nặc: “Người có quen một ma thú cấp mười tên Mặc Phi Đặc không? Khi biến thành người thì là một đứa trẻ con.”

“Chưa nghe bao giờ!” A Tư Nặc nghĩ hồi lâu đáp, “Chắc là hậu duệ của ma thú thượng cổ nào đó hả?”

“Còn một chuyện nữa.” thần sắc A Tư Nặc đột nhiên trở nên nghiêm túc, “Giúp người tìm người đã là vi phạm tôn nghiêm của ma thú cấp mười rồi, nên ta chỉ giúp một việc đó thôi, chuyện khác ta không quan tâm!”

“Không vấn đề gì!” tuy mồm nói là không sao nhưng Sở Thiên đang cười thầm, đợi người làm xong việc này ta sẽ xử lý đến người, hắc hắc, có AK47 ở đây, người đừng hòng chạy thoát...

“Đúng rồi, tại sao người lại để lưỡi dao Phán Quyết vào trong chân của tên kia?” nói một hồi về các vấn đề của ma thú, đã thỏa mãn lòng hiếu kỳ của Sở đại thiếu gia xong, A Tư Nặc cuối cùng cũng nhớ ra vấn đề mình quên mất.

“Chỉ là một thí nghiệm nhỏ thôi! Hi hi!” Sở Thiên hi hi cười, đánh trống lảng. Nếu A Tư Nặc đã không biết thanh Nộ Hỏa của Đức Khố Lạp có tác dụng gì thì không nên nói cho hắn kế hoạch bí ố của mình. Xem ra A Tư Nặc rất cương trực nên những chuyện làm mất hình tượng của Sở đại thiếu gia thì không cho hắn biết vẫn hơn.

“Ồ!” A Tư Nặc gục gặc đầu, vì thực ra hắn chẳng hiểu thí nghiệm là cái gì nhưng lại ngại không nói ra. Rồi mặt đỏ lên, A Tư Nặc ấp úng: “Ta...ta sẽ lập tức đi tìm Mạch Khăng Tích, nhưng trước khi đi, có thể...có thể cho ta gặp tiểu thư AK47 không?”

“Đương nhiên là được rồi. Người đợi tí.” Nói rồi Sở Thiên quay người đi ra ngoài, tiến tới trước mặt mỹ nữ nhện: “Tên ấy có lời muốn nói!”

“Hi hi, ông chủ. Cái tên dở hơi ấy thì có gì đáng nói...” còn chưa nói xong đã bị đá vào sườn động, Sở Thiên còn hét theo: “Đừng có đánh hắn nữa!”

AK47 vào bên trong rồi, Sở Thiên tập hợp các ma thú còn lại vừa điểm lại tình hình vừa chờ đợi kết quả.

Rất nhanh sau đó, Bình! Bốp! Rầm! Ma thú cấp mười A Tư nặc mặt mũi sưng vù ba chân bốn cẳng chạy ra. Vừa chạy thực mạng vừa hét về phía Sở Thiên: “Phất Lạp Dịch Nặc tiên sinh, ta đi tìm người cho người, đừng quên việc của ta đấy nhé!”

Trong nháy mắt, A Tư Nặc đã biến mất. Còn AK47 giận phùng phùng đi ra, miệng vẫn còn lầm bầm: “Cái thứ gì không biết! Lấp ba lấp bấp nói mãi không ra cái gì hết, khôn kiếp, muốn giỡn với lão nương hả?”

Sở Thiên chép miệng, nói với A Mạt Kỳ: “Người không nói cho AK47, A Tư Nặc là ma thú cấp mười sao?”

“Không ạ!” A Mạt Kỳ lắc đầu. Lúc đến đây, hắn vội quá nên quên mất. Hơn nữa lúc này rõ ràng Sở Thiên nắm chắc được A Tư Nặc rồi nên cũng không cần thiết nói ra nữa.

“Ma thú cấp mười?” AK47 bước vội đến bên Sở Thiên, hai mắt sáng ngời hỏi: “Ông chủ, ở đâu có ma thú cấp mười vậy? Ta lớn vậy rồi mà vẫn chưa được thấy ma thú cấp mười đó!” nói rồi, mỹ nữ nhện hai tay ôm mặt, e thẹn nói: “Nghe nói vua của loài nhện chúng ta — A Tư Nặc điện hạ vĩ đại chính là ma thú cấp mười! Hi hi, nếu có thể lấy chàng thì thật là tốt quá...”

Sở Thiên và A Mạt Kỳ nhìn nhau bất đắc dĩ. Nhưng AK47 cũng chợt tỉnh, “Mẹ ơi! Hình như cái tên vừa bàn chuyện làm ăn với ông chủ...” Cơ thể AK47 bắt đầu rung chuyển, AK47 chỉ vào Hãn Mã “Hãn Mã, công ta về, chân ta hình như hết sức rồi...”

Không để ý đến AK47 nữa, Sở Thiên đứng trước mặt các ma thú, nghiêm túc nói: “Sự việc hôm nay không ai được nói ra ngoài!” Tế Tụ dùng ma thú làm vật thí nghiệm, chuyện này không thể để ai biết được, mà thỏa thuận với A Tư Nặc, Sở Thiên cũng không muốn cho ai biết. Tuy A Tư Nặc không thể trở thành ma thú của Sở Thiên, hơn nữa hắn cũng chỉ giúp Sở Thiên làm một việc, nhưng có AK47 ở đây, hắn sẽ không thể nào thấy chết không cứu. Vì thế, A Tư Nặc chính là bảo hiểm tính mạng cuối cùng của Sở Thiên!

Quay vào sườn động, Sở Thiên làm cho Lạp Phụ tỉnh lại rồi tìm đại một lý do làm hắn bị ngắt, sau đó đuổi hắn đi.

Tic tic! Sở Thiên vừa sắp xếp xong mọi việc, đá liên lạc bỗng kêu lên. Bên trong phát ra giọng nói rất nghiêm trọng của Mã Khoa Lý “Phất Lạp Dịch Nặc, không cần biết người đang ở đâu, quay về ngay cho ta! Đây là mệnh lệnh!”

“NMD, người đưa các ma thú khác về đi!” thần sắc Sở Thiên bỗng thay đổi. Theo quân quy của Khải Tắt, trong thời gian đánh trận, ai không tuân lệnh của nguyên soái dù có là Hữu thừa tướng cũng bị xử chém! “A Mạt Kỳ, chúng ta đi!” Cười lên lưng con Lôi Ưng với tốc độ nhanh nhất, Sở Thiên bay trở về quân doanh.

“Phất Lạp Định Nặc, đi theo ta!” Sở Thiên vừa đáp xuống đất, Mã Khoa Lý đang mặt mày tối sầm đứng ở cửa doanh trại, vừa thấy Sở Thiên là lập tức kéo hắn đến đại doanh.

Không quan tâm hai hàng tướng sỹ đang hành lễ, vừa đi Mã Khoa Lý vừa hạ giọng hỏi Sở Thiên “Phất Lạp Định Nặc, khi người trị bệnh cho Long hoàng ở A Cổ Lạp Sơn, quan hệ với các trưởng lão Long tộc thế nào?”

“Cũng không tồi! Ít ra thì họ không làm khó ta!” thấy Mã Khoa Lý nghiêm túc như vậy, Sở Thiên cũng không dám nói khoác, lúc còn ở hội nghị y học A Cổ Lạp Sơn, tuy Sở Thiên tặng cho các trưởng lão của Long tộc không ít đồ quý, cũng có được mối quan hệ tốt, nhưng chỉ là cá nhân. Một khi liên quan đến lễ nghi quốc gia hay chủng tộc thì Sở Thiên không dám chắc các trưởng lão Long tộc ở về phía mình.

“Vậy là được rồi!” nói rồi Mã Khoa Lý kéo Sở Thiên vào lều đại bản doanh.

Còn chưa kịp ngồi xuống, Mã Khoa Lý đuổi hết vệ binh ra ngoài, rồi nghiêm trọng nói với Sở Thiên: “Cự long tộc tham chiến rồi!”

Hôm nay, chính lúc Sở Thiên làm phẫu thuật cho Lạp Phu, Mã Khoa Lý đã dẫn đại quân Khải Tát tiêu diệt một vùng đất của Lôi Tư. Nhưng đúng vào lúc Mã Khoa Lý muốn tiếp tục tiến quân thì quân đội hoàng gia vốn đã lùi về hậu phương của Lôi Tư lại quay trở lại!

Người thống lĩnh quân đội hoàng gia Lôi Tư không phải Thân vương Trát Phổ Lan nữa mà là tam hoàng tử Tạt Tắc Nhĩ. Theo Tạt Tắc Nhĩ còn có ba con ma thú cấp chín. Mà ba con ma thú này, tuy đều đến từ A Cổ Lạp Sơn, nhưng lại tuyên bố mình lấy thân phận cá nhân để giúp đỡ hoàng tử Tạt Tắc Nhĩ.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Sở Thiên nghe Mã Khoa Nhĩ nói qua về tình hình xong thì cười mỉa mai: “A Cổ Lạp Sơn phái người đến rồi, đến ân nhân cứu mạng hẳn là ta đây mà Long hoàng cũng không nể mặt!” Dù ba con ma thú cấp chín A Cổ Lạp Sơn dùng tư cách cá nhân, nhưng đến thẳng ngu hãn cũng không tin rằng không có sự đồng ý của Long hoàng Á Lợi Tư Thác Đức, mà ba con ma thú ấy dám tự tiện rời khỏi A Cổ Lạp Sơn.

“A a...” Mã Khoa Lý cười khổ, “Thực ra thì Long hoàng cũng nể người lắm rồi, nếu không thì đâu chỉ có ba con ma thú mà phải là cả đại quân Long tộc rồi!”

Mã Khoa Lý lại lấy ra một quyển trục ma pháp đưa cho Sở Thiên “Lúc này Tạt Tắc Nhĩ sai người đem đến cái này!”

Sở Thiên nhìn qua, thì ra là một cái thiệp mời. Bên trong dùng những lời lẽ hết sức khách khí, mời các tướng lĩnh quan trọng của Khải Tát đến doanh trại quân Lôi Tư “nói chuyện”! Sở Thiên đọc xong thì cười, vì người ký tên là trưởng lão Long tộc Phất La Đa.

Ở A Cổ Lạp Sơn, quan hệ của Sở Thiên và Phất La Đa có thể được coi bằng hữu tốt xưng huynh đệ với nhau rồi. Cũng nhờ Phất La Đa cho mà Sở Thiên mới có được A Mạt Kỳ, ma thú mạnh nhất của mình. Sở Thiên có ấn tượng rất sâu sắc với vị trưởng lão lòng dạ độc ác nhưng rất sỹ diện này.

“Nguyên soái, ngài muốn ta đi chuyến này?” Sở Thiên nheo mắt hỏi. Thiếp mời tuy không nói rõ danh tính người được mời nhưng bốn chữ tướng lĩnh quan trọng, ở Khải Tát chỉ có Mã Khoa Lý, Đạt Mã Nhĩ và Sở Thiên là đủ tư cách. Luận về thân phận, Mã Khoa Lý thân là nguyên soái, không thể đích thân mạo hiểm đến doanh trại quân Lôi Tư. Luận về năng lực, làm phó nguyên soái đã là làm khó Đạt Mã Nhĩ rồi, việc làm sứ giả sang nước địch không cần nghĩ cũng biết hẳn làm không nổi. Vì thế chỉ còn lại Sở Thiên thôi.

“Đúng thế!” Mã Khoa Lý gật đầu rồi nói: “Phất Lạp Định Nặc, ta biết bệ hạ không giao cho người nhiệm vụ gì, nhưng vì đất nước, ta hy vọng người đi một chuyến.” Nói xong, Mã Khoa Lý dừng lại một lúc mới nói tiếp: “Ta đã hỏi ý kiến điện hạ rồi, ngài đồng ý cho người đi.” Mã Khoa Lý nói rất nhẹ nhàng nhưng ai cũng biết hẳn phải gây rất nhiều áp lực thì Lô Định Tam Thế mới đồng ý. Trong con mắt Lô Định Tam Thế, hiện nay Sở Thiên là một vị đại thần hoàn hảo, vừa có năng lực lại vừa có lòng trung thành. Nếu không phải có Mã Khoa Lý dùng tính mệnh để đảm bảo cho sự an toàn của Sở Thiên và người mời lại là trưởng lão Cự long tộc từng nợ ân tình Sở Thiên, thì có nói thế nào Lô Định Tam Thế cũng sẽ không đồng ý.

“Không có vấn đề gì! Khi nào ta phải đi?” Không một chút do dự, Sở Thiên đồng ý ngay. Nói thực lòng thì Sở Thiên rất muốn đi Lôi Tư một chuyến, có điều đi làm gì thì không ai biết được.

“Tốt!” Sự dễ dàng đó của Sở Thiên đã an ủi Mã Khoa Lý rất nhiều, hắn cười: “Không phải vội, bây giờ ta có việc muốn dặn dò người.”

“Chuyện gì?”

“Ài~” Mã Khoa Lý thở dài một tiếng rồi dùng vẻ mặt không hiểu là đang vui hay nuối tiếc điều gì nói với Sở Thiên: “Cự long tộc đã nhúng tay vào, trận chiến này khó lòng mà đánh tiếp được.”

Mã Khoa Lý nói thế làm tim Sở Thiên đập thành thịch. Với Sở Thiên thì chiến tranh kết thúc chẳng phải chuyện gì vui vẻ, không lập được chiến công cũng chẳng sao, nhưng một khi chiến tranh kết thúc thì Sở Thiên phải đưa người của Hồng Nguyệt Thành đi tìm Mạch Khăng Tích rồi. Tuy Sở Thiên vừa thuê được ma thú cấp mười A Tư Nặc nhưng để tìm được Mạch Khăng Tích cũng cần có thời gian, hơn nữa hắn chỉ giúp Sở Thiên một việc nên nếu trước khi chiến tranh kết thúc mà chưa tìm được Mạch Khăng Tích thì rắc rối to!

Mã Khoa Lý nói tiếp: “Bệ hạ cũng rất thất vọng, nhưng cứ cho là không đánh tiếp được nữa thì cũng phải kết thúc càng muộn càng tốt!”

“Càng muộn càng tốt ư?” Sở Thiên cười tít cả mắt: “Bộ tổng chỉ huy có kế hoạch gì khác phải không?” Hiện nay Lôi Tư có Cự long tộc làm hậu thuẫn, quân ta đã không còn khả năng giành thắng lợi trên chiến trường chính nữa, nhưng Lô Định Tam Thế lại muốn kéo dài chiến tranh, nhất định là còn có kế hoạch dự phòng!

114. Chương 114

“Đảo Bồ Lôi Trạch!” Mã Khoa Lý chỉ vào bản đồ nói: “Mục tiêu của điện hạ là đảo Bồ Lôi Trạch!” Lôi Tư và Khải Tắt nằm ở phía Đông đại lục, ở nơi tiếp giáp biên giới biển giữa hai nước có một hòn đảo thuộc về Lôi Tư có bán kính vài trăm dặm.

“Vừa nhận được tin Cự long tộc xuất hiện, điện hạ liền dùng danh nghĩa trợ giúp cho Tinh linh tộc phục quốc, lệnh cho quân đoàn Lam Kinh điều động một đội thuyền liên tục gây rối phần duyên hải phía đông của Lôi Tư...” Mã Khoa Lý tiếp tục nói.

“Trong khi hải quân Lôi Tư phòng ngự quân của Lam Kinh, Bối Tứ Đặc đã dẫn một lượng lớn ma thú cấp cao đến đảo Bồ Lôi Trạch!” Sở Thiên tiếp lời.

“Không sai! Ha ha..!” Mã Khoa Lý cười. Vì kế hoạch này chính là do hắn nghĩ ra, “Nếu là Lôi Tư giao chiến với quốc gia khác thì nhất định sẽ phát hiện ra kế hoạch đằng sau!”

“Có điều đối thủ của chúng lại là Khải Tắt chúng ta!” Sở Thiên cũng cười. “Không ai có thể ngờ, để quốc Khải Tắt vốn trước nay yếu về hải quân, vô địch về thiết kỵ lại đặt mục tiêu ở trên biển! Hơn nữa lại vẫn chưa dùng đến quân đội mà mới chỉ dùng một ít quân ma thú cấp cao để đột phá!”

Sở Thiên thậm chí tính trẻ con của Lô Định Tam Thế, hiện nay giống như hai đứa trẻ đánh nhau, đột nhiên có một người lớn đến can ngăn. Nhưng Lô Định Tam Thế không cam tâm kết thúc như thế, vì vậy trước khi kết thúc phải chiếm được cái gì đó!

“Ha ha... phải cảm ơn con Boeing 747 của người đấy!” Mã Khoa Lý nói: “Nếu không có Boeing 747, Bối Tứ Đặc sẽ không dễ dàng đưa mười con ma thú cấp tám đến đảo Bồ Lôi Trạch!”

“Tuy quan hệ của Cự long tộc và Lôi Tư rất tốt nhưng Long hoàng cũng không hoàn toàn ủng hộ Lôi Tư. Mục đích của hắn chỉ là chấm dứt chiến tranh càng sớm càng tốt. Còn về chủ quyền của một hòn đảo thuộc về ai hắn không quan tâm. Vì thế một khi chúng ta chấp nhận đàm phán đình chiến thì trưởng lão Long tộc lập tức sẽ cho kết thúc chiến tranh.”

Mã Khoa Lý trở nên nghiêm túc, “Phát Lạp Định Nặc, một khi chúng ta và Lôi Tư bắt đầu đàm phán thì không thể phát động bất kỳ cuộc tấn công nào nữa. Vì thế nhiệm vụ của người là phải kéo dài thời gian đến khi Bối Tứ Đặc tấn công được đảo Bồ Lôi Trạch.”

Trong doanh trại Lôi Tư, hoàng tử Táp Tắc Nhĩ và người đã bị giáng xuống làm phó thống soái, Thân vương Trát Phổ Lan đang đợi Sở Thiên đến.

“Hoàng tử điện hạ! Lần này, bên Khải Tát cho Tế Tự Phát Lạp Dịch Nặc đến. Ma thú của hắn đều rất lợi hại, có nên tăng thêm thị vệ không ạ?” Trát Phổ Lan hỏi, rồi chỉ vào đội vệ quân, hoặc có thể gọi là đội Nghi trọng, chưa đến trăm người trước cửa doanh trại. “Nếu Phát Lạp Dịch Nặc muốn hại ngài, các tướng sỹ sẽ kịp thời hộ giá!” với thân phận của Trát Phổ Lan thực ra không cần phải cung kính với Táp Tắc Nhĩ như thế, có điều giữa một nguyên soái và người đang có lợi thế kế thừa hoàng vị Lôi Tư thì Táp Tắc Nhĩ vẫn có được sự tôn trọng của Trát Phổ Lan.

“Thân vương Trát Phổ Lan, ta không tin Phát Lạp Dịch Nặc sẽ hại ta!” Táp Tắc Nhĩ tỏ ra vô cùng tự tin, “Hắn cũng không thể làm được việc đó!”

Trát Phổ Lan không dám nói gì nữa. Theo hắn biết thì Táp Tắc Nhĩ chưa bao giờ phạm sai lầm cả! “Hoàng tử điện hạ, may có ngài bảo đảm trước bề hạ nếu không chỉ cái tội thua trận thôi thì thần đã phải lên đoạn đầu đài rồi!”

“Hà hà, lần này không trách người được!” giọng nói êm dịu như một làn gió, “Ai cũng không ngờ được Khắc Lâm Tư lại đột nhiên rút quân, nếu ta gặp phải tình huống ấy e là cũng không biết phải làm thế nào.”

“Ngài khiêm tốn quá!” Trát Phổ Lan cười: “Ai mà không biết tài năng của ngài chứ! Thật ra bề hạ ban đầu cũng muốn để ngài làm thống lĩnh, nhưng không ngờ các vị hoàng tử khác lại liên thủ lại phản đối.

Hì hì, bề hạ cũng không còn cách nào đành phải giao cho thứ đồ bỏ đi là thần đây.”

“Người đâu phải thứ vô dụng chứ.” Táp Tắc Nhĩ nhìn Trát Phổ Lan ý nhị, rồi gục gặc cười, không nói thêm gì nữa.

“Ha ha ha, thần ở trên chiến trường đích thị là thứ vô dụng, có điều...” Trát Phổ Lan không giỏi về quân sự nhưng về chính trị thì hắn chính là một con cáo già. Hắn không hiểu tại sao Táp Tắc Nhĩ lại cứu hắn. Trát Phổ Lan hạ giọng nói: “Tam hoàng tử, đại thần cai quản tiền bạc và một số vị lãnh chúa lớn đều có chút giao tình với thần, họ đều hy vọng ngài có thể kế thừa hoàng vị!”

“Thế thì cảm ơn họ thay ta!” Táp Tắc Nhĩ không hề thay đổi sắc mặt, khẽ cười cảm ơn Trát Phổ Lan.

“Thống soái! Phát Lạp Dịch Nặc đã đến!” một kỵ sỹ vừa cười ngựa thần tốc nhanh chóng nhảy xuống nửa quỳ trước mặt Táp Tắc Nhĩ, “Nhưng hắn chỉ mang theo một con chó!”

“Một con chó?” Táp Tắc Nhĩ đảo mắt, cười: “Đi! Theo ta đi nghênh tiếp Tế Tự Phát Lạp Dịch Nặc!”

Mẹ nó chứ! Lão tử không thấy thoải mái! Đây chính là cảm giác đầu tiên của Sở Thiên khi nhìn thấy Táp Tắc Nhĩ.

Sở Thiên bế Tiểu Bạch cười trên một con ngựa trắng một sừng, mái tóc đen xoa vai, mặc bộ quan bào Tế Tự trắng tinh khiết. Còn Táp Tắc Nhĩ thì hoàn toàn tương phản, cứ như cố ý chống đối lại Sở Thiên. Hắn cười ngựa đen, áo đen. Không chỉ có ngựa và quần áo mà đối lại với mái tóc đen của Sở Thiên, tên tiểu tử này có mái tóc trắng! Thật đáng ghét! Xem ra Táp Tắc Nhĩ hơi đẹp trai hơn Sở Thiên một chút!

“Ồ ô!” Tiểu Bạch cũng không vui, vì bên cạnh Táp Tắc Nhĩ có một con sói đen xì! Con sói này lại đang ra oai với Tiểu Bạch!

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Quần áo tương phản với lão tử, màu tóc phản lại với tóc lão tử, ngay cả thú nuôi hình như cũng khiến lão tử đây phải phiền muộn! Khốn nạn! Mang theo một con sói đen oai lăm lăm? Lão tử bế con chó nhỏ Tiểu Bạch này đây! Người làm gì được ta?

Sở Thiên và Tiểu Bạch đều thầm chửi rủa Táp Tắc Nhĩ và thú nuôi của hắn, có điều, một người một chó xem kỹ thì lại ra dáng của một Thần côn.

“Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Hữu thừa tướng, Tế Tự thượng cổ Khải Tát, Công tước Phát Lạp Dịch Nặc kính chào Vương tử điện hạ!” Sở Thiên hơi cúi người, coi như đã hành lễ. Sau khi đến gần, Sở đại thiếu gia vui mừng, hê hê, ngựa của lão tử to hơn ngựa của người!”

Không hề biết ý nghĩ đen tối của Sở Thiên, Tật Tắc Nhĩ vẫn giữ lễ nghĩa quý tộc, nhảy xuống khỏi ngựa, cúi người hành lễ, “Hoan nghênh Phất Lạp Địch Nặc điện hạ!”

Sở Thiên giờ yêu cái chức Tế Tự thần thánh chết đi được. Về địa vị mỗi bên ở nước mình thì Sở Thiên và Tật Tắc Nhĩ ngang nhau, nhưng Sở đại thiếu gia lại hơn Tật Tắc Nhĩ ở cái phần là người có cấp cao nhất ở đại lục. Điều này khiến Sở Thiên có thể trên ngựa hành lễ còn Tật Tắc Nhĩ nhất định phải xuống ngựa cúi mình hành lễ.

“Vương tử điện hạ khách khí quá!” Sở Thiên cũng định nhảy xuống ngựa nhưng Tật Tắc Nhĩ lại đưa tay ra đỡ. Ngay lúc Tật Tắc Nhĩ và Sở Thiên tiếp xúc, “Á!” đột nhiên Sở Thiên kêu lên thảm thiết, ngã từ trên ngựa xuống...

115. Chương 115

Hoàng tử Tật Tắc Nhĩ dùng danh nghĩa của trưởng lão Long tộc Phất La Đa mời Sở Thiên đến “nói chuyện”. Nhưng không ngờ Sở Thiên vẫn chưa vào đến cửa doanh trại Lôi Tư đã bất tỉnh rồi. Nếu hắn tự ngã thì chẳng có gì đáng nói nhưng trước khi Sở Thiên ngã ngựa Tật Tắc Nhĩ vẫn đang đỡ hắn!

Tình huống này nói lên điều gì? Tế Tự là chuyên gia trị bệnh vì lý do sức khỏe nên ngã, điều này vốn dĩ không ai tin được! Hãy liên tưởng đến cái “đỡ” ấy của Tật Tắc Nhĩ một chút, còn cả quan hệ đối địch giữa Lôi Tư và Khải Tát, vì thế nên đã nảy sinh tin đồn Hoàng tử Tật Tắc Nhĩ đã ra tay với Sở Thiên!

Bây giờ Tật Tắc Nhĩ có nhảy xuống biển cũng không rửa hết oan uổng. Qua một ngày một đêm mà Sở Thiên vẫn mê man bất tỉnh trong lều của hắn, còn Tiểu Bạch thì hai mắt lơ đãng nằm im lìm cạnh Sở Thiên. Cảnh tượng này khiến cho Tam hoàng tử cũng phải cau mày!

“Tam hoàng tử, bây giờ phải làm sao đây?” Trát Phổ Lan nhìn Sở Thiên đang nằm, cười khổ, “Có cần đưa hắn trở về không?”

“Không được!” Tật Tắc Nhĩ đi qua đi lại quanh Sở Thiên, bác bỏ thẳng thừng ý kiến của Trát Phổ Lan, “Lúc Phất Lạp Địch Nặc đến đây, hắn không có vấn đề gì hết, nếu chúng ta đưa hắn về trong bộ dạng thế này thì khác nào làm trò cười cho thiên hạ?!”

“Vậy phải làm sao đây?!” Trát Phổ Lan nhăn nhó hỏi Tật Tắc Nhĩ. Nhưng hắn chưa nói hết, một giọng nói lạnh lùng vang lên: “Tật Tắc Nhĩ! Ta hy vọng ngươi sẽ cho ta một lời giải thích!”

Người vừa nổi giận dưng dưng tiến vào ấy là chính là trưởng lão Phất La Đa! Lúc này Phất La Đa rất không vui, hoặc có thể nổi cực kỳ tức giận. Long hoàng phái Phất La Đa đến là để khuyên ngăn Khải Tát tấn công Lôi Tư, nên hắn mới để Tật Tắc Nhĩ dùng danh nghĩa của mình mời Sở Thiên. Nhưng còn bây giờ thì sao? Khách còn chưa vào tới cửa đã bất tỉnh rồi. Thể diện của người mời là hắn đây còn đâu nữa cơ chứ?!

“Trưởng lão Phất La Đa, ngài đến vừa đúng lúc!” Tật Tắc Nhĩ bình tĩnh cười, khom người xuống chào Phất La Đa, rồi nói: “Ta đang định mời ngài đến trị bệnh cho Phất Lạp Địch Nặc!”

“Còn Tế Tự của Lôi Tư đâu? Phất La Đa làm mặt lạnh nói, “Họ không chữa được cho Phất Lạp Địch Nặc sao?”

“Họ không dám chữa!” Trát Phổ Lan tiến đến bên Sở Thiên, chỉ vào ba hình mặt trời vàng trên áo Sở Thiên nói, “Vừa nghe người hôn mê là Tế Tự thần thánh là họ sợ chạy hết rồi!”

“Hừ!” Phất La Đa hừ giọng một tiếng xong không nói gì nữa. Việc này hắn cũng từng gặp phải, khi Long hoàng lâm trọng bệnh, các cao thủ y học của Cự long tộc cũng có phản ứng như vậy.

“Khụ khụ!” Sở Thiên bỗng nhiên ho khan mấy tiếng, rồi từ từ mở mắt. “Đây...đây là đâu?” Sắc mặt nhợt nhạt, ánh mắt lơ đãng, một cánh tay yếu ớt giơ lên rồi lập tức hạ xuống. Sở Thiên hiện giờ trông giống như một người đang chờ chết vậy.

“Ô ô!” mắt Tiểu Bạch sáng lên, thân mật liếm liếm tai Sở Thiên

“Ha ha, lão đệ tỉnh rồi!” Phất La Đa thấy Sở Thiên tỉnh lại, gương mặt lập tức trở nên tươi cười, “Đệ làm ta lo chết mất thôi!”

“Ôi...Ca ngội nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Dù cho có bệnh sắp chết Sở Thiên cũng không quên giả bộ Thần côn, “Thì ra...thì ra là lão huynh! Khụ khụ!” lại một tràng ho dữ dội, Sở Thiên cố lấy lại hơi rồi mới nói tiếp: “Sao lão huynh lại đến đây...”

“Cái này...” Phất La Đa nhìn bộ dạng ốm yếu của Sở Thiên rồi nhìn Tật Tắc Nhĩ, nói: “Ở đây không có người ngoài nên ta nói thẳng, Long hoàng bệ hạ hy vọng Khải Tật...”

“Khụ khụ khụ!” Phất La Đa còn chưa nói ra được Long hoàng muốn gì thì Sở Thiên lại bắt đầu ho, mà lần này lại còn ho rất lâu. “Gâu gâu!” Tiểu Bạch lo lắng liếc quanh tai Sở Thiên, rồi trừng mắt nhìn Phất La Đa.

“Gâu gâu gâu!” ý tứ rất rõ ràng: Phất Lạp Dịch Nặc nhà ta đã thành thế này, ngươi còn bàn công việc hả?!

“À... hi hi...!” Phất La Đa bị Tiểu Bạch nhìn đến thấy ngại, “Lão đệ à, ta kiểm tra sức khỏe cho đệ trước vậy nhé!” nói rồi Phất La Đa ngồi xuống cạnh Sở Thiên, một cánh tay bao phủ bởi ma pháp bắt đầu di động xung quanh Sở Thiên.

“Trời!” Phất La Đa kinh ngạc kêu lên, rồi cảm thấy lạnh toát sống lưng, đứng lên nói với Tật Tắc Nhĩ và Trát Phổ Lan: “Mời hai vị ra ngoài!”

Tật Tắc Nhĩ thần sắc không thay đổi, Trát Phổ Lan hơi ngạc nhiên rồi cả hai cũng ra ngoài. Còn Sở Thiên thì đang ngây cả người ra, chẳng lẽ lão tử giả bệnh bị Phất La Đa phát hiện ra rồi?!

Đúng thế. Sở Thiên đang giả bệnh, đến giờ phút này tất cả đều đang nằm trong kế hoạch của Sở Thiên. Đầu tiên là ngắt đi khi Tật Tắc Nhĩ vừa chạm vào người, tặng cho Tật Tắc Nhĩ một đồng oan uổng. Làm cho hắn không thể đưa mình quay về doanh trại Khải Tật, rồi ở lại doanh trại không về, cho đến khi Bối Tư Đặc chiếm được đảo Bồ Lô Trạch, Sở Thiên có thể “bệnh” đến không còn sức mà nói chuyện chính sự.

Do sự xuất hiện của Cự long tộc, hiện nay Khải Tật và Lô Tư đã rơi vào trạng thái giằng co, ai cũng không dám bắt cần động thủ. Chỉ cần Sở Thiên cứ giả bệnh ở Lô Tư, cái trạng thái đánh không ra đánh hòa không ra hòa này sẽ được tiếp tục kéo dài. Điều này cũng tạo điều kiện cho hành động trên biển.

“Lão huynh... sao vậy?” Sở Thiên hỏi: “Ta...cơ thể ta ra sao rồi?”

“Đệ thực sự đang rất yếu!”

Hắc hắc! Sở Thiên yên tâm rồi! Còn có ai trên đại lục này có thể giả bệnh giỏi hơn ta chứ?!

Thái độ Phất La Đa có vẻ hơi lạnh: “Có điều, đệ có ma pháp của Long tộc chúng ta đúng không?”

“Đệ nói với huynh rồi đấy thôi. Khi đệ chữa bệnh cho Long hoàng bệ hạ, máu của bệ hạ thâm nhập vào cơ thể...” Sở Thiên không hiểu, tuy việc bị máu Long hoàng dung hợp không nhiều người biết nhưng trưởng lão của A Cổ Lạp Sơn phải biết chứ nhỉ? Điều này Sở Thiên muốn giấu cũng không giấu được. Chỉ dựa vào việc cả cơ thể toát ra mạnh mẽ thứ ma pháp Long ngữ, ai có chút sức mạnh đều có thể cảm nhận được.

“Hiện giờ ma pháp của đệ mất hết rồi!” Lời nói Phất La Đa trong phút chốc làm cho Sở Thiên lại trở về với tình trạng là một tên thiếu năng ma pháp.

Ban đầu Sở Thiên bắt cần, không có thì không có, dù sao thì lão tử cũng không dùng được! Nhưng Sở Thiên nhanh chóng hiểu ra Phất La Đa lo lắng điều gì. Máu Long hoàng đã hòa vào với Sở Thiên, theo lẽ thường thì cho dù Sở Thiên không thể giải phóng ma pháp nhưng sức mạnh ma pháp Long ngữ vẫn sẽ vĩnh viễn tồn tại trong cơ thể Sở Thiên.

Nhưng bây giờ, ma pháp Long ngữ lại biến mất, có phải như vậy có nghĩa là ma pháp Long tộc cũng có thể biến mất? Cũng có nghĩa là hàng vạn quân Long tộc ở A Cổ Lạp Sơn cũng có thể trở thành những đồ vô dụng không có ma pháp?!

“À!” Sở Thiên nhắm mắt lại, “Đệ biết là chuyện gì rồi?”

Phất La Đa nhìn chằm chằm Sở Thiên một lúc, nhìn ánh mắt bình thản của Sở Thiên, hắn tin Sở Thiên không nói dối, “Thế này đi, đợi sau khi chiến tranh kết thúc, đệ cùng ta đi A Cổ Lạp Sơn một chuyến!”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Vậy thì cứ thế đi!” Sở Thiên nhăn nhó. Sau khi chiến tranh kết thúc, Hồng Nguyệt Thành bắt hãn phải đi tìm Mạch Khăng Tích, Phất La Đa bắt hãn đi gặp Long hoàng, Nữ thần tỷ tỷ à, hãy để chiến tranh mãi mãi không kết thúc đi!

“Phất Lạp Địch Nặc! Bệnh tình của ngươi tốt hơn rồi chứ?!” Tập Tắc Nhĩ vừa hét vừa tiến vào lều của Sở Thiên. Hai hàng vệ binh đều thấy lạ, Tam hoàng tử trước nay vẫn rất bình tĩnh sao đột nhiên lại xúc động vậy!

“Vương tử điện hạ, có chuyện gì vậy?” Sở Thiên khép mắt hỏi.

“Không ngờ một Tể Tự thần thánh lại làm cái chuyện ấy! Hừ!” Tập Tắc Nhĩ lấy lại bình tĩnh rồi lạnh lùng nói: “Ta vừa nhận được tin đảo Bồ Lô Trạch giờ đã là của Khải Tát các ngươi rồi!”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Sở Thiên nhảy từ trên giường xuống, cười: “Hà hà, ta cũng chỉ là chấp hành theo lệnh của bộ hạ thôi mà.”

“Tể Tự Phất Lạp Địch Nặc, chiến tranh kết thúc rồi, ngươi có thể về!” Tập Tắc Nhĩ lại trở về với dáng vẻ điềm tĩnh. Như Mã Khoa Lý đã nghĩ, sau khi lấy được đảo Bồ Lô Trạch, Khải Tát lập tức đưa ra yêu cầu trưởng lão Long tộc đàm phán đình chiến.

“Ha ha...vậy ta về đây.” Sở Thiên bế Tiểu Bạch lên, vừa ra đến cửa liền quay lại, “À phải rồi vương tử điện hạ, ta còn một việc này.” Việc công của quốc gia làm xong rồi, đây mới là mục đích thực sự khiến Sở Thiên chịu đến doanh trại Lô Tư.

“Trong trận Thái Bảo Thạch, ma thú Tập n của quý quốc đã tha mạng cho một ma thú của ta, ta muốn đích thân đến cảm tạ!” Sở Thiên nói, sắc mặt hình như trở nên rất căng thẳng.

“Được, ta đưa ngươi đi!” Tập Tắc Nhĩ suy nghĩ một lát rồi cũng đồng ý.

Trên chiến trường, Đại tinh tinh vô địch đang quỳ rũ rượi bên cạnh một chiếc trụ sắt khổng lồ. Cổ và tứ chi bị khóa chặt bởi xích khóa ma pháp.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Sở Thiên thương tiếc nhìn Đại tinh tinh, rồi hỏi Tập Tắc Nhĩ, “Vương tử điện hạ, sao hãn lại bị thế này?”

Biết rồi còn hỏi! Tập Tắc Nhĩ thầm chửi. Dưới miệng lưỡi của Kim giáp trùng Lạp Phu, gần như tất cả người Lô Tư đều nghĩ Tập n đã bị Sở Thiên mua chuộc. Còn Tập Tắc Nhĩ, sau khi nhận chức của Trát Phổ lan cũng không có thời gian điều tra kỹ về một con ma thú, nên giờ hãn vẫn cho rằng Tập n và Sở Thiên là đồng bọn!

“Hừ! Hãn vi phạm khế ước, phản bội lại đế quốc Lô Tư!” Tập Tắc Nhĩ nói mà nhìn Sở Thiên, “Ta đang chuẩn bị xử tử hãn!”

“Cái gì?!” Sở Thiên kêu lên. Định nói gì đó nhưng bị Tập Tắc Nhĩ ngắt lời, “Phất Lạp Địch Nặc điện hạ, đây là chuyện của Lô Tư.”

“Ồ, hắc hắc.” Sở Thiên cười ngượng, rồi hét về phía Đại tinh tinh: “Tập n, ta là Tể Tự Phất Lạp Địch Nặc, cảm tạ ngươi lần trước đã tha Hãn Mã!”

“Không cần cảm ơn, dù chủ nhân của nó là ai thì ta cũng không làm hại trẻ con!” giọng Tập n vẫn vang vọng, nhưng đã yếu đi nhiều.

“Phất Lạp Địch Nặc điện hạ, giờ có thể đi được rồi chứ?” Đồng thời cũng đưa tay ra với ý “Mời đi!”

“Nữ thần sinh mệnh linh thiêng! Vương tử điện hạ, trước khi ta đi...” Đến lúc này, mọi thứ đều trong kế hoạch của Sở Thiên, nếu thuận lợi thì Đại tinh tinh Tập n sắp thành ma thú của Sở Thiên rồi! Có điều, ngay khi Sở Thiên chuẩn bị ra tay, tình hình đột nhiên có thay đổi.

“Cứu tôi với!” “Mau chạy đi!” những tiếng kêu thảm thiết phát ra từ phía sau khu giam cầm Tập n, một đám người chạy náo loạn khắp nơi. “Tam hoàng tử, mau mau rời khỏi đây!” một tên tướng chạy thực mạng tới, “Lạp Phu phát điên rồi!!!”

“Lạp Phu phát điên?!” gương mặt trầm tĩnh của Táp Tắc Nhĩ cuối cùng cũng có thay đổi. Sau khi Táp n bị giam, Kim giáp trùng Lạp Phu thay thế vị trí của hắn, trở thành thống lĩnh của ma thú Lôi Tư. Bây giờ thống lĩnh ma thú của mình lại phát điên trước mặt người ngoài là Sở Thiên, Táp Tắc Nhĩ cảm thấy mắt mặt quá thể!

“Đồ vô dụng!” Táp Tắc Nhĩ quát, “Chỉnh đội hình! Dàn trận!” rồi rút kiếm chém chết vài tên lính đang tháo chạy, kéo lại một tên hỏi “Các ma thú khác đâu? Tại sao không ngăn Lạp Phu lại?”

“Ma thú... ma thú khác bị... bị Lạp Phu đã thương hết rồi ạ!” hắn lắp bắp.

“Khốn kiếp!” Táp Tắc Nhĩ lật tay tát một cái vào mặt hắn, “Lạp Phu chỉ là ma thú cấp tám! Hơn mười con ma thú cao cấp mà không ngăn được hắn sao?!”

Ừnh ừnh~~ một tiếng động long trời lở đất vang lên, thân hình khổng lồ ở trên trời ấy đã khiến Táp Tắc Nhĩ biết tại sao hơn mười ma thú cũng không ngăn nổi hắn.

Kia chính là Lạp Phu.

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Cũng may là lão tử để thanh Nộ Hỏa vào bên trong người Lạp Phu, không thì giờ rắc rối to rồi! Sở Thiên mừng thầm, vì con trùng bay khổng lồ đang bay trên trời

Có điều không thể gọi Lạp Phu là Kim giáp trùng nữa rồi, cái mai vàng của hắn đã biến thành một màu đen tuyền, cái hàm trở nên sắc nhọn và to lớn hơn nhiều. Thân hình và cái chân cũng biến to hơn gấp mấy lần! Đáng nói nhất là đôi mắt của hắn đang phát ra thứ ánh sáng đỏ từng xuất hiện trên người Sở Thiên.

Có vài con ma thú bay muốn ngăn cản Lạp Phu, sức mạnh của chúng cũng thuộc cấp bảy cấp tám, nhưng chỉ trong tích tắc đã bị cái hàm của Lạp Phu cắn ra thành hai mảnh.

Sự thật đã chứng minh, bây giờ sức mạnh của Lạp Phu đã hơn trước rất nhiều. Táp Tắc Nhĩ thả tên tướng lĩnh ra nói nhanh: “Lập tức điều động pháo và cung tên ma pháp để chặn Lạp Phu lại! Lệnh cho Thân vương Trát Phổ Lan đưa Tế Tự đến doanh trại ma thú, trọng thương thì chữa trị, bị thương nhẹ thì lập tức đến đây chi viện!”

Tên tướng nhanh chóng đi chấp hành lệnh, còn Táp Tắc Nhĩ cũng cởi bỏ áo choàng vứt xuống đất, để lộ ra chiếc áo giáp đen bó sát người. “Phát Lạp Dịch Nặc diện hạ, xin hãy đợi một lát!”

Dứt lời, không đợi Sở Thiên đáp lại, Táp Tắc Nhĩ nhún người bay lên trời, một luồng ánh sáng đen phát ra từ thanh trường kiếm tấn công thẳng vào Lạp Phu.

Grừ~~~ Lạp Phu kêu lên một tiếng không giống cái giọng khàn của hắn, rồi uốn mình xông về phía Táp Tắc Nhĩ.

Sở Thiên sau khi trốn vào giữa đám người, neho mắt nhìn khung cảnh hỗn loạn của doanh trại Lôi Tư, nghĩ bụng: khốn kiếp, cái gì mà Lưỡi đao phán quyết! Nó vốn chẳng là thần khí chết tiệt gì hết, mà là một thanh yêu đao có thể khiến người ta phát điên.

Sức mạnh của Táp Tắc Nhĩ không tởi chút nào, ma thú cấp tám trước mặt Lạp Phu không thể chịu nổi một đòn nhưng Táp Tắc Nhĩ lại có thể gắng gượng được một lúc.

Có điều tuy hiện giờ Lạp Phu đã mất hết lý trí nhưng sức mạnh lại tăng lên điên cuồng.

Táp Tắc Nhĩ tránh được đôi hàm của Lạp Phu nhưng lại bị hắn đánh trúng áo giáp của mình liên rơi thẳng xuống đất, miệng hộc ra máu tươi.

Không còn để ý được việc lau vết máu nữa, Táp Tắc Nhĩ hét lên: “Bảo vệ Phát Lạp Dịch Nặc! Đi mời ba vị trưởng lão Long tộc!” bây giờ chỉ có sức mạnh như của Phát La Đa mới có thể đối phó được với Lạp Phu. Còn việc bảo vệ Sở Thiên thì không phải ý nghĩ vốn có của Táp Tắc Nhĩ, chẳng qua Sở Thiên là do Táp Tắc Nhĩ dùng danh nghĩa trưởng lão Long tộc mời đến, nếu Sở Thiên chết tại doanh trại Lôi Tư thì hắn khó mà ăn nói với Phát La Đa.

Ba vị trưởng lão cần thời gian mới có thể đến nơi, nhưng Lạp Phu thì không cho quân đội Lôi tư thời gian.

Thu cánh lại, Lạp Phu hạ cánh, vũng trải như một cái lô cốt. Lạp Phu dùng cái hàm cứng như thép bắt đầu tàn sát.

Máu bắn tung tóe, thịt bay tứ tung khắp nơi, các binh lính hậu cần chưa từng phải chứng kiến cảnh máu chảy đầu rơi đã bắt đầu nôn mửa. Táp Tắc Nhĩ kéo Sở Thiên lại “Phất Lạp Địch Nặc điện hạ, đi mau!” Trong tình thế không có ma thú cấp chín, con người đã không thể chống cự nổi với Lạp Phu.

Tuy Sở Thiên nhìn Táp Tắc Nhĩ rất không vừa mắt nhưng lúc này thì không thể quan tâm đến quan hệ cá nhân ấy nữa, “Tam hoàng tử hãy uống cái này vào!” nói rồi Sở Thiên đưa cho Táp Tắc Nhĩ một lọ thuốc.

“Đa tạ!” Táp Tắc Nhĩ nhận lấy, không chút do dự nuốt hết toàn bộ. Một lúc sau hắn kinh ngạc nhìn Sở Thiên, “Không hổ là Tề Tịch thần thánh!”

“Quá khen!” Sở Thiên nhìn Táp Tắc Nhĩ cười.

Lạp Phu lại xông tới, vì lơ mờ nhớ chính tên mặc áo giáp đen Táp Tắc Nhĩ kia ban nãy đâm hắn một nhát!

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Sao ta đây lại đứng cạnh cái tên xui xẻo này chứ! Sở Thiên hối hận rồi, mục tiêu của Lạp Phu là Táp Tắc Nhĩ, nhưng cái hàm của Lạp Phu lại quá to nên Sở Thiên cũng nằm trong phạm vi tấn công rồi!

Ầm!!! Ngay khi Lạp Phu ngậm mồm lại, khi Sở Thiên đã tưởng mình phải về với đất mẹ thì một bàn tay khổng lồ tóm chặt lấy mồm Lạp Phu, “Grừ!” sau khi kêu lên được một tiếng, Lạp Phu bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất!

116. Chương 116

“Hoàng tử Táp Tắc Nhĩ, ta không phản bộ khế ước!” Táp n kêu to một tiếng rồi dùng đôi tay rắn chắc ném Lạp Phu rơi cái ỳnh xuống đất.

“Hà hà~ làm tốt lắm!” Sở Thiên cười lớn, ta cần chính là những ma thú như thế này.

Táp Tắc Nhĩ cau mày lại, vừa mới nhận chức thống soái không lâu nên hắn không nắm rõ sự tình của Táp n. Nhưng giờ chứng kiến sự dũng mãnh của Đại tinh tinh, hắn thầm rửa Trát Phổ Lan. Ma thú mạnh thế này mà lại bị giam cầm một cách không rõ ràng, Trát Phổ Lan đúng là đồ vô dụng!

Nếu mà là ma thú khác khi bị Táp n ném như thế, dù không chết thì cũng mất hết sức chiến đấu, nhưng Lạp Phu thì khác, phòng ngự vốn là sở trường của Kim giáp trùng, huống hồ bây giờ hắn lại đang bị thanh Nộ Hỏa làm phát điên.

Bò từ dưới đất lên, mắt đỏ ngầu, Lạp Phu thét lên: “Ta giết ngươi!” rồi nhanh như chớp Lạp Phu xông tới Táp n, đầu óc tuy đang hỗn loạn mắt tỉnh táo nhưng Lạp Phu vẫn nhận ra con Đại tinh tinh này là ma thú hắn căm ghét nhất!

Thanh Nộ Hỏa của Đức Khó Lạp, hay lưỡi đao Phán quyết rốt cuộc có thể tăng sức mạnh cho chủ nhân nó đến mức nào thì điểm này thì Sở Thiên cũng đã được trải nghiệm qua. Khi ấy, với sự giúp đỡ của thanh yêu đao này, Sở Thiên, một người bình thường không hề biết võ công cũng như ma pháp có thể chém chết hai kiếm sĩ cao cấp.

Sở Thiên còn có thể đạt mức đó, vậy Lạp Phu thì sao? Trong tiếng gào thét của cuồng phong, Kim giáp trùng với một tốc độ không tưởng lao về Táp n, hai tấm giáp vừa to vừa nặng tách ra làm bốn, xung quanh nhô ra tầng tầng xương sắc nhọn như kiếm.

Sức mạnh của Táp n hơn Lạp Phu rất nhiều nhưng tốc độ lại không bằng. nghiêng người tránh được đôi hàm của Lạp Phu nhưng ngực của Đại tinh tinh lại bị những lưỡi kiếm trên giáp Lạp Phu chém gây nên vết thương sâu đến tận xương.

“Ha ha ha...” Lạp Phu cười lớn, bay lượn trên không trung, lắc qua lắc lại cái đầu nói: “Ngươi chết đi!”

Rồi đột nhiên hắn biến mất, đến khi xuất hiện thì đã ở sau lưng Táp n. Đôi hàm sắc nhọn ấy đâm xuyên qua người Đại tinh tinh, máu tươi chảy ròng ròng trước ngực Táp n...

Nhìn từ xa, Kim giáp trùng đâm thủng ngực Đại tinh tinh, cái hàm lộ ra ở trước ngực Tạt n, nhưng người Lạp Phu lại ở sau lưng Tạt n! Tạt n nhìn xuống ngực mình rồi cười: “Ha ha ha...người chết cùng ta nào!”

Nói rồi, Tạt n dùng một tay tóm chặt lấy hàm của Lạp Phu, tay còn lại đưa ra sau, móc vào cái giáp của hắn.

“Mở!!!” một tiếng thét kinh thiên động địa, hai tay Tạt n cùng lúc kéo về hai phía trước sau. Bụp~ một âm thanh trầm phát ra từ người Tạt n, rồi to hơn khi lan đến người Kim giáp trùng, hắn đã bị xé toạc ra...

Rầm! Rầm! Hai nửa thi thể của Kim giáp trùng bị Tạt n ném xuống đất. Tạt n quay ra Tạt Tắc Nhĩ, “Hoàng tử Tạt Tắc Nhĩ, theo khế ước, ta cứu được hoàng tử Lôi Tư là người, thì có phải có thể sửa lại khế ước không?”

“Đúng thế!” Tạt Tắc Nhĩ gật đầu một cách máy móc.

“Vậy thì tốt, ha ha ha...” Đại tinh tinh cười thật thà, “Ta chọn xóa bỏ khế ước!” Nói xong, Uyển! Tạt n với nụ cười nở trên gương mặt, máu tươi tuôn trào ngã ập xuống!

“Tế Tự đâu mau cứu chữa cho Tạt n!” Tạt Tắc Nhĩ hét to, sau đó là vài trăm Tế Tự vây quanh lấy thân thể to lớn kia.

“Tạt Tắc Nhĩ, thế nào rồi!” trưởng lão Phát La Đa cuối cùng cũng lững thững tới nhưng quá muộn rồi. Nghi hoặc nhìn khu doanh trại bữa bộn, vẫn còn thi thể của Tạt n và Lạp Phu, Phát La Đa cau mày hỏi: “Phát Lạp Dịch Nặc đâu? Có gặp nguy hiểm gì không?”

“Lão huynh, đệ không sao!” Sở Thiên bước ra từ phía sau Tạt Tắc Nhĩ.

“Hoàng tử điện hạ! Tạt n chết rồi...” một Tế Tự đến trước mặt Tạt Tắc Nhĩ rầu rĩ nói, “Người hắn bị đâm thủng rồi, hơn nữa cũng không cảm thấy chút sức sống nào nữa!”

“Ài~” Tạt Tắc Nhĩ thở dài, lắc đầu, “Đáng tiếc...” nói rồi, Tạt Tắc Nhĩ dùng chuỗi kiếm đâm mạnh vào ngực phải.

Dùng sỹ dù ở đâu cũng nên nhận được sự tôn trọng, làm theo Tạt Tắc Nhĩ, các tướng sỹ khác cũng đồng loạt đâm chuỗi kiếm vào ngực phải, tiến đưa Tạt n với nghi lễ nghiêm trang của quân đội!

Thấy Sở Thiên không sao, Phát La Đa nhìn thi thể Tạt n một cách lạnh lùng rồi quay người bước đi. Trong mắt Phát La Đa chỉ cần Sở Thiên người được mời đến bằng danh nghĩa của mình không gặp nguy hiểm, có hy sinh một con ma thú cấp tám cũng chẳng là gì!

Sở Thiên nheo mắt cười, nhìn xung quanh một lượt rồi tiến tới trước mặt Tạt Tắc Nhĩ, “Tam hoàng tử, ban này Tạt n đã xóa bỏ khế ước với ngài rồi đúng không?”

“Đúng! Giờ hắn đã là ma thú vô chủ rồi!”

“Vậy ngài có thể cho ta thi thể của hắn không?” Sở Thiên lấy ra cây pháp trượng chưa dùng bao giờ, lấy dáng vẻ thanh cao nhất, nghiêm túc nhất của một Tế Tự nói: “Ta muốn đích thân an táng cho Tạt n!”

“Đa tạ!” Tạt Tắc Nhĩ cúi người cảm tạ Sở Thiên, “Tạt n chắc sẽ rất cảm ơn ngài!” ở Huyền Thú đại lục này, được Tế Tự chủ trì tang lễ là niềm vinh hạnh cực kỳ lớn cho người chết.

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Tạt Tắc Nhĩ đồng ý rồi! Sở đại thiếu gia nở một nụ cười sáng khoái...

117. Chương 117

“Tất cả tránh ra!” Sở Thiên đi đến cạnh thi thể của Đại tinh tinh, phẩy phẩy tay với các Tế Tự của Lôi Tư, “Ai từ cấp năm trở lên thì ở lại! Còn lại lùi ra hết!”

Doanh trại là của Lôi Tư, Tế Tự cũng là của Lôi Tư, nhưng không có một ai dám trái lời Sở Thiên! Ở Huyền Thú đại lục. danh hiệu Tế Tự thượng cổ chính là thần thánh trong tâm trí các Tế Tự! Trên chiến trường thì Tế Tự của Lôi Tư có thể coi Sở Thiên là kẻ thù nhưng lúc này họ nhất định phải tôn trọng Sở Thiên!

Các Tế TỰ cấp thấp ảo não đi ra, họ âm ức, tại sao thực lực của mình lại không đủ, không có tư cách đứng cùng Tế TỰ thần thánh. Còn những người còn lại thì nhìn Sở Thiên với con mắt ngưỡng mộ. Có thể đứng cùng với Tế TỰ thần thánh đúng là vinh hạnh nhất đời họ!

“Hoàng tử TẬP TẮC NHĨ!” Sở Thiên xác nhận một lần nữa với TẬP TẮC NHĨ, “Bây giờ thi thể của TẬP n là của ta phải không? Dù có xảy ra chuyện gì thì nó cũng là của ta phải không?”

TẬP TẮC NHĨ sững người, bắt đầu thấy hối hận về quyết định ban nãy của mình. Mấy chữ Tế TỰ thần thánh tạo cho hắn áp lực rất lớn. Ba mươi năm trước AN ĐÔNG NI có thể hồi sinh ma thú KHẢI TẮT, còn hôm nay PHÁT LẠP DỊCH NẶC thì sao? Do dự một chút: “Đúng thế! Dù xảy ra chuyện gì thì hắn cũng là của ngài!” Mấy chục vạn tướng sỹ đều đang chứng kiến, Hoàng tử LÔI TƯ không thể thu lại lời đã nói!

“Phát La Đa lão huynh! Đệ lấy thân phận là Hữu thừa tướng của KHẢI TẮT xin thay mặt LÔI DỊCH TAM Thế nhận ý tốt của Long hoàng! Từ hôm nay hai nước chính thức đình chiến!” Nói rồi, Sở Thiên khẽ cười, “Ngoài ra, xin lão huynh làm chứng, thi thể của TẬP n đã là của đệ!”

“Long hoàng bề hạ rất vui mừng khi có kết quả như vậy!” Phát La Đa rất xảo quyệt, hơn nữa đã thấy qua cảnh Sở Thiên thay xương cho LÔI ỦNG, giờ hắn đoán chắc Sở Thiên đang muốn làm gì đó, “Ta xin lấy danh dự của Hội đồng trưởng lão tối cao A CỔ LẠP SƠN đảm bảo, TẬP n là của đệ!”

Cự long tuy không đứng về phía LÔI TƯ nhưng lúc này Phát La Đa lại lộ liễu hỗ trợ cho Sở Thiên! Vì dù ở đâu thì đều không thể đắc tội với thầy lang! Nếu không, hậu quả của việc có bệnh không được chạy chữa thì Cự long cấp chín cũng không thể gánh nổi!

“Hà hà!” Sở Thiên cười quay người lại, đối diện với các Tế TỰ LÔI TƯ nhẹ nhàng hỏi: “Có muốn tận mắt nhìn thấy thuật tế thượng cổ không?”

Gần trăm Tế TỰ bỗng lặng im như tờ. Tất cả đã chết sững! Thuật Tế TỰ thượng cổ của PHÁT LẠP DỊCH NẶC điện hạ là gì? Chính là mơ ước của tất cả các Tế TỰ trên đại lục này! Có cơ hội tận mắt chứng kiến PHÁT LẠP DỊCH NẶC điện hạ thi triển thì có ý nghĩa gì? Chính là vinh hạnh!!

Sau một hồi lâu, “Muốn!” hoàn toàn không để ý sắc mặt khó coi của Hoàng tử TẬP TẮC NHĨ, tất cả đồng thanh đáp lại.

“Rất tốt!” Sở Thiên quay đầu cười với TẬP TẮC NHĨ, rồi nhún người nhảy lên thi thể TẬP n.

Phát LẠP DỊCH NẶC không phải muốn làm tang lễ cho TẬP n! Hắn muốn hồi sinh Đại tinh tinh! TẬP TẮC NHĨ hiểu ra mình lại bị Sở Thiên chơi một vỏ rồi! Nhưng còn có thể làm gì được chứ? Không nói việc trưởng lão Phát La Đa đã làm chứng, lại còn danh dự của một hoàng tử không cho phép hắn hối hận!

Nhún nhảy trên cơ thể to lớn như quả núi của TẬP n, cơ thể của Sở Thiên từng bị kích thích bởi máu của Long hoàng và lưỡi dao Phán quyết không hề thua kém bất kỳ một tráng sỹ nào!

Dưới những con mắt nhìn điên cuồng của các Tế TỰ, Sở Thiên hít sâu một hơi, hai tay cầm hai con dao phẫu thuật, hét to: “Tất cả lên đây!”

Các Tế TỰ trèo lên cơ thể TẬP n, đứng vây xung quanh Sở Thiên. “Ai có cấp cao nhất?”

“Tôi!” một Tế TỰ cấp tám xúc động đứng lên phía trước.

“Người theo ta, những người khác ở lại đây, đợi lệnh ta!” Dứt lời, Sở Thiên nằm xuống, đâm con dao phẫu thuật vào ngực TẬP n, tách lớp da ra, dùng Băng Hệ Quyển Trục làm đông cứng vết thương lại, rồi nhún người nhảy xuống!

Vị Tế TỰ cấp tám do dự một chút, rồi cũng bấm môi nhảy xuống!

Máu trong người TẬP n bị Sở Thiên làm đông cứng lại. Tách lớp vỏ bao ngoài tim, vào đến chỗ trái tim, Sở Thiên cười tít mắt, lão tử đoán không sai, quả đúng là tim đã bị thủng!

“Điện... điện hạ!” vị Tế TỰ trở mắt nhìn cảnh tượng cả đời chưa bao giờ nhìn thấy, lắp ba lắp bắp hỏi Sở Thiên, “Giờ...giờ phải làm thế nào? Tim...tim của TẬP n đã...đã...”

“Tim đã bị thủng chứ gì?” Sở Thiên nheo mắt, nhẹ nhàng nói: “Khâu lại không phải là xong sao?”

“Hả” Tế Tự sững người!

Với các Tế Tự, trái tim của Táp n đã bị hủy hoại, không còn một chút sức sống nào thì là đã chết rồi. Nhưng Sở Thiên biết trước khi Táp n chết thực sự, còn có một trường hợp là chết giả do shock!

Táp n cao mấy chục mét, huyết quản trên trái tim của hắn còn to hơn cánh tay Sở Thiên. Tìm được tĩnh mạch của Đại tinh tinh xong Sở Thiên lấy ra một cái khóa dài giữ cố định huyết quản, rồi tay cầm một đầu, đầu còn lại đưa cho Tế Tự bên cạnh, “Giữ chặt lấy!”

“Kéo mạnh nào!” Sở Thiên hét lên, dưới sức kéo của hai người một đường tĩnh mạch đã được xoắn lại.

Cũng với cách vừa rồi, một đường tĩnh mạch khác cũng ngừng cung cấp máu đến tim. “Gọi tất cả vào đây!”

Sở Thiên lấy từ chiếc nhẫn không gian ra một cái ống dài bằng pha lê, rồi vót nhọn hai đầu. Sau khi các Tế Tự vào hết, Sở Thiên đâm một đầu ống vào động mạch, lấy quyển trục bịt chỗ đâm lại. Sau đó Sở Thiên gọi ra hai Tế Tự, chỉ vào ống pha lê “Hãy dùng pháp lực mạnh nhất để duy trì cho máu chảy liên tục!”

Hai Tế Tự kia cứ đứng sững ra, vị Tế Tự cấp tám đang đảm nhận vai trò trợ thủ của Sở Thiên liền hét lên “Còn ngại ra đây làm gì! Mau làm đi!”

Ma pháp bắt đầu được thực hiện, dưới sự ảnh hưởng của ma pháp, máu trong ống pha lê bắt đầu từ từ chảy...

Như thế Sở Thiên đã tạo nên được một hệ tuần hoàn nhân tạo ngoài cơ thể.

“Tam hoàng tử, ngài không cần phải lo lắng!” Sở Thiên và các Tế Tự vào bên trong Táp n đã được một lúc rồi, Trát Phổ Lan đi hỏi tình hình đã trở lại, lúc này đang khuyên giải Táp Tắc Nhĩ với cặp lông mày nhăn tít. “Dù Phất Lạp Dịch Nặc có là Tế Tự thần thánh thì hắn cũng không thể hồi sinh được một ma thú đã chết!”

“Hi hi!” Thấy Táp Tắc Nhĩ không có phản ứng gì, Trát Phổ Lan cười, “Muốn hồi sinh ma thú cấp tám, e là chỉ có cấm chú ‘Bài hát ca ngợi của nữ thần Sinh Mệnh’ mới làm được thôi, mà Phất Lạp Dịch Nặc thì không thể sử dụng bất kỳ loại ma pháp nào!”

“Mong là như vậy!” Lần đầu tiên trong đời Táp Tắc Nhĩ cảm thấy không có chút chắc chắn nào về một sự việc.

Hai ống huyết quản chính đều được Sở Thiên tạo một vòng tuần hoàn ngoài cơ thể, nhưng Táp n là ma thú cấp tám, để thúc đẩy cho máu của hắn chảy các Tế Tự đã mệt đến mồ hôi đầm đìa. Sở Thiên thì hoàn toàn chú tâm vào cuộc phẫu thuật, vừa khâu lại cơ tim, vừa tự nói với mình: cũng may chỗ này đủ lớn, đã giữ lại phần lớn lượng máu phun ra...

Vị Tế Tự cấp tám cũng đang thở dốc vì mệt, vì phải một mình phụ trách một huyết quản. Nhưng khi nghe thấy Sở Thiên lẩm bẩm, mắt hắn chợt sáng lên! Tuy không hiểu Sở Thiên nói cái gì nhưng hắn hiểu, trong hoàn cảnh này thì những cái phát ra từ miệng Sở Thiên ngoài thuật tế thượng cổ ra còn là gì được nữa!?

“Điện hạ, sao ngài lại nhét vào đó nhiều ống vậy?” hắn thận trọng hỏi, tuy không hy vọng Sở Thiên sẽ trả lời nhưng đây là cơ hội nghìn năm có một tuyệt đối không thể bỏ qua!

Sở Thiên đã đặt toàn bộ tâm trí vào cuộc phẫu thuật, giống như đang trở về trái đất hướng dẫn sư đệ sư muội, thuận mồm nói: “Tuần hoàn máu của Táp n đều là được tim vận chuyển đến khắp cơ thể, giờ tim hắn bị thủng nhưng máu vẫn phải đi qua đây, nên ta phải để cho máu chảy theo đường khác...”

Tuần hoàn máu ư?! Đây chẳng lẽ là tên gọi của tiềm lực sinh mệnh trong thuật thượng cổ?! Tim vận chuyển máu đến toàn thân? Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Nói vậy thì tiềm lực sinh mệnh đến từ trái tim sao?! Vị Tế Tự cấp tám này cố gắng không chế niềm sung sướng tốt độ, hắn đã vô tình phát hiện ra nguồn gốc của tiềm lực sinh mệnh, vấn đề làm đau đầu các Tế Tự hàng vạn năm nay!

Y thuật của trái đất và thuật Tế Tự của Huyền Thú đại lục đã bị Tế Tự cấp tám này hiểu lẫn lộn hết, nhưng Sở Thiên vẫn tiếp tục nói, “Tim của đại tinh tinh và của con người giống nhau, có bốn ngăn bao gồm...bây giờ ta đang khâu là...”

Miệng Tế Tự đã không thể khép lại nữa, hai mắt càng ngày càng sáng, được Tế Tự thần thánh đích thân chỉ cho thuật tế thượng cổ đúng là quá may mắn rồi!

.....

Hồng Nguyệt (mặt trăng màu đỏ) đã lên cao!

“Phất La Đa trưởng lão!” Táp Tắc Nhĩ đến gần Phất La Đa, hỏi nhỏ: “Theo ngài Phất Lạp Dịch Nặc có thể giải phóng cấm chú không?”

“Hà hà, hắc đã không còn pháp lực nữa rồi.” Phất La Đa cười, rồi nét mặt trở nên nghiêm túc, “Có điều ta tin có cách khác hồi sinh Táp n!”

Không cần cấm chú cũng hồi sinh được ma thú sao? Mặt Táp Tắc Nhĩ sa sầm, nghĩ một lúc lại hỏi: “Thuật tế thượng cổ thần kỳ vậy thật sao?”

“Hừ, ngươi không tin ta hả?” Phất La Đa hừ một tiếng, nhìn Táp Tắc Nhĩ khinh miệt, “Ngươi có thể không tin ta, nhưng hãy nhớ, sau khi Long hoàng bệ hạ được Sở Thiên chữa khỏi bệnh, ngài từng nói, chỉ luận thuật Tế Tự thôi Phất Lạp Dịch Nặc đã là thần rồi!”

.....

Cái khó nhất của việc khâu tim là gì? Không phải kỹ thuật mà là tốc độ!

Huyết quản Táp n lại to như cánh tay, huyết áp bên trong không phải người thường có thể tưởng tượng được. Dưới một áp lực lớn, chỉ dựa vào vài cái ống và các Tế Tự, muốn đảm bảo sự tuần hoàn của máu trong người Táp n trong thời gian dài thì đến Sở Thiên cũng không làm nổi!

Tinh thần và thể lực Sở Thiên đã đạt đến đỉnh cao nhất, bất giác, mắt Sở Thiên phát ra một màu vàng kim nhàn nhạt, hai tay dần trở nên nhanh đến mức mắt trần không thể theo kịp.

Không lâu sau, vết thương cuối cùng trên quả tim đã được Sở Thiên khâu lại! bôi thuốc, đặt lại huyết quản về vị trí cũ, lại bôi thuốc, cắt chỉ, giai đoạn cuối cũng đã xong.

Nhìn quả tim lại hoàn hảo như ban đầu, Sở Thiên thở phào. Thật ra lúc này Sở Thiên đang đánh cược, đánh cược Táp n có sức sống mãnh liệt.

Tim bị đâm thủng phải lập tức cứu chữa ngay, nhưng đây là doanh trại Lôi Tư, Sở Thiên không muốn rơi vào cảnh cớ mờ cò xoi, nên phải ép Táp Tắc Nhĩ tặng thi thể Táp n cho mình. Do đó mà đã làm lỡ mất một khoảng thời gian.

Khâu tim quan trọng nhất là chữ “nhanh”. Táp n quá to lớn, thể lực và tinh lực hao phí để làm phẫu thuật một người bình thường thì không thể chịu nổi. Để đạt được tốc độ mong muốn, thể lực của Sở Thiên gần như đã bị rút cạn. Giờ Sở Thiên cảm thấy, nếu lúc này không phải bỗng có thêm một sức mạnh kỳ lạ thì mình sớm đã kiệt sức rồi!

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Sau khi gắng gượng xử lý xong vết thương của Táp n, Sở Thiên cười khổ, hắc rất quen với sức mạnh ban này rồi, mỗi khi nó xuất hiện đều mang lại cho Sở Thiên vài điều tốt, nhưng hình như có một rắc rối...

Sở Thiên thấy hoa mày chóng mặt, rồi đứng không vững mà ngã ra.

Trước mặt hàng vạn tướng sỹ Lôi Tư, một lần nữa Sở Thiên lại thể hiện được địa vị “Tế Tự thượng cổ” có thể so sánh được với thần thánh của mình, nhưng sự tiêu hao quá nhiều thể lực đã khiến cho Sở đại thiếu gia thấy chóng mặt. Có điều giờ không phải lúc để nghỉ ngơi, vẫn còn một việc nữa đang đợi Sở Thiên giải quyết.

Được mấy vị Tế Tự dìu, Sở Thiên khó khăn đi xuống khỏi người Táp n. Trong lúc ấy có thể cảm nhận được cơ thể Đại tinh tinh đã bắt đầu ấm dần lên.

“Hoàng tử Táp Tắc Nhĩ! Sở Thiên cười thật tươi, trái ngược hẳn với gương mặt sa sầm của Táp Tắc Nhĩ, “Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Ha ha.... xem ra nữ thần quả thật đã phù hộ cho ta, không ngờ Táp n hồi sinh rồi!”

“Chúc mừng ngài!” Táp Tắc Nhĩ đột nhiên cười. Cầm lên được thì cũng đặt xuống được, đây là điều mà một vị đế vương tương lai cần làm. “Thuật thượng cổ của Phất Lạp Địch Nặc điện hạ quả nhiên thần kỳ, có thể làm sống lại một ma thú đã chết từ lâu như vậy!” Táp Tắc Nhĩ quan sát Sở Thiên kỹ lưỡng rồi xác định ngoài việc thân thể suy nhược ra hẳn không hề bị bất kỳ tổn hại nào.

Không phải đánh đổi bất kỳ điều gì mà có thể hồi sinh được một ma thú cấp tám! Nghĩ đến điều này, Táp Tắc Nhĩ nắm chặt lấy chuỗi kiếm, nhưng khi nhìn Phất La Đa trưởng lão thì thả lỏng lại người.

Trong một giây, Sở Thiên cảm nhận được sát khí phát ra từ ánh mắt của Táp Tắc Nhĩ, thế là nheo mắt cười, “Hoàng tử điện hạ, nếu như hai nước đã đình chiến thì ta cũng nên đi rồi.” Dứt lời, Sở Thiên đến bên Phất La Đa, “Ha ha.... lão huynh à, khi nào đệ cùng huynh đi gặp Long hoàng đệ hạ đây?”

Phất La Đa cũng biết Táp Tắc Nhĩ rất muốn giết Sở Thiên, vì một Tế Tự có thể làm ma thú bất tử chính là một cơn ác mộng với Lôi Tư! Chỉ e là giờ Táp Tắc Nhĩ đang cân nhắc có nên mạo hiểm đắc tội với trưởng lão Cự long mà giết Sở Thiên tại chỗ, trừ hậu họa cho Lôi Tư!

Bí mật Sở Thiên mất đi ma pháp Long ngữ còn chưa điều tra rõ, Phất La Đa không thể để hẳn chết được. Vì thế hẳn kéo tay Sở Thiên cười, hà hà, không biết đang nói với Sở Thiên hay với Táp Tắc Nhĩ: “Đương nhiên đi càng nhanh càng tốt rồi, hà hà, Long Hoàng đệ hạ rất mong được gặp đệ đấy!”

Quả nhiên, nghe thấy hai chữ Long hoàng, Táp Tắc Nhĩ thu ngay ánh mắt lại, rồi thở dài, tiến đến trước mặt Sở Thiên, cười: “Phất Lạp Địch Nặc điện hạ thật may mắn, lại nhận được lời mời của Long Hoàng!”

Tuy Táp Tắc Nhĩ đang cười nhưng Sở Thiên nghe thì chỉ thấy một cảm giác chua xót, khốn nạn, nếu không phải có Long Hoàng thì lão tử đã không còn sống mà rời khỏi đây rồi.

Grừ~ một tiếng gầm vang rền, mặt đất rung chuyển dữ dội, thì ra Táp n tỉnh lại rồi. Ngơ ngác nhìn xung quanh, hỏi: “Chuyện gì vậy? Không phải ta chết rồi sao?” Táp n đứng dậy, “Ừa? Vết thương của ta...” Đại tinh tỉnh ngạc nhiên.

Ngoảnh đầu nhìn hết một lượt những người đứng dưới đất, phát hiện Sở Thiên, hẳn ngạc nhiên nói: “Tế Tự Phất Lạp Địch Nặc, ngài đã cứu tôi sao?”

Ca ngơ ngác nhìn nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Tên này cũng không gốc nhĩ, ít ra cũng nghĩ ra lão tử cứu hẳn! Sở Thiên hài lòng gật đầu, nói: “Đúng thế, là ta!”

Rầm.... Đại tinh tỉnh bỗng quỵ xuống trước mặt Sở Thiên, nhìn Sở Thiên bé bằng ngón tay của mình, trịnh trọng nói: “Mạng tôi là do ngài cứu, sau này tôi chính là của ngài!”

Sở Thiên cười, mất nhiều thời gian như vậy cuối cùng lão tử cũng có được Đại tinh tỉnh rồi! Năm nay ma thú mạnh không dễ tìm, vừa có thực lực vừa trung thành lại càng khó tìm. Giống như ma thú cấp tám Táp n, thả bị đồ oan chứ không phản bội lại kẻ ước thì gần như tuyệt chủng rồi!

“Ca ngơ ngác nhìn nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Sở Thiên cười, nhưng những con ma thú ở doanh trại Khải Tắt bỗng nhiên lại thấy rùng mình. “Táp n, ta thay mặt Nữ thần tặng ngươi một cái tên mới — Kim Cương!”

118. Chương 118

“Hoàng tử điện hạ!” Sở Thiên vui vẻ nhìn Táp Tắc Nhĩ, nói: “Cảm ơn sự khoan đãi của các vị, ta nên về rồi!” rồi chỉ vào thi thể Kim giáp trùng, “À phải, hẳn bị Kim Cương xé xác, giờ Kim Cương là ma thú của ta, vậy thì hẳn cũng là chiến lợi phẩm của ta phải không?”

“Đương nhiên là của ngài!” Táp Tắc Nhĩ cười nhạt, hẳn không tin Sở Thiên lại có thể hồi sinh được thi thể đã bị tách ra làm hai phần.

Đúng thế! Sở Thiên không có cái tài đó, nhưng trong chân của Lạp phu vẫn còn thứ thần khí gọi là lưỡi đao Phán Quyết!

Cuộc chiến giữa Lôi Tư và Khải Tắt với sự can thiệp của Cự long tộc, đột nhiên chấm dứt.

Khải Tát đại đế Lô Dịch Tam Thế hận một nỗi không triệt để tiêu diệt được Lôi Tư, còn hoàng đế Lôi Tư Thái Luân đau lòng vì bị mất đảo Bồ Lôi Trạch. Sở Thiên thì rắc rối còn lớn hơn!

Mã Khoa Lý và Tập Tắc Nhĩ đang có một cuộc đàm phán “kéo cưa” ở Thái Thạch Bảo nhưng Sở Thiên không có thời gian tham gia, vì hai người Sở Thiên không thể đắc tội đang ở đằng sau Thái Thạch Bảo cãi nhau vì hấn!

“Phất Lạp Dịch Nặc, đệ đã đồng ý với ta sau khi chiến tranh kết thúc là đi gặp Long hoàng đệ hạ!” Phất La Đa lạnh lùng nhìn Sở Thiên, còn cả Bồ Lãng đang đứng cạnh hấn.

“Hừ! Phất La Đa trưởng lão, Phất Lạp Dịch Nặc nhận lời với Hồng Nguyệt Thành chúng ta trước rồi!” Bồ Lãng bị Phất La Đa làm lửa giận nổi lên phùng phùng, dù có là trưởng lão của A Cổ Lạp Sơn thì cũng đừng coi thường Hồng Nguyệt Thành! “Đợi sau khi Phất Lạp Dịch Nặc tìm được Mạch Khăng Tích cho chủ nhân Ba Đế sẽ đến A Cổ Lạp Sơn của các người!”

Ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Hai mắt Sở Thiên nhắm tịt, Bồ Lãng đi quá đà rồi, dám nhắc đến cái tên Mạch Khăng Tích trước mặt Phất La Đa. A Tư Nặc từng nói, Mạch Khăng Tích đã tự tay giết chết Long hoàng đời trước, chính là kẻ thù giết cha của Long hoàng hiện nay Á Lợi Tư Thác Đức.

Quả nhiên, khi điều cấm kỵ của Cự long tộc bị nhắc đến, Phất La Đa lập tức đứng dậy, chỉ thẳng vào Bồ Lãng quát: “Bồ Lãng, Phất Lạp Dịch Nặc nhất định phải theo ta! Hừ đừng có tưởng A Cổ Lạp Sơn sợ Hồng Nguyệt Thành các người!”

“Người dám đưa đưa Phất Lạp Dịch Nặc đi?” Bồ Lãng cũng đứng dậy cười nhạt, “Dựa vào Thủy hệ Cự long cấp chín người?” Rõ ràng là kỵ sỹ cấp hai Bồ Lãng này không coi Cự long cấp chín ra gì. Bởi hấn là tùy tùng của Ba Đế, giống chủ nhân của hấn, cũng có được thần kỹ thượng cổ!”

“Sao? Người muốn thử xem ta có đưa được Phất Lạp Dịch Nặc đi không hả?” Phất La Đa giận quá hóa cười. Từng tầng từng tầng nước bắt đầu xuất hiện xung quanh người Phất La Đa. Mấy nghìn năm nay, vẫn chưa có ai dám khiêu khích Phất La Đa như vậy!

“Ha ha.... ta thật sự muốn thử đấy!” Bồ Lãng cũng nắm chặt lấy chuỗi kiếm sau lưng.

Các người đánh nhau đi, tốt nhất là đánh đến cả hai bên đều bị thương tổn, Sở Thiên cười ngồi xem kịch hay: nếu có thể gây nên chiến tranh giữa A Cổ Lạp Sơn và Hồng Nguyệt Thành thì quá tốt, như thế sẽ không ai gây phiền phức cho ta nữa!

Nhưng rất tiếc, Bồ Lãng và Phất La Đa không ai động thủ cả, vì cả hai đều hiểu, một khi hai bên đánh nhau thì Hồng Nguyệt Thành và A Cổ Lạp Sơn sẽ rơi vào cuộc chiến không hồi kết!

“Phất Lạp Dịch Nặc, người nói đi!” Bồ Lãng và Phất La Đa đột nhiên quay về hướng Sở Thiên, đồng thanh hỏi: “Người sẽ đi cùng ai?”

“Ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Sở Thiên nhún vai, bẻ Tiểu Bạch lên, nói như chuyện không phải của mình: “Hi hi, ta cũng không biết. Hai người quyết định đi!”

“Người nói gì?” Bồ Lãng phản ứng lại trước.

“Đừng giận!” Sở Thiên một tay bẻ Tiểu Bạch, một tay xua xua, “Nói thực, hai bên ta đều không thể đắc tội. Ta đi A Cổ Lạp Sơn nhất định sẽ đắc tội với Hồng Nguyệt Thành, mà đi Hồng Nguyệt Thành lại đắc tội Long hoàng! Hai người nói xem, ta phải làm thế nào?”

Bồ Lãng và Phất La Đa nghe Sở Thiên nói vậy đâm ra im bật, không nói được gì nữa.

“Như thế này đi.” Sở Thiên cười, “Hai người dùng danh nghĩa cá nhân đấu với nhau một trận, chỉ là tư cách cá nhân thôi nhé. Ai thắng thì ta đi cùng người đó.

“Ồ ô!” Tiểu Bạch đảo mắt, hình như muốn nói: “Phất Lạp Dịch Nặc ngài xấu tính quá!

Ngay Tiểu Bạch cũng hiểu Sở Thiên đang loại bỏ một trong hai người, Bồ Lãng và Phất La Đa làm gì mà không hiểu? Nhưng hai người này lại không thể từ chối, ai từ chối trước là kẻ thua cuộc!

“Phất La Đa trưởng lão, mời!” Bồ Lãng rút thanh trường kiếm từ sau lưng ra chỉ lên trời. Một mặt đấu trên không sẽ không ảnh hưởng đến Sở Thiên, mặt khác đấu trên trời với một Cự long có đôi cánh rộng thể hiện ý coi thường Phất La Đa của Bồ Lãng.

Phất La Đa “Hừ!” một tiếng, hai tay phất một cái khối cầu nước khổng lồ tấn công về phía Bồ Lãng.

“Chỉ có vậy thôi sao?!” Bồ Lãng cười khinh bỉ, vung kiếm lên quay trên không trung vài vòng, quả cầu nước lập tức tan biến. Bồ Lãng không hề phát ra một chút đấu khí nào, không dùng đấu khí mà có thể làm tiêu biến ma pháp Cự long cấp chín thì chỉ có một thứ...

“Thượng cổ thần kỹ?” Phất La Đa cười phấn khởi, lâu rồi chưa được gặp đối thủ nào mạnh như vậy.

Phất La Đa gầm lên một tiếng, hai tay giang rộng, miệng nhắm chú ngữ, từ đầu bỗng xuất hiện một màn sương mù dày đặc.

“Ma pháp Long ngữ? Hà hà, cái này còn có chút thú vị!” sắc mặt Bồ Lãng nghiêm lại, hai chân phát lực cầm ngược trường kiếm xông lên. Đối phó với ma pháp, biện pháp tốt nhất chính là tiêu diệt pháp sư trước khi pháp thuật hoàn thành.

“Khụ khụ!” sương mù khiến Sở Thiên ho sặc sụa, bé Tiểu Bạch chạy ra xa. Khốn kiếp, lão tử vẫn còn ở đây đây, hai lão này dám dùng ma pháp quy mô lớn hử?! Muốn hại chết lão tử sao?!

Chạy được trăm mét Sở Thiên mới yên tâm ôm Tiểu Bạch ngồi xuống, vỗ vỗ cầm Tiểu Bạch, Sở Thiên than vãn: “Tiểu Bạch à, người nói xem hai tên kia có phải đồ khốn kiếp không? Một tên muốn nghiên cứu tại sao ta mất ma pháp, một tên thì bắt ta đi tìm cái tên chết dẫm Mạch Khăng Tích kia.”

“Ô ô!” Tiểu Bạch gật đầu tỏ ý đồng tình!

“Khốn nạn!” Sở Thiên tức giận chửi, “Cả cái tên Mạch Khăng Tích cũng là đồ khốn kiếp!”

“Ô ô!” Tiểu Bạch gật lấy gật để, rồi giơ một chân lên chém mạnh xuống không khí.

“Người cũng tức lắm hử?” Sở Thiên cười, không ngờ Tiểu Bạch lại muốn chém cái tên Mạch Khăng Tích. Trong chốc lát tâm trạng Sở đại thiếu gia tốt hẳn lên, bắt đầu đùa nghịch với Tiểu Bạch. “Sao, người muốn thiến hử?! Chà chà!” Sở Thiên mở to mắt nhìn Tiểu Bạch rồi nghiêm túc nói: “Được, đợi khi A Tư Nặc tìm được Mạch Khăng Tích ta sẽ để người đích thân thiến hử, ha ha ha...” Sở Thiên vừa nói vừa cười sảng khoái!

“Ô ô!” Tiểu Bạch đột nhiên ngồi dậy, cắn mạnh vào tai Sở Thiên một cái, nhưng mặt lại đỏ ửng.

“Ha ha ha...” không để ý đến vết răng trên tai, Sở Thiên cười càng ngày càng mất kiểm soát! Lúc lâu sau, Sở đại thiếu gia mới cười xong, vỗ vỗ Tiểu Bạch, giả bộ sức nhớ ra “Ai ya, suýt nữa thì ta quên mất, người là giống cái làm sao thiến tên đàn ông thôi tha đấy được! Ha ha ha...”

Đang cười ha ha, Sở Thiên không chú ý đến trong lớp sương mù kia Phất La Đa đã biến thành Cự long — chỉ khi gặp đối thủ ngang tài, Phất La Đa mới xuất hiện dưới hình dạng này.

119. Chương 119: Ta Là Phất Lạp Định Nặc

“A!” trong tiếng kêu thảng thốt, một con Cự long xanh da trời xông ra từ trong đám sương mù, hai cánh đập vội vàng, gương mặt hốt hoảng, Phất La Đa chạy thẳng đến chỗ Sở Thiên “Phất Lạp Định Nặc, mau tránh ra!”

“Lĩnh Vực — Không Gian Na Di!” ngay lúc Phất La Đa chạy ra từ sương mù, Bồ Lãng hét một tiếng, cả kiếm và người tạo nên một luồng ánh sáng đuổi theo đằng sau.

Sở Thiên chết sững, bé Tiểu Bạch nhảy lên tránh thân hình to lớn của Phất La Đa nhưng không tránh được luồng kiếm quang đằng sau Phất La Đa...

Kiếm quang không hề làm thương Sở Thiên mà đi xuyên qua người. Sau đó tại nơi luồng kiếm quang biến mất sinh ra một khoảng Hư Không.

“Phất Lạp Định Nặc, bám vào ta!” Phất La Đa thấy Sở Thiên bị rơi vào hư không vội giơ ra một cái móng rồng, nhưng tay phải Sở Thiên đang ôm Tiểu Bạch nên chỉ có thể dùng tay trái để bám.

“Vứt con chó đi!” Phất La Đa kêu lên, sức hút cực mạnh của Hư Không không phải chỉ dùng một tay là có thể bám trụ!

“Khốn kiếp! Ta không vứt...” chưa nói xong Sở Thiên bị tuột tay, tan biến vào hư không.

Phất La Đa trở lại với hình người, sững sờ nhìn Bồ Lãng, “Cái đó... Lĩnh Vực của ngươi có... có làm cho Phất Lạp Định Nặc...”

“Ta cũng không biết!” Bồ Lãng cười khỏ, “Quy tắc Lĩnh Vực của ta là chuyển di đối thủ đến bất cứ nơi nào đó trên đại lục, cụ thể là nơi nào thì ta không biết...”

Lúc này, ở trên đại thảo nguyên cách đó hàng vạn dặm, trong một cái lều rách nát, nhà tiên tri của Thú tộc La n xoa nhẹ lên quả cầu pha lê trước mặt, rồi cẩn thận cho nó vào một cái hộp cũ kĩ.

“Sư phụ, sao thầy lại cất ‘Con mắt hiền triết’ đi?” ở bên cạnh, một Miêu nữ Thú tộc xinh xắn nhú mày nhìn sư phụ đang khóa chiếc hộp lại.

“Từ giờ trở đi, ta không thể đoán trước được lịch sử đại lục nữa rồi.” La n ngẩng đầu, qua khe hở trên đỉnh lều, nhìn vầng trăng Hồng Nguyệt và những chòm sao mà lắc đầu thở dài.

Đối với việc đi xuyên thời gian và không gian Sở Thiên đã có chút kinh nghiệm, nhưng lần này hẳn vẫn không tìm được mà chửi rủa, “Khốn kiếp, lần trước còn để lại cho lão tử bộ quần áo, lần này thì cái gì cũng không còn!” lúc này này đây Sở Thiên đang trần như nhộng!

Không những quần áo Sở Thiên đã bị tan nát trong hư không mà ngay cả cái nhẫn không gian cũng chịu số phận thê thảm. Tuy nó đến được đây cùng với Sở Thiên nhưng cũng bị vỡ thành mấy mảnh. Các thứ bên trong vung vãi khắp nơi.

“Ô ô!” mặt Tiểu Bạch hơi đỏ, hai mắt rưng rưng như muốn khóc. Vì chiếc vòng cổ của nó cũng vỡ rồi. bao nhiêu rượu ngon bên trong cũng không có kết cục tốt đẹp gì.

“Tiểu Bạch, tìm xem còn có gì dùng được không!” Sở Thiên chỉ vào đồng đồ dưới đất. Thế là một người một chó bắt đầu bận rộn trong đồng rác.

Ma Pháp quyền trục mất rồi; thủy tinh tạp vẫn còn nhưng tan nát hết rồi; bộ quần áo dự phòng cũng biến thành vãi vụn; mấy cây pháp trượng gãy thành hai đoạn; đá liên lạc không biết đi đâu mất rồi... tìm tới tìm lui, Sở Thiên khổ não phát hiện, chỉ có ba thứ vẫn còn nguyên vẹn, một là quyền bút ký của nữ thần, hai là bộ dụng cụ phẫu thuật, và thứ ba chính là lưỡi đao Phán Quyết!

Sau khi thi thể Kim giáp trùng trở thành chiến lợi phẩm, Sở Thiên ngạc nhiên phát hiện ra rằng, sau khi làm cho La Phu phát điên lưỡi đao Phán Quyết hình như đã trở nên tĩnh tại hơn, không còn mang thứ ma lực làm con người mê muội nữa. Hình dáng của nó cũng có thay đổi, không còn cái bảo vệ tay với hình đầu lâu và cánh rồng nữa, cái lưỡi răng cưa cũng trở nên trơn nhẵn, viên đá ma pháp gắn trên chuôi đao cũng không còn, giờ nhìn lưỡi đao Phán Quyết chẳng khác gì những thanh đao bình thường.

“Ô ô!” Tiểu Bạch bắt đầu kháng nghị, trừng mắt nhìn Sở Thiên, rồi đỏ mặt quay đi, có điều một chân lại chỉ vào Sở Thiên đang không có gì trên người!

“Ha ha..!” Sở Thiên cười. Lần đầu tiên xuyên không gian, Sở Thiên cô đơn một mình lạc lõng, lần này có Tiểu Bạch rồi. Dùng lưỡi đao Phán Quyết chặt vài cây mây mềm, Sở Thiên tự làm cho mình một bộ quần áo.

Giắt thanh đao vào sau lưng, Sở Thiên một tay bế Tiểu Bạch, tay kia cầm quyền nhật ký và đồ phẫu thuật, rồi tìm đại một hướng bắt đầu lần lặn lội thứ hai trong đời.

Lần này rất may mắn là trời vừa tối Sở Thiên và Tiểu Bạch đã ra khỏi rừng và thấy có khói bếp. “Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Sở Thiên chỉ vào ngôi làng nhỏ trong núi trước mặt, hừng khói reo lên: “Tiểu Bạch, có người kìa!”

Ọc ọc~~ bụng Tiểu Bạch kêu lên mấy tiếng, chép chép miệng, Tiểu Bạch nhăn nhó nhìn Sở Thiên, “Ồ ô!!” có nghĩa là, đói rồi, nhưng giờ chúng ta một xu cũng không có...

Sở Thiên xoa xoa bụng phát hiện mình cũng đói rồi, muốn ăn cơm nhưng lại không có tiền, phải làm sao đây? Xin cơm? Đùa à?! Hữu thừa tướng của Khải Tát sao có thể làm chuyện đấy cơ chứ?! Thế rồi, Sở Thiên nở một nụ cười gian tà.

Nhìn Sở Thiên như vậy, Tiểu Bạch cũng cười gian tà liếm liếm môi.

Vầng Hồng Nguyệt dần lên cao, trời tối rồi, một người một chó lén lén lút lút lén vào thôn trang. Thôn này không lớn, cũng chỉ có vài chục hộ, hơn nữa giờ mọi người đã ngủ hết rồi.

Chọn một nhà có vẻ khá giả, Sở Thiên tiến sát đến dưới chân tường. Dùng đầu để nâng Tiểu Bạch lên, nói nhỏ: “Xem bên trong có gì ăn được không.” Vậy là có một cái đầu nhỏ bé xuất hiện phía trên bức tường.

Tiểu Bạch mặt mày lấm lét nhìn xung quanh, nước dãi chảy ròng ròng. “Ồ ô~~”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” để Tiểu Bạch nằm trên tường, Sở Thiên nhún mình nhảy lên trên rồi reo lên: “Ôi con lợn béo quá!”

Tiểu Bạch gật đầu đồng tình, chỉ vào Sở Thiên, “Ồ ô!”

“Rồi, ta xuống!” Sở Thiên quan sát xung quanh, chắc chắn người trong nhà này đã ngủ say rồi mới nhảy xuống.

Rón rén tiến tới bên cạnh cái chuồng lợn, Sở Thiên rút dao ra, dùng chuôi dao đánh ngắt một con béo nhất rồi bế nó lên quay trở lại góc tường, “Tiểu Bạch, đợi một tí, ta lấy thêm cái này.”

Khi Sở Thiên đang trộm heo phát hiện dưới cửa sổ có phơi một bộ quần áo. Thế là quay lại, nhưng rõ ràng trình độ trộm quần áo của Sở đại thiếu gia không bằng với trộm lợn, vì không cẩn thận, giá phơi quần áo đã bị đổ.

“Chạy mau!” Sở Thiên kêu khê về phía Tiểu Bạch, rồi nhặt một bộ quần áo, vác con lợn trên vai chạy đi.

“Bắt trộm!” thôn trang trong một đêm yên tĩnh bị tiếng hô hoán đánh thức. Có thể thấy người trong thôn này rất đoàn kết, “Trộm đâu?” “Ai khỏe đi bắt hần đi!” “Các người ra đầu thôn chặn hần!”

Vác một con lợn, tay bế Tiểu Bạch, tay cầm bộ quần áo, lưng còn có một thanh đao, tất cả gây rất nhiều trở ngại khiến cho tốc độ của Sở Thiên chậm hơn rất nhiều. Nhưng cũng may vào thời điểm quan trọng, cơ thể được máu của Long hoàng cải tạo đã phát huy tác dụng!

“Mẹ nó, thằng khốn đấy chạy nhanh thật!” người trong thôn chán nản nhìn bóng dáng Sở Thiên sắp biến mất khỏi tầm mắt.

“Ca ngợi nữ thần Thiên Nhiên, hãy cho tôi có tốc độ của gió!” theo sau tiếng nói ấy là một bóng dáng uyển chuyển vượt qua đám người, như một cơn gió lao về phía Sở Thiên.

Tăng tốc là ma pháp Phong hệ đơn giản nhất, ma thú cấp một cũng học được, nhưng nó đủ để đuổi kịp Sở Thiên, “Tên trộm kia, đứng lại!”

“Hắc hắc.” Sở Thiên lúng túng cười, nhìn thiếu nữ dung mạo thanh tú trước mặt, thả con lợn xuống, “Đừng động thủ...”

Chưa nói xong đã lại là một ma pháp đơn giản nhất Phong hệ — Phong Nhẫn, đánh bay Sở Thiên đi. Tuy ma pháp cấp thấp không thể làm tổn thương đến Sở Thiên nhưng nó đủ để đánh Sở Thiên bay đến trước mặt những trang hảo hán trong thôn kia.

Sau một trận đánh tới tấp mặt mũi, Sở Thiên bị trói dẫn đến trước mặt một ông già.

“Ông, cháu bắt được hần rồi!” cô bé lúc nãy đánh bay Sở Thiên đi đến trước mặt cầm lấy tay ông già nưng nịu: “Có phải cháu giỏi hơn đại ca cháu không?”

“Khà khà, bảo bối Chu Lệ Á của ông đương nhiên lợi hại hơn tên đại ca ngốc nghếch rồi.” Ông già khen đứa cháu gái, rồi quay đầu ra nhìn tròng tròng vào Sở Thiên, “Nói, người là ai? Tại sao đến nhà ta trộm đồ?”

Sở Thiên không biết nói gì nữa, đường đường là Công tước Phát Lạp Dịch Nặc lại bị bắt vì trộm một con lợn, thật là mất mặt hết sức!

“Hứ, nói mau!” Chu Lệ Á đến gần đá cho Sở Thiên một cái, “Đừng có giả câm!”

“Chu Lệ Á, đừng đánh hần nữa.” Ông già hình như nhìn ra điều gì đó. “Cháu nhìn hần xem, cũng đáng thương, không chừng lại là người rừng không ai quản lý ấy chứ!”

“À!” Chu Lệ Á nhìn kỹ Sở Thiên, “Ông à, hần đáng thương thật!” Sở Thiên bây giờ thì quả thật quá đáng thương, trên người chỉ toàn vỏ cây, mặt bám đầy bụi đất còn dính đầy các thứ gì, nhìn không khác mấy tên ăn mày đầu đường xó chợ.

“Ô ô!” Tiểu Bạch từ nãy vẫn được Sở Thiên ôm trong lòng bỗng nhiên thò đầu ra, nhìn Chu Lệ Á với ánh mắt đáng thương, vỗ vỗ vào lớp áo vỏ cây trên người Sở Thiên, khóc nức lên mấy tiếng, “Ô ô...”

“Đáng yêu quá!” Chu Lệ Á vừa nhìn thấy Tiểu Bạch hai mắt đã sáng lên, muốn bế nhưng nó lại bám chặt lấy Sở Thiên không buông.

“Hần là chủ của người hã?” Chu Lệ Á hỏi.

“Ô ô!” Tiểu Bạch gật đầu rồi nằm trên người Sở Thiên ra chiều quyết cùng sống chết với chủ nhân.

“Ông ơi...” Chu Lệ Á rụt rè nhìn ông già, rồi chỉ chỉ vào Sở Thiên nhìn có vẻ cực kỳ đáng thương, nhưng thực ra thì là phiền muộn cực độ.

“Ài~ Thôi, đưa hần về nhà vậy!”

Trong nhà Chu Lệ Á, Sở Thiên và Tiểu Bạch nhìn các món ăn bàn rồi quay ra nhìn nhau.

Một bát canh đen xì xì, một nồi gạo tẻ, còn cả một nồi thịt lợn nóng hổi, thêm vài đĩa rau xanh. Đó chính là những gì ông già đem ra để chiêu đãi Sở Thiên.

Chu Lệ Á liếm môi, “Này, sao người không ăn đi?” nói rồi nó nuốt nước bọt một cái, “Người không ăn là ta ăn đấy!”

“Chu Lệ Á! Khách còn chưa ăn!” Ông của Chu Lệ Á, lão đầu tử La Đức Man cau mày gõ vào đầu Chu Lệ Á một cái, rồi hỏi Sở Thiên: “Người tên gì?”

“Phát Lạp Dịch Nặc!” Sở Thiên nhếch mép trả lời, đồng thời nghĩ bụng: Hai người Phát La Đa và Bố Lãng cứ chờ đấy! Đợi lão tử trở về sẽ “tiếp đãi” hai người tử tế!

“Hi hi, người cũng tên Phát Lạp Dịch Nặc à?!” Chu Lệ Á khê cười, lão đầu tử cũng cười.

Sở Thiên ngây ra, cái gì mà “cũng”? Chẳng nhẽ tên lão tử rất thịnh hành sao? “Đúng thế, ta tên Phát Lạp Dịch Nặc, sao, còn có người khác tên vậy à?”

“Ha ha~” La Đức Man lắc đầu cười, ra vẻ dạy bảo hậu bối, “Bọn trẻ bây giờ, vì hâm mộ những nhân vật có tiếng tăm mà đổi hết cả tên của mình.” Nói rồi chỉ vào Sở Thiên, “Tính cả người nữa ta đã gặp ba người tên Phát Lạp Dịch Nặc rồi đấy.”

“Không phải ông ơi, là bốn!” Chu Lệ Á phản bác: “Tể Tụ ở thị trấn Ba Đặc hai ngày trước cũng đổi tên thành Phát Lạp Dịch Nặc rồi. Hứ, hần mà cũng xứng sao?!”

La Đức Man lại thở dài, dạy bảo Sở Thiên, “Ài~ thanh niên ấy mà, người ta là Tể Tụ vĩ đại trên đại lục Phát Lạp Dịch Nặc, dù có sùng bái thì cũng không thể đổi tên của mình như thế được. Người phải nhớ, cái tên Phát Lạp Dịch Nặc không phải người bình thường như chúng ta có thể gọi đâu!”

La Đức Man nói xong, Chu Lệ Á tiếp lời: “Này, không cần biết người tên gì, nhưng không thể gọi cái tên Phát Lạp Dịch Nặc!”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Tại sao chứ?” Sở Thiên cười khỏ.

“Chả vì sao cả.” Chu Lệ Á đỏ mặt, “Không cho phép người gọi tên thần tượng của ta!”

“Ta tên gì để sau nói đi!” Sở Thiên thỏa hiệp, nhưng cười thâm, hì hì, có người sùng bái ta, mà lại xinh đẹp thế này nữa chứ... “Đúng rồi, đây có phải lãnh thổ của Khải Tắt không? Cách Bàng Bối Thành bao xa?”

“Khải Tắt ở phía Đông!” La Đức Man cười khà khà, “Nơi này là La Nhĩ Công, ở phía Tây đại lục!”

Bị dội một gáo nước lạnh, Sở Thiên cười khổ bắt đầu ăn cơm.... Tuy những thứ này đến người hầu trong phủ Công tước Phất Lạp Định Nặc cũng ăn không trôi, nhưng Sở Thiên vẫn phải cố nuốt, ăn cơm rồi mới có sức để vượt qua cả cái đại lục này mà về nhà...

Sở Thiên và Tiểu Bạch nhăn nhó ăn cơm, còn tiểu nha đầu Chu Lệ Á bắt đầu lải nhải với ông nó: “Ông à, ông nói xem Phất Lạp Định Nặc điện hạ trông như thế nào? Bao nhiêu tuổi rồi?”

La Đức Man tranh thủ cơ hội dạy bảo cháu gái “Khà khà, Chu Lệ Á, cháu phải chăm chỉ luyện tập ma pháp. Không chừng khi luyện thành pháp sư cấp cao sẽ được gặp Phất Lạp Định Nặc điện hạ đấy...”

Sáng sớm, trong vườn nhà Chu Lệ Á, Sở Thiên và Tiểu Bạch đang ngồi nhìn nhau, đau khổ nghiên cứu làm thế nào để về nhà!

“Ài~~~” Sở Thiên thở dài, “Tiểu Bạch à, ông chủ ta không có tiền làm sao đây?”

“Ô ô!” Tiểu Bạch lắc đầu tỏ ý hiểu nhưng không làm được gì. Năm nay ấy à, không có tiền đừng có nói đến việc đi xuyên qua cả đại lục này, ngay cả đi du lịch ở một vùng quê cũng không nổi.

“Ô ô!” Tiểu Bạch đột nhiên chỉ vào hai tay của Sở Thiên, rồi hất đầu một cái nhìn ra bên ngoài, những người nông dân đang bắt đầu một ngày làm việc.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên trợn mắt, nhắc Tiểu Bạch lên, nhìn trừng trừng Tiểu Bạch: “Người nói gì? Kêu ta đi làm thuê kiếm tiền sao?”

“Ô ô~~” Tiểu Bạch gật đầu cười cười.

“Đừng có đùa!” Sở Thiên tức giận, “Ông chủ ta đây đường đường là Hữu thừa tướng, Tế Tự thượng cổ, mi bảo ta đi làm thuê...”

“Người là ai?!” Sở Thiên còn chưa nói xong thì bị ngắt lời, một thanh niên mặc một bộ quần áo vải thô, tay cầm một thanh kiếm to tiến vào, dùng kiếm chỉ vào Sở Thiên, “Sao người lại ở nhà ta?”

“Ha ha... ta tên Phất Lạp Định Nặc, là tiểu thư Chu Lệ Á mời ta tới.” Sở Thiên tươi cười nói.

“Hừ, lại một tên mạo danh Tế Tự!”

“Anh, sao anh lại tới?” Chu Lệ Á từ trong nhà chạy ra, giới thiệu cho Sở Thiên: “Này, đây là anh ta, Lạc Khắc.” rồi tự hào bổ sung thêm: “Anh ta là Hắc Thiết kiếm sỹ cấp ba đấy!”

Chức nghiệp giả cấp ba? Sở Thiên trợn mắt, hình như vệ sỹ thấp nhất nhà ta là Hắc Thiết kiếm sỹ thì phải?

“Ha ha...” Lạc Khắc cười hài lòng, “Chu Lệ Á muội đã là pháp sư kiến tập cấp hai, sắp đuổi kịp ta rồi!”

“Gâu!” Tiểu Bạch lấy chân che đầu lại không muốn nghe nữa. Trước mặt một chú chó uống rượu cũng cần ma thú cấp bảy phục vụ thì pháp sư kiến tập chẳng có gì đáng tán dương cả.

Đến khi hai huynh muội khen qua khen lại đã mệt, Lạc Khắc chỉ vào Sở Thiên hỏi: “Chu Lệ Á, hần ở đây làm gì?”

Thế là Chu Lệ Á kể lại một lượt sự tích Sở Thiên nửa đêm trộm lợn, rồi nhìn Sở Thiên kinh ngạc: “Ý, người thay quần áo vào nhìn cũng được đấy!”

Sáng nay, Sở Thiên mượn ông già một bộ quần áo vải thô thay cho bộ vỏ cây kia. Tắm rửa sạch sẽ xong, buộc lại tóc ra đằng sau, giờ nhìn Sở đại thiếu gia cũng có chút con người rồi.

“Chu Lệ Á, chúng ta vào trong đi!” sắc mặt Lạc Khắc bỗng căng thẳng, vội vàng kéo muội muội vào nhà, rồi quay đầu lại nói nhỏ với Sở Thiên: “Ta không cho phép người có ý gì với em gái ta! Nếu không ta chém!” vừa nói vừa giơ thanh kiếm lên.

Sở Thiên đành quay trở lại cùng thảo luận với Tiểu Bạch về vấn đề tiền bạc. Một lúc sau thì Lạc Khắc và Chu Lệ Á đi ra.

Lạc Khắc nói: “Ê, ta định lập ra một Dong binh đoàn, ngươi muốn tham gia không?”

120. Chương 120: Những Ngày Không Có Tiền

“Vậy được, sau này ngươi gọi ta là đoàn trưởng.” Lạc Khắc hài lòng gật đầu, rồi không kiêng nể gì hỏi Chu Lệ Á: “Tên tiểu tử này có đáng tin không vậy?”

“Ông nói hần cũng không phải người xấu!” Chu Lệ Á phản bác: “Huynh dám nghi ngờ lời của ông sao? Với cả đêm qua mấy chục người cũng không bắt được hần, nhất định hần là một đạo tặc có bản lĩnh!”

Ặc, lão tử thành đạo tặc hồi nào vậy? Đang định phản bác lại thì bị Lạc Khắc chen vào, “Tiểu tử, từ hôm nay ngươi là thủ lĩnh đạo tặc của binh đoàn Cương Thiết Bào Hao!”

Nói xong, không để Sở Thiên nói lời nào, Lạc Khắc và Chu Lệ Á chạy vào trong nhà. Nhưng đôi tai nhờ máu của Long hoàng mà trở nên đặc biệt thính vẫn nghe được hai huynh muội nói chuyện, “Anh à, sao lại để hần làm chức vụ quan trọng như thế, liệu hần có làm nổi không?”

“Chu Lệ Á, bé bé mồm thôi, kéo hần lại nghe thấy. Huynh cũng không muốn vậy đâu nhưng thực sự là ta không tìm được ai khác...”

Sở Thiên cảm thấy không còn hy vọng gì vào cái “tiền” đồ của mình nữa.

Tại thị trấn Ba Đặc gần thôn trang, hội nghị lần thứ nhất của binh đoàn Cương Thiết Bào Hao được triệu tập.

“E hèm!” Lạc Khắc ho hắng bắt đầu phát biểu, “Các huynh đệ đoàn viên thân mến, hôm nay, binh đoàn Cương Thiết Bào Hao của chúng ta chính thức thành lập!”

Tiếng vỗ tay lác đác rơi rạc, toàn là của Chu Lệ Á. Còn Sở Thiên thì bế Tiểu Bạch gục đầu chán nản ngồi một bên. Còn các thành viên khác... chả buồn nhắc đến nữa! Cả cái binh đoàn có mỗi ba người!

“Huynh à, đừng nói dài dòng nữa..”

“Gọi ta là đoàn trưởng!” Lạc Khắc quát. Sau đó thì thấy nhột nhạt khi bị Chu Lệ Á nhìn với ánh mắt giận dữ. “À ừ, ta không nói dài dòng nữa, đứng rồi, Chu Lệ Á, ông không biết muội lên đến đây đây chứ?”

“Muội để lại cho ông một bức thư rồi.” Chu Lệ Á cười, “Huynh yên tâm, đến khi ông biết thì muội đã là đoàn viên rồi.”

“Vậy thì tốt.” Lạc Khắc yên tâm, “Này, tiểu tử, ngươi nói gì đi chứ!”

“Ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Ta không phải tên Tiểu tử, ta tên Phát Lạp Dịch...”

“Thôi đi giùm ta cái, ngươi đừng có giả bộ nữa.” Lạc Khắc mất kiên nhẫn nói: “Từ khi danh tiếng Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ nổi khắp đại lục có không ít người đổi thành cái tên này rồi. Tiểu tử, mau nói tên thật cho bốn đoàn trưởng!”

“Ta tên Phát Lạp Dịch Nặc!” Sở Thiên trờm mắt, tức giận nói: “Còn nữa, ta không phải đạo tặc, ta đây là Tể Tự!”

“Tể Tự? Ha ha..” hai huynh muội cùng bật cười, “Vậy người làm một ma pháp chữa bệnh cho chúng ta xem coi nào.”

“Thôi đi, ta làm đạo tặc vậy!” Sở Thiên đầu hàng, đừng nói đến ma pháp chữa bệnh, giờ Sở đại thiếu gia một chút ma lực cũng chả có.

“Thế là đúng!” Lạc Khắc vỗ vai Sở Thiên, “Sau này chăm chỉ làm việc! Giờ chúng ta đi đăng ký chính thức ở Dong binh Công hội trên thị trấn!”

Ba người đến Dong binh Công hội, nhưng lại lập tức lại chuyển sang Công hội đạo tặc, vì đạo tặc Sở Thiên vẫn chưa có đẳng cấp chức nghiệp, không thể đăng ký làm dong binh.

Lạc Khắc xót xa bỏ ra một ngân tệ để Sở Thiên thi.

Năng lực đạo tặc cấp thấp yêu cầu rất đơn giản, chỉ có tốc độ, thị lực và khả năng lẩn trốn. Điều này đối với Sở Thiên hiện nay chẳng có trở ngại gì. Dưới sự trợ giúp của máu Long hoàng, Sở Thiên chớp mắt đã chạy hết cự ly một trăm mét, khoảng cách hơn trăm mét cũng nhìn rõ mồn một. Còn về khả năng lẩn trốn, Sở Thiên càng khiến cho tên đạo tặc kiểm tra mình kinh ngạc.

“Trời ơi, thật hoàn hảo!” tên đạo tặc ấy thốt lên, “Kỹ thuật ẩn nấp của tiên sinh đây thật hoàn mỹ, tôi là đạo tặc trung cấp cũng không phát hiện được hơi thở của tiên sinh!”

Vớ vẩn! Sở Thiên thâm nghĩ, lão tử vốn dĩ không có ma pháp và dấu khí! Đừng nói tên đạo tặc người, ngay Long hoàng cũng không phát hiện ra hơi thở của lão tử.

“Thế này đi, tiên sinh, tôi trực tiếp cấp cho tiên sinh chứng nhận đạo tặc cấp thấp cấp ba.” Nói rồi hần dưng lại một chút, hỏi: “Tiên sinh có muốn thi chứng nhận cấp bốn? Chỉ cần thi thuật ám sát trên đất bùn và kỹ thuật trộm cắp là được. Dựa vào khả năng ẩn nấp của tiên sinh chắc sẽ dễ dàng qua thôi.”

“Sau này hãy tính đi!” không đợi Sở Thiên từ chối, Chu Lệ Á nói luôn, “Chúng tôi hết tiền rồi.”

“Ồ, thật là tiếc!”

Ba người ảo não đi ra từ Công hội đạo tặc, rồi cuối cùng cũng đăng ký được thành dong binh. Suốt đường về Lạc Khắc vẫn còn trách Chu Lệ Á: “Sao muội lại nói thẳng ra như thế? Đúng là chúng ta hết tiền nhưng nói ra thật là mất mặt!”

“Đứng lại!” vừa ra khỏi Công hội, Sở Thiên đã bị gọi lại, “Người tên Phát Lạp Định Nặc?”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Sở Thiên nheo mắt cười, vì trước mắt có mười mấy hảo hán, trong tay còn cầm vũ khí, “A a, các người tìm nhầm người rồi.”

“Này, sao người lại nói dối?” Chu Lệ Á không hiểu nhìn Sở Thiên.

“Chu Lệ Á!” Lạc Khắc cũng thấy điều gì đó không đúng, liền bịt miệng muội muội lại, “Hà hà, các vị, muội muội tôi đùa thôi, tiểu tử này không phải tên Phát Lạp Định Nặc.”

”Ha ha ha...” tên đứng đầu cười lớn, “Lúc nãy các người đăng ký ta nhìn thấy hần dưng cái tên Phát Lạp Định Nặc.”

“Hi hi..” Sở Thiên cười giả lả, “Hiện nay trên đại lục có rất nhiều người tên Phát Lạp Định Nặc, ta tên như vậy cũng có gì lạ đâu!”

“Hừ, tất cả Tế Tự tên Phát Lạp Định Nặc đều đáng chết! Huynh đệ, xông lên!”

“Ai dám?” Lạc Khắc giơ kiếm chắn trước mặt Sở Thiên, “Hắn là người của ta ai dám ra tay?”

“Chỉ có cái binh đoàn bé tẹo các người? Ha ha ha.... chỉ dựa vào tên kiếm sỹ cấp ba người?” rõ ràng là Lạc Khắc không được coi ra gì.

“Đợi đã!” Sở Thiên vòng qua người Lạc Khắc, nói với tên đạo tặc: “Người đang tìm Tế Tự tên Phát Lạp Định Nặc à? Hà hà, người tìm nhầm người rồi, tuy ta tên Phát La Định Nặc thật nhưng ta là đạo tặc!” nói rồi Sở Thiên lấy ra chứng nhận đạo tặc vừa nhận được.

“Đại ca, khách hàng chỉ bảo giết Tế Tự Phát Lạp Định Nặc, tên đạo tặc này bỏ qua đi!” một tên khác không muốn phí thời gian với Sở Thiên nữa. “Thị trấn vẫn còn một Tế Tự tên Phát Lạp Định Nặc!”

“Hừ!” tên thủ lĩnh lấy một bức vẽ, nhìn Sở Thiên hồi lâu rồi nói: “Chúng ta đi!”

Bọn người đó đi hết, Sở Thiên thở phào, may mà ta đã thay quần áo, đổi kiểu tóc, không thì phiền to.

“Huynh, sao bọn chúng lại muốn tìm Tế Tự Phát Lạp Định Nặc?” Chu Lệ Á thắc mắc.

“Ta cũng không biết. Đúng rồi tiểu tử, sau này ngươi đừng có dùng tên Phất Lạp Địch Nặc nữa.” Lạc Khắc đến bên Sở Thiên, “Nghe nói từ hôm qua đã có rất nhiều Tế Tự có tên này bị giết đấy.”

“A a, ta không dám dùng nữa đâu.” Sở Thiên ra vẻ sợ hãi nói: “Sau này mọi người cứ gọi ta là An Địch!” tìm đại một cái tên, Sở Thiên bắt đầu suy nghĩ, khôn nạn, ông mới vượt không gian được hai ngày đã có người muốn giết Tế Tự tên Phất Lạp Địch Nặc rồi.

Rõ ràng là chuyện này nhằm vào Sở Thiên, nhưng ai muốn giết hắn đây? Nước Lô Tư? Vùng này ở phía Tây đại lục, chúng vẫn chưa có đủ sức ảnh hưởng đến mức trong hai ngày đã kiểm soát được tình hình ở nơi cách xa vạn dặm. A Cổ Lạp Sơn và Hồng Nguyệt Thành? Cũng không thể nào, chúng còn cần Sở Thiên giúp mà. Người khác thì sao? Nghĩ nửa ngày trời Sở Thiên cũng không nghĩ ra được ai lại muốn giết mình.

“Giết người~~” một tiếng kêu thảm thiết vang lên, “Tế Tự Phất Lạp Địch Nặc trên thị trấn bị giết rồi...”

121. Chương 121: Ép Hôn?

Thứ nhất, niềm tự hào của các Tế Tự đại lục, Tế Tự thượng cổ cấp chín, Hữu thừa tướng của Khải Tát Phất Lạp Địch Nặc điện hạ bị mắc vào cuộc chiến của hai cao thủ Bồ Lăng và Phất La Đa đồng thời đã biến mất bởi Thượng cổ thần kỹ.

Tin thứ hai còn kinh hoàng hơn tin đầu tiên. Tuy không chính thức được thừa nhận, nhưng trên đại lục những nhân vật có máu mặt một chút đều biết, gần như đúng vào lúc Sở Thiên biến mất, hầu như tất cả các Tế Tự tên Phất Lạp Địch Nặc đều bị truy sát.

Tin thứ ba có sau tin thứ hai không lâu, đế quốc Khải Tát, A Cổ Lạp Sơn, Hồng Nguyệt Thành và vương quốc ma pháp Ai Nhĩ Sâm đã liên thủ thông cáo với các nước rằng, Phất Lạp Địch Nặc điện hạ mà chết ở nước nào thì nước đó không cần thiết phải tồn tại nữa.

Nhất thời, vị trí và sự sống chết của Sở Thiên đã trở thành câu hỏi lớn nhất trên toàn đại lục. Có điều bây giờ Sở đại thiếu gia không có thời gian quan tâm mấy cái đấy, có một lão già ngoan cố đang dạy bảo hắn. Vì việc Lạc Khắc thành lập binh đoàn làm thuê đã bị ông hấn phát hiện.

“Tiểu tử, ngươi dám lòi kéo cháu gái ta?!” Ông của Chu Lệ Á, lão đầu tử La Đức Man đang tức giận dùng ngón chỉ vào Sở Thiên, “Ngươi muốn chết hả? Lần đó ta không truy cứu việc ngươi trộm đồ, còn cho nhà ngươi ăn, đây là cách người báo đáp ta đấy hả?”

Trùng mắt nhìn Tiểu Bạch đang cười trên nỗi đau khổ của người khác, Sở Thiên cười hi hi: “La Đức Man gia gia à, Chu Lệ Á tự mình muốn tham gia đấy chứ, ta có liên quan gì đâu...”

“Hừ, ngươi vẫn còn nói được. Không phải tại hai tên tiểu tử thói người và Lạc Khắc mà Chu Lệ Á lại đi làm dong binh mới lạ đấy!” Ông già ấy giận cũ chưa qua giận mới đã tới. “Nếu ngươi là cháu ta thì ta đã đánh chết ngươi rồi!”

Sở Thiên lạnh sống lưng, vì hắn nhớ lại Lạc Khắc phải nâng đá tảng quỳ cả ngày trời. Từ bộ dạng sống không bằng chết ấy của Lạc Khắc có thể thấy là lão La Đức Man này có thú vui là ngược đãi con cháu!

“Ông à, ông đừng mắng An Địch nữa.” Chu Lệ Á kéo tay La Đức Man lắc lắc. Nhõng nhẽo nói: “Ông à~~~ cháu đã mười lăm tuổi rồi, cũng là một chức nghiệp cấp hai đấy, cháu có thể tự bảo vệ mình mà. Ông cho cháu làm đi mà...”

Vừa bị cháu gái nhõng nhẽo mấy câu La Đức Man lập tức thay đổi sắc mặt. “Cháu gái à, cháu không biết đấy thôi, làm dong binh nguy hiểm lắm. Nghe lời đi, ông sẽ nhanh chóng kiếm được tiền, đến lúc đó có thể cho cháu đi học ma pháp ở vương quốc Ai Nhĩ Sâm.”

“Không, cháu muốn tự mình kiếm tiền cơ!” Vừa nói Chu Lệ Á đã sắp khóc đến nơi.

“Được rồi, được rồi mà, ta đồng ý!” Cuối cùng La Đức Man cũng phải chịu thua cháu gái, đồng ý rồi nhưng lập tức quay ra Sở Thiên: “Tiểu tử, ngươi lừa cháu ta đi làm dong binh vì vậy ngươi có trách nhiệm phải bảo vệ nó! Nếu cháu gái ta mà mất một sợi tóc nào, hừ hừ, ta sẽ lột da ngươi!”

“Ach, nữ thần...” Sở Thiên đang định phản bác lại thì bị La Đức Man chặn lại.

“Nữ thần cái đầu người! Tiểu tử nhà ngươi nào có vấn đề à?” La Đức Man nhìn Sở Thiên từ trên xuống dưới, đặc biệt là tấm biển đạo tặc được Sở Thiên đeo trước ngực. “Người là đạo tặc, không phải Tế Tự, gọi nữ thần sinh mệnh làm cái quái gì? Có gọi thì phải gọi Thần chết hay Hắc Âm thần chứ!”

“Ha ha, đúng đúng, ta nói nhầm.” Sở Thiên cười nhạt. La Đức Man một lão già quê mùa mà dám bôi nhọ nữ thần Sinh Mệnh, mà sao lão biết tường tận tín ngưỡng của đạo tặc nhỉ? “Ông yên tâm ta sẽ bảo vệ an toàn cho Chu Lệ Á.”

“Biết thế thì tốt, hắc hắc.” Đột nhiên lão già cười gian xảo, “À, người nói người tên là An Định hả?”

“A ha ha, đúng thế, ta tên An Định!” mí mắt Sở Thiên co giật mạnh, rất nhiều kinh nghiệm và bài học cho hắn biết, những lão đầu tử ở Huyền Thú đại lục, đặc biệt là những lão nhìn có vẻ dâm loạn là không thể xem thường. Vì thế mà hắn phải rất cẩn thận: “La Đức Man gia gia, ta ra ngoài kia xem Lạc Khắc thế nào, hắn quý đã nửa ngày rồi.”

Nói xong Sở Thiên quay người định chuẩn, nhưng lão đầu tử không cho hắn cơ hội rồi. “Đừng vội đi thế.” Vừa nói xong thì lão đã tóm lấy Sở Thiên, “Ta có chuyện này muốn thương lượng, à không, muốn thông báo cho người.”

“Chuyện gì?” Thần kinh vô cùng nhanh nhạy của Sở Thiên bắt đầu căng lên.

“Người vẫn chưa có gia đình chứ?” vừa nói lão đầu tử vừa nhìn Chu Lệ Á.

“Cái gì?!” Ý tứ của La Đức Man quá rõ ràng, không chỉ có Sở Thiên kêu lên mà ngay cả Chu Lệ Á cũng phải đỏ mặt. Cả Tiểu Bạch cũng dựng đứng cả tai lên, nhìn chăm chăm vào La Đức Man.

“Ta chưa kết hôn, nhưng đính hôn rồi.” Sở Thiên nói thật.

“Chỉ mới đính hôn? Ha ha..” La Đức Man cười, “Không sao, kết hôn rồi cũng không sao. Người thấy cháu gái ta thế nào?”

Khốn kiếp! Lão già này có vấn đề à? Sở Thiên thầm chửi rủa, mới quen có mười mấy ngày đã gả cháu gái cho ta không phải thần kinh thì là gì?

“Ông à, ông nói gì vậy? Cháu không muốn xuất giá đâu!” Chu Lệ Á cuống lên. Nàng nằm mơ cũng không ngờ ông lại gả mình cho người mới biết có mười mấy ngày. “Cháu với An Định mới quen không lâu mà, sao có thể lấy hắn được chứ?”

“Cháu im mồm lại!” Ông già trở nên nghiêm túc, quay qua Sở Thiên: “Tiểu tử, người muốn cự tuyệt sao? Người mà dám từ chối ta lột da người!”

“Này, ông già...” hai năm gần đây, Sở Thiên sống trong những ngày tháng chức cao quyền trọng, hô phong hoán vũ, chưa có tên khốn nào dám uy hiếp hắn như vậy, “Lão tử từ chối đấy, da của ta đây nè, có giỡn thì lột đi!”

“Hắc hắc!” La Đức Man cười nhạt, vẫy tay một cái “Chu Lệ Á, cháu ra ngoài đi!”

Chu Lệ Á hơi do dự nhưng rồi thấy ánh mắt nghiêm khắc của ông nên đành đi ra. Sau đó vẻ mặt của La Đức Man nhanh chóng thay đổi, đầy uy hiếp, “Ha ha, tiểu tử, người báo đáp ân nhân cứu mạng người như thế hả?”

“n nhân cứu mạng?” Sở Thiên ngây người. La Đức Man cùng lắm là cho Sở Thiên một bữa cơm, không truy cứu việc trộm đồ của hắn, thế mà bảo là ân nhân cứu mạng sao?

“Không hiểu à?” La Đức Man cười, quay người lấy ra từ gầm giường một cái bọc ném đến trước mặt Sở Thiên. “Không có ta, người sẽ giống như những thứ này!”

“Rốt cuộc người là ai?” Sở Thiên lạnh lùng cười. Trong cái bọc ấy là những thứ bị vỡ vụn sau khi Sở Thiên đi xuyên qua không gian.

“Ta là ai? Ha ha..Ta là ông của Chu Lệ Á mà! Người không biết ta sao?” La Đức Man hỏi ngược lại: “Hắc hắc, người không biết ta nhưng ta biết người đấy — Tế Tự thượng cổ Phất Lạp Định Nặc điện hạ!”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Sở Thiên cười: “Không phải người nói trên đại lục có rất nhiều Tế Tự tên Phát Lạp Dịch Nặc sao, vì sao người lại nghĩ rằng ta là Phát Lạp Dịch Nặc thật?”

“Đúng là có rất nhiều Tế Tự tên Phát Lạp Dịch Nặc.” La Đức Man chỉ vào thanh đao sau lưng Sở Thiên, nhưng chủ nhân của Lưỡi đao Phán Quyết thì chỉ có một thôi.”

Sở Thiên cười. “Lão tiên sinh, ngài có thể cho ta biết sao ngài lại biết lưỡi đao Phán Quyết này không? Người trên đại lục đều gọi nó là thanh Nộ Hỏa của Đức Khố Lạp mà!” vừa nói Sở Thiên vừa rút thanh đao ra để trước mặt La Đức Man, “Còn nữa, nó không còn hình dạng trước kia nữa, sao người vẫn nhận ra nó? Hình như ngoài ta ra thì chỉ có chủ nhân trước đây mới nhận ra nó mà thôi...”

“Hả?” La Đức Man không ngờ phản ứng của Sở Thiên lại nhanh đến vậy, trong một lúc mà nghĩ đến nhiều vấn đề như vậy.

“La Đức Man tiên sinh!” Sở Thiên nheo mắt cười: “Hoặc tôi nên gọi ngài là Đức Khố Lạp tiên sinh!”

“Khắc khắc~~” La Đức Man cười quái dị, coi như đã mặc nhận.

“Được rồi, giờ có thể cho tôi biết rốt cuộc là chuyện gì không?” Sở Thiên nhún vai, ngồi xuống giường đợi lời giải thích của Đức Khố Lạp. “Đừng nói với tôi là ngài cứu ta chỉ là việc tình cờ.”

“Rất tốt!” Đức Khố Lạp gục gặc: “Có thể thoải mái như vậy trước mặt ma thú cấp mười, người là người đầu tiên đấy!”

“Đừng nhiều lời nữa!” Sở Thiên hết kiên nhẫn, hẳn không sợ chọc tức Đức Khố Lạp. Đức Khố Lạp đã mặt dày gả cháu gái cho Sở Thiên thì chắc hẳn có ý đồ gì đấy. Nếu vậy thì Sở đại thiếu gia còn phải sợ cái gì chứ?

“Đầu tiên người nên cảm ơn ta!” Đức Khố Lạp nói, “Người bị Linh Vực của Bồ Lăng mang đến đây, nhưng dựa vào thể lực của tên tiểu tử đấy thì không thể hoàn toàn chống đỡ sức mạnh của Linh Vực, vì thế đồ đạc trên người người mới bị vỡ vụn như vậy.”

“Nửa tháng trước, ta cảm nhận được sự xung động không gian, ta cũng cảm thấy được lưỡi đao Phán Quyết, khả khả, thế nên ta tiện tay cứu người ra khỏi Hư không.” Vừa nói Đức Khố Lạp nhìn Sở Thiên, cười: “Nếu không có ta can thiệp vào thì người chỉ có hai kết quả, hoặc chết chìm ở biển miền Tây, hoặc tan biến cùng với đồ đạc của người.”

“Nói vậy thì ngài quả thật là ân nhân cứu mạng của ta rồi?” Sở Thiên hỏi: “Thế tại sao lại cứu ta? Không phải vì ta là chủ nhân của lưỡi đao Phán Quyết chứ?”

“Chỉ cần người đồng ý lấy Chu Lệ Á ta sẽ nói cho người biết tại sao!” Đức Khố Lạp lại cười gian tà, “Khắc khắc, nếu người không lấy Chu Lệ Á thì ta sẽ giết người, thế nào? Vừa nói Đức Khố Lạp vừa giơ một tay lên.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Sở Thiên nghiêm trang giơ tay phải lên, “Ta lấy danh nghĩa của nữ thần Sinh Mệnh... ta đồng ý!”

“Ồ ô!” Tiểu Bạch đột nhiên sủa lên, nhìn trừng trừng Đức Khố Lạp và Sở Thiên, rõ ràng là không hài lòng với cả hai. Nhưng khi nghe Sở Thiên dùng danh nghĩa nữ thần Sinh Mệnh để thề lập tức cười xảo trá rồi lại nằm xuống. Tội nghiệp ma thú cấp mười Đức Khố Lạp không biết danh tín của nữ thần Sinh Mệnh đối với Sở Thiên còn chưa đáng giá bằng một con lợn.

Đức Khố Lạp nói với Sở Thiên: “Nói không có bằng chứng, làm sao ta tin người được?” Đức Khố Lạp lấy ra giấy bút để xuống trước mặt Sở Thiên, “Người viết lại cho ta!”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Sở Thiên lại lúi ra dáng vẻ của Thần côn, ngoan ngoãn viết hờn thư rồi đưa cho Đức Khố Lạp. Đương nhiên là trong đó dùng danh nghĩa của nữ thần Sinh Mệnh.

“Khà khà.” Cát tờ hờn thư cẩn thận xong, Đức Khố Lạp cười gian, “Thật ra, người không cần sợ ta sẽ giết người, vì ta không làm được!”

“Cái gì?”

“Rất đơn giản!” Đức Khố Lạp chỉ vào thân thể già nua của mình, “Để cứu người ta đã tiêu hao mất chút năng lượng cuối cùng rồi. Giờ ta chỉ là một ông già bình thường thôi.”

122. Chương 122: Chính Là Ép Hôn

Đức Khố Lạp không còn sức mạnh nhưng vẫn có thể lừa Sở Thiên viết một bức hôn thư, thế này làm sao lại không khiến Sở Thiên lộn ruột chứ? Tay Sở Thiên từ từ chạm vào chuôi của Lưỡi đao Phán Quyết. Nếu Đức Khố Lạp đã là người bình thường thì còn gì phải sợ?

Nhưng ngay lập tức Sở Thiên buông tay vì hắn nghĩ đến một chuyện, “Hắc hắc, Đức Khố Lạp tiên sinh đang đùa phải không? Một việc đơn giản như cứu tôi khỏi Hư Không không thể nào tiêu hao hết sức mạnh của ngài được, hơn nữa, không còn sức mạnh thì sao ngài duy trì được hình dạng con người chứ?”

“Người thông minh lắm!” Đức Khố Lạp gục gặc, “Nếu vừa rồi người dám động thủ thì giờ người đã thành thầy ma rồi!” vừa nói Đức Khố Lạp vừa giơ một tay lên, tự mãn nói: “Dù ta có hết sức mạnh thì chỉ cần dựa vào võ công cũng đủ giết người!”

“Ta hiểu mà!” Nói xong, Sở Thiên cầm thanh đao xuống đất, thể hiện không có ác ý gì. Thế lực của một cao thủ được tạo thành bởi bốn phần — Sức mạnh, ma thú, tốc độ và kỹ xảo. Đức Khố Lạp không sức mạnh, không tốc độ, thậm chí có thể Đức Khố Lạp cũng không có ma thú luôn, nhưng sau hàng vạn năm sống trên đời này, những chiêu thức kỹ xảo mà hắn tích lũy được thì Sở Thiên, một tên mù tịt về ma pháp thì chống lại sao nổi?!

Đức Khố Lạp nói tiếp: “Lần trước ta gặp A Tư Nặc, hắn nói hắn đang giúp người tìm Mạch Khổng Tích, hơn nữa cũng nói cho ta về tình hình của người.”

“Hi hi, nghe nói A Tư Nặc từng giao chiến với ngài?” Sở Thiên cố ý nhắc đến việc này với ý là lão tử có một tên tay sai còn lợi hại hơn người đấy, đừng có mà động vào lão tử, không thì...

“Đúng thế, năm đó ta thua A Tư Nặc.” Đương nhiên Đức Khố Lạp hiểu ý đồ của Sở Thiên nhưng hắn chẳng quan tâm, “Ha ha ha, A Tư Nặc đến giờ vẫn chưa biết rằng năm ấy ta chưa hề dùng hết sức!”

“Hả?” Sở Thiên chết sững.

“Ài~” Đức Khố Lạp thở dài, rồi chỉ vào thanh đao, “Trước trận đấu với A Tư Nặc ta bị thanh đao này hút mất ba phần công lực, nếu không ta cũng chẳng thua đâu.”

“Nó hút mất công lực của ngài ư?” Sở Thiên cau mày lại, “Trong tay ta nó lại cho ta sức mạnh ấy chứ! Rồi còn làm ta phát điên! Chuyện này là thế nào?”

“Đầu tiên là khiến người ta phát điên rồi mới hút công lực. Năm đó ta cũng trải qua những chuyện này!” Đức Khố Lạp nhìn Sở Thiên quái dị, “Tuy ta không biết tại sao nhưng có thể nói cho người biết thanh đao này bắt đầu hút năng lượng của người rồi!”

Sở Thiên vô thức gật đầu, ma pháp Long ngữ trên người hắn mất đi có lẽ là chuyện tốt lành mà Lưỡi đao Phán quyết này làm đây?! “Giờ ta phải làm thế nào? Vứt thanh đao này đi à?”

“Ta cũng không biết!” Đức Khố Lạp nhún vai, lắc đầu: “Ta nghiên cứu thanh đao này đã nghìn năm rồi cũng không tìm ra bí mật của nó, ngược lại còn bị nó hút mất nghìn năm công lực!” Nói xong, Đức Khố Lạp lại than trời: “Ài~ Giờ đồ bỏ đi nhà người lại là chủ nhân của nó, thật là bôi bác chủ nhân trước của nó quá!!”

Sở Thiên chẳng nói được gì nữa, hình như đã có rất nhiều người nói hắn là đồ bỏ đi rồi...

“Sao, người không phục hả?” Đức Khố Lạp hỏi tưởng lại thời khắc huy hoàng trong quá khứ, “Nhớ năm xưa, thanh đao này ở trong tay thần Phán Quyết, không biết đã chém bao nhiêu tên phản đồ, lưỡi đao Phán Quyết, hừ, vốn là dùng để phán quyết sự sống chết của các vị thần tiên mà!”

Sở Thiên thảm tắc lưỡi, lai lịch thanh đao này quả nhiên không tầm thường!

“Năm đó khi nó trong tay ta, bị nó làm phát điên, ta còn thoát được khỏi tay Bào Uy Nhĩ.” Đức Khố Lạp tự sướng, “Điều này A Tư Nặc tuyệt đối không thể làm được!”

Thế thì có gì đáng huênh hoang chứ? Sở Thiên trợn mắt. Thoát chết là vinh quang, tên Đức Khố Lạp này cũng chả có ước mơ gì quá xa vời nhỉ?

“Hừ, người thì biết cái gì?” Đức Khố Lạp thấy vẻ coi thường của Sở Thiên, tức giận: “Trên cái mảnh đất đại lục này thoát được khỏi bàn tay của Bào Uy Nhĩ nhiều nhất chỉ có ba người là Mạch Khăng Tích, Lạp Hy Đức và ta thôi!”

“Mạch Khăng Tích cũng không đánh lại được Bào Uy Nhĩ sao?” Sở Thiên nhú mày — Bào Uy Nhĩ, vua của Hải tộc, chắc chắn là một con cá to. Hề hề, lúc nào đây ta mà tạo quan hệ được với hắn thì tốt quá!

“Đừng nói là Mạch Khăng Tích, ngay cả...” Đức Khố Lạp bỗng dừng lại, “Phát Lạp Địch Nặc, chúng ta nói vào chuyện chính được rồi đây!”

Vừa nói, Đức Khố Lạp lấy ra tờ hôn thư, giơ giơ trước mặt Sở Thiên, “Giờ ta sẽ nói cho người biết tại sao ta lại muốn người lấy Chu Lệ Á!”

“Mời ngài!” Sở Thiên nửa cười nửa không, ra vẻ đang rửa tai lắng nghe.

“Chu Lệ Á vẫn chưa biết nó giống ta, cũng không phải con người mà là thuộc tộc dơi hút máu!” Đức Khố Lạp nói: “Nó và Lạc Khắc là thế hệ sau của ta với một người phụ nữ, nhưng Lạc Khắc kế thừa dòng máu của tổ mẫu nó, là một con người bình thường, còn Chu Lệ Á thì kế thừa dòng máu của ta!”

Một mỹ nhân quỷ hút máu? Sở Thiên vẽ ra trong đầu hình dáng sau này của Chu Lệ Á. “Thế thì sao?” Là một người công tác trong ngành y, Sở Thiên suy nghĩ từ góc độ chuyên ngành, một con quỷ hút máu kết hôn với con người, thông qua sự sắp xếp lại gen, thế hệ sau của họ một người sẽ kế thừa gen của tổ mẫu, người kia sẽ kế thừa gen tổ phụ. Như thế thì liên quan gì đến việc ép hôn?

“Lạc Khắc thì cứ để nó làm một người bình thường thôi! Nhưng Chu Lệ Á thì khác!” thần sắc Đức Khố Lạp nặng nề: “Ta phải giao đấu với một nhân loại, nếu ta thua thì tộc dơi hút máu của ta đều trở thành nô lệ của người đó!”

“Nếu ngài thua thì Lạc Khắc không bị sao nhưng Chu Lệ Á lại trở thành nô lệ!” Sở Thiên tiếp lời, “Nếu Chu Lệ Á trở thành lão bà của ta thì không thuộc tộc của ngài nữa mà sẽ là người của nhà Phát Lạp Địch Nặc. Như vậy, dù ngài thắng hay thua thì Chu Lệ Á cũng không bị thành nô lệ!”

“Đúng thế!” Đức Khố Lạp gục gặc đầu, “Vì thế ta mới gả Chu Lệ Á đi!”

“Vừa rồi ngài nói đã không còn công lực gì nữa...” Sở Thiên nhìn chằm chằm Đức Khố Lạp, “Thế tại sao còn đi quyết đấu?” Sở Thiên lại hỏi tiếp luôn: “Còn nữa, tại sao ngài lại mất hết sức mạnh?”

“Điều này người không cần phải biết!” Đức Khố Lạp lạnh lùng lắc đầu. “Người chỉ cần biết người nợ ta một mạng, giờ ta yêu cầu người trả bằng việc này!”

“Thôi được, ta không hỏi nữa!” Sở Thiên phẩy tay, rồi hỏi: “Đức Khố Lạp tiên sinh, ta đã đính hôn với công chúa Sát Lâm Na của đế quốc Khải Tắt rồi...” Sở Thiên ngừng lại rồi nói với vẻ khó xử, “Nếu ta lấy Chu Lệ Á chỉ sợ Lô Địch Tam Thế bệ hạ sẽ không đồng ý! Cái này...hì hì, ngài có thể cho ta một lý do để ta thuyết phục bệ hạ không?” Rõ ràng là Sở đại thiếu gia lại bắt đầu đòi hỏi rồi.

Có điều, Đức Khố Lạp lần này lại không rơi vào bẫy của Sở Thiên: “Người chỉ cần nói, Chu Lệ Á là cháu của ma thú cấp mười ta đây là được rồi!”

Chu Lệ Á là hậu duệ của Đức Khố Lạp, tuy tạm thời chỉ là một chức nghiệp giả cấp hai, nhưng sẽ có một ngày dòng máu trong người cô ta sẽ thức dậy. Đến lúc đó, đế quốc Khải Tắt sẽ có được một ma thú cấp mười! Dựa vào điểm này thôi đã đủ để thuyết phục Lô Địch Tam Thế rồi.

“Câu hỏi cuối cùng, sao ngài lại chọn gả Chu Lệ Á cho ta? Người khác không phải cũng vậy sao? Hơn nữa, trong mắt một ma thú cấp mười ngài thì ta chỉ là một con người bé nhỏ chẳng đáng gì, căn bản là không xứng với hậu duệ của một ma thú cấp mười”.

“Khắc khắc~~!” Đức Khố Lạp nở nụ cười quái dị, nói một câu mơ hồ: “Nếu người chỉ là một con người bình thường thì ta đã không dùng chút sức lực cuối cùng để cứu người. Hơn nữa, dù có phải tự tay giết Chu Lệ Á thì ta cũng không gả nó cho người!”

Ngày hôm sau, trước mặt Lạc Khắc và Chu Lệ Á, Đức Khố Lạp tuyên bố hôn ước của Sở Thiên và Chu Lệ Á, rồi nói với hai cháu rằng mình phải đi gặp một người bạn cũ và đi mất.

Phía tây đại lục, nước La Nhĩ Công, trấn Ba Đặc, dong binh đoàn Cương Thiết Bào Hao đang thực hiện nhiệm vụ.

“Chu Lệ Á, An Định, hai người nhanh lên!” Lạc Khắc phấn chấn gọi Sở Thiên và Chu Lệ Á, “Làm xong việc này, chúng ta có thể được thăng lên làm binh đoàn cấp hai rồi!”

“Được rồi huynh à, bọn muội chuyển xong ngay đây! Chu Lệ Á ôm một cái thùng vội vàng theo sau Lạc Khắc. Vận chuyển hàng hóa, đó chính là nhiệm vụ của Cương Thiết Bao Hao — dong binh đoàn cấp một!

Hai huynh đệ vô cùng phấn khởi làm việc còn Sở Thiên thì rớt ở đằng sau chán nản quan sát Chu Lệ Á không biết phải gọi là con gái hay phụ nữ kia. Từ nhiên ở đâu ra một cô vợ ma thú cấp mười, thật là khiến Sở đại thiếu gia cười không được, khóc cũng không xong.

Tuy đế quốc Khải Tắt đã ra công cáo toàn đại lục, xin các nước hãy tìm kiếm Sở Thiên đồng thời đảm bảo an toàn cho hắn. Nhưng hiện nay Sở Thiên không dám trực tiếp đến chỗ quốc vương của nước La Nhĩ Công mà nói rằng hắn chính là Phát Lạp Dịch Nặc.

Trên đại lục, sự truy sát Phát Lạp Dịch Nặc ngày càng gắt gao. Thậm chí trên bảng nhiệm vụ của dong binh đoàn cũng viết chình ỉnh một dòng nhiệm vụ tìm kiếm Sở Thiên. Đế quốc Khải Tắt dù muốn ngăn chặn nhưng cũng không thể can thiệp vào công việc của một dong binh đoàn ở đầu kia đại lục.

Trong hoàn cảnh này, nếu đi gặp quốc vương của La Nhĩ Công, Sở Thiên không biết sẽ được đưa về Khải Tắt như khách quý hay sẽ trở thành vật để đổi lấy phần thưởng?!

“Này, nhìn gì mà nhìn!” Lạc Khắc phát hiện Sở Thiên cứ nhìn chằm chằm vào Chu Lệ Á, tức giận: “Tiểu tử, tuy ông đồng ý gả Chu Lệ Á cho người nhưng ta thì chưa!”

“Huynh, đừng nói nữa!” Chu Lệ Á đỏ mặt kéo Lạc Khắc lại, “Huynh à, chúng ta mau đi Công hội giao lại việc đi!” Nói xong Chu Lệ Á lôi Lạc Khắc rời khỏi chỗ Sở Thiên.

Trong Công hội làm thuê trấn Ba Đặc, Lạc Khắc hai mắt sáng rực nhìn cái đóng dấu của dong binh đoàn, rồi gõ gõ xuống bàn, nói với một dong binh già phụ trách đăng ký: “Này, hiện này làm gì để kiếm tiền nhất?”

Gần đây Cương Thiết Bào Hao binh đoàn làm được không ít nhiệm vụ nhưng chỉ toàn là những việc nhỏ nhặt như trông nhà, tìm trẻ lạc. Vì thế mà ba người bọn Sở Thiên nỗ lực ba tháng trời mà chỉ kiếm được một kim tệ! Do đó mà vị đoàn trưởng Lạc Khắc này có nằm mơ cũng nghĩ đến việc kiếm tiền.

“Những nhiệm vụ có thể kiếm tiền thì có nhiều...” Dong binh già không thèm nhìn Lạc Khắc, “Có điều đẳng cấp của binh đoàn mấy người thì không kham nổi đâu!”

“Ừa?” người binh già chột khựng lại, lấy ra một cuộn giấy ma pháp, nhìn Sở Thiên, lẩm nhẩm: “Có vẻ giống à...”

Khốn nạn, rắc rối rồi, Sở Thiên cảnh giác, vì trên cuộn giấy kia đang có hình ảnh ma pháp của Sở Thiên!

123. Chương 123: Ai Dám Nói Ta Đây Không Phải Đạo Tặc ?

“Chuẩn bị ra tay!” cũng lúc ấy phát ra tiếng nói từ các Dong binh trong Công hội, mặc dù âm thanh rất nhỏ nhưng Sở Thiên vì có máu Long hoàng nên đã nghe thấy rõ.

“Này lão già, đang lẩm nhẩm cái gì đấy?” Sở Thiên bỗng vứt bỏ cái dáng vẻ Thần Côn thường ngày, dáng khệnh khạng bước tới, nói với cái giọng lưu manh: “Khốn kiếp, lão già này không nghe thấy gì à? Đoàn trưởng của bọn ta đang hỏi lão đấy!”

“An Định, sao ngươi lại ăn nói với người già như thế hả?” Từ sau khi Đức Khố Lạp tuyên bố hôn ước, đây là lần đầu tiên Chu Lệ Á nói chuyện với Sở Thiên. “Mau xin lỗi người ta đi!”

“Xin lỗi? Có mà xin lỗi cái mông!” Sở Thiên nhún người nhanh nhẹn ngồi lên cái bàn trước mặt dong binh già, với tay giật lấy cuộn giấy ma pháp. Nhìn một cái rồi nghiêng đầu cười đều: “Ha ha ha, tên tiểu tử này là ai vậy? Sao lại nhìn giống ta thế?”

“Hừ, ngươi mà cũng xứng giống ngài sao?!” Dong binh già giật lại cuộn giấy, nhìn Sở Thiên một lượt, rồi gần giọng: “Đây là Phát Lạp Định Nặc điện hạ! Tên đạo tặc nhà ngươi cút ra khỏi đây mau!”

“Ồ, là Tề Tự thần thánh ấy hả?” Sở Thiên cười hà hà xán đến gần dong binh già, “Cái hình của tên Tề Tự chết tiệt ấy sao lại ở trong tay lão?”

“Tự mà xem đi!” Dong binh già bị Sở Thiên hỏi đến mất hết cả kiên nhẫn, lấy ra một cuộn giấy đập xuống mặt bàn, “Có người dùng một ngàn vạn kim tệ mua mạng của Phát Lạp Định Nặc điện hạ!”

Khốn kiếp, mạng ông đây chỉ đáng giá một ngàn vạn thôi sao? Sở Thiên tức tối, “Ê lão già, ai mà lắm tiền thế, bỏ ra những một ngàn vạn?”

“Hừ, tiểu tử, ngươi nên nhớ quy tắc của dong binh, cái không nên hỏi thì đừng có hỏi!” Sở Thiên đã phạm phải một lỗi mà một dong binh không được phạm phải. Trên Huyền Thú đại lục này, nếu ông chủ không giải thích thì dong binh không có tư cách biết thân phận của ông chủ.

“Hừ, không nói thì thôi!” Sở Thiên nhếch mép, “Nhiệm vụ truy sát Phát Lạp Định Nặc đoàn chúng ta có thể nhận không?”

“Có thể, nhiệm vụ này không hạn chế đẳng cấp!” Dong binh già hồ hững nhìn cái huy hiệu đạo tặc trước ngực Sở Thiên, “Chỉ dựa vào ngươi ư?”

“Ta thì sao? Lão dám xem thường ta hả?” Sở Thiên xắn tay áo lên, hươ hươ nắm đấm trước mặt dong binh già, “Nhiệm vụ này binh đoàn chúng ta nhận!”

“Vây được, giao cho các ngươi việc này!” nhắc đến công việc dong binh già lập tức nhanh nhẹn ghi vào một cuộn giấy, “Có điều ta phải nhắc nhở các ngươi. Truy sát Phát Lạp Định Nặc là nhiệm vụ mở, ai cũng có thể nhận. Nếu người khác hoàn thành trước các ngươi thì không có thưởng đâu!”

“Biết rồi, đừng lắm lời!” Sở Thiên giật lấy tờ nhiệm vụ rồi đưa cho Lạc Khắc.

“An Định, ngươi làm gì vậy?” Lạc Khắc cảm thấy mùi mờ, những hành động vừa rồi của Sở Thiên thật khác xa với dáng vẻ Thần Côn nhẹ nhàng, tao nhã thường ngày, “Chưa có sự đồng ý của ta mà ngươi dám tùy tiện nhận nhiệm vụ sao?”

“Một ngàn vạn đấy!” Sở Thiên xòe bàn tay ra giờ giờ trước mặt Lạc Khắc, “Đoàn trưởng à, đây là nhiệm vụ đáng giá một ngàn vạn kim tệ đấy!”

“An Định, ngươi...” Chu Lệ Á cũng tức giận quay mặt đi, không thèm để ý Sở Thiên nữa.

Nghe đến một ngàn vạn, Lạc Khắc nuốt nước bọt đánh ực, nhưng lại cắn môi nhận lấy tờ nhiệm vụ từ Sở Thiên rồi trả lại dong binh già, “Nhiệm vụ này chúng tôi không làm nữa!” Nói xong, Lạc Khắc kéo Chu Lệ Á ra khỏi Công hội.

“Này, đoàn trưởng, một ngàn vạn đấy!” Sở Thiên nhìn theo bóng của Lạc Khắc và Chu Lệ Á, không đuổi theo mà đến trước mặt dong binh già cướp lại tờ nhiệm vụ rồi mới chạy đi.

Các dong binh trong Công hội đều nhìn Sở Thiên rời đi với ánh mắt khinh thường, rồi bắt đầu có những lời bàn tán nổi lên, “Tên đạo tặc này chỉ là giống Phát Lạp Định Nặc mà thôi, làm gì có Tề Tự thần thánh nào đi làm đạo tặc chứ, hơn nữa hần lại quá tham tiền!”

Nghe được những lời nghị luận ấy từ đằng xa, Sở Thiên thở phào một cái, vừa rồi kịch diễn cũng không uống, ít ra thì tạm thời được an toàn rồi.

Nhìn tờ nhiệm vụ có hình ảnh ma pháp giống như thật, Sở Thiên thầm nghĩ: “Ngay cả một tờ nhiệm vụ thông thường cũng dùng hình ảnh ma pháp rồi, xem ra người muốn truy sát ta quả thật rất có tiền!”

Nghiên cứu kỹ hình ảnh, Sở Thiên bỗng cười toe, mái tóc đen chấm vai, chiếc áo choàng trắng, cây pháp trượng màu bạch ngọc, còn cả vẻ mặt Thần Côn, đây chính là dáng vẻ của hắc trên hình. Nhưng hiện nay thì Sở đại thiếu gia lại thảm hơn trong hình nhiều, một bộ quần áo rách nát, mặt bám đầy bụi bẩn, sau lưng dắt một thanh đao, lại thêm mái tóc búi tạm đằng sau đầu, thảo nào lão dong binh già chỉ thấy giống chứ không nhận ra.

Có điều thế này vẫn chưa đủ an toàn, Sở Thiên rút Lưỡi đao Phán Quyết ra cắt luôn mái tóc dài, lấy tay nhỏ mắt vài sợi lông mày, rồi bôi bẩn mặt mày, soi mình trong một vũng nước mỉm cười hài lòng. Cuối cùng xác định hình ảnh trong vũng nước kia chỉ là một tên đạo tặc bình thường.

“Hắc hắc, từ bây giờ ta đây chính là đạo tặc sơ cấp An Định!” Sở Thiên cười hà hà tự nhủ.

Lúc đó Lạc Khắc và Chu Lệ Á đã đi xa lắm rồi. Sau khi Sở Thiên thay đổi hình tượng xong lập tức đuổi theo, “Này, đoàn trưởng, đợi ta với!”

“Hừ!” Lạc Khắc bắt mắt nhìn Sở Thiên đang đuổi tới, “Sao ngươi lại nhận nhiệm vụ truy sát Phất Lạp Định Nặc điện hạ?”

Ngươi tưởng ta đây muốn truy sát chính mình lắm sao?! Sở Thiên thầm mắng, nhưng Lạc Khắc không làm khó được Sở Thiên, hắc vừa cười vừa lấy ra tờ nhiệm vụ đưa đến trước mặt Chu Lệ Á, “Ta biết Phất Lạp Định Nặc là thần tượng của nàng, nhưng ta không có tiền mua hình ảnh ma pháp, chỉ có thể lừa được tờ nhiệm vụ này tặng nàng.” Vừa nói Sở Thiên tỏ ra ngại ngùng, “Hi hi, trên đó có hình ảnh của Phất Lạp Định Nặc...”

Lạc Khắc cười ngốc nghếch, xem ra tên em rể Sở Thiên này cũng quan tâm đến muối muối của mình. Còn Chu Lệ Á thì đang chết sững, ngẩn ra cả nửa ngày mới nhận tờ nhiệm vụ ấy, đỏ mặt nói thỏ thẻ: “Cảm ơn...”

“Ừa mà sao ngươi lại thành thế này?” Chu Lệ Á phát hiện Sở Thiên có gì khác.

“Cũng chả có gì.” Sở Thiên chỉ vào thanh đao, “Lúc này rút đao không cẩn thận cắt mất tóc, rồi thì lại bị ngã.”

“Ồ, thế sau này ngươi cẩn thận một chút.” Chu Lệ Á cúi đầu nói.

Nhìn một Chu Lệ Á vẫn là một thiếu nữ ở trước mặt, Sở Thiên nhất thời không biết nên nói gì. Nghĩ lại thì Sở Thiên thật có chút không nhẫn tâm nói dối Chu Lệ Á. Tiểu nha đầu này giờ vẫn chưa biết mình là hậu duệ của ma thú cấp mười và ông mình thì đã tham gia vào một trận chiến sinh tử.

“Hà hà, các vị xin hãy đợi một lát.” Chợt không khí khó xử bị phá vỡ, một vài người trông giống như dong binh tiến tới trước mặt Sở Thiên, có điều là quần áo vũ khí của họ hơn đứt ba người Sở Thiên.

Người đứng đầu nói: “Xin chào các vị, ta là đoàn trưởng binh đoàn làm thuê Bạo Phong, Thủ tịch Ma pháp đạo sư, Đái Duy Tư!”

“À, thì ra là Ma pháp đạo sư Đái Duy Tư, được gặp ngài thật là vinh hạnh!” Chu Lệ Á vui vẻ nói, với một Ma pháp đạo sư cấp hai thì người này quả thật là một nhân vật trong truyền thuyết!

“Ha ha, ta cũng rất vui được gặp nàng, tiểu thư xinh đẹp!” Lời đối đáp của Đái Duy Tư hoàn toàn phù hợp tiêu chuẩn quý tộc trên đại lục. Dứt lời, hắc quay qua Lạc Khắc, “Vị đây là đoàn trưởng Lạc Khắc phải không?”

“À, là ta đây.” Lạc Khắc thận trọng trong lời nói, vì hắc chỉ là đoàn trưởng của một binh đoàn cấp một, còn Đái Duy Tư lại là đoàn trưởng của binh đoàn lớn nhất nước La Nhĩ Công, “Ngài tìm ta có chuyện gì?”

“Việc là thế này...” Đái Duy Tư khẽ cười: “Ta phải vận chuyển một chuyến hàng đến Lan Đốn Thành, nhưng nhân lực lại đang thiếu, vì thế muốn mời các vị cùng làm.” Vừa nói Đái Duy Tư vừa quan sát vẻ bần hàn của ba người, rồi cười: “Sau khi hoàn thành, năm mươi kim tệ, thế nào?”

“Huynh, năm mươi kim tệ đủ cho huynh mua một thanh kiếm tốt đấy!” Chu Lệ Á có vẻ động lòng rồi.

“Ừm, Đái Duy Tư ma đạo sư, sao ngài lại tìm một binh đoàn nhỏ bé chỉ có ba người chúng tôi?” Tuy cũng động lòng nhưng Lạc Khắc không phải tên ngốc, hẳn biết thời buổi này làm gì có chuyện tiền từ trên trời rơi xuống.

“Ha ha ngươi không phải lo lắng, đây là quy tắc của binh đoàn bọn ta.” Đái Duy Tư cười, nói: “Với mỗi một binh đoàn mới thành lập trong nước, bọn ta đều phải cùng với họ làm một nhiệm vụ tương tự, không vì mục đích gì khác, chỉ muốn làm bạn!”

“Vậy được, ta đồng ý.” Lạc Khắc nghĩ binh đoàn lớn như Bạo Phong cũng không cần phải nghĩ kế làm hại một binh đoàn nhỏ bé này.

“Vị đây là đạo tặc à?” Đái Duy Tư nhìn Sở Thiên, rồi ngạc nhiên: “Ừa, sao trên người lại không có dấu khí?”

“Hà hà, ta tên An Định, ẩn giấu hơi thở vốn là sở trường của đạo tặc mà!” Sở Thiên huênh hoang, không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của những người khác. Phải biết là dựa vào thực lực của một ma pháp đạo sư cấp bảy, Đái Duy Tư không thể phát hiện ra ma pháp của Sở Thiên thì bản lĩnh ẩn mình của tên “đạo tặc” Sở Thiên này quả thật khiến người ta phải sợ đấy!

Đái Duy Tư không biết Sở Thiên không có năng lượng là vì Sở đại thiếu gia hoàn toàn chỉ là một tên mù tịt cả ma pháp lẫn dấu khí. Do đó mà về mặt Đái Duy Tư lập tức trở nên tôn trọng, “Không ngờ thực lực của An Định tiên sinh lại lớn như vậy.”

Chu Lệ Á và Lạc Khắc nhìn Sở Thiên quái lạ, hai huynh muội thật sự không hiểu, một tên trộm ngay cả ma pháp sơ cấp cũng đánh được sao lại biến thành một đạo tặc có thực lực vậy?

“Các vị có cần chuẩn bị gì không? Đái Duy Tư hỏi.

Lạc Khắc và Chu Lệ Á tỏ ý không có, nhưng Sở Thiên thì lên tiếng, “Ta vẫn còn một con vật nuôi.” Khi Sở Thiên làm nhiệm vụ không bao giờ đem theo Tiểu Bạch, vì ôm trong lòng một chú chó trắng đã là dấu hiệu của Tế Tụ thần thánh Phát Lạp Định Nặc., do vậy Tiểu Bạch đành chịu bị nhốt trong nhà.

“An Định, mau về tìm nó đi.” Lạc Khắc nóng lòng muốn bắt đầu công việc lắm rồi.

“Ta quay lại ngay...” chưa nói xong Sở Thiên đã mất dạng.

“Không cần dấu khí mà chạy nhanh như vậy sao?” Đái Duy Tư nghi ngờ nhìn bóng dáng Sở Thiên, rồi nhủ thầm: không lẽ hẳn chỉ là một đạo tặc?

Sở Thiên vừa chạy vừa cười nhạt, hừ, Lạc Khắc và Chu Lệ Á không nhìn ra chứ Đái Duy Tư người coi ta đây là thằng ngốc à? Binh đoàn Bạo Phong là một binh đoàn lớn nhất Công quốc, những chuyện vặt vãnh như vận chuyển hàng hóa, kết giao bằng hữu mà phải cần đoàn trưởng từ Quốc đô chạy đến một thị trấn nhỏ tí này đích thân làm sao?

124. Chương 124: Triệt Để Trở Thành Đạo Tặc

Sở Thiên lập tức phải đem Tiểu Bạch để cùng đi chuyển hàng với Đái Duy Tư rồi, nhưng Sở Thiên tin mục đích của Đái Duy Tư không đơn giản như thế. Vì vậy mà dấu hiệu của Tế Tụ thần thánh Phát Lạp Định Nặc là Tiểu Bạch đây phải thay đổi một chút.

Sau khi tính toán hết các điểm có lợi, cuối cùng Tiểu Bạch cũng đồng ý cho Sở Thiên thay đổi màu lông của mình.

Đôi tay của Sở đại thiếu gia cầm vào dây thần kinh, huyết quản còn không vấn đề gì huống chi là lông chó? Không lâu sau, dưới sự giúp đỡ bởi một nhúm tóc của Sở Thiên, Tiểu Bạch đã biến thành một chú chó có hai màu lông đen trắng, mà tóc Sở Thiên cũng thêm vài chục sợi lông trắng.

Đến khi Sở Thiên xuất hiện lại trước mặt mọi người, không những Đái Duy Tư mà ngay Lạc Khắc và Chu Lệ Á cũng suýt chút nữa thì không nhận ra Sở Thiên.

“Ừa, sao ngươi lại có nhiều tóc trắng thế kia?” Chu Lệ Á kinh ngạc. Giờ nhìn Sở Thiên đúng là chẳng khác gì một ông trung niên.

“Ta vốn có nhiều tóc trắng vậy mà, nhưng trước bẩn quá nên mọi người không nhìn ra thôi.” Sở Thiên không thèm giữ thể diện, “Lúc này ta vừa tắm, gội sạch đầu tóc rồi!” Nói xong Sở Thiên nhắc Tiểu Bạch lên, “Tiểu Hoa cũng thế, tắm xong là sạch sẽ hơn nhiều rồi!”

“Tiểu Hoa?” Chu Lệ Á và Lạc Khắc ngẩn ra, con chó này đổi tên lúc nào vậy? Hơn nữa lông cũng đổi màu rồi?

“Hi hi, trước đây ai cũng sùng bái Tế Tự Phát Lạp Dịch Nặc, không phải ai cũng thích nuôi một con chó trắng đó sao? Vì thế ta mới nhuộm Tiểu Hoa thành màu trắng, còn đổi cả tên nó luôn.” Sở Thiên vừa nói vừa cười ngai ngùng, “Cố điều hiện nay đâu đâu cũng có người truy sát Phát Lạp Dịch Nặc, ta lại để Tiểu Hoa trở lại như cũ.”

Cái cơ Sở Thiên đưa ra tuy không hay nhưng lại hợp tình hợp lý. Trước đây, theo phong trào sùng bái Tế Tự thần thánh, đã có không ít người nuôi một con chó trắng. Nhưng từ khi có người truy sát Sở Thiên thì những người ấy đã thi nhau xử lý hết chó trắng rồi.

Lạc Khắc và Chu Lệ Á tin những lời đó, còn Đái Duy Tư tuy còn bán tin bán nghi nhưng cũng không tìm được sơ hở nào. Đái Duy Tư nói: “Ma sủng của An Dịch tiên sinh thật là đặc biệt, hà hà, không ngờ lại chỉ là một chú chó bình thường thế này?”

“Hi hi!” Sở Thiên cười: “Con chó này của ta không phải chó bình thường đâu.” Nói xong, Sở Thiên đập đập vào quần áo đang mặc, “Cái này... Đái Duy Tư đoàn trưởng à, lúc này thật ngại quá, ta đã mấy tháng nay không tắm, nhìn chắc bẩn thỉu lắm. Nhưng giờ thì tốt hơn nhiều rồi!”

Đái Duy Tư lắc đầu cười khỏ, cái tên đạo tặc này lúc lời thôi lách thếch còn thấy có vẻ giống Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ, còn khi tắm rửa sạch sẽ xong thì lại chẳng giống tạo nào? Chẳng lẽ tin tình báo lại sai?

Đội vận chuyển hàng hóa của Binh đoàn Bạo Phong và Cương Thiết Bào Hạo đã lên đường. Người trong đội không nhiều, ngoài ba người bọn Sở Thiên và mấy người áp tải hàng ra, thủ hạ mà Đái Duy Tư mang theo chỉ có mười mấy người. Nhưng Sở Thiên có thể nhìn ra được là mấy người này nhất định đều là hạng cao thủ!

La Nhĩ Công Quốc nằm ở tận cùng phía tây đại lục, và Lan Đốn Thành nằm ở tận cùng phía Tây của La Nhĩ Công Quốc, đối diện với biển lớn vô tận. Vì thế mà giờ đây Sở Thiên cách đế quốc Khải Tát càng ngày càng xa.

Đái Duy Tư nói là để ba người Sở Thiên áp tải hàng nhưng Sở đại thiếu gia lại có cảm giác như đi du lịch vậy. Nhân hạ ngồi trên lưng ngựa, Sở Thiên vừa thưởng thức cảnh sắc ở đầu kia đại lục, vừa tán chuyện với Đái Duy Tư — hoặc phải nói là đối phó với sự tra hỏi của Đái Duy Tư.

“Ha ha, thật ra thì An Dịch tiên sinh nhìn rất giống Phát Lạp Dịch Nặc! Đái Duy Tư cười: “Nếu ngài không phải một đạo tặc thì ta quả thực đã nghĩ ngài là vị Tế Tự thần thánh đang mất tích kia đấy!” Rõ ràng là Đái Duy Tư đang thăm dò để xác thực thân phận của Sở Thiên.

Tuy Sở Thiên đã hóa trang, cũng rất khác với trước đây, nhưng trước khi hóa trang đã có không ít người nhìn thấy dung mạo hắn. Trên đường đi, Sở Thiên phát hiện có rất nhiều người lén đi theo đoàn áp tải. Nhưng chắc những người bám theo còn e ngại thế lực của binh đoàn Bạo Phong nên mới không dám động thủ.

“Ngươi be bé cái mồm giùm đi!” Sở Thiên ngó nghiêng bốn bề, run rẩy nói: “Ngươi đừng nhắc đến vẻ ngoài của ta nữa đi, khôn nạn, bây giờ ngay cả khi ngủ ta đây cũng sợ bị người ta tưởng là tên Tế Tự chết tiệt kia mà giết đây này!”

“Sao thế? Được người khác nghĩ là Tế Tự thần thánh thì có bị giết cũng rất vinh quang đấy!” Đái Duy Tư cười, giờ hắn càng ngày càng không xác định được rốt cuộc thì tên đạo tặc này có phải Phát Lạp Dịch Nặc không. Làm gì có Tế Tự nào nói bấy thế chứ? “Ha ha, nghe nói Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ được nữ thần Sinh Mệnh phù hộ, ngài giống hắn thế, không biết chừng cũng được thơm lây!”

“Xi, cái quái gì mà nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên nhếch mép: “Lão tử đây là đạo tặc, tôn thờ Thần chết! Nữ thần Sinh Mệnh chả là cái đinh gì hết!”

“Khốn kiếp, ngươi nói lại lần nữa xem!” trong binh đoàn Bạo Phong cũng có Tế Tự, nghe thấy Sở Thiên không coi Nữ thần ra cái gì lập tức nộ khí bùng bùng, “Ta cảnh cáo ngươi cái đồ đạo tặc bẩn thỉu, nếu ngươi còn dám nhục mạ nữ thần, ta với ngươi sẽ phải quyết đấu!”

“Xin lỗi, xin lỗi, An Định là người như vậy, nói năng không giữ lễ!” Dù nói thế nào thì Chu Lệ Á cũng là vị hôn thê của Sở Thiên, thấy Sở Thiên đắc tội với người ta xong mà chả có phản ứng gì đành phải lên tiếng xin lỗi thay hắn.

“Hừ, không giữ lễ thì có thể nhục mạ nữ thần sao?” vừa nói, A Luân nhìn Đái Duy Tư với vẻ bức tức, “Còn nữa, tên của Tế Tự thần thánh Phát Lạp Định Nặc cũng không phải cái ngươi có thể tùy tiện nhắc đến.”

“A Luân, An Định tiên sinh chỉ đùa thôi mà!” Đái Duy Tư vội vàng xoa dịu thủ hạ A Luân.

“Hừ!” A Luân hừ một tiếng, thúc ngựa tiến lên phía trước, không những không thêm quan tâm Sở Thiên mà ngay cả vị đoàn trưởng Đái Duy Tư hắn cũng không thêm giữ thể diện cho.

Đái Duy Tư lắc đầu hết cách, cũng mặc kệ Sở Thiên. Nếu Sở Thiên đã khinh thường nữ thần Sinh Mệnh đến vậy thì hắn không thể nào lại là Tế Tự thần thánh được, mà quả thật chỉ là một tên đạo tặc bình thường. Đã thế thì vị đoàn trưởng của một binh đoàn đệ nhất Công Quốc Đái Duy Tư đây cũng không cần phải quan tâm đến hắn nữa.

Thấy thái độ của Đái Duy Tư với mình trở nên lạnh nhạt, Sở Thiên cười thầm, mình diễn cũng được đấy chứ, chỉ ít trước mắt cũng không có ai coi mình là Tế Tự thần thánh nữa.

“An Định!” Lạc Khắc đợi Sở Thiên và Đái Duy Tư nói chuyện xong, liền gọi cậu em rể, “Hôm nay ngươi luyện tập chưa đấy?”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên bị Lạc Khắc hỏi đến đầu óc quay cuồng. Từ khi Sở đại thiếu gia trở thành em rể, Lạc Khắc trở nên vô cùng kỳ vọng vào Sở Thiên. Dùng lời của Lạc Khắc mà nói thì: là em rể của một Hắc Thiết kiếm sĩ cấp ba, sao có thể chỉ là một đạo tặc thấp kém không có bất kỳ sức tấn công nào cơ chứ? Vì thế Lạc Khắc dùng danh nghĩa của một đoàn trưởng lệnh cho Sở Thiên hàng ngày phải tăng cường luyện tập. Phải trong một thời gian ngắn nhất trở thành đạo tặc trung cấp biết thuật ám sát.

“Luyện rồi!” Sở Thiên vỗ vỗ vào thanh đao sau lưng.

“Sao ngươi vẫn còn dùng thanh đao đấy?” Lạc Khắc giáo huấn Sở Thiên: “Ngươi là một đạo tặc, phải dùng dao găm và đoản kiếm...”

“Đoàn trưởng, có người chặn đường!” một đạo tặc thám thính tình hình phía trước đột nhiên chạy đến bên Đái Duy Tư “Bọn chúng rất đông!”

“Tất cả cảnh giác!” Đái Duy Tư cau mày. Đúng như Sở Thiên nghĩ, lần này Đái Duy Tư vốn không phải đi để chuyển hàng, mà là để xác định thân phận của Sở Thiên. Hơn nữa hắn biết có rất nhiều người cũng nhằm vào Sở Thiên. Có điều bây giờ Đái Duy Tư đã xác định tên đạo tặc này không thể là Tế Tự thần thánh.

Mười mấy người của binh đoàn Bạo Phong lập tức chụm lại, Tế Tự A Luân ban nãy chạy lên phía trước cũng đã quay lại trận doanh.

“Ha ha..!” Đái Duy Tư cười, đi ra khỏi đoàn người, tiến đến trước mặt bọn cản đường, ném ra một túi tiền rồi nói: “Các vị vất vả rồi, xin hãy nhường đường!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên hưng phấn quan sát sự việc. Khốn kiếp! Đã hai năm kể từ khi lão tử phải đến cái chốn quỷ quái này, cuối cùng cũng gặp được bọn cướp đường trong truyền thuyết, chỉ là không biết có phải chúng ở đây là vì mình hay không?

Đám người ấy không hề ít, cũng phải đến trăm người, mà đều che mặt, rõ ràng là không muốn để người khác nhận

125. Chương 125: Chiến Đấu Tặc Trong Đạo Tặc

Nhìn từ bên trái đây là một con sói rất đẹp, bộ lông có màu xanh đen, hàm răng trắng bóng, đôi mắt xanh lam sâu thẳm, khí chất kiêu ngạo mà cô đơn, nếu trang điểm hơn chút xíu thì đây sẽ là trở thành một con U Minh Lang nổi tiếng cả đại lục. Nhưng khi nhìn từ bên phải thì nó thật có lỗi với thẩm mỹ quan của Sở đại thiếu gia. Phía bên trái của chiếc cổ lại có một cái đầu sói khác, cái đầu này rất nhỏ, chưa bằng một nửa cái đầu chính, phía trên nó là những giọt máu tanh lờm đang nhỏ tong tong xuống đất, khiến người ta buồn nôn.

“Nhìn cái gì mà nhìn?! Chưa thấy con U Minh Lang nào đẹp trai sao?” Con sói ấy không nói thì thôi, nó nói lại khiến cho Sở Thiên kinh hãi. Đầu tiên, có thể nói được có nghĩa hần là một ma thú cấp bảy, thực lực không hề kém Ma pháp đạo sư Đái Duy Tư. Kế nữa là hình như Sở Thiên chưa gặp ma thú cấp bảy nào lại tự hào về bản thân đến vậy.

“Đái Duy Tư đoàn trưởng, có lẽ ngươi cũng rõ ta đến đây để làm gì.” Người vừa rồi chỉ vào Đái Duy Tư, “Giao Tế Tự thần thánh Phất Lạp Dịch Nặc ra đây!”

Đái Duy Tư thầm kêu khổ, vốn dĩ hần nhận được tin tình báo là ở trấn Ba Đặc xuất hiện một đạo tặc giống Tế Tự thần thánh nên hần mới đem cao thủ đến đó, đồng thời mời ba người Sở Thiên gia nhập đội chuyển hàng. Đái Duy Tư vốn định tranh thủ thời gian trên đường để xác định Sở Thiên có phải Tế Tự thật không. Kết quả là, do kỹ thuật diễn xuất quá tinh thông của Sở Thiên, cơ bản hần đã từ bỏ ý định tiếp tục điều tra Sở Thiên. Nhưng không ngờ đến lúc này lại có kẻ đòi hần giao người.

Sở Thiên quan sát hần một lượt, khoảng hơn năm mươi tuổi, nhìn ăn mặc giống như một kỵ sỹ, nhưng bên cạnh lại không có tọa kỵ. Sở Thiên khều Lạc Khắc hỏi: “Hần là ai vậy?”

Lạc Khắc hạ thấp giọng nói: “Hần là đoàn trưởng của đệ nhị binh đoàn ở Công Quốc. Nghe nói hần là đối thủ không đội trời chung với Đái Duy Tư!” lúc này Lạc Khắc cũng cảm thấy tình thế không an toàn, bắt đầu căng thẳng, “Hần tên Gia Đặc, Thủy Tinh kỵ sỹ cấp bảy, rất lợi hại!”

“Tọa kỵ của hần đâu?” Sở Thiên hỏi, nếu thứ Gia Đặc cười không xuất hiện thì không thể phán đoán được thực lực của hần.

“Ngươi bé mồm thôi!” Lạc Khắc không hiểu, sao lúc này rồi mà Sở Thiên vẫn không chút sợ hãi gì hết, “Nghe nói hần có một con Cự Ngưu cấp bảy đến từ Lạc Nhật sơn mạch. Nhưng đã mất tích từ rất lâu rồi.”

Cự Ngưu mất tích? Sở Thiên bỗng nhe răng cười. Trên cái đại lục này, có lẽ chỉ có Sở Thiên là biết chỗ của con Cự Ngưu hiện nay. Vì toàn bộ Cự Ngưu tộc từ Lạc Nhật sơn mạch đều bị tộc trưởng Khố Á Tháp gọi đến để quốc Khải Tất để ngoan ngoãn sản xuất Ngưu Hoàng cho Sở Thiên rồi.

Lúc này, Đái Duy Tư và Gia Đặc bắt đầu tranh cãi, Đái Duy Tư: “Gia Đặc, người của ta đều ở đây, ngươi tự tìm đi! Xem xem có Tế Tự thần thánh không!” nói rồi Đái Duy Tư chỉ vào Sở Thiên lạnh lùng nói: “Đây chính là kẻ mà ta đưa đến từ trấn Ba Đặc, ban đầu ta cũng tưởng hần là Tế Tự thần thánh, nhưng... ngươi tự xem đi!”

Gia Đặc lấy ra từ túi không gian bên hông một tờ nhiệm vụ, đối chiếu kỹ lưỡng với Sở Thiên, mà Sở Thiên cũng rất hợp tác tiếp nhận sự quan sát ấy.

“Hần không phải!” Gia Đặc dừng lại một chút rồi cười nhạt: “Ngươi tưởng có thể lừa được ta sao?! Hừ, nói mau, ngươi đã giấu người ở đâu?”

“Gia Đặc, ngươi đã không tin thì chúng ta không có gì để nói nữa!” Đái Duy Tư hét cách, thôi không giải thích nữa, vẫy tay một cái, các thủ hạ đã sẵn sàng trong tư thế chiến đấu. “Chúng ta cũng đấu nhau mấy chục năm rồi, giờ cũng nên kết thúc thôi!”

Sở Thiên kéo Lạc Khắc và Chu Lệ Á vẫn đang ngây người ra “Còn xem gì nữa? Không mau đi thôi!” xem ra sắp đánh nhau đến nơi rồi, mà ở đây gần như toàn cao thủ trung cấp trở lên, trong trận chiến này, ba người binh đoàn Cương Thiết Bào Hao chỉ có thể cố chạy thoát thân mà thôi.

“Ai cũng đừng hòng rời khỏi đây!” Gia Đặc hét lên, rồi chia thủ hạ ra tứ phía, chặn hết các đường lại.

“Liên Tỏa Thiểm Điện!” lại là chiêu thức vừa dùng để đối phó với tên thổ phi ngốc nghếch ban nãy, nhưng đáng tiếc, đối thủ lần này của Đái Duy Tư lại là Thủy Tinh kỳ sỹ cấp bảy!

“Khí Thuần!” Gia Đặc bắt chéo hai tay thành chữ thập chắn trước ngực, xung quanh là một tấm lá chắn trong suốt được tạo nên từ đầu khí. Khí Thuần không những chặn được ma pháp của Đái Duy Tư mà còn đánh bật trở lại.

“Bảo vệ Tế Tự!” uy lực của Liên Tỏa Thiểm Điện qua sự phản xạ đã giảm đi nhiều, không làm gì được các cao thủ binh đoàn Bạo Phong, nhưng Tế Tự A Luân thì vẫn cần được bảo vệ.

“Khốn kiếp!” Sở Thiên chửi một câu, tình thế cấp bách, tất cả thủ hạ của Đái Duy Tư đều tự bảo vệ mình, những người mạnh hơn thì bảo vệ Tế Tự, do vậy mà ba người Sở Thiên, Lạc Khắc và Chu Lệ Á không có ai ngó ngang gì đến. Mà luồng sáng ấy sau khi phản xạ vài lần đang bắn về phía ba người họ.

Sau khi phản đi phản lại vài lần uy lực của Liên Tỏa Thiểm Điện đã giảm đi rất nhiều, chỉ còn như ma pháp sơ cấp, nhưng thực lực của Lạc Khắc và Chu Lệ Á vẫn không thể chống lại được ma pháp tương đương cấp ba. Nhét Tiểu Bạch vào tay Chu Lệ Á, rồi Sở Thiên kéo Chu Lệ Á, một tay lôi Lạc Khắc ra đằng sau mình. Sau một tiếng nổ, luồng sáng ấy tan biến trên người Sở Thiên, Sở đạo thiếu gia ngoài việc quần áo bị thủng một lỗ lớn ra thì không hề có một vết thương nào.

Ca ngợi Nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên cười thầm, có sự bảo vệ của máu Long hoàng, một tẹo ma pháp sơ cấp này làm gì được hắn.

“Ừa?” Thấy Sở Thiên không việc gì, Đái Duy Tư ngẩn ra, hắn chưa từng nghĩ lại có người có thể dùng thân thể mình chống lại sự tấn công của ma pháp. Nhưng hắn cũng không có thời gian để nghĩ nữa vì thanh trường kiếm của Gia Đặc đã xuất hiện trước mặt hắn rồi.

“An Định, ngươi không sao chứ?” Chu Lệ Á hỏi quan tâm, còn Lạc Khắc thì đang há hốc mồm, như vừa nhìn thấy thần kỳ gì vậy, “Khốn nạn, em rể lợi hại thật đấy, thế mà không bị sao!”

Không đợi Sở Thiên ba hoa câu nào, Gia Đặc đã phát hiện ra điều bất thường ở Sở Thiên, hắn liền vừa tấn công Đái Duy Tư vừa ra hiệu cho một Ma pháp đạo sư trong đám thủ hạ, “Tên đạo tặc đấy giao cho người!” Dứt lời, Gia Đặc lại quay ra quát con sói hai đầu: “Còn không mau tới giúp ta, ta thuê ngươi không phải để ngươi đứng đó xem trò hay!”

“Hừ~~~” Sói hai đầu cười mỉa mai, rồi cúi người xông về phía Đái Duy Tư. Tiếp đó là một trận đại chiến đã diễn ra giữa đường đi.

Đạo tặc, cái nghề chuyên ẩn nấp và ám sát vốn là thiên địch của Ma pháp đạo sư. Cùng một đẳng cấp, chỉ cần cho đạo tặc đủ cơ hội để giấu tung tích thì Ma pháp đạo sư gần như không có cơ hội sống sót. Nhưng hôm nay lại khác, đối thủ của Sở Thiên là một Ma pháp đạo sư cấp năm có thực lực, còn Sở đại thiếu gia thì lại là một đạo tặc cấp ba trình độ sơ cấp giả mạo! Hơn nữa hắn còn phải bảo vệ Lạc Khắc và Chu Lệ Á.

Mọi người đều bận đối phó với đối thủ của mình, Tế Tự A Luân, dưới sự bảo vệ của mọi người cũng đang không ngừng bắn Quang Minh ma pháp về phía Gia Đặc, do vậy mà Sở Thiên chỉ có một mình đối phó với một Ma pháp đạo sư cấp cao.

“An Định, ngươi dẫn Chu Lệ Á chạy đi, ngươi là đạo tặc, tên pháp sư này sẽ không đuổi kịp ngươi đâu.”

Lạc Khắc đứng chặn trước mặt Sở Thiên với dáng vẻ hy sinh vì nghĩa.

“Đoàn trưởng, tên tiểu pháp sư này không cần người phải động thủ, cứ để ta!” Sở Thiên vốn định chạy thoát thân nhưng trước khi chạy hắn phát hiện ký hiệu chức nghiệp trên người tên pháp sư — hai ngọn lửa nhỏ màu bạc! Là một chuyên gia cấp cao phân loại Ma pháp chức nghiệp, Sở Thiên biết rõ ký hiệu đó tượng trưng cho điều gì, chủ nhân của hắn là một Hỏa hệ Ma pháp đạo sư cấp năm!

“An Định...” Lạc Khắc sững người gương mặt nhìn Sở Thiên rút thanh đại đao, vẻ mặt khinh thường tiến tới trước mặt tên pháp sư.

“Ê, đừng nói lão tử đây bắt nạt ngươi!” Điệu bộ của Sở Thiên chẳng khác gì đang bắt nạt trẻ con, “Cho ngươi một cơ hội, lão tử đứng đây cho ngươi đánh!” vừa nói Sở Thiên vừa chống đao xuống đất, đứng yên tại chỗ.

“Người...” Tên pháp sư bị Sở Thiên làm cho tức đến không nói được lời nào, gân xanh trên trán nổi cuộn cuộn, thét lên một tiếng: “Bạo Viêm Hỏa Đạn!” vừa rồi Điện hệ ma pháp cấp thấp không có tác dụng gì với Sở Thiên, vì thể tên pháp sư đã cẩn thận hơn, vừa ra tay đã ra ma pháp cấp năm.

“Ai yo~ ngọn lửa nhỏ đẹp thật!” Sở Thiên khinh miệt nói.

Tên pháp sư dần ra, phần vì tức giận, phần vì bị Sở Thiên dọa sợ rồi, vì quả cầu lửa hắc vừa bắn ra đang trở thành đồ chơi trong tay Sở Thiên.

“Còn nữa không?” Sở Thiên hỏi: “Quả này bé quá, cho quả to hơn tí đi!” Sở Thiên mù tịt ma pháp, giải phóng không nổi ma pháp nhưng trong việc phòng ngự ma pháp thì trên đại lục chẳng mấy người có thể so sánh với hắn! Sau khi được tẩm máu Xích Diễm, chỉ cần không có Hỏa hệ Cầm chú, không có một ma pháp Hỏa hệ nào có thể động đến Sở Thiên!

“Hỏa Tường!” Tên pháp sư cuống cuống, không quan tâm đến việc tiêu hao năng lượng phóng ra một ma pháp với độ bao phủ lớn.

“Đừng phóng Hỏa Tường!” Sở Thiên nhảy chồm lên, vác đao xông tới, “Không giỡn với người nữa!” Sở Thiên không dám chơi nữa, vì tuy rằng người hắc chống lại được với lửa nhưng quần áo trên người hắn thì không! Sở Thiên thật không muốn thành ra trần như nhộng!

Đòn tấn công của Sở Thiên chẳng có chút kỹ thuật nào, chỉ là dùng sống đao chém xuống. Nhưng tên pháp sư khi đánh cận chiến thì lại càng không. Binh~ tên pháp sư đáng thương bị Sở Thiên đánh ngất rồi!

“Hừm Đái Duy Tư, binh đoàn của ngươi từ lúc nào mà có loại cao thủ thể này?” Gia Đặc đang cùng sói hai đầu đánh giáp công Đái Duy Tư nói: “Đợi người chết rồi ta sẽ thu nạp vào binh đoàn của ta, ha ha ha...”

Bị một người một thú đều có thực lực cấp bảy tấn công, Đái Duy Tư đã không còn sức mà trả lời nữa, với câu hỏi của Gia Đặc, hắn chỉ trừng mắt coi như câu trả lời.

“Ôi mẹ ơi!” tên thủ lĩnh thổ phỉ này giờ bị bỏ qua đột nhiên kêu lên kinh hãi, “Đây là ai vậy? Chốc lát đã đánh bại được Ma pháp đạo sư cấp năm?!”

Sở Thiên nhìn Lạc Khắc và Chu Lệ Á dắc ý, “Đoàn trưởng, tên tiểu pháp sư này đã được ta giải quyết xong!”

Hai huynh muội như chưa từng quen Sở Thiên, đang đứng như trời trồng. Bỗng nhiên Chu Lệ Á chỉ về phía sau Sở Thiên hét lên: “Cẩn thận!”

Một đường kiếm khí màu vàng kim giống như sao băng xoẹt qua trước ngực Sở Thiên.

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Hoàng Kim kiếm sỹ cấp sáu? Chết tiệt! Thân thể lão tử đây không chịu nổi đấu khí cấp sáu đâu à...

126. Chương 126: Không Có Đẹp Trai Nhất, Chỉ Có Đẹp Trai Hơn!

Nếu như hỏi những vị tuyệt đại cao thủ khác thì họ sẽ không do dự mà trả lời rằng — Thần kỹ! Chỉ có Thượng cổ Thần kỹ mới là vô địch trên đại lục này!

Nhưng câu trả lời của Sở Thiên lại khác, hắn đưa ra một đáp án khiến các nhà sử học đại lục đã bị phỉ hoài hàng vạn năm — cao thủ quyết đấu, chất lượng của đao mới là quan trọng nhất!

Kiểm khí màu hoàng kim vút tới trước mặt Sở Thiên, còn chủ nhân của đường kiếm khí ấy đang nghiêng rặng nhìn trừng trừng vào Sở Thiên, đồng thời cơ thể cũng lao về phía Sở Thiên. Có thể thấy vị pháp sư lúc này bị đánh ngất là bạn tốt của tên kiếm sỹ này.

Không biết tại sao, trước đây khi Sở Thiên gặp nguy hiểm cơ thể đều tự động có một sức mạnh kỳ lạ nào đó cứu hắn, còn lần này thì Sở Thiên phát hiện rằng cơ thể không có chút thay đổi nào hết.

Sức mạnh phát ra từ kiếm khí đã đánh tan áo của Sở Thiên. Sở Thiên cũng tuyệt vọng nhắm tịt mắt lại, nhưng trong khoảng khắc lại giờ lưỡi đao Phán Quyết lên đỡ.

Keng~ Phập~ Leng keng~ Bịch~

Một chuỗi âm thanh kỳ quái vang lên, kéo Sở Thiên ra khỏi tuyệt vọng, mở to mắt ra nhìn, “Ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh~” để che giấu thân phận Sở Thiên đã lâu rồi không ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh, nhưng đến hôm nay thì hẳn không kìm nổi mà phải lên tiếng, rồi lại thêm một câu “Ca ngợ lưỡi đao Phán Quyết!”

Tuy lúc này nhắm mắt, nhưng nhìn khung cảnh trước mắt đây Sở Thiên cũng có thể tưởng tượng ra âm thanh lúc này là cái gì. Keng, đó là thanh trường kiếm của tên kiếm sĩ đã bị gãy; Phập, quán tính của tên kiếm sĩ khi lao đến quá lớn nên sau khi thanh kiếm bị gãy hẳn đã lao thẳng vào lưỡi đao và biến thành hai nửa; Leng keng và bịch đó chính là tiếng thanh kiếm gãy và thi thể rơi xuống đất.

Những người có mặt, dù là Đái Duy Tư, Gia Đặc đang đánh nhau hay Lạc Khắc và Chu Lệ Á những kẻ đứng nhìn cho vui, tất cả đều chết sững! Chỉ một chiêu đánh ngất pháp sư cấp năm, lại chỉ dùng một chiêu đánh chết một kiếm sĩ cấp sáu?! Ít ra thì những chức nghiệp giả cấp bảy như Đái Duy Tư hay Gia Đặc cũng không tin mình có thể làm được như thế!

Hình dáng của lưỡi đao Phán Quyết bây giờ quá bình thường nên không ai có thể ngờ Sở Thiên lại thoát chết nhờ nó. Trong mắt mọi người thì tình hình ban này đã biến thành: một kiếm sĩ cấp sáu lao đến nhưng Sở Thiên ung dung không sợ hãi, đợi đến khi kiếm khí làm rách quần áo mới tiện tay ra một đao giết luôn một chức nghiệp giả cấp sáu!

“Ồi mẹ ơi~” người đầu tiên có phản ứng chính là tên thủ lĩnh thổ phỉ kia. Hai nắm đấm đập xuống mạnh xuống đất mà thốt lên rằng: “Lẽ nào người kia là tuyệt thế cao thủ mà mẹ ta từng kể sao?!”

“Người đối phó với tên đạo tặc kia đi, một mình ta ứng phó với Đái Duy Tư được rồi!” tình hình bây giờ đang dần dần bất lợi với Gia Đặc nên hẳn yêu cầu con sói hai đầu đi đối phó với Sở Thiên.

“Được rồi!” Con sói hai đầu uể oải nhận lệnh rồi đến trước mặt Sở Thiên, có điều hẳn không tấn công mà nằm phục xuống, dùng bàn chân sau vuốt lông, mồm không ngừng than vãn: “Lần sau sẽ không nhận kiểu nhiệm vụ này nữa, đánh đi đánh lại, rồi hết cả lông rồi!”

Sở Thiên thu đao lại, đối phó với loại ma thú này thì không thể dựa vào may mắn được. Vừa rồi khi Sói hai đầu đối phó với Đái Duy Tư, Sở Thiên cũng nhìn thấy cách tấn công của Sói hai đầu không phải ma pháp cũng không phải đấu khí, mà chỉ là đơn thuần là dựa vào tốc độ và nanh vuốt sắc lẹm.

Tuy tốc độ của Sở Thiên không chậm nhưng so với con ma thú dựa vào tốc độ để sinh tồn thì không thể đo lại được. Hơn nữa thân thể được máu Long Hoàng cải tạo của Sở Thiên cũng không thể chống chọi nổi với nanh vuốt của ma thú cấp bảy. Vì thế Sở Thiên biết mình không phải đối thủ của con sói này.

“Ha ha... một con ma thú thật xinh đẹp!” Sở Thiên nheo mắt cười, nếu nó đã không vội tấn công thì hẳn cũng không cần vội “Ta có thể biết tên người được không?”

“Khốn kiếp mắt người dui à? Dám bảo ta xinh đẹp?!” Sói hai đầu quát Sở Thiên, “Lão tử đây là một đấng mày râu, người phải nói là ta đẹp trai!” vừa nói cái đầu chính của nó lắc qua lắc lại tỏ ra rất tự phụ, nhưng cái đầu nhỏ thối rữa kia lại làm hồng hết cả.

“Ồ~ đẹp trai! Đẹp trai!” Sở Thiên nổi hết cả da gà, một con sói đực lại tự sướng đến mức này thật là khiến người ta buồn nôn. “Hi hi, người là con sói đẹp trai nhất ta từng gặp đấy!” Lúc này đây Sở Thiên vô cùng nhớ những con ma thú của mình, nếu giờ cho dù AK47 người yếu nhất có mặt ở đây thì Sở đại thiếu gia đã không phải đi nịnh bợ con sói này rồi.

“Người nói thật hả?” hai con mắt của Sói hai đầu lập tức sáng lên.

“Đương nhiên là thật rồi, ta thề với danh nghĩa của Tử thần!” thân phận hiện giờ của Sở Thiên là đạo tặc nên khi thề hẳn phải dùng danh nghĩa của Tử thần rồi.

“Ừm, người cũng có mắt nhìn đấy!” Sói hai đầu tự hào tiếp nhận lời tán thưởng của Sở Thiên, rồi nói: “Người có thể gọi ta là Lỗ Tây Nạp, Lỗ Tây Nạp anh tuấn tiêu sái nhất thế gian!”

“Xin chào, Lỗ Tây Nạp tiên sinh...”

Sở Thiên còn chưa nói xong đã bị Lỗ Tây Nạp ngắt lời: “Người cũng có con mắt nhìn người nên ta cho phép người tự sát!”

Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên tức giận, thầm chửi: lão tử nịnh nọt người thế mà kết quả lại phải tự sát sao? Mẹ nó chứ! Tên đột biến khốn kiếp nhà người cứ đợi đấy!

“Xin hãy đợi một chút!” Sở Thiên xua xua tay: “Ta biết Lỗ Tây Nạp tiên sinh là đẹp trai nhất nhưng ngài có muốn trở nên đẹp trai hơn không?” Sở Thiên dùng ánh mắt chân thành nói với Sói hai đầu.

“Ta có thể đẹp trai hơn sao? Ha ha ha ha...” Lỗ Tây Nạp cười điên cuồng, “Khônnh thể nào, giờ ta đã hoàn mỹ lắm rồi!”

Đột biến gen cộng với hệ thần kinh phân liệt! Còn cả chứng tự sướng quá độ! Sở Thiên đưa ra thêm lời đánh giá về con sói điên này.

“Hi hi..” Sở Thiên cười cầu hòa, đồng thời nói: “Ta có thể giúp ngài xóa bỏ đi một số khuyết điểm nhỏ!” vừa nói ánh mắt Sở Thiên vừa nhìn về phía cái đầu thối rữa.

Phì phò~ Lỗ Tây Nạp phát ra tiếng thở trầm đục, đôi mắt trên cái đầu chính đỏ ngầu. Nếu là người khác dám nhắc đến cái đầu nhỏ kia thì đã bị tan xác rồi, nhưng Sở Thiên lại tỏ ra là có thể giúp hắn thêm “hoàn mỹ” nên Lỗ Tây Nạp hơi động lòng, “Người có thể làm được thật sao?”

“Đương nhiên là được!” Sở Thiên tự tin, “Hơn nữa ta lập tức có thể làm ngay!”

Lỗ Tây Nạp do dự một lúc, quay đầu nhìn hai người còn đang đánh nhau: “Nhưng ta đã nhận lời với Gia Đặc là giúp hắn giết hết người của binh đoàn Bạo Phong...”

“Bọn ta không phải người của binh đoàn Bạo Phong!” Sở Thiên chỉ vào Lạc Khắc, “Đoàn trưởng, mau đưa huy hiệu của của binh đoàn chúng ta ra đây!”

Sau khi kiểm tra huy hiệu của mấy người Lỗ Tây Nạp gục gặc: “Các người không cần tham gia cuộc chiến nữa, ở đây đợi ta!”

Tiếp đó thì Sở Thiên đứng một bên thưởng thức trận quyết đấu của hai bên. Do sự rút lui của Sở Thiên, người bên Đái Duy Tư dần dần không chống lại nổi sự tấn công của Gia Đặc và Lỗ Tây Nạp nữa.

“An Định, chúng ta không giúp đoàn trưởng Đái Duy Tư sao?” nhìn từng người từng người bên binh đoàn Bạo Phong ngã xuống Chu Lệ Á có chút không đành lòng.

Giúp đỡ? Hừ! Sở Thiên chửi thầm: Lũ người này đến để bắt lão tử đây, chết hết đi là tốt! Hắn giải thích: “Đây là chuyện giữa hai binh đoàn bọn họ, theo quy tắc dong binh đoàn thì chúng ta không được nhúng tay vào!”

“Đúng thế, đúng là có quy tắc ấy!” Lạc Khắc nói thêm.

Nháy mắt, binh đoàn Bạo Phong chỉ còn có mấy người, cuối cùng thì A Luân người không có sức tấn công và Đái Duy Tư bị bắt sống.

Sau khi kết thúc trận đấu, Lỗ Tây Nạp và Gia Đặc thương lượng nửa ngày trời cuối cùng Lỗ Tây Nạp mang theo một chiếc thẻ thủy tinh tạp và A Luân đang ngắt xiủ đến trước mặt Sở Thiên “Người vác cái này đi!” nói rồi, A Luân đang bất tỉnh bị ném đến trước mặt Lạc Khắc.

“Các người đi theo ta!” Lỗ Tây Nạp ngậm chiếc thẻ thủy tinh tạp quay người bước đi, nhưng không quên uy hiếp Sở Thiên “Nếu người không làm được lão tử sẽ ăn hết bọn người!”

Lỗ Tây Nạp dẫn ba người bọn Sở Thiên đi cả ngày trời, từ đường lớn của La Nhĩ Công quốc đến một vùng toàn núi là núi.

Vừa bước lên Lỗ Tây Nạp liền tru lên một tiếng dài “Hú...uu~” không lâu sau, hàng trăm con Cự Lang từ trong rừng sâu nhảy ra.

Dẫn đầu là một con sói già với bộ lông xám, nó đi đến trước mặt Lỗ Tây Nạp, cúi người kính cẩn nói: “Thiếu gia đã về!”

“Ừ!” Lỗ Tây Nạp gật đầu coi như đã đáp lại lời chào, rồi chỉ vào bọn Sở Thiên “Bảo mấy đứa khỏe mạnh chờ họ về nhà! Mấy con người này đi chậm quá!”

Sở Thiên đã có kinh nghiệm cưỡi sói rồi, dù gì hắn cũng có đến vài trăm con sói diên, không có việc gì thì cưỡi đi hóng gió. Nhưng Lạc Khắc và Chu Lệ Á thì không may mắn như vậy. Lạc Khắc thân thể cường tráng còn có thể chịu được sự lắc lư trên lưng sói, còn Chu Lệ Á thân thể yếu ớt, nhanh chóng sa sầm mặt mày. Cuối cùng không còn cách nào khác Sở Thiên và Chu Lệ Á phải cùng cưỡi một con sói.

Lại đi thêm một đoạn dài nữa, một gò đất tồi tàn xuất hiện trước mắt Sở Thiên, “Đến nơi rồi!” Lỗ Tây Nạp nói, rồi lệnh cho con sói già vẫn theo sau từ nãy “Ta đi gặp phụ thân, người tìm một nơi sắp xếp cho bọn họ!” Nói xong, Lỗ Tây Nạp biến mất trong một cái động lớn.

“Mời mấy vị đi theo tôi!” Con sói già dẫn mấy người Sở Thiên đi vào một cái sơn động khác, “Đây là phòng tiếp đón khách là con người của chúng tôi!”

Quan sát cái sơn động một hồi, Sở Thiên tắc lưỡi, đây là hang sói kiểu gì vậy, rõ ràng là phòng khách của quý tộc mà! Tuy cái sơn động này không thể so được với phủ Công tước của Sở Thiên nhưng bên trong có đầy đủ bàn ghế, giường tủ, rượu và đồ nhắm, hơn nữa cũng không phải hạng xoàng. Các quý tộc nhỏ ở Khải Tắt cũng chỉ thế này là cùng.

Trong chốc lát Sở Thiên cảm thấy không phải mình đang ở trong hang sói nữa mà đã vào một phòng khách của một đại quý tộc nào đó. Mà Lỗ Tây Nạp chính là đại thiếu gia của gia tộc này.

127. Chương 127: Làm Đẹp

“Em rể, nói mau, chuyện hôm nay là thế nào?” Lạc Khắc nghi ngờ hỏi. Biểu hiện hôm nay của Sở thiên tuyệt đối không phải là điều mà một đạo tặc bình thường có thể làm nổi, “Tiểu tử ngươi lại có thể một lúc xử lý hai chức nghiệp giả trung cấp?!”

“Hi hi, ta cũng không biết, có lẽ là ta may mắn!” Sở Thiên cười: “Ngươi cũng tập luyện với ta đây thôi, thực lực của ta chỉ là đạo tặc sơ cấp thôi.”

“An Định, đừng có lừa bọn ta nữa!” lý lẽ của Sở Thiên quá là không có sức thuyết phục, đến Chu Lệ Á cũng không tin.

“Thôi được rồi, không lừa các ngươi nữa.” Sở Thiên lấy lưỡi dao Phán Quyết ra để trước mặt hai người bọn họ nói: “Nhìn thấy chưa? Ta dựa vào thanh dao này mới thắng được hai tên ấy đấy. Về ngoài của nó bình thường nhưng rất lợi hại!” Nói xong, Sở Thiên nghiêm chỉnh nói: “Hãy nhớ, đừng có nói chuyện này với người khác!”

Lạc Khắc và Chu Lệ Á cùng gật gật đầu, Lạc Khắc ngưỡng mộ hỏi: “Em rể, ngươi lấy đâu ra thanh dao này vậy? Lúc nào hãy kiếm cho ta một thanh đi!”

“Đừng có nghĩ đến điều đấy, cái này đâu phải có thể tùy ý có được cơ chứ!”

Ba người nói chuyện qua đêm, đến sáng hôm sau, con sói quản gia kia lại đến “An Định tiên sinh, lão gia chúng tôi muốn gặp ngài!”

“Được, chúng ta đi thôi!” Sở Thiên gọi Lạc Khắc và Chu Lệ Á, vừa định cùng ra ngoài sơn động thì sói quản gia cản lại: “An Định tiên sinh, lão gia chúng tôi chỉ muốn gặp một mình ngài!”

Đáng chết, con sói kia đang dùng ánh mắt của rừng sâu thẳm nhìn hắn, uy lực của một con ma thú cấp bảy không phải thứ hắn có thể chống lại được.

“Ta không sao, mọi người đợi ở đây được rồi.” Sở Thiên xua tay cười: “Hi hi, ta đi bàn chuyện làm ăn với lão gia của bọn họ...”

Phụ thân của Lỗ Tây Nạp cũng sống trong một cái sơn động nhưng cách trang trí ở đây khiến Sở Thiên có cảm giác quay về phủ Công tước.

“Người chính là tên đạo tặc mà Lỗ Tây Nạp nhắc đến?” giữa sơn động là một con Cự Lang đen tuyền đang nằm, trừng trừng nhìn Sở Thiên: “Người nói người có thể chữa cho con trai ta?”

“Đương nhiên là có thể!” Sở Thiên ung dung đáp.

Con cự lang đứng dậy, chậm rãi tiến đến trước mặt Sở Thiên, đầu hần gần như cao bằng Sở Thiên, “Người nói láo!” con Cự Lang há cái mồm đỏ lòm liếm liếm những chiếc nanh sắc nhọn “Thủ tịch Tế Tự ở La Nhĩ Công quốc cũng không thể chữa khỏi được cho Lỗ Tây Nạp!” Đôi mắt đen sâu thẳm quan sát Sở Thiên, “Sao, tên đạo tặc người lại lợi hại hơn Tế Tự được chứ?”

“Cứ để ta thử thì biết thôi!” Sở Thiên ngồi khoanh chân trước mặt Cự Lang, nói giọng bất cần: “Nếu không chữa được người có thể giết ta mà!”

Cự Lang nhìn Sở Thiên nghi ngờ, không tin người này chỉ là một đạo tặc sơ cấp, “Nói xem người định chữa cho Lỗ Tây Nạp như thế nào? Có thể ta sẽ cho người thử!”

“Lỗ Tây Nạp thiếu gia chỉ là thừa một cái đầu thôi phải không?” Sở Thiên nhếch mép, “chặt nó đi là được rồi.”

“Cái gì?” Cự Lang nhảy chồm lên người Sở Thiên, hàm răng kề bên cổ Sở Thiên: “Người muốn giết con ta hả?” những cái nanh sắc nhọn đã chạm vào da thịt Sở Thiên, “Ta cảnh cáo người, nếu người nói láo, hàng triệu con Lang tộc trên bờ Tây Hải này sẽ băm vằm người thành từng mảnh.

Ca ngọ Nữ thần Sinh mệnh! Tính mệnh đang bị đe dọa nhưng Sở Thiên lại nheo mắt cười. Tên này nói Lang tộc trên bờ Tây Hải này sẽ không tha cho lão tử? Thế nghĩa là Lang tộc trên bờ Tây Hải đại lục này đều nghe lời hắn rồi? Hê hê, Tộc trưởng của Lang tộc — lại một con cá to!

“Ngài có thể giết ta, nhưng trên đại lục này không ai có thể chữa cho Lỗ Tây Nạp đâu!”

Cự Lang từ từ rời khỏi người Sở Thiên “Người thật sự có thể chặt một đầu đi mà nó vẫn có thể sống sao?”

“Ngài có thể chứng kiến tận mắt!” Sở Thiên đứng dậy chỉnh lại quần áo “Nếu ta không làm được ngài có thể lập tức giết ta!”

Cự Lang do dự một chút, bỗng gọi to về phía cửa động: “Đi gọi thiếu gia lại đây!” Nói rồi hắn chỉ vào chiếc thảm đất tiền trên đất “Người ngồi đi!”

Một lúc sau, Sói hai đầu Lỗ Tây Nạp đến nói: “Cha, con đến rồi.”

Cự Long thuật lại chuyện vừa rồi cho Lỗ Tây Nạp rồi hỏi: “Lỗ Tây Nạp, con có đồng ý thử không?”

Gần như không hề do dự, Lỗ Tây Nạp dùng móng vuốt tóm lấy cái đầu kia để lại một vết máu, nghiêng răng nói: “Có cái thứ này trên người con sống không bằng chết!” vừa nói Lỗ Tây Nạp quay ra Sở Thiên, “Khi nào bắt đầu?”

“Bây giờ có thể làm luôn!” Sở Thiên để cái túi trên lưng xuống, lấy ra công cụ phẫu thuật.

“Đợi đã!” Cự Lang gọi giắt, nhìn vào mắt Sở Thiên: “Ta tên Khải Văn, ma thú cấp tám, là một trong Tứ đại Tộc trưởng Lang tộc, thống lĩnh một trăm bảy mươi vạn Lang tộc bờ Tây Hải đại lục!”

Khải Văn cúi xuống nói với Sở Thiên: “Nếu người có thể chữa được cho con trai ta, một trăm bảy mươi vạn Lang tộc bờ Tây Hải nợ người một ân tình!” Nói xong, thái độ của Khải Văn lại trở nên hung dữ: “Nếu không chữa được, chắc người cũng biết kết cục thế nào rồi!”

Hừ, các người cứ đợi đấy mà nợ ta đi! Sở Thiên cười “Ta không muốn bị bất cứ sự làm phiền nào!”

“Không có lệnh của ta, ai cũng không được vào!” Khải Văn hét về phía cửa động.

“Ngài có Quyền Trục gây mê không, hoặc là ma pháp gây mê? Sở Thiên vừa lau dao phẫu thuật vừa nói: “Nếu không có thì đánh ngất con trai ngài đi!”

Khải Văn ngơ ra, hắn căn bản là không hiểu việc gây mê phẫu thuật là cái gì?!

Lỗ Tây Nạp nói: “Cha, ra tay đi!”

Khải Văn nhìn Lỗ Tây Nạp rồi vùng đuôi lên đánh ngất cậu con trai.

Sở Thiên cẩn thận kiểm tra hai cái đầu của Lỗ Tây Nạp rồi bắt đầu tính toán. Rất may giữa cái đầu nhỏ và đầu chính chỉ có phần cổ và một phần của hàm là dính vào nhau, nên Sở Thiên chỉ cần tách xương và thịt ra là được, còn về dây thần kinh và đại não của não bộ thì không phải lo.

“An Định tiên sinh, có thể bắt đầu được chưa?” Khải Văn hỏi.

“Được rồi.” Nói rồi, Sở Thiên bắt đầu cạo phần lông của Lỗ Tây Nạp đi. Sau đó dùng dao phẫu thuật nhẹ nhàng tách phần da ra.

“Á!” Khải Văn xót con kêu lên, “Thế này Lỗ Tây Nạp có chết không?” Khải Văn lúc này không phải tộc trưởng của hàng trăm vạn Lang tộc nữa mà chỉ là một người cha lo lắng cho con trai.

“Đương nhiên là không!” Sở Thiên dùng cái kẹp cầm máu kẹp vào vài đường huyết quản chính, rồi tách da thịt ra nhìn thấy cái xương sống chia làm hai nhánh.

Ừc! Khải Văn nuốt nước bọt một cái, cổ họng thấy lờm lợm. Bình sinh đây là lần đầu tiên hắn thấy phía dưới lớp da sói có những thứ gì.

“Khốn thật, sao mà cứng quá!” Sở Thiên chửi. Xương cổ Lỗ Tây Nạp rất phức tạp, Sở Thiên chưa bao giờ chỉ được một đốt bé tí, “Tộc trưởng Khải Văn, giúp ta một tay!”

“Người cần ta làm gì?” Khải Văn nhìn Lỗ Tây Nạp đang be bét máu, có chút run run.

“Cần đứt mấy đoạn xương này giúp ta!” Sở Thiên chỉ vào đoạn xương cổ nhô ra, “Cẩn thận một chút, chỉ cần cần xương thôi, đừng có chạm vào chỗ khác!” Nói xong thấy Khải Văn vẫn còn đang ngần ra, liền quát: “Nhìn cái gì mà nhìn, mau làm đi, nếu không con ngài chết chắc!”

“Ồ, được rồi!” Nghe Sở Thiên dọa, Khải Văn cẩn thận tiến tới.

Răng của ma thú cấp tám quả nhiên sắc bén, đoạn xương to cứng của Lỗ Tây Nạp đã bị những chiếc răng của Khải Văn cắn đứt.

“Được rồi, còn lại để ta.” Phần quan trọng nhất đã xong, việc còn lại của Sở Thiên đơn giản hơn nhiều rồi. Mài nhẵn đoạn xương gãy để cái xương cổ trở lại bình thường, cắt bỏ phần da thịt thừa, nối lại dây thần kinh, việc ở phần cổ coi như xong.

“Tộc trưởng Khải Văn, cái này ngài có cần không?” Sở Thiên dùng dao, gạt gạt cái đầu phụ, “Ta có thể đập vỡ nó không?”

Phần liền nhau của hai cái đầu Lỗ Tây Nạp là xương cổ và xương hàm dưới. Xương cổ còn dễ giải quyết, tách ra là được, nhưng xương hàm dưới của hai cái đầu lại dính liền thành một, rất khó để tách ra, chỉ có thể bỏ cái đầu phụ đi để giữ đầu chính.

“Chỉ cần chữa được cho Lỗ Tây Nạp, tùy người xử lý!” Khải Văn nói kiên quyết.

“Vậy được, ta ra tay đây!” Sở Thiên lấy dao cắt cái đầu nhỏ ra, “Ừa, cái gì đây?” Sở Thiên phát hiện trong chiếc đầu nhỏ kia lại có một viên đá màu xanh ngọc.

“Đây là Ma hạch của ma thú chúng ta, là căn nguyên của sức mạnh.” Khải Văn giải thích “Không ngờ cái đầu nhỏ này của Lỗ Tây Nạp cũng có một viên.”

“Ừm, ngài giữ nó đi!” Tuy Sở Thiên rất muốn giữ viên đá này cho mình nhưng Khải Văn cứ ở bên cạnh nhìn thế này nên Sở Thiên đành chịu.

Việc còn lại đơn giản rồi, cắt hết phần da thịt của cái đầu nhỏ, dưới sự giúp đỡ của Khải Văn, mài nhẵn xương hàm, khâu lại vết thương, cuối cùng Sói hai đầu đã có dáng vẻ bình thường của một con Cự Lang.

Cuộc phẫu thuật của Sở Thiên rất thành công nhưng chỉ tiếc một điều, vì không có bất cứ loại thuốc nào nên đành phải đợi vết thương của Lỗ Tây Nạp tự khỏi.

“Xong rồi!” Sở Thiên cất dụng cụ phẫu thuật đi, nói với Khải Văn: “Mấy ngày tới đừng để hắn hoạt động, qua nửa tháng thì gần như là khỏe!”

“Đa tạ An Định tiên sinh!” Nhìn thân hình bình thường và nhịp thở đều đặn của Lỗ Tây Nạp, Khải Văn há cái mồm đỏ lòm cười lớn: “Vô cùng cảm tạ ngài!” bất giác, thái độ của Khải Văn với Sở Thiên trở nên tôn trọng hơn rất nhiều.

“À đúng rồi. Ta vẫn còn một câu hỏi!” Khải Văn bỗng cười quái dị: “An Định tiên sinh, Thủ tịch Tế tự của Công Quốc sau khi kiểm tra cho Lỗ Tây Nạp từng nói...” Khải Văn vô thức tiến đến bên cạnh Sở Thiên, “...Hắn nói trường hợp của Lỗ Tây Nạp thì đại lục này chỉ có Thượng cổ Tế Tự thuật của Phất Lạp Dịch Nặc điện hạ mới có thể chữa được...”

128. Chương 128: Làm Đẹp Xong Thì Thăng Cấp

“Không lẽ ban nãy tiên sinh dùng không phải thuật Thượng cổ Tế tự?” Khải Văn ngăn ra.

“Ta hỏi ngài, ngài đã từng thấy thuật Thượng cổ Tế tự bao giờ chưa?” Sở Thiên hỏi.

“Chưa.” Khải Văn lắc đầu, “Đừng có nói ta, ngay đến Thủ tịch Tế tự của Công Quốc cũng chưa được tận mắt nhìn thấy.”

“Thế thì đúng rồi!” Sở Thiên bắt đầu bịa chuyện, “Các ngài đều chưa bao giờ thấy sao dám nói cái ta vừa dùng là thuật Thượng cổ Tế tự chứ?”

“Thế tiên sinh ngài là...”

“Ta đây dùng là thuật Thượng cổ Đạo tặc!” tài bịa chuyện của Sở Thiên đã triệt để phát huy.

“Thuật Thượng cổ Đạo tặc?” Khải Văn ngăn ra, hắn là ma thú cấp tám đi nhiều hiểu rộng cũng chưa hề nghe nói đến cái gọi là thuật Thượng cổ Đạo tặc. Không lẽ Thần Thánh thượng cổ cũng đi trộm đồ? Hơn nữa thuật Đạo tặc và trị bệnh thì có quan hệ gì với nhau?

“Thủ thuật ta vừa dùng ngài nhìn thấy cả rồi đúng không?” Sở Thiên lấy dao phẫu thuật ra quay vài vòng, “Ngài cảm thấy thế nào?”

“Vô cùng lợi hại!” Khải Văn chân thành thốt lên.

Dưới sự trợ giúp của máu Long hoàng, tốc độ và kỹ thuật sử dụng dao phẫu thuật của Sở Thiên đã đạt đến mức xuất quỷ nhập thần. Tốc độ dùng dao và sự nắm bắt về kết cấu cơ thể của Sở Thiên thì đừng nói trên Huyền Thú đại lục mà ngay cả trên trái đất cũng không có ai so sánh được với hắn. Dùng một câu trên trái đất để nói — Bác sĩ cũng là hảo đạo.

“Nếu ta dùng thủ thuật vừa rồi để giết người thì sao? Sở Thiên bỗng hỏi.

Khải Văn toát mồ hôi lạnh. Lúc này hắn đã tận mắt chứng kiến Sở Thiên nháy mắt đã cắt một mảng lớn da thịt, còn tiện thể loại bỏ mấy đoạn xương, hơn nữa đều không có giọt máu nào chảy ra.

“Nhất đao vô huyết, toái thi vô hình” (Ra tay không để lại máu, thi thể tan biến thành hư không) đây là đỉnh cao của nghề đạo tặc trên đại lục — Biểu tượng của Sát thần! Bây giờ câu này đã được dùng để liên tưởng đến Sở Thiên...

Không hề biết mình đã được coi là Sát thần cấp chín, Sở Thiên tiếp tục: “Ca ngợi Tử thần, Tử thần đã từng nói, đạo tặc chúng ta nếu muốn ai đó chết thì hắn không thể tiếp tục sống! Nhưng nếu Tử thần không cần linh hồn của ai thì hắn đừng hòng chết!” Đã lâu rồi không ra về Thần Côn, Sở Thiên đã hơi thấy ngứa ngáy, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội phát huy về Thần Côn thiên phú của mình, đương nhiên lần này dùng danh nghĩa của Tử thần.

“Vừa rồi ta dùng thuật Ám sát của thuật Thượng cổ Đạo tặc, nó không những có thể giết người mà cũng có thể dùng thủ pháp giết người để cứu người!” Sở Thiên đã hoàn toàn nhập tâm vào vai trò của Thần Côn, “Quyết định sự sống chết của con người chính là ý nghĩa sâu xa của thuật Thượng cổ Đạo tặc!”

Khải Văn đã bị Sở Thiên làm cho rối rắm “Ồ, không ngờ An Định tiên sinh lại là truyền nhân của thuật Thượng cổ Đạo tặc. Được trở thành bằng hữu với tiên sinh thì ta vui lắm!”

“Ca ngợi Tử thần, có một người bạn như ngài thì càng nên vui hơn!” nói rồi Sở Thiên trở nên ủ ê “Ài~ nhưng tiếc là thực lực của ta kém quá, chỉ là một đạo tặc sơ cấp, vẫn chưa hoàn toàn nắm bắt được thuật Thượng cổ Đạo tặc...”

“Khà khà, không sao, rồi sẽ có ngày ngài nắm bắt được thôi mà.”

Khải Văn bỗng cảm thấy mình thật may mắn được trở thành bạn của truyền nhân thuật Thượng cổ Đạo tặc, Sát thần cấp chín tương lai.

Lúc này, Lỗ Tây Nạp từ từ tỉnh lại, nhưng có vẻ vẫn hơi choáng váng.

Thấy con trai tỉnh lại Khải Văn lại cảm tạ Sở Thiên lần nữa “Lần này quả thật tiên sinh đã giúp được một việc lớn cho Lang tộc bờ Tây Hải chúng ta, ta sẽ hậu tạ ngài xứng đáng!” vừa nói Khải Văn vừa thở dài, “Hài~ chỉ cần Lỗ Tây Nạp khỏe mạnh, cái khác đều không có gì quan trọng hết...”

“Tộc trưởng Khải Văn, ngài có khó khăn gì sao?” Lúc này tâm trạng Sở Thiên rất tốt, có được sự ủng hộ của Lang tộc, việc trở về Khải Tát có lẽ sẽ dễ hơn rất nhiều, vì thế khi thấy hình như Khải Văn có gì đó khó nói, Sở Thiên tiện mồm hỏi luôn, “Không chừng ta có thể giúp gì đó cho ngài!”

“Vô ích thôi. Ài~ nói cho ngài nghe cũng chẳng sao!” Khải Văn lại thở dài, “Ta là một trong Tứ đại tộc trưởng của Lang tộc, Lỗ Tây Nạp là con trai duy nhất, cũng là người thừa kế duy nhất của ta, nhưng...”

“Nhưng làm sao?”

“Nhưng ba vị tộc trưởng kia không đồng ý Lỗ Tây Nạp kế thừa vị trí của ta!”

“Là tại hình dáng trước đây của Lỗ Tây Nạp sao?” Sở Thiên cười, “Giờ hắn đã bình thường rồi thì có thể kế thừa ngài rồi chứ!”

“Vẫn không được.” Khải Văn nằm xuống đất, lắc đầu “Không phải chỉ vì hình dạng. Lỗ Tây Nạp không những không giống như những Lang tộc khác mà nó lại còn không thể kế thừa sức mạnh cấp tám của ta, hiện giờ nó chỉ là ma thú cấp bảy mà thôi.”

Khải Văn nói tiếp: “Nếu không có đại ca ta giúp thì Lỗ Tây Nạp vừa chào đời đã bị các trưởng lão dìm chết rồi. Hài~ nhưng đại ca không có cách nào để Lỗ Tây Nạp thăng cấp. Như thế e là Lang tộc bờ Tây Hải bọn ta sẽ bị các Lang tộc khác chia rẽ mất.”

“Đại ca ngài là...” Sở Thiên hiếu kỳ. Có thể gây áp lực lên ba lão tộc trưởng, đây có thể lại là một con cá lớn nữa.

“Đại ca ta là ma thú của Thú tộc tiên tri La n. Dựa vào thân phận của La n, vị trí của đại ca ta trong bộ tộc chỉ kém Lang Vương bậc hạ.” Khải Văn nói.

Thì ra là ma thú của lão Thần Côn đó! Sở Thiên chửi thầm. Với La n thì Sở Thiên còn lạ gì, trình độ Thần Côn của hắn còn cao hơn cả Sở Thiên!

Đột nhiên Sở Thiên nhớ đến một chuyện. Khải Văn nói viên đá lúc này khi làm phẫu thuật là căn nguyên sức mạnh của ma thú, Lỗ Tây Nạp thì chắc là một cái đầu có một viên đá, như thế thì...

“Tộc trưởng Khải Văn, ta nghĩ ta có thể làm cho Lỗ Tây Nạp trở thành ma thú cấp tám!” Sở Thiên nói. Sở đại thiếu gia lại bắt đầu đánh cược rồi. Lang tộc bờ Tây Hải đang đứng trước nguy cơ bị chia rẽ, nếu Sở Thiên ngăn chặn điều này thì cái lợi nhất định sẽ có không ít!

“Không thể nào.” Khải Văn vẫn chưa ý thức được Sở Thiên đang nói cái gì liền nói luôn: “Để ma thú tăng cấp thì chỉ có Thần Thánh Thượng cổ mới làm được thôi. Nhưng ta nghe nói có lẽ Phát Lạp Định Nặc có thể làm được...đợi đã! Ngài nói là...?”

Khải Văn mở to hai mắt, nhìn Sở Thiên với dáng vẻ không thể tin nổi, “Ngài...ngài thật sự có thể sao?”

“Ta có thể thử xem sao!” Tuy mồm nói khiêm tốn nhưng biểu hiện của Sở Thiên thì vô cùng tự tin — đây chính là điều kiện cần có của một Thần Côn.

“An Định tiên sinh, nếu ngài làm được...” Khải Văn nói: “Với danh nghĩa của Thú thần, ta xin thề, ngài sẽ vĩnh viễn là bằng hữu của Lang tộc bờ Tây Hải!”

“Ha ha chúng ta sẽ mãi mãi là bạn!” Sở Thiên chỉ vào Lỗ Tây Nạp vẫn chưa tỉnh táo, “Ngài lại đánh ngất hẳn đi! Còn nữa, đưa cho ta viên đá tinh thạch lúc này!”

Lần này Khải Văn không một chút do dự, đưa cho Sở Thiên viên tinh thạch xong lại quật đuôi đánh ngất Lỗ Tây Nạp.

Lần này là mở hộp sọ nên Sở Thiên phải cẩn thận. Nhẹ nhàng tỉ mỉ như đang điêu khắc đồ thủ công mỹ nghệ, Sở Thiên từ từ tách xương hộp sọ của Lỗ Tây Nạp ra rồi nói với Khải Văn: “Che cửa động lại, không được để gió thổi vào.”

Khải Văn cuống cuống đi ra phía cửa động, dùng thân hình to lớn chắn gió lại “An Định tiên sinh, thế này được chưa?”

“Được rồi!”

Đây là lần đầu tiên Sở Thiên mở hộp sọ của ma thú, kết cấu cơ thể của ma thú trên Huyền Thú đại lục và động vật trên trái đất không khác biệt là mấy, nhưng khi mở sọ của Lỗ Tây Nạp ra, Sở Thiên mới phát hiện đại não của hắn không phải hình bán cầu như động vật họ nhà chó thông thường, mà là hình vòng tròn. Ở giữa đại não cũng có một viên tinh thạch xanh lục, nhưng to hơn viên ở trong tay Sở Thiên.

Suy nghĩ thì được rồi, nhưng sau khi bắt tay vào việc, Sở Thiên có chút mơ hồ. Hắn chỉ được học lấy những khối u dị thường từ trong não ra chứ chưa học làm thế nào để cho một viên đá vào bên trong đó.

Ca ngọ nữ thần Sinh Mệnh! Lão tử liều đây! Sau khi do dự một chút, Sở Thiên quyết làm theo bản tính của một con bạc, lấy viên đá trong não Lỗ Tây Nạp ra, dùng kim chỉ phẫu thuật gắn hai viên đá lại với nhau rồi để lại vào trong.

Nữ thần Sinh Mệnh hình như rất chiều cố Sở Thiên, lần này hắn lại đoán đúng rồi!

Ngay sau khi hai viên đá được để lại vào trong não của Lỗ Tây Nạp, một luồng ánh sáng xanh ngọc phát ra, hai viên đá đã hợp lại thành một!

“Á~~” Lỗ Tây Nạp đang hôn mê bỗng kêu lên một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa, sau đó luồng sáng xanh lục sáng rực phát ra từ trong sọ Lỗ Tây Nạp, xuyên qua sơn động bắn thẳng lên không trung!

Lúc này, ở phía Đông đại lục, để tìm Sở Thiên, A Mạt Kỳ đã bay liên tục không ngừng nghỉ nửa tháng nay thần sắc bỗng thay đổi, vì hắn nhìn thấy ở phía Tây luồng sáng xanh nhạt.

Tuy ánh sáng chỉ lướt qua rất nhanh nhưng A Mạt Kỳ không lạ gì hiện tượng ấy nữa. Năm ấy chính tận mắt hắn nhìn thấy Sở Thiên dùng loại ánh sáng tương tự mà khiến mình trở thành ma thú cấp chín.

Khởi động viên đá liên lạc, A Mạt Kỳ hét to: “Ông chủ ở phía Tây! Vị trí chưa xác định được! Ta đi trước, Boeing 747 dẫn theo các ma thú khác mau đến phía đó!” Nói xong, như một tia điện bóng dáng A Mạt Kỳ biến mất trên bầu trời...

A Cổ Lạp Sơn, Long hoàng Á Lợi Tư Thác Đức đứng trên đỉnh núi chấp tay nhìn về phía Tây, lẩm bẩm: “Ma thú thăng cấp? Phát Lạp Dịch Nặc, lại là do người làm phải không?”

Chỉ về phía Tây, Long hoàng dùng giọng nói uy nghiêm của mình nói với trưởng lão Phát La Đa đứng phía sau: “Đi về phía Tây tìm Phát Lạp Dịch Nặc về đây cho ta!”

Hồng Nguyệt Thành, phía trên thanh Cự kiếm cao đến hàng chục mét là một bóng dáng phiêu dật với mái tóc trắng. Sau khi ánh sáng xanh ấy qua đi, hắn cũng chỉ về phía Tây nói với Bồ Lãng ở phía dưới thanh Cự kiếm: “Ta muốn biết chuyện gì vừa xảy ra!”

“Tuân lệnh!” Bồ Lãng đáp, rồi biến mất trên không trung.

Biển cấm, ở nơi sâu hàng vạn dặm dưới biển, một võ sĩ to lớn nói với người đang ngồi quay lưng lại trên ngai vàng: “Bệ hạ, thần vừa cảm nhận thấy một thần lực rất mạnh.”

“Không cần quan tâm!” Bóng dáng ấy không hề động đậy, “Chỉ là một con ma thú nhỏ thăng cấp thôi.”

“Bệ hạ, còn một chuyện nữa, Đức Khố Lạp đã đến!” người võ sĩ nói tiếp: “Nhưng thực lực của hắn không còn được như trước.”

“Người đi đối phó với Đức Khố Lạp đi.” Một tiếng thở dài đầy cô đơn, “Ài~, năm đó ta mà không giết Hải thần thì tốt rồi, nếu không năm nay cũng không có người đáng để ta ra tay...”

129. Chương 129: Tại Sao Vẫn Là Kẻ Nghèo Khó?

Sói ăn thì không dùng bàn nên ba người bọn Sở Thiên và Tiểu Bạch đành nhập gia tùy tục, cùng ngồi đất với Khải Văn.

Tuy tư thế không ra làm sao, có điều Khải Văn đều thuê những người đầu bếp nổi tiếng, hơn nữa cơm rượu cũng phong phú, khiến Sở Thiên phải thốt lên: Ở thời đại này, trà trộn vào xã hội đen quả thật kiếm được rất nhiều!

Sở Thiên là bạn, cũng là khách quý của Lang tộc bờ Tây Hải, Khải Văn đương nhiên không có gì phải giấu hấn, nên trên bàn rượu, Khải Văn giới thiệu tường tận về cuộc sống của tộc mình. Nói đơn giản thì công việc hàng ngày của hấn là xã hội đen.

Vùng núi hàng nghìn dặm chiếm giữ bởi Lang tộc, Thương Đội và con người muốn đi qua các con đường xung quanh đây phải nộp tiền mồi lộ cho Lang tộc, hơn nữa Khải Văn rất có đầu óc tính toán, trên đường, cứ cách vài chục dặm hấn cho đặt một hang sói, ừm, hoặc có thể nói là trạm thu phí. Các trạm thu phía bao trùm đầy đặc toàn bộ vùng núi, con người muốn tránh cũng không nổi chỉ có thể ngoan ngoãn nộp tiền.

Cư dân trên núi cũng là nguồn thu nhập quan trọng của Khải Văn. Sở thích lớn nhất khi nhàn rỗi của họ chính là nộp tiền phí bảo vệ, với những người không có cái sở thích này thì hầu như ngày nào cũng bị Lang tộc quấy nhiễu.

Người trên núi ai cũng phải nộp tiền, không có ai là ngoại lệ hết, chỉ là phương thức không giống nhau. Ở mấy quốc gia đi ngang qua dãy núi gần như trong mỗi thành phố đều có sản nghiệp của Khải Văn, mỗi ngày kiếm cho hấn hàng đồng tiền.

Thêm vào nữa là thỉnh thoảng làm thuê cho con người, hoặc dẫn đàn sói xuống núi cướp phá một chuyến, nên tài sản của tộc trưởng Lang tộc Khải Văn này tuy chưa bằng Sở Thiên nhưng cũng không kém là bao.

Nghe Khải Văn giới thiệu xong, Sở Thiên gục gặc ngưỡng mộ “Khải Văn đại ca, huynh giàu thật đấy!”

“Ha ha, tiền của ta chính là tiền của đệ!” nổi lòng bao năm nay đã được Sở Thiên giải quyết, Khải Văn tỏ ra hào phóng lạ thường, “Đúng rồi, đệ làm dong binh nên đại ca ta tặng đệ một món quà nhỏ!” nói rồi, Khải Văn vẫy tay một cái, vài con Cự lang to lớn lôi một người đi vào.

“Đái Duy Tư?” Sở Thiên sững người, tên này không phải bị Gia Đặc đưa đi rồi sao? Sao lại ở trong tay Khải Văn?

Đái Duy Tư bây giờ không còn nhìn ra hình người nữa, nằm im thở khó nhọc trên mặt đất.

“Đại ca, không phải huynh muốn tặng đệ người này đấy chứ?” Sở Thiên cười khỏ.

“Không phải hấn!” Khải Văn cười khà khà, lắc đầu “Mà là binh đoàn của hấn!”

“Cái gì!?” Sở Thiên, Lạc Khắc, Chu Lệ Á ba người cùng hét lên.

“Khốn kiếp!” Khải Văn chửi, với dáng vẻ của một ông trùm xã hội đen nói với Sở Thiên: “Tên Gia Đặc thật không biết giữ quy tắc gì hết, trên bờ Tây Hải này có ai không biết đại ca ta đây có thể không cần tiền nhưng nhất định cần người. Nhưng tên khốn Gia Đặc nhân cơ hội Lỗ Tây Nạp còn trẻ người non dạ, dám lừa mất Đái Duy Tư đi!”

Dốc một cốc rượu, Khải Văn tiếp tục: “Khốn kiếp, Gia Đặc có chút thực lực. Ha ha... nhưng đại ca ta nhiều huynh đệ, mười vạn con Cự Lang vừa xuất động đã dọa cho tên tiểu tử ấy sợ phát khiếp, ngoan ngoãn trả lại Đái Duy Tư!”

Khải Văn nói khiến Sở Thiên cứ trợn ngược mắt, còn Lạc Khắc và Chu Kệ Á thì đang chết sững hết cả, hai huynh muội nhà họ đã bao giờ nghe chuyện xã hội đen như vậy đâu!

“Hi hi, cái loại có mắt không trông ấy cần phải được dạy bảo!” Sở Thiên nâng chén rượu lên uống một ngụm rồi đưa hết cho Tiểu Bạch sau đó tự rót cho mình chén khác. “Đại ca, huynh tặng đệ binh đoàn này làm gì? Đệ cũng không biết làm đoàn trưởng à!” Sở Thiên muốn đổi cái lợi này thành cái thiệt thực một chút, ví dụ như tiền mặt chẳng hạn.

“Không biết thì có thể học mà!” Khải Văn giơ một ngón chân ra vỗ vỗ vai Sở Thiên, “Đại ca là ma thú, có nhiều cái không tiện khi ở với con người, vì thế sau này phải nhờ đệ giúp đỡ rồi!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên lập tức hiểu ra, Khải Văn muốn mình hợp tác với hắn cùng kiếm tiền, ra mặt làm người đại diện cho hắn ở xã hội loài người.

“Thế thì đệ hiểu rồi. Không vấn đề gì!” Sở Thiên đồng ý không chút do dự. Hắn tính cứ làm cùng Khải Văn một thời gian, sau khi kiếm đủ tiền lập tức gọi taxi, à không, gọi khí cầu Tề Bách Lâm về nhà.

“Đã thật!” Khải Văn vỗ vỗ chén rượu. Một con sói cái với bộ lông trắng, dung mạo thanh tú miệng ngậm một cuộn giấy Ma pháp đi vào sơn động, giọng nói ngọt ngào: “Tộc trưởng, khế ước viết xong rồi.”

Khải Văn ra hiệu cho Sở Thiên nhận lấy tờ khế ước rồi nói: “Từ hôm nay binh đoàn Bạo Phong là của đệ.” Lệnh cho thủ hạ kéo Đái Duy Tư ra ngoài, Khải Văn nói tiếp: “Đệ yên tâm, cao thủ dưới trướng Đái Duy Tư đã bị Gia Đặc giết hết rồi, còn lại thì cho nhiều tiền một chút là chúng nghe theo đệ ngay. Nếu có ai không phục, đại ca cho đệ mượn vài huynh đệ xử lý chúng!” nói rồi, Khải Văn suy nghĩ một chút, “Năm vạn Cự Lang đủ không? Tất cả đều là cấp ba trở lên!”

Lạc Khắc suýt chút nữa thì ngã ngựa, năm vạn con Cự Lang cấp ba có thực lực thế nào chứ? Lạc Khắc hẳn chẳng qua cũng chỉ là kiếm sỹ quen.

“Khà khà, không cần huynh đệ của đại ca đâu, đệ đây giải quyết được!” Sở Thiên nói sắc mặt không hề biến đổi, dường như không coi năm vạn con Cự Lang là cái gì hết. Thật ra thì Sở Thiên không quan tâm thật. So với ma thú của Sở đại thiếu gia thì năm vạn con Cự Lang có là cái gì? Thậm chí không cần A Mạt Kỳ, bảo Kim Cương lăn một vòng thôi là đè chết một nửa rồi, bảo Hãn Mã chạy vài vòng nữa là diệt nốt phần còn lại!

“Khải Văn đại ca.” Sở Thiên nhớ đến một chuyện khác, “Quốc vương và quan lại của La Nhĩ Công quốc liệu có đồng ý không? Sở Thiên thân là Hữu thừa tướng của đế quốc Khải Tát, hiểu rất rõ áp lực của triều đình lên các dòng binh đoàn — một loại lực lượng vũ trang nhân dân.

“Không lo bọn chúng!” Khải Văn nói: “La Nhĩ Công quốc không có ma thú hay chức nghiệp giả cấp tám, không vui, đại ca ta đem huynh đệ đến diệt bọn chúng!”

“Vậy thì đệ an tâm rồi!” Sở Thiên thấy coi thường La Nhĩ Công quốc, nếu bang xã hội đen của Khải Văn mà ở Khải Tát thì sớm đã thành một nỗi thịnh sái rồi, mức sống của nhân dân đã được cải thiện rồi.

“Ha ha ha...” Khải Văn bỗng cười lớn, “Huynh đệ, đại ca ta không nói khoác với đệ, Lang tộc bờ Tây Hải chúng ta là sống thoải mái nhất trong Tứ đại Lang tộc đấy!”

“Đấy đều là do đại ca biết cách lãnh đạo mà!” Sở Thiên đã lại tiếp tục vỗ mông ngựa.

“Đâu có, đâu có!” Khải Văn khiêm tốn: “Vẫn là nơi đây tốt. Đệ xem, bờ Đông Hải vẫn nằm trong tay Khải Tát. Lang tộc ở đó, đừng nói đến thu phí bảo vệ, không bị Thiết kỵ Khải Tát nướng lên ăn là may lắm rồi!” Khải Văn cay đắng nói: “Mấy năm trước, tộc trưởng Lang tộc bên ấy đem huynh đệ đánh với Thiết kỵ Khải Tát. Kết quả là mười mấy vạn huynh đệ bị một tên Xích Diễm thiêu thành thịt quay! Còn cả trận trước, nghe nói Khải Tát xây dựng cái gì mà đội Cung kỵ, đem huynh đệ chúng ta ra làm bia tập bắn. Ài~ huynh đệ bên đó thật thảm!”

“Đại ca, thế còn huynh đệ các nơi khác?” Sở Thiên vội vàng chuyển chủ đề, vì Xích Diễm, người quay thịt mười mấy vạn con sói chính là đại tẩu của hắn, mà đội Cung kỵ lại chính là do một tay hắn xây dựng nên, nếu để Khải Văn biết được thì... Chắc chắc...

“Nơi khác cũng chẳng tốt hơn là bao.” Khải Văn tiếp tục than vãn “Một bộ phận huynh đệ bờ Nam Hải gia nhập quân đội, cùng quân Lôi Tư tham gia trận chiến Thái Thạch Bảo. Nghe nói bị ma thú A Mạt Kỳ của Tề Tự thần thánh Phất Lạp Định Nặc giết không ít; một bộ phận đáng lẽ ra ở yên trong hang nhưng không

ngờ đột nhiên lại có việc Tinh linh tộc muốn phục quốc, hơn nữa không biết đám Tinh linh ấy lấy đâu ra một đồng vũ khí với ma thú, suýt chút nữa thì giết chết tộc trưởng bờ Nam Hải.

“Nơi khác thì sao?” Sở Thiên chữ thầm, sao lại liên quan đến lão tử rồi?

“Lang tộc ở trung tâm đại lục cũng khá tốt. Họ dựa vào buôn bán Mã Lệ Liên kiếm được không ít, nhưng cũng sắp không ổn rồi. Hai năm nay, gia tộc Phan Mạt Tư ở đế quốc Khải Tát buôn lậu thuốc cấm như điên, kiếm hết kim tệ của huynh đệ ta, sắp sửa ngay cả đồng tệ cũng kiếm không nổi nữa rồi.”

“Lang tộc ở thảo nguyên Huyền Hà phương Bắc thì khỏi nhắc nữa, họ kiếm được đồng nào đều phải nộp lại hết cho Lang Vương. Nhưng nghe nói có vài trăm huynh đệ cấp thấp làm phản, theo Tế Tự Phất Lạp Dịch Nặc, sống cũng khá ổn!”

“Ai dà, anh bạn nhỏ tửu lượng cũng không tồi” Khải Văn bỗng phát hiện Tiểu Bạch thật sự uống được rượu, “Kể ra cũng lạ, nghe nói tộc trưởng Ngưu Đầu tộc Ba Tư Đằng, tên sấu rượu này đột nhiên cai rượu, hơn nữa cứ nhìn thấy ma thú nhìn giống chó là giết, khổ nạn, có không ít trẻ con Lang tộc chúng ta bị hấn vô có giết rồi...”

Sở Thiên nghe Khải Văn ai oán xong rút ra kết luận, thì ra lão tử và Lang tộc là kẻ thù không đội trời chung! Hình như hai năm nay vận hạn của Lang tộc đều có liên quan đến Sở Thiên.

“Đại ca, huynh còn có chuyện gì không?” Sở Thiên hỏi, “Nếu không thì đệ đi tiếp nhận binh đoàn đây.”

“Ừ không còn chuyện gì nữa” Khải Văn ném cho Sở Thiên một viên đá liên lạc, “Có chuyện gì thì dùng cái này tìm ta.”

Bây giờ Sở Thiên nhớ đồng đá liên lạc của mình ghê gớm. Vì đá liên lạc chỉ liên hệ được với nhau thông qua liên kết ma pháp. Nhưng viên đá Khải Văn đưa Sở Thiên thì không liên kết được với A Mạt Kỳ cũng như các ma thú khác. Dùng thuật ngữ của trái đất nói thì chính là ngoài vùng phủ sóng, không có tín hiệu!

“Đúng rồi, đại ca à. Cái tên pháp sư gọi là A Luân cũng ở trong tay đại ca chứ?” Ấn tượng của Sở Thiên với tên Tế Tự ấy cũng không tồi, hơn nữa mọi người đều theo Nữ thần Sinh mệnh nên Sở Thiên nhắc đến A Luân, “Có thể cho đệ tên ấy không? Đoàn chúng ta thiếu một pháp sư giỏi, tên này cũng được.”

“Không vấn đề gì, khi nào đi đệ hãy đưa hấn theo!”

Được đàn sói nhiệt tình đưa tiễn, ba người Sở Thiên mang theo A Luân đang bất tỉnh, cười Cự Lang rời khỏi vùng núi. Trước khi đi, Khải Văn bày tỏ ý sau khi Lỗ Tây Nạp khỏe lại sẽ đến thăm Sở Thiên.

Trên đường đi A Luân tỉnh lại, dưới sự lôi kéo của Sở Thiên, tên Tế Tự đáng thương này đã tự nguyện gia nhập vào binh đoàn của Sở Thiên, nhưng hấn có một điều kiện. Đó là binh đoàn không được truy sát thần tượng của hấn — Tế Tự thần thánh Phất Lạp Dịch Nặc. Điều kiện này thì Sở Thiên đương nhiên cười thầm trong bụng mà chấp nhận thôi!

“A Luân, binh đoàn chúng ta rất cuộc đáng giá bao nhiêu tiền?” Sở Thiên đang tính có nên bán luôn cái binh đoàn này rồi mua chiếc khí cầu Tế Bách Lâm về nhà hay không.

“Cụ thể thì chỉ có đoàn trưởng Đái Duy Tư biết thôi.” A Luân đáp, “Đại khái thì khoảng một trăm vạn.”

“Một trăm vạn?” Lạc Khắc hạnh phúc đến suýt ngất, còn Chu Lệ Á thì không có khái niệm gì mấy về tiền bạc nên không hề tỏ ra kinh ngạc.

Còn về Sở Thiên thì tức muốn khóc, khổ nạn, một trăm vạn cũng gọi là tiền sao? Đến chiếc khí cầu Tế Bách Lâm cũng không mua nổi. Xem ra việc về nhà của lão tử còn phải đợi rồi...

130. Chương 130: Dong Binh Đoàn

Suốt trên đường đi Lạc Khắc tỏ ra vô cùng hưng phấn vì con sói hấn cười hơn hấn một cấp, là ma thú cấp bốn. Điều này khiến tên kiếm sĩ cấp ba nhỏ bé này cảm thấy vô cùng đắc ý.

“Em rể, ông chúng ta thật là có mắt nhìn người, gả Chu Lệ Á cho người từ trước.” Lạc Khắc lắc nhai bên tai Sở Thiên: “Khi ấy ai nghĩ được tên đạo tặc trộm lợn người lại có thể trở thành đoàn trưởng của Đệ nhất binh đoàn Công quốc.

Đệ nhất của cái nước bé tí này thì được cái gì? Sở Thiên trong lòng chẳng thêm quan tâm, ai bảo Sở đại thiếu gia đã nằm trong tay binh đoàn Thổ Long cơ chứ?

“Sao, một binh đoàn mà khiến người vui đến mức tìm không thấy thảo nguyên Huyền Hà nữa à?” Sở Thiên cười, “Nếu người thích thì ta tặng nó cho người đấy!”

“Ha ha... đừng đùa nữa!” Lạc Khắc căn bản không tin lời Sở Thiên, “Thế này đi, binh đoàn của ta không làm nữa, làm thuê cho người được rồi. Người cho ta làm một đội trưởng nhỏ cũng được.” Lạc Khắc bắt đầu tưởng tượng ra những ngày tháng tươi đẹp sau này, “Hi hi, nếu được thế, một tháng ta sẽ kiếm được năm kim tệ. Mấy năm là có thể xây cho ông một ngôi nhà to để dưỡng lão rồi. Còn cả của hồi môn cho Chu Lệ Á cũng có rồi...”

Nhìn Lạc Khắc dễ hài lòng như vậy Sở Thiên thở dài, hai anh em nhà này vẫn chưa biết ông của họ là Đức Khố Lạp, ma thú cấp mười uy chấn cả đại lục. Còn con dơi già ấy thì sợ là đã chết trong trận quyết đấu rồi...

Nghĩ đến con dơi già ấy, Sở Thiên lại rầu lòng. Khi mới vượt không gian đến nơi này, Sở Thiên chỉ một lòng nghĩ đến việc về nhà, không hề nghĩ tại sao Đức Khố Lạp lại gả Chu Lệ Á cho mình. Đến khi mọi việc ổn định, hắn mới nhận ra lý do Đức Khố Lạp gả cháu gái cho mình tuy hợp tình hợp lý nhưng lại quá nhiều sơ hở.

Chẳng lẽ trong đám hậu duệ của bằng hữu của Đức Khố Lạp lại không có ai xứng với Chu Lệ Á? Chẳng lẽ chỉ là việc tìm một cháu rể có thực lực mà đáng để hắn dùng chút sức mạnh cuối cùng, hoặc có thể nói là dùng tính mạng mình để cứu Sở Thiên? Còn nữa, Đức Khố Lạp nói Sở Thiên không còn là con người nữa thế là có ý gì?

Sở Thiên trở nên trầm tư. Lạc Khắc vỗ vỗ “Này, người có đồng ý không? Ta làm một đội trưởng nhỏ thôi là được rồi.”

“Hả” Sở Thiên lắc lắc đầu, ném hết chuyện về Đức Khố Lạp ra khỏi đầu, “Lúc này ta cũng nói thật đấy, binh đoàn Bạo Phong tặng cho người!”

“Người...” Thấy Sở Thiên nghiêm túc, không giống như đang đùa, Lạc Khắc chết sững.

“Không được, ta không cần!” Một lúc sau, Lạc Khắc cũng nghiêm túc, “Trước khi ông đi ta đã hứa với ông sẽ dựa vào thực lực của chính mình để kiếm tiền!”

Người thật thà! Ấn tượng của Sở Thiên với Lạc Khắc lập tức nâng lên một tầng. Người mà có thể không động lòng trước hàng trăm vạn kim tệ thì đại lục này không nhiều đâu.

“Ta cũng không phải cho không người đâu!” Sở Thiên hạ quyết tâm cho cái binh đoàn này đi, ừm, hoặc có thể nói là tìm người làm miễn phí. “Ta là đạo tặc, căn bản là không biết làm đoàn trưởng, người quản lý thay ta, nhưng binh đoàn vẫn là của ta.”

Sở Thiên không hề hứng thú với việc tốn công tốn sức điều hành một cái binh đoàn. Nhớ hồi ấy, dù là chức Hữu thừa tướng và Thủ tịch cung đình Tế Tự của đế quốc Sở Thiên cũng không thêm động tay làm gì hết. Dùng lời của trái đất thì Sở đại thiếu gia chỉ cần quyền sở hữu và quyền hưởng lợi, quyền kinh doanh giao cho thủ hạ đi làm, mình thì nằm nhà đếm tiền.

“Vậy à?!” Lạc Khắc động lòng rồi, “Thế cũng được, ta quản lý giúp người!”

Ba người vừa cười Cự Lang vừa nói chuyện đến khi tới Lan Đốn Thành.

Lan Đốn Thành tuy là quốc đô của một nước nhưng nếu so sánh với Bàng Bối Thành thì còn kém xa. So với các công trình cao đến mười mấy mét ở Bàng Bối Thành thì Lan Đốn Thành chỉ như một đứa trẻ, khắp nơi chỉ là những căn nhà một tầng thấp tè tè. Chỉ có ở trung tâm thành phố, công trình kiến trúc của hoàng cung còn có thể coi là hoa lệ một chút.

Dưới sự chỉ dẫn của A Luân, mấy người Sở Thiên đi qua mấy con đường đến được tổng bộ của binh đoàn Bạo Phong. Dọc đường, cư dân trong thành không hề tỏ ra kinh ngạc khi thấy mấy người cười Cự Lang đi trên đường lớn.

“Đây là tổng bộ của binh đoàn?” Quan sát cái sân đồ nát trước mắt, Sở Thiên cau mày hỏi A Luân.

“Đoàn trưởng, chính là ở đây.” Biết Sở Thiên không hài lòng, A Luân giải thích: “Có lẽ là sau khi Đái Duy Tư xảy ra chuyện không có ai dọn dẹp nên hơi bừa bộn một chút.”

“An Định, đây cũng rất tốt rồi!” Chu Lệ Á chỉ ra xung quanh: “Đây là căn nhà tốt nhất ở đây rồi.”

“Em rể, người vẫn không hài lòng à?” Lạc Khắc lại cần nhân, “Đây là tổng bộ của đệ nhất binh đoàn Công quốc, căn nhà này ở quốc đô cũng được coi là tốt rồi!”

“Ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh! Chúng ta vào thôi!” Sở Thiên đành chịu, nhưng thầm nghĩ, đợi sau khi lão tử về nhà sẽ mua luôn cả cái Lan Đốn Thành này rồi phá hết xây lại.

Ở giữa sân là một cái lầu hai tầng, chính là nơi ở và làm việc trước đây của Đái Duy Tư. Nhưng bây giờ xem ra hiu quạnh quá.

“Hài~” A Luân thở dài: “Dong binh đoàn chúng ra đều bán mạng vì tiền, Đái Duy Tư có chuyện, người trong đoàn cũng phân tán đi không ít!”

Sở Thiên cũng phát hiện người không còn nhiều nữa, trong cái sân rộng mà chỉ còn có mấy chục người làm. Thỉnh thoảng có mấy người nhìn bọn Sở Thiên đi vào trong, đôi mắt mới có chút sức sống.

“Lạc Khắc, A Luân sau này các ngươi là phó đoàn trưởng của binh đoàn.” Sở Thiên dặn dò hai người “Giờ hai người đi kiểm tra xem trong đoàn còn lại bao nhiêu người.” Nói xong Sở Thiên bế Tiểu Bạch đi vào cùng Chu Lệ Á.

Tốc độ của Lạc Khắc và A Luân rất nhanh, Sở Thiên ngồi trong sảnh lớn chưa được bao lâu họ đã quay về, đồng thời dẫn theo một ông già.

“Đoàn trưởng, đây là Đặc Lý, quản gia của tổng bộ, để ông ấy nói với đoàn trưởng!” A Luân giới thiệu.

“Xin chào đoàn trưởng!” Ông già cúi mình kính cẩn chào Sở Thiên, rồi nói: “Binh đoàn vốn có ba nghìn hai trăm người, nhưng sau khi đoàn trưởng Đái Duy Tư xảy ra chuyện, các cao thủ đã bị Gia Đặc giết, các đoàn viên bình thường cũng đi không ít, giờ chỉ còn lại hai nghìn người.”

“Hai nghìn người này đâu rồi?” Sở Thiên hỏi.

“Có năm trăm người ở trong Lan Đốn Thành, lúc nào cũng có thể gọi đến, người khác thì ở khắp các nơi trong Công quốc để duy trì việc buôn bán ở địa phương.”

Nói rồi lão quản gia lấy ra một quyển sách trình lên Sở Thiên “Đây là sổ nợ của binh đoàn. Hiện nay trong tổng bộ có hơn bảy vạn kim tệ, trước đây mỗi năm dong binh đoàn kiếm được khoảng mười vạn nhưng giờ thì không chắc nữa.”

Cũng được, kết quả này Sở Thiên có thể chấp nhận được.

Nói đến cách trở về nhà, Sở Thiên đã tính toán rất lâu, muốn đi qua cả đại lục thì chỉ tiền không thì không đủ, giờ khắp nơi đều có người truy sát hắn, làm sao biết trên đường sẽ có chuyện gì xảy ra? Vì thế Sở Thiên định góp đủ tiền sẽ mua một quả khí cầu Tế Bách Lâm bay về nhà, như thế vừa nhanh vừa an toàn.

“Đoàn trưởng, vẫn còn một chuyện...” Đặc Lý bỗng ngập ngừng, “Từ sau khi đoàn trưởng Đái Duy Tư gặp chuyện, binh đoàn của Gia Đặc liên tục gây rắc rối cho chúng ta. Đã có không ít anh em bị bọn chúng đả thương rồi.”

“Cái gì?” Mắt Sở Thiên nheo lại. Dám đánh thủ hạ của lão tử ta sao? Khốn kiếp, tên Gia Đặc này muốn chết hả?

“Bọn Gia Đặc có bao nhiêu người? Có bao nhiêu cao thủ?” Sở Thiên như muốn đánh nhau đến nơi.

“Đoàn trưởng, đừng kích động!” A Luân khuyên giải: “Bình đoàn của Gia Đặc tuy chỉ có hơn hai nghìn người nhưng cao thủ nhiều hơn chúng ta nhiều.” A Luân có chút khó xử, “Giờ chỉ còn ta là chức nghiệp giả trung cấp...”

“Không sao, ta mượn Khải Văn...”

Sở Thiên còn chưa nói xong đột nhiên từ bên ngoài phát ra tiếng ồn ào, “Không hay rồi!” một người chạy xông vào “Quân đội Công quốc bao vây chúng ta rồi!”

“Tránh ra!” Mấy binh sĩ đẩy đám người làm đang chắn đường, rồi một tên tướng béo quay bước vào.

“Đặc Lý, mau ra đây cho ta!” Tên béo ngạo mạn nói.

Đặc Lý nhìn Sở Thiên rồi đứng im tại chỗ.

“Ái chà, lão già này dám không nghe lời hả?” Tên béo rung rinh đám thịt mỡ trên người, bộ áo giáp cũng lắc lư theo “Theo như quy tắc, bình đoàn các ngươi không còn đoàn trưởng nữa vì thế tất cả tài sản thuộc về Công quốc! Mau rút ra khỏi đây, nơi này đã thuộc về bệ hạ!” Rõ ràng là cướp một cách trắng trợn, nhưng lần này bị cướp lại là Sở Thiên.

“Ai nói bình đoàn không có đoàn trưởng? Sở Thiên cười gian: “Ta chính là tân đoàn trưởng của bình đoàn Bạo Phong!” vừa nói Sở Thiên vừa vẩy vẩy tờ khế ước.

Tên béo ngẩn ra một lúc rồi nói: “Tiểu tử, ai cho ngươi tiếp quản bình đoàn Bạo Phong? Không được sự đồng ý của bệ hạ ngươi không được coi là đoàn trưởng!”

”Đoàn trưởng An Định là...” A Luân muốn giải thích nhưng bị Sở Thiên cản lại.

Sở Thiên đứng dậy khỏi ghế, tiến tới trước mặt tên béo: “Ta làm đoàn trưởng còn phải cần sự đồng ý của người khác sao?”

“Tên tiểu tử ngươi huênh hoang gớm nhỉ? Tên béo tức đến thịt mỡ rung lên bần bật, vẩy tay với thủ hạ, “Bất hấn lại!”

“Ai dám động thủ?” Lạc Khắc rút kiếm chắn trước mặt Sở Thiên.

“Lạc Khắc, ta không sao!” Sở Thiên ra hiệu cho Lạc Khắc tránh ra, rồi nói với tên béo: “Cũng đúng lúc ta có việc cần đi gặp quốc vương của các ngươi nói chuyện một chút, đi thôi, làm phiền các ngươi dẫn đường!”

“Ngươi muốn gặp bệ hạ?” tên béo khó hiểu, hắn đã lặn lội trên quan trường mười mấy năm nay, cũng có chút khả năng nhìn người, tuy Sở Thiên ăn mặc bình thường nhưng khí chất và thần thái của hắn thì không phải nhân tài bình thường có thể có được.

“Đúng thế, ta muốn gặp quốc vương của các ngươi.”

“Xin hỏi ngài là?” tên béo đã thay đổi hần thái độ.

“Ngươi không có tư cách để biết!” Sở Thiên ra dáng cửa bệ trên, đối phó với loại người này, càng tỏ ra thần bí thì hắn càng sợ.

“Mọi người ở đây đợi ta.” Sở Thiên kéo tên béo đi ra, vừa đi vừa dặn dò bọn Lạc Khắc “Ta đi bàn chuyện làm ăn với quốc vương, sẽ về sớm thôi...”

131. Chương 131: Quốc Vương Bờ Tây Đại Lục Thật Đáng Khinh

“Đây là tọa kỵ của ta!” Sở Thiên đáp, rồi gọi một con Cự Lang ra cưỡi lên nó “Mau dẫn đường!”

Tuy Sở Thiên rất không khách khí nhưng tên tướng quân béo ấy lại càng xun xoe nịnh hót. Ở bờ Tây Hải này, có thể cưỡi Cự Lang tuyệt đối không phải người tầm thường! “Hi hi, mời đoàn trưởng tiên sinh đi trước, cứ đi về phía Bắc là tới hoàng cung. Đúng rồi, ta tên Ốc Đốn, đại tướng quân của Công quốc!”

“Ngươi là đại tướng quân? Ha ha ha...” Sở Thiên cười, nhìn thân hình mập phì của Ốc Đốn, hỏi: “Sao đại tướng quân ngươi lại đích thân đến gây phiền phức cho bình đoàn chúng ta vậy?”

“Hi hi..” Ốc Đồn cười giãng hòa: “La Nhĩ Công quốc chúng ta không được rộng, quân đội và tướng quân cũng thiếu, ở vương đô cũng chỉ có ta là tướng quân...”

Chỉ có tên tướng quân này thôi? Sở Thiên bó tay. Ngẩng đầu nhìn quân đội mà Ốc Đồn dẫn theo, Sở Thiên càng không biết phải nói gì — một đám quân còn đồ hỗn loạn, thế này mà cũng là đội quân tinh nhuệ của một nước sao?!

Theo sự chỉ dẫn của Ốc Đồn, Sở Thiên đến được hoàng cung của La Nhĩ Công quốc.

Hoàng cung của Công quốc tuy gọi là hoàng cung nhưng gọi là một trang viện lớn thì hợp lý hơn. Diện tích không đến nghìn mét, công trình cao không quá mười mét. Những mảng tường loang lổ, những mái nhà đột nát đã thể hiện một điều, hoàng đế ở đây chẳng ra làm sao cả!

“Mời vào!” Ốc Đồn cười nịnh nọt ra dấu mời.

“Không cần bẩm báo sao?” Sở Thiên thấy kỳ lạ, dù sao thì cũng là hoàng cung, không lẽ có thể tùy tiện ra vào ư?

“Hi hi, người khác thì đương nhiên cần.” Ốc Đồn rút cổ lại, vừa kéo Sở Thiên đi vào vừa nói: “Nhưng những người có địa vị như đoàn trưởng ngài đây thì không cần.”

“Ồ, quốc vương các người thật hiếu khách!” Sở Thiên càng thấy coi thường vị quốc vương chưa biết mặt này. Ở Khải Tắt, đừng nói tùy tiện ra vào cung, trong cung, dù chỉ đi sai một bước, nói nhầm một câu thôi đã là họa sát thân rồi.

Đi vào đại điện ở giữa hoàng cung, Sở Thiên nhìn thấy quốc vương của Công quốc.

“Tâu bệ hạ, vị đây là tân đoàn trưởng của binh đoàn Bạo Phong, có một số chuyện muốn nói với bệ hạ.” Ốc Đồn giới thiệu Sở Thiên rồi chỉ vào một người mập mạp khoảng hơn bốn mươi tuổi đang ngồi trên ngai vàng nói với Sở Thiên: “Đây là quốc vương của nước chúng ta, La Nhĩ Đại Công.”

“Xin chào ngài La Nhĩ Đại Công!” Sở Thiên nhìn La Nhĩ Đại Công rồi lại nhìn Ốc Đồn, nghĩ bụng: chẳng lẽ ở quốc gia này, người càng béo thì địa vị càng cao? Đúng thế, La Nhĩ Đại Công còn béo hơn cả Ốc Đồn!

Sở Thiên nói với ngữ khí nhạt nhẽo, động tác thì càng không có chút tôn trọng nào, đối mặt với La Nhĩ Đại Công với thái độ bình đẳng. Nhưng La Nhĩ Đại Công lại không hề nổi giận, vì hắn và Ốc Đồn đã ngầm thỏa thuận với nhau, người Ốc Đồn trực tiếp dẫn vào cung không thông qua bẩm báo thì đều không phải là người tầm thường.

“Ốc Đồn, vị đây là?” La Nhĩ Đại Công hỏi đại tướng quân của mình.

“Bệ hạ, sáng nay ngài bảo thần đi tiếp quản binh đoàn Bạo Phong, nhưng giờ họ đã có đoàn trưởng mới rồi.” Ốc Đồn ra hiệu bằng mắt với La Nhĩ Đại Công “Vị khách cười Cự Lang cấp bốn đây chính là tân đoàn trưởng của Bạo Phong!” Mấy chữ Cự Lang cấp bốn còn được Ốc Đồn nói nhấn mạnh.

“Cười Cự Lang?” La Nhĩ Đại Công lập tức tươi cười với Sở Thiên: “Xin hỏi ngài là...”

“An Định!” Sở Thiên trả lời lạnh nhạt, đồng thời thầm nghĩ: tên này sao nhìn đi nhìn lại vẫn chả thấy giống quân vương của một nước gì hết!

“Vậy quan hệ của ngài với Khải Văn lão đại là thế nào? Hi hi ta tiện thì hỏi một chút.” La Nhĩ Đại Công cần trọng.

“Ngài tự hỏi đi!” Sở Thiên lấy viên đá liên lạc ra ném cho La Nhĩ Đại Công

“Không cần, không cần!” La Nhĩ Đại Công trả lại viên đá cho Sở Thiên, rồi lấy ra từ hông một viên khác “Ta có một viên đá liên lạc với Khải Văn lão đại đây rồi.”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Chẳng lẽ La Nhĩ Đại Công thường ngày vẫn duy trì liên lạc với Khải Văn? Sở Thiên hứng thú nhìn La Nhĩ Đại Công khởi động đá liên lạc.

“Khải Văn lão đại đây à, là đệ, La Nhĩ đây!” Tuy nói chuyện qua đá liên lạc nhưng La Nhĩ Đại Công vẫn có dáng vẻ rất tôn kính, “Vừa rồi có An Định tiên sinh...”

La Nhĩ Đại Công thuật lại chuyện thì nghe được tiếng quát vọng ra từ đá liên lạc “Tên khốn nhà ngươi có còn muốn là quốc vương nữa không hả? An Định là huynh đệ của ta, là thúc thúc của Lỗ Tây Nạp! Tiểu tử nhà ngươi dám cướp binh đoàn của đệ ấy, cho ngươi hay, Bạo Phong binh đoàn là do ta tặng cho An Định huynh đệ! Ngươi cứ liệu mà làm!” Quát xong, đá liên lạc bị tắt một cách thô bạo.

“Ai ya, An Định tiên sinh sao không nói sớm ngài là huynh đệ của Khải Văn lão đại!” La Nhĩ Đại Công đứng dậy khỏi ngai vàng. Đi đến kéo tay Sở Thiên cùng ngồi xuống ngai, “Thật là một trận gió lớn đã thổi đến La Nhĩ Công quốc, người mình cả mà không nhận ra!”

“La Nhĩ Đại Công, thế binh đoàn của ta...” sau khi từ khách trở thành người mình, Sở Thiên nhếch mép, xem ra thế lực của Khải Văn ở bờ Tây Hải này quả thật rất lớn.

“Đương nhiên vẫn là của ngài!” La Nhĩ Đại Công nói chắc chắn, rồi nghĩ một lúc bổ sung thêm: “Từ hôm nay binh đoàn Bạo Phong được miễn thuế hoàn toàn!”

“Hà hà, ta thật ngại quá!” Sở Thiên cười hà hà tiếp nhận ý tốt của La Nhĩ Đại Công “Đại Công à, ta vẫn còn một chuyện...”

“Đừng gọi ta là Đại Công, người nhà cả khách khí cái gì chứ. Cứ gọi ta là La Nhĩ đại ca được rồi!” La Nhĩ Đại Công xua tay hào phóng, nói với Ốc Đốn: “Mau đi chuẩn bị tiệc rượu, ta phải chiêu đãi An Định huynh đệ một cách chu đáo!”

Tiệc rượu nhanh chóng được bày ra trong đại điện.

“An Định huynh đệ, lúc này đệ nói có chuyện gì?” La Nhĩ hỏi.

“Ở đây huynh có khí cầu Tề Bách Lâm không? Sở Thiên kính một chén rượu rồi hỏi: “Đệ muốn đến phía Đông đại lục xem thế nào, đi bộ thì chậm quá nên cần một quả khí cầu.”

“Cái này...” La Nhĩ Đại Công thấy hơi ngại “Huynh đệ, nước ta đây chỉ là một nước nhỏ, không mua nổi khí cầu Tề Bách Lâm.”

“Thế quanh đây ở đâu có?” Sở Thiên vẫn chưa nản lòng, hẳn cũng biết rất khó để tìm được một chiếc khí cầu. Nghe nói giờ Địa Tinh không còn sản xuất khí cầu nữa, những cái làm ra trước đây thì đều bị các nước lớn cướp dùng cho quân đội hết rồi. Vì thế dù có dựa vào thế lực của Khải Văn thì cũng rất khó kiếm được một cái.

“Cả bờ Tây Hải này đều không có!” La Nhĩ Đại Công dập tắt hy vọng của Sở Thiên.

“Thế thì thôi vậy.” Sở Thiên nheo mắt, nếu đã tạm thời không thể về nhà thì cứ xử lý tốt cái binh đoàn đã, làm như tình cờ, Sở Thiên nói: “À đúng rồi, mấy ngày nay khi ta không có ở đây, có tên Gia Đặc cứ thường xuyên gây sự với binh đoàn của ta.”

“Gia Đặc?” La Nhĩ Đại Công tỏ ra khó xử, “An Định huynh đệ, Cái này...e là ta không giúp được gì rồi.”

“Hừ?” Sở Thiên cau mày nhìn La Nhĩ Đại Công, chẳng lẽ một quốc vương mà lại không đối phó nổi với một binh đoàn ư?

“Đệ đừng hiểu lầm! Không phải ta không muốn giúp!” La Nhĩ Đại Công thấy Sở Thiên có vẻ tức giận vội vàng giải thích: “Nguồn thuế chủ yếu của Công quốc do mấy binh đoàn này nắm giữ. Hơn nữa đệ cũng biết đấy, ta chỉ là một quốc vương nhỏ bé, chỉ có mấy chục vạn dân, quân đội thì càng ít hơn, cũng chỉ có hơn một vạn. Còn binh đoàn của Gia Đặc thì có tận hơn hai nghìn người...”

Tên quốc vương này không hiểu ngồi trên ngai vị làm cái quái gì?! Sở Thiên chửi thầm. Thủ hạ của Gia Đặc chỉ bằng một phần năm quân đội Công quốc, mà cũng không phải cao thủ gì thế mà bảo La Nhĩ Đại Công đối phó với Gia Đặc cũng là làm khó hần!?

“An Định huynh đệ! À...có một chuyện có thể phiền đệ nói với Khải Văn lão đại không? La Nhĩ Đại Công ấp úng nói.

“Chuyện gì?”

“Thu hoạch năm nay của Công quốc không tốt, không ít bá tánh sắp chết đói rồi...” La Nhĩ Đại Công đột nhiên đứng dậy, mặt mày khổ sở cung tay hành lễ với Sở Thiên “Huynh đệ có thể xin Khải Văn lão đại cho Công quốc nộp phí bảo vệ muộn một chút không?”

Ca ngơ nỡ thần Sinh Mệnh! Không lẽ Khải Văn thu phí bảo vệ của cả quốc vương nữa sao? Nhìn La Nhĩ Đại Công thế này, tám mươi phần trăm là đúng rồi!

Ngay quốc vương cũng phải nộp phí bảo vệ, tên trùm xã hội đen Khải Văn có thể làm được tới mức này, đến Sở Thiên cũng phải bái phục. “Có thời gian thì đệ sẽ nói với Khải Văn đại ca, nhưng không dám chắc có được hay không!” Sở Thiên đáp.

“Ha ha, ta thay mặt mấy chục vạn dân Công quốc cảm tạ huynh đệ!” La Nhĩ Đại Công lại cung tay hành lễ, một tấm thẻ thủy tinh tạp tím trị giá một vạn kim tệ được kín đáo nhét vào ống tay áo của Sở Thiên.

Sở Thiên rời khỏi chỗ quốc vương La Nhĩ thì cũng chạng vạng rồi.

“An Định đoàn trưởng, cuối cùng thì ngài cũng ra, ta đợi ngài lâu lắm rồi!” Sở Thiên vừa ra khỏi hoàng cung đã bị một đám người vây lấy.

“Gia Đặc, ngươi muốn làm gì? Ốc Đồn phụ trách hộ tống Sở Thiên trở về tổng bộ của binh đoàn hét lên với người đang tiến đến, nhưng thân hình to béo của hắn lại nấp đằng sau đám binh sĩ.

Đám người kia chính là Gia Đặc và lính trong binh đoàn của hắn, nhưng vừa nhìn thấy Sở Thiên thì hắn lập tức tươi cười thân thiết: “Ha ha, An Định huynh đệ, ta đến tạ tội đây!”

Vừa thấy Gia Đặc, Sở Thiên đã căng thẳng, vì tự tay hắn đã giết một kiếm sĩ Hoàng Kim của Gia Đặc, tính ra thì bản thân chính là kẻ thù của hắn.

“Đoàn trưởng Gia Đặc đâu cần phải tạ tội với ta!” Sở Thiên cười hắc hắc, “Nói đến tạ tội thì phải là ta mới phải.”

“Không không, người nên tạ tội là ta!” Gia Đặc không thèm quan tâm sắc mặt tím tái của mấy vị pháp sư thủ hạ, cười: “Trước ta không biết đệ là huynh đệ của Khải Văn lão đại, đã đắc tội rồi, đệ hãy lượng thứ! Hắc hắc, đệ hãy nhận lấy cái này!” vừa nói, một tấm thẻ thủy tinh tạp tím được đưa đến trước mặt Sở Thiên.

“Ca ngơ nỡ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên cười sung sướng, thế lực của Khải Văn quả nhiên lớn thật! Nhận lấy tấm thẻ thủy tinh tạp Sở Thiên cười: “Vậy thì ta không khách khí nữa! Sau này hai binh đoàn chúng ta còn phải giúp đỡ lẫn nhau nhiều!”

“Hắc hắc, giúp đỡ lẫn nhau!” Sở Thiên và Gia Đặc nhìn nhau ngầm hiểu ý mà cùng cười.

“Mẹ ơi! Ta nhớ ra rồi! Ngài chính là vị tuyệt thế cao thủ đó!” một bóng dáng cao lớn bỗng nhẩy ra từ phía sau Gia Đặc quỳ xuống đất, ôm lấy chân Sở Thiên “Cao nhân, hãy nhận ta làm đồ đệ đi!”

132. Chương 132: Tiểu Tử Ngốc

“Sa Khắc, ngươi làm cái gì vậy?” Gia Đặc thấy thế thật mất thể diện, sao dám nói tên tiểu tử ngốc này là do hắn đem tới chứ? Chỉ có hắn là mất mặt.

“Gia Đặc đoàn trưởng, đây là...” Sở Thiên muốn hát tên ngốc này ra nhưng cổ họng cũng không hát nổi.

“Đây là tên thổ phỉ lần trước cướp của Đái Duy Tư!” Gia Đặc giải thích.

“Ồ, là hắn à!” Sở Thiên nhớ ra rồi, lần trước tên ngốc này làm quân cờ trong tay Gia Đặc, bị Đái Duy Tư dạy bảo cho một trận, nhưng hắn vẫn còn may mắn, không hề bị gì trong một trận hỗn chiến lớn như vậy.

“Cao nhân, ta muốn làm đệ tử của ngài!” Ngài hãy nhận ta đi!” Sa Khắc ôm chặt cứng lấy Sở Thiên, “Ta cũng muốn trong chớp mắt có thể giết một kiếm sĩ Hoàng Kim!”

Giây giụa thêm một lúc Sở Thiên phát hiện sức mạnh của tiểu tử ngốc này cũng lớn lắm, thân thể được cải tạo bởi máu Long Hoàng mà cũng không thoát được khỏi hấn.

“Sa Khắc, đứng lên!” Gia Đặc phần nộ, tóm lấy vai Sa Khắc muốn kéo hấn đứng dậy.

“Ta không đứng!” Sa Khắc để lại một vệt nước mũi thật dài trên quần Sở Thiên, ôm lại càng chặt, “Ngài không nhận ta làm đệ tử thì ta không đứng dậy!”

“Khốn nạn!” Gia Đặc xấu hổ quá hóa phần nộ, một tay gõ lên, luồng đầu khí xanh lam xuất hiện, kiên quyết định nhắc Sa Khắc lên.

“Gia Đặc đoàn trưởng, đừng động thủ!” Sở Thiên phát hoảng, Sa Khắc đang ôm chặt đùi Sở Thiên không chịu buông, nếu Gia Đặc nhắc hấn lên thì Sở đại thiếu gia cũng không yên ổn gì.

“Này, sao ngươi lại muốn làm đệ tử của ta?” Sở Thiên từ bỏ việc chống cự, miễn cưỡng hỏi.

“Ngài là tuyệt thế cao thủ nên ta muốn làm đệ tử của ngài!” Sa Khắc nhìn Sở Thiên ngây ngô, “Huynh đệ ta nói, chỉ cần làm đồ đệ của tuyệt thế cao thủ thì nửa đời còn lại ta không phải lo cái ăn nữa!”

“Chỉ cần ngươi buông ta ra thì tiền cơm nửa đời còn lại của ngươi do ta chi trả!” Với loại ngốc này thì Sở Thiên hết cách, giữa đường người tới người lui mà hai người đàn ông lại ôm nhau thế này thì ra cái thể thống gì?!! Giờ đã có không ít người đứng xung quanh nhìn hai người rồi. Nhìn vẻ mặt của mọi người cứ như đang theo dõi một câu chuyện tình giữa những người đồng tính vậy.

“Ngài không lừa ta chứ?” Sa Khắc ngẩn ngơ, tay cũng đã lỏng ra.

“An Định đoàn trưởng, ngài định lo cơm ăn cho hấn thật sao? Gia Đặc bỗng hỏi, mép khẽ nhếch lên, như đã kiếm được món lợi lớn nào đó. “Vừa đúng lúc Sa Khắc cũng chưa chính thức gia nhập binh đoàn của ta, vậy thì sau này để hấn theo ngài đi!”

“Cụ thể thì ngài thương lượng cùng Sa Khắc đi! Ta xin cáo từ, còn nhiều chuyện trong binh đoàn đang chờ ta giải quyết!” Nói xong, Gia Đặc vẫy tay dẫn thủ hạ đi mất.

Sở Thiên cảm thấy mình giống như đã sập bẫy, nhìn dáng vẻ của Gia Đặc, rõ ràng là đã vút được một gánh nặng sang phía mình. “Ê, ngươi tên Sa Khắc hả? Mau buông ta ra!”

“Thế ngài phải nhận lời ta, sau này cho ta ăn!” Sa Khắc nhìn Sở Thiên, nghiêm túc nói.

“Ta đồng ý! Đồng ý!” Sở Thiên đau đầu đến chết mất thôi, đâu ra tên tiểu tử ngốc thế này chứ?!

“Hi hi, ta sẽ không bị chết đói rồi!” lấy tay quẹt nước mũi, Sa Khắc buông Sở Thiên ra.

Cuối cùng cũng thả ra, Sở Thiên thở phào, rồi dùng hết sức bình sinh nhảy lên người con Cự Lang, “Chạy mau!”

Như một tia điện, Cự Long chở Sở Thiên phóng đi như gió. Sức mạnh của Lang tộc có thể không bằng Hân Mã, sức bền cũng không bằng Độc Giác Chiến Mã nhưng nói về chạy cự ly ngắn thì nó lại là nhanh nhất đại lục!

Nháy mắt Sở Thiên đã chạy về tới binh đoàn, nhảy xuống khỏi con Cự Lang, Sở đại thiếu gia vẫn còn sợ, “Cuối cùng thì cũng vút lại được tên ngốc tử ấy!”

“Cao nhân, ngài chạy nhanh thật đấy!” một tiếng nói vang lên từ phía sau Sở Thiên, “Ta suýt tí nữa thì đuổi không kịp!”

“Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên suýt ngã ngựa, quay người lại, nào nề nhìn tiểu tử ngốc.

Sa Khắc rất cao, hơn Sở Thiên khoảng một cái đầu, thân thể to lớn nhưng không béo phì, nhìn rất cân đối, quần áo vá chằng vá đụp, mái tóc vàng rối loạn, gương mặt thì nhem nhuốc, sau lưng còn đeo một cái rìu lớn.

“Đưa rìu của ngươi cho ta xem!” hình như Sở Thiên phát hiện ra điều gì thú vị, nheo mắt cười.

“À, đây!”

Uỳnh~ cái rìu được ném xuống trước mặt Sở Thiên, mặt đất bị lõm thành một cái hố lớn.

Sở Thiên quan sát cây rìu kỹ lưỡng rồi tắc lưỡi, đây không phải cây rìu bình thường, phần chuôi dài bằng cả chiều cao của một người có gắn vô số những đầu chùy lớn nhỏ. Hai mặt chùy lại được khắc hai lưỡi rìu có hình bán nguyệt.

Không những có thể chém mà còn có thể đập người, đây đúng là công cụ giết người ưu việt, công cụ tuyệt vời dành cho dân cướp bóc chuyên nghiệp.

“Ha ha...nặng thật đấy!” Sở Thiên cười bối rối, hấn dùng hết sức rồi mà không thể nhấc nổi cái rìu lên. Nhưng hấn lại thấy vui hơn, đeo cái thứ nặng thế này trên lưng mà vẫn đuổi kịp Cự Lang, tên ngốc tử này cũng không phải quá vô dụng!

“Vào đi! Sau này ngươi ở đây!” Sở Thiên quyết định thu nhận tên ngốc tử này.

“Hi hi, ta có chỗ ở rồi!” Sa Khắc theo Sở Thiên đi vào tổng bộ.

“Đoàn trưởng, thế nào rồi?” lão quản gia Đặc Lý thấy Sở Thiên trở về, vội vàng ra đón, “Quốc vương không làm khó ngài chứ?”

“Không sao!” Sở Thiên để Cự Lang kiếm một chỗ nằm rồi nói với Đặc Lý: “Gọi các huynh đệ quay về đi, từ giờ về sau không ai dám gây sự với chúng ta nữa đâu!”

“Được ạ, tôi đi ngay!” ánh mắt Đặc Lý nhìn Sở Thiên đã kính trọng hơn rất nhiều, đối với dòng binh thì người đoàn trưởng có thể đem lại lợi ích cho họ chính là một đoàn trưởng tốt!

“Sa Khắc nghe đây, ta lo cơm ăn cho ngươi, nhưng không nhận ngươi làm đệ tử!” Sở Thiên nghiêm túc nói với Sa Khắc, đệ tử của Sở đại thiếu gia đâu thể nói nhận là nhận, chỉ có thiên tài thiếu niên như Dịch Áo mới đủ tư cách. Thật ra, Sở Thiên không nhận Sa Khắc còn do một nguyên nhân khác. Hấn có thể dạy gì cho Sa Khắc chứ?! Thuật Thượng cổ Tế Tự sao? Có lẽ Sa Khắc học không nổi; hay thuật Thượng cổ Đạo tắc? Sở Thiên còn không biết nữa nói gì dạy!

“Được! Chỉ cần ngài cho ta ăn là được!” Sa Khắc gật đầu, rồi rút cổ, xoa hai tay vào nhau, ngại ngần hỏi: “À mà...ngài có thể cho ta biết, đệ tử là làm cái gì không?”

.....

“Đoàn trưởng, đừng cho hấn ăn nữa!” Đặc Lý đau lòng nhìn hai mươi mấy con lợn chỉ còn sót lại vài cái khung xương, “Bây giờ lợn ở chợ giá ba bốn mươi ngàn tệ một con đấy!”

Một trăm ngàn tệ đổi một kim tệ, hai mươi mấy con lợn cũng gần mười kim tệ rồi. Bữa ăn vừa rồi của Sa Khắc đã ăn không dưới mười kim tệ, cứ thế này thì một ngày Sa Khắc ăn hết ba mươi kim tệ, một năm thì hết hàng vạn kim tệ!

Còn binh đoàn Bạo Phong, dịp tốt nhất, một năm cũng chỉ kiếm được mười vạn kim tệ, khốn nạn, Sở Thiên cuối cùng cũng hiểu tại sao Gia Đặc không cần tên đại lực sĩ Sa Khắc này nữa.

“Tại sao không cho ta ăn nữa? Sa Khắc vỗ vỗ cái bụng còn chưa được ních đầy, quỳ mạnh xuống đất, lại ôm lấy chân Sở Thiên “Không được, ngài nhận lời ta rồi, phải cho ta ăn cơm!”

“Ngươi cứ ăn tiếp đi!” Sở Thiên vẫy tay hết cách.

“Ô ô!” Tiểu Bạch nhìn bộ dạng thảm hại của Sở Thiên lắc đầu thở dài, đầy hũ rượu bên cạnh lại, ý nói hiện giờ cuộc sống khó khăn, phải tiết kiệm chút tiền cho Phát Lạp Dịch Nặc...

“Sa Khắc, nhà ngươi ở đâu?” Sở Thiên hỏi.

“Không biết nữa!”

“Cha mẹ ngươi thì sao?”

“Cũng không biết!”

“Vậy các bằng hữu cùng đi cướp với ngươi thì sao?”

“Ta không biết!”

“Thế người biết cái gì?”

“Ta biết là ta ăn chưa no!”

.....

Sau vài câu hỏi, Sở Thiên đành từ bỏ, hình như ngoài ăn ra, tên Sa Khắc này cái gì cũng không biết.

“Ăn xong thì người đi tắm đi, rồi kiếm cái phòng ngủ đi!” Nói xong, Sở Thiên bế Tiểu Bạch rời đi. Loại người này thì Sở Thiên thật hết cách rồi.

Sáng ngày hôm sau, binh đoàn Bạo Phong chính thức hoạt động trở lại.

Tất cả mọi người bắt đầu bận rộn, ngay cả Chu Lệ Á và Tiểu Bạch cũng chạy loạn lên giúp đỡ mọi người. Còn Sở Thiên thì vẫn làm người đếm tiền.

Dù có được sự giúp đỡ của La Nhĩ Đại Công, binh đoàn của Gia Đặc cũng không gây sự gì, nhưng việc làm ăn của Sở Thiên vẫn thất bát. Binh đoàn không có cao thủ thì mãi mãi không thể kiếm tiền một cách thực sự.

Càng thảm hơn đó là, nửa tháng sau Sở Thiên nhận được thông báo của Công hội hạ đẳng cấp của binh đoàn Bạo Phong.

Bạo Phong vốn có cấp sáu, nhưng đó là khi vẫn còn Đái Duy Tư và vô số cao thủ trung cấp. Giờ tên đạo tặc cấp ba Sở Thiên làm đoàn trưởng, đương nhiên không xứng tầm với một binh đoàn cấp sáu rồi.

Trong hoàn cảnh này, Sở Thiên nghĩ tới tên Ma pháp đạo sư Đái Duy Tư. Giờ hắn vẫn còn ở trong tay Khải Văn, nếu có thể lấy được Đới Duy Tư về thì tình hình binh đoàn có thể tốt đẹp hơn nhiều rồi.

Ngay khi Sở Thiên muốn đến chỗ Khải Văn để đòi Đái Duy Tư thì không ngờ Khải Văn lại tìm hắn trước.

Đá liên lạc kêu lên, Sở Thiên nghe thấy tiếng của Khải Văn “Ha ha.... An Định huynh đệ, dạo này thế nào?”

“Đừng nhắc nữa!” Sở Thiên than thở, “Vì việc của binh đoàn mà đệ sắp chết rồi đây!”

“Đúng rồi, Khải Văn đại ca, tên Đái Duy Tư còn ở chỗ huynh không? Có thể giao hắn cho đệ không?” Sở Thiên hỏi.

Khải Văn do dự, “Huynh đệ, chuyện Đái Duy Tư chúng ta nói sau, giờ đệ có thời gian không, qua chỗ ta một chút!”

“Có chuyện gì vậy?” Sở Thiên nghe giọng Khải Văn có vẻ nghiêm trọng.

“Một người bạn của ta muốn gặp đệ!”

“Ha ha, không phải muốn đệ chữa bệnh cho phải không?” Sở Thiên nghĩ người bạn ma thú nào đó của Khải Văn mắc bệnh cần hắn chữa trị.

“Không phải!” Khải Văn bỗng cười “Ha ha...đệ cứ đến đi! Là chuyện tốt đấy!” Nói xong hòn đá liên lạc bị ngắt.

Chuyện tốt ư? Hắc hắc thế thì lão tử sẽ đi một chuyến.

Dù sao thì Sở Thiên cũng không cần phải quản chuyện của binh đoàn, thu xếp một chút rồi hắn cười Cự Lang một lần nữa tiến về vùng núi Đại Sơn của Khải Văn.

133. Chương 133: Cướp Người

Hắn là người mà nhìn thì không biết được hắn bao nhiêu tuổi, bộ quần áo đen tuyền, thân hình gầy guộc, dung mạo chẳng ra làm sao, không chỉ là một tên trọc mà lông mày cũng không có luôn.

Tuy bộ dạng không bắt mắt nhưng Sở Thiên tuyệt đối không dám coi thường hắn. Bao trùm quanh người hắn là một lớp tử khí khiến người ta phải rùng mình.

“Người có thể gọi ta là Ảnh!” Không đợi Khải Văn và Sở Thiên mở mồm, hắn đã dùng giọng nói lạnh tanh tự giới thiệu.

“Ảnh?” Sở Thiên bất ngờ, trên Huyền Thú đại lục này, đây là lần đầu tiên hắn biết có cái tên tương tự như “Sở Thiên”, mà lại là tên một chữ.

“Hắc hắc, An Định huynh đệ, đệ ngồi đi!” Khải Văn ra hiệu cho Sở Thiên ngồi xuống thăm, rồi cũng nằm xuống.

“Ảnh tiên sinh không ngồi sao?” Sở Thiên thấy Ảnh vẫn đứng bèn hỏi.

“Đệ kệ hắn đi!” Khải Văn gọi mấy con sói cái đem rượu ngon lên, đặt một ngón chân lên vai Sở Thiên nói: “Ngay cả ngủ hắn cũng đứng ấy chứ!”

“Hừ!” Ảnh thấy Sở Thiên tùy tiện ngồi như vậy, hừ giọng một tiếng, hai mắt đầy tử khí nhìn Sở Thiên “Không ai nói cho người biết một đạo tặc càng phải nên duy trì cảnh giác cao độ sao?”

Khốn kiếp, lão tư đây không phải đạo tặc, Sở Thiên rất bất mãn với thái độ vênh vác của Ảnh, nhưng hắn vẫn nâng một chén rượu lên “Đây là cực phẩm Phúc Tư Đặc mà đại ca Khải Văn cất giữ, ném thử đi!”

“Ta trước nay không uống rượu!” Ảnh vẫn với cái dáng vẻ lạnh lùng, “Người nên nhớ, rượu có thể để lại mùi trên người đạo tặc, khiến người không thể ẩn mình được.”

“Khải Văn đại ca, huynh gọi đệ đến có việc gì?” Sở Thiên mặc kệ tên kia, quay về phía Khải Văn hỏi.

“Không phải ta gọi đệ đến, mà là Ảnh muốn gặp đệ!” Khải Văn nói.

“Hắn muốn gặp đệ?” Sở Thiên không hiểu, hắn đâu có quen cái tên sắc mùi tử khí này.

“Đúng thế, ta muốn gặp người!” Biểu cảm trên mặt Ảnh cuối cùng cũng thay đổi, nhưng chẳng qua chỉ là hơi nhăn mày lại, “Nhưng giờ ta rất thất vọng!”

Sở Thiên nhìn Ảnh, rồi lại nhìn Khải Văn, hắn thấy có chút khó hiểu.

“An Định huynh đệ, Ảnh là kẻ chuyên ám sát cấp tám, là sát thủ xếp hạng ba đại lục!” Khải Văn giải thích: “Ta đã kể chuyện về thuật Thượng cổ Đạo tặc của đệ cho hắn. Hắn có một số chuyện muốn hỏi đệ.”

Con sói lông hồng tạp Khải Văn nhà người dám bán đứng lão tử! Sở Thiên chửi thầm trong bụng, đồng thời cũng thầm kêu khổ, lần này phiền phức rồi!

Đạo tặc cũng phân thành chín cấp, nhưng khác với các chức nghiệp khác, khi lên đến cấp bảy phải tiến hành Chuyên chức (chuyên môn). Các đạo tặc từ cấp bảy trở xuống tồn tại chủ yếu dựa vào thuật trộm cắp và ẩn mình, còn từ cấp bảy trở lên thì phải tinh thông thuật ám sát. Khi ấy đạo tặc đã Chuyên chức trở thành sát thủ!

Ảnh là sát thủ cấp tám của Đạo tặc chức nghiệp – Ám sát giả, chỉ cách Sát thần cấp chín có một bậc, hơn nữa với đặc tính chức nghiệp của một sát thủ, chỉ cần Ảnh toàn lực ra tay thì gần như có thể lấy mạng của một chức nghiệp giả cấp chín.

Một sát thủ tìm Sở Thiên thì có thể có chuyện gì? Chỉ sợ là vì cái thuật Thượng cổ Đạo tặc hữu danh vô thực kia rồi.

“Chứng minh là người biết thuật Thượng cổ Đạo tặc đi!” Ảnh bỗng nhắm mắt, thần sắc lại rất nghiêm trọng.

“An Định huynh đệ, đệ thể hiện một chút đi!” Khải Văn từ từ lùi ra xa khỏi Sở Thiên.

Sở Thiên nheo mắt, não bộ hoạt động hết công suất tìm cách ứng phó. Giờ không phải lúc ra về Thần Côn, nhìn bộ dạng của Khải Văn, hắn cũng không dám đắc tội tên Ảnh này. Nếu bây giờ Sở Thiên nói hắn không biết thuật Thượng cổ Đạo tặc thì ai biết được đệ tam sát thủ đại lục đang đứng trước mặt đây sẽ làm gì hắn?!

“Hả?” Sở Thiên vẫn chưa tìm ra đối sách thì Ảnh bỗng nhiên mở to mắt, đôi mắt ánh lên một sự vui mừng, “Không tồi, với thực lực của ta mà cũng không cảm nhận được hơi thở của người. Quả nhiên là một đạo tặc trời sinh!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Thế là qua được rồi sao? Nói gì thì Sở đại thiếu gia cũng không thể ngờ được Ảnh lại tưởng một tên mù tịt cả ma pháp và đấu khí là đạo tặc trời sinh!

Ảnh bất ngờ xuất hiện trước mặt Sở Thiên, cứ như hắn vẫn đứng chỗ cũ, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Sở Thiên.

Sở Thiên phải sợ sao chứ? Hắn cười hắc hắc nhìn lại Ảnh.

“Rất tốt!” Một lúc sau, Ảnh gục gặc “Có thể không bị chịu ảnh hưởng bởi uy áp của ta, tiềm lực đạo tặc của người rất lớn!”

Chân không hề di chuyển nhưng cả cơ thể Ảnh lại lùi lại một đoạn, một con dao găm xuất hiện trước mặt Sở Thiên, “Nhắc nó lên!”

Sở Thiên không hiểu gì cả, nhặt con dao lên.

“Giờ thì giết ta đi!” Ảnh nói, “Nhưng ngay khi dao găm vào người, ta sẽ lập tức đánh trả!”

Giết người? Sở Thiên cười, kiếp này lần đầu tiên nghe thấy kiểu yêu cầu đấy, “Ảnh tiên sinh, cái này...”

“Đừng nhiều lời! Ra tay đi!” Ảnh giang hai tay ra, tạo dáng vẻ để Sở Thiên tùy ý chém giết, “Hãy nhớ, sau khi dao găm vào người ta, nếu không chết, ta sẽ lập tức giết người!”

Không phải là chết trong nháy mắt sao? Sở Thiên cười, người bình thường nhất định sẽ chọn những nơi như tim hay đầu, nhưng bác sỹ thú y Sở Thiên lại khác.

Vòng ra đằng sau Ảnh, Sở Thiên giơ con dao găm lên nhằm vào xương sống ở dưới cổ Ảnh.

”

Keng~~ con dao trong tay Sở Thiên bị đánh rơi, Ảnh tóm lấy cổ Sở Thiên, “Giỏi lắm!” mắt Ảnh ánh lên sự hưng phấn khó tả, “Sao người biết nên tấn công ở đây?”

Phương pháp giết người nhanh nhất đương nhiên là cắt đứt trung khu thần kinh ở xương sống, Sở Thiên cười thầm, kiến thức thông thường đây sao có thể làm khó lão tử? Nhưng hắn lại nói: “Ta học được từ thuật Thượng cổ Đạo tặc! Nhưng quyển sổ ghi chép ấy lại hỏng mất rồi.” vừa nói, Sở Thiên vừa làm ra vẻ ảo não, “Nếu không thì giờ ta đâu chỉ là một đạo tặc sơ cấp!” Sở Thiên muốn tách mình ra khỏi cái thuật Thượng cổ Đạo tặc ấy, nếu không Ảnh mà truy ra thì rắc rối lắm!

“Đăng cấp chức nghiệp không quan trọng!” Ảnh lấy lại dáng vẻ đầy tử khí, “Từ hôm nay người chính là đệ tử của ta!”

“Ca ngợi Tử thần!” Sở Thiên thật sự chẳng hiểu gì hết, nhưng vẫn tốt, hắn chưa quên thân phận đạo tặc của mình, đó là ca ngợi có Tử thần. Công lực ra vẻ Thần Côn của Sở đại thiếu gia quả thật là nhất nhì đại lục này, Ảnh bị hắn lừa rồi.

“Ca ngợi Tử thần!” không ngờ Ảnh cũng là một Thần Côn! “Chả trách người có thể nắm bắt được thuật Thượng cổ Đạo tặc, xem ra niềm tin vào Tử thần của người cũng rất mạnh mẽ!”

“Khải Văn đại ca, chuyện này là sao?” Sở Thiên hỏi.

“Chúc mừng An Định huynh đệ!” Khải Văn cười: “Từ trước tới nay Ảnh chưa bao giờ nhận đệ tử, đệ thật quá may mắn đấy!” Nói rồi Khải Văn ngậm bình rượu tiến đến chỗ Sở Thiên, “Sau khi nghe nói đệ biết thuật Thượng cổ Đạo tặc, Ảnh đã đến để kiểm tra tư chất của đệ!”

“Cái này, Ảnh tiên sinh...” Sở Thiên vội vàng từ chối: “Sợ là tư chất ta không tốt như ngài tưởng tượng đâu. Ta chỉ học được một phần của thuật Thượng cổ Đạo tặc, hoàn toàn không có tác dụng gì cả. Còn nữa, ngài không cảm nhận được hơi thở của ta là do ta không biết gì về ma pháp, mà cũng chưa bao giờ luyện đấu khí cả!”

Để không phải làm đệ tử của Ảnh, mọi bí mật Sở Thiên đều bày ra hết. Ảnh không như An Đông Ni, An Đông Ni là Tế Tự thần thánh vang danh cả đại lục, được người đời ngưỡng mộ, làm đệ tử của hắn còn ăn theo được chút ít. Còn Ảnh thì sao? Sát thủ đệ tam đại lục này có không ít kẻ thù a!

“Không biết gì về ma pháp ư? Ảnh gật gật đầu, “Người quả thật là một thiên tài đạo tặc vạn năm có một!”

Nói xong, Ảnh nói với Khải Văn: “Khải Văn, ta có một số chuyện muốn nói riêng với An Dịch!”

“Vậy ta ra ngoài trước!” Khải Văn rời khỏi hang, thời buổi này bác sỹ cứu người và sát thủ giết người đều không thể đắc tội!

Ảnh nói: “Hàng vạn năm nay, đại lục xuất hiện tất cả là mười bảy vị Sát thần cấp chín mà mười bảy vị này đều không biết gì về ma pháp hết!”

“Ca ngợi Tử thần!” Sở Thiên nhắm tịt mắt, đột nhiên Sở đại thiếu gia cảm thấy mình chọn nhầm nghề rồi, tên mù tịt ma pháp bị người trong Tế Tự coi thường sao lại trở thành thiên tài vạn năm có một trong nghề đạo tặc thế này?!

“Là một sát thủ, quan trọng nhất là kỹ thuật ẩn mình và giết người!” Ảnh giải thích: “Kỹ thuật giết người có thể học nhưng để thật sự có thể làm được việc không phát ra hơi thở thì chỉ có người không biết ma pháp mới làm được!”

“Làm thế nào mới có thể trở thành Sát thần cấp chín?” Sở Thiên động lòng. Phát La Đa, Bồ Lăng, còn cả A Tư Nặc và Đức Khố Lạp đều từng nói, trước mặt một cao thủ thực sự thì Sở Thiên chỉ là đồ bỏ đi. Cái danh hiệu đồ bỏ đi này Sở Thiên đã muốn vứt nó đi lâu lắm rồi!

“Ta không biết!” Ảnh trả lời lạnh lùng.

Ca ngợi Tử thần và nữ thần Sinh Mệnh! Người dám giỡn với lão tử?! Sở Thiên giận dữ, nhưng nghĩ đến thực lực của Ảnh, hắn không thể hiện ra ngoài mà nói: “Ảnh tiên sinh, ta thấy là ta không thích hợp để làm một đạo tặc. Ngài xem, ở Công quốc ta còn phải quản lý một binh đoàn, e là không thể theo ngài rồi.”

“Làm đệ tử của ta, hoặc là chết!” Đây chính là câu trả lời của Ảnh.

“Này, ngài có ý gì hả?” Sở Thiên không nhịn được nữa “Ngài còn không biết làm thế nào để thành Sát thần cấp chín thì có tư cách gì mà dạy ta?”

“Ta có tư cách hay không người sẽ sớm biết thôi!” Ảnh cười nhạt nhắc Sở Thiên lên rồi khỏi sơn động.

“Khải Văn, ta đem tên tiểu tử này đi!” Ảnh nói với Khải Văn đang ở ngoài cửa động.

“Ảnh à, An Dịch là huynh đệ của ta, người có thể...” Khải Văn vội vàng khuyên nhủ.

“Hắn không chết được đâu!” Nói rồi Ảnh biến mất cùng Sở Thiên.

Sở Thiên nhìn cảnh sắc trước mặt không ngừng thay đổi, đầu óc quay cuồng, không thể không nhắm tịt mắt lại. Không biết bao lâu, khi Sở Thiên mở mắt ra thì đã ở trong một cái sơn động lạ lắm khác.

“Ảnh tiên sinh...”

“Giờ ta là sư phụ của người!”

“Được, sư phụ!” Sở Thiên chấp nhận thân phận đệ tử, “Sư phụ có thể cho ta trở về không? Ở Công quốc ta còn rất nhiều việc!” Sở Thiên sầu não, giờ không những không về được đế quốc Khải Tất mà ngay cả về La Nhĩ Công quốc cũng là cả một vấn đề!

“Muốn về? đánh bại ta đã!” Ảnh hạ giọng: “Có lẽ mười năm sau người có thể làm được.”

134. Chương 134: Thiên Tài Đạo Tặc Vạn Năm Có Một?

Mất mười năm để từ đạo tặc sơ cấp thăng cấp lên Sát thủ ám sát, điều này với những đạo tặc khác thì đúng là một nhiệm vụ bất khả thi. Xét về tổng quan lịch sử đại lục, dù là mười bảy vị Sát thần kia cũng chưa làm được, nhưng Ảnh rất có lòng tin với Sở Thiên.

Nhưng như thế thì Ảnh cũng đã quá coi thường tài năng đạo tặc thiên phú của Sở Thiên rồi! Mười năm? Sở đại thiếu gia mà cần nhiều thời gian vậy sao?

Sáng sớm ngày đầu tiên, Ảnh bắt đầu bài học đầu tiên.

Vàng Hồng Nguyệt treo lơ lửng trên bầu trời, Sở Thiên cô đơn treo lơ lửng trên chạc cây một cây đại thụ — đây chính là tư thế ngủ mà sát thủ nhất thiết phải luyện. Đột nhiên, một ánh sáng lạnh toát xuất hiện trên đỉnh đầu Sở Thiên.

“Sư phụ, ngài làm gì vậy? Giờ là lúc nào rồi, có cho người ta ngủ không vậy?” ngay khi ánh sáng ấy đi vào cơ thể, Sở Thiên mở mắt nhìn chăm chăm vào con dao găm trước mặt mà than vãn “Làm phiền giấc ngủ của đệ tử là không tốt chút nào!” Vì có máu của Long hoàng, độ nhạy cảm của Sở Thiên hơn hẳn người bình thường.

“Ừm, phản ứng không tồi!” Bóng dáng của Ảnh không hề xuất hiện nhưng con dao găm trước mặt Sở Thiên đã biến mất.

Đúng lúc Sở Thiên ngáp một cái, trong không khí xuất hiện một trường lực tiến về phía Sở Thiên với tốc độ mắt thường khó có thể nhìn thấy.

Nhưng nó đột ngột dừng lại vì Sở Thiên chửi một câu: “Lão già nguoi muốn làm gì hả? Lão tử muốn đi ngủ!”

Bình~~ Sở Thiên bị Ảnh đánh bay.

Vừa rồi Ảnh chỉ đang huấn luyện phản ứng cho Sở Thiên nên không dùng hết sức, nhưng Sở Thiên lại dám chửi sư phụ, khiến Ảnh tức giận, dùng toàn lực vào cú đánh. Dù Sở Thiên cảm nhận được có nguy hiểm thì cũng tránh không nổi.

“Còn dám chửi lần nữa ta giết!” Ảnh lạnh lùng biến mất.

Lần thứ ba, không hề có một dấu hiệu nào, Sở Thiên lật người, rút ra lưỡi dao Phán Quyết, chém một nhát trong không trung, Leng keng~ một mẫu lưỡi dao gãy rơi xuống đất “Sư phụ, ta không chửi nữa thì ngài cho ta ngủ đi!”

Lần này Ảnh không trực tiếp biến mất trong không khí mà là lượn qua trước mặt Sở Thiên, “Phản ứng của nguoi không cần luyện nữa! Giờ đi ngủ! Trời sáng thì luyện tốc độ!”

Trời sáng. Sở Thiên bị Ảnh kéo đến dưới một cây đại thụ.

“Sư phụ, ngài cũng biết ta chưa từng luyện qua đấu khí, lại chẳng biết ma pháp...” Sở Thiên định trốn học “Không có đấu khí với ma pháp, ngài bảo ta luyện tốc độ thì có tác dụng gì? Luyện thế nào thì ta cũng không thể vượt qua được nguoi có ma pháp Phong hệ!”

“Năm trăm năm trước, Sát thần mạnh nhất trong lịch sử — Thuấn, cũng không có đấu khí và ma pháp!” Ảnh ném một con dao găm cho Sở Thiên “Thuấn đã giết được một con ma thú cấp mười!”

“Ca ngoi Tử thần! Sao có thể thế được?” Sở Thiên nhặt con dao lên hỏi: “Sát thần ấy dựa vào cái gì mà giết được ma thú cấp mười?” lại có nguoi không cần đấu khí và ma pháp mà giết được một vị thần sống ở đại lục này sao? Sở Thiên lại có một tia hy vọng về tiền đồ của chức nghiệp đạo tặc.

“Giờ nguoi không cần biết!” Ảnh vẫy tay, giơ ra một chiếc lá “Hãy đâm trúng nó trước khi nó rơi xuống đất!”

“Biết rồi!” Sở Thiên uể oải khua con dao găm, khi thu lại thì chiếc lá đã găm trên lưỡi dao rồi.

“Khá lắm!” Ảnh dùng tay đánh mạnh vào cái cây khiến lá rơi ào ào, “Trước khi rơi hết, một trăm chiếc lá, nếu không cầm cơm!” Nói xong Ảnh quay người đi. Hẳn nghĩ trình độ của một đạo tặc sơ cấp như Sở Thiên thì không thể đạt được một trăm chiếc lá. Vì thế, rõ ràng là Ảnh đang tìm cơ giáo huấn tên đồ đệ dám chửi cả sư phụ này.

“Sư phụ, ta làm xong rồi!” Sở Thiên gọi Ảnh lại, chỉ vào đồng là trong lòng “Có phải ta được đi ăn rồi không?” Có sự trợ giúp của máu Long hoàng, Sở thiên có thể nổi được hàng chục dây thần kinh, một trăm cái lá có là cái gì?!

“Hả?” Ảnh khựng lại một chút rồi quay người đi, “Tốc độ của ngươi đạt, đi ăn cơm. Tối luyện kỹ xảo!”

Chiều tối, Ảnh mang hai con lợn đến trước mặt Sở Thiên “Chỉ khi hiểu rõ cơ thể của mục tiêu, sát thủ mới có thể tiêu diệt mục tiêu một cách nhanh nhất!”

“Sư phụ, ngài muốn làm gì?” Sở Thiên nhìn Ảnh ném một con xuống dưới chân mình, không hiểu: “Ta không thích ăn thịt lợn!”

“Hừ!” Ảnh biết Sở Thiên đang cố ý chọc tức mình nhưng thần sắc không hề thay đổi, lấy ra một con dao đâm vào con lợn dưới chân mình, “Nhìn cho kỹ!”

Vài phút sau, con lợn đã bị phân ra thành từng mảnh nhỏ, mặt đất đầy máu tươi, Ảnh lau tay nói: “Trong tối nay phải đạt đến trình độ của ta, nếu không...” Đột nhiên Ảnh không nói được tiếp nữa, ngẩng người nhìn Sở Thiên, “Ngươi muốn làm gì?”

Sở Thiên ném con dao găm đi, lấy dao phẫu thuật ra, rồi xé một mảnh tay áo bịt mắt lại “Sư phụ, tuy ngài là sư phụ của ta nhưng đệ tử ta đây không thể không coi thường ngài! Giải phẫu một con lợn mà máu dính đầy tay thế kia, ngài thật chẳng có trình độ gì cả!”

Sở Thiên nói xong thì tay cũng làm xong. Cũng chỉ là giải phẫu một con thú giống lợn thôi mà. Việc này đối với Sở Thiên mà nói thì thật chả có chút hàm lượng kỹ thuật nào.

Nhìn các bộ phận của con lợn được bày chỉnh tề trước mặt, lại cả bàn tay cực kỳ sạch sẽ của Sở Thiên, Ảnh cũng mất một lúc: “Đi ngủ! Mai luyện nhãn nại!”

Ngày thứ hai, Sở Thiên bị treo trên cây cả ngày trời, sau đó thì Ảnh phát hiện Sở đại thiếu gia ngủ mất rồi. Thế là Ảnh giận bưng bưng ném Sở Thiên vào lửa nướng lên, rồi phát hiện Sở Thiên miễn dịch với lửa; dìm xuống nước thì phát hiện Sở Thiên miễn dịch với nước; lấy roi quất, máu Long hoàng khiến cho tốc độ hồi phục của Sở Thiên còn nhanh hơn cả tốc độ bị thương.

Cuối cùng Sở Thiên bị chôn sống, lần này thì đến lượt Sở đại thiếu gia phát hiện mình có thể không cần hít thở không khí! Chết tiệt máu Long hoàng thật là có ích!

Từng ngày qua đi, Ảnh có vẻ vẫn lạnh lùng, có điều gương mặt tử thần kia thì ngày càng tiêu tụy.

Dạy tới dạy lui, Ảnh phát hiện cái mà mình có thể dạy Sở Thiên gần như chỉ có thuật ẩn thân.

Trên thực tế thì ở đại lục này không có thuật ẩn thân thực sự! Thuật ẩn thân của đạo tặc chẳng qua là lợi dụng môi trường xung quanh để ngụy trang. Nói đơn giản thì là lợi dụng môi trường để lừa người, mà lừa người thì chính là bản lĩnh của Sở Thiên. Thêm nữa là Sở Thiên không có chút khí tức nào nên chẳng mất bao lâu, Sở Thiên đã học được cái gọi là thuật ẩn thân.

Cuối cùng, sáng sớm một ngày của một tháng sau, Ảnh gọi Sở Thiên đến “An Định, ngươi chính là thiên tài đạo tặc vạn năm có một!”

Lần đầu tiên nghe được lời khen của sư phụ, Sở Thiên hơi bất ngờ, hình như trong một tháng này, Sở Thiên chỉ học được thuật ẩn thân, ừm, hay có thể nói là thuật ngụy trang, “Sư phụ, ta là thiên tài đạo tặc thật sao?”

“Đúng thế!” Ảnh nói, “Phản ứng, sức chịu đựng của ngươi đều đã đạt đến đỉnh cao của nhân loại. Hơn nữa kỹ xảo giết người của ngươi cũng vượt qua ta, nếu ngươi có đầu khí cấp cao thì hoàn toàn có thể giết được ta!”

Nghe sư phụ hình dung mình phi phạm như vậy, Sở Thiên có phần đắc ý.

“Giờ ngươi có hai con đường!” Ảnh đột nhiên nhìn Sở Thiên “Thứ nhất, theo ta học đầu khí cấp cao. Nhưng thuật ẩn thân của ngươi sẽ có sơ hở. Thứ hai, từ bỏ đầu khí, nhưng sau này khi gặp phải cao thủ, cho dù ngươi không bị phát hiện đi nữa thì không có đầu khí ngươi không thể phá vỡ sự phòng ngự của bọn họ!”

“Ta chọn cái thứ hai!” Sở Thiên trả lời không hề do dự.

Sở Thiên tính rồi, đạo tặc chỉ là kiêm chức, Sở Thiên sớm muộn gì cũng quay về Khảm Tắt, đến lúc đó thì tất cả ma thú đều ở bên cạnh, hắn còn sợ không đủ sức tấn công sao? Huống hồ Ảnh đã nói, Sát thần trong lịch sử đều là những kẻ mù tịt ma pháp, cũng không có đấu khí.

“Rất tốt!” Ảnh gật đầu, “Ta đã không còn gì để dạy ngươi nữa!”

“Ha ha, thế có phải ta có thể đi rồi không?” Sở Thiên trở nên phấn chấn. nghĩ bụng: tên mặt tử thần này nói lão tử phải mất mười năm, không ngờ lão tử là thiên tài, chỉ một tháng là ngươi hết cái để dạy rồi.

“Ngươi có thể đi!” Ảnh cười nhạt, “Nhưng phải đánh bại ta trước đã!”

“Cái gì??” Sở Thiên bất mãn kêu lên: “Này, ta một chút đấu khí cũng không có, còn ngài thì đã luyện đến cấp tám rồi, bảo ta làm thế nào mà đánh bại ngài được?”

“Ta không thể để một học trò vô dụng ra ngoài làm mất mặt ta!” Ảnh chỉ vào vầng mặt trời vừa nhô lên, nói với giọng điệu đầy chết chóc: “Trước khi mặt trời lặn đánh bại ta hoặc là ngươi chết!”

Nói xong Ảnh biến mất.

Cà ngời Nữ thần Sinh mệnh! Sở Thiên nhăn mặt, tuy hai người là sư đồ, Sở Thiên cũng thường xuyên chửi Ảnh nhưng hắn tin là lần này Ảnh không nói đùa. Nếu hắn không đánh bại được Ảnh thì sợ là sẽ thật sự bỏ mạng nơi đây. Vì Ảnh từng nói, Sát thủ lợi hại nhất không hề có tình cảm!

Cắm lưỡi dao Phán Quyết xuống đất, lấy ra con dao phẫu thuật trong tay áo, y phục khẽ lay động nhẹ, Sở Thiên cũng biến mất trong không khí. Đây chính là kết quả học tập của Sở Thiên, thuật ẩn thân của sát thủ. Dùng lời của trái đất thì là quần áo đặc chế với chất vải phản quang rồi lấy các công cụ phản quang khác che đi các phần còn hở ra như đầu với tay.

Khà khà, lão tử sắp thành tác kẻ hoa rồi, Sở Thiên cười, rồi vừa cẩn thận lùi lại vừa chăm chăm nhìn vào chỗ mà lúc này Ảnh biến mất. Thuật ẩn thân có thể khiến người khác không nhìn thấy cơ thể nhưng có một số thứ thì không giấu được, ví dụ như dấu chân!

Quan sát một hồi, Sở Thiên bỗng phát hiện, chết tiệt, mình ngốc quá! Tuy Ảnh không có tài thiên phú nhưng hắn là một sát thủ ám sát đã tu luyện đấu khí đến cấp tám, đấu khí cấp tám có thể giúp hắn bay cự ly ngắn.

Sống lưng thoáng lạnh toát, Sở Thiên nhắm mắt lại, con dao đột nhiên chém mạnh vào nơi sau gáy.

Keng! Một mẩu dao rơi xuống đất, Sở Thiên tiện tay đẩy con dao lên thì phát hiện, tay cầm dao có cảm giác mát lạnh, thì ra đã bị cắt rách một đường.

Không để ý được vết thương trên cánh tay, Sở Thiên dứt con dao vào ống tay, hai chân nhún mạnh nhảy ra đằng sau một tảng đá, cũng may vết thương liền lại rất nhanh, không để lại vết máu.

“Giỏi lắm, có thể tránh được ba chiêu của ta, trên đại lục này không có mấy người đâu!” tiếng của Ảnh vang vọng không thể xác định được vị trí. “Ta chưa dạy cho ngươi sao? Ẩn hơi thở! Tiếng thở của ngươi đủ để cao thủ phát hiện ra đấy!”

Dùng cách thở của thuật ẩn thân mà Ảnh dạy, Sở Thiên nằm trên tảng đá điều chỉnh hơi thở, dần dần hắn không nghe được hơi thở cũng như nhịp tim của mình nữa.

“Như thế còn giống sát thủ!” Ảnh khen một câu, rồi không có chút động tĩnh gì nữa.

Trên mặt đất trong sơn cốc đầy lá cây, giúp Sở Thiên di chuyển mà không phát ra tiếng động nào. Di chuyển thận trọng từng tí một, Sở Thiên không ngừng thay đổi vị trí, hắn biết đối mặt với sát thủ siêu cấp như Ảnh, dừng ở một chỗ thì chỉ có con đường chết!

Mặt trời đã lên đến đỉnh, chiếu sáng lưỡi dao Phán Quyết Sở Thiên cắm dưới đất. Trong sơn cốc vẫn lặng im như tờ, không ai biết đang có một trận quyết đấu giữa hai sát thủ ẩn thân.

135. Chương 135: Rắc Rối Đến Rồi!

Tuy tránh được sự tấn công của Ảnh nhưng Sở Thiên không thể không công nhận Ảnh không hổ là đệ tam sát thủ đại lục!

Nếu không có dự cảm hơn người, nếu không có thiên phú của kẻ thiếu khuyết ma pháp thì e là một dao Sở Thiên cũng không đỡ nổi! Trên đại lục này có mấy người có được cơ thể và giác quan như Sở Thiên? Câu trả lời là không có ai cả!

“Trời sắp tối rồi!” Tiếng Ảnh vọng lại, vẫn không thể xác định được vị trí phát ra, “Nếu người không đánh bại được ta thì người chết chắc rồi! Đừng có nghĩ đến việc chạy trốn! Nếu không người sẽ mãi mãi bị ta truy sát!”

Lão tử vốn không hề muốn trốn! Sở Thiên thầm chửi.

Trong sơn cốc chỉ có lưỡi dao Phán Quyết im lìm cắm dưới đất, ngoài nó ra thì không có cái gì đặc biệt nữa.

Bỗng lưỡi dao Phán Quyết hơi rung nhẹ, ngay sau đó thì Ảnh tấn công.

Chớp mắt, Ảnh không thấy tông tích của Sở Thiên nên đành lùi lại.

Ảnh vừa lùi thì lưỡi dao lại rung lên.

Lại một lần tiến lên nhưng Ảnh vẫn không thu được kết quả gì.

Sau vài lần, tiếng của Ảnh lại vọng lên trong không khí, “Người không ở bên cạnh thanh đao sao? Hừ! Đừng có phí thời gian nữa!” ngay sau đó, thanh đao biến mất, “Đao của người ở chỗ ta đây, cần thì tới lấy đi!”

Sở Thiên không hề có phản ứng gì.

Vàng Hồng Nguyệt dần lên cao, Bóng đêm sắp phủ xuống.

“An Định, trời tối rồi!” Ảnh nói: “Rất tiếc, ta lại dạy ra một thứ vô dụng như người. Bắt đầu từ lúc này, ta sẽ vĩnh viễn truy sát...”

Đột nhiên, Ảnh không nói tiếp được nữa vì con dao phẫu thuật đang kề ở cổ hắn, “Sư phụ, ta thắng rồi!”

Ảnh hiện hình, “Người nhờ vào thanh đao này tìm ra ta phải không?” Ảnh lập tức nhận ra sai lầm của mình, “Trước khi lấy thanh đao này, ta đã kiểm tra, nó chỉ là một thanh trường đao bình thường.

“Nó quả thực chỉ là thanh đao rất bình thường, nhưng ta đã cho thêm cái này!” Sở Thiên kéo từ chuôi đao ra một sợi chỉ phẫu thuật mảnh khá dài, thứ dùng để khâu huyết quản.

Lúc này Sở Thiên đang thầm cười trong bụng, khôn kiếp, vận ta đỏ quá! Ban đầu, Sở Thiên quần chỉ vào chuôi đao chỉ để lúc cần thì làm rung thanh đao, thu hút sự tấn công của Ảnh, sau đó thì hắn lợi dụng cơ hội để chiến thắng.

Nhưng Sở Thiên không ngờ Ảnh tấn công quá nhanh, không những không để lại dấu vết mà vừa tấn công trúng một cái là lập tức lui về, khiến Sở đại thiếu gia chỉ có thể đứng từ xa nhìn lưỡi dao Phán Quyết mà chẳng biết làm thế nào.

Đúng lúc ấy thì Ảnh lại cầm lấy thanh đao, trời đã tối, chỉ phẫu thuật lại rất mảnh nên khi giấu đi thanh đao Ảnh không phát hiện được đầu sợi chỉ thừa ra ngoài. Vì vậy mà Sở Thiên đã tìm được Ảnh.

Dù là nhờ vận may nhưng Sở Thiên đã thắng rồi! Sở đại thiếu gia cảm thán, Chết tiệt, lão tử dựa vào bản lĩnh của mình thắng được một Sát thủ ám sát! Hạnh phúc quá!!

“Của người đây!” Ảnh điềm tĩnh thừa nhận thất bại, đưa cho Sở Thiên một cái huy chương.

“Sát thủ ám sát?!” Nhìn hai con dao găm vàng trên huy chương, Sở Thiên kinh ngạc: “Ngài thăng cấp ta lên Sát thủ ám sát cấp tám?”

“Đúng thế!” Ảnh đáp, “Người đã thắng ta, người chính là Sát thủ ám sát!”

“Không cần thông qua Công hội Đạo tặc sao?” Sở Thiên nghi ngờ, các chức nghiệp khác thăng cấp đều phải thông qua Công hội mà.

“Ta chính là Hội trưởng Công hội Đạo tặc!”

“Ca ngợi Tử thần!” Sở Thiên cười tít mắt, ha ha ha, lão tử là học trò của Hội trưởng Công hội Đạo tặc. Như vậy không phải tất cả đạo tặc và sát thủ trên đại lục này đều phải nể mặt ta sao?

“Sát thủ thì không được có tên.” Ảnh lấy ra một cuộn giấy, “Từ hôm nay người cần phải có biệt danh!”

“Sư phụ!” Lần này hai tiếng ‘sư phụ’ Sở Thiên gọi thật thân thiết, “Biệt danh của ta là Thiên đi!” Trên đại lục Sở Thiên không thể dùng tên của mình, vậy thì dùng chữ ‘thiên’ trong tên mình làm biệt hiệu cũng được.

Ảnh không biết Sở Thiên dùng tên mình làm biệt hiệu, cười nhạt: “Thiên? Hừ, cái tên ngông cuồng quá đấy!”

Sở Thiên cũng thấy vậy, nhưng không thể giải thích được điều gì.

“Sau này người là Thiên!” Ảnh ghi lại biệt hiệu của Sở Thiên vào cuộn giấy rồi ném cho hăm một viên đá liên lạc. Như vậy Sở đại thiếu gia coi như đã chính thức gia nhập tập đoàn sát thủ rồi, “Có nhiệm vụ ta sẽ thông báo cho người!”

Sở Thiên vuốt vuốt mái tóc đen trắng lẫn lộn, tưởng tượng ra vẻ bề ngoài như một người trung niên của mình, cười thầm trong bụng: nhiệm vụ? Đợi bao giờ kiếm đủ tiền, lão tử sẽ lập tức về nhà tiếp tục làm Tế Tửu thần thánh, xem người đi đâu tìm được ta!

“Người có thể đi!” Ảnh quay người đi, bản thân hắn cũng nên rời khỏi đây rồi.

“Này, sư phụ, cho ta đi thật sao?” Sở Thiên gọi Ảnh lại, “Chắc ngài còn chuyện gì đó nữa chứ?”

Ảnh quay người lại, trừng trừng nhìn Sở Thiên, rồi cười: “Người rất thông minh!”

Sở Thiên nghịch nghịch cái huy chương trong tay, cười: “Ngài là Hội trưởng Công hội Đạo tặc, đệ tam sát thủ ở đại lục lại lãng phí thời gian đào tạo đệ tử ta đây, e là không phải chỉ vì ta có thiên phú? Còn nữa, ngài đến tìm ta vì nghe nói ta biết thuật Thượng cổ Đạo tặc nhưng một tháng nay ngài không hề hỏi ta về nó. Thật là quá kỳ lạ!”

“Ban đầu ta nghĩ người biết thuật Thượng cổ Đạo tặc thật, ta cũng có một việc cần một sát thủ mạnh hơn mình đi làm, vì thế ta tìm người! Nhưng sau khi gặp thì ta biết người thật ra chẳng biết gì hết, vì có người đã nói cho ta, thuật Thượng cổ Đạo tặc chân chính sẽ khiến mắt của người tu luyện biến thành màu đỏ!”

Thì ra có thuật Thượng cổ Đạo tặc thật! Sở Thiên ai oán, “Thế sao ngài còn nhận ta làm học trò?”

“Có thực lực của một sát thủ nhưng lại không biết ma pháp và đấu khí...” Ảnh ngừng một chút, vỗ vỗ vai Sở Thiên “Đây chính là nguyên nhân ta nhận người.”

“Ngài muốn lợi dụng đặc điểm đó của ta để giúp ngài làm một việc?” Sở Thiên thăm dò.

“Đúng thế! Ta cần người đi cứu một người!”

“Cứu người?” Sở Thiên cười, “Sao ngài không tự đi? Hoặc là tìm cao thủ khác? Ta chỉ là một tên đạo tặc nhỏ bé.”

“Các cao thủ trên đại lục đều có ma pháp và đấu khí! Không thể ẩn thân hoàn toàn được!” Ảnh chỉ vào người Sở Thiên “Còn người thì khác!”

“Thế thì ngài có thể tìm ma thú cấp mười, họ cũng có thể giấu hơi thở, dùng nhiều tiền chút là tìm được thôi.”

“Hừ!” Ảnh hừ giọng, “Ta tìm rồi, không có ma thú cấp mười nào dám đến đó cứu người hết!”

“Rốt cuộc là nơi nào mà ma thú cấp mười cũng không dám đến?” Sở Thiên hiếu kỳ.

“Biển cấm!”

“Ca ngợi Tử thần! Ngài không định bắt ta cứu người từ tay của vua Biển Cấm - Bào Uy Nhĩ đấy chứ?”

Ảnh nhìn Sở Thiên gật đầu nói: “Toàn bộ Biển Cấm đều là lãnh thổ của Bào Uy Nhĩ, bất cứ một dao động sức mạnh nào, dù xa hàng nghìn dặm cũng sẽ bị Bào Uy Nhĩ phát hiện. Vì thế, chỉ có người mới có thể lên vào đó, hơn nữa người lại miễn dịch với nước!”

“Chẹp chẹp!” Sở Thiên chẹp miệng, lắc đầu nhìn Ảnh: “Cứ cho là ta có thể tránh được Bào Uy Nhĩ, nhưng làm sao cứu được người được canh giữ bởi hàng trăm vạn đại quân Hải tộc?”

“Thuật ẩn thân ta dạy người đủ để người tránh được đại quân Hải tộc!”

“Nếu ta không đi thì sao?” Sở Thiên nói nửa đùa nửa thật, nhưng hẳn đã có sẵn ý định chạy trốn rồi. Cứu người trong tay của Bào Uy Nhĩ, đừng nói Sở Thiên, ngay đến Long Hoàng cũng không dám!

“Người sẽ không từ chối đâu!” Ảnh nói tự tin: “Người ta bảo người cứu chính là Sát thần mạnh nhất năm trăm năm trước — Thuần! Chỉ có ông ấy mới biết cách thăng cấp lên Sát thần cấp chín!”

Nếu là người khác có lẽ sẽ thử xem sao, vì sức hút của việc thăng cấp chức nghiệp lên cấp chín là quá lớn. Nhưng Sở Thiên thì không quan tâm. Đường đường là Tế Tụ thần thánh thượng cổ còn cần cái danh hiệu Sát thần sao? Sở Thiên cười: “Ca ngợi Tử thần! Vì sự nghiệp phục hưng của Đạo tặc chức nghiệp, ta đồng ý đi.” Sở đại thiếu gia nghĩ bụng: Kẻ nào đồng ý đi đúng là đồ con lợn! Khốn kiếp, sau khi lão tử quay về lập tức sẽ bán binh đoàn! Bờ Tây Hải có tên Ảnh này cứ ép ta đi cứu người, không thể ở lại được nữa. Dù có phải bỏ ta cũng quyết bỏ về Khải Tắt.

Cũng may tình hình không tệ đến mức Sở Thiên tưởng tượng. Sau khi Sở Thiên dùng danh nghĩa của Tử thần cam kết sẽ đi cứu người, Ảnh nói: “Người không nhất thiết phải đi ngay bây giờ, ta còn phải chuẩn bị một số thứ. Chuẩn bị xong ta sẽ báo cho người!”

Dùng đá liên lạc gọi cho Khải Văn, bảo hắn cho hai con Cự Lang đến đón mình, Sở Thiên quay trở về Lan Đốn Thành.

“Cao nhân, ngài về rồi!” Sở Thiên vừa bước vào tổng bộ đã nghe thấy giọng Sa Khắc, “Ha ha, cao nhân, ta nhớ ngài chết đi được!”

“Ha ha, Sa Khắc, gần đây ăn cơm có no không?!” Về tới địa bàn của mình, tâm trạng Sở Thiên tốt hơn rất nhiều, bắt đầu cười đùa với Sa Khắc. Nhưng Sở Thiên nhanh chóng phát hiện ngoài tên gốc tử Sa Khắc ra thì ai ai cũng mặt mày sầu nào.

“Em rể, một tháng nay đi đâu đấy? Lạc Khắc tiến đến chỗ Sở Thiên, “Khi người không có ở đây, binh đoàn chúng ta bị giáng cấp rồi!”

“Không sao!” Sở Thiên phẩy tay, “Lạc Khắc, đi cùng ta đến Công hội, chúng ta thăng lại cấp!” Sở đại thiếu gia giờ có chứng nhận chức nghiệp cấp tám, muốn phục hồi binh đoàn Bạo Phong lại có cấp sáu thì quá dễ dàng rồi.

“Người có thể thăng lại cấp sao?” Lạc Khắc nghi ngờ.

“Không tin thì thôi! Chu Lệ Á đi cùng ta nhé!” Sở Thiên gọi vị hôn thê.

“Được thôi!” Chu Lệ Á đang cho Tiểu Bạch uống rượu, nghe Sở Thiên gọi vội chạy lại, “Tiểu Bạch cũng đi chứ?”

“Ô ô!” Tiểu Bạch nhảy vào lòng Sở Thiên, rồi ra vẻ ‘Không cho ta đi ta dỗi đấy’.

“Hi hi, đáng yêu ghê!” Chu Lệ Á xoa đầu Tiểu Bạch, rồi treo một hũ rượu vào cổ nó. “Ô ô!” Tiểu Bạch liếm ngón tay Chu Lệ Á bày tỏ sự cảm ơn.

Nhìn Chu Lệ Á và Tiểu Bạch thân thiết, Sở Thiên bỗng sầu sầu, sao cùng là vị hôn thê mà Sát Lâm Na lại không có quan hệ tốt với Tiểu Bạch như thế chứ?

Việc còn lại rất đơn giản, Sở Thiên và Chu Lệ Á đem theo Tiểu Bạch đến Công hội. Đầu tiên là lấy ra một món tiền, rồi len lén cho người phụ trách nhìn thấy huy chương sát thủ, thế là binh đoàn Bạo Phong lại là cấp sáu rồi!

Trên đường trở về tổng bộ, Sở Thiên và vị hôn thê Chu Lệ Á vừa nói chuyện vừa dạo phố, không khí rất tốt. Có điều không khí hài hòa lãng mạn này nhanh chóng bị phá vỡ bởi một trận cãi nhau.

“Này cậu bé, trả ta tiền!” một ông già bán quà vặt đang tóm lấy một cậu nhóc, xung quanh có rất nhiều người.

“Lão già này, tránh ra!” tên nhóc hất ông già ra.

“An Định người sao vậy?” Chu Lệ Á phát hiện mặt Sở Thiên bỗng trắng bệch, mồ hôi thì nhau túa ra. Nhẹ nhàng lau mồ hôi cho Sở Thiên, Chu Lệ Á hỏi: “Không được khỏe à?”

Ca ngợi nữ thần Sinh Sệnh, Sở Thiên đau khổ phát hiện, quả thực bờ Tây Hải không thể ở lại nữa. Tên nhóc quần áo màu mè, làn da trắng mịn, còn cả đôi mắt sáng rực nhiều màu sắc kia, chính là ma thú cấp mười lần trước suýt chút nữa thì cho Sở Thiên đi đời — Mặc Phi Đặc!

136. Chương 136: Cậu Bé Ngoan Mặc Phi Đặc

“Đúng thế! Cướp đồ rồi còn đẩy ngã người ta. Đây là con nhà ai mà chẳng có giáo dục gì cả...”

Mọi người xung quanh tranh nhau chỉ trích Mặc Phi Đặc, còn Sở Thiên thì kéo Chu Lệ Á lùi lại, “An Định, sao vậy?” Chu Lệ Á hỏi quan tâm.

“Suyt! Nói nhỏ thôi!” Sở Thiên cứ như kẻ trộm, lén lút rời khỏi đám người, “Mau đi thôi!” bây giờ quanh Sở Thiên không có con ma thú nào, quyển sổ của nữ thần Sinh Mệnh cũng không đem theo vì quá nặng. Nếu lúc này bị Mặc Tư Đặc phát hiện thì chắc chắn Sở đại thiếu gia sẽ trở về với đất mẹ!

“Đừng nhìn nữa, đi thôi!” Chu Lệ Á vẫn đang ngăn ra, Sở Thiên vội kéo tay lùi đi.

Theo như những gì Sở Thiên hiểu về Mặc Phi Đặc, bị người ta mắng vào mặt là không có giáo dục nhất định Mặc Phi Đặc sẽ nổi trận lôi đình, rồi cái gì mà cấm chú, lĩnh vực gì đấy sẽ thì nhau phát ra, đến bao giờ xác người chắt đông mới dừng lại. Con tức giận của ma thú cấp mười thì quả quý khốc thần sầu! Sở Thiên không muốn bị liên lụy đâu!

Tiếc là đã muộn rồi, ngay khi Sở Thiên muốn kéo Chu Lệ Á đi thì Mặc Phi Đặc đã có phản ứng, nhưng lại có chút dị thường.

“Oa oa ~~~ ư ư~~~” Mặc Phi Đặc bỗng ngồi bịch xuống đất, hai tay quạt nước mắt khóc tu tu, “Chả hay gì cả, các người bắt nạt người ta!”

Mặc Phi Đặc khóc? Sở Thiên ngây người. Ma thú cấp mười lại bị mấy con người bình thường làm cho phát khóc? Không đúng! Nhất định là có vấn đề! Sở Thiên nghĩ bụng: Nhất định Mặc Phi Đặc có ý âm mưu gì đó!

Nếu bỏ qua vấn đề thân phận thì Mặc Phi Đặc là một cậu bé rất đáng yêu. Về ngoài đáng yêu đó rất có lực sát thương với mọi chủng tộc, đặc biệt là với người có tuổi. Ông lão bán đồ ăn kia cũng không nỡ nhìn Mặc Phi Đặc khóc: “Cậu bé, đừng khóc nữa! Cho cháu này!” nói rồi ông lão nhét một gói đồ ăn vào túi Mặc Phi Đặc.

“Ha ha...!” Mặc Phi Đặc cười, ôm chặt lấy đồ ăn trong túi, nói với ông lão: “Cảm ơn, ông thật là thú vị!” Nói xong, Mặc Phi Đặc lấy đồ ăn ra rồi cứ thế nhét vào mồm.

Ông lão vuốt khuôn mặt trắng hồng của Mặc Phi Đặc, “A a, ăn từ từ thôi, không đủ thì ông cho nữa!”

“Ăn no rồi!” Mặc Phi Đặc vỗ bụng, cười toe toét: “Cảm ơn lão, mấy ngày rồi ta chưa được ăn gì!”

“Thì ra thằng nhóc đói quá mới đi cướp đồ!” Một bác gái lên tiếng.

“Đúng thế, bà xem nó thật đáng thương. Cha mẹ nó thật nhẫn tâm, để một đứa con đáng yêu thế này phải đi lang thang ngoài đường.”

Lúc này, Sở Thiên phát hiện Mặc Phi Đặc khác trước rất nhiều. Quần áo rách rưới, mặt đầy bụi bặm, hai bàn tay thì bầm bầm, đặc biệt là hai mắt, tuy vẫn có hai màu nhưng không sáng như trước nữa.

“An Định, không đi nữa à?” Chu Lệ Á thấy Sở Thiên hôm nay thật kỳ lạ.

“Đợi chút!” Sở Thiên nhìn Mặc Phỉ Đặc nghi ngờ, thật sự không đoán được con ma thú cấp mười buồn vui thất thường này muốn làm gì.

“Cậu bé, cháu tên gì?” Ông lão hỏi, “Cha mẹ cháu đâu?”

“Ta tên Mặc Phỉ Đặc!” Mặc Phỉ Đặc trưng ra nụ cười đáng yêu mà người già khó cưỡng lại được “Ta không có cha mẹ!”

“Ài~” Ông lão thở dài, “Cậu bé đáng thương, cháu có người thân nào khác không?”

“Oa oa~~~” Mặc Phỉ Đặc đột nhiên lại khóc, lấy hai tay quệt nước mắt, “Hức hức~~ đại ca ta không cần ta nữa. Hu hu...”

Mặc Phỉ Đặc khóc là không dừng lại nổi, mọi người có đỡ thế nào cũng không được. Bộ dạng bây giờ của con ma thú cấp mười khiến ai ai cũng phải thương cảm.

Sở Thiên vẫn chưa yên tâm lắm, đưa Tiểu Bạch cho Chu Lệ Á rồi chậm chậm tiến lại gần Mặc Phỉ Đặc.

Lần trước Sở Thiên bị Mặc Phỉ Đặc bắt vì Mặc Phỉ Đặc ngửi thấy mùi của Mạch Khăng Tích trên người Sở Thiên. Còn lần này, Sở Thiên cố ý lượn đi lượn lại trước mặt Mặc Phỉ Đặc mà nó chẳng có phản ứng gì, “E hèm!” Sở Thiên hắng giọng, muốn thu hút sự chú ý của Mặc Phỉ Đặc, ai ngờ Mặc Phỉ Đặc chẳng thèm nhìn lấy một cái.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên neho mắt cười, vuốt vuốt khuôn mặt của Mặc Phỉ Đặc “Tiểu người người, sao lại khóc thế?”

“Đại ca không cần ta nữa rồi! Hức hức~~” Mặc Phỉ Đặc bỗng không khóc nữa, nhìn Sở Thiên nghi hoặc, nhăn trán lại: “Người là ai? Hình như ta đã gặp ở đâu rồi.”

“Người gặp ta rồi sao?” Sở Thiên cười, “Nhưng ta lại chưa gặp người bao giờ.”

“Hình như chưa gặp...” Mặc Phỉ Đặc nhìn mái tóc trắng và vẻ ngoài trung niên của Sở Thiên, lắc đầu: “Nghĩ không ra, không hay gì cả!”

“Hà hà..” Sở Thiên cười, “Tiểu người người, giờ người không có nhà phải không?”

“Hu hu... không ai cần ta nữa rồi...” Mặc Phỉ Đặc lại khóc.

“Người về nhà cũng ta đi!” Sở Thiên kéo Mặc Phỉ Đặc đứng dậy, “Nhà ta có rất nhiều đồ ăn ngon!” Sở đại thiếu gia lúc này chẳng khác gì mấy tên lừa đảo buồn bán trẻ con.

“Người muốn đưa ta về nhà?” Mặc Phỉ Đặc ngẩn ra rồi nhảy lên vui sướng: “Ya! Sau này không sợ đói nữa rồi!”

Mặc Phỉ Đặc, ma thú cấp mười đã bị Sở Thiên coi là hài tử lừa về binh đoàn.

“Mẹ ơi~ cao nhân, ngài thật lợi hại! Vừa ra ngoài một chuyến đã sinh con rồi!” Vừa vào đến cửa, sa Khắc đã nhảy đến trước mặt Sở Thiên hét lên: “Mọi người xem này, cao nhân và phu nhân của cao nhân có con rồi!”

Chu Lệ Á đỏ hết cả mặt còn Sở Thiên thì bó tay với tên gốc tử Sa Khắc này rồi.

Nghe nói Sở Thiên có con, binh đoàn náo loạn hết cả, mọi người túa ra nhìn dáng vẻ bối rối của Chu Lệ Á và Sở Thiên.

Nói ráo nước bọt, cuối cùng Sở Thiên cũng giải thích xong xuất xứ của Mặc Phỉ Đặc. Đương nhiên hẳn chỉ nói Mặc Phỉ Đặc là một cậu bé đáng thương không có nhà để về, hẳn thấy thương nên đem về.

Cho Mặc Phỉ Đặc ăn một bữa no, cho nó đi tắm, sau đó, trong khi mọi người ngồi bàn tán Mặc Phỉ Đặc thật đáng yêu này nọ, Sở Thiên kéo con ma thú này về phòng mình.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên lại giở vè Thần Côn ra, cười: “Người chưa từng gặp ta sao?”

“Chưa!” Mặc Phỉ Đặc nghiêng đầu nghĩ hồi lâu, rồi đáp: “Chả hay gì cả, ta chưa gặp người bao giờ!”

Nhắc đến nữ thần Sinh Mệnh, còn làm ra vẻ Thần Côn mà Mặc Phỉ Đặc vẫn không nhận ra Sở Thiên. Lần này Sở Thiên yên tâm rồi, nhưng trong lòng bắt đầu thắc mắc: sao lần này Mặc Phỉ Đặc không ngửi thấy mùi của mình nhỉ?

“Này, người làm gì thế?” Mặc Phỉ Đặc bỗng hỏi Sở Thiên.

“Ta là đoàn trưởng dong binh đoàn!” Sở Thiên đáp.

“Ồ, dong binh đoàn, thú vị đây!” Mặc Phỉ Đặc gật gật đầu, nghiêm túc nói: “Ta không thể ăn không của người, sau này sẽ giúp người thực hiện nhiệm vụ!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên mừng muốn chết! Có ma thú cấp mười làm thủ hạ, cảm giác quá tuyệt!

Có điều Mặc Phỉ Đặc lại nói: “Nhưng đừng có giao nhiệm vụ quá nguy hiểm, ta không làm được đâu!”

Sở Thiên sững người. Ma thú cấp mười sợ nguy hiểm?

“Nhìn gì mà nhìn?! Chẳng có gì thú vị!”

Sở Thiên nhìn ánh mắt vô hồn của Mặc Phỉ Đặc, nghĩ đến dáng vẻ trước đây của nó, rồi dường như hiểu ra điều gì, “Mặc Phỉ Đặc, nhìn đằng sau kìa!” Sở Thiên chỉ về phía sau của Mặc Phỉ Đặc.

“Đằng sau?” Mặc Phỉ Đặc quay đầu lại.

Sở Thiên nhanh như chớp tóm lấy gáy Mặc Phỉ Đặc rồi nhấc lên. Sở Thiên cũng học được một số thứ từ Ảnh, ngoài thuật ẩn thân ra.

“Người làm gì vậy? Thả ta ra!” Mặc Phỉ Đặc thét lên, giấy thể nào cũng không thoát được khỏi tay Sở Thiên.

Quả nhiên Mặc Phỉ Đặc đã mất sức mạnh rồi! Chả trách nó không ngửi được mùi của mình. Sở Thiên cau mày thả Mặc Phỉ Đặc xuống, “Không có gì, ta chỉ muốn thử thực lực của người thôi. Xem ra người chỉ là một cậu bé bình thường! Nếu thế thì người làm sao mà thực hiện nhiệm vụ được?” Sở Thiên lắc đầu, ra vẻ như không hài lòng với thực lực của Mặc Phỉ Đặc.

“Hừ!” Mặc Phỉ Đặc chỉnh lại quần áo, “Trước đây ta lợi hại lắm đấy!” Thấy Sở Thiên không tin, nó tức tối nói: “Ta không nói dối, trước đây ta rất lợi hại!”

“Ta tin mà, người trước đây nhất định là một tuyệt thế cao thủ!” Sở Thiên gật đầu.

“Người tin ta? Ya! Quá tốt rồi, cuối cùng cũng có người tin ta!” Mặc Phỉ Đặc cười vui sướng, vỗ hai bàn tay với nhau, “Trước đây chẳng ai tin ta! Người là người tốt, rất thú vị!”

“Sức mạnh của người đâu?” Sở Thiên hỏi, “Sao lại biến thành người bình thường thế này?”

“Ta làm mất bảo bối của đại ca nên huynh ấy phong bế sức mạnh của ta!” Mặc Phỉ Đặc cúi gầm mặt xuống, đúng là một cậu bé đang thừa nhận lỗi lầm, “Đại ca nói, không tìm được bảo bối về thì không cho ta về nhà!”

“Thế đại ca của người là ai?” sắp dự được cậu nhóc nói ra bí mật rồi.

“Nhị ca bảo không được nói cho người khác biết thân phận của huynh ấy và đại ca, “Mặc Phỉ Đặc lắc đầu, “Ta không nói đâu, người đừng có hỏi nữa!”

“Thế bảo bối của đại ca người là cái gì vậy?”

“Là một thanh kiếm, nghe nói do chư thần thượng cổ để lại.” Mặc Phỉ Đặc cố nhớ lại, “Trông nó rất đẹp, nhưng chẳng thú vị gì hết!”

“Người làm thế nào mà để mất thanh kiếm của đại ca?”

“Hừ, chỉ tại tên Phát Lạp Định Nặc đáng chết kia!” Mặc Phi Đặc tức tối: “Đợi khi ta lấy lại sức mạnh sẽ cho hắn biết tay!” Mặc Phi Đặc nhìn Sở Thiên rồi lắc đầu than thở: “Thôi, không nói với người nữa. Ta muốn đi ngủ, mệt quá rồi!”

Nói xong, ra vẻ như một cụ già, Mặc Phi Đặc chấp tay sau lưng, vừa đi vừa thở dài.

Ma thú cấp mười không có sức mạnh? Hắc hắc, Sở Thiên cười gian, dường như đây là sự đầu tư rất tốt đây...

137. Chương 137: Để Có Càng Nhiều Kim Tệ Hơn

Trời còn chưa sáng, Lạc Khắc và A Luân đã dẫn người đi thực hiện nhiệm vụ rồi. Chu Lệ Á đang luyện tập ma pháp, Tiểu Bạch thì đang uống rượu. Còn Sở Thiên đang nhăn nhó nằm trên giường tính toán làm sao để kiếm được nhiều tiền hơn!

Do sự nỗ lực của Lạc Khắc và A Luân, tuy không có cao thủ, không nhận được nhiệm vụ kiếm được nhiều tiền nhưng binh đoàn vẫn có thể cố duy trì được. Có điều nếu so với tiền lộ phí cho Sở Thiên về nhà thì quá ít. Về cơ bản thì Sở Thiên đã từ bỏ ý định mua khí cầu Tề Bách Lâm, vì một quả khí cầu ba trăm vạn đồng thì Sở Thiên không thể mua nổi. Hơn nữa dù có mua được thì cũng không có nơi nào để mua.

“Hãy ya~~~” từ ngoài sân vang lên tiếng của Sa Khắc, còn có cả tiếng ầm ầm, chắc là hắn đang tập luyện với cái rìu rồi.

Tiếng luyện tập Sa Khắc bỗng biến mất, thay vào đó là: “Ôi mẹ ơi! Người không phải con chó lớn có hai đầu đó sao? Cái đầu kia của người đâu rồi?”

“Khốn kiếp! Lão tử không phải con chó lớn!” Sở Thiên nghe kỹ hơn, thì ra là tiếng của Lỗ Tây Nạp, “Nhớ lấy, thiếu gia ta là con sói đẹp trai nhất bờ Tây Hải, thần tượng của Cự Lang tộc, Lỗ Tây Nạp!”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên cuống cuống nhảy xuống giường, mặc quần áo vào để ra đón Lỗ Tây Nạp. Vừa đi vừa nghĩ bụng: Khốn kiếp, Lỗ Tây Nạp, lão tử không kiếm được chút tiền nào từ người thì ta không phải Tế Tự thần thánh nữa!

Giờ gần như việc gì Sở Thiên cũng gắn với tiền bạc.

“An Định thúc thúc, xin chào thúc!” Nhìn thấy Sở Thiên, Lỗ Tây Nạp cung kính cúi người, “Ta đến thăm thúc đây! Phụ thân đại nhân có chút chuyện nên không thể đến, xin thúc thông cảm!”

“Không sao, không sao!” Sở Thiên xua tay, đỡ Lỗ Tây Nạp đứng dậy: “Ha ha, không ngờ mấy hôm không gặp mà người lại đẹp trai hơn thế này!”

Lỗ Tây Nạp bây giờ quả thật là một con sói U Minh vừa đẹp trai vừa khí chất, bộ lông đen tuyền, đôi mắt đen sâu thẳm, thân hình to lớn, lại thêm khí thế mà chỉ ma thú cấp tám mới có, chẳng trách hắn tự xưng là con sói đẹp trai nhất bờ Tây Hải!

“Ta xin nhận lời khen của thúc!” Lỗ Tây Nạp hất đầu một cái, bộ lông dài mượt lay động trong gió, “Tuy trước đây ta rất hoàn hảo rồi, nhưng vẫn phải cảm ơn An Định thúc thúc giúp ta hoàn hảo hơn!”

“A ha, thú vị đây!” Mặc Phi Đặc đi ra, dụi đôi mắt còn mơ màng, “Con sói U Minh này rất thú vị!”

”Grừ~~” Lỗ Tây Nạp bỗng gầm gừ, hai mắt trừng trừng nhìn Mặc Phi Đặc, cúi thấp người xuống, sẵn sàng tấn công!

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Không lẽ Lỗ Tây Nạp biết thân phận của Mặc Phi Đặc?!

“Cũng may!” Một lúc sau Lỗ Tây Nạp quệt mồ hôi trán: “Cũng may người chỉ là một tên nhóc, nếu không chắc sẽ uy hiếp ngôi vị đệ nhất đẹp trai của ta!”

Sở Thiên không biết nói gì hơn xem ra sau khi làm phẫu thuật, hội chứng tự sướng của Lỗ Tây Nạp đã ăn vào xương tủy mất rồi.

“An Định thúc thúc, ta còn một việc muốn nhờ thúc giúp đỡ!” sau khi xác định Mặc Phi Đặc không phải mối nguy hiểm, Lỗ Tây Nạp nói với Sở Thiên, “Thúc có thể khiến cháu thêm hoàn hảo, liệu có thể làm cho các con ma thú khác trở nên dễ nhìn hơn không?”

Chẳng lẽ có con ma thú nào muốn lão tử phẫu thuật thẩm mỹ cho? Sở Thiên cười, “Ha ha...đương nhiên là có thể, nhưng mà...” Sở Thiên cố tình làm ra vẻ khó xử: “Nhưng việc này rất khó khăn! Phải tiêu tốn không ít tinh lực!”

“An Định thúc thúc, thúc yên tâm! Cháu sẽ không để thúc phải làm không công đâu!” Vừa nói, Lỗ Tây Nạp quay đầu lại hét về phía ngoài sân: “Trân Ny, vào đi!”

Sau tiếng gọi của Lỗ Tây Nạp, một con sói cái với bộ lông trắng muốt tiến vào, “Đây là con gái của tộc trưởng Lang tộc bờ Tây Hải...” Lỗ Tây Nạp giới thiệu, “Cô ấy nghe nói chuyện của thúc thúc xong thì đến đây gặp thúc!”

“Xin chào An Định thúc thúc!” Trân Ny khách khí chào Sở Thiên.

“Xin chào!” Sở Thiên nhìn con sói cái trước mặt rồi cười. Nhìn tổng quát thì Trân Ny rất đẹp, chỉ là trên vai trái lại có một cái bớt màu đen, làm hỏng cả sự hoàn mỹ.

“Người muốn cắt bỏ cái này đi?” Sở Thiên chỉ vào cái bớt hỏi.

“Vâng!” Trân Ny cũng hướng ra ngoài sân hô một tiếng: “Đem đồ vào đây!”

“Mẹ ời!” Sa Khắc ngạc nhiên kêu lên, vì có đến mười mấy con sói cái trắng muốt, mỗi con lại ngậm một tấm thẻ thủy tinh tạp màu tím đang tiến vào, rồi lần lượt để xuống trước mặt Sở Thiên.

“y da, Trân Ny người khách sáo quá, chỉ là cắt một cái bớt thôi mà, cần gì nhiều thứ thế này...” Sở Thiên vờ khách sáo, còn tay thì lén ra hiệu cho Tiểu Bạch thu hết đồng thẻ lại.

Sau khi Tiểu Bạch đã nhặt hết số thẻ, Sở Thiên nói: “Dù khó khăn thế nào ta cũng sẽ xóa cái bớt đó đi cho người. Nói đi, bao giờ bắt đầu?”

“An Định thúc thúc, bây giờ được không?” Trân Ny xúc động đến phát khóc, “Ta cần càng nhanh càng tốt!”

“Không vấn đề gì. Lỗ Tây Nạp, người cùng Trân Ny đi theo ta! Những người còn lại đang làm gì thì làm tiếp đi!”

Sở Thiên tìm đại một căn phòng sạch sẽ làm phòng phẫu thuật. “Đúng rồi, Lỗ Tây Nạp, người có Ma pháp quyền trực gây mê không?”

“Khốn kiếp! Đừng nhắc lại nữa, An Định thúc thúc.” Lỗ Tây Nạp bỗng chửi một câu, thể hiện bản sắc của một đại thiếu gia xã hội đen, “Ma pháp quyền trực chỉ có ma pháp đạo sư cấp tám trở lên mới làm được, còn ma pháp đạo sư phụ thân cháu tìm đến toàn một lũ không biết nể mặt! Hừ! Trưởng Lang tộc bờ Tây Hải dễ bắt nạt hả? Đợi đấy có ngày lão tử đem huynh đệ đến diệt sạch chúng!”

“Không có thì thôi vậy!” Sở Thiên lấy ra dụng cụ phẫu thuật, “Người đánh ngất Trân Ny đi!” Sở Thiên không muốn nghe Lỗ Tây Nạp thao thao bất tuyệt về chuyện của xã hội đen nữa.

“Đánh ngất? À, đúng rồi, lần trước thúc cũng bảo phụ thân đánh cháu!” Lỗ Tây Nạp quất đuôi một cái Trân Ny liền bất tỉnh.

“Trời ạ! An Định thúc thúc, lần trước không phải thúc cũng làm thế này với ta chứ?” Lỗ Tây Nạp nhìn Sở Thiên cạo nhẵn phần lông trên vai của Trân Ny, rồi nhẹ nhàng tách một lớp da ra.

“Hi hi, lần trước ta trực tiếp chặt luôn cái đầu đó của người!” Sở Thiên cười gian, cố ý dọa Lỗ Tây Nạp, “Hơn nữa còn mở cái đầu này của người ra!”

Lỗ Tây Nạp run lên, ánh mắt nhìn Sở Thiên vừa sợ hãi vừa kính trọng.

“An Định thúc thúc, thúc đang làm gì vậy?” Sau một lúc Lỗ Tây Nạp mới dám nói chuyện với Sở Thiên “Thúc dùng chỉ đỏ may quần áo à?”

“May quần áo cái đầu người!” Sở Thiên tức giận, Lỗ Tây Nạp thật chẳng có kiến thức gì. Đã gọi những đường huyết quản là chỉ đồ thì thôi, lại còn nhìn việc nối huyết quản thành ra may quần áo, cái này thì Sở Thiên không thể tha thứ được! “Loại bột có hắc sắc tố này là u lành, u lành tính người có hiểu là gì không? Thôi vậy, nhìn người cũng biết là không biết!”

Cắt đi cái bột, lại bỏ những đường huyết quản bị hỏng, Sở Thiên xoay người của Trần Ny lại.

“An Định thúc thúc, chỗ này của Trần Ny đâu có bột?” Lỗ Tây Nạp thấy Sở Thiên không ngừng tách lớp da ở chỗ khuất tầm mắt.

“Cái này gọi là thuật trông da! Người không hiểu gì thì đừng có nói linh tinh!” Sở Thiên bỗng nhận thấy Lỗ Tây Nạp cũng thật lắm lời, sói ở dị giới đúng là không có văn hóa!

Trông da xong, khâu lại vết thương, cuộc phẫu thuật của Sở Thiên đã kết thúc rất nhanh chóng.

“Không tồi!” Sở Thiên nhìn kiệt tác của mình một cách hài lòng, không kìm được mà phải tự khen mình một câu. Trên trái đất, làm phẫu thuật trông da mà không có tia laser thì nhất định sẽ để lại sẹo. Nhưng với kỹ thuật tinh vi nối được cả những đường huyết quản mảnh như lông mao của Sở đại thiếu gia bây giờ, Trần Ny sẽ không hề có một tí sẹo nào hết.

“Được rồi! Sau mấy ngày sẽ hồi phục hoàn toàn thôi!” Sở Thiên thu dọn dụng cụ phẫu thuật, trong lòng lại nhớ đến đồng thuốc của mình. Nếu có thuốc thì đâu cần phải để bệnh nhân phải tự hồi phục thế này?!

“Hi hi, An Định thúc thúc, thúc xem cái này có ích gì không?” Lỗ Tây Nạp lấy ra từ trong bộ lông của mình một cái lọ thủy tinh đưa cho Sở Thiên, “Để tìm cái này cháu đã mất không ít huynh đệ đấy!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên sững sờ. Cái mà Lỗ Tây Nạp đưa chính là Kim sang được mà hắn đã chế ra, hơn nữa lại còn là cấp chín!

“Khốn kiếp, sao lại có thể?” Sở Thiên phát hiện một chuyện còn thú vị hơn lọ thuốc. Đó là trên lọ thủy tinh có dán một mảnh giấy viết mấy chữ — Sự bảo vệ của Tế Tự thần thánh, mười vạn kim tệ một lọ!

“Sao vậy An Định thúc thúc?” Lỗ Tây Nạp nhìn Sở Thiên kỳ lạ, “Lần trước cha cháu đem quân đi cướp của một Kiếm thánh cấp tám, lọ Sự bảo vệ của Tế Tự thần thánh này lấy được từ trên người hắn đấy!”

“Người nói cái này gọi là Sự bảo vệ của Tế Tự thần thánh?” Đồ của mình bị đổi tên từ hồi nào vậy? Ừm... nhưng mà đổi rất hay!

“Đúng vậy!” Lỗ Tây Nạp gật gật đầu, “Nghe nói cái này tốt lắm, có thể so sánh được với hiệu quả của thuật Tế tự cấp chín. Hơn nữa nó được Tế Tự Thượng cổ Phát Lạp Định Nặc chính tay chế ra!” Nói rồi, Lỗ Tây Nạp để lộ ra bản tính của thiếu gia xã hội đen, “Chết tiệt, thúc thúc đừng có nhìn trên đây ghi mười vạn kim tệ một lọ, cha cháu ra giá năm mươi vạn mà còn không mua được! Nếu không chúng cháu cũng chẳng phải hy sinh nhiều huynh đệ như vậy để cướp của Kiếm thánh!”

Sở Thiên đau lòng khôn xiết, một lọ Kim Sang Được cấp chín giờ năm mươi vạn kim tệ cũng không mua được, thế những thứ thuốc mất đi lúc hắn di chuyển qua không gian thì bao nhiêu tiền đây? Ước đoán có thể dùng để mua hàng trăm quả khí cầu Tề Bách Lâm ấy chứ!

“Cái này có ích!” Sở Thiên ảo não nhận lấy lọ thuốc. Lấy thuốc nghiền nhỏ rồi đắp lên vết thương của Trần Ny. Một bình có mười viên nhưng Sở Thiên chỉ đắp cho Trần Ny hai viên, số còn lại đương nhiên là nhân lúc Lỗ Tây Nạp không chú ý mà giấu đi rồi.

“Hừ, thảo nào thứ thuốc này năm mươi vạn kim tệ cũng không mua được!” Nhìn vết thương của Trần Ny dần lành lại, thậm chí đến lông cũng mọc lại đủ, Lỗ Tây Nạp cảm thán: “Một trăm vạn cũng đáng! Khi đi đánh nhau phải mang theo một lọ, chẹp chẹp, lão tử có thể xử lý một Kiếm thánh dễ dàng rồi!”

Tiếp đó là thời khắc hạnh phúc của Sở Thiên, vì sau khi tỉnh lại Trần Ny thấy mình trở nên xinh đẹp hơn, lập tức lấy ra mười tấm thẻ thủy tinh tạp tùm. Tính tổng cộng thì Sở Thiên làm một cuộc phẫu thuật thẩm mỹ đã kiếm được hơn hai mươi vạn kim tệ rồi!

“Ha ha ha..!” Sở Thiên dẫn huynh đệ trong binh đoàn, với thái độ nồng nhiệt nhất đưa tiễn hai vị thần tài Trần Ny và Lỗ Tây Nạp. Sở Thiên còn nhắc nhở Lỗ Tây Nạp “Còn bạn bè nào muốn trở nên xinh đẹp hơn

thì giới thiệu cho thúc thúc nhé!”

“Đương nhiên là còn rồi!” Lỗ Tây Nạp nói chắc nịch, “An Định thúc thúc cứ đợi, cháu sẽ về gọi họ đến đây!”

“Tốt tốt!” Sở Thiên cười đến không ngậm nổi miệng lại nữa. Sửa nhan sắc cho một ma thú kiếm được hai mươi vạn kim tệ, vậy với mười con thì là hai trăm vạn! Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Lão tử sắp có tiền về nhà rồi!

138. Chương 138: Trung Tâm Chăm Sóc Sắc Đẹp Cho Ma Thú

Với bằng chứng sống là Lỗ Tây Nạp và Trần Ny, việc làm ăn của Sở Thiên ngày càng lên như điều gặp gió, tiền kiếm được ngày càng nhiều. Đương nhiên, không phải ma thú nào cũng nhiều tiền như Trần Ny, phí sửa sang của chúng cũng ít hơn, nhưng bằng sự nỗ lực, tiền Sở Thiên kiếm được cũng vượt qua trăm vạn kim tệ rồi.

Chuyên gia chăm sóc sắc đẹp cho ma thú, đại lục lại có thêm một nghề nghiệp mới, nhưng tính đến hiện tại thì chỉ có mỗi Sở Thiên mở.

“An Định, có người muốn gặp huynh!” Chu Lệ Á giờ đã là trợ thủ của Sở Thiên.

“Lại muốn sửa sang sắc đẹp hả? Bảo hần mai hãy đến, khách hôm nay đầy hết rồi.” Sở Thiên đang bận làm mắt hai mí cho một con sói cái, đằng sau còn có hai con thiên nga đang xếp hàng nữa.

“Nhưng hần không phải ma thú, mà là một người.” Chu Lệ Á vừa lau mồ hôi cho Sở Thiên vừa nói: “Người đó bảo nhất định phải gặp người!”

“Người? Ta không gặp!” Sở Thiên nhếch mép. Sở Thiên là bác sỹ thú y, tuy có thể phẫu thuật cho người nhưng hiệu quả thì không thể bằng động vật. Vì thế, để không làm mất uy tín, từ trước tới nay Sở Thiên không bao giờ sửa sắc đẹp cho con người.

“Này, đừng có động đây! Cứ thế ta chọc vào mắt thì làm sao?” Con sói muốn có mắt hai mí bỗng nhiên lại run lên lập cập.

“An Định tiên sinh, ta có thể không làm nữa không?” con sói không quan tâm đến đôi mắt đang làm phẫu thuật ngồi dậy nói với Sở Thiên: “Ngài cứ đi gặp người đó trước đi!”

“Ngày mai chúng tôi lại đến, An Định tiên sinh, mau đi gặp khách đi!” Hai con thiên nga đang xếp hàng nói rồi bay đi nhanh nhất có thể.

“Sao thế?” Sở Thiên thấy khó hiểu.

“Hừ, cái tên chuyên gia sắc đẹp An Định mau ra đây cho ta!” từ ngoài phòng phẫu thuật vang lên một giọng nói bất mãn.

“Ta...ta đi trước đây!” con sói bỗng mặt mày trắng bệch, cuống cuống chạy khỏi phòng phẫu thuật.

“Người còn chưa trả tiền!” Sở Thiên muốn gọi con sói kia lại nhưng nó đã biến mất dạng.

“Hừ, người là An Định?” một bà béo trang điểm lòe loẹt bước vào, hất cằm, lườm Sở Thiên: “Bảo khách hàng của người cắt hết cho ta, hôm nay người chỉ có thể làm cho mình ta.”

“Ca ngợi Tử thần!” Sở Thiên cười, lần đầu tiên hần gặp một khách hàng ngạo mạn thế này, “Ngại quá, ta trước nay không sửa sắc đẹp cho con người!”

“Người nói lại lần nữa xem!” người đàn bà ấy trừng mắt nhìn Sở Thiên: “Người muốn chết hả?”

Trong chốc lát, nhiệt độ trong phòng bỗng xuống tới mức đóng băng.

“Vậy ta xin nói lại lần nữa. Ta không làm cho con người!” Sở Thiên cũng tức giận.

“Xin lỗi, An Định quả thật chỉ làm cho ma thú thôi.” Chu Lệ Á ở bên cạnh giải thích giúp Sở Thiên. Gặp một khách hàng ngạo mạn thế này, một cô gái dịu dàng như Chu Lệ Á cũng phải nhăn mặt.

“Ừa?” người đàn bà đó mở to mắt, nhìn Sở Thiên, rồi lại nhìn Chu Lệ Á, “Các ngươi không sợ thế lực của ta sao?”

“Thế lực?” Sở Thiên cười, nghĩ đến phản ứng ban nãy của mấy con sói và thiên nga, đoán ra thân phận của người này, “Chu Lệ Á, nàng ra ngoài trước đi!”

Chu Lệ Á đi ra, Sở Thiên lập tức tươi cười: “Ha ha, xin hỏi đây là vị ma thú cấp chín nào vậy? Cần ta phục vụ gì?”

Có thể dọa cho sói cấp bảy sợ chạy mất vía cũng chỉ có thể là ma thú cấp chín, cấp mười. Nhưng khi ma thú cấp mười biến thành người thì có thể khống chế dung mạo của mình, cần bản là không cần phải chỉnh sửa. Vì thế vị khách ngạo mạn đây nhất định là ma thú cấp chín.

“Nói cho ta biết trước đã, ngươi và nha đầu kia tại sao không sợ ta?”

Chu Lệ Á là hậu huệ của Đức Khố Lạp, tuy vẫn chưa thức tỉnh nhưng cũng không đến nỗi bị một ma thú cấp chín dọa sợ, còn Sở Thiên thì lại có máu của Long hoàng. Có điều, Sở Thiên không định nói thật, “Hi hi, có lẽ bọn ta gặp nhiều ma thú cấp cao nên quen rồi.”

Tìm đại một lý do, Sở Thiên nói tiếp: “Nhìn thì có vẻ phu nhân không còn trẻ nữa, có phải muốn trở nên trẻ hơn không? Hắc hắc, phu nhân yên tâm, không vấn đề gì. Có điều... giá tiền có thể hơi đắt một chút!”

“Ta tên Ba Ba Lạp. Ừm, ngươi có thể làm ta trẻ ra bao nhiêu tuổi?” Ba Ba Lạp nhìn Sở Thiên nghi hoặc, “Năm nay ta 820 tuổi rồi, ngươi có thể làm ta có hình dáng của một con người 20 tuổi không?”

Ca ngời Nữ thần Sinh mệnh! Muốn trẻ bớt 800 tuổi? Sở Thiên bất giác nghĩ, nếu thành công thì thật là tuyệt vời!

Không trực tiếp trả lời câu hỏi của Ba Ba Lạp, Sở Thiên lại móc nối quan hệ thân thiết: “Sao cơ? Đại tỷ Ba Ba Lạp đã 820 tuổi rồi sao? Hắc hắc, tiểu đệ quả thật nhìn không ra đấy. Tỷ thấy đấy, tuổi tác của phụ nữ thật phiền phức. Lớn tuổi thì đi ra ngoài không được đẹp nữa, mà lão công lại dễ thay lòng...”

“Ai dà, lão đệ nói quá đúng!” Ba Ba Lạp như gặp được tri âm, bản năng than thở của các bà cô được cơ hội phát huy, kéo Sở Thiên ngồi xuống rồi nói: “Lão đệ thật hiểu các bà già chúng ta. Nhớ năm xưa, ta cũng là một mỹ nữ trong gia tộc, người theo đuổi ta nhiều không đếm xuể! Ài~”

Vừa nói Ba Ba Lạp vừa thở dài, “Tướng công hiện nay của ta, ban đầu muốn lấy ta về, một mình xuống đáy biển sâu vạn dặm cướp viên dạ minh châu lớn nhất từ tay của tộc trưởng Cự Bạng (con Trai) tộc. Thế thì ta mới đồng ý lấy hắn, nhưng không ngờ, giờ ta già rồi, hắn lại...lại...” Ba Ba Lạp nói không nên lời nữa, khóc nức lên nhìn rất đau lòng.

Ba Ba Lạp đang khóc lóc thảm thiết nhưng Sở Thiên thì lại đang mở cổ trong bụng. Dạ minh châu của Cự Bạng tộc là bảo vật vô giá, hoàng cung Khải Tất cũng không có khả năng dùng. Ba Ba Lạp này nhất định là một bà già đại gia. Hơn nữa, một đại gia vừa già vừa bị chồng ruồng bỏ thế này nhất định sẽ ném tiền vào việc chỉnh nhan sắc này.

“Đại tỷ Ba Ba Lạp cứ an tâm!” Sở Thiên đảm bảo, “Sau khi đệ chỉnh sửa cho đại tỷ, đảm bảo lão công của đại tỷ sẽ suy nghĩ lại, à không, đệ sẽ khiến hắn phải quỳ xuống cầu xin tỷ!”

“Thật hả?” Ba Ba Lạp nắm chặt lấy tay Sở Thiên, “Lão đệ, nếu đệ khiến ta trẻ lại được, bao nhiêu tiền đệ cứ nói!”

Nói xong, dường như nhớ ra điều gì, Ba Ba Lạp lắc lắc cái nhãn không gian trên tay trái, từ bên trong rơi ra cả đồng lọ thủy tinh, “Lão đệ, nghe nói khi đệ dùng thuốc của Tế Tự thần thánh hiệu quả tốt hơn. Đệ xem chỗ này đã đủ chưa?”

Nhìn đồng thuốc của mình, Sở Thiên thật sự kinh ngạc. Kim sang được bị biến thành Sự bảo vệ của Tế Tự thần thánh hắn đã thấy. còn thuốc giải độc sao lại thành Sự che chở của Tế Tự thần thánh? Còn cả thuốc tăng cường sức khỏe sao lại thành Sự chúc phúc của Tế Tự thần thánh thế này?

“Lão đệ, sao thế, chỗ này không đủ à?” Ba Ba Lạp thấy Sở Thiên không nói gì, tưởng thuốc không đủ cần môi nói: “Cho ta mấy ngày ta sẽ kiếm thêm!”

“Đại tỷ, đệ nói thật với tỷ!” Sở Thiên nói với vẻ thành thật nhất, “Đúng là chỗ thuốc này hiệu quả không tồi nhưng mà...” Sở Thiên chỉ vào thân hình mập mạp của Ba Ba Lạp, rồi lắc lắc một lọ thuốc “Nhưng mà một lọ chỉ có từng này, còn tỷ thì mập quá, e là thực sự không đủ...”

Sở Thiên đang bịa chuyện. Thuốc chỉ có tác dụng thúc đẩy quá trình lành vết thương, còn tác dụng thật sự thì phải là y thuật của Sở Thiên. Nhưng để lừa được nhiều thuốc và tiền hơn, Sở đại thiếu gia đành phải lừa gạt phu nhân Ba Ba Lạp thiếu kiến thức này thôi...

Nhìn thân hình mập phì, lại nhìn chỗ thuốc chưa nhiều bằng cái bụng mỡ của mình, Ba Ba Lạp gục gặc, vỗ đùi đánh đét: “Ngày mai! Ngày mai ta sẽ tìm đủ cho đệ số thuốc!”

Ca ngợi Nữ thần Sinh mệnh! Sở Thiên lên nhìn vẻ sát khí đằng đằng của Ba Ba Lạp, thầm nghĩ, có lẽ tên nào cất giấu thuốc của lão tử đây sẽ gặp xui xẻo rồi!

Ngày thứ hai, Sở Thiên hủy hết hẹn với khách hàng, chuyên tâm chờ Ba Ba Lạp, nhưng Ba Ba Lạp lại không xuất hiện.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư...đúng vào lúc Sở Thiên nghĩ mình đã bị Ba Ba Lạp lừa gạt thì Ba Ba Lạp xuất hiện với đầy thương tích.

“Lão đệ, đệ xem chỗ này đủ chưa?” Một cái túi to chứa đầy thuốc để trước mặt Sở Thiên, “Đủ rồi, đủ rồi!” Sở Thiên cười tít cả mắt lại. Trong số thuốc Ba Ba Lạp đem tới, không những có đủ loại mọi đẳng cấp mà còn có cả vài loại Kim sang được cấp chín — giờ thì phải gọi là Sự bảo vệ của Tế Tự thần thánh rồi!

“Giờ bắt đầu được chưa?” Ba Ba Lạp nôn nóng hỏi.

“Đại tỷ, vết thương của tỷ?” Sở Thiên chỉ vào vết thương trên người Ba Ba Lạp, có vết do lửa đốt, do băng làm đông, do móng vuốt cào rách, do cắn, thậm chí có mấy chỗ bị gãy xương.

“Không cần quan tâm vết thương đó, mau làm cho ta trở lại đi!” Ba Ba Lạp đẩy đồng thuốc đến trước mặt Sở Thiên, “Nhanh bắt đầu thôi!”

“Được, đệ làm ngay đây!” Sở Thiên lấy dao phẫu thuật ra, nhưng lập tức lại dừng lại. “Cái này, đại tỷ Ba Ba Lạp, có chuyện này đệ cần nói trước với tỷ. Sở Thiên cố tình làm vẻ khó xử, “Việc làm tỷ trở lại rất phức tạp, có thể sẽ mất nhiều ngày mới hoàn thành.”

“Cần bao nhiêu ngày thì làm bấy nhiêu ngày!” Ba Ba Lạp không hiểu sao Sở Thiên lại đưa ra vấn đề này.

“Nhưng đệ còn phải chỉnh nhan sắc cho các ma thú khác! Hàng ngày đệ đều có rất nhiều khách hàng, đệ làm cho tỷ thì các ma thú khác phải làm sao?”

“Đệ yên tâm, ai dám tranh với đại tỷ thì ta sẽ phế hắn!” Ba Ba Lạp giơ tay lên dữ dằn, rồi bỗng hiểu ra ý của Sở Thiên, “Ồ, đúng rồi, một ngày đệ kiếm được bao nhiêu?” Yên tâm, đại tỷ sẽ không bạc đãi đệ đâu!” Nói rồi một tấm thủy tinh tạp trong suốt được chuôi vào tay Sở Thiên.

Pha lê vô sắc? Sở Thiên cười, Ba Ba Lạp nhất định không phải một ma thú bình thường, vì pha lê vô sắc không những có thể giữ ít nhất mười vạn kim tệ mà nó còn tượng trưng cho thân phận chủ nhân của nó! Khi Sở Thiên còn ở Khải Tát, trong nhà có rất nhiều loại này, còn ở bờ Tây Hải thì dù là Khải Văn, tộc trưởng Lang tộc cũng chỉ dùng đến thủy tinh tạp tím là cùng!

“Hà hà, làm phiền đại tỷ Ba Ba Lạp rồi!” Sở Thiên cười toe toét nhận ý tốt của Ba Ba Lạp, rồi đưa con dao phẫu thuật lên, “Đại tỷ hãy trở lại nguyên hình đi!”

139. Chương 139: Đụng Phải Thứ Dữ Rồi!

Người cao đến vài mét, bộ lông trắng pha đen, hàm răng sắc nhìn như những thanh đoản kiếm. Nếu Ba Ba Lạp không béo quá thì cũng mà một ma thú cấp chín có uy thế. Có điều hiện giờ thì trên cái cơ thể béo phì đầy chỉ có đám lông hình chữ Vương màu hoàng kim trên trán là thể hiện nét chúa tể của muôn loài.

Sở Thiên không nói nhiều, dùng ma pháp quyền trực gây mê Ba Ba Lạp mang theo rồi bắt đầu phẫu thuật hút mỡ.

“Ach, đại tỷ Ba Ba Lạp, tỷ không ngất à?” Sở Thiên vừa định làm thì đột nhiên Ba Ba Lạp mở mắt, “Vừa rồi thứ tỷ đưa đệ không có tác dụng gì sao? Đưa thêm vài cái cho đệ thử lại xem!”

“Không cần thử nữa!” Ba Ba Lạp lắc đầu: “Ta là ma thú cấp chín, còn là huyết mạch của Thú tộc Hoàng Kim, có thể tự chống lại với ma pháp.”

Không dùng cũng được nhưng sẽ rất đau đấy! Tỷ có chịu được không?”

“Đệ làm đi! Ta sẽ chịu được!” Ba Ba Lạp cắn răng, móng bám chặt lấy mặt đất.

Phụ nữ vì sắc đẹp việc gì cũng có thể làm được!” Sở Thiên lẩm bẩm, rồi cắt một đường nhỏ trên bụng của Ba Ba Lạp, nhét một cái ống thủy tinh vào giữa, “Hôm nay, đệ làm cho tỷ gãy đi trước, những cái khác thì mai sẽ làm tiếp sau.”

Không có máy hút mỡ, Sở Thiên đành phải dùng tay, vừa làm Sở Thiên vừa hỏi: “Nhà đại tỷ ở đâu vậy?”

“Nhà ta cách đây xa lắm, ở thành Ba Ba Lạp phía Đông bờ Tây Hải.” Ba Ba Lạp vừa cố chịu đau vừa nói.

“Thành Ba Ba Lạp?” Sở Thiên nhếch mép, tên của con hổ cái già này lại được đặt cho cả cái thành, xem ra Ba Ba Lạp quả thực rất có tiền.

“Cái thành đó là tướng công xây cho ta khi cưới.” Mồ hôi Ba Ba Lạp bắt đầu tứa ra, hai hàm răng cũng va vào nhau không ngớt, nhưng Ba Ba Lạp vẫn kiên nhẫn nói: “Nhưng thật không ngờ cái lão già đấy bây giờ lại...”

Ba Ba Lạp dường như quên mất đau đớn, bắt đầu chửi rửa tên chồng già lăng nhăng, còn Sở Thiên thì cứ chậm rãi làm công việc của mình.

Bệnh một ngày nhưng phải chữa làm hai ngày, đó là nguyên tắc kiếm tiền của bác sỹ. Vừa nghe Ba Ba Lạp cần nhân Sở Thiên vừa cố ý kéo dài thời gian. Thế là ngày đầu tiên đã qua đi.

Dù Sở Thiên kéo dài thời gian trị liệu nhưng Sở đại thiếu gia vẫn rất có ý đức, ít ra thì hắn sử dụng đủ số thuốc Ba Ba Lạp mang tới. Uống một viên Sự chúc phúc của Tế Tụ thần thánh, cơ thể suy nhược do hút mỡ của Ba Ba Lạp lập tức hồi phục.

Nhìn mình gãy đi trông thấy, Ba Ba Lạp không nói lời nào lập tức thêm mười vạn kim tệ vào thẻ pha lê cho Sở Thiên.

Như thế, sau khi Sở Thiên đã hài lòng, Sở Thiên cuối cùng cũng làm cho Ba Ba Lạp xinh đẹp hơn, thì số tiền trong cái thẻ thủy tinh tạp vô sắc của hắn đã vượt quá tám con số rồi.

“Ôi mẹ ơi!” khi Sở Thiên đưa Ba Ba Lạp ra khỏi phòng phẫu thuật, từ xa Sa Khắc đã kêu lên, “Mau tới đây xem này! Cao nhân đã biến một bà béo thành một đại mỹ nhân rồi!”

Được mọi người chiêm ngưỡng, lòng yêu hư vinh của Ba Ba Lạp đạt được sự hài lòng cực độ, kéo tay Chu Lệ Á nói: “y ya, muội muội Chu Lệ Á của ta, thật ngưỡng mộ muội có một vị hôn phu tốt thế này. Cả đời này muội không sợ trở nên xấu xí rồi.”

“Đại tỷ, An Định không chỉnh sửa cho con người.” Chu Lệ Á cúi đầu, đỏ mặt nói.

Những ngày tiến hành phẫu thuật, Chu Lệ Á luôn là trợ thủ cho Sở Thiên, vì thế mà Ba Ba Lạp đương nhiên không thể bạc đãi cô. Lấy sợi dây chuyền trên cổ xuống đeo cho Chu Lệ Á, Ba Ba Lạp nói: Muội yên tâm, nếu An Định bắt nạt muội, tỷ sẽ ra mặt giúp muội! Nhớ nhé, đối phó với đàn ông, quan trọng nhất là từ ‘tàn nhẫn’! Nếu hắn không nghe lời...”

Sở Thiên lạnh sống lưng nghe Ba Ba Lạp dạy Chu Lệ Á cách quản chồng, nghĩ bụng: “Phiền rồi đây, Ba Ba Lạp cứ dạy thế này, ngày nào đó Chu Lệ Á biến thành ma thú cấp mười thật thì lão tử chết chắc rồi!”

Cũng may Chu Lệ Á xấu hổ, đỏ mặt chạy đến bên Sở Thiên, “Đại tỷ, muội với An Định vẫn chưa kết hôn mà.”

Sở Thiên yên tâm về Chu Lệ Á, một cô gái dịu dàng, tình cảm. Nhưng hắn không nhận ra Tiểu Bạch nằm trong lòng Chu Lệ Á đang vừa uống rượu vừa lắc lư nuốt lấy từng lời của Ba Ba Lạp...

“Ba Ba Lạp, ra đây cho ta!” một giọng nói phẫn nộ vang khắp Lan Đốn Thành, “Ta biết ngươi ở đây, còn không ra ta đập đổ cái thành này!”

“Chết tiệt lão ấy đuổi đến rồi!” sắc mặt Ba Ba Lạp thay đổi, “Lão đệ, kẻ thù của đại tỷ đến rồi, ta đi trước, đệ đừng có nói là biết ta đây!”

Chớp mắt Ba Ba Lạp đã biến mất.

“Oa oa~~ vui quá!” Mặc Phi Đặc đang nghịch cát bỗng cười lớn, “Ha ha, lão tử năm đó cũng lật đổ cả tòa thành đấy, vui chết được!”

Bốp~~ Lạc Khắc cốc vào đầu Mặc Phi Đặc, “Thằng nhóc này lại nói khoác rồi!”

Mọi người, trong đó có cả Sở Thiên đều cười. Người khác cười vì Mặc Phi Đặc nói khoác, còn Sở đại thiếu gia cười vì một ma thú cấp mười cũng có ngày bị con người ngược đãi.

Ruỳnh~~ cửa lớn của tổng bộ bị một bàn chân đập bay, suýt chút thì đập vào người Mặc Phi Đặc. Một hắc y nhân nộ khí bùng bùng xông vào “Ba Ba Lạp, trả đồ cho ta!”

“Ngươi hét cái gì mà hét! Đừng có chọc vào ta, lão tử đang phiền chết đây!” Mặc Phi Đặc vừa bị mọi người cười nhạo, vừa suýt thì bị cửa rơi vào người, nên tính tình của một ma thú cấp mười bộc phát, “Nhìn gì mà nhìn, rút đi cho ta! Chán phèo!”

“Nhóc con, muốn chết hả?” Hắc y nhân ném một quả cầu lửa về phía Mặc Phi Đặc.

“Sao ngươi lại bắt nạt trẻ con?!” không ai ngờ Sa Khắc là người chắn trước mặt bảo vệ Mặc Phi Đặc, “Cao nhân đã nói, người lớn không được bắt nạt trẻ con!”

Uỳnh!! Sa Khắc bị cầu lửa đánh bay, nhưng hắn lập tức đứng lên, xoa xoa ngực, cảm rìu xông lên “Dám đánh ta, ta chém chết ngươi!”

“Sa Khắc, quay lại!” Sở Thiên gọi Sa Khắc lại.

“Cao nhân, hắn đánh ta...” Sa Khắc tủi thân nói.

“Ngươi đưa Mặc Phi Đặc vào trong đi!” Sở Thiên nghiêm mặt nói, người này dọa cho Ba Ba Lạp sợ chạy mất thì nhất định là cao thủ cấp chín rồi. Sa Khắc và Mặc Phi Đặc mà ở đây thì chỉ thêm vướng.

“Ừm, ta vào đây.” Sa Khắc bế Mặc Phi Đặc vào trong nhưng Mặc Phi Đặc vẫn còn chửi, “Thả ta ra, ta không vào, ta phải đánh cái tên chán chết này...”

Sở Thiên quan sát người kia rồi toét miệng cười, thì ra hắn hói đầu! Ở Huyền Thú đại lục hai năm rồi, đây là lần đầu Sở Thiên thấy có người hói, “Vị tiên sinh đây có việc gì vậy?”

“Gọi Ba Ba Lạp ra đây!” hắn không thèm nhìn Sở Thiên mà đi khắp nơi lục soát.

“Ba Ba Lạp? Ta không biết Ba Ba Lạp nào cả!” Sở Thiên nói, sắc mặt không hề thay đổi.

“Hừ, ta cảm nhận được hơi thở của bà ta.” Tên hói chỉ vào Sở Thiên “Hơn nữa ở chỗ này của ngươi là rõ nhất!” Sở Thiên nhìn ra xung quanh rồi nói: “Hơi thở gì cơ? Sao ta không thấy nhỉ? Không tin thì ngài tự tìm đi!”

Tên hói nhắm mắt lại, dùng ma pháp quét một lượt cả tổng bộ binh đoàn, rồi chỉ vào Sở Thiên, “Ba Ba Lạp chắc vừa rời khỏi đây. Nói mau, bà ta đi đâu rồi?”

“Ta không biết Ba Ba Lạp gì đó thật mà.” Sở Thiên tỏ ra không thể trung thực hơn được nữa, “À đúng rồi. Vừa nãy có một người phụ nữ rất béo đến đây hỏi đường, sau đó đi mất rồi.”

“Chính là bà ta! Bà ta đi về hướng nào?”

“Cái này...ta không chú ý à.”

“Đừng nhiều lời, Ba Ba Lạp...” tên hói định nổi trận lôi đình thì thấy Sở Thiên đang kinh ngạc đi tới nhìn chăm chăm vào đầu mình, “Ngươi nhìn cái gì?”

“Ài~” Sở Thiên lắc đầu thở dài, “Ta đang nghĩ một tiên sinh anh tuấn thế này sao lại bị hói cơ chứ?”

“Người...” không cần biết ở đâu, tên hói này đều rất kỵ việc người khác nhắc đến điều này.

“Tiên sinh, bị hói chắc là đau khổ lắm!” Sở Thiên mở to mắt, dụ dỗ: “Mười vạn kim tệ, ta sẽ giúp tóc trên đầu ngài mọc đầy đủ!”

“Người có thể giúp ta mọc tóc?” hần lập tức quên mình đến đây làm cái gì, “Năm vạn kim tệ, làm ngay lập tức!”

“Đồng ý!” Sở Thiên vẫy tay, “Mời vào, để ta đi chuẩn bị một số thứ.”

Tên hói đi vào, Sở Thiên lén dặn dò Lạc Khắc “Đi bắt vài con chó hoang về đây, màu gì cũng được!”

Trị hói vĩnh viễn là một việc rất phức tạp, nhưng Sở Thiên cũng không muốn trị triệt để cho tên dám đập hỏng cửa của mình.

Không thèm hỏi tên này là người hay ma thú, cũng không có biện pháp gây tê nào, Sở đại thiếu gia dùng kim phẫu thuật khâu mấy túm lông chó lên đầu tên hói. Việc trị liệu đơn giản thế này là lần đầu Sở Thiên làm.

“Ủa sao mà nhiều màu sắc thế này?” tên hói không hài lòng, “Ta chỉ cần tóc đen thôi!”

“Chỉ màu đen thôi à? Không thành vấn đề!” Sở Thiên lập tức giặt mấy túm lông vừa khâu xuống, khiến cho vị khách hàng phải nhăn nhó xuyết xoa.

“Đừng kêu nữa, tóc dài nó đau thế đấy, chịu khó một tí là ổn thôi.” Sở Thiên lại cạy khách hàng không có kiến thức.

Lần này, sau khi thay hết bằng lông chó màu đen xong, Sở Thiên xoa tay rồi đưa gương cho tên hói: “Nhìn xem, thấy sao?”

“Không tồi!” khách hàng gật đầu, hỏi: “Người không biết Ba Ba Lạp thật à?”

“Ta nói bao nhiêu lần rồi, ta không hề quen Ba Ba Lạp gì đó!” Sở Thiên vừa dọn dụng cụ vừa nói: “Không phải người kiểm tra rồi sao? Trong nhà ta không có người người cần tìm!”

“Hừm, vậy ta đi chỗ khác tìm!” Nói xong, vị khách đứng dậy định đi.

“Này, tiên sinh, vừa nãy nói rồi, năm vạn...” Sở Thiên định nhắc nhở khách hàng trả tiền nhưng bỗng cảm thấy một mối nguy hiểm đang bao phủ toàn thân!

“Ầm ~” Sở Thiên bị một quyền đánh bay.

“Hắc hắc hắc...” Vị khách nhân cuồng tiếu rời đi, “Lão tử chưa bao giờ biết cái gì gọi là trả tiền!”

140. Chương 140: Nhiệm Vụ Sát Thủ Đầu Tiên

Đứng dậy hít một hơi sâu, Sở Thiên hét to: “Giữ hần lại, tên khốn đó chưa trả tiền!”

Vừa nói xong thì Sở Thiên hối hận, tên hói đấy có thể dọa Ba Ba Lạp - một ma thú cấp chín sợ bỏ chạy thì hẳn nhất định là một cao thủ cấp chín rồi. Dựa vào đám người này thì không những không ngăn được hần mà sợ là còn bị thương ấy chứ.

Phản ứng của Sở Thiên chậm quá rồi, “Á!!” mấy tiếng kêu thảm thiết vọng lại từ ngoài sân.

“Hừ, dựa vào mấy người bọn người mà muốn ngăn ta sao?”

Khi Sở Thiên cuống cuống chạy ra thì người trong binh đoàn đang nằm chồng chất lên nhau, các công trình trong tổng bộ cũng bị phá hủy không ít.

Ca ngợi Nữ thần Sinh mệnh! Sở Thiên tức lộn ruột. Không trả tiền còn đánh người, cuối cùng thì phá nhà người ta. Tên hói này đang thử tính nhẫn nại của Sở đại thiếu gia đây mà!

“An Định, mau xem đại ca thế nào!” Chu Lệ Á hốt hoảng gọi Sở Thiên. Vừa rồi bảo vệ em gái nên Lạc Khắc đã bị đánh gất đi.

“Không sao! Hắn chỉ bị ngất thôi!” Sở Thiên kiểm tra một hồi xác định Lạc Khắc chỉ là bị chấn động mạnh nên ngất. Nhưng thấy vẻ lo lắng của Chu Lệ Á, Sở Thiên cho Lạc Khắc uống một viên Kim sang được.

“Sự bảo vệ của Tế Tự thần thánh?” A Luân ở bên cạnh kêu lên kinh ngạc “Đoàn trưởng, sao ngài lại có nó vậy?”

“Ba Ba Lạp đưa.” Chỗ thuốc này đúng là đến từ Ba Ba Lạp nhưng không phải đưa mà là do Sở Thiên ém được trong quá trình làm phẫu thuật.

“Những người khác giao cho người!” Sở Thiên lấy ra vài lọ thuốc cấp thấp đưa cho A Luân

Tít tít tít...! Trong lúc Sở Thiên đang cùng mọi người dọn dẹp đồng đồ nát thì đá liên lạc có tín hiệu, là Khải Văn, “An Định huynh đệ, dạo này đệ có thời gian không?”

Giờ Sở Thiên đang muốn tìm Khải Văn, muốn lấy được tiền công từ tên hói khi thì e là phải nhờ đến ông trùm xã hội đen Khải Văn này rồi. “Khải Văn đại ca, huynh có việc gì vậy?”

“Ai ya, đệ đến chỗ ta một chuyến đi, ta có việc cần nhờ đệ.” Khải Văn thở dài.

“Được thôi, đệ đi ngay đây!” Sở Thiên đồng ý luôn. Một mặt hắn muốn biết Khải Văn có việc gì lại phải cầu đến mình, mặt khác là muốn mượn Khải Văn mấy con Cự Lang tính sổ với tên đầu hói!

Trong cái hang sỏi lộng lẫy vùng núi Đại Sơn, Sở Thiên gặp một Khải Văn có vẻ hơi tiêu tụy.

“Khải Văn đại ca, huynh làm sao vậy?” Sở Thiên ngạc nhiên, một Khải Văn trước đây phong độ hô phong hoán vũ là vậy mà bây giờ mặt mày lấm lem, hai mắt đỏ ngầu, dường như lâu rồi chưa được ngủ vậy.

“Ai ya, Lỗ Tây Nạp bị bắt đi rồi!” Khải Văn than vãn: “An Định huynh đệ, đại ca chỉ cầu xin đệ hãy cứu nó!”

“Ồ bờ Tây Hải này có kẻ dám bắt Lỗ Tây Nạp sao?” Sở Thiên cau mày.

“Người bản địa thì đương nhiên không dám.” Khải Văn náo nức, “Bắt Lỗ Tây Nạp là một con ma thú cấp chín từ nơi khác đến!”

“Đại ca đừng lo lắng, rốt cuộc chuyện như thế nào?”

“Mấy ngày trước bỗng có một con ma thú cấp chín xông đến chỗ ta. Thực lực của hắn quá mạnh, mấy vạn anh em cũng không ngăn được hắn, ta cũng bị hắn đánh bại. Cuối cùng, hắn bắt Lỗ Tây Nạp đi, hạn cho ta trong mười ngày phải bắt cho hắn Tế Tự thần thánh Phất Lạp Định Nặc, nếu không hắn giết Lỗ Tây Nạp!” Khải Văn ngừng lại một chút rồi tiếp: “Không chỉ có ta mà bờ Tây Hải có không ít kẻ có thể lực bị bắt mất người thân!”

“Ca ngơ Tử thần!” Sở Thiên nheo mắt lại, thì ra nhắm vào lão tử! “Khải Văn đại ca, huynh muốn ta đi cứu Lỗ Tây Nạp từ tay con ma thú cấp chín đó?”

“Ta vốn đã tìm Ảnh, sư phụ của đệ, nhưng giờ hắn không có ở Tây Hải, nhưng nghe Ảnh nói thì đệ cũng là một Sát thủ ám sát cấp tám rồi.” Khải Văn nắm lấy tay Sở Thiên, cầu cứu: “Huynh đệ giúp đại ca với, đại ca chỉ có mỗi mình nó là người thừa kế...”

“Được, đệ đồng ý!” Sở Thiên suy nghĩ một lúc thì đồng ý. Tuy cứu người trong tay ma thú cấp chín rất khó nhưng Sở Thiên muốn biết ai đang truy sát hắn hơn.

“Thật tốt quá!” Khải Văn vỗ vai Sở Thiên, “Đệ cần mang theo bao nhiêu anh em, cả Lang tộc Tây hải đều nghe đệ hết!”

“Huynh cho đệ biết về con ma thú ấy trước đã rồi đệ mới quyết định mang bao nhiêu người.” Sở Thiên rất cẩn trọng, muốn đối phó với ma thú cấp chín không phải cứ đông người là giải quyết được.

“Ta không biết hình dạng vốn có của hắn là gì, dưới hình dạng con người thì hắn đã đánh bại được tất cả cao thủ ở Tây Hải.” Khải Văn nhớ lại, “Hắn rất cao và gầy, dùng ma pháp là chủ yếu, có thể sử dụng đồng thời ma pháp Hỏa hệ và Điện hệ!”

Song hệ ma thú cấp chín? Sở Thiên hồi hận mình đã đồng ý nhanh quá. Ma thú của hắc A Mạt Kỳ chính là ma thú đa hệ cấp chín, nên hẳn biết, những loại ma thú như vậy đều rất khó đối phó.

“Giờ hẳn đang ở đâu?”

“Hẳn đang ở ngọn Đại Sơn phía Bắc đợi ta trả lời.” Khải Văn do dự một lúc, “Đại ca ta cũng biết ma thú cấp chín không dễ đối phó, nếu đệ không có cách nào thì giúp ta bắt Phát Lạp Định Nặc cũng được.”

“Đại ca mà cũng không tìm được hẳn thì đệ đi đâu tìm bây giờ? Tốt nhất là đệ cứ trực tiếp đi cứu Lỗ Tây Nạp.” Sở Thiên cười thầm, hắc hắc, Phát Lạp Định Nặc đang ở ngay đây này, chỉ đáng tiếc người không nhận ra thôi.

“Đệ định bao giờ lên đường?” Khải Văn nói: “Giờ đã là ngày thứ bảy rồi, chỉ còn ba ngày nữa là hẳn giết Lỗ Tây Nạp.”

“Đệ chuẩn bị chút đã, tối nay sẽ đi!”

Thật ra thì Sở Thiên chẳng cần chuẩn bị gì hết, ngoài thuật ẩn thân ra thì về cơ bản hẳn chẳng biết cái gì cả. Mà đạo cụ của thuật ẩn thân thì đều là những thứ mang theo người. Vì thế Sở Thiên muốn chuẩn bị một chút thật ra là kéo dài thời gian để liên lạc với Ảnh.

“Sư phụ, Khải Văn cầu xin ta đi cứu người từ tay ma thú cấp chín, ngài xem thực lực của ta có làm được không?” Tuy lần trước Sở Thiên may mắn đánh thắng được Ảnh nhưng hẳn biết thực lực của mình còn kém lắm!

“Sát thủ phải có lòng tin với chính mình!” Ảnh lạnh lùng đáp, một lúc lâu sau mới nói tiếp: “Người không phá vỡ được tuyến phòng ngự của ma thú cấp chín nhưng thiên phú cùng với thuật ẩn mình của người có thể khiến hẳn không phát hiện ra người.”

“Ca ngại Tử thần! Cảm ơn sư phụ!” Sở Thiên tắt đá liên lạc rồi cười, vừa rồi ý tứ của Ảnh ngầm nói với Sở Thiên đã quá rõ: Đồ đệ người không đánh lại được người ta nhưng chạy thoát thân thì không thành vấn đề!

Tính toán xong cho việc thoát thân, Sở Thiên xuất phát.

Vầng Hồng Nguyệt treo trên cao, vùng núi Đại Sơn mênh mông mịt mờ, vị quản gia sói lần trước tiếp đãi Sở Thiên dẫn hẳn đến dưới chân một ngọn núi, “An Định tiên sinh, con ma thú cấp chín ấy ở phía trên kia.”

“Ta biết rồi, người quay về đi!” Sở Thiên đuổi quản gia sói đi.

“Ngài...thật sự ngài không cần một huynh đệ nào sao?” Sói quản gia nhìn Sở Thiên, rồi chỉ mấy trăm con Cự Lang sau lưng “Đây đều là những trợ thủ đắc lực, ngài đem theo vài tên đi!”

“Ca ngại Tử thần!” Sở Thiên cười kiêu ngạo, “Đối phó với ma thú cấp chín, mình ta là đủ rồi.” Nói xong Sở Thiên bỗng biến mất trước mắt hàng trăm con Cự Lang.

Vừa leo lên núi Sở Thiên vừa thầm chửi: Lão tử đến để xem ai muốn truy sát ta, xem xong thì ta chuồn, chết tiệt, nếu mang nhiều người thế thì ta mặt mũi đâu mà chạy?!

Rút kinh nghiệm từ lần quyết đấu trước với Ảnh, khi đến lưng chừng núi, Sở Thiên điều chỉnh lại nhịp thở và nhịp đập của tim. Sau khi chuẩn bị xong hẳn mới tiếp tục leo về phía đỉnh núi.

“Nơi xích ra cho ta!” Vừa lên đến đỉnh, Sở Thiên đã nghe thấy tiếng của Lỗ Tây Nạp “Có nói ra không? Đám xích này làm rối hết lông của ta rồi!”

“Hừ!” đáp lại Lỗ Tây Nạp là tiếng hừ giọng lạnh lùng.

“Này, có nghe thấy gì không hả? Người có thể giết chứ không được làm rối lông của ta!” Chết đến nơi rồi mà Lỗ Tây Nạp vẫn còn cố gắng giữ gìn hình tượng.

“Á~~” Lỗ Tây Nạp bỗng kêu lên thảm thiết.

Nghe vậy, Sở Thiên vội vàng bước nhanh hơn

.

Đá vụn trên núi rất nhiều, để không gây ra tiếng động Sở Thiên trèo lên một tảng đá bắt đầu quan sát tình hình trên này. Nhìn thấy trước tiên là thân ảnh một người áo đen, rồi kể đến chính là con sói đẹp trai nhất đại lục Lỗ Tây Nạp. Có điều Lỗ Tây Nạp bây giờ nhìn chẳng đẹp trai chút nào.

Hình như đã phải trải qua không ít lần bị lửa đốt, đám lông đen tuyền trên người Lỗ Tây Nạp giờ đã bị thiêu trụi mất mấy chỗ, cổ và tứ chi bị xích ma pháp xích chặt, lại còn bị ném bừa lên một tảng đá to. Lúc này đang có một đốm lửa nhỏ đang đốt trên mông của Lỗ Tây Nạp, ăn dần đám lông còn sót lại của hắn.

“Người giết ta đi!” Lỗ Tây Nạp gần như là cầu xin, “Bộ lông của ta bị người thiêu thành ra thế này, hết rồi, đời sói của ta thế là hết, cho ta xuống địa ngục luôn đi cho rồi!”

“Người không sợ xuống địa ngục sao? Ha ha...” con ma thú đó cười, lần đầu tiên nghe nói có ma thú không sợ xuống địa ngục đấy.

“Lắm lời! Ta muốn đi từ lâu rồi, nghe nói dưới địa ngục toàn một đám xấu xí, đến đó ta có thể thành con sói đẹp trai nhất rồi! À không, ta là người đẹp trai nhất địa ngục!” Vừa nói, Lỗ Tây Nạp cười điên dại, “Ha ha ha, đám quỷ xấu xí dưới đó làm sao có thể so sánh với thiếu gia ta?”

Xoẹt~ một luồng điện xẹt qua, lông trên người Lỗ Tây Nạp dựng đứng hết lên, “Địa ngục đâu phải nơi như người tưởng tượng?!” nói rồi, con ma thú đó đứng dậy, đá mạnh vào người Lỗ Tây Nạp.

Cuối cùng thì Sở Thiên cũng nhìn rõ được hình dáng của hắn. Giống như Khải Văn nói, hắn vừa cao vừa gầy, khuôn mặt bình thường nhưng không có chút sức sống nào. Điều khiến Sở Thiên ngạc nhiên đó là con mắt hắn, không hề có con ngươi!

“Địa ngục không giống như ta tưởng tượng sao? Hừ, người đã đến đó rồi chắc? Thiếu gia ta sau khi đến đó nhất định sẽ là đẹp trai nhất, không tin thì người đi cùng ta xem!”

“Khứa khứa, đợi đến khi tìm được Phát Lạp Dịch Nặc ta sẽ tiễn cả hai người xuống đó”. Hắn cười thâm hiểm: “Có điều, ta không đi đâu, khó khăn lắm mới trốn khỏi đây, sao ta nỡ rời khỏi đây chứ...”

141. Chương 141: Vị Khách Đến Từ Địa Ngục

Đến đại lục này đã sắp ba năm rồi, Sở Thiên luôn cho rằng, đại lục Huyền Thú chỉ là một thế giới của kiếm và ma pháp, nhưng hiện giờ lại có một con ma thú cấp chín nói, hắn đi ra từ địa ngục.

“Người từ địa ngục đến? Ha ha ha ha.” Lỗ Tây Nạp cười phá lên, “Người làm bổn thiếu gia buồn cười chết mất!”

“Người không tin? Hừ!” Con ma thú cấp chín không thèm đếm xỉa quay đi, với ma thú ở nhân gian, hắn chẳng có gì để giải thích nhiều.

“Ta tin, ta tin!” Lỗ Tây Nạp cười đến đau cả bụng, “Chính vì ta tin, thiếu gia ta mới vui như thế, nếu ma thú của địa ngục đều xấu xí như người, vậy thì bổn thiếu gia chắc chắn là địa ngục lang đẹp trai nhất rồi!”

“Người khiến ta rất tức giận! Cho nên, ta quyết định lập tức tiễn người xuống địa ngục!” Ma thú cấp chín Lôi Viêm chậm rãi bước tới trước Lỗ Tây Nạp, từ từ nhấc tay lên, “Nhớ lấy tên của ta, ta là Lôi Viêm, sau khi đến địa ngục, chuyển cáo tới vong linh ma thú ở đó, người là bị ta giết!”

“Chờ một chút!” Lỗ Tây Nạp lớn tiếng kêu lên, sau đó loạng choạng đứng dậy, “Ta xin người một việc cuối cùng...”

“Người sợ ư?” Lôi Viêm lạnh lạnh cười hỏi.

“Thiếu gia ta không sợ chết!” Lỗ Tây Nạp quật cường nghiêng đầu, chinh lại đám lông còn sót trên người. “Ta muốn người nói ta biết, ma thú trong địa ngục, có phải đều xấu như người không?”

“Đi chết đi!” Lôi Viêm bóp lấy cổ Lỗ Tây Nạp, nhắc hắn lên.

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên neho mắt lại, Lỗ Tây Nạp sắp chết rồi, cứu hay là không cứu?

Rắc ~ Rắc ~ Chiếc cổ của Lỗ Tây Nạp đã bị treo kêu răng rắc.

Con mẹ hần, nói thế nào Lỗ Tây Nạp cũng gọi lão tử là thúc thúc! Sở Thiên cắn răng một cái, quyết định đánh liều!

Vút! Vút! Một chuỗi hỏa tinh lao vút vào phía sau đầu Lôi Viêm, từ xa nhìn lại, một con dao phẫu thuật lộ ra hàn quang sáng loáng đang vút qua cách Lôi Viêm một thước, nhưng lại không thể tiến lại gần!

“Đạo tặc cao cấp!?” Lôi Viêm thần sắc chợt biến đổi, quăng Lỗ Tây Nạp sang một bên, sau đó để hai tay trước ngực, “Lôi quang thuần!”

Thấy một vầng ánh sáng màu tím vàng hiện lên trên người Lôi Viêm, Sở Thiên mau chóng lui về sau, sau đó trong lòng thở dài, quả nhiên không có cách nào để công phá được tấm chắn ma pháp của hần...

Động tác của Lôi Viêm còn chưa kết thúc, hai tay cùng giơ lên, miệng không ngừng hô: “Cuồng lôi tảo! Hỏa liệt hộ thuần! Liệt diệm phản phệ! Cốt lao! Bạch cốt thuần bài!...”

Trong chớp mắt, các ma pháp phòng ngự cao cấp thuộc ba hệ lôi điện, hỏa diệm, vong linh đều được Lôi Viêm sử dụng lên người mình.

Nhìn Lôi Viêm không ngừng phóng thích ra ma pháp phòng ngự cấp chín, Sở Thiên đang ẩn thân cũng phải gãi đầu, trong lòng than thầm, tên Lôi Viêm này lại còn biết cả ma pháp Vong Linh ? Thì ra hần là ma thú cấp chín của cả ba hệ ! Sau đó, Sở đại thiếu gia thầm nghĩ thêm một câu : Đầu óc tên này có bệnh à?

Sở Thiên chẳng qua chỉ là sát thủ cấp tám, nói chính xác hơn, là trình độ ẩn thân đã đạt đến mức thượng thừa, nhưng lực tấn công lại không bằng được cả một tên đạo tặc bình thường. Vừa rồi sự thực đã chứng minh, Sở Thiên đã toàn lực tấn công, cũng không thể khiến con ma thú cấp chín này hề hấn gì.

Nhưng chỉ với một ám sát giả nhỏ bé như Sở Thiên, Lôi Viêm lại chốc lát phóng thích hơn mười ma pháp phòng ngự, bảo vệ chặt chẽ mình lại, điều này khiến Sở Thiên không thể không khinh bỉ. Tên này quá sợ chết.

Sở Thiên từ xa đi một vòng xung quanh Lôi Viêm, phát hiện trên người Lôi Viêm có các loại ma pháp vây kín, không còn bất cứ chỗ nào để xuống tay.

Khi đã tạo cho mình tất cả các ma pháp phòng vệ, Lôi Viêm mới có chút yên tâm, hét lớn: “Là ai? Cút ra đây!”

Sở Thiên một lần nữa lại khinh bỉ Lôi Viêm, làm gì có sát thủ nào bị người khác gọi một tiếng là ra chứ?

Lôi Viêm nhắm mắt lại, cẩn thận do xét một lượt đỉnh núi, “Không có khí tức? Không thể nào, ta là ma thú cấp chín, cho dù là ám sát giả cũng không thể thoát khỏi sự tra xét của ta!” Bỗng nhiên, Lôi Viêm nghĩ đến một khả năng cực kỳ khủng khiếp, “Lẽ nào là sát thần cấp chín?”

Nháy mắt, gương mặt chết chóc không có hạt máu nào của Lôi Viêm bỗng trắng bệch hơn, hai tay giơ cao, ngẩng đầu nhìn trời hô lớn một tiếng, “Địa ngục vong linh thủ hộ!”

U ~ U~ từng trận gió lạnh trên đỉnh núi thổi vào, vầng trăng đỏ trên bầu trời cũng phải nhường đường cho những khách nhân đến từ địa ngục, trong khung cảnh u ám ấy, những u linh thoát ẩn thoát hiện, đã bắt đầu bay nhảy bên cạnh Lôi Viêm!

Cứ như vậy, Sở Thiên chỉ xuất ra một đao, lại dọa cho Lôi Viêm phải dùng đến tuyệt chiêu cuối cùng của mình.

Người huynh đệ à, có cần phải như thế không? Sở Thiên có chút ngơ ngẩn, tên Lôi Viêm này thần kinh có vấn đề nặng rồi, Sở Thiên nghe quần gia Ba Bác Tất của mình nói, chiêu địa ngục vong linh thủ hộ này, tuy không phải là cấm chú, nhưng cũng vượt qua mức thượng thừa của ma pháp cấp chín, thậm chí là nó có thể phòng ngự được cấm chú, nhưng lại tiêu hao rất nhiều sức lực.

“Khục khục!” Lôi Viêm đã bắt đầu ho dữ dội, sau đó thổ ra một ngụm máu xanh biếc, đây chính là sự trả giá khi hần phóng thích địa ngục vong linh thủ hộ. Có điều hần không chịu từ bỏ. “Mưa thiên thạch!”

Trên bầu trời lại tụ lại tầng tầng đám mây đỏ, rồi một trận mưa lửa giáng xuống, trong chớp mắt cả đỉnh núi đã bao trùm bằng ngọn lửa đang tung bay.

Sở Thiên tìm một tảng nham thạch rồi trốn vào sau, tuy Sở Thiên không sợ lửa, nhưng luồng khí do ngọn lửa thiêu đốt trong không khí vẫn có thể làm lộ tẩy thân hình của hắn.

“Con mẹ ngươi, ngươi muốn thiêu chết bốn thiếu gia sao?” Lỗ Tây Nạp đang kêu toáng lên trong ngọn lửa, “Ngươi bóp chết ta được không, đừng đốt bộ lông của ta!”

Ngọn lửa đã dập tắt, nhưng sắc mặt của Lôi Viêm lại càng nghiêm trọng,

“Không thể nào, trên đại lục đã năm trăm năm rồi không có sát thần rồi! Lẽ nào là sát thần của năm trăm năm trước?” Lôi Viêm nghi ngờ lắc mạnh đầu, “Mười bảy sát thần trong lịch sử đã chết mười sáu người, người còn lại cũng đang ở trong tay Bào Uy Nhĩ...”

Sở Thiên đang trốn sau tảng nham thạch, dò xét tên thần kinh điên loạn Lôi Viêm, thật tình là không thể đoán được tên ma thú cấp chín này mắc phải bệnh thần kinh gì, lại sợ đạo tặc cấp cao đến vậy.

“Khục khục!” Lôi Viêm lại thổ huyết, xem ra lực hao tổn cho vừa rồi không hề ít, có điều hắn dường như nghĩ ra điều gì, lập tức nhảy dựng lên: “Thuấn! Là ngươi sao? Chẳng lẽ ngươi thoát ra được từ trong tay Bào Uy Nhĩ rồi?” Dứt lời, Lôi Viêm kéo bộ y phục đang mặc trên người xuống, lộ ra một cơ thể cường tráng. “Năm trăm năm trước, ngươi đã giết ta một lần, hiện tại, ngươi lại đến rồi sao?”

“Đến đây đi, Thuấn!” Lôi Viêm tạo ra dáng vẻ chiến đấu, “Ta muốn đem chuyện năm trăm năm trước ngươi làm với ta toàn bộ trả lại cho ngươi! Hôm nay, ta cũng sẽ băm nát ngươi!” Có điều, khi hắn nói, Lôi Viêm rõ ràng đã không còn đủ sức.

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên dò xét lại vết thương khắp người của Lôi Viêm, còn làn da được khâu chằng chịt lại, cuối cùng đã hiểu tại sao hắn lại trở nên điên rồ như vậy, thì ra tên này năm trăm năm trước, bị Thuấn dùng một thủ pháp vô cùng tàn nhẫn dày vò đến chết, cho nên tạo ra chứng sợ Sát thần bẩm sinh!

Nghĩ tới đây, Sở Thiên nheo mắt cười.

“Ta khát! Đầu ngươi có bệnh!” Lỗ Tây Nạp bỗng cười chế nhạo Lôi Viêm, “Trên đại lục làm gì có Sát thần chứ! Cho ngươi biết, hiện giờ sát thủ lợi hại nhất đại lục, là thúc thúc của ta!”

Xong rồi! Sở Thiên nhắm mắt lại, hắn nằm mơ cũng không thể ngờ, Lỗ Tây Nạp trước giờ thông minh là vậy, lại ngay lúc này trở nên ngu ngốc như vậy!

“Thúc thúc ngươi?” Lôi Viêm hỏi, có điều cơ thể vẫn giữ trạng thái giới bị. “Thúc thúc ngươi là ám sát giả cấp tám sao?”

“Đương nhiên!” Nhìn thấy Lôi Viêm sợ các đạo tặc cấp cao, Lỗ Tây Nạp mơ mộng lấy chiêu bài dùng Sở Thiên để dọa cho Lôi Viêm chạy mất. Lớn lối nói: “Thúc thúc ta là một thiên tài đạo tặc vạn năm khó gặp, ngươi mau thả ta ra, nếu không khi thúc thúc ta đến, lập tức sẽ giết ngươi!”

“Ha ha ha ha...” Lôi Viêm cất một tràng cuồng tiếu, trong tiếng cười lại có một mùi vị thoát khỏi cái chết, “Ta đích thực rất sợ Sát thần, nhưng, hừ hừ, cảm tạ ngươi đã nói ta biết, thúc thúc ngươi chỉ là một ám sát giả!”

“Ngươi muốn làm gì?” Lỗ Tây Nạp cũng đã phát hiện mình nói sai lời.

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên thầm nghĩ: “Lỗ Tây Nạp, đừng trách thúc thúc không cứu ngươi, đây là ngươi tự mình hại chết bản thân thôi.”

Thực lực của Lôi Viêm không phải là Sở Thiên có thể đối phó được, còn điểm yếu hắn sợ sát thần còn bị Lỗ Tây Nạp phá hỏng trong một câu rồi. Lúc này, Sở Thiên không còn cách nào khác, đành phải chuẩn bị bỏ trốn thôi.

Thế nhưng, Lôi Viêm có cho phép Sở Thiên bỏ trốn không? “Lôi điện tỏa liên!” Lôi Viêm giang hai tay ra, một sợi xích màu tím vàng đã khóa chặt cả đỉnh núi lại. “Thúc thúc của Lỗ Tây Nạp, ngươi rút ra đây cho ta!” Đợi giây lát không thấy có phản ứng gì, Lôi Viêm âm độc cười. “Hiện tại cả ngọn núi này đã bị ta khóa chặt rồi, ta khuyên ngươi vẫn nên ngoan ngoãn bước ra đây. Nếu không, sau khi ta giết Lỗ Tây Nạp,

sẽ dung ma pháp cho nổ cả ngọn núi này, như vậy cũng có thể giết người!” Dứt lời, Lôi Viêm tóm lấy Lỗ Tây Nạp.

“Thả hắn ra!” Thân ảnh của Sở Thiên xuất hiện trước mặt Lôi Viêm, nếu như đã không trốn được, vậy thì chỉ có thể dùng cách khác thôi.

“An Định thúc thúc, người đến cứu ta...” Lỗ Tây Nạp vốn định chào hỏi Sở Thiên, không ngờ lại bị Lôi Viêm tiện tay ném ra ngoài.

“Thuật ẩn thân của người không tồi!” Lôi Viêm một tay bóp vào cổ Sở Thiên, nhắc bổng hắn lên, “Năm xưa, thuật ẩn thân của Thuấn cũng chỉ đến thế này thôi!”

“Ca ngại Tử Thần!” Sở Thiên nhìn trừng trừng vào đôi mắt không người của Lôi Viêm, cười nói: “Người đến từ địa ngục ư?”

“Không sai, có điều, hiện tại ta rất muốn tiễn người xuống địa ngục!” Lôi Viêm âm độc nói, đồng thời bàn tay càng bóp chặt.

“Ta thì không muốn đi địa ngục!” Sở Thiên co quắp một chút, phát hiện không thể cự quây được, “Thả Lỗ Tây Nạp ra, ta cùng người bàn một vụ làm ăn, thế nào?”

“Ta chưa từng bàn chuyện làm ăn với sát thủ...”

“Ha ha, người bắt Lỗ Tây Nạp, chẳng qua muốn lợi dụng phụ thân của hắn dựa vào thế lực của bờ biển phía tây này để giúp người tìm Thánh Tế Tự Phát Lạp Định Nặc thôi.” Sở Thiên nheo mắt cười, “Thả hắn ra, ta nói cho người biết Thánh Tế Tự ở đâu!”

“Người đừng thả ta!” Lỗ Tây Nạp kêu lớn, “Thúc thúc ta thực chất không biết Thánh Tế Tự ở đâu, người thả cho thúc thúc ta đi, giữ ta lại, phụ thân ta chắc chắn sẽ tìm được Thánh Tế Tự!” Lỗ Tây Nạp thật có nghĩa khí, thời khắc then chốt này lại muốn dùng mình để đổi lấy sự an toàn của Sở Thiên.

“Thật đáng tiếc, ta không tin các người!” Lôi Viêm một tay tóm chặt Sở Thiên, tay còn lại giơ lên.

“Được, người giết chúng ta đi cho rồi!” Sở Thiên buông thông hai tay xuống, dường như đang đợi chờ cái chết, “Có điều người cũng phải để chúng ta chết một cách rõ ràng chứ? Có thể nói cho ta biết, tại sao người lại tìm Thánh Tế Tự không?”

“Đương nhiên là để giết chết hắn... Tử vong thiểm điện!” Bất chợt một quả cầu điện hung hãn lao vào ngực Sở Thiên.

Khốn kiếp, lão tử không miễn dịch với điện hệ! Sở Thiên mở trừng mắt nhìn cơ thể mình bị đánh bay, sau đó từng tia thiểm điện bắt đầu nuốt chửng cơ thể của mình...

142. Chương 142: Phán Quyết? Phán Quyết!

“Hừ, hắn vẫn chưa chết được đâu!” Lôi Viêm tàn nhẫn cười, từng bước tiến về phía Sở Thiên, “Ta đã từng thề độc, tuyệt đối không để bất cứ tên đạo tặc nào thoải mái đi xuống địa ngục!”

Lão tử không sao? Sở Thiên chợt phát hiện, thiểm điện vừa rồi không tạo cho mình bất cứ thương tổn nào, chỉ có ý phục bị rách thôi.

“Đừng xem nữa, vừa rồi ta vốn chưa giết người!” Lôi Viêm nói với Sở Thiên.

Ca ngại nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên nhìn y phục của mình bị rách nát, hiểu rằng Lôi Viêm đang muốn làm gì. Thuật ẩn thân của Sở Thiên, hay nói là thuật ngụy trang, là dựa vào sự phản quang trên y phục mới có thể ẩn thân, hiện tại Lôi Viêm phá rách y phục của Sở Thiên, ý muốn không để hắn ẩn thân lần nữa, rồi từ từ dày vò Sở Thiên đến chết.

Sở Thiên nhìn tình hình xung quanh một chút, cả đỉnh núi bị ma pháp của Lôi Viêm phong tỏa, chạy trốn là điều không thể, dùng trí để giải quyết, nhưng Lôi Viêm lại có thù hận xương tủy với đạo tặc, vốn dĩ không để cho Sở Thiên có cơ hội nói, cho nên điều Sở Thiên có thể làm cũng chỉ là liều mạng với hắn.

Chuyển dao phẫu thuật về tay trái, Sở Thiên rút Lưỡi dao Phán Quyết bên tay phải, thở mạnh một hơi, nói: “Mẹ nó! Lão tử phải xem xem, ma thú cấp chín lợi hại như thế nào!”

“Người rất có dũng khí!” Lôi Viêm vui vẻ mỉm cười, “Khi xưa Thuấn cũng không dám đối mặt chính diện với ta! Chỉ có thể dựa vào thủ đoạn để tập kích!”

Hiện giờ trong lòng Sở Thiên đang chửi rửa điên cuồng, nhưng kẻ bị chửi không phải là Lôi Viêm, mà là Ảnh!

Ảnh đã nói, năm xưa Thuấn cũng là kẻ thiếu năng ma pháp, hơn nữa cũng không có bất cứ dấu khí nào, nhưng Thuấn lại giết được ma thú cấp mười! Cho nên hiện tại Sở Thiên đang chửi rửa Ảnh: Khốn kiếp, cái tên mặt tử thần người sao không nói cho lão tử biết, Thuấn dùng cách nào để giết ma thú cấp mười?

Bí mật của Thuấn Sở Thiên tạm thời không thể biết được. Hắn đành phải lựa chọn cách tấn công chính diện.

Sở Thiên rống lớn một tiếng, sau đó gương Lưỡi dao Phán Quyết lên xông thẳng về Lôi Viêm.

“Không tồi! Sức mạnh, tốc độ đều không thua kém Thuấn năm xưa!” Lôi Viêm dường như nhìn thấy một con mèo thú vị, “Liên tỏa thiểm điện!”

Xích thiểm điện vốn là một ma pháp tấn công liên hoàn với nhiều người, nhưng trong tay Lôi Viêm, nó lại chỉ xoay quanh một mình Sở Thiên, trong âm thanh ùng ùng vang lên, Sở Thiên bị một chuỗi thiểm điện đánh cho thổ huyết.

“Khục khục!” Sở Thiên đau đớn quỵ người xuống, từ khi được máu Long Hoàng cải tạo, hắn đã lâu rồi không biết đến mùi vị đau đớn.

“Hả?” Lôi Viêm kinh ngạc chau mày lại, vì hắn phát hiện, máu của Sở Thiên lại là màu hoàng kim! “Qua đây!” Vẫy tay một cái, Sở Thiên bị một đạo thiểm điện cuốn vào tay Lôi Viêm, “Máu hoàng kim à!”

Dùng ngón tay nhúng vào máu của Sở Thiên, đưa lên mũi ngửi vài cái, sau đó sắc mặt Lôi Viêm tái lại, đôi mắt không người cũng mau chóng xoay tròn. “Quả nhiên là hoàng kim huyết mạch của Long Thần!” Dứt lời, Lôi Viêm ném mạnh Sở Thiên làm hắn ngã xuống đất, “Nói, tại sao ngươi lại có hoàng kim huyết mạch!”

Đương nhiên con rắn mối già Long Hoàng cho rồi, Sở Thiên trầm nghĩ, có điều, hắn lại không nói thật ra, bởi vì nhiều người biết, con người mà có máu của Long Hoàng, chỉ có một mình Phát Lạp Dịch Nặc!

“Người không nói phải không?” Lôi Viêm nghiêng chặt răng, nhìn quanh một cái, “Vốn dĩ ta còn định từ từ dày vò ngươi, nhưng nếu ngươi có hoàng kim huyết mạch...”

“Lão tử có hoàng kim huyết mạch thì sao?” Sở Thiên phun một bùm máu vào mặt Lôi Viêm, đồng thời nắm chặt Lưỡi dao Phán Quyết. “Người phải chăng sợ rồi? Sợ thì thả lão tử ra!”

“Ta chỉ có thể lập tức giết ngươi để diệt khẩu thôi!” Lôi Viêm đã xác định không có ai xung quanh nhìn thấy, sau đó túm lấy Sở Thiên, “Giết một người có hoàng kim huyết mạch rất nguy hiểm, nhưng rất đáng tiếc, không ai biết tối nay đã xảy ra chuyện gì!” Dứt lời, Lôi Viêm chợt mỉm cười, bởi vì hắn nhìn thấy Sở Thiên định gờ Lưỡi dao Phán Quyết lên, “Ha ha, người định dùng cây đao nát nay đâm lên ta?”

“Đúng. Chính là dùng cây đao này!” Sở Thiên đảo tay, dùng Lưỡi dao Phán Quyết chém thẳng vào cánh tay Lôi Viêm đang giữ mình.

“Cây đao nát này có thể làm ta bị thương sao? Ha ha!” Lưỡi dao Phán Quyết bây giờ, không có gì khác biệt với những cây đao mua bằng mấy đồng tệ ở ngoài phố, thậm chí Lôi Viêm không thèm tránh né, sững người ra để nhìn Lưỡi dao Phán Quyết chém thẳng vào tay mình.

Phụt ~~~ Một cánh tay của Lôi Viêm đã bị chém đứt.

Lôi Viêm ngây người, hắn không thể tưởng tượng, một cây trường đao bình thường lại có thể công phá được ma pháp phòng ngự của hắn, còn Sở Thiên thì lại đang ảo não vạn phần! Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Biết sớm Lưỡi dao Phán Quyết lợi hại như vậy, lão từ lúc đầu đã không dùng dao phẫu thuật mà dùng nó để tập kích rồi!

“Á ~” Qua một lúc lâu, Lôi Viêm mới thảm thiết kêu lên, dòng máu xanh biếc phun tóe ra khắp nơi.

“Ta không tin! Đưa ta!” Lôi Viêm dùng cánh tay còn lại của hắc, cướp Lưỡi đao Phán Quyết từ trong tay Sở Thiên, sau đó ngả phịch xuống đất, “Cây đao nát của ngươi có thể làm tổn thương ta sao? Không thể nào! Không thể nào!”

Những đả kích ngày hôm nay Lôi Viêm phải chịu đã quá nhiều, đầu tiên là hiểu lầm Sở Thiên là Thuần, bị kinh hãi một trận, sau đó nhìn thấy hoàng kim huyết mạch, cuối cùng là bị một trường đao tồi tàn chém đứt một cánh tay. Nhất thời, Lôi Viêm đờ đẫn cả người.

Chính lúc này, Sở Thiên không thể để cho Lôi Viêm có thời gian tĩnh táo lại, nhặt Lưỡi đao Phán Quyết lên rồi chém về hướng Lôi Viêm. “Cút về địa ngục đi!”

Thực lực của ma thú cấp chín khiến Sở Thiên không thể dự liệu, cho dù Lôi Viêm bị thất thần hốt hoảng, nhưng cũng có thể tránh khỏi sự tấn công của Sở Thiên, “Cút ngay!” Biết ma pháp không có tác dụng với Lưỡi đao Phán Quyết, Lôi Viêm bỏ hết tất cả các ma pháp, cơ thể gấp xuống, phần hông cong lại thuận thế đá bay Sở Thiên đi.

“An Định thúc thúc cố lên!” Lỗ Tây Nạp đứng một bên hò hét, hiện tại Sở Thiên trong mắt hắc, tuyệt đối đã trở thành thần tượng số một, bởi vì Lỗ Tây Nạp lần đầu tiên biết được, thì ra trên đại lục này còn có một đạo tặc có thể đương đầu chính diện làm bị thương ma thú cấp chín!

“Ngươi câm miệng!” Lôi Viêm tức giận dị thường, bị một sát thủ cấp tám trực diện chém đứt một tay, tuyệt đối là một sự sỉ nhục với ma thú cấp chín!

Tiện tay phóng một cầu thiểm điện, Lôi Viêm đã đánh Lỗ Tây Nạp đến nỗi không thể lên tiếng. Sau đó hắc hắc học nhìn Sở Thiên, vươn cánh tay phải còn lại ra. “Đưa đao cho ta.”

Sở Thiên bị đôi mắt không người của Lôi Viêm nhìn làm cho nổi gai ốc, nhưng hành động của Sở Thiên lại không phụ với mỹ danh đồ tể thú y, hắc chuyển tay rồi lại dùng Lưỡi đao Phán Quyết chém về phía Lôi Viêm.

Lần này Lôi Viêm đã có sự chuẩn bị, nghiêng người một cái, liền dùng tay phải ấn vào trường đao trong tay Sở Thiên.

“Dựa vào cây đao nát này mà muốn lấy mạng ta?!” Lôi Viêm giận dữ nói, trong mắt hắc, Lưỡi đao Phán Quyết giống như Sở Thiên, đều đáng chết!

Ném Lưỡi đao Phán Quyết lên trên không trung, sau đó một ma pháp ba động cuộn cuộn tuôn trào trên thân Lôi Viêm.

“Lôi hỏa minh viêm!!!” Một ma pháp kết hợp của ba hệ! Đây là chiêu thức lôi hỏa cường đại nhất!

“Ta hủy cây đao nát của ngươi!”

Nhìn ngọn lửa ba màu tím, hồng, trắng đan xen nhau đang lao về Lưỡi đao Phán Quyết, Sở Thiên đã không còn ôm một hi vọng nào nữa, chỉ có thể mặc cho lôi hỏa hủy đi vật đứng đầu trong bảy thần khí ngày xưa!

Ầm!!!

Bỗng nhiên, cơ hồ đất trời như ngừng chuyển động, trong khoảnh khắc ngọn lửa lao về phía thân đao, rồi biến mất...

Tầng tầng tia sáng vàng nhạt phát ra từng vòng trên thân của Lưỡi đao Phán Quyết giống như những gợn nước nhộn nhạo trong không khí, phút chốc đã tràn ra khắp cả ngọn núi.

Rầm! Rầm! Đường như áp lực của không khí đang tăng lên vô số lần, Sở Thiên và Lôi Viêm bị khí ép đến quỳ gục xuống đất.

Chính lúc này trên đỉnh núi không hề có âm thanh gì, nhưng trong đầu của Sở Thiên và Lôi Viêm lại đồng thời thu được một tin tức.

Một giọng nói văng vẳng như đến từ thời cổ xưa, uy nghiêm và trang trọng, truyền theo sự phấn nộ của Lưỡi đao Phán Quyết.

“Sinh tử của ta, há để người quyết định!?”

Trong ánh sáng chói lóa, Sở Thiên ngất lịm đi, mãi đến khi hần tỉnh lại, cả ngọn núi không hề có biến đổi gì.

Vầng hồng nguyệt vẫn treo cao, Lỗ Tây Nạp vẫn nằm ở phía xa, không rõ sống chết. Sở Thiên ngã trên đất, vết thương trên người do bị thiểm điện cắt vào vẫn còn đó, có điều, Lôi Viêm, lại không thấy nữa.

“Ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên vất những mảnh vải vụn bên người đi, những mảnh vải đen xì này, chính là y phục trên người Lôi Viêm, nhưng chủ nhân của nó đã biến mất. “Mẹ nó! Không phải là chết không toàn thân chứ?”

Y phục chỉ còn sót lại vài mảnh nhỏ, chủ nhân thì không còn, Sở Thiên tin rằng, tên ma thú cấp chín Lôi Viêm không có sở thích trần như nhộng, vậy chỉ có thể còn lại một kết quả —Lôi Viêm, bị bóc hơi khỏi nhân gian rồi...

Lưỡi đao Phán Quyết đang cắm bên bãi đất bùn bên cạnh Sở Thiên, vẫn là hình dạng của mấy thanh đao trị giá mấy đồng tệ ngoài chợ, nhưng Sở đại thiếu gia lại do dự hồi lâu, mới dám nhắc vũ khí của mình lên. “Gặp quỷ rồi, ai có thể nói lão tử biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?”

Những cơn gió lạnh của ban đêm thổi qua, nhưng lại không thể trả lời câu hỏi của Sở Thiên, còn Lưỡi đao Phán Quyết, giống như đã mệt mỏi, nằm im lìm để Sở Thiên nắm trong tay.

Ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh! Hình như là Lôi Viêm muốn tiêu diệt Lưỡi đao Phán Quyết? Sau đó Lưỡi đao Phán Quyết nổi điên lên? Sở Thiên chỉ có thể nghĩ đến khả năng này.

Nghĩ tới đây, Sở Thiên nheo mắt cười ha hả, rồi giắt Lưỡi đao Phán Quyết vào lưng, vật đứng đầu trong bảy thần vật mà A Tư Nặc nói, e rằng đúng là không đơn giản...

Thu lấy Lưỡi đao Phán Quyết, Sở Thiên đi đến bên cạnh Lỗ Tây Nạp, sau khi kiểm tra cho hần, Sở Thiên không thể không trầm trồ, mạng tên tiểu tử này cũng lớn thật, đầu tiên là bị ngược đãi mấy ngày, sau đó lại bị quả cầu thiểm điện trong cơn tức giận của Lôi Viêm đánh trúng, nhưng tiểu tử này vẫn sống được!

Chỉ cần chưa chết là được, có bác sỹ thú y Sở Thiên, Lỗ Tây Nạp nhanh chóng tỉnh lại.

“An Định thúc thúc, hai chúng ta cùng đi địa ngục rồi sao?” Lỗ Tây Nạp vừa tỉnh lại, vẫn chưa biết được tình hình.

“Ta kháo! Người nói dễ nghe chút được không?” Sở Thiên cốc mạnh một cái vào đầu Lỗ Tây Nạp, “Đi địa ngục cái con khỉ, thúc thúc người còn chưa sống đủ đâu!”

“Chúng ta chưa chết?” Lỗ Tây Nạp hưng phấn nói: “Chẳng lẽ là Tử Thần sợ ta đẹp trai hơn hần, nên không dám đưa chúng ta đến địa ngục?”

Đối với những bệnh nhân mắc bệnh yếu bản thân điên cuồng này, Sở Thiên cũng hoàn toàn không có cách nào chữa trị.

“An Định thúc thúc, Lôi Viêm đâu?” Lỗ Tây Nạp phát hiện tên ma thú cấp chín không thấy nữa, bèn tò mò hỏi: “Tên đó chạy đi đâu rồi?”

“Ca ngợ Tử Thần!” Sở Thiên nheo mắt cười, ngạo nghễ đáp: “Bị ta giết rồi!”

“A?!” Lỗ Tây Nạp ngây người.

143. Chương 143: Sát Thủ Thứ Năm Của Đại Lục

Mang theo Lỗ Tây Nạp đi xuống núi, sau khi Sở Thiên để Lỗ Tây Nạp một mình quay về, bản thân cũng cười một con Cự Lang trở về tổng bộ binh đoàn.

“Ha ha, cao thủ, người đã về rồi!” Mỗi lần về tổng bộ, người đầu tiên phát hiện ra Sở Thiên, chắc chắn là tên tiểu tử gốc Sa Khắc.

“Những người khác đâu? Có ở đây không?” Sắc mặt Sở Thiên có phần nghiêm trọng, vừa bước nhanh lên lầu, vừa hỏi Sa Khắc, “Gọi tất cả mọi người ra đây, ta có chuyện quan trọng muốn tuyên bố!”

“Ồ, ta đi ngay đây!” Sa Khắc lau nước mũi, lật đật chạy đi tìm người.

Sau khi Lôi Viêm chết, Sở Thiên biết, bờ Tây Hải vẫn sẽ tiếp tục lung bắt hấn, bởi vì Lôi Viêm đến truy sát Thánh Tế Tự Phát Lạp Định Nặc, hiện tại lại chết ở bờ Tây Hải, vậy những kẻ đứng sau lưng Lôi Viêm, chắc chắn sẽ lập tức đến đây, đối với đối thủ đến từ địa ngục, Sở Thiên không hề có chút tự tin nào, dù gì lộ phí lên đường cũng đủ, cho nên Sở Thiên quyết định lập tức về nhà!

Rất nhanh, thành viên chủ yếu của binh đoàn đã chạy đến lầu các nơi Sở Thiên ở.

Thấy tất cả mọi người đều đông đủ rồi, Sở Thiên nói: “Ta chuẩn bị đi phía đông đại lục một chuyến, có ai muốn đi cùng ta không?”

“Muội phu, người đi phía đông đại lục làm gì?” Lạc Khắc lấy làm lạ bèn hỏi: “Binh đoàn thì làm thế nào?”

“Ta muốn đi đế quốc Khải Tắt một chuyến, đi thăm một người bằng hữu.” Sở Thiên lấp lửng trả lời, “Ai muốn đi cùng ta?”

“An Định, ta đi theo người!” Người đầu tiên trả lời là Chu Lệ Á, nàng cúi thấp đầu, nhỏ nhẹ nói: “Gia gia nói, để ta cả đời đi theo người...”

“Còn có ai nữa không?” Sở Thiên nhìn quanh một vòng, sau đó chỉ vào Mặc Phi Đặc đang ngồi ăn vặt bên cạnh mình, “Người phải đi cùng ta!”

“Biết rồi, thật vô vị!” Mặc Phi Đặc gật đầu, cũng xem như đã đồng ý, sau đó tiếp tục tàn phá đồng đồ ăn vặt trong tay.

“Cao thủ, ta cũng đi!” Sa Khắc vỗ ngực, tặc lưỡi nói: “Ta đi với ngài, nhưng ngài phải cho ta ăn cơm!”

“Muội phu, ta và A Luân ở lại giúp người quản lý binh đoàn.” Lạc Khắc và A Luân nhìn nhau một cái, sau đó cũng lựa chọn ở lại. “Nhưng người phải chăm sóc tốt cho Chu Lệ Á.”

“Vậy được, binh đoàn giao cho người, trước khi đi, ra sẽ để lại một khoản kim tệ đủ cho người!” Dứt lời, Sở Thiên lấy khế ước binh đoàn giao cho Lạc Khắc, “Ta không có ở đây, người chính là đoàn trưởng. Có chuyện gì thì đi tìm Khải Văn, hắn sẽ giúp người.” Đối với một người bình thường như Lạc Khắc, có thể có một binh đoàn lớn, và sống thoải mái nửa quãng đời còn lại, đã là một kết cục đẹp nhất rồi.

“Thiên. Người muốn đi sao?” Bỗng nhiên, một giọng nói lạnh lẽo vang lên trong lầu các.

“Các người lui ra trước đi!” Sở Thiên đuổi tất cả mọi người đi, rồi sau đó nói với không khí: “Lão sư, sao người lại đến đây?”

Thân hình của Ảnh xuất hiện trước mặt Sở Thiên, đầu tiên ném cho hắn một bọc y phục, “Nghe nói người đã giết được một ma thú cấp chín thuộc ba hệ?”

Sở Thiên nhặt y phục lên, lập tức vui mừng hết sức, bởi vì những y phục này là những công cụ cần có cho thuật ẩn thân, còn bộ lúc đầu của Sở Thiên đã bị Lôi Viêm phá hỏng rồi, “Ha ha, đó là ta gặp may, có lẽ con ma thú đó đang đúng lúc cơ thể không khỏe, bị ta chiếm tiện nghi.”

Sở Thiên không thể nói bí mật của Lưỡi đao Phán Quyết ra, cho nên tạo ra một cái cớ để lừa phỉnh Ảnh.

“Sát thủ, không có vận may!” Ảnh nhìn Sở Thiên thay y phục, sau đó nói: “Đưa huân chương đạo tặc của người cho ta!”

Sở Thiên tháo huy chương đưa cho Ảnh, khi Ảnh trả lại, Sở Thiên phát hiện, trên huy chương sát thủ cấp tám vốn có hai chiếc trủy thủ nhỏ màu vàng giờ lại có thêm một chiếc trủy thủ màu bạc, “Lão sư, đây là cái gì?” Sở Thiên chỉ vào trủy thủ màu bạc hỏi.

“Thăng cấp thành Sát thần có hai cách!” Ảnh chỉ vào huy chương trước ngực mình — Mặt trên có hơn hai trủy thủ màu bạc, “Cách thứ nhất, chỉ có Thuấn biết, cách thứ hai, giết được một ma thú hay kẻ có chức nghiệp cấp chín, chứng minh người có thực lực ám sát cao thủ tuyệt đỉnh!”

“Nói như vậy là lão sư đã giết được hai cường giả cấp chín rồi?” Sở Thiên nhìn huy chương của Ảnh rồi nói: “Ám sát ba con ma thú cấp chín có lẽ cũng đơn giản, tại sao lão sư đến bây giờ chỉ mới giết được hai con? Hơn nữa năm trăm năm nay trên đại lục đã không xuất hiện thêm một sát thần nào?”

Thấy Sở Thiên nói nhẹ nhàng như vậy, Ảnh phát lộ nói: “Người tưởng một cường giả cấp chín dễ giết vậy à? Trên đại lục cơ hồ người nào cũng có ma pháp ba động, chỉ cần có ma pháp ba động thì có thể bị cường giả cấp chín xuất hiện! Kẻ thiếu năng ma pháp giống như ngươi, hoặc là tu luyện đấu khí, sẽ để lại sơ hở cho thuật ẩn thân, hoặc là không tu luyện gì cả, không có bất cứ công kích lực nào! Người nói xem, trên đại lục những đạo tặc có thể ám sát được cường giả cấp chín liệu có mấy người?”

Công kích lực và thuật ẩn thân không thể cùng có được, đây chính là nỗi buồn lớn nhất của sát thủ, hiểu được điều này, Sở Thiên ngưng ngưng cười, nói: “Vậy lão sư người làm thế nào để giết được cường giả cấp chín?”

“Lần đầu tiên, mục tiêu của ta là một pháp thần, sau khi hắn đã hao tổn toàn bộ sức lực trên chiến trường, ta mới động thủ! Mục tiêu thứ hai là một ma thú cấp chín, ta giả làm bằng hữu của nó, sau đó chờ đợi cơ hội!” Dứt lời, Ảnh ngừng một lát, sau đó mới nói thêm: “Nếu trực tiếp ám sát được hai mục tiêu, ta thực chất không hề có bất cứ cơ hội nào! Bởi vì, dưới sự cảnh giới của họ, đều có thể cảm nhận được đấu khí của ta.”

Sở Thiên cuối cùng đã hiểu, Ảnh tại sao lại nói sát thủ không có vận may, thì ra không kể đến quá trình thực hiện, chỉ cần giết được mục tiêu, vậy chính là một sát thủ hợp lệ.

“Còn nhớ vì sao ta đào tạo người thành sát thủ không?” Ảnh bỗng hỏi.

“Là vì muốn ta đi biển Cấm cứu Thuần!” Sở Thiên căng thẳng đáp, tên mặt tử thần này không phải bắt lão tử bây giờ đi luôn chứ? “Lão sư, thực lực bây giờ của ta e rằng...”

“Người không quên thì tốt!” Ảnh rút ra một quyển trục ma pháp, đưa cho Sở Thiên, “Chuyện cứu Thuần vẫn chưa chuẩn bị xong. Ta chỉ đến đưa cho người cái này.”

Sở Thiên nhận quyển trục rồi nhìn, thì ra là giấy chứng nhận của công hội đạo tặc, trên đó chỉ viết một câu — Năm 720 lịch Huyền Thú, sát thủ cấp tám Thiên, tại bờ Tây Hải ám sát ma thú cấp chín Lôi Viêm thành công.

“Trong các sát thủ đại lục, chỉ có bốn người thích sát được cường giả!” Ảnh chỉ vào quyển trục giải thích: “Nó có thể chứng minh, người là người thứ năm có thể ám sát được cường giả cấp chín, ngoài ra, sau này khi tiếp nhận nhiệm vụ, người có thể tăng giá tiền gấp đôi!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên nheo mắt cười, thì ra quyển trục này, là chứng nhận sát thủ thứ năm của đại lục!

Tiến Ảnh đi rồi, Sở Thiên lập tức chuẩn bị về nhà.

Thật ra ngoại trừ kim tệ, cũng chẳng cần phải chuẩn bị thêm thứ gì, nhưng ở nơi lạc hậu như bờ Tây Hải này, vốn không thể mua được những thứ như nhẫn ma pháp. Cho nên, Sở Thiên chỉ có thể nghĩ cách để đồng thủy tình tặc này trong người.

Chính lúc Sở Thiên đang định xuất phát, Khải Văn bỗng mang Lỗ Tây Nạp đến.

“Ha ha, Khải Văn đại ca, sao người lại đến đây, có chuyện gì nói qua đá truyền tin không phải được rồi hay sao?” Không còn cách nào, Sở Thiên đành cười ha hả đón Khải Văn.

“An Định lão đệ, ta cố ý đến đây cảm tạ người thôi!” Khải Văn không đến một mình, hắn còn đem theo một đám Cự Lang, trên người mỗi con đều công theo một đồng lễ vật, “Cảm tạ người đã cứu Lỗ Tây Nạp!”

“Đại ca người quá khách khí rồi, nói gì Lỗ Tây Nạp cũng gọi ta là thúc thúc, cứu hắn là lẽ đương nhiên.” Sở Thiên vui vẻ nhận lễ vật, sau khi giết được Lôi Viêm, Sở Thiên bận bịu ở tổng bộ binh đoàn, cho nên không đi đến chỗ Khải Văn, nhưng hiện tại thì tốt rồi, Khải Văn lại đem phần thưởng đến hậu tạ hắn.

Hàn huyền một hồi, Sở Thiên đưa Khải Văn đến lầu các của mình, nhưng không ngờ, vừa bước vào, thần sắc của Khải Văn đã bắt đầu do dự.

“Đại ca, người có chuyện gì sao?” Sở Thiên thấy thần sắc Khải Văn không được tự nhiên, bèn hỏi: “Có chuyện gì huynh đệ có thể giúp người giải quyết?” Sở Thiên đi rồi, vẫn cần Khải Văn chăm sóc cho ca ca của Chu Lệ Á là Lạc Khắc, nên Sở đại thiếu gia khăng khái hơn rất nhiều.

“Chuyện này... chuyện này, Lôi Viêm mà huynh đệ giết là ma thú cấp chín, đúng không?” Khải Văn ấp úng nói.

“Đúng vậy!” Sở Thiên gật đầu đáp.

“Vậy người...người có thể...” Khải Văn có chút không tự nhiên, tỏ ra đôi chút khó xử.

“Phụ thân, người lấp bắp cái gì!?” Lỗ Tây Nạp đang đứng bên cạnh không nhịn được, “Dựa vào thực lực của An Địch thúc thúc, người còn sợ tên đó làm gì!?” Lỗ Tây Nạp bây giờ, tuyệt đối đã biến Sở Thiên thành một thần tượng có thực lực siêu quần rồi.

“Khải Văn đại ca, người muốn ta giúp người giết ai sao?” Sở Thiên hiểu được phần nào từ lời Lỗ Tây Nạp nói.

“Thúc thúc, phụ thân ta muốn nhờ người giúp ông giết một ma thú cấp chín!” Lỗ Tây Nạp bèn nói thẳng ra.

“Đúng, An Địch huynh đệ, đại ca chính là muốn nhờ người ám sát một ma thú cấp chín.” Khải Văn cuối cùng cũng dứt khoát, nói thẳng: “Lúc trước ta không biết thực lực của huynh đệ người lại cường đại như vậy, nếu không sớm đã nhờ người tiêu diệt gã đó rồi!”

Nói xong, Khải Văn tính toán một chút, sau đó, dậm chân một cái, “Theo quy tắc của sát thủ, đại ca sẽ không bạc đãi người, một nghìn vạn kim tệ được chứ?”

“Nhưng mà đại ca, ta sắp phải lên đường đi xa rồi!” Sở Thiên chỉ vào hành lý đã sắp xếp ổn thỏa, đồng thời nghĩ thầm: Có con lợn mới vì một nghìn vạn kim tệ đi ám sát một ma thú cấp chín!

Sở Thiên giết được Lôi Viêm, hoàn toàn dựa vào Lưỡi dao Phán Quyết lúc đó phát tác, nhưng ai có thể đảm bảo Lưỡi dao Phán Quyết lần nào cũng như vậy?

“Ồ, vậy thì bỏ đi!” Khải Văn vốn định đưa quyển trục ma pháp cho Sở Thiên, nhưng nghe thấy Sở Thiên muốn đi xa, lại buồn bã thu lại. “Đúng rồi, huynh đệ người muốn đi đâu?”

“Phía đông đại lục, đi thăm một người bằng hữu.”

“An Địch thúc thúc.” Lỗ Tây Nạp chợt hấp háp hé nhìn Sở Thiên, “Người có thể mang ta đi cùng không?”

“Người muốn đi cùng ta?” Sở Thiên sững người, đường đường là người thừa kế vị trí lão đại hắc bang ở bờ Tây Hải, sao lại có hứng thú đi dọc ngang đại lục chứ?

Khải Văn cũng không ngờ con trai mình đưa ra yêu cầu này, “Lỗ Tây Nạp, người đừng phá phách nữa!”

“Con không phá phách!” Lỗ Tây Nạp nghiêm túc đáp: “Con muốn đi xem xem, trên đại lục còn có ai anh tuấn hơn con không!” Nói rồi, Lỗ Tây Nạp nỉ non cầu xin Sở Thiên, “Thúc thúc, người mang ta đi cùng đi, ta là U Minh Lang cấp tám, có thể giúp người rất nhiều chuyện.”

“Đại ca, người xem...” Sở Thiên nheo mắt lại, hỏi dò ý của Khải Văn, thật ra Sở đại thiếu gia cũng có ý đưa con sói con này đi rồi, nhưng thân phận của Lỗ Tây Nạp không tầm thường, Sở Thiên không thể để hấn không làm đại thiếu gia của hắc bang, lại còn làm súng vật cho mình, cho nên mãi đến giờ vẫn chưa lừa lấy Lỗ Tây Nạp.

“Cũng tốt!” Do dự một hồi, Khải Văn cuối cùng cũng hạ quyết tâm. “An Địch huynh đệ, cứ để hấn theo người đi mở rộng kiến thức, tương lai cũng dễ kế thừa vị trí của ta!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên rất vui sướng, mang một ma thú cấp tám lên đường, vậy cũng có thể yên tâm không ít!

144. Chương 144: Cái Gì Nên Đến Cũng Đã Đến Rồi

Tốc độ của Cự Lang rất nhanh, chưa đến mười ngày, bọn Sở Thiên đã rời khỏi dãy núi phía đông Bờ Tây Hải, tiến vào một đại thảo nguyên.

“An Định thúc thúc, trước mặt là thành Cáp Đức, nó là thành thị lớn nhất ở gần đây.” Thân là U Minh Lang cao quý nhất trong Lang tộc, Lỗ Tây Nạp chịu trách nhiệm do thám đường và cảnh giới.

“Ha ha, ta nhìn thấy rồi!” Sở Thiên tâm tình vui vẻ nhìn ngắm tòa thành hùng vĩ xuất hiện phía chân trời, tường thành cao hơn mấy chục thước, cửa thành rộng rãi, điều này đã nói rõ thành Cáp Đức tuyệt không phải là nơi để những tòa thành nhỏ phía bờ Tây Hải có thể so bì.

“Mẹ ơi! Đời này ta chưa từng vào một tòa thành nào to như thế này!” Sa Khắc lắc đầu nguầy nguậy rồi cảm thán. Nhưng mà, hần lập tức lại gãi đầu, “À? Không đúng, hình như ta đi qua rồi... bỏ đi, ta không nhớ lại được.”

“Người lập tức có thể vào rồi!” Sở Thiên cười nói.

Thành Cáp Đức, cho dù trên đại lục này có vô số những tòa thành lớn, nhưng nơi này, cũng là điểm xuất phát thực sự để Sở Thiên về nhà, vì bờ Tây Hải quá lạc hậu, không những không mua được những vật dụng ma pháp, mà ngay cả một bản đồ ma pháp chính xác nhất cũng không có.

Bước vào thành Cáp Đức, Sở Thiên phát hiện trên quảng trường lớn phía sau cổng thành, một đại tửu điểm hào hoa quý phái đang sừng sững ở đó, nhìn lại tám biển, đó chính là Tề Cách đại tửu điểm phân bố tửu điểm trên khắp đại lục.

“Ồ ô!” Nhìn thấy biển hiệu Tề Cách đại tửu điểm, Tiểu Bạch liếm môi, vì nơi nào có Tề Cách đại tửu điểm, nơi ấy tất nhiên sẽ có rượu thượng hạng Phục Tư Đặc!

“An Định, tiểu bảo bối có phải muốn uống rượu không?” Chu Lệ Á nhìn Sở Thiên cười, còn tiểu bảo bối, chính là tên gọi yêu của nàng với Tiểu Bạch.

“Ồ ô!” Ánh mắt của Tiểu Bạch vô cùng lưu luyến cái cổng của đại tửu điểm, sau đó chiếc chân nhỏ ấn xuống, ra ký hiệu mà chỉ có Sở Thiên hiểu: Lúc bỏ trốn đã phải âm thầm rồi, đi vào đại tửu điểm hào nhoáng nhất đại lục, thật là chướng mắt.

“Ha ha.” Sở Thiên vỗ yêu vào chiếc mũi nhỏ màu hồng nhạt của Tiểu Bạch, sau đó cười nói: “Đợi đến Khải Tát rồi, ta để người tắm trong rượu luôn!”

“Không có ý nghĩa!” Mặc Phi Đặc vừa nhấm nháp đồ ăn vặt, vừa trách móc: “Này, người làm gì mà nhất định phải đưa ta đi Khải Tát? Ta ghét nơi ấy! Người ở đó không thú vị!”

“Sa Khắc, để Mặc Phi Đặc im miệng!” Sở Thiên không thèm đếm xỉa đến ma thú cấp mười năm nào, mà để Sa Khắc ôm lấy Mặc Phi Đặc đang giãy dụa, đồng thời bịt chặt miệng hắn.

Chọn bữa một tửu điểm nhỏ đầu đường, sau đó Sở Thiên mang người đi vào đó.

“Ca ngợi Thánh Tế Tự, diện hạ Phát Lạp Định Nặc vĩ đại, là học trò của Quang Minh Thánh Tế Tự An Đông Ni...” Vừa bước vào cửa, Sở Thiên đã phát hiện, một kẻ hát rong vận một bộ y phục tồi tàn, vô cùng xấu xí đang kể chuyện. Ách... Hoặc nói là đang tâng bốc chiến công vĩ đại của Sở Thiên, “Nhớ năm xưa, một trăm vạn độc giác chiến mã của đế quốc Khải Tát và hàng vạn ma thú đang lâm nguy đến tính mạng, vô số Tế Tự và ma pháp sư đều bó tay hết cách...”

Sở Thiên và Tiểu Bạch bị tên hát rong nói đến đồng thời gãi đầu, tổng số chiến mã của Khải Tát không quá ba mươi vạn, ma thú cao cấp cũng chỉ có hơn trăm con, sao mà khi đến miệng của gã này, đã biến thành trăm vạn con chiến mã, hàng vạn con ma thú?

“Chính vào giờ phút then chốt ấy, Phát Lạp Định Nặc diện hạ từ trên trời giáng xuống, hô gọi thượng cổ Hỏa Thần đã ngủ yên vạn năm trước, lệnh cho thần giáng lửa xuống tẩy rửa tội ác, mới cứu được đế quốc Khải Tát, tình hình lúc đó đúng là kinh thiên động địa, ngọn lửa có uy lực còn lớn hơn cả cấm chú, thiêu đốt trọn vẹn trong ba ngày ba đêm, khiến cả bầu trời của phía đông đại lục đều đỏ rực lên...”

Sở Thiên hoàn toàn im lặng, còn Tiểu Bạch thì cười ha hả chế giễu Sở đại thiếu gia, “Ồ...” Cái tên vô lại ăn không ngồi rồi, cả ngày chỉ lừa người kiếm tiền, sao có thể ăn không nói có biến người khác thành anh hùng trong truyền thuyết.

“An Định, người nói chúng ta đến phía đông rồi, có thể gặp được Phát Lạp Định Nặc điện hạ không?” Chu Lệ Á không hề biết tên hát rong tiền mồm tếu táo, thế là đã tràn đầy hi vọng hỏi Sở Thiên.

“Không có ý nghĩa, tên Thánh Tế Tự chết tiệt ấy không tốt đẹp gì!” Mặc Phi Đặc vừa giẫy ra khỏi tay của Sa Khắc vừa sờ lại vết sẹo ở hai cánh tay, vừa mạnh miệng mắng: “Tên đó...”

Bộp... Mặc Phi Đặc còn chưa nói hết, đã bị một ly rượu đập vào đầu, tiếp đó, một người vận pháp bào Tế Tự xông qua, đầu tiên là nhìn hình dạng trẻ con của Mặc Phi Đặc, sau đó do dự một hồi, quát lên với Sở Thiên: “Vị đạo tặc tiên sinh này! Nếu con của ngài còn sỉ nhục Thánh Tế Tự nữa, thì ta sẽ đại diện cho Tế Tự toàn đại lục quyết đấu với người!”

“U...Oa...” Mặc Phi Đặc bị đánh khóc thét lên, một tay cầm chặt đồng quà vật, tay còn lại lau nước mắt, ngồi trên đất hét lớn: “Tên Phát Lạp Định Nặc đúng là không ra gì mà! Không có ý nghĩa! Tại sao không ai tin ta?”

“Mặc Phi Đặc, ngoan, đừng khóc nữa, tỷ tỷ cho đệ ăn nhé.” Chu Lệ Á đỡ Mặc Phi Đặc dậy, sau đó nhét cho hắn một đồng đồ ăn vật.

“Người lại tức giận với một đứa trẻ sao? Nó bé như vậy, sao có thể hiểu sự vĩ đại của Phát Lạp Định Nặc điện hạ được?” Một lão dong binh khoảng bốn năm mươi tuổi kéo lấy tên Tế Tự, sau đó cười với Sở Thiên: “Vị huynh đệ này, con gái và con trai của người thật đáng yêu!”

Chu Lệ Á nhìn bộ dạng trong tuổi trung niên của Sở Thiên, sau đó cúi đầu nói: “Đại thúc, ta không phải là con gái của hắn, ta là vị hôn thê...”

“Vị hôn thê?” Lão binh kinh ngạc nhìn mái tóc hoa râm của Sở Thiên, rồi liếc nhìn Chu Lệ Á trong bộ dạng một thiếu nữ, sao đó cười gượng, “Ha ha, huynh đệ thật có phúc... thật có phúc...”

Bị người khác nhìn mình là trâu già gặm ăn cỏ non, cho dù Sở đại thiếu gia da mặt có dày đến đâu cũng không thể chịu được nữa, vừa định đưa người đi tìm tử điểm khác, nhưng lời nói tiếp theo của người hát rong, lại khiến hắn đứng khựng lại.

“Mọi người đều chưa tận mắt nhìn thấy Phát Lạp Định Nặc điện hạ đúng không? Hắc hắc, nói cho mọi người biết, Phát Lạp Định Nặc điện hạ đang ở phía tây đại lục!”

“Xì...” Tiếng phản đối của tửu khách vang lên, có người chế giễu: “Bối Lợi người ăn nói hàm hồ, từ khi Phát Lạp Định Nặc điện hạ ở Thái Thạch Bảo đánh bại Lôi Tư rồi mất tích, nhiều người đều không biết ngài ở đâu, sao người lại nói điện hạ ở phía tây đại lục!”

“Ta không những biết điện hạ ở phía tây đại lục, hơn nữa...” Nói rồi tên hát rong Bối Lợi bỗng dừng lại, nhìn vào rượu trên tửu tặc lưỡi.

“Tiền rượu của hắn do ta trả!” Câu nói này đáng ra Sở Thiên muốn nói, nhưng không ngờ, tên Tế Tự sùng bái Phát Lạp Định Nặc điện hạ lại giành nói trước.

“Ai da, cảm tạ vị Tế Tự khảng khái này, sớm muộn gì người cũng sẽ vĩ đại như điện hạ thôi.” Bối Lợi híp đôi mắt chuột của hắn cười, sau đó tiếp tục nói: “Hơn nữa, ta còn biết, Phát Lạp Định Nặc điện hạ ở ngay gần đây!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên bị Bối Lợi nói làm động tâm, làm vẻ hiếu kỳ hỏi: “Ta không tin, sao người biết được?”

Bối Lợi nhắm mắt lại, nhắm nháp ly rượu, lắc lư đầu không nói gì.

“Lấy thêm cho hắn mấy món ăn ngon!” Vẫn là tên Tế Tự khảng khái kia hét trước.

“Hắc hắc!” Bối Lợi hài lòng mỉm cười, sau đó nói: “Ma sủng của Phát Lạp Định Nặc điện hạ các người biết không?”

“Phí lời! Lôi Ưng cấp chín A Mạt Kỳ, voi ma mút cấp tám...” Tên Tề Tự bị Bối Lợi dài dòng huyền thuyên kích nộ, tức tối nói ra tên ma sủng của Sở Thiên, sau đó lại ném mấy ngân tệ xuống, quát: “Một lần nói hết! Ta không muốn nghe người lời thôi!”

“Được, được!” Bối Lợi mừng rỡ nhặt mấy ngân tệ, sau đó chớp đôi mắt nhỏ ti hi của hắn cười nói: “Mấy ngày trước, ta tận mắt nhìn thấy ma sủng của điện hạ —A Mạt Kỳ ở Hắc Thạch Lâm!”

“Sao người biết đó là A Mạt Kỳ?” Sở Thiên nheo mắt hỏi.

“Ta hỏi người, cả đại lục này, Lôi Ưng cấp chín có mấy con!? Lôi Ưng có thể phóng thích ma pháp các hệ có mấy con!?” Bối Lợi vô cùng không hài lòng với sự chất vấn của Sở Thiên, tức giận nói: “Một đạo tặc nhỏ nhoi như người, đúng là chưa từng trải mà!”

Sau khi những đạo tặc từ cấp bảy trở lên, do công việc phải che giấu thân phận, cho nên huy chương trước ngực Sở Thiên chỉ là đạo tặc sơ cấp, mà không phải là sát thủ cấp tám.

“Sao người biết được đó là Lôi Ưng? Phải biết ma thú cấp chín thường ngày biến thành hình người.” Sở Thiên không thèm đếm xỉa đến sự tức giận của Bối Lợi.

“Nếu như A Mạt Kỳ đang ở hình người, ta đương nhiên sẽ không nhận ra.” Bối Lợi đắc ý cười, tiếp tục nói: “Nhưng lúc đó A Mạt Kỳ đang chiến đấu với một ma thú cấp chín khác! Cảnh tượng ấy người chắc chưa được nhìn thấy đâu!” Ma pháp bay ngập trời, nham thạch ở Hắc Thạch Lâm đều bị tan nát từng mảng lớn...” Bối Lợi sinh động kể lại quá trình chiến đấu của A Mạt Kỳ.

“Tại sao A Mạt Kỳ lại chiến đấu? Cuối cùng ai thắng?” Sở Thiên đã xác định Bối Lợi không nói dối, bởi vì nếu không tận mắt nhìn thấy, vậy hắn không thể tỉ mỉ nói ra cách chiến đấu của A Mạt Kỳ một cách chi tiết như vậy.

“Kết quả cuối cùng? Ai da!” Bối Lợi bỗng ôm lấy bụng của mình, hét lớn: “Ông chủ, rượu của ông có vấn đề, ta đau bụng quá! Ai da! Ta phải đi đây.”

Dứt lời, Bối Lợi xoay người chuồn mất.

“Lỗ Tây Nạp!” Sở Thiên ra hiệu cho U Minh Lang, sau đó nhìn Lỗ Tây Nạp đi ra, mới gọi một bàn thức ăn để thưởng thức.

145. Chương 145: Cái Không Nên Đến Cũng Đã Đến Rồi

“Đại gia... đại gia tha cho ta đi.” Bối Lợi run lấy bầy trên đất, thảm thiết cầu xin: “Tiểu nhân nhà còn một mẹ già hơn một trăm tuổi, và còn hơn hai mươi đứa con nhỏ...”

“Đừng nhiều lời!” Sở Thiên tức giận nói, “Nói ta biết, kết quả cuộc chiến của A Mạt Kỳ!”

“Điều này...Điều này...” Bối Lợi do dự cả nửa ngày trời, sau đó mới lắp bắp nói dưới sự bức cung của Lỗ Tây Nạp: “Thật ra...Thật ra ta không nhìn thấy kết quả!”

“Cái gì!” Sở Thiên đứng bật dậy, dùng dao phẫu thuật chỉ vào Bối Lợi uy hiếp: “Người nói lại lần nữa!”

“Ta thật sự không nhìn thấy mà!” Bối Lợi bị dọa đến sắp bật khóc, “Đại gia, ngài nói cuộc chiến đấu của ma thú cấp chín, là chuyện một người thường như ta có thể nhìn sao? Lúc đó ta vừa nhìn thấy cảnh tượng đó bèn sợ quá chạy mất rồi!”

“Đồ vô dụng!” Sở Thiên bị chọc giận đến mức hai hàm răng nghiến ken két, hung tợn nói: “Đưa ta đi Hắc Thạch Lâm!”

Hắc Thạch Lâm ở bên ngoài phía bắc thành Cáp Đức hơn trăm dặm, dưới tốc độ cật lực của hai con Cuồng Lang, Sở Thiên, Lỗ Tây Nạp mang theo Bối Lợi đã đến Hắc Thạch Lâm vào buổi đêm.

“Ha ha, An Định tiên sinh!” Bối Lợi bình sinh lần đầu được cười lên ma thú cấp bốn, đã hưng phấn đến nói hoa chân múa tay, “Từ lần đầu tiên ta nhìn thấy tiên sinh ngài, đã biết ngài không phải là người bình thường, trời ơi, ngài lại có tọa kỵ Cự Lang cấp bốn...”

“Câm miệng!” Sở Thiên bị Bối Lợi huyền thuyên đến hết sức nhấn nạy, trên đường đi, miệng của Bối Lợi không hề khép lại, “A Mạt Kỳ chính là chiến đấu ở chỗ này sao?”

“Chính là chỗ này!” Bối Lợi chỉ vào một bãi đá nham thạch đen lớn phía trước mặt, nói: “Lúc đó ta ở nơi không xa phía trước mặt nhìn thấy, ta nói An Định tiên sinh, tại sao ngài lại đến chỗ này, nghe nói chỗ này gần đây có rất nhiều u linh xuất hiện...”

“Lỗ Tây Nạp, người đi xem xem!” Sở Thiên chỉ về phía nham thạch rõ ràng đã bị tàn phá phía trước mặt, nói với Lỗ Tây Nạp: “Cẩn thận một chút, người ẩn thân mà đi, ta cảm thấy nơi này không tốt lắm!” Dựa vào cảm giác của Sở Thiên, có thể cảm nhận được rõ, trong Hắc Thạch Lâm có một cỗ khí tức rất âm trầm.

“Biết rồi, An Định thúc thúc!” Lỗ Tây Nạp đáp lời một tiếng, sau đó ẩn thân đi vào trong đám nham thạch.

“U Minh Lang cấp tám!?” Bối Lợi há hốc mồm miệng, ngơ ngẩn nhìn Lỗ Tây Nạp biến mất trong bóng đêm, sau đó co rụt cổ lại, không còn dám lăm mồm với Sở Thiên nữa.

Một lát sau, Lỗ Tây Nạp trở lại bên cạnh Sở Thiên, “An Định thúc thúc, bên trong có một ma pháp ba động vô cùng mạnh mẽ, có lẽ là có hai con ma thú cấp chín đã quyết đấu ở đây, nhưng mà...”

“Thế nào, ta không nói dối chứ!” Bối Lợi xen miệng vào, sau đó rụt cổ lại dưới cái nhìn giận dữ của Sở Thiên.

“Nhưng mà ở đây còn có vài cỗ lực lượng khác.” Lỗ Tây Nạp tiếp tục nói: “Khắp nơi trong đó đều là các vết tích của ma pháp các hệ, có lẽ là ma sủng của Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ, sức mạnh của A Mạt Kỳ! Nhưng ngoài sức mạnh của A Mạt Kỳ, ta còn cảm nhận được một ma pháp ba động rất kỳ dị, tuy ta chưa từng thấy, nhưng có lẽ là long ngữ ma pháp.”

“Long ngữ ma pháp?” Sở Thiên chau mày, “Có thể cảm giác được là của loại Cự Long nào để lại không?”

“Không thể, nếu là phụ thân hay đại bá ta thì hẳn là có thể có thể dò ra được.” Lỗ Tây Nạp lắc đầu, “Nhưng ta có thể cảm nhận được, luồng long ngữ ma pháp đó vô cùng mạnh, có lẽ là của trưởng lão cấp chín của A Cổ Lạp Sơn, mới có thể đạt đến trình độ này!”

Chẳng lẽ là Phát La Đa ? Sở Thiên chợt động tâm, “Còn có lực lượng nào khác không?”

“Còn hai loại nữa.” Lỗ Tây Nạp gật đầu, “Một loại ta chưa từng nhìn thấy bao giờ, một loại khác giống với Lôi Viêm, đều đến từ địa ngục!”

“Địa ngục?” Sở Thiên nheo mắt lại, “Trong đó có thể xem được kết quả của trận chiến không!?”

“Rất khó!” Lỗ Tây Nạp thò một chân ra, gãi gãi tai, sau đó nói: “An Định thúc thúc, trong đó rất kỳ lạ, hay là người tự đi xem đi!”

Sở Thiên xuống khỏi Cự Lang, dặn Bối Lợi ở nguyên tại chỗ đợi, sau đó cùng Lỗ Tây Nạp cùng đi vào Hắc Thạch Lâm.

Tuy Sở Thiên không thể cảm nhận được ma pháp ba động trong không khí lớn đến mức nào, nhưng từ nét mặt ngưng trọng của Lỗ Tây Nạp, và những miếng đá nát thành tro bụi này, hẳn vẫn có thể suy ra trận đấu lúc đó kịch liệt thế nào.

Khịt khịt... Lỗ Tây Nạp hít vào mấy hơi, sau đó sấp mặt vào một bãi đất khô, “Thúc thúc, người xem cái này!”

“Ca ngợi tử thần!” Sở Thiên nhặt một bình thủy tinh ở mảnh đất đó lên, chữ viết ngoằn ngoèo trên đó viết ba chữ Kim Sang được, mà Sở Thiên nhận ra, đó là chữ của Ba Bác Tát.

Theo sự hiểu biết của Sở Thiên về bờ Tây Hải, tất cả thuốc của hắn được đổi thành danh hiệu của Thánh Tế Tự, giống như loại Kim Sang được này, được gọi là Thánh Tế Tự Thủ Hộ, còn bình thuốc được đặt tên là Kim Sang được, cũng chỉ có người nhà Sở Thiên mới dùng thôi.

“A Mạt Kỳ có chuyện rồi!” Sở Thiên lẩm bẩm nói.

A Mạt Kỳ xem Sở Thiên như phụ mẫu tái sinh, với những thứ Sở Thiên dùng riêng cho hắn, như Kim Sang được trị giá gần cả mấy trăm vạn thì lại càng cẩn thận, nếu hắn không có chuyện, tuyệt đối sẽ không vứt bỏ thuốc mà Sở Thiên tận tay điều chế.

“Thúc thúc, sao người biết A Mạt Kỳ có chuyện rồi?” Lỗ Tây Nạp lạ lẫm hỏi.

“Ta là sát thủ cấp tám, tự nhiên sẽ có cách để biết.” Sở Thiên cười ha hả trả lời cho qua, nhưng trong lòng lại sốt ruột khôn cùng, dựa vào thực lực của A Mạt Kỳ, trên đại lục này, kẻ có thể đánh bại hắn không nhiều.

“Người nói lực lượng đến từ địa ngục có vết tích gì không?” Sở Thiên dò xét xung quanh mình hỏi.

“Chính là chỗ này.” Lỗ Tây Nạp chỉ vào một vết máu khô màu xanh biếc, “Bên trong còn rất nhiều.”

Nói rồi, Lỗ Tây Nạp dẫn Sở Thiên theo vết máu đi vào phía sâu của bãi đá nham thạch.

“Mẹ nó! Đại tàn sát sao?” Vòng qua một đồng đá vỡ vụn chất thành ngọn núi nhỏ, một cảnh tượng khủng khiếp hiện ra trước mặt Sở Thiên.

Trong phạm vi trăm thước, la liệt những bộ xương khô đang nằm đó, những đám máu khô xen lẫn với đồng tứ chi bị đứt lìa, từng trận gió lạnh thổi qua, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh đến kinh tởm.

“Đây là cái gì?” Sở Thiên chỉ vào một bãi chất lỏng màu xanh đen hỏi. “Có lẽ... có lẽ là những vong linh bị tiêu diệt.” Do dự một lúc lâu, Lỗ Tây Nạp mới nói ra cách nghĩ của mình. Sau đó hắn lại chỉ vào một nửa đoạn kiếm gãy bị cắm trên đất phía xa, “Thúc thúc, chỗ đó có thanh kiếm gãy, hình dạng rất cổ quái.”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên thấy mồ hôi lạnh toát ra trên đầu, bởi vì trên thanh kiếm gãy ấy, có khắc một vòng hồng nguyệt.

Thanh kiếm này Sở Thiên đã từng nhìn thấy, chủ nhân của nó chính là Bồ Lãng của Hồng Nguyệt Thành.

A Mạt Kỳ, Phát La Đa, Bồ Lãng lại toàn bộ xuất hiện ở trong Hắc Lâm Thạch này, hơn nữa dường như còn trải qua một trận chiến kịch liệt! Nghĩ đến đây, Sở Thiên nheo mắt giậm chân một cái, “Con mẹ nó, ai nói cho lão tử biết, rốt cuộc là thế nào!”

“An Định thúc thúc, người sao vậy?” Lỗ Tây Nạp hỏi, hắn chưa từng nhìn thấy Sở Thiên giận dữ thế này.

“Chỗ này còn vết tích gì nữa không?” Sở Thiên không đáp mà hỏi lại.

“Các người đang làm gì?” Bất chợt, một thanh âm trong trẻo trầm thấp vang lên từ sau bãi nham thạch.

Sở Thiên và Lỗ Tây Nạp giật mình kinh hãi, vội xoay người lại, sau khi nhìn thấy người vừa đến, Sở Thiên chau mày lại, còn Lỗ Tây Nạp lại thở phào một cái, “May là là nữ, nếu không chắc chắn sẽ anh tuấn hơn ta...”

Người vừa đến không những là nữ, hơn nữa còn là một mỹ nữ. Ngoài ra, ả còn là một mỹ nữ của Tinh Linh tộc!

Tuổi xấp xỉ với nữ nhân bình thường khoảng hai bảy, hai tám tuổi, dáng người cao gầy, làn da hơi ngăm đen nhưng có vẻ khỏe mạnh, bất quá, điều khiến Sở Thiên không thoải mái là, trên mặt của mỹ nữ Tinh Linh này có một vết sẹo làm tăng thêm vẻ âm hiểm của ả.

“Ha ha, nghe nói ở đây mấy ngày trước đã xảy ra một cuộc chiến, nên chúng ta đến xem xem.” Sở Thiên không dám nói lòng cảnh giác, bởi vì tuy Tinh Linh tộc giỏi về ẩn thân và truy tìm, nhưng muốn xuất hiện đằng sau một U Minh Lang cấp tám như Lỗ Tây Nạp mà không bị phát hiện, vậy ít nhất cũng là một Âm dạ liệt thủ cấp tám rồi.

“Chỗ này không có gì đáng xem cả, rút ngay!” Mỹ nữ Tinh Linh sắc mặt lạnh lẽo nói.

“Mỹ nhân, tùy tiện đuổi một mỹ nam đi không hay lắm đâu!” Lỗ Tây Nạp lắc đầu, than thở nói: “Đặc biệt là đối xử với một mỹ nam tử giống như ta, người cần lễ phép một chút!”

“Lỗ Tây Nạp, người im ngay!” Sở Thiên gắt lên. Bởi vì hắn phát hiện, trên vai sau của nữ Tinh Linh vận nhuyễn giáp ấy có một chiếc đầu lâu màu đen, lại liên tưởng đến làn da ngăm đen của ả, Sở Thiên bỗng nghĩ đến một chuyện nhìn thấy ở trong tập hồ sơ của Tinh Linh tộc.

Hắc Tinh Linh trụ lại! Hoặc nói là phản đồ của Tinh Linh tộc!

“Nữ sĩ tôn quý, ta có thể có vinh dự được biết tên của người không?” Sở Thiên khom người, tay phải phủ lên ngực, tay trái hơi vươn ra, tạo một lễ nghi quý tộc đại lục chuẩn mực nhất.

Tinh Linh là một chủng tộc duy mỹ và chú trọng lễ nghĩa, bất cứ Tinh Linh nào, cũng đều vô cùng hài lòng với biểu hiện của Sở Thiên, quả nhiên, sắc mặt của nữ Tinh Linh đã ôn hòa hơn, “Người không cần biết tên của ta, đây không phải là nơi người nên đến, mau đi đi.”

“Ồ, tại sao ta không nên đến đây?” Sở Thiên ra vẻ tò mò hỏi, “Nghe nói mấy ngày trước cường giả cấp chín chiến đấu ở đây, ta muốn tận mắt cảm nhận một chút sức mạnh của cường giả cấp chín để lại.” “Hừ! Đừng nhiều lời!” Nữ Tinh Linh lại thay đổi sắc mặt, lạnh lùng nói: “Ta không muốn nói đến lần thứ hai, mang con U Minh Lang của người cút ngay!”

“Này, mỹ nữ người quá đáng rồi! Ta...” Lỗ Tây Nạp bị người khác không coi ra gì? Đang định phát nộ, nhưng lại lập tức ngoan ngoãn lại.

Không một hơi thở, không một động tác nào, bốn mũi tên màu xanh biếc đã phóng vút qua tai Lỗ Tây Nạp, lần lượt cắm vào trước bốn chân của nó.

Sở Thiên không biết sự thị uy của nữ Tinh Linh có ý nghĩa gì, nhưng Lỗ Tây Nạp lại đỡ người ra, “Mẹ ơi! Ám dạ thần tiễn cấp chín! An Định thúc thúc, con mụ này chúng ta không đấu lại đâu, mau rút thôi!”

Sở Thiên bị những lời của Lỗ Tây Nạp làm cho mơ hồ, An Na đã từng nói với Sở Thiên, Tinh Linh tộc ngoài Tinh Linh Vương ra, không có một Ám dạ thần tiễn cấp chín nào khác. Nhưng ả Hắc Tinh Linh trước mặt, làm sao lại có thực lực cấp chín được?

“Cút!” Lần này, trong tay của nữ Tinh Linh đã có thêm một cái trường cung.

“Ha ha, đói bụng rồi, Lỗ Tây Nạp, theo thúc thúc về ăn đêm thôi!” Sở Thiên cười giả lả vài tiếng, sau đó mang theo Lỗ Tây Nạp rời đi.

“Đứng lại!” Nữ Tinh Linh nhìn thấy bộ dáng của Sở Thiên, bỗng giương cung lên, một mũi tên sắc nhọn cản ngay đường đi của Sở Thiên.

“Người còn chuyện gì sao?” Sở Thiên bị giật mình toát cả mồ hôi lạnh. Tuy Sở Thiên có sẵn cái danh sát thủ cấp tám, nhưng đứng trước mặt của tiễn thần cấp chín, vẫn không có cách nào để chống đỡ.

Nhìn kỹ bộ dạng trung niên của Sở Thiên một lượt, nữ Tinh Linh chau mày, “Người xoay người lại đây!”

Sở Thiên theo lời xoay người lại trước mặt nữ Tinh Linh. Bỗng nhiên, nữ Tinh Linh túm lấy cổ áo của Sở Thiên, kéo hắn về gần, “Người tên gì?”

“An Định.” Sở Thiên cẩn thận trả lời, đồng thời thầm nghĩ: Ả này bị bệnh thần kinh chắc? Lại còn nhìn bộ dáng của lão tử?

“Hừ!” Nữ Tinh Linh ném Sở Thiên xuống đất, từ sau nhuyễn giáp lấy ra một tập quyển trục, rồi lại dò xét Sở Thiên.

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên lên nhìn quyển trục của nữ Tinh Linh, phía trên toàn bộ đều là hình của Thánh Tế Tự Phát Lạp Định Nặc, hơn nữa còn rất chi tiết, cơ hồ mọi góc độ đều có.

Lúc này Sở Thiên đã biết nữ Tinh Linh tại sao lại nhìn bộ dáng hắn, bởi vì dung mạo hiện tại của Sở Thiên tuy đã thay đổi một chút, nhưng bộ dáng thì mãi mãi không thể thay đổi được.

146. Chương 146: Hắc Tinh Linh

Nhìn những bức tranh này, Sở đại thiếu gia không khỏi chấn động, tim đập thình thình, nhưng ngoài mặt vẫn cố gắng duy trì vẻ thản nhiên, bình tĩnh.

“Ta kháo! Cô nương xinh đẹp, cô đã thâm thương trộm nhớ Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ rồi phải không?” Lỗ Tây Nạp mặc dù sợ hãi thực lực của Âm dạ thần tiên cấp chín, thế nhưng bản tính đại thiếu gia Hắc Bang của y thật không tài nào sửa đổi, “Chắc chắn, có thể thu thập nhiều hình ảnh Phát Lạp Dịch Nặc như thế...”

Đột nhiên, nữ Tinh Linh phát tay một cái, một sợi dây xích vừa mỏng vừa dài đã quấn gọn lấy Lỗ Tây Nạp lôi y đến trước mặt cô ta, nữ Tinh Linh nghiêng răng nghiêng lợi quát : “Đừng có nhắc đến cái tên Phát Lạp Dịch Nặc trước mặt ta!”

Tuy vốn thuộc dòng dõi sói U Minh có sở trường về tốc độ, nhưng lúc này đây Lỗ Tây Nạp hoàn toàn không có thời gian để kịp phản ứng thì đã bị nhấc bổng đến trước mặt nữ Tinh Linh, Lỗ Tây Nạp bấy giờ mới biết mùi sợ hãi, “Ê, người làm gì thế? Ta nói cho người biết, người có thể giết ta, nhưng không được làm rối bộ lông của ta!”

“Cút đi!” nữ Tinh Linh thuận tay vẫy một cái, đã quăng Lỗ Tây Nạp tuốt ra xa.

“Đứng yên!” Lỗ Tây Nạp vừa định nhổm dậy đã đau khổ phát hiện ra, mình đã bị một bầy Hắc Tinh Linh bao vây, trong sự uy hiếp của cả hơn trăm bộ cung tên, Lỗ Tây Nạp quả thực không tài nào ngóc đầu lên khỏi mặt đất.

Nhìn thấy sát khí đằng đằng của Âm dạ thần tiên, còn có hơn trăm tên Hắc Tinh Linh rõ ràng toàn là tay cao thủ, Sở Thiên bật cười về khổ não: “Ta còn có việc, có thể để bọn ta đi được không?”

“Không được!” nữ Tinh Linh tay nắm bức tranh ma pháp, đi mấy vòng xung quanh Sở Thiên, quát lớn “Nói mau, người và Phát Lạp Dịch Nặc có quan hệ thế nào!”

“Ta vốn không hề quen biết Phát Lạp Dịch Nặc!” Sở Thiên làm ra vẻ ngây thơ. Mặc dù hắn vốn không hề quen biết nữ Tinh Linh này, nhưng nhìn bộ dạng nữ Tinh Linh trước mắt rõ ràng giống như đã có mối huyết hải thâm thù từ trước với hắn vậy.

“Vậy tại sao các người lại giống hệt nhau như thế?!” Nữ Tinh Linh chỉ vào bức tranh sau lưng Sở Thiên hỏi vặn.

“Ca ngại Tử Thần! Ở đại lục có rất nhiều người giống hệt nhau mà.” Sở Thiên xem ra dở khóc dở cười, buông thõng tay nói: “Bề ngoài giống nhau cũng không thể nói là ta và Phát Lạp Dịch Nặc có quan hệ với nhau, phải vậy không?”

Nữ Tinh Linh giữ chặt cằm của Sở Thiên, vừa nắm đầu Sở Thiên lắc qua lắc lại vừa xem xét tỉ mỉ, “Ngoại trừ tuổi tác, còn lại người quả là rất giống với Phát Lạp Dịch Nặc!”

“Ta năm nay đã hơn 40 tuổi rồi, sao mà giống Phát Lạp Dịch Nặc vốn là một gã trai tráng được!” Sở Thiên đảo lộn tuổi thực của mình một cách trơn tru, rồi làm bộ ngây thơ nói: “Thật là oan ức chết đi được, sao mà gần đây cứ luôn có người bảo ta giống gã Thánh Tế Tự đáng chết đó vậy kia?”

Nữ Tinh Linh ngờ vực buông cằm Sở Thiên ra.

“Bệ hạ! mặc dù tuổi của hắn có lớn hơn một chút, nhưng bề ngoài quả thật hắn rất giống Phát Lạp Dịch Nặc.” Lúc này, có một Tinh Linh tuổi đã cao bước đến. Ái nỡ một nụ cười thâm hiểm với Nữ Tinh Linh, “Hừm hừm, nói không chừng tên này với Phát Lạp Dịch Nặc thật sự có quan hệ gì đó, bệ hạ người có thể ép hắn phải nói ra...”

Bọn đàn bà ác độc! Sở Thiên nghe thấy đề nghị này mà tức điên người, nghiêm hình bức cung, ép người lấy lời khai, cách làm của bọn lão sĩ thời phong kiến này mà ả cũng có thể nghĩ ra sao?!

“Ê! Ta thực sự không phải là Phát Lạp Dịch Nặc mà!” Thoáng thấy nữ Tinh Linh nghe xong đề nghị này thì mắt vụt sáng, Sở Thiên vội vàng phân bua: “Không tin người cứ kiểm tra ta mà xem, ở đại lục ai cũng biết, thuộc tính của Phát Lạp Dịch Nặc là Ma pháp long ngữ. Nhưng ta lại thiếu năng ma pháp! Còn nữa.

Phát Lạp Định Nặc là Thánh Tế Tự nên không có năng lực tấn công, còn người xem, chúc nghiệp của ta là gì này!”

Dứt lời, Sở Thiên lấy trong nhẫn ra huy hiệu của Âm Sát Giả. Còn có chứng chỉ sát thủ cấp năm của đại lục nữa.

“Là Âm Sát Giả cấp 8 ư?” Nữ Tinh Linh cuối cùng cũng tin Sở Thiên, “Cút đi!”

“Lỗ Tây Nạp, chúng ta đi thôi.” Sở Thiên và Lỗ Tây Nạp chuồn với tốc độ nhanh nhất ra khỏi Hắc Thạch Lâm, có điều, đợi cho Lỗ Tây Nạp mang Bối Lợi đi xa xa, Sở Thiên lại bí mật quay lại Hắc Thạch Lâm.

Bí kíp kiểm soát phát hiện hơi thở của Tộc Tinh Linh quả thực vô cùng lợi hại có thể xem là khắc tinh của tất cả thực vật sừng sỏ nhất, nhưng thật đáng tiếc, Sở đại thiếu gia lại là thiếu năng ma pháp, làm gì có khí tức, thế nên Sở Thiên cứ ung dung quay lại bên cạnh nữ Tinh Linh.

“Bệ hạ. Vừa rồi gã Âm Sát Giả đã mang theo Ma long đi rồi.” Một tên có nhiệm vụ theo dõi Sở Thiên, xác nhận y đã rời khỏi Hắc Thạch Lâm rồi, nên đang bẩm báo với nữ Tinh Linh.

“Tốt lắm,” Nữ Tinh Linh gật gù đầu, quay sang nói với một lão tinh linh tóc hoa râm đang đứng bên cạnh: “Trưởng lão, chúng ta có thể bắt đầu được chưa?”

“Thôi Thiến, có thể bắt đầu được rồi.”

Thì ra cô ta có tên là Thôi Thiến, Sở Thiên bèn ghi nhớ lại tên của nữ Tinh Linh, sau đó ngạc nhiên nhìn hơn một trăm Hắc Tinh Linh đang tụ tập thành một vòng xung quanh nơi vừa xảy ra trận chiến của A Mạt Kỳ.

Lúc đó trời đã về đêm, vầng trăng đỏ mỏng manh bị khuất lấp trong mây, trong Hắc Thạch Lâm tối đen như mực, toát lên một mùi chết chóc ghê rợn, còn Thôi Thiến và bọn Tinh Linh thuộc hạ lại đang tiến hành một phương thức kì dị, cảnh tượng này diễn đi diễn lại giống như cấm địa của bọn đồ tể vậy.

Cho dù Sở Thiên bản lĩnh không cao, nhưng lại là kẻ có kiến thức, ít nhất bây giờ hắn cũng có thể nhìn ra bọn Hắc Tinh Linh đang tổ chức một thứ gì đó tương tự như ma pháp trận.

Một màn sương mù đen thẫm hiện ra khắp người bọn Hắc Tinh Linh, Thôi Thiến ở vị trí trung tâm của ma pháp trận thì đứng yên không nhúc nhích, đầu tiên là ả ngẩng mặt lên trời, nhắm mắt cầu nguyện một lúc, sau đó lấy ra một mũi tên ngắn tự mình đâm xuyên qua đầu.

“Tử thần vĩ đại! Ta xin lấy linh hồn mình trao đổi với người, xin người cho con biết Phát Lạp Định Nặc đang ở đâu.” Thôi Thiến trên đầu máu tươi chảy ròng ròng, đồng thời mắt ả trở nên biến đổi, hoàn toàn không có con ngươi, chỉ còn duy nhất một màu máu đỏ rực ghê rợn.

Trong chớp mắt, theo chuyển động thân mình từ từ đứng lên của Thôi Thiến, gió lạnh ở trung tâm ma pháp trận bắt đầu nổi lên, các vong linh nửa hư nửa thực cũng bắt đầu bay lượn, tựa hồ mang đến những tín hiệu ma quái từ địa ngục.

Sở Thiên siết chặt nắm tay, gắng sức không để căng thẳng quá mà gây nên tiếng động. Nếu như lúc này tử thần có một phản ứng nào, trả lời Thôi Thiến, Phát Lạp Định Nặc đang ở bên cạnh người, vậy thì Sở đại thiếu gia chết chắc. Sở Thiên không phải là không nghĩ đến việc thừa thế giết quách Thôi Thiến, thế nhưng bao quanh Thôi Thiến là tầng tầng lớp lớp Hắc Tinh Linh, còn có các Tinh Linh cao thủ bảo vệ bốn phía rất nghiêm ngặt, khiến hắn phải từ bỏ ngay ý định này.

Một quả cầu phát ra ánh sáng đen xuất hiện trên đỉnh đầu của Thôi Thiến, bên trong quả cầu ngoằn ngoèo những tia chớp màu xanh ngọc bích xẹt xẹt không ngừng, trong gió lạnh thê lương, thanh thế thật khiến cho người ta phải rợn người!

Quả cầu ánh sáng càng ngày càng to, Sở Thiên cũng trở nên vô cùng căng thẳng, cuối cùng, quả cầu ánh sáng bao trùm lấy Thôi Thiến, bắt đầu điên cuồng hút máu tươi của hơn một trăm Hắc Tinh Linh, sau đó “Bụp” một tiếng rồi biến mất...

“Không thể nào!” Mắt của Thôi Thiến bình thường trở lại, sau đó ả lắc lắc đầu về ngơ ngác, bịt chặt vết thương trên đầu lại, “Trưởng lão, ta đã thực hiện đầy đủ các điều kiện, tại sao lại không thể liên lạc với tử

thần?”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên cười thầm trong bụng, bọn quỷ cái này rầm rầm rộ rộ phô trương thanh thế, kết cục là đánh mỗi cái rầm thôi cũng không xong!

“Thôi Thiển bệ hạ, máu của một trăm vị tinh linh, linh hồn của một người có sức mạnh cấp chín, còn có con đường nối cõi nhân gian và địa ngục, ba điều kiện này chúng ta đều làm được rồi, chẳng lẽ vị pháp sư vong hồn đó đã lừa chúng ta!” Lão tinh linh nghi ngờ nói.

Lão tinh linh nói

147. Chương 147: Lại Chạm Mặt Gã Hói

Long Hoàng, A Tư Nặc, những ma thú cấp mười này đều có quan hệ rất tốt với Sở Thiên, ma thú cấp mười duy nhất kết thù oán với hắn là Mặc Phi Đặc, thì đã bị biến thành một đứa trẻ bình thường, lại còn bị quần thú rất chặt trong tâm tay Sở Thiên.

Tít tít tít.... đột nhiên, đá liên lạc ở lưng quần Sở Thiên kêu lên.

“Là kẻ nào!” Thôi Thiển quát to một tiếng, cùng lúc, hơn một trăm tay cao thủ Hắc Tinh Linh làm nhiệm vụ bảo vệ cũng phân tán ra bốn phía, lần theo tiếng động của đá liên lạc để tìm đến.

Chết rồi, quên tắt đá liên lạc! Sở Thiên thất kinh, vội vàng tắt đá liên lạc rồi ba chân bốn cẳng co giò chạy.

Thôi Thiển dẫn theo thuộc hạ rà soát Hắc Thạch Lâm nhưng Sở Thiên đã cao chạy xa bay, thoáng thấy Lỗ Tây Nạp và Bối Lợi, Sở Thiên bèn thấp giọng quát khẽ: “Mang theo thằng nhóc ấy chạy mau!” Nói xong, Sở Thiên vọt ngay lên lưng sói khổng lồ, thẳng tiến về hướng thành Cáp Đức mà chạy như bay.

“Này! Ta không phải là thằng nhóc! Tên ta là Bối Lợi!” Bối Lợi được Lỗ Tây Nạp vác trên lưng vắt vèo nhưng miệng không ngớt lẩm nhẩm, “Vui lòng gọi ta là Bối Lợi, nhà thơ lãng du vĩ đại nhất trên đại lục!”

“Làm cho hắn câm miệng lại!” Sở Thiên giận muốn điên người ra lệnh cho Lỗ Tây Nạp đánh Bối Lợi bất tỉnh, sau đó mở đá liên lạc hỏi: “Thế nào rồi? Không phải ta đã nói rồi sao, không có việc gì quan trọng thì đừng liên lạc với ta mà!” Sau khi cân nhắc sự an toàn, lúc đi Hắc Thạch Lâm, Sở Thiên chỉ dẫn theo người có thực lực mạnh nhất là Lỗ Tây Nạp ngoài ra những người còn lại đều để lại ở khách điểm trong thành Cáp Đức.

Từ đá liên lạc vọng ra giọng nói lo lắng của Chu Lệ Á, “An Định, chàng mau quay về đi, mọi người gặp chuyện không hay rồi!”

(*) Từ nay lão bà của Sở Thiên sẽ xưng hô là chàng với Sở Thiên : Biên.

“Là chuyện gì? Sở Thiên vặn hỏi.

“Cái gã hói đầu được chàng nổi tóc cho rồi quyết tiền lần trước, hắn đánh trọng thương mọi người rồi!”

“Nàng có sao không?” Sở Thiên nghiêng răng nghiêng lợi hỏi lại, nhắc đến tên khốn đó, đã ăn quyết tiền giờ lại còn phá ta tan cửa nát nhà nữa, thù cũ chưa xong lại chất chồng thêm hận mới, nếu như không phải về nhà quá gấp thì Sở Thiên thiếu gia nhất quyết không tha cho tên hói đầu khốn kiếp ấy!

“Ta không sao, nhưng Mặc Phi Đặc và Sa Khắc bị thương, chàng mau mau về xem sao!”

Sở Thiên và Lỗ Tây Nạp vội gia tăng tốc độ, gấp rút chạy kịp về thành Cáp Đức trước lúc hừng đông.

“Ai ya, bụng ta đau quá!” Vừa chạy về tới sảnh đón khách của quán trọ, Sở Thiên đã nghe tiếng rên la gào khóc ầm ĩ: “Mẹ ơi! Con đau bụng quá...”

Dường như cái họng của Sa Khắc gào thét chưa đủ um sùm, Mặc Phi Đặc đang lăn lộn quần quai trên giường cũng khóc lóc inh ỏi: “Trời ơi là trời ơi.... Tên khốn ăn hiếp người quá đáng, chẳng hay ho chút nào! Dám quăng hết quà vật của ta, hừ hừ! Ta phải xé xác thằng hói đầu lão toét nhà người ra...”

“Ồ ô!” Tiểu Bạch đang nằm trong lòng Chu Lệ Á nhảy chồm lên tay Sở Thiên hơn hở tỏ vẻ mình bình yên vô sự.

“Kể lại cho ta nghe đầu đuôi câu chuyện ra làm sao!” Thấy mọi người không ai bị thương đến mức nguy hiểm tính mạng, Sở Thiên thở phào nhẹ nhõm, lấy một bình sự bảo vệ của Thánh Tế Tự đưa cho Sa Khắc và Mặc Phi Đặc rồi từ tốn hỏi Chu Lệ Á đầu đuôi câu chuyện.

Căn nguyên của mớ bong bong này là từ cái bụng bị của Sa Khắc mà ra. Lúc vào thành, Sở Thiên chọn một khách điểm nhỏ, đợi ăn tối xong Sở Thiên bèn dẫn Lỗ Tây Nạp đi đến Hắc Thạch Lâm, nhưng ngay chính lúc ấy, Sa Khắc cơm vừa trôi khỏi cuống họng thì đã thấy đói bụng lại rồi.

Sở Thiên không có ở đây, Chu Lệ Á không nỡ để Sa Khắc ôm bụng đói thế là cho gọi đầu bếp của quán trọ nấu nướng cơm nước, nào ngờ Sa Khắc ăn khỏe quá, loáng cái đã chén sạch số thức ăn của quán, không còn cách nào khác Chu Lệ Á đành giữa đêm hôm khuya khoắt dẫn Sa Khắc ra ngoài đi tìm đồ ăn, Mặc Phi Đặc cũng lèo đèo đi theo mua đồ ăn vặt.

Không may là lúc ấy mọi người đến một quán ăn lớn thì chạm mặt với tên hói đầu đang ăn uống nhồm nhoàm. Lúc đó Sa Khắc nhận ra tên kia đã từng chạm trán với mình, thế là chẳng cần nói đến câu thứ hai bèn vung búa lao lên.

Kết quả ra sao thì không cần phải nói nữa, cũng may là tên hói đầu không dám làm lớn chuyện giữa chốn đông người nếu không chưa chắc cả lũ còn có thể sống sót gặp lại Sở Thiên như lúc này.

Kể xong đầu đuôi câu chuyện, Chu Lệ Á cảm kích nhìn Sa Khắc triu mến, : “An Định à, cũng may Sa Khắc đã đỡ cho ta một cước của gã hói đầu, nếu không...”

“Hi hi.” Sa Khắc cười vẻ thật thà chất phác, xoa xoa bụng nói: “Cao thủ đã cho tại hạ ăn cơm, tại hạ sao có thể để kẻ khác ăn hiếp thê tử của cao thủ được!”

“Đa tạ người, Sa Khắc!” Sở Thiên vỗ vỗ vai Sa Khắc vẻ hàm ơn, tự tay đắp thuốc lên vết thương của y, sau đó nói: “Đợi đến lúc về đến phía đông đại lục, ta hứa danh dự với người sẽ bảo đảm cho người mỗi ngày đều được ăn ngon!”

“Ha ha, đa tạ cao thủ!” Sa Khắc chép chép miệng, cười hà hà khoái chí.

“Này! An Định! Đồ ăn vặt thì tính làm sao đây?” Mặc Phi Đặc nước mắt lưng tròng giơ cái túi rỗng không lên mở ra cho Sở Thiên xem: “Đồ ăn vặt của ta bị thằng khốn đó ném đi hết rồi.” Nói xong, Mặc Phi Đặc tức tối dấm xuống thành giường, nói lớn: “Người mua đồ ăn vặt cho ta, ăn xong ta sẽ đi tìm hắn để tiêu diệt!”

“Hi hi, Tiểu Mặc Phi Đặc lại khoác lác rồi.” Chu Lệ Á cúi người xuống, nựng yêu khuôn mặt dễ thương của Mặc Phi Đặc rồi cười nói: “Giaoan nào, mau đi ngủ thôi, ngày mai tỷ tỷ sẽ mua đồ ăn vặt cho đệ nha.”

“Trời ạ!” Mặc Phi Đặc vò đầu bứt tai vẻ khổ sở, lắc đầu than vãn: “Ta nói cả chục lần rồi, ta năm nay đã hơn 5000 tuổi...”

“Ha ha.” Sở Thiên cũng không nhịn được cười, lôi Mặc Phi Đặc đến giường, giả vờ tức giận dọa nạt: “Thằng nhỏ ngốc này mau đi ngủ đi, nếu không ngày mai không mua quà vặt cho người nữa.”

“Chẳng vui gì cả! Các người thật là chán quá đi..” Mặc Phi Đặc dẫu môi, nằm xuống lấy chăn trùm kín đầu, miệng không ngớt lầu bầu.

Mặc Phi Đặc ngủ say rồi, Sở Thiên trở lại vẻ mặt lạnh lùng, “Chu Lệ Á, gã hói kia đang ở đâu?”

“Hắn ở quán trọ Tề Khắc.” Chu Lệ Á giữ tay Sở Thiên lại, “An Định à, chàng muốn đi tìm hắn hả? Chàng đừng đi, hắn lợi hại lắm.”

“Nàng yên tâm, ta chỉ đi quan sát động tĩnh một chút thôi.” Sở Thiên vuốt ve mái tóc mượt mà của Chu Lệ Á, cười âu yếm: “Nàng trông chừng bọn nhóc này đừng để bọn chúng đi lung tung trước khi ta về.”

“Vậy chàng bảo trọng nhé.” Chu Lệ Á do dự một lúc rồi khẽ dặn dò, “Ta đợi chàng về ăn sáng.”

Sở Thiên mỉm cười, dẫn Lỗ Tây Nạp rời đi.

Sở Thiên và Lỗ Tây Nạp vừa chạy đến đại môn của Tề Khắc tửu điểm, vừa hay thấy tên đầu hói mới bước từ quán trọ ra nhưng bên cạnh hắn còn có một cô nương nhan sắc diễm lệ.

“Hắc hắc, Ma Căn đại gia, lần sau lại đến nhé.” Tên tiểu nhị cầm mớ bạc vụn được cho một cách hào phóng trong tay một cách khúm núm tiến gã đầu hói ra tận cửa rồi mở cánh cửa của một cỗ xe đắt tiền cung kính mời gã lên xe.

“Thúc thúc, thì ra gã đầu hói chính là Ma Căn.” Lỗ Tây Nạp nghe lõm cuộc nói chuyện, quay sang giải thích cho Sở Thiên: “Cháu đã từng nghe qua cái tên này ở chỗ cha cháu.”

“Ồ? Thực lực của hắn thế nào?” Sở Thiên hỏi.

“Mạnh lắm! Ma Căn là ma thú cấp chín, tính luôn cả hai chúng ta mình cũng chưa địch lại hắn!” Lỗ Tây Nạp ve vẩy đuôi, hỏi: “Thúc thúc, có cần ta dùng đá liên lạc gọi cho cha, kêu người phái vài chục vạn huynh đệ đến giúp một tay không?”

Vài chục vạn huynh đệ? Đủ san bằng toàn thành Cáp Đức rồi! Sở Thiên bĩu môi nói: “Không cần, ta đủ sức đối phó hắn!”

“À! Ta quên mất! Thúc thúc đã từng tiêu diệt ma thú cấp 9 rồi!” Lỗ Tây Nạp ngưỡng mộ Sở Thiên đến mức cuồng nhiệt.

“Hửm?” Về mặt Lỗ Tây Nạp lộ rõ hoài nghi bởi vì khi Ma Căn bước lên xe ngựa, thiếu nữ ăn mặc diêm dúa bên cạnh gã vén tóc lên khiến Lỗ Tây Nạp nhìn thấy rõ khuôn mặt cô ta, “Thúc thúc ơi, ta đã từng thấy hình ảnh ma pháp của cô nương ấy rồi, cô ta chính là Mã Lệ!”

“Mã Lệ thì sao?”

“Thúc thúc, chúng ta rút lui thôi!” Lỗ Tây Nạp thất vọng kéo tay Sở Thiên, “Mã Lệ cũng là ma thú cấp chín!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên bỗng chốc thấy nhức cả đầu. Một mình hắn đến, Ma Căn cũng chỉ có một người, vậy thì có thể lấy lưỡi dao Phán Quyết đánh cuộc một lần, nếu như lưỡi dao Phán Quyết thức tỉnh lần nữa thì Ma Căn chết chắc; cứ cho rằng lưỡi dao Phán Quyết không có tác dụng đi nữa, thì dựa vào thuật ẩn thân của Sở Thiên cũng vẫn có thể chạy thoát thân.

Nhưng bây giờ bên cạnh Ma Căn còn có thêm Mã Lệ, như vậy cục diện đã trở nên phức tạp hơn nhiều.

Lúc ấy, xe ngựa của Ma Căn đã đi rồi, “Lỗ Tây Nạp, người đi trước đi.” Sở Thiên thoát ần thoát hiện, nói với Lỗ Tây Nạp: “Ta muốn đi xem xét một chút, người nói với Chu Lệ Á thăm thăm, đừng đợi ta về ăn sáng.”

“Dạ! Thúc thúc muốn tìm một người có khả năng giết hai ma thú cấp chín kia phải không?” Mắt Lỗ Tây Nạp vụt sáng lên về ngưỡng mộ điên cuồng, lẩm bẩm, “Quả không hổ danh thúc thúc An Định! Ta chạy về báo cho Chu Lệ Á thăm thăm...” Nói xong, Lỗ Tây Nạp chạy vụt đi.

Điều hòa được hơi thở rồi, Sở Thiên bèn bám xa xa theo xe ngựa, hắn muốn xem thử có cơ hội để giết hai người bọn chúng không.

Trời vừa sáng, xe ngựa cũng sắp đến được thành Cáp Đức, lúc bấy giờ đang đi qua khu rừng ven ngoài thành, Sở Thiên mãi không tìm được cơ hội đang tính quay về ăn sáng với Chu Lệ Á thì bỗng nhiên cục diện có biến chuyển lạ.

“Tên tiểu tử thú Ma Căn mau ra đây cho ta!” một người trung niên trắng kiện chặn đầu xe ngựa, sau đó há miệng ra, khạc ra một quả cầu ánh sáng màu đỏ, nó cứ từ từ phình to rồi bay về phía xe ngựa.

Oàng!!! Toàn bộ cỗ xe và cả con ngựa kéo đều bị nổ tung thành từng mảnh, Ma Căn và Mã Lệ đồng loạt phi người ra thoát thân.

Ma Căn tức giận quát: “Thái Qua Nhĩ, ngươi muốn làm gì?”

“Làm gì ư? Hừ!” Thái Qua Nhĩ cười nhạt, để lộ ra hai cái răng nanh nhọn hoắt, “Ta còn chưa hỏi ngươi, ngươi muốn làm gì! Lão bà của ta chỉ lấy của ngươi mấy bình thuốc thôi, ngươi bèn truy sát bà ấy hơn một tháng trời, còn ra tay làm cho bà ấy bị thương nặng nữa!”

“Mấy bình thuốc thôi? Ha ha!” Ma Căn tức đến độ phải phì cười, “Thứ Ba Ba Lạp lấy trộm đi chính là sự bảo vệ của Thánh tư tế! Vì mớ thuốc này bọn ta đã phải trả cái giá nào người có biết không hả?!”

Ba Ba Lạp? Nghe đến cái tên của bà hổ cái, Sở Thiên bật cười khở sở, thì ra đều do mình rước họa vào thân! Thảo nào lúc đầu bà ta đến làm đẹp ta thấy bà thương tích đầy mình, thì ra là vừa đi lấy trộm thuốc của Ma Căn! Nói như vậy, việc hôm đó Ma Căn phải huy động toàn bộ quân lính truy sát Ba Ba Lạp cho đến việc hôm nay Thái Qua Nhĩ tìm đến báo thù, toàn bộ đều là do Sở Thiên gạt Ba Ba Lạp, nói rằng vật bảo hộ Thánh tư tế có công dụng tân trang nhan sắc!

“Ha ha, có điều bây giờ ta cũng không cần dùng đến số thuốc đó nữa rồi!” Ma Căn nói tiếp: “Thái Qua Nhĩ, trước kia ta còn sợ người 3 phần, nhưng hôm nay thì...” Nói đến đó, Ma Căn mặt lạnh như tiền, quát lớn: “Mau xéo đi! Nếu không ta sẽ phế bỏ người!”

“Dựa vào người mà cũng muốn phế ta ư?” Thái Qua Nhĩ ngẩng cao đầu ngạo nghễ, “Người và Mã Lị cùng lên đi!”

148. Chương 148: Thăng Cấp Lãng Nhách

Nhưng đúng lúc đó, Mã Lị từ đầu đến giờ không nói tiếng nào đột nhiên cất tiếng: “Thái Qua Nhĩ tiên sinh, xin đừng hiểu lầm, ta không hề muốn động thủ với tiên sinh!” Nói đến đây, Mã Lị nhoẻn miệng cười tươi tắn, lui lại mấy bước, “Bất luận thế nào, tiên sinh cũng cùng huyết thống với Thú Vương, Hồ tộc chúng ta cũng là chư hầu của tiên sinh, ta không muốn chuốc lấy rắc rối!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên nghe Mã Lị nói thế, mừng như mở cờ trong bụng, vừa hay tên tướng công của Ba Ba Lạp đã ra tay trước hấn một bước, đợi một lúc sau gã và Ma Căn rơi vào thế lưỡng bại câu thương, hà hà, vậy thì bốn thú y ta phát tài rồi.

“Khá khen cho người thông minh!” Thái Qua Nhĩ chỉ Mã Lị nói: “Người có thể đi, xem như hôm nay ta chưa hề gặp người!”

“Mã Lị, người quên những gì ta nói vừa nãy rồi sao?” Ma Căn tức giận nói: “Giúp ta giết Thái Qua Nhĩ, sau này người sẽ đếm tiền mỗi tay, còn có thể lên làm nữ vương của Hồ tộc!”

Mã Lị đảo mắt gian xảo, cười nói: “Ma Căn, Thái Qua Nhĩ, ta không muốn đắc tội với người trong huyết thống Thú Vương, nhưng ta cũng muốn tiền và ngôi báu nữ vương, các vị nói xem ta nên làm thế nào mới phải? Hi hi!” Nói đoạn, Mã Lị lùi ra sau một khoảng xa, vừa cười vừa nói: “Tốt nhất là ta không giúp ai hết cho xong!”

Thật không hổ danh Hồ ly tộc ! Sở Thiên ngao ngán rửa thầm trong bụng, cái gì mà không giúp ai hết? Đây chính là kẻ thượng sơn quan hổ đấu, đợi cho hai bên thắng bại ngã ngũ mới nhảy vào đoạt lợi!

Thái Qua Nhĩ cũng hiểu suy tính của Mã Lị, có điều y cười lạnh lùng không thềm đếm xỉa, “Vậy người cứ đứng đây mà xem!” Dứt lời, thân mình Thái Qua Nhĩ liền lay động , tay phải vung quyền nhắm vào Mã Căn, còn tay trái thì ngưng tụ thành một quả cầu lửa cực lớn – Ma vũ song tu, đây chính là bản lãnh kinh hồn của Hồ vương hùng mạnh cấp chín – là bản lĩnh hùng trấn 1 phương.

Ma Căn còn đang đứng yên ngơ ngác, mắt thấy khí lực của quyền cước và quả cầu lửa phóng đến trước mặt, bèn thét lên một tiếng đinh tai nhức óc, song quyền lập tức vỗ ra, ập vào đầu của Thái Qua Nhĩ.

Hai thân hình nhập vô nhau rồi thoát chốc tách rời, Ma Căn đứng yên tại chỗ, còn Thái Qua Nhĩ đã thoát ra cự ly rất xa.

“Chẳng trách nhà người cuồng vọng như thế. Thì ra là đã mạnh hơn xưa nhiều!” Thái Qua Nhĩ dùng mu bàn tay chùi vết máu tươi ứa ra nơi khóe miệng, cùng lúc đầu quyền trên mặt y cũng dần tan biến, “Xem ra muốn thu phục người thì phải dốc toàn lực rồi!” Nói đoạn Thái Qua Nhĩ xoay tít thân mình, biến hóa thành một con mãnh hổ vằn vện đầy hung hãn.

Ma Căn vận sức chống đỡ đòn tấn công vừa rồi của Thái Qua Nhĩ cũng không dễ dàng gì, có điều lúc này y có vẻ rất phấn chấn. “Ha ha, hấn quả đã không gạt ta! Thực lực của ta đã mạnh hơn rồi!” Thoát cái, thấy trước mặt đối phương biến thành mãnh hổ, Ma Căn cũng lập tức hiện nguyên hình một con gấu hung hãn!

“Ha ha ha ha...” Thái Qua Nhĩ trong hình dạng mãnh hổ chợt phá lên cười ha hả, Mã Lị đứng bên cạnh cũng phì cười, “Hi hi, Ma Căn đại ca, đại ca định ép đối phương cười đến chết hay sao?”

Sở Thiên vì muốn ẩn thân, phải cắn răng nén cười thành tiếng. Nhưng y cũng buồn cười sắp chịu không nổi rồi.

Sở Thiên đã từng thực hiện thủ thuật cấy tóc cho Ma Căn. Có điều khi ấy Ma Căn đang trong lột người, mà Sở Thiên sử dụng lông chó để thay. Ngày thường Ma Căn không hiện nguyên hình thì không sao, hô hô, giờ y lại biến thành con gấu to đùng hung hãn. Trông bộ dạng y hay ho vô cùng. Bởi Sở Thiên dùng lông chó nên số lượng lông chỉ đủ cho 1 cái đầu người chứ không cách nào đủ cho cái đầu 1 con gấu được.

Một con gấu xám khổng lồ khí thế hung hãn mà trên đầu lại hói một khoảng, cái đỉnh đầu hói ấy lại lơ thơ mấy cọng lông chó, cảnh tượng này khiến Ma Căn cũng không khỏi què mặt, “Các người không được cười nhạo ta, tiêu diệt Thái Qua Nhĩ xong, ta sẽ đi tính sổ với gã lang băm kia!”

“Tiêu diệt ta!? Hừ!!” Thái Qua Nhĩ nộ khí xung thiên vùng quyền lên tiếp chiêu, quát to một tiếng phóng về phía trước.

Sở Thiên tìm một chỗ mát mẻ khuất xa xa, ngồi bệt xuống đất, bắt đầu thưởng thức cảnh long hổ tranh hùng vô cùng thú vị. Một bên là khí thế ngùn ngụt và song tu ma pháp hỏa hệ của hổ vương, một bên là ma pháp thổ hệ của gấu khổng lồ, hai ma thú cấp chín này tranh hùng quả thật là một cảnh tượng đáng xem vô cùng!

Một lúc sau, khí lực phát ra vô vàn hào quang muôn màu chói lọi cộng thêm 2 màu vàng đỏ của ma pháp vắn vũ đầy trời, toàn bộ khu rừng như bị san phẳng thành bình địa.

Sở Thiên tự biết thực lực của mình không cao, nên ngồi ra khá xa. Vì thế không hề bị ảnh hưởng. Không những thế, Sở đại thiếu gia trong bụng còn không ngừng cảm thán: Đã bao năm rồi! Từ lúc ta lưu lạc đến chốn ma quỷ này, không hề được đi xem xiếc thú, hắc hắc, ở địa cầu mỗi lần muốn xem bọn hổ già và gấu chó này phải trả không ít tiền!

Thái Qua Nhĩ và Ma Căn hoàn toàn không hay biết cuộc chiến sinh tồn của bản thân đã bị biến thành một tiếc mục xiếc thú trong mắt kẻ khác, hai người càng đánh càng ác liệt và tàn khốc, bốn bề đất đá văng tứ tung, hào quang của ma pháp và khí lực phóng ra xa tít tận chân trời.

Ầm!!! một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, thân hình của Thái Qua Nhĩ và Ma Căn văng tuốt về hai phía.

“Ma Căn, ngươi đã biết sợ chưa?” Thái Qua Nhĩ gầm lên giận dữ: “Ma thú cấp chín không biết lùi bước là gì, tiếp tục đi!”

Ma Căn lùi ra xa thở hổn hển không ngừng, xét thấy cho dù y đã trải qua cường hóa nhưng cũng chưa phải là đối thủ của Thái Qua Nhĩ, bèn nói với Mã Lị lúc ấy đang đứng một bên xem đấu: “Mã Lị, hãy giúp ta giết hắn rồi ngươi muốn gì cũng được!”

“Ai ya! Ma Căn đại ca à, đại ca và Thái Qua Nhĩ đều có thực lực cấp chín đỉnh phong, còn tiểu muội chỉ là cấp chín hạng xoàng thôi, thu phục được ma thú cấp tám mạnh hơn một chút đã là vất vả lắm rồi, sao đại ca lại có nhã ý muốn tiểu muội giúp đại ca giết Thái Qua Nhĩ vậy hả?”

Trong trận chiến vừa rồi Ma Căn rõ ràng chiếm thế hạ phong, do đó con hồ ly quỷ quyết Mã Lị cũng không chút do dự tỏ rõ lập trường cho mình: “Thái Qua Nhĩ bệ hạ, Hồ tộc chúng ta là chư hầu của người, tiểu muội là phận thân dân, xin được giúp bệ hạ ra tay trừ khử con gấu ngu ngốc này!”

Nói rồi, Mã Lị vận mình, biến hình thành 1 con hồ ly chín đuôi toàn thân đỏ rực như lửa.

“Mã Lị, sau này ngươi sẽ phải hối hận! Ma Căn uất ức mất vắn lên những tia máu, tức giận nói: “Số tiền mười nghìn vạn kim tệ mà ngươi đã nhận, không phải của ta mà là của người khác! Đợi hắn biết ngươi nhận tiền xong trở mặt làm phản thì ngươi chết chắc!”

Mã Lị do dự 1 lát, sau đó nhìn Thái Qua Nhĩ cười nói: “Bệ hạ, người sẽ không bỏ rơi thần tử của ngài đâu phải không? Hi hi, nếu như có kẻ vì chuyện hôm nay mà tính sổ với tiểu muội, vậy tiểu muội xin trông chờ vào bệ hạ.”

“Hừ! Không ai có thể hiếp đáp thần tử của ta!” Thái Qua Nhĩ lạnh lùng nói, liền đó y và Mã Lị nhất loạt phóng lên, vồ lấy Ma Căn.

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Thú vị quá đi mất! Sở Thiên theo dõi cảnh náo nhiệt này với một vẻ thích thú vô cùng. Mã Lị là hồ ly chín đuôi hệ hỏa, sau khi ả nhảy vào vòng chiến, phối hợp với ma pháp của Thái Qua Nhĩ, lập tức chế ngự Ma Căn đến mức không tài nào ngóc đầu lên nổi.

“Không...” Ma Căn thét lên một tiếng đau đớn đến thấu ruột thấu gan, chân của y đã bị Thái Qua Nhĩ ngoạm mất một miếng thịt to.

Đột nhiên, vẻ mặt con gấu chó khổng lồ biến đổi, cười cười một cách tàn độc, Sở Thiên trông thấy mà ớn lạnh, bất giác nhụt hết ý chí tự động thối lui ra đằng sau một khoảng.

Chính lúc ấy, Ma Căn cười ha hả nói: “Các người cùng đưa ta xuống địa ngục đi nào!”

Trong chớp mắt, hào quang màu vàng của ma pháp hệ thổ trên người Ma Căn đột nhiên biến mất, thay vào đó là tử khí màu xanh tỏa ra cuộn cuộn, loáng cái đã bao trùm lấy Thái Qua Nhĩ và Mã Lị.

“Tử linh ma pháp!?” Thái Qua Nhĩ kinh hoàng thất sắc, vận hết toàn lực nhảy vọt ra xa để tránh, đồng thời kêu Mã Lị: “Chạy mau!”

Bầu trời đột nhiên tối sầm lại, từ trung tâm là Ma Căn, một quả cầu ánh sáng chói lòa khuếch đại ra bốn hướng như vũ bão, Thái Qua Nhĩ sức mạnh vào loại siêu quần lúc này cuống cuồng tháo chạy nhưng vẫn bị ma pháp chạm vào chân của hắn.

“Á...” sau khi thét lên một tiếng đau đớn, Thái Qua Nhĩ tập tễnh một chân chạy thoát.

Thực lực của Mã Lị kém xa Thái Qua Nhĩ, toàn bộ cơ thể liền bị quả cầu ánh sáng nuốt trọn, lát sau bắt đầu tan rã.

Ngay đến bản thân Ma Căn cũng bắt đầu bị ma pháp chế ngự. Xem ra đây là loại ma pháp đồng qui vu tặc, cùng chết với kẻ thù.

Ca ngợi Tử Thần! Sở Thiên cũng hồn bay phách lạc, vì quả cầu ma pháp không ngừng khuếch đại suýt chút nữa đã đến trước mặt hắn. Thoáng chốc, Sở Thiên suýt tí nữa đã về châu ông bà ông vải rồi.

Tí tách! Tí tách! trước mặt Sở Thiên chỉ cách một chút xíu thôi, vầng hào quang màu trắng đục của ma pháp bỗng tan rã tựa hồ băng tuyết tan vào mùa hè, biến hóa huyền ảo thành một thứ chất lỏng màu xanh rơi tí tách như mưa xuống đất.

Thứ chất lỏng màu xanh này rơi xuống cứ như đã có quy ước, né tránh Sở Thiên ra mà chảy.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Nữ thần, ta cảm ơn bà nhiều lắm!” Sở Thiên thành tâm thốt lên lời cảm ơn nữ thần từ tận đáy lòng mình, vì quyền sổ tay Sinh mệnh nữ thần không biết xuất hiện trên tay y từ lúc nào. Từ quyển sổ này không ngừng phát ra ánh sáng thần thánh tinh khiết lan tỏa khiến cho vong linh ma pháp bị tan rã.

Một lúc sau, tất cả lại trở về trạng thái tĩnh lặng ban đầu, tuy nhiên, khu rừng vừa nãy còn xanh tốt giờ đây như vừa bị một trận bão tuyết quét ngang qua, tất cả cây lá đều khô héo, trên những thân cây đã khô xạm quắt queo bốc lên mùi tanh hôi nồng nặc.

Sở Thiên thu hồi thuật ẩn thân, vì bây giờ không dùng làm gì nữa. Nửa giờ trước Ma Căn còn đang diều võ dương oai, giờ này đã nằm một đống bất động trên mặt đất, lông khắp cơ thể đều bạc trắng, không còn một chút sinh khí. Về phần hồ ly chín đuôi Mã Lị còn thê thảm hơn, cơ thể bị ăn mòn không còn nhìn ra hình hài hồ ly nữa.

“Ê! Các người còn sống hay không?” Sở Thiên hét to một tiếng nhưng không có bất cứ sự đáp trả nào. Xem xét kỹ lưỡng thêm 1 hồi Sở Thiên rốt cục xác định 2 con ma thú cấp chín kia đều đã chết hết rồi.

Đạp vào chân của xác Ma Căn rồi lay lay thi thể còn sót lại của Mã Lị, Sở Thiên lim dim mắt mỉm cười, lầm bầm nói: “Nữ Thần tỷ tỷ, hai kẻ này, một kẻ không những không trả tiền mà còn đập phá nhà của đệ, kẻ kia cũng chẳng tốt đẹp gì, vậy thì đệ lấy thi thể của chúng để làm thí nghiệm, tỷ tỷ đừng để bụng nhé?”

Nói xong, Sở Thiên cười nham hiểm, rút con dao phẫu thuật ra bắt đầu giải phẫu thi thể của hai con ma thú cấp chín này.

Từ lúc thăng cấp cho Lỗ Tây Nạp, Sở Thiên rất quan tâm đến tinh hạch trong bộ não của ma thú, nhưng rất khó kiếm được tinh hạch của ma thú cấp cao, đặc biệt là tinh hạch của ma thú cấp chín như Ma Căn và Mã Lệ, thật chỉ có thể gặp mà không thể cầu!

Tinh hạch của Ma Căn là một viên đá màu vàng nâu to cỡ nắm tay, còn của Mã Lệ là một viên tinh thể nhỏ hơn có màu đỏ rực như lửa.

Cẩn trọng đặt tinh hạch vào trong nhẫn ma pháp xong, Sở Thiên cười đắc ý, đợi sau khi trở về đế quốc Khải Táp, y có thể bắt đầu nghiên cứu cấp vị ma pháp của chúng rồi.

“Ta kháo, An Định thúc thúc, thúc thúc quả nhiên đã tiêu diệt được hai ma thú cấp chín rồi!” Lỗ Tây Nạp đã xuất hiện không biết từ lúc nào vừa đứng lúc nhìn thấy Sở Thiên giải phẫu hai con ma thú cấp chín. Thế là Lỗ Tây Nạp vô tình hiểu nhầm chính Sở Thiên đã giết chết Ma Căn và Mã Lệ.

“Ca ngợi Tử Thần!” Sở Thiên nhếch mép, đối với việc hiểu nhầm này, hẳn không có hứng thú giải thích làm gì, “Sao người lại đến đây?”

“Chu Lệ Á thăm thăm lo cho sự an toàn của thúc nên mới bảo ta đến đây xem sao.” Lỗ Tây Nạp đi một vòng quanh thi thể của hai ma thú cấp chín xem xét một hồi rồi hào hứng nói: “An Định thúc thúc, thúc thúc đợi một lát, cháu muốn nói cho cha cháu biết thúc thúc đã tiêu diệt được hai ma thú cấp chín!” Nói xong, Lỗ Tây Nạp dùng đá liên lạc kể lại toàn bộ câu chuyện cho Khải Văn, không quên thêm mắm dặm muối vô cho thêm phần ly kỳ hấp dẫn.

“Trời ơi, người huynh đệ An Định, thực lực của đệ quả là siêu phàm!” tiếng Khải Văn phát ra từ đá liên lạc, “Nghe Ảnh nói, sau khi giết được ba ma thú cấp chín có thể thăng cấp thành Sát thần cấp chín rồi, đệ đợi một chút, ta lập tức đi báo cho Ảnh!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên lắc đầu, nói thầm: “Chẳng lẽ ta có thể trở thành người đạt đến đỉnh cao của hai loại nghề nghiệp cùng lúc ư?”

149. Chương 149: Bí Mật Nho Nhỏ Của Sa Khắc

Kể từ 500 năm trước, Thuần giết chết một ma thú cấp mười, tạo nên hậu thời đại huy hoàng nhất trong lịch sử đạo tặc. Sát thần - cái tên gọi này, trở thành cơn ác mộng của những cường giả trên đại lục. Sát nhân vô hình, hễ xuống tay là kẻ bị hại nát thân khi chưa kịp đổ một giọt máu, chưa kịp thốt nên một lời hỏi danh tính kẻ giết mình, sát thần, đã là đỉnh cao của chức nghiệp giả cấp chín!

Trong một thời gian ngắn, thư ủy thác của công hội đạo tặc nhận được đã chất cao như núi, dù đã đưa ra mức giá cao ngất ngưỡng tận một ngàn vạn kim tệ cũng không ngăn được khao khát thuê được sát thần cấp chín.

Nhưng đáng tiếc rằng, đối với cường giả cấp đỉnh cao mới xuất hiện này, công hội đạo tặc không để lộ bất kỳ thông tin nào, cũng không nhận bất kỳ nhiệm vụ giết người nào, người ta chỉ biết duy nhất một điều, đó là biệt hiệu của hắn – Thiên! Còn có một danh xưng mà ai nghe thấy cũng không khỏi ớn lạnh – Liệp Vũ Sát Thần.

Bấy giờ Sở Thiên còn chưa biết mình đã gây nên cơn bão động lớn đến mức nào, sau khi Ma Căn và Mã Lệ chết không lâu sau, Ảnh vội vàng đến thành Cấp Đức, đồng thời cử hành nghi thức thăng cấp cho Sở Thiên. Tuy nhiên, nghi thức thăng cấp Sát thần cho Sở Thiên diễn ra vô cùng bí mật, bởi vì điều quan trọng nhất của sát thủ là che giấu thân phận của mình. Chính vì thế, ngoài Khải Văn và Lỗ Tây Nạp ra, ngay đến Chu Lệ Á cũng đều không hề hay biết vị hôn phu của mình đã trở thành cường giả cấp cao nhất trên đại lục.

Sau khi thăng cấp cho Sở Thiên xong Ảnh lập tức rời đi ngay, vì theo lời ông ta, công cuộc chuẩn bị cho việc thỉnh cầu loáng cái đã đi vào giai đoạn then chốt, do đó Ảnh không giao cho Sở Thiên bất kỳ nhiệm vụ nào nhưng yêu cầu Sở Thiên lập tức mở đá liên lạc, chỉ cần nhận được thông báo thì phải ngay lập tức đi đến biển Cẩm.

Lúc ấy, Sở Thiên và một vài người đang cười Cự Lang, phi băng băng ở vùng núi hoang thuộc phía Tây đại lục, tuy nhiên trong đội ngũ lại có thêm một người, chính là kẻ tự huênh hoang mình là kẻ hát rong lãng du nhất đại lục - Bối Lợi.

“Bối Lợi. Có thật là ở Hoàng Kim thành là có thể tìm thấy tin tức của A Mạt Kỳ không?” Vừa đi gấp rút, Sở Thiên vừa hỏi Bối Lợi. Sở dĩ mang theo Bối Lợi là vì hắn rất thông thuộc địa hình phía Tây đại lục nên có thể giúp Sở Thiên đi tìm ma sủng của hắn.

“An Định tiên sinh, khi xưng hô, ngài nên gọi tôi là thi nhân Bối Lợi mới phải.” Bối Lợi lúc lắc đầu vẻ phật ý, chỉnh lại sai sót của Sở Thiên. “Tôi đã nói rồi, Hoàng Kim thành là thành ma thú lớn nhất trên đại lục này. Ở đó, ngài có thể tìm thấy bất kì ma thú của bất kỳ chủng tộc nào, nếu như đến thành Hoàng Kim mà vẫn không tìm thấy tin tức của A Mạt Kỳ, vậy thì cũng chẳng cần tìm nữa làm gì...”

“An Định, sao chàng lại muốn tìm A Mạt Kỳ?” Chu Lệ Á thắc mắc không hiểu: “Không phải chàng đang rất vội đi đến miền đông đại lục sao?”

“Hắc hắc, thúc thúc à, có phải là thúc thúc muốn đi tiêu diệt A Mạt Kỳ không?” Lỗ Tây Nạp liếm môi, cười đầy khát máu, “Nếu như thúc thúc muốn đi tiêu diệt hắn, vậy nhất định phải cho ta đi theo với.” Trong cách nhìn nhận của Lỗ Tây Nạp, đi cùng Liệp Vũ sát thần giết chết ma thú cấp chín là một việc rất đổi vinh quang.

Sở Thiên bị Chu Lệ Á và Lỗ Tây Nạp chất vấn không khỏi than thầm trong bụng, đành làm bộ chẳng thiết tha nói: “A Mạt Kỳ chẳng là gì cả...”

Chưa dứt câu, Bối Lợi đã cướp lời: “Kìa, An Định tiên sinh, ngài xem cảnh tượng trước mắt đẹp chưa kìa!”

Toán người dừng lại, Sở Thiên nhìn theo hướng Bối Lợi chỉ, quả nhiên, trước mắt là một rừng cây đỏ rực, gió nhẹ thổi qua, những chùm hoa ngũ sắc lung linh hòa với từng phiến lá đỏ nương theo gió tung bay, đẹp đến mê hồn.

“An Định chàng xem, đẹp quá!” Chu Lệ Á âu yếm dựa vào vai Sở Thiên, xúc động thốt lên.

“Ca ngợi nữ thần Thiên Nhiên!” Bối Lợi đột nhiên thành kính cúi gập thân mình, cao giọng tán dương nữ thần, tư thế này khiến cho Tiểu Bạch phải dụi dụi mắt, nghi ngờ không biết có phải mình vừa thấy một thần côn Sở Thiên nào khác hay không.

“Cảm tạ nữ thần tự nhiên đã ban tặng cảnh sắc đẹp để đến nương này, ta muốn dùng những vần thơ hay nhất để tán dương người!” Bối Lợi hai mắt nhắm nghiền tựa hồ cảm xúc đang sắp sửa trào dâng lại lắng.

“Này! Nhanh lên chứ. Ta đang chờ người ngâm thơ đây!” Sa Khắc trông bộ dạng từ tốn của Bối Lợi không khỏi bực mình.

“Người vội cái gì? Người không biết các thi nhân vĩ đại đều cần phải đợi cảm hứng hay sao? À, có rồi, người nghe nhé!” Bối Lợi hăng giọng, sau đó lập tức trở về bộ dạng vô cùng trịnh trọng, cao giọng ngâm nga: “Ah!!! Nữ thần tự nhiên. Người thật xinh đẹp. Toàn bộ khu rừng. Cũng đều xinh đẹp!”

Ngâm xong, Bối Lợi dương dương tự đắc vác mặt lên trời, hát hàm hời: “Thế nào! Đúng là bài thơ kiệt tác phải không?”

Mọi người tất thấy ngơ ngác nhìn nhau lắc đầu.

“Ài, các người thật chẳng có trình độ thưởng thức gì cả! Thơ hay như thế mà nghe không hiểu!” Bối Lợi bị làm cho cụt hứng rầu rĩ trong lòng, lâu bầu nói: “Chẳng lẽ khu rừng này không đẹp hay sao? Chẳng lẽ ta tán dương không đúng hay sao? Chẳng lẽ phải có một tên ác tặc từ trong rừng nhảy ra dạy cho các người một bài học thì các người mới hiểu được tầm vĩ đại của ta hay sao?”

“Đứng lại! Bắt lấy!” đột nhiên, không biết vị ma thần nào đã đáp ứng lời khẩn cầu của Bối Lợi, quả thực cho một tên đạo tặc thành linh nhảy ra từ khu rừng.

“Ta kháo! Bối Lợi miệng của người thật là linh nghiệm quá đi! Đạo tặc xuất hiện thật rồi kìa!” Lỗ Tây Nạp xoa xoa móng vuốt, hào hứng nói: “Nhưng mà ít quá, không đủ nhét kẻ răng của ta nữa!”

Sở Thiên thực lực thì chẳng bằng ai, nhưng nhân lực thì rất lợi hại, nhận thấy đây chỉ là bọn đạo tặc nhãi nhép thế là điềm nhiên ngồi trên lưng sói khổng lồ hất hàm nói với Lỗ Tây Nạp: “Giao cho người đó!”

Lỗ Tây Nạp vừa định phóng lên bỗng nhiên khựng ngay lại, ngơ ngác hỏi Sở Thiên, “Thúc thúc à, bọn chúng làm sao thế?”

Vừa mới hùng hùng hổ hổ tiến lên gần đến chỗ bọn Sở Thiên bỗng dưng bọn đạo tặc nhất tề đứng chết lặng trên mặt đất, trong một thoáng, hơn một trăm tên đạo tặc xếp hàng ngay ngắn đồng loạt gào khóc. “Lão đại, cuối cùng cũng tìm được đại ca rồi, ô ô, đại ca không có ở đây, các huynh đệ khổ sở không sao kể xiết...

Mấy kẻ đó thì đứng chôn chân xuống đất còn Sa Khắc lại nhảy bổ lên, vui mừng hét lớn: “Mẹ ơi! Ta tìm được các người rồi!”

Sở Thiên giật mình sững sờ, thì ra hơn trăm gã đạo tặc này chính là đồng bọn chuyên đi ăn cướp với Sa Khắc, nhưng về sau bọn họ lại thất lạc nhau.

Rầm..... Một tên cướp gầy gò, vàng vọt, áo quần rách rưới bỗng dưng ngã lăn đùng ra đất, Sa Khắc vội vàng nâng hân dậy, thất kinh gọi lớn: “Nhị Đản Tử, người sao vậy? Người đừng làm ta sợ!”

“Đại ca à, Nhị Đản Tử không sao đâu.” Một gã đạo tặc khác chùi nước mắt, thê thảm nói: “Tại hân đói quá đó, đại ca có gì ăn được không?”

Sa Khắc quay đầu lại cố nén thương cảm, nói với Sở Thiên về tội nghiệp, “Cao nhân có thể cho ta mượn chút thức ăn không?”

Sở Thiên ngó đám đạo tặc chẳng khác gì những người dân đen bình thường kia, ước lượng một chút rồi lấy ra mấy phần thức ăn từ trong chiếc nhẫn của mình ra đưa cho họ.

Mấy người huynh đệ của Sa Khắc giống như một đám quỷ đói mới sống ra từ địa ngục, loáng một cái đã ăn hết veo.

“Huynh đệ đã no bụng chưa?” Sa Khắc nhìn đám đàn em đã no nê rượu thịt, bất giác đỏ mặt hỏi một câu: “Món đồ của ta đâu? Các người không làm mất của ta đó chứ?”

“Không mất!” kẻ vừa nói là người khi nãy té xỉu vì đói - Nhị Đản Tử, hân móc trong bụng ra một cái túi vải nhỏ, reo lên: “Lão đại, món đồ của đại ca ta đệ đang giữ đây nè!”

“Người nói khê thôi!” Sa Khắc hốt hoảng giật lấy cái túi vải, nâng nâng niu niu về cẩn thận rồi giấu vào bụng, sau đó cười ngô nghê vẻ rất hạnh phúc: “Hi hi, không mất là ổn rồi, không mất là ổn rồi...”

“Ô ô!” Tiểu Bạch vừa nãy ngủ thiếp đi trong lòng Sở Thiên lúc bấy giờ chợt mình thức giấc, vừa hay thấy Sa Khắc giấu món đồ vào trong ngực, thế là nó chạy đến trước mặt Sa Khắc không chút hảo ý nào, thò bộ móng vuốt ra cào cào lên người hân.

“Không được! Đây là bảo bối của ta, không cho người xem được!” Sa Khắc kiên quyết lắc đầu, ôm khư khư lấy cái bọc vải cất trong ngực.

Tiểu Bạch cứ đeo lấy lằng nhằng không tha, nhưng Chu Lệ Á đã bước đến, ôm lấy nó dỗ ngọt: “Tiểu bảo bối à, đây là đồ của Sa Khắc, chúng ta đừng nên xem nha.” Nói xong, Chu Lệ Á lại giúi vào lòng Tiểu Bạch một bình rượu.

“Ô ô!” Tiểu Bạch hậm hực nhắm mắt, cuộn tròn trong lòng Chu Lệ Á, bắt đầu nhắm nháp món đồ uống ưa thích của mình.

“Phù...!” Sa Khắc thở phào nhẹ nhõm mỉm cười không còn ôm khư khư hai tay trước ngực nữa.

Nhưng ngay lúc ấy có một bóng người đột ngột xẹt đến trước mặt Sa Khắc, giật phắt lấy cái túi vải bỏ chạy, “Ha ha! Vui quá, nó là của ta rồi! Ha ha...”

“Này, Mặc Phi Đặc, người là đồ khốn kiếp, mau trả lại cho ta!” Sa Khắc vội vàng rượt theo.

“Hắc hắc, nằng đoán bảo bối của Sa Khắc là gì?” Sở Thiên đến cạnh Chu Lệ Á, vừa hứng thú ngó Sa Khắc và Mặc Phi Đặc tranh giành lẫn nhau, vừa cười nói: “Không phải là một bức ảnh ma pháp của một cô nàng xinh đẹp đó chứ?”

“An Định, chàng đừng nói lung tung!” Chu Lệ Á khẽ bấu môi, mắng yêu: “Làm như ai cũng như chàng, có đến mấy cô vợ chưa cưới vậy?”

Sở Thiên cười gượng gạo, “Chu Lệ Á, gia gia nàng nói với nàng ta còn có vợ chưa cưới khác rồi à?”

“Ừ, gia gia nói chàng còn có một người vợ chưa cưới ở đế quốc Khải Tắt.” Chu Lệ Á cúi đầu, khẽ nói: “Nghe nói nàng ta rất xinh đẹp...” Nói đến đó, Chu Lệ Á ngẩng đầu lên hỏi tiếp: “Chàng đi miền đông đại lục là vì muốn gặp nàng ta có phải không?”

“Cứ cho là như thế đi.” Sở Thiên do dự một hồi rồi gật đầu thừa nhận. “Nàng còn muốn đi cùng ta đến miền đông hay không?”

“Ồ ồ!” Tiểu Bạch buông rơi bình rượu, vươn một bộ móng vuốt ra bấu chặt lấy Chu Lệ Á, còn bộ vuốt kia thò ra đánh cho Sở Thiên mấy cái đau điếng rồi hí hửng nhìn Chu Lệ Á.

Lần này cả Sở Thiên và Chu Lệ Á đều không hiểu Tiểu Bạch muốn nói cái gì.

“Ta đi với chàng.” Chu Lệ Á cuối cùng cũng gật đầu ưng thuận.

“Hô hô, đẹp quá!!!” Mặc Phi Đặc đang ở tuốt đằng xa tình tình reo lên, giơ cao một cuộn giấy ma pháp về phía Sở Thiên, “Mau mau xem này, cái này hay lắm!”

Trong cuộn giấy là một bức hình sống động khắc họa hình ảnh của một cô nương, thoát nhìn thì không biết bao nhiêu tuổi nhưng thật sự là một cô nương vô cùng xinh đẹp.

“Thôi thế là xong, ta không còn mặt mũi nào nhìn ai nữa rồi!” Sa Khắc ngồi phịch xuống đất mặt cúi gằm không thiết ngẩng lên nữa.

“Sa Khắc, đây là ai thế?” Sở Thiên cười hỏi: “Không phải là lão bà của người đó chứ?”

“Ta không biết, ta không biết gì hết, ngài đừng hỏi ta nữa!” Sa Khắc xoay lưng, chống hông lên trời, đầu cúi xuống đất, nhưng khuôn mặt đỏ ửng, ngực đập thình thịch như tổ cáo hấn đang xấu hổ vô cùng.

Sở Thiên thuận tay túm lấy một tên đạo tặc hỏi vặn: “Các người có biết cô nương đó là ai không?”

“Ta không biết.”

“Phải rồi, nhà Sa Khắc ở đâu?” Sở Thiên hỏi tiếp.

“Không biết.”

“Ca ngợi nữ thần Thiên Nhiên! Sở Thiên mất hết kiên nhẫn, không hổ danh là huynh đệ của Sa Khắc, ngoài ăn uống ra cái gì cũng mù tịt. “Vậy các người làm thế nào quen biết với Sa Khắc?”

“Để ta nghĩ xem...” Tên đạo tặc lúc lắc đầu, một hồi lâu sau mới nhớ ra: “Lần đó bọn ta định chặn cướp đại ca, ai dè bị đại ca cướp lại, sau đó bọn ta bèn phong đại ca làm thủ lãnh.”

Thôi bỏ đi, ta không hỏi làm gì cho mất công nữa! Sở Thiên nghe tên đạo tặc ngốc ngếch nói năng chẳng ra đầu ra đuôi đành đành bèn cụt hứng chẳng thiết tha hỏi han làm gì nữa.

150. Chương 150: Hiệp Ước Bồ Lô Trạch

Mấy ngày sau, một cái thành hùng vĩ đã xuất hiện sừng sững trước mặt Sở Thiên, Sở Thiên phóng hết tầm mắt choáng ngợp nhìn hơn mười bức tường dày cả mét nối tiếp nhau, ma pháp thấp thoáng rải rác trong thành, còn có tòa tháp phòng ngự cao tường chừng như xuyên qua cả đám mây, không nhìn rõ được, dường như Sở Thiên đã đi đến khu vực quân sự trọng yếu bậc nhất của đế quốc — Thái Thạch Bảo!

“An Định tiên sinh, đây chính là thành Hoàng Kim.” Bối Lợi đang đứng dưới cửa tường thành cao trăm mét trịnh trọng giới thiệu cho Sở Thiên thành ma thú lớn nhất của đại lục, “Đúng rồi, sau khi vào thành, mọi người làm ơn nói năng hành xử cẩn thận một chút, nơi này chính là địa bàn của ma thú, loài người chúng ta phải hết sức chú ý mới được.”

Ầm! ầm! Một con rồng đất ké bên nhóm người phăm phăm chạy đến, nó lắc lư cái thân xác to đùng mà tiến vào thành Hoàng Kim, ở bên cạnh nó còn có vô vàn chủng loại ma thú khác đi theo.

Nhìn thấy cảnh tượng ma thú tự tung tự tác trước mặt, Sở Thiên gật gật đầu, “Ta biết rồi, Sa Khắc, người xem chừng Mặc Phi Đặc cẩn thận. Đừng để hắn ăn nói lung tung!”

“Vâng! Sa Khắc đáp lại một cái, rồi thò tay xách bổng Mặc Phi Đặc lên, kẹp nó tòng teng dưới nách, rảo bước theo Sở Thiên tiến vào thành.

Kiến trúc bên trong của thành hoàn toàn khác với thành thị của loài người, bên trong toàn là tổ chim hang thú, động sâu, ổ rắn, cứ như là vườn thú không có rào chắn gì hết, nhưng bên trong những sào huyết kỳ quái của ma thú này lại xuất hiện những tòa tháp, đích thị là kiến trúc của con người hiện diện sừng sững.

“Mọi người ở trên lưng sói xuống hết đi!” Đang đi, Sở Thiên phát hiện ánh mắt của mấy con ma thú xung quanh đối với mình không mấy thiện cảm, thậm chí có thể nói là thù hận, nhìn lại mình đang ngồi trên Cự lang, Sở Thiên sực tỉnh ngộ, ở trên địa bàn của ma thú mà cười ma thú, nhất định là bị xem là đang cố ý khiêu khích!

Quả nhiên sau khi Sở Thiên và mấy người xung quanh xuống lưng sói thì không khí không mấy hòa hảo đó cũng tự nhiên biến mất.

“Bối Lợi, chúng ta nên đi đâu tìm tin tức của A Mạt Kỳ?” Sở Thiên hỏi. “Đương nhiên là đi đến nơi có nhiều ma thú mà nghe ngóng rồi!” Bối Lợi chỉnh lại quần áo, giống như chuẩn bị về nhà tới nơi, hiên ngang đi trước mặt Sở Thiên, chỉ về cái động lớn phía trước nói: “A, đó là quán rượu của ma thú”

“Oa, một cái hầm lớn!” Sa Khắc không giấu được suy nghĩ thực bèn buột miệng nhận xét cái động trước mắt mình.

“Sa Khắc, đừng nói vậy!” Từ lúc vào thành Hoàng Kim, Lỗ Tây Nạp trở nên hiểu chuyện hơn nhiều, hắn thấy Sa Khắc ăn nói ngớ ngẩn bèn dùng đuôi quật cho Sa Khắc một cái, “Đó không phải là cái hầm mà là quán rượu của hổ tộc!”

“Đó rõ ràng là một cái hầm mà!” ... Sa Khắc uất ức nói.

“Ở thành Hoàng Kim, hổ tộc là chủng tộc cao quý nhất.” Mặc Phi Đặc bị Sa Khắc kẹp dưới nách, cuối cùng cũng tóm được cơ hội nói móc Sa Khắc, bèn ngoác miệng “Đến là bổn đại gia đây cũng không dám sỉ nhục hổ tộc ở chỗ này! Hắc hắc, khá khen cho người đấy!”

Tim của Sở Thiên đập thành thịch, hắn thừa biết Mặc Phi Đặc ngang ngược hống hách đến cỡ nào, ngay đến cái tên không sợ trời không sợ đất này mà cũng không dám đắc tội với hổ tộc thì rốt cục là bọn chúng lợi hại đến mức nào?

“Mặc Phi Đặc, người cũng sợ hổ tộc à?” Sở Thiên muốn khích Mặc Phi Đặc, để hắn nói ra sự thật.

“Ta không phải là sợ....” Mặc Phi Đặc đính chính lại, nhưng ánh mắt hắn lại không dám nhìn thẳng vào mắt Sở Thiên, “Hừ! nếu như bổn đại gia tiêu diệt vài người trong hổ tộc, khi đó đại ca ta chắc chắn sẽ không cho ta về nhà nữa đâu.”

“Nói vậy có nghĩa là, đại ca của người ắt phải sợ hổ tộc rồi?” Sở Thiên cười nói. Sau đó đột nhiên hỏi tiếp: “Đại ca của người là ai vậy?”

“Đại ca của ta là....” Mặc Phi Đặc đảo mắt một cái, cười khì khì nói: “Hi hi, ta sợ nói ra sẽ dọa chết các người mất, thôi, ta không nói cho các người nghe đâu!”

Sở Thiên đành cười chịu thua, từ lúc thu nhận Mặc Phi Đặc đến nay, Sở Thiên đã dùng trăm phương nghìn kế mà vẫn chẳng thể tra ra được nguồn gốc gia tộc của Mặc Phi Đặc.

Mãi nói chuyện, mấy người bọn họ đã đi vào bên trong quán rượu, không gian bên trong của quán rượu rất lớn, có không ít những ma thú thân hình to lớn đang phủ phục trên mặt đất mà uống rượu, lại còn có những ma thú có thân hình hơi nhỏ hơn một tí thì xúm lại thành vòng tròn, mỗi người một chén vừa uống rượu vừa tán gẫu.

“y da, đúng là khách quý, chỗ chúng tôi lâu lắm không có loài người đặt chân đến!” Một ma thú có bộ lông vàng vện khẽ chạm vào Sở Thiên, ríu rít nói: “Mời vào trong, ở chỗ chúng tôi có chuẩn bị bàn ghế cho loài người, mấy vị khách quan muốn dùng gì?”

Sau khi đã ngồi yên vị và sắp xếp chỗ cho Lỗ Tây Nạp và mấy Cự Lang xong, Sở Thiên hỏi tiểu nhị: “Chỗ các người có món nhắm nào ngon nhất thì dọn lên cho bọn ta vài ...”

“Đừng! đừng!” Bối Lợi kéo Sở Thiên lại, sắc mặt tái xanh vội vã cướp lời Sở Thiên: “Rượu gì cũng được, còn mỗi nhắm thì cứ cho hai phần heo quay lên là được rồi.”

Sở Thiên định khẳng khái muốn làm theo ý mình nhưng cũng không can được Bối Lợi.

Chờ sau khi con hổ tiểu nhị đi chuẩn bị mời, Bối Lợi mới thấp giọng thì thầm với Sở Thiên: “Ổ địa bàn của ma thú, món mời ngon nhất chính là thịt loài người! Đặc biệt là người cường tráng!”

“Cái gì!?” Chu Lệ Á thốt lên kinh hoàng sau đó bắt đầu nôn mửa “ọ ọe...”

“Nàng sao rồi?” Sở Thiên vỗ nhẹ lên lưng trấn an Chu Lệ Á.

“An Định, chàng nhìn kìa!” Chu Lệ Á chỉ vào con măng xà cách đó không xa.

Ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh, Sở Thiên nhếch mép, bởi vì con măng xà đang nuốt chửng xác của một con ma thú.

“Nhìn gì mà nhìn?” Con măng xà nhác thấy bọn người xung quanh Sở Thiên đang chú mục nhìn bèn phát khùng quát to: “Bọn nhãi nhép các người mau rút hết đi cho khuất mắt ta! Lão tử không muốn bắn mắt nhìn loài người các người!”

Sở Thiên nộ hỏa xung thiên nhưng đã bị Bối Lợi ngăn lại, “An Định tiên sinh, đừng quên đây là địa bàn của ma thú.”

“Cao nhân, tại sao gã đó lại bức mình thế?” Sa Khắc hiếu kỳ hỏi, nhưng Sở Thiên cũng không biết trả lời y thế nào.

“Như thế chẳng phải đã phạm vào hiệp ước Bồ Lô Trạch hay sao?” Bối Lợi buột miệng nói, sau đó bật cười ha ha làm rung chuyển cả bàn ăn.

“Hiệp ước Bồ Lô Trạch?” Sở Thiên ngẩn người ra, còn Chu Lệ Á và những người khác cũng ngỡ ngàng, Sở Thiên đến đại lục Huyền Thú cũng đã gần 3 năm mà vẫn chưa hề nghe đến hiệp ước có tên Bồ Lô Trạch, nhưng đảo Bồ Lô Trạch thì đã nghe qua, “Bối Lợi, nói cụ thể hơn một chút đi!”

“Người chưa từng nghe nói tới điều ước Bồ Lô Trạch ư? Ài, cái này....” Bối Lợi cười nham nhở, “An Định tiên sinh, tiên sinh chỉ thuê ta đi nghe ngóng tin tức của A Mạt Kỳ thôi, còn việc kể chuyện hình như không thuộc nhiệm vụ của tôi thì phải.”

Leng keng! Sở Thiên thấy ngay một kim tệ ra trước mặt Bối Lợi.

“Ha ha, tiên sinh thật là rộng rãi.” Bối Lợi đằng hắng lấy giọng, kể với giọng điệu du dương như đang ngâm thơ: “Chuyện kể rằng hơn 1000 năm về trước, lúc đó đại lục vẫn còn nằm trong thời đại ma pháp, mặc dù lúc đó đã có thập giai ma thú hùng mạnh, nhưng chúng hiếm khi đụng chạm đến chuyện của loài người, thậm chí rất ít xuất hiện trước mặt con người, nhưng có một ngày, trên đại lục xuất hiện một số ma thú pháp lực cao cường, chúng có thể nói tiếng người, thậm chí một số ma thú cấp chín hùng mạnh còn có thể biến thành hình dáng giống hệt con người.”

Đang nói, Bối Lợi ực một hơi uống cạn một ly rượu, lại thay đổi một tư thế thoải mái hơn, gác chéo hai chân lên thông dong, rồi kể tiếp: “Loài người và ma thú cấp cao đều có thực lực, nhưng chủ nhân của đại lục chỉ có một mà thôi, vậy thì kết quả không cần phải nói nữa, chiến tranh bùng nổ!”

“Cuối cùng loài người có chiến thắng không?” Sở Thiên hỏi.

“Ai nói? Trận chiến đó không có ai thua!” Bối Lợi lắc đầu, nói với giọng đắc ý: “Lúc đầu, trận chiến chỉ diễn ra giữa loài người và ma thú cấp cao, ma thú cấp mười cũng không tham gia, sau này, có một số ma

thú cấp mười thực lực hơi yếu cũng tham chiến, nhưng loài người đã mượn ma pháp và số đông để xông trận, thế nhưng đến khi quyết chiến, các thủ lĩnh của ma thú và loài người lại chọn sai nơi quyết chiến.”

“Đó là đảo Bồ Lô Trạch phải không?” Sở Thiên hấp háy mắt vội vàng hỏi.

“Sao ngài biết được?” Bối Lợi rất ngạc nhiên trước phản ứng nhanh nhạy của Sở Thiên, rồi lại nói tiếp: “Đảo Bồ Lô Trạch lúc đó tập trung hàng ngàn quân của loài người và ma thú, máu của quân lính nhuộm đỏ cả biển Đông.”

“Ha ha, người biết sau này như thế nào không?” Bối Lợi nhú mày, đứng dậy hoa chân múa tay: “Phía đông đảo Bồ Lô Trạch chính là Biển Cấm!” Lúc đó cả loài người và ma thú đều không ngờ sẽ xảy ra chiến tranh đổ máu, rồi máu theo dòng thủy triều chảy đến biển Cấm, làm cho biển Cấm bị nhuộm màu đỏ, lúc đó đã gây ra đại họa...”

“Tại sao lại gây ra đại họa?” Chu Lệ Á bị câu chuyện cuốn hút, không ngăn nổi tò mò hỏi.

“Biển Cấm là địa phương gì? Đó là chỗ linh thiêng của hải tộc, là sào huyệt của Bào Uy Nhĩ.” Bối Lợi vỗ đùi một cái: “Thập giai phần nộ, thiên hạ khóc than, nói như vậy là vì lúc đó sau khi Bào Uy Nhĩ phần nộ, nhốt ngàn vạn quân tại đông hải trong lĩnh vực của hắc, hắc mới nói một câu.”

Đang nói, Bối Lợi đảo mắt nhìn mọi người một lượt, sau đó hạ thấp giọng, nói với giọng điệu thần bí: “Bào Uy Nhĩ nói, cút đi hoặc là bốn vương sẽ tiến hết các người đến địa ngục.”

“Nói rồi Bào Uy Nhĩ rời đi, đợi sau khi lĩnh vực của hắc biến mất, hai bên quyết chiến mới phát hiện các chiến sĩ của mình mặc dù không chết, nhưng tất cả đều kiệt sức không thể tiếp tục chiến đấu.”

“Thập giai ma thú thật là lợi hại” Chu Lệ Á thán phục.

Nhìn Chu Lệ Á, Sở Thiên cười thầm trong bụng, không biết sau khi chờ đánh thức huyết thống của Đức Khố Lạp thì thực lực của Chu Lệ Á sẽ đạt tới trình độ nào.

Bối Lợi tiếp tục nói: “Đã không đánh tiếp thì chỉ có thể tiến tới đàm phán cầu hòa, cuối cùng loài người và ma thú tiến tới hiệp định, loài người tiếp tục làm chủ đại lục, ma thú chỉ có thể đổi lấy những thứ mà họ muốn có, đó chính là hiệp ước Bồ Lô Trạch.”

“Tại sao ta chưa bao giờ nghe chuyện này?” Sở Thiên nghi ngờ nói.

“Chuyện này đã là chuyện của hơn một ngàn năm về trước, ngoài những người mưu sinh bằng nghề kể chuyện như ta ra, hầu như không còn ai muốn đi tìm hiểu nữa.” Bối Lợi giải thích: “Vả lại sau này ma thú phát hiện, cuộc sống hiện tại mới thích hợp với chúng, cho nên một ngàn năm trở lại đây loài người và ma thú đã chấp nhận sự có mặt của nhau là một điều bình thường, như vậy lại càng không có ai muốn nhắc lại chuyện năm đó làm gì.”

“Thế nhưng, cũng có những con ma thú cá biệt không đồng ý, chúng còn muốn thống trị đại lục.” Bối Lợi chỉ vào con măng xà, nói nhỏ: “Đó, giống như con rắn thối đó.”

“Loài người, người dám mắng ta?” Không ngờ, thính giác của con măng xà đó tốt đến thế, nghe được những lời của Bối Lợi.

“Không, ta không mắng ngươi.” Bối Lợi bị dọa đến tái cả mặt, ngồi chết lặng đằng sau lưng của Sở Thiên.

“Hắc hắc, đã lâu không ăn thịt người.” Măng xà bò đến trước mặt Sở Thiên, lè lưỡi, cười lạnh lùng: “Vô tình được chén thịt người cũng không tệ...”

151. Chương 151: Thú Hoàng

“An Định thúc thúc, tiểu bò sát cấp bảy này đã giao cho ta đi.” Lỗ Tây Nạp tung người nhảy đến phía trước Sở Thiên, nhe nanh múa vuốt, hung ác nhìn đối thủ.

“U Minh Lang cấp tám?” Măng xà do dự một chút, cấp bảy đối với cảm giác sợ hãi của cấp tám khiến hắc không biết làm sao, bất quá không muốn bỏ qua, quay đầu nói với mấy ma thú: “Mọi người cùng nhau tiến lên, dạy dỗ mấy tên nhân loại này một chút.”

Lập tức, mấy người Sở Thiên đã bị vây quanh.

“Mẹ của ta ơi! Tên tiểu tử này làm đại lưng không tệ!” Sa Khắc đột nhiên đứng lên, ước lượng chút thân thể hùng tráng của mình và chiều dài của măng xà, bỗng nhiên rút ra cái búa lớn, nói với Lão Tây Nạp: “Này, đại cầu cầu, tên này làm đại lưng cho ta!”

Vừa nói, Sa Khắc cười ha ha đi tới, muốn làm một cái đại lưng cho mình.

“Sa Khắc, trở lại, con rắn này là cấp bảy...” Sở Thiên muốn ngăn cản Sa Khắc, nhưng cảnh kế tiếp lại làm cho Sở đại thiếu gia há hốc mồm.

Sa Khắc đi tới trước mặt măng xà, đem cái búa lớn bổ xuống mặt đất, sau đó bắt chặt đầu rắn đuôi rắn, liền đem cánh tay thô chắc xách măng xà lên, “Hắc hắc, hơi dài rồi.”

“Buông ta ra!” Măng xà nổi giận, há mồm liền nhả ra một quang cầu màu trắng đánh về phía đầu Sa Khắc.

Bụp! vong linh ma pháp đang nổ tung trên đầu Sa Khắc, khiến cho đầu Sa Khắc dính đầy bụi đất, nhưng Sa Khắc lại cười hì hì, đem măng xà ném lên không trung, sau đó nâng cái búa lớn lên múa mấy cái, cứ như vậy, măng xà vừa mới còn đang diều võ dương oai đã bị phân thân rồi.

“Ha ha, bây giờ cũng không tệ lắm!” Sa Khắc chọn lấy một đoạn thân rắn chiều dài thích hợp, thắt ở ngang hông mình, sau đó xoa xoa mặt ở chỗ bị ma pháp đánh làm cho ngăm đen, cười sảng khoái nói: “Hì hì, cao thủ, người thấy đại lưng của ta đẹp không?”

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh, Sở Thiên nheo mắt lại cười. Đây gọi là cái gì? Chốc lát đã giết chết ma thú cấp bảy? Hắc hắc, người hầu lão tử lại là quái vật!

Măng xà với ma thú khác cũng sùng sờ, không biết nên làm gì nữa.

“Chắc chắc, thú vị, người này lại miễn dịch Vong Linh ma pháp!” Mặc Phi Đặc hình như là phát hiện ra món đồ chơi mới, vui mừng chạy đến bên cạnh Sa Khắc, bắt đầu loay hoay nhìn thân thể Sa Khắc.

“An Định, Sa Khắc không có việc gì sao?” Chu Lệ Á lo lắng hỏi: “Lần trước sau khi hắn bị ma pháp tên hói đầu kia đánh, rất đau!”

“Yên tâm, Sa Khắc không có chuyện gì!” Sở Thiên cười ha hả nói: “Đúng rồi, lần trước lúc Sa Khắc bị đánh, tên hói đầu dùng là ma pháp gì?”

“Ta chỉ biết là hỏa hệ ma pháp.” Chu Lệ Á lắc đầu, nói: “Nhưng, ta nhìn không ra tên hói đầu kia dùng ma pháp cấp mấy.”

Sở Thiên cười vui vẻ, xem ra lần trước, không nhất định là tên hói đầu hạ thủ lưu tình...

“Giết mấy người này, báo thù cho lão đại!” Lúc này, mấy ma thú khác cuối cùng cũng phản ứng lại, ỹ vào người đồng thể mạnh, muốn báo thù cho măng xà.

Leng keng! m thanh trong trẻo truyền đến, Sở Thiên nhìn lại, hóa ra là lão hổ mới vừa chiêu đãi hắn, đang gõ một tấm bảng trên tường, trên tấm bảng, khắc một cái đầu hổ răng vàng.

“Mấy vị khách, ta muốn nhắc nhở các người, nơi này là Hoàng Kim thành, tửu quán này, thuộc về hổ tộc!” Lão hổ ung dung nói.

Trong nháy mắt, mấy ma thú kia liền trở nên thành thật. Biết điều một chút đi ra khỏi tửu quán, nhưng nhìn ánh mắt oán độc của bọn hắn, Sở Thiên có thể khẳng định, mấy tên này khẳng định sẽ đợi ở phía ngoài tửu quán, chỉ cần mình vừa đi ra ngoài, sẽ phải chịu sự trả thù điên cuồng.

“Hắc hắc.” Bị thực lực Sa Khắc làm khiếp sợ, Bối Lợi nói: “An Định tiên sinh, người xem mấy ma thú kia...”

“Không có chuyện gì! Tiếp tục ăn cơm!” Sở Thiên ra vẻ ung dung, nhưng trong lòng vẫn đang suy nghĩ, không biết tửu quán này có cửa sau chạy trốn không, thực lực Sa Khắc đột nhiên lộ ra đúng là bất phàm, nhưng ở địa bàn ma thú, Sở đại thiếu gia cũng không dám quá phô trương.

Ăn cơm xong, lúc Sở Thiên gọi một tên tính tiền, đồng thời thăm dò: “Người nghe qua tin tức của A Mạt Kỳ chưa? Chính là ma sủng của Phát Lạp Định Nặc Thánh Tế Tự.”

Hắn trả lời: “Ta chỉ nghe nói qua, sau khi Phất Lạp Định Nặc Thánh Tế Tự mất tích, A Mạt Kỳ xuất hiện lần cuối cùng, là ở phía tây Hắc Thạch lâm, lúc ấy hắn và Long tộc trưởng lão Phất La Đa, còn có Bồ Lãng của Hồng Nguyệt thành cùng mất tích.”

“Bọn họ đi nơi nào rồi?” Sở Thiên vội vàng hỏi.

“Cái này... chưa nghe nói qua.” Hắn suy nghĩ một chút, nói: “Nghe nói lúc ấy ba người bọn hắn gặp phải đối thủ cường đại, A Mạt Kỳ cùng Phất La Đa bị bắt rồi, nhưng Bồ Lãng ở thời khắc cuối cùng đối với lĩnh vực mình sử dụng, đem bản thân chuyển đi. Có lẽ người tìm được Bồ Lãng thì có thể biết tung tích A Mạt Kỳ.”

Tìm Bồ Lãng? Sở Thiên thấy da đầu có chút tê dại, Bồ Lãng, lão già này đúng là đáng sợ, để không bị bắt lại dùng lĩnh vực, tác dụng lĩnh vực của hắn Sở đại thiếu gia đã lĩnh giáo qua, sợ rằng bây giờ chỉ có ông trời mới biết được Bồ Lãng được đưa đến nơi nào.

“Trời ạ, An Định lão đệ, làm sao người lại đến Hoàng Kim thành?” m thanh vui vẻ truyền đến, sau đó một phụ nhân vóc dáng yếu diệu đi vào tửu quán, chính là mụ lão hổ Ba Ba Lạp được Sở Thiên thay đổi dung nhan!

“Ba Ba Lạp đại tỷ?” Sở Thiên mừng rỡ, mới vừa rồi còn không biết đối phó với mấy ma thú ngoài cửa thế nào, không ngờ bây giờ đã gặp được một ma thú cấp chín rồi.

Đột nhiên, trong tửu quán an tĩnh, chỉ có một vài lão hổ phục vụ đi tới trước mặt Ba Ba Lạp, cúi đầu, cung kính nói: “Hoan nghênh Thiếu phu nhân!”

“Đi xuống hết đi!” Ba Ba Lạp vung tay lên, cho những con cọp lui. Sau đó kéo tay Chu Lệ Á.

Nói: “Ai nha, các người tới đây sao không chào hỏi ta, đại tỷ chiêu đãi các người a! nào, cùng ngồi xuống, ở đây người nhà với nhau cả!”

“Đại tỷ, người sao lại ở Hoàng Kim thành?” Chu Lệ Á hỏi. “Người không phải ở Ba Ba Lạp thành sao?”

“Ha ha, Ba Ba Lạp thành là nhà ta, nơi này là nhà của chồng ta!” Ba Ba Lạp nói.

Nhà chồng? Sở Thiên nhớ đến Thái Qua Nhĩ, lẽ nào hai vợ chồng ở hai nơi riêng biệt?

Ba Ba Lạp cũng cảm giác mình không nói rõ, giải thích: “Chồng của ta với ta bình thường ở Ba Ba Lạp thành, nơi này là của phụ thân chồng ta, thú hoàng đệ hạ.”

“Phu nhân xinh đẹp, ta quá vinh hạnh rồi!” Bối Lợi đột nhiên nhảy lên, vui vẻ nói: “Chẳng lẽ chồng của phu nhân, chính là hoàng vương tử Thái Qua Nhĩ sao? Ca ngọی Sáng Thế Thần. Ta lại có thể cùng huyết mạch thú hoàng ngồi cùng một chỗ, thật là quá may mắn.”

Thấy bộ dạng Bối Lợi, Sở Thiên nheo mắt lại cười, có một đại nhân vật gọi là thú hoàng, nhất định là một con cá lớn.

“Thú hoàng?” Chu Lệ Á không giải thích được hỏi: “Thú hoàng không phải ở Huyền Hà đại thảo nguyên phương bắc sao?”

“Ha ha, muội muội ngốc của ta!” Ba Ba Lạp nắm lấy tay Chu Lệ Á, thân mật nói chuyện: “Thú nhân và ma thú không giống nhau, Thú Hoàng Huyền Hà đại thảo nguyên, chẳng qua là thủ lĩnh thú nhân mà thôi, còn ở đây thì gọi là Ma Thú Hoàng!”

“Ma Thú Hoàng?” Sở Thiên chưa hiểu, chẳng lẽ Long Hoàng A Cổ Lạp Sơn, Bảo Uy Nhĩ của Biển Cấm, đều phải gọi người khác là vua sao?

“Ha ha, An Định tiên sinh, cái này ta biết!” Bối Lợi lại phát huy sở trường ngâm thơ, giảng giải lai lịch của Ma Thú Hoàng.

Ngàn năm trước, trong lúc ma thú cấp cao cùng loài người diễn ra một cuộc chiến tranh. Kết quả của cuộc chiến tranh chấm dứt bởi việc ký kết hiệp ước Bồ Lôi trạch, sau chiến tranh, các ma thú mặc dù cũng bắt đầu an tâm sinh sống ở trên đại lục, nhưng lúc đó thủ lĩnh của ma thú, Kiếm Xỉ Hổ Vương cấp mười (Vua hổ rừng kiếm) Ngũ Tư ngàn năm trước, đều được ma thú tham gia chiến tranh tôn sùng là vua của ma thú.

Mặc dù Long Hoàng, Bào Uy Nhĩ... mấy ma thú cấp mười sức mạnh uy phong này hoàn toàn không để ý tới Thú Hoàng Ngũ Tư, Ngũ Tư cũng không còn tư cách trêu chọc thể lực uy phong, này nhưng ma thú cấp cao khác thực lực yếu, lại vẫn chịu ảnh hưởng nhất định của Ngũ Tư.

“Ba Ba Lạp đại tỷ, chồng của ngươi là con trai bệ hạ Ngũ Tư?” Sở Thiên đột nhiên nhớ tới một vấn đề, “Thái Qua Nhĩ đại ca dường như là ma thú cấp chín.”

“Ài!” Ba Ba Lạp thở dài, nói: “Không sai, Thái Qua Nhĩ chỉ là ma thú cấp chín, nhưng phụ thân của hắn lại là ma thú cấp mười, thật ra, không riêng gì Thái Qua Nhĩ, có rất nhiều hậu duệ ma thú cấp mười, cũng chỉ là cấp chín.”

“Ồ, đúng rồi, đại tỷ, ngươi sao lại đến Hoàng Kim thành?” Thấy Ba Ba Lạp có chút thương cảm, Sở Thiên đổi đề tài.

“Ài!” Không ngờ, Ba Ba Lạp lại thở dài, ngược lại càng thêm đau thương. “Thái Qua Nhĩ bị trọng thương, ta dẫn hắn tới nơi này, là hy vọng phụ thân của hắn có thể điều trị cho hắn.”

Bị trọng thương? Sở Thiên tỉ mỉ nhớ lại một chút quá trình chiến đấu của Thái Qua Nhĩ và Ma Căn, sau đó nghĩ tới, Ma Căn cuối cùng phóng xuất vong linh ma pháp, thời điểm cuối cùng muốn đồng quy vu tận, chân sau Thái Qua Nhĩ bị vong linh ma pháp đánh trúng.

Nghĩ tới đây, Sở Thiên nheo mắt lại cười, với tư cách là một bác sỹ thú y, còn có chuyện gì, vui mừng hơn khi nghe tin có ma thú bị thương?

“Ba Ba Lạp đại tỷ, ta muốn đi bái kiến Thái Qua Nhĩ đại ca, ngươi thấy bây giờ có được không?” Sở Thiên hỏi.

“Dĩ nhiên có thể!” Ba Ba Lạp vui vẻ trả lời.

Đi theo Ba Ba Lạp, mấy người Sở Thiên đi ra khỏi tử quán, cũng nhìn thấy mấy ma thú muốn báo thù, nhưng, có Ba Ba Lạp ở đây, không có bất kỳ ma thú nào dám làm phiền tới Sở đại thiếu gia.

Ở trung ương Hoàng Kim thành, tọa lạc một cung điện hùng vĩ, nơi này chính là sào huyệt của thú hoàng Ngũ Tư.

Trong nghi thức hoan nghênh vương tử phi, trong thư phòng xa hoa, Sở Thiên gặp thú hoàng Ngũ Tư trong truyền thuyết, nhưng giờ phút này, ma thú cấp mười Ngũ Tư tinh anh, lại cau mày suy tư.

“Phụ hoàng, Thái Qua Nhĩ thế nào rồi?” Vừa gặp được Ngũ Tư, Ba Ba Lạp liền vội vã hỏi.

Ngũ Tư trước là lắc đầu, sau đó hỏi: “Ba Ba Lạp, mấy người này là ai?”

“Hắn chính là mỹ dung sư An Định (bác sỹ thẩm mỹ) con đã kể cho người.” Ba Ba Lạp chỉ vào Sở Thiên giới thiệu.

“Người chính là An Định? Sao trong người lại không có lực lượng ba động?” trong mắt Ngũ Tư hiện lên một tia khinh miệt, trùng hợp bị Sở Thiên bắt gặp.

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Khốn kiếp, con cạp chết tiệt này lại dám xem thường lão tử? Sở Thiên trong lòng thầm mắng, nhưng ngoài miệng cũng rất khách khí, “Ha ha, bệ hạ...”

Căn bản không muốn nghe Sở Thiên nói chuyện, Ngũ Tư lại chuyển hướng về phía Ba Ba Lạp, “Ba Ba Lạp, vết thương Thái Qua Nhĩ rất kỳ quái, ta tạm thời cũng không có cách nào!”

“Vậy làm sao bây giờ a?” Ba Ba Lạp vội la lên.

“Trên đại lục sợ rằng chỉ có một người có thể cứu Thái Qua Nhĩ.” Ngũ Tư nói: “Thượng cổ Tế Tự, Phát Lạp Định Nặc!”

“Phụ hoàng vậy người mau sai người đi tìm a, nếu như hắn không chịu, ta liền bắt hắn về!” Ba Ba Lạp hung ác nói.

“Vô dụng, bây giờ Phát Lạp Định Nặc Thánh Tế Tự đã mất tích rồi.” Ngũ Tư bắt đầu đi lắc đầu, nổi thống khổ sắp mất đi con trai, cho dù là ma thú cấp mười cũng chịu không nổi.

“Khụ khụ!” Sở Thiên ho khan hai tiếng, sau khi đợi mọi người chú ý tới mình, cười nói: “Ừm... Ta có thể... đi thăm Thái Qua Nhĩ vương tử một chút không?”

152. Chương 152: Lão Già Cấp Mười Cùng Con Trai Cấp Chín

“Dĩ nhiên, ta cũng không muốn quấy rầy Thái Qua Nhĩ vương tử, vậy thì một mình ta đi thôi.” Sở Thiên không hài lòng với thái độ của Ngũ Tư, cho dù là Long Hoàng cũng không kiêu ngạo với hắn như vậy!

Dưới sự hướng dẫn của Ba Ba Lạp, Sở Thiên đi tới một cái điện lớn, vừa tiến vào trong điện, Sở Thiên liền cảm nhận được mùi hôi cay mũi, “Đại tỷ, đây là mùi gì?”

“Ài!” Ba Ba Lạp sâu khổ thở dài, chỉ cái phòng bên trong, “Người vào xem sẽ biết.”

Sở Thiên theo lời đi vào phòng ngủ, phòng ngủ trang trí rất lộng lẫy, hơn nữa lộ ra vẻ rất có phong cách, nhưng trên chiếc giường lớn trong cùng, lại có một con cạp đang nằm, thân bao trùm lụa mỏng, trong không khí mùi hôi thối, chính là từ nơi lão hổ lan tỏa ra.

Dưới chỉ thị của Ba Ba Lạp, Sở Thiên mở lụa mỏng ra, sau đó kinh ngạc kêu lên, “A!?”

Với tư cách là một bác sỹ thú y, Sở Thiên giải phẫu qua vô số động vật, cũng đã gặp rất nhiều trường hợp máu chảy đầm đìa trong khi giải phẫu, nhưng hết thấy cộng lại, cũng không sánh bằng Thái Qua Nhĩ trên giường.

Sở Thiên từng gặp Thái Qua Nhĩ trong lúc ẩn thân, lúc ấy Hồ Vương cấp chín này uy phong凛冽, hiển thị rõ bản sắc huyết thống Thú Hoàng, nhưng bây giờ, Thái Qua Nhĩ tuy vẫn là hình dáng của một con hổ, nhưng lại không thể gọi là hổ.

Thái Qua Nhĩ mềm nhũn nằm ở trên giường, bộ lông màu vàng vốn có đã rụng hết, hai mắt vô thần, kinh khủng nhất, là phía bên phải thân hắn, đã hoàn toàn mục nát.

Hoại tử (bệnh ăn mòn) là ẩn tượng từ phía Sở Thiên, từ chân phải phía sau bị thương của Thái Qua Nhĩ bắt đầu, bây giờ trên cái chân đó, chỉ còn lại xương, từ chân phải phía sau hướng về phía trước, chân bên trái của Thái Qua Nhĩ không ngừng chảy máu, thỉnh thoảng còn có mấy miếng thịt thối rửa rơi xa, thậm chí còn có nội tạng đã lộ ra bên ngoài rồi.

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Ma thú trọng thương Sở Thiên gặp qua không ít, nhưng đả thương khiến Thái Qua Nhĩ như vậy, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

“Ô ô!” Ba Ba Lạp co quắp, lau nước mắt nói: “Ban đầu nếu không phải ta trộm thuốc Ma Căn, Thái Qua Nhĩ cũng sẽ không như vậy.”

“Đại tỷ, hắn rốt cuộc làm sao bị thương?” Mặc dù Sở Thiên thấy tận mắt những gì đã diễn ra, nhưng vẫn phải hỏi một lần, một mặt là vì muốn xóa cái tội danh thấy chết không cứu, về mặt khác lại là lợi dụng thời gian Ba Ba Lạp nói chuyện, để suy nghĩ phương án trị liệu.

Ba Ba Lạp đem những gì đã diễn ra nói ra một lần, chờ lúc bà ta nói xong, Sở Thiên ở trong lòng cũng bắt đầu cân nhắc hơn thiệt rồi.

Sở Thiên rất rõ y thuật của mình, đối với Thái Qua Nhĩ tình huống như thế, hắn trị khỏi nắm chắc không quá ba phần, nếu như bị thương là những ma thú khác, Sở Thiên sẽ không do dự chút nào đánh cuộc một lần, nhưng bệnh nhân lần này lại là con trai của Thú Hoàng...

“Đại tỷ, Thái Qua Nhĩ đại ca còn có thể nói chuyện được không?” Sau khi Sở Thiên hỏi xong, tiến về phía trước.

“Ta cũng không biết.” Ba Ba Lạp lắc đầu, “Bắt đầu từ ba ngày trước, hắn một chút cũng không nói chuyện.”

Kiểm tra lại vết thương của Thái Qua Nhĩ, Sở Thiên cắn răng, quyết định liều mạng, “Đại tỷ, người có thể để ta trị cho hắn không!”

“Người?” Ba Ba Lạp sững sốt, nói: “Vô dụng, phụ hoàng đã nói, trừ Tế Tự thuật của Phát Lạp Địch Nặc tài ba xuất chúng ra, không ai có thể trị khỏi cho Thái Qua Nhĩ.” Nói xong, Ba Ba Lạp lại thiện ý khuyên giải nói: “Người chỉ là mỹ dung sư (bác sĩ thẩm mỹ)...”

“Ha ha, không sai, ta chính là mỹ dung sư!” Sở Thiên chỉ vào thân thể Thái Qua Nhĩ, “Cho nên ta có thể làm cho thân thể của hắc, biến thành giống như trước đây!”

“Đúng rồi! Thế mà ta lại không nghĩ ra!” Ba Ba Lạp mắt sáng lên, nói: “Ta thiếu chút nữa đã quên rồi, huynh đệ người có thể khôi phục lại thân thể của hắc!”

“Người chờ một chút, ta đi hỏi phụ hoàng, xem đồng ý hay không!” Vừa nói, Ba Ba Lạp liền bị kích động chạy ra ngoài.

Lúc đợi tin, Sở Thiên vừa kiểm tra một lần thân thể Thái Qua Nhĩ, sau đó cau mày, huyết nhục nửa thân Thái Qua Nhĩ sắp không còn, hơn nữa có vài mẫu xương cũng đã thối rữa, xương còn dễ nói, dùng ma pháp thủy tinh có thể thay thế, nhưng bắp thịt và da thì sao? Thối rữa trên diện rộng, dựa hết vào cây da khẳng định là không được, biện pháp còn lại kia, cũng chỉ có một...

Rất nhanh, Ngũ Tự liền chạy vào phía trong phòng ngủ, vừa gặp, hắc đã không chút khách khí hỏi Sở Thiên, “Người có thể trị bệnh cho con trai của ta ư?”

“Không, ta không thể trị bệnh!” Sở Thiên cân nhắc từ ngữ, cẩn thận biểu đạt ý của mình: “Ta không chắc có thể trị khỏi cho hắc, nhưng ta có thể làm cho thân thể của hắc khôi phục hình hài trước kia!” Ngũ Tự trong mắt hàn quang chợt lóe, nhìn chăm chăm Thiên, “Người thật sự có thể làm được?”

“Dĩ nhiên có thể!” Sở Thiên ung dung cười, chỉ để Thái Qua Nhĩ khôi phục nguyên trạng, hắc có niềm tin tuyệt đối!

“Nếu như không thể để cho Thái Qua Nhĩ biến trở về hình hài trước kia, người sẽ biết hậu quả của người ra làm sao.” Ngũ Tự uly hiếp nói.

Sở Thiên gật đầu.

“Phụ hoàng, để An Địch thử làm đi!” Ba Ba Lạp gần như là cầu khẩn, “Dù sao Thái Qua Nhĩ cũng sống không được mấy ngày nữa, cho dù... Cho dù chết, ta cũng không muốn để hắc chết khó coi như vậy.”

Nhìn thoáng qua con trai không còn hình dáng của hổ, Ngũ Tự trầm ngâm một chút, sau đó đồng ý: “Người cần thời gian bao lâu?”

“Thời gian cũng không cần quá nhiều.” Sở Thiên ánh mắt híp lại, “Nhưng ta cần bệ hạ ngài giúp ta một việc!”

“Ta?” Ngũ Tự có chút không hiểu hỏi: “Người muốn ta làm cái gì?”

“Ha ha, bệ hạ ngài là ma thú cấp mười, đúng không?” Sở Thiên rất thẳng thắn cười, “Vậy tốc độ phục hồi lại như cũ của ngài sau khi bị thương nhất định sẽ rất nhanh?”

“Nếu như không phải là bị ma pháp và đầu khí cao cấp đả thương, ta có thể trong nháy mắt phục hồi như cũ!”

“Vậy thì được rồi!” Sở Thiên lấy ra công cụ giải phẫu, “Bệ hạ, ta muốn dùng thịt của người bù vào cho Thái Qua Nhĩ!”

“Cái gì?” Ánh mắt Ngũ Tự nhìn về phía Sở Thiên lập tức sắc bén hơn rất nhiều.

“Hoặc là để Thái Qua Nhĩ chờ chết, hoặc là nghe theo ta!” Đến lúc này, Sở Thiên cái gì cũng không sợ, đối diện sinh ly tử biệt trước mặt, không phải ai cũng có can đảm cãi lời bác sĩ.

Một lúc lâu sau, Ngũ Tự hít một hơi thật sâu, sau đó gật đầu.... Sở Thiên bình thản nói: “Được, ngài biến trở về nguyên hình trước!” Sở Thiên nhẹ nhàng nâng dao phẫu thuật, “Bệ hạ, chúng ta bắt đầu từ phía sau lưng...”

Đầu tiên là cắt thịt thối rửa trên lưng Thái Qua Nhĩ, sau đó Sở Thiên chau mày, “Sao xương ở đây cũng bị thối rửa?” Nói xong, Sở Thiên từ trong giới chỉ lấy ra một đoạn ma pháp thủy tinh, thay thế chỗ xương bị thối rửa.

“Người đang làm gì đó?” Ngũ Tư nóng nảy.

“Khối xương này đã bị vong linh ma pháp làm cho thối rửa, nếu như ta không cắt nó đi, cho dù đổi da thịt cho Thái Qua Nhĩ cũng vô dụng!” Sở Thiên giải thích, sau đó thở phào nhẹ nhõm, nói: “Cũng may nội tạng của hắn còn chưa bị thối rửa, nếu không đã phiền toái rồi...”

Ngũ Tư không nói, coi như là chấp nhận hành động của Sở Thiên, sau khi xử lý xong đồng xương, Sở Thiên vung dao giải phẫu lên, “Bệ hạ, ta muốn lấy thịt từ trên người ngài.”

“Bắt đầu đi!” Ngũ Tư ung dung nói, đối với hắn, một ma thú cấp mười trải qua vô số trận huyết chiến mà nói, bị cắt mất một miếng thịt không có gì khác với gãi ngứa.

Ngũ Tư và Thái Qua Nhĩ không hổ là phụ tử, trừ thể tích không giống nhau ra, bọn họ về ngoài thoát nhìn giống nhau như đúc, cứ như vậy, cũng dễ dàng cho Sở Thiên hơn.

Đối chiếu vị trí thịt thối rửa của Thái Qua Nhĩ, Sở Thiên cắt lấy một ít thịt từ vị trí nơi tương đồng của Ngũ Tư, lấy tay khâu trên người Thái Qua Nhĩ, Sở Thiên vừa khâu xong, vết thương trên người Ngũ Tư đã sắp phục hồi như cũ.

Cứ như vậy, một mảnh thịt được lấy xuống, ở trong tay Sở Thiên giống như may quần áo, vá lại cho Thái Qua Nhĩ một lớp da thịt.

May mắn là mạch máu và thần kinh của Thái Qua Nhĩ vẫn còn tốt nguyên, Sở Thiên chẳng qua là chữa trị mấy mạch máu bị thương nghiêm trọng, còn loại mạch khác, chỉ có thể hy vọng khả năng phục hồi của chính Thái Qua Nhĩ. Vấn đề bắt thịt đã giải quyết xong, Sở Thiên vừa lấy rất nhiều mảnh da hổ nhỏ từ trên thân Ngũ Tư xuống, vá cho Thái Qua Nhĩ.

“An Định huynh đệ, cảm ơn người!” Thấy Thái Qua Nhĩ lại có hình dáng của hổ, Ba Ba Lạp trong mắt hàm chứa lệ quang, vui mừng nói: “Cho dù Thái Qua Nhĩ không thể tiếp sống, hắn chết cũng có sự tôn nghiêm của dòng máu thú hoàng.”

“Chết? Ha ha, ta không đồng ý, cho dù Tử Thần đến cũng đừng hòng mang Thái Qua Nhĩ đi!” Theo việc tiến hành giải phẫu, niềm tin của Sở Thiên với việc trị khỏi bệnh cho Thái Qua Nhĩ ngày càng tăng.

“Hắn có thể sống tiếp sao?” Ngũ Tư cũng rất nghi ngờ, ban đầu Ngũ Tư cũng không quá giống Ba Ba Lạp, chỉ hy vọng Thái Qua Nhĩ chết đẹp một chút mà thôi.

“Tại sao không thể?” Sở Thiên nheo mắt lại cười.

“Nhưng vết thương này nghe nói chỉ có Pháp Lạp Định Nặc mới có thể trị bệnh.” Ngũ Tư vẫn không tin.

“Ca ngợi Tử Thần!” Sở Thiên cũng không muốn bị người khác đoán ra thân phận của mình, cho nên bắt đầu lừa gạt, “Ta từng nói với Ba Ba Lạp đại tỷ, ta ngoài là một mỹ dung sư ra, còn là một đạo tặc!” Vừa nói, Sở Thiên nhẹ nhàng cười một tiếng, “Thật ra, ta tu luyện chính là thượng cổ đạo tặc thuật, nó không những có thể giết người, cũng có thể cứu người!”

“Thượng cổ đạo tặc thuật? Nó giống thượng cổ tế tự thuật của Pháp Lạp Định Nặc, đều là thần kỹ của chúng thần sao?” Ngũ Tư đã bị hắn lừa dối. “Không sai!” Sở Thiên thâm cười trong lòng, lão hổ này quá đơn thuần rồi, “Thượng cổ đạo tặc thuật của ta tuy hiệu quả điều trị không bằng thượng cổ tế tự thuật, nhưng cứu sống Thái Qua Nhĩ không vấn đề gì, ừm, chính là như vậy!”

Thời gian nói chuyện xong thì phẫu thuật của Sở Thiên cũng đã kết thúc rồi.

Thái Qua Nhĩ vừa khôi phục bản sắc Hổ vương cấp chín, mặc dù còn chưa tỉnh lại, nhưng có thể hô hấp bình thường, xem ra, hắn có thể tiếp tục sống là chuyện đương nhiên.

“Ba Ba Lạp đại tỷ, người còn Kim Sang được ở đây không... A, không, là sự bảo vệ của Thánh Tế Tự?” Không có sự giúp sức của thuốc, Thái Qua Nhĩ khôi phục sẽ rất chậm.

“Còn!” Ba Ba Lạp gạt đầu, sau đó lấy ra mấy bình thuốc từ trong chiếc nhẫn trên ngón tay, đưa cho Sở Thiên.

“A?” Sau khi bôi thuốc lên, Sở Thiên kinh ngạc, tốc độ khôi phục của Thái Qua Nhĩ không đáng kể, chỉ có thể nói rõ, Thái Qua Nhĩ đã bị thương bởi vong linh ma pháp, mà lực lượng còn cao hơn của Khổ Á thấp!

“Bệ hạ, người có biết không, thứ làm cho Thái Qua Nhĩ bị thương rốt cuộc là loại vong linh ma pháp gì? Đã thoa nhiều thuốc Sự bảo vệ của Thánh Tế Tự lên mà vẫn khôi phục chậm như vậy?” Sở Thiên dò hỏi.

“Ta trước kia cũng thử qua rồi, Sự bảo vệ của Thánh Tế Tự quả thật vô dụng.” Ngũ Tư nói: “Thái Qua Nhĩ đã bị thương bởi vong linh ma pháp, đến từ địa ngục...”

153. Chương 153: Dụ Dỗ

“Không sai, chính là địa ngục!” Ngũ Tư lại biến về hình người, nhướng mày nói: “Kể từ sau cuộc chiến tranh Bồ Lôi Trạch ngàn năm trước, ta rất lâu chưa gặp qua vong linh ma pháp thuần khiết như vậy, muốn dùng vong linh ma pháp đạt đến trình độ này, vong linh ma pháp thần của nhân gian căn bản không thể làm được, chỉ có pháp sư cả ngày tiếp xúc với vong linh ở địa ngục, mới có khả năng.”

“Ồ, hóa ra là như vậy.” Sở Thiên gạt đầu, hỏi: “Bệ hạ ngài điều tra ra, Ma Căn đã thương Thái Qua Nhĩ, tại sao có được vong linh ma pháp không?”

“Đã không có cách nào điều tra!” Ngũ Tư trên mặt đột nhiên xuất hiện sắc mặt giận dữ, lạnh lùng nói: “Ta tìm được thi thể ma thú và Mã Lị, nhưng tinh hạch của bọn chúng bị người khác lấy đi rồi, hừ! Hung thủ xúc phạm ma thú cấp chín như thế, trong mắt còn có Thú Hoàng như ta hay không?”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên âm thầm tặc lưỡi, thì ra việc lấy đi tinh hạch, là sự xỉ nhục lớn nhất đối với ma thú, may mắn là không ai biết là lão tử làm chuyện này.

“Ừm... Phụ hoàng, ta... ta làm sao vậy?” Đột nhiên, Thái Qua Nhĩ tỉnh lại, mê man nhìn người trong phòng ngủ, sau đó phát hiện thân thể của mình đã bình phục lại!

“Thái Qua Nhĩ người đã tỉnh lại rồi?” Ba Ba Lạp mừng rỡ, kéo tay Thái Qua Nhĩ, chỉ vào Sở Thiên nói: “Đây chính là An Định huynh đệ ta từng kể với người, chính hắn trị khỏi cho người.”

“Đa tạ An Định huynh đệ!” Dáng vẻ Thái Qua Nhĩ cảm ơn khiến Sở Thiên rất cao hứng.

“Ha ha, đại ca người quá khách khí rồi.” Sở Thiên trong lúc không chú ý, đã đặt quan hệ của mình và Thái Qua Nhĩ trở thành huynh đệ, “Đại ca, thân thể của người mới vừa phục hồi như cũ, còn cần nghỉ ngơi nhiều.” Nói xong, Sở Thiên hướng về phía Ngũ Tư nói: “Bệ hạ, cứ để Ba Ba Lạp đại tỷ chiếu cố đến Thái Qua Nhĩ đại ca, hay là chúng ta ra ngoài đi!”

Sau khi Ngũ Tư dặn dò Thái Qua Nhĩ mấy câu, cùng Sở Thiên trở lại thư phòng, dọc đường đi, thái độ của Ngũ Tư đối với Sở Thiên đã không còn là để vương với thường dân, mà là cảm giác của thúc thúc cùng cháu của mình vậy.

“An Định, thế nào rồi?” Thấy Sở Thiên trở về, Chu Lệ Á ra nghênh tiếp, hỏi: “Chàng trị khỏi bệnh cho Thái Qua Nhĩ vương tử sao?”

“Ha ha, Thái Qua Nhĩ đã không có chuyện gì rồi!” Ngũ Tư giành trước cười nói: “Trước kia ta cho là trên đại lục chỉ có Phát Lạp Định Nặc có thể chữa trị cho Thái Qua Nhĩ, không ngờ, phương pháp của An Định ta cũng không kém!”

“Vậy thật là quá tốt rồi!” Chu Lệ Á thở phào nhẹ nhõm, yên tâm cười.

“Thấm thấm cứ yên tâm, An Định thúc thúc bản lãnh cũng không phải chỉ ngừng lại ở đó đâu!” Kể từ sau khi gặp được Thú Hoàng, Lỗ Tây Nạp vẫn không dám nói chuyện rốt cuộc tìm được cơ hội mở miệng.

“U Minh Lang này là ma sủng của người?” Ngũ Tư hỏi Sở Thiên.

“Không phải, hần là con của huynh đệ kết nghĩa của ta, con trai tộc trưởng lang tộc bờ Tây Hải.” Sở Thiên giải thích.

“Ừm, không tệ!” Ngũ Tư quan sát Lỗ Tây Nạp, mặc dù hần vẫn còn có chút xem thường ma thú cấp tám, nhưng nhìn nét mặt Sở Thiên, nói: “Lang tộc cũng là chủng tộc thần phục của ta, sau này có thời gian, ta sẽ tiếp kiến phụ thân ngươi!”

Lỗ Tây Nạp cùng Sở Thiên đồng thời cười, Lỗ Tây Nạp cười, là bởi vì phạm là ma thú được Thú Hoàng tiếp kiến, thì chờ sẽ chiếm được sự ủng hộ của Hoàng Kim thành, sợ rằng từ nay về sau, Lang tộc bờ Tây Hải sẽ trở thành Lang tộc đệ nhất đại lục, Sở Thiên cười, lại là bởi vì, nếu Lỗ Tây Nạp có thể nhận được chỗ tốt này, thì những thứ mà một bác sỹ thú y như hần có thể nhận được chắc chắn sẽ còn nhiều hơn.

Quả nhiên, Ngũ Tư trên không trung vẽ một cái, một cái tấm lệnh bài màu vàng đã xuất hiện ở trong tay Sở Thiên.

Tấm kim bài không biết là dùng chất liệu gì chế tạo thành, chỉ to bằng nắm tay, nhìn qua trong suốt lấp lánh, nhất là hình con hổ điêu khắc chính diện, lại càng lộ ra vẻ uy phong凛冽, lật tấm kim bài lại, phía sau viết một hàng chữ nhỏ —— Thú Hoàng thân lâm!

“Ca ngợi Thú Thần!” Lần này ca ngợi thần không phải Sở Thiên, mà là Bối Lợi, hần chết lặng nhìn thẳng kim bài, con người đều nhanh rơi ra, “Chẳng lẽ... Chẳng lẽ đây chính là kim bài Thú Hoàng trong truyền thuyết!?”

Chu Lệ Á, Sa Khắc không biết tấm kim bài này đại diện cho cái gì, nét mặt không có gì thay đổi, mà Mặc Phi Đặc thì lại tắc lưỡi, lẩm bẩm liêu một câu: “Có ý tứ...”

“Bệ hạ, đây là?” Sở Thiên giơ tấm kim bài hỏi.

“Ngươi chữa trị khỏi cho Thái Qua Nhĩ, tấm kim bài này dùng để cảm tạ ngươi đó!” Ngũ Tư lơ đãng nói: “Nó cũng không có tác dụng gì, chẳng qua lúc ngươi cần, có thể dùng nó để nhận được sự giúp đỡ từ những chủng tộc thần phục ta mà thôi.”

Khốn kiếp, cái này gọi là không có tác dụng gì sao? Sở Thiên nheo mắt cười, có vật này trong tay, chẳng phải là có thể hiệu lệnh ma thú cấp cao trên đại lục sao?

Tích tích tích ! Một khối đá truyền tin trên người Ngũ Tư đột nhiên vang lên, sau khi nghe bên tai nói vài câu, Ngũ Tư nói: “An Định, các người nghỉ ngơi trước đi, ta đi xử lý một ít chuyện, chờ buổi tối chiêu đãi các người tiếp.” Sau khi Ngũ Tư nói mấy câu, tạm thời rời đi trước, thoạt nhìn rất gấp gáp, hoàn toàn không có niềm vui của việc con trai đã khỏe mạnh trở lại.

Thú Hoàng đi rồi, mấy người cũng thoải mái nhiều, Lỗ Tây Nạp giành nói trước: “Ta khát, thúc thúc người quá cường hãn rồi, kim bài Thú Hoàng cũng có, con mẹ nó, có vật này, Lang Vương Huyền Hà đại thảo nguyên cũng không dám ức hiếp chúng ta!”

“An Định, tấm kim bài này lợi hại như vậy sao?” Chu Lệ Á hỏi.

“Dĩ nhiên!” Sở Thiên tâm tình rất tốt, trong lòng than thở, lần này phí chữa trị thật không ít a!

“Hắc hắc, thứ đồ chơi hồng nát như vậy, cũng có khiến các người cao hứng như vậy sao?” Mặc Phi Đặc khinh thường lắc đầu, “Đợi lát nữa đại gia cũng cho các người một tấm.”

“Ta nhỏ! Đứa trẻ nghịch ngợm này lại lừa gạt người khác rồi!” Lỗ Tây Nạp dùng đuôi cuốn Mặc Phi Đặc lại, lên giọng giáo huấn nói: “Ngươi có biết tấm kim bài này để làm gì không?”

“Không phải là có thể làm cho mấy tiểu ma thú nghe lời sao?” Mặc Phi Đặc bĩu môi một cái, từ trong đuôi Lỗ Tây Nạp giẫy dụa đi ra ngoài, sau đó nhét đồ ăn vặt vào miệng, nói: “Nó chỉ có thể ra lệnh cho chủng tộc ma thú không có ma thú cấp mười mà thôi, giống như Cự Long tộc có Long Hoàng, Tri Chu tộc (tộc nhện) có A Tư Nặc, Biên Bức tộc (tộc dơi) có Đức Khố Lạp, những chủng tộc này cũng không thể nghe lời người, còn nữa, rất nhiều ma thú rời xa Hoàng Kim thành, tất cả cũng không để tấm kim bài Thú Hoàng trong mắt!”

Khốn nạn, thật đúng là có chuyện như vậy! Sở Thiên tâm tình vui vẻ trầm xuống quá nửa, không nói gì đến người khác, chỉ riêng A Mạt Kỳ cũng không xem tấm kim bài Thú Hoàng này vào trong mắt rồi.

“A, tiểu Mặc Phi Đặc, làm sao ngươi biết nhiều chuyện như vậy?” Chu Lệ Á ngạc nhiên nói.

“Hừ, đại gia ta cũng là ma thú cấp mười, cũng là vua của một chủng tộc!” Mặc Phi Đặc dương dương tự đắc, sau khi lau thức ăn ở miệng, quay đầu nói: “Ngũ Tư Thú Hoàng này, lão tử mất hứng là có thể giết chết hắn như bốn vậy!”

Bốp! Sở Thiên nhẹ nhàng đánh vào đầu Mặc Phi Đặc, cười mắng: “Tên tiểu tử ngỗ nghịch nhà ngươi lại nói khoác rồi.”

“An Định, sao chàng lại đánh một tiểu hài tử chứ?” Chu Lệ Á trách cứ nói, sau đó vuốt vuốt đầu nhỏ Mặc Phi Đặc, an ủi: “Mặc Phi Đặc ngoan, đừng khóc, tỷ tỷ mua cho ngươi đồ ăn vặt.”

“Hừ! Các ngươi cũng không có ý tứ!” Mặc Phi Đặc đem nước mắt lau đi, suy nghĩ một chút, bổ sung nói: “Chu Lệ Á tỷ tỷ thật có ý tứ!”

Sở Thiên len lén cười thầm, lúc không có chuyện gì ngược đãi ma thú cấp mười, thật là một loại hưởng thụ...

Không mất quá nhiều thời gian, Ngũ Tư liền trở về gấp, nhưng trên mặt của hắn lại mang theo một tia ưu sầu.

Sai thủ hạ chuẩn bị một bàn rượu và thức ăn, Ngũ Tư nhiệt tình chiêu đãi mấy người Sở Thiên, trên bàn rượu, Ngũ Tư còn cố ý đưa cho Sở Thiên một viên đá truyền tin của mình, nói là người một nhà cần thường xuyên liên lạc, nhưng Sở đại thiếu gia lại hiểu rằng: chỉ sợ là muốn tìm cho bản thân hắn một bác sỹ tư nhân sẵn sàng đợi lệnh mà thôi.

Sau khi hàn huyên, Ngũ Tư đột nhiên hỏi: “An Định, nghe nói ngươi tới Hoàng Kim thành, là vì tìm ma thú cưng A Mạt Kỳ của Phát Lạp Định Nặc Thánh Tế Tự?”

“Đúng, thật ra ta muốn tìm Phát Lạp Định Nặc!” Sở đại thiếu gia lại bắt đầu thuận miệng lừa gạt, “Hừ! Ta cùng Phát Lạp Định Nặc tu luyện, đều là thần kỹ thượng cổ, tất cả cũng có thể chữa trị cho ma thú, cho nên ta muốn tìm hắn thử so tài một chút, rốt cuộc là thượng cổ tế tự thuật lợi hại, hay là thượng cổ đạo tặc thuật của ta lợi hại hơn!”

Sở Thiên lấy cớ này không có gì sơ hở, phàm là cường giả đại lục, luôn luôn có thói quen tranh hùng háo thắng.

“Ta thấy thượng cổ đạo tặc thuật của ngươi cũng không kém tế tự thuật đâu!” Ngũ Tư tự đáy lòng than thở, sau đó lời nói đột nhiên nói: “Ta vừa lấy được tin tức của A Mạt Kỳ!”

“Ca ngợi Tử Thần!” Sở Thiên nheo mắt lại, trầm ổn hỏi: “Hắn ở đâu? Có tin tức của Phát Lạp Định Nặc không?”

“Ngươi xem cái này.” Không trả lời vấn đề của Sở Thiên, Ngũ Tư ngược lại đưa cho Sở Thiên một phong thư, “An Định ngươi là huynh đệ của Thái Qua Nhĩ, ta không đối gạt ngươi, Hoàng Kim thành gặp phải phiền toái, có thể còn cần sự trợ giúp của ngươi!”

Dưới chỉ thị của Ngũ Tư, Sở Thiên mở thư tín, nhìn một lần.

Trên thư lưu loát mấy ngàn chữ, dùng từ rất khách khí, biểu đạt ý tứ cũng rất uyển chuyển, nhưng Sở Thiên nhìn xong đã hiểu ý trong thư chỉ có một câu —— lão tử muốn địa bàn của ngươi, ngươi lập tức rút ra khỏi Hoàng Kim thành!

Thú vị! Sở Thiên hí mắt cười, Ngũ Tư Thú Hoàng này thật chẳng ra làm sao! Lại bị người khác uy hiếp đến tận cửa!

“Bệ hạ, có quan hệ gì với A Mạt Kỳ?” Sở Thiên hỏi.

“Người đưa tin, chính là A Mạt Kỳ!” Ngũ Tư sắc mặt giận dữ, cười lạnh nói: “A Mạt Kỳ dựa vào tốc độ cực nhanh, sau khi đưa thư, còn đánh thương người của tộc ta!”

A Mạt Kỳ nghe lệnh của người khác? Sở Thiên cau mày, nếu bàn về lòng trung thành, trong ma thú thủ hạ của Sở Thiên không có ai hơn A Mạt Kỳ, Sở Thiên căn bản không tin tưởng hắn sẽ phản bội mình! Nhưng, Thú Hoàng Ngũ Tư cũng sẽ không nói láo, nói như vậy, chuyện này có chút kỳ quái rồi.

“Bệ hạ, người muốn ta làm cái gì?” Sở Thiên áp chế lại tâm tình kích động, vì A Mạt Kỳ, hắn phải ở lại Hoàng Kim thành.

“Người tới lần này cũng là ma thú cấp mười! Hơn nữa hắn còn dẫn theo không ít người!” Ngũ Tư nói: “Ma thú cấp mười ta có thể đối phó, nhưng điều ta lo lắng chính là, nếu A Mạt Kỳ xuất hiện, Phát Lạp Dịch Nặc e rằng cũng có thể tới!”

Ngũ Tư trầm ngâm một chút, tiếp tục nói: “An Dịch người nên hiểu, nếu như đối thủ thật sự có Phát Lạp Dịch Nặc, chủng tộc của ta sợ rằng...”

Sở Thiên gật đầu, trong chiến dịch Thái Thạch Bảo, Sở Thiên đã hướng toàn bộ đại lực chứng minh, Phát Lạp Dịch Nặc ở đâu, nơi đó sẽ là quân đoàn ma thú bắt tử, đối mặt một đối thủ như vậy, cho dù là ma thú cấp mười, ít nhiều cũng sẽ bận tâm!

“Bệ hạ xin hãy yên tâm! Nếu như Phát Lạp Dịch Nặc thật sự tới, thượng cổ đạo tặc thuật của ta khẳng định không thể kém hơn hắn!” Sở Thiên đảm bảo lời thề son sắt, nhưng trong lòng dờ khóc dờ cười: Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Giúp Thú Hoàng đối phó với chính bản thân lão tử? Hắc hắc, có ý tứ...

154. Chương 154: Quân Đoàn Địa Ngục

Thái Qua Nhĩ ngày thứ hai khôi phục, Ngũ Tư vẫn giống như trước kia, bận rộn chuẩn bị cho cuộc chiến tranh sắp diễn ra, mà Sở Thiên lại như cũ cùng Chu Lệ Á đi dạo trên đường phố của Hoàng Kim thành, nhưng đúng vào lúc này, vốn là bầu trời trong xanh, đột nhiên tối sầm.

“Ồ? An Dịch, chàng nhìn bầu trời xem!” Chu Lệ Á ngẩng đầu lên, chỉ vào mảng mây đen trên bầu trời nói: “Mảng mây đen kia thật kỳ quái a!”

“Ca ngơ Sinh Mệnh nữ thần!” Sở Thiên ánh mắt híp lại, Chu Lệ Á nhìn không rõ, nhưng ánh mắt Sở Thiên được máu của Long Hoàng cải tạo lại biết trong đó có nguy hiểm.

Trên bầu trời căn bản là không phải là mây đen gì, mà là con Hắc Phượng Hoàng khổng lồ!

“An Dịch huynh đệ! Nhanh đến hoàng cung của phụ hoàng!” Một đạo hồng quang hiện lên, Thái Qua Nhĩ thân hình hùng tráng xuất hiện ở trước mặt Sở Thiên, cắn răng cả giận nói: “Đối thủ tới rồi!”

Vừa nói, Thái Qua Nhĩ nhìn lên bầu trời, nắm chắc hai bàn tay lắm lắm: “Hừ! Lại dùng Hắc Phượng Hoàng cấp chín tọa kỵ trên không trung, thực lực không tệ!”

Hắc Phượng Hoàng cấp chín này chỉ là tọa kỵ! ? Sở Thiên trong lòng ngạc nhiên, phải biết rằng tọa kỵ chuyên chở của Sở Thiên chỉ có Boeing thất cấp ma thú mà thôi.

“Thú Hoàng Ngũ Tư, người lăn ra đây cho lão tử!”

Thanh âm ngang ngược tràn ngập khắp cả Hoàng Kim thành, thậm chí ngay cả trong không khí cũng tràn ngập lực lượng ba động!

Sở Thiên ngẩng mạnh đầu lên, tìm kiếm trên bầu trời, cái thanh âm này hắn quá quen thuộc, đúng là thiên hạ đệ nhất ma súng thủ hạ của mình, A Mạt Kỳ!

“An Dịch huynh đệ, người nhanh đến hoàng cung, nơi này quá nguy hiểm rồi!” Thái Qua Nhĩ vội la lên.

Phốc! Phốc! Phốc! Thời gian đang nói chuyện, phi đạn (đạn bay) ma pháp phô thiên cái địa, như mưa rào rơi xuống Hoàng Kim thành, khiến cho thiên địa biến sắc, cả tòa thành cũng hoàn toàn bao phủ dưới ma pháp cuồng bạo.

Chắc chắc chắc... A Mạt Kỳ tiểu tử này thực lực lại tăng mạnh rồi! Sở Thiên nhìn ma pháp đầy trời, trong lòng than thở.

“An Định huynh đệ, người chạy mau!” Thái Qua Nhĩ thấy Sở Thiên còn đứng nguyên chỗ, vội vàng tạo một lá chắn phòng ngự để bảo vệ cho Sở Thiên và Chu Lệ Á.

“Chu Lệ Á, chúng ta đi trước!” Mắt thấy ma pháp đạn bay sắp rơi xuống đỉnh đầu. Sở Thiên đưa tay kéo Chu Lệ Á vào lòng, che chở nàng rồi hướng phía hoàng cung chạy đi, tình huống nguy hiểm này, hay là giao cho Thái Qua Nhĩ giải quyết đi.

“Hừ! A Mạt Kỳ, người chỉ là một ma thú cấp chín cũng dám ở Hoàng Kim thành càn rỡ! ?” Thanh âm Thú Hoàng Ngũ Tư tức giận vang lên trong hoàng cung, tùy ý vang lên, quang mang hoàng kim hiện lên, bao phủ cả tòa thành.

Giống như gặp phải lò xo, sau khi tất cả phi đạn gặp phải ánh sáng hoàng kim, lập tức phản xạ trở về bầu trời.

Phi đạn bốn hướng bay loạn, có không ít thậm chí phản xạ đến trên người Hắc Phượng Hoàng. Chỉ thấy hai cánh Hắc Phượng Hoàng chấn động. Một ngọn lửa màu xanh hiện ra liền đem phi đạn hòa tan.

“A Mạt Kỳ, mắt của người cảm ở mông sao?” Hắc Phượng Hoàng cao ngạo ở trên bầu trời cười nhạo A Mạt Kỳ.

“Con mẹ người, người cảm miệng cho lão tử!” A Mạt Kỳ nổi giận mắng.

Lần này. Sở Thiên theo hướng âm thanh truyền đến, nhìn thấy bóng dáng của A Mạt Kỳ rồi.

Thân ảnh Hắc Phượng Hoàng khổng lồ, A Mạt Kỳ trong hình người hùng tráng đang chấp tay lơ lửng ở trên bầu trời, vẫn cường tráng như vậy, vẫn là nét mặt vô lễ kiêu ngạo, nhưng A Mạt Kỳ ánh mắt vốn sáng lóng lánh, lại trở thành màu xanh đen trống rỗng, mà trên người của hắn, cũng lập lòe hắc vụ vốn không thuộc về hắn.

Thấy bộ dạng A Mạt Kỳ, Sở Thiên mắt híp lại. Đây tuyệt đối không phải là A Mạt Kỳ hắn quen.

Vừa suy nghĩ về sự tương phản của A Mạt Kỳ, Sở Thiên vừa bảo vệ Chu Lệ Á trở lại hoàng cung.

“An Định, hoàng cung này đều thêm ma pháp phòng hộ, người yên tâm ở lại chỗ này đi!” Vừa thấy mặt, Ngũ Tư liền sắp xếp tốt an toàn Sở Thiên, sau đó nói: “Đợi lúc chiến đấu, tộc nhân bị thương của ta đều sẽ được đưa tới đây, bọn họ nhờ cậy cả vào người!”

“Bệ hạ yên tâm, chỉ cần bọn họ vẫn còn sống đưa tới đây. Vậy bọn họ sẽ không phải chết!”

Sau khi nhận được sự bảo đảm của Sở Thiên, Ngũ Tư hai chân một bước, giống như cung tên bắn về phía bầu trời.

Ngũ Tư đi rồi, lúc này, trong đại điện hoàng cung, chỉ còn sót lại Sở Thiên cùng nhóm người Chu Lệ Á.

“Chắc chắc, thú vị!” Mặc Phi Đặc bò lên cửa sổ trên cao, vừa ăn đồ ăn vặt, vừa nói: “Hắc hắc, lâu rồi chưa thấy ma thú cấp mười đánh nhau, An Định ca ca, Chu Lệ Á tỷ tỷ, các người mau đến xem!”

“Mặc Phi Đặc, mau xuống đây, cuộc chiến tranh của ma thú cấp mười không phải là thứ chúng ta có thể nhìn!” Vừa nói, Sở Thiên chạy đến dưới cửa, muốn bế Mặc Phi Đặc xuống.

“Cút ngay!” Đột nhiên, Mặc Phi Đặc sắc mặt xanh mét, nắm chặt tay, đồ ăn vặt trong tay đều bị bóp nát, “Con mẹ nó, lão tử cuối cùng tìm được tên vương bát đản nhà người! ! !”

“Mặc Phi Đặc, người làm sao vậy, không thoải mái sao?” Chu Lệ Á kinh ngạc phát hiện, Mặc Phi Đặc giống như tên điên, gât gao nhìn chăm chăm bầu trời, đôi mắt khác màu, cũng trở nên đờ đờ sát khí.

“Mẹ kiếp, lão tử phải đi giết tên khốn kiếp này!” Vừa nói, Mặc Phi Đặc tung người nhảy lên, muốn bay lên trên bầu trời, nhưng rất đáng tiếc, hắn bây giờ đã bị phong ấn.

Bộp! Mặc Phi Đặc từ trên cửa sổ rớt xuống, hung hăng vò đầu bứt tóc mình, “Không có ý tứ, tại sao ta không còn sức mạnh?”

“An Định, Mặc Phi Đặc làm sao vậy?” Chu Lệ Á lo lắng hỏi. Sau khi đỡ Mặc Phi Đặc dậy, nàng nhìn phía Sở Thiên, “An Định, chàng...”

Lúc này, Chu Lệ Á mới phát hiện, Sở Thiên cũng đứng ở dưới cửa sổ, đang ngẩng người nhìn bầu trời.

Ca ngọ nữ thần Sinh Mệnh! An Đức Sâm (*)! Chính là An Đức Sâm đã chết! Sở Thiên cảm thấy một trận lạnh lẽo từ phía sau lưng dâng lên, cái này gọi là cái gì? Lão tử tận mắt thấy An Đức Sâm đã bị nổ thành thịt nát rồi mà!

(*) An Đức Sâm: Là con trai của Hữu tướng Khải Tắt – An Đạo Nhĩ

Trên bầu trời, Hắc Phượng Hoàng giống như một mảng mây đen, che khuất bầu trời. Mặc dù khuất trong hắc vụ (khói đen) nhưng vẫn thỉnh thoảng để lộ thân ảnh.

Khuôn mặt này, bộ dáng này, không thể nghi ngờ gì nữa, hẳn chính là An Đức Sâm, nhưng da tay của hắn lại tựa như màu đồng xanh, vóc người cũng cao lớn rất nhiều, trên thân mặc áo giáp bằng xương trắng tạo nên một vẻ âm trầm kinh khủng, đặc biệt nhất, là đại kiếm màu đen trên lưng An Đức Sâm, Sở Thiên nhìn thấy trong lòng không nhịn được không rét mà run.

“Ồ ô ~~ sức mạnh của ta đâu! ?” Mặc Phi Đặc dụi mắt khóc.

Bị tiếng khóc bưng tỉnh, nhìn bộ dáng của Mặc Phi Đặc, trong lòng Sở Thiên . Vội la lên: “Lỗ Tây Nạp, người bảo vệ thẩm thẩm và những người khác xuống mặt đất!” Thấy Lỗ Tây Nạp có chút bộ dáng như bị khí thế của ma thú cấp mười dọa ngất, Sở Thiên đá hắn một cái, quát lên: “Nhanh đi!”

Lỗ Tây Nạp đột nhiên bưng tỉnh, mang theo Chu Lệ Á, Sa Khắc và Bối Lợi rời đi.

Mọi người đi rồi, Sở Thiên an tâm hỏi Mặc Phi Đặc, “Người quen người trên trời kia?”

“Hừ! Tên kia căn bản không phải người!” Mặc Phi Đặc nổi giận dùm dùm nói.

“Không phải là người?” Sở Thiên chớp mắt. Hỏi: “Vậy hắn đến từ Địa Ngục? Là vong linh?”

“Hắn đến từ Địa Ngục, nhưng không phải là vong linh.” Mặc Phi Đặc lắc đầu, hung hăng nói: “Ta cũng không biết tên này là cái gì, ta ném hắn vào Huyết Luyện Ngục, lại mò ra ngoài, sau đó hắn biến thành như vậy!”

Huyết Luyện Ngục? Đây là cái gì? Con mẹ nó, Không cần quan tâm những thứ này, Sở Thiên trong lòng lo lắng vạn phần, lại nói, mỗi hận Sở Thiên hủy gia diệt tộc (Phá nhà diệt tộc) với An Đức Sâm. Nếu như Sở Thiên không xuất hiện. Có lẽ An Đức Sâm đã là phò mã Khải Tắt đế quốc.

Hôm nay An Đức Sâm đã chết rồi lại xuất hiện, Sở Thiên không nghi ngờ chút nào, việc đầu tiên hắn cần làm, nhất định là giết chết mình!

Đột nhiên, ý niệm Sở Thiên trợ giúp Thú Hoàng giết chết An Đức Sâm trở nên kiên định, An Đức Sâm chưa diệt trừ, Sở Thiên vĩnh viễn không có ngày nào yên ổn! Mặc Phi Đặc, người nói là người đã khiến hắn biến thành hình dáng này?”

“Ừ, là ta...” Mặc Phi Đặc gật đầu, “Hừ, không đúng! Đều do tên khốn Phất Lạp Định Nặc kia!”

“Rốt cuộc chuyện gì xảy ra!” Sở ngày giận dữ hét.

“An Định ca ca sao lại tức giận?” Mặc Phi Đặc ủy khuất nói: “Người cũng không cần ta sao? Oa! Ô ô...”

“Mặc Phi Đặc, ca ca không có tức giận!” Sở Thiên điều chỉnh một chút lại tâm tình, hẳn bởi vì nhìn thấy An Đức Sâm mà tâm tình nôn nóng. Kiên nhẫn nói: “Nói cho ca ca biết, cái tên trên trời kia rốt cuộc là từ địa ngục ra như thế nào?”

“Lần trước An Đức Sâm giết An Đạo Nhĩ, vốn là dựa theo ước định các vị thần, người giết cha sẽ bị đưa đến Huyết Luyện Ngục dưới Địa Ngục.” Mặc Phi Đặc nói: “Ta muốn xem An Đức Sâm và cha hắn gặp nhau ở địa ngục với bộ dạng gì...”

“Cho nên người nghĩ cách để An Đức Sâm không đến Huyết Luyện Ngục?”

“Ừ, lúc An Đức Sâm tiến vào Huyết Luyện Ngục, ta bao phủ hắn trong lĩnh vực của mình, thừa dịp trước khi cửa Huyết Luyện Ngục đóng lại, ta lại tóm hắn trở về.” Vừa nói, Mặc Phi Đặc lại khóc. “Ồ ô... Nhưng

ai biết, An Đức Sâm trong Huyết Luyện Ngục ngây người không đến nửa phút, lại có linh vực, hơn nữa... Hơn nữa hắn sau khi đi ra, còn trộm đi bảo bối của đại ca ta.”

“Kia, chính là thanh kiếm đó!” Vừa nói, Mặc Phi Đặc chỉ hướng về phía trên bầu trời, hướng thanh cự kiếm trên lưng An Đức Sâm.

“Sau đó... Sau đó, đại ca của ta cũng không cần ta nữa... Ô ô...” Mặc Phi Đặc ôm lấy bắp đùi Sở Thiên, khóc nức nở nói: “An Định ca ca ngươi không thể không cần đến ta...”

“Mặc Phi Đặc, ca ca không thể không cần đến ngươi!” Sở Thiên vỗ vỗ đầu Mặc Phi Đặc, “Ngươi đi tìm thăm thăm Chu Lệ Á trước đi, ca ca giúp ngươi đoạt lại bảo bối.”

“Cảm ơn ca ca!” Mặc Phi Đặc dừng khóc, ngoan ngoãn rời đi.

Sau khi trấn an Mặc Phi Đặc, Sở Thiên nhắm mắt lại cười, hừ hừ, trốn không xong, vậy thì nghĩ cách giết chết An Đức Sâm đi!

Lúc này, trên bầu trời không khí đến mức kiếm bạt giương cung, Ngũ Tư quát lên: “Ta không muốn biết ngươi là ai, bây giờ, rút ra khỏi Hoàng Kim thành cho bọn Hoàng, nếu không...”

“Chắc chắc...” Thanh âm của An Đức Sâm chói tai giống như tiếng kim thiết vang lên, từ tốn nói: “Ngũ Tư, ta cũng không muốn nói nhảm, nên rút, chính là ngươi! Cái tòa thành này đã là của ta, ma thú trên đại lục này, sau này phải nghe lệnh của ta.”

“Ha ha!” Ngũ Tư cười gằn, giơ một cánh tay lên cao, “Xem ra hôm nay ta và ngươi phải có một người chết ở đây rồi!”

“Sẽ như ngươi mong muốn!” An Đức Sâm rút ra một thanh cự kiếm, “Bất quá, người chết chính là ngươi!”

“Giết!!!” Theo mệnh lệnh của An Đức Sâm, chung quanh Hoàng Kim thành bỗng trở nên chấn động, tiếng hò hét vang lên khắp nơi. An Đức Sâm mang đến không chỉ là ma thú trên không, mà còn ma thú trên đất liền, ngay cả Hoàng Kim thành cũng đã bị bao vây rồi.

155. Chương 155: Cuộc Chiến Bảo Vệ Thành Hoàng Kim (thượng)

Trên bầu trời, dưới sự lãnh đạo của Hắc Phượng Hoàng và A Mạt Kỳ, một mảnh phi hành ma thú đen nghịt che mây che mặt trời. Trên mặt đất. Xung quanh bốn phía phân bố hơn vạn ma thú, từ bốn phương tám hướng bất chấp tấn công tường thành cao lớn.

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! An Đức Sâm từ nơi nào có được nhiều ma thú như vậy? Sở Thiên nhắm mắt lại tự hỏi.

Sở Thiên cũng đã gặp qua không ít ma thú, nhưng chưa bao giờ thấy mấy con giống như An Đức Sâm đưa tới, trên người thanh khí lượn lờ, tử khí thâm trầm, nhưng lại bất chấp tính mạng liều chết tác chiến.

“An Định tiên sinh, ngài mau tới đây!”

Một tiếng gọi lo lắng, đưa Sở Thiên tỉnh lại từ trong suy tư, giương mắt nhìn lên, một Kiếm Xi hổ (hổ răng kiếm) cấp chín được mang vào.

“Chỉ có một mình hắn bị thương sao?” Sở Thiên kinh ngạc hỏi, hắn vẫn còn cảm thấy kỳ lạ, bây giờ tiếng hò hét phía ngoài tòa thành đã kinh thiên động địa, thời gian lâu như vậy mới có người bị thương được đưa tới.

Người đem người bị thương đến cũng là một con hổ, sau khi hắn đặt Kiếm Xi hổ bị thương trước mặt Sở Thiên, cười: “Bây giờ ma thú bị thương nhiều lắm, bệ hạ sợ một mình ngài bận rộn không kịp, cho nên hạ lệnh, chỉ có thành viên cấp cao của hổ tộc chúng ta mới được đưa đến đây điều trị.”

“Ồ, ta biết rồi. Ngươi thay ta cảm tạ bệ hạ.” Đối với Ngũ Tư nhân cơ hội này gây sức ép cho các chủng tộc khác, Sở Thiên càng cười phớt lờ.

Kiểm Xỉ Hổ cấp chín bị thương cũng không nặng, chẳng qua trên bụng bị răng nanh để lại một vết máu. Sở Thiên vừa xử lý vết thương, vừa hỏi thăm, “Bệ hạ bây giờ thế nào? Đối thủ của ông ta lợi hại không?”

“An Định tiên sinh yên tâm. Bệ hạ cùng quái nhân kia bây giờ chỉ là thử thăm dò lẫn nhau, cũng không xuất toàn lực.” Con hổ giương đầu, chỉ vào hai cái bóng đang giằng co trên bầu trời nói: “Ừ, là ở chỗ này!”

Sở Thiên đang giải phẫu quay đầu nhìn lên bầu trời, quả nhiên, Ngũ Tư cùng An Đức Sâm bộ dáng thông thả. Hai người thỉnh thoảng thả mấy ma thú thử dò xét lẫn nhau, nhưng càng lúc càng nhiều, chỉ huy chiến đấu trên mặt đất và không trung.

Cùng Ngũ Tư đang thông thả hoàn toàn bất đồng, Thái Qua Nhĩ cùng Ba Ba Lạp ở bên đó lại rất bức bối, bởi vì đối thủ của bọn họ, chính là A Mạt Kỳ.

Ha ha, hảo tiểu tử, lại một mình đánh hai người! Thấy A Mạt Kỳ tự mình đấu với hai ma thú cấp chín. Sở Thiên không nhịn được trộm cười, mấy tháng không gặp, không ngờ A Mạt Kỳ sức mạnh tăng mạnh đến mức như vậy, sợ rằng bây giờ Phất La Đa cũng không phải đối thủ của hắn.

Cùng với tiến hành cuộc chiến đấu, người bị thương được đưa tới càng ngày càng nhiều, hơn nữa mức bị thương cũng càng ngày càng nặng. Cứ như vậy, Sở Thiên không thể làm gì khác hơn là toàn lực vùi đầu vào trị liệu cho người bị thương, không có thêm thời gian nhìn chiến cục.

Thời gian qua đi, lúc buổi trưa, Sở Thiên không rõ mình cứu mạng cho bao nhiêu ma thú rồi.

Lúc mặt trời tới điểm cao nhất. Ngũ Tư cuối cùng không thử dò xét thêm. Đối với An Đức Sâm lạnh lùng nói: “Tốt lắm, không cần chơi trò chơi tiếp nữa, chúng ta bắt đầu đi!”

An Đức Sâm ngẩng đầu nhìn mặt trời nóng rực. An Đức Sâm cười lạnh nói: “Hừ hừ, nóng quá a! Trong thời tiết như vậy, lãnh vực của Thú Hoàng bệ hạ mới có thể phát huy uy lực lớn nhất, cũng vừa hay có thể khắc chế vong linh lãnh vực của ta nữa chứ?”

Đối với trào phúng của An Đức Sâm, Ngũ Tư không thèm để ý chút nào, nói: “Chỉ có nhân tài sống sót mới có tư cách nói những thứ này.” Vừa nói, Ngũ Tư đánh ra, một cái ma pháp phi đạn liền nổ tung.

A Mạt Kỳ và Thái Qua Nhĩ lập tức run rẩy, sau khi thấy phi đạn của Ngũ Tư, Thái Quy Nhĩ lập tức gọi Ba Ba Lạp lui nhanh về phía sau, đồng thời hét lớn: “Ma Thú của Hoàng Kim thành. Toàn bộ rời bỏ trận địa, lui về phía sau!”

Thái Qua Nhĩ muốn rút lui, nhưng A Mạt Kỳ lại không cho phép, hóa thành Lôi Ưng tiếp tục dây dưa, Thái Qua Nhĩ quát: “Để lão tử trở về!”

“Hừ! Tự tìm đến cái chết!” Trên bầu trời, Hắc Phượng Hoàng thấy A Mạt Kỳ đuổi theo, xem thường nhìn thoáng qua, sau đó hướng về phía mấy phe ma thú hô: “Dừng tấn công! Rút lui!”

Trong chớp mắt, vừa mới là chiến trường với tiếng kêu giết rung trời, đột nhiên trở nên an tĩnh. Chiến đấu song phương giống như hẹn ước, đồng thời cùng rút lui. Nhất thời, trong Hoàng Kim thành lớn này, chỉ có hai cái bóng trên bầu trời đang chăm chú nhìn chăm chăm lẫn nhau.

“An Định tiên sinh, không cần trị liệu nữa!” Lão hổ vẫn làm trợ thủ của Sở Thiên nhắc nhở: “Bệ hạ phải giải phóng lãnh vực, ngại tránh xuống mặt đất một chút đi!”

“Lãnh vực của bệ hạ có thể bao trùm đến nơi đây?” Sở Thiên kinh ngạc hỏi. Lãnh vực trong truyền thuyết Sở Thiên chẳng những gặp qua, hơn nữa tự mình trải nghiệm qua sự kinh khủng của nó, nhưng lúc Bồ Lăng thả lãnh vực, sau khi tới gần bên người Sở Thiên, mới để cho Sở đại thiếu gia xuyên qua. Nhưng Thú Hoàng lúc này, cách hoàng cung tối thiểu cũng hơn ngàn thước a!

“A, lãnh vực của bệ hạ vẫn không thể tới đây, nhưng, ai biết bệ hạ có thể di động lãnh vực hay không.” Con hổ có chút mất kiên nhẫn, nếu như không phải là Sở Thiên thân phận cao quý, chỉ sợ hắn đã nổi giận rồi, “An Định tiên sinh, ta xuống mặt đất dưới đất trước, ngại cũng mau đi!” Vừa nói, con hổ ra lệnh cho thú hạ đưa người bị thương, nhanh chóng trốn xuống bí thất dưới đất.

Lãnh vực có thể di chuyển? Sở Thiên vẫn đang suy nghĩ vấn đề này, nhưng lúc này, trên bầu trời An Đức Sâm đã gặp khó khăn.

“Ha ha, nghe nói lãnh vực bệ hạ hết sức lợi hại, nhưng không ngờ ta hôm nay không những có thể chứng kiến mà còn có thể lĩnh giáo.”

Tiên hạ thủ vi cường, An Đức Sâm cũng không có lòng tin đối phó với lãnh vực của Ngũ Tứ, cho nên hắn bắt đầu đem hai tay đan giao nhau đặt trước ngực, sau đó dùng lực mở ra, như xé rách không khí, hét lớn: “Lãnh vực —— Địa Ngục triệu hoán!”

Đột nhiên, ở trên người An Đức Sâm tách ra một vòng ánh sáng xanh nhạt, nơi tia sáng đi qua, mặt không khí cũng bị nhuộm thành màu xanh đen âm u đáng sợ.

An Đức Sâm thực lực bao nhiêu, Sở Thiên bây giờ cảm thấy rõ ràng nhất, lúc Bồ Lãng thả lãnh vực, Cự Long Phát La Đa cấp chín cũng có thể chạy trốn, nhưng lãnh vực của An Đức Sâm, đã không phải là cái hai mắt Sở Thiên có thể thấy rõ, bất kể Thủ Hoàng Ngũ Tứ nhìn thấy rõ hay không, nhưng hắn đã bị bao phủ bên trong một cái quang cầu màu xanh đen.

Sở Thiên dụi dụi mắt, hắn chỉ thấy một ánh sáng lóe lên từ trên người An Đức Sâm, ngay sau đó, một cái quang cầu bán kính trăm mét đã xuất hiện ở trên bầu trời, toát ra lực lượng ba động khiến người ta kinh hãi.

“An Đức Sâm ta lấy danh nghĩa của Tử Thần, thỉnh cầu, những tuyệt thế cường giả, xin linh hồn của các người xuống nhân gian lần nữa!” An Đức Sâm hai tay giơ lên cao, vóc dáng tiêu tụy cầu nguyện ở trung tâm của lãnh vực.

Theo lời cầu nguyện của An Đức Sâm, trong lãnh vực mở ra hắc động, trong hắc động, không ngừng có những cái bóng hư vô nhảy ra.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Vô ý thức, Sở Thiên lấy ra quyển bút ký của nữ thần Sinh Mệnh trong giới chỉ, sự thật đã chứng minh, đối phó với vong linh, nữ thần tỷ tỷ là có công dụng nhất.

Không ngừng vong linh mạnh mẽ tấn công về phía Sở Thiên, giống như bọn họ khi còn sống trước kia, cường đại ma pháp và đấu khí uy lực vẫn không thua kém ngày xưa, hơn nữa, thân thể của bọn họ đã biến thành thân thể vong linh cường đại.

Ngũ Tứ cả đời trải qua ngàn cuộc chiến lớn nhỏ, thực lực và kinh nghiệm thâm sâu, cho dù bị hàng trăm vong linh cường giả vây công, hắn vẫn có thể dễ dàng ứng phó, nhưng, điều duy nhất khiến Sở Thiên lo lắng chính là, Ngũ Tứ bất luận tấn công như thế nào, đều không thể đột phá ra từ trong lãnh vực của An Đức Sâm.

“Hừ! Người sẽ vì chuyện ngày hôm nay trả giá thật nhiều!” Đột nhiên, Ngũ Tứ bị bao vây trong lãnh vực, râu tóc dựng ngược lên, hai mắt đỏ ngầu căm tức nhìn An Đức Sâm, bởi vì, ở trong những linh hồn cường giả đó, Ngũ Tứ thấy được chiến hữu ngày xưa của mình.

Sau khi phát hiện chiến hữu của mình, động tác Ngũ Tứ lập tức chậm chạp hơn rất nhiều, bởi vì... những con người này mặc dù đã chết, nhưng giọng nói và tiếng cười của bọn họ lại không có bất cứ thay đổi nào.

“Gia Đặc, là người?” Nắm đấm của Ngũ Tứ đặt lên trên trán của vong linh, nhưng hắn vẫn ngừng lại, nói: “Người còn nhận ra ta không?”

Trả lời Ngũ Tứ là một tiếng kêu thê lương, cùng móng vuốt sắc nhọn hung ác.

“Ài!” Ngũ Tứ thở dài, duỗi tay đẩy vong linh Gia Đặc ra, sau đó nói với An Đức Sâm: “An Đức Sâm, những vong linh này chết đi đều những tiền bối của người, chỉ cần người có thể để cho bọn họ an lòng nghỉ ngơi, ta hôm nay có thể bỏ qua cho người.”

“Ô! Bỏ qua cho ta?” An Đức Sâm vuốt vuốt lỗ tai, thật giống như không nghe rõ Ngũ Tứ đang nói cái gì, “Ha ha, trừ phi người có đủ khả năng xé rách thông đạo giữa nhân gian và địa ngục, nếu không người cũng đừng mong phá được lãnh vực của ta mà thoát ra, hừ! Ở chỗ này, vô số ma thú cường giả cấp chín cũng tấn công người đến chết!”

Nghe được lời nói của An Đức Sâm, Sở Thiên chặc lưỡi, khó trách trên đại lục đều sợ hãi lãnh vực của ma thú cấp mười, Con mẹ nó thật lợi hại. Lại có thể tùy tiện gọi ra mấy trăm ma thú cường giả cấp chín.

“Hừ!” An Đức Sâm ngơ ngác không biết thức thời.” Thú Hoàng cấp mười cuối cùng tức giận, “Các huynh đệ ngày xưa, xin lỗi, bốn Hoàng sẽ thay các người báo thù!”

Đầu khí mạnh mẽ thoáng hiện, sau khi Ngũ Tứ một quyền đánh nát một vong linh, rống lớn một tiếng: “Hỏa Hệ cấm chú —— Hủy thiên diệt địa!”

Ầm! lãnh vực của An Đức Sâm chấn động mạnh mẽ, trong quang cầu màu xanh bán kính trăm mét, hoàn toàn bị Liệt Diễm tràn ngập, nhưng, ngoài lãnh vực, lại là gió êm sóng lặng.

Dưới tác động của Hỏa hệ cấm chú, tựa như mặt trời màu xanh đen từ trên bầu trời rơi xuống, quang cầu đẩy hai người Ngũ Tứ cùng An Đức Sâm rơi xuống mặt đất, những nơi họ đi qua, sinh linh nào chẳng may bị hút vào lãnh vực, liền lập tức bị vong linh bên trong ăn tươi nuốt sống.

Chờ sau khi ngọn lửa bên trong lãnh vực lắng xuống, Sở Thiên lần nữa thấy rõ tình thế, trong quang cầu, Ngũ Tứ quần áo xốc xếch, râu có chút khét lẹt, nhưng An Đức Sâm, lại không bị thương chút nào, bởi vì hàng trăm vong linh được gọi về dùng thân thể thay hấn chặn lại ma pháp.

Thân thể vong linh bị nổ tung, nhưng lại lập tức tụ về một chỗ, hung ác tiếp tục tấn công về phía Ngũ Tứ.

Nhìn thấy nắm chắc phần thắng, An Đức Sâm nở nụ cười, “Ha ha, Ngũ Tứ, ta nói lại lần nữa, để vị trí Thú Hoàng giao cho ta, ta bỏ qua cho người!”

Hừ! Sở Thiên trong lòng cười lạnh, lãnh vực Ngũ Tứ còn chưa xuất hiện, An Đức Sâm đã đắc ý vênh vác, xem ra An Đức Sâm mặc dù thực lực tăng, nhưng hấn vẫn là một thằng ngốc ương ngạnh vô năng! Nói đến sức mạnh, Sở Thiên có lẽ không như An Đức Sâm, nhưng luận về chơi ngầm, Sở đại thiếu gia lại khinh bỉ tên tiểu tử này.

Quả nhiên, An Đức Sâm vui mừng quá sớm rồi, Ngũ Tứ lạnh lùng nhìn hấn, sau đó giơ một tay lên, “Người nói đúng, bốn hoàng không có cách từ trong lãnh vực của người xông ra, nhưng, giết người, lãnh vực của người cũng biến mất...”

156. Chương 156 Cuộc Chiến Bảo Vệ Thành Hoàng Kim (hạ)

Ngũ Tứ trong lãnh vực đăm đăm nhìn An Đức Sâm, bỗng khoe miệng hiện ra một nụ cười khinh bỉ, “Hừ hừ, An Đức Sâm, nếu lãnh vực của người có thể triệu hoán vong linh của ma thú cấp mười, vậy thì có lẽ có thể giết được ta, nhưng thật đáng tiếc, người chỉ có thể gọi đến cấp chín mà thôi!”

Nói rồi, Ngũ Tứ không đếm xỉa đến các vong linh từ khắp các hướng lao đến, thung thủng chỉnh lại trang phục, sau đó tay phải chậm rãi giơ lên, “Lãnh vực...”

Theo tiếng hét của Ngũ Tứ, một không gian hoàng kim lớn hơn lãnh vực của An Đức Sâm gấp mấy lần xuất hiện. Nó không những cuốn An Đức Sâm vào trong, hơn nữa, nửa thành Hoàng Kim cũng được chiếu rọi lên màu hoàng kim.

Lãnh vực của Ngũ Tứ từ từ kéo theo lãnh vực của An Đức Sâm lên bầu trời, trong nháy mắt, một không gian bao quanh quả cầu ánh sáng xanh đen đã cùng ánh mặt trời chói lọi chiếu sáng khắp nơi trong không trung.

Nhìn thấy vô số vong linh sắp lao đến trước mặt mình, Ngũ Tứ mở rộng miệng, nhả ra hai chữ, “Hoàng Kim!”

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Nhìn thấy đặc tính lãnh vực của Ngũ Tứ rồi, Sở Thiên trơ mắt nhìn, nước miếng thiếu chút nữa chảy ra.

Trong lãnh vực của Ngũ Tứ, từng vong linh đang xông vào đối thủ của mình, lại liên tiếp hiện ra ánh sáng hoàng kim chói lòa, tiếp đó, ngưng kết tất cả thành tượng vàng vô cùng sống động!

Con mẹ nó, Lãnh vực của lão Thú Hoàng này lại có thể biến người thành vàng!? Sở đại thiếu gia liếm môi, tuyệt kỹ này vừa có thể đánh nhau lại của thể vừa kiếm tiền, thật khiến Sở Thiên ao ước có được.

“Hắc hắc, có ý tứ, nhiều vàng quá!” Không biết từ lúc nào, Mặc Phi Đặc đã từ trong mật thật chạy ra, đến gần bên cạnh Sở Thiên.

“Mặc Phi Đặc, sao ngươi lại ra đây?” Sở Thiên vội nói: “Nơi này quá nguy hiểm, ngươi mau trở về đi!”

“Hắc hắc, không sao!” Mặc Phi Đặc nhảy phốc lên lưng Sở Thiên, rướn cái đầu nhỏ của mình lên xem nao nhiệt, “An Địch đại ca, ta sợ tên An Đức Sâm đó chạy mất, nên cứ ở đây theo dõi hần.”

Mặc Phi Đặc không chịu về, Sở Thiên cũng không khuyên thêm, chỉ vào đại kiếm trên lưng An Đức Sâm hỏi: “Thanh kiếm đó có tác dụng gì? Tại sao An Đức Sâm lại trộm thanh kiếm đó?”

“Ta cũng không biết.” Mặc Phi Đặc lắc đầu, “Đại ca và nhị ca ta trước giờ không để ta nghịch thanh kiếm nát đó.”

“Ngũ Tư, ngươi chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?” Vong linh của An Đức Sâm bị ngưng kết thành vàng rồi, Hần không kinh ngạc mà chỉ cười nhẹ, chạm vào chuôi kiếm sau lưng, nói: “Ngươi từ từ kim hóa (hóa vàng) đi, hừ, ta có thể triệu hoán vong linh đến vô cùng vô tận, để xem thần lực của ngươi có thể giữ được đến lúc nào!” Dứt lời, lại có một đàn vong linh xuất hiện ra từ hắc động.

Sở Thiên hỏi: “Ngươi nói xem Ngũ Tư và An Đức Sâm ai lợi hại hơn?”

“Đương nhiên là Ngũ Tư rồi!” Mặc Phi Đặc thần nhiên nói, nhưng hần lại lập tức gãi đầu, “Kỳ lạ quá, thần lực của Ngũ Tư mạnh hơn An Đức Sâm nhiều. Nhưng An Đức Sâm lại không biến thành vàng nhỉ?”

“Lãnh vực của Ngũ Tư không có tác dụng với An Đức Sâm ư? Vậy Ngũ Tư có bị thua mất không?” Sở Thiên vội hỏi.

“Yên tâm, không có vấn đề gì, Ngũ Tư là người có song trọng (hai tầng) lãnh vực...”

Mặc Phi Đặc lời còn chưa nói hết, Ngũ Tư trong lãnh vực đã ra uy. “Lãnh vực, đệ nhị trọng (tầng thứ hai) — Thiêu rụi!”

Phụt! Chợt một tiếng động lớn vang lên, trong lãnh vực của Ngũ Tư bắt đầu nổi lên rừng lửa cháy rừng rực. Trong chớp mắt, những vong linh bị kim hóa đã bị nổ tung, còn vong linh chưa bị kim hóa thì bị đốt cháy thành cát bụi, chỉ có An Đức Sâm, vẫn trốn trong quảng sáng kỳ dị, không ngừng triệu hoán các vong linh.

“Mặc Phi Đặc, lãnh vực tầng thứ hai của Ngũ Tư thuộc Hỏa hệ ma pháp?” Sở Thiên cau mày hỏi, chỉ một Hỏa hệ ma pháp thì không thể nào tương xứng với lãnh vực trong truyền thuyết được.

“Hừ ~~~ An Địch đại ca ngươi ngốc thật!” Mặc Phi Đặc cười hì hì chế giễu Sở Thiên, đây không phải là Hỏa hệ ma pháp bình thường, đó, ngươi xem màu sắc của ngọn lửa đi.”

Sở Thiên hướng mắt nhìn, quả nhiên ngọn lửa lãnh vực của Ngũ Tư là màu tím, mà không phải màu đỏ thông thường.

Mặc Phi Đặc tiếp tục giải thích: “Hỏa hệ ma pháp bình thường chỉ có thể thiêu đốt cơ thể, nhưng ngọn lửa trong lãnh vực, thứ mà nó đốt chính là tiềm lực sống!”

Tiềm lực sống? Sở Thiên hai mắt sáng lên, sau đó nở một nụ cười.

“An Địch đại ca. Nói cho ngươi biết một bí mật.” Mặc Phi Đặc áp vào tai Sở Thiên, nhỏ giọng nói: “Thuộc tính lãnh vực của ta, cũng là hỏa diễm.”

“Ha ha, Mặc Phi Đặc ngoan, nói cho ca ca, nguyên hình của ngươi là gì?” Sở Thiên nheo mắt hỏi.

“Hắc hắc, ta cứ không nói cho ngươi đấy!” Mặc Phi Đặc dương dương tự đắc nghiêng đầu sang chỗ khác, không nói gì thêm.

Nhìn lại về không trung, những vong linh do An Đức Sâm triệu hoán đều bị Ngũ Tư tiêu diệt, nhưng Ngũ Tư cũng không có cách nào tiêu diệt An Đức Sâm, cứ như vậy, cuộc chiến đấu của hai người hình thành một thế cân bằng quỷ dị.

“Con mẹ nó! Cuối cùng cũng để lão tử bắt được ngươi rồi.” Tại một góc không ai chú ý đến, A Mạt Kỳ cuối cùng đã đuổi kịp Thái Qua Nhĩ, vươn song chảo ra, quắp Thái Qua Nhĩ bay lên không trung.

“A Mạt Kỳ, thả Thái Qua Nhĩ ra!” Ngũ Tứ đã động nộ, hai vai rung lên, phạm vi lãnh vực lập tức mở rộng lên gấp bội.

“Lão tử không chơi với ngươi!” Mắt thấy mình sắp bị chụp vào trong lãnh vực, A Mạt Kỳ bèn ném trả Thái Qua Nhĩ cho Ngũ Tứ, sau đó vỗ cánh bay đi.

“À!” A Mạt Kỳ kêu thảm một tiếng, cho dù Lôi Ứng là ma thú nhanh nhất đại lục, nhưng cũng không nhanh bằng tốc độ khuếch tán của lãnh vực, chỉ chậm nửa bước, một chiếc cánh của A Mạt Kỳ bị lãnh vực quẹt vào, chỉ thấy hần nghiêng ngã rơi xuống một góc, không thấy cử động gì nữa.

Ngũ Tứ vung tay, thu Thái Qua Nhĩ vào lãnh vực của mình, sau đó đưa về hướng hoàng cung, hét lớn: “An Địch, giúp ta chữa trị cho Thái Qua Nhĩ.”

Ầm! Một góc của hoàng cung bị khí lưu đụng phải tạo thành một lỗ hổng lớn, sau đó cơ thể của Thái Qua Nhĩ nhẹ nhàng bay vào, rồi hạ xuống trước mặt Sở Thiên.

Sở Thiên vội bước lên, tỉ mỉ kiểm tra khắp lượt cơ thể của Thái Qua Nhĩ. Sau đó cười lạnh đứng dậy, hừ, Thái Qua Nhĩ chắc qua là bị ngoại thương, mà Thú Hoàng Ngũ Tứ đã khấn trương vậy rồi, vậy vô số các ma thú khác tử trận trên chiến trường thì chẳng là gì sao?

“Bệ hạ, tiếp tục như vậy, ngươi và ta sẽ chẳng có ai thắng cả.” An Đức Sâm bỗng ngừng việc triệu hoán vong linh, nói: “Chi bằng, chúng ta đổi trò chơi khác...”

Nói rồi, An Đức Sâm rút thanh đại kiếm từ sau lưng ra, âm độc cười, quát lớn: “Lấy danh nghĩa của Tử Thần, động!”

Lãnh vực của An Đức Sâm va mạnh vào đường viên không gian màu hoàng kim, tuy nó không thể phá vỡ lãnh vực của Ngũ Tứ, nhưng lại đủ khiến cho cả hai lãnh vực cùng bị rơi xuống.

Trong khoảnh khắc rơi xuống đất, An Đức Sâm vung kiếm, hai lãnh vực đang chụp vào nhau lại liên lơ lửng trên không, những nơi nó đi qua tạo ra một mớ hỗn độn, lãnh vực có thể vào mà không thể ra, một khi có ma thú bị cuốn vào trong lãnh vực, vậy kết cục chỉ có tử vong.

Lãnh vực của An Đức Sâm chỉ không quá trăm thước, nhưng lãnh vực bên ngoài của Thú Hoàng lại có phạm vi trên dưới một nghìn thước, nơi có cầu sáng hoàng kim bay qua, tất cả đều quay về hư vô.

“Khởi!!” Ngũ Tứ quát lớn một tiếng, sau đó vọt lên quãng sáng trên đỉnh đầu, đem hai lãnh vực bay trở lại không trung.

Chẳng trách người trên đại lục nói cấp mười đại nộ, thiên hạ than khóc, Sở Thiên nhìn thấy thảm trạng của Hoàng Kim thành, bất giác phải than thở, chính là nơi mà hai lãnh vực cùng rơi xuống, bốn mặt của Hoàng Kim thành liền bị mất đi một góc, những ma thú bị tai họa ập vào trong đó đã không thể đếm xuể.

Hiển nhiên, An Đức Sâm sao có giao đấu với Ngũ Tứ, hẳn liền nghĩ cách để chiếm tiện nghi từ thuộc hạ của Ngũ Tứ, đối với cách nghĩ này, Ngũ Tứ tự nhiên trong lòng hiểu rõ, thế là hẳn cũng như đại pháo, sau khi rống lớn một tiếng, đẩy mạnh lãnh vực cho rơi vào nơi ngoài thành, nơi không có ma thú của mình.

Bắt đầu từ cổng lớn của Hoàng Kim thành, lãnh vực vụt qua, một vết nứt sâu làm xé rách cả vùng đất rộng lớn, cũng đã chôn vùi vô số ma thú.

Chính lúc này Sở Thiên bỗng phát hiện, Hắc Phượng Hoàng vừa rồi còn che phủ cả bầu trời, chợt biến mình nhỏ lại, sau đó nhanh chóng bay đến một góc không ai chú ý đến, ở nơi đó, A Mạt Kỳ đang cắn răng xử lý vết thương của mình.

Thấy Hắc Phượng Hoàng sát khí đằng đằng, Sở Thiên nheo mắt lại, hẳn tuyệt đối không tin là Hắc Phượng Hoàng muốn đi cứu A Mạt Kỳ.

“Mặc Phỉ Đặc, ngươi xem chừng Thái Qua Nhĩ!” Sở Thiên nói xong tung mình một cái, thuận theo cửa sổ nhảy ra ngoài, chạy về hướng của A Mạt Kỳ.

Vừa chạy, Sở Thiên vừa ẩn thân đi.

A Mạt Kỳ bị rơi ngã vào phía sau một bức tường đất. Khi Sở Thiên chạy tới nơi, hắn đang tức tối nhìn Hắc Phượng Hoàng. “Người đến giết ta?”

“Phí lời! Hiện tại An Đức Sâm đang bận đối phó với Ngũ Tư, không có thời gian chú ý đến người, hừ hừ, cơ hội tốt như vậy sao ta có thể bỏ qua được?” Hắc Phượng Hoàng cười lạnh, sau đó xòe rộng hai cánh, một đám lửa màu đen kịt chụp đến A Mạt Kỳ.

Cánh phải của A Mạt Kỳ bị lãnh vực cắt mất, Lôi Ung chỉ có một chiếc cánh, sao có thể là đối thủ của Hắc Phượng Hoàng cấp chín!?

Thấy A Mạt Kỳ đang quần quai trong ngọn lửa, Sở Thiên vội cuống lên, không để ý đến việc điều chỉnh hô hấp, rút Lưỡi dao Phán Quyết chém về phía Hắc Phượng Hoàng.

Phụt!! Một đám lửa bay ra từ gáy của Hắc Phượng Hoàng, khiến Lưỡi dao Phán Quyết của Sở Thiên như chém vào mền bông, không hề có chút lực nào.

“Thuật ẩn thân? Hừ! Là đạo tặc cao cấp!?” Hắc Phượng Hoàng cả kinh, thánh thót kêu một tiếng: “Địa Ngục Hỏa!”

Ngọn lửa đen nhanh chóng bùng cháy quanh người Hắc Phượng Hoàng, khiến Sở Thiên không thể tránh né, tuy Sở Thiên không sợ lửa, nhưng những đạo cụ ẩn thân trên người hắn lại toàn bộ bị thiêu hủy.

Không chỉ đạo cụ ẩn thân, những thứ vốn dĩ không thuộc cơ thể của Sở Thiên cũng đã không còn gì, ví dụ như mái tóc bạc trên đầu, da giả và những thứ bôi trên mặt hắn đã biến mất.

“Phất Lạp Dịch Nặc!” Hắc Phượng Hoàng kinh ngạc kêu lên.

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh, bị lộ tẩy rồi! Sở Thiên trong lòng thầm ca thán, sau đó hét lớn với A Mạt Kỳ: “Giúp ông chủ giết hắn!”

Sở Thiên không thể ngờ, A Mạt Kỳ lại không có phản ứng gì, ngược lại còn nghi hoặc nhìn Sở Thiên, hỏi: “Người là ai? Hình như ta quen người.”

“Ha ha...” Nhìn thấy A Mạt Kỳ không nhận biết ra Sở Thiên, Hắc Phượng Hoàng cười nói: “Phất Lạp Dịch Nặc, A Mạt Kỳ đã thuộc về An Đức Sâm rồi, hiện tại hắn là ma thú của quân đoàn địa ngục!”

Nhìn A Mạt Kỳ trầm lặng, đôi mắt không hề có chút sắc thái gì, Sở Thiên sững người lại.

“A!” A Mạt Kỳ ôm đầu kêu lên, “Nói ta biết, người là ai?”

“A Mạt Kỳ, ta là ông chủ của người, Phất Lạp...”

Sở Thiên còn chưa nói xong, một trường mâu lửa màu đen đã đâm thẳng tới trước ngực mình.

Sở Thiên cười lạnh một tiếng, không để ý đến trường mâu, bản thân lại chém Lưỡi dao Phán Quyết về phía Hắc Phượng Hoàng.

“Mẹ kiếp, ta nhớ ra rồi, người miễn dịch với lửa!” Hắc Phượng Hoàng vội lui người lại, né khỏi trường đao của Sở Thiên, nhưng lập tức rung người, “Ta không tin người còn có thể tránh được cái này!”

“Vụt vụt!” Theo câu nói của Hắc Phượng Hoàng, một rừng lông vũ sắc như dao bắn thẳng về phía Sở Thiên.

Xong đời rồi! Sở Thiên nhắm mắt lại, lông vũ của Hắc Phượng Hoàng không khác mấy với súng đạn trên trái đất, với sức mạnh và tốc độ này, Sở Thiên chỉ còn biết chờ đợi cái chết đến với mình.

“Ông chủ, ta nhớ ra rồi!” Bất chợt, đôi mắt của A Mạt Kỳ khôi phục lại thần sắc bình thường, sau đó không nói thêm lời nào, tung người chặn trước mặt Sở Thiên.

Phập! Phập! ! Phập phập... Sau những tiếng khô khốc vang lên, tất cả lông vũ đều cắm trên người của A Mạt Kỳ...

157. Chương 157: Bộc Quang

“Ha ha ha ha.” Hắc Phượng Hoàng phần khích phá lên cười, từ từ co hai cánh lại, từng bước ép tới gần Sở Thiên, “Thượng Cổ Thánh Tế Tự, Phất Lạp Dịch Nặc, không ngờ người cũng có ngày lọt vào tay ta. Chắc chắc, bắt được người, nói không chừng An Đức Sâm sẽ thăng cấp vị cho ta thành ma thú cấp mười!”

An Đức Sâm có thể thăng cấp cho ma thú!? Sở Thiên nheo mắt lại, “Ca ngọ nữ thần Sinh Mệnh, chúng ta giao dịch một lần, thế nào? Ta cũng có thể thăng cấp cho người, hơn nữa, ta có thể cho người một số kim tệ không đếm xuể!”

“Thăng cấp? Kim tệ? Ha ha!” Hắc Phượng Hoàng chợt đánh mặt lại, “Hừ, những thứ đó An Đức Sâm cũng có thể cho ta, nhưng những thứ An Đức Sâm cho ta, người lại không thể cho ta được!”

“Thứ An Đức Sâm cho người được, ta cũng có thể cho người!” Sở Thiên cầm Lưỡi dao Phán Quyết vào sau lưng, bình thần nói: “An Đức Sâm chẳng qua chỉ là một con quái vật trốn ra từ địa ngục, hẳn có thể cho người thứ gì?”

“Hẳn có thể để ta mãi mãi không bị rơi vào địa ngục, điều này người có thể cho ta sao?” Hắc Phượng Hoàng nhìn Sở Thiên một cái đầy khinh miệt.

“Dĩ nhiên không thể!” Sở Thiên hít một hơi thật sâu, cười nói: “Nhưng ta có thể cho người nhiều hơn!”

“Nói tiếp!” Hắc Phượng Hoàng bắt đầu có hứng thú với đề nghị của Sở Thiên.

“Ta là Thượng Cổ Thánh Tế Tự, có ta, không ai có thể giết người, vậy người cũng có thể mãi mãi không rơi xuống địa ngục giống như vậy!” Sở Thiên chỉ vào An Đức Sâm trên bầu trời, nói: “Người theo An Đức sâm, ngoài việc sẽ không chết ra, còn có thể được những gì? Hiện tại An Đức Sâm đấu với Thú Hoàng bất phân thắng bại, nhưng người hãy nhìn lãnh vực của họ!”

Dường như phối hợp cùng lời nói của Sở Thiên, lãnh vực của Ngũ Tư bỗng mở rộng thêm một vòng. Đồng thời, lãnh vực của An Đức Sâm lại nhỏ đi một phần.

“Người cho rằng An Đức Sâm sẽ đánh bại Ngũ Tư sao? E rằng không thể nào!” Sở Thiên lại cười, “Nếu An Đức Sâm bại rồi, người còn có được gì? Hơn nữa người nên biết rằng, ta là công tước Khảm Tát, hữu tướng đế quốc, đứng dưới một người, đứng trên vạn người!” Sở Thiên chậm rãi bước tới Hắc Phượng Hoàng, giơ một tay ra, hiện ra tấm kim bài Thú Hoàng, nghi ngờ nói: “Đây, đây là kim bài Thú Hoàng, người chắc biết thứ này chứ! Đi theo ta, người có thể hưởng quyền thế và tài phú vô tận, giết ta, Thú Hoàng Ngũ Tư, Long Hoàng Á Lợi Tư Thác Đức, Hấp Huyết Bức Vương (Dời hút máu vua) Đức Khố Lạp, còn có Địa Huyết Chu Vương A Tư Nặc sẽ không tha cho người!”

Sở Thiên liên tiếp nói ra bốn cái tên ma thú cấp mười đỉnh cấp, cộng thêm sức hút của quyền thế và tài phú, thoáng chốc đã khiến Hắc Phượng Hoàng bắt đầu lưỡng lự.

“Ha ha, cao thủ, ta tìm thấy người rồi!” Một tiếng nói lớn vang lên, chính là Sa Khắc mang theo chiếc búa lớn chạy về hướng Sở Thiên. “Ồ? Cao thủ sao người lại biến dạng rồi?”

Sa Khắc cầm chiếc búa vào đất, sau đó vừa gãi đầu vừa dò xét nhìn Sở Thiên một cách quái dị, bất chợt, hắn phát hiện Hắc Phượng Hoàng, ngây dại cười nói: “Ha ha, con tiểu hắc điều này thật là xấu quá!”

Ca ngọ nữ thần Sinh Mệnh! Tên ngốc này sao lại tới đây? Sở Thiên cuống lên, hiện tại chính là thời khắc then chốt để dụ dỗ Hắc Phượng Hoàng, Sa Khắc lại chính lúc này chạy tới gây rối.

“Người...Người...”

Tình huống Hắc Phượng Hoàng sẽ nổi giận trong suy nghĩ của Sở Thiên đã không xảy ra, ngược lại nó tròn hai mắt, vươn một chiếc cánh chỉ về Sa Khắc, cũng không nói được lời nào, cơ hồ nhìn thấy thứ gì kinh khủng lắm.

“Làm sao? Con tiểu hắc điều nhà người làm gì mà nhìn ta ghê thế?” Sa Khắc khó hiểu nói, sau đó tròn mắt đối thị cùng Hắc Phượng Hoàng.

Hắc Phượng Hoàng ngược lại càng thêm sợ hãi. Run rẩy lui về sau mấy bước.

Bình!

Hắc Phượng Hoàng chợt sơ ý, vấp vào viên đá dưới đất lăn đùng ra.

“Hắc hắc! Cao thủ, các món mà lão bà người nướng, lúc nào cũng ngon!” Sa Khắc chợt đột ngột chuyển đến chuyện ăn uống, liếm môi cười hăng hắc nói: “Chúng ta bắt con chim này, để lão bà người nướng ăn đi!”

Nướng Hắc Phượng Hoàng cấp chín? Sở Thiên thiếu chút muốn ăn thịt Sa Khắc! Tên ngốc này đơn thuần chỉ đến gây rối, nhưng mà, phản ứng của Hắc Phượng Hoàng lại quá quái dị...

“Hú hú” Nói rồi, Sa Khắc hưng phấn hú vài tiếng. Nhắc chiếc búa lên, xông về phía Hắc Phượng Hoàng.

“Đừng... Đừng qua đây!” Thấy Sa Khắc tiến lại gần, Hắc Phượng Hoàng khiếp sợ kêu lớn lên, “Ngươi... Sao ngươi lại ở đây! Đừng giết ta, ta... ta sẽ về địa ngục...”

Trong lúc hoảng hốt, Hắc Phượng Hoàng mềm nhũn người, thậm chí đến bản năng của nó — bay lượn cũng quên mất.

Trong nháy mắt, Sa Khắc đã tới trước mặt Hắc Phượng Hoàng, nhưng không đợi hấn gươm chiếc búa ra, bịch! Hắc Phượng Hoàng đã ngã thẳng đờ người.

“A? Tên này sao lại đã chết rồi?” Sa Khắc đến nhắc Hắc Phượng Hoàng lên, lay lay vài cái, vui sướng cười, “Hắc hắc, tối nay có thịt nướng ăn rồi!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên ngơ ngẩn nhìn.

Là một bác sỹ thú y, Sở Thiên không cần kiểm tra, chỉ dùng mắt cũng có thể nhìn ra, Hắc Phượng Hoàng, bị Sa Khắc dọa chết rồi...

Kinh dị nhìn Sa Khắc một cái, sau đó Sở Thiên nhanh chóng lao về phía A Mạt Kỳ, vừa dứt thuốc cho hắn, vừa sốt ruột nói: “Cố lên, có ông chủ ta ở đây, ngươi không chết được đâu!”

Thân thể của A Mạt Kỳ cơ hồ bị xuyên thủng như một chiếc sàng (giường), máu tươi trào đầy khoe miệng, A Mạt Kỳ nhe răng cười nói: “Ông chủ yên tâm, đến địa ngục rồi ta sẽ không để người mất mặt đâu!” Dứt lời, A Mạt Kỳ gục người sang một bên.

“Con mẹ nó, ngươi sống lại cho ta!” Sở Thiên rút ra mấy Điện hệ quyền trục, nhưng rất đáng tiếc, hiệu quả của những quyền trục thấp kém này, vốn không cách nào so sánh được với thứ An Đông Ni làm.

“Khục khục!” A Mạt Kỳ lại ới ra một bùm máu, cổ gượng he hé mở mắt ra. “Ông chủ, đừng... đừng lãng phí thuốc nữa.”

Thực lực của Khố Á Tháp còn kém xa với Hắc Phượng Hoàng, Ngưu Hoàng của hắn cũng không có hiệu quả với A Mạt Kỳ, hơn nữa xương cốt vào nội tạng của A Mạt Kỳ đã bị xuyên thủng, với thương thế này, nếu cho Sở Thiên có đủ thời gian thì có lẽ cứu được, nhưng hiện tại, A Mạt Kỳ không thể đợi lâu được nữa.

“Cao thủ, con chim này làm sao vậy?” Sa Khắc không hiểu tại sao Sở Thiên lại có bộ dạng lo lắng gấp rút như vậy.

“Ngươi câm miệng!” Sở Thiên bị Sa Khắc hỏi, tâm trí rối loạn, giận dữ mắng hắn.

Bỗng nhiên, hai mắt Sở Thiên chợt sáng lên, bởi vì hắn nhìn thấy thi thể Hắc Phượng Hoàng trong tay Sa Khắc, thể là, một ý tưởng kỳ lạ lóe lên trong đầu Sở Thiên.

“A Mạt Kỳ, ngươi còn có thể dùng ma pháp?” Sở Thiên hỏi.

“Có lẽ... có lẽ vẫn có thể!”

“Tốt!” Sở Thiên nheo mắt cười, “Phóng thích Băng hệ ma pháp vào bản thân, để thân thể của ngươi đông lại!”

“Băng... đạn!” A Mạt Kỳ gắng gượng hết sức lực cuối cùng của mình, để bản thân đông lại trong một băng cầu.

“Người hãy ngủ yên một giấc đi!” Sở Thiên vỗ vào băng cầu, lẩm bẩm nói: “Đợi khi người tỉnh lại, không ai có thể đả thương người nữa...”

“Cao thủ, sao người lại mắng ta?” Sa Khắc khó hiểu hỏi.

“Ha ha, ta không phải là mắng người, là đang quan tâm người.” Sở Thiên chống chế, sau đó chỉ vào thi thể của Hắc Phượng Hoàng, “Đưa nó cho ta!”

“Ồ, ra là người quan tâm ta!” Sa Khắc gật đầu, ném thi thể kia tới trước Sở Thiên.

Lúc này, tất cả ma thú đều bị thu hút bởi trận đấu giữa Ngũ Tự và An Đức Sâm, còn trên bầu trời hai người cũng không chú ý đến chuyện xảy ra ở góc này, thế là, Sở Thiên cười cười rút con dao phẫu thuật ra, nhân lúc không ai chú ý, dùng tốc độ nhanh nhất để xé Hắc Phượng Hoàng ra làm các bộ phận nhỏ, sau đó gói gém kỹ lại, rồi mang cả băng cầu của A Mạt Kỳ đều nhét vào không gian giới chỉ.

“An Đức Sâm!” Lúc này, một tiếng quát giận dữ vang vọng từ khắp nơi đến Hoàng Kim thành, “Giao Phất La Đa ra đây!”

Sở Thiên ngẩng đầu nhìn vào không trung, sau đó há miệng cười đến tận mang tai, tên đại thiếu gia bất tài vô năng An Đức Sâm cuối cùng đã gây họa rồi.

Trên bầu trời, không biết lúc nào xuất hiện hơn trăm con Cự Long, tạo ra một khí thế hùng hậu phô thiên cái địa, con Cự Long màu vàng dẫn đầu ngạo nghễ đứng sừng sững ở đó.

Ngũ Tự và An Đức Sâm cùng chau mày lại. “Long Hoàng?”

Bên cạnh Long Hoàng, còn có một thân ảnh già nua, chính là Bố Lão đã thoát khỏi tay của An Đức Sâm, hần chỉ vào An Đức Sâm nói: “Bệ hạ, chính là hần đã bắt Phất La Đa đi.”

Long Hoàng gật đầu, bước đi trên không, đến gần ngoại vi của hai lãnh vực, sau đó vươn hươu ra, quát: “Lãnh vực — Cấm!”

Không hề có bất cứ dấu hiệu nào, cũng không có bất cứ dị thường nào, cùng lúc với việc Long Hoàng phóng thích lãnh vực, ngọn lửa trong lãnh vực của Ngũ Tự và các vong linh của An Đức Sâm, đồng thời bị dừng lại.

“Ngũ Tự tiên sinh, An Đức Sâm đã bắt trưởng lão Phất La Đa của A Cổ Lạp Sơn.” Long Hoàng nhìn Ngũ Tự đang có chút giận dữ, bình đạm nói: “Giao An Đức Sâm cho ta, ta không hi vọng giữa A Cổ Lạp Sơn và Hoàng Kim thành lại phát sinh chiến tranh!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Long Hoàng tuyệt đối là đang uy hiếp Ngũ Tự, Sở Thiên hứng chí đợi xem phản ứng của Ngũ Tự.

Hít một hơi thật sâu, Ngũ Tự khép hai tay lại, thu hồi lãnh vực của mình, có điều, động tác của hần vô cùng chậm rãi.

“Cự Long tộc cảm tạ Thú Hoàng tiên sinh!” Thấy Ngũ Tự biết thức thời, Long Hoàng mỉm cười, sau đó ngang nhiên bước vào lãnh vực của An Đức Sâm.

Trong lãnh vực của An Đức Sâm, Long Hoàng bước từng bước lớn, Ngũ Tự từ từ xoay đầu, chăm chú nhìn Long Hoàng, nhưng An Đức Sâm, lại không thể nhúc nhích được chút nào.

Chẳng lẽ lãnh vực của Long Hoàng có thể làm chậm tốc độ? Hay nói đúng hơn là khiến thời gian ngừng lại! Quan sát bộ dạng của ba người, Sở Thiên bỗng nảy ra ý niệm này. Bản thân lần trước khi gặp nguy hiểm, trên người đối thủ, dường như cũng đã xảy ra chuyện tương tự...

An Đức Sâm cuối cùng cũng ý thức được sai lầm của mình — Bắt A Mạt Kỳ thì được, nhưng Phất La Đa, lại không thể động vào. Nhưng lúc này, ngoài ánh mắt sợ sệt của hần, thì không còn một biểu hiện gì.

Long Hoàng bước tới trước mặt An Đức Sâm, vươn tay bóp chặt cổ hần, sau đó bẻ mạnh một cái, rắc! Đầu An Đức Sâm ngoẹo sang một bên.

Tiếp sau đó, các vong linh tan thành mây khói, lãnh vực của An Đức Sâm cũng biến mất.

“Lãnh vực, triệt!” Long Hoàng khê nói.

“Long Hoàng bệ hạ, An Đức Sâm đã giao cho người rồi.” Ngũ Tứ cuối cùng cũng lên tiếng, đầu tiên là mệnh lệnh thuộc hạ bắt đầu tấn công ma thú của An Đức Sâm, sau đó nói với Long Hoàng: “Hoan nghênh người đến Hoàng Kim thành!” Bốn chữ Hoàng Kim thành, được nhấn mạnh thêm.

Nghe lời ám thị ngoài mềm trong cứng của Ngũ Tứ, Long Hoàng cũng biết là ý gì: đây là địa bàn của lão tử, tuy người thực lực cường lại, nhưng đừng cũng đừng quá đáng. Long Hoàng mỉm cười, nói: “Đã tạo phiền phức cho Thú Hoàng rồi, ta chỉ đến tìm Phát La Đa thôi!”

“Long... Long Hoàng bệ hạ. Ta lập tức trả Phát La Đa cho ngài.” An Đức Sâm bị bẻ gãy cổ nhưng vẫn chưa chết, hấn sợ hãi vùng đại kiếm trong tay, sau đó thân ảnh của Phát La Đa từ hư vô xuất hiện.

Nhìn thấy Phát La Đa đang hôn mê, Long Hoàng vùng tay lên, đưa Phát La Đa lên thân của Cự Long khác, sau đó, cúi thấp đầu, hướng về phía Sở Thiên cười nói: “Phát Lạp Địch Nặc, lâu quá không gặp rồi!”

158. Chương 158: Về Nhà

Cái tên Phát Lạp Địch Nặc đã được thần thánh hóa trên toàn đại lục, Thượng Cổ Thánh Tế Tự có thể sánh ngang với chúng thần trong truyền thuyết, sớm đã đưa danh tiếng của Sở Thiên lên đỉnh cao của đại lục rồi. Hôm nay, Long Hoàng, một Long Hoàng vừa rồi còn uy hiếp Thú Hoàng Ngũ Tứ, lại dùng giọng điệu như bằng hữu đến chào hỏi Sở Thiên, thoáng chốc, địa vị của Sở đại thiếu gia trong lòng các ma thú được nâng cao lên tương đồng với ma thú cấp mười.

“Ca ngọ nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên lắc đầu cười khở, bị Long Hoàng phát hiện không thể coi là chuyện tốt gì, tuy hấn có thể khiến Sở Thiên tạm thời an toàn, nhưng bí mật của việc long ngữ ma pháp biến mất, cũng đủ để Long Hoàng bắt Sở Thiên về nghiên cứu rồi.

“Cao thủ, Phát Lạp Địch Nặc là cái thứ gì?” Sa Khắc nghiêng đầu, không hiểu liền hỏi: “Ăn có ngon không?” Sở Thiên bị Sa Khắc hỏi, hoàn toàn hết cách với hấn, chỉ vào ngực mình nói: “Ta chính là Phát Lạp Địch Nặc!”

“Ồ, cao thủ tên Phát Lạp Địch Nặc, vậy thì không thể ăn rồi!” Sa Khắc thất vọng lắc đầu nguây nguây.

“Phát Lạp Địch Nặc?” Thú Hoàng Ngũ Tứ bị lời chào hỏi đột ngột của Long Hoàng làm cho sững sờ, thuận theo hướng nhìn của Long Hoàng, dưới mặt đất, rõ ràng là mỹ dung sư An Địch đã chữa trị cho con trai mình.

“Long Hoàng bệ hạ, người nói hấn là Phát Lạp Địch Nặc?” Ngũ Tứ chỉ về hướng Sở Thiên hỏi.

“Chính là hấn, lão bằng hữu của ta - Phát Lạp Địch Nặc!” Long Hoàng gật đầu, sao đó bay về hướng Sở Thiên.

Phát Lạp Địch Nặc là bằng hữu của Long Hoàng, Ngũ Tứ trầm ngâm một lát, sau đó cũng theo Long Hoàng bay về phía Sở Thiên.

“Ha ha.” Long Hoàng còn chưa chạm đất, đã hé miệng cười, “Bốn Hoàng vốn dĩ chỉ đến cứu Phát La Đa, không ngờ, lại tìm thấy cả Thánh Tế Tự đã mất tích nửa năm trời, thật là đáng vui mừng!”

Bất kể nụ cười của Long Hoàng là thật lòng hay là giả dối, nhưng Sở Thiên đã không trốn tránh được nữa, thế là Sở đại thiếu gia lại khôi phục lại bộ dạng thần côn ngày trước, trang nhã thánh khiết nói: “Ca ngọ nữ thần Sinh Mệnh! Có thể gặp lại bệ hạ, ta cũng rất vui mừng!” Rất đáng tiếc, y phục của Sở Thiên hiện tại đã bị Hắc Phượng Hoàng đốt cháy hết, cho nên nhìn lại không có vẻ của Thánh Tế Tự cao nhả của ngày xưa.

Ngũ Tứ cũng tới trước mặt Sở Thiên, nhìn kỹ một hồi, sau đó cười nói: “Thì ra An Địch tiên sinh chính là Phát Lạp Địch Nặc điện hạ. Ha ha, không ngờ điện hạ lại trở thành bằng hữu của Hoàng Kim thành, thật đáng để chúc mừng!”

Ngũ Tư dùng hai chữ điện hạ xưng hô với Sở Thiên, không thể nghi ngờ chính là ám chỉ mối quan hệ của Sở đại thiếu gia và Thú Hoàng vẫn rất bền chặt.

Có thể có một Thú Hoàng là bằng hữu, Sở Thiên cũng cầu mà không được, thế là cười nói với Ngũ Tư: “Bất kể là thân phận gì, ta với Thái Qua Nhĩ đã là huynh đệ, cũng là bằng hữu của Hoàng Kim thành!”

“Phất Lạp Dịch Nặc, người mất tích đã hơn nửa năm, đế quốc Khải Tắt đang dốc toàn lực tìm kiếm người đấy.” Long Hoàng nói: “Nếu người không có chuyện gì. Vậy thì cùng bốn Hoàng trở về thôi!”

Trở về? Hừ! E rằng đến nửa đường, sẽ bị lão răn mỗi già nhà người bắt về A Cổ Lạp Sơn thôi! Sở Thiên thầm nghĩ trong lòng.

“Phất Lạp Dịch Nặc ở đâu? Cút ra đây cho lão tử!” Vừa hét lớn, Mặc Phi Đặc vừa chạy đến tìm kiếm. Còn Chu lệ Á cũng chạy theo đằng sau gọi: “Mặc Phi Đặc, chạy chậm chút...”

“Mặc Phi Đặc!” Trong mắt Long Hoàng lóe lên tia sáng kỳ dị, nhưng lập tức biến mất.

“An Dịch ca ca? Phất Lạp Dịch Nặc ở đâu? Ta muốn giết chết...” Mặc Phi Đặc nộ khí xung thiên lao về hướng Sở Thiên, nhưng lập tức hấn phát hiện An Dịch ca ca lúc trước, lại trở nên trẻ đi, hơn nữa, càng lúc càng giống đại thù nhân Phất Lạp Dịch Nặc của hấn!

“A!” Mặc Phi Đặc dờ mắt, há miệng không biết nên nói gì.

“An Dịch, sao chàng...” Chu lệ Á cũng vô cùng kinh ngạc nhìn Sở Thiên.

“Tiểu hài tử! Cao thủ chính là Phất Lạp Dịch Nặc gì đó!” Sa Khắc vui vẻ giải thích cho Mặc Phi Đặc, hấn phát hiện, mình cuối cùng cũng biết nhiều hơn Mặc Phi Đặc một chuyện.

Phịch! Bối Lợi vừa chạy đến liền ngã phịch xuống đất, còn Lỗ Tây Nạp lại hưng phấn kêu lớn: “Ha ha ha, con mẹ nó, thúc thúc của lão tử lại là Thánh Tế Tự! Lần này hay rồi.”

“Chàng là Phất Lạp Dịch Nặc điện hạ?” Chu lệ Á cúi thấp đầu, khẽ hỏi: “Vậy một vị hôn thê khác của chàng, chính là công chúa Sắt Lâm Na rồi?”

Sở Thiên im lặng gật đầu.

“Phất Lạp Dịch Nặc, đó là ai?” Long Hoàng nhìn Chu lệ Á, nghiêm giọng hỏi, Ngũ Tư thực lực không đủ, không phát hiện gì trên người Chu lệ Á, nhưng Long Hoàng, lại cảm nhận thấy một khí tức cường đại thuộc về đồng loại, một thứ khí tức có thể so sánh với phụ hoàng quá cố của hấn năm xưa — Hấp Huyết Bức Vương Đức Khố Lạp!

“Nàng là lão bà của ta!” Sở Thiên kéo lấy Chu lệ Á lớn tiếng nói: “Nhất đẳng công tước phu nhân của đế quốc Khải Tắt, Chu lệ Á Phất Lạp Dịch Nặc(*)!”

(*) Khi trở thành vợ của một người nào đó thì sẽ theo họ của người đó.

Chu lệ Á không nói gì, cúi thấp đầu mỉm cười hạnh phúc, Sở Thiên đối mặt với hai Hoàng gọi mình là công tước phu nhân, rõ ràng là biểu thị, trong gia tộc Phất Lạp Dịch Nặc, địa vị của Chu lệ Á tuyệt đối không thấp hơn Sắt Lâm Na.

Ngũ Tư mỉm cười ám muội, Long Hoàng cũng cười, nhưng hấn lại cười có chút miễn cưỡng, bởi vì khí tức của Đức Khố Lạp, quả thực đã tạo cho hấn một áp lực lớn.

“Ô! Oa...” Đột nhiên, Mặc Phi Đặc ngồi phịch xuống đất khóc lớn, “Không có ý tứ, hu hu, nếu ta giết An Dịch ca ca, vậy không có ai cần ta nữa rồi...”

“Mặc Phi Đặc ngoan nào, đừng khóc nữa.” Chu lệ Á dịu dàng khuyên nhủ: “An Dịch... Phất Lạp Dịch Nặc ca ca vẫn cần đệ mà.”

Dứt lời, Chu lệ Á hướng mắt về Sở Thiên.

“Chuyện lúc trước bỏ đi, sau này vẫn làm đệ đệ của ta được không?” Sở Thiên cúi xuống ngang lưng, xoa đầu Mặc Phi Đặc cười nói: “Đồ ăn vặt của đế quốc Khải Tắt người có thể tùy thích ăn!”

“Thật không?” Mặc Phỉ Đặc hai mắt sáng lên, đôi mắt dị sắc long lanh, vui mừng nói: “Hắc hắc, có ý tứ, vậy cứ quyết như vậy đi!”

Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh! Tên nhóc năm nghìn tuổi này thật dễ gạt, Sở Thiên cười thâm hiểm, sau đó kéo Mặc Phỉ Đặc giới thiệu với Long Hoàng: “Bệ hạ, đây là đệ đệ của ta, Mặc Phỉ Đặc Phát Lạp Dịch Nặc(*)!”

(*)Nhận em nuôi nên cũng theo họ của Sở Thiên

Long Hoàng mỉm cười khó khăn, “Ta biết hần!”

“Ha ha! Ta nhớ ra rồi!” Mặc Phỉ Đặc nhảy dựng lên, chỉ vào Long Hoàng nói lớn: “Năm nghìn năm trước, người cướp đồ vật của ta!”

Tất cả mọi người nhìn về hướng Long Hoàng, đường đường là vua của Cự Long tộc lại đi cướp đồ ăn vặt với một đứa trẻ ư? Đây tuyệt đối là tin tuyệt mật hàng đầu của đại lục!

Cho dù là Long Hoàng da mặt có dày hơn nữa, cũng không chịu được các cặp mắt của chúng nhân đang đổ dồn vào mình, nhưng chuyện này lại không thể thừa nhận. Thế là hần chuyển chủ đề, “Phát Lạp Dịch Nặc, ta đưa ngươi về Khải Tát trước!”

“Ha ha, đừng có gấp gáp vậy!” Ngũ Tư gọi mời mọi người: “Nếu đã đến Hoàng Kim thành rồi, ít nhất cũng phải uống chén rượu rồi hãy đi chứ!”

“Chờ một chút! Tên khốn An Đức Sâm, trả kiếm cho ta!” Lúc này, An Đức Sâm còn bị Long Hoàng tóm trong tay, Mặc Phỉ Đặc vừa phát hiện rồi lập tức xông đến.

Long Hoàng nghiêng người, tránh khỏi Mặc Phỉ Đặc, giơ An Đức Sâm lên hỏi: “Mặc Phỉ Đặc, ngươi muốn kiếm của hần ư?”

“Người và kiếm ta đều cần!” Mặc Phỉ Đặc lại lao lên. “Ngươi để hần cho ta, vậy thì ta không tính toán việc người cướp đồ ăn vặt của ta nữa!”

“Ha ha, tên nhóc này thật thú vị, cho ngươi vậy!” Long Hoàng quả thực không muốn tiếp tục nhắc đến vấn đề xấu hổ kia nữa, tiện tay ném An Đức Sâm đi.

Long Hoàng biết Mặc Phỉ Đặc là ma thú cấp mười, nhưng hần lại không biết Mặc Phỉ Đặc đã bị phong ấn, cho nên khi hần ném An Đức Sâm, là dựa vào thực lực ma thú cấp mười có thể tiếp được mà ném.

“Ai da!” Mặc Phỉ Đặc phút chốc bị va phải ngã lật ra sau. Còn An Đức Sâm lại nhân lúc này rút kiếm ra, liều mạng chém vào không khí, “Lấy danh nghĩa của Tử Thần, khai!”

Trong nháy mắt, trong không khí xuất hiện một hắc động, sau đó An Đức Sâm chui vào biến mất.

Long Hoàng vẫn còn đang kinh ngạc vì sự suy yếu của Mặc Phỉ Đặc, Ngũ Tư thì lại đang cười thầm Long Hoàng tranh giành đồ ăn vặt với một đứa trẻ, hai đại cao thủ nhất thời sơ ý, kết quả An Đức Sâm chạy mất. Nhìn thấy tình hình này, Sở Thiên neho mắt lắc đầu, thâm nghĩ: Chuyện giữa lão tử và An Đức Sâm chưa xong rồi... Hừ, nhưng An Đức Sâm vẫn chẳng có tiến bộ gì. Gặp phải nguy hiểm liền lập tức bỏ lại thủ hạ chạy mất.

Long Hoàng thì không quan tâm đến sống chết của An Đức Sâm, một kẻ bại tướng chạy mất thì có là gì? Chỉ có điều sau khi sống sờ một hồi, Long Hoàng lại theo lời mời của Ngũ Tư tiến vào hoàng cung.

Dưới sự giúp sức của mấy trăm Cự Long, ma thú của Hoàng Kim thành bắt đầu thu thập ma thú của An Đức Sâm mang đến đang ở ngoài thành.

“Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên bỗng dừng bước lại, chỉ vào các ma thú đang tàn sát đối thủ bên ngoài thành nói: “Nữ thần đã nói, mỗi một sinh mệnh đều nên được tôn trọng, hai vị bệ hạ, hiện tại trong thành có không ít ma thú bị thương, hơn nữa còn rất nhiều thi thể chưa được mai táng, ta đi xem họ trước, chữa trị cho ma thú còn sống, kẻ đã chết, ta cũng cần đích thân cử hành tang lễ cho họ!”

“Không hổ là Thánh Tế Tự!” Ngũ Tư tán tụng nói: “Vậy ta và Long Hoàng chờ ngươi trong cung, ma thú bên ngoài phải nhờ ngươi rồi.”

“Ta chỉ là tuân thủ giáo huấn của nữ thần!” Sở Thiên khiêm tốn đáp.

“Phất Lạp Dịch Nặc, ta đi cùng chàng!” Biểu hiện của Sở Thiên quá chính trực vô tư, thế nên ánh mắt của Chu Lệ Á nhìn hần càng dịu dàng hơn rất nhiều.

“Không cần, nàng đưa Mặc Phi Đặc vào trong nghỉ ngơi đi.” Sở Thiên từ chối khéo Chu Lệ Á.

Khi tất cả mọi người rời đi, Sở Thiên quay đầu, nhìn lại thi thể ma thú nằm đầy trên mặt đất, hần nheo mắt cười, khốn kiếp! Hoàng Kim thành hiện tại hoàn toàn là một màu vàng kim, nhiều thi thể như vậy, vậy có được bao nhiêu được liệu và tinh hạch đây! Chắc chắn, vượt hỏ, tay gấu, nhưng hươu, mặt rắn... đều của lão tử rồi!

Không lâu sau, ma thú còn lại của An Đức sâm cũng bị tiêu diệt sạch sẽ, thế là, Thánh Tế Tự buồn bã bi ai, đốt ngọn lửa vượt quá đông thi thể ma thú chất cao như núi, có điều, dưới sự che phủ của ngọn lửa, Sở đại thiếu gia cụ thể làm gì thì không ai biết được.

.....

Lưu lại vài ngày ở Hoàng Kim thành, mấy người Sở Thiên ngồi lên Cự Long bay về hướng đông đại lục.

Trên đường đi, Bối Lợi sống chết bám lấy Sở Thiên, còn Sa Khắc trên bầu trời chốc chốc lại phẫn kích hét lên, Chu Lệ Á mặc dù biết Mặc Phi Đặc là ma thu cấp mười, nhưng vẫn tiếp tục giáo dục Mặc Phi Đặc: Trẻ con khi nói chuyện với một đại nhân vật như Long Hoàng phải biết nhã nhặn lễ phép..

Lỗ Tây Nạp thì cứ suy nghĩ mãi việc sau khi đến Khải Tắt rồi, làm thế nào để tạo ra một đệ nhất hắc bang Khải Tắt dưới thế lực của Sở Thiên.

Về phần Sở Thiên, sau khi cùng Long Hoàng tiến hành một cuộc đàm phán gian nan, cuối cùng đã được cho phép, về Khải Tắt để quốc thu xếp công việc trước, sau đó lại đi A Cổ Lạp Sơn nghiên cứu bí mật long ngữ ma pháp biến mất, còn Bồ Lăng trước mặt của Long Hoàng, mãi không dám nhắc việc đi tìm Mạch Khẳng Tích, chỉ là lén hẹn Sở Thiên, khi nào Sở đại thiếu gia có thời gian, giúp hần tìm người là được.

Cứ như vậy, một tháng sau, Sở Thiên đã lần nữa xuất hiện trên quốc thổ của đế quốc Khải Tắt.

159. Chương 159: Gia Tộc Phất Lạp Dịch Nặc

Long Hoàng không trực tiếp đưa Sở Thiên vào thành Bàng Bối, mà lại đưa hần đến biên giới phía tây Khải Tắt, căn cứ của quân đoàn Bò Cạp, sau đó Sở Thiên được quân đoàn trưởng quân đoàn Bò Cạp là Thác Nạp Đức đích thân hộ tống về đế đô.

Cách đây nửa năm, thành Bàng Bối không có sự thay đổi gì lớn, vẫn là đông phương đệ nhất đô thị, còn người của thành Bàng Bối, cũng vẫn trong bộ dạng bận bịu và tự hào như ngày thường. Có điều, thành Bàng Bối hôm nay lại tràn ngập không khí của ngày lễ, bởi vì, Phất Lạp Dịch Nặc diện hạ của họ đã trở về.

Lô Dịch Tam Thế đích thân thống lĩnh văn võ bá quan đại thần, ra khỏi thành mười dặm nghênh đón Sở Thiên, một nghi thức chào mừng long trọng xa hoa, Sở Thiên đi tới hoàng cung Khải Tắt đã lâu không gặp.

“Phất Lạp Dịch Nặc, người phía sau ngươi là ai?” Trong hoàng cung, Lô Dịch Tam Thế bắt đầu dò hỏi Sở Thiên và hành tung của nửa năm vừa qua.

Sau khi giới thiệu những người khác, Sở Thiên kéo lấy tay Chu Lệ Á, “Bệ hạ, đây là một vị hôn thê khác của thần, Chu Lệ Á!”

“Vị hôn thê?” Lô Dịch Tam Thế đứng bật dậy từ ngai vàng của mình, ánh mắt sắc nhọn chọc thẳng vào người Sở Thiên. “Phất Lạp Dịch Nặc, ngươi muốn để Sát Lâm Na thế nào?”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên nheo mắt cười, khoát tay thị ý Chu Lệ Á đừng nói gì vội, sau đó nói: “Bệ hạ, thần có thể nói chuyện riêng với ngài không?”

Tuy Sở Thiên lại đưa về một nữ nhân, nhưng Lô Dịch Tam Thế hiện tại vẫn rất tin tưởng Sở Thiên, sau khi hừ nhạt một tiếng, phất tay áo quát các đại thần khác lui ra, còn bọn người Chu Lệ Á cũng ra khỏi đại điện dưới sự ra hiệu của Sở Thiên.

“Bệ hạ bớt giận!” Thấy Lô Dịch Tam Thế đang giận dữ, Sở Thiên bình thần cười, nói: “Hạ thần mãi mãi tận trung với Khải Tát, trung thành với bệ hạ!”

“Ta biết lòng trung thành của ngươi!” Lô Dịch Tam Thế cau mày lại, Sắt Lâm Na là con cờ lớn nhất mà hắn không chế Sở Thiên, nhưng hiện nay Sở Thiên lại có thêm một lão bà nữa, vậy tác dụng của Sắt Lâm Na chắc chắn sẽ bị giảm xuống không ít. “Vậy Chu Lệ Á là người thế nào, sao lại trở thành vị hôn thê của ngươi!”

“Ài! Bệ hạ, đừng nhắc nữa!” Sở Thiên ủ rũ, ca thán: “Hạ thần cũng là bị người ta bức ép!”

“Uhm? Là ai ép ngươi?” Lô Dịch Tam Thế thấy bộ dạng không cam tâm tình nguyện của Sở Thiên cũng hài lòng, nộ khí cũng giảm đi mấy phần.

“Ma thú cấp mười, Hấp Huyết Bức Vương Đức Khố Lạp!” Sở Thiên chậm rãi báo ra cái tên này.

Trong nháy mắt, cơn giận dữ của Lô Dịch Tam Thế biến mất. “Ngươi nói thật chứ?”

“Hạ thần không dám lừa gạt bệ hạ!” Sở Thiên vốn không muốn tiết lộ quá nhiều bí mật của mình. Nhưng vì tương lai của Chu Lệ Á, hắn cũng đành nói ra một phần sự thật: “Bệ hạ, Chu Lệ Á là cháu gái của Đức Khố Lạp!”

“Vậy nàng ta cũng là ma thú cấp mười!” Trong mắt Lô Dịch Tam Thế hiện lên vẻ phấn chấn.

“Hiện tại huyết thống của Chu Lệ Á vẫn chưa thức tỉnh, nhưng sau này nàng ta sẽ trở thành ma thú cấp mười!” Sở Thiên nói: “Chu Lệ Á vẫn chưa biết thân phận của mình, vẫn mong bệ hạ tạm thời đừng nói cho nàng ta biết!”

“Ài, bỏ đi! Chuyện của ngươi và Chu Lệ Á tự đi giải quyết đi!” Chỉ cần có thể tăng thêm một chiến sủng cấp mười cho đế quốc, Lô Dịch Tam Thế sẽ không quan tâm đến việc Sở Thiên cưới bao nhiêu lão bà.

“Đa tạ bệ hạ!” Nói rồi, thần sắc của Sở Thiên bỗng ảm đạm xuống, buồn khổ nói: “Bệ hạ, ma sủng A Mạt Kỳ của hạ thần vì cứu thần, đã chiến tử rồi!”

“Cái gì?!” Cơn giận dữ của Lô Dịch Tam Thế vừa nguôi ngoai bỗng lại nổi lên, Chu Lệ Á, ma thú cấp mười trong tương lai còn chưa thức tỉnh, nhưng hiện tại đế quốc lại tổn thất một chiến sủng cấp chín chân chính, sự tổn thất này, không phải là chuyện Lô Dịch Tam Thế có thể chịu được.

“Ngươi không phải là Thánh Tế Tự sao!? Sao không cứu sống A Mạt Kỳ?” Lô Dịch Tam Thế giận dữ nói.

Khốn kiếp, ngươi cho rằng lão tử không muốn cứu sao! Sở Thiên trong bụng mắng thầm, nhưng bên ngoài vẫn giữ bộ mặt đau khổ, “Lúc đó đã không kịp!” Dứt lời, Sở Thiên ngẩng đầu, mỉm cười, “Nhưng bệ hạ, thần có lòng tin khiến A Mạt Kỳ sống lại!”

“Ngươi có thể khiến hắn sống lại?” Lô Dịch Tam Thế nhìn bộ dạng cười mỉm của Sở Thiên, hiểu rõ Thánh Tế Tự này muốn làm gì. “Ngươi là hữu tướng đế quốc, có quyền điều động bất cứ thứ gì để A Mạt Kỳ sống lại!”

Mục đích đã đạt được, Sở Thiên cũng không cần phải giả bộ đáng thương nữa, tiếp đó hắn đem chuyện đã trải qua trong nửa năm nay báo lại cho Lô Dịch Tam Thế, đương nhiên là rất nhiều chuyện đã được sửa đổi và giấu kín đi. Như việc Mặc Phỉ Đặc, kim bài Thú Hoàng, còn có biệt hiệu Liệp Vũ Sát Thần...

“Được rồi, ngươi đi thăm Sắt Lâm Na một lát đi! Nửa năm nay nàng ta vì việc của ngươi mà lao tâm lao lực rồi!” Tổn thất A Mạt Kỳ, tâm trạng Lô Dịch Tam Thế không được tốt, liền trực tiếp đuổi Sở Thiên đi.

Ra khỏi hoàng cung, Sở Thiên về phủ công tước của mình, sau đó Sở đại thiếu gia ngăn người.

Trong trí nhớ của Sở Thiên, phủ công tước của hắn ở phía nam thành Bằng Bối, tính cả xưởng chế thuốc thì đất chiếm cũng chỉ có một con phố mà thôi, nhưng hiện tại, trang viên hào nhoáng ngày xưa không còn thấy nữa, thay vào đó là, một cung điện trang nghiêm đồ sộ, và ba con phố lớn ở giữa nam thành, toàn bộ đã bị tòa cung điện này chiếm dụng.

“Ta kháo, thúc thúc, đây chính là nhà người?” Lỗ Tây Nạp tròn mắt, kinh ngạc nói: “Chỗ này đúng là tuyệt hơn cái ổ sói nát chúng ta nhiều.”

“Đây có thể là nhà ta...” Sở Thiên mù tịt gật đầu, bởi vì phía trên chiếc cổng lớn có ba lối vào rộng đến mấy chục thước kia, đang treo cao tấm biển phủ công tước Phất Lạp Định Nặc.

“Ông chủ! Cuối cùng ngài về rồi!” Đám bộc nhân trong nhà Sở Thiên được Ba Bác Tát dẫn đầu chạy ra nghênh đón.

“Ba Bác Tát, phủ công tước của ta sao lại biến thành như vậy!” Sở Thiên lao đến áp mặt hỏi.

“Ha ha, ông chủ, đây đã không phải là phủ công tước rồi.” Ba Bác Tát vừa nói đã gây chấn động: “Đây là đại bản doanh của gia tộc Phất Lạp Định Nặc!”

Thấy bộ dạng Sở Thiên vẫn mông lung, Ba Bác Tát giải thích: “Ông chủ ngài vẫn nên hỏi công chúa Sát Lâm Na đi, nửa năm nay người không có nhà, may mà có công chúa điện hạ lo liệu mọi việc, gia tộc Phất Lạp Định Nặc mới có bộ dạng như ngày hôm nay!”

“Sát Lâm Na ở đâu?” Sở Thiên hỏi.

“Công chúa điện hạ và các ma sủng của ngài toàn bộ đang ở quân doanh ngoài thành huấn luyện võ sĩ của gia tộc!” Nói rồi, Ba Bác Tát tự hào cười. “Nhưng công chúa sắp về đến nơi rồi.”

“Ca ngợi ông chủ! Thật không thể tưởng tượng, ông chủ người lại có cả võ sĩ gia tộc!” Tiếng ca ngợi Sở Thiên phát ra, tên Bối Lợi đeo bám lấy Sở Thiên, hân nói: “Chẳng lẽ ông chủ ngài là truyền nhân của một gia tộc cổ xưa nào đó?”

Sở Thiên nheo mắt cười, hẳn từ rất lâu đã nghe đồng đẳng của mình là Lôi Cát nói, trên đại lục có không ít những gia tộc cổ xưa, những gia tộc này thực lực cường đại. Thậm chí có không kém gì với cường quốc đại lục, họ có trong tay quân đội của mình, tài phú của mình, ngầm ảnh hưởng đến cục thế của đại lục. Có điều ở đế quốc Khải Tát nơi có chế độ tập trung vương quyền, gia tộc cổ xưa này chỉ có mỗi gia tộc Phan Mạt Tư mà thôi.

Sự khác biệt lớn nhất giữa gia tộc và quý tộc chính là vũ lực, quý tộc tuy có thân vệ, nhưng sau khi bản thân họ chết đi, thân vệ cũng sẽ phân tán, nhưng võ sĩ gia tộc lại khác, họ sẽ tận trung với tộc trưởng mọi thời đại, đến chết không thôi. Kỳ thực, đế quốc Lôi Tư, kẻ địch sống chết của Khải Tát, chính được tạo thành bởi nhiều đại gia tộc chấp chưởng mới có được.

Đúng là làm khó dễ cho Sát Lâm Na, Sở Thiên trong lòng có chút cảm động, ở quốc gia như Khải Tát, dựa vào thân phận của Sát Lâm Na, muốn tạo dựng một gia tộc đích thực quá khó khăn.

“Ông chủ, công chúa về rồi!” Ba Bác Tát chỉ lên bầu trời hét lớn.

Trong bầu trời, trên thân ảnh mạnh mẽ của NMD, Sát Lâm Na thân vận nhung trang, nhưng lại vô cùng quyền rũ đang ngồi trên đó.

Chu Lệ Á vô thức lui về sau hai bước, nhưng lại bị Sở Thiên kéo lại. Còn Tiểu Bạch cũng cắn mép váy của Chu Lệ Á, kéo nàng về phía trước.

“Phất Lạp Định Nặc, xin lỗi!” Vừa gặp mặt, câu đầu tiên của Sát Lâm Na lại là xin lỗi. “A Mạt Kỳ sau khi được biết chàng ở phía tây đại lục, vốn định gọi tất cả ma sủng cùng đi, nhưng ta lo trong nhà không có ma thú nào mạnh để lo liệu, nên chỉ một mình A Mạt Kỳ đi, nếu không phải mệnh lệnh của ta, A Mạt Kỳ có lẽ sẽ không...”

“A Mạt Kỳ sẽ không chết!” Sở Thiên nhẹ nhàng ôm Sát Lâm Na vào lòng, cười nói: “Đừng quên rằng, vị hôn phu của nàng là Thượng Cổ Thánh Tể Tự, A Mạt Kỳ sẽ sống lại!”

“Ta tin chàng có thể làm được!” Sát Lâm Na kiên định gật đầu. Sau đó thân thiết nhìn Chu Lệ Á cười, “Vị này là Chu Lệ Á muội muội phải không, ha ha, thật xinh đẹp!” Dưới sự nhiệt tình thân thiết của Sát Lâm Na, hai người nhanh chóng trở thành người nhà.

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Các nàng không đánh nhau thì hay quá! Sở Thiên thở phào một hơi.

“Ô ô!” Tiểu Bạch lạnh lùng nhìn Sở Thiên, đúng là quá dễ dàng cho tên xấu xa này.

“Phất Lạp Dịch Nặc, chúng ta vào trong thôi. Có chút chuyện cần chàng đích thân xử lý.” Sau khi Sắt Lâm Na tạo quan hệ với Chu Lệ Á, bèn chuyển sang Sở Thiên, nghiêm túc nói: “Nửa năm nay, trong nhà có rất nhiều thay đổi.”

Sở Thiên gật đầu, từ phủ công tước có thể nhìn ra, trong nhà quả thực có quá nhiều thay đổi rồi.

Sắp xếp xong cho những người khác, dưới sự dẫn đường của Sắt Lâm Na, Sở Thiên tiến vào địa đạo từ một căn phòng được che giấu kín, đến một mật thất rộng lớn phía dưới trung ương đại điện.

Mật thất rất lớn, trên nóc đỉnh là hai viên dạ minh châu đang chiếu sáng, bốn bức tường toàn bộ đều là những giá sách bày đầy các quyển trục, giữa mật thất, lại chỉ có một bộ bàn ghế lớn rất đặc biệt.

“Phất Lạp Dịch Nặc, đây là nơi bí mật nhất của gia tộc, hiện tại chỉ có chàng, ta, và Ba Bác Tát biết nơi này... lúc trước A Mật Kỳ cũng biết.” Sắt Lâm Na chỉ vào các giá sách trên tường của mật thất nói: “Những thứ này là cơ mật quan trọng nhất của gia tộc.”

Nhìn những thứ này, Sở Thiên cảm thấy cơ hồ những ngày ôm vợ đếm tiền vẫn còn chút xa xôi.

Lấy ra một tập quyển trục, Sắt Lâm Na nói: “Đây là danh sách võ sĩ gia tộc, vì để bề hạ không nghi kỵ gì, hiện tại võ sĩ gia tộc chỉ có một vạn người, có điều trong đó có ba nghìn trọng trang cung kỵ do Bội Kỳ và An Na huấn luyện. Chiến lược đủ để dẹp gọn một vạn thiết kỵ Khải Tát.” Nói rồi, Sắt Lâm Na lại rút ra một quyển trục khác, “Đây là thư tậ trung của đoàn trưởng binh đoàn Thổ Long, hiện tại binh sĩ của họ đã hoàn toàn đầu quân vào gia tộc ta. Ba vạn binh sĩ này chàng có thể điều động bất cứ lúc nào...”

“Hiện tại những cường giả cao cấp trong gia tộc còn rất ít, chỉ có thể sau này chiêu mộ thêm.” Sau khi chuyển giao vũ lực của gia tộc, Sắt Lâm Na dùng tay ra hiệu cho Ba Bác Tát, “Được phẩm của chàng ta không tiện nhúng tay vào, đều do Ba Bác Tát quản lý, cụ thể vẫn nên để hắn nói.”

“Ông chủ, xưởng thuốc không có vấn đề gì, chỉ có điều Ngưu Hoàng có lúc không đủ.” Ba Bác Tát đang nói, bỗng nhiên lại cười, “Thuốc của chúng ta ngoài cung cấp cho quân đội để quốc ra, còn lại đều bán ra các nơi trên lục địa, đặc biệt là sau khi công chúa điện hạ đổi tên cho thuốc, ha ha, thứ mà chỉ cần mấy đồng kim tệ là có thể làm ra, lại có thể bán đến giá trên vạn kim tệ!”

“Có phải là Thánh Tế Tự Thủ Hộ không, còn có Chúc Phúc gì nữa?” Sở Thiên hỏi.

“Đúng vậy, công chúa nói, phải để người uống thuốc mãi mãi nhớ đến công tích của ông chủ người, cho nên được phẩm của chúng ta đều đã đổi tên. Kết quả bất ngờ, vừa nghe là thuốc do ông chủ người tự tay chế ra, những thương nhân đều chịu bỏ ra giá cao để nhập hàng, hắc hắc, kim tệ hiện tại của chúng ta đã không đếm được hết rồi.”

Chẳng lẽ đây chính là hiệu ứng của danh nhân? Sở Thiên gãi đầu.

Bây giờ Sở Thiên rất vui, Sắt Lâm Na hoàn toàn đứng trên góc độ của Sở Thiên, thay hắn lo liệu cả một gia tộc, một người vợ vừa xinh đẹp và tài giỏi đúng thật không dễ tìm.

“Chuyện đó, Sắt Lâm Na, sau này chuyện trong nhà vẫn là nàng lo liệu đi.” Dù gì Sở Thiên không có dự định phản bội đế quốc Khải Tát, cho nên chuyện trong gia tộc giao cho Sắt Lâm Na quả thực là khiến hắn rất yên tâm. “Ba Bác Tát, xưởng thuốc vẫn là người quản lý, đúng rồi, Ngưu Hoàng sao lại không đủ nữa?”

“Ông chủ, Ngưu Hoàng thì có rất nhiều, nhưng một mình Dịch Áo lo không xuể!” Ba Bác Tát oán trách nói: “Vì bảo mật, hiện tại chỉ có một mình Dịch Áo lấy Ngưu Hoàng, hiện tại hải tử đó vẫn bận bịu ngoài thành.”

“Gọi Dịch Áo về đây đi!” Sở Thiên gỡ không gian giới chỉ xuống, lắc lắc rồi cười nói: “Ngưu Hoàng hiện không cần nữa, chỗ ông chủ còn có thứ tốt hơn...”

160. Chương 160: Ngoài Ý Muốn

Thấy bộ dạng bận rộn của Dịch Áo, và gương mặt xanh xao, Sở Thiên cảm thấy được an ủi cười. “Dịch Áo, đừng làm làm nữa.”

“Lão sư!” Dịch Áo nhận ra giọng nói của Sở Thiên, quay đầu lại phần khích chạy đến trước mặt thầy mình, nắc nheo nói: “Người... Cuối cùng người cũng về rồi...”

“Hào hài tử?” Sở Thiên chân thành vỗ vai Dịch Áo, trên huy chương chức nghiệp điêu khắc một hình mặt trời màu vàng kim — Tế Tự đạo sư cấp bảy! “Những ngày này cực khổ cho người rồi.”

“Lão sư, ta không mệt!” Dịch Áo lau những hạt mồ hôi trên trán, chân thành nói.

Kêu Ba Bác Tát dọn sạch một chỗ đất rộng trong kho phòng, Sở Thiên lắc không gian giới chỉ, “Dịch Áo, đừng lo Ngưu Hoàng vội, người xem thứ này đi!”

Sở Thiên lời còn chưa dứt, các bộ phận cơ thể của ma thú chất đồng như núi xuất hiện trong kho phòng.

“A?” Dịch Áo cùng Ba Bác Tát cũng kinh ngạc thốt lên.

Ba Bác Tát tiện tay nhặt một tinh thạch màu xanh biếc lên, cả kinh nói : “Đây là tinh hạch của lợi thảo xà cấp tám! Là nguyên liệu thi pháp (làm phép) tốt nhất của vong linh ma pháp!” Xoa nhẹ tinh hạch, Ba Bác Tát sắc mặt chợt biến đổi, nói : “Không đúng, khí tức vong linh trong tinh hạch này quá thuần khiết, cho dù là Vong Linh hệ ma thú cấp chín cũng không được thuần khiết như vậy!”

Có thể không thuần khiết sao? Đây chính là thứ được tạo ra từ địa ngục chính tông, Sở Thiên cười nói: “Ha ha, nếu dùng cái này phóng thích vong linh ma pháp, hiệu quả thế nào?”

“Nếu khi ta ở lúc toàn thịnh, thông qua tinh hạch này thì không phải trả bất cứ giá nào, cũng có thể phóng thích Vong Linh cấm chú!” Ba Bác Tát quả quyết nói.

“Vậy người nhìn cái này!” Sở Thiên lấy một tinh thạch đen xì từ trong không gian giới chỉ ra, chính là tinh hạch của Hắc Phụng Hoàng bị Sa Khắc dọa chết.

“Tinh hạch của Hắc Phụng Hoàng!” Vết sẹo trên mặt Ba Bác Tát bắt đầu nhăn nhúm lại, sau khi sững sờ một lúc lâu, chán nản nói: “Ài, tiếc rằng ta đã không còn pháp lực, nếu không, dựa vào cái này ta có thể chế tạo một vong linh ma sủng cấp chín đỉnh phong.”

“Lão sư, đây chính là thứ người nói qua, là mật gấu có hiệu quả chữa trị ngoại thương còn tốt hơn Ngưu Hoàng sao?” Ngược lại so với Ba Bác Tát, Dịch Áo lại càng quan tâm đến những thứ chuyên dùng cho thú y. “Ca ngọ nữ thần Sinh Mệnh, chẳng lẽ cái này, chính là tổ ong đen có thể chữa được thương tổn của Băng hệ, à không, là chữa thương hàn mang hiệu quả tốt nhất sao?”

Sở Thiên mỉm cười gật đầu.

Ba Bác Tát chỉ vào tổ ong đen trong tay Dịch Áo, hiếu kỳ nói: “Ông chủ, Dịch Áo nói thứ này có thể chữa những vết thương do đóng băng sao? Là thật ư?”

“Đương nhiên là thật!” Dịch Áo giải thích: “Lão sư đã nói, vật chất chống ôxy hóa trong tổ ong đen này có nhiều nhất, là cực phẩm để chữa trị thương hàn!” Nghĩ một chút, Dịch Áo lại bổ sung: “Đây là tổ của Hắc Phong cấp bảy, dùng cái này, có thể phòng ngự bằng hệ ma pháp từ cấp bảy trở xuống!”

Ba Bác Tát nhìn tổ ong, dò xét nửa ngày cũng không nhìn ra vật đen xì này có chỗ nào đặc biệt, thế là cũng chỉ có thể ngậm cảm thán, thuật thượng cổ Tế Tự thật đúng là thần kỳ!

“Ca ngọ nữ thần Sinh Mệnh! Dịch Áo, người nói tổ ong đen có thể phòng ngự bằng hệ ma pháp sao?” Sở Thiên nheo mắt lại. Tổ ong đen này, chẳng qua là thứ Sở Thiên coi là được vật bình thường mà nhặt về, ban đầu hẳn không ngờ thứ đồ này còn có thể phòng ngự ma pháp.

“Phải ạ!” Dịch Áo nói một cách chắc chắn.

“Người có thể chế nó thành được phẩm phòng ngự Băng hệ ma pháp không?” Sở Thiên vội nói.

“Dĩ nhiên có thể!” Dịch Áo tiện tay cầm một mảnh mật gấu. “Ta nghĩ nếu phối hợp với mật gấu hiệu quả sẽ tốt hơn.”

“Vậy có thể chữa trị vết bỏng ong cắn, có phải cũng có thể phòng ngự Hỏa hệ ma pháp?”

“Có lẽ là có thể?” Dịch Áo cũng không dám xác định, “Đệ tử có thể làm thí nghiệm.”

“Tốt! Người đợi chút!” Sở Thiên chợt khom lưng xuống, trong các bộ phận làm được liệu chọn ra một lô các thứ, sau đó chỉ vào chỗ còn lại, “Chỗ này, giao cho người làm thí nghiệm, nếu không đủ ta vẫn còn! Nhiệm vụ phải nghiên cứu ra được phẩm có thể phòng ngự các hệ, các cấp ma pháp!”

“Nhiều nguyên liệu vậy ư? Định Áo hai mắt sáng ngời, khom lưng với Sở Thiên, nói: “Có chỗ thuốc này, sẽ không có ai phải chịu thương tổn của ma pháp. Lão sư người quá vĩ đại, người trên đại lục sẽ biết ơn người!”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Tiêu trừ thương tổn là thiên chức của mỗi một Tế Tự.” Sở Thiên lại ra vẻ thần côn, nhưng đồng thời hấn lại lên đánh mắt với Ba Bác Tát, ý là, đợi sau khi thuốc được nghiên cứu ra, nhất định phải bán giá cao thật cao vào...

Mấy ngày tiếp theo, Sở Thiên đã thành công đem những tạp vật cho người khác xử lý, sau đó bản thân lại sống những ngày của đại thiếu gia.

Lỗ Tây Nạp đem thân phận của Sở Thiên báo cho Khải Văn, kết quả, vị tộc trưởng lang tộc ở bờ Tây Hải là Khải Văn, không những không nhắc đến thù hận của Sở Thiên với lang tộc, ngược lại còn phần chân kêu gọi toàn tộc chuyển tới phương đông, tuy cuối cùng chưa thể đạt được, nhưng hấn vẫn dẫn dò Lỗ Tây Nạp, ngoan ngoãn xông pha cùng Phát Lạp Định Nặc thúc thúc, nhất định phải giành vinh quang cho lang tộc ở bờ Tây Hải.

Phải biết rằng, đại ca của Khải Văn chẳng qua cũng chỉ là ma sủng cấp chín của tiên tri thú tộc La n, nhưng địa vị của hấn trong lang tộc đã không thua kém gì Lang Hoàng, hiện tại Lỗ Tây Nạp dựa vào mối quan hệ với Sở Thiên, nghiêm nhiên đã trở thành một ngôi sao tương lai trong lang tộc.

Mơ ước của Lỗ Tây Nạp là xây dựng một hắc bang lớn nhất đại lục, cho nên Sở Thiên phái hấn đến binh đoàn Thổ Long, ở đó, vị đại thiếu gia hắc bang chắc chắn sẽ có đất dụng võ.

Chu Lệ Á đã vào học viện ma pháp hoàng gia, theo đại thần ma pháp Đạt Mã Nhĩ tiếp tục học ma pháp, tiểu tử Mặc Phi Đặc sau khi được Sở Thiên mua cho hấn cả xưởng đồ ăn vặt, cả ngày không thấy tung tích đâu nữa. Còn về tên hát rong Bối Lợi, sau khi mỗi ngày ăn no rồi, lang thang khắp đại tửu điểm trong đế đô, bắt đầu tăng bốc công tích của Sở Thiên.

Điều duy nhất khiến Sở Thiên lo lắng là, hội trưởng công hội đạo tặc - Ảnh, hấn đã từ trong miệng Khải Văn biết được thân phận của Sở Thiên, nghe nói đã trên đường đi đến Khải Tát.

Hôm nay, sau khi Sở Thiên nghỉ ngơi xong, cuối cùng cũng nghĩ đến mình còn có hơn một vạn võ sĩ gia tộc, thế là, mang theo Ba Bác Tát và Sa Khắc nhân nhả không có việc gì đến quân doanh tư nhân ở bên ngoài thành.

“Bái kiến điện hạ!” Sở Thiên đứng trên một đài cao, còn dưới đài, là ba nghìn trọng trang cung kỵ do Bội Kỳ và An Na một tay huấn luyện.

Cảm giác được mấy nghìn người sùng bái khiến Sở Thiên vô cùng đắc ý, gọi Bội Kỳ lên, cười nói: “Ha ha, người huấn luyện tốt lắm, những võ sĩ này đủ để đứng ngang với thiết kỵ Khải Tát rồi.”

“Điện hạ quá khen rồi.” Miệng tuy nói lời khiêm tốn, nhưng vẻ mặt của Bội Kỳ lại có chút vẻ tự hào, “Điện hạ, kỳ thực những chiến sĩ này đều là thiết kỵ tinh nhuệ giải ngũ, một số là cấm vệ quân hoàng thất được công chúa Sát Lâm Na tuyển chọn ra.”

Bội Kỳ giơ tay chỉ về hướng đại tinh tinh phía xa, “Hiện tại ba nghìn người hợp lực, đã có thể kéo được một cánh tay của Kim Cương rồi!”

“Tốt!” Sở Thiên miệng cười như hoa, sức mạnh của Kim Cương hấn đã được thấy, có thể kéo được một cánh tay của Kim Cương, đích thực là một chuyện đáng tự hào.

“Mẹ tôi ơi! Thì ra tên đó không phải núi à?” Sa Khắc rướn dài cổ, trợn tròn mắt nhìn Kim Cương phía xa còn cao hơn đỉnh núi. “Cao thủ, sức lực của tên to con đó có bằng ta không?”

“Người có thể thử xem!” Sở Thiên nheo mắt cười, từ khi Sa Khắc hù dọa chết Hắc Phụng Hoàng cấp chín, Sở Thiên đã có sự hứng thú lớn với tên tiểu tử ngốc này, hiện tại, hấn cũng muốn mượn Kim Cương để thí

nghiệm một chút, sức mạnh của Sa Khắc rốt cuộc mạnh đến đâu.

“Ông chủ!” Kim Cương phụng mệnh đến trước mặt của Sở Thiên, hành quân lễ với ông chủ chắc lớn khoảng bằng ngón chân của mình.

“Ha ha, Kim Cương, tên tiểu tử này muốn đấu sức với người!” Sở Thiên chỉ vào Sa Khắc cười nói.

“Mẹ ơi! Cao quá!” Sa Khắc hưng phấn, sắc mặt chợt sáng lên, cầm chiếc búa lớn xuống đất, sau đó xé toang áo của mình. “Nào, người khổng lồ, chúng ta đấu sức đi!”

“Ông chủ, Sa Khắc...” Bội Kỳ muốn khuyên Sở Thiên, nhưng đ

161. Chương 161: Phong Ấn

Pháp lực của Ba Bác Tát, là bị Hoàng Kim Long Vương Mạch Khăng Tích phong ấn, hơn nữa dùng chính là thượng cổ thần kỹ —— lĩnh vực! Đường đường là thập giai ma thú, đường đường lĩnh vực uy chấn đại lục, bị một tên tiểu tử ngốc giải khai.

Tài nghệ của thần lại thua đầu óc của một tên tiểu tử, đây tuyệt đối là sự châm chọc của ma thú cấp mười trên lịch sử đại lục.

“Ba Bác Tát! Phong ấn của người thật sự đã được mở ra, Sở Thiên vội vàng chạy tới trước mặt Ba Bác Tát, neho mắt lại hỏi

“Tôi không cảm giác sai đâu... lực lượng này quá quen thuộc...” Ba Bác Tát nước mắt trào ra, giờ một cánh tay run run lên, sau đó, một rừng bạch cốt trường mâu xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn, chính là thất cấp ma pháp.

Vong linh ma pháp, cốt mâu!

“Ha ha, ha ha ha ha...” Ba Bác Tát ngửa mặt lên trời cười, tóc bạc bay phấp phới và những vết sẹo trên mặt lộ ra về dữ tợn, song chường vung lên, quát: “Vong linh cốt thuần!”

Một khung xương lớn trống rỗng xuất hiện, bao trùm trên người Ba Bác Tát, nhưng đây chỉ mới là bắt đầu, một bạch sắc quang cầu nhân nhật hình thành ở tay Ba Bác Tát, càng ngày càng nhỏ, cuối cùng ở đầu ngón tay hắn hội tụ thành một điểm.

Tia sáng bó buộc, “U Minh thiếu!”

Ba Bác Tát chỉ tay một cái, tia sáng hướng về phía núi xanh ở xa, ngay sau đó, trước đó còn là dãy núi bao trùm bởi màu xanh, theo gió nhẹ thổi qua, tan biến thành mây khói.

“Ông chủ, thực lực của ta đã hoàn toàn hồi phục.” Ba Bác Tát vui vẻ nói: “Hơn nữa mạnh hơn lúc trước rất nhiều!”

“Tốt! Tốt! Tốt!” Sở Thiên cũng vui mừng quá đỗi, Bây giờ A Mạt Kỳ mất, thủ hạ có năng lực chiến đấu mạnh nhất chỉ còn Hãn Mã và Lỗ Tây Nạp cấp tám, không có cử cấp cao thủ.

Uy hiếp lớn nhất của gia tộc, có thể là lúc này, Sa Khắc thoáng cái đã làm xuất hiện một cử cấp vong linh pháp thần, điều này khiến cho Sở Thiên sao có thể không thích được?

“Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh!” trong lòng Sở Thiên đột nhiên lóe lên, Sa Khắc có thể phá vỡ phong ấn của hoàng kim long vương, vậy còn Mặc Phi Đặc thì sao? Nghĩ đến đây, Sở Thiên hướng về phía Bội Kỳ hô lớn: “Đi tìm Mặc Phi Đặc tới đây.”

Bội Kỳ nhận lệnh rời đi, Sở Thiên hỏi Ba Bác Tát : “Phong ấn của người rốt cuộc sao làm sao mở ra vậy?”

“Tôi cũng không rõ,” Ba Bác Tát lắc đầu, chỉ Sa khắc đang sững người kể bên nói: “Sau khi bị hắn đụng vào, phong ấn của tôi tự biến mất.”

“Sa khắc, người làm thế nào khai mở phong ấn vậy?” Sở Thiên vội hướng về Sa Khắc hỏi, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, Sở Thiên cảm thấy hối hận, Sa Khắc nếu biết được vì sao, chi bằng nói heo nái leo cây còn dễ nghe hơn.

Quả nhiên, Sa Khắc mờ mịt gãi gãi đầu, hỏi: “Cao thủ, vì sao gọi là phong ấn?”

Ba Bác Tát nghi hoặc nhìn Sa Khắc, sau đó lặng lẽ túm lấy ống tay áo của Sở Thiên, nhỏ giọng nói: “Ông chủ, lúc ta vừa bị phong ấn, đầu từng bị va chạm mạnh, có thể sau đó phong ấn chịu ảnh hưởng gì đó, ngài xem có phải vấn đề là ở Sa Khắc...”

“Sa Khắc là một tên ngốc. Chuyện quá khứ đã không còn nhớ rõ.” Sở Thiên bất lực lắc lắc đầu, cũng khó trách Ba Bác Tát hoài nghi Sa Khắc, hừ chết cửu giai ma thú Hắc Phượng Hoàng, khai mở phong ấn của ma thú cấp mười, những điều này tuyệt đối không phải là điều một tên ngốc có thể làm được.

“Tên ngốc?” Ba Bác Tát chau mày, sau đó duỗi mạnh tay một cái, “Cốt mâu!”

“Ôi!” Ngực của Sa Khắc bị cốt mâu đâm trúng, nhưng hắn không có thương tích, chỉ là cốt mâu bị gãy. “Lão già, người vì sao lại đánh ta!”

“Ha ha, Sa Khắc, Ba Bác Tát là đang chơi cùng người” Sở Thiên cản lại Sa Khắc đang muốn nổi giận, sau đó nhẹ giọng nói với Ba Bác Tát: “Không cần thử nữa, Sa Khắc thực sự là một tên ngốc, hơn nữa hắn miễn dịch với vong linh ma pháp!”

“Miễn dịch vong linh ma pháp?” Vết xẹo trên mặt Ba Bác Tát co quắp lại, sau đó không thử Sa Khắc nữa.

“Đúng rồi, Ba Bác Tát, chuyện người hồi phục pháp lực đừng nói với bất kỳ người nào.” Sở Thiên nói.

“Ông chủ, ta hiểu!” Ba Bác Tát cười nham hiểm, lập tức hiểu ý đồ của Sở Thiên, chỉ có che giấu thực lực, mới là đáng sợ nhất, nhưng Ba Bác Tát do dự một chút hỏi: “Công chúa điện hạ có được biết không?”

“Ừm, người có thể nói với nàng.” Sở Thiên gật gật đầu, chỉ dựa vào một việc Sát Lâm Na xây dựng gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc cũng đủ thể hiện nàng đứng về phía Sở Thiên, Sở Thiên nếu như ngay cả lão bà của mình cũng không tin, vậy thì không có ai có thể tín nhiệm nữa rồi, “Còn nữa, sau này trong thời gian ta không ở nhà, chuyện trong nhà do Sát Lâm Na làm chủ.”

Hơi trầm ngâm, Sở Thiên bổ sung nói: “Sát Lâm Na không có, người định đoạt!”

“Vâng!” Ba Bác Tát rất cảm động, từ một người nô bộc, đủ để ảnh hưởng đến thế cục của các nhân vật gia tộc thực quyền. Sự biến hóa của địa vị này, cho dù là trong lịch sử đại lục cũng chưa từng xuất hiện qua.

“A, xuyết chút nữa ta quên!” Ba Bác Tát vỗ đầu, cười nói: “Ông chủ, trong nhà chúng ta còn Tiểu Bạch, ta có phải là cũng nên nghe lời của nó?”

“Ha ha” Sở Thiên cũng cười, “Lão già này, ông chủ ta còn phải nghe lời nó nữa là.” Nói xong, hai người cùng cười ha hả, con vật nhỏ này, đã sớm trở thành bảo bối của mọi người trong gia tộc rồi.

“Ha ha.” Sở Thiên lại mỉm cười và đưa cho Ba Bác Tát một chiếc nhẫn không gian, “Bây giờ người đã hồi phục pháp lực. Vậy những thi thể ma thú này đều cho người!”

“Đa tạ ông chủ!” Ba Bác Tát vui vẻ nói. Sau đó khom người hướng về Sở Thiên hành lễ, “Ta nhất định vì gia tộc mà chế tạo ra những vong linh ma sủng mạnh nhất!”

Sở Thiên mỉm cười gật đầu, thực lực của vong linh pháp thần, hắn đã từ trên người An Đạo Nhĩ trải nghiệm qua, bản thân cửu cấp thực lực, hơn nữa cộng vong linh ma sủng gần như không chết, kể cả Xích Diễm cự long ở trình độ cửu giai đỉnh phong vẫn có thể chống lại.

“Chờ người chế tạo ra đỉnh cấp vong linh ma sủng, ta sẽ làm cho A Mạt Kỳ sống lại, sẽ không ai có thể ức hiếp Khải Tát đế quốc của chúng ta nữa!” Sở Thiên cao hứng nói.

“Ông chủ, ngài dự định lúc nào làm sống lại A Mạt Kỳ?” Ba Bác Tát liền nhớ đến thi thể của Lôi Ưng đang đóng băng trong mật thất.

“Làm sống lại A Mạt Kỳ chỉ có một lần cơ hội, ta không muốn mạo hiểm.” Sở Thiên chậm rãi nói. “đời sinh mệnh tinh hoa của Tinh Linh Tộc và mấy thứ khác hội tụ đầy đủ, ta bắt đầu phục hồi lại A Mạt Kỳ.”

“Ca ca, người tìm ta làm gì? Không thấy ta đang vội à?” Một đôi người ngựa cười vào trong quân doanh, dẫn đầu là Mặc Phi Đặc, theo sau hẳn hơn mười chiếc xe ngựa, trong mỗi chiếc xe ngựa lại chứa hơn mười loại đồ ăn vặt không giống nhau.

“Qua đây, Mặc Phi Đặc.” Khởi Thiên gọi Mặc Phi Đặc, vuốt đầu hắn hỏi: “Năng lực của người chẳng phải bị phong ấn sao? Muốn mở phong ấn không?”

“Ta muốn mở! Ha ha có ý tứ!” Mặc Phi Đặc hưng phấn đến nổi hoa chân múa tay, nhưng hắn rất nhanh bình tĩnh lại, cuối đầu nói: “Ta bị đại ca đánh thân phong ấn, ngoại trừ đại ca ra thì không ai có thể...”

“Đại ca người và hoàng kim long Mạch Khăng Tích ai lợi hại?” Sở Thiên đột nhiên hỏi: “Nói thật đi.”

Mặc Phi Đặc suy nghĩ một chút, nói rằng: “Bọn họ chưa từng giao chiến, nhưng, chắc là không khác nhau lắm.”

“Người xem Ba Bác Tát.” Sở Thiên nheo lại con mắt nở nụ cười.” Hắn đã từng bị Hoàng Kim Long Vương phong ấn, nhưng hiệt tại đã được khai mở rồi!”

“Thật không?” Mặc Phi Đặc không dám tin, “Hứ! Ta phải nói cho Chu Lệ Á tỷ tỷ, người gạt ta, phong ấn của Mạch Khăng Tích không ai có thể... Ồ!”

Đang nói, Mặc Phi Đặc bỗng nhiên kinh ngạc, bởi vì Ba Bác Tát đem một đoàn vong linh ma pháp đưa đến trước mặt hắn, “Hắc hắc, người thật sự đã được giải khai rồi, có ý tứ, mau giúp ta khai mở đi!”

Bạch Khởi đem những chuyện trải qua nói qua một lần với Mặc Phi Đặc, sau đó gọi Sa Khắc, sau khi để hắn ôm lấy Mặc Phi Đặc, nói: “Sa Khắc người vừa rồi đụng Ba Bác Tát như thế nào, bây giờ đụng Mặc Phi Đặc giống như vậy.”

“Vì sao phải đụng hắn?” Sa Khắc không lí giải được hỏi: “Đụng chết rồi thì sao?”

“Chắc, tên ngốc người dùng nhiều lời, mau đụng đi!” Mặc Phi Đặc nóng nảy kêu la: “Người không đụng ta, vậy ta kêu ca ca của ta không cho người ăn cơm!”

“Không nên a, ta muốn ăn cơm!” Sa Khắc vừa nghe không có cơm ăn, lập tức luống cuống, xoay xoay cổ, dùng cái đầu đụng mạnh vào cái trán của Mặc Phi Đặc.

Bốp! Đầu của hai người đụng vào nhau, phát ra âm thanh nặng nề, Sở Thiên vội hỏi: “Thế nào? Giải khai chưa?”

“Ồ ồ, chưa...” Mặc Phi Đặc vẻ mặt khóc thương, bưng cái trán nói: “Người làm lại một lần nữa, ! Dừng sức, nếu không, không có cơm ăn!”

“A!” Lần này có thể thấy Sa Khắc dốc hết toàn lực. So với lúc này hắn độ khí lực với kim cương cũng chưa chắc đã hơn bây giờ.

“Ồ ~ oa ~ không có ý tứ, chơi không vui, Mặc Phi Đặc từ trên tay Sa Khắc nhảy xuống, đi thẳng một đường khóc. “Ôi, ôi, đau chết ta, chơi không vui, ta không muốn giải phong ấn nữa, ta muốn ăn đồ vặt...”

Sở Thiên và Ba Bác Tát nhìn nhau, đồng thời lắc đầu tỏ ý nghi hoặc, sao đầu Sa Khắc lại không linh nghiệm nữa?

Bỏ đi, không nghĩ nữa, Sở Thiên còn có chuyện quan trọng hơn, gọi An Na hỏi: “Tinh Linh Tộc đáp ứng đem Sinh Mệnh Tinh Hoa tới cho ta lúc nào?”

“Ông chủ, có thể còn cần một chút thời gian nữa, An Na khó khăn nói: “Hiện tại tinh linh vương bộ hạ đang ở phía nam tiến hành chiến tranh phục quốc, cao thủ trong tộc đều đang chiến đấu, thực sự không có thời gian thu thập sinh mệnh tinh hoa.”

“Ừm, ta không cần dùng gấp, người để tinh linh vương bộ hạ từ từ chuẩn bị đi, nhưng, ta nhất định phải có cái tốt nhất.”

“Ừm, bộ hạ khăng định sẽ cho người chuẩn bị sinh mệnh tinh hoa thuần khiết nhất.” An Na đang nói, An Na đột nhiên cúi đầu, nhỏ giọng: “Ông chủ, có thể... có thể nhờ ngài giúp một việc không?”

“Chuyện gì?” Sở Thiên cảm thấy vô cùng kinh ngạc, từ khi được tặng cho mình, An Na từ trước đến giờ chưa từng đề xuất yêu cầu gì.

“Ừm... uh” An Na ấp a ấp úng nói: “Trong chiến tranh, rất nhiều đồng bào của tôi đều bị thương, bọn họ mua không nổi thuốc của ngài...”

“A a, chuyện này ư!” Sở Thiên nở nụ cười, Tiệp tay ném cho An Na một sợi dây chuyền không gian, “Cầm lấy cái này, ngày mai đi theo Ba Bác Tát đến ngoài thành trong kho phòng lấy thuốc, muốn bao nhiêu lấy bấy nhiêu!”

Dược phẩm của Sở Thiên phân biệt để ở hai kho phòng, trong tầng hầm kia chứa các loại dược phẩm đỉnh cấp. số lượng ít và giá cả mắc, nhưng cái ở thành ngoài, là những dược phẩm bình thường, các loại dược phẩm bình thường này chủ yếu cung cấp cho quân đội Khải Tát và thương gia các nước, thành phẩm sao? chẳng qua chỉ vài ngàn tệ một lọ.

Dùng một vật chỉ đáng vài ngàn tệ một lọ để tặng cho Tinh Linh Tộc một cái nhân tình... Cuộc làm ăn này Sở đại thiếu gia một chút cũng không bị thiệt

“Đa tạ Ông chủ!” An Na hài lòng địa nở nụ cười, nhưng khuôn mặt cô ta lập tức biến sắc, rút ra trường cung, chỉ vào phía sau Sở Thiên quát: “Ai? Ra đây!”

162. Chương 162: Đạo Tặc Công Hội

“Bây trện!” Bội Kỳ hét lớn một tiếng, lập tức ba nghìn trọng trang cung kỵ chỉnh tề ngấm cùng một chỗ, “Nhắm bắn!”

Soát soát... Ba nghìn cường nỏ, nhất lần bắn ba mũi tên, gần vạn cây tên theo hướng An Na chỉ chuẩn bị phát động.

“Cút ra đây!” Bội Kỳ lần thứ hai phẫn nộ quát, nhưng vẫn như trước không ai trả lời, “Hừ!” Bội Kỳ hừ lạnh một tiếng, trường kiếm trong tay vung lên, “Phía trước trăm mét, đội một, đội hai công kích bao trùm, đội ba...”

“Bội Kỳ, dừng lại !” Sở Thiên nheo mắt lại nói.

“Điện hạ...” Bội Kỳ sửng sốt, chợt thu hồi trường kiếm, “Xuống ngựa, thuấn!”

Ba nghìn thiết kỵ cấp tốc nhảy xuống chiến mã, nối đuôi nhau đi trước, dựng lên tầng tầng trọng thuẫn xung quanh Sở Thiên.

“Các người đều lui ra đi... không cần bảo vệ ta.” Sở Thiên chậm rãi nói, thấy không ai di động, cho nên quát: “Toàn bộ lui ra, đây là mệnh lệnh!”

“Tuân mệnh!” Bội Kỳ liền ôm quyền, sải bước rời đi.

“Ông chủ, hãy cẩn thận.” Ba Bác Tát và An Na cũng xoay người rời khỏi, nhưng Ba Bác Tát khi đi qua Sở Thiên, len lén đưa cho hắn một bình thuốc độc.

“Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh!” Đợi sau khi đại quân doanh chỉ còn lại một mình hắn, Sở Thiên hướng về phía trước cười nói: “Lão sư, ngài rút ruộc cũng tới.”

“Hừm!” Theo một tiếng hừ lạnh, thân hình gầy gò mờ nhạt xuất hiện trước mặt Sở Thiên, lạnh nhạt nói: “Ta nên gọi người là Liệp Vũ Sát Thần, hay thượng cổ tế tự đây?”

“Ha ha.” Sở Thiên ngồi xuống, lấy ra huy chương Liệp Vũ Sát Thần dán trước ngực, “Ở trước mặt lão sư , ta sẽ là Liệp Vũ Sát Thần.”

“Hừm, người còn nhớ lão sư này!” Ảnh cũng ngồi xuống trước mặt Sở Thiên.

“Đương nhiên nhớ!”

“Vậy chuyện người đáp ứng ta chuyện gì?” Ảnh lạnh nhạt nói.

“Lão sư, chúng ta làm cuộc giao dịch chứ?” Sở Thiên hí hóp mắt nở nụ cười. “Ngài huấn luyện ta thành sát thủ, đơn giản là muốn một tên thiếu năng ma pháp như ta đến Biển Cầm cứu Thuấn, nhưng hải vương Bào Uy Nhĩ thực lực cực kỳ kinh khủng, năm đó Bồ Lô Trạch Đảo hơn một nghìn vạn nhân thú đại quân cũng không phải là đối thủ của hắn...”

“Người muốn làm sao?” Trên mặt Ảnh hiện lên một tia giận dữ.

“Lão sư ngài không phải là thiếu năng ma pháp, cứ cho là ta cứu Thuấn ra, ngài cũng không có được bất kì lợi ích nào từ người hắn, e rằng sẽ nhiều thêm một người tranh giành vị trí đạo tặc công hội hội trưởng với ngài.” Sở Thiên một ngón tay chỉ chức nghiệp huy chương của Ảnh, “Lão sư ngài cứu Thuấn, chẳng quá chỉ là muốn trọng chức nghiệp đạo tặc, chuyện này, ta cũng có thể làm được!”

“Người?” Ảnh cau mày lại, trầm ngâm nói: “Người có thể phục hưng đạo tặc công hội?”

“Muốn phục hưng đạo tặc công hội. Đơn giản chỉ cần hai thứ.” Sở Thiên giơ ra hai ngón tay, chậm rãi nói: “Tiền và người”

“Ta biết người có rất nhiều tiền, nhưng người thì người cũng có thể cho ta sao?” Ảnh hỏi.

“Người ta không có, nhưng ta có thể cho ngài thứ khác.” Sở Thiên từ trong giới chỉ lấy ra một tá quyền trục, đưa cho Ảnh, nói: “Ngài xem xem cái này!”

Ảnh nhận lấy, lật hai cái, sau đó mắt sáng lên, “Bí tịch, nhiều dấu khí như vậy người từ đâu lấy được vậy?”

“Ta là đế quốc hữu tướng!” Sở Thiên chậm rãi cười nói.

“Ừm, không sai! có những thứ này ta có thể bồi dưỡng ra càng nhiều cao cấp đạo tặc!” Ảnh gật đầu.

Ngoại trừ thiếu năng ma pháp và dấu khí như Sở Thiên ra, dấu khí là lực lượng nguồn gốc của bất kì một loại chức nghiệp có tính công kích vật lý nào, ít nhất khí tức và lực lượng công kích từ dấu khí pháp quyết, càng là vật mà đạo tặc tha thiết mong ước. Sau khi Sở Thiên biết Ảnh muốn tới, liền đã sớm từ trong quốc khố Khải Tắt lấy ra một số bí tịch. Có đặc điểm phù hợp.

“Được rồi, người có thể không cần đi cứu Thuấn nữa.” Ảnh có chút cụt hứng nói, kì thật, cho dù Sở Thiên không cho Ảnh bất kì lợi ích nào, Ảnh cũng không có cách nào làm khó Sở Thiên, chỉ dựa vào việc khóa khí tức của An Na, đã không phải là thứ mà Ảnh có thể tránh thoát.

Mấy cuốn bí tịch rách như vậy đã thỏa mãn sao? Sở Thiên có chút không thể tin, phải biết rằng Khải Tắt đế quốc quá lớn mạnh, thật ra Sở Thiên cho Ảnh, chẳng qua là vật nhệ lưu trong quốc khố Khải Tắt đế quốc, mà vũ kỹ cực phẩm chân chính thì, vẫn còn nằm trong tay Lô Dịch Tam Thế, cho dù là Sở Thiên cũng không có tư cách nhìn thấy.

Có đôi khi Sở Thiên cũng đang suy đoán, Sát Lâm Na không đến hai mươi tuổi đã trở thành ma đạo sư rồi, vậy trong truyền thuyết thiên tư Sát Lâm Na cao hơn Lô Dịch Tam Thế?

Sau khi về nhà, để tìm ra bí mật Sát Lâm Na không thể sống quá năm mươi tuổi, Sở Thiên đã từng cẩn thận tỉ mỉ tìm đọc hồ sơ cơ mật của Khải Tắt, tuy rằng không thể tìm được cụ thể ngày mất của hoàng tộc Khải Tắt, nhưng lại khám phá ra chuyện khác, năm ngàn năm trước, khai quốc đế vương của Khải Tắt nhờ vào một thanh trường kiếm, xuyên qua ma pháp cấm chú phá hủy Đông Phương đệ nhất đế quốc, Khải Tắt đế vương sau đó đều không còn ai ra tay, cho đến khi chiến dịch Bồ Lô Trạch của ngàn năm trước. Dưới bóng ma Bào Uy Nhĩ, gần như tất cả mọi người đều quên, thời đó Khải Tắt đế vương Lô Dịch Nhất Thế, một người một kiếm chém giết hai đầu thập giai ma thú!

Thân là đế vương kiệt xuất nhất của Khải Tắt nghìn năm qua. Thực lực chân chính của Lô Dịch Tam Thế, có thể lớn mạnh đến bao nhiêu? Trong lúc nhất thời, Sở Thiên có chút thất thần!

“Phất Lạp Dịch Nặc!” Ảnh gọi một tiếng, khiến cho Sở Thiên từ trong trầm tư tỉnh lại, “Cho ta bí tịch như thế, người muốn có thứ gì?”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên chỉnh lý tư tưởng, có chút ngạp ngừng nói: “Cái này... Lão sư ngài cũng biết, những bí tịch này đều là cơ mật của Khải Tắt, nếu như một ngày có người điều tra ra, là ta đem đồ cơ mật của Khải Tắt tiết lộ ra ngoài, vậy...”

“Đừng nói lời vô ích!” Làm sát thủ, Ảnh quả thực không hứng thú với loại thuật ngữ vòng vèo chính trị này.

“Hắc hắc, vậy ta nói thẳng.” Sở Thiên cười, giải thích nói: “Ta muốn sau khi lão sư ngài huấn luyện ra sát thủ, có một bộ phận có thể gia nhập vào Phát Lạp Định Nặc gia tộc!”

“Người muốn ta giúp người huấn luyện sát thủ!” Ảnh mạnh đứng lên, giận dữ nói: “Không thể!”

Sở Thiên mỉm cười giơ một ngón tay ra, nhẹ nhàng nói: “Một nghìn vạn kim tệ! hàng năm một nghìn vạn!”

Ảnh không nói nữa, làm một sát thủ, bất luận thực lực mạnh cỡ nào, giết bao nhiêu người, mục đích cuối cùng của hắn chỉ có một: kiếm tiền!

“Có những kim tệ này, lão sư người có thể thu nạp vô số học sinh thiên tư ưu dị, mua tài liệu ẩn thân tốt nhất trên đại lục, có thể trùng kiến đạo tặc tổng bộ, thậm chí có thể mua một miếng đất, thành lập một đạo tặc vương quốc!” Sở Thiên nheo mắt dụ dỗ nói: “Ngã chẳng qua chỉ bỏ ra một số thủ hạ ưu tú mà thôi.”

Ảnh cụt hứng ngồi xuống, sững sốt sau một lúc lâu, nói : “Ta... Ta đồng ý!”

“Ca ngợi Tử Thần!” Sở Thiên nở nụ cười khoái trá.

“Ài!” Ảnh thở dài, vứt cho Sở Thiên một bao quần áo, nói rằng: “Những thứ này vốn là để chuẩn bị cứu Thuấn, hiện tại không xài nữa, tất cả cho người vậy!”

Sở Thiên mở bao quần áo, bên trong là một nhuyễn giáp hắc hắc, còn có một bộ áo choàng màu máu thêu hình bộ xương khô.

“Đây là thượng cổ thần khí, Lời nguyện của Tử Thần.” Ảnh giải thích nói: “Vật này vốn có ba món, tuy rằng vũ khí quan trọng nhất đã bị mất, nhưng nó vẫn có thể khiến cho thuật ẩn thân của người không có khe hở.”

“Lão sư, ngài thực sự cho ta?” Sở Thiên ngạc nhiên nói. Tùy tiện đem tặng thần khí cho người khác, Ảnh cũng rộng rãi quá chăng.

“Hừm, thứ này chỉ có người mới có thể sử dụng!” Ảnh phần hận nói: “Cái nhuyễn giáp này và áo choàng một khi mặc ở trên người, sẽ hấp thụ ma lực và đấu khí của chủ nhân, ta không dùng được!”

“Ha ha, đa tạ lão sư!” Sở Thiên nheo con mắt lại nở nụ cười, Lời nguyện của Tử Thần, dường như là chuyên môn thiết kế cho Sở Thiên thiếu năng ma pháp và đấu khí sử dụng vậy.

Cởi pháp bào, sau khi mặc Lời nguyện của Tử Thần lên người, Sở Thiên lại mặc thêm pháp bào, thử một chút thuật ẩn thân, không ngờ Lời nguyện của Tử Thần đã làm ẩn mất pháp bào trên thân Sở Thiên. Một nguồn năng lực kì quái, bắt đầu ba động trên mình Sở Thiên, thật là thoải mái.

Mẹ nó! thật là vật tốt! Trong lòng Sở Thiên tán thưởng một câu

“Có được nó, ngoại trừ Thuấn và sát thủ tu luyện thượng cổ đạo tặc thuật, không có ai có thể ám sát người nữa.” Ảnh nói

“Lão sư ngài có thể ám sát ta không?” Sở Thiên đột ngột hỏi.

“Có Tinh Linh vừa rồi bên cạnh, người còn phải sợ sao?” Ảnh bất đắc dĩ nói: “ta đi đây, người đem kim tệ giao cho đạo tặc công hội của Khải Tát là được rồi, ngoài ra thân phận Liệp Vũ Sát Thần của người ta sẽ giúp người bảo mật...” Nói xong, Ảnh liền biến mất.

“Tạm biệt lão sư!” Giải quyết được Ảnh - cái người phiền phức này, Sở Thiên nhẹ nhõm rất nhiều, cũng đi bộ ra khỏi quân doanh.

Ba Bác Tát và mọi người đang sốt ruột đợi bên ngoài.

“Không có gì đâu!” Sở Thiên khoát tay, biểu thị mình rất an toàn.

“Ông chủ, vừa nãy có phải là cao cấp đạo tặc?” Ba Bác Tát hỏi.

Sở Thiên gật đầu, sau đó cười nói: “Là hội trưởng đạo tặc công hội, bắt cấp ám sát giả ảnh!”

“A?” Ba Bác Tát cả kinh nói: “Hắn tới làm gì?”

Ba Bác Tát đã sớm là tâm phúc của Sở Thiên, Vì vậy Sở Thiên cũng không giấu hẩn, “Ảnh theo ta làm cuộc buôn bán , sau này hàng năm vào ngày này, ta cấp đạo tặc Khải Tát công hội một nghìn vạn kim tệ, sau đó sẽ có một nhóm sát thủ thêm vào gia tộc.”

“Ha ha ông chủ ngài lại lời rồi,” Ba Bác Tát cười nói: “Một nghìn vạn đổi một nhóm cao cấp đạo tặc, chắc chắc, thực là đáng.” Dưới sự giáo dục của Sở Thiên, pháp thần Ba Bác Tát này ngày càng giống gian thương.

“Được rồi, An Na người qua đây!” Sở Thiên kêu An Na, vừa nãy trong lúc Ảnh nói tới Tinh Linh, khiến Sở Thiên nghĩ tới Hắc Tinh Linh Thôi Thiển - người có thù với mình.

“Người có biết ai tên là Hắc Tinh Linh Thôi Thiển không, cô ta là cửu cấp ám dạ thần tiên!” Sở Thiên hỏi.

“Thôi Thiển? Ta biết, ông chủ người cũng biết cô ta mà?” An Na khó hiểu hỏi.

“Ta biết cô ta?” Sở Thiên sững sốt.

“Ông chủ ngài không phải đã xem danh sách của Tinh Linh tộc chúng ta sao? Thôi Thiển là thê tử của Đức Khắc!”

Thì ra là quản gia Đức Khắc của An Đạo Nhĩ, chẳng trách Thôi Thiển có thù với lão tử! Sở Thiên nheo mắt lại, “Bội Kỳ, hiện tại Đức Khắc thế nào rồi?”

“Đức Khắc từ khi bị ông chủ bắt, vẫn luôn bị giam giữ trong địa lao tại địa lao của cấm vệ quân để đồ, cơ quan tình báo Ba Lý đại nhân và Khố Á Tháp đại nhân đang thẩm vấn hẩn, nhưng, nghe nói không điều tra ra được gì.”

“Không điều tra ra? Ba Lý tinh thần hệ pháp thần cũng không điều tra ra?” Sở Thiên ngạc nhiên nói.

“Vâng, Ba Lý cục trưởng cũng không điều tra ra, có người nói bệ hạ còn vì thế mà quả trách Ba Lý đại nhân.” Bội Kỳ nói.

“Ca ngại nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên vẫy tay một cái, “Bội Kỳ và An Na tiếp tục huấn luyện, Ba Bác Tát theo ta đi xem Đức Khắc...”

163. Chương 163: Kiểm Thân

“Cung nghênh hữu tướng đại nhân!” Ba liên đội của Khải Tát thiết kỵ xếp thành một hàng nhiệt liệt nghênh tiếp Sở Thiên, biết được Sở Thiên đến, thống lĩnh cấm vệ quân chuẩn bị một nghi thức hoan nghênh cực kì long trọng.

“Thống lĩnh quá khách khí.” Sở Thiên cười nói. Cấm vệ quân thống lĩnh đã là người quen lâu năm của Sở Thiên, kiểm tra qua thân thể ma sủng và Sở đại thiếu gia một chút.

“Đây là vinh quang điện hạ nên có!” Cấm vệ quân thống lĩnh dường như là dùng ánh mắt sùng bái đánh giá Sở Thiên, tất cả binh sĩ bình thường có mặt tại đó đều có cùng một loại biểu tình” Điện hạ tại Thái Thạch Bảo đánh bại thần thánh long kỵ sĩ Khắc Lâm Tư, tự tay chém giết đại quân Lôi Tư, lại thu phục ma thú thống lĩnh của Lôi Tư là Kim Cương , loại công tích này, e rằng chỉ có những khai quốc danh tướng mới so sánh được.”

“Ca ngại nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên mặt dày nở nụ cười, “Kỳ thực những cái này đều là nhờ bệ hạ và Mã Khoa Lý đại nhân chỉ huy tốt!”

“Công tích của điện hạ cũng quan trọng vậy.” Trong lòng Khải Tát, chiến công vĩnh viễn là thứ khiến người khác tôn kính.

“Đức Khắc hiện tại thế nào, ta muốn gặp hẩn!” Sở Thiên nói.

“Hẩn...” Cấm quân thống lĩnh có chút do dự, ấp a ấp úng nói: “Hẩn hẩn là vẫn còn sống... Điện hạ ngài theo ta đi.”

Sở Thiên sững sốt, cái gì gọi là hắc còn sống? Khải Tắt thiết kỵ cũng không có truyền thống ngược đãi tù binh a?

Sở Thiên dưới sự dẫn đường thống lĩnh cấm quân, đi xuống dưới địa đạo sâu hơn mười mét

Liên tục đi qua hơn mười mấy cửa thép được gia trì ma pháp, Sở Thiên rốt cục ở nơi sâu nhất của đại lao gặp được Đức Khắc, nhưng vị kiếm thần này, thật là chỉ có thể dùng từ “hắc là còn sống” để hình dung .

Trong địa lao âm u không thấy ánh mặt trời, Đức Khắc bị hai cái xích sắt trói tại giữa không trung, thương tích đầy mình, một mái tóc trắng hỗn lộn che kín khuôn mặt, nhìn xuyên qua tóc bạc, miễn cưỡng có thể thấy được đôi mắt vô hồn.

“Hắc như thế nào rồi?” Sở Thiên kinh hãi nói.

“Là Ba Lý đại nhân làm.” Thống lĩnh giải thích: “Bệ hạ mệnh lệnh Ba Lý đại nhân thẩm vấn Đức Khắc, nhưng thẩm vấn mấy tháng rồi, chưa có thu hoạch gì, Ba Lý đại nhân sau khi bị bệ hạ quả trách, trong lúc giận dữ đã đánh Đức Khắc thành như vậy .”

“Người ra ngoài trước đi, ta và quân gia ở đây là được rồi.” Sở Thiên quay sang nói với thống lĩnh cấm quân.

Dưới ý chỉ của Sở Thiên, Ba Bác Tắt dùng một chậu nước lạnh hắt tỉnh Đức Khắc đang hôn mê .

“Đức Khắc, ta đến xem ngươi.” Sở Thiên đi tới trước mặt Đức Khắc, nhìn hắc nói.

“Người còn chưa chết?” Đức Khắc mở nửa con mắt. Trào phúng nói: “Nghe nói người bị lĩnh vực của Bồ Lăng truyền tống đi, không nghĩ tới người còn mạng sống mà trở về, mạng lớn thật!”

“A a” Sở Thiên đối với sự trào phúng của Đức Khắc cười nói: “Ta đi một chuyến đến phương tây đại lục. Ở đó, ta gặp một Hắc Tinh Linh.”

“Người gặp cái gì?” mắt của Đức Khắc hoàn toàn mở ra.

“Ta nói ta gặp một Hắc Tinh Linh.” Sở Thiên chậm rãi nói: “À gọi là Thôi Thiển. Hơn nửa thực lực đã đạt đến cử cấp ám dạ thần tiên!”

“Nàng còn khỏe không?” Đức Khắc vội la lên.

Không trả lời vấn đề của Đức Khắc, Sở Thiên trái lại cười. “A a, Thôi Thiển còn muốn giết ta.”

“Nàng hiện tại như thế nào?” Đức Khắc giận dữ nói: “Đừng nói những lời vô ích với ta!”

Vẫn không trả lời vấn đề của Đức Khắc, Sở Thiên ngược lại hỏi rằng: “Nghe nói Ba Lý đại nhân cục trưởng cục tình báo thẩm vấn người một thời gian dài, nhưng cái gì cũng không đạt được, có thể khiến một người tinh thần hệ pháp thần không có thu hoạch. Xem ra người thực sự cái gì cũng không biết rồi .”

“Hừ!” Mắt của Đức Khắc lại nhắm chặt, Sở Thiên từ trong giới chỉ lấy ra Thú Hoàng kim bài. Trước mặt Đức Khắc chiếu chiếu.” Muốn biết tin tức Thôi Thiển, thì mở mắt. Nhìn xem đây là cái gì?”

Đức Khắc chớp chớp mí mắt, lập tức giận dữ trợn tròn con mắt , “Thú Hoàng kim bài? Phát Lạp Dịch Nặc, ngươi có ý gì?”

“Rất tốt, ngươi biết vật này.” Sở Thiên nheo mắt cười, “Nếu như ta dùng cái này thỉnh cầu Thú Hoàng Ngũ Tư truy sát thôi thiển, ngươi nói thế nào?” Suy nghĩ một chút, Sở Thiên vừa cười nói: “Được rồi, Tinh Linh tộc là chủng tộc am hiểu ẩn thân nhất, sợ rằng chỉ dựa vào cá nhân Ngũ Tư cũng tìm không được cô ta , như vậy, nếu thêm Long Hoàng thì sao? Ta cứu Long Hoàng một mạng, hắc còn nợ ta một cái nhân tình! A a, hai đầu thập giai ma thú, cũng đủ giết chết Thôi Thiển rồi?”

“Phất! Lạp! Dịch! Nặc!” Đức Khắc tóc bạc lay động, hai mắt đầy tơ máu gắt gao nhìn thẳng Sở Thiên, nhưng, rất nhanh hắc lại chán nản cúi đầu, “Điện hạ, Ba Lý đã tìm đọc ký ức của ta, ta thực sự cái gì cũng không biết, ngươi hà cớ gì làm khó người sắp chết như ta.”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên rút lại kim bài thu, nói: “Giúp ta làm một chuyện, sau đó ta bảo đảm ngươi và Thôi Thiển sẽ không có kì phiền phức nào nữa.”

“Chuyện gì?”

“An Đức Sâm đã sống lại!” Sở Thiên hai tay duỗi ra, nói rằng: “Rất không may, hắn còn có thượng cổ thần kỹ.”

“Ha ha. ” Đức Khắc nở nụ cười điên cuồng, “Phất Lạp Dịch Nặc, người phiền phức rồi.”

“Đúng vậy, ta rất phiền phức.” Sở Thiên cười nói: “Cho nên ta cần sự giúp đỡ của người.”

“Nếu như ta không giúp người?” Đức Khắc ngẩng đầu, âm hiểm cười, nhìn thẳng Sở Thiên.

“Ta tra qua bản ghi chép thâm vắn của Ba Lý, ba mươi năm nay, người và An Đạo Nhĩ thân như huynh đệ, hiện tại An Đức Sâm giết An Đạo Nhĩ, người không muốn báo thù sao?” Sở Thiên giơ hai ngón tay, chậm rãi nói: “Hai con đường, một, giúp ta đối phó An Đức Sâm, sau đó sẽ không ai tìm người và Thôi Thiển gây phiền phức, hai, người ở trong địa lao này sống hết nửa đời còn lại, mà bên ngoài Thôi Thiển cũng bị sự truy sát của hai đầu thập giai ma thú.”

Trầm ngâm một chút, Đức Khắc hỏi: “Người muốn ta làm gì?”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Việc người cần làm rất đơn giản.” Sở Thiên nói: “Tìm tất cả những tin tức liên quan đến An Đức Sâm, nhất là liên quan đến lĩnh vực của An Đức Sâm!”

“Người không sợ ta sau khi rời khỏi đây, lập tức giết chết người?” Đức Khắc cười lạnh .

“A a, bây giờ cho dù người và Thôi Thiển hợp lực cũng chưa chắc có khả năng giết chết được ta đâu.” Sở Thiên phảng phất nghe được một chuyện vô cùng nực cười, “Được rồi, cho dù người thật có thể giết chết ta, vậy người và Thôi Thiển có thể tránh được sự trả thù Thú Hoàng và Long Hoàng sao? Người không sợ chết, còn Thôi Thiển?”

“Được. Ta giúp người!” Đức Khắc cắn răng nói rằng: “Bây giờ thả ta ra ngoài”

“Đừng có gấp!” Sở Thiên nhắm mắt cười, “Ba Bác Tát, phần còn lại giao cho người.”

“Tuân mệnh, lão bản!” Ba Bác Tát nở nụ cười âm hiểm, sau đó hai tay nổi lên ánh sáng trắng đục, nặng nề phủ lên đầu Đức Khắc.

“Vong Linh Trớ Chú!?” Đã tiếp xúc với An Đạo Nhĩ đã 30 năm, Đức Khắc đối với vong linh ma pháp có thể nói rõ như lòng bàn tay, hắn cả kinh nói: “Ba Bác Tát, pháp lực của người...”

“Hừ hừ. Pháp lực của ta đã hồi phục, người nếu đã biết được đây là Vong Linh Trớ Chú, chắc cũng biết tác dụng của nó, trong vòng một năm, người không thể hoàn thành chuyện của ông chủ...” Ba Bác Tát không nói nữa. Nhưng hàm ý uy hiếp không nói cũng hiểu.

“Không thể nào, người đã bị Hoàng Kim Long Vương phong ấn!” Đức Khắc kinh ngạc nhìn Ba Bác Tát.

“Không có chuyện gì là ông chủ không làm không được!” Vừa nói, Ba Bác Tát vừa tháo xiềng xích trên người Đức Khắc. “Đi theo chúng ta”

“Người cứ như thế dẫn ta đi sao? Ta là đế quốc trọng phạm!” Đức Khắc không thể lí giải được nói: “Nơi này là đế đô cấm quân đại doanh, cho dù là hữu tướng cũng không có quyền dẫn ta đi.”

“Ha ha.” Ba Bác Tát đột nhiên nở nụ cười nói: “Sau Thái Thạch Bảo chiến . Tác chiến đại thần Mã Khoa Lý sẽ về hưu, Tập Nạp Tư tướng quân sắp trở thành tân tác chiến đại thần. Người nói cấm quân thống lĩnh sẽ làm khó huynh đệ kết nghĩa của tác chiến đại thần sao?”

Đức Khắc không nói gì nữa, yên lặng theo hai người Sở Thiên đi ra khỏi nhà tù giam giữ hắn.

Bên ngoài đại lao, cấm quân thống lĩnh đang chờ ở đó, vừa thấy Sở Thiên đi ra, vội vã đi lên nghênh tiếp.

“Điện hạ, Đức Khắc...”

“Ồ, trong gia tộc của ta thiếu một giáo luyện đấu khí, ta thấy Đức Khắc cũng được, nên đưa hắn đi.” Sở Thiên nói: “Chuyện này ta sẽ tự mình bẩm báo với bề hạ. Người có vấn đề gì sao?”

“Đương nhiên không có vấn đề, điện hạ người cứ tự nhiên.” Thống lĩnh quả nhiên không dám làm khó Sở Thiên.

Trong lúc theo đường cũ trở về mặt đất, Sở Thiên một đường thưởng thức bốn bức tường của nhà lao, trong lòng cảm thán nơi này thật không phải nơi người ở!

Đúng lúc này, từ trong nhà lao truyền ra một tiếng tru lên, “Bọn nô tài các ngươi, thả bốn vương ra ngoài!”

“Thống lĩnh đại nhân, ai vậy a? dám tự xưng bốn vương?” Sở Thiên hỏi

“Điện hạ đừng để ý tới hần, loại người điên này, ngày nào cũng la như vậy!” Thống Lĩnh bắt đầu dĩ nhiên.

“Người điên?” Sở Thiên phát hiện con mắt thống lĩnh có chút không dám đối diện với mình, vì vậy nheo mắt lại hỏi: “Hừ, người điên có thể tự xưng là bốn vương sao? Trong mắt còn có bệ hạ không? Vì sao không giết hần?”

“Chuyện này...” Thống lĩnh do dự hết nửa ngày, nhưng cũng không nói ra.

“Lô Dịch Tam Thế!” Tiếng tru lần thứ hai vang lên, “Người đối xử với thúc thúc ngươi như vậy sao?”

Thúc thúc của Lô Dịch Tam? Sở Thiên nhất thời mắt sáng lên, bởi Khải Tắt hoàng thất vận mệnh sống không quá 50 tuổi, nam nhân trưởng bối của Lô Dịch Tam Thế đều có thể đã chết.

“Điện hạ, chúng ta đi nhanh vẫn hơn!” Thống Lĩnh ở trước mặt Sở Thiên đưa ra thỉnh cầu, đương nhiên là không nhắc đến người điên đó.

“Ồ, chúng ta đi thôi!” Thống lĩnh không muốn nói, Sở Thiên cũng không có quyền buộc hần nói ra, nhưng trong lúc đi qua nhà tù của người điên, Sở Thiên bước chậm lại, len lén nhìn xuyên thấu qua cửa sổ trong nhà tù, một lão nhân tóc hoa râm, tuy rằng trên thân mặc loại y rách mướp, trên mặt cũng tràn đầy bùn đất, nhưng Sở Thiên nhận ra, gã điên tự xưng là Lô Dịch Tam Thế thúc thúc, tuyệt đối đã quá 50 tuổi!

Sau khi từ trong đại lao cầm quân ra, Sở Thiên phái người đưa Đức Khắc đến phía tây đại lục, ở đó, Đức Khắc tự mình sẽ nghĩ ra phương pháp tìm ra An Đức Sâm, đồng thời Sở Thiên liên lạc đến thú hoàng Ngũ Tư, thỉnh cầu hần tìm giúp Hắc Tinh Linh Thôi Thiển.

Sau khi an bài xong tất cả, Sở Thiên gọi Ba Bác Tắt đến hỏi: “Đế đô cấm vệ quân đại doanh là địa phương nào?”, “Là nơi dừng chân của đế đô cấm vệ quân! Chỉ có bệ hạ và năm vị trung thần mới có tư cách vào.” Ba Bác Tắt không rõ Sở Thiên vì sao lại hỏi vấn đề này.

“Một tên điên sẽ bị nhốt tại đại lao cấm vệ quân sao?” Sở Thiên lại hỏi, nhưng không đợi Ba Bác Tắt trả lời, liền vội nói: “Gọi Lỗ Tây Nạp tới đây!”

164. Chương 164: Bí Mật Của Hoàng Thất (thượng)

“Thúc thúc, người tìm ta?” Lỗ Tây Nạp vừa tới, đã nhảy lên chiếc ghế bên cạnh Sở Thiên, nhe răng cười nói: “Có phải ra ngoài đánh nhau không?”

“Tiểu tử nhà ngươi chỉ biết có đánh nhau!” Sở Thiên cười mắng, sau đó hỏi: “Thiên phú chủng tộc của ngươi - thuật ẩn thân tu luyện thế nào rồi?”

Lỗ Tây Nạp thân là U Minh lang, không có bất kì đầu khí và ma pháp nào, nhưng vẫn đạt được thực lực cấp 8, chủ yếu dựa vào nanh vuốt sắc bén của hần, và kỹ năng ẩn thân đặc biệt của U Minh lang .

“Đã sớm đến đỉnh phong rồi!” Lỗ Tây Nạp vẫy đuôi, biến mất trước mặt Sở Thiên.

“Ha ha đừng khoe khoang nữa, ra đi!” Sở Thiên gật gật đầu, tán thán nói : “Thuật ẩn thân của ngươi quả thực không tồi, giúp thúc thúc một chuyện thế nào?”

“Chuyện gì? Thúc thúc người cứ nói!” Lỗ Tây Nạp hiện ra trong không khí, tùy tiện nói.

“Đại doanh Cấm Vệ Quân ngươi biết không? Ta muốn ngươi đi vào bên trong tìm một người.”

“Đại doanh Cấm Vệ Quân? Ta kháo, nơi đó có thể có hơn mười vạn Khải Tắt thiết kỵ!” Lỗ Tây Nạp liếm liếm môi, liếm răng nanh nói : “Có khiêu chiến, ta thích!”

“Trong đại doanh có ít nhất mười mấy con ma thú cấp 8, không thành vấn đề chứ?” Sở Thiên hỏi.

“Không thành vấn đề, chỉ dựa vào thuật ẩn thân của bốn thiếu gia, chỉ cần không có thập giai ma thú, thì dù nơi đâu cũng có thể đi.” Lỗ Tây Nạp chẳng hề để tâm.

“Tốt, đến đó, người...” Sở Thiên dặn dò một lượt, sau đó vẫn cảm thấy không an tâm, đường đường là Khải Tắt cầm quân đại doanh không thể chỉ có chút thực lực như vậy, cho nên Sở Thiên cởi pháp bảo bên trong áo choàng ra, khoác lên người Lỗ Tây Nạp : “Lỗ Tây Nạp, cái áo choàng này là bảo bối của thúc thúc, cho người mượn trước, đừng làm mất.”

“Vâng. Không thành vấn đề!” Nói xong, Lỗ Tây Nạp biến mất.

.....

Đêm trước bình minh ngày thứ hai, Lỗ Tây Nạp mới vội vàng vàng trở về.

Sau khi cởi áo choàng ra trả cho Sở Thiên, Lỗ Tây Nạp thở dài ra một hơi, mắng : “Con mẹ nó, nơi đó thật nguy hiểm, có mấy lão già xem chút phát hiện ra ta, nếu không có áo choàng của thúc thúc, ta đã không về được rồi.”

Sau khi hết oán giận, Lỗ Tây Nạp bắt đầu nói rằng: “Thúc thúc, ta tìm được kẻ điên mà người nói. Mẹ nó, thật đúng là kẻ điên! Cứ nói là hoàng đế của Khải Tắt.”

“Còn những vấn đề khác ta kêu người hỏi thì sao?” Sở Thiên nói.

“Đã hỏi rồi.” Lỗ Tây Nạp ngồi xếp chân trước mặt Sở Thiên nói: “Kẻ điên kia tên là Kỳ Đa, tự xưng là thúc thúc Lô Dịch Tam Thế, hẳn còn nói, ngôi vị Khải Tắt hoàng đế hẳn là của hắn, nhưng bị phụ hoàng của Lô Dịch Tam Thế cướp đoạt. Đúng rồi, hẳn năm nay 60 tuổi rồi”

60 tuổi? Sở Thiên nhắm mắt lại, dựa theo thành viên Khải Tắt hoàng thất càng ưu tú, thì sự sống ngày càng ngắn, tên Kỳ Đa này khẳng định là một phế vật siêu cấp vô năng rồi. Nhưng duyệt lại Khải Tắt lịch sử. Cứ cho là phế vật cũng không sống quá 50 tuổi a?

“Ai da, ta xem chút nữa quên mất.” Lỗ Tây Nạp vỗ mạnh vào đầu mình một cái, “Thúc thúc, thực lực của kẻ điên kia rất mạnh, lúc ta cách cửa lao hỏi hắn, hắn phóng đấu khí ra ngoài cửa lao gia trì bằng ma pháp, xem chút nữa đã thương ta.”

“Thực lực của hắn có thể đạt đến cấp mấy?” Sở Thiên vội hỏi.

“Ít nhất cấp tám!” Lỗ Tây Nạp cũng không dám quá khẳng định, “Tên kia đã bị nhốt mấy chục năm rồi. Xem ra thực lực giảm xuống không ít.”

“Được rồi, người đi nghỉ đi.” Sở Thiên phát phát tay, để Lỗ Tây Nạp rời khỏi, nhưng hắn lại đột nhiên nói: “Người tiện đường gọi Sát Lâm Na thăm thăm tới đây.”

.....

Từ sau ngày Sở Thiên trở lại Khải Tắt, Sát Lâm Na vẫn thay hắn quản lý chuyện của gia tộc, nghe nói Sở Thiên có chuyện muốn tìm mình, liền vội vàng chạy qua căn phòng của Sở Thiên.

“Sát Lâm Na, nàng có phải có một thúc thúc tên là Kỳ Đa?” Sở Thiên và Sát Lâm Na bây giờ đã rất tin tưởng đối phương. Cho nên Sở Thiên cũng không ngừng ngại hỏi.

“Đúng vậy. Sao chàng biết?” Sát Lâm Na ngạc nhiên nói: “Kỳ Đa thúc thúc đã mất trước khi nàng sinh ra. Hiện tại rất ít có người nhớ đến ông ấy.”

“Ông ấy còn sống!” Sở Thiên chậm rãi nói.

“Cái gì?” Sát Lâm Na kinh ngạc há hốc mồm, “Không thể nào. Nếu như ông ấy còn sống, vậy thì ông ta ít nhất cũng 60 tuổi rồi.”

“Không sai, ông ta năm nay vừa tròn 60 tuổi.” Sở Thiên kéo tay của Sát Lâm Na , trầm giọng nói : “Hơn nữa thực lực của hắn rất mạnh, có thể là một cường giả duy nhất, sống quá 50 tuổi trong Khải Tắt hoàng thất”

“Phất Lạp Dịch Nặc, chàng biết ta không thể sống quá 50 tuổi?” Sắt Lâm Na hoa dung thất sắc, nàng từ trước đến nay vẫn luôn che giấu vấn đề thọ mệnh của mình trong suốt thời gian dài.

“Điều này đã sớm không còn là bí mật, gần như mỗi trọng thần Khải Tát đều biết.” Sở Thiên bất đắc dĩ nói: “Tại sao không sớm nói cho ta biết, ta là Thượng Cổ Thánh Tế Tự, có lẽ sẽ có cách...”

“Vô ích thôi.” Sắt Lâm Na cười khổ lắc lắc đầu, “Sư phụ của chàng là An Đông Ni điện hạ cũng từng kiểm tra qua cho phụ hoàng của ta, nhưng phụ hoàng vẫn không sống đến 50 tuổi.” Nói xong, Sắt Lâm Na vui mừng nở nụ cười, “Phất Lạp Dịch Nặc, chàng điều tra Kỳ Đa thúc thúc, là vì muốn kéo dài thọ mệnh của ta sao?”

Sở Thiên gật gù đầu, đem quá trình phát hiện Kỳ Đa nói qua một lần.

“Nhốt trong địa lao đại doanh cấm quân.” Sắt Lâm Na kinh ngạc, nhưng lập tức dùng lý trí phân tích nói: “Không thể nào, nếu như người kia thật sự là Kỳ Đa thúc thúc, vậy nhất định là bởi vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế với phụ hoàng, sau khi thất bại mới bị giam giữ, nhưng loại này là tội phạm quan trọng liên quan đến sự gièm pha của hoàng thất, trường hợp như vậy đều bị giết người diệt khẩu, cho dù là không giết, cũng sẽ không nhốt tại đại doanh cấm quân, nơi này rất dễ bị phát hiện.” Sắt Lâm Na khẽ cau mày.

“Hay là chúng ta đi xem xem hắn?” Sở Thiên hỏi

“Tốt nhất đừng đi.” Sắt Lâm Na lắc đầu, “Kỳ thực trong hoàng thất có rất nhiều bí mật, đều chỉ một mình đại ca biết, nếu như chúng ta biết quá nhiều...”

“Vậy tuổi thọ của nàng thì sao?” Sở Thiên vội nói.

“Phất Lạp Dịch Nặc, vẫn là không nên tiếp tục tra xét, một khi chàng biết điều không nên biết, đại ca chắc chắn sẽ không bỏ qua cho chàng.” Sắt Lâm Na cười nói: “A a, ta còn có thể sống 30 năm, trong 30 năm, có chàng bầu bạn như vậy đủ rồi.”

“30 năm?” Sở Thiên cười khổ nói: “Thành viên hoàng thất bình thường là có thể sống đến 50 tuổi, nhưng nàng...”

Đột nhiên, trong lòng Sở Thiên chợt lóe linh quang, vội vàng hỏi: “Sắt Lâm Na, thực lực của đại ca nàng thế nào? Đẳng cấp gì?”

“Ta không rõ ràng lắm, đại ca chưa từng xuất thủ qua. Sắt Lâm Na suy nghĩ một chút nói: “Ta từ trên người đại ca không cảm giác được bất kỳ ma pháp và dấu khí, nhưng lịch đại hoàng đế Khải Tát, bất luận trình độ trị quốc thế nào, nhưng chưa bao giờ có một nhược giả!”

“Thế nhưng trong lịch đại hoàng đế của Khải Tát, có không ít người sống đến 50 tuổi!” Sở Thiên nheo mắt lại nở nụ cười. “Kỳ Đa đến bây giờ vẫn chưa chết...”

Ầm! Đột nhiên, dường như toàn bộ Bàn Bối thành đều rung động, tiếp theo đó, Ba Bác Tát vội vàng chạy vào phòng của Sở Thiên, “Ông chủ, công chúa, phía đông thành hình như xảy ra chiến đấu, lực lượng ba động truyền đến rất mạnh.

“Chuyện gì xảy ra?” Sở Thiên hỏi.

Không đợi Ba Bác Tát trả lời, lại một trận rung động truyền đến. Đồng thời xuyên thấu qua cửa sổ, có thể thấy đông phương nổi lên một luồng ánh sáng màu hồng, hồng nguyệt trên bầu trời tranh nhau phát sáng.

“Là phương hướng của cấm quân đại doanh”, Sắt Lâm Na nói: “Phất Lạp Dịch Nặc, chúng ta đi xem sao.”

Sở Thiên và Sắt Lâm Na vừa mới đi tới cửa, thì phát hiện Lỗ Tây Nạp đi loanh quanh ở đó.

Nhìn thấy Sở Thiên, Lỗ Tây Nạp cười hắc hắc, nói: “Thúc thúc, ta phát hiện áo choàng của người. Ngoại trừ ẩn thân còn có một điểm tốt khác.”

“Hả? Điểm gì tốt?” Sở Thiên ngạc nhiên nói.

“Sau khi mặc nó vào, quả nhiên có thể xuyên qua cánh cửa dày mấy mét. Hắc hắc” Đầu Lỗ Tây Nạp cúi xuống.

“Người làm sao mà biết được?”

“Cái đó... Cái đó, không phải vừa này ta đã nói rồi sao, kẻ điên kia dùng đầu khí xuyên qua cửa sắt đánh ta sao?” Đầu Lỗ Tây Nạp cúi càng thấp, có chút xấu hổ nói : “Lúc đó ta rất tức giận, không biết làm thế nào nên đã đi xuyên qua cánh cửa nhà lao đó, sau đó...”

“Sau đó thế nào?” Sở Thiên đột nhiên có dự cảm không tốt.

“Sau đó ta cắn kẻ điên một cái, kết quả...” Lỗ Tây Nạp há miệng học ra mấy vật nhọn, “Kết quả ta từ thân hấn cắn được mấy thứ này. Sau đó, kẻ điên đó phá vỡ các xiềng xích khác.”

“Ca ngọ nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên và Sát Lâm Na liếc mắt nhìn nhau. Cùng không biết làm thế nào mới phải.

“Hiện tại trận chiến thế nào rồi, chắc là do kẻ điên đó chạy ra rồi.” Lỗ Tây Nạp tiếp tục nói : “Thúc thúc, ta không có gây phiền phức cho người chứ?”

“Có ai thấy người không? Kẻ điên đó có nhận ra người không?” Sở Thiên nhắm mắt hỏi.

“Nhất định là không, lúc ta cắn kẻ điên, cũng đang ẩn thân.” Lỗ Tây Nạp khẳng định nói.

“Vậy thì tốt!” Sở Thiên yên tâm rồi. Chỉ cần không ai biết là lão tử làm là được rồi.

“Sát Lâm Na, bây giờ phải làm sao?” Chuyện này liên quan đến Khải Tắt hoàng thất, cho nên Sở Thiên phải hỏi ý kiến Sát Lâm Na trước.

“Còn có thể làm sao?” Sát Lâm Na nhìn Sở Thiên, “Bây giờ làm như cái gì cũng không biết, đợi lát nữa đi qua đó cứu người!” Nói xong, Sát Lâm Na từ trên mặt đất nhặt lên những vật nhọn, kỳ quái nói: “Đây là vật gì vậy? Kỳ lạ, sao từ trước đến giờ ta chưa thấy qua!”

Sở Thiên cầm một cây, trên dưới tỉ mỉ nhìn, cũng không phát hiện ra điều gì, vật này nhìn giống như cây đinh sắt lớn bình thường. “Ba Bác Tắt, người biết vật này không?”

“Ta chưa từng thấy qua” Ba Bác Tắt lắc đầu.

“Lô Dịch Tam Thế! Trả ngôi vị hoàng đế lại cho ta!” Giống một tiếng sấm vang rền, tiếng của Kỳ Đa chấn động toàn bộ Bàng Bối thành.

“Ca ngọ nữ thần Sinh Mệnh! Sát Lâm Na, nàng và NMD đi theo ta , các ma thú khác thủ vệ trong nhà!” Một tiếng hô to của Kỳ Đa, không cần nghi ngờ là ở trước mặt trăm vạn dân thường của thành Bàng Bối khiêu khích hoàng quyền Lô Dịch Tam Thế, đường đường trong Khải Tắt đế đô, lại có người ngang nhiên kêu gào cướp đoạt ngôi vị hoàng đế, chuyện này nếu như xử lý không tốt, Khải Tắt sẽ trở thành trò cười của đại lục các quốc.

“Không xong! Mắt thấy một luồng hồng quang bắn về phía hoàng cung, ma thú bay ở bầu trời không có con nào dám cản trở đường hồng quang, Sát Lâm Na kinh hãi hô: Phất Lạp Dịch Nặc, Kỳ Đa thúc thúc về hoàng cung rồi!”

165. Chương 165: Bí Mật Của Hoàng Thất (hạ)

Vừa bay đến phía ngoài hoàng cung, thì nghe dưới đất vang đến tiếng rên rỉ yếu ớt, “Điện hạ... Cứu ta!”

Ca ngọ Sinh Mệnh nữ thần! Sở Thiên nhìn xuống dưới, nhất thời đại tỉnh thất sắc, nằm trên vũng máu dưới đất, chính là cửu giai ma thú Khố Á Tháp!

“Phất Lạp Dịch Nặc, chàng đi cứu Khố Á Tháp trước, ta và NMD tiến vào hoàng cung!” Sát Lâm Na vội nói. Vũ khí tối cao của đế quốc - Khố Á Tháp tuyệt đối không thể chết được.

“NMD, bảo vệ tốt Sát Lâm Na!” Sở Thiên dặn dò một cái, sau đó buông người nhảy tới bên cạnh Khố Á Tháp .

“Khốn kiếp! Khố Á Tháp, ai đánh ngươi bị thương thành thế này?” Thấy Khố Á Tháp bị thương như thế, cho dù Sở Thiên là bác sỹ thú y cũng không nhịn được thở một hơi dài. Khố Á Tháp vai phải vốn hùng tráng, đang tốt lành tự nhiên bị người ta phế bỏ.

Khố Á Tháp dùng vai trái còn lại run run giơ lên vai phải vừa bị phế của mình, rên rỉ nói: “Điện hạ, còn... Còn có thể nổi lại không?”

“Ngươi yên tâm, có ta ở đây ngươi sẽ không tàn phế đâu!” Sở Thiên vừa trấn an Khố Á Tháp, vừa nhanh chóng lấy ra dao phẫu thuật, tiếp nối cánh tay bị gãy. “Ai đã thương ngươi vậy?”

“Không thấy rõ.” Khố Á Tháp cố nén đau khổ: “Ta vừa nhận được mệnh lệnh của bệ hạ, truy sát bất kỳ người nào xông vào hoàng cung, nhưng không ngờ ta vừa ra tới, thì gặp một luồng hồng quang, Sau đó... Cánh tay của ta...”

Cửu giai Khố Á Tháp ngay cả đối thủ còn không thấy rõ, đã bị người ta phế đi? Sở Thiên nhắm mắt lại, xem ra Lỗ Tây Nạp đã gây ra cho đế quốc một phiền phức khủng lồ rồi!

Tiếp nối cánh tay rất phức tạp, hơn nữa bây giờ Khố Á Tháp là hình thái của con người, điều này càng thêm không ít phiền phức cho Sở Thiên, sau khi Sở Thiên xử lý xong vết thương của Khố Á Tháp, đã lãng phí không ít thời gian.

Đưa cho Khố Á Tháp một lọ được, Sở Thiên lại vội vàng chạy vào hoàng cung.

“Chư vị đại thần, tại sao các ngươi lại ở đây?” Vừa tới cửa hoàng cung, Sở Thiên phát hiện các nhân vật lớn của Đế Đô gần như đứng đợi hết ngoài cửa hoàng cung.

“Lão đệ, ngươi rốt cục cũng tới rồi!” Người nói chuyện chính là ma pháp đại thần Đạt Mã Nhĩ, hẩn sâu nào nói: “Hiện tại, hoàng cung vào không được rồi!”

“Xảy ra chuyện gì?” Sở Thiên vội nói. Hẩn vừa nãy đã tận mắt nhìn thấy Sát Lâm Na và NMD bay vào hoàng cung.

“Phất Lạp Định Nặc! Võ sĩ gia tộc của ngươi tại đế đô có bao nhiêu?” Tả tướng Cách Lôi Minh đột nhiên hỏi: “Gọi bọn hẩn qua hết đây, phối hợp cùng cấm vệ quân hoàng cung phá thông hoàng cung!”

Phá thông? Sở Thiên sửng sốt, đi một vòng khắp mọi nơi mới phát hiện, những con đường đi vào hoàng cung, không ngừng có Khải Tát thiết kỵ vọt tới, hơn nữa, từ xa, cường nỏ, thậm chí thứ vũ khí là ma pháp đại pháo loại công thành này cũng xuất hiện. Quay đầu nhìn lại, Khải Tát hoàng cung rộng lớn, khắp nơi bao phủ một tầng hồng sắc nhân nhật, đem cả hoàng cung bao lại bên trong, mà trùng hợp mọi người đều bị hồng quang chặn lại ở bên ngoài.

“Còn có ba nghìn người, đều là thiết kỵ tinh nhuệ! Ta lập tức gọi bọn họ đến!” Để cứu Sát Lâm Na, Sở Thiên cũng chỉ còn cách đem ra của cải của mình. “Đáng tiếc đường đế đô quá chật hẹp, nếu không ma sủng Kim Cương của ta...”

“A, sao ta lại quên mất Kim Cương của ngươi, Cách Lôi Minh vỗ trán. Nói với một vị tướng lĩnh bên cạnh: “Mệnh lệnh cho cấm vệ quân tại hoàng cung và cửa thành dọn ra một con đường, để ma sủng của hữu tướng đại nhân vào!”

Tướng lĩnh lập tức dẫn theo một đội nhân mã bắt đầu dọn đường, sau khi đồng ý ngày sau bồi thường, vô số dân cư và kiến trúc đều bị hủy đi.

Sở Thiên mở đá liên lạc, gọi Kim Cương, sau đó hỏi Cách Lôi Minh, “Đại nhân, đây rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Vừa nãy công chúa rõ ràng tiến vào hoàng cung rồi?”

“Ta cũng không biết!” Cách Lôi Minh lau mồ hôi trên trán nói: “Sau khi bọn ta nhận được cảnh báo chạy tới hoàng cung, trong lúc bọn ta tới, ngoài hoàng cung đã có mấy thứ này.” Nói xong Cách Lôi Minh chỉ vào cái lồng hồng quang, “Là vật này chặn bọn ta ở bên ngoài.”

“Lão ca, đây là cái gì? Ma pháp vòng bảo hộ phải không?” Sở Thiên hỏi Đạt Mã Nhĩ. “Cái này... Hẩn là không phải ma pháp.” Đạt Mã Nhĩ gãi gãi đầu, xấu hổ nói: “Ta không cảm giác được bất kỳ ma pháp nào ba động trên nó.”

Đại Ma Đạo Sư cấp tám cũng cảm giác không ra ma pháp ba động, vậy cái này hẳn không phải là ma pháp rồi. Sở Thiên trầm nghĩ.

Lúc này, vũ khí công thành của cấm vệ quân đã đem tới, một tướng lĩnh chạy đến trước mặt Mã Khoa Lý, sau khi chào theo nghi thức quân đội hỏi: “Nguyên soái, có phải bắt đầu công kích không?”

Mã Khoa Lý đưa mắt nhìn về phía Cách Lôi Minh và Sở Thiên như muốn hỏi.

“Bắt đầu công kích!” Cách Lôi Minh cắn răng một cái, hạ lệnh, sau đó nói: “Chỉ nổ tung một góc hoàng cung là được rồi, không nên công kích hướng tẩm cung của bệ hạ !”

“Ma pháp pháo chuẩn bị, phóng!”

Oanh! Mã Khoa Lý ra lệnh một tiếng, gần trăm pháo ma pháp nã pháo cùng lúc.

“Mẹ nó! Sao lại không được?” Mã Khoa Lý tức đến nổi mắng mấy lời thô tục.

Gần trăm pháo ma pháp không những không làm nổ nát cái lồng, ngược lại bị nó phản xạ trở về vô số đạo ma pháp năng lượng, nổ thương không ít đại nhân vật không có thực lực.

“Tất cả quan văn lui lại phía sau!” Mã Khoa Lý phẫn nộ quát, dưới tình huống như vậy, văn chức nhân viên chỉ có thể thêm phiền phức.

“Phát Lạp Định Nặc, chúng ta lui ra trước đi!” Cách Lôi Minh lôi Sở Thiên rời xa cửa cung, để nơi đó cho quân nhân của Khải Tất.

Trong tiếng nổ vang của ma pháp, ma súng Kim Cương của Sở Thiên vừa tới, lập tức cũng gia nhập vào đội công kích, nhưng vẫn không có tác dụng.

“Hai vị đại nhân, cấm vệ quân, ma pháp pháo và Kim Cương cũng không có tác dụng!” Mã Khoa Lý lo lắng đi tới trước mặt Cách Lôi Minh và Sở Thiên, “Có cần thiết dùng đến chiến thần pháo không?”

Chiến thần pháo là vật gì vậy? Sở Thiên chưa từng nghe nói qua, nhưng Cách Lôi Minh lại nói: “Không được! Chiến thần pháo chỉ được dùng vào thời vong quốc, do bệ hạ tự mình sử dụng! Chúng ta không có quyền! Hơn nữa hoàng cung cũng không thể chịu nổi uy lực của chiến thần pháo! Người ra lệnh quân đội thử đào địa đạo xem.”

Phỏng chừng chiến thần pháo này lại là cơ mật gì của đế vương đây? Sở Thiên trầm nghĩ.

“Hai vị đại nhân, vết thương của Khố Á Tháp còn chưa hồi phục hẳn, ta đi xem hẳn chút, ở đây nhờ các vị rồi.” Sở Thiên đột ngột kiểm được cái cơ rời khỏi đây.

“Được, người đi đi!” Dù sao Sở Thiên ở đây cũng không có ích gì, cho nên Cách Lôi Minh cũng đồng ý.

Sở Thiên rời khỏi cửa hoàng cung trước quảng trường, nhưng không có đi tìm Khố Á Tháp mà đi đến một góc không có người ngoài hoàng cung.

“Sắt Lâm Na, nàng chờ ở đó, tướng công tới đây!” Sở Thiên trầm nói một câu, sau đó thân ảnh liền biến mất.

Lỗ Tây Nạp nói không sai, sau khi mặc vào Lời nguyện của Tử Thần, có thể xuyên thấu cửa sắt gia trì ma pháp, vậy bây giờ tầng phòng hộ này thì sao?

Ca ngời Sinh Mệnh nữ thần! Sở Thiên giơ tay trước tầng phòng hộ để thử, quả nhiên, nó không đủ để ngăn cản thượng cổ thần khí!

Xuyên qua lớp phòng hộ, Sở Thiên trong giây lát cảm thấy một luồng sóng nhiệt kéo tới. Nếu như không phải Sở Thiên miễn dịch với hỏa hệ thì e rằng toàn thân gần như cháy xém rồi. .

Chịu đựng nhiệt độ cao, Sở Thiên đi tới giữa đại điện hoàng cung, đầu tiên thấy, là Sắt Lâm Na dưới sự bảo hộ của NMD, nằm gục trên bậc thang trước cửa đại điện.

“NMD, Sắt Lâm Na thế nào?” Sở Thiên vội hỏi.

NMD ngẩng đầu dò xét một vòng, phát hiện không có bóng người, cho nên nói: “Ông chủ, ngài ẩn thân rồi sao? Công chúa rất khỏe, chỉ là vừa tiến vào đây liền ngất đi.”

“Tốt lắm, người tiếp tục bảo vệ công chúa!” Sở Thiên thở phào nhẹ nhõm, “Bệ hạ đâu? Người vừa xông vào hoàng cung có đúng là Kỳ Đa không?”

“Ông chủ, ta không quen biết Kỳ Đa. Cũng không thấy bệ hạ.” NMD bắt lực lắc đầu. “Nhưng người kia thực lực rất mạnh, dùng lĩnh vực phong tỏa toàn bộ hoàng cung, hiện tại ta cũng không ra ngoài được.”

“Lĩnh vực?” Sở Thiên nheo mắt lại. “Người ở chỗ này bảo vệ công chúa, ta vào xem sao.”

Nói xong, Sở Thiên xâm nhập vào đại điện hoàng cung .

Rất kỳ lạ, Lô Dịch Tam Thế cũng không ở trong đại điện, mà Sở Thiên tìm khắp hoàng cung, cũng không phát hiện hình bóng của Lô Dịch Tam Thế và Kỳ Đa

“Kỳ Đa thúc thúc, người vĩnh viễn cũng không xứng trở thành đế vương của Khải Tắt!” Trong lúc Sở Thiên hết đường xoay sở, âm thanh Lô Dịch Tam Thế đột nhiên vang lên. Sở Thiên tỉ mỉ phân biệt, cuối cùng phát hiện, thanh âm phát ra từ dưới lòng đất!”

“Hừm! Đừng tưởng rằng người thực sự đánh bại ta .” m thanh của Kỳ Đa rất kỳ quái, phẳng phất không mang theo bất cứ ngữ điệu nào, “Hiện tại Khải Tắt hoàng cung chỉ có hai người nam nhân chúng ta, người chết rồi, ta tự khắc sẽ trở thành hoàng đế!”

“Đủ rồi! Kỳ Đa, lẽ ra năm đó phụ hoàng nên giết chết người!” Thanh âm của Lô Dịch Tam Thế chứa đầy lửa giận.

“Ha ha, giết ta, người vĩnh viễn sẽ không biết, ta làm thế nào sống quá năm mươi tuổi!” Trong hoàng cung đều là tiếng cuồng tiếu của Kỳ Đa. “Người năm nay chắc cũng 30 tuổi rồi? Chắc chắn, người chỉ có thể sống thêm vài chục năm, người thật là đáng thương a...”

“Vài chục năm cũng đủ để ta làm rất nhiều chuyện!” Lô Dịch Tam Thế đã không còn kiên nhẫn, phần nộ quát: “Nhưng người thì không sống nổi nữa!”

Sở Thiên đột nhiên cảm thấy dưới chân bắt đầu rung động, ngay sau đó, nền đất dưới tấm cung của Lô Dịch Tam Thế bắt đầu vỡ ra.

“A!” Một tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế từ dưới lòng đất truyền đến, sau đó một luồng hồng sắc quang vọt ra, tiếp đó, lại là một luồng kim hoàng sắc .

Ca ngời Sinh Mệnh nữ thần! Ta chửi con mẹ nó! Sở Thiên há to miệng, ngơ ngác nhìn hai bóng người lơ lửng tại không trung.

Kỳ Đa vẫn là tướng mạo điên cuồng đó, quần áo rách rưới, tóc tai bù xù, nhưng trước ngực hẳn có một luồng đầu khí kết thành kim hoàng sắc trường kiếm. Chuôi kiếm đang nằm trong tay Lô Dịch Tam Thế.

“Người... Người.” Kỳ Đa bắt lực giơ một tay lên, run run chỉ vào Lô Dịch Tam Thế nói: “Người đã thành công rồi ư?”

“Không sai! Khai quốc tiên hoàng có thể làm được, ta cũng có thể!” Lô Dịch Tam Thế lạnh lùng nói, sau đó chuyển động trường kiếm trong tay, đồng thời một quyền đánh trúng trán của Kỳ Đa.

Kỳ Đa hầu như không có sức phản kháng, liền vẹo đầu ngất đi.

“Hừm!” Lô Dịch Tam Thế làm biến mất trường kiếm, sau đó kéo Kỳ Đa, theo khe hở đã mở đi xuống tầng hầm.

Theo bước đi của Lô Dịch Tam Thế, khe hở vừa rạn nứt dưới mặt đất từ từ hồi phục lại nguyên trạng, nhưng trong thoáng chốc dưới mặt đất khép lại, Sở Thiên đã nhìn thấy tình hình dưới đất...

Khốn nạn, lần này thực sự thấy điều không nên thấy rồi! Sở Thiên nuốt mạnh nước bọt một cái, sau đó vội vàng xoay người rời khỏi.

Lúc đi ngang qua bên người NMD, Sở Thiên dặn dò: “Đừng nói cho bất kì người nào nghe ông chủ ta vào đây, công chúa cũng không được nói, sau khi ta đi, người cũng phải giả vờ té xỉu.”

Kỳ Đa thất bại, lĩnh vực của hắn tự nhiên cũng biến mất, Khải Tắt thiết kỵ đợi từ lâu đã nhin không được liền điên cuồng xông vào hoàng cung. Trong một mớ hỗn độn, Sở Thiên chỉnh sửa lại pháp bảo, làm những chuyện đế quốc hữu tướng kiêm Thánh Tế Tự phải làm.

Nhưng, Sở Thiên vừa chữa trị ma thú bị thương vừa suy tư, Lỗ Tây Nạp cần gây mấy cây đinh sắt trên người Kỳ Đa, sau đó Kỳ Đa có thể giải phóng lĩnh vực, chẳng lẽ mấy cây đinh sắt này...

166. Chương 166: Thí Nghiệm

Công tác xử lý sau đó tự nhiên sẽ có người phải đi làm, với sự giúp đỡ của đại quân và ma thú, các công trình tối qua bị kéo sập bắt đầu được trùng tu lại. Đương nhiên dân cư Đế Đô chỉ biết rằng tối qua là một trận diễn tập trong kế hoạch của bộ Thống Soái. Dù có một số người thông minh đoán được điều gì đó, nhưng dưới sự khống chế của Cục Mật Thám, không một ai dám ho he nửa lời.

Vì có Lĩnh Vực của Kỳ Đa nên hoàng cung không bị tổn thất chút nào, sau khi quần thần vội vàng lên đại điện nghị sự thì Lô Dịch Tam Thế đã điềm nhiên ngồi trên ngai vàng rồi.

“Các người nhớ đấy! Sự việc tối hôm qua chỉ là một buổi diễn tập!” Lô Dịch Tam Thế nhìn quần thần một lượt, nói lạnh lùng.

Thống lĩnh Cẩm Quân Chiêm Mỗ Tư mặc nhiên bị lôi ra ngoài, từ sau khi Kỳ Đa vượt ngục thì hắn đã biết kết quả dành cho mình rồi.

Sở Thiên vẫn đang hối hận vì chuyện của Chiêm Mỗ Tư, không ngờ người đầu tiên Lô Dịch Tam Thế gọi đến lại là hắn, “Phát Lạp Dịch Nặc, chiều qua người đến Cẩm Quân làm gì?”

“Bệ hạ, ta nghĩ Đức Khắc đã không còn tác dụng gì với đế quốc nữa nên muốn gọi hắn gia nhập vào gia tộc.” Sở Thiên neho mắt, tự ý chiêu mộ trọng phạm đế quốc nhất định sẽ chọc giận Lô Dịch Tam Thế, nhưng so với việc của Kỳ Đa thì Sở Thiên vẫn quyết định dùng Đức Khắc để chuyển dời sự chú ý của Lô Dịch Tam Thế.

“Hừ!” Lô Dịch Tam Thế hừ một tiếng, chậm rãi rút kiếm ra.

“Bệ hạ, Hữu thừa tướng chỉ là chiêu mộ một phạm nhân!” thấy Lô Dịch Tam Thế sắp không khống chế được lửa giận, Cách Lôi Minh quý xuống nói thay cho Sở Thiên, “Ba Lý đại nhân cũng đã thăm vấn rồi, Đức Khắc thật sự là không biết điều gì cả. Thà để hắn dốc sức vì Hữu thừa tướng, vì bệ hạ còn hơn là vĩnh viễn nhốt hắn trong nhà lao!”

Trọng thần mở rộng thế lực là phạm phải cấm kị, nhưng vẫn chưa đến mức khiến Lô Dịch Tam Thế nghi ngờ Sở Thiên. Thu kiếm lại, Lô Dịch Tam Thế trừng mắt nhìn Sở Thiên, “Lần này bỏ qua! Nhưng tuyệt đối không có lần thứ hai!”

“Đa tạ bệ hạ!” Sở Thiên thầm cười trong bụng, chỉ cần không ai biết là người của lão tử thả Kỳ Đa ra là được. Tự chiêu mộ một Kiếm Thần cũng không phải chuyện gì lớn, hơn nữa giờ thực lực Đức Khắc cũng không bằng trước nữa, vốn không khiến Lô Dịch Tam Thế phải cảnh giác.

“Bệ hạ!” Cách Lôi Minh vẫn quỳ trên đất, thấy Sở Thiên không sao, lại chần chừ hỏi, “Hôm qua...”

“Tối qua chỉ là một trận diễn tập!” Lô Dịch Tam Thế đập bàn, “Sau này không cho phép bất cứ ai nhắc đến chuyện này nữa!”

“Tuân mệnh!” cả bốn người quỳ xuống, “Tối qua chỉ là một trận diễn tập!”

“Đứng dậy hết đi! Khụ khụ...” Lô Dịch Tam Thế che miệng ho mấy cái. Sở Thiên lén ngẩng lên nhìn, Lô Dịch Tam Thế không chỉ khí sắc không tốt mà mái tóc vàng cũng có thêm mấy sợi tóc trắng rồi.

“Tối qua có những ai vào hoàng cung?” Lô Dịch Tam Thế hỏi.

“Tối qua ngoài hoàng cung xuất hiện ánh sáng lạ, chúng thần đều không vào!” Cách Lôi Minh nói, “Nhưng trước khi ánh sáng đó xuất hiện thì có công chúa điện hạ và ma sủng của Hữu thừa tướng - NMD vào cung.”

“Sắt Lâm Na đâu?” Lô Dịch Tam Thế đứng bật dậy.

“Khi chúng thần thấy công chúa Sắt Lâm Na thì công chúa đã bất tỉnh. Còn NMD hình như vì bảo vệ công chúa mà bị thương. Giờ cũng đang hôn mê.” Cách Lôi Minh trả lời.

“Ừm ta biết rồi!” Lô Dịch Tam Thế nói qua loa một câu rồi hỏi: “Việc trừng tu Đế Đô thế nào rồi?”

“Cấm quân và ma thú đều đang đẩy nhanh công việc, có điều...” Cách Lôi Minh do dự một chút, nói: “Có điều phần lớn ma thú cấp cao của Đế Đô đều theo Bối Tư Đặc đại nhân thanh trừ phản loạn Bồ Lôi Trạch. Ma thú của Đế Đô không đủ, có lẽ sẽ ảnh hưởng đến tiến độ!”

Bối Tư Đặc ở Bồ Lôi Trạch dẹp phản loạn? Sở Thiên khựng lại, thảo nào không thấy đại thần ma thú. Nhưng đảo Bồ Lôi Trạch không phải sau chiến tranh là của đế quốc rồi sao? Sao lại có phản loạn rồi?

“Hừ, Bối Tư Đặc làm ăn kiểu gì vậy?!” Lô Dịch Tam Thế lại đập mạnh xuống bàn.

”Bệ hạ, Bối Tư Đặc đại nhân chỉ giỏi trong chỉ huy ma thú, việc trấn áp phản loạn e là không phải sở trường của Bối Tư Đặc.” Sở Thiên thừa cơ nói vào: “Chỉ bằng bệ hạ phái thêm một chiến tướng nữa đi giúp đỡ đại nhân Bối Tư Đặc!”

“Cũng được, Phát Lạp Dịch Nặc, người nói xem ai thích hợp?” Lô Dịch Tam Thế tiện miệng hỏi.

“Thống lĩnh Cấm Quân Chiêm Mỗ Tư!” Sở Thiên nói, “Tuy hắn đã phạm trọng tội nhưng năng lực của quân đội đại nhân Chiêm Mỗ Tư dẫn dắt không tồi, vẫn mong bệ hạ cho đại nhân ấy một cơ hội!”

Chiêm Mỗ Tư gánh tội cho Sở Thiên, hắn cũng không thể thấy chết không cứu.

“Chiêm Mỗ Tư?” Lô Dịch Tam Thế trầm ngâm một lúc. Vừa rồi tức giận đã giam Chiêm Mỗ Tư vào tử lao, nhưng không nói ra bất cứ nguyên nhân nào, e là bây giờ đã có không ít người đang bàn tán. “Được, hạ chức Chiêm Mỗ Tư xuống Vạn Phu Trưởng, để hắn đi đảo Bồ Lôi Trạch lấy công chuộc tội!”

“Các người cũng ra ngoài đi! Nhớ lấy, nhất định phải cho tất cả mọi người biết, tối qua chỉ là diễn tập!” Lô Dịch Tam Thế phẩy tay, đuổi bốn người ra ngoài.

“Bệ hạ, Sắt Lâm Na và ma sủng của thần...” Sở Thiên chưa chịu đi.

“Họ đều ở lại hoàng cung trị bệnh, người cũng mệt rồi, về nghỉ đi!” Lô Dịch Tam Thế nói rồi quay người đi, bước chân có vẻ loạng choạng.

Trị bệnh? Hừ, chỉ sợ là bị thắm vấn! Sở Thiên cười nhạt rồi rời khỏi hoàng cung.

Ba ngày sau, Sắt Lâm Na và NMD mới lại xuất hiện. Không ngoài dự liệu của Sở Thiên, hai người bị Lô Dịch Tam Thế thắm vấn ba ngày trời. Có điều, vừa vào hoàng cung Sắt Lâm Na đã ngất rồi, còn NMD cũng theo lời Sở Thiên giả ngất. Vì thế mà Lô Dịch Tam Thế cũng chẳng thu được gì.

Đến ngày thứ mười, Bàng Bồ Thành khôi phục nguyên dạng, mà ảnh hưởng của ‘buổi diễn tập’ mười ngày trước cũng dần mất đi, mọi cái gần như đã trở về bình thường. Nhưng Sở Thiên biết tối hôm đó, Kỳ Đa không chết mà là bị Lô Dịch Tam Thế bắt sống, e là vẫn chưa có được kết quả cho mọi việc.

Thời gian gần đây, chủ đề nóng hổi nhất của Đế Đô đều quần quanh ở phủ Công Tước Phát Lạp Dịch Nặc.

Ừnh! Lại một tiếng nổ vang rền, mọi người trong thành lại nhìn về phía cung điện của Sở Thiên, quả nhiên, sự việc mọi người đang chờ đợi xảy ra rồi, một đám khói đen bay lên từ nhà Sở Thiên.

“Trời ạ, lại nổ rồi!” một vị khách trong một quán rượu nào đó than thở: “Thánh Tế Tự điện hạ đang làm gì vậy? Sao ngày nào cũng thấy nổ!?”

“Hừ, người thì biết cái gì? Điện hạ đang nghiên cứu loại thuốc mới nhất đấy. Đợi đến khi điện hạ nghiên cứu xong, Thiết Kỳ Khảm Tất chúng ta sẽ san bằng đại lục!”

“Thật hay giả vậy? Người đừng có mà gạt ta!”

“Gạt người ta là con lợn...”

Những cuộc tranh cãi như thế gần như được lặp lại ở mọi góc ngách trong Bàng Bối Thành. Ngay Lô Dịch Tam Thế cũng đang chờ đợi loại thuốc mới của Sở Thiên ra đời. Còn Sở đại thiếu gia lúc này thật sự cũng đang làm thí nghiệm, nhưng thí nghiệm cái gì thì không ai biết.

Trong nhà Sở Thiên, có tất cả ba tầng mật thất dưới mặt đất, một tầng dùng để thí nghiệm thuốc mới cho Lô Dịch Tam Thế. Ở đây chẳng có gì bí mật. Mọi người bên ngoài đều tưởng mấy vụ nổ đều phát ra từ đây. Nhưng hai tầng còn lại thì chỉ có mấy người biết.

Tầng thứ hai là liệt đầy xác và xương cốt của các loại ma thú, còn có các loại vi trùng. Ba Bác Tát đang ở đây ngày đêm chế tạo ma súng.

Tầng thứ ba chính là của Sở Thiên. Bên trong là các vật liệu Sở Thiên chuẩn bị để hồi sinh cho A Mạt Kỳ.

Lúc này, Sở Thiên đang trong phòng thí nghiệm, ngẩn ngơ nhìn mấy cái đinh đang cầm trong tay, chúng chính là những cái đã giam cầm Kỳ Đa.

Sở Thiên từng hỏi Lỗ Tây Nạp, những cái đinh này là do hấn cắn ra từ đầu của Kỳ Đa, nhưng là một bác sỹ thú y, Sở Thiên biết hậu quả của việc đóng những cái đinh to thế này vào đầu. Sở Thiên cũng làm thí nghiệm trên vài ma thú rồi, trừ những ma thú to lớn ra thì tất cả chỉ cần đinh vừa vào đầu đã chết, căn bản không có tác dụng phong ấn gì hết.

Mấy cây đinh này làm Sở Thiên lo nghĩ không ít, hôm nay cuối cùng Sở đại thiếu gia đã hết kiên nhẫn rồi.

Cố định một cái đinh xuống mặt bàn, Sở Thiên lấy dao phẫu thuật, nếu nhìn bên ngoài không thấy gì thì ta nhìn bên trong.

Rít rít!! Sở Thiên dùng dao phẫu thuật cưa nửa ngày trời phát hiện chẳng để lại một vết xước nào trên cái đinh ấy. Mà con dao phẫu thuật dùng sức mạnh ma pháp làm ra lại bị cong cả lưỡi.

“Khốn kiếp, cứng quá!” Sở Thiên chửi, rồi cất dao đi, lấy ra Lưỡi đao Phán quyết “Lão tử không tin Thượng cổ Thần Kỹ cũng không làm gì được người!”

Vừa lăm bầm Sở Thiên vừa chém dao xuống.

Ting!! Không hổ Thượng cổ Thần Kỹ, cái đinh đã bị chặt gãy.

Một cái đinh bị cắt đứt thì còn lại cái gì? Theo lẽ thường thì sẽ là hai mẩu sắt vụn, nhưng cái Sở Thiên nhìn thấy thì lại khác. Sau khi gãy, cái đinh lại biến thành một đồng vụn sắt!

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Sở Thiên đau lòng chết được, phải biết là trong tay hấn chỉ có mỗi ba cái đinh.

Thở dài, Sở Thiên lấy một cái thùng rác chưa đầy, nhìn bên trong một nửa thùng là những viên Tinh Hạch thí nghiệm thất bại, rồi quét đồng vụn sắt vào thùng.

Ầm ầm! Bỗng người Đế Đô lại nghe thấy tiếng nổ quen thuộc, nhưng rất lạ, sai lầm nổ này lại không có khói đen mà lại là một thứ ánh sáng nhiều màu sắc?!

“Ông chủ sao vậy?” Ba Bác Tát mặt mày nhem nhuốc bỏ dậy, phòng thí nghiệm của hấn ở bên trên Sở Thiên, vụ nổ vừa rồi đã làm sập luôn tám sắt ngăn hai phòng, vì thế mà Ba Bác Tát rơi xuống.

Phòng thí nghiệm đã bị nổ đến hỗn loạn hết, các loại nguyên liệu thí nghiệm bay tứ tung, không còn cái nào là nguyên vẹn nữa.

Nhìn xung quanh Ba Bác Tát không thấy Sở Thiên đâu, thế là lấy đá liên lạc ra hét: “Người đâu?!”

“Đừng... Đừng gọi người!”

Ào ào, giơ một tay ra khỏi đám phế tích, Sở đại thiếu gia bò ra, áo choàng trên người rách nát mất rồi, mặt mũi lem luôm, tóc tai dựng đứng, nhưng miệng cười hớn hớn: “Hắc hắc, ông chủ ta thành công rồi!”

167. Chương 167: Tụ Hội

“Thí nghiệm của ta! Thí nghiệm thăng cấp cho ma thú!” Sở Thiên nắm chặt tay, cười lớn: “Chỉ cần Sinh Mệnh Tinh Hoa của Tinh Linh tộc đến, không những lão tử có thể phục sinh A Mạt Kỳ mà còn có thể thăng cấp cho hắn!”

“Chúc mừng ông chủ! Tiểu tử A Mạt Kỳ cuối cùng cũng có thể sống lại rồi! Hắc hắc, ta cũng hơi nhớ hắn rồi!” Ba Bác Tát cũng cười, có điều, vị Pháp Thần già này cười, cười mãi, đến mức không ngậm mồm lại được nữa. Một lúc lâu sau Ba Bác Tát tỉnh dậy khỏi trạng thái hôn bay phách lạc, giật mình nói: “Ông chủ nói gì? A Mạt Kỳ đã là ma thú cấp chín rồi, lại thăng cấp nữa thì...”

Ba Bác Tát thấy choáng váng, ma thú cấp mười là gì chứ? Thần sống của Huyền Thú đại lục! Giờ Sở Thiên bảo hắn là, ông chủ của hắn có thể tạo ra Thần! Sức chấn động của cái tin này tuyệt đối không thua kém việc Tử Thần xuất hiện trước mặt Ba Bác Tát!

“Đúng thế, chính là thăng A Mạt Kỳ lên ma thú cấp mười!” Sở Thiên cười, giơ lên một viên Tinh Hạch, “Nhìn thấy chưa, viên Tinh Hạch này vốn là của ma thú cấp bảy, nhưng sau vụ nổ vừa rồi chúng dung hợp lại!”

Ba Bác Tát cẩn thận nhận lấy viên Tinh Hạch, dùng ma pháp cảm nhận, mắt chợt sáng lên, cười lớn: “Ha ha ha, ma pháp trong này đã đạt cấp tám rồi!”

“Cái gì đạt được cấp tám?” Sắt Lâm Na vội vàng bước vào, vừa gặp mặt đã trách: “Phất Lạp Dịch Nặc, chàng bất cẩn quá đấy! Sau này đừng có làm thí nghiệm gì nguy hiểm nữa, nhớ là thương chính mình thì sao?”

Sắt Lâm Na bỗng nhận ra rằng Sở Thiên và Ba Bác Tát đều đang trong trạng thái cười ngốc nghếch, “Mọi người sao vậy?”

“Công chúa, ông chủ đã nghiên cứu ra cách chế tạo ma thú cấp mười...” Ba Bác Tát phấn khích đến mặt mày đỏ gay, môi run run nói: “Sau này...sau này, gia tộc Phất Lạp Dịch Nặc chúng ta nhất định sẽ là gia tộc đệ nhất đại lục!”

“Phất Lạp Dịch Nặc, thật thế sao?” hai mắt Sắt Lâm Na cũng sáng lên.

“Đương nhiên là thật rồi!” Sở Thiên kể lại quá trình thí nghiệm, rồi gom một nắm vụn sắt, “Nhìn này, đây chính là thứ khiến hai viên Tinh Hạch dung hợp!”

Sắt Lâm Na trầm ngâm, rồi nói: “Phất Lạp Dịch Nặc, trong thùng rác lúc này có bao nhiêu viên Tinh hạch và có bao nhiêu viên dung hợp?”

Câu hỏi của Sắt Lâm Na như dội một gáo nước lạnh lên Sở Thiên. Vì hắn cũng vừa nghĩ đến vấn đề này, “Có ít nhất là hai mươi ba mươi viên Tinh Hạch, cuối cùng dung hợp thành công chỉ có một viên!”

Nói rồi, Sở Thiên thở dài, “Ài~ hai ba chục viên với có hai viên dung hợp, xem ra không phải mọi loại Tinh Hạch đều có thể dùng cách này dung hợp rồi!”

“Đúng vậy!” Sắt Lâm Na gật đầu, “Hơn nữa, những viên không dung hợp được mà ở cùng với đám vụn sắt có thể gây nổ!”

“Lão tử còn phải thí nghiệm tiếp!” Sở Thiên ai oán.

“Ông chủ, e là thí nghiệm của ông chủ và ta không thể tiếp tục rồi!” Ba Bác Tát ủ ê, đau lòng chỉ hai phòng thí nghiệm bị sập, “Đồ thí nghiệm của ông chủ bị hủy hết rồi, các thí thể ma thú kia cũng tan tành rồi!”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Sở Thiên xoa xoa chiếc nhẫn không gian. Tuy những đồ quan trọng đều ở đây, nhưng mức tổn thất thì vẫn không chịu nổi, “Ba Bác Tát, người kiểm tra xem còn bao nhiêu thứ dùng được. Ta còn một số thí thể, có lẽ đủ cho người chế tạo Vong Linh ma thú. Ừm, nhưng phải tiết kiệm một chút...”

Ba Bác Tát bắt đầu dọn dẹp. Vì phòng thí nghiệm này là tuyệt đối cơ mật, người khác thậm chí còn không biết có hai tầng thí nghiệm này, vì thế Ba Bác Tát đành phải đích thân làm.

Sở Thiên nhặt ra hai cái đinh từ đám bùn đất, còn cả một số vụn sắt. Cuối cùng bắt đầu thấy xót, Tinh Hạch vừa bị nổ đều là trộm được từ sau trận chiến thành Hoàng Kim, bị nổ rồi thì không lấy đâu ra nữa.

“Phất Lạp Định Nặc, đồ thí nghiệm của chàng có đủ không?” Sắt Lâm Na hỏi.

“Có lẽ đủ. Không đủ cũng chẳng còn cách nào. Những viên Tinh Hạch này có tiền cũng không mua được.” Sở Thiên nhún vai chán nản.

“Không chắc!” Sắt Lâm Na cười: “Đừng quên nhà tên bằng hữu bại hoại Lôi Cát của chàng làm gì!”

“Ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Sao ta lại quên hẳn nhỉ?!” Sở Thiên ôm chầm lấy Sắt Lâm Na, hôn một cái rồi vội vàng đi ra, “Ba Bác Tát, ở đây giao cho người, ta đi mua ma thú!”

Gọi chiếc xe ngựa hào hoa kéo bởi chín con ngựa một sừng, Sở đại thiếu gia vội vã đến đại bản doanh tại Đế Đô của gia tộc Phan Mạt Kỳ.

Biết Sở Thiên đến, đại thiếu gia Lôi Cát lập tức chạy ra nghênh tiếp, “Lão đại sao lại có thời gian đến chỗ đệ thế này? Hai vị đại tẩu khiến huynh mệt chết nhỉ?”

“Mệt cái đầu người!” Sở Thiên cười, “Cha người, Công Tước Bồ Luân Đạt đâu rồi? Ta muốn bàn chuyện làm ăn!”

“Cái gì? Chuyện làm ăn?” Lôi Cát nhảy lên, há hốc mồm nhìn Sở Thiên, khoa trương: “Lão đại không nhầm đấy chứ? Giờ tiền của huynh đâu có ít hơn nhà đệ, sao lại phải bàn chuyện làm ăn kiếm tiền vậy?” Nói rồi, Lôi Cát ghé vào tai Sở Thiên nói nhỏ: “Hắc hắc, giờ có ai không biết lão đại là đệ nhất gian thương của đế quốc nữa đâu. Nhìn ma sủng một cái cũng đòi mười vạn kim tệ, đệ nào dám làm ăn với huynh?”

“Người mới là gian thương!” Sở Thiên đáp Lôi Cát ra, “Đừng lảm nhảm, ta có chuyện cần tìm phụ thân người!”

Thấy Sở Thiên nghiêm túc, Lôi Cát cũng không dám gây rối nữa, “Cha ta đi vương quốc Tư Khoa Đặc rồi. Nghe nói ở đó có cuộc tụ hội của các phú thương đại lục. Có chuyện gì lão đại cứ nói với đệ. Cha già không ở nhà thì đệ làm chủ!”

“Đi nào, vào rồi nói!” Sở Thiên cứ như đang ở nhà mình kéo Lôi Cát vào trong.

Vào gian phòng treo đầy tranh mỹ nữ Đế Đô của Lôi Cát, Sở Thiên ngồi xuống giường hỏi: “Nhà người có bao nhiêu ma thú cấp cao? Ta mua hết!”

“Mua hết? Không phải chứ? Lão đại phải để cho đệ một đường sống chứ!” Lôi Cát bỗng méo máo, “Lão đại à, giờ chuyện làm ăn ma thú không thuận lợi gì cả, nhà đệ giờ đến một con chiến sủng cấp chín cũng không có, cấp tám cũng chỉ còn ba con, trước đây khi A Mạt Kỳ còn, bọn đệ còn bắt được mấy con ma thú cấp cao nhưng bây giờ A Mạt Kỳ...”

Lôi Cát bỗng ý thức được việc mình không nên nhắc đến việc A Mạt Kỳ chiến tử, liền ngậm mồm lại nhìn Sở Thiên.

“Ba con? Hơi ít, bán hết cho ta đi!” Sở Thiên nói: “Một trăm vạn kim tệ một con, thế nào?”

“Cứu tôi với! Gian thương cướp của!” Lôi Cát hét ra ngoài cửa sổ, rồi quay đầu lại, “Lão đại, tuy đệ là huynh đệ của huynh nhưng cũng phải nói một câu. Huynh gian ác quá, giờ ma thú cấp tám cũng phải hàng nghìn kim tệ một con!”

“Sau này ta bù cho nhà người một chiến sủng cấp chín, sao hả?” Sở Thiên nheo mắt cười.

“Huynh nói thật không?” Lôi Cát thay đổi sắc mặt, nghiêm nghị: “Nếu lão đại có thể đảm bảo sau này cho đệ một chiến sủng cấp chín thì đệ có thể tặng huynh thêm năm con ma thú cấp bảy!”

“Vậy quyết định thế đi!” Sở Thiên vỗ vai Lôi Cát, cười thần bí: “Nhưng con ma thú cấp chín đó phải đợi A Mạt Kỳ hồi sinh mới có thể đi bắt cho người được!”

“A Mạt Kỳ có thể hồi sinh?” Lôi Cát cười không nổi nữa, ngẩn ra một lúc lâu mới thở ra, “Lão đại đúng là lão đại...”

Tốc độ xử lý chuyện làm ăn của gia tộc Phan Mạt Kỳ khá nhanh, Sở Thiên và Lôi Cát vừa mới bàn xong thì khế ước đã viết xong rồi.

Sau khi hai bên kí kết xong, Lôi Cát vỗ vào đầu mình nói: “Ai da, tí thì quên. Nếu lão đại có thời gian thì đi Khoa Tư Đặc vương quốc một chuyến đi. Cuộc tụ hội các phú thương ở đó vốn muốn mời huynh, nhưng lúc ấy huynh lại mất tích!”

“Tụ hội phú thương? Làm gì?” Sở Thiên vừa ngấm tranh mỹ nữ Lôi Cát sưu tầm, vừa hỏi: “Nếu ta đi thì được cái gì?”

“Lần trước, quốc vương Khoa Tư Đặc triệu tập các phú thương trên đại lục, nói là thể thủy tinh tạp trong suốt giá trị thấp nhất là mười vạn kim tệ giờ không đủ dùng rồi. Muốn mọi người bàn bạc làm một loại thể có giá trị cao hơn.” Lôi Cát nói: “Những người có tiền đều đi, chỉ thiếu có lão đại thôi. Lợi ích thì... ở đó chắc có rất nhiều thương nhân ma thú, có thể lão đại sẽ mua được không ít ma thú!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Chẳng lẽ là đại hội phú hào thế giới? Sở Thiên cười, chuyện có thể diện thế này sao có thể bỏ qua?

“Bao giờ nó kết thúc? Giờ ta đi có kịp không?” Sở Thiên chép miệng, không những có thể diện mà còn có thể mua được ma thú, việc này rất có ích cho thí nghiệm của Sở Thiên.

“Đương nhiên là kịp!” Lôi Cát khua tay “Một đồng người nhiều tiền thế này tụ họp lại, trừ việc làm một cái thể ra thì nhất định còn bàn chuyện làm ăn, còn so xem ai nhiều tiền hơn nữa chứ. Còn lâu mới kết thúc.”

“Được, vậy ta đi một chuyến!” Sở Thiên quyết định. Nghĩ năm đó Sở đại thiếu gia ở trái đất cũng thấy không ít những cuộc tụ hội của phú hào thế giới nhưng lúc đó Sở Thiên là một học sinh nghèo, cũng chỉ có thể ngưỡng mộ qua màn hình tivi. Còn giờ thì tốt rồi, Sở Thiên đích thân đi tham gia tụ hội phú hào đại lục. Vậy là Sở đại thiếu gia cũng sắp được trải nghiệm cảm giác tiêu tiền của mình khiến người khác đỏ mắt ghen tị rồi.

“Đúng rồi, có nhiều người giàu có ở cùng một chỗ như vậy có an toàn không?” Sở Thiên vẫn rất quan tâm đến cái mạng nhỏ của mình.

“Hừ, lão đại nghĩ đi, nhiều người giàu như vậy, có ai không đem theo vệ sĩ chứ? Riêng cha già của đệ cũng đem theo đến ba nghìn võ sĩ gia tộc, còn cả mười ma thú cấp cao nữa! Bây giờ vương quốc Khoa Tư Đặc sắp trở thành doanh trại ma thú rồi!”

Lôi Cát nhếch mép, cười: “Lão đại chắc cũng đem theo không ít người? Đừng trách đệ không nhắc trước, đi, nhất định phải ngồi Phi Đinh (xe) tốt nhất, đem vệ sĩ đẳng cấp cao nhất, mọi người đem theo không phải Kiểm Thánh thì là Pháp Thần, nếu huynh đem theo một ma thú cấp bảy thì mặt mũi nào chào hỏi người ta? Thế nào gọi là phú hào đại lục huynh biết không? Đó chính là đem theo vệ sĩ nào không phải thực lực mạnh nhất mà là chức nghiệp cao nhất. Vì thế, đệ nói một câu về tụ hội phú hào lần này, không phải tốt nhất, mà là cao quý nhất!”

Sở Thiên bị Lôi Cát xoắn cho một tràng, đồ dẫn dắt đầu: “Được, lão tử đem thứ cao quý nhất đi!”

168. Chương 168: Trò Chơi Của Người Có Tiền

Mã Lệ Liên tuy là độc phẩm, nhưng lại khiến rất nhiều phú hào một phương trên đại lục, trong đó có Sở Thiên, còn vương quốc Tư Khoa Đặc do nguyên nhân có Mã Lệ Liên và vị trí địa lý đó, cũng trở thành vương quốc thương nghiệp lớn nhất trên đại lục, vương thành của Tư Khoa Đặc, thậm chí còn được mang tên là Mã Lệ Liên.

Thành Mã Lệ Liên ngày nay, đã là trung tâm thương nghiệp lớn nhất đại lục, ở đây, độc phẩm, ma thú, nô lệ, chỉ cần có tiền, thì có thể mua được tất cả!

Sự tụ hội của các phú hào đại lục, khiến thành Mã Lệ Liên vốn dĩ rất phồn hoa lại càng trở nên đông vui, hiện tại, xung quanh thành Mã Lệ Liên không có thành tường bao vây, đã tập trung không dưới mười vạn quân đội, còn có mấy trăm con ma thú cao cấp.

“Ha ha, thật là buồn cười!” Trên đường trong thành Mã Lệ Liên, một con tiểu địa tinh đang ngẩng mặt cười nhạo nói: “Gia gia mau xem kia, trên trời không biết là phi thuyền của gia tộc nào, gia huy của họ buồn cười quá!”

Gia gia của tiểu địa tinh nhìn lên bầu trời, cũng bật cười, trên trời có ba phi thuyền Tề Bách Lâm đang bay qua, thân và sợi xích phi thuyền được dát vàng trông rất xa hoa, một liên đội đang vòng xung quanh, hơn trăm con sư thú lại càng tăng thêm vũ lực của phi thuyền, có điều huy chương gia tộc trên bầu khí nang của phi thuyền, lại khiến cả đội phi thường khác hẳn với những gia tộc khác.

Ba vầng mặt trời đỏ rực tạo thành một tấm đệm lót, một chú cún nhỏ màu trắng muốt đáng yêu đang uể oải nằm trên đó, đây chính là gia huy của gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc.

“Gia gia, đây là gia tộc nào? Sao lại dùng một con chó làm gia huy thế?” Tiểu địa tinh ngẩng đầu nhìn, hiếu kỳ hỏi.

“Ài, những người có tiền này, chỉ biết chơi những thứ cổ quái hiếm gặp!” Lão địa tinh thở dài nói.

Thật ra, hai địa tinh này đã trách oan Sở Thiên, hẳn cũng không muốn dùng chiếc gia huy mất mặt này, nhưng lại không chịu được Tiểu Bạch mỗi sáng sớm tinh mơ cắn vào tai hắn. Thế là, Sở đại thiếu gia đành bị khuất phục dưới vũ lực mà thôi.

“Pháo ma pháp trọng hình A Nhị Pháp!” Lão địa tinh chợt biến sắc mặt, bịt chặt mồm của tiểu địa tinh, bởi vì hắn nhìn thấy đại pháp ma pháp đặt đầy trên phi thuyền. “Đừng nói bừa nữa, gia tộc này không phải chúng ta có thể dấy vào đâu.”

Tiểu địa tinh thoát khỏi tay của gia gia, nghiêng đầu chỉ vào pháp ma pháp trên trời hiếu kỳ nói: “Gia gia, cái đó chính là đại pháo của ông thiết kế sao?”

“Nhỏ giọng chút nào, chúng ta mau đi thôi!” Lão địa tinh thấy có người chú ý tới mình, vội kéo lấy người cháu mình, nhanh chóng biến mất trong đám đông.

.....

Trên bầu trời, Sở Thiên hồn nhiên không biết gia huy của mình đã khiến không biết bao nhiêu người cười nhạo, ngược lại cau mày buồn bã hỏi Ba Bác Tát: “Vẫn chưa tìm được chỗ hạ cánh sao?”

“Chưa, đất trống phía dưới ngoài thành đã bị nhưng hộ vệ của phù hiệu khác chiếm cứ rồi.” Ba Bác Tát cũng không có cách gì hơn. Họ đến trên không phận thành Mã Lệ Liên đã một thời gian, nhưng lại không có chỗ hạ cánh.

Chính lúc Sở Thiên đang tìm kiếm chỗ đáp đất, thì một đội ma thú từ trung ương thành Mã Lệ Liên phóng lên không trung, tiếp theo đó, ầm! Ầm...Những tiếng nổ không thôi ầm ầm vang lên.

“Phát Lạp Dịch Nặc, chàng mau xem kia, lễ pháo đẹp quá!” Sát Lâm Na (Julia) kéo lấy tay của Sở Thiên, chỉ ra bên ngoài phấn chấn nói.

Lần này Sở Thiên tham gia tụ hội phú hào, theo tư tưởng của Lôi Cát nói không cần tốt nhất, chỉ cần cao quý nhất. Cố ý mang theo ba phi thuyền Tề Bách Lâm đã được ngự trang qua, một chiếc là phi thuyền để Sở Thiên ngồi, phía trên hai chiếc còn lại thì là ba nghìn trọng trang cung kỵ do Bội Kỳ đứng đầu, còn có hơn trăm con sư thú được mượn từ không quân đế quốc.

Lần này đến đây, Sát Lâm Na không đi theo Sở Thiên, mà ở nhà lo liệu chuyện trong gia tộc, còn Mặc Phi Đặc và Sa Khắc, một đứa trẻ và một tên ngốc, không phù hợp với nguyên tắc thể diện của Sở Thiên, cho nên hắn không mang theo, Boeing đã bị đế quốc trưng dụng, Kim Cang phải trông nhà, cũng không theo đến, những ma thú còn lại, Sở Thiên đều mang bên cạnh mình.

Ầm! Sau tiếng nổ của loạt lễ pháo cuối cùng, một đội ma thú phi hành bay đến trước mặt phi thuyền của Sở Thiên, tiếp theo đó, họ kéo ra một bức hoành phi.

“Chào mừng Thánh Tế Tự Phát Lạp Dịch Nặc?” Sở Thiên nheo mắt cười, thì ra lễ pháo vừa rồi là để chào đón mình.

Bỗng nhiên, trên khoảng đất trống ngoài thành vốn đã chật người, đã nhanh chóng tản ra một khoảng rộng không người, còn đội ma thú phi hành, cũng đem theo bức hoành phi kia bay xuống khu vực đó.

Trong tiếng lễ nhạc du dương, phi thuyền của Sở Thiên đã hạ cánh xuống.

“Ha ha, Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ, ngài cuối cùng đã đến rồi!”

Sở Thiên vừa bước ra phi thuyền, đã nhìn thấy một lão nhân ăn mặc mộc mạc, nhưng khí độ bất phàm bước tới nghênh đón, còn công tước Bồ Luân Đạt, đang đứng ở phía sau lão nhân.

Sở Thiên nghi hoặc nhìn công tước Bồ Luân Đạt.

“Ha ha, điện hạ, để ta giới thiệu với ngài một chút!” Bồ Luân Đạt bước lên phía trước, dùng thái độ tôn kính ngưỡng mộ, chỉ vào lão nhân nói: “Vị đây là quốc vương Khoa Tư Đặc, cũng là phú hào đại lục, Thác Ni bệ hạ!”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên nheo mắt cười, sau đó dùng một nghi lễ quý tộc chuẩn mực nhất cao nhã nhất tham kiến Thác Ni, đồng thời trong lòng thầm nghĩ: “Lão tử lúc nào là có thể diện này? Lại được cả phú hào đại lục, nhất quốc chi quân đến nghênh tiếp?”

“Ha ha, đừng gọi ta là bệ hạ! Ở đây, ta chỉ là một thương nhân!” Ở Thác Ni toát ra một sự thân thiện hòa đồng rất thoải mái, khiến Sở Thiên rất có hảo cảm với hắn.

“Không, ngài là quốc vương, nên nhận được sự tôn trọng này!” Sở Thiên vừa trả lời một cách lịch sự, vừa nháy mắt với Ba Bác Tát.

Ba Bác Tát hiểu ý đưa lên một hộp thủy tinh, cười nói: “Thác Ni bệ hạ, đây là một chút quà nhỏ mà Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ chuẩn bị cho ngài! Chỉ là mấy viên thuốc do điện hạ tự tay điều chế mà thôi, xin ngài nhận cho.”

“Điện hạ khách khí quá rồi.” Thác Ni tuy thần sắc không đối nhận lấy món quà, nhưng hắn lại nhận được nhiều ánh mắt tham lam xung quanh mình, viên thuốc nhỏ do đích thân Phát Lạp Dịch Nặc điều chế, toàn là thứ trị giá đến mấy trăm vạn kim tệ.

Sau khi hàn huyên, Thác Ni dẫn theo Sở Thiên vào thành Mã Lệ Liên, đến cung điện của vương quốc Tư Khoa Đặc.

Tiến vào vương cung, Sở Thiên phát hiện, trong cung đã chuẩn bị xong một yến hội hào hoa, cơ hồ chỉ đợi Sở Thiên là vào tiệc.

Tuy yến hội không đến mức cực kỳ xa hoa, nhưng khách nhân chỉ lác đác vài người. Còn những người hầu và tùy tùng lại bận bịu xung quanh.

“Điện hạ mời, để ta giới thiệu cho ngài vài người bằng hữu!” Thác Ni đưa Sở Thiên tới trước mấy người khách, bắt đầu giới thiệu từng người một, còn Sở Thiên cũng lịch sự chào hỏi họ.

Khách nhân tuy không nhiều, nhưng Sở Thiên nghe xong giới thiệu rồi, vẫn phải cảm thán, nếu như ai trong yến hội thích phóng cảm chú, vậy thì cả đại lục này sẽ phải cảm tạ hắn.

Thác Ni không cần nói, độc phẩm của cả đại lục này đều từ chỗ hắn mà ra, Bồ Luân Đạt và Sở Thiên cũng chẳng phải là người tốt gì, hơn nữa những người khác cũng không phải thứ tốt đẹp nào, những chuyện buôn bán nô lệ, vũ khí hỏa dược, hải tặc, lão đại hắc bang, phạm là liên quan đến phạm tội câu kết gian thương, đều đã tề tựu ở nơi này!

Trong đám người, chỉ có một người đáng để Sở Thiên chú ý tới, đó là Tề Cách có tướng mạo xấu xí giống một gian thương, bởi vì Sở Thiên từ sau khi đến đại lục Huyền Thú này, vẫn đi qua chỗ nào mà không có Tề Cách đại tửu điếm.

Yến hội đã bắt đầu trong không khí cởi mở thân thiết, sau khi xã giao với người khác, Bồ Luân Đạt kéo Sở Thiên về một bên, nhỏ giọng hỏi: “Điện hạ, sao người lại tới đây?”

Bố Luân Đạt tuy là công tước đế quốc, tộc trưởng của gia tộc Phan Mạt Tư, nhưng chức vị trong đế quốc của hắn chẳng qua chỉ là đại thần tài chính, nói trên danh nghĩa, hắn vẫn là thuộc hạ của hữu tướng Sở Thiên, cho nên Bố Luân Đạt khi nói chuyện với Sở Thiên, vẫn phải hết sức cung kính.

“Ha ha, ông đừng gọi ta là điện hạ nữa, ta và Lôi Cát là huynh đệ, tính ra cũng là văn bối của ngài.” Sở Thiên trong lòng hiểu rõ, Bố Luân Đạt tuy miệng rất khách khí, nhưng dựa vào thực lực tích lũy mấy nghìn năm qua của gia tộc Phan Mạt Tư, hắn chưa chắc phải sợ mình.

“Tốt lắm, vậy ta gọi tên người Phất Lạp Dịch Nặc.” Bố Luân Đạt mỉm cười, năm xưa đầu tư vào Sở Thiên đến ngày hôm nay cuối cùng đã thu được lợi ích. Nhưng Bố Luân Đạt ngay lập tức lại cau mày lại, “Có phải tên khốn kiếp Lôi Cát khuyên người tới đây?”

“Sao vậy? Ta không nên tới sao?” Sở Thiên ngạc nhiên hỏi: “Lôi Cát nói nơi này có thể mua được lượng ma thú lớn.”

“Không sai, nơi này có thể mua được rất nhiều ma thú!” Bố Luân Đạt nâng chén rượu lên, kính một vòng mọi người xung quanh, sau khi xác định không ai chú ý tới mình, mới thấp giọng nói: “Nhưng người mua được ma thú. Cũng phải giữ được mạng để mang về!”

“Ông nói gì?” Sở Thiên nheo mắt lại, cười nói: “Nơi này chẳng qua là tụ hội các phú hào, vẫn có thể có nguy hiểm sao? Lôi Cát nói lần tụ hội này chỉ là muốn làm một thủy tinh tạp có giá trị cao hơn mà thôi.”

“Bề ngoài thì là để làm một thủy tinh tạp, nhưng trên thực tế, chỗ này là nơi để các nước, các gia tộc giải quyết ân oán lẫn nhau.” Bố Luân Đạt nói: “Cũng giống như gia tộc Phan Mạt Tư chúng ta, một nghìn năm nay, chúng ta đã nắm trong tay tất cả thương lộ Mã Lệ Liên ở phương đông đại lục, cho dù là vương quốc Tư Khoa Đặc cũng không nhúng tay vào được, vì chuyện này, lão Thác Ni đã sớm nhìn ta không thuận mắt rồi!”

“Vậy sao ông đến đây?” Sở Thiên hỏi.

“Ha ha, không mạo hiểm sao kiếm được tiền?” Bố Luân Đạt mỉm cười, “Ở nơi này ta có rất nhiều kẻ thù, nhưng bằng hữu cũng nhiều, đây!” Dùng nhãn thần quét vào thương nhân buồn sủng ông đàn được vừa rồi mới giới thiệu cho Sở Thiên, Bố Luân Đạt cười nói: “Lúc trước ta không quen hắn, nhưng mấy hôm trước chúng ta mới bàn một vụ buôn bán giao dịch ma thú!”

Đúng là kiếm tiền không cần mạng sống! Sở Thiên hiện tại cuối cùng cũng đã hiểu tại sao được gọi là thương nhân, vì kiếm tiền, e rằng họ ngay cả Cẩm Kỳ Hải cũng dám lao vào.

“Đúng rồi, Phất Lạp Dịch Nặc, người phải cẩn thận đấy!” Bố Luân Đạt bỗng nghiêm túc lại, “Vương tử Tạp Tắc Nhĩ của vương quốc Lôi Tư cũng đến đây, hơn nữa cũng mang theo không ít cường giả, lần trước người trăm giết mười mấy vạn tướng sĩ Lôi Tư ở Thái Thạch Bảo, còn cướp đi Kim Cương từ tay hắn...”

“Ta biết rồi!” Sở Thiên khề gật đầu.

“Người cũng cần phải cẩn thận với lão già Thác Ni! Vừa rồi hắn đích thân đón tiếp người, nhưng không phải là vì thân phận của người!” Bố Luân Đạt đưa một chén rượu cho Sở Thiên, tiếp tục nói: “Sau khi người khác đến nơi này, đều là giấu gia huy và ma thú cao cấp đi mới bắt đầu lập trại, nhưng sau khi hắn nghênh tiếp người rồi, tất cả mọi người đều biết doanh địa của người, cũng đều nhìn thấy người mang theo bao nhiêu hộ vệ!”

Con mẹ nó! Vốn liếng của lão tử há chẳng phải bị người khác biết hết rồi sao? Sở Thiên sững người, Thác Ni quả nhiên là lão già giáo hoạt, ngấm ngấm thâm tóm hết tình hình bên Sở Thiên, tiết lộ cho những kẻ thù như Tạp Tắc Nhĩ.

“Đừng quên rằng, thương lộ Mã Lệ Liên phía đông này còn có phần của người!” Bố Luân Đạt vỗ vào vai Sở Thiên, nói: “Người và ta chết rồi, vậy thì Thác Ni có thể dùng giá cao để bán Mã Lệ Liên đến phía đông!”

“Cám ơn ngài, Bố Luân Đạt thúc thúc!” Sở Thiên nghiêm nghị gật đầu.

“Ha ha, Phất Lạp Dịch Nặc điện hạ, ta giới thiệu cho ngài một bằng hữu!” Đột nhiên, Thác Ni và một người trung niên gầy gò khô đét bước tới bên cạnh Sở Thiên.

Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên nheo mắt lại, bởi vì người bên cạnh Thác Ni, đôi mắt của hấn màu đỏ!

Trong lúc hoảng hốt, Sở Thiên nhớ tới hai câu nói của Ảnh, câu thứ nhất, mặc Tử Thần Trớ Chứ, ngoài Thuần và các sát thủ tu luyện thuật thượng cổ đạo tặc ra, không ai có thể ám sát người, câu thứ hai, những người tu luyện thuật thượng cổ đạo tặc, mắt đều có màu đỏ!

169. Chương 169: Giáo Đình

“Ha ha, vị này là niềm tự hào của Tế Tự đại lục, hữu tướng đế quốc Khải Tắt, Thượng Cổ Thánh Tế Tự Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ!” Thác Ni cười ha ha giới thiệu Sở Thiên, vẫn là bộ dạng thân thiết hiền hòa ấy. “Điện hạ, vị này là đại diện của Giáo Đình, Mục!” Nói rồi, Thác Ni ngừng một lát, giải thích: “Mục là một sát thủ cấp bảy, cho nên chỉ có thể nói cho ngài biết hiệu của hấn thôi.”

Mục chắc chắn là một đạo tặc cao cấp, nhưng tuyệt đối không dừng ở cấp bảy! Sở Thiên trong lòng cười lạnh.

“Tham kiến Hồng Y Đại Giáo Chủ Phát Lạp Dịch Nặc!” Mục khom người, hai tay giơ lên, dùng một lễ nghi tôn giáo kỳ dị chào Sở Thiên.

Hồng Y Đại Giáo Chủ? Là cái gì? Sở Thiên nhìn người ra, lão tử lúc nào đã trở thành đại Giáo Chủ ?

Sở Thiên đã đến đại lục Huyền Thú được ba năm, trong ba năm này, hấn đã biết không ít thứ, nhưng duy nhất có một tôn giáo của đại lục là hấn không hiểu rõ. Một mặt là do tôn giáo của đế quốc Khải Tắt quản lý vô cùng nghiêm ngặt, mặt khác là tên thần côn Sở Thiên, cũng hạn chế tiếp xúc với các chức nghiệp thần côn chân chính.

“Ha ha, Mục tiên sinh, ta nghĩ ngài hiểu lầm rồi, ta trước giờ chưa từng đảm nhiệm chức vụ đại Giáo Chủ nào.” Sở Thiên cười nói.

“Không, ta không hiểu lầm!” Giọng nói của Mục giống với Ảnh, đều nồng nặc mùi tử khí. “Theo ước định giữa Giáo Đình và công hội Tế Tự, cùng lúc với việc ngài được thăng lên lại Thượng Cổ Thánh Tế Tự, cũng tự động trở thành Hồng Y Đại Giáo Chủ của Quang Minh Thần Điện trong Giáo Đình.”

“Ước định của Giáo Đình và công hội Tế Tự ư?” Sở Thiên chưa từng nghe nói đến, lúc đó công hội Tế Tự trong một trận tranh cãi cam go, vội vàng thăng cấp cho Sở Thiên, cho nên có rất nhiều chuyện chưa thông báo cho Sở Thiên.

“Không sai, lão sư của ngài, An Đông Ni điện hạ, cũng là Hồng Y Đại Giáo Chủ của Quang Minh Thần Điện.” Mục thấy Sở Thiên mở miệng không biết gì, bèn tiếp tục nói: “Chủ thần của Quang Minh Thần Điện, chính là nữ thần Sinh Mệnh mà ngài tin ngưỡng. Cho nên thân là Tế Tự đỉnh cấp của đại lục, ngài cần đảm nhiệm chức vụ Quang Minh Thần Điện Đại Giáo Chủ.”

Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh! Bộ mặt dày của Sở Thiên bỗng đỏ lên, thân là một kẻ thần côn cả ngày treo tên của nữ thần tỷ tỷ trên miệng, Sở Thiên ngay cả chủ thần của Quang Minh thần điện là ai cũng không biết, đây là một chuyện thật sự rất mất mặt!

“Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh, thật xin lỗi, ta lại bỏ sót chuyện này, sau này ta nhất định sẽ sám hối trước nữ thần ở thần điện.” Sở Thiên nhanh chóng bày ra vẻ mặt thần côn.

“Sự thành thật của Hồng Y Đại Giáo Chủ khiến ta bội phục!” Mục cũng tỏ ra vô cùng trang nghiêm như một gã thần côn vậy.

“Ha ha, Phát Lạp Dịch Nặc, sau này ta nên gọi ngài là điện hạ, hay là đại Giáo Chủ đây?” Bồ Luân Đạt cười bước tới bên cạnh Sở Thiên, nói: “Ngài không biết chuyện Giáo Đình, thật đúng là không phải rồi.” Nói rồi, Bồ Luân Đạt khề đá Sở Thiên một cái.

Tuy nhận được ám thị của Bồ Luân Đạt, nhưng Sở Thiên lại không hiểu đây là ý gì.

Sau khi thi xem ai thần côn hơn với Mục rồi, Sở Thiên tìm cớ để cùng Bồ Luân Đạt bước tới một góc không người.

“Phất Lạp Định Nặc, thật sự người không biết chuyện Giáo Đình sao?” Bồ Luân Đạt hỏi.

“Hắc hắc, ta thật sự không biết. Năm xưa lão sư chưa từng nói qua với ta.” Sở Thiên ngượng ngùng nói.

“An Đông Ni điện hạ không nói cho người biết? Ồ, vậy e rằng là điện hạ cũng không muốn người cuốn vào tranh đấu trong Giáo Đình.” Bồ Luân Đạt tự nhủ nói.

Kỳ thực, năm xưa An Đông Ni không kể cho Sở Thiên chuyện của Giáo Đình, là vốn không tin rằng, một tên thiếu năng ma pháp vạn năm khó gặp như Sở Thiên, lại có thể đạt được đến mức khiến Giáo Đình chú ý tới...

“Bồ Luân Đạt thúc thúc. Giáo Đình rốt cuộc là gì? Hồng Y Đại Giáo Chủ là chức vị gì?” Sở Thiên con mắt xoay tròn, đang nghĩ tới việc mình có thể được lợi gì từ Giáo Đình.

“Người đừng mong có lợi ích gì từ Giáo Đình!” Bồ Luân Đạt nhìn thấy tâm tư của Sở Thiên, “Tuy hiện nay Giáo Đình có rất nhiều tín đồ trên đại lục, Hồng Y Đại Giáo Chủ cũng cao quý như một quốc vương nước nhỏ, nhưng nó lại nguy hiểm hơn bất cứ nơi nào khác! Người nhìn vừa rồi Mục đối với người vô cùng cung kính, hừ! Nhưng ta bảo đảm, trong lòng hắn đang nghĩ làm thế nào để giết người!”

“Giết ta?” Sở Thiên nheo mắt lại, ở Tư Khoa Đặc này, sự sống chết của Sở Thiên và Bồ Luân Đạt gắn liền với nhau, cho nên Bồ Luân Đạt không có lý do lừa hắn.

Trong truyền thuyết của đại lục Huyền Thú, tất cả chúng thần đều là do Sáng Thế Thần sáng tạo ra, cho nên trên đại lục chỉ có một Giáo Đình, chân thần duy nhất được tín ngưỡng cũng chỉ có Sáng Thế Thần, có điều, dưới tiền đề tín ngưỡng Sáng Thế Thần này, thượng cổ chúng thần cũng đều có một lượng tín đồ riêng của mình, vì vậy, trong Giáo Đình cũng có những thần điện khác nhau, những thế lực khác nhau.

Lấy nữ thần Sinh Mệnh làm ví dụ, Quang Minh hệ chúng thần đều thờ phụng Quang Minh Thần Điện, phía dưới còn có các thần điện nhỏ của hạ vị thần. Tương phản với nó, Hắc Ám Thần Điện của Tử Thần cũng có một thế lực không nhỏ.

“Nói như vậy, Mục chính là thuộc Hắc Ám Thần Điện rồi?” Nghe Bồ Luân Đạt kể xong tình hình của Giáo Đình, Sở Thiên hỏi: “Bởi vì ta thuộc về Quang Minh Thần Điện, cho nên hắn muốn giết ta?”

“Không sai, hai thần điện Quang Minh và Hắc Ám, sau vạn năm vẫn nhìn nhau bằng cái nhìn thù địch.” Bồ Luân Đạt cười nói: “Hừ! Kỳ thực trong nội bộ hai đại thần điện này tranh chấp liên miên, giống như các tín đồ của Hải Thần Điện và Hỏa Thần Điện của Quang Minh Thần Điện cũng đều là kẻ thù của nhau.”

Ngừng lại giây lát, Bồ Luân Đạt chợt thay bằng một nét mặt nhẹ nhàng, nói: “Người cũng không cần lo lắng quá, chỉ cần người không nhúng tay vào việc của Giáo Đình, không tranh quyền với họ, Giáo Đình cũng sẽ không tùy tiện đắc tội với Thánh Tế Tự người đâu.”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên lập tức có chủ ý, cả đời này sẽ không có rắc rối gì với Giáo Đình, trong một thế lực phức tạp như vậy, một sự bất cẩn nhỏ cũng có thể khiến cho xương cốt cũng chẳng còn!

“Bồ Luân Đạt thúc thúc, đa tạ người rồi.” Sở Thiên cảm tạ hắn từ đáy lòng, sau đó nghiêm túc lại, kiên quyết nói: “Sau này gia tộc Phất Lạp Định Nặc và gia tộc Phan Mạt Tư, sẽ đời đời hữu hảo, vĩnh viễn không làm kẻ địch của nhau!”

Sở Thiên không phải kẻ ngốc, năm xưa một mình Sở Thiên thân cô thế cô đến để đô, ngoài cái danh là học trò của Thánh Tế Tự ra thì không còn cái gì khác, nhưng công tước Bồ Luân Đạt lại mang lợi ích của tộc phẩm gia tộc mình chia ba phần cho hắn, khiến hắn trở thành một phú hào đại lục, sau đó được phẩm của Sở Thiên có thể bán ra với giá trên trời ở khắp đại lục, cũng là nhờ thương lộ của gia tộc Phan Mạt Tư giúp phần lớn.

Hôm nay ở Tư Khoa Đặc, Bồ Luân Đạt lại quan tâm đến Sở Thiên, là một thương nhân, Bồ Luân Đạt có thể trả một giá đắt vào Sở Thiên như vậy, vậy tất nhiên cũng cần lấy lại chút báo đáp.

“Ha ha, làm việc với người thông minh thật là sướng khoái!” Bồ Luân Đạt vui vẻ cười. Hai đại gia tộc của đế quốc ngầm liên minh với nhau, tiền đồ tất nhiên là rất sáng sủa.

“Phất Lạp Định Nặc, gần đây nghe nói người cần ma thú đúng không?” Bồ Luân Đạt nói: “Ta vừa mua được một lô, cứ tặng người trước đi.”

“Ha ha, vậy thì ta xin nhận lại.” Sở Thiên hiểu ý của Bồ Luân Đạt đang muốn làm sâu sắc thêm quan hệ của hai nhà, cũng nói: “Gần đây ta đang nghiên cứu thuốc mới, sau khi thành công, cũng phải nhờ thức thức bán giúp ta rồi.”

“Ồ? Thủ Hộ Thánh Tế Tự của người đã giúp ta kiếm không ít, ha ha, lần này lại là thứ gì tốt thế?”

“Cũng không có gì, chỉ là những dược phẩm có thể phòng ngự tất cả ma pháp các hệ thôi.” Sở Thiên nhàn nhạt nói, sau đó hai người nhìn nhau, cùng phá lên cười.

“Hai vị đang bàn gì vậy? sao lại nói chuyện vui thế?” Mục lẳng lẳng bước tới trước hai người.

“Chúng ta vừa mới bàn xong một vụ làm ăn.” Bồ Luân Đạt nhẹ nhàng chuyển chủ đề, “Người và Phất Lạp Định Nặc đều là tín đồ của Giáo Đình, nên thân cận hơn chút, các người nói chuyện đi, ta không làm phiền nữa.” Nói rồi, Bồ Luân Đạt bước đi.

“Đại Giáo Chủ, mong ngài có thời gian rồi thì đến Giáo Đình một chuyến, Giáo Hoàng bộ hạ rất muốn gặp ngài.” Mục tiễn Bồ Luân Đạt đi, sau đó nói với Sở Thiên với thâm ý khác: “Chư vị Giáo Chủ khác của Quang Minh Thần Điện cũng rất muốn gặp ngài.”

Hừ! Giáo Chủ của Quang Minh Thần Điện muốn gặp lão tử, cũng chưa đến lượt người của Hắc Ám Thần Điện đến mời! Sở Thiên trong lòng cười lạnh, có điều trên mặt vẫn ra vẻ khó khăn nói: “Điều này... E rằng ta sẽ không thể đi trong thời gian dài, người biết đấy, ta là hữu tướng của đế quốc Khải Tắt, bình thường có rất nhiều chuyện phải xử lý, hơn nữa, Ba Đế tiên sinh của Hồng Nguyệt thành và Long Hoàng bộ hạ của A Cổ Lạp sơn cũng đều có chuyện nhờ ta giúp.”

“Ồ, vậy đúng là thật đáng tiếc rồi.” Mục tiếc nuối nói, có điều trong lòng hân nhâm hơn rất nhiều, Phất Lạp Định Nặc không đi Giáo Đình, vậy chính là không có ý muốn tranh quyền ...

“Đại Giáo Chủ, ngài ở phương đông đại lục có thể lực rất lớn, ta có thể nhờ ngài làm một chuyện cho Giáo Đình không?” Sau khi xác định Sở Thiên không có hứng thú với quyền lợi của Giáo Đình, Mục đã bớt cảnh giác với Sở Thiên hơn rất nhiều.

“Có thể làm việc vì Giáo Đình là vinh hạnh của ta! Có chuyện gì xin nói đi.” Sở Thiên cười nói.

“Giống như ngài, các chức nghiệp cường giả cực đỉnh của đại lục đều phải đảm nhiệm chức vụ ở Giáo Đình. Nhưng chúng ta không tìm thấy một cường giả cực đỉnh mới xuất hiện.” Mục nói: “Ta muốn nhờ đại Giáo Chủ ở phương đông lưu ý một chút, nếu có tin gì, xin hãy nói cho hân việc bổ nhiệm của Giáo Đình.”

Nói rồi, trong mắt Mục hiện ra một tia quang mang, thoáng thấy một sự phấn khích khiêu khích và gặp được đối thủ. Tiếp tục nói: “Người đó là cường giả cực đỉnh trong năm trăm năm này ở công hội đạo tặc, Liệp Vũ Sát Thần, Thiên!”

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh!Ồ, không, là ca ngơ Tử Thần! Sở Thiên nheo mắt cười, “Ta sẽ lưu ý giúp người!”

Xã giao thêm một lúc, Sở Thiên bèn rời khỏi yến hội.

Trở lại nơi ở tạm thời của mình, Sở Thiên gọi Ba Bác Tắt, “Bắt đầu từ bây giờ, lệnh cho Bội Kỳ tăng cường giới bị, An Na và Lỗ Tây Nạp luân phiên tuần tra ngoài doanh địa, AK và NMD không được rời khỏi bên cạnh Chu Lệ Á, Tiểu Bạch do người bảo vệ.”

“Vâng!” Ba Bác Tắt ghi nhớ mệnh lệnh của Sở Thiên, nhưng lại nghi hoặc hỏi: “Ông chủ, chuyện gì sao?”

Sở Thiên kể lại hết tin tức được biết ở yến hội cho Ba Bác Tắt biết: “Kêu mọi người cẩn thận một chút, nơi này không an toàn.”

“Hừ! Ông chủ yên tâm!” Ba Bác Tắt âm độc cười, rút ra một lô bình, “Ta sẽ rải bệnh độc xung quanh doanh địa, ngoài ma thú cấp mười ra, ta bảo đảm đến người nào, chết người đó!” Sau khi được giải trừ

phong ấn, Ba Bác Tát thực lực mạnh hơn rất nhiều, cơ hồ đã đạt đến cấp chín đỉnh phong, cho nên hẳn có thực lực để nói như vậy.

“Tốt, rải nhiều một chút, nhưng đừng làm bị thương nhằm đến người mình.” Sở Thiên cũng nheo mắt cười.

Hai chủ tớ đang âm độc cười, Chu Lệ Á đột nhiên bước vào, nói: “Phất Lạp Địch Nặc, có người tên Tạt Tắc Nhĩ đến tìm chàng.”

170. Chương 170: Giao Dịch Của Tạt Tắc Nhĩ

“Chỉ một mình hử?” Chu Lệ Á nói, thấy khí sắc của Sở Thiên có chút u ám, bèn hỏi: “Phất Lạp Địch Nặc, Tạt Tắc Nhĩ là bằng hữu của chàng sao?”

“Đương nhiên rồi! Ha ha!” Sở Thiên đánh mắt với Ba Bác Tát, để hử ra ngoài chuẩn bị, sau đó đứng dậy, nắm lấy tay Chu Lệ Á bước ra ngoài doanh trại, “Chu Lệ Á, cùng ta đi gặp lão bằng hữu nào.”

Tạt Tắc Nhĩ đang đứng bên ngoài doanh địa, mặc một trường bào rộng thùng thình, chiếc mũ lớn che hết mặt, cách ăn mặc này khiến Sở Thiên sững người.

“Tham kiến điện hạ.” Nhìn thấy Sở Thiên rồi, Tạt Tắc Nhĩ vén trường bào đang che mặt ra, chấp hai tay mỉm cười nhìn Sở Thiên nói. “Từ khi chia tay ở Thái Thạch Bảo, nửa năm chúng ta không gặp rồi, ta thật rất nhớ mong điện hạ.”

Chỉ sợ người đang nghĩ làm thế nào để giết lão tử thôi! Sở Thiên trong lòng cười lạnh. “Vương tử điện hạ, ta cũng rất nhớ ngài!” Nửa năm không gặp, Tạt Tắc Nhĩ vẫn trong bộ dạng phong lưu phóng khoáng, ngoại mạo anh tuấn, mái tóc bay trong gió, đây quả thực là điều khiến Sở Thiên có chút đổ kỵ.

“Vương tử!” Chu Lệ Á ngây người, hỏi Sở Thiên. “Phất Lạp Địch Nặc, Tạt Tắc Nhĩ là vương tử sao?”

“Không sai, hử là tam vương tử của đế quốc Lôi Tư.” Sở Thiên nhìn Tạt Tắc Nhĩ cười nói: “Hơn nữa còn là hoàng đế tương lai của Lôi Tư!”

“A! Vậy vừa rồi ta quá thất lễ rồi.” Chu Lệ Á che miệng lại, tạ lỗi nói.

“Công tước phu nhân không cần khách khí!” Tạt Tắc Nhĩ thể hiện một phong độ quý tộc hoàn mỹ.

“Chu Lệ Á, Tiều Bạch chắc đã dậy rồi, nàng đi tới chơi với nó đi. Ta và Tạt Tắc Nhĩ vương tử có chút chuyện cần bàn.” Sở Thiên tách Chu Lệ Á ra, sau đó dẫn Tạt Tắc Nhĩ vào trong trường doanh địa của mình.

“Ha ha, điện hạ, ngoài trường doanh của ngài, mai phục không ít ma thú cao cấp nhĩ?” Trong trường chỉ còn lại hai người, Tạt Tắc Nhĩ bỗng hỏi.

“Cũng không nhiều, hai con ma thú cấp tám mà thôi.” Sở Thiên mời Tạt Tắc Nhĩ ngồi xuống, sau đó rót ly rượu, “Ha ha, có điều bên ngoài còn có ba nghìn thiết kỵ Khải Tát, có lẽ đủ giết người.”

“Chà chà, không hổ là điện hạ, thực lực quả nhiên hùng hậu!” Tạt Tắc Nhĩ khẽ cười lắc đầu, “Hiện tại điện hạ đang rất muốn kêu người xông vào sao? Ha ha. Cũng thật gây khó dễ cho ngài rồi, muốn giết ta, lại không có gan làm.”

“Vương tử không phải cũng như vậy sao?” Sở Thiên chỉ vào bội kiếm trên hông Tạt Tắc Nhĩ, cười nói: “Muốn giết ta chỉ cần một kiếm là đủ rồi, nhưng người dám động thủ ở đây sao?”

“Ha ha ha ha...” Hai người nheo mắt nhìn nhau, sau đó cười phá lên.

“Ài, nói thật lòng, ta thật muốn giết người!” Sau khi cười, Tạt Tắc Nhĩ lại thở dài, “Ở Thái Thạch Bảo, người cướp đi Cự Viên cấp tám trong tay ta, còn khiến nước ta bị mất đi đảo Bồ Lôi Trạch, với hai tội danh này, thiếu chút nữa phụ hoàng ta đã đá ta từ người thừa kế hoàng vị trở thành thường dân. Hơn nữa rất nhiều gia tộc lớn đang ủng hộ ta, đã quay sang ủng hộ các vương tử khác.”

“Vương tử hiện giờ không phải vẫn rất tốt sao?” Sở Thiên nâng ly rượu lên, uống cạn một hơi, nói: “Có thể đại diện Lôi Tư đến cuộc tụ hội này, chứng tỏ người vẫn là người thừa kế vương vị đầu tiên của Lôi Tư.”

“Biết ta vừa rồi tại sao lại ăn mặc như vậy không?” Táp Tắc Nhĩ rót một ly rượu cho Sở Thiên, bình thản nói: “Kỳ thực ta không muốn tới đây, ta muốn giết người, nhưng cũng có người muốn giết ta!”

Sở Thiên an nhiên ngồi trên ghế, không hỏi ai muốn giết Táp Tắc Nhĩ, ngược lại cười nói: “Với thực lực của vương tử, vẫn sợ người khác ám sát sao?”

Táp Tắc Nhĩ nhìn Sở Thiên một cái, sau đó khẽ vuốt bội kiếm nói: “Lần này ta bị các vương tử khác liên kết hãm hại. Không những ta đến đây, hơn nữa ma thú cao cấp trong tay ta và các cường giả khác cũng tới...”

“Nếu như bị ám sát, cho dù người có thể trốn thoát, e rằng thủ hạ của người cũng sẽ phải chịu tổn thất lớn, như vậy, người sẽ không còn đủ thực lực để tranh đoạt hoàng vị.” Sở Thiên nói tiếp lời: “Vậy nên người muốn liên thủ với ta, bảo đảm mọi người đều có thể sống quay về?”

Bị Sở Thiên đoán được tâm tư, Táp Tắc Nhĩ cười, “Phất Lạp Định Nặc, hiện giờ ta thật sự muốn giết người.” Nói rồi, Táp Tắc Nhĩ lắc đầu, “Đáng tiếc hiện tại không được!”

“Nói đi, chúng ta liên thủ thế nào? Ta có ích lợi gì” Sở Thiên không nhiều lời, trực tiếp bàn luận chuyện làm ăn.

“Ngày mai chúng ta sẽ lập doanh địa bên cạnh nhau, bất kể là kẻ địch của ai, chúng ta đều liên thủ đối phó, thế nào?” Táp Tắc Nhĩ nói.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên nheo mắt cười, “Người biết ai muốn giết ta sao? Nếu đối thủ của ta người không đối phó được thì thế nào?”

“Đương nhiên ta biết, thương lộ Mã Lệ Liên người và gia tộc Phan Mạt Tư nắm cả phương đông này, lão già Thác Ni sớm đã muốn tiêu diệt người rồi!” Táp Tắc Nhĩ nói: “Ta có thể giúp người đối phó Thác Ni.”

“Vậy đối thủ của người là ai?” Sở Thiên hỏi.

“Giáo Đình! Mục!” Táp Tắc Nhĩ lạnh lùng nói.

“Ha ha, e rằng chúng ta không cách nào liên thủ được rồi.” Sở Thiên chỉ vào huy chương chức nghiệp trên vai mình, “Đây, ta là Thượng Cổ Thánh Tế Tự, kiêm nhiệm Hồng Y Đại Chủ Giáo của Giáo Đình!”

“Điện hạ nói đùa rồi.” Táp Tắc Nhĩ không hề để tâm đến lời cự tuyệt của Sở Thiên. “Đừng nói là Giáo Đình, e rằng đến cả nữ thần Sinh Mệnh trong mắt người cũng chẳng là gì?” Nói rồi, Táp Tắc Nhĩ quét mắt ra cửa trước nói.

Nói: “Kỳ thực chúng ta có cùng một địch nhân!”

“Ai?” Sở Thiên cau mày hỏi.

“Thiên Hải Quốc!” Táp Tắc Nhĩ chậm rãi nói, “Đảo quốc ấy vì muốn tiến quân vào đại lục, không chỉ Khải Tát mà cả người Lô Tư, họ đều muốn tiêu diệt!”

“Được rồi, chúng ta thành giao!” Sở Thiên chìa ra một cánh tay.

Nhưng Táp Tắc Nhĩ lại không trả lời, ngược lại nhìn ta của trước mặt một lần nữa, “Nếu như chúng ta thỏa thuận xong, điện hạ hãy chứng minh chút thành ý đi.”

Sở Thiên sững sờ nhìn theo hướng tay của Táp Tắc Nhĩ chỉ, dần dần, thân ảnh của Lô Tây Nạp hiện ra ở đó.

“Hắc hắc, thúc thúc, Ba Bác Tát quản gia kêu ta tìm cơ hội giết tên tiểu tử này: Lô Tây Nạp ngượng nghịu cười một tiếng.

“Ha ha, không sao rồi, người ra ngoài đi?” Sở Thiên cười bảo Lô Tây Nạp ra ngoài, có điều trong lòng lại kinh ngạc, Lô Tây Nạp là U Minh Lang cấp tám, hơn nữa thuật ẩn thân cơ hồ đã đạt được đến đỉnh phong, nhưng hẳn lại bị Táp Tắc Nhĩ phát hiện?

Khi ở Thái Thạch Bảo, Sở Thiên đã tận mắt chứng kiến thực lực của Táp Tắc Nhĩ, lúc đó con Kim Giáp Trùng Lạp Phụ bị cuồng hóa đã đánh Táp Tắc Nhĩ thổ huyết. Theo lý mà nói, đẳng cấp của Táp Tắc Nhĩ không thể vượt qua cấp tám, nhưng hắn sao có thể phát hiện được Lỗ Tây Nạp?

Mang theo nghi hoặc trong lòng, Sở Thiên cười hỏi: “Nếu như chúng ta đã kết minh rồi, vậy có thể nói cho ta biết, Lôi Tư tại sao lại có thù với Giáo Đình không?”

“Rất đơn giản, Giáo Đình lấy danh hiệu chúng thần, tín đồ ở các nước, còn quốc gia duy nhất trên đại lục mà không có thể lực của Giáo Đình. Chỉ có Lôi Tư chúng ta!” Táp Tắc Nhĩ nghiêm sắc mặt nói: “Ta khuyên người một câu đừng trở thành Hồng Y Đại Chủ Giáo của Giáo Đình, nếu không người sẽ gặp phiền phức đấy.”

Sở Thiên gật đầu, còn Bồ Luân Đạt khuyên hắn đừng bị cuốn vào tranh đấu quyền lợi của Giáo Đình, hiện tại Táp Tắc Nhĩ cũng đang cảnh cáo, vậy thì nội bộ của Giáo Đình đúng là không được bình lặng rồi.

“Ha ha. Người yên tâm, cho dù Giáo Đình muốn giết ta, cũng sẽ không công khai phái người tới, cho nên người không cần lo xung đột với Giáo Đình.” Táp Tắc Nhĩ tiếp tục nói.

Sở Thiên suy nghĩ một lát rồi nói: “Khải Tát và Lôi Tư cuối cùng vẫn là nước thù địch của nhau, nếu chúng ta liên thủ, vậy sẽ ăn nói thế nào với trong nước!”

“Điều này dễ thôi, dù gì cả đại lục này đều biết ta và người là tử địch, vậy ngày mai mượn cơ hội giết người, trực tiếp chuyển doanh địa đến bên cạnh người. Đến lúc đó, trước mặt người khác chúng ta vẫn thù địch nhau, quang minh chính đại giới nghiêm doanh địa của đối phương, lúc gặp đối thủ, thì có thể lấy danh nghĩa nhân lúc cháy nhà đến cướp, phái binh đến doanh địa của đối phương chi viện. Như vậy, không những trong nước không thể ngờ đến, đối thủ cũng sẽ không biết đến quan hệ của chúng ta.”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Cứ quyết định như vậy đi!” Sở Thiên khẽ vỗ tay.

“Ha ha. Để diễn kịch cho đạt, ngày mai chúng ta sẽ diễn một vở kịch nữa thế nào hả?” Táp Tắc Nhĩ lại nói.

“Diễn thế nào? Quyết đấu trước mặt mọi người sao?” Sở Thiên bốn cọt nói: “Ha ha, ta không phải là đối thủ của vương tử đâu!”

“Ta không quyết đấu với Thánh Tế Tửu đâu, ma sủng của người quá nhiều.” Táp Tắc Nhĩ cũng cười, “Ngày mai trong thành có một cuộc bán đấu giá quy mô lớn, là quốc vương Thác Ni của vương quốc Tư Khoa Đặc đích thân chủ trì, cuộc đấu giá này sẽ có rất nhiều phú hào tham gia. Không có ai lúc đó ngang nhiên giết chúng ta đâu, cho nên chúng ta có thể nhân cơ hội này biểu diễn một chút.”

Tiếp sau đó, Sở Thiên cùng Táp Tắc Nhĩ đã vạch kỹ kế hoạch.

Tiến Táp Tắc Nhĩ đi rồi, Sở Thiên gọi Ba Bác Tát tới, giao lại chuyện kết minh rồi nói: “Ngày mai thủ hạ của Táp Tắc Nhĩ sẽ phủ phục bên cạnh doanh địa của chúng ta, tuy ta và hắn đã kết minh, nhưng cũng cần tăng cường giới bị!”

Ba Bác Tát cẩn thận ghi nhớ lại, sau đó không hiểu hỏi: “Ông chủ, hiện tại nơi này quá nguy hiểm, tại sao không về nước?”

“Về nước?” Sở Thiên cười khổ nói, “Ta cũng muốn về, nhưng có người sẽ không đồng ý, hơn nữa hiện tại thủy tinh tạp vẫn chưa làm ra, nếu ta đi rồi, thể diện của gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc sẽ bị ảnh hưởng.”

Ba Bác Tát lắc đầu, không nói gì thêm.

.....

Sáng sớm hôm sau, Sở Thiên ôm lấy Tiểu Bạch, mang theo Ba Bác Tát và Lỗ Tây Nạp đến trường đấu giá.

Buổi đấu giá được tổ chức trong một hội trường tròn lớn, kiểu dáng của hội trường, khiến Sở Thiên nhớ tới đấu kỹ trường Khải Tát.

Phòng khách quý được sắp xếp lên phía cao gần bàn đấu giá, Sở Thiên nhìn xa xa về phía của Táp Tắc Nhĩ đang ở trong phòng khách quý đối diện, sau đó nhìn nhau ngấm hiểu rồi ngồi xuống.

Rất nhanh, người phục vụ mang lên nước Chu Linh quả ngon nhất, rồi đưa cho Sở Thiên một quyển trục, “Chào ngài, buổi đấu giá sắp bắt đầu rồi, đây là danh sách những thứ mang ra đấu giá, ngài có thể xem xem có hứng thú với thứ nào.”

Sở Thiên nhận lấy, giở ra xem, nhưng tâm tư lại không ở trong cuộc bán đấu giá, luận tài phú, Sở đại thiếu gia quả thực không thiếu những thứ này.

“Ồ ô!” Tiểu Bạch chợt liếm láp miệng, chỉ vào một mặt trên danh sách.

Sở Thiên cũng nựng xoa đầu Tiểu Bạch, chỉ vào trên danh sách, rượu Phục Tư Đặc cực phẩm được cất năm trăm năm cười nói: “Ha ha, đợi lát nữa mua cho người.”

“Ồ ~~~” Tiểu Bạch hạnh phúc nhảy lên, hôn một cái vào tai Sở Thiên, có điều lần này Sở Thiên lại không có phản ứng gì.

“Con mẹ nó!” Sở Thiên nhìn trừng trừng vào cái tên phía dưới của Phục Tư Đặc, lòng thầm nghĩ: “Chuyện này là thế nào? Vũ khí bí mật của đế quốc Khải Tắt, hình ảnh của chiến thần pháo tại sao lại xuất hiện ở đây?”

171. Chương 171: Đấu Giá.

Lần trước vì muốn công phá lãnh vực của Kỳ Đa, xông vào hoàng cung cứu Lô Dịch Tam Thế, đại thần tác chiến Mã Khoa Lý đã vô tình nói đến cái tên chiến thần pháo, sau đó, Sở Thiên cố ý hỏi dò chuyện liên quan đến chiến thần pháo từ phía Cách Lôi Minh, nghĩ lại thân phận của Sở Thiên không hề thấp hơn mình, Cách Lôi Minh cũng đã nói hết những gì mình biết cho Sở Thiên.

“Điện hạ có hứng thú với thứ này sao?” Người phụ trách thấy nhân thần của Sở Thiên chăm chú nhìn món đồ kỳ quái này một hồi lâu, bèn cười giới thiệu: “Đây là hàng bán đấu giá do chúng ta thu được, nhưng chủ nhân của nó không chịu tiết lộ thân phận, cũng không chịu nói rõ món đồ này dùng làm gì, ha ha, đúng là kỳ lạ.”

“Người không biết dùng làm gì ư?” Sở Thiên nheo mắt lại, đến người phụ trách cuộc bán đấu giá này cũng không biết đây là chiến thần pháo, vậy những người khác thì sao?

“Thật xin lỗi điện hạ, ta thực tình không biết.” Người phụ trách có chút xấu hổ, chỉ vào hàng chú thích phía trên bức hình nói: “Ngài xem xem, chủ nhân của nó chỉ nói rõ đây là một loại pháo ma pháp, còn cụ thể, ngài chỉ có thể đợi đến khi đấu giá nghe đấu giá sư giới thiệu thôi.”

“Ồ, cảm tạ người!” Sở Thiên tiện tay đưa cho hắn mấy đồng kim tệ làm tiền phục vụ rồi đuổi hắn đi, sau đó hỏi Ba Bác Tắt, “Chúng ta mang theo bao nhiêu tiền qua đây?”

Ba Bác Tắt tính toán một lát, rồi nói: “Tính cả tiền trong nhẫn ma pháp của ông chủ người, chắc khoảng một nghìn vạn thôi?”

“Uhm, đại khái đủ rồi!” Sở Thiên gật đầu, “Người lưu ý một chút, khi đấu giá khẩu pháo ma pháp này, bất luận thế nào cũng phải mua lại, tiền không đủ thì đi tìm mượn từ chỗ công tước Bồ Luân Đạt!”

“Ông chủ, đây là cái gì? Có đáng một nghìn vạn kim tệ không?” Ba Bác Tác kinh ngạc hỏi.

“Đợi khi mua xong người sẽ biết.” Sở Thiên khẽ mỉm cười, bỗng nhiên, đôi tai được máu Long Hoàng cải tạo của hắn nghe thấy một thanh âm trong những tiếng động âm ỉ.

“Gia gia, đại pháo của ông có thể bán được bao nhiêu tiền?”

“Chắc có thể bán được khoảng mấy vạn kim tệ đấy?”

Phụt! Sở Thiên chợt phun nước quả hần vừa uống ra, phóng mắt tìm theo hướng giọng nói ấy, phía dưới phòng khách quý bây giờ đang có một đôi ông cháu Địa Tinh đang ngồi ở một góc không bóng người.

Trong danh sách của Sở Thiên lại hiện ra loại chiến thần pháo ma pháp ấy, nói như vậy, Địa Tinh lão đầu ở chỗ đó, chính là người chế tạo chiến thần pháo, nghĩ tới đây, Sở đại thiếu gia nheo mắt cười.

“Chào mọi người!” Chính lúc Sở Thiên đang nghĩ cách làm sao để lừa lấy chuyên gia súng đạn này, quốc vương của Tư Khoa Đặc, Thác Ni đã đi lên bục đấu giá, bắt đầu phát biểu lời chào mừng trước khi đấu giá.

Sau một hồi dài dòng bày tỏ, Thác Ni nói : “Hiện tại buổi đấu giá chính thức bắt đầu, vì để cảm tạ các vị, vật đấu giá đầu tiên của ngày hôm nay sẽ do ta đích thân chủ trì đấu giá!”

Không hổ là quốc vương của vương quốc thương nghiệp, ngay việc làm ăn cũng tự mình làm! Sở Thiên hào hứng đánh giá cách biểu diễn của Thác Ni.

“Khụ khụ!” Thác Ni hăng giọng rồi lớn tiếng nói: “Theo truyền thống các buổi đấu giá của hoàng gia Tư Khoa Đặc, trình tự buổi đấu giá sẽ bắt đầu từ vật đấu giá có giá trị thấp nhất, hiện tại, mời mọi người nhìn!”

Theo giọng nói của Thác Ni, mấy binh sĩ đang khiêng một khẩu đại pháo ra bục đấu giá.

Thác Ni nói: “Ha ha, thật ra vật đấu giá đầu tiên là bức vẽ thiết kế của một loại pháo ma pháp, đây chỉ là mô hình của nó!” Nói rồi, Thác Ni chỉ vào khẩu đại pháo giới thiệu: “Nếu như chế tạo theo bức vẽ thiết kế này, đại pháo thực thụ sẽ còn lớn hơn phòng đấu giá này!”

“Ha ha...” Phòng đấu giá bỗng vang lớn tiếng cười nhạo ầm ĩ, một khẩu đại pháo ma pháp còn lớn hơn phòng đấu giá ư? Đây thật là một câu chuyện hài hước nhất trên đại lục.

Sở Thiên cũng cười, có điều hẳn là đang hưng phấn vì mọi người không biết nhìn hàng! Chiến thần pháo của Khải Tắt, chính là còn to hơn cả phòng đấu giá này!

Có điều uy lực của nó quá lớn, mang theo một lực phản chấn cũng không kém phần dữ dội, sau khi khai pháo, kẻ địch sẽ bị bắn tan xác pháo, nhưng những người khai pháo và quân đội vận hành pháo phía sau cũng bị chấn động chết dưới lực phản chấn đó. Ngoài ra, phải cần những người có pháp lực cao, ít nhất cần tiềm lực của ba đại ma đạo sư để yểm trợ, hoặc nói là, chiến thần pháo chính là một cấm chú cần dùng ba đại ma đạo sư và vô số tính mạng của binh sĩ bình thường đổi lại, vì vậy chiến tranh ở Khải Tắt cũng không dễ gì để sử dụng nó cả!

Bộp bộp! Thác Ni gõ vào bàn, đập tắt tiếng cười nhạo, “Mọi người yên lặng, chủ nhân của bức vẽ thiết kế này đảm bảo, đại pháo được tạo ra dựa theo bức thiết kế này, uy lực có thể sánh ngang với cấm chú!”

“Ha ha, đại pháo có thể phóng thích cấm chú, nếu có thứ này thật, vậy còn cần pháp thần làm gì?” Tiếng cười nhạo lần nữa lại vang lớn trong cả phòng đấu giá.

Bởi vì người chủ trì đấu giá hiện tại là Thác Ni, nên rất nhanh sau đó mọi người đã cố nhịn những tiếng cười của mình.

Thác Ni tiếp tục nói: “Do chủ nhân của bức vẽ thiết kế không chịu tiết lộ thân phận, hơn nữa chỉ cung cấp một mô hình, nên người trung gian đưa ra bức thiết kế này đưa giá thấp nhất trong số vật đấu giá.” Nói rồi, Thác Ni vươn một cánh tay, “Giá của nó là một nghìn kim tệ!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh? Sở Thiên không biết nên khóc hay nên cười, vũ khí mạnh nhất của đế quốc Khải Tắt, chỉ đáng giá một nghìn kim tệ? Nếu để Lô Dịch Tam Thế biết được, vậy mà không tức chết sao?

“Mọi người bắt đầu ra giá đi!” Thác Ni bắt đầu cho đấu giá.

Lặng như tờ, phòng đấu giá đã im lặng rất lâu.

“Ha ha.” Thác Ni từ tốn cười, “Sao rồi, không ai tin có loại pháo ma pháp này ư?”

Người trong phòng đấu giá cũng có người tin có loại pháo này, chiến trường thì rộng, vạn cổ pháo có thể so với cấm chú, vậy cho dù có vật này tồn tại thật, dùng nó cần phải có bao nhiêu pháp lực, một pháp thần có đủ không? Nếu chỉ có pháp thần mới có thể dùng nó, vậy người có trong tay pháp thần còn lưu tâm đến khẩu đại pháo này không? Với cách nghĩ này, kết quả không ai muốn ra giá.

“Một vạn kim tệ!” Một thương nhân dáng người mập mạp đứng dậy, “Ta tin nhân quang của Thác Ni bệ hạ!”

Rất hiển nhiên, tên béo này chỉ là muốn vuốt đuôi Thác Ni, chứ không phải muốn mua đại pháo.

“Một vạn kim tệ! Gia gia, nhiều tiền quá!” Sở Thiên lại nghe thấy tiểu Địa Tinh nói.

“Ài, phí dùng để đặt trong phòng đấu giá đã là một vạn kim tệ rồi...” Một tiếng than ngắn thở dài truyền vào tai của Sở Thiên.

Sở Thiên nháy mắt ra hiệu cho Ba Bác Tát, thị ý có thể ra giá rồi.

“Mười vạn kim tệ!” Ba Bác Tát mở miệng nâng giá lên mười lần.

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên nhìn Ba Bác Tát một cách buồn bực.

“Ồ, có người ra giá mười vạn kim tệ!” Hai mắt Thác Ni sáng lên, lớn tiếng nói: “Còn có ai trả giá cao hơn?”

“Một trăm vạn!” Trong phòng khách quý đối diện Sở Thiên, tiếng nói của Tập Tắc Nhĩ vương tử vang lên.

“Làm trò gì đây?” Sở Thiên sững người, trong kế hoạch của hắn và Tập Tắc Nhĩ, không hề có hạng mục này.

“Ba Bác Tát, tăng giá!”

“Một trăm năm mươi vạn!” Ba Bác Tát cũng lớn tiếng báo ra một giá mới.

“Hai trăm vạn!” Tập Tắc Nhĩ phía đối diện không hề tỏ ra thua kém.

“Vương tử điện hạ.” Một lão nhân vận hắc bào sau lưng Tập Tắc Nhĩ dè tay hắn nói, “Theo ước định của ngài và Phất Lạp Dịch Nặc, hiện tại vẫn chưa phải là lúc diễn kịch mà.”

“Ha ha!” Tập Tắc Nhĩ nhìn thẳng vào Sở Thiên, cười nói: “Lão đại chúng ta mua được bức vẽ đó rồi, lại tiếp tục diễn kịch đi.”

“Tại sao!” Lão nhân cau mày hỏi.

“Ta cũng không biết bức vẽ đó dùng làm gì, có điều, ta tin Phất Lạp Dịch Nặc sẽ không mua một thứ vô tác dụng!” Tập Tắc Nhĩ tự tin nói: “Ba trăm vạn!”

Thú vị lắm! Sở Thiên neho mắt cười, đích thân đứng dậy, đi ra khỏi phòng khách quý, giơ pháp trượng trong tay lên nói: “Một nghìn vạn kim tệ!”

Xì xào! Cả phòng lập tức ồ lên, mọi người đều biết Phất Lạp Dịch Nặc điện hạ có tiền, nhưng không ngờ hắn lại có thể đem một nghìn vạn kim tệ để đi mua một bức vẽ thiết kế không có ý nghĩa gì trong thực tế!

“Oa, gia gia, một nghìn vạn kim tệ là bao nhiêu tiền a?” Chiếc đầu nhỏ bé của tiểu Địa Tinh đã không thể tính toán thêm nữa.

“Rất nhiều! Nhiều vô cùng...” Lão Địa Tinh kích động đứng bật dậy, đăm đăm nhìn Sở Thiên, lẩm bẩm nói:

“Cuối cùng cũng có người biết phát minh của ta vĩ đại thế nào rồi...”

Tập Tắc Nhĩ cũng nhìn chăm chú vào Sở Thiên, có điều hắn đôi chút do dự, “Lão sư, tiền của chúng ta còn đủ không?”

Lão nhân từ từ gật đầu, nhưng lại rất chần chừ.

Tập Tắc Nhĩ hít một hơi thật sâu, sau đó ung dung nói: “Một nghìn một trăm vạn!”

Ánh mắt của mọi người trong phòng đổ dồn vào hai người, tam vương tử của đế quốc Lôi Tư và hữu tướng của Khải Tát, hai nhân vật trẻ tuổi kiệt xuất nhất ở đông phương đại lục, khiến tất cả mọi người cảm giác được mùi thuốc súng nồng nặc.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên bỗng cười một tiếng cổ quái, hạ pháp trượng xuống, than rằng: “Tài phú của Tập Tắc Nhĩ vương tử, quả nhiên ta không tài nào so bì, được rồi, bức vẽ thiết kế đó là của người rồi!”

“Ông chủ, người...” Ba Bác Tát vội nói.

Sở Thiên xoay người đi, hé răng cười rồi bước vào phòng khách, nhỏ tiếng thầm nói: “Hắc hắc, Tập Tắc Nhĩ, một nghìn một trăm vạn tệ này có lẽ là toàn bộ gia tài của người nhĩ? Ha ha, lão tử có thiết kế sư rồi còn cần bản vẽ làm gì!”

“Lỗ Tây Nạp, người nhìn thấy hai con Địa Tinh phía dưới kia chưa?” Sở Thiên chỉ vào ông cháu Địa Tinh, “Dùng danh nghĩa gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc mời họ về đây, khách khí một chút, còn nữa, đừng để người khác nhìn thấy.”

“Được thôi, không có vấn đề gì.” Lỗ Tây Nạp ẩn thân hình đi, “Thúc thúc, nếu họ không chịu đến thì sao?”

“Kháo, điều này người còn hỏi ta?” Sở Thiên cười mắng: “Mấy chuyện bắt cóc, người làm còn ít sao? Nhớ đây, đừng trực tiếp mang về doanh địa, tìm một nơi không người trước, dọc đường lưu lại ký hiệu, sau khi đấu giá kết thúc ta sẽ tìm người.”

“Hắc hắc, hiểu rồi!” Một trận gió thổi từ cửa tới, Lỗ Tây Nạp đi ra ngoài.

“Vương tử điện hạ.” Lão nhân vừa rút một thủy tinh tạp ra, vừa cười khổ nói: “Hình như, chúng ta lại bị Phát Lạp Dịch Nặc chơi một vỏ rồi.”

“Không, ta tin Phát Lạp Dịch Nặc thật sự muốn mua bức vẽ đó, có điều sau khi ta nhúng tay vào, hẳn mới nhất thời thay đổi chủ ý bốn cột chúng ta!” Tạp Tắc Nhĩ mỉm cười, “Bức vẽ đến tay rồi, sẽ do lão sư người bảo quản, đợi khi về lãnh địa của ta rồi sẽ đưa cho thợ chế tạo nghiên cứu. Còn nữa, làm một bức vẽ giả khác tặng cho phụ hoàng và huynh đệ ta!”

“Vâng, vương tử điện hạ!” Lão nhân gật đầu rồi ngồi lại lên ghế. Chuyện tiếp sau đó, quay trở lại đúng quỹ đạo mà Sở Thiên và Tạp Tắc Nhĩ đặt ra, khi đã đấu giá đến thứ cuối cùng, hai người lại tranh giá với nhau, chỉ cần là đối phương muốn, bên còn lại chắc chắn sẽ ngăn cản, hai người còn thậm chí mất đi phong độ mà mắng nhiếc lẫn nhau.

Cuối cùng, đến mức Thác Ni hết lời khuyên nhủ, hai người nhìn nhau bằng ánh mắt thù hận rồi khỏi đấu trường, hộ vệ hai bên chỉ thiếu nước biểu diễn những màn võ thuật đặc sắc.

Vở kịch buổi sáng đã hết, Tạp Tắc Nhĩ phải che giấu thực lực trong cả quá trình di chuyển, liền sớm quay về doanh địa chuẩn bị. Còn Sở Thiên thì phải đi gặp nhà khoa học Địa Tinh, người có thể là nhà khoa học vĩ đại của đại lục.

172. Chương 172: Người Thợ Địa Tinh.

“Ca ngồi nữ thần Sinh Mệnh! Lỗ Tây Nạp người sao lại đối đãi với khách của ta như vậy.” Vừa bước vào trong miếu, Sở Thiên liền trách tội Lỗ Tây Nạp, vì hai ông cháu Địa Tinh đang bị ép chặt dưới vuốt sắc, dường như đã bị bắt tỉnh.

“Hắc hắc, thúc thúc, lão già này không chịu đến, ta liền...” Lỗ Tây Nạp há to miệng cười.

“Uhm, làm tốt lắm!” Dù gì lão Địa Tinh cũng đã ngất đi rồi, vậy thì Sở Thiên cũng không cần thiết phải giả làm người tốt nữa, “Về nhà rồi thì tìm Sát Lâm Na thăm thăm linh thiêng!”

“Đa tạ thúc thúc.” Lỗ Tây Nạp cười hi hi cảm tạ rồi lui về một bên. Ở gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc, địa vị của Lỗ Tây Nạp vô cùng đặc biệt, trên danh nghĩa, hẳn không phải ma sủng của Sở Thiên mà là thân thích, tuy địa vị của Lỗ Tây Nạp cao như vậy, nhưng cũng mất đi cơ hội lãnh tiền lương như những ma sủng khác.

Ba Bác Tát đã làm cho lão Địa Tinh tỉnh dậy, vừa mở mắt ra, lão nhân bèn ôm chặt cháu mình, co rúm lại trốn vào góc tường, nói: “Các... Các người làm gì vậy? Cầu xin các người tha cho ta, ta chỉ là một Địa Tinh vô dụng thôi.”

Sự nhát gan của Địa Tinh quả là danh bất hư truyền, có điều như vậy thì dễ làm việc hơn nhiều, Sở Thiên nheo mắt cười nói: “Địa Tinh vô dụng ư? Ha ha, người thiết kế chiến thần pháo sao lại vô dụng được?”

“Chiến thần pháo? Ta...Ta không biết chiến thần pháo nào cả?” Lão Địa Tinh mù mờ lắc đầu, đồng thời ôm chặt người cháu của mình trong tay.

Sở Thiên trầm ngâm một lát, cười nói: “Khẩu đại pháo được giấu dưới thành Bàn Bối của đế quốc Khải Tát người còn nhớ không? Đừng nói với ta người không biết.”

“Hừ!” Ba Bác Tát chợt hừ nhạt một tiếng, hung tợn nói: “Nếu người nói dối, vậy thì ta sẽ biến người thành một một khô lâu Địa Tinh!”

Người nói là đại pháo cấm chú La Mật u sao?” Lão Địa Tinh bỗng kêu to, “Cứu... cứu tôi với!”

“Người kêu đi! Kêu to vào. Có điều kêu nát họng rồi cũng vô dụng thôi!” Ba Bác Tát âm hiểm cười, “Ngôi miếu hoang này đã bị ta yểm kết giới ma pháp, sẽ không ai nghe được người kêu cứu đâu.”

“Ta... ta.”

Phịch, lão Địa Tinh quỳ phịch trước mặt Sở Thiên, cầu xin thăm thiết: “Đại nhân, ta biết ngài là đại nhân vật, cầu xin ngài đừng làm khó tên ti tiện Địa Tinh như ta.”

Sở Thiên yên lặng gãi đầu, trong lòng cảm thấy kỳ lạ, chẳng lẽ lão tử nhìn giống người xấu lắm à?

“Người không cần sợ. Thành thực trả lời ta. Ta sẽ tha cho các người đi.”

Sở Thiên thử thay đổi hình tượng phản diện của mình, có điều, dường như không có kết quả gì, “Đại nhân, người muốn giết thì giết ta đi, chỉ xin người tha cho cháu của ta, hu hu...” Lão Địa Tinh bỗng bị dọa đến khóc rống lên.

“Lỗ Tây Nạp, người hỏi hần đi!” Sở Thiên chán nản lắc đầu, gọi Lỗ Tây Nạp qua, nghiệp vụ của hắc bang vẫn là Lỗ Tây Nạp thành thực hơn.

“Được rồi!” Lỗ Tây Nạp bỏ đến lão Địa Tinh, một chân nhấc tiểu Địa Tinh lên, một chân khác ấn vào cổ lão Địa Tinh. “Nói! Người tên gì!” Lỗ Tây Nạp đưa tiểu Địa Tinh đến bên cạnh mồm mình, “Hừ hừ, hi vọng người trả lời trước khi ta ăn thịt cháu của người.”

“Tề... Tề Bách Lâm.” Lão Địa Tinh run rẩy trả lời.

“Người nói láo!” Ba Bác Tát nói: “Tề Bách Lâm là một người thợ Địa Tinh của nghìn năm trước, phi thuyền Tề Bách Lâm là do hần chế tạo ra!”

“Ta... Ta thật sự tên là Tề Bách Lâm, Tề Bách Lâm mà người nói, là... là tổ tiên của ta, những người thợ giỏi nhất trong Địa Tinh chúng ta, đều tên Tề Bách Lâm.” Lão Địa Tinh bị dọa sợ đến phát khóc.

Địa Tinh, trừ lúc một nghìn năm trước khi chế tạo phi thuyền và pháo ma pháp đã có một thời đoạn huy hoàng ra, thời gian khác cơ hồ đều gắn với danh từ ti tiện vô danh, cùng với việc người thợ nhân loại có thể mô phỏng chế tạo ra sản phẩm của Địa Tinh rồi, chúng càng bị lãng quên ở một góc xó của đại lục, cho nên ngay cả Ba Bác Tát cũng chưa hề nghe qua, Tề Bách Lâm là cách gọi chung của tất cả những người thợ Địa Tinh vĩ đại nhất dùng.

“Chiến thần pháo của đế quốc Khải Tát có phải là người chế tạo không?” Lỗ Tây Nạp tiếp tục hỏi.

“Nó không gọi là chiến thần pháo, tên của nó là đại pháo cấm chú La Mật u!” Tề Bách Lâm bỗng rướn cổ hét lớn một câu, sau đó lại co rụt đầu lại, nói: “Đó cũng là do tổ tiên ta chế tạo ra.”

“Tổ tiên của người?” Sở Thiên nhíu mày lại, thì ra tưởng là tìm được một nhà khoa học, nhưng không ngờ rằng, Tề Bách Lâm chỉ là hậu đại của nhà khoa học thôi.

“Ông chủ, Tề Bách Lâm chắc không nói dối.” Ba Bác Tát thông qua Sở Thiên kể lại cũng hiểu được chuyện chiến thần pháo, “Chiến thần pháo mất trăm năm trước đã xuất hiện ở đế quốc Khải Tát rồi, còn tuổi thọ của Địa Tinh cũng chỉ có mấy chục năm...”

“Con mẹ nó! Uống phí sức lực rồi!” Sở Thiên mắng: “Sớm biết thế này thì đã tranh bằng được bức vẽ đó với Tạp Tắc Nhĩ rồi.”

Sở Thiên nhìn nhận, chuyện đã rất rõ ràng, tổ tiên của Tề Bách Lâm đã nghiên cứu chế tạo ra chiến thần pháo, đến đời Tề Bách Lâm này, hần nghèo đến nỗi dùng bức vẽ thiết kế của tổ tiên bán đi lấy tiền.”

“A, ta nhớ ra rồi, ta đã gặp người trong buổi đấu giá, người chính là Tề Tự Phát Lạp Định Nặc!” Tề Bách Lâm mắt chợt sáng lóe lên, hưng phấn nói: “May nhờ có điện hạ, bức vẽ thiết kế của ta mới có thể bán được một nghìn một trăm vạn kim tệ.”

“Không đúng rồi, Thánh Tế Tự sao có thể bắt cóc ta? Xong rồi...” Tề Bách Lâm sắc mặt u ám lại, “Xong đời rồi, Thánh Tế Tự bắt cóc Địa Tinh là một bí mật lớn, các người nhất định sẽ giết ta diệt khẩu, hu hu, lần này chết chắc rồi...”

Sở Thiên bị trí tưởng tượng của Tề Bách Lâm làm cho dở khóc dở cười, Sở đại thiếu gia tuy không phải là người tốt, nhưng chuyện giết người diệt khẩu vẫn không thể làm được.

“Điện hạ, ta cầu xin người, sau này hãy giết ta được không? Kim tệ trong buổi đấu giá hôm nay đều cho người.” Tề Bách Lâm đang thăm thiết van xin lần cuối, “Ta chỉ muốn tận mắt chứng kiến đời thứ hai của La Mật u được chế tạo ra thôi?”

“Đời thứ hai của La Mật u? Là thứ gì?” Sở Thiên nheo mắt lại hỏi.

“Khẩu pháo ma pháp ấy của đế quốc Khải Tắt là tổ tiên của ta tạo ra từ mấy trăm năm trước, tuy uy lực rất lớn, nhưng vẫn còn có nhiều khuyết điểm, trên cơ sở đã có của tổ tiên, ta đã đem thiết kế của đại pháo cấm chú La Mật u cải tiến thành đời thứ hai La Mật u!”

“Người nói bản vẽ thiết kế đó là do người làm?” Sở Thiên sững người hỏi.

“Đúng vậy!” Tề Bách Lâm nói: “Ta đã thu nhỏ thể tích của thân pháo, cải tiến lại rãnh ma pháp, còn thêm vào lớp kim cương dày bóng ở bệ pháo, để giảm thiểu lực phản chấn về phía sau, có điều, phát minh vĩ đại nhất của ta, là nghiên cứu ra máy chuyển đổi ma pháp!”

Tề Bách Lâm ngẩng cổ lên tự hào. “Đời đầu của La Mật u ít nhất cần ba chức nghiệp cấp tám mới có thể dùng được, nhưng đời thứ hai thêm vào máy chuyển đổi ma pháp của ta, chỉ cần một đại ma đạo sư thôi!”

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên bỗng nhiên hỏi: “Pháo ma pháp của người, dùng sức của ma thú có được không?”

“Điều này...” Tề Bách Lâm do dự một hồi, nói: “Ta cần phải thí nghiệm đã. Nhưng có lẽ là được.”

Nghĩ cách để dùng những tinh hạch dùng tiền mua được để động pháo, đây mới là ước nguyện ban đầu khi Sở Thiên mua bức vẽ thiết kế ấy, chiến thần pháo của đế quốc Khải Tắt có hai khuyết điểm lớn, một là tiêu hao pháp lực lớn, một lần bắn pháo là vắt kiệt sức của ba đại ma đạo sư, hoặc là một lượng lớn các ma pháp sư trung sơ cấp, hai là lực phản chấn của nó quá mạnh, sau khi khai pháo ngay cả pháp sư và quân đội vận hành pháo đều bị dội chấn chết.

Trong kế hoạch của Sở Thiên, nếu có thể dùng tinh hạch để khai pháo, vậy thì tất cả đều có thể giải quyết, dù gì thì tinh hạch có thể mua được. Còn về lực phản chấn, hắc hắc, Sở đại thiếu gia còn một ma súng là Kim Cương mà.

Kim Cương với sức lực phi thường có thể dời núi lấp biển, khiêng khẩu chiến thần pháo đi khắp nơi phóng bắn cấm chú, cảnh tượng này, là trong suy nghĩ của Sở Thiên sau khi nghe thấy loại chiến thần pháo này.

“Tại sao người lại bán bức thiết kế đó?” Sở Thiên hỏi.

“Ài, ta cần tiền để mua nguyên liệu nghiên cứu...” Tề Bách Lâm đau khổ nói.

“Ông chủ, từ khi Địa Tinh chế tạo được pháo ma pháp, công hội pháp thuật sợ địa vị của pháp sư bị ảnh hưởng, nên mãi cứ đàn áp họ.” Ba Bác Tắt nhỏ tiếng giải thích bên tai Sở Thiên: “Các nước trên đại lục, đều nghiêm cấm bán các vật phẩm ma pháp cho Địa Tinh, hiện tại Tề Bách Lâm cần nguyên liệu để nghiên cứu, chỉ có thể từ chỗ thương nhân mua lại với giá cao, e rằng chính vì vậy mà hắn mới bắt đắc dĩ bán bản thiết kế ấy.”

Thì ra là nhà khoa học bị áp bức, để tiếp tục nghiên cứu phải chịu đựng đau khổ bán đi thành quả nghiên cứu của mình, nghĩ đến đây, Sở Thiên nheo mắt cười.

“Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên bỗng đưa một tay về phía Tề Bách Lâm, thăm thiết nói: “Tề Bách Lâm tiên sinh thân mến, xin hãy gia nhập vào gia tộc Phát Lạp Định Nặc đi!”

“Người nói gì?” Tề Bách Lâm thoáng ngây người.

“Khụ khụ!” Không cho cơ hội để Tề Bách Lâm nói, Sở Thiên dùng một giọng điệu có sức dụ dỗ lớn nhất nói: “Gia nhập vào gia tộc của ta, ngươi sẽ có một nguồn kim tệ vô tận và nguyên liệu để nghiên cứu, có thể tiếp tục những phát minh vĩ đại của ngươi, cháu của ngươi cũng có thể có một cuộc sống như một vương tử, thế nào, chức vị công tước của gia tộc Phất Lạp Dịch Nặc ngươi có hài lòng không?”

Tề Bách Lâm ngậy người nhìn Sở Thiên, một hồi không nói được gì.

“Ông chủ.” Ba Bác Tát khề khàng nhất có thể để nhắc Sở Thiên: “Mấy nghìn năm nay, Địa Tinh đều là chủng tộc ti tiện nhất của đại lục, ngay cả thú nhân cũng có thể mệnh lệnh được chúng...”

“Ha ha, Sở Thiên hiểu ý của Ba Bác Tát. Thế là lấy bổng thưởng của hữu tướng Khải Tát chưa từng dùng qua và huy chương công tước để quốc từ chiếc nhẫn ma pháp ra, nghiêm giọng nói: “Thân là hữu tướng để quốc Khải Tát, nhất đẳng công tước, ta có quyền ban tặng tước vị cho các thành viên gia tộc.”

“Ông chủ!” Phịch, Tề Bách Lâm quỳ sấp ngay trước mặt Sở Thiên, ôm lấy chân hấn khóc lớn: “Từ ngày hôm nay, Tề Bách Lâm ta sống là Địa Tinh của Phất Lạp Dịch Nặc, chết làm ma Địa Tinh của nhà chúng ta.”

Nói rồi, Tề Bách Lâm ngẩng đầu, cầu khẩn nói: “Ông chủ, xin hãy mau ban tước vị cho ta, ta sắp không kịp đợi được làm huân tước rồi.”

Cấp vị Huân tước thấp nhất ư? Sở Thiên ngậy người một lát, Địa Tinh đáng thương, đáng ra lão tử muốn người giống Ba Bác Tát, để người làm một bá tước...

Lén lút đưa ông cháu Tề Bách Lâm về doanh địa của mình, sau đó giao cho Ba Bác Tát bảo vệ, rồi Sở Thiên bắt đầu chờ đợi Táp Tắc Nhĩ vương tử.

Đêm đó, Táp Tắc Nhĩ theo lời ước định chuyển doanh địa của mình đến bên cạnh Sở Thiên, trong quá trình họ bận bịu dựng trại, Sở Thiên bỏ pháp bào ra, mặc vào Lời nguyện của Tử Thần, mang theo Lỗ Tây Nạp xâm nhập vào doanh địa của Táp Tắc Nhĩ.

Bản thiết kế của đại pháo cấm chú La Mật u tuyệt đối không thể rơi vào tay đối thủ, cho nên, Sở đại thiếu gia phải trộm nó về!

173. Chương 173: Âm Sát.

Trong đó có ba doanh địa lập thành một thế chân vạc, từ trên không nhìn xuống sẽ thấy một hình tam giác được cấu tạo chắc chắn, đó chính là ba thế lực lớn của Sở Thiên, Táp Tắc Nhĩ và Bồ Luân Đạt, mà doanh địa dựa gần thành Mã Lệ Liên nhất chính là của Táp Tắc Nhĩ.

Trong bóng đêm, Sở Thiên dẫn theo Lỗ Tây Nạp lên vào tìm kiếm ở trường của Táp Tắc Nhĩ.

“Thúc thúc, tên tiểu tử Táp Tắc Nhĩ kia thật là cẩn thận, các lều trưởng trong doanh địa đều giống nhau?” Lỗ Tây Nạp nhỏ tiếng oán thán.

“Suyt! Nhỏ tiếng thôi.” Sở Thiên hạ thấp giọng cảnh cáo Lỗ Tây Nạp. “Đừng quên lần trước khi ngươi ản thân, Táp Tắc Nhĩ từng phát hiện ra ngươi.”

Vốn ra Sở Thiên không muốn mang theo Táp Tắc Nhĩ đi trộm bức vẽ thiết kế kia, nhưng suy đi nghĩ lại, vẫn nên mang theo nó, một là vì Sở Thiên tuy có cái hư danh Liệt Vũ Sát Thần, nhưng lực công kích lại chẳng ra làm sao, mang theo U Minh Lang cấp tám thì sẽ an toàn thêm một chút, mặt khác, những chuyện như trộm đồ của người khác Sở Thiên không hề có kinh nghiệm, còn Lỗ Tây Nạp lại sớm trở thành người trong nghề rồi.

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Tên tiểu tử Táp Tắc Nhĩ thật quá狡 hoạt, vàng trắng đỏ đã lên cao, nhưng Sở Thiên vẫn chưa tìm được. Doanh địa của Táp Tắc Nhĩ không những rất lớn, hơn nữa tất cả các lều trưởng đều giống hệt nhau, điều này khiến Sở Thiên cũng hết cách.

“Lỗ Tây Nạp, ngươi có cách gì không?” Sở Thiên hỏi. Lúc này đây phải cần hỏi ý kiến của chuyên gia rồi.

“Trước đây ta chưa hề gặp phải tình huống này.” Lỗ Tây Nạp nghĩ một lát rồi nói: “Hay là ta tạo ra chút tiếng động, dụ Táp Tắc Nhĩ từ trong trường ra, sau đó thúc thúc người thừa cơ lên vào?”

“Cũng được, chúng ta...” Sở Thiên còn chưa nói hết thì đã bị ngắt lại.

Bụp! Một đóm lửa ma pháp bay vọt lên trời, tiếp theo đó là tiếng chém giết ầm ĩ từ xa truyền lại, có lẽ là vị phú hào nào đó bị ám sát, hoặc là đang đi ám sát người khác. Có điều, thành Mã Lệ Liên trong bóng đêm đã quen với không khí này.

“Lão sư, đó là doanh địa của Tề Cách đúng không?” Chính lúc Sở Thiên lần tìm Táp Tắc Nhĩ khắp nơi mà không thấy, hần lại bị ngọn lửa ma pháp kia dụ ra từ trong một lều trường không hề thuận mắt. Có điều đằng sau còn một lão nhân vận hắc bào đi theo. “Từ khi đến đây, Tề Cách hình như không có đêm nào được ngủ ngon giấc, ha ha.”

“Hừ, chính là Tề Cách.” Lão sư của Táp Tắc Nhĩ cười nhạt một tiếng, nói: “Những năm gần đây, Tề Cách lợi dụng các quán rượu rải rác khắp nơi để bán Mã Lệ Liên, cắt đứt đường tài lộc của không ít người! Người muốn giết hần tất nhiên cũng nhiều thôi.”

Tề Cách bán độc phẩm, Sở Thiên nhếch mép cười, đây đúng là một tin tức lớn.

Võ lưng của Lỗ Tây Nạp, thị ý nó trốn ra xa một chút, bởi vì Táp Tắc Nhĩ đã từng phát hiện Lỗ Tây Nạp ẩn thân. Sau đó, Sở Thiên khe khẽ chui vào lều trường mà Táp Tắc Nhĩ vừa bước ra.

Soạt! Bỗng nhiên, ngay lúc đi qua người Táp Tắc Nhĩ, Sở Thiên lại cảm giác bên tai có một cơn gió lạnh vụt qua, thần kinh vượt mức người thường cũng lập tức bị căng phồng lên.

Có nguy hiểm! Sở Thiên trong lòng thất kinh, dưới sự huấn luyện của Ảnh hần đã biết được, cảm giác này chứng tỏ một điều, chết chóc, sắp bắt đầu!

Không còn muốn bước vào lều trường nữa, Sở Thiên dựa vào trí nhớ đi ngược lại về bên cạnh Lỗ Tây Nạp, dùng chân đá nhẹ vào Lỗ Tây Nạp, thị ý nó không được lên tiếng, sau đó Sở Thiên nhìn lại bốn hướng.

Không có ai!

Đại doanh vẫn tĩnh mịch như vậy! Tuy không biết trong đó ẩn chứa sức mạnh gì, nhưng xem ra, chỉ có Táp Tắc Nhĩ và lão sư của hần đang nói chuyện.

Sở Thiên cảm giác được khí tức của nguy hiểm ngày càng nồng nặc, sát thủ đang ở đây!

Chẳng lẽ là đạo tặc cao cấp! Sở Thiên thầm suy nghĩ.

“Thuẫn!” Bất chợt, hắc bào lão nhân quát lớn một tiếng, ngay lập tức một chiếc thuẫn sắt chặn ngay trước mặt Táp Tắc Nhĩ.

Keng! Một âm thanh lạnh lạnh vang lên, trên tấm thuẫn xuất hiện một vết lõm, nhưng hung khí thì lại không xuất hiện.

“Đạo tặc cao cấp?” Táp Tắc Nhĩ rút bội kiếm ra, quát lên: “Có thích khách! Cảnh giới!”

Trong lều trường, dưới mắt đất và cả trên trời không ngừng xuất hiện các cao thủ và ma thú, từng đoàn bảo vệ quanh Táp Tắc Nhĩ.

“Vương tử, có cần thông báo cho Phát Lạp Dịch Nặc không?”

“Chờ thêm chút nữa!” Táp Tắc Nhĩ lạnh nhạt nói, “Một đạo tặc cao cấp vẫn chưa là gì.”

Dường như đang phản bác lại sự khinh miệt của Táp Tắc Nhĩ, một tia sáng trắng xuất hiện trên đỉnh đầu hần.

“Phá!” Táp Tắc Nhĩ hét lớn rồi lật kiếm một cái, trong không trung tạo ra một vết tách rời, nuốt chửng tia sáng trắng.

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên nheo mắt lại, tiết mục này hần đã quá quen thuộc rồi, vùng kiếm rạch không gian, chiều này Bồ Lăng đã từng dùng với Sở Thiên.

“Kiếm trận!” Táp Tắc Nhĩ thoát khỏi nguy hiểm nhưng không hề buông lỏng cảnh giác, giơ tay đâm bội kiếm ra.

Nơi vừa phóng ra tia sáng trắng bỗng xuất hiện vô số các thanh trường kiếm, tiếp theo, cả bầu trời đao kiếm bắt đầu đâm loạn vào nhau.

“Lão sư, chuyện gì vậy!” Qua một lúc lâu, trong bầu trời không xuất hiện bất cứ thay đổi nào, Táp Tắc Nhĩ quay sang hắc bào lão nhân lạnh lùng hỏi: “Không phải người nói, kiếm trận của ta là nhanh nhất đại lục sao?”

“Kỳ lạ!” Lão nhân chau mày lại, “Kiếm trận của ngươi là xuất hiện trong không gian, chẳng lẽ tốc độ di chuyển của tên đạo tặc này còn nhanh hơn cả không gian sao?”

Kiếm trận có thể xuyên qua không gian? Sở Thiên thất kinh, chẳng lẽ Táp Tắc Nhĩ giấu kiếm trận ở không gian bên cạnh mình, đợi đến lúc dùng, sẽ trực tiếp triệu hoán ra? Con mẹ nó, vậy thì thực lực của Táp Tắc Nhĩ quá kinh hồn rồi.

Bị học sinh chất vấn sự dạy bảo của mình, hắc bào lão nhân có chút tức giận, chậm rãi vươn một tay ra.

Bản năng cảm giác được có một luồng khí lạnh, Sở Thiên dắt Lỗ Tây Nạp lui ra xa.

Trong không khí dần dần hiện lên từng tầng ba động mà mắt thường có thể thấy, “Vù!” Theo động tác hạ tay của hắc bào lão nhân, Sở Thiên chỉ cảm thấy có một luồng sóng khí đang cuộn cuộn lao về phía mình, vội vàng lui lại thêm về phía sau.

Sở Thiên tuy đã chạy rất nhanh, nhưng sóng khí còn nhanh hơn, “Ai da!”

Sở Thiên trợn tròn mắt, khi sóng khí chạm đến người, không hiểu tại sao lại xuyên qua, không hề có bất cứ phản ứng gì, nhưng Lỗ Tây Nạp lại không được may mắn như thế, hắn bị đánh cho lộn nhào, lăn xuống đất rồi hiện ra thân hình.

“Bắt lấy hắn!” Trong chớp mắt, Lỗ Tây Nạp đã bị đám võ sĩ vây quanh.

“Đừng động thủ! Là ta!” Lỗ Tây Nạp cười hì hì nhìn đồng dao kiếm trên đầu mình rồi sau đó hấn dùng chân che đầu nói: “Đừng hiểu lầm, đều là người mình mà.”

“Ma sủng của Phát Lạp Dịch Nặc?” Táp Tắc Nhĩ thu lại bội kiếm. “Lúc này là người ám sát ta sao?”

“Hắc hắc!” Lỗ Tây Nạp cười khan mấy tiếng, “Chuyện đó...thúc thúc ta kêu ta đến bảo vệ ngài, tình hình lúc này ta cũng nhìn thấy rồi, người nên biết rằng, U Minh Lang không hề có năng lực này.”

Tiểu tử này cũng không ngốc lắm, vẫn còn biết không bán đứng thúc thúc hắn, Sở Thiên nghe thấy Lỗ Tây Nạp trả lời thì đã yên tâm. Táp Tắc Nhĩ có lẽ sẽ không làm khó cho Lỗ Tây Nạp, vậy thì Sở Thiên cũng không cần thiết phải mất mặt hiện thân.

“Cẩn thận cảnh giới!” Thần sắc của hắc bào lão nhân lại càng thêm nghiêm trọng, “Vương tử, U Minh Lang không hề có bất cứ dấu khí hay ma pháp nào, cũng không có khả năng tấn công từ trên không, vừa rồi chắc chắn không phải là do hắn làm, sát thủ có thể vẫn ở gần đây!”

“Thế nào! Lão sư người vừa rồi cũng chưa tìm ra sát thủ sao?” Táp Tắc Nhĩ càng thêm không vui, chỉ vào Lỗ Tây Nạp nói: “Ma pháp của người chỉ có thể phát hiện một con U Minh Lang thôi sao?”

“Không phải.” hắc bào lão nhân lắc đầu, “Tên sát thủ này rất lợi hại, lại có thể thoát khỏi sự dò xét của ta.”

Hắc bào lão nhân nghi ngờ, Sở Thiên cũng đang nghi ngờ, luồng khí lúc này không hề có phản ứng gì trên người Sở Thiên, có lẽ là vì Lời nguyện của Tử Thần, vậy còn tên sát thủ thì sao? Hắn dựa vào cái gì? Lẽ nào còn có một bộ thần khí khác?

“Hắc hắc, thực lực của vương tử điện hạ quả nhiên bất phàm, xem ra không cần ta bảo vệ rồi, vậy thì, nếu không có chuyện gì, ta đi trước nhé. Nếu có chuyện người hãy tìm thúc thúc của ta.” Lỗ Tây Nạp nói rồi, lão đảo chuồn ra khỏi doanh địa.

Hắc bào lão nhân đang định ngăn cản Lỗ Tây Nạp, nhưng lại bị Táp Tắc Nhĩ cản lại, “Lão sư, chẳng qua chỉ là một con U Minh Lang của Phất Lạp Địch Nặc muốn do thám tin tức thôi, để hắn đi đi.” Vì tình hình căng thẳng nên Táp Tắc Nhĩ để mặc cho Lỗ Tây Nạp rời đi.

“Vương tử, thuật ẩn thân của đối thủ vô cùng cao minh, rất có khả năng là tên Liệt Vũ Sát Thần gần đây mới xuất hiện?” Hắc bào lão nhân nói.

“Có thể đúng.” Táp Tắc Nhĩ cũng gật đầu.

Uỳnh! Bỗng nhiên, phía doanh địa của Sở Thiên vang lên một âm thanh lớn. tiếp theo đó là tiếng hô hoán của Bội Kỳ, “Có thích khách! Lên ngựa, kết trận!”

Ca ngọ nữ thần Sinh Mệnh, doanh địa của lão tử bị người tấn công? Sở Thiên kinh hãi, vội vàng chạy về doanh địa của mình.

“Vương tử, chúng ta có cần giúp không?” Hắc bào lão nhân hỏi.

“Trước tiên cứ gọi mấy ma thú cao cấp sang bên đó, chúng ta đợi xem.” Táp Tắc Nhĩ trầm tĩnh đáp.

Sở Thiên vội chạy về doanh địa, mặc lại pháp bào Tế Tự, rồi tìm Ba Bác Tát, hỏi: “Chuyện gì thế? Chu Lệ Á đâu? Cô ấy sao rồi?”

“Ông chủ, phu nhân không sao, NMD đang bảo vệ cô ấy.” Ba Bác Tát âm độc nói: “Lúc này có người nhằm vào giết ông chủ, nhưng hắn không ngờ được, doanh địa đã được ta rải độc xung quanh!” Nói rồi, vết sẹo trên mặt Ba Bác Tát nhắm nhúm lại, “Đáng tiếc là tên sát thủ đó chạy nhanh quá, trúng độc suy nhược của ta rồi vẫn có thể chạy thoát được.”

“Có thấy bộ dạng của sát thủ không?”

“Không có, sát thủ đã ẩn thân, ta chỉ phát hiện vết máu ở gần nơi rải độc thôi.”

“Tiếng nổ vừa rồi là chuyện gì?” Sở Thiên lại hỏi.

“Ha ha, là Bội Kỳ nhằm vào hướng có vết máu, bắn pháo ma pháp.” Ba Bác Tát cười đáp.

Lúc này, Táp Tắc Nhĩ cũng gặp phải sát thủ rồi.

Lúc này, Lỗ Tây Nạp cũng đã chạy đến bên cạnh Sở Thiên, “Thúc thúc, lão già vừa rồi đã làm gì vậy? Con mẹ nó, hắn lại có thể phá được thuật ẩn thân của ta!”

“Ta cũng không biết.” Sở Thiên lắc đầu, lại nói với Lỗ Tây Nạp: “Người đi sang chỗ Táp Tắc Nhĩ một chuyến, nói với hắn, vừa rồi chỉ là pháo ma pháp của phi thuyền hồng rồi, kêu hắn không cần phái người qua đây.”

Lỗ Tây Nạp đi khỏi, Ba Bác Tát chợt nói: “Ông chủ, sát thủ trúng phải độc của ta, nếu trong ba ngày không có thuốc giải, thì toàn thân sẽ bị thối rữa mà chết...”

“Người muốn nói là, trong ba ngày sát thủ chắc chắn sẽ đến tìm người lấy thuốc giải?”

“Không sai!” Ba Bác Tát hé một nụ cười kỳ dị, “Đến lúc đó, chúng ta có thể đợi hắn đến tìm cái chết!”

174. Chương 174: Hồn Huyết Mới Là Tốt Nhất (thượng).

Buổi tối ngày thứ ba, Sở Thiên chưa đợi được sát thủ tới, nhưng lại có một người khách kỳ lạ đến, chính là thương nhân sủng ồng đạn được đã từng bán ma thú cho công tước Bồ Luân Đạt. Sau khi giao dịch cùng hắn chuyện lấy được phẩm đổi lấy ma thú hoàn tất, Sở Thiên cũng đã trải qua ba ngày.

Sáng sớm ngày thứ tư, Ba Bác Tát chủ động đến tìm Sở Thiên, “Ông chủ, xin lỗi, độc của ta có lẽ đã bị người ta phá giải rồi.”

“Ha ha, phá giải thì phá giải đi, kêu Bội Kỳ và An Na cẩn thận cảnh giới là được rồi.” Sở Thiên không hề quan tâm chuyện đó mà an ủi thuộc hạ, “Cũng có thể là tên sát thủ đó không dám đến, bệnh độc phát tác nên chết rồi.”

“Chỉ mong như vậy.” Ba Bác Tát cũng không tin vào phán đoán của mình.

Nhưng nghĩ cũng không thể tin tên sát thủ đó lại đợi chết, vừa rồi nói vậy chỉ là an ủi Ba Bác Tát mà thôi. Bởi vì Ảnh đã nói, một sát thủ, sự sinh tồn phải đứng đầu tiên, chỉ có tiếp tục sống mới có thể tiêu diệt mục tiêu! Cho nên, sát thủ trên đại lục tuyệt đối không bao giờ chờ đợi cái chết đến với mình.

“Ba Bác Tát, người có biết gì về Hắc Âm Thần Điện của Giáo Đình không? Theo truyền thống của Giáo Đình, người cũng sẽ được kiêm nhận chức Hồng Y Đại Chủ Giáo của Hắc Âm thần điện.” Sở Thiên chợt nheo mắt hỏi, tên sát thủ của ba hôm trước, * thuật ẩn thân của hắn đã đạt được mức thượng thừa, Tập Tắc Nhĩ có thể phát hiện U Minh Lang cấp tám. Nhưng lại không thể phát hiện ra hắn, trên đại lục này có thể vận dụng ẩn thân thuật đến trình độ này, chỉ có hai người, trình độ có thể tương đương với Ảnh!

Ảnh hiện tại đang ở phía Tây đại lục để huấn luyện lính mới, tất nhiên không thể xuất hiện ở thành Mã Lệ Liên, vậy thì Sở Thiên muốn lôi kéo quan hệ với thượng cổ chúng thần cũng không hề đơn giản.

“Hắc Âm Điện? Ta không biết nhiều lắm, rất lâu lúc trước, Giáo Đình đã ban cho ta chức vị đại chủ giáo, nhưng ta đã không tiếp nhận.” Ba Bác Tát nghi ngờ hỏi: “Ông chủ, người nghi ngờ sát thủ đến từ Giáo Đình sao?”

“Không sai? Người còn nhớ tên Mục kia không? Cái tên có đôi mắt đỏ lộng ấy.”

“Ta nhớ, nhưng Mục chỉ là một sát thủ cấp bảy, hơn nữa ta có thể cảm nhận được dấu khí ba động trên người hắn, tuyệt đối chưa đạt đến cấp tám,” Ba Bác Tát lắc đầu, “Dựa vào thực lực của hắn, còn không đủ tư cách liên tục thích sát Tập Tắc Nhĩ và ông chủ người đâu.”

“Cái mà Mục tu luyện chính là thuật thượng cổ đạo tặc!” Sở Thiên lạnh lạnh nói: “Nếu đúng là Mục, vậy Hắc Âm Thần Điện sau lưng hắn, tự nhiên sẽ có thể giải được bệnh độc của người, Mục cũng không cần thiết phải tìm người lấy thuốc giải nữa.”

“Ông chủ, hiện tại phải làm thế nào? Trực tiếp tiêu diệt hắn?”

“Không được, chúng ta vẫn không thể chính diện đối đầu với Giáo Đình.” Sở Thiên lắc đầu đáp.

“Nhưng Mục sẽ không bỏ qua chúng ta đâu!” Ba Bác Tát sốt ruột nói.

Hiện giờ Sở Thiên rất nghi ngờ, trong yến hội của Thác Ni, Sở Thiên đã rõ ràng bày tỏ mình không có hứng thú với đấu tranh quyền lợi của Giáo Đình, vậy Mục tại sao lại muốn giết mình chứ?

“Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh! Hừ! Dám giết người của ta, lão tử sẽ không để hắn được thoải mái đâu!” Hai mắt Sở Thiên nheo lại.

Đã lâu như vậy, Sở Thiên cũng đã quên đi biệt danh đồ tể năm xưa của hắn! “Ba Bác Tát, nếu ta dụ được Mục đơn độc đi ra, người có nắm chắc sẽ tiêu diệt được hắn không!”

“Không thành vấn đề! Tuy Mục có thuật thượng cổ đạo tặc, nhưng ta cũng là một pháp thần cấp chín thượng thừa! Hừ, ta không tin, thuật thượng cổ đạo tặc có thể địch lại Vong Linh cấm chú của ta!” Nói rồi, trên người Ba Bác Tát chợt hiện ra một tầng tử khí trắng ngót. “Hiện tại ta phóng thích cấm chú, nhiều nhất chỉ cần tu dưỡng nửa năm là được, không bị nguy hại đến cái khác!”

“Tốt, vậy tối nay ta sẽ dụ Mục ra đây?” Sở Thiên nghiêng răng nói.

“Ông chủ, người muốn dẫn dụ Mục thế nào?” Ba Bác Tát nhú mày hỏi: “Mục không dễ gì bị mắc bẫy đâu.”

“Ha ha, Mục là sát thủ, nhưng hắn cũng là một cường giả của đại lục.” Sở Thiên hé miệng cười. “Không có một cường giả nào từ chối sự khiêu chiến cả.”

.....

Dưới màn đêm của thành Mã Lệ Liên, cát vàng và vầng trăng đỏ hòa quyện vào nhau, tạo ra một cảm giác vô cùng phong nhã.

Trước vương cung của Thác Ni xuất hiện một người kỳ lạ, vận nhuyễn giáp màu đen, chiếc áo choàng màu đỏ và một chiếc mặt nạ cô lâu u ám kinh dị, đó chính là Sở Thiên khi vận Lời nguyên Tử Thần lên người.

Phía sau tường của vương cung, Sở Thiên ẩn thân đi, len lén xâm nhập vào, Mục chính là đại biểu của Giáo Đình, Thác Ni vì muốn bày tỏ sự tôn trọng với Giáo Đình, đặc biệt sắp xếp hắn ở trong vương cung này.

Sở Thiên đã từng tham quan vương cung của Thác Ni, rất nhanh chóng, hắn đã tìm được phòng Mục đang ở.

“Mục!” Sở Thiên thay đổi giọng nói, dùng một thanh âm lạnh lẽo cổ quái nói: “Cút ra đây!”

Két! Cửa phòng mau chóng được mở ra, thân ảnh của Mục lướt nhanh như thiểm điện tới trước mặt Sở Thiên, “Người là ai?”

“Liệp Vũ Sát Thần, Thiên!” Sở Thiên chậm rãi đáp.

“Ha ha, chẳng trách ta không cảm nhận được khí tức của ngươi!” Trong đôi mắt màu đỏ lộng của Mục lập tức hiện lên một thần thái hưng phấn, “Một sát thần đầu tiên kể từ năm trăm năm nay của công hội đạo tặc, ta đợi ngươi rất lâu rồi.”

“Ồ? Ngươi đợi ta? Khà khà !” Sở Thiên cất ra một tiếng cười cổ quái, “Là muốn ta thưởng thức thuật thượng cổ đạo tặc của ngươi sao?”

Mục liền biến sắc mặt, hai tay chắp đằng sau lưng, “Sao ngươi lại biết được?” Dứt lời, Mục lại tự cười tự giễu nói: “Ha ha, chắc là đôi mắt của ta đã bán đứng ta.”

“Liệp Vũ Sát Thần, trước khi để ngươi nếm thử thuật thượng cổ đạo tặc của ta, ta nói trước chuyện này cho ngươi.” Mục khom lưng xuống, hai tay giơ lên trước, bày một lễ tông giáo chuẩn mực rồi nói: “Thân là sát thần cấp chín, ngươi tự nhiên sẽ trở thành Hồng Y Đại Chủ Giáo của Hắc Ám Thần Điện!”

“Hừ!” Sở Thiên không đếm xỉa hừ nhạt một tiếng, “Ta không có hứng thú với Giáo Đình!”

“Ta khuyên ngươi vẫn nên có hứng thú đi, bởi vì, chức Hồng Y Đại Chủ Giáo của ngươi, chỉ có thể làm nốt đêm nay thôi.” Mục biến mất trong không khí một cách quỷ dị, “Đến đây, đêm nay ta muốn cho ngươi biết, ai mới là đại lục đệ nhất sát thủ?”

“Ha ha, ngươi tưởng rằng giết ta sẽ có thể trở thành đệ nhất sát thủ của đại lục sao?” Với sự khiêu chiến của Mục, Sở Thiên không hề có bất cứ phản ứng gì, “Đừng quên rằng, hiện tại vị trí đầu trên bảng sát thủ đại lục là một ma thú cấp mười.”

Mục không hề lên tiếng, hắn đang nghi ngờ, tại sao Sở Thiên vẫn chưa ẩn thân? Chẳng lẽ hắn muốn ở trong trạng thái không ẩn thân để đánh bại mình? Liệp Vũ Sát Thần thực sự có sự tự tin này, có thực lực này sao?

Nhất thời không nhìn thấy được chân tơ kẽ tóc của Sở Thiên, Mục không dám tùy tiện ra tay.

“Ba mươi dặm thành nam có một cồn cát, ta đợi ngươi ở đó.” Chính tại lúc Mục đang suy nghĩ, Sở Thiên chợt biến mất rồi.

Mục thoáng ngậy người ra, quyết đấu của sát thủ còn phải có địa điểm quyết đấu sao! Điều này cứ như một câu chuyện cười! Bất cứ tình huống nào đều có thể ám sát mục tiêu, đây mới là điều sát thủ nên làm.

Nhưng phản ứng của Mục hoàn toàn bị Sở Thiên đoán được. Cường giả trên đại lục, đặc biệt là những cường giả ẩn giấu thực lực như Mục, tuyệt đối sẽ không từ bỏ một đối thủ mạnh. “Liệp Vũ Sát Thần, đêm nay ta nhất định sẽ giết ngươi!” Nói rồi, Mục búng người đi về hướng nam.

Bởi vì Mục ẩn thân, sau khi hắn rời đi rất lâu, Sở Thiên mới xác định hắn đã đi phò ước rồi.

“Hắc hắc, Mục, yên tâm đi chết đi, chà chà, lão tử không tin, pháp thần cấp chín cộng với NMD lại không thể giết chết ngươi!”

Cồn cát thành nam sớm đã được Sở Thiên bố trí xong, cơ hồ phía dưới từng hạt cát đều bị Ba Bác Tát rải độc, hơn nữa để đảm bảo an toàn cho Ba Bác Tát, Sở Thiên còn phái cả NMD đi, có điều để giảm thiểu thương vong không cần thiết. Sở Thiên cũng chỉ phái NMD để tăng cường phòng ngự.

Ngưỡng mộ cường giả có thể phi hành một lát một chút, sau đó Sở Thiên cũng trèo qua tường vương cung, chạy theo hướng cồn cát phía nam.

Trên đường đi, Sở Thiên không ngừng nghe thấy những tiếng nổ ma pháp vang lên từ phía nam, có lẽ chỗ Ba Bác Tát đã bắt đầu đánh rồi.

Đến khi Sở Thiên đến được còn cát rồi, lập tức chờ đợi người.

Ca ngọ nữ thần Sinh Mệnh! Lẽ nào pháp thần cùng Hồn Huyết Long cũng không đánh lại được Mục?

Tình hình trước mắt đã vượt qua dự liệu của Sở Thiên, NMD đang chờ Ba Bác Tát bay loạn xạ trên bầu trời, còn Ba Bác Tát không ngừng phóng thích ma pháp xuống phía dưới mặt đất rộng lớn, tuy thân ảnh của Mục không hề xuất hiện, nhưng lại có hàng loạt tia sáng trắng đang tấn công vào NMD.

“Liệp Vũ Sát Thần, người rút ra đây!” Giọng nói của Mục vang vọng bốn phía, khiến mọi người không thể xác định được vị trí của hắn.

Mục rất phẫn nộ, hắn theo lời hẹn đi đến còn cát, đợi Liệp Vũ Sát Thần đến, mãi cho đến khi hắn trúng độc, thổ ra hai búng máu rồi, mới phát hiện bóng người, nhưng người xuất hiện lại là quản gia và ma sủng của Tế Tự Phát Lạp Dịch Nặc.

May mà Mục vẫn đang ẩn thân, nên sau khi thổ huyết hắn biết tình hình có biến, liền lập tức rời khỏi chỗ vết máu của mình, tiếp sau đó, ma pháp của Ba Bác Tát cũng bổ đến.

Sở Thiên kinh ngạc nhìn cuộc chiến trước mắt, nhưng tia sáng tấn công NMD ngưng kết thành một trủy thủ lớn, bám chặt theo thân ảnh của NMD, Ba Bác Tát cũng không ngừng tấn công vị trí nơi tia sáng xuất hiện, nhưng lại không có chút hiệu quả nào.

Lẽ nào Mục có thể từ xa điều khiển những tia sáng này tấn công! Sở Thiên chợt nghĩ ra khả năng này.

Nhìn những trủy thủ sáng đó, Sở Thiên nheo mắt lại, khiến đầu khí biến thành bình khí, cao thủ tuyệt đỉnh của đại lục có lẽ có thể làm được, nhưng có thể khiến chúng từ xa lại che kín cả bầu trời, chuẩn xác tấn công đối thủ, chuyện này Sở Thiên chưa từng nghe qua! Xem ra đây đúng là thuật thượng cổ đạo tặc rồi.

Nhất thời, Ba Bác Tát và Mục rơi vào trạng thái giằng co, Ba Bác Tát không tìm được vị trí của Mục, nhưng trủy thủ của Mục lại không thể làm gì được NMD.

Sở Thiên chỉ biết cười khổ, tình hình này Sở đại thiếu gia ngoài việc ẩn thân để xem náo nhiệt ra, không thể giúp được gì thêm, sự đau khổ vì không có thực lực một lần nữa lại khiến Sở Thiên phiền muộn, nếu cứ như vậy, e rằng thật chỉ có thể để Ba Bác Tát phóng thích cấm chú thôi.

“Ba Bác Tát, cẩn thận!” NMD bỗng kinh hãi kêu lên, bởi vì số lượng trủy thủ trong không trung bỗng nhiên tăng lên vô số lần, mạnh mẽ lao đến từ bốn phương tám hướng.

Nếu chỉ là việc trủy thủ tăng lên, NMD sẽ không căng thẳng, nhưng trủy thủ không những tăng nhiều, hơn nữa màu cũng biến thành sắc vàng kim.

“Vong Linh thuần!” Ba Bác Tát dùng ma pháp biến ra một tấm thuẫn lớn, rồi đánh ra ngoài.

Phụt! Thuần ma pháp bị đâm xuyên vào. Thuật thượng cổ đạo tặc không chỉ đơn giản là điều khiển từ xa như vậy!

“Nắm chặt vào ta!” NMD xòe rộng hai cánh lớn ôm chặt Ba Bác Tát, sau đó thân ảnh đang bay lượn cuộn tròn lại, mau chóng quấn quanh vào.

Ca ngọ nữ thần Sinh Mệnh! Từ sau khi trủy thủ biến sắc, Sở Thiên đã yên tâm hơn, chiêu này của NMD Sở Thiên đã từng thấy, năm đó chiêu này đã ngăn chặn được cấm chú của Mặc Phi Đặc!

Đáng tiếc rằng, lần này Sở Thiên yên tâm quá sớm, NMD không sợ ma pháp, không sợ đầu khí, cho nên nó có thể thoát mạng dưới cấm chú của Mặc Phi Đặc, nhưng thuật thượng cổ đạo tặc của Mục cơ hồ không phải là ma pháp, cũng không phải đầu khí!

“Á!” trong cơn gió lốc do NMD cuộn tròn người mà tạo thành, những tia máu màu hoàng kim bắn ra bốn phía.

“Cốt lao!” Ba Bác Tát hét lớn một tiếng, cốt lao dùng để giam cầm kẻ địch lần này chụp vào để bảo vệ thân ảnh của NMD.

“Mục! Người rút ra đây cho bốn pháp thần!” Ba Bác Tát phẫn nộ rống lên, bởi vì NMD trong cốt lao ấy, cơ thể đã cắm đầy trủy thủ!

175. Chương 175: Hồn Huyết Mới Là Tốt Nhất (hạ).

NMD trong cốt lao đang không biết sống chết, nhưng đã bị cả trăm ngọn trủy thủ xuyên vào thân thể vốn dĩ không sợ đao kiếm, Ba Bác Tát không thể tin NMD còn có thể sống tiếp.

Sau khi A Mạt Kỳ chết trận, NMD hàng ngày đều cuộn tròn trên mái nhà, con Hồn Huyết Long cả ngày nhìn trời này đã thành một ma sủng mà Sở Thiên xem trọng nhất, chỉ dựa vào việc Sở Thiên giao sự an toàn của Chu Lệ Á cho NMD, đến kẻ võ phu cũng có thể nhìn thấy địa vị của nó trong gia tộc Phát Lạp Địch Nặc, nhưng hôm nay Hồn Huyết Long sắp chết rồi, mà còn là vì bảo vệ Ba Bác Tát mà chết, nhất thời, Ba Bác Tát không cách nào tưởng tượng ra mình nên ăn nói thế nào với Sở Thiên.

“Vong Linh cấm chú — Triệu hoán tử thần!” Ba Bác Tát trong cơn cuồng nộ, cuối cùng đã mở ra một màn chết chóc.

Khoảng cách của cồn cát và thành Mã Lệ Liên không quá ba mươi dặm, ba mươi dặm, đối với một cấm chú đủ sức phá được một tòa thành mà nói, quả thực quá ngắn.

NMD đã chết, vậy thì để cả thành Mã Lệ Liên bồi táng cùng! Ba Bác Tát cơ hồ đã mất đi lý trí, trong đầu cũng chỉ còn lại suy nghĩ này!

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên ngơ ngẩn người, hắn không ngờ khi NMD bị thương, Ba Bác Tát lại phản ứng kịch liệt thế này, cấm chú mà phát ra, Mục tự nhiên cũng bị tiêu diệt, nhưng Sở Thiên đang ẩn thân phía sau cồn cát thì sao? Đại doanh ngoài thành Mã Lệ Liên thì sao? Con mẹ nó, Ba Bác Tát điên rồi, ngay cả an toàn của ông chủ cũng quên mất!

Bầu trời chỉ có ánh trăng đỏ và lác đác vài ngôi sao, mau chóng đã trở nên tối lại đến mức không nhìn thấy bàn tay, vốn dĩ là vị trí của vầng trăng đỏ treo cao nay đã xuất hiện một quang sáng trắng ngoét.

Các thương nhân trong thành Mã Lệ Liên không biết xảy ra chuyện gì, các phú hào ngoài thành cũng đang hưởng thụ giấc ngủ bình yên của mình, nhưng, một số những cường giả có kiến văn, đã bắt đầu dao động.

“Vong Linh cấm chú!?? Chạy mau!” Cơ hồ trong cùng một thời gian, mấy chục thân ảnh từ các nơi nhảy lên trên không, tới tập chạy thẳng về hướng Bắc.

“Ba Bác Tát! Dừng lại!” Sở Thiên không thể đợi thêm được nữa, nếu còn đợi nữa, e rằng hắn và cả thành Mã Lệ Liên đều phải đi gặp nữ thần Sinh Mệnh mất, hiện thân ra rồi bỏ mặt nạ xuống, Sở Thiên hét lớn: “Có ông chủ ở đây! NMD không chết được đâu!”

“Ông chủ?” Nhìn thấy Sở Thiên, Ba Bác Tát sức tỉnh lại trong cơn phần nộ che lấp lý trí.

Cấm chú đã bắt đầu, lời khẩn cầu cũng đã được tử thần nghe thấy, lúc này Ba Bác Tát muốn thu hồi cấm chú, cơ hồ sẽ thành một câu chuyện cười.

Vết sẹo trên mặt nhún lại vài hồi, Ba Bác Tát nghiêng răng, rống lớn: “Chuyển!”

Dùng hết pháp lực trên người, Ba Bác Tát hai tay chỉ vào bầu trời phía xa, hai tay không ngừng kết ấn, chú ngữ trong miệng liên tục đọc.

Cuối cùng, quang sáng trắng đáng sợ trên bầu trời đã được mình xoay chuyển lệch hướng, biến mất ở phía đằng xa...

Nhìn theo hướng mà cấm chú di chuyển đến, Sở Thiên thở phào một tiếng, chỉ cần mình và người nhà không sao là được, còn về cấm chú bay nhằm đập vào đầu của ai, thì không phải là vấn đề Sở đại thiếu gia quan tâm.

Uỳnh! Phóng cấm chú đã khó, di dời hướng cấm chú còn khó hơn! Ba Bác Tát nay tiềm lực đã suy kiệt liền ngã bổ từ trên không xuống, còn Hồn Huyết Long đang trực tiếp được cốt lai bảo vệ cũng rơi xuống cồn cát.

Bộp bộp! Trong sự tĩnh mịch ở cồn cát bỗng vang lên tiếng vỗ tay bồm bộp, Mục từ từ xuất hiện, nụ cười vô cùng quỷ dị: “Có ý tứ, ha ha, Thượng Cổ Thánh Tế Tự và Liệt Vũ Sát Thần hóa ra lại là cùng một người!”

“Ca ngọ nữ thần Sinh Mệnh! Vừa rồi ngươi không đào tẩu!” Sở Thiên nheo mắt lại, Ba Bác Tát và Hồn Huyết Long đã hoàn toàn mất hết chiến lực, hiện nay chỉ dựa vào Sở Thiên, tuyệt nhiên không phải là đối thủ của Mục.

“Dưới vong linh cấm chú, trốn hay không trốn cũng giống nhau thôi.” Mục chấp hai tay đằng sau lưng, đồng thời bên người hiện ra mấy chục trủy thủ màu vàng kim, “Phát Lạp Định Nặc, chỉ cần ngươi ẩn thân, ta sẽ lập tức giết quần gia và ma sủng của ngươi!”

“Được, ta không ẩn thân!” Sở Thiên thông thả hé miệng cười: “Lần trước ngươi thích sát ta và Tạp Tắc Nhĩ, có phải là ngươi?”

“Đương nhiên là ta, ngoài ta ra, trên đại lục còn có ai có thực lực này sao?” Mục ngao ngễ đáp lời: “Ngươi cho rằng mấy loại bệnh độc vong linh này có thể giết được ta? Ha ha, mấy vị đại giáo chủ của Hắc Ám Thần Điện còn mạnh hơn tên quần gia của ngươi nhiều. Có thuốc giải của họ luyện chế, ngươi giết không nổi ta đâu!” Nói rồi, Mục liền đảo tay, nhét mấy viên thuốc màu đen vào miệng, “Hừ! Bệnh độc trong cơ thể này đã không còn tác dụng gì với ta rồi.”

“Ha ha, Mục, ngươi nói phí lời quá rồi.” Sở Thiên hất cằm rồi châm biếm: “Không ai dạy cho ngươi biết, sát thủ không nên nói nhiều lời sao? Ngươi hiện giờ không muốn trực tiếp giết ta à?”

“Chà, thật đúng là có chút phiền phức.” Mục bỗng nhiên lắc đầu, cười nói: “Trưởng lão của Hắc Ám Thần Điện lệnh cho ta giết chết Thượng Cổ Thánh Tế Tự, nhưng hần cũng muốn ta thu phục Liệp Vũ Sát Thần!”

“Hắc Ám Thần Điện tại sao lại muốn giết ta?” Sở Thiên ngồi phịch xuống đất hỏi: “Ta không có hứng thú với quyền lợi của Giáo Đình.”

“Ta biết ngươi không hứng thú với Giáo Đình, các trưởng lão cũng biết, nhưng thật đáng tiếc, Thượng Cổ Thánh Tế Tự vẫn phải bị tiêu diệt.” Mục tàn nhẫn cười: “Còn về tại sao, ngươi có thể đi hỏi đại trưởng lão!”

“Ngươi muốn bắt ra về gặp trưởng lão của Hắc Ám Thần Điện ư?” Sở Thiên hỏi.

“Ngươi rất thông minh, nhưng người thông minh đều không sống được quá lâu đâu.” Nói rồi, Mục giương một cánh tay lên, sau đó một sợi xích màu vàng kim trói chặt Sở Thiên lại.

“Cái này là gì? Đấu khí hay là ma pháp?”

Sợi xích trói vô cùng chặt, nhưng Sở Thiên lại cảm thấy một luồng ấm áp truyền ra từ sợi xích khiến mình thấy dễ chịu.

“Hừ! Đấu khí và ma pháp sao có thể sánh được với thuật thượng cổ đạo tặc của ta!” Mục có chút tức giận, đôi mắt lại càng lộ ra ánh đỏ lộng, “Sức mạnh của ta là thần lực giống với thượng cổ chúng thần!”

Ca ngọ nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên nhìn NMD đang không biết sống chết, trong lòng lại cười khổ, chẳng trách NMD lại bị thương như vậy, thân thể của nó có thể chống lại đấu khí, có thể không sợ ma pháp, nhưng vẫn chưa đạt đến mức chống cự được với thần lực!

Thuật thượng cổ đạo tặc cùng với thần lực, khi có cả lãnh vực của ma thú cấp mười, tuyệt đối có thể tung hoành đại lục! Cho đến nay, cường giả của đại lục vẫn chưa có ai nắm bắt được thần lực, vậy thì cũng không thể ai bắt Mục hiện thân được! Cộng thêm với binh khí được ra từ thần lực ngưng kết thành được điều khiển từ xa, có lẽ việc Mục giết được một ma thú cấp mười cũng không phải là viễn tưởng.

“Ha ha, Phát Lạp Định Nặc. Chúng ta đi được chưa?” Mục giương tay lên, muốn dắt Sở Thiên rời khỏi đó.

“Đợi đã!” Sở Thiên vội nói: “Ma sủng và quần gia của ta làm thế nào?”

“Bọn chúng?” Mục cau mày lại, cười lạnh: “Chết là xong!”

Nói rồi, một thanh trường đao màu vàng kim xuất hiện trên đầu NMD, hung hãn chém vào chiếc đầu rỗng của nó.

Sở Thiên bỗng khản trương kêu lên: “Con mẹ ngươi, lão tử...”

Sở Thiên còn chưa chửi xong, bất chợt NMD ngẩng đầu lên, há miệng ra, cắn vào trường đao được thần lực ngưng kết thành.

Rộp rột, rộp rột. Hai con mắt của Mục như đang muốn rơi ra, Hồn Huyết Long NMD đã ăn sạch trường đao ấy rồi!

“Chà chà, đây là thứ gì vậy?” NMD nuốt nước miếng, rồi liếm miệng một cái, nhắm mắt ngửi nhẹ mùi vị trên người: “Thơm quá!”

Không để ý đến những vết thương đầy trên người, NMD nghiêng đầu, từng miếng từng miếng ăn hết những trủy thủ đang cắm trên thân mình!

Mục ngây người, Sở Thiên thì hoàn toàn đờ đẫn, nhìn chiếc thuẫn ma pháp của Pháp Thần Ba Bác Tát cũng giống như thần lực kia đều đã bị ăn mất?

“Không thể nào! Không thể nào...” Mục buông lơ chiếc xích trong tay, từng bước lui về phía sau, thần lực trước giờ hẳn luôn tự hào này nay lại bị ăn sạch như không là gì, nhưng NMD còn chưa ăn đủ, lại xoay tròn lại, từ từ đến gần.

Mắt NMD nhắm lại, dựa theo mùi vị, nó bay đến trước mặt Mục, sau khi ngửi người của Mục rồi, lẩm bẩm nói: “Nhiều quá, ta còn muốn ăn!”

Nói rồi, NMD há rộng miệng.

Nó muốn ăn Mục! Sở Thiên nheo mắt lại, bỗng nhiên, Sở Thiên nảy ra một ý nghĩ hài hước, NMD có thể ăn được thần lực, vậy, có phải cũng có thể ăn được thượng cổ chúng thần...

Mục dù gì cũng là sát thủ được huấn luyện thành thực, sau khi một thời gian thất thần, lập tức ẩn thân đi.

Khịt khịt! NMD hít mấy hơi thật sâu, sau đó bay thẳng về một hướng.

Thích ăn ngon chính là thiên tính của Long tộc phương Đông, về điểm này đã được NMD kế thừa, Hồn Huyết Long thích ăn ngon có thể không ngửi được mùi vị của thức ăn không? Đương nhiên không thể! Hơn nữa NMD dường như đã đi vào trạng thái huyền ảo, thần lực vừa rồi còn khiến nó khổ sở, lúc này lại một mùi hương thơm phân tán khắp nơi.

Mặc cho Mục ẩn thân né tránh thế nào, NMD đang chảy nước miếng cũng bám chặt theo sau.

“Đừng chạy, quay lại cho ta!”

Món ngon đang tràn đầy sự dụ dỗ chạy mất, điều tiếc nuối này khiến NMD rất tức giận, há to miệng bắt đầu hít một hơi điên cuồng.

Trong chớp mắt đất cát bay mù mịt, cả bầu trời đầy cát sỏi bị NMD hút vào miệng, trong đồng cát ấy phảng phất khí tức của những đạo sáng vàng kim ấy.

“Á!” Thuật ẩn thân của Mục đã thất bại, sau khi hiện thân hẳn kêu lên thảm thiết co quắp ở dưới đất, còn trên người Mục, những tia sáng màu hoàng kim đang không ngừng bị hút ra khỏi người, chảy vào trong miệng NMD.

Mỗi lần một tia sáng bị hút đi, thân thể của Mục lại già nua đi một phần, còn đôi mắt đỏ lựng của hắn, cũng nhạt đi một phần.

“Bụp!” Cuối cùng Mục giống như một xác chết nằm sấp trên đất không còn cử động nữa, NMD cũng đã ăn no, chậm rãi đáp xuống cồn cát, lắc lư cái đầu, rồi từ từ ngủ thiếp đi.

Sở Thiên ngơ ngẩn cả nửa ngày rồi, cuối cùng phát hiện xích trên người mình đã biến mất, kiểm tra Ba Bác Tát một lát, hẳn chỉ là bị hao tổn sức dẫn đến suy nhược, sau đó Sở Thiên gãi đầu, bước đến Mục bên cạnh.

“Này, còn sống không?” Sở Thiên ác ý đạp mạnh vào chân hắn, sau khi thấy hắn không động đậy, lại đạp thêm cái nữa, “Con mẹ nó, thế là chết rồi?”

Mở đá truyền tin ra, Sở Thiên gọi cho Lỗ Tây Nạp, đợi đến lúc U Minh Lang đến rồi, một người một sói len lén đưa Ba Bác Tát đang hôn mê và Hồn Huyết Long đang ngủ say sưa về doanh địa. Ngoài ra, thi thể của Mục, cũng được Sở Thiên để vào nhẵn ma pháp mang về.

.....

Ánh bình minh hiền hòa xuất hiện, thành Mã Lệ Liên phồn hoa vẫn giống như ngày thường, ồn ào náo nhiệt.

Sau khi trải qua một trận kinh hãi về Vong Linh cấm chú, cuộc tụ hội của các phú thương đại lục lại lộ ra một trận máu tanh khác.

Thành Mã Lệ Liên huyền ảo, nhưng ở nơi nào đó trên đại lục, lại đang ấp ủ một cơn sóng gió lớn hơn.

Cấm chú của Ba Bác Tát đã được dịch chuyển đi, quang cầu màu trắng đỏ cơ hồ bay đến một sơn cốc hẹp không có bóng người dưới sự triệu hoán của một lực lượng thần bí.

Ầm!

Trong một thần miếu hoang phế, Vong Linh cấm chú nổ tung, trong chu vi một trăm dặm, chớp mắt đã biến thành địa ngục nhân gian.

U linh, cương thi, thú dữ... móng vuốt của tử thần không ngừng thoát ra từ hổ huyết, xé nát tất cả mọi thứ trước mắt.

Bỗng nhiên, trong thần miếu hoang phế ấy, một pho thần tượng vận chiếc áo choàng sắc máu đỏ tươi, phóng ra một sắc thái tằm tối, dường như đang vũ động cùng Vong Linh cấm chú.

Không biết bao lâu sau, uy lực của cấm chú cuối cùng đã hao tận, móng vuốt của tử thần cũng rời bỏ nhân gian, nơi không thuộc về họ, Có điều, một thân ảnh lại tịch mịch ở lại đó.

.....

Biển Cấm, thân ảnh đang tịch mịch hắt hiu đó bỗng đứng dậy.

Sau khi cặp hải thần kia chết, đã không còn nhân thần khiến mọi người kinh hãi đầy nữa, lúc này hẳn đang tràn đầy sự hưng phấn trong cơn nghiện máu, hoặc nói đó là sự kích động.

Một cánh tay trắng nõn trong trẻo, nắm lấy trường mâu bên vương tọa, “Lão bằng hữu, chúng ta sẽ không tịch mịch nữa rồi...”

176. Chương 176: Đại Lục Phú Hào Tụ Hội.

Tuy rằng sau khi thời đại thượng cổ đã kết thúc, trên đại lục vạn năm trở lại đây đã không xuất hiện thần tích nào, nhưng thế lực của Giáo Đình vẫn trải khắp đại lục, ngoài Lôi Tư ra, cho dù Lô Dịch Tam Thế có quốc gia mạnh như Khải Tát cũng phải nể mặt Giáo Hoàng ba phần.

Những bí mật của thượng cổ chúng thần còn để lại, cùng với sự bỏ mạng của nghìn vạn tín đồ cuồng tín để ủng hộ nó, đây chính là vốn liếng để Giáo Đình ngạo thị trên đại lục.

Nhưng đại biểu của Giáo Đình ngày hôm nay là Mục bị mất tích, điều này giống như đang khiêu khích với Giáo Đình, nhất thời, phàm là những thế lực liên quan đến tông giáo, đều bắt đầu chuẩn bị nghênh đón những trận cuồng phong sắp tới.

Tuy thi thể của Mục nằm trong nhẵn ma pháp, nhưng Sở Thiên lại không rõ mình đã dẫn đến bao nhiêu phiền phức, Sở đại thiếu gia bây giờ, còn đang râu rĩ không yên!

Tiềm lực của Ba Bác Tát đã hao kiệt đang hôn mê chưa tỉnh, NMD thì ngủ phì phì, mặc cho hô hoán thế nào cũng không chịu tỉnh, thoáng chốc, Sở Thiên mất đi hai người hộ vệ mạnh nhất bên mình. Vì an toàn, Sở Thiên để An Na, AK47, Hãn Mã bên cạnh Chu Lệ Á, kết quả an toàn của Sở đại thiếu gia chỉ có thể tự mình chịu trách nhiệm.

Để trận đấu giá chết tiệt này mau chóng kết thúc! Đây chính là nguyện vọng lớn nhất bây giờ của Sở Thiên.

Trải qua mấy ngày mặt hồ phẳng lặng nhưng đáy hồ lại cuộn cuộn nổi sóng, nguyện vọng của Sở Thiên cuối cùng cũng đã thành hiện thực, các thương nhân sau khi tiêu diệt những kẻ không thuận mắt mình rồi, cuối cùng cũng nhớ ra mình đến đây để làm gì. Hôm nay, các phú hào đại lục đang ở trong vương cung của Tư Khoa Đặc, bắt đầu thương lượng chuyện phát hành thủy tinh tạp có hạn ngạch cao hơn trước.

Thương nhân là những người thực tế nhất, điều này có thể nhìn ra từ những vị trí của buổi tụ hội, những người trên người không đủ nghìn vạn kim tệ, chỉ có thể nhìn từ xa về phía vương cung. Những người có hơn một trăm triệu kim tệ, có tư cách đứng ở trên quảng trường ngoài đại điện để chờ đợi kết quả. Tiền có nhiều, nhưng địa vị lại không đủ, được cho phép ngồi một bên trong đại điện nghe. Nhưng không có tư cách phát biểu ý kiến.

Chỉ có những nhân vật tài phú thực sự lấn áp thiên hạ, quyền thế khuynh đảo một phương, mới được mời đến bàn tròn trong đại điện ngồi, cuối cùng những người được ngồi ở bên bàn tròn, chẳng lác đác được quá vài người.

Sở Thiên rất đặc ý, bởi vì hắn được ngồi tại bàn tròn, quét mắt nhìn Tật Tắc Nhĩ chỉ đủ tiêu chuẩn ngồi một bên để nghe, Sở đại thiếu gia nở nụ cười hài lòng.

“Chư vị, mấy chục năm nay, chúng ta đều phát hiện những thủy tinh tạp cũ không được thuận tiện...” Thác Ni, người chủ trì đại hội, bắt đầu mở lời, sau hơn tiếng đồng hồ huyền thuyên nói về ý nghĩa của thủy tinh tạp mới rồi, Thác Ni cuối cùng đã khép miệng lại. Sai người mang lên một chiếc khay được che lên bằng vải đỏ.

“Đối với thủy tinh tạp mới, ta và công hội ma pháp đã thương lượng, mời mọi người xem.” Nói rồi, Thác Ni vén mảnh vải đỏ, lấy một thủy tinh tạp màu xanh lục nhạt nhỏ bằng lòng bàn tay từ chiếc khay lên, “Đây là thủy tinh tạp màu xanh lục, hạn ngạch một trăm vạn kim tệ, có lẽ cũng đủ để mọi người giao dịch rồi. Có vị nào có ý kiến gì không?”

Con bà nó, Người tạo cũng tạo xong hết rồi, mọi người còn có ý kiến gì nữa? Sở Thiên cười lạnh mắng thầm Thác Ni.

“Nếu tất cả mọi người đều không có ý kiến, những tấm này sẽ giao cho công hội ma pháp phát hành.” Thác Ni nhẹ nhàng cười, để chiếc thủy tinh tạp màu xanh lục ấy vào trong khay, sau đó thần bí xoay đầu, nhìn mọi người ở bàn tròn nói: “Ha ha, một thủy tinh tạp màu xanh này có thể khiến người khác hài lòng rồi. Nhưng mà đối với chư vị đây, e rằng còn chưa đủ nhỉ?”

“Bệ hạ, ngài nói đúng!” Tề Cách ngồi đối diện với Thác Ni lên tiếng: “Hạn ngạch một trăm vạn kim tệ đối với người khác là đủ, nhưng với chư vị ngồi đây mà nói, một trăm vạn có đáng là gì?”

“Lẽ nào bệ hạ còn có một đề nghị tốt hơn sao?” Bồ Luân Đạt trầm ngâm hỏi.

“Các vị là những người giàu nhất trên đại lục, đương nhiên sẽ không thỏa mãn với một thủy tinh tạp chỉ có vài trăm vạn kim tệ.” Thác Ni lấy chiếc khay từ trong tay kẻ hầu, “Hơn nữa thủy tinh tạp màu xanh lục vẫn không thể xứng đại diện cho thân phận các vị ở đây!”

Chậm rãi nhìn mọi người một vòng, Thác Ni trầm giọng nói: “Cho nên, ta đã chuẩn bị cái này!” Nói rồi, Thác Ni hai tay nâng một thủy tinh tạp màu hồng nhạt lên, “Tấm thủy tinh tạp này, là do hội trưởng công hội ma pháp đích thân chế tạo, toàn đại lục chỉ có mười cái!”

Mười người trên bàn tròn liên liếc mắt nhìn nhau, sau đó cùng mỉm cười, chỉ có mười thủy tinh tạp, vậy nó không chỉ đại diện cho sự giàu có, mà còn là địa vị! Có một chiếc trong tay sẽ danh chính ngôn thuận trở thành một trong những người giàu có nhất trên đại lục, bất luận đi đến đâu, đối diện với ai, đều sẽ đón nhận được những ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ!

“Ha ha ha ha, đề nghị của bệ hạ rất hay! Ta đồng ý!” Tề Cách bày tỏ thái độ đầu tiên, “Chỉ có chiếc thủy tinh tạp này mới xứng với thân phận của chúng ta!”

Suy nghĩ một lúc, Bồ Luân Đạt cũng giơ tay lên, bình tĩnh nói: “Ta cũng đồng ý!”

“Ta đồng ý, ta đồng ý...” Rất nhanh, chín người đã đồng ý.

“Phất Lạp Định Nặc diện hạ!” Thác Ni gọi Sở Thiên, Sở Thiên nheo mắt cười, “Chiếc thủy tinh tạp này ngoài việc tượng trưng cho thân phận chúng ta ra, còn có lợi ích gì nữa không? Thân phận của mười đại phú hào, chỉ có thể đổi được một hư danh, điều này còn quá ít thì phải.”

“Không sai, nó không chỉ là một cái hư danh!” Thác Ni dùng một ánh mắt khó hiểu nhìn Sở Thiên, nói: “Với thân phận của chư vị, có lẽ cũng sẽ không quan tâm đến hư danh ấy.” Nói rồi, Thác Ni tháo vương miện trên đầu xuống, chỉ vào vương miện nói: “Với danh nghĩa quốc vương Tư Khoa Đặc, những người có thủy tinh tạp màu hồng này, thương nhân và hàng hóa của họ có thể tự do đi qua Tư Khoa Đặc, không cần phải giao nộp bất cứ loại thuế nào!”

Chín người khác đồng thời cau mày lại, vương quốc Tư Khoa Đặc do có vị trí địa lý đặc biệt, khống chế gần một nửa thương lộ, đồng thời đánh thuế nặng với những thương nhân đi qua đây, hôm nay Thác Ni lại bảo đảm mọi người không cần nộp thuế, vậy những người khác phải bỏ ra sự hồi báo gì?

Tề Cách nhẹ lắc đầu, sau đó cười nói: “Nếu bệ hạ đã hào phóng như vậy, ta cũng không nhiều lời nữa, chủ nhân của hồng tạp này, ở tửu điểm của ta có thể ăn uống miễn phí bất cứ thứ gì!”

Bồ khi, lũ keo kiệt! Sở Thiên chửi thầm một câu, tửu điểm Tề Cách tuy là rất hào nhoáng, nhưng miễn phí bất cứ thứ gì cũng không phải là chuyện gì đáng tiền lắm!

“Bao gồm cả những thứ không ở trên quầy hàng chứ?” Một phú hào bỗng hỏi.

“Đương nhiên bao gồm tất!” Tề Cách không hề do dự trả lời.

Cũng hào phóng đấy! Sở đại thiếu gia lập tức thay đổi cách nhìn về Tề Cách. Phải biết rằng trên quầy hàng của Tề Cách tửu điểm chẳng qua chỉ là những món ăn rượu thịt xa xỉ, nhưng những thứ dưới quầy hàng, chính là lượng súng ống đạn dược và độc phẩm lớn.

Thoạt nhìn, những người khác cũng đã lần lượt nói ra những lợi ích của họ, khi đến lượt Sở Thiên, Sở đại thiếu gia cũng hiếm dịp hào phóng một lần, “Ài, ta không có thứ gì tốt, cũng chỉ có một thứ gọi là Thánh Tế Tự Thủ Hộ thôi. Nếu ai cần, thì mỗi năm ta sẽ tặng mọi người một ít vậy.”

“Là cấp chín sao?” Một phú thương vội hỏi, thuốc của gia tộc Phất Lạp Định Nặc phân ra các cấp khác nhau, đây là chuyện ai ai cũng biết, giá chênh lệch giữa cấp một và cấp chín cũng là rất lớn.

“Là cấp chín!” Sở Thiên cười ha hả đáp, đồng thời thầm nghĩ: Hắc hắc, Thánh Tế Tự Thủ Hộ cũng sắp bị đào thải rồi, đợi Định Áo nghiên cứu ra thuốc mới, thứ rác rưởi đó các ngươi muốn bao nhiêu, lão tử cho bấy nhiêu!

Những người khác thì không biết Thánh Tế Tự Thủ Hộ sắp thành phế thải, thế là đồn dập kinh ngạc nhìn về phía Sở Thiên, phải biết rằng, thứ người khác cho chỉ là tiền, còn của Sở Thiên lại là tính mạng!”

“A, nếu như mọi người đã đồng ý chuyện hồng tạp rồi, vậy sau này mười người chúng ta giúp đỡ lẫn nhau, cùng nhau phát triển!” Thác Ni mỉm cười, nói ra mục đích cuối cùng khi phát hành hồng tạp.

Chuyện đã đến bước này, người khác cũng không có lý do phản đối, cứ như vậy, liên minh phú hào ngầm thao túng nền kinh tế trên đại lục sau này đã thành lập.

“Ha ha, chiếc thủy tinh tạp này còn có một chức năng khác.” Thác Ni phát cho mỗi người một chiếc, sau đó nói: “Mời chư vị để tay trên mặt của hồng tạp đi!”

Sở Thiên ngấm nghĩa vật tượng trưng cho đại phú hào đại lục trong tay, rồi theo lời của Thác Ni, để tay lên đó.

“Để thể hiện lòng tôn trọng với Giáo Đình, trên mặt bên của hồng tạp có in ảnh thánh điện của Giáo Đình. Thác Ni cười nói: “Còn mặt chính diện của nó sẽ có ảnh chân dung ma pháp của chư vị! Cứ như vậy, Hồng tạp không thể bị phục chế, mỗi chiếc trong tay mỗi người, đều là độc nhất vô nhị!”

Một ánh sáng hồng đang chiếu vào tay Sở Thiên, tiếp theo đó, chân dung ảnh của Sở Thiên đã từ từ xuất hiện trên mặt hồng tạp phía dưới tay mình.

Màu hồng nhạt, bốn góc vuông vức nhỏ bằng lòng bàn tay, chạm khắc những hoa văn tinh xảo theo quy luật, thêm vào điện đường nghiêm trang ở mặt bên, còn có một chân dung ảnh phía dưới, bắt chước, một cảm giác hoang đường xuất hiện trong đầu Sở Thiên, khôn kiếp! Cái thứ này nhìn quen mắt quá!

.....

Buổi họp mặt đã kết thúc, các phú hào đã rời khỏi vương cung, có điều, Sở Thiên và Bồ Luân Đạt bị Thác Ni giữ lại.

“Bệ hạ, ngài có chuyện gì sao?” Bồ Luân Đạt hỏi, có điều trong lòng hắn đã đoán được ý của Thác Ni rồi.

“Ha ha, hiện tại không có người ngoài, ta không phải quốc vương, mà chỉ là một thương nhân!” Về mặt chan hòa thân thiện của Thác Ni đã biến mất, thay vào đó là một vẻ khôn khéo, gian trá, “Mọi người đều là người thông minh, ta sẽ không nói nhiều lời, ta muốn ba phần trong thương lộ Hồng Văn Mã Lệ Liên, người cứ nói một cái giá đi!”

“Bệ hạ nói đùa rồi, thương lộ Mã Lệ Liên của phía đông thật không phải mình ta nói là được, Lô Dịch Tam Thế bệ hạ và Thánh Tế Tự Phát Lạp Dịch Nặc cũng đều có lợi nhuận trong đó!” Nói rồi, Bồ Luân Đạt đưa ánh mắt cùng nhau chia sẻ nhìn Sở Thiên.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Chuyện này e rằng Lô Dịch Tam Thế bệ hạ phải đồng ý mới được!” Sở Thiên cũng phối hợp cùng Bồ Luân Đạt nói: “Chỉ bằng đợi chúng ta về nước hỏi ý của bệ hạ rồi quyết định sau đi!”

“Vậy thì thật đáng tiếc rồi!” Thác Ni nhẹ thở dài, “Vậy thì chúng ta không còn gì để bàn nữa rồi, hiện tại buổi họp mặt đã kết thúc, hai vị xin hãy chuẩn bị về nước đi!”

.....

Ra khỏi vương cung, Bồ Luân Đạt cười nói với Sở Thiên: “Phát Lạp Dịch Nặc, lão Thác Ni e rằng muốn giết chúng ta rồi đấy!”

“Phải, thúc thúc, đây là địa bàn của Thác Ni, chúng ta vẫn nên mau chóng rời khỏi thôi!” Sở Thiên gật đầu tán đồng: “Trên đường về nước chúng ta cũng cần phải cẩn thận một chút!”

“Ha ha, không sao! Đường về nhà của chúng ta tuyệt đối không có rắc rối gì đâu.” Bồ Luân Đạt chợt ôm lấy Sở Thiên một cách thân thiết, ghé vào tai hắn cẩn thận nói: “Đừng quên rằng, ta còn có một đường hầm xuyên ngang lòng hồ Mê Vụ!”

177. Chương 177: Đại Lục Độ Nhất Sát Thủ.

Để mọi người không nghi ngờ, Bồ Luân Đạt và Sở Thiên không đồng thời bỏ đi, mà là hẹn một nơi để tụ hội.

Bồ Luân Đạt là người đi trước, nhưng trước khi hắn đi đã đặc biệt nhắc nhở Sở Thiên, để Sở Thiên ngoài những người cần thiết ra, những người khác vẫn để lại tại chỗ, còn đại doanh cũng không được có thay đổi gì, nói với bên ngoài là Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ vô cùng yêu mến phong cảnh ở thành Mã Lệ Liên, muốn lưu lại vài ngày.

Ngoài ra Bồ Luân Đạt còn cho Sở Thiên mượn mấy pháp sư giỏi về tạo ảo ảnh, biến một võ sĩ na ná giống Sở Thiên thành hình dạng của hắn, đồng thời liên tiếp xuất hiện trước đám đông.

Sau khi tất cả những cảnh tượng giả đã làm xong, Sở Thiên nhân lúc trời tối rời khỏi thành Mã Lệ Liên.

Vì Bồ Luân Đạt không muốn quá nhiều người biết con đường hầm bí mật của hắn, nên chỉ có Chu Lệ Á, ông cháu Tề Bách Lâm, Lỗ Tây Nạp, Ba Bắc Tát và NMD đang hôn mê, còn có mấy con Cuồng Lang làm tọa kỵ, đây chính là tất cả người mà Sở Thiên mang theo. Đương nhiên, Tiểu Bạch cũng không thể ở lại.

“Phát Lạp Dịch Nặc, bọn người An Na ở lại thành Mã Lệ Liên liệu có nguy hiểm không?” Vừa chạy trên sa mạc, Chu Lệ Á đang cùng Sở Thiên ngồi trên Lỗ Tây Nạp lại vừa lo lắng hỏi.

“Đương nhiên là không!” Sở Thiên không hề lo lắng nói: “Mục tiêu của Thác Ni là ta, nếu hắn không tìm thấy ta, sẽ không làm khó cho bọn người An Na.”

“Tại sao vậy?” Chu Lệ Á kì lạ hỏi.

“Đường đường là quốc vương của một nước, phú hộ đứng đầu đại lục, nếu Thác Ni trút giận lên thuộc hạ của ta, vậy chắc chắn sẽ trở thành trò cười của đại lục.” Sở Thiên kiên nhẫn giải thích: “Hơn nữa ta đã để lại cho Thác Ni một phong thư, sau khi chúng ta đi, Bội Kỳ sẽ đem lá thư ấy đưa cho Thác Ni, nói cho hắn biết, võ sĩ của gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc ta muốn huấn luyện ở sa mạc, mong Thác Ni bệ hạ chiếu cố cho, ha ha.”

Nói rồi, Sở Thiên sảng khoái cười lớn. “Có lá thư ấy, Thác Ni không những không dám làm hại An Na, sợ rằng còn phải chiêu đãi tốt bọn họ. Còn nữa, nàng đừng quên rằng còn có AK47 cũng ở lại, nếu nó bị mất một miếng thịt nào, thì sợ là Địa Huyệt Chu Vương A Tư Nặc sẽ gỡ bỏ cả thành Mã Lệ Liên mất!”

“Ài!” Chu Lệ Á thở dài, u buồn nói: “Thật không nghĩ ra những nhân vật lớn các người nghĩ thế nào nữa.”

“Không nghĩ ra thì đừng nghĩ nữa.” Sở Thiên nhẹ nhàng nói: “Những chuyện này ta sẽ xử lý cho tốt, nàng cứ yên tâm học ma pháp đi.”

Dưới sự chỉ bảo tận tình của Đạt Mã Nhĩ, Chu Lệ Á hiện tại đã thăng lên hai cấp, trở thành một ma pháp sư trung cấp, việc thăng cấp vị nhanh chóng của Chu Lệ Á, cứ khiến cho Đạt Mã Nhĩ phải thốt lên là thiên tài ma pháp vạn năm khó gặp, nhưng Sở Thiên lại biết, đây chính là do huyết thống của Đức Khố Lạp đang thao túng.

“Uhm, ta sẽ cố gắng học cùng Đạt Mã Nhĩ lão sư.” Chu Lệ Á gật đầu nói.

“Sao nàng lại gọi hắn là lão sư?” Sở Thiên nham hiểm cười: “Đạt Mã Nhĩ là lão ca của ta, nàng là vợ ta, cũng nên gọi hắn là đại ca!”

“Hứ! Ta đã lấy chàng đâu?” Chu Lệ Á khê gắt giọng.

“Ha ha, đợi khi về nước, ta sẽ lập tức tổ chức hôn lễ!” Sở Thiên ngồi trên Lỗ Tây Nạp, bắt đầu mơ mộng về một cuộc sống hạnh phúc.

Thời gian gần đây, Sở đại thiếu gia đang được xưng là quý tộc hoàn mỹ nhất đế quốc, nhưng hắn cũng khinh ghét những lễ nghi quý tộc của đại lục, từ sau khi đính hôn với công chúa Sát Lâm Na, tính đến nay đã hơn một năm rồi. Đáng ra trong kế hoạch ban đầu, Sở Thiên đã cùng Sát Lâm Na kết hôn, nhưng những lão học giả trong học viện hoàng gia đế quốc lại nói Sở Thiên đã mất tích nửa năm, trong nửa năm này những nghi lễ phải tổ chức đều không được làm, cho nên, Sở Thiên nhất định phải đợi đến sau khi bổ sung những nghi lễ này rồi, mới có thể kết hôn!

“Khốn kiếp, mấy cái lão bất tử trong học viện thật là đáng ghét!” Sở Thiên thấp giọng mắng, “Ngay cả chuyện hữu tướng đế quốc kết hôn mà cũng muốn quản! Đợi sau khi về nước lão tử nhất định phải dạy dỗ lại chúng một lần cho biết!”

Chu Lệ Á không nói gì, nhưng lại nhẹ nhàng cười, ngắm Sở Thiên, tương phản với một Thánh Tế Tự hàng ngày phải giả bộ dạng thần côn, nàng lại thích Sở Thiên của bây giờ hơn.

“Thúc thúc, phía trước có người chặn đường!” Lỗ Tây Nạp bất chợt dừng lại, có chút sợ hãi nói với Sở Thiên: “Khí tức của hắn rất lợi hại, có lẽ không kém hơn Thú Hoàng!”

Có nhân vật có thể so với Thú Hoàng ư? Sở Thiên bỗng kinh hãi, ngẩng đầu nhìn, một thân ảnh đen thui đã hiện ra trước bầu trời.

Không biết tại sao, đôi mắt của Sở Thiên sau khi được máu Long Hoàng cải tạo, nhưng không thể nhìn rõ dung mạo của người trước mắt, đôi cánh lớn ở phía sau lưng của người vừa đến, lại khiến Sở Thiên trong lòng cảm thán, một điều nhân (người chim) thật lớn!

Chăm chú nhìn cả nửa ngày, Sở Thiên phát hiện điều nhân đó không hề có động tĩnh gì, cơ hồ không phải đến gây phiền phức cho mình, bèn vỗ vào đầu của Lỗ Tây Nạp, nói: “Kệ hắn, chúng ta tiếp tục đi!”

Ngoài dự liệu, Lỗ Tây Nạp lại không hề xê dịch, ngược lại Sở Thiên còn cảm thấy hắn hơi run rẩy.

“Lỗ Tây Nạp, đi mau!” Sở Thiên vội nói.

“Vô dụng thôi!” Điều nhân chợt phát ra một giọng nói khàn khàn cao vút, “Dưới uy áp của ma thú cấp mười, một con U Minh Lang nhỏ bé còn dám loạn động sao!”

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Sao hiện tại ma thú cấp mười trên đại lục lại lan tràn thế! Sở Thiên trong lòng oán thán.

“A, ha ha, ngài là ma thú cấp mười sao?” Sở Thiên nheo mắt cười, “Ta lại có thể nhìn thấy một ma thú cấp mười, thật là vinh hạnh quá.”

“Phất Lạp Dịch Nặc, tên quái nhân này là ma thú cấp mười sao?” Chu Lệ Á sợ hãi dựa vào sau lưng của Sở Thiên, nhỏ giọng hỏi: “Uy áp mà hắn nói là cái gì?”

“Hừ! Ta không phải là quái nhân!” Không ngờ, tên điều nhân lại nghe thấy giọng của Chu Lệ Á, phần nộ xoe rộng hai cánh, cuộn lên từng trận cát lớn.

“Kỳ lạ! Các ngươi không sợ uy áp của ta!” Điều nhân bỗng nhiên phát hiện, dưới khí tức của hắn, Sở Thiên và Chu Lệ Á tuy có cẩn thận giới bị, nhưng lại không có vẻ gì là sợ hãi.

“Ồ ồ!” Tiểu Bạch trong lòng của Sở Thiên, với việc bị người khác coi thường rất không hài lòng, nhe răng ra rồi giơ chiếc vuốt chân mình lên, tỏ ra mình cũng không sợ ma thú cấp mười rác rưởi gì cả!

“Tên tiểu tử này cũng không sợ ta?” Bị một con chó khiêu khích, điều này khiến lòng tự tôn của điều nhân bị một đả kích lớn.

Kháo! Sở Thiên trong lòng khinh thị nghĩ: Máu trong người lão tử là của Long Hoàng, Chu Lệ Á lại là huyết thống của thượng cổ ma thú, ai sẽ sợ tên điều nhân nhà người! Còn về Tiểu Bạch, có lẽ là nó to gan lớn mật một chút...

“Ha ha, hiếm khi được gặp ma thú cấp mười, có thể nói cho ta biết tên của ngài không?” Sở Thiên nhã nhặn hỏi.

“Đa Long, Phi Long cấp mười!” Điều nhân cao ngạo nói.

Phi Long! Sở Thiên nhíu mày lại, khi ở A Cổ Lạp sơn, hắn đã từng được Phất La Đa kể riêng cho, trong truyền thuyết Long Thần khi tạo ra Long tộc, Cự Long tộc và Hoàng Kim Long tộc lần lượt kế thừa một phần huyết mạch của hắn, nhưng sau khi trải qua nhiều năm tạp giao, cũng tạo ra không những Á Long thú (huyết thống Long hỗn tạp) có huyết thống của Long tộc, Phi Long cũng chính là một trong số đó.

Trong nội chiến Long tộc năm nghìn năm trước, Mạch Khẳng Tích tự tay giết Long Hoàng đời trước, Cự Long tộc từ đó không có được vinh quang của ngày xưa, sau đó Hoàng Kim Long tộc cũng thoái ẩn khỏi đại lục, từ đó, những Á Long thú lúc trước sống trong nỗi ám ảnh về Long tộc chính thống, cũng bắt đầu mau chóng mạnh lên, trong đó cũng sinh ra được Á Long cấp mười mới.

Phất La Đa còn ám thị cho Sở Thiên, hiện tại một số Á Long cường đại, thậm chí còn không coi Long Hoàng là gì trong mắt mình, còn Đa Long trước mặt của Sở Thiên, cơ hồ chính là một trong những số đó.

“Ha ha, Đa Long tiên sinh, đại danh của ngài đã lan truyền khắp cả đại lục!” Tình thế ép người, Sở đại thiếu gia đành phải đối lòng để nịnh nọt hắn.

“Đại danh của ta? Ha ha.” Đa Long chợt cười một cách thê lương, sau đó từ từ tiếp cận Sở Thiên, để Sở Thiên nhìn rõ được bộ mặt hung tợn của hắn, “Người biết ta làm gì không?”

“Điều này... hắc hắc.” Sở Thiên gượng gạo cười.

“Trên đại lục không ai biết tên ta.” Đa Long vỗ đôi cánh sau lưng, lạnh lùng nói: “Người nào biết tên ta, đều đã chết hết rồi, bởi vì, ta là đại lục đệ nhất sát thủ!”

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên lập tức cảm lạnh, nhưng vô cùng kinh hãi, Sở đại thiếu gia dùng thân phận Liệp Vũ Sát Thần của mình nghĩ: Làm gì có sát thủ nào tùy tiện tiết lộ thân phận của mình như vậy? Tổ chức nghề nghiệp của tên điều nhân này thật tệ quá rồi, quả thực đã bôi nhọ sát thủ chúng ta!

“Người đến giết ta?” Sở Thiên nheo mắt hỏi.

“Không sai, có người trả giá ba nghìn vạn kim tệ để mua cái mạng của người!” Đa Long bay đến trước mặt Sở Thiên, “Để người chết một cách rõ ràng vậy, người thuê ta là Thác Ni!”

“Chờ một chút!” Sở Thiên chợt kêu lên: “Nếu người muốn ta chết một cách minh bạch, vậy thì cho ta biết, người làm sao biết được đêm nay ta sẽ ở đây?” Đường đi của Sở Thiên rất bí mật, cho dù là An Na hay Bội Kỳ, đều không biết hẳn đi con đường nào.

“Điều này ta không thể nói, người có thể đi xuống địa ngục hỏi người khác!”

Sở Thiên cau mày nghĩ: Ngay cả người thuê hẳn là Thác Ni cũng nói cho mình, nhưng người tiết lộ con đường đi của lão tử lại không thể nói, vậy thế lực của kẻ tiết lộ này e rằng không hề đơn giản...

“Đêm nay ta nhiều lời quá rồi!” Đa Long vươn một tay ra, chỉ vào Sở Thiên nói: “Người cũng là cao thủ tuyệt đỉnh của đại lục, ta tôn trọng vinh dự của người, người tự sát đi!”

Sở Thiên chuyện gì cũng muốn làm, nhưng chỉ có điều không muốn chết, giao Tiểu Bạch cho Chu Lệ Á, Sở Thiên vỗ mạnh vào Lỗ Tây Nạp, quát: “Đi mau!”

“Thúc... Thúc thúc, ta... ta không động dậy được!” Lỗ Tây Nạp cười khổ nói.

“Ha ha ha ha...” Đa Long không nhịn được cười phá lên, ma thú cấp tám muốn chạy trốn ngay trước mặt hắn, điều này cơ hồ không thể được.

Sở Thiên ngậy người ra, sau đó thở dài chỉ vào Ba Bác Tác và Hồn Huyết Long đang nằm trên mấy con Cự Lang, còn có cả ông cháu Tề Bách Lâm vốn đã sớm sợ đến ngất đi, rồi nói với Đa Long: “Bọn họ đều đã bị hôn mê rồi, không nghe thấy tên của người, hơn nữa Thác Ni cũng không mua mạng của họ, người hãy thả họ đi đi!”

“Không thành vấn đề!” Đa Long thần nhiên xua tay, quát mấy con Cự Lang: “Cút!”

Nháy mắt, mấy con Cự Lang như nhận được lệnh ân xá, liền biến mất tăm mất dạng.

Để Tiểu Bạch xuống đất Sở Thiên lại nói: “Người cũng sẽ không làm khó cho một con chó chứ? Cũng để nó đi đi!”

“Ô ô!” Tiểu Bạch cắn chặt vào pháp bào của Sở Thiên, không chịu bỏ đi.

“Ta không có lòng nhẫn nại!” Đa Long khó chịu nói: “Hiện tại...”

Còn chưa nói xong, Đa Long đã phát hiện Sở Thiên biến mất, tiếp theo đó, một trường đao chém vào phía sau cổ hắn.

Đa Long nghiêng đầu, để lại từng đạo tàn ảnh, tránh khỏi đao phong của Lưỡi đao Phán Quyết, ngạc nhiên hỏi: “Người cũng là sát thủ?”

Vì lão bà và Tiểu Bạch, Sở Thiên đang ẩn thân, liều mạng chém trường đao về Đa Long, nhưng lại khiến cho Đa Long chế nhạo, “Ha ha, thuật ẩn thân của người không tồi, nhưng kỹ thuật ám sát thì quá tệ rồi! Cút ra!”

Vù! Bên cạnh Đa Long bất chợt thổi ra một trận gió xoáy, thổi bay thuật ẩn thân của Sở Thiên.

Tiếp đó, thân ảnh của Đa Long vụt một cái, bay đến phía sau Chu Lệ Á, thò một cánh tay bóp vào cổ Chu Lệ Á, cười lạnh nói: “Thuật ẩn thân của người rất lợi hại, cho dù là ta cũng không thể tìm thấy khí tức của người, nhưng mà...” Nói rồi, Đa Long co ngón tay vào, “Giải trừ thuật ẩn thân, nếu không ta sẽ giết cô ta!”

178. Chương 178: Huyết Thống.

“Phất Lạp Định Nặc...” Chu Lệ Á muốn nói gì đó, nhưng lại vì cổ họng bị bóp chặt nên không nói ra được, chỉ có thể lo lắng đến hoa dung thất sắc.

“Ô ô!” Tiểu Bạch bỗng nhảy lên, bỏ về hướng của Đa Long, muốn cứu Chu Lệ Á trong tay của hắn.

Trước mặt ma thú cấp mười, một con chó có là gì? Bình! Tiểu Bạch bị Đa Long một cước đá bay.

Vợ thì bị người khác bắt, bảo bối của mình người ta đã bay, từ sau khi đến đại lục Huyền Thú, dường như Sở Thiên còn chưa bị ai ức hiếp như vậy, “Con mẹ ngươi, mau thả người!”

“Ha ha, người có tư cách gì yêu cầu ta thả người?” Đa Long càng thêm bóp chặt tay, khiến cho Chu Lệ Á sắc mặt đỏ bừng.

“Dựa vào cái này!” Bất chợt, Sở Thiên lấy dao phẫu thuật từ trong nhẫn pháp thuật ra, rạch mạnh một nhát trên tay mình.

“Là ma thú cấp mười, người nên biết đây là cái gì chứ!” Sở Thiên giơ cánh tay mà máu hoàng kim đang chảy đầm đìa lên, “Ta là huyết mạch chính thống của Long tộc, máu đang chảy trong người ta, là máu của Long Thần!”

Đa Long quét một cánh tay đến dòng máu đang chảy, sau đó một giọt máu Long Hoàng màu hoàng kim bay đến gần miệng hắn, sau khi ngửi nhẹ, Đa Long kinh dị nói: “Quả nhiên là máu của Long Hoàng Á Lợi Tư Thác Đức, không đúng, từ khi Long Hoàng đời trước chết, trong Cự Long tộc ngoài Long Hoàng Á Lợi Tư Thác Đức ra, không còn ai có dòng máu chính thống như vậy...”

Bỗng nhiên, Đa Long hai mắt lóe lên, cả kinh nói: “Chẳng lẽ người là con riêng của Long Hoàng!?”

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh, Sở Thiên hoàn toàn không biết làm gì, không nhận được chữ: “Con mẹ ngươi mới là con riêng của Long Hoàng!”

Đa Long biến sắc mặt, đang định phát nộ, nhưng lại phát hiện tám kim bài Sở Thiên giơ lên. “Thú Hoàng Ngũ Tư?”

“Không sai!” Sở Thiên nheo mắt cười nói: “Nếu người không sợ Long Hoàng và Thú Hoàng đến tìm người báo thù, vậy thì cứ giết ta đi!”

Đa Long lưỡng lự đôi chút, sau đó cười lạnh nói: “Hừ! Ta chỉ cần giết tất cả các người rồi. Ai biết rằng là ta giết các người chứ?” Nói rồi, Đa Long vỗ mạnh đôi cánh, lơ lửng trong không trung, tạo thế chuẩn bị hạ thủ.

“Đừng quên những con Cuồng Lang người vừa thả đi!” Sở Thiên vội nói: “Tuy chỉ là Cuồng Lang cấp ba, không biết nói, nhưng chúng đã nhìn thấy bộ dạng của người, chỉ cần Tinh Thần hệ Pháp Thần kiểm tra kí ức của chúng là được.”

Đa Long ngây người một hồi, sau đó tự chế nhạo mình: “Ha ha, lần này ta tính toán sai rồi.”

Nhưng ngay sau đó, giọng điệu của Đa Long đã trở nên lạnh lẽo, “Hừ! Long Hoàng và Thú Hoàng biết thì sao? Ta lại không tin, họ là vì người mà liều mạng với ta!”

Rắc! Cổ của Chu Lệ Á bị bẻ gãy.

“Ồ ô!” Tiều Bạch vừa từ phía sau bò dậy, đau khổ nhắm mắt lại, những giọt nước mắt bất lực từ từ rơi xuống.

“Phất Lạp Dịch Nặc. Hiện tại tới phiên người!” Đa Long ném thi thể của Chu Lệ Á xuống đất, sau đó tung cánh, nhoáng cái lao thẳng vào Sở Thiên.

“Xảy ra chuyện gì?” Đa Long khi bay đến gần Sở Thiên, bất chợt phát hiện động tác của mình chậm lại.

Một vòng sáng màu hoàng kim nhạch chụp vào Đa Long.

Vòng sáng màu hoàng kim, đôi mắt màu hoàng kim, Sở Thiên lúc này, trở nên yêu dị lạ thường, hoặc có thể nói là uy nghiêm.

Gầm!! Sở Thiên ngẩng mặt hú dài, phát ra tiếng long ngâm không giống của con người, “Phải nói là, tới người rồi!”

Nói rồi, dao phẫu thuật trong tay Sở Thiên, mang theo một hàn quang quỷ dị đâm về phía Đa Long.

“Huyền hóa, phi long chi khu!” Đôi cánh của Đa Long, dang rộng ra, sau đó cả người biến thành một con Phi Long màu xanh.

Cái gọi là Phi Long có tốc độ nhanh nhất trong Long tộc, là khi Đa Long né được con dao phẫu thuật của Sở Thiên, nhưng tốc độ né tránh của nó lại tỏ ra rất chậm chạp.

Bình! Tuy Đa Long né qua con dao phẫu thuật, nhưng lại đụng mạnh vào quang sáng từ người Sở Thiên phát ra.

“Long Hoàng lĩnh vực?” Đa Long thần sắc biến đổi, “Sao ngươi có thể có lĩnh vực của Long Hoàng!?”

Sở Thiên không trả lời câu hỏi của Đa Long, ngược lại tiếp tục lao lên.

Dường như không khí như bị kết dính lại, Đa Long giãy dụa đôi cánh, nhưng lại chậm mất một chút.

Phụt! Một long trảo của Đa Long bị Sở Thiên cắt đứt một miếng thịt.

Quang sáng của Sở Thiên rất nhỏ, chu vi chỉ rộng mấy chục thước, nhưng mặc cho Đa Long cố gắng đến mức nào, cũng không thể bay ra được, bởi vì hấn chưa mạnh đến mức có thể xé nát không gian!

Cát vàng cuộn cuộn trong không khí, Đa Long run rẩy, cơ hồ không thể di chuyển được, lơ lửng ở giữa bầu trời, thậm chí ánh trắng trong quang sáng của Sở Thiên cũng đã tách rời với bên ngoài!

“Lĩnh vực ‘Ngưng kết thời gian’! Quả nhiên là thời gian cầm cố của Long Hoàng!” Động tác giống như cơ thể mình, tốc độ nói của Đa Long cũng chậm đi ít nhiều, “Nhưng mà, thần lực của ngươi quá yếu, vẫn chưa cầm cố được ta!”

Vừa né tránh với sự tấn công điên cuồng của Sở Thiên, Đa Long vừa cười nói: “Sớm đã muốn khiêu chiến với Long Hoàng rồi, ha ha, vậy thì thử ngươi trước! Lĩnh vực — Tật tốc!” (nhanh như gió)

Trong nháy mắt, một quang sáng màu xanh mau chóng chụp lên cả vùng rộng lớn, không những Sở Thiên và lĩnh vực của hấn, thậm chí đến thi thể của Chu Lệ Á và Tiểu Bạch cũng bị chụp vào bên trong.

“Phất Lạp Định Nặc!” Lĩnh vực mở rộng, tốc độ nói của Đa Long lập tức đã thoái mái hơn không ít, “Quy tắc lĩnh vực của ta, là trong lĩnh vực, tốc độ của ta nhanh nhất! Hừ! Thử xem ngươi cầm cố ta trước, hay là ta giết ngươi trước!”

Sở Thiên đã lâm vào trạng thái điên cuồng mất lý trí, vốn không nghe thấy Đa Long nói gì, chỉ biết không ngừng vung con dao phẫu thuật.

Lĩnh vực màu hoàng kim và màu xanh đan xen vào nhau, chỉ có người nào cướp được sự khống chế thời gian trước mới có thể sống tiếp.

Cát vàng, ánh trắng, Lỗ Tây Nạp, những thứ này Sở Thiên có thể cầm cố thời gian của nó, nhưng rất đáng tiếc, thần lực của hấn vẫn chưa đủ mạnh đến mức có thể cầm cố được Đa Long đang khôi phục lại tốc độ!

Phụt! Phụt! Phụt! Hai cánh vung động, giống như một con thú dữ đang vờn mồi, Đa Long dễ dàng tránh khỏi những đòn tấn công của Sở Thiên, sau đó dùng những chiếc răng nanh nhọn lao đến cắn thẳng vào vai Sở Thiên.

Keng! Cơ hồ như cắn phải một miếng sắt, răng của Đa Long đã bị gãy ra một chiếc.

Thứ gì vậy? Đa Long kinh ngạc nhìn phía dưới pháp bào của Sở Thiên. Một nhuyển giáp màu đen bị lộ ra ngoài, hấn bèn lựa chọn phần cổ mà nhuyển giáp không che đến mà lao tới.

Xoẹt! Trên cổ của Sở Thiên bị cắn mất một miếng thịt.

“Chà chà! Mùi vị của máu Long Hoàng thật không tồi!” Nuốt miếng thịt đó vào bụng, Đa Long quý dị cười, “Sau khi ăn ngươi rồi, nói không chừng ta cũng có thể trở thành huyết mạch Long Thần chính thống!”

“Ô ô!” Tiểu Bạch lo lắng kêu lên, đau lòng nhìn Sở Thiên, sau đó khuôn mặt trắng trắn đầy sự tuyệt vọng.

“Ô!” Tiểu Bạch nghiêng đầu lại, ngậm chiếc đuôi xù lông của mình vào miệng.

Vừa định cắn, bất chợt, Tiểu Bạch mở to mắt sững người, lập tức cười lớn lên.

Dùng chiếc miệng nhỏ nhắn của mình tha Lưỡi dao Phán Quyết dưới đất, để nó bên cạnh người Lỗ Tây Nạp, sau đó Tiểu Bạch thực mạng chạy ra.

Không ai chú ý tới, trong kết giới lĩnh vực hai màu hoàng kim và xanh nhạt đan xen nhau — chỉ có người có năng lực xé nát không gian mới có thể xuyên qua tấm màn sáng ấy, nhưng lại bị Tiểu Bạch xuyên qua như không có gì...

Không biết lúc nào, thi thể của Chu Lệ Á từ từ bay lên, rồi phát ra một quang sáng màu máu đỏ tươi nhạt.

Quang sáng càng lúc càng nhiều, bất giác, Đa Long và Sở Thiên đều bị chụp vào trong đó.

“Chuyện gì vậy?” Đa Long bất chợt cảm thấy cơ thể của mình trở nên suy nhược, giống như bị kiệt sức, không có chút sức lực nào, tiếp đó lĩnh vực của Đa Long cũng bắt đầu mau chóng thu nhỏ lại.

Sở Thiên cũng không tốt hơn, cơ thể đang bị chảy máu đầm đìa của hắn cũng không thể duy trì tiếp, từ từ nằm liệt trên đất, nhưng lĩnh vực của Sở Thiên lại kiên cố hơn so với của Đa Long, vẫn duy trì được phạm vi lúc đầu.

Đa Long không kịp suy nghĩ sức mạnh của hồng quang, trong lúc hoảng hốt, hắn nghĩ đến một truyền thuyết đáng sợ, “Đức Khổ Lạp!”

Đa Long có thể không để ý Thú Hoàng Ngũ Tự, cũng có thể không sợ Long Hoàng Á Lợi Tự Thác Đức, bởi vì họ giống hắn, đều chỉ là những hậu duệ của ma thú cấp mười, nhưng, hắn lại không thể không sợ một thượng cổ ma thú thực thụ đã sống mấy vạn năm nay như Đức Khổ Lạp!

“Bức Vương bệ hạ, ta... ta không hề đắc tội với tộc dơi hút máu của ngài...” Một Đa Long vừa rồi còn không sợ trời đất, hiện tại cũng bắt đầu xin tha mạng.

Là một hậu duệ cấp mười mới xuất hiện năm nghìn năm trước, Đức Khổ Lạp trong mắt của Đa Long, là thần thoại chỉ tồn tại trong truyền thuyết, là một đỉnh phong có thể so sánh cùng đệ nhất cường giả trong Long tộc của hắn là Hoàng Kim Long Vương Mạch Khẳng Tích.

Ngoài Hải Vương Bào Uy Nhĩ có can đảm dám vùng dao về phía chúng thần ra, còn có ai dám trực tiếp đối đầu với Đức Khổ Lạp? Ít ra có Đa Long không nằm trong danh sách đó!

Đa Long đang sợ hãi vạn phần, cơ hồ để cho cơ thể không phòng vệ gì, mặc cho tiềm lực sống trong cơ thể không ngừng bị rút ra, sau đó từ từ chảy vào người Chu Lệ Á.

“Không... Không!” Cảm nhận được tử thần đang vẫy gọi mình, Đa Long sợ hãi thảm thiết kêu lên.

Hồng quang cũng đang hút lấy tiềm lực sống của Sở Thiên, nhưng lại không dám tiếp xúc với Tử Thần Trở Chú, chỉ có thể từ từ xoay tròn quanh cơ thể của Sở Thiên, còn Lỗ Tây Nạp đang bị cầm cổ, vì có Lưỡi dao Phán Quyết bên cạnh nên cũng thoát khỏi kiếp nạn.

“Mẹ nó! Không phải là Đức Khổ Lạp...” Lúc gần bị hút cạn, Đa Long cuối cùng phát hiện, hướng tiềm lực sống của mình đang chảy tới, chính là thi thể của Chu Lệ Á.

“Lĩnh vực — Tật tức!” Gắng gượng chút sức lực cuối cùng, Đa Long muốn tiêu diệt nơi phát ra hồng quang là Chu Lệ Á, nhưng hắn quên mất một chuyện — Lĩnh vực của Sở Thiên vẫn không hề biến mất!

Tổn thất quá nhiều tiềm lực sống, thực lực của Đa Long không thể thoát khỏi cầm cổ của Sở Thiên nữa, dần dần, thời gian quanh Đa Long đã dừng lại, giống như một pho tượng, từ từ dừng lại trong không trung, mặc cho Chu Lệ Á hút lấy sinh mệnh của hắn.

Không biết bao lâu sau, tất cả cuối cùng đã kết thúc, bịch! Thi thể khô kiệt của Đa Long nặng nề ngã xuống đất.

“Khục khục!” Chịu đựng cơn đau kịch liệt trên người, Sở Thiên đã khôi phục lại trạng thái bình thường bò dậy, lảo đảo chạy tới bên Chu Lệ Á, “Chu Lệ Á!”

“Phất... Phất Lạp Dịch Nặc.” Chu Lệ Á từ từ mở mắt, “Ta chưa chết?”

“Nàng còn sống thì tốt quá rồi...” Sở Thiên thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại ngất xuống trên người Chu Lệ Á.

“Bố nhỉ? Chuyện gì thế?” Lỗ Tây Nạp cũng vừa mới tỉnh lại, mù mờ lắc đầu, sau đó phát hiện tình hình đang không được tốt.

“Chu Lệ Á thăm thăm, trong nhần ma pháp của thúc thúc có thuốc!” Theo kinh nghiệm ầu ẩu của hắc bang, Lỗ Tây Nạp mau chóng nói: “Người chăm sóc cho thúc thúc trước, ta tìm mấy con Cuồng Lang kia về!”

.....

Mãi đến trưa ngày hôm sau, Sở Thiên mới tỉnh lại, đầu tiên là tìm có để lừa Chu Lệ Á và Lỗ Tây Nạp, nói là Đa Long bị Sở Thiên dùng thân phận Liệp Vũ Sát Thần giết chết.

Đợi đến khi Chu Lệ Á hoàn toàn tin rằng, cái chết của Đa Long không liên quan đến nàng, đồng thời hưởng thụ ánh mắt sùng bái điên cuồng của Lỗ Tây Nạp rồi, Sở Thiên mới nhìn thi thể của Phi Long đã bị khô kiệt, nhăn nhó lại mỉm cười.

Giải phẫu ma thú cấp mười, chà chà, thật khiến cho Sở đại thiếu gia phải mong chờ...

179. Chương 179: Đường Về.

Ma thú cấp mười sở dĩ trở thành một lực lượng không thể vượt qua trên đại lục, chính là vì họ có linh vực đến từ thượng cổ chúng thần! Linh vực lấy thần lực làm căn nguyên, tuyệt đối không phải là thứ mà ma pháp và đấu khí có thể chống lại được, cho nên trước mặt ma thú cấp mười, cường giả nhân loại và ma thú cao cấp chỉ có thể đối diện với số phận bị giết.

Sức mạnh của ma thú cấp chín đến từ tinh hạch ở trên đầu, vậy linh vực của ma thú cấp mười thì sao? Có phải cũng đến từ tinh hạch?

Suy nghĩ vấn đề này, Sở Thiên vung con dao phẫu thuật vào thi thể của Đa Long.

Chu Lệ Á ở bên chăm sóc cho những người hôn mê, còn Lỗ Tây Nạp lại trợn tròn mắt, tập trung chăm chú nhìn Sở Thiên phẫu thuật Phi Long.

Tiềm lực sống đã bị hút cạn rồi, thi thể của Đa Long chỉ còn lại một bộ da bọc xương, nhìn vào có chút kinh tởm.

Một dao kéo thẳng từ ngực xuống, Sở Thiên chợt phát hiện, không những da của Đa Long bị rách ra, mà ngay cả xương ngực cũng chỉ cần nhẹ chạm vào là rớt ra.

“Mẹ nó, xương gì mà yếu thế?” Sở Thiên cầm lại dao phẫu thuật, dùng cán dao gõ vào xương ngực của Đa Long, phụt! Xương rỗng vốn dĩ cứng như gang thép, hiện giờ lại như thạch cao bị vỡ nát rồi.

“Ta kháo!” Lỗ Tây Nạp kinh ngạc nói: “Xương gì mà yếu thế!”

Dùng móng vuốt giạt cánh của Đa Long một cái, không ngờ cánh rỗng cũng dễ dàng bị kéo toạc ra, điều này khiến Lỗ Tây Nạp dở người, “Thúc thúc, người làm thế nào vậy? Tên này hình như bị hấp khô thành thịt rỗng khô rồi!”

“Đây là bí mật của Liệp Vũ Sát Thần!” Sở Thiên giả vờ cao thâm nói, nhưng nhãn thần lại phóng về Chu Lệ Á phía xa.

Chu Lệ Á tuy đã hấp thụ một lượng lớn tiềm lực sống, nhưng lại không có chút thay đổi gì, chỉ là sống lại, nhưng khuôn mặt vốn trong bộ dạng trẻ con nay lại càng lộ ra vẻ trẻ hơn.

Bàn tay đang bận rộn, nhưng Sở Thiên trong lòng lại đang nghĩ, chiếu theo việc này, lúc Chu Lệ Á sắp chết lại tìm một ma thú cấp mười hút tiềm lực sống, vậy há chẳng trường sinh bất lão sao?

“Thúc thúc, thân thể của tên này đã khô kiệt rồi, người còn ngược đãi hắn làm gì?” Lỗ Tây Nạp thắc mắc hỏi.

Sở Thiên cũng phát hiện thi thể của Đa Long không có gì đáng nghiên cứu, da, xương, nội tạng, dường như tất cả đều mất đi sinh khí, trở nên khô khốc tàn lụi, nhưng đầu của hắn vẫn được giữ lại khá hoàn hảo.

“Ta chuẩn bị làm món thịt khô cho người ăn!” Sở Thiên thuận miệng nói, sau đó dùng dao phẫu thuật rạch đầu Đa Long ra.

“Ta kháo! Thúc thúc người thật vĩ đại, chà chà, ta còn chưa biết thịt rỗng thế nào...”

Ầm! Lỗ Tây Nạp chưa nói hết lời, đã bị một luồng khí mạnh mẽ bắn bay đi.

Phần đầu bị nổ ra, thi thể của Đa Long lập tức nổi lên một trận cuồng phong, thổi qua bốn phía là cát đá bay mù mịt, Sở Thiên được Lời nguyện của Tử Thần bảo vệ, lại hăng hắc cười.

“Ca ngọ nữ thần Sinh Mệnh! Chính là cái này!”

Giống với các ma thú khác, đại não của Đa Long cũng là hình tròn, nhưng ở giữa khối tròn ấy, nơi đáng ra là tinh hạch, lại chỉ có một chất lỏng màu xanh lục đang trôi nổi ở đó. Và cơn lốc gió ngập trời vừa rồi, chính là do chất lỏng này tạo ra.

Xem ra lĩnh vực của ma thú cấp mười có liên quan đến chất lỏng này rồi, Sở Thiên trong lòng thầm nghĩ.

Lấy một bình thuốc từ trong nhẫn ma pháp ra, thuận miệng ăn hết những viên thuốc trong đó, sau đó Sở Thiên dùng chiếc bình rỗng đó cẩn thận đổ chất lỏng này vào trong.

Lúc chiếc bình được đóng nắp lại, cơn gió lốc cũng ngừng lại.

“Phất Lạp Định Nặc, vừa rồi là chuyện gì vậy?” Chu Lệ Á ở phía xa hỏi.

“Không có gì!” Sở Thiên cười nói: “Ta tìm một số linh kiện cho A Mạt Kỳ thôi...”

.....

Được lợi từ máu Long Hoàng, vết thương trên người Sở Thiên, đến chập tối đã hoàn toàn khỏi hẳn. Còn lúc này, hai ông cháu Tề Bách Lâm bị dọa đến ngất đi nay cũng tỉnh lại.

Mấy người lại tiếp tục lên đường, lần này không còn gặp phải nguy hiểm gì.

Dưới sự dẫn đường của Lỗ Tây Nạp, mấy con Cuồng Lang chạy hết mình, cuối cùng sập tối ngày hôm sau đã đến chỗ hẹn của Sở Thiên và Bồ Luân Đạt.

“Thức thức, đúng là chỗ này sao?” Lỗ Tây Nạp nhìn bãi cát vàng trải dài không thấy bến bờ, nghi hoặc hỏi: “Có phải lão già Bồ Luân Đạt chơi chúng ta không?”

“Chắc không đâu!” Sở Thiên lắc đầu, sau đó hét lớn: “Bồ Luân Đạt thức thức, Phất Lạp Định Nặc đến rồi!”

Ào ào! Bất chợt, cát vàng dưới chân của mấy người chuyển động như nước chảy, trong chớp mắt đã hình thành một vùng xoáy.

Trong lúc hấp tấp, mấy người Sở Thiên bị hút vào trong cát vàng.

Sở Thiên còn tưởng rằng lại gặp phải phiền phức gì, nhưng mà, khi hắn mở mắt ra, lại phát hiện cảnh tượng trước mặt không phải là như tưởng tượng, mà là một phòng khách mái vòm!

“Bồ Luân Đạt thức thức?” Sở Thiên kinh ngạc bò dậy từ một đệm mềm lớn, chợt phát hiện, Bồ Luân Đạt đang cười giả lả trước mặt.

“Phất Lạp Định Nặc, đường hầm dưới đất của ta thế nào?” Bồ Luân Đạt chỉ vào phòng khách lấp lánh màu sắc của mình, cười nói: “Ai cũng không thể ngờ, dưới sa mạc này, lại có đường hầm của gia tộc Phan Mạt Tư chúng ta!”

“Ha ha, tổ tiên của gia tộc Phan Mạt Tư thật là lợi hại!” Sở Thiên từ đáy lòng mình cất tiếng ca ngợi.

“Được rồi, chúng ta lên xe rồi nói!” Bồ Luân Đạt vẫy tay, men theo một thông đạo, đi vào sâu bên trong.

“Xe?” Sở Thiên ngạc nhiên hỏi: “Trong này còn có xe?”

“Đương nhiên có xe, nếu không chẳng lẽ phải để chúng ta đi bộ về?” Nói rồi, Bồ Luân Đạt dẫn Sở Thiên đến một chiếc xe hào nhoáng trước mặt.

Ca ngọ nữ thần Sinh Mệnh! Nhìn thấy tình hình trước mắt, Sở Thiên há hốc mồm miệng, chiếc xe đó thì không có gì, chẳng qua chỉ hào nhoáng một chút thôi, nhưng phía dưới bánh xe lại có hai đường ray hai chiều về phía xa.

Dò xét lại hoàn cảnh xung quanh một lần nữa, Sở Thiên sửng sốt người, giống như đã quay về bến tàu điện ngầm ở trái đất.

“Ha ha, lên xe đi, chiếc xe này chạy bằng ma pháp, rất nhanh, mười ngày sau chúng ta có thể đến cửa khẩu ngoài thành Bàng Bối rồi!”

Bố Luân Đạt tự hào đưa đám người Sở Thiên lên xe, nhưng đôi mắt tinh minh của hắn, lại phát hiện trong ánh mắt tán thưởng của mọi người, có mỗi nhân thần của Tề Bách Lâm có chút không đếm xỉa gì.

“Phất Lạp Dịch Nặc, Địa Tinh này làm gì đây?” Bố Luân Đạt có chút không vui hỏi, thành tựu vĩ đại của gia tộc Phan Mạt Tư, sao có thể để một Địa Tinh coi thường?

“Ồ, hắn tên là Tề Bách Lâm, là thủ tịch công tượng của gia tộc Phất Lạp Dịch Nặc, Huân tước của đế quốc.” Sở Thiên cười đáp.

“Huân tước, người phong tước cho một Địa Tinh sao?” Thần sắc của Bố Luân Đạt có chút dờ dẩn, ngăn người một hồi, hắn nói với Tề Bách Lâm: “Nếu người cũng là quý tộc đế quốc, vậy thì ngồi đi!”

Nói rồi, Bố Luân Đạt chỉ về chiếc ghế phía sau cùng trên xe.

“Đa... Đa tạ!” Tề Bách Lâm được hậu ái mà kinh ngạc, kích động đến nỗi nói không nên lời. Mặc dù là hàng ghế cuối cùng, nhưng đó cũng là ngai vàng hàng cùng công tước đế quốc, trong mắt Tề Bách Lâm, đây là vinh quang mà tổ tiên của hắn năm xưa khi phát minh ra phi thuyền và pháo ma pháp cũng không có được.

Nhìn bộ dạng Tề Bách Lâm ôm cháu mình, sỗ sàng ngồi xổm trên ghế, Bố Luân Đạt hơi cau mày, sau đó không còn để ý đến hai ông cháu Địa Tinh nữa.

Chiếc xe từ từ chuyển động, tốc độ càng lúc càng nhanh, từ từ khiến mọi người có một cảm giác phóng nhanh như điện.

Sở Thiên và Bố Luân Đạt ngồi hàng ghế đầu tiên nói chuyện vui vẻ, ngoài đôi tai của Sở Thiên ra, không ai nghe thấy Tề Bách Lâm đang thì thầm nhỏ tiếng, “Cánh quạt ma pháp của chiếc xe này tệ quá. Cho ta một giờ thì ta có thể tăng tốc độ của xe này lên gấp mười lần! Ài, thiết kế đường ray cũng không hợp lý...”

Nghe thấy lời nói của Tề Bách Lâm, Sở Thiên chợt cười rất tươi, khiến Bố Luân Đạt còn tưởng rằng Sở đại thiếu gia là vì sắp được về nhà mà hưng phấn.

Một ngày, hai ngày, ba ngày... Trong khi chiếc xe lao vun vút, bọn Sở Thiên đang phi như bay về nhà.

Nhưng đến ngày thứ năm, Sở Thiên chợt phát hiện, trên đầu của đường hầm bắt đầu rò nước, thậm chí không ít giọt đã chảy vào trong xe.

“Bố Luân Đạt thúc thúc, nước này...” Sở Thiên tò mò hỏi.

“Hiện tại phía trên chúng ta là hồ Mê Vụ rồi!” Bố Luân Đạt liền giải thích.

“Thì ra một trong bốn cấm địa của đại lục — Hồ Mê Vụ!” Lỗ Tây Nạp bỗng sáng mắt lên, “Ha ha, không ngờ lão từ cũng có thể đi qua một chuyến vào cấm địa đại lục!”

“Phất Lạp Dịch Nặc, nghe Ak47 nói, nhà của cô ta lúc trước ở gần hồ Mê Vụ này, tiếc là cô ấy vẫn ở thành Mã Lệ Liên...” Chu Lệ Á nói có chút tiếc nuối.

“Không sao, nếu nàng thích, đợi khi về rồi, ta sẽ đưa cả nhà đến hồ Mê Vụ chơi!” Sở Thiên cười nói.

Két! Đột nhiên, giữa bánh xe và đường ray phát ra một âm thanh ma sát lớn, ầm! Chiếc xe đột nhiên dừng lại.

“Chuyện gì vậy?” Bố Luân Đạt lập tức đứng dậy, quát phòng điều khiển ở phía trước: “Lập tức lái xe!”

“Tộc trưởng, trước mặt có người cản đường!” Người lái xe lo lắng nói.

“Nói bậy!” Bố Luân Đạt càng thêm tức giận, “Con đường hầm này chỉ có...”

Nói rồi, Bố Luân Đạt cũng sửng người lại, trong ánh sáng nhẹ của những hạt minh chân gần hai bên đường, một nhân ảnh xuất hiện giữa không trung.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Lần này chết chắc rồi...” Sở Thiên bất giác cười khổ, bởi vì nhân ảnh phía trước mặt, chính là An Đức Sâm!

Con mẹ nó, tên Đức Khắc tên phé vật này làm ăn thế nào vật!? Sở Thiên trong lòng điên cuồng nhieác móc Đức Khắc.

Mấy hôm trước Sở Thiên và Đức Khắc còn liên lạc qua đá truyền tin, nhưng Đức Khắc đến giờ vẫn chưa tìm được tung tích của An Đức Sâm, vậy tự nhiên cũng sẽ không thể thay Sở Thiên giám sát An Đức Sâm được.

“An Đức Sâm?” Bồ Luân Đạt cũng nhận ra thân ảnh của tên đã chết trước mặt, “Phất Lạp Dịch Nặc, không phải hắn chết rồi sao?”

“Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra.” Sở Thiên xòe hai tay, hắn không muốn giải thích, cũng không thể giải thích rõ.

Yên lặng nhìn hồi lâu, Sở Thiên và Bồ Luân Đạt đều không dám vọng động, còn An Đức Sâm lại cũng không có phản ứng gì.

“Ta đi xem xem! Lỗ Tây Nạp đi cùng ta!” Sở Thiên nhảy xuống xe, đi về hướng An Đức Sâm.

Khuôn mặt trắng ngoét, làn da như sắt thép, còn có bộ chiến giáp khô lâu, không sai, chính là An Đức Sâm đã chiến đấu cùng Thú Hoàng Ngũ Tư hôm nào, nhưng lúc này, mắt hắn không biết tại sao lại nhắm lại.

“A? Thúc thúc, hắn hình như chết rồi?” Lỗ Tây Nạp chột nói.

“Phí lời, hắn vốn dĩ là người chết thoát ra từ địa ngục!” Sở Thiên thấp giọng nói.

“Không đúng!” Lỗ Tây Nạp lắc đầu, “Lúc trước ở Hoàng Kim thành, khí tức của An Đức Sâm mạnh đến mức khiến ngay cả ta cũng không thở nổi, nhưng hiện tại, ta không thấy một áp lực nào trên người hắn.”

“Thật sao?” Sở Thiên nheo mắt lại, lại tỉ mỉ nhìn lần nữa.

Quả nhiên, An Đức Sâm không hề động đậy, đối với Sở Thiên phía trước mặt không hề có phản ứng gì, hơn nữa, cổ kiếm được cho là thần khí trên lưng hắn cũng đã không còn thấy nữa.

“An Đức Sâm đã chết rồi.” Bỗng nhiên, trong đường hầm vang lên một giọng nói trầm thấp, “Phất Lạp Dịch Nặc, đây là một lễ vật nhỏ ta tặng cho người...”

180. Chương 180: Cuộc Giải Phẫu Kỳ Lạ.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Xin hỏi ngài là ai?” Sở Thiên thận trọng hỏi.

“Kêu ma sủng bên cạnh người đợi đó, ta muốn bàn một chuyện làm ăn riêng với người!”

“Lỗ Tây Nạp, người quay về xe, nói với Chu Lệ Á thăm thăm và công tước Bồ Luân Đạt một tiếng, nói ta đi bàn chuyện làm ăn rồi.” Sở Thiên nói với Lỗ Tây Nạp.

Lỗ Tây Nạp cười ha hả bước đi, không hề lo lắng cho an toàn của Sở Thiên, bởi vì theo Sở Thiên lâu như vậy rồi, hắn chưa từng thấy Sở Thiên có chuyện làm ăn nào lỗ vốn cả.

“Ha ha, hiện tại người có thể ra được rồi chứ?” Sở Thiên cười hỏi: “Không biết người muốn bàn chuyện làm ăn gì?”

“Đến đây!” Bỗng nhiên, Sở Thiên bị một luồng khí đen từ đâu bao lấy, sau đó cơ thể bắt đầu mau chóng bay lên.

Một màu đen thui trước mắt, khi Sở Thiên lần nữa nhìn thấy mọi vật, lại phát hiện cảnh sắc xung quanh mình đã thay đổi.

Đây là đâu? Đáy biển ư? Sở Thiên kinh ngạc phát hiện, mình đang nằm trong thủy vực màu xanh thẳm, thủy thảo, các loài cá đang chuyển động bên cạnh hắn, thỉnh thoảng lại có mấy con ma thú hệ thủy nhẹ nhàng

với hắn, nhưng tất cả ở không xa Sở Thiên, lại giống như gặp phải một bức tường vô hình cản lại không thể tiến tới gần thêm.

Dưới sự bảo vệ của bức tường trong suốt ấy, Sở Thiên bỗng cảm thấy, thứ trôi bên cạnh mình không phải là nước, mà là một dòng khí kì dị.

Hít một hơi thật sâu, sau đó Sở Thiên nheo mắt lại, ngoài cảnh sắc khác ra, nơi này không khác gì trên đại lục!

Một làn khói đen dâng lên, thi thể của An Đức Sâm cũng bị hút vào không gian quỷ dị này. Tiếp theo đó, một nam nhân trần trụi được bao quanh bằng hắc vụ xuất hiện trước mắt Sở Thiên, “Phất Lạp Dịch Nặc, lễ vật của ta có làm ngươi hài lòng không?”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Đương nhiên rất hài lòng!” Sở Thiên bày ra bộ dạng thần côn, thành kính nói: “Ta lấy danh nghĩa nữ thần Sinh Mệnh thề, đây là lễ vật tốt nhất mà ta từng thấy.”

“Ha ha ha ha...” Nam nhân chợt phá lên cười, hơn nữa càng cười càng điên cuồng, “Danh nghĩa của nữ thần Sinh Mệnh? Hừ! Có ý tứ!”

Sở Thiên gượng gạo cười, không đoán được gốc gác của đối phương, hắn cũng không dám nói bừa.

Hắc vụ trên người nam nhân đã tan đi một chút, lộ ra một cái đầu không hề có tóc, “Nếu ngươi là tín đồ của nữ thần Sinh Mệnh Ái Lệ Ti, vậy thì chúng ta chẳng có gì để bàn, ta sẽ trực tiếp giết ngươi!”

Thấy nam nhân đó trên mặt không giấu đi một chút sát khí nào, Sở Thiên thoáng rung mình, chẳng lẽ tên này lại có thù với tín đồ của nữ thần Sinh Mệnh? Nghĩ đến đây, Sở đại thiếu gia lập tức vứt bỏ pháp bảo trên người, lộ ra trang bị của Liệp Vũ Sát Thần.

“Hắc hắc, vậy ta lấy danh nghĩa của Tử Thần để thề!” Sở Thiên vứt bỏ luôn dáng vẻ của Tế Tụ thánh khiết.

“Tử thần?” Trong mắt nam nhân hiện ra một nét cười nhìn Sở Thiên, nói: “Ngươi rất vô sỉ, nhưng mà, ta thích!”

“Thật ra, ta cũng rất ghét tử thần! Thậm chí còn ghét hơn cả nữ thần Sinh Mệnh!” Nam nhân cười nói, đợi đến lúc Sở Thiên tỏ ra không biết làm gì, hắn mới tiếp tục nói: “Được rồi, ta đã biết ngươi vốn không tin bất cứ thần linh nào, đừng nhiều lời, chúng ta bàn việc làm ăn đi!”

“Ha ha, làm ăn!” Sở Thiên gượng gạo cười, hỏi: “Ngài muốn bàn chuyện làm ăn gì? À không, là ta có thể làm gì cho ngài?”

Sở Thiên ngoài miệng cung kính dị thường, nhưng trong lòng lại chửi thầm: Cái tên thích trần truồng nhà ngươi, nếu không phải thấy thực lực của ngươi có thể giết được An Đức Sâm, thì lão tử sớm đã cho ngươi một đao rồi.

“Ta đã nghe An Đức Sâm nói qua chuyện của ngươi,” Nam nhân nói: “Trước đây không lâu An Đức Sâm trốn ra khỏi địa ngục. Hắn nói ngươi được sự bảo vệ của Thú Hoàng, dựa vào mình hắn không thể tìm ngươi báo thù, cho nên, An Đức Sâm cầu khẩn ta giúp hắn giết ngươi!”

“Hắc hắc, vậy ngươi tại sao cuối cùng lại giết An Đức Sâm?” Sở Thiên hỏi.

“Rất đơn giản!” Nam nhân cười lạnh đáp: “Ngươi nói một tên phế vật chỉ biết gây họa, và một Thánh Tế Tụ nắm quyền sinh tử của mà thú trong tay, ta sẽ lựa chọn ai?”

“Nói như vậy, ngài có chuyện muốn nhờ ta giúp?” Sở Thiên nheo mắt cười.

“Không sai! Ta giúp ngươi giết An Đức Sâm, ngươi cần phải báo đáp ta!” Nam nhân chợt vung tay, đánh tan hết hắc vụ quanh người, nói: “Thương thế của ta, ngươi có thể trị không!?”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên giờ mới phát hiện, cơ thể người nam nhân vừa được hắc vụ bao quanh, lại bị đứt làm hai khúc!

Thân thể của nam nhân bị đứt từ hông, nhưng lại có mấy luồng khí đen quỷ dị dính kết lại, thông qua kẽ hở ở phần eo, thậm chí Sở Thiên có thể nhìn thấy xương cột sống bị đứt của hắn.

“Người có lẽ nghe An Đức Sâm nói rồi, ta chỉ là Thánh Tế Tự có thể chữa trị cho ma thú thôi. “ Sở Thiên chối từ nói.

“Ta chính là ma thú!” Nam nhân nói : “Đừng nhiều lời, có thể trị hay không?”

“Có thể!” Sở Thiên kiên định nói.

“Được, chúng ta bắt đầu thôi!”

“Ồ đây ư?” Sở Thiên kinh ngạc hỏi: “Nếu ta đoán không nhầm, chúng ta đang ở đáy hồ Mê Vụ...”

“Không sai, chính là đây!” Thái độ của nam nhân không hề phản bác.

“Để ta xem vết thương của ngươi một chút.” Sở Thiên vừa lấy công cụ phẫu thuật ra, vừa nói.

Một cảnh tượng kinh hãi xuất hiện trước mắt Sở Thiên, nam nhân giơ tay xua tan khí đen ở hông, sau đó thân trên lơ lửng nguyên tại chỗ không động đậy, thân dưới lại đi thẳng đến trước Sở Thiên.

Đối với kết cấu cơ thể người, Sở đại thiếu gia chưa từng nghiên cứu, cho nên chuyện khâu lại hai đoạn cơ thể bị đứt thì không có vấn đề gì, nhưng mà, xương cột sống của nam nhân đó bị đứt lìa ra, đây lại là một rắc rối lớn.

Bất luận là người hay là ma thú, chỉ cần cột sống bị gãy, điều này cũng hàm nghĩa với cái chết, tuy người trước mặt dựa vào một sức mạnh kinh hồn để sống tiếp, nhưng Sở Thiên lại không có bản lĩnh giúp cột sống của hắn phục hồi lại nguyên dạng, bởi vì cấu tạo của xương cột sống cực kỳ phức tạp, không những liên quan cả đến những thứ như thần kinh, dịch tủy, mà tổ chức cấu tạo xương sụn đặc biệt của nó cũng không thể phục chế được!

Năm đó khi Sở Thiên thay xương cho A Mạt Kỳ, cũng chẳng qua chỉ dùng một thủy tinh pháp thuật được mềm hóa để thay cho xương sống.

“Tiên sinh, cột sống của ngài... Ồ, chính là chiếc xương này không cách nào có thể khôi phục lại, ta có thể dùng thủy tinh ma pháp...”

“Hừ, trị không khỏi cho ta, ngươi sẽ chết!” Nam nhân lạnh lẽo nói.

Người dám uy hiếp lão tử? Sở Thiên nheo mắt lại, con mẹ nó, lão tử bây giờ sẽ cho ngươi biết, đắc tội với bác sỹ sẽ có hậu quả gì!

“Này. Cầm cái này!” Sở Thiên đưa cho nam nhân một thủy tinh hình cầu, sau đó cắt một đốt xương cột sống gỗ xuống, chỉ vào đầu xương đang ghép vào nói: “Biến miếng thủy tinh này thành hình dạng này.”

Nam nhân làm theo lời hắn.

Sở Thiên nhận lấy khớp xương được chế tạo lại, sau đó mặt không biểu cảm, nhưng thực chất trong lòng lại cười lạnh tạo một khe hở trên mặt thủy tinh, để làm thông đạo cho dây thần kinh và dịch tủy, sau đó để thủy tinh vào chỗ vừa cắt.

Tiện tay đưa các dây thần kinh vào khe hở, sau đó Sở Thiên múa may khâu vết cắt trên người lại.

Nhân lúc phẫu thuật, Sở Thiên tò mò hỏi : “Tiên sinh, An Đức Sâm đã là người chết thoát ra từ địa ngục, vậy ngài làm thế nào để giết hắn?”

“Hút cạn linh hồn của hắn là được!” Nhìn cơ thể của mình từng chút lành lại, tâm trạng của nam nhân rất tốt, buột miệng giải thích cho nghi vấn của Sở Thiên.

“Đúng rồi, ngài có biết, An Đức Sâm sao lại biến thành ma thú cấp mười không?”

“Hừ! Ngươi lắm lời quá rồi đấy!” Lần này nam nhân đã nổi giận

Sở Thiên cũng đang nổi cơn lôi đình, nhưng nhìn thấy tên này trong quá trình phẫu thuật vẫn có thể duy trì được không gian dưới đáy hồ, Sở Thiên đã bỏ đi ý nghĩ một đao giết chết hắn.

Cuộc phẫu thuật đã kết thúc, nhìn vết khâu được khâu loạn xạ , Sở đại thiếu gia nheo mắt cười, con mẹ nó, nếu ngày nào đó cột sống của ngươi bị sai lệch vị trí, để dịch tủy tràn ra, vậy thì đừng bao giờ trách lão tử!

Nam nhân không hề biết, bởi sự xúc phạm của hắn mà để Sở Thiên lưu lại trên người một mầm họa, nên hắn cũng vui vẻ cười.

“Ha ha, không hổ là Thánh Tế Tự! Ta cảm nhận được, sức mạnh của ta có thể chảy khắp người rồi!” Thoải mái xoay hông một cái, nam nhân rống lớn một tiếng, “Haaa!”

Tầng tầng hắc vụ bay lên trên thân hắn, từ từ che mất tầm nhìn của Sở Thiên, đợi đến khi Sở Thiên mở mắt nhìn lần nữa, trước mắt cơ hồ đã biến đổi thành một người.

Thân vận hắc bào, mái tóc màu xanh đen, người nam nhân trần trụi không tóc vừa rồi, đã biến thành một người trẻ tuổi hiên ngang lắm liệt.

“Phất Lạp Dịch Nặc, vừa rồi ngươi hỏi ta, An Đức Sâm sao có thể biến thành một ma thú cấp mười phải không?” Người trẻ tuổi lộ ra một bộ dạng kỳ lạ, “Đó là vì ta ban cho hắn sức mạnh!”

Sở Thiên kinh hãi, có thể biến một phế vật trở thành một ma thú cấp mười, tên này có thực lực thế nào?

“Ha ha.” Người trẻ tuổi tiếp tục nói: “Ngươi muốn biết tên ta không?”

Sở Thiên liền gật đầu.

“Nói cho ngươi biết tên gọi trước đây của ta. “ Người trẻ tuổi chậm rãi nói: “Lạp Hi Đức, Địa Ngục Cốt Long cấp mười Lạp Hi Đức!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên liền tức đến ngứa ngáy trong lòng, mẹ nó, thì ra người chính là con cốt long khiến lão tử phải xuyên việt! Không đúng! Lạp Hi Đức đã bị phong ấn vào trong huyết luyện ngục, nơi đó còn khủng khiếp hơn địa ngục mà? Nơi ấy ngay chính cả Mạch Khăng Tích cũng không thể ra được...

“Chà chà, ta có thể ngửi thấy mùi của Mạch Khăng Tích trên người của ngươi.” Lạp Hi Đức liếm môi một cái. “Ngươi trị được thương thế của ta, ngươi nói xem ta nên cảm tạ ngươi thế nào đây?”

“Điều này...” Lúc này Sở Thiên còn dám đòi phí chữa trị sao? “Nghe nói Lạp Hi Đức tiên sinh đã bị phong ấn tại huyết luyện ngục rồi? Sao lại ra đây được? Ha ha, thật là đáng chúc mừng!”

“Cái này phải cảm tạ An Đức Sâm.” Lạp Hi Đức dang hai tay, từ hư không hiện ra một thanh kiếm lớn, “Nếu không phải An Đức Sâm trộm được thanh kiếm này, ta đúng là không thể lên được.”

“Sau đó ngươi giết An Đức Sâm, dùng thi thể của hắn để mời ta chữa trị cho thương thế của ngươi?” Sở Thiên chậm rãi bước về sau.

“Ha ha, ngươi không cần phải sợ, ta sẽ không giết ngươi.” Lạp Hi Đức cười nói: “Tuy ngươi có mùi của Mạch Khăng Tích, nhưng mà, hiện tại ta đã không có hứng thú với Mạch Khăng Tích nữa rồi.”

“Ngươi không muốn tìm hắn báo thù nữa?” Sở Thiên ngạc nhiên hỏi.

“Ta còn có chuyện quan trọng hơn.” Nói rồi, cơ thể của Lạp Hi Đức từ từ bay lên, không gian chống đỡ bốn phía cũng bắt đầu thu nhỏ lại, “Ta không giết, nhưng ngươi làm thế nào để thoát khỏi đáy hồ sâu mấy nghìn thước này, thì ra không quản được.”

“Con mẹ ngươi! Đây không phải là giống như giết lão tử sao?” Sở Thiên nộ khí xung thiên há miệng chửi lớn.

“Ha ha ha ha...” Sở Thiên bị nước hồ đánh chìm, trong mơ hồ, hắn nghe thấy giọng nói cuồng ngạo của Lạp Hi Đức, “Lúc đến địa ngục nói cho chủ nhân ở đó biết, nếu muốn lấy lại kiếm của hắn, hãy đến nhân gian tìm ta đi!”

181. Chương 181: Mê Vụ Hồ

Xuống phía dưới, nước bùn đen nhánh, nhìn không thấy bất kỳ con đường hầm thông hướng dưới đất, phía trên, lại là một khoảng hồ nước, vô biên vô hạn, hướng bốn phía nhìn lại, mấy Thủy Hệ ma thú đã nhăm vào Sở Thiên.

Đáy hồ sâu mấy ngàn thước, áp lực kia sao lớn vậy, trong nháy mắt thi thể An Đức Sâm đã bị ép thành thịt vụn, hoàn toàn biến mất ở trên thế giới này, lần này, An Đức Sâm không có linh hồn, không có thể xác, cho dù là các vị thần thượng cổ cũng không thể khiến hắn sống lại.

Về phần Sở Thiên, lại vô cùng kinh ngạc, dưới sự bảo vệ của Lỗi nguyên của Tử Thần, áp lực đáy hồ cũng không tạo thành bất cứ phiền phức gì.

Sau khi chậm rãi hít vào một hơi, Sở Thiên nheo mắt lại cười, bởi vì hắn hít vào không phải nước hồ, mà là dưỡng khí!

Nhưng thật ra Sở Thiên dưới sự giúp đỡ của máu Long Hoàng, có thể trong khoảng thời gian ngắn không cần hô hấp, nhưng vẫn không đủ để giúp hắn bơi qua hơn mấy ngàn thước, Sở đại thiếu gia đúng lúc tuyệt vọng, lại phát hiện bản thân có thể hô hấp dưới nước!

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Lão tử không chết được đâu! Ha ha, Sở Thiên cười, Lạp Hi Đức, tiểu tử người nằm mơ cũng không ngờ rằng, trên người Lão Tử có Thủy Hệ cấm chú bảo vệ!

Năm đó lúc ở A Cổ Lạp sơn, sư nương của Sở Thiên, Mai Lâm pháp thần gia cố thêm cấm chú cho hắn, chuyện này Sở Thiên cũng suýt quên rồi.

Chuyện hô hấp, vấn đề khó nhất đã giải quyết được rồi, những thứ khác cũng tốt hơn nhiều. Thủy Hệ ma thú? Hắc hắc, ngay lập tức Sở đại thiếu gia ẩn thân.

Bơi qua bơi lại, không biết qua bao lâu rồi, cuối cùng, đầu Sở Thiên lộ khỏi mặt nước.

“Con mẹ nó, cái nơi quỷ quái này thật đúng là không hổ gọi Mê Vụ hồ!” Sau khi nhìn cảnh trên mặt nước, Sở đại thiếu gia bắt đầu mắng chửi, “Con mẹ hắn phải đi thế nào đây?”

Mê Vụ hồ bán kính ngàn dặm, trên mặt nước quanh năm sương mù giăng đầy đặc, mặc dù Sở Thiên đã bơi ra khỏi mặt nước, thị giác được huy động tối đa, toàn bộ đều là sương mù đen nhánh, làm cho người ta phân không rõ ngày đêm, xác định không được phương hướng.

Sở Thiên do dự một lúc lâu, lại không thể quyết định nên bơi hướng nào, bởi vì phía Đông Mê Vụ hồ là lãnh thổ Khải Tắt đế quốc, nhưng phía nam lại là Lô Tư đế quốc, còn phía tây là đại sa mạc, phương bắc ma thú giăng đầy dãy Lạc Nhật sơn, cho nên Sở Thiên chỉ có một phần tư cơ hội trở lại Khải Tắt, ba hướng khác đều là tử lộ!

Hơn nữa coi như là Sở Thiên chọn được phương hướng, bơi qua Mê Vụ hồ bán kính ngàn dặm cũng cần có thời gian, khi đó đủ làm cho Sở Thiên chết đói rồi.

Lúc Sở Thiên mặt ủ mày chau, đột nhiên, từ đằng xa truyền đến một tiếng quát, “Nhanh lên một chút! Trước tối nay nhất định phải chạy tới tiểu đảo phía trước!”

Theo âm thanh vọng lại, một đoàn Tri Chu (nhện) đang từ trên mặt nước nhanh chóng chạy qua.

Có thể đạp nước mà đi, bọn họ phải Tri Chu tộc rồi, nghĩ tới đây, Sở Thiên lập tức hô to lên, “Cứu mạng!”

“Có người cầu cứu?” Thủ lĩnh nhện ngừng lại, chân nhện tám có đầy giác hút, hướng nơi Sở Thiên mà đi tới.

“Hửm? Không có ai? Không đúng. Ta rõ ràng nghe thấy tiếng kêu cứu.” Tri Chu nghi ngờ nhìn bốn phía, nhưng không phát hiện kẻ nào.

Lúc này Sở Thiên mới ý thức được mình vẫn còn ẩn thân, cho nên giải trừ ẩn thân thuật, hướng con nhện vẫy vẫy tay, hô: “Ta ở chỗ này!”

“Chỉ muốn kiếm tiền không cần mạng con người!” Con nhện đi tới trước mặt Sở Thiên, nói: “Ê, ngươi cũng là buôn bán Mã Lệ Liên?”

Buôn bán Mã Lệ Liên? Sở Thiên sửng sốt, sau đó gật đầu, Tri Chu không có đoán sai, Sở đại thiếu gia chính là buôn bán độc phẩm, hơn nữa còn là trùm độc phẩm lớn nhất đại lục.

“Ồ, vậy phải theo quy tắc cũ rồi!” Vừa nói, Tri Chu hướng Sở Thiên vươn tay ra, “Đưa đây!”

“Đưa cái gì?” Sở Thiên có chút hoang mang.

“Hừ, muốn mạng sống thì đừng giả bộ ngu nữa!” Tri Chu không nhận được. “Quy tắc cũ, một trăm kim tệ!”

Cứu người còn lấy tiền? Hơn nữa xem ra, nghiệp vụ của tên Tri Chu này rất điêu luyện, Sở Thiên không biết nên nói gì....

Lúc này, một con nhện cái trang điểm xinh đẹp đi tới, nói với con phía trước: “Ông xã, tiểu tử này không đưa kim tệ, vậy thì đừng để ý tới hắn nữa, chúng ta đi nhanh đi!”

“Hừ! Xui xẻo!” Tri Chu thóa mạ một câu, “Còn tưởng rằng có thể kiếm chút thu nhập thêm!”

Vừa nói, hai con nhện xoay người đi.

“Chờ một chút, ta đưa tiền!” Sở Thiên nóng nảy, nhưng hắn vẫn biết đạo lý “Tiền tài không lộ ra ngoài”, trước tiên ở trong giới chỉ lấy ra một pháp bào cũ rách, sau khi mặc ở dưới nước, mới lấy ra một số kim tệ, “Đừng đi, ta đưa tiền! Nhưng ta chỉ có những thứ này thôi.”

Tri Chu quay người lại, nhìn lướt qua số kim tệ trong tay Sở Thiên, sau đó nói: “Sớm đưa tiền không phải xong rồi sao!”

Vừa nói, Tri Chu từ phía xa trong đội nhện kêu lên, chỉ vào nói với Sở Thiên: “Lên đi!”

Sở Thiên nhanh chóng bò lên phía sau lưng con nhện, ngồi xuống bên cạnh một cái rương.

Lúc này, Sở Thiên thấy rõ bộ dáng đội nhện, thủ lĩnh là hai con nhện một vợ một chồng, hẳn là ma thú cấp bảy, còn những con khác cấp bậc đều không cao, đều là một số ma thú cấp thấp, ở nơi này những ma thú cấp thấp cho trên lưng Tri Chu, mỗi con đều đứng trên mấy cái rương lớn.

“Ha ha, hai vị, ta muốn đi tới Khải Tắt đế quốc, các người thuận đường không?” Sở Thiên hỏi.

“Hắc! Trùng hợp rồi! Chúng ta cũng đi nơi đó!” nhện cái nói: “Đi thôi, coi như tiểu tử người gặp may.”

Một đội nhện lần nữa lên đường.

“Ê, người không phải lần đầu tiên bị rơi xuống nước chứ?” Nhện cái đột nhiên hỏi: “Nhìn dáng vẻ của người thật giống như ngay cả quy tắc Mê Vụ hồ cũng không hiểu.”

“Ha hã, ta thật sự là lần đầu tiên rơi xuống nước.” Sở Thiên cười a a nói: “Làm sao, nơi này có rất nhiều người rơi xuống nước sao?”

“Hóa ra là người mới a!” Nhện cái mắt sáng lên, nhiệt tình tiến tới bên cạnh Sở Thiên, bắt đầu giới thiệu kinh nghiệm với hắn.

Lợi nhuận buôn lậu độc phẩm đủ để cho bất luận kẻ nào điên cuồng, cho dù là ma thú cũng không ngoại lệ, nhưng ở phía đông đại lục, con đường buôn bán Mã Lệ Liên đều bị tam đại thủ lĩnh Lô Dịch Tam Thế, Bồ Luân Đạt còn có Sở Thiên nắm giữ rồi, những người khác căn bản không chen chân vào được.

Cho nên, dưới thế lực nhóm người Sở Thiên, xuất hiện buôn lậu rất rủi ro.

Những thứ buôn lậu này không dám đi đường thẳng, chỉ có thể chọn buôn lậu từ Mê Vụ hồ, nhưng, khí hậu của Mê Vụ hồ và Thủy hệ ma thú cũng không phải là ăn chay, bọn chúng thường đánh úp thuyền đi buôn lậu, giống như Sở Thiên rơi xuống nước cũng thường xuyên xuất hiện.

Tri Chu cứu Sở Thiên, chính là một phần buôn lậu, nhưng bọn hắn trừ buôn lậu Mã Lệ Liên ra, vẫn nhân tiện cứu một số người rơi xuống nước, dĩ nhiên, phải thu phí.

“Ta nói huynh đệ nghe, sau này ở Mê Vụ hồ gặp phải phiền toái, thì tìm chúng ta, bảo đảm giá cả vừa phải!” Nhện cái tiếp tục tuyên truyền, “Một trăm kim tệ đổi lại một mạng, việc buôn bán này quá rẻ, đúng rồi, chỗ này ta có chút ma pháp đặc chế dùng để phát tín hiệu.” Vừa nói, Nhện cái lấy ra mấy viên cầu đen đen, “Đưa người mấy viên trước, sau này lúc rơi xuống nước lần nữa, đem nó ném lên trời, trong vòng một ngày chúng ta bảo đảm chạy tới, hì hì, dĩ nhiên, nếu người có bản lãnh sống đến lúc đó...”

Sở Thiên nhận lấy viên đạn ma pháp, nhưng trong lòng cũng rất là không thoải mái, mẹ kiếp, đám người này chẳng phải là lấy tiền từ trong kẻ rằng lão tử sao? Hừ! Lại tranh đoạt sinh ý với lão tử...

Mặc dù Sở Thiên rất không vui, nhưng còn muốn dựa vào bọn chúng cứu mạng, cho nên cười nói: “Ha ha, một trăm kim tệ thật sự rất rẻ, lần sau ta sẽ còn tìm các người.”

“Tìm chúng ta là được rồi!” Nhện đực tiếp lời nói, “Không phải là nói dóc với người, đừng xem ta chỉ là ma thú cấp bảy, ma thú có thể đi ngàn dặm ở Mê Vụ hồ, bất kể trên nước hay là dưới nước, cũng phải cấp cho ta chút mặt mũi!”

“Đại ca này là...” Sở Thiên kinh ngạc hỏi. Giọng điệu của hai con nhện này cũng quá cuồng vọng rồi.

“Ha ha, ” Nhện đực tự hào cười, “Biết biểu muội ta là ai không?”

Sở Thiên lắc đầu.

“Nói cho người biết!” cầm con nhện đực giương lên, quệt miệng nói: “Biểu muội ta, là ma thú cưng của Thánh Tế Tự Phát Nạp Địch Nặc, AK47 tiểu thư!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên sửng sốt, nói không nên lời.

“Được rồi, ông đừng quảng cáo nữa!” Nhện cái không vui vỗ ông xã một cái, nói: “AK47 tiểu thư có quan hệ rất xa với chúng ta!”

“Không xa chút nào! Mười đời trước kia, chúng ta cùng tổ gia gia!” Nhện đực nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Bà quên sao? Lần trước AK47 tiểu thư còn sai người tặng quà cho chúng ta!”

Vừa nói, nhện đực vỗ đầu vai Sở Thiên, cười nói: “Mọi người đều buôn lậu Mã Lệ Liên , ta không dối gạt người, bây giờ Phan Mạt Tư gia tộc kiểm tra nghiêm ngặt, rất nhiều hàng hóa vận chuyển đến Khải Tắt cũng bán không được, nhưng nếu có quan hệ với biểu muội AK47, coi như là quân bảo vệ thành Khải Tắt cũng không dám tra hàng của bọn ta, thế nào, có có muốn cùng làm với đại ca ta không?”

“Hắc hắc, nói sau đi, ta gần đây muốn làm ăn thứ khác...” Sở Thiên vội vàng từ chối.

Cũng may nhện đực chẳng qua chỉ nói thuận miệng, cũng không thật muốn cùng Sở Thiên kết nhóm buôn lậu, cho nên hắn tiếp tục nói khoác: “Phía đông bây giờ ai có thể lực nhất? Nói cho người biết, không phải là Khải Tắt và Lô Tư hoàng đế, mà là Phát Lạp Địch Nặc Thánh Tế Tự! Chắc chắn, Long Hoàng với Thú Hoàng gì chứ, kia đều không phải là nhờ Thánh Tế Tự chữa bệnh sao? Hắc hắc, nếu ai đắc tội ta, đó chính là đắc tội biểu muội ta, cũng chính là đắc tội Thánh Tế Tự, người nói xem, Mê Vụ hồ này còn ai dám làm khó đại ca ta...”

Sở Thiên đành bắt đắc dĩ, cùng nhện đực lải nhải nói khoác, Sở Thiên cuối cùng đi tới bên hồ, tiến vào lãnh thổ Khải Tắt.

Tri Chu sau khi lên bờ sẽ đem Sở Thiên bỏ xuống, bọn họ muốn tới chỗ bí mật giao hàng, tự nhiên không thể mang theo Sở Thiên.

Đơn độc chạy tới vùng quê Khải Tắt, Sở Thiên còn đang suy nghĩ chuyện lúc chia tay, nhện đực đã nói những lời kỳ quái.

“Sau khi đến Khải Tắt, đừng đi trong thôn, trực tiếp vào thành lớn...”

Tại sao không thể vào thôn? Sở Thiên rất không hiểu.

Rất nhanh, một cái thôn nhỏ đã xuất hiện ở trước mặt Sở Thiên.

Mặc kệ, lão tử càng muốn đi vào! Sở đại thiếu gia là nhân vật quen sống an nhàn sung sướng, tại sao có thể chịu được đôi chân đi bộ? Cho nên hắn quyết định vào thôn mua con ngựa thay cho đi bộ.

“Có người lạ!” Ngay khi Sở Thiên vào thôn trong nháy mắt, cả thôn nhỏ giống như hỗn loạn, xung quanh toàn bộ đều là đại hán trong tay cầm nông cụ chen chúc ra, hung ác đánh về phía Sở Thiên.

Thật kỳ lạ, Sở đại thiếu gia ở địa bàn của mình, bị một đám nông dân vây quanh...

182. Chương 182: Trách Nhiệm Không Thể Trốn Tránh

Thủ lĩnh mấy người nông phu dường như không nghe thấy Sở Thiên nói cái gì, ngược lại càng ép sát thêm, “Mọi người vây quanh, đừng để cho hắn chạy!”

Nhìn dáng vẻ những nông phu, Sở Thiên nhướn mày, vừa mới nghĩ thi triển ẩn thân thuật cũng ngừng lại.

Với tư cách là cường quốc đứng đầu đại lục, mức sống của người Khải Tát cũng không tệ lắm, ít nhất những người nông dân này rời xa vùng núi đều có thể mặc y phục không quá cũ rách, có điều Sở Thiên không hiểu chính là, tại sao những nông phu này đều dùng vải nhét vào lỗ mũi?

Chỉ nhét lên lỗ mũi thôi, có thể bọn họ do trời nóng quá phát cuồng, ăn mặc kỹ lưỡng, dường như mỗi một tấc da đều bao bọc ở dưới quần áo.

Nông phu đã tới gần trước mặt Sở Thiên, lúc này, Sở Thiên hét lớn: “Đứng lại!”

Làm mấy năm cho quốc gia, Sở đại thiếu gia trên người sớm đã có một loại khí tức bề trên, hắn tức giận hét, những nông phu kia nhất thời đứng yên tại chỗ, không dám tiến thêm một bước.

Do dự một hồi, một nông phu đột nhiên hô: “Nhìn loại y phục hắn mặc kia! Mặc y phục này nhất định không phải là đại nhân vật, mọi người lên nào!”

Sở Thiên bắt đầu nhìn lướt qua pháp bào cũ rách trên người, thầm nghĩ, cùng đám người này nói không rõ ràng, nhanh ẩn thân chạy trốn thôi.

Nghĩ tới đây, Sở Thiên giơ tay lên, chuẩn bị thi triển ẩn thân thuật.

“Điện hạ!” Đột nhiên, trong đám người một nông phu cắt tay vọt ra, “bịch” một tiếng quỳ gối trước mặt Sở Thiên, kinh ngạc cười nói: “Quân bảo vệ Thái Thạch Bảo liên đội Sư Thử thứ bảy, Bách phu trưởng giải ngũ Tác Long tham kiến điện hạ!”

“Người biết ta?” Sở Thiên bỏ dự định bỏ chạy. Ngạc nhiên nói: “Người thấy ta lúc nào?”

“Mặt tướng từng theo điện hạ tham gia Thái Thạch Bảo chiến dịch!” Mặc dù giải ngũ, nhưng Tác Long vẫn duy trì khí chất quân nhân Khải Tát như xưa, “lúc điện hạ truy kích Trát Phổ Lan, ta đảm nhiệm hộ vệ không quân của ngài.”

“Ồ. Ta nhớ ra rồi.” Sở Thiên ra vẻ đột nhiên nhớ ra nói, nhưng thật ra Thái Thạch Bảo lúc ấy tập hợp không dưới trăm vạn quân nhân, Sở Thiên đâu có thể nhớ kỹ một bách phu trưởng nhỏ chứ? “Ha ha, lúc ấy người giết không ít bọn người Lôi Tư khôn kiếp!”

“Điện hạ còn nhớ ta!” Tác Long mừng rỡ.

Nhìn quanh một chu vi hình tròn vây nông phu kỳ lạ, Tác Long quát to: “Đem đồ trong tay đặt xuống! Vị này là hữu tướng đế quốc, thượng cổ Thánh Tế Tự Phát Lạp Dịch Nặc công tước đại nhân!”

“Mẹ ơi!” Cái cuốc trong tay nông phu rời tay rơi xuống, ngay sau đó tất cả mọi người nằm úp sấp ở trên mặt đất, “Điện hạ ngài khỏe chứ, Thánh Tế Tự ngài ăn chưa? ...”

Tác Long khó xử nói với Sở Thiên: “Điện hạ, bọn họ cũng chưa từng thấy quý tộc. Đối với lễ nghi cũng...”

“Không sao!” Tình hình thay đổi, khiến Sở đại thiếu gia tìm lại được cảm giác người lãnh đạo quốc gia, phất tay một cái. Lộ ra nụ cười tự cho là có ma lực nhất, Sở Thiên cười nói: “Được rồi, tất cả đứng lên đi!”

“Người nghe thấy không? Hữu tướng đại nhân còn nói với ta nữa!” Một nông phu nhỏ giọng nói thầm bên tai người bên cạnh.

“Hắc hắc, điện hạ cũng nói chuyện với ta...”

“Điện hạ, ngài có thể đến thôn này. Chúng ta thật sự là quá vinh hạnh.” Tác Long do dự một chút, nói: “Có thể... Có thể mời ngài đến làm khách ở nhà tôi được không?”

“Ca ngời Sinh Mệnh nữ thần! Như vậy thật tốt quá! Chúng ta đi thôi!” Sở Thiên không chút do dự nhận lời mời.

“Ngài... Ngài đồng ý?” Tác Long thụ sủng nhược kinh, sau khi gọi người đi vào thành bắm báo thành chủ. Hắn trong ánh mắt khâm phục của mọi người, dẫn Sở Thiên vào thôn.

Sở Thiên mặt mang nụ cười đi tiếp, nhưng trong lòng lại đang mắng thầm: Khốn kiếp, nếu không phải vợ chồng tên nhện nước đáng chết đó, chỉ để ý cứu mạng không chú ý đến ăn cơm, Lão Tử kia cũng không cần đi lừa ăn trong nhà nông phu...

“Điện hạ, ngài tới nơi này cải trang thị sát sao?” Tác Long hỏi.

“Thị sát? Đúng, ta tới thị sát!” Sở Thiên thuận miệng nói: “Tác Long, người giải ngũ lúc nào? Bây giờ sống thế nào a?”

“Tôi giải ngũ sau khi bị thương ở chiến dịch Thải Thạch Bảo.” Tác Long nhẹ vỗ về cánh tay cụt. Có chút thương cảm nói: “Cánh tay trái của tôi bị pháo ma pháp Lôi Tư đánh trúng.”

Vừa nói, Tác Long cười một tiếng, “Nhưng tôi giải ngũ sau khi được phân mười kim tệ và một miếng đất, cũng đủ sống nốt quãng đời còn lại.”

Mười kim tệ? Sở Thiên âm thầm chậc lưỡi, có chút xấu hổ khi đi lừa ăn trong nhà Tác Long.

Nói chuyện một hồi, Sở Thiên đến nhà Tác Long, một nhà nông rất bình thường, nhưng ở dưới mái hiên lại đặt vũ khí cùng khô giáp chỉnh tề.

Trong phòng trang trí rất đơn giản, nhưng rất sạch sẽ, Tác Long sau khi xếp Sở Thiên ngồi xuống trước một cái bàn, liền đi vào bếp.

Rất nhanh, mấy bàn thức ăn nóng hổi đã được bưng lên, Tác Long có chút ngại, cười xấu hổ nói: “Điện hạ, nhà của ta chỉ có những thứ này thôi. Hơn nữa gần đây heo thú của đế quốc đều bị mắc bệnh kỳ quái, ta không dám chuẩn bị thịt cho ngài.”

“Không sao, những thứ này rất ngon.” Sở Thiên đói bụng lắm, cũng không quan tâm trong mâm là cái gì, ngồi xuống cái là ăn. Vừa ăn vừa hỏi: “Heo thú của đế quốc làm sao? Còn nữa, những thôn dân kia vừa rồi tại sao muốn bắt ta?”

Tác Long cùng ngồi ở một bên, nói: “Chẳng những thôn chúng ta, bây giờ miền tây đế quốc đều như vậy! Trước đây heo thú miền tây đế quốc đột nhiên tất cả đều bị bệnh, hơn nữa người ăn heo cũng bị bệnh không ít, sau này một số tiếp xúc với bệnh nhân trong thôn cũng mắc loại bệnh này, cho nên người trong thôn vì bảo vệ mình, mới không để cho người lạ vào thôn.”

Chẳng lẽ là bệnh truyền nhiễm trên quy mô lớn? Sở Thiên sững sốt, miệng cũng không tiếp tục cắn xé, “Tể Tự đế quốc đâu? Bọn họ không chữa trị sao?”

“Tể Tự trong thành nói, loại bệnh này không trị được.” Tác Long nói: “Trước kia trên đại lục cũng từng xuất hiện chuyện này, các Tể Tự đều đem người mắc bệnh và ma thú cách ly ở vùng sa mạc.”

Ca ngợi Sinh Mệnh nữ thần! Dem bệnh truyền nhiễm cách ly ở sa mạc? Sở Thiên ánh mắt híp lại, làm như vậy quả thực là dã man.

“Các người trong thôn có nhiễm bệnh của heo thú không!” Sở Thiên đứng lên.

“Có!” Tác Long ánh mắt sáng lên, “Điện hạ ngài muốn đích thân trị liệu sao?”

“Đưa ta đi xem thử!” Sở Thiên nói.

Theo tính cách Sở Thiên, nếu như là nước khác sinh bệnh truyền nhiễm, thì hắn không có hứng thú. Nhưng lần này bệnh truyền nhiễm phát sinh ở Khải Tắt! Nếu như Sở Thiên không quan tâm đến, vậy chắc chắn có nhóm ma thú lớn cùng bệnh nhân sẽ bị cách ly đến sa mạc, mà người ra lệnh cách ly, cũng nhất định sẽ là Sở Thiên – thủ tịch Tể Tự cung đình!

Dem bệnh nhân đến sa mạc chờ chết. Loại việc này Sở Thiên làm không được, lại càng không muốn mang cái tội danh này trên người!

Kêu Tác Long ở bên ngoài, Sở Thiên đi tới sân cách ly heo cùng bệnh nhân, cái đập vào mắt trước tiên, là mấy con heo uể oải không phân chán cùng mấy cỗ thi thể người đen sẫm.

Sở Thiên đi tới trước thi thể người phía trước, những thi thể này trừ đen ra, trên người còn nhiều phát ban màu đỏ.

Mẹ kiếp ! Hóa ra là heo ôn, Sở Thiên thở dài một hơi, loại bệnh này là bệnh thường thấy ở động vật, xác suất lây bệnh sang người rất thấp. Hơn nữa giữa các bệnh nhân cũng rất ít lây bệnh, đối với loài người dường như không có nguy hại trên phạm vi lớn.

Nhưng mặc dù không có gì quá nguy hại lớn, nhưng Sở Thiên lại không có cách nào trị liệu. Bởi vì thuốc của Sở Thiên chỉ có hai loại hiệu quả, tăng tốc độ chữa bệnh chấn thương, và tăng cường sức khỏe.

Mà trị liệu heo ôn, hết lần này tới lần khác hai loại hiệu quả này không dùng được! Bởi vì heo ôn đến từ bệnh độc trong cơ thể! Ngưu Hoàng mặc dù cũng có công hiệu giải độc, nhưng đối với heo ôn lại không có hiệu quả.

“Điện hạ!” Tác Long ở phía xa kêu lên: “Thành chủ dẫn người tới nghênh đón ngài.”

Ngay sau đó. Mấy trăm người đội thị vệ xuất hiện ở trong thôn.

Thành chủ một mực cung kính bái kiến Sở Thiên, sau đó đợi Sở Thiên ra lệnh.

“Bây giờ trong phạm vi quản hạt của người, heo mắc bệnh có bao nhiêu? Bệnh nhân có bao nhiêu?” Sở Thiên hỏi.

“Người không nhiều lắm. Chỉ có mười mấy, nhưng heo lại rất nhiều.” Thành chủ không dám nhìn Sở Thiên, cúi đầu hồi đáp.

“Rất tốt, bệnh nhân không cần lưu vong đến sa mạc nữa, đem bọn họ cùng người bình thường tách ra là được rồi, mấy ngày nữa ta sẽ từ đế đô vận chuyển một lô thuốc tới đây, về phần heo, toàn bộ dùng lửa thiêu chết, tổn thất của người dân trong thôn bệ hạ sẽ bồi thường.” Sở Thiên nhanh chóng hạ lệnh.

Sau khi thành chủ nhất nhất ghi nhớ. Đột nhiên nói với Sở Thiên: “Điện hạ, ngài sao lại tới đây?”

“Đây là bí mật đế quốc!” Sở đại thiếu gia ra vẻ thần bí hồi đáp: “Người chuẩn bị cho bản tướng một chút, ta muốn lập tức trở về đế đô!”

Thành chủ chuẩn bị đi, mà Tác Long lại do dự dự đi tới bên cạnh Sở Thiên, nói: “Điện hạ, ta... Ta có thể làm võ sĩ gia tộc của ngài không?”

Sở Thiên sững sốt, nhìn lướt qua cánh tay cụt của Tác Long.

Tác Long vội la lên: “Điện hạ, ta tuy tàn phế không thể cưới Sư Thử, nhưng những điều trước kia học được ở học viện quân sự hoàng gia học viện vẫn chưa quên!”

“Người tốt nghiệp học viện quân sự hoàng gia?” Sở Thiên hứng thú hơn, “Người có biết Bội Kỳ không, hẳn bây giờ là thống lĩnh hộ vệ của ta, năm đó là thủ khoa lục quân học viện quân sự hoàng gia.”

“Bội Kỳ là thống lĩnh hộ vệ của ngài?” Tác Long mừng rỡ, “Ta năm đó là thủ khoa hệ tác chiến trên không!”

“Ca ngời Sinh Mệnh nữ thần! Sau này người chính là huấn luyện sư phi hành ma thú của Phát Lạp Dịch Nặc gia tộc.”

Ngừng lại một chút, Sở Thiên nói: “Nhưng trong gia tộc của ta , tạm thời còn không có ma thú phi hành...”

Tác Long ngạc nhiên, Sở Thiên lập tức đeo cho hắn huy chương gia tộc mình —— Huy chương Tiểu Bạch.

... ..

Tin tức an toàn của mình đã truyền về đế đô, cho nên trên đường Sở Thiên trở về Bàng Bối thành cũng chỉ có một đường du sơn ngoạn thủy, đi thong thả dị thường.

Nhưng, những ngày tốt đẹp của Sở Thiên không còn mấy ngày nữa, nửa đường nhận được chiếu thư khẩn cấp của Lô Dịch Tam Thế—— dùng tốc độ nhanh nhất trở về đế đô!

Theo chiếu thư mà đến, còn có một chiếc khí cầu Tề Bách Lâm, quan viên truyền chiếu không hề phân trần mà kéo Sở Thiên lên trên khí cầu, bay trở về đế đô.

Ngoài dự liệu Sở Thiên, Lô Dịch Tam Thế thậm chí phái Tả tướng Cách Lôi Minh ở ngoài thành chờ hấn, vừa thấy mặt, Cách Lôi Minh liền vui vẻ nói: “Thú Tộc sẽ cùng đế quốc ký kết hiệp ước vĩnh viễn không xâm phạm!”

“Ha ha, chuyện tốt a!” Sở Thiên cũng cười, Thú Tộc đại thảo nguyên Huyền Hà phương bắc là đại họa trong lòng Khải Tát, mặc dù bọn họ không có cao thủ, nhưng số lượng thật sự rất nhiều, nhiều năm qua, Thú Tộc chính là dựa vào vô số chiến sĩ cấp thấp, sinh sôi kéo một phần ba thiết kỵ Khải Tát, cũng kéo mơ ước mấy đời hoàng đế Khải Tát thống nhất đại lục.

Hôm nay Thú Tộc cùng Khải Tát ký kết hiệp ước, vậy thì không khác gì rút một tảng đá đè nặng trên vai Lô Dịch Tam Thế rồi, để hấn có đủ thực lực đối phó với quân địch Lôi Tư! Đây quả thật là chuyện tốt, nhưng, có quan hệ gì với Sở Thiên?

Cách Lôi Minh tiếp tục nói: “Nhưng Thú Tộc vẫn có một điều kiện, bọn họ hy vọng người đi một chuyến đến Huyền Hà đại thảo nguyên!”

“Ta đi làm gì?” Sở Thiên ngạc nhiên nói.

“Người không phải giải quyết một số bệnh heo ở miền tây đế quốc sao? Loại bệnh đó, trong Thú Tộc số lượng trừ tộc nhiều nhất cũng mắc rồi... Cách Lôi Minh cười nói: ”Dựa vào thuật thượng cổ tế tự của người, rất dễ dàng trị lành cho bọn họ, đến lúc đó, đế quốc phương bắc không cần đặt quân ở nơi dân cư sinh sống nữa!”

Ca ngợi Sinh Mệnh nữ thần! Sở Thiên choáng váng, thú hấn có thể trị, nhưng người thú thì sao?

Hơn nữa, trong y thuật Sở Thiên từng học qua, đối với heo ôn chỉ có một loại phương pháp trị liệu, đó chính là giết chết!

Một loạt thuốc của Thánh Tế Tự đối với heo ôn cũng không có tác dụng, chẳng lẽ muốn lão tử đi tru diệt mấy trăm vạn mấy tên heo mập hình người đó? Sở đại thiếu gia cảm giác da đầu mình tê dại!

183. Chương 183: Đi Sứ

Lần này nhiệm vụ Sở Thiên chỉ có một, trị lành dịch heo ôn của trừ tộc, sau đó để Thú Tộc vĩnh viễn không vi phạm điều ước Khải Tát!

Do là công sự, nên Sở Thiên tự nhiên không đưa lão bà ra ngoài, mà hết lần này tới lần khác ma thú cưng của hấn lúc này phần lớn vẫn còn ở vương quốc Tư Khoa Đặc, trong nhà lưu lại A Mạt Kỳ cùng NMD, một người chết người kia chưa tỉnh ngủ. Về phần Kim Cương, hấn còn lưu lại giữ nhà, thuận tiện giúp Tề Bách Lâm thí nghiệm ma pháp đại pháo kiểu mới. Cho nên lực lượng hộ vệ bên cạnh Sở Thiên thoáng cái hết rồi.

Vì an toàn của mình, Sở đại thiếu gia bắt đầu dĩ, không thể làm gì khác hơn là dẫn theo Ba Bác Tát, Lỗ Tây Nạp vừa mới tỉnh, còn có Sa Khắc và Mặc Phỉ Đặc.

Pháp lực Ba Bác Tát mặc dù còn cần thời gian hơn một tháng mới khôi phục, nhưng phóng thích bệnh độc thì vẫn có khả năng, còn Sa Khắc cùng Mặc Phỉ Đặc, lại là lúc Sở Thiên đã ảo tưởng hai người bọn họ có thể gặp nguy hiểm “nhỏ nhỏ” tạo ra tình huống hù chết ma thú cao cấp gì đó.

Lần này đi sứ đại thảo nguyên cát hung chưa biết, cho nên Sở Thiên đem Tiểu Bạch lưu tại trong nhà.

Mặc dù đối phương là Thú Tộc dã man thô tục, nhưng Lô Dịch Tam Thế tuyên xưng là vì thực lực cùng lễ nghi phát triển Khải Tát, hãy để Sở Thiên dẫn ngàn người đội danh dự, đi Hồng Thổ Hạp cốc tìm lối đi. Mà không phải dùng khí cầu Tề Bách Lâm bay qua Trần Nê Chiêu trạch.

Nhưng thật ra Sở Thiên vẫn có thể đoán được ý đồ của Lô Dịch Tam Thế lựa chọn con đường Hồng Thổ Hạp cốc này bởi vì đi đường chậm nhất, đoán chừng thời điểm Sở Thiên đi tới lãnh địa Thú Tộc, những heo mập kia mắc bệnh heo ôn, đã chết không ít, loại làm phép biến tướng làm khiến cho sức mạnh Thú Tộc suy yếu phần nào, đối với Khải Tát có trăm lợi mà không một hại. Trải qua lộ trình gần một tháng, Sở Thiên đi tới cửa vào Hồng Thổ Hạp cốc, gặp được Hỏa Long quân đoàn trưởng Tạt Nạp Tư trú đóng ở nơi này.

Hàn huyền mấy ngày, sau đó Táp Nạp Tư phái một liên đội thiết kỵ Khải Tắt hộ tống Sở Thiên tiến vào Hồng Thổ Hạp cốc.

Cười Lỗ Tây Nạp, người mặc bào Tế Tự màu trắng. Giờ phút này Sở Thiên lộ ra giáng vẻ thần côn, nhẹ ngửi ngửi mùi máu tươi tán ra trên mặt đất đỏ, Sở Thiên nói với Ba Bác Tắt phía sau: “Bệnh độc của người cũng mang đủ chứ?”

Ba Bác Tắt giơ hai tay lên sờ không gian giới chỉ, nói: “Theo như lời dặn dò của ông chủ, các loại bệnh độc cũng theo một nhóm, nếu như cho ta cơ hội, ta có thể làm cho Huyền Hà đại thảo nguyên không còn người sống!”

Nói xong, Ba Bác Tắt vừa nghi ngờ hỏi: “Ông chủ, ngài là đi cứu người, sao lại muốn ta mang nhiều bệnh độc như vậy?”

Sở Thiên khẽ mỉm cười. nhỏ giọng nói: “Nhiều sao? Ta còn sợ không đủ đấy!”

Ba Bác Tắt càng không hiểu, nhưng không đợi hắn hỏi, trong hạp cốc đã truyền ra tiếng vạn mã bồn đàng (tiếng ngựa dồn dập).

Rầm! Rầm! Dưới sự lãnh đạo của thú Khoa Đa khổng lồ, gần hơn vạn người thú từ trong hạp cốc xuất hiện.

“Ha ha, hoan nghênh Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ đến Huyền Hà đại thảo nguyên!” Trên lưng Khoa Đa thú truyền đến một trận tiếng cười sảng khoái.

Lão Hồ Ly? Sở Thiên bấu môi một cái, thì ra là một lão Hồ Tộc hồng bạch mao ngồi trên lưng Khoa Đa thú.

“Hữu tướng Khải Tắt đế quốc, thượng cổ Thánh Tế Tự Phát Lạp Dịch Nặc Công Tước phụng mệnh đi sứ Thú Tộc.” Sở Thiên cũng theo lễ tiết quan trường. “Xin hỏi lão tiên sinh là vị đại nhân nào?”

Điện hạ quá khách khí rồi!” Lão Hồ Ly từ trên lưng Khoa Đa thú trèo xuống, đi về phía Sở Thiên, “Thú Tộc chúng ta không giỏi những thứ lễ tiết này. Điện hạ gọi ta là Phúc Da được rồi!”

Sở Thiên cười, đã sớm nghe nói Thú Tộc trời sinh tính hào sảng không giỏi nghiên cứu lễ tiết, thật không ngờ Hồ Tộc chú trọng phong phạm nhất trong thú tộc cũng tùy ý như vậy.

“Phát Lạp Dịch Nặc, người vẫn chưa chết sao?” Một người thú trắng kiện vọt tới trước mặt Sở Thiên, trợn mắt nhìn hắn!

Ba Tư Đẳng! Không ngờ lại là Ba Tư Đẳng ngày đó bị Sở Thiên lừa lấy Hãn Mã và Boeing!

“Ha ha, Ba Tư Đẳng tù trưởng không chết. Ta làm sao sẽ chết được?” Sở Thiên nhìn chằm chằm Ngưu Đầu Nhân trước mặt, miệng cũng không chậm đối đáp. Mẹ kiếp! Lão Tử không tin ai mới bác sỹ thú y về nhà mà lại dám đắc tội!

“Ba Tư Đẳng, cút ngay!” Lão hồ ly Phúc Da nổi giận, hung hăng trợn mắt nhìn Ba Tư Đẳng. “Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ là khách của thú vương!”

Xem ra địa vị Phúc Da ở Thú Tộc rất cao, khi hắn trách cứ, Ba Tư Đẳng không dám khiêu khích Sở Thiên nữa, nhưng hắn rất nhanh phát hiện ra Ba Bác Tắt phía sau Sở Thiên, “Hừ! Một vong linh pháp sư không có pháp lực, làm sao cũng có tư cách xuất hiện trên đất của con dân chiến thần!”

Vết sẹo trên mặt Ba Bác Tắt co quắp mấy cái. Sau đó đột nhiên cười, “Ba Tư Đẳng tù trưởng, xin chú ý, người đang ở đây xúc phạm hữu hảo của quý tộc quốc gia Khải Tắt đấy!”

Ba Bác Tắt sở dĩ trung thành với Sở Thiên, cũng không đơn giản vì Sở Thiên có thể lừa gạt dụ dỗ. Sửa sang lại lễ phục quý giá mà sợ rằng trên người thú vương cũng không thể ăn mặc không đẹp bằng, Ba Bác Tắt rất có phong độ quý tộc cười nói với Phúc Da: “Xin Phúc Da ước thúc thủ hạ của người, mặc dù ta trước kia là vong linh pháp sư, nhưng bây giờ, ta đã là Bá tước Khải Tắt đế quốc. Vinh dự học ở học viện ma pháp Hoàng Gia, Phó viện trưởng, cổ vấn ma pháp của Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ!”

Ba Tư Đằng tròn tròn mắt. Một đôi ngươi nhân trừng thật to, tắc họng nói không nên lời. Đường như trên đại lục không có vong linh pháp sư nào có thể đạt đến địa vị này Ba Bác Tát.

Phúc Da vội vàng đi ra giảng hòa, cười nói: “Ai chà, hóa ra là Ba Bác Tát đại nhân, hoan nghênh ngài tới Huyền Hà đại thảo nguyên.”

Ba Bác Tát hài lòng gật đầu, sau đó cùng theo Sở Thiên, dưới sự hướng dẫn của Phúc Da đi lên con đường Thú Tộc phía trước. Phúc Da là Hồ Tộc thông minh nhất trong thú nhân, dẫn dắt theo đường đi nhanh mồm nhanh miệng, không ngừng giới thiệu phong cảnh Huyền Hà đại thảo nguyên, nhưng không để lộ chút bí mật Thú tộc.

Trải qua thời gian mấy ngày, đại thảo nguyên mênh mông vô bờ xuất hiện ở trước mặt Sở Thiên, gió êm dịu, màu xanh hoa cỏ Ưng Phi, cảnh sắc này nhất thời làm cho Sở đại thiếu gia có cảm giác muốn định cư nơi đây.

Tinh thần thoải mái ghé qua mấy ngày trên đại thảo nguyên, rốt cục Sở Thiên cũng đi tới vương đô Thú Tộc, Hải Gia Nhĩ Thành. Hải Gia Nhĩ Thành mặc dù không có đại khí hùng hậu như Bàn Bối thành, cũng không có tiếng phồn hoa như Mã Lệ Liên thành. Nhưng có một loại cảm giác tráng kiện dũng cảm của Thú tộc, khắp nơi đất đai tươi tốt càng làm cho người ta thích thú.

Mới vừa vào thành, thú vương Tra Lý, một con sư tử dũng mãnh tuổi độ trung niên sốt ruột vội tiếp kiến Sở Thiên.

Vương Cung Tra Lý cũng không xa hoa, bên trong trang trí lộ ra một số da thú các loại, để Sở Thiên ngồi trên thảm da Trương Hồ, Tra Lý nói: “Phất Lạp Dịch Nặc điện hạ, Thú tộc chúng ta không thích nói nhảm, người trị khỏi quái bệnh của trư tộc. Ta sẽ đồng ý vĩnh viễn không xâm phạm Khải Tát!”

“ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Bệ hạ yên tâm, ta nhất định hết sức trị lành cho thú nhân mắc bệnh!” Nói xong, Sở Thiên đưa lên một phong thư của Lô Dịch Tam Thế, “Quốc vương Lô Dịch Tam Thế của chúng ta vẫn muốn hỏi một vấn đề.” “Vấn đề gì?” Để ý chỉnh sửa lại đám lông trên cổ sư tử của mình, nói: “Loài người các ngươi rất thích nói nhảm!”

“Đây cũng không phải là nói nhảm!” Sở Thiên cười nói: “Theo ta được biết, lương thực hàng năm của Thú tộc cũng không đủ ăn, cho nên mỗi khi đến mùa đông, các ngươi liền phái đại quân qua Hồng Thổ Hạp Cốc cướp bóc nước ta, nếu như bệ hạ đồng ý vĩnh viễn không xâm phạm Khải Tát, vậy... thức ăn để Thú Tộc cầm cự qua mùa đông phải làm sao?”

Vừa nói, Sở Thiên lấy ra một tờ bản đồ ma pháp, chỉ bản đồ nói: “Phía bắc Huyền Hà đại thảo nguyên là vùng địa cực băng tuyết, phía nam là Trần Nê Chiếu Trạch, bệ hạ muốn lương thực, chỉ có thể phái đại quân từ hai hướng này để tìm kiếm, thế nhưng phía tây bệ hạ là Long Hoàng A Cổ Lạp Sơn, cho nên cho dù chúng ta kí kết điều ước, nhưng khi nào Thú Tộc không có thức ăn. Sợ rằng vẫn có thể từ phía đông Hồng Thổ Hạp Cốc xâm lấn nước ta!”

Tay của Tra Lý vung lên, hào sảng nói: “Ngươi yên tâm, chỉ cần kí kết điều ước, chúng ta cho dù chết đói cũng sẽ không qua Hồng Thổ Hạp Cốc một bước!”

“Ha ha, chúng ta cũng không hy vọng nhìn thấy Thú Tộc có người chết đói!” Sở Thiên cười, “Toàn bộ đại lục cũng biết. Chiến sĩ Thú Tộc là đội quân dũng mãnh nhanh nhẹn nhất trên đại lục, cho nên Lô Dịch Tam Thế bệ hạ còn có một đề nghị khác.”

“Không sai! Chiến sĩ của ta đều là tốt nhất!” Tra Lý nói: “Trừ Khải Tát thiết kỵ, không có ai xứng làm đối thủ của chúng ta! Người có đề nghị cứ nói đi! Ta không muốn nghe nói nhảm.”

“Tốt lắm, ta nói thẳng!” Sở Thiên thu hồi bản đồ, nói: “Nước ta muốn dùng lương thực đổi chiến sĩ của các ngươi!”

“Điện hạ.” Phúc Da bên cạnh Tra Lý đứng lên, nghiêm trọng nói: “Theo ta được biết, quân đội Khải Tát không cho phép người và chủng tộc của quốc gia khác gia nhập.”

“Ta nói là dong binh, dong binh thì khác!” Sở Thiên giải thích: “Từ trên danh nghĩa nói. Thú Tộc chiến sĩ tương lai sẽ là khách của chúng ta, giúp chúng ta tác chiến.”

Phúc Da suy tư một chút, rồi gật đầu với Tra Lý.

“Được, ta đồng ý!” Tra Lý đứng lên, vươn bàn tay to ra cùng Sở Thiên vỗ một cái.

“Nếu bệ hạ đồng ý, vậy thì xin phái người dẫn ta đi xem thú nhân mắc bệnh!” Sở Thiên hít sâu một hơi, lúc này, hẳn chỉ có thể kiên trì trị liệu.

“Người đợi ngày mai hãy đi!” Lý Tra đột nhiên nóng vội nói: “La n tiên tri muốn gặp người. Người cùng Phúc Da đi gặp ngài tiên tri trước đi!”

Sở Thiên trầm nghĩ: địa vị La n lão thần côn này quả nhiên đủ cao, hẳn muốn gặp một người. Thậm chí so với trị liệu một chủng tộc còn quan trọng hơn.

La n cũng không ở Hải Gia Nhĩ Thành, mà ở trong một cái lều rách nát dựng ở thảo nguyên nơi ngoài thành xa xôi.

Trên đường đi báỉ kiến La n, Phúc Da đột nhiên nói với Sở Thiên: “Điện hạ, ngài lần này đi gặp tiên tri, có thể giúp thú vương bệ hạ một việc không?”

“Dĩ nhiên có thể!” Sở Thiên nheo mắt lại cười, việc ban ơn lấy lòng là việc Sở đại thiếu gia hẳn thích nhất.

“Không biết tại sao, bắt đầu từ một năm trước, La n tiên tri không chịu tiên đoán tương lai cho Thú tộc chúng ta nữa.”

Phúc Da nói: “Lão sư của điện hạ và La n tiên tri là bằng hữu lâu năm, cho nên ta muốn nhờ điện hạ khuyên ông ấy hãy vì bệ hạ mà tiên đoán một lần cuối cùng.”

“Ồ, ta sẽ cố hết sức.” Sở Thiên có chút lo lắng. La n ngay cả mặt mũi thú vương cũng không cho, vậy e rằng Sở Thiên cũng không chắc hữu dụng.

Ở trên thảo nguyên bốn ba cả ngày, Sở Thiên và Phúc Da cuối cùng đã đi tới lều của La n.

Bên ngoài lều, sớm đã có một tiểu cô nương của miêu tộc đang chờ, “Lão sư đã biết các người đến rồi, xin Phúc Da tiên sinh ở bên ngoài chờ, lão sư muốn gặp một mình Phất Lạp Dịch Nặc.”

“Điện hạ, vậy thì ngài hãy vào đó một mình vậy.” Phúc Da cung kính đứng ở một bên.

Sở Thiên nhìn lướt qua gương mặt thanh tú kia, đây bất quá chỉ là một miêu nữ bảy tám tuổi, trong lòng ác ý trầm nghĩ: chẳng lẽ tiểu cô nương này là con tư sinh của La n?

Xét kinh nghiệm lần trước gặp La n ở A Cổ Lạp Sơn, dọc đường đi Sở Thiên sớm đã chuẩn bị kỹ càng, nhanh chóng đi vào lều, bắt đầu gỡ ra trang sách bí ẩn nhất trong lịch sử đại lục. Được gọi là một lần quyết định hội đàm tương lai đại lục... Ách, hoặc nói cuộc hội ngộ của hai tên thần côn...

184. Chương 184: Cuộc Hội Ngộ Của Những Đại Thần Côn

“Vào đi, không cần ca ngợi nữ thần của người, Thú Tộc chúng ta chỉ tín ngưỡng Chiến Thần!” Thanh âm La n già nua mà có một loại cảm giác thần bí.

Sở Thiên bīu môi một cái bước vào lều trại.

Một đồng lửa đang đốt, một tấm thảm da cũ rách, còn có một cái rương lớn, đây chính là toàn bộ gia sản La n. Mặc dù đơn giản, nhưng khiến Sở Thiên có một loại cảm giác quen thuộc, khiến hẳn nhớ lại lão sư An Đông Ni ở Lạc Nhật sơn mạch.

“Ta không có gì không thể ca ngợi Sinh Mệnh nữ thần sao?” Sở Thiên cười nói: “Thú tộc các người tín ngưỡng Chiến Thần, nhưng không có tư cách ngăn cản ta ca ngợi nữ thần đúng không?”

La n cũng cười, “Ha ha, mặc dù trong Giáo Đình, Chiến Thần lệ thuộc Quang Minh thần điện của Sinh Mệnh nữ thần, nhưng tín đồ của Chiến Thần và tín đồ Sinh Mệnh nữ thần lại là cừu nhân!”

“Ồ?” Sở Thiên sững sờ, vấn đề tông giáo này hẳn thật đúng là không biết, “Tại sao bọn họ là cừu nhân?”

La n cười mà không đáp, hỏi: “Phất Lạp Dịch Nặc, người thật sự tin ngưỡng Sinh Mệnh nữ thần sao?”

“Dĩ nhiên!” Sở Thiên trang nghiêm đứng, kiên định hồi đáp: “Nếu như không tin ngưỡng nữ thần, ta làm sao có thể trở thành Thánh Tế Tự?”

“Người nói láo.” La n lắc đầu, nếu có điều chỉ hỏi: “Vậy tin ngưỡng Tử Thần của người thì sao?”

Sở Thiên trong lòng rung mình! Cảm giác Lời nguyện của Tử Thần đang mặc có chút trầm trọng, chẳng lẽ lão ta biết lão tử chính là Liệp Sát Vũ Thần?

Cảm thấy Sở Thiên có chút căng thẳng. La n nhẹ nhàng nói: “Không cần lo lắng, ta cái gì cũng không biết!”

La n thật sự cái gì cũng không biết? Sở Thiên ánh mắt híp lại.

Mặc dù IQ của Thú Nhân thấp có lợi cho việc giả tạo, nhưng được gần ngàn vạn Thú Nhân cung phụng là tiên tri, La n khẳng định vẫn có chút bản lãnh thật sự.

”Sư phụ của người vẫn khỏe chứ? La n không hề dây dưa tới vấn đề tin ngưỡng.

“Lão sư rất tốt!” Thời gian dài như vậy, Sở Thiên đã từng phái người đi dây Lạc Nhật Sơn tìm An Đông Ni. Muốn đón ông ta trở về Khải Tắt, nhưng An Đông Ni lại thủy chung không đồng ý.

“Ài, An Đông Ni nửa đời trước sai lầm!” La n đột nhiên thở dài, “Nhưng không ngờ, hắn lại thu nhận được một học sinh giỏi.”

Nghe được ý La n chửi An Đông Ni. Sở Thiên nhất thời không vui, Sở Thiên có được ngày hôm nay, gần như có thể nói là nhờ An Đông Ni ban tặng, trong lòng Sở Thiên, An Đông Ni tuyệt đối có một vị trí không ai thay thế được.

“Lão sư của ta làm sai điều gì?” Sở Thiên nói: “Chẳng lẽ lão sư hơn ba mươi năm trước, cứu vớt Khải Tắt để quốc cũng chính là sai lầm sao?”

“Đúng, hắn sai rồi, hắn không nên vì Khải Tắt!” Sắc mặt La n đột nhiên trở nên có chút kích động. Giọng nói cũng lộ ra vẻ nổi giận, “Nếu như không phải là An Đông Ni, thì việc tiên tri cũng không trở nên rắc rối như vậy!”

“Khải Tắt mất nước, chẳng qua là trên đại lục biến mất một quốc gia, nhưng An Đông Ni hắn, lại đem cả đại lục đẩy lên con đường diệt vong!” La n đang ngồi bỗng bật dậy. Cả giận nói: “Ta sớm đã nói với hắn, Khải Tắt hoàng thất không phải đơn giản như vậy, cho dù hắn không ra tay, Khải Tắt cũng không thể diệt vong!”

“Ài! Có thể An Đông Ni không tin ta...” La n chán nản ngồi xuống.

Ca ngợi Sinh Mệnh nữ thần! Trên mặt Sở Thiên cũng không có cách nào duy trì vẻ mặt thần côn được nữa, La n rốt cuộc biết bao nhiêu chuyện? Chẳng lẽ hắn ngay cả bí mật Khải Tắt hoàng thất cũng biết sao?

La n ý thức được bản thân nhiều chuyện, bình phục tâm tình, chậm rãi nói: “Nếu người có thể sống trở về, thì bảo với lão sư của người. Cách hắn tìm kiếm đáp án sai rồi.” Đáp án? Đáp án gì? Sở Thiên ngây ngẩn cả người. Sau đó vội hỏi: “Người nói ta nếu còn sống trở về là có ý gì?”

“Đây chính là nguyên nhân ta muốn gặp người!” La n lại khôi phục vẻ mặt thần côn, nói: “Người không nên tới...”

“Ông không phải là đã không tiên đoán tương lai nữa sao? Sao vẫn biết ta không nên tới?” Sở Thiên nheo mắt lại hỏi.

“Một năm nay ta mặc dù không tiên đoán thêm về tương lai. Nhưng có thể cảm nhận được, người sẽ phát triển, mang tai họa khổng lồ cho Thú tộc!” La n chậm rãi nói.

“Ha ha.” Sở Thiên cười, hắn tuy không tin lời của La n, nhưng trong lòng lại có cảm giác bất an lạ kỳ.

“Tin hay không tùy người vậy, dù sao xảy ra chuyện gì, ta cũng không nhìn thấy được nữa.” Trên nét mặt La n, đột nhiên hiện ra một loại ý vị không giải thích được.

“Chẳng lẽ người phải chết?” Sở Thiên hỏi.

“Không sai, ta sẽ chết.” La n rất thản nhiên nói.

Sở Thiên sững sốt, không dám xác định La n nói thật hay giả.

“Ta gọi người tới, là muốn nói cho người biết một chuyện.” La n tiếp tục nói: “Thừa dịp tai họa còn chưa xảy ra, hãy trở về Khải Tắt đi!”

“Vậy bệnh ôn dịch của trư tộc thì làm sao? Ngoại trừ ta, trên đại lục không ai có thể trị lành cho bọn họ.” Sở Thiên nói: “Hơn nữa ta không mang theo mình ước vĩnh viễn không xâm phạm Khải Tắt trở về, cũng không cách nào ăn nói được với Lô Dịch Tam Thế bệ hạ!”

“Trư tộc là chủng tộc có số lượng nhiều nhất trên đại thảo nguyên Huyền Hà, có tai họa gì kinh khủng hơn bọn hắc diệt vong sao?” Sở Thiên quát hỏi.

La n thở dài, chậm rãi nhắm mắt lại, không hề để ý tới Sở Thiên nữa.

Thấy bộ dạng La n, Sở Thiên cười, cùng lão tử độ tính nhẩn nại sao? Vậy thì độ đi!

Một Sư Nhân, một người; một tiên tri, một Tế Tự; hai người cứ như vậy lẳng lặng ở trong lều trại .

Dần dần, Sở Thiên cảm giác đầu gục xuống, đầu nghiêng một cái, ngã xuống ngủ thiếp đi.

... ..

“Tiên tri, điện hạ, đã một đêm rồi, các ngài nói xong chưa?” Bên ngoài lều Phúc Da lo lắng, hẩn chờ một đêm không có gì, nhưng bệnh nhân trên đại thảo nguyên chờ không nổi!

“Phất Lạp Dịch Nặc điện hạ, Tra Lý bệ hạ vẫn chờ ngài chữa trị cho trư tộc đó!” Phúc Da hô lớn.

Sở Thiên bị đánh thức, lúc lắc đầu, tỉnh cơn hôn mê.

Nhìn thoáng La n phía đối diện, Sở Thiên không khỏi khâm phục, lão này thật lợi hại, có thể kiên trì suốt cả đêm!

Ca ngợi Sinh Mệnh nữ thần! Không đúng! Sở Thiên kinh hãi. La n hình như không hề động đậy!

Đi tới bên cạnh La n, Sở Thiên nhẹ nhàng đẩy, bộp! La n ngã gục về sau

Mẹ kiếp! Lão này chết rồi sao? Sở Thiên nhất thời buồn bực, chuyện này không đơn giản. Một lão già Thú Tộc bình thường chết rồi thì không có gì, nhưng lão già này là tiên tri được Thú Tộc ký thác tinh thần!

Nếu như La n chết ở thời gian khác cũng không có gì, nhưng hết lần này đến lần khác trước khi hẩn chết, bản thân hẩn lại cùng ngồi với Sở Thiên!

La n luôn khỏe mạnh, sau một đêm cùng với Sở Thiên đã chết rồi. Hơn nữa lúc chết bên cạnh chỉ có Sở Thiên, tình huống này với người ngoài mà nói, quả thực không khác gì nói Sở đại thiếu gia mưu sát Thú Tộc tiên tri!

“La n, cái lão già người chết không đúng lúc rồi!” Sở Thiên chán nản ngồi dưới đất, không biết nên làm sao.

“Không sao, ta có thể chứng minh sự trong sạch của người!” Đột nhiên, một âm thanh sâu kín từ trong lều trại vang lên.

Ngay sau đó, con U Minh Lang màu xanh xuất hiện trong không khí.

“Người là ai?” Sở Thiên kinh hãi nói.

U Minh Lang đau thương nhìn thoáng qua thi thể La n.”Ta là ma sủng của chủ nhân.

Ngừng một chút, nó lại nói bổ sung: “Cũng là đại bá của Lỗ Tây Nạp.”

“Ca ngợi Sinh Mệnh nữ thần! Ha ha, hóa ra là người một nhà a!” Sở Thiên cười.

Có người làm chứng, à không, có Lang làm chứng là tốt rồi! Nếu không lão tử nhảy vào Biển Cấm cũng rửa không sạch oan này.

“Người tại sao lại ở chỗ này?” Sở Thiên hỏi.

“Chủ nhân sớm đã dự đoán được, cuộc sống sắp đến lúc kết thúc. Nếu như không phải vì chờ người. Một năm trước, tính mạng của ông đã nên kết thúc.” U Minh Lang nói: “Chủ nhân để cho ta tới nay ẩn thân ở trong trướng, chính là vì chứng minh sự trong sạch của người.”

“Ồ, vậy thì đa tạ người. Người hãy ra ngoài lều giải thích với Phúc Da một chút đi.” Vừa nói, Sở Thiên cũng định ra khỏi lều.

“Chờ một chút.” Sở Thiên ngạc nhiên nói.

Trong ánh mắt U Minh Lang máu đỏ, để lộ ra một tia hung quang, “Chủ nhân nói, nếu như người không lập tức rời khỏi đại thảo nguyên, thì ta sẽ giết người!”

“Ha ha, làm sao người lại giết ta chứ?” Sở Thiên ánh mắt híp lại. “Người là đại bá của Lỗ Tây Nạp, đại ca của Khải Văn, mà ta là huynh đệ kết nghĩa của Khải Văn, ha ha, nói vậy chúng ta còn là huynh đệ! Người sẽ không giết huynh đệ của mình chứ?”

Sở Thiên cho là quan hệ lôi kéo thì có thể lừa dối vượt qua kiểm tra, đáng tiếc, hắn đánh giá thấp lòng trung thành U Minh Lang, “Ta sẽ không làm trái mệnh lệnh cuối cùng của chủ nhân trước khi chết, rời khỏi Huyền Hà đại thảo nguyên, hoặc là, ta giết người!”

Sở Thiên không sợ U Lang Minh cấp tám, nhưng cũng không muốn là địch của U Minh Lang, đúng lúc do dự, màn cửa lều bị vén lên.

Học trò của La n - tiểu cô nương miêu tộc kia đi đến, nhìn thoáng qua thi thể của La n sau đó nói với U Minh Lang: “Lão sư chết rồi sao?”

U Minh Lang gật đầu.

“Lão sư trước khi chết, có cái gì muốn người nói cho ta biết không?” Tiểu miêu nữ dường như không có chút thương tâm nào với cái chết của lão sư.

“Có! Chủ nhân nói, sau này tất cả của hắn đều là của người.” U Minh Lang có chút e ngại tiểu miêu nữ.

“Bao gồm người sao?” Tiểu miêu nữ mặt không chút thay đổi nói.

“Bao gồm! Chẳng những là ta, danh hiệu tiên tri chủ nhân cũng là của người.” U Minh Lang cung kính nằm úp sấp ở trên mặt đất, “Mã Tư Lạc ta lấy danh dự và sinh mệnh của lang tộc ra thề, sau này đem cả đời phụng Trình Đức làm chủ!”

Tiểu miêu nữ —— Trình Đức lộ ra một nụ cười thản nhiên, “Mệnh lệnh thứ nhất ta ra là, quên hết tất cả những lời lão sư nói đi, Phất Lạp Dịch Nặc muốn làm cái gì, vậy cứ để hắn đi làm đi!”

Ca ngời Sinh Mệnh nữ thần! Chẳng những U Minh Lang Mã Tư Lạc ngây ngẩn cả người, mà ngay cả Sở Thiên cũng trợn tròn mắt, nhìn đi nhìn lại thì Trình Đức chỉ bảy tám tuổi, nhưng sự thành thực là không tương ứng số tuổi, Sở Thiên không hiểu, năng tại sao phải giúp mình!

Trình Đức đi tới trước mặt Sở Thiên, nhẹ nhàng khom người xuống, nói: “Phất Lạp Dịch Nặc điện hạ, ta sẽ chứng minh cái chết của lão sư không liên quan gì tới người!”

“Đa tạ Trình Đức tiên tri!” Sở Thiên cũng dùng lễ nghi quý tộc đáp lại, sự lão luyện của Trình Đức, thật sự khiến Sở Thiên không thể xem nó như một đứa trẻ.

“Điện hạ khách khí rồi.” Trình Đức lộ ra nụ cười thánh khiết của thánh nữ, “Như vậy, bệnh của trư tộc lại phải nhờ cậy điện hạ rồi.”

185. Chương 185: Thánh Nữ Thú Tộc

Bởi vì, tinh thần của bọn hắc ký thác, tiên tri La n trở về với hoài bão của Chiến Thần.

La n là lãnh tụ tinh thần của toàn Thú Tộc, cái chết của hắn, thậm chí khiến thú vương Tra Lý, chiến sĩ thiết huyết đã cùng Khải Tắt thiết kỵ tranh hùng mấy chục năm thất thanh khóc rống.

La n khi còn sống có được địa vị không ai sánh kịp, sau khi chết, những lời hắn nói lại có quyền uy cao nhất!

Trinh Đức, cô bé miêu tộc này gần bảy tuổi, cũng bởi vì một câu nói của La n, trở thành tiên tri mới của Thú Tộc!

Tang lễ La n, hưởng thụ đãi ngộ giống như tế bái Chiến Thần, để làm tốt hậu sự của La n, cả Huyền Hà đại thảo nguyên tựa hồ ngừng hoạt động, thậm chí tộc trưởng trụ tộc, cũng khẩn cầu Sở Thiên tạm thời không nên cứu trợ tộc người của hắn, mà là tham gia tang lễ La n trước.

Hôm nay, Hải Gia Nhĩ thành bị bao bởi một tầng màu đỏ như máu, bởi vì trong lòng người thú, chỉ có màu máu tươi mới có thể đại biểu vinh dự cao nhất của người chiến sĩ!

Trong đại diện trước cung Thú vương, Sở Thiên đứng ở chính giữa trên tế đàn, hoài nghi thi thể La n được chôn cất mang tới, còn có Trinh Đức cùng U Minh Lạc Mã Tư Lạc.

Chỉ có tang lễ tốt nhất mới xứng với thân phận La n, mà trên đại lục tang lễ long trọng nhất thì sẽ có sự chủ trì của Thánh Tế Tự! Cho nên, Sở Thiên nhận không được lời thỉnh cầu của Thú vương, không thể làm gì khác hơn là kiên trì ủng hộ tang lễ.

Thú nhân không thích lễ nghi phiền phức, cho dù là tang lễ của tiên tri cũng rất đơn giản, cho nên Sở Thiên thân côn này mới không có bị bêu xấu.

Trải qua chút nghi thức đơn giản, thi thể La n được mang lên quảng trường trước vương thành, ở chỗ này đã dâng lên một đồng lửa.

Sở Thiên cùng Trinh Đức đứng ở phía trước đồng lửa, đưa mắt nhìn La n trở về với hoài bão của chiến thần. Mà những người khác, bao gồm thú vương Tra Lý cũng chỉ có thể ở phía xa thất thanh thống khổ.

Trinh Đức trên mặt như cũ không có chút đau thương, sự thành thực đó và gương mặt mặt trẻ tuổi thật có chút không tương xứng.

“Trinh Đức tiên tri, ngươi không thương tâm sao?” Thừa dịp xung quanh không ai, Sở Thiên nhỏ giọng hỏi.

“Có sinh thì có tử. Không ai có thể thay đổi vận mệnh, cho dù là các vị thần thượng cổ cũng không thể.” Trinh Đức mặt không chút thay đổi, chẳng qua lẳng lặng nhìn thi thể lão sư ở trong hỏa diễm từ từ biến mất, “Nếu không cách nào thay đổi, vậy thương tâm cũng không có bất cứ tác dụng gì, Phất Lạp Dịch Nặc điện hạ, ngươi nói đúng không?”

Sở Thiên cảm thấy kỳ lạ, là bộ dáng tiểu hài tử, Sở Thiên thậm chí không sợ Mặc Phi Đặc lúc cường đại. Nhưng Trinh Đức lúc này, lại làm cho Sở Thiên có cảm giác lạnh lẽo từ đáy lòng.

“Sớm muộn gì cũng có một ngày, ta cũng sẽ chết.” Trinh Đức tiếp tục nói: “Nếu có thể, ta hy vọng điện hạ cũng có thể vì ta chủ trì tang lễ.”

“Tiên tri năm nay mới bảy tuổi, cũng đã nghĩ đến chuyện sau khi chết sao?” Sở Thiên hỏi: “Hơn nữa ta lớn tuổi hơn ngươi, nói không chừng là người chủ trì tang lễ của ta.”

“Không đâu.” Trinh Đức nhẹ lắc đầu, “Nhất định là người chủ trì tang lễ của ta.”

Ca ngợi Sinh Mệnh nữ thần! Sở Thiên trong lòng thầm nghĩ: thật không biết La n dạy dỗ Trinh Đức thế nào, tuổi nhỏ như thế, cũng đã có trình độ thần côn thâm hậu như hắn rồi.

“Ngươi không tin sao?” Trinh Đức ngẩng đầu, cười nhạt. “Chúng ta đánh cược đi?”

“Đánh cược như thế nào?” Sở Thiên cũng cười.

“Thì đánh cược xem ai chết trước!” Trinh Đức tựa hồ đã không quan tâm đến chuyện sinh tử, nói: “Nếu như ta chết trước, vậy thì hãy vì ta chủ trì tang lễ, nếu như ngươi chết trước, ta đây cũng vì ngươi chủ trì tang lễ.”

Cùng một cô bé Thú nhân bảy tuổi đánh cược sinh tử, Sở Thiên đột nhiên có một cảm giác hoang đường. Nhưng hắn vẫn nói: “Được, quyết định như vậy đi.”

Nói xong, Sở Thiên nheo mắt lại cười, “Nhưng người nhất định phải thua! La n tiên tri đã tiên đoán qua. Ta không cách nào trở lại Khải Tắt.”

“Ha ha, lão sư cũng có lúc phạm sai lầm.” Trình Đức lau chùi thủy tinh cầu trong tay — di vật La n, nói: “Đừng quên, ta cũng là tiên tri, cũng có được năng lực tiên đoán!”

“Người cũng có thể tiên đoán?” Sở Thiên có một cảm giác bị lừa gạt.

“Đừng lo lắng, ta không thể tiên đoán một chuyện.” Trình Đức nói: “Ít nhất, ta cũng không biết, người sẽ mang tai họa gì đến cho Thú tộc.”

“Vậy người còn dám giữ ta ở đại thảo nguyên?” Sở Thiên ngạc nhiên nói. La n từng nói, Sở Thiên ở lại đại thảo nguyên sẽ mang đến tai họa diệt vong cho Thú tộc, nhưng Trình Đức cũng không để Sở Thiên rời đi, tân nhậm tiên tri này rốt cuộc là có ý gì, Sở Thiên rất không hiểu.

“Nếu như tai họa thật sự sắp ập xuống, vậy cũng sẽ không thể vì người rời đi mà dừng lại.” Trình Đức sắc mặt có chút cô đơn.

Hai người trầm tĩnh một thời gian ngắn, trên cả quảng trường, tựa hồ chỉ có âm thanh keng keng, thi thể La n thiêu đốt, còn nơi xa thì toàn bộ Thú Nhân đang khóc ròng.

Dần dần, bầu trời tối đen.

Do dự một lúc lâu, Sở Thiên hỏi ra vấn đề mình quan tâm nhất, “Người có thể thấy tương lai của ta sao?”

“Người muốn biết tương lai của mình?” Trình Đức ngẩng đầu, nhìn Sở Thiên.

“Đúng, ta muốn biết.” Sở Thiên gật đầu.

Ngược lại, Trình Đức lại lắc đầu, chỉ vào ánh sao xa xa, chậm rãi nói: “Lão sư từng nói, trên bầu trời mỗi một ngôi sao, cũng đại biểu một sinh mệnh. Ba năm trước đây, một ngôi sao không thuộc về bầu trời này xuất hiện, hẳn nhiên loạn bầu trời Huyền Thú đại lục, từ ngày đó, lão sư không thể tiên đoán được tương lai đại lục. Nhưng khi đó, lão sư vẫn có thể tiên đoán được quỹ đạo ngôi sao này...”

“Vậy quỹ đạo ngôi sao đó thế nào?” Sở Thiên vội la lên. Không thể nghi ngờ, vì đại biểu của ngôi sao đó chính là Sở Thiên.

Lúc này, Sở Thiên không còn tin La An chỉ là thần côn gạt người nữa. Có thể nói ra Sở Thiên không thuộc về cái thế giới này, La n cũng đã chứng minh mình là vị tiên tri chân chính!

“Lão sư nói, tương lai của ngôi sao đó có hai con đường, rơi xuống phương bắc, hoặc dùng ánh sáng của nó, một lần nữa khiến cho cả bầu trời sụp đổ.”

Trình Đức thở dài, nói: “Ài, đáng tiếc một năm trước, ngôi sao mới đó đã biến mất từ trên bầu trời.”

“Ca ngợi Sinh Mệnh nữ thần!” Sở Thiên nhướng mày, lão tử rõ ràng còn đứng ở nơi này, Trình Đức sao lại nói ngôi sao đại biểu cho tảo lữ biến mất rồi.

Vừa muốn tiếp tục hỏi, Trình Đức lại đi một bước trước. Tránh được Sở Thiên, cúi đầu lẩm bẩm: “Biết tương lai của mình, nhưng lại không cách nào thay đổi, đây không phải là bi ai lớn nhất sao?”

Ngọn lửa tiếp tục đốt cháy thi thể La n, nhưng Sở Thiên lại nghĩ tới một vấn đề khác: Trình Đức tuyệt đối không phải tiểu cô nương Thú Nhân bình thường, chỉ sợ cô ta thật sự có được năng lực tiên đoán, nếu quả thật là như vậy, thì việc đánh cược vừa rồi là có ý gì?

Sở Thiên tin tưởng, Trình Đức sẽ không gạt hắn. Mà sợ rằng đây là sự thật, có thể chết trước Sở Thiên, như vậy Trình Đức tại sao muốn Sở Thiên ủng hộ tang lễ của cô ta?

Trong nghi ngờ, Trình Đức đột nhiên đi về phía trước, ở đó, đồng lửa đã dập tắt.

Thi thể La n không còn tồn tại, nhưng Trình Đức lại ngồi xổm xuống, từ trong tro bụi tìm ra được gì đó.

Lúc Trình Đức đứng lên lần nữa, trong tay đang cầm một tảng đá ngăm đen, trên mặt cũng treo một nụ cười vui mừng.

“Điện hạ, tang lễ đã kết thúc, chúng ta đi thôi!” Nói xong, Trình Đức trực tiếp đi về phía thú vương Tra Lý. Sở Thiên còn đứng tại nguyên chỗ, suy nghĩ về vấn đề trong lòng, chờ hấn ý thức được tang lễ đã kết thúc, Trình Đức đã cùng Tra Lý đi vào hoàng cung. Biến mất trong tầm mắt của mọi người.

“Thức thức, người sao vậy?” Lỗ Tây Nạp chạy đến bên cạnh Sở Thiên. Phía sau còn có đại bá của hấn——ma sủng của Trình Đức bây giờ, Mã Tư Lạc.

“Ta không sao!” Sở Thiên lắc lắc đầu, thanh tĩnh đầu óc hồ loạn.

“Điện hạ, đa tạ ngài quan tâm tới Lỗ Tây Nạp.” Mã Tư Lạc đi tới trước mặt Sở Thiên, nói: “Mong rằng cháu ta không đem tới cho ngài thêm phiền toái.”

“Không có phiền toái, Lỗ Tây Nạp cũng giúp ta không ít việc.” Sở Thiên cười nói.

“Yên tâm đi đại bá, thức thức đối với ta rất tốt người cứ yên tâm đi!” Lỗ Tây Nạp đưa trang sức quý báu đeo đầy trên người, nói: “Ha ha, bây giờ ta còn thoải mái hơn so với cha! Bây giờ tộc trưởng lang tộc bờ Đông hải nhìn thấy ta, cũng phải kêu một tiếng Lỗ Tây Nạp thiếu gia!”

Mã Tư Lạc cười nhạt, xem ra, hấn vẫn chưa phục hồi lại như cũ sau cái chết của La n.

“Mã Tư Lạc, Trình Đức là con của La n tiên tri sao?” Sở Thiên hỏi.

“Không, lão chủ nhân không có con.” Mã Tư Lạc lắc đầu nói: “Trình Đức chủ nhân là một cô nhi được lão chủ nhân bảy năm trước nhặt về.”

Cô nhi? Sở Thiên ánh mắt híp lại, cô nhi trên Huyền Hà đại thảo nguyên khắp nơi đều có, nhưng La n sao chỉ nhặt mỗi cô nhi đó?

“Gầm! Gầm!” Trên quảng trường Thú Nhân đột nhiên tuôn ra tiếng hoan hô rung trời, thì ra là thú vương Tra Lý cùng Trình Đức đồng thời xuất hiện ở đỉnh Vương Cung.

Tra Lý giơ hai tay lên, ý bảo Thú Nhân an tĩnh, sau đó lớn tiếng nói: “Từ hôm nay trở đi, Trình Đức trở thành tiên tri mới của Thú tộc chúng ta!”

Tiếng hoan hô lần nữa vang lên, sau đó âm thanh Tra Lý có dấu khí truyền khắp vương thành, “Ngoài ra, ta tuyên bố: Trình Đức tiên tri đồng thời trở thành thánh nữ Thú tộc chúng ta, cùng ta dẫn dắt mọi người, tiếp tục phát dương vinh quang Chiến Thần!”

Ca ngợi Sinh Mệnh nữ thần! Sở Thiên kinh hãi nhìn Trình Đức, bất luận Thú Tộc hay là loài người, chỉ cần được đế vương quý trọng thì đều được hưởng quyền lợi to lớn, nhưng vừa xảy ra chuyện gì trong vương cung có thể khiến Tra Lý đem một nửa vương quyền phân cho Trình Đức! ?

Thú vương Tra Lý hào dũng vô song, đồng thời cũng không phải người ngu! Nhưng hấn vẫn không chút do dự đem quyền lợi phân một nửa cho tiểu cô nương bảy tuổi, điều này nói lên cái gì?

Thực lực! Trình Đức nhất định đủ thực lực khiến mấy ngàn vạn Thú Nhân tin phục.

Vị trí ngôi sao đại biểu cho lão tử biến mất, đây là ý gì? Cười khổ một chút, Sở Thiên bắt đầu suy nghĩ, nên ủng hộ thế nào cho tang lễ của Trình Đức...

“Mẹ kiếp! Không nghĩ nữa!” Sở Thiên nghĩ thông suốt rồi, dù hấn xảy ra chuyện gì, thế giới này có Địa Ngục, cùng lắm thì sau khi lão tử chết, lại xuống Địa Ngục làm ăn!

Nghĩ tới đây, Sở Thiên tâm tình nhất thời tốt lên.

“Điện hạ.” Một trư nhân đầu heo mập mập đi tới bên cạnh Sở Thiên, chính là tộc trưởng trư tộc Bì La, hấn nhỏ giọng nói: “Tang lễ của tiên tri đã kết thúc, điện hạ có thể đi thăm tộc nhân của ta không?” Nói xong.

Bì La vẫy tay một cái, mấy con heo bệnh đã được mang tới, “Ta đã đem mấy người bệnh nặng nhất đến rồi.”

“Tốt, để ta xem...” Sở Thiên đột nhiên trợn tròn mắt, bởi vì tai của mấy heo bệnh đó rõ ràng là màu xanh tím!

Ca ngời Sinh Mệnh nữ thần! Sở Thiên cảm thấy có chút suy sụp, chỉ là heo ôn hãn đã giải quyết không được, nhưng không ngờ bây giờ lại xuất hiện thêm bệnh tai xanh!

Bệnh tai xanh và heo ôn, hãn có chút choáng váng đầu...

186. Chương 186: Trị Liệu (1)

“Ồ... Không có ý nghĩa!” Miệng Mặc Phi Đặc ngậm đầy đồ vật, ú ớ nói: “Ca ca đừng đi nữa, ta hoa cả mắt rồi!”

“Cao thủ, có phải ngươi đang tu luyện không?” Sa Khắc ngừng nghếch hỏi: “Dạy ta được không?”

“Hai người ra trước đi.” Ba Bác Tác thấy Sở Thiên không yên, để Mặc Phi Đặc và Sa Khắc đi ra, sau đó nói: “Ông chủ, có phải bệnh của Trư tộc rất khó trị?”

“Không phải khó trị.” Sở Thiên lắc đầu, “Mà là vốn không thể trị!”

Ở quê hương của Sở Thiên, chữa trị bệnh dịch lợn tai xanh chỉ có một cách, đó chính là cách ly rồi giết chết, nhưng ở đại thảo nguyên Huyền Hà, giết trăm vạn người của Trư tộc sẽ gây ra một trận chiến tranh máu chảy thành sông!

“Vậy mệnh lệnh của bệ hạ làm thế nào?” Ba Bác Tác hỏi: “Nếu ông chủ không có cách, vậy thì chúng ta nhanh chóng rời khỏi chỗ này thôi. Thú tộc cũng không dám gây khó dễ cho chúng ta.”

“Ta còn có thể đi sao?” Sở Thiên cười khổ, Ba Bác Tác tuy tinh thông pháp thuật, nhưng cách nhìn nhận của hãn với những việc khác quá hạn hẹp rồi.

“Nếu hiện tại ta bỏ đi, vậy thì cả đại lục sẽ biết, Thánh Tế Tự Phát Lạp Dịch Nặc cũng có bệnh không thể chữa trị, như vậy, không những trong mắt Lô Dịch Tam Thế, ta không còn có chỗ dùng được nữa, hơn nữa thuốc của chúng ta cũng không có người mua.”

“Chúng ta bây giờ làm thế nào?” Trong mắt Ba Bác Tác vụt lóe sự hiểm ác, “Hay là ta hạ độc giết chết người của Trư tộc! Người khác có hỏi, cứ nói ông chủ còn chưa kịp chữa trị, người của Trư tộc đã bị chết hết rồi. Như vậy danh tiếng của ông chủ sẽ không bị tổn hại gì nữa.”

“Đại thảo nguyên Huyền Hà có bao nhiêu người của Trư tộc ngươi có biết không?” Sở Thiên cau mày hỏi: “Hiện tại không nói ngươi có thể một lần hạ độc chết được gần trăm vạn người Trư tộc, cho dù ngươi làm được, e rằng cũng không giấu được Thánh Nữ của Thú tộc!”

Ba Bác Tác không nói gì thêm.

“Con mẹ nó, lão tử liều vậy!” Sở Thiên nghiêng răng, nói: “Ta sẽ kêu Tra Lý tập trung Trư tộc ở thành Hải Gia Nhĩ, ngươi hãy chuẩn bị độc cho tốt, nhớ kỹ, đừng bao giờ để cho người khác biết.”

“Ông chủ yên tâm!” Ba Bác Tác hiểm độc cười.

.....

Sáng ngày hôm sau, Sở Thiên đến vương thành của Thú tộc, cầu kiến Thú Vương Tra Lý.

“Phát Lạp Dịch Nặc diện hạ, ngươi chuẩn bị tốt để chữa trị chưa?” Tra Lý không kiên nhẫn hỏi.

“Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh, ta đã chuẩn bị xong rồi!” Sở Thiên nheo mắt cười: “Có điều, xin bệ hạ giúp ta một việc.”

“Ngươi muốn ta làm gì?” Tra Lý hỏi.

“Xin bệ hạ tập trung các bệnh nhân của Trư tộc đến thảo nguyên ngoài thành Hải Gia Nhĩ, hơn nữa trong mười ngày tới, họ cần phải nghe theo ta!” Sở Thiên chậm rãi nói.

Tra Lý thoáng nhìn sang Thánh Nữ Trinh Đức bên cạnh.

Trình Đức nhắm hai mắt lại, suy tư một lát rồi nói: “Điện hạ, điều này e rằng không thể làm được! Tộc nhân của Trư tộc phân bố khắp thảo nguyên. Tập trung họ lại, cũng phải mất đến nửa năm.”

“Vậy thì ta đây cũng hết cách rồi!” Sở Thiên ngửa hai tay ra, cười nói: “Bệnh nhân không ở thành Hải Gia Nhĩ, ta cũng không có cách nào chữa trị.”

“Ha ha, Trư tộc ở gần thành Hải Gia Nhĩ hiện nay cũng có mười mấy vạn, điện hạ có thể thí nghiệm cách của ngài vào họ trước.” Trình Đức nhìn vào Sở Thiên, lộ ra một nụ cười khó hiểu.

“Như vậy cũng được, nhưng Trư tộc nhất định phải nghe ta, bất luận họ làm gì, ăn gì, đều phải nghe theo ta!” Sở Thiên nói mang hàm ý không thể cự tuyệt hẳn.

“Theo ý của người, mười ngày tới, họ đều sẽ nghe người!” Thú Vương Tra Lý chấp nhận.

“Ngoài ra, ta cần tất cả các pháp sư của Thú tộc!” Sở Thiên nói.

Tra Lý ngay lập tức sắc mặt biến đổi khó nhìn.

Trình Đức nói: “Điện hạ, Thú tộc chúng ta trước nay đều thiếu pháp sư, chỉ có số đông Tể Tự phụ chiến.”

“Tể Tự không được, ta chỉ cần pháp sư, hơn nữa tốt nhất là thuộc Phong hệ!” Sở Thiên nói.

Trình Đức liếc nhìn Tra Lý, nói: “Được rồi, chúng ta sẽ cố gắng triệu tập!”

.....

Ngoài thành Hải Gia Nhĩ, trên đại thảo nguyên êm dịu xuất hiện một cảnh tượng râm rộ.

Mười vạn con lợn béo tập trung một chỗ thì có thể có cảnh tượng gì, trước mặt Sở Thiên chính là cảnh tượng đó.

Lợn nuôi, lợn rừng, lợn sữa... Trên đại thảo nguyên cơ hồ đang mở một triển lãm các loại Trư nhân, có điều những Trư nhân này đều nhất nhất giống nhau một điểm, đó là đều bệnh tật đầy mình, thậm chí có người không đứng dậy nổi, nằm sấp dưới đất.

“Hôm nay họ vẫn chưa ăn gì chứ?” Sở Thiên nói với Trình Đức.

“Phải, bọn họ đều làm theo người nói, không ăn gì cả.” Trình Đức tự mình nhận trách nhiệm làm trợ thủ cho Sở Thiên, hoặc có thể nói là giám sát.

“Rất tốt!” Sở Thiên nheo mắt cười.

Xoay người đi, bước lên bục cao, Sở Thiên hét lớn với mười vạn Trư nhân: “Tất cả mọi người đều đứng thẳng dậy!”

Đội heo mập hối hả động dậy, có điều, vẫn không ai có thể đứng thẳng lên.

“Không đứng thẳng phải không? Hừ!” Sở Thiên lạnh lùng nhìn, vẫy tay với một võ sĩ Thú tộc dưới bục đài, “Trong vòng mười ngày, nếu có người nằm sấp dưới đất, nhất luật - chém!”

Đội võ sĩ này là đội đốc chiến Sở Thiên tạm thời mượn Thú Vương Tra Lý, trăm giết những binh sĩ không nghe lời là sở trường của họ.

“Rầm!” Gần một nghìn người của đội đốc chiến rút vũ khí của mình ra, lao về phía Trư nhân như hung thần ác sát.

“Đừng mà!” Tộc trưởng Bì La của Trư nhân, vội chạy hỗn hển tới trước mặt Sở Thiên, mặt như sắp khóc nói: “Điện hạ, tộc nhân của ta đều sắp bệnh chết rồi, vốn không thể nào đứng thẳng được!”

“Điện hạ, ở đây có ít nhất một nửa Trư tộc không thể đứng lên được, chẳng lẽ người muốn giết hết bọn họ sao?” Trình Đức nói.

Thiếu một nửa thì thiếu một nửa! Năm vạn Trư nhân cũng đủ dùng rồi, Sở Thiên không muốn vì điều này mà trở mặt với Trình Đức, bèn nói: “Khiêng những người không thể đứng lên được đi! Còn lại, đều đứng thẳng dậy!”

Lần này động tác của Trư nhân rất nhanh, không cần mất nhiều thời gian, năm vạn heo mập đã đều đứng thẳng dậy trước mặt Sở Thiên.

Sở Thiên gọi Lỗ Tây Nạp tới, chỉ vào thành Hải Gia Nhĩ nói: “Bây giờ chạy quanh thành, không cần chạy nhanh quá!”

Lỗ Tây Nạp sững người, sau đó chạy đi.

“Mọi người nghe rõ đây. Chạy cùng Lỗ Tây Nạp!” Dứt lời, Sở Thiên nói lớn với đội trưởng đội chiến đốc để Trư nhân đều nghe thấy: “Người ở sau họ, người nào chạy chậm, đều dùng roi quật chết!”

Bộp! Nghìn người của đội chiến đốc chỉnh tề quát một tiếng roi vào không khí, sau đó, hơn năm vạn người của Trư tộc, lão đảo chạy theo Lỗ Tây Nạp.

“Điện hạ, người muốn làm gì?” Tộc trưởng Bì La của Trư tộc không hiểu liền hỏi.

“Chữa trị cho họ a?” Sở Thiên thản nhiên nói.

“Đây là chữa bệnh sao?” Thấy Trư nhân bị Sở Thiên ngược đãi, Bì La sốt ruột, “Thân thể của họ đã không thể chạy rồi.”

Sở Thiên nheo mắt lại quát: “Thuật thượng cổ Tế Tự của ta, chính là chữa trị như vậy đấy!”

Bì La còn định nói thêm điều gì nữa.

“Người muốn do thám thuật thượng cổ Tế Tự sao?!” Sở Thiên phát nộ nói.

“Không dám... Không dám.” Bì La sợ sệt nói. Tuy hắn không thông minh, nhưng hắn biết mong có được thuật thượng cổ Tế Tự là tội danh gì, nếu hắn tiếp tục hỏi, không cần người khác, những Tế Tự của Thú tộc cũng đã xé hắn thành trăm mảnh rồi.

“Bì La, làm theo lời Phất Lạp Địch Nặc điện hạ nói!” Trình Đức không nói gì thêm, như vậy Bì La càng không dám ho he gì.

Ngoài thành Hải Gia Nhĩ có chu vi mấy chục dặm, chạy hết một vòng, ít nhất cũng mất mấy vạn thước đường.

Mặt trời lên cao dần, các Trư nhân ngoài thành đã mệt đờ người, có điều, dưới sự uy hiếp của đội đốc chiến, họ vẫn nhẫn nhục chịu đựng đau khổ, cố gắng chạy tiếp.

Về phần Sở Thiên, lại ngồi trên ghế tựa dưới mái che nắng, vừa thưởng thức đặc sản sữa thú của đại thảo nguyên, vừa ngắm nhìn bộ dạng khổ sở chạy bộ của năm vạn Trư nhân.

“Chà chà, thứ này đúng là dễ uống!” Mặc Phỉ Đặc uống một ngụm sữa thú, rồi liếm môi, kéo lấy cánh tay Sở Thiên nói: “Ca ca, ta còn muốn cái này nữa!”

“Được!” Sở Thiên vẫy tay về phía Bì La.

“Điện hạ, ngài có chuyện gì vậy?” Bì La chạy đến trước Sở Thiên, cẩn thận hỏi. Hiện tại sự sống

187. Chương 186: Trị Liệu (2)

“Thấy không, những thứ đó là ta chuẩn bị cho các ngươi.” Sở Thiên cười nói: “Thực vật trong thùng đã được ta cho thêm thuốc do ta điều chế.”

“Ca ngợi Thánh Tế Tự Phất Lạp Địch Nặc!” Sở Thiên trong lòng Bì La, lập tức được thăng lên ngang hàng với chiến thần, phải biết rằng, thuốc do Sở Thiên đích thân điều chế, không những chứng tỏ thần hiệu thuốc vào bệnh trừ của nó, hơn nữa cũng là thứ đắt nhất trên đại lục!

Trước là đưa mười vạn kim tệ, sau lại miễn phí số thuốc giá trên trời để chữa trị cho tộc nhân mình, đừng nói là với đầu óc không được sáng suốt của Bì La, cho dù là Thánh Nữ Trình Đức cũng có chút động lòng.

“Điện hạ, Thú tộc sẽ mãi mãi ghi nhớ sự khẳng khái của ngài.” Trình Đức hơi khom người, bày tỏ lòng cảm kích của mình.

“Ca ngòi nữ thần Sinh Mệnh! Nữ thần đã nói, tín đồ của người nên có một trái tim nhân từ...” Sở Thiên lại tạo ra vẻ thần côn, nhưng trong lòng lại cười thầm, khẳng khái? Hắc Hắc, lão tử đúng là rất khẳng khái, những bệnh độc trong thùng kia, chính là một nửa tài sản tích lũy của Ba Bác Tát.

Hiển nhiên, thứ trong thùng này, không phải là thuốc do Sở Thiên tự tay điều chế, mà là bệnh độc của Ba Bác Tát!

“Nữ thần đã từng nói câu này sao?” Trình Đức bỗng nhìn chăm chú vào Sở Thiên.

Sở Thiên bị nhìn đến nổi da gà, chẳng lẽ nha đầu này ngay cả đến việc nữ thần nói gì cũng đoán ra được sao?”

“Điện hạ... Đây là...” Đồ ăn đã được chuyển tới, sắc mặt đang hưng phấn của Bì La chợt méo xệch xuống.

“Đây chính là thức ăn ta chuẩn bị cho họ!” Sở Thiên nói.

“Nhưng... Nhưng...” Bì La nhìn thứ nước màu xanh sánh tựa như cháo trong thùng, khóc không ra nước mắt, “Điện hạ, họ ăn sẽ không no.”

“Ăn không no cũng không có thứ khác đâu, chỉ chỗ này thôi!” Sở Thiên quả quyết nói.

“Ài!” Bì La thở dài, chau mày ủ rũ đi phân phát thức ăn cho tộc nhân.

“Thánh Nữ xin ở đây nghỉ ngơi. Ta đi xem thử các Trư nhân.” Dứt lời, không đợi Trình Đức đồng ý, Sở Thiên đã bước ra mái che nắng.

Sở Thiên đi đến bên cạnh Ba Bác Tát đang giám sát việc phân phát thức ăn. Nhỏ giọng hỏi: “Trong thức ăn đã hạ độc chưa?”

“Đều xong hết rồi.” Ba Bác Tát khẽ gật đầu.

“Nhưng mà ông chủ, không phải người nói là muốn độc chết Trư nhân sao? Sao lại kêu ta bỏ vào những bệnh độc không lấy mạng?” Ba Bác Tát lấy làm lạ hỏi.

“Ha ha, ta nói muốn độc chết Trư tộc lúc nào ?” Sở Thiên nheo mắt cười, “Họ cần phải bị trúng độc, nhưng không thể chết!”

Sở Thiên tiếp tục nói: “Đợi đến tối, nếu thân thể của những con heo này có thể chịu đựng được, vậy hạ độc chúng lần nữa!”

Ba Bác Tát ngây người gật đầu, không biết Sở Thiên muốn làm gì.

“Ài, hi vọng thân thể những con heo này có thể kháng cự được...” Sở Thiên thở dài quay trở về mái che, cách trị liệu hiện giờ, quả thực hẳn cũng chỉ là bắt đắc dĩ mà thôi.

Sở Thiên đã lâu không đánh cược rồi, có điều lần này thứ hấn cược quá lớn, thành công, Trư tộc được trị khỏi, Sở Thiên mang về điều ước không xâm phạm lẫn nhau, thất bại, gần trăm vạn người Trư tộc chết, Thú Vương Tra Lý nhất định sẽ dẫn trăm vạn đại quân Thú tộc, đi về thung lũng Hồng Thổ phía Đông, mang đến cho Khải Tát và Sở Thiên tai họa ngập đầu!

Ăn trưa xong, đám trư nhân uể oải nằm sấp xuống đất, có điều lại bị tiếng hét của Sở Thiên làm cho sợ hãi tỉnh táo lại, “Đứng dậy hết! Tiếp tục chạy bộ!”

“Chúng ta không chạy nữa! Cùng lắm là chết!” Một chiến sĩ Trư nhân cuối cùng không nhịn được, gầm thét với Sở Thiên.

“Đội độc chiến!” Sở Thiên quát lớn.

“Có!” Mấy võ sĩ xông lên trước, lôi Trư nhân đó ra.

Sở Thiên dò xét Trư nhân khắp lượt, nói: “Tiếp tục chạy, hoặc chết!”

Dứt lời, Sở Thiên nhìn sang Trình Đức.

Trình Đức đứng dậy, cất tiếng giọng non nớt của mình nói với tất cả mọi người: “Con dân của Chiến Thần không nên chết ở đây, nơi trở về của chúng ta chỉ có chiến trường!”

Trư nhân có thể không nghe lời Sở Thiên, nhưng Thánh Nữ Thú tộc là người đại diện cho Chiến Thần, lời của Trình Đức, hẳn không dám không nghe!

Phần nô tròng mắt liếc nhìn Sở Thiên một cái, sau đó Trư nhân về đội ngũ, bắt đầu chạy tiếp.

Dưới tác động của Trư nhân, năm vạn người đã rời rạc chạy tiếp.

“Đa tạ!” Sở Thiên nói với Trình Đức, nói thực lòng, Sở Thiên thật cũng sợ đám Trư nhân này chết.

“Ta chỉ vì Thú tộc!” Trình Đức chậm rãi ngồi xuống ghế, vuốt ve thủy tinh cầu, không nói gì thêm.

Lại chạy thêm một buổi chiều, buổi tối vẫn như cũ là thứ nước xanh giống cháo loãng, cứ như vậy đã trôi đi một ngày.

Sáng sớm ngày hôm sau, mặt trời còn chưa hửng, bộp bộp! Chiếc roi của đội chiến đốc đã đánh thức cả thành Hải Gia Nhĩ.

“Dậy hết!” Giọng nói ác ma của Sở Thiên truyền đến tai của từng Trư nhân, “Tiếp tục chạy bộ!”

Đám Trư nhân không còn đủ sức để tức giận, bởi vì Sở Thiên đã tuyên bố một chuyện còn kinh khủng hơn.

Chạy bộ! Vẫn là chạy bộ, nhưng năm vạn Trư nhân lại bị chia làm hai đội, đầu tiên đội thứ nhất công đội thứ hai chạy một vòng quanh thành Hải Gia Nhĩ, sau đó đổi lại, tiếp tục chạy!

Dưới phương pháp chữa trị gần tàn bạo của Sở Thiên, không những tù trưởng Bì La không đành lòng, ngay đến Thú Vương Tra Lý cũng không thể tiếp tục nhìn, đích thân đến tìm Sở Thiên.

Có điều, bất luận là ai cầu xin, Sở Thiên vẫn một câu nói, đây là bí mật của thuật thượng cổ Tế Tự! Hoặc để lão tử tiếp tục chữa, hoặc để cho Trư tộc đội cái chết!

Buổi trưa, các Trư nhân đang tuyệt vọng u ám bất ngờ phát hiện, ác ma Phất Lạp Dịch Nặc lại chuẩn bị cho họ một bữa ăn thịnh soạn!

Cẩn xé mỹ thực mà chỉ tù trưởng mới được hưởng dụng, túy lúy với mỹ tửu Phục Tư Đặc trong truyền thuyết mà chỉ Thú Vương mới có tư cách cất giữ, đám Trư nhân đầu óc đơn thuần, lập tức ca ngợi Sở Thiên.

Có điều chưa ca ngợi được bao lâu, họ lại bắt đầu chửi rủa, bởi vì Sở Thiên lại chuẩn bị một phương pháp tàn nhẫn hơn...

Cứ như vậy, với sự ngược đãi của Sở Thiên, những Trư nhân vốn chỉ mang bệnh trong người nay đang ở bên bờ đau khổ của sự sống và cái chết, còn may lần này Sở Thiên đánh ra cả vốn liếng của mình, chỉ cần có Trư nhân sắp bị bệnh chết, hay một chết, là một viên sự che chở của Thánh Tế Tự được nhét vào miệng họ.

Khác với thủ hộ của Thánh Tế Tự chữa trị ngoại thương, sự che chở của Thánh Tế Tự chỉ là thuốc tăng cường sức khỏe bình thường, chỉ có thể tăng cường thể lực, hơn nữa hiệu quả của nó còn bị Sở Thiên giảm bớt. Hiệu quả còn lại chỉ có thể duy trì cho Trư nhân không bị một chết mà thôi...

Nếu Dịch Áo ở đây, hẳn nhất định sẽ lấy làm lạ hỏi Sở Thiên, lão sư, người làm như vậy, há chẳng phải là làm tăng quá trình trao đổi chất, khiến bệnh tai xanh trên người Trư nhân và bệnh dịch lan nhanh và mạnh hơn sao?

Chín ngày đã qua đi, những Trư nhân vốn cường tráng đã bị vắt kiệt đến nổi da bọc xương, còn bệnh độc lây lan trong cơ thể họ, vẫn hoạt động mạnh mẽ, còn sắp như bùng nổ ra.

Hơn nữa, mỗi ngày Ba Bác Tát cho vào thức ăn bệnh độc mãn tính không nguy hiểm đến tính mạng, cũng đã đến lúc phát tác ra ngoài.

Ngày thứ mười, các ma pháp sư gần vương thành Hải Gia Nhĩ đã được triệu tập đủ, thậm chí Sở Thiên còn tự lấy tiền mình, thuê thêm một lô nữa từ nơi xa đến.

Trên bục đài cao của thảo nguyên, Thú Vương Tra Lý, Thánh Nữ Trình Đức cùng đứng bên cạnh Sở Thiên.

“Điện hạ, ta muốn biết, bệnh của Trư tộc đã chữa trị thể nào rồi?” Mười ngày nay, Tra Lý nhìn thần dân của mình bị Sở Thiên hành hạ đến mức heo không giống heo, vong linh không giống vong linh rồi, đã có

chút tức giận, lúc này giọng điệu của hắn cũng không khách khí nữa, “Hiện tại đã là ngày thứ mười rồi, xin điện hạ cho ta một lời giải thích!”

Nhìn mấy trăm pháp sư đang ở dưới bậc đài, Sở Thiên không mấy có lòng tin, pháp sư vẫn quá ít!

Có điều, lúc này không cho phép Sở Thiên kéo dài thêm nữa, hắn nheo mắt nói: “Ca ngọ nữ thần Sinh Mệnh! Ta sẽ cho bệ hạ cả Thánh Nữ lời giải thích bây giờ đây!”

188. Chương 187: Giải Thích (1)

“Bệ hạ, Thánh Nữ, ta sắp bắt đầu rồi.” Sở Thiên nói với Tra Lý và Trình Đức: “Cách của ta có thể có chút tàn nhẫn, nhưng để chữa khỏi bệnh cho Trư tộc, xin hai vị cho phép ta tiếp tục làm.”

Tra Lý gật đầu nói: “Chỉ cần người có thể chữa khỏi bệnh cho họ, chết một số cũng không sao!”

Nhận được đặc quyền Tra Lý ban tặng, Sở Thiên lấy một lọ thuốc trong không gian giới chỉ ra, nói với đội đốc chiến: “Đội lát nữa nếu có cơ thể của Trư nhân nào không trụ được, lấy thuốc này cho họ uống!”

Hơn một nghìn người của đội đốc chiến, mỗi người cầm một bình thuốc, nghiêm trận sẵn sàng.

Sở Thiên lại nhìn một vòng những Trư nhân bị bệnh, sau đó nói: “Hiện tại ta sẽ trị bệnh cho các người, có điều, quá trình trị liệu rất nguy hiểm, người nào cơ thể tốt mà không sợ chết đứng ra đây!”

Thời của trận dịch và bệnh tai xanh phát tác rất nhanh, thường thường sau khi xuất hiện một người bệnh, cơ hồ người xung quanh hắn cũng sẽ bị bệnh chết, nhưng còn may, thân thể của Trư nhân khỏe mạnh hơn những con heo bình thường, bọn họ từ lúc bị bệnh đến lúc tử vong, cần phải mất một tháng.

Kỳ thực mười ngày tập huấn đặc biệt của Sở Thiên, đã không ít có Trư nhân bị bệnh chết rồi, nhưng Sở Thiên vì để đợi thời cơ tới, miễn cưỡng trì hoãn đến mười ngày.

Tuy Sở Thiên đã nói rõ rất nguy hiểm, nhưng là một thú nhân dũng mạnh thiện chiến, một số chiến sĩ Trư nhân đã từng tham gia chiến tranh vẫn đứng lên.

“Rất tốt! Chính là các người rồi!” Những người đứng ra đầu tiên chỉ có gần nghìn người, những Trư nhân này, đủ để Sở Thiên làm một cuộc thí nghiệm quy mô lớn rồi.

“Tất cả mọi người lui ra, nhường chỗ cho các pháp sư!” Sở Thiên tiếp tục nói.

Đội sau khi thú nhân vây thành một vòng đất rộng rãi trên thảo nguyên rồi, Sở Thiên lệnh cho các pháp sư vây thành vòng lớn.

“Các người nghe kỹ đây, nhớ lấy tất cả lời ta nói!” Sở Thiên dặn dò mấy trăm pháp sư.

“Ta biết các người tu luyện pháp hệ không giống nhau, nhưng Phong hệ ma pháp sơ cấp nhất vẫn biết dùng chứ?” Sở Thiên hỏi.

“Chúng ta đều biết!”

Mặc dù các pháp sư không thể sử dụng ma pháp cao cấp của hệ khác, nhưng nguyên lý căn bản của ma pháp đều tương thông với nhau, chỉ một Phong hệ ma pháp cấp một vẫn không làm khó được một pháp sư có thực lực, chính như Ba Bác Tát, tuy hắn là Vong Linh Pháp Thần, nhưng vẫn có thể sử dụng những ma pháp hệ khác từ cấp bảy trở xuống.

“Vậy thì tốt!” Sở Thiên tiếp tục nói: “Ta không yêu cầu các người phóng thích ra Phong hệ pháp thuật mang tính tấn công, chỉ cần mỗi người các người đều có thể thổi ra một trận gió là được rồi!”

“Nhưng ta yêu cầu tốc độ của gió càng nhanh càng tốt! Hơn nữa, chỉ ít cũng phải duy trì được trong mười phút, có vấn đề gì không?”

“Xin điện hạ yên tâm, điều này chúng tôi hoàn toàn có thể làm được!” Pháp sư đứng đầu đáp.

Sở Thiên lại bước đến trước mặt Tra Lý, “Bệ hạ, ngài có những chiến sĩ có sức mạnh mà lại có tốc độ nhanh không, ta cần ít nhất ba nghìn người!”

“Có!” Tra Lý nói với một tướng lĩnh sau lưng: “Đi gọi các chiến sĩ Báo tộc và Ứng tộc trong vương cung vệ đội đến đây!”

Tướng lĩnh xoay người đi.

Sở Thiên khoát tay, thiết kỵ Khải Tắt đi hộ tống chuyển đến hai khúc gỗ tròn dài mấy chục thước.

Dưới sự chỉ huy của Sở Thiên, một khúc được cắm vào trong đất, sau đó dùng Thổ hệ ma pháp cố định lại cho chắc chắn, còn khúc thứ hai, sau khi được gắn bánh xe ở phía đầu chóp, rồi dùng ma pháp yểm lên, một chiếc cối xay gió đã được làm xong.

Tiếp đó, Sở Thiên lại lệnh cho những người trong chu vi trăm dặm, khoác lên vô số thùng sắt, may rằng nhân lực của thú nhân nhiều, nên công việc phức tạp này đã nhanh chóng được hoàn thành.

Lúc này, các võ sĩ của Báo tộc và Ứng tộc cũng đã đến, đã có đủ hơn một vạn người.

“Điện hạ, những võ sĩ người cần đã chuẩn bị xong rồi.” Tra Lý nói.

“Đa tạ bệ hạ.” Dứt lời, Sở Thiên nói với các võ sĩ: “Các người đều là những dũng sĩ nhanh nhất của Thú tộc, hiện tại ta giao cho các người một nhiệm vụ!”

Nói rồi, Sở Thiên chỉ vào những Trư nhân tình nguyện kia, “Đợi lát nữa, dùng tốc độ nhanh nhất của các người, cứu giúp những chiến sĩ của Trư tộc kia!”

“Bệ hạ, Thánh Nữ, ta sắp bắt đầu rồi.” Sở Thiên nói: “Xin tất cả mọi người cách xa khỏi chỗ này!”

“Phất Lạp Dịch Nặc điện hạ, chúng ta không thể tận mắt chứng kiến sao?” Trình Đức hỏi.

“Người có thể xem tùy ý, nhưng, chuyện tiếp theo sẽ rất nguy hiểm!” Sở Thiên nheo mắt cười, chỉ về thành Hải Gia Nhĩ phía xa nói: “Ta đề nghị các người hãy đứng đằng sau thành tường kia để xem.”

“Vậy được, bệ hạ, chúng ta đi thôi!” Tra Lý và Trình Đức đã rời đi.

Bao gồm cả những Trư nhân bị bệnh còn lại, tất cả mọi người đều lui về trên tường thành Hải Gia Nhĩ.

“Ba Bác Tát, người cũng về đi, ở đây giao cho ta là được rồi.” Hiện tại pháp lực của Ba Bác Tát còn chưa hồi phục lại, Sở Thiên không muốn hấn mạo hiểm.

“Ông chủ, an toàn của người...” Tuy không biết Sở Thiên muốn làm gì, nhưng Ba Bác Tát có thể dự cảm được, tiếp sau đây sẽ là một cảnh tượng kinh thiên động địa.

“Lỗ Tây Nạp ở lại cùng ta là được rồi, người đem Sa Khắc và Mặc Phỉ Đặc rời khỏi chỗ này!” Thái độ của Sở Thiên kiên quyết.

“Chờ chút, Sa Khắc ở lại!” Sở Thiên lại nói thêm một câu.

“Cao thủ, người muốn ta làm gì sao?” Sa Khắc nghiêng đầu hỏi.

“Đợi chút người sẽ biết.” Sở Thiên cười nói.

“Ồ, vậy ta ở đây đợi!” Sa Khắc bước tới phía sau Sở Thiên.

Dẫn dò các pháp sư thêm lần nữa, sau đó Sở Thiên để các pháp sư vây thành vòng tròn quanh cối xay gió.

Rào rào! Rào rào! Sở Thiên lấy trủy thủ và trọng giáp đã chuẩn bị từ sớm từ trong không gian giới chỉ ra.

“Mặc trọng giáp vào! Sau đó nhặt trủy thủ lên!”

Các dũng sĩ Trư nhân theo lời mặc trọng giáp vào.

“Nếu như các người đã không sợ chết, vậy thì dùng trủy thủ rạch mấy vết thương trên người đi!” Sở Thiên nói: “Nhớ, đừng rạch quá sâu, chỉ cần nhẹ lướt qua là được.”

Trên đại thảo nguyên Huyền Hà không có thú nhân nào sợ đổ máu, rất nhanh, mỗi người đã rạch vào da mình qua các kẽ hở của trọng giáp.

Đội đốc chiến và võ sĩ của Báo tộc cùng Ứng tộc đứng ở phía xa, Sở Thiên xoay sang các pháp sư, “Đều chuẩn bị xong chưa?”

“Chuẩn bị xong!”

“Chúng ta bắt đầu!” Sở Thiên cười lên Lỗ Tây Nạp, bước đến bên cạnh cối xay gió, sau đó lấy một Phong hệ quyền trục đập xuống.

Vù! Vù! Chiếc cối xay gió từ từ chuyển động.

“Phóng thích ma pháp, để cối xay gió tăng tốc độ!” Sở Thiên quát một tiếng.

Mặc dù xung quanh không có pháp sư cao cấp, nhưng sức mạnh của mấy trăm người cộng lại, vẫn khiến cối xay gió quay rất nhanh!

“Nhanh chút nữa!” Sở Thiên hét lớn.

Dần dần, một trận gió mãnh liệt thổi trên đại thảo nguyên, còn Sở Thiên ở dưới cối xay gió cũng bị gió thổi đến lùi liên tục.

Vỗ vào Lỗ Tây Nạp, Sở Thiên cách ra một khoảng, đồng thời quát: “Lui về sau ba mươi bước, tiếp tục phóng thích ma pháp!”

Các ma pháp sư theo lời hành động, những người lưu lại cũng theo đó lui ra.

Gió càng lúc càng lớn, dần dần biến thành một vòi rồng.

“Lui về sau năm mươi bước, tiếp tục thi pháp!” Sở Thiên quát lên lần nữa.

Gió càng lúc càng lớn, người càng lúc càng xa, cuối cùng, khi những ma pháp sư đứng gần cột gió không đứng vững được, một vòi rồng cao ngất trời xuất hiện trên đại thảo nguyên.

“Giữ lại một nửa pháp lực trên người.” Sở Thiên chạy ra xa, còn may tốc độ của Lỗ Tây Nạp nhanh, nếu không hẳn cũng bị cuốn vào trong rồi. “Dùng một nửa ma pháp phóng thích lần cuối cùng, sau đó lui ra!”

Các pháp sư hao kiệt một nửa pháp lực, sau đó lùi đi dưới sự giúp đỡ của các võ sĩ thú tộc.

“Đội đốc chiến! Cho mỗi chiến sĩ Trư tộc một viên thuốc!” Sở Thiên ra lệnh.

Lần này, Sở Thiên hoàn toàn không đau lòng cho số thuốc. Thuốc cho Trư tộc uống, đều là dược phẩm cấp chín.

Đợi sau khi Trư nhân nhận được thuốc, Sở Thiên chỉ về vòi rồng phía xa nói: “Uống xong thuốc, sau đó nhảy vào đó!”

Các Trư nhân do dự một lát, sau đó có người hét: “Chiến Thần tại thượng, các huynh đệ, vì Thú tộc, chúng ta đi!”

Hơn một nghìn dũng sĩ nuốt xong Thủ Hộ của Thánh Tế Tự, sau đó, mang theo vết thương dầm dề máu trên người, nhảy vào trong vòi rồng.

Tách! Tách! Trong bầu trời cơ hồ như đang rơi xuống một trận mưa máu.

Những giọt máu tí tách rơi xuống trên đại thảo nguyên, biến mất trong đất bùn, nhưng phần nhiều rơi vào những thùng sắt Sở Thiên đã chuẩn bị từ trước.

Soạt! Một dũng sĩ Trư tộc bị vòi rồng ném văng ra, bay về phía chân trời xa xăm, tiếp theo đó, thêm nhiều người cũng bị văng ra...

“Vương cung vệ đội, cứu người! Đội đốc chiến đi theo!” Sở Thiên hét lớn.

Kỳ thực không cần Sở Thiên dặn, những Lôi nhân đã bay thẳng về phía Trư nhân bị văng đi, còn những võ sĩ của Báo tộc cầm thuốc trong tay cũng đuổi theo.

“Cao thủ, đây là cái gì? Đẹp quá ! Ha ha” Sa Khắc ngây ngô cười hỏi.

“Ài! Cái này gọi là máy ly tâm, nhưng dùng để cứu mạng sống của Thú tộc...” Sở Thiên thở dài, chán nản cúi đầu xuống, nếu có cách khác, hẳn cũng sẽ không dùng cách làm tàn nhẫn này.

Trên đầu thành Hải Gia Nhĩ, Tra Lý nhìn chằm chằm vào trận cuồng phong hỏi: “Thánh Nữ, Phát Lạp Dịch Nặc đang làm gì vậy?”

“Ta không biết.” Trình Đức lắc đầu, nắm chặt lấy đám lông của Mã Tư Lạc, “Ta đã nói, tất cả liên quan đến Phát Lạp Dịch Nặc, không phải sức của con người có thể tiên đoán được.”

“Chỉ mong Phát Lạp Dịch Nặc có thể chữa khỏi bệnh cho Trư tộc!” Tra Lý nói.

“Ta nghĩ hẳn có thể làm được!” Trình Đức do dự một lát, chậm rãi nói: “Bệ hạ, ngài thật sự sẽ ký kết với Khải Tắt điều ước không xâm phạm lẫn nhau ư?”

189. Chương 187: Giải Thích (2)

“Cho dù Thú tộc chúng ta đói chết, ngài cũng không xâm phạm Khải Tắt sao?” Trình Đức nói: “Ta nói là nếu.”

Một lúc lâu, Tra Lý không nói lời nào, “Thánh Nữ, tại sao ngài hỏi vấn đề này, ngài nhìn thấy điều gì sao?”

“Không, ta không nhìn thấy gì cả.” Trình Đức nhắm mắt lại, nói: “Ta chỉ biết, bởi vì Phát Lạp Dịch Nặc, nếu chúng ta không xâm phạm Khải Tắt, sẽ gặp phải một tai họa khủng khiếp.”

Nói rồi, Trình Đức chỉ về hướng vòi rồng, “Nếu Phát Lạp Dịch Nặc dùng sức mạnh ma pháp của Khải Tắt tạo ra mây trăm thứ này trên Hồng Thổ hấp cốc, chiến sĩ của chúng ta, không ai có thể sống sót quay về đại thảo nguyên.”

“Chiến thần tại thượng...” Tra Lý cũng nghĩ đến cảnh tượng khủng khiếp ấy.

Bên cạnh vòi rồng, Sở Thiên đã thúc giục Lỗ Tây Nạp chạy đến thùng sắt.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Nhìn thùng máu đỏ quạnh, còn có chất lỏng màu vàng dính trên mép thùng, Sở Thiên nhẹ nhõm người cười.

Dùng một bình thủy tinh, đổ đầy thứ chất lỏng màu vàng vào đó, sau đó Sở Thiên cười lớn chửi, “Ha ha, lão tử chính là thiên tài! Mẹ nó! Cách lọc lấy interferon(*) bạch cầu này này cũng chỉ có lão tử có thể nghĩ ra. Ha ha...”

(*)interferon: loại prôtêin do tế bào cơ thể sinh ra khi bị virus tấn công, nhằm ngăn không cho virut phát triển

Trên đầu thành, Tra Lý và Trình Đức nhìn thấy Sở Thiên ngẩng mặt lên trời cười lớn, cùng có một cảm giác quái dị.

Họ không hiểu sự nhẹ nhõm mà Sở Thiên sau khi trút được gánh nặng.

Bệnh dịch lợn tai xanh, cơ hồ là tuyệt chứng của lợn, cho dù là ở trên trái đất, Sở Thiên cũng chỉ biết cách chữa trị trên lý thuyết, đó chính là lấy độc công độc!

Các bệnh độc truyền dịch trong cơ thể, thêm vào đó là bên độc mãn tính từ bên ngoài vào, hai loại qua sự vận động kịch liệt, dung hợp trong cơ thể Trư nhân và tiết ra các tế bào.

Interferon tuy có thể chữa trị bệnh, nhưng việc lấy được nó rất rắc rối, ở quê hương Sở Thiên, phân tách interferon trong máu chỉ có một cách là thông qua máy ly tâm, nhưng ở đại lục Huyền Thú, Sở Thiên đi chỗ nào tìm máy ly tâm đây!?

Hao tổn tâm cơ, Sở Thiên đã dùng sức mạnh ma pháp ở dị giới tạo ra một máy ly tâm lớn, nhưng muốn sử dụng nó, chỉ có thể dùng tính mạng của Trư nhân đánh cược!

Lần này may rằng Sở Thiên đã thắng, có điều, chữa trị vừa mới bắt đầu. Một đồng việc đang cần Sở Thiên xử lý.

Lúc này, Trư tộc trong vòi rồng đã bị văng hết ra ngoài.

“Sa Khắc, người đi dừng cái cột gió này lại!” Sở Thiên nói với Sa Khắc này giờ vẫn ở sau lưng mình.

Sa Khắc trợn tròn mắt, rướn cổ nhìn vòi rồng, lắp bắp nói: “Cao thủ, làm... làm thế nào để nó dừng lại?”

Sở Thiên lấy một chiếc xẻng từ trong không gian giới chỉ ra, ném cho Sa Khắc, “Người nhìn thấy khúc gỗ lớn dưới cột gió kia không?”

Sa Khắc gật đầu.

Sở Thiên chỉ vào chỗ đất bùn mềm dưới chân, “Người hãy bắt đầu từ chỗ này, đi từ dưới đất đến chỗ khúc gỗ đó đẩy ngã nó xuống.”

“Ồ, ta đi ngay!” Nói rồi, Sa Khắc xé rách áo, vung chiếc xẻng bắt đầu đào đường hầm.

“Chờ một chút!” Sở Thiên chợt hỏi: “Nếu người lạc đường trên đại thảo nguyên, biết đường về nhà không?”

Sa Khắc mù mờ lắc đầu, “Ta không biết, cao thủ, tại sao ta bị lạc đường được?”

“Đợi lát nữa người sẽ biết tại sao lại lạc đường?” Sở Thiên cười xấu xa, chỉ về hướng Hải Gia Nhĩ, “Đây, nhớ kỹ lấy tòa thành này, nếu không tìm thấy đường, thì hỏi người khác thành Hải Gia Nhĩ ở đâu!” Sở Thiên vẫn chưa yên tâm với trí khôn của Sa Khắc, bèn bổ sung thêm: “Nếu người quên, vậy thì cứ đi theo hướng có nhiều người đi!”

“Ta biết rồi.” Sa Khắc bắt đầu đào đường.

Sức lực của Sa Khắc khỏe đến mức nào, rất nhanh sau đó, hắn đã đào đến phía dưới của khúc gỗ tròn.

“Hãy a!” Dưới đất vang lên một tiếng rít, tiếp sau đó, khúc gỗ đảm nhiệm vai trò của nguồn gió đã rời khỏi đất, biến mất cùng vòi rồng.

“Mẹ ơi! Cứu con!” Sa Khắc theo đó hét lớn, bởi vì sau khi khúc gỗ bị đổ, trên đất lộ ra một lỗ lớn, còn Sa Khắc lại chính ở trong lỗ đó.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên trơ mắt nhìn Sa Khắc bị cuốn vào trong gió, sau đó bị văng đi không thấy tăm hơi.

“Thúc thúc, tên... tên ngốc tử này sẽ không chết chứ?” Lỗ Tây Nạp trân trân nhìn theo hướng Sa Khắc biến mất.

“Yên tâm! Hắn không chết được đâu!” Sở Thiên cười nói: “Tiểu tử này không những sức lực lớn, hơn nữa cơ thịt trên người còn cứng cáp hơn cả thần khí của thúc thúc!”

Sở Thiên không hề nói đùa, lúc trước ma pháp cấp chín cũng chẳng thể làm gì Sa Khắc, huống hồ chỉ là một vòi rồng này!?

“Ài, hiện tại ta đang lo lắng, Sa Khắc không tìm được đường về nhà thôi!” Sở Thiên phiền muộn nói.

Lỗ Tây Nạp cũng đồng tình gật đầu.

Lúc này, tất cả các võ sĩ thú tộc đang bận bịu cứu giúp Trư nhân, không ai có thời gian đi tìm một ngốc tử, hơn nữa, Sở Thiên cũng cố ý không phái người đi tìm, thực ra muốn triệt tiêu nguồn gió hắn còn cách khác, nhưng Sở Thiên lại chọn Sa Khắc, bởi vì Sở đại thiếu gia muốn biết, tiềm lực của Sa Khắc rốt cuộc có bao nhiêu!

Cối xay gió tạo nguồn gió đã biến mất, trận vòi rồng tự nhiên cũng yếu đi.

Sở Thiên nhìn phía các pháp sư đang há mồm trợn mắt hét: “Dừng nốt nửa pháp lực còn lại của các người, phóng thích Phong hệ ma pháp theo hướng ngược lại!”

Một lúc lâu sau các pháp sư mới phản ứng, làm theo lời Sở Thiên nói.

Vù! Vù! Vòi rồng từ từ biến mất trong không trung.

Các thú nhân trong thành Hải Gia Nhĩ chen chúc nhau đi ra, Ba Bác Tát cũng đi ra theo, “Ông chủ...”

“Đừng nói gì cả, qua đây giúp đi!” Sở Thiên vội hét lớn.

Không để các thú nhân ngồi tay, dưới sự giúp sức của Ba Bác Tát, Sở Thiên dẫn theo thiết kỵ Khải Tát thu thập tất cả thùng sắt chứa interferon lại.

Đợi Sở Thiên xong xuôi, Tra Lý mới bước tới, chỉ về những Trư nhân vừa được cứu về còn máu me đầy người hỏi: “Phất Lạp Định Nặc điện hạ, đây chính là lời giải thích của người cho ta ư?”

Tra Lý thần sắc không vui, nhưng Sở Thiên lại nheo mắt cười, “Bệ hạ, đương nhiên không phải rồi!”

“VẬY NGƯỜI...” Tra Lý đang định trách cứ Sở Thiên, nhưng không ngờ, thân thể của Trư nhân đang mình đầy thương tích đã hồi phục nguyên trạng với tốc độ có thể nhìn thấy được. Ngoài thần sắc kiệt quệ và chiếc tai màu xanh ra, họ dường như chưa từng bị vùi rống làm cho tơi tả vậy.

“Thủ Hộ của Thánh Tế Tự cấp chín, quả nhiên danh bất hư truyền!” Trình Đức chậm rãi tán thưởng.

Tra Lý hít một hơi thật sâu, không dám trách cứ Sở Thiên nữa, bởi vì số thuốc trị giá trăm vạn kim tệ được Sở Thiên coi như đồ ăn vặt đem tặng, ân tình này hẳn không thể nào cự tuyệt.

“Bệ hạ xin đợi chút, ta đây sẽ chữa bệnh cho Trư tộc!” Sở Thiên nheo mắt cười nói.

Lấy ra ba ống tiêm, Sở Thiên đã lần lượt để vào trong đó ba loại — Thuốc giải bệnh độc của Ba Bác Tát, interferon bạch cầu, và Thủ Hộ của Thánh Tế Tự.

Tiện miệng gọi một người bệnh của Trư tộc, Sở Thiên cứ cách mấy phút lại tiêm cho hắn một ống.

Rất nhanh, màu xanh trên tai Trư nhân đã biến mất.

“Chiến Thần tại thượng! Đa tạ điện hạ.” Tra Lý lập tức vui mừng nói.

“Đừng nóng vội, đây chỉ là một người!” Sở Thiên vẫn không dám buông lời, bởi vì interferon quá ít, trong máu của trên nghìn Trư nhân, cũng chỉ được mấy thùng mà thôi.

Sở Thiên tiếp tục tiến hành thí nghiệm, khi interferon bị pha loãng đi mấy chục lần, nhưng vẫn có hiệu quả, Sở đại thiếu gia biết, nhiệm vụ của mình đã hoàn thành.

Dưới mệnh lệnh của Sở Thiên, thiết kỵ Khải Tát đã cởi bỏ áo giáp, trở thành các y tá tạm thời, lần lượt tiêm thuốc cho Trư tộc.

“Ha ha, điện hạ!” Tù trưởng Bì La đi cứu tộc nhân của mình đã chạy về, vừa chạy vừa hét lớn: “Điện hạ thuốc của ngài thật quá tốt, một nghìn dũng sĩ vừa rồi, lại chỉ có mười mấy người hi sinh!”

Dùng tính mạng của mười mấy người để đổi lấy an toàn của toàn tộc, cái giá này cũng đáng rồi!

Sở Thiên nhẹ nhõm cười, nói với Tra Lý: “Nếu như bệnh của Trư tộc đã được ta chữa khỏi, vậy xin bệ hạ giữ lời hứa, để ta mang về điều ước không xâm phạm đi!”

“Là điều ước không xâm phạm lẫn nhau!” Tra Lý đính chính lại.

“Đúng, là không xâm phạm lẫn nhau!” Sở Thiên nói: “Xin bệ hạ nhanh chóng kí, Khải tát còn có rất nhiều chuyện đang đợi ta giải quyết!”

“Điện hạ, người vội rời khỏi đại thảo nguyên Huyền Hà sao?” Trình Đức bỗng khẽ cười nói: “E rằng, tạm thời ngài không đi được rồi...”

190. Chương 188: Quang Minh Đại Giáo Chủ (1)

Nhìn theo hướng nhìn của Trình Đức, trên đại thảo nguyên không có bất cứ điều gì bất thường.

“Thánh Nữ Trình Đức, tại sao ta không đi được?” Sở Thiên hỏi.

“Mấy ngày nữa ngài sẽ biết.” Trình Đức cười nhạt, sau đó khom người nói: “Trư tộc còn lại cũng phải trông cậy vào điện hạ rồi!”

Không nghĩ ra Trình Đức đang có ý gì, Sở Thiên xoay người tiếp tục tiêm interferon cho Trư nhân.

Gần trăm vạn người của Trư tộc, hơn nữa lại rải rác khắp trên đại thảo nguyên, muốn tiêm interferon cho từng người, đây đúng là việc không thể nào.

May mà Sở Thiên mang theo không ít thiết kỵ Khải Tát, chỉ mất một ngày, Sở Thiên đã huấn luyện họ thành những y tá tạm thời, sau đó phân họ đến các bộ lạc để chữa bệnh cho Trư tộc.

Thời gian nhàn rỗi thúc ngựa rong chơi thảo nguyên, thỉnh thoảng lại lấy interferon từ máy ly tâm người, những ngày Sở Thiên ở đại thảo nguyên rất thoải mái, có điều, lời tiên đoán của tiên tri La n lại khiến Sở Thiên mãi ghen người, chỉ muốn nhanh chóng chữa khỏi cho người bệnh, sau đó trở về Khải Tát!

... ..

Đế quốc Khải Tát, trong thành Bằng Bối!

Trước phủ công tước Phất Lạp Dịch Nặc, vẫn ồn ào như thường ngày. Tuy Sở Thiên không ở nhà, nhưng vẫn có nhiều quan chức quý tộc đến tặng lễ vật, những pháp sư vì hâm mộ danh tiếng đến cầu kiến Thánh Tế Tự, hay có những người đơn thuần chỉ muốn đến tham quan.

Trước cổng lớn như ở cung điện, hai hàng bộc nhân xếp hàng ngay ngắn, ngạo nghễ nhìn những người đang đến cầu kiến.

“Ra ngoài! Công tước đại nhân không có ở nhà, lần sau hãy tới đi!”

“Quy củ ở đây của chúng ta, những người từ bá tước trở xuống chỉ có thể gặp quản gia, nhưng quản gia cũng không có ở nhà, người đến nơi khác chờ đi!”

“Cút! Nói với người bao nhiêu lần rồi? Đây là công tước phủ, không phải nơi người có thể tùy tiện đi vào!”

Đám bộc nhân từng người đuổi những người đến cầu kiến đi, tuy họ không hề khách khí, nhưng không ai dám nói gì, bởi vì đây là phủ công tước Phất Lạp Dịch Nặc!

“Ai da, xin lỗi!” Trong đám người đông đúc, một thiếu niên không cẩn thận đụng phải một quý tộc vừa bị đuổi đi.

“Người không có mắt à? Muốn chết à?” Quý tộc nhìn thấy trước mắt là một kẻ mặc y phục vải chắp vá, tức giận mắng: “Kẻ bình dân như ngươi lại dám đụng vào quý tộc? Đi, đi theo ta...”

Thiếu niên dụi dụi mắt, tạ lỗi: “Thật ngại quá, ta... mắt của ta không nhìn rõ.”

“Thì là là trắng mù...” Quý tộc đang định chửi tiếp, nhưng chợt phát hiện thiếu niên cao trên hai thước, sau lưng còn có một thanh kiếm lớn.

“Bỏ đi, lần này tha cho ngươi...” Nói rồi, quý tộc nhanh chóng chuồn mất.

“Ài!” Thiếu niên thở dài, mở to hai mắt, bước lên bậc cửa trước phủ công tước.

“Làm gì vậy? Cút ra!” Một bộc nhân mắng.

Thiếu niên cố ngẩng đầu lên, nhìn tấm biển trên cột cửa, nhưng lại không nhìn rõ: “Xin hỏi, đây có phải là phủ công tước Phất Lạp Dịch Nặc không?”

“Người mất mù à? Bản thân không nhìn thấy sao!” Bộc nhân chỉ vào tấm biển nói.

“Cái này...” Thiếu niên do dự một lát, sau đó nhắm mắt lại.

Khi hần mở mắt ra lần nữa, trong khóe mắt hiện ra tia sáng màu xanh da trời, “Ha ha, lần này nhìn rõ rồi, đúng là phủ công tước Phất Lạp Dịch Nặc!”

Dứt lời, thiếu niên bước tới cổng lớn, “Ta muốn gặp Phất Lạp Dịch Nặc gia gia.”

Vốn nhìn thấy sự thay đổi trong mắt của thiếu niên, tên bộc nhân có chút sợ hãi, nhưng vừa nghe thấy lời của thiếu niên, liền lập tức hung dữ lại, “Gia gia? Hừ! Lại một kẻ giả làm thân thích! Cút!”

Nói rồi, mấy bộc nhân nữa lao đến, dùng chiếc gậy chỉ vào thiếu niên. “Nếu không cút đi, ta sẽ đánh chết ngươi!”

“Các người... ” Thiếu niên năn nỉ nói: “Ta muốn gặp Phát Lạp Dịch Nặc gia gia, cầu xin các người, cho ta vào đi!”

“Mẹ kiếp! Còn không đi? Đánh hần!”

Bụp bụp! Cây gậy giáng xuống như mưa, thiếu niên bị đánh đến ôm đầu chạy, phải biết rằng, nếu luận về công phu đánh người, bộc nhân của Sở Thiên có thể có được danh hiệu “sát thủ của trọng thần Khải Tắt”.

“Đừng đánh nữa!” Dịch Áo vừa từ trong phủ đi ra, nhìn thấy bộ dạng của bộc nhân, lập tức nói: “Dừng tay lại!”

“Ai da, là Dịch Áo thiếu gia!” Đám bộc nhân ngay lập tức vứt ngay gậy đi, cười nịnh bợ chạy tới, “Thiếu gia, ngài lại đi đến học viện ma pháp để dạy sao?”

“Uhm, phải!” Dịch Áo gật đầu, chỉ vào thiếu niên hỏi: “Các người sao lại tùy tiện đánh người? Lão sư biết sẽ không vui đâu.”

“Thiếu gia, tên tiểu tử này đến lừa tiền đấy!” Tên bộc nhân nói.

“Ta không phải kẻ lừa gạt!” Thiếu niên nhỏ giọng nói.

“Vậy tại sao người gọi công tước đại nhân là gia gia người?” Tên bộc nhân quát.

Dịch Áo nhìn qua người thiếu niên, ngạc nhiên nói: “Người sao lại gọi Phát Lạp Dịch Nặc lão sư là gia gia? Người có biết tuổi của lão sư không?”

Thiếu niên lắc đầu.

“Vậy người đã từng gặp lão sư chưa?”

“Chưa, lần trước lúc nghỉ thức thăng cấp Thánh Tế Tự ta đã đến một lần, nhưng ở xa quá, không nhìn rõ.” Thiếu niên cúi đầu nói. “Nhưng ta đã nhìn được bức họa.”

“Người không biết lão sư, vậy tại sao còn gọi lão sư là gia gia?” Dịch Áo lấy làm lạ hỏi.

Thiếu niên lấy một quyển trục ma pháp trong lòng mình ra, giở ra cho Dịch Áo. “Người xem!”

“A?” Dịch Áo nhìn vào quyển trục sừng người lại, bức họa người trên quyển trục, chính là Sở Thiên, có điều lại là bộ dạng của Sở đại thiếu gia lúc già.

Mái tóc trắng tung bay, trường bào trắng muốt, ngoài những vết nhăn trên mặt ra, những cái khác đều không khác gì Sở Thiên.

Dịch Áo tỉ mỉ xem, phát hiện có chút không giống, trên mặt Sở Thiên là bộ dạng thần côn chuẩn mực, nhưng Sở lão gia gia trên bức họa, lại có sự uy nghiêm và thần bí nhiều hơn.

Đột nhiên, một áp lực không tên từ bức họa truyền ra, ập vào đầu của Dịch Áo.

“Quan Minh hộ thuẩn!” Dịch Áo quát một tiếng, phóng thích ma pháp phòng vệ cấp bảy lên mình.

“Dịch Áo thiếu gia, sao vậy?” Mấy võ sĩ của gia tộc lao lên, bảo vệ Dịch Áo.

Lau những giọt mồ hôi trên trán, Dịch Áo chăm rãi nói: “Ta không sao. Đa tạ các người.”

Khép quyển trục lại, Dịch Áo thở dài, chỉ dựa vào bức họa này, cũng có thể khiến Tế Tự đạo sư cấp bảy cảm thấy áp lực khôn cùng, người trong bức họa này quá khủng khiếp rồi. Có điều, Dịch Áo đã xác định, người này chắc chắn không phải là Sở Thiên.

Đem quyển trục trả lại cho thiếu niên, Dịch Áo nói: “Ta nghĩ người nhầm rồi, lão sư của ta rất trẻ, chắc chắn không phải người trong bức họa.”

“Không thể nào?” Thiếu niên mù mờ nói: “Người có thể để ta gặp Phát Lạp Dịch Nặc gia gia không?”

“Lão sư đã đi đại thảo nguyên Huyền Hà rồi, không biết lúc nào về.” Dịch Áo tiếc nuối nói: “Nếu người muốn gặp lão sư gấp, vậy chỉ có thể đi đại thảo nguyên thôi.”

“Đại thảo nguyên? Xa quá!” Thiếu niên sắc mặt lộ vẻ khó khăn, “Trên đường còn có nhiều ma thú hung dữ, làm thế nào đây?”

“Gan nhỏ còn hơn lớn!” Một bộc nhân nhỏ tiếng khinh bỉ.

“Hắc hắc, đúng là ta rất nhất gan.” Thiếu niên ngượng ngừng nói.

Chần chừ một hồi, thiếu niên do dự lắm bầm: “Bỏ đi, vẫn phải đi đại thảo nguyên Huyền Hà vậy!”

“Đa tạ người.” Thiếu niên cảm tạ Dịch Áo rồi, bỗng biến mất. chỉ lưu lại một tia sáng kỳ dị.

Dịch Áo ngậy người nhìn theo bóng của thiếu niên. Qua một lúc lâu, hắn nói với mấy bộc nhân đánh người, “Thân thể của các người còn ổn chứ? Có bị thương không?”

“Không có.” Đám bộc nhân lắc đầu nói.

“Kỳ lạ!” Dịch Áo chau mày tiếp tục đi lên lớp, có điều trong lòng hắn cảm thấy kỳ lạ, kẻ nhất gan hơn cả lớn, bị bộc nhân đánh cũng không đánh trả, không ngờ trên đại lục này còn có một Kiếm Thần như vậy...

... ..

Đại thảo nguyên Huyền Hà, qua mười mấy ngày chữa trị, Trư tộc xung quanh thành Hải Gia Nhĩ đã khôi phục sức khỏe, Trư nhân cách xa thành Hải Gia Nhĩ, cũng được tặng thuốc.

Chính lúc Sở Thiên đang muốn về nước, hắn cuối cùng đã biết, tại sao Trinh Đức lại nói hắn không đi được. Bởi vì, người của Giáo Đình đột nhiên đến.

Thú tộc là tín đồ thành kính nhất với Chiến Thần, tự nhiên cũng sẽ cung kính vạn phần với Giáo Đình, Tra Lý vừa nghe được tin tức, bèn đem người ra thành Hải Gia Nhĩ nghênh đón, còn Sở Thiên thì đeo lên danh phận phận Hồng Y Đại Giáo chủ, cũng bắt buộc phải đi ra cùng.

Một đội ngũ chừng trên vạn người trải dài mấy ngàn thước, lần này, khí thế Giáo Đình đến đây không hề nhỏ.

Phía hàng đầu tiên của đội ngũ, là một chiếc xe được bốn con Á Long Thú kéo, trên thân xe có khắc một hình mặt trời màu vàng kim, chứng tỏ người đến là đại nhân vật của Quang Minh thần điện.

Trong đám đông ra đón, Sở Thiên nói nhỏ với Trinh Đức: “Thánh Nữ, người đến lần này là ai?”

“Quang Minh đại giáo chủ của Quang Minh thần điện, Lan Đức tiên sinh.” Trinh Đức trả lời.

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Hắn đến làm gì? Sau khi giết Mục, Sở Thiên đã bổ sung thêm một chút kiến thức về Giáo Đình, ít nhất hiện tại hắn biết, tên Lan Đức này, là nhân vật thứ hai trong Quang Minh thần điện. Đồng thời cũng là thượng cấp trên danh nghĩa của Sở Thiên.

191. Chương 188: Quang Minh Đại Giáo Chủ (2)

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Vừa xuất hiện, Lan Đức đã phô bày kỹ thuật thần côn của mình còn điều luyện hơn Sở Thiên, hắn nghiêm trang pha chút đau thương nói: “Ta bày tỏ sự thương tiếc với việc tiên tri La n đã trở về với hoài bão của Chiến Thần, Quang Minh chúng thần đã mất đi một người con ưu tú, Giáo Đình và đại thảo nguyên đã mất đi một nhà tiên tri đáng kính!”

Các thú nhân đằng sau Sở Thiên lại bắt đầu có người thút thít.

Trinh Đức từ chúng nhân bước ra, thấp người nói: “Cảm tạ sự quan tâm của Giáo Hoàng và Quang Minh đại giáo chủ!”

Lan Đức mỉm cười nhìn Trinh Đức, “Chiến thần tại thượng, tiên tri La n đã có người thừa kế tốt nhất.”

Sở Thiên thăm bĩu môi, chửi thề vài câu.

Lan Đức tiếp tục nói: “Lần này ta đến, là muốn đích thân tế bái tiên tri La n, đồng thời sắc phong cho Thánh Nữ Trinh Đức là Hồng Y đại giáo chủ của Quang Minh thánh điện!”

Trình Đức cảm tạ thêm lần nữa, có điều Sở đại thiếu gia lại rất bất mãn, con mẹ nó, lúc sắc phong cho lão tử chỉ để một sát thủ đến thông báo, nhưng sắc phong cho một con nha đầu, lại để lão đại của Quang Minh thần điện đích thân ra tay, thứ đãi ngộ này công bằng quá nhỉ?

Lan Đức xoay sang Sở Thiên, “Vị này là Hồng Y đại giáo chủ Phát Lạp Dịch Nặc đúng không?”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh, ta chính là Phát Lạp Dịch Nặc.” Sở Thiên làm ra vẻ thần côn.

“Nữ thần Sinh Mệnh vẻ vang vì người!” Lan Đức chêm thêm vài câu rồi không để ý Sở Thiên nữa, hiển nhiên không coi Sở đại thiếu gia là gì.

Sau nghi thức chào đón, Thú Vương Tra Lý và Lan Đức sánh vai đi vào thành Hải Gia Nhĩ.

Trên đường, Trình Đức bước tới bên cạnh Sở Thiên, thấp giọng cười nói: “Điện hạ, Quang Minh thần điện dường như không coi trọng ngài.”

“Không phải là không coi trọng, mà vốn khinh thường lão tử!” Sở Thiên nhỏ giọng mắng một câu.

“Ha ha, họ đích thực không nên đối đãi với một cao thủ tuyệt đỉnh của đại lục như vậy!” Vượt xa dự đoán, Trình Đức lại giúp Sở Thiên nói.

“Người cũng không thích Giáo Đình?” Sở Thiên ngạc nhiên nói.

Trình Đức khẽ gật đầu, nói: “Trong mắt Giáo Đình, Thú tộc chẳng qua chỉ là người dã man có thể lợi dụng thôi, Lan Đức có thể đích thân đến sắc phong một Thánh Nữ như ta, cũng chỉ là muốn ảnh hưởng đến Thú tộc!”

“Vậy người còn nhận sắc phong?” Sở Thiên lạ lẫm hỏi.

“Ta có thể không nhận sao?” Trình Đức cười khở nói, “Thú tộc trên đại thảo nguyên này, đều là tín đồ thành kính nhất của Chiến Thần, nếu ta không nhận, vậy sẽ bị tất cả thú nhân phỉ nhổ!”

“Người có thể không làm Thánh Nữ mà!” Sở Thiên nheo mắt lại, cười nói: “Trên đại thảo nguyên mà đến cả lợn cũng không ăn được thì có ý nghĩa gì? Chi bằng người về Khải Tát, làm Thánh Nữ của gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc đi! Ta có thể dùng tiền xây riêng cho người một thánh điện!”

Rất rõ ràng, Sở đại thiếu gia đang muốn lừa phỉnh một đứa trẻ có năng lực tiên tri.

“Phát Lạp Dịch Nặc!” Mặt Trình Đức vụt lên một tia tức giận, “Ta không muốn nghe những lời này nữa! Bất luận thế nào, ta mãi mãi là Thánh Nữ của Thú tộc!”

Nói rồi, Trình Đức nhìn Thú Vương đang nói chuyện với Lan Đức trước mặt, ảm đạm nói: “Không có ta, Thú tộc sẽ chỉ là một công cụ của Giáo Đình...”

Sở Thiên không nói gì thêm, bỗng nhiên hần rất thông cảm cho Trình Đức, mới bảy tám tuổi đầu, đã phải gánh vác vận mệnh của cả một chủng tộc trên lưng, điều này so với những ngày Sở Thiên ôm vợ đếm tiền, thì quả thực khổ cực nhiều rồi.

“Điện hạ, chúng ta lại đánh cược lần nữa thế nào?” Trình Đức bỗng nhiên cười.

“Đánh cược gì?” Sở Thiên hứng thú hỏi.

“Không phải ngài muốn biết, năng lực tiên tri của ta rốt cuộc linh nghiệm không sao?” Trình Đức hiện ra một nụ cười tình nghịch mà trẻ con mới có, giao cho Sở Thiên một cục đá đen xỉ, cười nói: “Người hãy cất thứ này cho kỹ, chúng ta sẽ cược, ta có thể đoán ra viên đá này ở đâu không.”

“Ha ha.” Sở Thiên cười rất vui vẻ, Trình Đức tuy rất thông minh, nhưng chẳng qua vẫn chỉ là một cô bé bảy tuổi, chiêu số của cô không thể giấu được một kẻ lừa bịp thành nghề như Sở đại thiếu gia.

“Người muốn ta giữ viên đá này chứ gì?” Sở Thiên nhìn chằm chằm vào Trình Đức, nhận lấy viên đá, nói: “Chẳng lẽ Lan Đức đích thân đến sắc phong cho người, nguyên nhân thực sự chính là vì viên đá này?”

Trình Đức lãnh đạm nhìn Sở Thiên, không nói lời nào.

“Ta nhớ rồi, viên đá này được người lấy ra từ tro cốt của tiên tri La n.” Sở Thiên nghịch viên đá, cười nói: “Nó có bí mật gì? Có thể khiến cho Quang Minh đại giáo chủ đích thân đến tìm người?”

Nhún vai một cái, Sở Thiên tiếp tục nói: “Thân là người thừa kế của tiên tri La n, thân thể của người cũng có một viên giống như vậy chứ? Mấy hôm trước, người đánh cược với ta, muốn ta chủ trì tang lễ cho người, e rằng cũng là vì sợ sau khi người chết, thứ này sẽ rơi vào tay của kẻ khác chứ gì?”

Trình Đức ngẩng đầu lên, cười nói: “Phất Lạp Dịch Nặc, ta đánh giá thấp người rồi.”

Thấy Trình Đức mặc nhận suy đoán của mình, Sở Thiên nhét viên đá vào không gian giới chỉ, “Được, ta sẽ giúp người bảo vệ viên đá này!”

Trình Đức ngạc nhiên, “Biết rõ ta lừa người, người còn giúp ta ư?”

“Tại sao ta không thể giúp người?” Sở Thiên hỏi vặn lại: “Mọi người đều không thuận mắt với Giáo Đình, vậy thì cùng liên thủ đối phó chúng là được rồi.”

Bắt đầu từ lúc Mục vâng mệnh ám sát Sở Thiên, Sở Thiên đã liệt Giáo Đình vào hàng kẻ địch hàng đầu. Cho nên hắn sẽ không bỏ qua cơ hội tìm một đồng minh cho mình.

“Người chắc chắn không thể nói cho ta biết thứ này là gì.” Sở Thiên nói: “Vậy nói ta biết, tại sao lại tin ta? Người không sợ ta nuốt trọn viên đá này sao?”

Trình Đức đáp: “Không phải ta tin người, mà là La n lão sư tin người, lão sư đã từng nói với ta, nếu ta không nắm chắc có thể bảo vệ viên đá này, vậy thì giao nó cho người!”

Lại là La n! Lão già này sao mà chết rồi, còn gây phiền phức cho lão tử.

“Kỳ thực, viên đá này chẳng có bất cứ tác dụng nào với người, có điều, nó không thể rơi vào tay của Giáo Đình.” Trình Đức tiếp tục nói: “Còn nữa, nó cũng không thể lọt vào tay của Hồng Nguyệt thành.”

“Hồng Nguyệt thành?” Sở Thiên cau mày lại, hắn còn nợ Hồng Nguyệt thành một Mạch Khăng Tích!

Mẹ kiếp! Mạch Khăng Tích - tên khốn kiếp nhà người rút cuộc ở đâu? Sở Thiên trong lòng ca thán, Lạp Hi Đức đã chạy khỏi huyết luyện ngục, nếu người không ra nữa, đợi Lạp Hi Đức biết lão tử chưa chết, vậy thì rắc rối to. Còn cả tên A Tư Nặc chết tiệt, lâu vậy rồi mà không có tin tức gì, làm lão tử tức giận thì ta gả Ak47 cho người khác!

“Điện hạ, theo quy củ của Giáo Đình, nghi thức sắc phong Hồng Y đại giáo chủ, cần tất cả các thần chức cấp cao trong phạm vi nghìn dặm tham gia. Cho nên, người tạm thời không thể về nước được.” Trình Đức nói: “Nếu người mượn cớ về cũng được, nhưng đó chính là miệt thị Thú tộc, miệt thị Giáo Đình, miệt thị thượng cổ chúng thần!”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên hết cách lắc đầu, hiện tại hắn chỉ hi vọng La n thật sự chỉ là một tên giả thần côn, còn cái được gọi là tai họa, cũng chỉ là lời nói hù dọa người khác.

... ..

Thú tộc hoàn toàn không giàu có, nhưng Thú Vương Tra Lý vì muốn chiêu đãi Lan Đức, vẫn mang tất cả những thứ tốt được cất giữ ra, để biểu thị sự thành kính với Chiến Thần.

Trên yến tiệc chào đón trong thành Hải Gia Nhĩ, người của Giáo Đình ăn to uống lớn, Sở Thiên nhăn rồi đã phát hiện, thừa tướng Thú tộc là lão hồ ly Phúc Da, người đã đón tiếp mình, đang nuốt từng khúc ruột.

Tuy Sở Thiên mang theo rất nhiều thức ăn và mỹ tửu, nhưng Sở đại thiếu gia không có tâm trạng làm người tốt, cho nên hắn ứng phó một lúc, rồi về nơi ở của mình, hưởng thụ mỹ thực mình mang đi.

Lúc đang ăn uống, không ngờ, Lan Đức đại giáo chủ vừa rồi còn coi thường Sở Thiên lại đích thân đến viếng thăm Sở Thiên. Hơn nữa, hắn còn mặc một trường bào che kín đầu, hiển nhiên là không muốn bị ai nhận ra.

“Ha ha, Phất Lạp Dịch Nặc điện hạ, vừa rồi ta đã thất lễ rồi.” Câu nói đầu tiên sau khi gặp Lan Đức đã nói chính là tạ lỗi.

Sở Thiên neho mắt lại, cách chào hỏi của Lan Đức khiến hắn không thể không cảnh giác, gọi Sở Thiên là điện hạ mà không phải là đại giáo chủ, điều này nói rõ Lan Đức tuyệt đối có một ý đồ không bình thường.

“Ca ngại nữ thần Sinh Mệnh! Lan Đức tiên sinh có chuyện gì sao?” Sở Thiên cười hỏi.

Lan Đức không nói gì, ngược lại nhìn Ba Bác Tát đang bảo vệ Sở Thiên.

Sở Thiên ngầm hiểu, “Ba Bác Tát, người đi kiểm tra thiết kỵ Khải Tát trước đi.”

Ba Bác Tát hé một nụ cười âm hiểm với Lan Đức, sau đó bước ra ngoài.

“Lan Đức tiên sinh, sao người lại ăn mặc thế này?” Sở Thiên hỏi.

“Đương nhiên là không muốn để người khác biết rồi!” Lan Đức ngồi trước mặt Sở Thiên, gọn lỏn nói một câu: “Phất Lạp Dịch Nặc, Hắc Ám thần điện nhận được một thần dụ, yêu cầu tín đồ của Hắc Ám chúng thần giết chết người!”

192. Chương 188: Quang Minh Đại Giáo Chủ (3)

Đặc biệt là ở nơi như đại thảo nguyên Huyền Hà, gần nghìn vạn thú nhân xem Chiến Thần như phụ mẫu, có thể nói trong lòng của những thú nhân bình thường, chỉ cần một đạo thần dụ của Chiến Thần, họ có thể bỏ ra tất cả mọi thứ.

Hôm nay, Quang Minh đại giáo chủ Lan Đức lại nói, Hắc Ám thần điện nhận được thần dụ, muốn giết Sở Thiên, tin tức này nếu truyền ra ngoài, vậy thì Sở đại thiếu gia cho dù không có tai họa lớn gì, cũng không cách nào sống sót trở về Khải Tát rồi, bởi vì trong nội bộ Giáo Đình có hai đại thần điện tuy là tranh đấu với nhau, nhưng thân là thần chức, bất luận là ở bên nào, thần dụ bắt buộc đều phải tuân thủ theo!

Sở Thiên chậm rãi bước về trước mặt Lan Đức, vừa nhấp nhấp rượu Phục Tư Đặc, vừa nhắc chân đi, lộ rõ vẻ rất thoải mái.

“Phất Lạp Dịch Nặc điện hạ, người không tin chuyện thần dụ sao?” Lan Đức thấy Sở Thiên sắc mặt không đổi, trong lòng không thể không đề cao Sở Thiên hơn một bậc.

Lão tử sợ nhất là chết! Sở Thiên lòng thầm nghĩ.

Kỳ thực với đạo thần dụ của Hắc Ám thần điện, Sở Thiên sớm đã có chuẩn bị, khi xưa Mục ám sát Sở Thiên, đã từng nói qua hắn phụng lệnh hành sự, người có thể mệnh lệnh cho Mục, đương nhiên chỉ có Hắc Ám thần điện, có điều lúc đó Sở Thiên còn cho rằng mình đã đắc tội với vị lão đại nào của Hắc Ám thần điện, mà không ngờ đến lại có một thần dụ khủng khiếp như vậy.

“Ta tin Hắc Ám thần điện nhận được thần dụ.” Sở Thiên cười nói: “Đại giáo chủ có thể nói chuyện này cho ta biết, nói đi, người có đề nghị gì?”

“Ha ha, điện hạ quả nhiên là người thông minh!” Lan Đức sắc mặt chợt thay đổi, lạnh lùng nói: “Giáo Hoàng đã đích thân hạ chiếu, lệnh cho mười hai thánh kỵ sĩ của thánh điện kỵ sĩ đoàn, đích thân giết người!”

“Oáp...” Sở Thiên ngáp một cái, uể oải nói: “Lão tử bị dọa gần chết rồi đây này, hừ! Tin rằng các người sớm đã điều tra ta rồi, vậy thì thánh kỵ sĩ gì đó thật dám đến giết ta sao? Chà chà, Giáo Đình công nhiên thích sát hữu tướng Khải Tát, Thượng Cổ Thánh Tể Tự, ha ha, các người không sợ dẫn đến chiến tranh sao? Ba mươi vạn thiết kỵ Khải Tát, mấy vạn Cự Long của A Cổ Lạp sơn, trăm vạn ma thú dưới tay Thú Hoàng, Giáo Đình các người thật sự có gan giết lão tử sao?”

Uống hết chén rượu, Sở Thiên tiếp tục nói: “Ta không thích nói nhiều lời, lão tử không có hứng thú với quyền lợi trong Giáo Đình, người có gì mau nói đi, đừng cho rằng mấy câu nói lớn thì có thể khiến lão tử nghe lời!”

Bộp! Bộp! Lan Đức vỗ tay cười nói: “Điện hạ quả nhiên can đảm hơn người, không sai, Giáo Hoàng bệ hạ tuy đã viết chiếu thư, nhưng lại chưa tuyên đọc.”

Ý đồ dọa dẫm Sở Thiên đã bị hỏng, Lan Đức đổi sang một khuôn mặt cười hòa ái, “Nếu như điện hạ đã là người thông minh, vậy ta cũng không phí lời, điện hạ có tin sự tồn tại của chúng thần không?”

“Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh. Ta tin!” Sở Thiên nói.

“Ha ha, ta cũng tin.”

Ngừng lại giây lát, Lan Đức bỗng nhiên nói: “Có điều chúng thần sớm đã chết hết rồi! Hiện tại trên đại lục vốn dĩ không có chúng thần chó má gì, cũng không thể có cái thần dụ gì cả!”

Sở Thiên nheo mắt lại, bốn chữ “chúng thần chó má” nếu là người khác nói ra, vậy Sở Thiên cũng không để ý, nhưng người nói ra câu này, lại là nhân vật đứng thứ hai của Giáo Đình, người đại diện cho nữ thần Sinh Mệnh ở nhân gian, Quang Minh thần điện đại giáo chủ Lan Đức.

“Kỳ thực, năm xưa ta cũng tin chúng thần.” Lan Đức lắc đầu, cười khổ nói: “Có điều, trong bảy mươi năm làm Quang Minh đại giáo chủ này, ta đã nghĩ thông một chuyện...”

“Chuyện gì?” Sở Thiên hứng thú thưởng thức màn kịch của Lan Đức.

“Đại lục hiện nay, thần dụ hoàn toàn không phải là chân lý.” Đôi mắt của Lan Đức chợt lộ hung quang, độc địa nói: “Quyền lực và kim tệ mới là quan trọng nhất!”

“Tại sao người lại nói với ta những thứ này?” Sở Thiên nheo mắt hỏi.

“Ha ha,” Lan Đức khôi phục lại thần thái của một đại giáo chủ nên có: “Luận quyền lực, địa vị của ta chỉ dưới Giáo Hoàng, luận tài phú, ta có cả một vùng đất trải dài trên nghìn dặm ở phía Tây đại lục...”

Chuyện đã đến đây, Sở Thiên đã nhìn ra, Lan Đức tuyệt đối có chuyện cần mình giúp, cho nên hắn cũng không khách khí nữa. “Ta đã nói rồi, lão tử không thích nhiều lời!”

“Người trẻ tuổi nên có tính nhẫn nại!” Lan Đức cười nói: “Ta có quyền lực và tiền bạc, nhưng tiền bạc của ta không mua được sự giúp đỡ của Long Hoàng và Thú Hoàng, quyền lực của ta cũng không lớn hơn Giáo Hoàng!”

“Người muốn làm Giáo Hoàng?” Sở Thiên hỏi.

“Không sai! Giáo Hoàng hiện nay đã làm được hơn trăm năm rồi, cũng đã đến lúc thay người rồi!” Lan Đức không hề kiêng dè nói: “Có sự giúp đỡ của người, trong vòng mười năm, ta có thể trở thành Giáo Hoàng!”

Thì ra là đến mua chuộc lão tử, ha ha, đôi mắt Sở Thiên hiện nheo lại gần như bằng sợi chỉ, lãnh đạm nói: “Làm ăn mà, đương nhiên phải có mua có bán rồi, nếu ta giúp người, có thể có lợi ích gì?”

“Ta có thể trấn áp thần dụ của Hắc Ám thần điện! Đồng thời bảo đảm Giáo Đình sau này sẽ tuyệt đối không bao giờ gây khó dễ cho người!” Lan Đức nói.

Sở Thiên phẩy tay, chỉ vào cửa nói: “Nếu chỉ có những thứ ấy, xin ra ngoài cho!”

“Những thứ này vẫn chưa đủ sao?” Lan Đức cau mày nói.

“Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh! Chút thứ đó không cần người nói ta cũng có!” Sở Thiên đếm ngón tay, chậm rãi tính: “Cho dù có thần dụ, nhưng Giáo Hoàng cũng không vì một đạo thần dụ mà dễ dàng đối phó ta, điều này ta không cần người đảm bảo, nhưng nếu ta giúp người, vậy chính là uy hiếp đến địa vị của Giáo Hoàng, như vậy, lão nhân gia hẳn nhất định sẽ dốc toàn lực để tiêu diệt ta. Người nói xem, vụ làm ăn này ta có lợi gì không?”

Lan Đức hít một hơi, trầm ngâm nói: “Nếu ta trở thành Giáo Hoàng, lập tức sắc phong người là Quang Minh đại giáo chủ, đến lúc đó, chỉ cần người giả truyền thần dụ, tất cả Quang Minh tín đồ bao gồm cả thú tộc trong đó sẽ đều phải nghe theo người.”

Sở Thiên nhìn Lan Đức không nói, ngược lại chỉ về phía đông.

Lan Đức hiểu ý của Sở Thiên, nói: “Căn cơ của người ở phía Đông, còn sức ảnh hưởng của Giáo Đình lại rất nhỏ ở nơi đó, cho nên bất luận Giáo Đình cho người bao nhiêu quyền lực, cuối cùng cũng chỉ trở thành công cụ của hoàng thất Khải Tắt, được rồi!” Lan Đức cắn răng một cái, nói: “Ta sẽ dùng tất cả lực lượng của Giáo Đình, giúp người trở thành hoàng đế Khải Tắt!”

Hoàng đế Khải Tắt! Sở Thiên lập tức trợn tròn mắt, điều này còn kém xa với lý tưởng ôm vợ đếm kim tệ của hắn.

Những ngày tháng bây giờ của Sở đại thiếu gia còn thoải mái lắm, công vụ của Khải Tắt đã có tả tướng và Bồi Cấn xử lý, chuyện của gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc hoàn toàn giao cho Sát Lâm Na, điều chế và tiêu thụ thuốc thì là chuyện của Ba Bác Tắt và Dịch Áo, cho nên việc hàng ngày Sở Thiên cần làm chỉ có nghiên cứu xem lát nữa ăn gì, sau đó ôm Tiểu Bạch ngủ trưa thôi.

Quản lý cả một quốc gia? Vừa nghĩ đến trước mặt Lô Dịch đệ tam là một đồng công văn mãi mãi không giải quyết hết, Sở Thiên đã thấy đầu mình muốn ngất đi rồi.

Sở Thiên đang thông cảm cho Lô Dịch đệ tam, nhưng Lan Đức lại hiểu lầm, hắn thấy Sở Thiên một hồi lâu không lên tiếng, bèn vội nói: “Chẳng lẽ người muốn nhất thống đại lục? Điều này không thể nào! Cho dù là Giáo Đình cũng không có thực lực ấy!”

“Ca ngại nữ thần Sinh Mệnh! Lão tử không có hứng thú với hoàng vị!” Sở Thiên tặc lưỡi, nói: “Chuyện nhất thống đại lục càng không muốn làm!”

Sở Thiên tiếp tục nói: “Ài da! Ta cũng thật không biết muốn làm gì, quyền lực của ta đủ lớn rồi, kim tệ ngay cả ta cũng không đếm xuể. Người nói xem, còn có chuyện gì khiến ta có hứng thú đây?”

Lan Đức nhìn Sở Thiên, sắc mặt dần trở nên lạnh lẽo.

“Đừng nóng mà!” Sở Thiên đưa cho Lan Đức một ly rượu, cười nói: “Trên đại lục ta có rất nhiều kẻ thù, nếu người có thể giúp ta giải quyết họ, vậy thì ta sẽ dùng tất cả lực lượng ủng hộ người làm Giáo Hoàng!”

Hai mắt Lan Đức chợt sáng lên. Cười lớn, “Ha ha, vậy thì dễ, thánh điện kỵ sĩ đoàn của Giáo Đình, còn có các võ sĩ của Hắc Ám điện đều có thể giúp người!”

“Chấp nhận!” Sở Thiên lớn tiếng nói.

Sau đó, Sở Thiên tả lại dung mạo của Lạp Hi Đức, nói: “Chỉ cần người này chết, sự hợp tác của chúng ta lập tức bắt đầu!”

Không ngờ, lão già Lan Đức này lại rất có thiên phú nghệ thuật, hắn lấy ra một quyển trục trắng, dựa theo hình dạng Sở Thiên tả, lại có thể vẽ ra được hình dạng Lạp Hi Đức y như đúc, “Có phải thế này không?”

“Không sai! Chính là hắn!” Sở Thiên nheo mắt cười, Địa Ngục Cốt Long cấp mười và Giáo Đình đối đầu, tình cảnh này chắc chắn sẽ rất hay!

“Người này tên là gì, thực lực thế nào?” Lan Đức hỏi.

“Ta không biết! Chỉ biết hắn thực lực rất mạnh, hơn nữa thiếu chút nữa đã giết ta!” Sở Thiên không dám nói thật, hắn sợ Lan Đức bị dọa chạy mất.

“Hừ!” Lan Đức biết rất rõ. Kẻ thù của Sở Thiên chắc chắn không đơn giản, nhưng trước mặt là sự dụ dỗ của quyền lực, hắn vẫn nói: “Cho dù là ma thú cấp mười, ta cũng có thể giúp người giết hắn, có điều, nếu người vi phạm cam kết...”

Coong, Sở Thiên ném một tấm bài ra nói: “Thế này người đã yên tâm chưa?”

“Kim bài của Thú Hoàng?” Lan Đức cười.

“Đưa trước kim bài cho người, đợi sau khi người giết được người trong bức họa, ta lập tức đến A Cổ Lạp sơn thỉnh cầu Long Hoàng giúp người!”

“Chấp nhận!” Lan Đức thu lại kim bài, cười nói: “Chúc cho chúng ta hợp tác vui vẻ!”

Để đối phó với Lạp Hi Đức, lần này Sở Thiên đã phải trút hết vốn liếng, ách, kỳ thực cũng chẳng có gì, chỉ cần y thuật của Sở Thiên vẫn còn, vậy thì kim bài Thú Hoàng lúc nào cũng có thể đòi Thú Hoàng một tấm nữa, còn về thỉnh cầu Long Hoàng, Sở Thiên vốn không có ý định đi!

“Vì sự hợp tác của chúng ta, đại giáo chủ có phải nên giúp ta một chuyện nhỏ không?” Sở Thiên nói: “Tuy ta không sợ Hắc Ám thần điện, nhưng có một đạo thần dụ muốn giết ta cũng là một chuyện khá phiền phức...”

193. Chương 189: Hai Đạo Thần Dụ (1)

Thân là người đại diện cho thượng cổ chúng thần ở nhân gian, Giáo Đình có ảnh hưởng rất lớn trên đại lục, cho dù là mạnh như đế quốc Khải Tắt cũng phải nể mặt Giáo Đình ba phần.

Đặc biệt là ở nơi như đại thảo nguyên Huyền Hà, gần nghìn vạn thú nhân xem Chiến Thần như phụ mẫu, có thể nói trong lòng của những thú nhân bình thường, chỉ cần một đạo thần dụ của Chiến Thần, họ có thể bỏ ra tất cả mọi thứ.

Hôm nay, Quang Minh đại giáo chủ Lan Đức lại nói, Hắc Ám thần điện nhận được thần dụ, muốn giết Sở Thiên, tin tức này nếu truyền ra ngoài, vậy thì Sở đại thiếu gia cho dù không có tai họa lớn gì, cũng không cách nào sống sót trở về Khải Tắt rồi, bởi vì trong nội bộ Giáo Đình có hai đại thần điện tuy là tranh đấu với nhau, nhưng thân là thần chức, bất luận là ở bên nào, thần dụ bắt buộc đều phải tuân thủ theo!

Sở Thiên chậm rãi bước về trước mặt Lan Đức, vừa nhắm nháp rượu Phục Tư Đặc, vừa nhấc chân đi, lộ rõ vẻ rất thoải mái.

“Phất Lạp Dịch Nặc điện hạ, người không tin chuyện thần dụ sao?” Lan Đức thấy Sở Thiên sắc mặt không đổi, trong lòng không thể không đề cao Sở Thiên hơn một bậc.

Lão tử sợ nhất là chết! Sở Thiên lòng thầm nghĩ.

Kỳ thực với đạo thần dụ của Hắc Ám thần điện, Sở Thiên sớm đã có chuẩn bị, khi xưa Mục ám sát Sở Thiên, đã từng nói qua hắc phụng lệnh hành sự, người có thể mệnh lệnh cho Mục, đương nhiên chỉ có Hắc Ám thần điện, có điều lúc đó Sở Thiên còn cho rằng mình đã đắc tội với vị lão đại nào của Hắc Ám thần điện, mà không ngờ đến lại có một thần dụ khủng khiếp như vậy.

“Ta tin Hắc Ám thần điện nhận được thần dụ.” Sở Thiên cười nói: “Đại giáo chủ có thể nói chuyện này cho ta biết, nói đi, người có đề nghị gì?”

“Ha ha, điện hạ quả nhiên là người thông minh!” Lan Đức sắc mặt chợt thay đổi, lạnh lùng nói: “Giáo Hoàng đã đích thân hạ chiếu, lệnh cho mười hai thánh kỵ sĩ của thánh điện kỵ sĩ đoàn, đích thân giết người!”

“Oáp...” Sở Thiên ngáp một cái, uể oải nói: “Lão tử bị dọa gần chết rồi đây này, hừ! Tin rằng các người sớm đã điều tra ta rồi, vậy thì thánh kỵ sĩ gì đó thật dám đến giết ta sao? Chà chà, Giáo Đình công nhiên thích sát hữu tướng Khải Tắt, Thượng Cổ Thánh Tể Tự, ha ha, các người không sợ dẫn đến chiến tranh sao? Ba mươi vạn thiết kỵ Khải Tắt, mấy vạn Cự Long của A Cổ Lạp sơn, trăm vạn ma thú dưới tay Thú Hoàng, Giáo Đình các người thật sự có gan giết lão tử sao?”

Uống hết chén rượu, Sở Thiên tiếp tục nói: “Ta không thích nói nhiều lời, lão tử không có hứng thú với quyền lợi trong Giáo Đình, người có gì mau nói đi, đừng cho rằng mấy câu nói lớn thì có thể khiến lão tử nghe lời!”

Bộp! Bộp! Lan Đức vỗ tay cười nói: “Điện hạ quả nhiên can đảm hơn người, không sai, Giáo Hoàng bệ hạ tuy đã viết chiếu thư, nhưng lại chưa tuyên đọc.”

Ý đồ dọa dẫm Sở Thiên đã bị hỏng, Lan Đức đổi sang một khuôn mặt cười hòa ái, “Nếu như điện hạ đã là người thông minh, vậy ta cũng không phí lời, điện hạ có tin sự tồn tại của chúng thần không?”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh. Ta tin!” Sở Thiên nói.

“Ha ha, ta cũng tin.”

Ngừng lại giây lát, Lan Đức bỗng nhiên nói: “Có điều chúng thần sớm đã chết hết rồi! Hiện tại trên đại lục vốn dĩ không có chúng thần chó má gì, cũng không thể có cái thần dụ gì cả!”

Sở Thiên nheo mắt lại, bốn chữ “chúng thần chó má” nếu là người khác nói ra, vậy Sở Thiên cũng không để ý, nhưng người nói ra câu này, lại là nhân vật đứng thứ hai của Giáo Đình, người đại diện cho nữ thần Sinh Mệnh ở nhân gian, Quang Minh thần điện đại giáo chủ Lan Đức.

“Kỳ thực, năm xưa ta cũng tin chúng thần.” Lan Đức lắc đầu, cười khổ nói: “Có điều, trong bảy mươi năm làm Quang Minh đại giáo chủ này, ta đã nghĩ thông một chuyện...”

“Chuyện gì?” Sở Thiên hứng thú thưởng thức màn kịch của Lan Đức.

“Đại lục hiện nay, thần dụ hoàn toàn không phải là chân lý.” Đôi mắt của Lan Đức chợt lộ hung quang, độc địa nói: “Quyền lực và kim tệ mới là quan trọng nhất!”

“Tại sao ngươi lại nói với ta những thứ này?” Sở Thiên nheo mắt hỏi.

“Ha ha,” Lan Đức khôi phục lại thần thái của một đại giáo chủ nên có: “Luận quyền lực, địa vị của ta chỉ dưới Giáo Hoàng, luận tài phú, ta có cả một vùng đất trải dài trên nghìn dặm ở phía Tây đại lục...”

Chuyện đã đến đây, Sở Thiên đã nhìn ra, Lan Đức tuyệt đối có chuyện cần mình giúp, cho nên hắn cũng không khách khí nữa. “Ta đã nói rồi, lão tử không thích nhiều lời!”

“Người trẻ tuổi nên có tính nhẫn nại!” Lan Đức cười nói: “Ta có quyền lực và tiền bạc, nhưng tiền bạc của ta không mua được sự giúp đỡ của Long Hoàng và Thú Hoàng, quyền lực của ta cũng không lớn hơn Giáo Hoàng!”

“Ngươi muốn làm Giáo Hoàng!” Sở Thiên hỏi.

“Không sai! Giáo Hoàng hiện nay đã làm được hơn trăm năm rồi, cũng đã đến lúc thay người rồi!” Lan Đức không hề kiêng dè nói: “Có sự giúp đỡ của ngươi, trong vòng mười năm, ta có thể trở thành Giáo Hoàng!”

Thì ra là đến mua chuộc lão tử, ha ha, đôi mắt Sở Thiên hiện nheo lại gần như bằng sợi chỉ, lãnh đạm nói: “Làm ăn mà, đương nhiên phải có mua có bán rồi, nếu ta giúp ngươi, có thể có lợi ích gì?”

“Ta có thể trấn áp thần dụ của Hắc Ám thần điện! Đồng thời bảo đảm Giáo Đình sau này sẽ tuyệt đối không bao giờ gây khó dễ cho ngươi!” Lan Đức nói.

Sở Thiên phẩy tay, chỉ vào cửa nói: “Nếu chỉ có những thứ ấy, xin ra ngoài cho!”

“Những thứ này vẫn chưa đủ sao?” Lan Đức cau mày nói.

“Ca ngại nữ thần Sinh Mệnh! Chút thứ đó không cần ngươi nói ta cũng có!” Sở Thiên đếm ngón tay, chậm rãi tính: “Cho dù có thần dụ, nhưng Giáo Hoàng cũng không vì một đạo thần dụ mà dễ dàng đối phó ta, điều này ta không cần ngươi đảm bảo, nhưng nếu ta giúp ngươi, vậy chính là uy hiếp đến địa vị của Giáo Hoàng, như vậy, lão nhân gia hẳn nhất định sẽ dốc toàn lực để tiêu diệt ta. Ngươi nói xem, vụ làm ăn này ta có lợi gì không?”

Lan Đức hít một hơi, trầm ngâm nói: “Nếu ta trở thành Giáo Hoàng, lập tức sắc phong ngươi là Quang Minh đại giáo chủ, đến lúc đó, chỉ cần ngươi giả truyền thần dụ, tất cả Quang Minh tín đồ bao gồm cả thú tộc trong đó sẽ đều phải nghe theo ngươi.”

Sở Thiên nhìn Lan Đức không nói, ngược lại chỉ về phía đông.

Lan Đức hiểu ý của Sở Thiên, nói: “Căn cơ của ngươi ở phía Đông, còn sức ảnh hưởng của Giáo Đình lại rất nhỏ ở nơi đó, cho nên bất luận Giáo Đình cho ngươi bao nhiêu quyền lực, cuối cùng cũng chỉ trở thành công cụ của hoàng thất Khải Tắt, được rồi!” Lan Đức cắn răng một cái, nói: “Ta sẽ dùng tất cả lực lượng của Giáo Đình, giúp ngươi trở thành hoàng đế Khải Tắt!”

Hoàng đế Khải Tắt! Sở Thiên lập tức trợn tròn mắt, điều này còn kém xa với lý tưởng ôm vợ đếm kim tệ của hắn.

Những ngày tháng bây giờ của Sở đại thiếu gia còn thoải mái lắm, công vụ của Khải Tắt đã có tả tướng và Bồi Cấn xử lý, chuyện của gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc hoàn toàn giao cho Sát Lâm Na, điều chế và tiêu thụ thuốc thì là chuyện của Ba Bác Tắt và Dịch Áo, cho nên việc hàng ngày Sở Thiên cần làm chỉ có nghiên cứu xem lát nữa ăn gì, sau đó ôm Tiểu Bạch ngủ trưa thôi.

Quản lý cả một quốc gia? Vừa nghĩ đến trước mặt Lô Dịch đệ tam là một đồng công văn mãi mãi không giải quyết hết, Sở Thiên đã thấy đầu mình muốn ngất đi rồi.

Sở Thiên đang thông cảm cho Lô Dịch đệ tam, nhưng Lan Đức lại hiểu lầm, hấn thấy Sở Thiên một hồi lâu không lên tiếng, bèn vội nói: “Chẳng lẽ người muốn nhất thống đại lục? Điều này không thể nào! Cho dù là Giáo Đình cũng không có thực lực ấy!”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Lão tử không có hứng thú với hoàng vị!” Sở Thiên tặc lưỡi, nói: “Chuyện nhất thống đại lục càng không muốn làm!”

Sở Thiên tiếp tục nói: “Ài da! Ta cũng thật không biết muốn làm gì, quyền lực của ta đủ lớn rồi, kim tệ ngay cả ta cũng không đếm xuể. Người nói xem, còn có chuyện gì khiến ta có hứng thú đây?”

Lan Đức nhìn Sở Thiên, sắc mặt dần trở nên lạnh lẽo.

“Đừng nóng mà!” Sở Thiên đưa cho Lan Đức một ly rượu, cười nói: “Trên đại lục ta có rất nhiều kẻ thù, nếu người có thể giúp ta giải quyết họ, vậy thì ta sẽ dùng tất cả lực lượng ủng hộ người làm Giáo Hoàng!”

Hai mắt Lan Đức chợt sáng lên. Cười lớn, “Ha ha, vậy thì dễ, thánh điện kỳ sĩ đoàn của Giáo Đình, còn có các võ sĩ của Hắc Âm điện đều có thể giúp người!”

“Chấp nhận!” Sở Thiên lớn tiếng nói.

Sau đó, Sở Thiên tả lại dung mạo của Lạp Hi Đức, nói: “Chỉ cần người này chết, sự hợp tác của chúng ta lập tức bắt đầu!”

Không ngờ, lão già Lan Đức này lại rất có thiên phú nghệ thuật, hấn lấy ra một quyển trục trắng, dựa theo hình dạng Sở Thiên tả, lại có thể vẽ ra được hình dạng Lạp Hi Đức y như đúc, “Có phải thế này không?”

“Không sai! Chính là hấn!” Sở Thiên nheo mắt cười, Địa Ngục Cốt Long cấp mười và Giáo Đình đối đầu, tình cảnh này chắc chắn sẽ rất hay!

“Người này tên là gì, thực lực thế nào?” Lan Đức hỏi.

“Ta không biết! Chỉ biết hấn thực lực rất mạnh, hơn nữa thiếu chút nữa đã giết ta!” Sở Thiên không dám nói thật, hấn sợ Lan Đức bị dọa chạy mất.

“Hừ!” Lan Đức biết rất rõ. Kẻ thù của Sở Thiên chắc chắn không đơn giản, nhưng trước mặt là sự dụ dỗ của quyền lực, hấn vẫn nói: “Cho dù là ma thú cấp mười, ta cũng có thể giúp người giết hấn, có điều, nếu người vi phạm cam kết...”

Coong, Sở Thiên ném một tấm bài ra nói: “Thế này người đã yên tâm chưa?”

“Kim bài của Thú Hoàng?” Lan Đức cười.

“Đưa trước kim bài cho người, đợi sau khi người giết được người trong bức họa, ta lập tức đến A Cổ Lạp sơn thỉnh cầu Long Hoàng giúp người!”

“Chấp nhận!” Lan Đức thu lại kim bài, cười nói: “Chúc cho chúng ta hợp tác vui vẻ!”

Để đối phó với Lạp Hi Đức, lần này Sở Thiên đã phải trút hết vốn liếng, ách, kỳ thực cũng chẳng có gì, chỉ cần y thuật của Sở Thiên vẫn còn, vậy thì kim bài Thú Hoàng lúc nào cũng có thể đòi Thú Hoàng một tấm nữa, còn về thỉnh cầu Long Hoàng, Sở Thiên vốn không có ý định đi!

“Vì sự hợp tác của chúng ta, đại giáo chủ có phải nên giúp ta một chuyện nhỏ không?” Sở Thiên nói: “Tuy ta không sợ Hắc Âm thần điện, nhưng có một đạo thần dụ muốn giết ta cũng là một chuyện khá phiền phức...”

194. Chương 189: Hai Đạo Thần Dụ (2)

“Chuyện này dễ thôi! Quang Minh thần điện chúng ta cũng nhận được một đạo thần dụ!” Lan Đức thần bí nói.

“Thần dụ?” Sở Thiên vân vê ly rượu của mình, hỏi: “Quang Minh thần điện nhận được thần dụ lúc nào rồi?”

“Trên đại điển sắc phong Thánh Nữ một tháng sau, nữ thần Sinh Mệnh sẽ giáng lâm hạ thần dụ, nữ thần tuyên bố trước mặt của tất cả mọi người, Phát Lạp Dịch Nặc là tín đồ ngài sùng ái nhất, cũng là đại diện duy nhất của ngài tại nhân gian, đồng thời Quang Minh thần điện sẽ gia phong ngài làm Quang Minh thánh đồ. Từ nay về sau, lời nói của người, chính là lời nói của nữ thần Sinh Mệnh!” Lan Đức nói: “Hắc Ám thần điện cho dù có thần dụ thật, cũng không dám công nhiên mạo phạm thánh đồ của nữ thần!”

Con mẹ nó, lão già này muốn giả truyền thần dụ! Sở Thiên mắng thầm một câu, sau đó cười hăng hắc.

“Có điều, xin điện hạ nhớ chuyện này.” Lan Đức âm hiểm cười nói: “Ta có thể để người làm Quang Minh thánh đồ, cũng có thể khiến người trở thành tội nhân đáng bị phỉ nhổ của nữ thần...”

.....

Tiến Lan Đức đi, Sở Thiên vào phòng trầm ngâm một hồi lâu, sau đó nhìn ra phía cửa hét lớn: “Gọi Mặc Phi Đặc đến đây!”

Một lúc lâu sau, Mặc Phi Đặc vừa rồi còn đắm chìm trong giấc ngủ, hiện tại mồm đã nhét đầy đồ ăn vặt, mơ mơ hồ hồ bước vào phòng của Sở Thiên.

“Tiểu Mặc Phi Đặc, tỉnh ngủ chưa?” Sở Thiên béo béo gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Mặc Phi Đặc, cười nói: “Ca ca có chuyện hỏi người!”

“Làm gì vậy! Không có y tứ!” Mặc Phi Đặc quấy đầu, không hài lòng nói: “Ta muốn đi ngủ!”

“Đợi lát nữa ngủ tiếp!” Sở Thiên nghiêm mặt nói: “Ca ca có chuyện rất quan trọng muốn hỏi người!”

Sở Thiên vỗ vào vai của Mặc Phi Đặc, nhìn hẩn nói: “Lần trước khi người ở thành Bàn Bối muốn giết ta...”

“Ai da! Đừng nhắc nữa mà...” Mặc Phi Đặc xấu hổ che tai lại.

“Không sao!” Sở Thiên gỡ tay Mặc Phi Đặc ra, nói: “Lúc đó người đã nói, nữ thần Sinh Mệnh đã chết ở Lạc Nhật thành, đúng không? Sao người biết được?”

“Đại ca nói cho ta biết!” Mặc Phi Đặc nhóp nhép miệng, không vui nói: “Đừng hỏi nữa! Ta không biết gì cả đâu!”

“Ha ha,” Sở Thiên nheo mắt cười, hiền hòa nói: “Ta có phải ca ca người không!”

Mặc Phi Đặc gật đầu.

“Đại ca người không cho người nói, nhưng Phát Lạp Dịch Nặc ca ca muốn người nói!” Sở Thiên thần sắc đã biến đổi càng thân thiết hơn. “Người nghe ai nào?”

“Uhm...” Mặc Phi Đặc nghiêng đầu nghĩ một lúc, nói: “Ta... chà chà.”

Mặc Phi Đặc chảy nước miếng, bởi vì trước mặt Sở Thiên xuất hiện một đồng đồ ăn vặt.

“Được rồi! Nói cho người vậy!” Mặc Phi Đặc một tay ôm đồng đồ ăn vặt, cười hi hi nói: “Người muốn biết gì!”

“Ta muốn biết, trên đại lục còn có thần không!” Sở Thiên lại lấy ra vài túi đồ ăn vặt trong không gian giới chỉ ra.

“Xi... Đại ca ta nói, trên đại lục vốn không có cái gì là thượng cổ chúng thần!” Mặc Phi Đặc nhét một nắm đồ ăn vặt vào miệng, nhóp nhép nói: “Những lão già của một vạn năm trước, chẳng qua chỉ là những người có thực lực cường đại mà thôi.”

Rột roạt, rột roạt! Nuốt những thứ trong miệng rồi, Mặc Phi Đặc tự hào ngẩng đầu, quệt miệng nói: “Năm đó đại ca và nhị ca ta còn đánh nhau với họ kia!”

“Nhưng ta còn nhỏ tuổi, lúc ta sinh ra họ đã đều chết hết rồi, nếu không ta cũng có thể diệt vài tên thần!”

“Vậy có khả năng, hiện tại vẫn có thượng cổ chúng thần sống trên đại lục không?” Sở Thiên vội hỏi.

“Không thể nào!” Mặc Phi Đặc nói: “Nhân loại không thể sống lâu hơn ma thú chúng ta được, ta đã hơn năm nghìn tuổi rồi, còn chưa nhìn thấy người nào sống đến một nghìn tuổi đây!”

Ca ngọ nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên thở phào một hơi, Pháp Thần Mai Lâm, sư nương của hắn đã từng nói, sau khi Sở Thiên dung hòa với máu của Long Hoàng chẳng qua cũng chỉ sống được hơn nghìn tuổi thôi, con người có thể sống trên vạn năm, e rằng đúng là không có rồi. Nếu đã như vậy, xem ra đạo thần dụ của Hắc Âm thần điện, có lẽ cũng là do người tạo ra.

Nếu đã là người, vậy thì dễ rồi! Sở Thiên không sợ những đối thủ là con người!

“Tiểu Mặc Phi Đặc, có thể nói cho ca ca biết, đại ca và nhị ca người thế nào không?” Sở Thiên chợt hỏi.

Rào! Mặc Phi Đặc ném trả đồ ăn vặt lại cho Sở Thiên, “Ta không ăn nữa, ta muốn ngủ!”

Dứt lời, Mặc Phi Đặc chạy ra ngoài.

“Mẹ kiếp! Thằng nhóc này đúng là không dễ lừa!” Sở Thiên rất chán nản, bấy lâu nay, hắn dùng đủ mọi cách, nhưng vẫn không thể khiến Mặc Phi Đặc tiết lộ tin tức của hai đại ca hắn.

Lúc trước Sở Thiên vẫn có thể không để ý hai vị ca ca thần bí đó, nhưng hiện tại không được, bởi vì Lạp Hi Đức vô tình đã nhắc đến, thanh kiếm của An Đức Sâm trộm là của chủ nhân địa ngục, mà Mặc Phi Đặc từng nói, thanh kiếm đó của đại ca hắn...

Đối đầu với một đối thủ không thể chống cự như Lạp Hi Đức, Sở Thiên ngoài Giáo Đình ra, còn muốn kéo thêm lão đại của địa ngục đến nhân gian nữa.

.....

Mấy ngày kế tiếp, tất cả đều sống yên bề lạng, Thú tộc chuẩn bị cho đại diện sắc phong Thánh Nữ, còn Sở Thiên cũng đã để tất cả Trư tộc hồi phục lại sức khỏe.

Có điều, dưới sự yên bình cơ hồ lại có một chút gợn sóng không được hài hòa, Ba Tư Đằng, chính là tù trưởng Ngưu Đầu tộc mà đã từng bị Sở Thiên lừa, lúc nào cũng muốn gây phiền phức cho Sở Thiên.

Hôm nay, không biết đầu óc Ba Tư Đằng thông minh đột xuất, hay là nghe theo chủ ý của người khác, lại thật sự đã khiến Sở Thiên phải đau đầu.

Quyết đấu! Ba Tư Đằng muốn quyết đấu với Thượng Cổ Thánh Tế Tự! Tin tức này đã gây chấn động trong cả thành Hải Gia Nhĩ! Còn một tin chấn động hơn là, Sở Thiên lại đồng ý thách thức!

Chiến đấu là thiên tính của thú nhân, còn quyết đấu là bữa ăn thường ngày đối với thú tộc, sáng sớm, lời đài ngoài thành Hải Gia Nhĩ đã không còn chỗ trống rồi.

“Phát Lạp Dịch Nặc, ta Kiếm Thánh cấp tám Ba Tư Đằng đang đợi ngươi ở đây!” Ba Tư Đằng đứng trên lời đài hống hách nói.

Chỉ mặc một đoạn khố, các cơ thịt trên người Ba Tư Đằng hiển hiện sự hung dữ.

“Điện hạ, người thật sự muốn quyết đấu với hắn?” Ngồi trên ghế, Thú Vương Tra Lý lo lắng hỏi: “Theo ta biết, điện hạ không hề có sức mạnh ma pháp nào.”

“Ca ngọ nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên ung dung nói: “Bệ hạ yên tâm, ta sẽ không thua đâu!”

Dứt lời, Sở Thiên chậm rãi bước lên lời đài.

Ba Tư Đằng rít lên, còn Sở Thiên lại chậm rãi phủi pháp bào, hỏi: “Ngươi là Kiếm Thánh cấp tám, còn ta là Thượng Cổ Thánh Tế Tự cấp chín, theo truyền thống tôn trọng cường giả của đại lục, có phải ta được quy định quy tắc quyết đấu không?”

“Đừng nhiều lời, quy tắc gì?” Ba Tư Đằng nhìn Sở Thiên đến hai mắt đỏ lựng. Từ khi hắn bị Sở Thiên lừa, sau khi về đại thảo nguyên, cơ hồ trở thành chuyện cười của cả Thú tộc, đại đa số thú nhân không hiểu chân tướng sự việc, chỉ biết rằng, Ba Tư Đằng đã từng là chiến sĩ dũng mãnh nhất, bị một con chó chuốc cho say mềm, sau đó dùng ma súng của mình mua tính mạng trở về.

“Ngươi Đầu nhân các người giỏi nhất dùng sức lực nhỉ?” Sở Thiên nheo mắt cười, “Vậy ta sẽ đấu sức mạnh với ngươi!”

“Ồ!” Người xem xung quanh lập tức ồ lên.

“Bản thân ngươi muốn chết, vậy thì đừng trách ta!” Ba Tư Đằng nhe răng cười ném chiếc búa trong tay, rống lớn: “Đến đây!”

“Không! Không! Không!” Sở Thiên lắc ngón tay, cười nói: “Một chức nghiệp cấp tám, sao có thể dễ dàng khiêu chiến với cao thủ tuyệt đỉnh đại lục được?”

Sở Thiên vừa xoay người bước xuống lôi đài, vừa nói: “Muốn đánh với ta, phải thắng hộ vệ của ta trước!”

“Hộ vệ của ngươi ở đâu? Bảo hắn rút ra đây!” Ba Tư Đằng sớm đã điều tra qua, lần này Sở Thiên đến đại thảo nguyên, ngoài ba nghìn thiết kỵ Khải Tắt ra, chỉ mang theo một lão đầu, một đứa trẻ, và một gốc tử!

Nếu so sánh cái khác, Ba Tư Đằng còn suy nghĩ xem ba người này có phải có ma pháp không, nhưng chỉ là độ sức lực, Ba Tư Đằng đã từng sợ ai?

Đang ảo tưởng mình xé nát Sở Thiên, Ba Tư Đằng phát hiện một gốc tử vóc người to cao đang trèo lên lôi đài.

Sa Khắc vừa lên lôi đài, mắt nhìn những cơ thịt trâu cường tráng trên người Ba Tư Đằng không thôi, liếm liếm môi, Sa Khắc hạnh phúc cười ngây ngô, “Hắc hắc! Ta đói rồi, chà, tên này chắc chắn ăn rất ngon...”

195. Chương 190: Hoàng Kim Bửu Mông (1)

“Chà chà, ta muốn ăn ngươi.” Sa Khắc đột nhiên ngồi xuống Lôi Đài, gãi đầu khổ sở suy nghĩ, “Luộc ăn, hay là nướng ăn nhỉ?”

Sa Khắc đang suy nghĩ cách làm món ăn, còn Ba Tư Đằng phía đối diện, đã nghiêng răng ken két. Nhưng Sa Khắc hiện tại đang ngồi trên lôi đài, danh dự cường giả của Ba Tư Đằng không cho phép hắn tấn công gốc tử không hề có chuẩn bị gì, “Ngươi... khốn kiếp... đứng dậy!”

“Ngươi gọi ta sao?” Sa Khắc ngậy người quay đầu lại, nói: “Ngươi đợi một lát được không? Ta còn chưa nghĩ ra nên ăn ngươi thế nào mà!”

Khiêu khích! Tuyệt đối là khiêu khích! Bất luận nói thế nào Ba Tư Đằng cũng là một Kiếm Thánh, trong trận đối kháng chính diện, đã có lúc nào hắn bị đối thủ khinh thường đâu!? “Khốn kiếp, Bớt lời thôi đi! Đứng dậy! Ba Tư Đằng gia gia muốn ăn ngươi!”

Sa Khắc há hốc mồm, thú nhân quanh lôi đài cơ hồ cũng nghe thấy sự khiêu khích của hắn, Tra Lý và Trình Đức khá hơn một chút, chỉ cau mày lại, nhưng những thú nhân dũng cảm khác đã không thể nhịn được!

“Kẻ yếu hèn! Đứng dậy!”

“Tù trưởng Ba Tư Đằng, ta muốn đánh với tiểu tử này một trận trước!”

...

Cục diện có chút quá tầm kiểm soát, Thú Vương Tra Lý nói với Sở Thiên: “Điện hạ, hộ vệ của ngươi làm gì vậy? Chẳng lẽ hắn muốn khiêu khích sự tôn nghiêm của Thú tộc sao?”

Sở Thiên cũng không biết cách làm của Sa Khắc lại dẫn đến phản ứng lớn như vậy, kỳ thực trên đại thảo nguyên, sự tôn nghiêm của dũng sĩ bằng với tính mạng của họ, thấy Tra Lý cũng có chút không vui, Sở Thiên nói: “Bệ hạ yên tâm, ta sẽ lệnh cho Sa Khắc bắt đầu quyết đấu!”

Dứt lời, Sở Thiên đứng dậy, hét lớn với Sa Khắc: “Sa Khắc! Ném tên Ngưu Đầu nhân đó xuống lôi đài!”

“Ồ, ta biết rồi!” Sa Khắc vén tay áo lên, nhảy dựng dậy.

Ba Tư Đằng sớm đã bị tức đến hai mắt đỏ lựng, thấy Sa Khắc đứng dậy, hắn chú ý người xuống, xông thẳng lên!

Bình! Bình! Bình! Theo bước chân của Ba Tư Đằng, lồi dài cũng bắt đầu run rẩy.

Sa Khắc trân trân nhìn Ngưu Đầu nhân cao hơn mình nửa thân người trước mặt, miệng vẫn lẩm bẩm, “Loại thịt này nướng là ngon nhất? Ta phải nướng thịt trâu như thế nào mới ngon nhỉ? Cao thủ còn chưa cho ta ăn bao giờ?”

Chớp mắt, Ba Tư Đằng đã xông đến trước mặt Sa Khắc, chiếc sừng trâu nhọn hoắt trên đầu đâm thẳng vào ngực Sa Khắc.

“A?” Mấy thú nhân có lòng, cũng bắt đầu mặc niệm cho Sa Khắc. Cho dù không cần đấu khí, sừng trâu của Ba Tư Đằng cũng đủ để phá núi nứt đá rồi.

“Ba Tư Đằng, đừng giết hắn!” Trình Đức đứng bật dậy, Sa Khắc dù gì cũng là người của Sở Thiên, nếu chết trên lồi dài, vậy không chừng sẽ ảnh hưởng đến quan hệ của Thú tộc và Khải Tắt.

Tình hình mọi người dự liệu lại không hề xảy ra, hơn nữa, cơ hồ tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

Sa Khắc đứng nguyên tại chỗ không động đậy, tay phải gãi đầu, tay trái nắm lấy một chiếc sừng trâu, lẩm bẩm nói: “Hắc hắc, vậy thì nướng ăn được rồi.”

“A!” Ba Tư Đắc khẽ gầm một tiếng, hai chân tăng lực, muốn đụng ngã Sa Khắc, nhưng mặc cho chiếc đầu trâu cổ đến đỏ rục lên, Sa Khắc cũng không di động một bước.

“Sức lực lớn quá!” Trong mắt Tra Lý hiện ra một tia tán thưởng.

“Bệ hạ quá khen rồi.” Sở Thiên trong lòng thầm đắc ý cười.

Chiếc sừng trâu của Ba Tư Đằng tuy bị nắm chặt. Nhưng hắn còn có hai tay!

“Đứng lên!” Hét lớn một tiếng, Ba Tư Đằng tóm lấy hông của Sa Khắc, nhấc hắn lên.

“Ai da, người làm gì vậy!?” Sa Khắc kêu lên.

“Đi chết đi!”

Ầm! Sa Khắc bị quật ngã xuống lồi dài, mặt lồi dài được làm bằng nham thạch cũng bị đập thành một lỗ hổng hình người.

“Người dám quật ngã ta?” Sa Khắc nhanh chóng bò dậy, tức giận nhìn Ba Tư Đằng, “Ta cũng quật người!”

Nói rồi, hai tay Sa Khắc không biết từ lúc nào, đã nắm chặt vào cổ Ba Tư Đắc, tiện tay quăng một cái, thân thể của Ba Tư Đằng đã in sâu vào trên mặt lồi dài. Ầm!

“Tù trưởng Ba Tư Đằng bị quật ngã rồi!” Thú nhân ồ lên.

Một lúc lâu sau, Ba Tư Đằng không có phản ứng gì.

Vì tuân thủ quy tắc chỉ đấu sức, Ba Tư Đằng không tạo cho mình bất cứ đấu khí hộ thân nào, bị Sa Khắc ném như vậy, cơ hồ sắp khiến cho thân thể hắn đứt lìa ra rồi.

“Ba Tư Đằng, tôn nghiêm của thú nhân người đâu!? Mau đứng dậy!” Bên lồi dài vang lên một tiếng rống lớn.

Sở Thiên nhìn theo hướng giọng nói cất lên, người nói chính là một người gấu còn cao hơn Ba Tư Đằng.

“Thánh Nữ, tên người gấu đó là ai?” Sở Thiên hỏi Trình Đức.

“Hắn không phải là người gấu!” Trình Đức nhìn Sở Thiên một cái, lãnh đạm nói: “Hắn là Bỉ Mông thú nhân!”

Bỉ Mông thú? Sở Thiên nhìn kỹ lại, quả nhiên, tên người thú tướng mạo như cẩu hù (gấu chó) này không khác gì với người gấu. Mũi của hắn không nhô ra như người gấu, hơn nữa chiếc vuốt cũng dài hơn rất nhiều.

“Ba Tư Đằng, kẻ hèn nhất nhà ngươi!” Bỉ Mông thú tiếp tục rống lên: “Người không xứng đáng làm đối thủ của ta!”

Sở Thiên hiểu tên Bỉ Mông thú này tại sao lại căng thẳng như vậy, thì ra vị này cùng Ba Tư Đằng là kinh địch, hơn nữa thực lực không thua kém nhau bao nhiêu, nếu Ba Tư Đằng bị Sa Khắc đả bại, vậy nói rõ tên này cũng không bằng Sa Khắc!

Lão đạo người, Ba Tư Đằng đứng dậy, lắc lư chiếc đầu, sau khi tỉnh táo rồi quát: “Cuồng hóa!”

Thân thể Ba Tư Đằng bắt đầu vang lên tiếng ầm ầm như sấm dậy, xương cốt bắt đầu kéo dài ra, cơ thịt càng cường tráng, trong chớp mắt, thân thể của Ba Tư Đằng đã to gấp đôi, còn chiếc đoản khổ duy nhất trên thân hắn, cũng bị căng đến muốn nứt toác ra.

Sở Thiên nheo mắt lại, cuồng hóa của Thú tộc tuy để lại rất nhiều hậu chứng, nhưng uy lực lại không thể nghi ngờ, “Bệ hạ, quy tắc quyết đầu chỉ là đầu sức, tù trưởng Ba Tư Đằng sử dụng cuồng hóa, có phải đã vi phạm quy tắc không?”

“Ha ha,” Tra Lý cười, hắn cũng không nói rõ được vấn đề này, cũng không tiện nói đỡ cho Ba Tư Đằng.

Trình Đức nói: “Điện hạ, sau khi cuồng hóa, Ba Tư Đằng sử dụng cũng chỉ là sử dụng sức lực thôi, đúng không? Ha ha, đây hoàn toàn không thể tính là vi phạm quy tắc được chứ?”

Sở Thiên nhún vai, cười như không có chuyện gì: “Vậy thì để quyết đấu tiếp tục đi, có điều, ta hi vọng Thánh Nữ chuẩn bị các Tế Tự giỏi trước đi!”

Đôi mắt đỏ lựng quét qua Sa Khắc, diện mạo hung dữ của Ba Tư Đằng lần nữa lại xông lên.

“Mẹ tôi ơi! Tên này có thể biến lớn!” Sa Khắc nuốt mạnh một ngụm nước miếng, hoan hỉ nói: “Ta vừa rồi còn lo ắn không đủ! Ha ha, lần này đủ rồi!”

Nói rồi, Sa Khắc nhảy lên, mỗi tay nắm một chiếc sừng của Ba Tư Đằng, sau đó kéo mạnh về sau.

Khi Sa Khắc chạm đất lần nữa, hai tay hắn giơ cao, thân thể sau khi cuồng hóa của Ba Tư Đằng bị hắn giơ ngược lên trời.

“Gầm! Gầm!” Trong miệng Ba Tư Đằng phát ra một tiếng rống cổ quái, nhưng bất luận hắn giãy dụa thế nào, cuối cùng cũng không thể thoát khỏi sự khống chế của Sa Khắc. Cho dù đã cuồng hóa, sức lực của Ba Tư Đằng vẫn còn kém xa Sa Khắc.

Ầm! Ba Tư Đằng một lần nữa lại bị quật ngã xuống mặt lôi đài.

“Ha ha, trước khi nướng phải hoạt động một chút! Như vậy ăn càng ngon!” Sa Khắc cười hăng hắc bước tới trước mặt Ba Tư Đằng, cuộn tay chân hắn lại thành một quả cầu thịt lớn.

Tóm lấy dây lưng trên đoản khổ của Ba Tư Đằng, Sa Khắc dùng sức nhấc lên, sau đó quăng tù trưởng Ngưu Đầu nhân như quăng chùy lên trên trời.

Vụt! Vụt! Sa Khắc chơi rất vui vẻ, quả cầu thịt bị hắn tung lên tung xuống, nhìn rất đẹp mắt.

Thú nhân xung quanh đã không biết nên làm gì, đường đường là tù trưởng thú tộc, đệ nhất mãnh tướng dưới tay Thú Vương Tra Lý, vậy mà bị người khác biến thành đồ chơi, hơn nữa lại chơi rất vui vẻ.

“Bụt!” Có lẽ nhạc cực sinh bi (vui quá hóa buồn), cũng có thể là Ba Tư Đằng không mua nổi một dây lưng tốt, dù gì Sa Khắc đã phát hiện thứ đồ chơi kiêm đồ ăn trong tay mình đã biến mất, mà nguyên nhân là dây lưng của Ba Tư Đằng đã bị đứt mất.

Nhìn theo bóng Ba Tư Đằng biến mất trên bầu trời, Sa Khắc vẫy chiếc dây lưng đứt đoạn trong tay lên, hét lớn: “Ngươi quay lại đây! Ta còn chưa ăn ngươi mà!”

Thứ hồi đáp lại Sa Khắc, chỉ có một chiếc đoản khổ từ trên bầu trời chậm chậm rơi xuống...

“Phế vật!” Thú Vương Tra Lý đập mạnh vào ghế, tức giận mắng: “Tôn nghiêm của Thú tộc đều bị hủy sạch trong tay tên phế vật này rồi!”

Ca ngọ nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên sắp không chịu được cười phá lên, Ba Tư Đằng quả thực đáng thương, bị đánh bại không có gì, nhưng lại trần truồng bay đi trước mắt mấy vạn người thì không được hay rồi.

Sa Khắc vẫn còn đang buồn bã, lúc này tên Bỉ Mông thú vừa rồi còn kêu gào hống hách bỗng nhảy lên lôi đài, quát: “Tiểu tử, ngươi đánh bại Ba Tư Đằng chẳng đáng là gì, có giỏi thì đánh với ta một trận!”

Lại thêm một người không có mắt nữa, Sở Thiên nheo mắt cười, “Bệ hạ, người xem...”

Ba Tư Đằng đã khiến cho thú nhân mất hết thể diện, Tra Lý đang buồn vì không biết gỡ lại thế nào, bèn nói: “Người đáng được kính trọng nhất trên đại thảo nguyên chính là dũng sĩ, ta sẽ không cự tuyệt yêu cầu của một dũng sĩ đưa ra!”

“Ta cũng sẽ không cự tuyệt!” Sở Thiên nói: “Vậy thì họ vẫn theo quy tắc đấu sức để quyết đấu đi!”

Tra Lý gật đầu đồng ý.

196. Chương 190: Hoàng Kim Bỉ Mông (2)

Bỉ Mông Thú sau khi nghe xong quy tắc, chậm rãi bước về Sa Khắc, tình hình Ba Tư Đằng vừa rồi, khiến hắn cẩn thận hơn rất nhiều.

“Cút ngay! Ngươi không ngon!” Sa Khắc quét mắt về Bỉ Mông thú có bộ lông bản thủ, oán trách nói: “Nhiều lông quá rồi, không xử lý được!”

Bỉ Mông thú không cách nào giữ được trạng thái cẩn thận nữa, rống lớn một tiếng rồi xông lên.

Kết quả không ngoài dự liệu, sau một tiếng soạt Bỉ Mông thú cũng bị bay đi. Có điều trước khi biến mất, hắn vẫn hét lớn một tiếng: “Tiểu tử ngươi đợi đó, lão tử lập tức quay lại...”

Tiếp đó, Sư tộc, Tượng tộc, thậm chí có cả Khoa Đa tộc, những chủng tộc có sức lực nhất trên đại thảo nguyên đều bị Sa Khắc ném ngã hết một lượt.

Khi một cánh dơi lớn bị Sa Khắc kéo một cái rơi từ trên không xuống, Thú Vương Tra Lý đã đứng dậy, chậm rãi tháo bỏ vương miện của mình.

“Bệ hạ, ngài muốn đích thân ra tay sao?” Trình Đức vội nói.

Tra Lý không còn lựa chọn nào khác, sức mạnh là tượng trưng của Thú tộc, nhưng hiện tại, lại có một con người có sức mạnh vượt bậc, là sở trường của thú tộc, sỉ nhục mạnh mẽ đến thú nhân trên đại thảo nguyên, nếu Tra Lý không ra tay, e rằng cả Thú tộc sẽ không còn thể diện để đối diện với những chủng tộc khác trên đại lục nữa.

“Bệ hạ, quyết đấu lần này chỉ là một trò chơi!” Sở Thiên cũng cuống lên, có điều không phải là hắn sợ Sa Khắc bị đánh bại, mà là lo lắng, Thú Vương Tra Lý cũng bị Sa Khắc ném bay mất, vậy thì làm thế nào?

Nếu luận toàn bộ thực lực, có lẽ Ba Tư Đằng khi được dùng đấu khí sẽ có thể giết được Sa Khắc, nhưng hiện tại chỉ đấu sức, vậy thì cho dù là Thú Vương Tra Lý lên đó cũng không có ích gì!

Tra Lý không trả lời câu hỏi của Sở Thiên, mà vứt bỏ cả vương bào trên người, sau đó chỉ mặc một nhuyến giáp sát người đi lên lôi đài.

“Gầm! Gào! Thú Vương tấ thắng!” Các thú nhân bắt đầu hoan hô như sấm dậy, nhưng Thánh Nữ Trình Đức lại cau mày chặt lại.

Sở Thiên biến sắc mặt, vội chạy đến trước mặt Tra Lý nói: “Bệ hạ, Sa Khắc tuyệt đối không phải là đối thủ của ngài! Chúng ta nhận thua rồi!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Nếu Thú Vương lại bị Sa Khắc đánh bại, vậy thì chính là nói với toàn đại lục, sức mạnh của Thú tộc không bằng một con người, thú nhân coi danh dự mình là tính mạng sẽ có phản ứng gì, vậy thì chỉ có Sáng Thế Thần mới biết.

“Bệ hạ...” Một tiếng hét lớn vang lên từ phía xa. Thì ra là Bỉ Mông thú vừa rồi bị Sa Khắc ném bay đã lại chạy về.

Phía sau Bỉ Mông thú, còn có thêm bốn chiếc xe kéo lớn được che kín vải, dùng xích sắt nối lại với nhau.

“Bệ hạ! Để ta đo sức với tên ngốc này một lần nữa!” Bỉ Mông thú lớn tiếng hét: “Bỉ Mông thú chúng ta không thể chấp nhận sự sỉ nhục này!”

Nhìn thoáng qua chiếc xe chậm rãi chạy tới, Tra Lý biến sắc mặt, quát: “Bọn họ sao lại tới đây!?”

“Điều này...” Bỉ Mông thú sắc mặt khó coi, do dự nói: “Bệ hạ, cũng chỉ họ mới có thể đối phó được tên ngốc tử này.”

“Khốn kiếp!” Tra lý mắng lớn: “Trong mắt ngươi còn có danh dự của Thú tộc không!? Lại dám dùng ma thú để đối phó với một con người bình thường!”

Bỉ Mông thú cãi lại: “Nhưng Phất Lạp Dịch Nặc không có quy định, đối thủ không thể là ma thú!” Nói rồi, Bỉ Mông thú chỉ vào xe kéo đằng sau. “Hơn nữa họ cũng được tính là tộc nhân của ta!”

Bốp! Tra Lý tát mạnh vào mặt của Bỉ Mông thú, tức giận nói: “Thương thế của họ còn chưa khỏi, vốn không thể tác chiến! Chẳng lẽ ngươi muốn hại chết họ sao!?”

Bỉ Mông thú cắn răng thật mạnh nói: “Thú tộc chúng ta không thể bại dưới tay một con người được! Bệ hạ, xin để họ xuất chiến đi!”

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên nheo mắt cười, một nụ cười rất tà ác, tộc nhân của Bỉ Mông, hơn nữa còn bị thương, con mẹ nó! Hoàng Kim Bỉ Mông cự thú, lão tử đợi các ngươi rất lâu rồi.

“Phất Lạp Dịch Nặc điện hạ, ngươi muốn làm gì?” Trình Đức bước đến bên cạnh Sở Thiên, nhỏ giọng hỏi: “Ta có một dự cảm vô cùng xấu!”

Chẳng lẽ nha đầu này có thể đoán ra, lão tử muốn lừa lấy bốn tên này? Cảm giác của Sở Thiên với Trình Đức lại cổ quái hơn rất nhiều.

“Thánh Nữ cũng không biết chuyện thế nào. Ta làm sao biết được?” Sở Thiên xoay người, không để ý đến Trình Đức nữa.

Bước tới trước mặt Tra Lý, Sở Thiên nói: “Bệ hạ, Sa Khắc tuyệt đối không phải là đối thủ của ngài, ta tuyệt đối không đồng ý hấn động thủ với ngài, có điều...” Sở Thiên liếc mắt nhìn bốn chiếc xe, cười nói: “Những người khác có thể thử, bất luận là thú nhân hay là ma thú, ta đều chấp nhận!”

Tra Lý nhìn Sa Khắc một cái, hấn cũng không có lòng tin dựa vào sức lực có thể đánh thắng ngốc tử này, “Nếu như điện hạ đã nói vậy, thì để họ xuất chiến đi!”

Bỉ Mông thú mừng rỡ, “Đa tạ bệ hạ!”

Dứt lời, Bỉ Mông thú vẫy tay, vài bạt che trên những chiếc xe đó tuột xuống, xao xao, tiếng xích sắt trên xe phát ra âm thanh chói tai.

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Xích Diễm hạ thủ đúng thật là độc! Sở Thiên trong lòng thầm than. Trên xe quả nhiên là bốn con Hoàng Kim Bỉ Mông, có điều, bộ lông vốn màu vàng kim của chúng đều bị cháy xém, trên người đầy thương tích, có điều những thứ này không quan trọng.

Sở Thiên vốn cho rằng những chiếc xích sắt là để nối xe kéo, hiện tại hấn mới nhìn rõ, sợi xích đó lại xuyên qua thân thể của bốn con Hoàng Kim Bỉ Mông! Hai đầu xích lần lượt xuyên từ ngực con Bỉ Mông đầu tiên, rồi xuyên ra lưng của con Bỉ Mông thứ tư, hai bên còn có một đoạn bẻ cong xuống đất. Hơn nữa, ánh sáng màu đỏ lửa hiện trên xích sắt đã biểu thị, nó là pháp vật ma pháp của Cự Long cấp chín đỉnh phong, ngoài ma thú cấp mười, không ai có thể gỡ nó xuống!

Hoàng Kim Bỉ Mông quần quai nằm trên xe, chiếc xích sắt xuyên qua vai của chúng, cơ hồ giống như một xương thịt, khóa chặt chúng lại với nhau.

“Phất Lạp Dịch Nặc điện hạ, đây là...”

Tra Lý muốn giải thích cho Sở Thiên một chút, nhưng Sở đại thiếu gia lại nheo mắt lại, cười lời trước: “Ha ha, họ là Hoàng Kim Bỉ Mông, ma thú cấp tám! Uhm... Nếu như họ đã bị khóa chặt với nhau rồi, vậy thì tính như một con đi, đồng thời quyết đấu cùng Sa Khắc!”

Thái độ khoa trương của Sở Thiên khiến Tra Lý có chút tức giận, “Hừ! Nếu như điện hạ đã nói vậy, A Đại! Các người đứng dậy!”

Đợi bốn con Hoàng Kim Bĩ Mông gượng gạo đứng lên, Tra Lý hấp hê nhìn Sở Thiên, “Điện hạ, có thể bắt đầu rồi chứ?”

Bĩ Mông cự thú? Sở Thiên trề môi, nghĩ thầm: còn kém xa với Kim Cương của lão tử!

Vóc người của bốn con Hoàng Kim Bĩ Mông rất cao, đến khoảng ba, bốn mươi thước, nhưng so với Kim Cương của nhà Sở Thiên, vẫn là chênh lệch của một đứa trẻ và một người trưởng thành.

“Bệ hạ! Ngài tìm bọn ta làm gì?” Một con Hoàng Kim Bĩ Mông đứng đầu tiên hỏi.

Tra Lý chỉ về lôi đài, phía Sa Khắc còn đang đau khổ vì mỹ thực chạy mất, nói: “Ta biết các người thương thể chưa khỏi, có điều, sức lực của người này đã vượt quá tất cả dũng sĩ của đại thảo nguyên, ta hi vọng các người có thể đánh bại hắn!”

Nhìn kỹ chiếc xích sắt trên người bốn con Bĩ Mông, Sở Thiên nheo mắt cười, không biết Xích Diễm là cố ý hay là vô tình, chiếc xích sắt đó, lại xuyên qua từ xương bả vai của Hoàng Kim Bĩ Mông, là một bác sỹ thú y, Sở Thiên rất rõ, thương thể này tuyệt đối sẽ giảm đi một nửa sức mạnh của ma thú!

Đám Bĩ Mông chỉ còn lại ba phần sức lực, e rằng ngay cả Hãn Mã cũng không sánh được nữa, nghĩ đến đây, Sở Thiên hét lớn: “Sa Khắc, chơi cùng bốn tên này một lát!”

Sa Khắc ngẩng đầu, cuối cùng cũng chú ý đến sự xuất hiện của bốn con Bĩ Mông, “Cao thủ, chúng lớn quá, ta không ăn nổi!”

Sở Thiên chạy đến cạnh Sa Khắc, đập mạnh hắn một cái, cười mắng: “Ta là để người đấu sức với chúng, không phải là ăn chúng!”

Nói rồi, Sở Thiên lại nhỏ tiếng thì thầm: “Nhìn thấy chiếc xích trên người họ không?”

Sa Khắc gạt đầu, chiếc xích trên người Hoàng Kim Bĩ Mông rất rõ ràng, dài dài, xuyên qua vai trái của bốn con Hoàng Kim Bĩ Mông, ngoài ra còn có một đoạn rơi bên ngoài.

“Nhớ lấy, đợi lát nữa dùng đoạn xích thừa ra, xuyên vào vai còn lại của chúng!” Dứt lời, Sở Thiên xấu xa cười trở về bên cạnh Tra Lý, “Bệ hạ, có thể bắt đầu rồi!”

Hoàng Kim Bĩ Mông dù gì cũng đã trải qua trăm trận chiến, vừa bắt đầu, toàn bộ chúng đã nhấc chiếc chân lớn lên, sau đó cùng đập thẳng về phía Sa Khắc!

Ầm!

Lôi đài bị dẫm sập, nhưng thân ảnh nhỏ bé của Sa Khắc lại nhanh nhẹn tóm lấy đuôi của con Bĩ Mông đầu tiên, sau đó thuận theo chân Bĩ Mông bò lên trên.

“Hắn ở trên người ta, mau bắt hắn!” Con Bĩ Mông đầu tiên hét.

Ba con Bĩ Mông còn lại cũng muốn giúp huynh đệ của mình, nhưng vì chiếc xích sắt, tay của chúng không nhấc lên được, chỉ có thể trơ mắt nhìn Sa Khắc bò lên vai trái của con Bĩ Mông thứ nhất.

Tóm lấy chiếc xích còn to hơn mình đang thông ra bên ngoài, Sa Khắc giằng lấy sợi xích, xoay mấy vòng rồi, ném chiếc xích sang vai phải của con Bĩ Mông thứ nhất.

Chiếc xích được tạo thành bởi ma pháp huyền hóa của Xích Diễm, cộng thêm sức mạnh của Sa Khắc, uy lực của nó không hề thấp hơn uy lực của Kiếm Thần.

“Á!” Hoàng Kim Bĩ Mông kêu thảm một tiếng, sau đó nằm mềm nhũn dưới đất, xương bả vai hai bên đều bị xuyên qua, vậy đấy sống liền với hai xương bả vai cũng tự nhiên không thể động đậy, không có sức mạnh của cột sống, cho dù là thần cũng không đứng dậy được!

Sa Khắc như thế tiếp tục, con thứ hai, con thứ ba, con Bĩ Mông thứ tư cũng bị xuyên qua như vậy.

Cứ như vậy, bốn con Hoàng Kim Bĩ Mông cự thú đều bị tê liệt, hơn nữa do sức mạnh ma pháp của Xích Diễm, Thú tộc không có người nào có thể chữa khỏi cho chúng!

“Ca ngọ nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên nheo mắt lại, cười ha hả bước tới phía Thú Vương Tra Lý...

197. Chương 191: Thiếu Niên Cổ Quái (1)

Sở Thiên bước tới trước mặt Thú Vương Tra Lý, nheo mắt cười nói: “Bệ hạ, quyết đấu có thể kết thúc rồi chứ?” Nói rồi, Sở Thiên thị ý Sa Khắc rời khỏi lôi đài, sau đó tiếp tục nói: “Quyết đấu hôm nay chẳng qua chỉ là một trò chơi thôi, ta rất rõ, Sa Khắc chỉ là có sức lực hơn người một chút thôi, nếu luận về đấu khí hay ma pháp, hẳn không cách nào so bì được với các dũng sĩ trên đại thảo nguyên!”

Đường đường là vua của Thú tộc, chấp nhận với một ngốc tử, chuyện này truyền ra ngoài, tuyệt đối trở thành chuyện cười của đại lục, cho nên Tra Lý cũng thuận theo lời nói của Sở Thiên xuống đài, “Ha ha, hộ vệ của điện hạ quả nhiên bất phàm, quyết đấu hôm nay đến đây thôi!”

“Bệ hạ!” Thừa tướng của Thú tộc - lão hồ ly Phúc Da sau khi xem xong thương thế của Hoàng Kim Bỉ Mông, vội chạy lại, nói: “Thương thế của bốn huynh đệ A Đại nặng thêm rồi, họ... Họ hiện tại không cử động được nữa...”

“Cái gì?” Tra Lý quét mắt qua Sở Thiên một cái, sau đó vội vàng chạy về hướng của bốn con Hoàng Kim Bỉ Mông.

“A Đại, các người sao rồi?” Tra Lý hỏi.

“Ta... Ta không động đậy được.” A Đại nằm sấp trên đất, đau đớn khóc gào.

“Bọn ta cũng không nhúc nhích được.” Ba con Hoàng Kim Bỉ Mông còn lại cũng cầu cứu Tra Lý, “Chúng ta cần Tế Tự!”

“Tất cả Tế Tự đều tới đây!” Tra Lý xoay người về hướng thành Hải Gia Nhĩ quát lớn.

Giọng nói vận hàm đấu khí, chấn động cả vương thành Thú tộc, rất nhanh, trên trăm Tế Tự đều chạy lại.

Sở Thiên nhìn qua một cái, Tế Tự của Thú tộc đại đa số đều là Hồ tộc, Miêu tộc, những tộc này đều rất thông minh nhưng thân thể lại yếu đuối, pháp bảo họ đang mặc trên người, cơ hồ không có một ký hiệu mây hình mặt trời nào, cũng chứng tỏ rằng Thú tộc khuyết thiếu những Tế Tự cao cấp.

Đầu lĩnh của Tế Tự, là một lão hồ ly, hẳn quỳ một gối trước mặt Tra Lý, cung kính nói: “Bệ hạ, ngài triệu hoán chúng ta có chuyện gì?”

“Có chuyện gì?! Các người không có mắt sao?” Tra Lý chỉ vào Hoàng Kim Bỉ Mông đang bị thương, tức giận nói: “Trước khi mặt trời lặn, phải chữa khỏi cho bọn họ!”

Lão hồ ly bị khiển trách đến khúm núm người lại, nói: “Vâng... Vâng... Chúng ta lập tức đi ngay.”

Quay đầu, lão hồ ly nhìn bốn con Hoàng Kim Bỉ Mông, sau đó mặt tái xanh lại.

Nếu như Tế Tự của Thú tộc có bản lĩnh chữa khỏi, vậy thì thương thế của bốn con Hoàng Kim Bỉ Mông cũng không bị kéo dài đến hiện tại rồi. Chiếc xích được tích tụ bằng ma pháp cấp chín của Xích Diễm, ngoài người có thực lực vượt qua Xích Diễm ra, những người khác vốn không có cách nào! Thậm chí đến bản thân Xích Diễm e rằng cũng không được! Nhưng cho dù là cường giả cấp chín duy nhất của đại thảo nguyên, Thú Vương Tra Lý cũng còn kém xa so với Xích Diễm.

Lệnh vua khó cãi, cho dù biết rõ là không thể nào, nhưng lão hồ ly vẫn dẫn theo các Tế Tự khác, chữa trị theo tính tượng trưng vài lượt.

Nào là Trì Dũ thuật, Phục Sinh thuật, Quan Âm thánh quang, cơ hồ tất cả ma pháp của các Tế Tự đều phóng thích một lượt, Sở đại thiếu gia nhìn thấy trề môi ra, đám Tế Tự này thật khiến lão tử mất mặt, một cuộc phẫu thuật nhỏ thì có thể giải quyết xong chuyện rồi, sao phải tạo ra một cảnh tượng lớn vậy? Hơn nữa, hình như cũng không có hiệu quả thì phải?

Bận rộn cả nửa ngày trời, lão hồ ly đã tận hết trách nhiệm, sau đó ủ rũ cúi đầu đi đến trước mặt Thú Vương Tra Lý: “Bệ hạ, thương thế của bốn Hoàng Kim Bỉ Mông lại nặng thêm gấp đôi, chúng ta... chúng ta không còn cách nào khác.”

“Phế vật!” Tra Lý tức giận trợn ngược mắt, quát mắng, “Chính vì lũ phế vật các ngươi, trên đại thảo nguyên đã có bao nhiêu dũng sĩ phải mất đi tính mạng!”

Lời nói khi Tra Lý tức giận đã có chút nặng nề, ngay lập tức, tất cả sắc mặt của các Tế Tự đều vô cùng khó coi.

“Bệ hạ.” Trình Đức nhẹ nhàng nói, “Đây hoàn toàn không thể trách họ được, dù gì cũng là vết thương của ma thú cấp chín để lại, vẫn nên cần cao thủ tuyệt đỉnh của đại lục chữa trị, hơn nữa Tế Tự của Thú tộc chúng ta hoàn toàn không giỏi về chữa trị, trên chiến trường đã dùng chiến ca và biểu tượng của thần để phụ giúp các dũng sĩ chúng ta, đây mới là chuyện họ nên làm.”

Lão hồ ly cảm kích nhìn Trình Đức một cái, sau đó cúi thấp đầu, nói với Tra Lý: “Bệ hạ, lúc trước ta đã nói qua, thương thế của bốn Hoàng Kim Bửu Mông, trên đại lục chỉ có hai người có thể trị được.”

“Một là Quanh Minh Thánh Tế Tự đang ẩn cư ở Lạc Nhật sơn mạch, An Đông Ni điện hạ.” Lão hồ ly liếc trộm sang Sở Thiên một cái, dùng một giọng nhỏ lí nhí nói, “Còn một người nữa, chính là... chính là Phất Lạp Dịch Nặc điện hạ.”

Tra Lý hít một hơi thật sâu, sau đó im lặng, kỳ thực hắn đã sớm nghĩ đến Sở Thiên, hơn nữa sau khi Sở Thiên chữa khỏi bệnh dịch của Trư tộc, thậm chí hắn còn có dự định thỉnh cầu Sở Thiên chữa trị cho bốn con Hoàng Kim Bửu Mông, nhưng với trường hợp hiện tại, Tra Lý lại không thể nhắc chuyện này với Sở Thiên.

Vừa rồi còn bị Sở đại thiếu gia sỉ nhục, sau đó còn lập tức xin người ta cứu người, chuyện mất mặt này tuyệt đối không phải là chuyện thân phận của Tra Lý có thể làm được.

Trình Đức nhìn ra chỗ khó xử của Tra Lý, bèn thở dài, khẽ cười đi tới trước mặt Sở Thiên: “Điện hạ, ngài có thể chữa trị cho bốn đứa trẻ đáng thương này không?”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên nheo mắt lại, làm ra vẻ khó xử nói, “Bệ hạ, Thánh Nữ, các người cũng biết, thương thế của bốn con Hoàng Kim Bửu Mông này, là do ma thú trấn quốc Xích Diễm của nước ta để lại, tuy ta là hữu tướng của đế quốc, nhưng không có sự đồng ý của Xích Diễm đại nhân, cũng không dám chữa trị bừa cho họ.”

“Vậy thì bỏ đi! Đại thảo nguyên sẽ có người có thể chữa khỏi cho họ!” Giọng điệu của Tra Lý đã không còn hữu hảo nữa, “Xin điện hạ về nghỉ ngơi đi!”

“Bệ hạ xin chờ một lát!” Trình Đức gọi Tra Lý đang muốn bỏ đi lại, sau đó nhìn Sở Thiên cười nói: “Điện hạ, chẳng lẽ ngài không có thực lực để chữa trị cho họ, cho nên mới cố ý tìm cớ nói không dám trị?”

Muốn dùng kế khích tướng? Sở Thiên khinh thường nhìn Trình Đức, da mặt của Sở đại thiếu gia dày đến đâu? Chẳng lẽ lại bị trúng kế khích tướng nhỏ nhoi này sao?

Sửa sang lại pháp bào, Sở Thiên xoay người đi mất: “Tùy Thánh Nữ nghĩ thế nào cũng được, Phất Lạp Dịch Nặc ta nói thế nào cũng không thể chữa trị cho họ, nếu không Xích Diễm đại nhân sẽ không tha cho ta.”

Trình Đức mỉm cười đưa mắt nhìn Sở Thiên bỏ đi, trong mắt nàng, Sở Thiên chẳng qua chỉ muốn có chút điều có lợi, không cần Trình Đức gọi lại, Sở Thiên nhất định sẽ tự mình quay lại ngoan ngoãn chữa trị cho họ.

Sở Thiên đi càng lúc càng xa, dần dần, đã đi tới cổng thành của Hải Gia Nhĩ.

Trình Đức sững người lại, chẳng lẽ Phất Lạp Dịch Nặc thật sự không muốn chữa trị cho Hoàng Kim Bửu Mông?

“Bệ hạ!” Trình Đức dùng nhãn thần chỉ về Sở Thiên đang sắp vào thành, sau đó lại nhìn về phía mấy con Hoàng Kim Bửu Mông đang kêu khóc.

“Bọn ta đau quá, bọn ta không cử động được!” Bốn con Hoàng Kim Bửu Mông lập tức kêu lên thảm thiết.

“Ài!” Tra Lý thở dài, nói với thừa tướng Phúc Da, “Ngươi đi mời Phất Lạp Dịch Nặc điện hạ quay về đây.”

Rất nhanh, Sở Thiên theo Phúc Da trở lại: “Bệ hạ, ta quả thực không thể chữa trị cho Hoàng Kim Bĩ Mông, Xích Diễm đại nhân sẽ không cho phép ta làm như vậy.”

Tra Lý thoáng nhìn Trinh Đức, thị ý nàng đối phó với Sở Thiên.

Trinh Đức khẽ cười, nói: “Điện hạ, ngài là hữu tướng Khải Tát, chủ nhân của gia tộc Phất Lạp Dịch Nặc, quyền thế không hề thua kém Xích Diễm đại nhân là bao nhiêu, hơn nữa theo ta được biết, ngài và chủ nhân của Xích Diễm, Tạt Nạp Tư tướng quân là huynh đệ kết bái, dựa vào những thứ này, điện hạ còn sợ Cự Long cấp chín nữa sao?”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Ta không phải là sợ Xích Diễm!” Sở Thiên nghiêm mặt nói, “Xích Diễm đại nhân là ma thú trấn quốc của Khải Tát, ta phải giành cho đại nhân đủ sự tôn trọng, nếu không được sự đồng ý của Xích Diễm để chữa trị cho Hoàng Kim Bĩ Mông, chuyện này ta không thể làm!” Nói rồi, Sở Thiên chợt biến sắc mặt nói: “Thánh Nữ Trinh Đức, người muốn khiêu khích mối quan hệ giữa các trọng thần Khải Tát sao?”

Tội danh khiêu khích ly gián bị gán lên đầu, Trinh Đức ngay lập tức cứng họng.

“Ha ha,” Sở Thiên lại chuyển thành nụ cười, nói: “Chỉ cần Xích Diễm đại nhân đồng ý, ta bảo đảm trong một ngày Hoàng Kim Bĩ Mông sẽ khôi phục lại sức khỏe, có điều...” Sở Thiên soãi hai tay, làm ra vẻ hết cách nói: “Lần này ta đến đây với vàng, không có mang theo đá truyền tin liên thông với trong nước.”

Sở Thiên từ từ nheo mắt lại, đồng thời lộ ra một nụ cười thánh khiết: “Như vậy đi, đợi khi ta về nước rồi, sau khi nhận được sự đồng ý của Xích Diễm đại nhân, sẽ đến đại thảo nguyên một lần nữa!”

Trinh Đức và Tra Lý cùng nhìn nhau, vừa định gật đầu đồng ý, mấy con Hoàng Kim Bĩ Mông lại kêu lên thảm thiết: “Bệ hạ, để hãn chữa trị cho chúng ta ngay bây giờ đi, chúng ta sắp bị đau chết rồi!”

Hai xương bả vai đều bị xuyên qua, sự đau khổ này không phải bất cứ chủng tộc nào cũng có thể chịu đựng được, Hoàng Kim Bĩ Mông thảm thiết cầu xin cũng không có gì là sai, có điều, Sở đại thiếu gia lại không hài lòng, mấy con gấu ngu ngốc này thật không có cốt khí, năm xưa lão tử chữa trị cho Kim Cương, vết thương xuyên tim, cũng không rên hừ lấy một tiếng!

Mặc dù không hài lòng, nhưng Sở Thiên vẫn tiếp tục hành động lừa gạt của mình, bởi vì ma sủng dưới tay Sở đại thiếu gia đã không đủ dùng rồi, A Mạt Kỳ đã chết, NMD cơ hồ trong thời gian ngắn không thể tỉnh lại, Kim Cương cần phải trấn thủ hàng ngày ở đại bản doanh gia tộc, như vậy thì, chỉ còn lại Boeing chuyên phụ trách vận chuyển, dưới tay Sở Thiên chỉ còn Lỗ Tây Nạp và AK47 là có thể dùng thôi.

Trong tiếng kêu gào của Hoàng Kim Bĩ Mông, Sở Thiên lộ ra thần sắc thương hại và đau khổ, dường như rất thông cảm với hoàn cảnh của Bĩ Mông: “Nữ thần tại thượng, để ta xem trước cho thương thế của họ đã!”

Nói rồi, Sở Thiên bước tới trước mặt của bốn con Hoàng Kim Bĩ Mông, thuận theo bộ lông của chúng bò lên đầu vai.

Một lúc lâu sau, sắc mặt Sở Thiên ngưng trọng lại đi xuống.

198. Chương 191: Thiếu Niên Cổ Quái (2)

“Điện hạ, thương thế của bọn họ thế nào?” Trinh Đức vội hỏi.

“Ài!” Sở Thiên thở dài, không trả lời Trinh Đức, ngược lại còn đi đến trước mặt Tra Lý, khom người tạ lỗi, nói: “Bệ hạ, ta nguyện ý chịu mọi hậu quả do sai lầm của Sa Khắc gây ra!”

“Sai lầm của Sa Khắc?” Tra Lý ngạc nhiên hỏi: “Điện hạ, người có ý gì?”

“Ài, vừa rồi Sa Khắc ra tay quá nặng.” Sở Thiên lắc đầu cười khổ, “Thương thế của bốn con Hoàng Kim Bĩ Mông này, e rằng rất khó trị.”

“Cái gì?” Tra Lý cũng người lại.

Trinh Đức trầm tư một lát, nói: “Điện hạ, lời ngài nói là thật sao?”

“Ta lấy danh nghĩa của nữ thần để thề, dùng danh dự của Thánh Tế Tự của ta đảm bảo, thương thế của họ quả thực rất khó chữa trị.”

Trước mặt Tra Lý, Sở Thiên có thể dùng danh nghĩa của nữ thần Sinh Mệnh và danh dự của mình thề, vậy thì lời nói nhất định không thể là giả, dù gì không có Thánh Tế Tự nào nguyện ý thừa nhận mình không có cách nào chữa trị cho bệnh nhân của mình. Nhất thời, Tra Lý không nói được lời nào.

“Người nói rất khó trị, vậy tức là vẫn còn hi vọng?” Trình Đức hỏi.

Tiểu nha đầu, người thật biết phối hợp! Sở Thiên nheo mắt lại, suy nghĩ rồi nói: “Trong thuật thượng cổ Tế Tự có một phương pháp có lẽ có thể chữa trị được, nhưng mất rất nhiều thời gian.”

Bày ra một bộ mặt thần côn chuẩn mực, Sở Thiên nói ra một câu muốn nói nhất: “Ta không thể ở lâu dài trên đại thảo nguyên được, hơn nữa còn phải đi về xin Xích Diễm đại nhân đồng ý, như vậy đi, bệ hạ có thể để họ theo ta về nước trước?”

“Không được!” Tra Lý biến sắc, cự tuyệt ngay tại chỗ.

“Bệ hạ lo lắng ta không trả Hoàng Kim Bửu Mông lại cho Thú tộc sao?” Sở Thiên hỏi.

Tra Lý không trả lời, coi như đã thừa nhận.

Sở Thiên trề môi ra, nói: “Ta lấy danh nghĩa nữ thần để thề...”

“Điện hạ! Thú tộc chúng ta chỉ tin vào Chiến Thần!” Trình Đức cắt ngang Sở Thiên, nàng đã nhìn ra Sở Thiên đang muốn lừa lấy bốn con Hoàng Kim Bửu Mông. Có điều, Thú tộc không thể dùng lương thực quý giá để nuôi dưỡng bốn con phé vật. Thế là, Trình Đức nghiêm mặt nói: “Để Hoàng Kim Bửu Mông theo người về nước cũng được, có điều, điện hạ cần tạo thêm một điều kiện nữa trong điều ước không xâm phạm lẫn nhau giữa Khải Tát và Thú tộc!”

Trình Đức tiếp tục nói: “Bốn con Hoàng Kim Bửu Mông của Thú tộc giao cho điện hạ chữa trị, một khi chúng hồi phục sức khỏe, điện hạ cần trả chúng lại cho Thú tộc, nếu không, điều ước không xâm phạm lẫn nhau sẽ vô giá trị!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Tiểu nha đầu nhà người cũng độc ác thật! Sở Thiên trong lòng thầm mắng.

Theo như Trình Đức nói, cho dù Sở Thiên có chữa trị khỏi cho Hoàng Kim Bửu Mông, vậy cũng chỉ có thể tốn tiền nuôi chúng, mà không thể dùng để tác chiến, nếu không, Khải Tát hãy chờ đại quân của Thú tộc đến đi!

Nhún vai một cái, Sở Thiên ra vẻ không có gì nói: “Cứ làm theo lời Thánh Nữ nói, ta có thể bổ sung vào điều ước!” Xem ra Sở Thiên chỉ còn biết đi bước nào hay bước đấy, nghĩ cách khác sau.

Trình Đức nhìn Tra Lý một cái, sau đó, Thú Vương cũng đã đồng ý.

Như vậy, Sở Thiên đã mượn đi bốn con Hoàng Kim Bửu Mông cự thú từ Thú tộc.

Rất nhiều năm sau, trên đại lục có một hiện tượng kỳ lạ, đó chính là thú nhân nổi tiếng là hào sảng hiếu khách, nhưng không bao giờ chịu mang những thứ của mình cho Tế Tự mượn, còn ngạn ngữ Huyền Thú đại lục vốn hiếm hoi lại có thêm một câu — Tế Tự mượn cự thú, một đi không trở lại!

.....

Đem Hoàng Kim Bửu Mông chuyển đến doanh địa của thiết kỵ Khải Tát, Sở Thiên giảm đau cho chúng rồi, không thèm để ý đến chúng nữa.

Ngày nào cũng có đồ ăn, đồ uống đầy bụng, ăn no rồi thì ngủ, bốn con Hoàng Kim Bửu Mông cảm thấy, ngoài chiếc xích trên người ra, tất cả đều hạnh phúc biết bao.

Sở Thiên cũng lại nhàn hạ, ban ngày chữa trị cho một số bệnh nhân của Thú tộc, buổi tối thì len lén cùng Lan Đức đại chủ giáo thương lượng vấn đề hợp tác. Hiện tại, Sở Thiên chỉ đợi đến đại điển sắc phong Thánh Nữ nửa tháng sau, sẽ thành Quang Minh thánh đồ của nữ thần.

Trong cuộc sống bình yên ở nơi này, Phúc Da phụ trách tiếp đãi Sở Thiên, sắc mặt cổ quái chạy đến tìm Sở đại thiếu gia.

“Cái gì?” Nghe lời Phúc Da nói, Sở Thiên từ trên ghế đứng bật dậy, trên mặt không còn giữ được vẻ thần còn nữa, há mồm trợn mắt nói, “Người nói, cháu của ta đến tìm ta?”

Ba Bác Tát và Lỗ Tây Nạp cũng ở trong phòng cùng đàn mặt xuống.

“Ông chủ, người có cháu từ lúc nào vậy?” Ba Bác Tát đã sống gần trăm năm, trí tưởng tượng cũng phong phú hơn, “Ông chủ, năm nay người mới hơn hai mươi tuổi mà đã có cháu rồi, có phải trong thuật thuật cổ Tế Tự, có cách khiến cho người ta lúc bảy, tám tuổi đã có thể sinh con không?”

Lỗ Tây Nạp tắc lưỡi, lẩm bẩm: “Vậy ta há chẳng phải là có cháu rồi?”

Sở Thiên vỗ mạnh vào Lỗ Tây Nạp một cái đầu điên, tức giận nói: “Cháu cái con khỉ, thúc thúc người có hai người vợ, nhưng hiện tại còn chưa chính thức kết hôn, lấy đâu ra có cháu, bậy! Lão tử ngay cả con còn chưa có!”

“Điện hạ bớt giận!” Phúc Da vội khuyên nhủ, “Là ta sai sót, người đó chắc là một tên lừa bịp, ta lập tức đuổi hắn đi!”

“Chờ một chút!” Sở Thiên nói: “Gọi tên khốn kiếp đó vào đây! Ta muốn đích thân thu thập hắn!”

Sở đại thiếu gia đang bị lửa giận thiêu đốt, bỗng nhiên lại có một đứa cháu, điều này khiến Sở Thiên không biết giải thích sao với những lão bà ở nhà cả.

Một thiếu niên quờ quạng đi vào phòng, sau đó đụng phải cửa đến bình một cái, “Ai da, ai để chiếc cửa ở đây vậy?”

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Trình độ này mà dám làm lừa đảo? Sở Thiên cảm thấy gần đây kẻ lừa đảo trên đại lục nay trình độ bị suy giảm. Tên này mắt to mày rậm, người khô ngô, cơ hồ làm cường đạo thì có tiền đồ hơn.

Thiếu niên dụi dụi mắt, tìm kiếm trong phòng một vòng, cuối cùng cũng mơ hồ nhìn thấy một lão đầu râu trắng, sau đó lao bổ đến, “Phát Lạp Dịch Nặc gia gia, cuối cùng ta tìm được người rồi!”

“Khục khục!” Lão đầu râu trắng duy nhất trong phòng này — Ba Bác Tát bị ôm chặt đến thở không ra hơi.

Còn muốn bắt người? Sở Thiên nheo mắt lại: “Lỗ Tây Nạp, giết tên tiểu tử này!”

“Được rồi!” Lỗ Tây Nạp tung người bổ tới.

Thiếu niên nghe thấy tiếng gió sau lưng, vung tay một cách tự nhiên về phía sau, đôi tay sạch sẽ vút ra một đạo vòng cung quỷ dị, túm lấy cổ của Lỗ Tây Nạp.

“Con mẹ nó, buông lão tử ra!” Lỗ Tây Nạp mắng lớn một câu.

“Ồ, xin lỗi nhé!” Thiếu niên vừa định thả lỏng tay, lại phát hiện trước mắt mình là một con sói hung dữ, “Cứu tôi với!”

Phốc! Lỗ Tây Nạp bị ném bay đi.

Lỗ Tây Nạp nhồm dậy từ dưới đất, đau khổ nhìn bộ lông của mình, sau đó đôi mắt đỏ lựng lại bổ lên, “Người dám làm loạn bộ lông của lão tử? Đi chết đi!”

“Quay lại!” Sở Thiên quát cản Lỗ Tây Nạp lại, vừa rồi thiếu niên xuất thủ Sở Thiên đã nhìn thấy rõ, có thể tay không tóm gọn U Minh Lang cấp tám, tên tiểu tử này không đơn giản.

“Ta chính là Phát Lạp Dịch Nặc! Người là ai?” Sở Thiên hỏi.

Thiếu niên chớp mắt, thuận theo tiếng nói đến trước mặt Sở Thiên, dán mắt nhìn Sở Thiên một cái, sau đó lắc lắc đầu: “Không đúng, người không phải! Phát Lạp Dịch Nặc gia gia lớn tuổi hơn người!”

Dứt lời, thiếu niên đang thân mật núp Ba Bác Tát, nhìn một lát sau đó nói: “Ặc? Người cũng không phải?”

Sở Thiên bị tức đến cười méo xệch mặt, hỏi: “Trên đại lục có mấy Thánh Tế Tự.”

“Hai người.”

“Vậy người nhìn xem đây là cái gì!” Sở Thiên chỉ vào huy chương chức nghiệp trên ngực nói.

Thiếu niên dụi mắt, dán vào ngực Sở Thiên: “A? Người đúng là Phát Lạp Dịch Nặc gia gia?”

Lại nhìn kỹ Sở Thiên một lần nữa, hần lẩm bầm nói: “Đúng là rất giống, nhưng còn trẻ quá.”

“Người cho rằng ta bao nhiêu tuổi rồi?” Sở Thiên khóc dở mếu dở hỏi.

Thiếu niên rút một quyển trục từ trong lòng ra, chỉ vào hình vẽ trên đó nói: “Người xem, Phát Lạp Dịch Nặc gia gia nên là thế này!”

Mẹ kiếp! Đúng là giống với lão tử thật! Có điều già hơn một chút, Sở Thiên cũng sững người lại.

“Tại sao người gọi ta là gia gia?” Sở Thiên hỏi.

“Ta muốn tìm người trong bức họa.” Thiếu niên nói, “Ta đã hỏi rất nhiều người, họ đều nói người trong bức họa này là Thánh Tế Tự Phát Lạp Dịch Nặc. Ài. Xem ra ta đã nhìn nhầm rồi.”

Thì ra tiểu tử này, đang muốn tìm một lão đầu giống lão tử. Sở Thiên đã hiểu ra: “Người trong bức họa này, đúng là gia gia của người sao?”

“Không phải, “Thiếu niên lắc đầu, “Gia gia ta đã chết rồi, có điều trước khi người chết có nói với ta, người trong bức họa này là huynh đệ của người.”

Sở Thiên tiếp tục hỏi: “Tại sao người lại tìm người này?”

“Thật xin lỗi, nếu như người không phải là người trong bức họa, vậy thì ta không thể nói gì thêm.” Thiếu niên kiên định lắc đầu, sau đó xoay người đi, “Làm phiền các người rồi, ta đi nơi khác tiếp tục tìm vậy!”

Mù mờ khó hiểu! Sở Thiên hoàn toàn mù mịt, đợi thiếu niên đó đi rồi, hần nói với Lỗ Tây Nạp: “Đi theo hần, điều tra rõ tên tiểu tử này là người thế nào.”

Lỗ Tây Nạp đi theo, nhưng rất nhanh sau đó đã cúi đầu ủ rũ quay lại: “Thức thức, tên tiểu tử đó phát hiện thuật ẩn thân của ta!”

Sở Thiên cả kinh, vội hỏi: “Hần có làm khó người không?”

“Không có.” Lỗ Tây Nạp sắc mặt cổ quái, “Sau khi tiểu tử đó phát hiện ra ta, dường như bị bộ dạng của ta dọa chạy mất. Thức thức, chẳng lẽ gần đây ta xấu lắm sao?”

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Có thực lực phát hiện U Minh Lang cấp tám ẩn thân, lại bị bộ dạng hung dữ của Lỗ Tây Nạp dọa chạy mất, tên tiểu tử này đúng là kỳ lạ!

199. Chương 192: Truyền Nhân Của Hồng Nguyệt Thành (1)

Đại diện sắc phong Thánh Nữ sắp tới, vương thành Hải Gia Nhĩ của Thú tộc gần đây, có rất nhiều khách lạ. Không những là thần chức trên đại thảo nguyên đều đến, hơn nữa các thế lực có máu mặt trên phía đông đại lục cũng phái người đến tham gia.

Sở Thiên thấy rất kỳ lạ, cao thủ tuyệt đỉnh trên đại lục tuy không nhiều, nhưng khi mỗi người được thăng cấp, đều bị Giáo Đình gán lên một hư danh Hồng Y đại giáo chủ, có thể nói cứ cách một thời gian không lâu, sẽ có một đại giáo chủ ra đời. Nhưng sự chênh lệch của các Hồng Y đại giáo chủ không nhiều, tại sao chỉ có nghi thức sắc phong Thánh Nữ của Trình Đức lại làm rầm rộ xa hoa như vậy?

Mấy hôm trước, Sở Thiên nhận được mật thư của Lô Dịch đệ tam, mệnh lệnh hần trên đại diện sắc phong Thánh Nữ, đại diện Khải Tắt chính thức kí kết điều ước không xâm phạm lẫn nhau của hai nước. Vốn dĩ là điều ước bí mật giữa hai nước, hiện tại lại ký kết trước mặt tất cả mọi người, điều này khiến Sở Thiên vô cùng nghi hoặc.

Đại diện đang đến gần, Sở Thiên cũng trở nên bận rộn, thân là một trong những đại nhân vật có thế lực nhất của phương Đông đại lục, Sở Thiên tự nhiên không thể tránh được tiếp kiến những người muốn đến nịnh bợ.

Đêm trước khi đại diện diễn ra, chính vào lúc Sở Thiên đang tưởng mình có thể nghỉ ngơi, vai chính của ngày mai, Thánh Nữ Trinh Đức đột nhiên đến bất ngờ.

Khi Trinh Đức đến, Sở Thiên đang cùng Ba Bác Tát thương lượng làm thế nào để chuyển bốn con Hoàng Kim Bửu Mông về nước, đang nói chuyện vui vẻ, tiếng cười tà ác của hai chủ bộc truyền đi rất xa.

“Điện hạ, người còn có tâm trạng để cười sao?” Trinh Đức chậm rãi bước vào phòng của Sở Thiên, sắc mặt ngưng trọng.

“Thánh Nữ, xảy ra chuyện gì sao?” Sở Thiên cười nói, “Ngày mai người đã chính thức trở thành lãnh tụ tinh thần của Thú tộc rồi, còn chuyện gì không vui sao?”

Trinh Đức thoáng nhìn qua Ba Bác Tát, nói với Sở Thiên: “Điện hạ, ta biết Ba Bác Tát tiên sinh có thực lực cường đại, hơn nữa lại là thành viên gia tộc ngài tín nhiệm nhất, có điều, lời tiếp sau đây của ta liên quan tới di mệnh của La n lão sư, cho nên hi vọng Ba Bác Tát tiên sinh có thể tránh đi một lát.”

“Ông chủ, ta ra ngoài trước đây.” Không để Sở Thiên khó xử, Ba Bác Tát đã tự mình rời đi trước.

“Thánh Nữ, người có lời gì có thể nói được rồi.” Thấy bộ dạng thần bí của Trinh Đức, Sở Thiên rất tò mò.

Khẽ thở dài, Trinh Đức nói: “Từ khi người của Giáo Đình đến đại thảo nguyên rồi, nơi ở của ta đều bị người khác lên lục lọi rất nhiều lần.”

Sở Thiên lấy viên đá đen mà Trinh Đức để hẳn bảo quản từ không gian giới chỉ ra, hỏi: “Chúng đang tìm thứ này sao?”

Trinh Đức gật đầu: “Chính là thứ này, không những nơi ở của ta bị lục lọi, hơn nữa tấm thất của bệ hạ cũng có vết tích bị người lật tung!” Nhận lấy viên đá từ tay Sở Thiên, Trinh Đức tiếp tục nói: “Người của Giáo Đình không ngờ ta lại đem thứ này giao cho người. Bọn họ không tìm được thứ này, tối qua lại bắt cóc ma sủng của ta - Mã Tư Lạc...”

“Cái gì?” Sở Thiên nheo mắt lại, “Nơi này là đại thảo nguyên, người của Giáo Đình lại dám ngang tàng vậy sao?”

“Vì thứ này, bọn họ có cái gì là không dám làm?” Trinh Đức vuốt ve viên đá, cười khổ nói: “Còn may bọn họ đánh giá thấp thực lực của Mã Tư Lạc. Sáng nay Mã Tư Lạc đã trốn về được.”

“Viên đá này rốt cuộc là thứ gì?” Sở Thiên hỏi.

“Ta cũng không biết!” Trinh Đức lắc đầu, “La n lão sư một năm trước đã dự cảm được sau khi mình chết, bèn nói cho ta, trong thi thể của người sau khi chết sẽ có một viên đá như vậy, hơn nữa muốn ta bảo vệ nó. Nếu ta không bảo vệ được, vậy thì mang thứ này giao cho người!”

“La n tiên tri không nói cho người thứ này có ích gì sao?” Sở Thiên nói, “Chẳng lẽ ngay cả học trò của mình ông ấy cũng không tin sao?”

“Lão sư không phải là không tin ta.” Trinh Đức nói, “Đây là quy củ của tiên tri chúng ta, tuy mỗi một tiên tri đều có năng lực tiên đoán tương lai, nhưng chúng ta không thể mang kết quả tiên tri nói cho bất cứ người nào. Nếu không, sau khi chúng ta chết đều sẽ bị rơi vào huyết luyện ngục. Cho nên lão sư không nói cho biết quá nhiều cơ mật. Chỉ là hi vọng ta sau khi thực lực được mạnh lên, có thể tự mình tiên đoán ra.”

“Trước khi La n tiên tri chết, đã từng nói cho ta, nói ta sẽ đem đến tai họa lớn cho Thú tộc, đây có thể tính là tiết lộ chuyện tương lai không?” Sở Thiên hỏi.

Trinh Đức đau khổ gật đầu, “Không những là chuyện này, ba mươi năm trước, lão sư cũng vì khuyên nhủ An Đông Ni điện hạ không cứu Khải Tát, cũng đã tiết lộ rất nhiều chuyện, e rằng hiện tại, linh hồn của lão sư đã bị vào huyết luyện ngục chịu khổ rồi...”

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên trề môi ra, nghĩ đến Lạp Hi Đức trốn ra từ huyết luyện ngục.

“Thánh Nữ, cứ nói thẳng đi, tối nay người tìm ta có chuyện gì?” Sở Thiên nói.

“Ta đến thỉnh cầu người một chuyện.” Trình Đức đem viên đá đen trả lại cho Sở Thiên, nói: “Xin điện hạ bảo vệ tốt thứ này.”

“Hiện tại không phải là ta đang giúp người bảo vệ nó hay sao?” Sở Thiên ngạc nhiên hỏi.

“Tình hình bây giờ đã khác rồi.” Trình Đức nói, “Lúc trước chỉ có người của Giáo Đình muốn có nó, ta tin người có thể giúp ta giấu được Giáo Đình, nhưng hiện tại, người của Hồng Nguyệt thành cũng đến rồi!”

“Hồng Nguyệt thành? Là lão già Bồ Lãng sao?” Sở Thiên hỏi, “Người không tin ta có thể giấu được người của Hồng Nguyệt thành sao?”

“Không sai,” Trình Đức chỉ vào viên đá đen nói, “Lão sư đã từng nói, người có thượng cổ thần kỹ, có thể dễ dàng phát hiện được viên đá này, cho dù nó được cất giấu trong không gian giới chỉ, cũng không cách nào thoát được sự dò xét của họ.”

“Người muốn ta bảo vệ nó thế nào?” Sở Thiên hỏi.

“Dùng máu của người!” Trình Đức chậm rãi nói: “Máu Long Hoàng trong cơ thể của người có khí tức của ma thú cấp mười, có thể che dấu được viên đá này.”

Muốn lão tử đổ máu à? Sở Thiên nheo mắt lại: “Tại sao ta phải giúp người? Nếu người của Hồng Nguyệt thành biết ta giúp người, vậy thì ta sẽ phiền phức to.”

“Không đâu, có máu của người, người của Hồng Nguyệt thành sẽ không phát hiện được.” Trình Đức mỉm cười thần bí, nói, “Hơn nữa, ta có thể dùng một bí mật trao đổi!”

“Bí mật gì?” Sở Thiên nheo mắt lại hỏi.

Trình Đức cười không đáp lời.

“Ha ha,” Sở Thiên cũng cười, lấy con dao phẫu thuật từ không gian giới chỉ ra, đặt trên cánh tay mình, “Nếu bí mật của người có thể khiến ta hài lòng, máu của ta tùy cho người lấy!”

Trình Đức nhẹ nhàng cười: “Lão sư đã nói, người sẽ mang lại tai họa lớn cho Thú tộc.” Nói rồi, Trình Đức chỉ về hướng Bắc, “Nếu tai họa thật sự xảy ra, đi phương Bắc. Đi phương Bắc người có thể giữ được tính mạng của mình!”

“Phương Bắc? Cực địa băng nguyên?” Sở Thiên chau mày lại, phương Bắc của đại thảo nguyên Huyền Hà, là băng sơn vô bờ bến.

“Đừng hỏi ta tại sao muốn người đi phương Bắc!” Trình Đức nói, “Ta chỉ có thể dự đoán theo một cảm giác mơ hồ, người nên đi nơi đó!”

“Được, thành giao!” Sở Thiên rất tin vào năng lực tiên tri, cho nên hắn không hề do dự vạch một đường trên tay của mình, “Máu của ta ở đây, người tự mình lấy đi!”

Trình Đức cẩn thận dùng một bình tròn hứng lấy máu của Sở Thiên, sau đó để viên đá đen vào trong đó.

“Đóng băng!” Trình Đức vừa quát nhẹ, viên đá và máu trong bình đã ngưng kết lại thành một băng cầu màu vàng kim.

Trình Đức đem băng cầu đưa lại cho Sở Thiên, nói: “Điện hạ, xin ngài hãy bảo vệ tốt cho nó.”

“Người yên tâm đi!” Sở Thiên lấy lại băng cầu, sau đó nheo mắt hỏi, “Thánh Nữ, người muốn ta đi phương Bắc, có bị tính là tiết lộ chuyện tương lai không?”

“Đương nhiên là tính!” Trình Đức không hề để tâm cười nói “Kỳ thực mỗi một số mệnh của tiên tri Thú tộc, chính là tiết lộ tương lai, sau đó rơi vào huyết luyện ngục.”

Sở Thiên ngạc nhiên.

“Ta về trước đây.” Trình Đức xoay người bỏ đi. Lúc vừa ra khỏi cửa nàng bỗng xoay đầu lại, nghiêm mặt nói: “Điện hạ, xin hãy cẩn thận với người của Hồng Nguyệt thành, hắn rất nguy hiểm.”

Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên thầm nghĩ: Lão tử sớm đã biết Hồng Nguyệt thành nguy hiểm rồi, nếu không phải lão già ngu ngốc Bồ Lãng, lão tử cũng không phải chạy đến phía Tây đại lục đi du ngoạn một chuyến!

Chính lúc Sở Thiên đang chờ rửa người của Hồng Nguyệt thành, Ba Bác Tát bỗng bước vào: “Ông chủ, vừa rồi có một người xưng là người của Hồng Nguyệt thành đến tìm người, ta thấy người và và Thánh Nữ đang nói chuyện, nên kéo dài thời gian để hấn ở bên ngoài.”

Mẹ kiếp! Đúng lúc thật! Sở Thiên đau đầu, “Để hấn vào đây đi!”

Sau khi nhìn thấy người bước vào, Sở Thiên đầu tiên là sững sờ, bởi vì người đến lại không phải là Bồ Lãng, tiếp theo đó, Sở đại thiếu gia lại vô cùng kinh ngạc.

Tóc đen, mắt đen, Sở Thiên đã đến đại lục ba năm nay, lần đầu tiên, hấn nhìn thấy một người phương Đông da vàng thật sự.

“Bái kiến điện hạ!” Người đến chấp tay vào, phong nhã bái kiến Sở Thiên, “Hồng Nguyệt truyền nhân, Kiếm Thánh cấp tám Liên Thành, thay mặt cho Ba Đế lão sư có lời hỏi thăm Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ!”

Mây thanh mục tú, hình thái cân đối, kết hợp với một trường bào, Liên Thành khiến Sở Thiên cảm thấy trước mặt mình là một thư sinh của cổ đại trên trái đất, chứ không phải là Hồng Nguyệt thành uy chấn đại lục.

“Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh! Cũng thay ta hỏi thăm đến Ba Đế thành chủ!” Sở Thiên đáp.

200. Chương 192: Truyền Nhân Của Hồng Nguyệt Thành (2)

Tiếp theo, hai người cùng nhìn mái tóc màu đen, đôi mắt đen của đối phương, không hẹn mà cùng nhau cười.

“Ha ha,” Liên Thành lúc cười tạo ra một cảm giác thanh nhã thoát tục, khiến người ta cảm thấy dễ chịu, “Trước khi đến, Ba Đế lão sư đã từng dặn dò ta, để ta tạ lỗi với điện hạ. Bồ Lãng dùng loạn lân vực, khiến điện hạ phải đến phía Tây đại lục, chuyện này Hồng Nguyệt thành chúng ta nhất định sẽ cho điện hạ một lời giải thích.”

“Qua rồi thì không cần nhắc đến nữa.” Sở Thiên lấy một vò rượu trong không gian giới chỉ ra, sau khi rót đầy một chén cho Liên Thành, nói, “Ta cũng đã từng ngộ thương Cự Long của Hồng Nguyệt thành, đứng rồi, Thần Thánh Long Kỵ Sĩ Khắc Lâm Tư có khỏe không?”

“Khắc Lâm Tư sư đệ đang được lão sư huấn luyện, tin rằng không lâu sau có thể xuất thành.” Liên Thành nâng ly uống cạn.

Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên nheo mắt lại, vừa rồi Trình Đức còn nói người của Hồng Nguyệt thành rất nguy hiểm, hấn còn không có cảm giác gì, chỉ là cảm thấy Liên Thành người có cùng làn da vàng như mình rất thân thiết, nhưng hiện tại Sở Thiên không thể không cẩn thận, Liên Thành gọi Khắc Lâm Tư là sư đệ, sư huynh của Thần Thánh Long Kỵ Sĩ cấp chín, lẽ nào chỉ là một Kiếm Thánh cấp tám bình thường sao?

“Vậy tọa kỵ của Khắc Lâm Tư thì sao? Chính là con Cự Long mà ta đã ngộ thương ấy?” Sở Thiên nói, “Nếu Ba Đế thành chủ không ngại, ta có thể chữa trị cho nó.”

“Đa tạ hảo ý của điện hạ, nhưng lão sư đã chữa khỏi cho nó rồi.” Liên Thành mỉm cười, khéo léo từ chối đề nghị của Sở Thiên.

Liên Thành tiếp tục nói: “Điện hạ, lần này ta tới đây muốn nhờ ngài một chuyện.” Nói rồi, Liên Thành lấy một thiệp mời, “Ba Đế lão sư muốn mời ngài đến Hồng Nguyệt thành làm khách, đồng thời truyền thụ cho ngài thượng cổ thần kỹ.”

Sở Thiên trầm ngâm một lát, nói: “Bồ Lãng đã từng nhắc với ta chuyện này, có điều, ta chưa tìm được Hoàng Kim Long Vương Mạch Khẳng Tích, sao có thể lại để Ba Đế thành chủ mời ta được?”

“Ha ha, chuyện của Mạch Khăng Tích không dám phiền điện hạ nữa, ta sẽ đích thân đi xử lý.” Liên Thành nói, “Vẫn mong điện hạ đừng từ chối hảo ý của lão sư.”

Không tìm Mạch Khăng Tích nữa? Sở Thiên ngay lập tức nhẹ nhõm rất nhiều, cười nói, “Nhưng ta còn nhận lời Long Hoàng, qua chuyện này phải đi A Cổ Lạp sơn một chuyến...”

“Chuyện này không sao, sau khi điện hạ từ A Cổ Lạp sơn trở về, ta sẽ đón ngài đến Hồng Nguyệt thành.” Liên Thành nói.

Tuy Liên Thành rất khách khí, nhưng trong lòng Sở Thiên rất nghi ngờ, Ba Đế tại sao lại nhất định muốn hắt đi Hồng Nguyệt thành? Chẳng lẽ đúng là nhìn thấy tài năng của Sở Thiên sao? Nhưng Sở đại thiếu gia trong lòng rất rõ, hẳn chỉ là kẻ thiếu năng ma pháp, ngay cả ma pháp còn không tu luyện được, vậy thì càng đừng nói đến thượng cổ thần kỹ.

“Được rồi, có thời gian ta nhất định sẽ đi Hồng Nguyệt thành.” Sở Thiên nhận lời.

“Đa tạ điện hạ! Vậy thì ta không làm phiền nữa.” Liên Thành bước từng bước đầy phong độ rời đi.

Trăng đỏ treo cao, Liên Thành vừa bước ra khỏi nơi ở của Sở Thiên, rồi về lầu trưởng của mình, hẳn vén tay áo bên trái lên.

Trên cánh tay trái của Liên Thành có một vết xăm hình con chim màu đen tím lớn, mở ứng thân phượng, hai cánh chắc khỏe cong phát ra những tia điện quang nhẹ.

“Lôi Mạc Tư!” Liên Thành khẽ gọi.

Ngay sau đó, hình xăm trên cánh tay trái của hắn lại cử động, roẹt, roẹt, giống như bóc tách từ làn da, một con chim to bằng lòng bàn tay sà trên vai của Liên Thành: “Chủ nhân!”

“Điều tra được gì không?” Liên Thành hỏi.

Lôi Mạc Tư quần quít chà vào Liên Thành, nói: “Bên cạnh Phát Lạp Dịch Nặc không hề có khí tức của thần thạch.”

“Hắn cũng không có?” Liên Thành chau mày lại, “Thú Vương Tra Lý, Thánh Nữ Trinh Đức, còn cả Phát Lạp Dịch Nặc, nếu La n thật sự không để lại thần thạch, vậy nhất định sẽ ở trên người ba người đó, sao lại không có được?”

“Chủ nhân, lẽ nào người của Giáo Đình đã có được rồi?” Lôi Mạc Tư hỏi.

“Không thể nào!” Liên Thành lắc đầu, “Lần này Giáo Đình đến đây, toàn bộ đều là người của Quang Minh thần điện, họ không có bản lĩnh tìm được thần thạch.”

Liên Thành lẩm bẩm: “Ngày mai chính là đại điển sắc phong Thánh Nữ, xem ra chỉ đến lúc đó kiểm tra từng người vậy.”

“Chủ nhân, ta phát hiện một chuyện khác!” Lôi Mạc Tư đột nhiên nói, “Bên cạnh Phát Lạp Dịch Nặc tuy không có mùi của thần thạch, nhưng, ta có thể cảm thấy trên người hắn có khí tức của Thú Thần lực!”

“Ha ha, điều này ta đã biết rồi.” Liên Thành cười nói, “Chính là vì trên người Phát Lạp Dịch Nặc có Thú Thần lực, cho nên lão sư mới mời hắn đến Hồng Nguyệt thành!”

Lôi Mạc Tư lo lắng hỏi: “Nếu thành chủ thật sự truyền thụ thượng cổ thần kỹ cho Phát Lạp Dịch Nặc, vậy hẳn có khi nào uy hiếp đến địa vị của chủ nhân không?” Do dự một lát, Lôi Mạc Tư ác độc nói: “Có cần ta hiện tại đi giết chết hắn không?”

“Ha ha! Uy hiếp ta ?” Liên Thành phá lên cười, “Chỉ dựa vào chút thần lực yếu ớt trong người hắn, vẫn chưa đủ tư cách để uy hiếp ta!”

“Được rồi, đừng quản Phát Lạp Dịch Nặc vội. Tối nay ngươi lại đi đến chỗ Trinh Đức lần nữa.” Liên Thành biến sắc mặt, nặng nề nói: “Nhất định phải tìm được thần thạch của La n trước Giáo Đình!”

.....

Đại diện sắc phong Thánh Nữ đã bắt đầu. Vốn ra Thú tộc không thích lễ nghi phiền phức, cho dù là sắc phong Thánh Nữ cũng là nghi thức rất đơn giản, nhưng do có sự tham dự của Giáo Đình, nghi thức đơn giản đã biến thành phức tạp.

Đầu tiên là ở thành Hải Gia Nhĩ tiến hành diễn lễ thăng cấp Hồng Y đại giáo chủ, sai đó, tất cả mọi người dưới sự dẫn dắt của Lan Đức đại giáo chủ, đi tới dòng sông thánh của Thú tộc, đồng thời chuẩn bị sắc phong Thánh Nữ ở đó.

Đại thảo nguyên sở dĩ được gọi là đại thảo nguyên Huyền Hà, chính bởi vì có một con sông lớn vắt ngang thảo nguyên, con sông này chính là nguồn nước chính của đại thảo nguyên, vạn năm nay đều được Thú tộc coi là Thánh Hà, lịch đại tiên tri của Thú tộc, đều phải sau khi tế bái Chiến Thần ở đây rồi, mới có thể chính thức kế vị.

Thân là đại biểu của Khải Tắt, cao thủ tuyệt đỉnh đại lục, Sở Thiên tự nhiên cũng phải đi theo đoàn nhân mã đến Thánh Hà.

Thánh Hà ở phía Bắc của đại thảo nguyên, cách xa vương thành Hải Gia Nhĩ của Thú tộc, sau khi đi hết mười ngày, Sở Thiên mới nghe thấy tiếng nước âm âm của con sông.

Sau khi đến ranh giới của Thánh Hà, Lan Đức thông báo cho mọi người nghỉ ngơi một ngày, sau đó bắt đầu chuẩn bị đại điển.

Cảm nhận một hơi ẩm ập lại trong không khí, Sở Thiên nói với Ba Bác Tắt bên cạnh mình: “Con sông Thánh Hà chết tiệt này không nhỏ nhỉ, còn khoảng mười dặm nữa mới tới, vậy mà có thể nghe thấy tiếng rồi.”

“Ha ha, nghe nói chỗ rộng nhất của con sông này cũng rộng đến hơn nghìn thước, các nhánh sông chảy khắp đại thảo nguyên.” Ba Bác Tắt cười nói. “Nơi ngày mai tiến hành đại điển, nghe đâu còn có một thác nước lớn.”

“Cao thủ, cái gì gọi là thác nước?” Sa Khắc ngây ngô hỏi.

“Ngốc, ngày mai tự mình đi xem không phải là biết sao?” Mặc Phi Đặc cúi đầu xuống, mắng xong Sa Khắc không nói thêm lời nào nữa, thần tình rõ ràng rất uể oải.

“Mặc Phi Đặc, ngươi sao vậy?” Sở Thiên thấy kỳ lạ, gần đây Mặc Phi Đặc không biết bị làm sao, luôn mất tập trung.

“Không biết, đừng hỏi nữa, ta đang phiền lắm đây!” Khí sắc của Mặc Phi Đặc rất không ổn, thậm chí còn không mang theo đồ ăn vặt mà chưa bao giờ tách khỏi miệng.

“Ha ha, ngươi thì phiền gì? Có phải không đủ đồ ăn vặt không?” Sở Thiên trêu chọc hỏi.

“Không phải!” Mặc Phi Đặc lắc đầu, nặng nề nói: “Ta luôn cảm thấy có gì không đúng, mẹ nó! Không có ý tứ!” Nói rồi, Mặc Phi Đặc đánh mạnh vào đầu một cái, “Nhưng lại không nói rõ được là cảm giác gì!”

Sở Thiên cảm thấy bất ngờ, từ lần đầu tiên hắn gặp Mặc Phi Đặc, đứa trẻ hơn năm nghìn tuổi này, ngày nào cũng cười hi hi ha ha, ngay cả khi giết người cũng không ngoại lệ.

“A!” Mặc Phi Đặc bỗng kêu thảm một tiếng, sau đó ôm ngực, đau đớn đến lăn lộn trên đất.

“Ba Bác Tắt, cứu người!” Sở Thiên vội gọi Ba Bác Tắt qua.

“Ừ!” Mặc Phi Đặc lại phát ra một tiếng kêu khác người, sau đó bật dậy, gương mặt méo mó dữ tợn.

“Sa Khắc, đè hắn xuống!” Sở Thiên kêu lớn.

Sa Khắc nhào tới, dùng hai tay ôm cứng lấy Mặc Phi Đặc.

“Cút ngay!”

Mặc Phi Đặc sau khi bị phong ấn đôi mắt luôn vô thần, bỗng nhiên lại khôi phục lại đôi mắt một bên xanh lẽ một bên dị sắc, vung tay một cái, Sa Khắc bị ném bay đi.

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên kinh hãi, Sa Khắc có sức mạnh thế nào? Có thể ném bay hắn, chẳng lẽ phong ấn của Mặc Phi Đặc đã được giải trừ.

Không đợi Sở Thiên phản ứng lại, Mặc Phi Đặc đột nhiên chạy đi.

“Đuổi theo!” Sở Thiên hô hoán, sau đó vội chạy theo hắn.

Tốc độ của Mặc Phi Đặc nhanh đến kỳ lạ, mặc dù Ba Bác Tát đã hồi phục lại mấy thành pháp lực, cũng dần dần không đuổi kịp.

“Sa Khắc, công ta đuổi theo!” Sở Thiên nhảy lên lưng Sa Khắc.

Mấy người không biết đã chạy bao lâu, cuối cùng, Mặc Phi Đặc đã dừng lại ở một đầm nước dưới thác nước lớn trước mặt.

“Mặc Phi Đặc, người làm sao vậy?” Sở Thiên lo lắng chạy đến bên cạnh Mặc Phi Đặc.

Mặc Phi Đặc dường như đã tỉnh lại, nhưng vẫn không nói gì, chỉ ngậy người nhìn đầm nước.

Sở Thiên ngẩng đầu nhìn theo, trong đầm nước đang có một người trôi bồng bềnh trên đó không biết sống chết, thứ máu xanh đậm đang nhuộm xanh nước đầm gần đó.

“Phát Lạp Dịch Nặc ca ca, mau cứu hắn!” Mặc Phi Đặc ôm lấy chân của Sở Thiên, cầu xin nói: “Hắn... Hắn là nhị ca của ta...”

201. Chương 193: Địa Ngục Ma Thú (1)

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên ngậy người nhìn cơ thể của người đang nổi trên đầm nước, không nói ra lời.

Nhị ca của Mặc Phi Đặc, cũng chính là huynh đệ của ông chủ địa ngục, Con mẹ nó! Đây tuyệt đối là một con cá lớn?

Nếu như là bình thường, Sở Thiên nhất định sẽ thi triển y thuật cứu sống người này, sau đó nhân cơ hội kiểm lời, nhưng hiện tại Sở Thiên lại do dự, bởi vì Sở đại thiếu gia lừa phỉnh Mặc Phi Đặc, ai biết được ông chủ của địa ngục sau khi tỉnh lại, có gây phiền phức cho hắn không!?

“Phát Lạp Dịch Nặc ca ca, người mau lên!” Mặc Phi Đặc lo lắng phát khóc, ôm cứng lấy chân Sở Thiên, cầu khẩn, “Các người chết rồi linh hồn còn có thể vào địa ngục, nhưng nhị ca ta là ma thú địa ngục, hắn chết rồi, linh hồn sẽ bị biến mất hoàn toàn.”

Sở Thiên nheo mắt lại, trầm nghĩ, lão tử lại đánh cược vậy.

Sở Thiên nói với Sa Khắc: “Sa Khắc, người vớt người đó lên đây!”

Rất nhanh, nhị ca của Mặc Phi Đặc được đặt trước mặt Sở Thiên.

Mái tóc màu xanh sậm dài đến hông, lông mi màu đỏ rực như lửa, diện mạo lạnh lùng nhưng lại trắng bệch, đây chính là hình dạng của ông chủ thứ hai của địa ngục.

Nhị ca của Mặc Phi Đặc giống như một đồng bùn lầy đang nằm trên đất không động đậy, trên cổ còn in dấu hai hàm răng sắc nhọn, máu từ nơi đó không ngừng chảy ra ồ ạt.

“Mặc Phi Đặc, người có thể nhìn ra, nhị ca người bị ai đả thương không?” Sở Thiên chỉ vào dấu răng nhọn nói, “Vết thương kiểu này, chỉ có ma thú cao cấp mới có thể làm được!”

“Ta... Ta không biết.” Mặc Phi Đặc lắc đầu rất nhanh, “Hắn có bị... có bị chết không?”

“Người yên tâm, có ta ở đây, không sao đâu!” Sở Thiên vỗ về Mặc Phi Đặc, “Hiện tại người đợi ở đây, đừng quấy rầy ta!”

“Uhm.” Mặc Phi Đặc nghe lời ngồi xổm xuống một bên, nước mắt ngấn dài nhìn Sở Thiên.

Sở Thiên xem xét kỹ càng vết thương, vết răng cắn sâu và tròn, giữa hai vết răng rõ ràng đã lớn ra rất nhiều.

Sở Thiên có một cảm giác không biết nên khóc hay nên cười, vết thương này chắc chắn là vết răng của động vật loài khuyển để lại, chẳng lẽ nói đường đường là nhân vật đứng thứ hai địa ngục, lại bị chó cắn sao?

Chỉ là một vết cắn bình thường không gây khó được cho Sở Thiên, xử lý vết thương, trừ độc, cầm máu, khâu lại, rất nhanh vết thương đã được khôi phục lại nguyên dạng.

Lại bồi thêm Thủ Hộ của Thánh Tế Tự lên, Sở Thiên vỗ tay: “Được rồi, Mặc Phi Đặc, nhị ca người đã không...”

Đột nhiên, Sở Thiên sững người. “Mẹ kiếp, chuyện này là thế nào?”

Vết thương vừa mới khép lại, lại thoát ra khỏi chỉ, tự mình nứt ra, máu màu xanh sậm lại không ngừng chảy ra, cứ như chưa từng được Sở Thiên chữa qua lần nào!

Lúc này, Ba Bác Tát này giờ đứng bên cạnh nhìn, nói: “Ông chủ, xem ra ma thú cắn bị thương nhị ca của Mặc Phi Đặc, chắc chắn không đơn giản, nếu không thuật thượng cổ Tế Tự của người cũng không thể không có tác dụng!”

Lau mồ hôi trên trán, Sở Thiên nheo mắt lại, đã lâu như vậy rồi, hắn chưa từng gặp phải lúc y thuật của mình không có hiệu quả!

“Ta thử lại lần nữa!” Nói rồi, Sở Thiên nhanh chóng lặp lại quá trình chữa trị một lần nữa.

Kết quả, vẫn không có tác dụng!

“Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên có chút hốt hoảng, Sở đại thiếu gia sở dĩ có ngày hôm nay, cái dựa vào chính là y thuật, nhưng hiện tại, hắn lại không thể chữa khỏi một vết cắn thương đơn giản nhất của động vật, nếu chuyện này đồn ra ngoài, tầm bề thuật thượng cổ Tế Tự sẽ bị đập nát mất.

“Phát Lạp Dịch Nặc ca ca, người mau lên!” Mặc Phi Đặc ôm ngực, đau khổ nói: “Tim ta rất đau, có lẽ nhị ca ta không sống được bao lâu nữa rồi.”

Lẽ nào huynh đệ họ có thần giao cách cảm? Sở Thiên hai mắt sáng lên: “Mặc Phi Đặc, hiện tại người đau nhất chỗ nào?”

“Toàn thân ta đều rất đau.” Mặc Phi Đặc sắc mặt xám xịt, đã không còn thần thái như của ngày trước nữa.

Đây chẳng phải là phí lời sao!? Sở Thiên từ bỏ suy nghĩ tìm cách trên người Mặc Phi Đặc.

Quệt nhẹ một giọt máu, Sở Thiên quan sát kỹ, trong chất máu màu xanh đậm này, thỉnh thoảng lại có chất lỏng màu đen không bình thường chảy ra.

“Mặc Phi Đặc, máu của nhị ca ngươi là màu gì?” Sở Thiên vội hỏi.

“Giống như ta, đều là màu này.” Mặc Phi Đặc chỉ vào thứ máu màu xanh đậm nói.

Vậy thì chất lỏng màu đen này không phải là máu? Sở Thiên nghĩ tới đây, mau chóng dùng dao phẫu thuật, rạch vết thương to thêm một chút.

Máu trên cổ ồ ạt chảy ra, Sở Thiên cẩn thận kẹp các huyết quản rồi, phát hiện tất cả chất lỏng màu đen đó, lại toàn bộ được chảy xuống từ đầu.

Sở Thiên tạm thời phong bế huyết quản dưới vết thương, lần này, quả nhiên không còn bị tách nứt nữa.

“Ba Bác Tát, người mang Mặc Phi Đặc và Sa Khắc tránh đi một lát, ta muốn mổ đầu của người này ra.” Sở Thiên ngưng trọng nói.

Mổ đầu? Ba Bác Tát tỏ ra run rẩy, sau đó mang Mặc Phi Đặc và Sa Khắc trốn về phía xa.

Cạo hết mái tóc dài đi, Sở Thiên thuận theo vết thương trên cổ hắn, khê khằng rạch da đầu ra, sau đó tháo một phần xương sọ xuống.

“Con mẹ nó! Thì ra là như vậy!” Sở Thiên cười.

Giống với các ma thú cấp mười khác, đại não của Mặc Phi Đặc và nhị ca hấn cũng là vòng tròn, thứ chất lỏng màu xanh đậm ở giữa nằm ở trung ương đại não, rất quý dị.

Nhưng, chính trên chất lỏng màu xanh đậm — tinh hạch của ma thú cấp mười, lại có một thứ bản thủ màu đen che lên, chính là thứ bản thủ này, chậm rãi nuốt chửng tinh hạch, sau đó tiết ra thứ chất lỏng màu đen đó.

Nhẹ nhàng lọc thứ bản thủ đó ra khỏi tinh hạch, sau đó Sở Thiên phục hồi lại trạng thái ban đầu cho chiếc đầu.

Lần này, vết thương không cần Sở Thiên phải xử lý gì, tự động khép lại với một tốc độ có thể nhìn thấy.

Thu dọn dụng cụ phẫu thuật, Sở Thiên hét lớn với mấy người phía xa: “Qua hết đây đi, ta đã chữa trị xong cho hấn rồi!”

“Đa tạ ca ca!” Mặc Phi Đặc là người đầu tiên hưng phấn chạy đến, “Thân thể ta cũng không đau nữa rồi.”

Ba Bác Tát cũng đã theo tới, có điều Sa Khắc lại không hề quan tâm mà thoải mái ngủ thiếp đi.

Sau khi thấy nhị ca mình không có chuyện gì nữa, Mặc Phi Đặc vội lấy một nắm đồ ăn vặt từ trong ngực ra, nhét đầy miệng.

“Mặc Phi Đặc, hiện tại nhị ca ngươi ở đây rồi, vậy ngươi có thể nói cho ta biết hấn tên gì không?” Sở Thiên cười hỏi.

“Ồ... Không được!” Mặc Phi Đặc tinh nghịch lắc đầu.

“Ta tên Địch Á Lạc!” Bỗng nhiên, một giọng nói lạnh lùng truyền vào tai Sở Thiên.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên nhanh chóng lấy lại bộ dạng thần côn chuẩn mực, quay người lại, cười nói: “Ha ha, ngươi tỉnh rồi à? Vậy thì tốt quá rồi!”

“Nhị ca!” Mặc Phi Đặc cúi thấp đầu, khiếp sợ nói: “Xin lỗi, ta sai rồi, ta muốn về nhà...”

Địch Á Lạc không để ý đến Mặc Phi Đặc, ngược lại nhìn Sở Thiên lạnh lùng nói: “Là ngươi đã chữa khỏi cho ta?”

“Ha ha, là ta. Nếu như ngươi đã là nhị ca của Mặc Phi Đặc, vậy thì mọi người đều là người một nhà rồi.” Sở Thiên nở một nụ cười vô cùng chân thành, “Thân thể của ngươi thế nào rồi, có cần ta kiểm tra lần nữa không?”

“Không cần!” Địch Á Lạc lãnh đạm cự tuyệt Sở Thiên, cử động chân tay một lát, sau đó mái tóc hấn vừa bị cạo khi phẫu thuật đã trở lại nguyên trạng, chỉ là sắc mặt vẫn còn trắng bệch.

“Ngươi là ai?” Địch Á Lạc nhìn Sở Thiên hỏi.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Ta là hữu tướng Khải Tát, Quang Minh thần điện Hồng Y đại chủ giáo...” Nói rồi ở Thiên phát hiện sắc mặt của Địch Á Lạc càng lúc càng lạnh, thế là lược bớt chuỗi danh hiệu của mình đi: “Ta là Phát Lạp Địch Nặc!”

“Thượng Cổ Thánh Tế Tự của nhân gian?” Sắc mặt của Địch Á Lạc đã tốt hơn một chút, “Ta đã nghe qua tên của ngươi ở địa ngục.”

Ha ha, danh tiếng của lão tử còn truyền đến cả địa ngục sao? Sở Thiên đắc ý cười.

Địch Á Lạc tiếp tục nói: “Ở địa ngục, có rất nhiều vong linh muốn quay lại nhân gian giết chết ngươi!”

Sở Thiên lập tức không cười thêm được nữa.

Địch Á Lạc thoáng nhìn đệ đệ của mình trốn sau lưng Sở Thiên, hỏi: “Mặc Phi Đặc, sau khi rời khỏi nhà, ngươi luôn đi theo người này sao?”

“Phải ạ.” Mặc Phi Đặc gật đầu, “Phát Lạp Địch Nặc ca ca là người tốt, người xem,” Mặc Phi Đặc lôi hết trang sức và đồ ăn vặt trên người ra, nói: “Những thứ này đều là Phát Lạp Địch Nặc ca ca cho ta.”

“Hừ!” Địch Á Lạc hừ nhạt một tiếng, hai mắt sắc bén nhìn Sở Thiên.

Lúc này Sở Thiên mới chú ý tới, đôi mắt của Dịch Á Lạc, giống với mắt phải của Mặc Phi Đặc, đều lóe ra những tia sáng dị sắc.

Lẽ nào đôi mắt của đại ca Mặc Phi Đặc, là màu xanh lè sao? Sở Thiên trong lòng thầm nghĩ.

Một lúc lâu sau, Dịch Á Lạc đã nhìn Sở Thiên chán chê, sau đó gật đầu, nói: “Sau này Mặc Phi Đặc giao cho người, nếu hắn không vui, ta sẽ trở lại nhân gian giết người.”

“Ha ha, người yên tâm đi.” Sở Thiên trong lòng cười sằng sặc, từ này về sau, ma thú cấp mười bị phong ấn Mặc Phi Đặc đã là của lão tử rồi.

Mặc Phi Đặc lại đau lòng: “Nhị ca, người và đại ca không cần ta nữa sao? Không có ý tứ!”

“Hừ! Nếu như không phải người, ta cũng sẽ không thiếu chút nữa bị tan biến linh hồn!” Dịch Á Lạc tức giận nhìn Mặc Phi Đặc.

“Ha ha, trẻ con thường phạm lỗi mà!” Sở Thiên miệng thì khuyên giải, nhưng mắt lại nheo lại, “Dịch Á Lạc tiên sinh, sao ngài lại bị thương vậy?”

Dịch Á Lạc chỉ vào Sở Thiên, lạnh lùng nói: “Người không có tư cách biết.”

Con mẹ nó! Sở Thiên lúc nào đã bị người khác khinh thị qua, nhưng hiện tại hắn cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Lúc này, sắc mặt của Dịch Á Lạc đã có chút huyết sắc, có lẽ sức mạnh cũng đã khôi phục được vài phần.

Có sức mạng rồi, sắc mặt của Dịch Á Lạc lại ngưng trọng lại, rồi nhìn chằm chằm vào Sở Thiên, sau đó hỏi: “Khí tức của Long Hoàng? Sao người lại có khí tức của Long Hoàng?”

Sở Thiên nheo mắt lại, làm ra vẻ thần bí nói: “Ta đã hứa với Long Hoàng, không thể nói chuyện này ra ngoài!”

Nhắc tới Long Hoàng, Dịch Á Lạc cũng không tiếp tục truy vấn Sở Thiên nữa.

“Nếu như người đã có quan hệ với Long Hoàng, uhm, giao Mặc Phi Đặc cho người ta cũng yên tâm rồi.” Dịch Á Lạc chậm rãi nói.

“Nhị ca, Phất Lạp Dịch Nặc ca ca còn có mùi của Mạch Khăng Tích nữa!” Mặc Phi Đặc đột nhiên chen miệng vào, thiếu chút nữa là Sở Thiên bức đến chết, chỉ cần nhắc đến Mạch Khăng Tích, cơ hồ Sở Thiên sẽ gặp phải phiền phức.

202. Chương 193: Địa Ngục Ma Thú (2)

Mắt Dịch Á Lạc lóe lên một tia hàn quang, vươn tay ra, nhắc Sở Thiên lên.

Một lát sau, Dịch Á Lạc lắc đầu: “Có mùi của Mạch Khăng Tích, nhưng rất nhạt, ta biết là tại sao rồi.”

Nói rồi, Dịch Á Lạc thả Sở Thiên xuống.

Sở Thiên sửa sang lại pháp bào, sau đó cười nhạt, không nói thêm gì nữa.

Dịch Á Lạc chỉ vào Ba Bác Tát, hỏi Sở Thiên: “Tên Vong Linh Pháp Thần bị hao tổn pháp lực này là người của người?”

“Ba Bác Tát là cổ vấn ma pháp của ta.” Sở Thiên nói.

Dịch Á Lạc chợt giơ tay lên, dùng một quang mang màu trắng ngoét chụp vào Ba Bác Tát.

Khẽ niệm vài câu chú ngữ, Dịch Á Lạc thu tay lại: “Pháp lực của người đã khôi phục lại rồi.”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Đa tạ...”

Sở Thiên vừa định nói cảm tạ, lại nhìn thấy Dịch Á Lạc lạnh mặt nói: “Không cần cảm tạ ta, nỗ lực của Mạch Khăng Tích, ta giúp người một lần, nhưng sẽ không có lần sau.”

“Cao thủ... Người làm tên này sống lại rồi a?” Lúc này, Sa Khắc cũng đã tỉnh lại sau giấc ngủ ở phía đằng xa, uốn eo một cái, rồi lão đảo đi tới.

“Sa Khắc! Đừng ăn nói hồ đồ!” Sở Thiên sợ ngốc tử này khiến Dịch Á Lạc nổi giận.

“Sao thế?” Sa Khắc gãi đầu, không biết mình sai ở chỗ nào, “Tên tiểu tử này làm sao?”

“Dịch Á Lạc tiên sinh, xin lỗi, Sa Khắc là một ngốc tử, ngài đừng nên nổi giận!” Sở Thiên vội vàng tạ lỗi, chọc giận ông chủ địa ngục, hậu quả này không phải Sở đại thiếu gia có thể gánh được!

Sắc mặt của Dịch Á Lạc vẫn lạnh lùng không đổi, nhưng nhìn chăm chú vào Sa Khắc.

“Này, tại sao ngươi lại nhìn ta?” Sa Khắc không hiểu liền hỏi.

Dần dần, khóe miệng của Dịch Á Lạc hiện ra một nụ cười cổ quái, hỏi Sa Khắc: “Ngươi, không nhận ra ta sao?”

“Tại sao ta lại nhận ra ngươi?” Sa Khắc rút chiếc búa sau lưng ra, ra vẻ hung dữ nói, “Còn nhìn ta? Nhìn ta nữa, ta ăn thịt ngươi!”

Dịch Á Lạc càng lúc càng lộ rõ nụ cười, cơ hồ như phát hiện ra một chuyện gì hứng thú.

“Ngốc tử? Ha ha.” Dịch Á Lạc cuối cùng không nhịn được, khẽ cười ra tiếng, “Ha ha, ta hiểu rồi, ta hiểu rồi...”

Sở Thiên kinh ngạc nhìn Dịch Á Lạc, không biết vì sao hắn lại cười.

Một lúc lâu sau, Dịch Á Lạc thu lại nụ cười, khôi phục lại thần sắc lạnh lùng, nói với Sở Thiên: “Phát Lạp Dịch Nặc, chỉ cần ngươi giúp ta chăm sóc tốt cho Mặc Phi Đặc, đợi sau khi ngươi chết, ta bảo đảm ngươi sẽ có quyền thế và địa vị giống như ở nhân gian khi xuống địa ngục!”

Dứt lời, thân ảnh Dịch Á Lạc từ từ biến mất.

“Nhị ca, đợi ta với!” Mặc Phi Đặc kêu lớn đuổi theo, nhưng chỉ vờ vào được không khí.

“Mặc Phi Đặc, quay lại đây, sau này Phát Lạp Dịch Nặc ca ca sẽ chăm sóc cho ngươi.” Sở Thiên cười xấu xa gọi Mặc Phi Đặc lại.

Sa Khắc chớp mắt, vẫn chưa hiểu là chuyện gì, nhưng Ba Bác Tát ở bên đã nhìn thẳng về Mặc Phi Đặc.

“Này, lão đầu, ngươi nhìn ta làm gì?” Mặc Phi Đặc bắt mồm nói.

Ba Bác Tát đột nhiên ngồi phục xuống, bám vào vai Mặc Phi Đặc, vội vã hỏi: “Ngươi tên Mặc Phi Đặc?”

“Phí lòi! Ngươi bị hồ đồ à?” Mặc Phi Đặc hất tay của Ba Bác Tát ra.

Ba Bác Tát lại không hề tức giận, hơn nữa còn thất thần hỏi: “Có phải ngươi bị phong ấn?”

“Lão tử đã sớm nói rồi, nhưng các ngươi không tin!” Mặc Phi Đặc bắt nhẩn nói.

Ba Bác Tát nuốt mạnh nước miếng, vết sẹo trên mặt co rúm lại hỏi: “Người vừa rồi là nhị ca Dịch Á Lạc của ngươi, vậy đại ca ngươi, có phải tên là Ba Nhĩ không!?”

Mặc Phi Đặc tròn mắt nhìn Ba Bác Tát, ngạc nhiên hỏi: “A? Sao ngươi biết được? Ta đã nói đâu?”

Sở Thiên vỗ vai Ba Bác Tát, hỏi: “Ngươi làm sao vậy?”

Ba Bác Tát hướng về Sở Thiên cười khổ nói: “Tử Thần tại thượng, Ba Nhĩ, Dịch Á Lạc, Mặc Phi Đặc, tam đại thần thú của địa ngục trong truyền thuyết hóa ra thật sự tồn tại...”

Tam đại thần thú của địa ngục? Sở Thiên nhìn Mặc Phi Đặc miệng đang đầy đồ ăn vặt nhai nhóp nhép.

Ba Bác Tát cũng phát hiện hình tượng của Mặc Phi Đặc, không cân xứng với hai chữ miêu tả trong truyền thuyết, sắc mặt quái dị nói với Sở Thiên: “Ông chủ, chăm sóc Mặc Phi Đặc cho tốt đi, đại ca hắn khổng lồ tất cả các vong linh dưới địa ngục, nhị ca chấp chưởng thông đạo của nhân gian và địa ngục, chăm sóc tốt Mặc Phi Đặc, chúng ta sau khi chết cũng sẽ được hưởng phúc đấy...”

Sở Thiên gật đầu, vỗ vào gương mặt nhỏ bé đáng yêu của Mặc Phi Đặc, dùng nụ cười thuần khiết nhất nói: “Tiểu Mặc Phi Đặc, đợi khi chúng ta về nhà, Phất Lạp Địch Nặc ca ca sẽ mang tất cả đồ ăn vặt trên đại lục này về cho ngươi, ngươi nói ca ca có tốt không...”

... ..

Trong tiếng nước chảy rào rào, Sở Thiên và Ba Bác Tát tận lực nịnh hót Mặc Phi Đặc, mãi đến khi miệng của đứa trẻ không còn khép lại được nữa, Sở Thiên mới phát hiện trời đã sáng.

“Nguy rồi, hôm nay là đại điển sắc phong Thánh Nữ!” Sở Thiên vỗ đùi một cái, cuối cùng cũng nghĩ ta nhiệm vụ của mình.

“Mẹ kiếp, đây là nơi nào?” Sở Thiên nhìn hoàn cảnh xung quanh, phát hiện bản thân đã lạc đường, “Ba Bác Tát, ngươi còn nhớ đường không?”

Ba Bác Tát lắc đầu: “Không nhớ, tối qua ta chỉ lo đến việc đuổi theo Mặc Phi Đặc.”

“Phất Lạp Địch Nặc điện hạ, ngươi đã đến trước rồi?” Chính lúc Sở Thiên đang sốt ruột, lão hồ ly Phúc Da lại đem theo một đội thú nhân xuất hiện, “Ha ha, sáng nay chúng ta không nhìn thấy ngài còn đang lo lắng, không ngờ điện hạ lại đến trước rồi.”

“Đây chính là nơi diễn ra đại điển sao?” Sở Thiên cười hỏi.

“Phải, chính là nơi này, điện hạ ngài không biết sao?” Phúc Da chỉ về con thác lớn nói, “Đây chính là nơi khởi nguồn của Thánh Hà, cũng là thánh địa để lịch đại tiên tri kế vị.”

Tối hôm qua Sở Thiên mãi mê bận bịu, cũng không có thời gian xem xét xung quanh, hiện tại hắn mới phát hiện, trên đại thảo nguyên vốn dĩ đã không nhìn thấy bờ bên, lại xuất hiện thêm một quần thể núi dài liên miên, hơn nữa tất cả các dãy núi đều hướng về thảo nguyên, toàn bộ đều là vách đá thẳng đứng.

Tiếng nước chảy âm âm nhức óc, dãy núi nối liền trời, trên đỉnh núi cao vô tận, một con thác dài hơn trăm thước đã chảy từ trên cao xuống, đổ thẳng vào đầm nước phía dưới, nhìn theo đầm nước về phía xa, sẽ thấy một dòng sông rộng lớn đang chảy về phía xa.

“Nếu như điện hạ đã tới trước rồi, vậy thì hãy ở đây đợi bệ hạ và Thánh Nữ đi!” Phúc Da nói xong, liền đem người đi chuẩn bị nơi tổ chức đại điển.

Đại điển chính thức sắc phong Thánh Nữ bắt đầu, tể đàn chuẩn bị cho Trình Đức được dựng trên đầm nước dưới thác, nhưng trước khi Trình Đức kế vị, Thú Vương Tra Lý lại cùng Sở Thiên đi lên tể đàn.

Đối diện với các đại biểu của các thế lực lớn, Thú Vương Tra Lý đã nắm lấy tay Sở Thiên, giơ cao lên, lớn tiếng nói: “Thân là chủ nhân của đại thảo nguyên, ta có trong tay vô số dũng sĩ, nhưng trong mắt ta, trên đại lục chỉ có một người xứng đáng với danh hiệu dũng sĩ!”

Hắc hắc, Sở Thiên len lén cười, chẳng lẽ lại nói lão tử sao?

Rất đáng tiếc, Sở đại thiếu gia đã tưởng bở, Tra Lý nói: “Cách Lan Đặc đại đế! Chỉ có quân vương khai quốc của đế quốc Khải Tát, Cách Lan Đặc đại đế mới là dũng sĩ chân chính!”

Chúng nhân Thú tộc ồ lên, nhưng Tra Lý tiếp tục nói: “Năm nghìn năm trước, vào thời đại ma pháp mà các pháp sư không cần phải trả bất cứ giá nào cũng có thể phóng thích cấm chú, Cách Lan Đặc đại đế chỉ dựa vào một trường kiếm, đã có thể tạo dựng ra đế quốc Khải Tát như ngày hôm nay...”

Tra Lý kể về chiến tích lẫy lừng của Cách Lan Đặc đại đế, nhưng tâm tư của Sở Thiên lại bay về Khải Tát ở xa vạn lý kia, nghĩ đến cảnh tượng ở dưới hoàng cung trong thành Bằng Bối...

“Thú tộc cùng Khải Tát đã đấu tranh hơn nghìn năm nay, nhưng, ta không muốn nhìn thấy cảnh tượng máu chảy nữa!” Tra Lý vẫy tay của Sở Thiên, khiến hắn giật mình tỉnh lại, “Hôm nay, đại thảo nguyên sẽ cùng Khải Tát ký kết điều ước không xâm phạm lẫn nhau! Từ nay về sau, hai nước sẽ là bạn bè vĩnh viễn!”

Trong tiếng hoan hô như núi kêu biển thét, Sở Thiên và Tra Lý đã ký tên mình vào điều ước trên quyển trục ma pháp.

“Được rồi! Nhân vật chính tiếp theo, là Thánh Nữ Trinh Đức của đại thảo nguyên chúng ta!” Tra Lý kéo Sở Thiên đi xuống tế đài.

Bước tới bên cạnh Lan Đức đại chủ giáo, Sở Thiên cùng hắn thầm nhìn nhau cười, kế hoạch giả truyền thần dụ của hai người đã bắt đầu, nhân vật chính hôm nay không còn là Trinh Đức nữa, mà là Sở Thiên sắp trở thành Quang Minh Thánh Đồ.

203. Chương 194: Quang Minh Thánh Đồ (1)

Hiện tại Sở Thiên đang chờ đợi, tuy hắn đã biết bản thân sắp trở thành Quang Minh Thánh Đồ, nhưng lại không biết Lan Đức rốt cuộc dùng cách nào để giả truyền thần dụ!

Thần dụ, là mối liên kết giữa thượng cổ chúng thần và nhân gian, bất cứ người nào nhận được thần dụ, đều sẽ có uy tín cực lớn trong lòng các tín đồ đại lục, nhưng giả truyền thần dụ cũng không phải là chuyện dễ dàng gì, người khác không cần nhắc, chỉ dựa vào Liên Thành của Hồng Nguyệt thành và Thánh Nữ Trinh Đức, e rằng cũng có năng lực phân biệt được thần dụ là thật hay giả.

Trong sự reo hò của các thú nhân, cùng với ánh mắt những người khác đang theo đuổi ý nghĩ riêng của mình, Trinh Đức chậm rãi bước lên tế đàn. Còn Lan Đức, Tra Lý, Sở Thiên cùng Liên Thành trở thành người chứng kiến Thánh Nữ kế vị, cũng đi lên theo.

Dưới thác nước hùng vĩ đồ sộ, Trinh Đức vận trên thân pháp bào tiên tri trắng xám, giơ cao thủy tinh cầu lên.

“Chiến thần tại thượng! Ta, Thánh Nữ Thú tộc Trinh Đức, lấy danh nghĩa Chiến Thần xin thề, đời này sẽ vì đại thảo nguyên dốc hết sức mình!” Giọng nói trang nghiêm của Trinh Đức truyền vang khắp nơi.

Lan Đức đang mặc trên người trường bào Quang Minh đại chủ giáo bước tới trước mặt Trinh Đức, trên người phát ra một tia sáng trắng ôn hòa, giống như chúng thần giáng thế.

Giọng nói của Lan Đức cũng chứa đầy sự dục vọng: “Lãnh tụ của Quang Minh chúng thần, người con gái được Sáng Thế Thần sủng ái nhất, một trong lưỡng đại chủ thần của thần giới, nữ thần Sinh Mệnh Ái Lệ Ti, được sự cho phép của Chiến Thần Mã Nhĩ Tư sắc phong Thánh Nữ mới!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên nghe Lan Đức nói ta một chuỗi danh hiệu của nữ thần rồi, ngay lập tức nheo mắt cười, đã làm Tế Tự được mấy năm nay, Sở đại thiếu gia đây là lần đầu tiên biết được nữ thần Sinh Mệnh lại có danh vọng lớn như vậy, ngay cả chọn lựa người đại diện của Chiến Thần cũng đều phải có sự cho phép của nữ thần.

“Cảm tạ nữ thần nhân từ!” Trinh Đức quỳ xuống trước mặt Lan Đức.

Lan Đức hiện ra một nụ cười hiền hòa, dùng tay phủ lên đầu của Trinh Đức, chậm rãi nói: “Lấy danh nghĩa của Chiến Thần, ta tuyên bố, Trinh Đức trở thành tiên tri thứ ba mươi sáu của đại thảo nguyên!” Dứt lời, Lan Đức lấy một pháp trượng được chạm trổ tinh xảo giao vào tay Trinh Đức.

“Chiến Thần tại thượng!” Tiếng thú nhân reo hò vang lên như sấm dậy, dồn dập quỳ xuống trước mặt Trinh Đức.

Lúc này, ngoài đại biểu của chúng thần là Lan Đức ra, cho dù là Thú Vương Tra Lý, Sở Thiên cùng Liên Thành, ba người chứng kiến này cũng bắt buộc phải khom lưng hành lễ bày tỏ sự cung kính.

“Mong Chiến Thần ban phúc cho các người!” Trinh Đức nói với tất cả mọi người, sau đó nhìn ba người chứng kiến cười nói: “Cảm tạ các vị, vinh quang của Chiến Thần sống cùng chúng ta!”

Chiến Thần? Hừ! Lão tử không tin thần! Sở Thiên khom lưng một cách không cam tâm tình nguyện, nhưng lại phát hiện Liên Thành bên cạnh mình, lại lộ ra một ánh mắt khinh thường.

Chẳng lẽ truyền nhân của thượng cổ thần kỹ cũng khinh thường chiến thần? Sở Thiên trong lòng thầm nghĩ.

Trong tiếng thác nước âm âm, Trinh Đức để mọi người đứng dậy, sau đó bình thản giương hai tay ra, đón nhận sự tung hô của mọi người.

Sau lưng Trinh Đức, bốn người chứng kiến cũng chăm chú nhìn thẳng vào Thánh Nữ tân nhiệm. Lúc này, Sở Thiên cảm thấy Lan Đức bên cạnh mình bỗng kéo áo của hắn một cái, ý là, thời gian tiếp theo, thuộc về Sở Thiên!

Không biết bắt đầu từ lúc nào, bầu trời vốn đang trong mát, bỗng nhiên tối sầm lại. Bầu trời trong xanh bị mây đen che phủ, cơ hồ như sắp đổ mưa.

Thấy sự thay đổi trên không trung, Trinh Đức cau mày lại, kể vị trong mưa gió, đây tuyệt đối là sự sỉ nhục với uy tín của Thánh Nữ.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Sắc mặt của Thú Vương Tra Lý biến đổi rất khó coi. Hắn biết, xung quanh Thánh địa của nguồn Thánh Hà này, sớm đã bố trí nhiều pháp sư cao cấp của Thú tộc, dùng pháp lực của họ để ngăn cản bất cứ nhân tố bất lợi nào, bao gồm cả thời tiết!

Bầu trời càng lúc càng tối, đã không thể nhìn rõ một tia sáng mặt trời nào.

Thác nước, đầm nước, té đàn, ở giờ khắc này, tất cả đều bỗng như ngừng chuyển động. Đã một vạn năm rồi, ba mươi lăm vị tiên tri đời trước không hề gặp phải tình hình thế này.

Lão hồ ly Phúc Da dưới té đàn sắc mặt u ám lại, là người chuẩn bị cho đại diện, hắn không thể hiểu được, tại sao mấy chục pháp sư cao cấp lại không ngăn cản sự biến đổi của thời tiết.

Đột nhiên, một luồng sáng mặt trời xé tan mây đen, giáng xuống đầu của Trinh Đức.

Trước thác nước, trên té đàn, trong vạn người nhưng chỉ chiếu rọi có một người, ngay lập tức, Trinh Đức được nâng lên vị trí cao quý khôn cùng, thánh khiết vô song!

“Ha ha,” Lan Đức cười với tất cả mọi người, an ủi nói: “Mọi người mời xem, Chiến Thần đang nói cho con dân của người, Thánh Nữ Trinh Đức là tiên tri vạn người có một!”

“Chiến thần tại thượng, Thánh Nữ tại thượng!” Các thú nhân một lần nữa lại hoan hỉ tung hô triều bái.

Tựa hồ như Chiến Thần đang trêu đùa với con dân của người, trong lúc triều bái, dần dần, ánh mặt trời lại rời khỏi người Trinh Đức.

Dần dần, ánh sáng mặt trời biểu thị sự sùng ái của chúng thần đã chuyển rọi tới người Sở Thiên.

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên trề môi, bất giác cũng phải tán thưởng thực lực của Giáo Đình, muốn giấu các hộ vệ của Thú tộc, tạo ra cảnh tượng này, e rằng cũng không có mấy Pháp Thần có thể làm được điều này.

Các thú nhân trợn tròn mắt, Tra Lý đã ngây người nhìn Sở Thiên.

Nhưng còn có người tỉnh táo, ít nhất Trinh Đức dùng hai tay ôm lấy thủy tinh cầu, không ngừng vuốt, còn Liên Thành, lại vén tay áo của mình lên, lộ ra một hình xăm quỷ dị.

“Chẳng lẽ Chiến Thần vứt bỏ chúng ta rồi sao?” Một thú nhân dưới té đàn bắt đầu thất thanh kêu khóc, tiếp theo đó, sự ồn ào hoảng loạn dần dần vang lên.

Sở Thiên lén nháy mắt cho Lan Đức, ý là, đây chính là thần dụ sao? Cũng đơn giản quá rồi, lừa đám thú nhân còn được, nhưng người khác thì không dám chắc.

Lan Đức mỉm cười thần bí, chuyển lại ánh mắt bình tĩnh dừng sát ruột cho Sở Thiên.

Ầm! Ầm! Bỗng nhiên, Tiếng thác nước chột to hơn, dòng nước chảy xuống tràn xuống, rất nhanh, mực nước trong đầm đã lên cao bằng độ cao của té đàn.

“Xem ra Chiến Thần đúng là bỏ rơi chúng ta rồi!” Lão hồ ly Phúc Da chán nản ngồi xuống đất.

Mực nước càng lúc càng cao, chính vào lúc sắp tràn vào té đàn mấy người đang đứng, tất cả nước sông trong đầm đều phun lên.

Nước sông không những bỗng bênh trong không trung, hơn nữa còn không ngừng ngừng kết co rút lại, dần dần, một thân ảnh nữ nhân thướt tha xuất hiện trước mặt chúng nhân.

Thân ảnh được nước sông ngưng kết lại trong suốt, nhưng lại có thể khiến mọi người đều nhìn rõ hình tượng của nàng, mái tóc dài phấp phới, sa y nhảy múa, hiện ra một vẻ thần bí mà cao quý.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Lan Đức đứng đầu, người của Giáo Đình ở đó và các Tế Tự dưới tế đàn đều quỳ xuống, chỉ có Sở Thiên vẫn trơ trọi đứng đó.

Trình Đức và Liên Thành cùng lúc lộ ra một thần thái nghi hoặc, chau mày nhìn vào cái được gọi là nữ thần Sinh Mệnh.

Không hổ là chức nghiệp thần côn! Nữ thần Sinh Mệnh cũng có thể làm ra được! Sở Thiên lần này thật sự rất khâm phục khả năng làm nhái của Lan Đức.

Nhưng tất cả chỉ mới bắt đầu, thân thể của nữ thần Sinh Mệnh sau khi thành hình, lại chậm rãi di động lại, và mục tiêu của nàng, hiển nhiên là Sở Thiên.

Đi tới bên cạnh Sở Thiên, nữ thần Sinh Mệnh cúi thấp đầu xuống, dùng bàn tay vuốt ve trán Sở Thiên.

Vù! Sau khi lộ ra một nụ cười vui mừng an ủi, thân thể của nữ thần Sinh Mệnh lại quay lại về dòng sông.

Những giọt nước tí tách rơi xuống tế đàn. Tiếp theo đó, nơi được nước rơi xuống, dường như có được hơi mát của nữ thần, dần dần nở ra hoa tươi đủ màu sắc sỡ.

Bầu trời đổ mưa xuống, làm ướt sũng y phục của mọi người. Nhưng sau lưng Sở Thiên, lại mọc ra một cây cổ thụ không biết từ đâu, đang che mưa chắn gió cho hắn.

Chớp mắt thoáng như một vạn năm, cổ thụ thoáng chốc trở nên to lớn che kín trời, chắn mưa gió cho mấy người trên tế đàn. Phảng phất như chỉ cần ở bên cạnh Sở Thiên, thì có thể không sợ mưa gió.

Thời khắc cây cổ thụ xuất hiện, sắc mặt của Trình Đức và Liên Thành không còn nghi hoặc nữa, thay vào đó là kinh ngạc, Phong hệ Pháp Thần có thể hô mưa gọi gió, Thủy hệ Pháp Thần có thể ngưng kết thành hình người, nhưng tạo ra sinh mệnh, chỉ có một người có thể làm được!

“Thần dụ!” Quang Minh đại chủ giáo Lan Đức kêu lớn lên, “Thần dụ của nữ thần Sinh Mệnh!”

Rống lớn mấy tiếng, Lan Đức bò lổm ngổm trên mặt đất, đôi mắt già nua rơi xuống những giọt nước mắt đục ngầu, giọng nói run rẩy nói: “Quang Minh thần điện cảm tạ thần dụ của nữ thần, Lan Đức ta sẽ dùng tính mạng để thực hiện chỉ dẫn của nữ thần!”

Dứt lời, thần sắc Lan Đức biến đổi, trang nghiêm chú mục bước tới trước mặt Sở Thiên, ấn vào vai của Sở Thiên rồi nói: “Quỳ xuống!”

Tay của Lan Đức phát ra một quang sáng trắng, nhẹ nhàng ấn vào trán của Sở Thiên, sau đó Lan Đức dùng giọng nói thành kính nhất nói: “Tuân theo thần dụ của nữ thần Sinh Mệnh, Quang Minh thần điện đại chủ giáo Lan Đức, lấy danh nghĩa của nữ thần, ban phong cho Phát Lạp Dịch Nặc làm Quang Minh Thánh Đồ, lệnh truyền bá vinh quang của nữ thần!”

Nói rồi, Lan Đức ở trước mặt Sở Thiên tạo ra những thế tay tông giáo vô cùng phức tạp, sau đó nói: “Từ nay về sau, Phát Lạp Dịch Nặc tồn tại cùng nữ thần Sinh Mệnh!”

Triều bái, cơ hồ như trận triều bái điên cuồng! Tuy rất nhiều người có sự nghi ngờ với thần dụ. Nhưng tại thời khắc này, điều mà họ có thể làm, chỉ có thể là triều bái Sở Thiên. Nếu không, chính là miệt thị nữ thần! Khiêu khích với Giáo Đình!

204. Chương 194: Quang Minh Thánh Đồ (2)

Bất luận có bao nhiêu người tin vào thần dụ giả, nhưng từ thời khắc này, trong lòng những người bình thường trên đại lục, Phát Lạp Dịch Nặc đã đồng nghĩa với nữ thần!

Đại diện huyền não một ngày đã kết thúc, bên cạnh đầm nước đầu nguồn Thánh Hà, mọi người đã đi vào giấc mộng, nhưng vẫn có người lại không thể chợp mắt được.

Trên đầu đỉnh thác nước, vách núi cao vô tận, Liên Thành giơ cao cánh tay trái, triệu hoán ma sủng Lôi Mạc Tư của mình.

“Lôi Mạc Tư, tất cả chuyện hôm nay ngươi đều nhìn thấy rồi, ngươi tin thần dụ này không?” Liên Thành hướng mắt xuống dưới thác nước, cười lạnh nói, “Nữ thần Sinh Mệnh một vạn năm trước đã chết rồi, hơn nữa linh hồn của ngài cũng đã bị hủy diệt rồi!”

“Nhưng mà chủ nhân!” Lôi Mạc Tư nói, “Trong thần dụ hôm nay, có một thần lực vô cùng lớn, thần lực thuần khiết như vậy, không có người có thể tạo giả được!”

“Không có ai? Hừ!” Liên Thành cười lạnh nói, “Ít nhất có Hải Vương Bào Uy Nhĩ có thể!”

“Bào Uy Nhĩ thì có thể, nhưng hắn không thể nào giúp Phát Lạp Dịch Nặc?” Lôi Mạc Tư không hiểu nói.

“Bào Uy Nhĩ sẽ không giúp Phát Lạp Dịch Nặc, nhưng có người sẽ giúp!” Liên Thành giương tay, hất mái tóc dài ra đằng sau, quát, “Lôi Mạc Tư, hợp thể!”

“Vâng, chủ nhân!”

Thân thể mở ứng thân phương hoàng của Lôi Mạc Tư phục tại đầu Liên Thành rồi, tiếp theo đó, phần đầu của Liên Thành biến động, trở thành một đầu ưng hung dữ, nhưng đôi mắt là không có đồng tử, biến thành màu trắng ngợt đáng sợ.

Bay thẳng về hướng người của Giáo Đình, không gian trước mặt Liên Thành méo mó, hình ảnh của Lan Đức ánh lên trong đôi mắt trắng ngợt của Liên Thành.

Trong chiếc xe được kéo bởi bốn con Á Long Thú, Lan Đức đang ngồi trước mặt bốn lão nhân đang bị suy nhược: nói “Bốn vị trưởng lão, hôm nay đa tạ các người rồi.”

“Không cần cảm tạ chúng ta!” Lão nhân ngồi bên trái nói, “Chỉ cần ngươi đừng quên đã hứa chuyện của Hắc Ám điện chúng ta là được rồi.”

“Ta đương nhiên sẽ không quên!” Trong mắt Lan Đức hiện ra một tia điên cuồng, “Chỉ cần ta trở thành Giáo Hoàng, chắc chắn ta sẽ cho các người thứ các người muốn!”

“Vậy thì tốt!” Lão nhân lại hỏi, “Ngươi đã trả cái giá lớn để cầu xin chúng ta, hơn nữa còn dùng cả sinh mệnh chi thạch, chẳng lẽ Phát Lạp Dịch Nặc thật sự quan trọng vậy sao?”

“Ha ha.” Lan Đức cười quái dị, “Từ nay về sau, tất cả mọi người đều biết Phát Lạp Dịch Nặc là người đại diện của nữ thần, Quang Minh tín đồ sẽ coi hắn là thần, nhưng Hắc Ám tín đồ, lại sẽ giết hắn!”

Lão nhân cũng cười: “Những người của Hắc Ám thần điện, cũng là Hắc Ám tín đồ. Ha ha, Phát Lạp Dịch Nặc gặp phiền phức lớn rồi!”

“Phải! Phát Lạp Dịch Nặc gặp phiền phức, nhưng chúng ta thì nhẹ nhàng rồi!” Lan Đức nói, “Đợi Hắc Ám thần điện giết chết Phát Lạp Dịch Nặc rồi, họ cũng sẽ tổn thất rất lớn, đến lúc đó, chính là lúc chúng ta không chế Hắc Ám thần điện rồi.”

Lão nhân chỉ vào bức họa của Lạp Hi Đức treo trên vách xe: “Ngươi sẽ giúp Phát Lạp Dịch Nặc giết người này sao?”

“Hắc Ám thần điện lần trước chỉ phái một mình Mục đi thành Mã Lệ Liên, điều này nói rõ họ vẫn chưa thực sự hạ quyết tâm giết chết Phát Lạp Dịch Nặc. Ta tạo ra thần dụ ngày hôm nay, chỉ là giúp Hắc Ám thần điện hạ quyết tâm hơn mà thôi. Còn về người này... Hừ!” Lan Đức xé bức họa đi, lạnh lùng nói, “Hiện tại Phát Lạp Dịch Nặc đã hết giá trị lợi dụng rồi! Ước định của ta và hắn, tự nhiên cũng bị hủy bỏ!”

.....

Trên vách núi, Liên Thành mỉm cười nhìn thấy tất cả, sau đó cùng Lôi Mạc Tư phân tách ra.

Hai tay chậm rãi thu lại, không gian méo mó trước mặt Liên Thành đã co rút lại thành một quang cầu trong suốt lớn bằng nắm tay.

Liên Thành giao quang cầu cho Lôi Mạc Tư, sau đó nói: “Đưa cái này cho Phát Lạp Dịch Nặc, để hắn nhìn thấy chuyện vừa rồi!”

Lôi Mạc Tư nhận lấy quang cầu, lạ lẫm hỏi: “Chủ nhân, tại sao người lại giúp Phát Lạp Dịch Nặc?”

“Ta muốn để Phát Lạp Dịch Nặc sống sót để gặp lão sư!” Liên Thành nói.

“Để Phát Lạp Dịch Nặc gặp Ba Đế thành chủ?” Lôi Mạc Tư chớp mắt, vội nói, “Chủ nhân! Hắn có thể uy hiếp đến địa vị của người trong lòng thành chủ!”

“Bớt phí lời, đi mau!” Liên Thành không vui quát.

“Vâng, chủ nhân!” Lôi Mạc Tư cúi đầu bay đi.

Nhìn theo hướng ma sủng biến mất, Liên Thành lẩm bẩm nói: “Uy hiếp ta? Ha ha, hắn có đủ tư cách sao!?”

.....

Trong lều trưởng, Sở Thiên và Ba Bác Tát đã xem xong hình ảnh trong quang cầu, sau đó cùng im lặng.

Qua một hồi lâu, Ba Bác Tát nói: “Ông chủ, vừa rồi ta phát hiện cái này ngoài trưởng, nó cứ lặp đi lặp lại đoạn hình ảnh này.”

Sở Thiên hít vào một hơi, sau đó nheo mắt lại: “Người tin cái này là thật sao?”

Ba Bác Tát gật đầu: “Tuy ta không nhìn ra quang cầu này là gì, nhưng ta có thể cảm thấy một sức mạnh cường đại trong đó, người có thứ sức mạnh này, không thể làm những chuyện vô vị được.”

Sở Thiên xem lại hình ảnh một lần nữa, sau đó than: “Mẹ kiếp! Lão tử bị Lan Đức chơi xỏ rồi!”

“Ông chủ có muốn ta giết bọn chúng không!” Ba Bác Tát đọc địa nói.

“Không cần đâu!” Sở Thiên gõ vào bàn, phân tích, “Lan Đức là muốn chuyển sự chú ý của Hắc Ám thần điện vào ta, sau đó thừa cơ chiếm lợi thế. Nhưng Hắc Ám thần điện vốn dĩ đã muốn giết ta, hiện tại chẳng qua là càng muốn thêm mà thôi, chút phiền phức này không làm khó được ta!” Nói rồi, Sở Thiên lại cười, “Nhưng lão tử lần này cũng không kiếm được ít, danh hiệu Quang Minh Thánh Đồ không phải chỉ là để nghe thôi đâu.”

Sở Thiên tiếp tục nói: “Ba Bác Tát, người thông báo cho trong nhà, để tên hát rong Bối Lợi mang theo người đi tuyên truyền, cứ nói được phẩm của Thánh Tế Tự, là của nữ thần Sinh Mệnh ban cho ta để đi cứu vớt đại lục. Sau đó dán ký hiệu Quang Minh Thánh Đồ lên tất cả được phẩm, tăng giá tiền lên gấp đôi!”

Nói rồi, Sở Thiên ra vẻ đạo mạo ngẩng đầu lên: “Nếu những thương nhân nhập hàng không đồng ý, vậy thì nói cho họ biết, đây là nữ thần Sinh Mệnh nói. Nữ thần đã nói, không giúp đỡ Quang Minh Thánh Đồ phân phát thuốc toàn đại lục, vậy thì tức là làm trái ý thần dụ! Tức là cả đời này đừng mong được Thánh Tế Tự chữa trị nữa!”

“Cao! Quả thực là cao tay!” Ba Bác Tát giơ ngón tay cái lên ca ngợi.

“Không có gì!” Sở Thiên khiêm tốn cười. Thứ thủ đoạn tuyên truyền này trên trái đất đến trẻ nhỏ cũng biết.

“Ài!” Sở Thiên lại thở dài, nói: “Chỉ đáng tiếc là không ai giúp lão tử giết chết Lạp Hi Đức.”

“Người muốn giết chết ta?” Giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng Sở Thiên.

Sở Thiên quay đầu lại nhìn, một thân ảnh từ từ xuất hiện trong không khí - chính là Lạp Hi Đức!

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên tê rần người, tại sao những tên ma thú cấp mười này đều xuất quỷ nhập thần vậy! Hơn nữa lại xuất hiện đúng lúc Sở Thiên đang nguyên rửa hần.

Sở Thiên nheo mắt lại, nhanh chóng vào trạng thái giới bị, dùng bộ dạng thần côn chuẩn mực nói: “Lạp Hi Đức tiên sinh đừng hiểu lầm, vừa rồi ta chỉ là nói đùa thôi.”

“Nói đùa? Ha ha.” Lạp Hi Đức tàn độc cười, “Vậy thì ta sẽ coi nó là câu nói đùa là được rồi.”

Dứt lời, Lạp Hi Đức nhìn sang Ba Bác Tát, nói: “Bỏ pháp lực của ngươi đi, cho dù là vong linh cấm chú đối với ta cũng vô dụng thôi!”

Ba Bác Tát sững người, sau đó lặng lẽ phá bỏ pháp lực mình vừa ngưng tụ lại.

Lạp Hi Đức tiếp tục nói với Ba Bác Tát: “Ta nhớ ngươi, ba năm trước khi ta và Mạch Khăng Tích chiến đấu ở núi Lạc Nhật, ngươi ở bên cạnh nhìn. Thế nào, ngươi vẫn chưa chết sao?”

Trên trán Ba Bác Tát lấm tấm mồ hôi, hắn đã tận mắt chứng kiến thực lực của Lạp Hi Đức, biết rằng Lạp Hi Đức chỉ cần một ngón tay, cũng có thể tiễn mình xuống địa ngục.

“Không tệ!” Lạp Hi Đức dò xét Ba Bác Tát một lượt, nói, “Ngươi mạnh hơn ba năm trước một chút, đã đạt đến Pháp Thần cấp chín đỉnh phong rồi! Trong cường giả con người, ngươi có thể đứng ở hàng thứ năm!”

Ba Bác Tát cười khổ, người đứng thứ năm trong cường giả con người, so với ma thú cấp mười có đáng là gì?

“Ồ? Ngươi rất xem thường cường giả con người?” Lạp Hi Đức nhìn ra sự bất lực của Ba Bác Tát.

Sở Thiên thay Ba Bác Tát trả lời: “Ma pháp có mạnh nữa, nhưng cũng không sánh được với lãnh vực của ma thú!”

“Không! Không! Không! Ngươi sai rồi!” Lạp Hi Đức lắc ngón tay nói, “Dựa vào thực lực của hắn, có thể giết được một số hậu duệ cấp mười rồi.”

Nói rồi, Lạp Hi Đức đi vòng quanh hai người Sở Thiên, sau đó tiếc nuối nói: “Đáng tiếc a.”

Lạp Hi Đức ra vẻ tiếc nuối lắc đầu, nói: “Đáng tiếc ngươi không có cơ hội để giết hậu duệ cấp mười rồi. Bởi vì, tối nay hai người đều phải chết!” Lạp Hi Đức liếm môi, cười nói, “Hơn nữa ta sẽ hút cạn linh hồn của các ngươi, để các ngươi ngay cả cơ hội đi xuống địa ngục cũng không có...”

205. Chương 195: Hiểu Lâm (1)

Sở Thiên cảm nhận được cái chết đang đến gần, đối diện với một sức mạnh không thể kháng cự trước mặt, làm bất cứ chuyện gì cũng đều vô ích. Còn Lạp Hi Đức, chính là ma thú cấp mười có một sức mạnh cơ hồ không thể địch lại.

Nếu như không trốn được, vậy chỉ còn cách đối mặt với nó. Sở Thiên thần nhiên cười, nói: “Lạp Hi Đức tiên sinh, tối nay còn có rất nhiều thời gian, ngươi có thể nói cho ta trước, tại sao muốn giết ta chứ?”

Nói rồi, Sở Thiên chỉ vào huy chương Tế Tự trên pháp bào: “Đừng quên rằng, ta đã từng chữa trị cho ngươi, với thân phận của ngươi, chắc sẽ không làm những chuyện vong ân bội nghĩa chứ?”

“Vong ân bội nghĩa! Ha ha!” Lạp Hi Đức cười lớn, “Ngươi quả thực là có ơn với ta...”

Bỗng nhiên, Lạp Hi Đức biến sắc mặt, phát ra sát khí rờn rợn, thâm trầm nói: “Chính vì ngươi chữa trị cho ta, mới khiến ta ba ngày trước thiếu chút nữa linh hồn tan biến!”

Sở Thiên tặc lưỡi, nhớ ra chuyện mình để lại một mầm bệnh trong cột sống của Lạp Hi Đức.

Thân thể của Lạp Hi Đức chợt phân thành hai đoạn, thân trên từ từ bay lên, lạnh lẽo nói: “Đây chính là thuật thượng cổ Tế Tự của ngươi sao? Hừ!” Dứt lời, Lạp Hi Đức vung tay, hút Sở Thiên vào tay của mình, bóp chặt cổ Sở Thiên quát hỏi: “Ngươi nói ta có nên giết ngươi không!?”

“Buông ông chủ ra!” Ba Bác Tát quát lớn một tiếng, sau đó định phóng thích ma pháp.

“Cút ngay!”

Lạp Hi Đức dùng tay còn lại phẩy vào không khí một cái, Ba Bác Tát đã nằm mềm nhũn dưới đất.

Cổ Sở Thiên bị kẹp chặt khẹt khẹt không nói được lời nào, hắn chỉ có thể giận dữ nhìn Lạp Hi Đức.

“Ha ha, ngươi yên tâm, hắn vẫn chưa chết!” Lạp Hi Đức cười nói, “Ta thích từ từ giết người...”

Ầm! Sở Thiên bị ném mạnh xuống đất.

Nhanh chóng bò dậy, Sở Thiên kêu lớn: “Người đâu!”

“Vô dụng thôi!” Lạp Hi Đức lại hút Sở Thiên vào tay một lần nữa, nói, “Chiếc trướng này đã bị ta cách ly rồi, không có ai có thể nghe thấy tiếng của người!”

Dứt lời, Lạp Hi Đức đâm thẳng một quyền vào bụng Sở Thiên, khiến hắn bị bay văng đi.

Cạch! Chính lúc Sở Thiên bay tới mép chướng, cơ hồ lại như chạm phải một bức tường vô hình, rơi thẳng xuống đất.

“Ô? Thân thể của người không tồi đâu!” Lạp Hi Đức nghiêng đầu, nhìn Sở Thiên, nói: “Tuy ta không dùng lực, nhưng người nào sau khi trúng một quyền của ta mà vẫn có thể bò dậy được, trên đại lục không có mấy người!”

Sở Thiên tuy đã đứng dậy, nhưng lực phủ ngũ tạng bị đau đớn như muốn rạn nứt. Gắng gượng cơn đau, Sở Thiên bèn ẩn thân.

“Chà chà! Có ý tứ!” Lạp Hi Đức cười nói, “Thì ra Thượng Cổ Thánh Tế Tự lại là một đạo tặc! Thuật ẩn thân cũng không tệ!”

“Ta nhớ năm trăm năm trước, có một sát thủ tên Thuấn đã từng giết được một hậu duệ cấp mười! Thuật ẩn thân của người rất giống của hắn!” Lạp Hi Đức chậm rãi vươn tay phải ta, “Có điều người cũng ngu ngốc như Thuấn, có thể người lừa được mấy tên hậu duệ cấp mười, nhưng trước mặt thượng cổ ma thú, hừ!”

Lạp Hi Đức co ngón tay lại, nắm chặt quyền: “Thu!” Sở Thiên đang định đánh lên Lạp Hi Đức, bỗng nhiên cảm thấy không gian xung quanh mình bắt đầu co rút lại. Tiếp theo đó, trong không khí dường như có một chiếc lưới vô hình, ôm trọn lấy Sở Thiên.

Bắt được Sở Thiên đang ẩn thân, Lạp Hi Đức tháo bỏ từng lớp nguy trang trên người Sở Thiên.

“Tử Thần Trớ Chú?” Lạp Hi Đức thoáng nhìn nhuyển giáp màu đen trên tay, và chiếc áo choàng màu đỏ, sau đó ném ngay đi.

Sở Thiên đang muốn mở không gian giới chỉ, nhưng Lạp Hi Đức không cho hắn cơ hội ấy: “Ta cũng cho người ném thử mùi vị khi bị chặt thành hai khúc!”

Lạp Hi Đức vạch tay vào không khí, tiếp theo đó, một đạo phong nhận chém thẳng về hông của Sở Thiên.

Phong hệ ma pháp sơ cấp nhất, nhưng khi phát ra từ trong tay Lạp Hi Đức lại trở nên vô cùng khủng khiếp, trong tiếng xé gió, thậm chí không gian xung quanh cũng bị méo mó đi.

“Á!” Sở Thiên kêu lên thảm thiết, ôm lấy bụng mình ngã xuống.

Tuy đao nhận của Lạp Hi Đức rất lợi hại, nhưng dù gì cũng là ma pháp sơ cấp, vẫn không đủ để chém đứt thân thể đã từng được máu Long Hoàng cải tạo qua.

Dòng máu màu vàng kim không ngừng chảy ra, Sở Thiên quần quai đứng lên, rút mạnh con dao phẫu thuật đâm thẳng về Lạp Hi Đức, “Chết cùng lão tử đi!”

Coong! Cơ hồ như đâm vào thiết bản, dao phẫu thuật của Sở bị cong méo đi một cách kỳ dị.

Nhìn con dao phẫu thuật cong veo trên cổ Lạp Hi Đức, Sở Thiên hoàn toàn tuyệt vọng, đao kiếm bắt nhập, lại có thể phát hiện thuật ẩn thân, lần này lão tử chết chắc rồi.

Nhắm mắt lại, Sở Thiên chờ đợi cái chết, “Này, để lão tử chết một cách thoải mái đi!”

Rất lâu sau, Sở Thiên phát hiện ngoài vết thương trên cổ hơi đau ra, hoàn toàn không hề có thêm sự tấn công nào khác.

Sở Thiên mở mắt nhìn.

Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên kinh ngạc phát hiện, Lạp Hi Đức vừa rồi còn sát khí đằng đằng, lúc này lại đang trân trân nhìn mình, sững sờ không nói một lời nào.

“Này! Đừng gây người ra nữa!” Sở Thiên ngang bướng nói, không hề để ý đến vết thương trên người, chỉ biết mắng người, “Người... Con mẹ nó, có giết lão tử không? Đừng có gây người đứng đó, lão tử không có tâm trạng đùa với người!”

Lạp Hi Đức vẫn còn chết trân tại chỗ, nhưng hai tay lại hơi run rẩy: “Người... Người qua đây!”

Sở Thiên sững sốt nhìn hấn, tên này bị sao thế nhỉ?

“Ta kêu người qua đây!” Môi của Lạp Hi Đức cũng run rẩy, vươn hai tay về phía Sở Thiên, nói, “Để ta nhìn người một chút!”

Thấy Sở Thiên không nhúc nhích, Lạp Hi Đức tự mình bước tới chỗ hấn, bước chân lại lảo đảo không vững.

Trên cổ Sở Thiên vẫn còn dính chút màu vàng kim, Lạp Hi Đức nhìn vết màu trên tay mình, lẩm bẩm nói: “Ta không nhìn nhầm, đây đúng là...”

Dứt lời, Lạp Hi Đức lại đưa một ánh mắt khó hiểu nhìn Sở Thiên.

Ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên bị Lạp Hi Đức nhìn chăm chăm, khắp người nổi đầy da gà, thầm nghĩ: “Tên ma thú cấp mười này lẽ nào lại có sở thích đặc biệt thế?”

Khuôn mặt Lạp Hi Đức lộ ra một thần sắc vừa bất ngờ lại cuồng hỉ, khẽ nói với Sở Thiên: “Xin lỗi, vừa rồi ta ra tay quá nặng rồi.”

Ma thú cấp mười mà lại đi xin lỗi lão tử sao? Sở Thiên tròn tròn mắt.

Vỗ nhẹ vào vai Sở Thiên, Lạp Hi Đức than: “Hài tử, mẫu thân của ngươi là con người sao?”

Sở Thiên gật đầu, thầm nghĩ, đây không phải là phí lời sao?

“Chẳng trách huyết mạch của ngươi lại nhạt như vậy... Đến đây, ta trị thương cho ngươi trước!” Lạp Hi Đức ấn vào cổ Sở Thiên, sau đó vết thương của Sở Thiên đã nhanh chóng lành lại.

“Nhanh vậy mà đã lành rồi?” Lạp Hi Đức vui mừng cười, “Tuy huyết mạch của ngươi nhạt, nhưng lại vô cùng thuần khiết! Ha ha!”

Sở Thiên ngày càng mơ hồ hơn.

Lạp Hi Đức kéo Sở Thiên ngồi xuống, sau đó hiền từ nói: “Phụ thân ngươi vẫn khỏe chứ?”

“Rất lâu rồi ta không gặp ông ấy.”

Sở Thiên đang nói thực, nhưng không ngờ Lạp Hi Đức lại hiểu lầm: “Phải rồi, thân phận của ngươi không thể dễ dàng gặp hấn được, ài, ta cũng không thể gặp hấn!”

Nói xong, Lạp Hi Đức bỗng ngẩng mặt cất một tràng cuồng tiếu: “Ha ha ha ha... Cả đại lục này đều cho rằng phụ thân ngươi không có hậu đại (hậu duệ). Nhưng không ngờ lại vẫn có ngươi, ài, Sáng Thế Thần đối với ta không bạc, đối với ta không bạc mà...”

Lúc này Sở Thiên cũng đã hiểu ra, Lạp Hi Đức chắc chắn đang hiểu lầm gì đó, hơn nữa sự hiểu lầm của hấn, có liên quan đến máu Long Hoàng! Nghĩ tới đây, Sở Thiên nheo mắt cười.

“Lạp Hi Đức tiên sinh!” Sở Thiên giằng thoát ra từ đôi tay quá mức thân thiết của Lạp Hi Đức, làm ra vẻ đơn thuần hỏi: “Ngài nói gì, ta không hiểu!”

“Năm nghìn năm rồi, chẳng trách ngươi không hiểu!” Lạp Hi Đức lại thở dài, nói, “Nói cho ngươi cũng không có gì, chỉ cần ngươi đừng chê bai ta là được rồi...”

Sở Thiên dốc hết sự tập trung vào tai, nghe lão quái vật đã sống vạn tuổi này tiết lộ bí mật, cơ hội này không phải lúc nào cũng có!

“Ngươi biết ta là ai không?” Lạp Hi Đức hỏi.

“Địa Ngục Cốt Long cấp mười, Lạp Hi Đức!” Sở Thiên đáp.

“Vậy người có biết trước khi ta biến thành Cốt Long, ta là ai không?” Lạp Hi Đức khi nhắc tới hai chữ Cốt Long, khuôn mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

“Trong cuộc chiến tranh Long tộc năm nghìn năm trước, sau khi ta tử trận đã biến thành Địa Ngục Cốt Long!” Lạp Hi Đức cắn răng nói, “Nhưng trước lúc đó, ta là Long Hoàng của A Cổ Lạp sơn!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Lạp Hi Đức là cha của Long Hoàng Á Lợi Tư Thác Đức!? Sở Thiên đã hiểu thông suốt câu chuyện.

Năm nghìn năm trước, đại chiến Long tộc ở đầm Trần Nê, Lạp Hi Đức bị Hoàng Kim Long Vương Mạch Khăng Tích đích thân chém giết, nhưng lại không chết, mà biến thành Địa Ngục Cốt Long bị Long tộc phỉ nhổ! Có điều giống với cương thi của con người, hắn cũng không bao giờ dám thừa nhận thân phận trước đây của mình, cũng không dám quay về A Cổ Lạp sơn.

Lạp Hi Đức ngày nay quay trở lại nhân gian, lại vô tình phát hiện Sở Thiên có dòng máu của Long Hoàng, lại vì máu của Sở Thiên nhạt sắc, hắn đã hiểu lầm Sở Thiên là đứa con hỗn huyết của Long Hoàng và một nữ tử loài người. Hoặc nói là, Lạp Hi Đức đã coi Sở Thiên là cháu của mình!

Con riêng của Cự Long và loài người, “thân phận” này của Sở Thiên, đã khiến một kẻ đã biến thành Cốt Long như Lạp Hi Đức cảm thấy vô cùng thân thiết, cho nên vừa rồi hắn mới thất thần đến nỗi quên đi tôn nghiêm của một ma thú cấp mười.

Đã thông suốt những chuyện này, Sở Thiên tặc lưỡi, quả thực cũng không biết làm thế nào. Tuy Sở đại thiếu gia rất vô sỉ, nhưng cũng không đến mức vì mạng sống, chuyện tùy tiện nhận một Cốt Long làm gia gia của mình, hắn vẫn sẽ không làm, cho dù con Cốt Long đó là cao thủ vô địch thủ của đại lục

Còn may, Lạp Hi Đức không gây khó dễ cho Sở Thiên: “Ài, hiện tại ta đã biến thành Cốt Long rồi, người vẫn cứ gọi ta là Lạp Hi Đức tiên sinh đi!”

Sở Thiên đột nhiên rất thông cảm cho Lạp Hi Đức, một lão đầu cô độc, rỗng không giống rỗng, vong linh không ra vong linh, một mình lang thang ở địa ngục và huyết luyện ngục mấy nghìn năm, có nhà không thể về, có con mà không dám thừa nhận, Cự Long hiệu lệnh thiên hạ năm xưa, Long Hoàng ở trên cao nhìn cả thiên hạ năm xưa, nay lại lâm vào bước đường này, cơ hồ Lạp Hi Đức cũng là một kẻ rất đáng thương.

Nếu như Lạp Hi Đức không dám đối diện Long Hoàng, vậy thì cũng sẽ không thể bị lộ tẩy, hắc hắc, Sở Thiên nheo mắt cười, vậy thì cứ để sự hiểu lầm tốt đẹp này tiếp tục đi!

206. Chương 195: Hiểu Lầm (2)

Chỉnh lại sắc mặt. Sở Thiên bắt đầu dụ dỗ Lạp Hi Đức.

“Cái này... Lạp Hi Đức tiên sinh,” Sở Thiên lộ ra vẻ áy náy nói, “Để ta chữa khỏi hoàn toàn cho vết thương của ngài đi!”

“Thương thế của ta có thể trị khỏi hoàn toàn sao?” Lạp Hi Đức ngạc nhiên hỏi, “Vậy lần trước tại sao người...”

“Ha ha, ta hiểu rồi!” Lạp Hi Đức chợt hiểu, cười lớn khen ngợi Sở Thiên, “Nếu như ta gặp phải tình huống đó, cũng sẽ làm như vậy. Hải tử, người làm tốt lắm! Giỏi hơn tên tiểu tử thói cổ hủ cố chấp Á Lợi Tư Thác Đức nhiều!”

Thân thể của Lạp Hi Đức lại phân tách ra một lần nữa, để Sở Thiên nhìn thấy cột sống của hắn.

Quả nhiên, miếng xương lần trước Sở Thiên dùng thủy tinh thay thế đã bị vỡ nát.

Lần này Sở Thiên đã thật sự chân thành muốn chữa trị cho Lạp Hi Đức, sau đó coi hắn là chỗ dựa vững chắc cho mình sau này, cho nên việc chẩn đoán cũng đã tỉ mỉ hơn nhiều.

Ném miếng xương đã bị vỡ nát đi, Sở Thiên xem xét lại chỗ vết thương gãy, hỏi: “Vết thương của ngài là do ai làm? Dựa vào thực lực cấp mười của ngài mà không thể tự hồi phục được?”

“Mạch Khăng Tích!” Lạp Hi Đức nghiêng răng nói, “Ta bị lãnh vực của hắn chém đứt!”

“Lãnh vực?” Sở Thiên ngạc nhiên hỏi, “Lãnh vực của Mạch Khăng Tích không phải là phong ấn sao? Sao có thể chém đứt thân thể của ngài được?”

“Ha ha.” Lạp Hi Đức hiện từ nhìn Sở Thiên cười, “Hài tử, phong ấn chính là thứ mà con người vô tri tự mình gọi bừa thôi!”

Trong mắt Lạp Hi Đức, Sở Thiên là con riêng của Long Hoàng, tự nhiên cũng không thể được biết nhiều bí mật của Long tộc, bèn kiên nhẫn giải thích: “Bản thân có huyết mạch của Long Thần, người cần phải nhớ, Cự Long tộc chúng ta là chủng tộc cao quý nhất đại lục, còn sức mạnh của chúng ta, cho dù là thời kỳ thượng cổ, cũng không hề thua kém với thần kỳ của chúng thần!”

Sở Thiên nheo mắt lại, nếu như hắn có máu Long Hoàng, vậy sức mạnh của Long Hoàng có phải cũng được kế thừa không?

Lạp Hi Đức tiếp tục nói: “Lịch đại Long Hoàng của Cự Long tộc chúng ta, đều có sức mạnh thao túng thời gian! Đây chính là lãnh vực của Long Hoàng!”

“Ta biết, ở Hoàng Kim thành, ta đã từng thấy Long Hoàng sử dụng thời gian cấm cố!” Sở Thiên nói.

“Hừ!” Lạp Hi Đức khinh thường hừ một tiếng, tức giận nói: “Á Lợi Tư Thác Đức là tên phế vật không làm nên trò trống gì, đã năm nghìn năm rồi, hắn vẫn chỉ có thể sử dụng thời gian cấm cố đơn giản nhất!”

Máng Long Hoàng xong rồi, Lạp Hi Đức giải thích cho Sở Thiên, “Thời gian cấm cố chỉ là một chiêu thức đơn giản nhất trong lãnh vực của Long Hoàng. Chẳng qua có thể làm thời gian trong lãnh vực ngừng lại mà thôi! Nhưng lãnh vực Long Hoàng cao cấp, có thể tự do thao túng thời gian!”

“Vậy lãnh vực của Mạch Khăng Tích là gì?” Sở Thiên hỏi.

“Thuộc tính của Hoàng Kim lãnh vực, là thao túng không gian!” Lạp Hi Đức phần hện nói, “Năm xưa Mạch Khăng Tích chính là dùng không gian chém đứt ta.”

Sở Thiên ngạc nhiên nói: “Mở ra đường không gian nhiều nhất chỉ có thể chuyển ngài đi đến chỗ khác, sao có thể chém đứt cơ thể của người?”

“Ha ha.” Lạp Hi Đức hiện hòa vổ vai Sở Thiên, cười nói, “Mạch Khăng Tích sớm đã luyện đến cảnh giới cao nhất rồi. Sự điều khiển không gian của hắn đã đạt đến mức có thể phát ra tùy ý. Lúc đó, hắn chế định một pháp tắc lãnh vực, quy định cơ thể trên của ta chuyển đến địa ngục, còn nửa thân dưới ở lại nhân gian.”

Nói rồi, Lạp Hi Đức chỉ vào hông của mình: “Đường ra vào hai không gian, chính là đây!”

Thở dài một hơi, Lạp Hi Đức tiếp tục nói: “Pháp tắc không gian là do Sáng Thế Thần chế định, không ai có thể vi phạm, cho nên ta tự nhiên sẽ trở thành hai đoạn.”

Sở Thiên tắc lưỡi, cuối cùng cũng đã cảm nhận được sự khủng khiếp của ma thú cấp mười. Nếu lãnh vực của Mạch Khăng Tích đủ lớn, có thể bao trùm toàn đại lục, sau đó chuyển một nửa đại lục đến không gian khác, một nửa để lại, vậy thì, hắn há chẳng phải có thể hủy diệt cả một đại lục và tất cả chủng tộc trong nháy mắt sao!?

Thấy Sở Thiên không nói gì, Lạp Hi Đức còn tưởng rằng Sở Thiên bị thực lực của Mạch Khăng Tích làm cho chấn động, bèn cười lớn nói: “Hài tử, người không cần lo lắng, tuy năm xưa Mạch Khăng Tích giết được ta, nhưng hắn cũng không được sống dễ dàng gì!”

Lạp Hi Đức cười lạnh nói: “Chủ nhân của lãnh vực Long Hoàng không phải dễ đối phó đâu. Hừ, trước khi chết, ta đã dùng thời gian nghịch lưu, biến Mạch Khăng Tích thành hình dạng lúc mới sinh ra, đáng tiếc, nếu lãnh vực của ta nhanh chút nữa, thì người chết chính là hắn!”

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên thầm nghĩ: “Nếu người nhanh chút nữa, vậy há chẳng phải biến Mạch Khăng Tích thành bào thai sao?”

Lúc này, việc chẩn đoán của Sở Thiên cũng đã kết thúc.

Thấy Sở Thiên đã nói chuyện lâu rồi mà vẫn chưa chữa trị, Lạp Hi Đức nói: “Thương thể của ta rất khó trị sao? Nếu không được thì thôi, hiện tại ta với bộ dạng này, trên đại lục cũng không có mấy người là đối thủ của ta rồi!”

Thôi? Làm sao mà thôi được? Không chữa khỏi cho người, lão tử tương lai dựa vào ai để đánh nhau? Nghĩ tới đây, Sở Thiên nheo mắt hỏi: “Lạp Hi Đức tiên sinh, ngài có ngại khi mình thấp hơn một chút không?”

“Thấp hơn?” Lạp Hi Đức nghi hoặc nhìn Sở Thiên.

Sở Thiên giải thích: “Theo như ngài vừa nói, Mạch Khẳng Tích dùng pháp tắc không gian của Sáng Thế Thần chém ngài làm đôi, còn hiện tại ngài không có cách nào khiến vết thương tự lành, e rằng trên vết thương này còn lưu lại sức mạnh của pháp tắc không gian...”

“Người muốn cắt một đoạn thân thể của ta?” Lạp Hi Đức cả kinh nói, “Người thật sự có thể làm được?”

Sở Thiên nheo mắt cười: “Có chút phức tạp, nhưng ta vẫn có thể làm được!”

Lạp Hi Đức nhìn Sở Thiên, quyết định tin tưởng “cháu” của mình.

“Được! Người ra tay đi!”

Sở Thiên mỉm cười, sau đó hai mắt hấp hé mở ra, quát nhẹ một tiếng rồi bắt đầu thao tác phẫu thuật nhanh như thiểm điện.

Cắt bỏ phần có hàm chứa sức mạnh không gian, yêu cầu duy nhất của cuộc phẫu thuật là nhanh! Cắt một đoạn huyết quản, cần phải nổi lại trước khi máu phun ra, đoạn xương bị cắt, cũng cần nổi lại trước khi dịch tủy chảy ra...

Dần dần, hai tay Sở Thiên xuất hiện các tàn ảnh, đã không thể nhìn rõ bằng nhãn lực của người thường nữa.

Tia sáng màu vàng kim nhạt không biết xuất hiện trên cánh tay Sở Thiên từ lúc nào, Lạp Hi Đức nhìn thấy vậy vô cùng vui mừng.

Không biết bao lâu sau, Sở Thiên vỗ tay, lau những giọt mồ hôi trên trán, nói: “Xong rồi!”

Lạp Hi Đức vốn dĩ vô cùng cao lớn, dù sau khi mất một đoạn thân thể, khí thể vẫn hiện ngang tầm liệt, không thấy bất cứ sự khó chịu nào trên cơ thể, Sở Thiên sau khi lấy đi đoạn thân thể có pháp tắc không gian, Lạp Hi Đức chậm rãi khép hai tay lại, một tia sáng trắng ngoét vệt qua, Lạp Hi Đức cười nói: “Ha ha, sức mạnh của ta đã được khôi phục như xưa rồi.”

Vỗ mạnh vào Sở Thiên, Lạp Hi Đức cười nói: “Hảo hài tử! Thật không khiến huyết mạch Long Thần mất mặt!”

Sở Thiên xoa xoa bên vai bị vỗ đau điếng, bỗng nhớ tới một chuyện, bèn hỏi: “Lạp Hi Đức tiên sinh, ba năm trước ở Lạc Nhật sơn mạch, khi ngài và Mạch Khẳng Tích chiến đấu, cơ thể vẫn chưa hồi phục, lần này, ai lại có thực lực chữa thương ngài?”

“Người từng nghe qua cái tên Dịch Á Lạc chưa?” Lạp Hi Đức nói.

Sở Thiên kinh hãi: “Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Tối qua ta vừa cứu Dịch Á Lạc! Sớm biết đối thủ của hần là ngài, ta đã không cứu hần!”

“Người cứu hần?” Lạp Hi Đức ngạc nhiên nói: “Không thể nào, vết thương của ta lúc đó vẫn chưa hồi phục, có thể sống gặp người đã là khó rồi, vốn không có hơi sức đâu để chữa thương Dịch Á Lạc!”

Trầm ngâm một lát, Lạp Hi Đức hỏi: “Thương thể của Dịch Á Lạc thế nào?”

“Rất nặng, nếu như không có ta, hần sẽ chết chắc!” Sở Thiên giải thích, “Trên cổ hần có một vết thương do ma thú cắn.”

“Lại có ma thú cắn thương Dịch Á Lạc sao?” Lạp Hi Đức cau mày lại.

Sở Thiên tiếp tục nói: “Nhìn từ miệng vết thương, có lẽ hần bị một ma thú nào đại loại như lang cẩu cắn.”

“Lang cầu?” Trên đại lục vốn không có lang cầu cấp mười... lẽ nào...!” Lạp Hi Đức biến sắc mặt, ngẩng đầu nhìn vầng trăng đỏ trên cao, sau đó vội vàng nói, “Hài tử, để không liên lụy đến ngươi, ta đi trước đây, ngươi cũng nhanh chóng rời khỏi đại thảo nguyên đi, nơi này rất nguy hiểm!”

Dứt lời, Lạp Hi Đức biến mất, còn Sở Thiên đang rất mơ hồ, nhìn bộ dạng của Lạp Hi Đức, chắc chắn là đã nghĩ đến một nhân vật vô cùng lợi hại, nhưng trên đại lục còn có người nào, có thể giết Dịch Á Lạc, dọa cho Lạp Hi Đức chạy mất...”

207. Chương 196: Năm Đám (1)

Vạn dặm sao thưa, vầng trăng đỏ nhô cao, trăng đêm nay đỏ sậm khác thường, tựa hồ như đang thương xót cho vết thương lòng đã khóc dài vạn năm.

Lạp Hi Đức đi rồi, Sở Thiên trong lều trưởng ngẩng mặt nhìn trời, trong lòng vừa mừng vừa lo.

Mừng là từ nay về sau, mình sẽ có một chỗ dựa vững chắc tung hoành đại lục, vô địch trong hai giới. Lo vì câu nói của Lạp Hi Đức bỏ lại trước lúc đi.

Đại thảo nguyên rất nguy hiểm! Lạp Hi Đức sau khi nói với Sở Thiên câu này liền vội vàng bỏ đi. Thêm vào đó là lời dự đoán tai nạn của tiên tri La n, Sở Thiên hiện tại rất không yên tâm, trong lòng đang tính toán nên nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Ba Bác Tát vẫn đang bị hôn mê, chiều vừa rồi của Lạp Hi Đức tuy không giết hắn, nhưng trong thời gian ngắn cũng không thể tỉnh lại. Trong chốc lát Sở Thiên tạm thời thiếu đi một trợ thủ đắc lực.

Lấy đá truyền tin từ bên hông ra, Sở Thiên gọi cho Sát Lâm Na.

“Phát Lạp Dịch Nặc, chàng vẫn khỏe chứ?” Giọng nói dịu dàng của Sát Lâm Na vang lên trong đá truyền tin.

“Ta rất khỏe, điều ước không xâm phạm lẫn nhau đã được ký kết rồi.” Sở Thiên cười nói, “Hơn nữa, ta còn mượn bốn con Hoàng Kim Bì Mông của thú tộc đi!”

“Là bốn con cự thú bị Xích Diễm đánh trọng thương sao?” Sát Lâm Na vui mừng nói, “Tốt quá rồi, trong nhà đang thiếu ma thú cao cấp. Hiện tại địa bàn của gia tộc ngày càng lớn rồi, mình Kim Cương sắp không ứng phó kịp.”

Sở Thiên thấy mình được an ủi khẽ cười, sau khi nhắc đến Hoàng Kim Bì Mông, chuyện đầu tiên Sát Lâm Na nghĩ đến chính là trong nhà mình, điều này khiến Sở Thiên rất yên tâm, cho dù thật sự có tai nạn, Sở Thiên cũng có thể hoàn toàn không cần lo lắng chuyện trong gia tộc rồi.

“Phát Lạp Dịch Nặc, chàng sao vậy, có chuyện gì phiền phức sao?” Nghe Sở Thiên hỏi lâu không nói, Sát Lâm Na ngạc nhiên hỏi: “Có phải Thú Vương gây khó dễ cho chàng không?”

“Thú Vương vẫn chưa có bản lĩnh uy hiếp ta.” Sở Thiên cười khỏ, rồi nói chuyện của La n và Lạp Hi Đức cho Sát Lâm Na nghe.

“Chàng có nguy hiểm?” Sát Lâm Na ngừng giây lát, rồi nói, “Nghe nói tiên tri La n chưa từng tiên đoán sai chuyện nào, còn Lạp Hi Đức sau khi ngộ nhận cũng không thể lừa chàng. Phát Lạp Dịch Nặc, xem ra chàng phải sớm về nước rồi.”

Sát Lâm Na tiếp tục nói: “Chuyện về nước càng nhanh càng tốt. Nhưng Lô Dịch Tam Thế cũng không thể cho phép chàng tự trốn về đây, như vậy đế quốc sẽ bị mất thể diện với thú tộc. Như vậy đi, bọn Hãn Mã đã trở về từ vương quốc Tư Khoa Đặc, ta sai Boeing đưa họ bay đến đầm Trạch Nê đón chàng. Ngoài ra, gia tộc Phan Mạt Tư còn có mấy đường thương lộ buôn lậu ma thú ở phương bắc, ta lập tức thông báo cho công tước Bồ Luân Đạt, để họ rút ra mấy phi thuyền Tề Bách Lâm đến đưa tùy tùng của chàng và bốn con Hoàng Kim Bì Mông về.”

“Cứ theo lời nàng nói mà làm!” Sở Thiên mỉm cười nhẹ nhõm, có một người vợ tài giỏi quả thực là một chuyện hạnh phúc.

Sở Thiên hỏi: “Trong nhà thế nào rồi?”

“Ha ha, trong nhà rất tốt.” Sát Lâm Na cười nói, “Thực lực của Chu Lệ Á tiến bộ rất nhanh, đã là pháp sư cấp năm rồi. Thuốc mới của Dịch Áo cũng sắp được chế thành. Pháo ma pháp của Tề Bách Lâm cũng có chút khởi sắc...”

Sau khi hàn huyền với Sát Lâm Na rồi, Sở Thiên buồn bã cất liên lạc, nhưng trong lòng lại càng thêm bất an.

Sau khi được máu Long Hoàng cải tạo và cuộc huấn luyện sát thủ của Ảnh, khả năng dự cảm về nguy hiểm của Sở Thiên cũng đã vượt qua người thường, ít nhất hiện giờ hắn đang cảm thấy rất rõ ràng, nguy hiểm, đang ở trước mặt!

.....

Đại điển lễ sắc phong Thánh Nữ đã kết thúc, nhưng Sở Thiên tạm thời vẫn chưa thể rời Thánh Hà. Bởi vì ở đây, bốn người chứng kiến như Sở Thiên, phải cùng Trình Đức đợi các đại tộc trưởng của thú tộc tham bái.

Thú nhân trên đại thảo nguyên không dưới trăm tộc, tù trưởng của mỗi chủng tộc theo lễ phải tham bái Trình Đức, phải tốn rất nhiều thời gian. Trải qua những nghi thức phức tạp này, mười ngày đã qua đi.

Hiệu quả làm việc của gia tộc Phan Mạt Tư quả nhiên rất nhanh, trong mười ngày này, bốn con Hoàng Kim Bửu Mông ở trong thành Hải Gia Nhĩ đã bước lên phi thuyền của Tề Bách Lâm, lên đường về đế quốc Khải Tát. Còn Boeing chở những ma thú khác của Sở Thiên bay qua đầm Trạch Nê, chỉ đợi điển lễ vừa kết thúc, sẽ lập tức đón Sở Thiên về nước.

Ngoài Ngưu Đầu tộc ra, tất cả các tộc khác đều đã tham bái xong. Nhưng chính lúc này, Thú Vương Tra Lý lại triệu tập bốn người làm chứng lại.

“Ba vị, vô cùng tạ lỗi, Ngưu Đầu tộc có lẽ hôm nay không thể tham bái Thánh Nữ rồi.” Tra Lý nói.

“Tại sao vậy?” Lan Đức hỏi, “chẳng lẽ Ngưu Đầu nhân ngay cả Thánh Nữ cũng không tôn trọng sao?”

Tra Lý gượng gạo nhìn Sở Thiên, nói: “Khi tham bái Thánh Nữ, đồng thời bắt buộc phải tham bái bốn người làm chứng. Nhưng tù trưởng Ba Tư Đằng...”

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên thầm nghĩ: Ba Tư Đằng thù dai quá, lão tử chỉ lừa mất mấy con ma thú của ngươi, sau đó khiến ngươi trần trụi bay đi trước mắt mấy chục vạn người thôi, nhưng ngươi không đến nỗi vì khinh thị lão tử, ngay cả thể diện của Thánh Nữ thú tộc cũng không thềm đếm xỉa chứ?

Khóe mắt của Liên Thành hiện ra một tia vui mừng, cười nói: “Chúng ta đều hiểu tù trưởng Ba Tư Đằng, như vậy đi, chúng ta đợi thêm vài ngày, Lan Đức đại chủ giáo, Phất Lạp Dịch Nặc điện hạ, các ngài thấy thế nào?”

Lan Đức và Sở Thiên cùng lúc đều không vui, họ thì không có thời gian nhàn hạ mà đợi như Liên Thành.

Tra Lý vội nói: “Ba vị đừng gấp, ta đã hạ Thú Vương lệnh cho Ngưu Đầu tộc, nếu Ba Tư Đằng trong ba ngày nữa không tham bái Thánh Nữ, vậy thì ta sẽ thay một tù trưởng khác cho Ngưu Đầu tộc.”

.....

Màn đêm buông xuống, trên vách núi của Thánh Hà.

Liên Thành vỗ nhẹ vào ma sủng, nói: “Lôi Mạc Tư, Tra Lý đã hạ Thú Vương lệnh, trong ba ngày Ba Tư Đằng nhất định sẽ đến đây...”

“Chủ nhân, ta hiểu rồi.” Lôi Mạc Tư gật đầu, nói, “Ta nhất định sẽ khiến Ba Tư Đằng trong ba ngày không thể đến được đây, để chủ nhân tranh thủ thời gian tìm thấy thứ đó!”

“Uhm, ngươi hiểu thì tốt rồi. Đi đi!” Liên Thành lười biếng xua tay, “Nếu không phải vì thứ này, ta cũng không có hứng thú lãng phí thời gian với lũ ngu dốt này!”

“Chủ nhân, ta đi đây.” Dứt lời, Lôi Mạc Tư tung cánh biến mất trong màn đêm.

Mắt nhìn ma sủng mình rời đi, khoe miệng Liên Thành hiện ra một nụ cười khinh thường. Nhìn đầm thác nước hùng vĩ đồ sộ, lẩm bẩm nói: “Thánh Hà? Ha ha, bọn thú tộc vô tri, nếu các người biết được, đây không chỉ là thánh địa, mà còn là nơi tử trận của Chiến Thần Mã Nhĩ Tư, vậy các người sẽ nghĩ thế nào nhỉ?”

Nói xong, Liên Thành tung người nhảy vào trong thác nước.

.....

Ba ngày trôi qua, tù trưởng Ngưu Đầu tộc Ba Tư Đằng vẫn chưa đến.

Trên tế đàn, nét mặt của Trình Đức có chút nghi hoặc, nàng vẫn không cách nào dự đoán chính xác tại sao Ba Tư Đằng chưa tới. Còn Thú Vương Tra Lý sắc mặt đã xanh mét lại, nộ khí tăng lên đến đỉnh điểm.

Mặt trời đã xuống núi, vầng trăng đỏ tròn vằng vặc đã lên cao.

“Phúc Da!” Tra Lý tức giận quát một tiếng.

Lão hồ ly Phúc da vội chạy đến trước Thú Vương.

“Thông báo cho các tộc thảo nguyên!” Giọng nói vận hàm đầu khí của Tra Lý vang ra rất xa, khiến từng người đều nghe rõ sự phẫn nộ của hắn, “Bắt đầu từ hôm nay, phế bỏ chức vị tù trưởng của Ba Tư Đằng! Người của Ngưu Đầu tộc cũng bị hạ xuống là chủng tộc hạ đẳng của đại thảo nguyên!”

“Bệ hạ, không thể được!” Phúc Da xua tay liên tục, vội nói, “Tù trưởng Ba Tư Đằng là chiến sĩ dũng cảm nhất dưới trướng của ngài, các quan tướng cao cấp trong quân đội đại đa số đều là người của Ngưu Đầu tộc, nếu bệ hạ phế bỏ Ba Tư Đằng, e rằng... e rằng...”

Tuy rằng Phúc Da không nói tiếp, nhưng mỗi người đều hiểu rõ, nếu Tra Lý thật làm như vậy, vậy e rằng Ba Tư Đằng sẽ đem quân làm loạn, như vậy thì, đại thảo nguyên sẽ mãi không có ngày được yên.

Sở Thiên thấy kỳ lạ, Ba Tư Đằng rốt cuộc đã đi đâu? Lần trước cũng bị gió lốc bay đi như vậy, nhưng ngốc tử Sa Khắc còn có thể tự mình tìm về, sao Ba Tư Đằng lại chưa về?

“Câm miệng lại!” Tra Lý tức giận quát, “Ba Tư Đằng khinh thị Thánh Nữ, miệt thị Thú Vương lệnh, hắn phải trả giá vì điều đó! Phúc Da, lập tức truyền lệnh cả đại thảo nguyên!”

Thú Vương nổi giận, cho dù là Thánh Nữ Trình Đức cũng không tiện cầu xin.

“Ài!” Phúc Da lắc đầu, chán nản quay người đi truyền lệnh.

“Ai dám phế bỏ Ba Tư Đằng!?”

Tiếng nói giận dữ gầm lên, lập tức khiến thác và đầm nước rung động.

Ầm! Ầm!

Mặt đất run rẩy, một thân ảnh cao hơn mười thước lao thẳng đến trước tế đàn.

Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh ! Lão tử có rắc rối rồi! Sở Thiên ca thán trong lòng, thân ảnh to lớn vừa đến, hiển nhiên là một Ngưu Đầu nhân, tuy hắn chỉ có một cánh tay, hơn nữa mình đầy các vết sẹo, nhưng với khuôn mặt quá giống với Ba Tư Đằng, Sở Thiên vẫn có thể đoán ra, vị này là trưởng bối của Ba Tư Đằng.

“Lão nguyên soái! Sao ngươi lại tới đây?” Thú Vương Tra Lý vội bước xuống tế đàn, đi nghênh tiếp hắn.

Lão Ngưu Đầu đại nộ nói: “Nếu ta không đến, e rằng người của Ngưu Đầu tộc sắp tuyệt rồi.”

“Lão nguyên soái, ta...”

Tra Lý vừa định giải thích đã bị lão Ngưu Đầu cắt ngang.

208. Chương 196: Năm Đám (2)

“Tra Lý! Một thân võ kỹ của ngươi là do ai truyền thụ!?” Lão Ngưu Đầu tức giận quát, “Năm mươi năm trước trong trận huyết chiến ở Hồng Thổ hạp cốc, là ai cứu phụ hoàng ngươi thoát khỏi tay thiết kỵ Khải Tắt!? Bốn mươi năm trước Phi Long cấp chín tập kích Hải Gia Nhĩ, là ai đã bị đứt một cánh tay để giết hắn!? Ba mươi năm trước huynh đệ ngươi tranh đoạt hoàng vị, là ai dẫn mười vạn đại quân Ngưu Đầu nhân trong một đêm bình loạn!?”

“Là ngài!” Tra Lý cúi thấp đầu, nói, “Ta có ngày hôm nay, hoàn toàn dựa vào lão nguyên soái!”

“Tốt! Tốt! May ngươi còn nhớ!” Lão Ngưu Đầu lắc nhai nói, “Ba Tư Đằng và ngươi cùng nhau theo ta học nghệ, mười năm trước ngươi đã trở thành Kiếm Thần cấp chín, nhưng hắn đến hiện tại cũng chỉ là một Kiếm Thánh, tại sao vậy? Còn không phải vì ta đã truyền một nửa đấu khí cho ngươi, mà không cho đứa con ruột của ta sao!?”

Lão Ngưu Đầu càng lúc càng kích động, khàn giọng nói: “Ba mươi năm rồi, trong ba mươi năm nay, Ba Tư Đằng đã giúp ngươi chém giết biết bao nhiêu kẻ thù? Nếu không phải Ba Tư Đằng ngày đêm trấn thủ Hồng Thổ hạp cốc, trên đại thảo nguyên còn ai có thể đối đầu với thiết kỵ Khải Tắt!?” Lão Ngưu Đầu chỉ vào Phúc Da, quát hỏi: “Ngươi được không!?”

Phúc Da cúi thấp đầu xuống.

“Ngươi được không!? Còn cả ngươi, ngươi...” Không có thú nhận nào bị điểm đến mà không cúi thấp đầu.

“Ha ha ha ha...” Lão Ngưu Đầu buông một trận cười điên dại, nhưng lại tràn đầy sự phẫn hận tang thương, “Gia tộc Ba Tư Đằng chúng ta đã vì Thú Vương, vì đại thảo nguyên, ngoài lão phế vật ta ra, người nào cũng đều tử chiến sa trường! Nhưng ngươi!” Lão Ba Tư Đằng giận dữ nhìn Tra Lý, hỏi, “Ngươi lại muốn phế nó, hơn nữa còn giáng Ngưu Đầu tộc xuống là chủng tộc hạ đẳng!”

Tra Lý phản bác lại: “Nhưng lão nguyên soái, Ba Tư Đằng miệt thị Chiến Thần, cự tuyệt không tham bái Thánh Nữ, đại diện đã chậm mất ba ngày, nhưng hắn vẫn chưa đến...”

“Ai nói Ba Tư Đằng không muốn đến!?” Trong mắt lão Ngưu Đầu hiện ra một hàng nước mắt đục ngầu, “Nhưng hắn không đến được nữa rồi!”

Nói rồi, lão Ngưu Đầu bỏ từ trên lưng xuống một thi thể, đặt trước mặt Tra Lý: “Bây giờ Ba Tư Đằng đến bái kiến Thánh Nữ đây!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên neho mắt lại, Ba Tư Đằng đã chết rồi! Hơn nữa còn chết rất thảm, trên thân thể bị cháy khét không còn nhìn ra phong thái của Kiếm Thánh ngày xưa.

“Lão nguyên soái, Ba Tư Đằng hắn... Hú!” Tra Lý tru lên một tiếng, giận dữ hỏi: “Ai đã làm!?”

Lão Ngưu Đầu lắc đầu, nói: “Ba ngày trước, Ba Tư Đằng nhận được Thú Vương lệnh vội chạy tới đây. Nhưng tối hôm qua, hộ vệ tháp tùng của hắn chạy đến chỗ ta, nói ta biết Ba Tư Đằng gặp chuyện rồi.”

“Phúc Da,” Tra Lý bần thần gọi lão hồ ly, dặn dò, “Hủy bỏ mệnh lệnh vừa rồi của ta, còn nữa, bất cứ giá nào cũng phải tra ra là ai làm!?”

“Đa tạ bệ hạ!” Lão Ngưu Đầu quỳ xuống trước mặt Tra Lý, sau đó từ từ đứng dậy, bước lên đàn lễ, khom lưng với Thánh Nữ, nói: “Ngưu Đầu tộc bái kiến Thánh Nữ, vinh quang của Chiến Thần tồn tại cũng đại thảo nguyên!”

Trình Đức vội đứng dậy, nhìn lão Ngưu Đầu tuổi tác lớn hơn mình nhiều lần, nói: “Lão nguyên soái, xin lỗi, năng lực của ta vẫn không có cách nào để xem ai đã giết Ba Tư Đằng...”

“Đa tạ Thánh Nữ quan tâm.”

Đứt lời, lão Ngưu Đầu xoay sang Tra Lý nói: “Bệ hạ, đại diện sắc phong Thánh Nữ có phải đã kết thúc rồi?”

Tra Lý gật đầu, tuyên bố với mọi người: “Các tộc ở đại thảo nguyên đã tham bái Thánh Nữ, đại diện có thể kết thúc rồi, từ nay về sau, Thánh Nữ Trình Đức sẽ cùng chúng ta kế thừa quang vinh của Chiến Thần!”

Tất cả thú nhân đều quỳ xuống, nhưng người nào cũng không thể phẫn chấn lên được.

“Được rồi, diễn lễ đã kết thúc.” Lão Ngưu Đầu ngẩng đầu nhìn trời, thở dài, chậm rãi nói: “Ài, ta cũng nên hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của Ba Tư Đằng.”

Trinh Đức đã cảm nhận được điều gì đó, vội khuyên ngăn: “Lão nguyên soái...”

Lão Ngưu Đầu xua tay, quát: “Cho dù là tiên tri La n còn sống, ông ấy cũng sẽ không ngăn cản ta!”

Trinh Đức thở dài, lui xuống một bước, uy tín của một Thánh Nữ tân nhiệm như nàng, vẫn không đủ để ngăn cản một lão nguyên soái đã phò trợ ba đời Thú Vương, chiến công hiển hách.

Lão Ngưu Đầu bước xuống tể đàn, dữ tợn cười nói với Sở Thiên: “Người là Phát Lạp Dịch Nặc?”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên thấy người tê rần, nếu nói Ba Tư Đằng có trần trời gì, vậy chắc chắn là muốn giết chết Sở đại thiếu gia rồi.

Nhìn lướt qua những người xung quanh, Trinh Đức và Tra Lý đang cúi thấp đầu xuống, những người khác thì đang vui mừng trước hiểm họa của mình, hoặc cũng là có lòng mà không đủ sức, Sở Thiên đành phải tự mình ứng phó.

“Ta chính là Phát Lạp Dịch Nặc.” Sở Thiên nheo mắt nói, “Hữu tướng đế quốc Khải Tát, Thượng Cổ Thánh Tế Tự Phát Lạp Dịch Nặc!”

Nhìn thoáng qua Quang Minh đại chủ giáo Lan Đức, Sở Thiên tiếp tục nói: “Ta còn là Hồng Y đại giáo chủ của Giáo Đình, Quang Minh Thánh Đồ của nữ thần Sinh Mệnh!”

Lan Đức cũng nhìn ra lão Ngưu Đầu muốn gây hấn với Sở Thiên, nhưng hiện tại Sở Thiên vẫn còn có tác dụng, bèn nói: “Lão nguyên soái, nửa tháng trước nữ thần Sinh Mệnh đã hạ thần dụ, sắc phong Phát Lạp Dịch Nặc là thánh đồ của người, đại biểu tiếng nói của nữ thần ở nhân gian.”

“Thánh đồ? Hừ!” Lão Ngưu Đầu cười lạnh nói, “Ta còn nhớ rất nhiều năm trước, ta cũng là Hồng Y đại giáo chủ của Chiến Thần Điện!”

Hiển nhiên, danh hiệu của Sở Thiên vẫn không đủ để dọa dẫm lão Ngưu Đầu, hắn chậm rãi nói: “Khi Ba Tư Đằng còn sống, luôn muốn giết chết Phát Lạp Dịch Nặc, hiện tại, ta phải thay hắn hoàn thành nguyện vọng này.”

“Lão nguyên soái xin đợi chút!” Ngoài dự liệu, người đầu tiên ra mặt cho Sở Thiên lại là Liên Thành: “Ta là Liên Thành của Hồng Nguyệt Thành, Phát Lạp Dịch Nặc là khách của Ba Đế lão sư.”

“Hồng Nguyệt thành?” Lão Ngưu Đầu chợt tỏ vẻ lưỡng lự một lát, hắn có thể không coi Sở Thiên là gì, nhưng cái tên Ba Đế lại không phải là cái tên mà hắn có thể xem thường.

Lan Đức cũng đứng dậy, nói: “Xin lão nguyên soái hãy suy nghĩ kỹ, Phát Lạp Dịch Nặc là người đại diện cho nữ thần Sinh Mệnh, nữ thần không cho phép Quang Minh thần điện thấy hắn chết, Chiến Thần cũng không cho phép!”

Tra Lý cũng khuyên nhủ: “Đại thảo nguyên và đế quốc Khải Tát vừa ký kết điều ước không xâm phạm lẫn nhau, hơn nữa lương thực của đại thảo nguyên cũng không thể duy trì cho một cuộc chiến tranh rồi.”

Trinh Đức đứng ngăn trước Sở Thiên, nói: “Lão nguyên soái, nhìn vết thương của Ba Tư Đằng, có lẽ là Điện hệ ma pháp, theo ta biết, Phát Lạp Dịch Nặc cho tới cả đế quốc Khải Tát, ngoài A Mạt Kỳ đã chết, không ai có thể thích phóng Điện hệ ma pháp cao cấp này, cho nên Ba Tư Đằng chắc chắn không phải là Phát Lạp Dịch Nặc giết. Xin lão nguyên soái tạm thời đừng gây khó dễ cho Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ. Chuyện quan trọng nhất lúc này là, điều tra ra ai là người giết Ba Tư Đằng.”

Điều tra? Liên Thành cười lạnh trong bụng, sau đó nói: “Chỉ cần lão nguyên soái tha cho Phát Lạp Dịch Nặc, Hồng Nguyệt thành sẽ nợ ngài một ân tình.”

Nhiều người cầu xin như vậy, cho dù là lão Ngưu Đầu cũng không thể không suy nghĩ lại. Người khác hắn không sợ, nhưng Hồng Nguyệt thành và Giáo Đình lại không thể đắc tội được.

Suy nghĩ một lát, lão Ngưu Đầu liền nói: “Nếu đã như vậy, số phận của Phát Lạp Dịch Nặc, cứ để cho Chiến Thần quyết định đi.”

Để Chiến Thần quyết định? Sở Thiên nheo mắt lại, đến bây giờ Sở đại thiếu gia còn không biết Chiến Thần là thứ gì.

Lão Ngưu Đầu giơ ra một cánh tay, vung quyền nói: “Nếu như Phát Lạp Dịch Nặc là Quang Minh Thánh Đồ, vậy thì nhất định sẽ được sự che chở của nữ thần Sinh Mệnh. Như vậy đi, để hấn tiếp ba quyền của ta, sau ba quyền, chúng ta không ai nợ ai!”

Lời đã nói đến bước này, ai lại ngăn cản lão Ngưu Đầu, vậy chính là nghi ngờ sự thật về Quang Minh Thánh Đồ, ai nói Sở Thiên lại nhận được sự “che chở” của nữ thần Sinh Mệnh chứ?

Tất cả mọi người im lặng, Sở Thiên thấy chuyện đã không tránh được, bèn ngẩng cao đầu nói: “Vậy được, cứ ba quyền đi!”

“Sảng khoái! Quyền thứ nhất!”

Nắm quyền của lão Ngưu Đầu còn to hơn người của Sở Thiên, đánh thẳng vào người của Sở đại thiếu gia. Nhưng người đại lục đều biết Phát Lạp Dịch Nặc là một Thánh Tế Tự không có pháp lực, cho nên quyền thứ nhất của lão Ngưu Đầu hoàn toàn không có đầu khí. Trong mắt hấn, đối phó với người không có pháp lực, chỉ dựa vào sức lực là đã đủ.

Rầm! Sở Thiên bị đánh ngã gục xuống, nhưng lập tức lại bật dậy, phủ cát trên người rồi, thần nhiên nói: “Còn hai quyền!”

Muốn chỉ dùng sức lực để đánh nát thân thể được máu Long Hoàng cải tạo, Kim Cương hay Sa Khắc thì có thể, nhưng lão Ngưu đầu này thì không thể!

“Hừ! Quyền thứ hai!”

Trong lớp đầu khí nhàn nhạt, Sở Thiên lại bị đánh bay đi, có điều hấn vẫn rất nhanh đứng dậy, cơ thể Sở Thiên không chống lại được với đầu khí cao cấp, nhưng, hấn vẫn có Lời nguyện của Tử Thần!

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, không ai ngờ được Phát Lạp Dịch Nặc có thể chống lại đầu khí cao cấp, nhưng lão Ngưu Đầu thì đã tức giận rồi.

“Cuồng hóa!” Trong tiếng hét lớn, thân thể của lão Ngưu Đầu lớn lên gấp bội, điều kinh khủng nhất là, đôi mắt của hấn tuy đỏ ngầu, nhưng lại vẫn trong veo có thần.

Sau khi cuồng hóa vẫn có thể giữ được thần trí, thực lực này đủ để các thú nhân ao ước rồi.

Lão Ngưu Đầu vung nắm quyền đang lóe ra dị sắc, trong chớp mắt, cơ hồ cả đất trời đều bị thu nhỏ lại trong tay hấn: “Đầu khí cấp chín, cuồng ngư địa ngục thiểm!”

209. Chương 197: Tai Hoạ (1)

Nắm quyền to hơn người Sở Thiên đã lao thẳng đến hấn, đầu khí cấp chín đã phóng ra, tỏa ra một tia sáng chói mắt.

Ầm! Sở Thiên chỉ cảm thấy, một sức mạnh hủy thiên diệt địa qua làn da xâm nhập vào cơ thể, đang đập nát từng khúc xương, từng sợi thần kinh trên người mình.

Cơ hồ thân thể như muốn nổ tung ra, Sở Thiên trơ mắt nhìn huyết quản mình nổi lên, sau đó nứt toác, làn da bị rỉ máu biến thành màu vàng kim, thậm chí vài tia máu đã bị phun ra ngoài cơ thể.

Một trận choáng váng ập đến, Sở Thiên mơ hồ ý thức được mình đang bay lên.

Tiếng nước chảy bên tai ngày càng lớn! Ầm! Sở Thiên chỉ biết đầu mình đập phải một vật gì, sau đó liền bất tỉnh.

Trong mắt những người khác Sở Thiên bị lão Ngưu Đầu đánh bay, đụng phải thác nước cao không thấy đỉnh, sau đó biến mất trong tiếng nước chảy rào rào.

“Ha ha ha ha...” Lão Ngưu Đầu cười khanh khách một tràng dài, tay ôm vào trán, “Ba Tư Đằng, người yên tâm đi đi! Phụ thân đã thay người giết Phất Lạp Dịch Nặc rồi!”

Quang Minh đại giáo chủ Lan Đức nặng nề nhìn thác nước, sau đó vẫy tay với những người Giáo Đình đằng sau, tiếp theo đó, người của Giáo Đình biến mất trong đám đông.

Thấy Sở Thiên biến mất trong thác nước, Liên Thành liền cau mày, sau đó hai mắt mở to, trên khuôn mặt bình lặng như mặt hồ lần đầu xuất hiện vẻ lo lắng.

“Mau đi cứu người!” Thụ Vương Tra Lý hét lớn.

“Vô dụng thôi!” Lão Ngưu Đầu cười nói, “Năm xưa khi ta đưa người đến nơi này luyện công, người cũng đã nhìn thấy phía sau thác nước là gì rồi. Chỉ dựa vào cú đâm vừa rồi của ta, cho dù Phất Lạp Dịch Nặc không bị đánh chết, thì cũng bị những mỏm đá sau thác đập chết.”

Tra Lý nghe xong liền thở dài. Hắn từng đi vào sau thác nước, nơi đó toàn là những mỏm đá sắc nhọn như dao, cho dù là mặc trọng giáp cũng có thể bị xuyên qua.

Trình Đức xoa vào thủy tinh cầu, lát sau khuôn mặt hiện vẻ mông lung nói: “Kỳ lạ, tại sao ta không thể xem được tình hình sau thác nước? Không thể nào, tuy thực lực của ta không thể sánh bằng lão sư, nhưng khoảng cách gần như vậy...”

Sau khi Lan Đức nghe Trình Đức nói, mắt hắn chợt sáng lên, cơ hồ ý thức được điều gì.

.....

Bên trong thác nước, Sở Thiên từ từ khôi phục lại ý thức, chỉ thấy phần đầu đau dữ dội, sức mạnh đấu khí trong nội thể mình vẫn còn đang gào thét tàn phá cơ thể của hắn.

“A!” Rên rỉ một tiếng, Sở Thiên từ từ mở mắt ra.

Trong hoàn cảnh tối tăm, xung quanh toàn là những trụ đá nhọn hoắt nổi lên. Pháp bào của Sở Thiên đã bị phá nát, còn áo choàng màu hồng huyết dưới pháp bào, đang bị giắt vào một cột đá.

Chỉ thấy phần lưng của mình đau đớn như muốn nứt toác ra. Sở Thiên quay đầu nhìn, một cột đá đang cắm thẳng trên lưng mình.

“Con mẹ nó, lão tử mạng lớn!” Sở Thiên lẩm bẩm nói, “Nếu không phải có Lời nguyện của Tử Thần, có lẽ lão tử đã bị xuyên thủng rồi.”

Từ đoạn xương trong cơ thể đang kêu la thảm thiết. Đấu khí trong cơ thể Sở Thiên vẫn chưa kết thúc hết sứ mệnh của mình, hung tợn mạnh bạo đánh mạnh vào nội thể hắn.

“A!” Sở Thiên lại một lần nữa đau đớn như muốn ngất đi.

Giãy dụa nhìn hai bàn tay mình, Sở Thiên tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Dòng máu màu vàng kim chảy ra từ hai tay như suối nước, một bác sỹ thú y như Sở Thiên biết rõ, điều này có nghĩa là tuần hoàn trong cơ thể hoàn toàn đã bị phá hủy hết.

Sở Thiên không muốn chết, thế là gắng gượng ngồi dậy, những cơn đau kịch liệt lại khiến hắn ngã vật xuống.

Máu tươi không ngừng rỉ ra, ý thức của Sở Thiên ngày càng mơ hồ, nhưng chính vào lúc hắn sắp mất đi ý thức, một cảm giác quái dị lại trải khắp người.

Đấu khí vừa rồi còn dày vò mình, không biết tại sao chợt lặng yên, dồn dập tập trung vào ngực và lưng của Sở Thiên, sau đó thoát khỏi cơ thể hắn.

“Ha ha, cái gì mà Lời nguyện của Tử Thần! Nên gọi là Chúc Phúc của Tử Thần mới đúng!” Sở Thiên cười lớn, vì hắn cảm nhận được, đấu khí trong cơ thể hoàn toàn bị Lời nguyện của Tử Thần hút hết rồi.

Từng luồng đầu khí bị hút đi, Sở Thiên càng lúc thấy nhẹ nhõm, niềm vui thoát khỏi cái chết, khiến hắn không chú ý đến, nhuộm giáp đen đã hấp thu đầu khí cấp chín, lại trở nên càng đen hơn, còn áo choàng dường như nhuộm thêm sắc máu vậy.

“Tới đây!”

Sở Thiên chợt nhận được một tín hiệu, rất kỳ lạ, Sở Thiên rõ ràng không hề nghe thấy gì, hai chữ “tới đây” dường như trực tiếp truyền thẳng vào não hắn.

“Có thể là bị mất máu quá nhiều, đầu hơi choáng váng.” Sở Thiên tự an ủi bản thân.

“Tới đây?”

Lần này, Sở Thiên lại cảm nhận được tín hiệu này rõ nét hơn. Đồng thời, hình như có gì đó trong vách núi đang thu hút hắn, khiến Sở Thiên không tự chủ đi thẳng về hướng vách đá.

Sở Thiên ngay lập tức thấy nổi da gà, mừng: “Mẹ nó, gặp ma rồi!”

Lúc này, đầu khí trong cơ thể Sở Thiên hoàn toàn bị Lôi nguyên của Tử Thần hút hết, tiếp theo đó, một làn vân vụ màu đỏ pha đen hiện ra trên người Sở Thiên.

Thấy làn vân vụ, Sở Thiên kinh hãi, muốn cởi bỏ Lôi nguyên của Tử Thần, nhưng lại phát hiện mình không động đậy được.

Thân thể hoàn toàn đã không thể tự mình khống chế, Sở Thiên từng bước tiến về vách đá.

“Dừng đi nữa, sắp đụng tường rồi!” Sở Thiên vội kêu lên, nhưng Lôi nguyên của Tử Thần lại không hề cho hắn bất cứ câu trả lời nào.

Cạch, rầm, rầm, Sở Thiên bị đụng vào vách đá, nhưng vẫn không dừng lại, giống là là Xuyên Sơn Giáp vậy, cứ thẳng bước vào trong vách đá, nơi vừa đi qua, các mảnh đá lại loạn bay.

Một màu đen bao trùm trước mắt, Sở đại thiếu gia ngoài việc biết mình đang ở trong núi ra, thì đã không còn biết gì, chỉ có thể mặc cho Lôi nguyên của Tử Thần đưa mình đi về phía trước.

Không biết đi trong bao lâu, trước mắt Sở Thiên chợt xuất hiện một vùng sáng màu đỏ, vô cùng chói mắt.

Dụi lại mắt, Sở Thiên miễn cưỡng nhìn.

Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên hiện tại, đang ở trong một sơn động nhỏ hẹp, còn trước mặt hắn, là một trường kích màu lửa đỏ đang cắm đứng trước mắt.

Cảm thấy được rất rõ ràng, chính là trường kích này, đã không ngừng gọi Lôi nguyên của Tử Thần trên người Sở Thiên.

Sở Thiên mừng rỡ, bởi vì hắn nghĩ ra một chuyện, Ảnh đã nói, Lôi nguyên của Tử Thần tổng cộng có ba thứ, còn trong tay Sở Thiên còn đang thiếu một vũ khí, chẳng lẽ, trường kích này chính là vũ khí của Tử Thần!

Nghĩ tới đây, Sở Thiên hấp tấp chạy đến trước mặt trường kích, muốn nhấc nó khỏi đó.

“A!” Sở Thiên kêu thảm một tiếng, vội nhảy vọt ra, chỉ mới chạm vào, tay của hắn cơ hồ như bị bẻ gãy.

Lần này Sở Thiên đã lầm. thanh trường kích này không phải là vũ khí của Tử Thần, hơn nữa, cơ hồ còn là thứ đối đầu với Tử Thần.

“Cuối cùng ngươi cũng đã tới, ân oán giữa ta và ngươi cũng nên kết thúc rồi.

Sau khi trong đầu nhận được tín hiệu này, Sở Thiên chợt phát hiện, trường kích vụt bay lên, sau đó đâm mạnh về phía mình.

Sơn động quả thực quá hẹp, Sở Thiên không cách nào tránh né, liền nghiêng rặng, bắt chắp cơn đau trên cơ thể để chụp lớn trường kích.

Tỏa ra một khí tức phẫn nộ, trường kích quấy cựa mạnh mẽ, muốn thoát khỏi bàn tay Sở Thiên nắm giữ.

Người và kích tranh đấu không thôi, dần dần xông ra khỏi sơn động, đụng vào bên trong vách núi.

Sở Thiên bị đập đầu vào đá làm cho hoa mày chóng mặt, trong lòng chỉ còn lại một chuyện, đó chính là sống chết nắm chặt trường kích ấy!

Đi xuyên trong vách núi một lúc lâu, sức mạnh của trường kích đã giảm đi nhiều, nhưng, xung quanh lại bắt đầu lay động.

Ầm! Cơ hồ có thứ gì đó đã nổ tung. Trời đất xoay tròn, Sở Thiên bị ném văng đi.

“Ca ngội nữ thần Sinh Mệnh!” Mở to mắt, Sở Thiên vui mừng phát hiện, mình lại đã ở đầm nước phía dưới con thác. Gắng sức bơi ra mặt nước, Thú Vương Tra Lý cũng mọi người đang kinh hãi chăm chú nhìn vào thác nước.

“Này! Ta ở đây!” Sở Thiên quơ lấy trường mâu vung mạnh, “Mau đến cứu ta!”

Uhm? Tiếng nước sao lại to như vậy? Sở Thiên kinh hãi phát hiện, âm thanh của mình lại bị tiếng nước nuốt chửng.

Bỗng nhiên, Sở Thiên cảm thấy nguy hiểm sắp dội lên đầu mình, vội ngẩng đầu nhìn, sau đó Sở đại thiếu gia đỡ dẫn mặt mày.

Vách núi của thác nước không biết lúc nào đã tách vỡ, thác nước vốn cao không thấy đỉnh, rộng hơn trăm thước này biến thành một cơn hồng thủy, hung hãn đổ mạnh xuống.

.....

Trong mắt của đám người Tra Lý, tình hình có chút quỷ dị.

Sở Thiên đầu tiên là bị lão Ngưu Đầu đánh một quyền vào trong thác nước, sau một lúc lâu, vách núi liền nổ tung, tiếp theo đó, Sở Thiên nổi lên trên đầm nước, hơn nữa sau khi hấn vung trường kích, cơn hồng thủy ngập trời liền giáng xuống.

Nói một cách ngắn gọn, những người bên cạnh đầm nước cho rằng, trận nổ này, cơn hồng thủy này, cơ hồ, dường như là do Sở đại thiếu gia gây nên. Uhm... Hoặc có lẽ trên thực tế là như vậy.

“Lão sư đã đúng!” Trình Đức khổ sở nói, “Phát Lạp Dịch Nặc quả nhiên mang đến tai họa cho đại thảo nguyên.”

Thế nước ngập trời, mà nơi này lại chính là Thánh Hà, là đầu nguồn của tất cả các dòng sông của đại thảo nguyên, chỉ trong chớp mắt, mực nước trong đầm nước đã tăng cao bằng đầu người, hơn nữa cơn hồng thủy tiếp tục thuận theo dòng nước lao về nơi xa. Đại thảo nguyên Huyền Hà, sắp phải đối mặt với một cơn đại hồng thủy mà nó chưa bao giờ trải qua.

Đầm nước đã không đủ để chứa được tải trọng của lượng nước. Dữ dội, cơn hồng thủy ập thẳng tới phía của mọi người.

210. Chương 197: Tai Hoạ (2)

Chuyện đến lúc này, sức người không thể chống cự, Trình Đức vội nói lớn với Tra Lý: “Bệ hạ, mau để các chức nghiệp cao cấp đoạn hậu, yểm hộ những người khác rút lui!”

Tra Lý cắn chặt răng, kéo lấy lão Ngưu Đầu xông tới cơn hồng thủy, “Lão nguyên soái! Dừng đấu khí chặn lấy cơn hồng thủy.”

Dưới sự dẫn dắt của Thú Vương, các ma pháp sư mở rộng kết giới, các võ sĩ phóng thích hộ thuẫn, tạm thời ngăn được một phần của cơn hồng thủy.

Lan Đức cau mày một cái, sau đó quát lớn với đám thủ hạ: “Thánh ngôn thư!”

Ngay sau đó, một luồng sáng trắng ôn hòa vụt hiện ra từ phía người của Giáo Đình.

Trong khoảnh khắc cơn hồng thủy xuất hiện, Liên Thành đã mau mắn rời đến phía xa, chăm chú nhìn Sở Thiên đang quẫy đạp trong cơn hồng thủy rồi cười: “Ha ha, Chiến Thần Kích quả nhiên ở đây.”

Dứt lời, Liên Thành vén tay áo trái lên, quát: “Lôi Mạc Tư, mau đi lấy trường kích trong tay Phát Lạp Địch Nặc đến đây cho ta! Nhớ kỹ, không được để ai nhìn thấy người!”

“Không thành vấn đề, chủ nhân!” Không hề có bất kỳ dấu hiệu nào, vết xăm trên cánh tay trái của Liên Thành đã biến mất.

Nhã nhận mỉm cười, Liên Thành tung thân về hướng cơn hồng thủy, bắt đầu trợ giúp Thú Vương cứu người.

Sở Thiên trong cơn hồng thủy thống khổ khôn cùng, tuy hấn miễn dịch với hệ Thủy, cũng không sợ hồng thủy, nhưng trong cơn hồng thủy lắc đi lắc lại, mùi vụ này thật không dễ chịu gì.

Bỗng nhiên, tay Sở Thiên nhẹ tênh, trường kích đã biến mất.

Lúc này, Sở Thiên không có thời gian để quản đến chuyện trường kích, nỗ lực quẫy đạp bơi về hướng Thú Vương.

Chính vào lúc Sở Thiên đang sắp bơi đến nơi an toàn, một hòn đá bỗng đập thẳng vào đầu hấn.

“Giết chết Phát Lạp Địch Nặc! Giết tên ác ma đem lại tai họa của đại thảo nguyên!” Một thú nhân kích động hét lớn.

Ngay lập tức các thú nhân khác cũng phấn nộ, thậm chí một số còn bất chấp cơn hồng thủy, bắt đầu tấn công Sở Thiên.

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên chợt buồn bực, nhưng hấn không cách nào giải thích, cũng không không giải thích rõ, đành phải quay người bơi đi.

“Ha ha, cao thủ! Chơi thật là thích!”

Ngoài dự liệu, Sa Khắc lại không sợ cơn hồng thủy, hơn nữa, dường như còn vui đùa trong nước một cách vui vẻ, nhìn thân ảnh thấp bé nhưng trắng kiện của hấn, cho dù đang cống Mặc Phỉ Đặc trên lưng cũng không hề có cảm giác tổn sức nào.

“Ca ca, đây có phải là người làm? Ha ha, có ý tứ!” Mặc Phỉ Đặc cười nói với Sở Thiên.

Sa Khắc và Mặc Phỉ Đặc sao lại bị rơi xuống nước thế này? Sở Thiên bắt giác mắng thầm, hiện tại Sở Thiên trong mắt thú nhân chẳng khác kẻ ác ma mang đến tai họa, cho nên hộ vệ và đệ đệ của hấn tự nhiên cũng không ai tình nguyện đi đi cứu.

“Ba Bác Tát đâu? Các người có nhìn thấy hấn không?” Sở Thiên sốt ruột hỏi. Hiện giờ Ba Bác Tát còn đang hôn mê!

“Lão đầu còn đang ngủ trong trướng kia!” Sa Khắc ngờ ngạc nhiên nói.

“Con mẹ nó, đưa Mặc Phỉ Đặc cho ta!” Sở Thiên giành lấy Mặc Phỉ Đặc từ trên lưng Sa Khắc, sau đó quát, “Sa Khắc, người đi cống Ba Bác Tát đến nơi không có nước đi. Sau đó đi tìm Lỗ Tây Nạp, kêu Lỗ Tây Nạp nghĩ cách để hấn tỉnh lại! Nếu Ba Bác Tát chết rồi, vậy thì cả đời này người cũng đừng nghĩ tới việc ăn cơm nữa!”

“Không được, ta muốn ăn cơm, ta sẽ đi tìm lão đầu ngay!” Sa Khắc vội vàng bơi đi.

“Ca ca, hiện tại làm sao đây? Đám thú nhân kia hình như muốn giết chúng ta.” Mặc Phỉ Đặc nói.

Sở Thiên cũng không biết làm thế nào, lưỡng lự, hấn linh cơ chợt động, nhớ lại lời tiên đoán của Trình Đức: “Đi, chúng ta đi phương Bắc!”

Ngược dòng bơi lên, Sở Thiên thuận theo lỗ hổng trên vách núi bị nứt toác, bơi về phương Bắc.

.....

“Ca ca, ta lạnh!” Mặc Phỉ Đặc dán chặt người vào Sở Thiên.

Hai người đã bơi trong nước ba ngày rồi, ban đầu Sở Thiên vẫn còn cảm kích Trinh Đức, ít nhất là đường nài chỉ không có thú nhân, cũng rất an toàn.

Nhưng cùng với việc Sở Thiên ngày càng tời gần phương Bắc, hẳn bắt đầu chửi mắng Trinh Đức, bởi vì sau khi bơi lên trên, Sở Thiên phát hiện mình đang ở trong một hồ lớn, vì an toàn, tạm thời hẳn không dám lên bờ, mà tiếp tục bơi về phía Bắc.

Mãi đến khi Sở Thiên bơi mệt rồi, muốn lên bờ, hẳn lại đau buồn phát hiện, mình đã không tìm được bến bờ nào, đập vào mắt mình, lại toàn là nước!

Điều khiến Sở Thiên buồn bức nhất là, thời tiết mỗi lúc một lạnh, đến ngày thứ ba, trong nước thỉnh thoảng bắt đầu có các tảng băng trôi xuất hiện.

Cơ thể Sở Thiên sau khi được máu Long Hoàng cải tại thì không sợ lạnh, nhưng Mặc Phi Đặc đã biến thành một đứa trẻ bình thường lại không thể chịu được.

Hiện tại Sở Thiên và Mặc Phi Đặc, đang ngồi trên một tảng băng trôi, trôi dạt trên mặt nước băng.

“Ca ca, chúng ta đi đâu đây?” Mặc Phi Đặc run bần bật nói, “Đi về phía Bắc nữa, chính là... chính là cực địa băng nguyên rồi, ở đó, ngay cả ma thú cấp chín cũng sẽ bị đông cứng mà chết đấy !”

Đá truyền tin giắt ở hông đã bị nước cuốn trôi mất, nhưng còn may là không gian giới chỉ vẫn còn. Sở Thiên lấy ra mấy bộ pháp bào dự trữ trong đó ra, đưa cho Mặc Phi Đặc thêm, sau đó nói: “Trước đây người đi cực địa băng nguyên rồi sao? Có biết đường nào gần đây không?”

“Ta chưa đi qua!” Mặc Phi Đặc lắc đầu.

Sở Thiên không còn lời để nói, chỉ có thể trôi nổi theo những tảng băng trôi.

Hai huynh đệ lại trải qua mười ngày trên mặt băng, còn may đồ ăn vặt trên người Mặc Phi Đặc còn nhiều, hai người cũng không sợ chết đói. Nhưng ăn liên tục mấy ngày đồ ăn vặt, Sở đại thiếu gia ăn đến sắp không biết mùi vị là gì rồi.

Khịt khịt! Sở Thiên hít sâu mấy hơi, nuốt nước miếng nói: “Thơm quá!”

Mặc Phi Đặc gật mạnh đầu, “Là mùi cá nướng!”

Nhìn lại bốn phía xung quanh, Sở Thiên nhìn thấy trên một tảng băng trôi lớn ở phía không xa, từng làn khói bếp đang bay lên.

“Mau chèo qua đó!”

Hai người tận dụng cả hai tay, rất nhanh đã chèo đến tảng băng trôi đó.

Một bóng người đang nướng cá đối lưng với Sở Thiên, trong không khí tản ra mùi vị thơm nức đến mê người.

“Này!” Sở Thiên gọi lớn.

“Mẹ ời!” Người đó giật mình, kinh hãi ngồi bệt trên mặt băng.

“Là người?” Sở Thiên cảm thấy bất ngờ, người nướng cá lại chính là vị thiếu niên lần trước nhận hẳn là gia gia.

“Người biết ta?” Thiếu niên dụi dụi mắt, tới sát trước mặt Sở Thiên, dò xét một hồi rồi cười nói, “Là ngài à, Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ! Sao ngài lại đến chỗ này?”

“Đợi lát nữa nói cho người biết sau, cho ta ăn chút gì trước đi!”

Dứt lời, Sở Thiên không đợi thiếu niên đồng ý, liền vồ lấy cá nướng rồi cùng Mặc Phi Đặc ăn.

“Ăn chậm thôi, không đủ ta lại bắt thêm vài con.” Nói rồi, thiếu niên gục sấp xuống mặt băng, đóng tai lắng nghe, sau đó vô tư vào mặt nước phía xa, một con cá lớn đã nằm trong tay hẳn.

“Ồ, ồ, một con không đủ, bắt thêm vài con nữa đi.” Miệng Mặc Phi Đặc nhét đầy thịt cá, nhưng vẫn chưa thấy thỏa mãn.

“Được, các người đợi một chút!”

Thiếu niên lạnh lẽ, lại bắt thêm được một con cá nữa, có điều, lần này to hơn một chút, là một con cá nhám.

“Cứu tôi với!” Thiếu niên giật mình duỗi tay, con cá nhám liền ngã xuống không thấy tăm hơi, sau đó ngượng ngùng cười với Sở Thiên, “Ngại quá, ta hơi nhát gan!”

“Nhát gan cũng không sao, làm đồ ngon là được rồi!” Sở Thiên giờ đang tâm đắc với tài nấu nướng của thiếu niên, cho dù là ngự trù của hoàng thất Khải Tắt cũng không sánh bằng.

“Thật sao? Đồ ta làm thật ngon lắm sao?” Thiếu niên phấn chấn hỏi, khuôn mặt lộ vẻ vui mừng và mãn nguyện, “Từ nhỏ ta đã mơ ước trở thành đại lục đệ nhất trù sư.”

“Đương nhiên là thật!” Sở Thiên nheo mắt lại, dường như không để ý nói, “Hiện tại người có việc chưa? Nếu chưa có, chỉ bằng đến gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc, ta mời người làm thủ tịch trù sư của gia tộc! Các nguyên liệu của đại lục tùy người dùng.”

“Ta còn có chuyện!” Thiếu niên lắc đầu, nhưng lập tức là hưng phấn nói, “Đợi khi ta tìm được gia gia rồi, sẽ đi tìm người!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Dễ vậy mà đã lừa được một cao thủ sao? Sở Thiên có chút không dám tin.

“Được, người tên gì?” Sở Thiên hỏi.

“Ta tên La Tân!”

Sở Thiên tiếp tục hỏi: “Người có biết đây là đâu không?”

La Tân nói: “Đây là biên giới của cực địa băng nguyên, đúng rồi, sao các người lại đến đây?”

“Ồ, chúng ta lạc đường đến đây!” Sở Thiên nói bừa để ứng phó, lại hỏi, “Từ đây đến đế quốc Khải Tắt đi thể nào?”

“Từ nơi này đến đế quốc Khải Tắt chỉ có một đường,” La Tân nói, “Đi về hướng nam, thông qua Hồng Thổ hạp cốc của đại thảo nguyên Huyền Hà là đến rồi.”

Sở Thiên nhìn về phía nam, sau đó cau mày, hiện tại Sở đại thiếu gia dám đảm bảo, chỉ cần hấn vừa xuất hiện tại đại thảo nguyên, lập tức sẽ bị thú nhân giận dữ xé thành trăm mảnh, cho nên phía nam chắc chắn không thể đi.

Suy nghĩ rất lâu rồi, Sở Thiên quyết định lại tin Trinh Đức một lần nữa — Tiếp tục đi về phía Bắc!

211. Chương 198: Bắc Tiến (1)

Hạnh phúc là gì? Hạnh phúc chính là khi lạc đường trong băng tuyết, bên cạnh lại có một đầu bếp giỏi — Trích từ cuốn hồi ký của Thần Thánh Đại Tể Tư cấp mười Dịch Áo về Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ.

Lênh đênh lênh đênh, Sở Thiên bèn tính toán, mình đã lưu lạc trên dòng sông băng này gần một tháng rồi.

Trong một tháng này, Sở Thiên không biết mình đã đi được bao xa, chỉ biết đại đa số thời gian, họ đều ngồi trên tảng băng trôi nhìn cảnh sắc bất biến xung quanh, sau đó luân phiên chèo nước.

Tài nghệ nấu nướng của La Tân đích thực lớn hơn nhiều so với sự nhát gan của hắn, tuy đồ ăn của mấy người chỉ có cá nướng, nhưng La Tân lại có thể làm ra các mùi vị khác nhau.

Sở Thiên đem một con Thủy hệ ma thú cấp thấp bắt được đưa cho La Tân, nói: “Hôm nay thay đổi khẩu vị.” Dứt lời, Sở Thiên nhìn ngó xung quanh một lượt, oán trách: “Chỗ quỷ này rốt cuộc là chỗ nào của đại lục vậy?”

La Tân cúi đầu, chuyên tâm xử lý nguyên liệu trong tay mình, miệng nói: “Ta cũng không biết, từ từ mà đi, sẽ có một ngày chúng ta sẽ nhìn thấy đất liền.”

“Người không biết!?” Sở Thiên và Mặc Phi Đặc cùng trợn ngược mắt, sững sờ nhìn La Tân.

Một tháng nay, đều là La Tân dẫn đường cho hai người đi thẳng phía trước, Sở Thiên còn cho rằng hẳn biết đường.

“Chẳng lẽ lúc trước ngươi chưa từng đến đây?” Sở Thiên kinh ngạc hỏi.

“Phải!” La Tân hồn nhiên gật đầu.

“Vậy ngươi một mình đến nơi này làm gì? Lão tử còn tưởng ngươi biết đường chứ!” Sở Thiên âm ức điên người nói.

La Tân cười nói: “Ta đến tìm gia gia trên bức họa!”

Thấy Sở Thiên và Mặc Phi Đặc cũng rơi vào trạng thái ngây dại, La Tân giải thích nói: “Gia gia ta trước lúc chết không nói cho ta biết người trong bức họa ở đâu, mà ngươi thì không phải, cho nên ta quyết định đi tìm mọi ngóc ngách của đại lục này!”

Nói rồi, La Tân chỉ vào bằng đá xung quanh, nói : “Ta định bắt đầu đi từ cực địa bằng nguyên phía bắc đại lục, mãi cho đến đường biển Thánh Địch Qua ở phía nam.”

Ngừng lại giây lát, La Tân tiếp tục nói: “Nếu từ bắc đến nam mà không tìm thấy, vậy thì ta lại đi từ Biển Cẩm phía đông tìm đến bờ Tây Hải!”

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên không ngờ La Tân lại là một kẻ có nghị lực như vậy, hay là kẻ lỗ mãng chân chính. Nếu tiếp tục tìm như hắn, đợi hắn đi khắp đại lục, ít nhất cũng phải mất mấy trăm năm.

Mặc Phi Đặc cười, nói: “Ngươi thiếu năng à! Cái nơi khỉ gió này ngươi đã tìm một tháng rồi. Nếu tìm khắp đại lục, còn không mất mấy trăm năm sao? Xì, đợi đến lúc đó ngươi thì không tìm thấy, ngươi đã chết già rồi!”

La Tân không hề tức giận, ngược lại còn thật thà cười nói: “Không sao, gia gia đã nói, chỉ cần không gặp phải kẻ nào lợi hại hơn ta, thì ta mãi mãi sẽ không chết!”

La Tân có thể trường sinh bất lão!? Sở Thiên nheo mắt lại, cho dù là thời kỳ ma pháp một nghìn năm trước, những tuyệt đại pháp sư có thể dễ dàng phóng thích cấm chú, cũng không có ai trường sinh bất lão!

“Ngươi nói khoác!” Mặc Phi Đặc không cam lòng nói, “Ma thú chúng ta cũng không thể trường sinh bất tử, loài người thì càng không phải nghĩ!”

“Là thật mà!” La Tân nghiêm nghị nói, “Gia gia sẽ không lừa ta đâu!”

Sở Thiên linh cơ chợt động, vội hỏi: “La Tân, lẽ nào ngươi không phải con người?”

“Ta đương nhiên là con người! Không tin ngươi xem!” La Tân chỉ vào mặt mình nói, “Ta có chỗ nào không giống con người? Mơ ước của ta, là trở thành một đầu bếp vĩ đại của nhân loại!”

Một đứa trẻ đơn thuần, có lẽ là bị gia gia hắn lừa rồi, Sở Thiên thở dài, tiếp tục nói: “Gia gia ngươi tên gì? Ông ta có lẽ cũng là cường giả trên đại lục đúng không?”

“Gia gia chưa từng nói cho ta!” La Tân lắc đầu, ca thán: “Ài, thực ra, ta được gia gia nhận nuôi.”

“Nhận nuôi?” Sở Thiên vỗ vào La Tân, nói: “Có thể nói cho ta biết chuyện của ngươi không?”

“Đương nhiên có thể!” La Tân gật đầu.

Câu chuyện của La Tân rất đơn giản, trên đại lục cơ hồ ngày nào cũng có chuyện này xảy ra, trong chiến loạn, một đầu bếp mất đi bố mẹ, sau đó được một lão đầu tử là cao thủ mai danh ẩn tính nhận về nuôi, được truyền thụ một thân võ kỹ đỉnh cấp, một thời gian sau, lão đầu tử chết rồi, một mình La Tân đi hoàn thành tâm nguyện của gia gia mình.

Mặc Phi Đặc thò thính nghe La Tân kể chuyện, còn Sở Thiên thì coi là chuyện tầm phào, chuyện của La Tân quá tầm thường, vẫn không đủ để thu hút sự hứng thú của Sở đại thiếu gia.

Đợi La Tân kể hết, Sở Thiên hỏi: “Gia gia ngươi nhất định muốn ngươi tìm người trong bức họa ấy sao?” Rất rõ ràng, câu tiếp theo của Sở đại thiếu gia là, nếu không nhất định, vậy thì cùng lão tử về nhà đi!

Đáng tiếc La Tân lại gạt đầu, nói: “Ta nhất định sẽ tìm được ông ấy.”

Ba người hơn một tháng chung sống cùng nhau, sớm đã trở thành bạn bè, thế là La Tân đã tiết lộ bí mật của mình: “Gia gia đã nói, chỉ khi tìm được người đó, ta mới có thể giải được cấm chế trên người!”

Nói rồi, La Tân vén một góc ở cổ áo, trên cổ lộ ra một mảnh dây thừng mảnh dài màu đen.

“Cái này...” Sở Thiên kinh ngạc không nói nên lời. Sợi dây đó cực kỳ nhỏ và mảnh, cơ hồ có thể so với chỉ phẫu thuật của Sở Thiên. Hơn nữa có một đoạn đã bị dính sâu vào thịt, lằn ra một vết máu đỏ sẫm.

La Tân lại vén tay áo lên, lộ ra một sợi dây mảnh khác, nói: “Trên người ta đều là thứ này, nếu không tìm được người đó, sẽ không có cách nào giải trừ được!”

“Thứ này là ai trói trên người người?” Sở Thiên nhìn sợi dây nói.

“Là ông nội ta.” La Tân chỉnh lại y phục, tiếp tục xử lý nguyên liệu trong tay.

Sở Thiên nghĩ một lát, nói: “La Tân, ta có thể giúp ngươi bỏ đi thứ này!”

Dây thừng không cách nào lấy ra từ bên ngoài, nhưng không có nghĩa là từ bên trong không được, Sở Thiên định tạm thời tách các bộ phận trên người La Tân ra, ví dụ như cánh tay, như vậy vết thừng siết chặt trên người sẽ buông lỏng ra, chỉ cần có một chỗ nối lỏng, Sở Thiên cũng có thể gỡ ở những chỗ còn lại.

“Cảm tạ ngươi, nhưng không cần đâu!” La Tân cười nói.

“Tại sao?” Sở Thiên trầm nghĩ, chẳng lẽ La Tân thích tự ngược đãi mình.

“Ha ha, ta chỉ có thể để người trong bức họa giải cấm chế, người khác không làm được, cũng không thể giúp ta!” La Tân nói, “Ta đã hứa với gia gia, không tìm được người, ta không giải cấm chế!”

Vậy thì ngươi cứ tự ngược đãi mình đi! Sở Thiên tạm thời từ bỏ dự định dụ dỗ La Tân, nhưng hần lại nghĩ thầm: Người có cấm chế mà còn có thực lực này, vậy nếu giải ra rồi thì sao? Hắc hắc, La Tân, ngươi chạy không thoát đâu, đời này của ngươi đã định là người của lão tử rồi!

.....

Mấy người lại lên thuyền trên sông băng vài ngày, chính lúc Sở Thiên đang bức bối phát điên, Mặc Phi Đặc kêu lớn một tiếng.

“Đất liền! Có đất liền! Khả khả, có ý tứ!”

Sở Thiên bật ngay dậy từ mặt băng, nhìn về phía xa, quả nhiên là một vùng đất ba màu xanh, đen, trắng xen kẽ nhau nằm trên một bình địa lớn.

“Mau chèo thuyền!” Sở Thiên hét lớn.

“Điện hạ, giao cho ta đi!” La Tân đi đến sau đuôi tảng băng, dùng chân đạp mạnh một cái. Tiếp sau đó, tảng băng nhanh như chớp đã lao thẳng về phía trước.

Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh! Nhìn nhìn quang mang màu xanh da trời trên chân La Tân, Sở Thiên không khỏi nguyên rủa, có chiêu này sao ngươi không dùng sớm? Nếu sớm có tốc độ như vậy, lão tử đã không cần lên thuyền một tháng rồi.

Sở Thiên còn chưa nguyên rủa xong, mấy người đã cập vào bờ.

Đặt chân lên vùng đất đen chắc nịch, Sở Thiên đưa mắt nhìn, đây là một thế giới băng tuyết, phía xa kia ẩn hiện một dãy núi tuyết trắng xóa trải dài liên miên. Nhìn về gần thì là một vùng đất rộng bằng tuyết và đất đen đan xen vào nhau, lác đác lại có những lớp rêu xanh phủ đầy trên các phiến đá đủ các hình dạng.

Sở Thiên tiện tay nhặt một miếng rêu xanh từ phiến đá bên cạnh chân mình lên, cảm giác vừa trơn bóng lại ẩm ướt.

“Kỳ lạ, với nhiệt độ này, sao có thể có nhiều rêu xanh như vậy?”

Đi lên phía Bắc đã hơn một tháng, thời tiết hiện tại càng lúc càng lạnh, cho dù là thân thể của Sở Thiên cũng không chịu đựng nổi phải mặc thêm hai chiếc pháp bào ngự hàn, còn tiểu Mặc Phi Đặc sớm đã tự bao mình lại thành một bọc vải dày.

“La Tân, chúng ta nên đi về hướng nào?” Sở Thiên hiện tại ngoại trừ sông băng phía nam ra, cảnh sắc ba hướng còn lại đều không tồi, bèn hỏi.

“Uhm, ta cũng không rõ lắm.” La Tân nhìn quanh một vòng, “Nhìn từ mặt thời tiết, nơi đây có lẽ sắp đến cực địa băng nguyên rồi. Ta muốn tiếp tục đi về phía Bắc, các người định thế nào?”

“Chúng ta đi theo người vậy!” Sở Thiên lúc này cũng chỉ có thể đi cùng Lạc Tân thôi.

“Ca ca, chúng ta không thể đi tiếp về phía Bắc được.” Gương mặt của Mặc Phi Đặc đã lạnh để đồ bưng, hai hàm răng lập cập nói, “Ở cực địa băng nguyên, ma thú cấp chín cũng có thể bị đông cứng mà chết!”

Sở Thiên khó xử nhìn La Tân, không có sự bảo vệ và tài nấu nướng của La Tân, hai huynh đệ hẳn rất khó có thể sống tiếp.

La Tân cũng khó xử cúi thấp đầu. Hẳn biết thực lực của hai người Sở Thiên không thể sử dụng được ở cực địa băng nguyên, nhưng kế hoạch tìm người của hắn cũng không thể dừng lại.

Chiếp chiếp! Một con ma thú hình dạng giống hồ ly, toàn thân trắng muốt từ gần đó nhô đầu ra.

Chuyện đi đâu đợi lát nữa rồi tính! Nhìn thấy con ma thú này, Sở Thiên lập tức vứt những chuyện buồn phiền một bên, vui vẻ nói với La Tân: “Bắt nó đi, để chúng ta đổi khẩu vị!”

212. Chương 198: Bắc Tiến (2)

La Tân tung người lên trước, hẳn cũng rất vui vì có những nguyên liệu đồ ăn khác để thể hiện tài nghệ nấu nướng của mình.

Nhắm nháp miếng thịt thú xốp mềm, Sở Thiên mãn nguyện vỗ bụng. Còn Mặc Phi Đặc lại tặc lưỡi hưởng thụ dư vị còn lại, nói với La Tân: “Ta vẫn muốn ăn cá nướng, người có thể làm được không?”

“Được rồi! Không thành vấn đề!” La Tân xoay người về phía sông băng lúc vừa tới.

“Nhớ kỹ nhé, nhất định phải to đấy!” Mặc Phi Đặc nhìn theo bóng của La Tân rồi hét lớn.

Chờ La Tân đi xa rồi, Sở Thiên mới nói với Mặc Phi Đặc: “Người phải nhớ, đợi La Tân về, nhất định phải kéo hắn về nhà chúng ta! Nếu hắn không đồng ý, người cứ khóc lớn vào, ôm chặt hắn không buông!”

“Khà khà, có ý tứ!” Mặc Phi Đặc gật đầu, lộ ra một nụ cười ngây thơ không chút tà ác.

Một lúc lâu sau, La Tân vẫn chưa trở về, nhưng lại có người khác xuất hiện rồi.

Chiếp! Chiếp chiếp!

Tiếng tên xé gió, từng thân ảnh trắng muốt dồn dập phóng ta từ trong đồng tuyết.

“Wow!” Mặc Phi Đặc nuốt nước miếng, “Nhiều thức ăn ngon quá!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên thì không thể chỉ biết ăn như Mặc Phi Đặc, ít nhất hắn biết, phiền phức lớn rồi.

Mấy trăm con ma thú trắng muốt bao vây Sở đại thiếu gia. Ngoại mạo của chúng không khác so với con vừa được hắn ăn mất.

Một con hồ ly trắng dẫn đầu của chúng đứng đưa chín chiếc đuôi sau lưng, hai mắt đỏ ngầu, dùng dùng nổi giận bước đến trước mặt Sở Thiên: “Là người, đã ăn tộc nhân của ta?”

Trong tay Sở Thiên đang cầm một chiếc đùi lớn, bên chiếc đùi toàn là đồng xương gặm, miệng bóng dầu mỡ, kỳ thực không cần hỏi, kẻ thiếu năng cũng có thể đoán ra vừa rồi Sở đại thiếu gia đã làm gì.

Sở Thiên ngượng nghịu cười, không ngờ lại lộ ra mảnh thịt giắt vào kẽ răng. “Các người nghe ta giải thích...”

“Không cần giải thích!”

Bạch hồ ly lạnh lùng nói: “Mang chúng về!”

Nhanh quá! Thuật ẩn thân của Sở Thiên vừa dùng được một nửa, đã bị mấy con hồ ly lao đến, còn Mặc Phi Đặc cũng bị những con đuôi dài trói chặt.

“Các người làm gì vậy? Không có ý tứ, buông lão tử ra!” Mặc Phi Đặc giãy dụa kêu lớn

Bình! Bình!

Hai âm thanh vang lên, Sở Thiên và Mặc Phi Đặc đã bị ngất đi.

.....

Khi Sở Thiên mở mắt ra, phát hiện mình đã bị nhốt trong một sơn động tối đen.

Ngay sau đó, Sở Thiên thấy người mình lạnh lẽo, lấy tay sờ thử, thì là mình đã bị lột sạch. Pháp bào, Lôi nguyên của Tử Thần, không gian giới chỉ, tất cả đã không còn.

“Ta lạnh!” Mặc Phi Đặc cũng đã tỉnh lại, hắn cũng không còn lại gì trên người.

Cửa sơn động bị một đồng loạn thạch che kín. Qua khe hở giữa những khe đá, Sở Thiên nhìn thấy mấy hồ ly con đuôi dài đang ngoài cửa động giám sát mình.

“Các người thật khôn kiếp! Vô sỉ, không có ý tứ!”

Mặc Phi Đặc sau khi tỉnh lại phát hiện mình trên cơ thể không một mảnh vải, lập tức lấy tay che bộ phận quan trọng, sau đó chửi lớn về phía cửa động: “Một lũ khôn kiếp, có biết lão tử là ai không? Khôn kiếp, trả y phục cho ta! Lũ hạ lưu bỉ ổi, sớm muộn gì đại ca ta cũng sẽ giết các người!”

“Đừng phí lời!” Một con hồ ly trắng ngoài động nói.

“Ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên cố gắng tìm ra một giọng nói thân thiết nhất, nói, “Ta nghĩ chúng ta hiểu lầm rồi, ta là...”

“Chúng ta không muốn biết ngươi là ai!” Hồ ly trắng nói, “Người ăn thịt của tộc nhân chúng ta, bất luận là ai đều đáng chết!”

“Nhưng ta là Phát Lạp Dịch Nặc!” Sở Thiên báo ra tên của mình, muốn dọa đám hồ ly, “Hữu tướng đế quốc Khải Tát, Thượng Cổ Thánh Tế Tự, Hồng Y đại giáo chủ Phát Lạp Dịch Nặc!”

“Phát Lạp Dịch Nặc? Chưa từng nghe qua!” Hồ ly trắng lạnh nhạt nói, “Thượng Cổ Thánh Tế Tự cấp chín sao có thể để chúng ta bắt được? Ngươi nói dối!”

Sở Thiên ngạc nhiên, nhưng lập tức hiểu ra tại sao tên của mình không có tác dụng, đây là biên giới của cực địa băng nguyên, cách đại thảo nguyên Huyền Hà đã không biết bao xa rồi, huống hồ là Khải Tát xa xôi? Hơn nữa môi trường của nơi đất tuyết này bóng người hiếm hoi, vốn không biết chuyện xảy ra mấy năm nay trên đại lục.

Gió lạnh rít vào qua từng khe hở, Sở Thiên rùng mình một cái.

“Được, ta đã ăn tộc nhân của các người. Nhưng ta có thể bồi thường cho các người!” Sở Thiên nói, “Kim tệ, nguyên liệu ma pháp, các người muốn gì ta đều có thể đưa ra, nhưng các người trước hết hãy trả y phục cho chúng ta đã!”

“Ha ha!” Hồ ly trắng châm biếm cười, “Chúng ta muốn có đồ ăn!”

“Không thành vấn đề, bao nhiêu ta cũng thể cho!” Sở Thiên vội nói.

“Không cần người cho. Y phục ta cũng sẽ không trả lại người!” Hồ ly trắng cười nói, “Bởi vì, đồ ăn không cần thiết phải mặc y phục!”

Ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh! Lũ hồ ly này định dùng lão tử làm đồ ăn!?

Phụt!

Trong sơn động chợt sáng lên ánh lửa, thì là hồ ly trắng thuận theo khe hở của đá ném vào một đuốc lửa.

Ngay sau đó, lại có thêm mấy cây được ném vào.

“Các người lấy lửa hơ đi!” Hồ ly trắng liếm láp môi nói, “Bị đông cứng rồi, vậy thì không ngon đâu!”

“Phất Lạp Dịch Nặc ca ca, hiện tại làm thế nào?” Mặc Phi Đặc bước tới sát bên Sở Thiên, cúi đầu, sợ hãi nói, “Ta không muốn bị ăn thịt đâu.”

Sở Thiên cũng không muốn bị như vậy, nhưng hiện tại hắn lại không có bất cứ cách nào! Hi vọng duy nhất, cũng chỉ là đợi La Tân đến cứu.

Xếp thành một đồng lửa, Sở Thiên lại nhìn qua khe hở, im lặng nhìn sắc trời bên ngoài tối dần.

Khi ánh trăng đỏ rực chiếu vào sơn động. Đồng loạn thạch ở cửa động cũng được chuyển đi.

Ngay sau đó, Cửu Vĩ Bạch Hồ Ly dẫn đầu đám bước vào, phía sau có mấy tên thủ hạ theo cùng.

“Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh, ta là...” Sở Thiên lại lấy danh hiệu của mình báo ra một lượt, hi vọng tên cầm đầu có chút kiến thức.

Cửu Vĩ Bạch Hồ Ly thờ ơ với danh hiệu của Sở Thiên, lạnh lùng dặn dò thủ hạ: “Mấy tên người này, đưa trẻ để cho ta, còn đứa lớn... thì chia đều cho tộc nhân đi!”

“Ô ô ô...” Trong đám hồ ly trắng vang lên tiếng hoan hô vang dội.

Tiếp theo đó, hai con hồ ly đuôi dài xông lên, dùng chiếc đuôi của mình trói chặt Sở Thiên và Mặc Phi Đặc, mang ra sơn động.

Ngoài động toàn là một vùng đất băng tuyết, đã không còn nhìn thấy đất đen và rêu xanh nữa, ngược lại, mấy ngọn núi tuyết hiện ra trước mặt, xem ra nơi Sở Thiên bị bắt cách đây ra xa rồi.

Ra khỏi sơn động, Sở Thiên mới phát hiện mình đang ở lưng núi tuyết, trên mặt băng trơn bằng, hồ ly trắng cũng đã đào xong một cái hố lớn.

“Ra tay!” Cửu Vĩ Hồ nhẹ giọng nói.

Rất nhanh, từng con hồ ly dùng chiếc đuôi của mình, nhặt những hòn đá bên cửa động ném vào hố băng.

Đến khi hố băng được lấp đầy rồi, Cửu Vĩ Bạch Hồ Ly dùng đuôi đưa một trong những chiếc đuôi của nó, tiếp sau đó, một ngọn lửa dâng lên trong hố băng.

Liếc mắt nhìn Sở Thiên và Mặc Phi Đặc, Cửu Vĩ Bạch Hồ Ly lạnh lùng nói: “Ném vào!”

“Ai da!” Sở Thiên bị ngã đau đớn, nhưng hắn vẫn lập tức ôm lấy Mặc Phi Đặc.

Ngọn lửa đang bốc cháy ngùn ngụt, nhưng mỗi khi ngọn lửa lan tới gần Sở Thiên, lại đột ngột tắt ra, còn Mặc Phi Đặc cũng được Sở Thiên bảo vệ, nên không có chút thương tổn nào.

“Miễn dịch với Hỏa hệ ma pháp!?”

Cửu Vĩ Bạch Hồ nét mặt lộ vẻ kinh ngạc, nhưng lập tức cười lạnh lắc lư một chiếc đuôi khác: “Điện thiểm quang!”

Cấp vị của Cửu Vĩ Bạch Hồ không cao, chẳng qua chỉ cấp bảy mà thôi, tuy nó nắm bắt nhiều ma pháp các hệ, nhưng đẳng cấp lại không cao.

Chỉ là Điện hệ ma pháp cấp ba, tuy khiến cho Sở Thiên có chút đau đớn, nhưng lại vẫn không bị tổn hại gì.

Lần này, Cửu Vĩ Bạch Hồ sửng người lại, tuy nó cách biệt với thế giới, nhưng lại không hề ngốc, người có thể chống lại được ma pháp của hai hệ chắc chắn không phải là người bình thường, ăn một người như vậy, hậu quả thông thường vô cùng nghiêm trọng!

Lòng đã quyết, Cửu Vĩ Bạch Hồ bỗng cười phá lên: “Ha ha ha ha...”

“Người cười cái gì?” Sở Thiên cũng phát hiện thực lực của Cửu Vĩ Bạch Hồ không phải mạnh, bèn nói, “Hiện tại thả ta ra, ta có thể cho các người nhiều thức ăn hơn!”

“Hừ! Người chính là thức ăn tốt nhất!” Trong mắt Cửu Vĩ Hồ lộ ra ánh tham lam, “Ăn một người miễn dịch ma pháp, chà, thực lực của ta sẽ cao lên không ít!”

Nói rồi, Cửu Vĩ Hồ chợt nhảy phốc tới Sở Thiên: “Nếu như ma pháp không có tác dụng gì, vậy ta đành ăn sống thôi...”

213. Chương 199: Thoát Chết Trong Tuyệt Cảnh (1)

Như một dải lụa trắng suột qua trong không trung, Cửu Vĩ Hồ đã xuất hiện trước mặt Sở Thiên, há to chiếc miệng, lộ ra những chiếc răng nanh đáng sợ.

Sở Thiên lách người về một bên, khó khăn tránh né để bảo vệ cổ họng, nhưng đầu vai vẫn bị xé mất một miếng thịt.

“Mùi vị gì đây?” Cửu Vĩ Hồ chỉ cảm thấy trong miệng có một mùi vị kỳ lạ, khác với con người mà khi trước nó ăn, trong hương thơm có chút vị ngọt, còn có một chút... uy nghiêm!

Không sai, chính là uy nghiêm, máu Long Hoàng tuy hợp vào máu Sở Thiên đã nhạt đi nhiều, nhưng sức mạnh của ma thú cấp mười vẫn còn! Uy nghiêm vẫn còn đó!

Cấp mười nộ, thiên hạ khóc! Sự sợ hãi của ma thú cấp dưới với ma thú cấp mười, khiến Cửu Vĩ Hồ tim đập thình thịch.

Chậm rãi lui về sau vài bước, sắc mặt Cửu Vĩ Hồ trắng bệch, trân trân nhìn Sở Thiên, sợ hãi hỏi: “Người rốt cuộc là ai?”

Sở Thiên còn không biết tại sao Cửu Vĩ Hồ lại có sắc mặt sợ hãi như vậy, nhưng hắn không thể bỏ qua cơ hội này! Nheo mắt lại, Sở Thiên cố làm ra vẻ thần bí nói: “Người không có tư cách biết ta là ai? Mang theo tộc nhân của người, rút!”

Cửu Vĩ Hồ dùng chân trước cào trên mặt băng, chiếc đuôi không ngừng lay động, nhưng lại chậm chạp không thể đưa ra quyết định, sau phút đó, Cửu Vĩ Hồ cười lộ vẻ tham lam.

“Hừ! Ta không hề cảm thấy trên người người có sức mạnh gì! Xem ra người có lẽ là hậu duệ của vị ma thú cấp mười nào đó!” Cửu Vĩ Hồ lại áp sát gần Sở Thiên, “Ha ha, như vậy ta lại càng không thể thả người! Nếu không người nhất định sẽ mang trưởng bối đến báo thù!”

“Chà chà, hôm nay, ta lại được nếm thử mùi vị của hậu duệ cấp mười!”

Dứt lời, Cửu Vĩ Hồ lao thẳng vào người Sở Thiên như thiểm điện.

Dùng hai chân trước tóm chặt lấy vai Sở Thiên, Cửu Vĩ Hồ há miệng đớp vào cổ Sở Thiên.

Sở Thiên muốn quay đầu tránh, nhưng tốc độ của Cửu Vĩ Hồ quá nhanh.

Phần cổ đau đớn kịch liệt, hai chiếc răng nanh đã cắm sâu vào cổ Sở Thiên, nhưng Cửu Vĩ Hồ lại không tiếp tục cắn tiếp, mà rút hai chiếc răng ra.

Phụt! Tia máu vàng kim phun ra như suối, Cửu Vĩ Hồ hai mắt sáng như sao, tham lam sát tới.

“Uy! Đây chính là mùi máu tươi cấp mười!” Cửu Vĩ Hồ hút một hơi máu, sau đó mãn nguyện ngẩng đầu nhìn trời, cất tiếng hú lớn về phía ánh trắng đỏ trên cao.

Hú... m thanh liên miên kéo dài truyền đi rất xa.

Đột nhiên, tiếng hú của Cửu Vĩ Hồ bị ngừng lại, sắc mặt nặng nề, cơ hồ nghĩ tới điều gì.

Do dự một hồi, Cửu Vĩ Hồ bỗng cười lạnh lạnh bẩm nói: “Hừ! Chỉ cần ta ăn được hậu duệ cấp mười, hẳn có tính là gì?”

Cửu Vĩ Hồ cúi thấp đầu, tiếp tục hút máu.

Sở Thiên muốn chống cự lại, nhưng thân thể hần lại không có bất cứ vũ khí nào, cũng không có đủ sức để chống chọi Cửu Vĩ Hồ, chỉ có thể giãy dụa mấy cái.

“Thả ca ca ra!” Mặc Phi Đặc tóm lấy một chiếc đuôi của Cửu Vĩ Hồ, muốn kéo nó ra khỏi người Sở Thiên.

“Cút!” Cửu Vĩ Hồ quật đuôi một cái, ném Mặc Phi Đặc ra xa.

Cảm nhận máu trong cơ thể mình đang dần chảy hết, ý thức của Sở Thiên cũng dần dần mơ hồ.

“Ha ha ha ha...” Cửu Vĩ Hồ chợt dừng lại, cười phá lên, “Ta cảm nhận được rồi, ta cảm nhận được rồi, sức mạnh của ta đang tăng lên!”

“Trưởng bối của người trong ma thú cấp mười có lẽ rất mạnh nhỉ?” Cửu Vĩ Hồ tàn bạo cười nhìn Sở Thiên, liếm miệng nói, “Nếu không máu của người, không thể khiến sức mạnh của ta tăng nhanh như vậy! Ha ha, đợi ta hút máu xong sẽ ăn hết thịt của người...”

“A!”

Bất chợt, Cửu Vĩ Hồ kêu thảm một tiếng, sau đó nhảy mạnh ra khỏi người Sở Thiên.

Ừc ừc! Ừc ừc! Trong người Cửu Vĩ Hồ phát ra một âm thanh kỳ lạ, sau đó nó đau đớn lăn lộn trên mặt băng.

Bùm!

Một vùng da trên lưng Cửu Vĩ Hồ chợt bị nổ toác ra, máu tươi, xương cốt, thịt nát. Thậm chí là nội tạng bị nát bấy đều phun tóe ra đất.

Theo vết thương, một tia máu màu vàng kim chảy ra, nhưng lại tách biệt rõ ràng với máu đỏ của hồ ly.

Trong tiếng nổ mạnh, Sở Thiên đã tỉnh táo hơn một chút.

Ca ngọị nữ thần Sinh Mệnh! Sở đại thiếu gia nheo mắt cười, thì ra thân thể của Cửu Vĩ Hồ lại không thể dung hòa với máu Long Hoàng.

Sở Thiên có thể hòa nhập được với máu Long Hoàng, từ đó có rất nhiều điều lợi, nhưng Cửu Vĩ Hồ thì không thể dung hòa được, vậy nó sẽ phải chịu khí tức cấp mười còn lưu lại trong máu Long Hoàng!

Long Hoàng mạnh đến mức nào, dòng máu của Long Thần hần kế thừa cao quý bao nhiêu? Chỉ một con Cửu Vĩ Hồ, sao có thể dùng cơ thể ti tiện của nó chứa máu Long Hoàng!?

Bùm! Bùm!

m thanh phát nổ của cơ thể không ngừng vang lên, máu Long Hoàng không cam chịu bị nhốt trong cơ thể của một ma thú cấp thấp, dữ dội tấn công vào bất cứ con đường nào có thể phóng ra.

Mạch máu, vỡ! Cơ thịt, nứt! Da hồ ly, tách ra!

Trên người Cửu Vĩ Hồ, đã bị nổ không ít chỗ, nhưng máu Long Hoàng phun mạnh ra không chịu từ bỏ, trôi đi như một lưu tinh về phía xa.

Ai chặn thì diệt, chạm vào là chết!

Mặt băng đã bị đâm thủng, tảng đá của vỡ nát, mấy trăm tộc nhân Bạch hồ, cũng đang kêu la ngã gục xuống không ít.

Một lúc lâu sau đó, Cửu Vĩ Hồ mềm nhũn nằm trên đất, không hề có chút hơi thở của sự sống nào!

Lúc này những tộc nhân Bạch Hồ còn sống, đã không đủ đến trăm con.

“Khứa! Ca ca, máu của người làm bằng gì vậy? Quá ghê gớm rồi!” Mặc Phi Đặc chớp mắt ngưỡng mộ nhìn Sở Thiên.

“Ca ngọị nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên đắc ý nói, “Ta có máu của Long Hoàng, giống với máu của Long Thần!”

“Máu Long Hoàng! Xì! Không có ý tứ!” Mặc Phi Đặc khinh thị lắc đầu, “Thì ra là máu của Á Lợi Tư Thác Đức. Hừ! Không ngờ trên khốn cướp đồ ăn vặt với ta, lại có thứ máu ghê gớm như vậy, biết trước thì ta đã cướp một ít rồi.”

Nguy hiểm đã qua, Sở Thiên tâm trạng rất vui, nhìn Mặc Phi Đặc cười: “Mau nói cho ta biết, Long Hoàng năm xưa sao lại cướp đồ ăn vặt với người? Hắc hắc, bắt được thóp của hân, lần sau gặp Long Hoàng, phải lừa cho hân hết đường sống!”

“Đúng vậy! Chúng ta có thể tố cáo Long Hoàng! Ha ha, ta chỉ cần A Cổ Lạp sơn là được, nếu hân không cho, ta sẽ đem chuyện Long Hoàng cướp đồ ăn vặt nói cho cả đại lục biết!”

Mặc Phi Đặc cười sằng sặc nói: “Năm xưa khi ta hơn sáu trăm tuổi, đại ca và nhị ca đưa ta đi A Cổ Lạp sơn một chuyến, lúc đó Á Lợi Tư Thác Đức mới có bảy tám tuổi, chính vì không cố gắng luyện công mà bị cha hân phạt. Lúc đó ta thấy hân đáng thương, bèn cho hân một miếng bánh Chu Linh, nhưng không ngờ tiểu tử đó ăn không thấy đủ, liền cướp hết bánh Chu Linh còn lại trên tay ra, hừ! Không có ý tứ!”

Nói rồi, Mặc Phi Đặc xấu xa cười, “Sau đó, Á Lợi Tư Thác Đức vì chuyện này, còn bị cha của hân đánh một trận! Ha ha.”

Sở Thiên cũng cười, không ngờ tuổi của Mặc Phi Đặc còn lớn hơn Long Hoàng sáu trăm tuổi, nhưng nghĩ lại Long Hoàng ở Hoàng Kim thành, lật tay đã bắt sống được An Đức Sâm, lại dựa vào danh hiệu của mình uy hiếp Ngũ Tư, lại nhìn Mặc Phi Đặc giống như một đứa trẻ, đều là ma thú cấp mười, khác biệt sao lại lớn như vậy chứ?

Mặc Phi Đặc tiếp tục nói: “Nhưng mấy ngày sau, cha của Á Lợi Tư Thác Đức chết, kết quả tiểu tử ấy trở thành Long Hoàng, còn đại ca ta đến một thủ hạ cũng không cho ta, hại ta không đi thị uy được với tên tiểu tử thối ấy!”

Chẳng lẽ là trước mấy ngày sau cuộc nội chiến Long tộc? Sở Thiên neho mắt lại, trước cuộc đại chiến, hai đầu lĩnh của địa ngục bỗng nhiên báỉ phỏng A Cổ Lạp sơn, bên trong chắc chắn có nội tình gì.

Sở Thiên hỏi: “Mặc Phi Đặc, đại ca và nhị ca người tại sao đem người đi A Cổ Lạp sơn?”

“Để ta nghĩ lại.” Mặc Phi Đặc gãi đầu, sau đó nói, “Ta không nhớ rõ lắm. Lúc đó, đại ca hình như muốn đi giúp Cự Long tộc đánh nhau, nhưng lão Long Hoàng không đồng ý, còn đuổi chúng ta ra khỏi A Cổ Lạp sơn!”

Có người giúp mình đánh nhau mà không cần? Hừ! Sở đại thiếu gia khinh thị Lạp Hi Đức, có lẽ lại là do tư tưởng Cự Long tộc cao quý vô thượng tác quái.

Sở Thiên hắt hơi một cái, lúc này mới phát hiện mình và Mặc Phi Đặc, vẫn còn trần truồng đứng trong băng tuyết.

“Ô? Sao không lạnh nhỉ?” Mặc Phi Đặc ngạc nhiên nói.

Không biết từ lúc nào, xung quanh đã trở nên ẩm áp, thậm chí băng tuyết cũng bắt đầu tan ra.

Khí nóng từ mặt đất dâng lên, trên mặt băng bắt đầu tỏa ra khí nóng, chính là máu Long Hoàng đã bắn đi khắp nơi!

Máu Long Hoàng không những làm tan vụ khí dày đặc, cơ hồ cũng phóng thích ra sự uy nghiêm của dòng máu Long Thần, đám hồ ly còn sống sót, đều run rẩy mình mẩy dưới sự uy nghiêm đó, cúi thấp đầu không dám nhìn Sở Thiên.

214. Chương 199: Thoát Chết Trong Tuyết Cảnh (2)

Sở Thiên chỉ vào con Bạch Hồ gần mình nhất: “Người! Qua đây!”

Đầu lĩnh đã chết, các con Bạch Hồ cấp thấp không thể nói được, hơn nữa dưới áp lực của khí tức cấp mười, chúng vốn không có gan do thám thực lực của Sở Thiên là mạnh hay yếu, chỉ có thể ngoan ngoãn đến trước mặt Sở Thiên.

“Dem đồ đặc của chúng ta lại đây!” Sở Thiên dặn dò.

Rất nhanh, Sở Thiên đã được trả lại những vật dụng trên người.

Mặc lại Lời nguyện của Tử Thần, rồi khoác thêm một pháp bào bên ngoài, Sở Thiên quát lên với đám Bạch Hồ: “Mau cút!”

Đám Bạch Hồ như được đại xá, trong chớp mắt đã chạy thực mạng về bốn phía.

“Hú!”

Trên băng sơn bỗng vang lên một tiếng hú, tiếp sau đó, một con điêu lớn màu trắng tuyết từ trên trời lao xuống, lượn một vòng, đám Bạch Hồ vừa định chạy trốn đã toàn bộ bị bắt lại.

“Ha ha ha ha!” Trên đỉnh băng sơn bỗng vang lên một trận cười sảng khoái, “Xem các người lần này trốn thế nào!”

Trên đỉnh núi, một thân ảnh hùng tráng lạ thường đang đứng dưới ánh trăng đỏ, quát lớn: “Cửu Vĩ Hồ, muốn tộc nhân của ngươi sống. ngươi cút ra đây cho lão tử!”

Sau chốc lát, thân ảnh không đợi được tiếng Cửu Vĩ Hồ trả lời, nhưng hắn lại cảm thấy một khí tức cấp mười ở lưng.

“Là vị ma thú cấp mười nào ở đây?” Giọng điệu của thân ảnh đó đã khách khí hơn rất nhiều, “Ta là lộc thú thương nhân Hi Nhĩ của đường băng sơn này, nếu đã làm phiền đến ngài, xin đừng trách!”

Sở Thiên chưa từng nghe qua có thương nhân ma thú nào tên là Hi Nhĩ, lành dữ không biết trước, hắn cũng neho mắt lại không phản ứng gì.

Kéo Mặc Phi Đặc lại gần, Sở Thiên ghé sát vào tại hắn nói nhỏ: “Tên Hi Nhĩ này không biết là người thế nào, ngươi lát nữa đừng nói gì linh tinh, nghe theo ta.”

Hi Nhĩ đợi một hồi, không có người trả lời hắn, bèn thuận theo hướng khí tức truyền đến, bước đến lưng núi Sở Thiên đang đứng.

Hi Nhĩ nghi hoặc nhìn hoàn cảnh bên mình, sau đó nhìn thấy Sở Thiên.

“Ha ha! Thì ra là Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ!” Hi Nhĩ cười lớn, “Điện hạ có thể đại giá quang lâm đến nơi nhỏ bé này, đúng là thật vinh hạnh cho nơi đây quá!”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên thâm kinh ngạc, neho mắt hỏi, “Ngươi biết ta? Nhưng hình như ta chưa từng thấy ngươi.”

“Ta đương nhiên biết điện hạ rồi!” Hi Nhĩ cười nói, “Danh tiếng của điện hạ vang khắp đại lục, tự nhiên không thể nào nghe qua một nhân vật nhỏ như ta rồi, nhưng ta ngày nào cũng được chiêm bái ảnh tượng ma pháp của ngài!”

“Ngươi có ảnh tượng ma pháp của ta?” Sở Thiên lại tăng thêm cảnh giác, ở thế giới băng tuyết cách biệt với thế giới này, sao có thể có người lưu giữ bức họa của Sở Thiên.

Hi Nhĩ lấy ra một quyển trục ma pháp từ không gian giới chỉ trên tay, đưa cho Sở Thiên, sau đó cười nói: “Ta là một thương nhân ma thú, tự nhiên cần phải hiểu về tình hình của khách hàng của mình, một khách hàng lớn như điện hạ đây, ta thường giữ lại một bức họa.”

Sở Thiên đón lấy quyển trục, mở ra xem, quả nhiên là bức họa ma pháp của mình.

“Ta là khách hàng lớn của ngươi? Thế nào, chúng ta đã từng làm ăn qua sao?” Sở Thiên ngạc nhiên hỏi.

Lúc này, đại điêu vừa bắt đám Bạch Hồ cũng hạ cánh xuống sau Hi Nhĩ, cùng một chiếc lông lớn nhét đầy đám Bạch Hồ vừa bắt được.

Hi Nhĩ thu lại quyển trục rồi, hào sảng cười: “Một đại nhân vật như điện hạ đây bận trăm công nghìn việc. Chắc chắn sẽ không chú ý đến người làm ăn nhỏ như ta rồi. Ha ha, điện hạ còn nhớ thương lộ trên đầm Trần Nê của gia tộc Phan Mạt Tư không?”

Sở Thiên đã biết Hi Nhĩ làm gì, thương nhân ma thú? Hừ! Hẳn đích thị là thương nhân ma thú, có điều là thương nhân buôn lậu ma thú!

Thương lộ trên đầm Trần Nê của gia tộc Phan Mạt Tư, lại đường buôn lậu sủng ống đạn được lớn nhất ở phương đông đại lục, hàng ngày đều có số đông ma thú chủ chiến được bán đi các nước từ nơi này, có điều, Phan Mạt Tư lại không phải là đầu nguồn bán ma thú!

Khi A Mạt Kỳ còn sống, đã từng hợp tác với gia tộc Phan Mạt Tư đi bắt ma thú, Sở Thiên còn nhớ Lôi Cát đã nói, hẳn sở dĩ cần sự giúp đỡ của A Mạt Kỳ, chính là vì thương nhân ma thú ở phương bắc ra giá quá cao! Hiện tại xem ra, tên buôn lậu ma thú đưa giá cao này, chính là Hi Nhĩ.

Như vậy tính ra, Sở Thiên đúng là khách hàng lớn của Hi Nhĩ, bởi vì Sở đại thiếu gia là kẻ hợp tác để gia tộc Phan Mạt Tư đi buôn lậu sủng ống đạn được.

“Thì ra là Hi Nhĩ tiên sinh, ta nhớ ra rồi!” Khuôn mặt của Sở Thiên lộ ra bộ dạng thần côn chuẩn mực.

“Điện hạ còn nhớ ta, thật là quá vinh hạnh rồi.”

Bề ngoài của Hi Nhĩ không giống như một thương nhân, thân hình hùng tráng, lớn gấp đôi so với Sở Thiên, khuôn mặt dữ tợn, nhìn giống một kẻ đồ tể hơn, có điều, vẻ hào sảng của Hi Nhĩ lại khiến người ta thấy thân thiết.

“Ha ha, sau cơn hồng thủy ở đại thảo nguyên, hiện tại cả phương đông đang tìm kiếm điện hạ, sao ngài lại tới nơi này rồi?” Hi Nhĩ hỏi.

“Ta bị lạc đường đi tới đây, hiện tại đại thảo nguyên thế nào rồi?” Sở Thiên vội hỏi.

“Điều này... ” Hi Nhĩ lưỡng lự một lát, gượng gạo nói, “Tất cả mọi người đều cho rằng cơn hồng thủy ở đại thảo nguyên, là do điện hạ gây ra, cho nên... cả thú tộc cũng đang tìm ngài...”

Sở Thiên cười khở nói: “Bọn họ muốn giết ta sao?”

Hi Nhĩ không nói lời nào, coi như là đã ngầm thừa nhận.

“Điện hạ cũng không cần lo lắng, tình hình còn không đến nỗi quá tệ.” Hi Nhĩ nói, “Nghe nói Thánh Nữ Trinh Đức đã tiên đoán ra hướng của cơn hồng thủy, dẫn thú tộc tránh khỏi vùng đất nguy hiểm nhất, hiện tại cơn hồng thủy đã được bình ổn rồi, thú tộc cũng chỉ tổn thất một số lương thực, hơn nữa, Lô Dịch Tam Thế bệ hạ của đế quốc Khải Tát sau khi nghe được tin tức, lập tức đền bù cho Thú tộc một lô lương thực, điều kiện chính là Thú tộc không được tiếp tục gây khó dễ cho điện hạ nữa, hơn nữa nghe nói quần gia và ma sủng của điện hạ, cũng đã an toàn về nước rồi.”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên thở phào một hơi.

Kỳ thực Sở Thiên không hề sợ Thú tộc báo thù, nhưng điều hắn lo lắng là phản ứng từ trong Khải Tát, nếu vì cơn hồng thủy mà hủy bỏ điều ước giữa Thú tộc và Khải Tát, vậy thì không cần Thú Vương Tra Lý gây phiền phức cho Sở Thiên, e rằng Lô Dịch Tam Thế sẽ không tha cho hắn trước.

“Hi Nhĩ, sao ngươi lại ở chỗ này?” Sở Thiên hỏi.

Hi Nhĩ cười ha hả chỉ vào chiếc lồng nhốt Bạch Hồ trên lưng đại điêu, cười nói: “Những thứ này tuy thực lực chẳng ra sao, nhưng tốc độ lại nhanh, có thể bán ra với giá tốt! Ha ha, nếu không phải tộc trưởng của chúng vừa rồi cất tiếng hú, ta đúng là không thể tìm được chúng.”

“Nhưng thật đáng tiếc!” Hi Nhĩ liếc nhìn thi thể của Cửu Vĩ Hồ, than nói: “Đáng tiếc tộc trưởng của chúng đã chết rồi, nếu không, chỉ dựa vào một con Cửu Vĩ Hồ cấp bảy, cũng có thể bán giá một trăm vạn kim tệ!”

Tiếp đó, Hi Nhĩ kinh ngạc nói với Sở Thiên: “Điện hạ, vừa rồi nơi này xảy ra chuyện gì? Sao ta lại cảm nhận được khí tức của ma thú cấp mười?”

Sở Thiên nheo mắt lại, nói một cách mơ hồ: “Ta cũng không rõ, khi ta đến đây, đã thấy như vậy rồi.”

Hi Nhĩ có thể cảm nhận được máu Long Hoàng trên mặt đất, nhưng trong cơ thể của Sở Thiên, lại không phải thứ hắn có thể biết. Một mặt là vì Lỗi nguyên của Tử Thần trên người Sở Thiên, nguyên nhân lớn hơn, chính là thực lực của Hi Nhĩ không đủ!

Sở Thiên hỏi: “Tiếp theo ngươi định làm gì? Có thể đưa ta về Khải Tát trước không?”

Hi Nhĩ chớp mắt một cái, lộ ra sự gian trá của một thương nhân nên có, tỏ ra tiếc nuối nói: “Ta còn một vụ làm ăn nữa, e rằng không thể đưa điện hạ về.”

Dứt lời, Hi Nhĩ lại cười: “Có điều, ta vẫn thường liên lạc với thương đội của gia tộc Phan Mạt Tư, vẫn có thể đưa điện hạ về chỗ họ! Điện hạ có thể ngồi phi thuyền Tề Bách Lâm của họ về nước.”

“Vậy được, cứ đưa ta về thương đội của gia tộc Phan Mạt Tư vậy!” Sở Thiên vui mừng nói.

Hi Nhĩ nhếch mép cười, không nói gì thêm.

Sở Thiên sững người, nhưng lập tức hiểu được ý của Hi Nhĩ. Thương nhân sẽ không là chuyện buôn bán lỗ vốn mà.

“Ngươi cứ ra giá đi, bao nhiêu kim tệ mới có thể đưa ta đi?” Sở Thiên nói.

“Làm ăn cùng điện hạ đúng thật là sướng khoái!” Hi Nhĩ nhìn Mặc Phỉ Đặc một cái, sau đó tính toán nói, “Hai người, trẻ nhỏ thì miễn phí vậy, có điều điện hạ người, thì cần ba nghìn vạn kim tệ!”

“Chấp nhận, có điều hiện tại ta không mang nhiều như vậy!” Sở Thiên lập tức đồng ý, kim tệ, Sở đại thiếu gia đã không còn để ý nữa rồi.

Hi Nhĩ nói: “Không thành vấn đề, ta tin vào danh dự của điện hạ, có thể đưa ngài về trước rồi lấy tiền, đợi khi đến thương đội của gia tộc Phan Mạt Tư, điện hạ có thể kêu họ ứng ra trước!”

... ..

Dưới ánh trăng đỏ quạnh, Sở Thiên ôm lấy Mặc Phỉ Đặc ngồi lên một con bạch điều, sau đó theo Hi Nhĩ rời đi.

Mấy người bỏ đi không lâu, trên lưng núi, lại xuất hiện một thân ảnh.

Tuyết trắng, y phục trắng, lại thêm một làn da trắng, nếu không phải là bộ tóc màu vàng kim thì cơ hồ đã hòa nhập vào cùng núi tuyết này rồi.

Người đó đi tới thì thể của Cửu Vĩ Hồ, quệt một giọt máu vàng kim đã bị đông lại, đưa lên mũi ngửi nhẹ, ôn nhu nói: “Ài, người sai rồi, nơi đây tuy có khí tức của Long Hoàng, nhưng máu lại quá nhạt, chắc có lẽ là hậu duệ của Long Hoàng!”

Yên lặng lắng nghe, tựa hồ đang có ai thăm thì vào tai nàng.

“Giao cho ta đi, họ sẽ không thể làm phiền người đâu.”

Dứt lời, thân ảnh trắng muốt ấy đã biến mất theo hướng vừa rồi của Sở Thiên...

215. Chương 200: Bị Bán Đúng (1)

Thoát khỏi lưng núi có máu Long Hoàng bao quanh, Sở Thiên cảm thấy rõ ràng nhiệt độ đang giảm xuống.

Lấy thêm y phục khoác lên người Mặc Phỉ Đặc, Sở Thiên vẫy tay với Hi Nhĩ đang ở trên một con bạch điều khác.

“Điện hạ, có chuyện gì vậy?” Hi Nhĩ vỗ vào bạch điều, bay đến bên cạnh Sở Thiên.

“Ta muốn hỏi một chút, khi ngươi tới đây, có nhìn thấy một thiếu niên vóc người rất cao, mắt hấn nhìn không được tốt lắm, không nhìn rõ vật gì.”

Sở Thiên vẫn còn nhớ chuyện lừa phỉnh La Tân về, tạm không nói thực lực của La Tân, chỉ dựa vào tài nấu nướng tài tình của hắn, cũng đủ để Sở đại thiếu gia hạ quyết tâm lừa hắn về nhà rồi.

“Ta không gặp.” Hi Nhĩ nghiêng đầu, hét lớn với một đội bạch điều: “Các người có nhìn thấy người nào như vậy ở gần đây không!”

Bạch điều rú rít lác đác.

“Điện hạ, người đó là bạn ngài sao?” Hi Nhĩ vừa cười vừa nói, “Nếu điện hạ cần, một trăm vạn kim tệ! Chỉ cần một trăm vạn kim tệ, ta có thể giúp ngài tìm khắp sông băng này!”

Sở Thiên tặc lưỡi, cười nói: “Được, có điều trước khi ta gặp thương đội của gia tộc Phan Mạt Tư phải tìm thấy hân.”

“Chấp nhận!” Hi Nhĩ gọi một con bạch điểu, ghé tai dặn dò vài câu, sau đó con bạch điểu rời khỏi đội ngũ, bay về ngọn núi tuyết ở chỗ không xa.

Hi Nhĩ nói: “Ha ha, điện hạ yên tâm, ở trên sông băng này, không có người nào mà ta không tìm được!”

“Ồ? Lẽ nào người là chủ nhân của nơi này?” Sở Thiên hỏi.

Hi Nhĩ ngẩng mặt cười, “Chủ nhân thì không dám, có điều trên con sông băng dài ba nghìn dặm này, các ma thú lớn nhỏ nào cũng phải nể mặt ta.”

“Nơi này thời tiết lạnh như vậy, sao có nhiều ma thú thế?” Sở Thiên ngạc nhiên hỏi.

“Đương nhiên có rồi, tuy đi lên tiếp phía Bắc là cực địa băng nguyên, cơ hồ không có ai có thể sống mà tới đó, nhưng chỗ này đã ấm hơn nhiều rồi. Ở gần ngọn núi tuyết, có không ít những ma thú có khả năng ngự hàn (chống lạnh) bẩm sinh.” Nói rồi, Hi Nhĩ có chút tham lam nhìn về núi dãy núi tuyết, cười nói, “Tuy nơi này vô cùng lạnh, nhưng những ma thú có thể sống ở đây, chắc chắn là có thực lực, cũng có thể bán được giá tốt!”

Sở Thiên ngồi trên bạch điểu nhìn xuống vùng đất lớn, vùng đất phía nam xa xa hai màu đen trắng xen vào nhau, có lẽ là đường Sở Thiên đi lúc tới đây, còn phía bắc, lại là một màn khói trắng vây quanh, khiến người không thể xem rõ cảnh sắc ở đó.

“Chỗ đó chính là cực địa băng nguyên sao?” Sở Thiên chỉ về màn khói trắng phía Bắc hỏi.

“Vẫn không phải, cực địa băng nguyên thật sự còn phải đi lên tiếp về phía Bắc. Chỗ đó chẳng qua chỉ là lối vào băng nguyên.” Hi Nhĩ giải thích: “Thứ màu trắng mà điện hạ nhìn thấy, kỳ thực không phải là vụ khí, mà là tuyết phong băng nhận! Trong đó, uy lực mỗi một bông tuyết đều không thấp dưới Băng hệ ma pháp cấp năm!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên nhìn tấm màn trắng nối liền trời đất, trong lòng kinh ngạc không thôi, tạm không nói về tình hình bên trong cực địa băng nguyên, chỉ là một lối vào, nếu không có thực lực cấp sáu trở lên thì đừng hòng bước qua đó.

“Đúng rồi điện hạ, chúng ta bàn một vụ làm ăn thế nào?” Hi Nhĩ chợt nói.

“Làm ăn gì?” Sở Thiên hỏi.

“Ha ha, ma thú trên đại lục, cơ hồ ta đều có thể có được, nhưng chỉ có một ngoại lệ.” Hi Nhĩ cười nói, “Hơn nữa, loài ma thú này rất nhiều người muốn có, giá tiền, đã có người ra giá đến nghìn vạn kim tệ.”

Sở Thiên nheo mắt cười, “Người nói là độc giác chiến mã của đế quốc Khải Tát?”

“Không sai, chính là độc giác chiến mã!” Hi Nhĩ hết cách nói, “Ta cũng từng bắt thử mấy con chiến mã bị thất tán trên chiến trường, nhưng chúng rời bỏ huấn luyện sư của Khải Tát không lâu thì chết. Nếu điện hạ có thể bán cho ta vài con chiến mã bất tử, giá tiền có thể thương lượng.”

“Không thể nào!” Sở Thiên lắc đầu nói, “Tuy ta là hữu tướng đế quốc, nhưng cũng không biết chiến mã được nuôi dưỡng thế nào, các huấn mã sư của Khải Tát, toàn bộ đều có huyết thống hoàng thất!”

Hi Nhĩ vẫn không cam lòng, tiếp tục hỏi: “Điện hạ là Thánh Tế Tự, cho dù không có huấn mã sư, chẳng lẽ cũng không thể kiếm được vài con chiến mã sống sao?”

“Người không cần nói nữa.” Sở Thiên nghiêm sắc mặt nói, “Độc giác mã là bí mật lớn nhất của đế quốc Khải Tát, ta sẽ không bán bí mật này!”

Ở trên đại lục Huyền thú đã lâu, dần dần, Sở Thiên cũng đã coi mình là một người Khải Tát, tuy Sở Thiên thích kim tệ, nhưng có những thứ vẫn không thể bán được.

Hi Nhĩ gượng gạo cười, không tiếp tục quấy nhiễu nữa, chuyển chủ đề nói: “Ha ha, ta thiếu chút nữa quên chúc mừng điện hạ!”

“Ta có chuyện vui gì sao?” Sở Thiên ngạc nhiên hỏi.

“E rằng điện hạ sắp được tấn phong thành thân vương rồi.” Hi Nhĩ cười ha hả giải thích, “Từ năm nghìn năm trước, khi Cách Lan Đặc đại đế xây dựng đế quốc Khải Tát, lực lượng của Khải Tát vẫn luôn bị Thú tộc của đại thảo nguyên kiềm chế, hôm nay điện hạ mang về điều ước không xâm phạm lẫn nhau, cũng đồng nghĩa điện hạ đã giải quyết sự uy hiếp của phía Bắc đế quốc, công lao này, còn không đủ để phong vương sao?”

“Vẫn không được!” Sở Thiên cười nói, “Theo quân quy của Khải Tát, mở rộng biên cương lãnh thổ vạn lý mới có thể phong vương, ta còn kém xa! Hơn nữa ta lại mang đến tai họa cho Thú tộc, e rằng còn có tội.”

“Điện hạ nói đùa rồi, cơn hồng thủy đã cuốn đi một nửa lương thực của đại thảo nguyên, hiện tại Thú tộc còn đâu thời gian gây phiền phức cho điện hạ chứ?”

Hi Nhĩ tiếp tục nói: “Đội đế quốc mang quân đoàn Hỏa Long tinh nhuệ nhất đóng tại Hồng Thổ hấp cốc điều lên phía nam Thái Thạch Bảo, đến lúc đó, đế quốc Lôi Tư tuyệt đối không phải là đối thủ của Khải Tát. Ha ha, dựa vào thực lực của điện hạ, đánh chiếm mấy vạn lãnh thổ của Lôi Tư không phải quá dễ dàng sao?” Nghe xong lời này, Sở Thiên nheo mắt lại.

Dưới hoàng cung thành Bàng Bối, những bức tượng khắc uy áp thiên hạ, vương khí ngập trời, đến nay Sở Thiên vẫn không thể quên, một trăm bảy tám vị tiên hoàng Khải Tát, nhưng lại chỉ có một trăm bảy mươi bảy pho tượng khắc, thiếu độc mỗi tượng Khai Quốc Thánh Vũ Đại Đế, Cách Lan Đặc!

Trong sách sử đế quốc: năm nghìn ba trăm năm lịch sử ma pháp, đại đế một kiểm trăm sát thập đại cấm chú pháp sư, trăm vạn đại quân của vương triều Ca Đặc không chiến mà tan, đế quốc thành lập!

Thánh Vũ Đại Đế uy vũ cường thế như vậy, mà ngay cả một tượng khắc cũng không để lại, ở vị trí của Cách Lan Đặc, lại chỉ đặt tượng của thê tử ngài, quốc mẫu Hải Đế của Khải Tát.

Tốc độ của bạch điều rất nhanh, khi trời vừa hừng sáng, bọn Sở Thiên đã rời khỏi dãy núi tuyết.

Nhìn vùng đất đen trắng giao nhau dưới chân, Sở Thiên trong lòng yên tâm phần nào, ít nhất hiện tại hẳn đang đi về con đường phía nam.

“Điện hạ, chúng ta đến rồi!” Hi Nhĩ chỉ vào khoảng đất trống phía dưới nói.

Sở Thiên nhìn theo cánh tay của Hi Nhĩ, phía dưới là một vùng đất đen, không có băng tuyết, khí hậu đã ẩm hơn rất nhiều, có mấy gian nhà được xây bằng đá đơn độc đứng đó.

Hạ cánh xuống vùng đất trống, Sở Thiên chau mày hỏi: “Sao không có ai?”

“Điện hạ đừng vội.” Hi Nhĩ cười nói, “Nơi này là nơi dừng chân tạm thời của thương đội Phan Mạt Tư, cứ cách mười ngày, họ mới đến đây giao dịch một lần với ta. Cho nên điện hạ phải ở đây đợi thêm mấy ngày nữa.”

“Vậy được rồi, ta sẽ đợi thêm vài ngày.” Sở Thiên gật đầu, nói: “Người nhanh chóng tìm cho ta vị thiếu niên kia đi.”

.....

Ba ngày đã trôi qua, sáng sớm mai thương đội Phan Mạt Tư sẽ đến đây, nhưng Sở Thiên vẫn chưa có tin tức của La Tân.

Ngẩng đầu nhìn vầng trăng đỏ trên bầu trời, Sở Thiên suy nghĩ có nên ở đây đợi La Tân thêm mười ngày nữa, còn Mặc Phi Đặc lại ở phía sau Sở Thiên, bắt chước Sở Thiên chấp tay nhìn vầng trăng.

Rất nhanh, cổ của Mặc Phi Đặc đã nhúc nhích, oán trách nói: “Trên mặt trăng có cái thứ gì ư? Sao người cứ nhìn nó thế?”

Sở Thiên thấy buồn cười, biết Mặc Phi Đặc đã hiểu lầm.

Mặc Phỉ Đặc ra dáng một người lớn thở dài, lắc lư đầu nói: “Ài! Lại đến ngày trăng tròn rồi, mỗi lần nhìn vầng trăng tròn vàng vặc, ta lại muốn ăn bánh chu linh.”

Thiên văn của đại lục Huyền Thú rất kỳ lạ, vầng trăng không những màu đỏ, hơn nữa cứ ba tháng mới có một lần trăng tròn.

Hi Nhĩ bước ra từ trong ngôi nhà đá, nói: “Điện hạ, thương đội của gia tộc Phan Mạt Tư đến rồi, ngài có thể về nước rồi.”

Sở Thiên nghĩ một lát, cuối cùng quyết định không đợi La Tân nữa.

“Tốt. Chúng ta lập tức đi ngay, có điều người của người cứ tiếp tục giúp ta tìm vị thiếu niên đó.

Trong bầu trời, một chiếc phi thuyền Tùng Bách Lâm treo gia huy của gia tộc Phan Mạt Tư từ từ hạ xuống, Sở Thiên và Mặc Phỉ Đặc bước lên đó, không ngờ, Hi Nhĩ cũng đi lên theo.

“Hi Nhĩ, người cũng đi Khảm Tát sao?” Sở Thiên ngạc nhiên hỏi.

Hi Nhĩ nói một cách mơ hồ: “Ồ, ta thuận đường đi làm một chuyện làm ăn.”

Sở Thiên không nghĩ ngợi gì, cùng Mặc Phỉ Đặc ngồi lên ghế.

Phi thuyền bay lên trên không, chậm rãi bay về hướng nam. Lúc này, Sở Thiên cuối cùng cũng phát hiện có chút cổ quái, người của gia tộc Phan Mạt Tư đâu?

“Hi Nhĩ, chiếc phi thuyền này đúng là của gia tộc Phan Mạt Tư không?”

Sở Thiên quay đầu, muốn hỏi Hi Nhĩ, nhưng không ngờ, Hi Nhĩ hào sảng lúc này đã lộ ra bộ dạng của kẻ nham hiểm, cười lạnh nói: “Phất Lạp Dịch Nặc, chiếc phi thuyền này không phải của gia tộc Phan Mạt Tư, mà là của ta!”

216. Chương 200: Bị Bán Đúng (2)

“Người có ý gì?” Sở Thiên nheo mắt đứng dậy.

“Ha ha!” Hi Nhĩ phá lên cười, “Ta đã nói rồi, ta thuận đường đi làm ăn mà!”

m độc cười một tiếng, Hi Nhĩ tiếp tục nói: “Nhưng chuyện làm ăn của ta chính là người. Ha ha, đã bán ma thú mấy trăm năm này rồi, hôm nay, ta phải ném thử xem bán Thánh Tế Tự sẽ có cảm giác gì!”

“Ồ, đúng rồi.” Hi Nhĩ sắc mặt lạnh băng, nói: “Ta để người đợi ba ngày, chính là để thông báo cho nhà mua đến nhận hàng! Cho nên người rất nhanh sẽ có thể nhìn thấy người muốn mua người rồi.”

Ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên nộ khí xung thiên, Con mẹ nó! Lão tử lại bị lừa rồi!

Ngưng thần nhìn Hi Nhĩ, Sở Thiên nhanh chóng tính toán, hiện tại phi thuyền đã trên độ cao mấy trăm thước, cho dù có dùng thuật ẩn thân cũng không thoát được, hơn nữa thực lực của Hi Nhĩ cũng không rõ lắm, hắn không muốn mạo hiểm.

Nghĩ tới đây, Sở Thiên chậm rãi cười, thông thả ngồi xuống ghế, hỏi: “Là ai muốn có ta?”

Thấy thái độ ung dung của Sở Thiên, Hi Nhĩ cười lớn nói: “Ha ha, điện hạ quả thật can đảm! Nhưng ta sẽ không bán đứng khách hàng, đợi lát nữa người sẽ có thể tự mình nhìn thấy hắn.”

Sở Thiên nhắm mắt lại nằm nghiêng trên ghế, không nói thêm lời nào.

Mãi cho đến khi rất lâu, Sở Thiên bỗng cảm thấy xung quanh tối sầm lại, mở mắt ra nhìn qua cửa sổ trong khoang phi thuyền, thì là là một phi thuyền to hơn xuất hiện ở phía trên.

Khoang thuyền lớn chậm rãi mở cửa, thu phi thuyền của Hi Nhĩ vào bên trong.

“Điện hạ, chúng ta đi thôi!” Hi Nhĩ dẫn Sở Thiên cùng Mặc Phỉ Đặc đi ra phi thuyền, tiến vào một phòng được trang trí hào nhoáng.

“Phất Lạp Định Nặc thánh đồ, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh, thì ra là Lan Đức đại giáo chủ!” Sở Thiên neho mắt cười, người bắt hấn, lại là Quang Minh thánh điện của Giáo Đình !

“Đại giáo chủ sao lại dùng cách này mời ta đến đây? Ha ha, chúng ta còn là quan hệ hợp tác mà!”

Sở Thiên biết Lan Đức còn có chỗ cần dùng đến mình, cho nên không cần lo lắng về an toàn tính mạng nữa.

“Ta cũng không có cách nào khác!” Lan Đức thị ý cho Sở Thiên ngồi xuống, cười nói, “Hôm đó sau cơn hồng thủy ở thánh địa, ta chỉ biết thánh đồ người đi về phía bắc, nhưng ở nơi băng tuyết khắp trời này, cũng chỉ có Hi Nhĩ có thể tìm được người. Cho nên ta mới mời hấn.” Dứt lời, Lan Đức nhìn Hi Nhĩ một cái, sau đó Hi Nhĩ biết ý lui ra ngoài.

“Đại giáo chủ tìm ta có chuyện gì?” Sở Thiên ngồi xuống hỏi.

“Lúc cơn hồng thủy xuất hiện, trong tay điện hạ nắm một trường kích.”Lan Đức chợt nhìn chăm chăm vào Sở Thiên, nói, “Ta muốn thanh trường kích đó!”

Sở Thiên chau mày, thanh trường kích sớm đã bị mất tích trong cơn hồng thủy đó rồi. Có điều Sở Thiên neho mắt nói: “Chỉ cần người đưa chúng ta về Khải Tát, ta lập tức đưa nó cho người!”

“Hà tất phải vậy?” Lan Đức cười nói, “Thứ đó không có ích gì với điện hạ, chỉ bằng đưa cho ta là xong.”

“Chỉ cần người đưa cho ta trường kích đó, trong ước định lúc trước của chúng ta, ta còn có thể cho người nhiều thứ hơn!” Lan Đức hòa ái cười, lộ ra một bộ mặt thánh khiết của người thần chức nên có, “Người mang lại tai họa cho Thú Tộc, chỉ cần cho ta trường kích, ta có thể chế tạo thêm một thần dụ, khiến Thú tộc không tìm người gây phiền phức nữa!”

“Nếu ta không đưa thì sao?” Sở Thiên phản vấn lại, “Chẳng lẽ người còn có thể giết ta? Ha ha, người còn cần ta giúp người đối phó với Hắc Ám thần điện đấy!”

Sắc mặt Lan Đức biến đổi, lạnh lùng quát: “Phất Lạp Định Nặc!”

Sở Thiên làm biếng nhấc mắt lên nhìn Lan Đức, “Thanh trường kích đó đã mất trong cơn hồng thủy rồi, thế nào? Người còn muốn giết ta thật sao?”

Lan Đức hít mạnh một hơi, kiềm chế sự tức giận của mình, hấn không muốn kế hoạch của mình bị ảnh hưởng, bèn nói: “Nơi này ngoài người và đứa trẻ này ra, còn lại đều là người của ta, ta có thể lục soát tìm thanh trường kích trên người người, sau đó mới đem người về Khải Tát, như vậy, dựa vào thân phận Quang Minh đại giáo chủ của ta, cho dù người nói cho người khác, cũng không ai tin rằng ta cướp đồ của người.”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên nhún vai ra vẻ không có gì, cười nói, “Vậy thì người soát đi!”

Lan Đức sững sốt, sau đó hét lớn ra phía cửa: “Người đâu, lục soát hai người này cho ta!”

Mấy kỵ sĩ của Giáo Đình xông vào, lục soát Sở Thiên và Mặc Phi Đặc khắp lượt từ trong ra ngoài. Nhưng không có phát hiện gì, còn Lời nguyện của Tử Thần, trong lần tranh đấu cùng trường kích đã trở nên ảm đạm vô sắc, tuy công năng vẫn còn, nhưng bên ngoài nhìn ra không khác nhuyển giáp hộ thân bình thường.

Lan Đức cau mày, chỉ vào tay trái của Sở Thiên: “Lấy không gian giới chỉ của hấn cho ta!”

Rất nhanh, không gian giới chỉ đã đến tay Lan Đức.

Không gian vật phẩm có hai loại, một là loại thông thường không có cấm chế, chỉ cần là người có ma pháp thì có thể mở ra. Còn loại thứ hai, chính là loại đã có sinh mệnh lực ẩn của chủ nhân như Sở Thiên, chỉ có chủ nhân mới có thể mở ra!

“Mở nó ra!” Lan Đức lạnh lùng nói.

Sở Thiên tự tin rằng Lan Đức không biết những thứ trong không gian giới chỉ, bèn đón lấy chiếc nhẫn, sau đó một đồng thứ lớn xộn ngổn ngang bày khắp phòng.

Lan Đức vội vàng ngồi xổm xuống tìm kiếm trong đồng tạp vật đó.

Một đồng đồ ăn vặt, mấy chục tấm thủy tinh tạp, dụng cụ phẫu thuật, còn có y phục và quyền trục dự trữ, những thứ này Lan Đức không có hứng thú.

Khi Lan Đức cầm cuốn sổ của nữ thần Sinh Mệnh lên, Sở Thiên làm như người yêu thương đệ đệ của mình, ôm chặt Mặc Phi Đặc vào lòng, không để hấn nhìn thấy cuốn sổ.

Một cuốn sách nát không thể đọc hiểu được, Lan Đức do dự một lát rồi ném nó đi.

Lại nhắc lấy Lưỡi dao Phán Quyết, Lan Đức xem xét thanh dao rỉ sắt này một hồi, sau đó đặt nó sang bên, Cuối cùng, Lan Đức đã kiểm tra hết tất cả các thứ, quát hỏi: “Thanh trường kích đó rốt cuộc ở đâu?”

Sở Thiên dang hai tay ra, nói: “Ta đã nói rồi, nó bị mất trong cơn hồng thủy rồi.”

“Không thể nào, Chiến Thần Kích...”

Lan Đức bất chợt phát hiện mình nói lỡ lời, bèn lập tức đổi giọng nói: “Phất Lạp Địch Nặc thánh đồ, người là Thánh Tế Tự không có pháp lực, thứ đó không hề có tác dụng gì với người, chúng ta có thể coi chuyện ngày hôm nay như chưa từng xảy ra, sau này còn có thể tiếp tục hợp tác, nói đi, người muốn gì, mới đem trường kích giao cho ta.”

“Người cần ta nói bao nhiêu lần nữa!? Thứ đó đã...”

Phi thuyền bỗng truyền tới một tiếng xé toạc thê lương, tiếp sau đó, ầm! Khoang phi thuyền bị nổ toang ra thành một lỗ hổng lớn.

Xoẹt! Xoẹt!

Hai luồng điện đen kịt lao vào trong lỗ hổng, vây quanh người Sở Thiên rồi kéo hấn ra ngoài.

“Thánh điện vô sĩ! Bắt hấn về đây!” Lan Đức quát lớn.

Mấy chục đạo kim quang lao ra từ trong phi thuyền, bổ vào Sở Thiên.

Sở Thiên bị điện quang quán lấy, nhưng lại không bị chút thương tổn nào, ngẩng mặt nhìn, hai đạo điện quang này đến từ một con chim đầu ưng mình phượng.

Tốc độ của đại điều vượt xa các thần điện vô sĩ, Sở Thiên trong chớp mắt đã biến mất.

“Có khí tức của thần lực? Chẳng lẽ là người của Hắc Ám thần điện?” Sắc mặt Lan Đức chợt biến, nghiêng rằng nói: “Chiến Thần Kích không thể rơi vào tay của chúng , pháo ma pháp chuẩn bị!”

Ở nơi xa, trên khoảng đất trống cách xa hơn mười bằng sơn (núi bằng), Liên Thành đang mỉm cười đợi ma súng của mình đem Sở Thiên đến: “Ha ha, theo dõi người của Giáo Đình, quả nhiên tìm được Phất Lạp Địch Nặc.”

Nhưng sau khi nhìn thấy trên phi thuyền lóe ra ánh sáng của pháo ma pháp, mặt hấn ngưng trọng lại.

“Hừ!” Liên Thành hừ nhạt một tiếng, sau đó trở tay rút một thanh đoản kiếm từ lưng ra, nhẹ nhàng ném lên bầu trời.

“Thượng cổ kiếm kỹ —Phong!”

Theo giọng nói của Liên Thành, thanh đoản kiếm bỗng mềm mại như dòng nước, dần dần biến mất trong cơn gió lạnh trên núi.

Trong cơn gió lạnh mãnh liệt, một cơn gió nhẹ thổi đến phi thuyền, tiếp theo đó, khí nang được yểm ma pháp phòng hộ trên phi thuyền, đã bị thủng một lỗ lớn.

Khí nang bị vỡ, phi thuyền ngay lập tức mất thăng bằng, trong không trung nghiêng ngả, nhưng, pháo ma pháp đã được chuẩn bị vẫn không ngừng lại.

Ầm! Ầm!....

Ánh sáng từ pháo ma pháp bắn loạn khắp nơi, tạo ra từng trận phản hồi lại ở bằng sơn, trong chớp mắt, dãy bằng sơn dài đã có tuyết lở.

“Ài! Xin các người giữ yên tĩnh được không?” Một âm thanh êm ái truyền vào tai của mọi người, “Có người cần được nghỉ ngơi...”

217. Chương 201: Khỏi Tắt? (1)

“Yên tĩnh một chút được không? Được không...”

Giọng nói êm ái vang vọng trong băng sơn, khắc sâu vào tâm trí của mỗi người, một cảm giác cao quý và thanh nhã, vô cùng dễ nghe.

Trong lúc hoảng hốt, dường như đất trời ngừng chuyển, ngay cả phi thuyền bị mất thăng bằng, cũng từ từ hạ cánh xuống đất.

Lan Đức há hốc miệng, không biết làm gì, giọng nói êm ái đó ẩn chứa một sức mạnh, đã vượt qua phạm vi hần có thể tiếp thụ được.

Còn Liên Thành từ khi giọng nói ấy vang lên, sắc mặt ngưng trọng dị thường.

Vận thượng cổ thần kỹ, Liên Thành không chế âm thanh nhỏ lại, truyền đến tai ma súng của mình, “Lôi Mặc Tư, thả Phát Lạp Dịch Nặc ra trước, về ngay bên cạnh ta.”

Kết!

Lôi Mặc Tư kêu lên một tiếng, thu lại hai đạo điện quang đang giữ lấy Sở Thiên, sau đó biến mất trong không khí.

Đội ma súng về bên cạnh mình rồi, Liên Thành quát nhẹ: “Hợp thể!”

Trong chớp mắt, Liên Thành lại biến thành một quái vật đầu ưng thân người.

Còn lúc này Lan Đức cũng đã khôi phục lại sau sự kinh hãi, lệnh cho thuộc hạ coi chừng Sở Thiên vừa từ trên trời rơi xuống đất, và Mặc Phi Đặc trong phi thuyền, sau đó nói: “Ta là Lan Đức, Quang Minh đại giáo chủ của Giáo Đình, người là ai?”

“Ài!” Tiếng thở dài vang lên, “Cực địa băng nguyên không phải là chỗ các người nên tới, mau về đi!”

Một cơn gió lạnh như đao cương thổi qua, Lan Đức rung mình một cái, lúc này hần phát hiện, khi phi thuyền đuổi theo Lôi Mặc Tư, đã bay tới lối vào của cực địa băng nguyên.

Tấm màn do phong tuyết băng nhận hợp thành đã ở trước mắt, bông tuyết rơi xuống, cho dù là tảng băng kiên cố thế nào cũng bị vỡ nát.

“Ca ca, ta... ta lạnh !” Mặc Phi Đặc đã bị đông lạnh đến khuôn mặt trắng bệch, hô hấp cũng dồn dập

Sở Thiên vội vàng chạy đến, ôm Mặc Phi Đặc vào lòng.

Lan Đức sau khi nghe lời cảnh cáo, do dự một hồi, sau đó nghiêng răng, quát: “Vừa rồi là người cướp Phát Lạp Dịch Nặc sao?”

“Phát Lạp Dịch Nặc?” Giọng nói tỏ ra kinh ngạc, “Người nói người vận pháp bào Tế Tự kia là hữu tướng Khỏi Tắt Phát Lạp Dịch Nặc?”

Lan Đức ngạc nhiên, biết mình đã đoán sai.

“Vậy được, Phát Lạp Dịch Nặc lưu lại, người khác đều đi đi!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Chẳng lẽ lão tử hiện tại rất có giá sao? Sở Thiên trề môi, bắt đầu tính toán bước tiếp theo.

Chiến Thần Kích còn chưa đến tay, Lan Đức sao có thể để lại Sở Thiên? Lén ra hiệu cho thủ hạ của mình, sau đó quát: “Đưa Phát Lạp Dịch Nặc đi!”

Dứt lời, Lan Đức dẫn đầu phóng người chạy về phía xa.

“Chủ nhân, chúng ta làm gì? Có cần đuổi theo?” Người Liên Thành vang lên tiếng của Lôi Mặc Tư.

“Chờ thêm một chút!” Liên Thành nói: “Lan Đức không thoát được đâu!”

Quả nhiên, Lan Đức không chạy được bao xa, phong tuyết băng nhận liền có một trận thổi qua, đè mạnh hẳn xuống đất, những thánh điện võ sĩ mang theo Sở Thiên cũng bị gió thổi đến khó nhích được nửa bước.

Lan Đức phần hện bò dậy, nhìn theo phương hướng của phong tuyết băng nhận, sau đó nghiêng rằng, “Thả Phất Lạp Dịch Nặc ra, chúng ta đi!”

Ngay cả phi thuyền cũng không để ý đến, người của Giáo Đình hốt hoảng bỏ trốn.

Hi Nhĩ vẫn còn trong phi thuyền, thấy tình hình không ổn, lập tức đuổi theo hướng Lan Đức vừa chạy trốn.

Rất nhanh, trước phong tuyết băng nhận chỉ còn lại Sở Thiên, đương nhiên, còn Liên Thành ở trên băng sơn phía xa, dùng đôi mắt ưng không có đồng tử nhìn chăm chăm vào Sở Thiên.

“Ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên bày ra vẻ thần côn chuẩn mực, lớn tiếng nói: “Xin chào, ta chính là Phất Lạp Dịch Nặc...”

“Người cũng đi đi!” Lần này giọng nói còn hòa ái hơn trước, nhẹ nhàng nói với Sở Thiên: “Người của Giáo Đình đã đi rất xa rồi, người cũng an toàn rồi.”

Xem ra vị cao thủ tuyệt thế này không phải là kẻ thù, Sở Thiên nheo mắt cười.

“Ta là một Thánh Tế Tự không có pháp lực. Vốn không thể nào một mình sống mà ra khỏi chốn này.” Sở Thiên chán nản nói, sau đó, lại nhắc Mặc Phi Đặc đang gần bị đông cứng lên, “Người có thể ra đây giúp ta không, đệ đệ của ta sắp bị đông cứng mà chết rồi.”

“Đứa trẻ đáng thương...”

Xem ra bộ dạng của Mặc Phi Đặc đã khiến người này động lòng. Theo giọng nói ấy, một nữ nhân vận bạch y, mái tóc vàng óng, có dung mạo tuyệt trần chậm rãi bước ra từ trong phong đao tuyết nhận.

Không có bất cứ phòng vệ nào, nhưng gió tuyết lại tự động cuốn ra trước người nàng.

Sau khi xem kỹ dung mạo của người đó, Sở Thiên thiếu chút nữa ngất đi.

Sắt Lâm Na!

Thì ra là vị hôn thê của Sở Thiên, Sắt Lâm Na!

“Ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên tinh thần hoảng hốt không nói ra lời, “Sắt Lâm Na...”

“Ha ha,” người đến khẽ cười, “Ta và Sắt Lâm Na đích thực rất giống nhau.”

Sở Thiên nhìn nữ nhân có dung mạo giống Sắt Lâm Na trước mắt mình, trong lòng rất nghi hoặc, quá giống rồi, ngoài tuổi tác có vẻ lớn hơn một chút ra, còn lại cơ hồ giống như tạc tượng!

Lập tức, Sở Thiên linh quang chợt hiện, nghĩ đến dưới hoàng cung Khải Tắt, bức tượng nằm ở trước các lịch đại tiên hoàng. Sau đó, Sở đại thiếu gia nheo mắt cười.

Tay phải phủ lên ngực, tay trái chúc xuống, Sở Thiên khom lưng, dùng một lễ nghi quý tộc chuẩn mực bái chào, sau đó nghiêm túc nói: “Hữu tướng Khải Tắt, thủ tịch Tế Tự cung đình, Thượng Cổ Thánh Tế Tự cấp chín, công tước Phất Lạp Dịch Nặc bái kiến quốc mẫu!”

Nữ nhân này, chính là tổ tiên của Sắt Lâm Na, hoàng hậu của Thánh Vũ đại đế Cách Lan Đặc, quốc mẫu Khải Tắt — Hải Đế!

Hải Đế nghi hoặc chớp mắt, hỏi: “Người biết ta?”

Đương nhiên là biết, lão tử tận mắt nhìn thấy tượng khắc hình bà!

Sau khi được máu Long Hoàng cải tạo, Sở Thiên không những cơ thể mạnh khỏe lên, hơn nữa tinh thần và trí nhớ cũng đạt đến mức độ kinh người, tuy ban đầu chỉ ở trong hoàng cung xem một lần, nhưng hẳn vẫn nhớ rõ bức tượng quốc mẫu đặt ở hàng đầu tiên.

“Làm sao có thể?” Hải Đế lắc đầu, nói: “Ta chỉ để lại một bức tượng dưới địa cung trong thành Bàng Bối...”

Nói rồi, Hải Đế chợt ngẩng đầu nhìn Sở Thiên, vội hỏi: “Chẳng lẽ người đã đi qua nơi đó!?”

Sở Thiên nheo mắt lại, chậm rãi nói: “Ta đã đi!”

Thần tình của Hải Đế rất phức tạp, kỳ quái hỏi: “Người cũng nhìn thấy pho tượng đó rồi?”

Sở Thiên gật đầu.

“Thì ra người đều biết rồi...” Hải Đế âm thầm nhìn Sở Thiên.

“Lúc trước ta không xác định lắm, nhưng hiện tại biết rồi.” Sở Thiên nói.

“Nếu như người đã biết chuyện pho tượng... Ài, bỏ đi. Người là vị hôn phu của Sắt Lâm Na, cũng được coi là tử tôn của ta rồi.” Hải Đế thở dài, nói: “Đừng nói chuyện này cho người khác biết.”

Sở Thiên nhìn người nữ nhân đã hơn năm nghìn tuổi trước mắt mình, nói: “Ta có thể không nói cho người khác biết, nhưng bà cũng phải nói cho ta biết, tại sao bà có thể sống lâu như vậy, còn hậu đại của bà là Sắt Lâm Na lại không sống được quá năm mươi tuổi!”

“Ta cũng không biết.” Hải Đế cười khổ lắc đầu, “Nếu như ta biết, con cháu của ta sẽ không phải chết khi chúng chỉ mới năm mươi tuổi.”

Dứt lời, Hải Đế nhẹ nhàng lướt tay qua người Mặc Phi Đặc, tiếp sau đó, Sở Thiên chỉ cảm thấy Mặc Phi Đặc trong lòng mình đã ấm hơn.

“Được rồi, đệ đệ người không sao rồi.” Hải Đế lại chỉ vào phi thuyền đã bị phá hủy, nói: “Trong đó còn có một phi thuyền nhỏ, ta sẽ bổ sung cho nó thêm pháp lực, đủ để các người bay về Khải Tát.”

Sở Thiên đứng yên không nhúc nhích, ngược lại còn mỉm cười nhìn Hải Đế.

“Tại sao người còn không đi?” Hải Đế hỏi.

Sở Thiên nhìn băng tuyết phong nhận trước mặt, sau đó nói: “Nếu như quốc mẫu còn sống, vậy Cách Lan Đặc đại đế thì sao? Ta muốn gặp ngài!”...

“Cách Lan Đặc sẽ không gặp người đâu.” Hải Đế nói: “Ta biết người muốn để ông ấy giúp người kéo dài tuổi thọ cho Sắt Lâm Na, nhưng điều này không thể nào, đã năm nghìn năm rồi, cho dù là khi Khải Tát sắp bị mất nước, ông ấy cũng không ra tay, ài, thân thể của ông ấy, đã không thể tiếp tục sử dụng thần lực rồi.”

.....

“Chủ nhân! Cách Lan Đặc ở chỗ này!”

Phía xa, Lôi Mặc Tư vui mừng kêu lên với Liên Thành.

“Người cầm miệng!” Liên Thành thẳng thốt biến sắc.

Hiện tại hắn đang ở cách Hải Đế chẳng qua chỉ có mười ngọn núi tuyết, cự ly này đối với một tuyệt đại cao thủ có thần lực, thực sự không đáng là gì, vừa rồi Liên Thành và ma sủng hợp thể, chính là vì sợ Hải Đế phát hiện.

Hiện tại Lôi Mặc Tư vui mừng quá độ, giọng nói có chút to, e rằng, họ không thể nào thoát khỏi tai của Hải Đế nữa.

.....

“Người nào? Ra đây!” Hải Đế chợt quát lên về phía xa.

Sở Thiên sững người, nhìn quanh một vòng, nhưng lại không có phát hiện gì, “Quốc mẫu, nơi này còn người khác sao?”

Hải Đế không trả lời, mà chăm chăm nhìn về hướng của Liên Thành.

“Người nếu không ra đây, thì đừng trách ta!”

Nói rồi, Hải Đế giơ cao hai tay, sau đó nhẹ nhàng khép lại, “Sự lãnh khốc của nữ thần Băng Tuyết!”

Khi Hải Đế giang rộng tay một lần nữa, băng tuyết phong nhận thông thiên diệt địa dường như đang di động, bông tuyết ngập trời bay thẳng về hướng Liên Thành, những nơi đi quá, băng sơn toàn bộ bị che phủ một tầng bông tuyết trong suốt, sau đó, nứt toát ra trong tiếng bì bộp.

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên trọn tròn mắt nhìn.

Sự lãnh khốc của nữ thần Băng Tuyết — cảm chú mạnh nhất trong Băng hệ ma pháp! Chiêu này năm xưa Mặc Phi Đặc đã dùng qua, hơn nữa thiếu chút nữa đã giết Sở Thiên, hôm nay trong tay Hải Đế, còn mạnh hơn Mặc Phi Đặc một bậc.

Không cần phát động chú ngữ, chỉ dựa vào đôi tay dẫn phép, cho dù là pháp sư mạnh nhất trong thời đại ma pháp, chẳng qua cũng chỉ như vậy thôi!

“Ma pháp? Hừ!” Liên Thành vẫn giữ mình trong bộ dạng đầu ưng thân người, lộ ra một nụ cười khinh thường.

218. Chương 201: Khải Tắt? (2)

Xoẹt!

Thanh trường kiếm có hình trăng khuyết đỏ ở chuôi đằng sau lưng Liên Thành đã được rút ra khỏi vỏ.

“Thượng cổ kiếm kỹ —Hỏa!”

Trong tiếng gió vù vù, thân thể của Liên Thành chợt hòa thành một đạo hỏa quang nhỏ dài, ập thẳng tới cơn gió tuyết.

Khi có bông tuyết đến gần người, lập tức bị ngọn lửa làm tan chảy, Liên Thành như một con hỏa long mạnh mẽ, xuyên trong gió tuyết, chớp mắt đã bay ra khỏi phạm vi của cảm chú, đến trước mặt Hải Đế và Sở Thiên.

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên lần đầu tiên phát hiện, thì ra cảm chú cũng có lúc bị vô hiệu hóa! Tiếp sau đó, Sở Thiên nhìn thấy quái vật đầu ưng mình người trước mắt mình.

“Thần lực?” Hải Đế cảm nhận được thuộc tính sức mạnh của Liên Thành, bèn hỏi: “Người là ai? Tại sao lại có thần lực?”

Liên Thành phát ra một thanh âm cổ quái khàn khàn, “Cách Lan Đặc có phải ở cực địa băng nguyên!?”

Hải Đế chợt biến sắc mặt, kéo Sở Thiên lui về sau một bước.

Đối thoại mà Lôi Mặc Tư nghe thấy, cùng với phản ứng của Hải Đế, đủ để Liên Thành xác định nơi hạ lạc của Cách Lan Đặc.

“Hừ!”

Hừ nhạt một tiếng, Liên Thành không để ý Hải Đế, tung người nhảy vào tấm màn băng tuyết băng nhận.

“Đứng lại!” Hải Đế cuống lên, vội vàng đuổi theo hắn.

.....

Sở Thiên còn lại đó, ôm lấy Mặc Phi Đặc không biết mình nên làm gì.

Về nước? Hải Đế còn chưa truyền pháp lực vào phi thuyền, đuổi theo? Nhưng Sở Thiên lại sợ không qua nổi tấm màn phong tuyết.

Nhìn Mặc Phi Đặc trong lòng mình, khí sắc của đứa trẻ này đã tốt hơn nhiều, nhưng vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Lấy thêm vài bộ y phục khoác lên cho Mặc Phi Đặc, sau đó Sở Thiên rút ra một Hỏa hệ quyền trục, đốt một đồng lửa trên mặt băng. Nhưng trong từng trận gió phàn phật thổi qua, ngọn lửa vô cùng nhỏ, cơ hồ như sắp bị dập tắt.

Dùng cơ thể mình chặn gió, Sở Thiên đặt Mặc Phi Đặc bên cạnh đồng lửa, sau khi dứt cho hấn vài viên thuốc, bắt đầu chữa trị vết thương do bị đông cứng trên người Mặc Phi Đặc.

Một hồi lâu sau, Mặc Phi Đặc cuối cùng đã tỉnh lại. “Ca ca, đây là đâu?”

“Đây là lối vào của cực địa băng nguyên.” Sở Thiên nói: “Người nằm đó đừng động đậy. Ca ca trị thương cho người.”

Gió lại lớn hơn trước, Mặc Phi Đặc chợt rung mình một cái.

Sở Thiên muốn lấy thêm y phục cho hấn, nhưng phát hiện pháp bào trong nhẫn đã dùng hết rồi.

Vừa rồi bị Lôi Mặc Tư quắp đi, pháp bào Tế Tự trên người Sở Thiên cũng bị rách nát hết, hiện tại chỉ còn vụn Lôi nguyên của Tử Thần, chiếc áo choàng đỏ tươi bay phần phật trong gió, lộ ra sự quý dị của nó.

Sở Thiên nhìn chiếc áo choàng sau lưng, hỏi: “Mặc Phi Đặc, sau khi người bị phong ấn, trong cơ thể có sức mạnh của ma pháp hay đấu khí không?”

Mặc Phi Đặc lắc đầu, co người lại nói: “Không... không có.”

“Vậy thì tốt!” Sở Thiên lấy chiếc áo choàng của mình xuống.

Rồi khoác lên người Mặc Phi Đặc.

Lôi nguyên của Tử Thần không phải ai cũng có thể tùy ý sử dụng, vì nó có đặc tính hút ma pháp và đấu khí, lúc trước cũng chỉ có Sở Thiên và Lỗ Tây Nạp có thể dùng.

Tuy Lôi nguyên của Tử Thần rất kỳ dị, nhưng thần khí vẫn là thần khí, sau khi khoác áo choàng lên người, Mặc Phi Đặc lập tức đã ấm hơn rất nhiều.

Ôm lấy Sở Thiên, Mặc Phi Đặc ngây ngô cười, “Đa tạ ca ca.”

Sở Thiên cũng cười, nếu Mặc Phi Đặc mãi ngoan thế này. Vậy thì có một đệ đệ đáng yêu như vậy cũng là một chuyện tốt.

“Ha ha, điện hạ ngài lại vẫn ở đây!”

Đột nhiên, thân thể hùng tráng của Hi Nhĩ xuất hiện.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên nheo mắt hỏi: “Sao người lại trở lại rồi? Không sợ chết sao?”

“Đương nhiên ta rất sợ chết, có điều ta càng không nỡ bỏ kim tệ!” Nói rồi, Hi Nhĩ chỉ vào phi thuyền của mình, cười nói: “Thứ trong đó không hề rẻ đâu điện hạ.”

“Cao thủ lúc này đã đi rồi sao? Ha ha, xem ra ta không cần phải chết rồi.” Hi Nhĩ tiếp tục nói: “Nhưng điện hạ người thì lại không chắc rồi.”

Nói rồi, Hi Nhĩ bỗng lạnh sắc mặt, chậm bước tới gần Sở Thiên, “Nếu như người sống trở về Khải Tắt, nhất định sẽ không tha cho ta, cho nên, ta chỉ có thể để điện hạ chết ở đây vậy!”

“Người đừng qua đây!” Mặc Phi Đặc hét lớn: “Ca ca của ta biết Long Hoàng!”

Sở Thiên cười khỏ, lúc này nhắc đến Long Hoàng, chỉ có thể kiên định thêm lòng quyết tâm giết người của Hi Nhĩ.

Sở Thiên rút Lưỡi đao Phán Quyết ra, lúc này, chỉ có thể liều thôi.

“Ha ha ha...” Hi Nhĩ ôm bụng cười phá lên, “Người dùng thanh đao nát này để đối phó ta sao?”

Dứt lời, Hi Nhĩ thu lại nụ cười, lạnh lùng nói: “Gia tộc Phan Mạt Tư không nói cho người biết sao? Ta không phải người ! Mà là ma thú, ma thú cấp chín!”

Ma thú? Sở Thiên sững người, thực lực cường đại, mà lại còn dựa vào buôn bán đồng bào của mình kiếm tiền, không có chút nhân tính nào, loại đối thủ như Hi Nhĩ là khó đối phó nhất.

“Ma thú cấp chín thì sao? Lão tử cứ dùng thanh đao này đối phó người!”

Sở Thiên ngoài miệng tiếp tục kéo dài thời gian với Hi Nhĩ, nhưng trong lòng lại nhanh chóng tính toán đối sách.

Lúc này, Sở Thiên dựa vào thuật ẩn thân có lẽ sẽ tránh được một mạng, nhưng thuật ẩn thân chỉ có thể cứu một người, Sở Thiên chạy rồi, nhưng Mặc Phi Đặc sẽ chết chắc.

Mặc Phi Đặc là ma thú địa ngục, sau khi hấn chết, linh hồn sẽ trực tiếp bị tan biến, như vậy, Sở Thiên cũng phải đối mặt với sự truy sát của hai đầu lĩnh địa ngục, nhưng Sở Thiên cũng không có thực lực để giết chết Hi Nhĩ.

Con mẹ nó, lão tử liều vậy, cùng lắm là sống ở địa ngục, Sở Thiên chột dùm áo choàng bao Mặc Phi Đặc lại, sau đó ôm lấy hấn chạy vào phong tuyết băng nhận.

Phụt! Phụt!

Làn da bị lộ bên ngoài nhuộm giáp màu đen của Sở Thiên, bị gió tuyết rạch vào vô số vết thương, nhưng Mặc Phi Đặc trong áo choàng lại bình yên vô sự.

“Hừ! Người cho rằng như vậy có thể trốn thoát sao?”

Hi Nhĩ đuổi theo, ma thú cấp chín, không thể sợ bằng tuyết chỉ tương đương với ma pháp cấp năm!

Sở Thiên chạy về phía trước, Hi Nhĩ đuổi theo đằng sau.

Không biết Hi Nhĩ bị gió tuyết chặn lại, hay là bản thân hấn là ma thú có tốc độ chậm chạp, nhất thời, Hi Nhĩ lại không đuổi theo kịp Sở Thiên.

Chạy! Liều mạng chạy! Trong đầu Sở Thiên chỉ còn là ý niệm này.

Đột nhiên, Sở Thiên chỉ cảm thấy gió tuyết biến mất, xung quanh yên ắng, nhưng, hàn khí thấu xương lại khiến hấn đông cứng không thể tiến lên thêm một bước!

Chân tay toàn bộ bị đông cứng, Sở Thiên chỉ còn lại một chút tri giác, cảm thấy Mặc Phi Đặc trong lòng mình, cũng bị đông cứng rồi.

“Ha ha, xem các người chạy đi đâu!”

Hi Nhĩ cũng xuyên qua tấm màn tuyết, tuy hấn cũng bị đông đến toàn thân run rẩy, nhưng vẫn mạnh hơn Sở Thiên nhiều.

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên mắng thầm, cực địa băng nguyên không phải được xưng là có thể làm đông chết ma thú cấp chín sao? Sao Hi Nhĩ vẫn còn sống.

Dường như nhìn ra nghi vấn của Sở Thiên, Hi Nhĩ lạnh lùng nói: “Hừ! Phát Lạp Dịch Nặc người thật đúng là tự tìm đường chết, ở cực địa băng nguyên này không cần ta ra tay, người đã bị đông chết trước rồi, nhưng ta lại không thể, bởi vì nguyên hình của lão tử, chính là gấu băng cực địa có tiên thiên ngự hàn!”

Nói rồi, Hi Nhĩ lao lên.

“Cút!”

Dường như đến từ chân trời xa xôi, một tiếng quát xối thẳng vào tai Hi Nhĩ.

Uy nghiêm, chăm chú, áp lực trời đất trong lúc này, cơ hồ đều đè nặng lên đầu Hi Nhĩ.

Bình!

Sự sợ hãi khôn cùng khiến Hi Nhĩ quỳ xuống đất.

“Ta... ta lập tức cút!”

Nói rồi, Hi Nhĩ hốt hoảng xoay người, chạy trốn vào màn băng tuyết.

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên chỉ cảm thấy mình đã ấm hơn lên rất nhiều, tay chân cũng dần dần hoạt động lại được.

Cái gọi là băng tuyết cực địa không lớn, chỉ có một băng sơn nguy nga sừng sững đứng đó, bốn bề băng sơn, lại chính là một vòng băng tuyết phong nhận.

“Là Cách Lan Đặc đại đế sao?” Sở Thiên hét lớn : “Ta là Phát Lạp Địch Nặc, vị hôn phu của Sắt Lâm Na công chúa, đế quốc Khải Tắt!”

“Lên đây đi!”

Sở Thiên nhìn băng sơn trước mặt, trong cột băng san sát, có một con đường nhỏ quanh co.

Tháo áo choàng ra trước, Sở Thiên nhìn Mặc Phỉ Đặc bên trong, hần lại bị đông lạnh đến ngất đi, nhưng dưới sự bảo vệ của áo choàng, cũng không bị nguy hiểm tính mạng.

Ôm lấy Mặc Phỉ Đặc, Sở Thiên thuận theo con đường nhỏ đi lên băng sơn.

Khi lên đến đỉnh núi, Sở Thiên thấy tay chân nhúc nhối, mệt đến không thể nhúc nhích được.

“Người muốn gặp ta?”

Trên đỉnh núi, chỉ có một cột băng lớn trụ vững ở đó, còn giọng nói, chính được phát ra từ cột băng ấy.

Qua cột băng trong suốt, Sở Thiên nhìn thấy một nam nhân đóng băng bên trong.

Mái tóc vàng, cơ thể gần như hoàn mỹ, tuy mắt đang nhắm lại, nhưng giữa chân mày của ông, vẫn có một cảm giác khiến Sở Thiên muốn chiêm bái. Đây chính là người đơn thân độc kiếm (một người một kiếm) tung hoành đại lục, xây dựng đông phương đệ nhất cường quốc, Thánh Vũ đại đế Cách Lan Đặc!

“Ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh, ta quả thực muốn gặp ngài, nhưng...” Sở Thiên nheo mắt cười, “Ta nên gọi ngài là Cách Lan Đặc đại đế, hay là Hoàng Kim Long Vương Mạch Khăng Tích...”

219. Chương 202: Hoàng Kim Long Vương (1)

Cực địa băng nguyên, băng phong tuyết sơn.

Gió lạnh thấu xương từng đợt thổi đến, trong băng tuyết, một cột băng đơn độc sừng sững ở trên đỉnh núi, vô cùng yên ắng.

Cách Lan Đặc đại đế, hay nói là Hoàng Kim Long Vương Mạch Khăng Tích, trong cột băng từ từ mở mắt ra.

Trong chớp mắt, cơ hồ đất trời đang rộng mở tỏa ra những làn hơi ẩm, sự lạnh lẽo thấu tâm can, thoáng chốc đã biến mất trên người Sở Thiên.

Đôi mắt màu vàng kim chuyển động, dần dần tập trung vào khuôn mặt Sở Thiên.

“Làm sao người biết được?”

Sở Thiên cười nhạt, đối thị với đôi mắt phát ra sự uy nghiêm tỏa ra tứ phía, “Dưới hoàng cung Khải Tắt, một trăm bảy mươi bảy bức tượng của Tiên Hoàng đều có ở đó, nhưng lại thiếu mỗi của ngài.”

Ngừng lại một chút, Sở Thiên tiếp tục nói: “Nhưng trên đỉnh đầu của lịch đại tiên hoàng, lại có một tượng khắc Hoàng Kim Thần Long! Ha ha, trong năm nghìn năm Khải Tắt không có hôn quân, có thể đứng trên các tiên hoàng khác, cũng chỉ có Cách Lan Đặc đại đế ngài thôi.”

Yên lặng một hồi lâu, đôi mắt của Mạch Khăng Tích khép lại, “Là Lô Địch Tam Thế cho phép người vào trong địa cung sao?”

“Không, là ta trong lúc vô tình phát hiện được.” Sở Thiên bình tĩnh đáp.

“Hừ!” Mạch Khăng Tích hừ nhạt một tiếng, sau đó giọng nói uy nghiêm pha lẫn tia tức giận, “Nếu người đã biết bí mật lớn nhất của Khải Tắt, sao còn có gan gặp ta? Đế quốc mật lệnh, ngoài đế vương ra, người vào địa cung phải chết!”

“Ha ha.” Sở Thiên cười, mặt không hề lộ vẻ sợ sệt nhìn Mạch Khăng Tích, cười nói: “Cách Lan Đặc đại để sẽ giết ta, nhưng Hoàng Kim Long Vương Mạch Khăng Tích thì sẽ không làm vậy!”

“Ồ? Người dựa vào cái gì nói ta không giết người?” Mạch Khăng Tích hỏi.

Không biết từ đâu, trong cơ thể Sở Thiên lại có một cỗ hơi nóng bốc lên, nhưng hân tạm thời không có cách nào kiểm tra kỹ.

Trầm ngâm nói: “Bởi vì ta là Thượng Cổ Thánh Tế Tự, có thể chữa khỏi cho cơ thể của ngài!”

“Ha ha ha...”

Trên băng sơn, cơ hồ từng bông tuyết đều tràn ngập tiếng cười của Mạch Khăng Tích, “Thượng Cổ Thánh Tế Tự? Ha ha, người biết ta bị thương thể nào không?”

“Đương nhiên biết!” Sở Thiên nói: “Năm nghìn năm trước trong cuộc nội chiến Long tộc, ngài bị thời gian nghịch lưu của tiền nhiệm Long Hoàng đánh trở lại nguyên hình, ba năm trước ở dãy núi Lạc Nhật, ngài lại bị Lạp Hi Đức đả thương!”

“Chỉ những thứ này thôi sao?” Mạch Khăng Tích lạnh lùng hỏi.

Sở Thiên kinh hãi trong lòng, chẳng lẽ Mạch Khăng Tích còn bị vết thương khác sao? Đồng thời, cơn nóng ran trong người hân càng lúc càng dữ dội.

Khóe miệng Mạch Khăng Tích không nhúc nhích, nhưng giọng nói lại truyền đến tai Sở Thiên, “Nội chiến Long tộc là chuyện của năm nghìn năm trước, sức mạnh bị tổn hại vì thời gian nghịch lưu, ta đã dùng thời gian năm nghìn năm khôi phục lại được rồi. Sau khi Lạp Hi Đức biến thành Cốt Long, sức mạnh chỉ còn lại một nửa, thương thể mà hân tạo ra cho ta ở núi Lạc Nhật, còn chưa đến lượt người chữa đâu!”

Sở Thiên im lặng không nói. Đối diện với Mạch Khăng Tích, hân đã mất đi con cờ cuối cùng.

“Người muốn để ta kéo dài tuổi thọ cho Sát Lâm Na phải không?” Mạch Khăng Tích nói: “Không thể nào, khi ta có đứa con đầu tiên với Hải Đế, ta vừa bị thời gian nghịch lưu của Lạp Hi Đức đánh trúng không lâu, sức mạnh chỉ khôi phục đến độ duy trì được hình người, hậu đại của ta chỉ có thể duy trì được sức mạnh hoàng kim có khuyết thiếu, cho nên tuổi thọ của chúng đều rất ngắn.”

“Thì ra là do thiếu khuyết gen...” Sở Thiên cười khổ nói.

Mặc dù đã biết nguyên nhân, nhưng Sở Thiên lại càng thêm buồn bã. Thiếu khuyết gen bẩm sinh, bất luận ở đâu đều là một tuyệt chứng!

Ngẩng đầu lên, Sở Thiên hỏi: “Tại sao quốc mẫu Hải Đế lại có thể sống lâu như vậy? Có thể nói cho ta biết làm thế nào không! Ta cũng có thể làm được!”

Mạch Khăng Tích trầm mặc hồi lâu, sau đó nói: “Người không được!”

“Tại sao!?” Sở Thiên vội hỏi.

“Thân thể của người, có phải đang nóng ran không?” Mạch Khăng Tích bỗng hỏi.

Sở Thiên quệt tay lau mồ hôi trên trán, lúc này, trên người hân đang tỏa ra một tầng khí nóng.

“Ta không sao, hãy nói ta biết làm thế nào để kéo dài tuổi thọ của Sát Lâm Na trước đi!”

“Người là hậu duệ của Cự Long tộc sao?” Mạch Khăng Tích nói: “Ta có thể cảm nhận được Long Thần lực yếu ớt trong cơ thể người!”

Sở Thiên nheo mắt lại, trên vạn năm rồi, Cự Long tộc vẫn mãi là tử địch của Hoàng Kim Long tộc.

“Không cần sợ! Ta sẽ không gây khó dễ cho người!” Mạch Khăng Tích thở dài, nói: “Ài, một vạn năm rồi. Cùng là dòng máu Long Thần, tại sao nhất định phải thù suốt một vạn năm...”

Trong chớp mắt, gió lạnh của băng nguyên cũng mang theo sự cô lạnh, Mạch Khăng Tích tiếp tục nói: “Nếu người là hậu duệ của Cự Long tộc, có dòng máu Long Thần, vậy có lẽ còn có một tia hi vọng.”

Một tia hi vọng? Sở Thiên thẳng thắn nói: “Nói cho ta biết, làm thế nào!”

“Thứ nhất, dùng Long thần lực của người luyện đến cảnh giới tương đương với ta! Ít nhất cần sử dụng được thời gian nghịch lưu trong lãnh vực của Long Hoàng!”

Sở Thiên neho mày ghi nhớ lại.

“Thứ hai, giết chết được một vị thượng cổ chúng thần!”

Sở Thiên nắm chặt tay lại, ở niên đại mà đến thần tích cũng có thể nguy tạo được, sớm đã không còn thượng cổ chúng thần, huống hồ gì là giết thần!

“Thứ ba, dùng thời gian nghịch lưu, đem tiềm lực sống của thượng cổ chúng thần đổi cho Sắt Lâm Na!”
Lương lự một lát, Mạch Khăng Tích tiếp tục nói: “Năm xưa, ta đã dùng hoàng kim lãnh vực, lấy máu trên người của nữ thần Băng Tuyết để đổi cho Hải Đế!”

Mặc dù cơ thể khí nóng đang dâng lên phừng phừng, nhưng Sở Thiên lại thấy tay chân lạnh ngắt.

Mạch Khăng Tích âm thầm nói: “Chỉ có sinh mệnh của thần, mới có thể bù đắp vào thiếu khuyết của con người, nhưng cái giá để đổi lấy thần lực, người không thể chịu đựng được, cho dù ta đã làm được chuyện này, nhưng phải trả giá là — bị đóng băng ở nơi này một nghìn năm! Còn về người, e rằng sẽ mãi mãi bị đóng băng tại chỗ này....

“Nếu người muốn cố gắng đi ra ngoài cũng được, ba năm trước ta đã đi núi Lạc Nhật một lần!” Mạch Khăng Tích nói: “Có điều sau khi rời khỏi cực địa băng nguyên, sức mạnh và tiềm lực sống của người sẽ không ngừng bị thất thoát, hơn nữa mãi mãi không thể khôi phục! Nếu trước lúc chúng bị hao tổn hết mà người không cách nào trở về đây, vậy thì người sẽ bị tan biến linh hồn!”

Sở Thiên neho mắt lại, hỏi: “Cực địa băng nguyên rốt cuộc có bí mật gì? Tại sao ta nhất định phải đến đây!”

“Đợi đến khi người tu luyện đến cảnh giới tương đương với ta, đồng thời giết được một vị thần, ta sẽ nói cho người biết! Trước lúc đó, biết quá nhiều sẽ không tốt cho người đâu, ha ha. Từ khi ta hiện thân ở núi Lạc Nhật ba năm về trước, e rằng hiện tại có rất nhiều người, đã bắt đầu vì những thứ kia mà đến đây tìm ta rồi!”

Giọng điệu của Mạch Khăng Tích chợt biến đổi trở nên lạnh lùng, “Có điều, Sắt Lâm Na nhiều nhất có thể sống được ba mươi năm nữa, hơn nữa, trên đại lục sớm đã không có thượng cổ chúng thần rồi, nữ thần Băng Tuyết, cũng là do ta giết từ một vạn năm trước, có điều ta giữ lại di thể của nữ thần!”

Trong ba mươi năm đạt đến trình độ của thượng cổ ma thú, còn phải giết được một vị thần không tồn tại, Sở Thiên chán nản cúi đầu, hỏi: “Còn có cách nào khác không!”

“Có lẽ có, nhưng ta lại không biết!” Mạch Khăng Tích nói.

Gió lạnh dưới núi đã rít gào, nhưng trên đỉnh núi lại vô cùng yên ắng, chỉ có trên vết thương toàn thân của Sở Thiên, không ngừng chảy ra dòng máu màu vàng kim.

“Người có thể vì Sắt Lâm Na đến nơi này, có thể chứng minh người sẽ không phản bội Khải Tắt, được rồi, đừng nói chuyện Cách Lan Đặc cho bất cứ người nào biết, cũng đừng nói Hải Đế biết tại sao ta bị đóng băng, người đi đi!” Mạch Khăng Tích nói xong, đã không thấy động tĩnh gì nữa, gió lạnh trên đỉnh núi, cũng bắt đầu nổi lên.

Sở Thiên sững người trên băng sơn, rất lâu sau cũng không di chuyển một bước.

Đột nhiên, đôi mắt của Mạch Khăng Tích lại mở ra lần nữa.

“Phất Lạp Định Nặc, thứ người mặc trên người, có phải là Lời nguyện của Tử Thần không?”

“Phải.” Sở Thiên nói.

“Đừng mặc nữa.” Mạch Khăng Tích chậm rãi nói: “Lời nguyện của Tử Thần sẽ hút hết sức mạnh của người.”

“Ha ha, ta là kẻ thiếu năng ma pháp bẩm sinh. Hơn nữa ta không hề tu luyện qua đấu khí.” Sở Thiên cười nói: “Trong cơ thể ta, không có gì để mà hút cả.”

Mạch Khăng Tích trong cột băng, khe khẽ thở dài, sau đó không nói thêm lời nào nữa.

Một hồi lâu sau, giọng nói dịu dàng của Hải Đế vang lên, “Phất Lạp Dịch Nặc, nếu như ngươi đã gặp được Mạch Khăng Tích rồi, vậy thì về đi!”

Sở Thiên chợt bừng tỉnh, mới phát hiện Hải Đế không biết từ lúc nào đã lên đến đỉnh núi.

“Quốc mẫu, tên quái vật đầu ưng thân người đâu?” Sở Thiên hỏi.

“Ài, hắn đã trốn thoát rồi.” Hải Đế tiếc nuối nói: “Vốn dĩ ta đã đánh bại hắn, nhưng không ngờ, người đó lại có thượng cổ binh khí là Chiến Thần Kích, hơn nữa, hắn lại hiểu cách dùng của Chiến Thần Kích.”

Chiến Thần Kích!? Sở Thiên neho mắt lại, nghĩ đến trường kích đỏ màu lửa bị rơi trong cơn hồng thủy.

“Đứa trẻ đáng thương!” Hải Đế lấy Mặc Phi Đặc trong tay Sở Thiên, ôm vào lòng mình, sau đó nói: “Chúng ta đi thôi!”

Chúng ta? Sở Thiên ngạc nhiên nói: “Quốc mẫu đi cùng chúng ta sao?”

Hải Đế gật đầu, nói: “Bí mật của cực địa băng nguyên, không thể để cho người khác biết, ta phải đi bắt tên quái vật đó về.”

“Vậy Mạch Khăng Tích...” Sở Thiên chỉ vào cột băng.

“Ha ha.” Hải Đế nhẹ nhàng cười: “Không sao, ta sẽ không đi quá xa, hơn nữa, tuy Mạch Khăng Tích chỉ còn lại chút sức mạnh, nhưng trên đại lục không có mấy người có thể làm bị thương ông ấy.”

220. Chương 202: Hoàng Kim Long Vương (2)

Phi thuyền Tề Bách Lâm dưới sự thôi động của Hải Đế, tốc độ như thiểm điện bay trong không trung.

Trên phi thuyền, Hải Đế vừa ngưng thần dò xét xung quanh, vừa nghe Sở Thiên kể về chuyện của hắn và Sát Lâm Na. Đương nhiên, có chút chuyện Sở đại thiếu gia phải sửa đổi đi.

Sau khi kể xong, Sở Thiên ngạc nhiên nói: “Quốc mẫu, sao người lại biết mình và Sát Lâm Na rất giống nhau? Người đã gặp nàng rồi sao?”

Hải Đế nói: “Ba năm trước, khi Mạch Khăng Tích ở núi Lạc Nhật, ta đã từng đến thăm thành Bàng Bối.” Nói rồi, Hải Đế hiện ra một nụ cười hiền từ, “Ha ha, bọn trẻ sống cũng tốt! Sát Lâm Na rất xinh đẹp, Lô Dịch giống với tổ tiên, một lòng muốn thống nhất đại lục, ài, đáng tiếc chúng đều quá ưu tú rồi...,”

Sở Thiên hiểu ý của Hải Đế, càng ưu tú thì thời gian được sống càng ít.

Đột nhiên, Sở Thiên nhớ ra một chuyện mình đã bỏ sót, trước khi hắn nhìn thấy bí mật dưới hoàng cung Khải Tắt, Lô Dịch Tam Thế đã tự tay đánh bại một thành viên hoàng thất đã sống trên năm mươi tuổi!

Kỳ Đa! Tại sao thúc thúc của Sát Lâm Na là Kỳ Đa, có thể trở thành một ngoại lệ trong hoàng thất Khải Tắt!? Chẳng lẽ có con người có thể lấp được khiếm khuyết trong dòng máu Long Thần ư?

Cố nén nghi vấn trong lòng, Sở Thiên tiếp tục hỏi: “Quốc mẫu, người là loài người sao?”

“Ta đương nhiên là người rồi!” Hải Đế cười nói: “Năm xưa ta cũng giống như Sát Lâm Na, cũng là công chúa một nước, nhưng quốc gia của ta bị vương triều Ca Đặc mạnh nhất lúc bấy giờ thôn tính, ha ha, lúc lưu vong ta đã cứu một đứa trẻ...”

Năm nghìn năm trước, nội chiến Long tộc, Mạch Khăng Tích bị thời gian nghịch lưu của Lạp Hi Đức biến thành một đứa trẻ vừa ra đời, chính lúc hắn thất tán với tộc nhân. Vào lúc chỉ có thể duy trì được hình người, thì gặp được Hải Đế.

Hải Đế không ngờ rằng, đứa trẻ mình vô tình nhặt được, chỉ trong mấy năm đã biến thành một thanh niên gần như hoàn mỹ. Sau đó kết hôn với nàng, rồi sinh con. Hải Đế lại càng không ngờ, người chồng trước nay cơ thể luôn gầy yếu, lại vào lúc vương triều Ca Đặc truy sát nàng, chỉ dựa vào một trường kiếm, đã

giết thập đại cầm chủ pháp sư uy chấn đại lục, giúp nàng xây dựng lại đất nước, hùng cứ phương đông, trở thành đế quốc Khải Tát khiến thiên hạ thêm thuồng.

Năm nghìn năm sau, thân là hậu đại ưu tú nhất của hoàng thất Khải Tát, công chúa Sắt Lâm Na kế thừa khí tức Hoàng Kim Long Vương nồng hậu trên người, Sở Thiên cả ngày ôm ấp Sắt Lâm Na, trên người tự nhiên cũng có mùi của Mạch Khăng Tích. Điều này cũng khiến Sở đại thiếu gia gặp phải một chuỗi phiền phức lớn.

Phi thuyền rất nhanh đã bay ra khỏi phạm vi băng sơn che phủ, đến không phận của vùng đất hai màu đen trắng đan xen nhau.

Sở Thiên nhận ra đây là nơi ngày trước mình thất lạc với La Tân, thế là vội nói: “Quốc mẫu, ta và một người bạn đã bị thất tán ở đây, người có thể giúp ta tìm ở phụ cận đây không?”

“Được, người chờ chút.”

Dứt lời, Hải Đế phát ra một tia thần lực, soát qua vùng đất đen một lượt.

Một lát sau, Hải Đế lắc đầu, nói: “Nơi này không có người, chỉ có mấy con ma thú.” Nghĩ một lát, Hải Đế lại nói: “Có lẽ là bạn của người rất mạnh, có thể tránh được thần lực của ta.”

Rất mạnh? Sở Thiên nhớ lại tình cảnh lúc La Tân bị con cá nhám dọa cho bỏ chạy, cảm giác kỳ quái.

“Ca ca, thật dễ chịu!” Mặc Phi Đặc cuối cùng đã tỉnh, vén áo choàng trên người ra, nhìn Hải Đế hỏi: “Tiểu nha đầu này là ai? Sao lại nhìn giống Sắt Lâm Na tỷ tỷ vậy?”

Sở Thiên lo sợ nhìn Hải Đế, sau đó tính toán một lát, quả nhiên, Mặc Phi Đặc còn lớn hơn Hải Đế mấy trăm tuổi, gọi bà là tiểu nha đầu cũng không có gì là quá đáng.

Hải Đế mỉm cười, vỗ nhẹ vào gương mặt nhỏ hồng hào của Mặc Phi Đặc, nói với Sở Thiên: “Đệ đệ người thật đáng yêu.”

Cộp!

Trong bầu trời chợt vang lên một âm thanh khô khốc.

Nhìn theo hướng âm thanh đó, một thân ảnh đỏ rực lửa đang biến mất về phía băng sơn phía xa.

Hải Đế sắc mặt vui mừng, vội nói: “Phất Lạp Dịch Nặc, thần lực của phi thuyền này đủ bay về Khải Tát rồi, người cứ đi về phía nam là được.”

Dứt lời, Hải Đế mở cửa khoang phi thuyền, tung người bay đi.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên nheo mắt lại, nhìn theo bóng lưng của Hải Đế hét lớn: “Mau trở lại!”

Nhưng thân ảnh của Hải Đế bay quá nhanh, trong chớp mắt đã không thấy đâu nữa.

“Ca ca, người gọi ả làm gì?” Mặc Phi Đặc nghiêng đầu, tò mò hỏi.

“Mẹ nó, Sắt Lâm Na sao lại có tổ tiên ngu ngốc thế!” Sở Thiên mắng: “Tên quái nhân kia là thực lực gì?” Vừa rồi cả thời gian lâu vậy mà không xuất hiện, nhưng vừa ra khỏi cực địa băng nguyên thì hần lại xuất hiện, hơn nữa tốc độ lại chậm ngay đến lão tử còn nhìn thấy rõ, đây rõ ràng là muốn dụ Hải Đế bỏ đi, sau đó lại đến đối phó với lão tử!”

Mặc Phi Đặc nửa hiểu nửa không nhìn Sở Thiên, gãi đầu, nói: “Không thành vấn đề, nếu có nguy hiểm, ta bảo vệ người!”

Sở Thiên bị tức đến đỏ khốc đỏ cười, buộc chặt áo choàng cho Mặc Phi Đặc, dặn dò: “Cẩn thận một chút, nếu có nguy hiểm thì phải chạy trước!”

Xịch! Xịch!

Cơ hồ như bị cái gì đó dẫn đi, phi thuyền chệch khỏi hướng nam.

Sở Thiên chợt biến sắc, ôm lấy Mặc Phi Đặc.

Lơ lửng trôi đi, phi thuyền dần dần bay về hướng Đông.

Trong thung lũng băng tuyết ở phía đông cực địa băng nguyên phía xa, Liên Thành đang trụ vào trường kích màu đỏ lửa quỳ một gối xuống đất, ngực không ngừng phập phồng, giọt mồ hôi to bằng hạt đậu vừa xuất hiện đã biến thành băng châu, rơi lã chã xuống đất.

“Thần lực của nữ thần Băng Tuyết?” Liên Thành sắc mặt nặng nề, lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ nữ thần Băng Tuyết chưa chết? Hừ! May mà ta có Chiến Thần Kích, tuy chỉ còn một nửa sức mạnh, nhưng cũng đủ để thoát khỏi tay nữ thần Băng Tuyết đến đây!”

“Chủ nhân! Phát Lạp Dịch Nặc tới rồi!”

Lôi Mạc Tư dùng một đạo điện quanh kéo phi thuyền, bay về bên cạnh Liên Thành.

“Uhm, làm tốt lắm!” Liên Thành lạnh lùng nói một câu, sau đó quát: “Hợp thể!”

Khi phi thuyền hạ đất, Sở Thiên nhìn thấy Liên Thành, hắn đã lại thành một quái vật đầu ưng thân người rồi.

“Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên dùng bộ mặt thần côn chuẩn mực nói: “Vị tiên sinh đây, người tìm ta có chuyện gì?”

“Hừ!”

Hừ nhạt một tiếng, Liên Thành vươn ra hai tay, bắt lấy Sở Thiên và Mặc Phi Đặc, sau đó chạy thẳng về hướng Đông.

Sở Thiên chỉ cảm thấy trong mắt mình vụt qua vô số ngọn núi tuyết, gió lạnh vù vù thổi khiến hai mắt hắn đau nhức, đành phải nhắm chặt mắt lại.

Khi Sở Thiên mở mắt ra, hắn đang ở trên một băng nhai.

Ném Sở Thiên và Mặc Phi Đặc trên mặt băng, Liên Thành cất giọng khàn khàn nói: “Phát Lạp Dịch Nặc, một phần lực lượng nửa của Chiến Thần Kích ở đâu?”

“Chiến Thần Kích? Cái gì là Chiến Thần Kích?” Sở Thiên quần quai bò dậy, nói: “Ta chưa từng nghe nói qua Chiến Thần Kích!”

“Ca ca, ta biết!” Mặc Phi Đặc cướp lời nói: “Chiến Thần là thuộc thần của nữ thần Sinh Mệnh, Chiến Thần Kích chính là binh khí của hắn!”

“Phát Lạp Dịch Nặc, đệ đệ ngươi còn biết Chiến Thần Kích, lẽ nào ngươi không biết?” Liên Thành cười lạnh khinh thường nói: “Băng nhai này cách xa cực địa băng nguyên, thần lực của hai cao thủ kia không truyền được đến đây đâu! Cho nên ta khuyên ngươi hãy nói thực, nếu không...”

“Ta thật sự không biết!” Sở Thiên ôm lấy Mặc Phi Đặc, để hắn không ăn nói lung tung, “Nếu ta có một nửa sức mạnh của Chiến Thần Kích, lẽ nào lại chịu để ngươi bắt sao?”

Liên Thành lạnh lẽo nói: “Vậy thì ta chỉ có thể đích thân động thủ thôi!”

Bình!

Liên Thành đập mạnh Chiến Thần Kích trong tay, sau đó đôi mắt không có đồng tử phát ra một tia sáng đỏ rực lửa.

Hồng quang đầu tiên nhắm vào đầu của Sở Thiên, sau đó, tay, chân. Những nơi này đều không có gì khác thường.

Nhưng khi hồng quang chạm vào nhuyển giáp màu đen trên người Sở Thiên, dường như lại bị hút vào trong đó và biến mất.

“Lời nguyện của Tử Thần? Sao nó lại trở nên như vậy?”

Liên Thành cau mày sững người lại, sau đó cười, “Ha ha, thì ra là bị Lời nguyện của Tử Thần hút hết rồi!”

“Đưa ta!” Liên Thành một tay tóm lấy Sở Thiên, tháo nhuyển giáp trên người hắn ra.

Lời nguyện của Tử Thần còn có thể hút được thần lực? Sở Thiên nheo mắt lại, nếu như nó có thể hút được sức mạnh của Chiến Thần Kích, vậy thì Long Thần lực yếu ớt trong cơ thể Sở Thiên thì sao?

Dùng trường kích vén nhuyễn giáp lên, trong miệng Liên Thành vang lên một chuỗi chú ngữ phức tạp.

Theo chú ngữ, Lời nguyện của Tử Thần liền phát ra từng trận hồng quang, sau đó hồng quang nhanh chóng hút vào trong Chiến Thần Kích.

Chốc lát sau, ánh sáng của Chiến Thần Kích đã mạnh hơn, còn nhuyễn giáp đã bị rách nát không thể tưởng được, cũng lại khôi phục lại hình dạng lúc trước.

“Còn thiếu một chút!”

Nói rồi, Liên Thành quét mắt sang chiếc áo choàng trên người Mặc Phi Đặc.

“Người muốn làm gì?” Mặc Phi Đặc che chiếc áo choàng trên người, lui lại vài bước.

“Đưa áo choàng cho ta!” Liên Thành lạnh lùng nói, sau đó vươn một tay đến.

“Không đưa!” Mặc Phi Đặc túm chặt áo choàng, lắc đầu nói: “Đây là của ca ca ta, không thể đưa cho người!”

“Đưa ta!” Liên Thành đi về phía Mặc Phi Đặc, “Ta không muốn giết trẻ con.”

Sở Thiên luống cuống, vội che trước mặt Mặc Phi Đặc, sau đó nói: “Mau đưa áo choàng cho hắn!”

“Ta cứ không đưa! Không có ý tứ!” Mặc Phi Đặc co chân chạy đi.

“Hừ!” Đầu ửng của Liên Thành hiện ra một thần sắc không kiên nhẫn, sau đó lắc người, dời đến trước mặt Mặc Phi Đặc.

“Phát Lạp Dịch Nặc, đệ đệ của ngươi rất đáng ghét!”

Nói rồi, Liên Thành quét ngang trường kích, đâm thẳng đến, nhấc cả Mặc Phi Đặc và áo choàng lên.

221. Chương 203: Chân Diện Mục Của Mặc Phi Đặc (1)

Đại kích dài hơn ba thước, chỉ riêng lưỡi kích màu đỏ lửa đã dài đến nửa thước.

Ngọn lửa đang nhảy múa trên lưỡi kích, xuyên thẳng vào ngực của Mặc Phi Đặc, vén chiếc áo choàng từ sau lưng hắn.

Co quắp mấy hồi, sau đó người Mặc Phi Đặc mềm nhũn, mắc trên trường kích, không còn động đậy.

Tách tách!

Một chất lỏng màu xanh đen chảy ra từ khoe miệng và ngực của Mặc Phi Đặc.

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên rất đau lòng, nhưng nhiều hơn nữa là sợ hãi, lời cảnh cáo của Dịch Á Lạc phẳng phất bên tai, Mặc Phi Đặc chết, Sở Thiên cũng đừng hòng sống thêm!

Liên thành nhìn thấy máu của Mặc Phi Đặc rồi, sắc mặt trở nên trầm trọng, “Ma thú địa ngục? Phát Lạp Dịch Nặc, đệ đệ ngươi tại sao là ma thú địa ngục!?”

Sở Thiên chán nản ngồi phịch xuống đất, cúi đầu nói: “Mặc Phi Đặc không những là ma thú địa ngục, hơn nữa, đại ca của hắn tên Ba Nhĩ, nhị ca là Dịch Á Lạc!”

“Địa ngục tam đại thần thú?” Cánh tay phải đang cầm kích của Liên Thành, bất giác run rẩy.

“Không sai, chính là địa ngục tam đại thần thú!” Sở Thiên vỗ vào mặt băng, nói: “Ngồi xuống đi, chúng ta cùng nhau chờ chết! Ba huynh đệ họ có một mối liên hệ đặc biệt, hiện tại hai ma thú còn lại, có lẽ đã biết Mặc Phi Đặc chết rồi. Không bao lâu nữa, họ sẽ từ địa ngục đến nhân gian, giết chết người và ta!”

Liên Thành ngẩng đầu lên, nhìn Mặc Phi Đặc trên lưỡi kích, sau đó quát: “Không thể nào! Trên người hắn không hề có bất cứ khí tức nào, hơn nữa cho dù ta có Chiến Thần Kích, cũng không thể giết được tam đại thần thú!”

“Mặc Phi Đặc bị đại ca hấn phong ấn rồi!” Sở Thiên nói: “Hiện tại hắn chỉ là một đứa trẻ bình thường!”

Liên Thành cúi đầu xuống, chậm rãi suy nghĩ một hồi, sau đó lắc mạnh trường kích. “Địa ngục ma thú thì thế nào!? Đợi ta hoàn toàn nắm bắt được Chiến Thần Kích, chẳng lẽ vẫn sợ họ sao!?”

Nói rồi, trên người Liên Thành và trường kích lập tức nổi lên hồng quang rừng rực.

Cơ hồ hô ứng lại nó, áo choàng trên lưng Mặc Phi Đặc cũng hiện ra một hồng quang. Thuận theo cơ thể bị trường kích xuyên qua của Mặc Phi Đặc, chạy đến cánh tay của Liên Thành.

.....

Nơi nào đó của địa ngục.

Ánh trắng đỏ quanh quẩn xuyên qua đám mây đen u ám ngập trời, chiếu rọi vào một bình nguyên trải dài vô tận, trong bầu trời thỉnh thoảng lại có mấy con chim bay qua, nhưng lại không thể không kinh sợ nhìn xuống bình nguyên, nơi đang có trăm vạn vong linh đại quân!

Trước đại quân, một bóng đen bập bùng lửa địa ngục, chậm rãi tiến đến Địch Á Lạc.

“Đại ca!” Địch Á Lạc cung kính tiến lên trước, cúi thấp đầu, “Người lo lắng cho Mặc Phi Đặc, ta vừa cảm nhận được hắn đã bị thương.”

“Không!” Giọng nói lạnh lẽo của Ba Nhĩ vang lên. “Ta chỉ phong ấn hai tầng của tam đệ, nếu có người muốn làm hại hắn, hừ...”

“Vậy đại ca lo lắng chuyện gì?” Địch Á Lạc hỏi.

“Tên Phát Lạp Địch Nặc đó, có thể chăm sóc tốt cho tam đệ không?”

Địch Á Lạc gật đầu nói: “Ta đã điều tra qua, Phát Lạp Địch Nặc ở nhân gian rất có quyền thế, đối xử với tam đệ rất tốt, cho nên ta mới giao tam đệ cho hắn...”

Trong bóng đen, chợt lóe lên thứ ánh sáng xanh lè của một đôi mắt, giọng nói của Ba Nhĩ không mang theo chút khí tức của sự sống nào. “Người biết ta muốn hỏi gì, đừng phí lời!”

“Vâng.” Địch Á Lạc cúi đầu xuống, chậm rãi nói: “Nếu lần này chúng ta chết trận, tam đệ cũng sẽ không bị phát hiện, hắn tuyệt đối sẽ không ngờ tới. Đại ca người sau khi phong ấn cho tam đệ lại đưa hắn đến nhân gian, giao cho một con người bảo vệ.”

“Uhm, vậy thì tốt!”

Nói rồi, Ba Nhĩ hướng về trăm vạn vong linh đại quân, chậm rãi giơ tay lên.

“Đại ca, thật sự không cần gọi tam đệ về sao?” Địch Á Lợi vội nói: “Nếu đại ca giải phong ấn cho tam đệ, rồi lại mở lãnh vực tầng thứ ba của hắn...”

“Câm miệng!” Ba Nhĩ quát: “Ta đưa tam đệ đến nhân gian, chính là không muốn hắn cùng chết với chúng ta!”

Ba Nhĩ cười lạnh một cái, tiếp tục nói: “Hơn nữa, lần này chúng ta không nhất định phải dùng đến sức mạnh của tam đệ, hừ! Phát hiện của người ở nhân gian, đúng là có ý nghĩa!”

Nói rồi, cánh tay của Ba Nhĩ hạ xuống, hét lớn với trăm vạn vong linh đại quân: “Xuất phát!”

.....

“Chuyện gì vậy?” Sức mạnh của Chiến Thần Kích tại sao lại không hoàn chỉnh.

Liên Thành nghi hoặc lắc trường kích trong tay, chợt phát hiện, sức mạnh từ áo choàng Tử Thần truyền đến, dường như bị cơ thể của Mặc Phi Đặc giữ lại.

“Chết tiệt!” Liên Thành chửi một tiếng, sau đó hất mạnh trường kích, muốn ném Mặc Phi Đặc xuống.

“Khà khà! Không có ý tứ!”

Đôi mắt Mặc Phi Đặc mở ra, lại biến thành đôi mắt một bên xanh lè, một bên dị sắc.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên mừng rỡ nhảy dựng lên, “Mặc Phi Đặc, người không sao thì tốt rồi...”

Bất chợt, Sở Thiên phát hiện, khí chất của Mặc Phi Đặc trước mắt đã thay đổi, không còn nhìn thấy bóng dáng của một đứa trẻ chỉ biết ăn đồ vật trong nhà, mà chính là ma thú cấp mười ngày trước đã ở trong thành Bàng Bối, chỉ cần nhấc tay nhẹ một cái cơ hồ cũng đủ giết chết Sở Thiên!

“Phất Lạp Định Nặc!” Mặc Phi Đặc nhìn Sở Thiên, tắc lưỡi, nghiêng nghẹo đầu nghi hoặc nói: “Tại sao ta muốn giết người, nhưng lại không thể xuống tay được nhỉ?”

“Người đừng hòng giết ca ca ta!”

Đột nhiên, trên cổ của Mặc Phi Đặc lại xuất hiện thêm một chiếc đầu giống như vậy, nhưng chiếc đầu này, mới chính là người mà Sở Thiên thân thuộc, là đệ đệ chỉ biết ăn vặt của mình.

“Cái này...” Sở Thiên há mồm tròn mắt nhìn hai chiếc đầu của Mặc Phi Đặc, nuốt mạnh nước miếng một cái.

“Đúng là địa ngục ma thú Mặc Phi Đặc!” Liên Thành từ từ cúi thấp người, ngưng thần cảnh giác.

“Hi hi, người đã nghe qua tên của ta sao? Có ý tứ!” Một cái đầu của Mặc Phi Đặc xoay sang Liên Thành.

“Dĩ nhiên đã nghe qua.” Liên Thành nhìn Mặc Phi Đặc không chớp mắt, nói : “Địa ngục tam đại thần thú, Ba Nhĩ điều khiển vong linh, Dịch Á Lạc chấp chưởng nhị giới thông đạo, còn người chuyên môn chém giết, chính là người, Địa Ngục Tam Đầu Khuyển cấp mười, Mặc Phi Đặc!”

Xoẹt!

Liên Thành rút trường kiếm sau lưng, tay phải cầm kích, tay trái nắm kiếm, đồng thời trên người xuất hiện vô số tia sáng chói mắt.

Tam Đầu Khuyển? Vậy thì còn một chiếc đầu nữa? Sở Thiên nhìn Mặc Phi Đặc trân trối, lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ Mặc Phi Đặc có ba chiếc đầu, đồng thời cũng có ba suy nghĩ khác nhau? Con mẹ nó, hóa ra là tam trọng (3 tầng) tinh thần phân liệt!! Thì ra lão tử chỉ thu phục được một phần ba người Mặc Phi Đặc!

“Da!” Mặc Phi Đặc vui vẻ kêu một tiếng. “Nếu như người đã biết ta, vậy còn chưa cắt mau! Nếu không ta sẽ giết người!”

“Người nói chúng ta có thể giết hần?” Chiếc đầu có thần trí một đứa trẻ của Mặc Phi Đặc, tò mò lắc lư đầu, nói: “Ta và người không phải đều bị đại ca phong ấn rồi sao? Sao còn có sức mạnh để giết hần?”

“Con mẹ người im miệng!” Một cái đầu khác tức giận, kêu lớn: “Ta muốn dọa cho tiểu tử này sợ mà bỏ chạy, nếu không chúng ta đều chết!”

“Ha ha ha ha...” Liên Thành phá lên cười một tràng dài, chậm rãi thu kiếm vào vỏ sau lưng, cười nói: “Thì ra các người đã bị phong ấn rồi, vậy thì dễ rồi...”

Nói rồi, Liên Thành sắc mặt lạnh băng, độc địa nói: “Ta giết các người ở đây, sẽ không ai biết được. Ha ha, đợi khi hai vị huynh trưởng của các người đến, chỉ phát hiện được thi thể của các người thôi!”

Đâm thẳng trường kích. Lưỡi kích đỏ rực và sắc bén chớp mắt đã lao đến thẳng ngực của Mặc Phi Đặc.

“Muốn giết ta?” Giọng nói của Mặc Phi Đặc bỗng trở nên lạnh lẽo. “Hừ, tìm cái chết!”

Phụt!

Một âm thanh khô khốc vang lên, Chiến Thần Kích bị Mặc Phi Đặc nắm chặt lấy.

Tiếp sau đó, trên vai của Mặc Phi Đặc, có thêm chiếc đầu thứ ba!

“Không phải người bị phong ấn rồi sao?” Liên Thành muốn thu lại trường kích, nhưng lại phát hiện sức mạnh kinh hồn của Mặc Phi Đặc, trường kích trong tay hắn không thể nhúc nhích được.

“Ha ha, có ý tứ, người cuối cùng cũng đến rồi!” Hai chiếc đầu xuất hiện trước, đồng thời vui mừng kêu lớn.

“Câm miệng!” Xoay đầu hoạt động một cái, cái đầu thứ ba nhìn Liên Thành lạnh lùng nói: “Kẻ bị phong ấn, chính là hai đứa trẻ này!”

Dứt lời, trên khóe miệng của cái đầu thứ ba lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, “Người khá lắm, thần lực cường đại đến mức khiến ta hứng thú, ha ha, lâu rồi không giết người...”

“Đừng!” Cái đầu thứ hai – Đệ đệ của Sở Thiên bỗng kêu lên, “Phát Lạp Dịch Nặc ca ca vẫn còn ở đây!”

Dứt lời, hắn nhìn Sở Thiên hét lớn: “Chạy mau!”

Sở Thiên không kịp nghĩ nhiều, xoay người chạy mất.

Liên Thành cũng nghĩ tới việc gì sẽ xảy ra tiếp theo, thế là thanh kiếm sau lưng lại rút khỏi vỏ lần nữa, chém về đôi tay Mặc Phi Đặc đang nắm chặt trường kích!

Buông Chiến Thần Kích, Mặc Phi Đặc từ từ bay lên trên không, ngay sau đó hét lớn: “Lãnh vực — Địa ngục hỏa!”

222. Chương 203: Chân Diện Mục Của Mặc Phi Đặc (2)

Theo giọng nói của Mặc Phi Đặc, ánh sáng xanh lè chụp lên người hắn.

Ngay cả tư cách để tránh né cũng không có, Sở Thiên cũng bị cuốn vào lãnh vực của Mặc Phi Đặc.

Còn Liên Thành, liền thu lại Chiến Thần Kích, chạy nhanh về phía xa, đồng thời dùng tốc độ mắt thường không nhìn thấy vũ động thanh kiếm.

“Thượng cổ kiếm kỹ — Ảnh!”

Thân thể của Liên Thành phân thành hai, hai thành bốn... Trong chớp mắt, vô số tên quái vật đầu ưng thân người xuất hiện trên bầu trời.

“Thượng cổ kiếm kỹ — Phong!”

“Thượng cổ kiếm kỹ — Điện!”

...

Mỗi con quái vật đều quát ra những chiêu thức khác nhau, trong chớp mắt, chính lúc lãnh vực của Mặc Phi Đặc đến sát người hắn, thân ảnh của Liên Thành hợp lại làm một, “Trốn!”

Ngay sau đó, Liên Thành như một ngôi sao băng xẹt qua, tức tốc bay lên bầu trời, nỗ lực thoát khỏi nơi lãnh vực che phủ!

“Hừ! Khá lắm!” Mặc Phi Đặc cười lạnh một tiếng, sau đó nhìn thân ảnh của Liên Thành, quát: “Lãnh vực tầng thứ hai — Mộng yểm!”

Lần này, không hề có bất cứ dấu hiệu nào xuất hiện, nhưng sắc mặt Liên Thành trở nên hoảng sợ, “Tấn công tinh thần của Dịch Á Lạc? Chẳng lẽ Mặc Phi Đặc đồng thời có cả lãnh vực của đại ca và nhị ca hắn!?”

Chỉ cảm thấy một áp lực nặng nề ập tới trước mắt, Liên Thành nghiêng rằng, nói: “Lôi Mạc Tư, ly thể!”

“Vâng, chủ nhân!” Lôi Mạc Tư xuất hiện ở bên cạnh Liên Thành.

Liên Thành trong không trung khôi phục lại diện mục thật sự, dậm chân đạp mạnh Lôi Mạc Tư một cái, sau đó thân thể tăng tốc lần nữa, biến mất trong bóng đêm.

Còn Lôi Mạc Tư thì hét thảm một tiếng, rơi vào trong lãnh vực của Mặc Phi Đặc.

Ca ngọ nữ thần Sinh Mệnh! Hóa ra chính là Liên Thành của Hồng Nguyệt Thành! Tên tiểu tử này độc ác thật, vì thoát mạng, lại dùng ma sủng mình chết thay!

Trong lửa địa ngục của lãnh vực, Sở Thiên nheo mắt nhìn thấy tất cả.

A!

Lôi Mạc Tư kêu thảm một tiếng, sau đó trong trận lửa địa ngục phừng phừng, thi cốt cũng không còn lại.

“Ca ca! Mau chạy đi!” Một chiếc đầu của Mạc Phi Đặc, vẫn không ngừng nhắc nhở Sở Thiên.

“Yên tâm đi, ta không sao!” Sở Thiên trong ngọn lửa, cười ha hả vẫy tay.

Lãnh vực tầng thứ hai của Mạc Phi Đặc, chỉ nhằm vào Liên Thành trên bầu trời, cho nên thứ mà Sở Thiên đối mặt chỉ là lửa địa ngục trên băng nhai, nhưng, bất kể là lửa địa ngục hay lửa nhân gian, Sở Thiên đều chưa từng sợ qua, bởi vì Sở đại thiếu gia miễn dịch với Hỏa hệ!

“Không sao?” Cái đầu vừa phát ra lãnh vực cười lạnh nói: “Cái mà lửa địa ngục đốt không chỉ là cơ thể, còn có tiềm lực sống và linh hồn của người!”

Sở Thiên nghe vậy cả kinh! Đồng thời, hắn cảm thấy ý thức của mình bắt đầu mơ hồ, những sợi tóc lơ xỏa trên vai, bắt đầu bạc dần.

“Các người đều rút về cho lão tử!” Đệ đệ của Sở Thiên như sắp bật khóc nói.

Hai chiếc đầu khác của Mạc Phi Đặc nhìn nhau một cái, sau đó nhún vai, một chiếc đầu nói: “Chơi đủ rồi, không có ý tứ.”

Còn một cái khác lại nói: “Mau về đi, nếu không sẽ bị kẻ đó phát hiện!”

Cuối cùng, Mạc Phi Đặc lại biến thành đứa trẻ chỉ biết ăn vặt, còn lãnh vực của hắn cũng đã biến mất.

“Ca ca!” Mạc Phi Đặc khóc lớn chạy đến bên cạnh Sở Thiên.

Sở Thiên lắc lư đầu, quần quai ngồi dậy, chỉ cảm thấy xương cốt trên người nhức mỏi, cơ hồ thoáng chốc đã già đi mấy trăm tuổi.

“Không sao rồi! Chúng ta đi mau!”

Sở Thiên sợ Liên Thành quay trở lại, đỡ Mạc Phi Đặc đứng dậy, gắng gượng rời khỏi băng nhai.

Bước được một bước, Sở Thiên thấy mát lạnh, bởi vì mặt băng kiên cố dưới chân không còn nữa, mà chỉ còn là nước băng mềm mại, ướt nhẹp.

Ca ngọ nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên lập tức biết có phiền phức, vừa rồi Mạc Phi Đặc dùng là Hỏa hệ lãnh vực, còn nơi họ đứng lại là một băng sơn, dưới sức mạnh của ma thú cấp mười, băng sơn, đang tan chảy.

Hồng thủy, lại là hồng thủy.

Thân là địa ngục tam đại thần thú, phạm vi lãnh vực của Mạc Phi Đặc không biết lớn bao nhiêu, ít nhất băng sơn mà Sở Thiên nhìn thấy toàn bộ đều bắt đầu tan chảy rồi, hàng nghìn ngọn băng sơn tan chảy, thủy lượng sinh ra từ nó, tuyệt đối vượt xa lần trước ở đại thảo nguyên.

.....

Đại thảo nguyên Huyền Hà.

Thánh Nữ Trinh Đức đang ở cùng Thú Vương Tra Lý trên một đồng cỏ khô ráo, chỉ huy quân đội phân phát lương thực cho mọi người.

Bụp!

Đột nhiên, thủy tinh cầu trong tay Trinh Đức nổ tan tành.

“Thánh nữ! Chuyện gì vậy!?” Tra Lý lo lắng hỏi.

Trình Đức nhắm mắt trầm tư một lúc lâu, sau đó từ từ mở mắt, cười khổ nói: “Ta sai rồi, ta tưởng rằng cơn hồng thủy lần trước là tai họa do Phất Lạp Dịch Nặc dẫn tới! Nhưng tai họa thật sự, giờ mới bắt đầu!”

“Cái gì? Tai họa lớn hơn ư?!” Tra Lý nặng nề nhìn hướng Khải Tắt phía Nam, nghiêng rằng nói: “Phất Lạp Dịch Nặc!”

“Bệ hạ, người không cần nổi giận.” Trình Đức thở dài, tiếc nuối nói: “Ta cảm nhận được tiềm lực sống của Phất Lạp Dịch Nặc đã hao kiệt, chắc có lẽ sắp chết rồi.”

“Hừ! Quá dễ dàng cho hần rồi!” Tra Lý nói: “Thánh Nữ, hiện tại làm thế nào?”

“Đi phía Nam, tiến về thung lũng Hồng Thổ!” Trình Đức khổ sở nói: “Nếu như Khải Tắt không đồng ý, vì sinh tồn của thú tộc, chúng ta chỉ có thể xé bỏ điều ước, bắt đầu chiến tranh...”

.....

Lúc này, ở phương Bắc đại lục, cơ hồ bản đồ đại lục mất đi một miếng lớn, cả bằng sơn góc phía Đông Bắc đã biến thành hồng thủy.

Phía chính Bắc, dưới sự bảo vệ của Hải Đế, cực địa băng nguyên vẫn bình yên vô sự, nhưng phía nam cực địa băng nguyên, cơn hồng thủy chảy qua đường sông băng lúc Sở Thiên đến đây, từ lỗ hổng trên thánh địa Thú tộc, tràn vào đại thảo nguyên! Dần dần, lỗ hổng nhỏ hẹp đứng không thể chặn được thể nước của cơn hồng thủy, sóng nước đập vào, nhấn chìm hơn nửa đại thảo nguyên.

Còn ở phía Đông cực địa băng nguyên, Sở Thiên không ngừng phiêu dạt theo cơn hồng thủy, cùng đổ vào biển phía Đông đại lục.

Mặc dù Sở Thiên miễn dịch với Thủy hệ, nhưng lần này, hần lại cảm thấy mệt mỏi, sau khi cơn hồng thủy kinh thiên động địa đã kết thúc, Sở Thiên ôm lấy Mặc Phi Đặc, hít mùi gió biển tanh nồng, nhìn bờ biển không bến bờ mà thần thờ.

“Ca ca, hiện tại làm sao bây giờ? Ta không nhìn thấy đất liền!” Mặc Phi Đặc nhìn xung quanh một vòng, sau đó nói.

Nặng nề hít thở vài hơi, Sở Thiên phát hiện da trên tay mình đã nhăn nheo hơn rất nhiều, xem ra tiềm lực sống mà hần đã mất, đã nhiều đến mức khiến Sở Thiên bắt đầu già yếu đi.

“Đừng vội!” Sở Thiên nói: “Ta miễn dịch với Thủy hệ, không bị chìm chết đâu.”

Dứt lời, Sở Thiên lại vội nói: “Hai cái đầu khác của người là thế nào? Họ còn xuất hiện không? Nếu họ lại ra đây, chúng ta đúng là chết thật ở chỗ này đây.”

“Không sao đâu, chỉ cần ta không gặp nguy hiểm, họ sẽ không ra đây đâu.” Mặc Phi Đặc giải thích: “Ta hiện tại đã hơn năm nghìn tuổi, hai cái còn lại, một cái sáu nghìn tuổi, một cái hơn một vạn tuổi, đại ca khi đuổi chúng ta đi, chỉ phong ấn ta và cái sáu nghìn tuổi, sau đó đại ca nói câu cuối cùng với ta, để tên sáu nghìn tuổi phải nghe lời ta, chỉ khi ta có nguy hiểm, họ mới được ra đây.”

“Vậy cái đầu lớn tuổi nhất thì sao? Hần có nghe người không?” Sở Thiên hỏi.

“Hần không nghe, nhưng hình như hần chưa từng ra đây.” Mặc Phi Đặc nói: “Từ khi ta sinh ra, hần chỉ ra có hai lần.”

Sở Thiên hiếu kỳ hỏi: “Các người không phải cùng dùng một thân thể sao? Sao tuổi tác lại không giống nhau?”

“Ta cũng không biết!” Mặc Phi Đặc lắc đầu, nói: “Hình như hơn một vạn năm trước, cái đầu lớn tuổi nhất ăn phải cái gì đó, sau đó trải qua mấy nghìn năm, ta và cái đầu khác liền mọc ra.”

Sở Thiên tiếp tục hỏi: “Lần trước trong thành Bằng Bối muốn giết ta, là cái nào?”

“Ồ, lần trước là cái đầu sáu nghìn tuổi.” Mặc Phi Đặc giải thích: “Tên đó kế thừa lãnh vực của nhị ca ta, sở trưởng của hần là tạo ảo giác và mộng cảnh!”

Sở Thiên trầm nghĩ: Chẳng trách lần trước sau khi lão tử bị tấn công, luôn mơ mơ hồ hồ, không làm rõ được chuyện xảy ra thật hay không, thì ra là lãnh vực tinh thần!

“Ca ca, có ma thú!” Mặc Phi Đặc chợt chỉ về phía xa kêu lên.

Sở Thiên quay đầu nhìn, trên mặt biển đích thực có ma thú, có điều là thi thể của ma thú, hơn nữa cơ hồ cứ một đoạn thì lại có một thi thể.

Cấp mười nộ, thiên hạ khóc! Sở Thiên cuối cùng cũng tận mắt chứng kiến ý nghĩa của câu nói này, chỉ một lãnh vực của Mặc Phi Đặc, e rằng ma thú trên băng sơn phía Bắc hoặc chết vì lãnh vực, hoặc chết vì cơn hồng thủy, cơ hồ đều bị tử tuyệt hết rồi.

Bỗng nhiên, Sở Thiên phát hiện một nhân ảnh trên xác của một ma thú khổng lồ.

“La Tân!” Sở Thiên phấn khởi kêu lớn.

“A? Là giọng của Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ!” La Tân đang suy nghĩ làm thế nào để biến con ma thú dưới chân này thành món ăn, sau khi nghe thấy tiếng của Sở Thiên, hắn lập tức đẩy con ma thú dưới chân phi thẳng tới.

Đợi đến lúc La Tân đến gần, Sở Thiên ôm lấy Mặc Phi Đặc leo lên xác của ma thú, “Ha ha, La Tân, sao ngươi lại ở đây?”

La Tân nói: “Ta vốn đang tìm ngươi trong băng sơn, nhưng không ngờ đột nhiên băng sơn lại tan chảy, ta cũng bị cơn hồng thủy cuốn đến chỗ này.” Dứt lời, La Tân dụi mắt, “Không đúng! Ngươi không phải là Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ!”

Sở Thiên ngây người, lão tử lúc nào không phải là Phát Lạp Dịch Nặc rồi?

Áp sát mắt vào mặt Sở Thiên, sau đó thần sắc La Tân bỗng tỏ ra kích động, đột ngột ôm chặt lấy Sở Thiên, “Gia gia, cuối cùng ta cũng tìm được ngươi rồi!”

“La Tân, ngươi làm gì vậy? Ta đã nói rồi, ta không phải người ngươi tìm...”

Sở Thiên không nói tiếp nữa, bởi vì hắn nhìn thấy bóng ảnh của mình trên mặt nước, tóc bạc ngang vai, nếp nhăn đầy mặt, già đến nỗi không biết bao nhiêu tuổi, khuôn mặt này, chính là khuôn mặt trong bức họa của La Tân!

223. Chương 204: Kinh Biển (1)

Nhìn bóng ảnh trên mặt nước, Sở Thiên sững người không nói được lời nào.

Lãnh vực của Mặc Phi Đặc không những thiêu đốt cơ thể, hơn nữa còn thiêu đốt tiềm lực sống, may mà máu Long Hoàng mang đến cho Sở Thiên một sinh mệnh lâu dài, nếu không phải trên người hắn có tuổi thọ trên nghìn năm, e rằng hiện tại Sở Thiên ngay đến cả xương cốt cũng không còn nữa rồi.

Nhưng chính như vậy, tiềm lực sống của Sở Thiên hầu như đã hao kiệt, khiến hắn trong chớp mắt đã trải qua nghìn năm, biến thành một ông già mạng sống như ngọn nến trước gió.

Run rẩy giơ tay lên, Sở Thiên nhìn làn da nhăn nheo già nua, sau đó cười khổ, “Ca nội nữ thần Sinh Mệnh! Lão tử còn sống được mấy ngày?”

“Gia gia, ngươi làm sao vậy?” La Tân buông Sở Thiên ra hỏi.

Gia gia? Sở Thiên liếc nhìn mái tóc bạc của mình, e rằng hiện tại hắn thật xứng với cách xưng hô này.

“La Tân, ta không phải là người ngươi tìm, ta là Phát Lạp Dịch Nặc!” Sở Thiên buồn bã nói.

“Không thể nào, Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ trẻ hơn ngươi nhiều.” La Tân thò tay lấy bức họa trong lòng ra, chỉ cho Sở Thiên nói: ‘Người xem, người và người trong bức họa giống nhau như đúc.’

Đón lấy bức họa, Sở Thiên tỉ mỉ nhìn, mái tóc bạc ngang vai, khuôn mặt già nua, những thứ này đều không khác với hắn, thứ khác nhau duy nhất, cũng chỉ là khí chất của hai người. Sở Thiên hiện tại mặt đầy chán

nắn, còn người trong bức họa, lại nghiêm trang thần bí, mang theo một sức mạnh thách thức với cả thiên hạ chúng sinh.

Lúc này, Sở Thiên đã không còn tâm trạng để lừa phỉnh La Tân, cúi đầu xuống, Sở Thiên giải thích: “Ta bị Hỏa hệ lãnh vực thiêu đốt tiềm lực sống, mới biến thành như vậy, không tin thì cứ hỏi đệ đệ của ta.” Dứt lời, Sở Thiên chỉ vào Mặc Phi Đặc.

La Tân nhìn Mặc Phi Đặc, sau đó nghi ngờ hỏi: “Người đứng là Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ? Ài, vậy làm thế nào...”

Suy nghĩ một lát, La Tân hai mắt chợt sáng, nói: “Điện hạ, lúc trước người nói, người có thể giúp ta giải cầm chế!”

“Đúng, hiện tại ta cũng có thể.” Sở Thiên gật đầu nói.

“Ha ha, vậy thì đúng rồi!” La Tân chỉ vào bức họa cười nói: “Gia gia ta trước khi mất đã nói, chỉ có người trong bức họa này mới có thể giải cầm chế cho ta, nói như vậy, điện hạ người chính là người ta cần tìm!”

Sở Thiên lắc đầu nói: “Ta đã nói rồi, ta không...”

“Không! Chính là người!” La Tân phấn chấn nói, “Giống với bức họa, lại có thể giải được cầm chế trên người ta, gia gia muốn ta tìm chính là người như vậy, chính là người, Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ!”

“Vậy thì cứ coi là ta đi!” Thân thể ngày càng suy nhược, Sở Thiên đã không có đủ nhẫn nại để tranh biện với La Tân, hiện tại điều hấn quan tâm là, bản thân còn sống được bao lâu nữa!

“Ha ha, tốt quá.”

La Tân ngẩng mặt nhìn trời, lẩm bẩm nói: “Gia gia, ta đã tìm được người đó rồi, người có thể yên tâm rồi.”

Dứt lời, La Tân nhìn bốn phía mặt biển vô bờ, sau đó nói với Mặc Phi Đặc: “Đệ đệ, người có thể nhắm mắt lại, và bịt tai vào không?”

“Không! Không có ý tứ!” Tính khí trẻ con của Mặc Phi Đặc lại phát tác.

“La Tân, người muốn làm gì?” Sở Thiên hiếu kỳ hỏi.

“Ồ, gia gia ta có chút đồ muốn cho người xem, nhưng chỉ có thể cho một mình người xem thôi.” La Tân gượng gạo nói.

Sở Thiên dặn dò: “Mặc Phi Đặc, người cứ làm theo lời La Tân trước đi!”

Đợi Mặc Phi Đặc bịt tai quay người đi, Sở Thiên xòe tay ra nói: “Thứ gì, đưa ta đi!”

“Chờ một chút!”

Trên người La Tân phát ra một ánh sáng màu xanh nước biển, chụp mình và Sở Thiên lại.

Làm xong mọi thứ rồi, La Tân lấy một thủy tinh trong suốt đưa cho Sở Thiên, “Gia gia nói, người nhìn thấy cái này rồi sẽ hiểu.”

Sở Thiên cầm lấy thủy tinh, nhìn ngắm khắp lượt, sau đó cau mày trầm chữi, hiểu cái con khỉ! Lão tử đã sống không được bao lâu nữa, làm gì có thời gian mà nghiên cứu cái thứ này.

Thấy Sở Thiên cầm thủy tinh không nhúc nhích, La Tân kinh ngạc nói: “Điện hạ, sao người không xem?”

“Không phải ta đang xem đây sao?” Sở Thiên ngạc nhiên hỏi.

La Tân sững người lại, nghĩ một lát rồi nói: “Chẳng lẽ điện hạ không biết dùng cái này sao?”

“Vật này còn cách dùng khác sao?” Sở Thiên đưa thủy tinh trả lại cho La Tân, nói: “Người dùng thử ta xem.”

“Được, người chờ một chút.”

Dứt lời, La Tân dồn ánh sáng màu xanh nước biển vào thủy tinh, tiếp sau đó, không khí trước mắt Sở Thiên bỗng động sóng, một hình ảnh rộng xuất hiện trước mắt.

“Ca ngọ nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên tuy tâm trạng đang chán nản, nhưng hắn vẫn bị thu hút bởi hình ảnh trước mắt.

Trong một cung điện tinh tế trang nhã, bốn phía được gọi rửa trong thứ ánh sáng thánh khiết ôn hòa. Nhưng tại tầng cao thấp chính giữa cung điện, có hai người đang giằng co nhau.

Chỉ vào thân ảnh gầy gò thẳng mắt Sở Thiên, La Tân giải thích: “Đây là gia gia ta khi còn trẻ.”

Lãnh khốc, tàn bạo, hai khí chất vốn không liên quan gì, lại dung hợp một cách kỳ lạ trên người gia gia của La Tân, khỏe mắt chuyển động, một thứ áp lực tràn ngập máu tanh khiến Sở Thiên cơ hồ đứng không vững.

Thật lợi hại! Sở Thiên chợt rung mình trong lòng, cho dù là ở trên người Mạch Khăng Tích, Lạp Hi Đức hay Dịch Á Lạc, hắn cũng chưa từng bị chịu áp lực như thế này.

Ngẩng mặt lên trời rít một tiếng, thân ảnh gầy gò ấy đã động đậy.

Bấm tay, xuất trảo, quét ngang!

Ngay sau đó, cả một cung điện đã biến mất.

Lúc này, một thân ảnh mặc đồ trắng đối lưng với Sở Thiên xoay người lại, diện mạo của hắn, chính là bộ dạng của Sở Thiên hiện tại!

Hai người nói với nhau vài câu, sau đó, “Sở Thiên” trong kính tượng lắc đầu.

Bóng trắng chớp động, khi Sở Thiên còn chưa nhìn rõ, hình ảnh đã lại chuyển sang một tình cảnh khác.

Gia gia của La Tân, cơ thể bị chặt làm hai đoạn, máu đỏ tươi bắn khắp vùng đất trắng phau, đông đổ nát của một cung điện, cũng đều bị nhuộm đỏ.

Hình ảnh biến đổi.

Một đoạn thân thể của gia gia La Tân, bị rơi vào trong mặt biển.

Bỗng nhiên, một thân ảnh lại bò dậy từ trên mặt biển, lột thân thể đầy thương tích của mình đến bên cạnh gia gia La Tân. Sau đó nhặt đoạn thân thể đó, điên cuồng cười một trận...

Hình ảnh đã kết thúc, La Tân thu lại thủy tinh, sau đó hỏi: “Điện hạ, người đã hiểu chưa?”

Hiểu cái con khỉ? Sở Thiên chửi thầm một câu.

“La Tân, gia gia ngươi chính là chết như vậy à?” Sở Thiên hỏi.

“Không, gia gia ta chết vì hao tận tiềm lực sống, chết rất bình thường.” La Tân nói.

Sở Thiên thấy làm lạ, bèn hỏi: “Nhưng vừa rồi ta rõ ràng nhìn thấy gia gia ngươi bị chặt làm đôi.”

“Ha ha,” La Tân cười, “Dựa vào thực lực của gia gia ta, cho dù chỉ có một nửa cơ thể cũng có thể sống tiếp.”

La Tân tiếp tục nói: “Gia gia ta khi thu dưỡng ta, chính là chỉ có một nửa thân trên, có điều ông dùng sức mạnh huyền hóa tạo ra cả thân thể.”

Sở Thiên nghĩ đến Lạp Hi Đức, cũng tự nhiên hiểu được.

Sở Thiên lại hỏi: “Ngươi biết vừa rồi là ý gì không?”

La Tân lắc đầu, nói: “Gia gia không chịu nói cho ta biết, ông nói người sẽ hiểu.”

“Được rồi, chuyện gia gia giao phó cho ta đã làm xong.” La Tân nhìn Sở Thiên cười: “Điện hạ, lời người nói lúc trước còn tính không? Ta muốn làm thủ tịch trừ sư của gia tộc Phất Lạp Dịch Nặc.”

Ca ngọ nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên trong lòng hoan hỉ, có điều nhanh chóng ảm đạm lại. Đối với một lão già không biết có thể sống được bao lâu mà nói, cho dù Sáng Thế Thần có làm thủ hạ cho hắn, vậy thì cũng chẳng vui lên được.

Sau khi La Tân triệt bỏ hoàn toàn quang sáng, Sở Thiên gọi Mặc Phi Đặc.

Ba người ngồi lại cùng nhau, Sở đại thiếu... Ách... Là Sở lão thái gia bắt đầu nghiên cứu làm thế nào để sống tiếp. “La Tân, Mặc Phi Đặc, hai người biết cách nào để khôi phục lại tiềm lực sống thì nói ra hết đi!”

“Ca ca,” Mặc Phi Đặc cúi thấp đầu, dường như nhận sai nói: “Không ích gì đâu, tiềm lực sống của ca ca người đã bị hao kiệt rồi, với thương tổn này, cho dù là dùng thời gian nghịch lưu trong lãnh vực của Long Hoàng, cũng chỉ có thể khiến ngoại hình của người khôi phục lại bộ dạng ban đầu, nhưng tiềm lực sống lại không thể nào khôi phục lại được.”

“Con mẹ nó, chẳng lẽ lão tử thật sự sắp chết rồi sao!?” Sở Thiên tức giận mắng.

“Điện hạ, cũng không phải không có cách, nhưng mà rất khó!” La Tân nói.

“Nói mau!” Sở Thiên túm lấy cổ áo của La Tân nói.

La Tân bị bộ dạng hung ác của Sở Thiên dọa cho ngã ngửa, giãy dụa nói: “Ta nói, ta nói, điện hạ thả ta ra trước...”

Sở Thiên buông La Tân ra, sau đó trân trân nhìn hắn.

La Tân cúi thấp đầu, nói: “Tiềm lực sống của điện hạ người không cách nào tự mình khôi phục, nhưng có thể bổ sung từ chỗ khác.”

“Bổ sung thế nào?” Sở Thiên vội nói.

La Tân nói: “Theo ta được biết, Sinh Mệnh Tinh Hoa của Tinh Linh tộc có thể !”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh, Sở Thiên nheo mắt cười, tính lại thời gian, Sinh Mệnh Tinh Hoa mà Tinh Linh tộc nợ hắn cũng sắp được chuẩn bị xong rồi.

“Nhưng hiện tại Tinh Linh tộc đang phục quốc, e rằng không có thời gian để lấy Sinh Mệnh Tinh Hoa!” La Tân tiếp tục nói: “Một cách khác là, tìm được một trong năm vị thượng cổ ma thú — Đức Khố Lạp!”

“Đức Khố Lạp?” Sở Thiên tò mò hỏi: “Tìm hắn làm gì?”

La Tân nói: “Thượng cổ ngũ đại ma thú, Mạch Khổng Tích nắm bắt không gian, Lạp Hi Đức điều khiển thời gian, còn lãnh vực của Đức Khố Lạp, chính là không chế tiềm lực sống!”

224. Chương 204: Kinh Biển (2)

Đức Khố Lạp từ khi đi quyết đấu sinh tử, hiện tại vẫn không biết tin tức, nhưng Sở Thiên nghĩ đến người vợ Chu Lệ Á của mình, lần trước Chu Lệ Á hút hết tiềm lực sống của Phi Long cấp mười, nói không chừng, cũng có thể giúp được chút gì đó.

Nghĩ tới đây, Sở Thiên tâm trạng đã tốt hơn, cười hỏi: “Thượng cổ ngũ đại ma thú mà người nói, hai người còn lại là ai?”

“Thứ tư là Ma Căn nắm bắt nguyên tố, nghe nói hắn có thể thao túng tất cả nguyên tố ma pháp.”

La Tân chợt thấp giọng, nhỏ tiếng nói: “Người cuối cùng, là thần bí nhất trong ngũ đại ma thú, cơ hồ rất ít người đã nhìn thấy được chân diện mục của hắn, cũng không ai biết thuộc tính lãnh vực của hắn...”

“Ô?” Sở Thiên nheo mắt lại, hỏi: “Hắn tên là gì?”

La Tân trịnh trọng nói: “Địa Huyệt Chu Vương, A Tư Nặc!”

Sở Thiên tặc lưỡi, sau đó, ôm bụng cười lớn, “Ha ha ha ha ha...”

A Tư Nặc cũng là thượng cổ ngũ đại ma thú? Sở Thiên cười đến đau cả bụng.

Thần bí nhất? E rằng là A Tư Nặc cả ngày chỉ biết ngủ, kết quả bị người ta hiểu lầm. Không ai biết thực lực của hắn? Vậy chắc chắn là tên tiểu tử này lừa đi đánh nhau với người ta.

Nghĩ tới đây, Sở Thiên có chút tức giận, A Tư Nặc làm ăn kiểu gì vậy? Lão tử đã gặp được Mạch Khăng Tích rồi, nhưng hắn thì chẳng có tin tức gì. Chẳng lẽ lại ở đâu ngủ khi rồi? Khốn kiếp? Phải kêu AK47 dạy dỗ hắn một trận nên thân mới được!

“Điện hạ, người cười gì vậy?” La Tân không hiểu hỏi.

Sở Thiên thu lại nụ cười, nói: “Có cơ hội, ta để người gặp A Tư Nặc thần bí nhất, nếu người thích, đánh một trận với hắn cũng được.”

“A?” La Tân lập tức căng thẳng.

“Không sao!” Sở Thiên xua tay, nheo mắt cười: “A Tư Nặc, là rể của gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc chúng ta!”

.....

La Tân đã trở thành thủ hạ, Sở Thiên cũng không khách khí sử dụng hắn.

Thu gom hết thi thể của các ma thú trên mặt biển lại, sau đó Sở Thiên và Mặc Phi Đặc ngồi lên đầu một thi thể lớn.

La Tân ở phần đuôi ma thú, dùng ánh sáng màu xanh nước biển của hắn đẩy thi thể trôi đi, mấy người như được tăng thêm Phong hệ ma pháp, lao như bay về phía Tây — bờ Đông Hải của đại lục !

Có thể là sức mạnh của La Tân quá ghê gớm, cũng có thể là thi thể của ma thú đã bị lãnh vực của Mặc Phi Đặc tàn phá, trên đường đi, thi thể Sở Thiên đang ngồi không ngừng bị tổn hại. Còn chưa đợi họ nhìn thấy đại lục, thi thể ma thú trong không gian giới chỉ bị họ dùng sạch rồi.

Không còn thi thể, điều này vẫn chưa làm khó được Sở Thiên, bởi vì hắn còn có người!

“Wow! La Tân, người nhanh thật đấy!”

La Tân công Sở Thiên chạy trên mặt nước. Mặc Phi Đặc trên lưng Sở Thiên lại hô lớn lên.

Nhìn đôi chân của La Tân thoăn thoắt trên mặt nước như đi trên bình địa, Sở Thiên không cảm được thâm ca ngợi một câu.

Bỗng nhiên, trên mặt biển phía xa Sở Thiên xuất hiện một điểm đen. Thế là bèn vỗ vai La Tân nói: “Nhìn bên kia có phải là có thuyền không?”

La Tân ngừng lại, đứng trên mặt nước, dồn ánh sáng màu xanh da trời vào đôi mắt.

“Ông chủ, đúng là có thuyền.” Sau khi được Sở Thiên dạy dỗ, La Tân cũng học được cách xưng hô chính xác. “Nhưng mà... Con thuyền đó rất kỳ lạ.”

“Qua đó xem xem!”

Một chiếc thuyền lớn như một thành堡 trên mặt nước xuất hiện trước mắt Sở Thiên, trên thuyền không có buồm, nhưng nó chỉ dựa vào bánh chèo hai bên mà có thể lao trên mặt nước với tốc độ kinh hồn rồi.

Từ đầu đến đuôi thuyền, còn có hai bên khoang thuyền, đặt đầy các khẩu pháo ma pháp.

Mặc dù Sở Thiên rất ít tiếp xúc với các biển của đại lục Huyền Thú, nhưng hắn có thể nhận ra, chiếc thuyền trước mắt, tuyệt đối mạnh hơn so với chiến hạm của hải quân Khải Tát!

Nhìn thấy bức tượng đầu rắn trên đầu thuyền, Sở Thiên nheo mắt lại. “La Tân, chúng ta vòng qua xem.”

“Ông chủ, sao vậy?” La Tân hỏi: “Chúng ta không phải định đáp lên thuyền này về nước chứ?”

“Đây là chiến hạm của Thiên Hải Quốc!” Sở Thiên lạnh lùng nói.

Tuy Sở Thiên hiện tại hình dạng đã thay đổi nhiều, nhưng hắn cũng không dám mạo hiểm trèo lên chiến hạm Thiên Hải Quốc, kẻ địch lớn nhất của phía Đông Khải Tát.

Lúc này, lại có thể thấy mấy chục chiến hạm giống như vậy xuất hiện trên mặt biển, Sở Thiên chợt biến sắc mặt, thầm nghĩ: Khải Tát gặp phiền phức rồi!

“La Tân, chúng ta đi dưới nước!” Mấy người Sở Thiên quyết định đi dưới mặt biển, nên lặn xuống nước.

Mười ngày, đúng mười ngày, Sở Thiên cuối cùng đã nhìn thấy đất liền.

Cảm tạ lịch đại tiên hoàng Khải Tắt, nếu không phải họ mở rộng lãnh thổ cho Khải Tắt, vậy thì Sở Thiên sẽ không thể tùy ý đặt chân lên đất liền rồi, đây chính là lãnh thổ của Khải Tắt rồi.

Không kinh động đến quan chức của địa phương, Sở Thiên trực tiếp lệnh cho La Tân công mình chạy thẳng hướng thành Bàng Bối, một mặt, Sở Thiên gấp vì chữa trị cho cơ thể của mình, mặt khác, với bộ dạng này của Sở Thiên, cho dù hắn nói với quan địa phương, lão tử là hữu tướng của các ngươi, vậy e rằng cũng chẳng ai tin.

Thành Bàng Bối.

Sở Thiên nhìn thấy phủ công tước của mình, mắt nheo lại.

Phủ công tước ồn ào náo nhiệt ngày trước, lúc này lại có chút tiêu điều, các bộc nhân ở trước cửa cũng có chút mất tinh thần.

“La Tân, ngươi và Mặc Phỉ Đặc ở bên ngoài đợi ta!” Sở Thiên nói xong, sử dụng thuật ẩn thân bước vào nhà của mình.

Trong phủ cũng là một đồng điều tàn, điều này khiến Sở Thiên cau chặt mày lại.

Đi xuống mật thất, Ba Bác Tắt đang bận bịu trên bàn thí nghiệm.

“Ba Bác Tắt!” Sở Thiên giải trừ thuật ẩn thân, sau đó nhẹ giọng nói: “Ta trở về rồi.”

“Ông chủ!” Ba Bác Tắt chợt ngừng đầu lên, xoay người lại, bộ mặt âm độc của hắn lại tỏ ra chút kích động.

“Người...” Ba Bác Tắt sững sờ nhìn, người trước mắt, tuy rất giống ông chủ hắn, nhưng tuổi tác lại lớn hơn nhiều. Sở Thiên vứt đi pháp bào, sau đó lấy tất cả những thứ có thể chứng minh thân phận mình từ không gian giới chỉ ra, “Ta trúng phải lãnh vực của ma thú cấp mười, đừng nói gì vội, Sinh Mệnh Tinh Hoa của Tinh Linh tộc đã mang tới chưa?”

“Đúng là người rồi!” Ba Bác Tắt hoan hỉ gạt đầu, “Hai bình Sinh Mệnh Tinh Hoa đã được mang tới rồi.”

“Tốt, đưa ta một bình!”

Uống xong Sinh Mệnh Tinh Hoa, khuôn mặt của Sở Thiên tuy đã trẻ lại, nhưng tóc của hắn vẫn một màu trắng tuyết.

“Ông chủ, tóc của người!” Ba Bác Tắt cả kinh nói.

“Tiềm lực sống của ta tổn thất quá nhiều, một bình không đủ dùng!” Sở Thiên thuận miệng giải thích, sau đó vội nói: “Trong nhà sao rồi?”

Ba Bác Tắt âm trầm cúi đầu xuống, nói: “Trong cơn hồng thủy ở đại thảo nguyên, ta được Sa Khắc và Lỗ Tây Nạp cứu về, nhưng không lâu sau, từ đại thảo nguyên truyền đến một tin, Thánh Nữ Thú tộc và người của Hồng Nguyệt thành nói ông chủ người đã chết rồi...”

Sở Thiên sắc mặt biến lạnh, nhàn nhạt nói: “Sau đó thì sao?”

“Tháng trước đại thảo nguyên lại xuất hiện một cơn đại hồng thủy lớn hơn nữa, lương thực của thú tộc bị cuốn đi hết, tất cả mọi người đều nói ông chủ người gây ra hồng thủy, hiện tại Thú Vương Tra Lý đã phá bỏ điều ước không xâm phạm lẫn nhau, dẫn đại quân Thú tộc xâm phạm Hồng Thổ hạp cốc để cướp lương thực.”

Lương lự một lát, Ba Bác Tắt nói: “Đế quốc Lôi Tư phía Nam sau khi nghe được tin này, cũng phái đại quân bao vây Thái Thạch Bảo, hơn nữa, hạm đội của Thiên Hải Quốc cũng xuất hiện trên mặt biển của đế quốc.”

Hít!

Sở Thiên nặng nề hít một hơi, sắc mặt ngưng trọng lại.

Ba Bác Tát tiếp tục nói: “Ông chủ, từ khi tin người chết bị lan truyền, các võ sĩ của gia tộc đã tàn sát một nửa, hơn nữa, Lô Dịch Tam Thế...”

“Là Lô Dịch Tam Thế bắt đầu thôn tính lực lượng của gia tộc sao?” Sở Thiên lạnh giọng hỏi.

“Phải!” Ba Bác Tát buồn khổ gật đầu.

Đối với một gia tộc mới nổi không có tộc trưởng, số phận này là có thể tưởng tượng được, Sở Thiên gật đầu, hỏi: “Còn gì khác không?”

Ba Bác Tát cúi đầu càng thấp thêm, một lúc lâu sau mới lí nhí nói: “Vì đối phó Lôi Tư, Lô Dịch Tam Thế phái công chúa Sắt Lâm Na đi Thái Thạch Bảo rồi, tuy Bội Kỳ có dẫn người đi bảo vệ, nhưng nghe nói... nghe nói...”

“Đừng phí lời!” Sở Thiên giận dữ quát, đồng thời trong lòng dâng lên một dự cảm không may.

“Nghe nói, để giải quyết nguy cơ của Thái Thạch Bảo, Lô Dịch Tam Thế muốn đem công chúa Sắt Lâm Na... gả cho vương tử Tạt Tắc Nhĩ của Lôi Tư.”

Àm!

Sở Thiên lật đổ phăng cả bàn thí nghiệm, tức giận chửi: “Mẹ nó! Hòa thân? Lô Dịch Tam Thế người dám chơi trên đầu lão tử!?”

Trong chớp mắt, Sở Thiên nheo mắt cười, ôn nhu hỏi: “Ba Bác Tát, ma sủng của ta đều có ở đây chứ?”

“Đều ở đây!” Ba Bác Tát gật mạnh đầu, âm hiểm nói: “NMD đã tỉnh rồi, ngoài A Mạt Kỳ đã bị đóng băng ra, những người khác đều có thể xuất chiến bất cứ lúc nào!”

“Ha ha, tốt!” Sở Thiên nheo mắt càng chặt lại, “Kêu Boeing đưa tất cả những người và đồ quan trọng đến Hoàng Kim thành, nói cho Thú Hoàng Ngũ Tư, chỉ cần bảo vệ tốt cho họ, lão tử bảo đảm thủ hạ của hắn sẽ không có người nào bị bệnh chết!”

Ba Bác Tát gật đầu nhớ lại, sau đó đưa bình Sinh Mệnh Tinh Hoa còn lại chố Sở Thiên, “Ông chủ, đợi người uống nốt bình này, chúng ta sẽ đi!”

Sở Thiên đón lấy Sinh Mệnh Tinh Hoa, nhưng lại không uống tiếp, “Bình này, là chuẩn bị cho A Mạt Kỳ...”

“Đợi thêm ba ngày nữa!” Khóe miệng của Sở Thiên lộ ra một nụ cười lạnh lẽo, ánh sáng màu vàng kim trong mắt vụt hiện, “Ba ngày sau, ta muốn xem xem, hai đại đế quốc Khải Tát và Lôi Tư, dùng cái gì để chống lại A Mạt Kỳ cấp mười của lão tử!!!!”

225. Chương 205: Cướp Dâu (1)

Lô Dịch Tam Thế vuốt nhẹ thanh đoản kiếm, khuôn mặt lộ ra một chút ưu tư, “Lôi Cách Minh, hiện tại biên giới thế nào rồi?”

Tả tướng Lôi Cách Minh khẽ khom người, nói: “Hồng Thổ hạp cốc có Xích Diễm đại nhân trấn giữ, Tạt Nạp Tư tướng quân đã hoàn toàn áp chế được Thú tộc, liên tục đánh lui bảy lần công kích của Thú Vương Tra Lý, chỉ đợi khi lương thực tặng cho Thú tộc được tập trung đủ, họ có thể lui binh rồi. Trên biển phía Đông, hải quân của Thiên Hải Quốc bỗng xuất hiện một lượng lớn chiến hạm mới, quân đoàn Lam Kinh của Cách Lâm tuy rất khó khăn, nhưng chí ít vẫn có thể cố thủ một tháng. Hai hướng này, đều sẽ không uy hiếp đến đế quốc!”

“Uhm.” Lô Dịch Tam Thế rút đoản kiếm ra khỏi vỏ, chỉ về Cách Lôi Minh hỏi: “Phía Nam thì sao? Phí Na có thể chặn được đại quân của Lôi Tư không?”

“Phí Na tướng quân đã theo mệnh lệnh của bộ thống soái, cố thủ không chiến...” Cách Lôi Minh nhìn Lô Dịch Tam Thế một cái, rồi cúi thấp đầu nói: “Có điều, tướng quân nhiều nhất chỉ cố thủ được nửa tháng!”

Bình!

Lô Dịch Tam Thế cầm thanh đoản kiếm vào bàn, “Nói với Phí Na, quân đoàn Minh Lang của Đồ Mỗ đã xuất phát, nếu nàng ta không cố thủ được cho đến khi viện quân đến, vậy thì không cần quay về gặp ta!”

Cách Lôi Minh do dự một lát, nhìn Lô Dịch Tam Thế nói: “Bệ hạ, quân đoàn Minh Lang của Đồ Mỗ e rằng không đủ, lần này nguyên soái thống binh của Lôi Tư là vương tử Tật Tắc Nhĩ, và Thần Thánh Long Kỳ Sĩ Khắc Lâm Tư vừa tu luyện ở Hồng Nguyệt thành quay về.”

Nhìn thoáng qua vẻ mặt của Lô Dịch Tam Thế, Cách Lôi Minh tiếp tục nói: “Xin bệ hạ phái cấm vệ quân của đế đô đi tăng viện!”

“Chuẩn tầu!” Lô Dịch Tam Thế lạnh lùng nói.

Sau khi nói xong, hai hàng quần thần lặng yên hồi lâu không nói.

“Còn không đi hạ chiếu? Còn đợi gì nữa?” Lô Dịch Tam Thế hỏi.

Cách Lôi Minh quỳ xuống trước mặt Lô Dịch Tam Thế, “Bệ hạ người thật định đem công chúa Sắt Lâm Na gả cho Tật Tắc Nhĩ sao?”

Lô Dịch Tam Thế cau mày, lạnh lùng nói: “Đây là chuyện nhà của ta! Người không cần lo!”

“Nhưng gia tộc Phất Lạp Dịch Nặc...”

“Phất Lạp Dịch Nặc đã chết rồi!” Lô Dịch Tam Thế đập mạnh bàn. “Đây là do Thánh Nữ của Thú tộc tiên đoán ra, hơn nữa Liên Thành của Hồng Nguyệt Thành cũng tận mắt chứng kiến!”

Phải gánh chịu nộ hỏa của Lô Dịch Tam Thế, Cách Lôi Minh nói: “Nhưng bệ hạ, Phất Lạp Dịch Nặc vừa chết được một tháng, người đã gả công chúa Sắt Lâm Na cho Lôi Tư, tạm không nói các ma thú cao cấp của gia tộc Phất Lạp Dịch Nặc, chính như các đại thần của đế quốc cũng có chút bất mãn!”

“Hừ! Ai dám bất mãn!? Phất Lạp Dịch Nặc chết rồi, Sắt Lâm Na thân là công chúa đế quốc, tự nhiên sẽ cần dùng ở chỗ khác!” Lô Dịch Tam Thế trong mắt phát ra hàn quang, “Ai không hài lòng, cứ để hắn đi đối phó với đại quân Lôi Tư!”

Chậm rãi rút thanh đoản kiếm trên bàn ra, Lô Dịch Tam Thế lạnh lùng nói: “Kêu Đạt Mã Nhĩ đi chiêu an các ma thú cao cấp của gia tộc Phất Lạp Dịch Nặc, ngoài ra, để học trò của Phất Lạp Dịch Nặc là Dịch Áo kế thừa tước vị của hắn, sau đó thông báo cho toàn quốc, tuy Phất Lạp Dịch Nặc đã chết, nhưng đế quốc mãi mãi ghi nhớ công tích của hắn!”

“Ài!” Khẽ thở dài, Lô Dịch Tam Thế nhắm mắt lại, “Sắt Lâm Na sắp đến Thái Thạch Bảo chưa? Ma sủng của Phất Lạp Dịch Nặc có phản ứng gì không?”

Cục trưởng tình báo Ba Lý đi đến trước Lô Dịch Tam Thế, khom người nói: “Chúng không có gì lạ thường, nhưng ba ngày trước, Boeing được không quân đế quốc điều động, mang theo lệnh bài hữu tướng đế quốc bay ra đế đô rồi.”

“Boeing?” Lô Dịch Tam Thế mở to mắt ra.

Ầm!

Một tiếng sấm vang dội toàn đại lục.

Cả thành Bàng Bối đều lay chuyển, một luồng khí xanh phóng thẳng lên trời. Cho dù là ở cách xa ngàn dặm cũng có thể nghe thấy.

“Chuyện gì xảy ra vậy!?” Lô Dịch Tam Thế quát hỏi.

Chốc lát sau, một cấm vệ quân hoàng thất ở bên ngoài bộ thống soái hét: “Bệ hạ, phía nam có vụ nổ lớn. Tình hình không rõ! Hơn nữa, theo mật báo vừa nhận được của cục tình báo, phủ công tước Phất Lạp Dịch Nặc, đã không còn người nào nữa!”

.....

Ở một đồng cỏ hoang cách xa thành Bàng Bối ngàn dặm, thủ hạ của Sở Thiên đều yên lặng nhìn đồng cỏ nát sau trận nổ phía xa.

Cát bụi tung mù mịt, khí tức cường đại từ phía trước truyền đến.

Bình!

AK47 có thực lực yếu nhất không chịu nổi đầu tiên, quỳ ngực xuống đất.

Ngoài trừ NMD, tất cả các ma thú đều run rẩy, trong bụi mù, Sở Thiên sắc mặt vàng vọt, suy nhược bước ra.

Phía sau Sở Thiên, là một thanh niên vận hắc y gầy gò, chậm rãi bước theo sau Sở Thiên, một làn vân vụ bao quanh thân hắn, toát ra một áp lực vô cùng đáng sợ.

Khẽ mỉm cười, Sở Thiên quát: “Con mẹ nó! Cùng lão tử đi Thái Thạch Bảo, cướp bà chủ về đây!”

...

Trước Thái Thạch Bảo, mấy vạn thiết kỵ Khải Tắt đang đối đầu với đại quân Lôi Tư lớn gấp mười lần họ.

Phí Na thúc ngựa đến trận tiền, nói với Sát Lâm Na mặt không lộ chút biểu cảm nào bên cạnh: “Tỷ tỷ, người thật định gả cho Tập Tắc Nhĩ sao?”

Sát Lâm Na nhật nhèo nói: “Vì đế quốc!” Dứt lời, trong mắt nàng hiện ra một tia đau thương, cúi thấp đầu, lầm bầm nói: “Phất Lạp Dịch Nặc...”

Quay đầu lại, Sát Lâm Na nói với Bội Kỳ đằng sau mình: “Các người về đi, bắt đầu từ hôm nay, ta không còn là nữ chủ nhân của gia tộc Phất Lạp Dịch Nặc nữa!”

“Công chúa... Ài!” Bội Kỳ thở dài, không nói được gì thêm.

Tập Tắc Nhĩ phía đối diện, khuôn mặt mang theo nụ cười chăm chú nhìn Sát Lâm Na, mặt ước hai nước, vì thể diện của đế quốc, Sát Lâm Na sẽ lấy danh nghĩa hòa đàm bước vào quân doanh Lôi Tư, sau đó “nhất kiến chung tình” (Vừa thấy đã yêu) với Tập Tắc Nhĩ. Tiếp đó, đảo Bồ Lôi Trạch mà phản loạn mãi không thôi sẽ trở thành sinh lễ của Sát Lâm Na.

Khắc Lâm Tư đứng bên cạnh Tập Tắc Nhĩ nói: “Vương tử, chúng ta thật sẽ lui binh sao? Khải Tắt ba mặt giáp địch, cơ hội này rất khó có được.”

“Người gọi ta cái gì?” Tập Tắc Nhĩ cười hỏi.

Khắc Lâm Tư sững người, nói: “Ngài là vương tử!”

“Không sai, ta là vương tử, và cũng chỉ là một vương tử!” Tập Tắc Nhĩ vuốt ve mũ vàng trên đầu, chậm rãi nói: “Phụ hoàng còn tại vị, mấy huynh đệ của ra đều còn sống, hiện tại ta hao phí thực lực của mình, mở rộng lãnh thổ rồi còn không nhất định là của ai! Ha ha, một đảo Bồ Lôi Trạch, một công chúa, đủ để ta mang về báo cáo rồi.”

Võ vai Khắc Lâm Tư, Tập Tắc Nhĩ cười nói: “Đừng quên rằng, hiện tại ba mươi vạn thiết kỵ Khải Tắt vẫn chưa hề tổn thất gì, Thú tộc của phương Bắc cũng chỉ vì lương thực, Thiên Hải Quốc cho dù đánh bại hải quân Khải Tắt, nhưng cũng không có lực lượng để tiến vào quốc thổ Khải Tắt, khoản này ta đã tính kỹ, Lô Dịch Tam Thế cũng hiểu, hiện tại hắn dùng Sát Lâm Na hòa thân, chẳng qua chỉ là không muốn tử chiến với chúng ta, để bảo tồn thực lực đợi cơ hội để tiêu diệt chúng ta thôi!”

Tập Tắc Nhĩ cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói: “Hừ! Ta dám đảm bảo rằng, nếu hôm nay chúng ta đánh chiếm Thái Thạch Bảo, ngày mai Xích Diêm và quân đoàn Hỏa Long của Tập Nạp Tư sẽ được điều động đến, cùng tử chiến với ta!”

Dứt lời, Tập Tắc Nhĩ thúc ngựa đi vào chính giữa hai quân, “Công chúa Sát Lâm Na, vương tử Lôi Tư là Tập Tắc Nhĩ hoan nghênh nàng đến!”

Một đội kỵ binh của Lôi Tư xông đến trước mặt Sát Lâm Na, sau đó Tập Tắc Nhĩ cười nói: “Mời công chúa điện hạ, đến quân doanh của ta thương lượng hòa ước!”

“Đa tạ sự đón tiếp của vương tử!” Sát Lâm Na chậm rãi bước vào trong kỵ binh của Lôi Tư.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Một giọng nói thần côn mang tính tượng trưng vang lên, có điều tiếp theo lại có chút biến đổi, “Con mẹ nó! Lão tử không đồng ý hòa đàm!”

“Phất Lạp Định Nặc!?” Sắt Lâm Na nở nụ cười rạng rỡ, xoay người từ trong đám kỵ binh Lôi Tư chạy về quân doanh Khải Tắt.

Ầm! Ầm!

Hai tiếng vang dội liên tiếp vang lên, không ngừng xông vào quân đội của Lôi Tư và Khải Tắt.

Sở Thiên ngồi trên con Voi Ma Mút khổng lồ, Hồn Huyết Cự Long xoay tròn trên không, theo sau là Kim Cương thân như ngọn núi, chậm rãi bước đến trận tiền hai quân. “Ông chủ chưa chết!” Bội Kỳ vui mừng kêu lớn một tiếng, sau đó hét lớn với ba nghìn trọng cung kỵ do hắn thống lĩnh: “Dàn trận! Bảo vệ công chúa!”

Xoạt!

Tựa hồ như cùng một thanh âm, ba nghìn cung kỵ vung tên, bao lấy quanh Sắt Lâm Na.

Bình!

Đây là tiếng của mấy vạn thiết kỵ Khải Tắt đập tay vào ngực, “Cung nghênh hữu tướng!”

Nhảy xuống từ trên lưng Hãn Mã, Sở Thiên tự tin bước đến bên cạnh Sắt Lâm Na, nhìn vị hôn thê của mình đang vui mừng đến độ đôi môi run rẩy, Sở Thiên đưa tay chặn miệng nàng, “Đừng nói gì cả, chuyện còn lại giao cho ta!”

Sắt Lâm Na vững tin gật mạnh đầu.

Sở Thiên lần nữa lại nhảy lên lưng Hãn Mã, bước đến trước mặt Tật Tắc Nhĩ, neho mắt dò xét hắn.

“Ha ha, thì ra điện hạ chưa chết!” Tật Tắc Nhĩ nhún nhó cười, “Đúng là một chuyện đáng vui đáng mừng!”

Sở Thiên không lên tiếng, còn ở trên lưng Hãn Mã từ trên cao nhìn xuống, tàn bạo cười nhìn Tật Tắc Nhĩ.

“Điện hạ muốn ngăn cản hòa đàm sao?” Trên mặt Tật Tắc Nhĩ thoáng hiện một nụ cười châm biếm, “E rằng phải khiến điện hạ thất vọng rồi, Lô Định Tam Thế bệ hạ sẽ không đồng ý, năm mươi vạn đại quân Lôi Tư sau lưng ta cũng sẽ không đồng ý!”

“Năm mươi vạn? Ha ha!”

Sở Thiên chợt cúi người xuống, nhìn Tật Tắc Nhĩ, lạnh lùng nói: “Đối với con lợn dám cướp nữ nhân của lão tử, ta chỉ có thể nói với người một câu — Cút, hoặc chết!”

“Phất Lạp Định Nặc!” Tật Tắc Nhĩ nghiêng răng ken két, “Người muốn kích động chiến tranh sao?”

“Nếu người muốn chết, chiến tranh cũng chẳng có gì!” Sở Thiên thúc Hãn Mã bước lên một bước.

“Hữu tướng đại nhân!” Phí Na thúc ngựa chạy đến trước mặt Sở Thiên, “Điện hạ, hòa đàm là mệnh lệnh của bệ hạ, người không có quyền ngăn cản!”

226. Chương 205: Cướp Dâu (2)

Sở Thiên liếc mắt nhìn Phí Na, “Nếu ta không chấp hành mệnh lệnh của Lô Định Tam Thế thì sao?”

“To gan! Người dám gọi trực tiếp tục danh hủ của bệ hạ!” Phí Na chợt biến sắc, trường thương trong tay chỉ vào Sở Thiên quát: “Phất Lạp Định Nặc! Người muốn phản quốc sao!?”

“Ha ha,” Sở Thiên cười, “Người nói xem?”

“Thiết kỵ Khải Tắt nghe lệnh!” Phí Na giương cao trường thương, “Giết chết tên tặc phản quốc Phất Lạp Định Nặc!”

Xoạt!

Trường đao của mấy vạn quân thiết kỵ Khải Tắt đã rút ra khỏi vỏ.

Lạnh lùng nhìn Bội Kỳ một cái, và ba nghìn thân vệ gia tộc của Sở Thiên, Phí Na lạnh lùng nói: “Bội Kỳ, người muốn cùng Phát Lạp Dịch Nặc phản quốc sao?”

Bội Kỳ cúi đầu xuống, nghiêm nghị nói: “Thiết kỵ Khải Tắt chưa từng có người phản quốc, ta cũng sẽ không!” Dứt lời, Bội Kỳ nhìn vào Sở Thiên, “Ông chủ, ta sẽ không tác chiến với quân nhân Khải Tắt! Nhưng mà...”

Khẽ mỉm cười, Bội Kỳ quét mắt vào Tạt Tắc Nhĩ phía đối diện, “Ông chủ đem công chúa đi đi, đồng rác rưởi của Lô Tư này giao cho ta được rồi!”

“Ha ha ha ha...” Sở Thiên lớn tiếng cười, “Các người bảo vệ tốt cho Sát Lâm Na là được rồi.”

Dứt lời, Sở Thiên đi thẳng đến bên cạnh Phí Na, nói với Tạt Tắc Nhĩ: “Nếu như người còn không cút, vậy tức là muốn tìm cái chết rồi?”

Tạt Tắc Nhĩ nhìn Phí Na.

Phí Na lạnh lẽo nói: “Phát Lạp Dịch Nặc đã phản quốc. Tất cả những gì liên quan đến hắn, không liên quan đến Khải Tắt!”

“Tốt!” Tạt Tắc Nhĩ nhìn trừng trừng vào Sở Thiên, chậm rãi lui về sau, “Khắc Lâm Tư, giết chết Phát Lạp Dịch Nặc!”

“Vâng, vương tử!”

Khắc Lâm Tư thúc Cự Long đi, chớp mắt đã xông đến trước mặt Sở Thiên, “Đấu khí cấp chín, Hồng Nguyệt trảm!”

Phụt!

Đấu khí bảy màu, tiếp xúc với NMD liền biến mất.

Sau khi ăn hết thần lực, thân thể NMD tăng lên gấp bội, chiếc đuôi rồng của nó, xuất hiện sau Khắc Lâm Tư mà không gây tiếng động nào, trối cả hắn và Cự Long lại.

Đem Khắc Lâm Tư đến phía dưới Hãn Mã, Hồn Huyết Long quát: “Hãn Mã, giao cho người đấy!”

Bình! Bình!

Hãn Mã đứng thẳng người lên, hai chân lớn phía trước, đập mạnh vào người Khắc Lâm Tư.

“Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Chà chà, đây chính là Thần Thánh Long Kỵ Sĩ sao?” Sở Thiên quệt miệng, khinh bỉ cười chế giễu hắn.

“Phát Lạp Dịch Nặc!” Rống lên một tiếng, Khắc Lâm Tư đang lún sâu trong bùn đất, kéo tọa kỵ của mình nhảy ra.

Ầm! Quyền thép của Kim Cang theo đó đâm xuống, lại đánh Khắc Lâm Tư cắm sâu xuống đất.

Ở Thái Thạch Bảo ngày trước, Sở Thiên phải dựa vào thủ đoạn mới có thể tiêu diệt Khắc Lâm Tư. Nhưng hiện tại, hắn đã không cần nữa!

Khắc Lâm Tư vừa từ dưới đất thò đầu ra, tơ nhện của AK47 đã quấn chặt hắn lại.

“Hừ, ma thú cấp bảy mà cũng đòi động thủ với ta sao!?” Khắc Lâm Tư đại nộ, hai tay rung động, quát: “Khai!”

Một đấu khí cấp chín dị sắc chói mắt, trong chớp mắt đã nuốt chửng tơ nhện, nhưng lúc này, chiếc đuôi của NMD lại cuộn hắn lại một lần nữa.

Không một tiếng động, chiếc đầu sói của Lỗ Tây Nạp đã xuất hiện bên cổ họng của Khắc Lâm Tư, sau đó cắn mạnh một cái vào đó!

“Mẹ kiếp, cũng cứng thật!”

Đòn tấn công của Lỗ Tây Nạp bị vô hiệu, lập tức ẩn thân lại. Còn trên cổ họng của Khắc Lâm Tư, lại lưu lại vết thương hai hàng máu đang chảy xuống.

Khắc Lâm Tư vừa động thủ đã nằm vào thế bị động, thậm chí ngay cả hộ thuẫn cũng không kịp tạo ra, liền bị đánh đến choáng váng đầu óc, nhưng hắn dù gì cũng là Thần Thánh Long Kỵ Sĩ cấp chín, trong chớp mắt đã phản ứng lại, “Hong nguyệt mật kỹ, thuận!”

Đấu khí đã trải toàn thân, Khắc Lâm Tư túm vào Cự Long, xoay tròn trên bầu trời.

Nặng nề thở dốc, vết thương trên người Khắc Lâm Tư cũng bắt đầu lành lại.

“Ha ha, đây mới giống cao thủ tuyệt đỉnh của đại lục!” Sở Thiên cười nói.

Vỗ vào Hồn Huyết Long, Sở Thiên nói: “NMD, ông chủ không muốn nhìn thấy hắn nữa!”

Trong tiếng gió vù vù, Hồn Huyết Long cũng bay thẳng lên trời, quán lấy Khắc Lâm Tư.

Mặc cho mâu ảnh dao quang của Khắc Lâm Tư đánh vào thân mình, Hồn Huyết Long NMD chỉ xoay tròn quanh hắn, sau đó dùng đôi cánh đã lớn hơn chục lần, có thể sánh với đôi cánh hoàn mỹ của Cự Long chân chính, bao trọn lấy Khắc Lâm Tư.

“Ông chủ, ta đưa hắn đi trước!” Nói rồi, Hồn Huyết Long ôm lấy Khắc Lâm Tư bay đi.

Sở Thiên nhìn theo NMD đi khuất, sau đó nhìn Tập Tắc Nhĩ cười, “Vương tử, ồ, hiện tại ta nên gọi ngài là thái tử rồi.”

Uể oải ngoắc tay một cái, Sở Thiên hết kiên nhẫn nhìn Tập Tắc Nhĩ, “Còn có ai khác không? Thứ rác rưởi như Khắc Lâm Tư, thì đừng gọi hắn ra cho mất mặt!”

Tập Tắc Nhĩ mặt lạnh như băng, đường đường là cao thủ tuyệt đỉnh của đại lục, Thần Thánh Long Kỵ Sĩ cấp chín mà đến cả cơ hội đánh trả cũng không có, đã bị một con Hồn Huyết Long bắt giữ rồi. Sự đả kích này, quả thật không hề nhỏ.

“Ha ha, thái tử không cần lo lắng!” Sở Thiên cười nói: “Ma sủng của ta không có lực công kích, còn không làm bị thương được Khắc Lâm Tư, nó chẳng qua chỉ đưa Khắc Lâm Tư đi, để hắn tạm thời không cách nào về đây mà thôi.”

Nói rồi, Sở Thiên quay đầu nhìn thiết kỵ Khải Sát đang rục rịch muốn xuất động, “Quân đoàn trưởng Phí Na, người yên tâm, tên phản quốc như ta không chạy được đâu, đợi giải quyết đám rác rưởi Lôi Tư này, người có thể bắt ta!”

Phí Na chậm rãi hạ trường thương trong tay xuống, “Thu đao! Giới bị!”

Sở Thiên và Tập Tắc Nhĩ cùng hao tổn thực lực, đây là điều Phí Na mong muốn nhìn thấy nhất.

“Ha ha, Phát Lạp Định Nặc, người tìm cái chết nên là người!” Tập Tắc Nhĩ chợt hé miệng cười, “Không có con Hồn Huyết Long đó bảo vệ, người chẳng qua chỉ là một người bình thường, hừ, dựa vào đám ma sủng này, người làm sao đối phó được với năm mươi vạn đại quân của ta!?”

Dứt lời, Tập Tắc Nhĩ rút bội kiếm bên hông ra, “Giết chết Phát Lạp Định Nặc, phong đất ngàn dặm!”

“Giết! Giết!” Quân sĩ được kích thích rống lớn lên.

“Dựa vào cái gì à? Hừ!” Sở Thiên nheo mắt lại, lạnh lùng nói: “Tập Tắc Nhĩ, nếu người muốn năm mươi vạn quân nhân Lôi Tư sống sót trở về, thì nhân lúc hiện tại rút ngay lập tức! Nếu không...”

“Nếu không thì thế nào?” Tập Tắc Nhĩ ngạo nghễ nói: “Người còn có thể giết sạch năm mươi vạn đại quân của ta sao!?”

Đột nhiên, một âm thanh lạnh lẽo, vang lên sau lưng Tập Tắc Nhĩ: “Đám rác rưởi này, còn không cần ông chủ ra tay!”

Tập Tắc Nhĩ chợt kinh hãi, có thể không một tiếng động xuất hiện sau lưng hắn, cho dù là U Minh Lang có tiên thiên ẩn thân cũng không làm được!

Quay đầu lại nhìn, Táp Tắc Nhĩ lập tức chảy mồ hôi khắp người.

Khuôn mặt lạnh lẽo, vóc dáng gầy gò, như khí tức bao trùm thiên hạ khiến Táp Tắc Nhĩ không lạnh mà run. Sự sợ hãi từ trong đáy lòng này, hẳn chưa từng trải qua.

Bình! Bình...

Mười mấy vạn chiến mã của Lôi Tư, dồn dập ngã quy xuống đất, ma thú trong trận doanh, cũng sợ hãi run lấy bầy.

Độc giác mã của thiết kỵ Khải Tắt, tuy vẫn có thể đứng thẳng, nhưng cũng đã vô cùng gắng gượng.

Phí Na chống mạnh thân thể, từ ngựa nhảy xuống, chạy đến bên cạnh Sát Lâm Na, “Tỷ tỷ, người... người đó là ai?”

“Chàng đã làm được rồi...” Không trả lời Phí Na, Sát Lâm Na say đắm nhìn Sở Thiên, lẩm bẩm nói: “Phất Lạp Định Nặc thật sự đã làm được rồi, chàng thật sự đã tạo ra ma thú cấp mười...”

“Người là ai?” Táp Tắc Nhĩ nắm chặt bội kiếm. Run giọng hỏi.

“Thống lĩnh ma thú gia tộc Phất Lạp Định Nặc, A Mạt Kỳ!” Giọng nói lạnh lùng lần nữa đâm thẳng vào tai Táp Tắc Nhĩ.

“Người... Không phải người chết rồi sao?” Táp Tắc Nhĩ kinh hãi, nếu so sánh với áp lực của A Mạt Kỳ, điều càng làm hắn kinh hãi là, ma thú cường đại như vậy, lại thuộc về Sở Thiên!”

“Lôi Ưng cấp chín đã chết rồi.” Đôi mắt màu hoàng kim của A Mạt Kỳ, khinh miệt quét vào Táp Tắc Nhĩ, “Hiện tại ta là, Long Ưng cấp mười, A Mạt Kỳ!”

“Long Ưng... cấp mười!” Ngoài sự khiếp sợ, Táp Tắc Nhĩ không còn gì để nói.

Sở Thiên nheo mắt cười, thân thể của Lôi Ưng đã bị phá hủy, nhưng hắn đã tìm kiếm nguyên liệu khắp thiên hạ, lại tạo cho A Mạt Kỳ một thân thể mới!

Thân phượng hoàng, cánh Cự Long, cơ thịt của bách thú, linh hồn của Lôi Ưng, cộng thêm Sinh Mệnh Tinh Hoa của Tinh Linh tộc, và máu Long Hoàng trong người Sở Thiên, cuối cùng, còn có tinh hạch lấy từ Phi Long cấp mười, đây chính là Long Ưng cấp mười, A Mạt Kỳ!

“Không thể nào!” Táp Tắc Nhĩ lớn tiếng nói: “Ma thú cấp mười chưa từng nhúng tay vào tranh chấp của đại lục!”

“Tranh chấp đại lục cái chó má gì!?” A Mạt Kỳ khí thế lại tăng lên một tầng, cười lạnh nói: “Lão tử chỉ biết, mình là ma sủng của Phất Lạp Định Nặc!”

Táp Tắc Nhĩ quay về Sở Thiên, nở một nụ cười khó khăn, “Chúc mừng điện hạ, lại có một ma thú cấp mười!”

Dứt lời, Táp Tắc Nhĩ thu lại bội kiếm, xoay người về toàn quân, không cam lòng quát: “Lui binh!”

Đại quân Lôi Tư đã rút lui, Sở Thiên nhảy xuống Hãn Mã, bước đến trước Sát Lâm Na, “Ta hiện tại là giặc phản quốc rồi.”

Sát Lâm Na hé miệng muốn nói gì, nhưng lại bị Sở Thiên bịt lại.

“Bất luận nàng muốn nói gì, hôm nay, nàng cũng phải đi cùng ta!”

Dứt lời, Sở Thiên ôm chặt Sát Lâm Na không hề có chút phản kháng nào, khẽ gọi: “A Mạt Kỳ!”

Trong chớp mắt, A Mạt Kỳ đã biến thành một con chim lớn thân phượng cánh rồng, chở Sở Thiên và Sát Lâm Na đi.

A Mạt Kỳ tung cánh lên bầu trời, sở Thiên quay đầu nhìn Phí Na cười: “Nói với Lô Định Tam Thế, từ nay về sau, Sát Lâm Na, là người của lão tử rồi.”

227. Chương 206: Lại Đến A Cổ Lạp Sơn

Năm 722 theo lịch Huyền Thú, vùng đất vốn đã hỗn loạn nay lại bị khuấy động bởi một thông tin.

Tể Tụ thần thánh Thượng cổ Phất Lạp Dịch Nặc, trước Thái Thạch Bảo, dựa vào Long Ứng cấp mười A Mạt Kỳ đánh lui năm mươi vạn đại quân của Lô Tư, tiếp đó vượt mặt Thiết kỵ Khải Tát cướp công chúa Sắt Lâm Na! Sau khi tin tức được truyền đi, khắp thiên hạ được một phen chấn động, các nước đều có ý định chiêu mộ Tể Tụ thần thánh có ma thú cấp mười!

Với thông tin này thì đế quốc Khải Tát không phát ngôn lời nào, gần như đã quên mất Sở Thiên, cũng quên luôn cô công chúa Sắt Lâm Na.

Còn Sở Thiên lúc này đang nhàn tản hưởng thụ cuộc sống bình yên.

Tòa thành Hoàng Kim dưới ánh tịch dương hiện ra yên tĩnh lạ thường. Sở Thiên bế Tiểu Bạch, cùng với hai vị hôn thê ngồi trên tường thành thưởng thức cảnh sắc của thời khắc vàng Hồng Nguyệt sắp lên.

Đùa nghịch với Tiểu Bạch, Sở Thiên lắc lắc đầu cười: “Ha ha... không còn phải đóng giả Tể Tụ thần thánh chết tiệt ấy nữa. Những ngày tháng này thật thoải mái!”

Sắt Lâm Na dựa vào người Sở Thiên, xoắn xoắn mấy sợi tóc trắng của hắn: “Tin A Mạt Kỳ thắng cấp đã truyền khắp đại lục, con người tự nhiên sẽ sợ chàng, nhưng còn những ma thú cấp mười đang ẩn cư thì e là...”

“Sợ gì chứ?” Sở Thiên chỉ vào thành Hoàng Kim “Có Thú Hoàng và A Mạt Kỳ, ai dám làm gì lão tử?”

“Cứ sống thế này là tốt rồi!” Chu Lệ Á cười hạnh phúc.

Thả Tiểu Bạch xuống, Sở Thiên vòng tay ôm lấy hai vị hôn thê, “Lão bà hãy yên tâm, có ta đây, ai cũng đừng nghĩ đến việc cướp hai nàng đi!”

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch ngẩng đầu bắt mắt, chớp mắt nhìn Sở Thiên.

“y ya, tí thì quên, Còn cả tiểu bảo bối của ta nữa.” Sở Thiên bế Tiểu Bạch lên thơm nó một cái rồi để nó lên vai.

“Gâu!” Tiểu Bạch gặm nhẹ tai Sở Thiên, cười hài lòng.

“Ông chủ! Ăn cơm thôi!” Dưới tường thành, La Tân trong bộ dạng đầu bếp gọi Sở Thiên: “Hôm nay ta chuẩn bị món canh vây cá mà ông chủ và Tiểu Bạch thích nhất!”

“Gâu!” Tiểu Bạch linh hoạt hẫ lên, đôi mắt to rực sáng, bỏ luôn Sở Thiên vẫy đuôi chạy về hoàng cung.

“Tên nhóc này, có cái ăn là quên luôn ông chủ!” Sở Thiên lắc đầu cười khổ.

Xuống đến nơi, Sở Thiên vỗ vai La Tân: “Người không cần ta giúp giải thần chú sao?”

“Khà khà, không cần nữa. Ta chỉ là một đầu bếp, không cần chiến đấu!”

Vừa nói La Tân vừa đẩy chiếc gong kính trên sống mũi, “Ông chủ, ông chủ làm ra cái gọi là kính này thật có ích, giờ cái gì ta nhìn cũng rõ.”

“Thế thì người cứ đeo nó đi!” Sở Thiên cố nặn ra nụ cười.

La Tân bây giờ đang cuốn một cái tạp dề, trên người thì đầy những đồ dùng nhà bếp, trên đầu thì đội cái mũ của đầu bếp, trên sống mũi thì là một cái kính râm làm từ pha lê. Bộ dạng thế này mà ở trái đất thì đã bị người ta cười cho thối mũi.

Trong Thú hoàng cung, Ngũ Tư đang ngồi giữa bàn ăn, còn Sở Thiên và A Mạt Kỳ thì ngồi ở hai bên.

Vừa thưởng thức tay nghề của LA Tân, Thú Hoàng Ngũ Tư vừa cười hắc hắc đưa cho Sở Thiên một đồng giấy “Phất Lạp Dịch Nặc, lại có mấy nước muốn mời người!”

Sở Thiên nhận lấy, tiện tay đưa cho Sắt Lâm Na, rồi rót cho Tiểu Bạch một chén rượu. “Lũ người này cũng thật phiền phức, nói với bọn họ bao nhiêu lần rồi là lão tử không có hứng thú!”

“Ừa?” Sắt Lâm Na nhìn vào một cuộn giấy che miệng cười: “Phất Lạp Định Nặc, có dân của một nước mời chàng đến làm quốc vương của bọn họ!”

“Đừng xem nữa, vứt hết đi! Ê, Tiểu Bạch, miếng thịt này là của ta!” hình như Sở Thiên có hứng với việc giành thịt với Tiểu Bạch hơn nhiều.

“Phất Lạp Định nặc, quốc vương mà ngươi cũng không muốn làm sao?” Thú Hoàng Ngũ Tư thăm dò.

Cuối cùng cũng giành lại được miếng thịt từ Tiểu Bạch, Sở Thiên cười hài lòng: “Làm quốc vương cũng chỉ có ba cái lợi: quyền lực, tiền bạc và mỹ nữ.” Nhìn hai vị hôn thê và A Mạt Kỳ đứng đằng sau, Sở Thiên nói tiếp: “Cả ba thứ ấy ta đều có rồi thì làm quốc vương làm gì nữa? Hà hà, ở đây hưởng thụ có phải sướng hơn không?!”

Ngũ Tư khẽ cười, nâng chén rượu lên: “Sau khi làm xong việc đó, hoan nghênh ngươi định cư ở thành Hoàng Kim!”

Nghe Ngũ Tư nhắc đến chuyện kia, Sở Thiên lại thấy đau đầu, “y dà, mấy con Cự Long ở A Cổ Lạp Sơn thật đáng ghét, mọi chuyện đang tốt đẹp, tự nhiên đòi lão tử nghiên cứu tại sao ma pháp Long Ngự lại biến mất!”

“Việc này cũng bắt đắc dĩ thôi.” Ngũ Tư cười, “A Cổ Lạp Sơn có được uy lực như ngày nay cũng dựa vào Linh vực của Long Hoàng và ma pháp Long Ngự. Nếu không tra rõ cái gì làm biến mất ma pháp Long Ngự thì họ không yên tâm.”

Sở Thiên nhún vai: “Được rồi, vậy thì ta đi A Cổ Lạp Sơn một chuyến!”

Ngũ Tư vỗ tay một cái, gọi con trai là Thái Qua Nhĩ “Chuẩn bị ba nghìn ma thú cấp cao, con và Ba Ba Lạp đích thân chỉ huy, hộ tống Phất Lạp Định Nặc đi A Cổ Lạp Sơn!”

Sở Thiên và Sắt Lâm Na cùng cười. Thú Hoàng làm như vậy chẳng qua là muốn nói cho thiên hạ rằng Tế Tự thần thánh Thượng cổ là người của thành Hoàng Kim bọn họ rồi.

Sở Thiên nửa đùa nửa thật: “Ba nghìn ma thú cấp cao? Không lẽ bộ hạ muốn khai chiến với A Cổ Lạp Sơn? Khà khà, lần này có A Mạt Kỳ cùng đi là được rồi, còn lại nhờ bộ hạ quan tâm chăm sóc giúp!”

Trầm ngâm một lúc, Ngũ Tư cười: “Thế cũng được, có A Mạt Kỳ ta cũng yên tâm.”

... ..

Chuẩn bị một chút, A Mạt Kỳ chở Sở Thiên bay về hướng A Cổ Lạp Sơn.

Vừa bay khỏi thành Hoàng Kim, sắc mặt Sở Thiên bỗng sầm lại, “Làm quốc vương cũng không tồi, ít ra có địa bàn riêng của mình...”

Cảm nhận được tâm sự của ông chủ, A Mạt Kỳ hỏi: “Ông chủ, ngài lo về Long Hoàng phải không? Ngài yên tâm, có ta đây!”

“Ta không lo Long Hoàng.” Sở Thiên lắc đầu, “Ta lo là lo Thú Hoàng!”

“Thú Hoàng?” A Mạt Kỳ hỏi: “Không phải hấn rất khách khí với ông chủ sao?”

“Khách khí? Hừ!” Sở Thiên cười nhạt: “Nếu ta không để người nhà lại cho hấn ‘chăm sóc’ thì không dễ gì mà rời khỏi nơi đó được!”

“Cái gì?!” một lớp khí xanh lục xuất hiện quanh người A Mạt Kỳ: “Lão Thú Hoàng khốn kiếp, thì ra hấn có ý đó! Mẹ nó, quay về ta cho hấn biết tay!”

“Hắc hắc, chưa cần đâu. Thú Hoàng bảo vệ ta, còn ta thì làm Tế Tự riêng cho hấn. Bọn ta chẳng qua là lợi dùng lẫn nhau thôi.”

Sở Thiên vỗ A Mạt Kỳ hỏi: “Thực lực hiện nay của ngươi thế nào? Nếu ta trở mặt với Thú Hoàng, ngươi có thể thắng hấn không?”

Một hồi lâu A Mạt Kỳ cắn môi: “Có lẽ ta có thể kéo hấn cùng chết!”

Cùng đi vào chỗ chết? Lại còn có lẽ? Ngay Thú Hoàng A Mạt Kỳ cũng không thắng được thì đừng nói Long Hoàng ở A Cổ Lạp Sơn rồi.

A Mạt Kỳ giải thích: “Ông chủ, khi ta từ cấp bảy thăng lên cấp chín thì có thể cảm thấy sức mạnh nâng lên, nhưng từ khi lên cấp mười, tuy có thể dùng Tật Tốc — Linh Vực của Phi Long, nhưng... cứ có cảm giác rất lạ.”

“Cảm giác gì?” Sở Thiên hỏi.

Nghĩ một hồi A Mạt Kỳ đáp: “Ta... không biết phải làm sao để tăng sức mạnh!”

“Chẳng lẽ ta làm phẫu thuật có vấn đề?” Sở Thiên lẩm bẩm.

“Thuật Thượng cổ Tế tự của ông chủ không có vấn đề gì đâu!” A Mạt Kỳ hốt hoảng, “Là do ta! Sau khi lên cấp mười, trong người ta có thêm một luồng sức mạnh kỳ lạ, rất mạnh, ta dùng nó để phát ra Linh Vực. Nhưng ta không biết làm thế nào để làm sức mạnh này tăng lên!”

Lẽ nào lại là Long Thần Lực? Sở Thiên nghĩ tới loại sức mạnh mà Mạch Khăng Tích từng nhắc đến.

A Mạt Kỳ nói tiếp: “Hơn nữa ta cảm thấy trong người ông chủ cũng có sức mạnh này, chỉ là nó rất yếu.”

Xoắn một sợi lông trên người A Mạt Kỳ, Sở Thiên nói: “Không cần lo lắng, ta sẽ tìm cho ngươi một sư phụ thời thượng cổ, một sư phụ có thể sánh ngang với các Chúng Thần!”

Nói xong, Sở Thiên lấy đá liên lạc ra, “Ba Bác Tát, thông báo cho ta trên toàn đại lục này tin Phát Lạp Dịch Nặc sắp chết do tu luyện thuật Thượng cổ Tế tự quá sức!” Sở Thiên cười, “Qua mấy ngày thôi là Lạp Hy Đức, kẻ đã thương ngươi lần trước sẽ đến thành Hoàng Kim. Ngươi hãy tiếp đón hân đàng hoàng, còn nữa, đừng để hắn nhìn thấy Sắt Lâm Na!”

...

A Cổ Lạp Sơn, vùng đất xưa kia giam cầm Hồn Huyết Long.

Sở Thiên chỉ vào cái đài cao chỉ còn là đồng phế liệu, cười: “A Mạt Kỳ còn nhớ những gì ba chúng ta nói năm ấy không?”

“Đương nhiên vẫn nhớ!” A Mạt Kỳ cười: “Sớm muộn cũng có ngày chúng ta dẫm chết lão thần lẩn Long Hoàng! Ha ha ha...”

“Kẻ nào dám la hét ở A Cổ Lạp Sơn này?!” một con Cự Long màu sắc nhợt nhạt xuất hiện trên đầu Sở Thiên.

“Thì ra là Khắc Lạp Khắc!” Sở Thiên cười, ở hội nghị y học năm đó, chính con Cự Long Phong hệ này đã đón tiếp hắn, “Ta là Tế Tự thần thánh Thượng cổ Phát Lạp Dịch Nặc, đến A Cổ Lạp Sơn theo lời mời của Long Hoàng.”

“Thì ra là điện hạ! Khắc Lạp Khắc lập tức tươi cười, “Mời điện hạ theo ta!”

Vừa nói, Khắc Lạp Khắc bay đến trước mặt Sở Thiên dẫn vào bên trong.

“Hừ!” hừ giọng một cái, A Mạt Kỳ bay lên tranh đi trước Khắc Lạp Khắc.

Khắc Lạp Khắc đang định nói gì đó nhưng một luồng khí lạnh toát khiến hắn ngậm miệng lại, ngoan ngoãn đi đằng sau.

Trên đại điện Long Hoàng, mắt Á Lý Tư Thác Đức ánh lên tia sáng “Ma thú cấp mười? Phát La Đa, cùng ta ra nghênh tiếp!”

Sở Thiên kinh ngạc khi thấy Long Hoàng đích thân ra đón, sau khi hạ cánh xuống đất, cười: “Ca ngợi Nữ thần Sinh mệnh! Ta chỉ là một Tế Tự bé nhỏ sao dám làm phiền bệ hạ đích thân ra đón thế này?”

Long Hoàng nhìn qua Sở Thiên, đôi mắt hoàng kim dừng lại ở A Mạt Kỳ vừa mới biến thành hình dạng con người.

“Long Thần Lực? Phát Lạp Dịch Nặc cho ngươi máu?” Long Hoàng nói lạnh lùng.

Sở Thiên hốt hoảng, hấn quên mất niềm tự hào của Cự Long tộc với huyết mạch Long Thần, Sở Thiên có máu Long Hoàng chỉ là sự cố, còn máu Long Hoàng cao quý lại xuất hiện trong người của một Lôi Ưng thấp hèn, điều này Long Hoàng không thể cho phép!

A Mạt Kỳ ngông nghênh nhìn Long Hoàng không nói gì.

Hai con mắt màu hoàng kim, hai ma thú cấp mười, cứ như thể đấu mắt với nhau.

Dần dần, các con Cự Long ở cửa vào A Cổ Lạp Sơn cúi hết đầu xuống. Cuộc đấu mắt giữa hai cao thủ, bọn chúng không thể chịu đựng nổi.

Hai tay Long Hoàng chấp sau lưng, một luồng sáng màu hoàng kim bao phủ lấy thân thể Long Hoàng.

Uỳnh!

A Mạt Kỳ bị đẩy lùi, nhưng vẫn trừng trừng nhìn Long Hoàng, đồng thời một luồng sáng nhạt cũng xuất hiện trên người hắn!

Nhìn thấy ánh sáng ấy, sắc mặt Long Hoàng thay đổi rõ rệt, “Lục Thần Lục? Sao ngươi lại có thứ sức mạnh tầng thứ ba của Thần Lục này?”

228. Chương 207: Lừa Gạt

Ánh sáng xanh xuất hiện quanh người A Mạt Kỳ, Long Hoàng dường như thấy lại cảnh tượng đầm máu năm nghìn năm trước...

Thi thể của hàng vạn con Cự Long nằm la liệt trong vùng đầm lầy lầy lội, máu tươi chảy thành sông, xác chết chất thành núi.

Nửa cơ thể còn lại của Lạp Hy Đức gắng gượng nói với mấy vị tộc trưởng Cự Long may mắn sống sót: “Sau khi ta chết, Á Lý Tư Thác Đức sẽ kế thừa chức vị Long Hoàng!”

Mấy vị tộc trưởng đưa Á Lý Tư Thác Đức khi ấy chưa được mười tuổi đến trước mặt Lạp Hy Đức để nghe di mệnh cuối cùng của Long Hoàng bệ hạ, “Mạch Khăng Tích vẫn chưa chết... Á Lý Tư Thác Đức, con trai ta, Mạch Khăng Tích sẽ trở lại, trước khi chuyện đó xảy ra, con nhất định phải tu luyện Thú Thần Lục đến tầng thứ ba. Nếu không... đến cơ hội thảo phạt cũng không có đâu...”

Năm nghìn năm rồi, Long Hoàng đã tu luyện năm nghìn năm rồi nhưng Lạp Hy Đức không có mặt mũi nào đối diện với A Cổ Lạp Sơn, càng không có cách nào chỉ dạy cho con trai, nên cho đến giờ Long Hoàng vẫn chỉ ở đỉnh cao của tầng thứ hai, Thần Lục cũng chỉ là màu vàng.

Đến nay trên người A Mạt Kỳ lại xuất hiện Thú Thần Lục tầng thứ ba, thứ ánh sáng màu xanh nhạt ấy quả thật như đang trên người Long Hoàng.

Lui xuống! Tất cả lui xuống hết!” Long Hoàng nói giọng trầm đục, đồng thời chỉ vào A Mạt Kỳ, “Năm nghìn năm rồi, cuối cùng ta cũng nhìn thấy Lục Thần Lục. Đến đây, cho ta xem rốt cuộc Thú Thần Lục tầng thứ ba trong truyền thuyết là như thế nào!”

“Ông chủ, ngài tránh đi!” A Mạt Kỳ đứng chắn trước mặt Sở Thiên.

Thần Lục tầng thứ ba là cái gì, A Mạt Kỳ không biết, Sở Thiên lại càng không biết. Thấy Long Hoàng đã sẵn sàng chiến đấu, Sở Thiên hốt hoảng: “Bệ hạ, A Mạt Kỳ vừa mới thăng cấp lên cấp mười, không phải là đối thủ của ngài!”

Không để ý đến Sở Thiên, Long Hoàng nhìn trừng trừng vào A Mạt Kỳ “Chúng ta lên trời đánh một trận!”

Gầm!!!

Gầm lên một tiếng, Long Hoàng biến thành một con Cự Long màu hoàng kim uốn mình bay lên không trung.

“Được, vậy thì đánh ở trên trời!”

A Mạt Kỳ không chịu thua kém, cũng biến thành con chim thân phượng cánh rồng, bay đuổi theo.

Sở Thiên đi đến trước mặt Phất La Đa hỏi: “Lão huynh, Long Hoàng sao vậy?”

Phất La Đa nhìn Sở Thiên quái dị, “A Mạt Kỳ là người tạo ra mà người còn không biết sao?”

“Lão huynh đừng làm khó đệ nữa. Tuy đệ tạo ra A Mạt Kỳ nhưng đệ chưa bao giờ nghe cái gì mà Thần Lực tầng thứ ba cả!” Sở Thiên cười trừ.

“Đệ đã không biết thì ta cũng không thể nói được.” Phất La Đa nhìn lên trên trời “Đệ chỉ cần biết, thứ ánh sáng xanh trên người A Mạt Kỳ kia là thứ mà Long Hoàng mơ ước là được rồi.”

“Lĩnh Vực — Thời Gian Cầm Cố!”

“Lĩnh Vực — Tật Tắc!”

Trên trời, hai luồng sáng vàng xanh đan xen chiếu rọi! Uyển! A Mạt Kỳ rơi xuống đất, ngã ngay trước mặt Sở Thiên.

“A Mạt Kỳ!” Sở Thiên cuống cuồng.

“Hắn không sao đâu!” Long Hoàng biến lại hình người, chậm rãi hạ xuống đất, có điều lông mày nhăn tít, “Kỳ lạ, rõ ràng là Thần Lực tầng thứ ba sao lại chỉ có sức mạnh của tầng thứ nhất?”

A Mạt Kỳ nhảy khỏi mặt đất, chỉ vào Long Hoàng hét lên: “Chúng ta đánh lại!”

“Muốn đánh với ta, đợi bao giờ sức mạnh của ngươi đạt đến mức của Thần Lực thì hãy nói!”

Long Hoàng chấp tay đi vào A Cổ Lạp Sơn, “Phất Lạp Dịch Nặc, đem ma thú của ngươi vào!”

A Cổ Lạp Sơn không cho ma thú bên ngoài vào nhưng A Mạt Kỳ là ngoại lệ!

Lần này, Sở Thiên được sắp xếp ở điện Long Hoàng cao nhất, chứ không như lần hội nghị y học, ở nhà khách một tầng.

Sau khi vào điện, Long Hoàng ngồi lên hoàng vị, phía sau là mười vị trưởng lão chức cao nhất A Cổ Lạp Sơn. Phất La Đa cũng trong số đó, có điều hắn ngồi ở ngoài cùng.

Long Hoàng ra hiệu cho thủ hạ xếp hai cái ghế cho Sở Thiên và A Mạt Kỳ, “Phất Lạp Dịch Nặc, ma pháp Long Ngữ của ngươi thế nào rồi?”

Sở Thiên ngồi xuống ghế còn A Mạt Kỳ kiên quyết đứng sau lưng Sở Thiên.

Sở Thiên khẽ cười, cúi người đáp: “Bệ hạ, ta đã biết bí mật tại sao ma pháp Long Ngữ biến mất!”

Sở Thiên cởi bỏ áo ngoài, để lộ ra Lỗi nguyên của Tử Thần, “Bệ hạ hãy nhìn!”

“Đây là cái gì? Sao lại có một luồng sức mạnh kỳ lạ?” Long Hoàng cau mày.

Thì ra Long Hoàng không biết, Sở Thiên mừng thầm: Phụ thân của đứa trẻ này chết sớm, không được dạy dỗ đến nơi đến chốn, ngay đến Thần Khí cũng không biết!

“Bệ hạ, đây là Lỗi nguyên của Tử Thần, một trong các Thần Khí thượng cổ.” Phất La Đa đứng lên trả lời thay Sở Thiên “Nghe nói Lỗi Nguyên của Tử Thần vô cùng tà ác, có thể hút ma pháp và đấu khí của chủ nhân!”

Long Hoàng không lộ ra bất cứ biểu cảm nào, “Nói vậy, ma pháp Long Ngữ của ngươi bị Lỗi nguyên của Tử Thần hút mất? Hừ, cứ cho là nó hút được ma lực của ngươi, nhưng không lẽ còn có thể làm biến mất thuộc tính ma pháp sao?”

“Không, ma pháp Long Ngữ không hề bị hút mất!”

Sở Thiên không hy vọng chỉ dựa vào một cái Thần Khí là có thể lừa được Long Hoàng, thực tế là khi Sở Thiên có được Lỗi nguyên của Tử Thần, ma pháp Long Ngữ của hắn đã mất trước đó rồi.

Sở Thiên nói tiếp: “Bệ hạ, ngài có cảm nhận được một luồng sức mạnh rất yếu trong cơ thể ta? Chắc nó rất giống của ngài.”

Long Hoàng gật đầu, “Đúng thế, trên người ngươi đúng là có Long Thần Lực!”

“Cảm tạ hậu ân của bệ hạ ta mới có được sức mạnh giống như ngài.” Sở Thiên trở nên nghiêm túc: “Lần trước khi trị bệnh cho bệ hạ, ta vô tình có được máu của bệ hạ, nhưng lúc ấy bệ hạ không hề nhận thấy Long Thần Lực trong người ta phải không?”

Sở Thiên chỉ vào Lờn nguyên của Tử Thần nói tiếp: “Ma pháp Long Ngữ của ta không mất đi mà là đã biến thành Long Thần Lực!”

“Ồ, tại sao?” Long Hoàng thắc mắc.

“Chính là do Lờn nguyên của Tử Thần! Thực ra gần đây ta mới phát hiện ra, Lờn nguyên của Tử Thần ngoài việc hút năng lượng ra còn có một công năng đó là thăng cấp cho sức mạnh!”

“Ý ngươi là ma pháp Long Ngữ được nâng lên thành Long Thần Lực?” Long Hoàng nhìn chằm chằm vào Sở Thiên.

“Chính thế thưa bệ hạ!” Sở Thiên giơ chiếc mũ sau lưng lên, “Trước đây ta cũng thấy lạ, tại sao Lờn nguyên của Tử Thần tà ác như vậy, còn được gọi là Thần Khí? Giờ ta hiểu rồi, nó không những hút năng lượng cho chính mình mà còn giúp chủ nhân thăng cấp sức mạnh! Trước đây, người được hút năng lượng không xuất hiện hiện tượng sức mạnh thăng cấp. Đó là vì trong cơ thể họ không có máu Long Hoàng cao quý, không thể tiếp nhận nguồn năng lượng mạnh hơn...”

Sở Thiên ca ngợi diên đảo trời đất nhưng Long Hoàng lại không thấy một kẻ hở nào trong đó, với cả cũng không có cách nào kiểm chứng. Tác dụng của Thần Khí thì chỉ có Tử Thần biết, mà Long Hoàng thì đi đâu tìm Tử Thần để đối chất đây?!

Trịnh trọng cúi người xuống, Sở Thiên nói đầy cảm kích: “Đa tạ bệ hạ, nhờ có máu Long Hoàng mà ta mới có được sức mạnh Long Thần.”

Long Hoàng nhìn mười vị trưởng lão sau lưng, Phát La Đa gật gù đầu, rồi các vị khác cũng gật đầu.

“Thì ra là vậy. Nếu ma pháp Long Ngữ đã không bị mất đi thì bọn ta yên tâm rồi. Phát Lạp Định Nặc, người đi nghỉ đi, ngài mai ta sẽ bày tiệc khoản đãi ở điện Long Hoàng.”

“Đa tạ bệ hạ!” Sở Thiên cười rời khỏi đại điện.

Về đến chỗ nghỉ, A Mạt Kỳ không tìm được mà phải hỏi: “Ông chủ, Lờn nguyên của Tử Thần có thể thăng cấp sức mạnh được thật sao?”

“Khà khà, giả đấy!” Sở Thiên cười: “Nếu không nói thế thì Long Hoàng sẽ không yên tâm đâu.”

Nói rồi Sở Thiên xoa chiếc nhẫn không gian trên tay trái, nghĩ đến một Thần Khí khác — Lưỡi đao Phán Quyết!

Sau khi ma pháp Long Ngữ biến mất, Sở Thiên cũng từng suy nghĩ nếu quả thật có cái gì khiến ma pháp Long Ngữ biến mất thì chỉ có Lưỡi đao Phán quyết.

Sở Thiên còn nhớ, trước khi ma pháp Long Ngữ biến mất, lúc ấy Lưỡi đao Phán quyết khiến Sở Thiên mất hết ý chí, một mình một ngựa xông vào đại quân Lôi Tư, còn chém chết vô số quân địch. Nhưng khi tỉnh táo lại thì ma pháp Long Ngữ cũng biến mất.

Điều này chỉ một sự giải thích, đó là ma pháp Long Ngữ đã đi vào Lưỡi đao Phán quyết và áp chế sự điên cuồng của Sở Thiên.

Tuy Sở Thiên đoán được một phần nhưng hẳn không thể nói thật với Long Hoàng. Có thứ khiến ma pháp Long Ngữ thăng cấp, điều này sẽ khiến Long Hoàng rất vui, nhưng nếu Cự Long tộc biết có một thanh yêu đao có thể làm biến mất thuộc tính ma pháp của họ thì phát điên lại chính là A Cổ Lạp Sơn rồi.

Ngày hôm sau, Long Hoàng mở tiệc khoản đãi Sở Thiên ở đại điện, vẫn có mười vị trưởng lão hôm qua.

Qua ba lượt rượu, Long Hoàng bỗng nói: “Phát Lạp Định Nặc, giờ ngươi đi khỏi đế quốc Khải Tát rồi, có dự tính gì tiếp theo chưa?”

Nắm chặt lấy ly rượu, Sở Thiên cười: “Giờ ta và người nhà đều ở thành Hoàng Kim, ta thì tạm thời Tế Tự riêng cho Thú Hoàng Ngũ Tự.”

“Thú Hoàng Ngũ Tự?” Long Hoàng cười, “Dựa vào thực lực tạo ra được ma thú cấp mười của người sao lại phải cúi mình ở thành Hoàng Kim? Dựa vào ma thú của người, kiếm cho mình một vùng lãnh thổ cũng không thành vấn đề mà.”

“Hắc hắc, bệ hạ. Ta không có hứng thú làm quốc vương đâu!” Sở Thiên cười.

“Bệ hạ, Phát Lạp Dịch Nặc lão đệ quả thật không thích làm quốc vương.” Phát La Đa chen vào: “Lão đệ, thành Hoàng Kim sao có thể so với A Cổ Lạp Sơn? Ta thấy hay là đệ đến đây đi!”

Một hơi uống cạn ly rượu, Sở Thiên từ chối khéo: “Đa tạ ý tốt của bệ hạ, có điều nếu có cơ hội ta vẫn muốn về Khải Tắt, dù sao ta cũng là người Khải Tắt, mọi thứ hôm nay ta có cũng là do sự phụ An Đông Ni ban cho!”

“Vậy thì ta không ép nữa.” Long Hoàng tỏ ra không vui, rồi quay ra nhìn Phát La Đa.

Phát La Đa hiểu ý, nâng ly rượu lên nói với Sở Thiên: “Lão đệ, có một chuyện rất khó nói nhưng là một trưởng lão của Cự Long tộc, ta không thể không nói!”

Bối rối nhìn Sở Thiên, Phát La Đa nói: “Lão đệ cũng biết ma pháp Long Ngũ quan trọng với A Cổ Lạp Sơn thế nào rồi, mà Lời nguyện của Tử Thần trên người đệ...”

“Đệ hiểu.” Sở Thiên cởi áo khoác ra, “Thần Khí có thể khiến ma pháp Long Ngũ thăng cấp thì không thể để vào tay con người. Đệ có thể dâng lên Long Hoàng bệ hạ!”

Việc này Sở Thiên đã nghĩ đến rồi. Cự Long tộc không thể hoàn toàn tin lời nói của hắn, nhất định sẽ lấy Lời nguyện của Tử Thần để nghiên cứu. Lần này đến A Cổ Lạp Sơn, Sở Thiên chính là muốn lấy thứ Thần Khí không có tác dụng gì mấy này đổi lấy việc Cự Long tộc không tới làm phiền hắn nữa.

Sở Thiên dễ dàng tặng đi một Thần Khí như vậy khiến Long Hoàng hơi động lòng, “Phát Lạp Dịch Nặc, lần trước người cứu ta, lần này lại tặng Thần Khí, A Cổ Lạp Sơn sẽ ghi nhớ người!”

Sở Thiên lắc đầu trong tâm tưởng, một thứ Thần Khí chỉ đổi lại một câu nói suông, Long Hoàng vẫn nhỏ nhen như vậy...

229. Chương 208: Thần Lực

Ở lại A Cổ Lạp Sơn vài ngày rồi Sở Thiên cười A Mạt Kỳ quay về thành Hoàng Kim.

Vừa về đến nhà Sở Thiên nhận thấy sắc mặt Ba Bác Tắt rất kỳ lạ, vừa sợ vừa buồn cười.

“Ba Bác Tắt, người sao vậy?” Sở Thiên hỏi.

“Hắn không sao cả, chỉ là bị ta chửi một trận thôi.” Một giọng nói không vui vang lên từ sau lưng Sở Thiên, “Ba Bác Tắt, người lui xuống đi!”

Ba Bác Tắt vội vàng lui xuống, Sở Thiên quay đầu lại, thì ra Lạp Hy Đức đến rồi.

“Thằng nhóc người, muốn gặp thì cứ nói, lại còn phát tán tin sắp chết!” Tuy Lạp Hy Đức nói nghiêm giọng nhưng vẻ mặt lại như là một người đang dạy bảo đứa cháu nghịch ngợm.

Sở Thiên cười hắc hắc không nói gì.

“Nghe nói người đi A Cổ Lạp Sơn, hắn thế nào?” Lạp Hy Đức hỏi.

Sở Thiên đương nhiên biết ‘hắn’ ở đây là ai, đáp: “Long Hoàng bệ hạ rất khỏe.”

Lông mày Lạp Hy Đức nhăn lại, “Thần Khí người mặc lần trước ta gặp người đâu rồi?”

Sở Thiên cười: “Ta ‘tặng’ nó cho Long Hoàng bệ hạ rồi.”

“Cháu ngoan, rất có hiếu!” Lạp Hy Đức vỗ vai Sở Thiên cười hạnh phúc.

Lập Hy Đức bỗng làm mặt lạnh: “Lần sau gặp nói cho hắn biết đừng mặc lời nguyên của Tử thần nữa, nó là thứ tà ác.”

Mạch Khăng Tích nói Sở Thiên không được mặc, giờ Lập Hy Đức cũng không cho Long Hoàng mặc. Không lẽ nó có vấn đề thật?

Định lên tiếng thì Lập Hy Đức đã nói tiếp: “Người tìm ta có việc gì?”

“Sở Thiên nói: “Ta vừa cải tạo A Mạt Kỳ, nhưng hắn lại không biết làm thế nào để tăng sức mạnh lên cấp mười. Vì thế...”

“Chỉ vì chuyện này mà người giả chết sao? Nhóc con!” Lập Hy Đức mắng yêu, “Dù người không giả chết thì ta cũng đến dạy người Thần Lực.”

Mắt Sở Thiên sáng lên, lẽ nào hắn cũng có thể học Thần Lực?

Lập Hy Đức kéo tay Sở Thiên: “Đừng trách cha người, người không phải huyết mạch của Long Thần thuần chủng, hắn cũng không dám truyền cho người bí mật của Long Thần Lực, nhưng không sao, ta có thể dạy người!”

“Xin đa tạ.” Sở Thiên có vẻ cúi đầu xúc động, nhưng trong lòng thì cờ quật bay phấp phới.

“Gọi ma thú của người vào đi!” Lập Hy Đức nói.

A Mạt Kỳ nhanh chóng bước vào, “Ông chủ, đây là ai vậy?”

“A Mạt Kỳ, lễ phép chút đi!” Sở Thiên cười, “Đây là sư phụ ta tìm cho người!”

A Mạt Kỳ quan sát Lập Hy Đức nghi ngờ, cảm giác người đứng trước mặt đây chỉ là một người bình thường.

Lập Hy Đức cũng nhìn A Mạt Kỳ, nhưng lông mày thì nhăn lại, “Sức mạnh của tầng thứ ba mà chỉ có thực lực của tầng thứ nhất? Kỳ lạ, Phát Lạp Dịch Nặc, người cải tạo hắn kiểu gì vậy? Sao lại ra cái loại quái vật này?”

“Này, người ăn nói cho cẩn thận. Lão tử không phải quái vật!” A Mạt Kỳ chỉ vào Lập Hy Đức quát lên giận dữ.

“A Mạt Kỳ, calm down!” Sở Thiên vội vàng dạy bảo.

“Vâng, ông chủ!” A Mạt Kỳ lập tức ngậm miệng, cúi đầu.

Thấy A Mạt Kỳ nghe lời Sở Thiên như vậy lửa giận trong người Lập Hy Đức cũng biến mất “Hừ, thực lực không được nhưng tính cách cũng mạnh mẽ đấy! Ngồi đi! Để ta xem nào!”

A Mạt Kỳ vừa ngồi xuống, một tay Lập Hy Đức đã tóm ngay lấy cổ hắn.

A Mạt Kỳ muốn chống trả nhưng phát hiện mình không động đậy được, chỉ có thể mở mồm: “Linh Vực — Tật...”

“Nghịch Lưu!” Lập Hy Đức thốt ra hai chữ lạnh lùng.

Ngay sau đó, thân thể A Mạt Kỳ tách rời ra, Phong Thể, Long Dực, Phi Long Tinh Hạch... từng bộ phận nhỏ bay lơ lửng trong không trung, giống như khi Sở Thiên lắp ráp vậy.

“Thì ra là Tinh Hạch tầng thứ hai, cả huyết mạch Long Thần chí cao kết hợp với thân thể cấp thấp!” Lập Hy Đức gật đầu một cái rồi hét: “Thuận Lưu!”

Bụp! Bụp!

Cơ thể A Mạt Kỳ lại ráp lại với nhau, thời gian như quay ngược lại lúc Lập Hy Đức tóm lấy hắn.

Sở Thiên mồm miệng há hốc, hắn nhìn thấy rõ ràng, Lập Hy Đức vừa làm cho thời gian trên người A Mạt Kỳ quay trở lại khi mới ra đời, rồi lại phục hồi trở lại. Loại kỹ thuật này không phải cái mà Sở Thiên có thể hiểu.

Ném A Mạt Kỳ sang một bên, Lạp Hy Đức nói: “Phất Lạp Địch Nặc, người có biết điểm khác biệt giữa cấp chín và cấp mười không?”

Sở Thiên giật mình, vội vàng tập trung vào: “Ma thú cấp mười có Linh Vực.”

“Ừm, vậy người có biết Linh Vực là gì không?”

Sở Thiên lắc đầu.

“Một vạn năm trước, chủ nhân của đại lục này chính là Chúng Thần mà ma thú Thượng cổ chúng ta!” Lạp Hy Đức chậm rãi nói: “Sức mạnh của Chúng Thần chính là Thần Lực, còn của chúng ta thì gọi là Thú Thần Lực!”

Ngừng một lúc Lạp Hy Đức nói tiếp: “Dùng Thần Lực kích hoạt sức mạnh nguyên tố, đó chính là Linh Vực!”

“Nguyên tố?” Sở Thiên ngẩng đầu, nhìn Lạp Hy Đức: “Không phải chỉ là các nguyên tố ma pháp lửa, nước đó sao? Pháp sư con người cũng kích hoạt được!”

Lạp Hy Đức khẽ cười: “Pháp sư con người chỉ có thể mượn dùng, còn bọn ta là khống chế!”

Sở Thiên gục gặc mượn và khống chế, chỉ khác một từ thôi mà bản chất đã khác một trời một vực!

“Hơn nữa con người chỉ có thể mượn nguyên tố ma pháp còn Thần Lực có thể khống chế mọi nguyên tố trong trời đất!” Lạp Hy Đức kiêu ngạo: “Thời gian, không gian, tiềm lực sinh mệnh thậm chí là con người và ma thú, tất cả mọi thứ Thần Lực đều có thể khống chế! Vừa rồi ta đã thao túng thời gian trong cơ thể A Mạt Kỳ!”

Lần này ngay cả A Mạt Kỳ cũng kinh ngạc.

Lạp Hy Đức cười: “Để khống chế nguyên tố của trời đất cần một Thần Lực to lớn, mà phạm vi nguyên tố chịu sự khống chế của Thần Lực chính là Linh Vực! Vì thế Thần Lực của ma thú cấp mười khác nhau thì Linh Vực sẽ lớn nhỏ khác nhau. Linh Vực của A Mạt Kỳ lớn nhất cũng chỉ có thể bao phủ diện tích vài trăm mét, còn Thú Hoàng Ngũ Tư lại có thể khống chế cả một vùng.”

“Thế Linh Vực của ngài thì sao?” Sở Thiên hỏi.

“Ài~” Lạp Hy Đức thở dài, “Ta liên tục bị lấp ráp lại nên Thần Lực chỉ còn một nửa khi còn đỉnh cao...” Thấy Lạp Hy Đức có vẻ thương tâm, Sở Thiên đổi câu hỏi, “Nghe nói Linh Vực của Hải Vương Bào Uy Nhĩ có thể bao phủ Biển Cấm hàng vạn dặm, có thật thế không?”

“Biển Cấm hàng vạn dặm? Hừ!” Lạp Hy Đức cười nhạt: “Người xem thường thực lực của Bào Uy Nhĩ quá rồi. Vùng biển có vạn dặm đối với hắn có là gì?”

Nhìn về phương Đông, Lạp Hy Đức nói: “Bào Uy Nhĩ hiện nay e là không cần đến Linh Vực nữa rồi.”

“Cái gì?” Sở Thiên giật mình.

“Thần Lực có rất nhiều tầng.” Lạp Hy Đức chậm rãi nói: “A Mạt Kỳ có tầng thứ nhất, chỉ mới bắt đầu có Linh Vực. Thần Lực vốn có màu trắng, khi hắn lên tầng thứ hai Thần Lực sẽ biến thành màu vàng, còn có thể thu phát sự rộng hẹp của Linh Vực. Còn ta là tầng thứ ba, Lực Thần Lực, đã không cần dùng cơ thể để dẫn dắt Linh Vực nữa mà Linh Vực có thể tách khỏi cơ thể!”

Sở Thiên nghĩ tới cái đầu thứ ba của Mặc Phi Đặc, hôm đó khi nó đối phó với Liên Thành đã vút Linh Vực Tinh Thần đi, “Thế Bào Uy Nhĩ thì sao?”

“Thần Lực của hắn đã là tầng thứ tư có màu đỏ rồi.” Lạp Hy Đức nói: “Ta chưa bao giờ đạt đến cảnh giới đó, chỉ biết hắn đã không cần dùng đến Linh Vực để điều khiển nguyên tố nữa. Theo cách nói của con người thì Bào Uy Nhĩ đã là ma thú cấp mười một!”

Ca ngợi nữ thần Sinh mệnh! Sở Thiên thầm mừng vì may mắn của mình, cũng may là ban đầu không đồng ý đi Biển Cấm cứu Thuần.

“Lên nữa thì ta không thể biết được.” Lạp Hy Đức vỗ vai Sở Thiên: “Trừ khi ngươi có thể đạt đến cảnh giới của tổ tiên Long Thần bọn ta, nếu không thì ngươi không thể biết Thần Lực tầng thứ năm là cái gì!”

“Được rồi, những gì có thể nói ta nói cho ngươi hết rồi.” Lạp Hy Đức đứng dậy, “Ta sẽ ở đây một tháng để hướng dẫn cho ngươi và A Mạt Kỳ.”

“Có thể lâu hơn một chút không?” Sở Thiên không cam tâm.

Lạp Hy Đức lắc đầu, cười: “Sau một tháng ta phải đi quyết đấu với Hải Vương Bào Uy Nhĩ!” nói rồi, Lạp Hy Đức nắm lấy tay Sở Thiên: “Dù ta có sống sót trở về hay không, ngươi hãy nhớ rằng, huyết mạch của Long Thần mãi mãi không bao giờ trốn tránh quyết đấu!”

Thở dài một cái, Lạp Hy Đức nói tiếp: “Năm trước, ta mượn Vong Linh cấm chú để thoát khỏi Huyết Luyện Ngục, kết quả là bị Bào Uy Nhĩ phát hiện, hắn cho ta thời gian nửa năm để chữa vết thương cũ nên ta mới có thể tìm được ngươi... Ha ha ha. Đức Khố Lạp, A Tư Nặc đều bại dưới tay Bào Uy Nhĩ, nếu ta cũng thua thì tiếp theo sẽ là tên Mạch Khăng Tích không biết giờ đang trốn nơi nào!”

Nửa năm trước, trên đại lục chỉ có Ba Bác Tát từng dùng một lần Vong Linh cấm chú. Nói vậy thì Lạp Hy Đức là do Sở Thiên cứu ra rồi! Mà Đức Khố Lạp và A Tư Nặc không hề có tin tức gì là do đi quyết đấu với Bào Uy Nhĩ rồi chưa biết sống chết thế nào...

.....

Một tháng sau Lạp Hy Đức đi tham gia trận quyết đấu đã nắm chắc cái chết.

Trong một tháng này, Sở Thiên lấy cớ tìm dược liệu, cùng A Mạt Kỳ và Lạp Hy Đức ẩn cư tại sa mạc. Như thế cũng giấu được Thú Hoàng Ngũ Tư và tránh việc Sát Lâm Na và Lạp Hy Đức gặp nhau.

“Ta phải đi rồi!” vỗ vai Sở Thiên, Lạp Hy Đức cười hòa ái.

Sở Thiên bỗng thấy thương cảm, cười gượng: “Lên đường bình an! Hắc hắc, nhớ về dự hôn lễ của ta!”

“Ha ha, suýt nữa thì ta quên ngươi sắp kết hôn!” Lạp Hy Đức cười: “Với cháu gái Đức Khố Lạp, còn cả hậu duệ của Mạch Khăng Tích phải không?”

Sắc mặt Sở Thiên thay đổi, “Ngài... biết hết rồi?!”

“Không cần phải lo!” Lạp Hy Đức ôm lấy Sở Thiên “Ta đã có Thần Lực tầng thứ ba, hơi thở của hai vị hôn thê của ngươi không giấu được ta.”

“Cháu gái Đức Khố Lạp rất hợp với ngươi, đều là lai giữa ma thú thượng cổ và con người. Còn về Sát Lâm Na...” Lạp Hy Đức cười, “Khà khà, năm nghìn năm trước, khi ta vừa biến thành Cốt Long là đã biết đế quốc Khải Tát là do Mạch Khăng Tích dựng nên rồi. cha ngươi chắc cũng phải biết. Nếu không thì năm nghìn năm nay A Cổ Lạp Sơn cũng không giúp đỡ Lôi Tư đối phó Khải Tát! Ha ha, ta đánh với Mạch Khăng Tích đã vạn năm nay, tuy không thắng được nhưng ngươi cướp hậu duệ của hắn đi cũng coi như giúp ta trút giận!”

Sở Thiên thở phào. Tiễn Đức Khố Lạp đi xong thì cùng A Mạt Kỳ trở về thành Hoàng Kim.

“Phất Lạp Dịch Nặc, cuối cùng chàng cũng về rồi. Một tháng nay sao không mở đá liên lạc gì cả?”

Vừa gặp mặt, Sát Lâm Na đã ủ ê, “Đế quốc Khải Tát vừa phái sứ giả tới...”

230. Chương 209: Sứ Giả Của Khải Tát

Sở Thiên đang đứng trong một động huyết tồi tàn ngoài thành Hoàng Kim.

Nhìn qua một lượt cái động huyết đến lợn cũng không thèm nhìn, Sở Thiên và Sát Lâm Na nhìn nhau cười. Nhất định là Thú Hoàng Ngũ Tư sợ Khải Tát gọi Sở Thiên quay về nên mới cố ý tiếp đãi sứ giả Khải Tát bực bễ thế này.

Khẽ gõ cửa, “két~” cửa mở, Lôi Cát với cái đầu xanh lè xông ra, “Lão đại, cuối cùng cũng về rồi. Ủa, sao tóc huynh lại bạc đi thế kia? Thôi bỏ qua đã, không có huynh, tên Thú Hoàng khốn kiếp ấy không coi đệ là người nữa!”

Đẩy Lôi Cát ra, Sở Thiên cười: “Người là sứ giả Khải Tát ư? Sao thế, Khải Tát hết người rồi hay sao mà lại phái một đại thiếu gia chỉ biết uống rượu bao gái như người đi thế này?”

Lôi Cát vuốt vuốt tóc, bối rối cười: “Ta cũng không muốn đến đâu, nhưng ai bảo huynh đệ ta có quan hệ tốt chứ? Lô Dịch Tam Thế bệ hạ tìm mãi rồi, An Đông Ni diện hạ không muốn xuống núi, Táp Nạp Tư tướng quân thì đang chiến đấu ở Hồng Thổ Hạp Cốc, Đạt Mã Nhĩ đại nhân thì ngốc quá. Thế nên người sẽ không bị huynh đuổi đi chỉ còn có ta thôi!”

Sở Thiên và Sát Lâm Na đi vào động huyệt, ngồi đại xuống đất.

“Đế quốc hiện nay thế nào?” Sở Thiên hỏi: “Lô Dịch Tam Thế sao không phái Xích Diễm hay mấy ông già ở Cung Phụng Viện đến diệt tên giặc bán nước ta đây? Ít ra sát thủ cục mật thám cũng đến dạy bảo chứ?”

“Giặc bán nước? Ha ha, huynh đừng đùa nữa!” Lôi Cát vịn vai Sở Thiên, cười ngất ngèo: “Từ sau trận Thái Thạch Bảo, A Mạt Kỳ của lão đại huynh đã xuất hiện thì còn ai dám nói huynh là giặc bán nước chứ?” Lôi Cát ghé sát tai Sở Thiên, hạ giọng thần bí: “Nói thật với huynh, sau khi bệ hạ biết huynh có ma thú cấp mười A Mạt Kỳ đã hối hận chết đi được!”

Sở Thiên nhìn Sát Lâm Na cười rồi ra hiệu cho Lôi Cát nói tiếp.

“Đã qua mấy tháng rồi, huynh đã nhìn thấy lệnh truy sát huynh của đế quốc chưa? Huynh nghe thấy là đế quốc huynh là giặc bán nước à? Giờ huynh vẫn là Hữu thừa tướng, nhất đẳng Công Tước. Vì thế...”

Sở Thiên bỗng xua tay, nói: “Nếu đệ vẫn còn coi ta là lão đại thì đừng nói những lời vô nghĩa nữa!”

“Thẳng thắn lắm!” Lôi Cát vỗ mạnh vào Sở Thiên, “Những lời vô nghĩa vừa rồi đều là do Tả thừa tướng Lôi Minh dạy ta. Ta cũng không muốn nói đâu, giờ vứt hết đi được rồi.”

Lôi Cát nhếch mép nói: “Nói một cách đơn giản, bệ hạ muốn huynh quay về, địa vị trước đây của huynh không hề thay đổi, công chúa Sát Lâm Na cũng là của huynh!”

Sở Thiên lại nhìn Sát Lâm Na.

Sát Lâm Na cười mỉm, kéo tay Sở Thiên, cười: “Chỉ có vậy thôi à? Hi hi, đại ca ta không thể chỉ dùng có chút xiu như thế để lôi kéo Tế Tụ thần thánh có ma thú cấp mười chứ?”

“Trời đất, có nhầm không vậy?” Lôi Cát bỗng khóc lóc ai oán: “Đại tẩu à, bệ hạ là anh trai của tẩu, sao tẩu lại nói giúp người ngoài thế?”

“Giờ ta không phải công chúa của Khải Tát nữa rồi. Việc mà công chúa nên làm ta đều đã làm cho Khải Tát rồi.” Sát Lâm Na cười nhạt: “Giờ ta chỉ là một người phụ nữ bình thường. Hi hi, một đại ca bán em gái ruột cho nước đối địch, còn tướng công vì cứu ta mà chống lại hai đế quốc lớn. Người nói xem ta nên nói giúp ai đây?”

Lôi Cát cúi đầu ai oán, than thở: “Lão đại, huynh cố chấp quá rồi, tán gái cũng không nên đến mức cướp người trước hàng trăm vạn đại quân. Có lẽ mỹ nữ trên cả cái đại lục này coi huynh là thần tượng rồi đấy! Ài~, đừng thấy quân đoàn trưởng Phí Na cảm thương chia vào huynh, trong lòng cô ta ngưỡng mộ công chúa Sát Lâm Na chết được ấy! Khốn kiếp, lúc nào đó đệ đây cũng làm một lần như thế, lúc đó đệ có thể lấy Phí Na rồi!”

Sát Lâm Na dựa vào người Sở Thiên cười: “Được rồi, Phí Na muội muội không thích đại thiếu gia toàn nói những lời vô nghĩa. Nói đi, đại ca còn có điều kiện gì nữa?”

Nhắc đến Phí Na, Lôi Cát lập tức nghiêm chỉnh: “Thân Vương, Thân Vương Phất Lạp Dịch Nặc! Thêm một hòn đảo Bồ Lô Trạch!”

“Ha ha! Rất thú vị!” Sở Thiên cười, “Thiết luật của Khải Tát, mở rộng biên giới lãnh thổ vạn dặm mới được phong vương! Mà đảo Bồ Lô Trạch phản loạn không ngừng, nghe nói Bồ Tư Đặc đại nhân và Chiêm

Mỗ Tư tướng quân tổn thất không ít binh lính ở đó, sắp trụ không nổi nữa rồi. Ý của Lô Dịch Tam Thế, e là muốn ta phái A Mạt Kỳ đi thu lại đảo Bồ Lô Trạch phải không?”

Mở to mắt nhìn Sở Thiên, Lôi Cát nói khoa trương: “Trời, lão đại đúng là lão đại, thế mà cũng đoán ra được!”

“Hừ!” Sát Lâm Na cười nhạt: “Sau khi Phất Lạp Dịch Nặc bình định được đảo Bồ Lô Trạch thì sao? Đại ca phong vương cho chàng thật? Để chàng làm chủ đảo Bồ Lô Trạch rộng vạn lý, có mười vạn quân cấp Thân Vương?”

Lôi Cát bối rối, một lúc sau lắc đầu cười khỏ, đồng thời cũng lấy lại thần sắc của gia tộc Phan Mạt Kỳ.

“Lão đại, chúng ta là huynh đệ mấy năm rồi. Giờ ta không phải đặc sứ của Khải Tát mà dùng thân phận huynh đệ nói với huynh, đừng về Khải Tát!”

Do dự một lúc, Lôi Cát nói: “Có nhiều chuyện đệ không nhìn ra được, nhưng cha bảo đệ nói với huynh, Lô Dịch Tam Thế là hùng chủ có thế lực nhất Khải Tát chỉ sau Đại đế Cách Lan Đặc. Hắn sẽ không bỏ qua cho người làm ô nhục đế quốc, ô nhục hoàng đế là hắn! Đúng thế, hắn muốn lợi dụng huynh bình định đảo Bồ Lô Trạch. Đệ cho huynh biết, theo mật báo của đế quốc, hàng vạn chiếc thuyền chiến Thiên Hải Quốc đã tập kết ở Đông Hải, đợi sau khi giải quyết xong chuyện đảo Bồ Lô Trạch, huynh sẽ thay mặt bệ hạ đối phó với Thiên Hải Quốc!”

“Cha nói với đệ một câu, làm thần tử dù có ý định phản nghịch hay không, chỉ cần hắn có thực lực để tạo phản là đã có đủ lý do để quân vương giết hắn rồi. Đợi sau khi huynh bình định biên cương cho Lô Dịch Tam Thế xong...”

Lôi Cát cúi gằm không nói tiếp nữa.

“Chẳng lẽ đại ca không sợ A Mạt Kỳ? Nếu sau khi chiếm lĩnh đảo Bồ Lô Trạch bọn ta mà làm phản thì huynh ấy lấy gì đối phó với A Mạt Kỳ?”

“Đệ không biết!” Lôi Cát lắc đầu, “Nhưng theo cha đệ được biết, hình như trong tay bệ hạ có một thứ có thể đối phó với A Mạt Kỳ. Nó là gì gia tộc đệ không biết. Cũng không hiểu Lô Dịch Tam Thế đã có sức mạnh không sợ ma thú cấp mười thì tại sao lại không dùng để đối phó với Lôi Tư?”

“Đại ca còn có thứ lợi hại hơn sao? Sao ta không biết nhỉ?” Sát Lâm Na nhìn Sở Thiên thắc mắc.

“Lôi Cát, người ra ngoài trước đi!” Sở Thiên vẫy tay, có những chuyện nên nói cho Sát Lâm Na rồi.

Lôi Cát đi ra không chút do dự.

“Sát Lâm Na, ta xin lỗi, có rất nhiều chuyện ta vẫn chưa cho nàng biết. Ta đã biết tại sao hoàng thất Khải Tát không sống được quá năm mươi tuổi rồi, vì tổ tiên của nàng Cách Lan Đặc Đại đế chính là Hoàng Kim Long Vương Mạch Khẳng Tích...”

Sát Lâm Na mặt mày tối sầm, im lặng nghe Sở Thiên nói hết, rồi bình tĩnh phân tích: “Nói như vậy thì đại ca không sợ A Mạt Kỳ là vì huynh ấy nắm giữ Long Thần Lực. Mà đại ca không dùng Long Thần Lực đối phó Lôi Tư là bởi vì huyết mạch của bọn thiếp có khiếm khuyết, không thể tùy tiện sử dụng Long Thần Lực, nếu không sẽ làm rút ngắn tuổi thọ vốn đã không dài? Do đó, huynh ấy mới nghĩ cách lợi dụng chàng giành thiên hạ cho huynh ấy?”

Sở Thiên gật đầu.

Sát Lâm Na kiên định: “Phất Lạp Dịch Nặc, đã vậy thì chúng ta không thể về Khải Tát!”

“Không! Ta muốn về!” Sở Thiên cười, “Hơn nữa ta còn bình định đảo Bồ Lô Trạch cho Lô Dịch Tam Thế. Có điều từ đó về sau đảo Bồ Lô Trạch là của ta!”

Sát Lâm Na hốt hoảng: “Nhưng mà đại ca...”

“Lô Dịch Tam Thế cho rằng ta không hiểu hắn, nhưng hắn càng không biết rõ về thực lực của ta!”

Phụt! Phụt!

Trên người Sở Thiên bỗng xuất hiện ánh sáng trắng, hần cười nhạt: “Tuy Lô Dịch Tam Thế dùng Thần Lực Mạch Khẳng Tích để lại ở địa cung, có thể đạt đến Thần Lực tầng thứ hai, nhưng một khi hần rời khỏi hoàng cung, cách xa khỏi tượng Mạch Khẳng Tích, hừ, không cần đến A Mạt Kỳ ta cũng có thể đối phó với hần!”

Vuốt ve luồng ánh sáng trắng mềm mại, Sắt Lâm Na cười: “Đây là Thần Lực mà chàng vẫn nói à? Hi hi, Chu Lệ Á và thiếp chắc cùng có chứ?”

Không muốn bị Ngũ Tư phát hiện, Sở Thiên thu lại Thần Lực, rồi lắc đầu luyến tiếc “Lạp Hy Đức từng nói, huyết mạch của nàng không thuần chủng, rất khó tu luyện Thần Lực. Thần Lực của Lô Dịch Tam Thế cũng là dùng tuổi thọ để đổi lấy. Còn Chu Lệ Á tuy kế thừa huyết thống của Đức Khố Lạp nhưng thuộc tính Linh Vực của cô ấy khác với Long Thần Lực. Ta không có cách nào dạy được, chỉ có thể dựa vào chính cô ấy tự ngộ ra thôi,”

Nói đến đây Sở Thiên bỗng nhớ ra huyết thống Nhược Luận. Bản thân hần còn không thuần chủng hơn Chu Lệ Á, tại sao vẫn có thể tu luyện Thần Lực, hơn nữa lại nhanh đến mức Lạp Hy Đức phải gọi cả tên Long Thần tại thượng?”

Sở Thiên nói tiếp: “Nàng yên tâm, trong ba mươi năm, ta nhất định sẽ giết chết một vị thần Thượng cổ cho nàng!”

Nghe Sở Thiên an ủi, Sắt Lâm Na cười nhẹ: “Cứ cho là không thể tiếp tục sống, ba mươi năm này có chàng ở bên là đủ rồi. Sau khi thiếp chết còn có Chu Lệ Á chăm sóc chàng.

Sở Thiên lặng lẽ không nói gì, một lúc sau mới lên tiếng: “Chuyện này đừng nói cho Chu Lệ Á vội, Đức Khố Lạp có lẽ đã chết trong tay Bào Uy Nhĩ rồi. Cứ để cho cô ấy làm một người bình thường đã vậy.”

Sắt Lâm Na gật đầu, “Thiếp nghe chàng.”

“Ta sẽ không để nàng và Chu Lệ Á lấy ta rồi mà vẫn phải ăn bám người khác! Đảo Bối Lôi Trạch, lão tử nắm chắc rồi!”

Dứt lời, Sở Thiên hét về phía cửa: “Lôi Cát, tiểu tử thôi nhà ngươi vào đây!”

“Ha ha, lão đại, huynh và đại tẩu thương lượng thế nào rồi?” Lôi Cát lại ra cái dáng bất cần đời.

Sở Thiên chỉ về phía đông cười: “Ta về cùng đệ, người nhà ta cũng về!”

“Cái gì?” Lôi Cát trở mắt nhìn Sở Thiên, rồi quỳ cái phịch ôm lấy chân Sở Thiên, “Lão đại, huynh muốn về thật sao? Ôi Nữ thần xinh đẹp tại thượng! Hú hú đây quả là một đại công! Sau khi về bệ hạ nhất định sẽ phong tước cho đệ!”

“Cút ra!” Sở Thiên đá Lôi Cát ra, mắng: “Đừng có mừng quá sớm, Thú Hoàng Ngũ tư không dễ dàng cho Tế Tự riêng là ta đây đi đâu!”

“Khốn kiếp, tí nữa thì đệ quân lão sư tử già đấy!” Lôi Cát nhăn nhó: “Mấy ngày nay, đệ nhện lão ta đủ rồi. Lão đại, huynh giúp đệ giải quyết lão đi!”

Sở Thiên cười, lẩm bẩm một mình: “Thần lực tầng thứ hai đâu có dễ đối phó vậy...”

231. Chương 210: Đông Quy (trở Về Phía Đông)

Ở thành Hoàng Kim, Thú Hoàng cung.

Thái Qua Nhĩ đi bám sát đằng sau Ngũ Tư, nói nhỏ: “Phụ thân, Phất Lạp Dịch Nặc đã gặp sứ giả Khải Tát rồi.”

Ngũ Tư nhìn tòa thành của mình từ trên cao, trầm giọng: “Phất Lạp Dịch Nặc sẽ về Khải Tát sao?”

“Trước mắt thì vẫn chưa rõ!” Thái Qua Nhĩ cúi đầu nói: “Nếu hần muốn đi thật thì sao? Có Phất Lạp Dịch Nặc chữa trị cho đại quân, thành Hoàng Kim thậm chí có thể ngang tầm với A Cổ Lạp Sơn, nhưng một khi hần đi rồi...”

“Hồ đồ! Con có biết tại sao ta không sợ đắc tội với Khải Tát mà bảo vệ Phát Lạp Dịch Nặc không?” Ngũ Tư vỗ vai con trai: “Phát Lạp Dịch Nặc có thể khiến đại quân của ta thêm lớn mạnh, nhưng điều này không quan trọng! Hẳn đáng sợ ở chỗ có thể tạo ra ma thú cấp mười!”

Ngũ Tư nói tiếp: “Hôm nay Phát Lạp Dịch Nặc có thể tạo ra một A Mạt Kỳ, ngày mai hẳn có thể tạo ra mười, thậm chí một trăm con! Đến lúc đó, nếu những con ma thú cấp mười này không thuộc về thành Hoàng Kim thì đối với chúng ta mà nói, đó là họa diệt vong!”

Thái Qua Nhĩ kinh hãi.

Ngũ Tư chỉ về huyết động nơi Lôi Cát ở: “Tên đến từ Khải Tát kia rất thông minh, cách thành từ rất xa đã phô trương thanh thế, nên ta không thể cho người ám sát hắn. Có điều, nếu Phát Lạp Dịch Nặc quyết định về nước thật thì ta sẽ nghĩ cách giữ hắn lại, nếu không giữ được thì con hãy tìm cơ hội giết tên Lôi Cát rồi đổ cho Phát Lạp Dịch Nặc, nói Phát Lạp Dịch Nặc bất mãn với Lô Dịch Tam Thế, giết chết sứ giả Khải Tát, ép hắn phải quyết chiến với Khải Tát!”

“Vâng! Nhưng vì có A Mạt Kỳ, nên có lẽ sẽ cần phụ hoàng ra tay khi cần thiết!”

Nói rồi, Thái Qua Nhĩ lui xuống.

.....

Tể Tự thần thánh Phát Lạp Dịch Nặc muốn rời khỏi thành Hoàng Kim, tin này khiến các ma thú trong thành có chút nuối tiếc. Trong mấy tháng ở đây, Sở Thiên đã khiến cho chúng cảm nhận được lợi ích của việc có một Tể Tự thần thánh ở bên cạnh.

Sau khi Sở Thiên gặp Lôi Cát, khi Sở Thiên muốn từ biệt Ngũ Tư thì trong hoàng cung truyền tin, Thú Hoàng bệ hạ đã đi thăm bạn cũ.

Nghe cách nói này, Sở Thiên buồn cười, dị giới cũng thật lạc hậu, chiều này trên địa cầu mấy nghìn năm trước, có vị tên Tào Tháo đã dùng với Quan Vũ rồi.

Có điều Sở đại thiếu gia biết mình không so được với Quan Vân Trường, nên giống trống dương cò đưa người nhà lên Boeing, tiện thể đem theo vài trăm ma thú cấp thấp muốn theo hắn, chào từ biệt Thái Qua Nhĩ rồi đi mất.

Trên lưng Boeing, Lôi Cát nói với Sát Lâm Na: “Đại tẩu, tại sao tẩu lại bảo đệ bỏ hết tùy tùng, không được rời lão đại nửa bước?”

“Đừng có giả ngốc với ta!” Sát Lâm Na cười: “Người đem Phát Lạp Dịch Nặc về Khải Tát, Thú Hoàng Ngũ Tư hận người tận xương tủy. Mà hắn cũng sợ sau này Phát Lạp Dịch Nặc sẽ tạo ra nhiều ma thú cấp mười hơn nữa. Nhưng lại không dám công khai trở mặt, nên vì để giữ Phát Lạp Dịch Nặc lại, Long Hoàng nhất định sẽ nghĩ cách để bọn ta và Khải Tát có xích mích. Mà cách tốt nhất chính là giết người!”

“Khốn kiếp, lão sư tử ấy cũng thật ác độc...!” Lôi Cát ôm chặt lấy Sở Thiên ở bên cạnh, “Lão đại trước khi về nước đệ phải nhờ huynh chăm sóc rồi. Huynh nhất định không được để đệ rớt lại đâu đấy...”

Sở Thiên cười khổ đẩy Lôi Cát ra. Ở Khải Tát, dù là gia tộc mạnh như Phan Mạt Kỳ cũng phải cúi mình trước uy nghiêm của hoàng thất. Xem ra nên có một vùng lãnh thổ riêng thật rồi.

Vù!

Boeing thu cánh dừng lại ở lưng chừng trời, giọng nói dịu dàng vang lên: “Ông chủ, Thú Hoàng Ngũ Tư cản đường.”

“Mọi người ở yên tại chỗ, A Mạt Kỳ, đi theo ta!”

Nói rồi, Sở Thiên nhảy lên lưng A Mạt Kỳ ra đón tiếp Ngũ Tư một mình ở giữa trời.

“Ha ha...” Ngũ Tư cười cung tay với Sở Thiên, “Phát Lạp Dịch Nặc, sao không tạm biệt ta một câu đã đi rồi? Người là Tể Tự riêng của ta cơ mà!”

“Ca ngại Nữ thần Sinh mệnh!” Sở Thiên cười, “Bệ hạ đi thăm bạn nên ta không kịp đến chào, mong bệ hạ thông cảm. Hắc hắc, giờ từ biệt ngài cũng không muộn chứ?”

Sắc mặt Ngũ Tự lặng như nước, không có chút biểu cảm nào, “Người quyết định rời khỏi thành Hoàng Kim thật sao? Chẳng lẽ người tin Lô Dịch Tam Thế không truy cứu...”

“Bệ hạ không cần khuyên ta nữa.” Sở Thiên hơi cúi người, cười: “Ta đã quyết định quay về Khảm Tát!”

“Được! Khả khả, Ngũ Tự cười, nhưng sắc mặt thì càng ngày càng lạnh, “Phát Lạp Dịch Nặc, ta là ma thú cấp mười, mà người thì vừa tạo ra A Mạt Kỳ cấp mười... ta nghĩ, chắc người hiểu ý ta!”

Đương nhiên Sở Thiên hiểu, ma thú cấp mười chính là thần sống của Huyền thú đại lục! Chỉ cần là thần thì không cho phép một con người nhỏ bé, có khả năng tạo ra đồng loại của họ, thách thức với quyền uy của thần! Long Hoàng ở A Cổ Lạp Sơn không để ý A Mạt Kỳ là vì hắn sắp bước vào tầng Thần Lực thứ ba, chẳng cần phải sợ một Long Ưng mới chỉ là tầng thứ nhất! Nhưng Thú Hoàng thì khác, hắn vừa bước qua ngưỡng cửa của tầng thứ hai, chỉ hơn A Mạt Kỳ có một bước, chỉ cần Sở Thiên tạo ra thêm một con ma thú cấp mười nữa thì là có thực lực khiêu chiến với Thần rồi!”

Không cần biết bao giờ, ở đâu, người nào có thể thách thức với Thần, đều phải chết.

Cười nhạt, Sở Thiên chậm rãi bay lên khỏi người A Mạt Kỳ, còn A Mạt Kỳ thì biến thành hình người đứng cạnh Sở Thiên ở giữa trời.

“Bệ hạ, chúng ta làm một cuộc làm ăn thì thế nào? Sở Thiên từ tốn nói, đồng thời trên người bắt đầu xuất hiện thứ ánh sáng trắng.

Ngũ Tự mở to hai mắt, nhìn chăm chăm vào Sở Thiên: “Người cũng có Thần Lực! Hừ, làm gì?”

“Ài~, thật ra tạo ra ma thú cấp mười rất khó. Ta tạo ra A Mạt Kỳ cũng hao phí không ít tinh lực.” Sở Thiên nheo mắt: “Nhưng nếu bệ hạ cho phép ta về Khảm Tát thì ta đảm bảo trong mười năm, ta sẽ khấn cho con trai ngài Thái Qua Nhĩ thăng lên cấp mười, giúp hắn có đủ thực lực để kế thừa hoàng vị!”

Ngũ Tự nhếch mép cười nhạt: “Nếu ta không đồng ý thì sao?”

Xem ra Thú Hoàng quyết tâm giết ta rồi! Hừ, Sở Thiên hừ giọng một cái, rồi gọi: “A Mạt Kỳ!”

Phùng!

Ánh sáng xanh lục lóe lên trên người A Mạt Kỳ, nó như chọc vào mắt Ngũ Tự, “Ta không ngại đánh với người một trận đâu!”

Nhìn Sở Thiên một cách không cam tâm, Ngũ Tự do dự hồi lâu, rồi bỗng cười: “Ha ha ha, điện hạ Phát Lạp Dịch Nặc, ta nghĩ người hiểu nhầm ý ta rồi. Ta muốn nói, ta là ma thú cấp mười, người lại tạo ra một Long Ưng cấp mười, ha ha ha, ta muốn chúc mừng người!” Nói rồi, Ngũ Tự tránh người sang một bên, “Ta chấp nhận lời đề nghị của người, điện hạ, mời!”

Sở Thiên vòng tay: “Đa tạ bệ hạ! Sự đón tiếp của bệ hạ mấy tháng nay ta sẽ mãi mãi ghi nhớ!”

Sở Thiên và A Mạt Kỳ bay trở lại chỗ Boeing.

“Trời, lão đại biết bay?” Lôi Cát ngơ ngẩn.

“Đừng nhiều lời!” Sở Thiên vỗ vỗ Boeing “Cứ bay từ từ trước đã, sau khi Ngũ Tự đi khỏi thì dùng tốc độ nhanh nhất về Khảm Tát!”

Boeing làm theo những gì Sở Thiên nói, nhưng Lôi Cát thì bám chặt lấy Sở Thiên: “Lão đại, huynh nhất định phải dạy đệ, đệ cũng muốn bay!”

Sở Thiên dùng một ngón tay ấn vào Lôi Cát cười: “Vừa rồi người không nhìn thấy gì hết. Nếu Lô Dịch Tam Thế hỏi thì người nên biết phải nói thế nào rồi chứ?”

“Ài~, Thú Hoàng bị A Mạt Kỳ dọa cho chạy mất, còn đệ thì chưa bao giờ thấy lão đại bay! Nói thế được chưa?” Lôi Cát lắc đầu tiếc nuối: “Hic, thật tiếc quá, nếu đệ biết bay nhất định sẽ có được Phí Na tướng quân!”

Rời xa địa giới của thành Hoàng Kim, Sở Thiên cuối cùng cũng được thở phào.

“A Mạt Kỳ, nếu tên Ngũ Tư dần này mà biết ngươi đã ở sức mạnh của tầng thứ ba nhưng lại chỉ có thực lực của tầng thứ nhất thì chắc hẳn sẽ tức chết mất!”

A Mạt Kỳ gục gặc, nhìn về phía thành Hoàng Kim: “Lần sau gặp lại thì ta không chỉ dọa vậy đâu mà sẽ dùng nắm đấm dạy bảo hẳn đến nơi đến chốn!”

“Không cần vội!” Sở Thiên vỗ vai A Mạt Kỳ, “Lập Hy Đức từng nói tình hạch của ngươi ở tầng thứ hai, dòng máu cũng là huyết mạch của Long Thần, chẳng qua là do cơ thể cản trở thực lực. Đến khi ta thay cho ngươi cơ thể khác, chúng ta hãy đến dạy bảo Thú Hoàng!”

.....

Ở đế quốc Khải Tắt, Bàng Bối Thành.

Sở Thiên không ngờ Lô Dịch Tam Thế lại đích thân ra đón tiếp.

Vội vàng quỳ xuống, Sở Thiên đau xót nói: “Bệ hạ, tội thần Phất Lạp Dịch Nặc xin được thỉnh tội!”

“Khà khà, ta chưa bao giờ nói ngươi là tội thần cả!”

Lô Dịch Tam Thế vẫy tay về phía Lôi Cát, “Từ hôm nay, Lôi Cát được tấn phong Hầu Tước, ngươi về trước đi!” Nói xong, Lô Dịch Tam Thế đỡ Sở Thiên dậy, kéo hẳn vào hoàng cung.

Sau những câu nói cái khách sáo giả vờ, Lô Dịch Tam Thế cười: “Phất Lạp Dịch Nặc, chắc Lôi Cát đã nói với ngươi rồi, giờ đảo Bồ Lôi Trạch đang gặp rắc rối, rất cần ngươi giúp!”

“Ca ngợi nữ thần Sinh mệnh!” Sở Thiên cúi người: “Là thần tử phải hiếu trung với đế quốc, thần nguyện thay bệ hạ đi bình định phản loạn ở đảo Bồ Lôi Trạch!”

“Tốt!” Lô Dịch Tam Thế nói với các đại thần: “Ta lấy danh nghĩa của hoàng đế đế quốc bảo đảm rằng sau khi Phất Lạp Dịch Nặc xong việc, sắc phong làm Thân Vương Bồ Lôi Trạch, các thế hệ tiếp nối nhau trấn thủ đảo Bồ Lôi Trạch!”

“Đa tạ bệ hạ!” Sở Thiên cười nhạt trong bụng tiếp nhận thánh chỉ.

Lô Dịch Tam Thế vẫy tay với Sát Lâm Na đang đứng sau Sở Thiên: “Sát Lâm Na, huynh muội chúng ta lâu rồi không gặp. Lại đây cho đại ca nhìn muội nào!”

Sát Lâm Na khẽ cười bước lại.

Lô Dịch Tam Thế nói tiếp: “Muội là công chúa đế quốc không thể đích thân ra trận, hơn nữa muội và Phất Lạp Dịch Nặc vẫn chưa chính thức kết hôn. Thế này đi, muội cứ ở cạnh ta, đợi sau khi Phất Lạp Dịch Nặc bình định được đảo Bồ Lôi Trạch, đại ca sẽ cử hành hôn lễ cho hai người!”

Khốn kiếp! Bắt Sát Lâm Na làm con tim ư? Hừ, vậy thì lão tử không khách khí nữa!

“Bệ hạ! Nghe nói phản loạn ở đảo Bồ Lôi Trạch rất nghiêm trọng. Tuy A Mạt Kỳ đã là cấp mười nhưng hẳn chỉ có một mình, mà đảo Bồ Lôi Trạch thì tập hợp của hàng vạn đảo nhỏ, vùng biển rộng lớn như vậy, thần hy vọng bệ hạ chỉ viện cho một số ma thú cấp cao!”

Giữ được Sát Lâm Na, Lô Dịch Tam Thế thấy yên tâm về Sở Thiên nhiều, “Ma thú cấp cao của đế quốc tùy ý ngươi điều động!”

“Đa tạ bệ hạ!” Sở Thiên cười, “Để không ảnh hưởng đến sự phòng vệ của Đế Đô, thần chỉ cần — Khố Á Tháp cấp chín!”

232. Chương 211: Đảo Bồ Lôi Trạch

Lô Dịch Tam Thế giữ Sát Lâm Na làm con tin, còn Sở Thiên thì lừa lấy được ma thú trấn quốc — Khố Á Tháp, rồi bước vào con đường chinh phạt đảo Bồ Lôi Trạch.

Bố Lô Trạch, ngàn đảo quần tụ, tuy quân Thiết Kỳ của Khải Tắt có thể tung hoành trên đại lục nhưng lại không thể chiến đấu trên biển. Vì thế mà lần này Sở Thiên chỉ đem theo ba liên đội Sư Thứ và một ít hải quân.

Thư thái ngồi trên lưng Boeing, Sở Thiên lật giở bản đồ đảo Bố Lô Trạch.

Ba Bác Tắt đặt một chén rượu hoa quả bên cạnh Sở Thiên: “Ông chủ, để công chúa ở lại Đế Đô thật sao? Lô Dịch Tam Thế giờ đã cảnh giác với chúng ta, sợ là...”

Sở Thiên phẩy tay cười: “Đây là ý của Sát Lâm Na. Nếu cô ấy không ở lại thì e Lô Dịch Tam Thế sẽ không cho ta rời khỏi Đế Đô. Vậy thì kế hoạch chiếm Bố Lô Trạch sẽ thất bại mất!”

“Nhưng mà tại sao chúng ta nhất định phải lấy đảo Bố Lô Trạch?” Ba Bác Tắt nhẹ nhàng tiếp một chút pháp lực vào tấm bản đồ ma pháp rồi nói: “Không cần A Mạt Kỳ ta cũng có thể giúp ông chủ giành được một vùng quốc thổ!”

“Khà khà, nhưng ta không muốn làm quốc vương! Ông chủ chỉ cần một vùng địa bàn không ai dám động đến thôi. Giống như A Cổ Lạp Sơn hay Hồng Nguyệt Thành vậy.”

Ba Bác Tắt gục gặc.

Sở Thiên nói tiếp: “Hơn nữa không có sự ủng hộ của Khải Tắt thì căn bản là chúng ta không thể thống trị một vùng đất được.”

“Nhưng mà tại sao vậy? Những nước nhỏ bờ Tây Hải kia, ta chỉ cần phái đi vài con ma thú Vong Linh là được.” Ba Bác Tắt thắc mắc.

“Ta nói là thống trị, không phải đánh bại!” Sở Thiên giơ một ngón tay ra lắc lắc: “Giờ ta muốn chiếm một vùng đất rất dễ. Nhưng sau đó thì sao? Làm thế nào để cải thiện đời sống nhân dân? Làm thế nào để dân nghe lời? Thu bao nhiêu thuế? Số thuế ấy lại có thể xây dựng bao nhiêu quân đội? Quan lại triều đình sắp xếp thế nào? Mỗi vị quan lại làm những gì? Nếu địch xâm lấn biên giới thì phải làm thế nào? Có nên thông thương với các nước láng giềng không... hắc hắc, những cái đấy, trong số chúng ta ai có thể nghĩ được?”

Ba Bác Tắt im lặng.

“Hà hà, vừa nghĩ đến những thứ loạn cào cào ấy là ta lại đau đầu rồi!” Sở Thiên nói: “Trị vì một quốc gia không phải điều mà Tế Tự ta có thể làm.” Sở Thiên chỉ vào ba liên đội Sư Thứ phía sau Boeing, “Ngay những đội không quân này, nếu không có phương pháp nuôi dưỡng mà Khải Tắt đã nghiên cứu mấy trăm năm nay thì chỉ e rằng, bay cũng không nổi!”

“Ta hiểu rồi.” Ba Bác Tắt cười “Ông chủ muốn giống như Hồng Nguyệt Thành, xây dựng nên một thế lực nằm ngoài sự tranh giành trên đại lục nhưng các quốc gia khác vẫn phải tôn trọng?”

“Chính là như thế!” Sở Thiên nhún vai cười: “Năm đó ở Thái Thạch Bảo, Bồ Lăng của Hồng Nguyệt Thành chẳng qua chỉ là một gia nô nhỏ bé nhưng lại có thể khiến cho trăm vạn đại quân của hai đế quốc lớn đình chiến. Khà khà, một gia nô còn làm được, một Pháp Thần như người lại không muốn thử cái cảm giác đó sao?”

“Đương nhiên là muốn rồi!” Ba Bác Tắt cũng cười.

“Sát Lâm Na ở Đế Đô sẽ không có nguy hiểm gì đâu. Ta có thể cướp cô ấy từ Thái Thạch Bảo một lần thì cũng có thể cướp lần thứ hai ở Bàng Bối Thành.”

Nói xong Sở Thiên nhắm mắt nhìn đường bờ biển ở phía đông, thầm nghĩ: Đảo Bố Lô Trạch! Một nghìn năm trước, máu tươi của trận đại chiến giữa con người và ma thú đã nhuộm đỏ cả vùng biển. Bào Uy Nhi lấy cố Biển Cầm bị ô nhiễm, dùng Thần Lực cấp ba ép con người và ma thú phải ký Hiệp ước! Hừ đường đường là Hải Vương Biển Cầm, ngay Lạp Hy Đức hần cũng không coi ra gì, vậy mà tại sao lại vì một vùng biển nhỏ bé này đi ngăn chặn đại quân người và thú mà trong mắt hần chỉ là con kiến? E là đảo Bố Lô Trạch này...”

Điều Sở Thiên không chú ý tới là sau khi đảo Bố Lô Trạch xuất hiện, Tiểu Bạch đang ngồi trong lòng bỗng thất thần nhìn về phía trước.

“Ông chủ, chúng ta đã đến không phận của đảo Bồ Lô Trạch!” Ba Bác Tát kéo Sở Thiên ra khỏi dòng suy nghĩ.

“Cất cờ Khải Tát đi, thay vào đó gia huy của gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc rồi chúng ta mới hạ cánh!”

.....

Trên đảo Bồ Lô Trạch, Bối Tư Đặc và thống lĩnh cấm quân năm xưa Chiêm Mỗ Tư đang chuẩn bị nghênh tiếp Sở Thiên.

Chiêm Mỗ Tư ngẩng đầu nhìn Boeing phía trên đầu, sắc mặt thay đổi, vội vàng nói với Bối Tư Đặc: “Đại nhân, Công Tước Phát Lạp Dịch Nặc đã bỏ cờ Khải Tát xuống và thay bằng gia huy của mình!”

“Cái gì?! Đưa ta kính ma pháp!” Bối Tư Đặc giật lấy cái kính từ tùy tùng, để lên mắt nhìn, “Đúng là thay rồi... xem ra tin bệ hạ và Hữu thừa tướng có xích mích là đúng rồi!”

“Vậy chúng ta phải làm thế nào?” Chiêm Mỗ Tư thần sắc phức tạp, hỏi.

“Làm thế nào? Hừ!” Bối Tư Đặc nói, “Phát Lạp Dịch Nặc đang cảnh cáo chúng ta hần là chủ soái của quân bình định phản loạn của Đế quốc, cũng là chủ nhân của thống lĩnh ma thú gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc — A Mạt Kỳ, hần có quyền cũng có thể giết chết chúng ta.”

Chiêm Mỗ Tư ngơ ngác nhìn Bối Tư Đặc.

“Đi thôi, đi nghênh tiếp Hữu thừa tướng đại nhân!” Bối Tư Đặc kéo Chiêm Mỗ Tư đi về phía trước, “Nhớ là chúng ta không hề biết gì về tin tức ở Đế Đô. Có ai hỏi thì hãy học tập cha con nhà Phan Mạt Kỳ, một giả hồ đồ, một giả ngốc!”

Theo quân quy Khải Tát, thời gian diễn ra chiến tranh miễn hết lễ nghĩa, do vậy mà sau khi hoan nghênh Sở Thiên một cách đơn giản thì dẫn hần vào quân doanh luôn.

Vừa ngồi xuống, Sở Thiên vỗ Tiểu Bạch nói luôn: “Hai vị đại nhân, ta không muốn nghe những lời vô nghĩa, nói luôn tình hình đảo Bồ Lô Trạch cho ta đi!”

“Vâng, Hữu thừa tướng đại nhân!” Bối Tư Đặc đứng trước mặt Sở Thiên, chỉ vào tấm bản đồ ma pháp: “Đảo Bồ Lô Trạch được gọi là vùng biển vạn lý, nhưng thực tế thì chỉ có hai hòn đảo lớn, mười bảy hòn đảo trung bình, và rất nhiều đảo nhỏ. Diện tích không quá vạn dặm. Phần quân trên đảo hiện nay có hai đội, một là dân Nguyên Trụ, hai là quân đội chính quy của Lô tư phái đến mưu đồ thu hồi đảo Bồ Lô Trạch.”

Sở Thiên sắc mặt lạnh lùng, đập mạnh tay xuống bàn, thâm trầm nói: “Quân đội Lô Tư ta có thể không quan tâm, nhưng ngay dân thường mà các người cũng không đối phó được hả?”

Bối Tư Đặc và Chiêm Mỗ Tư bối rối.

Một lúc sau Bối Tư Đặc do dự nói: “Đại nhân, một phần quân là người Nguyên Trụ bị quân ta tiêu diệt rồi, nhưng... trên đảo còn có ma thú của Nguyên Trụ...”

“Ma thú? Ma thú gì? Cấp bao nhiêu?” Sở Thiên hỏi.

Bối Tư Đặc nhìn Chiêm Mỗ Tư ra hiệu bảo hần nói.

Chiêm Mỗ Tư đỏ mặt, xấu hổ cúi đầu, rồi lấy ra từ sau lưng một cái lồng để trước mặt Sở Thiên, “Đại nhân, chính là nó!”

Ca ngơ nữ thần Sinh mệnh! Sở Thiên cười phẫn nộ, thậm chí Tiểu Bạch cũng nhìn với con mắt khinh thường.

“Mẹ nó! Hai tên vô dụng!” Sở Thiên đứng phắt dậy, chỉ thẳng vào mặt hai người: “Đừng có nói với lão tử là hai người, một người là đại thần ma thú Bộ tổng chỉ huy, một là Vạn Phu Trưởng của đế quốc lại bị một con chuột đánh cho tơi bời!”

“Không, không!” Chiêm Mỗ Tư liên tục xua tay: “Không phải một con, mà là một đàn...”

“Vô dụng! Đây là chuột, không phải Cự Long! Cho dù có trăm vạn con chúng cũng chỉ là chuột!” Sở Thiên chỉ vào hai người chửi bới thậm tệ. Đến khi mệt, Sở Thiên ngồi xuống than thở: “Ài~, thể diện của Thiết

Kỳ Khải Tát bị các người bôi tro trát trấu hết rồi! Thôi vậy, từ hôm nay ma thú trên đảo do A Mạt Kỳ quản lý. Chiêm Mỗ Tư, Thiết Kỳ trong tay người giao cho Bội Kỳ!”

Nói xong, Sở Thiên vẫy Ba Bác Tát, “Ba Bác Tát, người đi chinh đồn pháp sư trên đảo, đem theo Lỗ Tây Nạp, nếu ai bất mãn về thân phận pháp sư Vong Linh của người thì giao cho Lỗ Tây Nạp xử lý!”

Ba Bác Tát nhìn Chiêm Mỗ Tư và Bối Tư Đặc cười gian: “Hai vị đại nhân, cùng ta đi bàn giao thôi!”

Nói xong thì hai người đó đi ra cùng Ba Bác Tát.

Đi cách Ba Bác Tát một đoạn, Chiêm Mỗ Tư căn dặn: “Bối Tư Đặc đại nhân, ngày đầu tiên đến Phát Lạp Định Nặc đã lấy hết quyền lực của chúng ta, sau này làm thế nào đây? Giờ Bối Lôi Trạch rộng vạ lý nằm hết trong sự khống chế của hắn rồi.”

“Cướp quyền lực của chúng ta? Khả khả, đây là việc tốt!” Bối Tư Đặc cười nhạt, “Chúng ta giao quyền lực cho hắn thì phiền phức cũng giao hắn luôn...”

Chiêm Mỗ Tư nghĩ một hồi, cười nhẹ nhõm: “Cũng đúng! Đám chuột khủng bố đó giao cho Phát Lạp Định Nặc đối phó!”

“Bé mồm thôi!” Bối Tư Đặc chỉ vào Ba Bác Tát phía trước mặt.

“Không sao! Hắn không nghe được đâu!” Chiêm Mỗ Tư hất cằm, “Theo mật báo của cục mật thám, Ba Bác Tát là Pháp Thần không có pháp lực.”

.....

Trong lều trung tâm, Sở Thiên vừa nghịch với Tiểu Bạch vừa nghe Ba Bác Tát thuật lại chuyện vừa rồi.”

“Nói với A Mạt Kỳ, nhất định phải khống chế được ma thú của Khải Tát. Còn nữa, người cố gắng đừng để lộ thực lực!” Sở Thiên suy nghĩ một hồi rồi nói: “Nghe ý của Chiêm Mỗ Tư thì chuột trên đảo này không hề dễ đối phó!”

“Có lẽ vậy!” Ba Bác Tát nói: “Ta vừa kiểm tra, trên đảo hiện có ba trăm con ma thú. Trong đó có mười ba con ma thú cấp cao. Thủ hạ của Chiêm Mỗ Tư tướng quân còn có bảy vạn quân chính quy. Ngoài ra, năm mươi khẩu pháo của quân đoàn Lam Kinh đang ở ngoài đảo, có thể chi viện bất cứ lúc nào. Thực lực này không hề kém Ngũ đại quân đoàn đế quốc, nhưng họ lại không đối phó lại được đám chuột ấy, sợ là...”

Chuột? Sở Thiên cười, bác sỹ thú y mà sợ chuột sao?

Sở Thiên ném cái lồng nhốt con chuột lúc này Chiêm Mỗ Tư đưa xuống đất. “Ba Bác Tát, hạ độc con chuột này rồi thả nó ra!”

“Thả ra?” Ba Bác Tát ngẩn ra.

“Khả khả, thuật Thượng cổ Tế tự đã nói...” Sở Thiên cười: “Chuột chính là nguồn lây bệnh nhanh nhất. Người hạ độc con này, không đến mấy ngày, toàn bộ chuột trên đảo này sẽ trúng độc hết mà chết!”

“Thuật Thượng cổ Tế tự thật thần kỳ!” Ba Bác Tát cảm thán, rồi đi chấp hành mệnh lệnh.

“Ồ ô!” Tiểu Bạch nhìn Sở Thiên ai oán, rồi quay đầu đi. Ý nó là, Phát Lạp Định Nặc, người ác quá!

“Ai da, tiểu bảo bối của ta giận rồi!” Sở Thiên vội bế Tiểu Bạch lên vỗ về “Tiểu Bạch à, tiểu bảo bối, lão đại cũng hết cách rồi mới làm vậy. Nếu không thì chúng ta không có nhà đâu!”

“Gâu!” Tiểu bạch thở dài, rồi nằm lên vai Sở Thiên, dùng cái lưỡi hồng hồng liếm tai Sở Thiên. Ý là lần này bỏ qua, nếu còn có lần sau thì không tha cho đâu!

“Ha ha...” Sở Thiên xoắn xoắn cái đuôi của Tiểu Bạch, kết quả là lại chọc giận nó.

“Ông chủ!” Ba Bác Tát bỗng xông vào, giơ tay phải đang chảy máu ra, cười khổ: “Con chuột ấy nhân lúc ta hạ độc cắn ta một cái rồi chạy mất rồi...”

233. Chương 212: Phong Trào Toàn Dân Bắt Chuột

Chuột chạy rồi? Hơn nữa lại là chạy thoát từ tay Ba Bác Tát!

Pháp sư Vong Linh mà không giữ nổi một con chuột nhỏ bé, đây là chuyện cười buồn cười nhất mà Sở Thiên được nghe trong năm.

Sở Thiên kéo cái tay bị thương của Ba Bác Tát ra xem rồi hỏi: “Người làm thế nào mà để nó chạy mất? Thực lực con chuột đấy lớn lắm sao?”

“Đó chỉ là một con chuột bình thường.” Ba Bác Tát lắc đầu cười khổ, “Chỉ tại nó quá bình thường nên ta không mặc đồ bảo hộ mà hạ độc nó. Ngay lúc đang chuẩn bị thuốc độc thì nó cắn một cái rồi chạy mất!”

“Sao không bắt nó lại?” Sở Thiên vừa xử lý vết thương cho Ba Bác Tát vừa hỏi: “Dựa vào thực lực của người, đừng nói chuột, đến Cự Long còn bắt được nữa là!”

“Ông chủ, cứ đi theo ta xem cái này đã!”

Nói rồi Ba Bác Tát dẫn Sở Thiên đến chỗ mình ở.

Chỉ vào cái cửa hang to bằng cái bát ở dưới đất, Ba Bác Tát nói: “Con chuột đấy chạy thoát từ đây, lúc đó nó trong nháy mắt dùng chân đào cái hang này rồi biến mất!”

Dùng ma pháp phá vỡ cửa hang, Ba Bác Tát nói tiếp: “Vừa rồi ta đã dùng pháp lực kiểm tra, cửa hang này nối liền với một địa đạo vô cùng phức tạp. Hơn nữa dưới chân chúng ta hiện nay có đến hàng vạn con chuột!”

Ca ngợi Nữ thần Sinh mệnh! Sở Thiên nổi hết da gà. Ai cũng vậy thôi, cứ nghĩ đến cảnh tượng dưới chân là hàng vạn con chuột cũng không thấy dễ chịu gì.

“Người có thể dùng ma pháp với quy mô lớn phá tan mảnh đất này giết hết lũ chuột không?” Sở Thiên hỏi.

“E là không được.” Ba Bác Tát lắc đầu: “Chuột và địa đạo không chỉ có như thế này, vừa rồi pháp lực của ta đã bao trùm một nửa hòn đảo, chuột có mặt trong toàn bộ phạm vi đấy! Theo ta thì cả cái đảo Bồ Lô Trạch này đều là chuột! Nếu dùng ma pháp thì e là cả hòn đảo bị san bằng mất!”

“Ai dà, thật rắc rối!” Sở Thiên thở dài, quay trở lại lều của mình “Ba Bác Tát, người đi hỏi xem lũ chuột này gây nguy hại gì. Nếu không có gì thì cứ kệ chúng vậy.”

Ba Bác Tát rất nhanh đã quay về “Ông chủ, ta đã tra rõ, lũ chuột này không những phiền phức mà còn rất nguy hiểm.”

“Hừm, nguy hiểm thế nào?” Sở Thiên lo lắng.

“Từ khi đại nhân Bối Tư Đặc tiếp quản Bồ Lô Trạch, lũ chuột đã gây rắc rối cho quân đội rồi. Nghe nói địa đạo của bọn chúng phủ rộng khắp Bồ Lô Trạch, gần như mỗi hòn đảo đều có. Chỉ cần có quân đội dựng trại hay xây nhà, không quá một ngày là bị bọn chúng phá sập.”

“Hơn nữa chúng còn ăn cắp lương thực, cắn tất cả những gì chúng nhìn thấy. tổn hại về vũ khí tính không xuể. Quần áo, áo giáp của binh sĩ phơi bên ngoài đều bị chúng cắn hỏng.” Ba Bác Tát nở một nụ cười cổ quái, “Hơn nữa nghe binh sĩ lưu truyền, tháng trước, nội y của Chiêm Mỗ Tư tướng quân thay khi đi tắm đều bị chuột gặm! Hôm đó, tướng quân chỉ huy tác chiến mà không mặc quần trong!”

“Tướng quân không mặc quần trong? Sở Thiên cười.

“Có điều đó chỉ là những phiền phức nhỏ!” Ba Bác Tát nghiêm chỉnh lại, “Bọn chuột này còn cắn người, hơn nữa những binh sĩ bị cắn đều chết trong vòng ba ngày!”

“Cắn chết người? Sở Thiên cau mày, “Đem một thi thể đến đây!”

Thi thể được khiêng đến, Sở Thiên nhìn mặt, dịch hạch, là bệnh dịch hạch!

“Ba Bác Tát, dùng danh nghĩa Hữu thừa tướng, Nguyên soái quân đoàn bình định phản loạn Bồ Lô Trạch hạ lệnh! Hủy bỏ mọi hành động của quân đoàn, ở yên tại chỗ chờ lệnh, các liên đội khoanh vùng đóng quân,

ai dám rời khỏi một bước, không cần biết chức vụ giết không cần hỏi! Các binh sĩ từng bị chuột cắn đều phải được cách ly! Tiêu hủy toàn bộ lương thực và vũ khí bị chuột cắn hỏng! Ngoài ra trong ba ngày phải chuẩn bị xong một vạn cái vạc lớn, luộc toàn bộ số áo giáp, quần giời của từng người trong quân đoàn.”

“Ông chủ, đây là...”

“Mau đi làm đi!” Sở Thiên không thể chậm trễ nữa, “Gọi Dịch Áo cho ta!”

Một lúc sau, Dịch Áo vội vội vàng vàng chạy tới “Sư phụ, con phát hiện trên đảo có dịch hạch!”

“Ta biết rồi.” Sở Thiên vỗ vai học trò, “Dịch Áo, cách chữa bệnh dịch hạch mà ta dạy, con còn nhớ không?”

“Con nhớ!” Dịch Áo nói tự tin.

Sở Thiên cười, “Tốt! Bệnh nhân và việc tiêu độc trên đảo ta giao cho con!”

“À...” Dịch Áo cúi đầu, nói nhỏ: “Sư phụ, con làm được không...”

“Con là học trò của ta, chỉ cần làm như ta nói là không sai được đâu!” Sở Thiên nói: “Từ bây giờ con là Thủ tịch Tế tự quân đoàn Bồ Lô Trạch, Bá Tước đế quốc! Được rồi, đi mau đi, đừng để dịch hạch phát tán!”

Ngoảng đầu nhìn Sở Thiên, Dịch Áo do dự rồi khỏi.

Ngày hôm sau, Sở Thiên cho gọi toàn bộ tướng lĩnh quân đoàn vào lều, “Tất cả những ai cấp ba trở lên tăng cường đấu khí và ma pháp phòng vệ rồi đi theo ta!”

Không dám làm trái lệnh Sở Thiên, hàng nghìn tướng quân và pháp sư phù hợp tiêu chuẩn đã được Sở Thiên triệu tập đến một vùng bình địa.

Sau khi mọi người chuẩn bị xong, Sở Thiên chỉ xuống dưới chân “Đào xuống, mỗi người ít nhất phải bắt cho ta một con chuột!”

“Lệnh kiểu gì vậy?!” đám người nhao nhao.

Bối Tư Đặc đến trước mặt Sở Thiên cung tay nói: “Đại nhân, tốc độ bọn chuột dưới đất rất nhanh, lần trước tướng quân Chiêm Mỗ Tư phải mất rất nhiều công sức mới bắt được một con. Sợ là chúng tôi không phải ai cũng bắt được!”

Sở Thiên cau mày rồi phẩy tay: “Không cần biết các ngươi làm thế nào, hôm nay ta chỉ cần chuột, càng nhiều càng tốt!”

Uỳnh! Uỳnh!

Đấu khí và ma pháp bắt đầu công kích mặt đất.

Xoạt xoạt! Chuột chạy tứ tán khắp nơi, các dũng sĩ Khải Tát trước đây thống lĩnh quân đội tung hoành đại lục bắt đầu liều chết chiến đấu với đám chuột.

Nhìn tướng sỹ mình trần bắt chuột, Bối Tư Đặc phải cau mày lại “Đại nhân, Thiết Kỵ Khải Tát là vô địch! Tuy họ không thuộc Thiết Kỵ nhưng cũng là quân nhân đế quốc, sao có thể...”

Sở Thiên liếc Bối Tư Đặc, chậm rãi nói: “Mệnh lệnh của ta là những ai cấp ba trở lên đều phải đi bắt chuột. Ngươi là ma pháp Đạo sư cấp bảy phải không? Sao còn chưa đi bắt chuột, muốn kháng lệnh hả?”

Bối Tư Đặc hít một hơi sâu, rồi nắm tay lại, “Mạt tướng tuân lệnh!”

Chiều tối, kết quả của một ngày chiến đấu báo lên chỗ Sở Thiên, tổng cộng có 1368 con chuột.

“Sao ít thế này, thôi vậy, cũng đủ dùng!” Sở Thiên phẩy tay, “Ba Bác Tát, hạ độc từng con chuột rồi thả đi. Bối Tư Đặc lệnh cho mọi người phải cẩn thận, hai ngày tới không được để chuột cắn!”

Sau khi tận mắt nhìn Ba Bác Tát nhét thuốc độc vào mồm từng con chuột, Sở Thiên yên tâm rồi.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng Ba Bác Tát đã xông vào lều Sở Thiên, “Ông chủ, những con chuột kia... hình như miễn dịch với thuốc!”

“Cái gì?” Sở Thiên nhảy bật dậy, làm kinh động Tiểu Bạch đang ngủ.

Ba Bác Tát giơ lên con chuột còn lại “Ông chủ nhìn xem , không những chúng không chết mà hình như còn khỏe ra!”

“Mẹ nó, hỏng hết chuyện rồi!” Sở Thiên mặt mày tím tái đi vào lều, gặp các tướng lĩnh bắt chuột hôm qua.

“Hỡi các tướng sỹ, chúng ta là quân nhân Khải Tát, mà đối thủ của chúng ta chỉ là những con chuột!” Sở Thiên khẳng khái nói: “Những con chuột này không phải dựa vào địa đạo sao? Chúng ta nên biết, các nhà cách mạng tiền bối... à không... địa đạo chiến đã có cách đây hàng vạn năm rồi, vì thế, khôn kiếp, phóng hỏa, xông khói, đổ nước! Cách đối phó với chuột của lão tử rất nhiều! Mọi người chuẩn bị tốt cho ta! Phong trào bắt chuột bắt đầu!”

Lại qua mấy ngày, sắc mặt Sở Thiên ngày càng khó coi, hơn nữa uy tín trong quân đoàn cũng bị ảnh hưởng.

Lũ chuột này cứ như có trí thông minh vậy, hơn nữa lại rất thông minh! Địa đạo của bọn chúng thông với mạch nước ngầm, phóng hỏa căn bản không có tác dụng. Còn về đổ nước, tốc độ xả nước của chúng còn nhanh hơn Sở Thiên dẫn nước...

Sở Thiên thật sự phẫn nộ, rút tiền túi phái Boeing bay qua eo biển, đến các thành phố duyên hải ở phía đông nam để quốc mua hết mèo về. Sau đó thì... lũ chuột béo lên, vì hình như chúng rất thích ăn thịt mèo.

Cuối cùng sự phẫn nộ của Sở Thiên đã đạt đến đỉnh điểm “Gọi Kim Cương, bốn con Hoàng Kim Bĩ Mông, còn cả Hãn Mã của ta đến đây!”

Lúc này thương tích của Hoàng Kim Tĩ Mông đã được Sở Thiên trị khỏi, hơn nữa do sự mê hoặc của rượu ngon thức ăn ngon nên chúng đến nương tựa chỗ gia tộc Phát Lạp Địch Nặc.

Rầm rập!!

Tiếng bước chân làm rung chuyển cả đảo Bồ Lô Trạch, thể trọng của sáu con ma thú này gần như làm cho mặt đất phải lún xuống một tầng.

“Ông chủ có gì dặn dò?” đứng đầu là Kim Cương hỏi.

Sở Thiên nói: “Các người bắt đầu chạy, ép chặt chỗ đất sét này khiến chúng không đào được địa đạo nữa. Ba Bác Tát, người dùng ma pháp tìm hướng đi của bọn chúng!”

Ầm ầm...

Mặt đất rung chuyển, quân đội Khải Tát không ai là không tái mặt. Uy lực của sáu con ma thú cấp tám phát ra cùng lúc không phải cái mà binh lính bình thường có thể chịu được.

Ba Bác Tát chịu trách nhiệm trinh sát sát ruột thấy rõ, chỉ về xa xa nói: “Ông chủ, bọn chúng chạy sang hòn đảo khác rồi!”

“Bồ Lô Trạch chết tiệt, sao mà lăm đảo thế?!” Sở Thiên vỗ mạnh vào chân Kim Cương “Người đến cái đảo kia dẫm đi! Dẫm hết bọn chúng cho ta!”

Lúc này, A Mạt Kỳ này giờ vẫn bay trên trời mới từ từ hạ cánh xuống cạnh Sở Thiên “Ông chủ, vừa rồi ta dùng Thần Lực kiểm tra dưới đất rồi. Bồ Lô Trạch có đến hàng nghìn hòn đảo, gần như đảo nào cũng có địa đạo, mà dưới đáy biển cũng có. Chỉ dựa vào bọn Kim Cương thì e là mấy tháng cũng không dẫm hết được!”

“Vậy thì phải làm sao? Không thể nào dùng ma pháp quy mô lớn mà hủy luôn cả hòn đảo chứ?!”

Nghĩ một lúc, Sở Thiên gằn giọng: “Lũ chuột này không đơn giản! Hừ, lão tử không tin không có thủ lĩnh mà chúng có thể làm được chuyện này! A Mạt Kỳ, người đi hủy một hòn đảo nhỏ, dùng Linh Vực

giết vài chục vạn con chuột. Lão tử không tin giết nhỏ mà không ép được to ra.

“Vâng, ông chủ!”

“Ài~” một tiếng thở dài vang lên “Phát Lạp Địch Nặc điện hạ, bọn ta là chuột, chỉ mong được tiếp tục sống. Người hà tất phải đuổi cùng giết tận như thế?”

234. Chương 213: Câu Chuyện Của Chuột

“Ai? Ra mặt đi!” Sở Thiên nhìn xung quanh không phát hiện được bất cứ bóng dáng con người hay con chuột nào “Nếu không ra thì đừng trách lão tử hạ sát thủ... A Mạt Kỳ!”

A Mạt Kỳ trừng mắt, bay vút lên trên trời, “Ông chủ, quanh đây chỉ có chuột bình thường, không phát hiện thấy nguồn sức mạnh nào đạt đến cấp bảy có thể nói tiếng người!”

“Hừ!” Sở Thiên cười nhạt, mấy ngày nay, chuột Bồ Lô Trạch làm Sở đại thiếu gia mất mặt quá rồi, nếu còn không lấy lại uy tín thì cái chức Hữu thừa tướng hẳn còn mặt mũi nào mà làm tiếp nữa.

Chỉ vào một hòn đảo nhỏ trước mặt, Sở Thiên ra lệnh: “A Mạt Kỳ, phá hủy nó đi!”

“Đừng!” giọng nói lại kêu lên thảm thiết, “Điện hạ, xin hãy tha cho con cháu của ta!”

“Tha cho chúng cũng được thôi, nhưng ngươi phải ra đây!” Sở Thiên hét lên trời.

“Ài~ điện hạ ngài thấy đảo Bồ Lô Trạch vạn lý này chưa?”

“Rồi, đừng nhiều lời!”

Những ngày này, địa hình đảo Bồ Lô Trạch, Sở Thiên đã nắm rõ như lòng bàn tay.

Bồ Lô Trạch nằm cách duyên hải đông nam đại lục ba trăm vạn dặm, chính giữa là hai hòn đảo lớn, ngoài ra là hàng ngàn các đảo nhỏ khác, vịnh và nội hồ nối tiếp nhau tạo nên vùng biển vạn lý. Sở Thiên còn nhớ trong giáo trình của Học viện quân sự đế quốc đã liệt Bồ Lô Trạch vào điển hình của một nơi dễ thủ khó công. Trận đại chiến người — thú vạn năm trước, quân đội của con người đã dùng nơi đây làm hàng rào chắn cuối cùng.

Bây giờ Sở Thiên đang đứng trên một trong hai hòn đảo trung tâm.

“Vậy điện hạ có nhìn thấy hòn đảo lớn đối diện kia không? Ta đang ở đó!” Dừng một lúc, giọng nói lại tiếp tục: “Điện hạ, ta không thể di chuyển được. Nếu muốn gặp thì phiền điện hạ hãy đến đây!”

Sở Thiên cười nhạt, “Được, ta đi!”

“Bối Tư Đặc vội ngăn Sở Thiên “Đại nhân, ngài không thể đi được! Lũ chuột trên đó vô cùng ngang ngược, không chỉ quân đội đế quốc mà ngay phản quân trên đảo và dân Nguyên Trụ cũng không dám lên đó.”

“Ồ vậy sao? Vậy ở đó ngoài chuột ra thì không có con người nào?”

Sở Thiên nheo mắt quan sát hòn đảo, bán kính khoảng vài trăm dặm, cây liền cây, núi liền núi, phong cảnh cũng không tồi!

“Bối Tư Đặc, lệnh cho quân ở nguyên tại chỗ chờ lệnh. A Mạt Kỳ, ngươi đi theo ta!” Không đợi Bối Tư Đặc ngăn cản, Sở Thiên cười A Mạt Kỳ biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Bối Tư Đặc chán nản đến trước mặt Ba Bác Tát, chỉ về phía Sở Thiên vừa bay: “Bá Tước tiên sinh, sự an toàn của đại nhân...”

Ba Bác Tát cười nhạt: “Ngươi không tin vào thực lực của A Mạt Kỳ sao?”

Vừa nhắc đến A Mạt Kỳ, Bối Tư Đặc lập tức ngậm miệng. Nếu A Mạt Kỳ không bảo vệ được Sở Thiên thì những người khác càng không làm được gì. Thật ra, hẳn không biết Ba Bác Tát còn chưa nói nốt nửa câu còn lại — với thực lực bây giờ, ông chủ còn cần phải bảo vệ sao?

Sở Thiên nhanh chóng đến được hòn đảo kia.

Lá rụng dày mặt đất khiến Sở Thiên có cảm giác đất dưới chân rất mềm, đứng rất thoải mái.

“Ta đến rồi, ngươi ra đi!” Sở Thiên hét lên.

Không có ai đáp lại.

Rầm!

A Mạt Kỳ dẫm mạnh chân xuống đất quát: “Khốn kiếp, người mau ra đây, nếu không ông chủ san bằng hòn đảo này!”

“Ai da, người là A Mạt Kỳ - Long Ưng cấp mười hã? Dưới chân người có rất nhiều con cháu của ta đó!”

Loạt xoạt! Mặt đất bỗng dùn lên, để lộ ra vô số các con chuột.

Sống lưng Sở Thiên lạnh toát, lũ chuột chỉ chít này tuy không làm hại được hần nhưng làm hần buồn nôn muốn chết!

“Các con, về hết đi! Đừng chọc giận điện hạ!”

Chớp mắt lũ chuột đã biến mất. Giọng nói lại tiếp tục: “Điện hạ, có hứng nghe ta kể chuyện không?”

“Kể đi, ta đang nghe!” Sở Thiên vốn định ngồi dưới đất nhưng vừa nghĩ đến bọn chuột dưới đất thì quyết định đứng là hơn.

“Một nghìn năm trước, nơi đây đã diễn ra một trận chiến! Khi đó...”

“Cái này ta biết lâu rồi, Điều ước người thú Bồ Lôị Trạch đã được ký sau trận chiến này.” Sở Thiên nói, “Câu chuyện giữa trăm vạn liên quân người thú và Hải Vương Bào Uy Nhĩ ta đã nghe rồi, không muốn nghe lại lần nữa đâu!”

“Khà khà... máu tanh làm ô nhiễm Biển Cẩm, Hải Vương Bào Uy Nhĩ tức giận đích thân đến Bồ Lôị Trạch ép người và thú ký Điều ước. Chuyện mà điện hạ nghe chắc là chuyện này?”

“Sao, đảo Bồ Lôị Trạch còn có chuyện khác ư?”

“Đúng thế! Một nghìn năm trước còn có một câu chuyện khác. Hoặc có thể nói là câu chuyện điện hạ nghe còn có một cách kể khác!”

Giọng nói tiếp tục: “Khi ấy, đại quân ma thú có vài con ma thú cấp mười, còn ma pháp của con người tuy đã mai một nhưng vẫn còn có pháp thần cấm chú. Khà khà, hàng nghìn vạn đại quân, hàng trăm cao thủ cao cấp cuối cùng tham gia vào trận hỗn chiến. lúc đó đảo Bồ Lôị Trạch vốn là một thể hoàn chỉnh đã bị đánh cho tan ra thành vô số đảo nhỏ.”

“Trong trận chiến này chuột trên đảo cũng gặp họa, gần như diệt vong. Có một con chuột có thể coi là thông minh đã dựa vào khả năng đào hang của mình trốn dưới mặt đất. Nhưng uy lực của ma pháp và Linh Vực ngày càng lớn, con chuột ấy sợ lắm, chỉ còn cách cứ chạy sâu xuống lòng đất. Khi không còn biết đã đào được bao nhiêu rồi thì nó bị một thứ sức mạnh nào đó cản lại...”

“Sức mạnh gì?” Sở Thiên vội hỏi.

“Con chuột ấy cũng không biết. Hì hì, tuy nó rất thông minh nhưng cũng chỉ là một con chuột!” Dừng lại một lúc, giọng nói ấy lại vang lên: “Lúc đó con chuột nghĩ sức mạnh này lớn như vậy, nếu trốn ở đằng sau chắc sẽ an toàn! Vì thế nó bắt đầu đào vòng qua sức mạnh ấy. Cuối cùng, nó tìm được một khe hở trong sức mạnh ấy và lách vào bên trong.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó, con chuột nhìn thấy rất nhiều thi thể. Của con người có, của ma thú cũng có. Tuy họ đã chết hết nhưng trên người vẫn phát ra thứ gì đó vẫn khiến cho con chuột rất sợ hãi. Nhưng lúc đó con chuột đói lắm rồi, nó cần phải ăn vì thế nó đến gần một cái xác...”

“Hớ hớ hớ...” cười như tự mỉa mình rất lâu, giọng nói ấy mới lại nói tiếp: “Các xác ấy bị lật lên thì phát ra một luồng sáng xanh lục, nó thoát ra ngoài qua khe hở ban nãy con chuột tiến vào.”

Sở Thiên và A Mạt Kỳ nhìn nhau, ánh sáng xanh — Thần Lực tầng thứ ba!

“Con chuột đó không biết ánh sáng đó đi đâu, nhưng không lâu sau đó, bỗng có một người xuất hiện, hần thấy con chuột thì rất tức giận ném nó đi. Nhưng con chuột đó phát hiện cơ thể mình trở nên rất cứng, xuyên qua lớp đất dày và bay lên khỏi mặt đất. Rồi nó lại nhìn thấy người lúc này dùng thứ ánh sáng xanh kia bao phủ lấy đại quân người thú.”

“Qua rất nhiều năm sau, con chuột ấy mới biết người ném mình đi hồi đó là Hải Vương của Biển Cấm, Bào Uy Nhĩ.”

“Người chính là con chuột đó?” Sở Thiên trầm ngâm, “Người muốn nói Bào Uy Nhĩ vì để bảo vệ mộ phần ở dưới đất mới ép đại quân người thú kí Điều ước?”

“Sự thực chính là như thế!”

“Người ở đâu? Mau ra đây cho ta gặp!”

“Khà khà, chuyện của ta còn chưa kể hết mà!” Con chuột nói tiếp: “Cuối cùng ta rơi xuống mặt biển, phát hiện mình không thể cử động được. năm sáu trăm năm sau, khi ta có thể cử động thì phát hiện cơ thể mình rất, rất to. Trên lưng là tất cả châu chấu chút chút. Ài, nếu giờ ta mà động đậy thì nhà của con cháu ta bị hủy hết mất!”

“Ta... ta đang ở trên người người?” Sở Thiên há hốc mồm, rồi nhìn hòn đảo phong cảnh như tranh vẽ này mà chết sững!

Ma thú của Sở Thiên đều rất to. Khi Kim Cương đứng thẳng lên thì đã như một quả núi, nếu Kim Cương có thể ngồi trên lưng Boeing thì giống như một con khỉ nhỏ cưỡi một con chim điểu lớn. Còn nếu Boeing đứng trên người con chuột này thì giống như một cái máy bay nhỏ hạ cánh trên sân bay quốc tế!

“Mẹ nó, lần đầu tiên lão tử nhìn thấy một con chuột dài hàng vạn dặm!” A Mạt Kỳ chữ nhỏ.

Lấy lại bình tĩnh, Sở Thiên dầm dẫm chân trên đất rồi nói: “Người là ma thú của Lôi Tư à? Tại sao lại ngăn cản quân Khải Tắt tiếp quản Bồ Lôi Trạch?”

“Chúng ta cũng chỉ vì cuộc sống thôi! Khi Lôi Tư thống trị nơi đây, con cháu ta rất nhiều, chỉ dựa vào việc lấy cấp lương thực cũng sống được rồi. Nhưng hai năm nay ta cảm thấy sức mạnh trong cái mộ khiến ta to hơn bất đầu rõ rĩ. Con cháu ta hình như cũng chịu ảnh hưởng giống ta năm đó. Nhưng chúng không to hơn mà trở nên rất đói, chỉ có ăn liên tục mới sống được. Vì thế chúng mới lấy lương thực của quân đội, căn nhà và vũ khí. Khi đói không chịu nổi nữa thì chúng... có thể sẽ ăn thịt người.”

“Hơn nữa... không biết tại sao, hai năm nay, con cháu ta sinh sản rất nhanh. Hai năm trước chỉ có vài vạn con, nhưng giờ ngay cả ta cũng không đếm nổi nữa!”

Ca ngợi Nữ thần Sinh mệnh! Chẳng lẽ có thứ gì như chất phóng xạ đã biến đổi gen của bọn chuột này? Sở Thiên nghĩ tới nghĩ lui, có lẽ là vậy.

“Điện hạ, bọn ta chỉ là chuột, sẽ không tranh giành đất đai và quyền lực với các người. Chúng ta chỉ cần thức ăn để duy trì cuộc sống. Điện hạ đừng làm khó chúng ta nữa...”

Sở Thiên bóp trán, đi tới đi lui mấy bước rồi nói: “Một ngày các người cần bao nhiêu lương thực?”

“Cái này... ta không rõ. Con cháu ta quá nhiều.” con chuột do dự một lúc rồi ảo não nói: “Không giấu gì điện hạ, không chỉ quân lương của các người, mà ngay lương thực của tất cả mọi người trên Bồ Lôi Trạch sắp bị bọn ta lấy hết rồi, nhưng mà... Ài~! Ngày nào ta cũng có con cháu bị chết vì đói!”

Mẹ nó! Sở Thiên cười không được, khóc cũng không xong. Bọn chuột này cũng không có tội tình gì, chúng chỉ muốn được sống, nhưng nếu Sở đại thiếu gia muốn có Bồ Lôi Trạch thì phải nuôi không biết bao nhiêu chuột nữa!

“Địa đạo trên đảo đều là do người chỉ huy con cháu đào hả?” Sở Thiên bỗng hỏi.

“Đúng thế, hà hà cháu ta đào hang thật là giỏi!” con chuột tự hào nói, “Nếu chúng ta muốn thì có thể đào rỗng đảo Bồ Lôi Trạch trong một ngày!”

“Tốt! Rất tốt!” Sở Thiên cười, “Ta có vài điều kiện, chỉ cần người đồng ý thì ta sẽ nuôi con cháu cho người!”

235. Chương 214: Chuột Cũng Cần Kế Hoạch Hoá Gia Đình

“Điện hạ, ngài đồng ý nuôi dưỡng con cháu ta sao?” giọng của con chuột khổng lồ trở nên vô cùng xúc động, “Chỉ cần con cháu ta không bị chết đói thì điều kiện gì ta cũng đồng ý!”

Điều kiện gì cũng đồng ý? A Mạt Kỳ nhún vai, rồi nháy mắt với Sở Thiên, Ý là: ông chủ, con chuột này là loại siêu đại ngốc, ngài không lừa chết nó thì quá lỗ vốn rồi.

Sở Thiên hiểu ý, nháy lại với A Mạt Kỳ không cho hắn nói, rồi cười “Ca ngợi nữ thần Sinh mệnh! Người biết đấy, ta là Hữu thừa tướng của Khải tất, hơn nữa sau này đây sẽ là lãnh địa của ta. Nếu con cháu người cứ gây rắc rối thế này thì ta cũng rất khó xử, cũng sẽ rất tức giận.”

“Điều này ta hiểu, điện hạ, ngài có điều kiện gì nói đi!” con chuột nôn nóng đợi Sở Thiên lừa vào tròng.

“Khà khà...” Sở Thiên dẫm lên nền đất mềm, rồi nói: “Ta nghĩ không có quý tộc nào cho phép trên lãnh địa của họ lại tồn tại một thế lực không nghe lời, người nói xem có đúng không?”

“Ý điện hạ là ta phải trung hiếu với Khải Tất?” con chuột hỏi, Sở Thiên cảm giác đất dưới chân rung chuyển, “Điện hạ, ta tuy to thật nhưng cũng chỉ là chuột, không có ma pháp, đâu khí làm sao mà đánh trận được?! Đế quốc cần ta sao?”

“Không, không! Có hai chuyện người đã nhầm! Thứ nhất, người có thể đánh trận, chỉ là người không biết làm thế nào thôi. Thứ hai, ta không bảo người trung hiếu với Khải Tất mà là với gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc!”

Nói xong Sở Thiên cười lớn: “Ha ha, điều kiện thứ nhất của ta là người làm ma thú của ta!”

“Cái gì?!”

Con chuột kêu lên, cơ thể rung chuyển, soạt soạt, vô số chuột bị kinh động chạy ra.

Chẳng lẽ nó không đồng ý? Sở Thiên cau mày, xem ra phải thêm chút sức nặng.

“Hi hi, đây cũng là chuyện bất đắc dĩ!” Sở Thiên giải thích: “Người không làm ma thú của ta thì ta lấy danh nghĩa gì để nuôi dưỡng con cháu người? Người cũng biết ta là thần tử của Khải Tất, Lô Dịch Tam Thế bộ hạ sẽ không cho phép dùng quân lương để nuôi chuột đâu!”

“Ta hiểu, cái này ta hiểu mà! Có điều...” Con chuột vội vàng nói: “Điện hạ, ta muốn hỏi, ngài thật sự muốn nhận một con chuột làm ma thú sao? Cái này... cái này sẽ làm trò cười cho đại lục mất!”

Sở Thiên hiểu rồi, trên Huyền thú đại lục nuôi chuột làm thú nuôi thì không sao chứ nhận chuột làm ma thú thì vấn đề lớn rồi. Ma thú là tượng trưng cho thân phận và thế lực của chủ nhân, là vũ khí và chiến hữu của chủ nhân. Nếu Sở Thiên cho con chuột đi đánh trận thì cũng buồn cười như việc Long Hoàng lấy dao gọt hoa quả chỉ huy Cự Long tộc vậy!

Con chuột thấy Sở Thiên không nói gì, buồn rầu nói: “Đa tạ ý tốt của điện hạ, nhưng... ta chỉ là một con chuột...”

“Chuột thì sao chứ?” Sở Thiên chỉ tay lên trời chửi: “Mẹ nó! Lão tử nhận một con chuột làm ma thú đấy, xem ai dám nói nào? Chết tiệt, gia huy của lão tử là một con chó đấy!”

“Thật... thật sao?” Con chuột xúc động, “Đa tạ điện... à, đa tạ chủ nhân!”

Sở Thiên và A Mạt Kỳ nhìn nhau cười. Sau khi Sở Thiên quay đầu đi thì A Mạt Kỳ cúi đầu như đang mặc niệm — thảm kịch của ma thú gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc sắp diễn ra một lần nữa nhờ một con chuột.

“Ca ngợi Nữ thần Sinh mệnh!” Sở Thiên lại ra dáng của một Thần Côn, “Từ hôm nay người là ma thú của gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc! Không cần biết trước đây người tên là gì, giờ ta thay mặt Nữ thần, lấy danh nghĩa của Quang Minh Thánh Đồ ban cho người một cái tên mới — Ni Mễ Tư (Nimitz)! ”

(*) USS Nimitz: Sân bay lớn nhất và đắt nhất trên Thế Giới (Google để biết thêm chi tiết)

Chuột Ni Mễ Tư cố gắng kìm sự vui sướng lại: “Đa tạ chủ nhân, ta sống một nghìn năm nay rồi, cuối cùng cũng có tên!”

Sở Thiên vỗ A Mạt Kỳ: “Long Ưng cấp mười người đang cõng trên lưng đây là thống lĩnh ma thú gia tộc chúng ta, sau này người phải nghe lời hắn!”

“Xin chào thống lĩnh đại nhân!” Ni Mễ Tư chào A Mạt Kỳ.

“Ừm!” A Mạt Kỳ chấp tay ra sau nghiêm nghị: “Ni Mễ Tư, từ hôm nay người là ma thú chủ chiến của gia tộc Phất Lạp Dịch Nặc. Hãy nhớ tên của các ma thú khác, ta A Mạt Kỳ, NMD, AK47... ngoài ra ông chủ còn có vài con ma thú khác không phải ma súng, là U Minh lang Lỗ Tây Nạp, và bốn con Cự Thú Hoàng Kim Bì Mông trên danh nghĩa vẫn thuộc về Thú tộc!”

Sau khi nói hết tên, A Mạt Kỳ hơi bối rối, rồi nói tiếp: “Người là ma thú vận chuyển, vì thế đãi ngộ như Boeing, mỗi ngày một trăm kim tệ, lương thực không hạn chế!”

“Ta có thể ăn tùy ý?” Ni Mễ Tư kinh ngạc, “Một nghìn năm rồi ta chưa bao giờ ăn no cả!”

“Đúng thế, ông chủ sẽ không để ma thú của mình đói đâu!” Nói xong, A Mạt Kỳ đứng thẳng lên nghiêm túc nói: “Là ma thú của gia tộc Phất Lạp Dịch Nặc, người phải luôn ghi nhớ! Mệnh lệnh của ông chủ là nhất! Bất kể giá nào cũng phải hoàn thành mệnh lệnh của ông chủ! Ngoài ra, nếu mệnh lệnh của ông chủ mà có xung đột với sự phân phó của lão đại Tiểu Bạch thì nghe theo lão đại Tiểu Bạch!”

“Ta nhớ rồi!” Ni Mễ Tư thắc mắc, “Nhưng mà lão đại Tiểu Bạch là ai vậy?”

“Lão đại Tiểu Bạch là súng vật của ông chủ, chính là chú chó trên gia huy của chúng ta! Trong gia tộc, ý chí của lão đại cao hơn tất cả! Yêu cầu của lão đại là tất cả, an toàn của lão đại nặng hơn tất cả, hiểu chưa hả?”

“Ta hiểu rồi!” Ni Mễ Tư cuối cùng cũng hiểu tại sao Sở Thiên lại có gan nhận một con chuột làm ma súng.

Ni Mễ Tư hỏi: “Nhưng nếu lão đại Tiểu Bạch muốn làm hại ông chủ thì phải làm thế nào?”

“Không có khả năng!” A Mạt Kỳ nói lớn.

Sở Thiên cười: “Ni Mễ Tư, sau này người gọi ta là ông chủ. Được rồi, giờ ta nói điều kiện thứ hai!”

“Ông chủ, ta đã là ma thú của ngài rồi.” Ni Mễ Tư hốt hoảng: “Ngài đừng nói điều kiện nữa, có mệnh lệnh gì cứ dặn dò!”

Hắc hắc, Sở Thiên cười sung sướng, lão tử rất thích ma thú nghe lời.

“Con cháu người có thể sống bao lâu? Có phải như người sống đến vài nghìn năm?”

“Tuy chúng khác trước rồi nhưng tuổi thọ thì vẫn như vậy, chỉ sống được một hai năm.”

“Vậy thì tốt” Sở Thiên thở dài, “Ài~ Ni Mễ Tư, con cháu người nên thực hiện kế hoạch hóa gia đình rồi.”

“Cái gì... kế hoạch cái gì?” Ni Mễ Tư hỏi.

“Kế hoạch hóa gia đình!” Sở Thiên nói: “Từ hôm nay, con cháu người không được tự động giao phối, mỗi đôi chỉ được sinh một con... à... chỉ được sinh một ồ!”

“Ừm, ta sẽ nói với chúng nó.”

Sở Thiên nói tiếp: “Ngoài ra, nghiêm cấm chúng cắn người cũng như cắn đồ. Lương thực chúng cần sẽ đưa đến đúng lúc. Ngoài thức ăn ta đưa không được ăn bất cứ cái gì khác. Còn nữa...”

Sở Thiên nói hết các điều cần chú ý khi nuôi thú nuôi trên trái đất cho Ni Mễ Tư, mất đến hơn mười phút.

Tuy rất dài dòng nhưng Sở Thiên rất hài lòng với khả năng tiếp nhận của Ni Mễ Tư. Cứ như vậy thì chỉ một hai năm Sở Thiên sẽ có một đại quân chuột đã được khống chế số lượng.

Cuối cùng, Sở Thiên cười gian tà: “Ni Mễ Tư, người chọn ra một vạ con cháu khỏe mạnh nuôi dưỡng cùng nhau. Chúng không cần tuân thủ những gì ta vừa nói.”

“Ông chủ muốn làm gì?” Ni Mễ Tư thắc mắc.

Sở Thiên khoanh tay nói: “Ông chủ muốn xây dựng một quân đoàn sinh học chuyên dùng để phát tán dịch hạch!”

Nói xong, không cần biết Ni Mễ Tư nghe có hiểu không, Sở Thiên lệnh cho A Mạt Kỳ biến thành chim rồi nhảy lên “Ni Mễ Tư, mười ngày sau ta sẽ chính thức tiếp quản Bồ Lô Trạch. Trong mười ngày này hãy cho con cháu người vui chơi một chút bên phần quân kia!”

Bay về hòn đảo đối diện Ni Mễ Tư, Sở Thiên vừa hạ cánh liền nói: “Về hết đi, phần loạn ở Bồ Lô Trạch bình định xong rồi!”

Bối Tư Đặc ngăn Sở Thiên lại hỏi: “Đại nhân, lũ chuột đó...”

“Ta đã giải quyết xong!” Sở Thiên nói: “Những binh sĩ bị chuột cắn sẽ được Dịch Áo chữa trị, ngoài ra cho người mười ngày tiêu diệt phần quân. Mười ngày sau người đem quân đội về nước!”

“Nhưng mà đại nhân...” Bối Tư Đặc lén nhét một cái thẻ pha lê vào tay Sở Thiên, cười: “Đại nhân có thể nói cho ta biết đại nhân đã giải quyết bọn chuột đó thế nào không? Sau khi về ta còn phải tâu lên bệ hạ...”

Sở Thiên ném cái thẻ lại, lạnh lùng: “Đây là bí mật của thuật Thượng cổ Tế tự, ta sẽ đích thân nắm với bệ hạ, người không cần biết!”

Nói rồi Sở Thiên bước đi trong ngạo nghễ.

.....

Mười ngày sau, không có sự quấy nhiễu của chuột, phần quân ở Bồ Lô Trạch nhanh chóng bị tiêu diệt. Có điều, tuy Bối Tư Đặc đã về báo cáo với Lô Dịch Tam thế nhưng Chiêm Mỗ Tư và bảy vạn đại quân của hắn vẫn ở lại.

Trong lều, Sở Thiên ngẩng ra nhìn bản đồ Bồ Lô Trạch.

“Ông chủ đang lo về Chiêm Mỗ Tư ở lại giám sát ư?” Ba Bác Tát hỏi.

“Chiêm Mỗ Tư chỉ là đồ vô dụng, bảy vạn quân của hắn chỉ cần A Mạt Kỳ là giải quyết gọn!” Sở Thiên chỉ vào bản đồ, “Ta lo là lo cái nghĩa địa phía dưới Bồ Lô Trạch. Bào Uy Nhĩ bảo vệ nó, các thi thể bên trong đó nhất định không phải bình thường!”

“Có cần đào lên xem thế nào không?” Ba Bác Tát dẫm dẫm lên đất: “Đất ở đây rất mềm, một mình ta có thể đào được rồi!”

“Không được đào. Hắc hắc con cháu Ni Mễ Tư ở dưới đó đấy!” Sở Thiên đùa, rồi mặt nghiêm lại “Ta cũng muốn xem bên dưới là cái gì, nhưng một khi đào thì sẽ kinh động đến Bào Uy Nhĩ, lúc đó phải làm sao? Nghìn dặm về phía đông là Biển Cầm, mấy người chúng ta không đủ cho Hải Vương Biển Cầm nhét kê răng. Hơn nữa theo Ni Mễ Tư thì sức mạnh dưới đó bắt đầu rò rỉ rồi. Giờ ta chỉ có thể cầu nguyện nữ thần làm cho sức mạnh ấy không dẫn Bào Uy Nhĩ đến!”

Ba Bác Tát cúi đầu thở dài.

Sở Thiên nói tiếp: “Ngoài ra ta đang lo, ở đây có đến hơn ba nghìn hòn đảo, cư dân có hơn mười vạn. Hơn mười vạn dân này chỉ có thể để cho quan lại Khải Tát quản lý, ta không thể nhúng tay vào. Nhưng làm sao để xây dựng chỗ đảo này, chúng ta không thể làm mà cũng không được dùng người Khải Tát.”

“Hà hà, ông chủ quên rồi sao?” Ba Bác Tát tạo dáng đang gõ gõ đập đập, rồi cười: “Trong gia tộc chúng ta có một tay thợ Địa Tinh mà!”

236. Chương 215: Công Cuộc Xây Dựng Đảo Bồ Lô Trạch

“Người muốn nói đến Tề Bách Lâm?” Sở Thiên bình tĩnh, “Mau đi gọi hắn đến đây!” nếu không phải Ba Bác Tát nhắc nhở thì Sở Thiên gần như đã quên mất nhà khoa học vĩ đại nhất đại lục này.

Tề Bách Lâm rất nhanh chóng đã đến. Vừa gặp mặt hắn đã tỏ ra hơi ngại ngùng, đứng khép nép trước mặt Sở Thiên “Ông chủ, đại pháo ta vẫn chưa nghiên cứu xong. Nhưng sắp rồi, cho ta thêm vài tháng nữa...”

“Không sao!” Sở Thiên phẩy tay “Ta tin người có thể chế tạo ra được, nhưng cứ để đấy đã, ta có chuyện quan trọng hơn cần người làm. Người có thể thiết kế nhà ở và các công trình kiến trúc khác không?”

“Ta có thể!” Tề Bách Lâm ngẩng đầu tự tin nói, “Địa Tinh chúng ta là thợ giỏi nhất đại lục này, chế tạo vũ khí áo giáp bọn ta không bằng tộc Người lùn, nhưng nói đến xây nhà thì không ai vượt được ta hết!”

“Thế thì tốt! Người xem cái này đi!”

Sở Thiên bảo Ba Bác Tát dùng pha lê ma pháp tạo ra hình ảnh về địa hình của Bồ Lôị Trạch, rồi hỏi: “Giờ Bồ Lôị Trạch đã là lãnh thổ của ta, nếu giao cho người xây dựng nó thì người định làm thế nào?”

Tề Bách Lâm đi quanh tấm bản đồ vài vòng rồi lấy giấy bút ra, nằm ngay xuống đất bắt đầu tính toán.

Một lúc sau, Tề Bách Lâm đứng dậy nói: “Ông chủ, địa hình ở đây ta đã rõ, không biết ông chủ muốn xây dựng chỗ này thành thế nào? Thành đô thị phần hoa hay căn cứ quân sự, hay hải cảng?”

Sở Thiên gục gặc, Tề Bách Lâm có thể đưa ra câu hỏi này chứng tỏ hắn rất tự tin “Nếu ta muốn xây dựng căn cứ quân sự thì sao?”

Tề Bách Lâm nói: “Căn cứ quân sự cũng có nhiều loại, ông chủ muốn dùng để tấn công hay phòng ngự? Có thể đầu tư bao nhiêu tài lực?”

Sở Thiên gõ tay xuống mặt bàn, nheo mắt nói: “Tiền không thành vấn đề, dùng tùy ý. Nhưng ta muốn các nước trên thiên hạ này không dám coi thường đảo Bồ Lôị Trạch của ta! Tề Bách Lâm người có làm được không?”

“Ông chủ, ngài muốn ta xây dựng đảo Bồ Lôị Trạch?” Tề Bách Lâm vội ngẩng lên.

“Hà hà...” Sở Thiên cười, người là thợ hàng đầu của gia tộc, ta không dùng người thì dùng ai?”

Tề Bách Lâm nghẹn ngào, một vạn năm nay, chưa từng có quốc gia hay quý tộc nào cho phép Địa Tinh chủ trì việc xây dựng lãnh thổ của họ. Địa Tinh có tham gia thiết kế nhưng công lao cuối cùng cũng thuộc về con người.

Dần dần, đôi mắt Tề Bách Lâm rực sáng.

Sở Thiên hỏi: “Người có làm được không? Ta không yêu cầu Bồ Lôị Trạch được như A Cổ Lạp Sơn nhưng nhất định không được thua kém thành Hoàng Kim!”

“Ta, Tề Bách Lâm, lấy danh dự của Thần Công Tượng xin thề!” Tề Bách Lâm quỳ xuống trước mặt Sở Thiên, giọng nói run run: “Ta đảm bảo sẽ xây dựng cho ông chủ một tòa thành đệ nhất đại lục! Dù Chiến Thần có đến cũng đừng mong phá vỡ!”

Nói xong, Tề Bách Lâm quệt nước mắt, nói tiếp: “Nhưng mong ông chủ nhận lời ta vài điều!”

“Nói đi!”

“Thứ nhất, ông chủ hay cho dân cư trên đảo rời đi chỗ khác! Đảo Bồ Lôị Trạch chỉ được giữ những võ sĩ tâm phúc của gia tộc! Thứ hai, trừ A Mạt Kỳ ra, các ma thú khác đều do ta chỉ huy. Thứ ba, tài lực của gia tộc phải ưu tiên đáp ứng nhu cầu của ta!” Cảm thấy yêu cầu của mình có phần quá đáng, Tề Bách Lâm cúi đầu, nhưng vẫn nói nhỏ: “Cuối cùng, ông chủ còn phải chờ trong ba tháng, ba tháng sau ta mới khởi công được...”

“Điều kiện cũng nhiều thật, hắc hắc, có điều ta đồng ý hết!” Sở Thiên cười, đỡ Tề Bách Lâm đứng dậy “Có thể nói cho ta kế hoạch của người không?”

“Ông chủ, ta nghĩ...”

Nghe xong kế hoạch của Tề Bách Lâm, Sở Thiên chép miệng, quay ra nhìn Ba Bác Tát thì phát hiện Pháp Thần Vong Linh đã ngây ngẩn ra rồi.

“Khốn thật! Lại là một tên cuồng khoa học...” Sở Thiên lẩm rầm, rồi lật đổ bản đồ ma pháp.

Loảng xoảng~~

Mảnh thủy tinh vỡ đầy đất. Sở Thiên cười: “Tề Bách Lâm, ta cùng điên với ngươi một lần!”

Nói rồi, Sở Thiên tháo chiếc nhẫn không gian ở tay trái ra, lấy cái thẻ thủy màu hồng đại biểu cho Thập Đại Phú Hào đưa cho Tề Bách Lâm “Một nửa tài lực của gia tộc ở đây, ngươi giữ đi, không tiêu hết tiền trong đó đừng có quay về gặp ta!”

Tề Bách Lâm hai tay run run nâng chiếc thẻ lên rồi ra khỏi lều.

“Đợi đã!” Sở Thiên gọi lại, “Tước vị của ngươi là Huân Tước phải không? Từ hôm nay trở đi ngươi là Bá Tước đế quốc! Con cháu ngươi thăng lên Huân Tước, cho chúng nó học ma pháp với Dịch Áo!”

Sau khi Tề Bách Lâm xúc động sùi đi khỏi, Sở Thiên đẩy đẩy Ba Bác Tát vẫn còn đang kinh ngạc, “Đừng ngốc nữa, tên điên đó đi rồi!”

Ba Bác Tát lắc lắc đầu cho tỉnh táo, rồi cười gượng: “Ông chủ định làm thế thật sao? Chỉ e khi Bồ Lô Trạch xây xong thì Khải Tát và Lô Tư ở eo biển đối diện phát điên lên mất!”

“Thì để bọn chúng điên đi!” Sở Thiên nhún vai rồi bế Tiểu Bạch đi ngủ trưa.

.....

Ba tháng sau, Sở Thiên lúc nào cũng nhăn nhó khổ sở. Vì Sở đại thiếu gia hết tiền rồi!

Hơn một tỉ kim tệ Sở Thiên kiếm được trong mấy năm nay, vốn tưởng tiêu mấy đời cũng không hết, vậy mà đến khi dùng đến thì mới phát hiện là quá ít!

Tề Bách Lâm xây dựng đảo Bồ Lô Trạch, một lúc lấy đi một nửa gia tài của Sở Thiên. Vì kế hoạch của Tề Bách Lâm, Sở Thiên đã cho dân cư và quan lại Khải Tát về đất liền. Chi phí di chuyển cho mười mấy vạn dân này thì lại do Sở Thiên phải lo. Nhưng tốn nhất vẫn là Ni Mễ Tư và con cháu của hắn, lũ chuột này ăn khỏe đến phát sợ!

Theo lệnh của Sở Thiên, để mình có thể di chuyển, Ni Mễ Tư cho con cháu chuyển hết lên các đảo khác. Nhưng sau khi cơ thể khổng lồ của Ni Mễ Tư rời khỏi mặt nước Sở Thiên liền hối hận. Trước đây Ni Mễ Tư nằm yên dưới nước, sống nhờ việc con cháu đưa thức ăn đến tận mồm, như thế năng lượng tiêu hao khá ít.

Nhưng sau khi Ni Mễ Tư di chuyển, cùng với sự gia tăng mức tiêu hao năng lượng, La Tân, đầu bếp gia tộc Phất Lạp Dịch Nặc, phải sử dụng đến Thần Lực để nấu cơm!

Rột roạt!!

Trong tiếng động như tầm ăn rồi, Sở Thiên đến bờ biển của hòn đảo trung tâm.

Trên bờ biển, Sa Khắc đang ôm cái bụng căng tròn nằm rên rỉ. Ở phía đối diện, Ni Mễ Tư nổi trên mặt biển, đang nuốt từng thuyền từng thuyền thức ăn.

Thấy Sở Thiên đến, Sa Khắc lập tức bò dậy, nhưng lại ngã dập mông xuống, “Cao... cao thủ, con chuột này ăn khỏe quá, ta đọ với hắn một hồi mà vẫn ăn không bằng một nửa của hắn!”

Sở Thiên ôm đầu khổ sở, xem ra danh hiệu Thùng cơm đệ nhất gia tộc Phất Lạp Dịch Nặc phải đổi chủ rồi.

Soạt soạt, vài con chuột con chạy đến chân Sở Thiên gặm giày hắn.

“Các con, đừng nghịch nữa, đây là chủ nhân của chúng ta đấy!” Ni Mễ Tư nói lớn, mấy con chuột nước nuôi béo trắng ấy quay người đào hang chạy mất.

Sở Thiên cười khổ: “Ni Mễ Tư, con cháu ngươi sống thế nào? Số lượng có tăng nữa không?”

“Hà hà, cảm ơn ông chủ, con cháu ta sống rất tốt!” Ni Mễ Tư ném cả cái thuyền vào mồm, cười: “Từ khi thực hiện cái gì mà kế hoạch hóa, số lượng giảm rồi!”

“Vậy thì tốt!” Sở Thiên thở phào, “Từ mai Tề Bách Lâm bắt đầu khởi công, ngươi bảo con cháu cẩn thận kéo bị thương!”

“Ông chủ yên tâm, bọn chúng thông minh lắm!” Ni Mễ Tư cười: “Ta sẽ bảo chúng giúp đỡ Tề Bách Lâm.”

“Chúng giúp đỡ Tề Bách Lâm? Con cháu ngươi cũng biết xây nhà sao?”

Ni Mễ Tư cười: “Không biết, nhưng có thể giúp!”

Nói rồi, Ni Mễ Tư vẫy tay, “Các con, ra hết đây!”

Ào ào~~

Vô số chuột từ dưới cát ngoi lên, che phủ luôn cả Sa Khắc đang nằm xoa bụng.

Chỉ vào tảng đá cao khoảng bằng một người, Ni Mễ Tư nói: “Hãy làm cho tảng đá này thành hình của ông chủ!”

Lời nói vừa dứt lũ chuột lập tức bắt đầu.

Đào hết chỗ cát dưới chân, lật đổ tảng đá. Tiếp đó, lũ chuột lách xuống phía dưới tảng đá, dần dần chuyển nó đến trước mặt Sở Thiên.

Rồi chúng đứng chồng lên nhau, dựng lại hòn đá đứng dậy.

Vài con chuột khá to quan sát kỹ Sở Thiên rồi vẫy chân, chỉ huy hàng nghìn con chuột nhỏ khác leo lên tảng đá.

Rột roạt, cạch, keng... các loại tạp âm vang lên, đá bay tứ tung, không lâu sau thì lũ chuột rút khỏi tảng đá.

“Ca ngợi Nữ thần Sinh mệnh!” Nhìn bức tượng giống hệt mình, Sở Thiên cười tí mắt, xem ra bọn chuột này nuôi cũng không phí.

“Ni Mễ Tư, không cần đợi đến ngày mai, hôm nay bảo con cháu ngươi đến báo danh với Tề Bách Lâm, bảo chúng làm cho hẳn một bức tượng, Tề Bách Lâm sẽ hiểu nên giao cho chúng làm gì!”

Ni Mễ Tư vẫy vẫy “Vâng, ông chủ. Các con đi thôi!”

Chớp mắt, đám chuột biến mất, chỉ còn Sa Khắc đang ngẩn ngơ nhìn lên trời, xoa bụng cần nhân: “Ủa, trời lại sáng rồi à? Ài~ ta vừa định đi ngủ...”

“Ông chủ!” Ba Bác Tát dùng ma pháp Phong hệ, cuống cuồng bay tới, “Sứ thần Khải Tát đến rồi, là Hầu Tước Lôi Cát!”

“Sao lại là tên tiểu tử này? Hà hà, lão tử đang hết tiền!” Sở Thiên vỗ vỗ cái nhăn trên tay, “Ngươi đưa Lôi Cát đến đây. Ni Mễ Tư, ngươi tránh đi!”

Ni Mễ Tư giấu đầu xuống biển, lại biến thành một hòn đảo. Lúc này, Lôi Cát đến.

“Trước tiên, đừng nói lằng nhằng! Ngươi có bao nhiêu tiền riêng, cho lão đại mượn!”

Lôi Cát chết sững, “Tiền riêng của ta không nhiều, chỉ một... một trăm triệu kim tệ!”

“Đưa hết cho ta!” Không đợi Lôi Cát có phản ứng gì, Sở Thiên đã cướp hết vật phẩm không gian trên người hắn, “Đừng nhìn nữa, sau này ta trả!”

“Không phải chứ? Tể Tụ thần thánh đi mượn tiền?” Lôi Cát lẩm bẩm, rồi mặt mày tươi cười: “Ha ha... chúc mừng lão đại, bệ hạ đã quyết định chính thức sắc phong huynh là Thân Vương, đồng thời sẽ đích thân chủ trì hôn lễ của huynh với công chúa!”

“Bệ hạ đích thân chủ trì hôn lễ?” Sở Thiên làm mặt lạnh “Bệ hạ sẽ không đến đảo Bồ Lôi Trạch, ngài muốn ta về Đế Đô tổ chức hôn lễ phải không?”

Lôi Cát cười, không nói gì.

“Đợi sau khi ta và Sát Lâm Na tổ chức xong hôn lễ, e là cô ấy vẫn phải tiếp tục ở lại Đế Đô?!” Sở Thiên nói ngày càng lạnh lùng.

“Hi hi, lão đại, huynh phải để bệ hạ yên tâm chứ, đúng không?” Lôi Cát cười: “Huynh làm chủ Bồ Lôi Trạch, bảy vạn quân của Chiêm Mô Tư tướng quân, còn cả mấy chục thuyền chiến ở ngoài đảo đều do huynh điều khiển. Nếu huynh không để đại tẩu ở lại Đế Đô thì bệ hạ ngủ không được ngon!”

“Hừ!” Sở Thiên nheo mắt, “Được, ta về Đế Đô cử hành hôn lễ!”

237. Chương 216: Hôn Lễ (thượng)

Đế quốc Khải Tắt, Bàng Bối Thành.

Bộ thống soái cao nhất của đế quốc, Ba Lý cục trưởng Cục mật thám cúi mình trước Lô Dịch Tam Thế: “Bệ hạ, Hữu thừa tướng Phát Lạp Dịch Nặc đã đồng ý tổ chức hôn lễ ở Đế Đô. Theo hành trình thì hai ngày nữa là về tới Đế Đô.”

Lô Dịch Tam Thế nửa nằm nửa ngồi trên long kỷ, nói: “Điều Xích Diễm đi khỏi Đế Đô, các đại thần thân với Phát Lạp Dịch Nặc như Tạt Nạp Tư, Đạt Mã Nhĩ cũng phải đi tuần tra toàn quốc.”

Tả thừa tướng Cách Lôi Minh giật mình, vội vàng tiến lên một bước: “Bệ hạ, ngài định đối phó với Phát Lạp Dịch Nặc ngay tại hôn lễ?”

“Không, ta chỉ là đề phòng!” Lô Dịch Tam Thế ngồi thẳng dậy, “Thiên Hải Quốc ở phía đông, Lôi Tư phía nam đều cần Phát Lạp Dịch Nặc đi lo liệu, khi biên cương ổn định rồi mới là khi trừ khử Phát Lạp Dịch Nặc!”

Cách Lôi Minh cúi đầu, nói nhỏ: “Bệ hạ, mấy năm nay Phát Lạp Dịch Nặc rất trung thành với đế quốc...”

“Câm mồm!” Lô Dịch Tam Thế chĩa đoản kiếm về Cách Lôi Minh, “Đại thần trung thành mà dám công khai cướp công chúa đi sao?”

Cách Lôi Minh vẫn còn muốn nói nhưng Lô Dịch Tam Thế đứng dậy, nói nhẹ nhàng: “Lão thừa tướng, Phát Lạp Dịch Nặc làm ô nhục đế quốc ta có thể nhịn, nhưng hắn không nên giấu diếm việc A Mạt Kỳ có thể trở thành ma thú cấp mười! Hừ, hắn lợi dụng nhân lực của đế quốc để tạo cho mình ma thú cấp mười. Nếu giờ hắn muốn tạo phản thì ai có thể ngăn nổi?”

Vỗ vò vai Cách Lôi Tư, Lô Dịch Tam Thế nói tiếp: “Năm nay ta đã 32 tuổi rồi nhưng vẫn chưa có con trai. Nếu ta cũng giống tổ tiên không thể sống qua tuổi 50, thì 20 năm sau, khi ta chết, Phát Lạp Dịch Nặc mới có hơn 40, hơn nữa cũng không biết khi đó hắn đã tạo ra bao nhiêu ma thú cấp mười rồi! Lão thừa tướng, người tinh thông lịch sử các nước, chắc biết trong trường hợp này thì sẽ có chuyện gì xảy ra...”

“Thần hiểu.” Cách Lôi Tư thở dài, “Đến lúc đó, chỉ có công chúa Sát Lâm Na có thể kế thừa Hoàng vị, nhưng công chúa cũng không sống quá 50 tuổi, như vậy chỉ mấy năm là hoàng thất không còn ai. Cho dù Phát Lạp Dịch Nặc không muốn làm hoàng đế thì thân phận tướng công của Nữ hoàng cũng bắt hắn phải làm.”

“Người hiểu thì tốt!” Lô Dịch Tam Thế quay trở lại long kỷ, “Từ giờ trở đi, ta sẽ để Phát Lạp Dịch Nặc dốc sức bình định biên cương, rồi khi ta vẫn còn khả năng dùng kiếm thì... trừ khử hắn!”

“Bệ hạ! Mong bệ hạ lấy thêm vài vị thê tử, sớm sinh hoàng tử mới là chính đạo.”

Lô Dịch Tam Thế gật đầu: “Chuẩn tấu! Việc bổ sung hậu cung giao cho người!”

Nói rồi Lô Dịch Tam Thế chỉ Ba Lý hỏi: “Gần đây Phát Lạp Dịch Nặc ở đảo Bồ Lôi Trạch làm những gì?”

Ba Lý lấy ra một cuộn giấy trình lên Lô Dịch Tam Thế rồi nói: “Bệ hạ, đây là hành tung của Phát Lạp Dịch Nặc trong ba tháng nay. Thời gian này hắn không có hành động gì khác thường, chỉ có tiêu rất nhiều tiền để mua lương thực nuôi chuột. Ngoài ra còn cho di dân trên đảo Bồ Lôi Trạch.”

“Hừm?” Lô Dịch Tam Thế thấy kỳ quái, lẩm nhẩm: “Hắn muốn làm gì vậy? Pháp luật đế quốc quy định, tất cả nhu cầu trong lãnh địa quý tộc phải tự lo liệu. Phát Lạp Dịch Nặc cho dân đi hết thì ai trông lương thực, ai nộp thuế? Thân Vương không có con dân? Khả khả, nếu quả thật hắn muốn tạo phản thì e là nguồn cung cấp cho binh lính cũng không có!”

“Như thế không phải càng tốt sao?” Cách Lôi Minh cười: “Như thế thì lương thực của Bồ Lôi Trạch phải dựa hết vào đất liền rồi.”

Lô Dịch Tam Thế cười, ném cuộn giấy lên bàn.

“Bệ hạ, Công Tước Phát Lạp Dịch Nặc đã đến bên ngoài thành Đế Đô!” một binh sỹ bẩm báo.

“Hắn mang theo bao nhiêu người?” Lô Dịch Tam Thế hỏi.

“Công Tước đại nhân chỉ đem vài trăm xe lễ vật và mấy chục phu xe! Không đem theo một ma thú hay hộ vệ nào!”

Rầm!

Lô Dịch Tam Thế đứng bật dậy, chẳng may va vào bàn, “Thông báo cho tất cả quan viên Đế Đô cùng ta ra nghênh đón Phát Lạp Dịch Nặc!”

.....

Ngoài thành, người đầu tiên ra đón Sở Thiên là Công Tước Bồ Luân Đạt của gia tộc Phan Mạt Tư.

Thấy Sở Thiên không đem theo hộ vệ, Bồ Luân Đạt trừng mắt nhìn Lôi Cát đang đứng cạnh Sở Thiên, “Lôi Cát, ta nói với con như thế nào hả?”

Lôi Cát sợ rụt cổ lại, lắp bắp: “Phụ thân...”

Sở Thiên chắn trước mặt Lôi Cát, cười: “Bồ Luân Đạt thúc thúc, đừng trách Lôi Cát, là ta không muốn đem hộ vệ theo.”

Bồ Luân Đạt cau mày, đến bên Sở Thiên nói nhỏ: “Người không biết bệ hạ muốn giết người sao?”

“Biết chứ!” Sở Thiên cười: “Nhưng giờ ta vẫn còn có ích, bệ hạ muốn giết cũng phải đợi ta đi bình định Lôi Tư xong đã!”

Nói rồi, Sở Thiên bỗng cười toe toét, kéo tay Bồ Luân Đạt “Thúc thúc, ta xin thúc một chuyện, hắc hắc, thúc có thể... cho ta mượn tiền được không?”

Bồ Luân Đạt sững người, hỏi nghi ngờ: “Người cũng thiếu tiền sao?”

Nói rồi, Bồ Luân Đạt ôm lấy vai Sở Thiên cười: “Ha ha, ta không hỏi sao người lại thiếu tiền, có điều ta không định cho người vay mà là muốn bàn chuyện làm ăn!”

“Không hổ là tộc trưởng của Thương nghiệp thế gia!” Sở Thiên lắc lắc đầu, cười khỏ: “Được thôi, bàn chuyện làm ăn! Ta có một đợt thuốc mới, uống vào có thể đề kháng với ma pháp các hệ, số lượng đầy đủ, giá cả hợp lý, thế nào, thúc thúc có hứng không?”

“Khà khà, thuốc mới đó ta nghe từ lâu rồi!” Bồ Luân Đạt len lén nhét cho Sở Thiên một mớ thẻ, “Đây là tiền đặt cọc, quy định cũ, ta giúp người bán, chia ba bảy như cũ, nhưng lần này không có phần bệ hạ, khà khà!”

Sở Thiên sờ sờ độ dày của đồng thẻ, cười: “Vây cứ thế đi. Mà thúc không sợ đắc tội bệ hạ à?”

“Ta sợ đắc tội với bệ hạ chứ, nhưng ta còn muốn kiếm tiền hơn!” Bồ Luân Đạt hạ giọng xuống: “Lần này gia tộc Phan Mạt Tư đánh cuộc ở người đó!”

“Sao thúc thúc lại có lòng tin với ta vậy?”

“Người dám một mình đến Đế Đô, tại sao ta không dám cá người thắng cơ chứ?”

Lúc này, Lô Dịch Tam Thế cũng ra khỏi thành rồi. Bồ Luân Đạt gấp một cái, đi về phía Bàng Bối Thành, “Mệt rồi, ta về ngủ trưa cái đã! Lôi Cát, con cũng về đầm lưng cho ta!”

Lão hồ ly! Sở Thiên thầm chửi, rồi đi về phía Lô Dịch Tam Thế.

“Ha ha. Miễn lễ, miễn lễ!” Không cần biết Sở Thiên có hành lễ không, Lô Dịch Tam Thế đã kéo lấy Sở Thiên “Từ hôm nay, ta phải gọi người là Thân Vương rồi!”

“Đa tạ bệ hạ!” Sở Thiên cười nhạt cùng Lô Dịch Tam Thế đi vào Bàng Bối Thành.

Dọc đường đi, Lô Dịch Tam Thế tỏ ra thân thiết lạ thường, gần như là hỏi mọi chuyện của Sở Thiên ở Bồ Lôi Trạch ba tháng nay, còn Sở Thiên thì cũng trả lời từng câu hỏi, đương nhiên câu trả lời đã được sửa đổi đôi chút!

Đến hoàng cung, Sở Thiên nhận thấy các đại thần đế quốc gần như có mặt hết, chỉ thiếu có Đạt Mã Nhĩ, người có quan hệ với mình tốt nhất.

“Chư vị, Từ sau khi Thân Vương Đằng Hải qua đời năm trăm năm trước, đế quốc đã năm trăm năm không có Thân Vương rồi!” Lô Dịch Tam Thế ngồi trên long kỷ, mặt mày tươi cười nói với các đại thần: “Hôm nay Phất Lạp Dịch nặc đã bình định xong Bồ Lô Trạch vạn lý, theo quân quy đế quốc, đã trở thành Thân Vương đầu tiên trong vòng năm trăm năm nay của đế quốc!”

Sở Thiên bình định phản loạn không bằng với việc mở rộng biên giới, mà diện tích đất liền của Bồ Lô Trạch cũng không đến vạn dặm, nhưng Lô Dịch Tam Thế lại cố nói cho Sở Thiên đạt đến yêu cầu của quân quy. Có điều các vị đại thần cũng không dám nói gì.

“Ta tuyên bố, Phất Lạp Dịch Nặc chính thức trở thành Thân Vương Bồ Lô Trạch.” Vừa mặt mày tươi cười Lô Dịch Tam Thế bỗng thay đổi ngay giọng: “Đồng thời vị trí Hữu thừa tướng và Thủ tịch Tế tự của Phất Lạp Dịch Nặc sẽ chuyển cho người khác!”

Lấy thì cứ lấy lại đi, Sở Thiên nghĩ bụng: dù sao lão tử có đảo Bồ Lô Trạch rồi, cũng không cần mấy cái hư danh đó.

Nghi thức tấn phong tiếp tục đến cả ngày trời, tiệc rượu sau đó cũng cực kỳ sa xỉ, nhưng Sở Thiên không nhìn thấy Sắt Lâm Na.

Khi tiệc sắp kết thúc, Sở Thiên tiến đến trước mặt Lô Dịch Tam Thế, cúi người nói: “Bệ hạ, thần đã chuẩn bị cho Sắt Lâm Na một số sinh lễ đặc biệt, muốn đích thân tặng cho nàng!”

Lô Dịch Tam Thế vỗ vai Sở Thiên cười: “Ha ha, em rể, theo quy định của đế quốc, trước hôn lễ người không được gặp Sắt Lâm Na!”

“Ca ngợi Nữ thần Sinh mệnh!” Sở Thiên ra dáng Thần Côn nói: “Thật ra cũng không phải là thần tặng, mà thần lấy danh nghĩa Quang Minh Thánh Đồ, thay mặt Nữ thần để tặng!”

Lúc này, Bồi Căn người sắp kế nhiệm chức Thủ tịch Tế Tự cũng xiêu vẹo đi tới “Cái gì? Quà của Nữ thần? Ai ya, bệ hạ, cái này phải để công chúa đích thân nhận, đây là vinh hạnh của mọi Tế Tự ở đế quốc đó!”

Lô Dịch Tam Thế cau mày nói: “Đi gọi công chúa đến đây!”

“Đa tạ bệ hạ!” Sở Thiên vỗ tay một cái, tùy tùng liền khiêng vào mấy cái hòm to, trên hòm lại có hình mặt trời màu hoàng kim — dấu hiệu của Quang Minh Chúng Thần!

Vốn muốn xem mấy cái hòm này một chút, nhưng khi thấy kí hiệu kia thì Lô Dịch Tam Thế từ bỏ. Tuy ở Khải Tát, tôn giáo không phải có chỗ đứng lắm nhưng trước đông đảo quần thần, Lô Dịch Tam Thế vẫn phải tỏ ra tôn trọng Chúng Thần! Hơn nữa hắn không tin chỉ mấy cái hòm mà có thể cất giấu thứ gì có thể uy hiếp hắn.

Sắt Lâm Na yếu điệu đã tới.

Sở Thiên ra đón nắm lấy tay Sắt Lâm Na: “Công chúa, ta tặng nàng vài món quà nhỏ, hy vọng nàng sẽ đeo trong hôn lễ!”

Sắt Lâm Na hơi khựng lại rồi cười: “Vây thiếp xin nhận! Người đâu, đem về tẩm cung của ta!”

Nhận quà xong, Sắt Lâm Na nắm tay Sở Thiên, bốn mắt nhìn nhau: “Chu Lệ Á muội muội đâu? Sao muội ấy không tới?”

“Có mình ta đến thôi!” Sở Thiên ghé sát tai Sắt Lâm Na nói nhẹ nhàng: “Chỉ có mình ta!”

Sắc mặt Sắt Lâm Na hơi nghiêm lại một lúc rồi lấy lại nụ cười mê hoặc “Thiếp hiểu rồi. Theo lễ nghi quý tộc, chúng ta không được gặp mặt quá lâu, hi hi, thiếp về trước đây!”

Nói xong, Sắt Lâm Na cười rồi quay người đi, nhưng trong lòng thì không thể bình tĩnh. Cô hiểu, nếu thật sự kết hôn thì nhất định sẽ đem theo Chu Lệ Á. Hắn không thể để ai một trong hai vị hôn thê tử thân. Nhưng Sở Thiên chỉ đến Đế Đô một mình... sợ là, một trận cuồng phong lớn hơn cả Thái Thạch Bảo sắp đến rồi!”

238. Chương 217: Hôn Lễ (hạ)

Khải Tát để quốc ăn mừng, vì công chúa Sắt Lâm Na của họ sắp kết hôn với Phát Lạp Dịch Nặc Thân Vương của Bồ Lôi Trạch rồi.

Ngày thứ hai Sở Thiên về Đế Đô, hôn lễ diễn ra theo như kế hoạch. Tuy theo quy định vốn có của quý tộc là hôn lễ giữa công chúa và Thân Vương ít nhất phải chuẩn bị trong nửa năm, nhưng Lô Dịch Tam Thế tuyên bố đế quốc đang trong thời kỳ khó khăn, mọi cái cần được giản tiện nhất có thể, hôn lễ nhất định phải kết thúc trong một ngày.

Đại diện hoàng cung, Lô Dịch Tam Thế mặc hỷ bào, không giống như bậc đế vương thường ngày, mà như một đại ca có muội muội sắp kết hôn. Nhưng những lời mà hắn nói với Tả thừa tướng Cách Lôi Minh đã phá hỏng hết cái không khí vui vẻ này “Lão thừa tướng, người điều tra kỹ chưa? Phát Lạp Dịch Nặc thật sự dám một mình đến Đế Đô?”

Cách Lôi Minh vừa chỉ đạo chuẩn bị hôn lễ vừa nói: “Bệ hạ, Phát Lạp Dịch Nặc thật sự chỉ đến một mình, cục mật thám đã kiểm tra hết đám tùy tùng rồi, cũng chỉ là phu xe bình thường. Lô Dịch Tam Thế vuốt râu, cau mày: “Hừ, gan của Thân Vương Phát Lạp Dịch Nặc cũng to thật! Dám một mình vào thành!”

“Bệ hạ!” Ba Lý cục trưởng cục mật thám vội vội vàng vàng đi vào, muốn nói gì đó với Lô Dịch Tam Thế nhưng thấy xung quanh có rất nhiều người nên cúi đầu, đứng trước mặt Lô Dịch Tam Thế.

Lô Dịch Tam Thế kéo Ba Lý sang một bên, hạ giọng: “Có chuyện gì?”

“Thám tử giám sát công chúa mật báo, công chúa... mất tích rồi!”

“Cái gì? Đồ vô dụng!” Lô Dịch Tam Thế nắm chặt tay, nhưng vừa nhớ ra đây là đại diện, hít một hơi thật sâu, hỏi: “Chuyện là thế nào?”

“Thần cũng không rõ.” Ba Lý cúi gằm: “Sáng nay khi cung nữ đưa thức ăn đến thì phát hiện trong tấm cung của công chúa có một cái hang lớn, còn công chúa thì biến mất rồi!”

Lô Dịch Tam Thế sắc mặt tím lại: “Đã vào trong kiểm tra chưa?”

“Không có lệnh của bệ hạ, thám tử không dám tùy tiện xuống dưới lòng đất trong hoàng cung.” Ba Lý nói.

“Rất tốt!” mặt Lô Dịch Tam Thế giãn ra được một chút “Các người tiếp tục chuẩn bị hôn lễ, ta đi xem sao!”

Đến tấm cung của Sắt Lâm Na, Lô Dịch Tam Thế thấy đúng là có một cái hang lớn. Không nói lời nào, hắn nhảy vào bên trong “Không có lệnh của ta không ai được vào!” Vừa vào trong, trên người Lô Dịch Tam Thế phát ra một lớp ánh sáng trắng, và biến đi trong chớp mắt.

Lô Dịch Tam Thế nhanh chóng tìm thấy cửa ra. Bên ngoài là một khu rừng rậm, còn Sở Thiên thì đang ngồi trên một cái cây nhìn hắn cười.

Chắp hai tay sau lưng, Sở Thiên tiến đến trước mặt Lô Dịch Tam Thế: “Bệ hạ cũng nhanh thật. Thần cứ nghĩ ngài phải đến trưa mới tìm được đến đây!”

“Phát Lạp Dịch Nặc, người có ý gì?” mặt Lô Dịch Tam Thế lạnh toát.

“Thần không có ý gì cả!” Sở Thiên ngồi xuống một hòn đá, chỉ về phía hoàng cung: “Chỉ là thần không thích tổ chức hôn lễ ở hoàng cung, cũng không thích sau khi kết hôn vẫn phải để Sắt Lâm Na ở lại Đế Đô! Vì thế mới mời bệ hạ đến đây bàn chuyện làm ăn!”

“Người biết chắc ta sẽ đến tìm người?”

“Cái này rất đơn giản mà!” Sở Thiên nhún vai, cười: “Hôm qua sính lễ thần tặng Sắt Lâm Na chỉ là một số con chuột có thể đào hang. Thần bảo chúng đào một địa đạo trong tấm cung đưa Sắt Lâm Na đến đây. Rồi khi nhìn thấy, để bảo vệ bí mật của địa cung, bệ hạ chỉ có thể đích thân đuổi theo thôi!”

Lô Dịch Tam Thế chỉ thẳng vào Sở Thiên: “Người biết bí mật dưới hoàng cung?”

Vừa nói, ánh sáng trên người Lô Dịch Tam Thế ngày càng mạnh, một thanh trường kiếm xuất hiện trong tay hắn.

“Phất Lạp Định Nặc, nếu ngươi đem theo A Mạt Kỳ thì còn có thể sống mà quay về, nhưng giờ ngươi chỉ có một mình...”

“Ha ha ha...” Sở Thiên cười: “Một mình thì sao chứ? Thần đã biết bí mật của hoàng thất Khải Tát thì mới dám một mình đến gặp bệ hạ. Ngài chẳng lẽ không nghĩ ra chuyện này là thế nào sao, Lô Định Tam Thế, cháu của Hoàng Kim Long Vương Mạch Khăng Tích?” Sở Thiên nhấn mạnh từng chữ: “Thần biết tại sao ngài không thể sống qua tuổi 50, cũng biết ngài là bậc anh tài, với huyết mạch Long Thần bị khiếm khuyết mà cũng tu luyện được Thần Lực tầng thứ nhất. Thậm chí thần còn biết, Mạch Khăng Tích để lại Thần Lực tầng thứ hai ở dưới bức tượng của mình. Chỉ cần ở trong hoàng cung là ngài có thể sử dụng. Khả khả, nhưng ngài thì biết được bao nhiêu chuyện về thần?”

Ánh sáng trắng của Thần Lực yếu hơn của Lô Định xuất hiện trên người Sở Thiên.

“Phất Lạp Định Nặc, ta đã đánh giá thấp ngươi!” Lô Định Tam Thế cầm thanh kiếm xuống đất, “Hôm nay ngươi đến để giết ta?”

“Thần giết ngài làm gì chứ?” Sở Thiên cắt Thần Lực đi, cười: “Dù thế nào thì ngài cũng là đại ca của Sát Lâm na, giết ngài, cô ấy sẽ không vui. Thần đã nói rồi, thần đến để bàn chuyện làm ăn với bệ hạ!”

“Làm ăn gì?” Lô Định Tam Thế hỏi.

“Thần chưa bao giờ muốn làm hoàng đế, sau này cũng không. Vì thế chỉ cần ngài không gây rắc rối cho thần thì thần sẽ không phản bội đế quốc!” Sở Thiên cười khổ: “À~, tuy thần nói đều là sự thật nhưng e là ngài sẽ không tin. Thế này đi, thần sẽ nói bằng cách khác!”

Ngừng một lúc, Sở Thiên nói tiếp: “Từ bây giờ, đảo Bồ Lô Trạch là của thần, tất cả người của Khải Tát đều phải rời khỏi đó. Nhưng về danh nghĩa thì đảo Bồ Lô Trạch mãi mãi thuộc về Khải Tát, thần cũng mãi mãi là Thân Vương của Khải Tát. Ngoài ra, đứa con đầu lòng của thần và Sát Lâm Na sẽ kế thừa tước vị của thần, để chủ nhân của Bồ Lô Trạch mãi mãi có huyết thống hoàng thất! Thế nào, bệ hạ có hài lòng với cuộc làm ăn này không?”

“Hừ ngươi muốn Liệt Thổ Phong Cương?” ánh mắt Lô Định Tam Thế sắc lạnh “Không được!”

Nói rồi, Lô Định Tam Thế hút lấy thanh kiếm vào tay, xông về phía Sở Thiên. Thấy Lô Định Tam Thế và thanh kiếm gần như là người kiếm hợp nhất, hóa thành một đường sáng xông đến, Sở Thiên nhắm mắt lại. Kiếm càng ngày càng gần, lưỡi kiếm sắc lạnh đã kề vào yết hầu Sở Thiên.

Khẽ cười, Sở Thiên thét ra hai chữ: “Cầm cố!”

Chớp mắt, kiếm chậm lại, Lô Định Tam Thế cũng chậm lại. Thậm chí ánh mắt trở nên ngây dại.

Lá rơi dừng giữa không trung, thời gian của khu rừng đã dừng lại.

Nhìn Lô Định Tam Thế đang lơ lửng trên không chia kiếm về phía mình, Sở Thiên cướp lấy thanh kiếm, lẩm nhẩm: “Lạp Hy Đức quả là một sư phụ tốt, lão tử theo hần một tháng mà có thể hơn Lô Định Tam Thế tự học ba mươi năm. Hắc hắc!!”

Nói rồi Sở Thiên kề kiếm vào cổ Lô Định Tam Thế rồi hét: “Phục!”

Lá tiếp tục rơi, Lô Định Tam Thế kinh hoàng nhìn thanh kiếm trên cổ: “Thế này là thế nào?”

“Long Hoàng Linh Vực — Thời Gian Cầm Cố!” Sở Thiên chậm rãi nói: “Đáng tiếc, ngài chỉ có Thần Lực Mạch Khăng Tích để lại nhưng không có phương pháp tu luyện Hoàng Kim Linh Vực. Chắc chắn, ngài thật lãng phí tầng Thần Lực thứ nhất này quá!”

Mép Lô Định Tam Thế giật giật mấy cái: “Nếu ngươi dám giết ta, bảy vạn đại quân của Chiêm Mỗ Tư ở đảo Bồ Lô Trách lập tức sẽ giết hết nhà ngươi!”

“Thật sao?” Sở Thiên ra vẻ kinh ngạc: “Bảy vạn đại quân? Để ta tính xem, Hãn Mã và Kim Cương còn cả bốn con Hoàng Kim Bì Mông, một người đánh một vạn chắc là đủ? AK47 và NMD cùng phối hợp chắc cũng được một vạn nữa. Ai dà, bệ hạ, A Mạt Kỳ của thần cũng đang không có việc gì làm kia. Hay ngài sai vài chục vạn quân đi, ít quá không đủ cho A Mạt Kỳ ăn đâu!”

“À đúng rồi, bệ hạ. Tiện đây thần cho bệ hạ biết luôn, thực lực của A Mạt Kỳ còn hơn thần một ít!”

Lô Dịch Tam Thế nhìn Sở Thiên giận dữ nhưng không nói được gì.

Sở Thiên cười nhạt, ném kiếm trả Lô Dịch Tam Thế, rồi cúi người nói: “Bệ hạ, giờ tính mạng ngài đang trong tay thần, ma thú của thần cũng có thể tấn công Khải Tắt bất cứ lúc nào, nhưng... thần không có hứng thú với việc trị quốc, chỉ cần đảo Bồ Lô Trạch là đủ rồi.” Nói rồi, mặt Sở Thiên đành lại: “Nếu điều kiện nhỏ này mà bệ hạ cũng không thể đáp ứng thì... hừ!”

“Không thể được!” Lô Dịch Tam Thế kiên quyết, “Người có thể giết ta nhưng ta là huyết mạch cuối cùng của hoàng thất Khải Tắt, chẳng lẽ người không sợ ta mời tiên tổ Mạch Khăng Tích?”

“Mạch Khăng Tích? Ha ha...” Sở Thiên như vừa nghe được một chuyện cười, “Chắc Mạch Khăng Tích phải nhắc với con cháu về Thượng cổ Ngũ đại ma thú?” Lô Dịch Tam Thế không nói gì, coi như mặc nhận.

Sở Thiên nửa đùa nửa thật: “Thấy Linh Vực của thần, ngài nên nghĩ đến mối quan hệ giữa thần và Lạp Hy Đức chứ. Hơn nữa, thần đã từng nói, ông của vị hôn thê Chu Lệ Á của thần, tên là Đức Khố Lạp! Tiện đây nói luôn, vị hôn phu của ma sùng mỹ nữ nhện của thần tên là A Tư Nặc.”

Nhìn Lô Dịch Tam Thế coi thường, Sở Thiên tiếp tục: “Thần không ngại bệ hạ mới Mạch Khăng Tích ra đầu. Nếu ngài muốn Mạch Khăng Tích cùng chết với mình thì thần sẽ mời ba con ma thú thượng cổ đáp ứng ngài!”

Thu kiếm lại, Lô Dịch Tam Thế lắc đầu; “Giờ ta tin người sẽ không phản bội đế quốc. Có sự giúp đỡ của ba con ma thú thượng cổ, người muốn thống nhất đại lục cũng được!”

“Nói vậy thì chuyện làm ăn của chúng ta đã bàn xong?!” Sở Thiên cười.

“Xong rồi! Từ hôm nay, đảo Bồ Lô Trạch thuộc về đế quốc nhưng do người quản lý. Sự vụ trên đảo đế quốc không hỏi đến!”

Lô Dịch Tam Thế đi khỏi, Sát Lâm Na từ trong rừng đi ra, “Phát Lạp Dịch Nặc, chàng giải quyết xong mọi việc chưa?”

Ôm chặt lấy Sát Lâm Na, Sở Thiên cười: “Việc đơn giản như thế, tướng công của nàng chỉ một lúc là giải quyết xong.”

Sát Lâm Na chưa yên tâm: “Đại ca liệu có tin chàng không có ý định làm phản không?”

“Ta không cần biết hắn có tin không!” Sở Thiên nhếch mép, “Vừa rồi ta chỉ nói với Lô Dịch Tam Thế là lão tử có thực lực để hủy cả Khải Tắt. Chỉ cần đại ca nàng hiểu điều này thì chúng ta sẽ sống yên ổn thôi!”

Sát Lâm Na cười gượng: “Vẫn nên cẩn thận một chút. Đại ca thiếp không dễ nuốt cục tức này đâu!”

Rất không may, Sát Lâm Na đã đoán đúng.

Địa cung Khải Tắt.

Lô Dịch Tam Thế dùng kiếm chặt đứt khóa bên cạnh tượng Mạch Khăng Tích, nói với một ông già đang nằm mọp dưới sàn: “Kỳ Đa thúc thúc, lần trước cháu dùng sức mạnh của Mạch Khăng Tích tiên tổ mới thắng được thúc. Chắc thúc đã đạt được tầng Thần Lực thứ hai rồi phải không? Khà khà, cháu có thể thả thúc ra, nhưng nhờ thúc trừ khử một tên phản đồ của hoàng thất đế quốc...”

239. Chương 218: Kỳ Đa

Năm 722 theo lịch Huyền Thú, hôn lễ của công chúa đế quốc Khải Tắt Sát Lâm Na và Thân Vương Bồ Lô Trạch Phát Lạp Dịch Nặc bị hủy bỏ. Lời giải thích của hoàng thất đế quốc là: Thân Vương Phát Lạp Dịch Nặc có nhiều công tích, để thể hiện sự tôn trọng với công lao của ngài, cho phép ngài đưa công chúa Sát Lâm Na về đảo Bồ Lô Trạch thành thân.

Một tháng sau khi trở về từ Bàng Bối Thành, Sở Thiên sắp kết hôn rồi. Lần này là thật, có hai tân nương, là Sát Lâm Na và Chu Lệ Á.

Dù bây giờ Sở Thiên hơi thiếu tiền nhưng hôn lễ tổ chức vẫn rất sa hoa, công việc chuẩn bị diễn ra cả tháng trời. Có điều, tuy đã tiêu rất nhiều tiền cho hôn lễ nhưng quà mừng từ khắp nơi khiến Sở đại thiếu gia phải títt mắt cười rất, rất lâu.

Với sự giúp đỡ của những con chuột hậu thế của Ni Mễ Tư, việc xây dựng đảo Bồ Lô Trạch diễn ra thần tốc dị thường. Bây giờ hòn đảo trung tâm đã thành một chiến lũy quân sự kiên cố, một hòn đảo lớn khác — Ni Mễ Tư, cũng đang được Tề Bách Lâm xây dựng.

Hôn lễ của Sở Thiên được tổ chức ở đảo trung tâm.

“Chúc mừng ông chủ!” làm người chủ trì hôn lễ, khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn và một vết sẹo của Ba Bác Tát cười trông cũng thật khủng bố.

“Ha ha, người còn khách khí gì chứ?” Sở Thiên cười: “Hôn lễ chuẩn bị thế nào rồi?”

“Theo lời dặn của ông chủ, chỉ có cao thủ đỉnh cấp đại lục và đại diện của các thế lực lớn mạnh mới được lên đảo chính, ngoài ra thì được sắp xếp ở các đảo nhỏ xung quanh.” Dừng một chút, Ba Bác Tát lộ vẻ khó xử: “Nhưng người nhiều quá, người trong gia tộc không đủ!”

Sở Thiên chau mày, nói: “Bảo quân Cung Kỳ dưới trướng Bội Kỳ đến giúp. Mà La Tân và thủ hạ đã chuẩn bị xong tiệc rượu chưa?”

“Tiệc rượu không có vấn đề gì cả.” Ba Bác Tát cười cổ quái: “Vừa rồi ta thấy La Tân dùng Thần Lực để làm cơm, tốc độ đấy còn nhanh hơn cả Phong hệ cấm chú.”

“Mẹ nó, đầu bếp dùng Thần Lực làm cơm, có lẽ chỉ có gia tộc chúng ta có.” Sở Thiên chửi đùa một câu rồi nói: “Đúng rồi, người có nhìn thấy Thần Lực của La Tân màu gì không?”

Ba Bác Tát lắc đầu: “Tốc độ của hắn nhanh quá, ánh sáng vừa lóe lên đã biến mất luôn. Ta nhìn không rõ. À phải rồi, nguyên liệu cho nhà bếp cũng thiếu, La Tân ra biển bắt cá rồi. Nếu ông chủ muốn gặp hắn thì ta đi gọi hắn về.”

“Thôi, người đi làm việc đi!” Sở Thiên nhìn ra phía biển nghĩ: tiểu tử La Tân này rốt cuộc có thực lực như thế nào đây?

Khách khứa đến đủ rồi, ngoài dự liệu của Sở Thiên, Đại giáo chủ Lan Đức của Giáo Đình và Liên Thành của Hồng Nguyệt Thành cũng đến, mặt mày tươi cười

Tuy Sở Thiên kết thù chuốc oán với Giáo Đình và Hồng Nguyệt Thành ở Băng Nguyên phương bắc, nhưng ai cũng là người thông minh, không ai nhắc đến chuyện ở phương bắc, chỉ có điều Liên Thành luôn tránh mặt Mặc Phi Đặc.

Khi đến lượt Liên Thành chúc mừng, hắn tặng lễ mừng rồi nói: “Cung hỷ điện hạ! Mời điện hạ sau khi kết hôn đến Hồng Nguyệt Thành một chuyến. Hà hà, sư phụ Ba Đế vẫn đang chờ ngài đó!”

Sở Thiên cười, nhận lễ vật rồi xua tay, nói: “Chuyện đến Hồng Nguyệt Thành, đợi sau khi ta hưởng tuần trăng mật đã rồi nói!”

“Trăng mật?” Liên Thành ngẩn ra, rõ ràng là chưa bao giờ nghe đến từ này.

“À... là cùng lão bà đi ngắm cảnh đẹp khắp nơi trên đại lục ấy mà!” Sở Thiên giải thích, “Khoảng tám, mười năm là ta về.”

Ánh mắt Liên Thành thoáng tức giận nhưng lập tức bình tĩnh trở lại, cười: “Vậy Hồng Nguyệt Thành chúng ta chờ điện hạ!”

Những thay đổi trên mặt của Liên Thành Sở Thiên nhìn thấy hết, hắn khẽ cười rồi đi tiếp các vị khách khác.

“Lão đại, ta đến chúc mừng huynh đây!” Giọng của Lô Cát từ rất xa Sở Thiên đã nghe thấy rồi.

Sở Thiên đến bên cạnh Lô Cát, kéo hắn lại nói: “Tiểu tử thói người sao giờ mới tới?”

“Ai da!” Lôi Cát thở dài, ôm đầu nói: “Giờ ta bận chết được. Sau khi huynh rời Đế Đô, ông già cha ta tiếp nhận chức Hữu thừa tướng. Còn ta...” vừa nói Lôi Cát chỉ vào mũi mình “Ta kế thừa chức Đại thần tài chính của ông già!”

“Ha ha, người đã là Đại thần tài chính rồi! Có tiền đồ!” Sở Thiên vỗ vai Lôi Cát, “Sau này đại ca mà thiếu tiền sẽ đến vay người!”

“Đừng! Đừng có đến tìm đệ!” Lôi Cát hốt hoảng xua tay, rồi cười: “Ta làm gì có tiền. Hắc hắc, tiền của bộ tài chính đều là quân phí cho quân đoàn của tiểu thư Phí Na rồi.”

“Ông chủ!” Bội Kỳ bỗng bước nhanh đến sau Sở Thiên, nói thầm: “Tin vừa nhận từ ngoài đảo, có kẻ đột nhập, thực lực rất mạnh, Kim Cương bảo vệ ở ngoài đảo đã bị đánh bại.”

“Là kẻ nào?”

“Sao thế lão đại? Có phải có kẻ làm loạn?” Lôi Cát hỏi.

“Sao đệ biết có kẻ làm loạn?” Sở Thiên vội hỏi.

Lôi Cát nhún vai, nhìn quan khách xung quanh rồi nói nhỏ: “Ta đang định nói cho huynh biết, gia tộc ta có tin tình báo là, sau khi huynh rời Đế Đô, rất nhiều thám tử của cục mật thám, còn có vài lão già ở Cung Phụng Viện đã bí mật đến eo biển Bồ Lô Trạch.”

“Lô Dịch Tam Thế vẫn chưa từ bỏ? Hừ!”

“Lão đại, hôm đó ở Đế Đô rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lôi Cát hạ giọng hỏi: “Tại sao sau hôm đó, bộ hạ liền điều Chiêm Mỗ Tư vẫn giám sát huynh đi?”

“Hắc hắc, ta chỉ dạy cho hắn một bài học thôi.”

Nói xong, Sở Thiên vẫy tay về phía Ba Bác Tát, “Ba Bác Tát, ngoài đảo có kẻ đột nhập, người bảo A Mạt Kỳ đi xem thế nào!”

“Lão đại, người dạy cho bộ hạ một bài học?!” Lôi Cát mở to mắt, há hốc mồm nhìn Sở Thiên.

Sở Thiên lấy tay đẩy cằm Lôi Cát lên cho miệng hắn ngậm lại, cười: “Bộ hạ thì không thể dạy một bài học sao?” Nói rồi, Sở Thiên quay đi tiếp khách khác.

Lôi Cát chép miệng, lẩm bẩm: “Xem ra gia tộc đánh cuộc vào lão đại quả thật không sai...”

Tuy Sở Thiên mặt mày tươi rói khi đón tiếp khách khứa, nhưng trong lòng có phần lo lắng. A Mạt Kỳ đi được một lúc rồi mà vẫn chưa có tin tức gì.

Lúc này, Mặc Phi Đặc ôm một đồng thức ăn chạy đến bên Sở Thiên, “Ca ca, A Mạt Kỳ mời huynh ra bờ biển!”

Chẳng lẽ đến A Mạt Kỳ cũng không ngăn được kẻ địch? Sở Thiên vội tóm lấy Ba Bác Tát, “Thay ta tiếp khách. Ngoài ra, không có lệnh của ta không ai được ra vào đảo!”

Nói xong, Sở Thiên vội vàng ra khỏi đại sảnh, rồi bay đến bờ biển.

Vừa tới nơi, Sở Thiên ngạc nhiên, A Mạt Kỳ đang đứng đó, mặt mày khó xử, còn dưới chân hắn là một ông già bất tỉnh đang bị trối.

“A Mạt Kỳ, sao vậy?” Vừa hỏi, Sở Thiên vừa nhắc ông già kia lên “Kỳ Đa? Là Kỳ Đa, thúc thúc của Lô Dịch Tam Thế?”

A Mạt Kỳ cười khổ, gục đầu xuống nói: “Ông chủ, đối thủ của ta bị giành mất rồi!”

Sở Thiên vỗ vỗ Kỳ Đa, xác nhận hắn vẫn còn sống rồi hỏi: “Người này đột nhập sao? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Ta cũng không biết!” A Mạt Kỳ lắc đầu: “Khi đến đây, ta cảm thấy một Thần Lực rất mạnh. Tưởng lần này được đánh thoải mái, nhưng thật không ngờ...” Chỉ vào Kỳ Đa, A Mạt Kỳ âm ỉ: “Ai ngờ lão già này đã bị La Tân đang bắt cá đánh thành ra thế này rồi...”

“La Tân đánh bại được Kỳ Đa?” Sở Thiên kinh ngạc. Từ trước tới giờ, Sở Thiên biết La Tân rất mạnh, nhưng hẳn không ngờ La Tân lại mạnh đến mức có thể đánh được cả Kỳ Đa! Thực lực của hẳn có lẽ còn cao hơn cả A Mạt Kỳ!

“La Tân đâu rồi? Gọi hẳn ra đây cho ta!”

La Tân với hai chân để trần, lưng vác giỏ cá nhanh chóng có mặt.

Sở Thiên chỉ vào Kỳ Đa đang bất tỉnh: “La Tân, chuyện này là sao?”

La Tân đầy gọng kính, giận dữ nói: “Ông chủ, ta vốn muốn bắt cá ở bờ biển, nhưng lão già này đột nhiên nhảy ra, bắt ta đưa hẳn đến chỗ ông chủ cử hành hôn lễ, hơn nữa... lão già khốn kiếp này còn đồ hết chỗ cá ta vất vả lắm mới bắt được. Đấy đều là nguyên liệu ta chuẩn bị làm cơm cho khách!”

“Vì thế người đánh hẳn ngất?” Sở Thiên kinh ngạc hỏi.

“Đúng thế!” La Tân gật gật, “Lão già này thật đáng ghét, dám hủy chỗ nguyên liệu của ta!”

Sở Thiên không biết nói gì nữa. Nếu Kỳ Đa biết người đánh bại hẳn là một đầu bếp, không biết chừng hẳn xấu hổ mà tự sát mất.

Sở Thiên đá vào người Kỳ Đa, “La Tân, làm hẳn tỉnh lại đi!”

Một lúc sau, Kỳ Đa bị La Tân vừa đánh vừa đập mà tỉnh lại.

“Ca ngại nữ thần Sinh mệnh!” Sở Thiên nheo mắt lại: “Người chính là thúc thúc của Lô Dịch Tam Thế, Kỳ Đa?”

“Người là Phát Lạp Dịch Nặc?” Kỳ Đa phát hiện mình bị trói, hẳn giãy dụa: “Mau thả lão tử ra!”

Bốp!

Sở Thiên tát cho Kỳ Đa bay ra xa “Cái mồm thối của người nói năng cẩn thận!”

Nói xong, Sở Thiên cúi người xuống nói với Kỳ Đa: “Tính ra thì người là thúc thúc của Sát Lâm Na, cũng là thúc thúc của ta. Nhưng mà ta không hiểu tại sao người lại định phá hoại hôn lễ của cháu gái chứ?”

Kỳ Đa không nói gì, chỉ nhìn Sở Thiên phẫn nộ.

“Người không nói ta cũng biết!” Sở Thiên nhìn Kỳ Đa chằm chằm: “Nhất định là Lô Dịch Tam Thế bảo người đến! Hơn nữa ta cũng đoán được hẳn nói gì với người. Chẳng qua là Lô Dịch Tam Thế không có hậu đại, chỉ cần tiêu diệt ta thì người sẽ được kế thừa hoàng vị đúng không?”

Cơ trên mặt Kỳ Đa giật giật, trừng trừng nhìn Sở Thiên, hẳn thốt ra vài chữ qua kẽ răng, “Người đoán đúng rồi...”

“Ha ha...” Sở Thiên đột nhiên đứng dậy, ngẩng lên trời cười lớn: “Lô Dịch Tam Thế, em rể ta đây đa tạ người đã tặng món quà cưới này!”

Sở Thiên cầm một lọn tóc trắng của Kỳ Đa lên cười: “Kỳ Đa thúc thúc, năm nay thúc cũng hơn sáu mươi rồi nhỉ?”

Kỳ Đa lạnh lùng nhìn Sở Thiên không nói gì, hẳn biết tiếp theo Sở Thiên sẽ nói gì.

“Vẫn xin thúc thúc cho cháu biết...” Sở Thiên cười: “...Thúc làm thế nào mà sống qua tuổi năm mươi vậy?”

“Người tưởng ta sẽ nói cho người biết sao?” Kỳ Đa cười nhạt: “hơn bảy trăm thủ pháp Bế Cung của Khải Tắt ta đều đã thử qua, nhưng Lô Dịch Tam Thế thì vẫn là cái gì cũng không biết. Ha ha ha, người đừng có mơ biết được!”

“Không sao, ta có nhiều thời gian lắm, chúng ta có thể từ từ nói chuyện!” Sở Thiên quay ra nói với A Mạt Kỳ: “Giam hẳn vào địa lao, người đích thân canh chừng, đừng để hẳn tự sát!”

Nói rồi Sở Thiên quay người đi.

“Đợi đã!” Kỳ Đa bỗng hét to: “Vừa rồi cao thủ đánh bại ta là ai? Con người không thể có cao thủ như vậy?”

“Người nói La Tân à?” Sở Thiên nghiêng đầu cười, “Hi hi, hẳn chẳng qua là một đầu bếp thôi...”

240. Chương 219: Thẩm Vấn

Vàng Hồng Nguyệt đã lên cao, đảo Bồ Lô Trạch huyền náo một ngày cũng đã yên tĩnh trở lại, khách khứa bắt đầu trở về nhà, còn Sở Thiên thì đang chờ đợi thời khắc hẳn mong chờ nhất.

Tuy bắt được Kỳ Đa nhưng Sở đại thiếu gia không có thời gian thẩm vấn. Vì hôm nay là ngày đại hôn của hắn. Có hai cô vợ đang đợi động phòng thì chỉ có đầu lợn mới đi thẩm vấn lão già kia!

Sau khi xử lý hết những kẻ có ý đồ gây rối động phòng, Sở Thiên sung sướng đi vào động phòng. Nhưng vẫn chưa yên tâm, Sở Thiên dùng Thần Lực bao phủ chỗ ở của hắn lại.

Nhưng rất tiếc, người có thể phá vỡ thần lực Cầm Cố tuy không nhiều nhưng không phải không có. Ít ra thì trên đảo Bồ Lô Trạch này có một.

Mấy chục cái bóng đen lén lén lút lút bò đến bên ngoài sân nhà Sở Thiên, cái bóng dẫn đầu huơ huơ móng vuốt cào cào xuống mặt đất.

Lớp Thần Lực của Sở Thiên nhanh chóng bị hỏng một lỗ, mấy chục cái bóng lén vào trong qua cái lỗ hỏng ấy.

Dưới cửa sổ phòng Sở Thiên.

Bụp!

Một cái đầu đầy lông, trắng mượt, nhô lên từ mặt đất, chính là Tiểu Bạch!

Bụp bụp bụp!!!

Mấy chục con chuột cũng nhô lên theo Tiểu Bạch, mắt la mày lén quan sát xung quanh.

Thấy bốn phía không có ai, Tiểu Bạch lấy một chân che mõm, cười gian xảo “Gâu gâu” — Muốn kết hôn ư? Bỏn tiểu thư còn chưa đồng ý!”

Tiểu Bạch đứng thẳng dậy bằng hai chân sau, như một tướng quân kiểm tra quân số đám chuột đi cùng. Một con chuột to béo chạy đến trước mặt Tiểu Bạch, rồi cũng đứng thẳng, lấy chân đập vào ngực — quân lễ của Khải Tắt!

Tiểu Bạch nháy nháy đôi mắt trong veo, rồi gật gật.

“Chít chít!” con chuột béo quay người lại vẩy móng vuốt.

Chớp mắt, mấy chục con chuột ào ào đào xuống nền của động phòng.

Rầm!

Đảo Bồ Lô Trạch bị đánh thức lúc nửa đêm.

“Cảnh báo!”

“Động phòng của ông chủ bị tập kích!”

Ma thú, Cung Ky, thị vệ, gần như tất cả lực lượng trong thời gian ngắn nhất đã được tập trung bên ngoài nhà Sở Thiên.

Phòng tân hôn giờ đã biến thành một đồng tàn tích, Sở Thiên quần áo xộc xệch đang ngồi trên một tảng đá nhìn Tiểu Bạch không biết phải làm sao.

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch tủi thân cúi đầu, lấy chân đào một cái hố dưới đất rồi rúc đầu vào đấy, để lại bên ngoài là cái đuôi vẫy vẫy.

Sắt Lâm Na và Chu Lệ Á nhìn nhau cùng cười khúc khích, còn Sở Thiên thì càng sầu não.

“Phất Lạp Định Nặc, chàng bắt nạt Tiểu Bạch à?” Sắt Lâm Na bế Tiểu Bạch lên vỗ về: “Tiểu bảo bối, có phải tên xấu xa kia bắt nạt ngươi không?”

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch nằm trong lòng Sắt Lâm Na khịt khịt mũi rồi khóc thút thít.

“Nhìn cái gì mà nhìn? Đi ngủ hết đi!” Sở Thiên đuổi đám thú hạ đang đứng nhìn.

Chu Lệ Á kéo nhẹ Sở Thiên: “Phất Lạp Định Nặc, chàng xin lỗi Tiểu Bạch đi!”

“Tại sao ta phải xin lỗi nó?” Sở Thiên cúi đầu chán nản: “Ta vốn đã dùng Thần Lực bên ngoài rồi, vậy mà Tiểu Bạch...”

“Chàng dùng Thần Lực?” Sắt Lâm Na kinh ngạc nhìn Tiểu Bạch, “Tiểu Bạch có thể phá vỡ Thần Lực sao?”

“Ca ngợi Nữ thần Sinh mệnh!” Sở Thiên cuối cùng cũng phát hiện sự việc có điều kỳ lạ, bế Tiểu Bạch hỏi: “Sao ngươi làm thế nào mà phá vỡ được Thần Lực?”

“Gâu...” Tiểu Bạch tặc lưỡi đắc ý, rồi vươn vai nằm ngủ trong tay Sở Thiên.

Sở Thiên giận lắm nhưng lại không nỡ đánh, đành đưa Tiểu Bạch cho Chu Lệ Á: “Chu Lệ Á, nàng với nó quan hệ tốt nhất, nàng hỏi nó nhé!”

“Gâu!” nhân lúc Chu Lệ Á giơ tay ra nhận, Tiểu Bạch nhảy chồm lên cắn vào tai Sở Thiên rồi chạy sang một bên đắc ý nhìn mọi người.

“Bắt lấy nó!” Sở Thiên ôm tai xông đến...

Cứ thế, đêm tân hôn của Sở đại thiếu gia đã trôi qua cùng với việc đuổi bắt Tiểu Bạch.

Sáng ngày hôm sau, Sở Thiên mặt mày ủ ê đến địa lao, còn Tiểu Bạch thì tươi rói nằm trên vai cắn lấy tai Sở Thiên không buông.

“Ông chủ, Kỳ Đa ở đây.” A Mạt Kỳ đã nghe nói đến chuyện đêm qua nên không dám nhiều lời, đi thẳng vào chuyện chính, “Ta đã phong ấn Thần Lực của hắc, ông chủ có thể thẩm vấn hắc bất cứ lúc nào!”

“Ừ, mở cửa ra!”

Leng keng!

Cửa nhà lao mở ra, Sở Thiên bước vào, nhìn Kỳ Đa đang bị đóng vào cây thập giá, lạnh lùng nói: “Kỳ Đa, hôm nay tâm trạng lão tư rất không tốt, tốt nhất là ngươi khai hết những gì mình biết ra, nếu không...”

“Nếu Không thì sao?” Kỳ Đa quay mặt đi, liếc mắt nhìn Sở Thiên, “Khi lão tử chịu hình thì ngươi còn chưa ra đời đâu!”

Bốp!

Sở Thiên đánh một chưởng vào mặt Kỳ Đa, “Trước mặt ta cấm ngươi xưng lão tử!”

“Phì!” Kỳ Đa nhổ máu ra cười lớn: “Ha ha... nhẹ quá, ta nói cho ngươi biết, trong địa lao Khải Tát, chúng thường dùng gậy sắt nung đỏ để đánh người đấy, ngươi có thứ đó không?” Không có thì đi chuẩn bị đi, lão tử đợi!”

A Mạt Kỳ xông lên thụi một quyền vào bụng Kỳ Đa, “Khốn kiếp, ngươi ngoan ngoãn chút đi!”

“Nhẹ quá!” Kỳ Đa nhìn A Mạt Kỳ, rồi lắc đầu: “Sao cú đấm của ngươi lại nhẹ thế? Chưa ăn sáng à? Thật hổ thẹn cho thân phận ma thú cấp mười!”

Sở Thiên đi qua đi lại mấy bước. Đúng như Kỳ Đa nói, hắc đã bị giam mấy chục năm ở Khải Tát, gần như đã trải qua mọi hình thức bức cung, mớm của những kẻ như thế này là khóค่าย nhất!

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch gọi A Mạt Kỳ, tỏ vẻ không nỡ, nhìn Sở Thiên đáng thương.

“Tiểu Bạch ngoan, nghe lời nha!” Sở Thiên vỗ về, rồi nói: “Chuyện đêm qua bỏ đi, nhưng...” Sở Thiên chỉ vào Kỳ Đa, “Chuyện này ta không thể nghe người được, nếu không Sát Lâm Na sẽ không sống được qua tuổi năm mươi!”

Tiểu Bạch vẫn nhìn Sở Thiên cầu xin.

Sở Thiên thở dài, cứng rắn không được thì đành mềm mỏng vậy.

“Kỳ Đa thúc thúc...” Sở Thiên lau vết máu trên mặt Kỳ Đa, cười: “Cả đời thúc đã chịu khổ nhiều, không phải chỉ để trở thành hoàng đế Khải Tắt sao? Hà hà, thực lực của cháu thúc cũng nhìn thấy rồi, nếu thúc nói cho cháu biết thì cháu có thể giúp thúc kế thừa hoàng vị!”

“Hừ!”

Hừ một tiếng lạnh lùng, Kỳ Đa nói: “Phát Lạp Dịch Nặc, ta không phải lợn, người đừng có mà nói những lời lừa gạt trẻ con đây với ta!”

Rung đám xích trên người, Kỳ Đa nói tiếp: “Ta muốn là hoàng đế, cũng muốn giết Lô Dịch Tam Thế, nhưng ta sẽ không phản bội Khải Tắt! Ta giết Lô Dịch Tam Thế là nội chiến trong hoàng thất, nếu người nhúng tay vào thì chính là phản quốc!”

Sở Thiên nheo mắt: “Nếu giờ ta giết người thì người chỉ có thể xuống làm hoàng đế ở địa ngục thôi. Hơn nữa ra có thể đảm bảo linh hồn người ở dưới đó cũng không dễ chịu gì đâu!”

“Ha ha...” Kỳ Đa cười lớn: “Muốn giết thì mau ra tay đi! Có điều bí mật của ta không ai biết được hết!”

“Ài~!” Sở Thiên thở dài, “Thúc thúc à, Lô Dịch Tam Thế giam thúc mấy chục năm, thúc không quan tâm sự sống chết của hần cũng chẳng sao, nhưng còn Sát Lâm Na, cô ấy không đắc tội gì với thúc, tại sao thúc không thể giúp cô ấy một lần chứ? Dù sao thì cô ấy cũng là cháu gái của thúc!”

“Sát Lâm Na rất tốt!” Kỳ Đa cười, “Khi nó còn nhỏ, ta từng bế nó, nhưng... ta vẫn không thể nói cho người!”

“Tại sao?” Sở Thiên vội hỏi.

“Ta không biết!” Kỳ Đa gằn từng chữ, tỏ vẻ rất đắc ý.

“Khốn kiếp!” Sở Thiên bị chọc giận, che mắt Tiểu Bạch lại, lui vài bước rồi hét: “A Mạt Kỳ, dùng hình!”

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch giãy ra khỏi tay Sở Thiên chạy đến trước mặt Kỳ Đa.

“Tiểu Bạch, tránh ra!” Sở Thiên hét.

Chưa từng thấy Sở Thiên nghiêm khắc với mình như thế, Tiểu Bạch cúi đầu chỉ vào mình, rồi lại chỉ vào Kỳ Đa lắc đầu.

“Ca ngơ Nữ thần Sinh mệnh!” Sở Thiên quỳ trước mặt Tiểu Bạch kinh ngạc: “Ý người là người biết bí mật của Kỳ Đa? Không cho ta dùng hình với hần?”

Tiểu Bạch gật đầu: “Gâu gâu!”

“Một con chó có thể biết bí mật của ta? Ha ha ha...” Kỳ Đa cười lớn.

“Tiểu Bạch, mau nói cho ta biết!” Sở Thiên bế Tiểu Bạch lên vuốt ve: “Nếu Sát Lâm Na có thể sống qua năm mươi tuổi thì ta sẽ mua hết cực phẩm Phục Tư Đặc trên đại lục này cho người... không, ta sẽ bắt thợ nấu rượu giỏi nhất đại lục về cho người!”

“Gâu!” Tiểu Bạch sáng mắt lên, chỉ chỉ vào ngực Kỳ Đa.

“A Mạt Kỳ, ra tay!”

A Mạt Kỳ xông lên, xé rách áo của Kỳ Đa, nhưng ngực hần chỉ chít đầy vết thương, chẳng có cái gì khác!”

“Tiểu Bạch, không có!” Sở Thiên ngạc nhiên.

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch chu mõm không hài lòng, lại chỉ vào ngực Kỳ Đa.

“Lần này Sở Thiên hiểu rồi, “Người muốn nói ở bên trong?”

Nói rồi, Sở Thiên lấy dao phẫu thuật ra tiến đến chỗ Kỳ Đa.

“Phất Lạp Dịch Nặc, một con chó mà ngươi cũng tin sao?” Kỳ Đa cố nói nhưng đã bắt đầu mất bình tĩnh “Đừng có lại đây!”

Sở Thiên đo đạc ngực Kỳ Đa một lúc rồi cười: “Yên tâm, ta sẽ không giết ngươi đâu, chỉ muốn xem thứ bên trong người ngươi thôi. Khả khả, yên tâm, ta là Tế Tự thần thánh thượng cổ, ngươi không chết được đâu!”

Nói rồi, Sở Thiên tách ngực Kỳ Đa ra.

Ca ngợi Nữ thần Sinh mệnh! Phía sau xương sườn của hắn, chỗ đáng ra phải là trái tim thì lại là một viên đá!

Mà viên đá ấy lại giống hệt viên Thần Thạch mà nhà tiên tri La n để lại.

Tĩnh táo nhìn khuôn ngực bị mở ra của mình, Kỳ Đa kinh hãi muốn chết, giọng run rẩy: “Phất Lạp Dịch Nặc, ngươi muốn làm gì? Mau giết ta đi!”

“Khốn kiếp, nếu biết sớm là cái thứ này thì ta đã không bắt ngươi!”

Sở Thiên lấy từ trong cái nhẫn ra viên đá mà Thánh Nữ Trinh Đức giao cho mình bảo quản, vẩy vẩy trước mặt Kỳ Đa “Tốt rồi, cái này ta cũng có!”

“Ngươi...” Kỳ Đa chết sững, “Ngươi đã có Thần Thạch thì còn bắt ta làm gì?”

“Tuy ta có nhưng không biết dùng thế nào!” Sở Thiên nói: “Thế này đi, ngươi có thể về Khải Tát, có điều ngươi phải nói cho ta biết cái này là cái gì?”

241. Chương 220: Hồng Nguyệt

Kỳ Đa trân trân nhìn Sở Thiên hồi lâu, không nói gì.

Sở Thiên đặt viên đá trước mặt Kỳ Đa, “Kỳ Đa thúc thúc, cháu đã có loại đá này vậy thì thúc cũng không có ích gì nữa, cháu sẽ không giết thúc đâu!”

Ngừng một lúc, Sở Thiên giải thích: “Thúc nên hiểu, cháu và Lô Dịch Tam Thế không đội trời chung, mà thúc cũng muốn giết Lô Dịch Tam Thế, chúng ta có cùng một kẻ thù, tuy hai ta không thể liên thủ nhưng cháu cũng không giết thúc. Vì như thế thì chỉ khiến Lô Dịch Tam Thế càng vui. Khả khả, chỉ cần thúc cho cháu biết bí mật của viên đá, cháu sẽ thả thúc về tranh hoàng vị với Lô Dịch Tam Thế!”

Ngẫm ngợi một lúc, Kỳ Đa gục gặc: “Đây chính là lựa chọn tốt nhất của chúng ta!”

“Ha ha, vậy thì cháu xin đa tạ thúc thúc!” Sở Thiên đích thân khâu lại vết thương cho Kỳ Đa, rồi tháo xích cười cầu hòa: “Xin thúc thúc thông cảm, vì lý do thực lực của thúc nên cháu vẫn phải phong ấn sức mạnh của thúc!”

Kỳ Đa gật đầu nói: “Ta hiểu!”

“A Mặt Kỳ, đi gọi Sát Lâm Na đến đây!” Sở Thiên quay ra nói.

“Đừng, đừng gọi Sát Lâm Na!” Kỳ Đa hốt hoảng.

Sở Thiên ngăn người, “Tại sao? Sát Lâm Na là cháu gái thúc mà?”

“Ài!” Kỳ Đa thở dài, hơi cúi đầu nói: “Chuyện của ta là sự ô nhục của hoàng thất Khải Tát, ta không muốn một người thứ ba biết.” nói rồi, Kỳ Đa nhìn A Mặt Kỳ và Tiểu Bạch. Đưa Tiểu Bạch cho A Mặt Kỳ, Sở Thiên nói: “Các ngươi ra ngoài đợi!”

A Mặt Kỳ ra ngoài rồi, Sở Thiên ngồi trước mặt Kỳ Đa: “Giờ thúc có thể nói chưa?”

Kỳ Đa ngồi luôn xuống đất, chậm rãi nói: “Viên đá này được gọi là Thần Thạch, nghe nói nó chứa đựng sức mạnh của Thượng cổ Chúng Thần.”

“Các thành viên trong hoàng thất Khải Tắt chúng ta kế thừa không hoàn toàn là huyết mạch Long Thần. Sức mạnh trong viên đá này có thể bù đắp sự khiếm khuyết trong huyết mạch của bọn ta. Vì thế ta mới có thể sống qua năm mươi tuổi, hơn nữa có thể tu luyện được Thần Lực tầng thứ hai!”

Sở Thiên neho mắt lại, Mạch Khăng Tích từng nói, khiếm khuyết trong huyết mạch hoàng thất Khải Tắt chỉ có thể dùng sinh mệnh của thần tiên bù đắp. Xem ra sức mạnh trong viên đá này không chỉ là Thần Lực mà có lẽ còn là tiềm lực sinh mệnh của Thượng cổ Chúng Thần!

Sở Thiên hỏi: “Dùng nó thế nào?”

Kỳ Đa chỉ vào ngực mình nói: “Để nó vào trong cơ thể, chỉ cần tương thông với huyết mạch là nó sẽ tự động cung cấp sức mạnh và sinh mệnh.” Nhìn sang viên đá của Sở Thiên, Kỳ Đa nói thêm: “Có điều loại đá này không có tác dụng với người bình thường, nó chỉ cung cấp sức mạnh cho ai có huyết mạch Thượng cổ.”

Sở Thiên khê cười, hẳn biết Kỳ Đa lo sợ mình sẽ chiếm viên đá, nhưng Sở Thiên không nói gì, chỉ cho xuất hiện một tầng ánh sáng trắng trên người.

“Thì ra người cũng có Thần Lực? Khả khả, ta yên tâm rồi.” Kỳ Đa cười, “Người đã là Tế Tự thần thánh thượng cổ thì cách cho viên đá này vào cơ thể không cần ta chỉ cho rồi.”

“Cái này ta biết!” Sở Thiên lại hỏi: “Thần Thạch của ta la do nhà tiên tri Thú tộc La n để lại. Thế của thú làm thế nào mà có?”

“Cái này là chuyện của rất nhiều năm trước rồi...”

Nét mặt Kỳ Đa lộ vẻ hối hận, lẩm nhẩm với mình: “Con xin lỗi sư phụ!”

Nói rồi, Kỳ Đa lại có vẻ rất tự hào nói: “Người đã từng nghe đến Hồng Nguyệt Thành chưa?”

“Hồng Nguyệt Vô Thú, Uy Lâm Huyền Thú!” Sở Thiên cười, “Ở thời đại Ma thú này, người không cần đến ma thú cấp mười mà có thể xưng hùng đại lục thì chỉ có Ba Đế thành chủ.”

“Ba mươi năm trước, ta là học trò của sư phụ Ba Đế ở Hồng Nguyệt Thành!” Kỳ Đa ưỡn ngực nói.

“Thức là truyền nhân của Hồng Nguyệt?” Sở Thiên kinh ngạc.

Kỳ Đa phẩy tay, “Đáng tiếc giờ không phải nữa rồi. Giờ ta là phản đồ của Hồng Nguyệt Thành.”

Lắc đầu cười khổ, Kỳ Đa chậm rãi nói: “Ba mươi năm trước ở trận đại chiến Thái Thạch Bảo, Lôi Tư câu kết với Cự Long tộc tiêu diệt đế quốc. Lúc ấy ta vẫn đang tu luyện ở chỗ sư phụ, được biết Thần Lực vô cùng mạnh, nên vừa nghe tin đế quốc sắp bị diệt vong ta liền đánh cắp một viên Thần Thạch, vội đi Thái Thạch Bảo...”

Ta vốn tưởng rằng nếu ta cứu được đế quốc thì hoàng huynh nhất định sẽ giao lại hoàng vị cho ta, nhưng... khi ta đến Thái Thạch Bảo, An Đông Ni đã giải phóng Quang Minh cấm chú rồi. ”

Cười nhạt mấy tiếng, Kỳ Đa nói tiếp: “Sau đó thì chắc người cũng đoán được, ta không những không được thừa kế ngôi vị mà còn trở thành phản đồ của Hồng Nguyệt Thành, chỉ còn cách mai danh ẩn tích trốn tránh sự truy sát của sư phụ... Cho đến hai mươi năm trước, năm mà Lô Dịch Tam Thế kế vị, ta vừa đúng năm mươi tuổi...”

Sở Thiên tiếp lời: “Đó là lúc thức phát hiện tuổi thọ của mình không bị hạn chế, vì thế quyết định tranh giành ngôi vị với Lô Dịch Tam Thế?”

“Ta cũng vì đế quốc!” Kỳ Đa bỗng hét lên: “Lô Dịch Tam Thế anh minh nhưng thời gian còn lại của hắn không đến hai mươi năm nữa. Còn ta, có Thần Thạch, ít nhất ta cũng sống được một trăm năm, Thiết Kỵ vô địch của Khải Tắt cộng với đẳng quân vương sống trăm năm, Khải Tắt sẽ có ngày thống nhất được đại lục!”

Lại một tên điên bị quyền lực mê hoặc! Sở Thiên thầm chửi: gen di truyền của Mạch Khăng Tích có phải có vấn đề không vậy?

“Nhưng đáng tiếc!” Kỳ Đa thở dài: “Khi ta tìm được Lô Dịch Tam Thế, không ngờ hắn đã mạnh đến mức có thể sử dụng Thần Lực của tiên tổ để lại...”

“Vì thế mà thúc bị giam vào ngục mấy chục năm.” Chuyện sau đó thì Sở Thiên biết rồi. Lỗ Tây Nạp vô ý nhỏ mất đỉnh phong ấn Kỳ Đa, dẫn đến trận chiến Đế Đô. Những cái đỉnh ấy có Thần Lực của Mạch Khăng Tích, còn giúp Sở Thiên dung hợp rất nhiều tinh hạch ma thú.

Cầm viên đá của La n lên nhìn, Sở Thiên phát hiện mình đã bỏ qua một chuyện, liền hỏi: “Thần Thạch của ta là do La n để lại sau khi chết. Thế của thúc thì ai để lại?”

“Ta cũng không rõ.” Kỳ Đa nói: “Chỗ sư phụ có rất nhiều Thần Thạch, sư huynh sư đệ của ta cũng không ngừng thu thập cho sư phụ. Ta chỉ là lấy bừa một viên!”

“Ca ngơ Nữ thần Sinh mệnh!” chẳng lẽ Liên Thành đến thảo nguyên Huyền Hà cũng là vì Thần Thạch của la n? Sở Thiên vội hỏi: “Thúc nói Ba Đế sưu tập Thần Thạch? Tại sao vậy?”

“Điều này ta không biết.” Kỳ Đa nghĩ ngợi, “Trong số những đệ tử nhập thất của sư phụ, chỉ có đại sư huynh Liên Thành là có tư cách tùy ý sử dụng Thần Thạch. Bọn ta không có tư cách biết nhiều hơn.”

“Liên Thành là đại sư huynh của thúc?” Sở Thiên kinh ngạc, “Năm nay hắn bao nhiêu tuổi rồi?”

“Không ai biết cả. Khi ta báỉ sư đại sư huynh đã như vậy, mấy chục năm nay sư huynh không hề thay đổi!”

Lại một quái vật lão bất tử, mà bên ngoài lại là một công tử phong độ ngút trời! Sở Thiên hỏi tiếp: “Lúc này thúc nói chỉ có huyết mạch Thượng cổ mới có thể tiếp nhận năng lượng của Thần Thạch, Liên Thành cũng là huyết mạch Thượng cổ sao?”

“Có lẽ vậy, nghe nói đại sư huynh là hậu duệ của một loài Phi Điều thượng cổ nào đó, còn có một con ma thú Cộng Sinh, vô cùng lợi hại!”

Lời Mặc Tư! Sở Thiên nghĩ đến con chim lớn thân phượng đầu ưng... Nhưng nó đã bị Liên Thành hại chết rồi.

Sở Thiên cười: “Khà khà, sư phụ Ba Đế của thúc còn mời ta đến Hồng Nguyệt Thành học Thượng cổ Thần kỹ đấy!”

“Người còn phải học sao?” Kỳ Đa hỏi ngược lại, “Nhiều năm nay, người có thể học được Thần Lực từ sư phụ chỉ có mình đại sư huynh Liên Thành. Ta sau khi đáng cấp Thần Thạch mới học được đó. Vì thế trên đại lục có lời đồn đại là không ai có thể học được Thượng cổ Thần kỹ.”

“Được rồi, những gì nên nói ta đã nói hết rồi.” Kỳ Đa đứng dậy: “Ta nên đi rồi.”

Sở Thiên tránh đường, cười: “Kỳ Đa thúc thúc đi bình an! A Mạt Kỳ ở ngoài sẽ giúp thúc giải phong ấn.”

Kỳ Đa đi đến cửa địa lao thì bỗng quay lại hỏi: “Con Tiểu Bạch của ngươi là một con chó thật sao?”

Sở Thiên khoanh tay: “Có lẽ vậy.”

Kỳ Đa đi khỏi, Sở Thiên vội vàng tóm lấy Tiểu Bạch, trừng trừng nhìn nó: “Nói mau, sao ngươi biết viên đá đó ở trong ngục Kỳ Đa?”

Hoàn toàn không thèm để ý đến sự dữ dằn của Sở Thiên, Tiểu Bạch kệ, lấy chân vuốt vuốt lông trên đầu rồi chớp chớp mắt quay đi, “oáp~” — bốn tiểu thư muốn đi ngủ!

“Ai yo, tiểu bảo bối của ta, ngươi nói cho ông chủ đi mà!” Sở Thiên quả thực không thể giận được Tiểu Bạch, chỉ còn cách hạ giọng cầu xin: “Chỉ cần ngươi nói cho ta, ta sẽ cho ngươi hết cực phẩm Phúc Tư Đặc trên đảo này!”

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch lấy chân vẽ một vòng tròn rồi lắc đầu. Ý là dù có cho ta cả đại lục cũng không được!

Sở Thiên quả thật đã hết cách với Tiểu Bạch, con chó năm xưa đảm nhận nhiệm vụ là lương thực cuối cùng cho Sở đại thiếu gia đã trở thành thái thượng hoàng của gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc rồi.

“Ca ngơ nữ thần Sinh mệnh!” Sở Thiên chán nản để Tiểu Bạch lên vai, cười khổ: “Nữ thần tỷ tỷ thân mến của ta, Thánh Đồ đệ đây kiếp sau không dám nuôi chó nữa! Ái!”

Sở Thiên kêu lên, thì ra Tiểu Bạch cắn cho hắn một phát vào tai.

Mấy ngày sau đó, Sở Thiên dùng hết mọi thủ đoạn, cuối cùng phải mời đến Chu Lệ Á ra tay thì Tiểu Bạch mới cho phép hần ở cùng với hai lão bà. Có điều... Tiểu Bạch vẫn ngủ bên cạnh tai Sở Thiên, hàng ngày dùng răng gọi Sở Thiên dậy vào sáng sớm!

Ngày hôm nay, ở quần đảo bên ngoài Bồ Lô Trạch, một bóng dáng cao lớn bước vào vùng biển Bồ Lô Trạch, những nơi hần đi qua, sóng biển đều dậy lên dữ dội.

Ở đảo trung tâm, La Tân đang thái rau thì dừng lại, nhìn về phía đông, còn A Mạt Kỳ đang bế quan tĩnh tu thì mở tròng mắt, biến thành một luồng sáng trắng bay ra ngoài, Sở Thiên đang đùa nghịch với Tiểu Bạch cũng gọi Ba Bác Tát đến: “Đề phòng bất trắc, khởi động hệ thống phòng ngự Bồ Lô Trạch!”

Ngoài những điều đó ra, không ai cảm thấy được sự khủng bố của bóng dáng kia!

Trên mặt biển, hai người nhìn nhau rất lâu, A Mạt Kỳ lần đầu tiên biết có người có thể khiến hần không ngẩng đầu lên được!

”Long Ưng cấp mười A Mạt Kỳ!” giọng nói nhẹ nhàng quá đi chậm rãi nói: “Huyết mạch Long Thần! Đỉnh phong tầng thần lực thứ nhất, Lĩnh Vực thuộc tính Tật Tốc... ừm, không tồi! Trong ba năm chắc chắn người có thể bước vào tầng thứ hai!”

“Người là ai?” A Mạt Kỳ cảnh giác.

“Ha ha, ta đến từ phương đông! Đến để chúc mừng chuyện vui của hàng xóm là Tế Tự thần thánh Phát Lạp Dịch Nặc!”

Phương đông? A Mạt Kỳ quay đầu nhìn về phía đông, một vùng biển rộng lớn, nhưng vùng đó chỉ có một cái tên là Biển Cấm!

242. Chương 221: Cấm Kị

A Mạt Kỳ nhìn thân hình cao lớn, bên ngoài thì không nhìn ra được hần bao nhiêu tuổi, mái tóc dài màu xanh da trời phiêu đảng trong gió, đằng sau nụ cười kia lại lộ ra những chiếc răng nanh sắc nhọn.

“Người đến từ Biển Cấm?” A Mạt Kỳ chấp tay ra sau biến thành phụng thảo, “Hải Vương Biển Cấm Bào Uy Nhi? Hừm, đã nghe danh người lâu rồi mà hôm nay lão tử mới được biết đến tầng Thần Lực thứ tư.”

Nói xong, A Mạt Kỳ biến thành đại điểu, xông lên nhanh như chớp, “Lĩnh Vực — Tật Tốc!”

Thần Lực màu trắng chớp mắt đã bao trùm lên người mới đến, cả đảo Bồ Lô Trạch cũng bị bao phủ bởi một tầng ánh sáng trắng.

Trong Lĩnh Vực không thể nhìn rõ được bóng dáng của A Mạt Kỳ nữa.

Nhanh là nhất! Bất chấp đôi thủ mạnh thế nào nhưng trước khi xuất chiêu, A Mạt Kỳ làm cho mình trở nên mờ ảo. Đây chính là điều khiến A Mạt Kỳ dám thách thức Thần Lực tầng thứ tư!

Nhưng thật đáng tiếc, người đó không chậm hơn A Mạt Kỳ chút nào.

Từ từ nhấc tay lên, một giọt nước ngưng tụ trên bàn tay.

“Hải Chi Lực!”

Cùng với tiếng câu nói đó, một tầng ánh sáng xanh lục bao phủ giọt nước. Sau đó hần bắn giọt nước về phía viền giáp ranh Lĩnh Vực của A Mạt Kỳ.

Uỳnh!

Những mảnh vỡ vô hình bắn khắp nơi, Lĩnh Vực của A Mạt Kỳ... vỡ rồi!

Người đó cười nhạt: “Ta đến để chúc mừng, không muốn động thủ với người!”

A Mạt Kỳ kinh hãi nhìn những mảnh vỡ của Thần Lực, rồi cười: “Không hổ danh Hải Vương Biển Cầm. Chúng ta đánh lại!”

Ào ào!!!

Mặt biển phẳng lặng bỗng phun lên hai cột nước, khiến cho A Mạt Kỳ không thể di chuyển được.

“Muốn thách thức ta ít nhất ngươi cũng phải tu luyện thêm ba nghìn năm nữa!” người đó từ tốn nói với A Mạt Kỳ, không hề có chút kiêu ngạo, chỉ như đang nói ra một sự thật, “Nếu đến hai cột nước này mà cũng không thoát ra được thì ngươi mãi mãi không có tư cách khiêu chiến với ta!”

A Mạt Kỳ giận dữ, hét lên một tiếng, đập mạnh đôi cánh, đồng thời trong ánh Thần Lực màu trắng xuất hiện một vài đốm sáng màu hoàng kim.

Phụt! Phụt!

Hai cột nước bị phá tan, A Mạt Kỳ thoát ra ngoài, cười kiêu ngạo: “Hải Vương của Biển Cầm cũng chỉ có vậy thôi!”

“Khá lắm! Ta đợi ngươi ba nghìn năm sau đến khiêu chiến! Khi nào đánh bại ta thì... ngươi có tư cách khiêu chiến với vua của ta rồi!”

“Vua của ngươi?” A Mạt Kỳ ngạc nhiên.

“Vua của ta là Hải Vương Biển Cầm Bào Uy Nhĩ bệ hạ!” Người đó hướng về phía đông nói với giọng cung kính: “Tại hạ là Sa Lỗ, thay mặt cho bệ hạ chúc mừng chuyện hỷ của Tế Tự thần thánh Phất Lạp Định Nặc!”

Không phải Bào Uy Nhĩ? A Mạt Kỳ biến trở lại hình người.

Cười với A Mạt Kỳ, Sa Lỗ nói: “Xin A Mạt Kỳ tiên sinh dẫn đường!”

A Mạt Kỳ dẫn Sa Lỗ vào nội đảo, trên đường trầm mặc không nói gì.

Sở Thiên đã nhận được tin, không tránh được trong lòng thấm thẫm lo âu. Thủ hạ của Bào Uy Nhĩ đã có được thực lực như vậy rồi, hẳn thì sao?

Đại diện Bồ Lô Trạch, Sa Khắc ngạc nhiên nhìn gia huy của gia tộc Phất Lạp Định Nặc đang treo trên cao, rồi dùng lễ nghi dành cho quý tộc nói với Sở Thiên: “Phất Lạp Định Nặc điện hạ, bệ hạ của ta xin chúc mừng hôn lễ của điện hạ!”

Nói rồi, Sa Lỗ đưa ra một cái hộp nhỏ. “Đây là một chút tâm ý của bệ hạ!”

Sở Thiên nhận lấy nhưng không mở ra mà đưa cho Ba Bác Tát, rồi nói: “Thay ta cảm tạ Bào Uy Nhĩ bệ hạ!”

Sa Lỗ ngẩng cao đầu, mang đầy phong độ của một kỵ sỹ quý tộc, “Ta nhất định sẽ truyền đạt lời của điện hạ đến bệ hạ. Hôm nay ta đến đây là có ba việc. Thứ nhất chính là chúc mừng điện hạ!”

“Hai việc còn lại là gì vậy?”

“Việc thứ hai, xin điện hạ nói lại với phu nhân Chu Lệ Á...” Sa Lỗ dừng lại một chút rồi tiếp: “Ông của phu nhân Chu Lệ Á, Đức Khố Lạp đã hao cạn tiềm lực sinh mệnh!”

“Đức Khố Lạp chết rồi sao?” Sở Thiên đứng bật dậy.

Sa Lỗ lắc đầu cười: “Điện hạ đã có thể tạo ra A Mạt Kỳ thì cũng nên biết tiềm lực sinh mệnh hết không có nghĩa là chết. Mấy năm nay, sinh mệnh của Đức Khố Lạp gần như bị Lưỡi dao Phán Quyết hút cạn, vì vậy để bảo toàn tính mạng cho hắn, bệ hạ của ta đành phải ngâm hắn dưới đáy Biển Cầm.”

Sa Lỗ nói tiếp: “Xin điện hạ hãy nói với phu nhân không cần lo lắng cho sự an toàn của Đức Khố Lạp tiên sinh!”

Sở Thiên gật đầu, hiểu rằng Bào Uy Nhĩ đang cảnh cáo mình, đừng nên có ý định đến Biển Cầm cứu Đức Khố Lạp, nếu không thì dù có cứu được ra thì hắn cũng chết rồi.

“Thế việc thứ ba?” Sở Thiên hỏi.

Sa Lỗ nhìn xung quanh rồi cười: “Theo lệnh của bệ hạ, việc thứ ba chỉ một mình điện hạ được biết.”

“Ba Bác Tát, đưa mọi người lui ra hết đi!” Sở Thiên phẩy tay.

“Ông chủ...” Ba Bác Tát nhìn Sa Lỗ, ý hẩn là gì ai cũng hiểu.

Sở Thiên cười: “Ta không sao, nếu Sa Lỗ tiên sinh muốn giết ta thì ai ở lại cũng vô ích thôi.”

Ba Bác Tát rời khỏi, Sở Thiên hỏi: “Giờ người có thể nói rồi.”

“Điện hạ cũng tinh thông Thần Lực...” Sa Lỗ chỉ xuống đất, “Vậy điện hạ nhất định là đã phát hiện thứ ở dưới Bồ Lô Trạch rồi đúng không?”

“Ta có thể cảm nhận được có Thần Lực ở dưới đó!” Sở Thiên nói nửa vờ, “Nhưng ta vẫn chưa xuống xem!”

“Mấy năm nay, Thần Lực ở dưới đó đã bắt đầu rò rỉ. Đợt vừa rồi điện hạ cho xây dựng đảo Bồ Lô Trạch lại càng làm lung lay cơ địa của Bồ Lô Trạch, khiến cho Thần Lực rò rỉ càng nhanh hơn.”

Ca ngời Nữ thần Sinh mệnh!! Sở Thiên đã bảo Tề Bách Lâm phải rất cẩn thận rồi nhưng không ngờ vẫn kinh động đến Bào Uy Nhĩ.

Sa Lỗ nói: “Không giấu gì điện hạ, thứ ở dưới Bồ Lô Trạch là do bệ hạ ta chôn xuống!”

“Việc thứ ba mà ta nói chính là hy vọng điện hạ cho phép ta xuống sửa lại chỗ hờ!” Sa Lỗ cung tay nói: “Vốn dĩ ta không cần phải có sự đồng ý của điện hạ cũng có thể xuống, nhưng bệ hạ nói, điện hạ đã là chủ nhân của Bồ Lô Trạch, hơn nữa với thực lực của điện hạ, có lẽ rất lâu nữa vẫn là chủ nhân Bồ Lô Trạch, do đó việc này vẫn nên nói với điện hạ thì vẫn tốt hơn.”

Tuy ngữ khí của Sa Lỗ rất khách khí nhưng Sở Thiên vẫn cảm nhận được một sự uy hiếp.

Trầm ngâm giây lát, Sở Thiên cười: “Ha ha, nếu dưới đó đã là đồ của Bào Uy Nhĩ bệ hạ thì người cứ tự nhiên. Có điều... đảo Bồ Lô Trạch đã được xây lại, có một số bí mật không thể để người ngoài biết. Vì thế ta hy vọng có thể được cùng đi với Sa Lỗ tiên sinh!”

“Việc này là nên rồi!” Sa Lỗ cười: “Nhắc đến Bồ Lô Trạch sau khi được điện hạ cải tạo, bệ hạ ta cũng rất kinh ngạc đó!”

Nói rồi, Sa Lỗ chỉ xuống đất, “Mời điện hạ theo ta!”

Sa Lỗ nhún người bay khỏi đại điện và lặn xuống biển, rồi chìm dần xuống lớp cát dưới đáy biển.

Sở Thiên luôn bám sát theo sau. Hai người nhanh chóng đến trước một đám ánh sáng đỏ.

Sau khi đứng vững, Sở Thiên bỗng nói với Sa Lỗ: “Hà hà, đúng như Bào Uy Nhĩ bệ hạ nói, giờ ta là chủ nhân của Bồ Lô Trạch, những thứ kia sau này cũng do ta bảo quản. Vậy... có phải nên cho ta biết đó là gì không?”

Sa Lỗ trầm ngâm, rồi cười: “Cũng chẳng có gì, chỉ là một khu mộ thôi.”

“Mộ? Hắc hắc...” Sở Thiên cười, “Khu mộ sao lại phát ra Thần Lực? Không lẽ... ở đây chôn...”

“Nếu điện hạ đã đoán được thì ta cũng không giấu nữa!” Sa Lỗ chỉ vào ánh sáng đỏ: “Những thi thể bên trong này, một nửa là thần, một nửa là ma thú thượng cổ!”

“Ma thú, trước khi chết là huynh đệ bộ thuộc của bệ hạ...” nhìn Sở Thiên một cái, Sa Lỗ cười tự hào: “Còn thần thì đều là bị chính tay bệ hạ giết.”

“Ca ngời Nữ thần Sinh mệnh!” Sở Thiên vừa nói được một nửa thì bỗng nhận ra trước mặt Sa Lỗ mà nhắc đến nữ thần là một việc vô cùng nguy hiểm, vì gần như là Biển Cấm có thù với Chúng Thần!

Nhận ra sự lo lắng của Sở Thiên Sa Lỗ cười: “Điện hạ yên tâm, bệ hạ và nữ thần Ái Lệ Ti không hề có thù hận gì, bệ hạ cũng sẽ không làm khó thánh đồ của nữ thần đâu!”

Nói rồi, Sa Lỗ giơ một tay lên, trên bàn tay xuất hiện một luồng ánh sáng đỏ màu máu.

“Thần Lực tăng thứ tư? Sở Thiên kinh ngạc.

“Ha ha, đây là sức mạnh bệ hạ ban cho ta để sửa chữa thần mộ.” Sa Lỗ vừa sửa thần mộ vừa nói: “Ta đâu đạt được đến cảnh giới này!”

Phù! May quá!

Sở Thiên thở phào nhẹ nhõm, nếu bất kể ai ở Biển Cấm mà cũng có Thần Lực tăng thứ tư thì Huyền thú đại lục có thể đổi tên thành Cấm kỵ đại lục rồi.

Một lúc sau, Sa Lỗ làm xong việc, nói với Sở Thiên: “Điện hạ, tuy thần mộ đã không còn chỗ hở nào nhưng Thần Lực của nó có thể vẫn bị rò rỉ một phần. Nếu điện hạ và A Mạt Kỳ tu luyện ở gần xung quanh thần mộ thì sẽ rất có lợi.”

Có lợi? Sở Thiên sáng mắt lên.

Sa Lỗ nói tiếp: “Ngoài ra, xin điện hạ hãy chú ý, điện hạ và A Mạt Kỳ kế thừa Thú Thần Lực của huyết mạch Long Thần, không dung hòa với Thần Lực của Thượng cổ Chúng Thần, vì thế điện hạ hãy nhớ, chỉ được thu nhận sức mạnh phát ra từ thi thể của ma thú, chứ Chúng Thần thì không được.”

Sở Thiên nghiêm túc ghi nhớ lại, rồi hỏi: “Tại sao Bào Uy Nhĩ bệ hạ không tu luyện ở đây?”

“Ha ha...” Sa Lỗ chỉ vào thần mộ cười lớn, “Cho dù Chúng Thần ở đây phục sinh, hợp lại cũng không không phải đối thủ của bệ hạ! Ngài nói xem, bệ hạ còn cần phải thu nhận thứ năng lượng hạ đẳng này sao?”

Trên đường quay lại bờ biển, Sở Thiên chỉ đi theo Sa Lỗ mà không nói lời nào.

“Điện hạ, ta xin cáo từ!” Sa Lỗ cũng tay hành lễ: “Xin điện hạ chú ý đến thần mộ, hôm khác bệ hạ nhất định sẽ hậu tạ!”

“Bào Uy Nhĩ bệ hạ quá khách khí rồi!”

Sở Thiên mồm thì khiêm nhường, nhưng bụng thì nghĩ: Hy vọng là Hải Vương Biển Cấm không nhỏ mọn như Long Hoàng.

Tiến Sa Lỗ xong, Sở Thiên bắt đầu bận rộn rồi. Trước tiên là cho viên Thần Thạch vào người Sát Lâm Na, rồi bịa ra tin Đức Khổ Lạp đang làm khách ở nhà bạn cũ cho Chu Lệ Á nghe. Sau những việc đó, Sở Thiên cùng với A Mạt Kỳ bắt đầu xuống đáy biển hấp thụ Thú Thần Lực!

Có điều không bao lâu, những ngày chuyên tâm tu luyện của Sở Thiên đã bị Lỗ Tây Nạp làm gián đoạn.

Vì cha già của Lỗ Tây Nạp, đại ca của Sở Thiên, Lang Vương bờ Tây Hải, Khải Văn bị người ta bắt nạt!

Khi Lỗ Tây Nạp khóc lóc đến gặp Sở Thiên, Sở đại thiếu gia lập tức đem người nhảy lên lưng Boeing. Một mặt là đi báo thù cho Khải Văn, mặt khác là muốn tuyên bố với đại lục rằng: thân thích của đảo Bồ Lôi Trạch không dễ bắt nạt thế đâu!

243. Chương 222: Nội Chiến Trong Lang Tộc

Để lại phần lớn ma thú ở lại trông nhà, Sở Thiên lên đường đi đến bờ Tây Hải, đi cùng chỉ có Boeing, Kim Cương, và Lỗ Tây Nạp.

Huyền thú đại lục quả thực to quá, dù Boeing có bay hết tốc lực cũng phải mất đến hơn nửa tháng mới tới được Tây Hải.

Sở Thiên bây giờ đã khác trước rồi, vừa bước vào vùng núi ở Tây Hải hắn đã phát hiện cái gì đó không đúng! Sói đâu rồi? Hàng triệu con Lang tộc có mặt khắp nơi trên bờ Tây Hải, gần như mọi ngã đường đều có trạm thu phí của chúng, vậy mà giờ đây, tuy trên núi có rất nhiều ma thú nhưng đến một con Cự Lang cũng không có.

Sở Thiên đứng trên lưng Boeing nhìn ra xung quanh rồi cau mày hỏi: “Lỗ Tây Nạp, phụ thân người còn chỗ ở nào khác không, ở đây ta không hề cảm nhận được hắn!”

“Phụ thân ta không có ở đây sao?” Lỗ Tây Nạp cắn môi: “Chẳng lẽ hang của Lang tộc Tây Hải bị bọn chúng cướp mất rồi? Khốn kiếp, phụ thân không dễ dàng rời khỏi hang đâu!”

“Trong Lang tộc có người có thể cướp mất hang của phụ thân ngươi sao?” Sở Thiên vỗ Lỗ Tây Nạp cười: “Không thể nào, Lang tộc ở Nam Hải cũng không có khả năng đấy!”

Tháng trước, Thú tộc sau khi lấy được lương thực ở Hồng Thổ Hạp Cốc đã lui binh, nhưng vua của Lang tộc cùng xuất chinh với Thú Vương đã tử trận dưới đao của Thiết Kỵ Khải Tát. Thế là Tứ đại tộc trưởng Lang tộc đã bắt đầu tranh giành vị trí Lang Hoàng. Người đầu tiên thất bại lại chính là cha già của Lỗ Tây Nạp, Lang Vương Tây Hải Khải Văn!

“Chỉ sợ ba lão già kia gọi trợ thủ!” Lỗ Tây Nạp lo lắng: “Tây Hải có rất nhiều ma thú cấp cao không vừa ý với cha của ta!”

Sở Thiên gục gặc, lần trước trước khi chia tay, Khải Văn đã ẩn ý nhắc đến việc nhờ Sở Thiên đi tiêu diệt một kẻ thù lợi hại.

Bay vòng trên hang của Khải Văn, Sở Thiên cuối cùng đã phát hiện ra vài con Cự Lang ở trong động huyết.

Sở Thiên chỉ vào động huyết nói: “Boeing, thả ra hai mươi con Phi Mao đi bắt mấy con Cự Lang kia về đây!”

Phành phạch! Phành phạch!

Hai mươi con Phi Mao — Quý Thạch Tượng được Sở Thiên đặt bừa cho cái tên, xông về phía động huyết.

Đám Cự Lang nhanh chóng bị bắt lại và được giao chp Lỗ Tây Nạp thẩm vấn.

“Khốn kiếp! Quả nhiên hang đã bị cướp!” Lỗ Tây Nạp giận dữ: “Những con Cự Lang này đều là thủ hạ của Lang Vương Tây Hải. Bây giờ địa bàn của phụ thân của ta phần lớn bị quy về tay Lang tộc Tây Hải rồi.”

“Thế phụ thân ngươi đâu?” Sở Thiên vội hỏi.

“Phụ thân bị ép đến bờ cát ở phía tây rồi!” Lỗ Tây Nạp hướng về phía nam hét thảm một tiếng.

“Khà khà, thú vị đây!” Sở Thiên cười, “Lỗ Tây Nạp, ngươi và Kim Cương ở đây cướp lại hang!”

“Thúc thúc, thúc cho Kim Cương theo ta? Ha ha, vui quá!”

Lỗ Tây Nạp nhìn cái hộp phủ vải đỏ trên lưng Kim Cương, liếm môi: “Không ngờ ông già Tề bách Lâm đây lại nghiên cứu ra được thứ khủng bố như thế! Kim Cương, giờ thử bắn một phát xem sao nào!”

“Ngươi muốn phá sập hang của phụ thân ngươi đấy à?” Kim Cương dùng hai ngón tay nhắc Lỗ Tây Nạp lên rồi nhún người nhảy xuống khỏi Boeing.

“Cứu ta với! Lông của ta rồi hết rồi!”

Bóng dáng Kim Cương hạ cánh xuống vùng núi trong tiếng kêu ai oán của Lỗ Tây Nạp.

Còn Sở Thiên thì tiếp tục đi về phía tây. Cuối cùng thì tìm thấy Khải Văn thương tích đầy mình trong một túp lều nát trên bờ biển.

“Đại ca, sao lại thành ra thế này?” nhìn bộ dạng thảm hại của Khải Văn, Sở Thiên kêu lên: “Huynh đệ đâu hết rồi? Ngàn vạn con Lang tộc Tây Hải đâu?”

“Huynh đệ, cuối cùng đệ cũng đến!” Khải Văn lét tấm thân tàn ra, thở dài: “Từ sau khi ta bị đánh bại, ài, lòng người thay đổi rồi. Các huynh đệ thì người chết, kẻ chạy trốn, còn lại thì cũng theo Lang Vương Tây Hải rồi.”

“Đừng vội vàng, huynh cứ từ từ nói, để đệ chữa trị cho!”

Khải Văn nằm trên bãi cát, vừa để Sở Thiên trị thương, vừa than thở: “Từ khi Lang Hoàng bị hạ tử trận ở Hồng Thổ Hạp Cốc, Thú Vương ở thảo nguyên Huyền Hà không biết tại sao lại không chỉ định Lang Hoàng kế vị. Thế là Tứ đại Lang Vương bắt đầu tranh giành hoàng vị. Ban đầu, ta dựa vào số thuốc mà đệ đưa

suýt nữa thì thắng rồi. Nhưng ai ngờ... ài~ ai ngờ được Lang Vương Tây Hải câu kết với ma thú cấp cao ở Tây Hải cướp đi hang của đại ca ta đây!”

Khải Văn nói xong cũng là lúc Sở Thiên trị thương xong.

“Ha ha, đệ không hổ danh là Tế Tự thần thánh thượng cổ!” Khải Văn nhảy lên, bá vai Sở Thiên: “Lần này đệ nhất định phải giúp đại ca!”

Sở Thiên cười: “Đệ đã bảo Lỗ Tây Nạp đi cướp lại hang cho huynh rồi”

“Quá tốt rồi!” Khải Văn nắm chặt tay: “Phát Lạp Dịch Nặc huynh đệ, đệ hãy mời A Mạt Kỳ tiên sinh giết tên Lang Vương Nam Hải trước!”

“A Mạt Kỳ?” Sở Thiên cười: “A Mạt Kỳ không đến, lần này đệ chỉ đem theo Kim Cương và Boeing!”

“Hả?” ánh mắt lộ vẻ thất vọng, Khải Văn nói: “Đệ quá khinh địch rồi, tuy ma thú cấp tám không phải đối thủ của Kim Cương nhưng lần này đã thương ta là ma thú cấp chín!”

Sở Thiên cười, Sở đại thiếu gia bây giờ đã không coi ma thú cấp chín là gì nữa rồi. Sở Thiên vẫn đem theo Kim Cương một mặt là không muốn để lộ thực lực, mặt khác là muốn Kim Cương thử nghiệm thứ vũ khí mới của Bồ Lôi Trạch.

“Hà hà, đại ca yên tâm đi!” Sở Thiên cười: “Đến lúc đó huynh sẽ biết Kim Cương có thể đối phó với ma thú cấp chín không thôi!”

Sở Thiên hỏi: “Đại ca, đánh huynh bị thương rồi cuộc là ai? Chúng ta đi xả hận cho huynh trước!”

“Là Ma Căn!” Khải Văn cắn môi: “Hùng Mang cấp chín, Ma Căn!”

Ma Căn? Sở Thiên bỗng nhớ ra cái tên này. Một lần khi hắn ở Tây Hải, con ma thú cấp chín hói đầu quyết tiền thăm mỹ, nhưng tên Ma Căn này đã bị Thái Qua Nhĩ giết rồi. Lần thứ hai nghe thấy cái tên này là từ miệng của Long Vương Hoàng Kim Mạch Khăng Tích. Nhưng Ma Căn theo lời Mạch Khăng Tích là một trong Ngũ đại ma thú thượng cổ nắm giữ nguyên tố trong thiên hạ!

Không lẽ cái tên ‘Ma Căn’ này lại phổ biến vậy? Sở Thiên hỏi: “Đại ca, đệ nhớ có một ma thú Bạo Hùng cấp chín ở Tây Hải cũng tên Ma Căn, nhưng hắn đã chết rồi!”

“À, đây là A Long Tả - Ma Căn.” Khải Văn giải thích, “Đã thương ta là Sách Phi Á - Ma Căn. Ở Tây Hải gia tộc Ma Căn là một thế lực rất lớn mạnh.”

Sở Thiên hiểu ra, thì ra là tên đầy đủ của Tây Phương Hóa. Nói ra thì theo lễ nghi quý tộc của Tây Phương Hóa thì tên đầy đủ của Sở đại thiếu gia bây giờ là: Phát Lạp Dịch Nặc - Thánh-Bồ Lôi Trạch-Thiên-Sở!

Khải Văn nói tiếp: “Đệ phải cẩn thận, A Long Tả-Ma Căn mà đệ giết chính là đại ca của Sách Phi Á -Ma Căn!”

“Đa tạ đại ca!” Sở Thiên cười nhạt, không hề để tâm đến tên ma thú cấp chín ấy, chỉ cần không phải là Ma Căn trong Ngũ đại ma thú thượng cổ là được!

Gọi Boeing đáp xuống đất, Sở Thiên kéo Khải Văn trèo lên “Chắc Lỗ Tây Nạp và Kim Cương đã lấy lại được hang rồi! Chúng ta quay về rồi nói!”

Khi Sở Thiên về đến nơi, mấy trăm con Cự Lang đã được giải quyết xong.

Khải Văn gọi các thành viên trong tộc đang ẩn nấp ở quanh đó về, hang của Lang tộc Tây Hải lại hồi phục sinh khí!

Nhưng qua một ngày, chỉ có một ngày, bọn Sở Thiên đã bị bao vây.

Nhìn đám Cự Lang đứng khắp núi, Sở Thiên cười: “Đại ca, ở đây cũng phải có đến hai mươi vạn con Cự lang. Lang Vương Nam Hải làm thế nào mà từ eo biển Thái Diệp Qua đem được nhiều quân thế này?”

“Hừ!” hai mắt Khải Văn đỏ ngầu, “Lang Vương Nam Hải chỉ đem mười vạn huynh đệ đến. Đám kia có một nửa là phản đồ Tây Hải!”

Không ngờ Cự Lang cũng thấy gió chiều nào che chiều ấy như con người! Sở Thiên cười thầm, nói: “Đại ca, huynh có định cho đám phản đồ kia một cơ hội không?”

Khải Văn ngẩn ra: “Ý của đệ là...”

“Nếu đại ca muốn cho chúng cơ hội thì đệ sẽ bảo Kim Cương chỉ giết Lang Vương Nam Hải, rồi đại ca triệu chúng về.” dừng một lúc, Sở Thiên chỉ lên núi: “Nếu đại ca không cho chúng cơ hội thì mục tiêu của Kim Cương sẽ là toàn bộ Cự Lang!”

Khải Văn do dự một lát, rồi thở dài: “Thôi đành vậy, trước đây chúng đều là huynh đệ của ta, chẳng qua là bị Lang Vương Nam Hải ép!”

“Khải Văn, người ra đây cho ta!” một giọng nói vang lên từ bầy sói.

“Là Lang Vương Nam Hải.” Khải Văn nói nhỏ với Sở Thiên, rồi xông ra ngoài, “Lang Vương Nam Hải, huynh đệ của lão tử đã đến rồi, thông minh thì người mau đầu hàng, bái ta làm Lang Hoàng!”

Một con Cự Lang màu xám xanh tách ra khỏi bầy sói, liếc qua Sở Thiên một cái rồi nói: “Khải Văn người không đánh lại ta thì mời điện hạ Phất Lạp Dịch Nặc đến. Thế thì có gì tài giỏi? Thế diện của Lang tộc chúng ta bị người bôi nhọ cả rồi!”

“Hừ! Thế việc gia tộc Ma Căn thì sao?” Khải Văn phản lại: “Phất Lạp Dịch Nặc điện hạ là huynh đệ của ta, ta mời huynh đệ giúp đỡ thì mất mặt cái gì? Không như người, mời gia tộc Ma Căn, kẻ thù của Lang Tộc!”

“Ồ, Khải Văn lão đại nói năng không khách khí gì cả!”

Một người phụ nữ lưng hổ, eo gấu, cơ thể to lớn, ăn mặc lại hoa hòe hoa sói, đi ra từ bầy sói, “Sách Phi Á - Ma Căn ta chẳng qua là nhận tiền làm việc, ta có thù hằn với Lang tộc từ hồi nào vậy?”

Ca ngời nữ thần Sinh mệnh! Sở Thiên thầm kêu trời, đây là người phụ nữ xấu nhất mà lão tử từng gặp trong đời!

“Ài~” Lỗ Tây Nạp thở dài, vuốt đám lông trên đầu lẩm bẩm: “Đây quả thật là nỗi xấu hổ của tất cả cái đẹp trên đại lục này!”

Ma Căn rõ ràng đã nghe được lời của Lỗ Tây Nạp, giận dữ nhìn hắn rồi cười với Sở Thiên: “Phất Lạp Dịch Nặc điện hạ, sao lại chỉ có Kim Cương? A Mạt Kỳ tiên sinh đâu?”

Không quan tâm Khải Văn liên tục nháy mắt, Sở Thiên cười: “Bổn điện hạ chỉ mang theo Kim Cương!”

“Hừ!” Kim Cương sừng sững như ngọn núi hừ một tiếng, gió từ mũi thổi bay đi mấy con Cự Lang gần đó, “Đối phó với người, ta là đủ rồi!”

“Hi hi, ha ha...” tiếng cười quái dị của Ma Căn quả thật nghe không nổi, chỉ vào Sở Thiên, Ma Căn cười: “Nếu đã chỉ có Kim Cương thì hôm nay bốn tiểu thư sẽ ném thử xem Tế Tự thần thánh có mùi vị như thế nào!”

244. Chương 223: Vũ Khí Mới Của Đảo Bồ Lô Trạch

“Người muốn giết chết ta sao?” Sở Thiên nhìn Ma Căn cười.

“Hề hề, Bồ Lô Trạch quả thật không dễ động vào.” Ma Căn cười: “Nhưng điện hạ đã dám một mình đến Tây Hải thì Sách Phi Á - Ma Căn ta cũng không khách khí nữa!”

“Ồ?” Sở Thiên quan sát Ma Căn, hỏi thích thú: “Người không sợ sau khi giết ta thì A Mạt Kỳ sẽ truy sát người sao?”

“Hừ, cùng lắm thì bà cô ta đây mai danh ẩn tích!” Ma Căn liếm ngón tay, “Còn cơ hội giết Tế Tự thần thánh thì chỉ có một thôi!”

“Huynh đệ, chúng ta chạy trước đã, sau này báo thù!” Khải Văn ở đằng sau kéo kéo áo Sở Thiên.

“Tại sao chúng ta phải chạy? Người trên đảo Bồ Lô Trạch không biết chạy là gì!” Sở Thiên vẫy tay ra hiệu Khải Văn không phải hoảng, rồi chỉ vào Kim Cương: “Muốn giết ta thì phải hỏi ma thú của ta trước đã!”

“Chỉ là một con Cự Viên cấp tám, Phất Lạp Định Nặc người tìm đến chỗ chết rồi!”

Ma Căn dẫm hai chân xuống đất nhún người xông về phía Sở Thiên.

“Đối thủ của ngươi là ta!”

Kim Cương gầm lên, di chuyển sang bên, nhằm thẳng nắm đấm xuống đầu Ma Căn.

Ma Căn rõ ràng coi thường Kim Cương, chỉ bảo vệ mình bằng một lớp ma pháp, rồi vẫn nhắm vào Sở Thiên.

Uỳnh~~

Trời đất rung chuyển, mặt đất xuất hiện một hố sâu đến hàng mét, ở bên dưới là Ma Căn.

“Thú Thần tại thượng!” Khải Văn mở to mắt, nhìn trân trân vào cái hố, “Kim Cương chỉ là ma thú cấp tám thật sao?”

“Bình tĩnh cha ơi!” Lỗ Tây Nạp chép miệng: “Kim Cương có thể kéo được hàng vạn quân Thiết Kỵ Khải Tắt thì một con ma thú cấp chín có là gì? Hề hề, ở Bồ Lô Trạch, sức mạnh của Kim Cương vẫn chưa là nhất đâu!”

“Còn ai mạnh hơn cả Kim Cương nữa?” Khải Văn kinh ngạc hỏi.

“À đó... thôi, không nhắc đến nữa.” Lỗ Tây Nạp ủ rũ lắc đầu, “Người đó là một tên ngốc...”

“Phất Lạp Định Nặc, ngươi chọc tức ta rồi đấy!”

Ma Căn nhảy từ dưới hố lên, nhưng không lao về Sở Thiên nữa mà cảnh giác nhìn Kim Cương!

Kim Cương bước lên một bước rồi nằm xuống nói: “Sức của ngươi không được, muốn đánh bại ta thì phải dùng ma pháp!”

Ma Căn cười: “Ha ha... lão nương cứ không dùng ma pháp đấy!”

Nói rồi, hai tay Ma Căn rung lên biến thành đôi tay gấu tóm lấy đùi Kim Cương.

Gấu vốn sinh tồn dựa vào sức mạnh, nếu là người bình thường, thậm chí là cao thủ cấp cao gặp phải gấu cấp chín thì chỉ có đường thịt nát xương tan. Nhưng đối thủ của Ma Căn lại là Kim Cương!

Bình!

Chỉ một cú đấm, ngay ở bên cạnh cái hố vừa rồi lại xuất hiện một hố khác, và Ma Căn lại một lần nữa ở dưới đấy.

Sở Thiên bỗng vỗ vai Khải Văn hỏi: “Đại ca, ở gần đây có chỗ đất trống nào không? Đệ sợ lát nữa huynh đệ của huynh sẽ bị thương!”

“Có!” Khải Văn hất đầu về phía sau núi, “Sau ngọn núi đó có một bồn địa, có thể chứa mấy chục vạn huynh đệ!”

“Vậy thì tốt!” Sở Thiên cười, “Kim Cương, dụ Ma Căn ra sau núi, thử nghiệm vũ khí mới!”

“Tuân mệnh , ông chủ!” tuy đã về hưu nhưng Kim Cương vẫn hành quân lễ làm theo lời Sở Thiên.

“Băng Phong Trần!”

Từ dưới hố xuất hiện một luồng gió mang theo những mảnh băng nhỏ, theo sau nó là Ma Căn. Liên tiếp hai lần bị Kim Cương dùng sức lực đánh bại, ả không dám khinh địch nữa.

Leng keng, lách cách!! Các mảnh băng bắn tóe vào người Kim Cương nhưng chỉ để lại được vài vết xước nhỏ.

Khải Văn nhìn thấy vậy, vội vàng hỏi: “Huynh đệ, Băng Phong Trần là đỉnh cao ma pháp cấp tám, sao Kim Cương có thể...”

Lỗ Tây Nạp tiếp lời: “Ai dà, cha à, sao cha lại quên thúc thúc là ai chứ? Đừng nói Kim Cương, giờ con cũng không sợ ma pháp cấp tám nữa là! Ở đảo Bồ Lô Trạch, các ma thú tâm phúc bọn con uống thuốc của thúc thúc như ăn cơm, còn ai sợ mấy cái thứ ma pháp này chứ?!”

“Uống thuốc như ăn cơm?” Khải Văn tắc lưỡi ngưỡng mộ, rồi nhìn Kim Cương thắc mắc: “Kim Cương giờ có coi là ma thú cấp tám nữa không...”

Sau khi liên tiếp bị đả kích, Ma Căn tức giận tột độ, biến thành một quái vật đầu gấu đuôi rắn.

“Ủa, đại ca của Sách Phi Á - Ma Căn là Đại Địa Bạo Hùng, sao ả lại là con quái vật này?” Sở Thiên ngạc nhiên hỏi.

“Hà hà, huynh đệ không biết rồi.” Khải Văn ghé sát tai Sở Thiên cười gian: “Nghe nói tổ tiên của gia tộc Ma Căn là một con rắn, nhưng nó bản tính dâm loạn, chỉ cần là giống cái là nó làm tới luôn. Kết quả là sinh ra cả một đồng con cháu dị thường!”

Sở Thiên đang định châm chọc thì bỗng nghĩ tới việc con mình với hai cô vợ sẽ là gì? Người? Rồng? Dơi? Hay là quái vật hỗn huyết đây?

“Ca ngợi Nữ thần Băng tuyết!”

Đột nhiên, Ma Căn hét lớn, rời xa khỏi phạm vi tấn công của Kim Cương, ngẩng lên trời hô: “Băng Phong Bạo Tuyết!”

Chớp mắt, cả vùng núi xanh rì bị bao phủ bởi một lớp sương tuyết lạnh giá!

Khải Văn hét to: “Ma pháp đỉnh phong cấp chín, mau bảo Kim Cương...”

“Cha, không sao đâu!” Lỗ Tây Nạp ở đằng sau kéo kéo Khải Văn.

“Sao lại không sao?!” Khải Văn hốt hoảng, “Thuốc của thúc thúc con có lợi hại thế nào thì cũng không chống đỡ được với ma pháp chỉ kém mỗi cấm chú!”

Lỗ Tây Nạp vẫy vẫy móng, bảo Khải Văn lại gần, rồi nói nhỏ: “Tuy thúc thúc chưa nhắc đến, nhưng cha à, con đã dùng quả Tây Hải lần trước cha gửi mua chuộc được thiếu gia Mặc Phi Đặc và được biết...”

Nói rồi, Lỗ Tây Nạp nhìn xung quanh, thấy Sở Thiên vẫn đang suy nghĩ về huyết thống con mình sau này, yên tâm nói tiếp: “Nghe nói, Phát Lạp Định Nặc thúc thúc quen biết Nữ thần Băng tuyết, chúng ta không phải sợ ma pháp Băng hệ!”

Cũng không biết hiện tại Nữ thần Băng tuyết thật sự đang bảo vệ Kim Cương, hay đây là kết quả sự nỗ lực tu luyện của Kim Cương, dù sao thì Băng hệ ma pháp của Ma Căn hầu như chẳng có tác dụng gì với Kim Cương.

Hít~

Trước khi ma pháp xuất hiện Kim Cương đã bắt đầu hít vào rất nhiều không khí, đến khi Ma Căn phát động, thân hình to lớn của Kim Cương đã to ra gấp đôi.

Phù~

Khí lạnh của ma pháp Băng hệ và khí nóng trong hơi thở của Kim Cương gặp nhau, dòng không khí bắn tứ tung khiến đám sói chạy tứ tán.

Tuy ma pháp cấp chín rất mạnh, nhưng khi đến trước mặt Kim Cương thì bị yếu đi không ít, còn lại không đủ để đả thương cơ thể được ngâm trong thuốc của Kim Cương.

Phủi phủi những vệt máu và những sợi lông bị đóng băng, Kim Cương giơ ra một ngón tay lắc lắc về phía Ma Căn: “Ma pháp của ngươi cũng không được, xem ra ngươi không phải đối thủ của ta rồi!”

“Lão nương liều với ngươi~” Ma Căn trợn trừng mắt bay lên không trung, trông cái đầu gấu thật dữ tợn!

“Đợi đã!” Kim Cương chỉ vào bầy sói dưới đất, “Ngươi muốn xử luôn cả Lang Vương Nam Hải đây à?”

Lang Vương Nam Hải ở dưới đất cũng giật mình, trận chiến đẳng cấp này không còn là cái hấn có thể xem nữa rồi.

“Đúng thế, Ma Căn đại tỷ, đừng đánh nhằm vào đệ và các anh em!”

Kim Cương chỉ vào sơn cốc mà Sở Thiên lúc nãy chỉ, “Chúng ta ra kia đánh!”

“Được! Lão nương tiếp người đến cùng!” Ma Căn bay đi trước.

Uỳnh uỳnh! Kim Cương cũng đi theo, mặt đất rung chuyển đến mức đám sói phải chạy loạn.

“Ha ha, Khải Văn lão đại!” Lang Vương Nam Hải chậm rãi tiến lên phía trước: “Giờ thì ai có thể bảo vệ người? Hừ, dựa vào một Tể Tự không có pháp lực sao? Anh em, tiêu diệt bọn chúng!”

“Boeing!” Sở Thiên gọi to.

Ngay sau đó, hàng trăm con Thạch Tượng Quỷ phân tán đám Cự Lang bên cạnh Sở Thiên, đưa Sở Thiên và Khải Văn lên lưng Boeing,

Vừa ngồi xuống, Sở Thiên bịt chặt lấy tai nói: “Đại ca, bịt tai lại đi, tí nữa sẽ rất ồn đấy!”

“Sao thế?” Khải Văn thắc mắc.

“Oh yeah!” Lỗ Tây Nạp phấn khích hét lên, “Ha ha... thúc thúc, có phải Kim Cương bắt đầu thử vũ khí mới không?”

Sở Thiên gật đầu cười, rồi nheo mắt nhìn về sơn cốc.

Khải Văn bịt tai lại theo lời Sở Thiên, “Vũ khí mới? Vũ khí gì...”

Uỳnh!!!

Sơn cốc dường như mọc thêm một mặt trời nữa. Bụi khói mù mịt, một dòng nham thạch từ dưới đất phun trào.

Chớp mắt, cả dãy núi vừa mới đây còn là một dãy núi yên tĩnh, giờ đã mãi mãi biến mất trong màn khói lửa.

“Huynh đệ mau chạy thôi!” Lang Vương Nam Hải sợ đến run rẩy, không biết là thủ hạ đã chạy lâu rồi.

“Gan bé thế mà còn dám tranh giành vị trí Lang Hoàng?” Sở Thiên khinh thường nhìn Lang Vương Nam Hải đang chạy trốn, rồi nhìn về phía cây nấm khói ở đằng xa.

“Khốn kiếp, lão già Tề Bách Lâm quả thật đã không nói khoác, Lỗ Tây Nạp cười khổ, “Thôi vậy, về thì xin lỗi lão một câu...”

Khải Văn sớm đã chết sững rồi, lắp ba lắp bắp hỏi: “Huynh... huynh đệ... đây... đây là cấm chú Hỏa hệ Hủy Thiên Diệt Địa phải không?”

“Đúng thế, chính là nó!” Sở Thiên cười: “Có điều uy lực đã bị giảm mất một nửa rồi.”

Lúc này, Kim Cương đang vác một khẩu pháo lớn treo lên đỉnh núi, tay trái giữ pháo, tay phải đập vào ngực, hành quân lễ Khải Tắt với Sở Thiên rồi nói: “Báo cáo ông chủ, đại pháo Romeo đời thứ hai thử nghiệm thành công!”

Nhìn hai tay máu me be bét của Kim Cương, ngực và vai có những vết thương, Sở Thiên hơi xót, “Trị thương đã rồi nói!”

Kim Cương xử lý vết thương xong nói: “Uy lực của đại pháo đã bằng được một nửa của cấm chú, nhưng sức phản xạ của nó quá lớn, hơn nữa phạm vi sát thương vẫn chưa hoàn toàn không chế được. Sức mạnh phát ra mất phương hướng thì rất dễ làm hại đến người sử dụng!”

“Ừ, ta sẽ bảo Tề Bách Lâm tiếp tục cải tiến.”

Sở Thiên nói với Khải Văn: “Đại ca, loại đại pháo này là cơ mật của đảo Bồ Lô Trạch!”

“Ta hiểu!” Khải Văn gật gật liên hồi, “Vừa rồi Lang Vương Nam Hải chạy mất không nhìn thấy đại pháo của đệ, ở đây cũng không có người ngoài, đại ca sẽ bảo huynh đệ giữ bí mật cho đệ!”

Sở Thiên cảm ơn Khải Văn xong thì hỏi Kim Cương: “Ma Căn chết chưa?”

“Sách Phi Á-Ma Căn đã chết! Ta đã làm theo dặn dò của ông chủ, nhất thi thể của ả về rồi.” Kim Cương cất đại pháo vào hộp sau lưng rồi nói: “Nhưng ả ta không chết ngay, trước khi chết còn không phục, ả nói... nói người nhà của ả sẽ tìm ông chủ báo thù!”

245. Chương 224: Sóng Gió Ở Bờ Tây Hải

Bờ Tây Hải, La Nhĩ Công Quốc, quốc đô Lan Đồn Thành.

Màn đêm buông xuống, trang phục đơn giản, Sở Thiên đi vào tổng bộ ngày xưa của binh đoàn Bạo Phong. Anh trai của Chu Lệ Á vẫn ở đây.

“Làm gì đấy?” gác cửa ngăn Sở Thiên lại, “Đây là tổng bộ của binh đoàn Bạo Phong Tây Hải, nghiêm cấm người ngoài!”

“Tránh ra!” Lỗ Tây Nạp ở đằng sau hét lên bước qua cửa.

“Ngài là... Lỗ Tây Nạp thiếu gia!” gác cổng mừng khôn xiết, hét to vào bên trong: “Đoàn trưởng, Lỗ Tây Nạp thiếu gia về rồi!”

Lạc Khắc vội vàng chạy ra, “Đại thiếu gia về rồi, thế muối muối và em rể ta đâu?”

Hơn một năm không gặp, Lạc Khắc đã rần rỏi, tinh anh hơn. Khuôn mặt đầy sự trải nghiệm, dấu hiệu chức nghiệp trên người cũng đã là Kiếm Sĩ Hoàng Kim cấp sáu rồi.

Lạc Khắc nhìn thấy Sở Thiên, đầu tiên là khựng lại, rồi ngạc nhiên hỏi: “Ngài là...”

Năm đó, Sở Thiên là một đạo tặc hạ tiện, vì muốn giấu thân phận còn cải trang thành luộm thuộm bẩn thỉu. Còn bây giờ, Sở đại thiếu gia đã là người quyền cao chức trọng, Thân Vương Bồ Lô Trạch hùng cứ một phương. Thêm vào đó là Thần Lực ngày càng điều luyện, khí chất uy nghiêm mà thần bí trên người hẳn đã không còn như người thường nữa, chẳng trách mà Lạc Khắc nhất thời không nhận ra.

“Ha ha, đại ca không nhận ra đệ sao?” Sở Thiên giơ hai tay ra cười, “Đệ là em rể An Định đây mà!”

“An Định? Người là An Định?” Lạc Khắc cười lao đến ôm Sở Thiên: “Muội muội Chu Lệ Á của ta đâu? Sao nó không đến?”

“Chu Lệ Á đang ở nhà tu luyện ma pháp!” Sở Thiên kéo Lạc Khắc vào trong tổng bộ.

“Hà?” trong đại sảnh, vừa nhìn thấy Sở Thiên thì Tế Tự A Luân chết sững.

“A Luân, nhìn cái gì?” Lạc Khắc đập đập A Luân: “Sao đến em rể ta mà người cũng không nhận ra sao? Hẳn là đoàn trưởng thật sự của binh đoàn chúng ta đấy thôi!”

“Không... không!” A Luân thất thần lấy ra từ trong người một cuộn giấy, rồi đối chiếu với Sở Thiên.

“Ca ngợ nữ thần Sinh mệnh!!”

A Luân nhìn một lúc lâu, rồi quỳ mọp xuống, giọng run run: “Tế Tự cấp năm bờ Tây Hải A Luân xin bái kiến Tế Tự thần thánh thượng cổ, Quang Minh Thánh Đồ, Hồng Y Đại giáo chủ Thần điện, Thân Vương Bồ Lô Trạch, Phất Lạp Định Nặc điện hạ!”

Sở Thiên giờ mới nhớ ra, thân phận Quang Minh thánh đồ của mình có sức ảnh hưởng lớn thế nào trong lòng các Tế Tự.

“A Luân, người nói linh tinh cái gì thế?” Lạc Khắc kéo A Luân dậy, “Đây là em rể ra không phải Tế Tự thần thánh!”

“Nhưng mà đoàn trưởng nhìn xem!” A Luân chỉ vào hình ảnh trong cuộn giấy: “Hình vẽ của Phất Lạp Định Nặc điện hạ, gần như mọi Tế Tự trên đại lục này đều có, ta không nhận lầm đâu!”

Lạc Khắc nhét cuộn giấy lại vào người A Luân, “Người cũng không phải không biết, năm đó có người nói em rể ta giống Tế Tự thần thánh còn gì. Thôi đi, An Định là một đạo tặc!”

“Hà hà, ta không phải Tế Tự thần thánh!” Sở Thiên chỉ vào tóc mình cười: “Không tin thì người nhìn xem, tóc ta màu trắng này!”

“Đúng thế!” Lạc Khắc phụ họa: “Em rể ta còn là Sát thủ cấp tám nữa!”

Đem thân phận Sát thủ ra thì A Luân mới không nói nữa, nhưng trên mặt đầy vẻ thất vọng.

Ôn lại chuyện cũ xong, Lạc Khắc để Sở Thiên nghỉ ở phòng mình rồi ra ngoài chuẩn bị tiệc chiêu đãi Sở Thiên.

Uể oải ngồi trên ghế, Sở Thiên chậm rãi nói: “Đi theo ta suốt từ hang sói đến đây, sư phụ, ngài ra mặt được rồi!”

“Tại sao không cho Lạc Khắc biết thân phận của người?” Sư phụ của Sở Thiên — Ảnh đột nhiên xuất hiện trong không trung.

“Trên đại lục có rất nhiều người nhìn ta không thấy thuận mắt.” Sở Thiên ra ý bảo Ảnh ngồi xuống rồi nói: “Nếu chúng biết ta có người thân ở Tây Hải thì rắc rối lắm!”

Ảnh không ngồi mà lặng lẽ nhìn Sở Thiên, “Người thay đổi rồi!”

“Hà hà, con người là luôn thay đổi mà!” Sở Thiên vuốt vuốt tóc, cười: “Năm đó ta chẳng biết gì ma pháp, chỉ có cách giả Thần Côn mạo danh đạo tặc sống qua ngày. Còn giờ ta là Thân Vương Bồ Lô Trạch, chủ nhân của Long Ưng cấp mười A Mạt Kỳ. Có điều... vẫn là học trò của sư phụ!”

“Người đã không còn cần phải gọi ta là sư phụ nữa! Bản năng sát thủ cho ta biết, người đã mạnh đến mức khiến ta phải sợ rồi!”

Sở Thiên xua tay, “Không cần biết thế nào, ngài và An Đông Ni đều là sư phụ của ta!”

Ảnh mặt lạnh lùng của Ảnh cuối cùng cũng thay đổi. Ảnh ngồi xuống trước mặt Sở Thiên.

“Sư phụ tìm ta có chuyện gì?” Sở Thiên hỏi: “Là việc ủy thác những sát thủ sư phụ đã chuẩn bị à?”

“Người ngày hôm nay còn cần những sát thủ tầm thường đó sao?” Ảnh cười gương: “Có điều ta vẫn cho họ đến đảo Bồ Lô Trạch. Hơn nữa đời này họ chỉ hiểu trung với Phất Lạp Định Nặc!”

Ảnh nói tiếp: “Ta vốn chỉ định nói cho người việc của sát thủ, nhưng sau khi thấy thực lực của người...”

“Sư phụ muốn ta cứu Thuấn?” Sở Thiên thở dài, “Điều này không thể được!”

“Tại sao?” Ảnh đứng bật dậy.

“Trong mắt sư phụ, Thuấn là niềm hy vọng cho sự phục hưng của Công hội đạo tặc, là thần tượng của mọi Sát thủ.” Sở Thiên nhìn vào mắt Ảnh, chậm rãi nói: “Nhưng trong mắt ta, hắn là một tên ngu xuẩn!”

“Phất Lạp Định Nặc!”

Sát khí nổi lên trên gương mặt Ảnh, hai bàn tay cũng nắm chặt lại.

“Ta không hề nói sai!” Sở Thiên cũng đứng dậy, “Đợi đến khi sư phụ đạt đến cảnh giới của ta thì ngài sẽ hiểu. Kẻ nào muốn khiêu chiến với Bào Uy Nhi đều ngu xuẩn!”

Nói xong, Sở Thiên bỗng biến mất, khi xuất hiện lại thì hắn đã đứng đằng sau Ảnh, hơn nữa chuôi của con dao phẫu thuật đang kề ngay trên yết hầu của Ảnh.

Sở Thiên cười nhạt cất con dao đi, rồi quay lại chỗ ngồi.

“Giờ ta giết ngài chỉ cần một đao.” Sở Thiên nói thản nhiên: “Nhưng nếu một hộ vệ của Biển Cấm muốn giết ta thì một đao cũng không cần... còn ta, cần bản là không xứng để Hải Vương Bào Uy Nhi phải ra tay!”

“Cái gì?” Ảnh ngồi phịch xuống, nào nề: “Thật vậy sao?”

“Ta đâu cần phải lừa sư phụ!” trên người Sở Thiên xuất hiện một tầng ánh sáng trắng, “Nếu Thuần có thể giết được ma thú cấp mười thì chắc hẳn cũng có được sức mạnh giống như ta. Hẳn chắc cũng biết sự lợi hại của Bào Uy Nhĩ. Nhưng ta không hiểu, tại sao hẳn vẫn có gan đi ám sát Hải Vương Biển Cẩm, sư phụ có biết tại sao không?”

“Ta cũng không rõ.” Ảnh nói: “Trong hồ sơ của Công hội đạo tặc có ghi lại rằng, Thuần ra đời một nghìn năm trước, năm trăm năm trước mất tích tại Biển Cẩm!”

Sở Thiên nhắm mắt lại. Một nghìn năm trước chính là khi đại chiến người và thú diễn ra. Ma thú cấp mười cũng xuất hiện từ lúc ấy...

Ảnh hỏi: “Cẩm chú Hỏa hệ ở trên núi hôm qua là do người giải phóng à?”

“Ha ha, sư phụ quên rồi sao, ta là tên thiếu năng ma pháp!” Sở Thiên cười: “Cho dù ta có mạnh thế nào thì ngay cả một quả cầu lửa nhỏ cũng không phóng ra nổi!”

“Thế ở Tây Hải này còn có ai có được thực lực đó?” Ảnh cau mày: “Chẳng lẽ là người của gia tộc Ma Căn? Không thể nào, theo Lang Vương Nam Hải nói thì Sách Phi Á - Ma Căn cũng chết do nó...”

“Sư phụ không cần đoán nữa. Sách Phi Á - Ma Căn là do thủ hạ của ta giết đấy!”

Muốn giấu nguyên nhân cái chết của Sách Phi Á - Ma Căn gần như là không thể. Vì e là cả Tây Hải đã nhìn thấy ánh sáng của cẩm chú rồi. Sở Thiên chỉ mong là người trên đại lục không biết cẩm chú ấy từ đâu mà ra.

“Đã là do người của người làm thì ta không hỏi nữa.” Ảnh rất thông minh, không quanh quẩn về vấn đề này nữa.

“Sở Thiên hỏi: “Sư phụ, ngài có hiểu về gia tộc Ma Căn không?”

“Sao thế? Gia tộc Ma Căn muốn gây sự với người à?” Ảnh nói, “Không cần lo, tài liệu Công hội có ghi, gia tộc Ma Căn khởi nguồn từ trận đại chiến nghìn năm trước. Tổ tiên của chúng là một ma thú cấp mười, cùng Thú Hoàng Ngũ Tư chống lại liên quân của con người, nhưng đã chết ở đảo Bồ Lô Trạch rồi. Nhưng những người xuất sắc nhất gia tộc trong vòng mấy trăm nay nay là A Long Tả - Ma Căn và Sách Phi Á - Ma Căn đều chết cả rồi. Khả khả, dù chúng còn sống thì người cũng sợ cái gì chứ?”

“Cẩn tắc vô áy náy mà!” Sở Thiên cười.

Tối đó, sau khi tiễn Ảnh, Sở Thiên để lại cho Lạc Khắc một khoản tiền lớn rồi nhân lúc đêm khuya rời đi.

Mọi việc đều giải quyết xong rồi, Sở Thiên cũng không phải vội nữa. Cưỡi Lỗ Tây Nạp, Sở Thiên vừa thưởng thức phong cảnh đêm Tây Hải vừa trở về hang của Khải Văn.

Vừa về đến nơi, Sở Thiên phát hiện Kim Cương đang quỳ đợi mình ở cửa hang như chịu tội.

“Kim Cương, người làm gì vậy? Mau đứng lên!” Sở Thiên vội nói.

“Ông chủ, xin lỗi!” Kim Cương cúi đầu, “Ta không hoàn thành được mệnh lệnh của ông chủ, xin được chịu phạt!”

“Mệnh lệnh?” Sở Thiên ngơ ngác, “Gần đây ta có lệnh cho người làm gì đâu! Rốt cuộc là sao?”

“Ông chủ vẫn luôn thu thập thi thể ma thú để chế luyện thuốc, nhưng ta...” Kim Cương đập mạnh vào ngực mình, “Ta không trông coi tốt thi thể của Sách Phi Á - Ma Căn!”

“Chỉ là một cái thi thể thôi mà, thôi bỏ qua!” Sở Thiên cười, “Dù sao thì ả cũng bị hủy không thành hình thù gì nữa rồi. Mất thì thôi. Người đứng lên đi!”

Kim Cương vẫn không muốn đứng lên, “Nhưng ông chủ, thi thể của Sách Phi Á - Ma Căn bị người khác cướp từ trong tay ta!”

“Ai cướp?” Sở Thiên nhảy khỏi lưng Lỗ Tây Nạp.

“Ta không nhìn rõ! Tốc độ của người đó rất nhanh, ta đuổi không kịp.”

“Khốn kiếp, đồ của lão tử mà cũng dám cướp!” Sở Thiên giận dữ.

Kim Cương nói: “Ông chủ, Khải Văn lão đại và Boeing đã đem theo huynh đệ Cự Lang đuổi theo rồi, thân thể ta to, tốc độ chậm nên ở đây đợi ông chủ.”

“Chuyện này xảy ra khi nào?” Sở Thiên hỏi.

“Chính tối hôm qua. Sau khi ông chủ đi không lâu người đó xông vào cướp thì thể đi. Theo lời dặn của ông chủ, ta không dám tùy tiện dùng đại pháo.”

“Ừm, người làm rất tốt!” Sở Thiên nheo mắt, có thể cướp được từ tay Kim Cương và hai ma thú cấp tám của Khải Văn, tên đạo tặc này không hề đơn giản!

Lỗ Tây Nạp dùng đuôi đập đập chân Sở Thiên, “Thúc thúc, cha ta đi cả ngày rồi chưa về, chắc đuổi được hần rồi!”

Cúi xuống đất ngửi ngửi mấy cái, Lỗ Tây Nạp nói tiếp: “Ta có thể tìm được các dấu hiệu cha để lại, họ đi về phía bắc!”

“Kim Cương, người ở đây trông hang cho Khải Văn lão đại!” Sở Thiên nhảy lên lưng Lỗ Tây Nạp, vỗ mạnh “Chúng ta đuổi theo!”

246. Chương 225: Gia Tộc Ma Căn

Sở Thiên và Lỗ Tây Nạp đuổi theo về phía bắc. Tốc độ của Sở Thiên vốn vượt qua Lỗ Tây Nạp nhưng do Lỗ Tây Nạp phải lần tìm dấu hiệu để lại của Khải Văn nên tốc độ của hai người chậm đi rất nhiều.

Đến trưa ngày hôm sau, cuối cùng Sở Thiên cũng gặp được lão quần gia của Khải Văn tại vùng giáp ranh phía bắc.

“Điện hạ, thiếu gia.” Lão quần gia đem theo vài con Cự Lang đợi trên đường, “Tốc độ của lão gia nhanh quá bọn ta đuổi không kịp. Hơn nữa phía trước là ra khỏi núi rồi, lão gia sợ thuật ẩn thân của bọn ta bị lộ ở trên bình nguyên nên bảo đây đợi mọi người.”

“Tra ra ai là kẻ cướp thì thể chưa?” Sở Thiên hỏi.

“Nhìn từ đằng sau lưng thì là con người, nhưng cũng có thể là ma thú cấp chín biến thành hình người.” lão quần gia nói, “Vừa rồi người đó chạy trốn vào sơn cốc đã để Boeing rút lại sau, giờ chỉ còn lão gia đang đuổi theo. Mọi người cũng mau đuổi theo xem sao.”

“Được, ta và thúc thúc đi ngay đây!” Lỗ Tây Nạp từ biệt lão quần gia rồi tiếp tục chạy về phía bắc.

“Lỗ Tây Nạp, không cần vội vàng.” Sở Thiên cảm thấy Lỗ Tây Nạp tinh thần đang bất an liền an ủi: “Trừ ma thú cấp mười ra, không có ai có thể phát hiện được thuật ẩn thân của phụ thân ngươi đâu. Ông ấy cũng sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!”

Sự an ủi đó hình như đã có tác dụng, không cần đến nửa ngày, họ đã tìm được Khải Văn ở một vùng đất hoang đầy đá... hần chưa chết, nhưng cũng chỉ là chưa chết.

Một cây cột gỗ cao hơn mười mét cắm thẳng đứng trên đất. Còn Khải Văn, thì đang bị treo trên đỉnh cột, lắc lư theo gió, thỉnh thoảng có mấy giọt máu nhỏ xuống đất.

“Cha!” Lỗ Tây Nạp xông tới, cắn đứt cây gậy thả Khải Văn xuống.

“Huynh đệ, sao đệ lại tới?” Khải Văn hé mắt, yếu ớt nói: “Mau đi đi, đệ không thấy sao? Đây là...”

“Có người muốn dụ đệ ra đây!” Sở Thiên tiếp lời, rồi cúi người chữa thương cho Khải Văn, “Đại ca, cơ thể huynh không sao, chỉ là bị ma thú đỉnh phong cấp chín đánh bị thương. Uống thuốc của đệ rồi nghỉ ngơi vài ngày là khỏe thôi.”

Nói xong, Sở Thiên bế Khải Văn lên lưng Lỗ Tây Nạp, “Đưa phụ thân về trước đi, ở đây giao cho ta!”

“Vâng, thúc thúc cẩn thận! Ái, cha làm gì vậy?” Lỗ Tây Nạp vừa định quay người đi thì bị Khải Văn cản vào cổ “Cha nhẹ nhẹ thôi, lông trên cổ con là đẹp nhất đấy!”

“Tiểu... tiểu tử thôi! Ta dạy ngươi thế nào hà?” Khải Văn tuy thương tích trầm trọng nhưng vẫn cố gượng nạt nộ: “Thúc thúc ngươi vì báo thù cho ta mà gặp rắc rối. Chúng ta làm sao có thể để thúc thúc ngươi ở lại một mình để chạy trốn?! Khốn kiếp, bờ Tây Hải không có thứ nghiệt chủng như thế, cùng lắm là chết cùng nhau!”

“Nhưng mà thực lực của thúc thúc hiện nay...”

“Được rồi, đại ca, hai người đi trước đi!” Sở Thiên cười: “Vài con ma thú cấp cao đệ vẫn đối phó được. Mau đi đi! Lang Vương Nam hải có thể vẫn chưa chết đâu. Hang của huynh giờ chỉ có Kim Cương trông coi!”

“Ồ, các ngươi vẫn muốn đi hả?”

Bỗng có mấy người bao vây bọn Sở Thiên lại.

Sở Thiên nhìn thấy có tất cả bảy người, 5 nam 2 nữ. Dẫn đầu là một người người đàn bà ăn mặc vô cùng diêm dúa lòe loẹt.

Tất cả đều là ma thú cấp chín! Tuy thực lực của bảy người không bằng nhau nhưng trên người đàn bà kia lại tỏa ra luồng ma pháp khiến Sở Thiên cảm thấy chút uy hiếp.

Cấp chín và cấp mười có khoảng cách rất xa, chẳng qua là vì sự tồn tại của Linh Vực. Nhưng có một số cao thủ cấp chín tuy không có Linh Vực nhưng họ lại có thể tu luyện ma pháp và đấu khí đến mức có thể thăng cấp. Thậm chí có thể giết được ma thú cấp mười trước khi Linh Vực xuất hiện. Những người như vậy chỉ có Pháp Thần Mai Lâm, và cả... người đàn bà trước mặt Sở Thiên kia.

“Hà hà, được gặp Tế Tụ thần thánh Phát Lạp Định Nặc ở đây, tỷ đệ bọn ta thật may mắn!” người đàn bà đó nói: “Ta là Mã Cách Lệ - Ma Căn, có thể gọi ta là Mã Cách Lệ.”

Mã Cách Lệ chỉ vào mấy người đứng sau lưng, nháy mắt với Sở Thiên: “Đây là năm đệ đệ của ta và muội muội bé nhất nhà.”

“Gia tộc Ma Căn?” Khải Văn lạnh người, cổ trèo xuống khỏi lưng Lỗ Tây Nạp, “Các ngươi muốn gì?”

“Khải Văn lão đại còn hỏi ta muốn gì sao?” Mã Cách Lệ thay đổi sắc mặt lạnh tanh: “Tam muội của ta, Sách Phi Á - Ma Căn, nửa tháng trước đi giúp Lang Vương Nam Hải tranh hoàng vị, nhưng ba ngày trước... nó đã chết ở hang của ngươi!”

“Vì thế ngươi dụ bọn ta đến đây?” Khải Văn hỏi.

Mã Cách Lệ cười buồn bã: “Gia tộc Ma Căn chúng ta cũng hiểu quy tắc của Tây Hải. Sách Phi Á đã nhận tiền, bị các người giết cũng không thể nói gì! Nhưng các ngươi, tam muội đã chết rồi, thi thể của nó các ngươi còn muốn giữ lại sao?”

“Người giữ thi thể của Sách Phi Á là ta!” Khải Văn lê cái thân tàn ra, “Đây là chuyện của ta, không liên quan gì đến huynh đệ ta, để đệ ấy đi đi!”

Sở Thiên kéo Lỗ Tây Nạp, “Họ nói thế là sao? Người cần cái xác đó là ta mà!”

Lỗ Tây Nạp nói nhỏ: “Thúc thúc không biết rồi, đây là quy tắc của bờ Tây Hải, người nhận tiền làm việc chết thì không được trả thù nhưng thi thể và di vật phải hoàn trả người nhà!”

Thì ra Khải Văn lão đại muốn nhận thay mình! Sở Thiên lắc đầu cười khổ, rồi đến trước mặt Mã Cách Lệ: “Cái xác đó là do ta lấy, có chuyện gì cứ tìm ta đây, để đại ca và con huynh ấy đi đi!”

Nói xong, Sở Thiên chẳng nói chẳng rằng nhắc Khải Văn lên lưng Lỗ Tây Nạp rồi đánh mạnh một cái cho hai cha con đi trước.

Lạ là người của gia tộc Ma Căn cũng không hề ngăn cản.

“Được, không hổ là Tế Tụ thần thánh!” Mã Cách Lệ tiến đến trước mặt Sở Thiên, khoảng cách cực kỳ gần, hơi nhích chân, dưới chiếc váy ngắn kia lộ ra làn da trắng bóc.

“Điện hạ có thể cho ta biết...”Mã Cách Lệ ghé sát vào tai Sở Thiên, giọng như rên rỉ “Ngài cần thi thể của tam muội làm gì?”

Sở Thiên lùi lại một bước tránh khỏi Mã Cách Lệ, cau mày nói: “Nếu người đã để Khải Văn lão đại đi thì nhất định là người hiểu chuyện. Ta không biết quy tắc của Tây Hải mới giữ lại thi thể của Sách Phi Á - Ma Căn. Chuyện này ta sẽ có đền bù thích đáng cho người!”

“Đền bù?” Mã Cách Lệ cười, lại tiến sát lại, “Không biết điện hạ muốn đền bù thế nào?”

Sở Thiên lại lùi một bước, khó chịu: “Đảo Bồ Lô Trạch của ta không có gì tốt, nhưng tiền và thuốc cũng có một ít, người ra giá đi!”

“Hi hi...” Mã Cách Lệ cười nghe đến lạnh chân răng, mái tóc dài bay theo gió, nhìn cũng xinh tươi, “Điện hạ cũng thật thô tục quá. Gia tộc Ma Căn chúng ta tuy không bằng Bồ Lô Trạch nhưng cũng không đến nỗi thiếu tiền.”

Nói rồi Mã Cách Lệ chỉ vào các em, “Thuốc của điện hạ rất tốt, nhưng, ngài xem thực lực của người nhà ta,... chỉ cần không gặp phải ma thú cấp mười thì chúng ta không cần đến thuốc của ngài!”

Cầu nhẹ lên mặt Sở Thiên, Mã Cách Lệ cười: “Ai dà, ta suýt thì quên mất, điện hạ là Tể Tự không có pháp lực, không cảm nhận được sức mạnh. Thế này đi, ta cho ngài biết, bảy người chúng ta đây đều là ma thú cấp chín!”

Sở Thiên nhăn mặt, vừa rồi thấy Mã Cách Lệ còn có vẻ là người hiểu chuyện, mà hắn cũng là người có lỗi trước, nên mới muốn nhân nhượng cho xong chuyện. Nhưng biểu hiện lúc này của Mã Cách Lệ khiến Sở Thiên bắt đầu ghét rồi, “Nói đi, rốt cuộc người muốn thế nào?”

“Ta không muốn đồ của điện hạ!” Mã Cách Lệ lại lờn vờn quanh người Sở Thiên “Ta muốn tặng điện hạ một số món đồ!”

“Người muốn tặng ta cái gì?” Sở Thiên nhẹ nhàng đẩy Mã Cách Lệ ra, cười: “Hình như ta không thiếu thứ gì cả?”

“Không, ngài có thiếu!” Mã Cách Lệ lần này không tiến lại gần Sở Thiên nữa mà thả lỏng người, cúi đầu cười kiêu lăng ló: “Điện hạ chỉ có hai vị phu nhân phải không?”

Sở Thiên cau mày “Ý người là...”

“Hi hi...” chiếc áo trên người Mã Cách Lệ vốn đã thấp nay càng thấp hơn, “Điện hạ thấy ta có đẹp không?”

“Bình thường, không đẹp bằng hai phu nhân của ta! An Na cũng hơn người nhiều.” Sở Thiên nhún vai “Đừng giận, ta chỉ nói sự thật thôi!”

“Người còn chuyện gì không? Sở Thiên hỏi, “Không thì ta đi trước.”

Nói xong Sở Thiên quay người đi.

“Đứng lại!” Mã Cách Lệ nhẹ nhàng tiến lại gần Sở Thiên “Điện hạ vội gì chứ?”

Dựa vào người Sở Thiên, Mã Cách Lệ nói giọng nũng nịu: “Chẳng lẽ ta không xứng với điện hạ? Phu nhân Sát Lâm Na là công chúa một nước. Ta biết mình không bằng, nhưng gia tộc Ma Căn ta phải hơn phu nhân Chu Lệ Á chứ? Điện hạ nhìn các em ta xem, họ đâu có kém Khố Á Tháp của Khải Tát?!”

Sở Thiên chép miệng, hỏi: “Ta thấy rất lạ, gia tộc Ma Căn các người đã có thực lực như vậy thì tại sao Sách Phi Á - Ma Căn lại vì tiền mà bán mạng chứ?”

“Ài~” Mã Cách Lệ thở dài, “Trong mắt người bình thường, thì gia tộc Ma Căn chúng ta là danh gia vọng tộc, cũng là thế lực mạnh nhất ở bờ Tây Hải. Nhưng trong mắt của điện hạ thì bọn ta là gì chứ? Không có sự bảo hộ của ma thú cấp mười, mấy anh em ta năm nào cũng phải cúi đầu trước Thú Hoàng ở thành Hoàng Kim! Sắp tới là mừng thọ Thú Hoàng bệ hạ rồi, tam muội ta cũng là vì chuẩn bị quà mừng thọ nên mới...”

Vừa nói Mã Cách Lệ vừa khóc thút thít, trông thật đáng thương, “Nhưng ngài xem Khải Văn lão đại, chỉ cần nhắc một câu hắn là huynh đệ với Phát Lạp Dịch Nặc là Thú Hoàng bệ hạ không những miễn quà mừng mà lại còn tặng quà hân! Ngài nói xem, bọn ta muốn tìm chỗ dựa là sai sao?”

Mã Cách Lệ ôm chậm lấy Sở Thiên, khóc lóc đến thương tâm.

Sở Thiên không biết nên khóc hay nên cười nữa, bị ôm đến choáng váng mặt mày, sao đến cái chuyện rắc rối loạn xạ này lão tử cũng gặp phải chứ?!

Uỳnh!

Chiếc nhẫn không gian bên tay trái Sở Thiên bỗng phát ra một tiếng động lớn.

Lưỡi đao Phán quyết! Sở Thiên thất kinh, đầu óc đang choáng váng lập tức tỉnh táo lại. Khốn kiếp! Tu luyện thần lực rồi sao vẫn còn bị chóng mặt?!

Ca ngợi Nữ thần Sinh mệnh!! Hình như Lạp Hy Đức từng nói có một loại Linh Vực Tinh Thần hệ, gọi là Mê Hoặc!

247. Chương 226: Nộ Hoả

Có một loại Linh Vực tên là Mê Hoặc. Điều này Sở Thiên đã được nghe từ Lạp Hy Đức, nhưng khi chính mình gặp phải hẳn mới biết sự lợi hại của Linh Vực Tinh Thần hệ.

Đẩy mạnh Mã Cách Lệ ra, Sở Thiên quét mắt qua bảy tỷ muội của ả, rồi nói lạnh lùng: “Nói đi, người dụ ra tới đây rốt cuộc là để làm gì?”

“Điện hạ, sao lại tức giận thế?” Mã Cách Lệ nhìn Sở Thiên với con mắt ngây thơ vô tội, rưng rưng như muốn khóc, “Ta...ta chỉ muốn tìm một người có thể nương tựa cũng là sai sao?”

Sở Thiên nhìn kỹ vào ánh mắt của Mã Cách Lệ, cuối cùng phát hiện ra một chút nồn nóng trong đó, liền cười: “Đừng quên ta là Quang Minh thánh đồ, được sự bảo vệ của nữ thần Sinh Mệnh! Linh Vực Tinh Thần hệ của người không có tác dụng gì với ta đâu!”

“Điện hạ...” Mã Cách Lệ ngồi xuống một cách tủi thân, “Điện hạ, ta chỉ là ma thú cấp chín, làm gì có Linh Vực gì chứ?”

“Đừng giả bộ nữa!” Sở Thiên nói: “Người có, hơn nữa thuộc tính Linh Vực của người là Mê Hoặc!”

“Hắc hắc!” Mã Cách Lệ đứng dậy cười nhạt, còn các đệ đệ và các muội của ả thì vây lấy Sở Thiên.

“Sao điện hạ lại biết?” Mã Cách Lệ thay đổi thái độ, hỏi với giọng lạnh như băng, “Tiếng động vừa rồi là gì?”

Sở Thiên không muốn nói nhiều với Mã Cách Lệ, bèn cười: “Có lẽ là nữ thần Sinh Mệnh bảo vệ ta chăng?”

“Người coi ta là con nít hả?” Mã Cách Lệ nói, “Không nói thì thôi, ta vẫn có cách bắt người mở mồm!”

“Vẫn muốn dùng Mê Hoặc sao?” Sở Thiên phui áo, “Nhưng hình như nó chẳng có tác dụng gì với ta cả. Hay là người cho ta biết trước đi, tìm ta có việc gì?”

“Nếu điện hạ cái gì cũng không biết thì ta cũng không nhiều lời nữa!” Mã Cách Lệ lùi vài bước, chỉnh lại y phục, nói: “Hôm nay chúng ta đến báo thù cho tam muội!”

“Hử?” Sở Thiên cười, “Quy tắc của bờ Tây Hải không phải cầm tiền rồi thì chết cũng không được trả thù sao?”

“Hử, đây là quy tắc của Khai Văn!” Mã Cách Lệ hừ giọng, chỉ về mấy người sau lưng, “Gia tộc Ma Căn của ta có quy định riêng!”

Sở Thiên giang hai tay ra, “Vậy thì sao còn chưa giết ta đi?”

“Khà khà, báo thù có rất nhiều cách!” Mã Cách Lệ cười, “Ví dụ như Mê Hoặc của ta, chỉ cần người bị ta mê hoặc là sẽ thành con rối trong tay ta! Đến lúc đó ta hoàn toàn có thể bảo người dâng đảo Bồ Lô Trạch cho gia tộc Ma Căn chúng ta! Người nói xem, báo thù như vậy có phải là hay hơn không?”

“Ừm, cách đó của người đúng là không tồi!” Sở Thiên gật đầu tán đồng, “Nhưng giờ ta vẫn chưa bị mê hoặc, người còn có thể làm gì?”

“Ta vẫn còn cách, nhưng hơi rắc rối một chút!” Mã Cách Lệ dùng một ngón tay nâng cằm Sở Thiên lên, cười: “Ta bắt ngươi cũng như vậy thôi! Nghe nói A Mạt Kỳ rất trung thành với ngươi. Ta sẽ dùng ngươi làm con tin ép A Mạt Kỳ tự sát. A Mạt Kỳ chết rồi, đảo Bồ Lô Trạch ngoài Khố Á Tháp ra thì không còn ma thú cấp chín nữa. Dựa vào mấy tỷ muội bọn ta, còn không chiếm được Bồ Lô Trạch sao? Ha ha ha...”

“Vừa rồi ngươi bảo vợ ngươi xinh đẹp hơn ta? Có thật không?” Mã Cách Lệ quay đầu nói với mấy đệ đệ, “Các đệ nghe đây, đợi khi tỷ tỷ làm chủ nhân của Bồ Lô Trạch, hai phu nhân của Phát Lạp Dịch Nặc sẽ là của các đệ!”

“Ha ha...” năm đệ đệ của Mã Cách Lệ cười lớn.

“Đại tỷ, thế muội thì sao?” tiểu muội muội của Mã Cách Lệ cười, “Các ca ca đều có lợi rồi, thế còn muội?”

“Tiểu muội yên tâm!” Mã Cách Lệ nói, “Nghe nói nam nhân Bồ Lô Trạch cũng không tồi đâu!”

Sở Thiên nheo mắt, nụ cười mang chút ngạc nhiên, “Mã Cách Lệ, ngươi biết ta đã làm gì ở Thái Thạch Bảo không?”

“Đương nhiên là biết!” Mã Cách Lệ véo mạnh lên má Sở Thiên, “Điện hạ cho nổ Thái Thạch Bảo làm rung chuyển cả đại lục! Hà hà, công chúa Sát Lâm Na chắc ngưỡng mộ mấy người phụ nữ bọn ta chết được!”

“Ài, thực ra ở Thái Thạch Bảo ta rất không vui!” Sở Thiên lắc đầu thở dài, “Vì lúc đó ta không giết người được! Người khác muốn cướp vợ của ta nhưng ta lại không thể giết người, thật là không thoải mái tí nào...”

Nói rồi, Sở Thiên ngẩng đầu nhìn Mã Cách Lệ cười, “Ngươi rất gan đấy, không những muốn cướp vợ của ta mà còn muốn cả Bồ Lô Trạch... Nhưng cảm ơn ngươi, vì lần này ta có thể giết người rồi!”

“Ngươi muốn giết người? Ha ha!” một đệ đệ của Mã Cách Lệ cười: “Chỉ dựa vào tên không có pháp lực...”

Rầm!

Mới nói được nửa câu, thân hình to khỏe của hắn ngã lăn ra, trên cổ còn lưu lại một vết máu, còn Sở Thiên thì đã không còn ở trước mặt Mã Cách Lệ nữa.

“Tứ đệ!”

Mã Cách Lệ chết sững, nhưng trong khi ấy...

Rầm! Rầm! Rầm...

Mặt đất lại có thêm năm cái xác, tất cả đều có một vết cắt ở cổ.

“Ừm, lần này sáng khoái thật!”

Trên người khoác một chiếc áo giáp mềm, Sở Thiên từ từ xuất hiện, ‘tóc tóc...’, từ trên con dao phẫu thuật trong tay hắn nhỏ xuống từng giọt máu.

“Ngươi...” Mã Cách Lệ chết sững chỉ vào Sở Thiên, “Không thể nào...ngươi không có pháp lực...”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Sở Thiên chép miệng, cười “Sai rồi, phải là Tử Thần tại thượng!”

“Mã Cách Lệ Ma Căn!” Sở Thiên lau lau cái huy chương Sát Thủ trên ngực, “A Long Tả Ma Căn chắc là đệ đệ của ngươi? Lúc này quên không cho ngươi biết, trong ghi chép của Sát Thủ công hội, hắn cũng là do ta giết!”

“Không thể nào!” Mã Cách Lệ nghiêng răng, “Nhị đệ là bị Liệt...”

Cuối cùng thì ả ta cũng chú ý đến cái huy chương trên ngực Sở Thiên.

“Ta là Thượng cổ Thánh Tế Tự!” Sở Thiên cười đều, “Nhưng ta còn một thân phận khác, là Liệt Vũ Sát Thần!”

“Được, được!” Mã Cách Lệ gục xuống bên cạnh cái xác, “Ta bị ngươi lừa rồi, cả đại lục này bị ngươi lừa!”

Nói rồi, Mã Cách Lệ đứng dậy tiến lại gần Sở Thiên, “Sao còn không giết ta đi?”

Xoạt!

Mã Cách Lệ giựt tung áo, “Mau giết ta đi!”

Sở Thiên không giơ dao lên mà lùi một bước, “Ta đã nói rồi, Mê Hoặc của ngươi không có tác dụng với ta đâu, ma thú cấp mười, Mã Cách Lệ Ma Căn!”

“Hi hi, Phất Lạp Dịch Nặc, ngươi thật thông minh!” Mã Cách Lệ cười, hoàn toàn nhìn không ra một người vừa bị chết mất sáu vị thủ túc.

Sở Thiên xoa tai cười: “Sau khi thấy Mê Hoặc Linh Vực, nếu vẫn không đoán được ngươi là ma thú cấp mười thì ta còn ngạc nhiên hơn cả Sa Khắc!”

“Sa Khắc là ai?” Mã Cách Lệ hỏi, “Từ sau khi Thuần mất tích năm trăm năm trước, không có ma thú cấp mười nào chết trong tay Sát Thủ nữa. Hôm nay ta cũng không!”

Nói rồi, Mã Cách Lệ thét lên một tiếng.

Xùy...

Chớp mắt, phần thân dưới của Mã Cách Lệ biến thành một cái đuôi rắn, còn phần trên tuy là hình người nhưng lại đầy một lớp vảy, mái tóc dài màu ngọc bích cũng biến thành những con rắn độc.

Liếm chiếc răng nanh, Mã Cách Lệ ngoắc tay về Sở Thiên, “Phất Lạp Dịch Nặc, sao còn chưa ẩn thân? Hi hi, ngươi muốn đấu với ta như thế này sao?”

Cất con dao phẫu thuật vào nhẫn không gian, Sở Thiên lấy ra Lưỡi đao Phán quyết.

Cầm ngược thanh đao, Sở Thiên cười: “Trừ Thuần ra, không có bất kỳ một Sát Thủ nào giết được ma thú cấp mười. Dù là Liệt Vũ Sát Thần cũng không làm được. Vì thế... chúng ta đổi cách chơi đi!”

“Không dùng thuật Âm Sát? Hừ, mơ hồ!” Mã Cách Lệ ngửa đầu lên, ánh mắt sắc lẹm, “Vậy thì ngươi đợi chết đi! Linh Vực...”

“Linh Vực! Thời Gian Cầm Cố!” Sở Thiên nói thay Mã Cách Lệ nửa câu còn lại, rồi cầm đao đến trước mặt Mã Cách Lệ, “Ngại quá, quên mất cho ngươi biết, ta cũng có Linh Vực!”

Môi Mã Cách Lệ giật giật, ánh mắt hiện rõ lên sự sợ hãi.

“Còn động dậy được cơ à?” Sở Thiên bóp trán, “Lạp Hy Đức nói không sai, chỉ cần có Thần Lực đủ mạnh thì vẫn có người kháng cự lại được Thời Gian Cầm Cố!”

Sở Thiên đi vòng quanh Mã Cách Lệ vài vòng, nói tiếp: “Nhưng đáng tiếc ngươi chỉ là hậu duệ cấp mười, Thần Lực quá yếu, chỉ là tầng thứ nhất sơ cấp. Ài, loại Tinh Hạch rác rưởi như của ngươi, ta quả thực không biết thăng cấp cho ma sủng nào nữa! Ma sủng của lão tử không thể biến thành rác rưởi cấp mười được... Thôi vậy, dùng ngươi đổi lấy tình nghĩa của Thú Hoàng Ngũ Tư vậy!”

Tuy cơ thể không thể động dậy nhưng Mã Cách Lệ vẫn hiểu Sở Thiên muốn làm gì, nhưng đến vẻ mặt kinh hãi ả cũng không thể hiện được.

Mã Cách Lệ biến thành một cái xác, còn Tinh Hạch trong não ả thì biến thành đồ trong túi Sở Thiên.

“Khốn kiếp, mấy con rắn này sao vẫn chưa chết?” Sở Thiên lấy Tinh Hạch ra thì phát hiện mấy con rắn trên đầu Mã Cách Lệ không chết theo chủ nhân chúng.

Nghĩ một lúc, Sở Thiên dùng đao chém đứt bọn rắn rồi quay người đi. Thi thể của đệ và muội của Mã Cách Lệ hẳn không động đến, vì Sở Thiên hẳn có thể thoải mái giải phẫu động vật và quái vật, nhưng lại không có hứng động vào ma thú còn ở dạng người.

Sở Thiên rất cẩn thận, thậm chí mấy con rắn nhỏ cũng không bỏ qua, nhưng sau khi hất đi rồi, bỗng có một con trong đám rắn trên đầu Mã Cách Lệ vẫn cử động.

Xoạt xoạt, con rắn chỉ còn lại nửa thân mình, lột bỏ xác ngoài, biến thành nhỏ hơn nhưng hoàn chỉnh.

“Đệ đệ, muội muội!” con rắn nói tiếng người, trườn về phía mấy cái xác.

Đến khi nó trườn đến bên cạnh xác thì đã biến thành một Mã Cách Lệ thu nhỏ.

“Gia tộc Ma Căn thế là hết!” Mã Cách Lệ than trời, giật tóc của mình.

“Các người đứng dậy hết cho ta!” Ma Căn bỗng lay lay mấy cái xác như phát điên, nhưng đáng tiếc không có ai đáp lại lời ả.

Hiện giờ, thân thể Mã Cách Lệ quá nhỏ, sức mạnh cũng chẳng còn lại là bao, ả chán nản ngồi phịch xuống, “Hết rồi, một nghìn năm trước phụ thân theo Ngũ Tứ, tử trận ở đảo Bồ Lô Thạch. Giờ đệ đệ muội muội chết hết rồi, Tinh Hạch của ta cũng mất rồi...”

“Không, gia tộc Ma Căn vẫn còn một người!” Mã Cách Lệ bỗng đứng bật dậy, chạy về phương đông, “Tiên tổ, Gia Sách Nhĩ Ma Căn tiên tổ, con nhất định sẽ tìm được người. Con phải khiến cho Phất Lạp Dịch Nặc ném mùi bị Thượng cổ ma thú diệt môn...”

248. Chương 227: Mừng Thọ Thú Hoàng

Giải quyết xong gia tộc Ma Căn, Sở Thiên đến hang của Khải Văn, rồi cùng Khải Văn tham gia vào cuộc nội chiến chống lại Nam Hải Lang Vương.

Với sự trợ giúp của Kim Cương và Boeing, Lang Tộc bờ Tây Hải nhanh chóng chiếm được ưu thế áp đảo, lấy lại được sự huy hoàng trước đây.

Ở quần thể núi phía nam bờ Tây Hải, Khải Văn quét mắt nhìn bãi chiến trường với hàng đồng thi thể nằm la liệt, chửi rủa, “Khốn kiếp! lại để Nam Hải Lang Vương chạy mất rồi! Tiếp tục đuổi theo thì ra ngoài biên giới bờ Tây Hải rồi!”

Sở Thiên đang vui vẻ thu thập đồng thi thể, nghe thấy Khải Văn nói thì cười, “Đại ca, một tháng nay, chúng ta đã đánh với Nam Hải Lang tộc mấy chục trận. Trận nào Nam Hải Lang Vương cũng bỏ mặc huynh đệ chạy trốn. Cái thứ Lang Vương như hấn, dù có chạy về được Nam Hải thì cũng không còn uy tín mà tranh giành với đại ca nữa!”

Kim Cương gục gặc, cười lớn: “Ha ha, Nam Hải Lang tộc mạnh nhất trong Tứ đại Lang tộc đã không còn thực lực tranh với ta nữa rồi! Tiếp theo sẽ là lão già ở Đông Hải và đại thảo nguyên!”

“Đông Hải Lang tộc không cần đại ca xử lý nữa rồi!” Sở Thiên cất đồng thi thể vào nhẫn không gian, cười: “Phương đông chính là địa bàn của huynh đệ đây. Mấy năm nay, Đông Hải Lang tộc luôn bị sự áp chế của Khải Tắt Thần Khí, thực lực không đáng để nhắc đến. Nếu chúng dám phản đối đại ca làm Lang Hoàng... Khả khà, đệ sẽ bảo A Mạt Kỳ đi ‘nói chuyện’ với tộc trưởng của bọn chúng!”

“Ồ?” Khải Văn sáng mắt, “Ha ha, vậy thì đa tạ huynh đệ! Có A Mạt Kỳ tiên sinh, Đông Hải Lang Vương tuyệt đối không dám từ chối!”

“Nhưng còn Lang tộc ở Huyền Hà đại thảo nguyên phía bắc thì đệ không giúp được huynh rồi!” Sở Thiên chỉ về phía bắc cười, “Chỉ e là giờ Thú Tộc vẫn muốn trừ khử đệ!”

“Ừm, Lang tộc trên đại thảo nguyên đúng là rắc rối!” Khải Văn chau mày, đi đi lại lại, “Lang Vương thảo nguyên luôn theo sát Tiên Hoàng, quan hệ với Thú Vương Tra Lý cũng tốt...”

“Đại ca không cần lo lắng!” Sở Thiên vỗ vào lưng Kim Cương, “Chỉ cần đại ca nhanh chóng thu phục Nam Hải Lang Vương thì sẽ có ba trong Tứ đại Lang tộc ủng hộ. Đến lúc đó Tra Lý cũng không dám phản đối!”

“Đúng vậy!” Khải Văn nghiêng rằng, “Đến lúc đó nếu Tra Lý dám phản đối, lão từ sẽ dẫn tam tộc Cự Lang lật đổ Thú Tộc!”

Nói rồi, Khải Văn dùng đuôi đánh Lỗ Tây Nạp, “Tiểu tử thôi, người dẫn hai mươi vạn huynh đệ vượt qua dãy núi Nam Hải, nhất định phải để Nam Hải Lang Vương sống mà đầu hàng. Còn nữa, không được đắc tội với các thế lực khác ở Nam Hải.”

“Cha yên tâm!” Lỗ Tây Nạp quay người đi mất.

“Khà khà, tiểu tử này thực lực sắp vượt qua ta rồi!” Khải Văn nhìn theo bóng của Lỗ Tây Nạp, cười hòa ái. “Nếu không phải mấy năm nay đệ dạy bảo tốt, e là Lỗ Tây Nạp vẫn đang sống qua ngày ở cái hẻm núi đó!”

“Đại ca, không phải đại ca muốn đòi lại Lỗ Tây Nạp về đây chứ?” Sở Thiên cười khổ: “Thế không được đâu, bây giờ ở phía đông đệ có một Dong binh đoàn trong tốp mười của đại lục. Còn cả một đồng bang phái đệ không nhớ là có bao nhiêu nữa. Tất cả đều do Lỗ Tây Nạp quản lý, đại ca mà đòi hắt về thì đệ gặp rắc rối to!”

“Ta đâu có đòi Lỗ Tây Nạp về, tiểu tử đây theo đệ thì vẫn hơn!” Khải Văn cười, bấm ngón tay, “Tuy cái danh Lang Hoàng thái tử nghe hay, nhưng Lang tộc chúng ta trừ việc huynh đệ nhiều ra thì đến ma thú cấp chín cũng không có. Làm sao có thể so sánh được với việc ở bên cạnh đệ? Kỵ sĩ có Á Long cấp tám và Thổ Long Dong binh đoàn với vô số cao thủ đều phải nghe nó ấy chứ! Khả khà, số thủ hạ của Lỗ Tây Nạp e là đã nhiều hơn cả cha già này rồi! Bây giờ có ép thì nó cũng không muốn quay về đâu!”

Sở Thiên cười, cuối cùng thì Lỗ Tây Nạp cũng hoàn toàn thuộc về hắn rồi. Tuy trong gia tộc thực lực của Lỗ Tây Nạp không đạt nổi mức trung bình, nhưng đại thiếu gia xã hội đen này đúng là một thiên tài trong bang phái. Ban đầu Sở Thiên giao cho hắn Thổ Long Dong binh đoàn với ba vạn người, sau vài năm đã trở thành Dong binh đoàn đứng trong tốp mười đại lục rồi. Hơn nữa còn gián tiếp khống chế được hàng trăm thế lực ngầm của các nước ở phương đông.

Khải Văn đặt bàn chân lên vai Sở Thiên, “May mắn lớn nhất cả đời ta chính là biết được huynh đệ!” nói rồi, Khải Văn quay người đi về phía bắc, “Các huynh đệ, chúng ta về hang cũ!”

“Đại ca không cùng Lỗ Tây Nạp đi thu phục Nam Hải Lang Vương sao?” Sở Thiên thấy lạ.

“Nam Hải Lang Vương giao cho Lỗ Tây Nạp là được rồi.” Khải Văn nói, “Tiệc mừng thọ ba nghìn tuổi của Thú Hoàng Ngũ Tư sắp đến rồi. Bệ hạ tuy mồm thì nói miễn lễ vật mừng thọ cho ta, nhưng ta vẫn phải chuẩn bị!”

Sở Thiên cười, hắn cũng chuẩn bị một món lễ phẩm lớn cho Ngũ Tư!

Tin thắng trận của Lỗ Tây Nạp không ngừng được truyền tới từ bờ Tây Hải, không những ép được Nam Hải Lang Vương phải hàng phục Kim Cương, mà tên tiểu tử này còn tiện tay bắt luôn mấy cô con gái của Nam Hải Lang Vương làm con tin.

Lúc này thì tiệc mừng thọ ba nghìn tuổi của Thú Hoàng Ngũ Tư cũng đã đến. Sở Thiên và Khải Văn cùng ngồi trên Boeing đến thành Hoàng Kim.

Nghìn năm trước, liên quân người – thú quyết chiến ở Bồ Lôi Trạch, mà Ngũ Tư chính là thủ lĩnh của liên quân ma thú. Tuy một nghìn năm đã qua, nhưng Ngũ Tư vẫn có được uy tín không ai sánh bằng, cũng là cộng chủ trên danh nghĩa của thiên hạ ma thú.

Khải Văn ngồi trên lưng Boeing nhìn xuống dưới, không tìm được mà cảm thán: “Ma thú mạnh của phương tây gần như đã đến đủ rồi, ài, cả đời này ta vẫn chưa được chứng kiến một cảnh tượng lớn thế này!”

Vốn là có mấy con ma thú bay cùng Boeing đến thành Hoàng Kim, nhưng sau khi chiếc cổng thành nguy nga hiện ra tất cả đã hạ cánh đi bộ.

“Chúng ta không hạ cánh sao?” Khải Văn phát hiện tốc độ của Boeing không đổi, thấy lạ, “Theo quy tắc của thành Hoàng Kim, ma thú chỉ được vào bằng đường bộ mà!”

“Khà khà, đây là quy tắc với những ma thú bình thường.” Sở Thiên cười. “Còn Boeing của chúng ta là ma thú của đảo Bồ Lôi Trạch.”

“Ha ha, cuối cùng huynh đệ cũng đến rồi!” Ba Ba Lạp bay tới từ phía hoàng cung, hạ xuống lưng Boeing, thân mật cầm tay Sở Thiên, cười: “Người nhớ đại tỷ ta chết được hả? Mau vào đi, bệ hạ đang đợi!”

Boeing hạ cánh trên nóc hoàng cung, còn Ba Ba Lạp thì dẫn Sở Thiên và Khải Văn vào trong cung.

Ngũ Tư đang ngồi trên hoàng vị nói chuyện với mấy người có dung mạo kỳ lạ.

“Lang Vương bờ Tây Hải Khải Văn xin chúc thọ bệ hạ!” Khải Văn quỳ xuống, dùng hai bàn chân trước dâng lên một món lễ vật, nhưng không dám ngẩng đầu nhìn mấy người khách kia.

“Ai nói ngươi là Lang Vương?” Ngũ Tư đứng bật dậy, đỡ Khải Văn lên, cười lớn: “Ngươi là huynh đệ của Phất Lạp Địch Nặc, sao lại chỉ là Lang Vương nhỏ bé? Phải là Lang Hoàng mới đúng! Ai không đồng ý thì ngươi cứ nói cho hần là Thú Hoàng Ngũ Tư nói thế!”

Khải Văn nhìn Sở Thiên cảm kích, rồi lui sang một bên, hần biết Ngũ Tư để hần làm Lang Hoàng chẳng qua là nể mặt Sở Thiên.

“Chúc mừng lễ mừng thọ của bộ hạ!” Sở Thiên cung tay, coi như đã hành lễ.

“Người nhà cả, khách khỉ gì chứ? Nào, để ta giới thiệu mấy người!” Ngũ Tư kéo Sở Thiên đến bên cạnh hoàng vị, chỉ mấy người khách nói: “Mấy vị đây là huynh đệ năm đó đã vào sống ra chết cùng ta. Giờ đều là bá chủ một phương rồi!”

Một trong số đó với gương mặt già nua đứng dậy, “Phất Lạp Địch Nặc điện hạ uy danh truyền xa. Đại hôn của điện hạ, hồ ly già ta không đi chúc mừng, thật đáng trách!”

Ngũ Tư giới thiệu: “Đây là Phí Xá Nhĩ, quân sư của liên quân ma thú năm đó, nay là tộc trưởng Hồ Ly tộc. Khả khà, tể tướng Phúc Gia ở đại thảo nguyên là cháu của hần đây! À, đúng rồi, mấy người con trai của Phí Xá Nhĩ lão đệ có xây dựng một tiểu quốc ở phương đông, nhờ điện hạ giúp đỡ nhiều!”

“Không biết là quốc gia nào?” Sở Thiên hỏi.

Phí Xá Nhĩ cố tình nghĩ ngợi, rồi cười, “Già rồi, đầu óc cũng lú lẫn, hình như... gọi là Áo Khoa vương quốc gì đó!”

Sở Thiên nghĩ bụng: Áo Khoa vương quốc, đối tượng đề phòng hàng đầu của quân đoàn Ma Hạt phía tây Khải Tắt, cương thổ vạn dặm, hùng binh năm mươi vạn, quốc gia này thật là ‘nhỏ’!

“Ha ha ha ha, vậy thì phải là lão tiên sinh giúp đỡ ta mới đúng!” Sở Thiên cười: “Thật không ngờ quốc vương của Áo Khoa lại là con của tiên sinh! Nếu biết sớm thì ta đã đến thăm từ lâu rồi!”

Tiếp theo, Ngũ Tư giới thiệu mấy người còn lại, đều là những nhân vật nắm quyền hành một phương.

Sở Thiên nheo mắt, chẳng trách mà năm đó Ngũ Tư dám thống lĩnh ma thú tranh quyền thống trị đại lục với con người. Nếu giờ những người này còn nghe lời Ngũ Tư thì hần có dấy lên một trận chiến nữa cũng không thành vấn đề.

“Hừ, ma thú cấp tám cũng xứng ở đây sao?”

Sở Thiên ngoảnh đầu nhìn, một tráng sĩ trung niên đang chỉ vào Khải Văn hét, “Cút ra ngoài, ma thú cấp tám ngay tư cách vào thành cũng không có!”

Tuy tức giận nhưng Khải Văn không dám lên tiếng.

Sở Thiên đứng chắn trước Khải Văn lạnh lùng nói: “Ngươi là ai!”

“Ha ha, hiểu nhầm thôi!” Ngũ Tư cười chen vào giữa hai người, “Bối Khắc lão đệ, đây chính là Phất Lạp Địch Nặc điện hạ, U Minh Lang cấp tám đây là bạn của điện hạ!”

“Thì ra là Phất Lạp Địch Nặc điện hạ!” Bối Khắc cung tay, lạnh lùng: “Nếu đã là bạn của điện hạ thì thôi!”

Ngũ Tư chỉ Bối Khắc nói: “Đây là Bối Khắc, tộc trưởng Khuyển tộc!”

Một con chó? Sở Thiên cười.

“Nghe nói điện hạ cũng nuôi một con chó, còn để nó làm việc nhà, đúng vậy không?” Bối Khắc vỗ vai Sở Thiên, cười: “Ha ha, nói như vậy thì gia tộc Phất Lạp Địch Nặc cũng coi như là người trong Khuyển tộc chúng ta rồi?”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Sở Thiên nheo mắt, những người có mặt thì tái mặt. Bối Khắc nói như thế khác nào chửi Sở Thiên và người nhà hần đều là chó?!

“Khà khà, không biết gia tộc Khuyển tộc là cấp mấy?” Sở Thiên bỗng cười, “Thực lực của tộc trưởng Khuyển tộc chắc không tồi phải không?”

“Hừ!” Bối Khắc lạnh lùng, “Lão tử cấp chín!”

“Ừm, không tồi!” Sở Thiên gục gặc nghiêm túc nói: “Nếu tộc trưởng Bối Khắc đã nói gia tộc ta là người trong Khuyển tộc, vậy được, sau khi lễ mừng thọ của bộ hạ kết thúc, ta sẽ bảo A Mạt Kỳ đi ‘nói chuyện’ tử tế với tộc trưởng ngài!”

“Người...”

Bối Khắc chỉ vào Sở Thiên định chửi rửa nhưng bị Ngũ Tư ngăn lại.

Ngũ Tư nói: “Hai vị xin hãy nhớ hôm nay là đại thọ ba nghìn tuổi của ta!”

“Xin lỗi bộ hạ!” Bối Khắc trừng mắt nhìn Sở Thiên rồi lui sang một bên.

Còn Sở Thiên thì cười: “Bộ hạ, ta vốn chuẩn bị một đại lễ phẩm cho người, nhưng một số người ở đây khiến tinh thần ta không yên, sợ là sẽ làm lỡ đại thọ của bộ hạ!”

Lão hồ ly Phí Xá Nhĩ tiến lại, cười: “Điện hạ, lễ mừng với tâm trạng có quan hệ gì sao?”

“Đương nhiên là có!” Sở Thiên nhún vai, “Tâm trạng ta không tốt, hiệu quả thuật Thượng cổ Tế Tự sẽ không tốt. Có vài người ở đây chứng mất, ta không có cách nào thăng cấp cho con trai của bộ hạ Thái Qua Nhĩ thành ma thú cấp mười!”

249. Chương 228: Thăng Cấp

Cả đại điện chìm trong im lặng, tất cả mọi người đến nhìn trân trân vào Sở Thiên.

Chỉ có Thú Hoàng Ngũ Tư là vui mừng khôn xiết, vội vàng nắm lấy tay Sở Thiên: “Giờ được rồi sao? Không phải người nói là cần mười năm...”

Thú Hoàng bỗng ngậm miệng lại, giao ước mười năm là sự trao đổi ngầm giữa hắn và Sở Thiên, không cần để người ngoài biết.

“Khà khà, vốn là cần mười năm!” Sở Thiên mặc kệ ánh mắt của mọi người, ghé sát tai Thú Hoàng Ngũ Tư: “Nhưng đảo Bồ Lô Trạch ta gần đây giết được một ma thú cấp mười, thế là có tài liệu để thăng cấp cho Thái Qua Nhĩ!”

“Tốt!” Thú Hoàng Ngũ Tư vỗ mạnh vào vai Sở Thiên, “Sau khi đại thọ kết thúc, người đến tắm cung của ta!”

Sở Thiên đứng yên, nhìn Bối Khắc với ánh mắt lạnh lẽo.

Thú Hoàng Ngũ Tư bỗng thấy bối rối, một bên là hy vọng thăng cấp cho con trai, một bên lại là bộ hạ cũ nắm đó. Bất cứ ai trong Sở Thiên và Bối Khắc đều không được lạnh nhạt!

“Hèm hèm!” ho vài tiếng, Phí Xá Nhĩ khom lưng đứng dậy, tiến đến trước mặt Ngũ Tư, “Bộ hạ, ta già rồi, thân thể yếu rồi... Khụ khụ... xin phép về nghỉ ngơi!”

Nói rồi, Phí Xá Nhĩ kéo Bối Khắc đang trừng trừng nhìn Sở Thiên, “Tiểu tử, khi người ra đời ta bế người, giờ Phí Xá Nhĩ thúc thúc già rồi, cần người đỡ!”

Bối Khắc nhìn Sở Thiên một lần nữa rồi đỡ Phí Xá Nhĩ đi.

Đúng là lão hồ ly! Sở Thiên nhìn theo bóng Phí Xá Nhĩ cười, Thú Hoàng Ngũ Tư gục gặc tán đồng.

Tùng đột từng đột ma thú đến chúc thọ, Thú Hoàng Ngũ Tư không có thời gian mà tiếp đãi Sở Thiên, thế là hắn kéo Khải Văn ra khỏi thành.

Rầm!

Khải Văn giờ móng chặt gãy một cái cây đường kính to bằng cái miệng bát, “Khốn kiếp, lại bị một con chó dè đầu cười cổ!”

Sắc mặt Sở Thiên cũng lạnh băng, đã rất lâu rồi hắn không bị người khác chỉ vào mũi mà mắng, “Đại ca, tên Bối Khắc đây là cái thứ gì vậy?”

“Hừ, chẳng qua là một con chó ghê chẳng có tiền đồ!” Khải Văn nghiêng rằng, “Bối Khắc và Thái Qua Nhĩ đều là hậu đại của ma thú cấp mười, nhưng không kế thừa sức mạnh của tiên tổ, nên là ma thú cấp chín!”

Nhỏ một bãi nước bọt về phía hoàng cung, Khải Văn nói tiếp: “Tên khốn kiếp đó chẳng có bản lĩnh gì hết, chỉ dựa vào sức mạnh của tiên tổ mới đạt được cấp chín sơ cấp. Nhưng phụ thân hắn ở đảo Bồ Lô Trạch vì bảo vệ Thú Hoàng Ngũ Tự nên tử trận. Vì thế mà mấy vị nguyên lão của liên quân ma thú đưa hắn lên vị trí tộc trưởng Khuyến tộc!”

“Thì ra là một bại gia tử!” Sở Thiên nhở một cái, hỏi: “Đại ca biết hắn ở đâu không?”

“Huynh đệ muốn dạy bảo hắn?” Khải Văn hốt hoảng, “Tuy Bối Khắc không có bản lĩnh gì, nhưng năm đó phụ thân hắn có rất nhiều huynh đệ...”

Sở Thiên nheo mắt cười, “Vậy thì đệ càng phải cho hắn một bài học. Khả khả, chủ nhân của đảo Bồ Lô Trạch bị chửi vào mặt mà lại không phản ứng gì. Việc này mà truyền ra ngoài gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc không phải sẽ không ngẩng đầu lên được trên đại lục này ư?”

Khải Văn cũng không khuyên nữa. Đổi lại là hắn, hắn cũng muốn dạy dỗ tên Bối Khắc này.

Ừnh!

Cả thành Hoàng Kim rung chuyển, Ba Ba Lạp vội vã chạy tới, “Huynh đệ sao lại ở đây? Xảy ra chuyện rồi!”

“Sao vậy?” Sở Thiên hỏi.

“Ma thú Kim Cương của đệ và Bối Khắc đánh nhau! Ba Ba Lạp kéo tay Sở Thiên, chạy về Nam Thành, “Mau theo ta đi xem sao!”

Lúc này, sau khi Bối Khắc ra khỏi hoàng cung thì tách ra khỏi Phí Xá Nhĩ, rồi kiếm thủ hạ đi Nam Thành uống rượu. Nhưng hắn lại hơi lảm nhảm, uống rượu hứng lên kể hết chuyện trong hoàng cung cho người trong quán. Vì thế cái tin ấy rất nhanh đã đến được tai của Kim Cương đang đợi Sở Thiên ở gần đó.

Kim Cương nào có thể nhẫn nhịn việc có người chửi Sở Thiên?! Lúc đó đem theo mấy chục con Thạch Tượng Quỷ trên người Boeing đi đánh nhau.

Khi Sở Thiên đến Nam Thành, những cú đấm của Kim Cương tung ra như mưa, Bối Khắc đang khó khăn né đòn.

“Huynh đệ mau bảo chúng dừng lại đi!” Ba Ba Lạp hoảng hốt: “Hôm nay là đại thọ của bộ hạ, không thể có chuyện được!”

Sở Thiên quan sát tình hình, Kim Cương hoàn toàn chiếm thế thượng phong, vì thế hắn khẽ cười, không nói gì.

Phí Xá Nhĩ đến, “Ba Ba Lạp chuyện này là sao?”

Ba Ba Lạp kể lại một lượt, rồi kéo Phí Xá Nhĩ, “Thúc thúc, thúc và phụ thân Bối Khắc là sinh tử chi giao, mau bảo hắn dừng lại đi!”

Phí Xá Nhĩ chau mày, giờ Bối Khắc đang chịu đòn, người phải dừng lại là Kim Cương mới đúng, liền nói với Sở Thiên: “Điện hạ, việc hôm nay là Bối Khắc không đúng, ta thay hắn xin lỗi. Mong ma thú của điện hạ tha cho hắn!”

“Khà khà, Phí Xá Nhĩ tiên sinh đã có lời, vậy đảo Bồ Lô Trạch ta cũng phải nể mặt chứ!” Sở Thiên hét: “Kim Cương, chỉ là một con chó cắn người lung tung thôi, đánh nó một trận thế được rồi!”

“Tuân mệnh ông chủ!” Kim Cương lùi lại, chỉ còn một Bối Khắc đang thở hồng hộc.

Phí Xá Nhĩ tiến lại, kéo Bối Khắc lên, phủ đất trên người hắn, mắng: “Ta bảo người thế nào? Ngậm cái mồm kín vào, nhưng người không nghe!”

“Thúc thúc tránh ra!” Bối Khắc đẩy Phí Xá Nhĩ, xông đến chỗ Sở Thiên, chỉ vào Sở Thiên hét: “Tên vô dụng Thánh Tể Tự nhà ngươi chỉ dựa vào ma thú thì có bản lĩnh gì? Dám đánh với lão tử không?”

Sở Thiên mặc kệ Bối Khắc, neho mắt cười với Phí Xá Nhĩ, “Hà hà, lão tiên sinh, cháu ngài hình như đang khiêu khích chủ nhân của đảo Bồ Lôi Trạch!”

“Bối Khắc, ngươi quay lại đây cho ta!” Phí Xá Nhĩ nhún người bay đến sau lưng Bối Khắc nhắc hấn lên, “Điện hạ an tâm, ta sẽ dạy bảo nó tử tế!”

“Thả cháu ra!” Bối Khắc giẫy dụa, nhưng không thoát được, đành trừng mắt nhìn Sở Thiên chửi: “Đảo Bồ Lôi Trạch là cái thá gì? Lão tử đây là tộc trưởng của một chủng tộc! Tên khốn kiếp ngươi không bằng cái móng của ta!”

Thấy sắc mặt Sở Thiên ngày càng tái lại, Phí Xá Nhĩ tát Bối Khắc một cái, rồi bịt mồm hấn lại, “Điện hạ...”

Sở Thiên lắc lắc một ngón tay, “Lão tiên sinh không cần nói nữa, ta hiểu. Hôm nay là đại thọ của bộ hạ, ta sẽ không tính toán với Bối Khắc đâu!”

Nói rồi, Sở Thiên quay người đi, để lại Phí Xá Nhĩ đang chau mày.

Bối Khắc thoát khỏi tay Phí Xá Nhĩ, không cam lòng nói: “Thúc thúc, cháu chỉ chửi hấn mấy câu, có gì đâu chứ? Chẳng lẽ hấn dám mặc kệ Thú Hoàng Ngũ Tự thúc thúc mà giết cháu?”

Lạnh lùng nhìn Bối Khắc, mặt Phí Xá Nhĩ sầm lại, “Hôm nay ngươi mạng lớn đây, nếu ma sùng của Phát Lạp Dịch Nặc không phải Kim Cương mà là A Mạt Kỳ...”

“Sợ gì chứ?” Bối Khắc khinh khỉnh, “A Mạt Kỳ thì sao? Hấn lợi hại hơn cả Thú Hoàng Ngũ Tự thúc thúc sao?”

“Đồ vô dụng!” Phí Xá Nhĩ trừng trừng nhìn Bối Khắc, “Từ giờ trở đi, trước khi Phát Lạp Dịch Nặc rời khỏi thành Hoàng Kim ngươi không được rời ta một bước!”

Lễ mừng thọ nhộn nhịp cả ngày cuối cùng cũng kết thúc. Đêm khuya, Sở Thiên đến tẩm cung của Thú Hoàng Ngũ Tự.

“Huynh đệ thật sự có thể thăng cấp cho ta lên cấp mười?” Thái Qua Nhĩ nôn nóng kéo tay Sở Thiên.

Sở Thiên nhìn xung quanh, trừ gia nhân của Thú Hoàng Ngũ Tự ra, mấy lão già lúc sáng cũng có mặt, Bối Khắc thì đứng sau lưng Phí Xá Nhĩ, nhưng hấn ngoan ngoãn hơn nhiều rồi.

“Đại ca Thái Qua Nhĩ yên tâm. Đại ca cũng gặp A Mạt Kỳ của đệ rồi đấy! Khả khả, nếu không tin thì đại ca tìm hấn hỏi xem!” Sở Thiên cười.

“Ta tin, ta tin!” Thái Qua Nhĩ xoa hai tay, không biết phải nói gì nữa.

Sở Thiên nghiêm mặt lại, cung tay nói với Thú Hoàng Ngũ Tự: “Bộ hạ, thăng cấp mười không phải chuyện đùa. Ta không dám đảm bảo sẽ không xảy ra bất cứ điều gì ngoài ý muốn. Hơn nữa... theo kinh nghiệm của A Mạt Kỳ, sau khi lên cấp thì có thể sẽ có một số chỗ khác bình thường!”

Khi A Mạt kỳ thăng cấp, tuy Sở Thiên rất mệt nhưng không để lại bất cứ di chứng nào. Hấn nói vậy là vì Tinh Hạch hấn cho Thái Qua Nhĩ là của... giống cái!”

Khi còn sống Mã Cách Lệ cực kỳ lẳng lơ, Sở đại thiếu gia không dám đảm bảo sau khi Thái Qua Nhĩ nhận Tinh Hạch của ả, liệu có tu luyện thành Quỷ Hoa Bảo Điển như trên trái đất không...

“Ừm, sự mạo hiểm này ta chấp nhận!” Thú Hoàng Ngũ Tự gật đầu nói, “Ngươi bắt đầu đi!”

“Ở đây?” Sở Thiên ngạc nhiên hỏi.

“Đúng!” Thú Hoàng Ngũ Tự nói, “Ta và mấy lão huynh đệ muốn tận mắt chứng kiến sự ra đời của một ma thú cấp mười!”

E là muốn học lõm mới là thật?! Sở Thiên thâm rủa, nhưng mặc kệ, nếu nhìn một lần mà học được y thuật trên trái đất thì giờ Sở Thiên cũng chẳng có giá trị gì nữa!

Lấy ra dao phẫu thuật, Sở Thiên cười, “Vây được, ta bắt đầu đây!”

Bảo Thái Qua Nhĩ biến thành hổ rồi gây mê, cạo lông, mở hộp sọ, đổi Tinh Hạch. Mấy việc này Sở Thiên đã rất có kinh nghiệm, cũng không có gì lạ. Nhưng mấy lão già Thú Hoàng Ngũ Tư thì nhìn đến há hốc mồm.

Mọi bộ phận trên người A Mạt Kỳ đều được Sở Thiên gắn lại từ đầu nên hắn thăng cấp mất đến ba ngày. Còn Thái Qua Nhĩ thì không chậm như vậy, hắn chỉ cần thay mỗi Tinh Hạch.

Liếc nhìn vẻ mặt của mấy người Ngũ Tư, mắt Sở Thiên bỗng lóe sáng, dùng dao cắt các phần cơ thể Thái Qua Nhĩ ra rồi gắn lại. Cứ thế, cuộc phẫu thuật vốn chỉ tốn nửa giờ đồng hồ đã bị Sở Thiên kéo dài thành cả đêm.

“Được rồi, xong rồi!”

Sở Thiên cắt dao đi, rồi bịt tai chạy mất!

Thú Hoàng Ngũ Tư ngạc nhiên nói: “Điện hạ...”

Uỳnh!!

Một luồng sáng màu hồng phá tan hoàng cung bay thẳng lên trời.

“Khà khà, không sao rồi!” Sở Thiên bò dậy từ đám tàn tích, cười: “Bệ hạ, thật xin lỗi, không ngờ lại làm cho hoàng cung...”

“Hoàng cung không là gì cả!” Thú Hoàng Ngũ Tư mặc kệ đám bụi đất trên người, lao đến bên Thái Qua Nhĩ.

Kiểm tra một lượt, Thú Hoàng Ngũ Tư cười lớn: “Ha ha ha ha, quả nhiên là có Thần Lực! Con trai ta là ma thú cấp mười rồi!”

“Cung hỷ bệ hạ đã có người kế thừa!” Phí Xá Nhĩ cung tay chúc mừng.

“Ừm, thành Hoàng Kim cuối cùng cũng có tương lai!” Thú Hoàng Ngũ Tư vỗ vỗ Thái Qua Nhĩ, cười: “Tuy Thần Lực còn yếu nhưng cũng là có rồi!”

Lúc này, Thái Qua Nhĩ tỉnh dậy, kiểm tra thân thể một lượt rồi nháy mắt, che miệng cười khê: “Hi hi, Phát Lạp Định Nặc huynh đệ, cảm ơn đệ nha, người ta là ma thú cấp mười rồi...”

250. Chương 229: Xin Lỗi

Ngũ Tư chết sững, lão hồ ly Phí Xá Nhĩ cũng ngăn người ra, Bối Khắc thì càng há hốc mồm, còn Sở Thiên thì bóp trán khổ sở, việc hắn lo lắng xảy ra rồi... Chỉ có Thái Qua Nhĩ, hắn, hoặc là ả, dùng ánh mắt ngây thơ trong sáng nhìn mọi người, nói dịu dàng: “Mọi người sao vậy? Không lẽ người ta thành ma thú cấp mười rồi mà mọi người không vui sao?”

Sở Thiên có cảm giác muốn nôn mửa, Thái Qua Nhĩ vốn là một con hổ răng kiếm, biến thành người thì thân thể vô cùng tráng kiện, râu ria đầy mặt. Nhưng bây giờ, cũng là người này, một anh chàng có vẻ ngoài nam tính không nam tính hơn được nữa lại đầu mày cuối mắt với Sở Thiên, cười ngọt ngào, “Phát Lạp Định Nặc huynh! Họ sao vậy? Không lẽ người ta khó coi lắm sao?”

“Phát Lạp Định Nặc!” Ngũ Tư hét lên, Thần Lực màu hoàng kim đồng thời bao bọc lấy cơ thể.

“Phụ hoàng sao vậy?” Thái Qua Nhĩ nghiêng đầu nhìn Ngũ Tư.

“Ông xã...” Ba Ba Lạp sắp khóc đến nơi rồi.

Rầm!

Sở Thiên nhặt một thanh gỗ đập mạnh xuống đất, hét: “Đừng ồn ào nữa! Ba Ba Lạp, tở mau kiểm tra xem Thái Qua Nhĩ có còn là đàn ông không!”

“Ui da, làm cái gì vậy? Buồn quá!” Thái Qua Nhĩ muốn đẩy Ba Ba Lạp ra nhưng Ba Ba Lạp như phát điên, xé quần áo của Thái Qua Nhĩ, rồi vui mừng: “Vẫn là đàn ông!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Nhịp tim nhảy loạn nhịp này giờ của Sở Thiên cuối cùng cũng bình tĩnh lại một chút, chỉ cần vẫn là đàn ông là được rồi, phần còn lại phải dựa vào lão tử rồi!

“Phất Lạp Dịch Nặc, Thái Qua Nhĩ bị thế là sao?” Thù Hoàng Ngũ Tư vẻ mặt lạnh như mặt nước, nhưng Thần Lực trên người không hề biến đi, mà hai mắt còn ánh lên sát khí.

“Cái này... rất đơn giản thôi!” Sở Thiên nhún vai, ung dung đến bên cạnh Ngũ Tư, “Vừa rồi ta đã nói, sau khi thăng cấp e là Thái Qua Nhĩ đại ca sẽ có thay đổi. A Mạt Kỳ của ta ban đầu cũng như vậy.” dù sao A Mạt Kỳ rất trung thành, sẽ không gây rắc rối cho Sở Thiên, vì thế mà Sở đại thiếu gia bắt đầu bịa chuyện.

“Lúc đầu A Mạt Kỳ cũng có tình trạng này, hơn nữa còn nghiêm trọng hơn!” Sở Thiên luôn nhìn vào Ngũ Tư, nói như chuyện đúng là như vậy, “Lúc đó A Mạt Kỳ không những giống như Thái Qua Nhĩ đại ca mà có lúc hần còn biến thành trẻ con, lúc thì biến thành cái gì cũng không biết nữa...”

Thần Lực trên người Ngũ Tư biến đi một chút, “Khi nào thì Thái Qua Nhĩ trở về bình thường?”

“Cái này... không nói chắc được!” bấm ngón tay, “Để ta tính xem, khi đó, tình trạng của A Mạt Kỳ kéo dài 3 ngày, ừm, đúng, ba ngày!”

“Được, ta cho ngươi thời gian ba ngày!” Ngũ Tư phẩy đuôi áo, “Sau ba ngày nếu con ta chưa trở lại bình thường, thì dù ngươi có mời Bào Uy Nhĩ đến, thành Hoàng Kim cũng tuyên chiến với đảo Bồ Lô Trạch!”

Muốn biến một người phụ nữ biến thành đàn ông về mặt sinh lý vô cùng đơn giản, nhưng biến một người phụ nữ về tâm lý biến thành đàn ông thì lại rất khó. Như vậy, Sở Thiên trải qua ba ngày dài nhất trong đời mình, điều trị tâm lý, tinh thần ám thị... Sở Thiên gần như đã cố hết mọi cách có thể, nhưng đến tận tối ngày thứ ba, Thái Qua Nhĩ vẫn cứ như thế. Nhìn Thái Qua Nhĩ đang nằm thõ nhẹ nhàng trên giường, Sở Thiên chậm rãi lấy ra viên Tinh Hạch cấp chín lấy ra lần trước.

Cấp mười giận, thiên hạ khóc! Nhưng nếu cái giá phải trả để thành cấp mười là biến thành phụ nữ thì Thù Hoàng Ngũ Tư nhất định không tha cho Sở Thiên. Con trai biến thành đàn bà, chuyện mất mặt như vậy đủ để khiến hần phát điên! Ngũ Tư phát điên có thể gây ra những chuyện gì Sở Thiên không biết, cũng không muốn biết. Vì thế hần quyết định hạ cấp cho Thái Qua Nhĩ! Để hần trở về như vốn có. Gây mê, mở sọ, quá trình vẫn vậy, nhưng khi Sở Thiên nhìn thấy hình dạng của đại não thì chết sững!

“Khốn kiếp, tên thần tiên nào chơi lão tử?” Sở Thiên rửa. Khi Thái Qua Nhĩ còn là cấp chín, não của hần giống như những con hổ thông thường khác. Khi thăng cấp, Sở Thiên cũng chỉ để Tinh Hạch vào phía dưới đại não. Nhưng bây giờ, não Thái Qua Nhĩ lại biến thành hình vòng của ma thú cấp mười chính thống!

“Hình dạng của não cũng có thể thay đổi sao? Nếu người trên trái đất nhìn thấy thì nhất định sợ chết khiếp. Tình hình hiện nay đã vượt quá giới hạn hiểu biết của Sở Thiên rồi.

Trong cái não hổ hình vòng đó, ở chính giữa là viên Tinh Hạch phát ra ánh sáng hồng chói lọi. Bên dưới viên Tinh Hạch lại có một viên Tinh Hạch giống như viên sỏi màu hoàng kim. “Không đúng, ta chưa bao giờ thấy Tinh Hạch màu hoàng kim cả!” bỗng Sở Thiên sáng mắt lên, “Chẳng lẽ tự Thái Qua Nhĩ có?” nghĩ đến đây, Sở Thiên cẩn mật lấy viên Tinh Hạch màu hồng ra.

Viên Tinh Hạch hồng vừa ra khỏi là viên màu hoàng kim lấp chỗ trống, lẫn lộn ở giữa đại não.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Sở Thiên nheo mắt cười, vì hần cảm thấy Thái Qua Nhĩ mất đi Tinh Hạch hồng nhưng vẫn còn Thần Lực — hần vẫn là ma thú cấp mười.

Về tình trạng này, Sở Thiên đã nghĩ rất nhiều, cuối cùng chỉ còn một khả năng. Đó chính là Thái Qua Nhĩ vốn đã có huyết thống cấp mười, nhưng bị loãng đi trong quá trình di truyền và Tinh Hạch của Mã Cách Lệ đã kích thích huyết thống của hần mà sinh ra Tinh Hạch!

Sở Thiên nghĩ bụng: nếu đúng thế thật, vậy Sát Lâm Na thì sao? Liệu có phải cũng có thể dùng Tinh Hạch kích thích huyết thống của Mạch Khăng Tích? Còn Chu Lệ Á có phải cũng có thể tiến hóa?

.....

Thời gian ba ngày đã qua, Sở Thiên trao cho Ngũ Tư một Thái Qua Nhĩ bình thường. Thấy con trai là một ma thú cấp mười bình thường, Ngũ Tư cười lớn: “Ha ha, Phát Lạp Dịch Nặc, lần này may mà có người! Thành Hoàng Kim ta nhất định sẽ cảm tạ người!”

“Bệ hạ khách khí quá!” Sở Thiên hơi cúi người, “Nếu vương tử Thái Qua Nhĩ đã thắng cấp thành công thì ta cũng nên đi rồi!”

“Không được!” Bối Khắc luôn đứng sau Phí Xá Nhĩ bỗng đứng ra, “Người không được đi!”

Sở Thiên khẽ biến sắc mặt, bình tĩnh nói với Ngũ Tư: “Bệ hạ, thế là có ý gì?”

“Bối Khắc, lui xuống! Đây là nơi người được phép nói sao?” Ngũ Tư quát Bối Khắc, rồi tiến lại gần vỗ vai Sở Thiên, “Người đã có thể giúp cho Thái Qua Nhĩ thắng cấp, thế còn người khác thì sao?”

“Cũng có thể!” Sở Thiên nhìn Bối Khắc “Nhưng phải giết được một ma thú cấp mười trước đã!”

“Thúc thúc!” Bối Khắc lao đến trước mặt Ngũ Tư, cầu xin, “Thúc hãy giúp con giết một con đi!”

“Nói bừa! Ma thú cấp mười đâu có dễ giết như vậy?!” Ngũ Tư tức giận, quay sang Sở Thiên “Không có cách nào khác sao?”

Sở Thiên lắc đầu, “Không có.”

“Vậy... ” Ngũ Tư nhìn Bối Khắc.

“Thúc thúc, ma thú cấp mười trên đại lục nhiều như vậy, dựa vào thực lực của thúc còn không thể giết được một con sao? Cầu xin thúc nể mặt phụ thân con đã tử trận hãy giúp con một lần!” Bối Khắc bám dính lấy Ngũ Tư.

Sở Thiên không có hứng nhìn màn biểu diễn của hai người, liền quay người đi, “Bệ hạ bảo trọng, ta về đảo Bồ Lô Trạch trước!”

“Đứng lại!” Bối Khắc hai tay cầm một thanh đao lớn chặn Sở Thiên lại, “Trước khi thắng cấp cho ta, người đừng hòng rời khỏi đây!”

Sở Thiên quay đầu nhìn Ngũ Tư, “Bệ hạ, thành Hoàng Kim của người cảm ơn ta thế này sao?”

“Điện hạ hiểu nhầm rồi!” Ngũ Tư vội vã kéo Bối Khắc ra, “Hà hà, ý của Bối Khắc chỉ muốn giữ người ở lại vài ngày!”

“Ta không ở lại đâu!” Sở Thiên nói lạnh nhạt, “Ta còn phải đến A Cổ Lạp Sơn gặp Long Hoàng!”

“Long Hoàng là cái thá gì?” Bối Khắc khệnh khạng, “Thúc thúc ta Thụ Hoàng, là cộng chủ của đại lục ma thú!”

Lời này của Bối Khắc vừa thốt ra Ngũ Tư và mấy lão huynh đệ của hắn cùng tái mặt, công khai sỉ nhục Long Hoàng, đúng là tìm cái chết!

Bốp!

Phí Xá Nhĩ xông lên trước tát mạnh Bối Khắc một cái, rồi nhìn Sở Thiên, “Điện hạ... ”

“Ta có thể vỗ như chưa nghe thấy gì!” Sở Thiên nói.

“Phí Xá Nhĩ thúc thúc, dựa vào cái gì mà đánh cháu?” Bối Khắc một tay ôm mặt một tay chỉ Sở Thiên không cam tâm, “Phát Lạp Dịch Nặc nghe thấy thì sao nào? Cùng lắm là giết hắn diệt khẩu!”

“Đủ rồi!” Thụ Hoàng Ngũ Tư giận dữ, “Bối Khắc, người rút ra cho ta!”

Bối Khắc không cam tâm, “Thúc thúc, phụ thân cháu... ”

“Đuổi Bối Khắc ra ngoài cho ta!” Ngũ Tư vẫy tay với thị vệ, “Sau này ta không có đứa cháu này!”

“Bệ hạ nói thật sao?” Sở Thiên nheo mắt cười, “Sau này bệ hạ không có đứa cháu này nữa?”

“Ta... ” Ngũ Tư đang định nói nhưng nhận ra ánh mắt của Phí Xá Nhĩ, bỗng phát hiện Sở Thiên đang muốn làm gì, liền cười: “Khà khà, điện hạ, tuy Bối Khắc từng hạ nhục người, nhưng dù sao hắn cũng chỉ là... ”

Sở Thiên lắc lắc một ngón tay, “Ba ngày mừng thọ bệ hạ, ta nể mặt bệ hạ có thể không truy cứu, nhưng hôm nay... Chẳng nhẽ bệ hạ nghĩ rằng đảo Bồ Lô Trạch ta dễ bắt nạt sao?”

Ngũ Tư định nổi giận nhưng lại nhớ đến Thần Lực màu xanh lục trên người A Mạt Kỳ đêm hôm đó, “Ha ha ha, điện hạ nặng lời rồi. Ta sẽ dạy bảo Bối Khắc đến nơi đến chốn!”

Vì con trai, Ngũ Tư có thể không tiếc bất kỳ giá nào, nhưng vì Bối Khắc hắn vẫn không muốn đắc tội với Bồ Lô Trạch. Vì thế Ngũ Tư ra lệnh lấy ra một cái hộp, “Điện hạ, đây là một món quà nhỏ, coi như thúc thúc ta đây thay mặt Bối Khắc xin lỗi điện hạ!”

“Thú Hoàng Ngũ Tư đích thân xin lỗi, ta sao dám không nhận chứ? Khà khà!” Sở Thiên khẽ cười nhận lấy cái hộp rồi từ biệt.

Sau khi Sở Thiên rời khỏi, Phí Xá Nhĩ tối sầm mặt, “Bệ hạ, người quá dung túng cho Bồ Lô Trạch!”

“Ài, đảo Bồ Lô Trạch bây giờ, chúng ta không thể coi thường được đâu!” Ngũ Tư lắc đầu cười khổ, “Huống hồ quan hệ giữa Bồ Lô Trạch và A Cổ Lạp Sơn luôn rất tốt, ta cảm thấy trên người Sở Thiên có Long Thần Lực chính thống! Còn thuần hơn cả của Long Hoàng!”

Phí Xá Nhĩ tái mặt, “Bệ hạ, người nói thực lực của Phát Lạp Dịch Nặc...”

“Đúng vậy!” Ngũ Tư gật đầu, “Nửa năm trước khi hắn rời đi từ đây chỉ là mới có được Thần Lực, nhưng giờ hắn sắp đạt đến đỉnh phong tầng thứ nhất rồi! Dù ta có muốn giết hắn, cũng nhất định phải trả giá...”

251. Chương 230: Hoàng Kim Thiết Vệ (thượng)

Rời khỏi hoàng cung, Sở Thiên tìm Khải Văn và ma sủng của mình rồi chuẩn bị về hang cũ của Lang tộc bờ Tây Hải. Ngồi trên lưng Boeing, đoàn người bay ra khỏi thành Hoàng Kim. Sở Thiên lấy cái hộp ra đưa cho Khải Văn, “Đại ca, cái này tặng huynh!”

“Đây là gì?” Khải Văn nhận lấy, đằng sau hộp có in một cái dấu hổ màu hoàng kim, “Huynh đệ à, đây là dấu hiệu của Thú Hoàng thành Hoàng Kim. Nghe nói thứ này không dễ kiếm đâu!”

“Ha ha, kim bài Thú Hoàng đệ còn có mấy cái, huống hồ là cái này.” Sở Thiên mở cái hộp ra cho Khải Văn, cười: “Thứ trong này là cái Thú Hoàng dùng để xin lỗi thay Bối Khắc, đại ca nhận đi!”

Bên trong chỉ có một cái thẻ thủy tinh tạp trong suốt, còn có một con dao găm lấp lánh. Sở Thiên nhìn xong thì chep miệng, bất mãn nói: “Ma thú cấp mười trên đại lục đều có một cái tật, đó chính là keo kiệt. Long Hoàng và Thú Hoàng đều như vậy. Ài, thẻ điện của ma thú cấp mười đều bị chúng bôi bác hết cả!”

“Huynh đệ, thứ lễ vật này không nhẹ đâu!” Khải Văn thích thú nghịch con dao găm, cười: “Nếu đại ca không nhầm thì đây là kiệt tác của Tây Cương đại sư tộc Người Lùn. Trên đại lục này dù có tiền cũng không mua được đâu!”

“Tây Cương? Chưa nghe bao giờ!” Sở Thiên nhét cả dao găm và thẻ thủy tinh tạp vào túi đằng sau lưng Khải Văn, rồi nói: “Nhà đệ còn có một Địa Tinh Công Tượng, lão già ấy thuần túy là một tên điên nhưng thứ hắn làm ra quả thật không tồi...”

Bỗng một tiếng sấm nổ vang trời, ngay sau đó là mấy chục cái lưới điện rộng hàng trăm mét bao trùm phía trên Boeing.

“Ông chủ cẩn thận!” Kim Cương đứng bật dậy, hít sâu một hơi rồi thổi ra một cơn gió về phía những cái lưới điện kia.

Sau khi Sở Thiên có tiền, để nâng cao sức chiến đấu của Boeing, cộng thêm việc có thiên tài không quân Sách Lon

252. Chương 231: Hoàng Kim Thiết Vệ (hạ)

Trên trời, Tạ Ngũ Đức và Hoàng Kim Thiết Vệ không chạy trốn được mà cũng không thể tấn công, mà chỉ có thể tạo thế trận phòng thủ. Bên ngoài Linh Vực, Kim Cương tay vác đại pháo lo lắng nhìn lên trên trời. Pháo của hắn không bắn được xa như thế, mà hắn lại không biết bay.

Vèo vèo!!

Boeing được Sở Thiên đưa ra bên ngoài Linh Vực, đem theo Khải Văn bay đến bên Kim Cương. Mặt đất đầy những máu.

“Boeing, người sao vậy?” Kim Cương lo lắng hỏi.

“Ta không sao. Vừa rồi bị mấy cái kích đâm phải.” Nói rồi, Boeing nằm vật xuống đất, yếu ớt nói: “Xin lỗi, giờ ta không đưa người đi giúp ông chủ được.”

Khải Văn ngẩng đầu nhìn lên trời, rồi nói với Kim Cương: “Đại pháo của người có bắn được lên trên đó không?”

“Xa quá!” Kim Cương lắc đầu, “Dù có bắn được cũng vô dụng. Mấy tên đó đều ở bên trong Linh Vực của ông chủ, pháo bắn vào cũng bị làm đông cứng, không thể đâm thương bọn chúng được!”

“Thế Phát Lạp Dịch Nặc huynh đệ cũng không thể nào để sức lực hao phí như thế! Một khi cạn Thần Lực thì rắc rối to đấy!” Khải Văn đi đi lại lại, rồi bỗng chạy về phía thành Hoàng Kim, “Các người ở đây trông chừng, ta đi tìm Thú Hoàng. Giờ chỉ có hắn mới có thể ra lệnh cho đám Thiết Vệ này thôi!”

Trận chiến trên không vẫn tiếp tục. Tạ Ngũ Đức không nói gì, chỉ trân trân nhìn Sở Thiên. Còn Sở Thiên thì bắt đầu sợ rồi. Hắn cảm thấy Thần Lực của mình đang dần mất đi. “Khốn kiếp, không thể đợi được nữa!”

Sở Thiên nghiêng răng xông lên lần nữa. Hoàng Kim Thiết Vệ vẫn không hề cử động, vẫn đứng sát với nhau, mặc kệ cho trường đao của Sở Thiên đập vào người.

Keng keng!!

Vẫn chỉ bắn ra mấy tia lửa. Đám Thiết Vệ này cứ như làm từ sắt thép vậy, đao kiếm đánh chẳng có tác dụng gì. Đánh tiếp được mấy đao nữa, Sở Thiên đành phải rút lui.

“Thân thể các người là thứ gì vậy? Thần Khí của lão tử cũng vô dụng?!”

“Đây là bí mật của Hoàng Kim Thiết Vệ!” Tạ Ngũ Đức lầm bầm, “Ta khuyên người đừng có thử nữa, giữ Thần Lực mà duy trì Linh Vực đi, nếu không giờ chết của người càng gần đấy!”

Sở Thiên nheo mắt cười, “Hắc hắc, lúc này ta đã nói rồi, mọi chuyện hôm nay chỉ là hiểu nhầm. Đều là do Bối Khắc giả truyền Hổ phù! Nhưng Thú Hoàng bệ hạ đâu có muốn giết ta, cũng không muốn thấy các người chết dưới tay ta... Hay là chúng ta bàn chuyện làm ăn nhé?”

Tạ Ngũ Đức nhìn Sở Thiên với ánh mắt không một chút biểu cảm, không cho Sở Thiên một lời đáp lại nào.

Sở Thiên cười, nói tiếp: “Giờ chúng ta không thể đánh bại đối phương, nếu cứ thế này thì chỉ làm cho Thú Hoàng bệ hạ tức giận thôi. Hay là chúng ta mỗi người nhường một bước, coi như hòa!”

“Hoàng Kim Thiết Vệ không được để cho người sống biết đến!” Tạ Ngũ Đức gần giọng, thần thái vô cùng kiên định, “Hơn nữa chỉ cần bọn ta kiên trì đến lúc Thần Lực của người cạn là nhiệm vụ đã được hoàn thành!”

Nhìn ra chỗ đại pháo vừa lướt qua, Tạ Ngũ Đức nói: “Từ sau chiến dịch Bồ Lô Trạch nghìn năm trước, người là người đầu tiên khiến Hoàng Kim Thiết Vệ chúng ta bị tử trận!”

“Chiến dịch Bồ Lô Trạch? Ha ha... nơi đó đã là lãnh địa của ta rồi!” Đã đánh không thắng được thì Sở Thiên quay về bản tính cũ, ra vẻ Thần Côn lừa người.

“Ca ngơ Nữ thần Sinh mệnh!! Giờ trên đảo Bồ Lô Trạch vẫn còn dấu tích chiến đấu mà năm đó Thú Hoàng bệ hạ để lại. Có cơ hội, mời người đến xem sao.”

“Không cần!” Tạ Ngũ Đức lạnh lùng: “Chiến dịch Bồ Lô Trạch bọn ta đã tham gia rồi!”

“Ồ, thì ra là dũng sĩ của liên quân ma thú chiến dịch Bồ Lô Trạch năm đó!” Sở Thiên cảm thán, “Nhiều năm như vậy rồi mà sao ta chưa được nghe truyền thuyết về các người nhỉ? Thật là không phải. Đúng rồi, trong nhà ta có người tên Bồ Lô chuyên hát rong. Đợi khi về ta sẽ bảo hắn tuyên truyền câu chuyện của các người đi khắp đại lục!”

Vẫn lạnh lùng như thế, Tạ Ngũ Đức nói: “Người không về được đâu!”

Một lũ biến thái không tính người! Sở Thiên thầm chửi, rồi lại cười: “Nếu các người đã từng tham gia chiến dịch Bồ Lô Trạch thì chắc là đã gặp hàng xóm của ta rồi nhỉ?”

“Ta không quen hàng xóm của người!” Tạ Ngũ Đức nói, “Người từng gặp ta đều chết cả rồi!”

“Không, không, không!” Sở Thiên xoa tay liên hồi, “Ít nhất có một người vẫn sống!”

Gương mặt lạnh tanh của Tạ Ngũ Đức cuối cùng cũng biến đổi.

“Đích thị là có một người, đó là Hải Vương của Biển Cấm, Bào Uy Nhĩ!”

Thế trận phòng ngự hơi lỏng một chút rồi lập tức phục hồi.

“Ha ha ha, đúng thế, Bào Uy Nhĩ là hàng xóm của ta!” Sở Thiên tìm bên trong chiếc nhẫn không gian món quà cưới mà Bào Uy Nhĩ tặng, cười: “Mấy ngày trước ta còn cùng uống rượu với Bào Uy Nhĩ bệ hạ. Không tin người nhìn xem, cái này là Bào Uy Nhĩ bệ hạ tặng ta đó!”

Sắc mặt Tạ Ngũ Đức trở nên nặng nề, hắn cúi đầu xuống.

Một lúc sau, Sở Thiên không thấy Tạ Ngũ Đức phản ứng gì hơi tức giận, “Ngoài việc giết người ra các người còn biết cái gì khác không vậy? Lão tử nói nhiều như vậy các người có hiểu không?” Nhổ một bãi nước bọt, Sở Thiên tiếp: “Ta đang nói với các người rằng lão tử có quan hệ rất thân thiết với Hải Vương của Biển Cấm, nếu các người giết ta, Bào Uy Nhĩ bệ hạ nhất định sẽ tìm Thú Hoàng Ngũ Tư báo thù cho ta! Hiểu chưa hả?”

“Hừ!” Tạ Ngũ Đức hừ một tiếng, “Sau khi giết người, bọn ta sẽ tới Biển Cấm, tự sát trước mặt Bào Uy Nhĩ bệ hạ để tạ tội! Nhưng người nhất định phải chết!”

Nói rồi, Tạ Ngũ Đức từ từ gờ cây trường kích lên, lệnh cho thủ hạ: “Độ mạnh của Linh Vực của Phát Lạp Dịch Nặc đã giảm, đội một tấn công, đội hai yểm trợ, chú ý phòng thủ! Không được khinh địch, chỉ cần nhanh chóng làm tiêu hao Thần Lực của Phát Lạp Dịch Nặc!”

Hoàng Kim Thiết Vệ lại xông về phía Sở Thiên. Tuy kẻ địch rất chậm nhưng số lượng lại rất đông, hơn nữa chúng cũng chỉ dùng cách đánh phòng ngự, càng làm cho Sở Thiên không triển khai được.

Dần dần, Sở Thiên cảm thấy Lưỡi dao Phán quyết trong tay mình nặng quá, còn tốc độ của Hoàng Kim Thiết Vệ thì lại nhanh hơn. Trên mặt đất, Kim Cương thấy Linh Vực của Sở Thiên giờ đã co lại còn một nửa. Kim Cương biết ông chủ sắp không giữ được lâu nữa, liền kéo Boeing, “Không cần biết người còn bay được không, giờ nhất định phải đưa ta lên đó!”

“Được, chúng ta đi!” Boeing cắn môi, khó khăn cất cánh bay lên, máu chảy lã chã nhưng cuối cùng Boeing cũng đưa được Kim Cương lên trời.

“Ông chủ, mở Linh Vực ra một chút, ta sắp bắn pháo!” Kim Cương hét to.

Đau lòng nhìn Boeing một cái, Sở Thiên vừa khó nhọc đối phó với sự tấn công của Thiết Vệ, vừa hét lại: “Khốn kiếp, người cút ra mau! Tề Bách Lâm nói gì người quên rồi à? Lực phản hồi lại của đại pháo, dù có là người thì một ngày cũng chỉ chịu được một lần thôi!”

Phát pháo vừa nổ đã khiến bàn tay và vai của Kim Cương nát hết cả, nhưng hắn vẫn nhắc pháo lên “Ta không sao, ông chủ mau mở Linh Vực ra!”

Linh Vực của Sở Thiên biến mất, có điều không phải hắn cố tình làm mà là do Thần Lực của hắn đã cạn. Mắt Tạ Ngũ Đức sáng rực, “Đội hai chuẩn bị cannon, đội một theo ta giết Phát Lạp Dịch Nặc!”

Uỳnh!!!

Đại pháo Cẩm Chú nổ, các Thiết Vệ vẫn xếp thành một hàng để ngăn chặn, còn Kim Cương và Boeing thì bị rơi xuống do lực phản hồi của đại pháo. Hai phát pháo liên tiếp làm cho đội Hoàng Kim Thiết Vệ tổn thất hơn một nửa, có điều một nửa còn lại vẫn đối phó được với Sở Thiên đã cạm Thần Lực.

Trên đỉnh của một ngọn núi phía xa, Thú Hoàng Ngũ Tư đang quan sát mọi việc với ánh mắt lạnh tanh.

Khải Văn ở bên cạnh thì đang lo lắng khôn cùng, “Bệ hạ, sao ngài còn chưa ra tay? Còn đánh nữa thì Thiết Vệ của ngài và Phất Lạp Dịch Nặc đều tiêu mất!”

Ngũ Tư cười khê, không thèm để ý đến Khải Văn. Tổn thất đám Hoàng Kim Thiết Vệ bình thường để đổi lấy việc không còn ai trên đại lục có thể chế tạo ra ma thú cấp mười, cái được cái mất của vụ làm ăn này hẳn đã tính xong cả rồi!

Một luồng sáng màu vàng nhạt phát ra ở chiến trường. Ngũ Tư biến sắc, “Thần Lực tầng thứ hai? Không thể nào, Phất Lạp Dịch Nặc không thể tiến bộ nhanh như thế được!”

.....

Vào lúc mấy cây kích đâm vào người, Sở Thiên cảm thấy như mình sắp chết rồi. Nhưng đúng lúc đấy, một thứ sức mạnh kỳ lạ lại phát ra từ Lưỡi đao Phán quyết!

“Linh Vực — Sinh Mệnh Hấp Thủ!”

Ngay Sở Thiên cũng không thể khống chế được, tên một loại Linh Vực lạ lắm phát ra từ miệng hắn! Ngay sau đó, tầng Thần Lực thứ hai nhanh chóng mở rộng, Linh Vực màu vàng che lấp cả bầu trời, giống như đại lục xuất hiện một mặt trời nữa vậy!

Thoải mái! Sở Thiên bỗng chốc cảm thấy như có hàng trăm dòng suối nước nóng đang chảy khắp cơ thể đến từng tế bào, khiến hắn thoải mái kỳ lạ!

“A!” một tiếng rên rỉ thức tỉnh Sở Thiên, “Ca ngợi Nữ thần Sinh mệnh!!” Sở Thiên kinh hãi. Đội Hoàng Kim Thiết Vệ thần dũng đang giãy giụa trong đau đớn, những người thực lực đã yếu thì đã trở thành cái xác khô!

“Đức... Đức Khố Lạp! Phất Lạp Dịch Nặc sao lại có được sức mạnh của Đức Khố Lạp?!” Ngũ Tư thất kinh.

Khải Văn nghe không hiểu là sức mạnh gì, nhưng hắn biết cái tên Đức Khố Lạp, bèn thừa cơ: “Bệ hạ, Phụ nhân Chu Lệ Á của Phất Lạp Dịch Nặc là cháu gái của Đức Khố Lạp!”

“Sao ngươi không nói sớm?!” Ngũ Tư hét lên, rồi nhún người xông về phía chiến trường.

“Tất cả dừng tay lại cho ta!!!”

Khi Ngũ Tư đến nơi thì tất cả đã kết thúc rồi.

Tuy Thần Lực tầng thứ hai đã biến mất nhưng Sở Thiên vẫn vuốt vuốt mái tóc đã đen trở lại cảm nhận sức sống tràn trề, tí mắt cười.

Lưỡi đao Phán quyết có lẽ thật sự là một cây Yêu Đao. Năm đó, nó hút cạn ba phần công lực, dày vò Đức Khố Lạp đến sống không bằng chết, rồi khiến Sở Thiên phát điên trên chiến trường. Nhưng hôm nay Sở Thiên lại yêu nó quá thế! Nhờ chỉ dẫn của Đức Khố Lạp, Sở Thiên biết tầng Thần Lực thứ hai vừa rồi không thuộc về mình, Sinh Mệnh Hấp Thủ cũng không phải bản lĩnh của hắn. Những cái đó đều là của Đức Khố Lạp, là sức mạnh mà năm đó Lưỡi đao Phán quyết đã hút mất! Hoặc có thể nói, Lưỡi đao Phán quyết đã cho Sở Thiên mượn sức mạnh khổng lồ tiềm lực sinh mệnh của Đức Khố Lạp!

Thấy Ngũ Tư xuất hiện, Sở Thiên cười nhạt: “Bệ hạ, ngài như vậy là có ý gì? Đám Hoàng Kim Thiết Vệ này...”

“Hiểu nhầm! Đây là hiểu nhầm thôi!” Ngũ Tư có chút hồn xiêu phách lạc, sức mạnh của Đức Khố Lạp tạo cho hắn áp lực lớn quá!

“Bệ hạ...” trong đám Hoàng Kim Thiết Vệ vẫn còn vài chục người sống sót, Tạ Ngũ Đức quỳ xuống, “Thiết Vệ... Thiết Vệ chỉ còn lại chúng thần!”

“Điện hạ, ta sẽ dạy bảo đám Thiết Vệ này!” Ngũ Tư dùng Thần Lực nhấc hết bọn thủ hạ lên rồi vội vàng đi mất.

“Khốn kiếp, cuối cùng cũng sợ chạy mất!” Sở Thiên thở phào, rồi trở về mặt đất

253. Chương 232: Thiết Kỵ Khảm Sát

Khải Văn thấy Sở Thiên đang từ từ rơi xuống lập tức chạy lại.

Rầm!

Một người một sói nằm sõng soài trên mặt đất.

Đập đập vào Khải Văn đang ở dưới mình, Sở Thiên cười khổ: “Đại ca, thế nào?”

“Ôi chào!” Khải Văn rên rỉ, rồi lập cập đứng dậy, “Huynh đệ nặng quá, tí nữa thì đè bẹp đại ca!”

“Ha ha, không sao thì tốt!” Sở Thiên nằm ngửa ra trên đất, quệt đi vết máu trên mép, “Đại ca, giúp đệ xem Kim Cương với Boeing thế nào rồi, giờ đệ không nhúc nhích nổi nữa!”

Một lúc sau Khải Văn quay lại cười: “Bọn chúng may lắm, chỉ bị trọng thương thôi, chưa chết!”

Sở Thiên thở phào, rồi bỗng hộc ra máu.

“Huynh đệ sao vậy?” Khải Văn cuống cuống “Vừa rồi là thế nào vậy? Sao Ngũ Tư lại sợ chạy mất vậy?”

Sở Thiên gắng gượng lấy Lưỡi đao Phán Quyết ôm vào lòng rồi cười: “Nhờ có thanh đao này nếu không đệ chết chắc! Hắc hắc, Ngũ Tư có nằm mơ cũng không ngờ rằng Thần Lực thứ hai đó chỉ là thanh đao này cho đệ mượn thôi!”

“Là thanh đao nát này sao?” Khải Văn quan sát thanh đao, nhìn về ngoài một đồng tiền đồng mua được mười thanh của nó, Khải Văn lắc đầu.

“Huynh không tin sao? Nó là đứng đầu trong số Thần Khí thượng cổ, là binh khí của Thần Phán Quyết năm xưa đấy!” Sở Thiên nói.

“Thần Phán Quyết? Ta chưa từng nghe các Chúng Thần có ai có cái tên này.” Khải Văn vẫn chưa tin, lục tìm thuốc trong túi Sở Thiên, “Thuốc của đệ đâu rồi, mau uống đi!”

Sở Thiên lục tìm trong cái nhẫn không gian, “Thuốc không có tác dụng với đệ, huynh cho Kim Cương và Boeing uống đi!”

Khải Văn đi chăm sóc Kim Cương và Boeing, còn Sở Thiên thì nằm trên đất từ từ phục hồi Thần Lực.

Rầm, rầm!

Kim Cương mình đầy vết thương, bò từ phía xa lại, “Xin lỗi ông chủ, lúc này ta không nghe mệnh lệnh!”

“Thôi, không chết là tốt rồi! Sau khi về nhất định phải bảo Tề Bách Lâm cải tiến đại pháo nếu không dùng nó là tự sát rồi!”

Kim Cương đồng cảm gật đầu, rồi ử dột nói: “Ông chủ, Thạch Tượng Quỷ trên người Boeing chết hết rồi!”

“Ài~!” Sở Thiên thở dài.

Khải Văn nói: “Huynh đệ, chỉ là chết mất hơn nghìn con Thạch Tượng Quỷ thôi mà, đệ có thể mua tiếp mà!”

“Đệ không tiếc Thạch Tượng quỷ, đám ma thú cấp sáu đó tuy tiêu mất của đệ hàng ngàn vạn kim tệ nhưng còn có thể mua lại.” Sở Thiên từ từ quay đầu nhìn thì thấy Hoàng Kim Thiết Vệ ở bên trái, “Đệ đang nghĩ, tại sao đảo Bồ Lôi Trạch không có một đội quân như thế này?”

Khải Văn gật gật, “Đúng vậy, thật không hiểu đám Thiết Vệ này được huấn luyện kiểu gì mà lợi hại thế?!”

“Chúng đâu chỉ lợi hại?” Sở Thiên nói, “Đệ thì sắp đạt đỉnh phong của tầng Thần Lực thứ nhất, Kim Cương thì có thể giải phóng Cẩm Chú vậy mà bọn đệ hợp lại cũng không đánh nổi chúng. Ai dà, chiến lực của Hoàng Kim Thiết Vệ e là có thể đọ được với cả Thần Lực tầng thứ hai ấy chứ!”

Sở Thiên nghĩ bụng: lão tử không đọ được với Hoàng Kim Thiết Vệ, nhưng chúng lại bị ba phần công lực của Đức Khổ Lạp tiêu diệt, còn Đức Khổ Lạp lại lấy việc thoát chết khỏi tay Bào Uy Nhĩ làm niềm tự hào. Khốn kiếp, Lạp Hy Đức còn từng nói, tổ tiên của hắn là Long Thần có sức mạnh của tầng Thần Lực thứ năm, còn khùng bố hơn cả Bào Uy Nhĩ! Lão tử phải tu luyện đến bao giờ mới có thể đi lại hiên ngang ở đại lục này đây...

“Ông chủ...” Kim Cương muốn nói điều gì đấy nhưng lại dừng lại.

“Có chuyện gì cứ nói đi!” Sở Thiên đổi tư thế cho thoải mái.

Kim Cương cúi gầm mặt, “Thật ra, đảo Bồ Lô Trạch chúng ta có quân đội như thế này!”

“Cái gì?” sắc mặt nhợt nhạt của Sở Thiên bỗng chốc sáng bừng, “Ồ đâu? Sao ta không biết?”

“Chính là ba nghìn quân Cung Kỳ của Bội Kỳ!”

“Bọn họ sao? Hắc hắc, không thể nào!” Sở Thiên lắc đầu, “Bội Kỳ theo ta lâu vậy, thực lực của hắn ta còn không biết sao? Tuy hắn là thiên tài chỉ huy, nhưng chỉ là Hoàng Kim Kiếm Sĩ. Còn ba nghìn quân Cung Kỳ, người cũng thử rồi đấy thôi, hợp lại mà cũng không kéo nổi một tay của người!”

“Nhưng mà ông chủ...” Kim Cương chần chờ.

“Người muốn nói gì?” Sở Thiên phẩy tay, “Cứ nói tùy ý. Dù có mắng ta cũng không sao!”

“Tuân mệnh ông chủ!” Kim Cương hít sâu, rồi từ tốn nói: “Thật ra mấy năm nay... là ông chủ đã làm khổ họ!”

“Ta làm khổ họ? Mấy năm nay, năm nào ta cũng chi quân phí hàng trăm vạn kim tệ cho Bội Kỳ, vũ khí và áo giáp của ba nghìn quân đều là thứ tốt nhất đại lục...”

“Thứ mà Bội Kỳ bọn cần không phải tiền bạc!” Kim Cương nói: “Ông chủ, đội Cung Kỳ này là do một tay ông chủ xây dựng nên, hơn nữa ông chủ cũng từng làm Hữu thừa tướng của Khải Tắt, nhưng... ông chủ có thật sự hiểu rõ Thiết Kỳ của Khải Tắt không?”

“Đương nhiên ta hiểu!” Sở Thiên không hiểu Kim Cương nói gì, “Năm đó ở Thái Thạch Bảo, ta đã cùng chiến đấu với Thiết Kỳ Khải Tắt.”

Kim Cương do dự một chút rồi nói: “Ta từng là thống lĩnh ma thú ở Lô Tư, cũng từng nghiên cứu Thiết Kỳ... nhưng ông chủ chưa từng thấy Thiết Kỳ thật sự của Khải Tắt!”

Sở Thiên ngạc nhiên nhìn Kim Cương, rồi ra hiệu cho Kim Cương ngồi xuống tiếp tục nói.

“Thiết Kỳ Khải Tắt đã mấy chục năm này không có đối thủ, vì thế ông chủ chưa được thấy sức mạnh thật sự của chúng.” Kim Cương cắn môi, “Ta đã từng thấy. Chiến dịch Thái Thạch Bảo ba mươi năm trước, ta cũng tham gia!”

“Theo tin tình báo của Quân Bộ đế quốc Lô Tư, trên đại lục chỉ có vài đội quân giống như Hoàng Kim Thiết Vệ của Thú Hoàng. Trong đó mạnh nhất là Long Thần Vệ của A Cổ Lạp Sơn!” Kim Cương ngẩng đầu nhìn lên trời hồi tưởng: “Thống lĩnh Long Thần Vệ của ba mươi năm trước ta đã từng gặp, là một Cự Long cấp chín, tên Khổ Ban...”

“Khổ Ban!?” Sở Thiên kinh hãi. Hôm đó khi đối phó với An Đạo Nhĩ, hắn đã gặp Khổ Ban đã bị luyện thành Cốt Long. Khổ Ban biến thành Cốt Long là bởi vì ba mươi năm trước tại Thái Thạch Bảo, người giết hắn chính là Thiết Kỳ Khải Tắt!

“Người muốn nói là Thiết Kỳ của Khải Tắt có thể đối kháng với Long Thần Vệ?” Sở Thiên kinh hãi.

Kim Cương gật đầu, “Năm đó, vì giúp Lôi Tư, A Cổ Lạp Sơn điều động đại quân Cự Long tộc, trong đó cũng có Long Thần Vệ... cuối cùng, toàn bộ Thiết Kỵ Khải Tát đang chiếm giữ Thái Thạch Bảo đều tử trận. Nhưng cũng không có một Long Thần Vệ nào có thể sống sót quay về A Cổ Lạp Sơn!”

“Không thể nào!” Sở Thiên nói, “Tuy Thiết Kỵ Khải Tát anh dũng thiện chiến nhưng chúng cũng chỉ là con người. Thậm chí Nguyên soái Mã Khoa Lý năm đó cũng chỉ là một Kiếm Thánh.”

“Ta cũng không biết tại sao!” Kim Cương cười gượng: “Nhưng từ trước tới nay, quân Thiết Kỵ luôn gặp mạnh thì càng mạnh. Nghe nói, chúng càng tham gia nhiều trận chiến thì càng mạnh! Ta cũng nghe nói hình như phương pháp huấn luyện của chúng là Thần Kỹ thời Thượng Cổ!”

Có lẽ là thứ gì đó do Mạch Khăng Tích để lại rồi! Sở Thiên nghĩ bụng.

Kim Cương nói tiếp: “Mấy năm nay, tuy Bội Kỳ có được nhiều thứ khi theo ông chủ, giờ cũng là tướng quân đế quốc rồi nhưng hẳn chưa bao giờ thấy vui vẻ!”

“Tại sao?” Sở Thiên hỏi.

“Thiết Kỵ Khải Tát thuộc về chiến trường.” Kim Cương nói, “Thiết Kỵ Khải Tát có tất cả ba trăm nghìn quân, tinh nhuệ nhất là năm vạn Hỏa Long Thiết Kỵ của Tập Nạp Tư tướng quân. Còn có năm vạn Cẩm Vệ Quân Đế Đô. Nhưng ông chủ à, ba nghìn Cung Kỵ trong tay Bội Kỳ còn mạnh hơn. Vì họ đều được công chúa Sát Lâm Na tuyển chọn từ đội Vệ Quân của hoàng thất!”

“Ha ha, nhưng giờ họ bị tiền của ta nuôi thành binh già hết rồi!” Sở Thiên cười: “Nên tìm việc gì đó cho Bội Kỳ làm rồi.”

Nghỉ ngơi ngay tại chỗ cả nửa ngày, Sở Thiên cũng hồi phục được một chút Thần Lực, sau khi trị thương xong cho Kim Cương và Boeing thì tất cả cùng trở về hang của Khải Văn.

Nửa tháng sau, Lang tộc Nam Hải cuối cùng cũng khuất phục, với sự ủng hộ của ba tộc Cự Lang, Khải Văn chính thức trở thành Lang Hoàng, còn Sở Thiên thì đem theo ma thú trở về nhà.

Về tới Bồ Lô Trạch, người nhà Sở Thiên cũng không gặp mà gọi luôn Bội Kỳ đến. “Lần này ở bờ Tây Hải ta gặp phải Hoàng Kim Thiết Vệ của Thú Hoàng!”

Sắc mặt Bội Kỳ biến đổi, rõ ràng là từng nghe thấy cái tên này. Bội Kỳ cúi người nói: “Ông chủ, nghe nói người từng gặp Hoàng Kim Thiết Vệ đều đã...”

“Đều chết cả!” Sở Thiên tiếp lời.

Ngừng một lúc, Sở Thiên bỗng nói: “Nếu cho người chỉ huy ba nghìn Thiết Kỵ đi đánh ba trăm Hoàng Kim Thiết Vệ, khả năng thắng là bao nhiêu?”

Bội Kỳ sững người, rồi nói: “Hiện giờ ta không có một chút khả năng chiến thắng!”

Sở Thiên vỗ vai Bội Kỳ, “Nếu cho người chỉ huy Thiết Kỵ Khải Tát khi ở thời kỳ đỉnh cao thì sao?”

Ánh mặt Bội Kỳ rực cháy, nhưng vẫn cố kiềm chế giọng nói: “Ông chủ, Thiết Kỵ Khải Tát không có thời kỳ đỉnh cao, chúng ta mãi mãi không thể đạt được đến đỉnh ấy!”

Sở Thiên cười: “Hà hà, ta hiểu ý người. Không có mạnh nhất, chỉ có mạnh hơn! Nhưng mà dựa vào đâu người dám nói như vậy?!”

Phịch!

Bội Kỳ nửa quỳ trước mặt Sở Thiên, “Ông chủ, đây là bí mật của Thiết Kỵ Khải Tát, ta không thể nói!”

“Vây thôi, ta không hỏi!” Sở Thiên đỡ Bội Kỳ đứng dậy, “Nếu ta muốn ba nghìn Thiết Kỵ của người có được sức mạnh của Hoàng Kim Thiết Vệ thì cần bao nhiêu thời gian?”

“Vây thì phải xem ông chủ cho chúng ta tham gia bao nhiêu trận chiến!” Bội Kỳ ngẩng đầu nhìn Sở Thiên, “Bí quyết huấn luyện của Thiết Kỵ, giết chục triệu quân địch thì có thể chém cả Thần!”

“Chỉ là một chục triệu thôi mà!” Sở Thiên cười, “An Na!”

An Na xuất hiện sau lưng Sở Thiên, “Ông chủ có gì dặn dò?”

“Việc Tinh Linh tộc phục quốc thế nào rồi?”

An Na nói: “Tinh Linh Vương đệ hạ đã giành được một phần đất ở gần eo biển Thánh Điện Qua. Có điều Lôi Tư và Áo Khoa vương quốc vẫn đang liên thủ muốn trấn áp Tinh Linh tộc.”

“Cũng có nghĩa là ở đó vẫn còn chiến tranh?” Sở Thiên lấy ra một cái thẻ thủy tinh tạp ném cho Bội Kỳ, “Đây là quân phí, ngày mai Boeing sẽ đưa các người đến eo biển Thánh Điện Qua! Liên quân Lôi Tư và Áo Khoa đủ cho các người luyện tập!”

Bội Kỳ đập mạnh vào ngực: “Tuân mệnh!”

“Ông chủ...” An Na bối rối, “Ông chủ... trực tiếp phái quân giúp Tinh Linh tộc chúng ta phục quốc?”

“Không!” Sở Thiên lắc đầu, “Không chỉ là giúp Tinh Linh tộc các người phục quốc.”

Nói rồi, Sở Thiên chỉ Bội Kỳ, “Sau khi chiến tranh của Tinh Linh tộc kết thúc, các người cũng đừng quay về, trừ khi các người biến thành đội quân Thiết Kỵ Khải Sát ba mươi năm trước, nếu không thì mãi mãi đừng có trở về...”

254. Chương 233: Học Viện Tế Tự Phát Lạp Dịch Nặc

Năm 723 lịch Huyền Thú, đảo Bồ Lôi Trạch.

Đã một năm kể từ khi Bội Kỳ đi, trong một năm này đã xảy ra rất nhiều chuyện. Mà chuyện khiến Sở Thiên vui nhất chính là A Mạt Kỳ, với sự giúp đỡ của Thần Mộ đã đột phá được lên tầng Thần Lực thứ hai, làm cho Sở Thiên có thể nhìn thẳng vào mắt Long Hoàng. Dần dần, cái tên Bồ Lôi Trạch bắt đầu được người ta nhắc đến cùng với A Cổ Lạp Sơn và Hồng Nguyệt Thành.

Tin thứ hai đó là, danh hiệu thương nhân ma thú hàng đầu đại lục đã được chuyển từ quốc vương Tư Khoa Đặc sang cho Sở Thiên, vì nói đến sở thích với động vật thì còn ai so được với bác sỹ thú y? Thức ăn, đồ chơi, thiết kế chỗ ở, các loại hình kinh doanh trên trái đất đã được Sở Thiên chuyển hết lên đại lục Huyền Thú.

Từ sau khi Kỳ Đa bại trận, Lô Dịch Tam Thế hình như đã quên Sở Thiên rồi, không còn hỏi đến sự vụ trên Bồ Lôi Trạch nữa mà vui đầu chuẩn bị việc thống nhất đại lục.

Tinh Linh vương quốc đã được thành lập, nhưng trên đại lục lại xuất hiện thêm một binh đoàn có tên Thánh Điện, một đội Kỵ Binh khát máu nhưng kỷ luật nghiêm minh, nơi nào có chiến tranh là nơi đó có bóng dáng họ. Thông tin mới nhất về họ chính là nửa tháng trước được thuê bởi một nước nhỏ bên cạnh Mê Vụ Hồ, đã đánh tan mười vạn quân tinh nhuệ của Áo Khoa vương quốc.

Có tin tốt thì đương nhiên cũng sẽ có tin xấu. Một năm nay, Hồng Nguyệt Thành liên tiếp mời Sở Thiên nhưng đều bị Sở Thiên tìm đủ mọi cớ thoái thác. Thậm chí công hàm do chính tay Ba Đế viết cũng không làm Sở Thiên động lòng. Cứ thế, quan hệ giữa Hồng Nguyệt Thành và Bồ Lôi Trạch bị bao phủ bởi một đám mây u ám.

Sáng sớm, một tiếng kêu thảm thiết phát ra từ phòng Sở Thiên, có điều NMD ở trên mái nhà thì quen quá rồi — nhất định là Tiểu Bạch lão đại lại ngược đãi cái tai của ông chủ Sở Thiên rồi.

Ngay sau đó là tiếng nói hạnh phúc và hài lòng của La Tân vang khắp đảo, “Ăn cơm thôi...”

“Sao lại ăn cơm rồi? Chả thú vị gì cả!” Mặc Phi Đặc ôm cái bụng tròn xoe, quệt mấy vụn bánh trên miệng, rồi ngẩn ra nhìn người làm mang thức ăn đến.

Ôm hai bà vợ, Sở Thiên mặt mày ai oán ra khỏi phòng. Còn Tiểu Bạch thì đang ngồi trên vai, răng vẫn còn cắn tai Sở Thiên cười gian xảo. Đến bàn ăn, Sở Thiên để Tiểu Bạch bên cạnh hũ rượu, than vãn: “Giờ thật khó sống! Năm đó ở núi Lạc Sơn, lẽ ra mình không nên nhặt nó về!”

“Thế chàng có nỡ vứt nó đi không?” Chu Lệ Á cười.

Sở Thiên ngậm tăm, còn Sát Lâm Na nói tiếp vào: “Không hài lòng thì để Tiểu Bạch lại, chàng ra phòng khách mà ngủ!”

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch cười đắc ý, rồi chui đầu vào hũ rượu, nhưng không chẳng may, “Tôm!” một tiếng, Tiểu Bạch rơi vào trong.

“Nói ra kể cũng lạ!” Sát Lâm Na vớt Tiểu Bạch ra nói: “Từ lần đầu tiên thiếp gặp Tiểu Bạch đã bốn năm rồi. Sao nó không lớn nhỉ? Thiếp thấy chó nhà người ta bốn năm là có con rồi.”

“Nàng còn nghĩ nó là chó à?” Sở Thiên nói, “Sau khi lắp Thần Thạch vào là nàng bắt đầu tu luyện Thần Lực, nàng đã thấy bên trong Tiểu Bạch là gì rồi đấy!”

“Thiếp thấy rồi. Tiểu Bạch chỉ là một con chó bình thường thôi mà!” Sát Lâm Na thắc mắc.

“Chó? Dạ dày của chó mà có thể một lần uống hết mười mấy hũ rượu sao?” Sở Thiên nhắc Tiểu Bạch lên lắc lắc, “Hệ thống tuần hoàn của cái thứ này... là, là nội tạng và máu giống hệt với con người! Giờ cắt đuôi của nó đi, cạo lông thì nó chính là một con người!”

“Gâu!” Tiểu Bạch nhìn Sở Thiên giống như: sao người biết? Không lẽ người dám nhìn trộm bốn tiểu thư.

“Trả tiểu bảo bối cho thiếp!” Chu Lệ Á giật Tiểu Bạch lại, vỗ về, cười: “Không chừng Tiểu Bạch của nhà ta sau này sẽ biến thành đại mỹ nữ ấy chứ!”

Tiểu Bạch vẫn chăm chăm nhìn Sở Thiên.

“Nhìn cái gì mà nhìn! Chỉ là kiểm tra kết cấu cơ thể của người thôi mà!” Sở Thiên nhắc đuôi Tiểu Bạch lên, chép miệng, “Thân thể người lão tử thấy hết từ lâu rồi!”

“Gâu!” Tiểu Bạch đỏ mặt, quay đầu đi chỗ khác.

Cốc cốc!

Ba Bác Tát gõ cửa rồi đi vào “Ông chủ, vừa nhận được mệnh lệnh từ Đế Đô.”

“Mệnh lệnh?” Sở Thiên tối mặt lại, “Kệ nó. Lô Dịch Tam Thế nên biết Bồ Lô Trạch chỉ thuộc về Đế Đô trên danh nghĩa thôi.”

Ba Bác Tát để mệnh lệnh thư xuống “Nhưng ông chủ, mệnh lệnh lần này có Tổng công hội ma pháp vương quốc Ái Nhĩ Sâm, Bộ thống soái tối cao Đế Quốc, còn cả An Đông Ni điện hạ ban bố.”

“An Đông Ni sư phụ cũng tham gia?” Sở Thiên đành cầm lên, “Khốn kiếp, Lô Dịch Tam Thế biết không mời được lão tử nên mới gọi sư phụ và sư nương ra...”

Tuy gọi là mệnh lệnh thư nhưng ngữ khí lại vô cùng khách khí, yêu cầu cũng rất đơn giản — mời Sở Thiên thành lập Học viện Tế Tự, để truyền bá vinh quang của nữ thần Sinh mệnh, đồng thời đào tạo cho đế quốc vài truyền nhân của Thượng cổ Tế Tự.

Sát Lâm Na lấy mệnh lệnh thư xem, rồi cười: “Thật ra cũng không trách đại ca được. Sau khi chàng đi thì sức mạnh Tế Tự của đế quốc đi xuống nhanh chóng. Giờ đại ca lại đang chuẩn bị chiến tranh, dù không tham gia thì chàng cũng nên huấn luyện một số Tế Tự cho đế quốc chứ!”

“Thôi, coi như không biết Lô Dịch Tam Thế nói gì.” Sở Thiên cười: “Nhưng lời của sư phụ và sư nương thì nhất định phải nghe. Ba Bác Tát, bảo Ni Mê Tư và con cháu hắn xây một hòn đảo giữa eo biển Bồ Lô Trạch, rồi xây một cái Học viện trên đó!”

“Không vấn đề gì, ông chủ, nửa tháng là xong! Dựa vào danh tiếng của ông chủ có lẽ sau khi nghe cái tin này thì Tế Tự trên đại lục này phát điên hết mất! À... mà học phí có phải sẽ hơi cao không?”

.....

Nửa tháng sau, Học viện Tế Tự Phát Lạp Dịch Nặc khai giảng.

Eo biển Bồ Lô Trạch chật ních những người là người. Trên trời thì bay, dưới biển thì chèo thuyền, gần như mọi loại ma thú, mọi loại phương tiện giao thông đều xuất hiện ở nơi đây.

Ở giữa eo biển là một hòn đảo hình tròn, trên đó tọa lạc Học viện Tế Tự phong cách cổ điển tao nhã. Trước cổng Học viện là bức tượng Sở Thiên cao vài chục mét! Dưới chân tượng, Trưởng giáo vụ nhiệm kỳ thứ nhất của Học viện, Ma pháp đạo sư cấp tám Địch Áo đang chỉ huy các giáo công kiểm tra học sinh mới.

Còn Sở Thiên thì đang trốn trong giảng đường đặt ra các loại quy tắc, “Ba Bác Tát, người nhớ là học viện này chỉ nhận hai loại học sinh. Thứ nhất là nhà có tiền, hai là bản thân chúng có tài năng bẩm sinh. Đứa có tiền thì tìm cách moi bằng hết cho ta! Từ học phí đến tiền ăn. Dù chúng đi vệ sinh cũng thu tiền! Ai có tài năng thì tìm cách làm khó chúng, nếu là người Khải Tát thì giao cho Địch Áo đích thân chỉ dạy!”

“Ông chủ, như thế liệu có xảy ra chuyện gì không?” Ba Bác Tát lo lắng, “Học sinh chúng không hài lòng thì làm thế nào?”

“Yên tâm, tuyệt đối không có vấn đề gì hết!” Sở Thiên cười hắc hắc: “Chúng ta có thể phân biệt đối xử mà. Ví dụ như kí túc xá, một bộ phận sẽ xây theo tiêu chuẩn Bá Tước đế quốc, còn lại là cho thường dân. Người có tiền rất sĩ diện, dù có biết mình bị chèn ép thì cũng vẫn sẽ chọn chỗ tốt. Còn với những học sinh ở nước ngoài thì... hắc hắc, người quên ta là Quang Minh Thánh Đồ sao?”

Thấy Ba Bác Tát không hiểu, Sở Thiên giải thích: “Ai không hài lòng thì bảo chúng quy định của ta là do nữ thần Sinh mệnh đặt ra! Ví dụ như, ca ngợi nữ thần Sinh mệnh, nữ thần Sinh mệnh vĩ đại từng nói, Tế Tự là chức nghiệp thần thánh nhất dưới trời đất này, phải có được sự giác ngộ sẵn sàng hiến thân bất cứ lúc nào. Vì thế, những khó khăn nhỏ nhặt này chỉ là sự thử thách với học sinh!”

Lần này thì Ba Bác Tát hiểu rồi, “Ha ha, chẳng trách mà ông chủ dám để Vong Linh Pháp Thần ta đây làm phó hiệu trưởng học viện! Vì hình như nữ thần từng nói, không hiểu làm thế nào để hại người thì làm sao cứu người được?! Do vậy mà chúng ta có một phó hiệu trưởng Hắc Âm Hệ!”

“Ừm, người có thể làm Thần Côn được đấy!” Sở Thiên gục gặc tán thưởng, rồi nghiêm nghị “Ba Bác Tát, ta để người làm phó hiệu trưởng không phải để người ra về Thần Côn.” Sở Thiên chỉ Địch Áo ở bên ngoài cửa sổ, “Địch Áo là thiên tài Tế Tự, nhưng không phải thương nhân giỏi. Học viện chúng ta muốn kiếm tiền thì chỉ có để người làm phó hiệu trưởng ta mới yên tâm. Hơn nữa...”

Sở Thiên nheo mắt lại, “Bí mật của Thượng cổ Tế Tự có rất nhiều người muốn biết. Ta đảm bảo, trong số học sinh kia ít nhất có một phần mười là mật thám!”

“Ông chủ yên tâm, bọn mật thám ấy sau khi khai giảng sẽ đều chết do “tai nạn” thôi!” Ba Bác Tát cười nham hiểm. “Ông chủ định truyền thụ Thuật Tế Tự thượng cổ thật sao?”

“Đây là vốn của ông chủ ta, làm sao có thể cho người khác được chứ?” Sở Thiên cười, “Chỉ có học sinh như Địch Áo mới có thể học được Thuật Tế Tự thượng cổ chân chính. Còn người khác...quyển sổ ghi chép của sư phụ An Đông Ni là đủ rồi.”

Lúc này, Địch Áo đi vào, “Sư phụ, đây là danh sách tất cả học sinh!” Địch Áo để núi danh sách lên bàn Sở Thiên, “Giờ học viện có tất cả là 2300 học sinh, đều đạt các tiêu chuẩn của người đưa ra!”

“Ừ, để đấy đi!” Sở Thiên đang nghĩ xem trưa ăn gì, làm gì có thời gian xem danh sách, “Sao người còn chưa đi? Còn chuyện gì à?”

Địch Áo chần chừ, cúi đầu nói nhỏ, “Thưa lão sư, học viện của chúng ta là Học viện Tế Tự, tại sao... tại sao người lại nhận cả võ sỹ?”

Đương nhiên là vì nhà chúng có tiền rồi! Sở Thiên lầm bầm, rồi nghiêm nghị: “Địch Áo, nữ thần Sinh mệnh đứng đầu Quang Minh Chúng Thần, vinh quang của người nên truyền cho mọi người, không nên chỉ là Tế Tự. Nữ thần từng nói, Tế Tự giỏi nhất chính là bản thân người bệnh, vì chỉ người bệnh mới hiểu rõ cơ thể mình nhất! Ta truyền dạy cho võ sỹ để khi gặp nguy hiểm họ có thể tự cứu mình... ủa, người ghi chép cái gì vậy?”

Địch Áo tựa như nghe được Thần Dụ, vừa nghe vừa ghi chép cật lực, “Thưa lão sư, con muốn ghi lại lời của lão sư và nữ thần lại để truyền lại cho học sinh!”

Sở Thiên thích thú, cầm lấy quyển sổ của Địch Áo xem. Bìa ngoài làm bằng da, bên trên có viết mấy chữ — Nữ thần nữ lục — Quang Minh Thánh Đồ Phát Lạp Địch Nặc chú thích.

Quyển sổ đã ghi chi chít đến một nửa, Sở Thiên lật vài trang xem. Hầu như đều là những câu hẩn nói bừa trong mấy năm nay, có một số câu đến Sở đại thiếu gia cũng không còn nhớ nữa. Gật đầu tán thưởng, Sở Thiên cười nói: “Rất tốt! Nữ thần mà nhìn thấy nhất định sẽ vui lắm! Địch Áo, quyển Ngữ lục này phải được chỉnh sửa thành tài liệu giảng dạy. Nếu học sinh không học thuộc thì không được tốt nghiệp!”

Với một Hiệu trưởng lòng dạ đen tối, Phó hiệu trưởng lòng dạ ác độc, Trưởng giáo vụ trẻ người non dạ, lại thêm một đoàn giáo công nửa mùa chiều mộ từ Học viện ma pháp ở đế quốc, Học viện Tế Tự Phát Lạp Địch Nặc, sau này nổi tiếng toàn đại lục, được coi là cái nôi của Tế Tự thần thánh, suối nguồn ánh sáng, cuối cùng đã khai trương!

255. Chương 234: Phong Ba

Sáng sớm ở Học viện Tế Tự Phát Lạp Địch Nặc.

Bịch!

Sở Thiên ném một đồng cuộn giấy xuống bàn, “Hai nghìn ba trăm học sinh mà có tận hơn bốn trăm tên mật thám. Hừ! Thế này thì khác gì không điều tra ra! Khốn kiếp, đế quốc Lôi Tư, Thiên Hải Quốc còn tử tể, chứ Hoàng Kim thành phái tận hai con ma thú cấp chín biến thành người giả làm học sinh!”

“Ông chủ, đám mật thám này xử lý thế nào?” Ba Bác Tát cúi đầu hỏi, “Một số tên có ý đồ lên vào nội đảo đã bị Khổ Á Thấp xử lý rồi. Còn với những tên vẫn chưa có hành động gì...”

“Chưa làm gì thì thôi.” Sở Thiên phẩy tay, “Nếu vừa vào học mà chết mất một phần năm số học sinh thì danh dự học viện còn gì nữa chứ?!”

Ba Bác Tát thu dọn đồng giấy lại, “Ông chủ, người của Giáo Đình muốn nhúng tay vào việc của học viện. Nghe nói bọn họ muốn cử mấy Phó hiệu trưởng đến.”

“Ô, chúng có lý gì mà nhúng tay vào?” Sở Thiên châm chọc, “Dựa vào việc chúng là người phát ngôn của Thượng cổ Chúng Thần sao? Hắc hắc, bảo với chúng, đây là quốc thổ của Khải Tát, người Khải Tát chúng ta không tin thần tiên, chỉ tin vào Thiết Kỵ của chính mình!”

Ba Bác Tát giải thích: “Nhưng mà ông chủ là một Quang Minh Thánh Đồ...”

“Quang Minh Thánh Đồ chỉ dùng để lừa người thôi.” Sở Thiên cười, “Chỉ e là đến Giáo Hoàng cũng không tin vào thần. Giáo Đình muốn nhúng tay vào chẳng qua là muốn mở rộng thế lực về phía đông, kệ chúng!”

“Chỉ sợ kệ cũng không được!” Ba Bác Tát cười khổ, “Người Giáo Đình cử đến đã tới rồi, mà lại dùng danh nghĩa của Giáo Hoàng!”

“Cái gì? Sao giờ người mới nói?!” Sở Thiên có dự cảm không hay, nhưng lập tức lại cười. Bây giờ Sở đại thiếu gia ngày nào cũng làm ba việc. Chiều vợ, chơi với Tiểu Bạch và tu luyện Thần Lực, chuyện trên đảo trước giờ chưa từng hỏi. Vì thế cũng không thể trách Ba Bác Tát.

“Cái này...”

“Người bảo chúng vào đi!”

Rất nhanh chóng, ba người được đưa tới trước mặt Sở Thiên. Hai vị Thần chức già và một cậu thanh niên tùy tùng.

Ca ngời Nữ thần Sinh mệnh! Tử thần tại thượng!

Hai ông già kia, một mặc áo choàng trắng, một áo đen, dùng lễ nghĩa tông giáo để chào Sở Thiên.

Thần Côn! Chắc chắn là Thần Côn chức nghiệp! Sở Thiên thầm đánh giá hai người đó. Cũng không muốn kém cạnh, Sở Thiên dùng vẻ mặt Thần Côn tiêu chuẩn nhất nói: “Ca ngời nữ thần! Mong cho vinh quang của Nữ thần chiếu rọi khắp đại lục!”

Người áo trắng hơi cúi người nói: “Tại hạ là Tạt Nhĩ, Hồng Y đại giáo chủ Quang Minh Thần Điện. Còn đây là Hồng Y đại giáo chủ Hắc Ám Thần Điện, Tha Nhĩ Đốn. Chúng ta theo lệnh của Giáo Hoàng đến giúp đỡ điện hạ truyền bá vinh quang nữ thần!”

Sở Thiên quan sát Tạt Nhĩ, cười: “Tạt Nhĩ đại giáo chủ đến truyền bá giáo nghĩa, ta rất hoan nghênh, nhưng người của Hắc Ám Thần Điện sao cũng đến Học viện Tế Tự của ta?”

Tạt Nhĩ lộ ra một vẻ mặt rất đắc ý, liếc sang Tha Nhĩ Đốn, rõ ràng là quan hệ giữa hai người này không được tốt. Tạt Nhĩ khẽ cười, lấy ra một quyển sách để trước mặt Sở Thiên. Chỉ vào một trang rồi nói: “Đây là Nữ thần Ngữ lục mà điện hạ soạn thảo. Theo những gì viết trong đó thì Nữ thần Sinh mệnh từng nói, Quang vinh của Chúng Thần không nên phân biệt đối xử. Phó hiệu trưởng hiện nay, Ba Bác Tát tiên sinh không phải cũng là một Vong Linh Pháp Thần đó sao?”

Ha? Cái lão già này, dám lấy lời lão tử bịa bừa ra để đáp trả? Có tiền đòi!

“Vậy được, đã là thỉnh cầu của Giáo Hoàng thì ta cũng không thể cự tuyệt.” Sở Thiên cười: “Có điều Học viện thuộc về đế quốc Khải Tát, chức vụ của hai vị cần phải được Lô Định Tam Thế bệ hạ đồng ý. Hai người cứ về đợi một thời gian đã!”

Tạt Nhĩ mặt biến sắc, hẳn biết Sở Thiên mồm thì nói đợi một thời gian nhưng ít ra cũng phải vài năm, bèn vội nói: “Điện hạ, chúng ta...”

“Hai vị, ta không tiễn nữa!” Sở Thiên ra lệnh tiễn khách, rồi không quan tâm nữa.

Tạt Nhĩ và Tha Nhĩ Đốn nhìn nhau cuối cùng cũng đành đi trong miễn cưỡng.

“Đợi đã!” Sở Thiên bỗng gọi ba người lại, chỉ vào cậu thanh niên hỏi, “Người là ai?”

Người tùy tùng thần sắc hoảng loạn, rõ ràng là chưa từng gặp người có vai vế.

Tạt Nhĩ nói thay: “Đây chỉ là tùy tùng của bọn ta thôi, tên là Bái Nạp Mỗ.”

“Không có chuyện gì, các vị ra ngoài đi!” Sở Thiên vẫy tay, rồi nói với Ba Bác Tát, “Người có hiểu về Giáo Đình không? Chúng có những Thần Điện gì?”

Ba Bác Tát nói: “Thần Điện trực thuộc Giáo Đình có rất nhiều, gần như mỗi Thượng cổ Chúng Thần đều có một Thần Điện. Nhưng Thần Điện chính chỉ có hai cái, là Quang Minh Thần Điện của Nữ thần Sinh mệnh và Hắc Ám Thần Điện của Tử Thần.”

“Biểu tượng của Quang Minh Thần Điện là vàng mặt trời, của Hắc Ám Thần Điện là hình lưỡi liềm...”

Sở Thiên nhớ lại biểu tượng trên người tên tùy tùng, “Thế vị thần nào lấy Thiên Bình làm biểu tượng?”

“Thiên Bình?” Ba Bác Tát lắc đầu, “Ta chưa nghe có thần nào như vậy?”

“Hà hà, thú vị đây!” Sở Thiên cười, nhìn theo bóng ba người, thầm nghĩ, hai Hồng Y đại giáo chủ chỉ là chức nghiệp nhập cấp, mà một tùy tùng lại có được Thần Lục. Giáo Đình muốn làm gì đây?

Đêm xuống, Sở Thiên trở về nội đảo. Đúng lúc Sở Thiên muốn tranh với Tiểu Bạch quyền được ngủ cùng với vợ thì Khố Á Tháp tay nhắc một người ướm nhẹp đến tìm Sở Thiên.

Bịch! Ném người đó xuống đất, Khố Á Tháp ồm ồm nói: “Điện hạ, người này muốn lên vào nội đảo bị ta bắt được!”

“Tạt Nhĩ đại giáo chủ?” Sở Thiên kinh ngạc đỡ Tạt Nhĩ dậy, “Sao ngài...”

Tạt Nhĩ cười ngượng, “Đảo Bồ Lô Trạch của điện hạ quả nhiên danh bất hư truyền. Ta vừa mới đến một hòn đảo nhỏ ở bên ngoài thôi mà đã bị bắt rồi!”

Nói rồi, Tạt Nhĩ dùng ma pháp hong khô quần áo, “Lần này ta đến đảo Bồ Lô Trạch ngoài việc chấp hành lệnh của Giáo Hoàng ra còn có một chuyện khác...”

Sở Thiên ra hiệu cho Tạt Nhĩ cứ nói tiếp, nhưng Tạt Nhĩ nhìn sang Khố Á Tháp, “Điện hạ, ta mang đến thư miện của Lan Đức đại giáo chủ, chỉ có thể cho mình ngài biết.”

“Lan Đức? Hà hà...” Sở Thiên kéo Tạt Nhĩ ngồi xuống rồi chỉ vào Khố Á Tháp, “So với Lan Đức thì ta tin tưởng Khố Á Tháp hơn đó. Có gì thì cứ nói, nếu không thì mời ngài quay về!”

Tạt Nhĩ hít một hơi sâu, rồi nói: “Vậy được, ta nói. Lan Đức đại giáo chủ bảo ta hỏi điện hạ việc hợp tác giữa hai vị còn tính nữa không?”

Sở Thiên nhún vai cười, “Chúng ta có hợp tác gì sao? Hắc hắc, ta không nhớ!”

“Ngài...” Tạt Nhĩ chỉ vào Sở Thiên, gần từng tiếng: “Để ta nhắc ngài. Điện hạ giúp Lan Đức đại giáo chủ trở thành Giáo Hoàng. Còn đại giáo chủ giúp điện hạ giải quyết rắc rối của Hắc Ám Thần Điện!”

Sở Thiên chỉ xuống dưới chân, “Đây là đâu?”

“Đảo Bồ Lô Trạch.” Tạt Nhĩ ngẩn ra.

“Đúng thế, đây là đảo Bồ Lô Trạch của Phát Lạp Dịch Nặc ta.” Sắc mặt Sở Thiên trở nên lạnh lùng, “Ngài nghĩ đảo chủ của đảo Bồ Lô Trạch lại sợ Hắc Ám Thần Điện sao?”

“Nói vậy thì điện hạ định vi phạm hiệp ước?” Tạt Nhĩ nói.

“Nếu ta đã không cần Lan Đức nữa thì chúng ta còn cần thiết phải hợp tác sao?” Sở Thiên nói, “Huống hồ ta còn nhớ việc về Cực Địa Băng Nguyên, đang muốn Lan Đức cho một lời giải thích!”

Tạt Nhĩ không nói được gì.

“Nếu điều cần nói đã nói xong thì...” Sở Thiên vỗ vỗ Khố Á Tháp hỏi, “Người xâm phạm đảo Bồ Lô Trạch nên xử lý thế nào?”

Khố Á Tháp cười tàn nhẫn, nhắc Tạt Nhĩ lên.

“Phát Lạp Dịch Nặc, ta là người của Giáo Đình, người dám giết ta?” Tạt Nhĩ hét lên.

“Ta không giết ngài, chỉ là muốn ngài nghe lời chút thôi.” Sở Thiên cười “Tặng hấn cho Ba Bác Tát, nghe nói hấn thiếu vật thử nghiệm.”

Khố Á Tháp vừa đi khỏi thì A Mạt Kỳ xuất hiện bên cạnh Sở Thiên, “Ông chủ, tên kia...”

Sở Thiên vẫy tay ra hiệu A Mạt Kỳ ngừng nói rồi nói: “Người tự mình ra hay phải để A Mạt Kỳ gọi người ra?”

Đột nhiên, không khí bị biến dạng, tên tùy tùng Bái Nạp Mỗ ban sáng xuất hiện, “Ai dà, ta đã đánh giá thấp thực lực của đảo Bồ Lô Trạch rồi!”

“Không phải người đáng giá thấp Bồ Lô Trạch mà là đánh giá mình quá cao!” Sở Thiên cười: “Người cũng tu luyện Thượng cổ Thần kỹ phải không? Ta cho người biết điều này, Thượng cổ Thần kỹ chỉ là dùng Thần Lực để sử dụng vũ khí của con người, đến Linh Vực cũng không có, trong mắt của cao thủ chân chính thì không là cái gì hết!”

Bái Nạp Mỗ khẽ cười, nhìn Sở Thiên nói: “Nói vậy thì điện hạ cũng là một cao thủ chân chính?”

“Ta cái gì cũng không phải.” Sở Thiên vẫy tay bảo A Mạt Kỳ lui xuống, “Người đến Bồ Lô Trạch làm gì?”

“Ta không có hứng thú với Bồ Lô Trạch, chỉ đến để giám sát Tạt Nhĩ.” Bái Nạp Mỗ nói.

“Giờ Tạt Nhĩ đã bị ta bắt rồi, người định làm gì?” Sở Thiên hỏi, “Cướp lại Tạt Nhĩ?”

Bái Nạp Mỗ nhún vai “Sự sống chết của Tạt Nhĩ không liên quan đến ta. Ta không thuộc Quang Minh Thần Điện, cũng không tin vào Nữ thần Sinh mệnh!”

“Nếu thế người thuộc Hắc Ám Thần Điện rồi?” Sở Thiên nói.

“Ta cũng không tin Tử thần!” Bái Nạp Mỗ lạnh tanh.

“Vậy người tin cái gì?” Sở Thiên phì cười. Tôn giáo ở đại lục chỉ có hai, Quang Minh và Hắc Ám. “Thần mà người tin tưởng không phải là do người ta tùy ý tạo ra đấy chứ? Ha ha ha.”

Bái Nạp Mỗ bỗng biến mất, khi xuất hiện lại thì cổ Sở Thiên đang kề một thanh trường đao, nhưng mũi đao lại bị Sở Thiên kẹp bằng ngón tay.

“Phất Lạp Định Nặc!” Bái Nạp Mỗ nghiêng rằng, “Nếu người dám xỉ nhục Chân Thần, Giáo Đình Âm Điện sẽ không tha cho người!”

Tên cuồng tín! Sở Thiên thầm chửi. Nhìn Bái Nạp Mỗ chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi, có lẽ là được Giáo Đình nhận nuôi từ bé, nuôi dưỡng thành kẻ truyền bá Thần Dụ!

“Âm Điện? Chưa nghe bao giờ!” Sở Thiên nhếch mép, “Âm Điện thuộc Thần Điện nào vậy, Quang Minh hay Hắc Âm?”

“Phì!” Bái Nạp Mỗ nhổ nước miếng, giận dữ: “Nữ thần Sinh Mệnh với Tử thần sao xứng nhắc cùng Chân Thần?” nói xong, Bái Nạp Mỗ không rút đao ra khỏi tay Sở Thiên được đành bỏ đao lấy tay đâm Sở Thiên.

Bình!

Bái Nạp Mỗ bị Sở Thiên đâm bay. Sở Thiên lấy ra Lưỡi đao Phán quyết kề vào cổ Bái Nạp Mỗ, nhàn nhạt nói: “Tiểu tử, thì ra người đến đây muốn tìm cái chết hả? Này, sao lại nhìn ta như thế hả...?”

Bái Nạp Mỗ mặc kệ thanh đao trên cổ, người run bần bật, mặt mày ửng đỏ, hai mắt ngân ngấn những giọt lệ, “Chân Thần tại thượng...”

Bốp! bốp!!

Bái Nạp Mỗ đập đầu trước mặt Sở Thiên, vái mấy vái rồi, ngẩng lên, nước mắt dàn giụa: “Ta gặp được Chân Thần rồi~~~”

256. Chương 235: Làm Thế Nào Tu Luyện Thành Chân Thần

Ôi Chân Thần!!!!

Tiếng gọi vang vọng khắp Bồ Lô Trạch. Còn ở nội đảo, Bái Nạp Mỗ đang đập đầu dưới chân Sở Thiên, dùng ánh mắt sùng kính nhất nhìn hai ống chân Sở Thiên như đang ngắm nhìn một tuyệt thế mỹ nữ.

A Mạt Kỳ xuất hiện “Thần ở đâu? Ta phải đánh với họ... ông chủ... hai người...”

Lúc này, Bái Nạp Mỗ đã ôm lấy cẳng chân Sở Thiên, nước mắt giàn giụa, không biết đang lắm bầm những gì, nhìn cảnh này người ta không khỏi cảm thấy quái đản.

Bình!

Khố Á Tháp đập bay cửa xông vào, ngăn ra một lúc rồi cười ngốc quay người đi, nhưng mồm thì vẫn lắm bầm, “Hổng rồi, diện hạ từ lúc nào mà cũng... với đàn ông vậy...”

Sở Thiên chết sững, bị một tên con trai mặt mày thanh tú ôm cứng lấy chân, mà hắn lại còn khóc lóc thảm thiết. Cảnh này mà bị mấy cô vợ nhìn thấy thì Sở đại thiếu gia sẽ phải ngủ ở phòng khách cả đời mất!

“Tên chết tiệt nhà người tránh ra!” Sở Thiên tập trung Thần Lực đá Bái Nạp Mỗ ra.

“Chân Thần, con là tín đồ trung thành nhất của người, đừng bỏ rơi con!” dù có bị đá cho học máu, Bái Nạp Mỗ vẫn nhào lại, nước mắt hòa cùng máu mũi nói: “Một vạn năm rồi, Chân Thần vạn năng người cuối cùng cũng xuất hiện. Tín đồ chúng con đợi người khổ lắm... hu hu...”

Sở Thiên nổi hết cả da gà, dù là đỉnh phong Thần Lực tăng thứ nhất cũng không ngăn được.

Khố Á Tháp vỗ A Mạt Kỳ, rồi quay ra nhìn hai người Sở Thiên: “Huynh đệ, hai chúng ta ở đây... có phải không tiện lắm không?”

A Mạt Kỳ hiểu ý gật gật đầu rồi kéo Khố Á Tháp ra ngoài “Ta lấy thân phận là Thống lĩnh ma thú của gia tộc hạ lệnh, ông chủ đang tu luyện, không ai được làm phiền!”

Bình! Bốp! Chát!

Một loạt âm thanh, cả đám cả đá vang lên, nhưng Bái Nạp Mỗ vẫn quần lấy Sở Thiên, “Chân Thần xin người hãy cứu những tín đồ khổ nạn chúng con!”

Sở Thiên không thể chịu nổi nữa, rút Lưỡi đao Phán Quyết ra chia về Bái Nạp Mỗ.

Vút!

Mũi đao dừng ngay trước trán Bái Nạp Mỗ, vì Sở Thiên nhìn thấy hắn vẫn nhìn mình với ánh mắt trông đợi, đồng thời cũng cảm tâm chịu chết.

“Chân Thần, cuối cùng người cũng cảm nhận được sự chân thành của con!” Bái Nạp Mỗ phấn khởi hoa chân múa tay, “Được người đích thân dùng Thần Khí độ hóa, con thật may mắn quá!”

Tên cuồng tín! Thần kinh phân liệt, não bị lợn nó gặm... Sở Thiên chửi rửa trong bụng, rồi giơ đao lên “Đứng lên! Ta lệnh cho người đứng lên!”

“Tuân mệnh!” Bái Nạp Mỗ đứng thẳng dậy, hai mắt chăm chú nhìn Sở Thiên.

Sở Thiên thở phào, bốp bốp trán, rồi mắng, “Người bị bệnh hả?”

Phập!

Bái Nạp Mỗ lấy ra một con dao găm đâm vào mình.

Sở Thiên chết sững, “Người làm cái quái gì vậy?”

Bái Nạp Mỗ ngẩng đầu nói: “Chân Thần nói con có bệnh thì nhất định là con có bệnh. Nhưng vừa rồi con không có gì bất thường cả, vì thế con làm cho mình có bệnh!”

Sở Thiên cuối cùng cũng hiểu thế nào là cuồng tín đồ.

“Ca ngơy Nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên cười, “Người tên gì, làm gì? Nói hết về người cho ta nghe!”

“Tuân mệnh Chân Thần!” Bái Nạp Mỗ nhắm hờ mắt, nói như đọc thuộc lòng: “Bái Nạp Mỗ, nam, hai mươi sáu tuổi, thuộc Giáo Đình Âm Điện, đảm nhiệm chức Đội trưởng đội chấp pháp số một của Âm Điện. Thực lực hơn cấp chín nhưng không có Linh Vực cấp mười.”

Sở Thiên gật gật, rồi ngồi xuống “Người đến đảo Bồ Lô Trạch làm gì?”

“Phụng mệnh giám sát Tập Nhĩ xem hắn có hành vi bán đứng Âm Điện không!”

Quả nhiên là đứa trẻ ngoan nghe lời, Sở Thiên cười: “Người dựa vào cái gì mà bảo ta là Chân Thần?”

“Vì người là chủ nhân của Lưỡi đao Phán Quyết!” Bái Nạp Mỗ nói, “Theo ghi chép của Âm Điện Quyền Tông, chỉ có Chân Thần mới có thể là chủ nhân của Lưỡi đao Phán Quyết, nếu không sẽ bị hút hết năng lượng mà chết!”

Sở Thiên nhìn thanh đao trong tay, hỏi: “Sao người biết đây là Lưỡi đao Phán Quyết. Hình dáng nó chẳng có gì đặc biệt cả.”

“Là sức mạnh thừa Chân Thần!” hai mắt Bái Nạp Mỗ sáng rực, “Vỏ của Lưỡi đao Phán Quyết được cất giữ ở địa cung Âm Điện, con tu luyện bên cạnh vỏ đao hai mươi năm rồi, tuyệt đối không nhận nhầm sức mạnh của nó!”

Sở Thiên chép miệng, cười gian xảo, “Nếu người là tín đồ của ta thì cho ta biết ta tên là gì?”

Bái Nạp Mỗ lại quỳ xuống, run rẩy: “Chân Thần tha tội, con... con sao dám nhắc đến tên húy của người!”

“Đây là mệnh lệnh, nói!” Sở Thiên gằn giọng.

“Chân Thần bớt giận!” Bái Nạp Mỗ không ngừng dập đầu, rồi cúi đầu nói to: “Tên người là Phán Quyết Chủ Thần Tư Đặc n!”

Lưỡi đao Phán Quyết, Phán Quyết Chủ Thần, Sở Thiên hiểu ra rồi, liền nói tiếp: “Người quả nhiên là tín đồ trung thành nhất của ta. Ừm, giờ nói ta nghe, ta thuộc Thần Điện nào, Quang Minh hay Hắc Âm?”

Bái Nạp Mỗ ngăn người, chăm chăm nhìn Sở Thiên.

Bái Nạp Mỗ lại gặp người xuống đất khóc lóc: “Chân Thần, truyền thuyết về người con khắc cốt ghi tâm, xin người đừng kiểm tra con. Nữ thần Sinh Mệnh với Tử thần sao xứng nhắc đến cùng người? Người là Chủ Thần chí cao vô thượng, Thần Hoàng Tư Đắc quyết định sinh tử của Chúng Thần!”

Thần Hoàng? Sở Thiên lại nheo mắt.

Một lúc lâu sau Sở Thiên mới thở phào, rồi lại cười, Sở đại thiếu gia giỏi nhất là ra vẻ Thần Côn.

Phát ra một chút Thần Lực để cho mình có hào quang xung quanh, Sở Thiên ngồi trên ghế, tay chống cằm hỏi: “Ta đã ngủ lâu quá rồi. Bái Nạp Mỗ, tín đồ của ta, hãy nói ta biết tại sao Giáo Đình không có Thần Điện của ta, người trên đại lục tại sao lại quên ta?”

“Đây đều là tội của chúng con!” Bái Nạp Mỗ lại khóc, “Trong Giáo Đình vốn dĩ có Thần Điện của người, nhưng một vạn năm trước, Quang Minh Thần Điện và Hắc Ám Thần Điện cùng nhận được Thần Dụ, nói... nói Chân Thần không xứng làm Thần Hoàng, vì thế hai Thần Điện đó liên thủ giết hết tín đồ của người, che giấu hết tin tức về người... Đến bây giờ chúng con chỉ có thể lập ra Ám Điện lên thờ phụng người!”

“Chân Thần, chúng con có tội!” Bái Nạp Mỗ khóc lóc, “Chúng con không thể...”

“Được rồi, cái này không trách các ngươi!” Sở Thiên đứng dậy, vỗ vai Bái Nạp Mỗ, “Chỉ trách ta ngủ lâu quá!”

“Không, đều là tội của chúng con!” Bái Nạp Mỗ ghen ngào.

“Ài~!” Sở Thiên thở dài.

“Chân Thần, sao người lại thở dài?” Bái Nạp Mỗ ngẩng đầu hỏi.

“Vạn năm trước xảy ra rất nhiều chuyện, từ đó ta đã bắt đầu ngủ...” Sở Thiên phát huy tối đa tài ra vẻ Thần Côn của mình, bình thản mà thương cảm nói: “Đến khi tỉnh lại thì, mọi thứ trên đại lục đã thay đổi rồi. mà sức mạnh của ta còn lại không được một phần mười, vì thế ta mới đổi tên thành Phát Lạp Dịch Nặc, định cư ở nơi khí huyết còn gầy Bối Lôi Trạch này. Định là sẽ tìm lại Thần Lực đã mất!”

“Chân Thần yên tâm!” Bái Nạp Mỗ quả quyết, “Tín đồ của người sẽ bảo vệ người!”

Ta đợi câu nói này của người đó! Sở Thiên thầm cười ha hả, nhưng mặt vẫn nghiêm chỉnh “Giờ ta có bao nhiêu tín đồ, thực lực thế nào?”

“Bẩm Chân Thần, những năm gần đây do sự đàn áp của hai Thần Điện kia, Ám Điện chỉ còn ba nghìn người...” Bái Nạp Mỗ ngẩng đầu kiên định: “Nhưng họ đều là cao thủ!”

“Bằng bao nhiêu phần của người? Hay còn mạnh hơn?” Sở Thiên hỏi.

“Ám Điện có tất cả mười hai đội Chấp Pháp, mười hai đội trưởng thực lực tương đương nhau, nhưng con là mạnh nhất!” Bái Nạp Mỗ tự hào nói: “Trên mười hai đội trưởng chúng con còn có ba vị trưởng lão. Để tránh bị đàn áp, ba vị trưởng lão đều che giấu thực lực, nhưng thực lực thật sự của họ không hề kém Giáo Hoàng!”

Khốn kiếp! Đàn áp một Ám Điện nhiều cao thủ như vậy đến hàng vạn năm, thực lực của Giáo Đình quả thật là mạnh!

Sở Thiên hỏi tiếp: “Nghe nói Hắc Ám Thần Điện nhận được Thần Dụ phải giết Phát Lạp Dịch Nặc hóa thân tại nhân gian của Thần Hoàng ta, chuyện này là sao?”

“Chân Thần, con có tội! Con không biết chuyện về Hắc Ám Thần Điện.” Bái Nạp Mỗ tự trách mình, “Ám Điện chỉ tra ra được là Hắc Ám Thần Điện đã từng sai sát thủ đến giết người, nhưng thất bại dưới dự uy nghiêm của Chân Thần. Sau đó chúng bận rộn tranh giành quyền lực với Quang Minh Thần Điện nên bỏ qua việc chấp hành Thần Dụ! Chúng đã phản bội lại tín ngưỡng của mình!”

Nói rồi, Bái Nạp Mỗ nhỏ một bãi nước bọt, rõ ràng vô cùng khinh bỉ Hắc Ám Thần Điện. Nhưng hắn lập tức nhận thấy mình đã sai rồi, hoảng hốt nói: “Chân Thần, ý con không phải là Hắc Ám Thần Điện nên truy sát người, con...”

“Con ta, bốn Thần Hoàng hiểu!” Sở Thiên hiền từ xoa xoa đầu Bái Nạp Mỗ thể hiện mình rất có khí chất của Thần Hoàng, “Khi các tín đồ của Chúng Thần đều phản bội lại tín ngưỡng, lại có được những tín đồ như ngươi, ta vui lắm!”

Môi Bái Nạp Mỗ giật giật, ghen ngào không nói nên lời.

Lúc lâu sau Bái Nạp Mỗ mới nói tiếp: “Chân Thần, đến nay Lan Đức của Quang Minh Thần Điện đang lập mưu soán vị, ba vị trưởng lão của Âm Điện quyết định chúng con sẽ toàn lực hỗ trợ Lan Đức, với điều kiện là sau khi trở thành Giáo hoàng phải phục hồi địa vị Thần Hoàng mà người đáng được hưởng.”

Sở Thiên vô cùng ngạc nhiên, trên đại lục này lại vẫn còn có người đấu tranh vì niềm tin mơ hồ, thật khó gặp!

Nghĩ ngợi một lúc, Sở Thiên nói: “Họ đã làm rất tốt, cứ tiếp tục thế!”

“Chân Thần...” do dự một chút, Bái Nạp Mỗ quỳ xuống, cắn môi nói: “Con... con có thể theo người không?”

“Ngươi muốn theo ta?” Sở Thiên hỏi.

Bái Nạp Mỗ gật đầu cái rụp, sùng bái nói: “Âm Điện sinh ra là vì người, được theo người là ý nguyện cả đời của chúng con!”

Ánh mặt Bái Nạp Mỗ tràn đầy hy vọng, như muốn nói ‘người không đồng ý là con tự sát’, khiến Sở đại thiếu gia làm sao có thể từ chối cơ chứ?!

“Được! Bốn Thần Hoàng đồng ý!”

Bái Nạp Mỗ hạnh phúc đến ngất đi được, nhưng hắn vẫn cố kiềm chế: “Chân Thần, đội Chấp Pháp của con cũng là tín đồ của người, họ...”

“Không vấn đề gì, đồng ý!”

“Ca ngợi Chân Thần! Ngoài ra mấy huynh đệ của con, cũng là đội trưởng của mười một đội Chấp Pháp kia, họ...”

“Đồng ý!”

“Quá tốt rồi! Chân Thần, ba vị trưởng lão của Âm Điện...”

“Không cần nói nữa, ta đồng ý hết!” Sở Thiên không nhin nổi nữa mà cười ha ha. Nhẹ nhàng có được ba nghìn cao thủ, thật là sướng quá đi!

“Người đồng ý thật à?” Bái Nạp Mỗ sung sướng, “Ba vị trưởng lão sẽ nhanh chóng đến đây làm lễ xác định thân phận cho người rồi thông báo cho tất cả tín đồ của Âm Điện!”

“Không vấn đề... đội đã, người nói là xác định thân phận?” Sở Thiên sững người.

257. Chương 236: Sự Ra Đời Của Thánh Đấu Sĩ

Đảo Bồ Lô Trạch, mặt thất.

Sở Thiên nét mặt buồn bã đi đi lại lại, A Mạt Kỳ thấy vậy hoa cả mắt.

“Chủ nhân, lần này chúng ta giống như chơi một vỏ lớn vậy!” A Mạt Kỳ nhìn quả đấm mà nói: “Nếu như người của Âm điện biết người không phải là Thần Hoàng, nhất định sẽ nổi điên.”

“Không, không phải nổi điên, mà là liều mạng!” Sở Thiên ngẫm nghĩ một chút về bộ dạng điên cuồng của Bái Nạp Mỗ, lòng vẫn còn sợ hãi nói: “Lần này giúp cuồng tín đồ, cái giá phải trả quá đắt, chúng chẳng chừa thủ đoạn nào để giết chúng ta, mà chúng ta vẫn không thể chống lại, nếu không chính là khiêu khích cả Giáo Đình!”

“Ừ!” A Mạt Kỳ tính toán một lúc, nói: “Ba trưởng lão lại thêm mười hai đội trưởng, chủ nhân à, e rằng phải hai chúng ta liên thủ mới có thể đối phó được”

“Đối phó cái rằm!” Sở Thiên vung tay, chán nản nói: “Ta đã hỏi Bái Nạp Mỗ rồi, bọn họ đều có thượng cổ thần kỹ, nhưng thật ra nếu không có phương pháp tu luyện thần lực, thì không cách nào khai phá ra trong lĩnh vực thuộc tính của con người vì vậy mới sử dụng vũ kỹ của loài người.”

Thoáng nhìn A Mạt Kỳ, Sở Thiên nói: “Mặc dù bọn họ không có lĩnh vực, nhưng bên trong thân thể thần lực cũng không thấp, nghe nói đại trưởng lão cùng chủ nhân ta giống nhau, đã tu luyện tới đệ nhất trọng đỉnh phong rồi.”

A Mạt Kỳ khinh thường lắc đầu: “Tôi chắc chắn rằng trong vòng mười lần thử có thể giết chết ba trưởng lão!”

“Nhưng trong mười lần thử đó mười hai đội trưởng khác cũng có thể giết chết ta!” Sở Thiên thở dài, nói: “Bây giờ điều mấu chốt là làm thế nào để lừa gạt Âm điện, để cho bọn họ tin ta là Tư Đặc n, hừ! Đáng tiếc là tên Bái Nạp Mỗ kia cũng không biết phải kiểm tra thế nào, nếu không...”

“Chủ nhân, chúng ta sắp hứng phải tai họa rồi!” A Mạt Kỳ đột nhiên nhìn phía tây.

“Tại sao thế?” Sở Thiên hỏi.

“Bọn họ tới rồi!” A Mạt Kỳ trên người phát ra ánh sáng vàng kim, trầm giọng nói: “Mười bốn người, ba người đệ nhất trọng đỉnh phong, mười một người khác tất cả đều nắm giữ thần lực, chính là người của Âm điện.”

“Mẹ kiếp! Lão tử quyết liều mạng!” Sở Thiên cắn răng một cái, bước ra khỏi mật thất, “Báo cho Tề Bách Lâm khởi động hệ thống phòng ngự của đảo Bồ Lô Trạch, A Mạt Kỳ người đưa hai vị phụ nhân đến chỗ an toàn trước... Còn nữa, gọi La Tân đến!”

“Ông chủ, một mình người định đi quyết chiến với bọn họ?” A Mạt Kỳ ngăn cản Sở Thiên, vội kêu lên: “Nếu như bọn họ đột nhiên xuất thủ, ta sợ...”

“Sợ cái gì?” Sở Thiên nheo mắt lại, “Lão tử đi trước lừa gạt bọn chúng, nếu như lừa gạt không được thì mới lại hứng phải tai họa!”

.....

Trên bờ biển của Đảo Bồ Lô Trạch, Bái Nạp Mỗ dẫn một nhóm người bái kiến Sở Thiên.

Ba vị đầu lĩnh mặc tử bào nghi ngờ nhìn Sở Thiên, “Đúng là có thần lực, nhưng tại sao chỉ có được đệ nhất trọng?”

“Đại trưởng lão, thần lực của Thần Hoàng đã bị hao tổn, bây giờ đã không còn được như lúc trước.” Bái Nạp Mỗ thay Sở Thiên giải thích.

“Các người chính là ba trưởng lão của Âm điện?” Sở Thiên cố gắng tỏ ra có phong thái của Thần Hoàng, chấp tay hỏi: “Nghi ngờ thân phận của Thần Hoàng ta quả là tử tội, nhưng hiện tại thần lực ta bị hao tổn, cũng chẳng trách các người. Nói đi, Làm thế nào để kiểm tra!”

Đại trưởng lão mỉm cười hạ thấp người, bình tĩnh nói: “Phất Lạp Dịch Nặc điện hạ, bây giờ vẫn chưa xác nhận xong, ta chỉ có thể gọi người là điện hạ, xin hãy tha thứ!”

Sở Thiên phất tay một cái không sao cả, “Không sao, có bề tôi là một tín đồ cẩn thận, ta cũng cảm thấy cao hứng!”

Đại trưởng lão nói: “Kiểm tra điện hạ có phải là Thần Hoàng thật sự hay không, phải có ba điều kiện!”

Vừa nói, đại trưởng lão lấy từ trong ống tay trống rỗng ra một cái chén nhỏ trong suốt, bên trong chứa một ít chất lỏng màu xanh da trời, “Đầu tiên, hãy cho chúng ta một giọt máu, để xác định điện hạ có phải là thượng cổ thần tộc hay không.”

Xong đời! Sở Thiên than thầm, lão tử chỉ là một người bình thường, làm sao có thể có máu của thượng cổ thần tộc.

Nhưng Sở Thiên vẫn dứt khoát cắn ngón tay, bóp ra một giọt máu.

Giọt máu hoàng kim của Long Hoàng vừa xuất hiện, ánh mắt đại trưởng lão lập tức có chút cuồng nhiệt.

Tí tách!

Giọt máu hoàng kim cùng chất lỏng màu xanh da trời hòa chung một chỗ, sau đó xoay tròn vài vòng, hòa tan thành một.

“Điện hạ quả nhiên là thượng cổ thần tộc!” Đại trưởng lão vui mừng quá đỗi, khom người nói: “Kính xin điện hạ tha thứ ta mới vừa rồi thất lễ!”

Sở Thiên chặc lưỡi, vẫn không hiểu, máu của mình là từ Long Thần, chẳng lẽ Long Thần được coi như là thượng cổ thần tộc?

Bộp! Bộp... .

Mọi người đột nhiên quỳ gối trước mặt Sở Thiên, đại trưởng lão trang nghiêm hô: “Cung thỉnh thần khí!”

Dứt lời, đại trưởng lão hai tay giơ lên cao, ngay sau đó, một cái hộp dài vài thước xuất hiện trong tay hắn: “Điện hạ, chuyện thứ hai, chúng ta cần xác nhận ngài có phải chủ nhân Lưỡi đao Phán Quyết hay không, đây là vỏ của Lưỡi đao Phán Quyết, xin điện hạ đem Lưỡi đao Phán Quyết đưa vào bên trong.

Sở Thiên đầu tiên là mở cái hộp ra, bên trong chỉ có một thanh vỏ đao bình thường, không có có bất kỳ trang sức, nhưng áp lực trước mắt lại làm cho Sở Thiên một trận kinh hãi.

Sở Thiên thở dài ra một hơi, không có biến hóa là tốt rồi. Chậm rãi cầm lấy vỏ đao, khẽ hô!

“Đại trưởng lão, đây chính là Lưỡi đao Phán Quyết của bốn Thần Hoàng!”

Sở Thiên lấy ra cây trường đao, nhất thời dọa mọi người đồng loạt quỳ gối mặt đất ngã lặn.

Trường đao cùng vỏ đao dung hợp lại với nhau một cách hoàn mỹ, ngay sau đó, một đạo ánh sáng tím nhu hòa từ trên thân đao phát ra, quay quanh cả Lưỡi đao Phán Quyết.

Chuôi đao, hộ thủ, vỏ đao...

Lưỡi đao Phán Quyết từng bộ phận, lần lượt phát ra ánh sáng huyền diệu rực rỡ, sau đó, từ trong tay Sở Thiên bay lên

Chờ Lưỡi đao Phán Quyết hạ xuống xong, thứ nó vừa biến thành kia không chút nào khác hơn, bắt quá lại thêm một cái vỏ đao rách nát mà thôi.

“Thần Hoàng tại thượng!” Đại trưởng lão khóc, hắn có dự cảm, ước mơ của Âm điện hơn vạn năm, hôm nay cuối cùng đã thực hiện được rồi.

“Chân Thần...”

Trừ đại trưởng lão ra, những người khác đều bò lổm ngổm trên mặt đất, run rẩy lạy hướng về phía Sở Thiên.

“Chờ một chút!” Đại trưởng lão cũng kích động sắc mặt đỏ bừng, song hắn đứng lên, quát to: “Đừng quên, chúng ta còn một điều quan trọng”

“Đại ca. Chân thần đã chứng minh người là chủ nhân của Lưỡi đao Phán Quyết, thế này đã là đủ rồi!” Hai vị trưởng lão khác nói.

“Không, còn chưa đủ!” Đại trưởng lão đối với Sở Thiên nghiêm nghị nói: “Điện hạ tôn kính, mặc dù ta đã tin tưởng ngài là Chân Thần của chúng ta, nhưng vì Chân Thần uy nghiêm. Xin cho phép ta làm một chuyện cuối cùng.”

“Nói đi, chuyện gì?” Sở Thiên nhật nhẽo nói, vừa ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Thoạt nhìn có chút ngông cuồng tự cao, nhưng thực ra tim đang đập liên hồi.

Đại trưởng lão lần nữa quỳ xuống, giơ lên cao một viên thủy tinh trong suốt!

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh, Sở Thiên ánh mắt híp lại, loại thủy tinh này hắn đã sớm nhận ra, La Tân có một viên, trong đó ghi lại một trận chiến kì lạ, còn viên thủy tinh của Âm điện bên trong ghi lại cái gì? Mẹ kiếp! Ngàn vạn không nên là bộ dạng của Chủ Thần Phán Quyết!

Không may, Sở Thiên tựa hồ đã đoán đúng!

“Một vạn năm!” Đại trưởng lão nhìn lên trời, bi thiết nói: “Ám điện của tổ tiên trải qua bao nhiêu năm, ta rất cực có thể mở ra mà không làm xóa mờ đi kí ức của vạn năm!”

Đại trưởng lão quỳ trên mặt đất, giơ lên cao viên thủy tinh, quỳ gối đến trước mặt Sở Thiên: “Điện hạ, đây là thủy tinh vạn năm trước kia, ngay lúc Thần Hoàng điện lấy được thần dụ, ở bên trong có ghi lại dung mạo của chân thần, một vạn năm qua, chúng thần cẩn trọng tuân theo giới luật, chỉ khi gặp Thần Hoàng mới có thể mở ra...”

Sở Thiên mặt không đổi sắc, nhưng len lén mở đá truyền tin bên hông ra lệnh cho A Mạt Kỳ, trì hoãn thời gian lâu như vậy, ước chừng phu nhân cùng thân quyến cũng đã chuyển dời đi... Con mẹ nó, lão tử liều mạng!

“Cung nghênh Chân Thần!”

Đại trưởng lão mở ra thủy tinh, sau đó cùng tất cả nhất nhất dập đầu trên mặt đất.

Chính là lúc này! Sở Thiên rất cực chờ đến lúc bọn họ phát cuồng, nắm lấy Lưỡi đao Phán Quyết, bỏ về phía đại trưởng lão lợi hại nhất.

“Con mẹ nó, sao lại có thể...” Sở Thiên đem Trường Dao thu trở lại, sau đó ngẩn ngơ nhìn trên bầu trời hiện lên một bóng hình phát phơ.

Tóc trắng, áo bào trắng, mặt mũi già nua, uy nghiêm mà thần bí, con người này, Sở Thiên đã nhìn thấy hai lần... Không chừng là vô số lần.

Đã từng diện kiến hai lần. một lần là bức họa La Tân, cũng chính là người La Tân nghi ngờ luôn tìm kiếm. Một lần khác, là ở trong viên đá thủy tinh của La Tân, cùng ông nội là tuyệt thế cường giả của La Tân đại chiến!

Gặp mặt vô số lần, đó là bởi vì, Sở Thiên mất đi sinh mệnh thần lực, có một đoạn thời gian trở nên già yếu đi, bề ngoài cũng giống người này như đúc!

Trong lúc nhất thời, Sở Thiên đầu óc rất loạn, ông nội La Tân rốt cuộc là ai? Thậm chí còn có thực lực chống lại Chủ Thần Phán Quyết! Tại sao sau khi hắn chết La Tân lại đi tìm Chủ Thần Phán Quyết?

Một lúc lâu sau, trong khi Sở Thiên vẫn đang suy tư, thì đại trưởng lão lại nổi lên dũng khí, chậm chậm ngẩng đầu lên: “Chân Thần tại thượng!”

Sở Thiên đột nhiên bừng tỉnh, bây giờ đâu phải là thời điểm để ngẩn người!

Nheo lại con ngươi, Sở Thiên khẽ mỉm cười nói: “Bổn Thần Hoàng thần lực trở về trước, bề ngoài cũng biến trở về lúc tuổi còn trẻ.”

Có thể lừa dối mọi người xung quanh, bởi vì Sở Thiên cùng Tư Đặc n thật sự quá giống, trừ số tuổi, hai người không có chút nào khác biệt!

Tí tách!

Một giọt nước mắt từ khóe mắt của đại trưởng lão khẽ rơi xuống mặt đất, hắn nghẹn ngào nói không ra lời

.....

Ba ngày sau, ba vị trưởng lão của Ám điện rời khỏi Đảo Bồ Lô Trạch, bọn họ phải về Giáo Đình, tiếp tục cố gắng thu hồi những thứ của Chủ Thần Phán Quyết.

Còn mười hai chấp pháp đội trưởng thì may mắn được lưu lại, đi theo Chân Thần Sở Thiên.

Trong mật thất A Mạt Kỳ đánh giá mười hai người, sau đó gật đầu tán thưởng: “Chủ nhân, nếu như bọn họ liên thủ, có thể cùng ta đánh một trận!”

“Đáng tiếc!” Sở Thiên vẫn không hài lòng, lắc đầu thở dài nói: “Đáng tiếc bọn họ chỉ là người bình thường không phải là thượng cổ huyết mạch, không cách nào khai phá ra lĩnh vực, ài...”

“Chân thần tại thượng!” Lấy Bái Nạp Mỗ cầm đầu, mười hai người quỳ xuống, kiên định nói: “Chúng tôi theo Chân Thần, quyết không hối hận, tu luyện để Chân Thần hài lòng thực sự!”

Ngẫm lại thì cuồng tín đồ có thể tạo ra lực lượng tinh thần, Sở Thiên gật đầu, những người này vẫn có thể dùng!

“Ừm, bổn Thần Hoàng bây giờ gọi là Phát Lạp Dịch Nặc, các người sau này cũng đừng gọi ta là Chân Thần, có thể gọi là chủ nhân”

Vừa nói, Sở Thiên nheo mắt lại nhìn mười hai người đó rồi cười, nụ cười trông thật bất lương.

A Mạt Kỳ cũng cười một cách bất lực, chẳng lẽ, bất hạnh của ma sủng gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc, sẽ được lặp lại ở người?

Quả nhiên, Sở Thiên nói: “Vì không để cho Giáo Đình sinh lòng nghi ngờ, chúng ta không thể dùng tên trước kia nữa...”

A Mạt Kỳ cúi đầu buồn bã.

“Ừm, vừa lúc đủ mười hai người! Có ý tứ! Sở Thiên chỉ một ngón tay vào Bái Nạp Mỗ: ”Sau này người là thủ lĩnh của bọn họ, tên là Mục Dương...” (*)

(*) Tên của một trong 12 vị thần, ai xem truyện Áo Giáp Vàng là biết.

“Người, sau này gọi Kim Ngưu!”

.....

“Người gọi là Ma Yết, hay lắm !”

“Chủ nhân ta ở bên ngoài đảo Bồ Lô Trạch, sẽ tìm mười hai hòn đảo nhỏ để các người ở lại cùng tu luyện, bây giờ những thứ kia trên đảo nhỏ phòng ốc cũng dùng đồng xanh kiến tạo, sau này nếu như các người ai lập công, ta sẽ dùng bạc trắng, thậm chí hoàng kim cho xây một hòn đảo!”

Sở Thiên ngẩng đầu lên, dương dương đắc ý nói: “Từ nay về sau, các người chính là binh lực chủ chốt bí mật của Phát Lạp Dịch Nặc gia tộc, tên gọi là thánh đấu sĩ! Ừ... Đồng xanh là mức đầu tiên của thánh đấu sĩ, hãy cố gắng tu luyện để trở thành hoàng kim thánh đấu sĩ!”

258. Chương 237: Thác Nhĩ Đốn

A Bồ Kỳ lúc đi tới bên ngoài của Đại Đảo trung tâm Bồ Lô Trạch, đột nhiên thấy xuất hiện mười hai tòa đồng xanh được xây dựng như tiểu đảo, hơn nữa mười hai ngôi đảo này được liệt vào gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc tối cơ mật, có thể nhiều người lên đảo, nhưng ra được thì không quá năm người.

Nhận mười hai thánh đấu sĩ, dường như Sở Thiên tìm được chút cảm giác khi là Thần Hoàng, song hắn cũng hiểu rõ rằng, những rắc rối chỉ vừa mới bắt đầu.

Những ngày qua, Hắc Ám Thần Điện Hồng Y Đại Giáo Chủ, Thác Nhĩ Đốn có chút không yên lòng, hai người thân cận của hắn đã tới Bồ Lô Trạch trước. Bái Nạp Mỗ thì mất tích. Còn Tạp Nhĩ mất tích một thời gian ngắn sau khi trở về, nhưng trở thành kẻ khúm núm, dễ phục tùng, chỉ biết ca tụng chiến công Thánh Tế Tự phế vật.

Cho nên, gần đây Thác Nhĩ Đốn vẫn rất khổ tâm, cho đến khi hắn được Ba Bác Tát đưa vào bên trong Đảo Bồ Lô Trạch.

Điểm cao nhất của Bồ Lô Trạch, có một ngọn đèn pha, tên gọi là Thánh Tế Tự vinh quang, ở trên đài đỉnh tháp nhìn ra xa, Sở Thiên cùng A Mạt Kỳ đã tới tiếp đón Thác Nhĩ Đốn.

“Hoan nghênh Thác Nhĩ Đốn Đại Giáo Chủ.” Sở Thiên chỉ vào phong cảnh phía dưới tháp, cười nói: “Đại Giáo Chủ nhìn Bồ Lô Trạch này cảnh sắc thế nào?”

Thác Nhĩ Đốn không ngắm nhìn quang cảnh, mà lại hướng về phía Sở Thiên khom người, nói một câu không ai ngờ tới: “Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh!”

Sở Thiên, A Mạt Kỳ cùng Ba Bác Tát đều nhất thời sửng sốt, Sở Thiên bảo: “Chà, người quả thật biết điều, đường đường là Hắc Ám Thần Điện Đại Giáo Chủ, mà lại ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!”

“Ta luôn luôn cho rằng, nữ thần Sinh Mệnh mà đem so sánh với Tử Thần thì còn vĩ đại hơn nhiều!” Thác Nhĩ Đốn chính là đang có ý muốn giải thích: “Có thể ca ngợi nữ thần, là niềm vinh hạnh lớn nhất của ta!”

Vừa nói, Thác Nhĩ Đốn khom lưng vái một cái, “Dĩ nhiên, có thể lắng nghe Quang Minh Thánh Đồ dạy bảo, là niềm vinh hạnh lớn hơn nữa!”

A Mạt Kỳ bĩu môi, nói: “Chủ nhân, lão gia hỏa này công phu võ mông ngựa quả không tệ!”

“Không, ta đây không phải là xu nịnh, chẳng lẽ ở trên Đảo Bồ Lô Trạch, nói ra lời thật lòng cũng là sai trái sao?” Thác Nhĩ Đốn nói: “Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ từng là người thay mặt nữ thần, nói một cách trung thực rằng, chỉ có ngài mới là người đáng được tôn kính nhất!”

Lão tử đã nói những lời này sao? Sở Thiên gãi gãi đầu có chút không nhớ rõ ràng.

Thác Nhĩ Đốn tiếp tục nói: “Điện hạ là niềm kiêu hãnh của Tế Tự trên đại lục này, chẳng những được thiên hạ tôn kính, được chúng thần ngưỡng mộ, còn là...”

“Người đừng nói nhảm nữa.” Sở Thiên không đủ kiên nhẫn phát tay một cái: “Ta hôm nay tìm người...”

“Ta có thể cảm nhận được ý chỉ của điện hạ.” Thác Nhĩ Đốn hạ thấp người nói: “Không dám làm phiền điện hạ tự mình nói ra. Ta sẽ lập tức rút khỏi Tế Tự Học Viện, không dám yêu cầu xa vời vị trí phó hiệu trưởng, ta là một pháp sư cấp tám, làm thế nào có thể sánh ngang Ba Bác Tát pháp sư uy chấn khắp đại lục chứ?”

Không thể phủ nhận, Thác Nhĩ Đốn buông lời xu nịnh quả thực không tệ, ít nhất trên khuôn mặt nham hiểm của Ba Bác Tát cũng hiện lên một tia sáng khoái.

Sở Thiên không thể không nhìn hẩn lại một lần nữa. Một lúc lâu sau khi Sở Thiên hỏi: “Ta tìm người còn có một việc khác nữa...”

“Ta cũng biết.” Thác Nhĩ Đốn bóp ngực, vẻ vô cùng đau đớn nói: “Mặc dù Hắc Ám Thần Điện rất giữ bí mật, nhưng tin tức kia làm sao có thể giấu được Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ vĩ đại, thần thông quảng đại không gì không biết chứ? Không sai, Hắc Ám Thần Điện đã nhận được thần dụ, muốn chúng ta giết chết điện hạ. Đối với những kẻ biết suy nghĩ thì đều hiểu được rằng: điều này là không thể, điện hạ như ánh dương chiếu rọi, bất kỳ âm mưu quỷ kế nào cũng đều chỉ là phí công vô ích!”

Vừa nói, Thác Nhĩ Đốn vừa ngưỡng mộ thoáng nhìn qua A Mạt Kỳ: “Nhất là điện hạ lại có được A Mạt Kỳ tiên sinh, một ma sủng vừa mạnh mẽ vừa trung thành. Có A Mạt Kỳ tiên sinh ở đây, kẻ nào dám mạo phạm tới điện hạ?”

Sở Thiên trở mắt nhìn Thác Nhĩ Đốn, trong lòng không khỏi thở dài, nói: “Lão tử đã rất vô sỉ, không ngờ người còn vô sỉ hơn nữa!”

“Thần dụ của Hắc Ám Thần Điện, rốt cuộc là có chuyện gì đã xảy ra? Sở Thiên hỏi: “Thật sự thần dụ, hay chỉ là giả tạo?”

“Cái này... ta cũng không rõ lắm!” Thác Nhĩ Đốn ngượng ngùng nói: “Ta chỉ là quản sự của thần điện, vẫn không đủ tư cách để được biết quá nhiều chuyện.”

“Nói như vậy, người vô dụng rồi?” Sở Thiên dùng ánh mắt uy hiếp quét qua Thác Nhĩ Đốn.

“Không, ta hữu dụng!” Thác Nhĩ Đốn cười nịnh nói: “Xin điện hạ hãy thu nạp ta! Ta nguyện làm kẻ bề tôi trung thành nhất của ngài.”

“Thác Nhĩ Đốn!” Sở Thiên khê quát một tiếng, đồng thời nheo mắt nói: “Ta ghét những lời nói nhảm, và cũng ghét những kẻ thông minh mà giả bộ hồ đồ!”

Lần này, Thác Nhĩ Đốn rốt cục cũng phải trở lại bình thường, lắc đầu cười đau khổ, nói: “Điện hạ, ta cũng đâu muốn giả bộ hồ đồ, chẳng qua bởi hiện tại Tập Nhĩ thì trở thành phế vật, Bái Nạp Mỗ thì lại mất tích. Giáo Đình sứ giả còn một mình ta, nếu ta không giả khờ, chỉ e kết cục của ta...”

“Ài!” Thác Nhĩ Đốn tiếp tục thở dài nói: “Ta biết hôm nay điện hạ triệu kiến là để tra xét chuyện thần dụ, cũng biết nếu như điện hạ có được đáp án, nhất định ta sẽ bị diệt khẩu. Cho nên ta mới nói nếu ở dưới trướng của ngài, ta mới có duy nhất con đường sống.”

“Quả nhiên là người thông minh.” Sở Thiên cười nói: “Biết nơi này nguy hiểm, tại sao ngươi còn dám tới?”

“Kể từ khi Giáo Hoàng quyết định nhúng tay vào Tế Tự Học Viện, quân sự như chúng ta cũng biết, Đảo Bồ Lô Trạch nhất định là chỉ có tới chứ không có về!” Thác Nhĩ Đốn thở dài nói: “Ta đã nguyện rửa thần điện cùng cái âm mưu giúp lão khốn kiếp kia liên thủ hãm hại, bằng không, kẻ nào toan tính đắc tội với Đảo Bồ Lô Trạch, lại dám mạo hiểm tới nơi này chịu chết?”

Vừa nói, Thác Nhĩ Đốn vừa ngượng ngùng cười một tiếng: “Cho nên ta mới tới sau, cả đêm lại ghi nhớ tới điện hạ, ghi chép về nữ thần, hơn nữa cũng không dám nhúng tay vào chuyện của học viện, chỉ hy vọng trợ giúp điện hạ tiến xa hơn, và nhân thể bỏ qua cho ta, hắc hắc...”

Sở Thiên không thể làm gì đành cười, vỗ vỗ Thác Nhĩ Đốn: “Tốt lắm, ta bỏ qua cho người!”

“Xin đa tạ, đa tạ điện hạ!”

“Nhưng còn có một chuyện!” Sở Thiên sắc mặt chợt đổi, lạnh lùng nói: “Không cần biết ngươi dùng cách gì, trong vòng ba tháng, phải tra ra chuyện thần dụ!”

“Được, được, ta nhất định sẽ làm được!”

Ba Bác Tát đột nhiên ra một chương mạnh từ sau lưng Thác Nhĩ Đốn, thừa lúc hắn kêu lên thảm thiết, mà hướng về phía trong miệng hắn dút vào mấy viên hoàn dược: “Nếu như bên trong Hắc Âm Thần Điện, có ma pháp sư sở hữu thần lực mạnh hơn ta, ngươi có thể nhờ bọn họ giải độc, sẽ như không có gì... Còn nếu trong ba tháng ngươi không hoàn thành nhiệm vụ, sẽ chết vô cùng thảm, tốt lắm! Cút đi!”

Thác Nhĩ Đốn sắc mặt trắng bệch rời đi.

“Ba Bác Tát, ngươi phái mấy người nữa theo dõi hắn.”

Sở Thiên thuận miệng dẫn dò một câu, sau đó phát hiện sắc mặt A Mạt Kỳ cổ quái, cho nên cười nói: “Sao thế A Mạt Kỳ? Có phải vừa rồi Thác Nhĩ Đốn làm ngươi hồn mê phách lạc?”

A Mạt Kỳ thần sắc bối rối lắc đầu, ngượng ngùng nói: “Phu nhân mới tới! Vừa rồi bọn tôi mới thấy.”

“Sao ngươi không nói sớm!” Sở Thiên bị làm cho sợ tới co rụt cổ lại: “Phu nhân nào?”

“Đừng lo lắng, là ta!” Sát Lâm Na cười nhẹ trên đèn pha nhảy xuống. “Ta vốn có việc khác nên tới tìm chàng. Không ngờ lại được chứng kiến trò hay.”

Sở Thiên thở phào nhẹ nhõm, cũng may không phải Chu Lệ Á. Sát Lâm Na từ nhỏ đã sinh ra trong hoàng thất, những chuyện tương tự cũng được thấy nhiều, có thấy cũng không thể trách. Nhưng nếu là Chu Lệ Á thì Sở đại thiếu gia đi ngủ cũng phải phòng nguy hiểm rồi.

“Thần lực của nàng có tiến bộ, ở bên cạnh ta mà cũng không bị phát hiện.” Sở Thiên ở lại tiếp Sát Lâm Na. Còn Ba Bác Tát cùng A Mạt Kỳ thì cũng thức thời rời đi.

“Đó là do chàng mãi thâm độc hại người, nên không có thời gian phát hiện ra ta.” Sát Lâm Na cười nói: “Yên tâm, ta sẽ không nói cho Chu Lệ Á biết, à, cả Tiểu Bạch cũng không biết.”

“Hắc hắc, nàng đúng là lão bà tốt nhất.” Sở Thiên cợt nhả vừa cười vừa đi tới.

“Đừng có làm loạn, ta tới đây là có chuyện chính sự!” Sát Lâm Na đẩy Sở Thiên ra, đưa cho hắn một phong thư đỏ: “Đại viện trưởng của ta, vương quốc Ai Nhĩ Sâm ma pháp, Y Lệ Bạch nữ vương gửi lời mời!”

“Nàng mời ta làm gì?” Sở Thiên mở một chút ra xem. “Ma pháp đại hội đang làm gì?”

“Chàng không biết?” Sát Lâm Na kinh ngạc nhìn Sở Thiên: “An Đông Ni điện hạ không nói qua cho chàng à?”

Sở Thiên mở mồm lắc đầu, cười nói: “Ta không phải là đã sớm nói thật cho nàng biết rồi sao? Ta chỉ theo học An Đông Ni lão sư ba tháng, hơn nữa cũng không học được mấy.”

“Chà, có thể chuyện của đại hội ma pháp chàng cũng nên biết chứ nhỉ? Tướng công, dù chàng là Thánh Tế Tự, nhưng chàng cũng là phó hội trưởng danh dự của công hội ma pháp Thánh Tế Tự!” Sát Lâm Na cười khỏắc đầu nói: “Cứ cách mười năm, các chức nghiệp công hội đều phải một lần cử hành đại hội. Một mặt là trao đổi kinh nghiệm cũ, mặt khác chính là nghiên cứu sự huyền bí của ma pháp. Mười năm nay, công hội đã ra đời biết bao nhiêu cực cường giả, các chức nghiệp cũng mở rộng tầm ảnh hưởng!”

Sở Thiên bĩu môi một cái, nói: “Ma pháp có gì huyền ảo? Nếu như gọi là thần lực đại hội thì cũng chẳng có gì lạ.”

“Chàng không muốn đi ư? Điều này không thể được!” Sát Lâm Na khuyên nhủ: “Chàng có biết ma pháp công hội sẽ quyết định hội trưởng tiếp theo là ai không? Chính là sư nương Mai Lâm pháp thần của chàng! Hơn nữa lần này người sẽ chính thức phải tiếp nhận.”

“Ta đây thực đúng là phải đi một chuyến rồi!” Sở Thiên gật đầu nói: “Đến lúc nào thì bắt đầu?”

“Đợi thêm nữa mấy ngày, ta còn muốn chuẩn bị lễ vật.” Sát Lâm Na lôi kéo Sở Thiên vừa đi vừa nói: “Chàng đi tới kinh thành hội ngộ cùng đại nhân Đạt Mã Nhĩ, ông ấy cũng sẽ đi cùng.”

“Đạt Mã Nhĩ lão ca cũng đi?” Sở Thiên mừng rỡ, hai năm qua hắn chưa có dịp gặp lại lão đầu thật thà kia.

Sát Lâm Na chỉ một ngón tay vào đầu Sở Thiên một cái: “Chàng nha, chỉ có biết ăn uống vui đùa thôi, chuyện trong nhà thì chẳng bao giờ quan tâm, nói cho chàng biết, lão ca Đạt Mã Nhĩ của chàng đã là pháp thần! Và cả đại ca Tạt Nạp Tư của chàng lần này cũng sắp thăng cấp trở thành Thánh kỵ sĩ nữa.”

“Như vậy thì chẳng phải để quốc một lần mà cùng xuất hiện ra hai kẻ cường giả sao?” Sở Thiên ánh mắt híu lại.

“Không sai, cứ như vậy thực lực của đế quốc sẽ tăng lên rất nhiều, quân đội tất cũng mạnh lên!” Sát Lâm Na tiếp lời nói: “Cho nên đại ca Lô Dịch Tam Thế, nhất định bước tiếp theo sẽ thúc đẩy chiến tranh. Đảo Bối Lô Trạch chúng ta không phải nghe theo quốc lệnh, nhưng chẳng ai biết trước tương lai biến hóa ra sao, cho nên cũng phải vạn nhất phòng thủ, chuẩn bị thật tốt cho chiến tranh!”

“Hắc hắc.” Sở Thiên cười: “Nàng đã an bài xong rồi chứ?”

“Chàng nha, chỉ biết lừa biếng!” Sát Lâm Na cười nói: “Yên tâm, cũng đã chuẩn bị xong.”

“Có một người vợ như nàng thì ta cũng bớt lo a!” Sở Thiên gật gù cười sảng khoái.

“Được, lần này chàng hãy đưa Chu Lệ Á muối muối đi cùng!” Sát Lâm Na nghiêm mặt, nói: “Gần đây muối muối thân thể không thoải mái, chàng hãy dẫn nàng đi giải khuây đi.”

Sở Thiên gật đầu đồng ý, nhưng trong lòng vẫn âm thầm lo lắng, máu Long Hoàng có thể khiến Sở Thiên chống lại bách bệnh, Chu Lệ Á thì có huyết mạch của Đức Khố Lạp làm sao có thể ngã bệnh?

259. Chương 238: Chu Lệ Á Dị Biến

Đảo Bối Lô Trạch nằm giáp đại lục, Sở Thiên trải qua nhiều năm sưu tầm, trong kho hàng cũng cất giữ rất nhiều bảo vật. Vậy nên, lễ vật chúc mừng Mai Lâm pháp thần mấy ngày là đã chuẩn bị xong. Sau đó, Sở Thiên bắt đầu hành trình tới vương quốc ma pháp Ai Nhĩ Sâm.

Lần này chẳng qua là đi tặng lễ, hơn nữa, thần lực của Sở Thiên sớm đã tinh thông, đối với sự huyền diệu của ma pháp thì không có chút hứng thú, cho nên hắn chỉ đem theo Chu Lệ Á cùng mấy ma súng theo mình.

Trên phi thuyền Tề Bách Lâm, sắc mặt Chu Lệ Á tái nhợt, thoạt nhìn biết ngay tinh thần không phấn chấn.

“Chu Lệ Á, nàng thấy sao?” Sở Thiên vừa kiểm tra thân thể Chu Lệ Á vừa hỏi: “Đầu vẫn đau à?”

Chu Lệ Á cau mày, nhẹ nhàng gật đầu: “Từ nửa tháng trước ta lại bắt đầu nhức đầu, nhưng sợ chàng lo lắng, không dám nói cho chàng biết.”

Sở Thiên vén lên một lọn tóc của Chu Lệ Á, vốn là tóc dài màu đỏ, hôm nay đã đỏ hồng chói mắt, giống như máu tươi loài người vậy.

“Tướng công, ta không sao, bây giờ đã bớt rồi.” Chu Lệ Á thu tóc mình trở lại từ tay Sở Thiên, cười nói: “Phu nhân của Thánh Tế Tự làm sao có thể ngã bệnh được.”

Sở Thiên lắc đầu cười khỏ, Chu Lệ Á đang gạt hần, mồ hôi hột to như hạt đậu chảy từ trán xuống, như vậy có thể không đau sao?

Đem thần lực trên người ngừng tụ lại trong lòng bàn tay, Sở Thiên chộp lấy tay Chu Lệ Á.

“Chàng vừa truyền cho ta thần lực à?” Chu Lệ Á nhẹ nhàng đẩy Sở Thiên ra. “Ta chẳng qua chỉ là một người bình thường, chàng cho ta thần lực cũng vô ích thôi!”

Sở Thiên ôm Chu Lệ Á cười nói: “Cũng không hẳn là như vậy, bây giờ nàng có cảm thấy thoải mái hơn không?”

“Ừ, thoải mái hơn nhiều.” Chu Lệ Á cười nói: “Ta cảm thấy một cổ lực lượng ấm áp từ tay chàng truyền tới, quả thật bây giờ đã không còn nhức đầu nữa.”

Thấy Chu Lệ Á quả nhiên sắc mặt đã khá hơn nhiều, Sở Thiên cười nhẹ, buông lỏng tay ra, song ánh mắt lại nheo lại.

Sở Thiên đứng là trên tay còn ngừng đọng lại thần lực, mà thần lực của Chu Lệ Á thì lại đang yếu dần, bất quá... Sở Thiên vẫn truyền cho nàng!

Hai người tay trong tay, Sở Thiên không có bất kì hành động nào, thậm chí có chút kháng cự, sức mạnh trong cơ thể được truyền qua người Chu Lệ Á. Ngay cả tiềm lực tính mạng cũng giảm mất một phần.

Hấp Huyết Vương Đức Khổ Lạp thành danh nhờ tuyệt kỹ thao túng được tiềm lực sinh mạng. Mà thuộc tính sở trường của hắn chính là hấp thu tính mạng!

Sở Thiên thở dài trong lòng. Có lẽ huyết thống của Chu Lệ Á đã thức tỉnh rồi.

.....

Nửa tháng sau, khí cầu Tề Bách Lâm đi tới Khải Tắt kinh thành. Bên ngoài thành Bàng Bối là một trụ sở không quân.

Sau khi hạ cánh, Sở Thiên đỡ Chu Lệ Á ra ngoài khí cầu. Thời tiết ở từng vùng khác nhau, nên thần sắc của Chu Lệ Á đã tốt hơn. Nhưng trên người Sở Thiên thì đã được bao trùm một tầng ánh sáng hoàng kim nhàn nhạt, hơn nữa bên trong áo choàng, ngoài tóc đen còn có nhiều sợi tóc màu trắng.

Nửa tháng nay, Sở Thiên rốt cuộc cũng đã hiểu rõ một chuyện. Đó chính là năm đó Đức Khổ Nạp tại sao phải gả cháu gái cho hắn!

Vì muốn tránh né sự báo thù của Bào Uy Nhĩ Hải Vương? Đây quả thực chính là nói nhảm! Ý đồ của Đức Khổ Nạp chính là muốn mượn Long thần huyết của Sở Thiên giúp Chu Lệ Á tiến hóa!

Trong thời gian nửa tháng này, mỗi khi vào thời điểm Hồng Nguyệt xuất hiện, Chu Lệ Á sẽ đau đầu như muốn vỡ tung, muốn điều trị thì phương pháp duy nhất chính là đem thần lực của Sở Thiên truyền cho nàng!

Chỉ có hơn mười ngày, sức mạnh của Sở Thiên đã bị hút đi mất một nửa, mà tuổi thọ lại tổn thất càng nhiều! Ngược lại bên trong cơ thể của Chu Lệ Á thì lại có một tia khí tức thần lực.

Bộp!

Một lúc không để ý, khí cầu của Sở Thiên bị chao đảo.

“Cẩn thận.” Chu Lệ Á đỡ lấy Sở Thiên

“Ha ha, ta không sao!”

Sở Thiên vừa muốn trêu chọc vài câu, nhưng trong giây lát phát hiện, chỗ Chu Lệ Á chạm vào – chính ở ngực và lưng, thần lực bắt đầu điên cuồng xuất ra.

“Sao chàng lại truyền thần lực cho ta?” Chu Lệ Á nhẹ nhàng đẩy Sở Thiên ra, cười nói: “Đừng lo lắng, hiện giờ ta không thấy đau đầu nữa rồi.”

Không phải là lão công ta truyền cho nàng! Mà là tự mình nàng hút đi! Sở Thiên âm thầm cười khổ, nhưng lại không thể đem chân tướng nói cho Chu Lệ Á biết.

“Ừa? Tóc của chàng sao đột nhiên rụng nhiều như vậy?” Chu Lệ Á nghi ngờ nhìn tóc Sở Thiên, trong đôi mắt có chút mờ mịt.

“À, có thể là gần đây lúc tu luyện ta không cẩn thận nên mắc lỗi.” Sở Thiên cười nói. Tốc độ Chu Lệ Á hấp thụ thần lực cùng tánh mạng càng lúc càng nhanh, chỉ mới vừa rồi đỡ một chút, mà làm cho Sở Thiên tổn thất hơn trăm năm tuổi thọ.

“Nàng hãy trở vào bên trong khí cầu trước. Đảo Bồ Lô Trạch của chúng ta có quan hệ không tốt với Lô Địch Tam Thế, nơi đây lại là Khải Tắt đế đô, hãy cẩn thận một chút!”

Sở Thiên tùy tiện lấy cớ, đưa Chu Lệ Á vào trong. Sau khi cảm thấy khỏe hơn, liền đi về phía các quan viên đang đứng đón.

“Cung nghênh Thân vương điện hạ!”

Năm nhóm tùy tùng, đang túc trực với hơn trăm tên quan viên quỳ gối chỉnh tề trước mặt Sở Thiên. Theo quy tắc của binh lính Khải Tắt thì thân vương chỉ tôn chỉ ở dưới hoàng đế! Cho nên dù là dòng họ hoàng thất cũng phải quỳ lạy.

“Đều đứng lên hết đi!” Sở Thiên khoát tay nói, sau đó nhíu mày: “Đạt Ma Nhĩ đại nhân đâu? Ta không phải đã nói, hắn ở đây chờ ta, rồi lập tức xuất phát, sao bây giờ hắn còn chưa tới?”

“Cái này...”

Các quan viên nhìn nhau. Do dự nửa ngày, rốt cuộc cũng có một người lớn tuổi đứng dậy, chắp tay nói: “Điện hạ, Đạt Ma Nhĩ đại nhân nói... Nói ông ấy không được khỏe, có thể không đi tới vương quốc Ai Nhĩ Sâm được.”

“Thiệt hay giả?”

Sở Thiên bĩu môi cười, sau đó chỉ vào một cái đầu Sư Thử ở xa, cười nói: “Đầu Sư Thử này trên người có ma lực thật mạnh a, chắc phải có cấp bậc pháp thần, chà chà, Sư Thử pháp thần! Khải Tắt chúng ta quả thực thứ kì lạ nào cũng có!”

Vị quan viên già nua cúi đầu cười tự giễu, không dám nhìn Sở Thiên nữa, nhưng mà chính hắn cũng đang cười.

Sở Thiên vỗ vỗ bả vai quan viên, cười nói: “Có thể nói cho Bốn vương hay, tại sao đầu Sư Thử này lại có sức mạnh của pháp thần?”

Quan viên cố nén nụ cười, ngẩng đầu, nghiêm nghị đáp: “Khởi bẩm điện hạ, đầu Sư Thử này không có sức mạnh của pháp thần, chẳng qua là phía sau nó có pháp thần!”

“Ai da! Ta như thế nào lại ở đây? Người... người sao lại nói thật chứ?”

Một lão nhân mập mạp râu tóc bạc trắng từ phía sau đầu Sư Thử xông ra, chính là đế quốc đại thần ma pháp Đạt Ma Nhĩ!

“Lão ca, huynh ở đây làm gì?” Sở Thiên cười lớn đi tới, đem Đạt Ma Nhĩ từ phía sau Sư Thử kéo ra ngoài.

Hai năm không gặp, Đạt Ma Nhĩ vẫn như cũ, một dáng hình mộc mạc lại thật thà khả ái, khuôn mặt tròn trĩnh đáng yêu, làm cho người ta khó mà tưởng tượng ra, đây chính là một trong năm đại thần đế quốc, một cường giả của đại lục!

“Cái này... hi hi, huynh đệ, cầu xin người một chuyện được không?” Đạt Ma Nhĩ cúi đầu khom lưng, cười nói: “Huynh đệ người là thân vương đế quốc, trong đế quốc trừ bề hạ ra, người là người lớn nhất. Người có thể... có thể nói với bề hạ một chút, đừng để ta đi Ai Nhĩ Sâm được không?”

“Huynh không muốn đi Ai Nhĩ Sâm?” Sở Thiên lấy làm kinh ngạc nói: “Lão ca huynh có làm không? Lần này trên ma pháp đại hội, huynh sẽ phải chính thức lên cấp pháp thần! Hơn nữa hội trưởng ma pháp công hội mới cũng muốn tiếp kiến. Huynh không đi... lẽ như cái ma pháp công hội kia không hài lòng gạch tên huynh khỏi bảng phong pháp thần thì phải làm sao đây?”

“Không sao, có làm pháp thần hay không cũng chẳng sao cả.” Đạt Ma Nhĩ dường như đang suy nghĩ điều gì, lòng vẫn còn sợ hãi nói: “Chỉ cần có thể không đi Ai Nhĩ Sâm, để ta làm Ma Pháp Học Đồ cũng được!”

Sở Thiên sững sốt, hỏi: “Chẳng lẽ lần này ma pháp đại hội sẽ có nguy hiểm?”

“Nguy hiểm cái gì? Phải là cực kì nguy hiểm!”

“À, không đúng!” Đạt Ma Nhĩ khoát tay liên tục, giải thích: “Chỉ đối với ta thì nguy hiểm, còn huynh đệ người thì không cần sợ.”

“Chẳng lẽ... Ai Nhĩ Sâm vương quốc có kẻ thù của huynh?” Sở Thiên ngạc nhiên hỏi.

“Cũng không phải là kẻ thù?” Đạt Ma Nhĩ lão nhân đột nhiên đỏ mặt, vội vàng giải thích: “Thôi, huynh đệ đừng hỏi, cầu xin người tới chỗ bề hạ nói một câu xem sao.”

Sở Thiên chặc lưỡi, sau đó nheo mắt cười. Hướng về phía các quan viên quát lên: “Đem Đạt Mã Nhĩ đại nhân lên trên phi thuyền của ta!”

“Tuân lệnh.”

Một loạt tiếng hô vang lên, chân của Đạt Ma Nhĩ bị bảy tám người khiêng lên.

“Các người làm gì? Ta là ma pháp đại thần!”

Đạt Mã Nhĩ giãy dụa vô ích, mấy chục năm trở lại đây, tính khí của hắn tốt quá, tốt đến mức đến tên tiểu tử cũng dám nói giỡn với hắn.

“Ha ha, đại nhân, chúng tôi chỉ là kẻ phụng sự nghe lệnh Bồ Lô Trạch thân vương, xin người đừng trách chúng tôi, hắc hắc!”

Vừa nói, Đạt Ma Nhĩ đã bị đưa vào khí cầu.

Đường đường là pháp thần mà bị mười mấy tên lính bình thường cưỡng chế? Đạt Ma Nhĩ không dám phản kháng, sợ rằng là rất muốn đi vương quốc Ai Nhĩ Sâm! Sở Thiên hài lòng cười một tiếng, chẳng lẽ lão nhân này, ở vương quốc ma pháp có một môi trường phong lưu?

.....

Tề Bách Lâm khí cầu bay lên.

Đạt Ma Nhĩ tức giận ngồi ở một góc, cúi đầu không nói lời nào, hiển nhiên là rất bức tức mấy tên tiêu tử kia.

“Lão sư, xin người bớt giận!” Chu Lệ Á đưa tới một chén trà, nói giúp thay Sở Thiên: “Ngài đi tới vương quốc Ai Nhĩ Sâm là do bề hạ ra lệnh, Phất Lạp Dịch Nặc hắn cũng không có cách gì.”

“Ai da, là ta tự mình tới.” Đạt Ma Nhĩ cuống quýt nhận chén trà, cúi đầu nói: “Vương phi sao có thể... để ta tự rót trà.”

Sở Thiên cười nói: “Lão ca, không sao đâu, dù gì ở thời điểm này, trong Học Viện Ma Pháp, nàng vẫn là môn sinh mà!”

“Như vậy là...!” Đạt Ma Nhĩ ngẫm lại cũng đúng, cho lên hướng cổ lên uống cạn chén trà, sau đó hỏi một chút: “Chu Lệ Á, người bây giờ thuộc cấp bậc gì?”

“Hiện tại, ta là Ma Đạo Sư.”

“Tiến bộ nhanh như vậy sao?”

Đạt Mã Nhĩ kinh ngạc đánh giá trên dưới Chu Lệ Á một cái, sau đó cau mày nói: “Kỳ lạ thật, sao ta không thể nào cảm giác được ma pháp ba động của người?”

“Để cho ta xem.” Đạt Ma Nhĩ đang nói chuyện liền chộp lấy tay Chu Lệ Á.

Sở Thiên biến sắc, quát lên: “Dừng tay!”

“Huynh đệ người khấn trương cái gì? Chu Lệ Á là lão bà của người, ta cũng là lão sư của nàng đấy thôi, với lại ở đây ta cũng là lớn tuổi nhất...”

Thân ảnh chợt lóe, Sở Thiên kịp thời ngăn cản Đạt Mã Nhĩ.

“Tướng công, chàng làm gì thế” Chu Lệ Á có chút tức giận: “Lão sư chỉ là muốn kiểm tra pháp lực của ta... A!”

Vừa nói, Chu Lệ Á kêu lên thảm thiết, lại bắt đầu nhức đầu.

“Mẹ kiếp ! Đứt Khố Lạp! Lão tử nguyên rửa ngươi!” Sở Thiên thầm mắng một câu, sau đó ôm lấy Chu Lệ Á, ngừng tụ thần lực xuất ra ngoài.

Ngoài khí cầu, Hồng Nguyệt đang lên dần dần, hơn nữa hôm nay là hiện tượng thiên văn Huyền Thú đại lục mười năm không gặp - Hồng Nguyệt tam trọng! (3 vàng hồng nguyệt)

Huyền Thú đại lục thiên văn cực khác với nơi Sở Thiên sống. Ba tháng mới xuất hiện một lần, mà cách mười năm mới gặp một ngày, trên trời đêm xuất hiện ba mặt trăng sáng rực!

Hồng Nguyệt chia ra làm ba, ánh trăng âm lãnh, theo hạm khoang thuyền rơi vào, soi sáng cả người Chu Lệ Á.

Oanh!

Một mảng ánh sáng lóng lánh chiếu rọi Sở Thiên và Chu Lệ Á, lúc đắm mình trong cảnh huyết quang này không khỏi khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Dường như trong nháy mắt, mái tóc đen của Sở Thiên chuyển thành màu trắng, sắc mặt vàng bủng như nghệ, cơ hồ đã hôn mê bất tỉnh không còn chút phản kháng nào.

Còn Chu Lệ Á giống như trong chớp mắt lại mạnh lên rất nhiều, mái tóc dài màu đỏ không gió mà bay lên, thân thể mềm nhũn ngã xuống.

260. Chương 239: Sư Đồ

Chu Lệ Á ngất xỉu, Sở Thiên thì sống chết không rõ, chỉ còn lại Đạt Ma Nhĩ đang sững sờ nhìn.

Rầm!

Cửa khoang thuyền vừa bị phá, thống lĩnh không quân của gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc chạy vọt vào: “Điện hạ, phu nhân!”

Không dám đụng vào thân thể Chu Lệ Á, Tác Long vỗ vỗ Sở Thiên, không có phản ứng gì. Tác Long vội vã quát lên: “Cho khí cầu trở về địa điểm xuất phát, báo cho đế đô, bảo bọn họ chuẩn bị Tế Tự!”

“Chờ một chút!” Đạt Mã Nhĩ kéo Tác Long lại: “Bây giờ khí cầu đã rời đế đô rất xa, nếu trở về sợ rằng không còn kịp cứu người nữa!”

“Vậy làm sao bây giờ?” Tác Long vội la lên: “Bây giờ Tế Tự tốt nhất để quốc đều ở đế đô, không trở về đế đô còn có thể đi nơi nào?”

Đạt Mã Nhĩ cũng rất gấp gáp, bất quá hấn khó có thể thông suốt ngay được: “Bây giờ chúng ta nhanh đến đế quốc phía Tây.”

“Biên giới phía Tây? Lạc Nhật sơn mạch?”

Tác Long ánh mắt sáng ngời, vội vã vào miệng mình một cái, cười nói: “Thật đáng chết, ta sao lại quên mất, An Đông Ni điện hạ đang ẩn cư ở Lạc Nhật sơn mạch!”

Vừa nói, Tác Long dùng cánh tay phải còn sót lại bước ra khỏi truyền tin Thạch, quát to: “Khí cầu pháp sư nghe lệnh, trước hừng đông sáng, phải tới được Lạc Nhật sơn mạch!”

“Ta cũng đi hỗ trợ!” Đạt Ma Nhĩ kéo pháp bào rộng thùng thình, vén tay áo chạy ra ngoài: “Phong chi dực!”

Có một vị pháp thần, cùng ba vị Ma Đạo Sư điều khiển, khí cầu Tế Bách Lâm giống như tên rời dây cung, nhanh như tia chớp bay về phía hướng Lạc Nhật sơn mạch.

Dần dần, ba viên Hồng Nguyệt trên bầu trời đã hợp lại làm một, bên trong khoang thuyền hình như huyết quang cũng đã biến mất, song Sở Thiên và Chu Lệ Á vẫn không đỡ hơn, nằm hôn mê trên mặt đất như cũ.

Lúc này có xuất hiện một tia sáng rạng đông thì cũng vô ích, tầng mây trên đỉnh Thiên Phong cao vút cuối cùng cũng xuất hiện trong tầm mắt của Tác Long

Tích tích!

Thạch truyền tin vang lên, ngay sau đó, từ bên trong truyền đến thanh âm pháp sư điều khiển khí cầu: “Thông linh đại nhân. Pháp lực của chúng ta sắp hết sạch. Khí cầu cũng không chịu được nữa!”

“Mẹ kiếp! Ta không quan tâm tới pháp lực của các người!”

Cảm thấy hơi thở của Sở Thiên ngày càng yếu, Tác Long vội la lên: “Đã có thể nhìn thấy đỉnh Thiên Phong, các người phải cố chịu đựng!”

Bỗng nhiên, Tác Long hỏi: “Đạt Mã Nhĩ đại nhân đâu? Pháp lực của hắn vẫn còn chứ!”

“Đạt Mã Nhĩ đại nhân đang duy trì khí cầu! Khí cầu phi hành cấp tốc một đêm, bây giờ khí nang cùng bên ngoài khoang thuyền bị vỡ tan.”

“Xin Đạt Mã Nhĩ đại nhân cần phải kiên trì đến đỉnh Thiên Phong!”

Mặc dù ngoài miệng vừa nói, Tác Long vẫn có sự chuẩn bị chu toàn.

Dùng một tấm thảm đặt Sở Thiên cùng Chu Lệ Á chung một chỗ, sau đó Tác Long cột hai người lại trên thân mình: “Thả hết những thứ chất đầy trên phi thuyền, chuẩn bị tùy thời cơ nhảy khỏi khí cầu!”

Oanh!

Rốt cục, khí cầu không chịu nổi áp lực cường đại của ma pháp lập tức nổ tung.

Uych uych, hơn mười vị kỳ sĩ trên không trung khổng lồ chế ngự Sư Thử, ở trên trời Tác Long cùng các pháp sư đều bị rơi xuống.

Đạt Mã Nhĩ cũng bay ra, giữa không trung đón lấy Sở Thiên và Chu Lệ Á từ Tác Long, sau đó liều mạng bay về phía đỉnh Thiên Phong.

Trên đỉnh Thiên Phong, sau khi nghe được âm thanh của tiếng nổ, một bóng người tuấn nhã từ trong căn lều tranh đi ra: “Liên đội Sư Thử của Khải Tát?”

Lúc này, Đạt Mã Nhĩ cũng bay đến đỉnh Thiên Phong, dường như hắn đã tiêu hao hết tinh lực, hai mắt mơ mơ màng màng thấy một bóng người mặc áo bào trắng, cho nên liền đem Sở Thiên và Chu Lệ Á quăng xuống: “An Đông Ni điện hạ, đây là môn sinh của người, Phất Lạp Dịch Nặc và phu nhân, hãy mau cứu lấy bọn họ!”

Nói xong, Đạt Mã Nhĩ té ngã trên đất.

Nếu như không phải Đạt Mã Nhĩ dùng ma pháp cấp chín duy trì, thì khí cầu đã sớm nổ tung, tuyệt đối không chống đỡ được đến đỉnh Thiên Phong. Nhưng sử dụng ma pháp cấp chín suốt một đêm, thì pháp thần Đạt Ma Nhĩ vừa mới lên chức cũng không thể chịu nổi.

“Quả nhiên là Phất Lạp Dịch Nặc!” Bóng người thấy rõ là Sở Thiên trước mặt. sau đó bình tĩnh giờ một tay lên: “Sinh mệnh lễ tán!”

Nhìn thấy ánh sáng của ma pháp cấp chín ở đây, trên người lại là áo bào trắng của Tế Tự, nên Đạt Ma Nhĩ thở phào nhẹ nhõm yên tâm ngủ một giấc.

Bên ngoài căn lều tranh trên đỉnh Thiên Phong.

Đạt Mã Nhĩ cùng Tác Long đã họp mặt, nhưng Đạt Ma Nhĩ vẫn còn thấy mờ mịt.

Tác Long nói: “Đại nhân, An Đông Ni điện hạ đã bắt đầu cứu chữa chủ nhân, làm sao ngài...”

“Không thể nào a!” Đạt Mã Nhĩ mê mang lắc đầu, sau đó đột nhiên chớp lấy Tác Long cút một tay, “Người nói An Đông Ni điện hạ hình dáng ra sao?”

Tác Long sửng sốt, cười nói: “Đại nhân cứ nói đùa, ngài cùng An Đông Ni điện hạ là bạn tốt nhiều năm. Chẳng lẽ lại không biết bộ dạng của điện hạ thể nào sao?”

“Ta biết, cho nên ta mới hỏi người a!” Đạt Mã Nhĩ ngẩn ngơ nói.

Tác Long chưa hiểu hết ý tứ của Đạt Ma Nhĩ, song vẫn chấp tay nói: “Bẩm báo đại nhân, kể từ khi ngài ấy ở Thải Thạch Bảo phóng xuất quang minh cấm chú, An Đông Ni điện hạ dung mạo trở nên già yếu dị thường.”

“Đúng vậy, An Đông Ni nên giống như ta, là một lão già mới phải...”

Đạt Ma Nhĩ gãi gãi đầu, lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ mới vừa rồi, người cứu huynh đệ ta không phải là An Đông Ni điện hạ?”

Bên trong căn lều tranh

Sở Thiên từ từ tỉnh lại: “Chu Lệ Á...”

“Chu Lệ Á không có chuyện gì, nàng chẳng qua là hấp thụ sức mạnh quá nhiều trong một lần, cơ thể tạm thời không có cách nào nhận hết!”

Giọng nói khá nhu hòa, nhàn nhạt, rất êm tai: “Hãy lo lắng cho bản thân người đi! Tính mạng tiềm lực của người đã hao tổn hết, theo vi sư thì sống lâu nhất cũng chỉ được ba tháng!”

“Ba tháng?” Sở Thiên kinh hãi, đầu óc cũng bừng tỉnh lại.

Cái nóc nhà dột nát, chiếc rương cũ kỹ, giường gỗ rách nát, hết thấy những thứ này, Sở Thiên đều quá quen thuộc. Lại thêm mới vừa rồi có một câu “vi sư” kia, cũng đủ để hắn biết chuyện gì đang xảy ra.

Vội lao thân xuống giường, Sở Thiên quỳ rạp xuống đất, “Bái kiến lão sư... Ủa? Người là ai? Sao lại dám giả mạo sư phụ ta?”

Dứt lời, Sở Thiên giương lên quả đấm, nhưng phát hiện bên toàn bộ thần lực trong thân thể mình đều đã biến mất.

Tóc đen áo bào trắng, vẻ mặt thánh khiết cao nhã, thoát nhìn bộ dạng thần côn khá giống Sở Thiên, nhưng trông phần nhiều là tang thương! Quan trọng nhất là, người trước mặt Sở Thiên tuyệt đối không lớn hơn bốn mươi tuổi!

Tế Tự áo bào trắng ngồi xuống cười nhạt, chậm rãi nói: “Năm năm trước, Tạp Nạp Tư lên núi vì chuyện của Xích Diễm, ở dưới núi gặp được người. Về sau, người trở thành môn sinh của Thánh tế Tự! Nhưng mà sau ba tháng, bởi vì người ma pháp thiếu năng nên phải xuống núi, lúc ấy người trong không gian giới chỉ có ba trăm hai mươi quyển trục, mười hai vật pháp bảo, còn có một túi ngân tệ...”

Ca ngợi Sinh Mệnh nữ thần! Sở Thiên biết hắn không có nói sai, song, việc này chỉ có An Đông Ni biết a!

“Người... Người là ai?”

Sở Thiên dụi dụi con mắt, lần nữa xác nhận cái phong độ phiêu dật Tế Tự trước mắt này, nhất định không phải là An Đông Ni hèn mọn xấu xí năm đó!

“Tiểu tử thôi! Không nhận ra sư phụ của người sao? Ba mươi năm trước, ta chính là bộ dạng này!”

“Lão sư? !” Sở Thiên cười: “Sư phụ ngài làm sao người có thể trẻ lại? Chẳng lẽ pháp lực của người đã khôi phục?”

An Đông Ni khẽ mỉm cười gật đầu.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên ra vẻ mặt thần côn tiêu chuẩn nhất.

“Không cần ca ngợi nữ thần nữa! Tiểu tử ngươi chưa từng tin vào nữ thần!” An Đông Ni cười nói.

“Ai nói? Đồ đệ bây giờ đã là Quang Minh Thánh Đồ rồi!” Sở Thiên giải thích.

“Ta biết, nghe nói lúc ấy nữ thần Sinh Mệnh đã giáng xuống thần tích!” An Đông Ni liếc mắt nhìn Sở Thiên một cái: “Ngươi ngay cả thần dụ cũng có thể làm giả, còn dám nói tin vào nữ thần sao?”

Sở Thiên ánh mắt nheo lại: “Lão sư người chỉ ở Lạc Nhật sơn mạch, làm sao biết được thần dụ là giả?”

An Đông Ni cười, nhưng không có trả lời, mà là ném cho Sở Thiên một quyển sách thật dày: “Ta ngay cả cái này còn có, thì có cái gì không biết?”

Sở Thiên tiếp lấy nhìn, không ngờ lại là cuốn sổ trích dẫn lời nữ thần của hắn: “Hắc hắc, đây không phải là đồ đệ truyền bá nữ thần quang huy sao...”

“Truyền bá nữ thần quang huy? Hừ!” An Đông Ni sắc mặt chợt đổi, lạnh nhạt nói: “Không phải là truyền bá Phất Lạp Dịch Nặc quang huy ngươi sao?”

Xong đời rồi, tuy là một lão già nhưng lại là cuồng tín đồ của nữ thần Sinh Mệnh!

Sở Thiên rụt cổ lại, vội vàng chuyển đề tài: “Dù những lời này là ta nói hay nữ thần Sinh Mệnh nói, thì nó cũng cần có hơn một câu nữa!”

“Ngươi còn dám thêm câu nữa!” An Đông Ni đột nhiên biến sắc.

“Hắc hắc, một câu cuối cùng!”

Sở Thiên đắc ý cười, xoa xoa hai tay, chậm rãi ngâm thơ, nói: “Ca ngợi Sinh Mệnh nữ thần, nữ thần đã nói, có lão đầu tử trẻ lại, vậy thì đừng nên làm tình nhân của hắn thất vọng chờ đợi thêm vài chục năm nữa!”

Vừa nói, Sở Thiên vừa liếc mắt đưa tình, cười gian nói: “Lão sư, người trừng phạt ta cũng được, nhưng chị sợ sư nương không đồng ý a.”

“Sư nương cái gì!” An Đông Ni giọng nói nghiêm nghị, nét mặt già nua nhưng có chút đỏ lên: “Ta với Mai Lâm...”

“Không cần giải thích gì cả!” Sở Thiên khoát tay nói: “Đệ tử bây giờ không có cái gì, nhưng kim tệ thì không thiếu, sư phụ yên tâm, đệ tử nhất định giúp hai người tổ chức hôn lễ cực kỳ phong quang.”

An Đông Ni bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Sở Thiên, lắc đầu nói: “Chuyện của chúng ta không cần người quan tâm! Ngươi trước hết hãy nghĩ coi nên sống thế nào đi!”

“Nếu pháp lực của lão sư có thể khôi phục, ta đây còn phải sợ cái gì?” Sở Thiên cười như không có gì.

An Đông Ni thở dài: “Ta cũng không thể nào cứu được ngươi! Ngươi chỉ có thể sống lâu nhất là ba tháng!”

“Cái gì?” Sở Thiên rốt cục đã ngồi không yên.

“Tiềm lực sinh mạng của ngươi đã hoàn toàn biến mất, kể cả là quang minh cấm chú cũng chỉ có thể kéo dài chút hơi tàn. Dùng Sinh Mệnh Tinh Hoa của Tinh Linh Tộc có thể giúp đỡ ngươi, nhưng chỉ sợ ngươi không chờ được đến lúc đó.”

Bình tĩnh nhìn thoáng qua Sở Thiên, An Đông Ni tiếp tục nói: “Mặt khác thần lực của ngươi, cũng biến mất toàn bộ.”

Sở Thiên kinh hãi, “Lão sư biết chuyện về thần lực ư?”

An Đông Ni không trả lời, trên người xuất hiện một tầng ánh sáng mờ nhạt như sương: “Mặc dù ta không phải là thượng cổ huyết mạch, không có linh vực, nhưng thần lực vẫn phải có!”

“Tại sao người có thể có thần lực?”

“Ta không muốn kiểm soát lửa gạt đê tử của mình, nhưng đối với người ta không thể cho biết nguyên nhân.” An Đông Ni nói: “Chẳng những là người, Mai Lâm cũng không biết, nếu thời điểm này người có gặp năng thì cũng đừng bảo là ta đã khôi phục pháp lực!”

Sở Thiên vẫn nói: “Ta bây giờ chẳng còn sống được lâu, sợ rằng không còn cơ hội nhìn thấy sư nương nữa.”

“Người hãy đến hội kiến năng.” An Đông Ni khẽ mỉm cười: “Hơn nữa người đi phải gặp năng!”

Sở Thiên nghi ngờ không giải thích được.

An Đông Ni nói: “Ta đã từng nói qua với người, Sinh Mệnh nữ thần từng ở nhân gian để lại thần tích, gọi là sinh mệnh thụ!”

“Đồ nhi vẫn nhớ, Sinh Mệnh thụ hàm chứa thiên địa tính mạng tiềm lực, có thể tắm bổ vạn vật... Nhưng là, đây chỉ là truyền thuyết a!”

“Không, đây không phải là truyền thuyết!” An Đông Ni chậm rãi nói: “Sinh mệnh thụ, ở ngay Ai Nhĩ Sâm vương quốc!”

261. Chương 240: Thần Lực Và Ma Lực

Sinh mệnh thụ ở Ai Nhĩ Sâm vương quốc. Sở Thiên sau khi nghe được tin tức kia, lập tức hỏi: “Sinh mệnh thụ có thể khôi phục tính mạng tiềm lực của ta?”

“Có lẽ có thể.” An Đông Ni thở dài nói: “Ta không thể xác định sinh mệnh thụ có tác dụng đối với người hay không, nhưng nó là hy vọng cuối cùng của người!”

Sở Thiên nheo mắt lại, “Tốt, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội lần này! Sinh mệnh thụ ở trong tay sư nương sao?”

“Không, nó ở trong tay nữ vương Y Lệ Toa Bạch của Ai Nhĩ Sâm vương quốc!” An Đông Ni nói: “Sinh mệnh thụ là quốc bảo Ai Nhĩ Sâm, ta cũng chỉ nghe nói qua, nữ vương Y Lệ Toa Bạch có thể cho người mượn hay không, còn phải xem bản lĩnh của người.”

Mắt Sở Thiên chợt lóe sáng, nếu như mượn không được thì chỉ có đoạt!

Dường như biết được suy nghĩ của Sở Thiên, An Đông Ni lạnh nhạt nói: “Cách dùng Sinh mệnh thụ chỉ có nữ vương biết, nếu như người nghĩ có thể phái A Mạt Kỳ đoạt lấy, thì thứ nhận được chỉ là một cái phế vật.

Sở Thiên ngưng ngưng cười một tiếng, nói: “Ta làm sao có thể đoạt đi? Sư nương ở vương quốc Ai Nhĩ Sâm, có người ra mặt còn sợ...”

Oanh!

Ở Đông Phương xa xôi, đột nhiên mơ hồ truyền đến một tiếng chớp mưa bão trầm muộn, ngay sau đó thần sắc An Đông Ni trở nên nghiêm trọng.

“Lão sư, sao vậy?”

Sở Thiên đã đánh mất thần lực, không thể nào tra được chuyện gì đang xảy ra.

“Ma lực thật mạnh!” An Đông Ni trầm giọng nói: “Đông Phương đột nhiên truyền đến một cỗ ma lực cực mạnh! Theo ta được biết trên đại lục vẫn còn một cường giả có thể đạt tới trình độ này!”

Sở Thiên bĩu môi một cái, cười nói: “Không phải là ma pháp sao? Nó mạnh thì có lợi ích gì? Ở trước mặt thần lực chân chính thì chẳng đáng là gì.”

“Người thì biết cái gì?” An Đông Ni khiển trách: “Ma pháp cường đại tới trình độ nhất định, thì thượng cổ chúng thần cũng không phải là đối thủ! Năm đó trong trận chiến Bồ Lô Trạch. Có bao nhiêu thập giai ma thú đã chết trong tay cấm chú pháp sư!”

Sở Thiên kinh ngạc nói: “Ma pháp vẫn có thể đánh bại Chúng Thần? Điều này sao có thể, ma lực cùng thần lực tính chất tương quan quá xa.”

“Vì người cũng có thần lực, hãy nói cho ta biết, bốn nguyên thần lực là cái gì?” An Đông Ni đột nhiên hỏi.

“Đương nhiên là thao túng nguyên tố.” Sở Thiên nói: “Tánh mạng, thời gian, không gian, bất kỳ nguyên tố nào thì thần lực cũng có thể thao túng!”

An Đông Ni gật đầu, tiếp tục hỏi: “Vậy Bốn nguyên ma pháp là cái gì?”

“Ha ha, câu hỏi này ngay cả đứa trẻ nhỏ cũng biết!” Sở Thiên cười, nói: “Ma pháp bốn nguyên, đương nhiên là thao túng nguyên tố ma pháp Thủy, Hỏa, Phong, Lôi! Sau đó tùy Ma Pháp Sư dẫn đạo trở thành ma pháp cường đại.”

“Không tệ! Thần lực có thể thao túng bất kỳ nguyên tố, ma pháp chỉ có thể thao túng ma pháp nguyên tố...” An Đông Ni nói: “Bây giờ ta cho người biết, thần lực cùng ma pháp bốn nguyên là giống nhau, đều là thao túng nguyên tố! Hơn nữa đấu khí cũng là như thế, chỉ là võ sĩ thì thao túng sức mạnh của nguyên tố trong cơ thể mình!”

Sở Thiên nhúc nhích đầu, nói: “Lão sư người nói là, ma pháp và thần lực là cùng một loại lực lượng? Không, đúng rồi, Hỏa hệ ma pháp cùng Hỏa hệ lĩnh vực uy lực tương quan quá lớn!”

“Ta cũng nghĩ mãi mà không rõ tại sao.” An Đông Ni lắc đầu thở dài nói: “Ta nghiên cứu vài chục năm chỉ suy nghĩ cẩn thận một chuyện, ma pháp chính là bị: thần lực khi suy yếu!”

“Thật sao?” Sở Thiên vẫn không thể tin tưởng

Ba mươi năm trước ở Thái Thạch Bảo, ta sử dụng quang minh cấm chú – tánh mạng nữ thần tất nhiên bị tiêu tán.” khỏe miệng An Đông Ni co giật một chút, sau đó thấp giọng nói: “Ta đã dạy người nguyên lý của Quang minh cấm chú, chỉ dùng ma pháp để hướng về nữ thần cầu nguyện, khẩn cầu nữ thần cho người mượn sức mạnh của người!”

“Hắc hắc” Sở Thiên cười bối rối: “Đệ tử lúc ấy tưởng rằng, người nói như vậy là vì muốn khoe khoang nữ thần.”

“Bây giờ người cũng có thần lực, nên biết ta không có nói sai.” An Đông Ni vỗ vỗ Sở Thiên, “Năm đó nữ thần ban cho ta thần lực, có thể phóng thích ra, lại trở thành ma pháp. Cái này đủ để nói rõ, thần lực cùng ma lực là giống nhau.”

“Ài!” An Đông Ni tiếp tục thở dài nói: “Ta nghĩ mãi mà không hiểu, nếu thần lực và ma lực có sức mạnh tương đồng, tại sao thần lực có thể thao túng tất cả, nhưng ma lực lại chỉ có thể thao túng ma pháp nguyên tố, hơn nữa uy lực cũng rất nhỏ.”

“Lão sư, người ẩn cư mấy chục năm nay ở đây, chính là vì nghiên cứu cái này?” Sở Thiên hỏi.

Do dự một chút, An Đông Ni cũng phải gật đầu, xem như mặc nhận là như vậy.

An Đông Ni tiếp tục nói: “Mới vừa rồi Đông Phương truyền đến ma lực kia, thật sự là quá mạnh, sợ rằng uy lực tương đương với thần lực tầng thứ ba... Loài người, không thể nào có được loại uy lực này.”

“Đông Phương? Chẳng lẽ là Bào Uy Nhĩ?”

Sở Thiên trong lòng thấy kinh sợ, vội lấy đá truyền tin, sau khi nhỏ một ngụm nước bọt nói: “A Mạt Kỳ, mới vừa rồi Đông Phương xuất hiện ma lực tương đương với thần lực tầng thứ ba, lập tức tra rõ cho ta!”

Một lúc lâu sau, đá truyền tin vẫn không có trả lời.

Sở Thiên thần sắc thay đổi, A Mạt Kỳ tuyệt đối không dám kháng lệnh của hắn.

Lại đổi qua một viên truyền tin thạch, Sở Thiên hét lên: “Ba Bác Tát, A Mạt Kỳ đã đi khỏi? Tại sao không trả lời?”

Một lúc lâu sau, Ba Bác Tát cũng không có trả lời.

Sắt Lâm Na, Mặc Phi Đặc, NMD, mười ba thánh đầu sĩ... Sở Thiên đi xuống hỏi thăm mọi người, kết quả không có một ai đáp lại!

Chẳng lẽ mới vừa rồi sấm chớp mưa bão, là từ đảo Bồ Lô Trạch truyền đến? Nghĩ tới đây, Sở Thiên đột nhiên thấy kinh sợ! “Lão sư, trận ma pháp kia là từ nơi nào của Đông Phương truyền đến?”

An Đông Ni nhìn thoáng qua Sở Thiên, buồn bã nói: “Là từ hướng của Đảo Bồ Lô Trạch truyền đến.”

“Ca ngại nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên híp mắt lại, ôm lấy Chu Lệ Á vẫn còn hôn mê: “Lão sư, nhà của ta xảy ra chuyện, ta phải lập tức trở về.”

Vừa nói, Sở Thiên liền muốn rời đi.

“Người không muốn sống nữa hả?” An Đông Ni kéo Sở Thiên lại: “Đừng quên, tuổi thọ của người chỉ còn kéo dài được ba tháng!”

Sở Thiên suy nghĩ một chút về Sắt Lâm Na, cắn răng nói: “Ba tháng là đủ rồi, sau khi ta trở về sẽ trở lại ngay!”

“Nếu như Đảo Bồ Lô Trạch của người thật sự gặp nạn, người trở về có ích gì?” An Đông Ni nhìn chằm chằm Sở Thiên, chậm rãi nói: “Người bây giờ đã không còn thần lực!”

Vừa nói, An Đông Ni chỉ một ngón tay về phía Chu Lệ Á: “Nếu như ta không nhìn lầm, Chu Lệ Á là thượng cổ huyết mạch, hơn nữa đang trong giai đoạn thượng cổ huyết mạch thức tỉnh!”

“Chu Lệ Á là cháu gái của Đức Khố Lạp!” Sở Thiên vội vàng nói.

“Ta hiểu, khó trách nàng có thể hấp thụ tiềm lực của người khác.” An Đông Ni gật đầu than: “Đức Khố Lạp đem Chu Lệ Á gả cho người, chỉ sợ là muốn lợi dụng Long Thần huyết mạch của người để nàng tiến hóa, bây giờ thần lực cùng tính mạng của người chừng đã trao cho Chu Lệ Á... Nhưng vẫn còn chưa đủ!”

“Còn chưa đủ?” Sở Thiên ngây ngẩn cả người: “Người nói là... sau này Chu Lệ Á còn có thể nhử đầu, hơn nữa bất luận là kẻ nào đụng vào nàng, cũng đều bị hút cạn?”

An Đông Ni chậm rãi gật đầu.

Bịch!

Sở Thiên quỳ mạnh xuống: “Lão sư, lần này người nhất định phải giúp đệ tử!”

Đỡ Sở Thiên đứng dậy, An Đông Ni cười đau khổ, nói: “Người với ta cũng giống như nhau, đều có thần lực của Thánh Tế Tự cấp chín. Chuyện người không làm được, ta cũng vậy!”

Sở Thiên chán nản cúi đầu dưới đất, thần sắc cô đơn không nói gì nữa.

An Đông Ni chậm rãi lắc đầu: “Hơn nửa đời người, ta vì quốc gia mà bỏ qua tất cả, ài... Thôi được, vì đệ tử, nửa đời sau ta bỏ đi một lần nữa.” Vừa nói, An Đông Ni đột nhiên tung một chưởng vào trán Sở Thiên.

Sở Thiên ngất xỉu, người mềm nhũn rớt xuống.

Sở Thiên mở mắt lần nữa, nhất thời ngây người.

Lúc đấy mới hay, phong độ phiêu dật của An Đông Ni bây giờ đã biến thành lão già hèn mọn xấu xí như trước.

“Lão sư...”

“Toàn bộ thần lực của ta đã truyền cho người hết” An Đông Ni bình tĩnh nói: “Thần lực này cũng đủ cho Chu Lệ Á hấp thụ trong thời gian ba tháng. Trong ba tháng này. Người phải giúp cho mình sống sót. Đồng thời tìm cách cứu chữa Chu Lệ Á!”

“Đa tạ lão sư.”

Mặc dù có thể duy trì ba tháng nữa, nhưng Sở Thiên không thể vui vẻ nổi, bởi vì cái giá của ba tháng này quá cao...

“Nếu như người muốn cảm ơn ta, vậy thì đừng bao giờ phản bội Khải Tắt!” An Đông Ni nghiêm nghị nói: “Ta đem thần lực cho người, là để giúp người, và hơn hết là vì đế quốc, vì đế Đảo Bồ Lô Trạch toàn lực trợ giúp đế quốc.”

Sở Thiên chậm rãi đặt tay trước ngực, nửa quỳ nói: “Lão sư, đệ tử xin nhớ kĩ. Thân vương Bồ Lô Trạch ta, Phát Lạp Dịch Nặc lấy danh nghĩa thề: chỉ cần Lô Dịch Tam Thế không phản ta, ta cũng sẽ không phản bội Khải Tắt!” Vừa nói, ánh mắt Sở Thiên híp lại “Nếu như ba tháng sau, ta còn sống. đại quân ma thú của Đảo Bồ Lô Trạch sẽ đập bằng Thiên Hải quốc, để hải cương của đế quốc bình yên, không còn chiến sự!”

“Tốt! Như vậy mới là đệ tử của ta!” An Đông Ni vui mừng cười: “Ta tin người có thể làm được, bởi vì... tiểu tử thói người đã không dùng danh nghĩa nữ thần để thề!”

Đột nhiên, Sở Thiên nói một câu mà chính hắn cũng không nghĩ là lời của mình: “Lão sư, nếu như nữ thần Sinh Mệnh chống lại Khải Tắt, thì người sẽ làm thế nào?”

Chần chừ khá lâu, An Đông Ni đột nhiên cười: “Không thể nào, nữ thần Sinh Mệnh đã chết.”

.....

Qua một ngày, thần lực của An Đông Ni hoàn toàn đã thông, Chu Lệ Á cũng tỉnh lại.

Thần lực của An Đông Ni thậm chí nếu so sánh với Sở Thiên còn tinh thuần hơn, mặc dù chỉ là tầng thứ nhất, nhưng lực lượng cuộn cuộn mạnh mẽ. Còn Chu Lệ Á sau khi hôn mê đã khỏe lên rất nhiều.

Chỉ trong mấy ngày, khí cầu từ Khải Tắt tạm thời được triệu đến. Sở Thiên cùng mấy người bước đi trên con đường rậm rạp.

An Đông Ni thân hình già nua, đưa Sở Thiên lên khí cầu. Song Đạt Ma Nhĩ vẫn nghi ngờ không giải thích được: “An Đông Ni diện hạ, lúc ta tới đây, người khỏe mạnh, không có bộ dạng như bây giờ?”

“Huynh nhìn lầm rồi, đây chẳng qua là một bằng hữu của lão sư!” Sở Thiên đẩy Đạt Ma Nhĩ lên khí cầu.

Cổng hạm khoang thuyền chậm rãi khép lại, đúng vào lúc này, trong giấy lát Sở Thiên nhớ tới một chuyện, liền hướng về phía An Đông Ni hô lớn: “Lão sư, tiên tri La n trước khi chết bảo ta chuyển lời tới người, hắn nói: người tìm kiếm đáp án cho phương pháp sai rồi!”

Cuồng phong tràn ngập trên đỉnh Thiên Phong, khí cầu của Sở Thiên dần biến mất.

Trên đỉnh núi, An Đông Ni cô đơn đứng nguyên tại chỗ, trong mắt thoáng hiện nét ngạc nhiên.

“Ta sai lầm ư?”

An Đông Ni vươn hai tay ra, hai mắt nhìn chăm chú vào những nếp nhăn, lẩm bẩm nói: “La n, ba mươi năm trước ta không nghe người, kết quả mất đi tất cả, bây giờ...”

“Không! Ta sẽ không sai!”

An Đông Ni đột nhiên lắc đầu, kiên quyết nói: “Cho dù sau khi chết, linh hồn tan biến, ta cũng vẫn sẽ làm vậy!”

262. Chương 241: Vương Quốc Ma Pháp

Phi thuyền bay qua Lạc Nhật sơn mạch thì liền tiến vào lãnh thổ vương quốc Ai Nhĩ Sâm.

Ai Nhĩ Sâm không hổ danh là vương quốc ma pháp, bay ở phía trên cao bầu trời, nhất thời trước mắt Sở Thiên cũng có một cảm giác mới mẻ.

Phía dưới trên một con đường lớn, dường như mỗi thứ đều ẩn chứa dấu hiệu ma pháp, thậm chí bay ma pháp, ma pháp thủy tinh, các vật phẩm ma pháp khắp nơi đều có. Dĩ nhiên, đây chỉ là những vật phẩm sơ cấp, còn vật phẩm cao cấp bình dân đâu thể có được!

“Tướng công, chàng mau nhìn kia!”

Bên trong cửa sổ thuyền thượng, Chu Lệ Á kê bên cửa sổ ngắm, chỉ vào cảnh sắc phía dưới cười nói: “Nếu như ta có thể học ma pháp ở chỗ này thì thật tốt.”

Nhờ có sự giúp đỡ thần lực của An Đông Ni, thần sắc của Sở Thiên đã khá lên nhiều, trêu đùa: “Nhưng ta không nỡ để nàng ở lại, nếu như nàng thích, lão công ta sẽ mua toàn bộ những thứ kia, đem tới Đảo Bồ Lô Trạch!”

“Ta không cần, chàng cũng đừng vì vậy mà tiêu xài bậy bạ!” Sống cùng Tiểu Bạch đã lâu, Chu Lệ Á cũng có khí khái của những bà quân gia.

Sở Thiên cười ha hả một tiếng, đồng thời nhìn ra bên ngoài một cái, hơn mười chiếc khí cầu đang bay.

Quả nhiên là vương quốc ma pháp! Trên đất liền có thể một lần xuất động mười chiếc khí cầu quốc gia Tề Bách Lâm cũng chỉ có ở Ai Nhĩ Sâm, Khải Tát cùng Sở Thiên không phải là mua không nổi khí cầu, mà là thủ hạ đẳng cấp Ma Đạo Sư dùng để cung cấp nguyên liệu không nhiều như vậy!

Tác Long vui mừng giọng nói truyền tới: “Là Mai Lâm pháp thần, ông chủ, pháp thần tự mình đến nghênh đón người.”

Sở Thiên cười nói: “Chu Lệ Á, nàng chờ ở chỗ này... ta đi gặp sư nương!”

“Ừ.” Chu Lệ Á gật đầu đồng ý.

Sải bước tới một đầu Sư Thử, Sở Thiên bay đến thuyền Mai Lâm ngồi.

Phong thái của pháp thần Mai Lâm vẫn như cũ, hay là dáng vẻ của tuổi ba mươi, rọi người chói lọi, lúc này nàng đang cười rất tươi, Sở Thiên nói: “Sư nương, lần này người nhất định phải cứu ta!”

Mai Lâm sững sốt, nhưng ngay sau đó cười nói: “Tên tiểu tử này, chỉ biết nói đùa, thực lực của Đảo Bồ Lô Trạch bây giờ, e là vương quốc Ai Nhĩ Sâm chúng ta còn phải nhờ cậy người nữa là!”

“Vương quốc Ai Nhĩ Sâm cần ta giúp việc gì? Không thành vấn đề, chuyện gì ta cũng đáp ứng!” Sở Thiên vội vàng nói: “Chỉ cần sư nương có thể đem Sinh Mệnh Thụ cho ta mượn là được!”

“Làm sao người biết Sinh Mệnh Thụ?”

Chẳng những Mai Lâm, mà ngay cả các tùy tùng phía sau nàng cũng đồng loạt biến sắc.

Chẳng lẽ Sinh Mệnh Thụ đối với Ai Nhĩ Sâm rất quan trọng? Sở Thiên hơi kinh hãi.

Mai Lâm khoát tay cho tùy tùng lui ra, sau đó nghiêm mặt hỏi: “Là An Đông Ni nói cho người biết Sinh Mệnh Thụ?”

“Là lão sư nói cho ta biết.” Sở Thiên đang hoang mang mà đem chuyện nói một lần, sau đó hi vọng nhìn Mai Lâm.

Một lúc sau Mai Lâm không nói gì, mà chỉ đi qua đi lại.

“Người không thể sống quá ba tháng, hơn nữa Chu Lệ Á cũng không thức tỉnh hoàn toàn, xem ra thật sự chỉ có Sinh Mệnh Thụ có thể cứu các người.”

Vừa nói, Mai Lâm vừa kéo Sở Thiên ra hỏi: “Chu Lệ Á đâu?”

“Chu Lệ Á vẫn còn ở bên trong khí cầu, ta không dám cho nàng tiếp xúc với những người khác.” Sở Thiên nói

“Tốt lắm, tạm thời đừng cho Chu Lệ Á gặp ai, các người đi theo ta.”

Khí cầu vội vã tiến vào kinh đô của Ai Nhĩ Sâm, Luân Đạt thành.

Sở Thiên không đi tới công hội ma pháp, mà trực tiếp ở trang viên của Mai Lâm, sau đó, Mai Lâm lấy có truyền thụ ma pháp, đưa cho Chu Lệ Á vài cuốn sách để nàng đọc, rồi kéo Sở Thiên vào một mật thất u tĩnh.

“Hài tử, An Đông Ni có nói cho người biết Sinh Mệnh Thụ là cái gì không?” Mai Lâm sắc mặt nặng nề, tựa hồ có chuyện rất khó khăn.

“Lão sư đã nói cho ta biết” Sở Thiên hạ thấp người nói: “Ta biết Sinh Mệnh Thụ là quốc bảo của Ai Nhĩ Sâm, nhưng ta cũng là chủ nhân Bồ Lô Trạch, chỉ cần nữ vương bệ hạ cho ta dùng một lần... Ta sẽ đáp ứng bất cứ điều kiện gì.”

“Đây không phải là chuyện giao dịch mà có thể giải quyết được!” Mai Lâm cau mày nói: “Nếu như những vật khác, thậm chí là vương miện nữ vương, ta cũng có thể giúp người mượn. nhưng đằng này là Sinh Mệnh Thụ... ài!”

“Sư nương, Sinh Mệnh Thụ đối với vương quốc rất quan trọng sao?” Sở Thiên hỏi.

“Đâu chỉ quan trọng!” Mai Lâm lắc đầu, thở dài nói: “Người cũng là Bồ Lô Trạch thân vương, nếu như ta cầu xin người, muốn mượn phương pháp thuần dưỡng thiết kỵ Khải Tát của Lô Dịch Tam Thế bệ hạ, người có thể làm được không?”

Sở Thiên ngạc nhiên, chuyện như vậy không cần nghĩ cũng biết, Lô Dịch Tam Thế chắc chắn sẽ không đáp ứng.

Mai Lâm tiếp tục nói: “Địa vị của Sinh Mệnh Thụ ở Ai Nhĩ Sâm chúng ta, không thua gì phương pháp thuần dưỡng thiết kỵ Khải Tát!”

“Người nói là Y Lệ Toa Bạch nữ vương chắc chắn sẽ không đem Sinh Mệnh Thụ cho ta mượn?” ánh mắt Sở Thiên híp lại.

“Ai Nhĩ Sâm lập quốc hơn vạn năm, chính là dựa vào Sinh Mệnh Thụ.” Mai Lâm cười đau khổ nói: “Cho dù ta giúp người thuyết phục, nữ vương bệ hạ nhất định cũng sẽ không đồng ý.”

Sở Thiên dưới tình thế cấp bách, thốt ra: “Sư nương, nếu để cho A Mạt Kỳ tới đoạt đi? Có thể nắm chắc mấy phần?”

Mai Lâm cau mày lại, mắng: “Ta là quốc sư Ai Nhĩ Sâm, nếu như người muốn cướp Sinh Mệnh Thụ, thì đầu tiên hãy giết ta trước.”

“Ta làm sao có thể giết sư nương!”

“Ài, cho dù người cướp đi cũng vô dụng, người căn bản không biết cách dùng.” Mai Lâm suy nghĩ một chút, nói: “Sinh Mệnh Thụ quá hệ trọng, ta cũng không thể hiểu rõ... Như vậy đi, ngày mai ta đưa người đi gặp nữ vương!”

.....

Ngày thứ hai, Mai Lâm đưa Sở Thiên theo tiến vào Luân Đạt thành Vương Cung.

Nữ vương Ai Nhĩ Sâm, Y Lệ Toa Bạch thoát nhìn rất trẻ tuổi, rất khó tưởng tượng nàng là người đã vài chục tuổi rồi.

Mai Lâm sau khi đem chuyện giải thích cũng nữ vương, liền im lặng lui ra ngoài, bởi vì... lúc này nàng thật sự không biết nên giúp ai.

“Người muốn mượn Sinh Mệnh Thụ?” Y Lệ Toa Bạch khẽ mỉm cười, nói: “Người biết Sinh Mệnh Thụ có ý nghĩa như thế nào không?”

“Ta cũng đã biết.” Sở Thiên mỉm cười: “Ta bây giờ chỉ muốn hỏi nữ vương một câu, muốn ta giao ra thật nhiều cái gì, mới có thể cho mượn Sinh Mệnh Thụ?”

“Thật nhiều, ha ha, vương quốc của ta đúng là có một việc cần tới người.” Y Lệ Toa Bạch nữ vương ngồi xuống lấy ra một cái bình tím, đưa cho Sở Thiên.

“Ngọn lửa bảo vệ của Thánh Tế Tự! Đây là thuốc của ta. Sau khi uống có thể tạm thời phòng ngự ngọn lửa ma pháp cấp sáu trở xuống.” Sở Thiên đem chai thuốc trả lại cho Y Lệ Toa Bạch, sau đó cười nói: “Nữ vương bệ hạ muốn những thứ thuốc này sao?Ồ, nói đi, ngài cần bao nhiêu?”

Y Lệ Toa Bạch lắc lắc tay, thần thái thật là ưu nhã: “Ta không cần những thứ này, hơn nữa làm nữ vương Ai Nhĩ Sâm, ta còn rất ghét nó!”

“Hả? Thuốc của ta toàn bộ đại lục đều thích, bệ hạ người sao lại chán?” Sở Thiên ánh mắt híp lại .

“Phía nam vương quốc Ai Nhĩ Sâm chúng ta là Áo Khoa vương quốc, những năm này, hai nước chúng ta vì tranh đoạt mạch nước ngầm, nên chiến tranh chưa bao giờ dừng lại.”

Y Lệ Toa Bạch lấy ra từ trong bình một viên dược hoàn, nắm trong tay rồi nói: “Kể từ nửa năm trước, quân đội vương quốc Áo Khoa đột nhiên trang bị lượng lớn dược phẩm, ha ha, điện hạ nên biết, quân đội Ai Nhĩ Sâm có chiến lược là Ma Pháp Sư, nhưng bây giờ vương quốc Áo Khoa lại có dược phẩm ma pháp phòng ngự...”

“Ta hiểu được.” Sở Thiên cười nhạt, nói: “Chỉ cần bệ hạ đem Sinh Mệnh Thụ cho ta mượn, từ sau này, trên đại lục sẽ không còn xuất hiện dược phẩm phòng ngự ma pháp!”

“Điện hạ thật sự làm được bsa?” Y Lệ Toa Bạch chỉ vào nhãn binh nói: “Theo ta được biết, Đảo Bồ Lô Trạch một nửa tài chính thu vào, đều dựa vào buôn bán những thứ dược phẩm này.”

“Chẳng qua là kim tệ mà thôi.” Sở Thiên dang hai tay ra, cười nói: “Trên đại lục, ta là ma thú thương nhân lớn nhất, cũng là một trong thập đại phú hào, cho dù không có những thứ dược phẩm này, ta cũng không biến thành người nghèo!”

Y Lệ Toa Bạch dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ cái bàn, mỉm cười nhìn chằm chằm Sở Thiên một lần, sau đó nói: “Nếu như ta không cho mượn thì sao?”

“Bệ hạ nếu không cho mượn ta cũng chẳng có cách gì...” Sở Thiên nhún vai, thần thái có vẻ như chẳng sao cả nhưng giọng nói trở nên lạnh lùng: “Ta chỉ còn lại có ba tháng tuổi thọ, nếu như ta chết đi, chết ở lãnh thổ Ai Nhĩ Sâm, bệ hạ người nói thử ma sủng của ta sẽ có phản ứng gì?”

“Người đang uy hiếp ta sao?” nụ cười Y Lệ Toa Bạch thoáng đánh lại một chút, nhưng ngay sau đó, nói một cách thân mật: “Ha ha, chỉ có chủ nhân của đảo Bồ Lô Trạch là có tư cách này!”

“Ta làm sao dám uy hiếp bệ hạ?” Sở Thiên nói: “Ta chỉ muốn nói chuyện làm ăn, bệ hạ cho ta mượn Sinh Mệnh Thụ, ta đảm bảo không còn xuất hiện dược phẩm phòng ngự ma pháp nữa.” Vừa nói, Sở Thiên ngẩng đầu nhìn chằm chằm Y Lệ Toa Bạch: “Nếu như bệ hạ còn không hài lòng, thì... ta để A Mạt Kỳ trực tiếp giúp người đối phó Áo Khoa, thế nào?”

“A Mạt Kỳ?” Y Lệ Toa Bạch kinh ngạc nhìn thoáng qua Sở Thiên: “Điện hạ không nhận được tin tức gì sao?”

“Tin tức gì?” Sở Thiên hỏi.

“Mười ngày trước, ba vầng Hồng Nguyệt lại xuất hiện, Đảo Bồ Lô Trạch xảy ra vụ nổ lớn.” Y Lệ Toa Bạch chậm rãi nói: “Nghe nói Đảo Bồ Lô Trạch bây giờ vẫn còn lưu lại ma pháp ba động khổng lồ, hơn nữa bị một tầng ma lực bao hết, không ai có thể đi vào, cũng không có ai có thể đi ra... Bao gồm cả A Mạt Kỳ của người!”

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh, Sở Thiên biết trong nhà đã xảy ra chuyện, bất quá hắn không nghĩ tới, tình huống thậm chí nghiêm trọng đến mức này!

“Điều kiện của điện hạ quả thật rất hấp dẫn.” Y Lệ Toa Bạch cười nói: “Nhưng xin điện hạ chứng minh A Mạt Kỳ còn sống, ta mới xem xét có nên giao dịch hay không.”

Nói xong, Y Lệ Toa Bạch đưa tay ra hiệu mời.

Sở Thiên rời khỏi Vương Cung, Mai Lâm đang chờ ở bên ngoài vội vàng hỏi: “Thế nào, bệ hạ đồng ý không?”

Sở Thiên lắc đầu, sau đó không nói một lời liền rời khỏi .

Ngoài Đảo Bồ Lô Trạch, Sở Thiên bây giờ ngay cả thứ dùng để uy hiếp Y Lệ Toa Bạch cũng không có.

Trở lại Mai Lâm trang viên, Sở Thiên vận chuyển thần lực một lần nữa cho Chu Lệ Á, sau đó kinh ngạc phát hiện một chuyện, Đạt Ma Nhĩ cũng đã biến mất.

“Tác Long, người vẫn ở cùng Đạt Ma Nhĩ đại nhân, bây giờ hắn ở đâu rồi?” Sở Thiên hỏi

Tác Long vẻ mặt cười đau khổ, nói: “Chủ nhân, kể từ khi tiến vào vương quốc Ai Nhĩ Sâm, Đạt Ma Nhĩ đại nhân vẫn trốn ở trong khí cầu, không chịu đi ra, bây giờ ông ấy vẫn còn ở bên trong đó!”

Phải làm gì với lão già mà y như trẻ nhỏ này đây? Sở Thiên cười thầm một chút, sau đó ngay lập tức nghiêm nghị nói với Tác Long: “Người cũng trở về khí cầu, nói tới pháp sư tùy thời cơ chuẩn bị xuất phát khí cầu, ngoài ra, người của chúng ta mấy ngày này không cần rút lui ngay, làm tốt thì khỏi cần chuẩn bị!”

Mặc dù chưa hiểu ý đồ của Sở Thiên, Tác Long vẫn thi hành mệnh lệnh ngay.

Tác Long đi rồi, Sở Thiên nheo mắt lại cười, Y Lệ Bạch Toa nếu không chịu cho mượn Sinh Mệnh Thụ, vậy hẳn sẽ đổi lại cách khác, chứ quên, Sở đại thiếu gia còn là Liệp Vũ Sát Thần.... Có thể nói là, đạo tặc lợi hại nhất trên đại lục!

263. Chương 242: Đột Nhập Hoàng Cung Trong Đêm

Bầu trời đen kịt, Sở Thiên vận chuyển thần lực cho Chu Lệ Á một lần nữa.

Sau khi trấn an Chu Lệ Á ngủ, Sở Thiên ánh mắt híp lại, vừa mới vận chuyển thần lực, sức mạnh An Đông Ni truyền cho Sở Thiên chỉ còn lại một nửa, nhưng Sinh Mệnh Thụ thì vẫn chưa có dấu gì.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời Hồng Nguyệt, Sở Thiên chậm rãi đi ra khỏi trang viên, đồng thời bảo bọn người hầu: “Nói cho sư nương, vương quốc có mấy vị tướng quân, muốn mời ta đi kiểm tra sức khỏe ma sủng của bọn họ.”

Bọn người hầu không dám hỏi nhiều, mà lúc này Mai Lâm còn ở trong vương cung chuẩn bị cho ma pháp đại hội, cho nên không ai có thể ngăn cản Sở Thiên được.”

Sở Thiên ẩn thân, sau đó đi tới Vương Cung.

“Mẹ kiếp, ai có thể nói cho lão tử, Sinh Mệnh Thụ là cái thứ gì?”

Trước cửa cung, Sở Thiên có chút do dự. Kỹ thuật trộm đồ hẳn thì hẳn biết, thực lực cũng có, bất quá Sở đại thiếu gia không biết nên trộm cái gì!

Nếu gọi là Sinh Mệnh Thụ, vậy thì nhất định là một thân cây, hơn nữa nó là thần tích của nữ thần Sinh Mệnh, ở đây nhất định có hơi thở của thần lực.

Nghĩ tới đây, Sở Thiên nhắm hai mắt lại, bắt đầu dùng thân thể cảm nhận ma pháp ba động.

Không có cái gì!

Cả Vương Cung bị Sở Thiên tuần tra một lượt, kết quả hẳn phát hiện trong hoàng cung không có bất kỳ cái gì có hơi thở thần lực.

,f!

Không trung đột nhiên truyền tới một tiếng vang trầm muộn.

Có nguy hiểm, Sở Thiên kinh hãi bước lùi về sau một bước!

Lặng yên không một tiếng động, một mũi tên dài vừa mới rơi vào chỗ Sở Thiên đứng lúc này.

“Viu~~” Có thể dễ dàng nhận ra, hết thấy những thứ Sở Thiên che dấu tung tích đã bại lộ.

Lúc này, hai bóng đen trên lưng mọc hai cánh từ hoàng cung nhẹ nhàng đi ra.

Trong đó một thân ảnh đeo cung sẵn nhặt mũi tên dài lên: “Kỳ quái, mới vừa rồi rõ ràng có người ở chỗ này phóng xuất sức mạnh cường đại, ý đồ theo dõi Vương Cung, tại sao bây giờ không còn nữa? Đại ca, người khóa hơi thở kẻ kia được không?”

“Ta đã tỏa định (khóa) sức mạnh kia!” Một người khác nói: “Nhưng bây giờ lại không thu được tín hiệu gì”

“Cái gì?” Cung tên thủ kia vô cùng kinh ngạc, giọng nói không tự chủ được hơi lớn: “Đại ca, tỏa định khí tức của người đã tu luyện tới đỉnh phong, trên đại lục không có ai...”

“Người quá kiêu ngạo rồi, trên đại lục cường giả có thể né tránh tỏa định khí tức của ta có ít nhất năm người!”

Ngừng lại một chút, hắn tiếp tục nói: “Thôi, người kia đã đi, chúng ta chẳng qua là phụng mệnh bảo vệ Vương Cung, chuyện đuổi bắt không phải việc của chúng ta!”

Vừa nói xong, hai cái thân ảnh giương cánh bay đi.

Sở Thiên đứng bên cạnh nhìn, song hắn lại có chút nghi hoặc, hai người vừa này là ai? Về bề ngoài tuần kiệt cũng lỗ tai bén nhọn chứng tỏ bọn họ là Tinh Linh Tộc, Tinh Linh Tộc có thể mọc cánh sao?

Sở Thiên lắc đầu, không dám sử dụng thần lực lại một lần nữa, chỉ có thể một mình đột nhập Vương Cung.

Trong tấm cung nữ vương, từ đại điện bàn chính sự, cho đến ngay cả nơi ở của cung nữ cũng bị Sở Thiên lục soát một lần, các loại cây cối cũng có không ít, nhưng thất vọng thay chẳng có một gốc cây nào có hai chữ thần tích.

Không thu hoạch được gì, Sở Thiên chỉ có thể quay lại cửa cung.

“Cấp báo!”

Đột nhiên, một người trong trang phục tướng quân vọt tới bên ngoài cửa cung: “Nam cương biên quan cấp báo, lệnh bài nữ vương ở đây, mau tránh ra!”

Vệ sĩ bảo vệ cửa cung không dám ngăn trở, ngược lại vội vã quỳ xuống.

Lệnh bài Nữ Vương. hắc hắc, Sở Thiên nheo nheo con ngươi cười, ở phía sau đuổi kịp theo tướng quân kia.

Từ cửa cung đến đại điện thảo luận chính sự là một mảnh đất bằng phẳng. Sở Thiên không dám động thủ ở chỗ này. Nhưng đêm đã khuya trong đại điện không có ai, vị tướng quân kia cầm lệnh bài trong tay vội vàng đi về phía tấm cung nữ vương.

Rốt cục, ở một khoảng hành lang yên tĩnh, cơ hội của Sở Thiên đã đến.

Bịch!

Tướng quân kia bị Sở Thiên đánh một quyền liền ngất xỉu.

“Mẹ kiếp, cổ đúng là cứng thật!” Sở Thiên vuốt bàn tay có chút đau đớn, giải trừ thuật ẩn thân, sau đó đem khôi giáp của tướng quân vừa cởi xuống đổi lại

Khẽ mỉm cười, Sở Thiên đè ép nón trụ xuống phía dưới đầu, sau đó nghênh ngang đi tới cửa vào đại điện thảo luận chính sự.

Tung hứng lệnh bài một chút, Sở Thiên hướng về phía đội trưởng nhóm vệ sĩ, quát: “Mật lệnh nữ vương, người lập tức dẫn tất cả cao thủ cường đại tới đây!”

Về sĩ chần chừ một chút, nói: “Tướng quân, mấy vị tiên sinh kia đều không ở bên cạnh nữ vương sao? Ngài...”

“Ít nói nhảm.” Sở Thiên lạnh lùng nói: “Đây là cơ mật quốc gia, người không có quyền được biết, nhanh đi!”

“Tuân lệnh! Xin tướng quân đưa bằng chứng để đảm bảo!” Sau khi nhận được lệnh bài, vệ sĩ vội vã rời đi.

Không lâu sau, hơn mười vị cao thủ đều chạy đến.

Sở Thiên nhìn những cao thủ này thực sự đều là những Tinh Linh có cánh, thì hắn không khỏi nhú mào.

“Các người đi theo ta!” Sở Thiên đem đội Tinh Linh kia dẫn tới bên trong đại điện.

Trong đại điện trống rỗng, Sở Thiên chậm rãi nói: “Nữ vương nhận được mật báo, có ý đồ trộm lấy Sinh Mệnh Trụ, nên lệnh cho chúng ta bảo vệ! Người!”

Sở Thiên chỉ vào Tinh Linh mình bên cạnh nói: “Theo như nữ vương ra lệnh, chúng ta phải tới chỗ Sinh Mệnh Trụ! Người dẫn đường!”

Vừa nói, Sở Thiên nhắc chân đi liền!

“Còn đứng ngây ra đó làm gì? Đi mau!” Sở Thiên phát hiện những người bên cạnh không hề di động.

Tinh Linh mà Sở Thiên vừa nói đứng thẳng lưng, chấp tay nói: “Tướng quân, nữ vương đã ra lệnh cho ta bảo vệ Sinh Mệnh Thụ sao? Chúng ta đi rồi, vậy an toàn của nữ vương tính sao bây giờ?”

“Hừ!” Sở Thiên hừ một tiếng lạnh lùng, nói: “Tầm cung nữ vương ta nhớ đã phái người đi tuần tra bảo vệ, hơn nữa bệ hạ là hội trưởng công hội ma pháp, pháp thần cấp chín, trừ thập giai ma thú không ai có thể gây hại cho người, chẳng lẽ... các người định kháng mệnh sao?”

“Chúng thần không dám kháng mệnh, chỉ là, chúng ta có nhiệm vụ phải bắt người!”

Tinh Linh kia đột nhiên vung mạnh tay lên nói: “Người này là giả mạo mệnh lệnh, bắt!”

Không chần chừ chút nào, mấy tên Tinh Linh đem Sở Thiên bao vây dưới mặt đất.

“Các người muốn làm gì?” Sở Thiên mặt vẫn không biến sắc. quát lên: “Ta là tướng quân của vương quốc. Lập tức thi hành mệnh lệnh của nữ vương!”

“Lệnh bài của nữ vương là thật!” Tinh Linh cười nói: “Nhưng Sinh Mệnh Thụ chỉ có nữ vương biết ở đâu, người sao có thể nói chúng ta dẫn đường chứ? Ha ha.”

“Mẹ kiếp, tính sai mất rồi!” Sở Thiên nhổ nước bọt, sau đó quát lên: “Các người đã không biết, ta không thêm dây dưa với các người nữa!”

Vừa nói, Sở Thiên thoát khỏi vòng vây của mấy Tinh Linh, sau đó biến mất.

Chỉ còn lại hai Tinh Linh nhìn mặt nhau, sau khi thương lượng một lúc, liền đi về phía Y Lệ Toa Bạch bẩm báo.

Còn Sở Thiên, sau khi tới cửa cung, hắn không thể bỏ đi, bởi vì Sinh Mệnh Thụ vẫn chưa có trong tay. Có thể tạm thời Sở Thiên chưa nghĩ ra cách gì, không thể làm gì khác hơn là trốn trên một thân cây ngoài cung chờ thời cơ.

Bộp bộp!

Đột nhiên, một thân ảnh mập mạp, vung về leo lên thân cây, sau đó hướng về phía Vương Cung nhìn đông nhìn tây.

Sở Thiên u mê, bởi vì lão đầu béo đó chính là Đạt Ma Nhĩ, sau khi tiến vào vương quốc Ai Nhĩ Sâm vẫn không chịu gặp người quen cũ.

Suy nghĩ một chút, Sở Thiên giải trừ thuật ẩn thân, rón rén lên tới phía sau Đạt Ma Nhĩ, rồi vỗ vỗ vai hắn: “Người đang làm gì đó?”

“Á, quý!” Đạt Ma Nhĩ bị làm cho sợ đến hét to một tiếng, sau đó bưng kín miệng mình.

Sau khi nhìn thấy rõ là Sở Thiên, Đạt Ma Nhĩ thờ phào nhẹ nhõm: “Ài, lão đệ, người làm ta sợ muốn chết, làm sao người cũng tới đây?”

“Ta đến tìm Y Lệ Toa Bạch thương lượng một chuyện, vừa lúc trên đường gặp huynh, cho nên tới bắt chuyện.”

Vừa nói, Sở Thiên vừa nhìn trên dưới Đạt Ma Nhĩ, cười nói: “Lão ca, người làm cái gì vậy? Không phải là muốn trộm đồ chứ?”

“Ta không phải là đạo tặc!” Đạt Ma Nhĩ cãi lại một câu, sau đó đỏ mặt, khúm núm nói: “Lão đệ, ta... ta là tới.... thực ra, ta cũng là đến để thay thế Khải Tắt đàm luận một chuyện.”

“Huynh nói láo!” Sở Thiên cười, chỉ vào Đạt Ma Nhĩ cười nói: “Huynh nhất định là tới trộm đồ!”

“Người nói nhầm!” Đạt Ma Nhĩ nóng nảy, gân cổ nói: “Ta muốn trộm đồ cũng chẳng tới đây, bảo vật Ai Nhĩ Sâm đều ở trong bảo khố phía dưới đại điện thảo luận chính sự!”

Sở Thiên ánh mắt híp lại cười nói: “Đừng kiếm cố, bảo khổ Ai Nhĩ Sâm ở chỗ nào, làm sao huynh có thể biết, ha ha, lão ca ngươi nhất định là tới trộm đồ!”

“Ta thật sự biết!” Đạt Ma Nhĩ vung loạn hai tay chỉ: “Ta còn biết, bảo khổ nằm ở ngay phía dưới vương tọa...”

Vừa nói, Đạt Ma Nhĩ trong giây lát ý thức được đã nói quá nhiều, cho nên hung hăng tát vào miệng mình một cái, cười tự giễu nói: “Lão đệ, bằng hữu tốt của ta, ta thật sự...”

“Tốt lắm, ta tin tưởng huynh!” Sở Thiên thừa dịp không có người nào chú ý, nhảy xuống khỏi cây: “Ta còn muốn về với phu nhân của ta, không giúp huynh!”

Nhìn Sở Thiên rời đi, Đạt Ma Nhĩ thờ một hơi dài, vỗ vỗ bộ ngực: “Thật đáng chết, thiếu chút nữa nói thật...”

Sở Thiên cũng không có đi, mà là trở lại đại diện thảo luận chính sự.

Kỹ năng đạo tặc đã được chuẩn bị, nếu đã biết cửa vào rồi, thì Sở Thiên không tốn sức chút nào để mở ra lối đi phía dưới vương tọa.

Viu viu!

Lối đi vừa mới mở ra, mấy cái bóng người liền chui ra.

Phòng vệ vô cùng nghiêm mật, bất quá lão tử dùng thuật ẩn thân, còn các người cũng không phải là cường giả, ta e rằng không thể phát hiện được đâu.

Sở Thiên nghênh ngang đi qua đám hộ vệ, sau đó vào bảo khổ.

Bình khí, thư tịch, khô giáp, trân bảo, trong bảo khổ Ai Nhĩ Sâm đều có... chỉ là thiếu một cái thân cây!

“Mẹ kiếp, Y Lệ Toa Bạch ngươi là một lão thái bà, thậm chí còn không đem Sinh Mệnh Thụ để ở chỗ này!”

Sở Thiên thầm mắng một câu, sau đó hung hăng cắn răng: “Ngươi dám để lão tử mất hứng, lão tử cũng sẽ không để cho ngươi yên!”

Vừa nói, Sở Thiên liền hành động mau lẹ, trong chớp mắt, đường đường quốc khố Ai Nhĩ Sâm vương quốc, toàn bộ đã vào vòng không gian giới chỉ của Sở đại thiếu gia.

.....

Chỉ trong một đêm, Sở Thiên không uống công, song cũng phải mò không ít nơi.

Từng món bảo vật lấy ra, Sở Thiên cười vui vẻ, Ai Nhĩ Sâm lập quốc hơn vạn năm, các nữ vương tích góp từng món bảo vật, chỗ này cũng đủ để ta tạm quên đi những phiền não hôm nay.

“Hả, đây là cái gì?”

Khắp nơi trong căn nhà gỗ, chứa đầy vật phẩm phục trang đẹp đẽ, chợt phát hiện ra một tờ quyển trục ma pháp rách nát.

Chậm rãi mở quyển trục, Sở Thiên cảm thấy kinh ngạc: “Bản thiết kế của tháp Cầu Nguyệt, tháp Cầu Nguyệt là cái gì?”

Bình bình!

Phía bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, ngay sau đó, Tác Long ở ngoài cửa nói: “Chủ nhân, Mai Lâm pháp thần bảo ta nói với ngài, ba ngày sau, đại hội ma pháp sẽ khai mạc tại tháp Cầu Nguyệt!”

264. Chương 243: Đại Hội Ma Pháp

Sau ba ngày Sở Thiên tới vương quốc Ai Nhĩ Sâm, đại hội ma pháp chính thức khai mạc.

Vương đô Ai Nhĩ Sâm, Luân Đạt thành ở phía bắc hơn trăm lý, có một trăm đài tưởng niệm cao vài mét, gọi là tháp Cầu Nguyệt, còn gọi là tháp ngàn tầng, ma pháp đại hội hay được tổ chức ở nơi này.

Ma pháp đại hội được tổ chức mười năm một lần, trên đại lục đều là các ma pháp chức nghiệp giả cao quý, vì vậy vương quốc Ai Nhĩ Sâm chiêu đãi cũng phải long trọng khác thường. Mở ra từ cửa bắc thành Luân Đạt, trải thảm ma pháp dài trăm lý, hai chân không cần di chuyển, chỉ ngồi trên đó là có thể đến tháp Cầu Nguyên rồi

Trên đỉnh tháp cao vài trăm thước, là một sảnh tròn khổng lồ, đủ chứa hơn một ngàn người, song hiện tại ở phía trên chỉ có tám người, trong đó thì một người là Sở Thiên.

“Chư vị, hoan nghênh tới vương quốc ma pháp, Ai Nhĩ Sâm!”

Y Lệ Toa Bạch hôm nay không có mặc vương bào, mà là mặc một trường sam pháp sư trắng tuyết, bất quá trên đầu nàng vẫn đeo vương miện tượng trưng thân phận.

Một cái bàn tròn rộng rãi, nhìn mọi người chung quanh một vòng, Y Lệ Toa Bạch khẽ nhún mày, “Khải Tát đế quốc Đạt Mã Nhĩ pháp thần tại sao không tới?”

Sở Thiên vuốt vuốt cái trán, Đạt Mã Nhĩ dường như sợ điều gì, kể cả đại hội ma pháp cũng không tham gia.

Sở Thiên không định thay Đạt Mã Nhĩ giải thích, hơn nữa Y Lệ Toa Bạch cũng đã phát phát tay.

“Ma pháp đại hội không thể vì một người dừng lại!” Y Lệ Toa Bạch tựa như sương lạnh, giọng nói cũng có một chút lãnh đạm: “Chúng ta tám người. Coi như Đạt Mã Nhĩ cũng giống như An Đông Ni điện hạ bị thương mà không tới được, mười vị pháp sư cường đại nhất đại lục...”

“Cường đại nhất? ha ha” Sở Thiên đột nhiên cười: “Chư vị đang ngồi, có ai nắm chắc thắng được quân gia Ba Bác Tát của ta? Đáng tiếc a, cũng bởi vì Ba Bác Tát là vong linh pháp sư, kì lạ là ngay cả thiệp mời hắn cũng không nhận được!”

Y Lệ Toa Bạch khẽ mỉm cười, không có để ý Sở Thiên than thở, tiếp tục nói: “Vong linh pháp thần không vào công hội, đây là quy củ của đại lục vạn năm nay, điện hạ, hãy để cho chúng ta đàm luận ma pháp đại hội...”

Y Lệ Toa Bạch ở trước mặt mọi người chậm rãi mà nói, biểu hiện rõ uy phong nữ vương một nước, bất quá Sở Thiên ánh mắt vẫn híp lại.

Mấy ngày qua, Chu Lệ Á hấp thu thần lực tốc độ càng lúc càng nhanh, thần lực An Đông Ni truyền cho cũng đã tiêu hao hết một nửa, nhưng Sở Thiên hiện nay vẫn còn chưa trộm được sinh mệnh thụ.

Cho dù là có thần lực, nhưng trộm một quốc bảo nói dễ vậy sao, mà Sở Thiên ngay cả sinh mệnh thụ là cái gì cũng không biết, hơn nữa hắn ở phụ cận thành Luân Đạt thăm dò cũng không cảm giác được bất kỳ khí tức thần lực nào.

Sở Thiên từng dùng thuật ẩn thân, lén vào Vương Cung mấy lần, nhưng không có bất kì thu hoạch gì, chỉ thu hoạch được mấy thứ đồ lộn xộn, trong đó còn có bản thiết kế của tháp Cầu Nguyên!

“Phất Lạp Dịch Nặc điện hạ.”

Y Lệ Toa Bạch bỗng gọi, đem Sở Thiên từ suy nghĩ xa xôi trở về thực tế.

“Điện hạ, người đối với đề nghị vừa rồi của ta có ý kiến gì không?” Y Lệ Toa Bạch khẽ cười nói.

“Ta không có nghe ngài nói gì!” Sở Thiên mặt nở nụ cười, song trong lời nói có chút thất lễ, thậm chí có thể coi như là.... vô lễ!

Y Lệ Toa Bạch miệng có chút giật giật, song lập tức lấy lại phong độ nữ vương: “Ha ha, điện hạ nhất định là đang lo lắng tình hình Bồ Lô Trạch đảo, tốt lắm, ta lập lại lần nữa.”

“Mười năm qua, ma pháp công hội chỉ xuất hiện một vị cường giả cuối cùng chính là ngài, Phất Lạp Dịch Nặc điện hạ! Những chức nghiệp khác thì sao?” Ngữ điệu của Y Lệ Toa Bạch rất có sức thu hút: “Là hội trưởng ma pháp công hội, ta quyết không cho phép ma pháp tiếp tục suy sụp đi xuống, cho nên, đem chức hội trưởng giao lại cho Mai Lâm, ta xin đưa ra đề nghị cuối cùng, hy vọng mười vị cường giả ma pháp có thể liên thủ, bồi dưỡng được thêm mấy người nổi nghiệp!”

“Người nói nghiệp? Ha ha ha!” Sở Thiên cười, một nụ cười ngạo mạn: “Bổn điện hạ năm nay bắt quá hai mươi tuổi, có cần thiết bồi dưỡng nói nghiệp người không?”

Sở Thiên là ngạo mạn hay là khiêu khích, không ai biết, chỉ là lần này, cho dù ngồi bên cạnh Sở Thiên là Mai Lâm, cũng có chút đỏ sặc.

“Điện hạ!” Lão pháp sư ngồi đối diện Sở Thiên đứng lên: “Ta nhắc nhở điện hạ, nơi này là ma pháp đại hội, mới vừa rồi là ta đề nghị nữ vương Y Lệ Toa Bạch chuyển giao chức vị hội trưởng!”

“Vậy sao?” Sở Thiên nhú mày, liếc mắt đánh giá lão pháp sư nói: “Người là ai? Mới vừa rồi lúc giới thiệu ta không có nghe!”

“Người!”

Lão pháp sư bị chọc tức đến mặt tái mét.

Bình bình!

Mai Lâm gõ mạnh xuống cái bàn tròn, cau mày nói với Sở Thiên: “Phất Lạp Dịch Nặc, vị này là quốc sư Áo Khoa vương quốc, Cao Tư điện hạ.”

“Cao Tư? Là Áo Khoa vương quốc ư? Chắc chắc.” Sở Thiên khê chắc lưỡi, cười lạnh nhạt nói: “Vương thất Áo Khoa họ gì? Ta nhớ xem, à, phải rồi, bọn họ là con cháu đời sau của con hồ ly già đó!”

“Bổn điện hạ không hiểu, bây giờ Ai Nhĩ Sâm cùng quân đội Áo Khoa vẫn còn đang giằng co mạch nước ngầm, sao người dám xuất hiện ở tại tháp Cầu Nguyên này!”

“Ma Pháp không có biên giới!” Cao Tư lạnh nhạt nói: “Phất Lạp Dịch Nặc, Bồ Lô Trạch Đảo người đã bị phá hủy...”

“Con mẹ ngươi câm miệng!” Sở Thiên hướng về phía Cao Tư phất tay, bữu môi nói: “Ta và Thái Qua Nhĩ ở Hoàng Kim thành là huynh đệ kết nghĩa, ngay cả Áo Khoa quốc vương còn phải gọi một tiếng đại ca! Người là cái thứ gì, một gia nô cũng dám ở chỗ này càn rỡ?”

“Nữ vương bệ hạ. Phất Lạp Dịch Nặc chủ tâm có ý quấy rối!” Cao Tư giận dữ nói.

Y Lệ Toa Bạch sắc mặt âm trầm đáng sợ, ngón tay màu trắng chỉ thẳng về phía Sở Thiên: “Điện hạ...”

“Nữ vương, chuyện tình của Phất Lạp Dịch Nặc người cũng biết, hấn bây giờ chỉ là tâm tư quá loạn!”

Thấy Y Lệ Toa Bạch tức giận, Mai Lâm vội vàng giải thích, sau đó kéo Sở Thiên: “Phất Lạp Dịch Nặc, Cao Tư điện hạ là cường giả đại lục, người vừa rồi quá thất lễ, mau xin lỗi!”

“Mai Lâm pháp thần” bắt ngờ là Sở Thiên không có gọi sư nương. “Nếu đều là cường giả đại lục, Cao Tư dựa vào cái gì bắt ta xin lỗi? Hừm! Đảo Bồ Lô Trạch chưa bao giờ xin lỗi một gia nô!”

“Đủ rồi!”

Rầm!

Y Lệ Toa Bạch vỗ một chưởng vào cái bàn, ma pháp thủy tinh chế tạo mặt bàn nhất thời xuất hiện vết rạn.

“Phất Lạp Dịch Nặc, ta tôn trọng địa vị của đảo Bồ Lô Trạch nhưng nơi này là tháp Cầu Nguyên, là quốc thổ của Ai Nhĩ Sâm! Cao Tư điện hạ là khách của ta, người phải nói lời xin lỗi!”

“Dựa vào cái gì?” ánh mắt Sở Thiên híp lại: “Y Lệ Toa Bạch người hãy cho ta một lý do!”

Sở Thiên gọi thẳng tên họ của nữ vương, điều này làm Mai Lâm phải thất sắc, dường như hiểu Sở Thiên đang muốn làm gì.

Y Lệ Toa Bạch ngồi trở lại trên ghế, chỉnh lại vương miện, nhìn Sở Thiên chằm chằm nói: “Ai Nhĩ Sâm cùng Khải Tát là đồng minh, năm mươi năm trước ta còn ở Học viện Khải Tát Hoàng Gia học tập, ta không muốn thấy hai nước phải sinh chiến tranh, nhưng, điện hạ người bây giờ đang gây hấn với tôn nghiêm của nữ vương Ai Nhĩ Sâm!”

“Ai Nhĩ Sâm cùng Khải Tắt quan hệ như thế nào, chuyện này không liên quan đến ta!” Sở Thiên lạnh lùng nói: “Đạo Bồ Lô Trạch chẳng qua chỉ trên danh nghĩa là phụ thuộc Khải Tắt, nếu như ngươi muốn đối chọi với thiết kỵ Khải Tắt, hừm, cứ tùy!”

Y Lệ Bạch Toa hít một hơi thật sâu, chậm rãi vẫy vẫy tay: “Người đâu, đem Phát Lạp Dịch Lặc đuổi ra khỏi tháp.”

“Muốn đuổi ta đi? Ha ha” Sở Thiên phá lên cười, sau đó đột nhiên nhắc cái bàn lên.

Rầm!

Trong đại sảnh bảy pháp thần khác trợn mắt há hốc mồm! Mà Sở Thiên bình thân phủ bụi trên pháp bảo, nghênh ngang rời đi.

“Nữ vương, thần đi khuyên hần!” Mai Lâm vội đuổi theo.

Tháp Cầu Nguyên được xưng là ngàn tầng, mặt đất dưới đất cùng thân tháp tăng lên ngàn tầng, số lượng này cũng không phải là khoa trương.

Mai Lâm từ tầng cao nhất của đại sảnh Cầu Nguyên, ngồi trên thảm bay đuổi tới, rốt cục ở tầng năm trăm ở giữa thân tháp cũng đuổi theo Sở Thiên được: “Phát Lạp Dịch Nặc, sư nương biết ngươi lo lắng cho Chu Lệ Á cùng tính mạng của mình, có thể hôm nay ngươi...”

“Sư nương!” Sở Thiên ngắt lời Mai Lâm cười nói: “Nghe nói tháp Cầu Nguyên này có từ thời đại ma pháp, trên trăm vị cấm chú pháp sư liên thủ xây dựng, chắc chắn vô cùng, kể cả thập giai ma thú cũng không thể công phá nó, đúng không?”

Mai Lâm sửng sốt nói: “Không sai!”

“Nghe nói tháp Cầu Nguyên ngàn tầng này, trong mỗi một tháp đều bày ra cấm chú ma pháp lĩnh vực, ha ha, nhưng nó có nhược điểm lớn nhất là chỉ có thể chặn địch nhân ở bên ngoài, mà không thể ngăn địch nhân ở bên trong!”

“Làm sao ngươi biết? Đây là bí mật quốc gia!” Mai Lâm bỗng nhiên có một dự cảm xấu.

“Ba ngày trước, ta định vào Vương Cung trộm đi sinh mệnh thụ!” Sở Thiên không e dè nói thật: “Mặc dù ta không tìm được sinh mệnh thụ, nhưng ta lại tìm được cái này!”

“Ngươi... ngươi dám lên vào hoàng cung” Mai Lâm hoảng sợ đến ngây người: “Ngươi căn bản không phải là đạo tặc, làm sao có thể...”

“Không sai, ta thiếu năng ma pháp, nhưng ta không thiếu năng thần lực!”

Vừa nói, trên người Sở Thiên bạch quang quay cuồng, trong miệng chậm rãi quát lên: “Lĩnh vực, thời gian cầm cố!”

Mai Lâm không thể cử động, nhưng vẫn chưa bị hần giam cầm toàn bộ, một đôi mắt kính hải đang ngây dại nhìn Sở Thiên.

“Xin lỗi sư nương!”

Sở Thiên ra khỏi lĩnh vực, rồi lấy xích ma pháp của Ba Bác Tát trói Mai Lâm lại, sau đó hạ thấp người nói: “Ca ngợi những cấm chú pháp sư xây dựng nên tháp Cầu Nguyên này, nếu như không phải bọn chúng xây tháp cao như vậy, lại còn bày ra cấm chú ma pháp lĩnh vực, ta cũng không thể nào giấu được bảy gã pháp sư, một đường giết chết thủ vệ!”

Sở Thiên để Mai Lâm trên mặt đất, sau đó cười nói: “Nơi này là tầng thứ năm trăm, hộ vệ phía dưới sẽ đi lên rất nhanh, bọn họ sẽ thả ngươi.”

Nói xong, Sở Thiên bay lên, mà lĩnh vực trên người Mai Lâm cũng được giải trừ.

Cựa mình một cái, Mai Lâm phát hiện mình bị trói rất chặt, hơn nữa pháp lực dường như cũng bị thứ xiềng xích kia phong bế, cho nên chỉ có thể lớn tiếng hỏi: “Ngươi muốn làm gì?”

“Làm gì? Hừ, ta chỉ muốn sống!” Sở Thiên lạnh lùng nói: “Nếu như ta là Y Lệ Toa Bạch, cũng sẽ không đem Sinh Mệnh Thụ cho mượn, nữ vương Ai Nhĩ Sâm không sai, chỉ là ta muốn sống sót, cũng có thực lực để sống sót!”

Mai Lâm còn muốn hỏi thêm nữa, nhưng Sở Thiên đã biến mất.

Đại sảnh Cầu Nguyên, Y Lệ Toa Bạch đang trấn an Ai Nhĩ Sâm Cao Tư: “Điện hạ, đảo Bồ Lô Trạch của Phát Lạp Dịch Nặc xảy ra biến cố, bệnh tình của hần lại đang cấp bách, cho nên mới phải...”

Rầm!

Cửa phòng bị nổ tung!

Sở Thiên cùng Lưỡi dao Phán Quyết đi đến, nhìn những pháp thần một lượt khẽ mỉm cười, quát lên: “Các người đã bị bắt cóc!”

265. Chương 244: Bắt Cóc

Huyền Thú đại lục đều biết một câu nói

Trộm đồ chia làm ba loại cảnh giới, đạo tặc cường đại nhất, bất tri bất giác có thể trộm đi tất cả, một số không thứ mặc dù thể trộm, nhưng có thể cướp. Mà việc Sở Thiên làm hôm nay, lại là thuộc loại một cảnh giới rất thiếu kỹ thuật — bắt cóc vợ vết tài sản!

“Chúng ta bị bắt cóc ư?” Y Lệ Toa Bạch chậm rãi đứng lên, lạnh lùng nhìn chằm chằm Sở Thiên: “Phát Lạp Dịch Nặc, người có ý đồ gì?”

“Nữ vương bệ hạ, chuyện đã rất rõ ràng.” Cao Tư khinh miệt nhìn thoáng qua Sở Thiên, nói: “Thánh Tế Tự không có một chút pháp lực nào, muốn một lần bắt cóc sáu vị pháp thần chúng ta!”

Dưới cái nhìn soi mói của Y Lệ Toa Bạch, Sở Thiên khẽ mỉm cười: “Nữ vương bệ hạ, đúng như tên gia nô Cao Tư này nói, ta... bắt cóc các người!”

“Phát Lạp Dịch Nặc! Đảo Bồ Lô Trạch của người đã bị phá, đừng tưởng rằng có Khải Tắt che chở người! Hừ nữ thần Tự Nhiên tại thượng! Cho dù có cùng Khải Tắt giao chiến, ta cũng phải giáo huấn người!”

Y Lệ Toa Bạch trên mặt đã không còn phong thái nữ vương, chẳng qua là bởi tức giận: “Người đâu, bắt Phát Lạp Dịch Nặc lại!”

Không có ai đáp lại!

“Người đâu!” Y Lệ Toa Bạch lại quát một tiếng.

“Không cần kêu, vệ sĩ trong tháp Cầu Nguyên đều đã bị ta giải quyết!” Sở Thiên đem bản thiết kế tháp Cầu Nguyên ném tới trước mặt Y Lệ Toa Bạch: “Ba ngày trước, quốc khố của người chính là do ta trộm!”

“Thì ra là người!” Y Lệ Toa Bạch nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Cao Tư chỉ một ngón tay về Sở Thiên mắng: “Phát Lạp Dịch Nặc, người quá ngông cuồng, cho dù không có hộ vệ, sáu vị pháp thần chúng ta liên thủ, cũng đủ giết chết thập giai ma thú rồi!”

Vừa nói, trong tay Cao Tư xuất hiện một cây pháp trượng màu vàng đất.

“Vậy sao, sáu người các người liên thủ, cũng đủ giết một số hậu duệ thập giai, nhưng còn thượng cổ huyết mạch ma thú, các người đánh thắng được sao?” Sở Thiên cười nhạt, chỉ về phía cửa sổ đại sảnh Cầu nguyên: “Ví dụ như, bên ngoài là Long Hoàng?”

Long Hoàng cấp mười?

Sáu vị pháp thần đồng thời biến sắc! A Cổ Lạp Sơn quá uy danh làm cho người ta sợ hãi, vô ý thức, bọn họ đồng thời nhìn ra cửa sổ!

Đáng tiếc... không có ai!

“Cẩn thận” Y Lệ Toa Bạch kịp phản ứng, song đã quá muộn.

“Giám cầm!” Cẩm chú Long Hoàng uy chấn đại lục, đã từ trong miệng Sở Thiên thốt ra.

Cả đại sảnh Cầu Nguyên liền bị giam cầm, sáu người, ngoài Y Lệ Toa Bạch ra, còn lại toàn bộ đứng yên tại chỗ

Y Lệ Toa Bạch mặc dù còn có chút ý thức, nhưng tốc độ tư duy của nàng cũng trở nên chậm chạp khác thường, chỉ có thể ngây dại nhìn Sở Thiên bắt đầu bắt cóc những pháp thần.

Sở Thiên đem Cao Tư cùng năm vị pháp thần khác buộc chặt lại. sau đó dùng giải phẫu đao đặt trên cổ Cao Tư: “Trở lại!”

“Đây...”

Tất cả mọi người đều ngây ngẩn, vừa mới xảy ra chuyện gì, chỉ vào Sở Thiên: “Người không phải loài người... người là thập giai ma thú?”

“Con mẹ ngươi nói thú ỉm!” Sở Thiên sớm dự tính tới tình huống xấu nhất, cũng không sợ trả thù, cho nên buông hết lời thô tục này đến lời khác: “Lão tử ta là con người!”

“Không thể nào, con người làm sao có thể có được Long Hoàng linh vực được?” Y Lệ Toa Bạch lui về phía sau mấy bước.

“Chuyện này không mượn các ngươi xen vào!”

“Thả ta ra!” Cao Tư không chịu bị trói, cố chống cự mấy lần.

Vụt!

Sở Thiên đặt giải phẫu đao trên cổ Cao Tư, miệng mỉm cười nói: “Ta cảnh cáo các ngươi, những chiếc xích này, là do Ba Bác Tát dùng Địa ngục oan hồn luyện thành, nếu như các ngươi muốn trốn thoát thì cũng được, nhưng nó sẽ hấp thu pháp lực của các ngươi!”

Vừa nói, Sở Thiên đột nhiên nở nụ cười, hung hăng đập một cái vào Cao Tư: “Các ngươi biết điều thì thành thật cho lão tử!”

“Phất Lạp Dịch Nặc, ngươi muốn thế nào?” Y Lệ Toa Bạch lãnh đạm nói.

“Rất đơn giản, ta chỉ cần Sinh Mệnh Thụ, trước lúc mặt trời lặn hôm nay, ngươi phải mang tới cho ta.” Sở Thiên trong ánh mắt hiện lên một tia hàn quang, vỗ vỗ đầu Cao Tư, “Nếu không, những pháp thần này sẽ chết ở đây! Ai Nhĩ Sâm vương quốc sẽ mất hết danh dự, ma pháp công hội cũng hoàn toàn suy sụp!”

Y Lệ Toa Bạch nhìn chằm chằm Sở Thiên không nói gì, hiển nhiên là đang dự tính đối sách.

“Nữ vương bệ hạ, xin hãy đi lấy Sinh Mệnh Thụ!” Sở Thiên nói: “Đừng quên, trước lúc mặt trời lặn nhất định phải trở lại!”

Y Lệ Toa Bạch còn không chịu đi, uy hiếp nói: “Phất Lạp Dịch Nặc, phu nhân của ngươi Chu Lệ Á vẫn còn trong trang viên của Mai Lâm!”

“Ngươi cho rằng ta là con heo đàn hay sao?” Sở Thiên một tay nắm chặt con dao phẫu thuật, tay kia ra dấu mời, thần nhiên nói: “Ngươi có thể đi tìm bọn họ, nhưng ta đảm bảo ngươi tìm không được!”

“Hừ! Đây là Ai Nhĩ Sâm vương đô, không có người nào ta tìm không được!” Y Lệ Toa Bạch tức giận nói.

“Vậy ngươi thử một lần đi!” Sở Thiên chỉ chỉ sắc trời ngoài cửa sổ: “Nhắc lại một lần cuối cùng, trước lúc mặt trời lặn!”

Y Lệ Toa Bạch xoay người đi.

“Phất Lạp Dịch Nặc, ngươi sẽ không được như ý!” Cao Tư cùng mấy vị pháp thần khác nói: “Thời gian ngắn ngủi, phu nhân của ngươi căn bản không thể nào chạy khỏi vương đô, nữ vương bệ hạ nhất định sẽ tìm được cô ta!”

“Một đám ngu xuẩn!”

Sở Thiên lạnh lùng nói một câu, sau đó sờ khuôn không gian giới chỉ trên tay.

Bộp! Bộp!

Tiếng nổ lớn phát ra, mấy khối băng khổng lồ rơi trên sàn nhà, nếu như không phải Cầu Nguyên đại sảnh rộng rãi khác thường, thì chắc cũng không chứa được những khối băng kia.

“Phất Lạp Định Nặc, người... Người đem cả phu nhân của mình cùng hộ vệ giết chết ư!” Cao Tư trợn mắt há hốc mồm.

Mặc dù có một tầng băng thật dày bao trùm, nhưng nhóm người Cao Tư vẫn nhận ra được, đóng băng bên trong, chính là Chu Lệ Á cùng Tác Long – đội trưởng đội suất lĩnh hộ vệ!

“Cái này gọi là đóng băng để trị liệu, dùng để trì hoãn cơ năng tính mệnh, một đám ngu xuẩn, nói các người cũng không hiểu!”

Sở Thiên mắng một câu, sau đó không gian chỉ giới lại rung lên.

Bộp!

Một chiếc khí cầu Tề Bách Lâm xuất hiện.

Toàn bộ pháp thần trở nên u mê, bọn cướp ngay cả đường lui cũng chuẩn bị xong, thì con tin còn có thể nói gì?

Dùng thần lực làm tầng băng tan ra, Sở Thiên cứu sống đám Tác Long hộ vệ.

“Bẩm báo chủ nhân, gia tộc võ sĩ có 237 người, toàn bộ đã đến đông đủ!” Tuyết vừa mới tan, Tác Long liền kiểm kê quân số ngay.

“Theo kế hoạch thi hành!” Sở Thiên ra lệnh .

“Tuân lệnh!” Tác Long chào theo nghi thức quân đội, sau đó quát lên: “Mỗi một tổ mười người, cổ thủ hai mươi tầng cao nhất, lợi dụng cửa vào có cấm chú ma pháp lĩnh vực dùng cung nỏ bắn chết Ma Pháp Sư của đối phương, cần phải thủ vững đến lúc mặt trời lặn!”

Các võ sĩ đi xuống, mà Tác Long do dự một chút, nói: “Chủ nhân, phu nhân vẫn còn bị đóng băng.”

“Ta biết rồi.” Sở Thiên lắc đầu nói: “Ta không thể để cho nàng biết chuyện ngày hôm nay, hiểu chưa?”

“Tôi hiểu!” Tác Long gật đầu, sau đó hướng về phía các võ sĩ còn lại nói: “Lên Sư Thứ, tuần tra trên khoảng không ở ngoài cửa sổ!”

“Điện hạ vì hôm nay, sợ rằng chuẩn bị không ít a!”

Cao Tư chưa chút nói: “Xem ra điện hạ đúng là vì Sinh Mệnh Thụ mà hao tổn không ít tâm cơ.”

“Người thật lắm lời!” Sở Thiên quát một câu, sau đó đột nhiên mỉm cười: “Hắc hắc, ta nhớ ra rồi, nghe nói lúc bắt cóc, trước hết phải giết mấy người để lập uy!”

Vừa nói, Sở Thiên dùng lưỡi đao giơ lên cầm Cao Tư: “Cao Tư pháp thần, nếu như ta đem thi thể của người ném xuống, người nói Y Lệ Toa Bạch có thể lập tức đưa Sinh Mệnh Thụ tới không?”

Ừng ực!

Cao Tư nghe xong tái mặt, sau đó cúi mình, không dám nhìn Sở Thiên!

“Ha ha ha ha...” Sở Thiên cười sảng khoái nói: “Loại người không có can đảm như người cũng xứng đáng làm pháp thần ư? Hừ!”

Không để ý đếm đám pháp thần nữa, Sở Thiên yên lặng tới đứng bên tầng băng trụ của Chu Lệ Á, chậm chậm truyền vào bên trong một tia thần lực.

.....

“Giết!”

“Ma pháp chuẩn bị, phóng!”

Không biết từ lúc nào, Cầu Nguyện đại sảnh phía dưới truyền đến tiếng chém giết.

Mặc dù trong mỗi tầng Cầu Nguyện tháp đều có cấm chú ma pháp, mà võ sĩ của Sở Thiên còn đóng tại phía trên đó, nhưng vương quốc Ai Nhĩ Sâm không chỉ có Ma Pháp Sư, bọn họ cũng có binh sĩ.

Bên hông Sở Thiên, đá truyền tin vang lên: “Chủ nhân, trọng giáp bộ binh Ai Nhĩ Sâm xuất phát cùng ma súng cỡ nhỏ, bây giờ đã có ba tầng thất thủ!”

Sở Thiên nheo mắt lại.

Gào gào!

Ngoài cửa sổ vừa truyền đến mấy tiếng Sư Thử kêu thảm thiết.

Sở Thiên quay đầu nhìn lại, trên không trung Tác Long đang bị công kích, kẻ công kích chính là những Tinh Linh biết bay mà Sở Thiên nhìn thấy trong vương cung!

“Mẹ kiếp!” Sở Thiên vuốt vuốt cái trán, “Sư nương hiểu rất rõ ta, bà ấy biết ta sẽ không tùy tiện giết người, cho nên mới dám phát động công kích!”

Nhìn một chút về phía băng trụ của Chu Lệ Á, Sở Thiên cắn răng một cái, quát lên: “Tác Long, rút về!”

Vút vút, Sư Thử cũng bay trở về, và những Tinh Linh kia cũng đuổi theo vào!

“Phát Lạp Dịch Nặc! Ba ngày trước ngươi từ trong tay chúng ta chạy thoát ra ngoài, hôm nay, Lạp Phi Nhĩ ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!” Thủ lĩnh Tinh Linh chỉ vào Sở Thiên quát lên.

“Ngươi lầm rồi, không phải là ngươi bỏ qua cho ta, mà là ta không muốn giết các ngươi!”

Sở Thiên dùng một tay túm Cao Tư lên: “Xem ra Y Lệ Toa Bạch quả là không muốn giao Sinh Mệnh Thụ ra, hừ! Các ngươi không phải cho là ta không dám giết người sao?”

Sở Thiên áp giải phẫu đao vào cổ Cao Tư: “Tốt, lão tử giết cho các ngươi xem!”

Phụt!

Một dòng máu tươi từ trên cổ Cao Tư rỉ ra.

“Đừng!” Lạp Phi Nhĩ ngây ngẩn cả người, Mai Lâm pháp thần từng dặn dò hẩn, Phát Lạp Dịch Nặc không bị ép đến đường cùng thì sẽ không giết người! Nhưng bây giờ...

“Nói với Y Lệ Toa Bạch, để người của bà ta rút khỏi tháp Cầu Nguyện!” Sở Thiên chỉ những người khác nói: “Còn năm người nữa, sau mặt trời lặn, cách một giờ ta sẽ giết một người!”

“Được, ta lập tức báo với nữ vương!”

Lạp Phi Nhĩ rời đi, sau lưng giọng nói của Sở Thiên còn truyền đến: “Mặt khác, nói với Mai Lâm, ta chỉ còn có thể sống ba tháng, cái gì ta cũng có thể làm!”

Sở Thiên đập Cao Tư một cước, cười lạnh nói: “Đứng lên đi, ta chỉ mới cắt một dây mạch máu, ngươi không chết được!”

“Ta không có chết? ha ha” Cao Tư cố gắng bò dậy, nhưng xiềng xích trên người lại làm hẩn ngã xuống.

“Ông chủ, binh sĩ Ai Nhĩ Sâm đã dừng công kích.” Tác Long vội báo cáo.

“Báo cho các huynh đệ ở nguyên tại chỗ đề phòng, không được sự đồng ý của ta, bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào.” Sở Thiên phất tay: “Ngươi cũng đi luôn!”

Tác Long cười Sư Thử bay ra ngoài, nhưng hẩn lập tức trở lại.

“Ông chủ, người mau nhìn!”

Tác Long là một thiết huyết quân nhân, lần đầu tiên trên mặt có nét luống cuống.

“Sợ cái gì?” Sở Thiên quát lớn một câu, qua đầu hướng về phía cửa sổ nhìn lại, sau đó cũng trở nên luống cuống.

Ngoài cửa sổ, một vài người đang phi thảm bay ở giữa không trung, một người bị một đám người dùng đao gác lên cổ, người đó chính là học trò của Sở Thiên, Dịch Áo!

266. Chương 245: Tin Tức Đảo Bó Lôi Trạch

“Dịch Áo sao lại tới đây?” Sở Thiên nheo mắt lại, nhìn kỹ xuống dưới, giải phẫu đao ở dưới Dịch Áo, dường như vẫn còn hôn mê.

Lúc này, Y Lệ Toa Bạch ngồi một ... phi thảm khác cũng bay tới, cười nói: “Phất Lạp Dịch Nặc, bây giờ học trò của người ở trong tay của ta, người mau thả người!”

Sở Thiên bĩu môi, cười, “Người là heo sao? Trong tay người chỉ có một người, trong tay lão tử còn bốn người nữa! Thả người phải là người!”

Vừa nói, Sở Thiên xoay người lại cầm một pháp thần, đi tới cửa sổ, quát lên: “Thả người, nếu không ta giết hần!”

“Phất Lạp Dịch Nặc, những người này không có quan hệ với ta.” Y Lệ Toa Bạch lạnh nhạt nói: “Còn trong tay ta là học trò của người!”

Sở Thiên vuốt vuốt cổ tay, sau đó cười nói: “Nữ vương bệ hạ, học trò của ta có rất nhiều bên trong Phất Lạp Dịch Nặc Tế Tự Học Viện, người bắt được một người đã nghĩ là có thể uy hiếp ta sao? nếu như người thích, tùy tiện giết...”

Đột nhiên, thân ảnh Sở Thiên biến mất.

Leng keng leng keng!

Liên tiếp những âm thanh của kim thiết cạnh Dịch Áo vang lên.

Sở Thiên thân ảnh vừa xuất hiện, song sắc mặt xanh mét! Hần không nghĩ tới bên cạnh Dịch Áo lại mai phục mười mấy tên Tinh Linh đang ẩn núp!

Lập Phỉ Nhĩ cầm trong tay một thanh chủy thủ kỳ dị, lạnh lùng nhìn chằm chằm Sở Thiên, “Phất Lạp Dịch Nặc, khí tức của người sớm đã bị ta tọa định rồi!”

“Tọa định? Hừ, lão tử căn bản không có ma pháp thiên phú!” Sở Thiên lạnh lùng nói.

“Ha ha, nghe nói bên cạnh người cũng có Tinh Linh tộc hộ vệ?” Hai cánh Lạp Phi Nhĩ đập đập mấy cái, nói: “An Na không có nói cho người biết sao? Trên đại lục còn có một loại Tinh Linh Tộc, gọi là Kim Tinh Linh! Chúng ta chẳng những có thể tọa định ma pháp cùng đấu khí, mà ngay cả thần lực cũng có thể tọa định!”

“Kim Tinh Linh? Hừm, nguyên lai là thượng cổ huyết mạch!” Sở Thiên nheo mắt lại, “Cho dù các người tọa định thần lực của ta thì thế nào? Linh vực —— thời gian cầm cố!”

Quang mang mờ nhạt như sương mù vừa xuất hiện, nhanh như tia chớp khuếch tán ra.

Nhưng đáng tiếc, linh vực của Sở Thiên đã mau, những tốc độ của Kim Tinh Linh còn nhanh hơn.

Ong ong!

Cánh của Tinh Linh phát ra tiếng rít chói tai, ngay từ lúc Sở Thiên mở miệng thốt linh vực. bọn chúng đã đưa Y Lệ Toa Bạch cùng Dịch Áo lui ra.

“Mẹ kiếp !”

Sở Thiên mắng to một câu, sau đó thu hồi linh vực lui về tháp Cầu Nguyệt.

Trong vòng một ngày liên tục phóng xuất linh vực, Sở Thiên vốn thần lực không có nhiều lắm, nay tiêu hao gần như không còn.

“Phất Lạp Định Nặc, người nhận thua đi!” Y Lệ Toa Bạch ở bên ngoài hô: “Chỉ cần người thả pháp thần còn lại, ta bảo đảm không truy cứu trách nhiệm của người!”

Nhận thua? Sở Thiên nhìn thoáng qua băng trụ của Chu Lệ Á, sau đó hung hăng cắn răng một cái, làm bộ liền muốn lao ra nữa.

“Ông chủ!” Tác Long gọi Sở Thiên lại: “Để ta đi!”

“Người?” Sở Thiên lắc đầu, chỉ vào ngoài cửa sổ nói: “Thực lực những Tinh Linh ngoài kia các người không thể đối phó, huống chi còn Y Lệ Toa Bạch pháp thần!”

“Ông chủ, ngài đi trước đi! Ta cùng các huynh đệ cản ở phía sau!” Tác Long đột nhiên nói.

“Vô dụng!” Sở Thiên cười khở nói: “Cho dù ta chạy thoát được tháp Cầu Nguyện, cũng tránh không khỏi bị đám người Ai Nhĩ Sâm đuổi giết! Bây giờ chúng ta chỉ có thể dùng những pháp thần này làm điều kiện!”

Vừa nói, Sở Thiên đã nắm một pháp thần, bay đến trên đỉnh tháp Cầu Nguyện.

Mắt nhìn xuống chỉ chút Ma Pháp Sư, Sở Thiên đem đao gác ở trên cổ tên pháp thần, lạnh lùng nói: “Y Lệ Toa Bạch, một đổi một! Ta dùng pháp thần này đổi lại Định Áo!”

“Ha ha, Phất Lạp Định Nặc, ta không phải là tiểu hài tử!” Y Lệ Toa Bạch cười nói: “Điều kiện ngu xuẩn như vậy, ta sẽ không đáp ứng.”

Lúc này, trên thảm bay Định Áo chậm rãi mở mắt, “Lão sư...”

“Im lặng!” Sở Thiên quát lên: “Lão sư sẽ không để cho người chết!”

Định Áo nhìn chung quanh một chút, lập tức hiểu ngay tình cảnh của Sở Thiên.

Hít vào một hơi, Định Áo hướng về phía Y Lệ Toa Bạch chất phác cười một tiếng: “Nữ vương bệ hạ, ngài là hội trưởng ma pháp công hội, ta không muốn phóng xuất ma pháp với ngài, nhưng, ta lại càng không muốn liên lụy lão sư!”

Y Lệ Toa Bạch sửng sốt, lập tức hiểu ý Định Áo!

Định Áo không liên lụy Sở Thiên chỉ có một cách, đó chính là chết!

“Ngăn cản hần!” Y Lệ Toa Bạch vội vàng quát lên: “Lạp Phi Nhĩ, mau ra tay!”

Lạp Phi Nhĩ đè Định Áo xuống.

Y Lệ Toa Bạch thở phào nhẹ nhõm, Định Áo là lợi thế cuối cùng, tuyệt đối không thể chết.

Song rất đáng tiếc. Y Lệ Toa Bạch đoán được Định Áo muốn tự sát, nhưng nàng không đoán ra, Định Áo muốn chết kiểu nào!

“Tế Tự cấm chú —— Sự phán quyết của ánh sáng!”

Y Lệ Toa Bạch u mê, Định Áo nhiều lắm là đại Tế Tự đạo sư cấp tám, nhưng bây giờ trên người hần lại có quang mang thánh khiết, cũng không có chút nào là làm bộ như phóng xuất cấm chú! Pháp sư cấp tám có thể phóng xuất cấm chú? Hơn nữa pháp sư này vẫn chưa tới hai mươi tuổi!

Thiên tài! Trừ hai chữ này, Y Lệ Toa Bạch cũng không nghĩ ra gì khác nữa.

Kim Tinh Linh nhanh chóng phóng ra, bọn họ chẳng qua là những dong binh, Ai Nhĩ Sâm còn chưa đáng để bọn hần bán mạng!

“Mai Lâm!”

Trên người Y Lệ Toa Bạch nổi lên một trận gió lốc. đồng thời quát to về phía Mai Lâm: “Liên thủ, ma pháp phong thủy cấp chín kết hợp!”

Cấm chú ở Mai Lâm xuất hiện đúng thời điểm, chuẩn bị cũng đã xong, sau khi nghe vậy lập tức huyền hóa ra một mảng hơi nước, bay đến bên cạnh Y Lệ Toa Bạch.

Thuật Tế Tự thánh khiết, Phong Hệ ma pháp ba động và Thủy Hệ ma pháp màu lam va chạm vào nhau.

Mặc dù phía tháp Cầu Nguyên chỉ có mấy vị pháp thần. Nhưng ngoài tháp, có chừng vạn người tới tham gia ma pháp đại hội, sau khi nhìn thấy cấm chú, vì muốn sống sót, bọn họ cũng rối rít phóng ra ma pháp sở trường.

Phụ!

Cấm chú cùng hơn vạn ma pháp khác, ở trên bầu trời va chạm nhau, phát ra những tiếng vang trầm muộn, song hết thấy đều dừng lại trước tháp Cầu Nguyên!

“Hoàn hảo!” Y Lệ Toa Bạch hướng về phía Mai Lâm gật đầu, “Địch Áo mặc dù là thiên tài, nhưng hẳn mạnh mẽ phóng xuất cấm chú uy lực chưa đủ...”

“Uy lực chưa đủ? Hừ!”

Một cỗ hàn khí phô thiên cái địa nổi lên, một cái thân ảnh già nua từ phía trên bay tới: “Vậy thì cho các người đủ uy lực! Vong linh cấm chú —— Tử thần Triệu Hoán!”

Mai Lâm cùng Y Lệ Toa Bạch liếc nhau một cái, đồng thời biến sắc: “Tất cả mọi người trốn vào tháp Cầu Nguyên! Nơi đó có cấm chú ma pháp!”

Cấm chú Quang Minh và Vong Linh cùng xuất hiện, ngay cả con người cũng không thể ngăn cản!

“Ba Bác Tát!” Sở Thiên thấy rõ người tới là ai, la lớn: “Mau cứu Địch Áo !”

Rầm!

Cấm chú đồng thời bộc phát.

Thông đạo của địa ngục và nhân gian mở ra, vô số vong linh sinh vật chui ra, cắn xé, còn chưa kịp trốn vào tháp Cầu Nguyên. Nếu may mắn tránh thoát Vong Linh, lại bị quang minh cấm chú đánh trúng.

Bất quá, còn có một người không ngại những thứ này, thân ảnh Ba Bác Tát già nua lúc này dị thường mạnh mẽ, “Vong Linh Triệu Hoán —— Cốt Long!”

Phốc! Phốc!

Mười mấy con Cốt Long từ trong hư không bay ra, thân ảnh Ba Bác Tát ở trên đầu cốt long không ngừng chớp hiện, trong chớp mắt tránh thoát phạm vi cấm chú.

Trôi lơ lửng ở trên bầu trời, con người Ba Bác Tát biến mất, hai mắt âm u nhìn lướt qua Địch Áo, bỗng phát ra một cỗ quang mang nhu hòa, lập tức vong linh từ trong địa ngục đã trở lại.

“Cốt Lao!”

Hai tay Ba Bác Tát kết ấn, dùng một đám bạch cốt bao trùm tia sáng này, sau đó cùng Địch Áo thoát vòng vây.

“Nữ thần Tự Nhiên tại thượng!”

Y Lệ Toa Bạch đã trốn vào tháp Cầu Nguyên trợn mắt há mồm, câu thông lối đi địa ngục, đem linh hồn người chết đoạt lại, con người sao có thể làm được điều này? Mai Lâm cười chua xót: “Nữ vương bệ hạ, có lẽ chúng ta thật sự nên để Ba Bác Tát tham gia ma pháp đại hội.”

Y Lệ Toa Bạch ngạc nhiên!

Mai Lâm cười khở nói: “Ba Bác Tát sau khi phóng xuất cấm chú, còn có thể liên tục hai lần sử dụng ma pháp cấp chín...”

“Cấm chú pháp sư! Người nói Ba Bác Tát đã thăng cấp thành cấm chú pháp sư?” Y Lệ Toa Bạch vẻ mặt kinh hãi, “Không thể nào, cấm chú pháp sư đã sớm tuyệt tích rồi!”

Mai Lâm lắc đầu, không nói gì, mà là chỉ chỉ Ba Bác Tát trên bầu trời.

Sắc mặt có chút tái nhợt, Ba Bác Tát không có bất cứ dị thường nào, trên người vẫn tỏa ra ma pháp hắc ám âm trầm cường đại! Không cần trả giá bất cứ thứ gì mà vẫn có thể phóng xuất cấm chú, đây không phải là cấm chú pháp sư còn gọi là cái gì?

Ba Bác Tát dùng cốt lao kéo Dịch Áo bay đến trước mặt Sở Thiên, vội nói: “Ông chủ, Dịch Áo không có chuyện gì, chỉ bất quá phải nghỉ ngơi một thời gian dài!”

Sở Thiên kéo Ba Bác Tát lui về Cầu Nguyện đại sảnh, đồng thời quát lên: “Y Lệ Toa Bạch, ngươi còn không nhiều thời gian nữa, lập tức đi lấy Sinh Mệnh Thụ!”

Chửi vài câu, Ba Bác Tát điều tức một chút, sau đó nói: “Ông chủ, đảo Bồ Lô Trạch đã xảy ra chuyện!”

“Ta biết đã xảy ra chuyện.” Sở Thiên vội vàng hỏi: “Hiện ở nhà như thế nào? Sát Lâm Na phu nhân đâu?”

“Ta không biết.” Ba Bác Tát ảm đạm nói: “Nửa tháng trước, chính trong lúc ba vầng Hồng Nguyệt xuất hiện, ta từ Tế Tự Học Viện về đang muốn trở lại bên trong đảo, trên đường đi đã cảm giác được một cổ lực lượng phi thường cường đại, thoát nhìn rất giống hệ thống phòng ngự của đảo Bồ Lô Trạch, sau đó ta liền bị hôn mê, sau khi tỉnh lại ta phát hiện trên đảo đã... đã không thể vào!”

“Vào không được ư? Thế nào là không vào được?” Sở Thiên lấy làm kỳ lạ

“Bên ngoài đảo xuất hiện một tầng quang mang màu xanh nhạt! Rất giống ông chủ nói là thần lực đệ tam trọng!” Ba Bác Tát nói: “Chính tầng sáng ấy ngăn ta ở ngoài!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Thậm chí có cả đệ tam trọng thần lực? Sở Thiên suy nghĩ một chút, trên đại lục người có thể phóng xuất đệ tam trọng thần lực, trừ thượng cổ năm đại ma thú, cũng chỉ có người của Biển Cấm, chẳng lẽ lão tử đắc tội với Bào Uy Nhĩ?

Ba Bác Tát tiếp tục nói: “Ta thấy bên trong đảo đã không vào được, vội vàng tới Ai Nhĩ Sâm tìm người, không nghĩ tới đây thì nhìn thấy Dịch Áo phóng xuất cấm chú.”

“Người không ở chung một chỗ với Dịch Áo sao?” Sở Thiên hỏi

“Không có, trên đảo bị nổ tung, eo biển trung tâm Tế Tự Học Viện cũng bị ảnh hưởng, có lẽ khi đó Dịch Áo trốn ra được”

Vừa nói, Ba Bác Tát thấy băng trụ Chu Lệ Á: “Ông chủ, phu nhân...”

Sở Thiên đem chuyện đã trải qua kể một lượt, sau đó nói: “Ha ha, đảo Bồ Lô Trạch của chúng ta, lần này coi như là kẻ thù của toàn bộ pháp sư đại lục.”

“Hừ, toàn bộ đại lục pháp sư là cái gì?” Ba Bác Tát chỉ xuống mặt đất: “Bọn họ bây giờ không phải là núp ở dưới chân chúng ta sao!”

“Không sai, bọn họ chỉ xứng trốn ở dưới chân!” Sở Thiên cũng cười.

Lúc này, tháp Cầu Nguyện ở ngoài ma pháp uy lực đã hoàn toàn tiêu trừ, bầu trời trong xanh, Y Lệ Toa Bạch chậm rãi bay đến ngoài cửa sổ.

”Phát Lạp Dịch Nặc, Sinh Mệnh Thụ ta đã mang tới cho ngươi.

267. Chương 246: Sinh Mệnh Thụ

Đã lấy được Sinh Mệnh Thụ rồi ư? Nhanh vậy sao? Sở Thiên neho mắt lại.

“Ba Bác Tát, ngươi trấn thủ ở đây. Ta ra ngoài xem thử!” Sở Thiên kéo qua một con Sư Thử, cưỡi lên rồi bay đi, giờ này pháp thụ này, thần lực của Sở Thiên đã không đủ để giúp hắn bay được nữa.

Trên bầu trời, Y Lệ Toa Bạch vẫn đứng trên thảm bay, phía sau chỉ có hơn mười Hoàng Kim Tinh Linh bay theo.

Sở Thiên quét mắt nhìn, tay của Y Lệ Toa Bạch vẫn trống không.

“Nữ vương bệ hạ, Sinh Mệnh Thụ đâu?” Sở Thiên lạnh lùng nhìn Y Lệ Toa Bạch.

“Chính là ở đây!”

Y Lệ Toa Bạch chậm rãi tháo vương miện trên đầu xuống, sau đó lấy một tinh thạch to bằng lòng bàn tay trên đó xuống.

“Đây chính là Sinh Mệnh Thụ? Hừ!” Sở Thiên biến sắc mặt, xoay người quát: “Ba Bác Tát, mang Dịch Áo ra đây.”

Rất nhanh, Ba Bác Tát đã dùng ma pháp đưa Dịch Áo ra.

Sở Thiên chỉ vào Dịch Áo đang hôn mê bất tỉnh, nói: “Thử nghiệm một lần trên người hắn đi.”

“Người không tin ta sao?” Y Lệ Toa Bạch lạnh giọng nói: “Không tin thì thôi!”

Nói rồi, Y Vạn Lệ Toa xoay người định bỏ đi.

“Người dám đi, ta cũng dám giết người!” Sở Thiên nghiêng răng nói.

“Phất Lạp Dịch Nặc, rốt cuộc ngươi muốn thế nào?” Y Lệ Toa Bạch quát: “Sinh Mệnh Thụ ta đã đem tới cho ngươi rồi, nhưng ngươi không tin!”

“Cái ta cần là Sinh Mệnh Thụ, không phải một viên đá!” Sở Thiên nói.

“Ài, Phất Lạp Dịch Nặc, đây đúng là Sinh Mệnh Thụ đấy!” Mai Lâm cũng đã bay lên. “Sư nương không lừa người đâu.”

Sở Thiên chần chờ giây lát, ánh mắt quét một lượt qua Y Lệ Toa Bạch và Mai Lâm, “Nếu như nó là thật, hãy thử nó lên người Dịch Áo một lần xem.”

Hai người không nhúc nhích.

“Các người không dám sao? Ha ha.” Sở Thiên cười lớn. “Đừng lấy một viên đá vô dụng để lừa ra, trước khi mặt trời lặn, ta muốn có Sinh Mệnh Thụ thật!”

Mai Lâm thở dài, xua tay đuổi Hoàng Kim Tinh Linh đi.

“Phất Lạp Dịch Nặc, ngươi có biết tại sao Ai Nhĩ Sâm lại trở thành vương quốc ma pháp không?” Mai Lâm hỏi.

“Ta không có hứng thú nghe kể chuyện xưa!” Sở Thiên lạnh giọng nói.

Mai Lâm không để ý tới Sở Thiên, tiếp tục nói: “Một vạn năm trước, tiên vương chúng ta đã có được thần dụ của nữ thần Sinh Mệnh, nữ thần ban cho vương quốc Ai Nhĩ Sâm một viên tinh thạch...”

Nói rồi, Mai Lâm chỉ vào viên đá trong tay Y Lệ Toa Bạch, “Chính là thứ này! Ban đầu, tiên vương chỉ coi nó là một thần tích thông thường. Mãi cho đến một ngày, một vị tiên vương không cẩn thận đánh rơi tinh thạch xuống đất của hoa viên vương cung, tiếp đó, cây cối trong hoa viên bắt đầu sinh trưởng tốt tươi, sinh sôi nảy nở.”

Ngừng lại một chập thუ, Mai Lâm nhìn Sở Thiên, chậm rãi nói: “Ba ngày sau, những cái cây ấy có đầy ma lực, các nhánh cây của chúng có thể làm thành pháp trượng tốt nhất! Lá cây có thể làm những nguyên liệu luyện chế ma pháp tốt nhất. Hơn nữa... Pháp sư tu luyện dưới cây ấy, có thể nhanh chóng tiến bộ nhanh gấp mấy chục lần!”

Sở Thiên nheo mắt lại, “Người có ý gì?”

“Sau này, phía trên tinh thạch có một đại thụ, phía trên nó tràn đầy khí tức nữ thần. Cho nên tiên vương đã đặt tên cho viên đá này là hạt giống sinh mệnh!” Mai Lâm nói: “Đã qua một vạn năm, đám cây ấy đã tàn lụi theo thời gian, nhưng sức mạnh trên tinh thạch lại không hề suy yếu, khi ma pháp hưng thịnh ở nước ta, Sinh Mệnh Thụ được lấy ra khảm lên vương miện của nữ vương, đến khi nào ma pháp suy yếu, sẽ được nữ vương trồng thành Sinh Mệnh Thụ một lần nữa! Nuôi dưỡng ra những pháp sư mới!”

Nói rồi, Mai Lâm chỉ vào Y Lệ Toa Bạch, “Ta và bệ hạ đều được thăng cấp pháp thần nhờ tu luyện dưới Sinh Mệnh Thụ!”

Sở Thiên gật đầu, coi như đã công nhận lời nói của Mai Lâm, “Vậy Sinh Mệnh Thụ đó dùng thế nào?”

Y Lệ Toa Bạch nói: “Lấy một miếng đất, trồng hạt giống sinh mệnh xuống, sau đó dùng Quang Minh ma pháp thúc đẩy, cây sẽ phát ra sức mạnh.”

Dứt lời, Y Lệ Toa Bạch chỉ vào tháp Cầu Nguyên, “Hiện tại ngươi có lẽ biết ta không lừa người rồi chứ, ở tháp Cầu Nguyên, Sinh Mệnh Thụ vốn không thể nào sử dụng, ở đây không có đất, hơn nữa còn có lĩnh vực cấm ma pháp!”

“Phải đấy, Phát Lạp Dịch Nặc!” Mai Lâm tiếp lời nói: “Nếu như ngươi muốn cứu Chu Lệ Á, tốt hơn là theo ta ra khỏi tháp đi!”

“Ông chủ, không thể ra đó!” Ba Bác Tát hét ở phía sau: “Ra ngoài rồi, sống chết chúng ta không thể quyết được.”

Sở Thiên suy tư một lát, sau đó cười, “Hai vị pháp thần, dựa vào thực lực của hai vị mà không thể tạo ra môi trường để Sinh Mệnh Thụ sinh trưởng sao?”

Y Lệ Toa Bạch không hiểu ý của Sở Thiên, hỏi: “Như thế nào là tạo ra môi trường?”

Sở Thiên chỉ vào bầu trời dưới chân, “Chính ở đây! Các người chuyển một lô đất lên đây, một người dùng ma pháp nâng đỡ phía dưới, người còn lại trồng Sinh Mệnh Thụ!”

Y Lệ Toa Bạch gật đầu nói: “Được, ta đáp ứng với ngươi, có điều ngươi phải thả người trước!”

Sở Thiên giơ một ngón tay ra, lắc lắc, cười nói: “Ta sẽ không ngu đến mức thả người bây giờ, vừa rồi Cao Tư vẫn chưa chết, hiện tại trong tay ta có năm pháp thần, đợi các người trồng được Sinh Mệnh Thụ, đồng thời khôi phục lại cơ thể cho Dịch Áo rồi ta sẽ thả hai người, sau khi Chu Lệ Á và ta hấp thu sức mạnh của Sinh Mệnh Thụ xong, ta lại thả tiếp hai người, cuối cùng, đợi khi chúng ta an toàn rồi khi Ai Nhĩ Sâm, ta sẽ thả người cuối cùng lại cho các người!”

“Ta lập tức chuẩn bị, có điều ngươi phải bảo đảm an toàn cho các pháp thần!”

Dứt lời, Y Lệ Toa Bạch và Mai Lâm bay trở về mặt đất, rất nhanh sau đó chuyển tới một lô đất to bằng quảng trường.

Mai Lâm ở phía dưới nâng lô đất, còn Y Lệ Toa Bạch thì trồng Sinh Mệnh Thụ.

Cơ hồ trong nháy mắt, một đại thụ cao chọc trời nứt đất lớn lên, lá cây màu xanh biếc, tán lá rộng sinh sôi nảy nở.

Xèo xèo!

Một mùi khét lẹt tản phát ra từ người Ba Bác Tát, sức mạnh quang minh ẩn tàng trong Sinh Mệnh Thụ quá lớn, cho dù là Ba Bác Tát cũng không thể nào chịu được.

Sở Thiên nhíu mày: “Ba Bác Tát, ngươi đặt Dịch Áo dưới cây, sau đó về đại sảnh Cầu Nguyên đi!”

“Ông chủ, an toàn của người...”

“Ta không sao!”

Chỉ là khí tức của Sinh Mệnh Thụ phát ra, đã khiến cho thần lực bị tiêu hao của Sở Thiên đã bắt đầu khôi phục lại rồi.

Dịch Áo được đặt dưới Sinh Mệnh Thụ, chỉ lát sau, hắn đã tỉnh lại, “Lão sư? Ta chưa chết?”

Sở Thiên quát: “Dịch Áo, đừng nói nhiều lời, pháp lực hiện tại của ngươi còn lại bao nhiêu?”

Dịch Áo kiểm tra lại cơ thể, sau đó ngược đầu lên, dờ dẫm nhìn Sở Thiên, “Lão... Lão sư, pháp lực của ta không những đã hồi phục hoàn toàn, hơn nữa... hơn nữa lại thăng cấp rồi.”

“Thăng cấp? Ngươi cũng trở thành Thánh Tế Tự rồi sao? Ha ha!” Sở Thiên phá lên cười.

Thánh Tế Tự chưa đầy hai mươi tuổi, Dịch Áo quả nhiên là thiên tài! Hơn nữa hắn lại là một Thánh Tế Tự thật sự, có thể phóng thích ma pháp công kích, có thể dẫn phát cấm chú!

Chỉ vào Mai Lâm, Sở Thiên nói: “Dịch Áo, mau giúp sư tổ đỡ lô đất này!”

“Vâng, ta lập tức đi ngay!” Địch Áo tung người bay đến phía dưới lô đất, nói với Mai Lâm: “Sư tổ, để đây cho ta, người nghỉ ngơi đi!”

Nói rồi, Địch Áo dùng quang mang thánh khiết đỡ lấy khoảng đất đó.

Mai Lâm hiền từ vỗ vào Địch Áo, cười nói: “Người là đứa trẻ ngoan!” Dứt lời, bà bay lên phía trên.

Sở Thiên vỗ tay với Y Lệ Toa Bạch. “Nữ vương bề hạ, ta không muốn khi chữa trị cho Chu Lệ Á lại bị người khác quấy nhiễu, mời người lui ra trước cho!”

Y Lệ Toa Bạch giận dữ nhìn Sở Thiên, sau đó bay về phía xa, có điều mắt vẫn nhìn về Sinh Mệnh Thụ. “Ta sẽ ở đây trông chừng!”

Sở Thiên mỉm cười, nói với tới: “Nếu như nữ vương không chịu rời đi, vậy thì được! Ba Bác Tát, người cùng nữ vương trông chừng!”

“Tuân lệnh, ông chủ!” Ba Bác Tát vòng qua Sinh Mệnh Thụ, sau đó bay tới bên cạnh Y Lệ Toa Bạch, uy hiếp: “Vẫn mong nữ vương bề hạ đừng manh động, nếu không... Hừ!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Cuối cùng đã đến tay

Sở Thiên đặt Chu Lệ Á bên cạnh Sinh Mệnh Thụ, sau đó giải trừ lớp băng trên người nàng.

“Phu quân, nơi này là...”

Chu Lệ Á vừa mới tỉnh lại đã sững người, sau đó chợt vươn người một cái, “A, sức mạnh của cây này thật dễ chịu!”

“Nếu dễ chịu, vậy thì hấp thu nhiều một chút đi!”

Sở Thiên cười nhẹ nhõm, sau đó bản thân cũng ngồi dưới cây, bắt đầu khôi phục lại thần lực.

Nhìn mái tóc trắng đầy đầu, từng sợi từng sợi đã trở lại màu đen, Sở Thiên biết tất cả những gì mình đã làm đều không uổng phí, con mẹ nó, lão tử lại có thể sống trên nghìn năm rồi!

Dần dần, Sinh Mệnh Thụ bắt đầu có lá vàng rụng xuống.

Ngay sau đó, thân cây cũng bắt đầu quắt queo lại.

Y Lệ Toa Bạch biến sắc, “Phất Lạp Địch Nặc, đừng cố hấp thu nữa, sức mạnh của Sinh Mệnh Thụ bị các người hấp thụ cạn rồi, nếu còn hấp thụ tiếp, hạt giống sinh mệnh cũng bị các người hấp thụ mất.”

“Cái gì là Sinh Mệnh Thụ? Nàng ta đang nói gì vậy?” Chu Lệ Á đứng dậy, thắc mắc hỏi.

“Không cần quan tâm nàng ta!” Sở Thiên nheo mắt cười, sau đó nhẹ nhàng ấn Chu Lệ Á ngồi xuống, “Nghe lời ta đi, tiếp tục hấp thu, sau đó cơn đau đầu của nàng sẽ khỏi...”

“Mẹ kiếp, chuyện gì vậy?”

Sở Thiên không còn cười được nữa, bởi vì hắn cảm thấy, sức mạnh của Sinh Mệnh Thụ vẫn không thể thỏa mãn cho Chu Lệ Á! Hiện tại hai tay hắn đang đặt trên vai Chu Lệ Á, đã bắt đầu thất thoát thần lực một cách dữ dội, và còn cả sinh mệnh nữa!

“Chàng sao vậy?” Chu Lệ Á cũng đã phát hiện sự dị thường của mình, muốn đẩy Sở Thiên ra, nhưng lại phát hiện mình bị dính chặt trên cây, “Phu quân, ta không cử động được, chàng mau thả ta ra!”

Sở Thiên cũng muốn thả, nhưng lại không làm được! Hai tay hắn dường như mọc trên vai của Chu Lệ Á!

“Ba Bác Tát, mau cứu ông chủ người!” Y Lệ Toa Bạch muốn xông lên, lại bị Ba Bác Tát chặn lại.

“Các người đừng qua đây!” Sở Thiên vội hét, hiện tại bất cứ người nào đến gần Chu Lệ Á, e rằng đều bị hấp thụ cạn trong chớp mắt!

Suy yếu, già nua, Sở Thiên cảm giác được mình sắp chết, còn Sinh Mệnh Thụ cũng chỉ còn là đoạn cây khô già héo.

Đừng!

Không gian giới chỉ trên tay Sở Thiên nảy bật lên, sau đó một quyển sách màu đen viền vàng vụt bay ra.

Bút ký của nữ thần Sinh Mệnh? Sở Thiên hoảng hốt nghĩ, mình không hề triệu hoán nó?

Bút ký lơ lửng trên đầu Chu Lệ Á, sau đó, một cột nước tinh khiết phát ra, rồi hòa nhập vào cơ thể của Chu Lệ Á bằng miệng, mũi, tai thậm chí là cả mắt.

Mái tóc dài của Chu Lệ Á biến thành màu đỏ tươi dị thường, dường như còn chảy ra máu tươi, nhưng da của nàng lại là một màu trắng nhợt.

Xoẹt!

Y phục sau lưng Chu Lệ Á nứt toác ra, một đôi cánh dơi dữ tợn xuất hiện!

Sở Thiên nhắm mắt lại, ngày này cuối cùng đã tới rồi...

Tóc đỏ, mắt đỏ, răng nanh, cánh dơi, khuôn mặt kiều diễm quý mị! Những điều này đã chứng tỏ, hậu duệ của thượng cổ Hấp Huyết Bức Vương cấp mười, Chu Lệ Á, đã thức tỉnh!

268. Chương 247: Chu Lệ Á???

Sức mạnh ẩn chứa trong Sinh Mệnh Thụ lớn thế nào? Không người nào biết.

Bút ký của nữ thần Sinh Mệnh rốt cuộc có tác dụng gì? Ít nhất là hiện giờ Sở Thiên vẫn không biết.

Nhưng Sở Thiên biết một chuyện, hai thứ này đã bị Chu Lệ Á hút cạn!

Áp lực! Một áp lực khổng lồ, khí tức uy hiếp chúng nhân chớp mắt đã bao trùm đất trời, cho dù là tháp Cầu Nguyên được hơn trăm cấm chú pháp sư cùng tạo ra, lúc này cũng bị rung động.

Ánh sáng màu xanh nhạt hiện trên người Chu Lệ Á, khiến Sở Thiên không thể không cúi thấp đầu, không dám ngẩng nhìn! Càng không nói đến những pháp thần nhân gian kia, họ đã không có người nào có thể đứng dậy! Bao gồm cả cấm chú pháp sư Ba Bắc Tất!

“Thần lực tầng thứ ba?” Sở Thiên nheo mắt cười, cười một cách khoái trá!

Sức mạnh của Chu Lệ Á tuy vẫn chưa ổn định, nhưng, lại là thần lực tầng thứ ba đường đường chính chính, không kém gì với Hoàng Kim Long Vương, Địa Ngục Cốt Long, những tuyệt đại cường giả cũng có thần lực tầng thứ ba đó!

“Ha ha ha ha...” Sở Thiên không nén được niềm vui cười phá lên, từ nay về sau, trên đại lục đã có thêm một lực lượng có thể đối chọi với thượng cổ ngũ đại ma thú, và người đó chính là vợ của Sở đại thiếu gia hần!

Bình!

Sinh mệnh bị tiêu hao gần hết, khiến Sở Thiên bất chợt ngã xuống đất, nhưng hần không hề lo lắng, có một Chu Lệ Á có thể điều khiển sinh mệnh tiềm lực, hần sẽ còn phải chết sao?

“Khục khục!” Sở Thiên xoa ngực, quần quai giờ tay ra, “Phu nhân, sinh mệnh tiềm lực của ta đã cạn rồi...”

“Liên quan gì đến ta?”

Khóe môi của Chu Lệ Á hiện ra một nụ cười quỷ dị, liếm chiếc răng nanh của mình, sau đó ngồi xuống bên cạnh Sở Thiên.

“Người là ai?” Chu Lệ Á, ngồi xuống, chỉ vào Sở Thiên hỏi.

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên ngây người.

Chu Lệ Á khẽ ngửi mùi trên người mình, sau đó chau mày hỏi: “Trên người ta tại sao lại có mùi của người?”

“Ta là tướng công của nàng, Phất Lạp Định Nặc, ngày nào ta cũng ngủ bên cạnh nàng, đương nhiên là nàng có mùi của ta.” Sở thiên vẫn dựa vào thân Sinh Mệnh Thụ đã khô quắt, ngồi dậy, cười khổ nói: “Không phải nàng đã quên rồi chứ?”

“Thật đáng tiếc, ta đã quên rồi!”

Bất chợt, Chu Lệ Á túm lấy cổ Sở Thiên, nhấc hẳn lên cao: “Một con người hèn mọn nhà ngươi sao có thể xứng làm trượng phu của ta?”

Thè lưỡi ra, Chu Lệ Á liếm cầm của Sở Thiên, cười nói : “Ồ, ta nói sai rồi, ngươi là huyết mạch của Long Thần!”

Sở Thiên không trả lời, thân là bác sỹ thú ý, hẳn chợt nhớ tới một chuyện, đại não của con người là nửa vòng tròn, còn của ma thú cấp mười thì là cả vòng tròn! Lẽ nào khi Chu Lệ Á thức tỉnh, ký ức ở đại não bị tổn hại? Nhưng khi A Mạt Kỳ và Thái Qua Nhĩ thắng cấp sao lại không có chuyện này?

Bịch!

Bút ký của nữ thần Sinh Mệnh rơi xuống một bên, phát ra một âm thanh trầm đục, tiếp theo đó, ánh sáng màu xanh trên người Chu Lệ Á đã nhạt đi nhiều.

“Hả?” Đôi mắt của Chu Lệ Á biến về màu bình thường, “Phu quân, ta... Sao ta lại bóp cổ chàng?”

“Trí nhớ của nàng đã khôi phục rồi sao?” Sở Thiên mừng rỡ nói.

“Tay của ta...” Chu Lệ Á nhìn thấy chiếc vuốt nhọn dài ra của mình, đồng thời cảm giác được đôi cánh đằng sau lưng, “Ta... Ta bị làm sao vậy?”

“Không sao rồi!” Sở Thiên ôm lấy Chu Lệ Á, cười nói: “Có ta ở đây, nàng sẽ không có chuyện gì đâu, chúng ta rời khỏi đây trước đã.”

“Cút ngay!”

Chu Lệ Á lại đẩy Sở Thiên ra, mắt nàng lại biến thành màu đỏ máu.

Ừ ù ù! Bút ký của nữ thần Sinh Mệnh lại phát ra một chuỗi âm thanh.

“Á!” Chu Lệ Á ôm lấy đầu, kêu lên thảm thiết. Hiển nhiên, hai ký ức trong đầu nàng, đang tranh đấu quyết liệt.

Trong lúc nhất thời, Sở Thiên cũng không có cách nào, quay đầu nhìn một vòng, tất cả mọi người vẫn đang khiếp sợ trước áp lực của Chu Lệ Á, toàn bộ đều cúi đầu run rẩy.

“Cút ra ngoài, cơ thể này là của ta, thượng cổ Bức tộc chúng ta...”

“Không, ta là Chu Lệ Á, cơ thể này là của ta!”

Thanh âm của Chu Lệ Á thay đổi kỳ dị, phát ra hai giọng nói không giống nhau.

Xì xì!

Chu Lệ Á phát ra một tiếng kêu không giống con người, nàng chợt giơ đôi tay vuốt nhọn của mình ra, vồ lấy bút ký của nữ thần Sinh Mệnh vào tay mình.

“Ái Lệ Ti, ngươi chết rồi còn muốn giở trò sao?” Chu Lệ Á khê quát một tiếng, rồi xé rách quyền bút ký.

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên cảm giác được cái chết đang tới gần, vừa định trốn đi, có điều đã quá muộn.

Một chùm sáng màu xanh biếc đã chụp lấy Sở Thiên, sau đó từ từ hấp thụ hẳn.

“Ha ha, Phất Lạp Dịch Nặc, cơ thể này là của ta rồi.” Đôi mắt đỏ máu yêu dị khác thường, Chu Lệ Á cười nói: “Ngươi từ từ hưởng thụ đi, đây chính là cảnh giới của thần lực tầng thứ ba.”

“Mẹ kiếp, trả lại cơ thể cho vợ ta!” Sở Thiên giận dữ chửi một câu.

“Vợ ngươi đã không còn tồn tại nữa rồi.”

Chu Lệ Á khê cười, xoay người bay lên đỉnh tháp Cầu Nguyệt, tuy nàng đi rồi, nhưng linh vực trên người Sở Thiên vẫn không biến mất, A Mạt Kỳ hiện tại có thể điều khiển phạm vi của linh vực, còn Chu Lệ Á

cao hơn một bậc, đã không cần dùng thần lực đã dẫn phát được lĩnh vực! Chạm tay là đến, sinh mệnh tiềm lực của thiên hạ đều đã là bệch nhân của nàng.

“Sức mạnh của tháp này không tồi!” Chu Lệ Á lắc lư chiếc đầu, đồng thời hai tay nhấc lên, “Hút!”

Tháp Cầu Nguyên nghìn tầng, lĩnh vực cấm ma pháp nghìn tầng, cộng thêm đó là hơn vạn pháp sư trong đó, thứ sức mạnh này, trong mắt Chu Lệ Á chỉ là không tồi mà thôi.

“Á...”

Tiếng kêu thảm thiết vang ra từ trong tháp Cầu Nguyên, bởi vì Chu Lệ Á đã bắt đầu hấp thu sức mạnh của họ.

Trừ những pháp thần cường đại vẫn có thể giữ lại chút tinh lực cho mình, những người khác, đều đang kêu thảm thiết rồi đào dạt đổ ngã, nhưng nhiều người khác, ngay cả kêu thảm cũng không kịp kêu!

“Quá chậm rồi!” Chu Lệ Á vẫn không bằng lòng.

“Ông chủ, chúng ta cùng tấn công lĩnh vực trên người ngài!” Ba Bác Tát không quan tâm đến áp lực trên người, bay lên đỉnh đầu của Sở Thiên.

“Vô dụng thôi, thần lực tầng thứ ba không phải là thứ ta và ngươi có thể chống lại được!” Sở Thiên cười khổ, sau đó linh quang vụt hiện, hét: “Ba Bác Tát, dùng quyền bút ký đó!”

“Ta biết rồi!”

Ba Bác Tát cùng nhìn thấy quyền bút ký đã bị xé rách.

Đôi tay nhăn nheo thịt nát cầm lấy quyền bút ký, Ba Bác Tát ấn quyền bút ký trên lĩnh vực.

Xoẹt xoẹt!

Ánh sáng của lĩnh vực nhạt dần đi, có điều vẫn không đủ để phá vỡ!

Khốn kiếp! Sao lại quên nhỉ! Lão tử vẫn còn một món thần khí! Sở Thiên nheo mắt cười, xoay tay lấy ra Lưỡi đao Phán Quyết, chém bổ vào lĩnh vực.

Ầm!

Lĩnh vực rốt cuộc cũng đã vỡ nát ra, chính lúc lĩnh vực bị nứt toác, Sinh Mệnh Thụ, bút ký nữ thần! Hai món di vật của Ái Lệ Ti, cùng lúc tiếp xúc lên Lưỡi đao Phán Quyết.

“Mẹ kiếp, thật thoải mái!” Sở Thiên không nén được cao giọng hét một tiếng, bởi vì hắn cảm thấy, sức mạnh vô tận từ Lưỡi đao Phán Quyết, đang truyền vào người hắn.

Chỉ chốc lát sau, Sinh Mệnh Thụ đã chết khô, bút ký nữ thần đã mờ nhạt không còn chút ánh sáng, còn Sở Thiên, đã khôi phục được đến trạng thái toàn thịnh!

“Ba Bác Tát, người đem Dịch Áo tránh đi!”

Dứt lời, Sở Thiên nhấc Lưỡi đao Phán Quyết lên, xông về hướng Chu Lệ Á, “Trả cơ thể lại cho vợ ta!”

“Có thể thoát ra được?” Chu Lệ Á ngạc nhiên sững sốt một lát, sau đó cười lạnh nói: “Chỉ dựa vào thần lực tầng thứ nhất của ngươi cũng muốn đấu với ta? Hừ!”

“Thời gian cầm cố!”

Lĩnh vực của Sở Thiên đã mở rộng. Có điều, Chu Lệ Á chỉ khinh thị cười, “Lĩnh vực Long Hoàng tầng thứ nhất? Ha ha, quá yếu!”

Chu Lệ Á chỉ chớp động cánh dơi sau lưng vài cái, sau đó, lĩnh vực của Sở Thiên đã bị thổi tan.

“Cũng tốt, để ta giết ngươi trước!”

Nói rồi, Chu Lệ Á bước vài bước trên không, đi về hướng Sở Thiên.

“Cho người biết thế nào là lĩnh vực thực sự!” Chu Lệ Á ngẩng đầu lên, khẽ quát: “Tầng thứ nhất - Hấp Thu Sinh Mệnh!”

Sở Thiên bị khóa trên không, sinh mệnh lại bắt đầu thất thoát.

“Tầng thứ hai, Hấp Thu Thần Lực!”

Lần này, thần lực của Sở Thiên đã biến mất.

“Tầng thứ ba...”

Đột nhiên, Chu Lệ Á dừng lại, bắt đầu ngưng trọng nhìn về phía Đông.

“Chu Lệ Á, nàng nhớ ra ta rồi sao?” Sở Thiên lại tưởng rằng trí nhớ của Chu Lệ Á lại hồi phục lại, liền vui mừng quá đổi, lao lên.

“Cút ngay!”

Chu Lệ Á đẩy Sở Thiên ra, sau đó thần sắc chợt biến đổi, “Mạnh quá! Thần lực tầng thứ ba đỉnh phong, lúc gia gia toàn thịnh cũng chỉ được như vậy!”

“Sao vậy?” Sở Thiên thấy Chu Lệ Á run rẩy, sắc mặt nghiêm trọng nhìn về phía Đông, hần bèn nhìn về hướng Đông, có điều cũng không có phát hiện gì.

“Trả lại các người!” Chu Lệ Á quát lớn một tiếng, hai tay ấn xuống, sức mạnh hấp thu vừa rồi đã trút lại toàn bộ vào tháp Cầu Nguyên.

Sau khi làm xong mọi chuyện, Chu Lệ Á vụt biến mất, thì ra là muốn... chạy trốn!

“Đứng lại!” Sở Thiên một tay bắt lấy nàng, “Trả cơ thể...”

Bình!

Sở Thiên lại bị Chu Lệ Á đấm văng đi.

Chính lúc này, bầu trời bắt đầu xuất hiện một ba động khác thường, chớp mắt, bầu trời xanh ngắt như bị méo đi.

Phong khí, mây tụ! Vân vụ cuộn cuộn trên bầu trời ngưng kết lại, nơi có thể chạm tay đến, chỉ là một vùng trơn ướt.

Khí thể của Chu Lệ Á chớp mắt đã biến mất, hai cánh run rẩy, thần sắc hốt hoảng muốn bỏ trốn.

“Hải chi lực!”

Trong biển mây bay ra mấy đạo thủy khí, bắt đầu uốn lượn quanh người Chu Lệ Á.

Phụt phụt!

Chu Lệ Á bị đập vào thủy khí, không nhúc nhích được thêm.

“Ta liều mạng với người!” Chu Lệ Á nhướng mày, hai tay không ngừng biến đổi trước ngực, “Lĩnh vực tầng thứ ba, Sinh Mệnh thác loạn!”

Một đạo thủy khí chợt phân tách ra, ném Sở Thiên về phía xa, sau đó từng đạo thủy khí bắt đầu phân tách ra từng tia nhỏ...

Vô số thủy khí ôm trọn lấy Chu Lệ Á, sau đó ấn mạnh xuống!

Ầm!

Một âm thanh trầm nặng vang lên, lĩnh vực tầng thứ ba của Chu Lệ Á vẫn chưa thành hình, đã bị đè nát.

“Người muốn làm gì?” Chu Lệ Á thần sắc sợ hãi, run giọng hỏi: “Ta với người không oán không thù, tại sao lại làm khó cho ta?”

Một nhân ảnh cường tráng hiện ra trong tầng không, hần không chú ý tới Chu Lệ Á, mà chấp tay về phía Sở Thiên. “Phất Lạp Định Nặc điện hạ, từ sau lễ tân hôn của ngài, chúng ta đã lâu không gặp rồi!”

“Ca ngọị nữ thần Sinh Mệnh! Sa Lỗ, sao lại là ngươi?” Sở Thiên thở phào một hơi, người đến hóa ra là thủ hạ của Hải Vương Biển Cầm Bào Uy Nhĩ, Sa Lỗ !

Sa Lỗ mỉm cười nhàn nhạt, nhìn về Chu Lệ Á, cười nói: “Điện hạ, huyết thống của phu nhân ngài đã thức tỉnh rồi!”

“Ca ngọị nữ thần Sinh mệnh! Ha ha!” Sở Thiên lại bày ra nét mặt thần côn chuẩn mực, cười nói: “Sa Lỗ tiên sinh, chúng ta là hàng xóm, chuyện này... vẫn phải nhờ ngài giúp đỡ rồi.”

“Điện hạ không nói, ta cũng sẽ làm.” Sa Lỗ khom người nói.

Dứt lời, Sa Lỗ giương tay, một quyển trục rực đỏ bay đến tay của Chu Lệ Á.

Tiếp đó, Sa Lỗ nghiêm sắc mặt, giọng nói trang nghiêm khác thường: “Hậu duệ Hấp Huyết Bức cấp mười Chu Lệ Á, Hải Vương Biển Cầm Bào Uy Nhĩ bệ hạ có lời mời!”

269. Chương 248: Cảnh Giới Không Thể Chạm Tới

“Bào Uy Nhĩ tìm ta?”

Chu Lệ Á lắc đầu thật mạnh, “Ta không đi!”

“Ngươi không muốn đi ư?” Sắc mặt của Sa Lỗ trở nên băng lạnh, chỉ vào thiệp mời trong tay Chu Lệ Á, nói: “Thiệp mời của bệ hạ ngươi đã cầm, mong đừng trái hẹn!”

“Ta không cần!” Chu Lệ Á vung tay ném trả thiệp mời về. “Hả?” Thiệp mời vẫn dính chặt vào tay của Chu Lệ Á. Thiệp mời của Biển Cầm, là tuyệt đối không thể thu lại! Sa Lỗ chấp tay nói: “Ngươi không cần thử nữa, thiệp mời là do đích thân Bào Uy Nhĩ bệ hạ viết, sức mạnh trên đó, cho dù là gia gia Khổ Đức Lạp của ngươi cũng không thể chống cự!”

Dứt lời, Sa Lỗ vẫn đề nguyên dáng điệu ấy, nói: “Mời đi cùng ta!”... Ca ngọị nữ thần Sinh Mệnh, Sở Thiên neho mắt lại, dù nói thế nào thì Chu Lệ Á cũng là lão bà của hắn, Sở Thiên dù thế nào cũng không thể để nàng đi Biển Cầm tìm cái chết, “Ha ha, Sa Lỗ tiên sinh, lần trước ta quên không hỏi ngươi. Ngươi có chức vụ gì ở Biển Cầm?”

Sa Lỗ khom người nói: “Điện hạ, ta là thị vệ lưu linh của bệ hạ!” Bào Uy Nhĩ còn cần hộ vệ sao? Sở Thiên trong lòng thầm khinh bỉ một câu, có điều cũng đã yên tâm, Sa Lỗ có thần lực tầng thứ ba là thủ lĩnh hộ vệ còn dễ nói, nếu như hắn chỉ là một tiểu binh bình thường, vậy thì thực lực của Biển Cầm quá khủng khiếp rồi. “Ha ha.” Sở Thiên cười chân thành một cách dị thường. “Sa Lỗ thủ lĩnh, chúng ta đã hàng xóm rồi, ngươi xem, Chu Lệ Á là phu nhân của ta, cơ thể hiện tại của nàng có chút vấn đề...”

Nói rồi, Sở Thiên kéo lấy tay của Chu Lệ Á, ngạc nhiên hơn là Chu Lệ Á không hề cự tuyệt, “Chuyện này... Ngươi có thể để ta đem Chu Lệ Á về nhà, đợi ta chữa khỏi cho nàng rồi, sẽ đưa nàng ta đi Biển Cầm được không.”, “Chuyện này ta không có quyền quyết định.” Sa Lỗ chấp tay nói, cười tỏ ý xin lỗi, “Ta không thể làm trái mệnh lệnh của bệ hạ!”, “Vẫn không thể nói lỏng một chút sao?” Sở Thiên cười khô khan nói: “Năm đó khi Bào Uy Nhĩ bệ hạ mời Đức Khổ Lạp , không phải cũng cho hắn thời gian xử lý hậu sự sao?”

“Hậu sự? Ha ha.”

Sa Lỗ chợt vụt tắt nụ cười. “Điện hạ, Bào Uy Nhĩ mời những cường giả này, không phải là muốn giết bọn họ.”, “Ha ha, chuyện này đương nhiên ta biết, Bào Uy Nhĩ bệ hạ trước nay đều có tấm lòng quảng đại bao dung, hơn nữa với thực lực của lão nhân gia người, cũng không cần đích thân động thủ với những người này.” Một loạt các câu nói nhỉnh bợ được Sở Thiên tung hô. Chính lúc sắc mặt Sa Lỗ vui vẻ, Sở Thiên chợt hỏi: “Không biết bệ hạ mời Chu Lệ Á đi làm gì”, “Bệ hạ chỉ là muốn mời họ tỷ thí thần kỹ một chút.” Sa Lỗ nói.

Tỷ thí? Lô Định Tam Thế tỷ thí cùng tên khát cái đầu đường về cách trị nước sao? Cũng giống như vậy, Bào Uy Nhĩ tỷ thí thần kỹ với Chu Lệ Á? Con mẹ nó! Mượn cớ. Sở Thiên chửi thầm trong lòng, sau đó nói: “Các cường giả trên đại lục nhiều như vậy. Bệ hạ không nhất định phải tìm Chu Lệ Á để tỷ thí chứ, ha ha, có thể tìm người còn mạnh hơn Chu Lệ Á mà.”

Sa Lỗ khẽ lắc đầu, “Thượng cổ ngũ đại ma thú, trong đó đã có ba người đã đến làm khách Biển Cầm rồi. Hoàng Kim Long Vương Mạch Khăng Tích thân mang trọng thương, không thể rời khỏi Địa Cực Băng Nguyên, cho nên, ma thú mạnh nhất trên đại lục bây giờ. Chính là Chu Lệ Á. “Chuyện này...” Sở Thiên nheo mắt lại, đồng thời cầu khẩn một câu, tiểu Mặc Phỉ Đặc, vì tẩu tẩu của ngươi, ca ca chỉ có cách bán đứng hai vị đại ca của ngươi thôi. “Ha ha, chuyện này cũng không nhất định, ma thú trong địa ngục cũng vẫn rất mạnh. Chẳng hạn như Ba Nhĩ và Dịch Á Lạc. Bào Uy Nhĩ bệ hạ có thể đi tìm họ mà!”

“Địa ngục tam đại thần thú? Chuyện này không thể được.” Sa Lỗ nói: “Tuy bệ hạ có thể xé rách không gian, mở thông đạo tam giới, nhưng pháp tắc không gian là do Sáng Thế Thần chế định ra, bệ hạ không thể nào tùy ý làm loạn pháp tắc, ra vào địa ngục.” “Không đúng rồi!” Sở Thiên cười một cách vô tội, “Không lâu trước đây ta còn gặp Dịch Á Lạc nữa! Chính là ở thánh địa của đại thảo nguyên Huyền Hà.” “Dịch Á Lạc đã từng đến nhân gian!” Sa Lỗ trầm ngâm giây lát, sau đó ôm quyền nói, “Đa tạ điện hạ đã nói tin tức này cho ta, Biển Cầm sẽ cảm tạ người, có điều, Chu Lệ Á phu nhân vẫn phải đi Biển Cầm một chuyến.”

Sở Thiên sốt ruột hẳn lên. Lắc đầu lia lịa, nói: “Ngoài Mạch Khăng Tích ra, thượng cổ ngũ đại thần thú còn có một Ma Căn nữa mà? Bào Uy Nhĩ bệ hạ tại sao không tìm hắn?” Sa Lỗ cười, “Gia Tắc Nhĩ Ma Căn đích thực là một đối thủ tốt. Có điều hắn đã mất tích mấy nghìn năm nay rồi. Tuy bệ hạ có thể tìm thấy hắn, nhưng bệ hạ của ta không có hứng thú với hắn.” “Không hứng thú? Không phải là sợ không đánh lại hắn chứ?” Sở Thiên dùng cách khích tướng nói.

“Hừ!” Sa Lỗ nghiêm sắc mặt lại, “Trong thượng cổ ngũ đại ma thú. Ma Căn đứng hàng đầu tiên. Hắn đích thực rất mạnh, có điều, bệ hạ của chúng ta trong vòng mười nhịp thở cũng có thể đánh cho hắn trở lại nguyên hình, sau hai mươi nhịp thở có thể khiến hắn thần hồn câu diệt!” Nói rồi, Sa Lỗ cười cổ quái, “Nếu như ngươi có thể đạt đến cảnh giới của bệ hạ. Đồng thời gặp được Ma Căn, ngươi sẽ biết tại sao bệ hạ của chúng ta lại không có hứng thú với hắn.” “Ta sao có thể đạt được tới cảnh giới của Bào Uy Nhĩ bệ hạ chứ?” Sở Thiên bắt đầu giở trò vô lại. Một tay ôm Chu Lệ Á vào lòng, cười nói: “Ha ha, đại lục Huyền Thú lớn như vậy, nói không chừng còn có cường giả nào đó đang giấu mình? Phiền ngươi có thể nói với bệ hạ một tiếng, với thân phận hàng xóm, thư thả cho một chút để dàn xếp được không?”

“Ha ha.” Bộ dạng vô lại của Sở Thiên, khiến người làm sứ giả như Sa Lỗ cũng phải lắc đầu cười, “Điện hạ không cần nói nữa, trên đại lục bất cứ cường giả nào đạt đến tầng thứ ba, đều nhận được thiệp mời của bệ hạ, Chu Lệ Á phu nhân cũng không ngoại lệ.”

“Phát Lạp Dịch Nặc, chỉ cần ngươi có thể không để ta đi Biển Cầm, ta có thể trả lại cơ thể cho phu nhân ngươi!” Chu Lệ Á giữ chặt cứng lấy Sở Thiên. Sở Thiên chỉ biết cười khổ, hắn vẫn chưa có tư cách để bàn điều kiện với Biển Cầm!

“Chu Lệ Á phu nhân. Mời!” Sa Lỗ đưa ra lời mời, hơn nửa lần này, sắc mặt hắn đã rất khó coi. “Đợi một chút!” Sở Thiên nheo mắt lại, bởi vì hắn nhớ tới một cái tên. Bỏ tay của Chu Lệ Á ra, Sở Thiên bước tới bên cạnh Sa Lỗ, khẽ tai nói nhỏ: “Nếu như Thần Hoàng Tư Đặc n không muốn Chu Lệ Á đi thì sao?”

Sa Lỗ sắc mặt chợt ngầy ra, một lúc lâu sau, hắn mới hỏi: “Sao ngươi biết Tư Đặc n?”, “Ngươi biết dung mạo của Tư Đặc n không?” Sở Thiên làm ra vẻ thần bí hỏi. “Biết, Tư Đặc n miện hạ(*) có dung mạo rất giống ngươi.” Sa Lỗ hoài nghi, hắn nói: “Nhưng... vẫn mong điện hạ đừng để ý, ta đã kiểm tra qua cơ thể của ngươi, ngươi chỉ có huyết mạch Long Thần mờ nhạt, hoàn toàn không phải là huyết thống của thượng cổ thần tộc, hơn nữa, Lạp Hi Đức cũng đã từng đích thân thừa nhận với Bào Uy Nhĩ bệ hạ. Nói ngươi là cháu trai của hắn.”

(*) miện hạ: dùng để chỉ những cường giả cực mạnh.

Dò xét lại Sở Thiên một lần nữa, Sa Lỗ lắc đầu, “Điện hạ đừng đùa giỡn nữa, có lẽ chỉ là trùng hợp mà ngươi lại giống Tư Đặc n miện hạ thôi, nếu như ngươi thật sự là đoạn mạch của thượng cổ thần tộc, thì không thể nào che giấu được nổi vua của ta.” Sở Thiên nét mặt cao thâm khó đoán. “Không sai. Ta chỉ có huyết mạch Long Thần mờ nhạt, nhưng ngươi không phát hiện. chỉ dựa vào huyết mạch mờ nhạt này của ta, tại sao trong vòng một năm lại có thể tu luyện được đến tầng thứ nhất đỉnh phong không?”

“Tốc độ tu luyện của ngươi quả thực rất nhanh? Lẽ nào ngươi còn có huyết mạch khác?” Sa Lỗ cuối cùng cũng đã bị Sở Thiên làm cho mơ hồ. Sở Thiên nheo mắt không nói gì. Ngược lại ôm chặt lấy Chu Lệ Á.

Theo ám thị của Sở Thiên, tư duy của Sa Lỗ đang mở rộng đến mức khó ngờ: “phu thê? Đúng rồi, phụ hệ của ngài là huyết mạch Long Thần, nhưng không ai biết huyết thống mẫu hệ của người! Lẽ nào...”

Sở Thiên mỉm cười không nói! Trong lòng thâm nghĩ: Lão tử chưa từng nói gì, đều là Sa Lỗ người tự mình tưởng tượng đấy nhé. Nếu như ngày nào đó bại lộ, Bào Uy Nhi không có cơ nào gây phiền phức cho lão tử! Thần sắc của Sa Lỗ ngưng trọng lại, chấp tay nói: “Điện hạ xin chờ chốc lát, ta muốn thỉnh chỉ thị vua của ta!” Sa Lỗ xoay người đi, nói nhỏ vài câu vào đá thông tin. “Điện hạ, vua của ta đã hạ chỉ ý!” Sa Lỗ chỉ về Chu Lệ Á, “Điện hạ chỉ là không muốn phụ nhân của người đến Biển Cầm, nhưng linh hồn và sức mạnh của người này đã không phải là của Chu Lệ Á phụ nhân người rồi.”

“Nhưng cơ thể của nàng vẫn còn!” Sở Thiên vội đính chính lại. “Ha ha, ý của vua của ta là, cơ thể và linh hồn của Chu Lệ Á vẫn là của người.” Sa Lỗ cười nói: “Bệ hạ chỉ cần linh hồn và sức mạnh của hậu duệ Hấp Huyết Bức cấp mười!” Sở Thiên nghe không hiểu ý, bất chợt, tất cả mọi thứ trong đất trời đều ngưng lại.

Ngay trước mặt của Chu Lệ Á, không khí bắt đầu quay cuồng, vạn vật dần biến mất, trong chớp mắt, một lỗ hổng rộng không khổng lồ xuất hiện.

Không một tiếng động, một đạo hồng quang bay ra từ trong lỗ hổng, chụp vào người Chu Lệ Á. “Á ~~~~” Chu Lệ Á kêu lên thảm thiết, sau đó ôm đầu giãy dụa. Có điều, trước mặt một sức mạnh tuyệt đối, bất cứ sự giãy dụa nào cũng đều uống phí! Một đỏ một xanh, hai quang cầu thoát ly khỏi người của Chu Lệ Á, sau đó bị hút vào lỗ hổng!

Lỗ hổng trống không hài lòng biến mất. Còn Chu Lệ Á lại biến thành bộ dạng ôn nhu đáng yêu. Sa Lỗ nói tiếp: “Điện hạ, linh hồn và sức mạnh của hậu duệ Hấp Huyết Bức cấp mười đã được vua của ta đích thân lấy đi rồi, hiện tại Chu Lệ Á phụ nhân chỉ còn lại thần lực sơ cấp nhất. Có điều, sau này nàng ta sẽ không xuất hiện một linh hồn khác!”

Dứt lời, Sa Lỗ cũng xoay người biến mất. Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Biển Cầm cách nơi này ít nhất cũng phải mấy vạn dặm, lẽ nào Bào Uy Nhi có thể vận dụng thần lực cách mấy vạn dặm sao? Sở Thiên ngưỡng mộ chửi một câu: Cái lão bất tử này đúng là không phải người, không đúng, vốn dĩ hẳn không phải là người, nên nói là, cái lão bất tử này quả nhiên là quái vật dị thường!” Chu Lệ Á mở mắt ra, “Ta...”

“Đừng nói gì hết, đợi rời khỏi nơi này, ta sẽ giải thích với nàng.” Sở Thiên cười khổ nhìn xuống đất, phía dưới, còn có một mớ hồ sơ bắt cóc đang đợi hẳn thu dọn! “Phất Lạp Dịch Nặc, người hài lòng rồi chứ?!” Y Lệ Toa Bạch chậm rãi bay lên, “Hiện tại sức mạnh của người đã hồi phục rồi, tính cả Ba Bác Tát và Dịch Áo, chúng ta không người nào là đối thủ của người! Người còn muốn thế nào?”

Sở Thiên tặc lưỡi, chuyện phiền phức rồi, tuy hẳn không sợ vương quốc Ai Nhi Sâm. Có điều hẳn sợ Mai Lâm. Sợ không cách nào giải thích được với An Đông Ni! Mai Lâm cũng chán nản ra khỏi tòa tháp. “Phất Lạp Dịch Nặc. Người là thân vương Khải Tát, lại làm ra chuyện thế này. Ài... Hi vọng hai nước sẽ không có chiến tranh!”, “Hắc hắc.” Sở Thiên gượng gạo cười, “Chuyện quốc gia, tốt hơn để sứ giả Khải Tát đến bàn đi.”

Dứt lời, Sở Thiên dùng thần lực quét qua mặt đất. Ở nói không xa, Đạt Mã Nhi đang ngồi trên một ngọn cây, thần sắc quý dị quan sát hết tất cả.

“Cầm!”

Thân ảnh khẽ lay động, Sở Thiên đã bắt Đạt Mã Nhi đến trước mặt Y Lệ Toa Bạch, “Nữ vương bệ hạ, đây là Khải Tát sứ giả...”

“Cứu mạng a!”

Đạt Mã Nhi chỉ nhìn thấy trước mắt hoa lên, sau đó đã bay lên trời, kết quả lão béo bị dọa đến giật mình. Sau đó, hẳn nhìn rõ Y Lệ Toa Bạch trước mặt, liền hét lớn một cách thê lương, “Phụ nhân, nàng không thể nhìn thấy ta!”

270. Chương 249: Nguy Cơ Của Đảo Bồ Lô Trạch

Y Lệ Toa Bạch là vợ của Đạt Mã Nhi?

Sở Thiên ngậy người, Mai Lâm cười khỏ cúi đầu, còn Y Lệ Toa Bạch thì mặt đỏ tía tai. “Nói cái gì? Ai là vợ của người!?”

Bốp!

Đạt Mã Nhĩ đánh một bạt tai thật mạnh vào mặt mình rồi gượng gạo cúi thấp đầu, “Chuyện này... Nàng không phải! Hắc hắc, ta quên rồi, nàng không cho phép ta nói thật.”

Chuyện này không được tính là nói thật sao? Y Lệ Toa Bạch ai oán nhìn Đạt Mã Nhĩ, sau đó lắc đầu, “Nhiều năm như vậy rồi, người vẫn chẳng thay đổi.”

Sở Thiên nheo mắt lại. Lẽ nào, người mà Đạt Mã Nhĩ luôn muốn gặp, lại chính là nữ vương Ai Nhĩ Sâm - Y Lệ Toa Bạch sao? Ha ha, có ý tứ!

“Ha ha!” Đạt Mã Nhĩ vò đầu, cười khô khan: “Các người từ từ nói chuyện, ta... Ta còn có việc.” Nói rồi, Đạt Mã Nhĩ ôm lấy đầu. Xoay người bỏ chạy. “Quay lại!” Y Lệ Toa Bạch sắc mặt tái nhợt. “Năm xưa người đã chạy, ta không trách người. Nhưng hôm nay... Người vẫn muốn chạy trốn sao?” Sở Thiên cười. “Lão ca, không phải huynh đã làm chuyện gì không phải với nữ vương chứ?”, “Ta nào có!” Đạt Mã Nhĩ rối lên. Chỉ vào Sở Thiên hét lớn: “Phát Lạp Dịch Nặc tuy người là huynh đệ của ta nhưng không thể nói linh tinh!” Nói rồi, Đạt Mã Nhĩ tội nghiệp giơ pháp bào trên người mình lên. “Người nhìn bộ dạng của ta, ngay cả thịt còn không ăn nổi, lấy đâu ra tiền làm loạn!”

“Ồ!” Sở Thiên giả vờ sức tỉnh, gật đầu cảm thán: “Cũng tức là nói, nếu như huynh có tiền thì nói không chừng sẽ làm loạn hả. Ha ha. Lão ca huynh chẳng chịu nói sớm. Huynh đệ ta cái khác thì không có, nhưng mua cho người mấy vạn nữ nô xinh đẹp thì cũng không thành vấn đề! Như vậy đi, quay về ta tặng thẳng đến nhà người!”

“Ta không cần!” Đạt Mã Nhĩ lấm lét liếc nhìn Y Lệ Toa Bạch. Sau đó nét mặt bi thương, khẩn cầu với Sở Thiên: “Huynh đệ, người đừng hại ta nữa.” Lúc này, Y Lệ Toa Bạch đã bay tới trước mặt Đạt Mã Nhĩ, nhìn lão đầu mập mạp này một lát, ngạc nhiên nói: “Người... Sao lại ngay cả thịt cũng không ăn được?”, “Hắn không những không ăn nổi thịt, mà còn nợ ta tiền nữa!” Sở Thiên đệm thêm một câu.

“Đạt Mã Nhĩ thiếu người bao nhiêu, ta trả thay hắn!” Y Lệ Toa Bạch đối với Sở Thiên vẫn lãnh đạm lạ thường. Có điều nàng đối với Đạt Mã Nhĩ lại là một nét mặt khác, “Người là đại thần ma pháp của Khải Tắt. Sao lại...”, “Ta không phải lo cho đứa trẻ ở quê hương sao?” Đạt Mã Nhĩ ngượng ngùng nói. Dứt lời, Đạt Mã Nhĩ cúi thấp đầu. Tung người bỏ chạy, quay đầu nói: “Ta đi trước đây.”, “Người...” Y Lệ Toa Bạch khóc không ra nước mắt.

“Nữ vương bệ hạ. Còn không mau đuổi theo!” Mai lâm thúc Y Lệ Toa Bạch một cái. Sau khi Y Lệ Toa Bạch đuổi theo Đạt Mã Nhĩ, Mai Lâm xoay sang Sở Thiên nói. “Ài! Phát Lạp Dịch Nặc. Hiện tại người muốn thế nào?” Sở Thiên vẻ mặt cười giả lả, vô lại nói: “Vẫn mong sư nương dạy bảo.”

“Người còn biết sư nương ta à?” Bộ dạng của Sở Thiên khiến Mai Lâm dở khóc dở cười, lắc đầu cười nói: “Bỏ đi, chỗ An Đông Ni ta sẽ giấu giúp người. Hắn sẽ không biết người bắt cóc sư nương đâu !”

“Hắc hắc, đa tạ sư nương!” Sở Thiên thở phào một hơi.

“Nhưng chuyện người gây hấn với vương quốc Ai Nhĩ Sâm, chuyện này tính thế nào?” Mai Lâm tiếp tục nói: “Nữ vương sẽ không bỏ qua như vậy đâu.”

“Y Lệ Toa Bạch thì ta không lo nữa.” Sở Thiên bĩu môi nói : “Cùng lắm thì khai chiến!”

“Sao người có thể như vậy được!” Mai Lâm gõ vào đầu Sở Thiên một cái. “Nếu như chiến tranh xảy ra, người biết sẽ có bao nhiêu người chết không?”

Chỉ cần người chết không phải là người của lão tử là được! Sở Thiên thầm mắng một câu. Sau đó nói: “Vậy làm thế nào? Đảo Bồ Lô Trạch tuyệt đối không xin lỗi với Ai Nhĩ Sâm!”

Mai Lâm bắt lực nhìn Sở Thiên. Biết lời này của hắn là thực, bèn chỉ về hai người đang truy đuổi nhau phía xa, bắt đắc dĩ nói: “Người nghĩ cách để Đạt Mã Nhĩ ở lại bên cạnh nữ vương. Như vậy nữ vương sẽ không có tâm tư tìm người gây phiền phức nữa.”

“Hai người họ rốt cuộc là chuyện gì?” Sở Thiên hỏi.

“Đều là họa do phụ hoàng Lô Dịch Tam Thế gây ra.” Mai Lâm nói: “Mấy chục năm trước. Nữ vương khi vẫn còn là công chúa học tập ở Khải Tắt. Hoàng đế Khải Tắt lúc đó vì muốn thao túng Ai Nhĩ Sâm, đã phái rất nhiều quý tộc trẻ tuổi đi theo đuổi nữ vương, nữ vương không né tránh được, bèn tìm Đạt Mã Nhĩ làm bìa đỡ đạn, nhưng ai biết được...”

“Bọn họ giả lại hóa thật?” Sở Thiên trong lòng thầm nghĩ: Chuyện này... quá tầm thường!

“Không sai.” Mai Lâm cười khỏ nói: “Sau đó khi nữ vương về nước, Đạt Mã Nhĩ vẫn là một pháp sư tùy quân bình thường. Cho đến bây giờ, tuy hắn đã trở thành đại thần ma pháp, nhưng công chúa năm xưa cũng đã là nữ vương, thân phận của hai người...”

“Đạt Mã Nhĩ vì chuyện này mà không dám gặp Y Lệ Toa Bạch?”

“Cũng không hoàn toàn là vì chuyện này.” Mai Lâm chợt thấp giọng nói: “Năm xưa, sau khi nữ vương về nước đã có một đứa con.”

“A!” Sở Thiên kinh ngạc bật thốt.

Mai Lâm tiếp tục nói: “Ai Nhĩ Sâm chúng ta không giống Khải Tắt, nếu như quý tộc trong nước và lãnh chúa biết được nữ vương có con với đại thần nước khác, họ có quyền bãi miễn nữ vương.”

“Ta hiểu rồi.” Sở Thiên gật đầu. “Cứ giao cho ta.”

Dứt lời, Sở Thiên rời đi, lại bắt được Đạt Mã Nhĩ.

“Phất Lạp Dịch Nặc. Người muốn làm gì?” Y Lệ Toa Bạch giận dữ nói.

“Người câm miệng!” Sở Thiên quát, sau đó xoay đầu nhìn Đạt Mã Nhĩ, “Pháp luật quý tộc của đế quốc, quý tộc hạ cấp nên đối đãi với quý tộc thượng cấp thế nào?”

Đạt Mã Nhĩ sững người. Nói theo phản xạ tự nhiên: “Chỉ cần có lợi cho đế quốc. Quý tộc hạ cấp phải phục tùng vô điều kiện với mệnh lệnh của quý tộc thượng cấp.”

“Vậy thì tốt!” Sở Thiên lấy lệnh bài thân vương nhét vào tay Đạt Mã Nhĩ, “Ta lấy thân phận thân vương đế quốc mệnh lệnh cho hầu tước Đạt Mã Nhĩ! Từ hôm nay, người phải ở lại vương quốc Ai Nhĩ Sâm một năm, thúc đẩy sự giao lưu ma pháp giữa hai nước!”

“Không được a!” Đạt Mã Nhĩ xua tay liên hồi.

“Người dám kháng lệnh!” Sở Thiên uy hiếp nói.

Đạt Mã Nhĩ bị sợ đến giật mình, vội thi lễ nói: “Tuân lệnh!”

Sở Thiên vẫy tay với Y Lệ Toa Bạch. “Trong vòng một năm. Người có cơ để cả ngày ở bên cạnh Đạt Mã Nhĩ rồi. Chuyện còn lại hai người tự giải quyết đi. Ta đi đây!”

“Đợi một chút!” Y Lệ Toa Bạch gọi Sở Thiên lại. “Dựa vào thực lực của người. Cho dù ta muốn báo thù cũng không phải là đối thủ của người... Chuyện tháp Cầu Nguyên thì bỏ đi. Có điều nể mặt Đạt Mã Nhĩ ta nhắc nhở người. Vừa rồi Ba Bác Tắt vì muốn tránh né cấm chú. Đã triệu hoán Cốt Long! Hừ! Tốt hơn là người hãy nghĩ cách giải thích với A Cổ Lạp Sơn đi!”

Tìm thấy khí cầu của mình ở trên tháp cầu nguyên, sau đó Sở Thiên vội vàng trở về đảo Bồ Lôi Trạch

Dọc đường đi, Sở Thiên đã giải thích tất cả với Chu Lệ Á, đồng thời bảo đảm nhất định sẽ cứu Đức Khố Lạp ra.

Cũng may Chu Lệ Á trước nay đều thông tình đạt lý. Không giống như con cún bắt lương nào đó, cho nên Sở đại thiếu gia tránh được số phận bị ngủ ngoài phòng khách.

Dưới sức mạnh thúc đẩy phi thuyền của Ba Bác Tắt, mười ngày sau, Sở Thiên đã đến không phận của eo biển Bồ Lôi Trạch.

Phía xa xa, Sở Thiên đã nhìn thấy một quầng sáng màu xanh biếc đang bao trùm đảo. Không ai có thể nhìn thấy tình hình trong đảo.

“Quả nhiên là thần lực tầng thứ ba!” Sở Thiên nheo mắt lại. “Ba Bác Tát, hiện tại chỗ nào có thể hạ cánh.”

“Học viện Tế Tự ở trung ương eo biển tuy bị chấn động của ba động, nhưng tổn thất không lớn, hiện tại vẫn lên lớp bình thường. Ở đó có thể hạ cánh.”

“Được! Hạ cánh ở đảo Bồ Lô Trạch trước!”

Trong học viện, các phòng ốc và lớp học đã bị vỡ hỏng, có điều các học trò vẫn lên lớp theo đúng quy định. Điều này khiến Sở Thiên rất hài lòng.

“Điện hạ. Cuối cùng người cũng đã về rồi!” Điều kỳ lạ là, người ra đón Sở Thiên lại chính là Hắc Âm đại chủ giáo Thác Nhĩ Đốn!

“Là người?” Sở Thiên cau mày hỏi: “Chuyện ta đã rõ. Tình hình hiện nay trên đảo thế nào rồi?”

“Lực lượng bên ngoài đảo quá lớn, người của chúng ta không lên được.” Chần chờ một lát, Thác Nhĩ Đốn nói: “Có điều. Người của các thế lực khác cũng đã đến không ít.”

“Những người khác? Có ai?” Sở Thiên vội hỏi.

“Hồng Nguyệt Thành, A Cổ Lạp Sơn, Hoàng Kim Thành Bảo, Giáo Đình...” Thác Nhĩ Đốn báo ra một loạt các tên tuổi, sau đó nói: “Hiện tại trên đại lục truyền rằng, tình hình trên Đảo Bồ Lô Trạch, là vì có thần khí xuất thế! Cho nên những thế lực tinh thông thần lực đều phái người đến đây.”

“Con mẹ nó! Một lũ con lợn. Lại dám có chủ ý với lão tử!” Sở Thiên đại nộ, địa bàn của mình bản thân mình rõ nhất. Đảo Bồ Lô Trạch ngoại trừ một ngôi mộ ra. Vốn không có thần khí nào cả! Huống hồ thần khí mạnh nhất trong tam giới, đang ở trong giới chỉ của Sở Thiên !

Sở Thiên vốn định do thám tình hình kỹ lưỡng. Có điều tình hình hiện tại đã không cho phép nữa. “Ba Bác Tát, người đi cùng ta!”

Sở Thiên cùng Ba Bác Tát bay lên trên không, nhìn xuống phía dưới, Bồ Lô Trạch có mấy nghìn đảo nhỏ. Nhưng hiện nay những đảo nhỏ ấy cơ hồ đã bị thần lực bao trùm.

Vòng sáng màu xanh bao quanh một vòng, sau đó Sở Thiên phát hiện mấy đạo thần lực trên đảo nhỏ vẫn còn sót lại. Có lẽ là những cường giả của các thế lực khác.

Ba Bác Tát do dự một lát, rồi nói: “Ông chủ, những người đó rất mạnh, nếu như động thủ, hai chúng ta có lẽ...”

Sở Thiên gật đầu. “Tránh họ ra. Chúng ta đi mặt khác.”

Ở đường biên thần lực màu xanh, Sở Thiên tìm một đảo nhỏ đáp đất. Sau đó, hắn và Ba Bác Tát đều ngậy người.

Dưới một góc cổ thụ cao lớn, một thân ảnh trắng muốt đang nằm ngủ phì phò trên một tảng đá, còn bên cạnh nó, còn đặt một vò rượu Phục Từ Đặc thượng phẩm.

“Tiểu Bạch? Sao nó lại không bị cấm chế?” Ba Bác Tát nghi hoặc nhìn Sở Thiên.

Sở Thiên mù mờ lắc đầu, “Ta cũng muốn biết!”

Lúc này, gió biển thổi qua, Tiểu Bạch tỉnh lại.

Uể oải gơ chiếc vuốt ra, sau đó Tiểu Bạch ôm lấy vò rượu. Có điều, nét mặt lại đau khổ, bởi vì trong vò rượu chỉ còn lại đúng một ngụm!

“Ư!”

Thở dài, Tiểu Bạch nghiêng rặng, quay đầu không còn nhìn vò rượu nữa, sau đó buồn phiền ôm đầu. Đung đưa chiếc đuôi nhỏ một cách đáng thương.

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Sở Thiên dở khóc dở cười, Đảo Bồ Lô Trạch bị hủy, vậy mà tên này lại vẫn còn tâm tình mà uống rượu.

Xấn tay chân lên bước qua, Sở Thiên túm lấy Tiểu Bạch, quát: “Trong nhà thế nào rồi!”, “Grừ”, có điều sau khi nhìn kỹ là Sở Thiên, Tiểu Bạch hai mắt lập tức sáng rực lên, liếm môi dùng chiếc chân nhỏ ra hiệu — Bỏn tiểu thư muốn uống rượu!

Sở Thiên vừa định tức giận, có điều cơn giận vừa đến miệng, lại biến thành lời an ủi nhẹ nhàng, “Ha ha, tiểu bảo bối, nói cho ta biết trong nhà thế nào rồi, rồi ta cho người uống rượu!”

“Ừ ư!” Tiểu Bạch nóng nảy vung vuốt. Sau đó nhảy ra khỏi tay Sở Thiên, cong đuôi đi về tầng thần lực đó.

Sở Thiên không hiểu ý của Tiểu Bạch, sau đó kéo Ba Bác Tát đến, “Theo Tiểu Bạch!”

Ào ào!

Tiểu Bạch cào trên mặt đất, sau đó một cửa động nhỏ hẹp xuất hiện.

“Ừ!” Tiểu Bạch gọi Sở Thiên, sau đó men theo cửa động nhỏ, chui vào vòng sáng, xuyên qua thần lực tầng thứ ba đã vây khốn A Mạt Kỳ và gây khó khăn cho vô số cường giả!

271. Chương 250: Vì Tương Lai, Hãy Ăn Đi!!!

Sở Thiên và Ba Bác Tát theo Tiểu Bạch vào bên trong đảo.

Một mặt khác của Bồ Lô Trạch Đảo lúc này, lại xảy ra tranh chấp. Thái Qua Nhĩ của Hoàng Kim Thành, Liên Thành của Hồng Nguyệt Thành, còn có Phất La Đa của A Cổ Lạp Sơn. Ba người đối thị với nhau, tình thế bất kiếm dương cung! Còn phía sau ba người, mấy giáo chủ của Giáo Đình đang cúi thấp đầu thương lượng gì đó. Bầu không khí im lặng hồi lâu. Liên Thành lên tiếng đầu tiên. “Hai vị, khí tức của thần lực chỉ là lời đồn đại mà thôi. Chỉ vì một lời đồn mà động can qua, điều này thật không đáng.”

“Hừ, nếu như biết là lời đồn, tại sao người vẫn còn ở đây?” Thái Qua Nhĩ lạnh lùng nói. “Phất Lạp Địch Nặc điện hạ là bằng hữu của Hồng Nguyệt Thành chúng ta. Chẳng ta ta chỉ ở lại đây. Giúp hắn trông nhà mà thôi.” Liên Thành cười nói. “Bằng hữu? Ha ha.” Phất La Đa cười. “Ta còn là lão ca của Phất Lạp Địch Nặc đấy. Có người huynh trưởng này giúp hắn trông nhà là đủ rồi. Liên Thành tiên sinh mời về cho!”

“Ta cũng là đại ca kết bái của Phất Lạp Địch Nặc!” Thái Qua Nhĩ quắc mắt nhìn trừng trừng, nói: “Thay huynh đệ mình trông nhà. Cũng nên có một phần của ta, Liên Thành, nơi này không có chuyện của người nữa rồi.” Liên Thành thầm cười nhạt, Hoàng Kim Thành và A Cổ Lạp Sơn đều là ma thú, họ dường như đang muốn liên thủ, để đối phó với Hồng Nguyệt Thành.

Quét nhìn mấy vị giáo chủ, Liên Thành cười nói: “Mấy vị bậc nhân của thần, các người muốn thế nào?” Một giáo chủ vận tử bào trong số đó nói: “Chúng ta chỉ là phụng lệnh đến thu thập tin tức, chuyện của mấy vị không can hệ đến chúng ta!” Nói rồi, hắn dẫn theo các giáo chủ còn lại lui ra. “Nếu đã như vậy... Ha ha.” Liên Thành giang tay, trong không khí xuất hiện một ngọn thương rực lửa. “Thái Qua Nhĩ, chúng ta dùng vũ lực giải quyết đi. Người thắng, có thể ở lại đây tiếp tục tìm kiếm thần khí!”

“Được, ta phụng bồi tới cùng!” Thái Qua Nhĩ vung tay chuẩn bị xuất thủ. “Ha, hai vị hình như quên mất A Cổ Lạp sơn chúng ta rồi! Phất La Đa vỗ tay, tiếp đó, mười mấy con Cự Long màu vàng xuất hiện sau lưng hắn. “Long Thần Vệ!” Liên Thành hơi biến sắc. Còn Thái Qua Nhĩ thì nghiêng răng, quát: “Ta mặc kệ người là gì, đánh trước rồi nói!”

Ầm!

Một cuộc hỗn chiến đã xảy ra.

...

Lúc này, bên trong Bồ Lô Trạch Đảo.

Được Tiểu Bạch dẫn đường. Sở Thiên và Ba Bác Tát bước vào một khu vực tràn ngập khói xanh. “Ông chủ, Tiểu Bạch lão đại sao có thể không bị hạn chế bởi thần lực?” Vừa bước đi, Ba Bác Tát thắc mắc hỏi: “A Mạt Kỳ cũng không có thực lực này a?” Sở Thiên tặc lưỡi chỉ về Tiểu Bạch, nói: “Cái thứ này, e rằng chỉ có chúng thần mới biết nó làm gì.”

“Ừ,” Tiểu Bạch quay đầu lại, bất mãn trừng mắt nhìn Sở Thiên, sau đó há miệng chỉ về trước mặt. Ý là chúng ta tới rồi! Khí xanh quá dày! Ba Bác Tát vốn không thể nào nhìn rõ cảnh sắc trước mặt, còn Sở Thiên nhờ Long huyết, mới miễn cưỡng nhìn thấy một ngôi nhà gỗ phía trước mặt. Trước ngôi nhà gỗ, Sát Lâm Na đang chăm chú sắp xếp lại quyển trục trong tay. “Sát Lâm Na, ta về rồi!” Sở Thiên khê giọng hô. “Chàng cuối cùng đã về!” Sát Lâm Na nhìn thấy Sở Thiên, sắc mặt mừng rỡ, nhưng rồi lại cười khổ. “Chàng đã nhìn thấy rồi đấy, đảo Bồ Lô Trạch có lẽ đã bị hủy.”

“Có thể?” Sở Thiên hỏi: “Rốt cuộc có chuyện gì? Sao mọi người lại ở trên đảo nhỏ này. Bên trong đảo thì sao?” “Đừng nói chuyện vội, chàng mau vào trị thương cho A Mạt Kỳ!” Sát Lâm Na kéo lấy Sở Thiên, đưa hắn vào trong phòng gỗ, A Mạt Kỳ ở bên trong đang nằm hôn mê trên giường. Vừa nhìn thấy thương thể của A Mạt Kỳ, Sở Thiên đã neho mắt lại, có điều không phải vì không có cách chữa trị, mà là thương thể này hắn đã từng nhìn thấy!

Vết cắn bị thương! Nói chính xác hơn là vết răng cắn của động vật thuộc loài chó! Trên cổ A Mạt Kỳ không ngừng rỉ ra máu màu vàng kim. Hơn nữa còn chốc chốc có một dịch thể màu đen chảy ra. Thương thể của Dịch Á Lạc năm đó, giống hệt với A Mạt Kỳ lúc này! “Yên tâm, A Mạt Kỳ sẽ không có chuyện gì đâu.” Sở Thiên bắt đầu chữa trị. “Những người khác đâu?”

“Chúng ta đã bị thất lạc rồi.” Sát Lâm Na nhìn thấy A Mạt Kỳ không sao nữa, mới yên tâm nói. “Một tháng trước, vào đêm có ba vầng Hồng Nguyệt, A Mạt Kỳ đột nhiên đi ra từ nơi tu luyện, nói cho ta biết có một sức mạnh cường đại xuất hiện ở Bồ Lô Trạch Đảo, để ta sớm có chuẩn bị. Vì đề phòng bất trắc, ta đã sai Tề Bách Lâm khởi động hệ thống phòng ngự, nhưng không ngờ kẻ địch quá mạnh. Lại có thần lực tăng thứ ba! Kết quả thần lực của kẻ địch va chạm với kết giới phòng ngự, tạo ra một trận lốc xoáy lớn, sau đó trên đảo biến thành thể này.”

“Kẻ địch trông thể nào?” Sở Thiên ngừng dao phẫu thuật hỏi. “Ta không biết.” Sát Lâm Na lắc đầu. “Lúc đó chỉ có A Mạt Kỳ đi nghênh chiến, chưa đến khắc sau, hắn đã thân mang trọng thương chạy về. Đến lúc A Mạt Kỳ đưa ta chạy đến hòn đảo nhỏ này. Hắn cũng hôn mê luôn.”

Lau mồ hôi trên trán Sở Thiên, Sát Lâm Na nói: “Chậm thôi, ánh sáng xanh này có lẽ là lĩnh vực thần lực tăng thứ ba. Ở bên trong đó, lực lượng của chúng ta bị cấm chế rồi.” Sở Thiên sững người. Thử kiểm tra. Quả nhiên, hắn không ngừng tự được chút thần lực nào. Sát Lâm Na tiếp tục nói: “Vụ nổ bắt đầu từ trên không phận của bên trong đảo, lúc đó ta đang ôm Tiểu Bạch tẩm cho nó ở bờ biển, cho nên A Mạt Kỳ chỉ cứu được hai người chúng ta, những người khác không có tin tức gì.”

Ba Bác Tát nói: “Ông chủ, ta đi tìm bọn họ.” Sát Lâm Na nói: “Ta cũng muốn tìm họ, có điều hiện tại thực không thể nhìn thấy đường, hơn nữa sức mạnh của chúng ta đã bị cấm chế, cũng không thể nào đi trên mặt biển xa như vậy.”

“Ba Bác Tát, người ở lại chăm sóc A Mạt Kỳ!” Lúc này, cuộc phẫu thuật của Sở Thiên cũng đã kết thúc. Lau tay rồi hắn nói: “Cơ thể của ta được máu Long Hoàng cải tạo qua. Có lẽ có thể đi vào trong đảo.” Nói rồi, Sở Thiên lấy mấy vò rượu còn lại trong giới chỉ ra, giao cho Sát Lâm Na, “Đây là cho Tiểu Bạch, nàng xem chừng nó, đừng để cho người bên ngoài phát hiện.”

“Uhm, chàng yên tâm.” Hít một hơi thật sâu. Sở Thiên nhảy vào trong nước biển đầy đặc khói xanh. Sau đó, theo trí nhớ bơi vào trong đảo. Hơn nửa ngày trời, Sở Thiên mới ở phía xa xa nhìn thấy thành tường của nội đảo, thần lực phía trên nội đảo rất mạnh, thậm chí còn lộ ra vài tia đỏ sẫm! “Cón thuốc xổ không? Cho thêm một ít!” Đột nhiên, Sở Thiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc — Mặc Phi Đặc! “Mau uống đi, sau đó đi vào nhà cầu!” Giọng của Mặc Phi Đặc nghe có vẻ đắc ý, không hề có cảm giác nguy hiểm.

Sở Thiên tinh thần chấn động, ra sức bơi qua đó. Sau đó nhìn thấy một hình ảnh quỷ dị. Các ma sủng đều ở trên đảo, từng con từng con đều có vẻ hoan hỉ hơn hở. “Cố lên! Một, hai, cố lên! Tốt! Thêm một miếng nữa! Cái gì! Không ăn nổi nữa? Vậy thì uống thuốc xổ đi! Đi nhà cầu!” Trên bầu trời, Mặc Phi Đặc đang đứng trên đỉnh đầu NMD, chỉ này chỉ nọ để Hồn Huyết Long ăn từng miếng từng miếng gì đó.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên chớp mắt, cuối cùng xác định mình không nhìn nhầm, thứ mà NMD đang ăn, chính là thần lực trên bầu trời! Phàm là những nơi Hồn Huyết Long há miệng ăn. Bầu trời ngay lập tức khôi phục lại màu xanh ngắt. Năm đó khi bị Mục truy sát, Sở Thiên đã biết NMD có thể ăn thần lực, nhưng hắn không ngờ. Hồn Huyết Long lại có thể mạnh đến mức ăn được cả thần lực tầng thứ ba! Hồn Huyết Long lắc đầu. “Ài, Mặc Phi Đặc thiếu gia, ta không ăn nổi nữa rồi.”

“Đừng, NMD, mọi người trông chờ ngươi ăn, tạo ra một con đường đây!” Các ma sủng nháo nhác gật đầu, “Cố lên! Tiếp tục ăn đi, cố lên!”

“A, ca ca ngươi về rồi! Ha ha, có ý tứ!” Mặc Phi Đặc đã phát hiện ra Sở Thiên. “Ông chủ!” Các ma sủng khom người hành lễ!

Sở Thiên nhìn một vòng các ma sủng của mình, sau đó chỉ vào Hồn Huyết Long, “Ngươi nói đi, xảy ra chuyện gì? Những chuyện khác ta biết rồi, chỉ nói chuyện của các ngươi thôi.”

NMD gật đầu, nói: “Hôm đó sau khi có vụ nổ, ta và mọi người đều bị nhốt trên đảo, sức mạnh của ta bị cấm chế, cũng không tìm được thức ăn. Sau đó ta đói quá đành ăn tạm những thần lực này nhét đầy bụng. Nhưng không ngờ những nơi ta đã ăn đều trở lại bình thường, cho nên...”

“Cho nên họ ép ngươi ăn không ngừng nghỉ chứ gì? “ Sở Thiên phá lên cười, vỗ về Hồn Huyết Long, sau đó chỉ về hướng mình đến, “Bà chủ và A Mạt Kỳ đều ở hướng đó, ngươi theo hướng đó tiếp tục ăn đi!”

“A?” Trước mặt NMD là một khoảng mù mịt.

...

Trải qua một ngày rỗng, Hồn Huyết Long cuối cùng cũng đã ăn đến hòn đảo nhỏ nơi có Sắt Lâm Na, sau đó hắn dùng hai cánh ôm bụng, no đến không còn bay nổi nữa. Lúc này, A Mạt Kỳ cũng đã khôi phục lại. Kể lại cho Sở Thiên nghe tình hình hôm đó. Một tháng trước, có ba vầng hồng nguyệt, A Mạt Kỳ đang ở bên cạnh mộ địa tu luyện, chợt cảm thấy có một luồng sức mạnh cường đại, hắn đã thông báo cho Sắt Lâm Na rồi ra nghênh chiến, nhưng không ngờ đối thủ lại mạnh quá sức tưởng tượng, A Mạt Kỳ chỉ nhìn thấy một bóng đen, sau đó đã bị cắn vào cổ.

Lúc này, hệ thống phòng ngự của Bồ Lô Trạch cũng đã được khởi động, A Mạt Kỳ quần quai cứu được Sắt Lâm Na và Tiểu Bạch rồi, hắn cũng hôn mê bất tỉnh. “Ngươi không nhìn rõ bộ dạng của đối thủ sao?” A Mạt Kỳ xấu hổ cúi đầu, “Ta không những không nhìn thấy đối thủ, hơn nữa cơ hồ người đó thần trí bất minh. Tấn công loạn xạ, cho nên ta mới có thể trốn thoát về đây.”

“Chuyện này không trách ngươi.” Sở Thiên an ủi A Mạt Kỳ, sau đó hỏi: “La Tân đâu? Có tin tức của hắn không?”

“Ai da, ta lại quên mất hắn rồi!” Mặc Phi Đặc vỗ đầu, cười nói: “Sau vụ nổ ta ở bên bờ biển trong nội đảo nhìn thấy hắn, có điều hắn dường như cũng bị người nào đó đánh bị thương, hiện tại vẫn hôn mê ở đó!” La Tân cũng bị đánh bại? Mẹ nó? Lão tử đã đắc tội với ai rồi? Lấy đâu ra một đối thủ mạnh như vậy!

Đột nhiên, Sở Thiên nhìn Hồn Huyết Long nheo mắt cười, bước tới bên cạnh Hồn Huyết Long, cười nói: “NMD còn có thể ăn được nữa không? Tương lai của đảo Bồ Lô Trạch trông chờ vào ngươi rồi!”

“Tôi?” NMD nghi hoặc nhìn Sở Thiên.

Chỉ vào thần lực trên bầu trời, Sở Thiên cười nói: “Mọi người nhìn xem đây là cái gì? Thần lực, hiện tại tầng thần lực này ở trên không phận của đảo Bồ Lô Trạch này, người khác không lọt vào được, nhưng chúng ta lại có thể ăn được nó!”

“Không sai!” Sắt Lâm Na cũng cười, “Để NMD ăn thần lực phạm vi bên trong, có điều để lại tầng ngoài cùng ở ngoài. Như vậy, Bồ Lô Trạch Đảo chúng ta đã có một lớp phòng ngự mạnh nhất! Ha ha, hơn nữa như vậy, chúng ta còn có thể bỏ đi hệ thống phòng ngự, cải tạo thành hệ thống tấn công của đảo Bồ Lô Trạch!”

Sở Thiên cười chán rồi, mới đưa cho Hồn Huyết Long một bình thuốc xổ, nói: “Cố gắng ăn đi, tương lai của Bồ Lô Trạch Đảo, phải nhờ ngươi ăn mà có đấy!”

272. Chương 251: Lời Mời Của Long Hoàng

Thân hình của Hồn Huyết Long cực kỳ to lớn nên lượng cơm hán ăn cũng nhiều hơn rất nhiều so với người thường. Có điều, đây chỉ là đối với con người như Sở Thiên, còn đối với Bồ Lô Trạch rộng vạm vỡ thì dạ dày của hán vẫn là quá nhỏ.

Ngồi trên đầu NMD, Sở Thiên bắt đầu tưởng tượng nếu người có thể nuốt được Thần Lực là Ni Mễ Tư hoặc Sa Khắc thì có phải tốt không?!

Đã mười ngày rồi, Hồn Huyết Long dù có dốc hết sức ăn cũng chỉ tạo ra được một con đường rộng nối giữa hòn đảo Sát Lâm Na ở và đảo trung tâm.

Công Mạc Phi Đặc, Sở Thiên nhìn ra bờ biển, “Mạc Phi Đặc, La Tân bất tỉnh ở chỗ nào?” Sở Thiên nhíu mày hỏi.

La Tân, đó chính là người mà Sở Thiên đang muốn tìm! “Sắp đến rồi.” Mạc Phi Đặc chỉ về phía mép vực ở đằng xa: “Ồ kia kìa! NMD, mau ăn đi!”

NMD cắn môi, nhăn nhó mở miệng ra! Trên một cái cây khô ở mép vực, La Tân đang bị treo trên đó, người mềm oặt, không biết còn sống hay đã chết. Cái kính trên sống mũi gần như nát vụn.

“Mau cứu hán đi!”

Để La Tân nằm trên đầu của Hồn Huyết Long, Sở Thiên kiểm tra vết thương cho La Tân. Cơ thể La Tân không có gì đáng ngại, nhưng có điều rất lạ. Làn da của La Tân vốn rất đẹp, trắng hồng mềm mại, rất ra dáng thư sinh. Nhưng giờ thì người hán toàn một màu đen, như gặp phải một vụ nổ bom vậy. Gỡ áo của La Tân ra, Sở Thiên phát hiện sợi chỉ đỏ mà ông hán tặng cũng biến thành màu đen.

Ca ngời Nữ thần Sinh mệnh!! Không phải La Tân buộc mình vào quả bom đấy chứ? Sở Thiên trầm nghĩ. Vết thương của hán nếu đổi là A Mạt Kỳ thì e là cũng bị nổ tan xác rồi.

Được chăm sóc tỉ mỉ, cuối cùng La Tân cũng tỉnh lại.

“Ông chủ...”

“Vết thương của ngươi đã khỏi rồi. Tối hôm đó ngươi nhìn thấy gì? Ai đánh ngươi bị thương vậy?” Sở Thiên hỏi.

“Ta không nhìn thấy.” La Tân lắc đầu, “Tối hôm đó đang làm cơm, ta đột nhiên nghe thấy tiếng báo động trên đảo. Ngay sau đó ta nhìn thấy một vùng sáng đỏ rồi sau đó thì không biết gì nữa.”

Khốn kiếp! Ngay đối thủ cũng không nhìn thấy! Rốt cuộc thì lão tử đã đắc tội với ai? Trên đại lục thì gần như chỉ có Bào Uy Nhi là có thực lực này. Nhưng Hải Vương Biển Cấm không thể nào lại làm khó mình được?

Sở Thiên đầu óc mơ hồ.

Sửa kính cho La Tân xong thì lên đường.

Lại qua một ngày, Sở Thiên đến một trong hai hòn đảo lớn của Bồ Lô Trạch — hòn đảo Ni Mễ Tư. Có điều Ni Mễ Tư không có ở đây.

Nhìn mặt biển trống trơn, Sở Thiên chết sững.

Chút chút!!

Đúng lúc ấy, có vô số chuột nhô lên khỏi mặt biển. Sở Thiên biết chúng, chúng chính là con cháu của Ni Mễ Tư. Có điều, hình như chúng... to hơn! Những con chuột lúc trước chỉ to khoảng cái nắm tay giờ đã bằng con cáo rồi!

Rào!!!

Mặt biển tách ra, một hình dáng to lớn nhô lên từ dưới đáy biển. “Cuối cùng ông chủ cũng về rồi! Ài, ta là Ni Mễ Tư!”

“To thật đấy!” Mặc Phi Đặc mở to mắt nhìn con chuột, “Địa Ngục Xích Huyết Bạo Long mà đại ca nuôi cũng không to bằng!”

Sở Thiên đau đớn nghĩ, giờ Ni Mễ Tư và con cháu hẳn đã to hơn gấp mười mấy lần, phải tốn bao nhiêu tiền mới nuôi nổi chúng đây?!

“Ông chủ lo không nuôi nổi Ni Mễ Tư phải không?” NMD bỗng hỏi. Sở Thiên khẽ gật đầu.

“Không sao. Ông chủ nhìn kia. Hồn Huyết Long hắt đầu chỉ cho Sở Thiên một hòn đảo cách đây không xa.

“Ca ngợi Nữ thần Sinh mệnh!! Chẳng lẽ đảo Bồ Lô Trạch của ta... lại xảy ra khủng hoảng sinh học?! Hòn đảo đó chính là kho dự trữ lương thực của Bồ Lô Trạch. Trên đảo đang nuôi các loại heo, trồng các loại cây rau xanh. Giờ chúng cũng to lên rồi.

“Ca ca nhìn kia, là Sa Khắc!” Mặc Phi Đặc chỉ vào đám heo. Quả nhiên, Sa Khắc đang ở trên một xiên thịt nướng to hơn hẳn mấy chục lần cắn điên cuồng!

Mắt của Sa Khắc cũng trở nên đỏ rực, “Nhiều thức ăn quá!!”

.....

Lộ trình tìm kiếm vẫn tiếp tục.

Trong mật thất dưới địa đạo, Tổ tôn của Tề Bách Lâm được tìm thấy rồi. Họ đang nghiên cứu làm thế thể nào để chuyển đổi Thần Lực ở trên trời thành Thần Lực của đại pháo!

Trên đảo Thanh Đồng, mười hai đầu sỹ thần thánh đều sử dụng Thần Lực ở trên trời điên cuồng tu luyện. Sau khi thấy Sở Thiên, họ vẫn cuồng nhiệt như vậy nhưng không hề kinh ngạc, vì họ biết, thần thánh thực sự sẽ không bỏ rơi họ!

Cuối cùng cũng tìm được hết rồi. Sở Thiên thở phào nhẹ nhõm.

Mở một cuộc họp trên hòn đảo nhỏ ở tạm thời, Sở Thiên nói cho Tề Bách Lâm về chuyện mình đã phát hiện ra Thần Lực và Ma Lực của An Đông Ni hợp thành một thể thống nhất. Nghe rồi tên cuồng khoa học này liền bắt đầu nghiên cứu làm thế nào để khống chế Thần Lực.

Dưới sự nỗ lực của Hồn Huyết Long, đảo Bồ Lô Trạch đã hồi phục lại như bình thường, trừ việc trên trời có thêm một lớp Thần Lực tầng thứ ba.

.....

Một tháng sau, ở ngoài đảo Bồ Lô Trạch.

Uỳnh uỳnh!!!

Sau tiếng nổ đinh tai, hai cái bóng một vàng một đỏ tách nhau ra. Thái Qua Nhĩ giận dữ: “Phát La Đa, rốt cuộc ngươi giúp ai?”

Xa xa phía ngoài, Phát La Đa cùng với mười mấy Long Thần Vệ đang đứng nhìn, “Hai người đã đánh cả tháng nay rồi, không thấy mệt sao? Hề hề, chẳng qua là ta muốn hai người nghỉ ngơi một chút!”

Liên Thành vẫn với cái phong độ thanh thoát, dắt thanh trường kích sau lưng nói: “Thái Qua Nhĩ vương tử, ta đã nói từ lâu rồi, không dựa vào A Cổ Lạp Sơn được!”

“Đã một tháng rồi!” Liên Thành ngoảnh đầu nhìn Bồ Lô Trạch bao phủ bởi Thần Lực, “Theo tin từ Học viện Tế tự, một tháng trước Phát Lạp Dịch Nặc đã trở về Bồ Lô Trạch. Nếu quả thật có Thần Khí thì e là đã bị hắn tìm thấy rồi. Chúng ta có đánh nữa cũng phí sức thôi, người thấy có phải không?”

“Hừ, ai biết được tin đấy thật hay giả?” Thái Qua Nhĩ lạnh lùng: “Thần Lực ở đây mạnh như vậy, ta không tin Phát Lạp Dịch Nặc có thể vào trong!” vừa nói Thái Qua Nhĩ lại lườm Phát La Đa “Trưởng lão, tin tức ta nhận được là lần cuối cùng Phát Lạp Dịch Nặc xuất hiện là ở vương quốc Ai Nhĩ Sâm bắt trói Ngũ Đại Pháp Thần. Lúc ấy quần gia của hắn là Ba Bác Tát còn triệu hồi ra Cốt Long!”

Mặt Phát La Đa biến sắc: “Đây là việc của A Cổ Lạp Sơn chúng ta, không cần người quản!”

“Ha ha, thật thú vị!” Liên Thành cười. “Hải cốt của đồng bào mình bị người ta luyện thành Cốt Long, vậy mà trưởng lão Phất La Đa lại có tâm trạng ở đây để tìm Thần Khí! Ha ha, thì ra đây chính là sự tôn nghiêm của huyết mạch Long Thần!”

“Người muốn chết hả?”

Mười mấy con Cự Long sau lưng Phất La Đa cùng phản ứng lại.

“Chiến Thần Lực — Phá Giáp!”

Thanh trường kích trong tay Liên Thành chuyển động, vạch ra một vết sáng đỏ kỳ lạ.

Rầm!! rầm!!

Long Thần Vệ bị đánh rơi xuống đất!!

Nhẹ nhàng vuốt lưỡi kích, Liên Thành cười khê, “Nếu không phải sư phụ Ba Đế bảo thủ hạ của ta nương tay thì... hắc hắc...”

Grào~~~

Mười mấy con Cự Long gầm lên, khí thế tăng lên ngàn ngút.

“Đây chính là Long Thần Chiến Kỹ trong truyền thuyết sao?” sắc mặt Liên Thành không hề thay đổi, để trường kích ngang trước mặt “Nghe nói, các người có thể kích hoạt Thần Lực thượng cổ bên trong huyết mạch để tạm thời sử dụng? Khà khà, có điều cái đi mượn đó có độ được với cái ta đã vất vả khổ luyện không?”

Nói rồi, Liên Thành giơ trường kích lên. Bầu trời xanh ngọc bích vì ánh sáng của Thần Lực bỗng trở lại bình thường. Bởi vì, Thần Lực trên đảo Bồ Lô Trạch biến mất rồi.

“Ca ngợi Nữ thần Sinh mệnh!” Sở Thiên chân bước trên không, chậm rãi đi tới, “Không ai nói với các người sao? Đánh nhau trước cửa nhà lão tử sẽ phải trả giá rất đắt đấy!”

Nói rồi, Sở Thiên liếc nhìn Liên Thành “Thứ trong tay người là cướp của ta phải không nhỉ?”

Liên Thành vênh mặt cười: “Thượng cổ thần vật, ai mạnh thì được, diện hạ không trách người khác được!”

“Ừm, câu này lão tử thích!” Sở Thiên gục gặc, “Nếu người đã cướp đi được thì nó là của người!”

Thái Qua Nhĩ nhìn thấy Sở Thiên thì lập tức cười lớn: “Ha ha, huynh đệ, đệ làm ta lo chết được! Sao rồi, đảo Bồ Lô Trạch của đệ không sao rồi chứ?”

“Người thấy đảo Bồ Lô Trạch có vẻ có chuyện gì sao?” Sở Thiên cười, “Có điều đáng tiếc là ta không tìm được Thần Khí, nhưng Thần Lực lại có một ít!”

Thái Qua Nhĩ cười bối rối.

“Còn không cút đi?! Các người còn muốn làm khách ở Bồ Lô Trạch hả?” A Mạt Kỳ cũng xuất hiện rồi. “Tiền của ông chủ không dùng để tiếp đãi đồ vô dụng!”

Đồ vô dụng? Những lời ấy của A Mạt Kỳ vừa ra khỏi miệng là Liên Thành và Thái Qua Nhĩ đã dùng dùng lửa giận.

“Không phục à? Hừ!” một luồng sáng vàng lóe lên trên người A Mạt Kỳ, chớp mắt xuất hiện hai A Mạt Kỳ khổng lồ Thái Qua Nhĩ và Liên Thành.

“Thái Qua Nhĩ, Thần Lực của người là do ông chủ ban cho, nếu còn muốn giữ lại thì cút ngay!” A Mạt Kỳ vung tay một cái, Thái Qua Nhĩ biến mất trong không trung.

“Đánh với ta? Phụ hoàng Ngũ Tư của người thì may ra!” nói xong, A Mạt Kỳ liền biến mất. Còn A Mạt Kỳ kia thì nhìn Liên Thành đang bị tóm gọn trong tay “Người thì càng không được. Có điều, với thứ trong tay người kia thì chắc có thể tránh được chiêu thứ nhất của ta!”

“Ta không tránh, vì ta là người thông minh!” Liên Thành cười, “Ta không phải đối thủ của người, cứ cho là tránh được một lần thì cũng không tránh được lần thứ hai. Hắc hắc, ta không muốn phí sức!”

“A Mạt Kỳ, để hần đi đi!” Sở Thiên phẩy phẩy tay.

“Đúng thế, người nên để ta đi. Bồ Lôị Trạch vẫn chưa đủ thực lực để trở mặt với Hồng Nguyệt Thành đâu.” Liên Thành bình thản nói, “Thực lực của sư phụ Ba Đế các người không tưởng tượng được đâu!”

“Ba Đế? Hần không phải chỉ ở đỉnh phong của tầng thứ hai thôi sao? Ừm, tương đương với Long Hoàng, cũng chỉ cao hơn A Mạt Kỳ nửa tầng mà thôi.” Sở Thiên cười.

“Làm sao người biết?” sắc mặt Liên Thành bắt đầu xấu đi.

“Hơn nữa ta còn biết Ba Đế có thể đột phá lên tầng thứ ba nhưng hần không dám!” Sở Thiên chỉ về hướng đông, “Hàng xóm của ta cho ta biết đấy!”

“Hải Vương Biển Cầm?”

Sắc mặt Liên Thành tối sầm lại, giằng ra khỏi tay A Mạt Kỳ bay mất “Đa tạ điện hạ giáo huấn, cáo từ!”

Nhìn bóng của Liên Thành, Sở Thiên cười khẩy rồi quay lại nhìn Phất La Đa.

Nãy giờ không nói câu nào, sắc mặt Phất La Đa lạnh như băng. Còn Long Thần Vệ ở phía sau thì nhìn Sở Thiên với ánh mắt giận dữ.

“Phất Lạp Dịch Nặc, Long Hoàng bệ hạ mời người đến A Cổ Lạp Sơn để giải thích việc Cốt Long của Ba Bác Tát là ở đâu ra!”

Dứt lời, Phất La Đa và Long Thần Vệ đi khỏi.

“Ở đâu ra? Ha ha, đương nhiên là do lão tử dùng tiền thuê mấy người giết vài con Cự Long rồi!”

“A Mạt Kỳ, ngày mai chúng ta đi A Cổ Lạp Sơn!” Sở Thiên lơ lơ nắm đấm về phía A Mạt Kỳ, “Còn nhớ không? Ông chủ từng nói, chúng ta sớm muộn gì cũng đâm chết con thần lằn già Long Hoàng đấy!”

273. Chương 252: Lăn Thứ Ba Đến A Cổ Lạp Sơn

Đảo Bồ Lôị Trạch.

Dưới sự giúp đỡ của đám chuột biển dị, đảo trung tâm bị hủy hoại bởi vụ nổ không những lấy lại được vẻ tươi đẹp như xưa mà còn có chút thay đổi.

Điều cơ mật nhất của gia tộc Phất Lạp Dịch Nặc, hệ thống phòng vệ đảo Bồ Lôị Trạch đã vô tình được cải tạo thành hệ thống tấn công. Bởi vì cỗ máy mà Tề Bách Lâm chế tạo ra đã khổng lồ được Thần Lực ở trên trời, Sở Thiên không còn cần sự bảo vệ nào khác nữa. Trên đỉnh núi cao nhất ở đảo trung tâm, Sở Thiên cho xây dựng một điện đường tráng lệ, được gọi tên là Quang Minh thần điện. Cái này Sở Thiên đặt vì cảm kích An Đông Ni. Bây giờ Quang Minh thần điện trở thành hội trường của gia tộc Phất Lạp Dịch Nặc.

“Tướng công, chàng đi A Cổ Lạp Sơn thật sao?” Sát Lâm Na lo lắng, “Cự Long tộc đã chiếm cứ A Cổ Lạp Sơn đã hàng vạn năm nay, nếu chàng xung đột với chúng...”

“Nàng yên tâm, chi tiết về A Cổ Lạp Sơn, Lạp Hy Đức đã nói cho ta lâu rồi.” Sở Thiên chỉ vào tấm bản đồ A Cổ Lạp Sơn cười, “Long Hoàng ở đỉnh phong tầng thứ hai, ba trăm Long Thần Vệ, mười vị trưởng lão tối cao, ngoài ra là hai mươi bảy Cự Long cấp chín luôn sẵn sàng chiến đấu, tuy chúng khá mạnh, nhưng ta vẫn nuốt gọn được!”

“Bà chủ an tâm!” A Mạt Kỳ cười, “Bây giờ Long Hoàng muốn đối phó với ta ít nhất cũng phải cần một ngày. Có thời gian một ngày này đủ để ông chủ loại hết những người còn lại.”

Sát Lâm Na vẫn không thấy yên tâm, “Lạp Hy Đức chỉ hiểu về A Cổ Lạp Sơn của 5000 năm trước. Ai dám chắc trong 5000 năm này A Cổ Lạp Sơn không có thêm sức mạnh mới?!”

“Sợ gì chứ? Bồ Lôị Trạch cũng có vũ khí bí mật mà.” Nói rồi, Sở Thiên liếc về phía sau lưng.

“Thề chết bảo vệ Thần thánh chân chính!”

Mười hai đầu sĩ thần thánh đồng thanh hô to.

“Sắt Lâm Na, chuyện ở nhà nhờ nàng!” Sở Thiên đứng dậy, “A Mạt Kỳ, NMD, Ba Bác Tát, còn cả các đầu sỹ thần thánh, các người cùng ta đến A Cổ Lạp Sơn!” Sở Thiên quay sang Ba Bác Tát, “Hiện giờ Bội Kỳ và đoàn kị sỹ thánh điện thế nào rồi?”

Ba Bác Tát cười hắc hắc, “Rất mạnh!”

“Vậy thì tốt!” Sở Thiên gật đầu, “Bảo họ di chuyển về A Cổ Lạp Sơn!”

“Ông chủ muốn triệu hồi Bội Kỳ về?”

“Không chỉ Bội Kỳ! Tập trung cả Lỗ Tây Nạp và cao thủ chọn ra từ binh đoàn của người ở ngoài đảo tập luyện! Địch Áo, tăng cường chương trình ở Học viện, trước khi ta về phải cho ba trăm học viên Khải Tát tốt nghiệp hạng cao! Tề Bách Lâm, nhanh chóng hoàn thành cải tạo Ni Mễ Tư! Sách Long, trong vòng ba tháng hãy làm cho ba nghìn con Sư Thửu của gia tộc Phan Mạt Kỳ có được trình độ của không quân đế quốc!”

Có thể nghĩ thấy được mùi tanh của máu từ những lời vừa rồi của Sở Thiên. Sắt Lâm Na chớp mắt, “Chiến tranh bắt đầu chưa?”

“Ta đã nhận lời với sư phụ.” Sở Thiên nheo mắt lại.

Bốn người nước Khải Tát là Sắt Lâm Na, Ba Bác Tát, Địch Áo, Sách Long cùng cười. Sự cuồng nhiệt của chiến tranh đã thấm vào máu mỗi người dân Khải Tát rồi.

.....

Lần này đến A Cổ Lạp Sơn, Sở Thiên đã chuẩn bị sẵn sàng để trở mặt, vì vậy mà ngay Boeing hẳn cũng không mang, đi theo chỉ có cao thủ!

Đế Đô Khải Tát, Bàng Bối Thành, trong hoàng cung.

Đêm khuya, Sở Thiên xuất hiện trước long kỷ của bộ chỉ huy tổ cao. Lô Địch Tam Thế đang ngáp đầu trong công văn bỗng ngẩng lên, “Phát Lạp Địch Nặc, người muốn gì?”

“Hắc hắc, bệ hạ yên tâm, ta không đến gây rắc rối cho ngài đâu!” Sở Thiên ném cho Lô Địch Tam Thế một tấm bản đồ, “Ngài xem cái này đi!”

“Thiên Hải Quốc?” Lô Địch Tam Thế chăm chăm nhìn Sở Thiên: “Bộ chỉ huy vốn đã có kế hoạch đánh Thiên Hải Quốc nhưng vì người cho Đạt Mã Nhĩ ở lại Ai Nhĩ Sâm nên kế hoạch đã bị hoãn!”

“Hủy bỏ kế hoạch đó đi!” Sở Thiên ngồi xuống trước mặt Lô Địch Tam Thế.

“Người có ý gì?” Lô Địch Tam Thế mặt biến sắc, “Hiện nay đã bình định được Thú tộc, chỉ cần giải quyết xong Thiên Hải Quốc là có thể toàn lực đối phó với Lôi Tư. Kế hoạch này không thể bị hủy bỏ! Chẳng lẽ... người và Thiên Hải Quốc...”

“Ngài hiểu lầm rồi!” Sở Thiên nhếch môi, “Ta phải đi A Cổ Lạp Sơn một chuyến, tiện đường qua đây báo cho ngài chuẩn bị quan viên đi tiếp nhận Thiên Hải Quốc!”

“Cái gì?” Lô Địch Tam Thế đứng bật dậy.

“Ngài ngồi xuống đi!” Sở Thiên ra dấu cho Lô Địch Tam Thế, “Ta đã đánh giúp ngài Thiên Hải Quốc rồi!”

Lô Địch Tam Thế nhìn Sở Thiên nghi ngờ, rồi lạnh lùng nói: “Bố Lôi Trạch chưa thỏa mãn, người còn muốn cả Thiên Hải Quốc? Cũng được thôi, chỉ cần người để con của Sắt Lâm Na kế thừa hoàng vị của Thiên Hải Quốc, ta sẽ hết sức...”

“Khốn kiếp! Nói với ngài mấy cái chuyện hoàng đế quân vương này mệt thật đấy!” Sở Thiên chán nản xua tay, “Thiên Hải Quốc có ba mươi triệu dân, ta không có hứng thú trị vì cái quốc gia rộng lớn như thế!”

“Vậy tại sao lại giúp ta?” Lô Địch Tam Thế không tin Sở Thiên có thể làm chuyện gì mà không có lợi cho mình.

“Đây là ta nợ sư phụ An Đông Ni, sư phụ bảo ta trả cho người!” Sở Thiên nhún vai, “Ngài hiểu chưa?”

Suy nghĩ một hồi, Lô Dịch Tam Thế cười: “Ha ha, được! Ta thay mặt diện hạ A Đông Ni cảm tạ người!”

“Được rồi, ta đã nói xong!” Sở Thiên vỗ đầu, giật mình: “Đúng rồi, sau khi ta từ A Cổ Lạp Sơn về sẽ lập tức điều động quân đội. Nói cho ngài biết trước không thì ngài lại bảo ta phản quốc!”

“Trong vòng một tháng sẽ cung cấp cho Bồ Lô Trạch vật tư chiến tranh!” Lô Dịch Tam Thế không giấu nổi sự sung sướng, cười lớn: “Em rể à, để quốc cảm tạ người!”

“Cuối cùng thì ngài cũng nhớ ra ta là em rể đấy nhỉ?” Sở Thiên châm chọc, “Ta không biết hành quân đánh giặc, ngài tìm một người giúp ta đi!”

“Đại thần tác chiến Mã Khoa Lý thì thế nào? Trong chiến dịch Thái Thạch Bảo các người hợp tác rất tốt mà. Tuy hần sắp nghỉ hưu rồi nhưng vẫn còn rất khỏe mạnh!”

“Vậy thì cứ thế đi!”

“Được, đợi sau khi Tập Nạp Tư từ A Cổ Lạp Sơn về, ta sẽ cho hắn thay vị trí của Mã Khoa Lý, rồi Ma Khoa Lý sẽ dùng danh nghĩa cá nhân giúp người tổ chức quân đoàn Bồ Lô Trạch.”

“Đại ca Tập Nạp Tư cũng đi A Cổ Lạp Sơn?” Sở Thiên vốn định đi rồi nhưng vừa nghe thấy lời kia lập tức dừng lại, “Huynh ấy đến đó làm gì? Không phải huynh ấy đang ở Công hội kị sĩ tham gia nghi thức thăng cấp Thần Thánh Long kị sĩ sao?”

Lô Dịch Tam Thế cười: “Đây là quy định của A Cổ Lạp Sơn. Thần Thánh Long kị sĩ mới đều phải đến để tạ ơn Long Hoàng.”

“Quy định vớ vẩn!” Sở Thiên cười rồi quay người đi.

“Người đến A Cổ Lạp Sơn làm gì?” Lô Dịch Tam Thế hỏi với theo Sở Thiên.

“Chưa biết. Có thể là bàn chuyện làm ăn!” Sở Thiên khuất dạng rồi, chỉ để lại một câu, “Cũng có thể là đi đánh nhau...”

.....

Ở A Cổ Lạp Sơn.

Quay trở lại nơi này, NMD có chút thương cảm. Vỗ vỗ Hồn Huyết Long, Sở Thiên cười: “Đừng nhăn nhó mặt mày nữa. Ăn hết số Thần Lực của một nửa quần đảo Bồ Lô Trạch, giờ đến A Mạt Kỳ cũng không đủ thương nổi người, có lẽ Long Hoàng cũng không thể coi thường người được.”

“Ta không sợ Long Hoàng.” NMD lắc đầu, ngoảnh đầu nhìn nơi bị giam cầm hồi xưa, “Ta chỉ là nhớ phụ mẫu. Hiện giờ... thì thể họ ở đâu ta cũng không biết!”

“Ài~” Sở Thiên than thở cùng Hồn Huyết Long, “Chắc là ở ngay A Cổ Lạp Sơn thôi. Đợi sau khi giải quyết xong vụ Cốt Long chúng ta sẽ tìm xem sao.”

Ba Bác Tát cũng an ủi: “Người yên tâm, tìm thì thể là nghề của ta. Chỉ cần họ vẫn còn nhất định ta sẽ tìm được cho người!”

NMD cảm ơn rồi cười gượng: “Năm đó bạn của phụ thân ta cũng tìm rồi nhưng không thấy.”

Phạch phạch!!

Có vài con Cự Long sát khí đằng đằng bay tới “Phất Lạp Dịch Nặc, cuối cùng người cũng đến!”

Sở Thiên ngẩng đầu nhìn, là Khắc Lạp Khắc, bèn châm chọc: “Một tên trông cửa. Ngạo ngễ như vậy từ bao giờ thế?”

Khắc Lạp Khắc đại nộ, đập mạnh cánh bay tới.

“Hừ!” A Mạt Kỳ hừ nhẹ một tiếng, mấy con Cự Long lập tức ngoan ngoãn.

“Đi theo ta!” Khắc Lạp Khắc lén liếc A Mạt Kỳ một cái rồi quya người bay về cửa động.

“Bọn ta biết đường!” Gạt Khắc Lạp Khắc ra, Sở Thiên bay về phía trước. Cửa động vẫn có những con Cự Long bay đi bay lại, có điều trên cái cửa đá cao cao đá có thêm một số thứ.

“Ca ngại Nữ thần Sinh mệnh!!”

Sở Thiên bỗng tối sầm mặt lại. Vì Tật Nạp Tư đang bị treo trên đó! Một tay tóm lấy Khắc La Khắc, hét lên: “Tại sao Tật Nạp Tư lại bị treo trên kia?”

“Đây là mệnh lệnh của Long Hoàng bệ hạ!” Khắc Lạp Khắc giãy giụa một lúc rồi hô lên: “Người đâu, Phất Lạp Dịch Nặc...”

Bốp!

Sở Thiên lật tay đánh ngất Khắc Lạp Khắc, rồi hét: “A Mạt Kỳ, cứu người!”

“Vâng, ông chủ!”

Một bóng người di chuyển, toàn bộ Cự Long lao tới đã bị những ma thú A Mạt Kỳ đem theo cản lại. còn A Mạt Kỳ thì vẫn tiếp tục bay đến chỗ Tật Nạp Tư đang bị treo, dùng hai tay vịn đứt dây xích.

“Phất Lạp Dịch Nặc, ngươi muốn làm gì?”

Phất La Đa đem theo mấy co Cự Long bay ra, chỉ vào Sở Thiên: “Đây là A Cổ Lạp Sơn, không phải đảo Bồ Lô Trạch của ngươi!”

Sở Thiên vòng tay, cười: “Ta đến theo lời mời của Long Hoàng bệ hạ, bệ hạ đâu rồi?”

“Bệ hạ đang tiếp khách!” Phất La Đa lạnh lùng nói: “Ba Bác Tát đem đến chưa?”

Ba Bác Tát bước ra, bình thản nói: “Ta ở đây!”

“Bắt lấy hắn!” Phất La Đa vẫy tay, Cự Long thủ hạ của hắn xông lên.

Sở Thiên bước lên một bước, chắn trước mặt Ba Bác Tát: “Hắn là người của đảo Bồ Lô Trạch, không phải A Cổ Lạp Sơn các ngươi muốn bắt là bắt đâu!”

Phất La Đa hơi sững lại, mấy nghìn năm rồi, hắn đã quên mất cái cảm giác bị người khác khinh thường là như thế nào.

“Phất Lạp Dịch Nặc, ta nhắc nhở ngươi lần nữa...”

“Ta biết, đây là A Cổ Lạp Sơn!” Sở Thiên cười bất cần.

Lúc này, A Mạt Kỳ bay tới cùng Tật Nạp Tư.

“Đại ca, huynh sao rồi? Sao chúng lại bắt huynh?” Sở Thiên vội vàng hỏi.

Tật Nạp Tư dùng ánh mắt hối hận nhìn Sở Thiên, lắc lắc đầu rồi cúi gầm không nói gì.

“Phất La Đa, chuyện này là sao?”

A Mạt Kỳ nhìn Phất La Đa với ánh mắt sắc lạnh mang sát khí của Thần Lực tầng thứ ba, khiến trưởng lão Cự Long không có cách nào kháng cự.

“Hừ!” Phất La Đa phẫn nộ nhìn Tật Nạp Tư, “Xích Diễm... có thai rồi!”

274. Chương 253: Hiệp Ước Tam Chiến

Xích Diễm có thai? Sở Thiên cười vẻ thấu hiểu.

“Đại ca, cái này thì là huynh không đúng rồi!” Sở Thiên nghiêm mặt.

“Ài~ là ta sai!” Tật Nạp Tư thở dài.

“Ừm, biết sai là tốt! Ha ha...”

Sở Thiên cười, vỗ vỗ vai Táp Nạp Tư, “Lần sau mà có chuyện vui thế này thì nhất định phải thông báo với đệ đấy!”

Nói rồi, Sở Thiên đỡ Táp Nạp Tư dậy, cười: “Đã nghĩ tên cho con chưa? Đúng rồi, thúc thúc như đệ nhất định phải làm cha nuôi của nó!”

“Hả?” Táp Nạp Tư ngẩn ra, cười khổ sở: “Huynh đệ, nếu con nó có thể ra đời thì ta nhất định sẽ để đệ làm cha nuôi của nó!”

“Đúng thế mà!” Sở Thiên cười mãn nguyện.

“Phất Lạp Dịch Nặc!” Phất La Đa không thể nhịn được Sở Thiên nhưng lại không làm gì được A Mạt Kỳ nên đành nói lạnh tanh: “Cùng ta đi gặp bệ hạ!”

“Được, chúng ta đi!” Sở Thiên kéo Táp Nạp Tư.

“Đợi đã!” Phất La Đa chỉ Táp Nạp Tư “Tên tội nhân này không có tư cách vào A Cổ Lạp Sơn!”

Sở Thiên nhìn Phất La Đa lạnh lùng, rồi giao Táp Nạp Tư cho A Mạt Kỳ “A Mạt Kỳ, công đại ca vào!”

“Hừ!” Phất La Đa không biết làm thế nào, chỉ có thể hừ một tiếng.

Trên đường đến Long Hoàng điện Sở Thiên phải hứng những ánh nhìn phẫn nộ của các con Cự Long, cùng lúc này Long Hoàng tiễn khách.

“Ca ngợi Nữ thần Sinh mệnh! Trinh Đức thánh nữ, lâu rồi không gặp!” vị khách của Long Hoàng lại chính là Thánh nữ Trinh Đức của Thú tộc.

“Xin chào điện hạ!” sắc mặt Trinh Đức bình thản, thi lễ với Sở Thiên, rồi bước lên con Cự Long tiếp đón mình. “Việc của ta xong rồi, vậy không làm phiền bệ hạ và điện hạ nữa.” Sở Thiên đã hiểu rõ sự lạnh lùng của Trinh Đức. Thú tộc đã không còn tư cách uy hiếp nữa hẳn rồi.

Trinh Đức bỗng quay đầu lại, “Phất Lạp Dịch Nặc điện hạ, nể mặt La n sư phụ, ta nói với ngài câu cuối cùng... Nếu không muốn chết thì đừng đi Thiên Hải Quốc!”

Nói rồi Trinh Đức bay khỏi A Cổ Lạp Sơn.

Không được đi Thiên Hải Quốc? Sở Thiên nhú mày. Trừ thuyền chiến khá mạnh ra thì Thiên Hải Quốc gần như chả có gì có thể uy hiếp lão tử hết mà?

“Hừ, Phất Lạp Dịch Nặc, đi theo ta!” Long Hoàng chấp tay đi vào Long Hoàng điện.

Trong đại điện, Sở Thiên không chào hỏi gì mà ngồi xuống luôn. Long Hoàng nhìn mà mặt mày tím tái.

Long Hoàng chậm rãi nói: “Đã thương Khắc Lạp Khắc bảo vệ núi, thả tội nhân của Long Tộc là Táp Nạp Tư, còn cả việc Ai Nhĩ Sâm xuất hiện Cốt Long, Phất Lạp Dịch Nặc, ba việc này người giải thích thế nào?”

Sở Thiên không chút sợ hãi nhìn thẳng vào Long Hoàng: “Khắc Lạp Khắc chẳng qua chỉ là một ma thú cấp tám lại dám nhục mạ A Mạt Kỳ cấp mười. Ta không giết hắn là may lắm rồi!”

“Khắc Lạp Khắc nhục mạ A Mạt Kỳ lúc nào?” Phất La Đa cãi.

Lão tử muốn vu oan đấy! Sở Thiên lăm bằm, rồi nói tiếp: “Dù sao đây cũng là A Cổ Lạp Sơn, là địa bàn của các người. Các người không thừa nhận ta cũng đành chịu. Sở Thiên nhún vai: “Táp Nạp Tư là tội nhân của Long tộc? Câu này có vấn đề. Táp Nạp Tư là Cự Long tộc sao? Ta nhớ hắn là con người. con người từ khi nào trở thành tội nhân của Long tộc vậy? Thú vị nhỉ?”

Ở phía sau, Táp Nạp Tư kéo áo Sở Thiên, “Huynh đệ, đừng vì ta mà...”

Ra hiệu cho Táp Nạp Tư yên lặng, Sở Thiên nói tiếp: “Huống hồ Táp Nạp Tư là Thượng tướng của Khải Tát, xử phạt huynh ấy, A Cổ Lạp Sơn các người đã hỏi Khải Tát bọn ta chưa?”

“Nói như vậy, người muốn gánh chuyện này cho Táp Nạp Tư?” Long Hoàng cười nhạt.

“Ta là Thân vương của Khải Tát, sẽ không cho phép người khác xử người của Khải Tát!” ngữ khí của Sở Thiên ngày càng cứng rắn. “Còn về chuyện Cốt Long, hà hà, giờ chợ đen ở đại lục có bao nhiêu người bán

thi thể Cự Long tộc? Có bao nhiêu tướng sĩ có được danh hiệu Đồ Long dũng sĩ chứ? Bệ hạ, sao ngài chỉ hỏi có mình ta thể?”

Long Hoàng tức quá thành ra lại cười, “Phất Lạp Dịch Nặc, người muốn trở thành kẻ địch của A Cổ Lạp Sơn?”

Sở Thiên nói” Việc là do ta làm, chiến hay không là do các người quyết định!”

“Được!”

Rầm!!

Long Hoàng lật đổ bàn, hét lên: “Người đâu, bắt chúng lại!”

“Bệ hạ, không thể ra tay!” Phất La Đa hoảng hốt, trừng trừng nhìn Sở Thiên, rồi ghé sát tai Long Hoàng: “Giữ thực lực của A Mạt Kỳ chỉ kém bệ hạ nửa tầng. Nếu đánh thì bệ hạ sẽ thắng nhưng A Cổ Lạp Sơn của chúng ta...”

Long Hoàng cũng biết, trận chiến giữa hai ma thú cấp mười không phải điều mà A Cổ Lạp Sơn có thể chịu nổi. Lúc này, Sở Thiên lại hét lên: “Ba Bác Tát, phóng thích cấm chú vào vách núi, đánh sập A Cổ Lạp Sơn cho lão tử!”

“Dừng tay!” Long Hoàng gầm lên.

“Hử? Hề hề.” Sở Thiên cười, “Không phải bệ hạ muốn khai chiến sao? Bồ Lô Trạch chúng ta chơi với ngài đến cùng!”

“Phất Lạp Dịch Nặc, người hai lần đã giúp đỡ A Cổ Lạp Sơn nên ta cho người một cơ hội!” Long Hoàng ra hiệu cho các con Cự Long vừa xông ra quay về, “Nếu người Khải Tát các người đã thích quyết đấu, vậy được, ba việc này, chúng ta sẽ giải quyết bằng quyết đấu!”

“Tùy người!” Sở Thiên nhún vai cười: “Quyết đấu thể nào, nói đi!”

“Đấu ba trận!” Long Hoàng ngạo nghễ, “Trận đầu tiên Phất La Đa xuất trận. Người thắng thì ta không truy cứu việc đả thương Cự Long bảo vệ nữa!”

“Trận thứ hai sẽ do Long Thần Vệ của A Cổ Lạp Sơn xuất trận. Người thắng thì ta tha cho Tạp Nạp Tư!”

“Là Tạp Nạp Tư và Xích Diễm!” Sở Thiên sửa lại.

Trầm ngâm một lúc, Long Hoàng cười nhạt: “Được, hai bọn chúng!”

“Trận thứ ba...” ánh mắt Long Hoàng chuyển qua A Mạt Kỳ, “Đối thủ của các người, là ta!”

A Mạt Kỳ cười phản kích “Lão tử không ngại đánh trận ba đâu!”

“Không vấn đề gì, ta đồng ý. Quy tắc? Địa điểm?” Sở Thiên nói.

“Mỗi người chỉ được ra tay một lần! Địa điểm là đầm lầy Trần Nê ở bên ngoài núi.” Long Hoàng bay ra trước, “Quy tắc, không luận sống chết!”

.....

Phía bên trên đầm lầy Trần Nê, Sở Thiên và Long Hoàng đang nhìn nhau lạnh băng băng.

“Có thể bắt đầu rồi.” Long Hoàng vẫy tay, “Phất La Đa!”

Phất La Đa bay ra nhưng có chút miễn cưỡng. Vì hắn đang sợ Sở Thiên sẽ bắt chấp mọi giá phái A Mạt Kỳ ra đối phó với mình.

“Ba Bác Tát, tên này giao cho người!” Sở Thiên cười, “Khi giải phóng cấm chú thì cẩn thận một chút, đừng làm thương người của mình!”

“Ông chủ yên tâm!” Ba Bác Tát nhìn Phất La Đa cười gian ác, khiến vị trưởng lão Cự Long này nổi hết cả gai ốc.

“Chúng ta bắt đầu!” Phất La Đa thấy đối thủ là Ba Bác Tát mà không giấu được sự nhẹ nhõm. Đứng ở tư thế chiến đấu, Ba Bác Tát giơ một tay lên, “Cầm chú — Tử Thần...”

“Đợi đã!”

Phất La Đa đột nhiên hét lên, run rẩy nói: “Người... người thật sự đã thăng cấp thành Cầm Chú Pháp Thần?”

Ba Bác Tát cười càng gian tà hơn, “Thử thì người biết ngay thôi mà!”

“Bệ hạ!”

Phất La Đa bỗng quỳ xuống hướng về phía Long Hoàng, “A Cổ Lạp Sơn chúng ta đã đứng vững trên đại lục này hàng vạn năm nay, nên có sự tôn nghiêm của mình! Huống hồ Phất Lạp Dịch Nặc đã có hai ân tình với A Cổ Lạp Sơn. Chúng ta không nên để lại tiếng xấu là vong ơn phụ nghĩa! Thế nên, vì danh dự của bệ hạ, vì vinh quang của A Cổ Lạp Sơn, trận đánh này thần tình nguyện nhận thua!”

Vô sỉ! Rõ ràng là sợ chết lại còn tìm cái cớ hay ho như thế, Sở Thiên chửi rửa, Cự Long không thể vô sỉ đến mức này được! Đã từng thấy những kẻ vô sỉ, chưa từng thấy kẻ nào vô sỉ như thế này, nhưng Sở Thiên nhanh chóng được gặp kẻ còn vô sỉ hơn.

Long Hoàng phẩy tay, khoan hồng đại độ nói: “Người lui xuống đi, Phất Lạp Dịch Nặc, nể tình người từng cứu ta, ta không truy cứu việc đả thương Cự Long nữa!”

“Ông chủ!” Ba Bác Tát chờ mệnh lệnh tiếp theo của Sở Thiên.

“Quay về đi!” Sở Thiên cười nhạt, “Bệ hạ, bắt đầu trận thứ hai đi!”

Bốp bốp!

Long Hoàng vỗ tay, hàng trăm cái bóng xuất hiện sau lưng hắn.

“Long Thần Vệ?” Tập Nạp Tư mặt mày biến sắc, “Huynh đệ, chúng có ba trăm tên đánh cùng lúc đấy. chúng ta nhận thua đi. Ta nhận tội!”

Sở Thiên neho mắt, “Bệ hạ, ngài định cho ba trăm tên đánh cùng lúc?”

“Hử, người không đồng ý à?” Long Hoàng cười, “Vừa rồi ta đã nói quy tắc rồi! Đối thủ của người trận thứ hai là Long Thần Vệ!” Long Hoàng chỉ ba trăm con Cự Long đằng sau, “Chúng đều có tên là Long Thần Vệ!”

“Ông chủ, để ta!” A Mạt Kỳ tiến lên phía trước.

“Đợi đã!” Sở Thiên hỏi: “Dùng Thần Lực kiểm tra xem thực lực của chúng so với Hoàng Kim Thiết Vệ thì như thế nào?”

A Mạt Kỳ đảo mắt, “Hơn họ một bậc, là ta thì cũng mất kha khá sức!”

Vậy thì cũng tương đương tăng thứ hai sơ cấp rồi, Sở Thiên nhắm tính rồi cười, “Bệ hạ, ta quyết định rồi, trận này, đối thủ của Long Thần Vệ là Thánh Đấu Sĩ của ta!”

“Thánh Đấu Sĩ?” Long Hoàng không hiểu.

Sở Thiên cũng chỉ về mười hai người đứng sau lưng “Họ đều tên Thánh Đấu Sĩ!”

“Ba trăm đánh mười hai?” Long Hoàng nhếch mép, “Bắt đầu đi!”

Sở Thiên vẫy tay về Bái Nạp Mỗ.

“Chân Thần, người có gì dặn dò?” Bái Nạp Mỗ quỳ xuống dưới chân Sở Thiên.

Sở Thiên chỉ Long Thần Vệ, “Chúng muốn khiêu khích ta, các người...”

“Không thể tha thứ được!” Bái Nạp Mỗ gầm lên, rồi hét về phía mười một Thánh Đấu Sĩ kia: “Các huynh đệ, bọn côn trùng bỏ sát ti tiện kia muốn khiêu khích Chân Thần vĩ đại của chúng ta. Chúng ta phải làm thế nào?”

“Giết! Giết! Giết!” Mắt các Thánh Đấu Sĩ trở nên đỏ ngầu.

“Vì Chân Thần! Xông lên!”

Mười hai Thánh Đấu Sĩ, mười hai vệt sáng màu trắng bất chấp tính mạng xông về Long Thần Vệ.

“Ông chủ, ta muốn sửa lại một chút!” A Mạt Kỳ sau khi nhìn dáng vẻ của mấy tên Thánh Đấu Sĩ, tặc lưỡi, “Bọn họ có khả năng đánh hòa với ta!”

“Cuồng tín đồ?” Long Hoàng nhăn mặt, nhìn Sở Thiên ngưỡng mộ, rồi nhanh chóng cười, vì Long Hoàng nhìn thấy sự mất trật tự của Thánh Đấu Sĩ.

Đội quân tạp nham đến đội hình còn xếp không đều thì độ thể nào được với Long Thần Vệ được huấn luyện quy củ?!

275. Chương 254: Thần Lực Tầng Thứ 3?

“Sự vinh quang của Chân Thần do chúng ta bảo vệ!”

“Vì Chân Thần!”

“Giết hết bọn côn trùng bò sát ti tiện kia!!”

Miệng hét lớn, hai mắt đỏ ngầu, mười hai Thánh Đấu Sĩ xông vào trận doanh của đối thủ.

Bình! Bốp!

Đó là những âm thanh phát ra khi nắm đấm của Thánh Đấu Sĩ đâm vào người Cự Long.

Rầm!

Vài con Cự Long đã bị đánh ngã rơi xuống đầm lầy.

Chỉ một đợt công kích mà Long Thần Vệ đã mất hơn chục con Cự Long, điều này khiến lông mày Long Hoàng nhăn tít.

Tay không tác sát, người không có mảnh giáp che thân, vũ khí của Thánh Đấu Sĩ chỉ là nắm đấm, nhưng chính những nắm đấm ấy khiến Long Thần Vệ phải lãnh đủ.

“Lùi lại! Kết trận!”

Cuối cùng Long Hoàng không nhịn được phải lên tiếng chỉ huy!”

“Lôi Hỏa Phong Bão!” Ma pháp phức hợp tam hệ phát ra từ người Long Thần Vệ, nhưng không phải để tấn công.

Uỳnh!

Ma pháp bùng nổ, Long Thần Vệ tận dụng lực phản hồi để lùi lại, rồi nhanh chóng phân ra thành bảy tốp.

Lôi Hỏa Phong Thủy Điện, thêm cả Quang Minh Hắc Ám, ma pháp thất hệ xuất hiện trên người Long Thần Vệ.

“Lôi Hỏa tấn công, Thủy phòng thủ! Phong Thổ bảo vệ hai bên cánh!”

Dưới sự chỉ huy của Long Hoàng, hai luồng ánh sáng ma pháp, một xanh một đỏ quấn lại với nhau rồi bùng nổ, bắn về phía Thánh Đấu Sĩ.

Vốn không biết trốn tránh, Thánh Đấu Sĩ vẫn hùng dũng tiến lên phía trước.

“Vì Chân Thần! Tiếp tục tiến lên!”

Mặc dù thương tích bắt đầu xuất hiện nhưng Thánh Đấu Sĩ vẫn ngoan cường tiến về trận doanh của Long Thần Vệ.

“Giết hết bọn chúng!”

Mười hai Thánh Đẩu Sĩ, cứ hai người một nhóm, mỗi nhóm lại chia nhau giữ chặt cánh của một con Cự Long.

“Chân Thần tại thượng!”

Xoẹt!!!!

Sáu con Cự Long bị xé ra làm đôi.

Cũng với cách ấy, chớp mắt, lại có sáu con Cự Long khác biến thành hai mảnh.

“Vô dụng!” Long Hoàng nổi giận, nhưng lại không thể ra tay đành hét: “Long Ngữ Ma Pháp, bắn!”

Số Long Thần Vệ còn lại cũng tức giận rồi, bởi uy danh của chúng đang bị khiêu khích.

GẦM!!!

Tiếng gầm vang vọng khắp trời đất, ngay sau đó trên trời xuất hiện một quả cầu cứu sắc. Nó lớn dần rồi nổ ụp~

Bầu trời trở nên yên tĩnh, Thánh Đẩu Sĩ biến mất, chỉ còn lại Long Thần Vệ đang thở một nhọc.

“A Mạt Kỳ, thế nào?” Sở Thiên vội vàng hỏi.

A Mạt Kỳ kiểm tra một lúc, rồi cười, “Đám bọn họ cũng không tồi!”

“Vì Chân Thần!”

Thánh Đẩu Sĩ vừa biến mất lại xuất hiện, mà lại là ở trên lưng Cự Long!

“Á!!!”

“Á!!!”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngớt, lần này Thánh Đẩu Sĩ càng trở nên điên cuồng!

“Lũ côn trùng bò sát ti tiện, dám cản trở bọn ta hoàn thành ý nguyện của Chân Thần! Đáng chết!”

Nắm đấm, đùi, vai, thậm chí là răng, Thánh Đẩu Sĩ dùng mọi vũ khí để xé tan cơ thể Cự Long.

Chớp mắt lại có hơn mười con Cự Long chết trận.

Môi giật liên hồi, Long Hoàng vẫy tay: “Long Thần Lực!”

Long Thần Vệ như nghe được thiên mệnh, tất cả đều cười hung dữ.

“Hỡi tổ tiên Long Thần tôn quý, xin người hãy cho chúng con mượn sức mạnh của người!”

Sở Thiên giật mình, cùng là huyết mạch Long Thần, hẳn cảm nhận được có một sức mạnh không hề thua kém A Mạt Kỳ đã xuất hiện trên không trung.

Sở Thiên muốn gọi Thánh Đẩu Sĩ quay về nhưng quá muộn rồi, tất cả đã bắt đầu.

Ánh sáng màu hoàng kim bay vút lên không trung, nháy mắt đã nuốt gọn tất cả.

“Phất Lạp Dịch Nặc, trận này ngươi thua rồi!” Long Hoàng cười hài lòng, “Thánh Đẩu Sĩ của người cũng không tồi, đáng tiếc là chúng vẫn không phải...”

“Chân Thần tại thượng!”

Bỗng, âm thanh ngoan cường bất khuất ấy lại vang lên!”

Mười hai bóng người đang đứng trên bầu trời. Nhìn vị trí đứng của họ, Sở Thiên nhớ đến vị trí của mười hai hòn đảo Thanh Đồng.

“Vầng quang của Chân Thần do chúng ta bảo vệ!” Thủ lĩnh Bái Nạp Mỗ hô.

“Vầng quang của Chân Thần do chúng ta bảo vệ!” các Thánh Đẩu Sĩ hô theo. Tiếp đó, bắt đầu từ Bái Nạp Mỗ, mỗi người lại phát ra một thứ ánh sáng trắng.

Xoẹt! Xoẹt!

Mười hai đường sáng nháy mắt hợp lại với nhau rồi... biến mất!

Có điều, biến mất cùng với nó là sức mạnh của Long Thần mà các Long Thần Vệ gọi ra.

“Cái... cái này là sao?”

Sức mạnh của các Thánh Đấu Sĩ, Long Hoàng chưa từng được tiếp xúc. Nuốt gọn Long Thần Lục, điều này chỉ tồn tại trong truyền thuyết xa vời.

Sở Thiên cũng phải thối lui nhìn A Mạt Kỳ, rồi hai người cùng lắc đầu.

“Bái Nạp Mỗ, vừa rồi là gì vậy?”

“Chân Thần gọi chúng ta!” Bái Nạp Mỗ bỏ lại đối thủ, bay đến trước mặt Sở Thiên, nói đầy tự hào: “Bẩm báo Chân Thần, đây chính là Lĩnh Vực chúng ta tu luyện để bảo vệ ngài, được gọi là Tiếng thở dài của Phất Lạp Dịch Nặc!”

Sở Thiên cười tí mắt, Cuồng Tín Đố, quả nhiên có tiềm lực bất tận!

.....

“Phất Lạp Dịch Nặc, trận này bọn ta thua!” Long Hoàng mặt tái lại, “Đưa Xích Diệm tới đây!”

Xích Diệm nhanh chóng được đưa tới, nhìn sắc mặt rất không tốt.

Tạp Nạp Tư vừa định xông ra thì bị Sở Thiên kéo lại, “Đại ca, đừng vội, đây là A Cổ Lạp Sơn!”

Nói rồi, Sở Thiên chỉ vào Xích Diệm và Tạp Nạp Tư, nói với Bái Nạp Mỗ: “Đưa họ về Bằng Bối Thành trước!”

“Chân Thần đã hạ Thần Dụ, các huynh đệ, đi thôi!”

Thế là Tạp Nạp Tư và Xích Diệm rời khỏi đó dưới sự hộ tống của các Thánh Đấu Sĩ.

A Mạt Kỳ, chậm rãi tiến lên, “Long Hoàng, đến lượt chúng ta rồi!”

“Khá lắm!” Long Hoàng gật đầu tán thưởng: “Người đã mạnh hơn một năm trước rất nhiều, có tư cách đánh với ta!”

“Ca ngời Nữ thần Sinh mệnh~~” Sở Thiên lười nhác kéo A Mạt Kỳ lại, cười: “Vừa rồi bệ hạ chỉ huy cũng mệt, chúng ta nên để ngài nghỉ ngơi một chút!”

A Mạt Kỳ cũng cười: “Đúng vậy, Bồ Lôi Trạch chúng ta đều rất giữ nguyên tắc, không giống như ai kia phá vỡ quy tắc quyết đấu.”

Bị châm biếm, Long Hoàng không tránh khỏi đỏ mặt.

“Ai dà, suýt thì quên. Bệ hạ cứ nghỉ ngơi đi!”

Sở Thiên đưa cho Ba Bác Tát một tấm lệnh bài, “Người đuổi theo Tạp Nạp Tư tướng quân đưa cho huynh ấy cái này!”

Ba Bác Tát nhận lấy. Trên tấm bài có khắc hình một chú chó, chính là Tiểu Bạch. Người giữ tấm bài này có thể điều động mọi thứ của gia tộc Phất Lạp Dịch Nặc!

Đi theo Sở Thiên nhiều năm rồi nên Ba Bác Tát lập tức hiểu ngay. Tấm bài này không phải cho Tạp Nạp Tư mà Sở Thiên lo Long Hoàng sẽ trở mặt, nên bảo mình về Bồ Lôi Trạch gọi cứu viện!

“Ta hiểu rồi!” Ba Bác Tát gật đầu khẽ cười rồi bay đi.

“Ca ngời Nữ thần Sinh mệnh!! Bệ hạ nghỉ đủ chưa?” Sở Thiên nói châm chọc.

“Bắt đầu đi! A Mạt Kỳ!”

“Không không không!”

Sở Thiên xua xua tay, chậm rãi bước đến trước mặt Long Hoàng, “Bệ hạ nhầm rồi, đối thủ của ngài không phải A Mạt Kỳ!”

“Không lẽ là người?!”

“Đúng thế, chính là ta!” Sở Thiên cười. Vẻ Thần Côn đó của hắn khiến cho A Mạt Kỳ vốn đang rất kích động dường như đã hiểu ra điều gì đó.

“Người mà cũng muốn động thủ với ta?” Long Hoàng cười lớn, “Được, ta sẽ đáp ứng!”

“Bệ hạ không dùng vũ khí sao?” Sở Thiên lại hỏi.

“Hừ, không cần thiết!” Long Hoàng kiêu ngạo.

“Thế ta dùng vũ khí bệ hạ không phiền chứ?”

“Tùy!”

Sở Thiên cười, “Vậy được, A Mạt Kỳ, NMD, các người qua đây đánh cùng ông chủ!”

“Phất Lạp Định Nặc, người...”

Sở Thiên kéo hai ma thú của mình cười: “Bệ hạ đã đồng ý rồi, ta có thể dùng vũ khí. Chẳng lẽ, ma thú không phải vũ khí của chủ nhân sao?”

Long Hoàng không còn biết nói gì. Quả thực, trên đại lục, ma thú chính là vũ khí của chủ nhân!

“Sức mạnh của một người đương nhiên bao gồm cả ma thú của người đó. Bệ hạ không thể nào ngay đạo lý này cũng không hiểu chứ?” Sở Thiên nói tiếp, “Theo cách nói của bệ hạ, nếu Long Thần Vệ đại diện cho ba trăm người thì Phất Lạp Định Nặc ta chỉ đại diện cho một người và hai ma thú, như vậy không có gì quá đáng phải không?”

“Ha ha... đương nhiên là không quá đáng!” Long Hoàng cười ung dung, “Nào, ba người cùng lên đi!”

Long Hoàng không sợ, Sở Thiên lại hơi do dự.

“Ông chủ, đánh gục hắn trước đã rồi nói!” A Mạt Kỳ không đợi dặn dò đã ra tay trước, “NMD, bảo vệ ông chủ!”

“Linh Vực, Tật Tốc!” A Mạt Kỳ dùng Linh Vực bao vây lấy Long Hoàng nhưng hắn biết sẽ không có tác dụng gì, tiếp tục hét: “Tầng thứ hai, Ảnh Hoan!”

Nháy mắt, A Mạt Kỳ phân ra làm hai, hai phân làm bốn. Đến khi hắn xông đến trước mặt Long Hoàng thì trên trời đầy rẫy A Mạt Kỳ.

“Sau khi tốc độ đạt cực đỉnh sẽ biến ra vô số phân thân, mà mỗi cái đều là thật. Ừm, chiêu này không tồi!” Long Hoàng như đã nhìn thấu A Mạt Kỳ rồi ung dung ra tay, “Cầm Cố!”

So với Thời Gian Cầm Cố của Sở Thiên, Cầm Cố của Long Hoàng hơn hắn, dù là A Mạt Kỳ cũng chậm lại. Uỳnh!

Long Hoàng một quyền đáng vụn một phân thân của A Mạt Kỳ rồi tiếp tục với cái khác.

“NMD, người đi giúp A Mạt Kỳ!” Sở Thiên vỗ vào người Hồn Huyết Long “Năm đó Long Hoàng đối xử với người thế nào thì giờ người xử lý hắn như vậy!”

“Thế ông chủ...”

“Yên tâm, chỉ cần các người giữ được chân Long Hoàng thì ta sẽ không sao!” Sở Thiên cười, chỉ vào Long Hoàng, “Giết chết lão bò sát ấy đi!”

“Được thôi!” NMD vốn rất hướng nội, bỗng lộ ra nụ cười gian tà, “Long Hoàng, nợ của phụ mẫu ta, người nên trả rồi đấy!”

Ăn hết Thần Lực của nửa quần đảo, thân thể Hồn Huyết Long đã dài đến hàng trăm mét, đôi cánh gần như không hề kém của Long Hoàng. Mà Thời Gian Cầm Cố gần như không có ảnh hưởng gì đến NMD!

“A Mạt Kỳ, nhường đường!”

Theo đường mà A Mạt Kỳ vừa tránh ra, NMD bao lấy Long Hoàng.

“Ta còn chưa ra tay sao ngươi đã đến rồi?”

“Ông chủ ra lệnh. Ha ha... giờ ngươi đánh không phải càng sướng sao?!” nói rồi, Hồn Huyết Long dùng hai cánh giữ chặt Long Hoàng.

“Ừm, đúng là sướng!” A Mạt Kỳ đánh một quyền vào mặt Long Hoàng.

“Đồ tạp chủng!” Long Hoàng giận dữ chửi rửa nhưng lại không thoát được sự kìm kẹp của NMD. Há mồm thối ra một luồng Thần Lực nhưng không ngờ đến một sợi lông của NMD cũng đánh không xuyên.

Bốp!

Lại một quyền nữa của A Mạt Kỳ.

“Lạp Hy Đức nói không sai, Long Hoàng chỉ là tên bại gia chi tử vô dụng!” Sở Thiên lầm bầm rồi tiến lên, “A Mạt Kỳ, tránh ra, ông chủ cũng muốn sướng!”

Cơ hội này đâu có dễ mà có được chứ?!

Bốp! Bốp! Bốp!

Danh dự của Long Hoàng, thanh danh của A Cổ Lạp Sơn, dưới nắm đấm của Sở Thiên và A Mạt Kỳ, dần dần vỡ vụn thành từng mảnh.

Còn Long Hoàng cuối cùng cũng phần nộ, “Các ngươi chết chắc!”

Tiếp đó, Long Hoàng phát ra ánh sáng màu xanh lục, chính là sức mạnh không thể kháng cự, Thần Lực tầng thứ ba!

276. Chương 255: Tầng Thứ Hai Rươi

Trên người Hồn Huyết Long như xuất hiện một vầng mặt trời màu xanh lục, vô số tia sáng xanh chói lòa, người xông lên đầu tiên lại là Sở Thiên.

Bốp!

Gần như không kịp trở tay, Sở Thiên bị đánh bay ra xa. Tiếp đó, các phân thân của A Mạt Kỳ cũng lần lượt bị đánh tan, chỉ còn mười mấy người vẫn tiếp tục bao vây Long Hoàng.

NMD vẫn đang cố gắng nhưng nhìn thân hình đang run lên kia thì có lẽ cũng không trụ được bao lâu nữa.

Ở đằng xa Sở Thiên đang cố gắng đứng vững, rồi hét lên: “Tất cả lui về!”

A Mạt Kỳ và NMD quay lại với Sở Thiên, một bên trái một bên phải bảo vệ ông chủ của họ.

Thần Lực tầng thứ ba? Chẳng lẽ Long Hoàng từ trước tới nay luôn che giấu thực lực? Sở Thiên lông mày nhăn tít. Có điều gần như là không thể, Lạp Hy Đức từng nói, Long Hoàng tư chất đàn độn, căn bản là không có khả năng để đột phá được tầng thứ ba.

“Ha ha ha...” Long Hoàng cười lớn, quay người lại đối diện với Sở Thiên.

Ca ngời Nữ thần Sinh mệnh!! Sở Thiên neho mắt lại, trên người Long Hoàng lại có đến hai màu. Bên trái là xanh lục, bên phải là hoàng kim. Hai màu của tầng thứ hai và tầng thứ ba lại xuất hiện cùng lúc trên người Long Hoàng.

A Mạt Kỳ cũng chăm chú quan sát Long Hoàng, “Ông chủ, lão côn trùng này bị sao vậy? Sao trên người hắn lại có hai loại Thần Lực?”

“Không chỉ là Thần Lực!”

Sở Thiên chỉ vào Long Hoàng nói: “Các ngươi nhìn mắt hắn kìa!”

“Màu đen?” NMD ngạc nhiên, “Cự Long tộc không có màu mắt đen mà!”

Lúc này, Long Hoàng không hề vội vàng tấn công Sở Thiên mà chậm rãi tiến tới như đang vờn mồi, “Phất Lạp Định Nặc, ngươi còn có bản lĩnh gì thì lôi hết ra đi!”

Không chỉ màu mắt của Long Hoàng thay đổi mà ngay thần sắc cũng trở nên bí hiểm, âm u đáng sợ, không còn vẻ vương giả nữa mà giống như một vong linh vậy.

“Bệ hạ!”

Phất La Đa và các trưởng lão Long tộc cũng nhận thấy sự khác thường của Long Hoàng đều chạy lại.

“Lui xuống!” Long Hoàng quát, đẩy tay một cái vào không khí, toàn bộ bị đánh bật ra ngoài, “Quyết đấu còn chưa kết thúc, các ngươi rút hết ra ngoài cho ta!” Nói rồi, Long Hoàng từ tốn chậm rãi tiến đến chỗ Sở Thiên, “Sao không đánh nữa? Lúc này không phải các người đang đánh rất sướng sao?”

“Đánh thì đánh!”

A Mạt Kỳ hét lên, phân thân ra thành hàng trăm người rồi lại hợp làm một lao về phía Long Hoàng. Long Hoàng né người, để phần cơ thể màu hoàng kim về phía sau, rồi dùng nắm đấm bên cơ thể màu xanh tấn công A Mạt Kỳ. Vừa chạm vào nắm đấm của Long Hoàng, toàn thân A Mạt Kỳ rung chuyển, vội vàng rút lui, còn Long Hoàng chỉ hơi lùi lại một chút.

“Ông chủ, ta không sao!” A Mạt Kỳ liếm vết máu trên khóe môi, cười: “Thần Lực tầng thứ ba của Long Hoàng chỉ là sơ cấp, còn kém Sa Lỗ nhiều. Chúng ta liên thủ lại chắc sẽ đánh được hắn!”

Sở Thiên nghe vậy, lập tức nhảy lên đầu NMD, “Đánh phía cơ thể màu vàng của hắn!” Hồn Huyết Long lại bay tới, giữ chặt lấy Long Hoàng, để lộ phía cơ thể màu vàng của hắn ra.

“Chết đi!” A Mạt Kỳ tấn công vào bên phải Long Hoàng, hàng loạt tia lửa bắn ra.

“Ngươi dám đánh bổn Hoàng!”

Long Hoàng hoàn toàn không để tâm A Mạt Kỳ và Sở Thiên mà chỉ nhắm vào NMD đang khóa chặt mình, “Cái đồ tạp chủng nhà ngươi, đáng lẽ năm đó ta nên giết luôn cả ngươi!”

Nhắc đến mối thù của cha mẹ, mắt NMD lập tức đỏ ngầu, gầm lên một tiếng, quấy đuôi đánh vào Long Hoàng.

Bốp!

Long Hoàng cười, dùng cánh tay màu xanh tóm lấy NMD quăng đi, “Ha ha... chỉ dựa vào ngươi...”

Phập!

Không ngờ NMD lại quay đầu lại cắn vào tay Long Hoàng. Cánh tay có Thần Lực tầng thứ ba bị khổng chế, Long Hoàng đại nộ, giằng ra nhưng không thể nào thoát được khỏi hàm răng của NMD.

Nhân cơ hội này, nắm đấm của A Mạt Kỳ và dao phẫu thuật của Sở Thiên thi nhau tấn công Long Hoàng.

“Khốn kiếp!” Sở Thiên chửi. Vì hắn phát hiện dao phẫu thuật của mình không có tác dụng gì với Long Hoàng.

Ném dao phẫu thuật cho A Mạt Kỳ. Sở Thiên hét: “Đâm thẳng vào phía sau gáy của hắn!”

“Được!” A Mạt Kỳ nhận được dao liền lật tay đâm xuống.

Grào~~~

Long Hoàng phát ra tiếng kêu thảm thiết, rồi cơ thể ngày càng to ra.

Phụt phụt!!

Quần áo bắt đầu rách tan, để lộ ra chiếc áo giáp mềm màu đen và chiếc áo choàng đỏ.

“Lời nguyện của Tử thần?”

Cái mà Long Hoàng đang mặc chính là thứ cướp được từ tay của Sở Thiên!

Long Hoàng to dần lên, NMD cũng không thể giữ hần được nữa đành phải buông.

Chớp mắt, Long Hoàng đã hiện nguyên hình, một con Cự Long dài vài chục mét.

Sở Thiên đã từng nhìn thấy nguyên hình của Long Hoàng, nhưng lần đó hần màu hoàng kim, còn bây giờ thì một bên vàng, một bên đen. Kêu lên điên dại, hai mắt của Long Hoàng biến mất, chỉ còn lại hai cái hố sâu đỏ lôm.

Điều khiến Sở Thiên kinh ngạc đó là, dù Long Hoàng có biến to hơn trăm lần thì Lời nguyên của Tử thần vẫn dính lấy trên người hần. Tuy nhìn rất đáng cười nhưng sức mạnh nuốt chửng tất cả ấy khiến người ta phải lạnh người.

“Bệ hạ, người sao vậy?” một con Cự Long tiến lại muốn hỏi Long Hoàng.

“Khắc khắc!” Long Hoàng phát ra tiếng cười quái dị, giơ chân ra tóm lấy con Cự Long kia.

“Bệ hạ...”

Rốp!!

Những cái móng sắc nhọn thu lại, con Cự Long kia tan thành trăm mảnh.

“Ông chủ, Long Hoàng điên rồi!” A Mạt Kỳ thất kinh kêu lên.

Sở Thiên im lặng nhìn Long Hoàng. Hần nhớ Lạp Hy Đức từng nói “...” Sở Thiên bỗng cười, “Khà khà, cũng may là lão tử tặng Lời nguyên của Tử thần cho Long Hoàng, không thì người phát điên là ta rồi!”

Lại một vài con Cự Long xông lên, hậu quả cũng không khác gì con đi đầu.

Cuối cùng đôi mắt trắng trợn kia của Long Hoàng phát hiện ra Sở Thiên, “Grừ!”

“Ca ngơy Nữ thần Sinh mệnh!! Lão tử không đánh với kẻ điên!” Sở Thiên kéo hai ma thú của mình trốn ra đằng sau Phất La Đa “Này, bệ hạ các người hình như có vấn đề, chữa trị cho hần trước đi. Ta đồng ý cho quyết đấu tạm hoãn!”

Phất La Đa lườm Sở Thiên một cái rồi đành đem quân bao vây Long Hoàng lại.

“Ông chủ, chúng ta không đánh nữa à?” A Mạt Kỳ có vẻ tiếc nuối.

“Đánh cái đầu người á!” Sở Thiên chỉ vào Thần Lực tầng thứ ba trên người Long Hoàng, “Nhìn thấy chưa? Không cần chúng ta động thủ, một lát nữa là Bào Uy Nhĩ sẽ phái người đến thôi.”

“Ông chủ, Thần Lực tầng thứ ba trên người Long Hoàng chỉ có một nửa, Bào Uy Nhĩ cũng có hứng thú sao?” NMD hỏi.

“Cái này...” Sở Thiên cũng không biết trả lời sao.

“Không đúng!” A Mạt Kỳ nhìn Long Hoàng, “Ông chủ nhìn Thần Lực của hần xem, hình như là từ Lời nguyên của Tử thần phát ra!”

Căng mắt lên nhìn, Sở Thiên phát hiện quả nhiên đa phần trên người Long Hoàng là màu vàng của Thần Lực tầng thứ hai, chỉ phần nào có Lời nguyên của Tử thần mới là tầng thứ ba. Chẳng lẽ Lời nguyên của Tử thần cũng giống Lưỡi dao Phán quyết, đều có thể làm tăng sức mạnh cho chủ nhân nhưng cái giá phải trả là trở nên điên loạn?

Nghĩ đến đây, Sở Thiên dời ánh mắt sang Phất La Đa, “Gần đây Long Hoàng bệ hạ thường xuyên thể này sao?”

Phất La Đa vốn không muốn trả lời, nhưng sau khi bị A Mạt Kỳ trừng mắt bèn ngoan ngoãn nói: “Nửa năm gần đây, mỗi lần bệ hạ tức giận là như vậy. Nhưng lần này là nghiêm trọng nhất, giết cả người của mình!”

Grào!!!

Lời nguyện của Tử thần phát ra một vầng sáng đen, Long Hoàng càng trở nên điên cuồng. Cự Long, núi đá, cây cỏ, nhìn thấy bất cứ cái gì là Long Hoàng đều phá tan tành.

“Làm sao bây giờ?” Phất La Đa hỏi một vị trưởng lão khác: “Chúng ta không khổng chế nổi bệ hạ, cũng không thể...”

Sở Thiên chen vào: “Có nơi nào trốn được không?”

“Phất La Đa cần môi đáp: “Không có!”

“Người không nói lão tử cũng biết!” Sở Thiên nhếch mép. Lạp Hy Đức đã nói qua, dưới A Cổ Lạp Sơn có một cung điện. Nghe nói là Long Thần xây dựng, bên trong có giữ sức mạnh của Long Thần.

Lúc này, Cự Long bên trong núi đều bay hết ra ngoài rồi.

“Lĩnh Vực — Thời Gian Cầm Cốt!” Long Hoàng dùng Thần Lực tầng thứ ba giải phóng Lĩnh Vực, nháy mắt đã bao trùm cả A Cổ Lạp Sơn.

“Chết tiệt, muốn chạy mà cũng không chạy nổi!” Sở Thiên nhìn ra xung quanh, các Cự Long đều bị Long Hoàng cầm cố hết rồi, còn Sở Thiên thì cũng sắp cử động không nổi nữa rồi.

“Ông... chủ, Thần... Lực... ở... đây... mạnh... quá...! Ông... chủ... mau... đi... thôi..., nếu... không... sẽ... rất... nguy... hiểm...!” A Mạt Kỳ hét hoảng, nhưng tốc độ nói của hắn chậm vô cùng. Chỉ có NMD là hầu như chưa bị gì: “Ông chủ, giờ chúng ta...”

Sở Thiên chậm rì rì chỉ về sơn động: “Vách núi thứ mười bảy có đường vào, chúng ta đến đó!” nhắc theo Sở Thiên và A Mạt Kỳ, Hồn Huyết Long len lén chui vào trong A Cổ Lạp Sơn. Tìm được đường vào, NMD lách vào rồi theo chỉ dẫn của Sở Thiên vượt qua được một mê cung rắc rối.

Một tia sáng đỏ lóe lên, bọn Sở Thiên vào đến một con đường nhỏ hẹp, “Quả nhiên ở đây là sức mạnh của Long Thần!” Vừa đi vào, Sở Thiên lập tức cảm thấy Lĩnh Vực khổng chế mình đã biến mất. “Khốn kiếp, không những Lĩnh Vực của Long Hoàng biến mất mà ngay cả sức mạnh của lão tử cũng không sử dụng được nữa!”

“Thần Lực của ta cũng vô dụng rồi. Không đúng, lạ thật, tại sao ta còn Thần Lực để duy trì hình dạng người?” A Mạt Kỳ bỗng cười, “Ông chủ nói xem đây liệu có bảo vật của Long Hoàng không?”

“Ừm, cũng có thể!” Sở Thiên cười, “Lạp Hy Đức đã nói, chỗ này là bí mật quan trọng của Long tộc, nhưng không nói bên trong có gì.”

Lạch cạch! lạch cạch!!

Từ sâu trong con đường nhỏ này truyền ra tiếng đá lạo xạo, “Ở đây không có bảo vật, chỉ có người chết và ta!”

Sở Thiên và A Mạt Kỳ giật mình, “Ai? Ra đi!”

Một thân hình trên người đầy những khuyên vòng bước ra, “Các ngươi là ai mà dám làm loạn ở cấm địa của Long Thần??

“Ca ngời Nữ thần Sinh mệnh!!” Sở Thiên lại ra vẻ Thần Côn, “Bọn ta đều là huyết mạch của Long Thần, đến đây để lễ bái tổ tiên, vậy mà gọi là làm loạn ư?”

“Ha ha!!” người đó cười, “Đến nơi này, đều là người của Long tộc đã chết!”

Sở Thiên bỗng thấy NMD đang run rẩy, vội hỏi: “Sao vậy?”

Không trả lời Sở Thiên, Hồn Huyết Long nhìn chằm chằm vào người đó, giọng run run: “Thúc thúc, thúc... còn sống ư?”

277. Chương 256: Anh Cách Lạp Mỗ

Thúc thúc của Hồn Huyết Long?

Sở Thiên tỉ mỉ quan sát người trước mặt. Có điều, lúc này địa cung tối tăm mù mịt, Thần Lực của Sở Thiên lại bị Long Thần Lực cầm cố nên hắn chỉ thấy được đại khái về người đó. Người đó mặc trên người bộ quần áo vải thô rách nát, tay chân thì bị khóa sắt khóa chặt, mái tóc màu vàng đất xõa đến hông, còn mặt thì nhìn không thấy rõ.

“Thức thức? Ha ha, người gọi ta là thức thức?” quái nhân đó cười lớn, xích khóa rung lên cùng với cơ thể, “Hừ, người nhà ta chết hết rồi!”

“Thôi, ta không cần biết các người đến làm gì!” quái nhân nói, “Nếu đã vào đây thì ở lại cùng ta đi! Ài~ đã sáu trăm năm rồi không có ai nói chuyện với ta!”

“Thức thức, là cháu thật mà!” NMD nhần nhó.

Sở Thiên vỗ vỗ NMD, “Người không nhìn nhầm chứ?”

“Ta không thể nhầm được! Năm đó khi cha mẹ ta bị giết, chính thức thức đã đỡ cho ta một đao trên Trảm Long Đài. Ông chủ không tin có thể nhìn vết thương ở tay thức ấy!”

“Ừa?” quái nhân ngạc nhiên tiến lên một bước, “Sao người biết chuyện đó? Không đúng, cháu ta đã chết rồi!”

Lúc này Sở Thiên cũng đã nhìn thấy vết thương rất sâu ở cánh tay quái nhân.

NMD nói: “Thức thức, năm đó Long Hoàng cũng định giết cháu nhưng Hội Nghị Tối Cao nói cháu có đôi cánh của Long Thần tộc, họ không cho phép Long Hoàng giết một người không có tội gì. Vì thế cháu mới sống sót.”

“Thật sao?” quái nhân nghĩ ngợi rồi hỏi: “Tên ta là gì?”

“Thức tên Ba Thập!” NMD trả lời.

“Ba Thập? Ha ha, đã sáu trăm năm rồi không có ai gọi tên ta!” Ba Thập lắc đầu cười khổ, rồi giơ một tay ra, “Lại đây, để ta chạm vào cháu xem cháu ra sao!”

Chạm? Sở Thiên khựng lại.

“Ta mù rồi!” Ba Thập vén tóc lên, để lộ hai hốc mắt đỏ lôm.

“Thức thức, ai khiến thức thành ra thế này?” NMD hốt hoảng, “Cháu còn nhớ, mắt thức có màu vàng kim cao quý nhất!”

“Cháu biết màu mắt của ta?!” tay Ba Thập run lên, “Đừng để ý mấy cái đấy, mau lại đây!”

Sở Thiên kéo A Mạt Kỳ nhảy xuống khỏi NMD rồi đẩy một cái, “Người qua đó đi!”

Xoa xoa đầu của Hồn Huyết Long, Ba Thập tỏ ra vô cùng xúc động, “Không sai. Là hộp sọ của Hoàng Kim Long tộc!”

Sờ xuống đến thân, Ba Thập gặp đôi cánh của Cự Long tộc, “Là... là cháu thật sao?!” Ba Thập ôm chặt lấy NMD khóc thảm thiết.

Hồn Huyết Long cũng rơi lệ theo.

Một lúc sau, Sở Thiên vỗ tay cười: “Tốt rồi, người nhà đoàn tụ, việc vui thế này đừng đau lòng nữa!”

“Người là ai?” Ba Thập hỏi.

“Thức thức, đây là ông chủ của cháu!” NMD nói: “À, là chủ nhân của cháu!”

“Cái gì? Cháu trở thành ma sủng của con người?” Ba Thập bị chọc tức đến giận run người, tát mạnh một phát vào mặt Hồn Huyết Long, “Đồ khốn, danh dự của gia tộc chúng ta người để đâu? Người đã làm ô nhục gia tộc Anh Cách Lạp Mỗ, ô nhục Long Thần huyết mạch!”

Bống chốc, Ba Thập lại hối hận tát vào mặt mình, “Con à, thiệt thòi cho con rồi. Năm đó khi cha con chết, con mới ra đời không lâu, đến vinh quang của gia tộc cũng không biết.”

“Gia tộc? Chúng ta là gia tộc gì?” NMD hỏi, “Không phải chúng ta đều là thuộc con dân của Long Hoàng sao?”

“Đợi lát ta nói cho con!” Ba Thập giơ một tay ra về phía Sở Thiên, “Khế ước đâu? Đem ra đây!”

“Khế ước gì?” Sở Thiên không hiểu.

“Khế ước của cháu ta!” Ba Thập hét lên, “Con cháu của gia tộc Anh Cách Lạp Mỗ chúng ta tuyệt đối không thể thành ma sủng của con người!”

“Hừ!” A Mạt Kỳ hừ giọng lạnh lùng nhưng nể mặt NMD nên không phản ứng kịch liệt, chỉ nói: “Ma sủng của ông chủ không có khế ước!”

“Không có? Vậy thì càng tốt!” Ba Thập run rẩy xoa đầu Hồn Huyết Long, “Con à, người này dùng bao nhiêu tiền để có con? Chúng ta lập tức trả lại!”

“Thức thức, thức định làm gì?” Hồn Huyết Long vội vàng nói: “Nếu không phải năm đó ông chủ cứu thì e là con đã chết rồi? Con sẽ không phản bội ông chủ đâu!”

“Con nói gì?” Ba Thập hốt hoảng, “Không được, con là con cháu gia tộc Anh Cách Lạp Mỗ!”

Nói rồi, Ba Thập chồm về phía Sở Thiên, “Cũng được, giết người rồi thì cháu ta sẽ không có chủ nhân nữa!”

Sở Thiên nhăn nhó lùi lại một bước, “A Mạt Kỳ, đừng làm thương hấn!”

Cho dù không có Thần Lực thì A Mạt Kỳ kỹ thuật công phu của A Mạt Kỳ cũng không phải người thường có thể so bì. Chỉ một chiêu Ba Thập đã bị A Mạt Kỳ trói chặt.

“Thả ta ra!” Ba Thập hét lên, “Người đã dùng bao nhiêu tiền cho cháu ta, ta sẽ trả hết!”

“Trả?” Sở Thiên nhìn bộ dạng tù nhân của Ba Thập, rồi nheo mắt cười, “NMD, cái khác không cần nói, cho thức thức biết thực đơn hôm nay của người đi!”

“Vâng ông chủ!” NMD chậm rãi nói: “Sáng, một trăm thùng canh vây cá mập, hai trăm sọt Băng Tiêu, ba trăm năm mươi rổ điểm tâm của tử điểm Tề Bách Lâm, còn cả năm trăm cân nước quả Chu Linh...”

Từng món từng món trong thực đơn khiến Ba Thập sắp chịu không nổi rồi, gương mặt vốn đen nhem giờ có thêm màu tím tái.

“Bữa trà sáng đã nói xong.” NMD tiếp tục, “Thường thì cháu đều ăn bữa trà sáng xong thì luyện tập một canh giờ, rồi mới ăn bữa sáng chính thức. Bữa sáng thì có canh Băng Xà, tay gấu nướng...”

NMD bỗng cảm thấy Ba Thập hơi nhũn người ra thì phải.

NMD lại tiếp tục: “Bữa sáng thì có từng đó, trước bữa trưa thì cháu thường uống trà trưa...”

Ba bữa chính, ba bữa trà, một bữa đêm, “Cuối cùng thì thực đơn một ngày cũng nói xong!”

Sau cùng, NMD ngậy thơ nói một câu, “Ông chủ nói, ra ngoài mọi thứ phải giản tiện, vì thế cháu chỉ đem theo một số đồ ăn vặt chứ không mang bữa chính!”

Không nói gì một hồi lâu. Ba Thập lắc lắc đầu tỉnh táo lại, “Cháu nói dối. Thực phẩm của Long Hoàng cũng không bằng từng đấy! Hừ, hưởng hồ nhiều thức ăn như vậy thì cần bao nhiêu đầu bếp để làm chứ?”

NMD thật thà, cuối cùng nói một câu khiến Ba Thập sụp đổ “Thế đã là gì? Đầu bếp của ông chủ dùng Thần Lực tăng thứ hai để làm đồ ăn mà.”

Kinh ngạc một lúc, Ba Thập nuốt nước bọt, “Rốt cuộc người là ai?”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Sở Thiên cười, “Thần Vương Khải Tắt, chủ nhân Bồ Lôị Trạch, Phát Lạp Dịch Nặc!”

“Đạo Bồ Lôị Trạch là của người? Một con người như người dựa vào cái gì làm chủ nhân của cháu ta?”

“Ai bảo là là con người?” Sở Thiên cười, “Ta là huyết mạch hỗn hợp của Long Thần và Thượng Cổ Thần tộc.”

Từ sau khi ở vương quốc Ái Nhĩ Sâm lừa gạt Sa Lỗ, Sở Thiên nhận ra một điều, trong các ma thú Thượng cổ, huyết mạch chính là một dấu hiệu cho thân phận. Vì thế hắn cũng vui lòng tiếp tục lừa tất cả mọi người.

“Có nghĩa là người kiêm tu Nhân Thần Lực và Thú Thần Lực?” Ba Thập kinh ngạc.

“Thần Lực ta chưa tu luyện xong, nhưng Linh Vực trong Thú Thần Lực thì ta biết một ít. Ừm, thêm vài năm nữa có lẽ sẽ đạt tầng thứ hai.”

“Còn vị này?” Ba Thập ngoảnh sang A Mạt Kỳ. Thật không hiểu, hắn không có mắt thì làm thế nào mà xác định được vị trí của A Mạt Kỳ?

”Long Ưng cấp mười, huyết mạch Long Thần, Thần Lực tầng thứ hai trung cấp.”

“Ài, người có tư cách làm chủ nhân của cháu ta!” Ba Thập thở dài, “Có điều, cháu ta là huyết mạch cuối cùng của gia tộc Anh Cách Lạp Mỗ. Người có thể cho nó quay về với gia tộc của mình không?”

“Thúc thúc, cháu sẽ không phản bội ông chủ!” NMD vội vàng nói.

“Nhưng cháu là huyết mạch cuối cùng!” Ba Thập giận dữ.

“Còn người?” Sở Thiên cười, “Gia tộc Anh Cách Lạp Mỗ không phải còn có Ba Thập tiên sinh đây sao?”

“Ta đã là phế nhân rồi!” Ba Thập giãy ra khỏi tay A Mạt Kỳ, chỉ vào mắt mình nói: “Bị giam cầm sáu trăm năm nay, sức mạnh của ta đã mất hết rồi. Chấn hưng gia tộc chỉ còn dựa vào cháu thôi!”

“Gia tộc các người có Thần Kỳ gì cần NMD, à cần cháu của người kế thừa không?” Sở Thiên hỏi: “Có tài sản gì để lại cho NMD không? Nhìn bộ dạng người chắc là không có rồi.”

Ba Thập gật đầu chán nản, nhưng lại ngẩng đầu lên nói: “Huyết mạch gia tộc chúng ta là vinh quang nhất!”

“Người là huyết mạch gì? Cũng chỉ là con cháu của Long Thần thôi chứ gì?” Sở Thiên nói: “Gia tộc chỉ có hai người thì có ý nghĩa tồn tại gì không?”

Ba Thập chết sững.

Sở Thiên cười, nếu không phải vì Hồn Huyết Long thì Sở Thiên cũng không tốn nhiều thời gian với một lão tù nhân thế này, “Thế này đi, trước đây gia tộc người thuộc A Cổ Lạp Sơn, giờ thì có thể thuộc đảo Bồ Lô Trạch của ta.” Sở Thiên cười, “Ta có thể giúp NMD phục hưng gia tộc!”

“Thật sao?” Ba Thập suy nghĩ rồi gật đầu, “Được, ta đồng ý! Vừa rồi người gọi cháu ta là gì?” Ba Thập hỏi.

“NMD ”

“Cái thứ gì vậy?” Ba Thập lắc đầu, “Ta còn có một điều kiện. Là huyết mạch cuối cùng của gia tộc, ta muốn cháu ta kế thừa tên tuổi của gia tộc, lấy tên cũ của nó, Anh Cách Lạp Mỗ!”

Đến lượt Sở Thiên khựng lại, “Cái này...”

A Mạt Kỳ kéo kéo Sở Thiên, nói lớn: “Ông chủ, vụ làm ăn này đáng lắm! Sau này chúng ta có thể dùng danh nghĩa của Long Tộc phụ thuộc để chiêu mộ Cự Long gia nhập vào gia tộc.”

Sở Thiên vẫn đang do dự, không thấy NMD nhìn A Mạt Kỳ với ánh mắt ‘huynh đệ người được đẩy!’.

“Được ta đồng ý!” Sở Thiên vỗ Hồn Huyết Long, nuối tiếc nói: “Sau này ta sẽ gọi người là Anh Cách Lạp Mỗ.”

“Vâng ông chủ, sau này ta tên Anh Cách Lạp Mỗ.” NMD, à không, Anh Cách Lạp Mỗ cười, rồi nháy mắt với A Mạt Kỳ, ‘nổi bi ai của ma sủng gia tộc Phát Lạp Định Nặc thế là đã từ biệt huynh đệ chúng ta rồi...’

“Các người làm thế nào tới được đây?” Ba Thập hỏi: “Đây là nơi bí mật nhất của A Cổ Lạp Sơn, ngoài Long Hoàng ra thì cũng chỉ có mười vị trưởng lão biết.”

“Thúc thúc, Long Hoàng phát điên rồi.” Anh Cách Lạp Mỗ giải thích, “Vừa rồi khi ba người chúng con quyết đấu với Long Hoàng, hắn bỗng dùng Linh Vực chế ngự Cự Long. Kết quả là toàn bộ vệ quân ở bên trong cũng bị cầm cố, còn ông chủ thì biết đường nên chúng con mới vào đây được!”

“Long Hoàng phát điên rồi? Ha ha, điên hay lắm!” Ba Thập cười điên dại, “Thù của gia tộc coi như đã báo được một nửa!”

Nói rồi, Ba Thập quay người về đường hầm ở sâu phía” Các người theo ta. Anh Cách Lạp Mẫu, di cốt của cha mẹ cháu ở bên trong!”

278. Chương 257: Long Mộ

“Di thể của cha mẹ cháu?” Anh Cách Lạp Mẫu vội vàng chạy theo.

Sở Thiên và A Mạt Kỳ nhìn nhau một cái rồi cũng theo vào.

“Phất Lạp Dịch Nặc điện hạ, ai đã nói cho điện hạ biết nơi này?” Ba Thập vừa đi vừa hỏi: “Theo ta biết thì những người biết bí mật này đều không thể bán đứng A Cổ Lạp Sơn.”

“Nếu ta nói là Lạp Hy Đức thì người tin không?” Sở Thiên cười.

“Ha ha.” Ba Thập cũng cười, “Điện hạ không muốn nói thì thôi, cần gì phải lấy tiên hoàng ra gạt ta!”

“Ài~” thở dài một cái, Ba Thập nói tiếp: “Nếu tiên hoàng còn tại thế thì gia tộc bọn ta cũng không gặp phải nạn này!”

Sở Thiên tò mò, Long Hoàng giết sạch nhà Ba Thập, sao hắn vẫn còn tôn kính Lạp Hy Đức vậy?

“Thức thức, tại sao Lạp Hy Đức còn tại thế thì cha mẹ cháu sẽ không chết?” Anh Cách Lạp Mẫu hỏi.

“Tiên hoàng Lạp Hy Đức anh minh thần vũ, Long Hoàng làm sao có thể so sánh được?” Ba Thập nói: “Long Hoàng Á Lợi Tư Thác Đức mười tuổi kế vị. Năm nghìn năm nay hắn làm được những chuyện đại sự gì? Hừ, cùng là huyết mạch Long Thần, hắn lại tàn sát gia tộc chúng ta. Nếu tiên hoàng còn thì e là Lạp Hy Đức bệ hạ sẽ thay cha cháu cầu thân với Hoàng Kim Long tộc!”

Sở Thiên cười, hắn có chút hoài niệm lão Cốt Long ấy, Lạp Hy Đức tuy rất tàn bạo đối với kẻ thù, nhưng với người của mình thì người ngoài không thể bắt bẻ được điều gì.

Đi qua một đoạn đường dài, mấy người đến một gian phòng nhìn như nhà lao.

“Chúng ta đến rồi.” Ba Thập mở cửa chỉ vào trong nói với Anh Cách Lạp Mẫu: “Đây chính là di thể của cha mẹ cháu!”

Anh Cách Lạp Mẫu xông vào, cơ thể to lớn va vào làm vỡ tan cả cửa.

Sở Thiên ở bên ngoài quan sát, trong phòng trống không, chỉ có một cái chiếu cỏ.

Trên tấm chiếu là hai di thể, một của Cự Long, một của Hoàng Kim Long tộc.

Ba Thập quỳ ngoài cửa, khóc: “Đại ca, con huynh đến thăm huynh rồi!”

Hai chú cháu khóc lóc rất lâu.

Khi hai người họ bình tĩnh lại, Sở Thiên đưa ra một cái nhẫn không gian: “Anh Cách Lạp Mẫu, đưa cha mẹ người vào đây đi. Bao giờ quay về Bồ Lô Trạch thì an táng họ!”

Anh Cách Lạp Mẫu làm theo lời Sở Thiên.

Ba Thập đứng dậy, tiếp tục đi vào bên trong, “Mọi người theo ta, bên trong còn vài di thể nữa.”

Đi một đoạn nữa, Sở Thiên bỗng thấy chói mắt, một căn mật thất to lớn xuất hiện.

“Ba Bác Tát mà nhìn thấy thì nhất định sẽ rất vui!” A Mạt Kỳ nói nhỏ với Sở Thiên.

Sở Thiên gật đầu đồng tình.

Trong mật thất chẳng có gì ngoài long cốt, vô số long cốt.

Chỉ vào vài bộ xương hoàn chỉnh, Ba Thập nói: “Anh Cách Lạp Mẫu, đây đều là tổ tiên và người nhà của chúng ta. Cháu cũng đem họ về đi.”

Anh Cách Lạp Mỗ làm xong thì hỏi: “Còn những cái khác thì sao?”

“Không cần quan tâm!” Ba Thập sắc mặt giận dữ.

“Chỗ này đều là người của gia tộc khác, khi chúng còn sống không những đối với chúng ta thấy chết không cứu mà còn liên thủ truy sát chúng ta. Hừ! Chết rồi ta cũng không thể cho chúng yên ổn!”

Sở Thiên nhìn, quả nhiên mấy bộ long cốt này đều có vết tích bị tàn phá, có lẽ là hậu quả của việc Ba Thập phát tiết.

“Ba Thập tiên sinh thật sự không quản mấy di thể này nữa?” Sở Thiên nheo mắt cười.

“Đương nhiên!” Ba Thập tức giận, “Nếu không phải sức mạnh bị cấm chế thì ta đã đập vụn chúng từ lâu rồi!”

“Vậy thì cho ta đi!” Sở Thiên cười, “Ta đảm bảo chúng sẽ không được yên ổn!”

“Cũng được, đợi sau khi điện hạ ra ngoài thì đập nát chúng hộ ta!” Ba Thập dầm một mảnh xương.

“Đừng dầm!” Sở Thiên vội vàng nhặt mảnh xương đó lên, xốt của nó: “Ca ngọ nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Đập vỡ thì dễ dàng cho chúng quá! Ta tìm người luyện chúng thành Cốt Long thì thế nào?”

“Cũng... cũng được” sắc mặt Ba Thập có chút cổ quái. Đào mộ người ta lên còn ca ngọ vị nữ thần thánh khiết nhất. Việc loại này cũng chỉ có Sở Thiên là làm được.

Vừa cười hắc hắc nhặt xương, Sở Thiên vừa hỏi: “Tại sao ở đây lại nhiều long cốt vậy?”

“Người đã biết làm thế nào để vào mà lại không biết đây là Long Mộ sao?”

“Lạp Hy Đức chỉ cho ta biết đây là cấm địa của A Cổ Lạp Sơn.”

“Nhìn lên trên xem!” Ba Thập chỉ lên trần nhà, “Bên trên có Thần Lực cấm chế đơn hướng. Nghe nói là Thần để lại, chỉ có thể vào, không thể ra.”

Ba Thập nói tiếp, “Ở đây vốn không phải mộ, chỉ là kho để bảo vật. Nhưng sau này đại lục xuất hiện Hắc Ám pháp sư, chúng thu mua di thể của Cự Long tộc để luyện chế thành Lữ Long. Tiên hoàng Lạp Hy Đức bệ hạ vì muốn bảo vệ thi thể của người trong tộc nên mới cải tạo nơi này thành mộ địa. Tất cả người trong tộc sau khi mất đi đều được an táng ở đây. Sau này để phòng ngừa việc có người chẳng may rơi vào đây, tiên hoàng dùng Thần Lực mở một đường đi ở tầng núi thứ mười bảy.”

Sở Thiên gục gặc, rồi nói: “A Mạt Kỳ, người ra ngoài xem Long Hoàng còn phát điên không?”

A Mạt Kỳ ra khỏi động.

Sở Thiên thu hết long cốt lại, không có việc gì bèn kể về ân oán giữa mình và Long Hoàng.

“Hay, hay!!” Sở Thiên kể xong, Ba Thập cười lớn, “Long Hoàng đáng chết cũng có ngày hôm nay! Các người đánh hay lắm!”

“Sớm muộn cũng có ngày cháu báo thù cho cha mẹ!” Anh Cách Lạp Mỗ nghiêng răng.

“Đúng thế. Long Hoàng đi ngược lại với ý nguyện của Long Thần, tàn sát con cháu trực hệ Long Thần. Hắn đáng chết lâu rồi!”

Ba Thập bỗng cung kính với Sở Thiên, “Điện hạ, thù của gia tộc bọn ta phải nhờ ngài rồi!”

“Yên tâm, ta sẽ để cho Anh Cách Lạp Mỗ đích thân báo thù!” Sở Thiên nói, “Chỉ vì muốn cưới về một Hoàng Kim Long mà giết cả nhà. Loại Long Hoàng này chết còn quá nhẹ!”

“Ha ha ha ha ...”

Ba Thập bỗng cười điên cuồng.

“Thúc thúc cười gì vậy?” Anh Cách Lạp Mỗ ngạc nhiên hỏi.

“Hu hu hu...” Ba Thập đột nhiên lại khóc.

Sở Thiên bị Ba Thập làm cho loạn cả đầu, lão già này bị giam lâu quá phát điên rồi à?

Một lúc sau, Ba Thập lại thở dài, “Ài~, ta khóc cho tiên hoàng. Lão nhân gia mất sớm quá!” nói rồi mặt lại tươi cười, “Ta cười là may mà tiên hoàng mất sớm, nếu không thì Anh Cách Lạp Mỗ cũng không sống được!”

“Tại sao?” Sở Thiên hỏi.

“Vì tiên hoàng mất quá đột ngột.” Ba Thập cười: “Khi tiên hoàng mất chỉ để lại mệnh lệnh Á Lợi Tư Thác Đức kế thừa long vị, nhưng có rất nhiều bí mật thì lại không có cơ hội nói cho con trai.”

Không phải không có cơ hội, mà là không mặt mũi nào mà về nhà! Sở Thiên nghĩ bụng.

“Hơn nữa Long Hoàng thân phận tôn quý, không thể đến nơi bẩn thỉu như thế này. Hà hà, vì thế hắn cũng không có cơ hội nhìn thấy bí mật của nơi này.”

Ba Thập bỗng cười, nói với Sở Thiên: “Có muốn biết Long Thần như thế nào không?”

Sở Thiên gật gật.

“Vậy thì nhìn Anh Cách Lạp Mỗ đi!”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Người muốn nói là...”

“Đúng thế...” Ba Thập ưỡn ngực ngẩng cao đầu, nói đồng dục từng chữ, “Anh Cách Lạp Mỗ giống hệt Long Thần!”

Ba Thập cười lớn, nói tiếp: “Long Hoàng ơi Long Hoàng, người đến hình dáng của Long Thần thế nào cũng không biết, liền coi Anh Cách Lạp Mỗ là tạp chủng, là phạm nhân mà giam lại. Ha ha ha, tiên hoàng còn sống chắc bị người làm tức chết!”

“Cháu giống hệt Long Thần?” Anh Cách Lạp Mỗ kinh ngạc, “Sao thúc thúc biết? Chưa có ai từng thấy Long Thần mà!”

“Cái này thì phải cảm ơn Long Hoàng!” Ba Thập nói, “Long Mộ này chỉ có chết rồi mới được vào. Năm đó, Long Hoàng tưởng ta chết rồi nên ném ta vào đây. Nhưng hắn không ngờ ta còn sống, Mấy trăm năm nay, không những ta tìm được di thể của người nhà mà còn phát hiện ra cái này!”

Nói rồi, Ba Thập rờ rẫm lên một bức tường.

Uỳnh!

Bức tường đó đổ sụp xuống, để lộ ra một bức tượng to lớn.

Thân là Hoàng Kim Long, hai cánh của Cự Long, chính là Anh Cách Lạp Mỗ, hoặc có thể nói là Long Thần.

“Trong Long Mộ này, mọi sức mạnh đều bị cầm cố!” Ba Thập nhẹ nhàng vuốt ve bức tượng, “Chính là do cái này, bức tượng của Long Thần.”

“Khốn kiếp, Anh Cách Lạp Mỗ người may mắn thật đấy!” Sở Thiên cười, “Nếu Long Hoàng biết bí mật này thì nhất định sẽ trực tiếp giết người!”

Anh Cách Lạp Mỗ giống với Long Thần, sẽ có sức ảnh hưởng trong Long tộc lớn đến mức nào, điều này Sở Thiên rất rõ. Vì hắn đã có được rất nhiều lợi ích dựa vào cái mặt Long Thần rồi. Có điều loại ảnh hưởng này uy hiếp địa vị của Long Hoàng, cũng sẽ dẫn đến họa sát thân. Vì thế mà Ba Thập mới vui mừng vì Long Hoàng không biết bí mật này.

Nghĩ đến đây, Sở Thiên nheo mắt, “Hình dáng của Long Thần còn có bao nhiêu người biết?”

“Đường đi vào đây là do tiên hoàng Lạp Hy Đức đích thân dựng nên, có lẽ ngài biết!” Ba Thập trầm ngâm, “Người khác thì ta không rõ, có lẽ Hoàng Kim Long Vương Mạch Khẳng Tích cũng biết.”

“Vậy thì tốt, sau khi ra khỏi đây, mấy người chúng ta phải giữ kín bí mật này!” Sở Thiên bỗng cau mày, “Kỳ lạ, nếu Anh Cách Lạp Mỗ đã giống Long Thần thì tại sao hắn không có sức mạnh?”

“Ta cũng không biết!” Ba Thập lắc đầu: “Khi Anh Cách Lạp Mỗ ra đời, ta và đại ca đã kiểm tra cho nó nhưng không tra ra điều gì?”

Lúc này, A Mạt Kỳ quay lại, “Ông chủ, Long Hoàng vẫn đang phát điên, đã có không ít Cự Long chết rồi!”

“Thế Linh Vực của Long Hoàng thì sao?” Sở Thiên vội hỏi, “A Cổ Lạp Sơn còn ở trong Linh Vực của hắn không?”

“Vẫn bên trong!” A Mạt Kỳ nhún vai, “Khốn kiếp, Thần Lực từ Lời nguyên của Tử Thần quá mạnh, căn bản là không thể xông ra được!”

“Ca ngơ nử thần Sinh Mệnh linh thiêng! Thế chẳng lẽ chúng ta bị giam cho đến chết ở đây sao?” Sở Thiên đi đi lại lại, lông mày nhăn tít lại.

“Hiện giờ tất cả Cự Long đều đã bị Long Hoàng cầm cố, nếu không nhân cơ hội này xông ra, sau khi Long Hoàng tỉnh lại thì các hộ vệ của đường vào cũng được giải thoát khỏi linh vực. Lúc đó muốn đi, e là phải đối phó với hàng vạn con Cự Long!”

Ba Thập vẫn chưa hiểu tình hình, nói: “Ta có thể trốn trên người Anh Cách Lạp Mỗ, rồi chúng ta đợi ở rìa của Linh Vực, có thể tránh được bị người khác phát hiện mọi người phá linh vực!”

“Không được!” Sở Thiên lắc đầu, “Giờ chỉ ở đây là an toàn. Ra ngoài ấy, Long Hoàng ngay người của mình còn giết, huống hồ là chúng ta?”

“Vậy thì làm thế nào?” Ba Thập nói: “Không thể nào đợi đến khi Long Hoàng tỉnh lại để hắn biết việc của chúng ta!”

“Ông chủ, ta có thể thử xem sao!” Anh Cách Lạp Mỗ vận động hai hàm, nói: “Ta có thể ăn đám Thần Lực đó!”

279. Chương 258: Lầy Mà Không Nói

“Cháu có thể ăn Thần Lực?” Ba Thập kinh ngạc nhìn Anh Cách Lạp Mỗ.

“Vâng.” Anh Cách Lạp Mỗ nói, “Thần Lực ở trên bầu trời Bồ Lô Trạch bị cháu ăn mất một nửa đấy. Ông chủ, giờ ta đi thử xem sao.”

“Không được, ngươi không được đi!” Sở Thiên và A Mạt Kỳ cùng phản đối.

“Tại sao?” Anh Cách Lạp Mỗ hỏi, “Bây giờ chỉ còn cách đó thôi!”

“Ta không thể để ngươi mạo hiểm!” Sở Thiên nói: “Bây giờ Linh Vực ngoài đó là Lời nguyên của Tử Thần mượn tay Long Hoàng phát ra. Nó không giống như Thần Lực ở Bồ Lô Trạch! Sợ là nó còn có những thứ khác nữa!”

“Đúng thế.” A Mạt Kỳ gật đầu, “Vừa rồi ta đã kiểm tra kỹ, Linh Vực tầng thứ ba đó không phải Thần Lực của Long Hoàng, hơn nữa cũng rất kỳ lạ!”

Nghĩ ngợi một hồi, ánh mắt của Anh Cách Lạp Mỗ chuyển sang bức tượng Long Thần, “Ông chủ, lần trước sau khi ta ăn Thần Lực ở Bồ Lô Trạch thì có thể xuyên qua Linh Vực của A Mạt Kỳ. Giờ ở đây cũng có Thần Lực, hơn nữa cũng rất mạnh, không chừng ta ăn nó thì có thể...”

“Ngươi dám làm thế với tiên tổ sao?” Ba Thập lập tức quát, “Ngay tượng của tổ tông ngươi cũng muốn ăn, ngươi còn xứng làm con cháu Long Thần không?”

Anh Cách Lạp Mỗ nhìn Sở Thiên rồi vội vàng nhận lỗi.

Lão ngoan cố! Sở Thiên thầm mắng, nhưng cũng không thể ép Anh Cách Lạp Mỗ ăn tượng của tổ tông được.

Long Mộ đột nhiên rung chuyển.

“Ta đi xem sao!” A Mạt Kỳ vội vàng đi ra.

Lúc sau quay lại, A Mạt Kỳ nói: “Ông chủ, lần này rắc rối rồi. Không biết Long Hoàng tìm được đường vào đây từ khi nào, giờ đang phá cửa.”

Bên ngoài cửa vào Long Mộ, Long Hoàng lắc lắc đầu, hai hốc mắt đỏ lờm đang quan sát cái cửa lớn trước mặt. Hắn chỉ cảm thấy nơi này rất quen, ở trong này có một sức mạnh đủ cho hắn phát tiết, thoải mái hơn đám Cự Long không động đậy gì được ngoài kia.

Bọn Sở Thiên trốn đằng sau cửa, quan sát Long Hoàng qua một cái khe.

“Giờ phải làm gì?” Ba Thập giật giật áo Sở Thiên.

“Ông chủ, chúng ta có thể mở cửa cho Long Hoàng vào không?” Anh Cách Lạp Mỗ nói: “Long Mộ này ngoài giữ được hình dạng con người ra thì sức mạnh nào cũng bị cầm cố, nếu chúng ta cho Long Hoàng vào đây...”

Sở Thiên suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu: “Thế quá nguy hiểm. Long Mộ có thể chế ngự sức mạnh là dựa vào bức tượng của Long Thần, nhưng đó cũng chỉ là một bức tượng.”

Sở Thiên lại chỉ vào Long Hoàng, “Trên người lão thần lần này là Khải Giáp của Tử Thần năm đó! Nếu cho hắn vào, chẳng may sức mạnh của bức tượng Long Thần không mạnh bằng Lời nguyên của Tử Thần, không khống chế được hắn thì làm thế nào? Thế không phải chúng ta chết chắc sao?”

Uỳnh!!

Cái đầu cực đại của Long Hoàng lại húc vào cửa.

Mấy người bên trong đều im lặng không biết phải làm gì. Cuối cùng, Sở Thiên thở dài, “Mọi người sẵn sàng liều mạng đi! Nếu cái cửa nà bị phá, mà Long Mộ không làm gì được Long Hoàng thì chúng ta chỉ còn cách liều!”

Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!

Liên tục bị công kích, cả A Cổ Lạp Sơn rung chuyển, nhưng Long Mộ thì vẫn vững chãi như cũ.

Một hồi lâu, hình như Long Hoàng mệt rồi, hoặc là có thứ gì đó thu hút sự chú ý của hắn. Nói chung thì hắn bay đi rồi.

“Khốn kiếp, cuối cùng thì lão thần lần cũng cút rồi! Lão tử...” Sở Thiên thở phào, nhưng hắn còn chưa nói hết câu thì bị một âm thanh kỳ quái ngắt quãng.

Phụt!!

Một tia máu bắn ra từ khe cửa, còn bên ngoài thì cực kỳ yên lặng kỳ dị.

Ghé mắt vào khe cửa nhìn, A Mạt Kỳ cười, “Ông chủ, giờ Long Hoàng đang tàn sát Cự Long cấp cao. Khả khà, đã có không ít rỗng hình người đi đời rồi!”

“Ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Sở Thiên cũng cười, “Giết đi, dù sao thì đó cũng là người trong tộc của Long Hoàng, hy vọng chúng có thể thỏa mãn khẩu vị của Long Hoàng!”

Một ngày trôi qua, Long Hoàng vẫn phát điên như thế, nhưng hắn không còn giết chóc nữa mà thay vào đó là ngu ngơ bay khắp chốn.

Mười ngày qua đi, Linh Vực tầng thứ ba vẫn chưa được giả trừ. Đồ ăn trong nhần không gian của Sở Thiên sắp hết rồi.

Những ngày này, A Mạt Kỳ đã ra ngoài thám thính vài lần. Mỗi lần ra đều bị Long Hoàng phát hiện rồi lại làm cho Long Hoàng phát điên tàn sát khắp nơi.

Chán ngán ngồi sau cửa, Sở Thiên nhòm qua khe cửa quan sát Long Hoàng đang bay lung tung, “Lần này A Cổ Lạp Sơn coi như xong rồi. Dù Long Hoàng có tỉnh lại thì e là Hội nghị tối cao cũng bài miễn hắn!”

Anh Cách Lạp Mỗ gật đầu, “Hơn mười ngày nay, ít nhất thì Long Hoàng cũng giết hơn nghìn Cự Long, nguyên khí A Cổ Lạp Sơn tổn thương nghiêm trọng, sau này không còn tư cách so sánh với Bồ Lôi Trạch chúng ta rồi!”

“Hắn giết hết Cự Long thì mới tốt!” Ba Thập nghiêng rằng, “Như vậy thì A Cổ Lạp Sơn sẽ thuộc về gia tộc Anh Cách Lạp Mỗ chúng ta!”

Sở Thiên và A Mạt Kỳ cùng nhìn Ba Thập, lão già này chắc bị thù hận làm cho đầu óc có vấn đề rồi. Ngay Anh Cách Lạp Mỗ cũng không hài lòng về thúc thúc lúc này.

Binh!!! Một âm thanh lớn vang lên.

Binh! Binh! Binh! Rồi một loạt âm thanh làm rung chuyển tất cả.

Long Hoàng gầm lên một tiếng dài rồi bay khỏi A Cổ Lạp Sơn.

“A Mạt Kỳ, người ra ngoài xem sao, cẩn thận Long Hoàng.”

Không lâu sau A Mạt Kỳ quay lại, cười: “Ông chủ, hình như có người tấn công Linh Vực ở ngoài núi. Long Hoàng đang ở ngoài đó tăng cường Linh Vực.”

“Cũng có nghĩa Long Hoàng không có thời gian quan tâm đến chúng ta nữa?” Sở Thiên đẩy cửa ra, “Tốt, chúng ta ra ngoài xem sao.”

Vừa bước ra, mấy người lập tức bị chìm trong Linh Vực của Long Hoàng, cử động vô cùng chậm chạp, Ba Thập thậm chí bị đứng im luôn.

“Đóng băng Ba Thập bằng ma pháp Băng hệ rồi cho vào nhấn không gian.”

Xong xuôi, Anh Cách Lạp Mỗ chở Sở Thiên và A Mạt Kỳ lên ra ngoài.

Bên ngoài, Linh Vực vẫn mạnh mẽ, nhưng đang bị lung lay rồi.

Sở Thiên nhìn không rõ tình hình bên ngoài Linh Vực, những có thể thấy được sự xuất hiện của những vết nứt rạn trên Linh Vực, còn Long Hoàng thì đang bận dùng Thần Lực để vá lại.

“Chẳng lẽ là người của Biển Cấm?” A Mạt Kỳ nói, “Trừ chúng ra thì không ai có thể tác động vào Thần Lực tầng thứ ba như thế này.”

“Không cần quan tâm đến việc đó vội.” Sở Thiên nhìn xung quanh A Cổ Lạp Sơn, rồi cười chỉ lên trên trời, “Các người thấy gì?”

A Mạt Kỳ ngẩng đầu lên, trên trời là Cự Long bị cầm cổ, còn có cả mảnh xác và máu.

Sở Thiên chép miêng, vỗ Anh Cách Lạp Mỗ, “Người nhìn thấy gì?”

Anh Cách Lạp Mỗ nhìn bộ dạng gian tà của Sở Thiên, hình như hiểu ra điều gì đó, “Ta chẳng nhìn thấy gì cả. Nhưng cũng chẳng có ai thấy chúng ta.”

“Hả, Anh Cách Lạp Mỗ người nói gì vậy?” A Mạt Kỳ không hiểu.

Anh Cách Lạp Mỗ đập cánh, “Long Hoàng điên rồi, Cự Long thì đều bị cầm cổ. Bây giờ ở trong A Cổ Lạp Sơn chỉ có chúng ta là có thể cử động, hơn nữa ông chủ lại có đẳng cấp cao nhất của Đạo Tặc chức nghiệp...”

“Trộm sạch bảo bối của A Cổ Lạp Sơn?” A Mạt Kỳ mắt sáng lên, rồi bỗng tiếc nuối, “Khốn kiếp, ta chỉ mang có hai chiếc nhẫn không gian, có lẽ không đủ!”

“Trộm cái gì chứ?” Sở Thiên sửa lại, “Ồ quê hương ta thì nó gọi là lấy mà không nói! Việc của Quang Minh Thánh Đồ sao lại gọi là trộm? Bảo bối của Long tộc mà để lại đây nhất định sẽ bị Long Hoàng hủy hết. Ông chủ ta đây chỉ là bảo quản hộ giúp người khác...”

“Thôi được rồi mà ông chủ. Ở đây không có người ngoài!” A Mạt Kỳ cười gian xảo.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Sở Thiên nheo mắt cười, chỉ về phía Long Thần điện hét to: “Nữ thần từng nói, không lấy hết đồ của lão thần lùn này thì lão tử không xứng làm Quang Minh Thánh Đồ của nữ thần tỷ tỷ.”

Mấy vạn năm nay, Cự Long tích trữ được bao nhiêu tài sản không ai biết được. Long Thần để lại A Cổ Lạp Sơn bao nhiêu bảo bối cũng không ai có thể tính rõ ràng được. Nói tóm lại là nhẫn không gian của Sở đại thiếu gia đã đầy rồi. Ngoài ra thì A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ cũng nặng trĩu ra về.

“Ha ha ha ha... ” trong núi, Sở Thiên vừa nhìn Long Hoàng và Linh Vực như một cái máy, vừa cười: “Nếu Long Hoàng biết Lạp Hy Đức nói hết cho ta về mật đạo và bảo khố của A Cổ Lạp Sơn thì chắc hẳn sẽ tức mà chết!”

Trộm đồ trong Linh Vực của Long Hoàng, A Mạt Kỳ mệt toát hết mồ hôi nhưng vẫn nói với Sở Thiên đầy kính phục, “Ông chủ quả thật quá anh minh, sao ông chủ nghĩ ra được chuyện cất giấu không gian trong nhẫn không gian chứ. Khốn kiếp, cứ thế này thì cả A Cổ Lạp Sơn cũng trộm được sạch!”

“Ta nói rồi, đây không gọi là trộm!” Sở Thiên nhìn A Mạt Kỳ không hài lòng, rồi cười: “Lần trước khi lấy quốc khố của Ái Nhĩ Sâm, ta phát hiện nhẫn không gian quá nhỏ, không đủ dùng. Vì thế, hắc hắc, từ đó ta đã mua mấy trăm cái nhẫn dùng dần.”

“Không hổ danh là đạo tặc hàng đầu!” Anh Cách Lạp Mỗ gục gặc.

“Đúng rồi, A Mạt Kỳ.” Sở Thiên đưa cho A Mạt Kỳ số bảo bối trong một chiếc nhẫn, “Người đập hết chỗ này rồi rải vào tất cả các kho, coi như là do bị Long Hoàng tàn phá!”

“Ta đi?” A Mạt Kỳ gãi đầu, “Cũng may ta học được từ Lỗ Tây Nạp chút ít nếu không thì không biết phải làm sao.”

A Mạt Kỳ đi, còn Sở Thiên thì ngồi trên đầu Anh Cách Lạp Mỗ từ tốn tính số tài sản của mình.

Ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Nhiều quá đi! Sở đại thiếu gia vốn không nhạy bén với những con số đâu hết cả đầu. Đến khi A Mạt Kỳ quay lại hẳn vẫn chưa tính xong.

Uỳnh!

Lại một tiếng nổ lớn, sau đó thì Linh Vực của Long Hoàng bị vỡ ra một mảng lớn.

Long Hoàng gầm lên, lại bay đến để sửa, nhưng lại có một lỗ hổng khác xuất hiện.

Mắt Sở Thiên sáng lên, hét lớn: “Anh Cách Lạp Mỗ, nhanh, chúng ta mau ra ngoài!”

Không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào của Linh Vực, Anh Cách Lạp Mỗ nhanh như chớp bay về phía lỗ hổng.

“Á!” Anh Cách Lạp Mỗ nhanh nhưng Long Hoàng còn nhanh hơn, hẳn bỏ việc sửa lỗ hổng, chắn đường Sở Thiên.

“Ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Sở Thiên chép miệng, “Chúng ta bị phát hiện rồi!”

Đúng lúc này, Sở Thiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc mà cũng rất thân thiết, “Ông chủ, đoàn trưởng đoàn Thánh Điện Kỳ Sĩ, Nhất Tinh tướng quân đế quốc, Bội kỳ báo cáo!”

280. Chương 259: Thánh Điện Kỳ Sĩ Đoàn

Sở Thiên nhìn qua lỗ hổng, bên ngoài đúng là Bội Kỳ!

Chỉ có điều, Bội Kỳ đã thay đổi rồi, sắc mặt lạnh lùng đầy sát khí, khiến người khác không lạnh mà run. Bộ giáp thì đầy vết chém.

“Đội một và đội hai tiếp tục tấn công, đội ba theo ta cứu ông chủ!”

Nói rồi, có đến hàng trăm người vào trong Linh Vực của Long Hoàng qua lỗ hổng kia.

“Đừng vào đây!” Sở Thiên hét to, “Ở đây có Thời Gian Cầm Cốt!”

Lúc này, Long Hoàng đang đánh với A Mạt Kỳ, còn Sở Thiên thì kinh ngạc nhận ra rằng bọn Bội Kỳ có thể cử động, tuy chậm nhưng thực sự là đang di động.

Mấy chục ngàn vạn tiền quân phí trong một năm nay quả thật đã không phí hoài! Sở Thiên cười, có thể chống lại một phần Thần Lực tầng thứ ba, Thánh Điện Kỳ Sĩ đoàn của Bội Kỳ có thể ngạo nghễ trên đại lục rồi.

Ngay sau đó, Sở Thiên cười càng vui hơn, vì lỗ hổng Thần Lực ở giữa trời, mà Bội Kỳ lại có thể vào, như vậy có nghĩa là hắn có thể bay!

Grào!! Grừ!! Hai tiếng rống đan xen nhau, A Mạt Kỳ và Long Hoàng đang xông vào nhau.

A Mạt Kỳ có Thần Lực tầng thứ hai trung cấp, không đủ sức chống lại một Long Hoàng phát điên. Chớp mắt, A Mạt Kỳ bị bay ngược trở lại, Long Hoàng liền quay ra Sở Thiên.

“Xuất đao! Phong Bình!” Bội Kỳ hét, lập tức hàng trăm Thánh Điện Kỵ Sĩ chắn trước mặt Sở Thiên.

Long Hoàng lắc lắc đầu, rồi mở mồm bắn ra một quả cầu lửa sáng rực!

“Lá chắn!”

Theo mệnh lệnh của Bội Kỳ, Thánh Điện Kỵ Sĩ giơ lá chắn ra chắn quả cầu lửa của Long Hoàng. Bội Kỳ lại hô: “Giương cung!”

Phập! Phập!

Một trận mưa tên bắn về Long Hoàng. Tốc độ của chúng chậm nhưng Long Hoàng lại không tránh, cứ thế hứng tên.

“Gào!” Long Hoàng kêu lên thảm thiết, rồi lầm bầm: “Đáng chết, các người đáng chết!”

Nói xong hai cánh Long Hoàng đập mạnh xông tới.

“Hợp trận!!”

Bội Kỳ giương thanh trường đao lên, mệnh lệnh cho các Thánh Điện Kỵ Sĩ tập hợp lại đợi Long Hoàng lao đến.

Uỳnh!!!

Cả đoàn Thánh Điện Kỵ Sĩ bị đánh tan, nhưng Long Hoàng cũng bị bay ngược lại rất xa.

“Khốn kiếp! Không đánh với kẻ điên! Bảo vệ ông chủ!” A Mạt Kỳ quay lại, biến ra vô số phân thân vây quanh Long Hoàng, rồi hét: “Tốc độ của các người chậm quá, không lại được với Long Hoàng! Anh Cách Lạp Mỗ, mau đưa ông chủ đi! Ở đây cứ giao cho ta!”

Bội Kỳ lập tức mở đường cho Sở Thiên rồi dẫn quân lao về phía Long Hoàng, “Tấn trận! Hợp đao! Mục tiêu bên trái Long Hoàng!”

Thuộc hạ đang liều mạng mà mình thì chạy trốn, việc tồi tệ này Sở Thiên không làm được. Rút Lưỡi đao Phán Quyết ra, Sở Thiên cũng xông tới, “Anh Cách Lạp Mỗ, đưa ta bay quanh Long Hoàng!”

“Cầm Cố!” Linh Vực của Sở Thiên bao phủ lấy Long Hoàng, tuy chỉ làm Long Hoàng chậm đi một ít nhưng cũng đủ rồi.

Thoát khỏi các phân thân của A Mạt Kỳ, bản năng cho Long Hoàng biết đang gặp nguy hiểm. Nhưng đáng tiếc, Linh Vực của Sở Thiên đã đến và khiến hắn chậm lại một chút.

Lúc này, trường đao của các Thánh Điện Kỵ Sĩ bỗng lóe sáng, trên đầu mỗi người xuất hiện một thanh đao dài đến chục mét. Tiếp đó, hàng trăm lưỡi đao hợp lại làm một, to ra đến hàng trăm lần, chém xuống Long Hoàng.

Á á á!!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên làm rung chuyển đất trời, ai cũng cảm nhận được sự đau đớn của Long Hoàng. Tay trái của hắn đã bị chặt đứt rồi.

Bỗng nhiên, Lưỡi đao Phán Quyết phát ra tiếng kêu, Sở Thiên kinh ngạc, Lưỡi đao Phán Quyết có thể bộc phát sau khi chủ nhân cải tạo lại, vậy thì Lưỡi nguyên của Tử Thần thì sao?

Tiếng kêu thảm của Long Hoàng ngừng lại, Long Hoàng lộ ra một nụ cười kỳ quái, “Long Hoàng Linh Vực — Thời gian Thuận Lưu!”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Lạp Hy Đức! Lão tử nguyên rửa ngươi!” Sở Thiên phẫn nộ.

Lạp Hy Đức từng nói, Long Hoàng tư chất ngu xuẩn, mãi mãi không thể tu luyện được Linh Vực đệ nhị thức — Thời Gian Thuận Lưu! Nhưng bây giờ... nó xuất hiện rồi.

Các cơ trên lưng Long Hoàng bắt đầu cuộn lên, chớp mắt đã xuất hiện một đôi cánh rồng khác.

“Tấn trận, Hợp đao!”

Các Thánh Điện Kỵ Sĩ thử lại một lần nữa. Lần này họ đã thành công khi chặt được chân phải của Long Hoàng, nhưng đồng thời với ánh đao vừa lướt qua, Long Hoàng lại trở lại như cũ.

Bội Kỳ ánh mắt sắc lạnh, đối thủ mạnh là thứ hấp thích nhất, “Đội một tiếp tục tấn công Linh Vực, đội hai chi viện!”

“Đừng để họ vào đây!” Sở Thiên hét, “Chúng ta mau đi thôi!”

Sở Thiên cũng tu luyện Linh Vực Long Hoàng nên hẳn biết, Thời Gian Thuận Lưu đệ nhị thức, hoặc có thể gọi là Long Hoàng Bất Diệt Thể! Chính là khả năng dùng Thượng cổ Huyết Mạch để tự phục hồi, cho dù thịt nát xương tan cũng có thể trở lại nguyên vẹn như cũ!

Hơn nữa Sở Thiên biết, muốn phá vỡ Long Hoàng Bất Diệt Thể trừ khi có Thần Lực Hấp Thụ mạnh như của Đức Khố Lạp, hút sạch Thần Lực của Long Hoàng, hoặc là Không Gian Thác Vị trong Hoàng Kim Linh Vực, đem từng mảnh xác của Long Hoàng phân tán ra vô số các không gian khác! Nhưng, trong số những người trong gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc thì không ai có sức mạnh đó cả.

Dù thực lực đã mạnh hơn, nhưng Bội Kỳ vẫn coi mệnh lệnh Sở Thiên là tất cả, “Thu trận, bảo vệ ông chủ rút lui!”

“Muốn chạy? Hừ!”

Thân hình to lớn của Long Hoàng nháy mắt đã xuất hiện trên lỗ hổng, “Chết hết đi!”

Hai đôi cánh rồng đập liên hồi, những trận gió như cuồng phong nổi lên, Long Hoàng sắp vá xong lỗ hổng rồi.

“Ảnh Hoan, Hợp thể!”

Đột nhiên tất cả phân thân của A Mạt Kỳ hợp lại rồi đâm vào người Long Hoàng, đâm hăm bay ra khỏi lỗ hổng.

Lỗ hổng đang dần biến mất.

Trừng trừng nhìn Long Hoàng, mặc kệ cho hắn đang cầu xé mình, A Mạt Kỳ vẫn hét lên: “Mau đưa ông chủ đi! Mau lên!”

Anh Cách Lạp Mỗ cắn môi, không nghe mệnh lệnh của Sở Thiên nữa mà bay thẳng ra khỏi lỗ hổng.

Thánh Điện Kỵ Sĩ của Bội Kỳ cũng ra khỏi đó, rồi lỗ hổng khép lại hẳn.

.....

Nhìn A Cổ Lạp Sơn bị bao trùm bởi Linh Vực, Sở Thiên lo lắng, “Khốn kiếp, Bội Kỳ, đập tiếp cho ta, nhất định phải cứu A Mạt Kỳ ra!”

“Thánh Điện Kỵ sĩ nghe lệnh, toàn thể tấn công!”

Sau khi hạ lệnh, Bội Kỳ quay ra Sở Thiên, “Ông chủ, mười ngày trước khi A Cổ Lạp Sơn xuất hiện Linh Vực, Ba Bác Tát quần gia đã về Bồ Lô Trạch điều động viện binh!”

“Mười ngày rồi, có lẽ hắn sắp quay lại rồi!” Sở Thiên gật đầu, “Các người tiếp tục tấn công!”

Chiều tối hôm đó, hệ thống tấn công được cải tạo từ hệ thống phòng ngự đã đến.

Đứng bên cạnh Sở Thiên, Ba Bác Tát nói: “Ông chủ, thật sự phải dùng sao? Nếu thế, e là Bồ Lô Trạch và A Cổ Lạp Sơn sẽ kết tử thù.”

“A Cổ Lạp Sơn nguyên khí đã tổn thương nghiêm trọng, không xứng là đối thủ của chúng ta rồi!” Sở Thiên nhìn đỉnh núi, “Bắt đầu đi!”

Ba trăm hòn đảo trung bình của Bồ Lô Trạch, mỗi hòn đảo đều có một khẩu đại pháo Cẩm Chú. Ba trăm khẩu hợp lại thì thành hệ thống phòng ngự Bồ Lô Trạch! Lần đó, phải cùng lúc bắn ba trăm khẩu pháo này mới có thể ngăn được Thần Lực màu xanh lục.

Bây giờ, ba trăm khẩu pháo được tách rời ra lắp trên mỗi cổ chiến xa được gắn máy chống giật.

Nhìn những cỗ xe như xe tăng ở trái đất nhưng lại có nòng pháo to vĩ đại, Sở Thiên cười, “Nhắm chuẩn chân núi mà bắn!”

Nói rồi, Sở Thiên kéo Ba Bác Tát tránh xa khỏi những khẩu đại pháo.

Uỳnh!

Lĩnh Vực bên ngoài A Cổ Lạp Sơn bắt đầu vỡ, nhưng Lĩnh Vực lần này rõ ràng mạnh hơn ở Bồ Lô Trạch lần trước.

“Chưa đủ, lại lần nữa!” Sở Thiên hét to.

“Ông chủ!” Ba Bác Tát vội vàng nói: “Lực phản hồi của đại pháo quá lớn, một ngày chỉ có thể dùng một lần, nếu không máy chống giật hỏng mất!”

“Tiền ta không thiếu! A Mạt Kỳ thì chỉ có một!” Sở Thiên vẫy tay, “Khai pháo!”

Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!

Liên tiếp ba lần bắn, đại pháo bắt đầu nứt. Một nửa gia tài của Sở Thiên, toàn bộ tâm huyết của Tề bách Lâm bị hủy hết rồi. Có điều, liên tục tích lũy sức mạnh Cẩm Chú, cuối cùng cũng đạt được đến mức pháo vỡ không gian, xuyên qua Lĩnh Vực rồi!

Nhìn sắc xanh dần dần biến mất, Sở Thiên là người đầu tiên xông vào.

Bên trong A Cổ Lạp Sơn.

Những con Cự Long may mắn thoát chết, ngơ ngác nhìn ra xung quanh.

“Thế... thế này là sao?” Phất La Đa chết sững. Bên cạnh hắn chính là hộp sọ của vị đại trưởng lão Hội nghị tối cao.

“Long Hoàng, khốn kiếp, thả ra!”

Lúc này, Sở Thiên thấy Long Hoàng đã lấy lại hình dạng người, còn A Mạt Kỳ thì bị tóm trong tay hắn.

Long Hoàng trở về hình dạng bình thường, nhưng mặt mày ngơ ngác, thả A Mạt Kỳ ra lầm bầm: “Ta... ta lại...”

Sở Thiên đỡ lấy A Mạt Kỳ, thở phào, tuy thương nặng nhưng không chết là tốt rồi!

“Bệ hạ, ngài...” Phất La Đa tiến lại gần Long Hoàng.

“Không, không phải ta!” Long Hoàng hét to, chỉ vào Sở Thiên, “Phất Lạp Dịch Nặc, là người, là người làm!”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Sở Thiên cười, “Phất La Đa, trước khi các người bị cầm cổ nhìn thấy gì chẳng lẽ quên rồi sao?”

Phất La Đa nhìn Long Hoàng hồ nghi, rồi giơ một cánh tay lên, “Đại trưởng lão Hội nghị tối cao đã chết. Theo luật pháp của Hội nghị Long tộc, ta, Phất La Đa, với tư cách Đệ nhất thuận vị, kế thừa chức vụ của đại trưởng lão!”

Nói xong, Phất La Đa chỉ vào Long Hoàng, “Á Lý Tư Thác Đức, ta đề nghị lên Hội nghị tối cao bãi miễn Long Hoàng!”

“Không phải ta!” Long Hoàng hét lên, “Phất Lạp Dịch Nặc cũng có Lĩnh Vực Long Hoàng, là hắn làm!”

“Phất Lạp Định Nặc!” Phất La Đa nhìn Sở Thiên lạnh lùng, “Người nhất thiết phải ở lại cho đến khi nào điều tra rõ ràng!”

“Muốn giữ ta lại?” Sở Thiên nheo mắt, từ từ giơ ra hai ngón tay, “Nói cho người hai chuyện. Thứ nhất, vừa rồi màu sắc của Thần Lực cầm cổ các người có màu gì, chắc Phất La Đa người đã nhìn thấy. Phất Lạp Định Nặc ta có sức mạnh ấy không? Thứ hai, A Cổ Lạp Sơn giờ không có tư cách, không đủ thực lực để giữ ta!”
Xoẹt!

Trường kiếm của Thánh Điện Kỳ sĩ xuất bao, sát khí bùng bùng.

“Ta hiểu ý người!” Sở Thiên nói tiếp: “Long Hoàng tàn sát người trong tộc đây là nỗi nhục rất lớn. Việc này không thể để truyền ra ngoài, nhưng lại không thể che giấu! Vì thế các người muốn tìm một vật thể thân là Phất Lạp Định Nặc ta đây?!”

Bị Sở Thiên nói trúng tim đen, Phất La Đa cúi đầu.

“Lão tử chúa ghét bị người khác vu oan!” Sở Thiên quay người nhảy lên Hồn Huyết Long, nói lạnh lùng, “Các người có thể đổ tội lên đầu ta. Nhưng... điều đang đợi A Cổ Lạp Sơn... chính là chiến tranh!”

281. Chương 260 : Vong Linh Thánh Kỳ Sĩ

Đúng như Sở Thiên đã nghĩ, sau khi A Cổ Lạp Sơn tổn thương nguyên khí nghiêm trọng thì không có sức mà uy hiếp Bồ Lô Trạch nữa.

Cuối cùng, Phất La Đa cũng không dám đổ tội danh của Long Hoàng lên đầu Sở Thiên mà chỉ tuyên bố ra bên ngoài là A Cổ Lạp Sơn bị Thượng cổ ma thú tấn công tổn thất nghiêm trọng, từ đó đóng cửa trăm năm phục hồi nguyên khí.

Tuy không chính thức thừa nhận nhưng trên đại lục vẫn lưu truyền một tin. Đó là, gia tộc Phất Lạp Định Nặc bình định Cự Long tộc, Sở Thiên dùng ba trăm khẩu đại pháo bắn sập A Cổ Lạp Sơn. Chớp mắt danh tiếng Bồ Lô Trạch đã đuổi kịp với Biển Cầm.

Có điều, lúc này thì Sở Thiên lại mặt mày ủ rũ.

Đại pháo Cầm Chú bị hỏng hết rồi, A Mạt Kỳ thì bị Thần Lực tăng thứ ba đánh, trong thời gian ngắn chưa hồi phục ngay được. Trận này, chỉ có thể gọi là thắng trong thảm hại.

Đứng trước đầm lầy Trần Nê, Sở Thiên nhìn các binh lính bị thương của mình hỏi: “Ba Bác Tát, những mảnh vỡ của đại pháo đưa về hết chưa?”

“Ông chủ yên tâm.” Ba Bác Tát nói: “Dựa vào đầu óc của Tề Bách Lâm, những khẩu pháo này trong nửa năm sẽ trở lại như cũ.”

Ngừng một chút, Ba Bác Tát nói tiếp: “Ngoài ra, Phi Đỉnh mà Boeing dẫn đến đón chúng ta cũng sắp tới rồi.

Sở Thiên gật đầu, thì ra Phi Đỉnh đưa chúng đi đã hỏng rồi, còn Phi Đỉnh vận chuyển đại pháo thì lại dùng để chở các mảnh đại pháo. Giờ có thêm Thánh Điện Kỳ sĩ của Bội Kỳ nữa, lúc này chỉ còn có Phi Đỉnh điều động từ Khải Tát đến đón thôi.

Vỗ vỗ A Mạt Kỳ đang nằm trên cáng, Sở Thiên thở dài: “Ài~ Ông chủ nợ người một cơ thể tốt!”

“Ông chủ, không trách ông chủ được!” A Mạt Kỳ vội vàng nói: “Nếu không phải tốc độ tu luyện của ta quá chậm thì Long Hoàng cũng không thể tóm chúng ta được!”

“Không, đều tại ta lúc đó không ngờ được!” Sở Thiên cười khổ, “Lúc đó ta tưởng hợp tất cả tinh hoa các chủng tộc lại thì là tốt nhất rồi. Nhưng ai ngờ, chúng có cả Tinh Hạch tăng thứ hai. Ài~ nếu người có thân thể Thượng cổ giống như Long Hoàng, lại thêm sự trợ giúp của Thần Mộ, không biết chừng sắp đạt đến tăng thứ ba rồi!”

A Mạt Kỳ vẫn muốn nói gì đó, nhưng Sở Thiên xua xua tay để hấn nghỉ ngơi.

Đồng thời, Sở Thiên bắt đầu suy tính xem có thể kiếm ở đâu được một cơ thể khỏe mạnh? A Mạt Kỳ hiện nay cũng giống như máy bay chiến đấu ở trái đất, máy móc hàng đầu nhưng lại chỉ có một cái vỏ ngoài ọp ẹp.

Ở phía xa, Anh Cách Lạp Mẫu đang nói chuyện với thúc thúc, còn Bội Kỳ thì đang chôn các chiến mã.

Tiến lại gần, Sở Thiên tiện tay kiểm tra các chiến mã của Thánh Điện Kỵ Sĩ rồi cau mày. Những chiến mã này tuy không bằng độc giác mã của Khải Tắt nhưng cũng là ngựa tốt nhất trên đại lục, giờ thì chúng đã thịt máu lẫn lộn.

“Bội Kỳ, những chiến mã này sao lại chết hết vậy?” Sở Thiên hỏi.

“Ông chủ!”

Tất cả các Thánh Điện Kỵ Sĩ đều dừng công việc đang làm lại, thực hiện quân lễ với Sở Thiên.

Bội Kỳ nói: “Khi chúng ta tấn công Linh Vực đã phải chịu lực phản hồi rất lớn, dù các kỵ sĩ vẫn chống lại được nhưng chiến mã thì chết hết cả.”

Vỗ vỗ bộ giáp cũ kỹ trên người Bội Kỳ, Sở Thiên nói: “Kỵ sĩ sao có thể không có chiến mã? Khi nào về ta sẽ đi Bàng Bối Thành đến Quân Bộ lấy vài nghìn con độc giác mã.”

“Không cần đâu ông chủ!” Bội Kỳ từ chối: “Thực lực của chúng ta hiện nay đã không còn chiến mã nào chịu được nữa. Từ nửa năm trước, mỗi lần chiến đấu là chúng ta lại phải thay một đợt chiến mã!”

“Khà khà, các người tu luyện thế nào vậy? Đến Long Hoàng cũng đã thương được?”

Nói xong thì Sở Thiên vỗ trán, “Ha ha ha ha, ta quên, đây là bí mật của Thiết Kỵ Khải Tắt, các người dù chết cũng không nói!”

“Đa tạ ông chủ đã hiểu cho!” Bội Kỳ cảm động.

Sở Thiên cười, nghĩ bụng các người không nói thì ta không biết sao? Mạch Khẳng Tích ngay đến thân thể của nữ thần Băng Tuyết cũng có được, phương pháp luyện binh của Chúng Thần Thượng Cổ năm đó thì có gì khó?

“Ngựa cưỡi có ảnh hưởng thế nào đến chiến lực của chúng ta?” Sở Thiên hỏi: “Giờ trên đại lục trừ ma thú cấp cao ra thì còn những thú cưỡi nào có thể chịu được sức mạnh của các người?”

“Không có!” Bội Kỳ lắc đầu, “Dù bọn ta có mạnh đến mức nào thì cơ bản kỵ sỹ cần người và thú cưỡi phải hợp nhất. Nhưng giờ dù là Cự Long của A Cổ Lạp Sơn thì e là cũng không phối hợp được với bọn ta!”

“Tại sao?” Ba Bác Tắt tiến lại.

“Xin chào quản gia!” Bội Kỳ cúi người nói: ‘Long Kỵ Sĩ trên đại lục đều cần thuộc tính tương đồng với thú cưỡi thì mới có thể phát huy tối đa uy lực. Cũng giống như tướng quân Tạp Nạp Tư với Xích Diễm đại nhân cùng là thuộc tính hỏa, vì thế mới có thể thăng cấp lên Thần Thánh Long Kỵ Sĩ chỉ trong mười năm. Còn bọn ta giờ đã trở thành người không có thuộc tính rồi.’ ”

“Cũng có nghĩa là, chỉ có thú cưỡi không có thuộc tính mới phối hợp được với các người?” Sở Thiên nheo mắt cười thâm.

Ba Bác Tắt cũng cười theo.

Bội Kỳ không hiểu, “Ông chủ, quản gia, mọi người cười gì vậy?”

Sở Thiên nói: “Ai bảo trên đại lục không có ma thú không có thuộc tính? Hả?”

“Ma thú nào mà không có thuộc tính?” Bội Kỳ ngạc nhiên, thấy Sở Thiên nhìn Ba Bác Tắt cười, bỗng nhận ra, liền cười: “Ta hiểu rồi! Vong Linh ma thú không có thuộc tính. Quản gia đại nhân, phiền ngài chế tạo cho bọn ta một đoàn thú cưỡi rồi!”

Ba Bác Tắt cười khà khà, phẩy tay qua thi thể một con chiến mã.

Ngay sau đó, rục rịch,

Bội Kỳ nhún người nhảy lên thử cười một vòng, rồi cười lớn: “Quả nhiên mạnh hơn nhiều so với chiến mã thông thường!”

“Đấy chỉ là hàng mẫu!” Ba Bác Tát cười: “Thực lực của Vong Linh ma sủng có quan hệ rất lớn với khi chúng còn sống. Ta chỉ có thể giữ được sức mạnh khi nó còn sống chứ không thể nâng cao. Ta sẽ dùng độc giác mã của Khải Tát làm cho người một đoàn chiến mã!”

“Không, không được!” Sở Thiên bồng xua tay, “Độc giác mã chỉ là cấp ba, nhiều nhất cũng chỉ có thể miễn dịch ma pháp trung cấp. Thân Vệ Kỳ Sĩ đoàn của Phát Lạp Dịch Nặc ta sao có thể dùng những thứ vứt đi ấy được?”

“Không lẽ ông chủ có thứ tốt hơn?” mắt Ba Bác Tát sáng lên.

Lấy một chiếc nhẫn trên tay, Sở Thiên mở ra.

Uỳnh!!

Xác Cự Long chất như núi, chôn vùi luôn mấy người.

“Long Cốt?” Bội Kỳ và thủ hạ ánh mắt thêm thường như muốn ăn luôn đám xương này.

Ba Bác Tát chết sững, “Ông chủ, cái này...”

“Ta đã đào trộm Long Mộ ở A Cổ Lạp Sơn!” Sở Thiên lại lấy cái nhẫn khác đưa cho Bội Kỳ, “Hơn nữa còn tiện thể chuyển bảo khố của Long Hoàng đi luôn. Trong đây là vũ khí và áo giáp, các người chia nhau!”

Tưởng tượng cảnh bọn Bội Kỳ cười Cốt Long, Sở Thiên cười: “Sau này, các người được gọi là Vong Linh Thánh Kỳ Sĩ!”

“Vong Linh? Lại còn Thánh?” Ba Bác Tát chép miệng, ông chủ cái gì cũng tốt, chỉ tội hay đặt tên lung tung.

“Sao? Không hài lòng à?” Sở Thiên tròng mắt, “Nữ thần Sinh Mệnh từng nói, phải diệt quân địch từ bên trong. Vì thế Quang Minh Thánh Đồ của lão nhân gia phải có một đoàn thú cưỡi Vong Linh!”

.....

“Ái Lệ Ti từng nói câu đó sao?”

Ở trên không trung, một người với ánh sáng đỏ bao quanh đang cau mày, nghi hoặc nhìn xuống Sở Thiên ở phía dưới. “Diệt kẻ địch từ bên trong? Ừm, có lý! Nhưng, Ái Lệ Ti có thể nói ra câu nói có lý vậy sao?”

Đường chân trời phương đông bỗng sáng lên một vệt sáng đỏ.

“Bào Uy Nhĩ? Hừ, lại bị người phát hiện rồi!” người đó đột ngột biến mất, để lại một làn khói bay về hướng A Cổ Lạp Sơn.

.....

Phi Đỉnh từ Khải Tát cuối cùng cũng đến.

Nhưng Sở Thiên không quay về Bồ Lô Trạch ngay mà đi Đế Đô, Bằng Bối Thành. Hắn muốn thăm Táp Nạp Tư rồi mượn Mã Khoa Lý về giúp xây dựng quân đội.

Ở một nơi còn cách xa Bằng Bối Thành, Ba Bác Tát nhìn đội quân xuất hiện phía trước mặt cười, “Ông chủ, Lô Dịch Tam Thế đích thân ra đón ông chủ kia.”

“Xa vậy mà đã ra đón rồi?” Sở Thiên nhún vai, “Thật là có thể diện!”

Hai đội Phi Đỉnh gặp nhau, không đợi Sở Thiên ra, Lô Dịch Tam Thế đã tự bay đến Phi Đỉnh của Sở Thiên.

“Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Sở Thiên cười, “Sao bệ hạ lại đích thân...”

“Em rể!” Lô Dịch Tam Thế vội vàng, “Cục tình báo mật báo, em rể người đã thắng Long Hoàng, khiến A Cổ Lạp Sơn phải đóng cửa trăm năm, có thật không?”

Sở Thiên chép miệng, “Có lẽ là thật! Dù sao thì giờ A Cổ Lạp Sơn cũng đóng cửa rồi.”

“Ha ha ha ha, tốt, tốt!” Lô Dịch Tam Thế cười điên cuồng, “Lần này đế quốc không còn phải lo lắng gì nữa, Lôi Tư không có A Cổ Lạp Sơn bảo vệ, hừ, đế quốc có ba mươi vạn quân Thiết Kỳ đang chờ lệnh!”

Nói rồi, Lô Dịch Tam Thế thân mật cầm lấy tay Sở Thiên, “Em rể à, sau khi người từ Thiên Hải Quốc về, chúng ta sẽ cùng đánh Thái Thạch Bảo, đánh đến Đế Đô của Lôi Tư!”

“Cái này... hắc hắc” Sở Thiên cười, “Bệ hạ, thực lực của A Cổ Lạp Sơn bệ hạ cũng biết đấy, tuy ta thắng nhưng mà tổn thất...”

“Tổn thất bao nhiêu?” Lô Dịch Tam Thế vội vàng hỏi, “A Mạt Kỳ không sao chứ?”

“A Mạt Kỳ bị trọng thương, phải mất rất nhiều thời gian mới phục hồi được, hơn nữa Thân Vệ Kỳ Sĩ Đoàn của ta cũng...” các tổn thất Sở Thiên đều nói quá lên đến mấy lần.

“Vậy à?” Lô Dịch Tam Thế nhăn tít lông mày.

Sở Thiên cười, “Vì thế, ta phải hoãn kế hoạch lại, phải hồi phục nguyên khí cho Bồ Lôi Trạch trước đã.”

“Được, ta đợi. Ài~!” Lô Dịch Tam Thế thở dài.

Còn Sở Thiên thì thở phào. Hẳn hoãn kế hoạch không phải không đủ thực lực mà là vì câu nói của Thánh Nữ Trinh Đức — Không muốn chết thì đừng đi Thiên Hải Quốc!

Sau khi thăm Tật Nạp Tư và Xích Diệm, Sở Thiên cùng Mã Khoa Lý về Bồ Lôi Trạch.

Uỳnh! Uỳnh!

Vừa vào đến không phận của eo biển, Sở Thiên nghe thấy tiếng pháo nổ.

“Ba Bác Tát, đi xem chuyện gì!” Sở Thiên thấy kỳ lạ, không có mệnh lệnh của hắn, ai dám bắn pháo ở đảo Bồ Lôi Trạch?

“Điện hạ, không cần đi xem nữa.” Mã Khoa Lý chỉ phái dưới cửa sổ, “Điện hạ nhìn những chiến thuyền kia, đều là của Thiên Hải Quốc!”

Thiết giáp, không buồm, pháo ba tầng, thêm cả tượng hình rắn ở phía mũi thuyền, loại thuyền này chỉ có Thiên Hải Quốc mới có.

“Khốn kiếp, lão tử tha cho mà các người lại động thủ trước.” Sở Thiên cười, “Mã Khoa Lý nguyên soái, ngày mai bắt đầu xây dựng quân đoàn giúp ta. Một tháng sau, ta sẽ thân chinh Thiên Hải Quốc!”

282. Chương 261 : Cuộc Chiến Tranh Không Liên Quan Đến Ta.

Bên trên Phi Đỉnh, Mã Khoa Lý quan sát tình hình phía dưới rồi nói: “Điện hạ, có khoảng sáu trăm chiến thuyền Thiên Hải Quốc, trong đó một trăm thuyền là chủ lực, còn lại đều là thuyền đột kích.”

“Điện hạ hãy nhìn!” Mã Khoa Lý chỉ, “Thuyền đột kích của chúng ở phía trước, thuyền chủ lực ở sau. Trận hình tuy có chiến thuật nhưng điều động rối loạn, đạn pháo không thể tập trung. Có lẽ chúng muốn nhân trời tối đột kích Bồ Lôi Trạch, nhưng lại bị phát hiện nên triển khai đánh giáp là cà.”

Nói rồi, Mã Khoa Lý mở bản đồ, “Kẻ địch chủ yếu đến từ phía bắc, bao vây Bồ Lôi Trạch từ hai hướng đông tây. Hải chiến chủ yếu dựa vào hướng gió, gió hiện nay có chiều đông bắc, thuyền của điện hạ nên đi từ hướng đông, lợi dụng địa hình quần đảo. Đồng thời trận pháo ở bờ phía tây tập trung hỏa lực...”

Mã Khoa Lý cứ thao thao bất tuyệt, còn Sở Thiên và Ba Bác Tát thì bốn mắt nhìn nhau chẳng hiểu gì.

Luận cứu người, Sở Thiên giỏi. Luận hại người, Ba Bác Tát chuyên gia. Nhưng bảo chỉ huy hàng trăm chiến thuyền tác chiến thì...

“Ngoài ra, Học viện Tế Tự ở giữa eo biển rất nguy hiểm, điện hạ nên phái ma thú chủ chiến cắt đứt đường trên biển để tránh...”

Mã Khoa Lý bỗng nhận thấy Sở Thiên đang nhìn mình thẩn thờ, vội nói: “Điện hạ, giờ đã là nửa đêm rồi, vài tiếng nữa là trời sáng, điện hạ mau hạ lệnh!”

“Trời sắp sáng?” Sở Thiên lắc lắc đầu cười, “Vậy thì tốt, sau khi trời sáng các chiến sĩ sẽ nhìn rõ kẻ địch. Ta sẽ phái ma thú chủ chiến tiêu diệt thuyền của Thiên Hải Quốc.”

“Chủ ý hay, ông chủ!” Ba Bác Tát nịnh nọt.

Nhìn chủ tớ hai người, Mã Khoa Lý khựng lại, lầm bầm: “Chả trách bộ hạ muốn ta làm cố vấn!”

“Mã Khoa Lý nguyên soái thấy thế nào?” Sở Thiên cười: “Có gì cứ nói, chúng ta là bạn bè lâu năm mà!”

“Vậy thì ta nói thẳng!” Mã Khoa Lý làm quân nhân cả đời, không học được lời lẽ trên quan trường, nói trực tiếp luôn “Sau khi trời sáng, chúng ta nhìn rõ địch thì địch cũng nhìn rõ chúng ta! Thế trận phòng ngự tác chiến trên biển này, đêm tối, địch lại không hiểu địa hình ở đây, phải chịu thế bị động, chúng ta có nhiều ưu thế nhất, nhưng một khi trời sáng...”

Sở Thiên biết mình đã sai nhưng vẫn ra vẻ Thần Côn.

Mã Khoa Lý nói tiếp: “Đánh trên biển khác với trên bộ, thuyền chạy rất chậm, vì vậy hướng gió và thủy triều rất quan trọng. Hiện giờ là gió đông bắc, hướng gió đã nằm trong tay quân Thiên Hải Quốc, nếu đợi đến khi trời sáng có triều cường... Giáo trình của Học viện Quân sự điện hạ đã xem qua chưa? Nếu một đội thuyền chiếm được hướng gió, lại lợi dụng được thủy triều thì tốc độ của chúng tăng gấp mấy lần. Nếu đợi đến khi trời sáng thì Thiên Hải Quốc ít nhất cũng nắm được sáu phần thắng!”

Tặc tặc lưỡi, Sở Thiên mặt đỏ lên, còn Ba Bác Tát thì cũng không còn gì để nói.

Lần này mất mặt quá! Sở Thiên cười gượng, quyết tâm tìm lại thể diện, liền nói: “Ba Bác Tát, thông báo cho nội đảo ta đã về, rồi lệnh cho mười hai Thánh Đấu Sĩ và ma sủng của ta cùng xuất kích!”

“Không được!” Mã Khoa Lý vội vàng kéo Sở Thiên lại, “Điện hạ, tập kích trên biển Thiên Hải Quốc không thể không chuẩn bị ma thú dưới nước. Nếu điện hạ gọi hết ma thú ra, kẻ địch mà từ dưới nước tấn công nội đảo thì làm thế nào?”

“Khốn kiếp, nói nhiều như vậy làm gì?” A Mạt Kỳ cuối cùng không nhịn được, “Ông chủ dùng Lĩnh Vực cầm cố hết thuyền chiến của Thiên Hải Quốc không phải là xong sao?”

Lần này, Sở Thiên không dám nói bừa, “Mã Khoa Lý nguyên soái, cách của A Bạc Kỳ có được không?”

“Ha ha ha ha!” Mã Khoa Lý đột nhiên cười, “Ta già rồi, điện hạ xem trí nhớ của ta, công chúa Sắt Lâm Na còn ở trên đảo làm gì đến lượt ta nói linh tinh!”

“Sắt Lâm Na? Cô ấy làm sao?”

Mã Khoa Lý cười, “Công chúa điện hạ là giáo sư danh dự của Học viện Quân sự đế quốc! Không ít tài liệu trong Học viện là do công chúa viết!”

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Sở Thiên hối hận, nếu biết sớm trong nhà có một thiên tài quân sự thì còn tìm Mã Khoa Lý làm cái gì chứ?

Lúc này, một võ sĩ tùy tùng đến bẩm báo: “Sắt Lâm Na phu nhân biết ông chủ về, mời ông chủ hạ cánh ở nội đảo, và nói trận chiến này sẽ kết thúc trước khi trời sáng.”

“Khà khà, có công chúa điện hạ thì không cần ta phải lo nữa!” Mã Khoa Lý nhảy lên Sư Thứu, bay về nội đảo, “Điện hạ, ta đi nghiên cứu cách đánh trên biển của Thiên Hải Quốc!”

Ba Bác Tát chớp mắt nhìn Sở Thiên.

“Nhìn ta làm gì?” Sở Thiên nhún vai, “Sau này những chuyện liên quan đến chiến tranh thì tìm bà chủ, đừng có đến tìm ta!”

Một đêm trôi qua trong tiếng pháo đùng đoàng.

Bên trong Quang Minh Thần Điện, Hội nghị tổng kết quân sự đang diễn ra, Sắt Lâm Na, Mã Khoa Lý, Bội Kỳ, thậm chí Sách Long cũng có. Dù mọi loại thuật ngữ quân sự được thốt ra, nhìn chung thì sở đại thiếu gia một câu cũng không hiểu.

Sở Thiên rời khỏi hội nghị bàn tròn, quỳ bên cạnh Tiểu Bạch bồi rượu.

“Đánh trận cũng thật phiền phức!” Sở Thiên cướp hũ rượu từ Tiểu Bạch, uống một hơi.

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch gật lia lịa, rồi ôm đầu đau khổ.

“Hử? Người cũng biết đánh trận phiền phức à?”

“Gâu!” Tiểu Bạch lại gật đầu, rồi lấy móng vẽ lên đất một hình tròn lớn — không phải phiền phức, mà là rất phiền phức.

“Hừ! Người đã tham gia trận nào chưa?” Sở Thiên bế Tiểu Bạch lên, phả hơi rượu vào nó, “Đừng có nói mò!”

“Gâu gâu gâu!” Tiểu Bạch lườm Sở Thiên một cái, ánh mắt rõ ràng muốn nói, bọn tiểu thư đương nhiên tham gia rồi!

Lúc ấy, Sát Lâm Na đi tới, “Phất Lạp Dịch Nặc, lần này có lẽ Thiên Hải Quốc trình sát được động tĩnh của quân tư nên đã ra tay trước, chiến tranh là không thể tránh khỏi! Thiếp và Mã Khoa Lý nguyên soái đã nghiên cứu rồi, binh lực hải quân trên đảo chúng ta...”

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch kéo dài âm thanh, lắc lắc đầu, vẫy vẫy một ngón trước mặt Sở Thiên, binh lực hải quân của người, kém lắm!

“Ừa?” Sát Lâm Na ngạc nhiên nhìn Tiểu Bạch, “Tiểu bảo bối, người biết hải quân trên đảo rất kém sao?”

Tiểu Bạch gật đầu, rồi dùng chân bắt con chuột đang phục vụ mình, lắc lắc rồi vứt đi.

“Đúng thế, chỉ dựa vào một mình Ni Mễ Tư thì không được, Sát Lâm Na cũng quỳ bên cạnh Tiểu Bạch, “Còn gì nữa?”

Chỉ về mặt biển, rồi lại chỉ dưới đất, Tiểu Bạch thở dài.

“Chiến thuyền không đủ, thiếu ma thú dưới nước.” mắt Sát Lâm Na sáng lên.

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch nhảy lên sa bàn, dùng chân gạt hết dấu hiệu thể hiện quân Bồ Lôị Trạch, rồi dùng miệng xếp lại vị trí.

“Chiến Thần tại thượng!” Mã Khoa Lý nhìn Tiểu Bạch như nhìn thấy giáo quan chiến lược quân sự năm xưa của mình, “Kế hoạch bố phòng giống hệt như chúng ta đã bàn. Không, hay hơn!”

“Đem sa bàn hải chiến tối qua lên đây!” Sát Lâm Na nói.

Nhìn qua một lượt sa bàn hải chiến của đêm hôm qua, Tiểu Bạch lườm Sở Thiên một cái rồi bắt đầu bận rộn.

“Không chiếm hướng gió? Đi ra từ phía tây eo biển?” Mã Khoa Lý không hiểu ý của Tiểu Bạch.

“Tiểu Bạch muốn dùng toàn bộ thuyền chiến thu hút sự chú ý của thuyền địch. Cố ý để trống hàng phòng ngự nội đảo, để dụ địch lên bờ.” Sát Lâm Na cau mày nói: “Không lẽ người muốn đánh ở bờ biển nội đảo?”

Tiểu Bạch nhìn Sát Lâm Na cười tán thưởng rồi tiếp tục thay đổi các ký hiệu trên sa bàn.

“Đúng thế, đảo Bồ Lôị Trạch mạnh nhất là pháo.” Sát Lâm Na gục gặc: “Một khi chúng lên bờ, đại pháo của chúng ta hoàn toàn có thể chia tách đội hình của chúng, rồi...”

Dưới sự khen ngợi của mấy vị tướng lĩnh, Tiểu Bạch diễn lại trận hải chiến.

Cuối cùng, Tiểu Bạch nổi hứng, bày ra địa hình của Thiên Hải Quốc, rồi cả bộ chiến lược tấn công Thiên Hải Quốc ra đời. Nào là công tác chuẩn bị, chiến thuật đánh trên biển, trên bộ, đánh chiếm từng phần, thậm chí cả kế hoạch xoa dịu dân chúng sau chiến tranh cũng có luôn.

Sở Thiên chết sững, từ khi nào mà Tiểu Bạch lại biết những cái này...

“Tướng công!” Sát Lâm Na cười ngọt ngào, rồi bế Tiểu Bạch lên quay người đi mất, “Trong thời gian chiến tranh, thiếp trưng dụng tiểu bảo bối của chàng!”

“Thế... thế ta làm gì?” Sở Thiên ngượng ngập hỏi.

Toàn bộ các tướng lĩnh có mặt đều cúi gằm mặt xuống.

“Ông chủ!” Ba Bác Tát ở phía sau giặt áo Sở Thiên, “Nghe nói phong cảnh của Thiên Hải Quốc cũng đẹp lắm, chúng ta...”

“Được, đi du lịch!” Sở Thiên sáng mắt, “Ba Bác Tát, sau khi A Mạt Kỳ trị thương xong, chúng ta sẽ đi Thiên Hải Quốc du lịch!”

“Chàng không phải muốn đi hành thích quốc vương của Thiên Hải Quốc đấy chứ?” Sắt Lâm Na nói trúng tim đen Sở Thiên, “Không được, quá nguy hiểm! Hoàng thất Thiên Hải Quốc vẫn luôn thần bí, chàng không được mạo hiểm!”

“Nhưng ta cũng phải có việc gì làm chứ?” Sở Thiên trờm mắt, cuối cùng phải ra dáng gia chủ, “Không cần biết, chiến tranh giao cho nàng, ngày mai ta đi Thiên Hải Quốc!”

“Gâu!” Tiểu Bạch phấn khích sủa một tiếng, nhảy từ lòng Sắt Lâm Na lên vai Sở Thiên, cắn một phát vào tai hắn.

“Tiểu Bạch cũng muốn đi sao?” Sắt Lâm Na nhắc hũ rượu lên, dụ dỗ: “Đừng đi được không, tỷ tỷ cho người làm Mạc Liêu Trưởng của quân đoàn Bồ Lô Trạch!”

Tiểu Bạch cười tươi rói, nhưng vẫn lắc đầu, rõ ràng là du lịch vẫn hấp dẫn hơn nhiều.

Sau khi Sở Thiên hạ quyết tâm thì không ai ngăn cản được. Vậy là một con thuyền nhỏ đưa Sở Thiên, Ba Bác Tát, A Mạt Kỳ và cả Tiểu Bạch hướng về Thiên Hải Quốc xa xôi.

“Ông chủ, có phải chúng ta trực tiếp đi giải quyết quốc vương Thiên Hải Quốc?” A Mạt Kỳ bẻ tay răng rắc.

“Gâu!” Tiểu Bạch lườm A Mạt Kỳ đang bị kích động.

A Mạt Kỳ vội vàng đứng nghiêm, “Lão đại có gì dặn dò?”

“Vội gì chứ? Chiến tranh một tháng nữa mới bắt đầu, đợi khi nào quyết chiến giết lão già đó mới là đúng lúc nhất! Hơn nữa người có biết quốc vương Thiên Hải Quốc ở đâu không? Nghe nói lão già ấy trước giờ rất thần bí, hình dáng của lão cũng rất ít người biết.” Sở Thiên cười, “Chúng ta đang đi du lịch cùng Tiểu Bạch, ừm, tiện thể thám thính tình hình quân địch!”

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch liếm tai Sở Thiên, rồi cười hài lòng.

Sở Thiên hỏi: “Người không muốn làm Mạc Liêu Trưởng thật sao? Rượu ngon của cả quân đoàn sẽ do người quản hết đấy!”

Thật lạ, nghe đến rượu ngon mà Tiểu Bạch không hề kích động mà lại buồn bã nhìn về chân trời.

“Gâu!” thở dài một cái, Tiểu Bạch hươ hươ móng, ý là ‘Chiến tranh á? Bỏn tiểu thư ghét lắm rồi!’

“Ha ha ha, ta ngủ đây rồi!”

Bỗng, từ dưới khoang thuyền phát ra một tiếng hô, Sở Thiên khựng lại, ủa, sao Sa Khắc lại ở đây?

283. Chương 262 : Đắt Nước Ruồng Bỏ Chúng Thần.

Ba hòn đảo lớn Nã Sách, Bồ La Cương, Khẳng Dịch Á sừng sững là lãnh thổ chính của Thiên Hải Quốc.

Làng duyên hải của Bồ La Cương xuất hiện bốn người, một pháp sư, một đạo tặc, một võ sĩ, ngoài ra có thêm một con chó. Chính là mấy người bạn Sở Thiên, à đúng, còn có một tên ngốc.

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch nhìn dáng vẻ đạo tặc của Sở Thiên cười gian.

“Cười gì mà cười?!” Sở Thiên lườm một cái, đe dọa: “Còn cười nữa là không có rượu uống!”

Tiểu Bạch ai oán ngậm miệng, hai mắt đen láy đã long lanh nước mắt.

“Ôi chào, tiểu bảo bối của ta, đừng giận mà!” vì cái tai của mình, Sở Thiên vội vàng xin lỗi, “Ông chủ ta cũng không muốn hóa trang thành đạo tặc đâu. Nhưng khốn nạn, cái Thiên Hải Quốc này được gọi là đất nước bị Chúng Thần ruồng bỏ, không có nổi một Tể Tự nào. Ài, ta đành phải thế này!”

“Không phải bị Chúng Thần ruồng bỏ.” Ba Bác Tát cười, “Mà là họ ruồng bỏ Chúng Thần!”

“Ruồng bỏ Chúng Thần?” A Mạt Kỳ gục gặc, “Tính cách của quốc gia này ta rất thích!”

“Chỉ ruồng bỏ thôi sao? Phải nói là, Thiên Hải Quốc là kẻ thù của Chúng Thần!” Ba Bác Tát nói tiếp.

“Họ dám chống lại Chúng Thần?” Sở Thiên kinh ngạc, đến tai của Tiểu Bạch cũng dựng đứng lên.

“Trước khi đi, bà chủ đưa ta những thông tin chi tiết về Thiên Hải Quốc.” Ba Bác Tát nói, “Nghe nói từ khi lập quốc, Thiên Hải Quốc chưa hề có tập tục thờ phụng Thượng cổ Chúng Thần. Họ chỉ tin Thiên Thần của mình. Trên đến quốc vương, dưới tới thần dân, mỗi người Thiên Hải Quốc nếu nhìn thấy thần miếu của Thượng cổ Chúng Thần chắc chắn sẽ phá hủy ngay lập tức, gặp người Thần Chức là giết. Vì thế ở Thiên Hải Quốc này không nhìn thấy một tín đồ Chúng Thần nào, kể cả Tể Tự, chức nghiệp thờ phụng nữ thần.”

“Vì thế mà ông chủ phải hóa trang thành đạo tặc?” A Mạt Kỳ ngạc nhiên, “Không có Tể Tự thì họ trị bệnh thế nào?”

Ba Bác Tát cười: “Họ có một chức nghiệp đặc biệt, đó là Tăng Lữ!”

“Tăng Lữ cũng tinh thông thuật trị liệu sao?” Sở Thiên nhớ đến lão hòa thượng Cấp Bột, ở Hội nghị Y học A Cổ Lạp Sơn lúc trước.

“Tăng Lữ cái gì cũng không biết.” Ba Bác Tát nói: “Nhưng nghe nói họ có khả năng liên hệ với Thiên Thần, có thể mượn sức mạnh của Thiên Thần để làm mọi việc.”

“Thiên Thần? Hừ!” A Mạt Kỳ coi thường, “Theo cách nói của dân thường trên đại lục thì ba chúng ta có thể gọi là Thần rồi!”

“Đúng thế, chúng ta cũng là Thần!” Sở Thiên mắt sáng lên, cười: “Thượng cổ Chúng Thần chẳng qua là một số cao thủ tinh thông Thần Lực thôi. Giờ chúng ta cũng có Thần Lực, ha ha ha, cũng gọi là Thần được.”

Tùng tùng! Cheng cheng!

Trong làng bỗng vang lên tiếng trống tiếng chiêng huyền ảo.

Tiếp đó là hàng trăm người cầm cờ hoa vui cười đi về bờ biển.

Ông già dẫn đầu đoàn thấy mấy người Sở Thiên ăn mặc lạ lẫm, cúi người cười: “Các vị khách quý cũng đến để mừng thánh Thần Đản sao?”

Ba Bác Tát nói khẽ: “Ông chủ, thánh Thần Đản là ngày lễ quan trọng nhất của Thiên Hải Quốc. Nghe nói là thánh mà Thiên Thần của họ ra đời. Trong một tháng này mỗi ngày họ đều phải tế bái Thiên Thần.”

“Ca ngợi Thiên Thần vạn năng vĩ đại!” trình độ Thần Côn của Sở Thiên đã đạt đến trình độ tột đỉnh tối cao, đối phó với mấy người dân này không có gì là khó khăn cả.

“Đúng thế, bọn ta từ đế quốc Lôi Tư xa xôi đến đây để tham gia thánh Thần Đản.”

“Thiên Thần tại thượng!” tất cả mọi người phấn khích, “Mọi người nghe chưa? Vinh quang của Thiên Thần đã vượt qua đại dương đến tận Lôi Tư xa xôi!”

“Khách quý, hãy cùng tế bái Thiên Thần với chúng ta!” người dân trong làng nhảy một điệu múa kỳ quái, vây lấy mấy người Sở Thiên.

“Khách quý, tế đàn ở bờ biển đã làm xong, bọn ta chỉ đợi Tăng Lữ đại nhân trong thành giá lâm là bắt đầu.”

“Gâu!” Tiểu Bạch gật gật đầu với Sở Thiên, xem ra là muốn thử trải nghiệm.

Từ trước tới giờ, Sở Thiên luôn đáp ứng mọi yêu cầu của Tiểu Bạch, lần này cũng không ngoại lệ, “Được, chúng ta sẽ ở đây đợi quang vinh của Thiên Thần!”

“Cao nhân, Thiên Thần là cái...” Sa Khắc bị Sở Thiên cấm không cho nói cuối cùng không nhận được mà lên tiếng.

“Ai cho người nói? Biết sớm thì không đem người theo!”

“Ta cũng đâu có muốn đi!” Sa Khắc tủi thân, “Ta thấy trên thuyền có đồ ăn nên mới lên ăn một bữa. Ăn no thì ngủ mất, đến khi tỉnh dậy thì thấy cao nhân!”

“Thôi, người cứ theo ta vậy. Nhớ là chưa có sự đồng ý của ta thì không được nói.” Sở Thiên dặn xong thì kéo cổ áo Sa Khắc, gần giọng: “Nói, tối hôm qua, rượu trong khoang thuyền là người uống trộm đúng không?”

“Hi hi!” Sa Khắc gãi đầu cười, “Ta không nói đâu.”

“Hử, người cũng học cách nói quanh rồi hả?” Sở Thiên cười, vuốt vuốt áo cho Sa Khắc rồi vẫy vẫy cái vạt lấy được, cười: “Không nói thật ta hủy cái này!”

“Đừng, ta nói, là ta uống!” Sa Khắc hoảng hốt. Vì Sở Thiên đang cầm bức tranh vẽ mỹ nữ Nặc Trân Bảo.

“Chắc chắn, xinh đẹp thật!” nhìn người trong bức tranh, dù là Sở đại thiếu gia trong nhà đã có hai tuyệt đại mỹ nhân cũng không tránh khỏi động lòng, “Đây là ai vậy?”

“Ta không nhớ nữa, mau trả ta đây!” Sa Khắc nhảy lên, nhưng sao hấn kịp được với tốc độ của Sở Thiên?

“Ha ha ha, bức tranh này ta cứ giữ đã!” Sở Thiên cất bức tranh vào trong cái nhẫn, cười: “Trước khi rời khỏi Thiên Hải Quốc, chỉ cần người không nói gì ta sẽ trả nó cho người!”

“Được, nhất định ta sẽ không mở miệng!” Sa Khắc vỗ ngực đảm bảo.

“Còn nữa, giờ người đứng ở đây, không được đi đâu hết!” Sở Thiên uy hiếp.

“Khách quý, Tăng Lữ đại nhân đến rồi, buổi lễ bắt đầu ngay đây!”

Bên bờ biển, tể đàn đã dựng xong, nhưng có gì đó rất kỳ lạ.

“Sao mà giống đoạn đầu đài vậy?” Sở Thiên chép miệng,

Vị Tăng Lữ chủ trì buổi tế mặc một chiếc áo bào vừa cũ vừa rách, đầu thì đội mũ kín mít, ngoài hai cánh tay khẳng khiu ra thì cái gì cũng nhìn không rõ.

“Họ là ai?” Tăng Lữ chỉ vào Sở Thiên.

“Thưa đại nhân tôn quý, họ là khách từ đế quốc Lôi Tư, đến để tham gia thánh Thần Đản.”

“Ừm, quý bái đi!”

“Ca ngợi Thiên Thần!” Sở Thiên nghiêm mặt “Đại nhân xem bọn ta bây giờ quần áo không chỉnh tề, đến cũng hơi vội nên không mang tế phẩm, sao có thể quỳ bái Thiên Thần chứ? Thế nên để bọn ta đứng một bên được rồi! Dù sao thì tể đàn cũng kéo dài một tháng, mai bọn ta chuẩn bị xong tế phẩm thì đến quỳ bái Thiên Thần, đại nhân thấy sao?”

Tăng Lữ gật đầu, “Cũng được.”

Buổi lễ tế bắt đầu, khác với phong tục trên đại lục, ở đây không có nhiều thủ tục rườm rà, Tăng Lữ chỉ dẫn dân chúng đi cúi lạy bốn phương, rồi hướng về biển đọc tế văn.

“Đã từng có một tín ngưỡng thành kính ở trước mặt nhưng chúng con không trân trọng. Cho đến một ngày Thiên Thần rời bỏ chúng con, chúng con hối hận thì đã muộn...”

Bài tế văn của Tăng Lữ Sở Thiên thấy hơi quen, “Nếu Thiên Thần có thể cho chúng con một cơ hội nữa, chúng con nhất định sẽ là tín đồ trung thành nhất của người, nói với người ba chữ... nếu nhất định phải... chúng con hy vọng là, một vạn năm!”

Cuối cùng thì bài tế văn nổi gai ốc ấy cũng kết thúc, Sở Thiên, người có khả năng chịu đựng nhất cũng bắt đầu không thoải mái rồi.

“Vái lạy!” Tăng Lữ hô, rồi giơ hai tay lên cao: “Dâng tế phẩm!”

Tế phẩm được dâng lên, dù là Ba Bác Tát người làm bạn với tử thi cũng phải ánh mắt tóe lửa.

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Sở Thiên bỗng cảm thấy biệt hiệu đồ tể của mình phải tặng cho người của Thiên Hải Quốc rồi.

Tế phẩm rất đơn giản, chỉ có chín cái mâm. Có điều, trên mỗi mâm là một đứa trẻ sơ sinh.

“Dùng người sống để tế! Khốn nạn! A Mạt Kỳ không nhận được chữ một câu.

“Gâu!” Tiểu Bạch nhìn Sở Thiên khẩn cầu.

“Ài~” Sở Thiên thở dài, “Chúng ta đến để đánh Thiên Hải Quốc, chúng đều là kẻ địch...”

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch lắc đầu quầy quầy, rồi tóm chặt lấy tai Sở Thiên.

“Khai tế!” Tăng Lữ lại hô.

Mấy người dân cao lớn tay cầm dao nĩa bước lên tế đàn.

“Xin Thiên Thần vạn năng vĩ đại đợi một lát!” Tăng Lữ cúi người nói.

Ba Bác Tát thất kinh, “Ông chủ, không lẽ chúng định...”

Sở Thiên nheo mắt cười, nhưng nụ cười chứa sát khí, “Đúng thế, thịt sống ăn không ngon, chúng muốn làm chín rồi mới dâng lên Thiên Thần!”

“Chúng có còn là người không?” A Mạt Kỳ giận dữ.

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch nhìn Sở Thiên chăm chăm, còn không cứu người là không kịp đâu!

Dao đã gần xuống đến mấy đứa trẻ, Sở Thiên cuối cùng cũng không chịu được nữa, “Linh Vực, Cầm Cốt!”

Ba Bác Tát bị cầm cố, còn A Mạt Kỳ thì di chuyển chậm chạp, còn Tiểu Bạch thì chạy lên tế đàn.

“Gâu gâu!” liếm liếm mấy đứa trẻ, Tiểu Bạch hướng về Sở Thiên cười hài lòng.

“A Mạt Kỳ, người bế mấy đứa trẻ này.”

Sở Thiên kéo Ba Bác Tát rời khỏi đó. Đến khi đi được xa rồi mới giải trừ Linh Vực.

“Ông chủ, những đứa trẻ này thì làm thế nào?” A Mạt Kỳ bế chín đứa bé, khở sở.

“Người bay đến hòn đảo khác, tìm nhà nào giàu có để trước cửa nhà họ là được rồi.”

A Mạt Kỳ bay đi, còn Tiểu Bạch thì nhìn A Mạt Kỳ lo lắng.

Vỗ vỗ Tiểu Bạch, Sở Thiên cười: “Cũng là hết cách rồi. Đây là lãnh thổ của kẻ thù, ta không thể mang theo chúng được.”

Tiểu Bạch gật đầu, rồi bỗng sủa lớn: “Gâu gâu!”

“Sao vậy?” Sở Thiên vội bế Tiểu Bạch lên, “Có phải không khỏe chỗ nào không?”

Tiểu Bạch lắc lắc đầu, rồi thẫn thờ chỉ về hướng tế đàn.

“Tế đàn?” Sở Thiên không hiểu.

“Ông chủ, hình như chúng ta quên điều gì...” Ba Bác Tát cũng cảm thấy có gì không đúng.

“Khốn kiếp!” cuối cùng Sở Thiên cũng nhớ ra, “Sa Khắc vẫn còn ở đó!”

284. Chương 263 : Chuyến Du Lịch Bắt Đầu Từ Sa Khắc.

Trên tế đàn bên bờ biển, Tăng Lữ và dân Thiên Hải Quốc đã tỉnh lại.

“Ủa? Tế phẩm đâu rồi?” Tăng Lữ mặt biến sắc, gỡ bỏ mũ xuống hét lên: “Có kẻ trộm tế phẩm của Thiên Thần!”

“Thiên Thần tại thượng!” người dân Thiên Hải Quốc giận dữ, “Ai đã trộm tể phẩm mau ra mặt đi!”

“Không, con dân của Thiên Thần sẽ không trộm tể phẩm!” Tăng Lữ phát hiện không thấy Sở Thiên đâu, liền nói: “Mấy người ở nơi khác đến đâu rồi? Nhất định là do chúng lấy!”

Có hai người to cao mắt đỏ lên vì phần nộ bắt đầu tìm kiếm Sở Thiên khắp nơi.

Nhưng đáng tiếc là họ không tìm thấy Sở Thiên. Có điều tất cả mọi người đều cười, “Ở đây còn có một người!”

Ở phía xa, dưới một gốc cây, Sa Khắc đang đứng đó không động đậy chút nào.

Một đôi dép lê to, một cái quần cộc hai ống không bằng nhau, một cái áo dính đầy dầu mỡ nhớp nháp, tên tiểu tử này chẳng khác gì một phường trộm cắp.

Ánh mắt đỏ dẫn, đầu tóc rối bù, sau lưng còn đeo một cái rìu to. Ừm, đây chính là hình ảnh điển hình của bọn thổ phỉ.

“Nói, có phải người trộm không?”

Tăng Lữ dẫn người xông đến chỗ Sa Khắc, chỉ vào mũi hắn mà mắng: “Đồng đảng của người đâu?”

Sa Khắc một lời cũng không nói, chỉ trừng trừng nhìn Tăng Lữ, ánh mắt đỏ dẫn nhưng lại mang chút bá khí.

“Hừ, không nói hả?” Tăng Lữ giơ tay lên, “Không nói ta giết người!”

Chớp chớp mắt, Sa Khắc rất muốn nói với lão già trọc lóc kia rằng, cao nhân không cho ta nói. Nhưng đáng tiếc, động tác chớp mắt ấy của Sa Khắc lại khiến người ta nhìn ra thành ánh mắt khiêu khích!

“Người muốn chết hả?”

Bốp!

Tăng Lữ đánh một quyền vào cằm Sa Khắc.

“Á Á Á!!” Tăng Lữ ôm tay lùi lại, “Mọi người, tên trộm này còn muốn phản kháng, đánh hắn đi!”

Bình, bốp, chát!!

Bị đánh tới tấp, Sa Khắc vẫn đứng vững không động đậy, nhưng bộ não không được nhanh nhạy lắm của hắn cũng bắt đầu hoạt động.

Làm thế nào đây? Cao nhân không cho ta nói mà!

Cuối cùng, Sa Khắc cũng có một lần thông minh, hắn cười gờ ngẩn thảm nghĩ: ta đã từng học chữ!

“Khốn kiếp, còn cười?” Tăng Lữ hô, “Mọi người, tất cả cùng lên!”

Mặc kệ cho giáo mác gậy gộc đập túi bụi vào người, Sa Khắc bẻ một cành cây rồi khắc lên vỏ cây mấy chữ.

Cuối cùng, Sa Khắc to lớn bị đè xuống đất, người Thiên Hải Quốc nhất tề cầm đao xông lên. Nhưng dưới ánh gươm đao sáng loáng, một tấm vỏ cây từ từ được gỡ lên.

Cao nhân! Không nói!

“Khốn kiếp, còn tự cho mình là cao nhân!?” mấy chữ nghiêng nghiêng ngã ngã đó khiến cho tên Tăng Lữ nổi giận, đích thân cầm một cái gậy lên đập vào Sa Khắc, “Khốn kiếp, lão tử đánh cho ngươi biết thế nào là cao nhân!”

Sa Khắc chết sững.

Lại phải chịu mấy gậy. Sa Khắc vẫn không hiểu tại sao.

Có điều, Sa Khắc nhớ lại Sở Thiên từng nói một câu, làm cao thủ phải có thể diện!

Thế là, dưới sự chiếu rọi của ánh đao, tấm bảng nhỏ bằng vỏ cây kia được thò ra từ trong đám người.

Đừng có đánh vào mặt ta!

“Khốn kiếp, cứ đánh mặt người đấy!” người Thiên Hải Quốc bị chọc tức triệt để.

Lần này thì không chỉ dao kiếm gây gộc mà ngay cả cước, xềng cũng rơi xuống đầu Sa Khắc.

Cơ thể Sa Khắc cường tráng thế nào chứ? Ma pháp cấp chín còn không sợ, mấy cái cước thì là cái gì? Nhưng quần cộc, áo lót của hắn... hy sinh cả rồi!

‘Lưu manh!’ Tầm bång lại được giờ lên.

“Người còn dám mắng người hả?” sự phẫn nộ của tên Tăng Lữ đã vượt quá cảnh giới của con người rồi.

Nhiều người quá nên tên Tăng Lữ không chen tay vào được, chỉ luôn được một chân vào, “Khốn kiếp, bổn đại nhân đập chết người!”

Cuối cùng Sa Khắc nổi giận.

Nhưng hắn vẫn ghi nhớ lời của Sở Thiên, thế là sự kháng nghị trong im lặng bắt đầu.

Tầm bång nhỏ ngoan cường bất khuất, cùng với vô số thương tích trên mình, hùng dũng xuất hiện trước mặt Tăng Lữ.

Đừng đập “cái ấy” của ta~~~

.....

Ở phía xa.

“Sao Sa Khắc còn ở lại tế đàn làm gì chứ?” Ba Bác Tát thắc mắc.

“Hắc hắc.” Sở Thiên cười, “Vừa rồi ta bảo Sa Khắc đứng yên tại chỗ, không có lệnh của ta không được động đây.”

“Mong là hắn không xảy ra chuyện gì.” Ba Bác Tát bắt đầu cầu nguyện, “Khi người Thiên Hải Quốc phát hiện tế phẩm biến mất, còn chúng ta thì mất tích, không phải Sa Khắc sẽ...”

“Chắc không sao đâu!” Sở Thiên cũng không dám chắc, “Tên tiểu tử đấy da thô thịt dày, dù là ma thú cấp chín cũng không làm gì nổi hắn!”

“Thôi, cứ quay lại xem sao. Dù sao hắn cũng là hộ vệ thân cận của ta.”

Sở Thiên bế Tiểu Bạch, cùng Ba Bác Tát lên về tế đàn, nấp phía sau một cái cây.

“Đánh! Đánh vào ‘cái ấy’ của hắn!”

“Có nói không thì bảo? Không nói ta đánh chết người!”

Sa Khắc giờ trần như nhộng, vẫn đang kháng cự trong im lặng.

‘Cái ấy’ không được đá~~~

Ta còn phải ‘giải quyết’!

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch che mắt quay đầu đi.

Sở Thiên và Ba Bác Tát nhìn nhau.

Sở đại thiếu gia đang ngẩn ra, còn tên Tăng Lữ đang đập Sa Khắc kia thì ánh mắt càng ngày càng sáng lên.

“Không đánh nữa!” Tăng Lữ bỗng hét lên.

“Đại nhân, hắn là trộm mà!”

.....

“Không nhiều lời!” Tăng Lữ quan sát Sa Khắc, rồi tặc lưỡi, nhướn mày nói: “Chep chep, cũng cường tráng lắm!”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” thấy bộ dạng của lão hòa thượng, Sở Thiên sững sờ, chẳng lẽ người của Thiên Hải Quốc không những tàn nhẫn mà còn có sở thích...

Sa Khắc ngây thơ không biết đang xảy ra chuyện gì, chỉ biết gơ tấm bảng lên.

Cao nhân, mau đến cứu ‘cái ấy’ của ta!

“Không lẽ Sa Khắc phát hiện ra ta rồi?” Sở Thiên nheo mắt, vẫy tay với Ba Bác Tát, rồi bước ra, “Các người muốn làm gì, thả hấn ra!”

Tăng Lữ nhìn Sở Thiên, rồi chỉ vào Sa Khắc, “Hấn là người của người?”

“Đúng thế, người của ta!” Sở Thiên lạnh mặt lại.

Lúc này, Sa Khắc đứng dậy, một tay che phía dưới, một tay cầm bảng.

Ta là người của ông chủ từ lâu rồi!

“Tốt, rất tốt!” Tăng Lữ gục gặc: “Hấn rất cường tráng! Ta rất hài lòng!”

“Người muốn làm gì?” Sở Thiên có dự cảm không tốt.

“Ta có thể không truy cứu việc các người trộm tế phẩm.” nói rồi, Tăng Lữ chỉ Sa Khắc “Có điều ta muốn hấn!”

“Người biết ta là ai không? Dám cướp người của ta?” Sở Thiên cười khê, lạnh lùng nhìn lão hòa thượng.

“Không phải chỉ là người của đế quốc Lôi Tư thôi sao?” Tăng Lữ khinh khỉnh, “Hoàng Tử của các người đang làm khách ở Thiên Hải Quốc chúng ta. Hừ, nếu không sợ gây ra tranh chấp giữa hai nước...”

Hoàng Tử của Lôi Tư? Tạp Tắc Nhĩ? Sở Thiên chợt thấy có chút không may, nhưng rồi lại cười gian, “Lôi Tư chúng ta lại sợ Thiên Hải Quốc các người sao?”

Nói rồi, Sở Thiên nháy mắt ra hiệu Ba Bác Tát phối hợp.

“Nói cho người biết!” Sở Thiên cung kính đứng đằng sau Ba Bác Tát, “Đây chính là sư phụ của Hoàng Tử chúng ta!”

Tăng Lữ khựng lại một chút rồi nghiêng rằng, “Không cần biết các người là ai. Người này nhất định phải đi theo bọn ta!”

Sa Khắc tay che phía dưới, nhảy tiến lại, lắc lắc tấm bảng trong tay.

Ta không đi!

Con lừa hói này muốn đạp ‘cái ấy’ của ta!

Nhăn tít lông mày, tên Tăng Lữ vẫn không muốn trở mặt, “Hai vị khách từ Lôi Tư, ta là đại chủ trì của chùa chiến trên đảo Bồ La Cương, Vĩ Tư Đặc. Ta cần người này, đây là vinh hạnh của hấn!”

“Ồ? Vinh hạnh?” Sở Thiên cười: “Người cần hấn làm gì? Vinh hạnh như thế nào cơ?”

Chỉ sợ là sủng hạnh, Sở Thiên thầm nghĩ.

“Hai vị đã là người Lôi Tư thì chắc là phải biết!” Vĩ Tư Đặc nhìn Sa Khắc với ánh mắt thèm thuồng, liếm môi nói: “Lễ mừng thọ của Vương hậu sắp đến, ta muốn dùng hấn làm quà mừng!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Sở Thiên cười không ra cười, khóc cũng chẳng ra khóc. Nếu tặng một người đàn ông cường tráng cho Nữ Vương thì còn hiểu được. Nhưng Vĩ Tư Đặc lại muốn tặng Sa Khắc cho Vương hậu!

Đại thần lại muốn cảm sùng cho quốc vương! Thiên Hải Quốc rốt cuộc là cái nước thế nào vậy?

“Nếu ta không đồng ý thì sao?” Sở Thiên cười nhạt.

“Thế thì đừng trách ta!” Vĩ Tư Đặc cởi áo choàng, lấy ra một cây pháp trượng.

Rầm rầm!

Sa Khắc dậm mạnh hai chân xuống đất, rồi giơ bảng lên.

Cao nhân, đập hấn đi!

Báo thù cho ‘cái ấy’ của ta!

Quan sát thân thể gầy gò của Vĩ Tư Đặc, Sở Thiên nhếch mép, “Sa Khắc ngươi lên đi!”

Lạ ở chỗ Sa Khắc lại không động thủ mà lại quay người đi về về cái gì đó.

Một lúc sau, Sa Khắc quay người lại, tay trái giơ cao tấm bảng về Vĩ Tư Đặc.

Ta cũng phải đập ‘cái ấy’ của ngươi!”

Còn tay phải thì cầm bảng che chỗ đó, bên trên có ba chữ.

Không được nhìn!

Nhìn Vĩ Tư Đặc giận dữ, Sa Khắc ném tấm bảng ở tay trái đi rồi xông vào Vĩ Tư Đặc.

Nhìn Sa Khắc trần truồng với ánh mắt coi thường, Vĩ Tư Đặc múa cây pháp trượng, “Thiên Thần Từ Phụ, xin hãy mở ra con đường ma thú, triệu hồi chiến sĩ mạnh mẽ chiến đấu cho tín đồ của ngươi!”

“Ông chủ!” Ba Bác Tát nói, “Đây chính là năng lực của Tăng Lữ. Nghe nói, Tăng Lữ mạnh có thể mở ra một con đường không gian bất cứ lúc nào, triệu hồi ra một ma thú từ nơi khác!”

“Ma thú gì cũng triệu hồi được sao?” Sở Thiên hỏi.

“Đúng, loại nào cũng được. Con đường không gian hoàn toàn là ngẫu nhiên. Ngay chính Tăng Lữ cũng không biết là sẽ gọi ra cái gì.” Ba Bác Tát cười gian, “Nghe nói có mấy Tăng Lữ gọi ra ma thú không biết nghe lời còn bị chúng ăn mất!”

“Ha ha ha ha, Thiên Thần tại thượng!” Vĩ Tư Đặc bỗng cười điên cuồng, “Các ngươi vẫn kịp để đầu hàng đây! Ha ha ha, Thiên Thần vĩ đại, lần này lại mở ra con đường địa ngục cho ta.”

“Mở con đường địa ngục? Hả, thế không phải như Vong Linh Cẩm Chú sao?” Sở Thiên nhếch mép.

“Kiểu triệu hồi này khác xa với Vong Linh Cẩm Chú!” Ba Bác Tát coi thường, “Hắn chỉ gọi được một, còn ta...”

Trong tiếng nổ rung chuyển trời đất, xuất hiện một cái lỗ đen khổng lồ.

Mây đen kéo đến, tử khí nồng nặc, một con trường xà màu đỏ máu trườn ra từ hố đen.

Sa Khắc nhìn trân trân vào con rắn to trước mặt, kinh hãi, tấm bảng của hắn lại được giơ lên.

‘Cái ấy’ này thật to!

285. Chương 264: “cái Ấy” Của Sa Khắc

Tuy người Thiên Hải Quốc hơi thiếu nhân tính, nhưng, dù sao thì cũng là người. cũng biết sợ hãi.

Con đại xà mà Vĩ Tư Đặc triệu hồi vừa xuất hiện, tất cả người Thiên Hải Quốc đều chạy tán loạn, tốc độ còn nhanh hơn cả ma pháp Phong hệ.

Sa Khắc cười thật thà, rồi nhặt mấy cành cây quăn quanh hông.

Shrrr, shrrr~~

Đại xà thè cái lưỡi đỏ lôm ra, cao ngạo uốn mình, “Tên khốn nào gọi bốn đại gia?”

“Thưa dũng sĩ tôn quý, là ta đã gọi người!” Vĩ Tư Đặc cúi người, “Ta gặp phải một đối thủ rất mạnh, xin người hãy giúp chúng ta đánh bại chúng!”

“Ông chủ, đây là Địa Ngục Xích Luyện Xà cấp chín!” Ba Bác Tát nói, “Loài rắn này tinh thông ma pháp Bệnh Độc và Trớ Chú.”

Sở Thiên uể oải ngồi xuống một viên đá, với Ba Bác Tát thì còn có chút uy hiếp chứ với Sở đại thiếu gia thì nó chả là cái gì.

Xích Luyện Xà liếc nhìn Sở Thiên, nhưng không vội động thủ, “Chỉ vì một con người mà ngươi gọi ta? Hừ!”

“Dừng sĩ bớt giận.” Vĩ Tư Đặc vội giải thích: “Con người này đương nhiên không xứng làm đối thủ của người, chỉ là ta ngưỡng mộ người nên muốn mời ngài đến làm khách! À à... tiện thể giúp ta giết mấy người!”

“Ừm, mùi vị nhân gian cũng được lắm!”

Xích Luyện Xà vươn mình thè lưỡi, hai mắt đỏ ngầu trừng trừng nhìn Vĩ Tư Đặc “Nể tình ngươi đã gọi ta từ địa ngục lên, ta không giết ngươi, cut!”

“Vậy mấy người kia...” Vĩ Tư Đặc chỉ Sở Thiên, nói ngập ngừng, “Nhờ người giết chúng giúp ta!”

“Ta bảo ngươi cut nghe chưa hả?” Xích Luyện Xà nổi giận, “Ngươi không có tư cách ra mệnh lệnh cho ta!”

“Ha ha ha ha!” Sở Thiên và Ba Bác Tát không nhìn được mà phá lên cười, “Vĩ Tư Đặc đại chủ trì, xem ra Thiên Thần của ngươi bỏ rơi ngươi rồi!”

Xích Luyện Xà nằm cuộn tròn trên đất, nói với Sở Thiên: “Ta vừa ra khỏi địa ngục, tâm trạng tốt, các người mau cut đi! Nếu không...”

“Nếu không thì sao? Ngươi muốn giết ta?” Sở Thiên cười, “Ngươi nên nghĩ cho kỹ, ta rất thân với đại nhân Địch Á Lạc đấy!”

“Địch Á Lạc?” Xích Luyện Xà run rẩy một chút rồi cười nhạt: “Hừ, giờ hắn không có thời gian quản ta đâu!”

“Sao lại không có thời gian?” Sở Thiên hỏi.

“Ngươi hỏi làm cái gì?” Xích Luyện Xà không để ý đến Sở Thiên nữa mà quay người bò ra bờ biển.

“Dừng sĩ tôn quý người chờ đã!” Vĩ Tư Đặc vội hét lớn: “Ta là đại chủ trì của hòn đảo này, chỉ cần người giúp ta giết chúng, ta sẽ cho người bất cứ thứ gì!”

“Chẹp chẹp!” Xích Luyện Xà quay đầu lại nhìn Vĩ Tư Đặc, rồi từ từ biến thành một thanh niên đầy tà khí, “Mỹ nữ, chỗ các người có không?”

“Có!” Vĩ Tư Đặc sáng mắt, “Muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!”

“Tiên sinh, xin lỗi!” Xích Luyện Xà liếc Sở Thiên, cười gian: “Vì mỹ nữ, người đi chết đi!”

Nói rồi, Xích Luyện Xà xông tới.

“Đứng lại!” Sở Thiên hét to, rồi cười chỉ vào Sa Khắc, “Đối thủ của ngươi là hắn!”

Xích Luyện Xà ngoảnh đầu nhìn Sa Khắc cau mày.

Tóc tai bù xù, thân thể trần truồng, bên cạnh là một cái rìu hình dạng kỳ quặc, quan trọng nhất là trong tay hắn còn cầm một đồng bóng.

“Khốn kiếp, định chơi ta hả?” Xích Luyện Xà giận dữ, “Tên đàn này mà xứng làm đối thủ của ta sao?”

Rầm!

Sa Khắc nhảy đến trước mặt Xích Luyện Xà, giơ ra một tấm bảng.

‘của quý’ à, ta sẽ đập ngươi!

“Cái gì? ‘của quý’?” Xích Luyện Xà nổi giận, mở miệng mắng: “Khốn kiếp...”

Bốp! Một tấm bảng nữa lại xuất hiện.

Ta không đàn, ta biết.

Xích Luyện Xà bị chọc tức đến lộn ruột, hít vào mấy hơi, rồi hét lên: “Lão tử không phải ‘của quý’, lão tử là Địa Ngục...”

Xoẹt xoẹt!

Hàng loạt bảng giờ ra trước mặt Xích Luyện Xà.

Ta biết rồi!

Người không phải ‘cửa quý’!

Người là ‘cửa quý’ của địa ngục!

Giận dữ, bất lực, những cảm xúc phức tạp bủa vây lấy Xích Luyện Xà.

“Ha ha ha ha!” Tức quá lại cười, Xích Luyện Xà nhảy lên, đâm Sa Khắc, “Ta đánh ‘cửa quý’ khốn kiếp của ngươi!”

Bình!

Sa Khắc lãnh trọn một đâm, nhưng không hề động đậy, mà chỉ ngọe đầu, ngạc nhiên giờ bảng lên.

‘Cửa quý’, sao ngươi lại thành người rồi?

Không cần biết, ta phải đập ngươi.

Sa Khắc ném bảng đi đá về Xích Luyện Xà.

Không cảm nhận được sức mạnh nào nên Xích Luyện Xà cũng coi thường, mặc kệ cho Sa Khắc đập lên người mình. Có điều... Sa Khắc gần đây lại có hứng thú với ‘cửa quý’, nên hình như đã chọn một nơi không vắn mình cho lắm để hạ chân...

Bốp!!

Xích Luyện Xà ôm lấy phần dưới của mình, gương mặt đầy tà khí giờ trông trắng bệch.

“Đúng là tự tìm cái chết!” Ba Bác Tát cười nhạt, “Dù là ta cũng không dám đón một cước của Sa Khắc như thế! Huống hồ là một con Xích Luyện Xà?”

“Ừ, ta cũng không dám!” Sở Thiên gật đầu đồng ý, rồi lo lắng nói: “Người nói xem con Xích Luyện Xà này, sau này có...”

“Hổng rồi! Hổng hết rồi!”

Xích Luyện Xà lão đảo đứng dậy, khóc hu hu: “Hạnh phúc của ta, đi hết rồi...”

Sa Khắc vỗ vai Xích Luyện Xà, rồi viết lên bảng.

‘Cửa quý’ à, ta không cố ý!

“Ta phải giết ngươi!” ánh mắt Xích Luyện Xà tóe lửa, há mồm phun nọc độc.

Ào ào!

Sa Khắc bị nọc phun ướt hết đầu, tức đến nhảy chồm lên.

‘Cửa quý’, ngươi dám phun ta?!

Ta đâm hết ngươi!

Bốp!

Cũng chính tại chỗ vừa bị thương nặng, Xích Luyện Xà lại ăn một cước.

Lần này thì Xích Luyện Xà đứng dậy không nổi nữa, nằm bẹp dưới đất run rẩy...

“Sa Khắc, thôi!” Sở Thiên thương cảm cho Xích Luyện Xà, không cần biết người ta là người hay rắn, chỉ cần là giống đực, bị như Xích Luyện Xà thế này thì thật quá bi thảm rồi!

Sa Khắc đứng nghiêm ở một bên, Sở Thiên thì cười hề hề đi đến trước mặt Vĩ Tư Đặc, “Bộ dạng của Xích Luyện Xà ngươi cũng thấy rồi, hề hề, có phải cũng muốn thành như thế?”

“Không muốn!” Vĩ Tư Đặc lắc đầu quây quây, “Người... người muốn làm gì?”

Vĩ Tư Đặc bỗng nhận thấy Sở Thiên nhìn mình với ánh mắt rất dịu dàng.

Nhặt cái áo choàng mà Vĩ Tư Đặc ném đi lúc này, rồi Sở Thiên chỉ vào hắn: “Cởi quần áo ra!”

“Cởi!” Sở Thiên hét.

Ba Bác Tát sững người, “Ông chủ đừng như thế, nếu không ta không biết ăn nói thế nào với bà chủ đâu!”

“Người nói cái khốn kiếp gì vậy?” Sở Thiên dờ khóc dờ cười, đánh ngất Vĩ Tư Đặc, rồi thay quần áo của hắn.

“Nhìn thấy chưa? Ta là muốn đóng giả thành Tăng Lữ.”

Ba Bác Tát cười ngượng, chỉ vào Vĩ Tư Đặc, “Ông chủ, hắn thì làm thế nào?”

“Đào hố chôn!” Sở Thiên cười, “Có điều, cho hắn một lỗ thở, để một tháng sau tỉnh lại, hì hì, hắn tưởng mình mệnh lớn thoát chết!”

“Ta hiểu rồi!” Ba Bác Tát bắt tay vào việc, “Vừa rồi chúng ta xưng là người Lôi Tư, hà hà, ông chủ muốn gây rắc rối cho Tập Tắc Nhĩ!”

“Không chỉ là rắc rối!” Sở Thiên cười, “Ta muốn dùng thân phận của Vĩ Tư Đặc để tìm ra nơi ở của Thiên Hải Vương!”

“Ta... ta...”

Lúc này, Xích Luyện Xà lại lập cập đứng dậy.

“Bị đập thế mà vẫn chưa chết?” Sở Thiên nhú mày, “Sa Khắc, đập cho hắn một phát nữa!”

“Đừng mà!”

Bịch! Xích Luyện Xà quỳ xuống, “Các vị anh hùng tha mạng!”

Nói xong là hai hàng nước mắt đau khổ chảy dài.

Sa Khắc lại xuất hiện với một tấm bảng trên tay.

‘Của quý’ à, đừng xì xì nữa!

“Lão tử đang khóc không phải đang đi tè!” Xích Luyện Xà lại khóc rống lên.

Ba Bác Tát nhìn Xích Luyện Xà, xoa xoa nơi cổ, “Ông chủ, có cần...”

“Cứ đợi đã!” Sở Thiên quan sát Xích Luyện Xà một lượt rồi hỏi: “Vừa rồi người nói Dịch Á Lạc không có thời gian quản việc người trốn khỏi địa ngục là sao?”

Xích Luyện Xà lắc đầu lia lịa.

“Sa Khắc, đập hắn!” Sở Thiên hét.

“Đừng, ta nói!” Xích Luyện Xà sợ hãi nhìn Sa Khắc, rồi nói: “Địa ngục đang đánh nhau, khắp nơi hỗn loạn, Ba Nhĩ và Dịch Á Lạc đại nhân và cả Vong Linh đại quân của họ đều bị giữ chân ở U Minh Sơn, không biết sống chết ra sao.”

“Tử Thần tại thượng!” Ba Bác Tát kinh hãi kêu lên, “Lại có người có thể giam cầm được lương đại Thần Thú sao? Là ai?”

Xích Luyện Xà cúi đầu, “Ta không biết,”

“Sa Khắc, đập...”

“Ta không biết thật mà!” Xích Luyện Xà nhăn nhó, “Ta chỉ là một Xích Luyện Xà cấp chín, trong mắt người bình thường ta là cao thủ tuyệt thế, nhưng trong mắt đại nhân Ba Nhĩ ta làm gì có tư cách biết bí mật của địa ngục chứ?”

Xích Luyện Xà lại nhìn Sa Khắc rồi khóc: “Không giấu gì các ngươi, ta là một tướng lĩnh dưới quyền Dịch Á Lạc đại nhân. Khi mới có chiến tranh, ta thấy địch quá mạnh, nên... nên mới đào ngũ!”

“Phì!” Ba Bác Tát nhỏ một bãi.

Xích Luyện Xà nói tiếp, “Không trách ta được. Đến giờ ta còn không biết chủ soái của địch là ai, còn tiểu binh của chúng đều... đều là hung thú đến từ Huyết Luyện Ngục.”

Ngừng một chút, Xích Luyện Xà lại khóc: “Giờ ta đã thế này rồi, đâu cần phải gạt các ngươi chứ?”

“Được rồi!” Sở Thiên đã có cái mình cần, phẩy tay với Ba Bác Tát, “Giao hãn cho ngươi!”

“Đừng giết ta!” Xích Luyện Xà ôm lấy chân Sở Thiên, thì bị đá ra.

Xích Luyện Xà lại nhìn Ba Bác Tát, quá nguy hiểm! Mặt đầy vết đao kiếm thế kia, nhất định không phải người tốt! Thế là cuối cùng hãn chọn Sa Khắc.

“Cao thủ cứu mạng!” Xích Luyện Xà ôm lấy Sa Khắc, “Chỉ cần cứu ta, bảo ta làm gì cũng được!”

Sa Khắc ngạc nhiên giờ bỗng lên.

Ngươi gọi ta là cao thủ?

“Đúng, đúng!” Xích Luyện Xà vội nói, “Chỉ cần một cước đã đánh bại ta, nhất định ngài là tuyệt thế cao thủ!”

Sa Khắc lại viết một câu khác.

Cao nhân, ta thích ‘của quý’ này!

Sở Thiên và Ba Bác Tát nhìn nhau, rồi với sự ngầm đồng ý của Tiểu Bạch, cùng gục gặc, “Thôi được, Sa Khắc, sau này hãn là ma thú của ngươi, đặt tên cho hãn đi!”

Sa Khắc ngoác miệng cười sung sướng, nhưng không dám nói.

Roẹt! Một tấm bảng xuất hiện trước mặt Xích Luyện Xà.

Sau này ngươi chính là Cửa Quý của ta!

286. Chương 265: Lễ Vật

Sau khi A Mạt Kỳ quay lại, mấy người Sở Thiên bước lên con đường tiến về đảo Bồ La Cương, nhưng đội ngũ đã có thêm một Xích Luyện Xà có biệt hiệu là Cửa Quý. “Chủ nhân, đợi ta với!” Xích Luyện Xà thở hồng hộc vác cái rìu, lết cái thân rã rời đuổi theo Sa Khắc.

“Chủ nhân, có thể... có thể đổi tên cho ta không?”

Sa Khắc nhìn Xích Luyện Xà, rồi bắt đầu tìm xung quanh một thứ gì đó có thể viết.

“Thôi đi Sa Khắc, ngươi có thể nói được rồi!” Sở Thiên không thể nhìn cái chữ như gà bới của Sa Khắc được nữa.

“Mẹ của ta ời, bức bối chết được!”

Sa Khắc hắng giọng mấy cái rồi quay ra Xích Luyện Xà: “Cửa Quý, ngươi muốn gì?”

Sở Thiên cúi đầu, bước nhanh lên phía trước, mấy người khác cũng đi theo, để lại Sa Khắc với ma sủng của hãn.

Xích Luyện Xà ngượng ngịu nói: “Chủ nhân à, cái này... Trước đây ta tên là Tra Nhĩ Tư. Chủ nhân có thể...”

“Tra Nhĩ Tư là cái quái gì?” Sa Khắc gãi đầu, “Không được, ngươi là Cửa Quý của ta!” Sa Khắc không nói gì nữa, nhắc luôn Tra Nhĩ Tư lên đuổi theo Sở Thiên, “Cao nhân, đợi ta với!”

Hình ảnh của mấy người Sở Thiên quá nổi bật nên suốt dọc đường, việc ăn ở, hỏi đường, vác hành lý đều được giao cho Tra Nhĩ Tư.

Cuối cùng, sau mười ngày, mấy người đã đến được thành Bồ La Cương.

“Hừ, tường thành quá thấp! Khi chiến tranh bắt đầu, quân đội của lão tử chỉ cần một giờ là công phá được!” ở cổng thành, Sở Thiên bình phẩm.

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch lườm Sở Thiên, hai ngón để thành hình chữ thập, rồi lắc lắc đầu, ‘Mười giờ cũng đừng hòng phá nổi!’

“Tại sao?” Sở Thiên ngạc nhiên hỏi.

“Gâu!” Tiểu Bạch nhếch mép, quay đầu đi. ‘Nói với tên mù quân sự thì chẳng có ích gì!’

Cười khò mấy tiếng, Sở Thiên mặc áo choàng của Tăng Lữ vào, vẫn để nguyên cái mũ trên đầu, “Có cái mũ to thế này chẳng cần phải hóa trang!”

Sở Thiên chỉ Tra Nhĩ Tư, “À, Tra Nhĩ Tư phải không nhỉ? Người đi hỏi xem chùa chiền trong thành ở chỗ nào?”

“Được, ta đi ngay!” nghe Sở Thiên gọi tên mình, Tra Nhĩ Tư cười hắc hắc.

“Ta cũng đi!” Sa Khắc chạy theo, miệng không ngớt hét lên, “Của Quý, người đừng hòng chạy!”

Rất nhanh, Sở Thiên tìm được ngôi chùa mà Vĩ Tư Đặc nhắc đến, “Khốn kiếp, đây là chùa hay hoàng cung vậy?” Sở Thiên nhổ một bãi nước bọt rồi tiến vào.

“Xin chào đại chủ trì!” một đội Tăng Lữ trọc đầu đi ra, thấy cái áo choàng trên người Sở Thiên thì lập tức quỳ xuống, “Ha ha, đại chủ trì, tế điện có thuận lợi không?” một Tăng Lữ mập mạp tiến lại, “Yến hội đã chuẩn bị xong cho ngài rồi!”

Sở Thiên nhớ lại giọng nói của Vĩ Tư Đặc rồi dùng Thần Lực không chế thanh quản, “Thôi, ta còn chuyện phải làm.”

“Hắc hắc, vậy ta giải tán tửu yến!” hòa thượng mập nhìn bọn A Mạt Kỳ hỏi, “Đại chủ trì, họ là...”

“Đây là khách của ta!” Sở Thiên nháy nháy với Ba Bác Tát rồi nói: “Người dẫn họ đến phòng ta!”

“Các vị khách tôn quý, mời theo ta!” hòa thượng mập kính cẩn đưa mấy người đến phòng của Vĩ Tư Đặc. Sở Thiên ra về kiểm tra đám Tăng Lữ một lượt, rồi theo những ám hiệu Ba Bác Tát để lại tìm được phòng của Vĩ Tư Đặc.

“Tên này thật biết hưởng thụ!” Sở Thiên lấy từ trong tủ ra một bình Phúc Tư Đặc ném cho Tiểu Bạch.

Ba Bác Tát đưa ra một bó những cuộn giấy, “Ông chủ, tất cả thư từ của Vĩ Tư Đặc đều ở đây!”

Sở Thiên xem từng cuộn một, đến chiều tối thì hiểu được về cuộc đời Vĩ Tư Đặc. Đóng lại cuộn cuối cùng, Sở Thiên hét về phía cửa: “Mời Cát Mễ trưởng lão tới đây!”

Cát Mễ, Sở Thiên biết được từ trong đồng thư từ của Vĩ Tư Đặc, một nhân vật quan trọng trong chùa Bồ La Cương. Cát Mễ rất nhanh đã có mặt. Không ngờ lại là hòa thượng mập ban sáng!

“Cát Mễ trưởng lão!” Sở Thiên trầm giọng, “Ta muốn đi Vương Đô bái kiến bệ hạ, người đi chuẩn bị cho ta!”

“Ngài muốn bái kiến bệ hạ?” Cát Mễ sững người, “Đại chủ trì, bây giờ là tháng Thần Đản, ngài không thể rời khỏi đảo Bồ La Cương.”

“Ta có chuyện vô cùng quan trọng!” Sở Thiên chỉ vào Ba Bác Tát và A Mạt Kỳ, “Mấy vị khách đây đã đem đến một tin rất quan trọng, ta nhất thiết phải diện kiến bệ hạ!”

“Nhưng mà...”

Cát Mễ do dự một lúc, rồi cười, “Vậy... ngài đã chuẩn bị xong lễ vật cho vương hậu chưa?”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Sở Thiên nghĩ bụng, không lẽ ở Thiên Hải Quốc này muốn gặp quốc vương lại phải qua ải vương hậu trước? Đảo mắt một cái, Sở Thiên cười, chỉ vào Sa Khắc, “Người thấy lễ vật này thế nào?”

“Ừm, tốt!”

Cát Mễ sờ chỗ này một tẹo, chạm chỗ kia một tí, cảm thán: “Đại chủ trì, bảo bối này ngài kiếm đâu ra vậy? Ha ha ha, có hần, không chừng đồ cung phụng cho chùa chúng ta tăng gấp đôi ấy chứ!”

“Ta thành lễ vật gì vậy?” Sa Khắc gãi đầu.

“Người cảm mến, từ giờ không được nói, cũng không được viết. Nếu không... Hừ!” Sở Thiên lấy ra bức tranh mỹ nữ kia.

Sa Khắc mặt biến sắc, gật đầu lia lịa. Thấy tình cảnh này, Tra Nhĩ Tư thầm thở dài, thành Cửa Quý của người ta, rồi lại có một chủ nhân góc ghech. Mệnh ta thật khổ!

“Cát Mễ trưởng lão, người đi chuẩn bị đi!” Sở Thiên nói, “Trong nửa tháng, ta phải đến Vương Đô!”

“Đại chủ trì, nửa tháng quá gấp!” Cát Mễ khó xử, “Hơn nữa, lễ vật cho Nữ Binh Thân Vệ và thị nữ của vương hậu chúng ta còn chưa chuẩn bị.”

Trước khi gặp quốc vương phải hiếu kính vương hậu. Trước khi gặp vương hậu không lẽ còn phải hiếu kính thị nữ của vương hậu? Sở Thiên không biết phải nói gì nữa.

Nghĩ một lúc, Sở Thiên chỉ vào Tra Nhĩ Tư, “Người thấy hần thế nào?”

“Ừm, gầy quá!” Cát Mễ lắc đầu, vỗ vỗ vào gương mặt trắng bệch của Tra Nhĩ Tư, chép miệng, “Đại chủ trì, Thân Vệ của vương hậu thích gì không phải ngài không biết. Cái tên mặt trắng này... ài~ kém quá!”

“Người nói cái gì?” Tra Nhĩ Tư nổi giận, chuẩn bị động thủ. Nhưng Sa Khắc đập một cái lên đầu Tra Nhĩ Tư, trừng trừng nhìn hần, ý tứ rất rõ ràng, ‘Cửa Quý, người không được nói!’

Ánh mắt Cát Mễ nhìn qua A Mạt Kỳ, “Khà khà, đại chủ trì, vị khách này còn được! Chi bằng...”

“Người muốn chết hả?”

A Mạt Kỳ lạnh lùng nói, sát khí toát ra khiến Cát Mễ phải ngậm mồm.

“Lễ vật cho Nữ Binh Thân Vệ thì thôi, đến Vương Đô rồi tính.” Sở Thiên cười nhạt, làm như tình cờ nói: “Khải Tắt sắp đánh đến đây rồi, chúng ta chuẩn bị thế nào rồi?”

“Mọi người trên đảo đều đang bận chúc mừng tháng Thần Đản, việc quân để tháng sau đi!” Cát Mễ nói, “Huống hồ, có sự bảo hộ của Thiên Thần, quân đội của Phất Lạp Địch Nặc không đánh được đến đây đâu! Hải quân của vương quốc là có thể dọn dẹp chúng rồi!”

Cười hắc hắc, Cát Mễ nói tiếp: “Vừa rồi, thành chủ Bồ La Cương còn nhờ chúng ta dự đoán kết quả trận chiến. Ta nói, nếu Phất Lạp Địch Nặc dám bước ra khỏi Bồ Lôi Trạch thì trong nửa tháng Thiên Thần sẽ trừng phạt hần!”

“Ừm, cũng đúng! Có Thiên Thần phù hộ, chúng ta còn sợ gì nữa chứ?” Sở Thiên cười, “Thế này đi, nói với thành chủ là chiến tranh sẽ kết thúc ngay trên biển, bảo quân đội không cần chuẩn bị chiến tranh nữa, đến giúp chúng ta thu thập lễ vật cho vương hậu!”

“Đại chủ trì quên rồi sao?” Cát Mễ cười, “Quân đội của thành chủ vẫn luôn giúp chúng ta mà!”

.....

Trang điểm cho Sa Khắc một chút, Sở Thiên đích thân áp tải món lễ vật này đến Vương Đô. Có Tăng Lữ dẫn đường, Sở Thiên rất nhanh đã đến Vương Đô, rồi được đưa đến dịch quán, đợi vương hậu triệu kiến. Vừa ngồi được một lúc, Sa Khắc, trên người bây giờ là bộ quần áo cưới màu đỏ, bắt đầu than vãn, “Cao nhân, tại sao ta phải ăn mặc thế này chứ?”

“Ừm, mấy ngày này chúng ta phải đi gặp một tỷ tỷ rất xinh đẹp, vì thế người phải trang điểm đẹp một chút!” Sở Thiên nói.

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch nhìn Sở Thiên bắt mẫn, rồi cắn tai hắn.

“Ui da, tiểu bảo bối, đừng có cắn nữa!” Sở Thiên thét lên, “Chỉ có gặp vương hậu trước thì ta mới gặp được quốc vương!”

Ba Bác Tát gật đầu, cũng cười nhưng lo lắng hỏi: “Ông chủ, có phải sau khi gặp Thiên Hải Vương chúng ta sẽ lập tức động thủ? Thế sự an toàn của Tiểu Bạch lão đại...”

“Không sao!” Sở Thiên phẩy tay, “Lần này gặp Thiên Hải Vương ta sẽ bảo A Mạt Kỳ tỏa định khí tức của hắn lại, đợi sau khi chiến tranh nổ ra chúng ta mới động thủ! Còn về Tiểu Bạch... Một Thiên Hải Vương thì ta và A Mạt Kỳ đối phó là đủ rồi, người bảo vệ Tiểu Bạch đi!”

“Cút ra!”

Bốp!

Bỗng có tiếng đánh nhau phát ra từ gian phòng bên cạnh. “Nếu bệ hạ không muốn gặp ta thì ta đi!”

“Hoàng Tử điện hạ, bệ hạ không phải cố ý không gặp ngài...”

Sở Thiên vén rèm lên, nhìn ra ngoài, rồi nheo mắt cười. Tạp Tắc Nhĩ, là Tạp Tắc Nhĩ, Hoàng Tử của Lôi Tư.

“Ông chủ, tên tiểu tử này lần trước dám tranh bà chủ với ông chủ. Có cần ta đi xử hắn không? A Mạt Kỳ bẻ tay răng rắc nói.

“Cứ đợi đã!” Sở Thiên chỉ Tra Nhĩ Tư, “Đi tra xem tại sao Tạp Tắc Nhĩ lại đánh nhau với quân của địch quán?”

Sự việc nhanh chóng được tra rõ. Tạp Tắc Nhĩ vốn đến với ý tốt, muốn liên hiệp với Thiên Hải Quốc cùng đối phó Bồ Lôi Trạch. Nhưng Hoàng Tử cao quý không hiểu lắm về tình hình Thiên Hải Quốc, nên không chuẩn bị lễ vật. Vì thế đến giờ, ngày thị nữ của vương hậu hắn cũng chưa được gặp.

Tiểu Bạch bỗng thấy lạnh người, ngoảnh đầu lại nhìn, thì ra là Sở Thiên đang nhìn Tạp Tắc Nhĩ với ánh mắt vô cùng tà ác.

“Cũng có nghĩa là, giờ vương hậu và quốc vương Thiên Hải Quốc đều không biết Tạp Tắc Nhĩ đến?” Sở Thiên gục gặc, “Hắn không có lễ vật để hối lộ thị nữ của vương hậu, nhưng lão tử thì có...”

287. Chương 266: Nữ Vương Thân Vệ

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch liếc nhìn Sở Thiên: Người xấu xa quá!

“Ông chủ định lấy gì làm lễ vật cho Thân Vệ của Vương Hậu. Ba Bác Tát vẫn chưa hiểu.

“Gâu!” Tiểu Bạch chỉ Tạp Tắc Nhĩ ở bên ngoài, rồi bắt chước Sở Thiên nheo mắt cười. Thậm chí còn khoanh hai chân trước ngực ra vẻ Thần Côn.

“Hà hà...” Ba Bác Tát đã hiểu ra, cười: “Ông chủ nói đi, cụ thể là động thủ ra sao?”

Lấy ra một đồng thẻ thủy tinh tạp từ nhẫn không gian, Sở Thiên đưa cho Tra Nhĩ Tư, “Người đi...”

“Ông chủ yên tâm, ta hiểu rồi!” Tra Nhĩ Tư cười gian xảo, quay người định đi.

“Người hiểu?” Sở Thiên ngạc nhiên nhìn Tra Nhĩ Tư.

Tra Nhĩ Tư bây giờ vì đã mất đi một số sức mạnh nên da dẻ trắng trẻo, khí sắc quျén rũ như con gái, giống như một chức nghiệp đặc biệt ở trái đất. À không, hẳn chính là thế.

“Đúng thế, ta hiểu!” Tra Nhĩ Tư cười, “Ta biết tên Tạp Tắc Nhĩ kia khiến ông chủ rất không vui, hắc hắc, vừa rồi ông chủ nói có lễ vật rồi...”

Ngừng một lát, Tra Nhĩ Tư liếc Sa Khắc, tặc lưỡi, “Tập Tắc Nhĩ không tồi, có lẽ có thể làm hài lòng Thân Vệ của Vương Hậu. Ý của ông chủ chắc chắn là muốn ta mua chuộc thị vệ dịch quán cho ông chủ có cơ hội xử lý Tập Tắc Nhĩ mà thần không biết, quý không hay!”

“Ừm, người hiểu thì tốt, đi đi!” Sở Thiên gục gặc.

Sau khi Tra Nhĩ Tư đi, Tiểu Bạch, Ba Bác Tát, A Mạt Kỳ cùng gật đầu một cái, đồng thanh: “Nhân tài!”

.....

Tra Nhĩ Tư rất nhanh đã xử lý xong mọi việc.

Đêm đó, Tập Tắc Nhĩ nhận được thông báo — Thiên Hải Vương vĩ đại đã đồng ý gặp hẳn!

Tin đó là do thị vệ dịch quán phát ra, hơn nữa còn cho phép Tập Tắc Nhĩ đem theo thị vệ tâm phúc. Vì thế mà Tập Tắc Nhĩ đáng thương đã yên tâm cùng với thị vệ trưởng đi vào một cung điện nguy nga.

Chuyện xảy ra tiếp theo không cần nghĩ cũng biết, A Mạt Kỳ ra tay thì chỉ có một kết quả!

Nhìn Tập Tắc Nhĩ đang bất tỉnh, Sở Thiên nheo mắt cười, “Tra Nhĩ Tư, người làm tốt lắm!”

“Không phải ta giỏi mà là tiền của ông chủ rất có tác dụng. Hà hà, dựa vào tài lực của ông chủ còn có chuyện gì không làm được chứ?”

Tra Nhĩ Tư nín thở có phần nổi da gà, rồi cười: “Người Thiên Hải Quốc tính cách dâm loạn, ta chỉ dùng tiền của ông chủ mời mấy kỹ nữ đẹp nhất Vương Đô để mua chuộc thị vệ. Rồi dùng tiền thuê mấy cái hành cung bỏ hoang.” Vừa nói, Tập Tắc Nhĩ nhìn A Mạt Kỳ ngưỡng mộ nói: “Cuối cùng, nhờ có thân thủ của dũng sĩ đây!”

“Không ngờ một kẻ đào ngũ cũng có khả năng này!” Sở Thiên cười, “Người không phải một tướng quân giỏi nhưng có lẽ là một đồng nghiệp tốt!”

“Không, không, sao ta có thể làm đồng nghiệp của ngài?” Tra Nhĩ Tư cung kính đứng sau lưng Sa Khắc, cười: “Ngài là ông chủ của chủ nhân mà!”

“Khà khà, thú vị!” Tra Nhĩ Tư vỗ mông ngựa đến mức khiến Sở Thiên cũng phải bật cười.

Nhìn Tập Tắc Nhĩ một cái, Tra Nhĩ Tư cười trừ: “Ông chủ định làm thế nào để tặng lễ vật này đi?”

“Người nói xem!”

“Hắc hắc, ta có ý kiến thế này...” Tra Nhĩ Tư cười: “Trong thời gian mua chuộc thị vệ trưởng của dịch quán chúng ta tiện thể thăm dò tình hình về vương thất của Thiên Hải Quốc!”

Sở Thiên ra hiệu cho Tra Nhĩ Tư nói tiếp.

“Hành tung của Thiên Hải Vương từ trước tới giờ luôn bí mật, đặc biệt là khi sắp có chiến tranh, vì tránh sự ám sát từ các cao thủ Bồ Lôi Trạch, nên giờ tìm hắn càng khó hơn. Không ai biết tin tức gì về hắn. Giờ chính sự của Thiên Hải Quốc đều do Vương Hậu truyền đạt, vì thế muốn làm việc gì cũng phải có quan hệ tốt với Vương Hậu.”

Tra Nhĩ Tư thấy Sở Thiên khá hứng thú nên ngữ khí thả lỏng hơn rất nhiều, cười: “Còn Vương Hậu thì cứng chiều nhất là ba nghìn Nương Tử Quân của mình, nhất là nữ tướng quân Lan Ni. Hà hà, vì vậy muốn đả thông quan hệ với Vương Hậu thì phải lấy lòng Lan Ni tướng quân trước!”

“Ý người là tặng Tập Tắc Nhĩ cho Lan Ni tướng quân?” Sở Thiên cười.

“Chủ ý của ông chủ quả nhiên anh minh!” Tra Nhĩ Tư cười toe toét, nhưng rồi nhanh chóng cúi đầu nói, “Có điều, Lan Ni tướng quân sẽ không tùy tiện gặp một đại chủ trì, hơn nữa Nương Tử Quân cũng không phải chỉ có mình Lan Ni. Vì thế... hắc hắc...”

“Nói! Ta không thích lòng vòng!” Sở Thiên lạnh lùng nói.

“Tập Tắc Nhĩ này đúng là không tồi, nhưng chính vì hắn quá ưu tú nên nếu chỉ tặng một mình Lan Ni thì chắc chắn sẽ đắc tội những người khác.” Tra Nhĩ Tư cười gian nói, “Ý ta là... bán đấu giá!”

“Bán đấu giá?” Sở Thiên mắt sáng lên.

“Đúng thế, bán đấu giá!” Tra Nhĩ Tư nói nhỏ: “Chỉ tặng một người nhất định sẽ đắc tội nhiều người. Nhưng nếu bán đấu giá thì, người kết thù là ai đó mua được rồi, không liên quan gì đến ông chủ cả! Hơn nữa với quyền thế của Lan Ni, cuối cùng thì Táp Tắc Nhĩ lại về tay cô ta thôi! Đến lúc giao tiền thì ông chủ tự nhiên sẽ có cơ hội gặp Lan Ni...”

“Không cần nói nữa!” Sở Thiên lại ném cho Tra Nhĩ Tư một đồng thẻ thủy tinh tạp, “Cho người mười ngày sắp xếp ổn thỏa việc này!”

“Chắc chắn, đa tạ ông chủ dịu dặt!”

Tra Nhĩ Tư cười tíu tít nhưng vẫn nhìn sang Sa Khắc, hỏi: “Chủ nhân thấy thế nào?”

Sa Khắc làm gì mà hiểu được cái này, chỉ ngây ngô gật đầu, “Ta thấy được!”

Tra Nhĩ Tư lại nói: “Ông chủ, tên Táp Tắc Nhĩ này không thể để bất tỉnh cũng như tỉnh táo hoàn toàn...”

“Cái này người yên tâm, trong một tháng tới thì hẳn chỉ như tên ngốc thôi!” Ba Bác Tát cười gian.

.....

Vương Đô của Thiên Hải Quốc có một thông tin nóng hổi, trên sàn bán đấu giá xuất hiện một tuyệt thế mỹ nam. Nghe nói dung mạo của hắn ta có thể so sánh được với Thần Ưu Nhã thời Thượng Cổ.

Thế là tất cả phụ nữ có quyền thế ở Vương Đô đều phát điên lên.

Tiếp đó, một buổi bán đấu giá đã được mở ra, kết quả không ngoài dự đoán. Chỉ có số ít người dám tranh giành với Lan Ni tướng quân, nhưng dưới sự thao túng của Tra Nhĩ Tư, cuối cùng thì vẫn là Lan Ni có được Táp Tắc Nhĩ.

“Người không lấy tiền?”

Khi giao tiền để nhận người, Lan Ni kinh ngạc vì chủ hàng với khí chất kì lạ kia trả tiền lại cho mình.

Tra Nhĩ Tư cười hắc hắc, “Tướng quân, thật ra ta không phải chủ hàng, chủ hàng thật sự là đại giáo chủ của chùa Bồ La Cương, Vĩ Tư Đặc!”

“Vĩ Tư Đặc?” Lan Ni cau mày, trong mắt cô ta thì Vĩ Tư Đặc chẳng là gì cả.

“Đúng. Đại giáo chủ không có ý gì khác chỉ muốn tặng tướng quân một lễ vật.” nói rồi, Tra Nhĩ Tư mời Sở Thiên ra.

“Thiên Thần tại thượng!” Sở Thiên đội cái mũ rộng vành của Tăng Lữ đi ra. Cũng may là ở Thiên Hải Quốc, Tăng Lữ có đặc quyền nên Sở đại thiếu gia không cần phải hành lễ.

“Người muốn tặng quà cho ta thật sao?” Lan Ni nhìn Táp Tắc Nhĩ thèm thuồng.

Luận về dung mạo, năm đó Táp Tắc Nhĩ đã từng khiến Sở đại thiếu gia phải ghen tị. Tuy giờ hắn ngày ngày ngô ngô nhưng người thường vẫn không so sánh được.

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Sở Thiên nuốt nước bọt, khẽ rùng mình một cái, Lan Ni, chủ nhân của cái tên này quả thật đã có lỗi với cái tên rất cao nhã đó rồi.

“Đúng thế, hẳn là của cô!” Sở Thiên bị bộ dạng của Lan Ni làm cho buồn ối đến không còn tâm trí mà ra dáng Thần Côn nữa, nói thẳng luôn: “Ta chỉ mong muốn được gặp Vương Hậu một lần!”

Nói xong một xấp thẻ thủy tinh tạp đưa ra trước mặt Lan Ni.

“Hả, người nói cái gì?” tâm trí Lan Ni đã hoàn toàn để chỗ Táp Tắc Nhĩ, đến khi bị ánh sáng của thẻ thủy tinh tạp làm chói mắt mới chợt tỉnh.

Sở Thiên bắt lực lập lại một lần nữa, may mà có cái mũ che mặt đi, không thì...

“Cái này à?” Lan Ni trầm ngâm, rồi khó xử, “Khó lắm, trước nay vương hậu không chủ động triệu kiến ngoại thần, không có mệnh lệnh của người, ta cũng...”

Bốp! Bốp!

Sở Thiên vỗ tay hai phát, Sa Khắc với chiếc quần cộc trên người bị đẩy ra.

“Thiên Thần tại thượng! Cường tráng quá!” mắt Lan Ni mở to hết cỡ, cái gì mà Tật Tắc Nhĩ chứ, hần lúc này đã bị ả quên mất rồi.

Sa Khắc cơ thể cường tráng, cơ bắp của hần thì không cần phải nói nhiều. Điều khiến người ta ngạc nhiên nhất chính là gương mặt hần.

Râu hùm, hàm én, mày ngài, nhìn đã thấy uy phong. Chỉ đáng tiếc đôi mắt ngờ nghệch kia làm hỏng hết cả. Có điều Sở Thiên biết nhược điểm của Sa Khắc nên đã bảo Sa Khắc nhắm mắt lại.

Thế là Sa Khắc trong mắt Lan Ni đã có được một khí chất kiêu dũng ngút trời, là một tuyệt đại anh hùng tung hoành bốn phương.

Sức hấp dẫn của kiểu hình tượng này là chí mạng.

Sở Thiên cười, “Ta muốn dâng hần cho Vương Hậu bệ hạ.”

“Dâng cho Vương Hậu?” Lan Ni không che giấu ánh mắt thất vọng, nhưng rồi lại cười ngay, “Hi hi, sau khi lễ vật của Vĩ Tư Đặc đại chủ trì dâng lên, Vĩ Tư Đặc đại chủ trì nhất định sẽ được trọng dụng. Sau này, bốn tướng quân phải nương nhờ ngài rồi.”

“Nói vậy là ta có thể đi gặp Vương Hậu?”

“Đương nhiên là được! Chúng ta lập tức đi luôn!” Lan Ni sốt ruột, “Có người này, Vương Hậu làm gì còn tâm tư chơi đùa với mấy nam sủng kia nữa...”

Lan Ni giật mình nhận ra là đã lỡ mồm.

Sở Thiên thì hiểu ra, thì ra Vương Hậu của Thiên Hải Quốc không có thời gian gặp đại thần vì còn bận...

.....

“Cường tráng quá~~~”

Những âm thanh như thế không ngừng phát ra từ trong vương cung. Còn tên ‘đầu sỏ’ Sa Khắc kia thì vẫn không hiểu đang xảy ra chuyện gì.

Lan Ni bối rối chỉ vào mấy ‘sinh vật’ vừa rú lên, “Đại chủ trì, đây là những Thân Vệ của Vương Hậu, đều là những người phụ nữ khỏe mạnh nhất Vương Đô.”

Thân Vệ Binh? Sở Thiên sững sốt? Hóa ra chúng là con người à? Khốn kiếp, lão tử còn tưởng vào nhầm trung tâm bồi dưỡng lợn chứ!

Sở Thiên bỗng cảm thấy chẳng có hứng thú gì với Nữ vương của Thiên Hải Quốc chưa gặp mặt nữa. Vệ binh như thế này thì chủ nhân còn đến mức nào nữa?!

“Vương Hậu giá đáo!”

Trong đại điện nghị chính của vương quốc, trong tiếng hô của một sinh vật giống như loài lợn, Vương Hậu Thiên Hải Quốc xuất hiện trước mặt Sở Thiên.

Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Thất thanh kêu lên trong bụng một tiếng, ánh mắt Sở Thiên giờ dính chặt trên người Vương Hậu rồi!

288. Chương 267: Tuyệt Thế Yêu Hậu

Nhìn thấy Vương hậu của Thiên Hải Quốc, nhịp tim của Sở Thiên tăng nhanh đột ngột.

Ngay đến A Mạt Kỳ đang đứng sau lưng Sở Thiên, hơi thở hình như cũng đang gấp gáp.

Cũng may Ba Bác Tát phải bảo vệ Tiểu Bạch không có ở đây, nếu không Vong Linh Pháp Thần có công lực yếu nhất trong ba người e là sẽ ngắt ngay tại hiện trường!

Quá xinh đẹp!

Đây chính là tất cả những gì Sở Thiên có thể nghĩ, ngoài ra, đầu óc hần hình như đã ngừng trệ, không còn nghĩ được một tính từ nào nữa.

Cũng may mà ở nhà còn hai cô vợ tuyệt sắc, Sở Thiên hít sâu một hơi, sau khi bình tĩnh lại thì cung tay nói: “Đại chủ trì Bồ La Cương, Vi Tư Đặc bái kiến Vương hậu đệ hạ!”

Lướt qua Sở Thiên, mắt vương hậu bỗng sáng lên, rồi chậm rãi nói: “Nhìn thấy ta mà vẫn có thể bình tĩnh đến vậy, ngươi là người đầu tiên đấy!”

Nói rồi vương hậu chỉ vào Sở Thiên mặt lạnh băng: “Ngươi cũng được đấy! Có điều không ai cho ngươi biết quy tắc sao? Dù là Tăng Lữ, gặp bốn hậu cũng phải bỏ mũ!”

“Thiên Thần tại thượng! Tuân mệnh!”

Sở Thiên đã dự đoán được điều này, hơn nữa hình ảnh của Phất Lạp Dịch Nặc thì hầu như mọi Tế Tự đều có, không phải điều gì bí mật. Vì thế trước khi đến đây Sở Thiên đã dùng Thần Lực để thay đổi cơ mặt biến thành Vi Tư Đặc. Đến cả tóc cũng được Sở Thiên dùng thuật ẩn thân giấu đi rồi.

“Ừm, ban ngồi!”

Sau khi thấy mặt Sở Thiên, vương hậu gật đầu hài lòng rồi hỏi: “Võ sĩ sau ngươi là ai? Cũng được lắm!”

Vừa nói, vương hậu vừa nháy mắt đưa tình với A Mạt Kỳ.

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Một chút ấn tượng tốt của Sở Thiên về vương hậu vừa mới có được lập tức tan tành.

A Mạt Kỳ thì rùng mình, nhưng dù sao hần cũng có công lực thâm hậu, nhanh chóng lấy lại bình thường, nói theo như kế hoạch của Sở Thiên: “Ta là...”

Chưa nói xong thì vương hậu xua tay, ngăn A Mạt Kỳ lại, vội vã hỏi Sở Thiên.

“Nghe nói ngươi muốn dâng lên ta một người đàn ông cường tráng? Ở đâu vậy? Mau đem lên đây!”

Sở Thiên trợn mắt, suýt thì ngất. Đây là đại diện nghị chính của Thiên Hải Quốc, tuy không có người ngoài nhưng vương hậu của một quốc gia lại ở giữa trung tâm quyền lực quốc gia này đòi nam sủng! Thật là quá...

Không nói gì thêm, Sở Thiên lệnh cho Tra Nhĩ Tư đưa Sa Khắc lên.

Vừa nhìn Sa Khắc, mắt vương hậu đã không thể rời khỏi người hần nữa rồi.

“Thiên Thần tại thượng!” biểu hiện bây giờ của vương hậu cũng không hề kém vẻ Thần Côn của Sở đại thiếu gia.

“Cảm tạ Thiên Thần đã ban cho ta một người đàn ông cường tráng dường này!”

“Chẹp chẹp!” Hơn nữa cũng rất khó bá khí!” hình tượng của vương hậu trong mắt Sở Thiên đã rơi xuống điểm đóng băng.

Từ vương tọa đi xuống, vương hậu vội vã đến bên Sa Khắc, bắt đầu nhìn ngắm, sờ mó.

“Nhột quá!” Sa Khắc run rẩy, nhảy lui lại đằng sau, nhưng hần vẫn nhớ mệnh lệnh của Sở Thiên là phải nhắm mắt!

“Không được tránh, lại đây!” Nữ vương có vẻ không vui.

Sa Khắc đành tiến lên.

Lại bị động chạm, Sa Khắc không nhịn được nữa, “Sao lại sờ mó ta như thế hả?”

Sa Khắc không nói thì không sao, vừa mở mắt thì hình tượng mà Sở Thiên hao tâm khổ tứ để xây dựng lập tức bị ảnh hưởng không ít.

Nữ vương hơi cau mày, nhưng vẫn rất hài lòng về ngoại của Sa Khắc, liền cười dịu dàng: “Sao lại nhắm mắt thế kia? Mở ra được không?”

“Ồ đây có quá nhiều thứ bản! Ta...ta...”

‘Ta’ cả nửa ngày, Sa Khắc bỗng vỗ đầu mình một cái, “Ta quên rồi! Cao nhân, tiếp theo là gì nhỉ?”

Sở Thiên ngất! Hắn biết Sa Khắc rất dần, nhưng không ngờ tên ngốc tử này đến một câu cũng không thuộc nổi!

Gương mặt vương hậu đã có mây đen kéo tới.

Vẫn là Tra Nhĩ Tư mau mắn, “Vương hậu bệ hạ, người có lẽ cũng biết, loại anh hùng này khi tỉnh táo thì rất khó để họ phục tùng mình, hì hì, vì thế...”

“Vì thế người đã giả trò với hắn?” Nữ vương nhìn Sở Thiên.

Tiểu tử này mưu trí thật! Sở Thiên nhìn Tra Nhĩ Tư với ánh mắt tán thưởng rồi cười: “Vương hậu yên tâm, sự không chế chỉ tồn tại trong một tháng!”

“Thế sau một tháng thì sao?” Vương hậu xem ra vẫn rất giận dữ.

“Hề hề, dựa vào sức hấp dẫn của vương hậu dù là Thiên Thần còn phải phục tùng nữa là hắn?!” Tra Nhĩ Tư tiện mồm nịnh nọt, hiệu quả cũng không tồi.

“Ừm.” vương hậu gục gặc, coi như đồng ý, rồi mệnh lệnh cho Sa Khắc: “Người mở mắt ra!”

“Cao nhân, làm sao đây?” Sở Thiên ngây ngô hỏi.

“Mở mắt ra.” Sở Thiên đành nói.

Mắt Sa Khắc mở ra. thiên địa biến sắc, bầu trời trong xanh bỗng mây đen từ đâu ào ào kéo đến.

Vẻ ngoài của tuyệt đại anh hùng, lại có một đôi mắt ngờ nghệch, đây là sự bi ai ở mức độ nào vậy?”

Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, Sở Thiên bỗng nhớ đến câu nói ở quê nhà. Sa Khắc lúc này là một khung cửa sổ mạ vàng, còn Sa Khắc bây giờ là chiếc khung cửa mạ vàng lắp thêm mấy mảnh vụn thủy tinh.

Hình tượng của Sa Khắc trong lòng vương hậu tụt hạng thảm hại.

“Vĩ Tư Đặc!” vừa định nổi giận nhưng vương hậu lại nhìn Sa Khắc.

Tiểu tử này cơ thể cũng không tồi! Chần chờ một lúc, vương hậu thở dài “Thôi vậy, đưa hắn đến tẩm cung của ta. Vĩ Tư Đặc, các người đi đi!”

Thế sao được? Lão tử còn chưa biết chỗ ẩn nấp của Thiên Hải Vương.

Sở Thiên đang định mở miệng thì mấy người đàn ông ăn mặc lòe loẹt đi ra từ sau bình phong của đại điện, “Ai da, vương hậu bệ hạ, sao người lại tìm một thằng ngốc ở cùng chúng ta? Chúng ta không chơi tiếp nữa sao?”

Tiếng nói ông a ông ẽo phát ra từ miệng của những lão gia, Sở Thiên nghe mà nổi hết da gà. Ngay A Mạt Kỳ cũng sắp chịu không nổi.

“Được rồi, được rồi! Ta không cần hắn nữa!” vương hậu vội vàng an ủi mấy ái phi, “Tên ngốc này làm sao so sánh được với các khanh chứ?”

“Tại sao ta lại không so được với chúng?” Sa Khắc di chuyển thân hình to lớn của mình đến trước mặt mấy nam sủng, cúi xuống nhìn mà nói: “Ta đánh với các người!”

“Hả?!” mấy người đó ôm lấy mồm, sợ đến mặt trắng bệch.

“Người lui xuống!” vương hậu nổi giận.

“Tại sao?” Sa Khắc không hiểu, “Ta mạnh hơn chúng nhiều!”

“Bốn hậu ghét đàn ông thích đánh nhau!”

“Vậy... vậy... cái khác ta cũng giỏi hơn chúng!” Sa Khắc cãi.

Có điều Sa Khắc không nhận ra trong lời nói của mình có ý khác.

“Người giỏi hơn bọn ta cái gì?” mấy nam sủng tức giận hỏi.

Đầu óc Sa Khắc hiện giờ chưa nghĩ ra được đáp án.

“Hừ, nhìn bộ dáng ngốc nghếch của ngươi, rồi nhìn bọn ta xem! Tóc bọn ta dài hơn của ngươi, da cũng đẹp hơn ngươi, ngón tay cũng thon mảnh hơn ngươi...”

Sa Khắc bị hỏi dồn đến cứng họng.

Bị dồn mãi cuối cùng Sa Khắc cũng bật lại được một câu “Ta cao hơn các ngươi!”

“Hi hi!” nam sủng cười, “Làm người đàn ông của vương hậu đáng cao không có nghĩa là có ích!”

Chủ nhân bị hạ nhục, Tra Nhĩ Tư sắp không nhịn được, nói chen vào: “Đây là Huyền Thú Đại Lục, cao thủ là trên hết! Muốn so sánh thì phải so võ kỹ ma pháp, so ma sủng!”

“Ma sủng? Hi hi, chúng ta cũng có!”

Nói rồi, mấy nam sủng kia vỗ vỗ tay, có vài ma thú tướng tá khá cao to đi vào.

“Hi hi, thế nào hả?” nam sủng cười nhạo: “To hơn ma sủng của ngươi chứ?”

“Hà hà!” Sa Khắc đột nhiên ngoác miệng cười, đồng thời bộ não không được linh hoạt cho lắm cũng bắt đầu suy nghĩ. Đúng thế, ta cũng có ma sủng, ma sủng của ta rất to!

“Ngươi cười gì?” vương hậu cau mày.

Đối diện với sự chất vấn của vương hậu, Sa Khắc càng cười càng vui, rồi khí thế bỗng tăng ngàn ngút, hét vang trời đất:

“Cửa Quý của ta to hơn của các ngươi!”

Im lặng!

Đại diện nghị chính của Thiên Hải Quốc lặng như tờ. Ít ra thì vương hậu không biết Cửa Quý của Sa Khắc là ma sủng Tra Nhĩ Tư..

Rồi dần dần, mắt vương hậu ngày càng sáng, “Thật không? To cỡ nào?”

“Rất rất to!” Sa Khắc thật thà, tay còn không ngừng mô tả “Khi biến to thì cỡ này này!”

Lắc đầu, Sa Khắc cảm thấy hai cánh tay chưa thể diễn tả được độ lớn của Địa Ngục Xích Luyện Xà. Thế là chỉ vào cột trụ của đại diện nghị chính, “Khi to nhất thì nó to thế này!”

Nói rồi, Sa Khắc tiếc nuối chỉ vào Tra Nhĩ Tư, “Khi nhỏ thì chỉ vậy thôi!”

Sở Thiên bắt lặc, chỉ biết ngẩn ra nhìn Sa Khắc biểu diễn.

“Ngươi nói láo!” vương hậu không tin, nhưng vẫn có chút hy vọng.

“Ta không nói láo!” Sa Khắc hùng hồn, “Không tin thì ta sẽ bảo Cửa Quý biến to cho ngươi xem!”

A Mạt Kỳ nhìn Tra Nhĩ Tư đồng tình, có một chủ nhân như vậy, so với hắc, nổi bi ai của ma sủng gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc đã là cái gì!

“Ngươi có thể biến nó to ngay bây giờ không?” vương hậu không giấu nổi sự phấn khích, chăm chăm nhìn Sa Khắc.

“Có thể!” Sa Khắc vẫy tay, “Cửa Quý, biến to!”

Tra Nhĩ Tư run rẩy, mệnh lệnh của chủ nhân không thể không nghe, nhưng mà... còn tôn nghiêm của ma thú cấp chín?!

“Cửa Quý, sao ngươi còn chưa biến to đi!” Sa Khắc nổi giận, rồi quay ra vương hậu: “Đợi một chút, Cửa Quý của ta sẽ biến ngay đây, rất to đấy!”

Nói rồi Sa Khắc trừng mắt nhìn Tra Nhĩ Tư, đồng thời nhấc chân lên.

Lúc này đây, Tra Nhĩ Tư bỗng cảm thấy chiến tử ở dưới địa ngục là một sự hạnh phúc xa vời.

Sở Thiên không nhin nổi nữa, truyền âm cho Tra Nhĩ Tư, “Lần này, ta cho phép ngươi không tuân thủ mệnh lệnh của chủ nhân!”

Tra Nhĩ Tư như trút được gánh nặng, thở phào ngồi xuống đất.

Tra Nhĩ Tư không có động tĩnh gì, nhưng Sa Khắc thì ngẩn ra, gãi gãi đầu, cười ngốc: “Có chuyện gì vậy? Cửa Quý của ta sao vẫn chưa to?”

“Vĩ Tư Đặc!” vương hậu thực sự đã bị chọc giận, “Ngươi dám dùng một tên ngốc tử để đùa giỡn với bản hậu?”

Sở Thiên lén vẩy tay với A Mạt Kỳ, ý là thực hiện kế hoạch B!

“Còn người nữa!” vương hậu chỉ vào Lan Ni, “Ngươi dám đưa tên ngốc này đến đây?”

“Bệ hạ tha mạng!” Lan Ni sợ hãi quỳ xuống.

Mặt lạnh như băng, vương hậu đi qua Sở Thiên một vòng rồi hô: “Người đâu!”

Hàng trăm Nương Tử Quân dung mạo như heo xông vào.

“Đem tên ngốc này đi xẻ ra trăm mảnh cho ta!”

Nói rồi, vương hậu nhìn A Mạt Kỳ, gục gặc nói: “Ngươi được! Người đâu, đưa hần về tẩm cung của ta! Tối nay ta phải ‘thăm vấn’ hần tử tế!”

“Còn về Vĩ Tư Đặc!” Sở Thiên cười hiểm độc, lướt qua đám Thân Vệ, cười nhạt: “Thưởng cho Nương Tử Quân!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Sở Thiên bỗng nhận ra mắt của những sinh vật hình heo kia đều phát ra ánh sáng thềm thường...

289. Chương 268: Thiên Hải Vương

Sa Khắc vẫn đang ngốc nghếch nghĩ ngợi tại sao mà Cửa Quý của hần không biến to ra.

Còn A Mạt Kỳ thì giận dữ, ‘đưa đến tẩm cung thăm vấn’, ý tứ của câu này đã quá rõ ràng! Nhưng không có mệnh lệnh của Sở Thiên nên hần vẫn ngoan ngoãn đứng yên,

Về Sở đại thiếu gia, một luồng khí lạnh toát đang vây lấy xương sống hần, ‘thưởng cho Nương Tử Quân’, câu này thật khiến người ta phải rùng mình sợ hãi...

Đúng lúc này thì Tra Nhĩ Tư bước ra, cúi người nói: “Vương hậu điện hạ, bọn ta không phải có ý muốn lừa điện hạ. Lúc này ta nói rồi, người này đã bị bọn ta khống chế, hiện giờ chỉ là một tên ngốc nên mới dám chọc giận bệ hạ!”

Sự khác biệt giữa kỳ vọng và hiện thực quá lớn nên vừa rồi vương hậu mới giận quá mất khôn.

Lúc này, vương hậu mới nhớ ra lời của Tra Nhĩ Tư, “Ý ngươi là sau khi tỉnh lại thì hần không phải thế này?”

“Đương nhiên!” Tra Nhĩ Tư ngẩng nhanh đầu lên “Người này trước đây là một tuyệt thế anh hùng thống lĩnh trăm vạn binh lính tung hoành trên đại lục. Năm đó Hồng Thổ Hạp Cốc không phải màu đỏ, vương hậu điện hạ có biết điều đó không? Nó biến thành màu đỏ chính là do người này giết chết rất nhiều cao thủ, máu tươi đã nhuộm đỏ cả đất đen...”

Tra Nhĩ Tư nói một tác lên trời, dù sao thì Thiên Hải Quốc cách rất xa đại lục, chẳng có ai có thể đi kiểm chứng.

Sở Thiên thì càng ngày càng thấy kinh ngạc về Tra Nhĩ Tư. Không ngờ trình độ bịa chuyện của tiểu tử Tra Nhĩ Tư này còn cao hơn cả lão tử nữa!

Nhân tài, nhân tài thực sự! Sở Thiên bắt đầu tính toán có nên tăng mức đãi ngộ cho Tra Nhĩ Tư không.

Vương hậu nghe vậy thì mặt mày rạng rỡ, “Hắn như vậy thật hả? Người không lừa gạt bổn hậu đấy chứ?”

“Ta xin dùng sự tôn nghiêm của mình để bảo đảm!” Tra Nhĩ Tư đảo mắt thề, “Nếu ta gạt vương hậu thì ta không phải đàn ông!”

Tra Nhĩ Tư vốn đã không còn là đàn ông nữa rồi. Nhưng vương hậu lại không biết nên cười, “Được, bổn hậu tin người lần này!”

Nói rồi, vương hậu lại nhìn Sa Khắc thâm trầm, “Ừm, trừ việc ngốc ra, cái gì cũng không tồi!”

“Chỉ không tồi thôi sao?” Sở Thiên tiếp lời, “Người này dù đã bị bọn ta khống chế nhưng thực lực vẫn rất mạnh. Sau này vương hậu sẽ biết thôi.”

Cuối cùng vương hậu gạt đầu hài lòng, “Vậy thì giữ hắn lại. À, Vĩ Tư Đặc, lần này người khiến bổn hậu rất cao hứng. Nói đi, người có yêu cầu gì?”

“Thiên Thần tại thượng!” Sở Thiên thốt lên, rồi cảm kích nói, “Vương hậu vui thì Thiên Hải Quốc mới vui. Vì thế làm cho vương hậu vui là nghĩa vụ của mỗi người Thiên Hải Quốc. Làm bẽ tôi đâu dám yêu cầu gì!”

“Nếu nhất định phải có gì, thì ta hy vọng Thiên Hải Quốc ngày càng lớn mạnh!” Dừng một lúc, Sở Thiên chỉ vào A Mạt Kỳ “Vị đây là Hoàng Tử của Lôi Tư, Tập Tắc Nhĩ điện hạ. Điện hạ được biết nước ta sắp khai chiến với Bồ Lôi Trạch nên đến để cầu kiến bệ hạ.”

“Hoàng Tử Tập Tắc Nhĩ?” vương hậu nói lạnh lùng: “Hai mươi năm trước, hải quân Lôi tư đánh với quân ta một trận, nước ta tổn thất hàng trăm thuyền chiến. Mười năm trước, ở phía đông đảo Bồ Lôi Trạch, nước ta vốn có cơ hội để tập kích hải quân Khải Tát, nhưng các người lại đâm sau lưng chúng ta một đao. Hừ hừ, món nợ này chúng ta tính thế nào đây?”

A Mạt Kỳ khịt mũi cười: “Đây là chuyện trước đây rồi. Bây giờ chúng ta có cùng một kẻ thù, đó là đảo Bồ Lôi Trạch.”

Nghĩ ngợi một lúc, vương hậu nói: “Nói đi, về đảo Bồ Lôi Trạch thì Lôi Tư các người có đề nghị gì?”

A Mạt Kỳ nhìn vương hậu lạnh lùng: “Thiên Hải Quốc không có người hay sao mà lại tìm lại bắt ta đàm phán với một người phụ nữ?”

“Người nói gì?” vương hậu nổi giận, chỉ thẳng vào A Mạt Kỳ định quát mắng.

“Vương hậu nên biết, bây giờ Thiên Hải Quốc sắp phải đối mặt với đại quân Bồ Lôi Trạch rồi.” A Mạt Kỳ nói: “Nếu không muốn Lôi Tư giậu đổ bìm leo thì bảo Thiên Hải Vương ra gặp ta.”

Sở Thiên ở bên cạnh nói chen vào: “Vương hậu, vì Thiên Hải Quốc, hãy cho Hoàng Tử gặp bệ hạ!”

“Thôi được, người có thể gặp bệ hạ!” vương hậu chần chờ, “Có điều người chỉ được đi một mình!”

“Ngày mai ta sẽ sắp xếp, người về dịch quán đợi đi!”

Nói rồi, vương hậu liếm môi tiến về Sa Khắc, “Bảo bối à, đi nào, chúng ta về tắm cung từ từ nói chuyện!”

Sở Thiên nhìn Sa Khắc thông cảm, nghĩ bụng, vì ông chủ có thể thuận lợi tìm được Thiên Hải Vương, Sa Khắc người chịu khó chút nhé...

.....

Đợi ở dịch quán một đêm, sáng hôm sau, A Mạt Kỳ mạo danh Tập Tắc Nhĩ đi gặp Thiên Hải Vương.

Sa Khắc đêm qua ngủ ở vương cung một đêm không về. Tuy Sở Thiên giấu không nói nguyên nhân nhưng đã bị Tiểu Bạch thông minh phát hiện ra.

Bây giờ, Tiểu Bạch đang nghiêm mặt giáo huấn Sở Thiên, “Gâu gâu gâu gâu...”

Một chuỗi âm thanh được phát ra từ miệng Tiểu Bạch, tuy Sở Thiên không hiểu nhưng hắn có thể đoán được đại ý là, ‘Phát Lạp Dịch Nặc, người dám giấu ta đi gặp người phụ nữ khác, còn tặng hộ vệ của ta cho người đó! Trong mắt người còn có ta không?’

Tra Nhĩ Tư nhìn mấy người thấy kỳ lạ. Sở Thiên khí chất phi phàm, vừa nhìn là biết một nhân vật có máu mặt, còn Ba Bác Tát thì toàn thân phát ra bá khí. Vậy mà bây giờ hai người đó lại bị một con chó lên lớp đến thở cũng không dám luôn.

“Tiểu bảo bối của ta!” Sở Thiên cười toe toét, đưa ra một hũ rượu Phúc Tư Đặc, “Uống rượu đã, nghỉ một lúc rồi mắng tiếp!”

“Gâu!” Tiểu Bạch ôm lấy hũ rượu tu ừng ực.

Sở Thiên vội giải thích: “Ta cũng không muốn đi đâu, nhưng tiểu bảo bối biết đấy, mấy ngày trước khi ở hội nghị quân sự, thể diện của ông chủ ta đây mất hết cả. Ta là gia chủ, không thể nào lại làm nhàn rồi trong khi người nhà mình tham chiến được!”

Liếc nhìn nét mặt của Tiểu Bạch, Sở Thiên cười: “Vì thế ta mới muốn giết Thiên Hải Vương, như thế cũng là giữ được thể diện cho gia chủ ta đây, người nói xem có đúng không?”

Tiểu Bạch nghĩ ngợi, rồi cũng gật gật.

“Hề hề, muốn gặp Thiên Hải Vương thì phải qua vương hậu, thế nên ta mới đi gặp bà ta.” Vỗ nhẹ lên trán Tiểu Bạch, cuối cùng Sở Thiên nói ra mục đích thật sự, “Còn nữa, đừng nói chuyện này cho bà chủ biết nhé!”

“Gâu gâu~~” Tiểu Bạch nheo mắt, cười gian xảo. Liếc Sở Thiên, rồi xoa xoa hai ngón chân với nhau — giữ bí mật cũng được thôi, ta được gì nào?

“Người muốn gì ông chủ ta cũng cho hết!” Sở Thiên vỗ ngực đảm bảo.

Tiểu Bạch hài lòng, rồi thềm thường nhìn hũ rượu trống trơn.

“Tra Nhĩ Tư, rót rượu cho lão đại!” Sở Thiên vội nói.

“Ai da, mời lão đại!” màn vừa rồi đã giúp Tra Nhĩ Tư thông minh hiểu ra ai mới là ông chủ thật sự.

“Lão đại, lòng của lão đại thật là đẹp!” rót đầy rượu, Tra Nhĩ Tư muốn nịnh nọt Tiểu Bạch một chút, hẳn đã dùng cách lấy lòng hay dùng với những con chó thông thường — vuốt thuận theo chiều lông!

“Gâu!”

Á!

Kêu lên thăm thiết, Tra Nhĩ Tư ôm lấy ngón tay đầy máu quỳ phịch xuống. Tiếp đó là một lưỡi mâu lạnh lùng kẻ vào yết hầu hần.

“Tiểu tử, người hãy nhớ lấy một việc!” Ba Bác Tát tay cầm mâu lạnh lùng nói: “Thân thể của lão đại, trừ ông chủ ra không một ai được chạm vào!”

“Ta nhớ rồi, nhớ rồi!” Tra Nhĩ Tư gật lia lịa, rồi nhận ra, mình là ma thú cấp chín, tuy võ kỹ không phải sở trường nhưng cũng không thể nào bị một con chó cắn đứt tay...

Bế Tiểu Bạch lên, Sở Thiên xoa xoa cằm Tiểu Bạch, rồi cười với Tra Nhĩ Tư: “Biểu hiện hôm qua của người ở vương cung rất tốt, muốn thưởng gì?”

Tra Nhĩ Tư chần chờ một lúc, rồi ấp úng: “Ông chủ, có thể... có thể đổi tên cho ta được không?”

“Ha ha ha ha!” Nghĩ đến biệt hiệu của Tra Nhĩ Tư, Sở Thiên không nhịn được cười: “Cái đấy thì không được, chủ nhân của người là Sa Khắc, ta không có quyền đổi tên người!”

Tra Nhĩ Tư tuyệt vọng triệt để.

“Ông chủ, ta về rồi!” A Mạt Kỳ bỗng xuất hiện bên cạnh Tra Nhĩ Tư, “Tất cả đều thuận lợi, ta đã để lại bên cạnh Thiên Hải Vương một phân thân, bất cứ lúc nào cũng có thể giết hần!”

“Trông Thiên Hải Vương thế nào?” Sở Thiên hỏi.

“Hơn bốn mươi tuổi, Kiếm Thánh cấp tám! Có điều gan quá nhỏ!” A Mạt Kỳ nói: “Tên đó lại trốn ở dưới địa cung ở ngoài thành. Nếu không phải ta mạo danh Tật Tắc Nhĩ thì e là thật sự sẽ không tìm được hắn. Hơn nữa khi ta đi hắn lại đổi một chỗ nấp khác.”

Khốn kiếp! Tên Thiên Hải Vương này thật biết trốn! Sở Thiên chửi, rồi lại cười: “Có tin gì của Tật Tắc Nhĩ không?”

A Mạt Kỳ cười cổ quái, “Hôm nay không thấy bóng dáng của vương hậu, Lan Ni dẫn ta đi gặp Thiên Hải Vương. Nhìn Lan Ni thì có lẽ Tật Tắc Nhĩ...”

“A Mạt Kỳ bỗng cau mày, “Ông chủ, có một đội võ sỹ đang tiến về phía chúng ta.”

“Không lẽ chúng ta đã bị bại lộ?” Sở Thiên nheo mắt, “Đội lát nữa đã, dù sao thì Thiên Hải Quốc cũng không có ai là đối thủ của chúng ta!”

Rầm! Cửa bị đập đổ.

“Vĩ Tư Đặc, vương hậu mệnh lệnh, người bị giam vào tử lao!” Nói rồi, đội võ sỹ không nói không rằng trói lấy Sở Thiên.

Nhìn ra hiệu cho A Mạt Kỳ đừng làm gì cả, Sở Thiên bị đưa đi. Hắn muốn biết rốt cuộc thì đặc tội với vương hậu ở chỗ nào.

Trong tử lao, Sở Thiên ngẩn ra, Sa Khắc cũng ở trong đó.

“Cao nhân sao lại cũng ở đây?” Sa Khắc đang nằm dưới đất ngẩn ra nhìn cửa nhà lao.

“Đừng hỏi ta, sao người lại vào đây?” Sở Thiên hỏi, “Nói xem tối qua đã có chuyện gì?”

“Chẳng có gì cả? Ta làm theo như ông chủ dặn, cái gì cũng nghe lời vương hậu.” Sa Khắc nói: “Tối qua, vương hậu đưa ta đến một cái giường rất to, rồi muốn nhìn Cửa Quý của ta!”

“Ta bảo không mang theo Cửa Quý, rồi bà ta tức giận, bảo người tống ta vào đây!” Sa Khắc trề môi ra, “Ma sủng Cửa Quý của ta không mang theo thật mà!”

“Thì ra là vậy!” Sở Thiên đỏ khốc đỏ cười, hắn còn tưởng có âm mưu gì, thậm chí đã sẵn sàng lật mặt.

“Thôi, chính sự đã xong! Chúng ta tiếp tục đi dụ lịch!”

Kéo Sa Khắc theo, Sở Thiên biến mất khỏi tử lao, còn tiện thay làm một mối lửa đốt trụi tất cả.

Có điều khi Sở Thiên rời khỏi đó không phát hiện ra một bóng hình trắng toát đang lặng lẽ theo đằng sau hắn.

290. Chương 269: Tình Yêu Của Tiểu Bạch

Theo kế hoạch của Bộ thống soái Bồ Lô Trạch thì chỉ còn mười ngày nữa là đến ngày khai chiến.

Thời gian này, mấy người Sở Thiên đã đi du ngoạn được hơn nửa Thiên Hải Quốc. Giờ bọn họ đã đến tiền tuyến của Thiên Hải Quốc và đảo Bồ Lô Trạch, đảo Khảm Dịch Á.

“Khốn kiếp! Người Thiên Hải Quốc đúng là một lũ điên!” Sở Thiên lại phát hiện ra hành động làm thịt trẻ em, rồi dưới ánh mắt rừng rưng của Tiểu Bạch, lại một lần nữa làm người tốt.

Chuyện tương tự đã từng xảy ra một lần. Lần này, theo quy tắc cũ, Sở Thiên đưa bọn trẻ cho A Mạt Kỳ, “Giống lần trước, đưa đến những nhà giàu có!”

“Hi hi!” Tra Nhĩ Tư cười tiến đến trước mặt A Mạt Kỳ, “Võ nghệ của ngài là dùng để bảo vệ ông chủ, việc nhỏ này cứ để ta làm được rồi!”

A Mạt Kỳ cười, được sự đồng ý của Sở Thiên, đưa bọn trẻ cho Tra Nhĩ Tư.

“Cửa Quý, người cần mấy đứa trẻ này làm gì?” Sa Khắc gãi đầu, “Cho ta một đứa được không?”

Tra Nhĩ Tư cười méo mó, rồi quay người biến mất.

“Của Quý, đợi ta đã!” Sa Khắc đuổi theo.

Nhìn theo bóng hai người, Sở Thiên vẫy tay về A Mạt Kỳ, “Người đi theo xem Tra Nhĩ Tư có làm hại đến bọn trẻ không?”

“Ông chủ không yên tâm về Tra Nhĩ Tư?” Ba Bác Tát hỏi.

“Dù sao hắn cũng từng là kẻ đào ngũ, hơn nữa lại bị Sa Khắc phé!” Sở Thiên cười, “Có điều tiểu tử này rất thông minh, nếu không có vấn đề gì thì khi về giao cho hắn một số việc.”

.....

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch cười hì hì với Sở Thiên, rồi nhảy vào lòng ngồi.

“Lần này người hài lòng rồi chứ?” Sở Thiên than thở, “Mười mấy ngày nay những việc tốt lão tử làm còn nhiều hơn cả đời.”

“Gâu!” Tiểu Bạch nhìn Sở Thiên tán thưởng, rồi liếm liếm tai hắn.

Ba Bác Tát biết ý quay người đi, rồi cảm thấy trước mắt là một màu trắng toát, “Cái gì vậy?”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Sở Thiên thầm kêu. Dựa vào đỉnh phong Thần Lực tầng thứ nhất của hắn hiện nay, hầu như không có ai có thể mai phục bên cạnh hắn.

Đến khi Sở Thiên nhìn rõ bóng dáng trước mặt thì chết sững, “Khốn nạn, Tiểu Bạch, hắn có phải thân thích của người không vậy?”

Tiểu Bạch cũng ngẩn ra, hai mắt chớp chớp nhìn.

Một con chó, một con chó rất to, một con chó trắng, quan trọng là nó là một con chó giống hệt Tiểu Bạch!

Trừ việc cao bằng người ra thì con chó này chẳng khác gì Tiểu Bạch cả.

Lúc này, con chó ấy đang trừng trừng nhìn Sở Thiên.

“Hắc hắc...” Sở Thiên cười, để Tiểu Bạch lên vai mình, hỏi như đang đùa giỡn, “Tiểu bảo bối, nó là tỷ tỷ hay là dì của người vậy?”

“Đều không phải!” con chó bỗng mở mồm, “Ta là nam nhân!”

Tiểu Bạch sững người, còn Sở Thiên thì ngẩn ra, cười: “Người có thể nói? Ha ha, thế thì tốt quá! Đây, người tên gì?”

Con chó to không để ý đến Sở Thiên mà cười dịu dàng với Tiểu Bạch, lễ độ nói: “Tiểu thư xinh đẹp tôn quý, ta có thể biết tên của nàng không?”

“Ê, ta đang hỏi người đấy!” Sở Thiên bắt mẫn.

Con chó vẫn mặc kệ Sở Thiên, “Tiểu thư xinh đẹp, nhìn vẻ ngoài của ta cũng biết chúng ta xứng đôi thế nào rồi. Ha ha, ta có thể mời nàng một bữa cơm không?”

Hừ, con chó này không phải đã chắm Tiểu Bạch nhà mình rồi đấy chứ? Sở Thiên khựng lại.

“Ồ, ta hiểu rồi, nhất định là nàng xấu hổ!” con chó lớn vẫn tự nói.

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch chớp mắt với Sở Thiên, ý là ‘Phát Lạp Định Nặc, tiểu tử này làm phiền bổn tiểu thư, người giải quyết hắn đi!’

Sở Thiên nheo mắt, quan sát con chó, “Người là ai?”

“Vị tiên sinh đây, làm phiền cuộc đối thoại giữa một thân sĩ và một tiểu thư xinh đẹp là không lịch sự đâu.” Con chó nhai văn gặm chữ, ra vẻ học thức khiến Sở Thiên nhìn mà chỉ muốn đập cho một trận.

Ra vẻ thân sĩ với lão tử? Hừ, Sở đại thiếu gia đây là hình mẫu của quý tộc đế quốc đó!

“Thế người có biết là trước khi nói chuyện với tiểu thư xinh đẹp thì phải được sự đồng ý của chủ nhân tiểu thư ấy không?”

“Cái gì?” con chó ấy ngạc nhiên, “Không thể nào, một tiểu thư xinh đẹp đường này sao lại có chủ nhân được?”

“Tiên sinh à, đây là sự thật!” Sở Thiên vỗ vai Tiểu Bạch.

Còn Tiểu Bạch thì thơm vào má Sở Thiên một cái, “Gâu gâu~~~”

“Thật khiến người ta đau lòng!” con chó lắc đầu bất lực.

“Người là ai?” con chó hỏi Sở Thiên, “Đừng có nói láo! Nửa tháng trước khi người trốn ra từ tử lao Vương Đô, ta vẫn luôn theo người. Do đó ta chắc chắn người không phải Vĩ Tư Đặc!”

“Người theo dõi ta?” mặt Sở Thiên biến sắc.

“Hà hà, có người mời ta giết người! Có điều ta vẫn chưa ra tay!” con chó nhìn Tiểu Bạch, “Vì ta không muốn giết người trước mặt vị tiểu thư xinh đẹp đây! Nhưng hôm nay thì ta không nhịn được nữa. Người... người dám lệnh cho tiểu thư hôn vào cái tai bẩn thỉu của người!”

Sở Thiên dở khóc dở cười, cái gì mà hôn tai? Đây gọi là ngược đãi mới đúng!

Thân thể con chó bỗng lại thay đổi.

Nháy mắt, trước mặt Sở Thiên xuất hiện một thanh niên quý tộc phong độ ngời ngời, “Ta, Cách Lạp Tư, Thánh - Lai n Cáp Đặc, khiêu chiến với người! Người chiến thắng sẽ có được tình yêu của tiểu thư đây!”

Tình yêu? Sở Thiên gãi đầu, rồi nhìn Tiểu Bạch. Thần tiên, tổ mẫu ơi, Tiểu Bạch có tình yêu với mình? Đùa gì vậy?

Thấy Sở Thiên ngây ra, Tiểu Bạch cắn một phát mạnh vào tai Sở Thiên “Gâu gâu!”

“Ui da, tiểu bảo bối, sao lại cắn ta?” Sở Thiên cắn bản là không hiểu đang xảy ra chuyện gì.

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch chỉ con chó kia, rồi chu lên, ‘Phất Lạp Dịch Nặc, vì ta, hãy chiến đấu với hắn!’

Ngay sau đó, Tiểu Bạch lại cắn một phát nữa.

“Sáng Thế Thần tại thượng!” Cách Lạp Tư tuyệt vọng nhắm mắt lại, ngửa mặt lên trời thở dài “Tại sao, tại sao một tiểu thư xinh đẹp như vậy lại hôn một con người xấu xí thế kia?”

Lúc này Sở Thiên vẫn giữ khuôn mặt của Vĩ Tư Đặc nên đúng là xấu xí.

“Hôn cái đầu người, nó đang cắn lão tử!” Sở Thiên kéo Tiểu Bạch xuống ôm trong lòng, “Cái gì mà Cách, Cáp gì gì chứ, người định làm gì?”

“Vị tiên sinh này, ta cảnh cáo người, người đang làm ô nhục tên của một gia tộc quang vinh đó!” Cách Lạp Tư trịnh trọng nói lại, “Ta tên là Cách Lạp Tư, Thánh - Lai n Cáp Đặc!”

“Người là ma sủng?” Sở Thiên nheo mắt hỏi.

“Người lại sỉ nhục ta!” Cách Lạp Tư không biết lấy từ đâu ra một thanh trường kiếm, chĩa vào Sở Thiên, “Ma thú ti tiện làm sao có thể so sánh với gia tộc Thượng Cổ Thần Thú quang vinh chúng ta?”

“Ba Bác Tát, người đã từng nghe cái gì mà Thượng Cổ Thần Thú bao giờ chưa?” Sở Thiên hỏi.

“Chưa, chỉ mới nghe Địa Ngục Thần Thú!” Ba Bác Tát nói xong thì quay ra Cách Lạp Tư, “Tiểu tử, mau cút đi!”

Cách Lạp Tư nhìn lướt qua Ba Bác Tát rồi lắc đầu cười khế, “Người vẫn chưa có tư cách nói chuyện với ta!”

Mắt Ba Bác Tát lóe lên tia lửa, một cốt mâu xuất hiện trên tay hắn.

Tinh!

Thế là cốt mâu vỡ vụn.

Cách Lạp Tư cười khế, “Ta nói rồi, một pháp thần Cẩm Chú không có tư cách nói chuyện với ta!”

Sở Thiên nheo mắt lại, có thể tránh được sự cảnh giới của hắn, nhìn qua là biết trên thực lực của Ba Bác Tát, tên Cách Lạp Tư này chẳng lẽ lại là ma thú cấp mười?

Cách Lạp Tư rung rung thanh kiếm trong tay, nhìn Sở Thiên, “Ta đang đợi ngươi trả lời, quyết đấu hay bỏ hai cái tay bản thủ của ngươi ra khỏi người tiểu thư?”

“Gâu gâu!” Sở Thiên còn chưa nổi giận thì Tiểu Bạch đã không nhịn được nữa.

Trùng trùng nhìn Cách Lạp Tư, rồi Tiểu Bạch dựa vào Sở Thiên, ‘bốn tiểu thư thích được hắn ôm đấy, ngươi làm gì được?’

“Sáng Thế Thần tại thượng!” Cách Lạp Tư ửu đột cúi đầu, lẩm bẩm “Con người ti tiện kia rốt cuộc đã dùng thủ đoạn bản thủ gì mà lại có được tình yêu của tiểu thư?”

“Yêu mẹ ngươi á!” Sở Thiên nghe thấy Cách Lạp Tư vừa nói xong, chửi: “Nào ngươi có vấn đề à? Lão tử là con người, Tiểu Bạch là...”

Bỗng Sở Thiên nhận thấy Tiểu Bạch đang run rẩy.

Nhắc Tiểu Bạch lên nhìn, mặt đỏ hết cả, hai mắt thì tránh né không dám nhìn thẳng vào mình, nhìn như đã bị người khác nói trúng tim đen vậy.

“Gâu gâu~~~”

Tiểu Bạch ngượng ngùng gật đầu, rồi dùng hai chân che mặt lại... nhưng vẫn nhìn Sở Thiên qua kẽ chân.

“Không, ta không cho phép!” Cách Lạp Tư hét lên, “Hậu đại Lan Nguyệt Thú chúng ta không thể gả cho một con người được!”

“Lan Nguyệt Thú?” Sở Thiên nhìn chằm chằm vào Tiểu Bạch, “Ngươi không phải là chó sao?”

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch chu mõm, nhìn Sở Thiên không vui — bốn tiểu thư nói mình là chó bao giờ?

Nhưng rồi lại gãi gãi đầu nhìn Sở Thiên cười đáng yêu.

“Vốn nghĩ trên đại lục này, trừ gia tộc ta ra không còn Lan Nguyệt Thú nữa. Nhưng không ngờ ta vẫn gặp được một người!” Cách Lạp Tư cười, “Hơn nữa lại là một tiểu thư xinh đẹp đến vậy!”

Nói rồi, Cách Lạp Tư chìa kiếm vào Sở Thiên, “Nào, vì quang vinh của Lan Nguyệt Thú, vì người ta yêu, rút vũ khí ra, chúng ta quyết đấu!”

“Ngươi tránh ra một bên đã!”

Sở Thiên không có tâm tư mà để ý Cách Lạp Tư nữa, bế Tiểu Bạch lên vội vã hỏi: “Ngươi có thể biến thành người không?”

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch gật đầu.

Sở Thiên sững ra một lúc rồi hỏi: “Thế biến thành người rồi có xinh đẹp không?”

Tiểu Bạch đỏ mặt cúi gằm.

“Ta cảnh cáo ngươi, ngươi đang sỉ nhục vinh quang của chúng ta!” Cách Lạp Tư chen vào, “Lan Nguyệt Thú chúng ta là chủng tộc hoàn mỹ nhất đại lục này, hình dạng người của chúng ta là đẹp nhất!”

“Hắc hắc, vậy thì ta yên tâm rồi!”

Sở đại thiếu gia thâm thở phào, trong nhà đã có một con rồng, một con dơi. Giờ hình như đã thêm một Lan Nguyệt Thú.

“Ngươi...”

Rầm!

Cách Lạp Tư đâm xuống đất, “Đừng do dự nữa, cho ta biết tên ngươi, rồi ta sẽ khắc nó lên bia mộ giúp ngươi!”

Sở Thiên nheo mắt, địa vị của Cách Lạp Tư trong mắt hắn chính thức được nâng lên thành ‘tình địch’!

291. Chương 270: Thăng Cấp

Làm tình địch của Sở Thiên là một việc vô cùng đau khổ. Ít nhất thì hiện tại có Tập Tắc Nhĩ đang khổ sở ở tướng quân phủ của Lan Ni là thấu hiểu.

Đến nay thì lại có một tình địch nữa xuất hiện. Thế là, Sở đại thiếu gia cười, quan sát Cách Lạp Tư “Người muốn khiêu chiến với ta?! Được thôi!”

“Cảm tạ người đã chấp nhận lời khiêu chiến, vào đi!” Cách Lạp Tư thủ thế.

“Vội gì chứ?” Sở Thiên hơi quay người tránh xa khỏi Cách Lạp Tư, “Theo quy tắc quyết đấu của các cao thủ trên đại lục thì có phải người nên tự giới thiệu về mình một chút không? Đây là phong độ một quý tộc nên có.”

“Ồ, cảm tạ người đã nhắc nhở!” Cách Lạp Tư cúi người với Sở Thiên: “Thượng Cổ Thần Thú Cách Lạp Tư, trưởng tử của gia tộc Lai n Cáp Đặc. Nói theo cách nói của người trên đại lục này thì ta thuộc ma thú cấp mười.”

“Ma thú cấp mười? Còn thành cả một gia tộc?”

“Có hai lý do để quyết đấu với người!” Cách Lạp Tư nói rất có phong độ: “Thứ nhất, có người mời ta giết người. Thứ hai, ta phải thắng để có được tình yêu của tiểu thư đây! Được rồi, chúng ta có thể bắt đầu rồi!”

“Ai muốn giết ta?” Sở Thiên cười, “Người biết ta là ai không? Nếu giết nhầm thì sao?”

“Tuy ta không biết tên người, nhưng ta không nhầm.” trên người Cách Lạp Tư bắt đầu xuất hiện năng lượng trắng như những đám mây.

“Lý do thứ hai của người khiến ta rất tức giận!” Sở Thiên cười hề hề vỗ Tiểu Bạch, “Nó là của ta, hơn nữa cũng không chấm người đâu!”

“Không, dù thế nào đi nữa ta cũng nhất định phải lấy được tiểu thư!” Cách Lạp Tư bỗng nhắm mắt lại lẩm bẩm, “Đây là vì vinh quang của gia tộc.”

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch nhìn Cách Lạp Tư giận dữ.

Đưa Tiểu Bạch cho Ba Bác Tát, Sở Thiên chậm rãi tiến đến trước mặt Cách Lạp Tư.

Lúc Sở Thiên dừng lại thì đã lấy lại vẻ Thần Côn, “Giờ người có biết người đứng trước mặt là ai không?”

“Ta không biết người!” Cách Lạp Tư lắc đầu.

“Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Cách Lạp Tư, Thánh – Lai n Cáp Đặc! Hờ hờ, tên cũng dài nhỉ? Nhưng của ta dài hơn. Bô Lôi Trạch, Thánh, Phất Lạp Dịch Nặc, Thiên, Sở!”

Sở Thiên nói ra tên đầy đủ là vì trong ngành Quý tộc danh tính học của đại lục thì cái tên này mang rất nhiều ý nghĩa.

Quả nhiên sắc mặt Cách Lạp Tư thay đổi, “Người là quý tộc Thế Tập Hoàng Thất có lãnh địa riêng?”

Sở Thiên gật đầu, “Đúng thế, gia tộc của ta hình như còn cao quý hơn gia tộc của người! Hơn nữa người chẳng qua là người kế thừa, còn ta là gia chủ!” nói rồi, Sở Thiên nháy mắt, “Tước vị Thân Vương đế quốc của ta thông hành mọi quốc gia trên đại lục. Cách Lạp Tư tiên sinh, ngài không có tư cách nhìn thẳng vào ta đâu!”

Sở Thiên vốn muốn chọc giận Cách Lạp Tư nhưng không ngờ Cách Lạp Tư lại cúi người, “Các hạ hãy lượng thứ lúc này ta đã vô lễ!”

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Lại một thiếu niên bị tư tưởng quý tộc đầu độc! Sở Thiên cười ngày hơn hờ.

“Ta chính là Phát Lạp Dịch Nặc!” Sở Thiên cười nhạt, hai tay chắp sau lưng, “Sau khi biết tên ta, còn muốn quyết đấu không?”

“Đương nhiên! Quyết đấu thì nhất định rồi!” Cách Lạp Tư cầm thanh kiếm trước mặt Sở Thiên, “Chúng ta bắt đầu thôi!”

“Người chưa nghe tên ta bao giờ sao?” Sở Thiên kinh ngạc, trên Huyền Thú đại lục này, có thể không biết tên quân chủ Khải Tắt, nhưng gần như là không có ai không biết bốn chữ Phát Lạp Dịch Nặc.

“Đúng thế, ta không biết!” Cách Lạp Tư rất có phong độ quý tộc, nhưng thanh kiếm của hắn thì lóe lên thứ ánh sáng chết người.

Đồ nhà quê! Không biết gì về xã hội! Sở Thiên thầm chửi, rồi bỗng hét lên: “Bắt đầu quyết đấu!”

Tiếng nói vừa dứt thì con dao phẫu thuật của Sở Thiên đã kề sát cổ Cách Lạp Tư, “Chỉ với thực lực như người mà muốn quyết đấu với ta sao?”

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch ở ngoài bỗng hốt hoảng kêu lên.

Sở Thiên cảnh giác, hắn rất tin tưởng Tiểu Bạch do đó không chút do dự lập tức lùi lại.

Ngay lúc ấy, một đường sáng kỳ dị màu bạc lướt qua vị trí của Sở Thiên ban nãy, chệch không khí thành hai.

“Thực lực của ta thế nào người sẽ biết sớm thôi!” Cách Lạp Tư bay lượn trên không trung, rồi lao về Sở Thiên.

Trong tiếng leng keng va chạm vũ khí, vô số tia lửa bắn ra tứ phía.

Nhanh thật! Sở Thiên thầm tán thưởng. Tốc độ dao phẫu thuật của hắn đã vượt qua cực hạn của con người, nhưng trường kiếm của đối thủ lại khiến hắn có cảm giác ứng phó không kịp.

“Cũng khá đấy!” Sở Thiên cười tự phụ, rồi biến mất.

“Thuật ẩn thân?” Cách Lạp Tư chậm rãi thu lại thế tấn công, quan sát kỹ lưỡng xung quanh, “Không có một chút hơi thở, chẳng lẽ là đẳng cấp cao nhất của thuật ẩn thân?”

Đúng lúc này, một tia sáng lướt qua, vai Cách Lạp Tư xuất hiện một vết thương.

“Người dám làm tổn hại đến thân thể cao quý của ta?!” Cách Lạp Tư nghiêng răng.

Sở Thiên không thể không cẩn trọng. Đường dao vừa rồi là hắn nhằm vào yết hầu Cách Lạp Tư, nhưng không ngờ Cách Lạp Tư lại dựa vào bản năng tránh được. Cảm giác về nguy hiểm của Thượng cổ Thần Thú quả nhiên bất phàm!

Bỗng nhiên Cách Lạp Tư vuốt lên đầu mình một cái, rồi trên trán hắn xuất hiện thêm một con mắt, khẽ thốt: “Quang!”

Chết tiệt, quái vật ba mắt! Sở Thiên thầm chửi. Đúng lúc đó, con mắt thứ ba của Cách Lạp Tư phát ra thứ ánh sáng dịu nhẹ thanh khiết bao phủ lấy mặt đất.

Ánh sáng lướt qua, thuật ẩn thân của Sở Thiên trở nên vô hiệu.

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch cũng ngừng nhìn thứ ánh sáng trắng ấy không thể tin nổi.

“Gâu!” Kêu lên với Sở Thiên, Tiểu Bạch dậm mạnh chân trước xuống.

Tiểu Bạch muốn ta dùng toàn lực? Sở Thiên hiểu ý của Tiểu Bạch, thầm nghĩ, chẳng lẽ ánh sáng trắng đó rất lợi hại?

Nghĩ đến đây, Sở Thiên không do dự nữa, hai chân đạp vào không trung, bay vòng quanh bên trên Cách Lạp Tư, “Lĩnh Vực, Cầm Cố”

Nháy mắt, tất cả đều ngừng lại, ngay cả ánh sáng trắng kia cũng dừng lại trước mặt Sở Thiên.

“Người...người là Hậu duệ của Long Thần?” Cách Lạp Tư vẫn cử động được, nhưng đã chậm hơn rất nhiều.

“Gâu...” Thấy Lĩnh Vực của Sở Thiên có thể cầm cố được một phần Cách Lạp Tư, Tiểu Bạch thở phào.

“Bây giờ nhận thua vẫn kịp đấy!” Sở Thiên cười hắc hắc tiến lại gần Cách Lạp Tư, chìa dao phẫu thuật vào hắc, cười: “Người không phải đối thủ của ta!”

“Người rất mạnh!” Cách Lạp Tư gục gặc, “Đã đạt đến đỉnh phong của Thần Lực tầng thứ nhất, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá lên tầng thứ hai.”

“Biết thế thì tốt!” Sở Thiên nheo mắt cười, đúng như Cách Lạp Tư nói, chỉ cần một chút động lực nữa là hắc có thể lên tầng thứ hai, “Là người thua cuộc trong trận quyết đấu, người...”

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch hình như nhớ ra điều gì, vội vã kêu lên.

Chẳng lẽ lại có nguy hiểm?

Sở Thiên đang định lùi lại nhưng đã quá muộn.

Cách Lạp Tư cười nhẹ, con mắt thứ ba bỗng nhắm lại, nhưng ánh sáng đó không hề mất đi mà bao phủ lên người Cách Lạp Tư, “Nguyệt Thần Lực, Tịnh Hóa!”

Chớp mắt Linh Vực của Sở Thiên đã biến mất.

Sở Thiên chết sững, hắc chưa bao giờ nghe nói có thứ sức mạnh nào có thể tịnh hóa Linh Vực!

Quan sát nguyên tố Thời Gian ở xung quanh, Sở Thiên phát hiện chúng không nghe lệnh của mình nữa.

“Phất Lạp Dịch Nặc tiên sinh, kẻ thất bại là ngài đó!” Cách Lạp Tư cười, cười rất có phong độ. Nhưng Sở Thiên lại thấy cực kỳ khả ố!

Cách Lạp Tư nhẹ nhàng đánh một quyền lên ngực Sở Thiên, nhưng Sở Thiên lại cảm thấy mọi sức nặng trên trời đất này đang đè lên người mình.

Bình!

Sở Thiên ngả ra, mà Ba Bác Tát đang bảo vệ Tiểu Bạch không hiểu sao cũng ngất đi.

Cách Lạp Tư từ tốn đến bên Tiểu Bạch, “Tiểu thư xinh đẹp, nàng là của ta rồi!”

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch cười ngọt ngào, rồi khều khều ngón chân.

“Nàng có dặn dò gì?” Cách Lạp Tư quỳ xuống, đưa một tay về phía Tiểu Bạch.

Ặng!!!

Tiểu Bạch ngoạm mạnh lấy ngón tay Cách Lạp Tư.

“Nàng... nàng cắn ta?” Cách Lạp Tư chết sững.

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch cười xin lỗi, rồi lại khều khều.

Cách Lạp Tư một lần nữa bị nụ cười vô hại của Tiểu Bạch lừa, lần này...

Á á á!! Lại một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

“Tại... tại sao nàng cắn ta? Ta đánh thắng chủ nhân của nàng, giờ... giờ ta là chủ nhân của nàng rồi.”

“Ai nói người thắng?”

Không biết từ khi nào, Sở Thiên đã đứng dậy, mà Thần Lực trên người hắc đã biến thành màu vàng nhạt.

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch nhảy vào lòng Sở Thiên, vỗ vỗ vai hắc, ‘bổn tiểu thư biết người không dễ dàng bị đánh bại mà!’

“Người thắng cấp rồi?” Cách Lạp Tư khẽ cau mày.

“Nhờ phúc của người, hà hà, lão tử thắng cấp rồi!” Sở Thiên cười tít mắt.

Vừa rồi Cách Lạp Tư tịnh hóa Linh Vực của Sở Thiên, nhưng hắc không biết chỉ một chút tác động ấy khiến Sở Thiên nhân cơ hội đột phá lên tầng Thần Lực thứ hai.

“Thôi được, vậy trận đấu tiếp tục!” Cách Lạp Tư cầm lấy thanh trường kiếm, không hề vì việc Sở Thiên đã thắng cấp mà hoang mang.

Thank kiếm khê rung lên rồi đâm về Sở Thiên.

Phập!

Không hề gặp phải sự chống cự nào, thanh kiếm dễ dàng cắm phập vào ngực Sở Thiên.

“Tại sao ngươi không tránh?” Cách Lạp Tư ngẩng lên nhìn Sở Thiên thì thấy Sở đại thiếu gia đang cười mãn nguyện, còn Tiểu Bạch thì không tỏ ra lo lắng chút nào.

Bỗng Cách Lạp Tư nghĩ ra lý do, “Chết rồi, Long Thần Lĩnh Vực đệ nhị...”

Bốp!

Nắm đấm của Sở Thiên đã yên vị trên mặt Cách Lạp Tư.

“Ha ha ha ha! Lạp Hy Đức nói đúng, lão tử quả nhiên là thiên tài!” Sở Thiên cười phẩn khích, tên đầu Long Hoàng mất năm nghìn năm không tu luyện nổi Long Hoàng Lĩnh Vực đệ nhị thức, mà Sở Thiên chỉ dùng có một năm đã đột phá tầng Thần Lực thứ hai, lại còn nắm được đệ nhị thức Thời Gian Thuận Lưu. Quả thật chỉ có từ thiên tài mới hình dung hết được!

Rút thanh kiếm ra khỏi ngực, vết thương của Sở Thiên lại lành như chưa xảy ra chuyện gì. Đây chính là cái được gọi là Thời Gian Thuận Lưu của Long Hoàng Bất Diệt Thể.

Cách Lạp Tư lập cập đứng dậy, “Nguyệt Thần Lực, Tịnh...”

Bốp! Cách Lạp Tư chưa nói hết đã lại bị Sở Thiên đánh ngã. Thời Gian Thuận Lưu không chỉ có thể cứu người mà còn làm tăng tốc độ tấn công của bản thân lên nhiều lần.

“Hà hà, Lĩnh Vực tầng thứ hai thật sáng khoái!” Sở Thiên cười độc ác, “Thời gian của ngươi đã bị ta cầm cố, còn cú đấm của ta thì được tăng tốc lên nhiều lần. Khả khả, đến cơ hội xuất chiêu ngươi cũng không có, còn đánh với ta được không?”

“Ta thua rồi!” Cách Lạp Tư chán chường. Bỗng nhiên hắn ngẩng đầu lên hét với Tiểu Bạch: “Giết hắn đi, nếu nàng còn là Lan Nguyệt Thú, vì quang vinh của gia tộc hãy giết người này đi!”

292. Chương 271: Lan Nguyệt Thú???

“Mau giết hắn đi!” Cách Lạp Tư không cam tâm hét lên.

“Ca gọi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!”

“Gâu gâu!”

Sở Thiên và Tiểu Bạch cùng thốt lên tiếng than.

Sở Thiên cười: “Ngươi có bệnh à? Tiểu Bạch bảo bố lại giết ta? Khả khả, chính ngươi có tin nổi không?”

“Gâu...” Tiểu Bạch chỉ vào đầu Cách Lạp Tư, rồi quay quay ngón chân — tiểu tử ngươi nhất định là có bệnh rồi, bốn tiểu thư không có thói quen giết tướng công đâu!

“Trận quyết đấu này ta thua!” Cách Lạp Tư nhanh chóng lấy lại phong độ quý tộc, cúi người nói: “Có điều, tiểu thư xinh đẹp, nàng nhất định phải gả cho ta! Đây là vì gia tộc Lan Nguyệt Thú!”

Có bí mật! Sở Thiên và Tiểu Bạch nhìn nhau rồi cùng nheo mắt cười ra vẻ Thần Côn.

“Khục khục!” Sở Thiên nhìn Ba Bác Tát, xác định hắn không sao rồi mới nói: “Tại sao ngươi nhất định phải lấy Tiểu Bạch? Ừm, mọi người đều là Thượng cổ huyết mạch, ngươi nói ra có lẽ ta sẽ suy nghĩ lại!”

“Gâu!” Tiểu Bạch cũng gật gật đầu.

Sở Thiên không chắc sẽ lừa được Cách Lạp Tư nhưng sức mạnh cảm hóa của Tiểu Bạch thì quá mạnh, “Nàng tên là Tiểu Bạch? Được, ta nói cho nàng. Tộc Lan Nguyệt Thú chúng ta sắp tuyệt chủng rồi, vì sự tiếp nối của chủng tộc chúng ta nhất định phải cùng nhau!”

“Người khẳng định Lan Nguyệt Thú chỉ còn gia tộc ngươi và Tiểu Bạch thôi?” Sở Thiên chép miệng, “Thật đáng tiếc!”

“Đúng thế, ta khẳng định!” Cách Lạp Tư nghiêm túc, “Tổ tiên Lan Nguyệt Thú chúng ta đã tử trận trong một trận chiến, chỉ có tiên tổ của ta sống sót. Nhưng đến đời ta thì trong gia tộc không còn nữ nữa, vì vậy ta nhất định phải lấy Tiểu Bạch!”

Sở Thiên vẫn muốn hỏi thêm bí mật, nhưng Tiểu Bạch đã làm gián đoạn.

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch nhảy đến trước mặt Cách Lạp Tư, chỉ vào Sở Thiên rồi xoa cổ.

Sở Thiên phiên dịch: “Tiểu Bạch muốn hỏi ngươi tại sao muốn giết ta?”

“Tiểu thư Tiểu Bạch, ta không thể nói!” Cách Lạp Tư lắc đầu.

Sở Thiên cười: “Hà hà, ta nhắc nhở ngươi, ngươi là kẻ thất bại, nhất định phải trả lời mọi câu hỏi của người chiến thắng. Nếu không thì không xứng làm quý tộc!”

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch cũng nhìn Cách Lạp Tư coi thường.

“Thôi được, đây là mệnh lệnh của phụ thân ta!” Cách Lạp Tư nói, “Hoặc có thể nói là một người bạn cũ của phụ thân ta nhờ gia tộc ta! Người đó bảo ta chờ ở tử lao Vương Đô, chỉ cần có một người tên Vĩ Tư Đặc bị tống vào đó là giết!”

“Khi tử lao bị cháy ta đã chuẩn bị ra tay!” Cách Lạp Tư cười khổ, “Nhưng không ngờ lại nhìn thấy tiểu thư Tiểu Bạch!”

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch gật đầu hài lòng, rồi vẫy vẫy móng.

“Ngươi muốn thả hắn đi?” Sở Thiên khựng lại, nhưng lập tức hiểu ra, đều là Lan Nguyệt Thú, Tiểu Bạch không nhẫn tâm giết đồng bào, điều này có thể hiểu được.

“Ngươi đi đi!” Sở Thiên phẩy tay.

“Không, ta không đi!” Cách Lạp Tư kê kièm vào cổ mình, “Nàng không lấy ta, ta sẽ chết ngay tại đây!”

“Gâu...” Tiểu Bạch nhăn mày, nhìn Cách Lạp Tư từ trên xuống dưới, rồi vỗ vào chiếc vòng cổ, lấy ra giấy và bút.

“Ý Tiểu Bạch là ngươi chết cũng ko ai ngăn. Nhưng hãy để lại di thư, nói là ngươi tự sát, không liên quan gì đến bọn ta!”

Leng keng~

Thanh kiếm rơi khỏi tay Cách Lạp Tư, “Tiểu thư Tiểu Bạch, nàng... nàng tuyệt tình như vậy thật sao?”

“Tuyệt tình cái đầu ngươi!” Cách Lạp Tư sắp chết mà còn quấy nhiễu Tiểu Bạch khiến Sở Thiên giận dữ, định xông lên đập cho hắn một trận.

“Gâu gâu!” đúng lúc Sở Thiên vừa nhắc chân lên thì Tiểu Bạch cắn vào gấu quần Sở Thiên.

“Ngươi còn cầu xin cho hắn?” Sở Thiên cau mày.

Tiểu Bạch chỉ chỉ Cách Lạp Tư rồi lại chỉ vào mình lắc đầu.

Sở Thiên nhìn không hiểu.

“Gâu!” Tiểu Bạch trừng mắt nhìn Sở Thiên rồi ngậm một tay của Cách Lạp Tư lên. Bên trên vẫn còn vết cắn lúc này của Tiểu Bạch.

“Làm sao?” Sở Thiên cầm tay Cách Lạp Tư lên nhìn, “Có gì đặc biệt đâu, chỉ là máu màu trắng.”

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch gật gật đầu — muốn ngươi xem cái đó đó.

Nói rồi, Tiểu Bạch vô cùng đau khổ nhắm mắt lại rồi cho một ngón chân vào mồm cắn nhẹ một cái.

“Gâu gâu...” Tiểu Bạch nước mắt rưng rưng đưa chân ra cho Sở Thiên nhìn mấy giọt máu.

“Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Máu của người màu đỏ!” Sở Thiên gãi đầu, mơ hồ: “Người không phải Lan Nguyệt Thú?”

Tiểu Bạch gật rồi lại lắc.

“Rốt cuộc thì có phải không?” Sở Thiên chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào nữa.

Tiểu Bạch nhún vai, giờ hai chân sang hai bên — bốn tiểu thư cũng không rõ nữa.

Tiếp đó, cùng với vô số các động tác khác của Tiểu Bạch cuối cùng Sở Thiên hiểu ra một chuyện “Người muốn nói là nếu ta giết Cách Lạp Tư thì có thể sẽ có rắc rối lớn?”

“Gâu!” Tiểu Bạch thở phào gật gật — cuối cùng thì cũng hiểu rồi.

“Vậy xử lý hần thế nào bây giờ?” Sở Thiên bế Tiểu Bạch lên, cười gian: “Không thể nào giữ hần lại tranh lão bà với ta chứ?”

Tranh lão bà? Tiểu Bạch đỏ mặt.

“Được rồi, nể tình hần nói cho ta biết người là một đại mỹ nữ, lần này tha cho hần!”

Sở Thiên tâm trạng rất tốt, nhấc một chân lên đá cho Cách Lạp Tư một cái.

Bình!

Vậy là Cách Lạp Tư biến mất trong không trung. Tiểu Bạch chớp chớp mắt rồi ngáp một cái nằm trong lòng Sở Thiên.

“Này, đừng có ngủ!” Sở Thiên cuống lên, nhấc Tiểu Bạch lên trước mặt, nhìn thẳng vào mắt Tiểu Bạch, hỏi câu hỏi quan trọng nhất “Khi nào người có thể biến thành người?”

“Gâu gâu...” Tiểu Bạch cười, cười rất ngọt ngào, khều khều móng bảo Sở Thiên ghé tai lại gần.

Á á á....

Một tiếng kêu thảm thiết vang tận lên trời xanh.

.....

Trên một hòn đảo khác cách xa đó, Tra Nhĩ Tư vừa hoàn thành xong nhiệm vụ nghe thấy tiếng kêu “Tiếng gì vậy?”

“Tiểu Bạch lão đại lại cắn tai của cao nhân rồi!” bỗng Sa Khắc nhảy lên đầy phấn khích “Đúng rồi, Cửa Quý, nếu người không nghe lời, ta cũng cắn tai người!”

Tra Nhĩ Tư cúi đầu đau khổ, còn A Mạt Kỳ đang giám sát hần từ xa thì cười đau cả bụng.

Khi Sở Thiên làm cho Ba Bác Tát tỉnh lại thì A Mạt Kỳ quay lại.

“Ông chủ, vừa rồi ta cảm nhận được một Thần Lực rất mạnh, chuyện gì vậy?”

Sở Thiên cười, kể lại những sự việc vừa xảy ra.

“Ông chủ...” Ba Bác Tát ngập ngừng hỏi, “Sau này, gọi Tiểu Bạch là lão đại hay bà chủ?”

“Ừm, giờ cứ gọi là lão đại, sau này khi biến thành người rồi thì gọi là bà chủ!” Sở Thiên ôm vết cắn ở tai, “Đúng rồi, thông báo về nhà, lập tức điều tra Cách Lạp Tư là người thế nào, còn cả tin tức về Lan Nguyệt Thú.”

Bốp!

Sa Khắc bỗng đánh vào đầu Tra Nhĩ Tư, “Cửa Quý, không được xì xì!”

“Ta không phải muốn xi, mà là muốn nói!” Tra Nhĩ Tư sắp khóc đến nơi, “Ông chủ, ta biết Lan Nguyệt Thú là gì!”

“Người biết?” Sở Thiên giật Tra Nhĩ Tư khỏi tay Sa Khắc.

Tra Nhĩ Tư nói: “Tổ tiên của Lan Nguyệt Thú có lẽ là thú nuôi của nữ thần Mặt Trăng.”

“Thú nuôi của nữ thần Mặt Trăng?” Sở Thiên nheo mắt, “Người nói thật không?”

Tra Nhĩ Tư gật lia lịa, “Ông chủ, ta xin thề, tuyệt đối là thật! Ông chủ cũng biết ra từng là lính đào ngũ từ địa ngục, mà có rất nhiều ma thú trên đại lục đã tuyệt chủng nhưng vong linh của chúng vẫn ở dưới địa ngục. Ta tận mắt trông thấy mà.”

“Nhưng vừa rồi Cách Lạp Tư nói hẳn là Thượng cổ Thần Thú, sao lại có thể là thú nuôi của người được?” Sở Thiên hỏi.

“Thượng cổ Thần Thú? Ta nhỏ vào!” Tra Nhĩ Tư coi thường, “Ông chủ, Thượng cổ Thần Thú đều là bọn chúng tự xưng thôi. Nói trắng ra Thần Thú chính là thú nuôi của Chúng Thần!”

Sở Thiên hỏi: “Lan Nguyệt Thú là thú nuôi của nữ thần Mặt Trăng, thế những Thượng cổ ma thú khác thì sao? Mạch Khăng Tích, Lạp Hy Đức không phải cũng vậy chứ?”

“Họ không phải!” Tra Nhĩ Tư nói: “Lan Nguyệt Thú sao có thể so sánh được với những Thượng cổ ma thú ấy được?! Ta nghe nói ở thời đại Thượng Cổ, những ma thú thật sự mạnh thì ngay đến Chúng Thần cũng không dám gây sự với họ. Chỉ có Lan Nguyệt Thú thực lực quá yếu nên mới dựa dẫm vào Chúng Thần để đổi lấy việc Chúng Thần cho chúng Thần Lực.”

“Hà hà, người biết cũng không biết nhỉ, còn biết những gì về Lan Nguyệt Thú nữa?”

“Hà hà, ta cũng chỉ nghe mấy người bạn của chúng dưới địa ngục nói thôi.” Tra Nhĩ Tư nói, “Nghe nói năm xưa Lan Nguyệt Thú không dựa vào Chúng Thần, luôn bị người khác bắt nạt, vì thế mới dựa vào vẻ ngoài đáng yêu nường tựa nữ thần Mặt Trăng. Sau này, nghe nói toàn bộ gia tộc đều chết cùng với nữ thần rồi. Hề hề, không ngờ ông chủ còn gặp được một con.”

“Còn nữa, ha ha ...” Tra Nhĩ Tư bỗng cười, “Không chỉ gia tộc Lai n Cáp Đặc của Lan Nguyệt Thú mà các Thượng cổ Thần Thú khác đều có một tật xấu.”

“Thích làm quý tộc?” Sở Thiên cười.

“Ồ, Ông chủ quá anh minh!” Tra Nhĩ Tư nịnh nọt, “Trên thực tế, gia tộc Lai n Cáp Đặc không hề cao quý gì, ở thời đại Thượng Cổ chỉ là một gia tộc nhỏ bé, nhưng chúng dựa vào nữ thần Mặt Trăng, nhờ sự quan tâm và Thần Lực của nữ thần mới trở thành Thượng cổ quý tộc. Hờ hờ, vì thế chúng làm gì cũng theo tiêu chuẩn quý tộc vì sợ người khác biết xuất thân thấp hèn của mình.”

Sở Thiên gục gặc, Cách Lạp Tư chỉ là một thú nuôi trong nhà, hoàn toàn không có gì phải lo lắng, chỉ là không biết thực lực của phụ thân hẳn thế nào.

Vỗ vai Tra Nhĩ Tư, Sở Thiên cười: “Trước đây dưới trướng Địch Á Lạc người làm gì?”

“Ta là tướng quân Tạp Bài, trong tay có mười mấy vạn huynh đệ!”

“Mười mấy vạn?” Sở Thiên bị con số này làm giật mình, nên biết rằng quân lực tổng hợp của Khải Tát đế quốc cũng chỉ có một trăm năm mươi vạn mà thôi.

“Hà hà, người có thể thống lĩnh mười mấy vạn vong linh, có thể coi là một nhân tài!”

“Đâu có!” Tra Nhĩ Tư lắc đầu, “Thủ hạ của Địch Á Lạc đại nhân, giống như ta có ít nhất hơn ba mươi người. Đại tướng tâm phúc thống lĩnh trăm vạn quân cũng có bảy tám người. Đây là chưa kể quân đoàn tinh nhuệ của đại nhân Ba Nhĩ.”

“Khốn kiếp, Ba Nhĩ và Địch Á Lạc rốt cuộc có bao nhiêu quân đội vậy?” Sở Thiên không kìm được mà chửi một câu.

“Không nhiều.” Tra Nhĩ Tư bình thản nói, “Cũng chỉ có năm sáu nghìn vạn...”

293. Chương 272: Khai Chiến

“Năm sáu nghìn vạn?” Sở Thiên và A Mạt Kỳ cùng sửng người, chỉ có Ba Bác Tát là vẫn bình tĩnh.

“Ông chủ, con số này không hề nhiều!” Ba Bác Tát nói: “Mọi thứ trong nhân gian đều có tuổi thọ, dù là Cự Long tộc cũng chết vì già. Nhưng các vong linh dưới địa ngục, nếu không có gì ngoài ý muốn thì có thể tồn tại vĩnh viễn. Tích lũy mấy vạn năm, hai vị Thần Thú địa ngục có mấy nghìn vạn quân cũng không hề nhiều.”

Sở Thiên gục gặc, “Cũng may quan hệ của lão tử với Địch Á lạc cũng không đến nỗi nào!”

“Sao ông chủ lại quen Địch Á Lạc đại nhân vậy?” Tra Nhĩ Tư hỏi.

“Ta từng cứu hắn một lần!” Sở Thiên trả lời.

“Hả?” Tra Nhĩ Tư sửng người, “Ông chủ từng đến địa ngục?”

“Chưa. Lần đó là Địch Á Lạc tự chạy lên nhân gian.” Sở Thiên nhìn Tra Nhĩ Tư, “Người vẫn không biết ta là ai?”

“Hi hi, không biết!” Tra Nhĩ Tư lắc đầu, “Ta là ma thú sinh ra dưới địa ngục không phải vong linh từ nhân gian. Đây là lần đầu ta lên trên này.”

“Phất Lạp Địch Nặc, người nghe tên này bao giờ chưa?” Sở Thiên cười.

“Ồ, ngài là Thánh Tế Tự trên nhân gian!” Tra Nhĩ Tư bừng tỉnh, “Đường nhiên nghe rồi, đại danh của ngài đã truyền khắp địa ngục, nghe mấy bằng hữu dưới địa ngục nói, có không ít vong linh muốn trở lại nhân gian...”

Bỗng, Tra Nhĩ Tư trở nên bối rối, không nói gì nữa.

“Chúng muốn trở lại nhân gian giết ta phải không?” Sở Thiên cười.

Tra Nhĩ Tư cười trừ, xem như mặc nhận rồi, “Ông chủ, mấy vong linh đấy đúng là hoang tưởng, chúng sao xứng làm đối thủ của ngài?!”

“Nếu chúng quay lại, ta không ngại giết chúng lần nữa đâu!” A Mạt Kỳ lạnh lùng nói.

“VẬY ngài nhất định là A Mạt Kỳ đại nhân rồi?” Tra Nhĩ Tư tăng bốc, “Ha ha ha, nghe nói, ở Thái Thạch Bảo ngài giết mười mấy vạn quân một lúc, làm cho địa ngục tự đứng có cả một quân đoàn vong linh!”

“Thôi được rồi, không cần nói nhiều!” Sở Thiên kéo Tiểu Bạch vào lòng, “Chúng ta còn có chuyện chính sự.”

“Chuyện gì? Ta sẵn lòng dốc sức!”

“Giết người!”

.....

Đảo Khổng Địch Á, đại doanh quân khu Thiên Hải Quốc.

Lôi Thác Á, người được mang danh Chiến Thần Thiên Hải, lúc này đang cau mày nhăn mặt, nổi trận lôi đình với các tướng lĩnh.

“Mười ngày, chỉ có mười ngày mà có đến ba mươi sáu tướng lĩnh bị ám sát! Các người bảo vệ cái kiểu gì vậy hả? Chiến thuyền đảo Bồ Lôi Trạch còn chưa đến mà chúng ta sắp chết sạch rồi!”

Các tướng lĩnh trước mặt Lôi Thác Á im như thóc, không ai dám ho he tiếng nào.

Rầm!

Lôi Thác Á đập mạnh xuống mặt bàn, “Các người chết hết rồi hay sao? Ai nói ta biết tại sao vẫn chưa bắt được hung thủ?”

“Đại soái!” một tướng lĩnh rón rén, “Ba mươi sáu tướng lĩnh không ai ngoại lệ, đều chết do trúng độc và trở chú. Chúng mạc tướng nghi ngờ là do quân gia Bồ Lôi Trạch là Ba Bác Tát hạ thủ.”

“Ba Bác Tát?” Lôi Thác Á giận dữ, “Ta không cần biết là ai, các người phải đảm bảo không có ai bị ám sát nữa! Ba Bác Tát là cái gì? Một mình hắn có thể chống lại...”

“Ồ không, người đừng vu oan cho Ba Bác Tát đại nhân.”

Bỗng nhiên một giọng nói lạnh toát, quái dị phát ra từ sau lưng Lôi Thác Á, “Đối phó với mấy con bò sát các người cần gì phải đến tay Ba Bác Tát đại nhân!”

“Ai?” Lôi Thác Á tuốt kiếm khỏi bao, đầu khí tỏa ra khắp cơ thể.

“Ta là Cửa Quý...”

“Phi!” Tra Nhĩ Tư quệt miệng, “Không đúng, bốn đại nhân là Cẩm Vệ đại tướng quân đảo Bồ Lôi Trạch, ma sủng của Sa Khắc, Tra Nhĩ Tư!”

Nói rồi, Tra Nhĩ Tư xuất hiện sau lưng Lôi Thác Á, một cánh tay đầy vẩy rắn tóm chặt lấy yết hầu Lôi Thác Á, “Không cần chống cự nữa, người chẳng qua chỉ là Kiếm Thánh cấp tám, còn ta đây là ma thú cấp chín!”

Các tướng lĩnh vốn muốn giải cứu Lôi Thác Á đều lui mất mấy bước.

“Tướng lĩnh của ta đều do người giết?” Lôi Thác Á sắc mặt không hề thay đổi.

“Không tồi, đúng là người có tài!” Tra Nhĩ Tư tán thưởng, “Chẳng trách ông chủ lại muốn giữ mạng người.”

Nói rồi, Tra Nhĩ Tư há miệng phun ra một quả cầu chất lỏng màu xanh lục, nháy mắt bao phủ lấy đại doanh, “Không chỉ có những người kia do ta giết, mà hôm nay các người cũng vậy!”

Bùm!

Quả cầu độc đỏ nổ tung, chớp mắt, toàn bộ tướng lĩnh Thiên Hải Quốc đã tan theo sương khói.

.....

Việc tương tự cũng xảy ra ở mỗi khu quân doanh Thiên Hải Quốc. Mãi đến khi trận chiến bắt đầu thì Thiên Hải Quốc đã không còn tướng lĩnh nào có thể dùng được nữa.

Chuyến du lịch một tháng đã kết thúc, mấy người Sở Thiên đến bên bờ biển đảo Khổng Dịch Á tập hợp với quân đội Bồ Lôi Trạch.

Gần một vạn chiến thuyền Thiên Hải Quốc xếp hàng ngang trên mặt biển. Nhìn tuy hùng tráng nhưng lại hỗn loạn không có chiến thuật gì hết.

Đối xứng với chúng là ba nghìn thuyền chiến có trọng pháo của Bồ Lôi Trạch sắp xếp theo hình quạt. Bức tường trên biển Ni Mễ Tư bảo vệ trung tâm, trên trời là mười bảy liên đội Sư Thụ bay quanh Boeing.

Đại doanh của Sở Thiên nằm trên lưng của Ni Mễ Tư. Lúc này, Sở đại thiếu gia đang đứng ra đón chào các tướng lĩnh chuẩn bị hạ lệnh khai chiến.

“Lôi Thác Á nguyên soái không định đầu hàng thật sao?” Sở Thiên cười, hỏi vị Chiến Thần của Thiên Hải Quốc đang ngồi bên cạnh.

“Người Thiên Hải Quốc chỉ có quân nhân chiến tử không có quân nhân đầu hàng!” tuy Lôi Thác Á không phải chịu sự khống chế nào nhưng trước mặt cao thủ Thần Cấp như Sở Thiên thì hắn không dám rút dây động rừng.

“Chep chep, thà chết không đầu hàng, câu này dùng cho Thiết Kỵ Khải Tát còn được.”

Sở Thiên ném cho Lôi Thác Á một đồng giấy tờ, “Tự người xem đi, từ một tháng trước, sau khi có chiến thư, tướng quân Thiên Hải Quốc các người có ít nhất một nửa viết cho ta Hiếu Trung Thư.”

“Hừ!” Lôi Thác Á lạnh lùng không nói gì.

“Khà khà!” Sở Thiên cười, nguyên soái hiểu rõ quân đội Bồ Lôi Trạch ta thế nào?”

Lôi Thác Á chậm rãi nói, “Quân đoàn Bồ Lôị Trạch có hai mươi vạn quân, mười vạn lực quân thiết kỵ không gì cản nổi, cao thủ nhiều như lá mùa thu, tuy không có ma thú mạnh trên không nhưng điều động có phương pháp, cũng là nhất đẳng không quân trên đại lục, nhưng còn hải quân... hừ trang bị cũng được!”

Sở Thiên cười nhạt, hẳn biết đội hải quân hẳn dùng tiền tạm thời có được thì cũng chỉ có trang bị tốt. Nếu không thì hẳn cũng không tốn thời gian lôi kéo Lôi Thác Á.

“Nếu tướng lĩnh của Thiên Hải Quốc là người thì người nắm chắc mấy phần thắng hải quân Bồ Lôị Trạch của ta?”

“Nếu là ta, ta căn bản không ở đây tử chiến với người!” Lôi Thác Á nói, “Hợp quân tại một nơi chỉ khiến cho A Mật Kỳ của người thêm công lao. Hừ, ta sẽ giấu quân ở mỗi vịnh, dùng quân du kích trên biển diệt sạch bọn người!”

Bộp bộp!

Sở Thiên vỗ tay cười lớn “Nếu để người thống soái hải quân đảo Bồ Lôị Trạch thì sao?”

“Người bỏ cuộc đi!” Lôi Thác Á nhắm mắt lại, “Ta không đầu hàng đâu!”

“Mở mắt ra, ta sẽ cho người nhìn tận mắt Thiên Hải Quốc diệt vong như thế nào.” Sở Thiên từ tốn đứng dậy, bước đi trên không.

Cởi bỏ pháp bào, Sở Thiên để lộ ra bộ giới trang nguyên soái của đế quốc.

“Các tướng sĩ Bồ Lôị Trạch, hãy nhìn phía trước mặt!” tiếng cười của Sở Thiên vang vọng rất xa, “Mọi người thấy gì? Mấy chục vạn đại quân của Thiên Hải Quốc! Nhưng ta nói cho mọi người biết, đây đều là người Thiên Hải Quốc tặng lễ cho mọi người đó!”

Chậm rãi rút Lưỡi đao Phán Quyết ra, Sở Thiên vung đao lên “Quân quy của đế quốc, giết trăm quân địch thưởng mười kim tệ! Hôm nay, ta, Thân Vương Bồ Lôị Trạch, Phất Lạp Địch Nặc sẽ sửa lại quy định này!”

Nhìn qua một lượt đội quân đang xao động, Sở Thiên cười, “Quân quy Bồ Lôị Trạch, giết một người, thưởng một trăm kim tệ!”

Bỗng chốc, sát khí từ quân đoàn Bồ Lôị Trạch bùng lên dữ dội.

Sở Thiên cười, giương Lưỡi đao Phán quyết lên, một lớp ánh sáng màu vàng nhạt xuất hiện quanh người hắn.

“Khải Tắt tất thắng!”

Hét lên một tiếng, Long Hoàng Linh Vực tỏa ra chớp mắt đã bao trùm hàng nghìn chiếc thuyền chiến của Thiên Hải Quốc.

“Cầm Cố, Thuận Lưu!”

Song trùng Linh Vực cùng phát ra, Lưỡi đao Phán Quyết biến thành một lưỡi đao ánh sáng dài nghìn mét, đánh xuống đội thuyền Thiên Hải Quốc.

Uỳnh!

Một tiếng nổ trầm đục vang lên, gần nghìn chiến thuyền Thiên Hải Quốc chìm ngấm...

“Hà hà!” Sở Thiên cười nhạt, quay lại nhìn quân đội của mình, “Thấy gì chưa? Nếu bốn điện hạ làm một đao nữa thì các người không còn công lao gì đâu!”

Giết!”

Không quân của Sách Long phản ứng đầu tiên, đội Sư Thứ ào ào xông lên.

“Giết, giết!”

Toàn bộ quân đoàn Bồ Lôị Trạch cùng xông lên!

Sở Thiên cười khê rồi quay lại đại doanh, nằm vào lòng Sát Lâm Na, “Lão bà, cách cổ vũ tinh thần quân lính này là ai nghĩ ra vậy? Khốn kiếp, tí nữa thì tiêu hết Thần Lực của lão tử!”

“Còn có thể là ai, đương nhiên là tiểu bảo bối của chàng rồi!” Sát Lâm Na đỡ Sở Thiên ra ghế, cười: “Một chiêu vừa rồi chàng làm thế nào vậy? Hì hì, không ngờ Thần Lực tăng thứ hai có uy lực lớn như vậy?”

“Một chiêu? Hừ, ít ra ta phải chém đến vài vạn nhát ấy chứ!” Sở Thiên nhăn mặt, “Ta cầm cổ họ trước rồi dùng Thời Gian Thuận Lưu tăng tốc độ, đồng thời một lúc chém mấy vạn phát. Nhưng người khác nhìn thì chỉ thấy một nhát. Chết tiệt, một chết được!”

“Được rồi, đừng kêu ca nữa!” Sát Lâm Na xoa bóp vai cho Sở Thiên, “Ai bảo chàng cứ bắt nạt Tiểu Bạch, không cho nó rượu uống cơ!”

“Hừ!” Sở Thiên cười gian, “Ngày nào nó chưa cho ta biết bao giờ biến thành mỹ nữ thì ngày đó ta chưa cho uống rượu!”

“Chàng ấy, lại lừa về một bà xã nữa. Nói, chàng muốn có bao nhiêu vợ mới hài lòng đây?”

“Không muốn nữa đâu, chỉ ba nàng thôi!” Sở Thiên cười toe toét, “Ta xin thề với danh nghĩa của Sáng Thế Thần!”

“Điện hạ!” Mã Khoa Lý mặt mày hớn hở xông vào “Quân tiên phong đã phá vỡ được đội thuyền của Thiên Hải Quốc, sắp tới có thể lên bờ rồi!”

“Tốt!” Sát Lâm Na rời khỏi Sở Thiên, đến chỗ sa bàn, “Lên bờ Thiên Hải Quốc thì không còn ai là đối thủ của Thiết Kỵ Khải Sát chúng ta rồi!”

Nói rồi, Sát Lâm Na quay ra Sở Thiên, “A Mạt Kỳ đã chuẩn bị xong chưa?”

“Hắn đã phục ở bên Thiên Hải Vương rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể mang đầu Thiên Hải Vương về!”

“Không, chúng ta cần Thiên Hải Vương còn sống!” Sát Lâm Na nghiêm mặt, “Chỉ có Thiên Hải Vương còn sống mới có thể an định ý định phản kháng của ba mươi vạn người Thiên Hải Quốc.”

“Tùy, dù sao ta cũng chỉ quan tâm...”

“Ông chủ!”

Ba Bác Tát bỗng xông vào, “Trong quân doanh của Thiên Hải Quốc bỗng xuất hiện sáu cao thủ Thần Cấp! Quân tiên phong không chống cự được nữa...”

294. Chương 273: Gia Tộc Lai N Cấp Đặc

Sáu cao thủ Thần Cấp, Sở Thiên nheo mắt cười, cái thế giới này bắt đầu điên loạn từ khi nào vậy? Một lúc xuất hiện đến sáu cao thủ có Thần Lực.

“Có sáu thôi à?” Sát Lâm Na bình tĩnh, “Lệnh cho tiên phong tiếp tục tiến lên, đội quân phía sau tiến theo. Ni Mễ Tư và Boeing chuẩn bị quân đội lên bờ!”

“Thế còn các cao thủ Thần Cấp kia?” Mã Khoa Lý vội hỏi.

Sát Lâm Na nhìn Sở Thiên khê cười, “Thần Lực của chàng hồi phục rồi phải không? Hì hì, Thần Lực tăng thứ hai cộng với mười hai Thánh Đấu Sĩ, đại lục này có lẽ không có ai là đối thủ của chàng rồi!”

“Giao cho ta!” Sở Thiên đứng dậy hét: “Thánh Đấu Sĩ!”

Nháy mắt, mười hai bóng người xuất hiện sau lưng Sở Thiên, “Chân Thần có dặn dò gì?”

“Giờ bốn Thần Hoàng muốn đưa vinh quang của Chân Thần đến khắp Thiên Hải Quốc, nhưng lại có kẻ muốn ngăn cản bốn Thần Hoàng!” Sở Thiên oai phong lẫm liệt, “Giờ chúng ta phải làm gì?”

“Vì Chân Thần! Tiến lên!”

Bái Nạp Mỗ dẫn đầu mười hai Thánh Đấu Sĩ xông ra chiến trường, “Vinh quang của Chân Thần do chúng ta bảo vệ! Vì Chân Thần giết hết lũ sâu bọ ti tiện!”

Sở Thiên nhìn Thánh Đấu Sĩ cười, rồi cũng xông lên.

Trên bờ biển đảo Khổng Dịch Á, quân đội Bồ Lô Trạch người trước kẻ sau tiếp nối xông lên đảo, nhưng bị sáu cái bóng người màu trắng ngăn cản.

“Ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Khốn kiếp, lại là Cách Lạp Tư!” Sở Thiên nghiêng rằng, lần trước sợ có rắc rối nên không giết Cách Lạp Tư, không ngờ hắn lại quay lại, hơn nữa lại còn đem theo năm người nữa!

Cách Lạp Tư cũng nhìn thấy Sở Thiên, “Phất Lạp Dịch Nặc Thân Vương, vì tiểu thư Tiểu Bạch, một lần nữa ta thách đấu với ngươi!”

“Đệ đệ, hắn chính là Phất Lạp Dịch Nặc?” một phụ nữ bên cạnh Cách Lạp Tư nhìn Sở Thiên lạnh lùng.

“Đúng vậy đại tỷ!” Cách Lạp Tư đẩy các binh sĩ bên cạnh ra, “Chính là hắn, vô sỉ, lừa gạt tình yêu của tiểu thư Tiểu Bạch!”

Ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Sở Thiên nhìn rõ sáu người kia. Cách Lạp Tư hắn biết rồi, còn bên cạnh hắn là năm người phụ nữ có thể coi là xinh đẹp.

Gọi các binh sĩ của mình lùi lại, Sở Thiên ra hiệu cho Thánh Đấu Sĩ chưa ra tay vội, “Cách Lạp Tư, kẻ thua không có quyền thách đấu lại lần nữa. Tôn nghiêm quý tộc của ngươi đâu?”

Cách Lạp Tư mặt đỏ phừng phừng, lùi một bước tránh ra đằng sau đại tỷ của hắn.

“Gia tộc Lai n Cấp Đặc, Tiên Đế, Thánh – Lai n Cấp Đặc bái kiến Thân Vương!” đại tỷ của Cách Lạp Tư hành lễ quý tộc với Sở Thiên. “Đây là năm mươi mười của ta và đệ đệ nhỏ nhất Cách Lạp Tư!”

Sở Thiên cười, “Tước vị quý tộc của ngươi là gì? Ai sắc phong?”

“Ta là Bá Tước!” Tiên Đế ngạo nghễ, “Nữ thần Mặt Trăng sắc phong!”

“Chẹp chẹp, nữ thần Mặt Trăng sắc phong à? Không biết nữ thần là quốc vương của nước nào? Tại sao lại có tư cách để sắc phong quý tộc?” Sở Thiên cười coi thường, “Thật là quý tộc nhà quê! Không ai dạy cho các ngươi là khi Bá Tước gặp Thân Vương thì phải quỳ hành lễ sao?”

Nếu gia tộc Lai n Cấp Đặc đã tự hào về thân phận quý tộc vậy thì Sở Thiên cũng không khách khí mà bắt chẹt chúng!

Tiên Đế sững người không nói được gì.

Sở Thiên lấy ra từ trong nhẫn không gian một đồng huy chương đeo trước ngực chỉ vào từng cái, “Nhìn thấy chưa? Đây là huy chương Thân Vương. Đây là huy chương sát thủ cấp cao nhất đại lục. Đây là huân chương Nguyên Soái để quốc...”

Để chỗ đồng huy huân huy chương lấp lánh một lượt, Sở Thiên cười: “Trước mặt gia tộc Phất Lạp Dịch Nặc, ngươi có tư cách gì mà tự xưng quý tộc?”

Tiên Đế nghiêng rằng: “Thân Vương các hạ, xin hãy lượng thứ vừa rồi ta đã mạo phạm!”

Nói rồi, Tiên Đế quỳ xuống hành lễ thật.

Sở Thiên cười, không ngờ lại có người có thể quỳ xuống trước cái thân phận quý tộc mà hắn chẳng coi là cái đinh gì.

Tiên Đế nhanh chóng đứng dậy, “Các hạ, lần này ta đến là có hai việc. Thứ nhất là đại diện cho gia tộc chúng ta xin cầu thân với tiểu thư Tiểu Bạch!”

“Việc kia?” Sở Thiên nheo mắt hỏi. Tuy ngữ khí bình tĩnh nhưng các Thánh Đấu Sĩ sau lưng hắn lại cảm nhận được một luồng sát khí.

“Việc thứ hai là mời các hạ hãy lui binh!” Tiên Đế khẽ cười, “Tổ tiên của Thiên Hải Quốc và phụ thân ta là bạn cũ, giờ không tiện ra tay nên nhờ gia tộc ta đến điều đình tranh chấp giữa hai nước.”

“Phụ thân ngươi là...”

“Phụ thân ta là Thác Mã Tư, Thánh, Lai n Cáp Đặc!” Tiên Đế tự hào nói: “Phụ thân đại nhân là Công Tước! Năm đó là Thị vệ trưởng của nữ thần Mặt Trăng!”

“Ồ, là một Công Tước! Còn là một Thị vệ trưởng nữa.” Sở Thiên ra vẻ coi thường, “Cũng cùng đẳng cấp với Sa Khắc của ta!”

Sở Thiên nói tiếp, “Ngươi dựa vào gì đòi ta đình chiến?”

“Giữa quý tộc với nhau...”

“Câm mồm!” Tiên Đế còn chưa nói hết Sở Thiên đã quát, “Ta xuất chinh Thiên Hải, có khâm mệnh của Khải Tắt Lô Dịch Tam Thế điện hạ. Luận thân phận quý tộc, ngươi không có tư cách nêu điều kiện với ta!”

Tiên Đế khựng lại một lúc, rồi mặt lạnh tanh, “Vậy được, ta dựa vào thực lực!”

Nói rồi, Cách Lạp Tư lùi ra một bên, chỉ để lại năm tỷ muội Tiên Đế vây quanh Sở Thiên, “Dựa vào thực lực của Nữ Chiến Sĩ Nguyệt Cung chúng ta!”

“Vậy thì là đánh nhau rồi?!” Sở Thiên cười nhạt, phẩy tay, “Thánh Đấu Sĩ!”

“Vì Chân Thần!”

Mười hai Thánh Đấu Sĩ quỳ rạp bên chân Sở Thiên, “Xin đợi chỉ dẫn của ngài, Chân Thần!”

Sở Thiên chỉ vào Tiên Đế, “Những người này muốn khiêu chiến với ta!”

“Không thể tha thứ được!” Thánh Đấu Sĩ nộ khí xung thiên.

“Hơn nữa chúng còn muốn ngăn cản ta truyền bá vinh quang của Chân Thần!”

“Đáng chết! Lũ sâu bọ ti tiện!” mười hai đôi mắt đỏ ngầu trừng trừng nhìn Tiên Đế.

“Quá đáng nhất là chúng muốn cướp vợ của ta, Thần Mẫu của các ngươi!”

“Giết! Giết! Giết!”

Mười hai Thánh Đấu Sĩ như phát điên xông về các Nữ Chiến Sĩ Nguyệt Cung.

“Các ngươi điên à?” Tiên Đế hơi kinh ngạc nhưng vẫn trấn tĩnh rút ra một thanh đao cong cong, “Các tỷ muội, Nguyệt Thần ở trên cao, chúng ta xông lên!”

Mười hai Thánh Đấu Sĩ cộng với năm Nữ Chiến Sĩ Nguyệt Cung, mười bảy đường Thần Lực xông vào nhau. Uỳnh!!!

Tiếp đó, Sở Thiên ngậy người, các tướng Sĩ Bồ Lôị Trạch xung quanh cũng ngậy ra.

“Á!” tiếng kêu thảm thiết thốt ra từ miệng các Nữ Chiến Sĩ, hơn nữa còn có vẻ gì... hơi xấu hổ, ừm, hoặc có thể là phẫn khích??!

“Lưu manh!”

“Buông ta ra!”

“Bỏ cái mồm thối của ngươi ra chỗ khác!”

Các Nữ Chiến Sĩ đang thở dốc, mặt mày đỏ phừng phừng, dùng hết sức đập lên người các Thánh Đấu Sĩ đang nằm trên mình! Đúng thế, các Thánh Đấu Sĩ đang ở bên trên họ!

Khi thách đấu với Long Thần Vệ, Sở Thiên đã từng thấy cách thức chiến đấu của các Thánh Đấu Sĩ, mỗi bộ phận trên cơ thể họ đều là vũ khí, hơn nữa các mục tiêu tấn công cũng bao gồm từng centimet trên người đối thủ.

Ánh sáng của Thần Lực mất đi, các tướng Sĩ cuối cùng cũng nhìn rõ được tình hình.

“Quá đáng quá rồi! Thế này thì tiểu cô nương nhà người ta làm sao mà lấy chồng được đây?!” Sở Thiên không kìm được mà lầm bầm.

Thánh Đấu Sĩ và Nữ Chiến Sĩ đang quần lấy nhau, gần như không phân biệt được ai với ai nữa.

Thực lực của Tiên Đế là cao nhất cũng nhận được sự chiếu cố của ba người Mục Dương, Thiên Hạt và Ma Yết. Lúc này, tay chân Mục Dương đang bám chặt lấy Tiên Đế, còn Thiên Hạt thì ôm lấy eo, hai tay đặt trên đùi Tiên Đế chốc chốc lại kéo mạnh mấy cái.

Ma Yết là quá đáng nhất, đôi tay to lớn đang tóm chặt lấy phần áo trước ngực... e hèm, có lẽ cả thịt cũng tóm được rồi. Còn mồm hân thì không ngừng cắn xé cằm của Tiên Đế, đầu gối thì không ngừng tấn công vào ‘chỗ nào đó’ của tiểu cô nương nhà người ta.

Các Nữ Chiến Sĩ khác cũng không dễ chịu gì, bình quân mỗi người được chia cho hai Thánh Đấu Sĩ, nhìn tình cảnh lúc này, người ta không khỏi nghi ngờ, có một số chuyện đen tối đã xảy ra ngay trên chiến trường.

“Ha ha ha ha!”

Một tràng cười nổ ra từ phía các tướng Sĩ, những người đàn ông xuất thân quân lữ thích nhất là nhìn những cảnh thế này, “Đại nhân, để tay thấp xuống một chút! Đúng rồi! Chính là chỗ đó! Còn nữa miệng đừng có dừng lại...”

Tiên Đế nổi giận, dùng hết sức bình sinh đẩy mặt Ma Yết ra, hét lên: “Các tỷ muội, đối với loại đàn ông vô sỉ thì chúng ta cũng không cần khách khí! Chơi xấu!”

“Á!!”

Lần này là tiếng kêu thảm thiết của các Thánh Đấu Sĩ.

Sa Khắc và Tra Nhĩ Tư đang chém người phát nguyền ở nơi xa bỗng cảm thấy lạnh xương sống, “Của Quý à, chúng ta đừng ra đó, mấy lão nương đó thích bắt của quý!”

Tra Nhĩ Tư gục gặc kéo Sa Khắc lĩnh ra xa, “Chủ nhân, mau đi thôi, mấy lão nương đó ra tay dã man lắm!”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Sở Thiên hét về phía các tướng sĩ, “Nhìn gì mà nhìn, mau chiến đấu!”

Nói xong, Sở Thiên gãi đầu, “Đây là cuộc chiến của cao thủ Thần Cấp sao? Khốn kiếp!”

“Nguyệt Thần tại thượng!”

“Vì Chân Thần!”

Thánh Đấu Sĩ và Nữ Chiến Sĩ cùng phát ra tiếng kêu bi ai rồi trong một tiếng nổ vang trời, hai bên tách khỏi nhau.

“Các ngươi sẽ phải trả giá!” Tiên Đế gầm lên, “Các tỷ muội, động thủ!”

“Vì vinh quang của Chân Thần!” các Thánh Đấu Sĩ cũng đang nộ khí xung thiên.

Phùng! Phùng!

Hai luồng sáng cùng phát ra từ người của hai bên, Thánh Đấu Sĩ đứng theo vị trí của mười hai đảo Thanh Đồng, còn các Nữ Chiến Sĩ cũng xếp thành hàng chính tề.

“Các ngươi là tội nhân gây nên chiến tranh!” Tiên Đế hét lên, “Nguyệt Thần tại thượng, vì hòa bình của đại lục, ta xin đại diện cho ánh trắng trừng phạt các ngươi!”

“Vinh quang của Chân Thần do chúng ta bảo vệ!” Bái Nạp Mỗ cũng không chịu thua kém, “Vì Chân Thần, thiêu đốt đi, Lĩnh Vực của chúng ta!”

“Nguyệt Chi Luân, tấn công!”

“Lời than thở của Phất Lạp Địch Nặc!”

Uỳnh!!!

Mười bảy đạo Thần Lực hội tụ, uy lực kinh thiên động địa!

Ánh trăng dịu nhẹ bao trùm lấy Thánh Đấu Sĩ, dường như muốn xoa dịu tất cả trời đất.

Nhưng ánh sáng của Thánh Đấu Sĩ mạnh hơn, nháy mắt đã nuốt chửng ánh trăng, rồi bao phủ xuống các Nữ Chiến Sĩ.

“Phán Quyết Thần Lực?” sắc mặt Tiên Đế biến đổi, hét lớn, “Các tỷ muội, chạy mau!”

Nhưng đáng tiếc đã quá muộn, Nữ Chiến Sĩ tuy tránh được Thần Lực của các Thánh Đấu Sĩ nhưng vẫn có một đường ánh sáng lướt qua người họ.

“Á!!” Tiên Đế kêu lên đầu tiên.

Lời than thở của Phát Lạp Dịch Nặc, tuy không bị nuốt chửng thân thể, nhưng lại bị phản ánh sáng thừa ra lướt qua quần áo nên toàn bộ quần áo... biến mất...

“Đừng đánh nữa, mau nhìn đi!” các tướng sĩ bỗng phát hiện có kịch hay để xem.

Không biết tên tướng quân lưu manh nào hét lên, “Kết trận, dàn hàng ngang, bên trái... quay! Mở to mắt... nhìn!”

“Lưu manh!”

Tiên Đế luống cuống che cơ thể, rồi kéo tỷ muội chạy mất!

Bái Nạp Mỗ có tên hiệu là Mục Dương cuống lên, “Huynh đệ, ý nguyện của Chân Thần chưa được thực hiện, vì Chân Thần chúng ta đuổi theo!”

“Không cần đuổi nữa!” Sở Thiên cười gian, chỉ vào Cách Lạp Tư đang sững sờ “Bắt lấy hắn trước đã!”

295. Chương 274: Thuận Buồm Xuôi Gió

Mười hai Thánh Đấu Sĩ ra tay, tuy hơi lằng nhằng, quanh co một chút nhưng Cách Lạp Tư rất nhanh đã bị bắt, rồi được đưa đến đại doanh ở hậu phương.

“Hết rồi?” các tướng sĩ Bồ Lô Trạch rõ ràng là vẫn chưa nhìn đủ, “Điện hạ, còn kịch hay nào nữa không? Ha ha!”

“Khốn kiếp, lũ tiểu tử thôi các người, mau đánh trận cho ta!” Sở Thiên quát.

Rầm rập!!!

m thanh vang động trời đất, thì ra Thiết Kỵ Khải Sát đã lên bờ.

Không nhìn tướng sĩ Bồ Lô Trạch, không nhìn trận địa trên bãi biển, thậm chí không nhìn cả Sở Thiên, chín liên đội, gần một vạn Thiết Kỵ Khải Sát rầm rập tiến bước.

Không hề có một tiếng hô giết, không có tiếng của tướng lĩnh, thậm chí không cả tiếng thở nặng nề. Cái có chỉ là sự nặng nề của những mũi đao và tiếng kêu ai oán của các binh sĩ Thiên Hải Quốc.

“Thiết Kỵ Khải Sát bất khả kháng cự!” Sở Thiên lầm bầm, đây mới là quân đội chân chính! Đội quân tạp nham mà hắn dùng tiền triệu tập tạm thời không thể nào so sánh được!

Xoẹt!!

Một luồng kiếm quang lướt qua, toàn bộ những tướng sĩ còn đang trông chờ xem kịch hay bên cạnh Sở Thiên thân một nơi, đầu một nẻo.

“Quân quy của đế quốc, lâm trận không tiến, giết!”

Đội Đốc Chiến do Mã Khoa Lý dẫn đầu, gào thét tiến về Sở Thiên, “Điện hạ, xin hãy nhường đường cho Thiết Kỵ!”

Nói xong, Mã Khoa Lý dẫn quân tránh ra trước tiên.

Ngay sau đó, đội Thiết Kỳ như một đợt thủy triều ào xuống khỏi lưng Ni Mễ Tư tràn lên quốc thổ Thiên Hải Quốc.

“Điện hạ, xin hãy nhường đường!” Mã Khoa Lý hét lên lần nữa.

“Ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” đội Thiết Kỳ ào ạt xông về Sở Thiên, không hề có ý dừng lại.

Sở Thiên bay lên tránh đường, đến gần Mã Khoa Lý giận dữ nói: “Nếu ta không nhường đường thì chúng cũng giết luôn ta sao?”

Mã Khoa Lý nhìn về Thiết Kỳ đang ở xa, nói lạnh lùng: “Quân quy của đế quốc, Thiết Kỳ tiến quân, kẻ cản đường tất tử!”

“Ông chủ!”

Sắc mặt không lộ ra biểu cảm gì, Bội Kỳ người đầy sát khí chậm rãi tiến lại, “Thiết Kỳ Khải Tắt vô địch trên đại lục hàng trăm năm nay, đó không chỉ nhờ vào độc giác mã mà Thượng cổ Mật Pháp!”

Mã Khoa Lý nghiêm trang nói: “Không lui! Không tránh! Không hàng! Đó mới là linh hồn của Thiết Kỳ Khải Tắt!”

Nhìn tướng sĩ Bồ Lô Trạch của mình, những đôi mắt đỏ ngầu vì trọng thưởng kích thích, rồi nhìn những gương mặt phẳng lặng như mặt nước của các Thiết Kỳ Khải Tắt, Sở Thiên thở dài. Đội quân đáng sợ nhất không phải là đội quân nắm giữ nhiều vũ khí mà là đội quân có linh hồn bất diệt!

Sở Thiên gục gặc, “Ta hiểu rồi, cho dù không có độc giác mã và Thượng cổ Mật Pháp thì Thiết Kỳ Khải Tắt vẫn là đệ nhất thiết quân trên đại lục!”

“Bội Kỳ, Vong Linh Thánh Kỳ Sĩ của ngươi không ra chiến đấu sao?” Sở Thiên hỏi.

“Những người này đã không còn ý nghĩa gì với bọn ta nữa rồi!” Bội Kỳ lắc đầu, “Chỉ có đối thủ mạnh hơn mới có thể khiến bọn ta trở nên mạnh mẽ hơn nữa!”

Rắc rắc!!

Bỗng trên không trung phát ra tiếng nứt vỡ, trên bầu trời trận địa Thiên Hải xuất hiện mười mấy cái lỗ đen to.

“Khà khà, Tăng Lữ của Thiên Hải Quốc triệu hồi ma thú rồi.” Sở Thiên cười, “Ta không muốn thương vong quá nhiều. Bội Kỳ, đám ma thú khốn kiếp này giao cho ngươi!”

“Tuân mệnh!”

Bội Kỳ và ba nghìn Vong Linh Thánh Kỳ Sĩ xông về phía các ma thú vừa được gọi đến. Mấy loại này chưa cần họ phải xuất động tọa kỵ.

Sở Thiên nheo mắt cười, hẳn để Bội Kỳ ra trận không chỉ là để giảm bớt thương vong.

Tập trung Thần Lực vào đôi mắt, Sở Thiên nhìn về Thiết Kỳ Khải Tắt và Vong Linh Thánh Kỳ Sĩ!

Cuộc chiến vẫn tiếp tục, mép Sở Thiên thì càng ngày nhếch lên cao.

“Khốn kiếp, thì ra là vậy!”

Tuy không hiểu từng chi tiết nhưng Sở Thiên vẫn nhìn ra chiến pháp của Thiết Kỳ Khải Tắt, đã biết bí mật càng đánh càng mạnh của chúng.

Dù là Thiết Kỳ bình thường hay Vong Linh Thánh Kỳ Sĩ thì uy lực của chúng chỉ ở một chữ - chinh tề!

Dù đối thủ có bao nhiêu quân thì chúng lúc nào cũng phân vãi người thành một tổ, vài người cùng xuất đao, cùng phòng ngự! Mỗi người lại có một chút Thần Lực, đội nào động tác càng đều nhau, càng chinh tề thì uy lực càng lớn!

“Tất cả đều tu luyện cùng một loại Thần Kỹ, cộng thêm động tác đều nhau, điều chỉnh Thần Lực yếu trên mỗi người về cùng một tần số hợp lại làm một. Hà hà, chiến pháp của Thiết Kỵ Khải Tắt thì ra là Hợp Thể Thần Kỹ!” Sở Thiên lẩm bẩm một mình, “Chẳng trách chúng càng đánh càng mạnh. Khốn kiếp, cái gì mà giết trăm vạn tên địch có thể giết cả Thần? Phải nói là, càng tham gia chiến đấu nhiều, phối hợp càng ăn ý, động tác cũng ngày càng đều hơn! Hừ, độ khớp của tần số Thần Lực ngày càng cao, uy lực của sức tấn công hợp thể cũng ngày mạnh!”

“Điện hạ nói gì vậy?” Mã Khoa Lý không hiểu những danh từ kỳ quặc phát ra từ miệng Sở Thiên.

“Ta đã biết vì sao Thiết Kỵ Khải Tắt nhất định phải dùng độc giác mã làm tọa kỵ!”

“Không phải vì chúng miễn dịch ma pháp sao?”

“Miễn dịch ma pháp chỉ là tấm bình phong gạt người, nguyên nhân thật sự là vì độc giác mã không có ma pháp ba động, không ảnh hưởng đến sự phối hợp Thần Lực!” Sở Thiên cười, “Người vẫn chưa hiểu à? Hắc hắc, vậy thì thôi!”

“Ài~~ Lô Địch Tam Thế ơi!” Sở Thiên thở dài. Nguyên nhân tại sao thì chỉ có mình hắn biết.

Vong Linh Thánh Kỵ Sĩ của Bội Kỳ có thể chống cự lại được Thần Lực tầng thứ ba là vì mỗi ngày họ đều chiến đấu cùng nhau, sự phối hợp đã đạt đến cảnh giới hoàn mỹ, vì thế mỗi lần tấn công không phải chỉ một người giương đao mà là cùng lúc ba nghìn người, hơn nữa vì tần số tương đồng nên sức mạnh được nâng cao lên gấp bội!

Sở Thiên đang than thở về sự nghi ngờ trong lòng Lô Địch Tam Thế. Nếu như hắn không lo tướng lĩnh có binh lính trong tay sẽ tạo phản nên mỗi nửa năm lại điều chỉnh biên chế thì đại lục có lẽ đã thống nhất lâu rồi.

“Điện hạ, vừa nhận được chiến báo nơi tiền phương!” một vị tướng phi ngựa đến chỗ Sở Thiên, “Quân Thiết Kỵ đã phá vỡ hàng phòng ngự trên bờ biển Thiên Hải. Xin điện hạ cho chỉ thị, có tiếp tục tấn công không?”

Sở Thiên nhìn Mã Khoa Lý, hắn gật đầu, Sở Thiên nói: “Mã Khoa Lý nguyên soái, việc còn lại giao cho người!”

Nói xong, Sở Thiên bay trở lại đại doanh của mình. Ở đó còn có một tình địch đang chờ hắn xử lý.

“Tiểu thư Tiểu Bạch, nàng... nàng tuyệt tình quá!”

Vừa vào cửa Sở Thiên đã nghe thấy tiếng than thở của Cách Lạp Tư. Tiểu Bạch thì đang chỉ huy mấy con chuột biến dị ngược đãi Lan Nguyệt Thú đáng thương!

“Tiểu bảo bối cũng đã man quá đấy!” Sở Thiên há hốc mồm, “Sao lại bôi mật ong lên người hắn thế kia? Mà bôi thì bôi, sao còn bôi lũ chuột liếm?”

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch cười ngượng, giấu hũ mật ong ra sau lưng, rồi nhảy vào lòng Sở Thiên liếm tai hắn.

“Không phải chàng dạy hư tiểu bảo bối sao?!” Chu Lệ Á than thở.

“Ta đâu có dạy nó mấy cái này!”

Nhìn bộ dạng sống không bằng chết của Cách Lạp Tư, Sở Thiên lạnh người, mong là Tiểu Bạch sau này không dùng chiêu này với lão tử...

“Thôi được rồi, lau sạch cho Cách Lạp Tư đi đã!” Sở Thiên nói rồi vỗ lên người Tiểu Bạch, “Định xử lý hắn thế nào? Giết không?”

“Gâu!” Tiểu Bạch lắc đầu lia lịa.

“Hay là thả?” Sở Thiên lại hỏi.

“Gâu~~~” Tiểu Bạch chân chừ một chút rồi lại lắc đầu.

“Vậy thì làm thế nào?”

Tiểu Bạch cười ngọt ngào, nhảy khỏi tay Sở Thiên rồi đẩy hũ mật ong cho Sở Thiên — Tùy người!

Sở Thiên cười, “Cách Lạp Tư, ngươi muốn ta xử lý thế nào?”

“Ta thua, nhưng đáng được có thể diện của quý tộc!” Cách Lạp Tư giận dữ, “Ta muốn được hưởng đãi ngộ đối với Bá Tước!”

“Quý tộc? Ha ha ha!” Sở Thiên sáng mắt lên, “Người đâu, đưa hắn đến Chiến Phù Doanh, tiếp đãi hắn theo tiêu chuẩn Bá Tước đế quốc!”

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch chết sững, mở to mắt nhìn Sở Thiên — tướng công à, làm ơn đi, có nhầm không vậy? Tên tiểu tử này quấy rối lão bà mà còn tiếp đãi hắn với tiêu chuẩn Bá Tước ư?

“Ngươi là quý tộc không phải sao?” Sở Thiên nheo mắt cười, cười gian, cực kỳ gian.

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch chợt hiểu ra, cười cũng gian tà như vậy.

.....

Những chuyện sau đó thì có thể coi là thuận buồm xuôi gió.

Thiết Kỳ Khải Tắt vốn không gì có thể cản nổi, cộng thêm Kim Cương vác đại pháo Cẩm Chú, tiểu đội súng cối Cẩm Chú gồm bốn con Hoàng Kim Bửu Mông, còn cả Vong Linh Thánh Kỳ Sĩ, quân đoàn Bồ Lô Trạch chỉ mất mười mấy ngày đã chiếm lĩnh được quá nửa lãnh thổ Thiên Hải Quốc.

Chiến cục thuận lợi như vậy khiến Sở Thiên quên mất lời cảnh cáo của Thánh Nữ Trinh Đức, đích thân dẫn quân đánh đảo Nã Sách.

Trận chiến ngày càng thuận lợi, hai bên còn chưa khai chiến, A Mạt Kỳ đã vớt Thiên Hải Vương ra phía trước trận tiền. Điều tiếp theo không nghĩ cũng biết, sĩ khí quân Thiên Hải Quốc tụt giảm nghiêm trọng, không chiến mà bại, quân đoàn Bồ Lô Trạch bao vây Thiên Hải Vương Thành.

Nhìn mấy chục vạn đại quân của mình giam chân đối thủ trong thành, Sở Thiên cười tít mắt kéo Lô Thác Tư và Thiên Hải Vương ra phía trước.

“Lô Thác Tư, Thiên Hải Quốc thế là hết rồi! Ngươi con muốn gia nhập quân đội Bồ Lô Trạch không?”

Lô Thác Tư nhìn Thiên Hải Vương thân thể tả tơi, cúi đầu cười khổ.

“Ngươi là một tướng tài, cũng là một trung thần, đúng không?” Sở Thiên nheo mắt hỏi.

“Ta nguyện cùng tồn vong với Thiên Hải Quốc!” Lô Thác Tư lạnh lùng nói.

“Tốt, quả nhiên là một trung thần!” Sở Thiên lấy ra Nguyên Soái Bội Kiếm kề lên cổ Thiên Hải Vương, “Nếu không muốn chết thì hãy lệnh cho Nguyên soái hải quân gia nhập Bồ Lô Trạch!”

“Được, được!” Thiên Hải Vương bị Sở Thiên uy hiếp, không ngừng run rẩy, vội vàng nói: “Lô Thác Đức, bản vương lệnh cho ngươi đầu hàng!”

“Bệ hạ...”

Lô Thác Tư tuyệt vọng, nắm đấm bên tay phải bỗng tụ một luồng đầu khí.

Sở Thiên khê cười, “Nếu ngươi muốn tự sát thì Thiên Hải Vương sẽ cùng đi với ngươi.

“Lô Thác Tư, ngươi muốn hại chết bản vương sao?” Thiên Hải Vương hét hoảng, “Đầu hàng, đây là mệnh lệnh!”

Thở dài một tiếng, cuối cùng Lô Thác Tư quỳ xuống trước mặt Sở Thiên.

“Hắc hắc, đi báo cáo với Sát Lâm Na phu nhân đi, cô ấy sẽ sắp xếp...”

“Ông chủ, người này muốn gặp ông chủ!”

Ba Bác Tắt dẫn theo một Tăng Lữ đến bên Sở Thiên.

“Điện hạ, lâu rồi không gặp!” Tăng Lữ đó bỏ mũ xuống, để lộ ra khuôn mặt nhăn nheo.

“Cáp Bọt? Ha ha ha, từ sau Hội nghị y học A Cổ Lạp Sơn, đã năm sáu năm rồi chúng ta chưa gặp nhau!” Sở Thiên nắm lấy tay Cáp Bọt một cách thân thiết, “Nghe nói ngươi là Thiên Hải Quốc Sư, sao lại già thế này?”

“Để chống lại với đại quân của điện hạ, trong một tháng, ta đã sử dụng hơn ba mươi lần thuật triệu hồi. Có thể giữ lại cái mạng này đã là may lắm rồi!” Cáp Bọt nói từ tốn, “Không nói nhiều nữa, ta đến để chuyển lời của Vương Hậu, Thiên Hải Quốc chúng ta chuẩn bị đầu hàng!”

296. Chương 275: Triệu Hồi

“Các ngươi muốn đầu hàng?” Sở Thiên bỗng thả tay Cáp Bọt ra, “Ba Bác Tát, gọi bà chủ ra đây!”

“Bà chủ nào?”

Sở Thiên chỉ Cáp Bọt, “Giờ cần đàm phán, ngươi nói xem nên gọi ai?”

“À, là phu nhân Sát Lâm Na!” Ba Bác Tát đi ra.

“Cáp Bọt, nếu Vương Hậu đã muốn đầu hàng thì ngươi hãy nói chuyện với Vương Phi của ta!” nói rồi, Sở Thiên đi cho Tiểu Bạch uống rượu.

Sát Lâm Na rất nhanh đã có mặt, “Cáp Bọt quốc sư, các ngươi muốn đầu hàng?”

“Đúng thế!” Cáp Bọt tỏ ra rất bình tĩnh.

“Hi hi, chuyện cười này thật buồn cười!” Sát Lâm Na chậm rãi nói, “Đại quân Bồ Lô Trạch đã bao vây Vương Thành, có thể nói Thiên Hải Quốc đã không còn tồn tại nữa. Một quốc gia không tồn tại thì có tư cách gì đầu hàng?”

“Chẳng lẽ các ngươi muốn đuổi cùng giết tận?” Cáp Bọt lạnh lùng.

“Sau khi đầu hàng thì chúng ta không thể tấn công Thiên Hải Quốc nữa đúng không?” Sát Lâm Na cười, “Theo ta được biết thì trong thành các ngươi còn có gần mười vạn đại quân. Trên biển cũng còn lại vài nghìn chiến thuyền. Nếu hôm nay ta chấp nhận cho các ngươi đầu hàng mà tha cho chúng, thì ai có thể đảm bảo ngày mai các ngươi không dùng những người này để phục quốc?”

“Ngươi muốn thế nào?” Cáp Bọt nắm chặt áo choàng, hỏi: “Nói đi, các ngươi có điều kiện gì?”

“Từ giờ Thiên Hải Quốc sẽ là lãnh địa trực thuộc Khải Tát, tiếp tục do Thiên Hải Vương quản lý nhưng việc sắc phong, bãi miễn quan viên và toàn bộ thuế má đều do Khải Tát tiếp quản! Các ngươi phụ trách việc xoa dịu âm lý phản kháng của người dân Thiên Hải Quốc! Ngoài ra, quân đội trong Vương Thành toàn bộ phải điều về Khải Tát rồi giải tán!”

Cáp Bọt mặt không hề biến sắc, “Được. Chỉ cần các ngươi đảm bảo sự tôn nghiêm và đãi ngộ đối với vương thất!”

“Vậy cứ quyết định thế!” Sát Lâm Na cười, “Chính ngọ ngày mai, mời Vương hậu xuất thành đầu hàng!”

Cáp Bọt gật đầu, rồi quay người đi không nói một câu nào.

“Đợi đã!” Sát Lâm Na bỗng gọi Cáp Bọt lại, “Điều kiện cuối cùng, xóa bỏ tín ngưỡng Thiên Thần, từ giờ tín ngưỡng của người Thiên Hải Quốc là nữ thần Sinh Mệnh mà đại diện là Quang Minh Thánh Đồ Phát Lạp Định Nặc!”

“Các ngươi...”

Cáp Bọt mắt trừng trừng giận dữ nhìn Sở Thiên và Sát Lâm Na.

Sát Lâm Na lạnh lùng nói, “Xóa bỏ Thiên Thần, hoặc là đại quân Bồ Lô Trạch sẽ san bằng Vương Thành!”

“Hừ, chúng ta đồng ý!” Cáp Bọt chán nản.

Sát Lâm Na cau mày lại, nói với Sở Thiên: “Cáp Bọt chấp nhận quá nhanh!”

Sở Thiên gục gặc, “Khi ở A Cổ Lạp Sơn ta tận mắt chứng kiến Cáp Bột là cường tín đồ của Thiên Thần! Sự điên cuồng của hắn không hề kém Thánh Đấu Sĩ đối với ta! Người như vậy không thể nào dễ dàng từ bỏ Thiên Thần như thế!”

“Chẳng lẽ chúng có chỗ dựa nào?”

Sở Thiên nghĩ ngợi rồi hét lên: “Đưa Cách Lạp Tư đến đây!”

Những ngày gần đây của Cách Lạp Tư cũng không đến nỗi nào. Ngoài việc hàng ngày bị Tiểu Bạch chỉ huy đám chuột ngược đãi ra thì không có gì không vừa lòng cả.

“Thân Vương các hạ gọi ta đến có việc gì?” Cách Lạp Tư vẫn có phong độ của quý tộc.

“Hà hà, có một chuyện ta thấy rất lạ!” Sở Thiên theo lễ nghi quý tộc, ban cho Cách Lạp Tư ghế ngồi, rồi nói: “Người bị ta bắt mười mấy ngày rồi mà sao phụ thân ngươi không hề đến tìm ta?”

“Chắc là có chuyện khác đang làm phiền lòng phụ thân!”

“Mấy ngày này ngươi sống cũng tốt chứ?” Sở Thiên cười, “Chính ra ta muốn để phụ thân ngươi chuộc ngươi về...”

“Cảm tạ sự tiếp đãi của ngài!” Cách Lạp Tư nghiêm túc, “Cho phép chuộc về kẻ chiến bại, đây chính là cử chỉ của một quý tộc đích thực!”

“Nhưng mà phụ thân ngươi không đến. Vì thế ta quyết định cho ngươi một cơ hội tự chuộc chính mình!” Sở Thiên nheo mắt, “Chỉ cần ngươi nói cho ta là ai đã ủy thác ngươi giết ta?”

“Người đó là bạn của phụ thân ta, ta tuyệt đối không bán đứng bạn bè!”

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch bỗng nhảy đến trước mặt Cách Lạp Tư.

“Tiểu thư Tiểu Bạch nàng muốn làm gì?” Cách Lạp Tư giật mình lùi lại.

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch trợn mắt rồi nhếch mép, giơ một ngón chân giữa lên.

“Tiểu thư Tiểu Bạch, nàng coi thường ta?” Cách Lạp Tư hiểu ý của Tiểu Bạch, nhưng hắn vẫn lắc đầu, “Nàng có thể giết ta, nhưng ta tuyệt đối không bán đứng bạn bè. Vì ta là người thừa kế của gia tộc Lai n Cáp Đặc cao quý!”

Tiểu Bạch và Sở Thiên nhìn nhau, cùng lắc đầu bất lực.

“Đưa hắn ra ngoài!” Sở Thiên phẩy tay, lẩm bẩm: “Chiến tranh sắp kết thúc rồi, Trinh Đức, lời tiên đoán của ngươi vẫn chưa xảy ra!”

Tiếp đó, Sở Thiên nghiêm nghị “Thông báo cho Cáp Bột, địa điểm tiếp nhận đầu hàng chuyển ra bờ biển cách đây ba trăm dặm. Gọi A Mạt Kỳ, La n, Anh Cách Lạp Mỗ, Ba Bác Tát, Kim Cương, Hoàng Kim Bỉ Mông, Sa Khắc, Thánh Đấu Sĩ, và cả Vong Linh Thánh Kỵ Sĩ của Bội Kỳ hãy chuẩn bị sẵn sàng, ngày mai theo ta đi tiếp nhận đầu hàng!”

.....

Chính Ngọ ngày hôm sau, trời đất âm u.

Để đề phòng bất trắc, quan trọng nhất đó là lời cảnh cáo của Thánh Nữ Trinh Đức, lần này Sở Thiên đem theo toàn bộ lực lượng! Hắn không muốn đổ bể tất cả vào phút cuối cùng!

Sau lưng Sở Thiên, là một lực lượng có thể hủy diệt bất cứ quốc gia nào, mây đen chiến tranh cũng không thể không tránh.

Nhưng việc đối diện với chỉ hai người khiến thế trận của Sở Thiên có chút buồn cười.

“Chỉ hai người thôi?” Sở Thiên nheo mắt, đến đầu hàng chỉ có Cáp Bột và Vương Hậu Thiên Hải Quốc!

“Điện hạ, bọn ta đến rồi!” Vương Hậu liếc nhìn trận thế sau lưng Sở Thiên, châm chọc: “Điện hạ thật là cẩn thận!”

“Cẩn tắc vô áy náy!” Sở Thiên cười.

“Vậy sao? Hi hi! Không ngờ, hai tháng trước điện hạ còn dám hóa trang thành Vĩ Tư Đặc một mình vào địch quốc, vậy mà giờ đã nhát gan thế này rồi?”

Vương Hậu cười với Sa Khắc, “Suất ca, Cửa Quý của người có đem theo không?”

“Không, cao nhân không cho ta đem theo!” Sa Khắc ngây ngô trả lời.

“Người biết ta là Vĩ Tư Đặc?” Sở Thiên cười.

“Từ lần đầu tiên gặp người là ta biết rồi.” Vương Hậu nở nụ cười mê hoặc “Một người dù vẻ ngoài có thay đổi như thế nào thì mùi cũng không hề thay đổi.”

Trán Sở Thiên nhăn lại, “Người đã từng ngửi thấy mùi của ta? Ồ, chúng ta gặp nhau chưa nhỉ?”

“Đương nhiên gặp rồi!” Vương Hậu từng bước tiến lại trước mặt Sở Thiên, cười: “Điện hạ có nhớ năm đó ở bờ Tây Hải, điện hạ đã giết cả nhà ta!”

Nói rồi, thân thể Vương Hậu lơ lửng trên không, da mặt bắt đầu thoái hóa, từng sợi tóc dài mượt mà dần dần được thay thế bởi những con rắn độc.

“Mã Cách Lệ, Ma Căn?! Người vẫn chưa chết?! Người mạng lớn đấy!”

“Ai da, ta cũng hết cách, chết cũng không được! Lâu rồi không gặp, thực lực của điện hạ lại tăng lên rồi! Hi hi, khiến người ta trong cung đã nhận ra điện hạ rồi nhưng không dám ra tay! Ừm, chỉ có thể nhờ tình nhân xưa kia, Thác Mã Tư Lai n Cáp Đặc giúp đỡ!”

“Phụ thân của Cách Lạp Tư là người tình cũ của người?” Sở Thiên nhìn bộ dạng nửa người nửa rắn của Mã Cách Lệ rồi chép chép miệng.

“Đúng thế, hắn rất thích ta!” Mã Cách Lệ uốn mình, “Đáng tiếc, hắn thật vô dụng, ngay con trai cũng bị người bắt mất!”

Mã Cách Lệ nháy mắt với Sở Thiên một cái, “Năm đó người ta bị người đánh cho thảm như vậy, hơn nữa Tinh Hạch cũng bị lấy mất! Ai da, mấy năm nay đã tìm không ít người nhưng chúng vừa nghe đối thủ là Phát Lạp Dịch Nặc người là đều sợ chạy mất dép! Thật sâu chết ta đi thôi!”

“Vậy người sao lại thành Vương Hậu của Thiên Hải Quốc?” Sở Thiên cười.

“Còn không phải để phục hồi sức mạnh sao?!” Mã Cách Lệ cười càng quyến rũ, “Sức mạnh của người ta bị phế hết, không cách nào khác đành dùng chút Thần Lực cuối cùng mê hoặc Thiên Hải Vương, bắt hết những người đàn ông cường tráng vào cung, rồi... Hà hà, hút sạch tinh lực của chúng!”

“Ồ, thú vị nhỉ? Thế hiện giờ sức mạnh người đã phục hồi được bao nhiêu rồi?”

“Chưa được một phần ba!” Mã Cách Lệ nhăn nhó, “Không có Tinh Hạch, người bảo người ta làm sao mà hồi phục đây?!”

Lén ra hiệu cho thủ hạ sẵn sàng, Sở Thiên cười: “Không có sức mạnh mà còn dám đến gặp ta?”

“Sao lại không dám? Người ta đẹp thế này người nữ giết sao?” Mã Cách Lệ bồng chĩa phía sau lưng Sở Thiên, “Ủa thủ hạ của người sao căng thẳng vậy? Hi hi, sợ ta giết người sao?”

“Đương nhiên là sợ!” Sở Thiên nheo mắt, “Người có cơ hội để chạy, nhưng người lại đến đây. Hờ hờ, đừng bảo với ta là người đến nộp mạng!”

“Người ta đến nộp mạng thật mà!” Mã Cách Lệ dựa lên vai Cáp Bột, “Người nói có đúng không?”

Cáp Bột cười bình thản, “Đúng thế điện hạ, bọn ta đến nộp mạng!”

Mã Cách Lệ lấy ra từ bên hông một chiếc dao găm, để lên cổ mình, “Có cần người ta chết ngay bây giờ cho người thấy không?”

“Vậy thì xin mời!” Sở Thiên nhếch mép cười: “Ta đảm bảo lần này người không thể hồi sinh!”

“Hi hi, vậy ta chết đây!”

Phập!

Mã Cách Lệ thật sự cắt một đường trên cổ mình.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Sở Thiên chết sững.

“Điện hạ! Ta cũng chết đây!” Cáp Bột cười nhẹ nhõm, rồi bỗng phát nổ!!!

Sở Thiên nhìn hai thi thể nghi ngờ, “Khốn kiếp, chuyện gì vậy?”

Bỗng nhiên, một trận gió đen thổi tới. Hai cái bóng trong suốt bay lên từ hai thi thể.

Ba Bác Tát kinh ngạc: “Ông chủ, đây là vong linh của chúng, nhưng tại sao không xuống địa ngục? Chẳng lẽ chúng không sợ linh hồn bị hủy diệt?”

“Đúng, bọn ta chính là muốn thế đấy!” Cáp Bột cười điên dại, “Chỉ có dùng linh hồn Tăng Lữ cấp chín của ta mới có thể khắc phục điểm yếu của thuật triệu hồi để gọi ra ma thú được chỉ định!”

“Ma thú được chỉ định?” Sở Thiên tái mặt.

“Đúng thế!” vong linh Mã Cách Lệ cười, “Để giết người, người ta dùng linh hồn của chính mình để định vị cho thuật triệu hồi của Cáp Bột đại sư đó!”

Bụp! bụp!!

Sau hai tiếng nổ, linh hồn Cáp Bột và Mã Cách Lệ tiêu tan, biến thành hai làn khói xanh.

Nhưng trong không trung vẫn còn vang lại tiếng cười của Mã Cách Lệ, “Hi hi, Phất Lạp Địch Nặc, người đợi chết đi! Không gian thông đạo đã mở ra rồi. Tiên tổ của ta, Gia Sách Nhĩ Ma Căn, sẽ báo thù cho ta!”

Khốn kiếp! Gia Sách Nhĩ Ma Căn! Ngủ đại ma thú Thượng cổ số một?!

Sở Thiên hét lớn: “Chuẩn bị chiến đấu!”

297. Chương 276: Dũng Mãnh

Ngủ đại ma thú Thượng cổ thì Sở Thiên đã gặp bốn rồi, chúng tuyệt đối không phải loại mà Sở Thiên có thể chống chọi ngang bằng được. Nhưng bốn người này lại xếp dưới Gia Sách Nhĩ Ma Căn!

Bầu trời càng thêm đen tối, Sở Thiên chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh thổi qua lưng mình, những người đứng đằng sau thì sắc mặt vô cùng nặng nề, cái tên Ngủ đại ma thú Thượng cổ quả thật khiến người ta phải khiếp sợ!

“Ba Bác Tát, Kim Cương, Hoàng Kim Bỉ Mông, các người lui lại! Sẵn sàng phóng xuất Cẩm Chú bất cứ lúc nào!” Sở Thiên cố trấn áp nỗi sợ hãi, “La n, A Mạt Kỳ theo ta, Anh Cách Lạp Mỗ phụ trách bảo vệ! Bội Kỳ, Vong Linh Thánh Kỳ Sĩ của người chuẩn bị sẵn sàng chi viện! Thánh Đấu Sĩ, các người ẩn thân đi, không có lệnh của ta không được hiện thân!”

Nháy mắt, Sở Thiên đã bố trí xong trận thế tốt nhất.

Sa Khắc không được giao việc gì, gãi gãi đầu: “Cao nhân ta làm gì?”

“Người cứ tìm chỗ nào ngồi đi!” Sở Thiên giận quá mất khôn nói bừa một câu, lúc này hần hơi hối hận vì đã đem Sa Khắc theo.

“Ồ, ta biết rồi!” Sa Khắc lại chạy ra xa kiếm chỗ ngồi xuống thật.

“Mọi người chú ý, chỉ cần không gian thông đạo mở ra là lập tức tấn công!” Sở Thiên kiểm tra xung quanh, vẫn chưa yên tâm “A Mạt Kỳ, người và ta triển khai Lĩnh Vực trước!”

Thế là có hai thứ ánh sáng vàng nhạt bao phủ lên toàn bộ bờ biển.

“Khốn kiếp, lần này e là phải liều rồi!” Sở Thiên nghiến răng.

“Ông chủ, kẻ phải chết không nhất định là chúng ta đâu!” A Mạt Kỳ nói.

Mây đen trên trời cứ ùn ùn kéo đến, không còn nhìn thấy chút ánh sáng mặt trời nào nữa.

Một phút trôi qua, mây kéo đến dày đặc.

Hai phút trôi qua, mây đen che phủ lên tất cả.

Ba phút trôi qua, mây đen không còn dày đặc nữa.

.....

Mười phút trôi qua, mây đen... tan rồi.

“Khốn kiếp, trời nắng rồi!” Sở Thiên ngẩn người, Gia Sách Nhĩ Ma Căn đâu? Sao còn chưa đến? Không phải là không đến nổi đấy chứ?”

“Ông chủ, xung quanh không có dấu hiệu nào của Thần Lực, cũng không có sự bất thường nào hết!” A Mạt Kỳ cũng chẳng hiểu ra sao nữa, “Chẳng lẽ thuật triệu hồi của Cấp Bậc thất bại?”

“Thất bại? Ừm, có thể lắm!” Sở Thiên nhếch mép, thả lỏng người, “Hừ, phí hoài tinh lực!”

“Ừa, nhiều người quá, các người đang làm gì vậy?”

Bỗng ở đâu ra một bóng dáng màu trắng đi tới từ phía bờ biển.

Phù phù!

Những người có mặt không ai là không thở những hơi thở nặng nề, nhưng lập tức bị một câu nói làm gián đoạn.

“Hi hi, xin tự giới thiệu. Ta là Gia Sách Nhĩ Ma Căn!”

Về mặt A Mạt Kỳ chuyển từ dữ dằn sang ngơ ngẩn. Anh Cách Lạp Mỗ thì bay không nổi nữa mà rơi thẳng xuống đất.

“Bà nội nó chứ, ông chủ, tại sao... tại sao Gia Sách Nhĩ lại là... phụ nữ?”

Bộ y phục trắng hơn tuyết, đôi chân hồng đập trên những ngọn sóng, gương mặt kiều diễm mà con người không thể hình dung nổi, Gia Sách Nhĩ Ma Căn không chỉ là một người phụ nữ mà còn là một tuyệt thế giai nhân không ai sánh được!

“Ông chủ sao vậy?” A Mạt Kỳ là người đầu tiên tỉnh táo trở lại, đẩy đẩy Sở Thiên đang ngẩn người ra, đùa: “Đừng nhìn nữa, nếu không bọn ta không biết ăn nói với bà chủ thế nào đâu!”

“Ăn nói cái đầu người!”

Sở Thiên lấy ra một bức tranh trong nhẫn không gian rồi đối chiếu với Gia Sách Nhĩ.

“Ca ngơ ngẩn thần Sinh Mệnh linh thiêng! Giống hệt y đức!”

Bức tranh đó là của Sa Khắc, người đó lại là Gia Sách Nhĩ Ma Căn đây!

Chẳng lẽ người Sa Khắc thầm thương trộm nhớ lại là Gia Sách Nhĩ Ma Căn? Vậy thân phận của Sa Khắc...

“Ừa? Sao người lại có tranh của ta?” Tuy Gia Sách Nhĩ phảng phất có nét của Mã Cách Lệ nhưng khí chất lại đường hoàng, đoan trang, thánh khiết hơn nhiều.

Sở Thiên giật thót, vội vàng nói: “Nó không phải của ta!”

“Ta không muốn biết nó là của ai!” Gia Sách Nhĩ tối sầm mặt, “Giờ ta vô cùng giận dữ, linh hồn hậu đại của ta nói người đã giết chết tất cả tử tôn của ta!”

“Đúng thế, chúng đều do ta giết!” Sở Thiên biết lúc này lời nói không có ích gì nữa, vẫy tay cho quân bao vây lại, “Linh Vực, Cầm Cố!”

“Long Hoàng Linh Vực? Hừ, chỉ là Thời Gian Cầm Cố thôi sao? Gia Sách Nhĩ lắc đầu cười khê, Năm đó, Lạp Hy Đức cũng không dám dùng chiêu giản đơn này đánh với ta!”

Trong Lĩnh Vực của Sở Thiên mà Gia Sách Nhĩ không hề bị ảnh hưởng, “Người có Thần Lực tầng thứ hai? Vậy được, ta cũng dùng Thần Lực tầng thứ hai!”

Gia Sách Nhĩ nhẹ nhàng thốt ra một chữ: “Hỏa!”

Ầm!

Sở Thiên như bị sét đánh trúng, vội vã thu lại Lĩnh Vực.

“Lửa là nguyên tố cuồng bạo nhất trong trời đất!” Gia Sách Nhĩ chậm rãi tiến về phía Sở Thiên, giọng nói nhẹ nhàng: “Nó có thể thiêu rụi mọi thứ trên thế gian, bao gồm cả nguyên tố thời gian của người!”

“Ông chủ, dễ ta!” A Mạt Kỳ xông lên trước, “Ảnh Hoan!”

Vô số phân thân A Mạt Kỳ xuất hiện.

“Ài~” thở dài một cái, Gia Sách Nhĩ nói: “Số lượng không đồng nghĩa với sức mạnh! Loại phân thân thực thể thể này thì có nhiều nữa cũng vô dụng!”

Gia Sách Nhĩ vẫy vẫy ngón tay trước mặt, “Tốc độ của người rất nhanh. Nhưng có nhanh được bằng ngọn gió nhẹ nhất, thuần khiết nhất không?”

Không biết từ khi nào, một làn gió nhẹ nổi lên, chớp mắt đã biến thành vô số các lưỡi dao gió, cắt các phân thân của A Mạt Kỳ ra thành từng mảnh.

“Tử Thần tại thượng! Nguyên tố Phong Hỏa có thể tu luyện được đến cảnh giới này sao?” Ba Bác Tát ở đằng xa sững người, nhưng nháy mắt đã phản ứng lại ngay, “Kim Cương, Hoàng Kim Bửu Mông, phóng xuất Cẩm Chú!”

“Cẩm Chú?” Gia Sách Nhĩ lại thở dài, một giọt nước tụ lại trên bàn tay, “Nước là sức mạnh thánh khiết nhất nhưng nó cũng có lúc giận dữ...”

Nói rồi giọt nước bỗng to ra, tụ lại trên không trung thành một cái gương nước che phủ bầu trời.

Lúc này, ánh sáng của Cẩm Chú cũng đã đến, nhưng chúng lại không hề do dự mà men theo tấm gương nước kia bắn ngược trở lại.

“Anh Cách Lạp Mỗ!” Sở Thiên hét lên.

Lúc Cẩm Chú phản xạ lại thì Hồn Huyết Long đã di chuyển, dùng thân mình bao lấy ba đường ánh sáng kia.

Bụp!

Cẩm Chú kết thúc, Anh Cách Lạp Mỗ không hề bị một thương tích nào.

“Ủa?” thấy bóng dáng của Anh Cách Lạp Mỗ, Gia Sách Nhĩ do dự một chút, “Tiểu tử, người trông thật giống Long Thần!”

“Nhưng thực lực thì kém xa quá!” Gia Sách Nhĩ vẫy tay lên trời, một đám mây đen kéo đến trên đầu Anh Cách Lạp Mỗ.

“Vì người giống Long Thần nên ta không giết!”

Tiếng sấm sét vang lên, vô số tia sét bao vây lấy Anh Cách Lạp Mỗ, kết thành một cái lưới ánh sáng không cho hắn chuyển động một chút nào.

Sở Thiên lập cập đứng dậy, “Lão tử liều với người, Lĩnh Vực...”

Ầm! Lĩnh Vực của Sở Thiên còn chưa hình thành thì đã bị thiêu rụi.

“Thế mà cũng gọi là Lĩnh Vực sao?” Gia Sách Nhĩ chậm rãi nói: “Người đã có Thần Lực tầng thứ hai lẽ ra phải khống chế được phạm vi của Lĩnh Vực. Nhưng đáng tiếc người căn bản không lợi dụng! Ài~ hai thức đầu tiên của Long Hoàng Lĩnh Vực rất mạnh nhưng ta đã là tầng Thần Lực thứ ba, mọi nguyên tố tự nhiên trong trời đất đều là Lĩnh Vực của ta, không có hạn chế về khoảng cách. Vì thế người mãi mãi không phải đối thủ của ta!”

“Bảo vệ ông chủ!”

Bội Kỳ dẫn Vong Linh Thánh Kỵ Sĩ thúc động Cốt Long ở hông xông về Ma Căn, “Tấn trận, xuất đao!”

Ba nghìn đường Thần Lực hợp lại với cùng một tần số, uy lực tăng vọt! Một lưỡi đao ánh sáng nuốt chửng được cả trời đất chém xuống Gia Sách Nhĩ.

Cuối cùng Gia Sách Nhĩ cũng biến sắc, hai tay để trước ngực, “Thổ, lá chắn!”

Cát trên bờ biển cuộn lên ào ào, như hai con rồng cuộn phía trên đầu Gia Sách Nhĩ, rồi quần lấy lưỡi đao ánh sáng, nuốt chửng từng chút từng chút một.

Cuối cùng, lưỡi đao ánh sáng của Vong Linh Thánh Kỵ Sĩ đã bị chôn vùi dưới cát.

“Phất Lạp Dịch Nặc, ta đã coi thường ngươi rồi!” Gia Sách Nhĩ nói, “Năm đó, Chiến Thần đã để phương pháp huấn luyện Quang Minh Thần Vệ của nữ thần Sinh Mệnh rơi vào tay ngươi. Nhưng đáng tiếc chúng chưa tu luyện được đến đỉnh phong, nếu không thì có lẽ đã đánh bại được ta rồi!”

“Hỏa Diệm, thiêu!!” Gia Sách Nhĩ chủ động tấn công, mục tiêu chính là Vong Linh Thánh Kỵ Sĩ!

“Hợp trận, lá chắn!”

Ba nghìn Vong Linh Thánh Kỵ Sĩ, mỗi người xuất một đao, tạo ra ở phía trước một tấm lá chắn ánh sáng to lớn.

Ngọn lửa và tấm lá chắn va chạm, hai bên triệt tiêu lẫn nhau.

“Các ngươi dùng hết sức rồi phải không?” Gia Sách Nhĩ khẽ cười, “Nhưng ta thì chưa, Lôi Bạo!”

Uỳnh!!

Một tia sét màu tím nổ vang trời, thế trận của Vong Linh Thánh Kỵ Sĩ bị đánh tan, với Bội Kỳ dẫn đầu, ba nghìn người thi nhau ngã khỏi tọa kỵ.

Nhẹ nhàng hít thở mấy cái, Gia Sách Nhĩ vuốt ngực nói: “Khiến ta phải dùng toàn lực, các ngươi bại nhưng cũng vinh quang!”

Sở Thiên nhìn ra xung quanh, chỉ trong khoảng thời gian nói chuyện mà toàn bộ thủ hạ của hắn đã bại hết. Khốn kiếp! Đáng ghét! Lão tử sao lại có đám thủ hạ dần thế chứ? Một người không được thì sao không xông cả lên?

Bỗng Sở Thiên phát hiện La n vẫn đang đứng nghiêm trang ở bên cạnh.

“La Tân, mau ra tay!”

“Á?” La Tân do dự, “Ông nội nói không được đánh phụ nữ...”

“Khốn kiếp, ngươi còn không động thủ cả nhà sẽ chết hết đấy!”

Đẩy gọng kính trên mũi, chồm ngay ngắn cái mũ đầu bếp, La Tân rút ra thanh cự kiếm từ sau lưng, trên người cũng xuất hiện ánh sáng vàng dày đặc.

“Đỡ kiếm!” La Tân xông lên, hai tay cầm kiếm, chém một đường từ dưới lên về phía Gia Sách Nhĩ.

“Đỉnh phong tầng thứ hai? Hi hi, khá thú vị!”

Gia Sách Nhĩ lại dùng đất tạo ra hai con rồng chặn lưỡi kiếm của La Tân.

Nhưng thanh kiếm đã chặt đứt hai con rồng, tiếp tục chém về phía ngực Gia Sách Nhĩ.

“Không thể nào!” Gia Sách Nhĩ thất kinh, quay người né đòn nhưng trên vai đã xuất hiện một vết máu.

Ôm lấy vai, Gia Sách Nhĩ kinh ngạc, “Ngươi chỉ có Thần Lực tầng thứ hai, sao có thể chặt đứt lá chắn tầng thứ ba của ta?”

La Tân lấy chuôi kiếm gõ đầu, “Cái này... ta cũng không biết!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Cuối cùng cũng có người có thể đả thương cái thứ dữ dội đến biến thái này rồi! Sở Thiên thở phào. Tranh thủ cứu A Mạt Kỳ vừa bị đánh ngã. “Thế nào rồi?”

A Mạt Kỳ quệt vết máu ở mép, “Vẫn đánh tiếp được thưa ông chủ!”

“Cao nhân, chân ta tê quá! Không ngồi được nữa!” Sa Khắc đang ngoan ngoãn ngồi ở đằng xa bỗng nhảy lên “Ta muốn đánh nhau!”

Lúc này, La Tân thuận thế giơ tay đâm Gia Sách Nhĩ.

Nhưng không ngờ Gia Sách Nhĩ không hề tránh đòn, do đó mà bị đánh bay ra xa.

“Hi hi!” Gia Sách Nhĩ đứng lên, như không hề nhìn mấy người Sở Thiên mà nhìn trân trân về Sa Khắc.

Gia Sách Nhĩ cười, cười đến thê lương, gương mặt kiêu diễm bỗng chảy dài hai hàng lệ, giọng run rẩy nói với Sa Khắc: “Một vạn năm rồi không gặp... vẫn khỏe chứ?”

298. Chương 277: Sự Dữ Dội Biến Thái

“Chàng... chàng khỏe không?”

Không biết thật sự Gia Sách Nhĩ đã khiến mọi người cảm động thật hay cô ta có loại sức mạnh mê hoặc tinh thần nào đó, nhưng một câu ‘chàng khỏe không?’ dường như đang kể ra nỗi ai oán vạn năm. Nỗi đau khổ, bi ai trong nó khiến ngay cả Sở Thiên đang ở thời khắc sống chết này cũng thấy chua xót.

“Ta rất khỏe!” Sa Khắc căn bản là không hiểu ý của Gia Sách Nhĩ, vẫn ngây ngô nói: “Hàng ngày ta ăn năm bữa cơm, còn có một ngôi nhà to. Đúng rồi, cao nhân còn chuẩn bị cho ta mấy người làm cơm nữa cơ!”

“Chàng thay đổi rồi!”

Gia Sách Nhĩ nhận ra ánh mắt ngây ngô của Sa Khắc, đau lòng vuốt ve khuôn mặt hắn, “Mắt chàng sao thế này? Đây có phải đôi mắt mà năm đó ngay cả Long Thần cũng không dám nhìn thẳng vào không?”

Sa Khắc gãi gãi đầu, “Ta không biết Long Thần!”

“Chàng...”

Gia Sách Nhĩ không nói được tiếp nữa. Khẽ quệt nước mắt, nghẹn ngào nói: “Còn nhớ ngày chúng ta chia tay không?... Chàng bảo ta rằng, chỉ cần chàng còn sống, dù có chống lại cả Thần Tộc chàng cũng nhất định đưa ta về bên chàng!”

“Ta nói thế khi nào?” Sa Khắc ngẩn ra.

“Chàng quên rồi sao?” đôi mắt Gia Sách Nhĩ vừa mới lau khô đã lại ướt rồi.

“Ha ha ha, chàng quên rồi! Quên rồi...” Gia Sách Nhĩ cười mà nghe thật thê lương. Gia Sách Nhĩ cúi mặt xuống lầm bầm: “Chàng từng nói dù có quên tên chính mình cũng không quên ta!”

“Ta đâu có quên tên của mình?” Sa Khắc xua tay, “Cao nhân bắt ta hàng ngày học thuộc mấy lần ấy chứ! Không tin người nghe này, ta tên Sa Khắc, thuộc Bồ Lô Trạch Quang Minh Thánh Điện, đảm nhiệm chức vụ Thống Lĩnh Quang Minh Cẩm Vệ! Kiêm hộ vệ tùy thân Phát Lạp Địch Nặc!”

“Người tên Sa Khắc?” Gia Sách Nhĩ ngẩng đầu lên, quan sát kỹ một lượt, “Không. Ta không nhận nhầm. Chàng không phải tên Sa Khắc!”

“Ta tên Sa Khắc thật mà!”

“Chẳng lẽ chàng quên chính mình thật?” Gia Sách Nhĩ chết sững, “Chàng... chàng còn nhớ ta không?”

Sa Khắc mở to mắt nhìn tới nhìn lui Gia Sách Nhĩ, rồi cười: “Ha ha, ta nhớ rồi, ta biết người!”

Sa Khắc chạy tới trước mặt Sở Thiên, lấy bức tranh trong tay Sở Thiên rồi chạy lại chỗ Gia Sách Nhĩ vẩy vẩy bức tranh “Ta có tranh vẽ người!”

“Quả nhiên chàng không quên ta!” Gia Sách Nhĩ hai tay run rẩy nhận lấy bức tranh, vui đến phát khóc, “Ha ha, quá tốt rồi!”

“Hi hi!” Sa Khắc cười ngây ngô, “Có thể cho ta biết tại sao ta lại có tranh vẽ của người không?”

Hai tay Gia Sách Nhĩ run rẩy, nhìn Sa Khắc một cách khó hiểu.

Sa Khắc nói: “Cái này theo ta lâu lắm rồi, nhưng không nhớ được vì sao lại có nó nữa.”

“Chàng quên rồi!”

Ánh mắt tuyệt vọng của Gia Sách Nhĩ khiến Sa Khắc có chút không nỡ, “Người đợi chút để ta cố nhớ xem...”

“Không cần nữa!” Gia Sách Nhĩ vút mạnh bức tranh xuống đất, rồi lao vào ôm chầm lấy Sa Khắc “Quên hết rồi, ha ha, chàng còn nhớ cảm giác này không? Năm đó chúng ta bắt đầu như thế này đây!”

Một sự dịu dàng chưa từng được trải nghiệm qua bỗng xộc lên não, Sa Khắc hoảng hốt, hét với Sở Thiên: “Cao nhân, làm sao bây giờ?”

Sở Thiên nheo mắt, nghĩ ngợi một lúc lâu, rồi nghiêng rằng nói: “Người nhớ lại cho ta, không nhớ ra được thì không có cơm cho người ăn đâu!”

Sở Thiên đang đánh cược, nếu Sa Khắc thật sự nghĩ ra được điều gì thì hẳn sẽ kể chuyện trước đây mà cứu Sở Thiên một mạng. Nếu không thì những người ở đây e là không ai có thể sống mà quay về! Đương nhiên, vẫn còn một kết quả khác, đó là quan hệ của Sa Khắc và Gia Sách Nhĩ mạnh hơn với Sở Thiên, vậy thì...

“Đúng, chàng mau nhớ lại đi!” Gia Sách Nhĩ không để ý đến Sở Thiên nữa, chỉ dựa chặt vào lòng Sa Khắc nói dịu dàng: “Có cảm giác gì không?”

Sa Khắc ôm lấy đầu, khổ sở suy nghĩ.

Một lúc lâu sau.

Sa Khắc nhăn nhó: “Ta nhớ không ra!”

Nhưng vừa nói xong, Sa Khắc lại chớp chớp mắt, “Có điều cảm giác của ta lạ lắm!”

Mắt Gia Sách Nhĩ sáng bừng, “Cảm giác gì? Chàng nói mau đi!”

Bình!

Gia Sách Nhĩ ngã ra đất, vì Sa Khắc vừa mới đâm vào mặt Gia Sách Nhĩ.

“Hi hi, cảm giác của ta chính là muốn đánh người!”

Nói rồi, Sa Khắc lại giáng một trận mưa quyền xuống Gia Sách Nhĩ.

“Sao chàng lại đánh ta?” Gia Sách Nhĩ ôm mặt, hét lên không cam tâm.

“Không biết, ta chỉ muốn đánh người!” Sa Khắc lấy ra cái rìu từ sau lưng, “Ta còn muốn chém người!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Chẳng nhẽ trước đây Sa Khắc có thù với Gia Sách Nhĩ? Mắt Sở Thiên sáng lên, cơ hội này hẳn sao có thể bỏ qua chứ? “La Tân, A Mạt Kỳ, theo ta lên! Những người khác yếm hoi!”

Cầm Cố, Thuận Lưu, Song Trùng Linh Vực được triển khai, Sở Thiên ném dao phẫu thuật cho A Mạt Kỳ, “Người dùng cái này!”

“Còn ông chủ thì sao?”

“Ta còn có Lưỡi đao Phán Quyết!” Sở Thiên lấy đao ra.

Chớp mắt, đao kiếm thi nhau tấn công Gia Sách Nhĩ, ngoài ra còn có cả rìu của Sa Khắc.

“Phong Hỏa Lôi Thỏ! Nguyên Tố Thiểm!” Gia Sách Nhĩ không hề di chuyển, chỉ hét lên như vậy. Trong phút chốc, màu sắc của trời đất thay đổi, ngay tên thiếu năng ma pháp Sở Thiên cũng cảm nhận được rằng mọi nguyên tố tự nhiên đang bắt đầu dao động!

Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!

Hàng loạt các mảnh vỡ nguyên tố xuất hiện bên cạnh Gia Sách Nhĩ. Ngay sau đó, ba người A Mạt Kỳ, La Tân và Sa Khắc không kịp tránh mà bị nổ bay ra xa.

Chỉ có Sở Thiên vốn nấp sau lưng một phân thân A Mạt Kỳ, lợi dụng sự tăng tốc của Thời Gian Thuận Ưu mà vẫn có thể tiến từng bước khó khăn trong vụ nổ để đến được sau lưng Gia Sách Nhĩ.

“Song Trùng Linh Vực, Thời Gian Thác Vị!”

Thời Gian Thác Vị, một thức phức tạp nhất trong Long Hoàng Linh Vực, mục đích của nó chỉ có một, đó là làm cho thời gian trong não Gia Sách Nhĩ trôi qua nhanh, còn thời gian trong cơ thể dừng lại. Hoặc có thể nói là đưa não Gia Sách Nhĩ đến mấy ngày sau còn thân thể thì ở lại! Từ đó sử dụng Thời Gian Pháp Tắc để khiến thân thể và đầu Gia Sách Nhĩ mỗi cái một nơi!

Ánh sáng của Linh Vực lọt vào mắt, Gia Sách Nhĩ bỗng cười: “Ha ha ha, người rất thông minh! Vừa nói người không sử dụng Thần Lực tầng thứ hai, không ngờ giờ người lại sử dụng Thời Gian Thác vị!”

“Nhưng thật đáng tiếc, Thần Lực của người đối với ta... quá yếu!”

Phụt!

Ánh sáng của Linh Vực bao trùm lên người Gia Sách Nhĩ, rồi dần biến mất, nhưng tất cả chưa dừng lại đó.

Thân thể không đầu của Gia Sách Nhĩ bỗng phát ra một tiếng trầm đục, chiếc cổ vụn vụn mấy cái, rồi lại mọc ra một cái đầu khác!

Rồi thân thể Gia Sách Nhĩ bỗng biến mất.

Khi xuất hiện lại thì Gia Sách Nhĩ đã ở sau lưng Sở Thiên, nhẹ nhàng ấn một cái, Sở Thiên bay ra xa tít.

“Khục khục!” Sở Thiên nằm bò trên đất thổ huyết.

“Lạp Hy Đức có được một hậu duệ thông minh như người quả là vinh hạnh!” Gia Sách Nhĩ từ tốn nói: “Nhưng đáng tiếc, Lạp Hy Đức cũng không phải đối thủ của ta, huống hồ là người? Hà hà, cơ thể ta đã dung hợp với nguyên tố tự nhiên rồi. Trừ phi người hủy hết được tất cả nguyên tố trong trời đất này, không thì người không giết được ta đâu!”

Sở Thiên hoảng sợ thật sự. Đây mới thực sự là thực lực của Ngũ đại ma thú Thượng cổ sao? Lão tử quá bất cẩn rồi. Trước đây thấy Mạch Khăng Tích và Lạp Hy Đức bị trọng thương còn tưởng Ngũ đại ma thú Thượng cổ chẳng qua cũng chỉ như thế! Ài~

Khốn kiếp! Tại sao Bào Uy Nhĩ không có hứng thú với Gia Sách Nhĩ Ma Căn? Hải Vương của Biển Cầm mà không ra thì lão tử chết chắc rồi!

“Bội Kỳ, bảo vệ ông chủ!” A Mạt Kỳ lại đứng lên, “La Tân, người theo ta!”

Nói rồi A Mạt Kỳ và La Tân cùng chiến đấu với Gia Sách Nhĩ, hoặc nói là chịu đòn!

“Ông chủ!” Bội Kỳ đỡ Sở Thiên đứng dậy, cắn môi nói: “Giờ ta nói cho ông chủ biết bí mật của Thiết Kỳ Khảm Tát!”

“Không cần. Ta biết lâu rồi!” Sở Thiên ngã vào người Bội Kỳ thở dốc.

“Ông chủ biết rồi?” Bội Kỳ vội vàng nói: “Thế thì càng tốt, ta có cách có lẽ sẽ giết được Gia Sách Nhĩ!”

“Nói mau!”

“Sức mạnh của Vong Linh Thánh Kỳ Sĩ chúng ta đến từ Thần Lực cùng tần số của ba nghìn người!” Bội Kỳ nói: “Thần Lực hợp lại của bọn ta vẫn chưa đủ để đánh bại Gia Sách Nhĩ nhưng nếu cộng thêm của ông chủ và A Mạt Kỳ thì sao?”

“Vô ích thôi, ta và A Mạt Kỳ không có cách nào phối hợp với các người được!”

“Người khác không được, vì tần số Thần Lực của họ không giống bọn ta nhưng ông chủ... có thể khống chế thời gian!”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” mắt Sở Thiên sáng trưng, mặc cho trọng thương vội đứng dậy, “Đúng thế, có thể không chế thời gian là có thể không chế tần số Thần Lực!”

“A Mạt Kỳ lại đây! La Tân, ngăn Gia Sách Nhĩ!”

Gọi A Mạt Kỳ lại, Sở Thiên giải thích lại cách của Bội Kỳ một lượt rồi triển khai Linh Vực, “Long Hoàng Linh Vực!”

Tốc độ ra đòn của quân Bội Kỳ chậm, thì tăng tốc thời gian. A Mạt Kỳ nhanh thì giảm tốc độ xuống. Dưới dự thảo tưng của Sở Thiên, động tác của A Mạt Kỳ và Vong Linh Thánh Kỵ Sĩ cuối cùng cũng thống nhất, không lệch một ly!

“Tấn trận! Xuất đao!”

Màu trắng, màu vàng, đao ánh sáng không ngừng đổi màu, cuối cùng là một màu xanh lục óng ánh, thậm chí còn có chút màu đỏ riêng biệt hiếm có của tầng Thần Lực thứ tư.

“La Tân! Tránh ra!”

Uỳnh!!

Lưỡi đao tạo bởi Thần Lực bổ xuống Gia Sách Nhĩ.

Không phát ra một lời nào, Ma Căn đứng đầu Ngũ đại ma thú Thượng cổ ngã xuống.

Lúc này, Sa Khắc ban nãy bị bắn ra xa cũng đã chạy về, giận dữ: “Người dám đánh ta? Ta dám chết người!”

Bịch bịch!

Sa Khắc căn bản không hiểu thế nào là thương hoa tiếc ngọc, cái chân thô kệch dẫm túi bụi lên người Gia Sách Nhĩ.

“Chàng cũng muốn giết ta sao?” Gia Sách Nhĩ đang nằm dưới đất vẫn chưa chết, tuyệt vọng khóc: “Vừa rồi ta đã nể tình chàng mà nương tay, nhưng không ngờ chàng lại muốn giết ta... Ha ha!”

“Nếu chàng đã tuyệt tình như vậy, được thôi!” Gia Sách Nhĩ chậm rãi đứng dậy, “Cho các người chiêm ngưỡng sức mạnh thật sự của ta!”

.....

Ở Biển Cấm.

Sa Lỗ nghiêm trang bước vào một tòa cung điện nguy nga, quỳ xuống trước một bóng dáng cô đơn trên ngai vàng, “Bệ hạ, trên đại lục lại xuất hiện hai luồng Thần Lực tầng thứ ba!”

“Thôi! Cái yếu hơn có lẽ do nhiều người hợp lực lại mới thành, còn cái kia...”

Giọng nói uy nghiêm bỗng có chút kỳ quái, “Cái kia là của Gia Sách Nhĩ Ma Căn!”

“Gia Sách Nhĩ?!” sắc mặt Sa Lỗ cũng trở nên kỳ quái, lẩm bẩm, “Ai lại có hứng thú gây chuyện với tên biến thái đó thế nhỉ?”

299. Chương 278: Tên Biến Thái Dũng Mạnh

“Ài~” Gia Sách Nhĩ thở dài, buồn bã nhìn Sa Khắc, “Chàng yên tâm, giết chàng xong ta sẽ đi theo chàng!”

Sở Thiên nheo mắt, vừa rồi Gia Sách Nhĩ vẫn chưa dùng toàn lực sao? Vậy được, giờ mình chỉ còn một cách duy nhất.

Tranh thủ thời gian Gia Sách Nhĩ nói chuyện với Sa Khắc, Sở Thiên vẫy tay với thủ hạ, hét lên: “Huynh đệ, lui!”

Dứt lời, Sở Thiên liên tiếp phóng ra hai tầng Thần Lực rồi chạy mất.

“Muốn chạy? Ha ha ha!” Gia Sách Nhĩ bỗng cười.

Bình bình!

Một màu xanh lục bao trùm lấy mặt đất, đám quân Sở Thiên đâm sầm vào nó.

“Chắc chắc, không ai dạy cho ngươi sao?” Gia Sách Nhĩ chậm rãi bước tới chỗ Sở Thiên, “Lĩnh Vực của tầng Thần Lực thứ ba không cần chủ nhân phải chỉ đạo, cũng không bị hạn chế về phạm vi. Hà hà, chỉ cần quanh người ngươi có nguyên tố tự nhiên là ta có thể giết chết ngươi!”

“Cũng có nghĩa là, dù ta ở đâu thì ngươi cũng vẫn có thể giết ta bất cứ lúc nào?” Sở Thiên từ bỏ ý định chạy trốn, đồng thời hiểu ra tại sao ở đại hội ma pháp, Bào Uy Nhĩ ở cách xa hàng vạn dặm mà vẫn có thể lấy đi linh hồn và Thần Lực của Sắt Lâm Na!

“Được rồi, cho các ngươi biết thế nào là sức mạnh thực sự của ta!”

Gia Sách Nhĩ từ từ cúi đầu xuống, cơ thể bắt đầu chuyển động, dường như đang múa điệu múa đẹp nhất trên đại lục vậy!

Dần dần Gia Sách Nhĩ cao lên, cơ thể cũng to ra rất nhiều. Đến khi Gia Sách Nhĩ ngẩng đầu lên thì Sở Thiên chết sững.

Quần áo vẫn là màu trắng ấy, mái tóc dài chấm vai, nhưng đôi chân hồng hào kia lại trở nên thô kệch vô cùng.

Xuyên qua lớp quần áo trắng, trên cẳng chân Gia Sách Nhĩ không biết từ lúc nào mà mọc đầy lông, nhìn lên trên một chút, eo thô, ngực phẳng, dưới cằm còn có cả râu!

“Ca ngơy nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Yêu quái!”

Sở Thiên kinh hãi hét lên, rồi nhận ra là gương mặt gân guốc lại trát đầy phấn đang ép sát mặt mình.

“Ngươi nói ai là yêu quái?” Gia Sách Nhĩ tức giận nhìn Sở Thiên. Nhưng... đó lại là cái tức giận nhăn mày lại mà chỉ có phụ nữ mới có.

“Đương nhiên là nói ngươi rồi!” Sở Thiên cười ha ha ha, “Chẳng trách vừa rồi Sa Khắc muốn đánh ngươi. Cái bộ dạng nam chẳng ra nam nữ chẳng ra nữ này, lão tử cũng muốn đánh!”

Sở Thiên vội vàng lùi ra sau, hét to: “La Tân, ngươi chặn hắn! Bội Kỳ chúng ta làm lại lần nữa!”

“Vẫn tiếp tục à? Hi hi!”

Tiếng cười thanh thoát dịu dàng đó nếu được phát ra từ Gia Sách Nhĩ ban nãy thì đúng là một âm thanh mê hoặc. Nhưng giờ nó lại được phát ra từ một Gia Sách Nhĩ thô kệch này thật có khiến người ta buồn nôn!

“Có biết tại sao ta lại biến ra cái hình dạng này không?” hai tay Gia Sách Nhĩ phát ra hai quả cầu ánh sáng, một trắng một đen, “Vì khi người ta ở hình dạng này mới có thể hoàn toàn điều khiển được mọi nguyên tố tự nhiên! Bao gồm Quang Minh và Hắc Ám!”

Dứt lời, hai ánh sáng đó, một bắn về La Tân, một bay về Sở Thiên.

“Ya!”

La Tân hét lên một tiếng, gơ thanh cự kiếm chắn trước ngực chặn lại quả cầu ánh sáng màu đen nhưng hai tay thì bắt đầu bị thối rữa!

“Hắc Ám Hủ Thực?!” Ba Bác Tát ở đằng xa sững người, một lúc sau mới hét to: “La Tân, sức mạnh này sẽ chuyển đổi mọi nguyên tố trên người ngươi thành nguyên tố Hắc Ám. Mau nghĩ cách đi, nếu không ngươi sẽ thành cái xác đấy!”

La Tân giật mình, không quan tâm đến thứ khác nữa, ngồi khoanh chân lại bắt đầu đào thải nguyên tố Hắc Ám!

Thứ ánh sáng tấn công Sở Thiên là nguyên tố hệ Quang hệ. Tuy thiếu năng ma pháp nhưng hắn biết sức mạnh Quang Minh mạnh như vậy có thể loại bỏ sạch mọi sinh vật! Hoặc có thể nói là làm bốc hơi mọi vật!

Nhưng, dù có đánh trúng Sở Thiên nhưng lại không có một vết thương nào!

“Sảng khoái!”

Toàn thân tắm trong thứ ánh sáng dịu nhẹ, Sở Thiên cảm thấy dễ chịu lạ lùng, hét lớn: “Gia Sách Nhĩ, còn không thêm nữa đi!”

“Cái gì? Người không sợ nguyên tố Quang hệ?” Gia Sách Nhĩ kinh ngạc, rồi lại bắn thêm một quả cầu nữa.

“Chắc chắc, sảng khoái quá!” Sở Thiên cười hề hề, “Lão tử là Quang Minh Thánh Đồ, có sự bảo hộ của nữ thần Sinh Mệnh tỷ tỷ, ha ha, sức mạnh Quang Minh của người không làm gì được ta đâu!”

“Hừ, nữ thần Sinh Mệnh Ái Lệ Ti chết lâu rồi!” Gia Sách Nhĩ không tin, lại làm thêm một quả cầu nữa.

Tuy Sở Thiên đang đấu khẩu với Gia Sách Nhĩ nhưng tay không hề nhàn rỗi mà tranh thủ hoàn thành việc thúc đẩy Linh Vực dao trận của Vong Linh Thánh Kỳ Sĩ.

“Tấn trận, Hợp dao!”

Lưỡi dao ánh sáng lại xuất hiện.

Lúc này, La Tân đã loại bỏ được hết nguyên tố Hắc Âm, thấy Gia Sách Nhĩ vẫn đang kinh ngạc về sức mạnh Quang Minh, liền nhún người bay đến sau lưng Bội Kỳ, “Tính ta vào nữa!”

Bỗng chốc, lưỡi dao trên không trung biến thành màu đỏ.

“Thần Lực tầng thứ tư?” sắc mặt Gia Sách Nhĩ tái lại.

Bỗng thân hình Gia Sách Nhĩ phình to ra, ở thời điểm sống chết này, chỉ có dùng hình dạng thật mới có thể chống đỡ được với Thần Lực tầng thứ tư.

Sương mù ngập tràn, mờ hồ, Sở Thiên nhìn thấy hai bóng đen “Linh Vực – Phục Chế!”

Trong không trung bỗng xuất hiện một lưỡi dao ánh sáng, cũng là màu đỏ.

Uỳnh!

Hai lưỡi dao tạo bởi Thần Lực va chạm gây nên một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Một lúc lâu sau, sương mù tan ra, trên bờ biển chỉ còn lại những tiếng thở khan.

“Khốn kiếp, lưỡi dao kia là ai tạo ra vậy?” Sở Thiên hỏi, hẩn nhìn rõ ràng lưỡi dao không hề đánh trúng Gia Sách Nhĩ.

“Hi hi, đương nhiên là người ta đây rồi!” giọng nói Gia Sách Nhĩ lại vang lên, nhưng lần này lại phát ra từ trên không trung.

Sở Thiên ngẩng đầu lên, ngay phía trên đầu là hai cái bóng đen.

Ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Khốn kiếp! Biến thái! Không, quái vật biến thái!

Hình dáng vốn có của Gia Sách Nhĩ là một con rắn hai đầu, nhưng hai cái đầu ấy chưa đủ làm Sở Thiên kinh ngạc. Điều khiến vị bác sỹ thú y này kinh ngạc chính là một con rắn hai đầu lưỡng tính!

“Sao, người ta không đẹp sao?” hai cái đầu cùng mở mồm, chứng minh chúng đều được điều khiển bởi một ý chí, không phải bị tinh thần phân liệt.

“Trông anh bạn nhỏ cũng không tồi nhỉ? Hi hi, người thích ta là ai, nam hay nữ? Ừm, hay là cả hai đều thích?”

Nói rồi, Gia Sách Nhĩ ngoảnh đầu nhìn Sa Khắc đang đứng sờ.

“Đẹp, đẹp lắm!” Sở Thiên nói mà thấy lợm giọng. Khốn kiếp! Không lẽ nó lưỡng tính?! Gia Sách Nhĩ không chỉ là yêu quái mà còn là một yêu quái biến thái!

Tuy là hình dạng rắn nhưng nét biểu cảm trên hai gương mặt của Gia Sách Nhĩ lại có thể khiến người khác dễ dàng nhận ra cái nào là đực, cái nào là cái.

“Srrrr, anh bạn nhỏ, đã mấy nghìn năm nay ta không dùng hình dạng thật để đánh nhau rồi. Không biết chiêu đó còn nhuần nhuyễn không?!”

Nói rồi, hai đầu của Gia Sách Nhĩ quần lấy nhau, người bình thường không biết hắn đang làm gì nhưng bác sỹ thú y Sở Thiên thì biết. Con dâm xà này ngay giữa thanh thiên bạch nhật lại đi làm cái chuyện để nổi dôi tông đường.

“Chết tiệt, giở trò lưu manh hả?”

Sở Thiên chửi rồi hét: “Bội Kỳ, chúng ta làm lại!”

Lúc này Sở Thiên hiểu lại sao Bào Uy Nhĩ không có hứng thú gì với Gia Sách Nhĩ. Lý do là một khi chúng quyết đấu thì khó lòng mà không lan truyền một tin nói là đường đường là tuyệt đại bá chủ Bào Uy Nhĩ, đại lục đệ nhất cao thủ, uy lâm tứ hải lại đi thích nhìn một yêu quái tự sinh sản!

“Chẳng trách mà Bào Uy Nhĩ không hứng thú với người, khốn kiếp, đồ biến thái người...”

Tốc độ sinh đẻ của Gia Sách Nhĩ cực kỳ nhanh, Sở Thiên còn chưa chửi xong, đao trận của Bội Kỳ còn chưa thành hình mà đã có một con Gia Sách Nhĩ con xuất hiện

Ngay sau đó, con Gia Sách Nhĩ con lại bắt đầu chuyện kia. Còn Gia Sách Nhĩ thì chậm rãi tách hai cái đầu ra, trừng mắt nhìn Sở Thiên, “Anh bạn nhỏ biết Bào Uy Nhĩ?”

“Hỏi thừa, đương nhiên lão tử biết!”

Sở Thiên sẵn sàng đấu khẩu với Gia Sách Nhĩ vì hắn muốn giành thời gian cho Bội Kỳ chuẩn bị đao trận, “Lão tử biết rất rõ Bào Uy Nhĩ, Lão tử còn biết vì yêu quái biến thái nhà người muốn tự sinh sản nên Bào Uy Nhĩ mới không có hứng thú đánh nhau với người!”

“Hi hi, anh bạn nhỏ nói láo!” hai cái đầu Gia Sách Nhĩ lắc lắc, cười: “Bào Uy Nhĩ không phải không có hứng thú đấu với ta mà là không dám gặp!”

“Ồ, tại sao vậy?” Sở Thiên nheo mắt hỏi.

“Vì năm đó bọn ta đã đánh cược.” Gia Sách Nhĩ say sưa nói: “Ta có một quy tắc, nếu ai thắng ta nhưng không giết được ta thì ta sẽ kết hôn với người đó. Hi hi, nếu không ta quấy rầy hắn đến chết! Tuy Bào Uy Nhĩ có thể đánh bại ta nhưng lại không tiêu hủy được nguyên tố tự nhiên, cũng là không giết được ta rồi!”

“Bào Uy Nhĩ cũng không giết được người?” Sở Thiên giật mình, “Hừ, vậy thì thử cái này xem sao!”

“Tấn trận, xuất đao!” đao trận có cả Thần Lực của A Mạt Kỳ và La Tân cuối cùng cũng hoàn thành!

Vẫn là lưỡi đao ánh sáng Thần Lực tầng thứ tư, nhưng lần này Gia Sách Nhĩ lại vô cùng ung dung.

“Phục Chế!”

Gia Sách Nhĩ nhìn chằm chằm vào lưỡi đao, hai đầu lắc lắc phát ra một lưỡi đao giống như của Bội Kỳ.

Uỳnh!!

Hai lưỡi đao vẫn không phân thắng bại. Có điều, lúc này, Gia Sách Nhĩ con vừa ra đời cũng phát ra một lưỡi đao ánh sáng con!

Tuy con Gia Sách Nhĩ đó nhỏ, lưỡi đao cũng không lớn, nhưng thực sự là tầng Thần Lực thứ tư!

“Không hay rồi, mau tránh đi!” Sở Thiên cuống quýt bay lên trên trời.

Sở Thiên nhờ vào Thời Gian Thuận Lưu tránh được đao, nhưng mấy người Bội Kỳ thì không may mắn như vậy!

“Bỏ tọa kỵ! Lá chắn!”

Lúc này thì không ai quan tâm được người khác nữa rồi, La Tân vất vả tránh được, A Mạt Kỳ thì bị cắt mất một phần cơ thể, cố gắng lắm mới bay đi được. Còn về lá chắn của Bội Kỳ thì nát vụn, cũng may tuy quân của Bội Kỳ bị đánh trúng nhưng do có sự chống đỡ của ba nghìn người nên vẫn giữ được mạng.

“Sao ngươi biết chiêu này?” Sở Thiên kinh hồn bất định hỏi.

“Chỉ là hợp thể chiến kỹ của Quang Minh Thần Vệ thôi mà, hi hi, có gì khó học đâu?!”

Gia Sách Nhĩ kiêu ngạo, “So với Không Gian của Mạch Khăng Tích và Thời Gian của Lạp Hy Đức, thì nguyên tố tự nhiên mà ta nắm giữ chỉ là sức mạnh hạ đẳng. Nhưng ngươi có biết tại sao ta đứng đầu Ngũ đại ma thú không?”

“Hi hi!” Gia Sách Nhĩ lại cười, “Vì nguyên tố tự nhiên là nguyên tố cơ bản nhất. Ta có thể dùng nó để tổ hợp thành mọi thứ... Khà khà, chỉ cần cho ta mẫu thôi!”

“Ngươi có thể phục chế Linh Vực của người khác?”

“Hi hi, ngươi nói đúng rồi đấy!” con Gia Sách Nhĩ con bỗng lên tiếng, “Không những chủ thể có thể phục chế mà phân thân ta đây cũng có thể! Vì thế, sức mạnh mà bọn ta phục chế ra còn lớn hơn chủ nhân của chúng!”

“Các ngươi chết chắc rồi!” Gia Sách Nhĩ cười, “Nhưng ta có thể cho ngươi một cơ hội!”

“Cơ hội gì?” Sở Thiên vội hỏi.

“Kết hôn với ta!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Sở Thiên sững sờ.

“Lúc này ta đã nói rồi, đây là quy tắc của ta!” Một cái đầu Gia Sách Nhĩ chỉ vào Sở Thiên, “Ngươi có thể gả cho ta, ừm, còn ma thú của ngươi thì lấy ta đi!”

“Cao nhân, tại sao nó vừa có thể gả cho người khác vừa có thể lấy vợ vậy?” Sa Khắc thắc mắc.

Sở Thiên trừng mắt với Sa Khắc bảo hắn ngậm mồm vào, rồi nói với Gia Sách Nhĩ: “Vậy thì ta thà chết còn hơn!”

Sở Thiên nghĩ bụng, chẳng trách mà thế hệ sau của gia tộc Ma Căn đều là một lũ tạp chủng. Thì ra tổ tiên của chúng thích kết hôn với các loại chủng tộc, với mọi giới tính.

Gia Sách Nhĩ mặt biến sắc, “Hừ, không kết hôn cũng được, ta trực tiếp ăn ngươi cũng có thể có được Linh Vực khổng lồ thời gian của ngươi!”

“Ngươi giao phối với nhiều loại chủng tộc như vậy là để lấy sức mạnh của chúng! Chết tiệt Ngươi quả nhiên là...”

Sở Thiên còn chưa nói xong thì cái mồm máu me của Gia Sách Nhĩ đã sắp tới rồi, còn Gia Sách Nhĩ con thì đang quần lấy La Tân.

Đánh đến lúc này, Ba Bác Tát, Kim Cương, còn cả Hoàng kim Bể Mông đã bị mất hết sức mạnh ngay hiệp đầu. A Mạt Kỳ, Bội Kỳ thì trọng thương, La Tân chỉ có thể bảo vệ chính mình, còn Anh Cách Lạp Mỗ thì bị cầm cổ không di chuyển nổi nửa bước. Do đó mà giờ Sở Thiên chỉ có thể dựa vào chính mình thôi.

Khốn kiếp, ai có thể cứu lão tử đây? Vừa ôm đầu, Sở Thiên vừa ai oán, lần này thế là hết!!

Đợi đã, Sở Thiên bỗng cảm thấy mình quên mất cái gì đó. Mắt bỗng sáng rực, hét lên: “Thánh Đấu Sĩ, chết tiệt các ngươi còn không mau ra cứu bốn Thần Hoàng?!”

“Thần Hoàng? Ha ha ha ha...” Gia Sách Nhĩ phì cười, “Ngươi nói ngươi là Tư Đặc n miện hạ? Hoang đường, Thần Hoàng miện hạ là ai chứ? Năm đó Ngũ đại ma thú đến tư cách gặp mặt Thần Hoàng cũng không có, ngươi lại dám...”

Đột nhiên, Gia Sách Nhĩ ngậm mồm lại, hai đầu rời khỏi Sở Thiên, vì hắn, hoặc là ả đã cảm nhận được một sức mạnh trong truyền thuyết!

“Quang vinh của Chân Thần do chúng ta bảo vệ!”

Mười hai Thánh Đấu Sĩ xếp theo vị trí của các đảo Thanh Đồng đang quỳ sụp dưới chân Sở Thiên.

“Sao giờ mới xuất hiện? Lúc này làm cái gì hả?” Sở Thiên gằn giọng.

Các Thánh Đấu Sĩ run rẩy, mồ hôi túa ra, Bái Nạp Mỗ giọng run run: “Chân Thần, thần dụ vừa rồi của ngài là... là không có mệnh lệnh của người không được hiện thân...”

Sở Thiên vỗ mạnh trán một cái, vừa rồi liên tục các thời khắc sinh tử, còn đâu thời gian mà nghĩ tới Thánh Đấu Sĩ?!

“Cuồng tín đồ cũng không nhất định là chuyện tốt!”

Lầm bầm một câu rồi Sở Thiên chỉ Gia Sách Nhĩ, “Giết hắn đi! Giết chết hắn ta sẽ thăng cấp cho các người lên Bạch Ngân Thánh Đấu Sĩ! Mau đi đi, quang vinh của bốn Thần Hoàng giao cho các người!”

Bạch Ngân Thánh Đấu Sĩ không có sức hấp dẫn gì hết, nhưng câu “vinh quang của bốn Thần Hoàng giao cho người” lại vô cùng kích thích các Thánh Đấu Sĩ!

Hai mắt rực đỏ, Bái Nạp Mỗ ngửa mặt lên trời hét lớn: “Các huynh đệ đã nghe thấy chưa? Chân Thần giao cho chúng ta sứ mệnh thần thánh nhất! Vì Chân Thần, chúng ta xông lên!”

“Vì Chân Thần!!!” Thánh Đấu Sĩ hùng hùng khí thế, mười hai bóng người liều mạng xông về Gia Sách Nhĩ.

Chăm chú nhìn một lúc, Gia Sách Nhĩ thở phào, sức mạnh của mười hai tên này quá yếu. Có điều trong sự yếu ớt này không hiểu tại sao lại mang một chút... khủng bố! Thực sự là khủng bố!

Gia Sách Nhĩ cười nhạt, quất đuôi một cái.

Phập! Phập! Phập!...

Chỉ chớp mắt, mười hai Thánh Đấu Sĩ đều bị đánh ngã.

“Khốn kiếp, xem ra kích thích còn chưa đủ!” Sở Thiên cuống lên, vội lại gần Bái Nạp Mỗ.

Bái Nạp Mỗ thở nặng nhọc, tuyệt vọng nói: “Chân Thần, chúng con vô dụng...”

“Cầm lấy!”

Với tia hy vọng cuối cùng, Sở Thiên không do dự mà đưa cho Bái Nạp Mỗ Lưỡi đao Phán Quyết, “Bốn Thần Hoàng trao cho người sức mạnh, hãy cầm lấy Thần Khí của ta giết chết hắn!”

“Thần khí vô thượng!!”

Mười hai Thánh Đấu Sĩ vốn đang cận kề với cái chết bỗng nhảy dựng lên, Bái Nạp Mỗ nước mắt giàn dụa, hét lên xúc động: “Huynh đệ, Chân Thần trao cho chúng ta Thần Khí của người! Còn có gì có thể ngăn chúng ta? Có gì có thể ngăn chúng ta bảo vệ vinh quang của Chân Thần? Vì Chân Thần... Lời than thở của Phát Lạp Dịch Nặc!”

“Các người tìm đến chỗ chết rồi!” Gia Sách Nhĩ cảm nhận thấy nguy hiểm, sức mạnh bỗng chốc tăng lên đến đỉnh điểm.

Lại một luồng ánh sáng trắng mờ ảo, Lời than thở của Phát Lạp Dịch Nặc xuất hiện. Gia Sách Nhĩ cũng phát ra một thứ sức mạnh tương tự, “Phục Chế!”

Thời khắc sinh tử, Sở Thiên và Thánh Đấu Sĩ đều quên mất một việc — Lưỡi đao Phán Quyết... ai cũng có thể sử dụng sao?

“Á!!”

Lưỡi đao Phán quyết lóe lên một tia sáng lạnh băng, tiếp đó là tiếng kêu thảm thiết của mười hai Thánh Đấu Sĩ!

Sở Thiên nhắm tịt mắt, “Khốn kiếp, lão tử quên mất, đó là một thanh yêu đao...”

“Á~~”

Bỗng nhiên, Gia Sách Nhĩ cũng bắt đầu kêu lên, mà còn nghe thảm thiết, thê lương hơn cả Thánh Đấu Sĩ. Nháy mắt, rấn hai đầu ngang ngược vừa rồi trở nên mềm nhũn, đổ ập xuống đất!

“Đây là cái thứ sức mạnh gì vậy? Tại sao lại phản lại chủ nhân!” Gia Sách Nhĩ giãy dụa trong đau đớn, trong lòng vạn phần không cam tâm.

“Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Ha ha ha!” Sở Thiên chỉ vào Gia Sách Nhĩ cười lớn: “Ai bảo ngươi đi phục chế làm gì?”

“Khốn kiếp, ngươi không những là yêu quái mà còn là một yêu quái còn ngu hơn cả lợn! Ha ha ha ha... Ngay cả lực phản hồi của Lưỡi đao Phán Quyết cũng phục chế luôn!”

Sau khi cười đủ rồi, Sở Thiên bỗng nhận thức được rằng các Thánh Đấu Sĩ cũng không dễ chịu gì, vội lấy lại thanh đao. Không biết tại sao mà Thánh Đấu Sĩ chỉ yếu đi chứ không hề bị thương.

Rầm rầm!!

Mười hai Thánh Đấu Sĩ ngã ụp xuống đất. Tuy yếu ớt nhưng nở nụ cười rất hạnh phúc: “Chân Thần, cảm tạ sức mạnh của người, chúng con đã hoàn thành thân dụ của người rồi...”

“Khụ khụ!” Gia Sách Nhĩ giãy giụa mấy cái, rồi biến trở lại thành tuyệt sắc giai nhân. Ầ ầm tay với Sa Khắc, “Ta... ta sắp chết rồi. Ta muốn... muốn chết trong lòng chàng...”

“Làm gì?” Sa Khắc thấy lạnh sống lưng, “Ta không muốn!”

“Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Sở Thiên nheo mắt cười, “Ta có thể để ngươi chết trong lòng Sa Khắc nhưng, ngươi nhất thiết phải đồng ý một điều kiện!”

300. Chương 279: Rắc Rối Sắp Đến

Gia Sách Nhĩ không nói nên lời nữa, chỉ khẽ gật đầu, ý là ta đồng ý mọi điều kiện!

Sở Thiên cười sung sướng, “Vậy được! Ngươi hãy biến về hình dạng vốn có, dùng sức mạnh cuối cùng để đóng băng chính mình!”

Gia Sách Nhĩ làm như lời Sở Thiên nói, biến thành con rắn hai đầu to lớn, nhưng không đóng băng mình lại mà ngẩn ngơ nhìn Sa Khắc.

Không lẽ Gia Sách Nhĩ yêu Sa Khắc của năm đó thật? Hơn nữa lại không phải vì sức mạnh của Sa Khắc? Sở Thiên nghĩ ngợi một lúc rồi hét lên với Sa Khắc, “Ôm mau, nếu không sau này không có cơm ăn đâu!”

“Á, thế thì phải làm sao?”

Sa Khắc cuống lên, cuối cùng hắn vẫn lựa chọn nghe theo tiếng gọi của cái bụng.

“Ta ôm ngươi đây, đừng có mà nhìn ta!” Sa Khắc trời không sợ đất không sợ mà lúc này lại toát mồ hôi lạnh!

So với hai tay của Sa Khắc thì Gia Sách Nhĩ thực sự quá to. Có điều, Sa Khắc chỉ dựa vào Gia Sách Nhĩ tượng trưng thôi cũng đủ khiến cho Gia Sách Nhĩ thấy mãn nguyện.

Rắc rắc!!

Gia Sách Nhĩ biến thành một bức tượng bằng băng!

“Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Cuối cùng cũng kết thúc rồi!” Sở Thiên thở phào, ngã ục ra đất, ngửa mặt lên trời hét: “Còn sống không? Còn thì hét lên một tiếng nào!”

Anh Cách Lạp Mỗ chỉ là bị cầm cố, không bị thương tích gì nên cùng với cái chết của Gia Sách Nhĩ hắn cũng được giải phóng.

Lượn một vòng trên trời, Anh Cách Lạp Mỗ quay lại bên Sở Thiên, “Ông chủ, mọi người đều còn sống. Nhưng tọa kỵ của Vong Linh Thánh Kỳ Sĩ bị hủy hết rồi, A Mạt Kỳ... thì bị mất một chân!”

A Mạt Kỳ lập cập bò dậy, tay vẫn còn giữ một chân của mình, “Ông chủ, có thể nói lại không?”

“Không nổi nổi đâu!” Sở Thiên cười lớn, “Dù có nổi được ta cũng không nổi cho ngươi! Ha ha, cái chân đẩy ngươi đừng dùng nữa!”

A Mạt Kỳ chả hiểu ra sao nữa.

Anh Cách Lạp Mỗ nhìn bức tượng bằng Gia Sách Nhĩ, hình như hiểu được điều gì, “Ông chủ đóng bằng Gia Sách Nhĩ có phải...”

“Đương nhiên là vì cái này!” Sở Thiên vỗ vai A Mạt Kỳ, “Cơ thể của Ngũ đại ma thú Thượng cổ, thể nào hả?”

“Không phải chứ ông chủ?” A Mạt Kỳ khóc không ra nước mắt “Ông chủ đừng có biến ta thành yêu quái chứ!”

“Yên tâm, lão tử cũng không muốn có một yêu quái làm ma sủng đâu!” Sở Thiên chỉ Gia Sách Nhĩ, “Nhìn thấy chưa? Ta đã bảo nó biến thành hình dạng vốn có. Yên tâm, nó to như vậy, chỉ bên đực kia cũng đủ cho ngươi dùng rồi!”

“Ông chủ, ta... ta không muốn biến thành rắn!”

Sở Thiên vỗ vỗ đầu A Mạt Kỳ, cười: “Tiểu tử, còn kén cá chọn canh! Khà khà, có gì mà thuật Thượng cổ Tế Tự của ông chủ ta đây không làm được chứ? Có Thần Lực hỗ trợ, ta sẽ phân chúng thành các tế bào, rồi tổ hợp lại thành hình dạng Lôi Ưng là được!”

Tuy không hiểu tế bào là cái gì nhưng A Mạt Kỳ vẫn thở phào.

Sở Thiên cười với Anh Cách Lạp Mỗ, “Thức thức của ngươi vẫn luôn hy vọng ngươi có sức tấn công phải không?”

Bỗng Anh Cách Lạp Mỗ nhận thấy Sở Thiên cười thật là gian, “Ông chủ định...”

“Khốn kiếp, ngươi cũng muốn kén cá chọn canh hả?” Sở Thiên cười gian tà, “Yên tâm, có kinh nghiệm của Thái Qua Nhĩ lần trước, ông chủ ta sẽ không biến ngươi thành yêu quái đâu!”

Anh Cách Lạp Mỗ vẫn lắc đầu, “Ông chủ tha cho ta đi...”

“Đây là mệnh lệnh!” Sở Thiên nghiêm mặt nói.

“Ngươi xem A Mạt Kỳ dùng thân thể của yêu quái cũng không nói gì, ngươi còn nhiều lời?” Sở Thiên cười: “Tinh hạch tuy có ảnh hưởng nhưng không phân nam nữ, sợ gì chứ? Cơ thể ngươi không thể tu luyện Thần Lực nhưng lại có thể ăn Thần Lực. Loại tinh hạch có khả năng phục chế là thích hợp với ngươi nhất rồi. Ha ha ha!” Nói rồi Sở Thiên cũng bật cười vì óc sáng tạo của mình!

Không để ý đến Anh Cách Lạp Mỗ đang đau khổ trong lòng, Sở Thiên nhắm tính, vì A Mạt Kỳ không có cơ thể tốt nên mới làm chậm trễ việc tu luyện. Giờ trực tiếp đổi thành huyết mạch Thượng cổ, có lẽ sẽ nhanh chóng đột phá được tầng Thần Lực thứ ba! Còn Anh Cách Lạp Mỗ có được tinh hạch tầng thứ ba, cộng thêm việc có thể ăn Thần Lực, hà hà, lão tử sắp có hai ma sủng cấp Thượng cổ rồi!

.....

Trận chiến với Gia Sách Nhĩ Ma Căn tuy rất nguy hiểm nhưng thời gian lại rất ngắn, diễn ra cũng chỉ trong một khắc!

Nằm nghỉ chưa được bao lâu, Tiểu Bạch dẫn đầu đoàn các tướng sĩ Bồ Lô Trạch hùng dũng tiến tới.

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch liếm liếm quanh tai Sở Thiên, rồi nghỉ hoặc nhìn lên không trung.

“Tiểu bảo bối, sao vậy?” Sở Thiên nằm ôm lấy Tiểu Bạch hỏi.

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch lắc đầu, rồi nằm vào lòng Sở Thiên, nhưng không biểu hiện cảm xúc gì.

Vì bác sỹ thú y Sở Thiên tạm thời không di chuyển được, mà tổn thương do Thần Lực gây ra thì người bình thường không thể chữa được, vì thế mà các bệnh nhân lớn nhỏ đành phải khênh về quân doanh!

Mấy ngày sau đó, mười mấy vạn quân Vương Đô như rắn mất đầu, bị đánh bại nhanh chóng. Khải Tát chính thức chiếm lĩnh tất cả quốc thổ Thiên Hải Quốc. Từ đó về sau, trên đại lục chỉ còn một Thiên Hải Quận của đế quốc Khải Tát.

Nửa tháng sau, thương tích của Sở Thiên đã tốt hơn được một chút, các bệnh nhân khác cũng theo đó hồi phục được nhiều.

Hôm nay, đại thần tiếp quản của Khải Tát đã đến. Thiên Hải Quận Thủ tân nhiệm lại chính là tử đảng của Sở đại thiếu gia Lôi Cát.

“Ái chà, lão đại, sao lại bị thương ra nông nỗi này? Chẹp chẹp!” trong phòng bệnh, Lôi Cát nhìn một Sở Thiên người băng bó toàn thân nằm trên giường, “Dựa vào thực lực của lão đại kẻ nào có thể khiến huynh thành ra thế này chứ?”

“Người muốn biết thật hả? Hà hà, những người biết chân tướng đều bị ta diệt khẩu rồi!” Sở Thiên nửa đùa nửa thật

Đối thủ lần này là ai, Sở Thiên chỉ nói cho hai cô vợ ở nhà, với người khác đều giữ bí mật hết!

“Không muốn nói thì thôi!” Lôi Cát để một tờ giấy vào tay Sở Thiên, “Hà hà, Thân Vương các hạ viễn chinh Thiên Hải, mở rộng biên cương vạn lý cho đế quốc, ba nghìn vạn dân, đây chính là món quà chúc mừng của các đại thần đế quốc tặng huynh, họ còn nói...”

“Gâu gâu!”

Tiểu Bạch đang cho Sở Thiên uống thuốc, không để Lôi Cát nói hết đã nhảy lên giật lấy món quà rồi trốn sau lưng Sở Thiên.

Dùng hai chân sau dẫm lên tờ giấy, dùng móng rạch một đường trên đó, vùi đầu vào xem một lượt, rồi cười sung sướng. Sau đó nhanh chóng bỏ vào vòng cổ không gian.

“Lão đại, đệ phát hiện ra một chuyện!” Lôi Cát bỗng nghiêm nghị, “Ta phát hiện... tiểu bảo bối của huynh ngày càng giống một lão bà!”

Nói xong Lôi Cát vội vàng ôm đầu ngồi xuống. Theo kinh nghiệm trước đây thì tiếp theo Tiểu Bạch nhất định sẽ nổi cơn thịnh nộ.

“Gâu gâu!” nhưng ngoài dự đoán, Tiểu Bạch lại không gây rắc rối gì với Lôi Cát mà lại đến bên Sở Thiên hôn một cái vào tai, đổ mặt chui vào dưới gối.

“Không phải chứ?” Lôi Cát hơi choáng, “Tập Nạp Tư tướng quân và Xích Diễm đại nhân đã vậy rồi, không lẽ lão đại và Tiểu Bạch cũng thế?”

Sở Thiên cười hắc hắc, nghĩ bụng, đến khi Tiểu Bạch biến thành mỹ nữ rồi ta nói cho người biết!

Lôi Cát lắc lắc đầu cho tỉnh táo, rồi nói: “Vừa rồi là quà mừng, tiếp là sắc phong!”

Nói rồi, Lôi Cát ném một bản Thần Chỉ xuống cạnh Sở Thiên, “Hắc hắc, cái do mấy lão già Viện văn thư đế quốc viết dài dòng quá đệ không đọc nữa. Nói đơn giản thì từ ngày mai huynh chính là Nhất Đẳng Trấn Quốc Thần Vũ Vương, Thế Tập Vồng Thế, mãi mãi trấn giữ đảo Bồ Lôi Trạch! Ngoài ra, giữ lại biên chế quân đoàn Bồ Lôi Trạch, đổi tên thành Quang Minh quân đoàn, vẫn do huynh quản!”

Lôi Cát lại lôi ra một đồng huân chương, xếp ở trên giường, “Còn nữa, huynh có thêm danh hiệu Đại nguyên soái. Đây là Quân Công Chương do Quân Bộ trao tặng. Khốn kiếp, đến mấy chục cân, nặng chết đệ rồi!”

Sở Thiên nhếch mép.

“Đệ biết lão đại không quan tâm đến mấy cái này, hắc hắc, nhưng nể tình đệ qua sông vượt biển đến đây, huynh có thể giúp tiểu đệ một chuyện không?”

“Nói đi!” Sở Thiên lắc đầu cười khổ.

“Có thể cho đệ mượn vài ma sùng của lão đại huynh không?”

“Người muốn làm gì?”

Lôi Cát nhìn ngồi xuống cạnh Sở Thiên, than vãn: “Lão đại, đệ khổ lắm! Đang yên ổn làm Đại thần tài chính, cách xa nghìn dặm còn tham ô được món to, nhưng ai ngờ đệ nói muốn rèn luyện cho đệ, hạ đệ xuống một cấp làm Quận Thủ của một nơi khỉ ho cò gáy! Chết tiệt! Đến trẻ con cũng biết, một nơi vừa chiếm được thì toàn phản loạn, cả đồng nào là thích khách với bạo dân. Tiểu đệ lại chẳng có thực lực gì, vì thế... hắc hắc!”

“Thôi được rồi, cho người mượn Kim Cương và Hoàng Kim Bì Mông.

“Chỉ năm ma thú cấp tám thôi sao?” Lôi Cát tham lam.

“Sao? Người còn muốn mượn A Mạt Kỳ nữa chắc?” Sở Thiên ngoắc ngoắc ngón tay, ghé sát tai Lôi Cát: “Mấy tên đó đều có vũ khí bí mật của Bồ Lô Trạch, chỉ cần người không gây chuyện với ma thú cấp mười thì không ai làm gì người được đâu!”

“Thật sao?” Lôi Cát mắt sáng lên.

“Đế quốc định xử lý Thiên Hải Quốc thế nào?” Sở Thiên đổi chủ đề.

“Trấn áp, đồng hóa, xoa dịu, vẫn mấy cái cũ thôi!” Lôi Cát bỗng cười thần bí, nói nhỏ: “Ngoài ra còn một chiêu, hơi tàn bạo, nhưng lão đại cũng có lợi!”

“Chiêu gì mà ta lại có lợi?”

Lôi Cát ghé sát vào tai Sở Thiên nói ra ba chữ: “Mã Lệ Liên!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Sở Thiên neho mắt, chiêu này của Lô Dịch Tam Thế quả nhiên đã man. Đem độc phẩm bán như thực phẩm cho người Thiên Hải Quốc. Là người địa cầu, Sở Thiên hiểu rất rõ kiểu buôn bán thuốc độc được nhà nước ủng hộ này có thể hủy hoại một quốc gia đến mức nào!

“Người cẩn thận một chút, việc này trái với đạo lý, nhất định có người không vừa mắt!” Sở Thiên khuyên.

“Đệ cũng biết chiêu này hơi tàn độc, nhưng lũ người Thiên Hải quốc đều không có nhân tính, chúng ta bán độc phẩm cũng là bình thường!” Lôi Cát cười hề hề, “Có ma sùng của lão đại bảo vệ, đệ còn sợ gì?”

Nhìn vẻ bất cần của Lôi Cát, Sở Thiên có dự cảm không lành, buột miệng nói: “Ta có một đội quân bí mật, tên Vong Linh Thánh Kỳ Sĩ, có thể ở lại Thiên Hải huấn luyện, nếu có chuyện gì Kim Cương không giải quyết được thì đến tìm họ!”

“Ha ha ha, lão đại thật quan tâm đệ!”

Lôi Cát cười xong nói: “À đúng rồi, đệ hạ muốn gặp huynh. Có lẽ là muốn huynh giúp đối phó với Lôi Tư rồi!”

“Nói với Lô Dịch Tam Thế, ta không có thời gian!”

“Hả?” Lôi Cát sững người, “Bệ hạ hỏi lý do thì đệ phải nói làm sao?”

“Cứ nói lão tử trốn rồi!”

Đùa gì chứ? A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ sắp thăng cấp tới nơi rồi, lão tử sắp có rắc rối lớn rồi, làm gì có tâm trạng mà đi cướp địa bàn chứ?!

301. Chương 280: Không Gây Sự Được Nhưng Chúng Ta Trốn Được

Trong Quang Minh Thánh Điện đảo Bồ Lô Trạch, gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc vừa thắng lợi trở về, đang căng thẳng họp Hội nghị tuyệt mật của gia tộc.

Chủ đề của cuộc họp chính là làm thế nào để đối phó với đệ nhất cao thủ đại lục, chủ nhân của Biển Cấm với hàng trăm vạn đại quân, Bào Uy Nhĩ!

Nguyên nhân rất đơn giản, A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ nhất thiết phải thăng cấp, nhưng một khi chúng hấp thu sức mạnh của Gia Sách Nhĩ Ma Căn thì nhất định sẽ được Bào Uy Nhĩ mời đi “cọ xát”.

“Tề Bách Lâm, hệ thống phòng ngự Thần Lực tầng thứ ba của đảo thật sự không thể ngăn chặn được trình sát của Bào Uy Nhĩ sao?” dù đã hỏi rất nhiều lần nhưng Sở Thiên vẫn thấy không cam tâm.

Được tham dự hội nghị tối cao của gia tộc, Tề Bách Lâm thấy vô cùng vinh dự, nên không hề để tâm việc Sở Thiên hỏi nhiều, vẫn cung kính trả lời: “Ông chủ, theo công cụ thám trắc Lôi Đạt về ma trận Thần Lực ta mới chế tạo, sức mạnh trong Biển Cấm là vô cùng lớn, thậm chí có thể vượt qua phạm vi mà Lôi Đạt có thể đo lường. Sức mạnh ấy nếu muốn xuyên thủng hàng phòng ngự trên đảo thì rất dễ dàng.”

“Người có cách nào có thể ngăn sức mạnh của Bào Uy Nhĩ không?”

“Xin lỗi ông chủ, cái này...” Tề Bách Lâm do dự hồi lâu, “Sức mạnh của hắn quá lớn, không có tiêu bản thí nghiệm thì làm được là rất khó!”

“Tiêu bản thí nghiệm? Chẳng lẽ người bảo ta bắt Bào Uy Nhĩ cho người làm thí nghiệm?” Sở Thiên bắt đầu nôn nóng.

Tề Bách Lâm vội vàng xua tay, “Không, không, ông chủ, ta không dám!”

“Thôi mà tướng công, chàng cũng rõ thực lực của Bào Uy Nhĩ mà. Không thể trách Tề Bách Lâm được.” Sát Lâm Na vẫy tay cho Tề Bách Lâm ngừng đầu lên, cười: “Không lẽ Địa Tinh tộc các người chưa từng nghiên cứu thứ gì ngăn cản sức mạnh?”

“Địa Tinh tộc chúng ta chỉ có sở trường về trang bị và các công trình ma pháp quy mô lớn...” Tề Bách Lâm cười gượng, nhưng mắt hắn lập tức sáng lên, “Nhưng nghe một người bằng hữu là người lùn nói, người lùn họ vì có được sự hỗ trợ của Thần Công Tượng, từng làm một bộ áo giáp che giấu khí tức. Có lẽ... họ có thể làm được một thứ gì đó ngăn chặn sự trinh sát của Bào Uy Nhĩ.”

“Công tượng giỏi nhất của tộc người lùn là ai?” Sát Lâm Na vội hỏi.

“Tây Cương, nghe nói hắn...”

“Đợi đã!” Sở Thiên vẫy tay, “Người nói người lùn vì có sự hỗ trợ của Thần Công Tượng mới có thể làm được áo giáp đúng không?”

Tề Bách Lâm gật đầu.

Sở Thiên thở dài, “Cách này không cần nghĩ tới nữa, vô dụng thôi!”

Nói rồi, Sở Thiên nhìn A Mạt Kỳ, chết tiệt, Thần Công Tượng đang được chôn ở Thần Mộ bên dưới đảo, mà lại là do Bào Uy Nhĩ giết nữa chứ!

“Xem ra muốn tránh được Bào Uy Nhĩ chỉ còn cách tìm ra những sức mạnh cấp cao hơn thôi!” Sở Thiên cười khổ, “Nhưng trên đại lục thì có ai mạnh hơn Bào Uy Nhĩ chứ?”

“Chân Thần! Tại sao người lại than thở?” Thánh Đẩu Sĩ quỳ sau lưng Sở Thiên, “Chúng con đã thề mãi mãi không để người phải than thở!”

Bái Nạp Mỗ ngừng đầu lên, thắc mắc: “Chân Thần, người đang lo nghĩ việc không có sức mạnh nào mạnh hơn Bào Uy Nhĩ sao? Nhưng người kìa Thần Hoàng mà, sức mạnh của người mạnh hơn Bào Uy Nhĩ rất nhiều!”

Nghe Bái Nạp Mỗ nhắc nhở, Sở Thiên bỗng nhớ ra một chuyện, vội hỏi: “Ta nhớ người từng nói, ba vị trưởng lão của Hắc Ám Thần Điện... ừm, ba tín đồ thành kính nhất của bốn Thần Hoàng, vẫn luôn che giấu sức mạnh. Giờ ta muốn người cho ta biết, tại sao họ có thể giấu sức mạnh trước mặt Giáo Hoàng?”

“Đấy đều là do Chân Thần người ban cho mà!”

Thánh Đẩu Sĩ lại bắt đầu xúc động, “Không chỉ ba vị trưởng lão, ngay chúng con cũng được sự bảo vệ của người! Vì năm đó người ban cho chúng con Thần Khí nên có được sức mạnh chí cao vô thượng! Chỉ cần tu luyện bên cạnh Thần Khí là không ai có thể phát hiện ra chúng con!”

“Thần Khí?” Sở Thiên nheo mắt cười, “Có phải là bao đao của Lưỡi đao Phán quyết?”

Sở Thiên hơi hối hận vì đã trả lại bao đao cho ba lão già đó.

“Đúng vậy, Chân Thần! Chúng con gọi đó là Thánh Trượng Phán Quyết!”

“Thần Phán Quyết chắc là mạnh hơn Bào Uy Nhi? Nhưng tại sao Lưỡi đao Phán quyết không có khả năng ngăn chặn Thần Lực? Thôi, lão tử sẽ thăng cấp cho A Mạt Kỳ bên cạnh bao đao vậy!” Sở Thiên lầm nhấm, rồi ra về Thần Côn: “Các con của ta, thông báo cho các trưởng lão, bổn Thần Hoàng cần Thánh Trượng Phán Quyết!”

“Không!” Sở Thiên lại lắc đầu, hắn vẫn không yên tâm lắm, vì Bồ Lô Trạch quá gần Biển Cấm, “Không cần gọi các trưởng lão đến đây, bổn Thần Hoàng sẽ đích thân đến Giáo Đình!”

“Sắt Lâm Na, chuyện nhà giao cho nàng! Tên Cách Lạp Tư kia nàng tiếp đãi tử tế nhé, nhưng không được thả. Nếu lỡ như cha hắn đến chuộc thì... hắc hắc!”

Sắt Lâm Na khẽ đẩy Sở Thiên một cái, “Thiếp biết rồi, dùng lễ nghi quý tộc moi sạch của hắn!”

Sắt Lâm Na nói tiếp: “Lần này đi Giáo Đình sẽ qua vương quốc Tinh Linh, chàng đem theo An Na đi, cô ấy lâu rồi chưa về nhà!”

.....

Phía Nam đại lục, eo biển Thánh Diệp Qua.

Truyền thuyết nói, rất nhiều năm trước, khi đại lục còn ở thời đại Thượng Cổ, có một nhà hàng hải tên Thánh Diệp Qua được sự bảo vệ của Hải Thần, dẫn đội thuyền của mình đi vòng quanh đại lục. Sau này, nơi xuất phát và đích đến của Thánh Diệp Qua được gọi là eo biển Thánh Diệp Qua. Hai bờ eo biển, phía Bắc là quốc thổ của Tinh Linh vương quốc, các đảo phía Nam là Giáo Đình Thánh Sơn – Đồ Lô Nam Hy!

Sở Thiên hiên ngang ngồi trên thuyền thẳng tiến vùng biển của Lô Tư đế quốc, lên đất liền ở phía bắc eo biển Thánh Diệp Qua.

“Về nhà rồi!” An Na dọc đường trầm tư, giờ nhìn thấy cờ màu xanh lá của Tinh Linh tộc trên bờ biển không kìm được mà nhỏ lệ!

Đưa An Na chiếc khăn, Sở Thiên cười, “An Na, bao nhiêu năm rồi ngươi chưa về nhà?”

An Na nói: “Năm đó ta theo Hách Nhi Hy trưởng lão đi sứ sang Khái Tát, đến giờ đã sắp năm năm rồi!”

“Năm năm rồi?” Sở Thiên trầm ngâm, hắn đến thế giới này cũng đã năm năm rồi...

“Cung nghênh Phất Lạp Dịch Nặc miện hạ!”

Bỗng một cá mập đầu hổ trôi lên khỏi mặt nước, trên mỗi con là một người Tinh Linh tộc có da màu xanh da trời..

“Ông chủ, họ là Hải Tinh Linh, cũng là tỷ muội của ta!” An Na phấn khích vỗ tay, rồi giải thích với Sở Thiên, “Tinh Linh tộc đều tín người nữ thần Tự Nhiên, còn ông chủ là thánh đồ của nữ thần Sinh Mệnh, vì thế ở vương quốc Tinh Linh ông chủ được kính trọng như Quang Minh Chúng Thần!”

Thảo nào họ gọi lão tử là miện hạ? Sở Thiên nheo mắt cười, về mặt Thần Côn cũng vô cùng tiêu chuẩn, “Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Quang Minh Chúng Thần ban phúc cho các người!”

“Cảm tạ miện hạ ban phúc!”

Lúc này, bờ biển đã chật ních người. Dù có rất nhiều Tinh Linh Vệ Binh duy trì trật tự nhưng vẫn khá hỗn loạn. Đặc biệt là sau khi Sở Thiên thay mặt Chúng Thần ban phúc, sự hỗn loạn đã đạt đến mức bùng nổ!

“Cung nghênh miện hạ!” hàng vạn Tinh Linh quỳ phủ một màu xanh mướt lên bờ biển, xem ra họ thực sự coi Sở đại thiếu gia là Thần rồi!

Sở Thiên chậm rãi từ trên thuyền bước xuống.

Một người phụ nữ trung niên Tinh Linh quần áo giản dị vội vã tiến lại, dùng lễ nghi quý tộc đỡ lấy tay trái Sở Thiên.

Sở Thiên khẽ cười, nói với nữ Tinh Linh kia, “Chúng Thần...”

“Bệ hạ!” bỗng An Na kêu lên, vội vã hành lễ với nữ Tinh Linh: “Trưởng nữ An Na của Uy Lợi Tư gia tộc bái kiến bệ hạ!”

“Đây là Tinh Linh Vương?” Sở Thiên khựng lại.

“Ông chủ, đây chính là Phân Lệ bệ hạ!”

“Ai da, sao bệ hạ lại làm việc của kẻ dưới thế này?” Sở Thiên vội vã đỡ Tinh Linh Vương đang cúi người lên.

“Việc này ta nên làm mà!” Phân Lệ cười, “Không có miện hạ giúp đỡ thì Tinh Linh Quốc cũng không có thời khắc được phục hưng, huống hồ ngài là thánh đồ của nữ thần Sinh Mệnh!”

Sở Thiên ngoài mặt thì cười toe toét nhưng trong bụng thầm nhắc nhở mình. Dù sao Tinh Linh Vương cũng là chủ nhân của một chủng tộc, có thể khiến bà ta cúi mình, e là không đơn giản là thể hiện sự tôn trọng và cảm kích.

“Bệ hạ khách khí quá rồi!” Sở Thiên đáp lại, “Lần này ta đến Giáo Đình để tham bái Quang Minh Chúng Thần, tiện đường đưa An Na về thăm nhà. Bệ hạ cần gì phải long trọng thế này?”

“Miện hạ hạ cố đến Tinh Linh Quốc, đây chính là vinh hạnh to lớn của Tinh Linh tộc!”

Tinh Linh Vương sắc mặt không hề thay đổi nhưng Sở Thiên cảm thấy nhịp tim bà ta bắt đầu nhanh hơn.

Quả nhiên, Tinh Linh Vương đổi giọng, ám thị: “Giáo Đình ở trên Thánh Sơn, phía Nam Tinh Linh vương quốc. Chỉ mất mười ngày đường, mời miện hạ ở đây thăm thú mấy ngày! Đợi sau khi ta dọn sạch đường rồi miện hạ đi cũng chưa muộn!”

Sở Thiên cười nhạt trong bụng, nói: “Sao vậy? Đường đến Thánh Sơn có vấn đề gì sao?”

Tinh Linh Vương cố làm ra vẻ do dự, nói: “Thật ra, hai năm nay, xung quanh Thánh Sơn có điều bất thường!”

“Không thể tha thứ được! Người dám lừa gạt Chân Thần!”

Bái Nạp Mỗ xông ra trước mặt Sở Thiên, định tóm Tinh Linh Vương, nhưng bị Sở Thiên cản lại.

“Chân Thần, bà ta gạt người!” Bái Nạp Mỗ tức giận, “Một năm trước ta rời khỏi Giáo Đình, lúc đó Thánh Sơn không có bất cứ vấn đề gì!”

Sở Thiên lạnh lùng nhìn Tinh Linh Vương, “Có chuyện gì muốn cầu xin cứ nói thẳng ra. Nể tình An Na ta sẽ giúp!”

Bị khí thế của Sở Thiên áp đảo đến thở cũng khó khăn, Tinh Linh Vương bối rối, “Thật ra ta nói Thánh Sơn có vấn đề không phải nói dối. Hai năm nay Giáo Đình bỗng nhiên tăng cường cảnh vệ Thánh Sơn, nghiêm cấm bất cứ ai trong vòng một trăm dặm ra vào Thánh Sơn.”

Bái Nạp Mỗ gật đầu, chứng tỏ Tinh Linh Vương nói đúng.

“Đấy mà cũng coi là bất thường?” Sở Thiên nhìn Tinh Linh Vương.

“Không chỉ có vậy!” Tinh Linh Vương vội nói: “Hai năm nay ở quanh Thánh Sơn xuất hiện rất nhiều ma thú mạnh!”

“Chân Thần, Giáo Đình vốn có nhiều ma thú!” Bái Nạp Mỗ quỳ xuống, “Hãy cho phép con tiêu diệt hết đám Tinh Linh lừa gạt Chân Thần này!”

Cảm nhận được sát khí đằng đằng từ người Bái Nạp Mỗ, Tinh Linh Vương hốt hoảng, “Miện hạ, điều bất thường ta nói là nói những ma thú đột nhiên xuất hiện đó! Theo ta biết, chúng không phải tự nhiên!”

“Không phải tự nhiên? Hà hà!” Sở Thiên cười, “Vậy không lẽ là biến dị?”

“Miện hạ thánh minh!” Tinh Linh Vương cũng cười, “Chúng chính là biến dị mà thành!”

302. Chương 281: Ma Thú Biến Dị

Có vấn đề, mắt Sở Thiên nhắm lại, ma thú biến dị không là gì cả, nhưng nơi này đáng để người ta tìm hiểu. Vì đây là Thánh Sơn, nơi cư ngụ của Giáo Đình đã đứng vững trên đại lục này hàng vạn năm nay!

“Ta mệt rồi!” Sở Thiên chậm rãi đến bên cạnh Tinh Linh Vương, “Hôm nay ta sẽ ở nhà của An Na, ngày mai sẽ cùng bàn bạc cụ thể với bộ hạ!”

Gia tộc của An Na là Uy Lợi Tư, là một gia tộc vốn không lớn mạnh, nhưng do quan hệ với An Na nên Uy Lợi Tư đã trở thành đệ nhất hào tộc của Tinh Linh Quốc.

Với Sở Thiên, gia tộc Uy Lợi Tư đương nhiên sẽ tiếp đãi long trọng, Sở Thiên cũng vui vẻ hưởng thụ một bữa cơm Tinh Linh.

Nhưng sau nửa đêm, Sở Thiên lại gọi Bái Nạp Mỗ, “Trước đây Giáo Đình đã từng xuất hiện ma thú biến dị chưa? Có phải họ đang nghiên cứu cái gì đó?”

Bái Nạp Mỗ quỳ nói: “Chân Thần, xin hãy tha thứ cho con không biết gì. Con chưa nghe thấy thông tin đó bao giờ!”

“Có lẽ ba vị trưởng lão sẽ biết.” Bái Nạp Mỗ nói: “Được biết Chân Thần đến, ba vị trưởng lão đi ngày đêm để đến đây, giờ đang ở bên ngoài đợi Thần Dụ.”

“Họ đã đến rồi?” Sở Thiên giật mình, vì hắn không hề cảm nhận được gì hết, “Gọi họ vào đi!”

“Ca ngọی Chân Thần!”

Ba vị lão nhân gia đầu tóc bạc phơ, xúc động quỳ dưới chân, điều này khiến Sở Thiên đặc ý lắng, nhưng về Thần Côn thì vẫn phải có.

“Chào các đứa con trung thành nhất của ta!” Sở Thiên cười hiền từ, hỏi: “Trước tiên ta muốn biết tại sao lúc này ta không cảm nhận được hơi thở của các ngươi? Mà lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, A Mạt Kỳ lại có thể cảm nhận được các ngươi cách xa hàng trăm dặm?”

“Bẩm Chân Thần, lúc đó đã cách Giáo Đình rất xa rồi. Chúng con vì thể hiện lòng tôn kính với người nên không dám che giấu sức mạnh!” vị trưởng lão đứng đầu cung kính nói: “Còn bây giờ đang ở bên trong phạm vi thể lực của Giáo Đình, để không bị phát hiện chúng con đành phải ẩn dấu khí tức!”

“Ồ, nói thế là các ngươi có thể ẩn hơi thở bất cứ lúc nào?” Sở Thiên ngồi nghiêm chỉnh trên chiếc ghế ở chính giữa.

“Đúng vậy thưa Chân Thần! Đây là sức mạnh mà người đã ban cho chúng con! Ca ngọی Chân Thần!” ba vị trưởng lão cộng lại đã hơn một nghìn tuổi rồi, nhưng họ lại thể hiện được sự cuồng nhiệt như của Thánh Đầu Sĩ.

“Chân Thần, Thần Lực Phán Quyết của người chỉ đứng sau sức mạnh của Thần Lực Sáng Thế. Chúng con tu luyện cạnh Thần Khí của người cũng nhận được sự bảo vệ của người! Trừ phi chúng con muốn, nếu không trên đại lục không có loại sức mạnh nào có thể cảm nhận được hơi thở của chúng con!”

Tư Đặc n mạnh vậy sao? Sở Thiên đảo mắt, nói tiếp: “Chuyện ma thú biến dị gần Giáo Đình là thế nào?”

“Năm đó, sau khi chúng con bái kiến Chân Thần, bỗng cảm nhận được một luồng sức mạnh xuất hiện trong Giáo Đình. Nhưng nó ở trong Hắc Ám Thần Điện, chúng con không có cách nào kiểm tra kỹ lưỡng được. Còn ma thú biến dị xuất hiện ngay sau khi có luồng sức mạnh kỳ lạ đó.”

“Hắc Ám Thần Điện sao?” Sở Thiên gục gặc, hỏi: “Ta muốn thăng cấp cho A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ, người có nơi nào kín đáo không?”

“Chân Thần người quên rồi sao?” đại trưởng lão nói: “Trong Hắc Điện có một địa cung do chính tay người xây dựng! Phán Quyết Thần Trượng đang được cất giữ tại đó!”

“Khà khà, bốn Thần Hoàng ngủ quá lâu, nhiều chuyện đều quên rồi!” Sở Thiên nói qua loa, cười: “Mười ngày sau ta sẽ lấy danh nghĩa của nữ thần Sinh Mệnh đến thăm Giáo Đình, các ngươi chuẩn bị đi!”

“Chân Thần an tâm, Thần Dụ của người chính là...”

Bỗng nhiên ba vị trưởng lão không nói nữa, còn Sở Thiên thì nheo mắt cười.

“Ông chủ!” A Mạt Kỳ xông vào, “Ông chủ cảm nhận được không, trong Tinh Linh Quốc xuất hiện một ma thú rất mạnh!”

“Ta đã thấy rồi, hà hà, có lẽ đây là ma thú biến dị mà Tinh Linh Vương nói đến!” Sở Thiên vẫy tay với ba trưởng lão, “Các người về chuẩn bị đi. Nhớ là phải giữ bí mật với người của Giáo Đình!”

Ba trưởng lão vừa rời khỏi thì Tinh Linh Vương cũng đang ở nhà gia tộc Uy Lợi Tư đến, “Miện hạ, xin hãy giúp đỡ!”

“Muốn ta trừ khử ma thú ở phương nam đó hả?”

“Đúng thế, miện hạ!” Tinh Linh Vương nói: “Hai năm nay, quốc thổ của nước ta không ngừng xuất hiện ma thú bị biến dị. Con ở phía nam đó là mạnh nhất!”

Sở Thiên nghĩ bụng, ma thú cấp mười vừa mới thăng cấp thì đúng là quá mạnh với Tinh Linh Vương.

“Ông chủ, ta đi giải quyết hẳn!” A Mạt Kỳ đang định xông ra ngoài.

“Đợi đã, ta cũng đi xem sao!”

.....

Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!

Hàng loạt tiếng nổ vang lên, trong khu rừng trước mặt là một đám nhốn nháo!

Nhưng hình như Tinh Linh Quốc đã quen với việc này, từng đội Tinh Linh đang tản ra khỏi rừng rất có hàng lối.

“Lạ thật!” Sở Thiên cau mày, rõ ràng hẳn cảm nhận được con ma thú cấp mười đó ngay trước mắt rồi, nhưng giờ chẳng thấy gì ngoài rừng núi.

“Bệ hạ, con ma thú đó đâu?” Sở Thiên chỉ vào rừng nói: “Bên trong khu rừng này à?”

”Không phải.” Tinh Linh Vương lắc đầu cười khê.

“Không thể nào!” A Mạt Kỳ nhăn trán, “Ta cảm nhận được hẳn ở trong rừng nhưng chắc chắn hẳn đã dùng cách nào đó không cho chúng ta nhìn thấy!”

“Nó không có trong rừng!” Tinh Linh Vương vẫn cười, xem ra bà ta rất thích nhìn thấy Sở Thiên phải bó tay, hoặc có thể nói là đang khoe khoang cái gì đó.

“Hừ, nhất định nó đang ở trong rừng!” A Mạt Kỳ bị Tinh Linh Vương cười cho sốt ruột, giơ một tay lên, “Ông chủ, không nghĩ nhiều như thế nữa, hủy cả khu rừng này đi là xong!”

“A Mạt Kỳ tiên sinh xin đợi đã!” Tinh Linh Vương tái mặt, “Trong rừng còn có rất nhiều con dân của ta!”

Bị A Mạt Kỳ nhìn trừng trừng, Tinh Linh Vương cuối cùng phải nói thật “Thực ra, khu rừng này chính là con ma thú đó!”

“Khu rừng là ma thú?” Sở Thiên nhếch môi cười: “Bệ hạ đùa gì vậy?”

Rừng là thực vật, ma thú là động vật, điều này đến trẻ con cũng biết.

“Ta không đùa! Không tin thì miện hạ nhìn xem!” Tinh Linh Vương lấy ra một cái cung ra, lên dây bắn tên về cây cổ thụ to nhất!

Quả nhiên cái cây đó động đậy.

Hai cành cây to vươn ra từ trong lùm cây, động đậy mấy cái gạt hết mấy mũi tên của Tinh Linh Vương xuống đất.

“Miện hạ hiểu chưa?” Tinh Linh Vương cười gương, “Tinh Linh tộc chúng ta thích sống trong rừng, nhưng từ một năm trước, cây cối của chúng ta không ngừng biến dị, chúng...cứ như đang sống vậy!”

“Miện hạ nhìn xem!”

Sở Thiên nhìn theo hướng chỉ của Tinh Linh Vương. Quả nhiên, có mấy Tinh Linh đang chạy trốn bị các dây cây quấn lên rồi bị nổ cho đen xì mặt mày.

Bịch bịch!

Mấy Tinh Linh đó không chết mà bị dây cây ném xuống đất.

“Thú vị thật!” A Mạt Kỳ xoa nắm đấm cười, “Người gọi hết Tinh Linh trong rừng ra để ta xử lý khu rừng!”

Tinh Linh Vương ảo não, “Con dân của ra có ra được không không phải ta nói là được. Mà phải xem khu rừng có cho chúng ra không?”

“Thật phiền phức!”

A Mạt Kỳ nôn nóng lắm rồi, được sự đồng ý của Sở Thiên, biến ra vô số phân thân bay về khu rừng.

Nháy mắt, các phân thân lại bay trở về, trên tay đều có một Tinh Linh.

“Đây, con dân của người đều ở đây cả!” A Mạt Kỳ lại quay người đi, khởi động người một chút rồi hét lên: “Ảnh Hoan!”

Khu rừng này rất to, cây cối san sát, nhưng phân thân của A Mạt Kỳ còn nhiều hơn cả cây.

Bên cạnh mỗi cái cây là một A Mạt Kỳ, rồi mỗi phân thân đều ôm lấy thân cây, hét lên một tiếng, nhổ bật rễ của cả khu rừng.

Ầm ầm...

Những cái cây bị nhổ được A Mạt Kỳ xếp thành một ngọn núi, A Mạt Kỳ vỗ hai tay vào nhau, “Xong!”

Tinh Linh Vương xót xa, vì trong mắt Tinh Linh, cây cối chính là nhà!

“Ủa?”

Đang định báo cáo với Sở Thiên thì A Mạt Kỳ khựng lại. Hắn cảm thấy sức mạnh ấy không hề mất đi!

Ở ngay chính đồng tàn tích của khu rừng, bỗng hàng loạt cái chồi non nhô ra, chớp mắt đã lại có một khu rừng còn rậm rạp hơn trước.

“Bệ hạ, thế là thế nào? Chẳng lẽ loại ma thú thực vật này có thể hồi sinh?”

Tuy kỳ lạ nhưng Thần Lực của khu rừng chỉ là tầng thứ nhất, đối với Sở Thiên là quá yếu. Vì thế mà Sở đại thiếu gia không hề lo lắng, mà suy nghĩ một vấn đề khác — vấn đề phủ xanh Bồ Lô Trạch có hy vọng rồi.

Không biết Sở Thiên đang nghĩ gì, Tinh Linh Vương cũng rất kinh hãi, “Ta cũng không biết nữa, chúng ta chưa bao giờ nhổ hết cả khu rừng cả!”

Vù vù!

Một trận gió biển nổi lên, khu rừng lay động theo chiều gió, dường như đang châm chọc A Mạt Kỳ.

“Khốn kiếp, lão tử tức rồi đấy!”

A Mạt Kỳ giận dữ vô cùng, A Mạt Kỳ lúc này đã uy chấn đại lục, là một cao thủ trong truyền thuyết vậy mà giờ lại bị một khu rừng châm chọc!

“Ông chủ và Tinh Linh Vương hãy lùi lại!”

Nguyên tổ ma pháp mạnh mẽ tụ trên người A Mạt Kỳ, Lô Ưng biến dị năm đó là ma thú toàn hệ, nhưng giờ A Mạt Kỳ chỉ là dùng Thần Lực để sử dụng ma pháp, nhưng điều đó không có nghĩa là hắn không biết ma pháp!

“Hỏa hệ Cẩm Chú, hủy thiên diệt địa!”

“Cẩm chú?!” Tinh Linh Vương chết sững.

Tên A Mạt Kỳ này! Sở Thiên cười, rồi che chắn cho Tinh Linh Vương.

Lửa ngàn ngục thiêu rụi tất cả, cả khu rừng lại bị hủy lần nữa, có điều...

Trong làn gió biển, khu rừng lại tái sinh, lại một khu rừng rậm rạp to lớn hơn xuất hiện trước mắt Sở Thiên.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Nếu dùng cái này phủ xanh đảo Bồ Lô Trạch thì sau này không sợ cháy rừng nữa!” Sở Thiên nheo mắt cười, “A Mạt Kỳ, đem ít nước biển qua đây tưới cho khu rừng!”

Sau trận mưa nước biển, Sở Thiên cười càng vui hơn, vì khu rừng này không sợ nước biển mặn, hơn nữa ở những chỗ đọng nước biển lại mọc ra một loại thực vật giống như tảo ở địa cầu.

Còn có thể sinh trưởng trong nước biển? Ha ha ha, nếu vùng biển vạn dặm đảo Bồ Lô Trạch đều trồng cái này thì không phải lão tử đã có một hàng phòng ngự dưới biển miễn phí sao?

Không cần biết đây là thứ gì, lão tử cần nó!

Sở Thiên đang suy nghĩ thiết kế cho các hòn đảo thì khu rừng ấy phần nộ.

303. Chương 282: Gấu Trúc Tiểu Hùng Miêu

Từng cây từng cây nối nhau, trong chớp mắt khu rừng đã sinh trưởng nhiều hơn gấp đôi.

Tiếp đó, đất dưới chân A Mạt Kỳ và Sở Thiên bắt đầu có cỏ mọc rậm rạp.

Trong tiếng gió biển vù vù, ba người Sở Thiên không biết từ lúc nào đã bị khu rừng bao vây. Từng tầng từng tầng cây cuộn lên như thủy triều.

“Ha ha, hình như anh bạn giận rồi!” Sở Thiên cười lớn.

“Đúng thế, nhất định là hấn tức giận rồi!” A Mạt Kỳ chặt đứt một cành cây đang định tấn công mình, rồi hai tay liên tục bắn ra các quả cầu lửa, “Ông chủ, lâu rồi chưa động thủ, chúng ta chơi cùng hấn đi!”

Ngược lại với sự thoải mái của Sở Thiên, Tinh Linh Vương mặt mày nặng nề, đối với Tinh Linh Vương thực lực của khu rừng này quá mạnh.

Như đang luyện công, A Mạt Kỳ thiêu trụi hết cây cỏ xung quanh, nhưng hình như mấy cái cây này sinh trưởng quá nhanh.

Sở Thiên rất nhẹ nhàng, nhưng hấn thích nghiên cứu con ma thú đã định trước này của mình hơn.

“Nhìn xem người to quá!”

Sở Thiên chặt đứt một cây cỏ thụ, rồi nhìn vào vòng tuổi ở bên trong, “Chẹp chẹp, đã có mấy trăm vòng rồi, có thể nhanh bằng với Thời Gian Thuận Lưu của lão tử rồi đấy!”

Trong lúc Sở Thiên nói thì cây cỏ thụ vừa bị chặt đó lại có thêm một vòng tuổi nữa, mà từ mặt cắt lại mọc ra hai cành cây nữa.

“Ha ha ha, ta thích lắm!” Sở Thiên ngày càng vui mừng, nói lớn: “Này, người có nói được không? Lão tử muốn bàn chuyện làm ăn với người!”

“Ta không bàn!”

Bỗng từ trong rừng phát ra một giọng nói, nhưng giọng nói của đối thủ này không hề lạnh lùng mà lại rất thuần phác, êm dịu, nghe rất dễ chịu.

“Ừm, có thể nói được!” Sở Thiên cười, “Có bàn hay không không phải người nói là được!”

“Anh bạn nhỏ, nghe giọng của người có lẽ tuổi không lớn, năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“Ta ba tuổi rồi... à phì phì! Sao ta phải nói cho người chứ?!”

Ba tuổi ư? A Mạt Kỳ gật đầu với Sở Thiên như tỏ ý: ông chủ, năm đó ông lừa tiểu Hân Mã, nó cũng ba tuổi.

“Ha ha, vẫn còn là trẻ con à!” Sở Thiên nheo mắt cười “Người thích ăn gì nào? Ở đây thức thức có nhiều đồ ngon lắm!”

“Ta thích ăn cây trúc... ấy, phì phì, đừng có nói chuyện với ta, ta không nói chuyện với người lạ!”

Nói rồi sức tấn công của khu rừng ngày càng mạnh hơn, nhưng không làm gì được Sở Thiên.

“Bệ hạ, Tinh Linh Quốc có trúc không?” Sở Thiên ngoảnh cổ ra hỏi.

“Không có, trúc đều ở trên Thánh Sơn!” Tinh Linh Vương đối phó với mấy cái cây vô cùng vất vả, nếu không phải có Sở Thiên chắc đã bị dây cây trói lại rồi.

“Anh bạn nhỏ, thức thức tên là Phát Lạp Định Nặc, người nghe qua chưa?” Sở Thiên lại bắt đầu dụ dỗ trẻ con.

“Chưa nghe bao giờ!”

Giọng nói nghe rất ngây thơ đáng yêu.

“Ha ha, đến tên thức thức cũng chưa nghe sao? Thế thì không đúng rồi!” Sở Thiên nói, “Anh bạn nhỏ, thức thức rất quen với người trên hòn đảo đối diện kia. Người thích ăn trúc, thức thức có thể giúp mà!”

“Người quen với người ở đó? Hừ, ta đánh người!”

Vút vút!!

Hai cành cây trên dưới chia nhau quấn lấy cổ và chân Sở Thiên.

“Cậu nhóc này nghịch ngợm quá!” Sở Thiên vung đao chặt đứt cây.

Bỗng bên dưới chân Sở Thiên nở ra mấy nụ hoa, nó càng ngày càng to ra, chớp mắt đã không hề thua kém cây cổ thụ bên cạnh.

Bông hoa động mấy cái, phấn hoa bay khắp bầu trời.

“Khụ khụ!!” Sở Thiên không chú ý bị phấn hoa chui vào mũi, “Chết tiệt, tiểu tử, lão tử không dạy bảo là người không biết nghe lời!”

“A Mạt Kỳ không đùa nữa! Dạy bảo tên gia hỏa này trước đã!” Sở Thiên kéo Tinh Linh Vương bay lên không trung.

“Được thôi!”

A Mạt Kỳ đã đạt đến đỉnh phong Thần Lực tầng thứ hai, tuy chưa đến mức khuyên đảo thiên địa nhưng đối phó với mảnh đất vài nghìn mét vuông thì không thành vấn đề.

Hét lớn một tiếng, A Mạt Kỳ cho Thần Lực ngấm vào lòng đất, rồi hai cánh phát động, nhấc cả khu rừng lên trời.

“Ai da, người làm cái gì vậy?”

Khu rừng bắt đầu rung chuyển.

“Làm gì? Khà khà, thức thức đưa người ra biển tắm!” A Mạt Kỳ dùng Thần Lực đẩy khu rừng về phía eo biển.

“Cái này...” Tinh Linh Vương há hốc mồm nhìn cái hố lớn.

Uỳnh!

A Mạt Kỳ ném cả khu rừng xuống biển, “Anh bạn nhỏ, ngoan ngoan nghe lời đi, nếu không sẽ mãi mãi ở dưới biển đấy!”

“Các người bắt nạt người, hừ hừ, nhưng ta không sợ!”

Cây cối ngâm dưới nước bắt đầu co lại, ngay sau đó là một lớp hải tảo phủ trên mặt biển.

“Anh bạn nhỏ thú vị đấy!” A Mạt Kỳ bắt đầu nghiêm túc.

“Ta không sợ! Không sợ, không sợ đâu!”

Trong tràng cười tinh nghịch đó, hải tảo trôi thuận theo sóng biển vào bờ. Trên bờ biển, nơi có hải tảo lại bắt đầu mọc cây cối.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Sao lại ra rồi!” nhìn cây cối ngày càng rậm rạp, Sở Thiên nghĩ bụng, cậu nhóc này đừng hòng chạy khỏi ta!

Không phải thực lực A Mạt Kỳ không đủ mà là thuộc tính Linh Vực của hắn không đối phó được với cậu nhóc này. Vì thế mà Sở Thiên đích thân ra tay.

“A Mạt Kỳ, đưa bệ hạ rời khỏi đây!”

Sở Thiên bay lên trời, không ngờ mấy cây cổ thụ cũng mọc đuổi theo đến chân, “Khà khà, xem người có thể mọc nhanh đến mức nào!”

Sở Thiên bay được một đoạn là cây lại mọc theo thêm một đoạn, cứ thế người bay cây mọc, không bao lâu đã bay được gần nghìn mét rồi.

“Hừ, người giỏi trò vô lại!”

Giọng nói đã có hơi chút thở dốc, rõ ràng là độ cao này đã chạm đến cực hạn của nó.

“Ha ha, thế nào? Không đuổi kịp hả?” Sở Thiên nheo mắt cười, “Linh Vực, Cầm Cố!”

Nháy mắt, cây cối dừng hết lại.

“Anh bạn nhỏ, còn nói chuyện được không?”

Một lúc lâu không có trả lời, Sở Thiên cười hắc hắc, Thần Lực của tên nhóc này yếu quá, có lẽ là bị cầm cố hoàn toàn rồi.

“A Mạt Kỳ, dùng phân thân của người vào rừng tìm xem có thấy thứ gì đặc biệt không!”

Phân thân A Mạt Kỳ tìm một lượt nhưng đáng tiếc không tìm thấy gì cả, “Ông chủ, không có bất cứ điều gì bất thường cả, có cần ta chặt hết cây không?”

“Không cần!” Sở Thiên vẫn không muốn làm hại đến cậu nhóc này vì thế giải phóng cấm chế, chỉ dùng một tầng Thần Lực bao lấy khu rừng, “Anh bạn nhỏ bị ta bắt rồi, không muốn bị đánh thì ra đây cho thúc thúc xem nào!”

“Hừ, ta không sợ! Có giỏi thì giết ta xem!”

“Ồ, người không sợ chết sao?”

“Ta sợ chết, nhưng người không giết chết được ta, hi hi, trên hòn đảo đối diện có một tên lợi hại hơn người còn không giết được ta!”

“Vậy ta thử xem sao!” Sở Thiên đưa A Mạt Kỳ vào trong Linh Vực, rồi nói: “Dùng tất cả ma pháp của người biết đánh xuống khu rừng!”

Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!

Phong Hỏa Lôi Thử, Quang Minh Hắc Ám, mọi loại ma pháp bắn liên tiếp xuống, chớp mắt khu rừng đã tan hoang.

Sau một hồi tĩnh lặng, Sở Thiên giải trừ cấm chế, giọng nói vừa đáng yêu vừa đáng ghét lại vang lên, “Ha ha, ta không sợ, không sợ, không sợ!”

Cùng với tiếng nói đó, các loại cây lại bắt đầu mọc.

“Này, ngươi còn có chiêu gì không? Dem hết ra đi!” tên nhóc vô cùng đắc ý.

“Ài~ tên tiểu tử này nghịch ngợm quá!” Sở Thiên cố tình thở dài, rồi cười: “Nhưng ta rất biết cách trị những đứa trẻ nghịch ngợm! Chỉ là thực vật thôi mà! Hà hà, A Mạt Kỳ, nhắc mảnh đất này lên rồi gạt hết đất bên dưới cây đi. Hừ, không có đất xem ngươi làm thế nào mà sống được!”

“Ngươi... ngươi bắt nạt người ta!” cậu nhóc cuối cùng cũng hết hoảng, khóc rống lên: “Cứu ta với, giết người!”

“Thế thì ra đây đi!” Sở Thiên cười đắc ý!

“Hừ, ra thì ra! Nhưng ngươi đuổi người đàn bà kia đi đã!”

Tinh Linh Vương không đợi Sở Thiên mở miệng đã rời đi rồi.

Ngay sau đó, một cục thịt béo ú, tròn xoe lắc lư đi ra từ khu rừng.

“Hả, không thể nào?” A Mạt Kỳ dụi dụi mắt, kêu lên: “Đáng yêu quá đi mất!”

Sở Thiên thì sững người, chép chép miệng, rồi lắc đầu cười, “Khốn kiếp, thế giới này mà cũng có gấu trúc?”

Cậu nhóc vừa đi ra bên ngoài giống hệt quốc bảo ở quê Sở Thiên, chỉ là nhỏ hơn nhiều, chỉ cao có hơn hai thước! Hơn nữa cũng béo hơn rất nhiều, bề ngang cũng phải hai thước hơn.

Đôi mắt cậu nhóc tròn xoe, lại thêm bộ lông đen trắng, trông như quả bóng đá vậy!

Đôi chân ngắn cùn, cậu nhóc đi đến trước mặt Sở Thiên, rồi ngồi phịch xuống đất, chu môi nói: “Muốn nhìn thì nhìn đi, nhưng ta cảnh cáo, không được hôn!”

“Sao ngươi biết ta muốn hôn ngươi?” Sở Thiên ngạc nhiên hỏi.

“Hừ, ai nhìn thấy ta cũng đều muốn hôn hết!”

Nhóc gấu trúc muốn dùng hai tay ôm đầu thể hiện sự đau khổ, nhưng tay quá ngắn, hoặc có thể nói là quá béo, dù sao thì hai bàn tay chỉ ôm được đến cằm.

Một con gấu trúc mini, khuôn mặt ai oán, môi trề ra, hai tay lấy ôm cằm, hình tượng này thật đáng yêu hết sức!

“Ha ha, ngươi tên gì?” Sở Thiên bế gấu trúc lên, cảm nhận một bộ lông mềm mượt.

“Ni Cổ Lạp Tư! Này, đừng có nhìn ta như thế, ta là con trai đấy!” thấy ánh mắt Sở Thiên có vẻ dịu dàng, cậu nhóc gấu trúc Ni Cổ Lạp Tư giãy giụa.

Bịch!

Bộ lông của Ni Cổ Lạp Tư quá mượt, Sở Thiên không kịp đỡ, gấu trúc rơi bịch cái xuống đất.

Bịch! Bịch!

Cậu nhóc vẫn còn ở dưới đất ngã lên ngã xuống, rồi nằm luôn xuống đất không thềm dậy nữa. Ừm... chủ yếu là tại bốn chân cậu nhóc ngắn quá...

Đôi mắt gấu trúc của Ni Cổ Lạp Tư chăm chăm nhìn Sở Thiên, giận dữ: “Làm sao? Quá đáng yêu không phải lỗi của ta!”

“Quá đáng yêu không phải lỗi của ngươi, nhưng hại người thì là ngươi không đúng rồi!” Sở Thiên đi thẳng vào đề, “Có muốn sau này ngày nào cũng có trúc để ăn không?”

“Muốn!”

“Có muốn sau này không ai bắt nạt mình không?”

“Muốn!”

“Có muốn có một ngôi nhà to không?”

“Muốn!”

“Vậy làm ma sủng của ta đi!”

“...” gấu trúc không nói gì, hai mắt nhìn Sở Thiên, rồi để hai tay lên bụng bắt đầu tính toán. “Cho ta một ngôi nhà làm bằng trúc được không?”

“Ta cho một hòn đảo trồng đầy trúc!”

Một giọt nước miếng rớt ra từ miệng cậu nhóc gấu trúc, “Được, sau này ngươi là lão đại! Huynh đệ ta cùng lăn lộn với ngươi!”

304. Chương 283: Câu Chuyện Không Thể Không Nói Giữa Phát Lạp Dịch Nặc Và Mỹ Nhân Ngư

“Cùng lăn lộn với ta?” Sở Thiên phát hiện con gấu trúc này có khí chất của một dân giang hồ.

“Ừm, cứ cho là lăn lộn cùng ta đi!”

Sở Thiên nheo mắt cười, cùng lúc đó là cơn lạnh sống lưng của A Mạt Kỳ — nỗi bi ai của gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc lại bắt đầu rồi.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Sở Thiên lấy dáng vẻ Thần Côn “Ta thay mặt nữ thần Sinh Mệnh, ban cho ngươi một cái tên mới...”

“Đợi đã!” gấu trúc giơ một móng lên, “Có phải lão đại muốn đổi tên cho ta?”

“Đương nhiên, là ma sủng của ta, ta có quyền đổi tên của ngươi!”

“Hừ!” gấu trúc nhếch mép, “Không phiền lão đại, vừa ra mắt là huynh đệ đây đã tự đặt biệt hiệu cho mình rồi, tên thật là Ni Cổ Lạp Tư, tên hiệu Khải Kỳ, biệt danh Nam Hải Nhất Phiến Lục!”

Sở Thiên và A Mạt Kỳ cùng ngẩn người. Sở Thiên ngẩn là vì tên của cậu nhóc này quen quen, còn A Mạt Kỳ thì đang cảm thán cuối cùng cũng có người dám khiêu khích nỗi bi ai của gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc!

Tiểu Hùng Miêu lăn trên đất một vòng rồi bò dậy, ngẩng đầu chỉ về bờ biển, “Huynh đệ ta đây không có bản lĩnh gì, chỉ là cũng có tiếng trong giới ma thú Nam Hải, sau này có kẻ nào dám bắt nạt lão đại trong vùng địa giới này thì hãy nói ra tên của huynh đệ ta! Ma thú lớn nhỏ cấp tám cấp chín đều phải nể mặt ta!”

Sở Thiên lại nhắc Tiểu Hùng Miêu lên rung rung rồi hỏi: “Ngươi thật là ba tuổi chứ?”

Tiểu Hùng Miêu gật đầu khiến cả thân hình béo tròn rung lên, “Lão đại, đừng xem thường tuổi ta nhỏ, danh tiếng này có được từ gươm đao cả đấy! Nhớ trận chiến đầu tiên vào năm đó, Thông Tí Vượn cấp tám ở thung lũng phía bắc đến địa bàn của ta gây rối, kết quả là ta cầm hũ rượu đuổi hắn qua mười bảy ngọn núi, kéo sập ổ nhà nó...”

Khốn kiếp, thì ra là dân giang hồ vị thành niên!

Sở Thiên vỗ mạnh vào đầu Tiểu Hùng Miêu, “Đối phó với ma thú cấp tám đã là gì? Lão tử còn đánh sập cả A Cổ Lạp Sơn!”

“Thật không?” Tiểu Hùng Miêu tỏ ra không tin, nhưng vẫn gục gặc, “Ừm, lão đại có thể bắt được ta ít ra thì cũng là ma thú cấp mười. Được, đi theo lão đại cũng không mất mặt!”

“Thôi không nói cái này nữa! Nghe đây, không cần biết trước ngươi kia tên là gì, bắt đầu từ hôm nay ngươi là...”

“Đợi đã!” Tiểu Hùng Miêu lại giơ tay lên, “Lão đại, tuy huynh đệ ta ít đọc sách nhưng cũng biết tên không thể đặt bừa được. Lão đại muốn đổi tên cho ta cũng được, nhưng phải cũng phải theo quy tắc!”

“Cũng giống như biệt danh Nam Hải Nhất Phiến Lục của ta, cái tên đó ta đây phải mất ba ngày dùng cây trói hơn một trăm ma thú mới có được đấy! Tiện đây hỏi một câu, lão đại lăn lộn nơi nào vậy?”

“Ta? Ừm, phía đông đại lục có thể coi là địa bàn của ta!”

“Vậy thì tên ta phải thêm Đông Phương rồi. Thôi, sau này ta tên Đông Phương Nhất Phiến Lục!”

A Mạt Kỳ không nhìn được nữa, mặt lạnh tanh tóm lấy đuôi của Tiểu Hùng Miêu, nhấc ngược lên: “Tiểu tử, ông chủ đổi tên cho là coi trọng người rồi. Khốn kiếp, ở đâu kiểu lắm lời thế hả?”

“Người là ai?” Tiểu Hùng Miêu liếc xéo A Mạt Kỳ, “Ồ Đường Khẩu nào?”

Tính khí A Mạt Kỳ thế nào chứ? Sao có thể nhẫn nhịn sự khiêu khích của một ma thú cấp mười sơ cấp? Bịch!!

Tiểu Hùng Miêu bị ném xuống đất, ngã đến lộn tùng phèo.

“Hãy nhớ! Ta là A Mạt Kỳ, ma sủng của ông chủ đều do ta quản!”

“Ai da, thì ra là ‘cán của cái gáo’! Tiểu Hùng Miêu lập tức cười đều bò dậy, “Sau này huynh đệ ta cùng người lặn lội rồi!”

“Được rồi, tên sau này hãy nói, cho ta biết năng lực của người có thể thao túng thực vật à?” Sở Thiên hỏi.

“Hi hi, tiểu đệ bắt tài, chỉ cần có đất, đệ có thể khống chế mọi loại thực vật đệ từng ăn! Hơn nữa còn có thể dẫn nổ cây cối!” Tiểu Hùng Miêu vỗ bụng đắc ý: “Nhớ năm đó, đệ đến Thánh Sơn trộm trúc, bị phát hiện, hừ, đệ đây cho nổ luôn Thần Điện của Giáo Hoàng!”

“Nổ Thần Điện của Giáo Hoàng? Khà khà, sao người lại có khả năng đó?”

“Cũng không biết nữa, hơn một năm trước, đệ chỉ là một ma thú nhỏ bé chẳng là cái đinh gì, nhưng bỗng một ngày ngủ dậy thì thành cấp mười rồi!”

Chẳng lẽ là biến đổi gen giống như Ni Mễ Tư? Sở Thiên nheo mắt lại, “Có bao nhiêu ma thú có khả năng giống người?”

“Nhiều lắm, xung quanh Thánh Sơn đều có!” Tiểu Hùng Miêu ưỡn ngực, nhưng nhìn thì giống ưỡn bụng hơn, “Có điều chúng không lợi hại bằng đệ, ma thú cấp mười chỉ có mình đệ đây!”

“Hi hi, làm ma thú cấp mười rất sáng khoái, nhớ năm đó...” Tiểu Hùng Miêu lại bắt đầu lải nhải.

“Miện hạ, mọi người đã giải quyết được con ma thú đó chưa?” lúc này Tinh Linh Vương đã sốt ruột lắm rồi.

“Đừng, đừng để bà ta qua đây!” Tiểu Hùng Miêu bỗng tái mặt.

“Oa~ đáng yêu thế! Lại đây cho ta ôm cái nào!” Tinh Linh Vương đỡ lấy Tiểu Hùng Miêu từ tay A Mạt Kỳ, rồi thơm một cái rõ kêu!

Sức hấp dẫn của cậu nhóc với nữ giới của thực là rất mạnh.

“Ài, lại bắt đầu rồi!” Tiểu Hùng Miêu chán nản, rõ ràng là chuyện thế này đã xảy ra vô số lần rồi, “Đáng yêu...không phải lỗi của ta!”

“Bệ hạ, cậu nhóc này là ma sủng của ta rồi, sau này sẽ không gây rắc rối cho bệ hạ đâu!”

Tinh Linh Vương cười gượng, chỉ đồng phế tích, “Trước đây nơi này là thôn lớn nhất của Tinh Linh Quốc chúng ta!”

“Việc này dễ thôi!” Sở Thiên nói, “A Mạt Kỳ, người vứt hết đám gỗ bỏ đi này xuống biển! Anh bạn nhỏ, người trông cho ta một khu rừng ở đây!”

“Không vấn đề gì!” Tiểu Hùng Miêu nhảy xuống đất, dùng móng đào một cái hố, vùi đầu xuống cong mông lên, thế là hồi sinh một khu rừng xanh rì.

Còn A Mạt Kỳ đang miệt mài ném hết đám gỗ bỏ đi xuống biển, gỗ thi nhau rơi, không ai chú ý có một con thuyền nhỏ đang lặng lẽ đi qua nơi đây.

Ào!!!

Một ngọn sóng lớn dâng lên, dưới biển vọng lên một tiếng hét, “Ai làm đấy hả? Dám đập thuyền của ta!”

“A Mạt Kỳ, hình như ngươi ném vào người ta rồi!” Sở Thiên đảo mắt.

A Mạt Kỳ cười hì hì, “Nhờ tay!”

“Nhờ tay? Nếu ngươi ném chết ta thì cũng coi là nhờ tay sao?” bóng một người đứng lên.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Sở Thiên bỗng cảm thấy chuyến này đi không uổng, gặp Tiểu Hùng Miêu đã là ngoài dự tính, không ngờ còn gặp được cả chủng tộc trong truyền thuyết này nữa!

Tóc vàng eo thon, phần thân trên trần, chỉ dùng hai chiếc vảy cá óng ánh che trước ngực, gương mặt mỹ miều, thêm một cái đuôi cá màu vàng kim, chẳng nhẽ đây là mỹ nhân ngư trong truyền thuyết?

Mỹ nhân ngư đập sóng, lên bờ một cách chậm rãi. Lúc ra khỏi mặt nước, cái đuôi cá biến thành đôi chân mảnh khảnh, vảy cá thì biến thành một cái vây mỏng màu vàng kim.

“Á!” Tiểu Hùng Miêu thét lên, “Sao lại là phụ nữ? Đừng có thơm ta!”

Mỹ nhân ngư liếc Tiểu Hùng Miêu một cái rồi quay mặt đi, “Tự tác đa tình!”

Bịch!

Tiểu Hùng Miêu nằm trên đất một cách khoa trương!

Mỹ nhân ngư đến trước mặt Sở Thiên, “Là người bảo thủ hạ ném ta?”

“Hà hà, chỉ là hiểu nhầm thôi. Ma sủng của ta chỉ là muốn ném rác xuống biển!” Sở Thiên không nhìn ra được mỹ nhân ngư bao nhiêu tuổi. Khuôn mặt rất xinh đẹp! Đều là những cái mà mỹ nhân ngư vốn phải có. Có điều gương mặt của mỹ nhân ngư này lại có một thứ khí chất mà Sở Thiên rất ghét!

Tôn quý, kiêu ngạo! Hai thứ khí chất này hợp lại khiến Sở Thiên cứ có cái cảm giác phải cúi đầu.

“Ném rác? Hừ, thì ra người dùng rác để ném ta?”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Đây không gọi là ném người. Ma sủng của ta không cố ý!” Sở Thiên không biết tại sao không thể tức giận trước mặt mỹ nhân ngư này. Còn A Mạt Kỳ thì càng ngoan ngoãn cúi gằm, như đang nhận sai vậy.

Sở Thiên cung tay, “Ta thay mặt ma sủng xin lỗi người!”

“Chỉ xin lỗi thì có tác dụng gì chứ?” mỹ nhân ngư chỉ đóng tằm tích nổi lênh bênh trên mặt biển, “Thuyền của ta bị các người làm hỏng rồi, ta cần bồi thường!”

“Được thôi, bao nhiêu?”

“Ta không cần tiền, ta chỉ cần thuyền của ta!” mỹ nhân ngư lườm Sở Thiên, “Trước khi bồi thường, hy vọng người xem thuyền của ta trước!”

“Thuyền của người?” Sở Thiên nhìn ra mặt biển, rồi hít mạnh một hơi.

Con thuyền đó bị vỡ rồi, nhưng từ cái xác thuyền vẫn có thể nhìn ra giá trị của nó. Kim cương, bạch ngọc, Tinh Hạch của ma thú, những thứ làm nên con thuyền này không có thứ gì không phải đồ có giá trị! Hơn nữa những thứ này Sở Thiên đều biết. Cái gì Sở Thiên không biết thì đoán chắc đều là đồ quý.

“Ta không tổng tiền người, nhưng ta cần một con thuyền giống như vậy!”

Sở Thiên khó xử, không phải hẳn không có tiền, nhưng loại thuyền này thì có tiền cũng không mua được!

“Ta không biết đóng thuyền, cũng không có những vật liệu giống như vậy. Nhưng ta có thể bồi thường số tiền gấp đôi giá trị con thuyền của người!”

“Không, ta cần thuyền!”

Sở Thiên nhún vai, bắt đầu trở mặt: “Ta cũng muốn bồi thường nhưng không có, người định làm gì?”

“Lão đại, mấy vị nương nương này muốn sách nhiễu lão đại, lấy một hũ rượu đập chết là xong!” Tiểu Hùng Miêu ngẩng đầu hét, rồi đào một cái hố vùi đầu xuống.

“Người còn muốn giết ta?” Mỹ nhân ngư đem nợ của Tiểu Hùng Miêu tính lên đầu Sở Thiên.

“Hi hi, là ma sủng của ta nói linh tinh!” Sở Thiên bối rối, “Tiểu thư, ta không có cách nào làm một con thuyền giống của tiểu thư! Tiểu thư có cách khác không? Ta nhất định làm được!”

“Cái gì cũng làm được chứ?” mỹ nhân ngư cười nhạt.

Bỗng Sở Thiên thấy hối hận rồi, sao mình lại tùy tiện nói như thế chứ?

“Thứ ta cần, người cần bản là không làm được!” mỹ nhân ngư nhìn Sở Thiên, rồi đưa cho hắn một cuộn giấy, “Đây là bản thiết kế con thuyền của ta, người cứ theo đó làm lại!”

Sở Thiên giật mình, hắn không hề nhìn rõ mỹ nhân ngư đã lấy ra bản thiết kế như thế nào. Mà trên người mỹ nhân ngư không hề đem theo một đồ không gian nào!

Dùng Thần Lực kiểm tra một lượt, trên người mỹ nhân ngư không hề tỏa ra một thứ sức mạnh nào.

Mắt Sở Thiên nheo lại, nhận lấy bản thiết kế, “Ta sẽ làm một con thuyền giống như vậy, nhưng làm xong thì làm thế nào đưa cho tiểu thư?”

“Cái này người không cần lo!” mỹ nhân ngư cười lạnh lùng, “Trước khi con thuyền được làm xong ta sẽ luôn theo dõi người!”

305. Chương 284: Thánh Sơn

Sở Thiên giải quyết xong rắc rối của Tinh Linh Quốc thì chán nản quay về nhà An Na.

Suốt dọc đường hò hét, dọc đường thở dài, các nữ Tinh Linh dọc đường Sở Thiên đi hoàn toàn bị chấn động! Hò hét là vì Tiểu Hùng Miêu quá đáng yêu, còn thở dài là vì đi bên cạnh A Mạt Kỳ là một mỹ nhân ngư có vẻ đẹp hơn hết tất cả các Tinh Linh!

“Đáng yêu quá đi! Ông chủ, đây là ma thú biến dị đó sao?” An Na vừa nhìn thấy Tiểu Hùng Miêu là không rời mắt đi được nữa, đưa tay ra bế.

“Ta cảnh cáo, đừng có thơm ta!” Tiểu Hùng Miêu cố sức hét lên, nhưng đôi môi hồng của An Na đã đặt lên trán cậu nhóc rồi. Tiếp đó là tổ mẫu, mẫu thân, thất đại cô, bát đại dì, đến mấy chục nữ Tinh Linh ra thơm Tiểu Hùng Miêu!

“Đáng yêu...” Tiểu Hùng Miêu rên rỉ, “... không phải lỗi của ta...”

“Ông chủ, vị đây là?” An Na nhìn mỹ nhân ngư.

“Đây là một người bạn của A Mạt Kỳ!” Sở Thiên nói đại, rồi bế Tiểu Hùng Miêu lên, “Sau này nó là ma thú của ta lên Khách Thu Sa!”

“Khách Thu Sa? Lão đại, đệ từ khi nào lại có cái tên kém cỏi thế?” Tiểu Hùng Miêu trề môi, đập đập cái hàm béo núc, “Không được! Cái tên này mà truyền ra ngoài thì đệ còn làm ăn được gì nữa?!”

Bỗng Tiểu Hùng Miêu im bật, vì nó nhìn thấy ánh mắt lạnh ngắt của A Mạt Kỳ.

“Xin chào các đại ca đại tỷ!” Tiểu Hùng Miêu ử ê cúi người vòng tay, “Sau này khi không có mặt lão đại, mọi người gọi đệ là Ni Cổ Lạp Tư được không? Hoặc là Nam Hải Nhất Phiến Lục cũng được!”

Đáng tiếc là chẳng ai để ý Tiểu Hùng Miêu.

“Phất Lạp Định Nặc, sắp xếp chỗ cho ta!” khi chỉ thị cho Sở Thiên, mỹ nhân ngư làm như chuyện đương nhiên phải thế, xem ra mỹ nhân ngư đúng là nhân vật luôn cao cao tại thượng rồi.

“Ồ đây quá bình thường, người ở trên thuyền của ta đi!” Sở Thiên nheo mắt cười, mỹ nhân ngư này xuất hiện quá trùng hợp, hắn không tin đây chỉ là sự hiểu lầm.

“Vậy được, tạm thời ta ở trên thuyền!” mỹ nhân ngư chậm rãi rời đi, để lại Sở Thiên đằng sau nhìn theo, đang tính toán điều gì đó.

.....

Ở lại hàn thuyền với Tinh Linh Vương mấy ngày, Sở Thiên bước vào hành trình đến Giáo Đình Thánh Sơn Đồ Lão Nam Hy!

Thực ra Giáo Đình cách đây không xa, chỉ cách Tinh Linh Quốc một eo biển Thánh Diệp Qua. Nhưng eo biển này khiến Sở Thiên vất vả vô cùng.

Bên ngoài, biết tin Sở Thiên muốn đến triều bái nữ thần Sinh Mệnh, Giáo Đình sắp xếp cả một đội ngũ chào đón ở hai bên bờ. Có thể nói là cứ đi được vài hải lý là Sở Thiên lại phải hàn thuyền với người tiếp đón một lần. Trên thuyền, mỹ nhân ngư vừa lạnh lùng vừa kiêu ngạo kia không gây phiền phức gì cho Sở Thiên nhưng Tiểu Hùng Miêu có biệt hiệu Khách Thu Sa kia thì đúng là kẻ gây rối trời sinh.

Một chiếc thuyền mới tinh, khi đến được Thánh Sơn đã biến thành chiếc thuyền hoa thủng lỗ chỗ.

Dù có nhiều rắc rối thế nhưng Sở Thiên vẫn đến được Thánh Sơn rồi.

Nhìn lướt qua ngọn núi được Chúng Thần ban phúc trong truyền thuyết, Sở Thiên nhếch môi, “Chỉ là một ngọn núi bình thường thôi mà!”

Hít hít!!

Tiểu Hùng Miêu hít mạnh mấy hơi, trề môi: “Lão đại nói rồi đấy, phải cho ta trúc để ăn!”

“Yên tâm, không thiếu của ngươi đâu!” Sở Thiên đưa Tiểu Hùng Miêu cho An Na, giang hai tay ra, cười hà hà đón người đang tiến lại đón mình, “Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Ha ha ha, Lan Đức đại giáo chủ sao phải đích thân ra đón ta thế này? Luận về chức vụ trong Quang Minh Thần Điện, ngài còn cao hơn ta một cấp mà!”

“Điện hạ đâu chỉ là Hồng Y đại giáo chủ?!” Lan Đức cười hòa ái, khiến người khác không thể nhìn ra là hấn chỉ hận không ăn tươi nuốt sống được Sở Thiên, “Điện hạ đích thân thống lĩnh đại quân, trong một tháng đập bằng Thiên Hải Quốc. Công tích này đến các danh tướng trong lịch sử đại lục cũng không so sánh được!”

“Đại giáo chủ quá lời rồi!”

“Khà khà, chúng ta đừng đứng đây nói nữa! Mời điện hạ! Giáo hoàng đệ hạ đang bày tiệc ở Thần Điện chính đợi ngài!”

Cả Thánh Sơn tọa lạc trên một hòn đảo, trời xanh mây trắng nắng vàng, cảnh sắc mê đắm lòng người! Dọc đường lên núi, Sở Thiên nhìn vô số Thần Điện trên đỉnh núi, thầm giật mình.

Gần như trong mỗi Thần Điện đều có một sức mạnh không dưới cấp chín trấn giữ. Trong những Thần Điện khá hùng vĩ, Sở Thiên còn phát hiện thấy có mười hai luồng Thần Lực!

Thực lực của Giáo Đình không tồi chút nào! Sở Thiên cười nhạt, rồi tiến vào Thần Điện nơi Giáo Hoàng đang đợi.

“Hừ!” sau lưng Sở Thiên, A Mạt Kỳ hừ một tiếng lạnh lùng, hấn cảm nhận được từ khi Sở Thiên vào Thần Điện có mấy luồng sát khí vây lấy mình.

“Bái kiến Giáo Hoàng đệ hạ!” đối mặt với chỗ dựa tinh thần của cả trăm triệu tín đồ đại lục, Sở Thiên cung tay coi như đã hành lễ, rồi ngẩng đầu quan sát Giáo Hoàng!

Một lão đầu tử mặc thần bào, nhưng trên người lại ẩn giấu Thần Lực tầng thứ hai sơ cấp! Đây chính là đánh giá của Sở Thiên với Giáo Hoàng!

“Điện hạ, sao con ma thú biến dị này lại đi cùng ngài vậy?” sau khi hành lễ với Sở Thiên, Giáo Hoàng chau mày nhìn Tiểu Hùng Miêu, “Tiểu tử, lần trước ngươi lên vào Thánh Sơn trộm đồ, còn làm nổ cả tấm cung của bốn hoàng, lần này còn dám tới?”

“Lão già, ta trộm là của ngươi là việc nên làm, ngươi nổ đáng đời! Lắm lời gì chứ?” Tiểu Hùng Miêu bám chặt lấy chân Sở Thiên, “Nhìn thấy chưa? Đây là lão đại, từ giờ sẽ che chở cho ta!”

Khốn kiếp, nhóc con này biết gây họa thật đấy! Sở Thiên thầm chửi, rồi cười cười với Giáo Hoàng, “Bệ hạ...”

“Khà khà, không sao, nếu nó đã là ma sủng của điện hạ rồi thì chuyện trước đây bỏ qua đi!” Giáo Hoàng cười khoan hồng, đưa tay ra hiệu, “Mời điện hạ!”

Sở Thiên nheo mắt cười, thầm chửi, lão già này muốn hãm hại lão tử!

Để chào đón Sở Thiên, những nhân vật có máu mặt đều đã ngồi đầy đủ cả ở hai bên Thần Điện, cả một màu trắng của áo bào bên trái rõ ràng là Quang Minh tín đồ. Còn bên phải là một màu đen kịt, không cần nói cũng biết là Hắc Ám tín đồ!

Cười khê một cái, Sở Thiên ngẩng cao đầu tiến đến trận doanh Quang Minh, ngồi xuống cạnh Lan Đức rồi bắt đầu đối mặt với sát khí của bên trận doanh Hắc Ám!

“Điện hạ, bổn hoàng giới thiệu một chút!” Giáo Hoàng chỉ, “Đây là đại giáo chủ Hắc Ám Thần Điện...”

Sở Thiên vừa nghe vừa quan sát mọi người trong Thần Điện. Đáng tiếc là ba vị đại trưởng lão Hắc Điện không có ở đây. Xem ra các tín đồ của Thần Hoàng Tư Khoa Đặc quả thật không còn địa vị gì nữa!

Nhưng Sở Thiên phát hiện trong số người hầu, có mấy người vẻ mặt mang một sự cuồng nhiệt. Sở Thiên cười: “Bệ hạ, nghe nói ở mỗi Thần Điện trên Thánh Sơn đều thờ một vị Thần Tộc. Không biết Thần Điện chính của bệ hạ đây thờ ai vậy?”

Sắc mặt Giáo Hoàng không hề biến đổi nhưng cũng không nói gì.

Lan Đức vội cười: “Bệ hạ chính là Thần. Thần Điện này đương nhiên là thờ bệ hạ rồi!”

Đồ nịnh bợ, người mà cũng đòi mưu phản làm Giáo Hoàng? Sở Thiên nhìn Lan Đức khinh thường.

Trên thực tế Sở Thiên cũng đã đoán ra, Thần Điện này có lẽ thờ phụng Phán Quyết Thần Hoàng, Tư Đặc n! Nhưng lại bị Giáo Hoàng dùng thủ đoạn mờ ám cướp mất!

“Điện hạ, Tinh Linh Tiễn Thần sau lưng điện hạ chắc là An Na. không biết vị nữ sĩ xinh đẹp kia là ai?” Giáo Hoàng nhìn mỹ nhân ngư hỏi.

Mỹ nhân ngư vẫn thưởng thức rượu, thần thái thanh tao mà cao ngạo.

“Lão già, đây chính là lão bà của lão đại chúng ta!” Tiểu Hùng Miêu giơ tay lên nói. Cũng may mấy ngày nay nó chưa biết hết tình hình, không biết địa vị của hai cô vợ của Sở Thiên, nên mới dám nói linh tinh, “Nhớ năm đó, khi lão đại và đại tẩu gặp mặt, quả thật là kinh thiên động địa...”

Không biết tại sao, nhiệt độ trong Thần Điện đột ngột giảm xuống mức đóng băng. Giáo Hoàng và Sở Thiên, hai người có thực lực mạnh nhất trong số những người ở đây cũng không tránh khỏi run rẩy. Những người khác thì đang toát mồ hôi lạnh.

Sở Thiên căng thẳng, cái không khí lạnh buốt này tuyệt đối không phải do thời tiết mà là một khí tức chết người tấn công thẳng vào tim người ta!

A Mạt Kỳ thì không có cảm giác sợ hãi, nhưng Lôi Ưng ngang bướng bất thuần này lại lần đầu tiên cúi gằm đầu!

Tiểu Hùng Miêu run lấy bẫy, mắt la mày lét, nhìn ra xung quanh, thấy không có gì bất thường thì lập cập bò dậy, “Ta... ta muốn đi tè!”

Nói rồi, thân hình béo mập của Tiểu Hùng Miêu lăn ra ngoài.

“Ha ha!” Giáo Hoàng bỗng cười, “Thời tiết có vẻ lạnh! Nào, mọi người cùng cạn chén cho ấm người!”

Sở Thiên uống cạn chén rượu, rồi nheo mắt liếc mỹ nhân ngư. Đáng tiếc, mỹ nhân ngư hầu như chẳng động đậy, vẫn đang uống rượu, vẫn cái dáng vẻ lạnh, kiêu, cao quý ấy!

.....

Sau tiệc rượu, Lan Đức đặc ý nhìn Hắc Ám tín đồ, rồi kéo Sở Thiên đi Quang Minh Thánh Điện bái kiến nữ thần!

Trên Thánh Sơn có vô số Thần Điện, nhưng đứng trên cao nhất chỉ có ba tòa Thần Điện. Chính giữa là Thần Điện chính của Giáo Hoàng, còn bên trái Thần Điện chính là Quang Minh Thánh Điện của nữ thần Sinh Mệnh!

Ngược lại với vẻ hào hoa cao quý của Thần Điện chính, và vẻ âm u tĩnh mịch của Hắc Ám Thần Điện, Quang Minh Thần Điện lại có vẻ giản dị. Tường trắng, ngói trắng, không có trang trí gì, đáng chú ý nhất có lẽ là con đường nhỏ lát bằng tinh thạch.

Lan Đức dẫn Sở Thiên vào một khu đại điện trống hoác, chỉ vào các bức tượng: “Đây chính là tượng của Chúng Thần!” nói rồi, Lan Đức lại chỉ vào bức tượng một người phụ nữ ở chính giữa, “Đây chính là nữ thần Sinh Mệnh!”

Nhìn đằng sau, không thấy người ngoài, Sở Thiên bèn bám lấy vai Lan Đức, cười: “Đại giáo chủ, ở đây toàn người mình cả, nói thật là... tay nghề của tên thợ khắc bức tượng đó quá kém! Khốn kiếp, chẳng nhìn ra cái gì hết!”

“Ha ha!” Lan Đức cười không kiêng kị gì, “Chính thế, chỉ nhìn tượng không thì thấy được gì? Ta không thể để điện hạ đến mất công được!”

“Ồ?” Sở Thiên nhướn mày, “Chẳng lẽ người có thứ đồ tốt hơn?”

“Đương nhiên là có!” Lan Đức bước vội tới cửa ngạch phía sau Thần Điện, “Đây chỉ là Quang Minh Thánh Điện, bên trong còn có Sinh Mệnh Thần Điện, hà hà, ở đó cất giữ tranh ma pháp của nữ thần!”

306. Chương 285: Hắc Ám Thần Điện

Sở Thiên làm Thần Côn đã nhiều năm nay, cũng ca ngợi nữ thần không biết bao nhiêu lần nhưng đến hôm nay hẳn mới biết nữ thần trông ra sao.

“Tiểu nha đầu này chính là nữ thần Sinh Mệnh Ái Lệ Ti?” Sở Thiên vừa nhìn bức tranh trong tay vừa chép miệng.

Thật là gặp mặt không bằng nghe danh! Ái Lệ Ti trong tranh nhìn chỉ mười bảy mười tám tuổi, tuy xinh đẹp, nhưng cũng không phải tuyệt sắc. Điều không ngờ nhất là, không thấy chút khí chất Quang Minh Thần Chủ nào từ gương mặt của tiểu nha đầu này. Nhìn chỉ như một cô bé nghịch ngợm nhà hàng xóm.

“Khà khà, điện hạ không ngờ nữ thần Sinh Mệnh lại như thế này phải không?” Quang Minh đại giáo chủ không hề có vẻ cung kính với nữ thần, tay chỉ trỏ, “Đây chính là bí mật lớn nhất của Quang Minh Chúng Thần! Ha ha ha, nếu tín đồ toàn đại lục này biết nữ thần là một cô bé thì e là uy tín của Giáo Đình thế là hết!”

Sở Thiên hiểu ý của Lan Đức, cười: “Đại giáo chủ yên tâm, ta là Quang Minh Thánh Đồ, địa vị của nữ thần đi xuống cũng không có lợi gì cho ta cả!”

Cất bức tranh của nữ thần vào chiếc nhẫn không gian, Sở Thiên hỏi: “Lần trước ta nhờ đại giáo chủ điều tra chuyện của Hắc Ám Thần Dụ, thế nào rồi?”

Lan Đức khẽ nhún vai, cười trừ: “Khó quá! Hai năm nay, thế lực của Hắc Ám Thần Điện tăng lên rất nhanh, đừng nói đến việc điều tra Thần Dụ của chúng, ta có thể giữ cái mạng này đã là may lắm rồi!”

“Ồ, sao lại như vậy?”

“Khi điện hạ đến chắc cùng nghe nói rồi?” Lan Đức ra vẻ thần bí, “Hai năm trước, xung quanh Thánh Sơn bỗng xuất hiện nhiều ma thú biến dị có thực lực rất mạnh!”

“Cái này ta biết rồi, Khách Thu Sa của ta chính là ma thú biến dị đó!”

“Giờ những ma thú biến dị này đều được Hắc Ám Thần Điện thu nạp làm thú hạ! Chúng dùng những ma thú này để đối phó với Quang Minh Thánh Đồ chúng ta! Hơn nữa ta nghe nói... Hắc Ám đại giáo chủ Bồ Lỗ Tư muốn nhân lúc điện hạ đến bãi kiến nữ thần để giết điện hạ!”

“Ha ha!” Sở Thiên cười lớn, “Hai năm trước Hắc Ám Thần Điện đã muốn giết ta rồi. Không phải bây giờ ta vẫn đang sống tốt đây sao?”

“Lần này khác!” Lan Đức lắc đầu, “Lần này điện hạ chỉ đem theo A Mạt Kỳ đúng không?”

Sở Thiên gật đầu, hắn tuyên bố là chỉ mang theo A Mạt Kỳ nhưng trong nhãn không gian còn có Anh Cách Lạp Mỗ đang bị đóng băng, sau lưng còn có mười hai Thánh Đấu Sĩ ẩn mình.

“Theo ta được biết thì Hắc Ám Thần Điện đã có cách đối phó với A Mạt Kỳ!”

“Chỉ dựa vào mấy người Hắc Ám Thần Điện đó mà cũng muốn đối phó với A Mạt Kỳ của ta sao?” Sở Thiên nheo mắt lại, “Đây lại là Thánh Sơn của Giáo Đình, chẳng lẽ chúng dám hạ thủ ở Thánh Sơn?”

“Có gì mà chúng không dám chứ?” Lan Đức cười nhạt, “Hai năm nay, giáo hoàng cũng từng bị chúng hành thích! Hừ, nếu không phải bên cạnh giáo hoàng có võ sĩ Thánh Điện bảo vệ thì sợ là Hắc Ám đại giáo chủ Bồ Lỗ Tư là giáo hoàng từ lâu rồi!”

“Người nói những điều này với ta làm gì?” Sở Thiên cười khê.

“Đương nhiên là nhờ điện hạ giúp bọn ta đối phó với Hắc Ám Thần Điện rồi. Ha ha ha!” Lan Đức cười, “Ta đã liên lạc với võ sĩ Thánh Điện người trong Âm Điện. Ngoài ra cũng thu nạp không ít ma thú biến dị. Chỉ cần điện hạ sẵn lòng giúp đỡ, trong một tháng là ta có thể lên làm giáo hoàng rồi!”

Bức tranh nữ thần trong tay rung rung, ánh mắt Lan Đức bắt đầu mơ màng, “Đến lúc đó ta sẽ trừ bỏ Hắc Điện và Thánh Điện võ sĩ. Khả khả...”

Đàn độn! Sở Thiên thầm chửi, rồi quay người đi, “Tối nay đến chỗ ta bàn cụ thể!”

.....

Tối hôm đó, trong phòng mình, Sở Thiên bảo A Mạt Kỳ biến ra phân thân rồi bắt tay vào chỉnh sửa.

“Ông chủ, sao lại hóa trang phân thân của ta thành ông chủ vậy?” thấy phân thân của mình dưới bàn tay Sở Thiên đã có dáng vẻ của Thần Côn, A Mạt Kỳ đỏ khốc đỏ cười.

“Tối nay ta phải đi làm một việc, hề hề, cần một bằng chứng không có mặt tại hiện trường.”

Chỉnh sửa xong xuôi, Sở Thiên vỗ hai tay vào nhau, “Được rồi, lát nữa Lan Đức của Quang Minh Thần Điện đến, người để phân thân này ngồi bàn chuyện kết liên minh với hắn. Nhớ là phải giữ hắn cho đến khi ta quay về!”

“Không vấn đề gì!”

A Mạt Kỳ ngoắc ngoắc tay với phân thân, sau đó thì phân thân đó nheo mắt lại, lấy vẻ của một Thần Côn, còn lẩm bẩm: “Ca gọi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!”

“Hắc hắc, không tồi!” Sở Thiên gật đầu hài lòng, rồi đi thay bộ quần áo khác.

Giáp đen mềm, áo choàng đỏ, cả một chiếc mặt nạ âm u đáng sợ. Liệt Vũ Sát Thần đã mất tích lâu nay giờ lại xuất hiện rồi.

Tuy lời nguyện của Tử Thần đã tặng cho Long Hoàng, nhưng Sở Thiên đã trộm hai kho đồ quý, vì thế tìm một bộ tương tự cũng không quá khó.

“Chẹp chẹp, ông chủ biến thành thế này là muốn đi giết người à?” A Mạt Kỳ phấn khích, “Cho ta theo với được không?”

“Thôi đi, ma pháp trên người ngươi muốn giấu cũng không giấu nổi! Còn võ bao Lưỡi dao Phán quyết của ta có thể ẩn giấu Thần Lực!” Sở Thiên cười: “Hơn nữa ngươi còn có một nhiệm vụ quan trọng hơn. Nhất định phải trông coi Khách Thu Sa! Khốn kiếp, tiểu tử đó quá biết gây họa!”

Đúng là như vậy, trình độ gây họa của Tiểu Hùng Miêu nói như vậy là không hề khoác lác. Nếu nó thuộc một chủng tộc khác thì Sở Thiên đã đi từ lâu rồi. Nhưng tiểu tử này lại là một con gấu trúc, là quốc bảo của quê hương Sở đại thiếu gia!

“Ngoài ra, người chú ý đến mỹ nhân ngư một chút, ta cứ thấy cô ta có gì đó lạ lắm!”

“Có gì lạ đâu?!” A Mạt Kỳ lắc đầu, “Tối nay ăn xong bữa đêm là lăn ra ngủ rồi. Không làm chuyện gì khác lạ cả!”

Ồ! Sở Thiên nhún mày, trầm ngâm nói: “Vẫn nên chú ý một chút, cô ta xuất hiện quá trùng hợp!”

Sở Thiên vỗ vai A Mạt Kỳ, nói: “Hải tộc còn phải ngồi thuyền? Cô ta nghĩ ta là đồ ngốc sao?”

“Ta nhớ ra rồi!” lần thứ hai trong đời A Mạt Kỳ cúi đầu, “Trong tiệc rượu, ta cảm thấy có một sức mạnh nào đó rất khủng bố, nhưng không tra ra được nguồn gốc của nó. Trên người mỹ nhân ngư đó không có bất kỳ sức mạnh nào!”

“Ha ha ha, kệ cô ta đi.” Sở Thiên cười lớn: “Nhìn dáng vẻ của mỹ nhân ngư đó, có lẽ là một nhân vật có tiếng của đại gia tộc nào đó của Hải tộc. Người yên tâm, sau khi xong việc thăng cấp, ông chủ sẽ giải quyết cô ta!” Khà, nếu có người không đồng ý, chúng ta sẽ đem theo hết các huynh đệ, cho cô ta thành cá nướng luôn!”

Vù~

Một trận gió thổi qua, Sở Thiên run người, còn Tiểu Hùng Miêu bên kia tường thì run lấy bầy bò dậy khỏi giường, “Sao ta cứ muốn đi tè thế này?”

.....

Trên đỉnh Thánh Sơn, hậu viện của Hắc Ám Thần Điện.

Sở Thiên được trang bị kỹ càng đang len lén trong sân, rồi ẩn thân lên vào đại điện.

“Có khách đến, hừ, thật thú vị!” bỗng từ trong đại điện truyền ra một giọng cười.

Sở Thiên giật mình, không lẽ nhiều năm không sử dụng thuật ẩn thân nên thực lực giảm sút rồi? Nếu không thì sao vừa vào đã bị phát hiện?

“Thật là thuật ẩn thân cao minh!”

Bốp bốp!

Cùng với tiếng vỗ tay, một lão đầu tử mặc áo choàng đen, khuôn mặt âm u, đi ra từ cửa ngách. Chính là đại giáo chủ Bồ Lô Tư mà Sở Thiên đã từng gặp!

“Tuy ta biết người đến, nhưng không tìm được vị trí của người. Khà khà, thuật ẩn thân cao minh như vậy, thiết nghĩ các hạ chính là Liệt Vũ Sát Thần?”

Sở Thiên nheo mắt trong bóng tối, hẳn không có ma pháp, Thần Lực thì được Phán Quyết Thánh Trọng ẩn giấu rồi, có thể nói là trên đại lục này không có ai có thể phát hiện ra hành tung của hắn!

Chẳng lẽ tên Bồ Lô Tư này là một tuyệt đỉnh cao thủ? Nhưng Sở Thiên chỉ cảm nhận được một chút Thần Lực rất yếu trên người Bồ Lô Tư. Thực lực của hắn còn thấp hơn một bậc so với Tiểu Hùng Miêu Khách Thu Sa.

Đã bị phát hiện rồi, Sở Thiên cũng hiện thân, nói nhỏ: “Hừ, sao người phát hiện ra ta?”

“Ta có thể trả lời câu hỏi này của người!” Bồ Lô Tư cười, “Nhưng ta muốn xác nhận người thật sự là Liệt Vũ Sát Thần trước!”

Sở Thiên biến mất, khi xuất hiện lại đã ở trước mặt Bồ Lô Tư, một tay đang cầm do găm kề sát cổ Bồ Lô Tư, còn tay kia đang vẫy vẫy huy chương chức nghiệp của mình.

Bồ Lô Tư sắc mặt không hề biến đổi, chậm rãi đẩy con dao găm của Sở Thiên ra, cười: “Được, có thể vận dụng thuật ám sát và thuật ẩn thân ở mức này, quả nhiên người là Liệt Vũ Sát Thần!”

“Trong Hắc Ám Thần Điện này có một số thứ cơ mật, nó có thể biết được mọi sự thay đổi trong Thần Điện! Tuy người không có khí tức nhưng...”

Bố Lỗ Tư chỉ xuống dưới sàn, “Chân người lại dẫm lên sàn nhà, hà hà, trang bị của ta có thể cảm nhận được ngay cả một chiếc lông vũ!”

Khốn kiếp, biết thế lão tử bay vào! Sở Thiên thở dài, nhưng chiếc mặt nạ đã che giấu sắc mặt cho hắn.

“Liệt Vũ Sát Thần đại giá quang lâm, không biết ta có thể làm được gì?” Bố Lỗ Tư vỗ tay, Hắc Ám Thần Điện lập tức sáng bừng lên, một đoàn người đi ra, nháy mắt đã bày biện xong tiệc rượu ở giữa Sở Thiên và Bố Lỗ Tư.

Sở Thiên không khách sáo ngồi xuống nói, “Có hai việc, thứ nhất ta là tín đồ của Tử Thần miện hạ, lần này đến để bái kiến Tử Thần!”

Liếc nhìn sắc mặt của Bố Lỗ Tư, Sở Thiên nói tiếp: “Thứ hai, ta muốn bàn chuyện làm ăn với người!”

“Chuyện làm ăn? Khả khả!” Bố Lỗ Tư cười, nâng chén rượu lên uống một hơi hết, “Cách nói chuyện của các hạ thật giống với Phát Lạp Dịch Nặc! Cũng thật trùng hợp, Quang Minh Thánh Đồ thích bàn chuyện làm ăn đó cũng đang làm khách ở Giáo Đình!”

“Ta lên vào cùng với Phát Lạp Dịch Nặc đó!” Sở Thiên chậm rãi nói: “Không lẽ người nghi ngờ ta là Phát Lạp Dịch Nặc?”

“Các hạ đa nghi rồi!” Bố Lỗ Tư lắc đầu cười: “Ta biết giờ Phát Lạp Dịch Nặc đang bàn chuyện làm ăn với Quang Minh đại giáo chủ! Sao các hạ có thể là Phát Lạp Dịch Nặc chứ?”

Sở Thiên thầm tung hô mình anh minh thần vũ, may mà hắn chuẩn bị phân thân!

“Hừ, Bố Lỗ Tư đại giáo chủ thật thủ đoạn! Ta thiết nghĩ từng ngọn cây cọng cỏ trên Thánh Sơn này cũng không thoát khỏi tầm mắt của ngài!”

“Chỉ là những kỹ xảo nhỏ nhặt thôi!” Bố Lỗ Tư vẫn giữ nguyên sắc mặt, chỉ vào bức tượng Hắc Ám Chúng Thần đằng sau lưng, “Tượng của Hắc Ám Chúng Thần ở đây, các hạ có thể đến bái kiến bất cứ lúc nào. Khả khả, không biết chuyện làm ăn của các hạ là chuyện gì?”

“Ta muốn đi Biển Cấm cứu người!” Sở Thiên nói, “Chỉ cần người giúp ta, tùy người ra điều kiện!”

“Thẳng thắn lắm! Các hạ muốn đi cứu thiên hạ đệ nhất sát thủ của năm xưa — Thuấn phải không?” ánh mắt Bố Lỗ Tư lóe lên sự tàn độc, “Không vấn đề gì, chỉ cần các hạ giúp ta giết Phát Lạp Dịch Nặc!”

307. Chương 286: Rừng Trúc

“Giết Phát Lạp Dịch Nặc? Ha ha ha!” Sở Thiên cười lớn, “Đại giáo chủ đang đùa ta phải không? Phát Lạp Dịch Nặc ở Thiên Hải Quốc một đao đánh chìm nghìn chiến thuyền, chém chết mười vạn hải quân. Thực lực này đã vượt quá khả năng của con người, huống hồ bên cạnh hắn còn có A Mạt Kỳ còn mạnh hơn!”

“Hừ, Liệt Vũ Sát Thần cũng biết sợ sao?” Bố Lỗ Tư cười nhạt.

“Ta không sợ chết, nhưng ta còn phải giữ lại cái mạng này để đi cứu Thuấn!”

Bố Lỗ Tư khẽ cười, “Đúng thế, trên người Thuấn có thứ đồ mà mọi đạo tặc mơ ước! Muốn có được nó thì phải sống!”

Sở Thiên chột dạ, bí mật của Thuấn ngay Đạo tặc công hội cũng không biết, chẳng lẽ Bố Lỗ Tư lại biết nội tình gì?

“Các hạ yên tâm, Hắc Ám Thần Điện chúng ta tuy không đủ thực lực để đối phó với Bào Uy Nhĩ nhưng chúng ta đủ tự tin để giúp các hạ cứu được Thuấn!” Bố Lỗ Tư nói tiếp: “Hơn nữa, chỉ cần các hạ nhận lời giết Phát Lạp Dịch Nặc, chúng ta còn tặng một vài thứ nho nhỏ có thể giúp các hạ đối phó với cao thủ Thần Cấp!”

Sở Thiên không nói gì một hồi lâu, có vẻ như đang tính toán thiệt hơn của vụ làm ăn, nhưng thực tế thì trong lòng vô cùng rối bời.

Một thứ đồ nho nhỏ có thể đối phó với hai cao thủ Thần Cấp là hắc và A Mạt Kỳ? Hừ, thứ đấy quả thật là ‘nhỏ’!

“Được, ta đồng ý!” Sở Thiên gõ gõ mặt bàn, chậm rãi nói: “Nhưng ta cần biết một chuyện trước. Nếu người có thứ có thể đối phó với cao thủ Thần Cấp thì tại sao còn muốn hợp tác với ta?”

“Nếu ta không nói nguyên nhân thì e các hạ sẽ nghi ngờ thành ý hợp tác của bọn ta, phải không?” Bồ Lỗ Tư cười khê, “Hà hà, thật ra điều này rất dễ hiểu thôi. Người của Hắc Ám Thần Điện không có ai dùng được thứ đồ này!”

Sở Thiên tự nhiên có cảm giác muốn châm chọc tên Bồ Lỗ Tư này.

“Thật ra Hắc Ám Thần Điện chúng ta đã sớm có kế hoạch ám sát Phất Lạp Dịch Nặc rồi, thậm chí cũng phái cả sát thủ giỏi nhất của Thần Điện — Mục đi rồi. Nhưng đáng tiếc, Mục không dùng được thứ đồ này, nếu không hắc cũng không chết!”

“Thứ đó chỉ có hai loại người có thể dùng được. Một là có Thần Lực cực mạnh. Theo ta nghiên cứu, loại người này nhất định phải đạt đến mức tuyệt đại cao thủ tầng thứ ba!” Bồ Lỗ Tư nhìn Sở Thiên, nói rành mạch từng chữ, “Loại thứ hai chính là những kẻ thiếu năng ma pháp!”

“Ha ha ha ha, quả thật làm khó các ngươi rồi!” Sở Thiên cười lớn, người có Thần Lực tầng thứ ba đều đang ở Biển Cấm ‘giao lưu’, còn kẻ thiếu năng ma pháp thì trên đại lục hình như chỉ có mình Sở Thiên.

“Thôi được, ta tạm thời tin các ngươi!” Sở Thiên đứng dậy tiến lại trước mặt Bồ Lỗ Tư đập tay coi như đã giao kèo, rồi cười: “Vẫn còn một câu hỏi, tại sao các ngươi muốn giết Phất Lạp Dịch Nặc? Không lẽ vì hắc là Quang Minh Thánh Đồ? Hừ, theo ta biết thì Giáo Đình bây giờ chẳng có ai tôn thờ Chúng Thần nữa!”

“Ài~” Bồ Lỗ Tư thở dài, liếc nhìn bức tượng Thần trong Thần Điện, “Trước đây ta giống như Lan Đức, không tin vào Thần, chỉ tin vào tiền và quyền lực, nhưng bây giờ...”

Bồ Lỗ Tư bỗng chuyển chủ đề, “Việc ám sát Phất Lạp Dịch Nặc vốn là bí mật lớn nhất của Hắc Ám Giáo Đình, ta chỉ có thể nói cho các hạ rằng Phất Lạp Dịch Nặc trông quá giống một người!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Sở Thiên nheo mắt sau chiếc mặt nạ, Sở đại thiếu gia còn có thể giống ai chứ? Đương nhiên là Phán Quyết Thần Hoàng Tư Đặc n!

Để Bồ Lỗ Tư không nghi ngờ, Sở Thiên không hỏi tiếp nữa mà nói: “Vấn đề cuối cùng, chúng ta hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt, ngươi dựa vào cái gì mà tin ta?”

“Bọn ta không có sự lựa chọn nào khác!” Bồ Lỗ Tư nhìn thẳng vào Sở Thiên, “Hơn nữa ta tin là chỉ dựa vào thứ đồ kia của Thuấn, cho dù chỉ có một tia hy vọng, nó cũng có thể khiến cho một sát thủ trả bất cứ giá nào để làm bất cứ việc gì... Liệt Vũ Sát Thần cũng không ngoại lệ!”

“Hắc Ám Thần Điện chúng ta là hy vọng duy nhất cho người cứu thoát Thuấn!” Bồ Lỗ Tư tiến đến gần bức tượng Tử Thần ở trung tâm Thần Điện.

Lục cục~~

Bức tượng được đẩy sang một bên, để lộ ra một cánh cửa nhỏ.

Lúc này Sở Thiên mới chú ý quan sát tượng của các Hắc Ám Chúng Thần, nhưng chúng cũng giống như tượng trong Quang Minh Thần Điện, không khác tí mĩ dung mạo, để làm nổi bật sự uy nghiêm của Chúng Thần.

Có một bức tượng khiến Sở Thiên nhớ, mặc dù khá mơ hồ nhưng nó lại có một điểm đặc biệt. Hắc Ám Thần Tộc này... trọc đầu!

“Các hạ theo ta!” Bồ Lỗ Tư bước vào cánh cửa, “Giờ ta sẽ mời các hạ đi xem thứ đồ ‘nho nhỏ’ đó!”

.....

Cũng đúng lúc này, trong phòng của Sở Thiên, Lan Đức đang nói chuyện với cái phân thân kia rất vui vẻ.

“Ha ha ha, điện hạ thật thẳng thắn! Vậy cứ quyết định thế đi!”

Lan Đức đang cùng ‘Sở Thiên’ ký tên lên một cuộn giấy, rồi cười lớn: “Sau khi việc xong xuôi, nữ thần Sinh Mệnh sẽ là Chủ Thần duy nhất! Điện hạ, sẽ trở thành người phát ngôn duy nhất của nữ thần! Khà khà, sau này ta là Giáo Hoàng, ngài là Thánh Hoàng. Phía tây đại lục là của ta, còn phía đông là của điện hạ rồi!”

Nói rồi, Lan Đức đứng dậy, “Để Hắc Ám Thần Điện và Giáo Hoàng không nghi ngờ, ta đi trước!”

“Đại giáo chủ vội gì chứ?” A Mạt Kỳ vẫn luôn đứng cạnh ‘Sở Thiên’ cười, “Chính sự xong rồi, ông chủ ta còn có một chuyện riêng tư...”

...

Thánh Sơn Đỗ Lỗ Nam Hy, ở rừng trúc sau núi.

Một cọng dây cây bò chậm rãi trên đất, có điều... đi đến đâu là nó để lại một thứ chất lỏng óng ánh, gần như là... nước miếng.

Dần dần cọng dây cây đó dựng thẳng đứng lên, từ từ cuộn lại thành một hình tròn mập mạp, chính là Tiểu Hùng Miêu Khách Thu Sa.

Lầm lét nhìn xung quanh, Tiểu Hùng Miêu đập tay, “Yeah! Kế hoạch no bụng bước một thành công! Lần trước bị các người tóm, hi hi, lần này không dễ thế đâu!”

“Chà chà, lần này trúng lớn rồi!” Tiểu Hùng Miêu giơ tay ra định quệt nước miếng nhưng nhận ra tay quá ngắn thế là cúi đầu chạm vào bụng, “Một miếng, chỉ cần cho cái bụng ta ăn một miếng thôi, hà hà, sau này có thể tự mình trồng rồi!”

Nhẹ nhàng bẻ một cành trúc, Tiểu Hùng Miêu âu yếm ôm vào lòng, “Người khác là nhân phẩm tốt, hi hi, huynh đệ ta đây là Hùng phẩm tốt, Miêu phẩm cũng tốt! Ài, làm gấu trúc không thể quá kiêu ngạo, làm một miếng cái đã!”

Ưc!

Nuốt nước miếng ực một cái, Tiểu Hùng Miêu nhét cành trúc đó vào mồm. Nhưng tiếc là mồm nó quá nhỏ, mà cành trúc lại quá to.

“Người không cho ta ăn sao? Hừ!” Khách Thu Sa trừng hai mắt gấu lên, tặc lưỡi, “Vậy thì đổi cái mồm khác to hơn vậy!”

Khách Thu Sa chống hông lên đào một cái hố dưới đất, rồi chui đầu vào, “Ta biến, ta biến, ta biến biến biến!”

Bụp!

Một bông hoa ăn thịt người cỡ bự đội đất chui lên, há cái mồm đỏ lòm chớp mắt đã nuốt gọn cây trúc, cả đất dưới gốc cây cũng không bỏ qua.

“Oa, sướng khoái!” Khách Thu Sa lại biến thành gấu trúc Tiểu Hùng Miêu, nằm phịch ra đất, xoa xoa cái bụng tròn căng, cười thỏa mãn, “Sau này ngày nào cũng có trúc ăn rồi, ha ha ha!! Ủa, dưới gốc là cái gì vậy? Đi xem cái nào!”

Tiểu Hùng Miêu ăn quá no nên lười di chuyển, lật người một cái lăn đến chỗ gốc cây.

.....

“Điện hạ đã là một trong Thập đại phú hào trên đại lục rồi mà vẫn còn hứng thú với tiền bạc sao? Ha ha!”

Tiếng cười hoang dại của Lan Đức vang lên, nhưng không phải trong phòng Sở Thiên mà là trong một căn mật thất bên dưới Hắc Ám Thần Điện.

.....

Chỉ vào viên đá liên lạc phát ra âm thanh trước mắt, Bồ Lỗ Tư cười: “Các hạ thấy thế nào? Lan Đức và Phát Lạp Dịch Nặc tự cho mình thông minh! Nhưng chúng không ngờ Hắc Ám Thần Điện bọn ta từ lâu đã gắn đá liên lạc tí hon trên người Lan Đức. Khả khà, kế hoạch của chúng đều bị ta nghe hết rồi!”

“Thủ đoạn của đại giáo chủ quả nhiên cao minh!” Sở Thiên thầm mừng rằng mình có hai thân phận nếu không có chết cũng không biết tại sao.

“Hừ, chúng lại muốn thực hiện kế hoạch trong ngày sinh nhật Giáo Hoàng trong mười ngày nữa. Thú vị! Được, chúng ta cũng ra tay vào ngày đó!” Bồ Lỗ Tư nhìn Sở Thiên không nói gì, cười: “Các hạ có ý kiến gì không?”

“Không có ý kiến gì!” Sở Thiên cười nhạt trong bụng, ngày sinh nhật Giáo Hoàng nhất định sẽ náo nhiệt lắm đây! Khả khà, vậy thì lão tử cũng góp vui, cũng thăng cấp cho hai ma sủng vào ngày đó!

Bồ Lỗ Tư trịnh trọng lấy ra một cái tráp nhỏ từ trong tủ, đặt xuống trước mặt Sở Thiên, “Đây chính là thứ ta nói đến!”

Sở Thiên mở cái tráp ra, nhìn qua một cái rồi chăm chọc: “Thật là một món đồ nhỏ quá! Cái này mà cũng có thể đối phó với hai cao thủ Thần Cấp?!”

Bên trong cái tráp chẳng phải cái gì đặc biệt mà chỉ là một viên đá đen với một đầu có màu đỏ.

“Người đừng coi thường nó!” Bồ Lỗ Tư cẩn thận lấy viên đá ra, chỉ vào đầu màu đỏ, “Chỉ cần ấn vào cái này, trong vòng bán kính một trăm dặm không có ai có thể chạy thoát! Dù là Long Hoàng Linh Vực cũng không thể cầm cố nó!”

Sao giống Thủ Lôì của trái đất vậy nhỉ? Sở Thiên bỗng có một cảm giác rất lạ, cười nhạt: “Sau khi ấn thì người sử dụng là ta đây có phải cũng chết theo không?”

“Đương nhiên là không!” Bồ Lỗ Tư giải thích: “Cái này chỉ nhằm vào Thần Lực và ma pháp, người không có Thần Lực và ma pháp thì sẽ không bị ảnh hưởng! Vì thế ta mới nói chỉ có người có Thần Lực cực mạnh hoặc thiếu năng ma pháp mới có thể sử dụng nó!”

Thứ này giống Thủ Lôì, mà càng giống bom xung lực điện từ, Sở Thiên liên tưởng đến loại bom chỉ nhằm vào sóng điện từ.

“Đưa ta!” Sở Thiên lấy viên đá, “Cụ thể là là thế nào?”

Hai người trao đổi một lúc, rồi cùng cười gian: “Đại giáo chủ quả nhiên thật tàn nhẫn. Nếu kế hoạch thành công thủ hạ của ngài có lẽ cũng tiêu hết!”

“Ta tin ngưỡng tử Thần, về các tín đồ Hắc Ám Thần Tộc khác...” Bồ Lỗ Tư cười nham hiểm, “...càng ít càng tốt!”

“Vậy cứ quyết định thế!” Sở Thiên cũng cười theo, “Ngoài ra, sao ta lại cảm thấy phía sau Hắc Ám Thần Điện của ngài có một sức mạnh rất lớn nhỉ?”

“Phía sau? Khả khà, các hạ lại đùa rồi!” Bồ Lỗ Tư cố gắng kìm chế kích động, cười, “Ồ đó, chỉ là một khu rừng trúc...”

308. Chương 287: Người Lùn

Với sự hàm hồ của Bồ Lỗ Tư, Sở Thiên cũng không moi được tin gì, hậm hực rời khỏi Hắc Ám Thần Điện.

Sở Thiên không trực tiếp về thẳng chỗ ở mà trước tiên tìm một góc không có ai, cởi bỏ hết trang bị rồi hủy hết.

Bồ Lỗ Tư có thể gắn đá liên lạc tí hon lên người Lan Đức, chẳng lẽ hắn lại không tranh thủ gắn lên người Sở Thiên? Vì vậy Sở Thiên nên cẩn thận vẫn hơn.

Xong xuôi đầu đó, dùng Thần Lực kiểm tra thân thể một lượt rồi Sở Thiên mới trở về.

Ra ám hiệu cho A Mạt Kỳ đuổi Lan Đức đi, rồi Sở Thiên vào trong, “Bàn xong chưa?”

“Xong rồi. Lan Đức sẽ hạ độc ở tửu yến ngày sinh nhật Giáo Hoàng, rồi giả họa cho Hắc Âm Thần Điện!” A Mạt Kỳ thu lại phân thân của mình, “Cái chúng ta cần làm là trợ giúp hẩn trừ khử cao thủ của Hắc Âm Thần Điện, rồi không chế Hắc Âm Vô Sĩ!”

“Người biết gì không? Hắc Âm Thần Điện cũng định khử Quang Minh Thần Điện vào ngày đó!” Sở Thiên cười: “Chúng đã biết kế hoạch của Quang Minh Thần Điện, hơn nữa những kẻ tín ngưỡng Tử Thần này còn tàn độc hơn, lấy người của bên mình làm mồi nhử, nhân cơ hội giết hết tất cả!”

“Ha ha, ngày sinh nhật Giáo Hoàng chẳng phải sẽ rất náo nhiệt sao?” A Mạt Kỳ phấn khích xoa xoa tay, “Ông chủ, chúng ta giúp bên nào?”

“Giúp bên nào? Không! Không! Không! Ai cũng không giúp!” Sở Thiên nheo mắt cười. “Hôm đó, ra sẽ thắng cấp cho người và Anh Cách Lạp Mỗ! Rồi... hắc hắc, tranh thủ mười ngày này, người tra cho ta bảo khổ của Giáo Đình ở chỗ nào!”

“Ông chủ muốn đục nước béo cò, làm một mẻ lớn?” A Mạt Kỳ mắt sáng trưng.

“Đúng thế, ta cảm thấy rằng Thánh Sơn vào ngày đó nhất định sẽ là một trận loạn chiến!” Sở Thiên đập bàn, “Ta phải lấy hết những gì có thể lấy! Hừ, nội đấu của hai đại Thần Giáo Đình, mà người và Anh Cách Lạp Mỗ sẽ đột phá tầng Thần Lực thứ ba, sẽ không một ai có thể ngăn cản chúng ta nữa!”

“Ông chủ, ta tra được rằng, ở Thánh Sơn có rất nhiều cao thủ Thần Cấp, nếu chúng ta đối phó với chúng thì ta và Anh Cách Lạp Mỗ nhất định phải sử dụng Thần Lực tầng thứ ba. Như thế liệu có dẫn Bào Uy Nhĩ đến không?” A Mạt Kỳ hơi lo lắng.

“Không sao, ta đã hỏi ba vị trưởng lão ở Âm Điện. Theo họ nói thì người tu luyện bên cạnh Lưỡi đao Phán Quyết sẽ được sự bảo vệ của nó, có khả năng ẩn giấu hơi thở. Chỉ cần các người không để lộ Thần Lực tầng thứ ba quá rõ, sẽ không có ai phát hiện ra đâu!”

Nghĩ một lúc, Sở Thiên tổng kết: “Vì thế ngày sinh nhật Giáo Hoàng, quan trọng nhất là một chữ, nhanh!”

“Ta sẽ thắng cấp cho các người khi hai Thần Điện bắt đầu tranh đấu. Rồi người và Anh Cách Lạp Mỗ dựa vào Thần Lực tầng thứ ba, dùng tốc độ nhanh nhất trộm hết bảo khổ của Giáo Đình!” Sở Thiên cười gian, “Sau đó chúng ta sẽ ẩn giấu khí tức tránh đi. Khả khả, dù Bào Uy Nhĩ có đến thì cũng không tìm được chúng ta!”

“Ông chủ anh minh!” A Mạt Kỳ cũng cười gian theo.

“Đúng rồi, khi thám thính Thần Điện người nhất định phải cẩn thận. Ở đây có không ít cao thủ, ít ra ta cảm nhận được phía sau Hắc Âm Thần Điện có một sức mạnh không kém gì của ta!” Sở Thiên lại hỏi: “Mỹ nhân ngư đó thế nào rồi?”

“Ta đã để lại một phân thân nhỏ bên cạnh cô ta. Giờ nhất cử nhất động của cô ta cũng không qua được mắt ta!”

Sở Thiên yên tâm hơn rất nhiều, mười ngày tới đây là thời khắc quan trọng nhất, hẩn không cho phép có sơ xuất gì, “Còn nữa, tiểu tử Khách Thu Sa không gây họa gì chứ?”

Ừnh! Ừnh! Ừnh!

Dường như là để trả lời Sở Thiên, một loạt tiếng nổ vang lên từ phía Hắc Âm Thần Điện!

.....

Hậu thế hơn một trăm năm sau, Thần Thánh đại Tế Tự cấp mười, hiệu trưởng vĩ đại nhất trong lịch sử học viện Tế Tự Phát Lạp Dịch Nặc, Dịch Áo miện hạ trong ghi chép của mình có viết: tấm lòng rộng mở của sư phụ có khắp muôn nơi. Ví dụ như ma sủng của ngài, Khách Thu Sa tiên sinh đã gây ra vô số tai họa cho sư phụ nhưng sư phụ vẫn luôn dùng tấm lòng khoan hồng để cảm hóa. Hơn nữa chưa bao giờ sư phụ nghĩ đến việc làm theo quy tắc đại lục mà trực xuất Khách Thu Sa tiên sinh ra khỏi nhà...

Đánh giá về những lời này, vẫn là Tiểu Bạch lúc này đã biến thành mỹ nữ chỉ một câu nói đúng mấu chốt. Nếu ném tiểu tử Dịch Áo người vào dị giới, đồng thời không quay về được, thì người không cần nhìn thấy quốc bảo của Huyền Thú đại lục, chỉ cần nhìn thấy một con lợn thôi cũng không nở vứt đi!

Nguyên nhân chỉ là vì Sở Thiên nhớ trái đất thôi sao? Ít ra thì hiện tại Sở đại thiếu gia không cho là như vậy.

“Bắt lấy hắn, tên tiểu tặc trộm đồ, đừng có chạy!”

Vừa ra ngoài sân, Sở Thiên đã nhận thấy đèn đuốc sáng trưng, một đội võ sĩ mặc kim giáo đang thực mạng đuổi theo một thân ảnh tròn xoe.

Trên thân ảnh tròn xoe đó còn vác một cây trúc trái ngược hẳn với hình dáng của hắn.

“Vù! Vù! Ta chạy! Ta chạy! Lăn lộn ở đời không thể để người khác tóm được! Nếu không sau này còn đâu uy tín mà tự mình mở Đường Khẩu?!”

Lịch bịch!

Gấu trúc Tiểu Hùng Miêu nhất thời không để ý thế là bị vấp.

Lạch cạch!!

Khách Thu Sa quần lấy cây trúc lăn đến chân Sở Thiên, “Lão đại, cơ hội cho lão đại biểu hiện đến rồi!”

Ôm chặt cứng cây trúc còn to hơn mình, Tiểu Hùng Miêu nằm phía sau Sở Thiên, “Huynh đệ ta đây gặp rắc rối rồi, lão đại giải quyết đi!”

Sở Thiên và A Mạt Kỳ tức nổ đom đóm, vào lúc quan trọng thế này mà tên tiểu tử khốn này còn gây họa!

Thở dài một cái, ma sủng của mình thì không thể không quản, Sở Thiên tiến lên một bước nói với đội võ sĩ: “Chư vị, đây là ma sủng Khách Thu Sa của ta, không biết nó đắc tội gì với các vị?”

“Ai dà, thì ra là điện hạ!”

Là thánh đồ, Sở Thiên được hưởng đại ngộ của đại giáo chủ, vì thế các võ sĩ cũng không dám thất lễ, cúi người nói: “Điện hạ, ma sủng của ngài ăn trộm trúc ở phía sau núi bị bọn ta phát hiện!”

“Thật là mất mặt!” A Mạt Kỳ lắc đầu.

Sở Thiên cũng phải nhăn nhó, “Cây trúc này có gì đặc biệt không?”

“Trúc thì không có gì đặc biệt, nó chỉ là đặc sản của Thánh Sơn mà những nơi khác trên đại lục không có!”

“Ồ, vậy thì cũng không có gì to tát!” Sở Thiên rút ra một túi tiền đưa cho các võ sĩ, “Cây trúc này coi như ta mua, các người cứ về đi, chuyện hôm nay ta sẽ đích thân giải thích với Giáo Hoàng!”

Các võ sĩ cũng không còn cách nào, đành nhận tiền rồi đi, nhưng tên dẫn đầu vẫn trừng mắt nhìn Khách Thu Sa một cái, “Đừng có để ta bắt được lần nữa!”

“Ô kìa, người dám trừng mắt với ta?!” Tiểu Hùng Miêu có Sở Thiên che chở, gan to ra không ít, tách cây trúc ra đứng lên trên là cao hơn một người, mà trên tay nó không biết có thêm một hồ lô rượu từ khi nào!

Bốp!

Hồ lô ném trúng đầu tên võ sĩ, Tiểu Hùng Miêu nhảy xuống lăn trên đất mấy vòng rồi lắc lắc cái hồ lô còn to hơn mình nói: “Ta đánh người đáng đời, không đánh người buồn đời!”

“Ha ha, trời đã tối lắm rồi, chư vị quay về nghỉ ngơi đi!” Sở Thiên nhắc Tiểu Hùng Miêu lên, quay đầu đi thẳng!

“Lão đại, trúc của ta!” Tiểu Hùng Miêu vẫn còn tiếc thứ yêu nhất của mình.

“A Mạt Kỳ, đem trúc theo!”

Trong phòng, Sở Thiên và A Mạt Kỳ đang nhìn Khách Thu Sa một cách chán nản, “Sao người lại gây họa rồi? Không phải đã nói là mấy ngày nữa ta tìm Giáo Hoàng lấy cho người cái người cần sao hả?”

“Hi hi, thêm quá, không còn cách nào cả!” Tiểu Hùng Miêu cười toe toét lắc lư cái đầu, rồi vạch một đường trên đất trồng một cây trúc và bắt đầu ngồi gặm.

“Khốn kiếp, người có thể tự biến ra trúc sao còn đi trộm hả?” Sở Thiên nổi giận bùng bùng.

“Ta hôm nay sau khi ăn trúc thì mới biến ra được mà!” Tiểu Hùng Miêu vẫn cười toe, nhưng tiến lại gần cây trúc trộm về, đá mạnh một cái: “Đây không phải trúc bình thường đâu!”

Bỗng từ trong cây trúc vỡ lặn ra một ông già béo mập thấp bé.

“Đây là... người lùn?” Sở Thiên kinh ngạc nhìn người lùn già trước mắt. Ông ta rất cường tráng, đầy cơ bắp, dưới cằm là bộ râu dài chấm mũi chân!

Nhưng người này lại đang trong tình trạng hôn mê.

“Thế này là sao?” Sở Thiên hỏi.

“Hèm hèm!” Tiểu Hùng Miêu hắng giọng, chấp hai tay sau lưng, lắc lư đầu nói: “Ta vẫn luôn tin rằng, ra ngoài lặn lội với đời không phải dựa vào nắm đấm mà là vào cái này!”

Tiểu Hùng Miêu chỉ vào đầu mình, “Hôm nay ta đi trộm trúc, vốn đã thành công rồi, có điều ta lại phát hiện được phía dưới cây trúc một tấm ván rất dày! Bên trên còn có Thần Lực bao phủ! Đây là nơi nào chứ? Thánh Sơn Đồ Lão Nam Hy, nơi cần ván che thế này nhất định có đồ tốt!”

“Vốn dĩ huynh đệ ta đây không có bản lĩnh xuyên qua được Thần Lực, nhưng lũ ngốc Giáo Đình lại để Thần Lực bên trên tấm gỗ, vì thế ta không chế nó để đi vào. Kết quả, đoán xem ta nhìn thấy gì nào?”

“Thôi dài dòng đi!” A Mạt Kỳ lạnh lùng.

“Hà hà, ta nhìn thấy một căn mật thất!” Tiểu Hùng Miêu chỉ vào người lùn kia, “Lão già này đang ở bên trong chế tạo cái gì đó. Nhìn thấy ta lão ấy kinh ngạc lắm, sau khi biết ta không phải người của Giáo Đình thì một mực cầu xin ta cứu ra ngoài, còn nói sẽ cho ta lợi ích gì đó!”

Tiểu Hùng Miêu cười đắc ý, “Ta là ai chứ? Là Nam Hải Nhất Phiến Lực! Lợi ích... à không, là cứu người thì nhất định không thể bỏ qua! Nhưng ta biết, đem theo hắc nhất định sẽ bị phát hiện, vì thế ta mới đánh ngất hắn rồi cho vào bên trong cây trúc, làm ra vẻ trộm trúc bị phát hiện rồi danh chính ngôn thuận đưa hắn ra ngoài!”

“Hà hà, sao hả? Ta rất thông minh phải không?”

“Ừm, biểu hiện của ngươi rất tốt!” Sở Thiên nhận ra rằng Tiểu Hùng Miêu này cũng không phải chỉ biết gây họa.

“Làm hắn tỉnh lại đi!”

A Mạt Kỳ dùng đạn nước làm cho người lùn già kia tỉnh lại.

“Là các ngươi cứu ta hả?” lão già vừa tỉnh là tỏ ra vô cùng cao ngạo: “Ừm, chỉ cần các ngươi đưa ta ra khỏi Thánh Sơn, ta có thể miễn cưỡng tặng mỗi người một thứ vũ khí!”

“Sao? Không tin ta?” lão già thấy ánh mắt coi thường của Sở Thiên thì tức giận, “Nói cho ngươi biết, ta chính là Tây Cương!”

Tây Cương? Sở Thiên hơi có chút ấn tượng với cái tên này. Nghĩ kỹ một lúc, hình như Tề Bách Lâm từng nói có một lão nhân gia người lùn được sự bảo vệ của thần Công Tượng, biệt hiệu đại lực đệ nhất Công Tượng, rèn vũ khí dễ như ăn kẹo, cũng có tên là Tây Cương!

309. Chương 288: Thần Công Tượng

Sau khi biết thân phận của người lùn già, Sở Thiên nheo mắt lại, vũ khí thì hắn có rất nhiều, từ bảo khố của Ai Nhĩ Sâm và A Cổ Lạp Sơn ra, bảo vật trong tay Sở đại thiếu gia đã đếm không nổi rồi, chỉ có điều hình như hắn chưa có Thần Khí.

“Khà khà, thì ra là đại lực đệ nhất Công Tượng!” Sở Thiên tươi cười mời Tây Cương ngồi, rồi vẫy tay cho A Mạt Kỳ và Khách Thu Sa ra ngoài.

“Sao đại sư lại bị giam ở Thánh Sơn vậy?” Sở Thiên lấy ra từ nhẫn không gian một hũ rượu, đích thân rót cho Tây Cương. Lão già ấy không khách khí uống cạn một hơi, đến lời cảm ơn cũng không có.

“Tiểu tử, đừng uống rượu nữa. trước khi trời sáng đưa ta ra khỏi nơi chết tiệt này!” Tây Cương chỉ chỉ trở trở như đang sai bảo người dưới.

Thật là tự cao! Sở Thiên cười khẩy. Đảo Bồ Lô Trạch không thiếu một Công Tượng kiêu ngạo! Dù tay Công Tượng này có là người rèn Thần Khí đi chăng nữa! Huống hồ A Mạt Kỳ từng nói, Thần Khí được gọi là Thần Khí vì nó nằm trong tay Thần! Có thể thấy rằng, trong mắt các cao thủ đỉnh cấp thì vũ khí không nhiều tác dụng là bao.

“Khà khà, Tây Cương, đại lục đệ nhất Công Tượng được sự bảo vệ của Thần Công Tượng! Quả nhiên là một nhân vật có tiếng!” Sở Thiên cất hũ rượu đi, cười: “Uống hết chưa? Uống hết rồi thì đi sắp xếp một chút, ta bảo ma sủng của ta đưa ngươi trở lại chỗ cũ!

“Cái gì? Ngươi định đưa ta về chỗ đó?” Tây Cương đứng bật dậy, nhưng vẫn chưa cao đến vai Sở Thiên, “Tiểu tử, ta là Tây Cương!”

“Ta biết ngươi là Tây Cương!” Sở Thiên nhếch mép cười, “Ta là Nhất đẳng Thần Vũ Vương Khải Tát, Thượng cổ Thánh Tế Tự Phát Lạp Định Nặc!”

“Ngươi chính là Phát Lạp Định Nặc?” Tây Cương ngồi phịch xuống đất, ngẩn ngơ nói một câu: “Ngươi vẫn chưa chết sao?”

“Chết? Ta vẫn sống rất tốt, gần như không có ai có thể giết được ta!”

“Không thể nào!” vẻ mặt Tây Cương như muốn nói ‘đáng lẽ ngươi phải chết từ lâu rồi’, “Hai năm trước, Thần đã hạ Thần Dụ, lệnh cho Hắc Âm tín đồ truy sát ngươi mà!”

“Ngươi bảo người truy sát ta là Thần?” Sở Thiên cũng đứng bật dậy, “Trên đại lục vẫn còn Thần đang sống?”

“Đương nhiên là có!” Tây Cương tức giận, “Chính mắt ta nhìn thấy!”

Sở Thiên từ từ ngồi xuống, trầm ngâm, “Theo ta biết thì Chúng Thần và đại bộ phận Thượng cổ ma thú đã bị Bào Uy Nhi giết rồi!”

“Bào Uy Nhi chỉ giết được một số, mộ phần của họ đều ở đảo Bồ Lô Trạch của ngươi!” Tây Cương lầm bầm, “Bào Uy Nhi đâu có khả năng giết hết các Thần! Ít nhất là Chiến Thần và Long Thần mạnh hơn hẳn ta nhiều!”

“Ngươi từng thấy Thần ở đâu?” Sở Thiên hỏi.

“Tiểu tử, tại sao ta phải nói cho ngươi chứ?” Tây Cương lấy lại vẻ tự cao.

Sở Thiên cười nhạt, có kinh nghiệm của Tề Bách Lâm, hẳn đã biết phải đối phó với một tên cuồng khoa học như thế nào, “Nếu cho ta biết, ta có thể cứu ngươi ra khỏi đây, hơn nữa sau này ngươi sẽ có vô số đồ thí nghiệm.”

“Ở đây ta cũng có!”

”Nếu không nói, thì nửa quãng đời còn lại ngươi đừng mơ có cơ hội rèn Thần Khí!”

“Ngươi dám uy hiếp ta?” Tây Cương giận dữ, “Ngay Hắc Âm Thần Điện cũng rất khách khí với ta!”

“Hắc Âm Thần Điện cần kỹ thuật của ngươi, còn ta thì không!” Sở Thiên nói lạnh lùng, “Ngươi suy nghĩ đi, về lại nhà lao hay là...”

Tây Cương trầm tư một lúc lâu rồi bỗng hỏi: “Thực lực của ngươi thế nào? Nghe nói A Mạt Kỳ của ngươi rất lợi hại!”

“Biết Ma Căn không? Thủ lĩnh của Thượng cổ Ngũ đại ma thú!” Sở Thiên cười: “Chính là do ta giết!”

“Thật sao?” Tây Cương lầm bầm, “Ma sủng của ngươi có thể phá vỡ cấm chế cứu ta ra, thực lực của ngươi có lẽ không tồi!”

Phịch!

Tây Cương bỗng quỳ xuống, “Ta cầu xin người một việc, chỉ cần người đồng ý, quãng đời còn lại ta sẽ là người của Bồ Lô Trạch!”

“Hắc hắc!” Sở Thiên cười, “Ta đã nói rồi, ta không cần kỹ thuật của người...” liếc nhìn Tây Cương một cái rồi Sở Thiên nói tiếp, “Nhưng người muốn cầu xin điều gì? Có lẽ ta sẽ suy nghĩ!”

“Giúp ta cứu người!” rồi Tây Cương lại lắc đầu, “Không, không phải cứu người, mà là cứu Thần!”

“Thần?” Sở Thiên sững lại.

“Đúng, Thần, Thần mà người lừa bọn ta tín ngưỡng — Thần Công Tượng! Thần Công Tượng bị đại giáo chủ Hắc Ám Thần Điện Bồ Lô Tư giam cầm ở dưới Hắc Ám Thần Điện!”

Tây Cương bỗng nghẹn ngào, “Bồ Lô Tư, cái con lợn ấy, lại... lại ép Thần Công Tượng rèn trang bị!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Sở Thiên nghĩ bụng: thời buổi này Thần cũng chẳng có gì đáng tiền cả, lại bị một con người bắt làm nô lệ!

Có điều, nó khiến Sở Thiên hiểu tại sao khi hắn vừa bước vào Hắc Ám Thần Điện là bị phát hiện. Dù sao hệ thống phòng ngự ở chỗ đó của người ta cũng là do Thần Công Tượng làm ra.

“Thần Công Tượng cũng là Thần, sao lại có thể bị con người bắt được?” Sở Thiên vẫn chưa tin lắm.

Tây Cương khóc lóc, “Ta cũng không rõ, mười năm trước ta bị hắn bắt, lúc đó thì Thần Công Tượng đã bị giam ở trong Thần Điện rồi. Tên Bồ Lô Tư đáng chết ấy dùng tính mạng của Thần Công Tượng ép ta rèn trang bị cho hắn!”

“Nực cười! Bồ Lô Tư có Thần Công Tượng rồi mà vẫn cần người?”

“Vì Thần Công Tượng lão nhân gia đã là... là một phế nhân rồi!” hai hàng nước mắt chảy dài trên gò má Tây Cương, “Mấy năm nay đều là ta làm còn Thần Công Tượng chỉ dẫn!”

“Điện hạ, cầu xin ngài! Hãy cứu Thần Công Tượng! Trên đại lục này cũng chỉ có ngài mới có thể làm được thôi!”

“Tại sao lại chỉ có ta?” Sở Thiên thắc mắc.

“Vì mật thất giam ta và Thần Công Tượng được tạo bởi mật pháp Thần Công Tượng, trên đại lục chỉ có Bào Uy Nhi có thể phá vỡ.” Tây Cương vừa khóc vừa nói: “Nhưng tường của mật thất làm bằng gỗ. Khi ma sùng của ngài cứu ta, ta biết hắn có thể không chế gỗ!”

Không ngờ bản lĩnh trộm đồ của Tiểu Hùng Miêu cũng có chỗ dùng tới!

“Được, ta đồng ý. Ta quay về cứu Thần Công Tượng, nhưng là mười ngày sau!”

Sở Thiên thâm cười, còn trộm bảo khổ gì nữa? Mười ngày sau lão tử trộm cả thần về nhà!

.....

Mấy ngày sau đó mọi chuyện đều bình thường, nhưng Sở Thiên có thể cảm thấy hai thế lực của Giáo Đình đã bắt đầu ra tay rồi.

Hắc Ám Thần Điện công khai lòng sục cả Thánh Sơn. Xem ra mật Tây Cương khiến Bồ Lô Tư vô cùng giận dữ. Nhưng hắn không thể tìm được Tây Cương rồi vì người lừa già ấy đã bị Sở Thiên đóng băng rồi nhét vào nhấn không gian làm bạn với Anh Cách Lạp Mỗ và thi thể của Ma Căn rồi!

Hôm nay là sinh nhật Giáo Hoàng. Vừa sáng sớm, Sở Thiên đã bảo A Mạt Kỳ tạo ra hai phân thân rồi biến một phân thân thành mình để tham gia tiệc rượu thay.

Còn Sở Thiên thì cùng A Mạt Kỳ liên lạc với ba vị trưởng lão, lẳng lặng đến một căn nhà đổ nát dưới chân Thánh Sơn.

“Chân Thần, chúng con có tội!” Đại trưởng lão chỉ ngôi nhà đổ nát, khổ sở: “Từ khi hai Thần Điện bắt đầu truy sát tín đồ của người, chúng con chỉ có thể ở những nơi thế này để thờ phụng người!”

“Các con của ta, cái này không trách các con, khổ nạn rồi cũng sẽ qua thôi!” trước mặt ba vị trưởng lão, Sở Thiên không thể không ra dáng Thần Côn, “Được rồi, đưa bốn Thần Hoàng đến mật thất!”

Đại trưởng lão nhắc một tấm phản dưới đất lên, nhún người nhảy xuống rồi đưa Sở Thiên đi qua một đại cung phức tạp để đến một Thần Điện trống trơn dưới đất.

“Chân Thần, đây chính là Thần Điện năm đó chính tay người xây nên!”

Sở Thiên nhìn một lượt, Thần Điện tuy đổ nát nhưng rất ngăn nắp, bức tượng của Thần Phán Quyết ở chính giữa lại càng sáng chói, cái giá để Phán Quyết Thánh Trọng cũng quý phái khác thường. Xem ra người của Âm Điện đã rất chu đáo.

“Ông chủ, ở đây rất cổ quái. Ta không cảm nhận được sức mạnh của ông chủ!”

“Ừm, Thần Lực của ta vẫn còn, nhưng người không cảm nhận được, ở đây quả nhiên là có thể tránh được sự trinh sát Thần Lực!” Sở Thiên gật đầu hài lòng, hy vọng chỗ này có thể trốn được Bào Uy Nhĩ.

“Mỹ nhân ngư đó Khách Thu Sa đã sắp xếp ổn chưa?”

“Xong hết rồi, mỹ nhân ngư vẫn không có gì khác thường, Khách Thu Sa thì được một phân thân của ta trông coi ở cửa vào địa cung, chỉ cần việc ở đây kết thúc nó sẽ lập tức hợp mặt với chúng ta!”

“Chân Thần, người còn gì dặn dò không?” đại trưởng lão hỏi, “Lan Đức của Quang Minh Thánh Điện mời Âm Điện chúng ta giúp chúng soạn vị, xin Chân Thần hãy cho biết chúng con nên làm thế nào?”

“Ba người đi tham dự tiệc rượu sinh nhật Giáo Hoàng. Nhớ là phải kéo dài thời gian, phân thân của A Mạt Kỳ cũng ở đó, hẳn sẽ cho các người biết nên làm gì!” Sở Thiên bỗng lạnh mặt: “Bảo mười hai Thánh Đấu Sĩ canh ở cửa vào địa cung, hôm nay chúng ta không có bằng hữu gì hết, ai xông vào địa cung giết hết cho ta!”

“Tuân mệnh! Quan hệ của Chân Thần có chúng con bảo vệ!” ba vị trưởng lão đi ra.

Sở Thiên cởi bỏ áo choàng, lấy dao phẫu thuật ra, “Chúng ta bắt đầu!”

Bịch bịch!

Thi thể của Ma Căn và Anh Cách Lạp Mỗ bị đóng băng được lấy ra. Cũng may Thần Điện đủ rộng để chứa hai ma thú cự hình này.

“Ông chủ, có thể bắt đầu chưa?” Anh Cách Lạp Mỗ vươn vai, quỳ trước mặt Sở Thiên.

“Anh Cách Lạp Mỗ, ta sẽ đổi cho người Tinh Hạch tầng thứ ba của Ma Căn cho người. Một khi thành công, sau khi người thăng cấp, việc đầu tiên phải làm là khống chế Thần Lực. Nếu không ta và A Mạt Kỳ cũng không thể chịu nổi Thần Lực tầng thứ ba đột ngột bộc phát của người đâu!”

“Ta hiểu rồi!” Anh Cách Lạp Mỗ gật gật đầu.

“A Mạt Kỳ, cho ta hai mươi phân thân nghe lệnh của ta!”

Nói rồi, Sở Thiên ném dụng cụ phẫu thuật về phía A Mạt Kỳ, đồ còn chưa chạm đất đã được phân thân bắt gọn.

Chậm rãi bước đến bên cạnh thi thể của Ma Căn, Sở Thiên xoa xoa một cái đầu rắn rồi nói khẽ: “Linh Vực, Thời Gian Thuận Lưu!”

Mở sọ, đập não, lấy tinh hạch, dưới sự tăng tốc của Thời Gian Thuận Lưu, nháy mắt, một viên Tinh Hạch màu xanh tím đã ở trong tay Sở Thiên.

Cảm nhận sức mạnh của viên Tinh Hạch, Sở Thiên nheo mắt cười, từ hôm nay, sức mạnh này đã thuộc về Anh Cách Lạp Mỗ, càng là thuộc về Sở Thiên hẳn!

Nhẹ nhàng mở hộp sọ Anh Cách Lạp Mỗ ra, hai tay Sở Thiên nhanh đến chóng mặt nhưng miệng vẫn rất bình tĩnh: “A Mạt Kỳ, cầm máu...”

Bên ngoài cửa địa cung có một dáng người ẩn thân đang chăm chú quan sát mọi việc, đôi mắt hàng vạn năm nay cô đơn lạc lõng không hề thay đổi, lúc này đây lại có chút phấn khích!

“Bước lên tầng Thần Lực thứ ba chính là một Thần chân chính... Phất Lạp Định Nặc, ngươi đã không khiến ta thất vọng...”

310. Chương 289: Ngày Sáng Tạo Thần (thượng)

Tháng Nguyên năm 724 lịch Huyền Thú được hậu thế gọi là ngày sáng tạo thần bắt đầu. Từ ngày hôm nay, Thần không còn ở xa tít trên cao nữa, vì, Thần có thể được tạo ra bởi con người!

Giáo Đình Thánh Sơn Đồ Lão Nam Hy.

Tửu yến sinh nhật Giáo Hoàng đang diễn ra vô cùng náo nhiệt, thế lực của hai Thần Điện không nhìn nhau thù hằn. Hôm nay tất cả mọi người gần như đều chỉ một lòng muốn tặng cho Giáo Hoàng một sinh nhật khó quên.

Bên cạnh Quang Minh đại giáo chủ Lan Đức, Sở Thiên — do phân thân A Mạt Kỳ biến thành đang vui vẻ bàn bạc về kế hoạch hạ độc giáo hoàng, còn phía sau Hắc Âm đại giáo chủ Bồ Lô Tư phía đối diện cũng có một sát thủ trông giống Sở Thiên đang đứng.

“Cung chúc Giáo Hoàng bệ hạ vạn thọ vô cương!” Lan Đức đứng dậy đầu tiên, chậm rãi tiến lên phía trước, dâng lên một chén rượu, “Đây là loại mỹ tửu được ngâm từ hạt gạo nếp lấy ở thảo nguyên băng Địa Cực Băng Nguyên, mời Giáo Hoàng thưởng thức!”

“Được, được!” gương mặt già nua của Giáo Hoàng lộ ra sự vui mừng hiếm thấy, “Năm nay bốn hoàng đã một trăm ba mươi bảy tuổi, đáng cơ cũng được một trăm năm. Một trăm năm nay, may nhờ có sự phò tá của mọi người, vinh quang của Chân Thần mới được truyền khắp đại lục!”

Nói rồi, Giáo Hoàng uống cạn chén rượu.

Lan Đức để lộ ra một sự hiềm ác, còn Bồ Lô Tư sau lưng hắn thì cười một cách bí hiểm.

Sở Thiên cũng tiến lên ngay sau đó, cung tay nói: “Ca ngọ nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Mừng thọ Giáo Hoàng bệ hạ, bốn điện hạ cũng không có thứ gì quý giá, chỉ có thể dâng vài viên thuốc nhỏ do chính mình nghiên cứu ra!”

“Thuốc của Phất Lạp Định Nặc điện hạ sao có thể gọi là nhỏ cơ chứ?” Giáo Hoàng tươi cười nhận lễ vật của Sở Thiên.

“Bệ hạ, đây là lễ vật Hắc Âm Thần Điện chuẩn bị cho người!”

Hàng loạt lễ phẩm được dâng lên.

Lúc này, trong Thần Điện dưới địa cung ở dưới chân núi, từng giọt mồ hôi màu vàng kim đang chảy trên trán Sở Thiên.

“Chẳng trách mà Ma Căn có thể đứng đầu Ngũ đại ma thú. Dù là huyết mạch Long Thần của Anh Cách Lạp Mỗ cũng không thể dung hợp hoàn toàn với Tinh Hạch của Ma Căn!”

Viên Tinh Hạch của Ma Căn rất khác biệt, có tận bảy màu, đại diện cho bảy nguyên tố tự nhiên cơ bản — Phong, Hỏa, Lôi, Thổ, Thủy, Quang, Âm! Hơn nữa mỗi màu đều có một sức mạnh khác nhau, khi Anh Cách Lạp Mỗ dung hợp thì được cái này lại mất cái kia.

Thử vô số lần mà Sở Thiên vẫn không thể làm cho Anh Cách Lạp Mỗ dung hợp Tinh Hạch được.

“Khốn kiếp, không nuốt cả viên thì chia ra vậy!” Sở Thiên nheo mắt, dùng dao phẫu thuật chia nhỏ viên Tinh Hạch của Ma Căn ra.

“A Mạt Kỳ, truyền Thần Lực cho ta!”

Dưới tác động liên tục liên tục của A Mạt Kỳ, Tinh Hạch của Ma Căn bị chia làm bảy phần.

“Giờ là mảnh thứ nhất!” Sở Thiên cầm mảnh to nhất lên, nhẹ nhàng để vào bên trong đầu Anh Cách Lạp Mổ.

Ở Thần Điện chủ.

Bịch!!

Giáo Hoàng bỗng ngã khỏi thần tọa, mặt cắt không còn hột máu, một tay run rẩy chỉ về Bồ Lỗ Tư “Hắc Ám bệnh độc...”

“Bồ Lỗ Tư!” Lan Đức nhảy đến bên cạnh Giáo Hoàng, hốt hoảng: “Bệ hạ, bệ hạ sao vậy?”

Trên gương mặt xám ngoét của Giáo Hoàng bắt đầu có những giọt máu đen chảy ra, Giáo Hoàng không nói nổi nữa rồi.

Lan Đức đau đớn đặt Giáo Hoàng xuống, chỉ vào Bồ Lỗ Tư quát: “Bồ Lỗ Tư! Ngươi dám hạ độc Giáo Hoàng!”

“Ha ha ha!” Bồ Lỗ Tư cười, “Nực cười, trên đại lục này, pháp sư tinh thông bệnh độc nhiều không đếm xuể, chẳng nhẽ người hạ độc nhất định là Hắc Ám Thần Điện chúng ta sao?” nói rồi, Bồ Lỗ Tư chỉ Sở Thiên, “Theo ta biết thì quân gia của Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ, Ba Bác Tát là Vong Linh pháp sư mạnh nhất đại lục!”

“Ca gọi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Sở Thiên ngẩng cao đầu tiến lại gần Lan Đức, “Bồ Lỗ Tư đại giáo chủ, không nên nói nữa như vậy. Ba Bác Tát tuy lợi hại, nhưng bây giờ hắn đang ở tận đảo Bồ Lô Trạch! Dù ta có đem theo bệnh độc của Ba Bác Tát, nhưng cũng chỉ gặp bệ hạ một lần, lúc ấy ngài cũng ở đó, ai nhìn thấy ta hạ độc?”

“Bồ Lỗ Tư, đừng giảo biện nữa!” Lan Đức đau đớn kêu lên: “Bệ hạ đã có Thần Lực tầng thứ hai, muốn hạ độc bệ hạ chỉ có Hắc Ám Thần Điện các người làm được!”

“Nếu người đã nói ta hạ độc Giáo Hoàng! Vậy được!”

Bốp bốp!

Bồ Lỗ Tư vỗ tay, từ sau lưng xuất hiện một đội pháp sư áo choàng đen, “Đây đều là các Vong Linh pháp sư mạnh nhất của Hắc Ám Thần Điện, giờ ta sẽ bảo họ cứu sống Giáo Hoàng!”

Lan Đức kinh ngạc!

Tình hình này không nằm trong dự liệu, nhưng hắn rất nhanh đã phản ứng lại, “Hừ, cứu sống Giáo Hoàng? Ta thấy người muốn xác nhận xem Giáo Hoàng đã chết chưa thì có!”

“Thánh Điện võ sĩ!” Lan Đức hét các võ sĩ ở sau lưng Giáo Hoàng đang có vẻ hoảng loạn, “Còn ngây ra đó? Các người đều là con chiên trung thành nhất của bệ hạ, mau báo thù cho bệ hạ, giết Bồ Lỗ Tư!”

Thánh Điện võ sĩ trung thành với Giáo Hoàng, lại có được lợi ích, lúc này chúng cũng không chút do dự, “Bồ Lỗ Tư, bọn ta dùng đầu của người tể Giáo Hoàng bệ hạ!”

Một đội võ sĩ xông về Bồ Lỗ Tư, Lan Đức cũng hét lên: “Các tín đồ của Quang Minh Chân Thần, giết Bồ Lỗ Tư, trừ khử Hắc Ám Thần Điện! Chân Thần duy nhất trên đại lục này chỉ có nữ thần Sinh Mệnh Ái Lệ Ti miện hạ!”

Nói rồi, Lan Đức làm theo kế hoạch đã định, quay ra Sở Thiên: “Điện hạ, ngài là thánh đồ của nữ thần Sinh Mệnh, xin hãy giúp ta diệt trừ Bồ Lỗ Tư!”

“Tên sát thủ sau lưng Bồ Lỗ Tư rất mạnh, giao hắn cho ta!”

Sở Thiên và A Mạt Kỳ do phân thân biến thành nhún người xông về Liệt Vũ Sát Thần cũng là phân thân.

Ba vị trưởng lão cũng tham gia vào trận chiến, nhưng sức tấn công của họ chẳng có ảnh hưởng gì mấy, vì trong tư tưởng của Âm Điện, Chân Thần chỉ có một, đó là Sở Thiên!

Trong Thần Điện dưới địa cung.

Sở Thiên quệt mồ hôi, thở dốc, nhưng gương mặt thì tươi cười hơn hở, “Anh Cách Lạp Mỗ, cung hỷ!”

“Đa tạ ông chủ!” âm thanh êm ái dịu dàng. Có điều, con Hồn Huyết Long dài hơn trăm mét đã biến mất, thay vào đó là một thư sinh yếu đuối với gương mặt trắng hồng, “Thật không thể tin được, sau khi thắng cấp ta lại có thể biến thành hình người!”

“Khà khà, ta nói này Anh Cách Lạp Mỗ, người sao lại biến hình thành thế này?” A Mạt Kỳ nhếch mép cười: “Ha ha ha ha, sao lại giống đàn bà con gái vậy? Chẳng lẽ người hấp thụ Tinh Hạch của yêu nhân kia, kết quả là...”

A Mạt Kỳ không nói tiếp, nhưng hai mắt thì gian tà nhìn ngược Anh Cách Lạp Mỗ.

“Người đừng lo cho ta!” tuy Anh Cách Lạp Mỗ nhìn thanh tú nhưng vẫn rất khác nữ nhân, “Ta chẳng qua là dùng Tinh Hạch của yêu nhân, hắc hắc, đợi lát nữa, người sẽ dùng thân thể của yêu nhân đó!”

“Được rồi, đừng cãi nhau nữa!” Sở Thiên nghiêm nghị “Anh Cách Lạp Mỗ, giờ người có thể che giấu khí tức không?”

Anh Cách Lạp Mỗ làm thử rồi nói: “Không vấn đề gì. Trừ phi ta sử dụng Thần Lực tầng thứ ba, nếu không sẽ không có ai phát hiện được!”

“Vậy thì tốt!” Sở Thiên chỉ A Mạt Kỳ, “Biến về hình dạng thật đi, ta thay cơ thể cho người!”

A Mạt Kỳ biến thành Lôi Ưng, có điều hần vẫn thấy lẩn tẩn, “Ông chủ đừng nhầm nhé, nhất định phải đổi cho ta phần đàn ông, nếu mà có một ma sủng là yêu nhân, thể diện của ông chủ cũng bị ảnh hưởng đấy!”

“Hừ, người nhiều lời từ lúc nào vậy? Cẩn thận không ta biến người thành đàn bà thật!”

Sở Thiên mắng đùa, rồi đập vào thi thể của Ma Căn, “Rắn đều là xương mềm, hơn nữa các loại cơ cũng nhỏ, có trợ giúp của Thần Lực tầng thứ ba của Anh Cách Lạp Mỗ, ta có thể biến đổi về ngoài của người ở một mức độ nào đó. Nói đi, người muốn biến thành thế nào?”

A Mạt Kỳ nghĩ một lúc rồi nói: “Vẫn làm Lôi Ưng đi!”

“Vậy được, chúng ta bắt đầu!”

Bên trong Thần Điện chủ, các Thần Côn thường ngày đạo mạo, lúc này đây mắt đỏ quạch.

“Điện hạ, ngài và A Mạt Kỳ sao vẫn chưa giải quyết tên sát thủ kia?” Lan Đức tuy bị mấy tên pháp sư đeo bám nhưng vẫn thấy được rằng Sở Thiên đánh mà không xuất lực, vô cùng nhàn hạ, cứ như đang tập luyện cùng đối thủ vậy!

“Ai dè, đại giáo chủ, ngài có biết đối thủ của ta là ai không? Người ta là Liệt Vũ Sát Thần, đại lục đệ nhất sát thủ đấy!” Sở Thiên ra một đám nhẹ hều, rồi nói: “Nhưng ngài yên tâm, ta đảm bảo sẽ tóm gọn được Liệt Vũ Sát Thần, không cho hắn làm ảnh hưởng đến kế hoạch của ngài!”

“Kế hoạch, kế hoạch gì?” Các Thánh Điện võ sĩ trung thành của Giáo Hoàng nhận ra có cái gì đó không đúng.

“Ồ, không kế hoạch gì cả, hà hà!” Sở Thiên quay mặt đi tiếp tục đánh.

“Ám Điện trưởng lão, sao các ngài lại tấn công ta?” Lan Đức phát hiện mọi việc hôm nay đã hoàn toàn trệch khỏi kế hoạch của hắn.

Đại trưởng lão cười nhạt, nghĩ bụng, ‘đương nhiên là kéo dài thời gian cho Chân Thần rồi!’

Lúc này, Bồ Lô Tư cũng nhận ra Liệt Vũ Sát Thần không hề dùng hết sức, nhưng hần lý trí hơn Lan Đức, lấy ra một cuộn giấy hét: “Hắc Ám Thần Điện lệnh, triệu tập các tín đồ Hắc Ám trong vòng nghìn dặm đến Thánh Sơn chi viện!”

Dứt lời, quân chi viện ào ào tới, còn Bồ Lô Tư lại quay đầu rút lui, “Liệt Vũ Sát Thần, nếu còn muốn cứu Thuần thì hãy làm theo kế hoạch!”

Liệt Vũ Sát Thần và Sở Thiên nhìn nhau, nói nhỏ: “Sức mạnh của ta bắt đầu yếu rồi, có lẽ ông chủ bắt đầu làm phẫu thuật cho chân thân của chúng ta!”

Sở Thiên gật đầu, “Nhiệm vụ đã thành công tốt đẹp, còn lại phải xem các trưởng lão Âm Điện!”

Phụt phụt!

Sở Thiên, A Mạt Kỳ, và cả Liệt Vũ Sát Thần trong Thần Điện chủ biến thành ba làn khói xanh tan biến vào không trung.

“Cái... cái này...”

Lan Đức và Bồ Lỗ Tư đều chết sững, họ chưa hề thấy A Mạt Kỳ sử dụng phân thân, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Hai Thần Điện đều mất đi chỗ dựa, giờ chỉ còn có thể dựa vào sức mình.

“Giết! Vì Tử Thần!”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!”

Hai sức mạnh Quang Minh và Hắc Ám lao vào nhau, tiếng hét kinh động trời đất, bỗng chốc, máu chảy thành sông!

“Chân Thần, trí tuệ vĩ đại của người khiến chúng con phải kinh ngạc!” đại trưởng lão nói, “Vì Chân Thần! Âm Điện võ sĩ!”

Bên ngoài Thần Điện chủ, bỗng xuất hiện hàng nghìn bóng người, không một ngoại lệ, tất cả đều là cao thủ!

Đại trưởng lão nhìn một lượt, lúc này, trận doanh Hắc Ám đã bị Quang Minh Thần Điện áp đảo không ngừng đầu lên được, “Chân Thần tại thượng, chúng ta giết, mục tiêu là Quang Minh tín đồ!”

311. Chương 290: Ngày Sáng Tạo Thần (hạ)

Trên Thánh Sơn Đỗ Lỗ Nam Hy thánh khiết nhất đại lục, ngay lúc này đây lại đang diễn ra một trận tàn sát sát đẫm máu.

Vốn dĩ thế lực của hai Thần Điện không chênh nhau là mấy, nhưng Bồ Lỗ Tư lại có hàng loạt vũ khí bí mật, vì hắn đã giam giữ Thần Công Tượng!

Không biết từ lúc nào, Bồ Lỗ Tư lấy ra một cái ống ngắn đen tuyền, rất giống ống lửa của thời Thượng Cổ. Bùm!

Một thứ ánh sáng trắng lóe lên, một pháp sư cấp cao ngã xuống.

“Hừ, Liệt Vũ Sát Thần lừa mắt của ta Đồ Thần Lôi, nhưng ta vẫn còn cái này!”

Bùm bùm bùm!!!

Cứ mỗi một lần ánh sáng lóe lên là có một Quang Minh tín đồ ngã xuống. Sắc mặt Lan Đức nhanh chóng tái lại.

Đại trưởng lão đảo mắt nhìn, hét lớn: “Âm Điện võ sĩ, thay đổi mục tiêu! Đối thủ bây giờ là Hắc Ám Thần Điện!”

“Rốt cuộc thì người giúp ai hả?”

Bồ Lỗ Tư và Lan Đức cùng lúc cảm thấy kinh ngạc, những động thái của Âm Điện trưởng lão thật sự đã ngoài dự liệu.

“Chúng ta là tín đồ của Chân Thần!” đại trưởng lão lạnh lùng nói, tiếp đó quay sang tấn công Bồ Lỗ Tư...

Trận hỗn chiến trên đỉnh núi vẫn đang tiếp tục, nhưng trong Thần Điện dưới địa cung, Sở Thiên thì đang thoải mái vô cùng.

Cải tạo thân thể thì Sở Thiên đã làm nhiều lần rồi, dễ hơn việc thay Tinh Hạch nhiều. Chỉ thấy tay Sở Thiên không ngừng chuyển động, thân thể Ma Căn bị phân thành từng nhúm từng nhúm thịt, rồi từng chút một chuyển sang người A Mạt Kỳ.

Ngoài cửa Thần Điện, đôi tay của bóng dáng kia có đôi chút run run, “Thăng cấp cho ma thú, chỉ có Thần mới làm được, nhưng... người sáng tạo ra Thần thì gọi là gì?”

Một cây kích ba chạc màu vàng kim xuất hiện trên tay người đó, đôi mắt cô độc ấy ánh lên chút hưng phấn, “Bạn cũ, chúng ta sau này sẽ rất bận rộn đây... Khà, người cũng cười rồi?”

Cách đây không xa, các Thánh Đấu Sĩ đang chăm chú kiểm tra mọi sự bất thường, nhưng đáng tiếc không phát hiện ra gì điều gì.

Còn Tiểu Hùng Miêu Khách Thu Sa thì vừa gặm trúc, vừa lải nhải: “Các người là Thánh Đấu Sĩ? Hà hà, cái tên này thật chẳng hay gì cả! Huynh đệ ta đây là Nam Hải Nhất Phiến Lục đó...”

Trong Thần Điện, Sở Thiên đang trong giai đoạn cuối của cuộc phẫu thuật.

Cầm máu, khâu vết thương, tất cả làm xong trong một hơi. Có điều A Mạt Kỳ không cần Sở Thiên hồi phục vết thương cho mình.

Một tầng ánh sáng xanh bao phủ quanh người A Mạt Kỳ, Lôi Ứng với đôi cánh màu vàng kim đứng dậy, những vết phẫu thuật cũng đã biến mất.

A Mạt Kỳ đập cánh mấy cái, và biến thành hình người.

Cơ bắp cuộn cuộn, từng đường gân xanh nổi lên thể hiện ra một lực lượng mạnh mẽ, trên gương mặt ngang tàng xưa kia giờ có thêm một nét dữ tợn, hoặc có thể nói là hung tàn!

Hai con mắt vàng kim lạnh lùng di chuyển đến Sở Thiên mới lộ ra sự cảm kích khôn cùng: “Ông chủ, ta đã có tầng Thần Lực thứ ba rồi!”

“Tốt, tốt!” Sở Thiên cười lớn dấm nhẹ vào A Mạt Kỳ, “Ha ha ha, còn cường tráng hơn cả Sa Khắc!”

Cười xong, Sở Thiên nghiêm mặt lại, “Chúng ta đi thôi!”

“Ta khuyên các người đừng tùy tiện ra ngoài!”

Cánh cửa bỗng bật mở, một dáng vẻ yếu điệu tiến vào Phán Quyết Thần Điện, chính là mỹ nhân ngư, nhưng lúc này khí chất đã thay đổi rất nhiều, vẫn lạnh lùng cao ngạo, vẫn quý tộc nhưng lại có một thứ bá khí khó tả!

“Sao người lại ở đây?” Sở Thiên nheo mắt lại, vượt qua được sự canh phòng của mười hai Thánh Đấu Sĩ, trên đại lục này không có mấy người có thể làm được!

“Nghe nói người muốn tạo ra Thần, ta muốn tận mắt nhìn thấy nên mới theo đến đây!”

“Hôm đó, là người cố ý để bọn ta làm hỏng thuyền?” Sở Thiên châm chọc: “Xem ra người cũng là một cao thủ Thần Cấp, không ngờ lại dùng cách ngu ngốc đến vậy?!”

“So với việc được tận mắt chứng kiến sự sáng tạo ra Thần, cách gì cũng không quan trọng!” mỹ nhân ngư lặng lẽ nhìn A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ rồi thở dài: “Phất Lạp Dịch Nặc, người đã không khiến ta thất vọng! Thần, thật sự có thể được tạo ra bởi con người!”

“Chuyện cười này của người không buồn cười gì cả!” Sở Thiên khẽ cười, “Chỉ là thăng cấp cho ma thú, sao lại có thể coi là sáng tạo ra Thần?!”

“Thời đại Thượng Cổ có hai loại Thần.” mỹ nhân ngư chậm rãi nói: “Một là Nhân Thần, và còn lại là Thú Thần! Mà tiêu chuẩn chính là Thần Lực tầng thứ ba!”

“Ha ha, nói vậy thì Ma Căn cũng là Thần rồi!” Sở Thiên chép miệng, “Không ngờ ta không cẩn thận đã giết chết một vị Thần!”

“Người không tin?” mỹ nhân ngư cười nhạt, “Đợi khi người đạt được Thần Lực tầng thứ ba thì người sẽ biết sự khác biệt giữa Thần và người!”

“Thần Lực tầng thứ ba có gì đặc biệt? Hừ, Ma Căn không phải vẫn bị ta giết đó sao?”

“Ma Căn là do ngươi giết thật?” mỹ nhân ngư khẽ lắc đầu, “Theo ta được biết thì do nó phục chế Phán Quyết Thần Lực rồi bị phản lại mà chết!”

“Không cần biết thế nào thì dù bây giờ Ma Căn có hồi sinh thì ta cũng không sợ!” Sở Thiên liếc nhìn hai ma sủng đằng sau, “Còn ngươi, cái cần xem cũng xem rồi, ngươi đi được chưa? Bọn ta còn có chuyện quan trọng phải làm!”

“Ta khuyên các ngươi một lần nữa, đừng ra khỏi đây!”

Ánh mắt mỹ nhân ngư dần trở nên lạnh lùng, “Thần Công Tượng Hoài Đặc đã là phế nhân rồi, ngươi cứu ra cũng vô ích thôi!”

“Sao ngươi biết thần Công Tượng?” Sở Thiên cố gắng che giấu cảm xúc, người lùn Tây Cương còn không biết tên của Thần Công Tượng.

“Thần Công Tượng Hoài Đặc là bị ta phế!” mỹ nhân ngư bình tĩnh nói, gương mặt không có chút gì là kiêu ngạo, Thần Công Tượng gần như không khác gì với lợn, ai cũng có thể xuống tay!

“Nhưng hẳn rất may mắn, đã chạy thoát khi ta chém chết Hải Thần, nếu không thì phía dưới đảo Bồ Lô Trạch của ngươi đã có thêm một cái xác!”

“Ngươi là ai?” Sở Thiên bỗng nhận ra mình đã bỏ sót điều gì đó, hình như hẳn chưa bao giờ hỏi... tên của mỹ nhân ngư này!

“Hàng xóm, chúng ta lần đầu gặp mặt!” mỹ nhân ngư nhìn Sở Thiên cười khê: “Ta là Hải Thần hiện tại, nhưng ngươi có lẽ sẽ biết nhiều hơn về tên khác của ta — Hải Vương Biển Cấm, Bào Uy Nhĩ!”

“Ha ha!” Sở Thiên bỗng cười, quay đầu nhìn A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ, “Chết tiệt, Hải Vương của Biển Cấm là nữ nhân!”

“Rất bất ngờ phải không?” Bào Uy Nhĩ khẽ lắc đầu, “Năm đó, đứng đầu các Quang Minh Chúng Thần, Chủ Thần mạnh nhất — nữ thần Sinh Mệnh Ái Lệ Ti cũng là nữ nhân!”

Sở Thiên bỗng nhảy lên, chỉ vào Bào Uy Nhĩ hét lên: “Nữ thần Sinh Mệnh và ngươi ai lợi hại hơn?”

Sở Thiên đặt câu hỏi quá bất ngờ, ngay Bào Uy Nhĩ cũng hơi ngạc nhiên: “Đương nhiên là...”

“Huynh đệ, rút!”

Đấu với Hải Vương của Biển Cấm? Đùa gì vậy? Sở đại thiếu gia vẫn biết tự lượng sức mình.

Đã đi theo Sở Thiên nhiều năm, ngay khi Sở Thiên hỏi thì Anh Cách Lạp Mỗ và A Mạt Kỳ đã biết hẳn định làm gì. Vì thế mà lúc này, Anh Cách Lạp Mỗ tốc độ không nhanh đã xông ra cửa lớn, còn A Mạt Kỳ tốc độ nhanh đã kéo Sở Thiên bay ra ngoài.

“Hừ!” Bào Uy Nhĩ nhếch mép cười, với cô ta thì tốc độ của ba người này không nhanh hơn rùa là bao!

Một luồng sáng đỏ nhẹ nhàng cuốn về phía ba người.

“Đây chính là Thần Lực tầng thứ tư?” A Mạt Kỳ nhìn ánh sáng đỏ lưu luyến rồi cắn môi bay tiếp theo Sở Thiên.

“Hồng, Bào Uy Nhĩ mạnh quá!” Sở Thiên đã nhìn thấy ánh sáng đỏ cuốn đến chân mình, thứ sức mạnh trong nó khiến cho Sở Thiên có một loại cảm giác — Đợi chết đi!

Không chỉ Sở Thiên, ngay A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ vừa thăng cấp cũng không khỏi tái mặt. Cái cảm giác đợi chết này thật nhục nhã và đáng sợ!

Uỳnh!

Địa cung Thần Điện bỗng rung chuyển dữ dội, ngay sau đó, thứ ánh sáng khiến người ta khiếp đảm kia... biến mất!

Cùng lúc đó, ba người Sở Thiên cũng thoát ra khỏi địa cung.

Lặng lẽ nhìn bóng Sở Thiên, Bào Uy Nhĩ quay người quan sát Thần Điện, “Chỉ dựa vào sức mạnh lưu lại vạn năm nay mà có thể áp chế Thần Lực của ta! Thần Hoàng Tư Khoa Đặc, chẳng trách năm đó phụ hoàng và Cách Lý Phần thúc thúc liên thủ cũng không chống lại được Lưỡi đao Phán quyết của người!”

“Phất Lạp Định Nặc, người tự tìm đến cái chết thì đừng có trách ta!” Bào Uy Nhĩ cười lạnh lùng, “Thần dễ dàng tạo ra thể sao? Nếu không có sự áp chế của Phán Quyết Thần Điện, lúc này người đã chết rồi!”

“Lạp Hy Đức không cho người biết sao? Tác dụng của tầng Thần Lực thứ ba không chỉ là Linh Vực Ly Thể!” Bào Uy Nhĩ từ từ đưa tay ra sau, lấy ra một cây kích ba chạc từ trong hư không, “Bây giờ dù là ta cũng không cứu nổi người! Hơn nữa, ta hứng thú với thứ khác hơn!”

Nói rồi, Bào Uy Nhĩ chậm rãi đến trước tượng Thần Phán Quyết, “Khoa Tư Đặc, ta sẽ không đi ra từ cửa lớn, nếu không phá vỡ được sự áp chế của người thì ta cũng phải Hải Vương Biển Cầm Bào Uy Nhĩ!”

Uỳnh!

Cây kích ba chạc đâm mạnh vào tượng Thần!

.....

Trong thông đạo của địa cung, mười hai Thánh Đấu Sĩ xếp hàng chỉnh tề, “Chân Thần, người...”

“Đừng nói nhiều, mau thoát thân!” Sở Thiên lập tức bế Tiểu Hùng Miêu lên chạy, “Này này, lão đại làm gì vậy?”

Sở Thiên vừa chạy vừa nói: “Nếu còn muốn sống để ăn trúc thì chạy mau!”

Ra khỏi địa cung, dù là ở dưới chân núi nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng kêu gào thảm thiết trên đỉnh núi. Có điều, Sở Thiên không có thời gian mà quan mấy thứ đó “Nhanh, giấu hơi thở đi, rồi chúng ta tìm một nơi ẩn nấp!”

Nói rồi, Sở Thiên ôm chặt cái vỏ đao lấy trong Thần Điện, hắn không được thăng cấp dưới sự bảo vệ của thần Phán Quyết, cũng không có khả năng che giấu hơi thở.

“Lão đại, chúng ta không đi bắt cóc nữa à? Nghe nói đó là Thần đấy!” Khách Thu Sa chớp chớp đôi mắt gấu trúc, thắc mắc.

“Bắt cóc cái mông!” Sở Thiên vẫn tiếp tục chạy, “Hôm nay có thể sống mà ra khỏi đây đã là được nữa thần bảo vệ lắm rồi!”

Thánh Đấu Sĩ nghe thấy câu này, bỗng thấy đau lòng, “Chân Thần, chúng con...”

“Ồ, không trách các người, các con của ta!” Lúc sống chết này Sở Thiên vẫn không quên ra vẻ Thần Côn, “Bổn Thần Hoàng có một kẻ thù vô cùng lợi hại, chúng ta cứ tránh đi trước, sau khi ta hồi phục Thần Lực thì tính tiếp!”

“Không đúng, ông chủ!” Anh Cách Lạp Mỗ bỗng đứng lại, “Với thực lực của Bào Uy Nhĩ, chúng ta vốn không thể thoát được, hơn nữa đã lâu như vậy rồi, đáng lẽ ả đuổi theo chúng ta rất dễ dàng!”

“Cũng đúng!” Sở Thiên nheo mắt, “Chẳng lẽ Bào Uy Nhĩ tha cho chúng ta? Không thể nào...”

Á!!

Bỗng A Mạt Kỳ ôm đầu kêu lên thảm thiết!

“Người sao vậy?” Sở Thiên giật mình, chẳng lẽ phẫu thuật có vấn đề gì?

Lúc này, Anh Cách Lạp Mỗ cũng ngã xuống...

312. Chương 291: Nguyên Tổ Pháp Tắc

Trận hỗn chiến bên trong Thần Điện chủ vẫn đang tiếp tục, có điều, hai bên lại bị tiếng kêu thảm thiết thức tỉnh.

Nhưng trong thời khắc sinh tử, ai cũng không có thời gian đi kiểm tra xem tiếng kêu đó phát ra từ đâu, chỉ ngưng lại một lát, rồi người của hai đại Thần Điện và cả của Âm Điện lại bắt đầu tàn sát lẫn nhau.

Dưới chân núi, Sở Thiên đang chết sững. Nhìn về đau đớn đến không muốn sống nữa của A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ, Sở Thiên không biết phải làm thế nào nữa!

“Các người cố chịu! Ta sẽ kiểm tra ngay!”

Sở Thiên lao đến, hai người không ngừng giãy dụa, Sở Thiên không thể khống chế ngăn được sức mạnh đang bộc phát của chúng.

“Khốn kiếp! Thời Gian Cầm Cốt!” Sở Thiên phóng thích Linh Vực, muốn dừng lại sự đau đớn cho chúng.

Nhưng đáng tiếc, Linh Vực của tầng Thần Lực thứ hai không có chút tác dụng nào với A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ, bọn họ vẫn quằn quại trong đau đớn.

“Giúp ta giữ chúng lại!” Sở Thiên quay đầu lại hét với các Thánh Đấu Sĩ.

“Vì Chân Thần!” Thánh Đấu Sĩ xông tới ép hai người kia xuống đất.

“Lão đại, huynh đệ ta cũng giúp!” Tiểu Hùng Miêu tạo ra một dây cây trói cả A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ lại.

“Grào!”

Chỉ một cái đánh tay, Thánh Đấu Sĩ và sợi dây cây đều bị đánh bay.

“Chân Thần, có rất nhiều nguyên tố dao động!” Bái Nạp Mỗ nói xong thì ngã gục xuống đất.

Sở Thiên cũng cảm nhận được rồi, nhưng hắn đã biết đang xảy ra chuyện gì. Khí áp trong không khí bỗng tăng lên nhiều lần. Không thể ngăn cản được áp lực này, nếu cứ thế này thì sợ là chính hắn cũng bị ép thành cảm mất!

“Ông chủ đừng quá sức!”

Lúc này, Thần Lực mà Anh Cách Lạp Mỗ nuốt trước đây phát huy tác dụng, giúp hắn từ từ đứng lên, biến thành Hồn Huyết Long rồi tóm lấy A Mạt Kỳ bay lên trời.

Trong địa cung, Bào Uy Nhĩ dừng việc tấn công bức tượng Thần, khẽ cau mày, “Bắt đầu rồi, Phát Lạp Dịch Nặc, ta thật sự rất muốn biết người dùng cái gì để chống lại với Nguyên Tố Pháp Tắc của Thần Sáng Thế?”

Sở Thiên cũng hoảng hốt nhớ lại lời của Lạp Hy Đức từng nói, nhưng lúc đó Lạp Hy Đức không ngờ họ có thể đột phá tầng Thần Lực thứ ba nên không nói rõ ràng, còn Sở Thiên thì cũng không có lòng dạ nào để nhớ!

Linh Vực của tầng Thần Lực thứ ba không bị hạn chế bởi phạm vi cơ thể, mọi nguyên tố thuộc tính Linh Vực trong trời đất này đều chịu sự khống chế của nó.

Nhưng khống chế nhiều nguyên tố như vậy, điều đầu tiên phải làm chính là dung hợp thân thể với nguyên tố, dùng nguyên tố thuần luyện lại thân thể! Lạp Hy Đức từng nói như đùa rằng, năm đó Hỏa Thần đã dung hợp thân thể mình với Hỏa nguyên tố nên hắn chính là lửa!

Chỉ cần nguyên tố không bị diệt thì thân thể mãi mãi là lửa! Đây chính là nguyên nhân ban đầu đánh không chết được Ma Căn!

Nhưng, muốn đạt đến cảnh giới đó thì quá nguy hiểm, trong một vạn người thì chỉ có một là vượt qua được ải này! Vì quá trình dung hợp với nguyên tố chỉ có hai khả năng. Thứ nhất, dung hợp. Thứ hai thịt nát xương tan, trở thành nguyên tố Thiên Địa cơ bản!

Pháp Tắc sự hoạt động của nguyên tố do Thần Sáng Thế sáng tạo ra. Muốn thu nạp nguyên tố Thần Sáng Thế tạo ra, phá vỡ Nguyên Tố Pháp Tắc không hề dễ hơn việc đi xuyên không gian và thời gian!

Anh Cách Lạp Mỗ vẫn không ngừng bay lên cao, nhưng cơ thể thì đã bắt đầu lắc lư muốn rơi xuống. Còn A Mạt Kỳ cũng đã biến thành Lôi Ưng cố gắng bay lên trên trời.

“Khốn kiếp, Lạp Hy Đức sao lại không nói cho rõ ràng chứ? Rốt cuộc thì làm thế nào để dung hợp nguyên tố đây?” Sở Thiên chửi bới, rồi cũng nhún người đuổi theo.

“Ông chủ, dừng lại đây!” A Mạt Kỳ hét lớn, “Bọn ta đã không thể khống chế được sức mạnh của mình nữa, sắp bùng nổ rồi!”

Sự bùng nổ của hai ma thú có Thần Lực tăng thứ ba thì Sở Thiên đã được chứng kiến uy lực của nó rồi. Năm đó, đảo Bồ Lô Trạch suýt nữa thì bị tan tành với sự bùng nổ này. Có điều, Sở Thiên vẫn xông đến, “Nói ít thôi! Cùng lắm là lấy Tinh Hạch của các người ra để trở lại với Thần Lực tăng thứ hai! Tóm lại là các người không chết được đâu!”

Tốc độ của A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ vô cùng nhanh, Sở Thiên đã sử dụng hết sức Thần Lực mà vẫn không đuổi kịp.

Nhưng lúc này, đám người trong trận hỗn chiến ở Thần Điện chủ nhận ra sự khác thường của bầu trời.

“Sức mạnh lớn quá!” Bồ Lô Tư và Lan Đức cùng biến sắc, thực lực đã cạn đi nhiều, đang nằm trên đất đến đầu cũng ngẩng nổi lên nữa.

Nguyên tố ngày càng dày đặc, áp lực mạnh mẽ khiến Sở Thiên thấy việc thở cũng quá ư khó khăn.

“Là Chân Thần?” đại trưởng lão của Thần Điện phát hiện tình hình không đúng, bỏ lại đối thủ, quay người bay lên không trung.

Bịch!

Đại trưởng lão với thực lực còn yếu bị áp lực không khí ép xuống đất! Nhưng trưởng lão vẫn hét lên: “Thánh Trọng! Thánh Trọng!”

“Thánh Trọng?! Vô đao của Lưỡi đao Phán quyết!” mắt Sở Thiên bỗng lóe lên, vô đao có thể che giấu khí tức, chẳng lẽ nó cũng có thể áp chế các nguyên tố sắp bùng nổ?

Tuy hiểu ra điều này, nhưng Sở Thiên vẫn do dự không quyết, vô đao chỉ có một cái, nhưng ma sủng sắp bùng nổ thì có tận hai!

Cứu ai đây? Đây quả thật là một câu hỏi khó khăn!

Anh Cách Lạp Mỗ có phản ứng trước tiên, “Ông chủ, ta có thể phục chế, ông chủ đưa vô đao cho A Mạt Kỳ đi!”

A Mạt Kỳ cũng đồng thời hét lên: “Thân thể của ta là của Ma Căn, nguyên tố đã đi qua một lần, ông chủ đưa cho Anh Cách Lạp Mỗ đi!”

“Khốn nạn!” Sở Thiên bối rối, cả hai nói đều có lý, nhưng cơ hội chỉ đến một lần, làm sai là chết cả nút!

Tình hình ngày càng nghiêm trọng, thân thể A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ bắt đầu phình ra, có nguy cơ thịt nát xương tan, biến thành nguyên tố Thiên Địa cơ bản!

“Lạp Hy Đức, lão già bất tử này, tại sao không cho ta biết cách dung hợp nguyên tố?!”

Lần này thì Sở Thiên đã nghĩ oan cho Lạp Hy Đức rồi. Hắn căn bản không ngờ được rằng Sở Thiên có thể tạo ra ma thú có Thần Lực tăng thứ ba chỉ trong thời gian có mấy năm như vậy.

Sở Thiên nộ khí xung thiên, nhưng hắn biết, vào lúc này quyết không thể do dự!

A Mạt Kỳ dựa vào việc cơ thể được thăng cấp, còn Anh Cách Lạp Mỗ thì dựa vào Bản Nguyên Tinh Hạch, hơn nữa hắn còn từng ăn Thần Lực tăng thứ ba! Vậy được, đưa cho A Mạt Kỳ có nhiều nguy cơ hơn!

Nghĩ đến đây, Sở Thiên truyền toàn bộ Thần Lực vào cái vô đao, rồi ném cho A Mạt Kỳ!

A Mạt Kỳ đập cánh, dùng hai ngón tay đón lấy vô đao.

Bỗng chốc, áp lực của không khí đã giảm đi một nửa, A Mạt Kỳ cũng trở lại hình dạng con người.

Nhưng cũng lúc này, cơ thể Anh Cách Lạp Mỗ bắt đầu vỡ ra. Giống như gốm sứ vậy, những đường rạn nứt đã bắt đầu xuất hiện trên người Hồn Huyết Long.

Phụt phụt...

Trên người Anh Cách Lạp Mỗ, gần như không có chỗ nào là không chảy máu, sau đó thì bùng nổ, thứ chất lỏng gọi là máu có màu vàng kim tóe ra khắp nơi.

“Huynh đệ, cố gắng! Vỗ đao đây!” A Mạt Kỳ lao về phía Anh Cách Lạp Mỗ.

Nhưng cũng đúng lúc đó, một việc không ngờ nhất đã xảy ra.

Bùm!

Vỗ đao — Tài Quyết Thánh Trọng, nổ tung!

Áp lực dồn lại của nguyên tố trong trời đất to lớn đến mức nào chứ?! Bảo vệ một mình A Mạt Kỳ cũng đã hao hết sức mạnh vốn có của vũ đao rồi. Dù sao đây cũng chỉ là chiếc vũ đao lưu lại một ít sức mạnh của Phán Quyết Thần Hoàng chứ không phải bản thân Tư Đặc n!

“Lần này hết thật rồi! Hà hà, có thể xuống đại ngục gặp phụ mẫu rồi!”

Anh Cách Lạp Mỗ lắc đầu cười khổ, rồi vươn người ra vùng Hỗn Độn ngoài bầu trời. Chỉ có ở đó mới đảm bảo rằng vụ nổ sẽ không tác động được đến Sở Thiên!

Anh Cách Lạp Mỗ bay xa dần, những giọt máu màu vàng kim nhỏ trên đầu Sở Thiên.

“Khốn kiếp, còn gây ra đó làm gì?!” Sở Thiên tóm lấy A Mạt Kỳ đang chết sững, hét lớn: “Bào Uy Nhi đã nói, có Thần Lực tầng thứ ba chính là Thần, ngươi đã là Thần rồi, mau nghĩ cách gì đi!!”

“Ta là Thần rồi?” A Mạt Kỳ ngẩn ra một lúc, rồi lao lên phía trước, “Anh Cách Lạp Mỗ, tiểu tử ngươi dừng lại cho ta!”

“Đừng qua đây!” Anh Cách Lạp Mỗ hét, “Ta sắp nổ tung rồi!”

“Chỉ là quá nhiều nguyên tố Thiên Địa thôi mà! Hừ!” A Mạt Kỳ sải rộng hai tay, gầm lên một tiếng, đôi cánh chim ưng bỗng mọc ra từ lưng.

A Mạt Kỳ nửa người nửa chim ưng hít một hơi sâu, rồi mở to đôi mắt hét lớn: “Lĩnh Vực Tam Trùng!”

Từ trước đến nay, thuộc tính Lĩnh Vực của A Mạt Kỳ rất bình thường, đơn giản chỉ có tốc độ. Tầng thứ nhất, hẳn có thể tăng tốc cho mình đến cực đỉnh! Tầng thứ hai A Mạt Kỳ có thể phân thân! Thế tầng thứ ba thì sao?

Thiên hạ vô công, duy khoái bất phá! Sở Thiên bỗng nhớ đến câu cổ ngữ ở quê hương.

Grừ!

Đôi cánh ưng của A Mạt Kỳ chớp mắt phân hai, rồi phân bốn, nháy mắt đã có tám cái cánh chim ưng dài đến hơn mười mét xuất hiện sau lưng A Mạt Kỳ.

“Xé nát!”

Tám cái cánh đồng thời chém xuống phần không khí xung quanh Anh Cách Lạp Mỗ.

Tốc độ tuyệt đối mang lại một sức mạnh tuyệt đối. Thứ sức mạnh chạy ngược lại với Thời Gian Cầm Cố này dễ dàng chặt đứt mọi thứ xung quanh Anh Cách Lạp Mỗ — mây, không khí, thậm chí là nguyên tố tự nhiên đang không ngừng bao vây lấy Anh Cách Lạp Mỗ!

Không chịu sự tấn công của nguyên tố nữa, Anh Cách Lạp Mỗ đã chấm dứt được việc di biến.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Ài, cuối cùng cũng vượt qua được!” Sở Thiên thở phào, rơi với gia tốc tự do, nhưng các Thánh Đấu Sĩ đã đón được.

Sau khi thấy Sở Thiên không sao, Anh Cách Lạp Mỗ trở lại hình người, quay về A Mạt Kỳ, bật ngón cái: “Huynh đệ, ta nợ ngươi một mạng!”

A Mạt Kỳ thu cánh lại, gương mặt tái nhợt, rõ ràng là vừa rồi đã hao không ít thể lực. Nhưng hắn vẫn ôm lấy vai Anh Cách Lạp Mỗ, “Hừm, nhiều lời, muốn báo đáp ta thì đừng ngủ trên mái nhà nữa! Khốn kiếp, cứ nghĩ đến việc có người trên nóc nhà mình giải quyết nhu cầu là lão tử thấy buồn nôn!”

“Ha ha ha ha!”

Hai ma thú nhìn nhau cười vang.

Uỳnh!

Dưới chân núi bỗng phát ra một tiếng nổ vang trời, cây cối đất đai bắn tung tóe, hình như đã xảy ra một vụ nổ cực lớn!

“Không!”

Ba vị trưởng lão Âm Điện kêu lên, hướng đó chính là Phán Quyết Thần Điện!

“Bào Uy Nhĩ ra ngoài rồi?” Sở Thiên mặt biến sắc, “Mau đi thôi!”

Ngay lúc mấy người Sở Thiên thoát ra khỏi Thánh Sơn, dưới chân núi, một mỹ nhân ngư vừa xinh đẹp vừa có bá khí khác thường, tay cầm cây kích ba chạc, chậm rãi bước trên đám phế tích.

“Sự áp chế của Phán Quyết Thần Hoàng cũng chỉ có vậy!”

Đôi mắt tuyệt đẹp của Bào Uy Nhĩ khẽ nhìn lên đỉnh núi hỗn loạn.

Bỗng chốc, trận hỗn chiến giữa hai đại Thần Điện ngừng lại. Dưới cái uy của Hải Vương Biển Cấm, không một ai dám ho he nữa lời.

Đôi mắt sáng đỏ rực ấy lướt qua chân núi, Bào Uy Nhĩ khẽ cau mày, “Phất Lạp Dịch Nặc, người có thể phá giải Nguyên Tổ Pháp Tắc của Thần Sáng Thế sao? Hừ, ta có hứng thú với người hơn rồi đấy!”

Lời của tác giả:

Có lẽ sẽ có độc giả sẽ hỏi: Tại sao sau khi đột phá Thần Lực tầng thứ ba Chu Lệ Á không gặp phải Nguyên Tổ Pháp Tắc.

Tôi xin giải thích một phần trước. A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ là do Sở Thiên tạo ra, còn Chu Lệ Á thì kế thừa gen hoàn chỉnh của Đức Khổ Lạp.

Về Nguyên Tổ Pháp Tắc, không biết Bao Tử có viết rõ ràng không. Dù sao nói đơn giản thì nó chính là tiên thể Thiên Kiếp trong Tu Chân, Chu Lệ Á kế thừa mọi cái của Đức Khổ Lạp, đã là tiên thể rồi nên cô ấy không bị đe dọa về tính mạng, nhưng cũng bị tinh thần phân liệt.

Còn A Mạt Kỳ dễ dàng vượt qua như vậy không chỉ là nhờ vào vỏ đao. Quan trọng hơn là hắn ta đang sử dụng cơ thể đã từng được thuần luyện của Ma Căn.

Xin được giải thích đến đây, một số nguyên nhân khác và ích lợi của việc vượt qua Nguyên Tổ Pháp Tắc, Bao Tử sẽ viết sau.

313. Chương 292: Trộm Thần

Nếu mỹ nhân khác nói rằng mình có hứng thú với Sở Thiên thì điều mà Sở đại thiếu gia suy nghĩ là sẽ phải cư xử thế nào với nhà vợ. Nhưng người nói câu này lại là Hải Vương Biển Cấm, Bào Uy Nhĩ! Vì thế mà cái mà Sở Thiên phải nghĩ chính là làm thế nào để thoát thân!

Đôi mắt đẹp của Bào Uy Nhĩ lặng lẽ quan sát mọi động tĩnh xung quanh Thánh Sơn.

Trên mặt biển cách đây rất xa, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một đám tảo biển dày đặc.

Phía trên trời, ánh mắt Bào Uy Nhĩ chậm rãi chuyển sang đám tảo, rồi mày khẽ cau lại.

“Hừ, lại đây!” tay trái cầm ngược kích ba chạc, tay phải Bào Uy Nhĩ tóm vào không trung, đám tảo đầy đã nằm trong tay ả.

m thanh non nớt vang lên: “Ai da, người làm gì vậy?!” Bào Uy Nhĩ đã không nhìn nhầm, đám tảo đầy chính là do Tiểu Hùng Miêu Khách Thu Sa biến thành.

Biến trở lại thành chú gấu trúc béo mập đáng yêu, Khách Thu Sa trưng ra nụ cười ngây thơ vô tội, “Tỷ tỷ xinh đẹp, đừng có thơm ta được không? Nhìn đáng yêu không phải lỗi của ta à!”

“Phất Lạp Dịch Nặc đâu?” Bào Uy Nhĩ căn bản là không hề có ý định thơm Tiểu Hùng Miêu, mà cầm đuôi hần nhắc ngược lên.

“Người cầm đuôi ta, người dám chơi ta!” Tiểu Hùng Miêu bỗng hét âm lên, bốn cái chân ngắn cùn giẫy dụa, cúi đầu tui thân, “Người ta... người ta không có mặt mũi nào gặp người khác nữa rồi!”

Bào Uy Nhĩ nhăn tít lông mày, ánh mặt sắc lẹm trừng trừng nhìn Tiểu Hùng Miêu.

“Ta nói, ta nói!” uy lực của Thần Lực tầng thứ tư đâu phải cái mà Khách Thu Sa chịu nổi, “Họ bỏ ta lại chạy mất rồi!”

Bào Uy Nhĩ định hỏi tiếp thì bỗng giật mình, ngoảnh đầu nhìn về phía Bắc, “A Cổ Lạp Sơn? Thì ra người ở A Cổ Lạp Sơn!”

Nói rồi, Bào Uy Nhĩ vút Tiểu Hùng Miêu xuống và biến mất.

Tùm!!

Tiểu Hùng Miêu rơi xuống biển, nhưng không hề bị chìm mà nổi lềnh bềnh trên mặt biển.

Bơi một hồi, Tiểu Hùng Miêu lên được bờ, biến thành một dây cây leo lên Phán Quyết Thần Điện đã tan tành.

Trong Thần Điện, mười hai Thánh Đẩu Sĩ đang quỳ trước bức tượng Thần bị gãy làm đôi, mắt đỏ ngầu, “Bào Uy Nhĩ dám hủy bức tượng của Chân Thần! Với danh nghĩa của Chân Thần, chúng ta phải giết ả!”

“Này, tránh ra cái!” Tiểu Hùng Miêu biến trở lại chạy ra phía sau bức tượng, rồi cười hà hà.

“Hà hà, Bào Uy Nhĩ bị ta lừa rồi! Hắc hắc!” Nói rồi, Tiểu Hùng Miêu khạc ra một cái nhả không gian.

Lắc lắc mấy cái, A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ được đóng băng rơi ra. Sau đó, A Mạt Kỳ lại nhả ra một cái nhả khác, bên trong là Sở Thiên được đóng băng.

Phủ hết đám băng đá trên người, Sở Thiên vội nói: “Thánh Đẩu Sĩ, bức tượng này có Tư Đặc... à, có khí tức của bốn Thần Hoàng không?”

“Bẩm Chân Thần, có một ít!”

Có nghĩa là có thể tránh được sự trinh sát Thần Lực! Sở Thiên thở phào, “Khốn kiếp! Bào Uy Nhĩ, lão tử không biết ẩn giấu khí tức, nhưng A Mạt Kỳ biết. Lão tử trốn trong người A Mạt Kỳ xem người làm thế nào mà tìm ra?!”

A Mạt Kỳ nói: “Ông chủ, ta và Anh Cách Lạp Mỗ đã thăng cấp rồi, tại sao không liều một phen với Bào Uy Nhĩ?”

“Nếu bây giờ Ma Căn hồi sinh thì chúng ta đánh được không? Bào Uy Nhĩ hiện nay còn mạnh hơn cả Ma Căn nữa!” Sở Thiên vẫy tay bảo Thánh Đẩu Sĩ ta ngoài rồi nói: “Gia quy gia tộc Phất Lạp Dịch Nặc chúng ta có một điều quy định đó là dùng nắm đấm đối phó với đối thủ yếu, còn với đối thủ mạnh phải dùng cái đầu!”

“Nhưng mà ông chủ, Bào Uy Nhĩ đã là đỉnh phong Thần Lực tầng thứ tư rồi, dùng mưu kế gì mới đối phó được với ả chứ?!” Anh Cách Lạp Mỗ lắc đầu cười khổ, “Sức mạnh tuyệt đối đang ở trước mặt, chúng ta có thể làm được gì?”

Tiểu Hùng Miêu nhảy đến, lăm lăm, “Lão đại, lẩn lộn với đời không được sợ chết! Cùng lắm là huynh đệ ta liều với chúng!”

Nói rồi, Tiểu Hùng Miêu lắc đầu, “Ài, nghĩ thì Nam Hải Nhất Phiến Lục ta từ lúc nào mà đến nước này vậy? Lại phải làm gấu trúc kẹp đuôi!”

“Đó là người chưa từng gặp Bào Uy Nhĩ!” Sở Thiên nhếch mép, “Nói bé thôi, Bào Uy Nhĩ vẫn chưa đi xa đâu! Nhớ lấy, gia tộc chúng ta làm gì cũng phải xem đối thủ! Nếu quá lợi hại thì phải rút lui có chiến lược, sau đó dùng mưu trừ khử hẳn!”

“Ừa, thế chẳng phải là mềm nắn rắn buông sao?” Tiểu Hùng Miêu hình như vẫn chưa nắm rõ lịch sử hình thành gia tộc của Sở Thiên, “Lão đại, cứ thế thì không phải sẽ bị huynh đệ trong nghề xem thường sao?”

“Hừ, ai dám coi thường chúng ta, đem tất cả huynh đệ đi chém hết bọn chúng!” Sở Thiên nhìn ra ngoài qua một lỗ nhỏ trên bức tượng, rồi hạ giọng nói: “Chém không được thì hạ độc!”

“Hừ, lão đại thật bỉ ổi! Huynh đệ ta thích!” cuối cùng thì Tiểu Hùng Miêu cũng hiểu hơn về Sở Thiên rồi.

“Tiểu tử, cứ từ từ mà học tập!” A Mạt Kỳ vỗ vai Tiểu Hùng Miêu “Nhớ năm đó khi ta và ông chủ xuất đạo, lừa lọc hãm hại chuyện gì cũng từng làm qua! Còn bây giờ thì có bao nhiêu người trên đại lục sùng bái ông chủ như Thần chứ?”

Sở Thiên cảm thấy cần thiết phải dạy bảo Tiểu Hùng Miêu rồi: “Khách Thu Sa, lẫn lộn với đời cần nghĩa khí, nhưng cũng cần phải lấp đầy cái bụng. Vì thế khi có người ngoài thì chúng ta là sủng nhi của nữ thần Sinh Mệnh, là gia tộc thánh khiết nhất đại lục. Nhưng khi không có người ngoài, buồn chút thuốc lậu, bán chút vũ khí. Nếu không thì người lấy đâu ra trúc mà ăn!”

Miệng Tiểu Hùng Miêu chảy ra một giọt nước miếng, “Hà hà, ông chủ thật xấu xa!”

“Ta từng nói ta là người tốt sao?” Sở Thiên nhún vai, “Khách Thu Sa, người trộm trúc thật quá nhỏ nhặt! Nhớ năm đó, lão đại ta trận đầu tiên đã lôi kéo được cả đế quốc Khải Tắt, còn tiện thể lừa về một cô vợ đó!”

A Mạt Kỳ tiếp lời, “Sau khi về đảo Bồ Lô Trạch, ta sẽ giới thiệu một huynh đệ với ngươi, tiểu tử đó tên Lỗ Tây Nạp! Sau này ngươi đừng trộm đồ nữa, đi theo Lỗ Tây Nạp bắt cóc tổng tiên đi! Mấy năm gần đây, hơn một nửa vụ bắt cóc trên đại lục là do hắn làm đấy!”

“Ồ ồ, chẳng lẽ Lỗ Tây Nạp đại ca, tổng tiêu hắc đạo Đông Phương Nhị Thập Thất Quốc có biệt hiệu Đại lục đệ nhất đẹp trai là huynh đệ trong gia tộc chúng ta?”

Trên cái mặt gấu trúc béo múp kia, hai con mắt gấu đã biến thành hình hai cây trúc.

“Đấy là cháu của ông chủ!” Anh Cách Lạp Mỗ nói.

“Tiền đồ xán lạn!” Tiểu Hùng Miêu cười ngoác miệng!

“Bào Uy Nhĩ, hừ!” sau khi giáo dục sơ bộ cho Tiểu Hùng Miêu, Sở Thiên nheo mắt, “Lão tử sẽ chuẩn bị cho ngươi một món lễ phẩm!”

“Thánh Đầu Sĩ, các ngươi lại đây!” Sở Thiên gọi, “Trong Âm Điện còn có thứ gì che giấu được Thần Lực không?”

A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ có thể ẩn giấu hơi thở, chỉ cần cách xa Bào Uy Nhĩ là không có vấn đề gì, nhưng Sở Thiên thì không được! Trên đại lục này chỉ có một vài người, Bào Uy Nhĩ kiểm tra bữa một lượt là có thể phát hiện ra Sở Thiên!

“Chân Thần, Thần Khí người ban cho chúng con đều ở trong Thần Điện, giờ... bị hủy hết rồi!” Thánh Đầu Sĩ đau đớn, “Có điều, muốn che giấu Thần Lực thì Lưỡi đao Phán Quyết của người là đủ! Nhưng người phải luôn mang theo nó bên người!”

“Thật hả?” Sở Thiên rút thanh đao ra, “Trước đây sao ta không phát hiện nó có khả năng này nhỉ?”

“Chân Thần, chỉ cần truyền Thần Lực của người vào là được!”

Sở Thiên vỗ trán một cái, thầm tự cười mình, trước đây sợ thanh yêu đao này hút Thần Lực nên không dám truyền Thần Lực vào. Kết quả là bỏ qua mất khả năng này của nó.

Giải quyết xong nguy cơ bị Bào Uy Nhĩ phát hiện, Sở Thiên nhắc Tiểu Hùng Miêu lên, “Vừa rồi tại sao Bào Uy Nhĩ lại đi mất?”

“Nghe bà chị đó nói, hình như ở A Cổ Lạp Sơn có người đang đợi!” Tiểu Hùng Miêu chớp mắt, “Không phải là tình phu của bà chị đó đấy chứ?”

“Trẻ con mới ba tuổi đầu đừng có nghĩ mấy chuyện đó!” Sở Thiên ném Tiểu Hùng Miêu cho A Mạt Kỳ, rồi vẫy tay, “Đi thôi, làm theo kế hoạch!”

Nói rồi, Sở Thiên bước nhanh khỏi đồng phế tích Thần Điện.

“Lão đại, lão đại, ta không cần che giấu hơi thở sao?” Tiểu Hùng Miêu hét đằng sau Sở Thiên.

“Không cần, người có Thần Lực tầng thứ nhất ít ra cũng có mấy chục người. Chỉ cần ta không bị phát hiện, Bào Uy Nhĩ sẽ không gây rắc rối với người đâu!”

“Yeah! Thế thì ta yên tâm rồi!” Tiểu Hùng Miêu vỗ ngực, “Lão đại nói đi, giờ ta làm gì? Huynh đệ ta sẽ đánh trận đâu!”

“Làm gì? Hà hà!” Sở Thiên ẩn mình đi, chỉ để lại giọng nói nham hiểm, “Chúng ta đi trộm Thần!”

Trong Thần Điện chủ ở trên đỉnh núi, cuộc tàn sát giữa Quan Minh và Hắc Ám Thần Điện vẫn đang diễn ra. Tuy liên tiếp xảy ra điều ngoài ý muốn nhưng trong thời khắc sinh tử, ai cũng không thời gian đi kiểm tra chuyện khác. Áp lực của Bào Uy Nhĩ biến mất, trận chiến lại được tiếp tục.

Vì thế mà mấy người Sở Thiên cũng đi lại khá khệnh khạng, dùng thuật ẩn thân lên vào vết sạch bảo khối dưới Thần Điện chủ.

Nhìn các Thánh Đấu Sĩ đang vận chuyển tang vật đằng sau, Sở Thiên cảm thấy cần phải bảo vệ hình tượng Thần Hoàng của mình, “Hèm hèm, bốn Thần Hoàng không phải đang trộm...”

“Chân Thần vạn tuế!” các Thánh Đấu Sĩ không đợi Sở Thiên giải thích mà cùng quỳ sụp xuống, “Chân Thần, cuối cùng thì người cũng lấy lại những thứ thuộc về mình!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Trong lòng Sở Thiên giờ chỉ còn lại một câu, cuồng tín đồ, thật đáng yêu!

Thả Tây Cương được đóng băng trong nháy mắt ra, đoàn người Sở Thiên dưới sự chỉ đường của Tây Cương lại đến một khu rừng trúc ở bên ngoài Hắc Ám Thần Điện.

“Điện hạ, đây là cửa vào, nhưng đã bị Thần Lực phong bế rồi!” Tây Cương dùng cây gậy chỉ vào tấm gỗ bên trên đó.

“Rất cứng!” A Mạt Kỳ đẩy đẩy tấm gỗ rồi gục gặc, “Dù ta và Anh Cách Lạp Mỗ liên thủ cũng không thể phá vỡ!”

Sở Thiên khê cười, “Khách Thu Sa, phải dựa vào người rồi!”

“Không vấn đề gì, huynh đệ ta dựa vào chuyện này để sống mà!”

Tiểu Hùng Miêu chống hông, vùi đầu xuống đất, trên tấm gỗ kia bắt đầu xuất hiện chồi cây, từ từ bị tách ra.

“Thần Công Tượng! Con đến cứu người đây!” Tây Cương nhảy vào trước tiên.

Dọc đường gặp không ít trở ngại, nhưng đáng tiếc đều làm từ gỗ, nên chẳng khó khăn gì với Tiểu Hùng Miêu có thể thao túng thực vật. Còn về các lính canh... có A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ rồi còn phải nghĩ đến chúng sao?

Thật ra Sở Thiên rất may mắn, thực lực của Hắc Ám Thần Điện không đơn giản, dù sao chúng cũng giam cầm được một vị Thần. Có điều, vừa rồi Bồ Lô Tư triệu hồi các giáo đồ Hắc Ám từ cách đó vạn dặm, nên số lính canh ở mật thất cũng đã ít đi nhiều.

Cuối cùng, sau khi Tiểu Hùng Miêu mở được cái cửa cuối cùng, Tây Cương khóc lóc sụt sùi xông đến

trước mặt bóng người đang nằm trên ghế “Công Tượng Thần miện hạ, chúng ta có thể... có thể đi rồi!”

“Chúng ta có thể ra ngoài rồi sao?”

Thần Công Tượng trên chiếc ghế, mái tóc bạc phơ, sắc mặt tái nhợt, tứ chi gầy hốc hác.

“Ngài là Thần Công Tượng Hoài Đặc?” Sở Thiên lấy vẻ Thần Côn, “Ta...”

“Không!”

Thần Công Tượng bỗng hét lên, mái tóc bạc phơ lắc lên điên cuồng, “Thần Hoàng bệ hạ, đừng...đừng giết ta...”

314. Chương 293: Thượng Cổ Thần Văn (thượng)

“Đừng giết ta... hu hu!”

Thần Công Tượng Hoài Đặc khóc, tứ chi đã hoàn toàn vô dụng rồi, chỉ lết được trên sàn, dùng vai đỡ lấy người không ngừng dập đầu.

Bốp! Bốp!

Sở Thiên cuối cùng cũng giật mình tỉnh lại, nhưng lúc này, trán của Hoài Đặc đã nát bét.

Bái Nạp Mỗ biết ‘Chân Thần’ Sở Thiên quên rất nhiều chuyện, liền tiến lên một bước, mắt nhìn Hoài Đặc lạnh lùng, nói: “Chân Thần, theo ghi chép của Âm Điện, tín đồ của Hoài Đặc cũng tham vào việc truy sát tín đồ của người! Chân Thần, hãy cho phép chúng con diệt trừ tên tội đồ này!”

“Các người là?” Hoài Đặc ngẩng đầu lên, nhìn mười hai Thánh Đẩu Sĩ thì lập tức run lấy bầy, “Chẳng lẽ các người là Định Tội Thần Thú của Thần Hoàng miện hạ?”

“Hừ, chúng ta là Thánh Đẩu Sĩ, không phải thần thú!” Bái Nạp Mỗ giận dữ, nhìn như muốn xé nát Hoài Đặc ra trăm mảnh.

Sở Thiên neho mắt, hắn biết mình rất giống Thần Hoàng Tư Đặc n, nhưng không ngờ là lại giống đến mức đến Thần cũng nhận nhầm.

Khà khà, nếu cơ hội này mà không thể nắm chắc lấy thì mấy năm nay Sở Thiên lăn lộn là công cốc hay sao?!

“Con của ta, các con phải có tấm lòng nhân từ!” Sở Thiên vẫy tay ngăn cản Bái Nạp Mỗ.

“Chân Thần vĩ đại, chúng con xin nghe lời dạy bảo của người!” mười hai Thánh Đẩu Sĩ cúi đầu, nhắm lại lời của Sở Thiên để khắc ghi trong lòng.

“Các con, bây giờ bốn Thần Hoàng cần các con canh ở đường vào, không cho bất cứ ai vào đây!”

Sở Thiên đuổi được các Thánh Đẩu Sĩ xong thì cười với Thần Công Tượng, “Hoài Đặc, người biết tội chưa?”

“Ta có tội! Ta có tội!” Hoài Đặc dập đầu không khác gì đang đập tởi, còn Tây Cương thì triệt để chết sững rồi.

Hoài Đặc nằm mọp dưới sàn, Sở Thiên cũng không khách khí ngồi vào chỗ của Hoài Đặc, rồi ra vẻ lắc đầu thờ dài nói: “Ài~ các người đều là con dân của bốn Thần Hoàng, ta cũng không làm khó các người. Nói đi, nói hết tội của người, xưng tội với bốn Thần Hoàng!”

Tiểu Hùng Miêu Khách Thu Sa tròn xoe mắt, cứ như không quen Sở Thiên vậy. Anh Cách Lạp Mỗ thấy sự bất thường của Tiểu Hùng Miêu, kéo nó lại gần nói nhỏ: “Ông chủ nói ông chủ là Thần Hoàng thì chính là Thần Hoàng. Dù ông chủ có nói mình là Sáng Thế Thần, chúng ta cũng không được phản đối, hiểu chưa?”

Tiểu Hùng Miêu gật gật, rồi trân trân nhìn Sở Thiên — nó phải học tập. Học làm thế nào để từ một tên trộm trúc tiến hóa thành một tên lừa đảo!

Hoài Đặc bị tấm lòng khoan hồng thánh khiết của Sở Thiên làm cảm động, nghẹn ngào nói không nên lời, “Người... người tha thứ cho ta...hu hu, Phụ Thần tại thượng!!”

“Kẻ bề tôi của ta, đừng xúc động!” Sở Thiên thở dài, cúi người để tay lên trán Hoài Đặc, “Con à, dù con từng làm chuyện gì, bổn Thần Hoàng cũng sẽ tha thứ! Nào, sám hối đi!”

Hoài Đặc cuối cùng khóc không thành tiếng nữa, nước mắt rưng rưng, nói: “Thần Hoàng bệ hạ, con có tội! Hu hu! Năm đó... năm đó con không nên theo Tử Thần, không nên đi theo mấy tên tội nhân phản loạn đó! Càng không nên tấn công Thần Điện của người...”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Ngoài mặt thì Sở Thiên nghiêm nghị, nhưng thực chất là đang mở cờ trong bụng! Thì ra năm đó Phán Quyết Thần Hoàng quyết đấu với Tử Thần! Xem ra là phía Tư Đặc n thua, nếu không thì giờ trên đại lục cũng không có Phán Quyết Thần Điện.

“Này con, năm đó bổn Thần Hoàng đối xử với con như thế nào? Tại sao lại phản lại ta để đi theo Tử Thần?” Sở Thiên ngẩng đầu than thở, vô cùng đau xót nói: “Tại sao chứ? Chẳng lẽ ta không cho con được gì sao? Con của ta...”

“Năm đó Tử Thần miện hạ... Không! Là tên phản đồ Cáp Dịch Tư!” Hoài Đặc hận không thể tự tát mình được, đành đập đầu xuống, “Cáp Dịch Tư, tên phản đồ đó, trong một trận chiến bắt con làm tù binh, kết quả... kết quả...”

Hoài Đặc mặt mày đỏ gay, không nói tiếp được nữa.

Nhưng Sở Thiên cũng hiểu. Khốn kiếp, thì ra Thần Công Tượng là một tên nhát chết, bị bắt làm tù binh thì đầu hàng!

“Ài, năm đó, bổn Thần Hoàng bị chính con mình phản bội, lòng đau vạn phần! Con à, cho ta biết, năm đó sau khi ta ẩn trốn thì đã xảy ra chuyện gì?”

Hoài Đặc vui đầu xuống đất, “Bệ hạ, con... con không biết!”

“Không biết?” Sở Thiên kéo dài giọng, ngữ khí bỗng lạnh lùng, “Ta có thể tha thứ cho con, nhưng bổn Thần Hoàng không muốn con nói dối ta!”

“Sáng Thế Thần tại thượng, con thật sự không biết mà!” Hoài Đặc hốt hoảng nói, “Bệ hạ, người cũng biết, năm đó dưới trướng nữ thần Sinh Mệnh con chỉ là một tiểu binh. Đến chỗ Tử Thần Cáp Dịch Tư cũng chỉ là tiểu binh! Thậm chí... thậm chí đến Tử Thần Cáp Dịch Tư con cũng không gặp được mấy lần!!”

Nói rồi, mặt Hoài Đặc đỏ lên, nhưng không phải do khựng hoảng mà là vì xấu hổ, “Thực ra, năm đó không phải chính tay Cáp Dịch Tư bắt con, con bị thủ hạ của hắn, Thần Hủy Diệt bắt!”

Khốn kiếp, thì ra chỉ là một tên lâu la! Sở Thiên thầm nhếch mép. Thần vị của Thần Công Tượng Hoài Đặc đại khái cũng tương đương với Tề Bách Lâm, căn bản không có tư cách biết cơ mật của gia tộc!

Hoài Đặc nói tiếp: “Bệ hạ, năm đó người chết... Không, là sau khi ẩn trốn, con cùng Cáp Dịch Tư cầm quân ở bên ngoài Biển Cấm, đối kháng với quân đội của nữ thần Sinh Mệnh. Không biết tại sao đại quân Thú Thần vốn theo trung lập bỗng nhiên lại tấn công hai bên quân đội!”

“Đại quân Thú Thần?” Sở Thiên suy nghĩ, hình như Bào Uy Nhĩ từng nói, Thần thời Thượng Cổ chia hai loại, một là Nhân Thần, một là Thú Thần.

“Đúng thế, là đại quân Thú Thần!” Hoài Đặc nói, “Năm ấy, mấy vị Chủ Thần vì để không ảnh hưởng đến chúng con nên bay ra thế giới hỗn độn chiến đấu nên lực lượng còn lại trên Biển Cấm của chúng con không đủ!”

“Thế kết quả của trận đại chiến?”

“Đáng lẽ là quân Cáp Dịch Tư sắp thắng rồi, nhưng ai ngờ, bên Thú Thần bỗng có quân chi viện, dẫn đầu chính là công chúa Hải tộc, Bào Uy Nhĩ!”

“Cái gì? Bào Uy Nhĩ?” đôi mắt đang lim dim của Sở Thiên bỗng mở trừng ra. Anh Cách Lạp Mỗ và A Mạt Kỳ đồng thời cũng trầm tư.

Ai cũng biết Bào Uy Nhĩ rất mạnh, nhưng rốt cuộc là mạnh đến mức nào thì không ai biết được! Vì không ai có thể ép ả phải dùng toàn lực cả! Có điều, một vạn năm trước trở thành chủ tướng của Thần... Sở Thiên thăm thấy may mắn, mình tháo chạy cũng không oan uổng!

“Ài~” Hoài Đặc thở dài, “Lâu nay, con chỉ biết Bào Uy Nhĩ là đẹp nhất trong Thú Thần, chứ làm sao ngờ thực lực của ả lại khủng bố đến vậy!”

Mắt Hoài Đặc bỗng sụp lại như đang sợ hãi điều gì, “Đại quân Hải tộc do Bào Uy Nhĩ dẫn đầu liên tiếp giết nữ thần Trí Tuệ, Thần m Mưu, nữ thần Đại Địa... Thần tộc chết trong tay Bào Uy Nhĩ nhiều không kể xiết. Cuối cùng, Bào Uy Nhĩ còn cướp đi cây kích ba chạc Hải Vương của Hải Thần Ba Tái Đông, rồi giết Hải Thần miện hạ!”

Chuyện sau đó thì Sở Thiên biết rồi, “Vì thế ngươi sợ, nhân cơ hội lúc Bào Uy Nhĩ chém Hải Thần mà chạy thoát thân?”

“Vâng!” Hoài Đặc thừa nhận sự nhu nhược của mình một cách khó khăn, “Nếu không phải ngoài dự tính thì e con chạy không thoát!”

“Ồ, điều ngoài ý muốn gì?”

“Lúc đó con rơi xuống biển, nữ thần Băng Tuyết bỗng tự phát nổ, muốn chết cùng địch thủ nhưng kết quả là đối thủ không những không chết mà còn cướp luôn thi thể của nữ thần. Có điều vụ nổ chưa hoàn thành đóng băng cả Biển Cấm, vì thế con trốn được ở dưới mặt băng!”

“Đối thủ của nữ thần Băng Tuyết có phải là Mạch Khăng Tích?”

“Bệ hạ biết Mạch Khăng Tích?” Hoài Đặc kinh ngạc, “Người từng gặp hắn?”

Sở Thiên gật đầu, tiện mồm bịa: “Bổn Thần Hoàng từng gặp tiên tổ Long Thần của hắn! Nghe Long Thần có nhắc đến Mạch Khăng Tích, ừm, tên nhóc đó không tồi!”

“Ừm, Mạch Khăng Tích quả thật không tồi!” Hoài Đặc cũng gật đầu phụ họa, “Trước khi khai chiến, con nghe nói trong đại quân Thú Thần có mấy người trẻ tuổi vô cùng có tiềm năng, trong đó có Mạch Khăng Tích!”

Sở Thiên chép miệng, không giữ được vẻ Thần Côn nữa, hứng thú hỏi: “Mấy người còn lại là ai?”

“Một người cũng là hậu đại của Long Thần, tên Lạp Hy Đức, ngoài ra còn có Ma Căn, Đức Khố Lạp!” Hoài Đặc nói ra đáp án mà Sở Thiên đã nghĩ đến, “Có tiềm năng nhất trong số họ, được Chủ Thần Thú luôn coi trọng, là A Tư Nặc!”

A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ nhếch môi, muốn cười nhưng không dám, cái con nhện gà gật đấy cũng được coi là có tiềm năng ‘nhất’?

Hoài Đặc nhận ra sự khác lạ của hai người, liền hỏi, “Hai vị cười gì vậy?”

“Người từng gặp A Tư Nặc chưa?”

“Thân phận của con sao có tư cách gặp nhân vật lớn như vậy?” Hoài Đặc cười gượng, “Nghe nói, A Tư Nặc và Bào Uy Nhĩ được mấy vị Chủ Thần Thú quyết định là người kế thừa!”

Hoài Đặc chần chờ một lát rồi nói tiếp: “Nhưng con còn nghe nói, A Tư Nặc gần như không thích tu luyện, có lời đồn là Ma Căn đã vượt qua được A Tư Nặc!”

Chẳng lẽ chỉ có Ma Căn? Giờ tiểu tử đó đã thành kẻ yếu nhất trong Ngũ đại ma thú rồi! Sở Thiên rửa thắm, tên tiểu tử suốt ngày ngủ đấy, tỉnh dậy là dùng thời gian để nhớ mỹ nhân nhện của lão tử. Khốn kiếp, sau này phải dạy bảo hắn mới được!

Bất giác, Sở đại thiếu gia đã có quyết định nội bộ về A Tư Nặc, kẻ hám ngủ nhất!

“Sao chân tay ngươi lại thành ra thế này?” Sở Thiên hỏi.

“Ài, là vì người phụ nữ đó!” Hoài Đặc nói, “Năm đó, con đáng lẽ có thể chạy thoát rồi, nhưng đúng lúc đó thì Đức Khố Lạp trong đại quân Thú Thần dùng Linh Vực bắt đầu hút Thần Lực của thi thể các Chúng Thần trên chiến trường. Trong đó có một thi thể là của nữ thần Tự Nhiên...”

“Ồ...” Sở Thiên nỗ lực duy trì khí chất của Thần Hoàng, “Thì ra người thầm thương trộm nhớ nữ thần Tự Nhiên! Nói tiếp đi!”

“Khi ấy, con có Thần Lực tầng thứ ba, tưởng rằng có thể dựa vào chính mình có thể cứu được thi thể của nữ thần Tự Nhiên, nhưng... Đức Khố Lạp quá mạnh!” Hoài Đặc khóc lóc, “Con dùng hai tay ôm chặt lấy nữ thần, kết quả là bị hút khô. Rồi con lại dùng chân quặp lấy, kết quả là hai chân bị phế luôn. Cuối cùng, con dùng răng kéo nữ thần ra khỏi chiến trường!”

Sở Thiên bất giác đánh giá cao Hoài Đặc, một phản đồ đào ngũ có thể làm được việc này cũng không thể coi là tên nhát chết!

“Thế tại sao người lại ở đây?” Sở Thiên hỏi tiếp.

315. Chương 294: Thượng Cổ Thần Văn (hạ)

“Tại sao con lại ở đây ư? Ha ha!” Hoài Đặc gục đầu xuống đất cười.

Bốp bốp!!

Đập đầu xuống đất, nước mắt Hoài Đặc giàn dụa, “Con còn ngu hơn cả lợn!!”

“Con ta, đừng đau lòng quá như vậy!” Sở Thiên đứng dậy, nhẹ nhàng đỡ Hoài Đặc dậy, lau đi vết máu trên trán, “Nói hết uất ức của con cho ta nghe, bổn Thần Hoàng sẽ làm chủ cho con!”

Nói rồi, Sở Thiên ngẩng cao đầu nói: “Đúng và sai, sống và chết, bổn Thần Hoàng sẽ phán quyết cho con!”

Bỗng chốc, mắt Hoài Đặc trở nên mơ màng, dường như đang trở lại hàng vạn năm trước, đứng dưới chân ngọn núi bao phủ bởi tử khí, ngẩng đầu nhìn lên bóng dáng trong truyền thuyết cao vợi vợi trên đỉnh núi kia...

Dần dần hai bóng người trong mắt Hoài Đặc hợp lại làm một, không có một chút đáng tiếc nào.

“Bệ hạ, con không nên phản bội người!”

“Ta hiểu rồi, con à, ta hiểu cả!” Sở Thiên vỗ về Hoài Đặc, “Nói đi!”

“Năm đó, con kéo được thi thể nữ thần Tự Nhiên ra khỏi chiến trường, trốn ở bờ phía đông đại lục!” Hoài Đặc nhớ lại, “Nữ thần đã chết rồi, con cũng đã thành đồ bỏ, Thần Lực tầng thứ ba thì thoái hóa còn tầng thứ hai, không thể gọi là Thần nữa...”

“Lúc ấy con chỉ muốn an táng cho nữ thần, rồi tự kết liễu mình cho xong! Nhưng ai ngờ, Phụ Thần Sáng Thế không muốn cho con chết!” Hoài Đặc cười khổ: “Khi ấy, các Chủ Thần đang chiến đấu ở thế giới Hỗn Độn có lẽ đã phân được thắng bại. Không biết vị Chủ Thần nào chiến tử, trên trời bỗng có một trận mưa Thần Lực, cả đại lục đều ướt đầm!”

Sở Thiên nheo mắt, hình như đã nắm bắt được điều gì đó.

“Sau đó, trên đại lục có con người mang Thượng cổ huyết mạch. Có được một chút Thần Lực, nhưng họ không dùng được mà chỉ có thể giản hóa thành ma pháp!” nói rồi, Hoài Đặc cười chế giễu, “Những con người đó còn tưởng năng lực của mình tiến hóa, bắt đầu từ năm đó dùng ma pháp kỷ nguyên, gọi là cái gì mà thời đại Ma Pháp!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Sở Thiên cười khê, thời đại Ma Pháp bắt đầu như vậy, không biết thời đại Ma Thú thì sao? Giờ là năm 724 lịch Huyền Thú. Tính đến trước năm Huyền Thú Nguyên, con người và ma thú vì ba quyền đại lục đã tiến hành trận chiến kéo dài ba trăm năm, vậy thì một nghìn năm trước thì xảy ra chuyện gì?

Không hiểu rõ, nên nụ cười của Sở Thiên bị Hoài Đặc hiểu nhầm.

“Bệ hạ, năm ấy tiềm lực sinh mệnh của con gần như bị Đức Khố Lạp hút cạn, nhưng may có Thần Lực từ trên trời rơi xuống nên con ôm thi thể nữ thần trốn trong một động huyết gần vạn năm, cuối cùng cũng phục hồi được Thần Lực tăng thứ ba!”

Một vạn năm? Lão tử bái phục! Sở Thiên thầm nhếch mép cười, không hổ là Thần Công Tượng!

“Khoảng năm trăm năm trước, con ra khỏi sơn động ấy. Nhưng lúc ấy không tìm thấy bất kỳ Thần nào trên đại lục!” Hoài Đặc nói tiếp, “Khi ấy con nghĩ rằng, trong trận đại chiến Chúng Thần con nương nhờ Tử Thần nhất định sẽ được sự tiếp nhận của tín đồ Hắc Ám, không chừng còn có thể trở thành Chân Thần trên đại lục. Vì thế con mang theo thi thể nữ thần tìm đến Hắc Ám Thần Điện...”

“Kết quả là người nhận ra rằng người của Hắc Ám Thần Điện căn bản đã không thờ phụng Thần nữa rồi!” Sở Thiên nói, “Hơn nữa chúng còn giam cầm bắt người rèn trang bị?”

“Không, không chỉ như vậy!” Hoài Đặc bỗng tỏ ra oán hận, “Chúng còn muốn cướp Thần Lực của con, còn muốn cả Thần Lực của thi thể nữ thần!”

Sở Thiên gục gặc, ai cũng muốn là Thần cả, huống chi là người của Hắc Ám Thần Điện!

“Ha ha ha ha!” Hoài Đặc bỗng cười điên dại, “Nhưng chúng phải thất vọng rồi, Con và nữ thần đều có Thần Lực tăng thứ ba, trừ khi con tự nguyện hoặc có sức mạnh lớn hơn, nếu không sẽ không ai cướp đi được sức mạnh của con!”

“Vậy tại sao người lại thành ra như bây giờ? Chỉ có Thần Lực đỉnh phong của tăng thứ hai?” Anh Cách Lạp Mỗ bỗng hỏi, “Còn nữa, năm đó người đã là Thần Lực tăng thứ ba tại sao lại bị con người bắt được?”

“Không phải ta bị con người bắt!” Hoài Đặc lắc đầu, “Năm trăm năm trước, người của Hắc Ám Thần Điện thuê sát thủ mạnh nhất đại lục, Thuần!”

“Hừm hừm!” tinh thần Hoài Đặc bất ổn, nói năng hàm hồ không rõ ràng, nhưng Sở Thiên vẫn hiểu được trọng điểm, “Ý câu nói vừa rồi của người là... Thuần, không phải con người?”

“Đương nhiên không phải!” Hoài Đặc lắc đầu, “Con cũng là sau khi đánh nhau mới biết. Thuần đạt được Thần Lực tăng thứ ba, hẳn là Thần rồi! Hơn nữa con còn bị Thuần phong ấn, có Thần Lực nhưng không thể dùng!”

Sở Thiên trầm ngâm hồi lâu, rồi bỗng cười, “Bóng, sự phụ của ta, chúng ta đều bị lời đồn lừa rồi! Khốn kiếp!”

Cái gì mà thiên hạ đệ nhất sát thủ Thuần, ám sát thành công ma thú cấp mười, rồi khiêu chiến với Bào Uy Nhĩ, tuy thất bại nhưng vinh quang! Đều là do lũ Đạo tặc Công hội tự huênh hoang! Căn bản là Thuần đạt được Thần Lực tăng thứ ba rồi bị mỹ nhân ngư mời đi ‘học hỏi’ rồi!

Anh Cách Lạp Mỗ suy nghĩ một lúc rồi hỏi: “Theo ta biết thì tất cả những người có Thần Lực tăng thứ ba đều bị Bào Uy Nhĩ mời đi, năm đó vì sao người không bị?”

“Vì ta là Thần Công Tượng!” Hoài Đặc cuối cùng vẫn còn chút tự tin, “Năm đó để thoát thân, ta đã nghiên cứu cho mình một số thứ nho nhỏ!”

Thứ nho nhỏ? Sở Thiên cười thầm, nhưng không hề tỏ ra vội vàng, “Nói tiếp đi, tại sao người lại thành ra thế này? Còn nữa, thi thể của nữ thần Tự Nhiên đâu?”

“Trong trận đánh với Thuần, con bị trọng thương, nhưng vẫn chưa đủ để Hắc Ám Thần Điện lấy đi Thần Lực!”

Hoài Đặc lắc lắc đầu, ánh mắt dời sang Tây Cương đang ngậy ra, “Nhưng mười năm trước, đại giáo chủ Hắc Ám Thần Điện Bồ Lô Tư đưa đến người này! Con là Thần Công Tượng, tâm nguyện lớn nhất chính là tạo ra vũ khí, nhưng tay chân đều bị phế, có rất nhiều kỹ thuật cao đều không thể sử dụng. Lúc ấy, Bồ Lô Tư đưa đến Công Tượng giỏi nhất của người lùn đến, bằng với việc cho con một đôi tay, bảo con dùng mồm chỉ đạo hẳn là có thể làm ra bất cứ thứ gì!”

Hoài Đặc lại khóc, “Vì thế con truyền lại hết mọi kỹ thuật cho hắn, kết quả...Tây Cương, người còn nhớ Đồ Thần Lô ta dạy người không?”

“Nhớ! Loại vũ khí đó chuyên dùng nhằm vào Thần Lực và ma pháp!” Tây Cương sức tỉnh, đệ nhất Công Tượng đại lục nhất định không phải đồ ngốc, hẳn cũng hiểu mình đã phạm sai lầm gì.

Phịch! Tây Cương quỳ sụp xuống, “Xin lỗi, Thần Công Tượng, con... con đã làm cho Bồ Lô Tư ba quả Đồ Thần Lôi!”

Hoài Đặc không để ý đến Tây Cương, tự nói với mình: “Bồ Lô Tư dùng Đồ Thần Lôi uy hiếp ta, bắt ta phải tự nguyện giao Thần Lực cho hắn. Ta làm theo, truyền cho hắn và một số chủ giáo một phần Thần Lực, rồi thoái hóa còn Thần Lực tăng thứ hai! Nhưng Bồ Lô Tư vẫn không biết đủ!”

Hoài Đặc nghiêng rằng: “Hắn còn muốn Thần Lực của nữ thần Tự Nhiên! Nếu ta không cho, hắn sẽ dùng Đồ Thần Lôi hủy đi thi thể của nữ thần!”

“Thế người đã làm thế nào?”

“Con nghĩ, dù sao thì cũng không giữ được thi thể của nữ thần, dù có hủy cũng không thể cho Bồ Lô Tư!” Hoài Đặc nước mắt chảy dài, xót xa nói: “Hai năm trước, con có cơ hội hỏa hóa thi thể nữ thần. Rải Thần Lực của nữ thần ra khắp Thánh Sơn, như vậy dù Bồ Lô Tư có lấy được thì cũng không nhiều!”

“Hai năm trước?” Anh Cách Lạp Mỗ nhìn sang Tiểu Hùng Miêu đang gà gât muốn ngủ phía dưới bên cạnh chân mình, “Ông chủ, xem ra hai năm trước ma thú biến dị ở Tinh Linh Quốc có thể giống như vạn năm trước! Nhưng lần này, Thần Lực của nữ thần được ma thú có Thượng cổ huyết mạch hấp thụ!”

Sở Thiên gật đầu tán đồng.

Anh Cách Lạp Mỗ nói tiếp: “Từ đó suy ra, Chủ Thần của thời đại Thượng Cổ có lẽ rất mạnh, vì Thần Lực của họ có thể khiến cả đại lục sinh ra ma pháp, còn Thần Lực của nữ thần Tự Nhiên thì chỉ có thể sản sinh ra ma thú cấp tám cấp chín!”

“Chỉ sản sinh ma thú cấp tám cấp chín? Không thể nào!” Hoài Đặc nói, “Thần Lực của nữ thần tuy chỉ là tăng thứ ba nhưng tương đương với vài trăm tăng thứ nhất, sao có thể chỉ có ma thú cấp tám cấp chín?”

Suy nghĩ một hồi, mắt Hoài Đặc bỗng sáng lên, “Chẳng lẽ có người kế thừa Thần Cách của nữ thần?”

“Thần Cách là cái gì?” A Mạt Kỳ thắc mắc.

“Ngài không phải là Thần sao?” Hoài Đặc ngạc nhiên, “Sao lại không biết Thần Cách?”

Một vài người cùng ngậm tăm!

Nhưng Sở Thiên lập tức có phản ứng, cười: “Hoài Đặc, con ta, chúng vừa mới thành Thần, có rất nhiều chuyện ta chưa cho chúng biết, con thay ta giải thích đi!” đồng thời Sở Thiên nghĩ bụng ‘nói mau, lão tử cũng không biết!’

“Thần Cách là khả năng khống chế và điều khiển nguyên tố!” Hoài Đặc nhìn sang Anh Cách Lạp Mỗ.

“Theo cảm giác của ta, có lẽ ngài dung hợp với nguyên tố Tự Nhiên phải không? Vậy thì giờ ngài là chủ nhân của mọi nguyên tố Tự Nhiên trên đại lục! Có thể tự sử dụng hoặc tạm thời cho người khác nguyên tố Tự Nhiên. Ví dụ, một pháp sư muốn phóng thích Cẩm Chú Nguyên Tố hệ thì nhất định phải có sự cho phép của ngài! Khả năng hiệu lệnh cho nguyên tố Tự Nhiên của ngài chính là Thần Cách!”

Sở Thiên hỏi: “Nếu có người có thể sử dụng Quang Minh Cẩm Chú, bài ca Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh, thì có phải có nghĩa là nữ thần Sinh Mệnh vẫn sống?”

“Không, nữ thần Sinh Mệnh đã chết rồi!” Hoài Đặc vẫn dùng Anh Cách Lạp Mỗ để giải thích, “Thứ lỗi ta thất lễ, nếu ngài không may chiến tử thì các nguyên tố Tự Nhiên không còn chủ nhân nữa, có thể được bất cứ ai có khả năng sử dụng. Nữ thần Sinh Mệnh cũng vậy, nữ thần chết nhưng nguyên tố Sinh Mệnh vẫn còn, vẫn có người có thể sử dụng!”

Sở Thiên thở dài, không biết là cảm giác trong lòng là gì.

Anh Cách Lạp Mỗ hỏi: “Nếu ta đã dung hợp với nguyên tố thì sao còn chết được? Chẳng lẽ thật sự có người có thể hủy diệt mọi nguyên tố Tự Nhiên trong trời đất sao?”

“Điều này thì ta không biết! Ta chỉ có Thần Lực tầng thứ ba thôi!” Hoài Đặc lắc đầu, tiếp tục chủ đề lúc nãy, “Thần Lực của nữ thần Sinh Mệnh không thể nào chỉ sản sinh ra ma thú cấp tám cấp chín. Nhất định là có người đã kế thừa Thần Cách của nữ thần, có thể thao túng thực vật, hơn nữa tổn hao của việc kế thừa Thần Cách rất lớn. Người đó có lẽ chỉ có Thần Lực tầng thứ nhất sơ cấp!”

Có Thần Cách khống chế thực vật, hơn nữa chỉ có tầng thứ nhất...

Khò...khò...

Một tiếng ngáy vang lên, thì ra là gấu trúc Khách Thu Sa đang cuộn tròn nằm ngủ dưới đất...

316. Chương 295: Tàn Cục

Soạt soạt!

Ánh mắt Sở Thiên, A Mạt Kỳ, Anh Cách Lạp Mỗ cùng dừng trên người Tiểu Hùng Miêu.

Một cao thủ Thần Cấp cộng với hai vị Thần, thứ uy lực này khiến cậu nhóc đáng yêu lạnh gáy, mơ màng mở hai mắt gấu ra.

“Sao mọi người lại nhìn ta?” Tiểu Hùng Miêu xoa xoa mũi, quệt nước miếng, chớp chớp mắt nói: “Đừng có nhìn mà! Đáng yêu đâu phải lỗi của ta!”

Sở Thiên nhanh như tên bắn tiến đến, neho mắt cười rồi bế Tiểu Hùng Miêu lên, vuốt vuốt khuôn mặt bầu bĩnh của nó: “Khách Thu Sa, ngoài việc ăn trúc ra thì ngươi còn thích gì nữa?”

“Ta còn thích ăn quả Chu Linh!” Tiểu Hùng Miêu bị ánh mắt dụ dỗ của Sở Thiên dọa cho run lấy bầy.

Khốn kiếp, sao lại là thực vật?! Sở Thiên thầm rủa, “Khà khà, ngoài thực vật ra thì ngươi còn thích gì nữa?”

“Hết rồi!” Khách Thu Sa lắc đầu, “Lão đại, ra ngoài lăn lộn không thể chỉ nghĩ đến ăn. Phải không ngừng luyện mình mới có được địa vị!”

“Đương nhiên, cuộc đời như vậy là quan trọng nhất!” Sở Thiên cười hi hi, “Có điều cái bụng cũng rất quan trọng. Yên tâm, lão đại tuyệt đối sẽ không để cho huynh đệ ăn không no! Nói đi, ngươi còn thích gì nữa?”

Hoài Đặc căn bản là không hiểu Sở Thiên đang làm gì, còn Tây Cương thì hiểu, nhưng không dám xen vào.

Về A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ thì đều cúi đầu. Năm đó, sau khi Sa Khắc dọa chết Hắc Phượng Hoàng cấp chín, Sở Thiên cũng có cái vẻ đức hạnh này!

“Thật sự là hết rồi!” Tiểu Hùng Miêu giơ cánh tay ngăn cùn lên, nghiêm túc nói: “Ta là một con gấu trúc có lý tưởng, có mục tiêu, có thực lực. Trước năm tuổi ta phải mở cho mình một Đường Khẩu, không thể để bị phụ thuộc việc ăn uống được!”

“Tốt! Có chí khí!” Sở Thiên tán thưởng, rồi lấy ra hũ rượu Phúc Tư Đặc Tiểu Bạch hay dùng, “Nào, vì lý tưởng của ngươi, chúng ta uống!”

Ừc ực!

Tiểu Hùng Miêu uống ừng ực, rõ ràng là trước đây chưa từng được ngửi thấy mùi vị tuyệt vời này.

“Khách Thu Sa, ông chủ còn có việc, ngươi tự uống tiếp đi!”

Sở Thiên đưa hũ rượu, neho mắt nhìn Tiểu Hùng Miêu cồng cái hũ còn to hơn mình đi.

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Nữ thần từng nói, với thủ hạ có tiềm lực thì nhất định phải đáp ứng mọi sở thích của chúng. Không có sở thích thì phải tạo ra — ví dụ như khiến chúng thích mỹ tửu của đảo Bồ Lô Trạch... còn về ảnh hưởng của việc cho trẻ ba tuổi uống rượu thì không phải vấn đề Sở đại thiếu gia phải suy nghĩ!

Anh Cách Lạp Mỗ lắc đầu cười khổ, A Mạt Kỳ thì nhắm mắt lại. Chúng không thể tưởng tượng nổi một Thần Tự Nhiên là sáu rượu lúc ba tuổi thì sẽ thế nào!

Sơ bộ lời kéo được vị Thần thứ ba của gia tộc Phát Lạp Định Nặc, Sở Thiên nháy mắt với Anh Cách Lạp Mỗ.

Anh Cách Lạp Mỗ hiểu ý gật đầu. Có một số câu hỏi ngắc nghếch mà ‘Thần Hoàng’ không thể hỏi, ví dụ như “Thần Công Tượng các hạ, nếu đàn ông mà kế thừa Thần Cách của phụ nữ thì có ảnh hưởng gì không?”

Hoài Đặc căn bản là không hiểu Sở Thiên đang làm gì. Thần Lực bị phong bế, ngay việc di chuyển cũng khó khăn, chứ đừng nói đến việc kiểm tra tính chất Thần Lực của Tiểu Hùng Miêu, “Thần Cách không chia giới tính!”

Sở Thiên thở phào nhẹ nhõm, hẳn cũng không muốn Tiểu Hùng Miêu biến thành yêu nhân.

Anh Cách Lạp Mỗ hỏi tiếp: “Vậy nếu có người kế thừa Thần Cách thì cần bao nhiêu thời gian để có được thực lực của nữ thần Tự Nhiên?”

“Điều này phải xem tiềm chất của người đó! Thông thường thì phải cần hàng vạn năm, hơn nữa có thể đột phá được Nguyên Tổ Pháp Tắc của Phụ Thần Sáng Thế không cũng quyết định việc hẳn có trở thành Thần được không!”

Cái muốn biết đều biết cả rồi, Sở Thiên hỏi câu cuối cùng, “Hoài Đặc, con của ta, giờ trên đại lục có còn Thần sống không?”

“Bệ hạ, con cũng không rõ!” Hoài Đặc nói, “Sức mạnh của con quá yếu, căn bản là không có khả năng tìm hơi thở của Chủ Thần. Có điều...”

Hoài Đặc do dự một chút rồi nói: “Năm đó, mấy vị Chủ Thần đều chiến đấu ở thế giới Hỗn Độn ngoài trời đất, sự sống chết của họ con không được chứng kiến, hơn nữa lúc đó trong trận đại chiến ở Biển Cấm, cũng có thể có Thần chạy thoát giống con!”

Sở Thiên gục gặc, rồi lấy vớ Thần Côn thánh khiết, hai tay để lên vai Hoài Đặc, “Con của ta, ta tha thứ cho con!”

“Hu hu...” Thần Công Tượng cảm kích vô vàn, lệ tuôn lã chã.

Có điều, Anh Cách Lạp Mỗ và A Mạt Kỳ bỗng nổi hết gai ốc. Từ sau khi thực lực lớn mạnh, lâu lắm rồi chưa thấy Sở Thiên có vẻ mặt này. Nhớ năm đó, Sở đại thiếu gia dựa vào cái vớ Thần Côn này khiến cho không ít người bị bán rồi mà còn giúp hắn đếm tiền!

“Con của ta, ta cũng không giấu gì con!” Sở Thiên cúi đầu, “Trong trận chiến sinh tử năm đó, ta bị thương rất nặng...”

“Cáp Định Tư là tên phản đồ! Nếu không phải do hắn tập kích thì bệ hạ cũng không bị thương!”

Hoài Đặc nghiêng rằng, quên mất Tử Thần là lão đại trước đây của mình. Biểu hiện này khiến Sở Thiên thâm cau mày: vẫn là một tên nhát chết!

“Giờ ngươi cũng biết quang vinh của Chúng Thần đã biến mất!” Sở Thiên ngửa mặt lên nói: “Vì thế, bốn Thần Hoàng muốn tái hiện lại quang vinh của Thượng cổ Chúng Thần!”

Hoài Đặc gật đầu cái rụp, gương mặt đầy xúc động!

Hừ, ngươi còn chưa hiểu sao? Với cái trí thông minh này mà làm Thần được sao?

Sở Thiên thấy Hoài Đặc phản ứng chậm chạp, bèn ám thị: “Thực lực của bốn Thần Hoàng giảm sút rất nhiều, hơn nữa bên cạnh cũng chỉ có hai Thần...”

Cũng may là Hoài Đặc vẫn chưa đến mức đàn độn, “Bệ hạ, con nguyện đi theo người!”

Vẫn chưa đủ! Sở Thiên chớp mắt cười, “Con ngoan, bốn Thần Hoàng cảm ơn con! Ừm, giờ trên đại lục này có rất nhiều người muốn gây bất lợi cho ta, con có cách nào giúp ta không?”

“Đương nhiên là có!” Hoài Đặc xúc động, hét với Tây Cương: “Đi lấy những thứ ta làm cho Thần Hoàng ra đây!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Câu này lão tử rất thích! Sở Thiên nháy mắt với A Mạt Kỳ, “Người đi ‘bảo vệ’ Tây Cương!”

Tây Cương nhanh chóng quay trở lại, còn đem theo một cái hòm lớn.

“Bệ hạ, những thứ gần đây con làm đều bị Hắc Ám Thần Điện cướp cả rồi, chỉ còn lại một số thứ con cất giấu!” Hoài Đặc ra hiệu cho Tây Cương mở hòm, đầu tiên là nhìn một cái vòng cổ nói: “Đây là vòng cổ Ẩn Thần, đeo nó lên thì trừ khi sử dụng Thần Lực, hoặc có Thần Lực tăng thứ tư trở lên, nếu không thì không ai có thể phát hiện...”

Hoài Đặc giới thiệu từng thứ một, Sở Thiên càng nhìn mắt càng sáng. Nhưng cuối cùng Sở Thiên vẫn cau mày, “Sao lại không có vũ khí?”

Hoài Đặc khựng lại nhìn Sở Thiên. Rõ ràng đây là vấn đề ‘Thần Hoàng’ phải rõ nhất, nhưng hắn vẫn giải thích, “Bệ hạ, vũ khí của Chúng Thần đều kết hợp với chính họ. Năm đó kích ba chạc của Hải Thần có sức mạnh của biển, con Thần Lực yếu không có cách nào làm ra được!”

Sở Thiên biết mình đã lỡ mồm, thế là không dám hỏi nhiều, bèn đứng dậy nói: “Hoài Đặc, người chịu thiệt ở đây một thời gian, bổn Thần Hoàng xử lý xong cuộc chiến ngoài kia rồi quay lại đón người!”

Theo kế hoạch, hắn vốn định trộm đi Thần Công Tượng là được, nhưng không ngờ lại phát sinh ngoài ý muốn, nên kế hoạch thay đổi.

“Thánh Đầu Sĩ, các người vào đây bảo vệ Thần Công Tượng Hoài Đặc!”

Sau khi dặn dò, Sở Thiên đem theo hai thần sùng ra khỏi mật thất.

Rầm! Rầm!

Vừa ra khỏi cửa, Sở Thiên nhìn thấy Tiểu Hùng Miêu lộn nhào, cơ thể tròn ửng còn nảy tung tung trên đất mấy cái!

“Ồ, lão... đại!” khuôn mặt đen trắng xen kẽ của Khách Thu Sa giờ đỏ bừng, vừa nhìn là biết uống say rồi, nhưng vẫn ôm hũ rượu, lắc lư nói: “Cái này... ngon! Ta... muốn nữa!”

Sở Thiên tặc lưỡi, cười gian tà, gấu trúc sâu rượu đã nuôi thành công!

“Khà khà, cho người này!” Sở Thiên lại lấy ra một hũ rượu, cười: “Cứ từ từ uống, ông chủ phải ra đánh nhau rồi!”

“Ồ... không!”

Tiểu Hùng Miêu giờ cao hũ rượu còn to hơn mình, “Ra ngoài lộn lộn, phải có... có nghĩa khí! Lão đại đi đánh nhau... huynh đệ ta phải đi theo. Vừa uống, vừa... đánh!”

Nói rồi, Tiểu Hùng Miêu ôm hũ rượu xiêu vẹo xông ra, “Ta giết... ui chào!”

Lục cục, lục cục!

Thì ra cậu nhóc đứng không vững, bị vấp, rồi lặn lông lốc cùng với hũ rượu!

Sở Thiên lắc đầu, nhắc Tiểu Hùng Miêu lên ném cho Anh Cách Lạp Mỗ.

Lúc này, trận chiến trong Thần Điện vẫn đang tiếp tục, hơn nữa vì liên tục có quân tiếp viện nên cả Thánh Sơn đã ngập chìm trong tiếng chém giết.

Sở Thiên quan sát tình hình, giờ Quang Minh Thần Điện đang liên thủ với Ám Điện đối phó với Hắc Ám Thần Điện, nhưng vẫn ở thế hạ phong!

Bùm! Bùm!

Không ngừng có những tiếng nổ như thế, mà cứ theo với mỗi tiếng nổ là nhất định có một người ngã xuống, bất luận có thực lực ra sao!

Lần theo tiếng nổ, đại giáo chủ Hắc Ám Thần Điện Bồ Lỗ Tư đang cầm một thứ vũ khí giống ống lửa. m thanh chính là phát ra từ đây!

“Ông chủ, có lẽ đây là Phong Lôi Pháo mà Hoài Đặc nói!” Anh Cách Lạp Mỗ lên tiếng.

“Hoài Đặc không hổ là Thần Công Tượng!” Sở Thiên cảm thán: “Thứ này kết hợp Linh Vực của cả Lôi Thần và Phong Thần, vừa có uy lực của sét vừa có tốc độ và sự ẩn nấp của gió. Ngoài Thần Lực tăng thứ ba trở lên ra thì không ai có thể chống lại nó! Chẹp chẹp, không tồi!”

“Ông chủ, ta đi lấy thứ đó về!” A Mạt Kỳ chuẩn bị lao đi.

“Đợi đã!” Sở Thiên kéo A Mạt Kỳ lại, “Trong tay Bồ Lô Tư có lẽ còn có hai quả Đồ Thần Lôi, thứ này có thể diệt cả Thần, chúng ta phải cẩn thận!”

Lại quan sát tình hình Âm Điện, những cuồng tín đồ này tuy có thương vong nhưng mục đích chỉ là kéo dài thời gian chứ không liều mạng nên vẫn chưa tổn thương nguyên khí.

“A Mạt Kỳ, thông báo cho ba trưởng lão Âm Điện, bảo họ rút khỏi chiến trường, họp mặt với mười hai Thánh Đấu Sĩ!”

A Mạt Kỳ hươ tay, một phân thân bé bằng con muỗi bay đến chiến trường.

Dần dần các võ sĩ Âm Điện dưới sự chỉ huy của ba trưởng lão, trong tiếng chửi bới của tín đồ Quang Minh, rút lui khỏi trận chiến.

“Chúng ta xem kịch đi!” Sở Thiên nhếch môi cười, ngồi xuống nhìn trận tàn sát, “Đợi đến khi chúng tổn hao tương đối thì ông chủ ta sẽ đi thu dọn tàn cục!”

317. Chương 296: Tân Giáo Đình (thượng)

Giáo Đình Thánh Sơn Đồ Lô Nam Hy đã gặp phải một thảm họa trước nay chưa từng có. Nơi được coi là thánh khiết nhất, được sự bảo vệ của Chúng Thần giờ đã máu chảy thành sông!

Cuộc tranh đấu giữa hai đại Thần Điện Hắc Âm và Quang Minh không chỉ xảy ra ở Thánh Sơn. Bắt đầu từ chủ Thần Điện trên đỉnh núi, trận chiến lan dần xuống sườn núi, chân núi, rồi bên ngoài núi...

Thậm chí, các đội quân không ngừng được chi viện tới của hai bên cũng có một trận chiến ở eo biển Thánh Điệp Qua. Tinh Linh Quốc ở bờ đối diện thấy tình hình không an toàn nên đã phong tỏa mọi ngã đường. Hơn nữa, là tín đồ của nữ thần Tự Nhiên, một số Tinh Linh đã tự gia nhập vào cuộc chiến chống lại tín đồ Hắc Âm.

“Chẹp chẹp, đánh cũng đẹp thật đấy!” Sở Thiên đang ẩn thân trên không trung, nói chuyện tào lao với A Mạt Kỳ, “Thần Công Tượng quả là đã cho Hắc Âm Thần Điện không ít đồ tốt. Hừ, Quang Minh Thần Điện liên thủ với Thánh Điện võ sĩ rồi mà cũng không phải đối thủ của chúng!”

“Lũ rác rưởi!” A Mạt Kỳ lắc đầu khinh thường. Trong mắt của Thần, cuộc chiến với đẳng cấp này không khác mấy so với mấy con lợn tranh đồ ăn.

Tiểu Hùng Miêu lắc lư hũ rượu say khướt, “Này này, ợ... ta cũng muốn đánh nhau!”

Anh Cách Lạp Mỗ lại có sắc mặt nghiêm trọng.

“Người sao thế? Xem không sướng sao?” Sở Thiên vỗ vai Anh Cách Lạp Mỗ cười.

“Ông chủ, ta lo lắng về đại giáo chủ Hắc Âm Thần Điện Bồ Lô Tư!” Anh Cách Lạp Mỗ nghĩ ngợi, “Giờ ưu thế của Hắc Âm tín đồ không còn rõ ràng nữa, nhưng trong tay Bồ Lô Tư vẫn còn hai quả Đồ Thần Lôi. Ta lo cuối cùng hắn sẽ sai tử sĩ sử dụng Đồ Thần Lôi chết chung với Quang Minh Thần Điện.”

“Đó cũng là một vấn đề!” Sở Thiên nghĩ một lúc rồi nói: “Người đi gọi người của Âm Điện đến đây. Người và A Mạt Kỳ nhớ bảo vệ đề phòng bất trắc. Còn nữa, đưa cả Thần Công Tượng Hoài Đặc theo.”

Anh Cách Lạp Mỗ đi rồi, A Mạt Kỳ hỏi: “Ông chủ định làm gì với Thần Công Tượng? Thu nạp về gia tộc?”

“Thu nạp hần? Hừ!” Sở Thiên lắc đầu, “Trước tiên, Hoài Đặc phản bội Thần Hoàng Tư Đặc n, rồi cả nữ thần Sinh Mệnh. Cuối cùng đến Tử Thần cũng trở thành phản đồ trong miệng hần. Hừ, loại Thần đó ai dám nhận?”

“Ừm, tiểu tử đây không tin tưởng được!” A Mạt Kỳ gục gặc, “Nếu hần biết ông chủ không phải Thần Hoàng, không biết chừng hần cũng phản bội ông chủ!”

“Ta dám đảm bảo, dù ta có là Thần Hoàng hay không thì cũng có khả năng hần sẽ phản bội!” Sở Thiên chấp tay sau lưng, nhìn xuống chiến trường, “Thái độ của hần với nữ thần Tự Nhiên cũng không tồi, chứng tỏ tiểu tử này vẫn còn chút lương tâm, nên ta mới cho hần một cơ hội, nếu không...”

Sở Thiên không nói hết câu, nhưng ý tứ thì đã quá rõ ràng.

“Vậy ông chủ định xử lý hần thế nào?” A Mạt Kỳ hỏi, “Hoài Đặc nhất định phải khống chế trong tay mình, nếu không kỹ thuật của hần một khi chống lại ông chủ thì rắc rối lắm!”

“Khà khà!” Sở Thiên nheo mắt cười, hỏi một câu chả đâu vào đâu, “Ngươi thấy Thánh Sơn thế nào?”

“Thánh Sơn?” A Mạt Kỳ khựng lại, “Phong cảnh không tồi!”

“Hừm, ai bảo ngươi nhìn cái đấy!” Sở Thiên cười, rồi lẩm bẩm: “Thánh Sơn ba mặt giáp biển, không có cường địch, phía bắc lại là Tinh Linh Quốc do chúng ta dẫn dắt, hà hà, được lắm!”

“Không lẽ ông chủ... Hà hà!” A Mạt Kỳ sáng mắt, “Nơi này vốn là của ‘Thần Hoàng’!”

“Ha ha, tiểu tử ngươi cũng không đến nỗi ngốc!”

“Ông chủ, nhiều người đều nói ông chủ là Thần Hoàng như vậy, tại sao không bỏ cáo đại lục?” A Mạt Kỳ hỏi, “Như vậy thì e là có đến hàng trăm triệu tín đồ sẽ thờ phụng ông chủ ấy chứ!”

“Nếu ta thật sự là Thần Hoàng thì có thể làm vậy. Nhưng đáng tiếc ta không phải!” Sở Thiên lắc đầu cười.

Chuyện của mình chỉ mình biết. Bác sỹ thú y ở trái đất như Sở Thiên, dù có liên hệ thế nào thì cũng không thể có quan hệ với Thần Hoàng của đại lục Huyền Thú!

“Hơn nữa, thân phận Thần Hoàng dù có thể mang lại lợi ích nhưng với chúng ta, nguy hại còn lớn hơn!”

Sở Thiên nhìn A Mạt Kỳ còn chưa hiểu, “Vừa rồi Hoài Đặc nói, Thần Hoàng từng bị Chúng Thần phản bội, lại từng đánh với Tử Thần! Nếu hần chưa chết nhất định sẽ quay lại đại lục báo thù. Nếu có một ngày Tư Đặc n xuất hiện thật, phát hiện ta dùng danh nghĩa của hần lừa đảo khắp nơi, có lẽ gia tộc chúng ta không tồn tại nổi đâu!”

A Mạt Kỳ nhún vai.

Sở Thiên nói tiếp: “Cho dù Thần Hoàng đã chết thật rồi, nhưng còn Thượng Cổ Chúng Thần thì sao? Hoài Đặc chưa tận mắt nhìn thấy bất kỳ Chủ Thần nào chết. Chủ Thần lại là giáo đồ của Tư Hoài Đặc, nếu chẳng may có một Chủ Thần xuất hiện, ngươi nói xem hần sẽ tha cho ‘Thần Hoàng’ ta sao?”

A Mạt Kỳ không nói gì. Tuy tính khí nóng nảy, nhưng không lỗ măng, hần biết Sở Thiên nói đúng.

Sở Thiên lấy ra Đồ Thần Lôi, vuốt ve nói: “Không biết thứ này có thể giết được Bào Uy Nhĩ không? Khốn kiếp, tại sao năm đó Hoài Đặc không thử nghiệm với Chúng Thần có Thần Lực tăng thứ tư chứ? Nếu hết cách thì lão tử sẽ đặt cược với Bào Uy Nhĩ một phen!”

Lúc này, Anh Cách Lạp Mỗ đi gọi Âm Điện và Hoài Đặc đã quay lại.

“Chân Thần, người có gì dặn dò?” đại trưởng lão hỏi.

“Nếu các đại giáo chủ của Giáo Đình chết hết, với thực lực của Âm Điện, có thể khống chế được mọi tín đồ ở Thánh Sơn và trên đại lục không?” Sở Thiên hỏi thẳng vào vấn đề.

“Vì Chân Thần, chúng con có thể làm được!” Thánh Đầu Sĩ hô vang.

Tuy đại trưởng lão cũng là cuồng tín đồ, nhưng dù gì cũng sống hơn một trăm năm rồi, đương nhiên rất lão thành, “Chân Thần, nếu có A Mạt Kỳ tiên sinh hoặc Anh Cách Lạp Mỗ tiên sinh trợ giúp, con có thể làm được!”

“Vậy thì tốt!”

Sở Thiên khẽ cười, rồi tiếp tục quan sát chiến cục.

Trên đỉnh Thánh Sơn, không biết là từ khi nào, các tín đồ của Tử Thần dần dần là Bồ Lỗ Tư, bắt đầu rút lui. Nhưng các tín đồ khác của Hắc Ám Chúng Thần vẫn đang liều chết xông lên.

“Anh Cách Lạp Mỗ người đoán đúng rồi!” Sở Thiên nheo mắt lại, “Quả nhiên Bồ Lỗ Tư đã bán đứng Hắc Ám tín đồ, dùng Đồ Thần Lôi tấn công tất cả! Như vậy Đồ Thần Lôi nhất định là ở trên người hắn. Ha ha, các người đợi ở đây!”

Nói rồi Sở Thiên dùng thuật ẩn thân biến mất.

Bồ Lỗ Tư cười nhạt rời khỏi chiến trường. Không có Liệt Vũ Sát Thần trợ giúp, uy lực của kế hoạch giảm sút không ít, giờ hắn chỉ còn cách hy sinh nhiều tín đồ hơn!

Vù~

Một cơn gió lạnh thổi qua, nhưng Bồ Lỗ Tư không hề để ý, gọi đến một tín đồ, “Con của ta, vinh quang của Tử Thần dựa vào con, cầm lấy cái này, đi...”

Bỗng, Bồ Lỗ Tư chết sững người, vì Đồ Thần Lôi trong người hắn thiếu mất một quả!

Sở Thiên cười hắc hắc quay trở lại, trong tay hắn bây giờ là Đồ Thần Lôi mà Bồ Lỗ Tư vừa mất. Tên hiệu khác của Liệt Vũ Sát Thần chính là Diên Phong Đạo Tặc! Ừm... cũng chính là tên trộm lợi hại nhất đại lục!

Ném Đồ Thần Lôi cho A Mạt Kỳ, Sở Thiên nói: “Cất giữ cẩn thận, sau này xử lý nó sau!”

Với hành động của Sở Thiên, những người khác đều không nói gì, vì tất cả không phải là cuồng tín đồ thì cũng là đồng đảng.

Có điều, Hoài Đặc thì cau mày, Thần Hoàng cũng trộm đồ ư?

Sở Thiên nhìn thấy hết biểu cảm trên gương mặt Hoài Đặc nhưng hắn kệ.

Bồ Lỗ Tư chết sững một lúc lâu, nhưng hắn biết giờ không phải lúc để do dự, bèn đưa quả Đồ Lôi Thần cuối cùng cho tên cuồng tín đồ đó.

“Bắt đầu rồi! A Mạt Kỳ, Anh Cách Lạp Mỗ chú ý bảo vệ!” Sở Thiên đưa mọi người lùi xa hàng nghìn mét.

“Vì Tử Thần!”

Một tiếng hô vang lên từ chiến trường, ngay sau đó là một thứ ánh sáng trắng tỏa ra bốn bề.

Chớp mắt, một nửa Thánh Sơn đã bị bao phủ trong ánh sáng trắng đó, những tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên.

Hoài Đặc lộ ra nụ cười đắc ý.

Còn A Mạt Kỳ thì nhếch môi, nói với Sở Thiên: “Uy lực không tồi, có thể đánh trọng thương ta, nhưng tốc độ và phạm vi hơi nhỏ, ta có thể tránh được trước khi nó nổ!”

Anh Cách Lạp Mỗ nhìn Hoài Đặc rồi nói: “Ông chủ, sức mạnh này không phải tạo thành từ nguyên tố Tự Nhiên, ta không thể phục chế!”

Sở Thiên không nói gì, nghĩ bụng: Thứ này chỉ có thể tạo ra Thần có Thần Lực tăng thứ ba, xem ra vô dụng với Bào Uy Nhĩ!”

Dần dần, ánh sáng trắng đó biến mất.

“Thứ này thật tàn độc!”

Sở Thiên bỗng nghĩ đến vụ nổ hạt nhân ở trái đất, giờ trên đỉnh Thánh Sơn chính là cái thảm cảnh ấy!

Toàn bộ chết hết, Quang Minh đại giáo chủ Lan Đức, Hắc Ám tín đồ, Quang Minh tín đồ. Chỉ cần bị ánh sáng quét đến, chỉ cần có Thần Lực và ma pháp, tất cả đều chết thảm...

Ngoại trừ các tín đồ Tử Thần đã rút lui từ trước.

Viện quân của hai bên đang xông lên đỉnh núi đều dừng lại, sững sờ nhìn nửa ngọn Thánh Sơn!

“Ha ha ha ha!”

Đại trưởng lão Âm Điện cười lên điên dại, quỳ trước Sở Thiên, ghen ngào nói: “Chân Thần, những tên phản đồ này chết hết rồi, người... người cuối cùng cũng lấy lại được những gì thuộc về mình!”

Sở Thiên gục gặc, làm tất cả những gì mà một Thần Hoàng nên làm, hạ giọng nói: “Thánh Đẩu Sĩ!”

“Chân Thần tại thượng!” mười hai bóng người vụt hiện ra.

“Tín đồ của Tử Thần Cấp Địch Tư — Bồ Lỗ Tư vẫn chưa chạy xa được, các người thay bốn Thần Hoàng đi tiêu diệt hắn!”

“Vinh quang của Chân Thần do chúng con bảo vệ!” Thánh Đẩu Sĩ hét lên rồi nhún người lao đi.

“Con của ta!” Sở Thiên để một tay lên đầu đại trưởng lão đang quỳ, “Với danh nghĩa của Thần Hoàng Tư Khoa Đặc, từ bây giờ, con chính là Giáo Hoàng của nhân gian! Thay ta truyền bá vinh quang của Phán Quyết Thần Hoàng!”

“Chân Thần tại thượng!” tất cả thành viên của Âm Điện đều quỳ xuống.

Ngày hôm nay họ đợi đã quá lâu rồi.

“Được rồi, đi tiếp quản Giáo Đình đi!”

“Vâng!” đại trưởng lão đáp lời, “Chúng con sẽ lập tức tiêu diệt hết phản đồ cho người!”

“Không, tha cho chúng đi!” Sở Thiên nhân từ, “Tuy chúng phản bội ta, nhưng dù gì cũng từng là con ta, hơn nữa đại lục còn có rất nhiều Thần Điện không bị Thần bỏ rơi, họ cần chúng dạy dỗ!”

“Dù sao người ta cũng quên bốn Thần Hoàng đã hàng vạn năm nay, để họ tín ngưỡng lại bốn Thần Hoàng cũng cần có thời gian!” Sở Thiên nheo mắt nói tiếp, “Các người lấy danh nghĩa Âm Điện tiếp quản Giáo Đình. Đừng tuyên bố bốn Thần Hoàng đã trở về vội!”

Đại trưởng lão nghĩ ngợi một lúc rồi nói, “Trí tuệ của Chân Thần khiến con cảm phục! Con hiểu rồi, trước khi người có Thần Dụ mới, Giáo Đình sẽ giống như trước đây. Không ai trên đại lục này sẽ biết sự việc ngày hôm nay!”

Sở Thiên gật đầu hài lòng, cuồng tín đồ thông minh như đại trưởng lão đây quả thật không dễ tìm chút nào!

Sau khi đại trưởng lão đi rồi, Sở Thiên quay sang nhìn Thần Công Tượng, giờ đã đến lúc xử lý tên nhát chết này rồi.

318. Chương 297: Tân Giáo Đình (hạ)

Các nhân viên thần chức của Giáo Đình Quang Minh không tuyên bố việc của Giáo Hoàng là để tránh những xung đột có thể xảy ra giữa các Chủ Thần.

Sau khi bảo A Mạt Kỳ đi trợ giúp cho đại trưởng lão Âm Điện, Sở Thiên quay ra cười cười với Thần Công Tượng, “Hoài Đặc, con của ta, bốn Thần Hoàng đã thấy uy lực Đồ Thần Lô của con, rất mạnh!”

Tuy trong lòng có nghi ngờ nhưng Hoài Đặc không có gan chống lại Sở Thiên, hoặc có thể nói là không dám chống lại Anh Cách Lạp Mỗ bên cạnh Sở Thiên, “Cảm tạ sự khen ngợi của người, Thần Hoàng bệ hạ của con!”

Ánh mắt Sở Thiên rời sang Tây Cương, “Học sinh của người cũng không tồi, chỉ trong có mười năm đã hoàn toàn kế thừa được kỹ thuật của người!”

“Hà hà!” Hoài Đặc cười đắc ý, “Đúng vậy, dưới sự chỉ dẫn của con, trừ một số kỹ thuật cần Thần Lực ra, mọi cái khác Tây Cương đều đã học được!”

Anh Cách Lạp Mỗ mỉm môi cười, câu nói vừa rồi của Hoài Đặc vô tình đã cho Sở Thiên biết rằng Thần Công Tượng đã thành vô dụng rồi, vì hắn đã có người thay thế...

Sở Thiên nheo mắt cười: “Tây Cương, nghe nói ngươi và Tề Bách Lâm là bạn cũ?”

Sự chấn động của Thần Hoàng, hồi hận vì đã hại nhầm Thần Công Tượng, những điều này khiến Tây Cương đang chìm đắm trong những cảm xúc phức tạp. Sở Thiên hỏi một lúc lâu hắn mới sực tỉnh, cung kính nói: “Bệ hạ, xin hãy tha thứ cho sự vô lễ của con lúc trước. Con và Tề Bách Lâm biết nhau từ mấy chục năm trước, khi đó đã cùng nhau làm một số thứ.”

“Vậy à? Khà khà, Tề Bách Lâm rất nhớ ngươi đấy!” Sở Thiên cười, “Giờ Tề Bách Lâm cũng là Bá Tước ở đế quốc rồi. Con cháu của hắn cũng gia nhập Viện nghiên cứu của đảo Bồ Lô Trạch.”

Nói rồi, Sở Thiên vỗ vai Tây Cương, “Có muốn gặp bạn cũ không? Nguyên liệu ở đảo Bồ Lô Trạch nhiều hơn cả Giáo Đình đấy!”

“Con có thể đi gặp Tề Bách Lâm?” Tây Cương vui mừng khôn siết, “Hợp tác với hắn, con có thể làm ra trang bị tốt nhất đại lục! Có điều...” Tây Cương nhìn Thần Công Tượng.

“Thần Công Tượng sẽ được sự bảo vệ của ta, ngươi không phải lo lắng!”

Sở Thiên gọi Thánh Đấu Sĩ vừa trở về lại, dặn dò: “Bảo vệ Tây Cương về đảo Bồ Lô Trạch, rồi nói lại chuyện ở đây với phu nhân Sát Lâm Na là được!”

Nghe xong Thần Dụ, các Thánh Đấu Sĩ lập tức đưa Tây Cương đi, ngay cơ hội từ biệt Thần Công Tượng cũng không có.

Không dựa vào Thần Công Tượng được, nhưng Tây Cương là nhân tài, hơn nữa lại là nhân tài bị thân phận Thần Hoàng của Sở Thiên chấn áp! Sở Thiên nhìn hắn rời khỏi đó cười, “Anh Cách Lạp Mỗ, phong tỏa Thánh Sơn, nội đấu của Giáo Đình tuyệt đối không được để người ngoài biết!”

“Thần Hoàng bệ hạ!” cuối cùng Hoài Đặc cũng có cơ hội mở mồm, “Có thể... có thể xin người giải thoát cho...”

“Hèm hèm!” Sở Thiên bồng ho lên vài tiếng, rồi sắc mặt thay đổi, “Người của Âm Điện quá vô dụng, lâu như vậy rồi mà vẫn chưa khống chế được cục diện! Hừ, Khách Thu Sa, ngươi giúp ta trông nom Hoài Đặc, ta đi dạy bảo đám người Âm Điện!”

Nói xong thì Sở Thiên biến mất, chỉ còn lại Hoài Đặc đang nói, ngẩn ngơ nhìn theo bóng Sở Thiên.

“Ồ!” Tiểu Hùng Miêu nắc lên một tiếng, đã hơi tỉnh một chút, chớp chớp mắt, “Người là Hoài Đặc? Ta cảnh cáo ngươi, không được thòm ta! Hì hì, biệt hiệu của huynh đệ ta đây là Nam Hải Nhất Phiến Lục, nhớ trận chiến lần đầu tiên xuất đạo năm ấy...”

.....

Một ngày sau, cục diện hỗn loạn của Giáo Đình đã được khống chế. Người của Âm Điện theo lời dặn của Sở Thiên, giả mạo tín đồ của các đại Thần Điện, khống chế mọi các cơ quan trọng yếu của Giáo Đình. Chỉ trong một đêm, Giáo Đình đã đổi chủ.

Về sự việc của ngày hôm đó, Sở Thiên biết là rất khó che giấu hoàn toàn. Để tồn thất ít nhất có thể, Sở Thiên thông qua Giáo Hoàng tân nhiệm, tuyên bố với bên ngoài về ‘chân tướng’.

Đại giáo chủ Hắc Ám Thần Điện Bồ Lô Tư phản bội tín ngưỡng, trong ngày sinh nhật của Giáo Hoàng hạ độc bệ hạ. Sau đó, đại giáo chủ Quang Minh Thần Điện Lan Đức để diệt trừ phản đồ, chỉ huy các Quang Minh tín đồ chiến đấu với Hắc Ám Thần Điện, không may tử trận.

Vào thời khắc nguy hiểm nhất, nữ thần Sinh Mệnh vĩ đại đã giáng hạ Thần Tích, dùng một luồng ánh sáng trắng tiêu diệt tất cả phản đồ, phục hồi vinh quang vốn có của Thánh Sơn Đồ Lô Nam Hy.

Cuối cùng, với sự giúp đỡ của Quang Minh thánh đồ Phát Lạp Dịch Nặc, Giáo Đình đã chọn ra được Giáo Hoàng mới, hai đại Thần Điện Hắc Ám và Quang Minh cũng có đại giáo chủ mới. Mọi tín đồ trên đại lục cũng có đối tượng để tế bái mới.

Nói chung, Giáo Đình vẫn là cái Giáo Đình đó, chỉ là Giáo Hoàng và hai đại giáo chủ thì thay người thôi. Ánh sáng của Chúng Thần vẫn chiếu rọi đại lục...

Bận rộn cả ngày, Sở Thiên nhớ Sát Lâm Na vô cùng. Những việc này nếu có cô ấy chắc chỉ mất vài tiếng là xong.

Nhưng đáng tiếc Sát Lâm Na không có ở đây, Sở Thiên đành phải tự mình động tay vào. Vấn đề ngoại bộ đã giải quyết xong, hần vẫn còn việc nội bộ cần xử lý.

Lúc này, nhị trưởng lão và tam trưởng lão Ám Điện đang quỳ khóc lóc dưới chân hần!

“Chân Thần, chúng con chưa bao giờ phản bội người!” hai vị trưởng lão nước mắt không ngừng tuôn rơi, ai oán nói: “Xin đừng bỏ rơi chúng con!”

“Ài, bốn Thần Hoàng nói bao nhiêu lần rồi?” Sở Thiên phiền đến mức về Thần Côn cũng không giữ được nữa, “Bốn Thần Hoàng không đuổi các ngươi. Nhị trưởng lão, bốn Thần Hoàng muốn ngươi làm đại giáo chủ Quang Minh Thần Điện, không có nghĩa là ta vứt bỏ ngươi! Tam trưởng lão, ngươi là đại giáo chủ Hắc Ám Thần Điện, nhưng cũng có thể thờ phụng Thần Hoàng mà!”

“Chân Thần, con không muốn là đại giáo chủ của nữ thần Sinh Mệnh, con muốn làm người hầu của người!” nhị trưởng lão hơn trăm tuổi, giờ nhìn chẳng khác gì trẻ con.

“Quá độ, quá độ có hiểu không hả?” Sở Thiên bực mình, hươ tay, “Tất cả chỉ là tạm thời thôi. Sau này các ngươi có thể trở về với bốn Thần Hoàng!”

Nói xong, Sở Thiên gần như bán mạng chạy ra ngoài, “Có gì không hiểu thì đi hỏi đại trưởng lão, à không, hỏi Giáo Hoàng!”

“Khốn kiếp, thật phiền phức!” vừa đi, Sở Thiên vừa làu bàu, “Chỉ là tạm thời thay đổi tín ngưỡng, gạt các tín đồ trên đại lục thôi mà! Có gì không thể chấp nhận chứ? Chả trách các ngươi chỉ có thể làm lão nhị, lão tam. Nhìn đại trưởng lão người ta biết ứng biến kịp thời kia kìa!”

“Ai bảo chúng là cuồng tín đồ cơ chứ?! Khả khả!” Anh Cách Lạp Mỗ cười, đuổi tới nơi, “Ông chủ, mọi việc đã sắp xếp xong, mọi tín đồ Thánh Sơn và đại lục đều về tay ông chủ rồi!”

Sở Thiên trút bỏ bộ mặt chán nản, cười lớn: “Sau này Thánh Sơn chính là hậu viện của chúng ta!”

Nói xong thì Sở Thiên lại tặc lưỡi, “Đáng tiếc!”

“Đúng là đáng tiếc!” Anh Cách Lạp Mỗ gục gặc, “Ngày nào chưa xác định được Chúng Thần còn sống hay đã chết, là ngày đó chúng ta chưa thể công khai điều động sức mạnh của Giáo Đình!”

“Ài, chỉ có thể âm thầm khổng chế!” Sở Thiên thở dài, “Nói với Giáo Hoàng, giờ hần không cần phải làm cho ta điều gì hết. Nhưng nhất định phải tăng cường sức mạnh nhanh nhất có thể. Ít nhất phải hồi phục ở mức độ Giáo Đình trước đây. Ngoài ra bảo hần chọn ra các cuồng tín đồ có tố chất nhất, âm thầm đến Thần Mộ dưới đảo Bồ Lô Trạch để tu luyện!”

Sau khi ghi nhớ lời dặn của Sở Thiên, Anh Cách Lạp Mỗ hỏi: “Ông chủ, Thần Công Tượng vẫn đang nói chuyện với Khách Thu Sa...” nói rồi, Anh Cách Lạp Mỗ cười một cách cổ quái, “Cậu nhóc sắp khiến cho Hoài Đặc phát điên lên rồi!”

“Vậy sao? Cho Khách Thu Sa thêm vài hũ rượu ngon để hần nói chuyện tiếp!” Sở Thiên nhướn mày, “Theo cảm giác của người, Thần Lực của Hoài Đặc có bao nhiêu khả năng có thể phục hồi?”

“Nếu không có ai trợ giúp, e là mãi mãi không phục hồi được!”

“Vậy thì tốt!” Sở Thiên từ tốn nói: “Ta sẽ không gặp lại Hoài Đặc nữa. Người giao hần cho Giáo Hoàng, triệu tập vài người lùn tay nghề cao phục vụ Hoài Đặc, nói là người này là phản đồ. Nhưng kỹ thuật của hần còn có ích cho Giáo Hoàng, Giáo Hoàng sẽ biết phải làm thế nào!”

Nói rồi, Sở Thiên cười nhạt, “Ngoài ra người nói với Giáo Hoàng câu này, không cần biết hẳn dùng thủ đoạn gì, bốn Thần Hoàng chỉ cần Thần Công Tượng tạo ra trang bị cho đảo Bồ Lô Trạch.”

“Lát ta đi làm ngay!” Anh Cách Lạp Mỗ nói: “An Na vẫn đang ở Tinh Linh Quốc, sau khi xử lý việc của Giáo Đình, ta đi đón cô ấy về đảo Bồ Lô Trạch!”

“Không cần đâu, để An Na tự về Bồ Lô Trạch!” Sở Thiên lắc đầu cười khổ, “Giờ chúng ta còn dám về nhà sao?”

Anh Cách Lạp Mỗ khựng lại, rồi cũng cười méo xẹo, “Hi hi, Bào Uy Nhi thật lợi hại...”

Tuy hiện giờ A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ có thể che giấu hơi thở, nhưng điều cốt yếu để tránh bị phát hiện là cách xa Bào Uy Nhi! Mà đảo Bồ Lô Trạch thì lại ở ngay trước cửa nhà Bào Uy Nhi...

“Vậy chúng ta đi đâu? Ở lại Giáo Đình sao?”

“Không, Giáo Đình cũng không an toàn, mai chúng ta sẽ rời khỏi đây!” Sở Thiên trầm ngâm, “Phải nghĩ cách vừa thoát khỏi Bào Uy Nhi vừa không chọc giận ả! Dù chúng ta có trốn được Bào Uy Nhi thì đảo Bồ Lô Trạch cũng không tránh được hàng nghìn vạn đại quân hải tộc!”

Anh Cách Lạp Mỗ cúi đầu nghĩ ngợi rồi nói: “Vậy thì chỉ còn cách ném cái họa này cho người khác! Nhưng đại lục không có ai có thể khiến ả hứng thú!”

“Ai nói không có?” Sở Thiên nheo mắt cười.

“Đưa đá liên lạc cho ta!” Sở Thiên giơ tay về phía Anh Cách Lạp Mỗ, “Ta sẽ thông báo về nhà là sẽ không về trong một thời gian ngắn!”

Anh Cách Lạp Mỗ nói thông được với Sắt Lâm Na, “Bà chủ, ông chủ muốn nói chuyện với bà chủ!”

“Anh Cách Lạp Mỗ à? Mau đưa đá liên lạc cho Phát Lạp Địch Nặc!”

Phát ra từ đá liên lạc là giọng của Chu Lệ Á, Sở Thiên và Anh Cách Lạp Mỗ đều chết sững!

Đá liên lạc đầu bên kia chỉ có Sắt Lâm Na sử dụng, liên thông với tất cả các nhân vật quan trọng trong gia tộc. Gần một nửa tin cơ mật của đảo Bồ Lô Trạch đều được truyền đạt qua viên đá đó. Thứ quan trọng như vậy là vật bất ly thân của Sắt Lâm Na!”

Nhưng bây giờ, đầu bên kia lại là Chu Lệ Á, người chưa bao giờ nhúng tay vào sự vụ của gia tộc!

Nhà xảy ra chuyện rồi! Đây là ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Sở Thiên, nếu không thì Chu Lệ Á tuyệt đối sẽ không nhận cuộc gọi này!

“Này, này? Tướng công, sao chàng không nói gì cả?” giọng nói của Chu Lệ Á vang lên.

Sở Thiên giật lấy viên đá, “Có phải Sắt Lâm Na xảy ra chuyện gì rồi?”

“Sao chàng biết?” Chu Lệ Á ngạc nhiên.

Nghe được sự bình tĩnh trong ngữ khí của Chu Lệ Á, Sở Thiên thở phào, “Sao nàng lại giữ viên đá này? Sắt Lâm Na đâu?”

“Là Sắt Lâm Na tỷ tỷ giao cho thiếp giữ!” Chu Lệ Á nói, “Sắt Lâm Na tỷ tỷ không được khỏe, không thể xử lý sự vụ được, giờ ra ngoài đảo nghỉ dưỡng rồi!”

319. Chương 298: Vẫn Còn Một...

“Hê hê, hê hê hê hê...”

Đêm khuya, trong một hoa viên ở Giáo Đình Thánh Sơn Đỗ Lỗ Nam Hy phát một tiếng cười khiến người ta nổi da gà!

Mà thứ âm thanh không trí thông minh nào tả nổi này... phát ra từ mồm Sở Thiên.

Anh Cách Lạp Mỗ lạnh xương sống, nhìn ông chủ bây giờ chẳng khác gì với Sa Khắc.

Nói một cách chính xác, niềm tự hào của Tể Tự đại lục, Nhất đẳng Thần Vũ Vương đế quốc Khải Tắt, Bồ Lô Trạch đảo chủ, Thái Thượng Giáo Hoàng của Giáo Đình — Thân Vương Phất Lạp Định Nặc hiện tại có chỉ số thông minh bằng không!

Khiến cho Sở đại thiếu gia thành ra thế này chỉ là một câu nói.

Ba phút trước, Chu Lệ Á nhỏ nhẹ nói với hắn: “Ài, vốn định cho chàng một niềm bất ngờ, nhưng chàng lại không thể về được. Thôi vậy, cho chàng biết, Sát Lâm Na tỷ tỷ không thể xử lý sự vụ là vì tỷ ấy có thai rồi!”

Nói xong là Sở Thiên bắt đầu cười ngốc.

“Ha ha ha, chúc mừng ông chủ!” Anh Cách Lạp Mỗ kéo Sở Thiếu ra khỏi tình trạng ngơ ngẩn.

“Chu Lệ Á phu nhân đang đợi ông chủ đáp lại kìa!”

“Hê hê!” cười nốt mấy tiếng, Sở Thiếu giơ viên đá lên, “Nhanh vậy sao? Ta xa nhà mới hơn một tháng, hê hê...”

“Nữ Tể Tự của gia tộc đã kiểm tra, nói là đã có ba tháng rồi!” giọng Chu Lệ Á cũng rất phấn khích, “Hi hi, bảy tháng nữa là gia đình chúng ta có trẻ con rồi!”

“Bảy tháng? Sao lâu vậy?” Sở Thiên nôn nóng, “Trai hay gái?”

“Chàng hồ đồ à? Mới có ba tháng sao biết được chứ?” Chu Lệ Á khẽ cười, “Nhưng theo Tiểu Bạch thì là con trai!”

“Tiểu bảo bối biết cái này sao?” Sở Thiên ngẩn ra, không phải trước đây Tiểu Bạch là bà đỡ ỡm ỡm chứ?

“Nghe nói con của Tập Nạp Tư tướng quân và Xích Diễm tỷ tỷ có thể sẽ ra đời cùng với con chúng ta!”

Cùng ra đời? Không lẽ Xích Diễm mang thai hơn một năm mới sinh? Sở Thiên lắc lắc đầu, cũng bình thường thôi, Cự Long mà, hơn một năm cũng là nhanh rồi.

“Giờ việc ở nhà ai lo?” Sở Thiên hỏi.

“Sát Lâm Na tỷ tỷ giao cho thiệp, nhưng thiệp không làm được nên giao cho Tiểu Bạch rồi!”

Sở Thiên đập một cái vào trán, lằm bằm, chết rồi, với tính khí của Tiểu Bạch thì đảo Bồ Lô Trạch nhất định là tan tành rồi! Không biết chừng giờ toàn dân đang ngâm rượu ấy chứ!

Dần dò qua loa vài câu, cuối cùng Sở Thiên trịnh trọng nói: “Nói với Sát Lâm Na, trước khi con chào đời ta nhất định sẽ giải quyết xong mọi rắc rối để về với nàng ấy!”

Tắt đèn liên lạc, Sở Thiên và Anh Cách Lạp Mỗ nhìn nhau, “Bảy tháng! Trong bảy tháng lão tử phải trừ khử được Bào Uy Nhĩ!”

Trong Thần Điện Công Tượng, Tiểu Hùng Miêu không quan tâm đến Hoài Đặc đang mặt mày nhăn nhó, vẫn đang ôm hũ rượu lè nhè, “Nhớ năm đó, Hắc Đạo Tổng Tiêu Bả Tử của Nam Hải bọn ta là một con Vượn Thông Tí cấp tám tên Y Vạn, biệt hiệu Huyền Nhai! Tên tiểu tử ấy ma pháp và võ thuật kiêm toàn, rất oai phong! Ngay Lang Vương Nam Hải và Tinh Linh Vương đều nể hắn. Nhưng kết quả, hắn chọc giận lão tử, ta dây đuổi hắn qua hàng trăm ngọn núi...”

“Hèm!” cuối cùng Hoài Đặc không chịu nổi nữa, cười gian, “Khách Thu Sa huynh đệ có thể giúp ta một chuyện không?”

“Nói! Huynh đệ với nhau, đừng khách khí!” Tiểu Hùng Miêu vỗ khuôn ngực đầy thịt nói.

“À... có thể cho ta gặp Thần Hoàng bệ hạ không?” Hoài Đặc thăm dò, “Ta muốn xin bệ hạ giải trừ phong ấn!”

“Không vấn đề gì, người đợi ở đây!”

Tiểu Hùng Miêu chạy vù đi, rồi “bình” một tiếng đâm sầm vào Sở Thiên đang tới.

“Hi hi, sao lão đại lại ở đây?” Tiểu Hùng Miêu xoa xoa đùi, cười: “Còn còn... còn...”

“Rượu chứ gì?” Sở Thiên ném cho một hũ rượu, “Thu dọn đi, chúng ta phải đi rồi, người giữ lấy uống trên đường đi!”

“Ca ngồi lão đại!” Tiểu Hùng Miêu nhảy căng lên, “Huynh đệ ta chẳng có gì để dọn dẹp, một người ăn no cả nhà không đói, giờ có thể đi luôn!”

Nói xong, Tiểu Hùng Miêu một tay biến ra một bó trúc, tay kia bê hũ rượu, bắt đầu chảy dài hưởng thụ. Còn sự ủy thác của Hoài Đặc... nó quên mất tiêu rồi.

Lộc cộc lộc cộc!!

Trong tiếng ma sát của gỗ và đá, Thần Công Tượng Hoài Đặc ngồi trên xe lăn tự động theo ra, “Bệ hạ, người phải đi rồi? Con...”

“Hoài Đặc à, đúng rồi, hôm qua quên hỏi người!” Sở Thiên vốn không muốn gặp Hoài Đặc, nhưng bị gặp rồi đành phải ra về Thần Côn, “Hắc Ám Thần Điện từng hạ Thần dụ truy sát Phát Lạp Dịch Nặc, người biết chuyện này không?”

Hoài Đặc sững lại, đành để chuyện của mình lại, trả lời Sở Thiên trước: “Con nghe Bồ Lô Tư từng nói, sát thủ giỏi nhất của Hắc Ám Thần Điện đã chết, muốn con tạo nhiều trang bị cho hắn hơn nữa!”

“Ồ, vậy người có biết ai hạ Thần Dụ không?” Sở Thiên không cho Hoài Đặc cơ hội nói, nói nhanh: “Thần Dụ đó là do Bồ Lô Tư ngụy tạo hay thật sự Hắc Ám Chúng Thần xuất hiện phải không?”

“Cái này...” Hoài Đặc lắc đầu, “Con không...”

“Dựa vào thân phận của người mà có thể biết những chuyện này sao? Hừ! Sở Thiên căn bản không có ý để Hoài Đặc trả lời, hỏi tiếp: “Hoài Đặc, con ta, bốn Thần Hoàng đã nghĩ rất lâu. Theo con nói, trong trận đại chiến giữa các Chúng Thần ở Biển Cầm vạn năm trước, con đã thoát được thì không biết chừng Thần khác cũng có thể thoát!”

Lần này Hoài Đặc không chần chừ, nói dứt khoát: “Bệ hạ, con có thể thoát là nhờ vào vòng cổ Ẩn Thần mà con tạo ra, các Thần khác không có khả năng này!”

Dừng một lúc, Hoài Đặc như nhớ ra cái gì, “Không đúng, còn một vài Thần dựa vào Linh Vực của họ cũng có thể thoát được!”

“Có ai có khả năng?” Lần này thì Sở Thiên không hề muốn nhảy vào hòng Hoài Đặc, mà thật sự rất hứng thú.

“Có khả năng nhất là người cùng nắm giữ không gian với Hoàng Kim Long tộc, Thần Không Gian!” Hoài Đặc nghĩ ngợi một lúc, “Hắn có thể đưa mình đến một địa điểm khác để tránh truy sát. Ngoài ra, Thần Đọa Lạc của Hắc Ám Thần Điện cũng có khả năng. Dù gì hắn cũng nắm giữ con đường thông giữa nhân gian và địa ngục, vào thời khắc quyết định có thể trốn xuống địa ngục!”

“Theo ta biết, giờ người nắm giữ con đường đó là Dịch Á Lạc!” Sở Thiên rất ngạc nhiên.

“Ồ, Thần Hoàng không biết rồi!” Hoài Đặc giải thích, “Trong trận đại chiến sau khi người ẩn dật, ma thú địa ngục phản bội lại Không Gian Pháp Tắc của Thần Sáng Thế, phái đại quân đến nhân gian! Dẫn quân là Mặc Phi Đặc biệt danh Địa Ngục Sát Lục Giả, hắn đã giết vô số Hắc Ám Thần tộc, cướp đi quyền nắm giữ địa ngục!”

Sở Thiên chớp mắt, thầm ra một quyết định, sau khi về nhà xây dựng cho Tiểu Mặc Phi Đặc vài phường hội làm đồ ăn vặt! Ngoài ra còn phải nghĩ cách tạo quan hệ tốt với cái đầu thứ ba của hắn!

“Còn có Thần nào có khả năng thoát nữa không?” Sở Thiên tiếp tục nói.

“Để con nghĩ xem!” Hoài Đặc cúi đầu, cau mày suy nghĩ.

“Ừm, người cứ từ từ nghĩ, bốn Thần Hoàng có thời gian sẽ lại đến thăm người!” Nói xong Sở Thiên quay người đi mất.

Khốn kiếp! Cuối cùng cũng thoát khỏi tên nhát chết này.

Sở Thiên mừng thầm. Đúng lúc này, Hoài Đặc mắt bỗng sáng lên, ngẩng đầu lên: “Bệ hạ! Vẫn còn một... Ủa? Bệ hạ đừng đi, xin hãy giải trừ cấm chế cho con!”

Nhưng đáng tiếc, Sở Thiên không nghe thấy.

.....

Phía nam Tinh Linh Quốc.

Một cỗ xe ngựa cũ nát chậm chậm đi trên con đường gập ghềnh.

Đánh xe là một tráng sĩ trẻ tuổi tráng kiện với gương mặt kiêu ngạo mà dữ tợn, nhưng trên người chỉ là một bộ quần áo của một võ sĩ thông thường. Bên cạnh người đánh xe là một pháp sư gầy gò, nhìn có vẻ yếu đuối. Chính là Anh Cách Lạp Mỗ và A Mạt Kỳ!

“Ông chủ, chúng ta có thể đổi cách hóa trang không?” A Mạt Kỳ than thở, “Ta và Anh Cách Lạp Mỗ đều là Thần, nhìn thế này nói ra không dám gặp ai nữa!”

Rèm xe được vén lên, Sở Thiên với lớp hóa trang đạo tặc thò đầu ra, “Nói bé thôi, giờ chúng ta đang chạy nạn, trước khi khử được Bào Uy Nhĩ không được nhắc đến thân phận của chính mình!”

“Giờ Bào Uy Nhĩ không có ở đây, chúng ta cũng đã giấu đi hơi thở...”

“Bào Uy Nhĩ không có ở đây, nhưng còn thủ hạ của ả thì sao?” Sở Thiên bước ra ngoài đầu xe, “Thủ hạ của Bào Uy Nhĩ có bao nhiêu người chứ? Chỉ đại quân chính quy Hải tộc cũng đã có hàng vạn. Hơn nữa giờ ả là Hải Thần, tất cả Hải tộc trên đại lục này đều là thủ hạ của ả! Người có đảm bảo trên đại lục không có mật thám của Biển Cầm không?”

Vỗ A Mạt Kỳ, Sở Thiên thở dài, “Mấy năm nay, ai cũng biết Bào Uy Nhĩ là đại lục đệ nhất cao thủ, nhưng đều không để ý thế lực của ả! Dù Bào Uy Nhĩ có là một người bình thường nhưng quân đội của ả ta đủ để san bằng đại lục mấy lần liền!”

“Khốn kiếp, thật bức bối!” A Mạt Kỳ chửi rủa, quát mạnh dây cương, “Hóa trang, lại không được dùng Thần Lực, người khác bắt nạt thì phải làm thế nào?!”

“Tổng Tiêu Bả Tử yên tâm còn huynh đệ ta đây!” Tiểu Hùng Miêu thò đầu ra, nhưng thân thể thì đã bị nhuộm thành màu đen, nhìn giống như gấu trúc lúc mới sinh, trên cổ còn đeo một sợi dây chuyền!

“Người cũng không được động thủ!” Sở Thiên nghiêm nghị, “Bào Uy Nhĩ từng gặp người rồi, không chừng còn nhớ đặc điểm Thần Lực của người! Chúng ta có thể lừa ả một lần, chứ không được lần hai đâu! Ta đưa người dây chuyền Ấn Thần là vì sợ người bị phát hiện!”

Thực ra Sở Thiên còn một câu chưa nói. Khi ở Thánh Sơn, không biết tại sao Bào Uy Nhĩ không phát hiện ra Thần Cách của Tiểu Hùng Miêu, nhưng nó không có nghĩa là vĩnh viễn không bị phát hiện. Nếu sau này bị Bào Uy Nhĩ biết Tiểu Hùng Miêu là Thần Tự Nhiên tương lai, chỉ e là Thần Mộ dưới đảo Bó Lôi Trạch lại có thêm vài cái xác!

“Á? Vậy chẳng phải chúng ta không thể đánh nhau sao?” vẻ mặt ngạc nhiên của Tiểu Hùng Miêu rất đáng yêu, không hề bị chịu ảnh hưởng bởi việc thay đổi màu lông.

“Đánh nhau thì được, nhưng không thể sử dụng Thần Lực mà chỉ có thể dùng ma pháp và đấu khí!” Sở Thiên véo con gấu trúc ngoài việc điều khiển thực vật ra cái gì cũng không biết, cười: “Vì thế người, ta và Anh Cách Lạp Mỗ đều không phải đánh nhau! Có chuyện gì thì để A Mạt Kỳ đi xử lý!”

“Ài~” Tiểu Hùng Miêu thở dài, nói như người lớn: “Có tài năng mà không thể sử dụng! Bi ai thật!”

Rất may, sự ai oán của Tiểu Hùng Miêu hình như đã có tác dụng.

Vụt! Vụt!

Mấy chục bóng người xông ra từ hai bên đường.

“Đứng lại! Cướp đây!”

.....

320. Chương 299: Dị Thường

“Giao hết tiền ra đây, không ta giết!”

Trong một khe núi hoang vu hẻo lánh của Tỉnh Linh Quốc, một con khỉ cao hơn hai mét đang đứng đối diện với Sở đại thiếu gia mà hét, “Vùng Nam Hải này rất giữ quy tắc, chỉ cần giao tiền ta sẽ tha cho các người!”

“Ông chủ, đây có lẽ là Vượn Thông Tí cấp tám, sở trường mà Thủy hệ ma pháp!” Anh Cách Lạp Mỗ giải thích cho Sở Thiên.

“Không tồi! Ta chính là Vượn Thông Tí cấp tám, hơn nữa ma pháp và võ nghệ song toàn!” giương cao cây gậy trong tay, hầu tử ngửa mặt lên trời nói: “Năm nay ta mười tám tuổi!”

“Tiểu tử, ngươi mười tám tuổi chẳng liên quan gì đến lão tử!” A Mạt Kỳ nhìn hầu tử qua kẽ mắt.

“Lão đại!” Tiểu Hùng Miêu kéo kéo Sở Thiên từ đằng sau, “Huynh đệ ta...”

“Người không được động thủ, giao cho A Mạt Kỳ được rồi!” Sở Thiên nhét Tiểu Hùng Miêu vào trong xe.

Rầm rầm!

Hầu tử tức giận, đập cây gậy xuống đất hét, “Người không hiểu ý nghĩa của việc mười tám tuổi sao hả?”

A Mạt Kỳ nhắm mắt lại, đợi mệnh lệnh của Sở Thiên. Tuy không được dùng Thần Lực nhưng chỉ dựa vào ma pháp thôi đã rất ít kẻ trên đại lục này có thể là đối thủ của A Mạt Kỳ rồi, căn bản là không cần lo lắng đến một ma thú cấp tám!

“Lão đại, ta...”

Tiểu Hùng Miêu lại chui ra.

“Quay lại uống rượu đi, ở đây không cần đến người!” Sở Thiên lại ấn Tiểu Hùng Miêu vào trong xe.

“Mười tám tuổi! Thanh xuân!” hầu tử ngẩng lên trời hét lên phấn khích, “Các người đã từng thấy một vượn hầu nào mười tám tuổi đã kiêm toàn cả ma pháp và võ nghệ chưa? Không có! Các người đã thấy ma thú nào mới mười tám tuổi mà đã gây dựng nên một sự nghiệp lớn thế này chưa? Cùng không có!”

Sở Thiên nghe hầu tử nói mà buồn cười, vỗ A Mạt Kỳ, “Khi mười tám tuổi người đang làm gì?”

A Mạt Kỳ nhún vai, “Hình như đang cướp địa bàn với một con Hỏa Phụng Hoàng!”

“Lão đại!” Tiểu Hùng Miêu lần thứ ba chui ra, “Lúc ta mười tám tuổi... Ủa, ta hình như mới ba tuổi!”

Lần này Tiểu Hùng Miêu tự động quay trở lại, “Huynh đệ, cho chúng biết ta là ai!” Hầu tử hét về đám khỉ đằng sau.

“Các người nghe đây, lão đại của bọn ta là Hắc Đạo Tổng Tiêu Bả Tử của Nam Hải! Đại hiệu Y Vạn, tiểu hiệu Nặc Duy Kỳ, biệt danh Huyền Nhai!”

“Cho bọn chúng hay, sự nghiệp của lão đại ta!”

“Lão đại Huyền Nhai của bọn ta là huynh đệ kết nghĩa với Nam Hải Vương, Nam Hải Tổng Tiêu Bả Tử lương thực của Lang Hoàng Khải Văn bệ hạ!”

“Thì ta là tiểu đệ của Khải Văn!” Sở Thiên nhếch mép, “A Mạt Kỳ, nhẹ tay với hắn một chút, đừng làm tổn thương hòa khí!”

A Mạt Kỳ gạt đầu, nhảy khỏi xe tiến tới trước mặt Y Vạn, “Nể mặt Lỗ Tây Nạp, ta không giết người, cút!”

Y Vạn hét: “To gan, Lỗ Tây Nạp là cái tên người có thể gọi sao? Phải gọi là Lỗ Tây Nạp lão đại! Người dám làm ô nhục thần tượng của ta! Huynh đệ, giết!”

Cuối cùng Tiểu Hùng Miêu không nhịn được nữa, nhảy ra khỏi xe, chạy vù đến bên cạnh A Mạt Kỳ, “Tên tiểu tử này giao cho huynh đệ ta giải quyết được không?”

A Mạt Kỳ nhìn Sở Thiên, coi như đã đồng ý.

“Hê! Hê! Hê hê!”

Tiểu Hùng Miêu lấy ra từ trong vòng cổ một hũ rượu, cười gian, lắc lư đi với vẻ ngạo mạn nhất có thể đến trước mặt Y Vạn, “Tiểu tử, còn nhận ra huynh đệ ta không?”

Y Vạn bỗng hơi run run, nhìn Khách Thu Sa nghi hoặc, rồi thở phào, vỗ ngực, “Giật mình, giống Nam Hải Nhất Phiến Lục quá! Phù, cũng may không phải, nếu không thanh xuân của ta tiêu mất!”

Toàn thân Tiểu Hùng Miêu giờ là màu đen, chẳng trách mà Y Vạn không nhận ra.

“Trí nhớ tồi!”

Tiểu Hùng Miêu lắc đầu, rồi ngoắc tay, “Lại đây!”

Y Vạn cao hơn hai mét, mà Tiểu Hùng Miêu thì chỉ có hơn ba mươi centimet. Y Vạn rất nghe lời cúi người xuống gần Khách Thu Sa.

Bốp!

Đầu hũ tử bị hũ rượu đập một phát.

“Ta nhỏ vào người! Ta đánh người đáng đời, không đánh người sấu đời!”

Bốp!

Lại một hũ rượu nữa.

“Ui da, là người à!” Tuy hung khí đổi thành hũ rượu nhưng Y Vạn vẫn nhận ra cách thức tấn công độc môn này, “Sao người lại thành ra đen thế này?”

“Huynh đệ ta quá đáng yêu, nên cần một chút thay đổi!” Tiểu Hùng Miêu lại lôi ra một hũ rượu, “Vì thế ta phải nhuộm thành màu đen!”

Nhất định trước đây Tiểu Hùng Miêu từng ngược đãi Y Vạn, nếu không giờ Y Vạn cũng không cúi đầu mãi như vậy, đến chạy cũng không dám chạy. “Lão đại, tha cho ta một lần đi. Huynh đệ ta khó khăn lắm mới có được sự nghiệp như bây giờ! Thanh xuân không thể bị hủy như vậy được!”

Tiểu Hùng Miêu lắc mông chạy đến chỗ Sở Thiên, “Lão đại nói xem xử lý thế nào?”

“Người biết hần?” Sở Thiên nheo mắt vịn vào thành xe nhảy xuống..

Bỗng, một cơn đau nhói khắp toàn thân, Sở Thiên ngã ục xuống đất.

“Ông chủ sao vậy?” Anh Cách Lạp Mỗ vội vã đỡ lấy Sở Thiên.

Sở Thiên cau mày, cơn đau vừa rồi đến quá bất ngờ, không chút dự báo trước. Đường đường là cao thủ Thần Cấp không thể xuất hiện sự dị thường này được.

“Ta không sao!” Sở Thiên đẩy hai ma thú ra tự mình đi. Trừ việc hai chân hơi mỏi ra thì không có chỗ nào bất thường.

“Khốn kiếp! Chẳng lẽ là bệnh loãng xương?” Sở Thiên tự cười, “Hay là gai xương đây? Hừ!” tuy không hiểu Sở Thiên nói gì nhưng A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ vẫn cẩn thận ở bên cạnh.

Lúc ấy, một trận gió núi thổi qua, mái tóc dài mấy năm chưa cắt của Sở Thiên bay theo gió, trong sự phiêu dạt của sắc đen là một chút sẫm muện của màu trắng!

“Tóc trắng?” Sở Thiên cau mày, từ sau khi dùng tinh hoa sinh mệnh của Tinh Linh tộc hồi phục một phần tiềm lực, hần không còn thấy dấu hiệu của sự già nua này nữa.

“Có lẽ là suy nghĩ nhiều quá!” tuy có chút dự cảm không lành, nhưng Sở Thiên vẫn tự an ủi: “Có thể là đã quá mệt vì xử lý chuyện của Giáo Đình!”

“Ông chủ, không đúng!”

A Mạt Kỳ bỗng thần sắc cảnh giác.

“Sao vậy, cơ thể ta không sao!” Sở Thiên vận vẹo mấy cái.

“Không phải cơ thể ông chủ!” Anh Cách Lạp Mỗ cũng phát hiện khác thường, nhìn A Mạt Kỳ, sắc mặt cả hai cùng tái lại.

“Phía bắc, vô cùng mạnh!”

Nói rồi mỗi người bảo vệ một bên Sở Thiên, cùng nhìn về phương bắc.

Thần Lực trong người Sở Thiên cuộn lên, hầu như không khống chế được tràn ra ngoài!

Áp lực! Một luồng sức mạnh khiến người khác chỉ có thể cúi mình ép lên tim Sở Thiên.

Một lúc lâu sau, Tiểu Hùng Miêu bỗng toát mồ hôi lạnh, chui vào trong xe, “Má ơi, phía bắc là cái gì vậy? Ta sợ!”

“Này, các người sao vậy?” Y Vạn căn bản là không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Uỳnh~~~~ trời đất tối sầm, mặt đất rung chuyển.

“Bào Uy Nhĩ!” A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ cùng hét lên, hai vị Thần cuối cùng cũng biết Thần Lực tầng thứ tư trong truyền thuyết đã xuất hiện.

“Mọi nguyên tố Tự Nhiên trong trời đất đã thoát khỏi sự khống chế của ta, mọi thứ bắt đầu méo mó!” Anh Cách Lạp Mỗ trầm giọng, “Chẳng trách trận chiến Chủ Thần năm đó phải ra thế giới Hỗn Độn. Nếu không thì hủy diệt cả cái đại lục này!”

“Lần này là sức mạnh của biển, ta từng thấy trên người Sa Lô!” mắt A Mạt Kỳ nhìn chăm chăm vào một luồng sáng màu đỏ, “Nhưng sức mạnh biển của Bào Uy Nhĩ thì mạnh hơn nhiều!”

Người còn lại là ai? Ta không thể đoán được thuộc tính Linh Vực của hắn!” Anh Cách Lạp Mỗ nhìn theo một luồng sáng khác, “Không ngờ trên đại lục lại có người có thể đối kháng với Bào Uy Nhĩ!”

“Bào Uy Nhĩ đang đánh nhau sao?” Sở Thiên cũng nhìn hai ánh sáng đó, miệng cười, “Hà hà, có người có thể đối kháng Bào Uy Nhĩ thật!”

“Không, ông chủ, không có ai có thể đối kháng Bào Uy Nhĩ!” A Mạt Kỳ thu lại ánh nhìn, “Người đó thua rồi!”

“Cảm giác rất lạ!” A Mạt Kỳ khẽ lắc đầu, “Anh Cách Lạp Mỗ, người có thấy không?”

“Cái gì?”

“Kẻ đó thì liều mạng, còn Bào Uy Nhĩ gần như...” A Mạt Kỳ nhắm mắt, chậm rãi nói, “...gần như vẫn chưa ra toàn lực!”

“Sao người biết?” Anh Cách Lạp Mỗ ngạc nhiên.

“Không rõ, chỉ là cảm giác thôi!”

Nghe hai ma thú nói chuyện, Sở Thiên nheo mắt lại.

Hai người cùng thăng cấp, cùng có Thần Lực tầng thứ ba sơ cấp, tuy Sở Thiên không thiên vị ai nhưng trong lòng hắn vẫn cho rằng Anh Cách Lạp Mỗ mạnh hơn.

Thần Lực, huyết mạch, thuộc tính Linh Vực, trong ba thứ quyết định thực lực của Chúng Thần này, Anh Cách Lạp Mỗ đã ăn Thần Lực của nửa đảo Bồ Lô Trạch, có huyết thống Long Thần chính thống nhất, có cả Nguyệt Thuộc của thủ lĩnh Ngũ đại ma thú Thượng cổ, điểm nào Anh Cách Lạp Mỗ cũng vượt qua A Mạt Kỳ.

Nhưng giờ hắn lại chậm hơn A Mạt Kỳ!

Tại sao? Sở Thiên không hiểu, Thần Lực chỉ có tầng thứ ba sơ cấp, Nguyệt Thuộc cũng là tốc độ thông thường nhất, luận huyết mạch của hắn thậm chí có chút nực cười, — máu đang chảy trong người của A Mạt Kỳ là của Sở Thiên...

“A Mạt Kỳ, có thể xác định được Bào Uy Nhĩ đánh nhau ở đâu không?” Sở Thiên tạm thời bỏ qua nghi vấn của mình.

“Phương bắc, rất xa!” A Mạt Kỳ vẫn nhắm mắt, “Phương bắc, lệch về phía tây một chút!”

“Bắc lệch tây?” Sở Thiên tính toán: từ đây đi phương bắc ít nhất có mười mấy nước, còn cả núi Cơ Cách, sa mạc Tư Khoa Đặc hồ Mê Vụ, dãy núi Lạc Nhật, A Cổ Lạp Sơn...

“Ông chủ!” Anh Cách Lạp Mỗ cười, “Khi Khách Thu Sa lừa Bào Uy Nhĩ, mỹ nhân ngư đó có nhắc đến A Cổ Lạp Sơn!”

“Không lẽ Cự Long tộc vẫn còn cao thủ có Thần Lực tầng thứ tư?” Sở Thiên thở phào, “Hi, Cự Long tộc khó khăn rồi! Không cần quan tâm dù sao A Cổ Lạp Sơn cũng cách chúng ta vài vạn dặm!”

“Ông chủ, kết thúc rồi! Bào Uy Nhĩ thắng rồi, nhưng hình như đối thủ đã chạy thoát!”

Gần như để xác nhận lời A Mạt Kỳ, ánh sáng đỏ trên bầu trời dần biến mất.

“Có lẽ đại lục vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra!” Sở Thiên cười: “Hà hà, có thể lợi dụng Giáo Đình bố cáo thiên hạ, đấy chính là Thần Tích, để...”

Bịch!

Chưa nói hết câu, lại một cơn đau nhói, Sở Thiên ngã vật xuống...

321. Chương 300: Tuổi Thọ

Hôn mê, chuyện này Sở Thiên đã trải qua không ít lần, nhưng đều là rất nhiều năm trước, khi hắn vẫn là một tên mù ma pháp trời gà không chặt. Còn hiện nay, một Sở Thiên chỉ còn cách Thần vài bước, còn có gì có thể khiến hắn ngất đi thế này? Không bị thương, Lưỡi dao Phán Quyết đã bị thuận phục từ lâu, cái có thể đánh gục Sở Thiên gần như chỉ có chính hắn!

Trong suốt một tháng trời, Sở Thiên bất tỉnh, để không gây sự chú ý của Bào Uy Nhĩ, A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ đành phải tạm thời để Sở Thiên ở Tinh Linh Quốc, cũng may ở Nam Hải, Khách Thu Sa có chút uy quyền.

Cướp tổ của Y Vạn, rồi lệnh cho đám khỉ hầu hạ Sở Thiên. Một tháng sau, cuối cùng Sở Thiên cũng tỉnh lại.

Vừa mở mắt, Sở Thiên thấy Anh Cách Lạp Mỗ, “Ta hôn mê bao lâu rồi?”

“Ông chủ tỉnh rồi!” Anh Cách Lạp Mỗ vui mừng, “Ông chủ hôn mê một tháng rồi đó!”

“Một tháng?” Sở Thiên nheo mắt, “Chỉ còn sáu tháng nữa thôi!”

“Ông chủ cứ nghỉ ngơi đi, chuyện Bào Uy Nhĩ giao cho ta và A Mạt Kỳ được rồi!” Anh Cách Lạp Mỗ nói, “Đây là nhà của con khỉ hôm đó cướp đường chúng ta, bị Khách Thu Sa cướp rồi. Rất an toàn! Tin tức cũng đã bị phong tỏa, người Tinh Linh Quốc cũng không có ai biết!”

Sở Thiên quan sát sơn động nơi mình ở, cũ nát, nhưng rất sạch sẽ, rồi cau mày hỏi: “Những người khác đâu?”

“A Mạt Kỳ đang đợi ở ngoài, Khách Thu Sa thì dẫn Y Vạn đi cướp đồ ăn!”

Anh Cách Lạp Mỗ nói: “Đồ ăn của chúng ta ở trong nhẫn của ông chủ, không có khẩu lệnh của ông chủ không lấy ra được.”

“Ừm!” Sở Thiên gạt đầu, nhẫn và Lạc Ấn sinh mệnh của hắn đã dung hợp với nhau, chỉ hắn mới có thể sử dụng.

Sở Thiên nghiêng đầu, bỗng phát hiện tóc trắng có nhiều hơn trước, cau mày lại, “Anh Cách Lạp Mỗ, đưa gương cho ta!”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!”

Sở Thiên thốt lên, nhìn trong gương hắc đã già đi đến mười mấy tuổi, hoàn toàn trong độ tuổi trung niên, “Thế này là sao? Sao ta lại già thế này?”

“Ông chủ...” Anh Cách Lạp Mỗ do dự nói: “Ta và Anh Cách Lạp Mỗ đã nghiên cứu, có lẽ là do tiềm lực sinh mệnh của ông chủ đã tiêu hao quá nhiều nên tuổi thọ bị rút ngắn!”

“Không thể nào, trong người ta có máu của Long Hoàng mà!” Sở Thiên lắc đầu, “Dù không có tuổi thọ vài vạn năm như Cự Long tộc nhưng mấy nghìn năm thì không thành vấn đề!”

“Ta và A Mạt Kỳ cho rằng, Linh Vực của ông chủ có vấn đề!”

“Long Hoàng Linh Vực? Cái đó lại càng không! Long Hoàng của Cự Long tộc bao đời nay đều không có chuyện gì, sao ta lại có vấn đề được?”

Sở Thiên là bác sỹ, tự kiểm tra cho mình một lượt, hắc không thể không thừa nhận lời của Anh Cách Lạp Mỗ.

“Không sai, các cơ quan trong người ta bắt đầu thoái hóa rồi! Người nói tiếp đi!”

“Ông chủ tu luyện Long Hoàng Linh Vực, thuộc tính là Thời Gian, các chiêu thức ông chủ biết phần lớn là tăng tốc thời gian!” Anh Cách Lạp Mỗ giải thích, “Vì ông chủ có Thần Lực tăng thứ hai, vẫn chưa đạt tới trình độ Linh Vực ly thể nên mọi chiêu thức đều cần dùng đến cơ thể của chính mình. Do đó mà khi tăng tốc thời gian của người khác cũng là tăng tốc của chính mình...”

“Chết tiệt, Long Hoàng Linh Vực đúng là tự ngược đãi chính mình!” Sở Thiên cười khổ, “Tuổi thọ một nghìn năm của ta, giờ còn lại bao lâu?”

Anh Cách Lạp Mỗ trầm ngâm “A Mạt Kỳ đã kiểm tra qua cơ thể của ông chủ, hắc nói... nói tuổi thọ của ông chủ còn khoảng trên dưới ba trăm năm!”

“Khà khà, thế cũng không ít mà!” Sở Thiên thở phào, ba trăm năm đủ để làm rất nhiều việc, ví dụ như thành Thần!

“Đấy chỉ là trong điều kiện ông chủ không dùng Thần Lực!” Anh Cách Lạp Mỗ nghiêm túc nói: “Lần trước, khi giết Gia Sách Nhĩ ông chủ một lúc tăng tốc cho mấy nghìn người, lần ở Thiên Hải Quốc còn cầm cố hàng vạn quân. Hai lần đó đã tiêu hao một lượng Thần Lực rất lớn, đồng thời cũng làm mất đi tuổi thọ rất nhiều! Ngoài ra, ông chủ còn thường xuyên sử dụng Long Hoàng bắt diệt thể...”

Anh Cách Lạp Mỗ không nói tiếp được nữa, nhưng Sở Thiên hiểu, chỉ tại cái tính cách xấu xí của mình, không có chuyện gì cũng khoe khoang Thần Lực, tổn thọ mất vài trăm năm cũng chẳng có gì kỳ lạ.

“Long Hoàng bao đời nay dùng cách gì để bù đắp khuyết điểm này vậy?”

“Ta từng hỏi thúc thúc rồi.” Anh Cách Lạp Mỗ nói, “Tuổi thọ của Cự Long tộc rất cao, dùng đơn vị vạn năm để tính, vì thế họ không quan tâm đến việc tổn thọ vào nghìn năm. Hơn nữa, trừ Long Hoàng hiện nay ra, thì họ đều đột phá Thần Lực tăng thứ ba trước khi hết tuổi thọ, khi đó đã có thể cùng tồn tại với nguyên tố Thời Gian rồi.”

“Chắc chắc, lần này phiền phức rồi đây!” Sở Thiên cười nhạt, không hề thấy lo lắng gì cả.

“Không có mệnh lệnh của ông chủ ta không dám manh động. Giờ có phải sẽ lấy sinh mệnh tinh hoa từ Tinh Linh Quốc?” Anh Cách Lạp Mỗ nói, “Bây giờ chỉ có nó mới có thể phục hồi tuổi thọ cho ông chủ!”

Sở Thiên ngồi dậy, nheo mắt cười, “Hiện nay quốc thổ của Tinh Linh Quốc rộng bao nhiêu?”

“Chu vi khoảng nghìn dặm!”

“Được, người không cần ra mặt, thông qua đảo Bồ Lô Trạch nói với Tinh Linh Vương!”

Việc liên quan đến tuổi thọ của chính mình, Sở Thiên không quan tâm được đến người khác nữa, “Với mỗi lọ sinh mệnh tinh hoa bà ta đưa, ta sẽ giúp mở rộng quốc thổ một nghìn dặm! Nếu có thể giao mười lọ trong ba năm... lão tử sẽ giúp thống nhất dãy Cơ Lạc!”

“Ông chủ, dây Cơ Lạc dài đến vạn dặm, đại bộ phận nằm dưới sự khống chế của Lôi Tư!” Anh Cách Lạp Mỗ nhắc nhở, “Nếu Tinh Linh Vương thật sự làm được thì không phải chúng ta phải tuyên chiến với Lôi Tư sao?”

“Khà khà, để Tinh Linh Vương toàn lực giúp đỡ, vì cái mạng này của lão tử, cũng chỉ còn cách phải đắc tội với Thái Luân đệ hạ của Lôi Tư, và Tập Tắc Nhĩ hoàng tử thôi!” nói rồi, Sở Thiên đứng dậy.

“Còn sáu tháng, chúng ta phải nhanh chóng hành động!”

“Ta vẫn lo lắng một chuyện!” Anh Cách Lạp Mỗ chau mày, đi theo sau Sở Thiên, “Chẳng may Bào Uy Nhĩ không tìm được chúng ta, tức giận, đến gây phiền phức cho Bồ Lôi Trạch và hai vị phu nhân thì làm thế nào?”

“Không thể nào, vì ả ta là đại lục đệ nhất cao thủ, bây giờ lại là Hải Thần!” Sở Thiên cười lớn: “Chúng ta có thể không cần đến thể diện, nhưng Bào Uy Nhĩ thì cần! Việc như thế ả ta sẽ không làm đâu. Nếu không thì năm đó, khi mời Đức Khố Lạp, ả ta đã bắt đi Chu Lệ Á và đại ca của nàng rồi!”

“Cũng đúng! Khà khà!” Anh Cách Lạp Mỗ cười, “Ta và A Mạt Kỳ đều không thêm làm chuyện như vậy, huống chi là Bào Uy Nhĩ?!”

Sở Thiên nghiêm sắc mặt, hỏi: “Chỗ Giáo Hoàng thế nào? Cái ta bảo hẳn tìm, tìm được bao nhiêu?”

“Chỉ có ba cái! Hôm đó uy lực của Đồ Thần Lôi quá mạnh, có mấy cái bị hủy mất rồi!”

“Nói với Giáo Hoàng, tiếp tục tìm kiếm!” Sở Thiên bước nhanh ra khỏi sơn động, hít thở không khí trong lành ở vùng núi, rồi lẩm bẩm, “Bào Uy Nhĩ, đừng có ép lão tử quá. Vì đứa con chưa ra đời, lão tử chuyện gì cũng có thể làm...”

“Ha ha ha... Ông chủ tỉnh rồi à?!”

A Mạt Kỳ chạy tới, nụ cười nở trên gương mặt dữ tợn.

“Ta không sao rồi!” Sở Thiên động dậy tay chân, “Gọi Khách Thu Sa về, chúng ta lập tức lên đường!”

A Mạt Kỳ đi tìm gấu trúc Tiểu Hùng Miêu.

Anh Cách Lạp Mỗ đứng sau lưng Sở Thiên “Ông chủ vẫn muốn đối phó với Bào Uy Nhĩ sao? Trước khi có được sinh mệnh tinh hoa, không được dùng Thần Lực nữa đâu!”

Sở Thiên cười thần bí, “Đối phó với Bào Uy Nhĩ, không nhất định phải dùng Thần Lực của ta!”

Tiểu Hùng Miêu béo mập nhanh chóng quay lại, đằng sau là Y Vạn với biệt hiệu Huyền Nhai, “Khách Thu Sa, cho người này!” Sở Thiên ném ra một hũ rượu rồi bế Tiểu Hùng Miêu lên xe ngựa, “A Mạt Kỳ, Anh Cách Lạp Mỗ, chúng ta đi!”

“Đợi đã!” Tiểu Hùng Miêu quẹt mép, cười hi hi chỉ vào Y Vạn, “Lão đại, tiểu tử này làm ma sủng của ta được không?”

Y Vạn gãi đầu nói: “Điện hạ, có thể thu nhận thanh xuân của ta không?”

“Hắc hắc, thanh xuân của người?” Sở Thiên cười méo xẹo, câu này được thốt ra từ miệng một con khỉ đực, thật ám áp quá đáng!

“Ta muốn theo điện hạ tạo dựng sự nghiệp, muốn theo điện hạ tu luyện!”

Sở Thiên nhìn ánh mắt chờ đợi của Tiểu Hùng Miêu, rồi gật đầu, ma thú cấp tám cũng chẳng là gì, nhưng nguyện vọng của Thần Tự Nhiên tương lai thì phải đáp ứng, “Được rồi, sau này người theo Khách Thu Sa!”

“Oh, yeah!” Tiểu Hùng Miêu lặn đến trước Y Vạn, kéo tay hẳn hết lên sung sướng: “Huynh đệ!”

“Lão đại!”

“Y Vạn, Nặc Duy Kỳ!”

“Nê Cổ Lạp Tư, Khải Kỳ, Khách Thu Sa!”

“Huyền Nhai!”

“Nam Hải Nhất Phiến Lục!”

“Bà chị đó người cho lên giường chưa?”

“Vẫn chưa à!” ý thức được mình lỡ mồm, Y Vạn đỏ mặt.

“Đỏ mặt cái gì?” Tiểu Hùng Miêu chỉ chỉ trỏ trỏ, cao giọng lên lớp, “Sau này theo ta, đàn bà cả nắm! Yên tâm, ta sẽ không bạc đãi huynh đệ của mình đâu!”

“Không, ta chỉ cần Phỉ Nhã thôi! Nàng ấy là người đẹp nhất đại lục...”

Sở Thiên lắc đầu, quay người bước lên xe, “Đi thôi!”

Lại một tháng nữa trôi qua, mấy người Sở Thiên chậm chạp di chuyển về đế quốc Lôi Tư.

“Đây là Đế Đô của Lôi Tư rồi!” ở cửa ngoài thành, Sở Thiên nhìn chiếc cổng cao sừng sừng cảm thán, “Khà khà, còn to hơn cửa Bàng Bối Thành!”

Y Vạn vai vác túi lớn túi nhỏ, trên đầu thì là Khách Thu Sa, hét lớn: “Thanh xuân ơi!”

“Đây chính là Đế Đô của đại lục đệ nhị cường quốc!” Sở Thiên bế Tiểu Hùng Miêu từ trên đầu Y Vạn xuống, dặn dò Anh Cách Lạp Mỗ: “Người đi thám thính xem nhà của Thần Thánh Long Kỵ Sĩ Khắc Lâm Tư ở đây phải không?”

Anh Cách Lạp Mỗ đi rồi, Sở Thiên lại nói với A Mạt Kỳ, “Người từng gặp Khắc Lâm Tư, nếu không dùng Thần Lực thì chắc chắn được mấy phần có thể khử được hắn?”

“Khắc Lâm Tư không là gì cả!” A Mạt Kỳ vô cùng tự tin.

“Nếu bảo người bắt Khắc Lâm Tư ra khỏi nhà hắn nhưng không được làm kinh động đến người khác thì sao?”

A Mạt Kỳ chần chờ một lúc, “Vậy thì phải xem tình hình! Ông chủ tìm Khắc Lâm Tư làm gì? Không phải chúng ta đi đối phó với Bào Uy Nhĩ sao?”

Sở Thiên khê cười. “Bắt Khắc Lâm Tư chính là để đối phó với Bào Uy Nhĩ!”

322. Chương 301: Mục Tiêu Hồng Nguyệt

“Chẳng lẽ Khắc Lâm Tư có thể đối phó được với Bào Uy Nhĩ?” A Mạt Kỳ thắc mắc.

“Đương nhiên là hắn có thể!” ngẩng nhìn phong cảnh Lôi Tư, Sở Thiên nói: “Khắc Lâm Tư là người thế nào chắc người cũng biết!”

“Ông chủ, ta biết!” Tiểu Hùng Miêu nhanh nhẩu giơ tay, “Hắn là Nguyên soái của Cẩm quân hoàng thất đế quốc Lôi Tư, Nhất đẳng Công Tước, còn là cái gì mà Thần Thánh Long Kỵ Sĩ, cao thủ cấp cao nhất đại lục, nghe nói hắn lợi hại lắm đó!”

“Sau này người sẽ lợi hại hơn hắn!” trông Sở Thiên như đang đùa đùa nhưng A Mạt Kỳ biết đầy đủ đều là những lời nói thật!

“Thật sao? Hi hi!” Tiểu Hùng Miêu sung sướng vỗ bụng, “Ta muốn trước năm tuổi sẽ đánh bại hắn!”

“Vì sự phụ Ba Đế của hắn lợi hại, hô hô, ta sẽ đánh bại Ba Đế trước khi bảy tuổi!”

A Mạt Kỳ nhìn Sở Thiên, “Ông chủ muốn lợi dụng Hồng Nguyệt Thành đối phó với Bào Uy Nhĩ?”

“Ta muốn Hồng Nguyệt Thành và Biển Cẩm phải có khói lửa chiến tranh. Hề hề, như thế thì Bào Uy Nhĩ sẽ không có sức đâu mà đối phó với chúng ta!” Sở Thiên nheo mắt, “Có điều người của Hồng Nguyệt Thành vẫn luôn thần bí, ta bắt Khắc Lâm Tư là để hắn dẫn chúng ta đến Hồng Nguyệt Thành.”

“Nhưng mà ông chủ, Ba Đế có thể làm gì Bào Uy Nhi không?” A Mạt Kỳ chưa tin lắm: “Ba Đế chỉ là một con người với đỉnh phong Thần Lực tầng thứ hai. Dù hắn có thể đột phá bất cứ lúc nào thì cũng không phải đối thủ của Bào Uy Nhi.”

“Lão đại, đệ ủng hộ huynh!” Y Vạn nói: “Tuổi trẻ nên tràn trề nhiệt huyết!”

Sở Thiên khẽ cười, “Thế người có biết tại sao Khắc Lâm Tư lại lợi hại vậy không?”

“Người đánh giá Ba Đế quá thấp rồi!” Sở Thiên cười khế, “Lão già có danh xưng nhân loại tôn nghiêm nhất của thời đại Ma Thú không đơn giản như vẻ ngoài đâu!”

“Tại sao?” A Mạt Kỳ hỏi: “Chẳng lẽ hắn che giấu thực lực?”

“Không chỉ thực lực, thứ hắn che giấu quá nhiều!” Sở Thiên bước chậm lại, “Còn nhớ viên đá nhà tiên tri La n để lại không?”

A Mạt Kỳ gật đầu, “Giờ nó ở trong cơ thể phu nhân Sát Lâm Na. Ta có thể cảm nhận được trong nó có một sức mạnh rất lớn. Nhờ nó mà hai năm nay phu nhân Sát Lâm Na tiến bộ rất nhanh!”

“Kỳ Đa từng nói, một trăm năm nay, Hồng Nguyệt Thành luôn thu thập loại Thần Thạch này. Hơn nữa cũng có không ít.” Sở Thiên nhếch môi cười: “Sức mạnh của một viên đã có thể khiến Kỳ Đa từ một võ sĩ bình thường trở thành cao thủ cấp hai, khiến Sát Lâm Na phá vỡ hạn chế thiếu khuyết của huyết mạch. Vậy mấy chục viên Thần Thạch, thậm chí nhiều hơn cộng lại thì sao? Hà hà, người còn tin Ba Đế chỉ có thực lực như vẻ ngoài đó sao?”

“Ta hiểu rồi!” A Mạt Kỳ nắm chặt tay, “Sau này ta tìm hắn thử xem sao!”

“Ta thấy có một chuyện rất lạ!” Sở Thiên ngẩng đầu nhìn xung quanh, nói nhỏ: “Ba Đế làm thế nào mà trở thành cao thủ Thần Cấp được?”

“Mấy trăm năm trước, Ba Đế chỉ là một Long Kỳ Sĩ nhỏ bé, nhưng mất tích trong một trận chiến. Đến khi xuất hiện thì hắn lại có Thần Lực! Lão cũng may mắn lắm!”

“Chẳng lẽ hắn giống ông chủ cũng có huyết mạch Thượng Cổ?”

“Điều này thì ta không biết được!” Sở Thiên cười, “Ba Đế chắc chắn không nói cho chúng ta, nhưng ta biết làm thế nào để biết!”

“Ồ?” A Mạt Kỳ vẫn thấy mơ hồ.

“Chỉ cần bắt được Khắc Lâm Tư là biết được rồi!” Sở Thiên cười: “Năm đó Ba Đế là Long Kỳ Sĩ, cùng mất tích với hắn còn có thú cưỡi của hắn, hề hề, con Cự Long đó người cũng từng gặp rồi.”

“Là thú cưỡi của Khắc Lâm Tư?” A Mạt Kỳ liếm môi, cười gian, gặp đối thủ cũ rồi.

“Trước đây không nghĩ Khắc Lâm Tư lại quan trọng như vậy. Ài~!” Sở Thiên thở dài, “Nếu không thì khi cướp đầu ở Thái Thạch Bảo lão tử cướp luôn cả hắn rồi!”

Tiểu Hùng Miêu chọc chọc vào đầu Y Vạn, “Người có biết bọn họ đang nói gì không? Cái gì mà năm đó, năm nọ?”

Y Vạn gật mạnh đầu, “Ta biết, họ đang hỏi tưởng lại thời thanh xuân sức sôi sức trẻ!”

.....

Khắc Lâm Tư là đại tướng hàng đầu đế quốc Lôi Tư, thân phận tôn quý, vì thế Anh Cách Lạp Mỗ rất nhanh đã tìm được phủ đệ của hắn.

Cao thủ phía đông đại lục nhiều như lá mùa thu, cũng mạnh hơn các nơi khác rất nhiều. Ở Đế Đô có thể thấy cao thủ cùng ma thú ở mọi nơi mọi lúc, vì thế Sở Thiên có một con khi đi đằng sau cũng không có gì là đặc biệt, cũng lắm điều khiến người ta kinh ngạc cũng là thực lực của con khi đó quá mạnh thôi.

Sau khi dùng cơm ở một quán trọ bình dân, Sở Thiên bắt đầu nghiên cứu kế hoạch bắt người.

Nếu là lúc khác thì Sở Thiên không cần phải suy nghĩ, trực tiếp đi cướp là được rồi. nhưng hiện tại đang phải che giấu thực lực, nên việc này khiến Sở đại thiếu gia phải lo nghĩ.

“Giờ chúng ta có ba người có thể dùng, A Mạt Kỳ, ta và Y Vạn!” Sở Thiên chỉ vào bản đồ phủ Công Tước Khắc Lâm Tư có được lúc sáng.

Anh Cách Lạp Mỗ nói trước tiên “Ông chủ, Khắc Lâm Tư là Nguyên soái đế quốc Lôi Tư, nhất định sẽ có không ít võ tướng thường xuyên ra vào phủ đệ của hắn. Chúng ta nên cẩn thận cao thủ xuất hiện bất ngờ!”

“Ừ, rất tốt, nói tiếp đi!” Sở Thiên gật đầu tán thưởng.

“Hết rồi!” Anh Cách Lạp Mỗ lắc đầu cười ngược, “Phòng bị bắt thì ta biết, chứ đi bắt người...”

Sở Thiên nghĩ thấy cũng đúng, Anh Cách Lạp Mỗ từ trước tới giờ chưa từng làm những chuyện thế này, không có kinh nghiệm cũng là chuyện thường, thế là quay sang A Mạt Kỳ.

“Hi hi, ông chủ, hay ta liên lạc với Lỗ Tây Nạp? Tên tiểu tử ấy nhất định thạo việc này lắm!”

“Không được, phải liên lạc về nhà càng ít càng tốt! Thế lực của Bào Uy Nhĩ quá lớn, không chừng ở nhà có mật thám của Biển Cấm!”

Sở Thiên bỏ qua A Mạt Kỳ, quay ra nhìn Tiểu Hùng Miêu.

“Ông chủ, ta chỉ trộm trúc, chưa từng trộm người...” Tiểu Hùng Miêu đỏ mặt cúi gằm xuống.

“Ông chủ!” Y Vạn giơ tay, “Ta từng nghiên cứu thời kỳ huy hoàng của Lỗ Tây Nạp lão đại...”

“Ha ha, người nói tiếp đi!” Sở Thiên cuối cùng cũng có một tia hy vọng.

“Ta có thể nói thật sao? Tuổi trẻ thật là đẹp!” Y Vạn chỉ bản đồ: “Thần tượng của ta, Lỗ Tây Nạp lão đại cũng từng gặp tình huống đặc biệt thế này, cũng dạy ta rằng, Đi cướp người, quan trọng không phải thực lực mạnh hay yếu mà là biết nắm bắt cơ hội...”

Trong ánh đèn mập mờ, thủ hạ của Lỗ Tây Nạp, danh xưng chỉ có không muốn bắt chứ không có chuyện không bắt được, lão đại Băng Tiêu Đường bước vào con đường tội ác.

.....

Đêm khuya. Phủ Công Tước Khắc Lâm Tư.

Dù đêm đã khuya, nhưng đèn trong phủ Công Tước vẫn sáng trưng, thể hiện thân phận tôn quý của chủ nhân nó.

Lộp cộp! Lộp cộp! Một người cưỡi ngựa xông thẳng đến trước cửa Công Tước.

Uych!

Vừa đến cửa, người kỵ sĩ ngã xuống đất, gắng gượng giơ tay ra gọi lính gác cửa, “Bệ... bệ hạ có...”

Chưa nói xong, người đó đã ngất đi.

“Nhìn kìa, hắn mặc giáp của Thị vệ hoàng thất, mau bẩm báo cho Công Tước!”

Đám lính hoảng loạn, vội vàng dìu người kia vào, rồi đi bẩm báo với Khắc Lâm Tư.

Tại chính đường, Khắc Lâm Tư đang mặt mày đăm chiêu cầm một lá thư dính đầy máu. Máu và mồ hôi hòa lẫn khiến cho chữ viết trên đó rất khó nhìn, chỉ còn địa danh.

“Thành Nam? Cứu? Rốt cuộc là gì nhỉ?” Khắc Lâm Tư nói với võ sĩ của gia tộc: “Tra rõ lai lịch của người đó chưa?”

“Nhìn thất lưng thì hắn là Bách Phu Trưởng của Liên đội Thị vệ số ba của hoàng thất! Ngoài ra, thất lưng và áo giáp của hắn đều là thật!”

“Nguyên soái, chẳng lẽ bệ hạ gặp nguy hiểm! Chúng ta mau đi cứu giá!”

“Không đúng!” Khắc Lâm Tư cười nhạt, “Bức thư này là giả! Các người xem!”

Khắc Lâm Tư đưa bức thư cho thủ hạ, “Trên đây không hề có một ấn tín nào, giấy tuy tốt nhưng không phải đồ của hoàng thất. Hơn nữa, ta với bệ hạ có đá liên lạc, nếu gặp nguy hiểm thì dùng đá liên lạc không phải sẽ...”

Huych!

Người võ sĩ đang cầm bức thư đứng trước mặt Khắc Lâm Tư tự nhiên ngã vật xuống.

Tiếp đó, tất cả những người từng sờ vào bức thư đều lần lượt ngã ra. Khắc Lâm Tư cũng bắt đầu mơ màng, “Chết rồi, thư có độc...”

Nói rồi, Khắc Lâm Tư bất tỉnh nhân sự.

“Tể Tự, mau gọi Tể tự!” người hầu hoảng loạn.

“Ta là Tể tự! Mau tránh ra cho ta chữa trị cho đại nhân!”

Một Tể Tự cao lớn chạy vào, chiếc áo bào trắng toát thật chói mắt.

“Làm gì có Tể Tự nào to lớn vậy? Không đứng, ngăn hấn lại!”

Đáng tiếc tất cả đã muộn, người đó vác Khắc Lâm Tư lên rồi biến mất.

“Khốn kiếp, thuật ẩn thân của đạo tặc!”

.....

Trong một khu rừng nhỏ bên ngoài thành, A Mạt Kỳ giải trừ thuật ẩn thân, ném Khắc Lâm Tư xuống đất, “Ha ha, ông chủ, chủ ý của Y Vạn thật hay!”

“Người cũng không tồi, học được thuật ẩn thân của ta nhanh như vậy!” Sở Thiên cười lớn.

“Lợi hại nhất vẫn là Ba Bác Tát, nếu không có độc được hấn cho thì cũng vô ích!”

Bảo A Mạt Kỳ dùng ma pháp phong ấn Khắc Lâm Tư rồi cho hấn uống thuốc giải, Sở Thiên đập đập Khắc Lâm Tư đang dần tỉnh, cười: “Long Kỳ Sĩ đại nhân, còn nhận ra ta không?”

“Người là ai?” Khắc Lâm Tư không nhận ra được Sở Thiên sau khi đã cải trang.

“Ừm, không nhận ra là tốt nhất, cởi quần áo ra cái đã!” Sở Thiên không nói không rằng lột quần áo của Khắc Lâm Tư.

“Người muốn làm gì? Vô sỉ!” rõ ràng là Khắc Lâm Tư hiểu nhầm Sở Thiên rồi.

“Kêu cái gì mà kêu! Lão tử không có hứng thú với đàn ông!”

“Ta đã từng nghe thấy giọng của ngươi!” Khắc Lâm Tư nhận ra giọng nói đã khiến mình hai lần bị ô nhục “Người là Phát Lạp Dịch Nặc!”

“Lão tử đã hóa trang thế rồi mà ngươi vẫn nhận ra! Khả khả, khá lắm!”

Sở Thiên lột cái áo cuối cùng của Khắc Lâm Tư, chỉ để lại cho hấn một cái quần cộc, “Nghe đây, ngươi đã bị ta bắt cóc! Viết cho nhà một bức thư, bảo họ...”

“Ngươi đừng mơ!” Khắc Lâm Tư hét lên.

Sở Thiên cười “Không viết cũng được, có điều, ta sẽ đem quần áo của ngươi vào thành để dụ người nhà ngươi đến! Hề hề, nếu ngươi muốn người trên đại lục này đều biết Thánh Thần Long Kỳ Sĩ bị người ta bắt, lột quần áo rồi treo trên cây thì đừng viết!”

“Được, ta viết!” Khắc Lâm Tư đành phải đồng ý.

“Thế có phải hơn không?!” Sở Thiên chép miệng, “Người bảo Cự Long của ngươi đem theo nghìn vạn kim tệ một mình đến đây!”

.....

323. Chương 302: Bí Mật Của Hồng Nguyệt

Đế quốc Lôi Tư đất nước yên bình tĩnh lặng, nhưng trong hoàng cung lại đang vô cùng náo loạn.

Cao thủ đệ nhất đế quốc, chủ nhân của ma thú trấn quốc, Thần thánh Long Kỳ Sĩ cấp chín Khắc Lâm Tư bị người ta bắt cóc rồi! Quần áo lại còn bị treo trước cửa hoàng cung, thư đòi tiền được dán trên cửa. Đây là cái gì? Là sự đại sỉ nhục đế quốc!

Tuổi ngoài thất tuần, cơ thể luôn yếu ớt, bệ hạ Thái Luân sau khi nghe tin này lập tức đổ bệnh do quá tức giận, trong đầu gần như chỉ có một ý nghĩ duy nhất — may mà tên bắt cóc còn để lại cho Khắc Lâm Tư cái quần cộc...

Cuối cùng, trách nhiệm chủ trì đại cục được giao cho Hoàng Tử Tập Tắc Nhĩ.

Gần đây Tập Tắc Nhĩ cũng có không ít rắc rối, sống một tháng ở Thiên Hải Quốc, khó khăn lắm

mới nhân lúc chiến loạn mà chạy về, nhưng A Mật Kỳ không giải trừ phong ấn cho hắn, một đối thủ cạnh tranh hoàng vị mà không có sức mạnh thì thật quá nhiều nguy hiểm.

Sau khi bố trí chu toàn, Tập Tắc Nhĩ nhanh chóng phong tỏa tin tức, rồi sai Cự Long của Khắc Lâm Tư đem tiền đi đổi người.

Vàng mặt trời vừa lên, trong một khu rừng rậm bên ngoài thành, một người đàn ông trung niên lạnh lùng đang chậm rãi bước từng bước, chính là thú cưỡi của Khắc Lâm Tư, Cự Long Bằng hệ cấp chín Sử Mật Tư.

“Ta đến rồi! Tiền ở đây! Các ngươi thả người ra!” Sử Mật Tư giọng cao túi đựng thể thủy tinh tạp nói lớn.

Không có lời đáp lại.

Sử Mật Tư cảnh giác, nhìn ra bốn phía, rồi phát hiện một cái quần cộc đang bay phấp phới trên một ngọn cây. Trên đó có viết mấy chữ — thay đổi địa điểm, sơn động phía bắc thành!

Phía dưới cây còn để một cái đồng hồ cát, bên cạnh là một tờ giấy — đến đúng giờ, không thì đừng trách!

Nhìn cái đồng hồ cát chẳng còn bao nhiêu thời gian, Sử Mật Tư tái mặt, vỗ cánh bay nhanh về phía bắc.

Tập Tắc Nhĩ đang ở đằng xa phía sau cười hắc hắc, “Trò vật vĩnh! Người từ cấp năm trở lên đi theo!”

Sử Mật Tư đến sơn động thì thấy mấy chữ trước cửa động — cởi hết quần áo mới được vào!

Với việc này thì Sử Mật Tư chẳng để ý, Cự Long vốn không mặc quần áo mà.

Làm theo tờ giấy nói xong, Sử Mật Tư trần như nhộng tiến vào, thì lại thấy một cửa động thông lên trên, bên cạnh lại là đồng hồ cát, ghi — đúng giờ đến khu rừng phía đông thành!

Quá đáng nhất là số cát trong cái đồng hồ đấy chỉ còn vài chục giây là chảy hết.

“Hừ, ta giết các ngươi!” quần áo cũng không lấy, Sử Mật Tư biến thành Cự Long bay về phía đông.

Bên ngoài cửa động, võ sĩ Lôi Tư vừa đuổi theo đến nơi chết sững. Dù một chết thì chúng cũng không đuổi kịp Cự Long bay hết tốc lực. Cũng may còn có tờ giấy để lại địa điểm!

Có điều, khi chúng đuổi đến phía đông thành thì Sử Mật Tư đã được dẫn đến một căn phòng tối ở phía tây thành rồi.

Đến khi các võ sĩ kia phát hiện ở phía tây thành phát ra một luồng ma pháp mạnh mẽ thì A Mật Kỳ đã giải quyết xong Sử Mật Tư, cùng Y Vạn đem hắn đến họp mặt với Sở Thiên ở bên ngoài thành.

Trong một khu rừng nhỏ, có hai nam tử hán đang bị treo trên cây. Trước mặt là Sở Thiên đang khen ngợi Y Vạn, “Lần này ngươi làm tốt lắm, có cơ hội sẽ cho ngươi theo Lỗ Tây Nạp học hỏi!”

“Thanh xuân là gì? Thanh xuân chính là được nhìn thấy thần tượng của mình!” Y Vạn sung sướng khoa chân múa tay.

“Chuyện thẩm vấn giao cho ngươi!” Sở Thiên trao quyền lợi cho Y Vạn.

Nhưng không ngờ Y Vạn lại từ chối, lại còn nhắc Tiểu Hùng Miêu lên: “Ông chủ, Khách Thu Sa lão đại biết thăm vấn hơn ta, cho ta theo huynh ấy học đi, chỉ có học tập mới tiến bộ được!”

“Người biết thăm vấn?” Sở Thiên ngạc nhiên bế Tiểu Hùng Miêu lên.

“Ra ngoài đời thì phải có điểm mạnh gì đó chứ!” Tiểu Hùng Miêu lắc lắc đầu, “Nhớ năm đó, huynh đệ ta...”

“Được rồi, chuyện lúc người một hai tuổi để sau hãy nói. Đi hỏi chúng trước đi, Hồng Nguyệt Thành ở đâu?” Sở Thiên để Tiểu Hùng Miêu xuống trước mặt Khắc Lâm Tư.

Khắc Lâm Tư nhìn Tiểu Hùng Miêu khinh bỉ rồi nhắm mắt lại.

Tiểu Hùng Miêu lấy ra một hũ rượu, ngồi xuống đất từ từ thưởng thức, “Y Vạn, còn nhớ lần trước ta xử lý người thế nào không?”

“Lão đại, ta hiểu rồi!” Y Vạn nhặt hai viên đá nhỏ nhét vào mồm của Khắc Lâm Tư và Sử Mật Tư.

“Làm thế để làm gì?” Sở Thiên hỏi.

Y Vạn mò hôi nhể nhại nói: “Ông chủ, cái này để phòng chúng chịu không nổi cắn lưỡi tự vẫn.”

Nói xong, Y Vạn lễ phép đưa cho Tiểu Hùng Miêu một viên đá chụp hình, rồi để Khắc Lâm Tư và Sử Mật Tư lại gần nhau.

Tách! Tách! Tách!

Tiểu Hùng Miêu chụp liên tục vài chục tấm, rồi nhếch mép cười: “Ra ngoài xã hội, danh tiếng là quan trọng nhất!”

Nói rồi, Tiểu Hùng Miêu chỉnh lí lại hình ảnh ma pháp đã được in xong, dính lại với nhau rồi đưa Y Vạn.

Y Vạn cầm lấy viết ra bên ngoài mấy chữ xiêu vẹo — sự tiếp xúc thân mật giữa Khắc Lâm Tư và Sử Mật Tư.

Cuối cùng, Tiểu Hùng Miêu vẫy vẫy mấy quyển sách ảnh, cười “Ba đồng tệ một quyển, bán trên toàn đại lục, hề hề, ta phát tài rồi!”

Khắc Lâm Tư hai mắt đỏ ngầu, nhưng đá trong mồm khiến hắn không nói được gì.

Ác mộng vẫn chưa kết thúc, nếu trên trái đất thì Tiểu Hùng Miêu nhất định là một nhiếp ảnh gia, còn Y Vạn thì là một thiên tài tạo hình. Với sự phối hợp ăn ý của họ, từng quyển, từng quyển sách ảnh ra đời. Tuy hai vị tác giả, lớn nhất mới chỉ tròn 18 tuổi, bé nhất mới ba tuổi nhưng nội dung của quyển sách thì thật không phù hợp với mấy đứa trẻ này.

“Phát tài rồi! Phát tài rồi!” Tiểu Hùng Miêu vẫn còn đang cười ngốc. Mặt Khắc Lâm Tư thì đang tím tái, thậm chí muốn thổ huyết.

Cuối cùng, Tiểu Hùng Miêu hài lòng ôm một chồng sách, nghiêng đầu ngậy thơ nói: “Các người tự sát đi được không? Như thế thì ta có thể làm một quyển khác. Ta đã nghĩ ra tên cho nó rồi. Gọi là... Chết cũng phải yêu!”

“Ông chủ, tiểu tử này có thật là chỉ ba tuổi không đấy?” Anh Cách Lạp Mỗ nghi ngờ.

“Ông chủ, tiểu tử này còn dã man hơn cả ông chủ!” A Mật Kỳ gật đầu, “Chúng ta cùng lắm cũng chỉ bán Tạp Tác Nhĩ!”

Sở Thiên ngậm tằm.

Lúc này, Y Vạn lấy hai viên đá trong mồm hai người kia ra, “Trả lời một câu hỏi, lão đại ta sẽ hủy một quyển rồi sẽ bán hết chỗ còn lại!”

Ngay quyền tự sát cũng bị cướp mất, Khắc Lâm Tư nhắm mắt tuyệt vọng “Phía nam đại sa mạc Tư Khoa Đặc có Lưu Sa Hải. Khi vầng Hồng Nguyệt tròn thì đến đó đi theo ánh trăng là được!”

Xoẹt! Xoẹt!

Tiểu Hùng Miêu rất giữ uy tín xé đi một quyển, rồi quay đầu ra hỏi: “Ông chủ còn hỏi gì nữa không?”

Sở Thiên tiến lại, nhìn Sử Mật Tư, “Năm đó, người mất tích cùng với Ba Đế, rồi lại cùng xuất hiện! Cho ta biết sự việc sau khi các người mất tích!”

“Người đừng mơ, Khắc Lâm Tư còn không biết!” Sử Mật Tư hét lên.

Tiểu Hùng Miêu vầy vầy tập ảnh, “Còn không nói?... Hề hề, đã dây vào ta đây thì khó sống lắm đấy!”

Trùng mắt nhìn Tiểu Hùng Miêu, Sử Mật Tư nói: “Lúc đó ta và chủ nhân Ba Đế mất tích ở biên giới sa mạc Tư Khoa Đặc! Hồi đó chủ nhân và ta thua trận rơi vào đầm lầy cát, bị cuốn xuống dưới mặt đất!”

“Sau đó thì sao?” Sở Thiên nheo mắt, “Đừng có dùng mấy chuyện như người bị hôn mê ra lừa ta! Y Vạn, người để tay lên ngực hân, nếu tim hân thay đổi nhịp đập thì chụp ảnh tiếp!”

Sử Mật Tư thở dài, “Tuy ta không hôn mê nhưng quả thật ta không biết gì cả? Dưới lớp cát đó là một cái động huyết, bên trong có sức mạnh rất lớn, vừa vào ta đã bị đóng băng rồi! Chỉ chủ nhân Ba Đế là không bị ảnh hưởng nên đi vào trong!”

Y Vạn chứng thực nhịp tim của Sử Mật Tư không thay đổi. Sở Thiên cười hài lòng, “Sau khi Ba Đế ra thì hân có Thần Lực, đúng không?”

Sử Mật Tư gật đầu.

“Thế chỗ đó là ở đâu?”

“Sau này chủ nhân Ba Đế xây một huyết động dưới chỗ cát ấy, chính là Hồng Nguyệt Thành!”

“Thì ra Hồng Nguyệt Thành ở dưới mặt đất. Chẳng trách mà không ai tìm được nó!” Anh Cách Lạp Mỗ suy nghĩ một lúc, hỏi: “Thực lực của Hồng Nguyệt Thành các người thế nào? Có bao nhiêu cao thủ Thần Cấp?”

“Chỉ có hai thôi.” Sử Mật Tư cúi đầu, “Là chủ nhân Ba Đế và đại sư huynh Liên Thành, Bồ Lăng thì miễn cưỡng có thể tính. Mấy năm nay, chủ nhân Ba Đế thu nhận hơn một trăm học trò. Nhưng chúng đều không thành tài. Ngay tư cách rời khỏi Hồng Nguyệt Thành cũng không có!”

“Thực lực thật sự của Ba Đế là gì?”

“Ta không rõ!” Sử Mật Tư nhìn Tiểu Hùng Miêu ý tứ chẳng có gì tốt đẹp, “Từ khi chủ nhân bắt được một ma thú cấp mười thì không còn tu luyện với ta nữa. Mãi đến hai mươi năm trước thì tặng ta cho Khắc Lâm Tư chủ nhân!”

Sở Thiên xé một quyển sách ảnh rồi hỏi: “Ba Đế thu thập Thần Thạch làm gì?”

“Thần Thạch? Thần Thạch gì cơ?” Sử Mật Tư ngần tò te.

“Khắc Lâm Tư, người có biết không?”

Khắc Lâm Tư cũng lắc đầu, “Ta chưa từng nghe cái gì mà Thần Thạch. Nhưng sư phụ Ba Đế quả thực rất thích thu thập các loại đá cổ quái. Hơn nữa cũng chỉ có đại sư huynh Liên Thành được nhìn thấy chúng.

“À, đá mà chủ nhân Ba Đế thu thập ta từng nhìn thấy.” Sử Mật Tư tiếp lời, “Hình như Ba Đế chủ nhân rất coi trọng mấy viên đá đấy. Ba mươi năm trước, khi Khắc Lâm Tư chưa vào Hồng Nguyệt Thành, có một phản đồ đã trộm một viên, kết quả là tất cả lính trông coi bị chủ nhân giết hết!”

Sở Thiên cười thâm, tên phản đồ đó nhất định là Kỳ Đa rồi. không biết vị thúc thúc này của mình giờ ra sao?

Từ sau khi Sở Thiên thả Kỳ Đa thì không còn biết tin gì về hân nữa, cũng không có tin Lô Dịch Tam Thế gặp rắc rối. Giờ nghĩ đến thì Sở Thiên thấy thật lạ!

Sở Thiên lại xé một quyển, hỏi tiếp: “Mấy năm nay, Ba Đế không ngừng mời ta đến, các người có biết tại sao không?”

“Không chỉ có ngươi, tất cả những ai có thiên phú trên đại lục này đều được mời!” Sử Mật Tư đáp: “Học trò của Ba Đế chủ nhân đều được chủ nhân phái đi mời. Chỉ có ngươi là từ chối!”

“Có thiên phú? Ha, cái gì gọi là thiên phú? Tiêu chuẩn chọn người của Hồng Nguyệt Thành các ngươi là gì?”

Sở Thiên biết mình chẳng thể gọi là có thiên phú.

“Ta cũng không biết. Đây đều là Ba Đế chủ nhân nói.” Sử Mật Tư do dự một chút, nhìn mấy quyển còn lại trong tay Tiểu Hùng Miêu, “Nếu ngươi hủy hết tất cả chỗ kia thì ta sẽ cho ngươi biết một bí mật của Hồng Nguyệt Thành!”

324. Chương 303: Toạ Kị Bị Bỏ Rơi

Bí mật của Hồng Nguyệt Thành? Sở Thiên lại nheo mắt. Vẫn là Tiểu Hùng Miêu có kinh nghiệm, không chút do dự xé luôn một nửa chỗ sách ảnh, “Trả trước một nửa, nếu ngươi nói thật thì xé nốt nửa còn lại!”

Sử Mật Tư nhìn Khắc Lâm Tư, rồi nói: “Ta chỉ có thể nói cho các ngươi biết!”

A Mật Kỳ gơ tay đánh ngắt Khắc Lâm Tư, “Giờ ngươi nói được rồi!”

Sử Mật Tư chần chừ mãi, thở dài rồi nói, “Từ sau khi chủ nhân có ma sủng mới thì không tu luyện cùng ta nữa, nhưng năm đó chủ nhân Ba Đế đã ký khế ước với ta, vì thế nên ta vẫn cảm nhận được sự thay đổi của chủ nhân!”

Dừng một chút, Sử Mật Tư ngẩng đầu nhìn lên trời “Các ngươi biết tại sao chúng ta có tên là Hồng Nguyệt Thành không?”

“Ồ, chẳng lẽ cái tên đấy có bí mật gì?” Sở Thiên cười.

“Vừa rồi Khắc Lâm Tư đã lừa các ngươi!” Sử Mật Tư cúi đầu, “Địa điểm của Hồng Nguyệt Thành đúng là ở phía nam sa mạc Tư Khoa Đặc, Nhưng dù các ngươi có đến đó thì cũng không tìm được đường vào!”

“Chẹp chẹp, tại sao?” Sở Thiên nhìn Sử Mật Tư hoài nghi.

“Các ngươi có biết tại sao, mấy trăm năm nay, Ba Đế chủ nhân thu nhận mấy trăm học trò, mà chỉ có vài người xuất hiện không?” Sử Mật Tư bỗng nhiên mất bình tĩnh.

“Không phải vì họ không muốn ra ngoài mà là không ra được!”

“Nhưng...” Sử Mật Tư nhìn chằm chằm vào Sở Thiên, gần như hét lên: “Nhưng Ba Đế chủ nhân lại tuyên bố mỗi năm có một người có thể ra ngoài Hồng Nguyệt Thành!”

Sử Mật Tư nói năng loạn xạ nhưng Sở Thiên vẫn hiểu được một số điều, “Mỗi năm đều có một người có thể ra ngoài nhưng lại không hề xuất hiện ở đại lục, chẳng lẽ... họ mất tích rồi?”

“Không phải mất tích, mà là bị chủ nhân Ba Đế giết rồi! Ài-!” Sử Mật Tư thở dài.

Sở Thiên trầm ngâm hồi lâu, rồi nói, “Ngươi bình tĩnh lại đi rồi nói hết những gì ngươi biết ta nghe!”

Sử Mật Tư lấy lại tinh thần rồi nói: “Đêm hôm ta và chủ nhân Ba Đế bị thua trận, đúng là ngày Hồng Diệp Tam Trùng thì bọn ta rơi xuống bên dưới đụn cát, mà khi ra thì là Hồng Nguyệt Tam Trùng!”

“Sau này ta mới biết, muốn ra khỏi đó thì chỉ có thể là vào ngày Hồng Nguyệt Tam Trùng, hoặc là người có Thần Lực, khi trăng tròn thì mới có thể ra!”

“Không lẽ sa mạc đó có thần chú chế ngự gì sao?” Anh Cách Lạp Mỗ hỏi gấp gáp: “Nếu như ngày khác tiến vào thì sẽ có hậu quả thế nào?”

“Sẽ bị dòng cát nghiền vụn!” Sử Mật Tư trả lời không do dự, “Dù là chủ nhân Ba Đế cũng chỉ dám ra vào vào ngày Hồng Nguyệt Tam Trùng! Vì thế nơi đó mới gọi là Hồng Nguyệt Thành!”

“Khốn kiếp, Khắc Lâm Tư!” Sở Thiên đá mạnh vào Khắc Lâm Tư đang bất tỉnh.

“Suýt chút nữa thì lão tử bị ngươi hại chết!”

“Không trách Khắc Lâm Tư được!” Sử Mật Tư lắc đầu, “Khắc Lâm Tư vào Hồng Nguyệt Thành chỉ mới hai mươi năm, cái gì cũng không biết, hắn chỉ nghĩ mình được sự chiếu cố của thành chủ nên mới thà chết chứ không nói sự thật cho các ngươi!”

Sở Thiên tha cho Khắc Lâm Tư, “Ngươi nói tiếp đi. Ba Đế có những thay đổi gì? Tại sao lại giết học trò của mình?”

“Vẫn bắt đầu từ đêm ngày Hồng Nguyệt Tam Trùng mấy trăm năm trước...” Sử Mật Tư hồi tưởng lại “Đêm đó, ta và chủ nhân sau khi vào trong đụn cát ấy, ta bị cầm cổ, còn chủ nhân thì vào sâu bên trong động huyệt. Không biết sau bao lâu, đến khi ta sắp chết vì đói thì chủ nhân mới quay lại...”

“Nhưng lúc ấy chủ nhân đã thay đổi rồi. Trước đây ngài chỉ là võ sĩ cấp bảy, ta cũng chỉ là Cự Long cấp tám. Nhưng khi chủ nhân ra thì sức mạnh trên người chủ nhân khiến ta không ngẩng nổi đầu lên nổi. Tiếp đó chủ nhân dùng sức mạnh của mình biến ta thành ma thú cấp chín.”

“Ông chủ!” thần sắc Anh Cách Lạp Mỗ thay đổi, “Thằng cấp cho ma thú chỉ có Thần mới làm được, Ba Đế chắc chắn không chỉ có Thần Lực tăng thứ hai!”

Sở Thiên gật đầu, “Chuyện càng thú vị rồi!”

Sử Mật Tư nói tiếp: “Sau đó chủ nhân đưa ta ra khỏi động huyệt rồi nói mình phải đi đánh bại kẻ thù của chúng ta! Kết quả... kết quả là người của quốc gia ấy bị giết sạch!”

“Tiếp đó, chủ nhân đưa ta trở lại động huyệt, xây dựng nơi đó thành Hồng Nguyệt Thành, rồi tuyên bố với đại lục mình muốn chiêu mộ học trò có thiên phú để truyền thụ Thượng cổ Thần kĩ. Giờ ta vẫn không hiểu, chỉ biết là những người biết học trò của chủ nhân chỉ có hai loại!”

“Hai loại nào?”

“Thứ nhất là thành viên hoàng thất của các cường quốc, ví dụ như Táp Tắc Nhĩ của Lô Tư chính là đồ đệ mà chủ nhân bí mật thu nhận. Tên phản đồ năm đó cũng là hoàng tử của Khải Tát!”

Sở Thiên không nói gì. Điều này cũng không có gì lạ, Học viện Tế Tự Phát Lạp Dịch Nặc để mở rộng sức ảnh hưởng cũng làm như thế.

“Loại khác là những người chủ nhân đích thân chỉ đích. Trong số họ có thiên tài thiếu niên, cũng có những tên thiếu năng ma pháp, thậm chí cũng có những ông già sắp chết cũng được gọi đến!”

Sử Mật Tư cười khổ: “Nói chung là rất lạ, chủ nhân không ra khỏi thành mà biết những người đó ở đâu rồi sai người mời họ đến!”

“Mỗi năm, chủ nhân đều nói với học trò là học trò ưu tú nhất có thể rời khỏi Hồng Nguyệt Thành. Rồi mỗi năm đều có một người mất tích, những người trong Hồng Nguyệt Thành đều nghĩ rằng những học trò ấy đều ra đại lục hưởng sung sướng rồi. Nhưng ta biết họ đều bị chủ nhân giết!”

“Sao ngươi biết được?” Sở Thiên hỏi.

“Mấy năm đầu, có mấy người là do chính tay ta giết! Hà hà!” Sử Mật Tư nhìn Khắc Lâm Tư, “Chủ nhân tặng ta cho Khắc Lâm Tư cũng là để giám sát hắn. Khi có mệnh lệnh của chủ nhân là ta sẽ lập tức giết Khắc Lâm Tư, rồi đem thi thể hắn về Hồng Nguyệt Thành!”

“Hà hà, đây chính là sự tôn nghiêm cuối cùng của loài người, con người đệ nhất cao thủ, thánh nhân được đại lục kính trọng!” Sở Thiên châm chọc, “Khốn kiếp, so với hắn, lão tử đây quả thật là người tốt! Thế sau đó?”

“Một năm sau, chủ nhân nuôi một đứa trẻ, đích thân dạy dỗ nó. Rồi nó trở thành người duy nhất không nằm trong danh sách mục tiêu truy giết của Hồng Nguyệt Thành. Người đó ngươi cũng gặp qua rồi.”

“Ngươi muốn nói Liên Thành?”

“Đúng, chính là Liên Thành.” Sử Mật Tư nói: “Chủ nhân Ba Đế rất tín nhiệm Liên Thành, cho phép hấn ra vào mọi cấm địa trong thành. Hà hà, từ hai trăm năm trước, sau khi Liên Thành đột phá cấp chín, có được Thần Lực thì ta trở thành đồ vô dụng!”

“Sau đó nữa, chủ nhân đánh bại ma thú cấp mười La Bá Đặc của sa mạc, rồi thu nạp thành ma sủng. Trong mắt chủ nhân, ta thật sự trở thành đồ bỏ đi!”

Anh Cách Lạp Mỗ trầm ngâm: “Nếu các học trò khác đều bị giết thì tại sao Khắc Lâm Tư và Tập Tắc Nhĩ vẫn được ra khỏi thành?”

“Tập Tắc Nhĩ là Hoàng Tử của Lôi Tư, chủ nhân thả cho hấn ra là để khống chế đế quốc Lôi Tư. Còn Khắc Lâm Tư thì ta không rõ.”

Sở Thiên chép miệng, cười thầm, không ngờ Sử Mật Tư lại biết nhiều bí mật như vậy, xem ra bắt cóc hấn quả là đúng đắn!

“Tại sao người lại cho ta biết những điều này? Chỉ là để bảo vệ danh tiếng? Hay là vì bị Ba Đế coi thường nên giờ báo thù?” Sở Thiên nheo mắt hỏi.

“Bảo vệ danh tiếng rất đơn giản, chỉ cần ta với Khắc Lâm Tư nói giống nhau, lừa các người đến sa mạc là mấy quyển sách ảnh kia sẽ bị hủy cùng các người luôn!” Sử Mật Tư nói lạnh lùng, “Cho các người biết vì ta muốn giao dịch với người một chuyện!”

“Bàn chuyện làm ăn à? Ta thích lắm!” Sở Thiên càng vui hơn.

“Người có điều kiện gì? Có thể cho ta cái gì?”

“Nghe nói người có thể mở hộp sọ của ma thú mà vẫn sống tiếp được, có thật vậy không?” Sử Mật Tư mặt đầy tử khí nói; “Lần trước ở Thái Thạch Bảo bị các người đánh trọng thương, sau khi được chủ nhân chữa cho thì ta cảm thấy trong đầu có thêm cái gì đó. Ta muốn người mở ra cho ta nhìn xem!”

“Ta có thể đáp ứng yêu cầu của người, nhưng người nhất thiết phải cho ta biết tại sao?”

“Vì ta sợ!” Sử Mật Tư cúi đầu, “Từ khi có phản đồ, chủ nhân ngày càng đáng sợ! Tuy ngài vẫn đối xử với ta như trước, nhưng theo ngài mấy trăm năm rồi ta hiểu ngài. Ta có thể cảm nhận được ánh mắt chủ nhân nhìn ta không khác gì với số học trò kia!”

“Ý người là Ba Đế muốn giết cả người?” Sở Thiên lấy dao phẫu thuật ra, “Biến thành Cự Long đi, rồi cố gắng chịu đau. Ta sẽ cho người nhìn xem trong não người có gì!”

Phẫu thuật mở hộp sọ rất đơn giản với Sở Thiên, nhưng khi mảnh xương sọ của Sử Mật Tư được mở ra tay Sở Thiên run rẩy.

“Thần Thạch?” Sở Thiên nheo mắt lại, lấy viên Thần Thạch đó ra rồi đóng hộp sọ Sử Mật Tư lại.

“Người tự xem đi. Đây có phải viên đá Ba Đế vẫn luôn thu thập?” Sở Thiên để Thần Thạch xuống trước mặt Sử Mật Tư.

Sử Mật Tư cười gượng: “Đúng thế, đúng là cái này!”

“Tại sao Ba Đế lại để viên đá này vào não người?” Sở Thiên cau mày, “Theo ta được biết thì viên đá này có thể mang lại lợi ích rất lớn. Phụ nhân Sát Lâm Na của ta nhờ nó mà kéo dài được tuổi thọ, hơn nữa sức mạnh cũng tăng nhiều! Ba Đế đã cho người thì tại sao người lại cảm thấy hấn muốn giết mình?”

“Ta không biết, không biết cái gì hết!” ánh mắt Sử Mật Tư thất thần, bị chủ nhân mình hầu hạ mấy trăm năm nay bán đứng, cảm giác thật tồi tệ!

“Cái gì có thể nói, ta đã nói hết rồi!” Sử Mật Tư biến lại thành hình người, “Ta không sợ chết, nhưng ta không muốn chết trong tay chủ nhân của mình! Hủy hết đồng ảnh kia đi, rồi thả Khắc Lâm Tư ra. Như thế thì người trên đại lục sẽ nghĩ ta vì bảo vệ chủ nhân mà chết. Nếu thế ta cũng yên tâm mà chết!”

“Ta nói muốn giết người sao?” Sở Thiên giơ dao phẫu thuật lên, “Bàn chuyện làm ăn khác thì thế nào? Ta có thể dùng thuật Thượng cổ Tế Tự thay đổi bề ngoài của người, cho người một thân phận khác!”

Mắt Sứ Mật Tư đã có thần sắc hơn, “Người muốn ta làm gì?”

“Đến A Cổ Lạp Sơn!” Sở Thiên cười, “Giờ A Cổ Lạp Sơn bị phong tỏa rồi, chỉ có Cự Long mới vào được. Người vào đó chỉ cần cho tất cả người của Bồ Lô Trạch biết những gì người nhìn thấy là được rồi!”

“Đơn giản thế thôi?” Sứ Mật Tư không dám tin.

“Đơn giản vậy thôi!” Sở Thiên cười khê, “Có điều đợi lát nữa ta mới cho người làm việc đơn giản đó. Còn bây giờ...”

Sở Thiên quay ra Khắc Lâm Tư, “Ta muốn xem xem trong người Khắc Lâm Tư liệu có Thần Thạch không?”

325. Chương 304: Thành Danh Hồng Nguyệt

Sở Thiên lặng lẽ nhìn viên Thần Thạch trong tay.

Viên đá đen này là vừa lấy ra từ trong ngực của Khắc Lâm Tư, giống như viên của Sát Lâm Na, cũng là màu đen, cũng to bằng quả trứng ngỗng, tròn mịn không một vết xước. Đưa hai viên đá cho A Mật Kỳ, Sở Thiên dặn dò: “Không cần đến Thần Lực, theo ta cảm nhận được thì hai viên này có gì đó khác nhau.

Không biết tại sao, từ sau khi thành Thần thì linh cảm của A Mật Kỳ mạnh hơn rất nhiều, độ chính xác của cảm giác của A Mật Kỳ, đến Anh Cách Lạp Mỗ cũng phải nể.

Mỗi tay A Mật Kỳ cầm một viên đá, nhắm mắt cảm một lúc lâu thì A Mật Kỳ mở bừng mắt ra, “Đều có Thần Lực rất mạnh, nhưng vẫn không phải cực hạn của chúng. Có lẽ vẫn còn dung nạp được nhiều năng lượng hơn.”

“Nếu con người có được sức mạnh của Thần Lực thì người đó có thể đạt đến đẳng cấp nào?” Sở Thiên lấy một viên giơ ra ánh nắng để quan sát.

“Nếu chỉ là sức mạnh hiện giờ trong viên đá thì có lẽ là Thần Lực tầng thứ hai!” A Mật Kỳ đưa viên còn lại cho Sở Thiên, “Nhưng sức mạnh trong viên đá này không hề ổn định, có thể tăng mà cũng có thể giảm!”

Sở Thiên cho cả hai viên vào chiếc nhẫn không gian, rồi quay ra cười với Sứ Mật Tư: “Người muốn biến thành thế nào?”

Không dám dùng Thần Lực nên tốc độ làm phẫu thuật của Sở Thiên chậm hơn rất nhiều. Nửa ngày trôi qua một con Cự Long màu xanh lam đứng oai vệ trước mặt Sở Thiên, không còn nhìn ra bất cứ dấu tích nào của Sứ Mật Tư nữa.

Sở Thiên hài lòng, “Từ hôm nay trở đi, Cự Long Băng hệ cấp chín Sứ Mật Tư đã chết, trên đại lục chỉ có Cự Long Phong hệ cấp tám Kiêu Trị!”

Sứ Mật Tư trước đây thật sự là một thiên tài, ngoài ma pháp Đóng Băng của Băng hệ ra còn tu luyện được ma pháp Phong hệ cấp tám. Đây cũng là điều khiến Sở Thiên dám biến đổi hắn thành Phong Long màu xanh lam.

Kiêu Trị không ngừng thở dài, cảm giác trong lòng rất phức tạp, quay đầu nhìn Khắc Lâm Tư, rồi hỏi Sở Thiên “Người định làm gì với Khắc Lâm Tư?”

“Hắn sẽ bị giam giữ ở đảo Bồ Lô Trạch, cho đến khi ta xác định được là Hồng Nguyệt Thành không có nguy hiểm gì với mình!”

“Đa tạ!” Kiêu Trị cúi đầu cảm ơn, rồi gầm một tiếng bay về phương bắc, đó là hướng đến A Cổ Lạp Sơn.

“Y Vạn, ta có một nhiệm vụ rất quan trọng muốn giao cho người!” Sở Thiên trịnh trọng nói: “Việc có liên quan đến tương lai của đảo Bồ Lô Trạch, người có dám đi không?”

“Ông chủ, tuổi thanh xuân là để xông pha mà!”

“Tốt, đưa Khắc Lâm Tư đến Thái Thạch Bảo ở phương bắc, giao cho Thánh Phụng quân đoàn trưởng của Khả Tát, Phí Na. Nói đó là một món quà của Lô Cát!”

Vượn hầu nghiêng nghiêng đầu, “Không phải vừa rồi ông chủ nói sẽ giam...”

“Vừa rồi chỉ là để Kiều Trị yên tâm làm việc thôi!” Sở Thiên cười nhạt: “Ta cần Khắc Lâm Tư làm cái gì chứ? Đảo Bồ Lô Trạch đâu có thiếu cao thủ, quân đoàn của Khải Tắt từ trước tới nay cũng không thiếu danh tướng!”

Đầu óc Y Vạn vẫn rất linh hoạt, hỏi: “Nếu Kiều Trị biết ông chủ không để Khắc Lâm Tư ở đảo Bồ Lô Trạch không tận tâm làm việc cho ông chủ nữa thì phải làm thế nào?”

Sở Thiên nhìn Y Vạn, con khỉ này khá đấy!

“Kiều Trị sẽ không biết được đâu!” đưa một tấm lệnh bài của gia tộc cho Y Vạn, Sở Thiên cười: “Sau khi xong việc, người cầm cái này đi Bằng Bối Thành tìm Lỗ Tây Nạp, theo hắn mà học tập!”

“Ca ngợi ông chủ!” Y Vạn sung sướng nhảy cẫng lên, cầm lệnh bài rồi vác Khắc Lâm Tư chạy mất.

Tiểu Hùng Miêu không vui, bĩu môi tủi thân: “Ông chủ, sao lại để ma sùng của ta đi nơi khác?”

Anh Cách Lạp Mỗ bế Tiểu Hùng Miêu lên giải thích: “Giờ chúng ta phải đi Hồng Nguyệt Thành làm ăn lớn. Vừa rồi người cũng nghe rồi đấy, Hồng Nguyệt Thành chỉ người nào có Thần Lực mới vào được, vì thế không đưa Y Vạn theo.”

“Làm ăn lớn?” mắt Tiểu Hùng Miêu sáng lên, “Lớn thế nào?”

“Vô cùng lớn!”

Sở Thiên vỗ vỗ gương mặt của Tiểu Hùng Miêu rồi đứng thẳng dậy hướng về phía đảo Bồ Lô Trạch, “Có thể về nhà được không thì phải xem vụ làm ăn này có thành không...”

Không có Thần Lực, mấy người Sở Thiên dựa vào ma pháp của A Mạt Kỳ phải mất hai tháng ròng mới đến đại sa mạc Tư Khoa Đặc. Lúc này chỉ còn cách ngày con Sở Thiên ra đời bốn tháng nữa. Tuy trên đường có gặp một số rắc rối nhưng có A Mạt Kỳ thì những chuyện đó chẳng đáng nhắc đến.

Đại sa mạc Tư Khoa Đặc cát vàng trải vạn dặm, khí hậu thay đổi liên tục, thuộc về vương quốc thương nghiệp Tư Khoa Đặc. Địa bàn do hoàng thất Tư Khoa Đặc khống chế cũng chỉ có thành phố lớn và sa mạc Lục Châu. Nơi tọa lạc của Hồng Nguyệt Thành thì không nằm trong sự khống chế của vương quốc rồi.

“Da đen hết rồi!” Tiểu Hùng Miêu nằm vui trong cát cằn nhằn: “Còn phơi nắng nữa là ta từ gấu trúc biến thành gấu đen mất!”

Anh Cách Lạp Mỗ dựng lều lên, ném Tiểu Hùng Miêu vào chỗ râm mát, cười: “Phơi cho đen không phải tốt hơn sao? Như thế thì không có ai hôn người nữa đâu!”

“Thế thì ta thà bị người ta hôn!” Tiểu Hùng Miêu ôm lấy mặt, nhăn nhó bò lên, “Chết rồi, chết rồi, đen thì không tìm được vợ mất!”

“Trẻ con ba tuổi đừng có nghĩ đến mấy chuyện đó!” Sở Thiên vỗ Tiểu Hùng Miêu, nhét một hũ rượu vào mồm Tiểu Hùng Miêu, “Hôm nay trăng tròn, mọi người nghỉ sớm đi!”

Anh Cách Lạp Mỗ ngồi luôn xuống đất, uống một ngụm nước rồi nói: “Ông chủ, Hồng Nguyệt Thành chỉ khi nào trăng tròn và dùng Thần Lực thì mới có thể vào. Nhưng nếu chúng ta sử dụng Thần Lực bị Bào Uy Nhĩ phát hiện thì làm thế nào?”

“Chúng ta đã ở cửa Hồng Nguyệt Thành rồi, dù có bị Bào Uy Nhĩ phát hiện cũng chẳng sao!” Sở Thiên cười: “Huống hồ thực lực của Ba Đế nhất định là cao hơn Thần Lực tầng thứ hai, nhưng lại không bị Bào Uy Nhĩ phát hiện. Hồng Nguyệt Thành của hắn chắc chắn có thứ gì đó có thể ngăn Thần Lực bị phát hiện.

Chỉ vào sợi dây chuyền trên cổ Tiểu Hùng Miêu, Sở Thiên nói: “Thần Công Tượng Hoài Đặc có cách tránh Bào Uy Nhĩ, ta không tin là Ba Đế không có!”

Đêm khuya sắp đến, vầng Hồng Nguyệt tròn trịa sắp lên.

“Ông chủ, cát dưới chân bắt đầu chuyển động rồi!” A Mạt Kỳ đứng dậy thu lều lại rồi công mấy người Sở Thiên bay lên. Cùng với sự lên cao của Hồng Nguyệt, tốc độ của dòng cát cũng ngày một nhanh. Nhìn kỹ thì sẽ thấy sự chuyển động của cát có một quy luật kỳ quái nào đó!

“Rào rào”, Sở Thiên lặng lẽ chờ đợi.

Đến khi vầng Hồng Nguyệt cao đến đỉnh thì dòng cát cũng dừng lại.

“Không hổ là Hồng Nguyệt Thành!” Sở Thiên cảm thán. Đám cát ấy đang tạo ra mấy chục đụn cát lớn nhỏ. Nhìn từ trên cao thấy chúng xếp thành sáu đường ma pháp trận, nhưng độ phức tạp thì cao hơn vô số lần.

Ánh trăng đỏ lơ lửng chiếu lên các đụn cát, từng cái bóng đen xuất hiện, chỗ duy nhất không có bóng đen thì bỗng có ánh trắng rực sáng đến chói mắt.

“Chính là ở đây rồi, chúng ta đi!” Sở Thiên nói nhưng A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ không hề có phản ứng lại.

“Ông chủ, có vấn đề!” ánh mắt sắc xảo của A Mạt Kỳ quét xung quanh, hình như đang tìm điều gì khác thường.

Anh Cách Lạp Mỗ nắm giữ nguyên tố tự nhiên cũng gật gật đầu. Tuy không thể dùng Thần Lực nhưng cơ thể hắn có nguyên tố của tự nhiên, vì thế hắn càng rõ chuyện gì đang xảy ra. “Tất cả nguyên tố nước đều biến mất rồi!”

“Không có nguyên tố nước!” Sở Thiên giật mình, “Sao lại có thể không có nguyên tố nước? Nguyên tố tự nhiên có ở mọi nơi, dù là sa mạc cũng phải có chứ?”

“Ta hiểu rồi, hà hà!” Sở Thiên bỗng cười, “Không có nguyên tố nước, thì sức mạnh hải dương của Bào Uy Nhĩ sẽ không tới được đây. Thì ra Ba Đế dựa vào điều này để trốn Bào Uy Nhĩ!”

“Có khách đến!” Bỗng một ông già tóc trắng giáp đỏ xuất hiện trong trận ma pháp, người chính thức gặp Sở Thiên mấy lần, Bồ Lãng.

“Mấy vị khách đây đến Hồng Nguyệt Thành có chuyện gì?”

“Bồ Lãng tiên sinh không nhận ra ta sao?” Sở Thiên gỡ bỏ hóa trang, thay lại quần áo Thánh Tế Tự, từ xa cung tay với Bồ Lãng, “Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Ba Đế thành chủ nhiều lần có lời mời nhưng bốn điện hạ bận quá, giờ mới đến được!”

“Thì ra là Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ!” Bồ Lãng sắc mặt không đổi, đáp lễ: “Điện hạ muốn đến thì chỉ cần thông báo một tiếng, bọn ta sẽ cho người đến đón! Sao lại để ngài phải đích thân vượt qua sa mạc thế này?” Ý của câu nói chẳng qua là muốn hỏi Sở Thiên làm thế nào mà tìm được Hồng Nguyệt Thành.

“Đạo Bồ Lôi Trạch của ta cũng có không ít người nhàn rồi, việc đưa đón không dám phiền Ba Đế thành chủ!”

Lão già này, lão từ dựa vào mạng lưới tình báo mà tra ra đây, đừng có mà hỏi nữa!

Bồ Lãng chỉ vào ma pháp trận cười, “Điện hạ, mời!”

Nói rồi, Bồ Lãng đi trước, đồng thời nói: “Mời điện hạ hãy dùng Thần Lực để đi qua. Điện hạ yên tâm, đây là cửa lớn của Hồng Nguyệt Thành, sức mạnh của ai đó ở phương đông không tới được đâu!”

Ở đây đúng là có thứ có thể ngăn chặn năng lượng của Bào Uy Nhĩ. Sở Thiên thầm cười nhạt, nhún chân bay vào ma pháp trận. Ngay sau đó, ba người A Mạt Kỳ cũng vào theo.

Đi qua ma pháp trận, Sở Thiên chỉ cảm thấy trước mắt sáng chói, rồi thất kinh kêu lên, “Hồng Nguyệt Thành không phải ở dưới đất!”

Bên dưới cát lại là một thế giới khác. Một khu rừng xanh rì vô bờ bến, ở giữa là một tòa thành đứng sừng sững. Khó tin nhất là ở đây còn có một bầu trời khác, và một vầng Hồng Nguyệt khác!

“Điện hạ nói đùa rồi! Hồng Nguyệt Thành ở dưới mặt đất!” Bồ Lãng dẫn Sở Thiên đi vào tòa thành, cười, “Không phải điện hạ vừa từ bên trên xuống đó sao? Hà hà!”

“Phải là Bồ Lãng tiên sinh đang nói đùa mới đúng!” Anh Cách Lạp Mỗ tiếp lời, “Nếu như ở dưới mặt đất thì làm sao lại có bầu trời, sao lại có Hồng Nguyệt?”

“Chủ nhân Ba Đế không thích môi trường tối tăm nên có làm một chút việc nho nhỏ!” Bồ Lãng cười thần bí, “Để bọn ta ở dưới đất vẫn có thể nhìn thấy vầng Hồng Nguyệt trên bầu trời!”

“Ba Đế thành chủ quả nhiên không hổ danh nhân loại đệ nhất cao thủ, đại lực thánh nhân!” Sở Thiên ca ngợi chân thành.

“Ha ha ha!” một tiếng cười cởi mở vọng ra từ trong Hồng Nguyệt Thành, “Điện hạ quá khen!”

326. Chương 305: Quyết Tâm Vô Lại Đến Cùng

Lời nói vừa dứt, một dáng người mặc đồ trắng từ từ hạ xuống trước mặt Sở Thiên. Mái tóc dài, gương mặt thanh tú, khí chất tiêu điều của thần tiên. Nếu không phải có ánh mắt sắc cạnh kia thì Sở Thiên đã ngỡ đây là một thi nhân chứ không phải nhân loại đệ nhất cao thủ!

Bồ Lãng tiến lên một bước giới thiệu, “Điện hạ, đây chính là chủ nhân của ta, Hồng Nguyệt Thành Ba Đế!”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Sở Thiên đã quá quen với việc ra vẻ Thần Côn, mặt không đỏ mà ca ngợi: “Ba Đế tiên sinh uy trấn đại lực, một thanh kiếm Hồng Nguyệt thiên hạ vô song! Hồng Nguyệt Thành đã là nơi tất cả con người tôn thờ! Được gặp tiên sinh, tiểu vương thật là có phúc ba đời!”

Ba Đế cười nhưng không đáp, Bồ Lãng thì thần sắc quái lạ. Danh tiếng hiện nay của Bồ Lôi Trạch không hề thua kém Hồng Nguyệt Thành nhưng cách chào hỏi của Sở Thiên hình như đang tự hạ thấp thân phận!

Càng khó tin hơn là Sở Thiên chọn cho mình cách xưng ‘tiểu vương’, dùng tước vị quý tộc chứ không dùng điện hạ. Ý tứ bên trong thì càng đáng để suy nghĩ.

Phải biết là mọi quý tộc là con người trên đại lực đều thấp hơn Ba Đế một bậc, vì hắn là thánh nhân trăm quốc gia tôn thờ!

Tự thấp mình thì nhất định có yêu cầu gì đấy! Ba Đế đã sống mấy trăm năm nay tất nhiên hiểu cái đạo lý đó. Vì thế hắn chậm rãi từ tốn khum tay trước ngực, dùng lễ nghi quý tộc nói: “Hầu Tước của Thiên Lỗ Tư vương quốc, Long Kỵ Sĩ Ba Đế hoan nghênh Phát Lạp Dịch Nặc Thần Vương!”

Lão già được lắm! Sở Thiên thầm khen một câu. Minh chỉ là dùng thân phận quý tộc còn Ba Đế cái lão quỷ lôi cả tước vị mấy trăm năm trước ra. Xem ra nhất định phải thấp hơn Sở Thiên một bậc mới chịu thôi! Rõ ràng là không cho Sở Thiên có cơ để mở mồm xin xỏ!

“Ha ha, tiên sinh khách khí quá!” Sở Thiên đáp lễ, “Ba Đế tiên sinh đã bảo vệ con người mấy trăm năm thì là tiền bối của ta, văn bối nên gọi ngài một câu sư phụ rồi!”

Không chờ Ba Đế mở mồm, Sở Thiên than: “Học trò đã nhận được lời mời của sư phụ mấy lần trước, nhưng chỉ tại nhiều việc quá không dứt ra được. Hôm nay học trò đến đây để nhận tội! Đồng thời muốn sư phụ truyền thụ Thượng cổ Thần kỹ!”

Ánh mắt A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ nhìn Ba Đế đã có chút thương hại. Người nào được Sở Thiên gọi là sư phụ hầu như đều không có kết quả gì tốt đẹp. Bao gồm cả An Đông Ni, người mà Sở đại thiếu gia thật sự tôn trọng!

Sở Thiên cũng nghĩ bụng: cứ để lão tiểu tử nguoi làm sư phụ mấy hôm rồi lão tử sẽ chôn người!

Ba Đế không hề vì biểu hiện của Sở Thiên mà thay đổi sắc mặt, từ tốn cười: “Trận chiến Thiên Hải, điện hạ một đao giết mười vạn đại quân làm chấn động thiên hạ. Ta già rồi đầu xúng làm sư phụ của điện hạ!”

“Sao sư phụ còn gọi học trò là điện hạ? Sư phụ gọi một tiếng học trò là được mà!” Sở Thiên mặt dày tiến tới, cười: “Ồ quê của học trò có một câu là ‘biển học vô biên’, được theo sư phụ học tập là nguyện vọng cả đời của học trò!”

Rõ ràng là Ba Đế đã đánh giá thấp độ dày của da mặt Sở Thiên, lúc này cũng không kim được mà cười gượng: “Theo ta được biết thì thực lực của hai ma sủng của điện hạ là Anh Cách Lạp Mỗ và A Mạt Kỳ đều hơn ta. Lão già ta đây quả thật không còn gì có thể dạy điện hạ!”

Sở Thiên cười khê, bước nhanh vài bước đến trước mặt Ba Đế, khum tay nói: “Điều sư phụ có thể dạy học trò nhiều lắm. Học trò hiện giờ có một chuyện không hiểu, muốn thỉnh giáo sư phụ! À, có liên quan đến kỵ sĩ!”

Ba Đế xuất thân là Long Kỵ Sĩ dù mặt dày thế nào thì cũng không thể không trả lời câu hỏi về kỵ sĩ. Ai bảo hăn từ nhỏ lớn lên dưới sự giáo dục của kỵ sĩ?! Vì thế mà Ba Đế chỉ còn cách cúi người nói: “Mời điện hạ!”

“Hắc hắc, nói ra cũng buồn cười, tuy Khải Tắt là quốc gia nhiều kỵ sĩ nhất đại lục, thậm chí Tổng bộ của Công hội Kỵ Sĩ ở ngay Bàng Bối Thành. Nhưng mà hiểu biết của học trò về kỵ sĩ lại không nhiều!” Sở Thiên nhìn Ba Đế với ánh mắt đầy khát vọng, “Học trò vẫn luôn khâm phục phẩm chất tốt đẹp của các kỵ sĩ, không biết là một kỵ sĩ thì phẩm chất quan trọng nhất là gì?”

Các mỹ đức quan trọng của kỵ sĩ, Ba Đế từ nhỏ đã thuộc lòng, “Kỵ sĩ có mấy giới luật lớn, trong đó quan trọng nhất là trung thành, biết thương xót, giữ chữ tín...”

Ba Đế bỗng dừng lại không nói nữa, trong bụng nghĩ, Phát Lạp Định Nặc giáo hoạt quả thật danh bất hư truyền!

“Ồ!” Sở Thiên cười hài lòng, “Học trò nhất định sẽ tuân thủ các mỹ đức ấy. Ừm, bắt đầu từ giữ chữ tín!” ý của câu nói này đó là, kỵ sĩ Ba Đế, người cũng phải giữ lời hứa nhận lão tử là học trò đấy!

Ba Đế cũng cười mở, biết rõ bị Sở Thiên cho vào tròng nhưng cũng không từ chối nữa, “Cũng được, lão đầu tử ta nhận điện hạ làm học trò ký danh đã vậy!”

“Ca ngội nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Sở Thiên gập người bái sư, Ba Đế của Hồng Nguyệt Thành cũng đã bị buộc vào cổ chiến xa đối kháng với Bào Uy Nhĩ rồi. Đương nhiên, thế này vẫn chưa đủ, Sở Thiên còn muốn rất rất nhiều nữa...

Hồng Nguyệt Thành thực sự xứng đáng với chữ ‘thành’. Tuy là ở dưới mặt đất nhưng quy mô của nó cũng có thể so sánh với thành quách của Khải Tắt.

Nhìn từ trên cao, Hồng Nguyệt Thành tròn như vàng trắng. Từ phủ của Thành chủ ở trung tâm, tỏa ra từng hàng từng hàng các công trình kiến trúc với phong cách hoàn toàn khác lạ, gần như là kết hợp mọi loại hình trên đại lục.

A Mạt Kỳ không ngớt gục gặc hệ thống phòng ngự của Hồng Nguyệt Thành không hề thua kém tòa thành Thái Thạch Bảo hàng đầu của Tỉ Nghi để quốc.

Nếu nói đến điều chưa hoàn hảo của Hồng Nguyệt Thành thì là người quá ít!

Trên đường đi từ cổng thành đến phủ Thành chủ, số người Sở Thiên nhìn thấy không đến một trăm, hơn nữa đa số lại là những đoàn thợ hoặc người hầu.

Phủ của Thành chủ Ba Đế cũng là hình tròn, chính giữa là sân tập luyện, ở tâm đường tròn là một cây kiếm bằng đá cao hơn trăm mét, oai phong凛冽.

Trong một căn phòng uống trà, Ba Đế lệnh dâng trà ngon lên cho Sở Thiên, rồi cười: “Điện hạ đi đường chắc mệt, nghỉ ngơi một lát rồi ta bảo Bố Lãng dẫn mọi người đi xem Hồng Nguyệt Thành!”

“Không vội, không vội!” Sở Thiên nhấp ngụm trà, thưởng thức hương vị một lúc mới nói: “Học trò nhiều thời gian lắm, không cần phải vội. Sau này từ từ tham quan được không?”

Ba Đế cau mày, ra hiệu cho Bố Lãng tiếp lời.

Bố Lãng đứng dậy “Nghe ý của điện hạ thì là định ở lại Hồng Nguyệt Thành?”

“Đương nhiên rồi!” Sở Thiên cũng đứng dậy, nói hùng hồn: “Ta đã bái Ba Đế tiên sinh làm sư phụ, đương nhiên phải theo sư phụ tu luyện rồi. Nếu không thành tài ta tuyệt đối không quay về!”

Dù sao thì A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ theo Sở Thiên cũng đã lâu, tự nhiên sẽ phối hợp với ông chủ, nhưng Tiểu Hùng Miêu Khách Thu Sa thì còn nhỏ, không cẩn thận nên lỡ lời, “Bọn ta định ở lì ở đây không về nữa đâu, mau chuẩn bị thức ăn và chỗ ở đi!”

Sở Thiên không hề tỏ ra bối rối mà nhìn Ba Đế đầy nhiệt thành, ý tứ rất rõ ràng, lão tử ở lì ra đây, người có thể làm gì?

“Anh bạn nhỏ đáng yêu quá!”

Sau khi vào thành, mấy người Sở Thiên đã bỏ lớp ngụy trang đi nên Tiểu Hùng Miêu đáng yêu không cưỡng lại được, ngay Ba Đế cũng phải cười, “Anh bạn nhỏ, người tên gì?”

“Đại hiệu ta là Ni Cổ Lạp Tư, tiểu hiệu là Khải Kỳ, tên hiệu gia tộc là Khách Thu Sa, biệt hiệu là Nam Hải Nhất Phiến Lục! Ta cảnh cáo người, không được hôn, đáng yêu không phải lỗi của ta!”

“Anh bạn nhỏ này thú vị thật. Điện hạ, đây là ma sủng của ngài?”

Sở Thiên bế Tiểu Hùng Miêu lên cho một miếng điểm tâm, “Đây là ma sủng học trò mới thu nạp từ Nam Hải. Không có thực lực gì chỉ được cái đáng yêu!”

Bố Lãng quan sát kỹ Tiểu Hùng Miêu, “Điện hạ thật biết nói đùa, không có thực lực gì làm sao vào được Hồng Nguyệt Thành?”

Tiểu Hùng Miêu nhớ lời dặn của Sở Thiên, che mặt, che miệng, ngại ngùng: “Vì người ta... người ta đáng yêu mà...”

Đáng yêu là có thể phá vỡ được sự bảo vệ của Hồng Nguyệt Thành sao? Lời nói dối này đến lợn còn không tin, nhưng Ba Đế lại không truy vấn nữa.

Sở Thiên lại hỏi: “Sư phụ, các huynh đệ đâu? Sao không thấy họ? Hắc hắc, phiền sư phụ giới thiệu một chút sau này còn cùng tu luyện!”

“Chúng đều ở trong thành, ngài không cần phải vội, ngày mai ta sẽ giới thiệu!” Ba Đế phẩy tay, “Hôm nay mọi người đi nghỉ trước đi!”

Đuổi được Sở Thiên đi, sắc mặt Ba Đế sầm lại, “Bố Lãng, người đã rõ thực lực của bốn bọn chúng chưa?”

Bố Lãng cúi đầu “Xin lỗi chủ nhân, một người ta cũng không biết!”

“Người nên tu luyện nhiều hơn!” Ba Đế từ tốn nói, “Khách Thu Sa có lẽ là yếu nhất. Sợi dây chuyền trên cổ hắn người thấy chứ? Ta kiểm tra mấy lần mà đều bị nó ngăn cản!”

“Sợi dây đó ngăn cản Thần Lực của ngài?” Bố Lãng kinh ngạc.

“Người tài trên đại lục vô số, cái này cũng không có gì lạ!”

Bố Lãng cau mày lại.

“Anh Cách Lạp Mỗ và A Mạt Kỳ rất mạnh, ít nhất cũng là Thần Lực tầng thứ ba, nhưng chắc chắn chúng có cách che giấu sức mạnh. Trừ phi chúng sử dụng Thần Lực tầng thứ ba, nếu không thì ta cũng không rõ được. Có điều, ta rõ nhất là Phát Lạp Dịch Nặc!”

“Theo tin tình báo trước đây, Phát Lạp Dịch Nặc là đỉnh phong Thần Lực tầng thứ hai!” Bố Lãng cung kính nói.

“Ta không cảm nhận được sự uy hiếp nào từ Phát Lạp Dịch Nặc, có lẽ hắn không phải Thần. Nhưng... rất lạ, vô cùng kỳ lạ...” nói đến đây thì Ba Đế lắc đầu không nói gì.

Bố Lãng không dám hỏi tiếp mà nói sang vấn đề khác, “Chủ nhân, lần này Phát Lạp Dịch Nặc đến đây là có mục đích gì?”

“Hắn muốn liên thủ với ta đối phó Bào Uy Nhĩ! Phát Lạp Dịch Nặc có thể đoán ra ta có thể che giấu thực lực, cũng khá lắm!”

“Chủ nhân, chúng ta liên thủ với hắn thật sao?”

“Liên thủ? Hừ, chỉ có tên đàn Phất Lạp Dịch Nặc mới muốn đối phó với Bào Uy Nhĩ, đúng là muốn tìm đến chỗ chết!” ta mới chỉ ẩn thực lực mấy trăm năm, còn thực lực thật sự của Bào Uy Nhĩ thì đã ẩn giấu một vạn năm rồi!”

Trầm ngâm một lúc, Ba Đế dặn dò: “Thông báo với các học trò ngày mai tập hợp ở Thành chủ phủ. Ta muốn giới thiệu Phất Lạp Dịch Nặc với chúng!”

“Chủ nhân, Phất Lạp Dịch Nặc đã không có ý gì tốt, tại sao...”

“Phất Lạp Dịch Nặc muốn lợi dụng ta! Vậy ta cũng không khách khí lợi dụng hắn trước...” Ba Đế lạnh lùng nói.

327. Chương 306: Lợi Dụng

Ngày hôm sau, Sở Thiên gặp “sư huynh đệ” của mình.

Như Sử Mật Tư đã nói, học trò của Ba Đế loại người nào cũng có. Thiên tài, ngốc tử, người già, trẻ con, thậm chí cả thiếu năng cũng có! Nếu đơn thuần nhìn từ góc độ thầy giáo – học sinh thì Ba Đế quả thật có thể xứng với Khổng Tử, giáo dục cho tất cả mọi người, không phân biệt giai cấp, địa vị, tài năng.

“Các vị, đây là đệ tử ta mới thu nhận, Phất Lạp Dịch Nặc!” Ba Đế giới thiệu, rồi dặn dò Bồ Lăng chỉ dẫn cho Sở Thiên.

Người đầu tiên được giới thiệu là một người trung niên nhìn rất kiêu ngạo. Rõ ràng đã ở đây rất lâu rồi, ngay Phất Lạp Dịch Nặc là ai cũng không biết, chỉ gật đầu với Sở Thiên một cái coi như đã chào hỏi.

Sở Thiên cũng không tức giận, kéo A Mật Kỳ lại gần, cười: “Đây là ma sủng của ta, A Mật Kỳ. Nào, hai người bắt tay một cái cho thân thiết!”

Người đó không muốn đưa tay ra, chỉ chạm vào tay A Mật Kỳ một cái. Sở Thiên cười hài lòng.

Khi đến chỗ người thứ hai, A Mật Kỳ ghé sát tai Sở Thiên nói nhỏ: “Ông chủ, người này không có gì khác lạ!”

Đi một vòng, Sở Thiên gặp hơn một trăm người, với ai A Mật Kỳ cũng kiểm tra một lượt, kết quả tất cả đều là người bình thường!”

Cuối cùng, Ba Đế dẫn hai người đến trước mặt Sở Thiên, trong đó có một người Sở Thiên biết, chính là cố nhân - Liên Thành.

“Điện hạ, đây là đại đệ tử của ta, Liên Thành! Hai người đã biết nhau rồi nhỉ?” Ba Đế chỉ sang hảo hán uy dũng bên cạnh, cười: “Đây là ma sủng của ta, La Bá Đặc!”

La Bá Đặc nhìn không có gì đặc biệt, chỉ là thân hình cao lớn. Sở Thiên biết, vị La Bá Đặc này chính là ma thú cấp mười mà trước đây Ba Đế đã đánh bại! Hơn nữa hắn còn được A Tư Nặc đánh giá là hậu duệ cấp mười yếu ớt bạc nhược, tình nguyện thần phục con người!

Nói chuyện hàn huyên một lúc với Liên Thành, Sở Thiên hỏi: “Ba Đế sư phụ, trong Hồng Nguyệt Thành chỉ có từng này học trò thôi sao?”

Ba Đế cười: “Học trò của ta đều yêu cầu là con người có thiên phú đỉnh cao, có thể tìm được hơn một trăm người cũng khá lắm rồi!”

Thiên phú đỉnh cao? Sở Thiên liếc nhìn một huynh đệ đang chảy nước dãi, tay thì ngoáy mũi, bụng thòm chửi rủa Ba Đế.

“Được rồi, mọi người giải tán!” Ba Đế phẩy tay, rồi nói với Sở Thiên: “Mời điện hạ cùng Liên Thành đi tìm hiểu một số điều nhập môn. Sau khi nắm vững rồi thì ta sẽ truyền thụ Thượng cổ Thần kỹ!”

Nói rồi Ba Đế quay người bước đi.

Mấy ngày sau, Sở Thiên rất yên tâm làm một học trò ngoan. Sáng sớm dậy luyện công, tối thì ngồi thiền, thậm chí còn có chút chăm chỉ quá mức.

Có điều, A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ thì không hề nhàn rỗi. Trừ Ba Đế ra, mỗi người trong Hồng Nguyệt Thành đều đã được họ kiểm tra qua.

“Nửa tháng rồi mà chưa phát hiện được cái gì.” Sở Thiên đi đi lại lại trong phòng, khiến Tiểu Hùng Miêu chóng cả mặt.

“Ông chủ, trừ Ba Đế ra thì ta đã kiểm tra hết tất cả rồi!” A Mạt Kỳ nói, “Liên Thành có một sức mạnh rất lớn nhưng không phải là từ Thần Thạch. Có lẽ là từ vũ khí của hắn. La Bá Đặc thì chỉ là ma thú cấp mười bình thường, vừa đạt đến đỉnh phong Thần Lực tầng thứ nhất. Còn ngoài ra thì đều là người bình thường.”

“Ba Đế đang làm cái gì vậy?” Sở Thiên chán nản, “Theo lý thì số học trò này đều phải có Thần Thạch, nhưng tại sao chỉ có Khắc Lâm Tư và Sử Mật Tư mới có?”

“Ông chủ, ta muốn ăn trộm!” Tiểu Hùng Miêu dẩu môi lên hờn dỗi. Mấy ngày nay, Sở Thiên nghiêm cấm không được sử dụng Thần Lực, nó thêm lảm rồi!

“Người nhịn chút đi! Sau khi ra ngoài thì lại trồng trọt mà ăn! Uống rượu trước đi!”

Thân phận của Tiểu Hùng Miêu rất đặc biệt, Sở Thiên sợ Ba Đế phát hiện nó có Thần Cách nên cấm nó dùng Thần Lực.

“Ông chủ, có thể là số học trò này có cách ẩn giấu Thần Lực!” A Mạt Kỳ cười nguy hiểm, “Nếu vẫn không có kết quả thì ta bắt về một tên rồi giải phẫu hắn!”

“Cách này chưa đến đường cùng thì không được dùng!” Sở Thiên lắc đầu, “Hồng Nguyệt Thành chỉ có hơn nghìn người, học trò cũng chỉ mấy trăm, bất kỳ ai mất tích cũng sẽ bị phát hiện.”

“Ông chủ, ta còn lo một chuyện.” A Mạt Kỳ nói: “Rốt cuộc thì Ba Đế có biết ta đến để lợi dụng hắn không?”

“Chắc chắn hắn biết!” Sở Thiên cười khế, “Nhưng Ba Đế không biết chúng ta đã biết bí mật về Thần Thạch. Nếu không thì hắn đã sớm xử lý chúng ta rồi!”

Nói rồi, Sở Thiên lại cười, “Giờ trong tay chúng ta có ba viên Thần Thạch, một ở trong người Sát Lâm Na. Bí mật này chỉ có mấy người chúng ta biết. Hai viên kia thì từ Khắc Lâm Tư và Sử Mật Tư. Ta đã tặng Khắc Lâm Tư cho quân đoàn trưởng Phí Na, dù Ba Đế có biết tin gì thì cũng sẽ tưởng rằng hai viên Thần Thạch đã rơi vào tay Khải Tắt đế quốc, tuyệt đối sẽ không nghĩ ra là chúng ta! Vì thế ta mới dám điều tra bí mật về Thần Thạch!”

“Ông chủ, cứ thế này mãi cũng không phải cách hay!” Anh Cách Lạp Mỗ bóp trán, “Giờ chỉ còn ba tháng nữa là tiểu chủ nhân ra đời. Sợ là nếu cứ tiếp tục thì chúng ta sẽ không kịp về đảo Bồ Lô Trạch... Hay là... Hay là chúng ta từ bỏ Thần Thạch, trực tiếp dụ Bào Uy Nhi đến!”

“Bào Uy Nhi thì nhất định phải dụ đến, nhưng trước lúc đó, ta muốn biết rõ thực lực thật sự của Ba Đế!”

Nghĩ ngợi một lúc, Sở Thiên giải thích: “Nếu Ba Đế có thực lực đối kháng với Bào Uy Nhi thì chúng ta sẽ trực tiếp dụ tên người cá đấy đến. Còn nếu thực lực Ba Đế không đủ đánh lại Bào Uy Nhi thì ta phải nghĩ cách giúp hắn một tay!”

“Nói chung, nhất định phải để thực lực của Hồng Nguyệt Thành và Biểm Cẩm ngang ngửa nhau. Như vậy thì khi chúng đánh nhau mới không có thời gian để ý đến chúng ta!”

“Ông chủ, ngày mai ta sẽ đi khiêu chiến với Ba Đế xem thực lực của hắn thế nào!” A Mạt Kỳ đã muốn có một đối thủ xứng tầm từ lâu lắm rồi.

“Không, chúng ta không thể trực tiếp khiêu chiến với Ba Đế. Nếu hắn để lộ thực lực thì mọi chuyện của chúng ta cũng lộ hết!” Sở Thiên nheo mắt, “Giờ ta đang cần một cơ hội...”

A Mạt Kỳ bỗng ngẩng mặt lên, “Ông chủ, Liên Thành đến!”

Sở Thiên mắt sáng lên, cười: “Hắn đến thật đúng lúc!”

Một lúc tiếng gõ cửa mới vang lên, Sở Thiên mở cửa ra thì quả thật là Liên Thành.

“Điện hạ, muộn vậy rồi mà đến làm phiền, thật xin lỗi!” tuy Sở Thiên là học trò ký danh của Ba Đế nhưng những người của Hồng Nguyệt Thành biết thân phận của Sở Thiên đều không cho đó là thật. Vì thế mà Liên Thành vẫn tỏ ra rất tôn trọng Sở Thiên.

“Không muộn, Liên Thành sư huynh có chuyện gì sao?” Sở Thiên nhiệt tình kéo Liên Thành vào phòng. Nhưng không đợi Liên Thành mở miệng thì hắn đã nói: “Ta cũng đang có một chuyện muốn hỏi Liên Thành sư huynh!”

“Điện hạ cứ hỏi!” Liên Thành vội vàng lắng nghe.

“Ừm, là thế này, vũ khí của Liên Thành sư huynh là một thanh trường kiếm phải không?” Sở Thiên cười, “Có thể cho đệ xem qua một chút không?”

Liên Thành không chút do dự, lấy thanh trường kiếm ra từ trong không trung, đưa cho Sở Thiên.

“Chà chà, đúng là vũ khí tốt! Có điều, sao đệ thấy nó hơi quen!” Sở Thiên nhìn Liên Thành, tay thì không ngừng sờ sờ thanh kiếm.

Liên Thành không những không thay đổi sắc mặt mà đến nhịp tim cũng không hề khác thường. Điều này khiến Sở Thiên phải kinh ngạc, thì ra có người nói dối mà đến hắn cũng phải tin.

“Không biết thanh kiếm này có bán không?” Sở Thiên đưa kiếm cho A Mạt Kỳ, chần tằm nhìn của Liên Thành, cười: “A Mạt Kỳ cũng đang thiếu vũ khí, Liên Thành sư huynh đưa ra cái giá đi! Bao nhiêu tiền đệ cũng bỏ ra được!”

Liên Thành xanh mặt, vũ khí của Chiến thần mà có thể dùng tiền để mua? Da mặt của Phất Lạp Dịch Nặc quả thật không phải dày bình thường.

“Điện hạ đừng đùa nữa. Thanh kiếm này đã tương thông với ta, không có nó Thần Lực của ta không thể phát huy tối đa. Xin điện hạ hãy thông cảm, ta không định bán nó!”

“Vậy à?” Sở Thiên vẻ khó xử vỗ vai A Mạt Kỳ, nhưng lại không lấy lại thanh kiếm, “A Mạt Kỳ, Liên Thành sư huynh không bán. Ta cũng hết cách rồi!”

Quay đầu lại. Sở Thiên cười hì hì, “Nếu Liên Thành sư huynh đã nói thế thì đệ cũng không mua nữa. Lần trước ở đảo Bồ Lô Trạch đệ cũng nói rồi, nếu huynh đã có nó thì huynh chính là chủ nhân của nó! Có điều... cho đệ thuê được không?”

Liên Thành sắc mặt lạnh băng, sự vô sỉ của Sở Thiên khiến nộ hỏa của hắn bốc lên ngùn ngụt.

Tức giận đi! Mau tức giận đi nào! Sở Thiên còn thêm dầu vào lửa, bước tiếp theo hắn đã nghĩ xong rồi. Nhất định Liên Thành sẽ không đồng ý, vì thế sẽ giải quyết theo quy định của Khải Tát, để A Mạt Kỳ và hắn quyết đấu! Rồi Sở Thiên bảo A Mạt Kỳ chỉ cho hắn giữ lại chút hơi thở. Như thế, Ba Đế chắc chắn không thể thấy chết không cứu. Chỉ cần Ba Đế sử dụng Thần Lực cứu người là mọi chuyện dễ dàng rồi.

Hồi đó, ngay việc Bào Uy Nhĩ có dốc toàn lực không A Mạt Kỳ cũng cảm nhận được, huống chi chỉ là một Ba Đế.

Nhưng đáng tiếc, Liên Thành lại không làm theo như kịch bản Sở Thiên viết, mà lấy bình tĩnh một chút rồi hào phóng nói: “Nếu đã vậy thì mỗi ngày một vạn kim tệ là được!”

Liên Thành đồng ý rồi? Sở Thiên có hơi khâm phục tên tiểu tử này rồi. Đã cho thuê thì Sở đại thiếu gia cũng không khách khí nữa. Rút ra hàng trăm chiếc thẻ thủy tinh tạp trong suốt, “Đây có khoảng hơn một ngàn vạn kim tệ. Tính là một ngàn vạn đi! Huynh cầm trước, sau này nếu thuê tiếp thì chúng ta lại thương lượng!”

Liên Thành cũng không khách khí, nhận lấy thẻ rồi quay người đi, chỉ để lại một câu, “Điện hạ, ngày mai sư phụ mời ngài đi một chuyến. Sư phụ muốn truyền thụ cho ngài Thượng cổ Thần kỹ chân chính!”

Nhìn Liên Thành đi khỏi, Sở Thiên xỏ toẹt: “Khốn kiếp, chỉ e là Ba Đế muốn xử chúng ta!”

“Hắn dám?” A Mạt Kỳ bẻ tay răng rắc, “Sao ông chủ biết?”

“Liên Thành có thanh kiếm của Chiến Thần thì thực lực hẳn phải tăng gấp đôi. Nhưng giờ hắc lại ngoan ngoãn nhường đi thanh kiếm! Hừ người nói xem có thể là vì lý do gì chứ?”

Ánh mắt A Mạt Kỳ giận dữ, “Ta hiểu rồi, chỉ có một nguyên nhân đó là Liên Thành biết chúng ta không có cơ hội để sử dụng thanh kiếm này!”

“Thú vị đây!” Sở Thiên cười khê, lẩm bẩm: “Chỉ lợi dụng Ba Đế một lần, hắc đầu cần phải trở mặt với chúng ta như vậy?! Hừ, tại sao hắc lại muốn đối phó với lão tử?”

328. Chương 307: Người Tốt Ba Đế

Bên dưới thanh kiếm đá trong phủ Thành chủ chính là nơi mà Ba Đế hàng ngày luyện công, cũng là nơi hôm nay Ba Đế truyền thụ Thượng cổ Thần kỹ cho Sở Thiên.

Ba Đế vẫn mặc chiếc áo choàng màu trắng, nhưng hôm nay trong tay có thêm một thanh kiếm đỏ, có cảm giác thật phiêu dật! Sở Thiên cũng rất trịnh trọng, không những lấy ra từ trong chiếc nhẫn một thanh trường kiếm mà còn thay một bộ giáp quân dụng hạng nhẹ của Khảm Tắt.

“Sư phụ, học trò xúc động quá!” Sở Thiên dày mặt nói ra những câu đến hắc cũng phải rung mình, “Từ ngày hiểu chuyện đến giờ, học trò lớn lên trong những truyền thuyết vĩ đại của Hồng Nguyệt Thành. Hồng Nguyệt Thần kỹ cũng là niềm mơ ước của học trò. Hôm nay... hôm nay giấc mơ của học trò cuối cùng cũng trở thành hiện thực rồi!”

Ta đánh giá thấp da mặt của tên tiểu hồ ly này rồi! Ba Đế cười không nói gì nhưng lòng lại thầm nghĩ. Ba Đế cầm thanh kiếm xuống đất rồi nói: “Là học sinh kỷ danh của ta, xin điện hạ hãy ghi nhớ! Mọi lúc mọi nơi đều phải khắc tuân theo các mỹ đức của kỳ sĩ! Đây là quy tắc mấy trăm năm nay của Hồng Nguyệt Thành!”

Sở Thiên đứng trang nghiêm, đặt chuôi kiếm lên trước ngực, ngẩng đầu lên trời: “Ta lấy danh nghĩa của nữ thần Sinh Mệnh, xin thề cả đời sẽ nghiêm khắc tuân theo mỹ đức của kỳ sĩ.”

Ba Đế biết rõ mức độ ràng buộc của nữ thần Sinh Mệnh với Sở Thiên ít ỏi đến mức nào, nhưng vẫn cười: “Ta tin lời thề của điện hạ. Được rồi, giờ ta sẽ truyền thụ cho điện hạ Thượng cổ Thần kỹ!”

Sở Thiên đa tạ xong thì nhìn Ba Đế bình thản: “Vẫn nên mời sư phụ bắt đầu từ nguồn gốc của Thượng cổ Thần kỹ. Vì học trò không hiểu nhiều về nó, muốn học hỏi một chút!”

Ba Đế rút thanh kiếm lên cười: “Nguồn gốc của Thượng cổ Thần kỹ đến giờ thì đã không thể khảo chứng được rồi. Ta cũng chỉ là tình cờ có được một quyển bí kíp. Thôi, giờ cho ta xem tư chất của điện hạ.”

Ba Đế múa vài đường kiếm, rồi bảo Sở Thiên làm theo.

Có máu của Long Hoàng nên việc mô phỏng lại mấy đường kiếm chẳng thể làm khó được Sở Thiên, chỉ nhìn một lần là Sở Thiên thuộc nằm lòng.

Ha ha, tốt, điện hạ là học trò có thiên phú nhất mà ta từng gặp đấy!” Ba Đế cười vui vẻ, “Xem ra điện hạ không cần học những cái nhập môn nữa. Giờ ta sẽ dạy điện hạ kiếm pháp cao thâm nhất!”

“Đa tạ sư phụ, ha ha, ta nóng lòng lắm rồi!” Sở Thiên cũng phối hợp diễn kịch với Ba Đế. Cho đến giờ phút này thì hắc vẫn chưa hiểu Ba Đế muốn làm gì, chẳng lẽ muốn bồi dưỡng Sở Thiên thật?

“Điện hạ, ngài có biết thực lực của một cao thủ Thần Cấp có liên quan đến bao nhiêu thứ không?” Ba Đế từ tốn hỏi.

“Thần Lực, huyết mạch, ma sủng, thuộc tính của Linh Vực!” Sở Thiên trả lời.

“Sai!” Ba Đế nghiêm nghị, “Ngài còn quên một thứ quan trọng nhất!”

Sở Thiên ngạc nhiên, đáp án vừa rồi là Lạp Hy Đức nói cho hắc, không lẽ kinh nghiệm hàng vạn năm của một lão đầu tử lại sai? Nghĩ đến đây Sở Thiên muốn thỉnh giáo thật sự: “Xin sư phụ hãy chỉ rõ!”

Ba Đế nói: “Thần Lực là căn bản của mọi cái, tầng thứ nhất và thứ hai chỉ cần có Thượng cổ huyết mạch và thiên phú là có thể tu luyện, thậm chí dùng ngoại lực cũng có thể tăng cấp. nhưng từ tầng thứ ba thì không đơn giản như vậy...”

“Tầng thứ ba trở lên thì có gì khác biệt?” Sở Thiên rất muốn biết về điều này, vì Lạp Hy Đức không dạy hẳn.

“Giữa tầng một và hai chỉ là sự thay đổi về độ lớn của sức mạnh. Nhưng từ tầng thứ ba thì là sự thay đổi bản chất của sức mạnh. Mỗi lần tiến lên một bậc đều phải nỗ lực rất nhiều!” Ba Đế không hề như đang đùa cợt mà nói rất nghiêm túc: “Sau khi lên tầng thứ ba, tốc độ tăng cấp của tất cả các cao thủ Thần Cấp đều rất chậm, vì thế sự khác biệt về Thần Lực không lớn!”

“Còn về huyết mạch, có lẽ người Thượng cổ đều là Thượng cổ huyết mạch, vậy thì khác biệt có thể lớn đến mức nào? Ma sủng thì càng không phải nói. Trong trận quyết đấu của các cao thủ thật sự, tính chất của sức mạnh quyết định tất cả. Căn bản của sức mạnh không có thì dù nhiều ma sủng thế nào đi nữa cũng vô dụng!”

“Ba cái này không ảnh hưởng nhiều lắm đến sức mạnh, thế còn thuộc tính của Linh Vực thì sao?” Sở Thiên vội hỏi.

“Thuộc tính của Linh Vực không có mạnh yếu, mà phụ thuộc vào sự vận dụng của cá nhân!” Ba Đế cười, “Điện hạ ở Thiên Hải Quốc cũng gặp qua Ma Căn có lẽ biết cái mà Ma Căn nắm được chẳng qua là nguyên tố tự nhiên căn bản nhất, khác biệt rất lớn với nguyên tố thời gian của điện hạ. Nhưng Ma Căn lại có thể dùng nguyên tố tự nhiên chế ngự Linh Vực của người khác, từ đó thắng được linh vực của Lạp Hy Đức. Đây chính là sự khác nhau trong cách vận dụng Linh Vực!”

Sở Thiên gục gặc, không cần biết nhân phẩm của Ba Đế ra sao, ít ra thì lời nói của hắn rất có đạo lý. “Nếu như khác biệt của bốn mặt này đã không lớn thì cái gì có thể quyết định thực lực của cao thủ Thần Cấp?”

Ba Đế từ từ để ngang thanh kiếm trước mặt, vuốt vuốt lưỡi kiếm nói: “Vũ khí!”

“Không phải chứ? Ta nghe một vị cao thủ Thần Cấp từng nói, Thần Khí là Thần Khí vì chúng nằm trong tay của Thần!” Sở Thiên rất tán đồng với câu nói này của A Tư Nặc, vì thế trước đây hắn không hề để tâm đến việc thu thập vũ khí.

“Có lẽ điện hạ đã hiểu nhầm câu nói này rồi. Người đó không phải nói là vũ khí không có tác dụng gì với Thần...” Ba Đế cười: “Ý người đó là chỉ có Thần mới có thể phát huy được tối đa uy lực của Thần Khí! Nói cách khác, câu này nên nói là Thần Khí nằm trong tay Thần mới có thể được gọi là Thần Khí!”

Sở Thiên tặc lưỡi, khiêm nhường đứng nghe tiếp.

“Một vũ khí tốt sẽ tương thông với huyết mạch của chủ nhân, thậm chí nó còn có linh tính!” những ngón tay thon dài của Ba Đế nhẹ nhàng vuốt ve thanh Hồng Nguyệt, trong ánh mắt là cả một sự đam mê, “Giống như Hải Thần Ba Tải Nhĩ năm đó, Thần Lực của ngài không được coi là mạnh nhất trong các Thượng Vị Thần nhưng ngài có hai thứ vũ khí tương liên với huyết mạch của mình — Hải Vương Tam Xoa Kích và Hải Thần Chi Trượng. Do đó ngài đã trở thành Thượng Vị Thần mạnh nhất, thậm chí có thể thách thức một số vị Chủ Thần thực lực khá yếu.”

Sở Thiên bắt đầu loạn, cái gì Thượng Vị Thần? Ba Đế hiểu về Chúng Thần còn rõ hơn cả Công Thần Hoài Đặc ư?

Điều khiến Sở Thiên bị chấn động nhất chính là Hải Thần Chi Trượng. Cây pháp trượng này có một cái tên khác là Sự bảo hộ của Hải Thần. Chính là tín vật đỉnh hôn mà Sở Thiên tặng Sát Lâm Na mấy năm trước.

“Sao điện hạ không có vũ khí nào quý giá vậy?” Ba Đế không nhận ra sự khác thường của Sở Thiên, “Theo ta biết thì điện hạ chỉ có một thanh trường đao bình thường?”

“Hà hà, học trò trước nay không quan tâm đến vũ khí!” Sở Thiên mặc nhận thanh đao của mình rất “bình thường”

Ba Đế đưa thanh Hồng Nguyệt cho Sở Thiên, “Thanh kiếm này đã theo ta mấy trăm năm nay, giờ ta tặng điện hạ!”

Sở Thiên ngăn người, không lẽ Ba Đế là người tốt, mọi người đã hiểu lầm hử?

Khẽ lắc đầu để vớt hết những ý nghĩ không thể tin nổi ra khỏi não, Sở Thiên nhận lấy thanh Hồng Nguyệt, nói không khách khí: “Sự phụ thật quan tâm đến học trò quá! Ha ha, cũng đúng lúc học trò không có vũ khí... vậy học trò không khách khí nữa!”

Ba Đế kinh ngạc đến trợn mắt, sống mấy trăm năm rồi mà chưa gặp người nào da mặt dày như vậy.

.....

Các chiêu kiếm của Ba Đế quả thật cao thâm huyền diệu, việc vận dụng Thần Lực cũng đạt đến trình độ tùy tâm sở dục. Sở Thiên học cả ngày cũng chỉ được vài chiêu lật vật.

Tối đến, Sở Thiên lê cái thân mệt mỏi quay về phòng, nhưng hử không dám ngủ. Vì ngày mai Ba Đế sẽ kiểm tra bài cũ...

Vừa biểu diễn lại các chiêu kiếm, Sở Thiên nói lại mọi điều sáng nay cho hai ma sủng, rồi thắc mắc: “Ba Đế như thế là muốn làm gì vậy? Cứ thế này, lão tử e là mình thật sự được hử bồi dưỡng trở thành cao thủ kiếm kỹ mất!”

“Nghĩ không ra!” Anh Cách Lạp Mỗ bóp trán, trầm ngâm, “Chúng ta và Hồng Nguyệt Thành có xung đột về lợi ích, thậm chí là có thể coi là đối thủ cạnh tranh. Ba Đế không có lý do gì lại tận tình chỉ bảo cho ông chủ như vậy?”

“Cách nhìn của Ba Đế về vũ khí rất hay!” A Mạt Kỳ lật qua lật lại thanh trường kiếm của Chiến Thần, tà khí của Hung Thần, “Có điều ta cũng muốn tìm cơ hội dùng thanh kiếm uy lực này xử lý hử!”

“Yên tâm, đã cho thuê rồi thì Liên Thành đừng có mơ lấy lại!” Sở Thiên ngừng lại, ném thanh Hồng Nguyệt cho A Mạt Kỳ, “Xem xem thanh kiếm này thế nào?”

Kiểm danh Hồng Nguyệt, thân kiếm đỏ chói, chạm vào có cảm giác lạnh lạnh, A Mạt Kỳ cảm thán: “Kiếm tốt!”

Đương nhiên là kiếm tốt, không nói cái khác, chỉ cái vẻ ngoài phiêu dật bá khí đã không phải cái mà dạng “hàng bày dưới đất” như Sở Thiên có thể sánh được!

“Nếu là người bình thường cầm nó thì ít nhất cũng xuyên thủng được hàng phòng ngự cấp sáu. Chỉ là không biết uy lực sau khi có Thần Lực thì thế nào?”

A Mạt Kỳ đưa kiếm cho Sở Thiên, cười: “Ông chủ thử xem sao!”

“Cũng được, lão Ba Đế nói ta tu luyện chưa đủ, tạm thời không cho ta dùng Thần Lực. Hắc hắc, lão tử cứ dùng đây!”

Tay Sở Thiên phát ra một chút Thần Lực, từ từ truyền vào thanh kiếm.

Uỳnh!

Thanh kiếm bỗng phát ra tiếng nổ lớn, một đường ánh sáng đỏ lóe lên từ lưỡi kiếm, chớp mắt đã rạch một đường lên bức tường trước mặt Sở Thiên.

“Đúng là kiếm tốt!” Anh Cách Lạp Mỗ cũng phải thốt lên, nhưng Sở Thiên thì lại nhắm mắt.

“A Mạt Kỳ, ngươi thử xem sao!” Sở Thiên trầm tĩnh đưa kiếm cho A Mạt Kỳ.

A Mạt Kỳ cũng không dùng hết sức chỉ là Thần Lực tầng thứ nhất để thử nghiệm, rồi trán cũng nhăn tít.

Anh Cách Lạp Mỗ không có cách nào sử dụng Hồng Nguyệt kiếm, “Ông chủ, thanh kiếm này có vấn đề à?”

“Không phải có vấn đề, mà là nó quá tốt! Sau khi ta làm một đường kiếm thì Thần Lực trong người ta đột nhiên tăng lên!”

“Đúng thế, cho vào bao nhiêu Thần Lực thì chính mình sẽ tăng lên từng đấy!” A Mạt Kỳ trầm giọng, “Dùng thanh kiếm này để luyện công thì nhanh hơn cả Thần Mộ ở dưới đảo Bồ Lôi Trạch!”

“Thứ tốt thế này, sao Ba Đế lại có thể tặng ông chủ chứ?” Anh Cách Lạp Mỗ nghĩ mãi mà không ra lý do.

“Từ bụng ta suy ra bụng người, ta khẳng định hẳn không thể nào lại tặng người khác thứ đồ tốt thế này!” Sở Thiên đặt thanh kiếm lên bàn, “A Mạt Kỳ, không dùng Thần Lực cảm nhận nó xem sao!”

A Mạt Kỳ nhắm mắt lại, cầm lấy thanh kiếm, sắc mặt ngày càng xấu, rồi nói lạnh lùng: “Ta hiểu rồi, thanh kiếm này làm từ Thần Thạch!”

“Khà khà, thú vị đây!” Sở Thiên cười, “Ta không phải Khắc Lâm Tư, càng không phải Sử Mật Tư, vì thế Ba Đế không dám cho Thần Thạch vào trong cơ thể ta. Thế là nghĩ ra cách này. Chậc chậc...”

“Ông chủ, không đúng!” A Mạt Kỳ nhắc tay khỏi kiếm, rồi nặng nề nói: “Vừa rồi không chỉ sức mạnh của ông chủ và ta tăng lên mà của Thần Thạch cũng tăng lên rồi!”

329. Chương 308: Lò Luyện Làm Bằng Người

“Sức mạnh của Thần Thạch cũng tăng lên?” Sở Thiên vội vàng chớp lấy Hồng Nguyệt kiếm, lại truyền vào nó chút Thần Lực, rồi lặng lẽ quan sát thanh kiếm.

Sự thay đổi bắt đầu từ vàng trắng đỏ được chạm khắc ở chuôi kiếm, nó lóe lên một tia sáng màu đỏ, lưỡi kiếm liên phát ra những tia sáng chói lọi nhưng lập tức lại quay trở lại chuôi kiếm.

“A Mạt Kỳ, mở chuôi kiếm ra!”

A Mạt Kỳ dùng hai tay tách chuôi kiếm ra. “Bịch!” một viên đá rơi ra.

Sở Thiên nhặt lên rồi đưa A Mạt Kỳ, cười: “Thanh kiếm này không phải dùng Thần Thạch làm ra mà là trong chuôi kiếm có giấu một viên!”

Viên Thần Thạch trong tay A Mạt Kỳ không giống với những viên trước đây, nó dài khoảng bằng ngón chỏ nhưng lại nhỏ như thân bút.

“Sức mạnh trong này không giống như hai viên của ông chủ.” A Mạt Kỳ quan sát kỹ viên đá rồi nói.

Sở Thiên lấy từ nhẫn không gian ra viên Thần Thạch của Khắc Lâm Tư rồi so sánh hai viên, đều là màu đen tuyền.

Sức mạnh trong hai viên Thần Thạch này thế nào thì Sở Thiên không biết, nhưng Sở Thiên nhanh nhạy hơn A Mạt Kỳ nhiều, chỉ cần nhìn lướt qua là hẳn đã nhận ra được sự khác biệt giữa hai viên Thần Thạch.

Hình dạng thì không cần nói rồi, viên của Khắc Lâm Tư gần như tròn, còn viên trong Hồng Nguyệt kiếm thì dài. Người bình thường cũng nhận ra điểm này, nhưng Sở Thiên lại phát hiện hai viên đá này có những đường hoa văn ẩn hiện.

“A Mạt Kỳ, truyền Thần Lực vào chúng!”

Dưới sự tác động của A Mạt Kỳ, hai viên đá đã lộ ra điều khác biệt. Thần Lực vừa vào bên trong, viên đá tròn phát ra ánh sáng đen, còn viên dài kia lại có màu đỏ.

Sở Thiên lại lấy viên của Sử Mật Tư ra, tự mình truyền Thần Lực. Kết quả giống hệt với viên đá tròn.

“Thần Thạch của Sử Mật Tư và Khắc Lâm Tư có lẽ là một đôi. Phản ứng sức mạnh của chúng không có khác biệt gì!”

A Mạt Kỳ nói: “Có điều viên Thần Thạch trong Hồng Nguyệt kiếm lại rất khác so với chúng!”

Sở Thiên lại bỏ viên Thần Thạch dài vào trong chuôi kiếm Hồng Nguyệt, rồi cười: “Chẳng trách Sát Lâm Na hai năm nay lại tiến bộ nhanh đến thế. Thì ra loại đá này không chỉ có thể kéo dài tuổi thọ mà còn làm tăng Thần Lực. Chậc chậc, thật là thứ đồ tốt!”

Anh Cách Lạp Mỗ nhắc nhở: “Ông chủ, nó làm chủ nhân gia tăng sức mạnh, nhưng chính nó cũng tăng, điều này có nghi vấn!”

“Đương nhiên đáng nghi! Nếu thứ này thật sự tốt như thế thì không đem đi tặng!” Sở Thiên cười: “Có được thì chắc chắn có mất. Thần Thạch cho ta lợi ích lớn như vậy chắc chắn cũng làm ta mất đi thứ gì đó!”

“Thế thứ mất đi có thể là gì?” A Mạt Kỳ nói, “Vừa rồi khi truyền Thần Lực vào ta chẳng thấy mất đi cái gì cả!”

“Vừa rồi chúng ta chỉ dùng rất ít Thần Lực, có lẽ chưa đủ để tạo ra thay đổi. Muốn biết nó có thay đổi gì thì... hắc hắc, tìm một người thử là được rồi!” Sở Thiên cười tí, “Ta hết kiên nhẫn rồi. Ta sẽ dẫn dụ Bào Uy Nhĩ đến trong ngày thử nghiệm!”

A Mạt Kỳ ngạc nhiên, “Ông chủ, không phải chúng ta bàn rồi là đợi sau khi tìm hiểu...”

Anh Cách Lạp Mỗ dùng ánh mắt ngăn A Mạt Kỳ lại, nói nhỏ vào tai hắn: “Trước đây chúng ta không biết Thần Thạch có thể gây nguy hiểm vì thế ông chủ mới đợi. Giờ biết rồi, điều đó có nghĩa là bà chủ đang mang thai ở nhà có thể bị nguy hiểm...”

Ba Đế bắt đầu đau đầu rồi. Vì tên học trò Sở Thiên này quả thật quá chăm chỉ, chăm đến mức ngày không ăn, đêm không ngủ, một ngày hai mươi tư giờ đều luyện công.

Học trò chăm chỉ vốn là một chuyện đáng vui, nhưng nếu học trò này lại không có khái niệm về thời gian, không cần biết ngày đêm, không cần biết sự phụ đang làm gì, cứ có câu hỏi là đến hỏi, như thế thì sự phụ cũng không chịu nổi nữa rồi.

Thể lực Ba Đế không có vấn đề gì nhưng tinh thần thì chịu đựng không nổi rồi. Bản chất vô lại của Sở đại thiếu gia được phát huy tối đa, dù sự phụ có đang tắm không, có đang đi vệ sinh không, thậm chí lên giường ngủ rồi cũng phải dậy trả lời câu hỏi.

Sở Thiên còn dễ chứ A Mạt Kỳ thì khó đối phó rồi. Vị này mượn cơ luyện công không có đối thủ nên coi các công trình kiến trúc làm đối tượng. Kết quả là làm cho Hồng Nguyệt Thành náo loạn đến gà bay chó chạy. Những ngày này, Ba Đế thật không dễ sống chút nào.

Cuối cùng, với sự ám thị khéo léo của Sở Thiên, Ba Đế để ma sủng của mình là La Bá Đặc cùng luyện công, địa điểm là ở khu rừng ngoài thành.

“Ai dà, La Bá Đặc sao ngươi không đánh hết sức?”

Sau khi La Bá Đặc đáng thương một lần nữa bị A Mạt Kỳ ngược đãi, Sở Thiên giả bộ, “Chẳng lẽ Ba Đế sự phụ không dạy ngươi Thượng cổ Thần kỹ sao?”

“Đương nhiên là có!” La Bá Đặc cũng có điều khó nói.

“Vậy tại sao ngươi đánh không thắng A Mạt Kỳ?” Sở Thiên nói không khách khí tí nào, còn A Mạt Kỳ thì hươ qua hươ lại cây kích.

La Bá Đặc không nói gì, cách hỏi chuyện này của Sở Thiên thật là có chút...

“Chẳng lẽ là vì không có vũ khí tốt?” Sở Thiên liếc cây kích của Chiến Thần rồi khẳng khái đưa Hồng Nguyệt kiếm cho La Bá Đặc. “Nào, dùng cái này đánh với A Mạt Kỳ!”

Không thể không nói A Mạt Kỳ rất lão luyện trong việc điều khiển sức mạnh. Mấy ngày nay, La Bá Đặc đều cảm thấy A Mạt Kỳ đánh thắng mình là nhờ vào cây kích của Chiến Thần..

Cầm lấy thanh Hồng Nguyệt kiếm, La Bá Đặc không nói gì thêm, lập tức lại đánh với A Mạt Kỳ.

Nhìn hai người tãi sức ngang ngửa, Sở Thiên lui mấy bước, rồi ngẩng lên nhìn vàng Hồng Nguyệt nói với Anh Cách Lạp Mỗ: “Hôm nay lại trắng tròn rồi!”

“Đúng vậy, cách ngày tiểu chủ nhân ra đời có ba tháng nữa thôi!” Anh Cách Lạp Mỗ cúi đầu, “Ông chủ chuẩn bị động thủ chưa?”

“Một phân thân của A Mạt Kỳ đã tranh thủ trắng tròn lên mặt đất rồi!”

Sở Thiên bế Tiểu Hùng Miêu lên: “Khách Thu Sa, lát nữa chúng ta sẽ làm một cuộc làm ăn lớn, ngươi có sợ không?”

Tiểu Hùng Miêu mắt sáng rực: “Ta đợi ngày này lâu lắm rồi!”

Sở Thiên cười nhẹ, ra dấu cho A Mạt Kỳ.

“Tiểu tử, trò chơi nên kết thúc rồi!” A Mạt Kỳ nhìn về Hồng Nguyệt Thành, đột nhiên gia tăng tốc độ của trường kích, sức mạnh lớn gấp bội phần cũng được truyền vào kích.

La Bá Đặc biết mình đã đánh giá thấp đối thủ, nhưng dù gì hắn cũng là ma thú cấp mười, bèn lật tay đâm kiếm.

Đúng lúc này, La Bá Đặc bỗng cảm thấy sức mạnh của mình tăng lên. Sức mạnh đến từ Hồng Nguyệt kiếm khiến La Bá Đặc tự tin hẳn, không kìm được mà dốc hết Thần Lực vào kiếm.

Uỳnh!!!

Tiếng nổ vang rền làm chấn động cả Hồng Nguyệt Thành. Hai bên vẫn đang có ưu thế tương đương.

Trong phủ Thành chủ. Liên Thành vui mừng, “Phất Lạp Dịch Nặc đang sử dụng Hồng Nguyệt kiếm! Ha ha, sư phụ, không ngờ Phất Lạp Dịch Nặc lại phát hiện được “điều tốt” của Hồng Nguyệt kiếm nhanh đến vậy! Dựa vào thực lực và huyết mạch của hắn thì chẳng mấy chốc mà viên Thần Thạch trong thanh kiếm được đánh thức!”

“Ừm, loại “lò luyện” như Phất Lạp Dịch Nặc thì vạn người mới có một. Mấy trăm năm nay, ta dùng hơn ba trăm người có huyết mạch Thượng cổ làm lò luyện mà mới đánh thức được có mười bốn viên, miễn cưỡng tạo ra Thần Cách của thần Sức Mạnh...”

Sắc mặt Ba Đế bỗng tái đi, “Không đúng, La Bá Đặc đang sử dụng Hồng Nguyệt kiếm!”

“La Bá Đặc? Đáng chết! Thực lực của La Bá Đặc muốn đánh thức Thần Thạch cũng phải mất đến trăm năm! Sao hắn có thể... Hừ, Phất Lạp Dịch Nặc quả nhiên xảo hoạt, có lẽ hắn đã phát hiện sự nguy hiểm của Thần Thạch nên mới dùng La Bá Đặc để thử nghiệm!”

“Khà khà, Phất Lạp Dịch Nặc đã phát hiện ra chuyện về Thần Thạch. Ta lại cứ nghĩ hắn càng già càng hồ đồ chứ?!” Ba Đế tự cười mình.

“Cái này không trách sư phụ được, ai cũng ngờ Phất Lạp Dịch Nặc lại biết được bí mật của Thần Thạch!” Liên Thành vội vàng an ủi, “Sư phụ, giờ ta làm gì?”

“Nếu hắn đã biết rồi thì vở kịch này không cần phải diễn tiếp nữa!” Ba Đế chậm rãi đứng dậy, lấy ra từ hư không một thanh Hồng Nguyệt kiếm khác, “Bắt Phất Lạp Dịch Nặc, cho Thần Thạch vào người hắn thì hiệu quả cũng như vậy!”

Vừa ra khỏi cửa, Ba Đế lại nói: “Liên Thành người đi phong tỏa cổng thành lại. A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ khá khó chơi, có lẽ ta phải dùng Thần Lực tăng thứ ba, nhất thiết không được để sức mạnh của ta lọt ra ngoài!”

“Học trò hiểu!”

“Chủ nhân, không ổn rồi!” Bố Lãng vội vội vàng vàng xông vào.

Liên Thành giận dữ: “Bố Lãng, sao ngươi không trấn thủ cổng thành, vào đây làm gì?”

“Ở ngoài thành... ngoài thành có cao thủ Thần Lực tăng thứ ba!”

“Cái gì? Hắn không sợ dẫn Bào Uy Nhi đến sao?” Liên Thành kinh hãi.

“Kê Phất Lạp Dịch Nặc đi!” Ba Đế lo lắng về mỹ nhân ngư hơn lo về Sở Thiên nhiều. Nhắc kiếm xông về phía cửa vào của Hồng Nguyệt. “Liên Thành, người theo ta!”

Trong rừng, La Bá Đặc đang như phát điên, mỗi phần sức mạnh hắn có được từ Hồng Nguyệt kiếm khi đối mặt với A Mạt Kỳ thì lại tăng thêm một bậc, ra tay cũng ngày càng tàn độc, có thể gọi là muốn lấy mạng người ta.

La Bá Đặc không nói được gì nữa, chỉ còn biết liên tục truyền Thần Lực vào viên Thần Thạch.

Anh Cách Lạp Mỗ cau mày, “Ông chủ, theo như tình hình của Khắc Lâm Tư thì dù Thần Thạch có nguy hại thì cũng phải mất một thời gian dài. Nếu không thì Ba Đế giết hắn luôn là được, tuyệt đối sẽ không cho hắn oai phong trên đại lục lâu như thế!”

“Ừm!” Sở Thiên gật đầu, hơi có chút nôn nóng, “Được rồi, thực hiện kế hoạch dự phòng!”

“Không phải ông chủ đang suy nghĩ...”

“Yên tâm, tuy ta chỉ có 300 năm tuổi thọ, nhưng người thì khác!” Sở Thiên cười hề hề, giơ ra một ngón tay chỉ vào hai người đang đánh nhau, “Lĩnh Vực — Thời Gian Thuận Lưu!”

Anh Cách Lạp Mỗ chắn trước mặt Sở Thiên đúng lúc Lĩnh Vực sắp đến nơi, hét lên: “Lĩnh Vực — Phục Chế!”

Nghĩ đến tuổi thọ, Sở Thiên chỉ dùng sức mạnh của tầng thứ hai để giải phóng Lĩnh Vực, tốc độ tăng tốc của thời gian không đạt được như mong muốn nhưng Anh Cách Lạp Mỗ thì khác. Lĩnh Vực của Thần Phục Chế mạnh hơn nhiều so với Sở Thiên.

Nháy mắt, thời gian trên người A Mạt Kỳ và La Bá Đặc bắt đầu tăng tốc chóng mặt...

330. Chương 309: Hồng Nguyệt Đại Chiến (thượng)

Biển Cầm. Trên ngai vàng cô độc, mỹ nhân ngư khẽ khàng mở đôi mắt có thể nhiếp hồn đoạt phách.

“Bệ hạ!” Sa Lỗ nửa quỳ dưới ngai vàng, “Ở giữa đại lục, đại sa mạc Tư Khoa Đặc có xuất hiện Thần Lực tầng thứ ba!”

Im lặng hồi lâu, mỹ nhân ngư từ tốn nói ra ba chữ: “Ta biết rồi!”

Sa Lỗ không động đậy, hần biết vua của hần không thể nào chỉ nói có ba chữ!

Hai người cứ im lặng như vậy.

Sa Lỗ đợi mãi không thấy gì bèn ngẩng đầu nói: “Bệ hạ, thần cần chỉ dẫn của người!”

Mỹ nhân ngư hỏi: “Khách vẫn tốt chứ?”

“Mạng của Đức Khố Lạp giữ được nhưng thực lực mất hoàn toàn. Lạp Hy Đức vẫn không nói gì. Mấy người khác thì không có gì khác thường!” Sa Lỗ hơi cúi đầu để giấu nụ cười, “Chỉ có A Tư Nặc... hần hần... vẫn chưa ngủ dậy!”

“Vẫn còn đang ngủ? Hi hi!” Mỹ nhân ngư bỗng cười, cảnh đẹp dưới đáy biển bỗng trở nên đen tối u ám, “Gọi hần dậy, người cùng tu luyện với hần!”

“Bệ hạ, thần thử qua rồi!” Sa Lỗ cười khổ, “A Tư Nặc, hần lại ngủ ngay trong khi đang đánh nhau với thần!”

“Đáng tiếc!” Bào Uy Nhĩ lắc đầu, “Ma thú có khả năng trở thành Chủ Thần nhất, sau một vạn năm lại trở thành đồ vô dụng!”

“Thuần thì sao?” Mỹ nhân ngư lại hỏi.

“Hần vẫn muốn phá vỡ phong ấn của bệ hạ!”

“Ta có thể yên tâm để đi rồi!” Bào Uy Nhĩ rời khỏi chỗ ngồi, đồng thời cây Hải Vương Tam Xoa Kích xuất hiện trong tay nàng.

“Bệ hạ muốn đích thân đi sao?” Sa Lỗ không dám ngăn cản mà chỉ khuyên: “Thần Lực này chỉ là tầng thứ ba sơ cấp, thần có thể mời nó về!”

“Vị khách lần này rất thú vị!” Bào Uy Nhĩ chậm rãi nói: “Không phải hần đang thị uy mà là cho chúng ta chỉ dẫn đến một nơi không có nguyên tố nước!”

“Không có nguyên tố nước? Bệ hạ, người không thể đi!” Sa Lỗ vội vàng nói: “Không có nguyên tố nước, Thần Lực của người sẽ bị hạ một tầng!”

Bào Uy Nhĩ không nói gì, lặng lẽ rời khỏi vương điện.

“Bệ hạ!” Sa Lỗ đuổi theo, “Thanh kiếm của Lạp Hy Đức vẫn ở chỗ thần. Xin bệ hạ mang theo để phòng bất trắc!”

“Ta cần nó sao?”

Hải Vương Biển Cấm biến mất.

.....

Bên ngoài Hồng Nguyệt Thành. Trên biển Lưu Sa Hải.

Gương mặt Ba Đế trầm tĩnh như mặt nước lặng quan sát cát dưới Hồng Nguyệt Thành, nhưng không dám bước ra mà pháp trận một bước. Vì sau khi hấn ra khỏi trận pháp là sẽ có nguyên tố nước, như vậy sẽ có nguy cơ bị Bào Uy Nhi phát hiện!

Trước mặt Ba Đế là một bóng người với chiếc áo choàng trắng với từng luồng từng luồng sức mạnh tỏa ra từ cơ thể.

Thần Lực màu xanh nhạt bắn ra tứ phương tám hướng, mọi sinh vật trên đại sa mạc đều phải nằm rạp xuống mặt cát, Tư Khoa Lạp Vương Thành Mã Lợi Liên cách đây vạn dặm cũng cảm nhận được sự khủng khiếp này.

Chính là phân thân của A Mạt Kỳ.

Chỉ vào A Mạt Kỳ, giờ đang che mặt kín mít, Ba Đế hỏi: “Các hạ là ai? Đến Hồng Nguyệt Thành của ta có chuyện gì?”

“Khắc khắc!”

A Mạt Kỳ cười một cách chói tai, Thần Lực trên người ngày càng dày, nhưng không động đậy một bước, chỉ đứng ở ngoài trận pháp nhìn Ba Đế.

“Các hạ định cứ đứng mãi thế sao?” Ba Đế cau mày, bắt giác nhìn về phía đông.

A Mạt Kỳ vẫn không nói gì, chỉ dùng năng lượng bao vây lấy Ba Đế.

“Nếu đã vậy thì ta mời các hạ động đậy một chút vậy!”

Thanh trường kiếm của Ba Đế xuất bao, sa mạc lại có thêm một vầng Hồng Nguyệt cùng chiếu rọi với vầng trăng tròn trên trời, “Linh Vực, Kiếm Lam!”

.....

Bên ngoài Hồng Nguyệt Thành.

Cuộc chiến giữa A Mạt Kỳ và La Bá Đặc vẫn đang tiếp tục.

Thần chí La Bá Đặc đã không còn tỉnh táo nữa, cứ truyền Thần Lực vào kiếm như một cái máy, rồi hút lấy năng lượng từ Hồng Nguyệt Kiếm, mãi cho đến khi Thần Lực của hấn tăng đến tầng thứ hai!

A Mạt Kỳ thì lại vô cùng nhàn nhã đùa giỡn với đối thủ, ung dung dùng Chiến Thần Kích khống chế mọi mặt của La Bá Đặc, không cho hấn một cơ hội xoay người nào.

Cuộc chiến giữa hai người bắt giác đã diễn ra suốt một trăm năm.

Đúng vậy, một trăm năm, dưới sự liên thủ của Sở Thiên và Anh Cách Lạp Mỗ, thời gian trôi qua quá nhanh!

“Ông chủ, có lẽ được rồi!” Anh Cách Lạp Mỗ dán chặt mắt vào La Bá Đặc, nhận ra hấn đã gần như cây đèn hết dầu.

Một trăm năm đối với A Mạt Kỳ không đáng quan tâm, vì hấn là Thần.

Nhưng La Bá Đặc không có tư cách để không quan tâm. Dù hấn là ma thú cấp mười, là một nửa Thần, nhưng một nửa Thần không phải Thần, cũng cần ăn cơm, uống nước, cần nghỉ ngơi!

Liên tục một trăm năm, đây đã là cực hạn của La Bá Đặc rồi.

La Bá Đặc trong mắt Sở Thiên giờ hai mắt đỏ quạch, cơ thể to ra đến mấy lần, sức mạnh đã đạt đến đỉnh phong tầng thứ hai, nhưng ánh sáng của Hồng Nguyệt Kiếm càng kỳ dị hơn.

Lĩnh Vực, Phục Vị!”

Sở Thiên thu Lĩnh Vực lại, nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc đã có thêm vài sợi tóc bạc rồi hét, “A Mạt Kỳ, cho hắn thêm chút áp lực!”

“Trò chơi thật sự kết thúc rồi!” A Mạt Kỳ nhìn La Bá Đặc sắc lạnh, cây kích Chiến Thần lóe sáng, chém về phía đối thủ.

“Á!”

La Bá Đặc kêu lên thảm thiết, cơ thể rung lên, một thứ ánh sáng màu xanh lục phát ra, Thần Lực tầng thứ ba!

“A Mạt Kỳ, mau lùi lại!” Sở Thiên hét lớn.

Không ai ngờ La Bá Đặc lại trở thành Thần.

.....

Ở Lưu Sa Hải, phân thân của A Mạt Kỳ đang quần lấy Ba Đế không rời. Phân thân chỉ có một nửa sức mạnh của A Mạt Kỳ mãi mãi không phải đối thủ của Ba Đế. Có điều, phân thân không hề bị thương.

Vì tốc độ của Lôi Ưng là đứng đầu thiên hạ, Lôi Ưng cấp mười thì càng vượt qua giới hạn của chủng tộc. Giờ A Mạt Kỳ đã thành Thần, rốt cuộc thì nhanh đến mức nào?

Tấn công một đòn lập tức lui, tuyệt đối không tham chiến, phân thân của A Mạt Kỳ di chuyển trên bãi cát, căn bản là không cho Ba Đế một cơ hội tiếp cận mình.

“Tên nhát gan, người cũng đáng gọi là Thần ư?” Ba Đế tức giận.

Giờ Ba Đế đang đánh cược, đánh cược rằng mình sẽ giải quyết đối thủ trong thời gian ngắn nhất, rồi vào Hồng Nguyệt Thành, nơi không có nước trước khi Bào Uy Nhĩ đến. Đáng tiếc là A Mạt Kỳ không hề cho hắn cơ hội đánh trực diện.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, Ba Đế cũng đang thầm tính toán, Bào Uy Nhĩ là vua Hải tộc, tốc độ khi vào đất liền nhất định sẽ chậm lại. Đến vùng sa mạc hiểm nước này thì thực lực sẽ giảm đến mức thấp nhất. Nhưng Bào Uy Nhĩ vẫn có cơ hội quay lại!

A Mạt Kỳ đang nhàn nhã đùa giỡn với Ba Đế, hắn không sợ gì hết vì tất cả đều trong kế hoạch của ông chủ, hắn chỉ là một phân thân, dù Bào Uy Nhĩ có đến thì cũng chẳng sao!

Ba Đế không bình tĩnh được nữa, Thần Lực tầng thứ ba tăng cao bất ngờ, “Lĩnh Vực, Kiếm Nhẫn! Lĩnh Vực, Không Gian Tỏa!”

A Mạt Kỳ thần sắc nặng nề, đây là thực lực thật sự của Ba Đế? Song Trùng Lĩnh Vực không nói làm gì, nhưng kiếm khí và Thần Lực Không Gian Song Trùng Nguyệt Thuộc thì trên đại lục này có ai được thấy qua?

“Chết tiệt, không động dậy được rồi!” Tay chân A Mạt Kỳ như bị đeo thêm vô số cái khóa sắt nặng hàng vạn cân, cứ treo giữa trời mà không động dậy nổi. Tuy A Mạt Kỳ có thể phá vỡ tất cả nhưng đáng tiếc hắn chỉ là phân thân...

Lúc này thì kiếm Ba Đế đến.

.....

La Bá Đặc thành Thần rồi? Sở Thiên cảm thấy nữ thần Sinh Mệnh đang đùa giỡn với hắn.

A Mạt Kỳ cũng đang ngạc nhiên hết sức, nhưng hưng phấn thì nhiều hơn, “Thú vị đây, tiểu tử, chúng ta đánh!”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!”, Sở Thiên lầm bầm, “Không lẽ Thần Thạch không có tác dụng phụ nào, lại có thể khiến người ta thành Thần sao?”

“Ông chủ, không đúng!” Anh Cách Lạp Mỗ rõ hơn Sở Thiên, cũng biết mọi điều phải trải qua khi thành Thần, nên hần khẳng định: “La Bá Đặc không hề thành Thần, Nguyên tố pháp tắc của Thần Sáng Chế chưa đến, hần chỉ có được năng lượng của tầng Thần Lực thứ ba mà thôi!”

Dường như là để chứng minh cho phán đoán của Anh Cách Lạp Mỗ, Chiến Thần Kích của A Mạt Kỳ và Hồng Nguyệt Kiếm của La Bá Đặc chạm nhau!

Uỳnh!!!

Tay cầm kiếm của La Bá Đặc và thanh Hồng Nguyệt Kiếm bị đánh bay. Nhưng không phải do A Mạt Kỳ chặt gãy mà tự gãy ra như đồ sứ vỡ.

Rắc rắc~~

La Bá Đặc vỡ vụn ra thành từng mảnh, còn thanh Hồng Nguyệt Kiếm thì nát vụn dưới đất, chỉ còn lại viên Thần Thạch đang phát sáng.

Anh Cách Lạp Mỗ nhặt viên Thần Thạch lên, cảm nhận kỹ càng rồi cúi đầu, “Ông chủ, viên đá này có Thần Lực tầng thứ ba nhưng không hoàn toàn. Vẫn chưa thể gọi là Thần... Nhưng mọi cái của La Bá Đặc đều biến mất rồi. Sức mạnh và tiềm lực sinh mệnh của hần hình như đã đi vào viên đá này.”

“Ta hiểu rồi!” sắc mặt Sở Thiên xám xịt, “Lần này rắc rối to rồi!”

“Ông chủ, kế hoạch có thể bắt đầu được chưa?” A Mạt Kỳ dọn dẹp La Bá Đặc, phấn khích chỉ về Hồng Nguyệt Thành, “Phân thân của ta còn có thể giữ chân Ba Đế nửa khắc nữa, đủ để cho chúng ta dọn sạch Hồng Nguyệt Thành!!”

“Còn dọn cái đầu người!” Sở Thiên chửi rồi nhìn trân trân về phía Hồng Nguyệt Thành.

“Ông chủ làm sao vậy?” A Mạt Kỳ hỏi Anh Cách Lạp Mỗ.

Anh Cách Lạp Mỗ: “Ông chủ đã hiểu bí mật của Thần Thạch rồi. Loại đá này có thể tạm thời nâng cao sức mạnh cho chủ nhân, nhưng cuối cùng sẽ phản tác dụng, khiến mọi thứ của chủ nhân đều bị cướp lại cho chính chúng tăng cấp! Hoặc có thể nói là loại đá này dùng sinh mệnh và sức mạnh của chủ nhân để nuôi sống chính mình!”

“Vậy thì bà chủ...” môi A Mạt Kỳ giật lên từng hồi, “Ông chủ, đừng quan tâm Bào Uy Nhĩ với Ba Đế nữa, mau về Bồ Lô Trạch, lấy viên đá đó ra khỏi người bà chủ!”

“Ai dám đi?” Sở Thiên giận dữ, “Khốn nạn, Sát Lâm Na có viên đá đó hai năm nay rồi. Dựa vào thiên phú của cô ấy, tiềm lực sinh mệnh gần bị hút cạn rồi. Bây giờ hoàn toàn sống dựa vào viên đá đó!”

Thở mạnh một hơi, Sở Thiên lấy lại bình tĩnh rồi nói: “Tuổi thọ của Sát Lâm Na vốn dĩ đã ngắn, nếu lấy viên đá ra, chỉ sợ vợ con lão tử đều không giữ được!”

Sở Thiên nhắm mắt nghĩ ngợi, nói: “A Mạt Kỳ, phân thân của người đã hoàn thành nhiệm vụ chưa?”

A Mạt Kỳ gật đầu. Sở Thiên hung tợn nói: “Bào Uy Nhĩ đang trên đường đến rồi. Lát nữa dù thế nào cũng phải trừ khử Bào Uy Nhĩ!”

“Ông chủ, giờ là lúc nào rồi mà ông chủ vẫn muốn đối phó với Bào Uy Nhĩ?” A Mạt Kỳ hốt hoảng.

331. Chương 310: Hồng Nguyệt Đại Chiến (trung)

“Chính vì đây là thời điểm sinh tử thì ta mới phải trừ khử Bào Uy Nhĩ!”

Ngừng lại một lúc, Sở Thiên nói thêm: “Nếu không giết được Bào Uy Nhĩ thì ít nhất chúng ta phải để cả ả ta và Ba Đế đều trọng thương!”

A Mạt Kỳ không hiểu nói: “Ông chủ, bây giờ tính mệnh của bà chủ là quan trọng, chúng ta...”

“Nếu Bào Uy Nhi không chết thì chúng ta không có cơ hội cứu Sát Lâm Na đâu!” Sở Thiên nói, “Thần Thạch thì nhất định phải lấy ra, nhưng Sát Lâm Na đã hết tuổi thọ, giờ chỉ còn một cách!”

“Cách gì vậy?”

“Hoàng Kim Long Vương, Mạch Khăng Tích!” Sở Thiên đáp, “Năm đó khi không có Thần Thạch, Mạch Khăng Tích từng nói muốn giữ tính mạng của Sát Lâm Na phải đạt được ba điều kiện!”

“Ta nhớ ra rồi!” Anh Cách Lạp Mỗ nói: “Thứ nhất là phải đạt được đến thực lực của Mạch Khăng Tích ở thời kỳ đỉnh phong. Thứ hai là giết được một vị Thần. Thứ ba là chính là khiến Sát Lâm Na trở thành Thần!”

“Đúng vậy, chính là ba điều kiện đó!” Sở Thiên cho viên Thần Thạch sau khi bị đóng băng vào nhẫn không gian, “Chúng ta không có thực lực của Mạch Khăng Tích, nhưng các người liên thủ lại có lẽ sẽ đạt được!”

Anh Cách Lạp Mỗ gật đầu: “Nếu A Mạt Kỳ ra tay toàn lực, có thêm Phục Chế của ta có lẽ có thể đạt đến đỉnh phong của Thần Lực tầng thứ ba. Nếu vẫn chưa đủ thì thêm đám người Bội Kỳ và La Tân! Như vậy chúng ta hoàn toàn có thể đạt được!”

“Sát Thần lại càng dễ xử lý!” Sở Thiên cười gian tà, “Trong tay ta có một Công Thần! Có điều... lão tử thích thi thể của Hải Thần hơn!”

“Ông chủ muốn giết chết Bào Uy Nhi rồi đổi cho bà chủ?” A Mạt Kỳ cười sảng khoái, “Sáng tạo! Ha ha!”

“Còn cách để tạo ra Thần thì phải hỏi Mạch Khăng Tích rồi!” Sở Thiên vẫn còn một câu chưa nói, đó chính là cái giá phải trả khi đổi tuổi thọ giữa người và Thần...

Bỗng nhiên, lông mày A Mạt Kỳ nhăn tít, “Ông chủ, phân thân của ta thua rồi!”

.....

Đúng lúc này, trên Lưu Sa Hải, mũi kiếm Hồng Nguyệt của Ba Đế đang chĩa thẳng vào yết hầu của phân thân A Mạt Kỳ. Nhưng trước đó Ba Đế đã dùng Không Gian Tỏa để đưa phân thân A Mạt Kỳ vào trận pháp không có nguyên tố nước rồi.

“Khắc khắc, nhóc con, sao ngươi không giết lão tử?” phân thân A Mạt Kỳ vẫn đang kéo dài thời gian.

“Nói, ai sai ngươi đến?” Ba Đế gần giọng.

“Bỏ kiếm ra ta sẽ cho ngươi biết!”

Ba Đế thu Hồng Nguyệt Kiếm lại, nhưng không giải trừ Không Gian Tỏa, “Giờ ngươi nói được rồi!”

“Tiểu tử, ta cho ngươi biết nhé!” A Mạt Kỳ hơi cúi xuống, cười hì hì: “Là cha ngươi gọi ta đến đây!”

“Khốn kiếp, tiên phụ đã mất từ lâu rồi!” Ba Đế chém một nhát lật tung mũ trùm đầu của A Mạt Kỳ, “Xem ngươi ra cái giống gì?”

“Sư phụ!” Liên Thành sững người.

Không chỉ Liên Thành mà ngay Ba Đế cũng kinh ngạc. Vì Sở Thiên đang đùa giỡn với hắn. Không những dùng phân thân mà còn biến phân thân đó thành hình dạng Ba Đế.

“Ài~ ta đã nói với ngươi rồi, con à!” A Mạt Kỳ diễn kịch như thật, “Thật ra... thật ra ta là cha thân sinh lưu lạc nhiều năm nay của con! Con à! Ta nhớ con lắm!!”

Liên Thành lùi lại mấy bước, “chuyện nhà” của sư phụ, hắn không nên ở đó nghe lén.

Sau sự kinh ngạc tạm thời, Ba Đế lấy lại sự tỉnh táo. Nhân loại đệ nhất cao thủ không thể ngay đến cha mình cũng nhận nhầm.

Ba Đế giận dữ giương thanh Hồng Nguyệt Kiếm lên.

“Con à, chẳng lẽ con muốn giết cả cha sao? Chẳng lẽ con không tin ta là cha con? Đồ con bất hiếu! Ngươi nhìn mặt chúng ta xem, trên đời này còn có cha con nào giống hơn nữa?”

Ba Đế giận đến cực điểm, mũi kiếm Hồng Nguyệt đang chĩa vào yết hầu A Mạt Kỳ.

“Hà hà!” tay chân A Mạt Kỳ bị khóa chặt nhưng đầu vẫn cử động được! Cái chết đến gần mà hắn vẫn không tỏ ra hoảng hốt, thậm chí còn rướn cổ lên phía trước, miệng hét to: “Hồng Nguyệt Thành chủ Ba Đế mưu sát cha!”

Phụt!

Phân thân của A Mạt Kỳ biến thành làn khói biến mất. Nhưng câu cuối cùng mà hắn dùng Thần Lực nói ra thì truyền đi xa tít.

“Ba Đế mưu sát cha!!!” câu nói này cứ thuận theo gió sa mạc bay mãi bay mãi. Cho đến tận khi Mã Lệ Liên Thành cũng nghe thấy thì mới đặc ý biết mất.

“Khốn kiếp! Khốn kiếp!”

Cho dù Ba Đế được giáo dục tốt thì lúc này cũng không kìm được mà chửi rủa mấy câu.

“Sư phụ, vừa rồi hình như là thuật phân thân của A Mạt Kỳ!” Liên Thành nhắc nhở.

“A Mạt Kỳ? Phất Lạp Dịch Nặc?” Ba Đế nghiêng rằng, “Đi, ta phải biến bọn chúng thành lò luyện hết!”

Ba Đế thì lửa giận đang bốc đến đỉnh đầu, Thần Lực của Liên Thành thì không đủ nên không phát hiện ra, không biết tự khi nào mà bầu trời đã trở nên u ám.

Vàng Hồng Nguyệt đã bị mây đen che mất một nửa, các ngôi sao lấp lánh bị mây che lấp, một trận mưa lớn đang đến gần.

“Sắp mưa rồi!” Ba Đế thở dài, “Thì ra mục đích thật sự của Phất Lạp Dịch Nặc là cái này...”

Mưa lớn là hiện tượng rất phổ biến trên đại lục. Dù là sa mạc thì cũng không phải không có giọt mưa nào. Nhưng ở đây lại là Lưu Sa Hải ở bên trên Hồng Nguyệt Thành, nơi hoang vu không có nguyên tố nước!”

Huych!

Liên Thành mặt mày tím tái, “Sư phụ, sức mạnh này là gì vậy? Chúng ta mau về thôi!”

“Chúng ta không về nổi rồi, ả ta đã nhìn thấy ta, đã biết Hồng Nguyệt Thành ở đâu rồi!” Ba Đế hít sâu rồi phẩy tay đưa Liên Thành vào lối đi của trận pháp, “Khởi động Hồng Nguyệt Không Gian, phóng thích Hồng Nguyệt Tử Sĩ! Còn nữa, lấy thứ đó ra đây cho ta!”

Ngẩng lên nhìn bầu trời xám xịt, Ba Đế cười nhạt, “Thật không hổ danh là Hải Vương Biển Cấm! Chẳng trách người đến muộn như vậy, thì ra là biết chỗ này không có nguyên tố nước nên đem nước của cả tứ hải đến!”

.....

Trong Hồng Nguyệt Thành, Sở Thiên nhìn thấy một bóng người xuất hiện từ cửa vào phía trên trời.

“Là Liên Thành!” A Mạt Kỳ giơ ngang kiếm, nhún người ra chắn nơi mà Liên Thành nhất định sẽ phải đi qua. Nếu đã quyết định trở mặt thì không cần phải nương tay. Sức mạnh của A Mạt Kỳ khổng lồ chế Liên Thành ở giữa không trung.

“Phất Lạp Dịch Nặc, người hài lòng chưa?” Liên Thành giận dữ, “Bào Uy Nhĩ đã đến rồi, tránh ra! Nếu không thì chúng ta đều phải chết!”

A Mạt Kỳ không di chuyển, Sở Thiên thì tiến lên phía trước “Ta không muốn phí lời. Giờ tính mạng của sư phụ người nằm trong tay Bào Uy Nhĩ, muốn tìm cứu viện thì hãy nói cho ta mọi điều về Thần Thạch!”

Liên Thành cũng rất dứt khoát, nháy mắt tính toán xong được mất, nói nhanh: “Đại chiến của Chúng Thần vạn năm trước người có biết không?”

“Biết, Nhân Thần bị Thú Thần tập kích, gần như bị diệt sạch, ngay đến thi thể cũng bị Thú Thần cướp đi!”

“Thế thì tốt. Cho người hay, Chúng Thần tuy đã chết nhưng Thần Lực không mất đi, Thần Cách của họ phát tán trên đại lục này” tốc độ nói của Liên Thành ngày càng nhanh hơn, “Một bộ phận Thần Cách được

người có huyết mạch Thượng cổ kế thừa, nhà tiên tri La n ở đại thảo nguyên Huyền Hà là một trong số đó. Ta nghi ngờ Thánh Nữ Trinh Đức cũng vậy!”

“Nhân Thần thì khác, có một số người tuy có Thần Cách nhưng hoàn toàn không thể phát huy sức mạnh của Thần. La n kế thừa Thần Cách của Thần Thời Gian, nhưng chỉ có thể nhìn được một phần của tương lai! Đến khi chết thì Thần Cách lại biến thành Thần Thạch!”

“Một bộ phận Thần Cách khác thì không có ai kế thừa, chúng ngưng tụ lại Thần Thạch hiện nay!” Liên Thành cố gắng chống lại sự khống chế của A Mạt Kỳ, “Đấy chính là lai lịch của Thần Thạch, mau thả ta ra!”

“Vội gì chứ?” Sở Thiên tiến đến trước mặt Liên Thành, “Còn nữa!”

“Người được lắm!” Liên Thành giận dữ, nhưng vẫn nói: “Năm đó sức mạnh của Chúng Thần bị phân tán, Thần Cách cũng vỡ vụn, tiên tri La n chỉ kế thừa một mảnh nhỏ nên mới không nắm hết được sức mạnh của Thần Thời Gian. Có điều, Ba Đế sư phụ phát hiện dùng sinh mệnh của con người có huyết mạch Thượng cổ có thể đánh thức lại những mảnh vụn ấy, rồi đem chúng ghép lại thành Thần Cách hoàn chỉnh!”

“Tại sao La n kế thừa một phần Thần Cách không chết mà La Bá Đặc lại chết?” Sở Thiên hỏi “Còn nữa, tại sao Ba Đế lại giết học trò của mình?”

“La n đã dung hợp Thần Thạch nên không bị phản lại, còn La Bá Đặc thì chưa!” Liên Thành giải thích “Sư phụ Ba Đế chọn học trò, tiêu chuẩn duy nhất là có huyết mạch Thượng cổ, rồi dùng những người này làm lò luyện Thần Thạch, đợi khi đánh thức được Thần Thạch thì giết học trò lấy Thần Thạch ra!”

Liên Thành quá vội rồi, không đợi Sở Thiên hỏi đã nói luôn: “Nồng độ máu trong lò luyện sẽ quyết định mức độ đánh thức Thần Thạch! Đa số học trò đều là huyết mạch không thuần chất, dùng mười mấy người mới đánh thức được một viên Thần Thạch! Mà mười mấy viên Thần Thạch giống nhau mới ghép thành một viên Thần Thạch hoàn chỉnh! Vì thế sư phụ mới nhiều lần mời người, vì người là huyết mạch Long Thần, lò luyện hoàn hảo nhất!”

Sắc mặt Sở Thiên tối sầm lại, “Câu hỏi cuối cùng, làm thế nào để dung hợp Thần Thạch?”

Nếu Sát Lâm Na có thể dung hợp Thần Thạch thì không cần phải đến Cực Địa Băng Nguyên tìm Mạch Khẳng Tích nữa.

“Nếu ta biết thì đã dung hợp lâu rồi! Hôm nay còn bị người bắt sao?” Liên Thành giận dữ nhìn Sở Thiên, “Muốn biết thì đi hỏi sư phụ ta!”

Sở Thiên nhắc cây Chiến Thần Kích của A Mạt Kỳ ra, “Người có thể đi!”

Liên Thành nhún người bay về Hồng Nguyệt Thành. Anh Cách Lạp Mỗ hỏi: “Ông chủ, chúng ta làm gì đây?”

“Ăn mình chờ thời cơ!”

.....

Trên Lưu Sa Hải.

Những giọt mưa bắt đầu rơi, sau đó nước tụ lại trong không trung, từ từ ngưng tụ lại thành một thân hình mềm mại yếu điệu.

“Hải Vương Biển Cầm đại giá quang lâm! Ba Đế đã thất lễ không nghênh đón từ xa!” Ba Đế khách khí nhưng thanh Hồng Nguyệt Kiếm thì sáng rực ánh đỏ, chân không bước ra khỏi trận pháp.

“Hồng Nguyệt Thành chủ cũng thật thủ đoạn! Mỹ nhân ngư đánh mất nhìn ma pháp trận, “Mấy trăm năm nay ta luôn tìm Hồng Nguyệt Thành nhưng toàn thất vọng... Thì ra Hồng Nguyệt Thành lại ở một không gian khác!”

Chỉ là một kỹ xảo nhỏ thôi!” Ba Đế cười, “Lão hủ ta vốn có chút quan hệ với Thần Không Gian, cái thành nhỏ này cũng là do lão nhân gia tặng!”

“Quan hệ?” Mỹ nhân ngư lằm bằm hai chữ, rồi hơi nhắm mắt lại từ tốn nói: “Nếu đã vậy, mời Ba Đế thành chủ đến dời chân ở Biển Cầm chỗ ta mấy ngày!”

332. Chương 311: Hồng Nguyệt Đại Chiến (hạ)

Lời mời của Hải Vương Biển Cầm đã trở thành cơn ác mộng của mọi cao thủ Thần Cấp. Vì nó mà biết bao nhiêu người ăn ngủ không yên? Biết bao nhiêu người không dám bước ra ngoài một bước? Nguyên Tổ Pháp Tắc của Thần đáng sợ thật, nhưng lời mời của Bào Uy Nhĩ còn khủng khiếp hơn nhiều! Vì Nguyên Tổ Pháp Tắc có thể kháng cự lại được, còn lời mời của Bào Uy Nhĩ...là vô địch.

Ba Đế cũng đang sợ hãi, nhưng phần khích thì nhiều hơn. Để trốn tránh Bào Uy Nhĩ hẳn đã nhẫn nhịn quá lâu rồi. Vì ngày hôm nay, sức mạnh hấn tích tụ mấy trăm năm nay cuối cùng cũng bùng phát.

Đôi mắt chim ưng của Ba Đế ghim chặt Bào Uy Nhĩ, nói từng chữ rành rọt, “Lịch Thượng Cổ năm một vạn ba nghìn, Bào Uy Nhĩ sinh liệt tam hải bá chủ, thu phục Thất Hải vương tộc, nhất thống đại dương! Năm một vạn ba nghìn ba trăm, dẫn ba nghìn quân đánh Thánh Sơn Đồ Lỗ Nam Hy, tàn sát một trăm bảy mươi ba vị Nhân Thần! Quân tiếp viện Chúng Thần trốn tránh không dám đánh! Năm một vạn ba nghìn bảy trăm, quyết đấu cùng Thượng Vị Hỏa Thần ở Liệt Diệm Sơn, dẫn nước của Thất Hải diệt toàn tộc Hỏa Thần! Năm một vạn ba nghìn chín trăm, truy đuổi Thú Thần phản nghịch Lam Độ Lý ở Nguyệt Thần Điện, giết bảy mươi vạn quân!”

Đôi mắt hơi khép của Bào Uy Nhĩ bỗng mở to, vẻ mặt phẳng lặng như mặt nước, lạnh lùng nhìn Ba Đế.

Ba Đế dường như không nhận ra vẫn ngẩng cao đầu nói: “Ma Pháp Lịch năm đầu tiên, đại chiến Biển Cầm, Bào Uy Nhĩ giết vô số Thần, đích thân chém chết Thượng Vị Hải Thần Tái Đông Nhĩ, cướp đoạt Hải Thần vương vị! Tiếp đó xé tan không gian, một mình tập kích Địa ngục vong linh, tam đại Thần Thú liên thủ cũng không chống lại được! Bất lực đầu hàng, cúi đầu xưng thần, tuyên thệ vĩnh viễn không đến nhân gian! Năm đầu tiên lịch Hoan Thú, người giết hàng nghìn vạn liên quân Nhân Thú ở đảo Bồ Lô Trạch. Ép hàng trăm quốc gia trên đại lục rút quân! Sau đó không ai có thể khiến người ra tay nữa... Hải Thần miện hạ, trí nhớ của lão già này không tồi chứ?”

Bào Uy Nhĩ không chút động lòng, nói lạnh nhạt: “Bản vương không có hứng thú nhắc lại chuyện cũ!”

“Cái tên Hải Vương Biển Cầm như tiếng sét bên tai, lão sao có thể không khắc cốt ghi tâm những chuyện của miện hạ!” Hồng Nguyệt Kiếm của Ba Đế chỉ lên vầng trăng tròn, một làn gió khẽ thổi qua, chiếc áo khẽ lay động, “Nhưng Hải Thần miện hạ... hiểu ta được bao nhiêu?”

Bào Uy Nhĩ cười, cũng nhìn lên vầng Hồng Nguyệt, chậm rãi nói: “Bản vương cần phải hiểu về người sao?”

Cần sao? Chiến thắng ma thú cấp mười dễ như giết lợn chém gà mà cũng cần điều tra trước một nhân loại sao? Cũng như vậy, Bào Uy Nhĩ liệu có cần phải tìm hiểu về Ba Đế không? Đáp án không nói cũng biết.

“Miện hạ đến đây một mình?” Ba Đế nhìn đám mây đen trên trời, “Không biết Thí Thần Hải Thú của bộ hạ đã đến chưa?”

Đảo Bồ Lô Trạch có Thánh Đầu Sĩ, A Cổ Lạp Sơn có Long Thần Vệ, Biển Cầm cũng có Thí Thần Thất Hải Thú! Hơn nữa chúng là bảy vị tuyệt đại cao thủ đã cùng Bào Uy Nhĩ truy sát Chúng Thần vạn năm trước. Không giống với Thánh Đầu Sĩ, công trạng của chúng được viết nên từ máu tươi của Chúng Thần.

“Bản vương muốn đích thân đến mời người!” Bào Uy Nhĩ thừa nhận chỉ đến đây một mình.

“Miện hạ quá sơ suất rồi!” Ba Đế lại lo lắng thay cho Bào Uy Nhĩ, “Không đến Biển Cầm nữa. Chi bằng miện hạ đến Hồng Nguyệt Thành của ta một chuyến!”

“Vậy thì phải xem bản lĩnh của người!”

“Bản lĩnh của ta như thế nào, miện hạ rất nhanh sẽ biết thôi!” chân trái Ba Đế khẽ di chuyển, xóa đi một đụn cát nhỏ trong ma pháp trận.

Xoạt xoạt!

Dòng cát chu vi trăm dặm vẫn đang chảy, từng đụn cát phát ra ánh sáng đỏ chói, nhìn cũng yêu dị như thanh Hồng Nguyệt Kiếm.

Bào Uy Nhĩ vẫn không động đậy, mặc cho Ba Đế điều động các dòng cát. Bào Uy Nhĩ tin rằng không gì có thể thoát khỏi cây kích ba chạc của mình.

“Lão đã đa nghi quá rồi!” Ba Đế cười lớn, “Nếu miện hạ đã cho phép ta mở toàn bộ không gian Hồng Nguyệt, vậy lão cũng không khách khí nữa!”

Nói rồi, Ba Đế biết Bào Uy Nhĩ sẽ không ngăn chặn mình nên thả lỏng tay chân, không ngừng múa thanh Hồng Nguyệt Kiếm, chớp mắt biển cát hàng trăm dặm đã biến thành màu đỏ.

Bỗng chốc trời đất tối sầm, vầng Hồng Nguyệt trên trời biến mất, ngay đám mây đen và Thủy nguyên tố mà Bào Uy Nhĩ mang đến cũng bị ánh sáng đỏ của biển cát chia làm hai.

“Đây chính là Hồng Nguyệt không gian mà Thần Không Gian cho người?” Bào Uy Nhĩ từ từ hạ xuống đụn cát, kích ba chạc cũng đã xuất hiện trong tay.

“Chỉ là chút kỹ xảo vặt vãnh thôi!” cuối cùng Ba Đế cũng dám bước ra ngoài ma pháp trận, “Miện hạ, giờ miện hạ và Thủy nguyên tố ngoài kia đã bị cắt đứt liên hệ, không biết miện hạ còn có cách gì để mời ta đi?”

Hồng Nguyệt không gian, hoặc gọi là Vô Thủy không gian thì thích hợp hơn. Vào lúc này, trong không gian này bên cạnh Bào Uy Nhĩ chỉ còn lại rất ít Thủy nguyên tố, nên Ba Đế mới dám mạo hiểm đi ra khỏi ma pháp trận.

Hải Thần không có Thủy nguyên tố còn có thể đánh bại cao thủ có tam trùng Thần Lực sao? Ít nhất thì Biển Cầm không tin như vậy!

“Mời người đến làm khách thì nhất định phải dùng đến Thủy nguyên tố sao?” Bào Uy Nhĩ thở dài, dường như là đang chế giễu Ba Đế, “Đối phó với tam trùng Thần Lực đỉnh phong của người, Tam Sinh võ kỹ là đủ rồi!”

Một luồng sáng xanh lục phát ra từ cây kích của Hải Vương, Bào Uy Nhĩ vẽ lên trời một đường vòng cung nhẹ nhàng tấn công về Ba Đế.

“Thật không hổ là Hải Vương Biển Cầm!” Ba Đế tái mặt, hắn đã đánh giá thấp Bào Uy Nhĩ.

Không có Thủy nguyên tố, chỉ có nghĩa là Bào Uy Nhĩ không thể phát động Linh Vực Thủy Tổ chứ không nghĩa là sẽ hạn chế được võ kỹ của Bào Uy Nhĩ. Vì võ kỹ không cần đến Thủy nguyên tố, nó là sức mạnh tự thân, cái cần chỉ là Thần Lực không có thuộc tính!

Vạn năm nay, mọi người đều biết sự khủng khiếp của Hải Thần Linh Vực của Bào Uy Nhĩ, nhưng chỉ có Thất Hải Thái Thần Thú cùng tu luyện với Bào Uy Nhĩ mới biết rằng võ kỹ của Hải Vương Biển Cầm cũng khủng khiếp không kém!

Cây trường kích bay lượn trên không trung. Ba Đế chìm đắm trong võ kỹ mấy trăm năm nay, cuối cùng cũng biết thế nào là võ kỹ thật sự!

Bào Uy Nhĩ ra đòn tấn công tới tấp về Ba Đế, khiến hắn đến cơ hội triển khai Linh Vực cũng không có.

Chiến Thần không có Linh Vực, vì hắn không cần Linh Vực, vì kẻ địch trước khi giải phóng được Linh Vực thì đều đã chết dưới tay Chiến Thần rồi! Trong đầu Ba Đế bỗng vụt hiện lên câu nói này! Thì ra võ kỹ của Bào Uy Nhĩ đã không kém Chiến Thần năm đó nữa rồi...

.....

Từ dưới cát bỗng thò lên một cái đầu nhỏ, béo mập, trắng đen phân rõ, chính là Khách Thu Sa đáng yêu.

Một tay giữ chặt chiếc vòng cổ Ấn Thần, tay kia của Khách Thu Sa che trên mắt len lén nhìn trận chiến của Bào Uy Nhĩ và Ba Đế.

“Chết tiệt, sao ta nhìn không rõ động tác của chúng vậy?” Khách Thu Sa dụi mắt, rồi lại chui vào trong cát.

Hồng Nguyệt Thành bên dưới, Sở Thiên đang giơ Tiểu Hùng Miêu lên, “Thế nào rồi? Hai người đó đã phân thắng bại chưa?”

“Hi hi hi!” Tiểu Hùng Miêu cười thẹn thùng, che mặt nói: “Ông chủ, ta nhìn không rõ, chúng nhanh quá!”

“Đồ ngốc!” Sở Thiên lắc đầu, “A Mạt Kỳ, người lên xem sao, đừng có để bị phát hiện đấy!”

Một lúc sau, A Mạt Kỳ rút đầu về, phấn khích hét cỡ, “Đấy mới là võ kỹ! Đấy mới là võ kỹ!”

Bốp!

Sở Thiên đập mạnh một cái vào đầu A Mạt Kỳ, “Nói mau, ai thắng?”

“Giờ vẫn chưa phân thắng bại!” A Mạt Kỳ hươ tay múa chân mô tả lại chiêu số của Bào Uy Nhĩ, miệng thì nói: “Nhưng Ba Đế sắp không giữ được lâu nữa đâu! Hà hà, không ngờ võ kỹ của Bào Uy Nhĩ lại lợi hại như vậy, có thể ép Ba Đế đến mức không thể giải phóng Linh Vực!”

“Không có Thủy nguyên tố mà Bào Uy Nhĩ cũng lợi hại vậy sao? Khốn kiếp!” Sở Thiên đâm mạnh vào lòng bàn tay, “A Mạt Kỳ tiếp tục quan sát, Anh Cách Lạp Mỗ sẵn sàng, khi Ba Đế sắp không xong chúng ta đi giúp hắn một tay! Ủa, Anh Cách Lạp Mỗ, người nhìn gì vậy?”

Sở Thiên phát hiện Anh Cách Lạp Mỗ vẫn luôn trầm tĩnh đang mở trừng mắt, nhìn trân trân về phía Hồng Nguyệt Thành.

Nhìn theo hướng nhìn của Anh Cách Lạp Mỗ, một bác sỹ thú y cả ngày phẫu thuật thi thể cũng phải thốt lên, “Trời ạ, lẽ nào Hồng Nguyệt Thành xảy ra khủng hoảng sinh hóa?”

“Ông chủ, khủng hoảng sinh hóa là cái gì?” Khách Thu Sa hỏi.

Sở Thiên không trả lời, chỉ kinh ngạc nhìn về phía xa. Một đội quân tử thi từ từ đứng lên từ Hồng Nguyệt Thành,! Mà dẫn đầu chính là Liên Thành.

“Ông chủ, đám quái vật này rất mạnh! Chúng đều có Thần Lực, hơn nữa vài tên còn có nhị trùng Thần Lực!” Anh Cách Lạp Mỗ nói, “Nhưng hình như chúng không có thần trí!”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Sở Thiên chặn đường Liên Thành, “Liên Thành sư huynh, đệ có một số chuyện cần thỉnh giáo...”

Liên Thành biết Sở Thiên muốn làm gì nên cũng không vòng vo, nói thẳng luôn: “Bộ dạng La Bá Đặc bị Thần Thạch phản lại người nhìn thấy rồi. Những học sinh trước đây bị như vậy có mấy thi thể không bị nổ tan hơn nữa vẫn giữ lại được một phần Thần Lực! Vì thế Ba Đế sư phụ luyện chúng thành Tử Sĩ! Giờ chúng giống Thánh Đấu Sĩ của người, là đội quân bí mật của Hồng Nguyệt Thành, gọi là Hồng Nguyệt Tử Sĩ! Được rồi, những điều ta biết đã nói hết cho người rồi, mau tránh ra!”

Sở Thiên nhún vai, kéo A Mạt Kỳ ra, nhường đường cho Liên Thành đi liều mạng với Bào Uy Nhĩ.

Nhắm đếm số quân Hồng Nguyệt Tử Sĩ, Sở Thiên nhếch mép, vừa đúng mười ba tên, không phải là để đối địch lại với Thánh Đấu Sĩ của lão tử sao?

.....

Trong Hồng Nguyệt không gian, Ba Đế đã không có thời gian mà mở miệng nói gì nữa, Bào Uy Nhĩ đã ép hắn đến đường chết.

Liên Thành cũng không nhiều lời, chỉ thẳng vào Bào Uy Nhĩ: “Giết!”

Hồng Nguyệt Tử Sĩ đã không còn thần trí nên chúng không biết sợ xông về phía Bào Uy Nhĩ.

Cây kích chuyển sang tay phải Bào Uy Nhĩ, vẫn đang bủa vây Ba Đế, tay trái thì xuất hiện một con dao găm lật tay một cái, nhanh chóng cắt đứt cổ một Tử Sĩ.

Bộp bộp!

Đầu của Tử Sĩ lăn lông lốc dưới đất nhưng thân thể vẫn không dừng lại, thậm chí cái đầu cũng đang dùng răng bò lại về phía Bào Uy Nhĩ.

“Khốn kiếp, lũ người này còn khủng khiếp hơn Thánh Đấu Sĩ của ông chủ!” A Mạt Kỳ chỉ thò cái đầu ra, không ngừng báo cáo tình hình cho Sở Thiên bên dưới, “Trời, khốn kiếp, cái đầu đứt lìa rồi vẫn lấp lại được sao? Ông chủ, Long Hoàng Bất Diệt Thể của ông chủ gặp phải đối thủ rồi...”

Sở Thiên bị những lời của A Mạt Kỳ làm cho ngứa ngáy, cảm thấy nghe tường thuật không khoái bằng việc xem trực tiếp, bèn lấy Lưỡi dao Phán Quyết ra rồi cũng thò đầu lên.

Ngay sau đó, Anh Cách Lạp Mỗ và Khách Thu Sa cũng chui lên theo.

“Chẹp chẹp, không hổ là Bào Uy Nhĩ! Một mình đánh mười lăm mà vẫn chiếm thế thượng phong!” Sở Thiên tán thưởng.

Ba Đế đang giận quá mất khôn, tuy Hồng Nguyệt Tử Sĩ không sợ chết, cũng không thể chết nhưng không có chút tác dụng nào với Bào Uy Nhĩ, chỉ có thể không ngừng bị đánh tan, không ngừng hồi sinh.

“Liều thôi! Hồng Nguyệt Tử Sĩ, giữ chắc lấy Bào Uy Nhĩ!” Ba Đế bỗng ném hết thủ hạ lên trước tạm thời ngăn chặn kích của Bào Uy Nhĩ, rồi hét: “Liên Thành, đưa nó cho ta!”

333. Chương 312: Thần Cách Sức Mạnh

Liên Thành không lập tức thực hiện lệnh của Ba Đế mà hốt hoảng hét lên: “Sư phụ, nó vừa mới hoàn thành, cơ thể của sư phụ không chống đỡ được nó đâu!”

“Đừng lảm nhảm!” Ba Đế vẫn phối hợp cùng với Hồng Nguyệt Tử Sĩ bủa vây lấy Bào Uy Nhĩ đồng thời hét: “Giờ chỉ còn một con đường này thôi!”

Đôi mắt cô độc của Bào Uy Nhĩ bỗng có chút thần thái, Bào Uy Nhĩ rời khỏi trận chiến, “Ba Đế, bản vương cho người một cơ hội, nhưng người cũng đừng để ta thất vọng!”

Vô sỉ! Nhân loại đệ nhất cao thủ sử dụng tuyệt chiêu, lại muốn cho đối thủ cơ hội. Dù là Ba Đế thưởng ngày ở sâu trong thâm phủ cũng phải giận dữ, nhưng dù gì hắn cũng đã sống mấy trăm năm rồi, phân biệt được cái được và cái mất, vì thế Ba Đế lựa chọn cắn răng nói: “Đa tạ ý tốt của miện hạ, lão sẽ không khiến miện hạ thất vọng!”

Nếu Bào Uy Nhĩ đã thể hiện tư thái, Ba Đế cũng thu Hồng Nguyệt Tử Sĩ về, rồi cướp từ tay Liên Thành một chiếc nhẫn không gian.

“Ông chủ, Ba Đế muốn làm gì vậy?” A Mạt Kỳ nhìn Ba Đế lấy từ trong chiếc nhẫn ra rất nhiều hòn đá, rồi xếp dưới đất với một quy luật kỳ quái.

“Hắn muốn ghép Thần Thạch lại thành Thần Cách!” Sở Thiên nheo mắt: “Mười mấy viên đá này có lẽ chính là một Thần Cách hoàn chỉnh!”

Bào Uy Nhĩ xác nhận cách nghĩ của Sở Thiên, chỉ thấy Bào Uy Nhĩ cau mày, “Ba Đế, bản vương đã đánh giá thấp người! Không ngờ người dùng mấy trăm năm để tạo ra Thần Cách của Thần Sức Mạnh!”

Mỹ nhân ngư nhận ra Thần Cách, điều này khiến tim Ba Đế đập liên hồi chỉ sợ Bào Uy Nhĩ làm gián đoạn quá trình dung hợp Thần Cách, bèn cố trấn tĩnh nói: “Hải Thần miện hạ sợ rồi sao? Nếu sợ thì giờ có thể ngăn cản ta!”

Bào Uy Nhĩ không nói gì, ngửa mặt lên nhìn trời, thần thái cô độc mà cao ngạo không cần nói thêm gì nữa.

“Lão hồ đồ rồi, Thần Sức Mạnh năm đó chính là chết trong tay miện hạ!” Ba Đế tăng tốc dung hợp Thần Thạch, miệng còn nói nhẹ nhàng: “Có lẽ miện hạ sẽ không để tâm việc đánh bại Thần Sức Mạnh một lần nữa!”

“Hắc hắc, thú vị đây!” Sở Thiên nheo mắt cười, “A Mạt Kỳ, người nói xem sự tự tin của mỹ nhân ngư từ đâu mà có? Không gian này căn bản là không có Thủy nguyên tố, cô ta dựa vào đâu mà không sợ Thần Sức Mạnh?”

A Mạt Kỳ trầm mặc một lúc mới nói: “Nếu ta là Bào Uy Nhĩ, ta không nghĩ ra được cách nào phá giải Thần Cách Sức Mạnh của Ba Đế!”

“Lẽ nào Thần Lực của Thần Sức Mạnh không hề mạnh?” Anh Cách Lạp Mỗ đoán, “Năm đó Bào Uy Nhĩ và Thần Sức Mạnh đã từng giao chiến, có lẽ cô ta hiểu rõ sự mạnh yếu của Thần Sức Mạnh!”

“Không phải vậy!” Sở Thiên lắc đầu, “Ba Đế vốn là đệ tam trùng đỉnh phong, lại có thêm Thần Cách Sức Mạnh. Không biết chừng có thể đột phá đệ tứ trùng. Bào Uy Nhĩ không thể nào không sợ!”

“Ông chủ, có lẽ bà chị này nào có vấn đề!” Tiểu Hùng Miêu nêu ý kiến.

“Vậy chúng ta cứ cho là Bào Uy Nhĩ nào có vấn đề đi!” Sở Thiên nói.

Dù sao thì rất cũng rất nhanh là có kết quả rồi, Sở Thiên cũng không suy đoán nhiều nữa.

Lúc này, Ba Đế đã xếp xong Thần Thạch, nhưng hắn vẫn không dám tùy tiện dung hợp Thần Cách, hắn nói: “Miện hạ, ta sắp dung hợp Thần Cách đây!”

“Bản vương xin chờ!” Bào Uy Nhĩ lạnh lùng nói: “Năm đó Thần Sức Mạnh là Thượng Vị Thần với Thần Lực đệ tứ trùng. Ba Đế, nếu người không đạt đến Thần Lực đệ tứ trùng, bản vương sẽ rất thất vọng!”

“Khốn kiếp! Cái Thần Cách đó là đệ tứ trùng!” Sở Thiên nheo mắt chỉ còn một đường kẻ nhưng không sao che giấu nổi ánh mắt thêm thường.

Ba Đế cũng không hiểu tại sao Bào Uy Nhĩ lại không hề sợ hãi như vậy. Nhưng hắn vẫn vứt bỏ Hồng Nguyệt Kiếm, dùng Thần Lực nhắc mười mấy viên đá lên.

“Thần Sức Mạnh thứ tội, lão phải mượn sức mạnh của người rồi! Haaaaa!!”

Ba Đế hét lên, xé tan chiếc áo bào, để lộ ra cơ bắp gần như hoàn hảo.

Tiểu Hùng Miêu mắt sáng lên, cắn móng tay, “Thoát y kìa! Chẹp chẹp, cái cơ thể này, nếu mà chụp lại thành sách ảnh... phát tài, phát tài đây!”

Sở Thiên ẩn Tiểu Hùng Miêu xuống dưới, tư tưởng của tên nhóc này thiếu giáo dục quá mức rồi...

Lúc này, từng mảnh vỡ của Thần Cách Thần Sức Mạnh bay lên gắn vào người Ba Đế rồi biến mất dưới lớp da của hắn.

Nháy mắt, trời đất đổi sắc, cả cái Hồng Nguyệt không gian bắt đầu rung chuyển.

Trong tiếng gió thổi vù vù, hoàng sa bao phủ dày đặc cả không gian, tiếp đó thì tất cả đá sỏi dưới sức ép đều bị vỡ vụn, khiến cho cả không gian biến thành màu vàng đất.

“Phát Lạp Dịch Nặc!” Bào Uy Nhĩ phát hiện ra mấy người Sở Thiên đầu tiên.

Cát vàng đều đã biến thành đất bụi, bọn Sở Thiên dù có ẩn Thần Lực, nhưng thân thể mất đi tấm lá chắn, giờ đã lộ lộ trước mắt mọi người.

Đã bị phát hiện rồi thì Sở Thiên cũng không nấp nữa, nhảy ra đầu tiên, nói với vẻ Thần Côn: “Ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Nữ thần nói, biển học vô biên. Vì thế Ba Đế thành chủ, Bào Uy Nhĩ miện hạ không phiền khi ta xem để học tập chứ?”

Ba Đế đang dung hợp với Thần Cách, không có thời gian để ý đến Sở Thiên, Bào Uy Nhĩ thì cười: “Biển học vô biên? Ái Lệ Ti từng nói câu này sao? Nó giống như lời của Tử Thần Cáp Dịch Tư hơn đây!”

Sở Thiên bỗng cảm thấy chua xót, danh ngôn của quê hương vô cùng kinh điển, nhưng hình như Bào Uy Nhĩ có ý là: nữ thần Ái Lệ Ti không nói được câu có đạo lý như vậy, mà ngược lại tên phản đồ của Thần Hoàng là Cáp Dịch Tư hình như lại có chút tiềm chất anh minh thần khai hơn.

Bào Uy Nhĩ nói tiếp: “Phát Lạp Dịch Nặc diện hạ, từ sau lần gặp mặt ở Thánh Sơn, bản vương muốn mời...”

“Thời tiết hôm nay đẹp thật ha ha !” Sở Thiên vừa nghe tới chữ mời vội vàng xen ngang đổi chủ đề, giả vờ thưởng thức cảnh sắc đất bụi đầy trời, “Vừa rồi nghe Ba Đế thành chủ nhắc đến quá khứ của miện hạ, ai dà, thật khiến cho ta khâm phục vạn phần! Nhớ năm đó...”

Sở Thiên không cho Bào Uy Nhĩ cơ hội nói ra lời mời, mồm không ngừng nói, mắt không ngừng liếc Ba Đế, thầm nghĩ: lão đồng chí à, dung hợp Thần Cáchh mà cần nhiều thời gian như vậy, đồng chí thật chẳng có tiền đồ gì cả!

Mỹ nhân ngư cười, nhìn Sở Thiên biểu diễn, cũng không lo lắng việc Ba Đế sẽ mạnh đến mức nào, rồi hỏi: “Người là cháu của Lạp Hy Đức?”

“Ta và Lạp Hy Đức có chung một dòng máu!” Sở Thiên cố ý thay đổi mặt chữ, nửa thật nửa đùa nói: “Nếu miện hạ đã hỏi thì ta cũng nói thật. Thật ra ta là Nhân Thần Long hỗn huyết! Long, tất nhiên là huyết mạch Long Thần, còn về Thần... miện hạ xem ta có phải nhìn hơi quen không?”

Rõ ràng là Sở Thiên đang kéo chủ đề đến Tư Đặc n.

“Điện hạ, ta khuyên ngài hãy xác định rõ quan hệ với Tư Đặc n miện hạ!” Ba Đế bỗng lên tiếng.

Ba Đế lúc này, cơ thể đã to hơn gấp đôi, toàn thân phát ra tam trùng Thần Lực đỉnh phong, thậm chí còn có một số tia màu đỏ nhạt, xem ra có thể đột phá đệ tứ trùng bất cứ lúc nào.

Tình thế không rõ ràng, Sở Thiên cũng không muốn đắc tội với ai, cười hà hà: “Ba Đế sư phụ, sư phụ cũng biết Tư Đặc n? Ha ha ha, vậy thì không phải người ngoài rồi!”

“Hừ!” Ba Đế lạnh lùng nhìn Sở Thiên, nhếch mép cười: “Xem ra người muốn tìm đến cái chết rồi!”

“Cái mồm chết tiệt của người nói nên cẩn thận!” A Mạt Kỳ giận dữ nhìn Ba Đế nói.

“Ba Đế, đừng nhiều lời nữa!” Bào Uy Nhĩ từ từ gợn kích ba chạc lên, “Tới đi, để ta xem sức mạnh của Thần Sức Mạnh được người kế thừa được bao nhiêu!”

Sở Thiên thấy rất mơ hồ, nhưng lúc này Bào Uy Nhĩ và Ba Đế đã lại lao vào nhau quyết chiến, hấn dằn kéo các ma sủng trốn vào Hồng Nguyệt Thành ở bên dưới, trên này thật sự quá nguy hiểm!

Một lúc sau Liên Thành thương tích đầy mình cũng xuống dưới.

Sở Thiên cười: “Liên Thành sư huynh, sao bây giờ mới xuống? Cuộc chiến bên trên kia không phải cái chúng ta có thể xem đâu! Chẹp chẹp, nhìn những vết thương của sư huynh kia!”

Mồm mép Liên Thành cũng không phải chậm chạp gì, chế giễu: “Vẫn hơn một số người tự tìm cái chết!”

A Mạt Kỳ tức giận, nắm cổ áo Liên Thành “Tiểu tử, ta cảnh cáo người, nếu mồm người mà còn không biết điều...”

“Ta nói sai gì sao?” Liên Thành cười đắc ý: “Phất Lạp Dịch Nặc, Bào Uy Nhĩ vốn chỉ muốn mời người làm khách, nhưng bây giờ... người tự bảo trọng nhé!”

Sở Thiên nheo mắt, ra hiệu cho A Mạt Kỳ thả Liên Thành ra, “Người có ý gì?”

Liên Thành nhướn mày, cười lớn: “Người không phải Thần Hoàng Tư Đặc n sao? Sao lại quên rồi? Năm đó phụ hoàng Tư n và thúc thúc Cách Lý Phân của Bào Uy Nhĩ chết trong tay người mà!”

Sở Thiên chết sững!

Lão tử là kẻ thù giết cha của Bào Uy Nhĩ? Khốn kiếp, Thần Hoàng quả nhiên không thể tùy tiện mạo danh...

Ngắn ra hồi lâu, Sở Thiên mặc kệ nguy hiểm lao vào Hồng Nguyệt không gian, vừa chạy vừa hét lớn: “Bào Uy Nhĩ miện hạ, đừng hiểu lầm! Ta không phải Thần Hoàng Tư Đặc n!”

Sở Thiên hiểu nếu sự hiểu lầm này không được giải thích rõ ràng ngay thì nửa quãng đời còn lại của cả nhà hấn sẽ không dễ chịu chút nào. Một Bào Uy Nhĩ mời khách thì hấn có thể dùng nhiều kế sách đối phó, chứ hàng nghìn vạn đại quân Biển Cầm muốn báo thù thì Bồ Lô Trạch không chịu đựng nổi đâu!

Keng!

Kích ba chạc và Hồng Nguyệt Kiếm va vào nhau rồi lại tách ra.

“Bản vương biết người không phải!” Bào Uy Nhĩ chỉ kích về Ba Đế nhưng lại nhàn nhạt nói với Sở Thiên.

Phù~ Sở Thiên thở phào, mục đích hôm nay là để Bào Uy Nhĩ và Ba Đế chiến đấu với nhau không có thời gian quan tâm đến đảo Bồ Lô Trạch. Nhưng tuyệt đối không phải để tạo ra cái gì mà kẻ thủ giết cha!

Nhẹ nhõm rồi, Sở Thiên lại lập tức rơi vào kinh hãi, thì ra Ba Đế trong trận chiến đã tỏa ra ánh sáng màu đỏ nhạt — Thần Lực đệ tứ trùng!

Nhưng Bào Uy Nhĩ vẫn hơi nhắm mắt, lắc đầu, “Ba Đế người vẫn khiến ta thất vọng rồi!”

Ba Đế thở khò khè, không mở miệng được nữa.

“Ài, Thần Lực biến thành màu đỏ không có nghĩa là người có tứ trùng Thần Lực!” mỹ nhân ngư chậm rãi nói, “Người căn bản không dung hợp hoàn toàn Thần Cách của Thần Sức Mạnh! Không xứng là đối thủ của ta!”

Ba Đế thầm kêu trời, Bào Uy Nhĩ nói không sai, hắn không dung hợp Thần Cách mà là dùng cách nuôi dưỡng Thần Thạch, biến mình thành chiếc lò luyện sống để nâng cao sức mạnh.

Trở thành Thượng Vị Thần không đơn giản vậy đâu! Ít nhất thì Ba Đế hiện giờ vẫn chưa được!

Bào Uy Nhĩ gần như nói với Ba Đế, lại cũng giống như nói với chính mình: “Nếu người chỉ có một chút Thần Lực như thế này thì trận chiến hôm nay kết thúc!”

“Được!” Ba Đế cười lớn, “Hôm nay ta sẽ làm hài lòng miện hạ!”

Nói rồi Ba Đế điên cuồng truyền Thần Lực cho Thần Thạch, muốn quyết một trận tử chiến!

334. Chương 313: Tạm Biệt Nhé, Mỹ Nhân Ngư!

Truyền Thần Lực vào Thần Thạch trong người để đổi lấy sức mạnh, Ba Đế dùng phương pháp gần như là tự ngược đãi chính mình này để tăng sức mạnh.

La Bá Đặc đệ nhất trùng Thần Lực, dùng một mảnh vỡ nhỏ của Thần Cách đã tăng lên tam trùng. Vậy thì Ba Đế vốn là tam trùng đỉnh phong thêm Thần Cách hoàn chỉnh của Thần Sức Mạnh nữa thì có thể tăng đến cảnh giới nào đây?!

Bào Uy Nhĩ vẫn không động thủ mà bình tĩnh đứng nhìn Ba Đế tăng sức mạnh.

Ba Đế không cần mạng nữa rồi! Sở Thiên cũng phải khâm phục dũng khí của hắn, không dung hợp Thần Cách mà miễn cưỡng tăng sức mạnh, hậu quả của việc này có thể nhìn La Bá Đặc là biết.

Dần dần Sở Thiên đứng không vững được nữa, đệ tứ trùng Thần Lực không phải cái hắn có thể kháng cự lại.

Lúc này, A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ đã vào bên trong Hồng Nguyệt không gian, đứng ở hai bên bảo vệ Sở Thiên.

“Ông chủ, Ba Đế điên rồi!” Anh Cách Lạp Mỗ kêu lên, “Cứ thế này hắn cũng sẽ thịt nát xương tan giống La Bá Đặc thôi!”

“Không, có thể sẽ không đâu!” A Mạt Kỳ nhìn Ba Đế nói, “Ta cảm thấy Thần Cách của Thần Sức Mạnh đã được hắn dung hợp một phần rồi!”

“Người muốn nói là Ba Đế đã nắm được cách dung hợp nhưng không đủ thực lực để dung hợp hoàn toàn?” Sở Thiên trầm ngâm, “Có cách nào giúp Ba Đế dung hợp hoàn toàn không?”

A Mạt Kỳ lắc đầu: “Chỉ có thể dựa vào chính hắn thôi!”

Sức mạnh của Ba Đế vẫn đang tăng lên điên cuồng, nhưng sau khi lên đệ tứ trùng Thần Lực thì mỗi bước tăng lên đều phải mất rất nhiều sức, vì thế hiện giờ Ba Đế chỉ miễn cưỡng đạt đến tứ trùng trung cấp.

Nhìn toàn thân Ba Đế mạch máu nổi hết lên, Bào Uy Nhĩ giờ kích ba chặc lên, “Người đã bằng với Thần Sức Mạnh năm đó rồi, còn tăng tiếp nữa thì cơ thể người sẽ không chịu đựng nổi đâu!”

“Đúng vậy! Đối phó với người khi không có Thủy nguyên tố, tứ trùng Thần Lực trung cấp là đủ rồi! Chịu chết đi!”

Thần Lực màu đỏ, thanh kiếm màu đỏ, Ba Đế khiến cho mọi thứ bị nhấn chìm, nhưng trừ Bào Uy Nhĩ ra.

Kích ba chạc xuất ra, ánh sáng xanh lục lóe lên, vẫn là tam trùng Thần Lực, nhưng Bào Uy Nhĩ không hề vất vả.

“Không thể nào! Tam trùng Thần Lực sao có thể so sánh với tứ trùng Thần Lực của ta?” Ba Đế ngày càng kinh ngạc.

“Lúc này ta đã nói với người rồi!” Bào Uy Nhĩ ung dung ứng phó với Ba Đế, “Tam trùng Thần Lực mãi mãi không thể là đối thủ của tứ trùng Thần Lực! Nhưng đáng tiếc người chỉ có vỏ ngoài của tứ trùng Thần Lực — đối phó với người võ kỹ tam trùng là đủ rồi!”

“Người lừa ta!” bị Thần Thạch tác động, thần trí Ba Đế đã không còn tỉnh táo nữa, hấn hét: “Thần Lực của ta đã là màu đỏ rồi!”

“Có được vỏ ngoài thôi thì không là gì cả!” mỹ nhân ngư khê thở dài, “Giờ người đã đến cực hạn, bản vương không có hứng chơi đùa cùng người nữa!”

Nói rồi, tốc độ cây kích bỗng tăng lên chóng mặt, trên người Ba Đế bỗng xuất hiện vài vết thương.

Anh Cách Lạp Mỗ kéo kéo Sở Thiên, rồi lặng lẽ đi vào Hồng Nguyệt Thành.

Sở Thiên đuổi theo hỏi: “Sao vậy?”

Nhìn xung quanh không có ai, Anh Cách Lạp Mỗ nói: “Ông chủ, xem ra Hồng Nguyệt Thành cũng không đối phó được với Bào Uy Nhĩ!”

Sở Thiên gật đầu: “Bào Uy Nhĩ rất mạnh, nhưng giờ cô ta chỉ có tam trùng Thần Lực, nếu chúng ta và Ba Đế liên thủ có lẽ sẽ đánh bại được Bào Uy Nhĩ!”

Bào Uy Nhĩ lại gần, “Ông chủ, cơ hội không dễ có, chúng ta liều đi! Nếu không sẽ không có cơ hội này nữa đâu!”

Sở Thiên bỗng phát hiện Anh Cách Lạp Mỗ đang cười gian, “Người cười cái gì? Có phải có ý đồ gì không?”

“Vừa rồi ta quan sát bố cục của cả Hồng Nguyệt Thành!” Anh Cách Lạp Mỗ nói: “Hồng Nguyệt Thành có lẽ không phải ở dưới đất mà là ở một không gian khác! Mà không gian lại chính là ma pháp trận trên cát! Giờ nó có lẽ cũng không ở không gian của Huyền Thú đại lục nữa, nếu không nó không thể cách ly Thủy nguyên tố!”

Dường như Sở Thiên nghĩ ra điều gì đó.

“Thực lực của Bào Uy Nhĩ quá mạnh, Linh Vực của ông chủ căn bản không thể cầm cố cô ta, nhưng chúng ta có thể cầm cố cả cái không gian này mà!” nói rồi, Anh Cách Lạp Mỗ chép miệng, “Ở đây ta có mấy cuộn giấy Vong Linh của Ba Bắc Tát quản gia. Ta có thể dùng Thần Lực phục chế làm nó mạnh hơn, thậm chí biến nó thành Vong Linh Cẩm Chú cũng không thành vấn đề gì!”

“Hắc hắc, tiểu tử người thật độc ác!” Sở Thiên cười cực kỳ gian tà.

“Khốn kiếp, sao trước đây không phát hiện tiểu tử người tàn độc đến vậy nhỉ?!” A Mạt Kỳ cũng cười.

Chỉ có Tiểu Hùng Miêu là gãi đầu thắc mắc: “Ông chủ, cái gì mà không gian thời gian? Ta không hiểu!”

“Người còn bé quá, lớn rồi sẽ hiểu!” Sở Thiên tâm trạng đang rất tốt nên nhẫn nại giải thích cho Tiểu Hùng Miêu, “Khách Thu Sa, người nói xem mỹ nhân ngư kia có lợi hại không? Người có thể đá bay cô ta được không?”

“Ta đá không bay được!”

“Đúng thế, chúng ta đều đá không bay!” Sở Thiên cười, “Nhưng nếu chúng ta để cô ta vào trong một chiếc nhẫn không gian, hơn nữa cô ta không thể ra khỏi đó, người nói xem người có thể đá một phát bay luôn cái nhẫn không?”

“Đương nhiên là được rồi!”

“Thế không phải là được rồi sao, chúng ta đã bay chiếc nhẫn, không phải bằng với việc đã bay mỹ nhân ngư bên trong đó sao?! Ha ha!” Sở Thiên không kìm được mà phá lên cười.

“Ồ~~~ ông chủ thật xấu xa!”

Tiểu Hùng Miêu cuối cùng cũng hiểu được một chút, “Nhưng mà... nhưng mà nếu sau này cô ta ra khỏi chiếc nhẫn thì phải làm sao?”

“Không ra được đâu!” Anh Cách Lạp Mỗ cười, “Chúng ta sẽ đá cô ta đến một nơi rất xa, rất xa! Địa ngục thì sao nhỉ?”

“Được rồi, cụ thể thì cần sắp xếp sau!” Sở Thiên bế Tiểu Hùng Miêu lên, “Đầu tiên, chúng ta phải ra khỏi cái không gian này. Sau đó thì ta dùng Thời Gian Cầm cổ để cầm cố Hồng Nguyệt không gian! Tiếp đó, A Mạt Kỳ dùng Vong Linh Cầm Chú mở Địa ngục thông đạo. Cuối cùng A Mạt Kỳ người đưa toàn bộ Hồng Nguyệt không gian tới địa ngục!”

“Ài~ tuy mỹ nhân ngư có khả năng phá vỡ không gian, nhưng nghe nói gần đây địa ngục hỗn loạn lắm! Ba Nhĩ và Dịch Á Lạc đều thành chó của nhà có tang. Có thể thấy cao thủ trong địa ngục rất lợi hại, hắc hắc, nhiều cao thủ như vậy, có lẽ có thể gây chút phiền phức cho mỹ nhân ngư!”

Anh Cách Lạp Mỗ tiếp lời: “Về Biển Cầm thì dễ giải quyết thôi. Dù sao Hồng Nguyệt Thành bị đưa tới Địa ngục, vậy thì cũng chẳng có ai biết chúng ta tham dự vào chuyện này! Tiếng xấu này, để Hồng Nguyệt Thành gánh đi!”

A Mạt Kỳ cười: “Chỉ hơi tiếc là Thần Cách của Thần Sức Mạnh chúng ta không lấy được!”

“Thứ đó Ba Đế đã không dùng được thì chúng ta cũng đừng mơ tới nó!” Sở Thiên vỗ tay vào nhau, đứng dậy, “Giờ chỉ còn lại một vấn đề — làm thế nào để ra khỏi Hồng Nguyệt không gian!”

“Đơn giản!” Anh Cách Lạp Mỗ chỉ vào Liên Thành ở đằng xa, “Thở ranh ma có ba cái ồ! Ta không tin Hồng Nguyệt Thành chỉ có một không gian thông đạo!”

Phía trên kia, Ba Đế đã thực sự thất bại. Cây kích Hải Vương của Bào Uy Nhĩ đang chĩa trên đầu hắn, ánh sáng lạnh lẽo xuyên thấu tâm can!

“Ta thua rồi!” Ba Đế không cam lòng, “Người giết ta đi! Nhưng ta hy vọng người cho ta biết tại sao, tại sao tứ trùng Thần Lực không đánh lại được tam trùng Thần Lực?”

“Căn bản là người không nắm giữ tứ trùng Thần Lực thật sự!” Bào Uy Nhĩ nói, “Hơn nữa ta cũng không có hứng giết người!”

“Đúng, người không thể giết ta!” đột nhiên Ba Đế cười, “Giết ta rồi, người cũng không thể ra khỏi Hồng Nguyệt không gian này!”

“Phá vỡ không gian đối với ta là chuyện vô cùng đơn giản. Huống hồ Hồng Nguyệt không gian của người không hề phức tạp!”

“Hừ, vậy thì người thử xem!” Ba Đế cười nhạt, “Ta thừa nhận người có thể phá vỡ không gian, nhưng ở đây không có Thủy nguyên tố, người lấy cái gì mà phá?”

Phụt!!

Một cửa quả cầu nước ngưng tụ trên tay của Bào Uy Nhĩ, sau đó thì vỡ tan.

“Thủy Nguyên tố? Sao người có thể vẫn còn Thủy Nguyên tố?” Ba Đế dường như đã nhìn thấy vẻ tuyệt vọng của chính mình, chẳng nhẽ Thần Không Gian cũng không thể cách ly hoàn toàn Thủy nguyên tố?

“Hồng Nguyệt không gian của người không tồi! Nó thật sự đã cách ly toàn bộ Thủy nguyên tố. Nhưng bản vương có tứ trùng Thần Lực thật sự...”

Hồng Nguyệt không gian bỗng đổ mưa, làm dịu lại không gian bạt ngàn đất bụi, “Ý nghĩa thực sự của tứ trùng Thần Lực được gọi là Đồng Hóa. Bản vương có thể biến mọi nguyên tố tự nhiên thành Thủy nguyên tố! Đương nhiên, cũng có thể biến người thành bong bóng!”

“Ta hiểu rồi! Thật buồn cười, ta cách ly mọi Thủy nguyên tố ở bên ngoài, nhưng người lại có thể đồng hóa mọi nguyên tố trong Hồng Nguyệt không gian. Ha ha ha!” Ba Đế bỗng ngẩng đầu lên, giận dữ: “Vậy tại sao vừa rồi người không trực tiếp đánh bại ta?”

“Ta đã nói rồi. Đối phó với người, võ kỹ tam trùng Thần Lực là đủ rồi!” Mỹ nhân ngư cất cây kích ba chạc đi, chậm rãi nói: “Cho ta biết, người năm trăm năm trước ban Thần Lực cho người đang ở đâu?”

“Ta không biết. Nếu biết thì ta sớm đã gọi hân đến tiếp viện rồi!”

Bào Uy Nhĩ ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, “Phất Lạp Dịch Nặc đã thoát ra ngoài rồi? Ba Đế, Hồng Nguyệt không gian của người vẫn còn thông đạo ra vào khác?”

“Vẫn còn hai cái.”

“Thú vị đây, Phất Lạp Dịch Nặc lại cầm cố cả Hồng Nguyệt không gian!” Bào Uy Nhĩ lầm bầm, “Người đã thoát ra rồi sao còn chưa đi? Tại sao lại cầm cố cả Hồng Nguyệt không gian? Chẳng lẽ người không biết bản vương bây giờ có thể phá vỡ Hồng Nguyệt không gian, ra giết người sao?”

Đáng tiếc là Sở Thiên ở bên ngoài thật sự không biết Bào Uy Nhĩ mạnh đến mức không coi không gian là cái gì hết. Sở đại thiếu gia bây giờ vẫn tưởng Bào Uy Nhĩ đang rầu rĩ vì không có Thủy nguyên tố trong Hồng Nguyệt không gian!

“Vong Linh Cẩm Chú!” Ba Đế cũng phát hiện ra hành động nhỏ của Sở Thiên, ngạc nhiên: “Phất Lạp Dịch Nặc khởi động Địa ngục thông đạo để làm gì?”

“Ta hiểu rồi!” mỹ nhân ngư cười, “Hi hi, người muốn đưa ta đến địa ngục!”

Hiểu được ý định của Sở Thiên mỹ nhân ngư không những không hoảng hốt mà miệng còn nở nụ cười: “Năm đó bản vương và Ba Nhĩ ký hiệp ước không được chủ động vào địa ngục. Ầi, kết quả là mất đi biết bao nhiêu là đối thủ tốt...”

“Ta không muốn đến địa ngục!” Ba Đế muốn đóng Hồng Nguyệt không gian ngăn cản Sở Thiên, nhưng lại bị Bào Uy Nhĩ ngăn cản, “Mau thả ta ra, nếu không chúng ta đều phải đến địa ngục đấy!”

Bào Uy Nhĩ mặc kệ Ba Đế, lầm rầm một mình: “Ba Nhĩ huynh đệ, bản vương bị Phất Lạp Dịch Nặc ‘ám hại’, không thể coi là ‘chủ động’ vào địa ngục phải không?”

Trên sa mạc Tư Khoa Đặc, một luồng sáng trắng vụt lóe lên, cả Hồng Nguyệt không gian biến mất, chỉ để lại một hình xoáy cát khổng lồ.

Sở đại thiếu gia đáng thương vẫn đang dương dương tự đắc, không hề biết rằng Bào Uy Nhĩ tự nguyện đến địa ngục, “Ha ha, mỹ nhân ngư, chúng ta tạm biệt nhé!”

Nói rồi, Sở Thiên vẫy tay, hét lớn: “Về nhà, rồi đi tìm Mạch Khăng Tích!”

335. Chương 314: Sóng Gió Đại Lực

Hồng Nguyệt Thành bị A Mạt Kỳ một chân đá vào địa ngục, Hải Vương Biển Cẩm cũng đi theo đó. A Cổ Lạp Sơn vẫn không có tin tức gì, hơn nữa phong ba vẫn chưa kết thúc. Quan hệ của thành Hoàng Kim và đảo Bồ Lô Trạch về bề ngoài vẫn rất tốt, vì thể thế lực của các cao thủ trên đại lục cũng không có gì đe dọa đối với Sở Thiên.

Do đó, Sở đại thiếu gia rất đường hoàng bay trở về đảo Bồ Lô Trạch, suốt dọc đường bay qua không phận của mười mấy quốc gia mà đến một câu chào hỏi cũng không có.

Lúc này còn cách ngày thiếu gia ra đời ba tháng nữa, cũng có nghĩa là mấy người Sở Thiên đã ở ngoài chu du bốn tháng rồi.

Tính cả thời gian ở Thánh Sơn và thời gian giải quyết những chuyện lặt vặt thì lúc này đã là một năm sau trận chiến Thiên Hải, Sở Thiên cũng đã ở cái thế giới này sáu năm rồi.

Một năm cũng đủ để xảy ra rất nhiều chuyện rồi, dù là sự tranh bá đại lục phức tạp nhất cũng để lộ ra một số điều mới.

Thiên Hải Quốc, à, phải gọi là Thiên Hải quận của đế quốc Khải Tát, dưới sự quản lý của Lôi Cát đang phơi phơi đi lên. Có sự hậu thuẫn của Vong Linh Thánh Kỳ Sĩ, bản chất gian thương của vị công tử đào hoa Lôi Cát này đã được phát huy triệt để: kẻ chống đối, sau khi tịch thu tài sản, giết! Kẻ phục tùng, cho ăn Mã Lệ Liên, sau khi chết do chất độc phát tác thì tịch thu tài sản! Đương nhiên, cái này chỉ nhằm vào các di dân quý tộc của Thiên Hải, thường dân thực sự của Thiên Hải thì cuộc sống cũng không tồi, ít ra không bị ép đến đường phải làm phản.

Giải quyết xong Thiên Hải Quốc, Lô Dịch Tam Thế không còn nỗi lo lắng gì nữa, Lam Kinh quân đoàn vốn trấn thủ ở Đông Hải sau khi hợp cả hải quân của Thiên Hải vào, thế lực tăng lên mấy lần. Chiến thuyền cờ Hoàng Kim Long của Khải Tát thậm chí còn vào cả hải phận của Lôi Tư.

Hai tháng trước, Lô Dịch Tam Thế lại nhận được một tin tốt, chiến tướng hàng đầu đế quốc Lôi Tư, đối thủ mạnh nhất của Khải Tát, Thần Thánh Long Kỳ Sĩ Khắc Lâm Tư bị một con khỉ đưa đến Thái Thạch Bảo, nghe nói là lễ vật của Lôi Cát tặng cho quân đoàn trưởng Phí Na.

Biết rõ là Lôi Cát thực lực chẳng ra sao không có nỗi cái bản lĩnh ấy, nhưng Lô Dịch Tam Thế quá vui mừng nên vẫn ban thưởng cho hắn. Khắc Lâm Tư mấy năm nay là nỗi lo lắng lớn nhất của Khải Tát, thực lực cấp chín của hắn không là gì, cái thực sự đáng sợ chính là quân lực của hắn!

Có thể tranh hùng với Khải Tát Thần Khí hơn mười năm, có thể huấn luyện mấy chục vạn quân tạp nham của Lôi Tư trở thành một đội quân thiện chiến, tài năng quân sự của Khắc Lâm Tư không hề thua kém các danh tướng thời xưa.

Vì thế, khi Khắc Lâm Tư và một cuốn sách ảnh XXX được đưa đến Khải Tát, Bộ thống soái đế quốc và các tướng lĩnh của Quân bộ không một ai là không thở dài thay cho Khắc Lâm Tư. Danh tướng một thời lại rơi vào tình cảnh này, cũng là một loại bi ai.

Đế quốc Lôi Tư mất đi một nguyên soái cũ nhưng lại có một hoàng đế mới, chính là Tạp Tắc Nhĩ!

Một tháng trước, hoàng đế Lôi Tư gặp bạo bệnh, ngay sau đó thì Đế Đô lại xảy ra một vụ bạo động máu chảy thành sông, sau đó thì Tạp Tắc Nhĩ kế vị đăng cơ. Còn về các vị huynh đệ mất tích của Tạp Tắc Nhĩ đã đi đâu thì có lẽ Lô Dịch Tam Thế từng đích thân trải qua những việc này biết rõ nhất.

Tạp Tắc Nhĩ cũng không dễ dàng gì, dù đã đăng cơ một cách thuận lợi, nhưng lập tức phải đối mặt với đội Thiết Kỳ Khải Tát mới mở rộng lên mười vạn. Thế là, lấy Thái Thạch Bảo làm ranh giới, hai đế quốc lớn bắt đầu cuộc chạy đua vũ trang, một trận đại chiến sinh tử là không thể tránh khỏi.

Những nơi khác trên đại lục vẫn náo loạn như cũ, nơi duy nhất đáng nhắc đến đó là vương quốc ma pháp Ai Nhĩ Sâm.

Quan hệ giữa Y Lệ Sa bạch và Đạt Mã Nhĩ tiến triển không tồi, trong cuộc chinh chiến với Áo Khoa vương quốc, Đạt Mã Nhĩ đã thể hiện một sức mạnh to lớn, ngoài ra còn có sự ủng hộ của đế quốc Khải Tát, vì thế quan hệ giữa họ cũng dần dần được người Ai Nhĩ Sâm chấp nhận.

Cuối cùng còn một chuyện nữa, đó là vương quốc thương nghiệp Tư Khoa Đặc phát sinh nội loạn, nguyên nhân là do hai lão gian thương Thác Ni và Tề Cách tranh giành nơi sản xuất Mã Lệ Liên. Kết quả là Thác Ni lợi dụng thân phận quốc vương ép gia tộc Tề Cách ra khỏi Tư Khoa Đặc.

Một trong thập đại phú hào đại lục, Tề Cách, cũng không phải ngọn đèn thiếu dầu, dứt khoát mang cả gia tộc và số tiền có thể lấp cả Biển Cấm đi nương nhờ Khải Tát.

Có người dâng tiền, đương nhiên Lô Dịch Tam Thế sẽ không từ chối, giữa triều đình, phong cho Tề Cách tước vị Công Tước, còn để thúc thúc của Tề Cách — một ma đạo sư thay vị trí Ma pháp đại thần của Đạt

Mã Nhĩ. Vậy là quý tộc Khải Tắt vốn rất yên bình bỗng trở nên rối loạn.

Có người vui tất nhiên sẽ có người buồn. Gia tộc Phan Mạt Kỳ vẫn luôn nắm giữ đường kinh tế của Khải Tắt rất không thoải mái, vì bỗng nhiên lại có một đối thủ cạnh tranh với tài lực không kém gì mình.

Mấy năm nay, quý tộc Khải Tắt đều biết quan hệ giữa Sở Thiên và Lôi Cát, vì thế không ai dám động vào gia tộc Phan Mạt Kỳ. Nhưng gia tộc Tề Cách mới đến không quan tâm đến những điều này. Nói chính xác thì là Tề Cách nóng vội muốn mở rộng sức ảnh hưởng đối với Khải Tắt, vì thế hai đại tài phiệt của đế quốc dưới sự mặc nhận của Lô Định Tam Thế bắt đầu triển khai đấu đá cả âm thầm lẫn công khai.

Trên đây là báo cáo về tình hình trên đại lục của Ba Bác Tắt mà Sở Thiên nghe trên đường về Bồ Lôi Trạch.

Ngồi trên lưng A Mạt Kỳ, Sở Thiên mất một ngày để bay từ Hồng Nguyệt Thành về đến Bồ Lôi Trạch.

“Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Ông chủ ta về rồi đây!” ở phía trên trời, Sở Thiên hét lớn một câu rồi bay về một hòn đảo nhỏ — nơi Sắt Lâm Na đang tu dưỡng.

Đến căn biệt thự nơi Sắt Lâm Na ở, Sở Thiên nhẹ nhàng mở cửa, vừa cười vừa đi vào, “Các lão bà, ta về...”

“Suyt, bé mồm thôi!” Chu Lệ Á và Tiểu Bạch cùng trừng mắt nhìn Sở Thiên, rồi ra hiệu im lặng, “Đừng dọa con sợ!”

“Con?”

Không phải nó vẫn chưa ra đời sao? Sở Thiên kinh ngạc phát hiện Sắt Lâm Na đang ưỡn bụng lên còn Tiểu Bạch và Chu Lệ Á thì đang ghé sát tai vào bụng Sắt Lâm Na nghe tiếng của đứa bé trong bụng.

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch vẫy vẫy chân với Sở Thiên, coi như là đã chào, rồi lại chui đầu vào bụng Sắt Lâm Na cười.

Sắt Lâm Na cười rồi vẫy tay với Sở Thiên, “Từ khi con biết động là hai bọn họ cứ thế đấy! Ủa, một chú gấu trúc đáng yêu quá!”

Ba người cùng phát hiện Khách Thu Sa ở dưới chân Sở Thiên. Tiểu Bạch lao ra trước tiên, thơm một cái vào má con gấu trúc béo mập.

“Hi hi, đáng yêu quá!” Chu Lệ Á bế Khách Thu Sa lên, cũng thơm một cái, rồi đưa cho Sắt Lâm Na, “Tỷ tỷ xem này!”

“Trông đáng yêu... không phải lỗi của ta!” Tiểu Hùng Miêu vò đầu bứt tai, từ bỏ việc phản kháng.

“Người biết nói?” Chu Lệ Á càng thấy thú vị, xoa xoa đầu Tiểu Hùng Miêu, cười: “Anh bạn nhỏ mấy tuổi rồi?”

“Ta ba tuổi rồi!”

“Ô, anh bạn nhỏ đáng yêu này ở đâu đến vậy?!” cửa mở, AK bưng một mâm đồ tắm bỏ bước vào. Để mâm đồ xuống, AK47 bế Tiểu Hùng Miêu lên và thơm mấy cái, “Hi hi, anh bạn nhỏ, cho đi biết người mấy tuổi rồi?”

Khách Thu Sa tuyệt vọng nhắm mắt lại, rồi nhìn Sở Thiên, “Ông chủ, ta không muốn sống nữa!”

“AK47, người đưa anh bạn này vào nội đảo, bảo Ba Bác Tắt tìm cho nó một hòn đảo để trồng trúc. Về đãi ngộ thì giống như Mặc Phi Đặc thiếu gia!”

AK47 vui vẻ bế Tiểu Hùng Miêu đi, dọc đường còn loáng thoáng nghe thấy tiếng ai oán của anh bạn nhỏ.

Sắt Lâm Na thì mặt mày tươi cười, cô quá hiểu Sở Thiên. Giờ ở trên đảo Bồ Lôi Trạch, được hưởng đãi ngộ có đảo riêng chỉ có Thánh Đầu Sĩ, A Mạt Kỳ và Sa Khắc. Tiểu Hùng Miêu có đảo riêng, điều này cho thấy, thực lực hoặc tiềm lực của nó ít nhất cũng là Thần Cấp.

“Chúc mừng chàng đã tìm được một nguồn lực tốt!” Sắt Lâm Na khẽ cười, nhưng lập nụ cười lập tức dừng lại vì thấy gương mặt của Sở Thiên, “Sao vậy? Có rắc rồi gì à?”

Sở Thiên kể lại chuyện Thần Thạch. Căn phòng chìm vào im lặng.

Lúc lâu sau, Sát Lâm Na hỏi: “Chỉ có Mạch Khăng Tích tiên tổ mới có thể cứu thiệp và con sao?”

Sở Thiên gật đầu, “Ta chỉ biết cách này thôi.”

“Mạch Khăng Tích tiên tổ hiện giờ tự lo cho mình cũng chưa xong, e là không có sức mạnh dư thừa để cứu thiệp đâu!”

Sát Lâm Na cau mày nói, “Có lẽ Sinh Mệnh Tinh Hoa của Tinh Linh Tộc có thể giúp thiệp kéo dài tuổi thọ!”

“Ta từng uống Sinh Mệnh Tinh Hoa, một lọ, nhiều nhất có thể kéo dài khoảng ba trăm năm tuổi thọ. Nhưng với thiên phú và huyết mạch của nàng, dùng Sinh Mệnh Tinh Hoa chỉ có làm tăng tốc độ là sống lại Thần Thạch mà thôi!” Sở Thiên lắc đầu: “Không thể trông chờ vào Sinh Mệnh Tinh Hoa được. Sát Lâm Na, từ bây giờ nàng hãy dừng mọi sự tu luyện! Đừng truyền Thần Lực vào Thần Thạch nữa!”

“Chàng yên tâm! Từ khi có con, thiệp không tu luyện gì cả!” Sát Lâm Na nói, “Bây giờ thiệp lo Thần Thạch liệu có ảnh hưởng đến con không?!”

Sở Thiên cũng chau mày, vấn đề này hẳn đã nghĩ rồi, Thần Thạch hút sinh mệnh và sức mạnh của chủ nhân nó, vậy liệu nó có hút sinh mệnh của đứa trẻ không?

Nghĩ kỹ, Thần Thạch có lẽ phải gọi là Yêu Thạch. Vì nó lúc đầu đem lại chút lợi ích cho chủ nhân, dụ chủ nhân tăng tốc tu luyện. Sau khi hồi phục năng lượng thì bắt đầu hút hết mọi cái của chủ nhân!

Chu Lệ Á cúi đầu ảo não, “Đáng tiếc giờ thiệp chỉ là đệ nhất trùng Thần Lực, chưa thể chuyển đổi tiềm lực sinh mệnh.”

Không ai phát hiện ra Tiểu Bạch ở một góc cũng đang lắc đầu cười gượng, ý nói mình cũng không làm được gì.

Sở Thiên vỗ về Chu Lệ Á cười: “Yên tâm, có Thần Lực của A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ, còn cả Thần Cách của Thần Công Tượng, Sát Lâm Na sẽ không sao đâu! Đi chuẩn bị một chút, ngày mai chúng ta sẽ đến Cực địa băng nguyên.”

Nói rồi, Sở Thiên cũng cúi xuống ghé tai vào bụng Sát Lâm Na, “Nào, con trai, để cha nghe tiếng của con nào!”

Sát Lâm Na bật cười.

A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ ở ngoài cửa thì rì rầm, “Ài, người nói xem sau khi tiểu thiếu gia ra đời sẽ thế nào? Có phải con người không?”

“Có lẽ là con người! Hoàng thất Khải Tắt chưa bao giờ sinh ra Hoàng Kim Long cả. Phu nhân Sát Lâm Na có lẽ không phải ngoại lệ đâu! Nhưng cũng không chắc được, ông chủ là huyết mạch Cự Long, bà chủ là Hoàng Kim Long tộc. Khốn thật, Anh Cách Lạp Mỗ, sau khi tiểu thiếu gia ra đời sẽ không giống người đấy chứ?”

“Người nói linh tinh gì vậy? Chắc chắn tiểu thiếu gia vẫn còn huyết mạch của con người. Đúng rồi, A Mạt Kỳ, tuy Thần Thạch phản lại chủ nhân nhưng trước khi đó nó cũng chia sẻ Thần Cách với chủ nhân. Theo Ba Đế nói thì Thần Thạch trong cơ thể bà chủ là một phần Thần Cách của Thần Thời Gian. Người nói xem tiểu thiếu gia trong bụng bà chủ liệu cũng có huyết mạch của Thần không?”

“Thế này là sao? Loạn quá! Thôi, đợi tiểu thiếu gia ra đời là biết ngay thôi!”

Người? Cự Long? Hoàng Kim Long? Hồn Huyết Long? Con trai của Sở Thiên rốt cuộc là thế nào đây? E là lúc này chỉ có Thần Sáng Thể mới biết được!

Bỗng đảo Bó Lôi Trạch vang lên một tiếng hét: “Thân vương Phất Lạp Định Nặc, ta muốn gặp ngài!”

336. Chương 315: Quý Tộc

Sở Thiên chau mày, khó chịu nói: “Ai hét đấy? không biết Sát Lâm Na cần nghỉ ngơi sao?”

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch cúi đầu ngượng ngịu.

Sắt Lâm Na cười giải thích: “Chàng quên rồi à? Trên đảo chúng ta còn giam cầm một Lan Nguyệt Thú mà!”

“Nàng nói đến Cách Lạp Tư?” Sở Thiên nghĩ một lúc lâu mới nhớ ra Lan Nguyệt Thú tự xưng quý tộc đó, “Hắn vẫn ở trên đảo sao? Sao gia tộc hắn còn chưa đến chuộc hắn về?”

“Đừng nhắc đến Lai n Cáp Đặc nữa!” Chu Lệ Á cười gượng, “Cả nhà chúng giờ đang ở trên đảo chúng ta này!”

“Tất cả đều ở đây?” Sở Thiên ngẩn ra.

Lần trước Sở Thiên vì an toàn nên giảm thiểu liên lạc với nhà, vì thế nên không biết chuyện này.

“Không những Cách Lạp Tư và năm tỷ tỷ của hắn ở đây, mà phụ thân hắn Thác Mã Tư – Thánh - Lai n Cáp Đặc cũng đến rồi!” Chu Lệ Á tức giận nói: “Chúng nói muốn đàm phán với chàng về việc chuộc Cách Lạp Tư. Nhưng chàng không có nhà, thế là chúng đều lì ra đây không chịu đi, còn đòi chúng ta dùng lễ nghi quý tộc tiếp đón chúng!”

“Không phải chúng đến để kiểm miếng ăn đây chứ?” Sở Thiên nói.

“Thiếp thấy chúng rất giống như vậy!” Sắt Lâm Na cười, “Mấy ngày đầu thiếp dùng tiêu chuẩn đế quốc Công Tước tiếp đãi chúng, ai ngờ cả nhà chúng cứ như chưa từng nhìn thấy thức ăn ngon! Nực cười nhất là Tiên Đế - Lai n Cáp Đặc lại bị phụ thân phạt một trận vì tội liếm đĩa!”

“Khốn kiếp, kiểm miếng ăn trên đĩa bàn của lão tử!” Sở Thiên nói, “Sắt Lâm Na các nàng thu xếp đồ. Anh Cách Lạp Mỗ, A Mạt Kỳ theo ta đi gặp chúng!”

Vừa ra khỏi cửa thì gặp Ba Bác Tát, Sở Thiên đem hắn theo luôn.

Trên đường đi Ba Bác Tát khổ sở kể lại chuyện.

Từ sau khi trận chiến Thiên Hải kết thúc, Cách Lạp Tư đã bị giam lỏng ở đảo Bồ Lôi Trạch, hưởng thụ đãi ngộ của tù binh quý tộc. Còn gia tộc của Cách Lạp Tư cũng rất nhàn nại, kéo dài đến hơn nửa năm sau mới đến tìm người.

Do tộc trưởng Thác Mã Tư, tộc trưởng của gia tộc Lai n Cáp Đặc dẫn đầu, bảy thành viên chính của gia tộc Lai n Cáp Đặc — vợ chồng Thác Mã Tư và năm tỷ muội Tiên Đế, còn cả mấy trăm thành viên khác, như đi du lịch thưởng ngoạn, đến đảo Bồ Lôi Trạch.

Sở Thiên không có nhà, Sắt Lâm Na thì mang thai, vì thế Ba Bác Tát ra tiếp đãi. Kết quả là cả cái nhà này từ chối không nhắc đến việc chuộc người, ngược lại yêu cầu đi tham quan đảo Bồ Lôi Trạch trước.

Đảo Bồ Lôi Trạch có bao nhiêu bí mật chứ? Đương nhiên Ba Bác Tát không thể đồng ý việc đó, vậy là năm tỷ muội Tiên Đế nổi giận, kêu la rằng g Phất Lạp Địch Nặc không có phong độ quý tộc. Cuối cùng thì Tiểu Bạch ra mặt giải quyết.

Tiếp đó, Thác Mã Tư nhớ ra con trai mình còn bị giam cầm, liền nhắc đến việc đàm phán với Sở Thiên. Nhưng lúc đó Sở Thiên vẫn đang phải trốn mỹ nhân ngư, vì thế Thác Mã Tư nói để bày tỏ sự tôn trọng với Thân vương các hạ, cả gia tộc sẽ ở lại đảo Bồ Lôi Trạch đợi Sở Thiên về.

Đợi thì đợi, dù sao thì cái nhà này làm gì cũng tuân thủ lễ nghi quý tộc, cũng không gây chuyện. Ba Bác Tát cũng dặn dò người dưới tiếp đãi tốt chúng. Kết quả là khổ nạn của người làm trên Bồ Lôi Trạch bắt đầu.

Sở Thiên nhăn mặt, làm gì cũng yêu cầu lễ nghi, thậm chí đến trình tự đưa món ăn cũng quy định nghiêm ngặt. Loại người này thật khó hầu hạ! Đặc biệt là khi mấy trăm người như vậy cùng xuất hiện thì thật sự không thể hầu hạ nổi!

Người dưới bất mãn, nhà Lai n Cáp Đặc càng không hài lòng. Tìm không thấy chủ nhân, chúng ngày nào cũng vây lấy Ba Bác Tát, không mắng thì đánh, chỉ để dạy Ba Bác Tát về lễ nghi quý tộc.

Giết người hạ độc với Ba Bác Tát không thành vấn đề, nhưng nói đến lễ tiết quý tộc thì hắn không hiểu gì hết, vì thế vị Cẩm Chú pháp sư đáng thương bị chúng quây đến cho sắp phát điên.

Sở Thiên nghe Ba Bác Tát ca thán xong, cười: “Dựa vào bản lĩnh của ngươi, cho chúng chút độc được không phải xong rồi sao, sao lại để bị hành hạ đến mức này?”

“Ta hạ độc rồi!” Ba Bác Tát nặn ra nụ cười, “Nhưng vô dụng, cả cái nhà này miễn dịch hết rồi!”

“Cái gì?” Sở Thiên sững người, “Thánh Đẩu Sĩ và ma thú của ta đều trên đảo, ngươi có thể bảo chúng đối phó...”

“Cũng vô dụng!” Ba Bác Tát than thở, “Khi Thánh Đẩu Sĩ đưa Tây Cương về bị chúng phát hiện. Kết quả là Thác Mã Tư cứ nói Tư Đặc n làm ô nhục con gái chúng ở Thiên Hải Quốc, rồi đánh nhau với Thánh Đẩu Sĩ! Bây giờ các Thánh Đẩu Sĩ vẫn đang dưỡng thương!”

“Thánh Đẩu Sĩ thua?” Sở Thiên nheo mắt, “Thác Mã Tư có thực lực thế nào?”

“Tề Bách Lâm dùng máy đo Thần Lực kiểm tra qua rồi, hắn là Thần Lực đệ tam trùng đỉnh phong!”

“Thú vị đây!” A Mạt Kỳ nắm tay lại, cười, “Ông chủ, lát ta đi gặp hắn!”

Sở Thiên không nói gì đi nhanh đến nội đảo.

Nếu cả nhà Lai n Cấp Đặc chỉ đến để kiểm miếng ăn thì Sở Thiên không sợ gì hết, Nhưng tộc trưởng của chúng là Thần Lực đệ tam trùng, cùng cấp bậc với Ba Đế, chuyện này rắc rối rồi đây!

Trong Quang Minh Thần Điện.

Sở Thiên vừa vào trong thì phát hiện một lão già nhăn nheo đang ngồi trên chỗ ngồi của hắn, bên cạnh là mấy người phụ nữ mặc quý tộc lễ phục, có lẽ là nhà Lai n Cấp Đặc.

“Thân vương hiền chính, đây là cách ngài tiếp khách sao?” Thác Mã Tư vừa gặp đã ra điều hỏi tội, “Là quý tộc phải tôn trọng thân phận của quý tộc. Giờ ta là người có tước vị cao nhất trên đảo Bồ Lôi Trạch, sau khi ngài về đảo thì người đầu tiên phải gặp là ta!”

Khốn kiếp, lão tử về nhà trước khi gặp vợ con còn phải gặp người trước?! Một ngọn lửa bùng lên trên đầu Sở Thiên.

Có điều với người có thực lực hơn mình, Sở đại thiếu gia luôn dùng lý trí để giải quyết vấn đề. Vì thế hắn cười: “Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Công tước Thác Mã Tư đang đùa phải không? Luận về tước vị, phu nhân Sắt Lâm Na của ta là công chúa đế quốc! Bản vương đi gặp công chúa trước là vi phạm lễ nghi quý tộc sao? Lẽ nào công tước ngài cho rằng mình tôn quý hơn cả công chúa?”

Thác Mã Tư sững người, biện giải: “Theo lễ nghi quý tộc, công chúa Sắt Lâm Na đã là phu nhân của thân vương các hạ, tôn hiệu công chúa tự động bị xóa bỏ!”

“Không phải công chúa? Hà, vậy thì là vương phi rồi!” Sở Thiên cười mỉa mai, “Địa vị vương vị cũng cao hơn công tước ngài chứ nhỉ?”

Thác Mã Tư vẫn muốn nói tiếp, nhưng Sở Thiên đã quát, “Thác Mã Tư, ngươi chẳng qua là một Công tước, gặp bản vương không cần phải hành lễ sao?”

“Tước vị của bản công tước là do Thượng cổ Chúng Thần sắc phong, cao hơn tước vị của con người một bậc, vì thế bản Công tước cùng đẳng cấp với Thân vương các hạ!” Thác Mã Tư ngồi ngay ngắn trên ghế của Sở Thiên, nghiêm mặt nói, “Quý tộc cùng đẳng cấp thì khách là trên, vì thế bản Công tước ngồi ở đây!”

Sở Thiên nghiêng rằng, kìm lại ý muốn chém chết người này, còn A Mạt Kỳ thì chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

“Được, tước vị của Công tước đại nhân tương đương với ta, nhưng người nhà của đại nhân thì sao? Họ chưa học qua về lễ nghi quý tộc sao?” Sở Thiên trừng mắt nhìn mấy người phụ nữ kia.

“Phu nhân, các con, thì lễ với Thân vương các hạ!”

Dẫn đầu là phu nhân Thác Mã Tư, sáu mẹ con thì lễ với Sở Thiên thật.

Nộ hỏa của Sở Thiên giảm được một chút, nhưng Thác Mã Tư lại chỉ vào A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ, “Hai gia nô ngươi, tại sao không hành lễ với bản Công tước?”

“Khốn kiếp, ngươi muốn chết hả?” A Mạt Kỳ rút trường kích Chiến Thần ra định xông lên.

Sở Thiên kéo A Mạt Kỳ lại, cười, “Theo lệ đại lục, ma sủng và chủ nhân nhất thể! Công tước đại nhân, hai vị đây là ma sủng của ta, tước vị tương đương Thân vương!”

“Xin chào hai vị Thân vương!” sáu mẹ con phu nhân Lai n Cáp Đặc không đợi dặn dò tự mình hành lễ.

Thú vị thật! Sở Thiên lần đầu tiên gặp một gia tộc kỳ quái như thế này.

“Hừ!” Thác Mã Tư hừ mũi, rồi ngồi với vẻ tiêu chuẩn nhất của quý tộc, “Thân vương các hạ, ta thay mặt cho gia tộc Lai n Cáp Đặc đến thăm hỏi gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc! Đồng thời có ba thỉnh cầu!”

Chỗ của Sở Thiên bị Thác Mã Tư ngồi, hắn cũng không tìm chỗ khác ngồi xuống mà đứng nói luôn, “Thỉnh cầu gì? Nói đi!”

“Thứ nhất, con trai ta, Cách Lạp Tư quyết đấu thua các hạ, hãy cho phép ta chuộc con trai về!”

Sở Thiên gật đầu, “Được, tiền chuộc thì căn cứ vào tước vị Bá tước của Cách Lạp Tư!”

“Cảm tạ sự khăng khải của ngài!” Thác Mã Tư khẽ cung tay hơi cúi người đáp tạ.

“Thứ hai, năm con gái của ta bị Thánh Đấu Sĩ của ngài làm ô nhục ở Thiên Hải Quốc! Xin các hạ hãy nói rõ cho ta về chuyện này!”

Nói rõ cái mông! Sở Thiên thầm chửi, rồi hỏi: “Chuyện thứ ba là gì?”

“Thứ ba, hãy gả tiểu thư Tiểu Bạch cho con trai Cách Lạp Tư của ta!”

“Ha ha ha ha!” Sở Thiên bỗng cười rất Thần Côn, mắt đồng thời nheo lại chỉ còn một đường kẻ, A Mạt Kỳ thích thú nhìn phản ứng của ông chủ, hắn biết đây chính là biểu hiện trước khi giết người của Sở Thiên.

Thác Mã Tư không hiểu ngọn lửa giận dữ của Sở Thiên, nói tiếp, “Đương nhiên, sinh lễ cho tiểu thư Tiểu Bạch, gia tộc Lai n Cáp Đặc ta sẽ chuẩn bị theo quy cách của Thân vương!”

“Vậy thôi hả?” Sở Thiên nhún vai quay người đi, “Ngày mai ta trả lời!”

“Thân vương các hạ, còn lễ nghi cáo biệt của quý tộc!” Thác Mã Tư hét lớn.

Sở Thiên căn bản không quan tâm đến Thác Mã Tư, đi nhanh ra khỏi Quang Minh Thần Điện.

“Ba Bác Tát, đưa ta đi gặp các Thánh Đấu Sĩ!”

Trên đảo Thanh Đồng, mười hai Thánh Đấu Sĩ vô cùng xấu hổ quỳ dưới chân Sở Thiên, “Chân Thần, chúng con vô dụng! Chúng con không thay người xử lý được Thác Mã Tư!”

“Con ta, bản Thần Hoàng tha thứ cho các con!” Sở Thiên đỡ Bái Nạp Mỗ lên, hỏi: “Ngươi từng đấu với Thác Mã Tư, sức mạnh của hắn như thế nào? Thật sự đến tam trùng đỉnh phong sao?”

“Vâng, Thác Mã Tư chính xác là tam trùng đỉnh phong. Hơn nữa trong cơ thể hắn còn một sức mạnh rất kỳ quái khác!” Bái Nạp Mỗ nói, “Chúng con bị thua bởi thứ sức mạnh đó!”

“Nó có gì đặc biệt?”

“Chân Thần, chúng con có tội, chúng con nhìn không rõ!” Bái Nạp Mỗ khóc đau khổ.

“Đừng khóc nữa, bản Thần Hoàng tha lỗi cho các con! Vết thương thế nào rồi? Liệu có thắng được năm tỷ muội Tiên Đế không?”

“Vì Chân Thần, chúng con có thể làm được!”

“Vậy thì tốt rồi!” Sở Thiên nhìn lên trời, “Ba Bác Tát, nói với Sát Lâm Na chúng ta đi muộn một ngày. Tối nay đưa hết người làm trên đảo đi, lệnh cho Tề Bách Lâm chuẩn bị khởi động lá chắn Thần Lực của nội đảo bất cứ lúc nào!”

“Ông chủ muốn xử ký gia tộc Lai n Cấp Đặc?” A Mạt Kỳ hỏi.

“Ta vốn chỉ định moi chút ít của chúng là xong! Nhưng bây giờ... hừ!” Sở Thiên cười nhạt, “Ăn của ta, uống của ta, không những cướp chỗ ngồi của ta lại còn muốn cướp Tiểu Bạch! Tưởng lão tử dễ bắt nạt sao?”

“Ông chủ, tối nay chúng ta đi xử hết bọn chúng thì thế nào?” A Mạt Kỳ hỏi.

“Không, Thác Mã Tư dù sao cũng là tam trùng đỉnh phong, chúng ta không chắc chắn thắng được hắn!” Sở Thiên nheo mắt cười, “Trước tiên dùng cái đầu để giải quyết, nếu không được thì hẵng dùng nắm đấm...”

337. Chương 316: Đàm Phán

Ngày hôm sau ở Quang Minh Thần Điện.

Một cái bàn tròn cỡ lớn được đặt ở ngay chính giữa Thần Điện, xung quanh bàn, nhà Phát Lạp Dịch Nặc và gia tộc Lai n Cấp Đặc đang ngồi đối diện nhau.

Một hội nghị quý tộc chính quy nhất đã bắt đầu.

Thác Mã Tư lên tiếng đầu tiên, “Thần vương điện hạ, về ba thỉnh cầu ngày hôm qua, xin các hạ hay cho câu trả lời!” Sở Thiên phỉ phỉ bộ lễ phục Thần vương của mình, rồi nói: “Nói điều thứ nhất trước đi, ta đồng ý gia tộc Lai n Cấp Đặc chuộc lại Cách Lạp Tư, về tiền chuộc thì tính bằng kim tệ, không biết Công tước đại nhân sẵn sàng bỏ ra bao nhiêu?”

Ánh mắt Thác Mã Tư bỗng nhấp nháy, còn vợ và con gái hắn thì liên tục ngó nghiêng cách bài trí của Thần Điện.

“Hèm!” Thác Mã Tư hắng giọng rồi đưa ra một tờ lễ đơn, “Đây là tiền chuộc, Thần vương các hạ xem!”

Theo lễ nghi của quý tộc, Sở Thiên không làm gì hết mà để Ba Bác Tát đứng dậy nhận lễ đơn, rồi mở ra đọc, “Kim tệ, một vạn lượng — Tử Thần tại thượng! Người nghĩ bọn ta thiếu cơm ăn sao?!”

Sở Thiên mở to mồm một cách khoa trương, “Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Công tước đại nhân đùa gì vậy? Một vạn kim tệ? Lễ nào công tử Cách Lạp Tư của đại nhân chỉ đáng từng đó tiền thôi sao?”

Nói rồi, Sở Thiên thì thoảng còn nhìn nhìn bộ lễ phục quý tộc đắt tiền của Thác Mã Tư.

“Cách Lạp Tư là Bá tước, ta cho rằng một vạn kim tệ rất phù hợp với thân phận của nó!” Thác Mã Tư giảng biện, nhưng nhất thời không để ý đã để Sở Thiên nhìn thấy nội y cũ kỹ bên trong cái ống tay áo. Xem ra cái nhà này cũng không phải địa chủ nhiều tiền gì!

Sở Thiên ra vẻ nói: “Ba Bác Tát Hầu tước, hãy nói cho Thác Mã Tư Công tước đại nhân biết quy định của đế quốc Khải Tát về việc chuộc Bá tước!”

Ba Bác Tát cũng tham gia đại chiến Thiên Hải, hơn nữa cổng thành của Thiên Hải vương đô chính là do hắn dùng cầm chú phá tan.

Vì hắn tích công được tăng lên chức Hầu tước. Lúc này Hầu tước đại nhân cũng rất có phong độ lên tiếng: “Theo tiêu chuẩn của Khải Tát phải là mười vạn kim tệ!”

“Làm gì mà nhiều vậy? Người đừng có lừa bọn ta! Tiêu chuẩn của Thiên Hải Quốc cũng chỉ có một vạn!” Tiên Đế giận dữ.

“Bản Hầu tước sao có thể đi lừa một thường dân như người?” Ba Bác Tát cuối cùng cũng có cơ hội dạy bảo Tiên Đế, nghiêm mặt nói: “Có lẽ người đã từng nghe câu này, năm nghìn năm Khải Tát không có hôn quân! Tiên đế các đời Khải Tát trị vì anh minh, đến nay đế quốc đã là đệ nhất cường quốc trên đại lục, đời sống nhân dân an định. Vì thế tiêu chuẩn tiền chuộc của nước ta không phải cái mà Thiên Hải Quốc có thể so

sánh! Người nên biết, bổng lộc của bản Hầu tước một năm là trăm vạn kim tệ. Tiểu thư Tiên Đế, Công tước Thác Mã Tư, lẽ nào dùng mười vạn kim tệ chuộc một Bá tước là nhiều sao?”

Lương một năm của Ba Bác Tát quả thật là hơn một trăm vạn kim tệ, hơn nữa vẫn chưa tính kinh phí Sở Thiên cho hắn làm nghiên cứu. Có điều, đây là tiêu chuẩn của đảo Bồ Lô Trạch, chứ không phải của Khải Tát.

“Bổng lộc một năm của người là một trăm vạn kim tệ?” Thác Mã Tư cố gắng duy trì phong độ quý tộc, nhưng cái mồm mở ra để hít không khí kia đã bán đứng hắn.

Rất nhiều sao? Ba Bác Tát gật gật, “Đúng thế, nếu tính cả tiền phụ cấp và thưởng thì còn nhiều hơn!”

Thác Mã Tư từ bỏ việc nói chuyện với Ba Bác Tát về tiền bổng lộc, ngoảnh đầu hỏi AK47 ngồi ngoài cùng, “Bổng lộc của người là bao nhiêu?”

“Ai ya, để bản tiểu thư nghĩ xem!” AK47 gãi đầu tính toán một hồi, đỏ mặt nói, “Thực lực của ta kém nhất nên bổng lộc ít nhất, người ta ngại nói ra lắm...”

Nói rồi, mỹ nữ nhện bắt đầu ca thán, “Vị hôn phu của bản tiểu thư là tên ngốc, không biết kiếm tiền! À~ hại ta phải tự chuẩn bị của hồi môn!”

“Loại vị hôn phu đấy còn cần làm gì?!” Sự đồng cảm của con gái của Tiên Đế liền phát huy triệt để.

“Chẳng còn cách nào, ai bảo bọn ta đều là tộc nhện, chỉ có một ma thú cấp mười đó thôi!”

Thác Mã Tư phụ nhân hỏi: “Vị hôn phu của người là ai?”

AK47 ngại ngần cúi đầu, “Tên ngốc đó tên A Tư Nặc!”

“Địa Huyệt Chu Vương?” Thác Mã Tư mặt tái mét, “Chẳng lẽ là người vạn năm trước có khả năng thành Chủ Thần nhất, cùng với Bào Uy Nhi được gọi là Thú Thần Song Tinh, thiên tài Thú Thần A Tư Nặc?”

Sở Thiên và Ba Bác Tát nhìn nhau, thiên tài Thú Thần? Phải gọi là thiên tài Ngủ Thần mới đúng!

“Tên ngốc A Tư Nặc đó là thiên tài?” tiểu thư AK47 mở to mắt, che miệng cười, “Người không lừa ta chứ?”

“Bản Công tước không lấy danh dự của A Tư Nặc đại nhân ra đùa!” Thác Mã Tư nghiêm túc nói, “Theo ta được biết, chủ nhân của gia tộc ta — Thượng Vị Nguyệt Thần từng nói, A Tư Nặc đại nhân là một trong những người kế vị do các vị Chủ Thú Thần quyết định, với Thần Lực tam trùng sơ cấp trở thành tiên phong đại tướng của đại quân Thú Thần năm xưa!”

Sở Thiên gõ gõ mặt bàn, “Thôi được rồi, không thảo luận về chàng rể nhà Phát Lạp Dịch Nặc ta nữa, chúng ta bàn về tiền chuộc đi!”

Thác Mã Tư chần chờ một chút, rồi nghiêm nghị, “Thân vương các hạ, mười vạn kim tệ là quá nhiều! Ta biết tiêu chuẩn này không quá đáng nhưng...”

“Một kim tệ cũng không được thiếu, đây là tiêu chuẩn của quý tộc!” Sở Thiên chạm đúng tử huyệt của Thác Mã Tư, dùng hai chữ quý tộc để bắt chẹt hắn, “Nếu không đồng ý, bản vương sẽ theo lễ nghi quý tộc, có mọi quyền xử lý Cách Lạp Tư!”

Thác Mã Tư vẫn chần chờ do dự.

Sở Thiên cười nhạt, “Người đâu, đem Cách Lạp Tư ra thiên!”

“Người dám!” toàn bộ gia tộc Lai n Cấp Đặc đứng bật dậy, “Cách Lạp Tư là hậu đại nam nhân cuối cùng của gia tộc ta!”

“Phong độ, chú ý phong độ quý tộc!” Sở Thiên ấn tay trong không khí, cả nhà Thác Mã Tư ngồi xuống rồi thì nói với giọng vô lại: “Giao tiền, hoặc là thiên hãn! Đương nhiên các người muốn cướp người cũng được, nhưng ngày mai toàn đại lục sẽ biết gia tộc Lai n Cấp Đặc là quý tộc hạ lưu không có danh dự! À không, nếu các người cướp người thì ngay đến quý tộc cũng không phải rồi...”

Thác Mã Tư tức xì khói đằng tai, nhưng hai chữ quý tộc khiến hắn phải nhin, “Ta đồng ý đưa tiền chuộc, có điều sẽ giao theo từng đợt!”

Thác Mã Tư cũng có điều khó nói, thật ra trước đây gia tộc Lai n Cáp Đặc cũng rất giàu có, nhưng đến đời hần thì tiền bạc tích lũy được đã tiêu hết rồi. Nhà hần vậy là thành nghèo khó. Thật ra dựa vào thực lực của gia tộc Lai n Cáp Đặc muốn đi trộm cướp hoặc làm thuê cũng rất dễ phát tài. Nhưng cái nhà quý tộc này không muốn đi làm những chuyện hạ lưu như vậy, vẫn kiên trì đuổi con đường kiếm tiền chính đáng duy nhất của quý tộc — lập công tích, đổi lấy sự ban thưởng của chủ nhân.

Nhưng đáng tiếc, chủ nhân của Lan Nguyệt Thú, nữ thần Mặt Trăng đã không còn tồn tại từ lâu rồi. Vì thế mà gia tộc Lai n Cáp Đặc giờ nghèo rớt mồng tơi, ngay một vạn kim tệ kia cũng là của Mã Cách Lệ Ma Căn đưa khi muốn hần đi xử Sở Thiên.

Sở Thiên cười khoan dung: “Chia đợt cũng được thôi, nhưng khi trả hết rồi ta mới thả người!”

“Ca ngợ Nguyệt Thần, cảm tạ sự khảng khái của Thân vương các hạ!”

Bị moi tiền còn đi cảm tạ người ta, hai chữ quý tộc này hại người thật không ít!

Thác Mã Tư ngồi thẳng lại người, “Việc thứ hai, ở Thiên Hải Quốc, Thánh Đấu Sĩ của các hạ đã làm ô nhục năm con gái của ta!”

“Đầu tiên ta muốn sửa lại một chút, giờ đã không còn Thiên Hải Quốc nữa rồi!” Sở Thiên cười tít, “Ngoài ra, cái gì gọi là làm ô nhục? Công tước đại nhân lại đùa rồi! Lúc đó đang chiến đấu, Thánh Đấu Sĩ của ta đánh bại con gái đại nhân cũng coi là làm ô nhục sao?”

“Con gái ta bại trận không có gì để nói, nhưng Thánh Đấu Sĩ của các hạ lại lột hết quần áo của con gái ta. Đây không gọi là ô nhục thì còn là gì?” Thác Mã Tư lạnh lùng, “Quá đáng nhất là một số tướng lĩnh của các hạ lại hạ lệnh cho binh sĩ đứng nhìn con gái ta!”

“Những binh sĩ đó đã bị hành quyết vì tội làm lỗ chiến cơ rồi!”

Sở Thiên lạnh lùng nói một câu, rồi một ý nghĩ đen tối xuất hiện trong đầu hần, thuận miệng nói luôn: “Hắc hắc, cái đó... Thánh Đấu Sĩ đúng là sai rồi, làm ô nhục danh dự của các vị tiểu thư. Thế này đi, chi bằng gả các tiểu thư cho Thánh Đấu Sĩ!”

Mọi người của gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc đều ngẩn người, mười hai người lấy năm vợ, vậy khi động phòng thì thế nào...?

“Ừm, đề nghị này cũng được!” Thác Mã Tư lại đồng ý?!

Sở Thiên cũng sững người, vừa rồi hần chỉ thuận miệng nói, nhưng Công tước đại nhân đây lại đồng ý?!

Thác Mã Tư nói tiếp, “Có điều con gái ta không thể gả cho mười hai người. Thế này đi, chúng cùng gả cho một người là được rồi! Nhưng còn sinh lễ nhất định phải phù hợp với thân phận quý tộc!”

“Sinh lễ một trăm vạn kim tệ!” Sở Thiên gằn như là hét lên.

Một trăm vạn kim tệ có được năm cao thủ Thần Cấp, vụ làm ăn này quá lời rồi! Cũng chỉ có người bị tư tưởng quý tộc tẩy não như Thác Mã Tư mới đồng ý.

Một trăm vạn kim tệ?! Thác Mã Tư phu nhân suýt tí nữa thì ngất, vội giữ lấy năm đứa con gái tỏ ra không cam tâm tình nguyện.

Sở Thiên gọi mười hai Thánh Đấu Sĩ ra, “Công tước đại nhân chọn đi, xem ai xứng với con gái đại nhân!”

“Họ đều là thị vệ của Thân vương các hạ? Điều không tồi, nhưng con ta không thể gả cho một thị vệ bình thường. Thế này đi, gả cho thống lĩnh thị vệ của các hạ là được rồi! Hơn nữa, Thân vương các hạ phải thăng cấp cho thống lĩnh thị vệ của ngài!”

Sở Thiên bó tay! Giờ hần đang hoài nghi liệu có phải nào Thác Mã Tư có vấn đề không!

Ba Bác Tát thở khan, nuốt nước bọt nói: “Người thật sự muốn đồng thời gả năm con gái cho thống lĩnh thị vệ của ông chủ? Cái này... mười hai người này đều không phải thống lĩnh thị vệ!”

“Cái khác ta không quan tâm, ta chỉ đồng ý gả con cho thống lĩnh thị vệ!” Thác Mã Tư nhận thấy sắc mặt Ba Bác Tát không bình thường, bèn cẩn thận hỏi: “Nhân phẩm và thực lực của thống lĩnh thị vệ kia thế nào? Thánh Đầu Sĩ, các người nói đi, ta biết các người đều là tín đồ sẽ không nói dối!”

Sở Thiên lấy lại nhịp thở, “Bái Nạp Mỗ, người có gì nói đấy, thề với danh dự của Thần Hoàng!”

Bái Nạp Mỗ nghĩ ngợi một lúc, ngẩng cao đầu nói, “Thống lĩnh thị vệ của ông chủ tên Sa Khắc!”

Lời nói vừa dứt, toàn bộ gia tộc Phát Lạp Định Nặc đều cúi đầu.

Bái Nạp Mỗ nói tiếp: “Dung mạo của thống lĩnh Sở Thiên từng khiến cho Thiên Hải Vương hậu phải cảm ơn sự chiếu cố của Thiên Thần với mình. Về thực lực, thống lĩnh Sa Khắc đã từng hạ gục Địa ngục Hắc Phượng Hoàng cấp chín! Đồng thời có ma sủng cấp chín! Luận về tài sản, thống lĩnh có một hòn đảo cỡ trung và hai cung điện cấp đế vương! Ngoài ra ông chủ dặn dò, thống lĩnh Sa Khắc có thể bội chi vô hạn tài sản của đảo Bồ Lô Trạch! Ta xin thề với danh nghĩa của Chân Thần!”

“Được, vậy thì là Sa Khắc!” Thác Mã Tư gật đầu hài lòng, “Thân vương các hạ, chúng ta ký hôn thư đi!”

Sở đại thiếu gia lập tức viết hôn thư, rồi toát mồ hôi lạnh nhìn Thác Mã Tư đặt bút ký tên vào hôn thư.

“Ha ha, từ giờ gia tộc Phát Lạp Định Nặc và Lai n Cáp Đặc đã là thông gia rồi!” Thác Mã Tư cười lớn: “Vậy việc cuối cùng thì dễ bàn rồi! Chỉ bằng chúng ta thân lại càng thêm thân, cho con trai ta lấy tiểu thư Tiểu Bạch!”

“Muốn lấy Tiểu Bạch cũng được!” ánh mắt Sở Thiên lạnh lẽo, lấy ra từ trong nhẫn không gian hai viên đá đen xì, “Có điều Tiểu Bạch cũng giống như muối muối ta, muốn lấy muối muối ta, theo phong tục của Khải Tát, Công tước đại nhân phải thông qua hai thử thách!”

Nói rồi, Sở Thiên đưa ra hai viên đá, một là Thần Thạch đã hại chết La Bá Đặc, một là Đồ Thần Lô của Thần Công Tượng Hoài Đặc...

338. Chương 317: Thử Thách

Thác Mã Tư nhìn hai viên đá cau mày nói: “Thử thách gì? Quý tộc Khải Tát còn có quy tắc này sao?”

“Đương nhiên là có!” Sở Thiên nghiêm túc, “Ta là Thân vương, Tiểu Bạch cũng như muối muối của ta, vậy thì cũng tương đương với nhất đẳng công tước quận chúa! Lẽ nào một quận chúa xuất giá không cần phải thử thách bên nhà trai sao? Phải biết là chồng của Tiểu Bạch sẽ là Quận Mã của Khải Tát. Cách Lạp Tư muốn có được thân phận này chẳng lẽ lại không cần một bỏ ra chút gì?”

Nghe Sở Thiên nói mà Thác Mã Tư gật đầu lia lịa, bốn chữ Quận Mã Khải Tát có sức hấp dẫn quá lớn. Hoàng thân quốc thích của hoàng thất đệ nhất đế quốc, thật là vinh dự!

Sở Thiên nói tiếp: “Công tước đại nhân chắc cũng biết, đế quốc Khải Tát chúng ta dân phong thượng võ, con gái bình dân xuất giá đều phải chọn người có thực lực. Lẽ nào quận chúa của đế quốc lại gả cho một gia tộc vô dụng sao?”

Câu này thì Sở Thiên không hề nói sai, dân phong của Khải Tát đúng là như vậy, nhưng câu sau thì lại là chuyện khác rồi.

“Nhớ năm đó, bản vương để lấy được công chúa Sát Lâm Na, cái giá phải trả là không thể tưởng tượng được! Đến tận khi chứng minh được với Lô Định Tam Thế bệ hạ rằng ta có đủ khả năng bảo vệ công chúa, thì bệ hạ mới đồng ý gả công chúa cho ta! Thác Mã Tư Công tước, ngài phải chứng minh gia tộc Lai n Cáp Đặc có thực lực để bảo vệ Tiểu Bạch!”

Ngừng một lát, Sở Thiên bổ sung: “Có điều ta chỉ muốn biết quý gia tộc có thực lực bảo vệ Tiểu Bạch không, nên không nhất định phải là Cách Lạp Tư ra tay. Công tước đại nhân ra tay cũng được!”

Thác Mã Tư ngạo nghễ đứng lên, “Đúng vậy, Thân vương các hạ nói vô cùng có lý! Quý tộc, nên chứng minh thực lực của mình!”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Công tước đại nhân nói quá hay! Không hổ danh là Thượng cổ quý tộc chân chính! Có phong độ! Có khí chất!”

“Mời Thần vương các hạ cho biết thử thách như thế nào?” Thác Mã Tư rời khỏi chỗ ngồi, lễ phục trên người cũng đã cởi ra từ lúc nào.

“Tòa Thần Điện này được bản vương xây dựng vì gia sư An Đông Ni. Động thủ ở đây là không tôn kính gia sư!” Sở Thiên nheo mắt cười, “Ta đã chuẩn bị một hòn đảo nhỏ, chúng ta ra đó!”

Quang Minh Thần Điện là hang ổ của Sở Thiên, mà uy lực của Thần Thạch và Đồ Thần Lôi đều ở cấp kinh thiên động địa, Sở đại thiếu gia đương nhiên không thể đánh nhau ở đây rồi.

Chọn một hòn đảo xa nhất, gần phía đông của Biển Cấm nhất, Sở Thiên đưa cả gia tộc Thác Mã Tư đến đó.

Hòn đảo này không to, chu vi cũng chỉ mấy trăm mét, nhưng vì nó gần Biển Cấm, nên Sở đại thiếu gia lệnh cho Tề Bách Lâm xây dựng ở đây vài pháo đài Cấm Chú và công sự phòng ngự, trông không khác một pháo đài quân sự!

Đứng trên một bình đài, Sở Thiên đưa lên Đồ Thần Lôi trước, “Thác Mã Tư Công tước, đây là một phát minh nhỏ của Viện nghiên cứu Binh Khóa đảo Bồ Lôi Trạch, mời ngài xem!”

Thác Mã Tư quan sát kỹ Đồ Thần Lôi, “Bên trong đây có một sức mạnh rất lạ, rất mạnh!”

“Cũng không phải mạnh gì, chỉ là một thứ đồ nhỏ thôi!” Sở Thiên cười hì hì, “Thấy chỗ ẩn màu đỏ kia chứ? Ấn vào đó sẽ phát ra một luồng sáng. Chỉ cần Công tước đại nhân không bị thương trước nó là được!”

“Đơn giản vậy thôi?” Thác Mã Tư nắm Đồ Thần Lôi trong tay, hỏi, “Thử thách kia là gì?”

“Đợi sau khi Công tước đại nhân hoàn thành thử thách này thì ta nói!” Nói rồi, Sở Thiên suy nghĩ đến việc mình không hiểu về cảnh giới tam trùng Thần Lực, Thác Mã Tư có thể che giấu sức mạnh, bèn bổ sung: “Có điều phải nói trước, thử thách tiếp theo có thể tiến hành theo vài bước!”

Nếu Thác Mã Tư thật sự qua được hai cửa Đồ Thần Lôi và Thần Thạch thì Sở Thiên bắt buộc dĩ đành phải động thủ.

Thác Mã Tư gật đầu, “Được, ta qua thử thách đầu tiên trước!”

Nói rồi, Thác Mã Tư vận nhị trùng Thần Lực, giơ Đồ Thần Lôi lên cao.

“Đợi đã!” Sở Thiên vội ngăn Thác Mã Tư lại, cười: “Công tước đại nhân, uy lực của thứ này không tồi, thực lực của ta lại hơi kém, mời ngài lên trên trời rồi làm!”

Thác Mã Tư nhìn A Mạt Kỳ một cái rồi bay lên trời, đồng thời Thần Lực cũng dần dần tăng lên tam trùng.

Tuy bị tư tưởng quý tộc tẩy não, nhưng Thác Mã Tư không ngốc. Vừa rồi được A Mạt Kỳ bảo vệ mà Sở Thiên cũng không dám đối mặt với viên đá này, cái thứ đồ ‘nhỏ’ này nhất định không hề đơn giản.

Vì thế sau khi Thác Mã Tư dùng toàn lực phòng bị mới chậm rãi ấn vào cái nút màu đỏ.

Uỳnh!!!

Đồ Thần Lôi chuyên nhắm vào ma pháp và Thần Lực đã được khởi động, phía trên là một mảng trời xám xịt rộng hàng nghìn mét.

Sở Thiên ở dưới đảo ngẩng đầu lên nhìn, nghĩ bụng, “Nổ chết người! Nổ chết người lão gia chết tiệt! Thần Công Tượng đã từng nói Đồ Thần Lôi tuyệt đối có hiệu quả với tam trùng Thần Lực trở xuống! Lão tử không tin người có thể đạt đến đệ tứ trùng!”

Phu nhân của Thác Mã Tư và năm tỷ muội Tiên Đế có lòng tin tuyệt đối với thực lực của Thác Mã Tư.

A Mạt Kỳ bỗng tái mặt, “Ông chủ, Thần Lực của Thác Mã Tư không có chút khí tức nào, chẳng trách hẳn không bị Bào Uy Nhi mời đi!”

Sở Thiên nheo mắt lại không nói gì.

Một lúc sau trời yên bề lặng, Thác Mã Tư từ từ hạ xuống đất.

“Thân vương các hạ, uy lực của thứ đồ này không tồi!”

Khốn kiếp, thế mà cũng không nổ chết người?! Sở Thiên chép miệng, “Công tước đại nhân thân thủ tuyệt vời!”

Không phải Đồ Thần Lôi không có chút hiệu quả nào. Chỉ ít thì trên mặt và tay Thác Mã Tư cũng có một chút thương tích. Nhưng điều này còn cách quá xa với kết quả mà Sở Thiên mong đợi.

Tiên Đế tiến lại, “Phụ thân không sao chứ?”

“Ta không sao!” Thác Mã Tư dùng Thần Lực chữa lành những vết thương trên người, “Sau này gặp những thứ thế này cẩn thận một chút. Nếu không phải vì ta có Nguyệt Thần mật pháp, chỉ dựa vào tam trùng Thần Lực thì e là đã bỏ mạng rồi!”

Sở Thiên yên tâm rồi, Thác Mã Tư chủ có tam trùng Thần Lực, vậy thì nếu đánh thì đảo Bồ Lôi Trạch chưa chắc đã thua. Có điều, Nguyệt Thần mật pháp là cái gì?

“Ừm, mời Công tước đại nhân đến với thử thách thứ hai!” Sở Thiên đưa ra viên Thần Thạch, cười, “Ngài nhận ra thứ này không?”

Thác Mã Tư hơi đỏ mặt, “Bản Công tước không biết, xin Thân vương chỉ giáo!”

Không biết thì tốt! Sở Thiên nheo mắt cười, “Bước thứ nhất của thử thách này là truyền Thần Lực vào viên đá này! Hà hà, thật ra đây là thứ chuyên dùng để kiểm tra độ mạnh yếu của Thần Lực!”

“Ồ? Ta xem nào!” Thác Mã Tư thấy thú vị, cầm lấy Thần Thạch, “Ồ đây có khí tức của Thần Lực!”

“Ừm, đúng là có Thần Lực, nhưng bản vương nhắc nhở một câu, nếu người thực lực không đủ mà dùng viên đá này thì có thể dẫn đến phản lại người dùng. Công tước đại nhân vẫn muốn thử chứ?”

“Bản Công tước sao có thể thực lực không đủ?!” Thác Mã Tư cười kiêu ngạo, “Lần này có cần lên trời không?”

“Không cần, nhưng... Công tước đại nhân phải sử dụng bên trong Linh Vực của ta!”

Nói rồi Sở Thiên khai triển Thời Gian Thuận Lưu, còn Anh Cách Lạp Mỗ theo sát sau phục chế làm nó mạnh lên gấp mấy lần.

Bên trong Linh Vực, Thác Mã Tư hít một hơi sâu, rồi bắt đầu truyền Thần Lực vào Thần Thạch.

Thời gian bắt đầu tăng tốc, Thác Mã Tư thì ngày càng tỏ ra vui mừng, vì hắn cảm nhận thấy Thần Lực của mình lâu lắm không có tiến bộ gì bỗng được nâng lên!

Thần Thạch lại thể hiện ra sức hấp dẫn không thể kháng cự của mình, Thác Mã Tư cũng không khách khí, tốc độ truyền Thần Lực vào ngày càng nhanh! Màu của Thần Lực trên người hắn cũng dần biến sang màu đỏ.

“Nguyệt Thần tại thượng! Phụ thân đã đột phá lên tứ trùng Thần Lực!” Tiên Đế kêu lên kinh ngạc, những người khác của gia tộc Lai n Cáp Đặc cũng hân hoan cổ vũ.

Còn Sở Thiên thì thầm cười mỉa, ban đầu Ba Đế cũng như vậy, đầu tiên là lên tứ trùng Thần Lực sau đó thì không chịu được nữa.

Nói ra thì Sở Thiên không hề biết kết cục của Ba Đế. Khi Ba Đế bị Bào Uy Nhĩ đánh bại thì Sở Thiên đã ở bên ngoài Hồng Nguyệt không gian rồi nên giờ hắn nghĩ Ba Đế đã bị Thần Thạch phản lại mà chết.

Sự thật thì coi như mỹ nhân ngư đã cứu Ba Đế một mạng. Nếu không phải Bào Uy Nhĩ kịp thời đánh bại Ba Đế thì e là Hồng Nguyệt thành chủ thật sự vong mạng rồi.

Thứ ánh sáng màu đỏ trên người Thác Mã Tư ngày càng tỏ rõ uy lực của nó, nhưng đến khi hắn đạt đến tứ trùng Thần Lực trung cấp thì bắt đầu có ‘sự cố’!

“Á~~~~”

Kêu lên thảm thiết, Thác Mã Tư không thể duy trì hình dạng con người được nữa mà biến thành một con Lan Nguyệt Thú giống như Tiểu Bạch!

Sở Thiên dừng lại Thần Lực, rồi một mối ngồi sang một bên, cơ thể hắn thật sự không chịu nổi sự tổn hao kiểu này nữa, “Thác Mã Tư phu nhân, Công tước có lẽ là thực lực không đủ nên bị nó phản lại rồi, mau cứu người đi!”

“Nguyệt Thần tại thượng!” cả nhà Thác Mã Tư tuy sợ hãi nhưng vẫn không có ý định ra tay cứu người, Nguyệt Thần sẽ bảo vệ Thác Mã Tư!

“Nguyệt Thần Lực! Tịnh Hóa!”

Thác Mã Tư bỗng hét lên, cơ thể tỏa ra những chùm ánh sáng màu bạc của ánh trăng mềm mại.

Ánh trăng bắn thẳng lên bầu trời, dù là mặt trời đang rực cháy cũng phải nhường đường. Dưới sự chiếu rọi của ánh trăng đó Thác Mã Tư đang dị biến phục hồi lại hình dạng người. Viên Thần Thạch trong tay hắn cũng trở lại thành viên đá đen.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Sở Thiên đứng bật dậy.

Sức mạnh của Thần Thạch cũng có thể Tịnh Hóa, vậy Thác Mã Tư còn gì không thể Tịnh Hóa đây? Điều đáng mừng duy nhất đó là Thần Lực của Thác Mã Tư cũng bị Tịnh Hóa trở về tam trùng Thần Lực.

Thác Mã Tư bình tĩnh tiến lại trước mặt Sở Thiên, trả lại viên Thần Thạch, cười: “Thân vương các hạ, còn thử thách gì không?”

Sở Thiên cười khan, vẫy tay gọi A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ, “Bước thứ hai của thử thách là đánh bại hai ma sủng của ta!”

Hai tam trùng sơ cấp đấu với một tam trùng đỉnh phong, rốt cuộc thì bên nào lợi hại hơn? Sở Thiên không chắc chắn! Nhưng việc đã đến nước này chỉ còn cách đánh cược thôi!

Thác Mã Tư không nói gì, nhưng mắt thì dính chặt lấy hai người, Thần Lực trên người ngày càng dày đặc.

Vù vù!!

Dưới khí thế của Thác Mã Tư, biển bỗng nổi lên một cơn cuồng phong, từng đợt thủy triều không ngừng xô bờ.

A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ lùi lại cách xa với Thác Mã Tư.

Sức mạnh của ba vị Thần làm biển động dữ dội, những con sóng lớn đập dồn dập vào hòn đảo vốn đã không lớn, thậm chí còn vào đến cả chân Sở Thiên.

Phụt!

Một con sóng xen vào giữa A Mạt Kỳ và Thác Mã Tư che đi tầm nhìn của hai bên, dường như phát ra một tín hiệu bắt đầu.

“Bắt đầu đi!”

Ba người cùng kêu lên một lúc, rồi bắt đầu di chuyển.

Ngay sau đó... ba người lại đồng thời dừng lại — quyết đấu kết thúc! À không, phải là bị làm gián đoạn!

Con sóng ban nãy rút đi rồi, nhưng lại để lại trên mặt đất một cái xác trôi.

Gương mặt của cái xác trôi ấy ngửa lên trên nên mọi người đều có thể nhìn rõ ràng. Sở Thiên nhìn qua một cái rồi kêu lên kinh ngạc, “Hắn chết rồi?!”

Hà~ hù~~

Lúc này, để chứng minh rằng mình vẫn sống, cái xác trôi ấy phát ra một tiếng thở phì phò...

Sở Thiên ngửa mặt kêu trời, “Ồ dưới biển mà còn ngủ được! Lão tử phục ngươi rồi, A Tư Nặc!!!”

339. Chương 318: “thiên Tài” Ma Thú??? (thượng)

Đồ Thần Lôi, kiệt tác của Thần Công Tượng Hoài Đặc, thông sát tam trùng cao thủ Thần Cấp!

Vạn năm trước, trong trận đại chiến Chúng Thần ở Biển Cấm, Hoài Đặc hiểu rõ sức mình yếu ớt, làm ra Đồ Thần Lôi tự bảo vệ mình, sau đó truyền cho đệ tử duy nhất là Tây Cương!

Đồ Thần Lôi có hình như trứng ngỗng, toàn thân có màu đen tuyền, bên ngoài là lớp vỏ giáp màu đỏ thẫm. Tạo nên nó không hề dễ dàng, ngay dùng toàn lực của Giáo Đình Hắc Ám Thần Điện trong mười năm cũng chỉ có được ba quả.

Có thể thăng cấp, nghe nói Đồ Thần Lôi đỉnh phong có thể hủy diệt cả Thần Sáng Thế!

Dài dòng nhiều thứ về Đồ Thần Lôi như vậy là vì Sở Thiên đang chữa rửa!

Để làm ra được Đồ Thần Lôi không hề dễ dàng, vì những vật liệu nó cần và công nghệ chế tác đều rất ngặt nghèo. Điều quan trọng nhất là nó cần Thần Lực để hoàn thành giai đoạn cuối.

Nguyên lý của Đồ Thần Lôi không hề phức tạp, nó cũng gần như đạn đạo cảm ứng điện từ ở trái đất, chính là làm nhiễu tần suất của Thần Lực để gây ra sự dị biến của sức mạnh. Có điều, muốn làm nhiễu tần suất của Thần Lực thì ít nhất cũng phải có nguồn làm nhiễu chứ? Đúng rồi, nguồn chính là Thần Lực!

Đồ Thần Lôi của Hắc Ám Thần Điện truyền một phần Thần Lực của nữ thần Tự Nhiên vì nữ thần Tự Nhiên là tam trùng Thần Lực đỉnh phong nên Đồ Thần Lôi bây giờ có thể thông sát tam trùng Thần Lực trở xuống, tam trùng trở lên thì sức mạnh của nữ thần Tự Nhiên vẫn chưa thể làm gì được! Đương nhiên nếu có người truyền vào Đồ Thần Lôi thì việc giết một Thần có tứ trùng Thần Lực không thành vấn đề.

Vì thế nói Đồ Thần Lôi đỉnh phong hủy diệt cả Thần Sáng Thế không phải không có khả năng, chỉ cần não của Thần Sáng Thế bị chớ găm, cam tâm tình nguyện truyền Thần Lực Sáng Thế vào Đồ Thần Lôi, rồi cho kẻ khác cơ hội giết mình là được.

Đồ tuy tốt, nhưng làm thì không dễ. Dù là Tây Cương với sự trợ giúp về tài lực của Sở Thiên dốc toàn lực, một năm cũng chỉ làm ra một quả Đồ Thần Lôi không có Thần Lực. Hơn nữa với thực lực của gia tộc Phất Lạp Dịch Nặc, nhiều nhất có thể truyền vào tam trùng Thần Lực sơ cấp, do đó, Sở Thiên chỉ có hai quả Đồ Thần Lôi có thể thông sát Hạ Vị Thần tam trùng Thần Lực trở xuống. Nhưng có hai quả này thôi mà còn vì Thác Mã Tư mà lãng phí mất một quả.

Khốn kiếp! A Tư Nặc sao không xuất hiện sớm hơn chứ? Nếu xuất hiện sớm thì lão tử đã tiết kiệm được một quả Đồ Thần Lôi rồi!

Sở Thiên nhìn trừng trừng nhìn A Tư Nặc đang ngáy o o, trong lòng không ngừng chữa rửa.

“Thân vương các hạ, vị đây chính là A Tư Nặc bệ hạ?” Thác Mã Tư cung kính đứng thẳng người lên.

Bệ hạ? Sở Thiên ngẩn ra một lúc rồi cũng hiểu ra. A Tư Nặc là vua của tộc nhện, gọi là bệ hạ cũng không sai.

Tuy vì A Tư Nặc mà tổn thất mất một quả Đồ Thần Lôi, nhưng Sở Thiên vẫn lợi dụng được hắn. Sở Thiên khẽ cười: “Khà khà, hắn chính là A Tư Nặc. Ừm... cũng là bước thứ ba của thử thách mà ta chuẩn bị cho ngài!”

Nửa phút trước Sở Thiên vẫn không biết A Tư Nặc ở đâu, nửa phút sau hắn đã thành bước thứ ba trong cuộc thử thách. Có thể thấy công phu lừa gạt của Sở đại thiếu gia đã được tôi luyện kỹ đến mức nào.

“Thân vương các... các hạ, không lẽ sau khi ta quyết đấu với hai ma sủng của ngài xong, còn phải...phải đấu với A Tư Nặc bệ hạ?” giọng Thác Mã Tư bỗng run run.

“Đúng thế!” Sở Thiên gật gật, “Không phải ta đã nói rồi sao? A Tư Nặc là chàng rể của gia tộc chúng ta, đương nhiên có tư cách thử thách ngài rồi!”

Thác Mã Tư bất giác lùi ra sau vài bước. Thân phận bệ hạ và cái danh Thượng cổ Ngũ đại ma thú, đã gây ra một áp lực rất lớn lên Thác Mã Tư. Hắn không biết rằng A Tư Nặc chưa bao giờ hành xử như vua, và thực lực cũng chỉ là tam trùng Thần Lực...

Nhanh nhạy cảm nhận được nỗi sợ hãi của Thác Mã Tư với A Tư Nặc, Sở Thiên nheo mắt bịa chuyện, “Đây chỉ là bước thứ ba. Ngoài ra, ngài cũng thấy rồi, ta và Hải Vương Biển Cầm Bào Uy Nhĩ là láng giềng, quan hệ vẫn luôn rất tốt, vì thế ta còn chuẩn bị cho ngài bước thứ tư!”

“Bước thứ tư, chẳng lẽ... chẳng lẽ là...” Thác Mã Tư mặt mày tái mét.

“Đúng thế, chính là Bào Uy Nhĩ!” Sở Thiên nói oang oang, “Phu nhân Sát Lâm Na của ta sắp sinh rồi! Lần trước khi Bào Uy Nhĩ miện hạ nói chuyện với ta, còn muốn con ta làm con nuôi. Tính ra thì Bào Uy Nhĩ tỷ tỷ cũng coi như là thân thích của nhà ta rồi! Tỷ tỷ ấy đến thử thách người cũng có vấn đề gì sao? Ha ha, tất cả đều phù hợp lễ nghi quý tộc mà!”

Thác Mã Tư trầm mặc một lúc lâu không nói gì, rồi bỗng cười: “Xin hỏi các hạ, A Tư Nặc này là thật sao? A Tư Nặc bệ hạ thật thì sao lại bị rơi xuống nước?”

Lão già này không ngốc! Sở Thiên nhếch mép, “Ngài có thể tự hỏi hần!”

Nói rồi Sở Thiên nheo mũi của A Tư Nặc, “Trời sáng rồi, dậy đi!”

“Ừ ư, ta ngủ thêm tí nữa!” A Tư Nặc lật người, nằm úp xuống ngủ tiếp!

“Mất mặt quá! Vị hôn phu của ta sao lại thế này!!” AK4747 đại tiểu thư ngựa mặt than trời, rồi xông tới kéo tai A Tư Nặc, hét lớn, “Khốn kiếp, người dậy ngay cho lão nương!”

“Giọng nói của AK47 tiểu thư!”

A Tư Nặc nhảy chồm lên, xúc động ôm chầm lấy mỹ nhân nhện, “Ca ngợi tất cả, cuối cùng ta cũng gặp nàng rồi!”

“Cút ra!”

Bốp!

AK47 đâm cho A Tư Nặc một phát, nổi giận dưng dưng, “Mấy năm nay người chạy đi đằng nào hả? Tiền lấy ta đã chuẩn bị xong chưa?”

“Vẫn... vẫn chưa!” A Tư Nặc không dám bò dậy, mà ngượng ngập nhìn mỹ nhân nhện, rồi cúi mặt xuống.

“Không có tiền không sao! Ha ha ha, A Tư Nặc ta có thể cho người vay mà!” hình dáng sáng rực như Thần Sáng Thế của Sở Thiên xuất hiện trước mặt A Tư Nặc, đem lại cho hần một tia hy vọng về cuộc sống hạnh phúc sau này.

“Người cho ta vay thật sao?” A Tư Nặc vui mừng, nắm chặt lấy tay Sở Thiên không biết nói gì hơn, “Ta... ta vẫn chưa tìm thấy...”

“Không cần người tìm Mạch Khẳng Tích nữa, ta đã tìm được rồi!” Sở Thiên kéo A Tư Nặc đến trước mặt Thác Mã Tư, “A Tư Nặc, người này không tin người là A Tư Nặc, người chứng minh thân phận đi!”

A Tư Nặc mắt nhắm mắt mở nhìn Thác Mã Tư, “Ừa, người có phải hậu duệ của Nha Lực Đồ không?”

“Ngài biết tổ phụ của ta?” Thác Mã Tư lập tức có vài phần tin.

“Nha Lực Đồ là gia gia của người? Hà hà, các người giống nhau thật!” A Tư Nặc dụi mắt, rồi lại ngáp một cái, cười: “Năm đó ta từng gặp Nha Lực Đồ ở Nguyệt Thần Điện. Tên nhóc đó đáng yêu lắm! Đúng rồi, nghe nói Nguyệt Thần còn truyền cho hần một phần Tịnh Hóa Thần Lực...”

“Bái kiến A Tư Nặc bệ hạ!” Thác Mã Tư không còn do dự nữa, cúi người xuống hành lễ. Có thể nói ra Tịnh Hóa Thần Lực đủ để chứng minh thân phận của A Tư Nặc rồi!

“Khách khí gì chứ!” A Tư Nặc kéo Thác Mã Tư đứng lên, “Ta là Thuộc Thần của An Cát Lợi Na miện hạ, các người thuộc về tộc Nguyệt Thần, không cần bái kiến ta!”

“Không, ngài là vương tộc, lại là người kế nghiệp của An Cát Lợi Na miện hạ, bọn ta chỉ là Thần Thú, nên bái kiến ngài!”

Sở Thiên chăm chú nghe, coi như đã hiểu được một số cấp bậc của Chúng Thần.

Thú Thần và Nhân Thần là ngang nhau, còn Thần Thú là thú nuôi của Nhân Thần. Vì thế luận thân phận, nếu nói A Tư Nặc tương đương với thái tử Khải Tắt, vậy thì Thác Mã Tư nhiều nhất là một... thú nuôi của một quân đoàn trưởng vương quốc Ai Nhĩ Sâm!

Khoảng cách xa thế cơ mà! Sở Thiên nhún vai, “A Tư Nặc, người ra nói chuyện với AK47 trước đi! Thác Mã Tư Công tước, thử thách của chúng ta giờ tiếp tục nhé!”

Nhìn A Tư Nặc đang bị mỹ nhân nhện ngược đãi, Thác Mã Tư dấm ngực đau khổ, than thở: “Lẽ nào gia tộc Lai n Cáp Đặc của chúng ta tuyệt hậu thật sao? Ài, thôi, thôi vậy! Ta thu lại lời cầu thân với tiểu thư Tiểu Bạch!”

“Công tước đại nhân cũng đừng đau lòng như vậy!” Sở Thiên thở phào. Có điều Thác Mã Tư vẫn còn nhiều chỗ chưa moi hết, vì thế Sở Thiên vẫn cố gắng, “Năm cô con gái của ngài không phải là gả cho Sa Khắc sao? Chúng ta vẫn là thân thích! Ngài nói đi, lúc nào làm hôn lễ cho họ? Sính lễ trăm vạn kim tệ có phải bây giờ đưa ngài luôn?”

Nói đến tiền, sắc mặt Thác Mã Tư khá hơn một chút, “Theo lễ tiết của quý tộc, hôn lễ... à đúng rồi, Sa Khắc có tước vị gì?”

Hình như lão tử cho Sa Khắc làm Bá tước, Sở Thiên nghĩ một lát thấy chưa đủ, bèn nói: “Ta là Thân vương, Sa Khắc là thống lĩnh hộ vệ của ta, đương nhiên nhận được tước vị cao nhất ta có thể ban cho hắn — Hầu tước!”

“Nếu là Hầu tước thì phải chuẩn bị một tháng! Vậy thì tám tháng sau cử hành hôn lễ!”

Khi Sở Thiên kết hôn cùng công chúa, từ lúc đính hôn chuẩn bị một năm, nên hôn lễ của Hầu tước tám tháng cũng là bình thường. Sở Thiên gật đầu, “Được, một tháng sau, mời Công tước đại nhân lại đến đảo Bồ Lôi Trạch một chuyến, chúng ta sẽ bàn về chuyện hôn sự!”

Cả nhà Thác Mã Tư đem theo chín mươi vạn kim tệ định kim cáo từ. Thật ra định kim vốn là một trăm vạn, ít mất mười vạn là vì chuộc Cách Lạp Tư.

Đuổi được nhà đó đi, Sở Thiên cười tí mắt đến trước mặt A Tư Nặc, “À... AK47 đừng mắng nữa!”

Nói rồi, Sở Thiên kéo A Tư Nặc lại hỏi nhanh, “Nói, người có biết chuyển di Thần Cách không? Giống như Mạch Khăng Tích biến vợ hắn thành nữ thần Băng Tuyết ấy!”

“Vợ của Mạch Khăng Tích là nữ thần Băng Tuyết?” A Tư Nặc ngần ra, “Sao không ai cho ta biết vậy?”

Sở Thiên như sắp phát điên, “Giờ ta cho người biết rồi. Nói mau, người có biết chuyển di Thần Cách không?”

Lần này A Tư Nặc rất dứt khoát, “Không biết! Tộc nhện bọn ta không có khả năng đó!”

“Không biết? Thế người có biết cách làm không?”

“Hi hi!” A Tư Nặc gãi đầu, “Không biết Mạch Khăng Tích thì làm sao biết được mật pháp của Hoàng Kim Long tộc?!”

“Người không biết Mạch Khăng Tích?” Sở Thiên bắt đầu phát điên rồi, “Không phải các người đều là Thượng cổ Ngũ đại ma thú sao?”

“Mấy ngàn năm trước bọn ta có gặp mặt một lần, ta nói rồi đấy thôi! Ta không quen Mạch Khăng Tích!” A Tư Nặc mơ hồ, “Mà Thượng cổ Ngũ đại ma thú là cái gì vậy?”

Việc mấy ngàn năm trước Sở Thiên sao biết được? Thật ra cũng không trách được A Tư Nặc chưa nghe về Ngũ đại ma thú, cái danh hiệu này là người hậu thế đặt ra, tên của người ta trong Thần tộc là Thú Thần Ngũ tộc Ngũ đại kiệt xuất thanh niên!

“Có điều hình như lúc đó có người đã so sánh ta với bốn Thần Thú khác! Trong đó có một Mạch Khăng Tích!” A Tư Nặc lại ngáp, “Bốn Thú Thần thì ta chỉ quen Ma Căn và Đúc Khố Lạp!”

Nói đến đây, A Tư Nặc lén nhìn mỹ nhân nhện, ghé sát tai Sở Thiên, “Người giúp ta giữ bí mật đấy, đừng có nói ta biết Ma Căn!”

“Sao vậy?” hai tai Sở Thiên dựng đứng lên.

Kết hợp quan hệ chính trị A Tư Nặc và Ma Căn thay nhau làm thủ lĩnh của Ngũ đại ma thú với giới tính không rõ ràng của Ma Căn, lẽ nào...

A Tư Nặc đỏ mặt ngượng ngịu nói: “Ma Căn có quy tắc...”

“Ta biết, đánh thắng nhưng không giết được hắn thì phải lấy hắn — hoặc gả cho hắn!” Sở Thiên gục gặc, “Sau đó thì sao?”

340. Chương 319: “thiên Tài” Ma Thú??? (hạ)

“Chuyện Ma Căn rất phức tạp à!” A Tư Nặc cúi đầu ngại ngùng.

“Không sao, cứ từ từ nói!” Dù sao vẫn có thể đi tìm Mạch Khăng Tích, nên Sở Thiên tạm thời bỏ qua vấn đề chuyển di Thần Cách, bắt đầu thăm dò về Thượng cổ mật văn, “Đi nào, chúng ta đến nội đảo rồi từ từ nói!”

Trong Quang Minh Thần Điện.

Sở Thiên điều mỹ nhân nhện đi chỗ khác rồi bắt đầu ngồi lắng nghe A Tư Nặc hồi tưởng lại chuyện xưa.

Chưa nói gì A Tư Nặc đã đỏ mặt, “Khoảng hai vạn năm trước, lúc đó ta mới thăng cấp lên tam trùng Thần Lực, là một tiểu Thú Thần! Còn Gia Sách Nhĩ Ma Căn là hậu duệ của An Cát Lợi Na Chủ Thú Thần, địa vị cao quý, hơn nữa vẻ đẹp được xếp vị trí thứ hai trong Thú Thần tộc!”

“Đợi đã!” Sở Thiên bỗng phát hiện ra mình hiểu về lịch sử thời Thượng cổ còn quá ít, vì thế ngắt lời A Tư Nặc, “An Cát Lợi Na Chủ Thú Thần là làm gì vậy?”

“An Cát Lợi Na miện hạ là một trong các vị Chủ Thần Thú, giống như tiên tổ Long Thần của Mạch Khăng Tích! Hơn nữa, nghe nói là tiên tổ trực hệ của Gia Sách Nhĩ Ma Căn!”

Bốp! Sở Thiên đập mạnh đầu xuống bàn, đỏ mặt mấy cái chén.

Giết Sách Phi Á Ma Căn, lôi ra một Mã Cách Lệ Ma Căn, Mã Cách Lệ Ma Căn chết lại ra một Gia Sách Nhĩ Ma Căn, giờ sao lại thêm một An Cát Lợi Na Ma Căn nữa vậy? Mà lại còn là Chủ Thần nữa chứ?!!

Khả năng phồn thực của gia tộc Ma Căn quả thật không phải nói khoác.

Sở Thiên dưới ánh mắt kinh ngạc của A Tư Nặc ngẩng đầu lên, gượng cười: “An Cát Lợi Na còn sống không?”

“Có lẽ chết rồi!” A Tư Nặc vẫn thấy mơ hồ, “Năm đó trong trận đại chiến Chúng Thần, đối thủ của An Cát Lợi Na miện hạ là nữ thần Sinh Mệnh, có lẽ miện hạ không đánh lại được Ái Lệ Ti!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Sở Thiên thở phào nhẹ nhõm. Xem ra, đi theo nữ thần tỷ tỷ vẫn là có tiền đồ lắm!

“Đúng rồi, người nói Ma Căn là đệ nhị mỹ nữ của Thú Thần tộc, vậy đệ nhất là ai?” Sở Thiên hỏi một câu rất vớ vẩn, nhưng đây là câu hỏi mà tất cả đàn ông đều sẽ hỏi.

“Đương nhiên là công chúa Hải tộc Bào Uy Nhĩ rồi!” A Tư Nặc nói chắc nịch, “Dung mạo của Bào Uy Nhĩ cũng chỉ có nữ thần Mặt Trăng của Nhân Thần có thể so sánh!”

Sở Thiên cúi đầu tiếc nuối. Nói thật, mỗi lần gặp Bào Uy Nhĩ hắn đều thấp thỏm lo âu, chưa bao giờ thưởng thức vẻ đẹp của Thú Thần đệ nhất mỹ nữ.

A Tư Nặc nói tiếp: “Hồi đó vì ta là Thuộc Thần của An Cát Lợi Na miện hạ nên việc đầu tiên ngay sau khi thăng cấp là đi gặp miện hạ! Hôm đó người đến báỉ kiến miện hạ quá đông, ta không kiên nhẫn đợi được, liền... liền...”

“Liền ngủ mất?”

A Tư Nặc gật đầu, cười ngượng: “Khi ta tỉnh lại thì đã tối rồi. An Cát Lợi Na miện hạ đứng bên cạnh nhìn chăm chăm vào ta!”

“Người bị phạt thế nào?” Sở Thiên hỏi.

“Ài, đến giờ ta vẫn chưa hiểu tại sao An Cát Lợi Na không hề phạt ta!” A Tư Nặc nằm nhoài người ra bàn, há mồm ngáp một cái, “Miện hạ chỉ nhìn ta mấy cái, hỏi chuyện nhà ta rồi cho ta đi. Nhưng không ngờ đến hôm sau An Cát Lợi Na miện hạ triệu cáo tất cả Thú Thần, tuyên bố ta là người thừa kế duy nhất của người. Sau đó còn đính hôn Gia Sách Nhĩ Ma Căn cho ta!”

“Người là vị hôn phu của Ma Căn?” Sở Thiên mở to hai mắt nhìn A Tư Nặc, tiểu tử này sẽ không báo thù cho Ma Căn chứ?

Rầm!

A Tư Nặc đập bàn cái rầm, đôi mắt mơ màng bỗng trở nên tỉnh táo, “Ta không thừa nhận! Tuy gia đình ta chỉ là một tiểu gia tộc nhưng ta cũng không muốn lấy Ma Căn! Tuy lúc đó ta mới trở thành Thần, nhưng cũng đã nghe qua thanh danh của Gia Sách Nhĩ Ma Căn...”

Nói rồi, A Tư Nặc kéo tay của Sở Thiên, gương mặt vô cùng nghiêm túc nói: “Phất Lạp Định Nặc tiên sinh yên tâm, tiểu thư AK4747 là tình yêu duy nhất của ta!”

Sở Thiên cười vui vẻ, chỉ cần A Tư Nặc không liên quan gì tới Ma Căn là được rồi! “Người nói thanh danh của Ma Căn... thanh danh của cô ta không tốt sao?”

“Đương nhiên là không tốt! Thật sự là tai tiếng!” A Tư Nặc hươ tay múa chân diễn đạt, “Đàn ông trong Thú Thần tộc không có ai là chưa bị ả ta mê hoặc! Ngay ở bên Nhân Thần cũng có tình nhân của ả! Quá đáng nhất, ả lại còn tặng cho mỗi nam Thần một bức họa của chính mình!” giọng A Tư Nặc ngày càng nhỏ, “Hơn nữa, sau này ta mới biết, Ma Căn là quái vật nam không ra nam, nữ không ra nữ!”

Sở Thiên không chế giễu mà nheo mắt hỏi: “Người nói Ma Căn tặng cho mỗi nam Thần bức họa của mình?!”

“Đúng thế! Thậm chí mấy vị Chủ Thần cũng nhận được!”

Sở Thiên ra hiệu cho A Tư Nặc dừng lại, lấy ra viên đá liên lạc, “Ba Bác Tát, gọi Sa Khắc đến đây cho ta, đứng trực tiếp đến Quang Minh Thần Điện!”

Nói xong, Sở Thiên lại ra hiệu cho A Tư Nặc nói tiếp.

“Khi ấy, ta lập tức cự tuyệt chiếu thư của An Cát Lợi Na miện hạ. Miện hạ không tức giận, ngược lại tuyên bố hủy hôn ước giữa ta và Ma Căn, nhưng vẫn giữ vị trí người thừa kế của ta!” A Tư Nặc cười khổ, “Nhưng Ma Căn không đồng ý. Hắn nói ta cự tuyệt hôn ước là làm nhục hắn. Hắn muốn quyết đấu với ta. Trong khi quyết đấu với hắn ta mới biết hắn là quái vật bất nam bất nữ!”

“Quyết đấu kết quả thế nào?” Sở Thiên hỏi.

“Ta thắng! Lúc đó Ma Căn chỉ có thể không chế hai loại nguyên tố nên không đánh lại được ta! Nhưng từ đó Ma Căn luôn hận ta, gặp ai cũng tự xưng là vị hôn thê của ta!”

“Tiểu Nặc à, người yên tâm! Thật ra ta đã sớm biết chuyện của người và Ma Căn rồi!” Sở Thiên đột nhiên bịa chuyện.

“Hả? Ngài biết?” bộ não không lanh lợi lắm của A Tư Nặc bắt đầu trì trệ rồi.

“Ừm, là Lạp Hy Đức cho ta biết, không tin người đi hỏi hắn! Ài, có một chuyện ta không biết mình làm có đúng không nữa!” Sở Thiên cúi đầu, “Thật ra ta là người rất ích kỷ, mà AK47 cũng như muối muối của ta, vì thế... để đảm bảo cho cuộc hôn nhân sau này của AK47, ta... ta đem quân đi Thiên Hải Quốc, giết chết Ma Căn rồi!”

“Ma Căn chết rồi?” A Tư Nặc nắm chặt tay Sở Thiên cảm kích vô ngần, “Ca ngời Phất Lạp Định Nặc tiên sinh! Ta cảm tạ ngài! Ta sẽ ghi nhớ mọi việc ngài đã làm cho ta và tiểu thư AK47!”

“Khà khà, đây là việc ta nên làm thôi, vì hạnh phúc của người và AK47 mà!”

“Lẽ nào chỉ là hạnh phúc của bọn ta, nếu Chúng Thần còn sống, họ cũng sẽ cảm tạ ngài!” A Tư Nặc phẫn khích đến nói năng lộn xộn, “Ngài không biết đấy thôi, năm đó không ít người nhận được bức họa kia đều muốn giết Ma Căn! Nhưng nể An Cát Lợi Na miện hạ mới không ra tay!”

Hừ, thì ra nhân duyên của Ma Căn lại kém đến vậy!

Sở Thiên hỏi: “Năm đó người có tham gia trận đại chiến Chúng Thần, có thể cho ta biết cụ thể về quá trình không?”

A Tư Nặc bồng há to mồm, cơ bên hai mép giật giật, “Cái đó... ta tham gia... nhưng cũng như là không tham gia!”

“Lúc đó ta đang ngủ, không biết ngủ bao lâu, rồi bỗng có người đánh thức, nói là phải cùng công chúa Bào Uy Nhĩ đi tập kích trận doanh của Nhân Thần. Nhưng... nhưng quân đội của ta cách chiến trường khá xa, nên trên đường hành quân, ta... ta...”

“Người lại ngủ mất?” Sở Thiên thật sự khâm phục con nhện ngủ này chết đi được! Trong trận chiến Thần Cấp mà cũng ngủ được, quả thật đã vượt quá mọi cảnh giới rồi!

“Khi ta tỉnh lại thì... hì hì, cuộc chiến đã kết thúc rồi. Sau đó thì ta tìm một cái sơn động ngủ tiếp, mãi cho đến khi gặp ngài!”

“Nghe nói người bị Bào Uy Nhĩ bắt đi. Làm thế nào mà thoát được?” Sở Thiên hỏi tiếp.

“Từ sau khi gặp tiểu thư AK47, ta không ngủ nữa mà đi tìm Mạch Khăng Tích. Nhưng thật sự ta tìm không ra. Ngay những bằng hữu cũ cũng mất tích rồi. Sau đó ta nghĩ ra một cách, đó là đến trung tâm đại lục phóng thích Thần Lực để dụ Mạch Khăng Tích đến, kết quả là... kết quả là Mạch Khăng Tích không đến mà lại có một Thí Thần Thất Hải Thú của Bào Uy Nhĩ đến. Hắn tên Sa Lỗ, hắn nói là Bào Uy Nhĩ mời ta đi một chuyến, thế là ta đi cùng!”

“Thế có phải sau khi đến Biển Cấm người lại lập tức ngủ? Rồi có phải không gặp được một người nào trong số khách của Biển Cấm?” Sở Thiên hơi mất bình tĩnh hỏi.

“Ừa, Phát Lạp Định Nặc tiên sinh, sao ngài lại biết?” A Tư Nặc gãi đầu, “Ta chỉ gặp có Sa Lỗ, tên tiểu tử đó không cho ta ngủ mà ép ta luyện công với hắn! Sau đó trong một lần luyện công với hắn thì ta ngủ, rồi thì không gặp lại hắn nữa!”

Sở Thiên thật sự phát điên, “Vậy người có biết mình làm thế nào mà ra khỏi Biển Cấm không?”

“Không biết, ta chỉ nhớ mình ngủ trong khi quyết đấu, sau đó khi mở mắt ra thì đã ở đây rồi!”

“Có tiền đồ à!” Sở Thiên bắt lực bỏ qua A Tư Nặc.

“Cao nhân tìm ta à?”

Lúc này Sa Khắc đang chà sát cửa quý của hắn chạy vào trong Thần Điện.

Đừng hiểu nhầm, sự thực là gần đây Sa Khắc cảm thấy Tra Tái Nhĩ có biệt danh là Cửa Quý thực lực quá kém nên ngày nào cũng tóm chặt trong tay để huấn luyện.

Thấy Sa Khắc đến, Sở Thiên nheo mắt cười, “A Tư Nặc, người có nhận ra... Khốn kiếp, sao lại ngủ mất rồi?!”

Lay lay A Tư Nặc, không tỉnh!

Đá một phát, người ta đổi tư thế, lại ngủ tiếp!

Sở Thiên giận dữ, “Sa Khắc, bảo Cửa Quý của người xì xì hắn!”

Trải qua một năm huấn luyện, Tra Tái Nhĩ đã chai lì với cái tên Cửa Quý rồi, thế nên cũng không nói nhiều, lập tức phun một thứ dịch độc!

“Hừm? Mưa rồi!” A Tư Nặc cuối cùng cũng tỉnh, “Sao mưa lại nhom nhợp vậy?”

“Nước mưa của đảo Bồ Lô Trạch là thế đấy!”

Sở Thiên nói, rồi đẩy Sa Khắc đến trước mặt A Tư Nặc, “Nhìn xem, người có nhận ra hần không?”

A Tư Nặc dụi dụi mắt, mơ màng nhìn Sa Khắc, rồi lắc đầu, “Không quen!”

Sở Thiên hơi thất vọng, nhưng vẫn không nản lòng, “Thế Chúng Thần Thượng cổ người có biết không?”

“Ta chỉ biết vài người. Hì hì, ta bận ngủ, không có thời gian kết bạn!”

Thế còn tạm được, coi như còn cho lão tử chút hy vọng! Sở Thiên ra hiệu Sa Khắc có thể đi. A Tư Nặc không quen không có nghĩa là Sa Khắc không phải Thần.

Sa Khắc vẫn chưa đi mà hỏi, “Mặc Phỉ Đặc thiếu gia nói cao nhân tìm cho ta năm bà vợ! Thiếu gia không lừa ta đấy chứ?!”

Sở Thiên cười gian, “Đương nhiên không lừa người rồi. Yên tâm, vợ người xinh đẹp lắm!”

“Ta không cần xinh, ta cần người biết làm cơm!”

Sa Khắc vẫn đang lầu bầu, còn Sở Thiên thì đã kéo tai A Tư Nặc lên, đề phòng hần ngủ lại, Sở Thiên hét to: “Không được ngủ! Ngày mai theo ta đi gặp Mạch Khăng Tích!”

341. Chương 320: Sát Kiếp Giả - Mặc Phỉ Đặc (thượng)

Phi Đỉnh của Tề Bách Lâm đã xuất phát bay về phía bắc đại lục.

Giờ trên đại lục cơ bản là không còn thế lực nào có thể uy hiếp Sở Thiên nữa. Vì thế mà Sở Thiên cũng giơng trống mở cờ đem cả đại đội người ngựa thẳng tiến về Cực địa băng nguyên.

Mười hai cỗ Phi Đỉnh dàn hàng ngang bay trên trời, nhìn vô cùng hoành tráng đồ sộ. Bây giờ trên đại lục nơi có thể một lần xuất động đến mười hai cỗ Phi Đỉnh chỉ có đảo Bồ Lôi Trạch thôi.

Trên Phi Đỉnh, gia huy của gia tộc Phát Lạp Định Nặc bay phấp phới, còn Sở Thiên thì đang ngồi tán chuyện phiếm với những người đi cùng.

“Ông chủ, sắp vào không phận Khải Tát rồi! Có cần thông báo cho không quân của đế quốc không?”

Tư lệnh hiện nay của đảo Bồ Lôi Trạch, Sách Long mặc bộ lễ phục Tam Tinh Thượng Tướng Quân đế quốc đang đứng nghiêm trước mặt Sở Thiên, một chiếc huân chương Hầu tước được gắn trên chiếc áo choàng Hỏa Liệt Vũ sau lưng.

“Không cần, không quân đế quốc đều nhận ra gia huy của bản vương!” Sở Thiên nói hờ hững, rồi ấn ấn vào cánh tay phải của Sách Long, “Cánh tay này sao rồi? Cánh tay máy do Tề Bách Lâm và Tây Cương làm vẫn tốt chứ?”

“Rất tốt!” Sách Long không che giấu nỗi niềm vui mừng, từ sau khi cánh tay phải bị gãy mất, thực lực của hần bị giảm sút nhiều, thậm chí ngay tư thế chỉ huy không quân đế quốc cũng không thể làm được, nhưng tất cả đều đã được giải quyết dưới sự nỗ lực của Viện nghiên cứu Bồ Lôi Trạch.

“Ừm, vừa ý thì tốt! Phu nhân Sát Lâm Na và những người khác thế nào rồi?” Sở Thiên hỏi tiếp.

“Phu nhân Sát Lâm Na vẫn đang tinh dưỡng với sự chăm sóc của phu nhân Chu Lệ Á. Anh Cách Lạp Mỗ đại nhân...” Sách Long lần lượt báo cáo mọi động tĩnh của những thành viên quan trọng trong gia tộc.

Lần này thật ra Sở Thiên có một ý định, đó là xử lý Mạch Khăng Tích! Vì thế mới xuất động mười hai cỗ Phi Đỉnh vận chuyển máy móc y tế. Với sự nỗ lực của Tề Bách Lâm và Tây Cương, bây giờ gần như Sở Thiên đã làm lại được tất cả máy móc y tế trị liệu trên trái đất. Thậm chí có những cái đã vượt qua cả trình độ khoa học kỹ thuật của địa cầu.

Ngoài ra, trừ Vong Linh Thánh Kỵ Sĩ trấn thủ Thiên Hải, Ba Bác Tát và Thánh Đấu Sĩ trông nhà ra, tất cả sức mạnh của gia tộc đều được đem theo.

Anh Cách Lạp Mỗ và A Tư Nặc đương nhiên đi theo, A Mạt Kỳ cũng không nhàn hạ gì. Hần đi Giáo Đình đón Thần Công Tượng rồi. Vì thế thực lực trên mười hai cỗ Phi Đỉnh này có thể càn quét đại lục rồi. Đương

nhien, chỉ là lục địa, về biển thì Sở Thiên vẫn không dám! Bào Uy Nhĩ không có ở đây nhưng Thí Thần Thất Hải Thú cũng đủ dọa người rồi.

Đúng rồi, Tiểu Bạch ở lại Bồ Lô Trạch. Từ sau khi Sát Lâm Na mang thai, người nắm quyền thực tế trên đảo Bồ Lô Trạch chính là Tiểu Bạch. Trí óc của người này không hiểu thế nào mà chỉ trong có mấy tháng đã khiến cho các mặt quân sự, chính trị, kinh tế của Bồ Lô Trạch hoàn toàn được nâng lên vài bậc! Sát Lâm Na sau khi xem báo cáo chỉ nói một câu, nếu có một vùng lãnh thổ, Tiểu Bạch có thể thống nhất đại lục trong hai mươi năm!

Xem qua báo cáo về tình hình hồi phục Thánh Sơn, rồi Sở Thiên bỏ xuống đi tìm vợ.

Vừa mở cửa ra, đầu tiên Sở Thiên nhìn thấy những người đang bảo vệ Sát Lâm Na: võ sĩ gia tộc, Anh Cách Lạp Mỗ, A Tư Nặc, Khách Thu Sa, AK47, Sa Khắc, Mặc Phi Đặc...

Đợi đã, Mặc Phi Đặc?!

Sở Thiên bỗng phát hiện ra một cậu nhóc đáng ra phải đang ở trên đảo ăn đồ ăn vặt lại bỗng đứng xuất hiện ở đây.

“Hi hi, đại ca, trên đảo chán quá!” Mặc Phi Đặc đang bế Tiểu Hùng Miêu.

“Sao ngươi lại đi theo? Lần này đi Cực địa băng nguyên, rất nguy hiểm. Ngươi quên lần trước suýt chút nữa thì bị đóng băng chết ở băng nguyên rồi sao?” Sở Thiên tuy than vãn nhưng vẫn xoa xoa đầu Mặc Phi Đặc, cười: “Hà hà, quan hệ của ngươi với Tiểu Hùng Miêu cũng tốt nhỉ?!”

“Đúng thế, tên nhóc này đáng yêu lắm!”

Nhìn Mặc Phi Đặc ôm Tiểu Hùng Miêu béo mập thật sự quá đáng yêu!

Bỗng Tiểu Hùng Miêu hét lên, nhảy khỏi tay Mặc Phi Đặc, “Má ơi, cái quái gì thế?! Ta sợ quá!”

Sở Thiên ngạc nhiên, Mặc Phi Đặc có gì đáng sợ?

“Khì khì, sao lại chạy thế? Ta chưa chơi đủ mà! Thật chẳng thú vị gì cả!” cuối cùng thì Mặc Phi Đặc cũng chứng minh sự đáng sợ của mình. Cái đầu thứ hai của hắn đã xuất hiện — tên điên sáu nghìn tuổi, từng tập kích Sở Thiên!

“Sao ngươi lại ra đây? Mau quay về! Đừng có dọa cậu nhóc!” tiểu Mặc Phi Đặc hét lên.

“Hai cái đầu! Hai cái đầu! Sợ chết mất!” Tiểu Hùng Miêu trợn mắt lên, chạy ra đằng sau Anh Cách Lạp Mỗ.

Sở Thiên cũng chau mày, “Không phải ngươi bị phong ấn rồi sao? Sao lại ra được?”

“Hừ, sao ta không thể ra chứ? Ha ha ha, nói cho ngươi biết, tiểu gia ta ra đây!” so với Mặc Phi Đặc đáng yêu thì tên điên này khiến người ta tức chết, nhưng cũng may sức mạnh của hắn bị phong ấn rồi!

Bỗng Sách Long bước vào, cúi người nói: “Ông chủ, Phi Đỉnh bị không quân đế quốc chặn lại, họ yêu cầu kiểm tra! Hiện giờ Tổng bộ tư lệnh phương nam đang ở bên ngoài đợi triệu kiến!”

“Đế quốc vẫn còn người dám chặn Phi Đỉnh của ta?”

Sở Thiên dằn dò vài câu rồi đi về khoang chỉ huy, không ngờ Mặc Phi Đặc cũng đi theo, “Hắc hắc, thú vị, ta cũng đi!”

Tiểu Mặc Phi Đặc nhăn nhó, nói với Sở Thiên, “Ca ca, ta không khống chế được cơ thể!”

“Không sao, ta bảo Anh Cách Lạp Mỗ trông cho ngươi!” nói rồi Sở Thiên bảo Anh Cách Lạp Mỗ nhắc Mặc Phi Đặc lên cùng đi về khoang chỉ huy.

“Bái kiến Thân vương các hạ!”

Võ tướng đến kiểm tra mặc bộ quân phục Nhất Tinh Thiểu tướng, cười lấy lệ cung tay với Sở Thiên.

“Không ai dạy ngươi lễ nghi quý tộc sao?!” Sở Thiên nghiêm mặt ngồi xuống.

“Phất Lạp Định Nặc Thân vương, mặc tướng là Bì Nhĩ Tư Tề Cách, tước vị Bá tước. Theo quy định thì trong trường hợp không chính thức có thể không cần quỳ trước Thân vương. Bì Nhĩ Tư Tề Cách vẫy tay với quân đằng sau lưng vây lấy Sở Thiên, “Phi Đỉnh của Thân vương chưa qua sự cho phép tự ý xâm nhập không phận đế quốc, mặc tướng theo quân quy của đế quốc mời Thân vương theo mặc tướng xuống mặt đất giải thích rõ ràng!”

“Người là người của gia tộc Tề Cách?” Sở Thiên nói với khuôn mặt không một biểu cảm, “Những Phi Đỉnh này thuộc Quang Minh quân đoàn của Bồ Lôị Trạch, bản vương lại là đại nguyên soái đế quốc! Chẳng lẽ tọa đỉnh của nguyên soái đi qua lãnh thổ của nước mình cũng phải hỏi ý kiến không quân sao? Quân quy đế quốc có điều này sao?”

“Trước đây không có, nhưng đây là mệnh lệnh mới của bộ Thống soái! Thân vương các hạ ở Bồ Lôị Trạch, ở xa nên có lẽ chưa nhận được.” Bì Nhĩ Tư tiến lại gần, “Xin Thân vương phối hợp, cho không quân kiểm tra! Mời hạ cánh!”

“Tề Cách!” Sở Thiên nghiêng răng, rồi cười: “Hình như ma pháp đại thần mới nhậm chức cũng là người của gia tộc người phải không?”

“Ma pháp đại thần mới nhậm chức là thúc tổ của mặc tướng!” Bì Nhĩ Tư lộ vẻ đắc ý.

“Thúc tổ không nói cho người biết là Phi Đỉnh của Bồ Lôị Trạch không cần kiểm tra sao?” Sở Thiên cười nhạt, “Hay là Lô Định Tam Thế chưa nói cho thúc tổ người biết?”

“To gan! Tên hủ của bộ hạ là cái mà người có thể gọi sao? Không lẽ người muốn tạo phản?”

Sở Thiên và Anh Cách Lạp Mỗ cùng bật cười.

Đúng là kẻ không biết thì không biết sợ. Lâu nay, đối thủ của Sở Thiên đều ở cấp Thần, mà hắn cũng không công bố rộng rãi chiến công của mình, nên những cao thủ bình thường trên đại lục vẫn chỉ hiểu về Sở Thiên ở mức độ này.

Phất Lạp Định Nặc chiếm cứ trên đảo Bồ Lôị Trạch, có mười vạn Quang Minh quân đoàn và A Mạt Kỳ mới thăng lên cấp mười. Ngoài ra còn một vài ma sủng cấp cao.

Một tháng san bằng Thiên Hải Quốc, đây là công của Khải Tát Thiết Kỳ. Ma Căn là ai? Không ai biết, vì thế công của Sở Thiên có lẽ nhờ may mắn. Buộc A Cổ Lạp Sơn đóng cửa là sự thật, nhưng đại lục đồn rằng, Sở Thiên vì để đánh bại A Cổ Lạp Sơn đã để cho A Mạt Kỳ liều mình với Long Hoàng, kết quả cả hai đều trọng thương!

Vì thế, những con người không biết gì về Thần Lực giờ vẫn tưởng rằng Sở đại thiếu gia chẳng qua là có ma thú cấp mười bị thương tật. Nói một cách dễ hiểu thì là có thể đối phó được!

Bì Nhĩ Tư bị Sở Thiên cười cảm thấy nhột nhột, hắn hít một hơi sâu rồi quát: “Phất Lạp Định Nặc, lập tức hạ cánh chấp nhận kiểm tra, đồng thời đi Đế Đô thỉnh tội!”

“Ài, xem ra gia tộc Tề Cách của người thật sự là không biết nhiều chuyện quá!” Sở Thiên nheo mắt cười, tuy hắn không tham dự vào chính trị của đế quốc nhưng cũng hiểu đây là Lô Định Tam Thế muốn mượn tay hắn phát ra một món tiền bất chính!

Gia tộc Tề Cách là người mới đến, lại tranh quyền với gia tộc Phan Mạt Tư, lôi kéo quý tộc đế quốc. Những việc này chắc chắn Lô Định Tam Thế đều biết, có điều tiền của Tề Cách còn có lợi cho hắn, ngoài ra cái tiếng giết bừa một gia tộc mới quy thuận thật không dễ nghe chút nào, vì thế mà tạm thời Lô Định Tam Thế không ra tay. Nhưng hắn lại ung dung, thậm chí thăm cho phép gia tộc Tề Cách khiêu khích Sở Thiên.

Các quý tộc cấp cao của đế quốc đều biết một chuyện, Phất Lạp Định Nặc dám tạo phản, hơn nữa có thực lực tạo phản, vì thế họ đều duy trì mối quan hệ tốt đẹp với đảo Bồ Lôị Trạch. Hiện giờ, rõ ràng là gia tộc Tề Cách không nhận được bất cứ sự cảnh cáo nào, ngược lại còn dám khiêu khích Sở Thiên. Theo ghi chép trước đây của gia tộc Phất Lạp Định Nặc, gia tộc Tề Cách chắc chắn sẽ không có kết cục gì tốt đẹp.

Một khi gia tộc Tề Cách bị gia tộc Phất Lạp Định Nặc nhử cả rã thì tiền của của chúng thì sao? Đương nhiên là theo quy tắc cũ của Lô Định Tam Thế và Sở Thiên, chia đều 50/50. Sau đó thì Sở Thiên gánh cái

tiếng xầu giết người bừa bãi mà hắn chẳng thèm quan tâm, còn Lô Dịch Tam Thế thì dùng tiền mở rộng quân đội.

Chỉ cần không cho gia tộc Tề Cách biết thực lực của Phát Lạp Dịch Nặc biến thái đến mức nào, thì có thể đổi được một món tiền lớn, đây chính là sự tính toán của Lô Dịch Tam Thế.

Nghĩ tới đây, Sở Thiên bật cười, “Thật không hổ là tử tôn của Mạch Khăng Tích! Anh Cách Lạp Mỗ, người nói xem ta kéo Mạch Khăng Tích về Bồ Lôị Trạch làm tham mưu thì thế nào? Hậu thế của hắn đã lợi hại như vậy, thế thì hắn càng lợi hại hơn!”

“Chủ ý này không tồi!” Anh Cách Lạp Mỗ cũng hoàn toàn không để ý đến Bì Nhĩ Tư.

Bì Nhĩ Tư giận dữ, “Phát Lạp Dịch Nặc, người...”

“Khì khì, thú vị thật!” Mặc Phi Đặc bỗng kêu lên, “Cái gì mà Bì Tư gì chứ, mau cút đi! Lão tử nhìn người thấy ghét!”

“Người là cái thá gì?” Bì Nhĩ Tư rút kiếm chìa vào Mặc Phi Đặc, “Á, hai cái đầu? Chẳng lẽ lại là Song Đầu Địa Tinh?”

“Tên khốn người mới là Địa Tinh! Đừng có mà so sánh tiểu gia ta với lũ Địa Tinh bẩn thỉu đó!” Mặc Phi Đặc điên cuồng giãy giụa, “Anh Cách Lạp Mỗ, đồ hồn huyết tạp chủng nhà người mau thả ta ra! Lão tử phải giết hắn!”

Anh Cách Lạp Mỗ tái mặt.

Mặc Phi Đặc đáng yêu ngoác miệng cười, “Hi hi, Địa Tinh rất lương thiện, tôn tử của Tề Bách Lâm và ta còn là bằng hữu tốt! Còn nữa, Anh Cách Lạp Mỗ ca ca không phải hồn huyết tạp chủng, người ta là Long Thần huyết mạch thuần chủng đấy!”

Sở Thiên dở khóc dở cười, tên Mặc Phi Đặc điên cuồng thì khiến người ta muốn giết hắn, còn Mặc Phi Đặc đáng yêu lại là một đứa trẻ ngoan ham ăn. Ai cũng chẳng nỡ ra tay đánh nó, nhưng hai tính cách trái ngược này lại dùng cùng một thân thể! Muốn đánh cũng không đánh nổi!

Bì Nhĩ Tư không hiểu tình hình, cầm kiếm xông đến, “Người muốn giết ta! Khốn kiếp, tiểu tạp chủng lão tử chặt người!”

Xoẹt!

Một miếng thịt trên mặt Bì Nhĩ Tư bỗng rơi xuống, rồi từng miếng từng miếng, Bì Nhĩ Tư biến thành thịt vụn rơi trên mặt đất.

“Hừ, muốn giết ta?!”

Không khí bên trong Phi Đỉnh lạnh đến đóng băng, trên cổ Mặc Phi Đặc xuất hiện cái đầu thứ ba — nắm quyền Địa ngục Thần Sát Phạt, kẻ giết người hàng loạt, Mặc Phi Đặc!

342. Chương 321: Sát Kiếp Giả - Mặc Phi Đặc (hạ)

Sở Thiên bỗng thở dốc, vì hắn chỉ là nhị trùng Thần Lực, còn Anh Cách Lạp Mỗ không ngừng đảo mắt như đang suy nghĩ đối sách, vì hắn chỉ có Thần Lực tam trùng sơ cấp.

Mà Mặc Phi Đặc – kẻ giết người hàng loạt trước mặt đây lại là kẻ nghìn vạn năm trước tàn sát Địa ngục Chúng Thần, tuyệt đại Sát Thần cả đời không một lần thất bại trừ Bào Uy Nhĩ ra.

Về thực lực của hắn, Sở Thiên chỉ mới thấy tam trùng đỉnh phong, nhưng không có nghĩa là hắn chỉ có vậy...

Bì Nhĩ Tư chết, giờ đã thành một đám thịt vụn. Loại thủ pháp giết người này cũng chỉ kẻ giết người hàng loạt mới có. Hộ vệ của Bì Nhĩ Tư kinh hải lùi mấy bước, run rẩy cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào Mặc Phi Đặc.

Không thèm nhìn đám hộ vệ đó, Mặc Phi Đặc lại giơ tay lên. Đến khi cánh tay bé nhỏ của hắn hạ xuống thì mấy tên hộ vệ kia đã có kết quả như của Bì Nhĩ Tư.

Lướt qua đồng máu be bết dưới đất, Mặc Phi Đặc nhìn Sở Thiên cười lạnh lẽo: “Phất Lạp Định Nặc, lâu rồi không gặp!”

“Ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Sở Thiên nhanh chóng trút bỏ thân phận Thân vương, khoác lên mình vẻ Thần Côn, đứng dậy khỏi ghế, tiến đến nắm lấy tay Mặc Phi Đặc, “Nữ thần tại thượng, lẽ nào ngài là Địa ngục Sát Kiếp Giả? Ha ha, nhớ năm đó trong trận đại chiến Chúng Thần ở Biển Cấm, đại danh anh dũng thiện chiến của ngài thật như sấm đánh bên tai! Nào, mời ngồi!”

Sở Thiên nhường cái ghế Thân vương, sau khi Mặc Phi Đặc lạnh lùng ngồi xuống mới nói với vẻ thành thật: “Hôm nay được gặp Địa ngục Sát Kiếp Giả thật là vinh hạnh cho ta! Không biết phải xưng hô với ngài thế nào?”

“Vạn năm trước ta giết Thần Sát Kiếp và thay vị trí của hắn!”

“Ồ, vậy thì ngài là một vị Thần rồi!” Sở Thiên cười, “Nói vậy thì ta nên gọi ngài là miện hạ mới phải!” Hà hà, không biết miện hạ có vừa lòng với sự chăm sóc của ta với thân thể của ngài không?”

“Ừm!” Mặc Phi Đặc hừ mũi một tiếng coi như nói là hài lòng.

“Phất Lạp Định Nặc ca ca đối xử rất tốt với bọn ta!” Tiểu Mặc Phi Đặc nói, “Người cũng thấy rồi, bọn ta có một hòn đảo, còn cả vài trăm phường làm đồ ăn vặt nữa!”

Sát Kiếp Giả Mặc Phi Đặc không chế cơ thể, nhìn tay chân mình rồi khẽ gật đầu, “Không tồi, thân thể được bảo vệ rất tốt!”

“Ha ha, đương nhiên rồi!” Sở Thiên vỗ vỗ cái đầu nhỏ nhất, cười: “Nó là đệ đệ duy nhất của ta, sao có thể không chăm sóc tốt chứ?!”

“Ăn đồ ăn vặt không hay! Không thú vị!” Mặc Phi Đặc điên thì than vãn, phòng mồm trợn mắt nhìn Sở Thiên.

“Câm mồm! Cút về!” một câu của Sát Kiếp Giả Mặc Phi Đặc đã dọa cho Mặc Phi Đặc điên rồ đầu lại, “Tiểu đệ, đệ cũng về đi!”

“À, được! Tạm biệt hai ca ca!” tiểu Mặc Phi Đặc cười tinh nghịch rồi rụt đầu lại.

Mặc Phi Đặc chỉ còn lại một cái đầu, vẫn là hình dáng mà Sở Thiên quen biết nhưng khí chất thì khác xa. Dùng một từ để hình dung thì chính là, lạnh!

“Miện hạ, ngài có chuyện gì muốn nói với ta?”

Sát Kiếp Giả đuổi hai cái đầu kia đi rõ ràng là chỉ muốn nói chuyện riêng với Sở Thiên.

Mặc Phi Đặc không trả lời Sở Thiên mà nhìn Anh Cách Lạp Mỗ, “Người cũng là Thần? Hậu duệ của Ma Căn?”

Mặc Phi Đặc trầm ngâm một lúc rồi nói: “Hậu duệ Long Thần, thêm Tinh Hạch của hậu duệ An Cát Lợi Na! Rất tốt, người có thể ngồi!”

“Ông chủ của Thần... Hà hà!” Mặc Phi Đặc cười, tuy rất lạnh lùng nhưng thật sự là cười với Sở Thiên, “Người rất giống Tư Đặc n!”

“Chỉ là giống thôi. Ta có quan hệ gì với Tư Đặc n không thì chưa thể xác định được!” có kinh nghiệm của Bào Uy Nhĩ, Sở Thiên rất cẩn thận khi trả lời câu hỏi này.

Mặc Phi Đặc khẽ gõ mấy ngón tay lên bàn, trầm ngâm: “A Tư Nặc và nữ thần Tự Nhiên cũng ở đây? Tại sao thực lực của nữ thần Tự Nhiên lại giảm sút nhiều như vậy?”

Sở Thiên gật mình, A Tư Nặc bị phát hiện cũng không có gì, nhưng Tiểu Hùng Miêu đeo dây chuyền Ấn Thần, chiếc dây chuyền có thể tránh được Bào Uy Nhĩ sao hắn Mặc Phi Đặc lại nhận ra!

Dưới tiền đề đã được thay đổi một phần, Sở Thiên kể lại chuyện của nữ thần Tự Nhiên và Thần Công Tượng, rồi cười: “Thực lực của miện hạ thực sự khiến ta khâm phục! Dù là Hải Vương Biển Cấm cũng không phát hiện nổi dây chuyền Ấn Thần. Xem ra có lẽ miện hạ ngài là đại lục đệ nhất cao thủ rồi!”

“Đệ nhất cao thủ?! Hừ!” Mặc Phi Đặc nhắm hờ mắt như đang nhớ lại chuyện gì, “Bào Uy Nhi mạnh hơn ta! Thủ lĩnh của Thí Thần Thất Hải Thú cũng có thể đánh bại ta!”

Sát Kiếp Giả Mặc Phi Đặc tuy lạnh lùng kiêu ngạo nhưng tính tình thẳng thắn. Trên đại lúc có Thần thừa nhận mình không bằng kẻ khác thật sự rất hiếm!

“Thủ lĩnh của Thí Thần Thất Hải Thú? Là Sa Lỗ sao? Ta đã gặp hắn, sao hắn có thể...”

“Sa Lỗ chỉ đứng thứ hai!”

Sở Thiên ngạc nhiên.

Mặc Phi Đặc hờ hững nói: “Ta muốn bàn một chuyện làm ăn với ngươi, có hứng thú không?”

“Ha ha, đương nhiên hứng thú!” Sở Thiên nheo mắt, làm ăn, hắn chưa từng bị lỗ, “Ngài nói xem ngài muốn gì?”

“Chặt hai cái đầu còn lại nhưng ta vẫn có thể sống! Ta sẽ đáp ứng ngươi một yêu cầu bất kỳ!” Mặc Phi Đặc nói, “Chỉ cần ta làm được là được!”

Sở Thiên nghĩ ngợi một lúc, “Nếu ta cắt hai cái đầu kia, đưa cả thân thể cho ngài, đệ đệ của ta có sống được không?”

“Không!”

“Xin lỗi, việc này ta không làm được!” Sở Thiên thần nhiên từ chối Mặc Phi Đặc.

Mặc Phi Đặc nhìn Sở Thiên không nói gì, nhiệt độ không khí ngày càng hạ thấp.

Đúng lúc Anh Cách Lạp Mỗ đã sẵn sàng liều mạng, thì Mặc Phi Đặc vang lên tiếng cười lớn, “Ha ha, được! Tiểu đệ của ta đã không nhìn nhầm người!”

Sở Thiên thở phào. Vừa rồi Sát Kiếp Giả dùng hai ngữ khí khác nhau nói với hai cái đầu là Sở Thiên hẳn biết quan hệ của tiểu Mặc Phi Đặc với Sát Kiếp Giả khá tốt. Vì thế mới dám đánh cược! Cược thắng, hắn sẽ có được cảm tình của Sát Kiếp Giả Mặc Phi Đặc! Nếu thua... Sở Thiên sẽ nêu một kiến nghị khác — làm một thân thể mới cho tiểu Mặc Phi Đặc.

“Ta từng gặp A Mạt Kỳ, cơ thể người làm cho hắn không tồi!” Mặc Phi Đặc cười, “Bản thể của ta rất to, có thể cho tiểu đệ một phần, người có thể làm cho nó một thân thể khác không?”

“Điều này phải xem ngài sẵn sàng cho đi bao nhiêu thân thể! Nếu quá ít thì ta không làm được!” Sở Thiên nói, “Làm lại thân thể không chỉ cần máu thịt mà còn các loại cơ quan, tim, huyết quản, da...”

Mặc Phi Đặc trầm ngâm, “Dùng thân thể khác được không?”

“Cũng được, nhưng ngài nên biết sự ảnh hưởng của thân thể đến thực lực. Ta nghĩ ngài cũng không muốn tiểu Mặc Phi Đặc biến thành đồ vô dụng phải không?”

“Làm cho nó một thân thể bình thường trước đã vậy!” Mặc Phi Đặc nhắm mắt nói: “Đợi khi nó đến tam trùng Thần Lực, nếu thân thể không thông qua được Nguyên Tổ pháp tắc thì ta sẽ đích thân giúp nó...” cuối cùng, Mặc Phi Đặc bỗng nói thêm một câu, “Nếu lúc đó ta chết rồi thì phải phiền A Mạt Kỳ của ngươi giúp rồi!”

Sở Thiên gật đầu, hẳn hiểu ý của Mặc Phi Đặc. Thì ra Thần Sát Kiếp muốn cắt đi hai cái đầu bị phong ấn, rồi hồi phục toàn bộ sức mạnh trở về địa ngục cùng hai huynh trưởng liều mạng.

Rốt cuộc địa ngục có chuyện gì khiến Thần Sát Kiếp lại xác định có thể chết mới dám quay về?!

“Nó là đệ đệ của ta. Ta sẽ không để nó bị tổn thương đâu!” Sở Thiên chần chừ một chút rồi nói, “Còn cái đầu kia thì sao?”

“Cái đó tùy ngươi xử lý!”

Sở Thiên gật gù liên tục, xem ra cả hai đều muốn giết Mặc Phi Đặc điên rồi!

“Có điều, Thần Cách của nó phải để ta giữ!”

Thần Cách? Sở Thiên nheo mắt, nhưng hấn không ngu đến mức hỏi thẳng. Vì thế Sở đại thiếu gia đổi ngữ khí, “Miện hạ, là một Tể Tự, trước khi trị liệu ta cần phải hiểu những điều ngài đã trải qua. Như vậy ta mới có thể chữa trị sự dị thường của ngài! Ngài hãy cho ta biết sao ngài lại có ba cái đầu?”

“Ăn nhiều thì mọc ra!”

Câu trả lời của Mặc Phỉ Đặc gần như là chọc cười, nhưng mặt hấn lại vô cùng nghiêm túc, không có chút nào gọi là đùa.

“Trong trận đại chiến ở Biển Cầm vạn năm trước, quân đoàn địa ngục của ta gặp phải trở ngại. Đến khi bọn ta đến được chiến trường thì đa số thi thể của Chúng Thần đã bị chia rời!” Mặc Phỉ Đặc sắc mặt lạnh lẽo nói, “Quy tắc của Thú Thần khi đó là thực lực ai mạnh, thi thể sẽ là của người đó. Ta không cướp được với Bào Uy Nhĩ, liền cho vào bụng mình!”

“Sau đó thì ngài mọc ra hai cái đầu?” Sở Thiên thăm chửi rửa trong bụng, thì ra năm đó Mạch Khăng Tích cướp thi thể của nữ thần Băng Tuyết là để cướp Thần Cách! Cái gì mà Hoàng Kim Long Vương, năm đó cũng chỉ là kẻ trộm thi thể!

“Đúng thế, hai cái đầu kia của ta, mỗi cái đều có Thần Cách, nhưng Thần cách gì thì ta không biết. Lúc đó ta ăn vội quá!” Mặc Phỉ Đặc ngừng một chút nói tiếp, “Sau này người phải bảo vệ tốt cho tiểu đệ. Rất nhiều người muốn có Thần Cách, dù chưa chắc chúng đã dùng được!”

“Thần Cách không phải ai cũng dùng được sao?” Sở Thiên hỏi.

“Trong Thần Cách có chứa đựng Linh Trí của Chúng Thần khi còn sống, nó biết nhận chủ. Nếu không được Thần Cách nhận mà miễn cưỡng dung hợp thì... hừ!”

“Làm sao mới khiến cho Thần Cách nhận chủ?” Sở Thiên vội hỏi.

“Nếu ta biết thì đã không thành ra thế này!” Mặc Phỉ Đặc hồ hững nói: “Người đi hỏi Mạch Khăng Tích đi. Hấn có thể cho phu nhân hấn Thần Cách của nữ thần Băng Tuyết, chứng tỏ hấn biết cách dung hợp Thần Cách!”

Sở Thiên rất thất vọng, hấn vốn định nhờ Mặc Phỉ Đặc giúp Sát Lâm Na dung hợp Thần Cách của Thần Công Tượng, nhưng tiếc là Mặc Phỉ Đặc cũng không biết.

“Cho ta mượn cái vòng cổ Ẩn Thần!” Mặc Phỉ Đặc bỗng nói.

Sở Thiên ngẩn ra, cười, “Miện hạ, ngài phát hiện được nó thì cần làm gì nữa?” Đồ tốt Sở Thiên tuyệt đối không thể cho người khác mượn.

“Có thể phát hiện ra nữ thần Tự Nhiên là vì Linh Vực của ta là Nguyệt Thuộc chứ không phải thực lực!” Mặc Phỉ Đặc cười nhạt, “Ta muốn trở về địa ngục, giờ Bào Uy Nhĩ cũng ở đó, vì thế ta cần vòng cổ Ẩn Thần!”

“Ngài biết Bào Uy Nhĩ đến địa ngục?” Sở Thiên kinh ngạc, việc này hấn chỉ nói cho vài người, Mặc Phỉ Đặc không thể nào lại biết được?!

“Cô ta không đến địa ngục, sao ta dám xuất hiện chứ?!” Mặc Phỉ Đặc cười nhạt, “Nếu không phải vì cô ta thì ta cũng không bị phong ấn!”

343. Chương 322: Băng Nguyên Lưu Huyết Dạ

Nguyên nhân Mặc Phỉ Đặc bị phong ấn chính là Bào Uy Nhĩ.

Năm đó mỹ nhân ngư một mình xâm nhập địa ngục, đánh bại Tam đại Thần Thú. Sau đó hai bên ký hiệp ước, Bào Uy Nhĩ không được vào địa ngục cũng như Tam đại Thần Thú không được đến nhân gian. Vì thế Bì Nhĩ Tư mới phong ấn Mặc Phỉ Đặc rồi đưa hấn đến nhân gian, để tránh sự tìm kiếm của Bào Uy Nhĩ.

Hiệp ước này xem ra có vẻ như không công bằng với người chiến thắng là Bào Uy Nhĩ, nhưng Sở Thiên biết mỹ nhân ngư sẽ không làm chuyện ngu ngốc. Vì thế đằng sau việc này nhất định có chuyện gì đó không được để cho người ngoài biết.

Sau khi nghe Mặc Phi Đặc nói xong nguyên nhân, Sở Thiên cười: “Miện hạ, cắt hai cái đầu của ngài rất rắc rối, không chỉ cần chuẩn bị cơ thể cho tiểu đệ mà rất nhiều dụng cụ ta không mang theo, ngài xem...”

“Ta cùng người đi tìm Mạch Khăng Tích trước!”

Sở Thiên nheo mắt cười, hần chỉ chờ câu nói này của Mặc Phi Đặc!

Dọn dẹp xong thi thể của Bì Nhĩ Tư, Sở Thiên sai người đến chào hỏi Lô Định Tam Thế rồi tiếp tục thẳng tiến Cực địa băng nguyên!

Mười ngày sau, Sở Thiên đến vùng hồ nước đóng băng gây ra trận hồng thủy năm đó.

“Còn một ngày nữa là đến Cực địa băng nguyên rồi!” Sở Thiên đang ngồi nói chuyện với Mặc Phi Đặc trên Phi Đỉnh.

Mặc Phi Đặc không để ý đến Sở Thiên, gương mặt hiện lên nụ cười lạnh lẽo, nụ cười được gọi là màn mở đầu của sự tàn sát hàng loạt.

“Miện hạ, ngài...”

“Tiểu đệ, ra đây!” Sát Kiếp Giả gọi tiểu Mặc Phi Đặc, cười, “Sức mạnh của ta cho đệ mượn. Nhìn xem đội ma thú trước mặt kia có phải bọn lần trước suýt chút nữa hại chết đệ không?”

Tiểu Mặc Phi Đặc chạy đến bên cửa sổ ngó ra nhìn, rồi giận dữ, “Hừ, chính là chúng! Lần trước chúng bán cả đệ và Phất Lạp Định Nặc ca ca!”

Không lẽ là Hy Nhĩ?! Sở Thiên cũng nhìn nhưng tiếc là không nhìn thấy gì cả. Có điều bọn bán Sở Thiên thì chỉ có thương nhân ma thú ở Cực địa băng nguyên — Gấu trắng cấp chín Hy Nhĩ!

“Tốt, rất tốt!” Sát Kiếp Giả Mặc Phi Đặc bỗng biến mất.

Nháy mắt là Mặc Phi Đặc trở lại.

Tóc tóc!!!

Máu tươi nhỏ tong tỏng từ tay hần, sau đó hai tay Mặc Phi Đặc lại trở lại vẻ óng ánh như xưa.

“Phất Lạp Định Nặc, cho ta mượn Anh Cách Lạp Mỗ, và hãy bảo A Mạt Kỳ nhanh chóng đến đây!” Mặc Phi Đặc không hề có sự phẫn khích sau khi giết người mà ngược lại thần sắc lại hơi nặng nề, “Ta có được một tin từ linh hồn của Hy Nhĩ. Hần đang chạy trốn, vì băng nguyên ở phương bắc xuất hiện Hắc Ám Thần tộc! Mạch Khăng Tích gặp phải đối thủ rồi!”

Sở Thiên giật mình, lúc này Mạch Khăng Tích tuyệt đối không được xảy ra chuyện gì, nếu không người chết không chỉ có mình hần!

“Anh Cách Lạp Mỗ, người đi cùng Mặc Phi Đặc trước đi!” Sở Thiên nói.

Lao vội về phòng Sắt Lâm Na, Sở Thiên kéo A Tư Nặc lại, “Nếu còn muốn lấy AK47 thì không được ngủ! Bảo vệ Sắt Lâm Na và những người khác! Đã nghe rõ chưa hả?”

A Tư Nặc gật đầu mơ hồ.

“Sao vậy? Cực địa băng nguyên có chuyện gì à?” Sắt Lâm Na chau mày hỏi.

“Vẫn chưa rõ. Mặc Phi Đặc và Anh Cách Lạp Mỗ đã đến đó rồi!”

Sở Thiên lấy đá liên lạc kết nối với A Mạt Kỳ. “Bao lâu nữa người có thể đưa Thần Công Tượng đến đây?”

“Ông chủ, ta đã đến đầm lầy Trần Nê rồi, nhiều nhất là nửa ngày có thể đuổi kịp mọi người!”

“Tăng tốc lên! Trong vòng ba giờ nhất định phải đến!” Sở Thiên dứt lời là tất luôn đá liên lạc, “Sách Long, cho Phi Đình đứng yên tại chỗ. Ta đi tìm hiểu tình hình!”

“Phất Lạp Định Nặc!” Sát Lâm Na bỗng gọi giật lại, “Cơ thể chàng không thể dùng Thần Lực nữa rồi, không được đi!”

“Trong nhà ai là người quyết định?!” Sở Thiên quát.

Sát Lâm Na không nói gì nữa, nàng biết Sở Thiên có thể giao gia tộc cho mình quản lý, thậm chí có thể giao cho Tiểu Bạch vẫn còn là chó, nhưng một khi hần đã quyết định thì không ai có thể thay đổi. Kể cả Tiểu Bạch được sủng ái nhất trong nhà!

“Mạch Khăng Tích chết thì nàng và con cũng không sống được!” Sở Thiên để lại một câu rồi nhảy khỏi Phi Đình.

Sát Lâm Na thở dài, “Thiếp và con chờ chàng quay về...”

Nửa đêm, vầng Hồng Nguyệt lơ lửng trên cao, Cực địa băng nguyên máu chảy thành sông...

Mùi tanh nồng bốc ra từ đồng thi thể tràn ngập mặt đất khiến Sở Thiên một bác sỹ thú y cũng cảm thấy buồn nôn! Có điều hần kinh ngạc và phẫn nộ nhiều hơn.

Thi thể không có một cái nào của con người, toàn bộ đều là rồng!

Á Long, Phi Long, Cự Long, gì cũng có, thậm chí cả Hoàng Kim Long tộc!

Không thấy Mặc Phi Đặc và Anh Cách Lạp Mỗ đâu, nhưng Sở Thiên cách hàng trăm dặm đã nghe thấy tiếng thảm sát tàn khốc ở phía trước.

Những tiếng gầm thảm thiết thỉnh thoảng vang lên khiến cho cuộc thảm sát càng trở nên thê thảm.

Sở Thiên chết sững, hần không biết Cực địa băng nguyên có Hắc Ám Thần tộc không nhưng ở đây chắc chắn đã xảy ra nội chiến Long tộc.

Vọng nhìn ra xa, tấm lá chắn băng tuyết đã bị nhuộm thành màu đỏ của máu nhưng hàng vạn con Cự Long vẫn đang liều mạng tấn công, một số lượng Á Long nhiều hơn thế cũng đang phối hợp với Cự Long không ngừng tàn sát.

Còn đối thủ của chúng chỉ là mấy chục con Hoàng Kim Long!

Không phải A Cổ Lạp Sơn đang phong sơn sao? Đâu ra mà nhiều Cự Long vậy?

Lá chắn băng tuyết vốn chỉ có ma pháp cấp cao mới có thể động tới, lúc này đã được truyền Thần Lực, đang không ngừng tàn sát những con Cự Long xông lên trước.

“Đi chết đi!”

Sở Thiên vẫn đang sững người, nhưng hần đã ở gần với chiến trường, những con Cự Long đang đà giết chóc không thể nào lại bỏ qua hần.

“Hỏa Long cấp tám? Hừ!” sắc mặt không hề biến đổi, Sở Thiên rút ra Lưỡi đao Phán Quyết chém một nhát vào con Cự Long đang lao về phía mình.

Giết một nhưng chọc giận hàng trăm, nháy mắt, hàng trăm con Cự Long dừng việc tấn công tấm lá chắn phòng về kia, quay đầu nhìn Sở Thiên.

Cầm Cố, Thuận Lưu.

Xuất đao, thu đao!

Sở Thiên ung dung tiến vào chiến trường, mắt không thèm nhìn đối thủ, chỉ chăm chú tìm Mặc Phi Đặc và Anh Cách Lạp Mỗ.

“Ông chủ, bọn ta ở đây!”

Anh Cách Lạp Mỗ hét lên, đồng thời lao từ trong tấm lá chắn băng tuyết.

“Đợi ta!”

Thanh đao trong tay Sở Thiên nhanh hơn mấy phần, chiếc áo choàng trắng tinh đã bị máu rồng nhuộm thành màu đỏ tươi.

Anh Cách Lạp Mỗ cũng lao tới, kiểu loạn chiến này xảy ra căn bản là do hắn. Một quả cầu ánh sáng xanh phát ra từ người Anh Cách Lạp Mỗ, dù là ma pháp hay đấu khí, cứ chạm vào quả cầu là lập tức được tăng mạnh lên mấy lần và phản trở lại tất cả Cự Long. Kết quả sau đó là Cự Long thịt nát xương tan.

Sở Thiên và Anh Cách Lạp Mỗ gặp nhau trong biển máu.

“Mặc Phi Đặc đâu?” Sở Thiên hét, tiện tay chặt một con Cự Long ra làm đôi.

“Ông chủ nghỉ đi, để ta!”

Anh Cách Lạp Mỗ biết thân thể Sở Thiên không cầm cự được lâu, trong mắt lóe lên tia sáng lạnh lẽo, Linh Vực bỗng chốc mở rộng hàng trăm trượng.

Dùng cách của đối phương chống lại hắn, đó chính là Linh Vực — Phục Chế! Trong Linh Vực, Cự Long không ra tay còn được, ra tay thì chắc chắn chết, chết dưới chiêu số của chính mình.

Linh Vực được thu lại, trong vòng trăm trượng chỉ còn lại oan hồn.

“Ha ha, giết sướng lắm!” Sở Thiên lúc này mới nhớ ra nhiều năm trước biệt hiệu của mình là Đồ Tể, “Tiếp tục giết, tuyệt đối không được để Mạch Khăng Tích chết ở đây!”

Anh Cách Lạp Mỗ không có niềm vui của giết chóc, ngược lại sắc mặt tối lại, “Ông chủ, mau vào lá chắn băng tuyết, ngoài này nguy hiểm!”

Nói rồi, Anh Cách Lạp Mỗ chỉ một ngón núi tuyết đối diện với tấm lá chắn.

Trên ngọn núi tuyết là một đám mây đen đang bao phủ, bên trên là một bóng người đứng. Dù Sở Thiên đang gần với hoàn cảnh cây đèn hết dầu nhưng vẫn cảm nhận được áp lực từ phía trước.

Nhưng cũng chỉ là áp lực, vẫn chưa đủ để tạo thành uy thế, vì trước mặt cái bóng đó có một đứa trẻ thấp bé, người đang hứng chịu mọi uy thế chính là Mặc Phi Đặc.

Chỉ là lúc này, Cự Long lại xông tới lấp đi sự thiếu hụt chết chóc.

“Mạch Khăng Tích còn sống không?” Sở Thiên hỏi.

“Hắn vẫn ở dưới nước, nhưng Hải Đế Vương mẫu đã truyền Thần Lực vào lá chắn băng tuyết, đồng thời gọi ra Hoàng Kim Long tộc đang ẩn cư đến chi viện.”

“Còn sống là được rồi!”

Sở Thiên vừa đánh vừa lùi, rồi ẩn trong lá chắn phong tuyết.

Trong tấm lá chắn dày đến nghìn mét, tàn sát cũng tàn sát vô số. Có tư cách tàn sát ở nơi đây chắc chắn phải là cao thủ.

“Phất Lạp Dịch Nặc, sao ngươi lại ở đây?” Hải Đế dưới sự bảo vệ của mấy con Hoàng Kim Long, sắc mặt nhợt nhạt, rõ ràng là Thần Lực đã hao phí quá nhiều!

“Đừng để ý đến ta, việc này là thế nào? Khốn kiếp, ngươi muốn chết à?”

Sở Thiên đang hỏi Hải Đế vài chuyện bỗng một cái bóng màu vàng kim vụt đến sau lưng hắn.

Sở Thiên còn chưa động thủ thì đã có một võ sĩ mặc kim giáp bảo vệ hắn, “Không Gian Nhân!”

Hai tay võ sĩ đó không hề động đậy nhưng đối thủ đã bị xé thành hai mảnh.

“Hoàng Kim Linh Vực!” Sở Thiên nhìn võ sĩ có nét mặt lạnh lùng như Mạch Khăng Tích, hắn xác định người này nhất định thuộc vương tộc của Hoàng Kim Long tộc.

“Từ sáng hôm nay, cực địa bằng nguyên bổng xuất hiện vô số Cự Long và Á Long Thú. Khi chúng đến lá chắn bằng tuyết mới bị Mạch Khăng Tích phát hiện.” Hải Đế vẫn đang không ngừng truyền Thần Lực vào một viên băng nham, viên băng nham đó chính là phong nhãn của lá chắn bằng tuyết.

“Không phải A Cổ Lạp Sơn đã phong sơn rồi sao? Những Cự Long này ở đâu ra vậy?”

Kim giáp võ sĩ nhắc cái xác vừa giết lên, “Điện hạ chắc nhận ra loại giáp này?”

Long Thần Vệ? Kẻ vừa tấn công mình là Long Thần Vệ? vậy Cự Long bên ngoài kia cũng đến từ A Cổ Lạp Sơn rồi?!

“Phong sơn không có nghĩa là không bao giờ ra tay nữa!” võ sĩ tập trung cao độ bảo vệ bên cạnh Hải Đế, tay ứng phó với những tên địch thỉnh thoảng tập kích, miệng thì nói: “Hơn nữa, thủ lĩnh của những Cự Long này hình như đã không phải là Long Hoàng Á Lợi Tư Thác Đức nữa rồi!”

“Lẽ nào là người ở bên ngoài kia đang đấu nhãn với Mặc Phi Đặc?” Sở Thiên hỏi, “Mặc Phi Đặc nói hắn là Hắc Âm Thần tộc, hắn là ai?”

“Bọn ta cũng không rõ!” võ sĩ bổng ngoảnh đầu nhìn đỉnh núi bằng phong Mạch Khăng Tích, ở đó đang có hơn trăm Long Thần Vệ đã phá vỡ phòng tuyến, bay về phía Mạch Khăng Tích.

“Khốn kiếp!” võ sĩ không quan tâm được ở đây nữa mà quay người lao đi, “Điện hạ, bảo vệ đại tẩu của ta!”

Thì là ra huynh đệ của Mạch Khăng Tích. Sở Thiên ngồi bên cạnh Hải Đế. Trận tàn sát vừa rồi đã khiến sinh mệnh tiềm lực của hắn không còn là bao, tóc đã biến thành màu trắng hết.

“Anh Cách Lạp Mỗ, đừng cho ai lại gần đây.”

Sở Thiên dạn dò xong thì nhắm mắt hồi phục Thần Lực.

Một lúc sau, Sở Thiên mở mắt — Anh Cách Lạp Mỗ không hề đáp lại?

“Ông... Ông chủ chạy mau!”

Anh Cách Lạp Mỗ khó khăn để mở miệng, thân thể thì đang nỗ lực giữ vững Lĩnh Vực.

“Khắc khắc, Phục Chế? Hừ, Thần Lực của bản vương mạnh hơn ngươi nhiều, phục chế Lĩnh Vực của bản vương chỉ có chết thôi!”

Sở Thiên nhìn rõ được đối thủ của Anh Cách Lạp Mỗ, chính là Long Hoàng Á Lợi Tư Thác Đức, một Long Hoàng mặc Lối nguyên Tử Thần, có tam trùng Thần Lực, nhưng thần trí lại tỉnh táo!

344. Chương 323: Đầu Trọc

“Muốn giết ta?! Hừ, có bản lĩnh thì thử xem!” Anh Cách Lạp Mỗ hít một hơi sâu, mở rộng Lĩnh Vực ra mấy lần.

Long Hoàng vẫn là Long Hoàng đó, mái tóc dài màu vàng kim, cơ thể to lớn, gương mặt ung dung mà cao quý. Nhưng khí chất của hắn đã không còn là một vương giả hồi xưa nữa rồi. Sự thay đổi này có thể thấy từ đôi mắt hắn!

Đôi mắt màu vàng kim trước đây đã biến thành màu đen. Tuy Sở Thiên rất quen với mắt màu đen, nhưng mắt Long Hoàng lúc này lại mang một vẻ bí ẩn kì dị, khiến cho cả người toát lên sự khủng bố dị thường.

“Lĩnh Vực. Thuận Lưu. Thời Gian Rối Loạn!”

Long Hoàng vừa ra tay đã khiến Sở Thiên kinh ngạc vô cùng, Thời Gian Rối Loạn là một thức phức tạp nhất trong Lĩnh Vực nhị trùng, Tuyệt đối không phải thứ mà Á Lợi Tư Thác Đức có thể học được.

“Thời Gian Rối Loạn!” Anh Cách Lạp Mỗ nhận hết rồi lật tay trả lại Long Hoàng.

“Hự! Hự!” cả Anh Cách Lạp Mỗ và Long Hoàng cùng lùi lại, có điều Long Hoàng rất ung dung, còn Anh Cách Lạp Mỗ thì bị chảy máu miệng.

“Lĩnh Vực Phục Chế của Ma Căn không kém Long Hoàng Lĩnh Vực của ta. Khả khả, đáng tiếc!” Long Hoàng nghiêng đầu, cười cợt “Nếu người có khả năng tự sinh sản hậu đại thì chắc chắn có thể khiến Phục Chế mạnh hơn và đánh bại được ta! Nhưng tiếc là người không có. Phất Lạp Dịch Nặc đâu? Mau gọi chủ nhân của người ra đây thăng cấp cho người đi! Nếu không ta cũng chẳng thấy thú vị gì cả!”

Sở Thiên ngăn ra, hần đang ở trước mặt Long Hoàng, sao Long Hoàng lại không nhận ra?

Một trận gió tuyết nổi lên, Sở Thiên nhìn thấy mái tóc trắng của mình, rồi khẽ cười. Thì ra hần liên tục sử dụng Thời Gian Lĩnh Vực, hao tổn đến Thần Lực và tiềm lực sinh mệnh, biến thành bộ dạng của một lão đầu tử rồi.

“Này lão già, người có vẻ rất giống Phất Lạp Dịch Nặc, không phải là trưởng bối của hần đấy chứ? Ha ha ha!” Long Hoàng nhìn thấy Sở Thiên, những không nhận ra.

Sở Thiên nheo mắt cười, “Đừng hiểu lầm, ta là bạn của nữ thần Băng Tuyết, không phải Phất Lạp Dịch Nặc!”

“Ông chủ của ta và A Mạt Kỳ đang trên đường tới đây!” Anh Cách Lạp Mỗ cũng rất biết phối hợp, “Đối phó với người chưa cần ông chủ ta ra tay! Nào, chúng ta tiếp tục!”

Nói rồi Anh Cách Lạp Mỗ lao về tám lá chắn băng tuyết.

“Sẽ như người mong muốn!” Long Hoàng cũng lao vào trong.

Sở Thiên thở phào, lập tức lấy đá liên lạc ra hét: “A Mạt Kỳ, đóng băng Thần Công tượng cho vào nhãn, người lập tức đến đây mau, nếu không ta và Anh Cách Lạp Mỗ chết chắc!”

“Đã hiểu!” giọng A Mạt Kỳ cũng trở nên nghiêm trọng.

“Quốc mẫu, Mạch Khăng Tích sao còn chưa ra tay?” Sở Thiên vội vã hỏi: “Hoàng Kim Long tộc đã sắp không kháng cự nổi nữa rồi. Hần mà còn không ra...”

“Không phải Mạch Khăng Tích không muốn ra tay!” Hải Đế mặt mày ủ rũ, chỉ lên ngọn núi băng, “Một khi rời khỏi ngọn núi đó là sinh mệnh và Thần Lực của hần sẽ mất. Căn bản đánh không lại người ở ngoài kia!”

“Thế tại sao không dụ kẻ địch lên núi?” Sở Thiên hét.

“Không được. Mạch Khăng Tích dặn ta không được để người đó đến gần, nếu không...”

“Nếu không cái mông!” Sở Thiên giận quá mất khôn, “Đây là lúc nào rồi? Không có Mạch Khăng Tích trợ giúp, chúng ta sẽ chết hết!”

Đúng lúc này, chiến cục bắt đầu có sự nghiêng lệch.

Vốn dĩ, Hoàng Kim Long tộc dựa vào tám lá chắn và thực lực trác việt của chính mình vững vàng áp chế được sự tấn công của Cự Long tộc. Nhưng bây giờ Long Hoàng xuất hiện rồi, hơn nữa lại là Long Hoàng có tam trùng Thần Lực.

Anh Cách Lạp Mỗ tuy có thể tạm thời tự bảo vệ mình dưới bàn tay của Long Hoàng, nhưng cũng chỉ là tự bảo vệ. Long Hoàng Á Lợi Tư Thác Đức nhàn hạ đến mức thỉnh thoảng còn tập kích được Hoàng Kim Long tộc đang bảo vệ tám lá chắn.

Long Hoàng ra tay, chớp mắt, thương vong của Hoàng Kim Long tộc đã nhiều hơn rất nhiều.

Mạch Khăng Tích sợ chết? Điều này là không thể! Người dám đi tập kích Chúng Thần còn sợ gì? Vô tình vô nghĩa? Càng không thể nào. Người vì vợ đóng băng chính mình nghìn năm, có thể không quan tâm đến sự sống chết của người cùng tộc sao?!

Ánh mắt Sở Thiên chuyển qua núi băng, lý do khiến Mạch Khăng Tích không ra tay cũng chỉ còn bí mật của ngọn núi kia thôi.

“Phất Lạp Dịch Nặc, sao người lại già đi thế kia?” Hải Đế này giờ luôn bận rộn cuối cùng cũng nhận lúc này phát hiện ra nét khác biệt của Sở Thiên.

“Tiềm lực sinh mệnh tổn hao quá nhiều!” Sở Thiên trả lời, rồi cau mày nhìn mấy Long Thần Vệ đang xông tới, “Ta không thể ra tay được nữa rồi. Tiềm lực sinh mệnh của ta không cho phép ta sử dụng Lĩnh Vực nữa!”

“Ta hiểu rồi!” Hải Đế hóa ra một cây pháp trượng bằng băng, “Với danh nghĩa của ta, Băng Tuyết Phong Ấn!”

Tuy chỉ là nhị trùng Thần Lực nhưng Hải Đế dù sao cũng có Thần Cách của nữ thần Băng Tuyết. Trong cơn hàn phong, mấy con Long Thần Vệ biến thành tượng băng.

Hải Đế mệt mỏi ngồi xuống đất, sắc mặt tái nhợt, “Phất Lạp Địch Nặc, từ sáng ta liên tục duy trì lá chắn băng tuyết. Giờ Thần Lực còn lại không nhiều nữa!”

Sở Thiên ngửa mặt lên than trời, “Vậy chúng ta cùng cầu nguyện đi! Hy vọng có Thần nào đó hồi sinh đến cứu chúng ta!”

Hiện tại Anh Cách Lạp Mỗ đang bị bao vây, chỉ có thể giữ mạng cho chính mình. Hoàng Kim Long tộc đều đang kháng cự lại Cự Long tộc. Còn đệ đệ của Mạch Khăng Tích đang đối phó với Long Thần Vệ ở dưới chân núi băng, vì thế không còn ai có thể bảo vệ cho Sở Thiên và Hải Đế nữa.

Hải Đế lập cập đứng dậy, để tay lên viên đá nham thạch băng tuyết, “Phất Lạp Địch Nặc, đỡ ta!”

“Muốn chết sao? Còn truyền Thần Lực nữa là hết sạch đấy!” Sở Thiên cuống cuống kéo Hải Đế ra khỏi đá nham thạch.

“Không được, nếu không có Thần Lực lá chắn băng tuyết sẽ không thể chống lại được với Cự Long cấp cao ngoài kia!”

Hải Đế lại ấn tay vào viên đá.

Lần này Sở Thiên không ngăn nữa mà chỉ lên ngọn núi băng chửi: “Mạch Khăng Tích, tên khốn nhà ngươi có phải là đàn ông không hả? Để vợ mình và huynh đệ liều mạng, còn mình thì trốn trên núi!”

Bỗng, có mấy con Cự Long thò đầu vào trong lá chắn xong thì mặt tái mét chui ra.

Lẽ nào Mạch Khăng Tích ra tay rồi? Nhìn thấy vậy, Sở Thiên vui mừng.

Nhưng đáng tiếc, ra tay không phải Mạch Khăng Tích mà là hai người ở ngoài tấm lá chắn.

Grừ grào!!

Tiếng rống kêu lên không ngớt, đều là tiếng kêu thảm thiết. Hàng vạn con Cự Long từ bỏ việc tấn công lá chắn băng tuyết, chạy bán mạng lên trời, còn phát ra ma pháp bảo mệnh mạnh nhất.

Thì ta là Mặc Phi Đặc và đối thủ của hắn bắt đầu rồi.

Không ai nhìn rõ hai người họ, chỉ nghe thấy một tiếng thét, ngay cả lá chắn băng tuyết cũng bị Thần Lực của hai người kia làm chấn động phá vỡ tạo nên một lỗ hổng.

Phụt~~

Hải Đế tương liên với lá chắn bỗng thổ huyết, một nhọc nằm trên đá nham thạch.

Sau khi xác định Hải Đế không sao, Sở Thiên nhìn qua lỗ hổng thấy Mặc Phi Đặc và đối thủ.

Gương mặt nhỏ bé của Mặc Phi Đặc vẫn lạnh lùng, trên đó là một nụ cười vô cùng lạnh lẽo. Đối thủ của hắn dung mạo bình thường, khí thế không rõ ràng, điều duy nhất khiến người khác nhớ đó là cái đầu trọc lóc.

“Trọc đầu? Khốn kiếp, quả nhiên là Hắc Ám Thần tộc!” Sở Thiên nhớ đến bức tượng duy nhất khiến hắn nhớ mà hắn đã thấy ở Hắc Ám Thần Điện.

“Mặc Phi Đặc, ngươi khiến ta quá thất vọng!” tên trọc đầu chấp tay ra sau lưng, nhìn Mặc Phi Đặc một cách khinh miệt, “Sát Kiếp Thần một vạn năm trước đi đâu rồi? Ha ha, không có tứ trùng Thần Lực, không

có Truyền Thuộc Linh Vực, người tưởng có thể mượn Linh Vực của Ba Nhĩ và Dịch Á Lạc là có thể thắng ta sao?”

“Linh Vực của ta bị phong ấn rồi? Người thì sao? Khắc khắc!” Mặc Phỉ Đặc cũng chế giễu, “Đối thủ của Bào Uy Nhĩ ở A Cổ Lạp Sơn là người phải không? Chịu một đòn kích ba chạc của mỹ nhân ngư đó, Thần Lực của người còn lại được bao nhiêu? Vẫn còn tứ trùng sao?”

“Dù ta chỉ còn tam trùng đỉnh phong cũng đủ để giết người rồi!” Đầu trọc cười nhạt, rút ra một thanh đao cong có răng cưa, “Huống hồ ta còn có cái này!”

“Ta chỉ tin vào đôi tay của chính mình!” Mặc Phỉ Đặc giơ một tay ra, “Linh Vực, Mộng Ma!”

“Tấn công tinh thần?” Đầu trọc miệng khinh miệt nhưng không hề khinh địch, hắn biết mình không thể chống lại sự tấn công Tinh Thần hệ, vì thế hắn không do dự mà bay lên trời chém một đao xuống, “Phá!”

Hai luồng sức mạnh, một đỏ một xanh đâm vào nhau, sức mạnh to lớn khiến tám lá chắn băng tuyết di chuyển.

Lá chắn di chuyển, lỗ hổng cũng biến mất, Sở Thiên không nhìn thấy kết quả, nhưng hắn nheo mắt lại cười. Đoạn đối thoại vừa rồi tuy ngắn nhưng Sở Thiên vẫn nghe được một số tin có ích.

“Không lẽ tên trọc đầu đó trọng thương, giờ chỉ còn tam trùng Thần Lực?!”

Sở Thiên bất giác nắm chặt lấy quả Đồi Thần Lôi cuối cùng, “Quốc Mẫu, Hoàng Kim Long tộc có tử sĩ không? Tìm một người đem cái này ra ngoài dẫn nổ!”

Hải Đế lắc đầu, “Hoàng Kim Long tộc chưa bao giờ có tử sĩ, Họ không để đồng bào của mình đi chết đâu!”

Sở Thiên chép miệng, vậy thì hết cách rồi. Khí tức của hai người ngoài kia quá mạnh, người bình thường không thể tiếp cận được, vì thế cần một cao thủ Thần Cấp cầm Đồi Thần Lôi đi tự phát nổ. Loại tử sĩ này tạm thời lại không có!

May mà đại quân Cự Long bị dọa cho chạy lên trời, Long Thần Vệ của Hoàng Kim Long tộc đối phó, còn Long Hoàng thì bị vây chặt, vì thế tạm thời không nguy hiểm.

“Điện hạ! Điện hạ!”

Bỗng mấy con Cự Long lao về tám lá chắn.

Sở Thiên cười khở, nắm chắc Lưỡi đao Tài Quyết và Đồi Thần Lôi đứng dậy, “Lão tử ở đây, ai muốn chết thì lại đây!”

“Đừng hiểu lầm! Đừng động thủ!”

Cự Long dẫn đầu biến thành hình người, nhún nhó, “Điện hạ, là ta!”

“Phát La Đa!” Sở Thiên chìa Lưỡi đao Tài quyết về Phát La Đa hét: “A Cổ Lạp Sơn hết người rồi sao mà để mấy tên vô dụng nhà người đến nộp mạng!? Hừ, các người lên hết đi!”

Phát La Đa nhìn mái tóc dài màu trắng của Sở Thiên, cười khở: “Điện hạ đừng gây rắc rối nữa, ta là đại trưởng lão của Nghị Hội A Cổ Lạp Sơn, có tư cách xem Mật Tông! Ta biết hình dạng ngài bây giờ là dùng Long Hoàng Linh Vực quá độ, tổn hao quá nhiều tiềm lực sinh mệnh!”

Sở Thiên hạ Lưỡi đao Tài quyết xuống, nhìn Phát La Đa nghi ngờ.

“Điện hạ đừng hiểu nhầm, bọn ta đến cùng đánh trận với điện hạ! Bọn ta đều là trưởng lão của Nghị Hội tối cao!”

Mấy người khác gật đầu, rồi đồng thời quỳ xuống, Phát La Đa ghen ngào, “Cầu xin bệ hạ cứu giúp Cự Long tộc!”

“Bảo ta cứu Cự Long tộc?” Sở Thiên bật cười, “Các người tìm nhầm người rồi, Long Hoàng ở ngoài kia kìa!”

“Đó không phải Long Hoàng!” Phát La Đa cười gượng, “Long Hoàng thật sự đã chết rồi!”

345. Chương 324: Long Hoàng Chết Rồi

“Long Hoàng chết rồi?” Sở Thiên kinh ngạc, chỉ chỉ lá chắn băng tuyết, “Vừa rồi ta còn thấy hắn, giờ hắn đang đánh nhau với Anh Cách Lạp Mỗ bên trong đó!”

“Đó không phải Long Hoàng bệ hạ!” Phát La Đa khóc lóc, “Không tin ngài nhìn mắt hắn, mắt của bệ hạ màu hoàng kim, hắn...”

“Của hắn màu đen!” Sở Thiên trầm ngâm một lúc, “Cho ta biết A Cổ Lạp Sơn đã xảy ra chuyện gì?”

Cũng may mồm miệng Phát La Đa cũng nhanh nhẹn, Sở Thiên rất nhanh đã hiểu được chân tướng sự việc.

Từ sau khi bị Sở Thiên pháo kích phải phong sơn, Nghị Hội tối cao của A Cổ Lạp Sơn bắt đầu lên án Long Hoàng. Đa số các trưởng lão đều tán đồng việc bãi miễn Long Hoàng, nhưng có một vấn đề, ai làm Long Hoàng mới?

Nếu ở trái đất thì dựa vào chế độ Nghị Hội mà Cự Long tộc đặt ra hàng vạn năm nay, họ không cần hoàng đế, thực hiện dân chủ cũng được, nhưng, đây lại là Huyền Thú đại lục! Huyền Thú đại lục cường giả vi tôn! Long Hoàng ngoài việc được hưởng sự vinh quang vạn người sùng bái ra cũng gánh vác an nguy của Cự Long tộc!

Một khi tin tức Cự Long tộc không có Long Hoàng bị truyền ra ngoài, e là ngày hôm sau là có Ngũ Tự của thành Hoàng Kim đã đánh đến cửa rồi.

Vì thế A Cổ Lạp Sơn nhất thiết phải có một Long Hoàng cường mạnh. Nhưng giờ Long Hoàng phạm tội, còn nội tộc Cự Long lại không có Long Thần huyết mạch thuần chủng nào khác...

Vậy là các trưởng lão của Nghị Hội tối cao A Cổ Lạp Sơn chia thành hai phái. Một bên chủ trương ủng hộ Long Hoàng, bên kia thì nhất quyết bãi miễn.

Đúng lúc khi hai bên tranh đấu không thể hòa giải thì một tên trợ thủ tìm đến đòi Long Hoàng giao ra Lời nguyện Tử Thần. Nhưng vì Sở Thiên mà Long Hoàng đã coi Lời nguyện Tử Thần là mật bảo của Long tộc, không muốn giao ra, thế là chiến tranh nổ ra...

Thực lực của tên đầu trợ khiến A Cổ Lạp Sơn thất bại thảm hại. Đúng lúc A Cổ Lạp Sơn định giao ra Lời nguyện Tử Thần ra thì Bào Uy Nhĩ xuất hiện.

Lại một trận chiến nữa. A Cổ Lạp Sơn đáng thương suýt chút nữa thì bị san thành bình địa. Cuối cùng tên đầu trợ bị trúng một kích.

Nói đến đây, Phát La Đa thở dài, “Ài~ bọn ta tưởng rằng tên đầu trợ đó chết rồi, nhưng không ngờ mười mấy ngày trước hắn quay lại A Cổ Lạp Sơn... còn giết cả bệ hạ!”

Tim Sở Thiên bỗng đập thình thịch, nghĩ bụng: Long Hoàng Á Lợi Tư Thác Đức bệ hạ. huynh đệ ta xin lỗi! Bệ hạ ở dưới địa ngục đừng oán ta!

Tại sao tên trợ đó dám quay lại A Cổ Lạp Sơn, nguyên nhân e là chỉ có Sở Thiên biết. Vì Sở đại thiếu gia đã đưa Bào Uy Nhĩ đến địa ngục mà! Không có đối thủ, tên trợ người ta đương nhiên việc gì cũng dám làm!

Phát La Đa nói tiếp: “Ta và mấy vị trưởng lão khác cùng chứng kiến Long Hoàng bệ hạ chết, nhưng không biết tên trợ làm gì trên người bệ hạ, khiến bệ hạ sống lại! Nhưng đã không còn là bệ hạ thực sự nữa! Bệ hạ quên hết mọi chuyện, thậm chí cả ta cũng không nhận ra nữa...”

Sở Thiên bừng tỉnh, chẳng trách mà Long Hoàng không nhận ra mình, thì ra là biến thành người khác rồi. “Thế tại sao các người tấn công Cự địa băng nguyên?”

“Ta cũng đâu có muốn. Sau lần trước, nguyên khí của tộc bọn ta tổn thương nặng nề. Dù có thù với Hoàng Kim Long tộc cũng không thể chọn lúc này mà tuyên chiến!” Phát La Đa nhìn Hải Đế rồi nói, “Đây đều là lệnh của Long Hoàng giả, bất cứ ai dám kháng lệnh đều bị hắn và tên trợ giết!”

Nói rồi Phát La Đa đập đầu “Điện hạ, hãy nể tình huyết mạch Long Thần, cứu A Cổ Lạp Sơn!”

“Người bảo ta phải cứu thế nào đây? Giờ bộ dạng ta người cũng thấy rồi, đến mạng của mình cũng sắp không giữ được rồi!”

“Điện hạ, ta nhìn thấy rồi, đệ đệ Mặc Phi Đặc của ngài khá cân bằng với tên trọc, chỉ cần ngài gọi A Mạt Kỳ cùng Anh Cách Lạp Mỗ liên thủ, nhất định sẽ đánh bại được Long Hoàng giả!” Phất La Đa khẩn cầu Sở Thiên.

“Cái này... ta đã định bỏ trốn rồi!” Sở Thiên lại bắt đầu rồi, “Thực lực của tên trọc và Long Hoàng giả các người cũng biết rồi, ta không muốn liều mạng với chúng!”

“Cũng được, chỉ cần điện hạ chịu giúp, A Cổ Lạp Sơn nguyện trả bất cứ giá nào!” Phất La Đa cắn môi.

“Thôi được, bản điện hạ cũng cố giúp người một lần!” Sở Thiên nheo mắt, “Giờ còn bao nhiêu Cự Long nghe lời trưởng lão các người?”

“Nếu Long Hoàng giả chết, ta có thể lệnh cho mọi Cự Long, nếu...”

“Nếu hãn không chết, đến một Cự Long các người cũng không ra lệnh được, phải không?” Sở Thiên nhếch mép.

“Ông chủ, ta đến rồi!” trên chiến trường bỗng vang lên tiếng của A Mạt Kỳ.

Sở Thiên vui mừng, “Phất La Đa, người đi bảo A Mạt Kỳ vào trong lá chắn băng tuyết giúp Anh Cách Lạp Mỗ!”

Phất La Đa chần chờ một chút rồi cùng mấy vị trưởng lão đi.

Sở Thiên thở phào, ngồi xuống bên cạnh Hải Đế, cười: “Quốc mẫu, không sao rồi. Có Mặc Phi Đặc, Anh Cách Lạp Mỗ và A Mạt Kỳ thì chúng ta thắng chắc!”

“Mong là như vậy!” Hải Đế ưu tư nói: “Nhưng ta cứ cảm giác có gì đó không đúng!”

Tiếng rống gầm, tiếng ưng kêu đồng thời vang lên, lá chắn băng tuyết bắt đầu rung chuyển dữ dội.

“Không hay rồi, Thần Lực trong lá chắn quá mạnh, sắp nổ rồi!” Hải Đế kéo chạy đến phía chân núi băng.

Xoẹt xoẹt!!

Tấm lá chắn vỡ tan thành trăm nghìn mảnh bắn ra tứ phía, rồi ‘ùynh’ một tiếng, mọi thứ biến mất.

Lúc này quanh cảnh cả chiến trường xuất hiện trước mặt Sở Thiên.

Trên trời là các Long tộc đang tránh dư chấn của cuộc chiến đấu, khí tức mạnh mẽ khiến chúng đến dục vọng chiến đấu cũng không còn nữa. Trên mặt băng, Mặc Phi Đặc và tên trọc nhanh đến mức nhìn không rõ được hình dáng nữa. Long Hoàng giả và hai vị ma thú đánh đến kinh thiên động địa, sự tiêu tan của lá chắn băng tuyết lúc này cũng là do dư chấn của cuộc chiến gây ra.

Anh Cách Lạp Mỗ đã biến thành Hồn Huyết Long, A Mạt Kỳ cũng mở rộng tám chiếc cánh ưng, cây kích của Chiến Thần không ngừng quay trên tay.

“Bình khí của Chiến Thần!” Sắc mặt Long Hoàng tối lại, tăng thêm vài phần ‘chăm sóc’ cho A Mạt Kỳ.

Lúc ấy, tên trọc phát hiện lá chắn băng tuyết đã biến mất thì cười một cách cổ quái, rồi bỏ lại Mặc Phi Đặc, lao về núi băng. “Mạch Khổng Tích, giao nó ra đây thì ta sẽ cho người một con đường sống!”

“Cát Nặc Tỷ Lợi, đối thủ của người là ta!” Mặc Phi Đặc đuổi theo đằng sau.

“Cút ra, lão tử không có thời gian cho người!” tên trọc Cát Nặc Tỷ Lợi liên tiếp xuất chiêu, tạm thời làm giảm tốc độ của Mặc Phi Đặc, rồi lại xông đến ngọn núi băng.

Hải Đế kêu lên kinh hãi, “Tất cả Hoàng Kim Long tộc hãy chặn người kia lại!”

Mấy con Hoàng Kim Long lao tới, nhưng tốc độ Cát Nặc Tỷ Lợi không hề thay đổi, trên người phát ra vài đường cong kỳ dị, lách qua được mọi Hoàng Kim Long, đồng thời khoảng cách với núi băng ngày càng gần.

Sở Thiên cũng thấy Mạch Khăng Tích đang gặp nguy hiểm, nhìn qua tình hình ở chỗ Long Hoàng, rồi hét, “Anh Cách Lạp Mỗ, ngăn hấn lại!”

Anh Cách Lạp Mỗ để Long Hoàng lại cho A Mạt Kỳ rồi bay ra chặn Cát Nặc Tỷ Lợi.

Mặc Phi Đặc hét lớn, “Anh Cách Lạp Mỗ, tránh ra, người không chặn được hấn đâu!”

Mặc Phi Đặc cảnh cáo đã quá muộn, Cát Nặc Tỷ Lợi không hề có ý vòng qua mà thu thanh đao răng cưa lại, thuận thế đẩy ra, “Lĩnh Vực, Hủy Diệt!”

“Lĩnh Vực, Phục Chế!” Anh Cách Lạp Mỗ cũng không chịu kém cạnh, chớp mắt, hai Lĩnh Vực màu đỏ rực đâm vào nhau.

Uỳnh!!

Anh Cách Lạp Mỗ rơi, tên trọc tiếp tục tiến lên.

Sở Thiên neho mắt, hét: “A Mạt Kỳ, ngăn hấn lại! Mặc Phi Đặc, Long Hoàng giao cho người!”

Hiện giờ duy chỉ có A Mạt Kỳ là có thể đuổi được Cát Nặc Tỷ Lợi.

A Mạt Kỳ nháy mắt đã đến trước mặt Cát Nặc Tỷ Lợi, có kinh nghiệm của Anh Cách Lạp Mỗ, A Mạt Kỳ không đối diện thẳng với tên trọc mà dùng kích Chiến Thần tấn công Cát Nặc Tỷ Lợi từ phía bên.

Và lúc ấy, Mặc Phi Đặc cũng đã tiếp chiến cùng Long Hoàng.

Trả giá với việc Anh Cách Lạp Mỗ bị trọng thương, cuối cùng thì cũng chặn được Cát Nặc Tỷ Lợi. Lúc này, A Mạt Kỳ đang miễn cưỡng chống trả lại sự tấn công của Cát Nặc Tỷ Lợi, còn Mặc Phi Đặc muốn giết Long Hoàng đã hơi yếu cũng cần một thời gian — chiến cục, rơi vào sự cân bằng ngắn ngủi.

Sở Thiên không dám dùng Thần Lực, chỉ có thể dùng hai chân chạy thực mạng đến bên Anh Cách Lạp Mỗ để kiểm tra thương thế cho ma sủng.

“Ông chủ, đừng lãng phí Thần Lực cho ta!” Anh Cách Lạp Mỗ cuộn mình lại, thân thể dài hơn trăm mét có chút lạch lạch.

“Ông chủ ta đây không có Thần Lực cũng có thể cứu người!”

Vết thương của Anh Cách Lạp Mỗ vô cùng quái dị, vừa rồi hấn bị lửa tấn công, nhưng trên người hấn không phải vết lửa thiêu mà là một mảng thối rữa.

Sở Thiên cau mày, thấy Mặc Phi Đặc vẫn còn sức lực bèn hỏi, “Lĩnh Vực của tên trọc đấy có thuộc tính gì?”

“Cát Nặc Tỷ Lợi là Thần Hủy Diệt!” Mặc Phi Đặc vừa tăng cường tấn công Long Hoàng, vừa trả lời. “Lĩnh Vực Hủy Diệt của hấn làm tan rã trật tự nguyên tố. Trong Lĩnh Vực của hấn, Thần không thể tập hợp nguyên tố được! Cũng giống như lửa địa ngục của ta, là biến chủng cấp cao của Lĩnh Vực Hỏa hệ!”

Sở Thiên cố gắng lục lợi trong trí nhớ, sự giải thích của Mặc Phi Đặc nếu dịch sang thành kỹ thuật hiện đại thì chính là dùng nhiệt độ cao kích thích phân tử và nguyên tử dao động mạnh, từ đó thay đổi thuộc tính vật chất.

Nghĩ tới đây, Sở Thiên neho mắt cười. Vì dù biến thể nào thì cũng đều là vết thương do bỏng. Điều duy nhất không thể xác định là vết thương bỏng do Thần Lực liệu có chữa được bằng kỹ thuật trị liệu thú y không?

“Khốn kiếp, liệu vậy!”

Sở đại thiếu gia đánh bạc thành tính, dường như qua lại bộ dạng hồi đầu đến Huyền Thú đại lục. Lấy ra bình chữa bỏng trong nhẫn không gian bôi lên người Anh Cách Lạp Mỗ, “Thế nào? Có hiệu quả không?”

Một lúc sau, Anh Cách Lạp Mỗ lắc đầu, “Có tác dụng, nhưng tốc độ rất chậm!”

Có tác dụng là được rồi! Sở Thiên có thêm chút tự tin.

May mà Sở Thiên hay nghĩ cần tắc vô áy náy, nên luôn chuẩn bị đủ thứ trên người. Hắn lại lấy ra vài cái tổ ong đen, nhét vào miệng Anh Cách Lạp Mỗ, “Dùng Thần Lực cắn vụn ra, đừng nuốt!”

Nhai vài cái, Anh Cách Lạp Mỗ nôn ra một đồng chất bầy nhầy đen xì.

Sở Thiên cũng không sợ bẩn, tiếp tục thoa thuốc lên vết thương, rồi bắt đầu đợi...

Một phút, vết thương thu nhỏ lại. Hai phút, vết thương dần liền. Ba phút, vết thương lành!

“Khốn kiếp, ông chủ thật là giỏi!” Anh Cách Lạp Mỗ vốn nho nhã cũng không kìm được mà chửi thề một câu, “Chết tiệt, thuật Thượng cổ Tế Tự đến vết thương do Thần Lực gây ra cũng chữa được!”

Sở Thiên cười hăng hắc, miệng không ngừng lẩm bẩm câu nói của Tiểu Hùng Miêu, “Phát tài, phát tài rồi!”

346. Chương 325: Quá Độ Từ Bác Sỹ Thú Y Lên Thần Y

Quả thật Sở Thiên phát tài rồi.

Giữa các cao thủ trên Hoan Thú đại lục có một định luật cổ quái, đó chính là có bao nhiêu loại vết thương thì có bấy nhiêu phương pháp trị liệu, còn Sở Thiên vì có thể không quan tâm đến đẳng cấp chức nghiệp nên có mọi thứ ngày hôm nay.

Mà lúc này đây, hình như định luật này đang phát huy tác dụng trong trận chiến của Thần.

Ví dụ như tổ ong đen có tác dụng đặc biệt với vết thương do bỏng, chỉ cần dùng Thần Lực khuấy trộn nó lên thành thuốc là có thể trị thương cho Anh Cách Lạp Mỗ.

Phát hiện này có ý nghĩa vô cùng đặc biệt với Sở Thiên, Thánh Thần Đại Tế Tự cấp mười sau này – Dịch Áo trong tác phẩm “Sư phụ của ta” đã viết như sau: Trong trận chiến ở Cực địa băng nguyên, sư phụ Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ của ta đã ngộ ra được ý nghĩa sâu xa của thuật Thượng cổ Tế Tự. Từ đó, đã ban phúc cho không biết bao nhiêu Thú Thần...

Nếu như không phải đang trong trận chiến thì Sở Thiên quả thật muốn ngửa mặt lên trời mà cười lớn. Hắn leo lên được địa vị như ngày hôm nay là dựa vào y thuật thú y và thủ đoạn lừa lọc vô sỉ. Đến nay sự thực chứng minh, Sở đại thiếu gia đã có tư cách lừa Thú Thần rồi!

Anh Cách Lạp Mỗ có rất nhiều vết thương, Sở Thiên vừa trị thương cho Anh Cách Lạp Mỗ vừa cười ngốc: “Hắc hắc, Anh Cách Lạp Mỗ, sau này ông chủ không bắt nạt ma thú nữa. Như thế không thú vị! Sau này, mục tiêu của chúng ta là Thú Thần! Nữ thần tỷ tỷ, hãy làm cho Thú Thần bị thương hết đi! Đặc biệt là mỹ nhân ngư đó... Khốn kiếp, sau này phí trị liệu của mỹ nhân ngư phải tăng gấp đôi!”

Anh Cách Lạp Mỗ nhìn bộ dạng của Sở Thiên mà dở khóc dở cười. Vết thương đang dần khỏi, tinh thần hắn cũng tốt lên nhiều.

“Cái gì mà Thú Thần Thất Hải Thú? Hừ!” Sở Thiên càng nghĩ càng phấn khích, “Sa Lỗ? Không phải cá mập đấy chứ? Chẹp chẹp, thịt cá mập là cực phẩm đàn ông thích nhất đấy... Thịt của Thần Cá Mập! Ừm, có lẽ có thể biến thái giám thành đàn ông!”

Sở Thiên hoàn toàn rơi vào chốn hoang tưởng về tiền đồ rực rỡ, miệng không ngừng lẩm bẩm, “Còn có A Tư Nặc, nhện...”

Anh Cách Lạp Mỗ không nhịn được nữa, biến nhanh thành hình người, “Ông chủ, ta khỏe rồi! Đối phó kẻ nào trước?”

Sở Thiên lắc mạnh đầu, kéo thần trí từ chốn mộng tưởng về, quan sát xung quanh rồi nói: “Có lẽ Mặc Phi Đặc chắc thắng, người đi giúp A Mạt Kỳ đi!”

Nói rồi Sở đại thiếu gia trở lại chỗ Hải Đế, nhẹ nhõm ngồi xuống, tiếp tục suy nghĩ về tiền đồ sáng lạn của mình.

Anh Cách Lạp Mỗ và A Mạt Kỳ không cần phải đánh bại tên trọc, chỉ cần kéo dài đến khi Mặc Phỉ Đặc thắng là mọi chuyện ổn thỏa. Sau đó là bảo Mạch Khăng Tích cứu Sát Lâm Na, rồi sinh con, rồi lừa gạt Thú Thần...

Nghĩ, nghĩ tiếp, Sở Thiên lại có xu hướng cười ngốc nghếch.

Đáng tiếc, hiện thực lúc nào cũng khác với tưởng tượng. Mắt xích mà Sở Thiên nghĩ nắm chắc nhất, giờ lại có vấn đề — Mặc Phỉ Đặc!

Thực lực của Long Hoàng giả chỉ là tam trùng trung cấp, hoàn toàn không phải đối thủ của Mặc Phỉ Đặc, Long Hoàng Lĩnh Vực và Địa Ngục song trùng Lĩnh Vực lại ở hai đẳng cấp khác hẳn, vì thế có vẻ như Mặc Phỉ Đặc thắng chắc rồi.

Nhưng lúc này lại phát sinh khác thường.

Long Hoàng bỗng giang rộng hai tay, không hề có bất cứ sự phòng ngự nào trước sự tấn công của Mặc Phỉ Đặc, “Mặc Phỉ Đặc, người dám giết ta không?”

“Hừ, có gì không dám?!”

“Vậy thì tới đi, ta đứng đây đợi người giết!” Long Hoàng chấp hai tay sau lưng, nhìn Mặc Phỉ Đặc cười, đầy vẻ ung dung chờ chết.

Thích tàn sát không có đồng nghĩa với ngu xuẩn, Mặc Phỉ Đặc cười nhạt, kéo dài khoảng cách với Long Hoàng rồi bắt đầu triển khai một trong số các Lĩnh Vực của mình, Địa Ngục Hỏa.

“Á!”

Bị lửa địa ngục thiêu đốt, Long Hoàng cúi gập người kêu thảm thiết.

“Nếu người đã muốn chết thì ta sẽ giúp người toại nguyện!” Mặc Phỉ Đặc cười độc ác, hần vẫn giữ khoảng cách, không ngừng thiêu đốt Long Hoàng bằng Địa Ngục Hỏa.

Từng chút một, thân thể Long Hoàng bắt đầu cháy đen.

Chẳng lẽ hần muốn chết thật? Sở Thiên bên ngoài sững người, vẫn là Mặc Phỉ Đặc không hổ là Thần Sát Kiếp, ra tay không chút lưu tình, dùng lửa thiêu hần, một chút thương xót cũng không có.

Rầm một tiếng, Long Hoàng ngã gục.

Mặc Phỉ Đặc cười lạnh lùng, ánh mắt dán chặt vào cái xác, rồi lùi lại mấy bước, “Muốn giả chết trước mặt Địa Ngục Thần Thú?! Hừ, Mộng Ma!”

Một chùm ánh sáng xanh lục bao trùm lấy Long Hoàng.

“Linh hồn dừng lại rồi?” Mặc Phỉ Đặc kinh ngạc.

Địa Ngục Thần Thú tự có cách xác định sống chết của mình, Mặc Phỉ Đặc không cần kiểm tra thi thể, chỉ cần kiểm tra trạng thái của linh hồn là đủ.

“Linh hồn đã rời khỏi cơ thể?! Hần chết thật rồi!” nhìn thấy một đám ánh sáng trắng bay lên từ người Long Hoàng, nụ cười trên mặt Mặc Phỉ Đặc biến mất, quay người lại trừng trừng nhìn Thần Hủy Diệt Cát Nặc Tỷ Lợi.

Đúng lúc đó, đám ánh sáng trắng kia không xuống địa ngục mà quay lại người Long Hoàng.

Sau đó, Long Hoàng từ từ mở mắt, há mồm phun ra một đám sương mù.

Tốc độ của đám sương không nhanh. Nếu là Mặc Phỉ Đặc hoàn toàn cảnh giác thì gần như không tốn chút sức lực nào cũng có thể tránh được, nhưng Mặc Phỉ Đặc bây giờ đang tập trung chuẩn bị tấn công Thần Hủy Diệt Cát Nặc Tỷ Lợi...

“Tinh Thần Hủ Thực! Người là...”

Rầm!

Mặc Phi Đặc ngã xuống.

“Khắc khắc, chính là ta đây!” Long Hoàng bước từng bước tới gần Mặc Phi Đặc, “Không ngờ phải không? Vạn năm trước, ta trốn được khỏi tay Bào Uy Nhĩ!”

Nếu Thần Công Tượng Hoàì Đặc ở đây thì nhất định hắn sẽ nói cho Sở Thiên nghe câu nói lần đó chưa nói hết. Vẫn còn một... còn một Thần m Mưu sở trường về tinh thần và linh hồn. Lĩnh Vực Nguyệt Thuộc của hắn rất đặc biệt. Một là Tinh Thần Hủy Thực, hai là linh hồn trùng sinh, Đoạt Xá Trùng Sinh!

Mặc Phi Đặc ôm lấy đầu, chống cự lại với đau đớn, “Người và Thần Hủy Diệt làm thế nào mà thoát được?”

“Thần Hủy Diệt không hề tham chiến. Còn ta, hề hề, chiến tranh khi mới bắt đầu ta đã biết mình thất bại. Vì thế ta giết một Hủ Thú để linh hồn ở thân thể hắn. Sau đó trà trộn vào quân Thú Thần, hiên ngang nói với Bào Uy Nhĩ rằng sẽ rút quân!”

“Ài~ trốn một vạn năm nay, cuối cùng ta cũng đợi được ngày Bào Uy Nhĩ rời khỏi nhân gian, thật không dễ dàng gì!” Thần m Mưu giả vờ thở dài, than vãn: “Giờ cao thủ của nhân gian không nhiều, tìm tới tìm lui, ta cũng chỉ dùng được cái thân thể này của Long Hoàng. Cũng may hắn có Lời nguyện Tử Thần, ta có thể dùng được tam trùng Thần Lực!”

Mặc Phi Đặc khẽ cười, lắc lắc đầu: “Xem ra ta không có cơ hội về địa ngục cùng chiến đấu với đại ca nhị ca rồi!”

Long Hoàng không lập tức giết Mặc Phi Đặc mà ngồi xuống đất.

Cẩn mòi chịu đau, Mặc Phi Đặc bỗng hét với Sở Thiên: “Phát Lạp Dịch Nặc, mau giết ta đi!”

“Giết người?” Sở Thiên chết sững.

“Mau ra tay!” Mặc Phi Đặc hét lên, “Thần m Mưu muốn cướp cơ thể của ta! Giết rồi hủy thi thể ta đi, mau!”

Sở Thiên vẫn chưa hiểu lắm.

Mặc Phi Đặc giải thích: “Linh hồn không giải phóng được Lĩnh Vực, giờ Thần m Mưu đang dựa vào thân thể của Long Hoàng để sử dụng Lĩnh Vực, nhưng thân thể Long Hoàng quá kém, tất cả Thần Lực cộng lại cũng chỉ có thể dùng được một lần Tinh Thần Lĩnh Vực. Giờ hắn đang hồi phục sức mạnh chuẩn bị cho lần tiếp theo...”

“Ta hiểu rồi!” Sở Thiên nhảy chồm lên, “A Mạt Kỳ, bám sát Thần Hủy Diệt, Anh Cách Lạp Mỗ lại đây, giữ chân Thần m Mưu!”

“Đừng qua đây! Thần m Mưu vẫn có thể dùng Long Hoàng Lĩnh Vực, Anh Cách Lạp Mỗ không phía đối thủ của hắn! Người...”

Mặc Phi Đặc nói được một nửa thì kinh ngạc nhìn Sở Thiên đang cười lắc lắc con dao phẫu thuật.

“Yên tâm! Dù sao cũng chỉ là Thần m Mưu chỉ có thể dùng Long Hoàng Lĩnh Vực, muốn giết Anh Cách Lạp Mỗ cũng cần một thời gian. A Mạt Kỳ cũng không có vấn đề gì cả!” Sở Thiên nheo mắt “Trước khi chúng bại thì ta chữa khỏi cho người không phải là xong sao?”

“Người có thể chữa được vết thương Tinh Thần?” Mặc Phi Đặc sững người, “Chỉ có Chủ Thần mới có thể...”

“Vậy thì người coi ta là Chủ Thần đi! Chịu một chút!” Sở Thiên giải phẫu đầu Anh Cách Lạp Mỗ.

Vừa làm Sở Thiên vừa giải thích: “Cái gì vết thương Tinh Thần? Có lẽ là tổn thương Thần Kinh cũng đúng! Cái gì? Người không biết cái gì là thần kinh? Thôi vậy, sau này giải thích cho người sau.”

“Nói chuyện với Thần ở dị giới đúng là một vấn đề!” Sở Thiên chép miệng, tay bận rộn, miệng thì nói: “Thả lỏng nào, bỏ mọi phòng ngự đi! Thật ra, nguyên nhân của đa số các bệnh về tinh thần là do hệ thần kinh mất khống chế, ảnh hưởng đến hoạt động bình thường của não bộ. Ở quê ta chỉ có thể dùng thuốc để chữa, nhưng dựa vào bốn bác sỹ... Ừm, bốn điện hạ có thủ pháp còn chuẩn hơn cả tia laze, điều chỉnh thần kinh cho người rất dễ dàng!”

“Ài, nhìn là biết người nghe không hiểu!” Sở Thiên lắc lắc đầu, dừng việc lái nhải lại.

Quả nhiên, trên mấy dây thần kinh chính của não Mặc Phi Đặc đều có đầy chất dịch nhầy xanh lè.

“A Mạt Kỳ, Anh Cách Lạp Mỗ, các người giữ vững! Ba phút là ông chủ ta chữa khỏi cho Mặc Phi Đặc!”

Sở Thiên kiểm tra thân thể mình trước, có lẽ vẫn còn mười mấy năm tuổi thọ, tuy không đủ để dùng Thần Lực chiến đấu nhưng tăng tốc cho phẫu thuật thì vẫn được. Thế là Sở Thiên căn môi, hai tay bắt đầu tăng tốc.

Dùng một cái nhíp bé như cây kim gấp đồng chất nhầy ra, lau sạch sẽ rồi tỉ mỉ điều chỉnh lại các sợi dây thần kinh, cứ vậy, quả nhiên não của Mặc Phi Đặc trong ba phút là trở lại bình thường.

Vỗ tay vào nhau, Sở Thiên thu dọn dụng cụ rồi nheo mắt cười: “Cảm ơn, phí một nghìn vạn kim tệ... hắc hắc, nhưng miện hạ là bệnh Thần đầu tiên của ta nên lần này miễn phí. Sau này nếu thân thích bằng hữu của miện hạ có bệnh thì hãy giới thiệu đến cho ta nhé! Đảm bảo giá cả hợp lý, y thuật cao, chữa không tốt ta đền tiền!”

“Hử? À được!” Thần Sát Kiếp rõ ràng là vẫn chưa thích ứng được với mồm miệng gian thương của Sở Thiên, gật đầu bừa, rồi lấy lại vẻ mặt lạnh lùng, lao về phía Thần m Mư, “Anh Cách Lạp Mỗ, giao hân cho ta! Người và A Mạt Kỳ liên thủ đối phó Cát Nặc Tỷ Lợi!”

Trận chiến lại bắt đầu, nhưng Sở Thiên vẫn hơi không an tâm, hét với Mặc Phi Đặc: “Miện hạ, nếu bạn của ngài là Nhân Thần thì đừng giới thiệu cho ta nhé! Còn nữa, Thượng cổ Thú Thần Tế Tự Viện đảo Bồ Lôị Trạch mấy ngày nữa khai trương. Ngài tuyên truyền giúp ta nhé!”

Mở to mắt nhìn những gì Sở Thiên làm, Hải Đế vừa mừng vừa kinh ngạc, “Phát Lạp Dịch Nặc, người có thể chữa cho Thú Thần thật sao? Vết thương gì cũng chữa được?”

“Chỉ cần là Thú Thần!” Sở Thiên ngẩng đầu tự tin vạn phần.

“Thế Mạch Khăng Tích... người chữa được không?” Hải Đế hỏi với chút hy vọng.

“Ta nói rồi, chỉ cần là Thú Thần là chữa được hết!” Nói rồi, Sở Thiên chỉ ngón núi băng thờ dài, “Ài, lần trước đến đây, ta đã nói với Mạch Khăng Tích rồi nhưng hân không tin! Sao, giờ tin ta chưa?”

“Ta tin!” Hải Đế gật lia lịa, “Giờ người theo ta đi gặp Mạch Khăng Tích!”

“Đợi~~ đã~~” Sở Thiên kéo dài giọng, bản chất gian thương bắt đầu bộc lộ, “Hắc hắc, có phải chúng ta nên bàn chuyện phí chữa bệnh trước đã không nhỉ?”

347. Chương 326: Long Vương Ra Tay

“Phí chữa bệnh?” Hải Đế ngăn người một chút rồi cười: “Ở đây ta không có tiền, có điều Lô Dịch Tam Thế là hậu đại của ta và Mạch Khăng Tích, nó có thể đưa cho người!”

“Không! Không! Không!”

Sở Thiên nheo mắt, giơ một ngón tay ra lắc đi lắc lại, “Tiền ta có rất nhiều rồi, dù là quốc khố của Khai Tắt cũng chưa chắc nhiều hơn của ta. Hắc hắc, Quốc Mẫu là tiên tổ của Sát Lâm Na, thì cũng là tiên tổ của ta rồi, vân vân sao có thể đòi tiền của Quốc Mẫu chứ?!”

“Thế phí chữa bệnh mà người nói...” tuy Hải Đế đã sống mấy nghìn năm rồi nhưng rõ ràng là không thành thực sự đời như độ tuổi.

“Ta chỉ cần Cách Lan Đặc đại để đồng ý ta ba chuyện là được rồi!” Sở Thiên cười, “Thứ nhất, sau khi thân thể ngài ấy hồi phục thì giúp ta kéo dài tuổi thọ cho Sát Lâm Na.”

“Cái này ta có thể đồng ý thay!” Hải Đế gật đầu, “Hai chuyện khác?”

“Cái này... hắc hắc, sau này nói đi!”

Thật ra Sở Thiên chưa nghĩ ra hai chuyện còn lại là gì, chỉ là thuận miệng nói vậy, để sau này lấy được chút vốn.

Anh Cách Lạp Mỗ và A Mạt Kỳ liên thủ miễn cưỡng coi là ngang bằng được với Thần Hủy Diệt đang bị trọng thương, còn Mặc Phi Đặc, sau khi biết thân phận Thần m Mưu thì cẩn thận hơn rất nhiều, thắng lợi cũng chỉ còn là vấn đề thời gian.

Sở Thiên quan sát tình hình rồi cũng yên tâm trào lên núi băng cùng Hải Đế.

Trên sườn núi, đệ đệ của Mạch Khăng Tích, võ sỹ mặc kim giáp kia đang dẫn đầu mười mấy con Hoàng Kim Long đánh hơn trăm con Long Thần Vệ, Hải Đế sau khi chào một tiếng thì thôi không để ý nữa.

Trên đỉnh núi, cuối cùng Sở Thiên cũng nhìn thấy bức tượng băng đang đứng sừng sững.

Mái tóc màu vàng kim, cơ thể trắng kiện, khí chất vương giả uy nghiêm, dáng vẻ của Mạch Khăng Tích dường như chưa bao giờ thay đổi.

“Mạch Khăng Tích, Phát Lạp Dịch Nặc có thể chữa cho cơ thể của chàng!” Hải Đế kể lại chuyện lúc nãy rồi nói, “Chàng để hân thử xem sao!”

Lúc lâu sau, Mạch Khăng Tích chậm chậm mở mắt ra, “Cơ thể của ta hân không chữa được đâu, đi đi!”

“Ca ngại nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Sở Thiên ngồi xuống trước mặt Mạch Khăng Tích, xòe tay ra tính, “Từ sáng sớm hôm nay bắt đầu từ khi Cự Long tộc tập kích lá chắn băng tuyết cho đến bây giờ đã là một ngày rồi! Lúc này khi lên đây ta đã nhìn một lượt, ngoài kia ít nhất đã có hơn mười thi thể Hoàng Kim Long, vừa rồi Hải Đế Quốc Mẫu suýt một chết vì duy trì lá chắn băng tuyết!”

Tặc lưỡi mấy cái, Sở Thiên lắc đầu thở dài, “Vợ và huynh đệ liều mạng bên ngoài, người thì lại trốn trong này. Chẹp chẹp, đàn ông mà như người, dù là Hoàng Kim Long Vương hay là Cách Lan Đặc đại đế, ta cũng coi thường người!”

Hải Đế trừng mắt nhìn Sở Thiên, “Phát Lạp Dịch Nặc, Mạch Khăng Tích không như những gì người nói...”

“Quốc Mẫu đừng nói hộ hân!” Sở Thiên vẫn đang khích Mạch Khăng Tích, “Nếu là đàn ông thì ra ngoài giết Thần Hủy Diệt và Thần m Mưu đi!”

Lời nói Sở Thiên vô cùng cay nghiệt nhưng Mạch Khăng Tích không hề động đậy, “Không cần phải khích ta, ta không thể rời khỏi ngọn núi này!”

“Đúng thế, đại ca tuyệt đối không được rời khỏi đây!”

Lúc ấy, đệ đệ của Mạch Khăng Tích đã giải quyết xong Long Thần Vệ, cùng người trong tộc tiến lại, “Sứ mệnh của Hoàng Kim Long tộc chúng ta chính là bảo vệ ngọn núi băng này!”

“Nếu người vẫn muốn bảo vệ nó thì ra ngoài cho ta chữa trị!” Sở Thiên nghiêm nghị, “Ta không biết dưới ngọn núi này có cái gì, nhưng ta cho người biết, dựa vào sức mạnh của Hoàng Kim Long tộc các người vốn không thể bảo vệ được nó!”

Về mặt đệ đệ của Mạch Khăng Tích hăm hăm: “Hừ, điện hạ...”

“Người cảm ốm, để lão tử nói!” Sở Thiên quát, “Vạn năm nay người đã bị bao nhiêu lần trọng thương rồi? Dựa vào cơ thể của người, nếu lúc này Thần Hủy Diệt đánh tới thì người có thể đánh bại hân không? Nếu người là người thông minh thì lập tức ra đây để ta chữa trị!”

“Không cần phiền điện hạ, dù toàn bộ Hoàng Kim Long tộc có tử trận hết, ta cũng không rời khỏi đây, người đi đi!”

Sở Thiên nộ khí xung thiên, nhưng vẫn cố hạ giọng, “Ta sẽ chữa cho người vô điều kiện, chỉ cần người ra đây!”

Mạch Khăng Tích nhắm mắt lại, không còn chút khí tức nào nữa.

Sở Thiên hốt hoảng? Thế này là sao chứ? Bác sỹ không cần tiền, bệnh nhân không muốn chữa bệnh?! Khốn kiếp, Mạch Khăng Tích có chết cũng chẳng sao, nhưng Sát Lâm Na và đứa trẻ thì phải làm sao?!

Nghĩ đến đây, Sở Thiên lấy lại bình tĩnh, trầm giọng nói, “Vây được, người ra hay không ta không quan tâm nữa, nhưng năm đó người từng đồng ý với ta sẽ kéo dài tuổi thọ cho Sát Lâm Na!”

“Ba điều kiện đó người làm được hết rồi?” Mạch Khăng Tích mở mắt.

“Ta đem đến Thần Công Tượng Hoài Đặc, tuy ta không đạt được đến thực lực đỉnh cao của người, nhưng Anh Cách Lạp Mỗ và A Mạt Kỳ liên thủ có thể đối phó với Thần Hủy Diệt, chúng có thể thay thế ta, nếu chưa được thì còn có cả Thần Sát Kiếp Mặc Phi Đặc trợ giúp. Như thế đủ rồi chứ?”

“Vẫn chưa đủ!” Mạch Khăng Tích nhìn xuống dưới chân núi, hỏi: “Tại sao Thần Hủy Diệt chỉ có tam trùng Thần Lực?”

“Hắn bị Bào Uy Nhĩ đã thương!” Sở Thiên không hiểu tại sao Mạch Khăng Tích bảo vẫn chưa đủ, những điều kiện đó rõ ràng hắn đã làm được rồi, rốt cuộc là còn thiếu cái gì?

Mạch Khăng Tích chậm rãi nói: “Bảo ma súng của người cẩn thận đấy, Cát Nặc Tỷ Lợi bị trọng thương nhưng Thần Lực không hề bị suy giảm, nếu hắn muốn liều mạng thì vẫn có thể dùng tứ trùng Thần Lực.”

“Sao người không nói sớm?!” Sở Thiên giật mình, cuống cuồng lấy đá liên lạc ra.

“Này, này...!” không có tín hiệu đáp lại.

“Phát Lạp Dịch Nặc, mọi vật phẩm ma pháp đều không dùng được ở đây!” Hải Đế nói.

Lúc này thì Thần Hủy Diệt muốn liều thật rồi.

Long Hoàng giả chống đỡ lại sự tấn công của Mặc Phi Đặc vô cùng vất vả, Cát Nặc Tỷ Lợi biết một khi Thần m Mưu thất bại thì hắn không thể chống lại được ba đối thủ!

Thế là, Thần Hủy Diệt rống lên một tiếng, xé rách áo, để lộ ra ba vết thương giữa ngực — dấu vết mà cây kích ba chạc của Hải Thần Bào Uy Nhĩ để lại.

“Tứ trùng, Hủy Thiên!”

Tứ trùng Thần Lực thật sự đồng hóa mọi nguyên tố tự nhiên ở băng nguyên, biến chúng sang trạng thái hủy diệt không trật tự.

Uỳnh! Uỳnh!

Cự Long trên trời thi nhau biến thành thịt vụn, một trận mưa máu đổ xuống.

Băng nguyên cũng không ngoại lệ, từng tảng băng nháy mắt biến thành hư vô, sức nổ mạnh mẽ tấn công mọi thứ.

Nhưng mọi thứ đều dừng lại trước ngọn núi băng của Mạch Khăng Tích. Gần một vạn con Cự Long vì đang ở trên khoảng trời phía trên ngọn núi nên may mắn thoát nạn.

Còn A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ, ngay khi tứ trùng Thần Lực xuất hiện đã thực hiện theo nguyên tắc “giúp kẻ khác đánh nhau không được liều mạng, thế là A Mạt Kỳ kéo Anh Cách Lạp Mỗ bay đi.

Tốc độ của A Mạt Kỳ thì dù là tứ trùng Thần Lực cũng đuổi không kịp, tiện tay, A Mạt Kỳ còn kéo luôn Mặc Phi Đặc theo.

“Cát Nặc Tỷ Lợi, tên khốn người làm cái gì vậy? Không muốn sống nữa à?” Long Hoàng giả mặc Lời nguyên của Tứ Thần nên không bị ảnh hưởng nhiều, “Vì nó mà liều mạng có đáng không?”

“Ít lời thôi! Giúp ta chặn chúng lại!”

Cát Nặc Tỷ Lợi không ngừng thổ huyết, nhưng vẫn ngẩng đầu lao về ngọn núi băng.

Thần m Mưu bất lực hét lớn: “Quay lại, còn dùng tứ trùng Thần Lực nữa thì đến linh hồn cũng không còn đâu!”

Cát Nặc Tỷ Lợi làm như không nghe thấy gì hết, mắt vẫn trừng trừng nhìn núi băng, tốc độ lại tăng lên.

“Khốn kiếp, tứ trùng Thần Lực? A Mạt Kỳ của lão tử có đuổi kịp cũng không chặn hấn lại được!” cái mồm quạ của Mạch Khăng Tích sao lại còn chuẩn hơn cả Bối Lợi của đảo Bồ Lô Trạch vậy chứ?! Vừa dứt lời cẩn thận tứ trùng Thần Lực thì nó xuất hiện luôn!

“Ông chủ, chạy mau!”

A Mạt Kỳ lao tới, nhân lúc Cát Nặc Tỷ Lợi chưa đến kéo Sở Thiên đi, còn sự sống chết của Mạch Khăng Tích và những người khác thì hấn không quan tâm nổi nữa.

Uỳnh!

Tứ trùng Hủy Diệt Linh Vực đâm vào núi băng, Cát Nặc Tỷ Lợi thổ huyết bật lùi lại, núi băng không hề hấn gì.

Ở phía xa, mép Mặc Phi Đặc giật giật, “Lẽ nào nó ở đây thật?”

“Phi phò~~” Cát Nặc Tỷ Lợi thở nặng nhọc, nhưng trong thương thế lại tỏa ra ánh sáng của sự phấn khích, “Mạch Khăng Tích, hấn là của ta!”

Nói rồi Cát Nặc Tỷ Lợi lại lao tới.

“Phất Lạp Địch Nặc, nếu ngươi vẫn là hậu duệ của Long Thần thì sau khi ta chết thay ta trấn thủ ngọn núi băng này!” Mạch Khăng Tích bỗng ngẩng đầu lên.

Uỳnh!

Băng vỡ, người xuất hiện!

Một bóng hình vàng kim bao quanh bởi lực sắc tam trùng, mạnh mẽ lao về phía Thần Hủy Diệt.

Mạch Khăng Tích muốn chết sao? Sở Thiên chỉ còn lại một suy nghĩ, năm đó khi Mạch Khăng Tích ở đỉnh cao phong độ, cũng chỉ là tam trùng đỉnh phong, giờ hấn đã liên tục bị trọng thương, có thể duy trì tam trùng Thần Lực đã là quá sức rồi. Thế mà hấn lại muốn đi đối kháng với Thần Hủy Diệt có tứ trùng?!

“Hừ, quả thật nó ở đây!” ánh mắt Mặc Phi Đặc lộ ra một ánh nhìn phức tạp.

Bức tượng Mạch Khăng Tích biết mất, nhưng trong máu trắng tinh khô của đỉnh núi để lại một cái cửa động đen ngòm, từ bên trong không ngừng phun ra từng đợt khói mù.

Sở Thiên, A Mạt Kỳ, Anh Cách Lạp Mỗ ba người cùng cảm thấy vô cùng thoải mái. Đặc biệt là Sở Thiên, tiềm lực sinh mệnh sắp của hấn lại có dấu hiệu hồi phục.

Hai vị Hắc Ám Thần tộc Hủy Diệt và m Mưu không hẹn mà cùng thấy vui buồn lẫn lộn.

Thần m Mưu cúi đầu nghĩ ngợi chốc lát, cười lớn rồi bắt đầu hấp thụ đám khói mù. Còn Thần Hủy Diệt thì chăm chú nhìn Mạch Khăng Tích.

Mạch Khăng Tích bay lên đến giữa trời, khi sắp đâm vào Thần Hủy Diệt thì hét lên: “Tiên tổ, hậu duệ Mạch Khăng Tích bất hiếu, chỉ có thể mượn sức mạnh của người!”

Khoảng cách rút ngắn, mái tóc dài màu hoàng kim của Mạch Khăng Tích dựng ngược lên trời, hai tay không ngừng xoay vắn, đám khí trên đỉnh núi bất ngờ thay đổi hướng, tụ lại trên người Mạch Khăng Tích.

“Long Thần lực – Không Gian Liệt Trảm!”

Xoẹt!!

Thần Hủy Diệt thân thể tan tành, một nửa phần thi thể ở lại trên Hoan Thú đại lục, nửa còn lại thì tan biến vào các không gian khác rồi...

“Phất Lạp Địch Nặc, dùng Long Hoàng Linh Vực bịt cửa động lại! Bảo vệ thân thể của tiên tổ!” Mạch Khăng Tích dứt lời thì hạ mình xuống đất.

“Tiên tổ?” Sở Thiên ngơ ngác, ngoảnh đầu hỏi Mặc Phi Đặc, “Sao bây giờ? Ta đã không sử dụng được Long Hoàng Linh Vực nữa rồi!”

“Anh Cách Lạp Mỗ, người đi bịt cửa hang lại!” Mặc Phi Đặc nói, “Người cùng huyết mạch với người ở bên trong, có lẽ có thể làm được!”

“Người ở bên trong?” Sở Thiên tim đập thành thịch, nghĩ đến một khả năng, “Người nói bên trong là...”

“Đúng thế, bên trong chính là Long Thần!”

348. Chương 327: Long Thần Mộ

Bên trong là Long Thần?

Đầu óc Sở Thiên trống rỗng mất một lúc lâu, rồi chọn cách tin lời Mặc Phi Đặc, “Anh Cách Lạp Mỗ, biến thành Hồn Huyết Long bịt cửa động lại!”

Anh Cách Lạp Mỗ gầm một tiếng, biến thành Hồn Huyết Long dài trăm mét nằm cuộn tròn trước cửa động. Chớp mắt là khói mù trên đỉnh núi tan đi.

“Mạch Khăng Tích!” Hải Đế khóc ôm chăm lấy Hoàng Kim Long Vương.

Đệ đệ của Mạch Khăng Tích thở dài, lắc đầu nói: “VẬY LÀ BỐN RỒI...”

Ngoài Hoàng Kim Long tộc ra không ai hiểu hắn đang nói cái gì.

Mặc Phi Đặc ở trên không trung nhìn Sở Thiên giải thích: “Nghe nói, Hoàng Kim Long tộc vì để bảo vệ hài cốt Long Thần đã có ba đời Long Vương chiến tử, Mạch Khăng Tích...là người thứ tư!”

Mạch Khăng Tích chết rồi? Sở Thiên chết sững, lao đến bên cạnh Hải Đế, kéo Mạch Khăng Tích qua bên mình.

“Phất Lạp Dịch Nặc, người làm gì vậy?” Hải Đế giận dữ.

Những Hoàng Kim Long khác cũng vây lấy Sở Thiên, “Điện hạ, xin hãy tôn thủ di mệnh của bệ hạ, chấn thủ Long Thần mộ!”

“Chấn thủ cái mông!” Sở Thiên đẩy Hải Đế ra, ấn hai tay xuống ngực Mạch Khăng Tích, “Khốn kiếp, dậy mau cho lão tử! Ta là Tể Tự, lão tử không đồng ý, ai cũng đừng hòng chết!”

Hơi thở, không có! Nhịp tim, ngừng đập! Thậm chí những động mạch chủ cũng bắt đầu lạnh đi! Sở Thiên ngày càng hoảng hốt, Mạch Khăng Tích tuyệt đối không được chết, nếu không thì ai đi cứu Sát Lâm Na và con đây?

Bên ngoài không có một vết thương nào, nhưng sự sống trong người Mạch Khăng Tích đang dần mất đi.

Ôm tía hy vọng cuối cùng, Hải Đế và Hoàng Kim Long tộc không dám làm phiền Sở Thiên.

“A Bạc Kỳ, lại đây!” tay vẫn cứu Mạch Khăng Tích, Sở Thiên hét: “Dùng Thần Lực giải phóng

ma pháp Điện hệ, mục tiêu là trái tim, độ mạnh nhất trùng Thần Lực sơ cấp!”

Trong tiếng xẹt xẹt của ánh điện, Mạch Khăng Tích rung lên bần bật, nhưng vẫn không tỉnh lại.

“Tăng Thần Lực nhất trùng đỉnh phong!”

Mạch Khăng Tích vẫn không có dấu hiệu gì tốt lành. Sở Thiên bỗng vỗ mạnh vào trán, “Khốn kiếp, sao lão tử lại quên nhỉ, Hoàng Kim Long tộc vốn đề kháng với ma pháp. A Bạc Kỳ, trực tiếp dùng tam trùng Thần Lực!”

Lần này, cuối cùng thì Mạch Khăng Tích cũng có thay đổi.

“Khụ khụ!” ho hai tiếng, Mạch Khăng Tích nôn ra mấy ngụm máu, da trên người bắt đầu tróc ra, máu tươi không ngừng tuôn trào.

“Đại xuất huyết? Khốn kiếp!”

Sở Thiên không dám lần khăn, nhanh chóng tạo ra công cụ truyền máu, chỉ vào cái túi máu lớn hét: “Huynh đệ ruột của Mạch Khăng Tích lại hết đây, truyền máu vào đó!”

Có nguồn cung cấp máu rồi nhưng Sở Thiên vẫn không dám thở phào, vì cơ thể Mạch Khăng Tích bắt đầu tan ra, mạch máu, cơ thịt, nội tạng đang tan vụn ra.

“Ài, liệu vậy!”

Sở Thiên cắn môi, điều động chút tiềm lực sinh mệnh cuối cùng bắt đầu tăng tốc...

Trên đỉnh ngọn núi băng, Sở Thiên đang bận rộn, Hoàng Kim Long VÀ Hải Đế thì đều đang đặt mọi chú ý lên Sở Thiên. Trên bầu trời, những con Cự Long còn lại thì đang cuống cuống chạy trốn, vì thể chẳng ai chú ý đến Long Hoàng giả chưa bị thương chút nào — Thần m Mưu, đang thu thập từng mảnh xác của Cát Nặc Tỷ Lợi.

“Linh Hồn Chuyển Di!”

Ánh sáng xanh vụt lóe lên, trên những mảnh thi thể bỗng chập chờn một thứ ánh sáng trắng mờ đục, đó chính là linh hồn của Thần Hủy Diệt.

Nhìn thấy linh hồn thì Thần m Mưu cười và cơ thể bắt đầu vỡ ra.

Nháy mắt, trên băng nguyên chỉ còn lại hai linh hồn, hơn nữa chúng đang nói chuyện với nhau bằng thứ ngôn ngữ linh hồn kỳ quái nào đó.

“Khắc khắc, linh hồn ta chuyển di không những cứu được mình mà còn cứu được người khác. Món nợ của chúng ta thế là sòng phẳng rồi nhớ!”

Tuy hai linh hồn mờ mờ ảo ảo, nhưng Thần Hủy Diệt vẫn thể hiện được bộ dạng phản đối, “Gì mà sòng phẳng? Đừng có quên năm đó ta đã cứu ngươi một lần, mấy ngày trước còn tìm cho ngươi một cơ thể. Tính ra ngươi vẫn nợ ta!”

“Ồ? Da mặt Thần Hủy Diệt dày lên từ hồi nào vậy? À, ta quên mất, giờ chúng ta đều làm gì có da mặt!” Thần m Mưu cười, “Nếu không phải ngươi cho ta cái cơ thể quá tồi thì ta cũng không cần phải phân giải thân thể để giải phóng Linh Hồn Chuyển Di. Ài, cái cơ thể khó lắm mới có được giờ cũng không còn nữa rồi!”

“Thôi, đi tìm cái khác vậy. Nay, Linh Hồn Chuyển Di của ngươi có thể đưa linh hồn của ta vào người khác không?”

“Thế thì phải xem ta có thể tìm được cơ thể thế nào đã!” Thần m Mưu vọng về ngọn núi băng, “Nếu không phải vì để có được cơ thể của Long Thần, chúng ta cũng không cần phải tàn độc thế này.”

“Ngươi vẫn muốn đi cướp hài cốt của Long Thần?”

“Chẹp chẹp, không cần Long Thần, cơ thể của con Hồn Huyết Long trên đó cũng không tồi!” nói rồi linh hồn của Thần m Mưu lác lư dữ dội, “Không được, quá nguy hiểm!”

“Khốn kiếp, cao thủ trên cái đại lục này cũng thật tồi tệ, đến một cái cơ thể tốt cũng không có!” Thần Hủy Diệt than thở, “Chỉ bằng chúng ta xuống địa ngục tìm vận may!”

“Ngươi muốn chết thì tự đi đi, ta không theo!” Linh hồn của Thần m Mưu bỗng thu nhỏ lại vài phần “Nể tình huynh đệ mấy vạn năm nay ta nhắc nhở ngươi một câu, hiện nay mỹ nhân ngư đang ở dưới địa ngục đấy!”

Linh hồn Thần Hủy Diệt cũng thu nhỏ lại, “Cũng đúng, giờ mà xuống địa ngục thì đúng là tìm cái chết. Khốn nạn, Bào Uy Nhi tu luyện kiểu gì vậy? Một vạn năm trước ả ta chỉ mạnh hơn Hải Thần một chút. Vậ mà giờ, trong trận ở A Cổ Lạp Sơn, ta suýt nữa thì mất cái mạng này, còn ả thì đến Hải Thần Lục cũng không cần dùng đến, trực tiếp dùng võ kỹ là đánh bại được ta. Khốn kiếp, tứ trùng Thần Lục, ta cá là dù Chiến Thần có hồi sinh mà không dùng Chiến Thần Quyết thì cũng không thắng nổi ả!”

“Chiến Thần...” Thần m Mưu bất giác liếc nhìn cây trường kích bên cạnh A Bạc Kỳ.

“Người nhìn hấn làm gì? Tên tiểu tử đó còn kém xa Chiến Thần năm đó! Nếu không phải ta bị thương thì hấn căn bản không thể chặn được ta!”

“Hấn kém lắm thật sao? Nếu chỉ có tam trùng sơ cấp như hấn thì người có thể tiếp bao nhiêu chiêu của hấn!”

Linh hồn chập chờn lúc ẩn lúc hiện, dường như đang nghĩ ngợi điều gì, “Vừa rồi ta dùng cơ thể của Long Hoàng không cảm nhận được khí tức của hấn, nhưng giờ chỉ có linh hồn...”

“Sao? Linh hồn của tiểu tử đó có gì đặc biệt?”

“Độ mạnh của linh hồn hấn, ngoài Chủ Thần ra, ta chỉ từng thấy ở hai người.”

Thần Hủy Diệt tiến lại gần linh hồn Thần m Mưu, “Nói xem nào, còn linh hồn của ai cũng mạnh như của Chủ Thần?”

“Một là Tài Quyết Thần Thú của Thần Hoàng Tư Đặc n. Còn người kia, khả khả...” tuy ngôn ngữ của linh hồn con người nghe không hiểu, nhưng nhìn bộ dạng gầy gò của hấn thì dường như là đang cười ghê lắm, “Người còn lại rất kỳ lạ, còn nhớ đại chiến Biển Cầm không? Lần đó Tả Dực của đại quân Thú Thần rối loạn. Sau này ta mới biết, thì ra tướng lĩnh Tả Dực của đại quân Thú Thần vì ham ngủ mà làm lỡ mất chiến cơ. Ha ha, người còn lại chính là tên tướng lĩnh đó, A Tư Nặc!”

“Thì ta là con nhện hám ngủ đó! Ta có nghe về hấn rồi. Nghe nói khi An Cát Lợi Na Chủ Thần triệu kiến, tên tiểu tử đó còn ngủ gật nữa! Kết quả là Chủ Thần đem Ma Căn...”

“Hừ, không được nhắc đến cái tên đó!” Linh hồn Thần m Mưu bỗng run lên rồi bay đi, “Mau đi thôi, đi tìm cơ thể mới!”

“Chạy gì chứ? Chúng vẫn không có thực lực để phát hiện ra linh hồn của Thần!” Thần Hủy Diệt Cát Nặc Tỷ Lợi đuổi theo, “này, Bạc Khắc, ta cá là năm đó người giống lão đại, cũng bị bức tranh chân dung của Ma Căn quỷ rối!”

Trên đỉnh núi, Mạch Khăng Tích được cứu tỉnh lại, nhưng Sở Thiên lại không thể vui được.

Cơ thể của Mạch Khăng Tích vỡ vụn triệt để rồi. tuy Sở Thiên đã dùng chỉ để khâu từng chỗ, miễn cưỡng có thể duy trì sự vận hành của cơ thể. Nhưng cả đời này Mạch Khăng Tích cũng đừng mơ đến hoạt động mạnh, nếu không cơ thể sẽ nát vụn.

“Ta vẫn chưa chết?” Mạch Khăng Tích nhìn cơ thể mình đầy những sợi chỉ đan xen, vô cùng kinh ngạc.

“Không được động đây!” Sở Thiên vội vàng nói: “Giờ ta chỉ giữ được mạng cho người, nhưng tạm thời người vẫn là phế nhân, tuyệt đối không được hoạt động mạnh.

“Có thể giữ lại mạng là tốt rồi!” Hải Đế mừng đến phát khóc.

Mạch Khăng Tích khẽ quay đầu nhìn Anh Cách Lạp Mẫu trên băng động, lông mày nhăn tít dãn ra, “Không ngờ trên đại lục vẫn còn huyết mạch Long Thần thuần chủng. Vậy thì tốt, việc trấn thủ Long Thần mộ do hấn phụ trách thì ta cũng an tâm rồi.”

Người yên tâm?! Vợ và con ta thì phải làm sao? Sở Thiên nhếch mép, “Đừng lo, giờ người chỉ tạm thời không thể cử động. A Bạc Kỳ của ta người cũng thấy rồi, đợi sau khi ta làm lại cơ thể cho người giống như với A Bạc Kỳ, đảm bảo sức mạnh và dung mạo của người sẽ y như ban đầu!”

Hải Đế vội nói: “Phát Lạp Định Nặc, vậy thì mau làm đi!”

“Làm lại cơ thể cho người bình thường thì ta dùng hai tay không cũng được, nhưng với Thần thì nhất định phải có Thần Lực!”

Sở Thiên cầm lên một lọn tóc trắng, cười khổ: “Người xem ta bây giờ, không chừng chỉ một giây thôi là đi!”

“Vậy thì phải làm sao? Mạch Khăng Tích không hồi phục Thần Lực thì cũng không có cách nào kéo dài tuổi thọ cho Sát Lâm Na đâu!”

Sở Thiên hỏi Mạch Khăng Tích, “Người cho ta biết cách kéo dài tuổi thọ, bọn ta tự làm được không?”

Vì nữ thần Băng Tuyết không biết gì ở đây nên Sở Thiên không nói là thay Thần Cách mà dùng bốn chữ kéo dài tuổi thọ.

“Không được!” Mạch Khăng Tích trầm ngâm một lúc rồi nói, “Người quên rồi sao? Có một điều kiện là người đạt được phong độ đỉnh cao của ta chứ không phải người khác!”

Sở Thiên chỉ vào đệ đệ và ma sùng của mình, “Bọn họ ba người hợp lại đã vượt qua người rồi, sao vẫn không được?”

“Lúc đó ta nói là ít nhất người phải mạnh đến mức có thể dùng được Thời Gian Nghịch lưu, trong bọn chúng ai có thể dùng Thời Gian Nghịch Lưu?”

Sở Thiên chép miệng, đúng là Mạch Khăng Tích đã nói như thế, hẳn hiểu nhầm, tưởng rằng Thần Lực đủ mạnh là được. “Nếu người hồi phục lại như cũ thì có thể giúp Sát Lâm Na không?”

“Được!”

“Vậy thì được rồi!” A Bạc Kỳ đỡ Sở Thiên run lấy bầy đứng dậy, “Ta là Tế Tự, nhưng lại không có cách nào tự cứu mình. Ài, Sát Lâm Na muốn kéo dài tuổi thọ thì lại cần Mạch Khăng Tích hồi phục thực lực. Mạch Khăng Tích muốn hồi phục thực lực thì lại phải đợi ta hồi phục Thần Lực. Vì thế...các người có ai có cách gì cứu ta không?”

Mạch Khăng Tích và những Hoàng Kim Long khác nhìn nhau rồi gật đầu, “Muốn hồi phục thì theo ta!”

“Đi đâu?” Sở Thiên hỏi.

“Đi báii kiến hài cốt của tổ tiên Long Thần tộc chúng ta!”

349. Chương 328: Hài Cốt Long Thần (thượng)

Mạch Khăng Tích muốn đưa Sở Thiên đi tham bái Long Thần, Hải Đế rất tự giác rời khỏi núi băng, đi phục hồi lá chắn băng tuyết.

Người của Hoàng Kim Long tộc cũng chỉ đưa Mạch Khăng Tích đến bên cạnh Anh Cách Lạp Mỗ, sau đó thì không tiến thêm bước nào nữa.

“Phất Lạp Dịch Nặc, người theo ta!” Mạch Khăng Tích ra hiệu cho Anh Cách Lạp Mỗ tránh ra một khoảng rồi nhún người nhảy vào trong băng động.

“Chậm thôi, người không muốn sống nữa à?!” Sở Thiên hốt hoảng, Mạch Khăng Tích lúc này mà nhảy tới nhảy lui như vậy chẳng khác gì là tìm đến cái chết.

“Không sao, người cũng vào đi!” Mạch Khăng Tích đã biến mất, chỉ còn lại tiếng nói.

Cửa động đen ngòm, sâu không nhìn thấy đáy, Sở Thiên cắn môi rồi nhắm mắt nhảy xuống.

Thoải mái thật!

Vừa vào bên trong, Sở Thiên chỉ cảm thấy một luồng khí tức ấm áp bao trùm lấy cơ thể, khiến hắn cảm thấy dễ chịu vô cùng.

Cơ thể từ từ hạ xuống, Sở Thiên đắm mình trong cảm giác dễ chịu mà mình bao giờ có được, mọi suy nghĩ dường như cũng dừng lại.

Không biết bao lâu đã trôi qua, Sở Thiên chỉ cảm thấy ánh sáng chói mắt, rồi rơi xuống một mảnh đất êm ái.

Mở mắt, Sở Thiên mới chỉ nhìn thứ trước mắt đã há hốc mồm kêu lên: “Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Một Anh Cách Lạp Mỗ to quá!”

Dường như vào một không gian khác, bên trong núi băng chìm ngập trong thứ ánh sáng vàng ấm áp, vùng đất rộng không biên giới. Nhưng bên trong đó chỉ có một con Cự Long đang nằm cuộn tròn, thân Hoàng

Kim Long, cánh Cự Long. Trừ việc to hơn Anh Cách Lạp Mỗ vài chục lần ra, điều hai người này khác nhau chỉ là màu sắc của đôi cánh rồng.

Đôi cánh của Anh Cách Lạp Mỗ và giống như thúc thúc hẳn đều là màu vàng đất. Nhưng Long Thần thì toàn thân màu vàng óng, bá khí ngút trời.

“Đây chính là Long Thần bệ hạ?” Sở Thiên cảm thấy hơi lo lắng, vì nhìn Long Thần lúc này vẫn như đang còn sống vậy.

“Đây chính là tiên tổ của chúng ta, Long Thần Tư Thập Đức Mại Nhĩ miện hạ!”

Mạch Khăng Tích hướng về phía Long Thần quỳ xuống, thần sắc vô cùng cung kính.

Sở Thiên cũng làm theo Mạch Khăng Tích, nhưng ánh mắt lại dính chặt vào đầu Long Thần.

Sa Khắc! Sở Thiên đột nhiên nhớ đến thống lĩnh thị vệ của mình. Long Thần và Sa Khắc tuy không có liên quan gì, nhưng họ lại có một điểm chung, đó chính là đôi mắt! Một bá khí uy nghiêm, một bóng hình cô đơn ngạo nghễ, nhưng ánh mắt đều ngơ ngẩn vô thần.

Cười khan vài tiếng, Sở Thiên hỏi: “Trước đây có rất nhiều người tìm người chính là vì hài cốt của Long Thần?”

“Đúng thế, có rất nhiều kẻ muốn có hài cốt của tiên tổ!” Mạch Khăng Tích không đứng dậy mà vẫn quỳ trước mặt Long Thần, hình như đang hấp thụ cái gì đó.

Sở Thiên cười, “Tiên tổ đã chết rồi, còn cần thi thể làm gì?”

“Linh hồn của tiên tổ không còn nữa, nhưng Thần Lực của người vẫn còn, huyết mạch của người vẫn còn!” Mạch Khăng Tích trầm giọng xuống, “Hấp thụ khí tức của người đi, có thể giúp người hồi phục đấy!”

Sở Thiên sáng mắt lên, không khách khí mà bắt đầu hấp thụ.

Mạch Khăng Tích cũng đang hấp thụ nhưng xung quanh chỉ là một lớp khói vàng nhạt, còn Sở Thiên, khí tức Long Thần như suối chảy vào bể, ào ạt không ngừng.

“Hả? Huyết mạch Long Thần của người còn thuần hơn cả của ta ư?” Mạch Khăng Tích nhận thấy tốc độ hấp thụ của hai người không giống nhau, khẽ gật đầu, rồi nói: “Huyết mạch càng gần với tiên tổ thì tốc độ hấp thụ càng nhanh!”

Sở Thiên nhếch mép cười. Luận huyết duyên, có lẽ Anh Cách Lạp Mỗ ở ngoài cửa động kia mới là gần với Long Thần nhất, còn hẳn một bác sĩ thú y ở trái đất, cùng lắm là cùng nhóm máu với Long Thần mà thôi.

Vừa hấp thụ khí tức, Sở Thiên vừa kể lại tình hình của Sát Lâm Na cho Mạch Khăng Tích, “Sát Lâm Na và đứa trẻ cũng coi như là hậu duệ của bệ hạ, sau khi cơ thể bệ hạ hồi phục...”

“Đợi đã!” Mạch Khăng Tích bỗng chau mày, “Sát Lâm Na đã có một phần Thần Cách rồi ư?”

“Ừm, nghe nói là một phần Thần Cách của Thần Thời Gian!”

Thấy thần sắc Mạch Khăng Tích không tốt, Sở Thiên bèn hỏi: “Lẽ nào phần Thần Cách đó lại ảnh hưởng đến việc trị liệu?”

“Ài, nói hết cho người vậy!” Mạch Khăng Tích thở dài, “Nơi này là mộ của Long Thần, chỉ cần có huyết mạch Long Thần là có thể hấp thụ khí tức và Thần Lực mà tiên tổ để lại. Những ai không phải huyết mạch Long Thần cũng có được lợi ích rất lớn. Hoàng Kim Long tộc chúng ta trấn thủ ở đây là để bảo vệ hài cốt tiên tổ.”

Thế thì liên quan gì đến Sát Lâm Na? Sở Thiên nghĩ bụng.

“Muốn dung hợp Thần Cách một cách tự nhiên nhất định phải có điểm chung nào đó với Thần tộc đã để lại Thần Cách. Tốt nhất là huyết mạch tương đồng.” Mạch Khăng Tích nói tiếp, “Có điều, dù là không có điểm chung, ta cũng biết hai phương pháp có thể thực hiện! Một chính là cách ta đã dùng với Hải Đế. Năm đó ta dùng Không Gian pháp tắc trong Hoàng Kim Linh Vực, đổi máu của nữ thần Băng Tuyết với Hải Đế,

vì thể huyết mạch của Hải Đế và nữ thần Băng Tuyết gần như hoàn toàn tương đồng, thì mới có thể dung hợp Thần Cách một cách thuận lợi.”

Sở Thiên thầm tắc lưỡi, trực tiếp thay máu toàn thân, có lẽ may mà Hải Đế và nữ thần Băng Tuyết cùng nhóm máu, nếu không thì Mạch Khăng Tích có mà khóc đến chết, “Cách thứ hai là gì?”

“Cách kia là Thời Gian Nghịch Lưu trong Long Hoàng Lĩnh Vực!” Mạch Khăng Tích nói, “Nếu có thể đạt đến thực lực của ta thì có thể nghịch lưu Thần Cách và Sắt Lâm Na về trạng thái nguyên thủy, để Sắt Lâm Na và Thần Cách lớn lên cùng nhau.”

Cách này còn dã man hơn! Sở Thiên nhếch mép, chẳng trách mình phải đạt đến tam trùng Thần Lực, thì ra chỉ có Thời Gian Nghịch Lưu mới dùng được!

“Dù là cách nào thì cũng đều vi phạm Sinh Mệnh pháp tắc của Thần Sáng Thế, vì thế phải trả giá rất đắt!” Mạch Khăng Tích cười, “Năm đó ta miễn cưỡng đổi Thần Cách cho Hải Đế, thân thể đã bị hủy diệt để vì thế mới băng phong chính mình ở đây, dựa vào hấp thụ khí tức của tiên tổ để sống! Nếu người muốn đích thân thay Thần Cách cho Sắt Lâm Na thì chỉ e là phải vĩnh viễn băng phong ở đây!”

Sở Thiên cười hắc hắc, “Chi bằng thế này đi, cơ thể Sắt Lâm Na sẽ do ngài đổi, tuy ngài sẽ phải đánh đổi một chút, nhưng ta là Tề Tự mà, có thể chữa cho ngài!”

“Hiện giờ ta cũng không thể đổi cơ thể cho Sắt Lâm Na!” Mạch Khăng Tích quay đầu nhìn Sở Thiên nói: “Hoàng Kim Lĩnh Vực đổi Thần Cách nhất thiết phải có máu của Thần. Giờ Sắt Lâm Na có một phần Thần Cách của Thần Thời Gian, vậy phần còn lại thì sao? Máu của Thần Thời Gian thì sao? Không có những cái đó ta không thể làm được!”

“Ta đưa Thần Công Tượng đến...”

“Chỉ có thể dung hợp một Thần Cách. Ta có thể đổi của Thần Công Tượng cho Sắt Lâm Na, nhưng phải lấy Thần Cách của Thần Thời Gian ra trước!”

Sở Thiên cúi đầu, viên Thần Thạch trong người Sắt Lâm Na tuyệt đối không thể lấy ra được, nếu không Sắt Lâm Na đã bị hấp thụ mấy năm nay e là sẽ chết ngay lập tức mất.

Trầm mặc một hồi lâu, Sở Thiên bỗng ngẩng đầu lên, “Nếu có máu của Thần Thời Gian và Thần Cách hoàn chỉnh thì ngài có thể cứu Sắt Lâm Na không?”

“Có thể!”

“Hà hà, vậy thì không không có vấn đề gì!” Sở Thiên nheo mắt cười.

“Thần Thời Gian đã chết, thì thể cũng không còn, người đi đâu lấy máu đây?” Mạch Khăng Tích kì quái nói.

“Theo ta biết, nhà tiên tri các đời của Thú tộc đều có thể dự đoán tương lai...” Sở Thiên cười vô cùng gian xảo, “La n tiên sinh có thể dự đoán tương lai là vì tiên sinh ấy đã dung hợp một phần Thần Cách Thời Gian, vậy những nhà tiên tri khác thì sao? Hì hì, thánh nữ Trinh Đức có lẽ cũng không phải ngoại lệ, có một phần Thần Cách của Thần Thời Gian, vậy thì máu của thánh nữ có phải...”

“Người muốn giết Trinh Đức?” Mạch Khăng Tích hét lên.

“Đừng hiểu lầm! Ta chỉ là muốn xin một chút máu thôi, còn về Thần Cách Thời Gian thì ta dùng Thần Cách của Thần Công Tượng đổi thì thế nào? Dù sao Trinh Đức cũng dung hợp Thần Cách rồi, lấy Thần Thạch ra cũng không thể chết được!”

Gương mặt Mạch Khăng Tích giãn ra một chút.

“Có điều, việc đổi Thần Cách cho Trinh Đức thì phải phiền ngài rồi!”

Mạch Khăng Tích gật đầu đồng ý. Rồi ngạc nhiên nhìn mái tóc điểm bạc của Sở Thiên, “Kỳ lạ, sao người lại phục phục nhanh như vậy?”

Sở Thiên cũng nhận ra cơ thể đã hồi phục được hơn một nửa, hẳn cũng không hiểu, chỉ cười: “Không phải lúc này ngài nói rồi sao? Huyết mạch của ta thuận chủng mà!”

Mạch Khăng Tích không nói thêm gì nữa, nhưng vẻ hồ nghi thì vẫn không mất đi.

Dần dần tốc độ hấp thụ khí tức của Sở Thiên ngày càng nhanh.

Xẹt xẹt!

Khi khí tức Long Thần tiến về phía Sở Thiên lại phát ra thứ âm thanh xé tan không khí.

Khí tức bên trong sơn động dường như phát điên, tranh nhau đi vào người Sở Thiên, giống như tốc độ mà Sở Thiên tu luyện Long Hoàng Linh Vực.

Nửa ngày sau, Sở Thiên hít thở một hơi dài, “Được rồi, ta đã hoàn toàn hồi phục. Giờ thì có thể làm lại thân thể cho ngài rồi!”

Mạch Khăng Tích nhìn Sở Thiên kinh hãi, “Không thể nào! Dù ta có hấp thụ nhiều khí tức như vậy thì cũng phải cần cả trăm năm, sao ngươi có thể chỉ trong nửa ngày mà hồi phục được?”

“Huyết mạch của ta thuần chủng mà!” Sở Thiên nói, “Đừng để ý đến cơ thể của ta nữa. Ngươi định làm thế nào? Muốn đổi một cơ thể như thế nào?”

Nói rồi Sở Thiên liếc về phía Long Thần, cười: “Cái này thì thế nào?”

“Láo xược, dù có chết ta cũng không mạo phạm hài cốt của tiên tổ!”

“Ha ha, cũng đúng, chúng ta không thể mạo phạm tiên tổ!” Sở Thiên cười, rồi hỏi: “Khả năng hồi phục của Hoàng Kim Long tộc thế nào? Nếu ta xẻo một miếng thịt trên người huynh đệ của ngài thì có thể lành lại không?”

“Nếu có sự trợ giúp của khí tức của tiên tổ thì họ có thể hồi phục trong nháy mắt!”

“Vậy thì tốt, gọi hết huynh đệ ruột của ngài vào đây! Ta sẽ dùng máu và thịt của họ để làm lại thân thể cho ngài!”

Mạch Khăng Tích lắc đầu, “Tộc bọn ta có nghiêm lệnh, trừ Long Vương ra, những người khác đều không được vào đây!”

“Giờ là lúc nào rồi chứ? Điều quan trọng nhất bây giờ làm cho ngài hồi phục thực lực, nếu không Hắc Âm Thần tộc xâm nhập thì làm thế nào?”

Dưới sự kiên trì của Sở Thiên, cuối cùng Mạch Khăng Tích cũng gọi các huynh đệ vào.

Nhìn bảy tám con Hoàng Kim Long, Sở Thiên nheo mắt cười, “Chư vị, tiếp sau đây ta sẽ thi triển thuật Thượng cổ Tế Tự. Có điều nó là bí mật của ta, vì thế xin mời các vị hãy nhắm mắt lại! Sau đó giải trừ phòng ngự để ta Cầm Cố thời gian của các vị!”

Khi cứu Mạch Khăng Tích trên đỉnh núi tại sao không cần nhắm mắt? Hoàng Kim Long tộc tuy có hoài nghi nhưng vẫn làm theo.

“Linh Vực, Cầm Cố!”

Mạch Khăng Tích bị cầm cố, không có chút chống cự nào, rồi Sở Thiên không nhịn được mà bật cười lớn, “Hắc hắc, lão tử thu chút tiền thuốc trước đã!”

Nói rồi, Sở Thiên lấy dao phẫu thuật ra, tiến lại gần hài cốt Long Thần với ánh mắt thêm thương.

350. Chương 329: Hài Cốt Long Thần (hạ)

Nếu Mạch Khăng Tích và Hoàng Kim Long tộc đều đã bị cầm cố thì Sở Thiên cũng không phải khách khí, đi vòng quanh hài cốt của Long Thần quan sát.

“Chep chep, thật là to! Nếu mở rộng ra ít nhất cũng phải nghìn mét!”

Anh Cách Lạp Mẩu đã dài hơn trăm mét rồi, Long Thần còn to hơn hẳn đến mấy chục lần. đương nhiên cơ thể sẽ vô cùng lo lớn. Chỉ riêng một cái vẩy thôi đã cao hơn Sở Thiên rồi.

Keng!

Con dao phẫu thuật của Sở Thiên chém qua lớp vảy tóe ra một tia lửa, xem ra cơ thể Long Thần rất cứng.

“Khốn kiếp thật, cứng quá đi mất!” Sở Thiên dùng nhị trùng đỉnh phong Thần Lực thử lại lần nữa.

Vẫn không ăn thua gì! Cơ thể Long Thần không phải một nhân vật nhỏ bé như Sở Thiên có thể động vào.

“Lão tử không tin!” Sở Thiên giận dữ, tăng tốc, vung dao lên, nháy mắt chém xuống hàng vạn nhát...

Sau đó thì lưỡi dao cong vẹo.

Sở Thiên nộ khí xung thiên, ngồi phịch xuống một cái móng rồi bắt đầu nghĩ cách.

Hài cốt Long Thần ngay trước mắt mà Sở Thiên không mang đi được. Điều này đối với một bác sỹ thú y mà nói thì là nỗi đau khổ lớn nhất.

Nghĩ đến một nửa cơ thể của Ma Căn đã khiến A Mạt Kỳ thăng lên tam trùng, vậy nếu đổi thành của Long Thần...

Thật ra Sở Thiên còn một dự định nữa. Con của hắn và Sát Lâm Na vẫn chưa thể xác định là chủng tộc gì, nếu thật sự sinh rồng thì tác dụng của thịt Long Thần là rất lớn.

“Long Thần miện hạ, cơ thể ngài to như vậy, huynh đệ ta chỉ cần một miếng nhỏ thôi là được rồi! Nể mặt ta nha!”

Sở Thiên lấy ra Lưỡi dao Phán Quyết cũ kỹ ra, thủ lĩnh của Thượng cổ Thất Thần Khí, rồi nhẹ nhàng chặt một ngón của Long Thần.

Vảy của Long Hoàng bắt đầu vỡ ra.

“Ca ngợi Phán Quyết Thần Hoàng!” Sở Thiên mừng rỡ, dùng Lưỡi dao Phán Quyết làm dao phẫu thuật và bắt đầu bận rộn.

Vì thái độ cung kính của Hoàng Kim Long tộc đối với Long Thần, Sở Thiên không dám trộm cả hài cốt Long Thần đem đi. Nhưng cũng may cơ thể Long Thần quá to, hơn nữa lại trong tư thế nằm cuộn tròn, nên Sở Thiên nghĩ chắc chắn Mạch Khăng Tích không dám động vào Long Thần, nên ra tay ở những nơi kín đáo.

Thịt ở trên người và móng đều lấy ra vài miếng lớn, phân loại, làm lạnh, rồi bay lên chỗ cánh.

“Chẹp chẹp, Long Thần tiên sinh, chỉ trách ngài xui xẻo. Nếu ngài không có cánh thì bác sỹ thú y trái đất như ta thật sự không dám ra tay mạo phạm Thần Long. Nhưng tiếc là ngài có cánh, hắc hắc, xin lỗi nhé!”

Sở Thiên dứt lời thì mặt trong của đôi cánh bị thiếu mất dải thịt, đến sụn cũng bị cắt mất vài miếng.

Bên ngoài xử lý xong thì Sở Thiên giải phẫu một mạch vào bên trong Long Thần, sau đó thì mỗi cơ quan đều bị cắt ra một mảnh tiêu bản nhỏ, à, một mảnh ‘nhỏ’ là đối với Long Thần mà nói.

Tiếp đó, huyết quản...

Sau đó là dây thần kinh...

Máu...

.....

Cuối cùng, Sở Thiên kết thúc việc thu thập của mình, đập hai tay vào nhau, hài lòng nhìn Long Thần được phục hồi nguyên dạng.

“Ừm, kỹ thuật không tồi! Chắc chắn không ai phát hiện được Long Thần đã mất đi một số cái!” Sở Thiên cất Lưỡi dao Phán Quyết đi, cầm con dao phẫu thuật bị cong lưỡi lên thở dài. Sau đó thì ánh mắt hắn chuyển sang những cái vảy rồng.

“Nhiều vảy như vậy, thiếu mất hai miếng cũng không ai nhìn ra đâu nhỉ?” Sở Thiên lại giơ Lưỡi dao Phán Quyết lên, “Hôm nào đó sẽ bảo Tây Cương làm một bộ giáp từ vảy rồng cho con trai ta!”

Liên tục sử dụng Thần Lực toàn lực, tiềm lực sinh mệnh mới hồi phục của Sở Thiên lại hao hụt mất, những hần không lập tức hấp thụ khí tức của Long Thần để bổ sung mà bắt tay vào việc làm lại cơ thể cho Mạch Khăng Tích.

Việc này với Sở Thiên thì rất dễ, khó khăn duy nhất chính là hần không hiểu tường tận về kết cấu cơ thể của Hoàng Kim Long tộc, vì thế chỉ có thể vừa dò theo cơ thể của Hoàng Kim Long khác vừa làm phẫu thuật cho Mạch Khăng Tích.

Cứ như vậy, dưới sự tăng tốc của Sở Thiên, Hoàng Kim Long Mạch Khăng Tích đã phục hồi cơ thể khi hần mạnh nhất.

Giải trừ Thời Gian Cấm Cốt, Sở Thiên cười, “Mạch Khăng Tích bệ hạ, cơ thể của ngài thế nào?”

Mạch Khăng Tích biến thành hình người, kiểm tra kỹ một lượt, rồi cười: “Ha ha, tốt! Thuật thượng cổ Tế Tự của điện hạ quả nhiên danh bất hư truyền! Cơ thể ta đã không còn ẩn họa nào nữa, có sự trợ giúp của khí tức tiên tổ, không mất nhiều thời gian là có thể phục hồi toàn bộ Thần Lực!”

Nghiêm khắc mà nói, Mạch Khăng Tích dùng máu thịt của huynh đệ của mình, như vậy cũng là làm giảm một bậc về độ mạnh của cơ thể. Dù sao cũng là thân thể của Hoàng Kim Long Vương, không phải cái mà Long tộc bình thường có thể so sánh. Nhưng Mạch Khăng Tích - người đã biết rõ quá trình tu luyện, muốn đạt đến phong độ cao nhất cũng rất dễ.

Nhận thấy Sở Thiên lại có thêm vài sợi tóc bạc, Mạch Khăng Tích vòng tay cảm tạ: “Điện hạ vất vả rồi!”

“Ta không sao, huynh đệ ngài tổn hao không ít, mau để họ hấp thụ khí tức đi!”

Vừa nói Sở Thiên vừa không ngừng liếc nhìn biểu cảm trên mặt Mạch Khăng Tích, sau khi xác định được rằng Hoàng Kim Long vương không phát hiện ra sự thay đổi của hải cốt Long Thần, hần thở phào nhẹ nhõm.

“Bệ hạ, tuy cơ thể ngài được làm lại nhưng vẫn không ổn định, vì thế hãy ơ đây tu dưỡng một tháng! Huynh đệ của ngài tổn hao nhiều, cũng cần nghỉ ngơi!” Sở Thiên bề ngoài thì khẩn thiết, “Ngài yên tâm, Anh Cách Lạp Mỗ và A Mạt Kỳ của ta đều là Long Thần huyết mạch, ta và họ sẽ thế chết bảo vệ lăng mộ tiên tổ!”

“Vậy thì phiền điện hạ rồi!” Mạch Khăng Tích cảm ơn, chắc là không thấy được rằng Sở Thiên có ý đồ để hai ma sủng nhân cơ hội hấp thụ Long Thần khí tức.

“Không cần khách khí, dù thế nào Sát Lâm Na cũng là hậu duệ của ngài!”

Sở Thiên trở nên nghiêm túc, “Một tháng sau ta sẽ đưa Thú tộc thánh nữ Trinh Đức đến Cực địa băng nguyên, lúc đó thì phải phiền ngài rồi!”

Mạch Khăng Tích khăng khái đồng ý, sự hào phóng thẳng thắn đó của Mạch Khăng Tích khiến Sở Thiên phải thầm khâm phục! Phải biết là một tháng sau, Mạch Khăng Tích phải hai lần đổi Thần Cách, cơ thể sẽ phải trả giá đến hai lần. tuy Sở Thiên có thể trị khỏi nhưng sự đau đớn vẫn là không thể tưởng tượng nổi.

Sau đó thì Sở Thiên bắt đầu hấp thụ khí tức để hồi phục cơ thể.

Hoàng Kim Long tộc tặc lưỡi nhìn tốc độ hấp thụ khí tức nhanh đến chóng mặt của Sở Thiên, không ai dám nghi ngờ độ thuần chủng của huyết mạch Long Thần trong người Sở Thiên. Mạch Khăng Tích hỏi: “Điện hạ, theo như tin tức đệ đệ ta điều tra được, ngài có huyết mạch của Lạp Hy Đức, nhưng huyết mạch của Lạp Hy Đức cũng không thuần chủng bằng ngài.

“Hắc hắc, đây là vì mẫu thân của ta...”

Những lời nói dối như thế này Sở Thiên đã nói vô số lần rồi, hần lại thêm dẹt nên một câu chuyện Thần Long hồn huyết, dù sao Long Hoàng cũng đã chết rồi, chết thì không còn đối chứng được nữa!

Bịa chuyện xong, Sở Thiên cười: “Chắc là cuộc nội chiến Long tộc năm nghìn năm trước không phải là để tranh dành cái danh Long Thần chính thống chứ?”

Mạch Khăng Tích hàm tiếu thừa nhận, “Không sai, nguyên nhân thật sự là tranh giành Long Thần mộ!”

Sở Thiên đã nghĩ đến điều này, sức hấp dẫn của Long Thần mộ quả thật quá lớn.

“Vậy sáu năm trước, tại sao ngài và Lạp Hy Đức lại đánh nhau ở Lạc Nhật sơn mạch?” Sở Thiên hỏi nhưng lại có chút nghiêng rằng.

Mạch Khăng Tích trầm ngâm hồi lâu, phản vấn: “Lạp Hy Đức không cho người biết sao?”

“Lão nhân gia hẳn chỉ ở với ta một thời gian ngắn, có rất nhiều chuyện không kịp nói!” Sở Thiên nói bừa một câu, rồi thở dài, “Ài, giờ hẳn đã ở Biển Cầm...”

“Yên tâm đi, tuy ta không biết tại sao Bào Uy Nhĩ muốn các cao thủ tam trùng lĩnh vực đến Biển Cầm, nhưng năm đó ta và Lạp Hy Đức đều là đại tướng dưới trướng Bào Uy Nhĩ, theo ta biết thì phía dưới đảo Bồ Lôi Trạch của người có một ngôi mộ, bên trong chôn cất một số phần đồ của Thần tộc và Thú tộc.”

“Đúng thế, chính nhờ nó mà ma sủng của ta tiến bộ rất nhanh, quân gia Ba Bác Tát còn đột phá trở thành pháp sư Cầm Chú!”

“Đúng thế, thi thể Chúng Thần là thứ rất tốt, ta cũng muốn có!” Mạch Khăng Tích bỗng cúi đầu, “Sáu năm trước, trận chiến giữa ta và Lạp Hy Đức xảy ra là vì Lạc Nhật sơn mạch có rò rỉ Thần Lực, bọn ta nghi ngờ ở đó cũng có một Thần mộ!”

“Cái gì?” Sở Thiên kinh ngạc, “Ta ở Lạc Nhật sơn mạch ba tháng sao không phát hiện ra? Còn nữa, tại sao chỉ có ngài và Lạp Hy Đức đi cướp? Những cao thủ khác...”

Nói rồi, Sở Thiên cười ngược, hẳn đã hiểu lý do. Thần mộ không phải ai cũng có tư cách phát hiện, dù là Sở Thiên hiện tại cũng đủ thực lực. Nhưng còn tại sao chỉ có hai người cướp thì rất đơn giản, những kẻ yếu hơn họ đều không dám đi, dù là liều chết đi cũng nhất định là đã chết rồi. Những người mạnh hơn họ... thì đều làm khách ở Biển Cầm!”

Tại sao Bào Uy Nhĩ không đi? Á ta còn cần lợi ích đó của Thần mộ không?

“Ài, sinh sinh tử tử, ta coi như đã hiểu ra một chuyện...” Mạch Khăng Tích nói được nửa câu thì bỗng nhắm mắt lại không nói nữa..

Sở Thiên cũng không có hứng nghe hẳn nói về cảm ngộ long sinh, chỉ chú ý đến việc hồi phục của mình.

.....

Lúc này, trên bầu trời phía trên băng hồ cách đó vài trăm dặm đã xảy ra một chuyện.

Trong Phi Đỉnh của gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc, Sát Lâm Na khẽ nhíu mày, gọi con nhện hám ngủ dậy, “A Tư Nặc tiên sinh, Phát Lạp Dịch Nặc đã đi rất lâu rồi, ngài đi xem thế nào được không?”

“Ừm, được, ta tỉnh là đi ngay!”

Nói rồi, A Tư Nặc nghiêng người sang bên rồi lại nhắm mắt lại.

“Tên gốc nhà người dám không đi?!” tiểu thư AK47 giận dữ, nhéo tai A Tư Nặc lên hét, “Đi mau! Nếu không lão nương kéo rách tai!”

“Ai da, cứu mạng!” A Tư Nặc vừa kêu vừa nhảy lên, cười trừ: “Nàng đừng giận, ta đi đây, lập tức đi ngay!”

Nói rồi A Tư Nặc đá bay cái cửa của Phi Đỉnh rồi bay đi.

“Hừ, sao ta lại có loại vị hôn phu này chứ?!” AK47 tức giận nói với Sát Lâm Na, “Bà chủ đừng giận.. đợi khi A Tư Nặc về ta sẽ dạy bảo hắn!”

“Hi hi, thôi được rồi, người ta dù sao cũng là Thượng cổ Ngũ đại ma thú, Địa Huyệt Chu Vương!” nói xong, Sát Lâm Na khẽ vuốt ve bụng mình cười hạnh phúc, “Anh bạn nhỏ này lại đập ta rồi!”

“Vậy sao, cho ta nghe với!” AK47 vui mừng áp tai lại gần.

“Ai da, không đúng!” Sát Lâm Na tái mặt, “Lân này đau lắm!”

“Lẽ nào sắp sinh rồi?” AK47 vội vã hét ra ngoài cửa, “Người đâu, ông chủ nhỏ sắp ra đời rồi!”

Sát Lâm Na vỗ nhẹ mỹ nhân nhện, cười gượng, “Làm gì mà nhanh thế? Còn ba tháng nữa cơ mà, đừng gọi nữa!”

Bên ngoài Phi Đỉnh có hai linh hồn lơ lửng bỗng ngừng tấn công.

“Bạc Khắc, người dừng lại làm gì? Bên trong Phi Đỉnh này có vài thân thể có thể dừng tạm! Mau ra tay đi, chúng ta cùng hợp lực! Sợ gì chứ, A Tư Nặc đi rồi!”

“Không đúng, bên trong Phi Đỉnh có một linh hồn, đang... đang cảnh cáo ta!”

351. Chương 330: Gấu Trúc Không Thể Đụng Vào

Linh hồn Thần m Mưu trở nên run rẩy, “Rất mạnh, cực kỳ mạnh, ta cảm thấy nguy hiểm!”

“Ta cực là người cảm nhận sai rồi! Bào Uy Nhi không ở đại lục. Thủ lĩnh của Thí Thần Thất Hải Thú không có lệnh của Hải Vương tuyệt đối sẽ không rời khỏi Biển Cầm. Trừ hai người này, trên đại lục không thể có linh hồn nào có thể khiến người sợ hãi nữa!”

“Không, ta không thể sai được!” vừa nói Thần m Mưu tự phụ lắc lắc đầu.

“Ta là ai chứ? Là Thần Thượng vị chuyên tu linh hồn Bạc Khắc!”

“Hừ!” Thần Hủy Diệt Cát Nặc Tỷ Lợi quay đầu đi, hỏi: “Này, có ra tay không?”

Bạc Khắc từ từ cảm nhận linh hồn bên trong Phi Đỉnh, “Một tên bên trong đó đạt đến đỉnh phong của nhân loại, kẻ còn lại thì rất lạ, trên người hắn lại có cảm giác của nữ thần Tự Nhiên...”

“Nữ thần Tự Nhiên? Sợ gì chứ? Chẳng qua chỉ là một Hạ vị Thần!”

Bạc Khắc đập Cát Nặc Tỷ Lợi một cái, “Đừng quên, giờ chúng ta là Thượng vị Thần không có thân thể! Không có thân thể, Linh Hồn Chuyển Di của chúng ta chỉ có thể tấn công được Thần binh, Thần tướng có nhất nhĩ trùng Thần Lực, vẫn không đối phó được với Hạ vị Thần! Có điều, hắn có lẽ là kẻ thừa Thần Cách, vừa mới có nhất trùng Thần Lực!”

“Vậy thì còn đợi gì nữa?!” Cát Nặc Tỷ Lợi nóng vội muốn xông vào.

“Ta sợ là sợ kẻ còn lại, hắn có tận hai linh hồn, trong đó một cái đang cảnh cáo ta!”

“Kẻ nào mà có thể có tận hai linh hồn?!” Cát Nặc Tỷ Lợi kinh ngạc.

“Đồ ngốc! Cô gái mang thai đấy thôi!”

.....

Bàn qua bàn lại một hồi, linh hồn của hai Thượng vị Thần không cưỡng lại được sự mê hoặc của thân thể tốt, bay vào khoang của Sát Lâm Na trong Phi Đỉnh.

Lúc này Sát Lâm Na đang xoa bụng, nằm trên giường nghỉ ngơi, “Ài, đứa trẻ này sao ngày càng nghịch ngợm vậy. Ui da!”

“Sư nương đừng lo lắng. Tiểu sư đệ như vậy nhất định là rất khỏe mạnh!” Dịch Áo đứng bên cạnh giường đang không ngừng phóng ra ma pháp phụ trợ Quang Minh. Dịch Áo lúc này đã là Thánh Tể Tự cấp chín đỉnh phong, mới chỉ hai mươi một tuổi, trở thánh cao thủ cấp cao nhất đại lục sớm hơn Sở Thiên hai năm, được gọi là điện hạ sớm hơn An Đông Ni mười bốn năm.

Thần m Mưu và Thần Hủy Diệt quang minh chính đại đứng bên cạnh giường của Sát Lâm Na, không ngừng thì thầm, dù sao ở đâu cũng không có ai có thể phát hiện ra linh hồn.

“Này!” Bạc Khắc chỉ Dịch Áo nói: “Đây chính là tên mà ta bảo là đạt đến đỉnh phong của nhân loại, cơ thể hắn miễn cưỡng vẫn dùng được, cho người đấy!”

“Vậy còn người?” Cát Nặc Tỷ Lợi hỏi.

Bạc Khắc chỉ Sát Lâm Na, “Ài, vài ngày làm đàn bà vậy! Á!”

Bạc Khắc đột nhiên ôm lấy đầu, có vẻ rất đau đớn.

Cát Nặc Tỷ Lợi vội kéo Bạc Khắc ra sau cửa, “Người sao vậy?”

“Đứa nhóc trong bụng cô ta lại cảnh cáo ta!” Bạc Khắc lắc mạnh đầu. “Thật kỳ lạ, ta lại không xác định được chủng loại của linh hồn đứa trẻ đó! Người? Hoàng Kim Long? Cự Long? Khốn kiếp! Sao lại còn có chút cảm giác của Thần Thời Gian?!”

“Cái gì? Thần Thời Gian? Người đừng có đùa, Thần Thời Gian là một trong những cao thủ hàng đầu của Thượng vị Thần, cùng cấp với lão đại, linh hồn của ngài sao lại có thể xuất hiện trên người một đứa trẻ được?!”

“Không đúng, trên người đàn bà kia cũng có cảm giác của Thần Thời Gian!” Bạc Khắc ngẩn người, “Chúng ta... chúng ta nên đi thôi!”

“Không được, thân thể tốt như vậy...”

Rầm!

Cánh cửa bật tung, cũng may hai Thượng vị Thần này đã là linh hồn, nếu không thì đã bị đập bẹp rồi.

Tiểu Hùng Miêu Khách Thu Sa đội trên đầu một cái vại lớn, lắc lư đi vào, lè nhè nói: “Bà chủ, đây là đồ tắm bồ!”

“Ừm, tốt, cảm ơn người!” Sát Lâm Na nhận lấy cái vại, rồi bế Tiểu Hùng Miêu lên.

Cát Nặc Tử Lợi và Bạc Khắc cùng gật đầu đồng thanh: “Sao lại là hắc? Sao hắc lại có khí tức của nữ thần Tự Nhiên?”

Bạc Khắc lắc đầu, “Không đúng, tuổi còn nhỏ, hơn nữa rõ ràng là mới kế thừa Thần Cách của nữ thần Tự Nhiên!”

“Chẳng lẽ là hậu duệ của nữ thần?”

“Ừm, nếu là hậu duệ thì kế thừa Thần Cách của nữ thần cũng chẳng có gì lạ!”

Sát Lâm Na thơm Tiểu Hùng Miêu một cái rồi vỗ vỗ hũ rượu sau lưng nó, “Khách Thu Sa, sao người không cất hũ rượu vào trong dây chuyền? Thế này không tiện lắm!”

“Đây không chỉ là một hũ rượu!” Tiểu Hùng Miêu nghiêm túc nói, “Nó còn là...”

“Vũ khí!” Bạc Khắc trả lời thay Tiểu Hùng Miêu, “Đến vũ khí cũng giống y hệt, xem ra hắc đúng là hậu duệ của nữ thần rồi!”

“Cá tính!” Tiểu Hùng Miêu ôm hũ rượu lên uống một ngụm rồi cười, “Vũ khí rất quan trọng, nó...”

“Tượng trưng cá tính, biểu hiện khí chất, thể hiện nội hàm!” Thần Hủy Diệt đọc lâu lâu, “Khốn kiếp, ngay lời nói cũng giống, không cần nghĩ nữa, chắc chắn hắc là hậu duệ của nữ thần!”

Thần m Mưu và Thần Hủy Diệt nhìn nhau cùng gật đầu: không động vào được, đi!

Hai vị Thần chạy bán mạng, còn những người bên trong Phi Đỉnh thì không biết chuyện gì vừa xảy ra. Bụng cũng không còn đau nữa, Sát Lâm Na ngồi dậy nghe Tiểu Hùng Miêu kể về ưu điểm của hũ rượu khi làm vũ khí một cách hứng thú.

.....

Cực địa băng nguyên, sau khi chia tay Mạch Khăng Tích, Sở Thiên lên đỉnh núi.

“Ông chủ thấy hài cốt của Long Thần chưa?” A Mạt Kỳ vội vã hỏi.

“Bé mồm thôi!” Sở Thiên ngoắc tay, “Lại hết đây!”

Đến khi Anh Cách Lạp Mỗ và A Mạt Kỳ đều đã ghé sát lại gần, Sở Thiên mới nói nhỏ: “Long Thần ở trong đó, thi thể Long Thần tỏa ra khí tức vô cùng mạnh mẽ, hai người đều là Long Thần huyết mạch, rất dễ hấp thụ! Nhớ đấy, ta sẽ rời khỏi đây một tháng, trong thời gian này hai người thay phiên nhau chặn cửa động tích cực hấp thụ khí tức!”

“Ông chủ, bọn ta không ở bên cạnh thì sự an toàn của ông chủ thì phải làm sao?” Anh Cách Lạp Mỗ ngẩng đầu lên.

“Không sao, ta đã hồi phục rồi!” Sở Thiên đắc ý vuốt mái tóc đen của mình, “Còn nữa, nếu Mạch Khăng Tích phát hiện ra sự khác thường của hài cốt Long Thần thì các ngươi cứ giả bộ không biết gì hết!”

“Không phải là ông chủ...”

“Hắc hắc, sau khi về nhà ta sẽ thăng cấp cho các ngươi bằng cơ thể của Long Thần!”

Dặn dò vài câu, Sở Thiên đưa Mặc Phi Đặc bay về Phi Đỉnh rồi bảo Sát Lâm Na đến Cực địa bằng nguyên đọi, hẳn thì đem Tiểu Hùng Miêu đi đại thảo nguyên Huyền Hà.

Đúng rồi, trên đường về Phi Đỉnh, Sở Thiên phát hiện một chuyện dở khóc dở cười.

Bay qua phía trên một ngọn núi băng, Mặc Phi Đặc bỗng cảm thấy có Thần xuất hiện, liền chuẩn bị sẵn sàng và tìm kiếm đối thủ. Cuối cùng cũng phát hiện một Thần ở một khe núi, nhưng lại là A Tư Nặc, một A Tư Nặc đang ngủ khì!

Gọi dậy hỏi thì mới biết, A Tư Nặc được nhờ vả đi tìm Sở Thiên nhưng khi hắn bay được nửa đường thì thấy buồn ngủ, liền ngủ luôn trên trời, sau đó thì rơi xuống rồi ngủ tiếp...

Sở Thiên bất lực, sau khi giao cho AK47 quản giáo thì không có tâm trạng để ý đến A Tư Nặc nữa.

Trên đường, Sát Kiếp Giả Mặc Phi Đặc vì tổn hao trong trận chiến khá nhiều, nên giao cơ thể cho tiểu Mặc Phi Đặc, còn mình thì đi nghỉ.

Vì thế ba ngày sau, Sở Thiên đem theo một đứa trẻ đẹp, còn cả một con gấu trúc béo mập đến vương thành Hải Gia Nhĩ của Thú tộc.

Để tránh Thú tộc có ấn tượng xấu đối với mình, Sở Thiên không dùng thân phận Thân vương đi bái kiến thánh nữ mà trực tiếp dùng Thần Lực ẩn thân cho Mặc Phi Đặc và Khách Thu Sa đi qua muôn trùng hàng bảo vệ, lén vào nơi ở của thánh nữ ở bên ngoài thành Hải Gia Nhĩ.

Dưới ánh trăng Hồng Nguyệt, sau khi xác định xung quanh không có lính canh, Sở Thiên mở lều của Trinh Đức.

“Cuối cùng ngươi cũng đến!” Trinh Đức và ma sủng Mã Tư Lạc đang ngồi bên cạnh lò sưởi. Sở Thiên cười: “Ngươi biết ta sắp đến ư? Thế có biết ra đến làm gì không?”

Trinh Đức cố ý không trả lời, cười với Khách Thu Sa, “Một con gấu trúc đáng yêu quá, nào lại đây cho tỷ tỷ ôm cái nào!”

“Thật đau khổ!” Tiểu Hùng Miêu ôm lấy đầu, chui vào lòng Mặc Phi Đặc, “Người ta mới ba tuổi, đừng có quấy rối người ta có được không?!”

Dường như Trinh Đức rất thích thú với Tiểu Hùng Miêu, xoa xoa quả cầu pha lê, cười: “Lại đây, tỷ tỷ có thể cho ngươi thấy mình khi mười tám tuổi!”

“Thật sao?!” Mắt Tiểu Hùng Miêu sáng rực lên, chạy lạch bạch lại gần.

Sở Thiên kéo nó lại, “Đừng xem thì hơn! Trinh Đức thánh nữ! Ta đến để bàn một chuyện làm ăn!”

“Điện hạ, ta đã dự cảm được chuyện làm ăn này là gì!” Trinh Đức vẫn giơ quả cầu pha lê về phía Tiểu Hùng Miêu, “Tiên tri của Thú tộc bọn ta, có tất cả năm người kế thừa Thần Cách của Thần Thời Gian, những nhà tiên tri khác thì đều dựa vào huyết mạch để có khả năng tiên tri, vì thế bọn ta chỉ có năm mảnh Thần Cách...”

Sở Thiên cau mày, “Thần Cách của Thần Thời Gian rốt cuộc bị vỡ thành bao nhiêu mảnh vậy?”

Trinh Đức nhìn Tiểu Hùng Miêu một lượt rồi đọc một câu thần chú kỳ quái, hai tay để trên quả cầu pha lê “Bắt đầu từ nhà tiên tri vĩ đại nhất của bọn ta Sách Cách, tiên tri các đời đều tập trung hết sức tìm kiếm Thần Cách Thời Gian hoàn chỉnh. Cũng giống như ta, sự phụ La n dự cảm được ta kế thừa một phần Thần Cách, vì thế nuôi dưỡng ta từ nhỏ, rồi mỗi vị tiên tri sau khi từ trần đều để lại Thần Cách. Cứ như vậy, sau nhiều đời, bọn ta sẽ có thể thu thập được Thần Cách hoàn chỉnh!”

Vì là đi nhờ vả người ta nên Sở Thiên nói mềm mỏng, “Thánh nữ, ta chỉ muốn biết Thần Cách Thời Gian bị phân ra thành bao nhiêu mảnh!”

“À, ta có vẻ hơi lằng nhằng rồi!” Trình nữ vẫn tiếp tục dự đoán tương lai của Tiểu Hùng Miêu, “Thú tộc có năm mảnh, nhưng không có nghĩa là Thần Cách hoàn chỉnh chỉ có năm mảnh...”

Sở Thiên biết không dễ gì thu thập được Thần Cách, lịch sử mấy trăm năm của Hồng Nguyệt Thành cũng chỉ dung hợp được Thần Cách của Thần Sức Mạnh, nếu nói Thú tộc không có Thần Cách hoàn chỉnh thì cũng chẳng có gì lạ, “Có thể đưa cho ta năm mảnh đó trước không?”

Trình Đức nói, “Một mảnh ở trong cơ thể phu nhân của điện hạ, một mảnh khác trong người ta, có điều ta đã dung hợp nó rồi!”

“Còn ba mảnh khác thì sao?”

Trình Đức không trả lời mà cười với Tiểu Hùng Miêu, “Ta đã dự đoán được khi ngươi mười tám tuổi, có muốn xem không?”

352. Chương 331: Ca Ngợi Nữ Thần Sinh Mệnh Linh Thiêng (thượng)

“Ông chủ, ta muốn xem!” Tiểu Hùng Miêu giật giật gấu áo Sở Thiên.

Không hiểu tại sao Trình Đức lại nhất định phải dự đoán tương lai của Tiểu Hùng Miêu, Sở Thiên cũng đành phải để Tiểu Hùng Miêu đi xem.

Tiểu Hùng Miêu mừng rỡ chạy lại, mà Mặc Phi Đặc cũng nhảy tới, “Ta cũng muốn xem!”

“Đó. Chính là như vậy!” Trình Đức chỉ quả cầu rồi cười, “Tương lai ngươi không phải tầm thường đâu!”

Cuối cùng Sở Thiên cũng không tìm được sự tò mò, cũng sáp lại gần. Tính ra, tự Sở Thiên cũng có khả năng thao túng thời gian, nhưng Long Hoàng Linh Vực và khả năng của Thần Thời Gian lại khác nhau quá lớn. Mà Thần Thời Gian ở bên ngoài thời gian, có thể thấy được quá khứ, tương lai nhưng lại không có khả năng thay đổi hiện tại.

Tuy hai thứ này tác dụng khác nhau nhưng uy lực thì không hơn kém nhau là bao. Long Hoàng Linh Vực làm thay đổi thời gian của kẻ địch, trực tiếp đưa kẻ địch đến chỗ chết, còn Thần Thời Gian tuy không có khả năng đó nhưng lại có thể nhìn thấy đối thủ tiếp theo muốn làm gì. Biết được điều kẻ địch định làm sẽ là tiền đề giành chiến thắng.

“Oh yeah!” Tiểu Hùng Miêu phấn khích uống một ngụm rượu, “Hề hề, không ngờ khi mười tám tuổi ta lại đẹp trai như vậy!”

Còn Mặc Phi Đặc thì kinh ngạc nói: “Oa, một con gấu trúc to quá! Đây Khách Thu Sa, khi mười tám tuổi ngươi phải công ta đó!”

“Huynh đệ tốt phải có nghĩa khí, công ngươi không thành vấn đề! Hi hi!” Tiểu Hùng Miêu sung sướng uống tiếp một ngụm rượu.

Sở Thiên cũng rất kinh ngạc với tương lai của Tiểu Hùng Miêu.

Bên trong quả cầu là một khu rừng trúc, một con gấu trúc cỡ bự đang nằm trên một cái giường bằng trúc. So sánh với độ cao của rừng trúc thì lúc đó Khách Thu Sa đã cao đến năm sáu mét. Một tay nhét trúc vào mồm, tay kia thì ôm một hũ rượu cực đại. Khách Thu Sa trong tương lai, trên đầu còn đội một cái mũ bằng trúc rách nát, bên cạnh là một cây gậy trúc to, bên trên treo đầy hũ rượu.

Tiểu Hùng Miêu mười tám tuổi mất đi chút đáng yêu nhưng có thêm chút uy vũ, ngoài ra... còn có một chút vô lại.

“Điện hạ, hãy nhớ kỹ hần!” Trình Đức nói ra một câu kỳ quái.

Sở Thiên nhìn lại quả cầu rồi cười, “Ta nhớ rồi, vẫn xin thánh nữ cho ta biết tung tích của ba mảnh Thần Cách còn lại!”

Trình Đức ngồi xuống nói: “Ba mảnh kia vốn dĩ cũng nằm trong tay Thú tộc, nhưng lâu nay Hồng Nguyệt Thành và Giáo Đình đều tìm kiếm Thần Thạch, mà bọn ta không đủ thực lực bảo vệ. Thế nên nhà tiên tri các đời đã giao Thần Thạch cho người có khả năng bảo quản rồi. Người mà nhà tiên tri La n chọn năm đó chính là ngươi!”

Khẽ cười, Trình Đức nói tiếp: “Mảnh thứ ba ở trong tay sư phụ ngươi, An Đông Ni điện hạ!”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Sở Thiên cười tí, mảnh này nằm trong tay ta rồi.

“Mảnh thứ tư được phụ thân của sư phụ La n giữ lại, sư phụ đã đưa cho bằng hữu tốt của mình, Long Hoàng của A Cổ Lạp Sơn!”

Sở Thiên cười càng tí hơn, bảo khố của A Cổ Lạp Sơn đều ở đảo Bồ Lô Trạch. Chỉ là đồ quá nhiều Sở Thiên chưa dọn dẹp. Muốn mảnh Thần Thạch này, về nhà tìm là được rồi. “Còn mảnh cuối cùng?”

“Mảnh cuối cùng, ba trăm năm trước đã bị Hồng Nguyệt Thành cướp đi rồi!”

“Lần này rắc rối rồi!” Sở Thiên ngẩn người, Hồng Nguyệt Thành cùng với chủ nhân của nó và mỹ nhân ngư đã đều bị A Mạt Kỳ một cước xuống địa ngục rồi!

Trình Đức nói: “Ta biết điện hạ muốn có Thần Cách của Thần Thời Gian. Nhưng không biết điện hạ làm thế nào để lấy đi Thần Cách trong người ta. Điện hạ định làm gì? Giết ta sao?”

“Hà hà, đừng hiểu nhầm!” Sở Thiên kể lại giao kèo của mình với Mạch Khăng Tích, rồi cười: “Dùng Thần Cách hoàn chỉnh của Thần Công Tượng đổi lấy một phần Thần Cách Thời Gian, thánh nữ có lẽ đã tính được thiệt hơn! Tuy sau này không có Thần Lực dự cảm tương lai nữa nhưng Thú tộc có thêm một Thần Công Tượng, không phải sẽ sống tốt hơn sao?”

Trình Đức trầm mặc không nói gì, tay vẫn không ngừng xoa quanh quả cầu pha lê.

Sở Thiên tiếp tục: “Đến nay, danh tiếng của Bồ Lô Trạch ngươi cũng thấy rồi. Nếu đồng ý, ta dùng danh nghĩa của đứa con trai chưa ra đời của ta thề rằng, Thú tộc sẽ mãi mãi sinh sống trên đại thảo nguyên, không kẻ nào có thể cướp đi bất cứ cái gì của các ngươi!”

“Điện hạ biết không? Vào một buổi tối của bốn năm trước, các vì sao trên trời thay đổi quỹ đạo, từ đó La n sư phụ nhìn thấy vô số tương lai! Sư phụ không thể xác định được cái nào là thật. Một thời gian lâu sau đó, mãi đến trước khi lâm chung sư phụ mới cho ta biết mỗi cái tương lai đó đều là thật!”

Nhất thời trong mắt Trình Đức chỉ có quả cầu pha lê, “Hôm nay, nếu ta đồng ý điều kiện của ngươi, các vì sao trên trời sẽ lại thay đổi quỹ đạo...”

Sở Thiên có vẻ nghe rất chăm chú, nhưng thật ra một câu cũng không hiểu, chỉ có thể phụ họa một câu: “Tương lai đều là do chính mình tạo dựng!”

Trình Đức gật đầu, “Đúng thế, tương lai là do hiện tại lựa chọn mà có, vì thế ta không dám tùy tiện đồng ý điều kiện của ngươi!”

Sở Thiên khẽ cười, mở mồm định nói nhưng Trình Đức đã cắt ngang, “Có điều ta đã nhìn thấy một tương lai, nếu ta không đồng ý, điện hạ sẽ vì phụ nhân và con trai mà khiến cho Thú nhân trên đại thảo nguyên này mãi mãi biến mất khỏi đại lục, đúng vậy không?”

Sở Thiên không nói gì, hẳn có thể vì hai người mà hủy cả một chủng tộc, chỉ cần hai người đó là vợ và con trai mình.

“Thôi được rồi, ta đồng ý! Dùng máu của ta để đổi lấy hòa bình cho đại thảo nguyên!” Trình Đức cười nhạt, “Huống hồ ta còn có thể có Thần Cách của Thần Công Tượng, đại thảo nguyên còn có thể có được một lời hứa của đảo Bồ Lô Trạch!”

Sở Thiên đứng dậy, “Xin thánh nữ hãy dự đoán cho ta lần cuối! Thần Cách Thời gian rốt cuộc đã vỡ thành bao nhiêu mảnh?”

“Ta không làm được!”

Sở Thiên kinh ngạc.

Trình Đức cười, “Thần Thời Gian cũng là một trong các Chúng Thần, hơn nữa chỉ là một Thượng Vị Thần, những người giỏi hơn hẳn còn rất nhiều. Theo nghiên cứu của các nhà tiên tri các đời, thời gian thịnh vượng nhất của Thần Thời Gian cũng chỉ có thể dự đoán được về Chủ Thần hơn mấy vị tiên tri đó một bậc. Còn ta cùng lắm cũng chỉ có thể dự đoán được A Mạt Kỳ, Phía Đông của Biển Cầm càng không phải thứ ta có thể dự đoán được!”

“Ý ngươi là giờ trên đại lục chỉ có năm mảnh Thần Cách Thời Gian, nhưng cũng có khả năng là cao thủ trên bậc Chủ Thần đang nắm giữ mảnh thứ sáu, thậm chí là nhiều hơn?”

“Đúng thế!”

“Mong là vận khí của ta không đến nỗi tồi tệ như thế!” Sở Thiên gật đầu miễn cưỡng, quay người đi ra khỏi lều, “Một tháng sau ta có đủ bốn mảnh Thần Cách sẽ đến đón ngươi đi Cực địa băng nguyên!”

... ..

Chậm rãi đi trên vùng thảo nguyên, sắc mặt Sở Thiên rất không tốt.

“Ngươi đang lo mảnh Thần Thạch ở Hồng Nguyệt Thành!” một giọng nói lạnh lùng bỗng vang lên sau lưng, Sở Thiên ngoảnh đầu nhìn, thì ra là Sát Kiếp Giả Mặc Phi Đặc xuất hiện.

“Ừm, những cái còn lại rất dễ thôi. Nhưng Hồng Nguyệt Thành đã ở địa ngục.”

“Ta có thể đến địa ngục lấy nó lên!”

Mắt Sở Thiên sáng lên, rồi tự trách mình, sao lại quên bên cạnh mình có một thủ lĩnh của đại ngục, “Ha ha, được, ta sẽ lập tức làm phẫu thuật! Tách ba cái đầu của ngươi ra!”

“Ta vẫn chưa nói hết!” Mặc Phi Đặc chấp tay sau lưng, lạnh lùng tiến đến trước mặt Sở Thiên, “Hiện nay nhị ca của ta đang bị giam, Địa ngục thông đạo mà ta quản lý đã hoàn toàn bị phong bế, ta chỉ có thể dùng Vong Linh Cầm Chú để trở về địa ngục!”

“Có gì khác biệt sao?” Sở Thiên hỏi.

“Địa ngục rất lớn! Chỉ có dùng Địa ngục thông đạo mới có thể tìm được vị trí chính xác, còn Vong Linh Cầm Chú chỉ là một đường đi mở ra tạm thời, nếu nó mở ra ở phía chỗ quân địch... hừ! Thì ngươi đừng đợi ta trở lại nữa!”

Nụ cười của Mặc Phi Đặc ngày càng trở nên lạnh lẽo, “Nếu ta may mắn rơi xuống địa bàn của mình, nhưng Hồng Nguyệt Thành lại rơi vào tay kẻ địch, ta sẽ cố gắng hết sức tìm nó giúp ngươi!”

Không ngờ cục thế dưới địa ngục lại phức tạp như vậy, Sở Thiên gãi cằm, “Chỉ cần ngươi còn sống quay trở về, không cần biết là thương nặng đến mức nào, ta đảm bảo ngươi sẽ không chết!”

“Mong là ta có thể sống trở về!” Mặc Phi Đặc quay đầu lại nói, “Nhờ ngươi chăm sóc tiểu đệ!”

.....

Một ngày sau, trong một sơn cốc vắng vẻ, Sở Thiên tách ba cái đầu của Mặc Phi Đặc ra.

Sát Kiếp Giả Mặc Phi Đặc đã xuống địa ngục với tinh thần liêu chết, giúp Sở Thiên tìm mảnh Thần Thạch cuối cùng, thì Sở Thiên tuyệt đối xứng đáng với người bạn thích giết người này.

Trong sơn cốc, một Thần Thú địa ngục người sói đầu chó, răng nanh sắc nhọn từ từ biến thành hình người, không còn là một cậu bé nghịch ngợm nữa, mà đã là một thanh niên lạnh lùng đến cực điểm, “Sức mạnh của ta tại sao còn mạnh hơn cả lúc chưa bị phong ấn?”

“Hà hà, ta không chia thân thể ngươi cho tiểu đệ, để ngươi giữ lại được sức mạnh hoàn chỉnh!” Sở Thiên lắc con dao phẫu thuật, nheo mắt cười: “Hơn nữa ta còn cho thêm một vài thứ đặc biệt!”

Mặc Phi Đặc lặng lẽ đợi Sở Thiên nói ra đáp án.

“Cũng may bản thể của ngươi không lớn, chỉ dùng một phần mười vật liệu của ta. Chính phần còn lại đủ để tiểu đệ và A Mạt Kỳ thăng cấp! Hề hề, không biết chừng còn có thể để lại chút thịt Long Thần cho con trai ta!”

“Người đổi thân thể Long Thần cho ta?!” ánh mắt lạnh lùng của Mặc Phi Đặc có chút dao động.

“Chỉ một phần thôi! Giữ bí mật đó! Nếu không Hoàng Kim Long tộc sẽ xé xác ta mất!” rồi Sở Thiên vẫy vẫy tay, “Mau đi đi, một tháng sau ta đợi người đem Thần Thạch trở về!”

“Đa tạ!” Mặc Phi Đặc phóng ra Vong Linh Cẩm Chú rồi biến mất bên trong thông đạo.

Sở Thiên nhếch mép, sau đó thì dùng mất một ngày để tạo một cơ thể cho Mặc Phi Đặc. Còn cái đầu chó và Thần Cách của tên điên kia thì đã bị Sát Kiếp Giả đem theo rồi.

Nửa tháng sau, Ba Bác Tát tìm thấy một mảnh Thần Thạch trong đồng bảo khố của gia tộc Cự Long. Lúc này thì Sở Thiên đã ở trên đỉnh Tiếp Thiên của Lạc Nhật sơn mạch.

Điều khiến người ta ngạc nhiên nhất chính là không phải Sở Thiên chủ động đi tìm An Đông Ni mà là An Đông Ni thông qua Bộ Thống Soái Khải Tát, hạ nghiêm lệnh cho Sở Thiên bắt buộc phải đến Lạc Nhật sơn mạch.

Khi đến nơi, An Đông Ni không đợi Sở Thiên mở mồm đã nói luôn, “A Mạt Kỳ của người đâu? Sao hán không tới?”

“Hán đang bận lắm!” Sở Thiên cười, “Sư phụ gọi con đến gấp có chuyện gì không? Sao phải huy động cả đá liên lạc tuyệt mật của Bộ Thống Soái Long Thần? Thứ đó không phải khi chiến loạn thì không được dùng đó!”

“Hiện giờ Lạc Nhật sơn mạch còn quan trọng hơn cả chiến tranh!” An Đông Ni nghiêm nghị, “Ta cần con giúp ta bảo vệ Lạc Nhật sơn mạch!”

“Lạc Nhật sơn mạch?” Sở Thiên nhìn xung quanh, “Một nơi thế này thì ai có thể đến đánh chứ?”

Thấy sắc mặt An Đông Ni rất tệ, Sở Thiên giật mình nhớ đến một việc mà Mạch Khăng Tích từng nhắc đến, “Sư phụ, nghe Hoàng Kim Long Vương Mạch Khăng Tích nói, bên trong dãy núi Lạc Nhật này có một ngôi Thần mộ, hơn nữa lại là ủa một vị Thần vô cùng mạnh!”

An Đông Ni quay người nhìn thẳng vào Sở Thiên, “Một vạn năm trước, nơi đây là một thành phố, tên gọi là Lạc Nhật Thành!”

Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Leng keng! Viên Thần Thạch rơi khỏi tay Sở Thiên.

Lạc Nhật Thành, nơi một vạn năm trước nữ thần Sinh Mệnh Ái Lệ Ti chiến tử...

353. Chương 332: Ca Ngơ Nữ Thần Sinh Mệnh Linh Thiêng (hạ)

“Ca ca, rơi đồ kìa!” tiểu Mặc Phi Đặc vẫn có hình dáng cũ, sau khi dùng một phần thân thể của Long Thần thì càng đáng yêu hơn! Điều đáng tiếc duy nhất là, không biết Thần Cách trong đầu Mặc Phi Đặc là của vị Thần nào để lại mà Mặc Phi Đặc vẫn chỉ là một đứa trẻ bình thường nghịch ngợm, không thể hiện ra bất cứ sức mạnh nào.

Sở Thiên ngẩn ra một lúc lâu mới nhận lại Thần Thạch từ tay Mặc Phi Đặc, giọng run run: “Người mai táng lúc đó... là nữ thần Sinh Mệnh!”

An Đông Ni gạt đầu bình thản.

“Tại sao trước đây không cho con biết?” Sở Thiên than thở.

“Nếu trước đây ta nói thì e là người sẽ tìm cách để thi thể của nữ thần thuộc về mình!” quả thật, An Đông Ni rất hiểu Sở Thiên.

Sở Thiên cười ngượng, “Vậy tại sao bây giờ sư phụ lại cho con biết?”

“Bây giờ khác rồi!” An Đông Ni vừa thu dọn hòm vừa nói: “Sáu năm trước, Thần Lực của nữ thần đã từng bị rò rỉ, có một số người đã biết rồi. Giờ ta cần người giúp ta bảo vệ thi thể của nữ thần!”

“Đã qua sáu năm, những kẻ muốn cướp thi thể thì sớm đã đến rồi, làm gì đợi đến bây giờ?!” Sở Thiên cười.

“Cái này khác, những năm gần đây Bào Uy Nhĩ chấn áp cả đại lục, có rất nhiều người rõ ràng có thực lực nhưng do kiêng kỵ Hải Vương Biển Cầm nên chỉ đành ẩn cư. Hiện nay... ta cảm thấy khí tức của Hải Vương Biển Cầm đã biến mất!”

Sở Thiên cúi đầu, sao lại có vẻ như không có mỹ nhân ngư là cả đại lục náo loạn cả lên vậy nhỉ?!

“Nửa tháng trở lại đây, Lạc Nhật sơn mạch đã xuất hiện khí tức của một vài cao thủ!” An Đông Ni nói tiếp: “Vì thế ta bảo Bộ Thống Soái thông báo cho người đến đây... ta cần người giúp bảo vệ núi Lạc Nhật!”

“Từ từ đã sư phụ!” Sở Thiên phát hiện ra có điều gì đó không đúng, “Dọc đường đến đây con không phát hiện ra bất cứ cao thủ nào cả. Sư phụ làm thế nào mà biết? Hơn nữa sư phụ có thể cảm nhận được khí tức của Bào Uy Nhĩ sao? A Mặt Kỳ của con cũng không làm được! Thực lực của người...”

“Ta chỉ mới vừa nắm bắt được Thánh Tế Tự của Thần Lực, Thần Lực cũng cho người hết rồi. Giờ người dùng một tay cũng có thể đánh thắng ta!” An Đông Ni chống gậy nói, “Có điều ta tu luyện bên cạnh nữ thần ba mươi năm nên có được một số khả năng khác!”

“Vậy là người ẩn cư ở đây ba mươi năm là để tu luyện? Không phải để hồi phục thực lực gì đó sao?” Sở Thiên há hốc mồm, dường như mới gặp sư phụ của mình lần đầu tiên.

“Tu luyện không quan trọng với ta!”

Mắt An Đông Ni bỗng trở nên sắc lẹm, “Điều ta muốn, là hồi sinh nữ thần!”

Sở Thiên kinh hãi hồi lâu, “Nhà tiên tri La n nói đáp án người tìm chính là cách hồi sinh nữ thần?”

An Đông Ni gật đầu thừa nhận, rồi cảm thán: “La n chưa bao giờ sai, lần này hẳn lại đúng rồi. Ta thật sự đã tìm sai đáp án!”

Quay người đi, An Đông Ni nhắc một miếng ván sàn lên, “Theo ta, đi gặp nữ thần!”

Nói rồi An Đông Ni biến mất trong lòng đất.

Sở Thiên kinh ngạc sờ sờ mặt đất, không có bất cứ sự khác thường nào, nhưng thật sự là An Đông Ni đã biến mất.

Để Mặc Phi Đặc và Khách Thu Sa đợi ở bên ngoài, Sở Thiên dẫm chân lên chỗ đất vừa rồi, cơ thể dần chìm xuống.

Khi mở mắt ra thì hẳn đã ở trong một căn mộ thật chật hẹp.

Giống như mộ của Long Thần, mộ của nữ thần Sinh Mệnh cũng tỏa ra khí tức, nhưng không mạnh mẽ như của Long Thần. Chỉ ở quanh quan tài bằng ở chính giữa mới cảm nhận được sức mạnh mẽ kỳ lạ.

An Đông Ni quỳ xuống, “Ca ngọị nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!”

Biết lão đầu tử An Đông Ni là cuồng tín đồ của nữ thần, Sở Thiên cũng quỳ xuống, nói một cách rất Thần Côn: “Ca ngọị nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!”

Mấy năm nay Sở Thiên đã ca ngọị nữ thần không biết bao nhiêu lần, nhưng chỉ có lần này là thật lòng.

Liếc nhìn cổ quan tài bằng, bên trong là một tiểu nha đầu mặc bộ áo bào màu trắng. Dung mạo đúng như Sở Thiên nhìn thấy ở Quang Minh Thần Điện, nhưng gương mặt thật không có sự tinh nghịch mà là vẻ thần thánh trang nghiêm.

Thế này còn có chút ra dáng nữ thần Sinh Mệnh, Sở Thiên thay đổi sự đánh giá của mình về nữ thần!

“Nữ thần miện hạ, tội nhân An Đông Ni xin thỉnh tội với người!” An Đông Ni nghẹn ngào, liên tục dập đầu, mãi cho đến khi trán xuất hiện vết máu.

Sở Thiên sững người ra một lúc rồi vội vàng đỡ An Đông Ni dậy, “Sư phụ làm gì vậy?”

“Quỳ xuống!” An Đông Ni quát.

Sở Thiên ngoan ngoãn quỳ, nhưng miệng vẫn nói, “Làm thế làm gì, nữ thần cũng có nhìn thấy đâu!”

“Ai nói nữ thần không nhìn thấy!” An Đông Ni lên lớp xong thì thở dài, “Ài~ thay ta thỉnh tội với nữ thần!”

Sở Thiên không dám kháng mệnh, chỉ có thể hỏi: “Sư phụ, người đắc tội với nữ thần chỗ nào? Còn nữa, làm thế nào mới hồi sinh được nữ thần?”

An Đông Ni quỳ trước cổ quan tài nói, “Thật ra nữ thần không hề chết, ta cảm nhận được rằng có thể người vẫn đang kết tụ Thần Lực!”

Sở Thiên chết sững triệt để.

“Ta có tội!” An Đông Ni hối hận nói: “Ba mươi sáu năm trước, trong trận Thái Thạch Bảo giữa Khải Tát và Lô Tư, Lô Tư để quốc đã mời ra cả Cự Long tộc...”

Câu chuyện về trận đại chiến ở Thái Thạch Bảo Sở Thiên nghe được đến mấy phiên bản, nhưng chỉ có chuyện của An Đông Ni là khiến người ta sợ hãi nhất!

Thật ra nữ thần Sinh Mệnh không thể coi là đã chết, dù sao Ái Lệ Ti là vị Thần nắm giữ sinh mệnh, là thủ lĩnh của Quang Minh Chúng Thần. Nếu nữ thần Sinh Mệnh chết thật thì đúng là đã khiêu khích với pháp tắc của Thần Sáng Thế!

Nói theo quan điểm của Sở Thiên thì Ái Lệ Ti chỉ là biến thành người thực vật, không có cảm giác cũng như thần trí! Nhưng cơ thể theo bản năng vẫn hấp thu Thần Lực của trời đất, cũng chính là trong trận chiến cấp Chủ Thần vạn năm trước, giản hóa thành sức mạnh ma pháp để chờ đến ngày hồi sinh.

Dần dần nữ thần Sinh Mệnh Ái Lệ Ti cũng có được chút Thần Lực, đồng thời tốc độ hấp thu ngày càng nhanh, nhưng lúc đó thì đại chiến Thái Thạch Bảo đã bắt đầu, An Đông Ni sử dụng Quang Minh Cẩm Chú, bắt đầu mượn sức mạnh Sinh Mệnh.

Tính ra thì sức mạnh Sinh Mệnh trên đại lục này rất nhiều, nhưng không biết tại sao An Đông Ni lại mượn chút sức mạnh vừa mới tích góp được của nữ thần Sinh Mệnh... vậy là công sức bao nhiêu lâu của Ái Lệ Ti đã bị hủy trong một ngày!

Cảm nhận được trong sức mạnh Quang Minh có một chút khí tức gần như là sự tuyệt vọng, An Đông Ni thuận theo dòng khí tức tìm đến Lạc Nhật sơn mạch, sau đó thì ẩn cư, muốn giúp nữ thần hấp thụ Thần Lực một lần nữa.

Nhưng đáng tiếc, An Đông Ni lại làm sai rồi!

Hắn vốn có lòng tốt, định là chính mình hấp thụ Thần Lực sau đó truyền cho nữ thần Sinh Mệnh. Nhưng sáu năm trước, khi An Đông Ni truyền Thần Lực cho nữ thần thì phát hiện Thần Lực của mình không thể xuyên qua quan tài bằng giống như nữ thần đã làm, vậy là hắn bèn tạo một khe nhỏ trên cổ quan tài.

Chính thế mà Thần Lực phát tán ra đã phá hỏng hết kế hoạch của An Đông Ni, ngoài ra còn dụ cả Mạch Khổng Tích và Lạp Hy Đức đến, tiện thể đem Sở Thiên đến với thế giới này.

Nghe xong, Sở Thiên không biết phải nói gì nữa. Tính ra thì kẻ khiến Sở Thiên đi đến đây trong đó có An Đông Ni.

“Ài, ta sai rồi!” An Đông Ni vẫn đang thở dài, “Giờ không có sự áp chế của Bào Uy Nhĩ, rất nhiều kẻ đã dò theo Thần Lực sáu năm trước tìm đến Lạc Nhật sơn mạch! Phát Lạp Dịch Nặc, sau này phải dựa vào người bảo vệ nữ thần rồi!”

Khốn kiếp! Lão tử không cần thận một cái là thành bảo vệ của nữ thần! Sở Thiên nghĩ bụng, nhưng vẫn cười, “Sư phụ yên tâm! Theo con biết thì những cao thủ Thần Cấp có Thần Cấp có tam trùng Thần Lực trở lên đều đã đến làm khách ở Biển Cẩm. Những kẻ còn lại con hoàn toàn có thể đối phó được!”

Vừa nói Sở Thiên vừa nheo mắt, “Sư phụ, dù gì thì hiện nay có rất nhiều kẻ biết chỗ của nữ thần, chúng ta đem thi thể chuyển...”

“Không được! Thi thể của nữ thần tuyệt đối không được di chuyển!” An Đông Ni gạt đi, “Sai lầm sáu năm trước ta tuyệt đối không được tái phạm! Mở một khe hở nhỏ đã khiến nữ thần gặp phải hiểm họa to lớn, nếu di chuyển quan tài người có thể đảm bảo an toàn cho nữ thần không?”

Nếu không được di chuyển quan tài thì chuyện phức tạp rồi. Những kẻ có thể cảm nhận được Thần Lực đồng thời có thể đến cướp nhất định là cao thủ Thần Cấp! Tuy không có khả năng là những kẻ tam trùng Thần Lực trở lên nhưng chỉ có A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ là có thể vượt qua tam trùng Thần Lực, miễn cưỡng thì có thể tính cả Vong Linh Thánh Kỵ Sĩ của Bội Kỳ, nhưng ba người này đều có nhiệm vụ nhất thời thì chỉ có Sở Thiên là có thể bảo vệ Lạc Nhật sơn mạch.

“Sư phụ, con có thể ở đây nửa tháng, nửa tháng sau A Mạt Kỳ sẽ đến thay con, sư phụ thấy sao?”

“Giờ A Mạt Kỳ không đến được sao?” An Đông Ni có vẻ không hài lòng.

Sở Thiên nhún vai, than thở kể lại chuyện một lượt.

An Đông Ni đứng dậy, đi lại quanh mộ thất, rồi nói: “Thần Thạch ta có thể đưa người nhưng khi người có được tin tức này có uy hiếp Thú tộc thánh nữ không?”

Nhìn thần sắc nghiêm nghị của An Đông Ni, Sở Thiên không dám nói dối, thành thật nói: “Sư phụ, con thể với danh nghĩa của nữ thần Sinh Mệnh! Là thánh nữ Trinh Đức tự nguyện trao đổi, con không hề uy hiếp! Con còn đồng ý với thú tộc sẽ dùng vũ lực của đảo Bồ Lô Trạch bảo vệ hòa bình cho đại thảo nguyên!”

“Hừm, thôi! Nể lời hứa đó của người, ta tin người lần này!” nói rồi An Đông Ni quay người đi ra khỏi mộ thất trở lại phòng, “Đừng tưởng ta không biết người đã làm gì ở vương quốc Ái Nhĩ Sâm!”

Sở Thiên lè lưỡi rụt cổ, cười trừ, “Ai nói cho sư phụ biết vậy? Không phải sư nương đấy chứ?”

“Mai Lâm sẽ không cho ta biết những chuyện này!”

Vậy thì chắc chắn là Đạt Mã Nhĩ rồi! Sở Thiên thầm rửa cái con người nợ tiền mình này mấy câu rồi nghiêm nghị nói: “Sư phụ, nếu sư phụ đã cảm nhận được ở Lạc Nhật sơn mạch có xuất hiện cao thủ vậy thì cho con biết vị trí, giờ con đi xem sao!”

“Người cẩn thận đấy!”

Sở Thiên đem theo Tiểu Hùng Miêu, theo chỉ dẫn của An Đông Ni tìm được một vài tên gọi là cao thủ đó.

Sở Thiên có Lưỡi dao Phán Quyết, Tiểu Hùng Miêu đeo vòng Ấn Thần, vì thế hai người hiên ngang xuất hiện trước mặt đối thủ thì ngẩn ra, “Sao lại là các người?”

“Ha ha, thì ra là Thân vương!” những kẻ đó không phải ai khác mà chính là cả nhà Lan Thú Nguyệt Lai n Cáp Đặc — Thác Mã Tư phu nhân, năm tỷ muội Tiên Đế, còn có cả tên thư sinh Cách Lạp Tư!

Không cần Thác Mã Tư động thủ, năm tỷ muội Tiên Đế đã khiến Sở Thiên đau đầu rồi.

Thác Mã Tư thấy Sở Thiên nhiệt tình lạ thường, sau khi ôm theo nghi lễ quý tộc thì cầm tay hắn nói nhỏ: “Lẽ nào các hạ cũng nhận được tin có thi thể Thần tộc ở Lạc Nhật sơn mạch?”

354. Chương 333: Bảo Vệ Của Nữ Thần (thượng)

Nghe Thác Mã Tư nói vậy, Sở Thiên hơi sững một chút rồi nheo mắt cười.

Thì ra Thác Mã Tư không hề biết Lạc Nhật là mộ địa của vị Thần nào! Thật ra điều này cũng dễ hiểu thôi, Thác Mã Tư chẳng qua cũng chỉ là tam trùng Thần Lực đỉnh phong, nữ thần Sinh Mệnh cao hơn hẳn không biết bao nhiêu cấp bậc, hẳn không thể xác định được thuộc tính Thần Lực của nữ thần cũng là lẽ thường.

“Ừm, A Mạt Kỳ cho ta biết!” Sở Thiên bình tĩnh nói, “Công tước đại nhân có biết là vị Thần nào được chôn cất tại đây không?”

“Không rõ, ta chỉ biết là vị Thần đó rất mạnh!” Thác Mã Tư đỏ mặt cười: “Thượng cổ Thần tộc đương nhiên không phải là đối tượng ta có thể thăm dò rồi!”

Sở Thiên ra vẻ Thân vương, nghiêm nghị nói: “Đại nhân muốn cướp thi thể sao?”

Đương nhiên Thác Mã Tư đến là vì nữ thần, nhưng thân phận quý tộc của hắn tuyệt đối không thể thừa nhận mình là kẻ trộm mộ, vì thế bèn nói, “Hừm, Thân vương các hạ, ta là Thượng cổ quý tộc cao quý nhất,

sao có thể đi nhòm ngó thi thể của Thần tộc?! Xin đừng bôi xấu danh tiếng của gia tộc ta! Bọn ta... đến để bảo vệ thần mộ!”

“Ồ, mọi người đến để bảo vệ thần mộ!” Sở Thiên “bình tĩnh”

“Mục đích của bọn ta không có gì phải nghi ngờ hết!” Cách Lạp Tư tiếp lời, “Là quý tộc của Thượng cổ Thần tộc Khâm Tích, gia tộc Lai n Cáp Đặc bọn ta có nghĩa vụ bảo vệ vinh quang của Chúng Thần!”

Nói rồi, Cách Lạp Tư nhướn mày vẻ như khiêu khích, “Thân vương các hạ, mục đích của ngài lại khiến bọn ta nghi ngờ đấy! Chẳng lẽ Thánh đồ của nữ thần Sinh Mệnh lại nhòm ngó đến thi thể của Chúng Thần?!”

“Đừng! Đừng hiểu nhầm!” Khách Thu Sa lắc lư hũ rượu, “Ông chủ của ta cũng đến để bảo vệ Thần mộ!”

“Thật sao?!” Cách Lạp Tư rõ ràng là không tin.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Sở Thiên bẻ Tiểu Hùng Miêu lên, nghiêm trang nói với cả nhà Thác Mã Tư, “Nữ thần tại thượng! Công tước các hạ, ma sủng của ta mới ba tuổi, lẽ nào các người cho rằng một đứa trẻ ba tuổi, xuất thân từ một gia tộc có huyết thống cao quý lại nói dối sao? Lẽ nào các người nghi ngờ thành quả giáo dục của gia tộc Phất Lạp Địch Nặc sao? Là thân thích, ta không thể không suy nghĩ, một quý tộc đa nghi như vậy, liệu có thích hợp làm thông gia với ta không?!”

“Hừ, bọn ta vốn không muốn gả vào gia tộc của người!” Tiên Đế tiến lên một bước, chỉ thẳng mặt Sở Thiên mà mắng, nhưng rất nhanh chóng phát hiện điệu bộ của mình thật không có phong độ quý tộc nên ngưng nghị rút tay về.

“Tiên Đế, ngậm mồm lại! Là phụ thân của con, ta có quyền quyết định hôn nhân của các con!”

Thác Mã Tư ngưng quá hóa giận, một mặt là vì Tiên Đế làm mất phong độ, một mặt là vì hủy hôn là phải trả lại Sở Thiên một ngàn vạn kim tệ! Dù vẫn còn chín trăm ngàn kim tệ chưa sờ được vào nhưng theo lệ thường của quý tộc, hẳn vẫn phải bồi thường cho Sở Thiên!

“Được rồi Công tước đại nhân, không cần phải tức giận với trẻ con!” Tuy tuổi của Tiên Đế có thể còn lớn hơn Sở Thiên đến mấy trăm tuổi nhưng Sở đại thiếu gia vẫn vỗ vỗ đầu Tiên Đế, cười: “Cô bé à, khi hai quý tộc chính thống nói chuyện thì người không được nói xen vào!”

Sở Thiên quay mặt đi, cười: “Thác Mã Tư Công tước đại nhân, nếu ta và ngài liên thủ để bảo vệ Thần mộ, chỉ bằng chúng ta liên thủ, ngài thấy sao?”

Thác Mã Tư tái mặt, hẳn rất muốn nói với Sở Thiên là cả nhà hẳn đến để cướp thi thể đó! Nhưng tiếc thay trước đó nói dối rồi, giờ chỉ đành im lặng coi như mặc nhận.

Còn việc trừ khử Sở Thiên? Cái ý nghĩ này căn bản không hề xuất hiện trong đầu Thác Mã Tư, ám sát quý tộc thông gia, cái tội này quý tộc chân chính không thể chấp nhận được!

Sở Thiên nói thêm một câu, “Hà hà, đương nhiên, ta và ngài liên thủ là để tăng cường mối quan hệ thông gia giữa hai gia tộc!”

Thác Mã Tư bất lực gật đầu, “Được rồi, hai gia tộc chúng ta liên thủ bảo vệ Thần mộ!”

Sở Thiên mừng thầm, không ngờ vừa ra khỏi cửa đã nhận được một tay sai siêu cấp!

Nếu là kẻ khác hứa điều này với Sở Thiên thì Sở Thiên tuyệt đối không tin! Nhưng đây lại là Thác Mã Tư, điều này cho thấy, gia tộc này không những từ bỏ việc cướp đi thi thể của nữ thần mà còn toàn lực bảo vệ mộ địa!

Sở Thiên theo lễ nghi quý tộc, nhanh chóng ký với Thác Mã Tư một hiệp ước liên minh tạm thời, hẳn cười: “Công tước đại nhân, ngài đã tìm ra Thần mộ ở đâu chưa?”

“Vẫn chưa, ta chỉ cảm nhận được vào sáu năm trước một luồng Thần Lực rất mạnh thoát ra từ đây, vị trí cụ thể vẫn chưa xác định được, nhưng chắc là ở trong vòng bán kính năm trăm dặm.”

“Ồ, vậy theo ngài thì hiện nay có bao nhiêu kẻ đang nhòm ngó tới vinh quang của Chúng Thần? Chúng có cấp bậc thế nào?” Sở Thiên lại hỏi.

“Mấy ngày nay ta phát hiện được mười mấy kẻ trộm mộ, những kẻ yếu đều đã bị kẻ mạnh giết hết rồi. Hiện nay khá mạnh thì còn lại bốn tên! À không, ba! Hà hà, rất xin lỗi, ta tính cả mình nữa, Thân vương các hạ đừng hiểu lầm!”

“Đương nhiên, ta tuyệt đối không hiểu lầm! Ta tin người của gia tộc Lai n Cáp Đặc không thể nào lại đi trộm mộ!” Sở Thiên cười, nghĩ bụng: Ba tên, cảm giác của lão đầu tử An Đông Ni quả nhiên không sai!

“Ngài có thể xác định ba kẻ này là ai không?” Sở Thiên hỏi.

“Một là Ngũ Tử của thành Hoàng Kim, bọn chúng sợ những gì mình thiếu!” Thác Mã Tư nhắc đến thành Hoàng Kim một cách coi thường.

“Một tên nữa ta không biết là ai, nhưng hẳn chỉ có tam trùng Thần Lực sơ cấp, ta có thể đối phó!” nói rồi, Thác Mã Tư chau mày lại, “Có điều tên còn lại vô cùng mạnh! Ta không thể biết được sức mạnh của hắn! Có thể là cấp bậc Thượng vị thần với tứ trùng Thần Lực!”

Thượng Vị Thần! Sở Thiên giật mình, thực lực của Cát Nặc Tử Lợi – Thượng Vị Thần sau khi làm lại cơ thể, đã không phải kẻ mà hắn có thể đối phó rồi. Mà bây giờ lại xuất hiện một Thượng Vị Thần hoàn chỉnh.

Sở Thiên bỗng có ý định đem Thần Thạch chạy trốn, nhưng lão đầu tử An Đông Ni nhất định là không rời khỏi đó, vì thế hắn cũng từ bỏ ý định này.

Cũng may mà Thượng Vị Thần kia vẫn không biết mộ địa ở ngay trên đỉnh Tiếp Thiên, nếu không lúc này sợ rằng An Đông Ni đã cùng vào quan tài với nữ thần rồi.

“Nếu chúng ta đã cùng đến để bảo vệ vinh quang của Chúng Thần, vậy thì không thể để Thần mộ nằm trong sự nguy hiểm!” Sở Thiên nắm chặt tay Thác Mã Tư nói hùng hồn, “Công tước đại nhân, chỉ bằng thể này, Tam trùng sơ cấp kia sẽ do ngài giải quyết, ta sẽ đi đối phó với thành Hoàng Kim. Sau đó thì chúng ta liên thủ đuổi Thượng Vị Thần kia đi!”

“Được, vậy cứ làm theo cách của Thân vương các hạ!”

Trong rừng, Tiểu Hùng Miêu lén lén lút lút chỉ doanh địa của thành Hoàng Kim, “Ông chủ nói đi! Làm gì đây? Bắt cóc, hạ độc, hành hạ, lôi kéo? Huynh đệ ta sẽ làm theo ông chủ!”

Sở Thiên lại nhớ đến Tiểu Hùng Miêu lúc mười tám tuổi, tư tưởng của tên nhóc này lúc ba tuổi đã phức tạp thế này, vậy khi nó mười tám tuổi...

“Hừm, không cần những cách đó! Ông chủ ta đi lừa chúng đi là được rồi!” trước mắt thì Sở Thiên vẫn chưa muốn trở mặt với thành Hoàng Kim.

“Ông chủ, theo quy định thì muốn chúng rời khỏi thì phải cho chúng xem thực lực của các huynh đệ trước!” Tiểu Hùng Miêu giắt hũ rượu trên lưng xuống, “Để ta đi trước một phen!”

Sở Thiên nghĩ ngợi một lúc rồi đồng ý.

Trong doanh địa, Ngũ Tử, Thái Ca Nhĩ và Ba Ba Lạp đang ngồi quay vào nhau, sắc mặt rất không tốt.

Gần đây Ngũ Tử vô cùng sầu muộn, từ sau khi kí hiệp ước Bồ Lôị Trạch nghìn năm trước, trên danh nghĩa hắn vẫn luôn là thủ lĩnh của ma thú đại lục. Tuy bên trên còn có A Cổ Lạp Sơn và Hồng Nguyệt Thành nhưng dựa vào thực lực của hắn, chỉ cần không gặp phải Long Hoàng và Ba Đế là có thể đi đứng hiên ngang trên đại lục rồi.

Sáu năm trước hắn cũng cảm nhận được Thần Lực mạnh mẽ ở Lạc Nhật sơn mạch, có điều cũng giống như Ba Đế và Long Hoàng, chúng đều phát hiện ra khí tức của Mạch Khổng Tích và Đức Khố Lạp, vì thế đều không dám đến núi Lạc Nhật, mà cái chính là sợ Bào Uy Nhĩ.

Đến nay, đại lục đồn đại Bào Uy Nhĩ đã mất tích, vì thế Ngũ Tử ưỡn bụng đến núi Lạc Nhật, có điều, tuy hắn không phát hiện Bào Uy Nhĩ nhưng lại phát hiện ra một đồng cao thủ còn lợi hại hơn mình.

Vì thế, sự tự tin hàng nghìn năm của Ngũ Tử bắt đầu mai một.

“Ê, bên trong còn kẻ nào có thể thử được thì ra đây hết cho ta!” bên ngoài doanh địa bỗng vang lên một giọng nói, “Đàn ông ra từ bên trái, đàn bà ra từ bên phải, không phải cả hai thì... đừng có ra!”

Không cảm nhận được khí tức của đối thủ, Ngũ Tư hơi giật mình, kéo con trai và con dâu ra xem. Thì ra là một con gấu trúc to bằng quả bóng da, một tay cầm hũ rượu, một tay cầm cây trúc, trên cổ còn đeo một cái dây chuyền tinh xảo.

“Oa, đáng yêu quá!” Ba Ba Lạp tiến lên vài bước bế Tiểu Hùng Miêu lên thơm một cái, “Hi hi, anh bạn nhỏ mấy tuổi rồi?”

“Đau khổ quá!” Tiểu Hùng Miêu ngậy ngẩn trả lời, “Ta ba tuổi... Phì! Phì! Phì! Không được động đây, ta đến để cướp đây!”

“Ài, anh bạn nhỏ này chắc là đói rồi, nếu không sao lại đi cướp cơ chứ?!” Ba Ba Lạp đau lòng lấy ra từ trong túi mấy miếng bánh đút vào mồm Tiểu Hùng Miêu, “Ngoan, cứ từ từ mà ăn, dì vẫn còn nữa!”

“Hu hu!” Tiểu Hùng Miêu miệng nhai bánh chạy về trong rừng, “Ông chủ, ta không làm nữa! Như thế thì bảo người ta làm thế nào mà cướp được chứ?!”

Sở Thiên bối rối kéo Tiểu Hùng Miêu đi ra, cười: “Bệ hạ, đại ca, đại tẩu, lâu rồi không gặp!”

“Ha ha, là huynh đệ đây à?” Ba Ba Lạp tiến lên trước tiên, nắm lấy tay Sở Thiên cười: “Anh bạn nhỏ này là ma sủng của đệ à? Ài, không phải đại tẩu nói đệ, sao đệ lại không cho ma sủng ăn cơm thế chứ?!”

Tính ra, nguyên nhân Sở Thiên không trở mặt với thành Hoàng Kim chủ yếu là do Ba Ba Lạp. Sở Thiên và Ngũ Tư có thể coi là đối thủ, lại không thân quen gì với Thái Qua Nhĩ, chỉ có bà hổ mẹ này là có thể coi là bằng hữu thật sự của Sở Thiên.

Sở Thiên giao Tiểu Hùng Miêu cho Ba Ba Lạp, rồi tiến đến trước mặt Ngũ Tư, “Bệ hạ, ngài cũng đến vì Thần mộ sao?”

Ngũ Tư khẽ cười, “Không phải điện hạ cũng vậy sao?”

“Trước đây thì đúng, bây giờ thì không phải rồi!”, Sở Thiên cười lớn: “Bệ hạ chắc cũng đã nhận ra rồi, hiện nay trong Lạc Nhật sơn mạch xuất hiện rất nhiều đối thủ mà chúng ta không có tư cách khiêu chiến! Vì thế ta từ bỏ. Thần mộ tuy tốt nhưng mạng quan trọng hơn!”

“Điện hạ đang khuyên ta trở về!”

“Không, ta chỉ muốn cho bệ hạ biết một tin!” Sở Thiên nói nhỏ, “Long Hoàng chết rồi!”

Ngũ Tư mắt bỗng sáng rực, chấp tay, “Đa tạ điện hạ! Thái Qua Nhĩ, Ba Ba Lạp, chúng ta về!”

Sở Thiên tiễn ba người đi, rồi nhún vai bế Tiểu Hùng Miêu lên.

“Ui chao, ta sùng bái ông chủ! Chỉ một câu đã đuổi được chúng đi?!” với độ tuổi của Tiểu Hùng Miêu thì vẫn không hiểu được sự lựa chọn của Ngũ Tư. Ở lại Lạc Nhật đối mặt với đối thủ không xác định, đối lấy một Thần mộ gần như không có hy vọng gì. Hay là về thành chính đồn quân đội, thôn tính A Cổ Lạp Sơn. Sự lựa chọn này không hề khó khăn.

Bỗng không khí trước mặt Sở Thiên kết lại thành hình người, “Cảm ơn người đã đuổi chúng đi! Nếu không thì ta phải ra tay giết người rồi!”

Dáng người mơ hồ, nhưng tứ trùng Thần Lực của hắn thì cực kỳ chói mắt!

355. Chương 334: Bảo Vệ Của Nữ Thần (hạ)

Có thể ở trên Lạc Nhật sơn mạch không kiêng kị điều gì, giải phóng tứ trùng Thần Lực, bóng người trước mặt nhất định là Thượng Vị Thần mà Thác Mã Tư nhắc đến rồi!

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Tử Thần tại thượng, Viện trưởng Viện Thượng cổ Thần Tế Tự Bô Lôi Trạch, Phát Lạp Địch Nặc xin chào ngài!”

Không rõ đối thủ thuộc trận doanh nào, nên trong lúc hoảng loạn, Sở Thiên lòi hết cả ba Thần tộc lớn vào, rồi cười rất Thần Côn: “Không biết là vị miện hạ nào giá lâm? Không biết chừng chúng ta còn là bằng hữu!”

Phi!

Bộ dạng của Sở Thiên khiến người trước mặt phì cười, “Yên tâm, ta không giết ngươi đâu!”

“Ta vẫn luôn yên tâm. Vì ta tin một Thần tộc cao quý như ngài sẽ không làm khó con người bình thường!” về Thần Côn của Sở Thiên ngày càng được phát huy.

Bóng người đó không để ý đến Sở Thiên nữa mà nhìn Tiểu Hùng Miêu “Anh bạn nhỏ thật đáng yêu...”

“Á~~~~” Tiểu Hùng Miêu hét lên, “Đừng có thơm ta!!”

“Ừa? Sao người biết ta muốn thơm người?”

Dần dần bóng người đó biến thành vật chất thực, thì ra là một phụ nữ trung niên mặc áo choàng xám, trông không có gì đặc biệt. Dung mạo bình thường, thậm chí hơi mập, nếu ném ra đường chắc chắn người ta sẽ nghĩ là một nữ tỳ làm cơm của một gia đình quý tộc nào đó.

Nhưng thứ ánh sáng đỏ chập chờn ẩn hiện trên người lại cho thấy đây là một vị Thần, một Thượng Vị Thần có tứ trùng Thần Lực.

Tiểu Hùng Miêu ngại ngần chui vào lòng Sở Thiên, “Mỗi lần có người nói ta đáng yêu thì sau đó nhất định sẽ muốn thơm ta! Ái, thật đau khổ!”

“Thế cho ta thơm một cái có được không?” vừa nói người phụ nữ ấy giang tay về phía Tiểu Hùng Miêu, nhìn thật giống một đại thẩm dễ gần nhà hàng xóm.

Sở Thiên vội vã gơ Tiểu Hùng Miêu ra, “Cứ tự nhiên, ha ha ha, cậu nhóc này thật sự rất đáng yêu!”

Vị đại thẩm bế Tiểu Hùng Miêu lên, vuốt vuốt chỗ thịt ở cổ Tiểu Hùng Miêu, rồi thơm một cái lên trán, có vẻ rất yêu chiều cậu nhóc.

Sở Thiên cười: “Miện hạ là ai vậy? hà hà, ta là Quang Minh thánh đồ của nữ thần Sinh Mệnh!”

Rồi nói Sở Thiên liếc nhìn phản ứng của vị đại thẩm này, thấy sắc mặt không hề thay đổi, có lẽ là một trong các Quang Minh Chúng Thần rồi.

Không ngờ, sắc mặt đại thẩm không thay đổi, hơn nữa hai mắt vẫn đang trêu đùa Tiểu Hùng Miêu, nhưng miệng lại nói: “Nói như vậy, điện hạ là tín đồ của Quang Minh Chúng Thần rồi? Nếu ta nhớ không nhầm thì rất nhiều năm trước ta cũng từng giết vài Quang Minh Thần tộc!”

“Tử Thần tại thượng!” Sở Thiên lập tức đổi sắc mặt, “Nhưng ta vẫn luôn thờ phụng Tử Thần! Không tin thì đến xem đảo Bồ Lô Trạch của ta, ta nuôi đến mấy trăm Hắc Âm pháp sư! Nếu còn nghi ngờ, ta có thể bảo Hắc Âm Thần Điện sắc phong ta thành Hắc Âm thánh đồ!”

“Hà hà, không ngờ điện hạ ứng biến nhanh như vậy!” đại thẩm nhìn Sở Thiên, “Thật ra, ta cũng từng giết Hắc Âm Thần tộc, vì ta là Thú Thần!”

“Ai dà, vậy thì không phải người ngoài rồi!” Sở Thiên lập tức rút ngắn khoảng cách, “Miện hạ, nếu sau này thân thể có chỗ nào không khỏe, trực tiếp đến gặp ta, đảm bảo khỏi bệnh!”

Đại thẩm nhìn Sở Thiên cười gượng, “Không ngờ Phát Lạp Dịch Nặc vang danh đại lục lại vô lại đến vậy!”

Sở Thiên thần nhiên tiếp nhận “lời khen”.

Đại thẩm thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói: “Ta đến cho ngươi biết một chuyện, tất cả những kẻ có ý đồ cướp thi thể của nữ thần đều đã bị ta giết! Kể sau này có ý nghĩ đó cũng sẽ bị ta giết!”

Sở Thiên nheo mắt, hỏi dò: “Ý của miện hạ là...”

“Giống như ngươi, không muốn nhìn thấy thi thể của nữ thần rời khỏi Lạc Nhật sơn mạch!”

Bà ta đến bảo vệ nữ thần?! Sở Thiên nhất thời không dám khẳng định suy nghĩ đó của mình.

“Bên đó có mấy kẻ Lan Nguyệt Thú cũng muốn cướp thi thể của nữ thần, nhưng hình như điện hạ đã đạt được hiệp ước với chúng. Không biết điện hạ định xử lý chúng thế nào?”

Sở Thiên thăm thử phào, tính mạng của cả nhà Thác Mã Tư nằm trong một câu nói của mình rồi.

Nghĩ một lúc, Sở Thiên cười: “Họ đều là thân thích của ta, hơn nữa cũng đã đồng ý với ta sẽ bảo vệ nữ thần, vì thế xin miện hạ nương tay!”

“Được, chỉ cần chúng không tham Thần mộ thì có thể sống!” khi nói ra câu này, vị đại thẩm mới để lộ ra bá khí và cao ngạo của Thượng Vị Thần! Nhưng lập tức vờ về Tiểu Hùng Miêu đang sợ hãi, “Tiểu bảo bối đừng sợ, a di không nói đùa!”

Khách Thu Sa tuy mới ba tuổi nhưng tên nhóc này rất tinh ý. Thấy vẻ mặt cười gian xảo của Sở Thiên, và cả khí tức của vị đại thẩm đang ôm mình, nó lập tức cười ngọt ngào: “A di à, ta không sợ, a di đừng dọa người ta!”

Ánh mắt đại thẩm bỗng dịu dàng vài phần.

“Điện hạ yên tâm, không có ai có thể mạo phạm Thần mộ của nữ thần!” cười nhạt một tiếng, đại thẩm thay đổi sắc mặt, “Ngoài ra còn một chuyện khác. Xin điện hạ hãy cho ta biết nơi ở của vua của ta!”

“Vua của miện hạ?”

Sở Thiên cảm thấy mơ hồ, lén nhìn biểu cảm của đại thẩm, không có gì giống đang đùa, bèn thận trọng hỏi: “Xin hỏi quý danh của miện hạ?”

“Tô Sách Na, đến từ phía đông Biển Cấm!”

Thủ hạ của Bào Uy Nhĩ? Sở Thiên dựa vào thói quen nhiều năm luyện được mới có thể gắng gượng giữ được vẻ mặt Thần Côn, nhưng bên trong thì đang vô cùng khiếp đảm. Mỹ nhân ngư bị hấn dùng kế đá bay vào địa ngục, giờ binh tướng của người ta tìm đến rồi.

Bụng thăm nghĩ đối sách, miệng thì nói: “Hà hà, Tô Sách Na đại tỷ, tỷ xưng hô thế nào với Sa Lỗ?”

“Hấn gọi ta là đại tỷ!”

Khốn kiếp! Quả nhiên là thủ lĩnh của Thí Thần Thất Hải Thú, tuyệt đại hung nhân năm đó cùng Bào Uy Nhĩ đi tàn sát Chúng Thần!

Tô Sách Na vẫn giữ dáng vẻ như vậy, giống như vị đại thẩm ở nhà bên đến gọi Sở Thiên đi ăn cơm. Nhưng Sở Thiên biết tuyệt đối không thể kéo dài nữa, nếu không có nói sự thật cũng chẳng ai tin.

“Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Trước đây không lâu, ta và ma sủng A Mạt Kỳ còn cả Anh Cách Lạp Mỗ từng gặp Bào Uy Nhĩ bệ hạ một lần!”

“Điện hạ, điều này ta biết rồi!” Tô Sách Na nhẹ nhàng, “Xin điện hạ cho ta biết Hồng Nguyệt Thành và vua của ta ở đâu?”

“Cái này... ta cũng không được rõ lắm!” vẻ mặt Sở Thiên vô cùng thành khẩn, ngượng ngịu xoa tay vào nhau, “Lúc đó Bào Uy Nhĩ bệ hạ và Ba Đế thành chủ nói chuyện không hợp nên động thủ. Miện hạ chắc cũng biết khi Bào Uy Nhĩ bệ hạ và Ba Đế thành chủ trao đổi Thần kỹ thì với thực lực của ta, căn bản là không thể lại gần được!”

“Ừm, đúng là như thế. Khi bệ hạ dùng toàn lực thì bảy tỷ muội ta cũng không thể đến gần!”

“Vì thế, ta cũng không nhìn thấy kết quả của trận chiến giữa hai người họ!” Sở Thiên nheo mắt cười khổ, “Cuối cùng ta chỉ nhìn thấy một luồng ánh sáng trắng vụt qua, cả tòa Hồng Nguyệt Thành biến mất. Ài, thực lực của ta quá kém, nên cuối cùng A Mạt Kỳ cho ta biết, ánh sáng trắng đó có lẽ là Bào Uy Nhĩ bệ hạ phá vỡ không gian cùng với Hồng Nguyệt Thành đến một không gian khác rồi!”

“Nhưng họ đến không gian nào thì ta không biết được!” Nói rồi, Sở Thiên nhân lúc Tô Sách Na ngửa mặt lên nghĩ ngợi, nháy mắt với Tiểu Hùng Miêu — tìm hiểu mọi điều về con người này cho ông chủ!

Đã nhận lệnh! Tiểu Hùng Miêu lập tức hiểu ý, liền ra vẻ nũng nịu: “A di ơi, ông chủ bảo ta tìm hiểu về a di, a di có thể cho ta biết được không?”

Sở Thiên muốn phát điên luôn!

“Nhóc thú vị thật!” Tô Sách Na cười, nhưng vẫn trả lời, “Chỉ có một mình a đi ở đây, đệ đệ và muội muội của ta đi đến các nơi khác hết rồi!”

“Ồ, người ta hỏi xong rồi!” Tiểu Hùng Miêu quay đầu ra Sở Thiên, “Ông chủ còn gì muốn hỏi không?”

Tiểu Hùng Miêu lúc bình thường đâu có thành thực như vậy? Sở Thiên đỏ mặt, cười khan, “Tô Sách Na miện hạ, cái đó... hắc hắc, tại sao miện hạ lại đến bảo vệ Thần mộ của nữ thần?”

“Ý nguyện của bệ hạ ta là trên đại lục không có tranh chấp nữa. Tuy giờ người không có ở đây, nhưng chúng ta cũng phải thực hiện ý nguyện của bệ hạ!”

Đây coi là lý do sao? Sở Thiên đương nhiên không tin, nhưng hắn cũng không dám hỏi nhiều – tuy hắn rất muốn biết tại sao không có ai bảo vệ Long Thần mộ. Nói chuyện với một đại thẩm biệt hiệu Thỉ Thần, vạn năm trước hai tay nhuộm máu thì cần rất nhiều dũng khí.

“Được rồi, ta có việc phải đi! Điện hạ, xin cáo từ!” Tô Sách Na quay người đi.

“Ài, đợi đã!” Tiểu Hùng Miêu chề môi, “A đi à, có thể trả người ta lại ông chủ không?”

“Hà hà, xin lỗi, ta quên mất!” Tô Sách Na có chút luyến tiếc trả Tiểu Hùng Miêu lại cho Sở Thiên, “Người từ đâu có được anh bạn nhỏ này vậy?”

Tiểu Hùng Miêu nằm bên cạnh chân Sở Thiên, cười hì hì: “Huynh đệ ta nhà ở Nam Hải, đại hiệu Ni Cổ Lạp Tư, tiểu hiệu Khải Kỳ, biệt danh Nam Hải Nhất Phiến Lục...”

Sở Thiên đứng với vẻ rất Thần Côn, Tiểu Hùng Miêu thì cống hũ rượu nằm bên cạnh, nhìn cảnh tượng này Tô Sách Na lắc lắc đầu, “Giống thật, nhưng đáng tiếc hơi trẻ, hơi nhỏ, sức mạnh cũng kém quá nhiều!”

Nói rồi, Tô Sách Na biến mất trong không khí.

.....

Nửa tháng sau đó, với sự ngầm bảo vệ của Tô Sách Na, Sở Thiên không còn nhìn thấy bất cứ kẻ nào lên vào dãy núi Lạc Nhật nữa, vì thế hắn trải qua nửa tháng yên bình cùng cả nhà Thác Mã Tư trong không khí quý tộc.

Nửa tháng sau, thời gian giao hẹn với Mạch Khăng Tích đã đến, Sở Thiên nói với An Đông Ni về chuyện của Tô Sách Na. Được sự đồng ý của An Đông Ni, A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ tạm thời bảo vệ Sát Lâm Na, sau khi con Sở Thiên ra đời thì lại đến bảo vệ nữ thần.

Mọi cái đều rất thuận lợi, A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ vì hấp thụ rất nhiều khí tức nên tiến bộ vô cùng nhanh, đặc biệt là A Mạt Kỳ. Tốc độ hấp thụ của hắn bằng với Sở Thiên, khiến Mạch Khăng Tích và Hoàng Kim Long tộc ngạc nhiên đến há hốc mồm.

Sở Thiên lo Mạch Khăng Tích sẽ cảm nhận được khí tức của Long Thần trên người Mặc Phi Đặc, vì thế địa điểm hẹn ở một vùng hồ băng cách xa Cực địa băng nguyên.

“Tam ca của ngươi thật sự không xảy ra điều gì ngoài ý muốn chứ?” Sở Thiên hỏi tiểu Mặc Phi Đặc, chúng cộng sinh hàng nghìn năm nay, đương nhiên sẽ có một mối liên hệ nào đó, mấy ngày trước tiểu Mặc Phi Đặc thường xuyên không được khỏe, khiến Sở Thiên lo rằng Sát Kiếp Giả ở dưới địa ngục gặp nguy hiểm.

“Ừm, tam ca không sao cả!” tiểu Mặc Phi Đặc nói chắc nịch, “Tim ta chưa thấy đau!”

Cuối cùng, khi vầng Hồng Nguyệt lên cao nhất, hồ băng trước mặt Sở Thiên xuất hiện một cái hố đen ngòm.

“Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Sở Thiên mừng rỡ tiến lên, “Ha ha, cuối cùng ngươi... Linh Vực, Cẩm Cốt!”

Hồ băng rất lạnh, nhưng tim Sở Thiên còn lạnh hơn, vì đi ra, à không, xông ra từ địa ngục thông đạo không chỉ có Mặc Phi Đặc mà còn một đoàn quái vật dữ tợn.

356. Chương 335: Chuyển Đổi

Mình gấu, đầu cá mập, móng vuốt sắc nhọn dài vài mét, đây chính là mấy con quái vật xông ra cùng với Mặc Phi Đặc.

Thấy bảy tám con quái vật ra theo mình, Mặc Phi Đặc cười lạnh, quay người, hai tay quẹt một đường.

Xoẹt! Ba con quái vật dẫn trước bay đầu, nhưng những con còn lại vẫn liều mình xông lên, hơn nữa bên trong cái hang tối đó còn lơ mơ nhìn thấy thêm nhiều hơn bóng dáng của những con quái vật tương tự.

Sở Thiên chết sững, rõ ràng vừa rồi hắn phóng thích Thời Gian Cấm Cố nhưng những con quái vật đó không hề bị ảnh hưởng chút nào, vẫn theo sát Mặc Phi Đặc.

“Cho người!” Mặc Phi Đặc giơ tay ném một chiếc nhẫn rơi đúng tay Sở Thiên.

Lúc này Sở Thiên mới nhận ra thân thể qua cải tạo của Mặc Phi Đặc có đầy những vết thương, trên gương mặt lạnh lùng anh tuấn còn xuất hiện một vết thương kéo dài từ lông mày trái xuống tận hàm phải, nhìn rất kinh khủng.

Sở Thiên làm động băng tiểu Mặc Phi Đặc, cho vào bên trong nhẫn không gian, sau đó mở chiếc nhẫn của Sát Kiếp Giả ra xem.

“Nhiều thế này sao?” Sở Thiên không đếm kỹ nhưng bên trong có ít nhất hơn hai mươi viên đá.

Tay vẫn giết những sinh vật địa ngục kia, Mặc Phi Đặc quay đầu lại hét: “Chỗ đây đều là cướp được từ Hồng Nguyệt Thành, bên trong có một bộ Thần Cách Sức Mạnh hoàn chỉnh!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Sở Thiên thốt lên, Mặc Phi Đặc quả nhiên rất thú vị! Nhìn bộ dạng hắn thương tích đầy mình thể ki là đủ biết trận chiến dưới địa ngục khốc liệt đến thế nào. Nhưng dù là vậy nhưng hắn vẫn mang Thần Cách Sức Mạnh về cho Sở Thiên chứ không giữ lại cho mình.

Lúc này, Không Gian thông đạo đã mở ra hoàn toàn, cái miệng hang đường kính mười mét nhìn thật đen tối. Ngoài những con quái vật đầu cá mập kia ra, những chủng tộc địa ngục khác cũng đang nối đuôi nhau xông ra ngoài.

Mặc Phi Đặc đứng ở trước cửa hang, kiên cường bất khuất, hai tay không ngừng xé tan kẻ địch, máu tanh nhuộm đỏ cả cơ thể.

“Thần Cách Thời Gian có tất cả sáu mảnh! Hai mảnh còn lại ở trong đó hết!”

Sở Thiên ngẩn ra, Thần Cách Thời Gian vốn được biết là có năm mảnh, mảnh thừa ra kia là ở đâu ra vậy?

Mặc Phi Đặc đang định giải thích thì bên trong Địa Ngục thông đạo lóe lên một ánh sáng đỏ, “Hừ, người cũng đuổi tới rồi?! Phát Lạp Dịch Nặc, người tự bảo trọng! Ta đi đây!”

Dứt lời, Mặc Phi Đặc cũng phát ra thứ ánh sáng đỏ tương tự, xông trở ngược lại địa ngục, Không Gian thông đạo cũng theo đó đóng lại.

Sở Thiên có chút mơ hồ. Tuy tự nhiên ở đâu có thêm một mảnh Thần Cách Thời Gian và Thần Cách Sức Mạnh hoàn chỉnh, nhưng hắn vẫn nheo mắt lại suy nghĩ, đến Mặc Phi Đặc cũng bị thương, vậy thì dưới địa ngục sẽ có tình hình thế nào đây? Dưới địa ngục có kẻ có thể đả thương Mặc Phi Đặc, vậy là cũng có khả năng phá vỡ thông đạo để đến nhân gian. Nếu loạn quân địa ngục tràn lên Huyền Thú đại lục...

“Khốn kiếp, đảo Bỏ Lôi Trạch nhất thiết phải tăng cường thực lực!”

Nói rồi, Sở Thiên quay người bay về Cực địa băng nguyên!

.....

Ở Cực địa băng nguyên, mang thai đã tám tháng, Sát Lâm Na đang đỡ bụng cung kính đứng trước mặt Mạch Khăng Tích và Hải Đế. Rất dễ hiểu tại sao nàng lại làm như vậy, dù sao thì hai vị trước mặt Sát Lâm Na bây giờ cũng là tiên tổ của nàng.

Còn về Sở Thiên thì không hề tôn kính với vợ chồng Hoàng Kim Long Vương như vậy. Một kẻ đến Long Thần cũng dám giải phẫu thì còn sợ gì Long Vương chứ?

Anh Cách Lạp Mỗ nhắm mắt nằm trước cửa Long Thần mộ, vừa bảo vệ khí tức, vừa hấp thụ tinh hoa của Long Thần. Một tháng không gặp, cơ thể hắn đã to ra nhiều, hai cánh cũng dần biến thành màu vàng kim giống của Long Thần.

Thánh nữ Trinh Đức bình thần cất quả cầu pha lê đi, “Bệ hạ, ta chuẩn bị xong rồi!”

Mạch Khăng Tích gạt đầu, nhận lấy Thần Công Tượng đang hôn mê từ tay A Mạt Kỳ, “Phất Lạp Dịch Nặc, thay máu không phải chuyện đùa, người hãy bảo vệ tốt cho Sát Lâm Na và...”

“Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Sở Thiên cười, ra hiệu cho A Mạt Kỳ sắp xếp một chiếc bàn phẫu thuật, “Bệ hạ, ta muốn đích thân thay máu cho Sát Lâm Na!”

Không phải không tin vào Mạch Khăng Tích, mà Sở Thiên tin vào kỹ thuật của mình hơn!

“Người không biết Hoàng Kim Linh Vực thì thay thế nào được?” Mạch Khăng Tích ngạc nhiên rồi lập tức cười, “Ta suýt thì quên, thuật Thượng cổ Tế Tự của người ngay cơ thể còn đổi được, huống chi là chỉ là chút máu!”

Dùng những chiếc ống truyền máu do Tề Bách Lâm phỏng chế, Sở Thiên nối ba người Sát Lâm Na, Trinh Đức và Hoài Đặc lại. Tay cầm van điều tiết, bỗng Sở Thiên nhìn Trinh Đức cười, “Từ giờ thánh nữ là Thần Công Tượng rồi, có thể... giúp ta dự đoán một chuyện cuối cùng không?”

Trinh Đức cười, “Cũng được, coi như là kỷ niệm của nhà tiên tri cuối cùng của Thú tộc! Sau này Thú tộc không còn chỉ dẫn của tiên tri nữa, vậy là phải nhờ điện hạ quan tâm đến rồi!”

Sở Thiên chỉ vào bụng Sát Lâm Na, cười: “Ta muốn biết con ta thế nào sau khi ra đời!”

Trinh Đức mở quả cầu pha lê ra, nhắm mắt lại xoa xoa lên quả cầu đọc thần chú.

Vài phút sau.

Bùm!

Quả cầu vỡ tan!

Trinh Đức trầm ngâm hồi lâu, chỉ thốt ra một chữ “Loạn!”

Sát Lâm Na lo lắng, “Thánh nữ, như vậy là có ý gì? Lẽ nào con ta...”

Trinh Đức lắc đầu, “Phu nhân đừng hiểu lầm, ta không nói con của phu nhân loạn. vừa rồi ta dự cảm cảnh tượng khi con phu nhân ra đời vào hai tháng sau. Kết quả là... ta chỉ nhìn thấy một đảo Bồ Lôi Trạch vô cùng hỗn loạn!”

“Không lẽ có kẻ nhân lúc con ta ra đời đến đảo Bồ Lôi Trạch làm loạn?” Sở Thiên nheo mắt, “Thánh nữ có nhìn thấy đối thủ không?”

“Vì không nhìn thấy đối thủ mới hỗn loạn!” Trinh Đức suy nghĩ một lúc rồi chậm rãi nói: “Ta chỉ dung hợp một phần sáu Thần Cách Thời Gian, nhiều nhất cũng chỉ thấy được những ai có tứ trùng Thần Lực trở xuống. Trên đó ta không có cách nào cả. Vừa rồi ta nhìn thấy, đảo Bồ Lôi Trạch hai tháng sau vì xuất hiện Thần tứ trùng Thần Lực trở lên nên trước mắt ta chỉ có một vài mảnh vỡ vụn vặt!”

Sở Thiên ngăn người, “Tứ trùng Thượng Vị Thần đến đảo Bồ Lôi Trạch của ta?”

“Không!” Trinh Đức sửa lại, “Là Tứ Trùng trở lên, có thể là tứ trùng Thượng Vị Thần, cũng có thể là Ngũ Trùng Cao Vị Thần, thậm chí có thể là...”

Nói rồi, Trinh Đức lắc đầu, chính Trinh Đức cũng không tin Sở Thiên có bản lĩnh động vào Chủ Thần Lục Trùng Thần Lực!

Sở Thiên trầm nghĩ: Hai tháng sau, đảo Bồ Lôi Trạch! Hắc hắc, lão tử đưa Sát Lâm Na đến Bàng Bối Thành sinh con, không ở đảo Bồ Lôi Trạch nữa không phải là được rồi sao?

Nghĩ tới đây Sở Thiên nhắc van điều tiết lên, “Mạch Khăng Tích bệ hạ, ta bắt đầu đây, bệ hạ hãy phối hợp!”

Máu trong ống truyền từ từ chảy.

Thủ pháp của Sở Thiên rất nhẹ nhàng, trừ Hoài Đặc đang bất tỉnh ra, Sắt Lâm Na và Trình Đức thậm chí không cảm thấy đau, vẻ mặt rất bình tĩnh xen lẫn ngạc nhiên. Dù là Sắt Lâm Na đã thành thân với Sở Thiên vài năm rồi nhưng cũng chưa thấy được nhiều cái gọi là thuật Thượng cổ Tế Tự!

Sở Thiên cũng không muốn sử dụng y thuật trước mặt người ngoài, nhưng lần này không thể tránh được, vì thế cũng đành lấy ra vài miếng thủy tinh, ở chỗ chia nhánh của dụng cụ truyền máu, lấy ra một ít máu của mỗi người.

“Phất Lạp Dịch Nặc, làm vậy để làm gì?” Mạch Khăng Tích hỏi.

Sở Thiên cười, “Ta muốn hóa nghiệm thành phần và nhóm máu của từng người. Sắt Lâm Na là hỗn huyết giữa người và rồng, Trình Đức là Miêu Nữ, Hoài Đặc là Thần, ta rất hiếu kỳ, nhóm máu của ba người căn bản không tương đồng, huyết thanh và tế bào chắc chắn cũng không cùng một loại hình, nhưng tại sao sau khi thay máu lại không có chuyện gì?”

Những thứ đó là cái gì vậy? Mạch Khăng Tích ngẩn ra.

Sở Thiên cười thầm, người đã hỏi thì ta nói, nhưng nghe có hiểu không thì đừng tìm ta.

Trên Huyền Thú đại lục, có thể nghe hiểu những gì Sở Thiên nói có lẽ chỉ có một người. Đó chính là kẻ tuyệt đối không dám kháng lệnh Sở Thiên, Dịch Áo.

Nhưng đáng tiếc, giờ Dịch Áo không có ở đây. Hắn và đại đội nhân mã đang tuần thị Cực địa bằng nguyên phòng có kẻ làm phiền việc thay đổi Thần Cách.

Máu vẫn đang chảy. Để an toàn, Sở Thiên làm chậm tốc độ của dòng chảy chậm nhất có thể. Mãi nửa ngày sau máu của ba người mới chính thức đổi chủ.

Máu Sắt Lâm Na đi vào cơ thể Hoài Đặc, của Hoài Đặc thì chuyển cho Trình Đức, của Trình Đức thì sang bên Sắt Lâm Na.

“Xin các vị hãy rời khỏi băng sơn, ta phải sử dụng Hoàng Kim Linh Vực rồi!” Mạch Khăng Tích từ từ biến thành Hoàng Kim Long, thoáng đem lại cho Sở Thiên một chút cảm giác thân thiết.

Trừ Anh Cách Lạp Mỗ trấn thủ cửa hang, những người khác đều rời khỏi đó.

“Linh Vực, Không Gian Hoán Đổi!” Sở Thiên ở bên ngoài chỉ nghe thấy một tiếng nổ từ bên trong phát ra, sau đó thì im lặng.

Trong tiếng gió tuyết, Sở Thiên lặng lẽ chờ đợi.

Bỗng, bên trong phát ra tiếng Mạch Khăng Tích: “Phất Lạp Dịch Nặc, người và A Mạt Kỳ vào đây!”

Sở Thiên giật thót, kéo A Mạt Kỳ bay vào trong. Chỉ thấy băng sơn bị bao trùm bởi Thần Lực tam trùng đỉnh phong của Mạch Khăng Tích. Bên trong Linh Vực, Trình Đức đang nằm dưới đất, trên người phát ra ánh sáng nhất trùng Thần Lực, có lẽ là kế thừa thành công Thần Cách Thần Công Tượng rồi.

Nhưng hai người còn lại thì rất không bình thường. Hoài Đặc không biết tỉnh từ lúc nào. Mất đi Thần Cách, mang trong người dòng máu hỗn huyết, Hoài Đặc đang đau đớn giãy giụa. Còn Sắt Lâm Na thì phát ra thứ ánh sáng kỳ dị, máu tươi trên người không ngừng tứa ra.

Uỳnh!

Mạch Khăng Tích bị tiêu hao quá nhiều, biến lại về hình người, ngã vật ra đất.

Sở Thiên hốt hoảng, nhắc Mạch Khăng Tích lên, hét: “Rốt cuộc chuyện này là sao?”

“Ta cũng không rõ!” Mạch Khăng Tích mệt mỏi nói: “Có lẽ là Sắt Lâm Na không thể dung hợp máu của Thần Thời Gian, mau đổi lại máu với Hoài Đặc!”

Sở Thiên bỏ mặc Mạch Khăng Tích, vừa chạy lại Sát Lâm Na vừa hét: “A Mạt Kỳ, phân thân, một giữ lấy Hoài Đặc, một xếp cho ta bàn phẫu thuật!”

Tốc độ A Mạt Kỳ nhanh vô cùng, Sở Thiên vừa đỡ Sát Lâm Na dậy, mọi thứ đã chuẩn bị xong.

Dùng ống truyền máu nối Hoài Đặc với Sát Lâm Na, thấy dòng máu người rồng màu vàng kim chảy ra, Sở Thiên thở phào, ngồi bệt xuống đất.

“Ông chủ nhìn kia!” đột nhiên A Mạt Kỳ chỉ ống truyền máu kêu lên.

Sở Thiên quay đầu nhìn, sau đó chỉ còn có cảm giác sợ hãi tột đỉnh.

Trong ống truyền, máu của Sát Lâm Na không ngừng chảy vào người Hoài Đặc, nhưng máu trong người Hoài Đặc lại dừng lại giữa chừng, không chịu đi vào người Sát Lâm Na.

Sở Thiên biết rõ, nếu cứ thế này, không lâu nữa thôi Sát Lâm Na sẽ mất máu mà chết...

357. Chương 336: Thần Cách Mất Tích

Tình hình đã đến lúc nguy hiểm nhất, Sở Thiên hít một hơi sâu, quay ra nói với Anh Cách Lạp Mỗ, “Người đưa Mạch Khăng Tích bệ hạ vào Long Thần mộ nghỉ ngơi!”

Mạch Khăng Tích lúc này thân thể rã rời, nghe câu nói đó của Sở Thiên tưởng rằng những điều cơ mật trong thuật Thượng cổ Tế Tự hẳn sắp thi triển để cứu Sát Lâm Na không được cho người ngoài nhìn thấy, nên sau khi Anh Cách Lạp Mỗ mở ra một khe hở thì Mạch Khăng Tích nhảy luôn vào trong.

A Mạt Kỳ hốt hoảng, “Ông chủ, giờ phải làm sao? Mau nghĩ cách nếu không...”

“Đừng cuống!” Sở Thiên trấn tĩnh, tuy tố chất cần có của một bác sỹ là bình tĩnh trước mọi tình huống, nhưng khi bệnh nhân là vợ con của chính mình thì hai tay Sở Thiên trở nên hơi run.

“Không hấp thụ máu, có lẽ là nhóm máu, tế bào máu không hợp, không thể đi vào những cơ quan tạo máu như gan, lá lách, vì thế dẫn đến đào thải...”

Sở Thiên vừa xoa hai tay vừa nhắm lại những gì mình biết, “Nhưng máu Thần Công Tượng vừa mới đi ra từ người Sát Lâm Na, sao giờ lại không nhận?! Chẳng nhẽ sau khi dung hợp Thần Cách thì thay đổi cơ quan tạo máu? Nhưng dù có thay đổi thế nào thì cơ thể Sát Lâm Na vẫn có từ Long Thần!”

Không có người ngoài, Sở Thiên bình tĩnh lại rồi lấy ra từ trong nhẫn không gian một bình máu màu vàng kim, “Khốn kiếp, lão tử không tin máu Long Thần cũng không hấp thụ được!”

Tạm thời đóng dụng cụ truyền máu lại, bỏ luôn cả Hoài Đặc, rồi Sở Thiên truyền máu Long Thần vào người Sát Lâm Na.

Quả nhiên, dù máu và cơ quan tạo máu của Sát Lâm Na có biến đổi thế nào thì cơ thể cũng là do Long Thần di truyền, vẫn không có tư cách đào thải cao thủ một thời của Thần tộc!

Hoặc có thể nói, máu Long Thần vẫn còn khí tức của Long Thần, nó quá mạnh, muốn đi vào cơ thể Sát Lâm Na, không ai có thể ngăn nổi.

Tuy trong lòng lo lắng, nhưng Sở Thiên vẫn không chế tốc độ của dòng máu, hẳn biết, lúc này tuyệt đối không được vội vàng.

Sát Lâm Na tựa mình, “Ừm...”

“Đừng nói gì hết, vận Thần Lực, chuyển máu vào gan...” nói xong thì Sở Thiên chợt nhận ra Sát Lâm Na không hiểu tên của cơ quan trong cơ thể, bèn chỉ vào người Sát Lâm Na, “Chuyển máu đến đây trước, sau đó...”

Dần dần tình hình của Sát Lâm Na đã ổn định, sắc mặt đã trở lại bình thường, ánh sáng dị thường trên người cũng không còn nữa.

Sở Thiên quay đầu lại nói: “Anh Cách Lạp Mỗ, ta đang dùng máu Long Thần, tuyệt đối không được cho Mạch Khăng Tích nhìn thấy, người bịt kín cửa hang vào! A Mạt Kỳ, ra ngoài lá chắn băng tuyết, nói là Mạch Khăng Tích không sao, ta đang sử dụng thuật Thượng cổ Tế Tự, ai cũng không được vào!” dặn dò xong, Sở Thiên ngồi xuống bên cạnh Sát Lâm Na, “Giờ nàng thấy sao rồi?”

Sát Lâm Na hơi đưa một tay lên khẽ lắc, bên trên xuất hiện một lớp Thần Lực màu trắng, “Chàng yên tâm, trước đây thiếp nhờ viên Thần Cách đó đạt được nhất trùng Thần Lực, giờ chỉ còn lại sơ cấp, có lẽ ảnh hưởng của Thần Cách đã mất đi rồi!”

“Vậy thì tốt!” Sở Thiên cười, nhẹ nhõm nói: “Tuy xảy ra chút vấn đề nhưng có lẽ nàng vẫn dung hợp được Thần Cách Thời Gian rồi! Ha ha ha, thế là tốt!”

“Đúng thế, giờ thiếp cảm thấy sinh mệnh tiềm lực của mình rất dồi dào... ủa?”

Sát Lâm Na kiểm tra kỹ lại thân thể, rồi chau mày, “Không đúng, thiếp dung hợp Thần Cách Thời Gian... sao lại thế này?”

“Sao vậy?” Sở Thiên tái mặt, máu Long Thần cũng đã dùng rồi, nếu vẫn có vấn đề thì hẳn thật sự hết cách!

“Không phải chuyện xấu!” Sát Lâm Na lắc đầu cười, “Tuổi thọ của thiếp được kéo dài rồi, Thần Lực cũng thuần rồi, nhưng hiện tại thiếp cảm nhận thấy không phải nguyên tố Thời Gian, mà là... mà là nguyên tố Không Gian như của tiên tổ!”

“Nàng là hậu duệ của Hoàng Kim Long tộc, nay lại dùng máu Long Hoàng, có thể phát ra Hoàng Kim Linh Vực cũng là bình thường thôi!”

Sở Thiên gãi đầu, cười gượng: “Nhưng rõ ràng là nàng đã dung hợp Thần Cách Thời Gian, sao lại không cảm nhận được nguyên tố Thời Gian chứ? Huyết thống của Khách Thu Sa không tốt bằng nàng, nhưng nó có thể lập tức thao túng thực vật, đáng lẽ nàng cũng có thể lập tức cảm nhận được nguyên tố Thời Gian chứ?!”

Lúc này, cả một bình máu to đã đi vào cơ thể Sát Lâm Na, theo lẽ thường thì chỗ máu đầy đủ cho hoạt động của cơ thể rồi.

Nhưng đúng lúc Sở Thiên chuẩn bị rút ống truyền máu ra thì sắc mặt Sát Lâm Na bỗng tái mét.

“Phát Lạp Dịch Nặc, chỗ máu vừa rồi vẫn chưa đủ!” Sát Lâm Na vất vả nói: “Cơ thể thiếp vẫn đang hút không khí vào trong!”

Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Sở Thiên không kịp hỏi han gì, lập tức lấy bình máu Long Thần ra nối với ống truyền máu. Là bác sỹ hẳn biết hậu quả của việc không khí đi vào huyết quản.

Tốc độ hút máu của Sát Lâm Na ngày càng nhanh, không đến nửa phút, bình máu kia đã hết nhãn.

Sở Thiên lập tức đổi bình khác.

Chính trong tình huống nguy ngập này, Sát Lâm Na đã hút hết bảy bình lớn máu Long Thần mới ổn định lại.

Tuy thân thể không có vấn đề gì nhưng Sở Thiên vẫn toát mồ hôi vì có trạng thái tâm lý thay đổi quá nhanh. Dọn hết ống truyền máu, Sở Thiên nằm xuống bên cạnh Sát Lâm Na.

“Giờ sao rồi? Đừng xảy ra vấn đề gì nữa nhé! Mẹ con nàng dọa ta sợ sắp chết đến nơi rồi!”

Sát Lâm Na nhẹ nhàng hôn Sở Thiên cười, “Cảm ơn chàng!”

“E hèm!” Anh Cách Lạp Mỗ háng giọng nhắc nhở có sự tồn tại của mình ở đây rồi quay mặt đi.

“Nhìn gì mà nhìn?!” Sở Thiên cười.

“À...” Anh Cách Lạp Mỗ bối rối lắc đầu, nhưng cũng may trí não hẳn linh hoạt, lập tức chuyển chủ đề, “Ông chủ, không phải ta đang nhìn ông chủ với bà chủ thân mật. Ừm, ta đang thấy lạ là bà chủ vẫn chưa biến được thành Hoàng Kim Long sao lại có thể hấp thu nhiều máu như vậy? Còn nữa, giờ ta cảm thấy khí tức

của bà chủ với Mạch Khăng Tích giống hệt nhau, có lẽ là đã trở thành Hoàng Kim Long tộc chính thống rồi!”

Sở Thiên nhìn bảy cái bình nằm lẫn lóc dưới đất, ôm lấy Sắt Lâm Na, “Đúng thế, chỗ máu này đổ xuống hồ đủ để nuôi cá mập ấy chứ! Nàng làm thế nào mà hút vào được vậy?”

Vừa nói Sở Thiên vừa quan sát dáng người Sắt Lâm Na.

Tuy Sắt Lâm Na dáng người cao không kém Sở Thiên là bao, nhưng dù sao cũng là người. Một con người, dù thế nào thì cũng không thể dung nạp đến hàng trăm cân máu được.

“Thiếp cũng không biết!” Sắt Lâm Na suy nghĩ rất lâu rồi lắc đầu, “Không chỉ là máu, giờ thiếp cũng không phát hiện được dấu vết của Thần Cách Thời Gian nữa.”

“Ông chủ, chi bằng gọi A Mạt Kỳ vào cảm nhận xem sao!” Anh Cách Lạp Mỗ nói, “Cảm giác của hần trước nay vẫn rất chuẩn, hơn nữa một tháng nay tốc độ hấp thụ khí tức Long Thần của hần nhanh hơn ta nhiều lắm. Hiện giờ hần đã là tam trùng trung cấp rồi!”

A Mạt Kỳ nhanh chóng được gọi vào. Đương nhiên những người khác vẫn bị chặn ở ngoài — Sở Thiên sợ Hoàng Kim Long tộc cảm nhận được Sắt Lâm Na có máu của Long Thần.

A Mạt Kỳ nhắm mắt đứng trước mặt Sắt Lâm Na cảm nhận rất lâu, rồi đột ngột mở mắt ra, “Khốn kiếp, quá kỳ lạ!”

Dứt lời A Mạt Kỳ mới nhận ra mình đã lỡ lời, liền ngượng ngịu xin lỗi, rồi giải thích: “Ông chủ, bà chủ đã hoàn toàn trở thành Hoàng Kim Long tộc, chỉ thiếu giai đoạn biến thân! Nhưng trong cơ thể bà chủ không có bất cứ cảm giác nào về Thần Cách Thời Gian, giống như... chưa từng dung hợp!”

Sở Thiên sững sờ.

Trừ đi số máu Sắt Lâm Na có thể hấp thụ thì có đến sáu bình lớn máu Long Thần biến mất một cách kỳ lạ! Số máu này đủ để Sở Thiên cải tạo A Mạt Kỳ đến năm, sáu lần!

Lúc này Sắt Lâm Na không hấp thụ được máu của Hoài Đặc mà chỉ có thể truyền máu cho hần, nhưng Sở Thiên can thiệp rất kịp thời, nhìn thi thể khô quắt của Hoài Đặc thì biết. Vẫn còn một phần máu của Thần Thời Gian trong người Sắt Lâm Na, nhưng giờ Sắt Lâm Na đã là Hoàng Kim Long tộc thuần, đương nhiên không thể có tạp huyết! Vậy thì... máu của Thần Thời Gian đâu?

Còn nữa, Thần Lực của Sắt Lâm Na đã thoái hóa mất một nửa, sức mạnh mất này đi đâu?

Điều không ngờ nhất chính là, Thần Cách Thời Gian ở đâu? Mạch Khăng Tích không thể có sai sót, Anh Cách Lạp Mỗ cũng tận mắt nhìn thấy Sắt Lâm Na đã dung hợp cả Thần Cách gồm sáu mảnh! Nhưng bây giờ nó cũng biến mất rồi...

“Chẳng lẽ lại gặp quỷ?” Sở Thiên chỉ có thể nghĩ ra cái lý do không thể tin này.

“Thôi, dù là máu Long Thần, Thần Lực, máu Thần Thời Gian còn cả Thần Cách đều xuống địa ngục cả rồi! Hà hà, chỉ cần nàng và con không sao là tốt rồi!”

“Ui da!” Sắt Lâm Na khê kêu, “Hi hi, nhóc này lại đạp thiếp rồi!”

“Sao? Đứa trẻ này sao nghịch vậy?” Sở Thiên áp tai vào bụng Sắt Lâm Na, “Nào, cười một cái cho cha nghe nào!”

Bụp!

Bụng Sắt Lâm Na hiện lên rõ ràng một dấu chân, nhẹ nhàng in lên mặt Sở Thiên.

“Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Sở Thiên mở to mắt, nhìn trân trân vào dấu chân, Anh Cách Lạp Mỗ và A Mạt Kỳ cũng đang sững người.

Đứa trẻ mới tám tháng, vẫn chưa ra khỏi bụng mẹ mà đã biết đá người?!!

“Ha ha...” cả nhà Phất Lạp Định Nặc cùng cười lớn.

.....

Lúc ấy, ở một nơi nào đó cách đó rất xa, có hai linh hồn đáng thương nào đó đang bay dật dờ khắp nơi tìm thân thể phù hợp.

“Hừ hừ!” Thần m Mưu Bạc Khắc bỗng run lên, “Có một linh hồn đang cười, nghe rất quen!”

“Ta cực là người nghe nhầm rồi!” Thần Hủy Diệt Cát Nặc Tỷ Lợi vẫn bay về phía trước.

“Ta không nhầm!” Bạc Khắc vẫn ở chỗ cũ, ngẩn ra hồi lâu rồi kêu lên, “A, ta nhớ ra rồi, là cái linh hồn cảnh cáo ta lần trước... kỳ lạ, sao bây giờ hắn lại mạnh hơn trước?”

“Người đang nói đùa trẻ chưa ra đời?” Cát Nặc Tỷ Lợi quay lại, kinh ngạc, “Một tháng trước hắn đã khiến Thượng Vị Thần chuyên tu linh hồn kia sợ hãi. Vậy hiện nay...”

.....

Sở Thiên lúc này vẫn chưa hiểu rõ mọi chuyện, nhưng hắn nhanh chóng bỏ qua việc tìm hiểu về Thần Cách Thời Gian vì hắn còn có trong tay bộ Thần Cách Sức Mạnh hoàn chỉnh.

358. Chương 337: Bọn Ta Không Đứng Dậy Đầu

Nỗi phiền muộn đè nén trong lòng Sở Thiên bấy lâu này cuối cùng cũng được giải tỏa, từ giờ Sắt Lâm Na sẽ không bị hạn chế tuổi thọ nữa. Không biết chừng, đứa con được sinh ra từ cơ thể hoàn toàn là Hoàng Kim Long tộc có thể còn khỏe mạnh hơn.

Vì thế trong lúc cáo biệt Mạch Khăng Tích, miệng Sở Thiên luôn ở trong trạng thái cười ngoác miệng đến mang tai.

Mạch Khăng Tích một lần nữa được Sở Thiên chữa khỏi, ấn tượng của Sở đại thiếu gia trong mắt Hoàng Kim Long tộc được nâng cao đến gần mức hoàn hảo. Đương nhiên, trước khi gặp mặt Hoàng Kim Long tộc thì Sở Thiên đã đưa Sắt Lâm Na đi rồi.

Điều đáng tiếc duy nhất là không có cơ thể và máu của Thần Sức Mạnh nên Mạch Khăng Tích cũng không có cách nào để tặng Thần Cách Sức Mạnh cho ai đó.

Nhưng Sở Thiên cũng rất biết đủ, không ‘bóc lột’ Mạch Khăng Tích thêm nữa, dù sao hắn cũng thu thập được rất nhiều mẫu máu, có lẽ có thể nghiên cứu ra mối quan hệ giữa máu và Thần Cách.

Sau khi đưa thánh nữ Trinh Đức về Huyền Hà đại thảo nguyên, Sở Thiên quay về đảo Bồ Lô Trạch cùng với Ba Bác Tát và Dịch Áo bắt đầu miệt mài nghiên cứu.

Lúc này, cách đó hàng nghìn dặm, A Cổ Lạp Sơn đã xảy ra một sự việc có thể ảnh hưởng đến nửa đời sau này của Sở Thiên.

Bắt đầu từ đầm lầy Trần Nê, đội quân mấy chục vạn con ma thú đang bao vây nơi xưa kia là cấm địa của đại lục. Trên trời, dưới mặt đất, cả dưới lòng đất, chỗ nào cũng có ma thú! Trên A Cổ Lạp Sơn, Cự Long tộc vẫn đang cố giữ cái gọi là sự kiêu ngạo của mình, không muốn trốn, nhưng Á Long Thú ở bên ngoài thì đã bắt đầu chạy trốn hoặc đầu hàng.

Trên đại lục, kể có thể một lúc điều động đội quân ma thú lớn mạnh như vậy chỉ có một, Thú Hoàng Ngũ Tư của thành Hoàng Kim.

Trong đại điện Long Hoàng, mười vị trưởng lão Nghị Hội tối cao Cự Long tộc đang gấp rút bàn bạc đối sách. Ngồi vị trí cao nhất chính là Phát La Đa, “Chư vị trưởng lão, mọi người đều đã xem chiến thư của Ngũ Tư. Hắn muốn quyết đấu với chúng ta. Nếu ta thua thì phải giao A Cổ Lạp Sơn cho hắn! Chư vị có ý kiến gì không?”

“Hừ, vinh quang của Long tộc chẳng lẽ lại để lũ hậu duệ ti tiện ấy chà đạp lên?”

“Đúng thế, một ma thú mới sống nghìn năm mà muốn khiêu chiến với vinh quang hàng vạn năm của chúng ta? Đúng là năm mơ!”

“Năm đó, khi tổ tiên của chúng ta chiến đấu với Chúng Thần, Ngũ Tứ còn chưa ra đời!”

“Không cần nói đến tiên tổ, ngay cả khi Long Hoàng tiền nhiệm Á Lợi Tư Thác Đức uy chấn đại lục, e là Ngũ Tứ còn chưa cai sữa. Ha ha!”

Chín vị trưởng lão kia thì nhau góp ý kiến, nghe mà trán Phất La Đa nhăn tít lại, nghĩ bụng: Long Thần tại thượng, không lẽ họ biến thành đồ ngốc hết rồi hay sao? Ngũ Tứ xuất thân thấp hèn, nhưng người ta có thực lực! Còn A Cổ Lạp Sơn giờ đã không còn ma thú cấp mười, không còn Long Hoàng!

Dưới sự bảo hộ của Long Hoàng kiều ngạo hàng vạn năm nay, Cự Long tộc đã quên mất rằng vinh quang là dựa vào thực lực liều mạng mà có.

Nghĩ đến đây, Phất La Đa khẽ thở dài, “Chư vị, nếu chư vị đều đồng ý phải dạy cho Ngũ Tứ một bài học, vậy... ai sẽ nhận lời thách đấu của Ngũ Tứ?”

Lúc ấy cả đại diện trở nên lặng như tờ, vừa mở mồm là muốn dạy bảo Ngũ Tứ, đó là thói quen kiều ngạo của các vị trưởng lão nhiều năm nay. Nhưng những lão già sống hàng nghìn năm nay đâu phải đồ ngốc, sau khi xả giận thì đều biết nặng nhẹ.

“Hừm, đại trưởng lão, theo luật pháp của Nghị Hội tối cao, lúc này đáng lẽ là Long Hoàng bệ hạ xuất trận, nhưng tạm thời chúng ta không có bệ hạ, chỉ bằng đại trưởng lão ngài thay Long Hoàng...”

“Ta tuyệt đối không thể xuất trận!”

Quyết đấu với Ngũ Tứ?! Đùa gì vậy? Phất La Đa biết sức lực của mình đến đâu. Nhưng miệng vẫn nói cứng: “Ta là đại trưởng lão kiêm Nghị trưởng Nghị Hội tối cao, theo luật pháp của tộc chúng ta, loại quyết đấu có tính quyết định tới vinh quang của Long Thần chỉ có thể do Long Hoàng xuất trận. Nếu ta xuất trận không phải là chiếm vị trí Long Hoàng sao? Không thể được! An Phổ Quách trưởng lão, chỉ bằng...”

“Không, không, ta từ trước tới giờ chỉ cai quản việc xây dựng, không thể vượt chức trách tham gia chiến đấu!”

“Ta cũng không được, ta...”

Thế là các lý do vô cùng chính đáng được đưa ra, kết quả là không có kết quả gì.

Phất La Đa giận dữ nói: “Đều không muốn xuất trận? Chiến thư Ngũ Tứ viết rõ ràng, trong vòng ba ngày không có hồi đáp thì mấy chục vạn đại quân ngoài kia sẽ đánh vào, đến lúc đó tất cả chúng ta đều phải chiến đấu!”

“Bọn ta đều làm theo luật của Nghị Hội! Luật đã ghi rõ, trường hợp này nhất định phải do Long Hoàng xuất trận!”

“Nhưng Long Hoàng bệ hạ đã chết rồi!”

Các trưởng lão sớm đã có ý định chạy trốn, nhưng thể diện của Long tộc không cho phép chạy trốn thật sự, thế là họ cần một lý do quang minh chính đại từ bỏ quyết đấu.

Trong lúc cãi vã, một vị trưởng lão bỗng nói: “Chỉ bằng chúng ta chọn ra một vị làm Long Hoàng mới, để người đó xuất trận không phải là xong sao?”

“Đúng, đúng, bọn ta tán thành!”

Đúng thế, A Cổ Lạp Sơn đã không còn ai là đối thủ của Ngũ Tứ nữa, dù là ai xuất trận thì cũng chết. Nhưng sau khi người này chết thì các trưởng lão có thể danh chính ngôn thuận ra đi — quyết đấu thất bại là trách nhiệm của tân Long Hoàng, không liên quan gì đến Nghị Hội, càng không cần liều mấy cái mạng già này.

Phất La Đa cũng chợt nhận ra ưu điểm của biện pháp này, thế là chủ đề nghị luận của hội nghị chuyển sang ứng cử viên làm tân Long Hoàng.

Nhưng lúc này lại có một rắc rối, “Theo luật pháp của Nghị Hội, chỉ có huyết mạch Long Thần mới có thể kế vị Long Hoàng, Á Lý Tư Thác Đức không có hậu đại, như vậy nghĩa là A Cổ Lạp Sơn chúng ta đã không còn huyết mạch Long Thần nữa rồi!”

“A Cổ Lạp Sơn không có, nhưng trong số các Cự Long phân tán trên đại lục có không?”

“Đều không có, liên tiếp hai đời Long Hoàng đều chết đột ngột, tộc chúng ta đã không còn huyết mạch Long Thần!”

“Vậy thì phải làm sao? Không có Long Hoàng, chẳng nhẽ bảo chúng ta đi liều mạng? Để chúng ta gánh cái tội danh để mất A Cổ Lạp Sơn?” một trưởng lão không cẩn thận nói ra sự thật — họ đều đang muốn tìm một tên chết thay!

Bỗng ánh mắt Phất La Đa trở nên sắc lẹm, đập xuống bàn cái rầm, “Yên lặng!”

“Ai nói không còn huyết mạch Long Thần?”

“Lẽ nào lại vẫn còn? Ai? Đại trưởng lão ngài nói xem?”

Phất La Đa nhắm mắt, cười: “Phất Lạp Dịch Nặc!”

Chính vì chuyện này, Cự Long tộc gửi thư trả lời cho Ngũ Tư, nói rằng sẽ do tân Long Hoàng xuất trận, nhưng lễ đăng cơ của tân Long Hoàng rất cầu kỳ, vì thế quyết đấu phải lùi lại nửa tháng!

Ngũ Tư không hề muốn quyết tử với Cự Long tộc vì trên A Cổ Lạp Sơn còn rất nhiều Cự Long cấp cao, tuy hẳn có thể thắng nhưng tổn thất nhất định không nhỏ. Vì thế Ngũ Tư lợi dụng sự coi trọng thể diện của Long tộc đề xuất việc quyết đấu. Đọc thư phúc đáp, Ngũ Tư tin là với sự cao ngạo của trưởng lão Cách Lạp Tư, nửa tháng sau nhất định có kẻ đến nộp mạng, vì thế Ngũ Tư đồng ý.

Thế là đêm hôm đó, mười mấy con Cự Long cấp chín hộ tống các trưởng lão bay theo mật đạo ra ngoài, lên đường đến đảo Bồ Lô Trạch.

Giờ còn cách ngày ông chủ nhỏ Bồ Lô Trạch ra đời một tháng. Sở Thiên đang vui đầu nghiên cứu về máu và Thần Cách trong phòng thí nghiệm thì bị Tiểu Bạch, người đang điều hành mọi việc trong gia tộc lôi đến Quang Minh Thần Điện.

“Đại trưởng lão Nghị Hội A Cổ Lạp Sơn, Phất La Đa bái kiến bệ hạ!”

Vừa gặp mặt, cách xưng hô và lễ tiết mà Phất La Đa sử dụng làm Sở Thiên giật thót mình.

Bệ hạ? Hai chữ này không thể gọi bừa được! Một khi được gọi là bệ hạ có nghĩa là việc ăn uống hội họp làm việc của một đám người sẽ do mình lo hết. Hàng ngày đều có công việc làm không hết. Khi ở cùng vợ và chơi với con cũng phải suy nghĩ vị tướng nào đó có phải bình quyền quá lớn rồi không?

Ôm vợ đếm tiền mới là mục tiêu theo đuổi của Sở Thiên, à, bây giờ thêm một cái — chuẩn bị cho đứa con tương lai bình sữa và tã lót.

“Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Sở Thiên lùi lại một bước tránh sự quỳ bái của Phất La Đa, “Lão ca đùa gì vậy?”

“Bệ hạ, chúng thần không đùa!” một trưởng lão đằng sau Phất La Đa nghiêm túc nói: “Người là bệ hạ của chúng thần!”

Sở Thiên quan sát kỹ, có tất cả mười mấy Cự Long, đều là cấp chín, hơn nữa những người tóc bạc phơ kia chính là trưởng lão của Nghị Hội tối cao.

“Mọi người đứng dậy cả đi, ngồi xuống rồi từ từ nói!” Sở Thiên ngồi xuống chỗ chủ nhân của chiếc bàn tròn, ra hiệu cho người làm đem rượu lên.

Vừa ngồi xuống mấy lão rồng già lại lấy lại bộ dạng ngạo mạn, cách xưng hô cũng thay đổi, “Điện hạ, ngài nhiều lần có ân với A Cổ Lạp Sơn, lần trước ở Cực địa băng nguyên còn cứu toàn tộc bọn ta, bọn ta vô cùng cảm tạ!”

Sở Thiên khề cười đợi họ nói tiếp, còn Tiểu Bạch ‘gâu gâu’ hai tiếng rồi nhếch mép bỏ đi. Rõ ràng là Tiểu Bạch gần đây quản lý tin tình báo đã đoán được chuyện gì xảy ra, chỉ có Sở Thiên vui đầu trong nghiên cứu là không hay biết gì.

Ra hiệu cho các trưởng lão khác im lặng, Phất La Đa cười: “Điện hạ cũng biết, Long Hoàng tiền nhiệm Á Lợi Tư Thác Đức đã qua đời, ngài cũng không để lại hậu duệ, theo luật pháp của Cự Long tộc bọn ta, chỉ có Long Hoàng huyết mạch mới được kế thừa hoàng vị, vì thế...”

“Ồ, hình như hiện giờ trên đại lục chỉ có ta là có máu của Long Hoàng!” Sở Thiên gục gặc rồi im lặng nhìn Phất La Đa.

Không khí có vẻ hơi gượng gạo, Phất La Đa cười khan, nói: “Vì thế... Vì thế mời ngài trong vòng mười ngày hãy đến A Cổ Lạp Sơn kể vị!”

“Nói xong rồi chứ?” Sở Thiên vẫy tay, “Ta không tiễn nhé!”

Tất cả Cự Long đều sững người, Phất La Đa vội hỏi: “Điện hạ, à không, bệ hạ, ngài định khi nào khởi hành?”

“Ta không có hứng thú làm hoàng đế!” đây là câu cực kỳ thực lòng của Sở Thiên, so với việc khổ sở làm hoàng đế thì hẳn thích việc nằm trên tiền ôm vợ chơi điều khiển từ xa hơn, ví dụ như tên Giáo Hoàng ở trên Thánh Sơn Đỗ Lỗ Nam Hy kia!

“Năm xưa điện hạ vì công chúa Sát Lâm Na mà từ bỏ cả ngôi vị quân vương một nước, sự tích này bọn ta đều biết, nhưng mà...” Phất La Đa chớp chớp mắt cười: “Xin điện hạ hãy suy nghĩ lại, lần này là làm chủ nhân của A Cổ Lạp Sơn!”

“Không cần suy nghĩ, ta không có hứng thú!”

Liên tiếp trải qua việc Long Hoàng biến dị và trận huyết chiến ở Cực địa băng nguyên, thực lực của A Cổ Lạp Sơn sớm đã không còn như xưa, Sở đại thiếu gia gần đây nghiên cứu cách tạo Thần thật sự là không có hứng thú gì với chúng.

Các trưởng lão không ngờ được Sở Thiên lại có phản ứng như vậy, lửa giận vì bị coi thường bốc thẳng lên đầu, “Phất Lạp Định Nặc, với tiếng tăm của A Cổ Lạp Sơn, mời người làm Long Hoàng là...”

“Ông chủ, lão đại Tiểu Bạch bảo ta chuyển cho ông chủ cái này!”

A Mạt Kỳ đi vào, tay cầm một cuộn giấy, đồng thời nhìn Phất La Đa với ánh mắt sắc lẹm.

Chớp mắt, Cự Long không còn hùng hổ nổi nữa, lúc ấy cái đầu cao ngạo của chúng mới nhận thức được rằng, dù Long Hoàng vẫn còn sống thì chúng cũng không thể động được vào Sở Thiên.

Sở Thiên nhìn lướt qua, thì ra đây là tình hình đại lục trong tháng khi hắn bế quan nghiên cứu. Khi nhìn đến chỗ Ngũ Tư dẫn quân bao vây A Cổ Lạp Sơn, Sở Thiên nheo mắt cười, cũng hiểu ý đồ của bọn Phất La Đa.

“Ai da, thì ra là A Cổ Lạp Sơn đang bị bao vây! Hà hà, mấy vị bảo ta đi làm Long Hoàng, không phải muốn ta giúp các vị đối phó Ngũ Tư đấy chứ?”

“Không, bọn ta quyết không có ý đó!” Phất La Đa lắc đầu lia lịa, “Theo luật pháp, A Cổ Lạp Sơn không thể không có Long Hoàng, mà ngài lại là người kế thừa hợp pháp duy nhất!”

Nói rồi mấy lão rồng già nhìn nhau, nhất loạt đứng dậy, “Bệ hạ!”

Bịch! Bịch!

Mấy ông già và các Cự Long hộ vệ cùng quỳ xuống, “Ngài không làm bệ hạ của bọn ta, không làm chủ nhân của A Cổ Lạp Sơn là bọn ta không đứng dậy đâu!”

359. Chương 338: Kết Cấu Của Thần

“Không đứng dậy? Vậy được, cứ quỳ ở đó đi!” Sở Thiên trừng mắt một cái, quay người phủi áo bỏ đi.

Muốn uy hiếp lão tử? Hừ! Nếu Cự Long tộc thực lực hơn đảo Bồ Lô Trạch, thì Sở Thiên nhất định sẽ khép nép, nhưng trong tình hình hiện nay mà các trưởng lão Cự Long lại dám giở trò vô lại?! Đương nhiên Sở đại thiếu gia phải coi thường rồi.

Sau khi sai mấy người của Âm Điện giám sát Phát La Đa, Sở Thiên quay lại căn phòng bí mật, lại tiếp tục nghiên cứu.

Âm Điện của Bồ Lô Trạch mới được xây dựng gần đây. Thành viên chủ yếu bao gồm Thần Thánh tín đồ của Giáo Đình và sát thủ do Ảnh cung cấp, hai loại người này một là cuồng tín đồ, một là những kẻ bị tẩy não, lòng trung thành đương nhiên không có vấn đề gì. Vì thế Sở Thiên tập hợp chúng lại thành Âm Điện, chuyên làm những chuyện mờ ám, cần bảo mật.

Điều đáng tiếc duy nhất là Sở Thiên không tìm được người nào phù hợp để phụ trách Âm Điện. Ba Bác Tát vốn là sự lựa chọn tốt nhất, nhưng hẳn phải chủ trì Quang Minh Thần Điện với thân phận Cẩm Chú pháp sư, vì thế Âm Điện tạm thời do chính Sở Thiên cai quản!

Trên bàn thí nghiệm, hài cốt của Long Thần, những phần cơ thể còn lại của Ma Căn, Thần Cách Sức Mạnh, còn cả mấy mẫu máu được bày ra một cách có trật tự. Sở Thiên đang dùng kính hiển vi do Tề Bách Lâm sáng chế, quan sát những mảnh vụn của chúng.

Ba Bác Tát đang xử lý sự vụ của gia tộc, Định Áo đi Ái Nhĩ Sâm vương quốc tham gia lễ thăng cấp Thánh Tế Tự, vì thế chỉ có một mình Sở Thiên làm thí nghiệm.

Do thiếu tiêu bản Nhân Thần, mà Sở Thiên lại là bác sỹ thú y, vì thế thí nghiệm chỉ chuyên nhằm vào Thú Thần.

Từ sau khi thăng cấp cho Anh Cách Lạp Mỗ và A Mạt Kỳ, Sở Thiên vẫn luôn suy nghĩ một vấn đề. Ma thú thăng cấp, dù là từ chín lên mười thì đều chỉ cần đổi Tinh Hạch trong não là được, nhưng từ nhị trùng Thần Lực lên tam trùng Thần Lực, cũng chính là trở thành Thần, tại sao lại phải dùng Thần Cách?

Theo cách nói của Mạch Khăng Tích thì Thần Cách là sự ngưng đọng của tinh hoa của các vị Thần có được khi trải qua sự tu luyện Nguyên Tổ pháp tắc, để lại, cũng giống như hạt Xá Lợi của nhà Phật ở trái đất.

A Mạt Kỳ hoàn toàn kế thừa cơ thể của Ma Căn, đương nhiên có nghĩa là kế thừa Thần Cách, còn Mặc Phi Đặc chỉ dùng một phần hài cốt của Long Hoàng, vì thế thực lực có tăng chút ít.

Còn về Anh Cách Lạp Mỗ thì hơi lạ. Hẳn chỉ kế thừa Tinh Hạch, không có Thần Cách, nhưng lại vẫn thành Thần!

Còn cả máu nữa, tại sao máu tương đồng thì có thể kế thừa Thần Cách?

Nhằm vào những vấn đề trên, Sở Thiên dùng những tài liệu có trong tay bắt đầu hàng loạt các nghiên cứu.

Kết quả nghiên cứu trong một tháng nay cho thấy, Thần cần ít nhất ba thứ: huyết mạch, Tinh Hạch và Thần Cách.

Liên hệ với quá trình tu luyện Thần Cách, thậm chí Sở Thiên đã dùng bản thân mình để làm thí nghiệm. Cuối cùng thì đã có được bước đột phá trọng đại đầu tiên: tu luyện Thần Lực là hấp thụ Nguyệt Thuộc nguyên tố chất lọc trong trời đất. Rồi số nguyên tố này được tích trữ bên trong Tinh Hạch hình thành nên Thần Lực. Mà nơi chất lọc chính là máu.

Lại kêu Anh Cách Lạp Mỗ đến dâng hiến lần nữa, Sở Thiên tuy không có kết luận nhưng có một suy đoán táo bạo.

Nếu so sánh Thần với khẩu súng ở trái đất, thì máu là chỗ nạp đạn, Tinh Hạch là thuốc súng, quyết định uy lực của súng, còn Thần Cách chính là thân súng.

A Mạt Kỳ có cơ thể của Ma Căn làm thân súng, Tinh Hạch của chính mình làm thuốc súng, còn chỗ nạp đạn chính là máu của Sở Thiên, vì thế hẳn là một Thần hoàn chỉnh.

Anh Cách Lạp Mỗ dùng Tinh Hạch của Ma Căn, cũng chính là loại thuốc nổ tốt nhất — Linh Vực Phục Chế. Nhưng hẳn dùng máu của chính mình hấp thụ Thần Lực, thuốc súng được bổ sung rất chậm. Rất may là số Thần Lực hẳn ăn trước đây đủ nhiều nên tạm thời không thiếu. Nhưng cũng chính vì Anh Cách

Lập Mỗ không có máu của Ma Căn làm chỗ nạp đạn nên hắn chỉ có thể dùng Thần Lực của mình phục chế kẻ khác chứ không thể giống Ma Căn tùy ý tạo ra nguyên tố tự nhiên.

Còn về Tiểu Hùng Miêu Khách Thu Sa, có lẽ nó có máu giống với nữ thần Tự Nhiên, lại kế thừa Thần Cách, nhưng Tinh Hạch của nó quá kém nên giờ chỉ có nhị trùng Thần Lực.

Lúc này, Sở Thiên đã gọi Anh Cách Lập Mỗ và Tiểu Hùng Miêu đến phòng thí nghiệm để bắt đầu kiểm chứng những suy đoán của mình.

“Anh Cách Lập Mỗ, bắt đầu từ người!” Sở Thiên bảo Anh Cách Lập Mỗ biến thành Hồn Huyết Long, rồi xếp bàn phẫu thuật ra “Ta sẽ truyền hỗn hợp máu của Ma Căn, của Long Thần và của ta vào cơ thể người. Nếu sau này người giống như Ma Căn, tự do thao túng nguyên tố Tự Nhiên thì có nghĩa là ta đã đoán đúng, hà hà!”

“Ông chủ truyền cho ta máu của tên yêu nhân đó sao?” Anh Cách Lập Mỗ nhăn nhó.

“Sợ gì chứ? Chỉ là một phần thôi, còn máu của ta nữa cơ mà!” Sở Thiên vô cùng nghiêm túc bắt đầu thực hiện phẫu thuật.

Việc cho thêm máu của mình vào là một phát hiện khác của Sở Thiên. Trong khi nghiên cứu nhóm máu của Thần, Sở Thiên phát hiện tế bào máu của Thần khác khá nhiều so với máu người bình thường. Vách tế bào máu của Thần gần như là không có, nhưng chất và nhân tế bào thì rất lớn, vừa đặc vừa dính. Quan trọng nhất là trong ti thể, cái chỉ có thể được kế thừa từ mẹ lại có cấu trúc của đường vận chuyển.

Điều này cũng cho thấy tại sao huyết mạch lại quan trọng như vậy trong Thần tộc. Vì chỉ có gen tương đồng mới có thể kế thừa tế bào máu đặc thù của Thần tộc. Thần tộc càng lợi hại thì tế bào máu càng to, kết cấu bên trong càng đơn giản.

Còn máu của Sở Thiên thì có thể gọi là kỳ lạ, vì tế bào máu của hắn trống rỗng. Bên trong chỉ có sức mạnh được hữu dịch hóa, ngoài ra không có gì nữa.

Sở Thiên không biết tại sao mình có loại tế bào này mà vẫn sống được. Ít ra hắn biết loại tế bào này có tác dụng chỉnh hợp, có thể dung hợp máu của người khác. Nói một cách đơn giản thì máu Sở Thiên dùng cho bất cứ ai, hơn nữa còn có thể ngưng trang thành bất cứ loại máu nào, từ đó có thể đi vào bất cứ cơ thể nào.

Hỗn hợp máu bắt đầu đi vào cơ thể Anh Cách Lập Mỗ, Sở Thiên quan sát sự thay đổi của tế bào, “Chắc chắn, tốt lắm! Anh Cách Lập Mỗ, máu Long Thần rất mạnh, tế bào của ta không dung hợp được, nhưng nó giống với gen của người nên hấp thụ rồi... Ha ha ha, máu của Ma Căn đã bị máu của ta dung hợp. Đó, máu của người đã gần như là của Ma Căn rồi, hơn nữa hình như máu Long Thần đã khiến nó thay đổi chút xíu.”

Anh Cách Lập Mỗ không hiểu Sở Thiên đang nói gì, hắn vẫn đang lo mình cũng biến thành yêu nhân.

Máu rất nhanh đã được thay hết, Sở Thiên cười: “Thử đi, xem có thể phóng thích ma pháp tấn công không?”

Phụt!

Một quả cầu lửa được hình thành trên tay Anh Cách Lập Mỗ và được bắn ra, “Ông chủ! Giờ ta hoàn toàn có thể sử dụng ma pháp tấn công rồi, chất lọc nguyên tố tự nhiên rất nhanh, hơn nữa... hơn nữa không bị biến thành yêu nhân!”

“Vậy thì tốt!” nói rồi Sở Thiên ngoắc tay với Tiểu Hùng Miêu, “Khách Thu Sa lại đây, ông chủ thăng cấp cho người!”

“Ông chủ, ta thương lượng một chuyện được không?” Tiểu Hùng Miêu bò lên bàn phẫu thuật, “Người ta không muốn trở nên mạnh, chỉ cần ông chủ khiến người ta có thể tạo ra rượu là được rồi!”

“Người đùa gì vậy?” Anh Cách Lập Mỗ khề đập Tiểu Hùng Miêu một cái, “Không phải nói rồi sao? Người là Thần Tự Nhiên, chỉ có thể thao túng thực vật!”

“Không, Tiểu Hùng Miêu không đùa!” Sở Thiên cười tí, “Rượu được tạo ra từ lương thực, lương thực không phải cũng là thực vật sao? Vì thế, Khách Thu Sa, chỉ cần người phối hợp với ta hoàn thành thí nghiệm này ta đảm bảo người có thể tự mình làm ra rượu ngon!”

“Thật sao~~” Tiểu Hùng Miêu bắt đầu chảy nước miếng, “Vì rượu ngon, ta liền! Tới đi ông chủ!”

“Được, giờ ta mở não của ngươi ra...”

“Mở não?!” Tiểu Hùng Miêu sững người.

Dưới áp lực của Sở Thiên, não của Tiểu Hùng Miêu đã được mở ra, nhìn viên Tinh Hạch bé bằng hạt đậu nành, Sở Thiên chép miệng, chẳng trách mà sức mạnh của nhóc này kém đến vậy.

“Khách Thu Sa, bắt đầu hấp thụ tinh hoa thực vật!”

Cơ thể Tiểu Hùng Miêu bắt đầu chuyển động, Sở Thiên quan sát qua kính hiển vi, từng chút sức mạnh từ trời đất đang chảy vào máu Tiểu Hùng Miêu, rồi tập hợp lại ở viên Tinh Hạch trong não.

“Được rồi, ha ha!” Sở Thiên cười lớn, “Ta đã hiểu rồi, cái gì mà nguyên tố pháp tắc, căn bản chỉ là Thần Sáng Thế giúp người trở thành Thần cải tạo cơ thể biến thành cơ thể có kết cấu hấp thụ Thần Lực!”

Trong chốc lát, Sở Thiên hiểu ra rất nhiều điều, Thượng cổ huyết mạch có thể tu luyện Thần Lực là vì máu của họ có thể hấp thụ nguyên tố!

Ma thú, thậm chí Thú Thần đều có thể thăng cấp, chỉ cần một hệ thống vận chuyển Thần Lực — máu, cơ thể, Tinh Hạch!

Thần Thạch phản phệ là vì tuy nó đã dung hợp với chủ nhân nhưng vẫn hấp thụ sức mạnh, đồng thời hấp thụ cả của chủ nhân và bên ngoài, nhưng nguyên tố hút vào lại không có Tinh Hạch tương ứng lưu trữ, chỉ có thể tạm thời trữ trong cơ thể của chủ nhân. Khi nồng độ sức mạnh trong cơ thể chủ nhân vượt quá môi trường bên ngoài, Thần Thạch chỉ hút của chủ nhân, đấy chính là phản phệ!

“Ha ha...” bộ dạng của Sở Thiên có phần điên cuồng, “Cho ta máu, Thần Cách, cả Tinh Hạch nữa, ta có thể sáng tạo ra Chủ Thú Thần. Hắc hắc... Ha ha ha...”

Tiểu Hùng Miêu ngoắc ngoắc Anh Cách Lạp Mỗ, “Anh lão đại, có phải ông chủ điên rồi không?”

Anh Cách Lạp Mỗ nghe được một số cái từ những lời điên rồ của Sở Thiên, cười: “Ông chủ không điên. Nhưng nếu Thần Sáng Thế vẫn sống thì ta đảm bảo lão nhân gia chắc chắn sẽ điên. Khốn kiếp, sáng tạo Thần! Đây không phải cướp miếng ăn của Thần Sáng Thế sao?”

“Đúng, ta chính là muốn cướp với Thần Sáng Thế!” Sở Thiên vuốt viên Thần Cách Sức Mạnh, nheo mắt lại, “Anh Cách Lạp Mỗ, lệnh cho mọi người và ma thú trong gia tộc, mỗi người giao cho ta một bình máu!”

Thượng cổ Thần tộc có rất nhiều hậu huệ, nhưng càng về các đời sau, huyết mạch càng loãng, thậm chí có người còn biến thành cả người thường. Nhưng dù có thay đổi thế nào thì một số thứ được ẩn giấu trong gen vẫn không thay đổi. Vì thế giờ Sở Thiên đang cầu nguyện, cầu nguyện rằng trong số những người của mình có ai đó là hậu duệ của Thần Sức Mạnh.

Bảy ngày sau, căn phòng bí mật dưới lòng đất của Sở Thiên phát ra tiếng cười điên dại, “Khốn kiếp, ta biết rồi. Nếu có người có máu của Thần Sức Mạnh thì nhất định là hắn!”

Ông chủ đang hét gì vậy? Mọi người trên đảo Bồ Lô Trạch đều mơ hồ, nhưng rất nhanh, nhân vật chỉ đứng sau ông chủ và bà chủ gia tộc Phất Lạp Dịch Nặc, A Mạt Kỳ với tốc độ nhanh nhất bay đến Thiên Hải quận - nơi Kim Cương đang trấn giữ!

Qua ba ngày tiếp, đúng khi Cự Long trưởng lão quỳ đến hoa mày chóng mặt, Kim Cương áo giáp chính tề đứng nghiêm trang sừng sững trước mặt Sở Thiên, “Ông chủ, Kim Cương phụng mệnh ông chủ về báo cáo!”

Nhìn bàn chân của đại tinh tinh trước mặt mình, Sở Thiên bay lên trời, chỉ vào Cẩm Chú đại pháo trên vai Kim Cương, cười: “Vứt nó đi, ông chủ chuẩn bị cho người thứ tốt hơn rồi!”

360. Chương 339: Chủ Nhân Của A Cổ Lạp Sơn

Công Lịch năm 724, năm này còn được gọi là nguyên niên Sáng Thần Lịch, vì chỉ một năm ngắn ngủi mà có tổng cộng ba Thần rưỡi được cùng một người sáng tạo ra.

A Mạt Kỳ, Anh Cách Lạp Mỗ, cả Kim Cương hiện nay, đó là ba, còn nửa thì... Sắt Lâm Na cũng có một nửa trong đó, không phải sao?

Nhưng Sở Thiên vẫn chưa biết nửa sáng sau sẽ có chuyện gì xảy ra. Giờ hắn đang bận sáng tạo ra Thần Súc Mạnh.

Do cơ thể to lớn của Kim Cương nên Sở Thiên chuyển nơi phẫu thuật lên lưng Ni Mễ Tư, nhưng chính vì thế mà Sở Thiên bật cười khi nhìn viên Thần Thạch chưa to bằng kẽ răng của Kim Cương.

“Kim Cương, lát nữa chú ý sự thay đổi của cơ thể, nếu có gì lạ thường lập tức báo ta ngay!”

“Tuân mệnh!” Kim Cương nằm im không động đậy.

Mười bốn mảnh Thần Thạch xếp thành hàng ngang, nhìn thấy một bộ Thần Cách Súc Mạnh hoàn chỉnh đang bày ra trước mặt mình, Sở Thiên bỗng ngẩn người.

Lý luận thì rất chính xác, nhưng thực tiễn thì lại khác. Mười bốn mảnh, ghép chúng lại hay phân ra đặt vào từng bộ phận của cơ thể? Đây đúng là một vấn đề, việc sáng tạo Thần không thể chấp nhận sự cầu thả!

“Đáng chết, Mạch Khẳng Tích làm thế nào mà thắng cấp cho Trinh Đức vậy?” Sở Thiên lẩm bẩm, “Mạch Khẳng Tích trực tiếp đưa Thần Cách vào cơ thể, nhưng mà vào chỗ nào? Phân ra hay hợp lại?”

Nghĩ một lúc, Sở Thiên nói với trợ thủ A Mạt Kỳ, “Đưa Khách Thu Sa đến đây!”

Rất nhanh, Tiểu Hùng Miêu nửa tỉnh nửa say đã được đưa tới, “Ồ, ông chủ, ta dùng cách ông chủ dạy, ủ rượu... ngay trong bụng, hì hì!”

Sở Thiên nhắc Tiểu Hùng Miêu lên lắc lắc: “Năm đó ngươi làm thế nào để hấp thụ Thần Cách?”

“Thần Cách... là cái gì?” Tiểu Hùng Miêu mơ màng.

“Lúc đó ta thật không nên cho ngươi uống rượu!” Sở Thiên lẩm bẩm, “Trước khi ngươi có thể thao túng thực vật, có chuyện gì xảy ra không?”

“Ồ, người ta... người ta ăn mấy cái quả đen đen là biết làm thôi!”

Quả? Lê nào Thần Cách của nữ thần Tự Nhiên mang hình thái thực vật? Sở Thiên nghĩ một lúc rồi hỏi: “Sau khi ăn ngươi có gì thay đổi? Có cảm nhận được chỗ quả đó đi đến bộ phận nào trên cơ thể không?”

“Sau khi ăn xong... chóng mặt! Quên... hết rồi!”

“Ngươi chóng mặt, ta càng chóng mặt hơn!” Sở Thiên bắt lực thả Tiểu Hùng Miêu xuống, nhưng hắn cũng có được một vài thông tin.

Khách Thu Sa ăn từng quả, cũng có nghĩa là Thần Cách nên chia ra để vào cơ thể.

Lúc ấy Ni Mễ Tư bỗng nói: “Ông chủ, người của Cự Long tộc đến!”

Sở Thiên cau mày, chúng đến làm gì? Mười ngày nay các trưởng lão Cự Long quỳ mãi ở Quang Minh Thần Điện thật. Đương nhiên Sở Thiên vui đầu nghiên cứu dưới mặt thất, họ muốn tìm cũng tìm không thấy.

“A Mạt Kỳ, chặn chúng lại, tuyệt đối không được làm ảnh hưởng đến ta!” Sở Thiên phẩy tay, rồi lại nhìn lên người Kim Cương, “Còn nữa, nếu chúng dám gây sự. tùy ngươi xử lý!”

“Nhận lệnh!” A Mạt Kỳ muốn xử lý Phát La Đa lâu lắm rồi.

Nghĩ ngợi một lúc Sở Thiên cười: “Kim Cương, ngươi muốn ăn Thần Cách hay đặt vào cơ thể?”

“Ta nghe ông chủ!”

Trên người Kim Cương vẫn còn khí chất quân nhân, đây cũng là một rắc rối, hắn quá nghe lời, làm gì cũng đợi lệnh của Sở Thiên, rất ít khi tự quyết định.

“Ông chủ, ta nhớ ra rồi!” Tiểu Hùng Miêu tỉnh ra được một chút, lắc lắc đầu. “Lúc đó, ta thấy hơi choáng rồi bắt đầu từ đầu, các bộ phận khác trên cơ thể cũng choáng theo!”

“Ồ? Từ đầu, vậy là bắt đầu từ Tinh Hạch!” mắt Sở Thiên sáng trưng, “Kim Cương, ta bắt đầu đây!”

Do thể cách của Kim Cương, Sở Thiên đã bảo Tề Bách Lâm làm nhanh một con dao phẫu thuật cỡ lớn, giờ hẳn đang vác con dao khổng lồ mở não của Kim Cương.

Cơ thể to lớn nhưng Tinh Hạch của Kim Cương lại không có gì khác với ma thú bình thường, trong khi các cơ quan như huyết quản, dây thần kinh thì vô cùng lớn.

“Chắc chắc, cơ thể to thật tốt, bác sỹ cũng thuận tiện hơn!” Sở Thiên cười khi nhìn huyết quản có đường kính đến nửa mét, “Linh Vực, Thời Gian Thuận Lưu!”

Tiền thể nói luôn, từ sau khi Sở Thiên hấp thụ khí tức Long Thần ở Cực địa băng nguyên, tuy đẳng cấp không tăng, nhưng nồng độ Thần Lực và tuổi thọ thì đã có một sự thay đổi to lớn. E là giờ hẳn có thể so sánh được với Cự Long chân chính rồi!

Sở Thiên hiện nay chỉ cách việc thành Thần một bước nhỏ, thậm chí chính hắn dự cảm rằng, nguyên tố pháp tắc có thể đến bất cứ lúc nào!

Sở Thiên đi vào cơ thể Kim Cương, kiểm tra dọc theo Tinh Hạch của Kim Cương. Đầu tiên phát hiện ở yết hầu có hai chỗ nồng độ máu cao nhất.

“Đây không phải là amidan sao?”

Cơ thể tinh tinh và con người quá giống nhau, mà cơ thể Kim Cương thì càng gần với con người. Ví dụ như có amidan giống hệt với con người.

Tạm thời đánh dấu chỗ này, Sở Thiên tiếp tục tìm xuống dưới, cuối cùng, không nhiều hơn không ít hơn, nào, tụy, thận... của Kim Cương, đúng mười bốn nơi có nồng độ máu đặc biệt cao.

“Khốn kiếp, Thần Sáng Thế có phải từng học Đông Y không vậy?” Sở Thiên hoàn toàn sững sờ.

Đừng quên Sở Thiên là một bác sỹ thú y tinh thông kinh mạch trong Đông Y, theo cách nói của địa cầu thì những chỗ đó trên người Kim Cương là chính là Thất Tuyền Thể trong Đông Y và Đạo Gia, là những cơ quan quan trọng nhất cân bằng cơ thể, cũng là cơ sở của việc tu tiên trong Đạo Gia.

Tuy không biết có phải Thần Sáng Thế từng học Đạo pháp không, nhưng Sở Thiên đã xác định được vị trí của mười bốn mảnh Thần Cách rồi.

Lần lượt để Thần Thạch vào những nơi có nồng độ máu cao nhất, Sở Thiên ra khỏi cơ thể Kim Cương, quan sát sự thay đổi của Tinh Hạch.

Mười bốn luồng Thần Lực trắng đục dần tụ lại ở não Kim Cương, rồi đi vào Tinh Hạch. Ngay sau đó, đại não hình bán nguyệt tách làm hai, biến thành hình vòng bao xung quanh Tinh Hạch, còn Tinh Hạch thì vẫn nguyên như cũ.

Thuận Lưu! Sở Thiên cảm thấy thời gian trôi qua quá chậm!

Tinh Hạch của Kim Cương đã chuyển hóa hoàn toàn thành một giọt chất lỏng trong suốt, rồi nhẹ nhàng chuyển động.

“Anh Cách Lạp Mỗ, bảo vệ Ni Mễ Tư!” sau khi khâu lại vết mổ, Sở Thiên bình tĩnh dặn dò.

Ngay lúc Anh Cách Lạp Mỗ dùng Thần Lực bảo vệ Ni Mễ Tư thì ‘Uỳnh!’ một tiếng, trời đất bắt đầu biến sắc. Ma thú thăng cấp đã đi ngược lại với ý chí của Thần Sáng Thế, đương nhiên sẽ gây ra dị biến!

Có điều Sở Thiên đã từng thấy nguyên tố pháp tắc thì không thêm để ý đến chút thay đổi khi thăng cấp nữa rồi.

Trên nội đảo cách đó khá xa, Mặc Phi Đặc đang chớp chớp mắt ngửa cổ lên nhìn trời, “Oa~ đẹp quá! Mọi người ra xem pháo hoa này!”

Sự thay đổi của trời đất bất giác trở thành tiết mục giải trí trên đảo Bồ Lô Trạch.

Sau khi dị biến kết thúc, một thân hình rất ‘bé nhỏ’ đứng nghiêm trang trước mặt Sở Thiên, tay làm động tác quân lễ Khải Tắt, “Báo cáo ông chủ! Kim Cương cấp tám vừa thăng lên cấp mười thành công! Đợi căn dặn của ông chủ!”

Nói nhỏ bé là so với cơ thể trước của Kim Cương, giờ hẳn biến thành hình người, một đại hán cao ba mét, lưng ong tay vượn. So với Kim Cương thì đáng người A Mạt Kỳ quả thật là mảnh dẻ.

“Tốt!” Sở Thiên cười đến không ngậm nổi miệng lại nữa. Tuy Kim Cương cũng chỉ có nhất trùng như Khách Thu Sa, nhưng hẳn có tương lai vô hạn, “Đi nghỉ đi đã! Sau đó thì vào Thần mộ dưới đảo tu luyện!”

Bốp!

Kim Cương đập ngực phải một cái rồi rời đi.

Sở Thiên quay đầu nhìn Khách Thu Sa, sau đó thì phát hiện một vấn đề, Kim Cương sau khi kế thừa Thần Cách thì lập tức biến thành người, tại sao Khách Thu Sa vẫn là bộ dạng gấu trúc?

“Khách Thu Sa, người cũng là ma thú cấp mười, tại sao không thể biến thành người?” Sở Thiên hỏi.

“Ta có thể chứ!” vừa có thêm một Thú Thần, tâm trạng Sở Thiên vô cùng tốt, bé Tiểu Hùng Miêu lên Sở Thiên cười: “Biến thử một lần cho ta xem nào!”

“Không thích mà!” Tiểu Hùng Miêu nũng nịu, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt dữ dằn của Anh Cách Lạp Mỗ thì ngoan ngoãn biến hình, “Ta cảnh cáo, chỉ được nhìn, không được cười!”

“Ha ha ha ha ha!” tuy đã có cảnh cáo nhưng Sở Thiên và Anh Cách Lạp Mỗ vẫn không nhịn được cười.

Thì ra Tiểu Hùng Miêu tuy có thể biến thành người nhưng vẫn giữ đặc trưng là hai màu trắng đen của gấu trúc.

Một đứa trẻ ba tuổi chu môi nhìn thật đáng yêu, nhưng vàng mắt và chân tay đều là màu đen, đặc biệt là đôi mắt đen nhánh kia cứ chớp chớp, khiến Sở Thiên cười nắc nẻ.

“Thôi được rồi, người vẫn nên biến lại thành gấu trúc đi!”

“Đau khổ quá!” Tiểu Hùng Miêu ca thán, đỏ mặt chạy mất.

Sở Thiên cười rất vui nên không nghĩ tới một chuyện, sức mạnh của Thần Tự Nhiên cũng không đủ để xóa đi đặc trưng gấu trúc của Khách Thu Sa, vậy gen của con gấu trúc này mạnh đến mức nào?

Nói chuyện dăm ba câu với Ni Mễ Tư và con cháu của hắn xong, Sở Thiên trở về nội đảo.

Nhưng đến nửa đường hắn cảm thấy A Mạt Kỳ đang phát ra một khí thế chấn áp mạnh mẽ, tiện đường đi xem thế nào. Thì ra A Mạt Kỳ đang bắt nạt đám Phất La Đa.

Áp lực của Thần đầu phải cái Cự Long có thể chống cự lại, Phất La Đa và các trưởng lão khác mồ hôi đã túa ra đầm đìa ướt hết cả áo.

“Bệ hạ, cuối cùng người cũng đến!” Phất La Đa run rẩy cúi chào Sở Thiên, A Mạt Kỳ cũng thu lại khí thế chấn áp.

“Sao các người còn chưa đi? Ta đã nói rồi, ta không làm Long Hoàng!” Sở Thiên nhăn mặt phẩy tay, “Mau đi đi!”

“Bệ hạ, người bỏ mặc Cự Long tộc thật sao?”

Phất La Đa mặt mày đứng dậy, hẳn đã tính cả rồi, chỉ cần Sở Thiên không đồng ý, hắn sẽ không quay về A Cổ Lạp Sơn nộp mạng. Danh tiếng quan trọng, nhưng cái mạng già này còn quan trọng hơn! Có điều, để xoa dịu các trưởng lão khác, hắn vẫn đau đớn nói: “Các vị trưởng lão, mọi người quay về trước đi, ta ở lại khuyên nhủ bệ hạ, nếu không được... ta sẽ quay về trước lăng mộ của các đời tiên hoàng tự vẫn!”

“Đợi đã!” Sở Thiên nheo mắt, lăng mộ tiên hoàng các đời? Không lẽ trong số long cốt lấy lần trước không có thi thể của Long Hoàng các đời?

Khốn kiếp, sao lão tử không nghĩ tới nhỉ? Trừ Á Lợi Tư Thác Đức ra, các Long Hoàng khác cũng đều là Thần cả! Thi thể của Thần sao có thể được mai táng cùng các Cự Long bình thường khác chứ?

Lăng mộ Long Hoàng, bên trong có bao nhiêu máu Long Hoàng, bao nhiêu Tinh Hạch, thậm chí có bao nhiêu Thần Cách đây?

Nghĩ tới đây, Sở Thiên cười: “Ài, các người nói đúng, dù thế nào ta cũng là huyết mạch Long Hoàng, không thể giương mắt nhìn người tộc mình bị diệt vong được!”

Nắm lấy tay Phất La Đa một cách thân thiết, Sở Thiên đi về phía nội đảo, “Thế này đi, chúng ta đến Quang Minh Thần Điện thương lượng một chút...”

361. Chương 340: Nhập Chủ A Cổ Lạp (thượng)

Tuy Sở Thiên có thể kéo đổ cả A Cổ Lạp Sơn nhưng thống trị không có nghĩa là hủy diệt. Hủy diệt Vong Linh tộc thì dễ nhưng muốn thống trị A Cổ Lạp Sơn thì trước tiên phải xử lý tốt mối quan hệ với các trưởng lão Cự Long. Quan trọng nhất là Lạp Hy Đức không hề cho Sở Thiên biết địa điểm lăng mộ của các đời Long Hoàng.

Vì thế, trong Quang Minh Thần Điện trên đảo Bồ Lô Trạch, Sở Thiên và các trưởng lão Cự Long mà Phất La Đa là đại diện bắt đầu việc đàm phán về hoàng vị.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!”

Dù miệng nhắc đến nữ thần nhưng mặt Sở Thiên thì đúng là phờng lưu manh, “Phất La Đa trưởng lão, ngài nói đi, làm Long Hoàng thì có lợi ích gì?”

Phất La Đa nghiêm nghị: “Bệ hạ, Long Hoàng là một chức vị thần thánh, là vinh dự lớn nhất mà tiên tổ Long Thần miện hạ ban cho Cự Long, vì thế xin ngài tôn trọng hai chữ này, đừng chỉ nghĩ đến lợi ích!”

Sở Thiên không thể hiện sự bất mãn, nhưng A Mạt Kỳ thì đập mạnh xuống bàn, “Hừ, việc không có lợi gì thì ai làm? Người cho bọn ta là lũ nào có vấn đề à?”

“Miện hạ bớt giận! Bớt giận!” Phất La Đa cười cầu hòa, hẳn biết A Mạt Kỳ muốn xử mình từ lâu rồi, vì thế rất cẩn thận khi ở trước mặt hắn, “Thật ra làm Long Hoàng cũng không phải không có lợi gì!”

“Nói nghe xem!” Sở Thiên bắt chéo chân, châm một điếu xì-gà loại đặc sản đảo Bồ Lô Trạch mới nghiên cứu ra, chuẩn bị bán ra khắp đại lục.

“Đầu tiên, Long Hoàng là chủ nhân của tất cả Cự Long, chỉ cần ngài đồng ý kế vị, hàng vạn Cự Long trên đại lục sẽ đều là thần dân của ngài!” Phất La Đa lên quan sát sắc mặt Sở Thiên, nhưng không nhận ra được điều gì. “Ngoài ra, các quốc gia khác đều rất tôn trọng Long Hoàng, quyền thế của ngài thậm chí có thể làm thay đổi cả sử sách đại lục. Điểm thiết thực nhất chính là Long Kỳ Sĩ trên toàn đại lục đều nghe theo sự điều động của A Cổ Lạp Sơn, không cần biết họ thuộc quốc tịch hay chủng tộc nào!”

“Ông chủ, điều này không tồi!” A Mạt Kỳ gục gặc cười: “Sau này chúng có ta có thể tìm vài con Cự Long chơi chơi!”

Phất La Đa cố kìm nộ khí, Cự Long là để chơi ‘chơi’ sao?!

Sở Thiên không hề quan tâm phản ứng của Phất La Đa ra sao, cười: “Cũng đúng, xe của Lan Đức đại giáo chủ Quang Minh Thần Điện năm đó chính là cỗ xe vàng do bốn con Á Long Thú kéo. Nhìn rất khí phái! Chúng ta dùng Cự Long kéo xe không phải sẽ khiến người ta ngưỡng mộ đến chết sao?!”

“Cỗ xe Cự Long? Ừm, chủ ý này của ông chủ không tồi!” A Mạt Kỳ phụ họa theo.

“Bệ hạ, Cự Long không phải thú kéo xe!” Phất La Đa cuối cùng cũng không nhìn được, phản bác: “Long Hoàng tạo phúc cho mọi Cự Long, chứ không phải nô dịch người trong tộc!”

“Tạo phúc cho mọi Cự Long! Vậy thì chính là làm người ở cho các người rồi!” Sở Thiên nhả ra một làn khói, nheo mắt nói: “Ta không làm Thần vương mà đi làm người ở cho Cự Long các người. Phất La Đa trưởng lão, ngài nghĩ ta sẽ làm việc đó sao?”

“Cùng với việc tạo phúc cho Cự Long, bệ hạ ngài cũng có thể tùy ý sử dụng mọi tài sản của A Cổ Lạp Sơn!” Phất La Đa xòe ngón tay giải thích, “Ngoài ra ngài còn có quyền lấy bất kỳ người nào chưa có hôn ước trong tộc, có thể...”

Từng quyền lợi khi làm Long Hoàng được được Phất La Đa kể ra, nghe cũng rất hấp dẫn, nhưng Sở Thiên lại không có cảm giác vui, “Lợi ích ta biết rồi, vậy ta phải bỏ ra những gì?”

Cười khan mấy tiếng, Phất La Đa nói: “Thật ra ngài chỉ cần làm một việc, chính là bảo vệ và phát huy vinh quang của Cự Long tộc! Việc cụ thể cũng rất đơn giản. Đầu tiên là phải đánh bại bất cứ kẻ nào dám khiêu chiến A Cổ Lạp Sơn! Sau đó là dạy cho các nước, các chủng tộc trên đại lục một bài học nếu chúng coi thường sự tồn tại của chúng ta!”

“Thế cũng chính là chuyên phụ trách đánh nhau rồi!” Sở Thiên nói một câu phá vỡ ý nghĩa của hai chữ Long Hoàng, “Hơn nữa còn là chuyên đối phó với đối thủ có thực lực cực mạnh!”

Phất La Đa không nói gì coi như mặc nhận.

“Sự thực là gì? Cái gì mà kiến thiết A Cổ Lạp Sơn, phân chia của cải, điều động quân đội Long tộc, những chuyện này mà còn cần ta quản?”

“Những chuyện vặt đó thông thường sẽ do các trưởng lão của Nghị hội tối cao phụ trách. Đương nhiên bọn ta cũng chừa ý kiến của ngài. Còn về vấn đề quân đội... theo luật thì Long Hoàng có quyền điều động quân đội Cự Long, nhưng trước tiên phải có sự đồng ý của Nghị hội tối cao!”

Sở Thiên nhếch mép, “Nếu ta không được sự đồng ý của các người mà tự ý điều động quân đội thì sao?”

“Thế thì ngài đã xúc phạm đến luật pháp tối cao của A Cổ Lạp Sơn!” Phất La Đa bình tĩnh nói: “Theo quyết định của Nghị hội tối cao, dù trong tình huống nào, chỉ cần có sự đồng ý của bảy vị trưởng lão là có thể bãi miễn Long Hoàng!”

“Khốn kiếp! Nếu ta hiểu không nhầm thì Long Hoàng chính là tay sai của các người. Hôm nào đó các trưởng lão không vui là có thể tùy ý bãi miễn!”

“Cũng không thể nói như thế...”

Phất La Đa muốn biện giải nhưng Sở Thiên ngăn lại, “Ta muốn biết, A Cổ Lạp Sơn, rốt cuộc là của Long Hoàng hay của Nghị hội tối cao các người?”

“A Cổ Lạp Sơn thuộc về tất cả Cự Long!”

Đáp án của Phất La Đa vô cùng hoàn hảo, nhưng Sở Thiên đã không còn là bác sỹ thú y của xã hội dân chủ trên trái đất nữa rồi, giờ hắn có trong tay mười mấy vạn đại quân, là Nguyên soái Thân vương lãnh thổ vạn dặm, hơn nữa cũng không phải thánh hiền vĩ đại gì, thậm trí có chút bĩ ố ti tiện. Vì thế Sở Thiên rất không thích kiểu quyền lợi của A Cổ Lạp Sơn!

Gõ ngón tay xuống mặt bàn, khóe xì-gà không ngừng phả ra đặng mũi, Sở Thiên chậm rãi nói: “Ta có thể làm Long Hoàng, nhưng có một điều kiện!”

Phất La Đa mừng rỡ, nhưng dù sao hắn cũng sống mấy nghìn năm rồi, kinh nghiệm phong phú, nói một cách vô cùng cẩn thận: “Chỉ cần không vi phạm luật pháp của Nghị hội là bọn ta có thể đồng ý mọi điều kiện không quá đáng!”

“Hà hà, điều kiện của ta vừa khéo lại rất quá đáng!” Sở Thiên đứng dậy, nhìn Phất La Đa, cười: “Ta muốn giải tán Nghị hội tối cao A Cổ Lạp Sơn, sửa đổi luật pháp Cự Long tộc!”

“Như thế là làm ô nhục truyền thống hàng vạn năm của A Cổ Lạp Sơn!” bảy trưởng lão không thể giữ được ngọn lửa giận nữa, Phất La Đa cũng tái mặt.

Sở Thiên mặc kệ, “Nói một cách đơn giản, sau này quy tắc của A Cổ Lạp Sơn chỉ có một câu...”

Vừa nói Sở Thiên vừa nhìn A Mạt Kỳ.

A Mạt Kỳ hiểu ý, phát ra chút khí thế, hét lớn: “Lời nói của ông chủ là tất cả, bất kỳ ai cũng phải tuân thủ!”

“Điều đó là không thể!” Phất La Đa đứng bật dậy, “Chư vị, chúng ta đi! Cùng lắm chúng ta hy sinh ở A Cổ Lạp Sơn!”

Đi thì đi đi! Sở Thiên nhún vai, cùng lắm đợi khi Ngũ Tứ chiếm giữ A Cổ Lạp Sơn, hẳn đem người đến cướp là được rồi.

“Chư vị trưởng lão đợi đã!”

Chu Lệ Á bỗng tiến vào, vừa đi vừa cười: “Ta có một đề nghị khác, chi bằng chúng ta thay đổi một chút cơ cấu Nghị hội thì thế nào?”

Hội Phất La Đa ngẩn ra, rồi ngồi xuống, “Mời phu nhân nói xem!”

“Theo ta biết, trong Cự Long tộc có rất nhiều gia tộc, chư vị trưởng lão ở đây gần như đều là tộc trưởng của gia tộc. Vì thế ta kiến nghị A Cổ Lạp Sơn bãi bỏ Nghị hội, lập ra Trưởng lão viện, đương nhiên, đây chỉ là đổi tên của Nghị hội, quyền lợi của chư vị không thay đổi, hơn nữa các vị có thể nhậm chức suốt đời!”

Mất mấy vị trưởng lão cùng sáng lên, chế độ suốt đời – sự mê hoặc của điều kiện này quá lớn!

“Ngoài ra, sau trận chiến ở bằng nguyên, giờ chỉ còn sáu vị trưởng lão tại thế, vì thế chi bằng chúng ta lập Trưởng lão viện với sáu người!”

Sáu người chia quyền lợi của mười người, các trưởng lão gật đầu lia lịa.

“Còn nữa, địa vị của các ngài sẽ được hậu đại kế thừa, đồng thời mở rộng số lượng đại thần thuộc bên dưới Trưởng lão viện. Còn về những người tăng thêm này, sẽ chọn từ người trong gia tộc của chư vị là được!”

Điều kiện này chỉ có Phất La Đa là hơi chau mày, nhưng năm trưởng lão kia đồng ý hết, nên hẳn đành đồng ý.

“Cuối cùng, Anh Cách Lạp Mỗ là ma sủng của Phất Lạp Dịch Nặc, vốn là thần, vì thế ta yêu cầu A Cổ Lạp Sơn hồi phục địa vị của gia tộc hẳn, đồng thời vào Trưởng lão viện trở thành trưởng lão thứ bảy!”

“Điều này bọn ta có thể đồng ý, dù sao người tuyên bố gia tộc Anh Cách Lạp Mỗ có tội là tội nhân Á Lợi Tư Thác Đức. Bọn ta có thể nói là Á Lợi Tư Thác Đức đã làm sai!”

“Vậy thì tốt, chư vị bái kiến tân Long Hoàng đi!” Chu Lệ Á nhường lại vị trí cho Sở Thiên.

Sau khi bái kiến đồng thời hẹn ngày hôm sau đi cứu Cự Long, các trưởng lão hài lòng về nghỉ ngơi, còn Sở Thiên và A Mạt Kỳ thì đang nhìn Chu Lệ Á với vẻ vô cùng kinh ngạc.

“Ai da đừng có nhìn ta!” Chu Lệ Á xoa ngực nói: “Những lời vừa rồi đều là Sắt Lâm Na tỷ tỷ dạy đó... ta không nói sai gì chứ?”

“Thì ra là Sắt Lâm Na!” Sở Thiên còn tưởng Chu Lệ Á lại có thêm một linh hồn nữa chứ!

“Sắt Lâm Na tỷ tỷ bảo thiếp nói với chàng!” Chu Lệ Á cười tinh nghịch, “Giờ Cự Long tộc, tính cả Anh Cách Lạp Mỗ chỉ có bảy trưởng lão. Chỉ cần chàng nhân lúc Trưởng lão viện tăng đại thần mới làm loạn vị trí của người trong tộc và trưởng tộc bọn họ. Ví dụ như để người trong gia tộc của trưởng lão Tài chính Phất La Đa đi quản thủ hạ của trưởng lão Kiến thiết. Như vậy có thể gây mâu thuẫn giữa sáu trưởng lão kia! Đến lúc đó chúng ta chỉ cần lôi kéo ba trưởng lão là có thể khống chế toàn bộ Cự Long rồi!”

Nhớ lại một lúc, Chu Lệ Á nói tiếp: “Nếu mối quan hệ giữa các trưởng lão có thể trải qua được thử thách này thì lợi dụng người trong gia tộc họ để chia nhỏ quyền lợi của họ. Ví dụ như có thể Phất La Đa chết ngoài ý muốn, rồi chia quyền lợi cho hơn mười người con. Đến lúc đó chàng và Anh Cách Lạp Mỗ chỉ cần dùng cách liên nhân hợp binh là có thể thôn tính cả gia tộc. Cuối cùng Trưởng lão viện chỉ còn người của chúng ta rồi. Sắt Lâm Na tỷ gọi đó là phương pháp Thôi n!”

Sở Thiên mừng thầm cho chính mình, cũng may Sắt Lâm Na là vợ hẳn. Nhưng Sở Thiên vẫn hơi lo lắng, thành viên hoàng thất Khải Tất hầu như đều ranh ma trong chính trị quyền mưu, con trai hẳn thì sao? Không phải cũng sẽ có cái đầu khủng bố như thế chứ?

Có huyết mạch của Sở Thiên, cộng thêm cái đầu sau này được giáo dục bởi Sát Lâm Na, còn cả sức mạnh hỗn loạn hấp thu được, e là Thần Sáng Thế cũng không biết một tháng sau sẽ có một đứa trẻ thế nào được sinh ra.

Chỉ đem theo Anh Cách Lạp Mỗ và A Mạt Kỳ, Sở Thiên dùng tốc độ nhanh nhất bay đến A Cổ Lạp Sơn, đội quân mười mấy cỗ Phi Đình Tề Bách Lâm bảo vệ Sát Lâm Na cũng đang chậm rãi rời khỏi đảo Bồ Lô Trạch đến Bàng Bối Thành, đế đô của Khải Tát.

Để Sát Lâm Na rời khỏi Bồ Lô Trạch là vì Sở Thiên lo dự cảm một tháng sau của Trinh Đức. Theo hẳn thì chỉ cần không có mặt ở Bồ Lô Trạch là trận hỗn loạn kia sẽ không xảy ra.

Trên bầu trời đầm lầy Trần Nê, Sở Thiên quan sát đại quân ma thú của Ngũ Tư, gục gặc đầu.

Gần mười ma thú cấp mười Thần Lực nhất nhị trùng, còn có hàng trăm ma thú cấp cao, thêm cả hơn ba mươi vạn ma thú bình thường, trận thế này quả không hổ danh kẻ đã tranh hùng với cả Nhân tộc.

“Bệ hạ!” Phát La Đa chỉ đầm lầy: “Phía dưới đó có một mật đạo, trước tiên hãy nhập sơn kế vị rồi sau đó bàn bạc làm thế nào đối phó với Ngũ Tư!”

“Hừ, đối phó với Ngũ Tư mà cần bàn bạc sao?!” A Mạt Kỳ cười nhạt, “Ông chủ, con hổ già đó trước đây đã bắt nạt chúng ta không ít, để ta đi bắt hẳn lại trút giận!”

“Nể mặt Ba Ba Lạp đại tỷ, bắt sống được rồi, đừng làm hấn bị thương!” Sở Thiên dặn rồi ung dung bước trên không trung đi về phía A Cổ Lạp Sơn.

Nhưng không ai biết, lúc ấy có hai linh hồn cũng bị hấp dẫn bởi trận thế lớn mạnh này đã lên vào doanh địa...

362. Chương 341: Nhập Chủ A Cổ Lạp (hạ)

Bên ngoài A Cổ Lạp Sơn, doanh địa đại quân ma thú, hoàng kim đại trướng.

Ngũ Tư đang dưỡng thần trên ghế hoàng kim đột nhiên trừng mắt nói, “Truyền lệnh, toàn quân phòng bị!”

“Bệ hạ, phòng bị chuyện gì?” Một lão đầu Sơn Dương Hồ đứng lên nói.

“Có cường giả xâm nhập!” Ngũ Tư lấy ra một lệnh tiễn, “Truyền hoàng kim lệnh của ta...”

Nói chưa dứt lời, trên bầu trời vọng đến tiếng kêu thanh liệt của lôi ưng, “Ngũ Tư! Mau ra đây!”

Thái Qua Nhĩ nghe ra âm thanh ấy, mặt mày liền biến sắc, “Phụ hoàng, là A Mạt Kỳ của Phát Lạp Dịch Nặc!”

“Phát Lạp Dịch Nặc? Tại sao hấn lại tới đây?” Ngũ Tư từ từ rút thanh đao lớn màu ánh kim từ sau ghế ra, “Phí Xá Nhĩ, người trấn thủ doanh địa, những người khác đi theo ta!”

Ánh vàng lóng lánh, bảy bóng người bay lên không trung, đối diện với họ, A Mạt Kỳ khí thế凛冽, làm cho cả đại quân ma thú không dám manh động.

“A Mạt Kỳ miện hạ, hiện giờ các ngài đang giải quyết ân oán năm xưa với Cự Long tộc, chẳng hay miện hạ xuống đây có việc gì?”

Lúc này Ngũ Tư vì cầu tất thắng, đã đem theo toàn bộ thuộc hạ năm xưa tranh phong với loài người, thậm chí mấy ma thú cấp mười ẩn cư nghìn năm, cũng xuất núi tham gia chiến đấu dưới nghiêm lệnh của lệnh bài hoàng kim.

Tính cả Ngũ Tư và Thái Qua Nhĩ, tổng cộng có bảy ma thú cấp mười, đội hình như vậy nếu giáp mặt với loài người với trình độ ma pháp càng ngày càng suy yếu, thì có thể khiến cho toàn đại lục phải sợ hãi. Nhưng đáng tiếc, đối thủ của họ lại là A Mạt Kỳ.

“Từ hôm nay, A Cổ Lạp Sơn đã thuộc về chủ nhân của ta rồi!” Ở cùng với Sở Thiên đã lâu, cách ăn nói của A Mạt Kỳ cũng trở nên độc địa hơn rất nhiều, “Nhưng thật ra Ngũ Tứ bỏ hạ đến nhà ta làm gì nhỉ? Hơn nữa lại mang theo mấy chục vạn đại quân, hừ, không phải là đến tặng lễ mừng đấy chứ?”

“A Cổ Lạp Sơn đã là của Phất Lạp Dịch Nặc rồi sao?” Hai tay cầm đao của Ngũ Tứ tự nhiên hơi run lên.

“Chủ nhân ta vừa mới trở thành Long Hoàng, đừng nhiều lời nữa.”

A Mạt Kỳ không nhịn được bèn giương thần kích ra, “Ta sẽ không ức hiếp các ngươi, nhất loạt lên đi!”

“Đừng tưởng với thần lực tăng lực tăng thứ ba là có thể coi thường chúng ta! Hừ!” Lão Sơn Dương Hồ đứng sau Ngũ Tứ bị sự cuồng ngạo của A Mạt Kỳ làm cho tức đến nổi thẳng ria mép “Khi chúng ta uy chấn đại lục, nhà ngươi vẫn còn chưa đẻ đấy!”

Lần lượt từng phân thân từ đằng sau A Mạt Kỳ đi ra, không ít không nhiều, vừa đứng bảy người, “Để phân thân của ta cùng các ngươi luyện tập trước vậy!”

Chỉ dùng phân thân khiêu chiến, đó chẳng phải đang sỉ nhục Ngũ Tứ đó sao, quá đáng nhất là, A Mạt Kỳ chỉ để phân thân sử dụng thần lực tăng thứ hai, có nghĩa là cũng bằng với khả năng của Ngũ Tứ.

Bảy thân ảnh cuồng bạo vụt lên, sự khác nhau duy nhất giữa phân thân và bản thể là không thể phát ra linh vực.

“Linh vực, cố hóa! Linh vực...” Chỉ có Ngũ Tứ kịp mở nửa phần linh vực, còn lại tất cả đều ngã xuống.

Thần lực tương đương, với tốc độ của A Mạt Kỳ, thì hầu như cơ hội để đối thủ kịp triển khai linh vực cũng chẳng có!

Nhờ vào linh vực, Ngũ Tứ cố gắng cố hóa phân thân của A Mạt Kỳ, nhưng sau khi hắn quay đầu nhìn lại, thì chỉ cảm thấy tay chân buốt lạnh, bởi sáu người phía sau hắn đều rơi từ trên không xuống, “Đều thất bại cả ư?”

(*) Linh vực tầng 1 của Ngũ Tứ là hóa vàng và làm chậm mấy đũa nhỏ.

“Linh vực, mị ảnh!” Trên không đột nhiên hiện ra một bóng người đứng thẳng, phía sau đang từ từ tụ thành thực thể, chính là Sơn Dương Hồ kia. “Bỏ hạ, còn có ta!”

Chỉ trong giây lát, bảy người năm người bại, kết quả như vậy A Mạt Kỳ cũng thấy hài lòng, trong dự tính của hắn, có lẽ là ngoài Ngũ Tứ ra thì tất cả đều sống, “Mị ảnh? Hừ, linh vực này được coi là lợi hại sao! Rốt cuộc cũng chỉ là dùng một cái bóng để lừa phân thân của ta!”

Sơn Dương Hồ cười nhạt, “Sự lợi hại còn ở phần sau, hãy thử cái này đã...”

“Dừng tay!” Ngũ Tứ giữ vai Sơn Dương Hồ lại, sau đó nói với A Mạt Kỳ: “Lẽ nào Phất Lạp Dịch Nặc miễn hạ lại muốn để cả đại lục cười nhạo sao?”

A Mạt Kỳ nghe vậy cũng thu phân thân lại, “Ngươi có ý gì?”

Ngũ Tứ chuyển thần lực, tập trung tại yết hầu, dùng thanh âm xung quanh nghìn dặm cũng có thể nghe thấy được nói: “Năm tháng trước, ta hạ chiến thư khiêu chiến Long Hoàng, Cự Long tộc tối cao đã nghị thư trả lời đồng ý, giao hẹn sẽ chỉ có một mình Long Hoàng xuất chiến!”

‘Một mình’ hai từ đó được Ngũ Tứ rất nhấn mạnh, “Chẳng lẽ sự can đảm của Long Hoàng tân nhiệm còn không bằng một con heo thú nhỏ nhoi hay sao? Không dám giao chiến với ta, không để ma sủng đến trước diệt trừ đối thủ?”

“Ngươi muốn quyết đấu với chủ nhân ta!” A Mạt Kỳ cay độc nhìn trừng trừng vào hắn.

“Đây là quyết định của hội nghị tối cao Cự Long tộc! Hai người chúng ta một trận sinh tử giành quyền sở hữu A Cổ Lạp Sơn!” Ngũ Tứ hét lớn.

“Ca ngơ Long Thần!”

Nơi này là A Cổ Lạp Sơn, vì thế Sở Thiên cũng đối đối tượng ca ngơ, sau đó chậm rãi bước ra từ không trung, “Nếu Ngũ Tứ các hạ muốn khiêu chiến ta, vậy hãy đến đi!”

A Mặt Kỳ thoát nhìn cũng thấy thực lực hai bên, vì thế cũng yên tâm tránh sang một bên.

“Bái kiến bệ hạ!” Cự Long trên A Cổ Lạp Sơn nghe thấy tiếng của Ngũ Tư, cũng nhìn thấy sáu vị lão trưởng lão sau Sở Thiên, bèn hành lễ từ xa, thanh thế nhất thời tăng lên rất nhiều.

“Điện hạ, ồ! Giờ nên xưng hô ngài là bệ hạ rồi!” Ngũ Tư hơi cười nhạt, đại đao màu hoàng kim chỉ về phía Sở Thiên, trong miệng cũng không nói lời nào, “Quyết đấu bắt đầu!”

Từ trước tới giờ, đối thủ của Sở Thiên hoặc yếu, hoặc rất mạnh, vì thế hắn luôn không có cơ hội có một đối thủ ngang sức để thử khả năng của mình. Hôm nay để có thêm kinh nghiệm, Sở Thiên cố ý làm lực lượng cao nhất tầng thứ hai giảm xuống tầng sơ cấp, chỉ muốn có một trận đấu vui vẻ thôi!

Tóc vàng râu vàng, Ngũ Tư với chiến giáp hoàng kim bao trùm, vung kim đao như làm chấn động cả bầu trời.

Nhưng Sở Thiên thì lai hơi quái dị một chút, tóc đen dài chấm vai, pháp bào tề tưng trắng muốt, trong tay cầm một đao dài loang lổ, đầy vết tích, chỉ mất vài đồng có thể mua được trên phố - Lưỡi đao Phán Quyết.

Hai bên không bên nào động thủ, chỉ dùng khí thế giằng co, cố gắng tìm ra kẽ hở của đối phương.

Thời gian chậm chậm trôi qua, Ngũ Tư khí định thần nhân, với kinh nghiệm chém giết cả nghìn năm cùng hàng trăm trận chiến, làm cho khí thế hắn vững vàng hơn Sở Thiên, hơn nữa thời gian lâu dần, Sở Thiên đã bắt đầu sơ hở rồi.

“Lĩnh vực, thời gian cấm cố!” Sở Thiên không nhận được động thủ trước, còn Ngũ Tư gần như cùng một lúc cũng ra tay, “Cố hóa!”

Lĩnh vực hai bên khác biệt quá nhiều, thế nhưng cùng có một điểm chung – Giảm tốc độ!

Nhất thời, tốc độ của Sở Thiên và Ngũ Tư cùng giảm, áp chế những biến hóa cử động nặng nề từ từ bên trong, Sở Thiên chém một đao vào yết hầu Ngũ Tư.

Thấy vị trí và lực Sở Thiên xuất đao, Ngũ Tư coi thường cười nhạt, đao pháp đã trải qua vài tháng tu luyện, làm sao có thể sánh với Ngũ Tư đã trải qua túy luyện trên chiến trường đây!”

Không tránh, nhìn thẳng trường đao trước yết hầu, Ngũ Tư lách người tránh chuôi đao muốn hại mình hướng lên trên, thuận thế xuất quyền, đột ngột chém vào vai Sở Thiên, đem cả vai đưa ra trước mắt Sở Thiên, bộ dáng như muốn cùng lương bại câu thương!

“Người muốn liều mạng?” Sở Thiên hơi bất ngờ, vội thu đao phòng ngự.

“Ta không có hứng muốn liều mạng!” Thế tiến công trong tay Ngũ Tư giảm xuống, miệng lại châm chọc nói: “Nhưng ta biết ngươi nhất định sẽ thu tay lại, hừ, đây chính là dũng sĩ huyết chiến chân chính, khác với bọn người chỉ giỏi hoa chân múa tay!”

Kinh nghiệm, tuy lĩnh vực và thần lực tương đương, nhưng kinh nghiệm chiến đấu của Sở Thiên lại thua xa Ngũ Tư!

Trong lúc nhất thời, Sở Thiên đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong.

“Lĩnh vực, hỏa!” Khi lĩnh vực tầng thứ hai của Ngũ Tư được triển khai, Sở Thiên đã hoàn toàn lâm vào tình thế phải chịu đòn.

Thực lực vẫn không đủ, Sở Thiên thầm nghĩ: “ Nếu như bây giờ là Long Hoàng Á Lợi Tư Thác Đức, sợ rằng chỉ cần thần lực sơ cấp tầng thứ hai và thời gian cấm cố đã thắng được Ngũ Tư, nhưng kỹ năng chiến đấu của bản thân lại thua kém quá xa.

Nhưng vẫn còn tốt, thực lực của Sở Thiên không phải chỉ là sơ cấp tầng thứ hai, hắn vẫn là thần lực đỉnh phong tầng thứ hai, lại còn có thời gian thuận lưu.

“Chấn quá, không đùa với người nữa!”

Sở Thiên cười gằn, sau đó xoay người bay lên, chém ra một đao thời gian thuận lưu.

Trong chớp mắt, mấy vạn đao, cái này Sở Thiên đã từng sử dụng khi ở Thiên Hải quốc, hơn nữa trải qua hoàn thiện thì đã khác xưa, người duy nhất ăn không ngồi rồi trên Bồ Lô Trạch, thi nhân ngâm thơ Bối Lợi, đã từng đặt một cái tên rất thối khi nói khoát trong quán rượu, Tu Vạn Lưu Trảm!

Một mặt cấm cố thời gian của Ngũ Tư, một mặt tăng tốc thời gian của mình, Lưỡi đao Phán Quyết mơ hồ đã xuất hiện trên đầu Ngũ Tư rồi.

Biết là không thể chống đỡ, Ngũ Tư dứt khoát bỏ tấn công, trực tiếp dùng thần lực tạo một tầng bảo hộ bao trùm lên cơ thể, chính là muốn kháng cự lại trường đao của Sở Thiên.

Đinh một tiếng giòn vang lên, hai bóng người cùng lúc ngừng lại.

Hai tay đan chéo, Sở Thiên vẻ mặt thoải mái, nhưng Ngũ Tư thì đã nổi cả gân xanh lên rồi, rõ ràng đã đến cực hạn, “Điện hạ, hiện giờ hai ta không ai có thể thắng được, chỉ bằng coi như hòa đi?”

“Hòa?” Sở Thiên cười nhạt, trên tay lại thêm vài phần khí lực.

Đinh!

Đại đao hoàng kim của Ngũ Tư, lập tức bị Lưỡi đao Phán Quyết chặt gãy rồi, còn Sở Thiên tiện đà để trường đao lên cổ Ngũ Tư, “Ngại quá, là ta thắng mất rồi!”

Đại đao của Ngũ Tư tuy được làm từ vàng, mặc dù trải qua túy luyện của thần lực đã trở thành thần binh lợi khí rồi, nhưng đáng tiếc là đối thủ của nó lại là Lưỡi đao Phán Quyết – thứ có thể chặt đứt được cả thân thể của Long Thần.

“Long Hoàng bắt bại! Long Hoàng bắt bại!”

Cự Long trên A Cổ Lạp Sơn cùng lúc hoan hô, chúng không biết chênh lệch binh đao giữa Sở Thiên và Ngũ Tư, chỉ biết rằng tân Long Hoàng dùng thần lực làm vỡ vụn binh khí của Thú hoàng!

“Bệ hạ!” Sơn Dương Hồ tiến đến bên cạnh Ngũ Tư, “Ta thấy cả rồi, Phát Lạp Địch Nặc dựa vào thần khí thắng người! Chúng ta....”

“Không! Ta đã thua rồi!” Ngũ Tư cười hào sảng, chấp tay hướng về phía Sở Thiên, “Phát Lạp Địch Nặc bệ hạ, ta thua rồi, quân đội của Hoàng Kim thành sẽ rời khỏi A Cổ Lạp Sơn trước khi mặt trời lặn!”

.....

Quả nhiên đại quân hơn mười vạn ma thú dần rời đi, thế nhưng lão cáo già Phí Xá Nhĩ thủ hạ của Ngũ Tư và mấy tên Sơn Dương vẫn ở lại.

“Phí Xá Nhĩ đại ca, bệ hạ để chúng ta lưu lại là có ý gì?” Trong đầm lầy, Sơn Dương Hồ vừa nhìn trộm đại lễ đăng cơ của Sở Thiên vừa hỏi nhỏ.

“Bệ hạ muốn chúng ta chờ cơ hội!” Phí Xá Nhĩ cười nhạt nói: “A Cổ Lạp Sơn vẫn luôn là nghị hội lớn hơn Long Hoàng, giờ đây nếu Phát Lạp Địch Nặc làm Long Hoàng, nhất định bọn chúng sẽ có nội chiến! Bệ hạ là muốn đợi đến lúc đó sẽ quay trở lại! Hôm nay lĩnh vực của người có thể che được mắt A Mạt Kỳ, còn ta có mật pháp ẩn dấu khí tức, vì thế bệ hạ để lại hai người chúng ta!”

“Thì ra là thế, hừ, hay là bây giờ chúng ta gây chút rắc rối cho đại lễ đăng quang của Sở Thiên đi!”

“Cũng hay!” Phí Xá Nhĩ như bị bóp méo, huyền hóa về cơ thể ban đầu, hóa ra là một Cửu Vĩ Huyền Hồ!

363. Chương 342: Mộ Của Long Hoàng (thượng)

Phí Xá Nhĩ và Sơn Dương Hồ cả hai trốn dưới đầm thương lượng với nhau, cả hai bọn họ đều có khả năng che dấu khí tức, ngay cả A Mạt Kỳ đạt đến mức thần lực tăng thứ ba cũng không thể phát hiện ra, thế nhưng....

Linh hồn có thể dấu được không?

Phiêu phiêu荡荡, linh hồn của Cát Nặc Bĩ Lợi và Mạt Khắc theo dõi hai người bọn họ.

Cả hai vẫn tìm thân thể Hắc Ám thần tộc, buổi sáng nửa tháng trước còn cảm nhận thấy vài thứ có thể coi là có linh hồn, tập trung tại A Cổ Lạp Sơn, thế rồi bọn họ cũng theo đến .

“Cát Nặc Bỉ Lợi, hai tên tiểu tử này khá lắm!” Mặt Khắc tử mỹ quan sát hai người, linh hồn chợt lóe lên lóe lên, “Con dê đó tuy chỉ có tầng một đỉnh phong, nhưng linh vực Nguyệt Thuộc rất đặc biệt ; ngoài ra con Huyền Hồ chín đuôi kia tuy là mới biết vận dụng thần lực, nhưng linh vực tạo tinh thần huyền ảnh của nó rất hợp với ta.”

“Mới tầng thứ nhất thôi ư!” Cát Nặc Bỉ Lợi rất không hài lòng, “Bảo một Cao Vị Thần như ta đi dùng thân thể của một ma thú, điều này cũng...”

“Có thần lực tầng thứ nhất đã là rất tốt rồi” Mặt Khắc bất đắc dĩ nói: “Đừng quên, hiện tại chúng ta chỉ là hai linh hồn, không có thân thể khỏe mạnh phụ trợ, ta chỉ có thể kiếm cho chúng ta thân thể loại này thôi!”

“Hay là mấy thân thể ở Bồ Lôị Trạch cũng được mà!” Cát Nặc Bỉ Lợi vẫn lưu luyến không quên người nhà Sở Thiên, “Đặc biệt là đứa trẻ vẫn chưa sinh ra kia, ta đánh cược là sau khi nó được sinh ra, thân thể còn tốt hơn của ta trước đây!”

“Người muốn thân thể của đứa trẻ kia cũng được thôi, nhưng người có thể đợi mười mấy năm không?”

Mặt Khắc giận dữ gõ cho Cát Nặc Bỉ Lợi mấy cái, “Phải biết là, một đứa con của thần tộc, chỉ có thể đợi đến sau khi trưởng thành mới ngừng tăng trưởng, mới có thể dung hợp hoàn toàn nguyên tố thiên địa, muốn ở trên thân thể của nó, ít nhất người cũng phải đợi mười lăm mười sáu năm, hơn nữa với sức mạnh thần lực của nó, chỉ dùng thân thể của Cao Vị Thần thì ta mới có thể chiếm được thân thể của nó!”

“Thân thể tốt như vậy, đừng tiếc nuôi nữa...” Cát Nặc Bỉ Lợi lưỡng lự nói : “Nếu không, chúng ta cứ cướp đứa trẻ đó đi đã, rồi từ từ nghĩ cách sau!”

“Cướp thế nào? Đừng quên, nó có A Mặt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ bảo vệ!”

Nhắc đến Sở Thiên và hai ma sủng không có gì, nhưng tiếp sau đó Mặt Khắc đã thấy run rẩy. “Còn có hậu duệ của người đó nữa!”

“Hậu duệ, đó cũng chỉ là hậu duệ!” Cát Nặc Bỉ Lợi hưng phấn run lên, “Tên đó đã mất tám tích rất lâu rồi, không chừng có thể đã chết rồi, chỉ cần chúng ta nắm bắt tốt cơ hội, không chừng thực sự có thể cướp được thân thể của đứa bé đó!”

“Nói sau đi! Bây giờ hai thân thể này người có muốn hay không ?”

Cát Nặc Bỉ Lợi gật đầu mạnh, “Ta muốn!”

Sắc trời đột nhiên tối om, trận cuồng phong nổi lên, lộ ra vẻ kỳ dị.

“Linh hồn chuyển di!” Mặt Khắc khẽ quát một tiếng, trong chớp mắt linh hồn của hắn biến thành một tia sáng, biến mất trên thân thể của Phí Xá Nhĩ,

.

Sơn Dương Hồ đang quan sát A Cổ Lạp Sơn , đột nhiên phát hiện thấy Phí Xá Nhĩ trở lên rất kỳ quái, thân thể lão hồ li chậm chậm dài ra vài lần, sau đó bắt đầu cứng nhắc hoạt động tay chân .

“Phí Xá Nhĩ đại ca, người làm sao vậy ?”

“À, ta không sao” , tiếng nói của Phí Xá Nhĩ hơi khàn khàn, nhưng thân thể của hắn cũng càng ngày càng linh hoạt hơn, “Có lẽ là do có tuổi rồi, thân thể không khỏe nữa rồi!”

“Có tuổi rồi? Ha ha, đại ca người mới hơn một vạn tuổi thôi, ít nhất vẫn còn có thể sống mấy vạn năm nữa!”

“Thật không?” Phí Xá Nhĩ vui mừng cười, sau đó cười ngốc nghếch, chỉ về phía sau Sơn Dương Hồ run lên, “Cẩn thận!”

“Sao?” Sơn Dương Hồ quay đầu về phía sau.

Lúc này, nụ cười của Phí Xá Nhĩ trở nên quỷ dị, “Linh hồn chuyển di!”

Sơn Dương Hồ ngã, sau đó chậm chậm nhồm dậy, oán trách: “Mặt Khắc, thân thể này kỳ lạ quá, bước đi cũng không vững chãi!”

“Thích ứng một thời gian là được thôi!” Mặt Khắc kiểm tra thân thể mới của mình, cười nói: “Mau chuyển thần lực, kiểm tra xem lĩnh vực Nguyệt thuộc của Sơn Dương Hồ!”

Cát Nặc Bĩ Lợi nghe lời làm theo. Sau đó cười lớn: “Ha ha, thân thể này không thể coi là tồi được, lĩnh vực của hần nhiên không có khí tức, Mặt Khắc, với thân thể này ta có thể đến bất cứ nơi nào! Thấy sao? Đi Bồ Lô Trạch thử xem vận may, nếu thực sự có thể cướp thân thể đứa bé đó...”

“Lĩnh vực cơ thể của ta là huyền cảnh, rất hợp với khả năng của ta, có thể tránh được sự dò xét của Cao Vị Thần!” Mặt Khắc cũng hơi bị lay chuyển rồi, “hiện tại Phát Nạp Dịch Nặc, A Mặt Kỳ đều ở A Cổ Lạp Sơn, trên Bồ Lô Trạch chỉ có mình Hạ Vị Thần Anh Cách Lạp Mỗ thôi! Nếu như ta may mắn, không chừng có thể bắt cóc được thằng bé đó!”

“Được rồi!” Cát Nặc Bĩ Lợi cười lớn: “Ta là tình nhân của nữ thần Vận Mệnh, chẳng lẽ lại không may mắn được sao?”

“Chuyện năm đó người đừng nhắc đến nữa! Đi thôi, chúng ta đến Bồ Lô Trạch!”

Hai tên hồn thần thân thú đã lên đường, nửa tháng sau tặng thêm cho Bồ Lô Trạch một chút biến động, nhưng, có hai chuyện bọn chúng vẫn không hề biết.

Chuyện thứ nhất, hiện tại Sát Lâm Na không ở Bồ Lô Trạch, nàng được Anh Cách Lạp Mỗ bảo vệ đã đến thành Bàng Bối chuẩn bị sinh con rồi. Bồ Lô Trạch chỉ còn lại Kim Cương bề quan tu luyện, một cường giả không bình thường chút nào.

Chuyện thứ hai, linh hồn rời đi không có nghĩa là linh hồn đã mất, Phí Xá Nhĩ và linh hồn Sơn Dương đã rời đi, với Mặt Khắc chỉ nhỏ yếu không đáng quan tâm, vì thế cho rằng để chúng tự sinh tự diệt.

Lúc này, hai cô hồn đang phiêu dật ở thông đạo địa ngục, chuẩn bị vào địa ngục rồi.

Cửa thông đạo của địa ngục, một trận huyết chiến vừa mới kết thúc, một bóng đen người chiến thắng chặn họ lại, “Này! Phía sau có linh hồn cấp thần binh vào địa ngục... Không sai, ta sẽ có thêm hai thân vương rồi, xem ra những cường giả do con người sinh ra cũng không hề ít!”

Nói rồi, linh hồn của Phí Xá Nhĩ và Sơn Dương bị hần thu vào trong chiếc hộp phía sau, “Ha ha, Dịch Á Lạc cai quản địa ngục đã bao nhiêu năm như vậy, lại không biết dùng những vong hồn cường giả bị giết trên trần gian có thể bổ sung thực lực, đúng là đồ ngu!”

Bóng đen chậm rãi đi về một hướng khác của thông đạo, nơi đó... là đại lục Huyền Thú!

“Các người trấn thủ tại đây, không được để Dịch Á Lạc giành lại! Ngoài ra nói với mấy tên đó, nói là ta đã đoạt được thông đạo nhân gian đầu tiên! Hiện tại đến nhân gian tham quan một chút!”

“Chủ nhân. Ngài chẳng phải nói là vong hồn của cường giả nhân gian yếu quá, không đáng để đến nhân gian phát triển ư? Hóa ra đằng sau của bóng đen, vẫn còn có mấy trăm vong linh thân vệ nữa.”

Bóng đen ngừng lại, cười nói: “Giờ thì khác rồi, ta vừa mới đoạt được thông đạo nhân gian, bèn phát hiện ra hai tên cũng không đến nỗi nào, linh hồn, nếu không phải là trùng hợp thì những cường giả cấp độ thần rất nhiều, ta cần những linh hồn của bọn chúng!”

Cường giả cấp độ ma thú cấp chín rất nhiều! Ha ha, một hiểu lầm không tốt đẹp cho lắm đã xuất hiện rồi!

“Miệng hạ, khi nào người trở về?”

“Nếu ta không tìm được linh hồn có lực lượng lớn mạnh thì một tháng sau ta sẽ quay trở về!”

Nói xong, hần xuyên qua thông đạo địa ngục, đến trần gian...

.....

Thông đạo địa ngục vừa khép lại, Mặc Phi Đặc huyết tinh lại bắt đầu chém giết.

Chiến tranh địa ngục giờ đã biến thành tranh chấp thông đạo địa ngục rồi, bởi vì có cường giả tuy có thể xé rách không gian nhưng pháp tắc không gian Sáng Thế Thần thì không thể coi thường được, cũng giống như dùng vong linh cấm chú ra vào địa ngục trần gian, cách di chuyển của nó hoàn toàn là tùy cơ, có thể bị đưa đến bất kỳ một nơi nào, thậm chí là đến một không gian khác! Vì vậy nếu không phải vạn bất đắc dĩ, không có ai đi con đường đó cả.

Phương pháp di chuyển xác định đích đến duy nhất, là lợi dụng thông đạo trong tay Dịch Á Lạc, nhưng những thông đạo này hiện đang bị Dịch Á Lạc giấu kỹ.

Chém giết xong, Mặc Phi Đặc không có cảm giác khoái trá như trước đây nữa.

“Mặc Vương, các anh em thương vong nặng quá, xin ngài yêu cầu Dịch Á Lạc tăng thêm quân... Á? Ngài làm sao vậy?”

“Hắn đã dùng thông đạo địa ngục đến nhân gian rồi!” Mặc Phi Đặc cười nhạt, xé nát tên tù binh vừa tiết lộ hành tung chủ nhân mình, nói: “Thật trùng hợp. Nhị ca và ta không thể rời nhau, đại ca bị thương nặng, địa ngục bỗng chốc không ai có thể ngăn được hắn!”

“Mặc Vương, nhân gian không phải là địa bàn của chúng ta, hay là đừng quan tâm đến nó nữa!”

“Đúng, nhân gian không có liên quan đến chúng ta! Ha ha!” Kiếu cười của Mặc Phi Đặc vẫn lạnh lùng như vậy, nhưng hắn không hề có chút hờ hững với nhân gian, mà là cười tương lai sau này của tên đó.

“Hắn sẽ ở lại nhân gian một tháng sao?” Hừ, Bào Uy Nhĩ tuy vẫn ở địa ngục nhưng Thí Thần Thất Hải Thú của nàng ta rất lâu không hoạt động rồi! Nếu như lão gia hỏa ở Biển Cấm có thể phá đảo xuất thủ, vậy thì sau một tháng nữa câu chuyện càng thú vị hơn rồi!”

.

Nhất thời, gần như tất cả mọi chuyện đều bắt đầu biến chuyển, không chỉ thế mọi chuyện đều xảy ra vào một ngày một tháng sau đó.

Mà Sở Thiên lúc này lại đang cười không khép nổi miệng, tuy là đương kim hoàng đế phiền phức, nhưng cảm giác được hàng vạn Cự Long lay châu thật sáng khoái.

Sau khi đại kể đăng quang kéo dài một ngày đã kết thúc, nhưng Sở Thiên không hề nghỉ ngơi, mà cho triệu tập tất cả các trưởng lão khai hội tại long hoàng cung, chỉ có Anh Cách Lạp Mỗ không có mặt, vì vậy vị trí của hắn tạm thời do A Mạt Kỳ ngồi thay.

“Long Thần tại thượng!” Sở Thiên đổi sang trang phục của Long Hoàng, đó là một bộ hoàng bào rộng kết hợp giữa nhuyễn giáp với nhau, cổ tay rộng thùng thình, nhưng phần ngực và những chỗ quan trọng đều là giáp phiến bó sát, nhìn có vẻ rất đẹp nhưng không vướng víu khi chiến đấu, “Hiện tại, Bồn Hoàng ta sẽ truyền mệnh lệnh đầu tiên!”

“Bệ hạ!”

Phất La Đa khéo léo nói: “Theo quy định, mệnh lệnh của người phải giao cho hội nghị trước đó đã, các trưởng lão sẽ xét duyệt, sau đó mới có thể ban bố tới tất cả Cự Long!”

Sớm muộn gì cũng hủy bỏ Viện Trưởng Lão! Tuy không bằng lòng, nhưng vì để có thể thống trị được tất cả Cự Long, Sở Thiên chỉ vuốt nhẹ quyền trượng Long Hoàng rồi cười nói: “Vậy được, các người thẩm hạch đi, mệnh lệnh đầu tiên của ta là ngày mai đi tế bái lăng mộ tiên hoàng!”

“Điều này không cần thẩm hạch, toàn bộ chúng ta đồng ý!”

Tân Long Hoàng đi tế bài tiên hoàng, mệnh lệnh này thấu tình đạt lý, không có bất kỳ vấn đề gì, vì vậy Phất La Đa hầu như rất vui vẻ bằng lòng, hơn nữa còn cho rằng Sở Thiên là một vị hoàng đế tốt biết tôn trọng truyền thống Hoàng Long tộc.

Chỉ có A Mạt Kỳ biết, mục đích của Sở đại thiếu gia là đi trộm mộ!

“Vậy mọi người hãy chuẩn bị đi!” Sở Thiên nheo mắt, hỏi ra mục đích cuối cùng của mình: “Còn nữa, lăng mộ của tiên hoàng rốt cuộc ở đâu? Tại sao ta lại chưa từng nghe qua?”

“Lăng mộ của tiên hoàng là tuyệt mất nhất của A Cổ Lạp Sơn, chỉ có bốn người được biết — Long Hoàng và Thái Tử, đại trưởng lão và người kế thừa của ông ấy!” Phất Lạp Định Nặc nhìn một lượt tất cả mọi người trong cung cười nói: “Hay là ngày mai người đi cùng ta!”

Thảo nào Lạp Hi Đức không nói cho mình, Sở Thiên chợt nghĩ, thực ra nghĩ kỹ một chút thì trên trái đất làm gì có vị hoàng đế nào lại không giữ bí mật lăng mộ của mình chứ ? Nổi tiếng nhất là Doanh Chính tiên sinh Tần Thủy Hoàng.

“Được, ngày mai ta sẽ cùng ngài đi bái tế tiên tổ!” Sở Thiên thần sắc nghiêm nghị, nhưng ngón tay lại tự giác làm mấy động tác phẫu thuật, động tác giải phẫu thi thể....

364. Chương 343: Mộ Của Long Hoàng (hạ)

Ngày hôm sau, trước khi tế bái lăng mộ Long Hoàng, lần đầu tiên Sở Thiên hưởng thụ mỹ thực mà chỉ dành riêng cho Long Hoàng.

Hóa ra Phất La Đa vì muốn thể hiện truyền thống lâu đời của A Cổ Lạp Sơn với Sở Thiên, nên đã tìm những đầu bếp giỏi nhất nội tộc, chuẩn bị một ít điểm tâm chay.

Nhưng Phất La Đa đã thất vọng, Sở Thiên và A Mạt Kỳ hầu như không hề hứng thú với đồ ăn của Cự Long, thậm chí cuối cùng đã bỏ dao nĩa, dùng tay lấy thức ăn dự trữ trong giới chỉ ra ăn một cách ngon lành.

Thực ra những đầu bếp A Cổ Lạp Sơn không có ai không sống hơn mấy nghìn năm rồi, thủ thuật của họ nếu ở bất cứ nơi nào trên đại lục cũng đủ làm xôn xao giới ẩm thực, nhưng đáng tiếc, nhà Sở Thiên lại có kẻ lợi hại hơn đó chính là La Tân!

Ăn hết đồ ăn do La Tân làm, khẩu vị của những người trên Bồ Lô Trạch rõ ràng tăng lên mấy bậc, hiện giờ những đầu bếp bình thường không thể làm họ hài lòng. Có lúc, Sở Thiên thực sự nghĩ La Tân có phải là hậu duệ của Thực Thần hay không nữa!

Hiện tại, người có một cái cảm chế kỳ lạ chính là trù sư La Tân, hắn luôn đeo một cái kính râm bự, đang đi cùng với Sắt Lâm Na, một tắc không rời! Nguyên nhân rất đơn giản, Sở Thiên muốn đảm bảo dinh dưỡng cho vợ và con mình! Sau khi sinh con có một đầu bếp giỏi phục vụ, điều này rất có lợi đối với hai mẹ con.

Lau miệng, súc miệng, rửa tay, làm xong hết các thủ tục dùng bữa quý tộc, Sở Thiên nhếch môi nói: “Phất La Đa trưởng lão, có thể đưa ta đi bái tế những tiên hoàng được chưa?”

“Xin bệ hạ chờ một lát!” Nhìn bề ngoài thì Phất La Đa vẫn rất mực tôn trọng Sở Thiên.

Sau khi đi khỏi một lát, Phất La Đa lại quay lại rồi, còn đưa cho Sở Thiên một khối tinh thạch màu vàng, “Bệ hạ, đây là chìa khóa đi vào hoàng tẩm, ta và ngài mỗi người giữ một chiếc, xin ngài hãy giữ gìn nó cẩn thận!”

Sở Thiên nhận lấy tinh thạch, dùng thần lực xoay tròn vài vòng, không hề phát hiện ra điểm nào khác biệt. “Cửa vào lăng tẩm tiên hoàng ở đâu?”

“Mời bệ hạ đi theo ta!” Phất La Đa dẫn Sở Thiên bay ra khỏi cung Long Hoàng.

Kết cấu của A Cổ Lạp Sơn giống như hình một ống đồng rỗng, bên trong núi rỗng không, phần đỉnh là một vòng tròn bằng phẳng rộng trăm mét khối, ánh mặt trời soi trực tiếp từ đây đi vào trong núi.

Đối với kiểu kết cấu này, Sở Thiên đã từng thâm cười nhạo, nếu khi trời mưa thì chẳng phải A Cổ Lạp Sơn sẽ thành nơi tích nước rồi sao ?

Thế nhưng lúc này Phất La Đa đã cho tất cả những Cự Long khác lui về, rồi cùng với Sở Thiên sánh vai đứng trên khối đá tròn, rồi chỉ vào giữa phiến đá cười nói: “Bệ hạ, đây chính là cổng vào lăng mộ tiên hoàng!”

“Ồ đây? Phía dưới chẳng phải là nội bộ A Cổ Lạp Sơn sao? Chúng ta chẳng phải vừa đi từ trong đó ra ư?” Sở Thiên ngạc nhiên hỏi.

Phất La Đa cung kính đưa khối tinh thạch trong tay lên, nói: “Những người khác đi vào từ đây, tự nhiên đi vào A Cổ Lạp Sơn, nhưng chỉ có người giữ chìa khóa có được năng lượng của chìa khóa, thì từ đây có thể đi vào một không gian khác, cũng chính là lăng mộ của các vị tiên hoàng!”

Hóa ra A Cổ Lạp Sơn lại là một thông đạo không gian! Sở Thiên thậm chặc lưỡi, nhưng A Cổ Lạp Sơn do Long Thần tạo nên, với khả năng tinh thông hai hệ nguyên tố không gian thời gian của những người nhà hắn thì giấu một không gian khác ngay trong phạm vi của mình thì cũng không có gì khó cả.

Theo sự hướng dẫn của Phất La Đa, Sở Thiên tay trái cầm tinh thạch, tay phải nhẹ nhàng vuốt nó, rồi nhập vào một phần năng lượng.

Tiếp theo đó, giữa phiến đá đột nhiên xuất hiện một lực hấp dẫn rất mạnh. Phất La Đa thực lực không mạnh chưa kịp nói gì đã bị hút vào trong, còn Sở Thiên cũng chỉ có thể cố gắng được một lát rồi cũng bị hút vào cùng hắn.

Trước mắt là những tia sáng kỳ lạ, bên người là âm thanh vù vù của gió, cảm giác mơ hồ này trôi qua trong hơn một phút, sau đó Sở Thiên chỉ cảm thấy quang cảnh trước mặt biến đổi, xuất hiện tại một cánh rừng rậm rạp.

Trong rừng rậm, những dãy núi nguy nga nối tiếp nhau, trên đỉnh ngọn núi trước mắt, hiện hữu hình cái đầu của Lạp Hi Đức.

Cứ như vậy, trên mỗi đỉnh của năm ngọn núi cao, cũng đều hiện hữu một khối đá cự thạch điêu khắc hình của các vị tiên hoàng trong lịch sử.

“Bệ hạ, đây là lăng mộ của lịch đại tiên hoàng!” Phất La Đa không dám thất lễ, chỉ có thể bái lạy từ xa, giới thiệu lần lượt: “Ngọn núi thứ nhất, mai táng Lạp Liêu Đức bệ hạ!”

“Người chờ chút!” Sở Thiên thấy một lỗ thủng lớn!

Năm nghìn năm trước Lạp Hi Đức bị Mạch Khẳng Tích phân thân. Nửa thân trên lưu tại đại lục Huyền Thú, nửa thân dưới bị mất tại không gian lạ, nếu nói ngọn núi này chôn nửa thân trên của Lạp Hi Đức, vậy hắn dùng thứ gì để luyện thành cốt long!

Sở Thiên đã từng nhìn thấy thân thể của Lạp Hi Đức, khí thể phát ra từ bộ cốt long đó, dù là A Mạt Kỳ cũng không phải là đối thủ, nhưng không có cốt cách, lẽ nào Lạp Hi Đức hiện giờ không phải dùng thân thể của chính hắn?

“Theo ta biết, tình hình trận chiến khi Lạp Hi Đức bệ hạ chết rất trắng liệt, thậm chí đến thi thể cũng không hoàn chỉnh, ở đây...”

“Đúng thế bệ hạ, ở đây chỉ có nửa thân trên của Lạp Hi Đức bệ hạ! Hơn nữa thời gian hạ táng, ta khi đó là hậu bối của đại trưởng lão lúc đó cũng có mặt!” Phất La Đa bị kích động hai tay hơi run run, không giống như Á Lợi Tư Thác Đức, Lạp Hi Đức là vị vua tốt xứng đáng nhận được sự kính yêu của tất cả cự long.

Xem ra Lạp Hi Đức không dám quay trở lại A Cổ Lạp Sơn, chân tướng không hề đơn giản, không chừng phân cốt cách không rõ ràng của hắn cũng là một trong những nguyên nhân đó!

Kiểm chế những nghi hoặc trong lòng, Sở Thiên cũng hành lễ tương tự, tiếp tục hỏi: “Tiền nhiệm long hoàng Á Lợi Tư Thác Đức thì sao? Lăng mộ của ông ta tại sao lại không ở đây?”

“Á Lợi Tư Thác Đức là tội nhân của Cự Long tộc, không có tư cách vào lăng mộ Long Hoàng!”

Nhắc tới vị long hoàng không may mắn ấy, Phất La Đa nghiêng rằng, “Hơn nữa sau khi trận chiến tại cực địa băng nguyên kết thúc, khi chúng ta thu dọn chiến trường còn phát hiện thi thể của Á Lợi Tư Thác Đức đã bị nát, thậm chí trưởng lão Tinh Thần Ma Pháp trong tộc nói, linh hồn của ông ta cũng bị diệt vong rồi!”

Trên thực tế, linh hồn của Á Lợi Tư Thác Đức không phải tự bị hủy đi, mà là bị Thần m Mưu Mạt Khắc tiêu diệt, vì vậy những lời Sở Thiên lừa dối Lạp Hi Đức, đã chết không thể đối chứng, vĩnh viễn không thể lộ ra được... trừ khi thời gian có thể đảo lưu.

Ngoài cảm thấy thương Lạp Hi Đức lão niên tang tử (kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh) chắc rất thương tâm, Sở Thiên càng cảm thấy vui với cái chết của Long Hoàng, “Đúng rồi, vậy còn bộ nhuyễn giáp và áo choàng của Á Lợi Tư Thác Đức đâu?”

“Khi chúng ta thu dọn chiến trường cũng không thấy đâu cả.”

Sở Thiên cảm thấy hơi kỳ lạ, Long tộc Hoàng Kim cũng không lấy Lờn nguyên của Tử Thần, vậy bộ yêu giáp đó ở đâu được?

Đúng thế, coi như Cát Nặc Bĩ Lợi và Mạt Khắc vì biến thành linh hồn nên không thể lấy được đồ vật, vậy thì, Lờn nguyên của Tử Thần dường như đã thất lạc rồi.

“Bệ hạ, ngọn núi thứ hai là lăng mộ của La Hi Đức bệ hạ...” Giới thiệu hết lượt, Sở Thiên phát hiện ra một hiện tượng thú vị.

Hoàng đế của Cự Long tộc đời này không giống đời khác, ngọn núi cuối cùng mai táng thứ tử của Long Hoàng miện hạ, có thực lực thần lực Thượng Vị Thần tầng thứ năm, nhưng khi đến La Hi Đức lại chỉ còn là Hạ Vị Thần thần lực tầng thứ ba thôi, còn về Á Lợi Tư Thác Đức, tên đen đủi trời sinh ngu dốt ấy lại càng vô nghĩa?

Hiện tại Long Hoàng Phát Lạp Dịch Nặc cũng kế thừa hiện tượng lạ đó, bởi vì không dựa vào ma sủng, hẳn còn không bằng cả Á Lợi Tư Thác Đức!

Thế nhưng Sở Thiên đủ để đối phó với Phát La Đa là ổn rồi. “Phát La Đa trưởng lão, mời ngài đi trước dẫn đường, ta muốn bắt đầu bái lạy từ ngọn núi cuối cùng!

“Tuân mệnh!” Phát La Đa đứng dậy bước được một bước, nhưng khi hắn chuẩn bị bước tiếp theo, Sở Thiên đã làm khó hắn rồi.

“Cầm Cố!” Đinh phong thần lực tầng hai đối phó cửu cấp đỉnh phong, Sở Thiên không nghi ngờ gì đã cầm cố được Phát La Đa, sau đó lắc không gian giới chỉ.

Ùm ùm!

A Mạt Kỳ đóng băng được phóng thích, sau đó tự làm vỡ khối băng.

“Kiểm tra một chút, xem xem mấy lăng mộ này có cơ quan nào hay không!” Sở Thiên phân nhiệm vụ rồi nói với A Mạt Kỳ.

A Mạt Kỳ đi đi về về mấy lượt qua những ngọn núi, sau đó nhíu mắt nói: “Ông chủ, sáu lăng mộ này đều bị kín cả, có khí tức của người chết bảo vệ! ta chỉ cảm thấy bốn lăng mộ phía trước không có cơ quan.”

“Khí tức? Ha ha, có khí tức lợi hại lưu lại ư?” Sở Thiên cần Lưỡi đao Phán Quyết lên, nheo mắt cười đi về phía lăng mộ sau cùng, nơi đó chôn cất thứ tử của Long Thần, tổ tiên đời thứ nhất của Cự Long tộc!

Tìm một nơi ẩn dấu. Sở Thiên một mạch đào xuống, một lúc sau phát hiện ra một Cự Long màu vàng cao trăm mét trong núi.

“A Mạt Kỳ, biến thành nguyên dạng!”

Nói xong, Sở Thiên lấy ra một bộ thiết bị tinh vi, bắt đầu đo thân của A Mạt Kỳ.

“Ông chủ, người làm gì vậy?” bị bao vây bởi thước đo và cân tiểu ly, A Mạt Kỳ tò mò hỏi.

“Đo thân thể người xem thế nào!” Sở Thiên cười híp mắt nói: “Hiện giờ Lạp Hi Đức vẫn còn sống, chúng ta không thể quá đáng quá, chỉ có thể sử dụng phương pháp như đã dùng với Long Thần, dùng bao nhiêu lấy bấy nhiêu, nếu lấy nhiều quá, bị Lạp Hi Đức phát hiện thì rắc rối to!”

“Ngài muốn cho ta thân thể thứ tử của Long Thần?” Mắt A Mạt Kỳ bỗng sáng lên, cười lớn: “Ha ha, cuối cùng cũng thoát khỏi thân thể nhân yêu rồi!”

“Ừ, ngươi được giải thoát rồi. Nhưng có người sẽ không may đấy!” Sở Thiên thâm tính toán nói: “Thân thể được thay thế không thể lãng phí. Người nói cho ai thì phù hợp? Hãn Mã? Boeing? Hay là AK47? Nếu không thì... Lỗ Tây Nạp?”

“Cho Boeing đi!” A Mạt Kỳ suy nghĩ một lát rồi nói: “Hiện tại trong gia tộc chỉ có Boeing không có khả năng tự bảo vệ mình, hơn nữa năng lực và bản thể Ma Căn cũng tương đương rồi, có thể hoàn toàn kế thừa thân thể Ma Căn.”

“Hừ! Những ma sủng của ta đều phải thăng cấp!” Vừa nói thầm, Sở Thiên vừa bắt đầu bận rộn với công việc thu thập.

Hiểu rõ kết cấu Thần Tộc xong, Sở Thiên đã làm qua nghiên cứu, tinh hạch huyết dịch, và tinh hoa cơ thể đối với một cơ thể Thần mà nói không thể thiếu bất cứ phần nào, mà nhất định phải đạt đến một mức nào đó. Nói một cách nghiêm túc, thân rỗng của Anh Cách Lạp Mỗ dùng kết hợp với tinh hạch của Ma Căn, lại không thể phát huy khả năng mạnh nhất. Vì vậy Sở Thiên theo đuổi sự hoàn mỹ đã nhẫn tâm hạ thủ đối với những Long Hoàng dưới các lăng mộ.

Để tránh khí tức yếu ớt dưới các lăng mộ bị người khác phát hiện, trong não mỗi Long Hoàng, Sở Thiên đều chỉ lấy ra một ít dịch sau đó chuẩn bị thêm vào tinh hạch của Anh Cách Lạp Mỗ.

Ngoài phần mộ của Lạp Hi Đức ra, năm phần mộ khác đều bị cướp, hơn nữa vì sự đào bới khéo léo của Sở Thiên cũng không thể phát hiện ra những Long Hoàng kia bị thiếu một vài chi tiết, thậm chí không thể nhận ra khí tức yếu ớt bên trong các lăng mộ.

“Ông chủ, thân thể của Lạp Hi Đức người không muốn sao?” A Mạt Kỳ thấy Sở Thiên thu dọn dụng cụ nên tò mò hỏi.

“Lão già này đối xử rất tốt với chúng ta, thôi đừng động đến thi thể của hắn!” Sở Thiên rất cục cựa cũng có chút lương tâm, nhưng những lời hắn nói sau đó làm chút lương tâm này cũng mất nốt, “Đào thi thể của hắn lên, ta không cần máu thịt của hắn, nhưng phải nghiên cứu mới được... Lão già này đã dùng thứ gì đó để luyện chế thân thể Cốt Long thì phải? Sau đó làm cho nó nguyên vẹn!”

365. Chương 344: Bí Mật Của Gia Tộc Tề Cách (thượng)

Thân thể trước khi Lạp Hi Đức biến thành cốt long đã bị lồi lên.

Khi còn sống hắn chắc hẳn là một Cự Long cao gần trăm mét, nhưng hiện giờ chỉ còn lại phần trên eo, tại phần thân bị cắt đứt của hắn, còn hơi phát ra lực lượng không gian của Mạch Khổng Tích.

Nhớ kỹ lại lần đầu tiên Sở Thiên gặp Lạp Hi Đức, khi đó Lạp Hi Đức đã là Cốt Long, hơn nữa còn yêu cầu Sở Thiên chữa thân thể bị cắt làm hai của hắn. Khi ấy Sở Thiên còn cho rằng Lạp Hi Đức bị thương dưới tay Mạch Khổng Tích.

Nhưng thân thể Lạp Hi Đức hiện tại ở ngay trước mặt, Sở Thiên hoàn toàn có thể xác định, thân thể Cốt Long Lạp Hi Đức chắc chắn không phải là của hắn, vết thương của hắn cũng tuyệt đối không phải là do Mạch Khổng Tích gây ra.

Nhớ đến những kinh nghiệm của Lạp Hi Đức trước kia, thì thân thể và vết thương của hắn chỉ có thể đến từ địa ngục, hoặc là Huyết Luyện Ngục!

A Mạt Kỳ nhìn chằm chằm vào phần thân thể bị chặt đứt của Lạp Hi Đức, trầm giọng nói: “Ông chủ, tên này khi còn sống đã có đỉnh phong thần lực tầng thứ ba!”

“Đúng, lúc Mạch Khổng Tích ở thời kỳ đang thịnh, cũng gần như vậy!” Sở Thiên gật đầu nói: “Nếu như hai người bọn họ không phải lần lượt bị trọng thương thì hiện giờ đã là Cao Vị Thần rồi”

Nói rồi, Sở Thiên nhẹ nhàng kiểm tra phần thân thể đó, “Vì vậy các cơ quan đều hoàn hảo không bị tổn hại gì, không cần phải suy nghĩ nữa, Lạp Hi Đức chắc chắn là từ địa ngục kiếm một thân thể Cốt Long!”

“Vậy vì sao hắn không nói cho ngài!”

“Ha ha, chắc là thân thể hiện tại của hắn lai lịch không rõ ràng nên ngại nói ra thôi!”

Sở Thiên cười, sau đó làm tắt cả các lăng mộ khôi phục lại nguyên trạng, đồng thời để A Mạt Kỳ chui vào không gian giới chỉ.

“Lĩnh vực, phục vị!”

Cầm cổ của Phất La Đa được giải, hần hoàn thành nốt bước chân đang bước dở, không thấy bất cứ điều gì bất thường cả.

Sở Thiên cũng giả bộ lần lượt té lạy từng lẫm mộ, sau đó cùng với Phất La Đa quay trở về cung Long Hoàng!

Ngồi ở ngôi vị hoàng đế, Sở Thiên lần đầu tiên cho triệu tất cả những thành viên chủ chốt trong Long tộc đến, nhìn một lượt hàng trăm Cự Long cao trăm mét, Sở Thiên thiếu gia không khỏi bĩu môi, chất lượng kém quá. “Cái đó... ai quản chính vụ? Nó là đảo Bồ Lô Trạch, là của cá nhân ta tặng cho Long Thần Vệ, lẽ nào trong luật pháp có quy định không cho phép chúng thu lễ vật?”

“Trưởng lão Phất La Đa, pháp luật quy định, Long Thần vệ của chúng ta là thân binh của bộ hạ, ngoài năm người, ra ngoài tác chiến phải thông qua các ngài ra, những chuyện khác các ngài không có quyền hỏi đến!”

Long Vệ nhú mày phẫn nộ nhìn Phất La Đa, bất kể là thân phận gì, chỉ cần là Cự Long thì đều liệu mình bảo vệ tài phú của bản thân! Điều thứ nhất trong luật A Cổ Lạp Sơn quy định, phạm là tài sản thần thánh không được xâm phạm!

Da mặt dày Phất La Đa cũng không hề có biểu cảm gì, lắc đầu về chỗ ngồi! làm Sở Thiên nhìn mà buồn cười, bước đầu gây xích mích ở A Cổ Lạp Sơn coi như đã thành công rồi.

Thu lại dáng vẻ cười của mình, Sở Thiên lại nói: “Hiện tại Viện Trưởng Lão có bảy vị trưởng lão, nhưng Anh Cách Lạp Mỗ phải ở bên cạnh ta, vì thế vị trí này giao cho chú của hần là Ba Thập Đại Lý!”

Chuyện này mọi người vốn chẳng có ý kiến gì. Gia tộc Anh Cách Lạp Mỗ chỉ còn lại có hai người, không đủ để cạnh tranh với những trưởng lão khác.

Sở Thiên cầm một phần hồ sơ danh sách, neho mắt nhìn một lượt, “Những tướng lĩnh trong Long quân đa phần đều hi sinh rồi, các vị trưởng lão phải nhanh chóng tuyển chọn tướng lĩnh mới! Được! Ta thấy mấy người viết tên ở đây đều rất xuất sắc, cháu trai của trưởng lão Phất La Đa, cháu ngoại của trưởng lão Lan Khê Lý, còn có... đều rất khá! À! Tên Kiều Trì này cũng ở cấp chín, vậy thì tính cả hần nữa vậy! Các vị trưởng lão, ta đề nghị mấy người vừa rồi lên nắm chức tướng lĩnh chính đồn Long quân, các vị cho ý kiến đi!”

Những cái tên khác đều do Sở Thiên cố ý chọn mấy người thân của các vị trưởng lão, chỉ có Kiều Trì, cũng chính là Sứ Mật Tư năm đó mới thực sự là mục tiêu của Sở Thiên.

Sở Thiên cầm quyền bính lớn nhất trong tay, cũng là trong tay người ta, lại thêm với danh phận Long Hoàng, Kiều Trì không muốn là người của hần cũng rất khó.

Vì trong danh sách đều là thân thích của mình, vì thế Phất La Đa và các vị trưởng lão khác đều thông qua.

“Về chức vị Nguyên Soái Long quân thì sao! Sở Thiên nhìn lướt một lượt qua tai các trưởng lão, cười nói: “Long tộc chúng ta luôn trọng dụng người tài, hãy để những tướng lĩnh mới này thi đấu xem! Người thắng sẽ làm Nguyên Soái!”

Kiến nghị hợp tình hợp lý như vậy, các vị trưởng lão đều đồng ý, nhưng những tử tôn quý tộc được nuông chiều từ nhỏ, làm sao có thể so bì được các đối thủ như: ma sủng theo Ba Đế ba trăm năm, phụ tá Khắc Lâm Tư hơn mười năm, Kiều Trì từng trải qua hơn trăm năm chinh chiến!”

Vì vậy, quân quyền ở A Cổ Lạp Sơn vô tình rơi vào tay Sở Thiên quyết định rồi.

Cướp lấy chính quyền trong tay kẻ khác, nắm giữ quân đội Cự Long, trong số đó còn có kế hoạch nắm quyền do Sát Lâm Na và Tiểu Bạch định ra, Sở Thiên tạm thời yên tâm được rồi. “Được rồi, hôm nay đến đây thôi đã! Bốn Hoàng phải rời khỏi đây một thời gian, trong thời gian đó mọi chuyện do Viện Trưởng Lão quyết định!”

Mục tiêu đến A Cổ Lạp Sơn - Ăn trộm mộ đã thực hiện xong. Sở Thiên chuẩn bị không để ý đến những chuyện vụn vặt của Cự Long tộc nữa.

Phất La Đa đứng lên: “Bộ hạ, theo quy định, Long Hoàng không thể tùy tiện rời khỏi...”

“Sao? Không thể rời khỏi A Cổ Lạp Sơn?” Sở Thiên cũng đứng dậy, “Vây được, ta từ chức!”

Phất La Đa cảm thấy mơ hồ, mới đương nhiệm Long Hoàng một ngày mà đã muốn từ chức, vậy nếu Hoàng Kim Thành lại đánh đến đây thì làm thế nào?

“Ông chủ nhỏ sắp sinh, kẻ nào dám cản ông chủ trở về!” A Mạt Kỳ hung hăng chuẩn bị động thủ.

“Long Thần tại thượng! Hóa ra là thái tử điện ra sắp chào đời! Tốt quá rồi! Tốt quá rồi!” Ngay lập tức mắt Phất La Đa sáng lên, Cự Long tộc đã chịu đủ đắng cay vì hoàng huyết đã nhạt quá nhiều rồi, vì thế hoàng thất có thể có thêm thành viên mới, chính là đại sự của A Cổ Lạp Sơn.” Xin bệ hạ đi trước, ta và các trưởng lão khác chuẩn bị lễ vật xong sẽ lập tức tới đảo Bồ Lô Trạch!”

“Không cần phải đến Bồ Lô Trạch, trực tiếp đến thành Bàng Bối là được rồi!” Sở Thiên chỉnh đốn lại long bào của mình, phất tay áo đi xuống hoàng vị. “Ta đi trước đây!”

“Bệ hạ, không cần ta đưa người đi sao?” Người đứng đầu Long Thần vệ đuổi theo.

Sở Thiên lấy làm ngạc nhiên.

Phất La Đa giải thích: “Bệ hạ, Long Thần Vệ ngoài làm nhiệm vụ còn kiêm nhiệm làm tọa kỵ của người!”

Sở Thiên nhớ kỹ lại, hình như khi lần đầu Á Lợi Tư Thác Đức chiến đấu tại Hoàng Kim Thành, trên đầu hắn cũng có một con Cự Long màu vàng.

Cười Cự Long quay về Khải Tát chắc sẽ rất phong độ! Nhưng Sở Thiên vẫn chưa hài lòng, “Người ở lại đây giúp chỉnh đốn tân quân! vừa rồi người nói điều động trên năm Long Thần Vệ trở lên thì phải qua sự đồng tình của Viện Trưởng Lão, vậy, người hãy chọn ra bốn Long Thần Vệ để làm tọa kỵ cho ta!”

Sở Thiên chỉ có một cái mộng, làm sao có thể cười lên bốn đầu Cự Long được đây? Vấn đề này không ai hiểu được, nhưng họ không có quyền can thiệp quyết định của Sở Thiên.

Sáng sớm hôm sau, tất cả Cự Long đều đã rõ cách làm của Sở Thiên.

Dùng thời gian thuận lưu cả đêm để tạo ra một cỗ xe màu vàng có đính tinh thạch, Sở Thiên để bốn con Long Thần Vệ biến thành bốn Cự Long, đảm nhận nhiệm vụ kéo xe.

Tuy hơi có chút động chạm đến long vinh (vinh quang), nhưng tân long hoàng cho biết, bản thân không quen cưỡi rồng, mà kéo xe và chở người chẳng phải cũng giống nhau cả sao! Huống hồ là trong luật pháp A Cổ Lạp Sơn cũng không quy định cấm Long Hoàng ngồi xe!

Dùng kim gãy mê những Cự long kéo xe, sau đó Sở Thiên đại hải gia cuối cùng cũng ngồi lên long liễn mình mơ ước, sở hữu phương tiện giao thông phong cách nhất đại lục.

Bốn con rồng không những khí phách trang nghiêm, uy dũng tứ phương, mà tốc độ lại đỉnh cao! Bốn con Cự Long cấp chín siêu việt màu vàng kéo ngang giữa trời, chỉ dùng thời gian ba ngày đã đến được thành Bàng Bối rồi.

Bên trong xe rồng, A Mạt Kỳ đột nhiên nhíu mày, “Ông chủ, trong thành Bàng Bối có khí tức thần tộc!”

366. Chương 345: Bí Mật Của Gia Tộc Tề Cách (hạ)

“Chúng tộc nào?” Sở Thiên bật dậy khỏi giường mềm, “Nhân Thần hay là Thú Thần? Thần vị cấp bao nhiêu?”

“Hạ Vị Nhân Thần ! Trận doanh không rõ!” A Mạt Kỳ nói dứt khoát : “Địa điểm gần phủ công tước của ngài trước đây!”

Sở Thiên đã định tiếp tục nằm xuống, địa điểm của vị thần đó A Mạt Kỳ cũng có thể xác nhận được, cho thấy rằng Nhân Thần này không đáng phải sợ hãi ! Thế nhưng hắn lại ở gần phủ công tước thì đáng phải suy ngẫm rồi.

Trước khi đến Thái Thạch Bảo cướp dâu, để tỏ ý mình có nhiều tiền Sở Thiên đã đưa cả gia tộc đến phủ công tước, kể từ đó, những tòa nhà lớn kéo dài qua mấy con phố đều bị hoàng thất Khải Tắt thu hồi, sau này Sở Thiên chiếm đảo Bồ Lô Trạch, cũng không quay về phủ công tước nữa.

Tuy bên trong chẳng còn gì nữa, nhưng nó dù sao cũng là nơi trú ngụ của gia tộc Phát Lạp Định Nặc trước kia, có những thứ vẫn để lại vết tích.

Thế mà hiện giờ, có một nhân thần lại xuất hiện ở đó!

Suy nghĩ một chút, Sở Thiên cởi bỏ long bào, mặc lên pháp bào tế tự, lệnh cho những cự long biến lại hình người. Sau khi thu xe rỗng, Sở Thiên và A Mạt Kỳ cùng tiến vào thành Bàn Bối.

Sở dĩ mặc lại bộ pháp bào tế tự là bởi vì Sở Thiên mới qua vài ngày công phu, chiếu thư A Cổ Lạp Sơn công bố cho đại lục vẫn chưa đến nơi. Vì vậy hiện giờ không ai biết, Sở Thiên đại thiếu gia đã là hoàng đế.

Tạm không lo việc nhân thần, Sở Thiên bay thẳng đến hoàng cung Khải Tắt Sát Lâm Na đang tạm ở đó - Vợ và con quan trọng hơn nhân thần !

“Thơm quá!” A Mạt Kỳ hít mũi, cười nói: “Tay nghề của La Tân tiến bộ hơn trước rồi!”

Nội cung Khải Tắt, đầy mùi thơm của thức ăn, có thể tạo ra mùi thơm như vậy chỉ có thể là La Tân.

Khi Sát Lâm Na là công chúa trong thâm cung. La Tân đang bận bịu trong hoa viên, khắp nơi là gia vị hương liệu lẫn lộn, kỳ lạ là, sau khi hân chế biến xong một đĩa nếm nếm rồi lại bỏ đi luôn.

“Ngon mà!” Tiểu Hùng Miêu ngoáy ngoáy miệng theo sát cạnh La Tân, một bên trồng các loại rau củ, một bên ăn thức ăn La Tân nấu!

“La Tân , người đang làm gì vậy?” Sở Thiên thông thả đi vào hoa viên.

“A ! Chủ nhân đã về, ngài đợi một lát, ta làm xong món này đã!” La Tân chào vài tiếng lại tiếp tục nấu ăn.

Tiểu Hùng Miêu nhét đầy thức vật vào trong, sau đó cười cười rúc vào lòng Sở Thiên, “Ông chủ, mặc kệ hân đi, hân đang bị kích động ấy mà !”

Sở Thiên nóng ruột gặp Sát Lâm Na, vì thế cũng chẳng hỏi chuyện của La Tân, liền vội vàng vào cung.

Hơn mười ngày không gặp, Sát Lâm Na hiện đã thực sự mang dáng dấp của một sản phụ. Khách Thu Sa vẫn là một hài tử, Khố Á Tháp còn mượn từ quân đội, gặp khó khăn nhất định sẽ giúp. Định Áo tuy là cường giả nhưng hân lại nhu nhược quá, đối với gã thanh niên chưa bao giờ ngủ ấy, heo thú mới hỏi thăm hân là ai.

Mười hai Thánh Đấu sĩ? Mười hai tên ấy hầu như chỉ theo sau Sát Lâm Na nịnh hót, “Thần hậu”, “Thần hậu”. Vừa nhìn là biết ngay một bọn tiểu nhân rồi.

Đây chính là gia tộc Phát Lạp Định Nặc của thượng cổ chúng thần trong truyền thuyết? Nhất thời quý tộc đế quốc hoài nghi trước đây phải chăng mình đã quá coi trọng Bồ Lô Trạch. Đương nhiên, A Mạt Kỳ cái tên “vừa mới” thăng chức ma thú cấp mười ấy, vẫn là sự uy hiếp lớn, tất cả mọi người không ai dám tìm hân kiểm rắc rối !

Thế nhưng có một gia tộc ngoại lệ, đó chính là gia tộc Tề Cách mới đến hơn nửa còn bị Lô Định Tam Thế cổ tình hãm hại.

La Tân làm theo lời dặn dò của Sở Thiên, phải chuẩn bị cho Sát Lâm Na những món ăn cho sản phụ ngon và đầy đủ chất dinh dưỡng nhất, vì vậy thậm chí từng loại nguyên liệu đều phải tự tay hân chọn..

Nhà bếp hoàng cung vốn dĩ là nơi đầy đủ nguyên liệu nấu ăn nhất, nhưng để chuẩn bị cho cuộc chiến toàn lực của Lô Định Tam Thế, yêu cầu tất cả giản lược, vì vậy phần lớn nguyên liệu nấu ăn trong hoàng cung đều cấp cho quân đội hết cả rồi. Điều này ảnh hưởng trực tiếp đến chất lượng ẩm thực trong cung.

La Tân không có cách nào khác đành phải đến nơi khác tìm nguyên liệu, nói đến chuyện ăn uống, làm gì có nơi nào có thể tốt hơn quán rượu Tề Cách? Hơn nữa cùng với việc gia tộc Tề Cách gia nhập quốc tịch Khải Tắt, lá cờ của quán rượu Tề Cách cũng đã chuyển vào trong thành Bàn Bối rồi .

Thế là La Tân tìm được quán rượu Tề Cách đối diện hoàng cung, nói muốn mua nguyên liệu.

Giới ẩm thực đại lục cũng có quy tắc riêng của nó, có một số nguyên liệu là nguyên liệu bí truyền của riêng quán rượu Tề Cách, nói chung là không thể mua được. Nếu muốn có cũng có thể được, nhưng tài nghệ nấu ăn phải giỏi hơn đầu bếp chính của quán.

Tay nghề của La Tân thì khỏi phải nói, món thịt lợn đơn giản nhất cũng làm tất cả các đầu bếp của quán rượu Tề Cách phải ngưỡng mộ, mọi chuyện đáng ra chỉ kết thúc như vậy, nhưng người quản lý ẩm thực của gia tộc Tề Cách sau khi biết chuyện, muốn nhân cơ hội làm mất danh tiếng của đệ nhất gia tộc Khải Tắt, đã điều động tất cả những đầu bếp giỏi tại đế đô đến !

Kết quả vẫn là La Tân thắng cuộc, nhưng khi đó địa điểm thi đấu gần trang viên gia tộc Tề Cách, hương thơm thức ăn không những kinh động cả gia tộc Tề Cách, mà còn hấp dẫn một tài nhân...

“Cuối cùng, La Tân cùng với vị lão tiền bối ấy cùng chế biến một trăm linh tám món, không may bị thua một món!” Nói xong, Chu Lệ Á lắc đầu lấy làm tiếc nuối, “Nếu không phải vội về chuẩn bị bữa tối cho Sát Lâm Na tỷ tỷ, thì chắc chắn không thua!”

“Tề Cách ? Ha ha!” Sở Thiên nheo mắt cười, nhưng rất nhanh mắt hắt lại mở ra, “Thôi đi, đợi con ta ra đời sẽ tính sổ với bọn chúng sau !”

Sau khi Khổ Á Thập đưa Sát Lâm Na quay về đế cung, mỗi ngày đều đến báo cáo với bộ chỉ huy, lúc này đúng lúc hần quay về, “Đúng, gần đây gia tộc danh tiếng nhất đế quốc, là Tề Cách! Ta nghe nói việc làm ăn của gia tộc Phan Mạt Tư đều bị bọn chúng tranh giành không ít!”

Đã sống hơn một năm tại Bồ Lôi Trạch, lão ngư Khổ Á Thập cảm nhận rõ mức sống của gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc, thậm chí bất chấp mệnh lệnh của Lô Dịch Tam Thế, dám lưu lại sinh sống ở Bồ Lôi Trạch .

Đứng trên lợi ích của Sở Thiên, Khổ Á Thập phần nộ nói: “Đáng hận nhất là, trang viên hiện nay của gia tộc Tề Cách lại chính là phủ công tước trước đây của điện hạ !”

“Người nói cái gì? Phủ công tước của ta đã là của gia tộc Tề Cách rồi ?” Sở Thiên chợt nhíu mày.

“Xin điện hạ bớt giận, có cơ hội ta sẽ thay người dạy cho chúng một bài học!” Khổ Á Thập vội thể hiện quan điểm của mình, để sớm được gia nhập vào đội ngũ ma sủng của Sở Thiên. Một năm nay, lão ngư thường hay tranh thiết hơn với Hãn Mã đã vô cùng ham muốn đãi ngộ hậu hĩnh ấy.

Sở Thiên từ lâu cũng muốn thu nhận Á Thập, tuy rằng ma thú cấp chín chẳng có ý nghĩa gì với hần, nhưng với Khổ Á Thập đã có kinh nghiệm vài chục năm trong thiết kỵ Khải Tắt, lại có những thứ mà ma sủng của Sở Thiên không có.

Đó chính là tài năng quân sự được tôi luyện ra từ mấy chục năm quân kỳ! Bỏ đi thân phận ma thú, Khổ Á Thập cũng có thể được coi là danh tướng đại lục, khi đại chiến thiên hải, hần còn là đại tướng tiên phong mà Tiểu Bạch tín nhiệm nhất.

“Không cần giáo huấn, chỉ cần điều tra là được!”

Sở Thiên và A Mạt Kỳ nhìn nhau, thảo nào gia tộc Tề Cách dám khiêu khích thân vương Bồ Lôi Trạch, hóa ra trong gia tộc bọn chúng có một vị thần!

“Ông chủ, để ta trực tiếp bắt hần?” A Mạt Kỳ bóp nắm đấm cười nói.

“Không! hiện tại chỉ mới xác định được gia tộc Tề Cách có một thần, nhờ trong gia tộc hần vẫn còn những thần khác người không phát hiện ra thì sao?” Hải tử sắp chào đời, Sở Thiên gần đây cũng thận trọng hơn, người ở lại bảo vệ Sát Lâm Na, ta đi thăm dò tình hình cụ thể bọn chúng xem sao !”

“Điện hạ người nói gì mà một người với hai người?” Khổ Á Thập tùy tiện vỗ vỗ vai Sở Thiên, “Để ta đi xử lý gia tộc Tề Cách là được!”

“To gan!” Phía sau Sở Thiên bỗng nhiên vọng lại những âm thanh lớn!

“Người dám vỗ vai Chân Thần !”

“Người là kẻ nào! Dám tùy tiện động vào tôn nghiêm!”

Hóa ra là Thánh Đấu sĩ và bốn Long Thần Vệ cùng nhau hét lên. Cảnh tượng này đều làm mọi người không khỏi há miệng cười.

Thánh Đấu sĩ có quen biết Khổ Á Tháp, biết hắn có tính to tiếng như vậy. Vì thế chỉ đưa tay ra vỗ tôn trọng Chân Thần, cảnh cáo một chút là được rồi, nhưng bốn Cự Long kia không hiểu chuyện, đột nhiên lạnh lùng vây bắt lấy Khổ Á Tháp.

“Các ngươi là...” Khổ Á Tháp đột nhiên biến sắc, Thái Thạch Bảo ba mươi năm trước, hắn vẫn nhớ rõ từng đối thủ, “Bọn chúng là... là Long Thần Vệ ở A Cổ Lạp Sơn ! Năm xưa ta đã từng bị thương trong tay bọn chúng! Điện hạ nguy hiểm!”

Thời khắc quan trọng, Khổ Á Tháp vẫn không quên tận trung.

“Thôi về nghỉ ngơi đi, ngày mai ta sẽ nói chuyện gia tộc Tề Cách sau!” Nói xong, Sở Thiên ung dung vỗ vai lão ngư, cười nói : “Không sao cả, hiện giờ bọn chúng là phu xe cho ta rồi!”

.....

Ngày thứ hai, quý tộc trong đế đô đều nhận được một thiệp mời, thì ra Phát Lạp Định Nặc thân vương của đảo Bồ Lô Trạch đã đến đế đô. Vì muốn chúc may mắn cho con trai ra đời, thân vương các hạ muốn mở tiệc chiêu đãi quý tộc trong đế đô.

Mặc dù có người hoài nghi thực lực của Sở Thiên, nhưng uy hiếp của A Mạt Kỳ vẫn còn, cho nên các quý tộc cũng không thể không cấp chút mặt mũi cho Sở Thiên, vì vậy toàn bộ đều theo thiệp mời, đi tới địa điểm mời khách – Tề Cách đại tửu điểm.

367. Chương 346: Mời Thân

Thân vương mời khách, hơn nữa lại là thân vương Bồ Lô Trạch, một trong mười đại phú hào của đại lục, mức độ phô trương đương nhiên không thể nhỏ.

Hiện nay trên đại lục đang lưu truyền một câu nói, cơm người tìm Tề Cách, cơm thú tìm Bồ Lô Trạch, ý nói là Tề Cách đại tửu điểm có những đầu bếp tốt nhất của đại lục, còn thực phẩm ma thú mà Bồ Lô Trạch sản xuất theo khẩu phần của vật nuôi địa cầu được bán rất đắt đỏ ở giới ma thú.

Khách của Sở Thiên cũng rất đặc biệt, rõ ràng là mời khách ở Tề Cách đại tửu điểm, nhưng tầng lớp quý tộc của Tề Cách trong đế quốc lại không hề nhận được lời mời, có điều vẫn có đến mấy nghìn người.

Đã bao trọn toàn bộ bên trong Tề Cách đại tửu điểm, Sở Thiên thậm chí còn mời cả các môn khách của quý tộc đến, đến nỗi cuối cùng tửu yển phải bày ra cả phở lớn.

Cách chọn món của Sở Thiên cũng khác lạ, thực chất không cần xem thực đơn, mà trực tiếp gọi người phục vụ tới, đồng loạt mang tất cả các món ăn của tửu điểm ra.

Cuối cùng, khi chỉ còn cách hai mươi lăm ngày con của Sở Thiên chào đời, đế đô Bàn Bối đã có một buổi yến tiệc lớn.

Bối Tư Đặc, Mã Khoa Lý, Cách Lô Minh, những người này đều là những đại thần có quan hệ tốt với Sở Thiên, ngồi ở tầng cao nhất ở sau Tề Cách đại tửu điểm, trong lúc nói chuyện chuốc rượu lẫn nhau, Sở Thiên quét mắt ra ngoài cửa sổ nhìn những bình dân bị thu hút đang vây quanh xem, cười nói: “Cho dù La Tân có dùng thần lực, trong vòng một ngày cũng không thể làm bếp phục vụ cho hai, ba mươi vạn người.

Khi mọi người đã say chén nồng, La Tân bước lên, “Ông chủ, ta đã nếm thử các món rồi, mùi vị giống hệt như vị lão tiên sinh đã thắng ta mấy hôm trước!”

Một ngày có thể cung ứng được cho trăm vạn người, hơn nữa các món ăn lại vẫn giữ được mùi vị tinh tế, xem ra vị thần đang ở trong gia tộc Tề Cách, chính là lão già đã thắng La Tân rồi.

Nghĩ tới đây, Sở Thiên nheo mắt cười, “Người đâu! Tính tiền!”

Chưởng quỹ cười hì hì khom người chạy lên, vất vả cả một ngày, nhưng lợi nhuận thu được không nhỏ, “Thân vương các hạ, giá ưu đãi cho ngài là một trăm triệu ba nghìn vạn kim tệ!”

Hơn một trăm vạn phần ăn được làm theo tiêu chuẩn cho một công tước, cho dù mỗi người mất một trăm kim tệ, vậy thì cũng không phải rẻ, vì thế mà cái giá này không hề quá.

“Uhm, không đắt lắm!” Sở Thiên tắc lưỡi, từ trong giới chỉ lấy ra một thủy tinh tạp màu hồng — biểu tượng của mười đại phú hào của đại lục, “Hội nghị mười đại phú hào đại lục năm đó, Tề Cách đã nói, dùng thứ này có thể ăn miễn phí tất cả mọi thứ ở Tề Cách đại tửu điểm...”

Bình!

Chương quỹ ngã huy xuống, thiếu hụt con số một trăm triệu ba nghìn vạn tệ, đối với Tề Cách gia tộc mà nói, đó cũng không phải là con số nhỏ.

Sở Thiên lại nói ra câu này, khiến chương quỹ đã ngã quy dưới đất không đứng dậy nổi. “Đã sáng sớm rồi, ha ha, con trai ta chỉ còn hai mươi tư ngày nữa sẽ chào đời, mỗi ngày người để phải chuẩn bị các món ăn theo đúng tiêu chuẩn của ngày hôm nay, chúng ta ngày nào cũng chúc mừng, ngoài ra thì, đợi sau khi con trai ta ra đời, ta sẽ lại làm tiệc mừng một tháng!”

Hai tháng, vậy thì con số sẽ lên cả chục triệu kim tệ, tạm chưa tính đến tổn thất nặng nề khi tửu điểm không mở cửa, con số này cho dù là một người có hai bảo tàng của Cự Long tộc và Giáo Đình, cơ nghiệp lũng đoạn được phẩm đại lục và sủng vật như Sở Thiên mà nói, cũng là một khoản chi quá lớn, vậy thì càng không cần nhắc tới Tề Cách.

“Thân vương xin đợi cho! Ta phải đi thỉnh ý của gia chủ!” Chương quỹ sa sầm mặt đi mất.

Những quý tộc tham gia vào tửu yến ngay lập tức đã tỉnh lại hơn nửa, tướng lĩnh của Tề Cách gia tộc chặn Phát Lạp Dịch Nặc lại, chính là tự tìm rắc rối!

Ngay lập tức, tất cả các quý tộc đều cáo từ.

Đêm khuya thanh vắng, Sở Thiên đã gặp Tề Cách trong chính sảnh của tửu điểm, “Ca娘子 nữ thần Sinh Mệnh! Đã lâu không gặp rồi, Tề Cách công tước!”

“Thân vương các hạ vẫn khỏe chứ?” Tề Cách vẫn trong bộ dạng của gian thương, treo một nụ cười vô cùng thân thiết trên mặt, “Vừa rồi ta nghe tin, ha ha, vốn lẽ thân vương các hạ chiếu cố đến tiểu điểm là sự vinh hạnh của ta, có điều tửu yến liên tục trong hai tháng quả thực là ta không thể gánh vác được, hơn nữa bộ hạ đang huyết chiến, kim tệ của gia tộc chúng ta cần...”

“Ai da, bản vương lại quên mất!” Sở Thiên giả như hiểu ra, “Đế quốc nam chinh vẫn còn cần kim tệ của chúng ta! Có điều, con trai ta ra đời cũng không thể không chúc mừng a, công tước đại nhân ngài nói đúng không?”

“Tiểu vương gia chào đời dĩ nhiên là đáng mừng, có điều, ta thật sự rất khó xử a!” Tề Cách chau mày khổ sở nói: “Trong nhà các hạ không phải cũng có đầu bếp sao? Ta tình nguyện cung cấp nguyên liệu, mời đầu bếp của các hạ tự mình làm thì thế nào?”

“Ngài đừng nhắc tới đám đầu bếp nhà ta nữa!” Sở Thiên bĩu môi, nóng nảy xua tay, “Chúng chẳng ai là dùng được cả, Sát Lâm Na gần đây còn hay nói các món ăn không hợp khẩu vị nữa kìa!”

Còn chưa để Tề Cách nói thêm gì, Sở Thiên hai mắt chợt sáng bừng lên, “Hay là công tước đại nhân hãy cho ta mượn vài đầu bếp của ngài? Sau khi dùng xong ta sẽ trả lại ngài! Ngài đừng nói với ta là thủ nghệ của họ không ổn, hơn trăm vạn người ở đế đô ngày hôm nay đã nếm qua rồi!”

“Đầu bếp của ta còn phải giải quyết việc làm ăn của gia tộc!” Tề Cách muốn trở mặt, nhưng nhớ tới A Mạt Kỳ vẫn đang ở đế đô, và Sở Thiên có thể điều động một vạn thiết kỵ bằng quân hàm nguyên soái, vì vậy hắn phải nhịn.

“Không phải chỉ là mượn vài người thôi ư! Sao có thể ảnh hưởng đến chuyện làm ăn của ngài, đương nhiên rồi, ta cũng sẽ không thể để công tước đại nhân chịu thiệt! Ta thuê! Tiền thuê tùy ngài ra giá!”

“Vậy được rồi, ngày mai ta sẽ để đầu bếp tốt nhất trong tửu điểm đến gặp ngài!”

“Không cần ngày mai!” Sở Thiên vẫy tay gọi La Tân, “Người đi theo công tước Tề Cách lựa chọn đầu bếp, hãy nhớ kỹ, nhất định phải là đầu bếp làm ra được những món ăn như ngày hôm nay!” Sở Thiên nói câu này trực tiếp có nghĩa là, đi mượn vị thần ở trong gia tộc Tề Cách!

Sắc mặt Tề Cách lúc này chợt biến, “Thân vương! Đầu bếp nấu ngày hôm nay là khách khanh của gia tộc ta, chưa từng rời khỏi...”

“Vậy thì ta sẽ phải tiếp tục mở tiệc! Liên tục hai tháng!” Bản chất vô lại của Sở Thiên lại được phát huy, “Nếu như công tước đại nhân không đồng ý, hắc hắc, ngày mai toàn đại lục sẽ biết, Tề Cách gia tộc ngay cả lời hứa mười đại phú hào cũng không làm được, vậy thì họ sẽ thế nào chắc không nói cũng biết!”

Sắc mặt của Tề Cách càng lúc càng kém, đúng lúc này, A Mạt Kỳ cũng phối hợp bước vào chính sảnh, bắt đầu lạnh lùng nhìn Tề Cách.

Sở Thiên tiếp tục nói: “Ai da, ta thiếu chút nữa quên mất, công tước đại nhân vừa nhập quốc tịch, có hiểu gì về phong tục của Khải Tát không?”

“Nhân dân Khải Tát chuộng võ! Kính trọng nhất là dũng sĩ!” Tề Cách không hiểu ý của Sở Thiên nói điều này làm gì, “Hơn nữa rất thích quyết đấu!”

“Đúng rồi, chính là quyết đấu!” Sở Thiên nghiêm mặt nói: “Người Khải Tát chúng ta, thích khiêu chiến với những người làm trái lại lời hứa, công tước đại nhân, ngài không muốn quyết đấu với ta đấy chứ?”

Sắc mặt của Tề Cách đã không còn một giọt máu, trong quyết đấu có thể mang theo ma sủng, tạm không nói đến hẳn có thể đánh thắng được A Mạt Kỳ hay không, e rằng đối phó với Sở Thiên cũng có vấn đề rồi! Bởi vì Tề Cách là một người làm ăn chính cống, sức trời gà không chặt!”

Hiện tại Tề Cách chỉ còn lại hai con đường, tổ chức tửu yến, chịu tổn thất chục triệu kim tệ, hoặc là cho mượn thần!

Có điều, Tề Cách lại có con đường thứ ba, “Thân vương các hạ, ta có thể cho ngài mượn đầu bếp, có điều tính tình của vị khách khanh nhà ta không tốt lắm, ta sợ...”

Rất rõ ràng, Tề Cách đang muốn mời vị thần đó tiêu diệt Sở Thiên.

“Có vấn đề gì ta sẽ tự mình giải quyết, không liên lụy đến ngài!” Sở Thiên hào sảng đồng ý.

“Được, vậy hãy phái người theo ta đi mời lão nhân gia!”

Sở Thiên đánh mắt ra hiệu cho A Mạt Kỳ. Sau đó lén dùng hai tay ấn hờ xuống dưới.

A Mạt Kỳ gật đầu, sau đó áp chế khí tức xuống thần lực tầng thứ nhất sơ cấp, từ khi có thân thể của Long Thần Thứ Tử, A Mạt Kỳ đã thăng thăng lên thần lực tầng thứ ba đỉnh phong, chưa đến một ngày đã thăng lên biến thành Cao Vị Thần, nếu như hẳn nghênh ngang qua đó, e rằng sẽ khiến cho Hạ Vị Thần kia sợ chạy mất.

Tại sao không để thịt của Long Thần cho A Mạt Kỳ, rất đơn giản, đó là vì Sở Thiên muốn chuẩn bị cho con trai mình!

Gọi thêm Anh Cách Lạp Mỗ và Khách Thu Sa, Sở Thiên vững bước ra thành Bàng Bối, ngồi xuống dưới một gốc cây nhỏ tối tăm ở ngoài thành, bắt đầu chờ đợi thần.

368. Chương 347: Thực Thần Sử Đế Phân

Gió hiu hiu thổi, trong thời khắc u tối nhất trước lúc bình minh, A Mạt Kỳ và La Tân đang đưa một lão đầu tử bước vào khu rừng cây nhỏ.

“Không phải muốn ta đi nấu ăn sao? Sao lại đem lão nhân gia ta đến nơi này!” Lão đầu vừa đi vừa oán trách. Đợi đến khi nhìn thấy Sở Thiên đang ngồi dưới gốc cây, mới hỏi: “Người chính là Phát Lạp Dịch Nặc, uhm, bộ dạng không tồi!”

Bộ dạng lão đầu lảm nhảm, khiến Sở Thiên cười thầm không ngớt, Sở Thiên hiện với thực lực chỉ cách việc thành thần một bước, có thể cảm giác ra, lão đầu tử này trong thần tộc chắc chắn là kẻ kém nhất, thần lực sơ cấp tầng thứ ba của hắn, ngay cả Sở đại thiếu gia cũng không cảm thấy có gì uy hiếp, có điều hắn nhìn thấy bộ dạng của Sở Thiên lại không hề kinh ngạc, có lẽ là cũng không biết đến Thần Hoàng Tư Đặc n.

“Không sai, ta chính là Phát Lạp Dịch Nặc, lão tiên sinh nên xưng hô thế nào?” Lão đầu không uy hiếp, vậy thì Sở Thiên cũng nên khách khí với hắn một chút.

“Bản... Ách... Ta tên Sử Đế Phân!”

Sử Đế Phân dáng người thấp bé, chỉ cao hơn người lùn đôi chút, người mập mạp với chòm râu dài, xem chừng như là một lão nhân vô hại, “Nghe nói con trai ngài sắp chào đời, ở đâu? Đưa ta đi đi, bảo đảm hai mẹ con sẽ được ăn vừa miệng, ăn vui vẻ.”

Nhắc tới ăn, trong mắt của Sử Đế Phân hiện ra những tia sáng kỳ dị.

“Tạm không nói đến nấu bếp vội!” Sở Thiên cười hỏi: “Ngài là khách khanh của gia tộc Tề Cách?”

“Không sai! Đám tiểu tử đó cũng không tồi?”

“Đúng! Trù nghệ là tất cả của ta.”

“Gia tộc Tề Cách có phải mời người đến để giết ta?”

“Chuyện này...” Lão đầu do dự đôi chút, tặc lưỡi nói: “Họ đích thực là xin ta đến đây, còn nói xấu những người nào đó, có điều lão nhân gia ta chưa ngốc như vậy, ta đã nghiên cứu qua thực phẩm ma thú của người, có thể chế tác ra những thứ mỹ vị như vậy, vậy thì tâm địa người chắc là cũng không quá tệ!”

Sở Thiên cười thầm “Những thực phẩm ma thú đó, chính là thức ăn của vật nuôi trên địa cầu được phối hợp thêm với gia vị ma pháp, đồ vật là thứ đại diện cho lòng người, chuyện này thật nực cười. Có điều lão béo này đúng là rất thú vị.

“Niên kỷ của ngài có lẽ lớn lắm rồi, đúng không?”

“Đúng!”

“Ngài làm khách khanh cho gia tộc Tề Cách, có phải vì họ cho người những nguyên liệu nấu nướng tốt nhất đúng không?”

“Đúng!”

“Vậy các món ăn làm cho hơn trăm vạn người ngày hôm qua, đều là do một mình ngài làm?”

“Đúng!”

“Nói như vậy, ngài là thần tộc rồi?”

“Đúng!” Bỗng nhiên, Sử Đế Phân tròn mắt lên, “Làm sao người biết được ta là người của thần tộc, ngay cả người của gia tộc Tề Cách cũng không biết a!”

“Ta đoán thôi!” Sở Thiên nheo mắt cười.

“Ồ, ta hiểu rồi!” Lão đầu tử chợt sực hiểu ra, gật đầu lia lịa, “Có thể nấu ăn cho hơn trăm vạn người trong vòng một ngày, cũng chỉ có mình ta có thể làm được, ài, sơ xuất rồi, sơ xuất rồi!”

Tiểu Hùng Miêu theo dặn dò của Sở Thiên, lắc lắc mông, tạo ra bộ dạng đáng yêu, lúng liếng trèo lên chân của Sử Đế Phân, bộ mặt thơ ngây hỏi: “Lão gia gia, ngài là thần gì a?”

“Ai da, tiểu tử đáng yêu quá!” Râu dài của Sử Đế Phân không gió mà tự lay động, giống như cánh tay cuốn lấy Tiểu Hùng Miêu, ôm vào trong lòng, “Tiểu tử, mấy tuổi rồi!”

“Ta tên Khách Thu Sa, quý danh Ni Cổ Lạp Tư, tiểu danh Khải Kỳ, biệt hiệu Nam Hải Nhất Phiến Lục! Giỏi nhất là điều phá thực vật, năm nay ba tuổi rồi!”

“Ha ha, được! Được!” Sử Đế Phân cười nắc nẻ khiến cho râu mép cũng phải rung lên, “Lão gia gia ta tên Sử Đế Phân, quý danh Thực Thần, tiểu danh Sử Đế Phân, ồ, giỏi nhất là nấu nướng, tuổi thì đã không nhớ rõ rồi!”

“Thì ra là Thực Thần?” La Tân đẩy gọng kính, vui mừng như được an ủi, “Ha ha, chẳng trách ta lại thua, thua trong tay Thực Thần không có gì đáng hổ thẹn!”

“Đúng vậy. Thua trong tay lão nhân gia ta không khiến người mất mặt,” Sử Đế Phân vỗ vào La Tân dạy dỗ: “Đừng nản lòng, khi ta ở độ tuổi của người cũng chẳng bằng người đâu, tiếp tục cố gắng, ta sẽ chiều cổ người!”

“Thực Thần miện hạ, ngài là người của Quang Minh thần tộc hay là Hắc Ám thần tộc?” Sở Thiên hỏi.

“Cái gì mà Quang Minh với Hắc Ám! Lão đầu tử ta không để ý những thứ này, ta chỉ biết những người biết thưởng thức trù nghệ của ta!” Sử Đế Phân nói dứt lời, đột nhiên bế Tiểu Hùng Miêu lên xoay mấy vòng, “Ồ ồ, da mịn thịt béo, còn có mùi rượu thơm, ta dùng người có thể là ra một đĩa thịt gấu nướng cực ngon!”

Tiểu Hùng Miêu dựng ngược lông lên, có điều hăn cũng không chịu thua kém, “Uhm, râu dài thế này che chắn được những bộ phận quan trọng nhất, lột sạch y phục rồi, chắc chắn là cảnh sắc như ẩn như hiện đây! Lão gia gia, ta có thể dùng người chụp ra một loạt ảnh lửa đồ cực phẩm!”

“Cái gì!” Miệng của Sử Đế Phân một lúc lâu không thể khép lại, rõ ràng là không ngờ tới Tiểu Hùng Miêu lại có thể “đặc biệt” như vậy.

Vốn dĩ Sở Thiên muốn tìm cơ hội tiêu diệt thần của gia tộc Tề Cách, để tiêu diệt tất cả mầm họa trước khi con trai ra đời, nhưng hiện tại hăn đã thay đổi chủ ý, Thực Thần cũng là thần! Thần lực tăng thứ ba không thể là giả!

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên lại lấy bộ dạng của một kẻ thánh đồ nữ thần, cười nói: “Sử Đế Phân miện hạ chỉ là khách khanh của gia tộc Tề Cách thôi phải không! Nếu đã như vậy thì có thể tùy ý rời khỏi đó rồi, không biết miện hạ có cách nhìn thế nào với thực phẩm ma thú của ta? Có hứng thú đến Bồ Lô Trạch để cùng nghiên cứu thực phẩm ma thú không?”

“Người muốn lôi kéo ta!” Sử Đế Phân lập tức phù râu trợn mắt, giận dữ nói: “Hừ! Lão nhân gia ta là người có nguyên tắc! Ta đã hứa với gia tộc Tề Cách, chỉ cần họ cung cấp cho ta những nguyên liệu nấu bếp khiến ta hài lòng, thì ta sẽ ở lại nhà họ, đồng thời bảo vệ cho họ! Tiểu tử, hiện tại ta nghi ngờ thực phẩm ma thú không phải do người làm! Bởi vì nhân phẩm của người không thể nào làm ra những thứ mỹ vị như vậy!”

A Mạt Kỳ đã không còn nhịn được, hoạt động tay chân nói: “Ông chủ, thôi thì trực tiếp trói mang đi cho rồi!”

“Muốn bắt cóc ta! Ha ha!” Sử Đế Phân giận dữ cười gằn, “Chỉ dựa vào người... Ta thà chết không khuất phục!”

Sử Đế Phân sở dĩ phải thay đổi giọng, là vì A Mạt Kỳ đã phóng thích ra khí tức thần lực đỉnh phong tăng thứ ba, đương nhiên, phạm vi chỉ khống chế những cây cối gần đó, nếu không đã gây ra xao động.

Vọt vút Tiểu Hùng Miêu xuống đất, Sử Đế Phân nổi giận dùng dùng nói: “Các người giết chết ta đi, cho dù chết! Lão nhân gia ta cũng không làm kẻ tiểu nhân phản phúc vô thường như Công Thần Hoài Đặc!”

“Lão tiên sinh hiểu lầm rồi, ta không phải uy hiếp người!” Sở Thiên cũng đến trước mặt Sử Đế Phân, “Ngài quen biết Hoài Đặc?”

“Sao lại không biết, năm xưa hai chúng ta còn được xưng là hai đại phế vật của thần tộc!” Sự thẳng thắn của Sử Đế Phân khiến Sở Thiên cũng phải thẹn thùng.

“Phế vật? Ngài đang nói đùa sao?” Sở Thiên kinh dị nói, Hoài Đặc tuy nhân phẩm không tốt, nhưng Đồ Thần Lô không phải là thứ rác rưởi, Thần có thể nghiên cứu ra một hung khí như vậy, sao có thể là phế vật!”

“Tại sao lại không phải phế vật!” Sử Đế Phân tức tối nói: “Lĩnh vực của Hoài Đặc là đem tất cả mọi thứ cứng lại, thứ lĩnh vực này chỉ dùng để tạo trang bị thì được, nhưng dùng để tác chiến, vậy thì chẳng khác

nào giúp tăng thực lực của kẻ địch! Còn lĩnh vực của lão nhân gia ta, là tăng thêm mùi hương đặc thù, chuyên dùng để nấu nướng!”

Sở Thiên thiếu chút nữa thì há miệng, định ra lệnh A Mạt Kỳ giết Sử Đế Phân, có điều hần nghĩ lại tác dụng của Hoài Đặc, nên vẫn nén tức lại cười nói: “Đó là người khác không biết thưởng thức! Đối với ta, lĩnh vực của ngài, đó chính là đại diện của hòa bình đại lục, là lợi khí để bảo vệ vinh quang của chúng thần! Là thần kỹ độc đáo nhất trong chúng thần!”

Liên tiếp buông ra những lời vô mông ngửa, Sở Thiên nói mà khiến Sử Đế Phân hai mắt sáng như sao, “Lời này có nghĩa gì!”

Khẽ ho một tiếng, Sở Thiên lại bắt đầu dùng lời dụ dỗ, “Tại sao lại có chiến tranh? Đó là có người muốn tranh đoạt lợi ích! Lợi ích là thứ gì! Đối với dân thường mà nói, chẳng phải chính là ăn no cái bụng sao? Cho nên nói, chỉ cần chín phần mười dân thường toàn đại lục được no bụng, ai lại tình nguyện theo quý tộc đi đánh trận!”

“Có lý!” Sử Đế Phân gật đầu không ngớt, bắt giác bước tới gần Sở Thiên.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên lại bộc phát thói thần côn, “Nữ thần đã nói, dân dĩ thực vi thiên! Dựa vào thực lực của lão nhân gia người, chỉ cần có đủ nguyên liệu tốt, tuyệt đối có thể khiến tất cả binh dân của đại lục ăn no. Mọi người được ăn no. Thì hòa bình sẽ tới! Nữ thần tại thượng, ngài chính là sứ giả của hòa bình a!”

Thật là ngứa người quá, A Mạt Kỳ đã xoay đầu ra chỗ khác không nghe thêm, nhưng Sử Đế Phân thì lại kích động, nắm lấy tay của Sở Thiên, “Phát Lạp Dịch Nặc tiên sinh, ta xin lỗi vì vừa rồi đã nghi ngờ nhân phẩm của người, người còn hiểu chân ý của mỹ thực hơn cả ta! Dân dĩ thực vi thiên, câu nói này thật quá hay! Tuy rằng nó không giống như được nói từ miệng của Ái Lệ Ti miện hạ mà ta biết! Có lẽ là người sợ ta không tin, nên mới dùng danh nghĩa của nữ thần!”

Lão tử choáng váng đầu óc rồi, xem ra hình tượng nữ thần Sinh Mệnh trong lòng chúng thần không có gì hay ho lắm, cười gượng vài tiếng, Sở Thiên nói: “Vậy thì ngài có muốn đi đến Bồ Lô Trạch, cùng chúng ta nghiên cứu chân ý của mỹ thực không?”

“Chuyện này... Ta đã hứa với Tề Cách...” Sử Đế Phân đang rất khó xử.

“Ngài vừa rồi cũng nói rồi, tiền đề ngài ở lại trong nhà Tề Cách là họ phải cung cấp nguyên liệu làm ngài hài lòng! Nếu như có nguyên liệu còn tốt hơn thì sao?” Sở Thiên đứng dậy, dặn dò: “La Tân, nói cho Sử Đế Phân miện hạ biết trên đảo chúng ta, vườn rau và khu nuôi trồng được thần lực bổ trợ, Khách Thu Sa, trồng thử thực vật thuần tự nhiên đi!”

Dứt lời, Sở Thiên cùng A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ bỏ đi, hần tin rằng, Thực Thần Sử Đế Phân, đã là người của Bồ Lô Trạch rồi.

Lúc này, cách ngày ra đời của ông chủ nhỏ đảo Bồ Lô Trạch, chỉ còn hai mươi tư ngày...

.....

Tính ngược đến ngày thứ hai mươi ba, Thần m Mưu và Thần Hủy Diệt đã phát hiện Sắt Lâm Na không còn ở Bồ Lô Trạch, nhưng họ vẫn không lập tức chuyển hướng tới thành Bằng Bối, mà tìm nơi để tu luyện.

“Ha ha, Mạt Khắc, không gian linh hồn của ngươi thật có ích” Cát Nặc Bĩ Lợi mặc nhuyễn giáp màu đen, áo choàng đỏ, cười lớn nói: “Không có cơ thể, ngươi lại vẫn có thể trộm được khôi giáp của Tử Thần miện hạ! Không tồi, nhờ lực lượng của Cấp Dịch Tư bên trong, ta rất nhanh sẽ có thể khôi phục một phần thực lực!”

Mạt Khắc đã kiệt sức nằm sấp trên đất, “Lúc đó ta đã tận lực dốc sức đưa nó vào không gian linh hồn, ài, mãi mới tích đủ lực lượng lôi nó ra, đừng phí lời nữa, mau hấp thu đi, sau đó giúp ta một tay!”

.....

Còn lại mười chín ngày, một hắc ảnh đang phiêu động trên thánh địa Thú tộc, lăm bắm nói: “Có khí tức của Chiến Thần, ha ha, nơi này có lẽ chính là nơi Chiến Thần chiến tử!”

Ngón tay khẽ bắn nhẹ, nước hồ của thánh địa chảy ngược lại, vách núi tách ra, nhưng hần chỉ nhìn thấy một động huyết trống rỗng, “Chiến Thần Kích đâu? Thi thể đâu?”

Một thân ảnh trắng kiêu nhẩy ra từ trong hồ nước, “Cấm Kỳ A Lan Đức phụng mệnh bảo vệ Chiến Thần mộ địa! Miện hạ là vị thần tộc nào? Mời rời khỏi đây cho!”

“Biển Cấm? Thí Thần Thất Hải Thú? Hừ!” Cuộc chiến bắt đầu.

.....

Trước ngày thứ mười lăm, dưới đáy Biển Cấm.

Sa Lỗ ôm lấy thi thể của A Lan Đức, quỳ trước một tảng ngọc thạch dưới đáy biển, “Bệ hạ mất tích, A Lan Đức chiến tử, Tô Sách Na đại tỷ đang trấn định ở mộ địa của nữ thần Sinh Mệnh, chỉ có thể... mời người ra tay thôi! Theo di ngôn của A Lan Đức, người đó đã đi thành Bàng Bối tìm Chiến Thần Kích rồi.”

.....

Cách ngày ông chủ nhỏ của Bồ Lôị Trạch ra đời mười ngày.

Vẫn là Biển Cấm, Sa Lỗ bình ổn áp chế đối thủ trước mắt, quát nói: “Thuần! Người cũng muốn ra ngoài sao?”

“Bào Uy Nhĩ mất tích, Tô Sách Na không có ở đây, ngay cả lão già kia cũng đi rồi, dựa vào người mà cũng muốn giữ ta lại sao?”

Chiến đấu vẫn tiếp tục, nhưng, không ai để ý ở đáy biển, một linh hồn răng nanh, nhưng dung mạo tuyệt mỹ đang lén đến trước mặt Khố Đức Lạp đang chỉ còn nửa mạng sống, “Sa Lỗ cũng không có thời gian quản ta rồi, hì hì, gia gia, mượn dùng tạm thân thể của người, sau này lại trả lại cho người! Thứ lỗi cho tôn nữ nhé!” Nói rồi, khuôn mặt ả chợt trở nên hung ác, nghiêng răng ken két nói: “Phất Lạp Địch Nặc! Chu Lệ Á! Ta sẽ đi tìm người để đòi lại thân thể của mình!”

.....

Còn mười ngày, vì ăn mừng con trai Sở Thiên ra đời, Giáo Đình, A Cổ Lạp Sơn, Hoàng Kim thành, Ai Nhĩ Sâm, tất cả mọi người đều trên đường đến để đô – Thành Bàng Bối.

Nhất thời, Nữ thần Vận Mệnh dường như đang trào phúng cho sự ngu xuẩn của Sở Thiên, rời khỏi Bồ Lôị Trạch thì hỗn loạn sẽ không phát sinh ư?... Bất quá chỉ là đổi một địa phương mà thôi...

369. Chương 348: Chương Hỗn Loạn, Khúc Đạo Đầu

Ngày 24 tháng 12 năm 724 lịch Huyền Thú, tức nguyên niên Sáng Thần theo cách gọi của đời sau, đêm trước ngày ra đời của Long Hoàng thái tử, Chuẩn Thân Vương Khải Tắt, thiếu chủ Bồ Lôị Trạch, người thừa kế gia tộc Phất Lạp Địch Nặc, Thần Hoàng Tử Giáo Đình.

Lúc này, để đô Khải Tắt vẫn huyền não như những ngày bình thường, không có ai biết chuyện gì sắp xảy ra.

Thế nhưng, tầm cung của Sát Lâm Na lại được giới bị nghiêm ngặt, A Mạt Kỳ, Anh Cách Lạp Mỗ, A Tư Nặc, La Tân chia ra bốn hướng canh giữ, Thực Thần Sử Đế Phân chăm sóc cho Sát Lâm Na ở sát vách, danh nghĩa là nấu bếp phục vụ, nhưng thực chất là bảo vệ.

Ba người Hãn Mã, AK47, Khố Á Tháp tuần thị bốn phía, Khách Thu Sa không thấy tầm hơi đâu, nhưng cả tầm cung đã được những cây mây bao trùm kín lại.

Mười hai Thánh Đấu Sĩ và tứ đại Long Thần Vệ, từng cụm bao vây cả phòng sinh của Sát Lâm Na, nửa bước không rời!

Trên bầu trời, thân hình to lớn của Boeing, dẫn theo mười bảy liên đội Thạch Tượng Quỷ cấp sáu che kín cả vòng hồng nguyệt vừa mới nhú lên.

Tất cả những điều này, đều vì Sở Thiên đang sợ, hấn sợ lời tiên tri của Trình Đức sẽ xảy ra ở một nơi khác. Tuy cẩn thận như vậy có chút buồn cười, nhưng Sở Thiên tuyệt đối không cho phép bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào xảy ra vào lúc này!

Trong sản phòng, Sắt Lâm Na đang mỉm cười, lặng yên chờ đợi thời khắc con trai mình chào đời, Chu Lệ Á ở bên cạnh nàng, chốc chốc lại rủ rỉ vào tai Sắt Lâm Na.

Còn sắc mặt của Sở Thiên lại vô cùng nghiêm trọng, bắt đầu từ trưa ngày hôm nay, hấn đã cảm thấy một dự cảm không lành, nếu như chỉ có một mình hấn cảm giác được thì không có gì đáng nói, nhưng A Mạt Kỳ cũng có dự cảm ấy!

Đại diện cho vương quốc Ai Nhĩ Sâm đến chúc mừng, Mai Lâm lúc này cũng đang ở bên cạnh Sở Thiên, bà chau mày, khẽ vỗ vào vai hấn nói: “Phất Lạp Định Nặc, chuyện này là thế nào? Sắp có chuyện gì xảy ra sao? Đừng lừa gạt sư nương, tuy rằng ta không nhìn rõ được thực lực của phần lớn những người ở đây, nhưng ta biết chí ít họ cũng còn mạnh hơn các pháp sư cầm chú của nghìn năm trước!”

“Sư nương, ta xin người một chuyện!” Sở Thiên xoa trán, lặng lẽ ngồi trên ghế. “Người là Thủy hệ pháp sư, đợi lát nữa có thể đích thân đỡ đỡ cho Sắt Lâm Na không?”

Để một Pháp Thần làm bà đỡ, chuyện này cực kỳ vô lễ, nhưng Mai Lâm vẫn gật đầu, “Được, nhưng người phải nói cho ta biết là tại sao?”

“Ha ha, cũng chẳng có gì, có lẽ là ta quá lo lắng thôi!” Sở Thiên cười nói: “Đứa trẻ này cũng là cháu của người, người không muốn nó vừa chào đời, người đầu tiên nó nhìn thấy là người sao?”

“Cháu của ta...” Mai Lâm sững người chốc lát, sau đó khuôn mặt hiện ra một nụ cười từ ái hững hờ. Cũng không tiếp tục truy vấn Sở Thiên thêm nữa.

“Điện hạ! Bệ hạ có chiếu lệnh cho người!” Khố Á Tháp hấp tấp xông vào, nhìn thấy Sở Thiên nhíu chặt mày, “Bệ hạ yêu cầu người đi giải thích, tại sao trên phía hoàng cung lại đều là không quân của Bồ Lô Trạch!”

“Nói với Lô Định Tam Thế, ta mượn hoàng cung của hấn một đêm!” Chỉ cần tối nay trôi qua bình yên, một tháng sau, ta sẽ đánh đế quốc Lô Tư rồi đem tặng cho hấn!”

“Chuyện này...” Khố Á Tháp cảm thấy khó xử, hấn dù gì cũng là ma thú theo khế ước của Khải Tát, không thể nào mang tin tức tựa như mệnh lệnh thế này để truyền đạt lại cho Lô Định Tam Thế.

Đá thông tin trong tay Sở Thiên chợt vang lên, là tin của A Mạt Kỳ, “Ông chủ, nội vệ và ma thú chủ chiến của bộ thống soái đang bao vây tẩm cung! Có cần phế chúng luôn không?”

“Lô Định Tam Thế cũng muốn thêm loạn ở nơi này à!?”

Bộp!

Sở Thiên đập tay vào ghế, đứng bật dậy, sự tức giận che phủ khuôn mặt.

Từ sau khi đến đế đô, Sở Thiên cũng không bắt chuyện lần nào với Lô Định Tam Thế, sau đó không còn để ý đến hấn. Thậm chí ngay cả hành động bảo vệ của đêm nay cũng không nói cho Lô Định Tam Thế. Chuyện này quả thực có chút thiếu suy nghĩ. Dù gì đây cũng là hoàng cung của Khải Tát, là địa bàn của Lô Định Tam Thế.

“Phất Lạp Định Nặc!” Sắt Lâm Na được Chu Lệ Á dìu ngồi xuống, “Chàng đi giải thích với đại ca đi. Đừng trở mặt với đại ca trong lúc này! Nơi này có bọn A Mạt Kỳ là đủ rồi.”

Sở Thiên gật đầu, “Được, ta đi sẽ về ngay!”

Đại diện nghị chính của hoàng cung, các trọng thần đế quốc đều đang chờ đợi Sở Thiên, cả đám không quân bao vây hoàng cung không phải là chuyện nhỏ, đặc biệt là đêm nay Xích Diễm cũng sinh con, quân lực của đế quốc đã hạ xuống mức thấp nhất.

Sở Thiên cũng biết mình đang trong tâm trạng của người lần đầu làm cha, cảm xúc quá kích động, lại cộng thêm vào đó là cảm giác nguy hiểm khó hiểu không biết đến từ đâu, khiến có một số chuyện hấn làm quá

khích. Cho nên trước lúc tiến vào điện hấn hít vài hơi thật sâu, đổi lại bộ dạng thần côn, mỉm cười bước vào.

“Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh, nhất đẳng Thần Vũ Vương, Quang Minh quân đoàn trưởng, lãnh chúa Bồ Lô Trạch, đại nguyên soái đế quốc Phất Lạp Dịch Nặc bái kiến bệ hạ!”

Một loạt nghi lễ quý tộc đủ để giữ thể diện cho Lô Dịch Tam Thế, khiến một bệ hạ vốn dĩ cũng đã không dám quá đắc tội với Sở Thiên cũng phải nở nụ cười nhiều hơn.

Sau khi tham bái, Sở Thiên lại chấp tay chào tộc trưởng gia tộc Phan Mạt Tư, tể tướng đế quốc công tước Bồ Luân Đạt, “Bồ Luân Đạt thúc thúc, đã lâu không gặp rồi, ngài vẫn khỏe chứ?”

“Cảm tạ thân vương các hạ quan tâm!” Bồ Luân Đạt cười ha hả, hơn nữa không phải là nụ cười giả tạo, mấy năm nay sự hợp tác ngày càng mật thiết của hai đại gia tộc Phan Mạt Tư và Phất Lạp Dịch Nặc, Lô Cát lại được sự giúp đỡ của Sở Thiên mà ngày càng thăng cao, cho nên Bồ Luân Đạt thật sự đã coi Sở Thiên là bạn vong niên (cùng số cùng chết), chứ không còn là người hợp tác làm ăn.

Bên cạnh Bồ Luân Đạt, Sở Thiên nhìn thấy đại thần tác chiến Tật Nạp Tư, ngạc nhiên bèn hỏi: “Đại ca, tôi nay đại tẩu không phải cũng sinh sao? Sao người lại ở nơi này?”

Tật Nạp Tư mỉm cười, “Quốc sự làm trọng!”

Sở Thiên lại chào hỏi thêm mấy đại thần quen biết, sau đó mỉm cười chờ đợi Lô Dịch Tam Thế truy vấn.

“Hừ!” Một trung niên pháp sư đứng đối diện Bồ Luân Đạt chợt hừ nhạt một tiếng. Nhân thần nhìn Sở Thiên vô cùng bất thiện.

Sở Thiên nheo mắt lại, sau đó mở mắt ra, tôi nay hấn không muốn tăng thêm chuyện, bèn nhẫn nhịn im lặng.

Bầu không khí có chút gượng gạo, Lô Dịch Tam Thế đứng dậy, chỉ tay về trung niên pháp sư giới thiệu: “Muội phu, đây là đại thần ma pháp mới nhận chức, Khang Tư Thẩn Tề Cách, đại ma đạo sư cấp tám!”

“Bái kiến thân vương!” Khang Tư Thẩn khẽ gật đầu hành lễ, “Cháu trai ta Bì Nhĩ Tư tháng trước kiểm tra phi thuyền của điện hạ theo đúng luật, sau đó không còn nghe thấy tin tức gì nữa, xin điện hạ nói cho ta biết nơi hạ lạc của hấn, ngoài ra, đầu bếp mà điện hạ mượn của gia tộc chúng ta, không biết lúc nào mới trả lại?”

Khiêu khích? Sở Thiên thâm cười nhạt, nhưng không ngừng cảnh cáo bản thân, nhin! Vợ sắp sinh con, thấy máu tanh lại không may mắn!

Không để ý tới Khang Tư Thẩn, Sở Thiên cười nói với Lô Dịch Tam Thế: “Bệ hạ, nơi này là đại điện nghị chính của đế quốc, đại thần nào đó ở nơi này bàn chuyện gia sự hình như không được thích hợp lắm?”

Khang Tư Thẩn nhất thời nghẹn lời, có điều đại ma đạo sư dù gì cũng không ngốc, lập tức nắm lấy thóp trong lời nói của Sở Thiên, trách vấn nói: “Vậy thì bàn chuyện công! Không quân của điện hạ xuất hiện trong hoàng cung, chuyện này là ý gì! Định phản quốc sao?”

Lô Dịch Tam Thế thấy sắc mặt của Sở Thiên càng lúc càng tệ, liên tưởng đến báo cáo thực lực của Bồ Lô Trạch từ Mã Khoa Lý, vội vàng hòa giải, “Cái gì mà gọi là không quân của Phất Lạp Dịch Nặc, lẽ nào Quang Minh quân đoàn không thuộc về đế quốc sao? Không quân đế quốc xuất hiện trong hoàng cung sao lại có thể coi là phản quốc?”

Khang Tư Thẩn phản bác lại: “Bệ hạ nói có lý, nhưng Phất Lạp Dịch Nặc...”

“Báo!” Một nội vệ hoàng cung nhanh bước tiến vào, “Khởi bẩm bệ hạ, Giáo Đình Quang Minh Thần Điện Đại Chủ Giáo cầu kiến!”

“Hấn tới đây làm gì? Giữa đế quốc và Giáo Đình không có mối quan hệ gì!” Tả tướng Cách Lô Minh lên tiếng nói: “Bệ hạ, thế lực Giáo Đình lớn mạnh, tốt hơn là dùng nghi lễ bình đẳng để tiếp đón Quang Minh Đại Chủ Giáo đi!”

Bình đẳng đối diện với Quang Minh Đại Chủ Giáo, vậy chính là tự nhận mình thấp hơn Giáo Hoàng một cấp.

Lô Dịch Tam Thế trầm ngâm giây lát rồi đồng ý.

Sở Thiên thì đôi chút không hiểu, Quang Minh Đại Chủ Giáo không phải là hai trưởng lão của Hắc Điện năm nào sao, cuồng tín đồ của mình sao? Hắn đến đây làm gì?

Đại Chủ Giáo bước vào đại điện hoàng cung trong vòng người thần chức thánh khiết túc mục, ngoài dự liệu, chính lúc Lô Dịch Tam Thế chuẩn bị ngang hàng chào hỏi hắn, thì Đại Chủ Giáo lại đột nhiên quỳ xuống trước mặt của Sở Thiên, “Thánh Phụ vạn an!”

Quần thần Khải Tát lập tức ồ lên, Lô Dịch Tam Thế và Đại Chủ Giáo bằng cấp, Đại Chủ Giáo lại quỳ bái Sở Thiên, chuyện này là cấp bậc gì!

Đại Chủ Giáo không những hành vi kỳ lạ, lời nói cũng khiến người kinh sợ: “Thánh Phụ, Lô Dịch Tam Thế bệ hạ, chư vị, nửa tháng trước, Giáo Hoàng cung của Giáo Đình, Quang Minh thần điện, Hắc Ám thần điện, Ám Điện đồng loạt nhận được thần dụ, ái tử của Sáng Thế Thần chí cao sắp giáng xuống nhân gian, đồng thời dự báo người ấy sẽ mang lại phúc âm vô thượng cho cả đại lục! Bởi vậy Giáo Đình tuyên cáo các tộc của đại lục, Thánh Tử sắp chào đời, đồng thời thay Sáng Thế Thần lãnh đạo tất cả các tín đồ trên đại lục!”

Nói rồi, Đại Chủ Giáo nhân thần cuồng nhiệt nhìn Sở Thiên, ý tứ rất rõ ràng, Chân Thần à, đây chính là bước đầu tiên chúng ta khôi phục lại vinh quang cho người, cũng là một món quà nhỏ tặng cho Thần Hoàng Tử.

Lô Dịch Tam Thế ngây người hồi lâu, cười nói: “Vậy thì Đại Chủ Giáo tại sao lại gọi Phất Lạp Dịch Nặc là Thánh Phụ?”

“Chân Thần tại thượng!” Đại Chủ Giáo vốn dĩ không cần phải giả thần côn, trong mắt hắn Sở Thiên chính là Chân Thần! “Thần dụ chỉ thị rõ ràng, Thánh Tử sắp giáng lâm trong nhà của Phất Lạp Dịch Nặc, bởi vậy mà Phất Lạp Dịch Nặc đương nhiên trở thành Thánh Phụ rồi! Cũng là Thánh Phụ của Giáo Hoàng bệ hạ và tất cả tín đồ!”

Tất cả mọi người đều cảm thấy vui mừng, còn may là người Khải Tát không tin thần, nếu không sẽ đều là con của Sở Thiên! Có điều Thánh Phụ của trên trăm triệu tín đồ đại lục, sức ảnh hưởng như vậy không thể nào tính được.

“Báo! Khởi bẩm bệ hạ, Cự Long tộc đệ nhất trưởng lão Phất La Đa, cùng Cự Long nguyên soái Kiều Trì...”

“Không cần thông báo nữa!” Phất La Đa và Kiều Trì vẫn giữ sự cao ngạo của Cự Long tộc với con người, tự mình xông vào đại điện.

Ngoại trừ tộc nhân Tề Cách mới tới, khuôn mặt của quần thần Khải Tát đều biến sắc! A Cổ Lạp Sơn có một sự uy hiếp tuyệt đối với con người, Thái Thạch Bảo ba mươi sáu năm trước là một minh chứng.

Lô Dịch Tam Thế cố nặn ra một nụ cười, bước lên phía trước nghênh đón, “Phất La Đa trưởng lão, Kiều Trì nguyên soái, tiểu hoàng Lô Dịch Tam Thế không biết hai vị giá lâm, thứ lỗi không tiếp đón từ xa!”

Chào hỏi Cự Long tộc, cho dù không tình nguyện, nhưng Lô Dịch Tam Thế vẫn phải thấp giọng hạ khí thế, gặp vua lớn hơn một cấp, đây chính là danh vọng mà A Cổ Lạp Sơn đã tích lũy được trong vạn năm nay! Sự uy vọng dám vô thị thiên hạ, không cần Cự Long đại quân, cho dù là tất cả Long Kỳ Sĩ của đại lục liên thủ lại, cũng đủ để giáo huấn bất cứ quốc gia nhân loại nào!

Tạp Nạp Tư thân là Long Kỳ Sĩ, dĩ nhiên phải đi tham kiến Phất La Đa, nhưng Sở Thiên lại khê kéo hắn lại!

Phất La Đa và Kiều Trì vốn không để ý đến Lô Dịch Tam Thế, ngược lại còn khom lưng với Sở Thiên, “Bệ hạ vạn an, Phất La Đa, Kiều Trì đến khánh chúc thái tử điện hạ chào đời!”

“Bệ hạ!” Tạp Nạp Tư kinh ngạc thốt lên đầu tiên, hai chữ này dường như chỉ có Lô Dịch Tam Thế mới có thể dùng.

Lần đầu tiên trong đời, Lô Dịch Tam Thế không biết nên làm thế nào! Trong đầu trống rỗng!

Phất La Đa nhíu mày, “Khốn kiếp! Các người lại dám để Long Hoàng bệ hạ đứng à!”

“Trưởng lão bớt giận!” Cách Lôi minh vội bước lên, “Xin hỏi, Long Hoàng bệ hạ là...”

Phất La Đa chấp tay về phía Sở Thiên, sau đó quát: “Mắt của người đâu!? Long Hoàng Phất Lạp Dịch Nặc bệ hạ đang đứng trước mặt người đấy!”

“Được rồi, Sát Lâm Na đang ở tẩm cung công chúa, các người hãy mau đi bảo vệ nàng!” Sở Thiên tiện miệng dặn dò.

“Tuân mệnh! Bệ hạ!” Trước mặt con người, để bảo vệ vinh quang của Long Hoàng, Phất La Đa vẫn cung kính cùng Kiều Trì thoái lui, “Long Thần Vệ! Cự Long quân nghe lệnh! Bao vây hoàng cung Khải Tắt! Kẻ nào dám tiến vào giết không tha!”

Tiếng Cự Long tung cánh, gần nghìn con Cự Long bay lên bầu trời.

Sở Thiên nhìn Lô Dịch Tam Thế cười cười, “Bệ hạ, ta còn cần phải giải thích không?”

Lô Dịch Tam Thế ngơ ngẩn lắc đầu, “Không... Không cần! Bệ hạ ngài không cần giải thích!”

Sở Thiên lắc đầu, xoay người bước ra khỏi đại điện.

Tít tít!

Đá thông tin chợt vang lên, là giọng của Anh Cách Lạp Mỗ: “Ông chủ, Thái Qua Nhĩ của Hoàng Kim Thành dẫn theo Phí Xá Nhĩ và một người râu dê đến muốn gặp người...”

370. Chương 349: Chương Hỗn Loạn, Khúc Nhạc Khởi Tấu

Thái Qua Nhĩ có chút kỳ lạ, vốn là hần phụng lệnh của Ngũ Tư, đến chúc mừng Sở Thiên có quý tử, thuận tiện khôi phục lại quan hệ với Sở Thiên, nhưng khi đi đến nửa đường, bỗng nhiên hần gặp phải hai người Phí Xá Nhĩ vốn lẽ nên ở A Cổ Lạp Sơn để giám thị.

Phí Xá Nhĩ cũng kỳ lạ, trên mặt lộ rõ sự lao lực mệt mỏi kiệt quệ, có điều bộ dạng giáo hoạt vẫn không hề thay đổi. Hần nói khi hai người giám thị, bị Long Thần Vệ của A Cổ Lạp Sơn phát hiện, hiện tại không có mặt mũi nào về gặp Ngũ Tư phục mệnh, cho nên muốn cùng Thái Qua Nhĩ thái tử đi gặp Sở Thiên trước, đồng thời góp phần sức để khôi phục lại mối quan hệ, coi như là lấy công chuộc tội.

Thái Qua Nhĩ không hề nghi ngờ, dù gì hai người cũng có bối phận thúc thúc với hần, hơn nữa khí tức trên người cũng không có gì thay đổi, cho nên liền đem theo hai người họ lên đường.

Sở Thiên không để cho đám người Thái Qua Nhĩ vào trong tẩm cung, mà là ở bên ngoài hoa viên chờ họ.

Hàn huyên được vài câu, rồi nhận lễ vật, Sở Thiên cười nói: “Hi vọng từ nay về sau, A Cổ Lạp Sơn và Hoàng Kim Thành chung sống hòa thuận, thái tử xin hãy về phục mệnh với Ngũ Tư bệ hạ đi!”

Nếu như đã có thân phận của Long Hoàng, vậy thì Sở Thiên cũng không thể tùy tiện gọi Thái Qua Nhĩ là đại ca.

Biết Sở Thiên đang hạ lệnh trục khách, nhưng Thái Qua Nhĩ cũng biết thức thời đứng dậy: “Ta sẽ đem mỹ ý của bệ hạ truyền đạt lại cho phụ hoàng, mong hai tộc chúng ta đời đời hòa thuận! Vậy thì, ta và hai vị thúc thúc xin được cáo từ, đợi ngày đầy tháng của Long Hoàng thái tử sẽ lại đến chúc mừng!”

Từ khi thăng lên cấp mười, Thái Qua Nhĩ đã trưởng thành không ít, tiến thoái đều có phong phạm của một Thái Hoàng mới, lúc này cử chỉ của hần vô cùng hợp mắt, nhưng Phí Xá Nhĩ thì không được quý tộc như vậy.

“Thái tử xin chờ một chút.” Phí Xá Nhĩ trực tiếp kéo tay áo của Thái Qua Nhĩ lại, cười nói: “Thấy sự phòng vệ đêm nay, Long Hoàng bệ hạ chắc chắn là đang lo lắng đến sự an nguy của hoàng hậu, chúng ta chỉ bằng cũng giúp bệ hạ trấn thủ nơi này, để thể hiện tình hữu nghị giữa Hoàng Kim Thành và A Cổ Lạp Sơn!”

“Hai vị thúc thúc, chuyện này...”

Thái Qua Nhĩ cảm thấy đây cũng là cơ hội để lấy lòng Sở Thiên, có lợi cho nhiệm vụ khôi phục lại quan hệ, vì vậy cũng trưng cầu ý kiến qua nhân thần nhìn về Sở Thiên.

Sở Thiên neho mắt lại cân nhắc, nếu như hai người này đúng là đến để giúp đỡ, vậy thì tẩm cung đương nhiên sẽ có thêm hai ma thú cấp mười phòng vệ, chuyện này dĩ nhiên không thể tốt hơn, nhưng nếu như hai người này không tin tưởng được...

Suy nghĩ một lát, Sở Thiên cười nói: “Vậy thì đa tạ mỹ ý của hai vị, mời đi đến chỗ A Mạt Kỳ ở chính môn giúp sức một tay!”

Sở Thiên tin rằng, dựa vào linh giác của A Mạt Kỳ, nếu như hai người này có vấn đề, chắc chắn hẳn sẽ phát hiện trong thời gian sớm nhất, sau đó giết chết hai người này, như vậy cũng sẽ không tạo ra phiền phức gì lớn.

Cứ như vậy, Sở Thiên đã có một quyết định mà sau này chính bản thân hắn cũng không biết nên hối hận hay nên cảm thấy vui mừng vì quyết định ấy.

Lại dặn dò thêm vài câu. Thái Qua Nhĩ đã rời đi trước.

Phí Xá Nhĩ và Sơn Dương Hồ sớm đã bị cướp đi thân xác. Lúc này người đang đến bên cạnh A Mạt Kỳ, là Thần Hủy Diệt Cát Nặc Bĩ Lợi và Thần m Mư Mạt Khắc! Lợi dụng thân thể đột nhập vào hoàng cung, chủ ý này đương nhiên là của vị thần được xưng là âm mưu nhất thần tộc, Mạt Khắc.

A Mạt Kỳ nhận được tin của Sở Thiên, ngưng thần nhìn hai người, hoàn toàn không phát hiện ra dị thường, sau đó xua tay, để họ giúp mình trấn thủ chính môn.

Cát Nặc Bĩ Lợi và Mạt Khắc đang cười thầm, tạm không nói đến hai người đang dùng thân thể thật của Phí Xá Nhĩ và Sơn Dương, cho dù là dùng linh hồn để tiến vào, A Mạt Kỳ hiện tại cũng không có thực lực để phát hiện ra hai linh hồn của Hạ Vị Thần, huống hồ gì, mỗi người bọn họ còn đang mặc một trang bị ẩn thân của Tử Thần.

“Ai da!”

Trong hoa viên, Sở Thiên đang định trở về tẩm cung, lại chợt phát hiện một nhân ảnh từ trên trời rơi xuống, ngã phịch xuống bụi hoa như phân chó.

“Ài, tuổi tác lớn rồi, tay chân không được linh hoạt nữa rồi!” Nhân ảnh đó bò dậy, thì ra là một lão đầu thấp lùn gầy gò.

Sở Thiên kinh hãi biến sắc, với sự phòng vệ ở tẩm cung, lại có người không biết thế nào mà xông vào được, thực lực của lão đầu này...

“Này, nhìn gì mà nhìn?” Lão đầu phát hiện Sở Thiên mãi cứ nhìn mình chằm chằm, rồi phát ngậy đứng đó, có chút giận dữ, “Tuy lão phu ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, anh tuấn bất phàm, nhưng ta không có hứng thú với nam nhân đâu!”

Nếu như là ở trọng một tình huống đặc biệt khác, Sở Thiên sẽ bị lão đầu nhếch nhác hèn mọn này chọc cho cười sảng sặc, nhưng hiện tại hắn lại cảm thấy tay chân lạnh buốt, có điều với kinh nghiệm bao năm làm kẻ thần côn khiến Sở Thiên lập tức sửa lại biểu tình, cười nói: “Ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh! Tử Thần tại thượng, ta là viện trưởng viện Tế Tự Thú Thần của Bồ Lôị Trạch, ngài là vị nào?”

Lão đầu ngậy người, chòm râu trắng dưới cằm khê phất phơ, trừng mắt nhìn Sở Thiên, “Đừng để ý ta vội, hảo tiểu tử! Tiểu tử ngươi rốt cuộc là tín ngưỡng thần nào a? Sao lại có có quan hệ với tất cả các thần thể?”

“Hắc hắc, tín ngưỡng của ta đích thực có chút phức tạp!” Sở Thiên chêm vào vào câu ứng phó: “Ngài tín ngưỡng vị thần nào, ta sẽ tín ngưỡng vị đó, an toàn mà!”

“Ngươi vô sỉ lắm! Nhưng ta thích!” Lão đầu nói dứt lời rồi bắt đầu nhìn ngó bốn phía, “Này, nơi này của ngươi có mỹ nữ không? Từ mười bốn đến bốn mươi đều được!”

Sở Thiên thầm nóng vội sốt ruột, tại sao Cự Long trên trời, và những ma sủng xung quanh lại không hề phát hiện ra lão đầu này? Hoa viên này lớn như vậy, họ sao lại không nhìn thấy ông chủ đang gặp nguy hiểm!

Tuy rằng lo lắng, nhưng Sở Thiên vẫn cẩn thận ứng phó. “Ha! Sở thích của ngài thật đặc biệt, trẻ con mười bốn tuổi đến lão nữ nhân bốn mươi tuổi đều thích, chà chà, bội phục!”

“Người thì hiểu gì!” Lão đầu nhảy phốc ra, bắt đầu hùng hồn giáo huấn, “Cái này gọi là phẩm vị! Dạy dỗ người một chút, nghe rõ đây! Trẻ nhỏ, thanh âm mềm mại say lòng! Nữ nhân đã thành thực thì tuyệt! Eo rộng ngực to, mộng mĩ! Nhớ kỹ chưa!? Đây là cách ngôn tán gái của lão nhân gia ta!”

Lão háo sắc, Sở Thiên nghe mà mồ hôi đầm đìa, mức độ háo sắc của lão đầu này, đã đạt đến một cảnh giới nhất định rồi.

Liếm đôi môi khô của mình, Sở Thiên cười gượng nói: “Ngài sao lại vào đây được? Sớm biết ngài đến, ta đã ra nghênh tiếp rồi!”

“Ta vào từ cửa sau!” Lão đầu đột nhiên vỗ trán, lớn tiếng nói: “Thiếu chút nữa quên không nói cho người, ở phía cửa sau, có một con nhện nhện lớn đang ngủ! ta gọi hần không tỉnh, cửa sau lại khóa, cho nên ta leo tường vào đây, kết quả bị ngài! Người phải bồi thường tiền cho ta!”

Nữ thần tại thượng, Sở Thiên lại một lần nữa muốn phát điên vì A Tư Nặc, phải biết rằng, Sở Thiên lần này đã dùng hôn sự của AK47 để uy hiếp A Tư Nặc trấn thủ cửa, nhưng hần vẫn có thể ngủ được.

“Được, ta đền tiền, ngài cần bao nhiêu?” Sở Thiên đang cầu khẩn, hi vọng lão già này có thể dùng tiền để đuổi đi.

Lão đầu suy nghĩ một lát. Chợt thò cổ ra nhỏ giọng hỏi: “Hiện tại mỹ nữ Tinh Linh trên đại lục bao nhiêu kim tệ một người?”

“Chuyện này... Sau khi Tinh Linh phục quốc, đại lục đã nghiêm cấm mua bán nữ nô Tinh Linh rồi.”

“Đừng lừa lão tử, tuy rằng ta đã già, nhưng vẫn chưa hồ đồ!” Lão đầu chỉ vào mũi Sở Thiên, cười hèn mọn nói: “Chợ đen, ta nói là giá của chợ đen!”

Nói rồi, lão đầu nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó vỗ tay một cái. “Ha! Tính ra rồi, theo giá cả một vạn kim tệ mấy năm, cộng với hiện tại mỹ nữ Tinh Linh bán đắt đỏ nhất, uhm, có lẽ khoảng mười vạn kim tệ! Cứ vậy đi, người đến ta một trăm vạn kim tệ, để ta mua mười mỹ nữ Tinh Linh! Hắc hắc!” Lão đầu cười đến mức không thể hèn mọn bỉ ổi hơn.

Sở Thiên thầm vui mừng, còn may là An Na hiện nay đã ở Bồ Lô Trạch trông nhà, nếu không rơi vào tay của lão già này thì rắc rối rồi.

“Kim tệ không có vấn đề, có điều có thể nói cho ta biết mục đích đến đây của ngài không, và cả quý tính?” Sở Thiên liên tục nhét cho lão đầu một xấp thủy tinh tạp.

“Phát tài rồi!” Lão đầu cầm lấy thủy tinh tạp, cười đến mức bắn cả nước miếng ra. “Đúng rồi, ta tên La Đức Mạn, đến đây để đợi người!”

Sở Thiên đang định hỏi tiếp, lão đầu đã xua tay, “Còn nhìn gì mà nhìn? Nên làm gì thì làm, đừng làm phiền ta đợi người, đi đi!”

“Vậy được, ngài cứ từ từ đợi!” Sở Thiên mặt nở nụ cười lui ra khỏi hoa viên, sau đó mở đá thông tin, “A Mạt Kỳ, hoa viên xuất hiện một lão đầu, người đi do thám thực lực của hần, đừng có chọc giận hần! Còn nữa, lão già này thích tiền, nếu như có phiền phức cứ lấy tiền ra giải quyết!”

Nói xong, Sở Thiên lại lấy ra một đá thông tin khác, giận dùm dùm quát: “AK47! Đi gọi A Tư Nặc dậy! Sau đó đánh hần một trận nhớ đời cho ta!”

Hạ hỏa trong lòng, Sở Thiên chờ ở cửa sân phòng, vừa trấn thủ, vừa chờ đợi tin tức.

Một lát sau, A Mạt Kỳ hồi đáp lại: “Ông chủ, lão già này rất mạnh, thực lực tầng thứ ba đỉnh phong của ta cũng không nhìn thấu hần, có lẽ là thực lực của tầng thứ tư Hạ Vị Thần trở lên!”

Chậm rãi tắt đèn thông tin, Sở Thiên cười khổ thở dài, “Mẹ nó, lời tiên tri của Trình Đức vẫn thật chuẩn xác! Lại có Hạ Vị Thần đến nơi này rồi!”

Chưa đến lúc sau, A Mạt Kỳ lại gấp gấp truyền tin tới, “Ông chủ, vừa rồi ta đi do thám lão đầu ấy, hai người Phí Xá Nhĩ đã không thấy đâu rồi!”

“Cái gì!” Sở Thiên nheo mắt lại, “Người lập tức về sân phòng, sau đó kêu Khách Thu Sa trồng cây mây lên toàn bộ bên ngoài sân phòng!”

Gấu trúc nhỏ tuy không chắc chắn cản được đối thủ, nhưng cây mây mà hắn phủ lớn toàn bộ, lại có một thứ trình thám báo động tốt nhất!

Cây mây bắt đầu mọc ra, phủ kín cả sân phòng, Sát Lâm Na đang ở trong phòng lặng yên chờ sinh, Sở Thiên thở phào một hơi, sau đó bản thân cũng đi trấn thủ ở chính môn.

Sắc trời tối dần, mặt trời đã xuống núi, vầng hồng nguyệt bắt đầu treo cao.

Không biết tại sao, Sở Thiên cảm thấy ánh trăng đêm nay thật kỳ lạ, dường như là to hơn một chút, nhưng lại không thể nói ra cụ thể là không đứng chỗ nào.

“Phát Lạp Định Nặc! Chúc mừng a, ha ha.” Một tiếng cười nhức óc vang lên, một nhân ảnh trong bóng tối bước ra.

“Đức Khố Lạp!” Sở Thiên giật mình kinh hãi, gia gia của Chu Lệ Á, Hấp Huyết Bức Vương Đức Khố Lạp nghe nói đang dở sống dở chết? Sao có thể xuất hiện ở nơi này?

Đức Khố Lạp nhìn ra sự nghi ngờ của Sở Thiên, vừa tiến đến gần, vừa cười nói, “Ha ha, Bào Uy Nhĩ mất tích rồi, Thí Thần Thất Hải Thú lại đang bận chuyện khác, cho nên ta ra đây!”

“Vậy những người khác đâu?” Sở Thiên vội vàng hỏi: “Lạp Hi Đức có trốn ra đây không?”

Đức Khố Lạp tiến gần thêm vài bước, “Lạp Hi Đức còn kém lắm, vẫn đang bị giam cầm ở trong Cẩm Kỳ Hải! Nghe nói người sắp làm phụ thân rồi! Ha, vậy thì ta cũng sắp làm tăng tổ phụ rồi. Đứa trẻ sắp ra đời chưa?”

Sở Thiên cười nói: “Vẫn chưa? Có điều chắc chắn trong đêm nay.”

“Ồ, đêm nay, chẳng trách mà người lại phòng bị nơi này cẩn mật như vậy, vừa rồi ta nhìn thấy A Mạt Kỳ đang phòng vệ chính môn, hiện tại sao lại thay bằng người rồi?” Lúc này, Đức Khố Lạp đã đứng trước mặt Sở Thiên.

“A Mạt Kỳ, sao người có thể biết A Mạt Kỳ?” Sở Thiên chợt cảm thấy không ổn, hắn biết Đức Khố Lạp khi đơn thân lưu lạc đến bờ Tây Hải, sau đó Đức Khố Lạp đi Biển Cẩm, tính ra, Đức Khố Lạp chỉ có thể biết Tiểu Bạch!

Vừa định lui về sau, nhưng đã quá muộn, hai mắt của Đức Khố Lạp chợt rực đỏ, răng nanh vụt hiện, bóp chặt lấy cổ Sở Thiên quát: “Phát Lạp Định Nặc, trả lại thân thể cho ta!”

371. Chương 350: Chương Hỗn Loạn, Khúc Nhạc Hắc Ám

“Bóp chết hắn! Bóp chết hắn!”

Ở một góc sau tường của chính môn tầm cung, Cát Nặc Bỉ Lợi và Mạt Khắc đang gào thét điên cuồng trong lòng, hai người đã ẩn tàng thân hình, che giấu khí tức, đang theo dõi một vở kịch hay.

Hai Hắc Ám thần tộc này cũng không còn cách nào khác, dựa vào thực lực của họ, tuy có thể tránh được tai mắt của A Mạt Kỳ, nhưng lại không có cách nào to gan lớn mật chui vào sân phòng bị Khách Thu Toa bao bọc, cho nên chỉ có thể ngồi ở một góc tối chờ đợi cơ hội.

Chu Lệ Á đang dùng cơ thể của Đức Khố Lạp, đang bóp chặt cổ Sở Thiên, hai chiếc răng nanh nhe ra khoe miệng cơ hồ muốn nhỏ máu, “Gọi ma sủng của người cút ngay, giao Chu Lệ Á ra đây!”

Sở Thiên chỉ cảm thấy móng tay sắc nhọn cắm sâu vào cổ, cảm thấy bản thân như không thở được. “Ta... Ta không nói được... Mệnh lệnh!”

“Thả ông chủ ra!”

Một trường kích dài màu đỏ đang kê trên cổ của Chu Lệ Á, thì ra là A Mạt Kỳ đã tới.

Tuy rằng không phát hiện ra Thần m Mưu và Thần Hủy Diệt, nhưng Chu Lệ Á thì không thể nào trốn khỏi mắt của A Mạt Kỳ, dù gì Chu Lệ Á cũng chẳng qua chỉ là hạ vị thần, thứ dùng cũng chỉ là thân thể của Khố Đức Lạp đã mất đi một nửa mạng sống.

“Người chính là A Mạt Kỳ? Khả khả! Không tồi, ta lại không phát hiện người ở sau lưng ta.” Chu Lệ Á cười, tay lại dùng thêm sức. “Ta biết người rất nhanh, có muốn cược một lần? Nhìn xem là người giết ông chủ người trước, hay là người chém đứt đầu ta trước không?”

Sở Thiên tức giận vô cùng, bị người coi thành con tin, chuyện này mới là lần đầu tiên của hắn.

A Mạt Kỳ tuy rằng rất có lòng tin với tốc độ của mình, nhưng hắn cũng không dám lấy tính mạng của Sở Thiên đi đặt cược, đem ánh mắt dò hỏi nhìn Sở Thiên.

Cảm giác thấy móng sắc của Chu Lệ Á càng lúc càng chặt, ánh mắt của Sở Thiên chợt đảo loạn, nhìn chăm chăm phía trên, rồi lại nhìn xuống, rõ ràng không lo lắng.

“Người nhìn loạn lên cái gì?” Chu Lệ Á cảm thấy không ổn, nhưng Chiến Thần Kích trên cổ khiến ả không dám tùy ý vọng động.

Sở Thiên giãy dụa mở miệng, thị ý mình không thể nói ra lời. Thế nhưng, ánh mắt hắn lại liếc về hướng hoa viên, còn có một lão háo sắc mạnh đến biến thái, hơn nữa dường như còn có thể dùng kim tệ và mỹ nữ mua chuộc.

Lúc này, tất cả ma sủng trấn thủ ở các nơi khác cũng phát hiện điều không ổn, dồn dập lao đến.

A Mạt Kỳ quát lớn: “Đều đứng nguyên tại chỗ! Chỗ này giao cho ta!” Dứt lời, hắn nhìn Chu Lệ Á hừ nhạt, sau đó nói một cách kỳ quái khó hiểu: “Một nghìn vạn kim tệ, đủ để mua một trăm mỹ nữ Tinh Linh!”

“Người nói cái gì?” Chu Lệ Á không ngờ ở lúc này, hắn còn có tâm trạng bàn giá cả của mỹ nữ Tinh Linh.

Đáng tiếc, lời của A Mạt Kỳ không phải là nói với ả.

“Hừ! Vì mỹ nữ Tinh Linh, lão đầu tử phá lệ!”

Một thân ảnh khô gầy hèn mọn, bật tường mạnh mẽ lao tới.

Phốc!

Tay Chu Lệ Á buông lỏng ra, Sở Thiên ngã xuống đất, sau đó được A Mạt Kỳ diu sang một bên, có điều Sở đại thiếu gia miệng vẫn hét lớn, “Ngài yên tâm, ngài cứu ta một mạng, sau này kim tệ của Bố Lôi Trạch tùy ngài dùng!”

Nhìn bộ dạng sợ hãi của Chu Lệ Á, Sở Thiên lập tức xác định thân phận của lão háo sắc này không hề đơn giản, cho nên không tiếc sức lực lôi kéo hắn, “Còn nữa, thiếu chủ gia tộc Phan Mạt tư chuyên buôn bán lậu nô lệ, là huynh đệ kết bái của ta, sau này ngài mua mỹ nữ Tinh Linh sẽ được giảm hai mươi phần trăm!”

“Thật không? Hai mươi phần trăm! Vậy thì quyết định vậy đi! Hắc hắc!” Ánh mắt lão đầu tử La Đức Mạn lóe ra những tia sáng xanh biếc.

Đừng hiểu lầm, ánh sáng màu xanh này không phải nói khoa trương, cũng không phải là ánh mắt háo sắc, mà là ánh sáng chói mắt của thần lực tầng thứ ba.

“Khà! Tiểu mỹ nữ hung dữ nóng nảy quá! Cùng gia gia đi về nghiên cứu cấu tạo cơ thể không?” Lão đầu bước đến trước Chu Lệ Á, tay còn lả lướt trên cằm của Chu Lệ Á.

“Thật buồn nôn!” Sở Thiên và A Mạt Kỳ đồng thời quay đầu đi, phải biết rằng, cơ thể mà Chu Lệ Á tà ác hiện đang dùng, chính là cơ thể của Khố Đức Lạp, hoặc nói là, hai lão đầu tử này đang ve vãn trước mặt Sở Thiên.

Sở Thiên cảm thấy buồn nôn, La Đức Mạn vẫn ở trong bộ dạng lão hao sắc, nhưng Chu Lệ Á lại run rẩy cả người, cười bồi tội, “Ha ha, ngài sao lại tới đây? Ai da, ngài đã lớn tuổi rồi, đáng lẽ phải ở nhà hưởng phúc mới đúng.”

“Bọn tiểu bối không dùng được, lão đầu tử chỉ có thể tự mình động thủ thôi!” La Đức Mạn ánh mắt mê đắm dò xét Chu Lệ Á, cười dâm dăng nói: “Người muốn tự mình đi về, hay là để ta bắt người quay về?”

Chu Lệ Á sắc mặt tái nhợt, từng bước thoái lui, “Ta không trở về! La Đức Mạn gia gia, ngài tha cho ta đi, ta chỉ muốn đòi lại cơ thể của mình!”

Sở Thiên chữa trị hết vết thương, dưới sự bảo vệ của A Mạt Kỳ bước lên phía trước, cười nói: “Lão nhân gia ngài đừng bao giờ bị trúng kế, thủ đoạn của con nha đầu này rất độc địa!”

“Ta biết, ta biết!” La Đức Mạn gật đầu liên tục, sau đó khuôn mặt nghiêm chỉnh hiem hơi khẽ thở dài, “Vốn lẽ Tiểu Đức Tử (Đức Khố Lạp) còn có một tia hi vọng sống, nhưng lại bị tôn nữ bất hiếu của hắc cướp đi thân thể, ài, lão đầu tử ta cũng không còn cách nào...”

“Tiểu Đức Tử? Đức Khố Lạp?” Sở Thiên nheo mắt cười cười, dám gọi Đức Khố Lạp là Tiểu Đức Tử, bồi phận của lão già này ít nhất cũng là cấp bậc thượng cổ, “Không sai, loại người mà chính gia gia ruột của mình cũng hạ thủ, thật đúng là hạng người lòng lang dạ sói! Đáng giết!”

Để vợ của mình không có hậu hoạn sau này, Sở Thiên xúi giục La Đức Mạn, “Ngài sao vẫn chưa ra tay? Ta đang đợi mời ngài uống rượu đây!”

“Tiểu tử, người cũng độc địa lắm! Lại muốn để một tiểu nha đầu xinh đẹp như vậy chết trong tay ta! Chắc chắc!” La Đức Mạn nhíu mày, vuốt râu trềng mắt giáo huấn: “Phán quyết sinh tử của chúng thần, chỉ có Tư Đặc n Thần Hoàng mới đủ tư cách, tên giả mạo như người không được đâu!”

“Hắc hắc, ngài sao lại biết ta là giả mạo? Ta và Thần Hoàng lão nhân gia trông rất giống nhau mà.”

“Ngốc thật! Chỉ dựa vào khí thế là đủ biết rồi, người cũng chỉ là hậu duệ Long Thần có chút huyết mạch chính thống mà thôi! Còn muốn lừa lão nhân gia ta sao?” Nói rồi, La Đức Mạn đắc ý ngược đầu dậy, vuốt râu của mình.

Giáo huấn xong Sở Thiên, La Đức Mạn lại nhìn Chu Lệ Á cười dâm dăng, hắc hắc, sao người lại chạy trốn? Lẽ nào là bị phong thái của lão đầu tử ta hấp dẫn, muốn lấy thân trao tặng!”

Chu Lệ Á cười gượng nói: “Có ngài ở đây, ta còn trốn được sao? Chỉ xin ngài đừng giết ta, ta cam tâm tình nguyện về Biển Cấm chịu phạt!”

“Ngài đến từ Biển Cấm?” Sở Thiên vô thức lui về sau một bước, đồng thời đánh mắt ra hiệu cho A Mạt Kỳ chuẩn bị chạy trốn, “Ngài và Bào Uy Nhĩ bệ hạ xưng hô thế nào?”

“Xưng hô thế nào? Bào Uy Nhĩ là Thất Hải Chi Vương, lão đầu tử đương nhiên phải gọi nàng là bệ hạ rồi!”

La Đức Mạn tắc lưỡi, gãi gãi đầu, “Nhưng nha đầu đó cũng phải gọi ta là thúc thúc!”

Thúc thúc của Bào Uy Nhĩ! Sở Thiên ngay lập tức giống như Chu Lệ Á, từ bỏ ý định bỏ trốn, chỉ có thể cười gượng khô khan nói: “Hắc! Ngài, không phải đến mời ta đi làm khách chứ? Hắc hắc!”

“Ta mời người làm gì? Người lại không phải là mỹ nữ! Đứng bên cạnh đợi đi!”

“Vậy được, ta lập tức rời khỏi đây, ngài cứ ở lại đây nghỉ ngơi đi!” Dứt lời, Sở Thiên kéo A Mạt Kỳ rời khỏi đó.

“Chờ một chút, người có thể đi! Nhưng tiểu tử này phải ở lại, lão đầu tử có lời này muốn nói với hắc!” La Đức Mạn chỉ vào A Mạt Kỳ.

“Có chuyện gì thì nói đi! Ta còn phải bảo vệ ông chủ!” A Mạt Kỳ không hề cung kính với hắc.

“Thối! Tính tình thối hoắc! Giống hệt với Chiến Thần Mã Nhĩ Tư năm xưa!” La Đức Mạn trề môi, hất cằm chỉ vào Chiến Thần Kích trong tay A Mạt Kỳ, “Đừng nói lão đầu tử không nói cho người biết. Thứ này không phải là thứ người có thể dùng đâu, nếu không muốn tăng thêm phiền phức cho ông chủ người thì mau mau giấu nó đi!”

A Mạt Kỳ giờ Chiến Thần Kịch lên. “Hừ! Ta cứ cầm nó thì thế nào!”

“Cầm nó thì cứ chờ chết đi!” La Đức Mạn nói rồi bỏ qua A Mạt Kỳ, quay đầu nhìn về cửa sau quát: “Hai tên tiểu tử kia, các ngươi mau ra đây! Để lão đầu tử xem xem linh hồn trong thân thể các ngươi rốt cuộc là ai!”

“Ta đánh cược, chúng ta chắc chắn đã bị phát hiện rồi!” Cát Nặc Bĩ Lợi đứng lên, có điều lại ấn Mạt Khắc đang vừa muốn đứng dậy xuống. “La Đức Mạn thừa tướng, không cần phải đoán nữa, ta là Cát Nặc Bĩ Lợi! hiện tại chỉ còn lại thần lực tăng thứ ba, muốn chém muốn giết tùy ngươi!”

“Thần tượng a! Thì ra là ngươi!” Ánh mắt La Đức Mạn nhìn Cát Nặc Bĩ Lợi, lại vẫn cuồng nhiệt như lúc nhìn Chu Lệ Á, tay chân vung loạn vui sướng nói: “Cuối cùng cũng gặp được thần tượng rồi, Hắc Ám thần duy nhất năm đó đã thành công dụ dỗ được mỹ nữ của Quang Minh thần tộc, Cát Nặc Bĩ Lợi miện hạ, ngươi phải truyền thụ tuyệt kỹ tán gái lại cho ta a!”

“Lão bắt tử nhà ngươi, cái gì mà dụ dỗ! Ta và Mã Ny...”

“Không cần giải thích gì cả, ta hiểu mà! Ồ?” La Đức Mạn nhìn xung quanh dò xét, “Trong truyền thuyết, Vận Mệnh nữ thần Mã Ny, nhan sắc chỉ đứng sau Nguyệt Thần và cháu gái của ta, nàng đang ở đâu? Nghe nói năm đó hai người nhân lúc chúng thần đại chiến đã bỏ trốn rồi, sao không nhìn thấy nàng ta?”

“Chuyện này không cần ngươi lo? Lão rùa háo sắc!” Cát Nặc Bĩ Lợi chỉ vào La Đức Mạn giận dữ quát: “Nếu như ngươi dám có chủ ý gì với Mã Ny, lão tử sẽ không tha cho ngươi đâu!”

“Ồ, ta hiểu mà, nếu như Mã Ny không có ở đây! Vậy thì người bên cạnh ngươi chắc chắn là Thần m Mưu Mạt Khắc rồi!”

“Làm sao ngươi biết được?”

“Ngốc thật!” Mạt Khắc cũng hết cách đứng dậy, “Cả thần tộc này ngoài đại tẩu Mã Ny ra, ta và ngươi có quan hệ tốt nhất! Vừa rồi lão bắt tử cố ý nhắc đến đại tẩu, chính là đang để ngươi nói ra!”

“Mẹ nó! La Đức Mạn ngươi dám chơi xỏ lão tử!” Cát Nặc Bĩ Lợi giận dùm dùm lao lên. Nhưng lại bị Mạt Khắc kéo lại, “Bỏ đi, bị lão bắt tử này chơi xỏ không mất mặt, ai bảo trước lúc Thần m Mưu ta ra đời, người ta đã là thừa tướng của Hải tộc rồi.”

“Ta khinh! Thừa tướng cái gì? Trong đầu hần chỉ biết có mỹ nữ, nếu không năm xưa...”

Mạt Khắc vội lấy tay che mồm của Cát Nặc Bĩ Lợi, thấp giọng quát: “Lão bắt tử này tuy không thông minh, nhưng chắc chắn là lợi hại hơn chúng ta! Ngươi dám nhắc tới chuyện đó, muốn tìm cái chết à!”

Kết!

La Đức Mạn thực lực như thế nào, đương nhiên đã nghe thấy nhưng lời mà hai người nói, sau đó nghiền răng ken két phát ra cả âm thanh.

Mạt Khắc thấy tình thế không hay, lập tức mỉm cười chuyển đề tài. “Không giấu gì thừa tướng, thân thể hiện tại của hai chúng ta đều có linh vực đặc thù, còn có bảo bối che giấu khí tức, ngại làm sao có thể phát hiện ra chúng ta? Lê nào ngài...”

“Ngươi đoán đúng rồi!” Sắc mặt của La Đức Mạn đã khá hơn đôi chút, “Sau đại chiến chúng thần, lão đầu tử ta đã bế quan tu luyện một vạn năm, lại thăng cấp rồi!”

Xoẹt! Xoẹt!

La Đức Mạn đột nhiên hít vào vài hơi, chưa đầy vài giây sau, A Mạt Kỳ cũng bất giác hít vào, sau đó cau mày nói: “Ông chủ, đây là mùi vị gì? Thối quá!”

“Ngươi cũng ngửi thấy sao?” La Đức Mạn ngạc nhiên nhìn A Mạt Kỳ, sau đó thu lại bộ dạng lão háo sắc, nghiêm mặt nói: “Đây chính là người mà ta đợi đêm nay, Hắc Ám thần tộc, Cao Vị Thần - Thần Rủi Ro Phổ Lan Đa!”

372. Chương 351: Chương Hỗn Loạn, Thần Rủi Ro

“Thần Rủi Ro?”

Cát Nặc Bỉ Lợi và Mạt Khắc không hẹn mà đồng thời bịt mũi lại.

“Sợ gì chứ, hần vẫn còn đang trên đường mà!” La Đức Mạn dần thẳng lưng lên, nhìn hần lúc này, tuyệt nhiên khác với bộ dạng háo sắc vừa rồi, rất có tướng tiên phong đạo cốt.

“Cũng đúng, có ngài ở đây rồi!” Sở Thiên nghe thấy ba chữ Cao Vị Thần, bèn lập tức đứng phía sau La Đức Mạn, học cách thần tộc xưng hô: “Lão thừa tướng, để tránh điều ngoài ý muốn, ngài có phải nên đem Chu Lệ Á tà ác kia, còn hai vị...!”

Nói rồi, ánh mắt của Sở Thiên phóng thẳng về hướng Cát Nặc Bỉ Lợi và Mạt Khắc.

Cát Nặc Bỉ Lợi quát hỏi: “Phất Lạp Định Nặc, ngươi có ý gì?”

“Hai người bọn họ không cần đâu!” La Đức Mạn vung tay về phía Chu Lệ Á, “Nhưng người này thì phải cẩn thận một chút!”

Bình!

Chu Lệ Á không dám phản kháng lại, bị thủ đao của La Đức Mạn bổ vào ngã xuống đất, tiếp đó La Đức Mạn ném cho Sở Thiên một đoạn dây thừng: “Trời ả lại, giải quyết xong Phổ Lan Đa ta sẽ đưa ả về Biển Cầm!”

Dứt lời, La Đức Mạn xoay người trừng mắt nhìn Cát Nặc Bỉ Lợi và Mạt Khắc, “Ta biết các ngươi tới nay đến nhằm vào đứa trẻ đó... Nên làm thế nào không cần ta phải nói chứ?”

“Hiểu rồi, thần tộc chúng ta trước nay luôn là kẻ yếu phục tùng kẻ mạnh!”

Cát Nặc Bỉ Lợi và Mạt Khắc đồng thời đứng phía sau La Đức Mạn, mặc dù Cát Nặc Bỉ Lợi rất không muốn, nhưng vẫn nói: “Hiện tại ta và Mạt Khắc đã khôi phục thành Hạ Vị Thần, nếu Phổ Lan Đa còn có người giúp, vậy thì cứ giao cho chúng ta! Sau khi xong chuyện, chúng ta không cướp đứa trẻ đó nữa, nhưng người phải thả chúng ta đi!”

“Thành giao!” La Đức Mạn chấp hai tay sau lưng, chậm rãi bay lên trời, “Ta không muốn hủy thành Bàn Bối, các ngươi theo ta lên trời ngăn chặn Phổ Lan Đa! Phất Lạp Định Nặc! Xem chừng Chu Lệ Á cho tốt!”

“Ngài cứ yên tâm!”

Tiến ba người La Đức Mạn đi, Sở Thiên lắc đầu cười khổ, ca thán: “Lời tiên đoán của Trình Đức vẫn đã xảy ra, hơn nữa không phải là một Cao Vị Thần! Mà là một đám!”

A Mạt Kỳ chăm chú nhìn bầu trời, cẩn thận nói: “Ông chủ, ta lo không chỉ là Cao Vị Thần?”

“Ngươi có cảm ứng gì sao?” Sở Thiên vội truy hỏi.

“Ông chủ!” Giọng nói riu rít của Tiểu Hùng Miêu từ bụi cây phía xa vang lên: “Mai Lâm a di nói bà chủ sắp sinh rồi!”

“A Mạt Kỳ, ngươi coi chừng phạm nhân!”

Sở Thiên không để ý đến việc khác, vội vã chạy về phòng sinh.

“Phất Lạp Định Nặc. Ngươi không thể bước vào!” Mai Lâm chặn Sở Thiên lại ngay cửa, cười nói: “Đợi bên ngoài đi, sáng sớm ngày mai thì ngươi đã làm cha rồi! Ở lại đây ngươi cái gì cũng không hiểu, chỉ có thể càng giúp càng bận thôi!”

Sở Thiên muốn nói đỡ để cho ma thú là một bài học bắt buộc của bác sỹ thú y, nhưng lời vừa ra đến cửa miệng đã chỉ còn lại nụ cười gượng gạo, chỉ cần đợi vài tiếng nữa là ổn rồi.

“Vừa rồi cửa chính rất loạn, có chuyện gì vậy?” Mai Lâm thu lại nụ cười rồi hỏi.

“Chuyện nhỏ, đã giải quyết xong!” Sở Thiên đẩy Mai Lâm về phòng sinh, “Người đi giúp đi, chuyện bên ngoài ta sẽ giải quyết.”

Mai Lâm bước vào, rất nhanh sau đó, Dịch Áo luôn túc trực bên trong cũng bị đuổi ra ngoài, có điều nét mặt lại phần chán: “Lão sư, tiểu sư đệ sắp sinh rồi!”

“Uhm, Dịch Áo người vất vả rồi, có điều vẫn chưa thể nghỉ ngơi, người đi đến chỗ Sử Đề Phân giúp đi!”

“Lão sư ta không mệt!” Dịch Áo phần chán rảo bước đi tìm Thực Thần.

Canh giữ ở bên cửa phòng sinh. Sở Thiên sốt ruột đi đi lại lại xung quanh, chốc chốc lại ngóc đầu nhìn, đáng tiếc bụi cây mà giấu trúc nhỏ hóa thành, hiệu quả rất tốt, khiến hắn không thể nhìn thấy gì, cũng không nghe thấy gì.

Lấy ra một điều xì gà đặc sản của Bồ Lô Trạch, Sở Thiên ngậm trên miệng nhưng lại không châm thuốc.

Vàng trắng đỏ càng lúc một cao, tính qua thời gian, đã là hơn mười một giờ đêm, một ngày mới đang tới gần.

“Ài, hi vọng La Đức Mạn ngăn cản được Thần Rủi Ro. Mẹ nó! Đúng là rủi ro! Nghe cái tên đã thấy không may rồi!” Sở Thiên trước nay không tin thần thánh, nhưng lúc này cũng bắt đầu biết nguyên rủa.

Liên lạc hết lượt với mọi người, không có bất cứ điều khác lạ gì, A Mạt Kỳ đang trông chừng một Chu Lệ Á khác, A Tư Nặc cũng bị AK47 gọi dậy, bên Anh Cách Lạp Mỗ cũng rất an toàn.

Ngước đầu nhìn vàng trắng đỏ yêu dị khác thường, Sở Thiên lấy một viên đá truyền tin cuối cùng, “A lô, La Tân, bên trái phòng có...”

Bình!

Một con Cự Long màu vàng kim rơi từ trên trời xuống, tiếp theo đó, cả đại quân gần nghìn con Cự Long rầm rập rơi xuống như một trận mưa đá lớn.

Trong đại điện nghị chính hoàng cung, Lô Dịch Tam Thế cùng các quần thần còn chưa rời đi, mà đang nghe Quang Minh đại giáo chủ thao thao bất tuyệt tuyên truyền về vinh quang của chân thần.

Ầm!

Một con Cự Long rơi xuống làm vỡ nát nóc đình, chính là nguyên soái của Long quân - Kiều Trì!

Kiều Trì bò dậy, nhìn Lô Dịch Tam Thế hét lớn: “Bệ hạ đâu? Long Hoàng bệ hạ đâu? Mau thông báo cho bệ hạ, Long quân chúng ta gặp cường địch, cầu quân chi viện!”

Cự Long tộc gặp phải cường địch! Một số đại thần nhát gan thoáng chốc đã bị dọa ngồi liệt trên sàn! Cường địch của Cự Long tộc, vậy đã không phải là người mà nhân loại có thể ứng phó rồi.

“Chân Thần tại thượng!” Quang Minh đại giáo lại không gấp gấp như Kiều Trì, phát thần bào trên người, tung thân bay ra ngoài, “Chân thần, vinh quang của người có ta bảo hộ!”

“Mẹ nó! Còn dằn ra đây!” Kiều Trì đạp chân, cũng đi theo ra ngoài.

Lô Dịch Tam Thế chớp mắt đã từ kinh hãi hồi phục lại trạng thái, trầm giọng quát: “Mã Khoa Lý, lệnh cấm vệ quân tiến giữ thủ vệ nội vệ hoàng cung lập tức giới nghiêm! Táp Nạp Tư, người về nhà bảo vệ Xích Diễm!”

Thời khắc then chốt, Lô Dịch Tam Thế vẫn không quên vũ khí tối thượng của Khải Tắt.

Trong tấm cung công chúa, Sở Thiên vừa lúc đón được Phất La Đa đang rơi xuống, “Các người làm gì vậy! Không phải kêu các người bảo vệ trên không sao!”

“Bệ hạ, đối thủ quá mạnh rồi!” Phất La Đa run giọng nói: “Trên trời có một lão đầu và một bóng đen đang đánh nhau, khí thế họ phát ra, khiến ta và Long thần vệ không thể động dậy được ngay cả hai cánh của mình!”

“Đồ vô dụng!” Sở Thiên tức tối ném tên bại hoại Phất La Đa xuống đất, hỏi: “Ai thắng rồi!”

“Không biết được, ta không dám tiến đến gần!” Phất La Đa sắc mặt tái nhợt, khom lưng về phía Sở Thiên.
“Bệ hạ, ta đi bảo vệ bên ngoài phòng sinh cho hoàng hậu và thái tử!”

Dứt lời, Phất La Đa một mạch chuồn mất, bảo vệ hoàng hậu? E rằng là hắn biết gần phòng sinh là an toàn nhất!

Ầm ầm. Ầm ầm!

Bầu trời trong đêm bỗng vang lên âm thanh như biển xô sóng dậy, tiếp sau đó một tầng hắc vụ che lấp các vì sao, ngay cả vàng trắng đỏ cũng không còn thấy nữa.

“Ca ngời chân thần!” Một thân ảnh hô lớn rồi bay từ hoàng cung lên bầu trời, Sở Thiên ngược đầu nhìn, hóa ra là nhị trưởng lão. Thấy vậy bèn bay lên theo!

“Mẹ nó! Người muốn tìm cái chết sao?” Sở Thiên đành giọng lại, phản ứng vừa rồi của Phất La Đa khiến hắn thấm thía được chỗ tốt ở các cuồng tín đồ, cho nên càng không thể để họ đi lao vào chỗ chết, “Quay lại, ta lệnh cho người xuống dưới bảo vệ Thần Hoàng và Thần Hoàng Tử!”

“Mệnh lệnh của người là tất cả của ta! Ca ngời người!” Nhị trưởng lão phẫn khích ca ngời Sở Thiên, sau đó xoay người bay xuống, cuối cùng cũng có cơ hội phục vụ cho Chân Thần!

Sở Thiên cũng muốn trở xuống, nhưng lúc này, quang sáng chiến đấu phía xa đã mở rộng, sau đó các tia sáng bắt đầu tan ra, khiến Sở Thiên nhìn rõ được tình hình ở đó.

Thần sắc của La Đức Mạn rất ung dung, đôi tay thành thực, cơn sóng biển cuộn cuộn vây lấy người hắn, còn Cát Nặc Bĩ Lợi và Mạt Khắc bị mấy hắc y nhân quần lấy, tuy rất vất vả chống đỡ, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.

Nhìn thấy vậy, Sở Thiên khẽ thở phào, xem xét kỹ càng kẻ được gọi là Thần Rủi Ro đang đối mặt với La Đức Mạn.

Cao lớn, anh tuấn. Ngoại mạo của Phổ Lan Đa không có nét tương tự với thần vị của hắn, thân cao hơn hai thước, mái tóc dài màu xanh biếc, thoáng nhìn, Phổ Lan Đa có vẻ giống một nam nhân Tinh Linh anh tuấn hơn!

“Phổ Lan Đa, người đã chết trong trận đại chiến chúng thần rồi, tại sao lại vẫn sống sờ sờ ở đây!” La Đức Mạn tuy chiếm được ưu thế, nhưng vẫn có nhiều chuyện không hiểu rõ.

“Ta chỉ đem lại vận rủi cho người khác, nhưng vẫn chưa ai có thể mang đến đen đủi cho ta!” Đôi tay của Phổ Lan Đa bốc lên hai quang hắc vụ, cho dù là La Đức Mạn cũng không dám chạm vào, “Ta đã chết rồi, nhưng cũng không phải là thần tộc địa ngục, sau khi chết linh hồn cũng không bị tan biến!”

“Hừ! Thì ra hiện tại người là vong linh! Sau khi con người chết thì xuống Địa Ngục, Thần chết thì xuống Huyết Luyện Ngục! Pháp tắc của Sáng Thế Thần không ai có thể làm trái, người lại có thể trốn từ Huyết Luyện Ngục ra! Không tồi! Thật sự không tồi chút nào!”

Cơn sóng trên người La Đức Mạn dâng trào càng dữ dội, “Nhưng hiện tại người là vong linh, nếu bị ta giết, linh hồn sẽ thật sự bị hủy diệt!”

“Giết ta!? Ha ha, người có thể thử xem!”

Phổ Lan Đa chính là bóng đen ngày trước đến nhân gian từ địa ngục thông đạo, còn người đang quần lấy hai người Cát Nặc Bĩ Lợi, chính là vong linh được hắn sưu tập trong một tháng ở nhân gian.

Sở Thiên nheo mắt lại, mạo hiểm theo dõi tiếp, hắn cần có nhiều tin tức hơn!

Thần đang sống, sức mạnh của họ là từ tinh hạch, tinh hoa cơ thể, và máu. Còn vong linh thì sao? Tầng hắc vụ trong không trung rõ ràng là lĩnh vực của Phổ Lan Đa, nhưng hắn chỉ là vong linh, dùng gì để thi triển thần lực? Hắn dựa vào gì để linh hồn được thực thể hóa tấn công hai người Mạt Khắc.

Có cơ hội bảo Ba Bác Tát triệu hoán vài vong linh để nghiên cứu mới được! Sở Thiên ngẫm hạ quyết tâm.

“Lão đầu tử hôm nay đại khai sát giới rồi! Phất Lạp Dịch Nặc, tránh xa ra!” La Đức Mạn nhún vai, hai tay chuyển động hư ảo, “Hải triều, đồng hóa!”

“Ha ha! La Đức Mạn, ta là vong linh! Không thuộc nguyên tố của đại lực!” Phổ Lan Đa cười lớn nói : “Chẳng lẽ ngươi thực sự mạnh đến mức, ngay cả vong linh cũng có thể đồng hóa thành hải triều sao? Thôi thì xem ta đây, ôn dịch chi vân !”

Sở Thiên theo lời của La Đức Mạn, tránh về phía xa, vì thế hắn không thể nhìn thấy tình thế trận chiến.

“Ta đánh cược, nếu không chạy, chúng ta sẽ chết!”

Trông một góc lĩnh vực của La Đức Mạn, Cát Nặc Bĩ Lợi túm lấy Mạt Khắc chạy ra, có điều những hắc y nhân vẫn luôn bám lấy họ cũng theo sau. “Phát Lạp Dịch Nặc, mau đến giúp chúng ta!”

Sở Thiên thấy kỳ lạ, thực lực của các hắc y nhân này hắn nhìn thoáng qua cũng biết, chẳng qua cũng chỉ có thần lực mà thôi, thậm chí không bằng một Thánh Đấu Sĩ, sao có thể bức khiến hai vị thần phải chật vật như vậy?

Nhưng lời quát trong lúc tức giận của Cát Nặc Bĩ Lợi đã giải thích cho nghi vấn của Sở Thiên, “Con mẹ nó, cái thân thể chết tiệt này, một lĩnh vực là ảnh tử, một lĩnh vực là huyền tượng! Nhưng con mẹ nó đối thủ là vong linh! Nếu lĩnh vực hủy diệt của lão tử vẫn còn thì sớm đã phế các ngươi rồi!

Sở Thiên héo hắt nụ cười, ảnh tử và huyền tượng có ảnh hưởng với người sống, nhưng người chết làm gì có bóng, lẽ nào lại sợ huyền tượng? Hai người này đúng thật là đen đủi.

“Lĩnh vực, cấm đồng!” Nếu như tạm thời đứng cùng một trận tuyến, Sở Thiên cũng phải ra tay trợ giúp rồi.

Nhưng chính lúc này, phía xa vang lên tiếng kêu kinh hãi của Thần Rủi Ro Phổ Lan Đa, “La Đức Mạn, thì ra ngươi đã thành Thượng Vị Thần!?”

373. Chương 352: Chương Hỗn Loạn, Hồng Nguyệt

“Một vạn năm rồi, lẽ nào lão tử không thể tiến bộ sao?” La Đức Mạn cách quá xa Sở Thiên, hiện tại Sở Thiên chỉ có thể nghe thấy giọng nói của hắn, và nhìn thấy ánh sáng màu lam trong bóng đêm u ám —thần lực tầng thứ năm!

“Lão đại tại thượng! Con rùa già La Đức Mạn đã thật sự thăng cấp thành Thượng Vị Thần rồi!”

Cát Nặc Bĩ Lợi được Sở Thiên giúp sức, nhanh chóng thu thập xong những tên hắc y nhân kia, sau đó nhìn ánh sáng lam đó ngày người ra.

“Này! Ngươi tên Cát Nặc Bĩ Lợi!” Rảnh tay nhàn rồi, Sở Thiên bắt đầu hỏi han Thần Hủy Diệt. Sở dĩ chọn Cát Nặc Bĩ Lợi mà không phải là Mạt Khắc, là vì Sở Thiên phát hiện tuy vị này không gốc, nhưng cũng không thông minh, dễ đối phó hơn nhiều so với Thần m Mưu!

“Không sai, chính là ta!” Thần Hủy Diệt hắn học nhìn Sở Thiên, nhưng bộ dạng sơn dương mà hắn hiện đang dùng khi kết hợp với vẻ hung ác gây chút buồn cười kịch côm.

“Ngươi muốn cướp con trai ta?”

“Phải thì đã sao? Ngươi yên tâm, ta nói lời giữ lời, đã hứa với La Đức Mạn thì chắc chắn sẽ không nuốt lời!”

“Ha ha, ta tin Thần phẩm của ngươi!” Sở Thiên nheo mắt cười, “Tại sao ngươi muốn cướp con trai ta? Nó còn chưa ra đời mà!”

Mạt Khắc bị Cát Nặc Bĩ Lợi lôi qua, chỉ vào hắn nói: “Đây là Thần m Mưu, là người chuyên tu về linh hồn, hắn cảm nhận được linh hồn của con trai ngươi rất mạnh, vậy cơ thể chắc chắn không tồi, mà chúng ta lại đang lúc cần thân thể!”

“Linh hồn của con trai ta rất mạnh? Ha ha!” Sở Thiên mừng rỡ cười lớn, lão tử đã biết, ghen của mình chắc chắn không tệ mà! “Vậy Phổ Lan Đa kia cũng đến cướp con trai ta sao? La Đức Mạn cũng vậy?”

“Phổ Lan Đa thì có thể đúng, nhưng La Đức Mạn đã là Thượng Vị Thần, chắc chắn không có hứng thú với con trai ngươi! Vừa rồi ta nghe nói là Phổ Lan Đa đã giết một trong Thí Thần Thất Hải Thú, La Đức là

đến để báo thù, hẳn biết linh hồn của con trai người chắc chắn sẽ dẫn dụ Phổ Lan Đa đến, cho nên đã đến trước đón sẵn.”

Nói rồi, Cát Nặc Bỉ Lợi hạ giọng, có ý nhắc nhở: “La Đức Mạn chỉ có hứng thú với mỹ nữ, đừng bao giờ để lão rùa háo sắc đó nhìn thấy vợ của người!”

Sở Thiên gật đầu, ghi tâm tặc dạ.

Chỉ mất vài câu nói, cuộc chiến giữa La Đức Mạn và Phổ Lan Đa đã phân thắng bại, Thượng Vị Thần đấu với Cao vị thần, tuyệt đối có một ưu thế áp đảo đối phương.

Trong tiếng gió vù vù, mây đen cuộn cuộn, Phổ Lan Đa cướp lấy con đường thoát thân nhanh như thiểm điện, phương hướng hẳn chọn lại nhằm vào ba người Sở Thiên.

“Không hay rồi! Tránh mau!” Cát Nặc Bỉ Lợi bắt lấy Mạt Kỳ có tốc độ chậm tránh sang bên, còn Sở Thiên lại ung dung quát một tiếng, “Thời gian thuận lưu!”

Lập Hi Đức đã từng nói đùa như vậy, thời gian nghịch lưu, cũng chính là ý nghĩa sâu sắc nhất của Long Hoàng bắt diệt thể, kỳ thực chính là tốc độ chạy trốn không người nào sánh bằng, cho dù đối thủ có thể tiến vạn thước trong một giây, nhưng chỉ cần tốc độ thuận lưu đủ nhanh, thì có thể đi một thước một giây, đi trước đối thủ mấy vạn giây, như vậy sẽ nhanh hơn kẻ địch! Đương nhiên, tiền đề là đừng chụm cả đối thủ vào lĩnh vực và con đường chạy trốn...

Phổ Lan Đa xông thẳng về trước, Sở Thiên trực tiếp chụm mấy nghìn thước bầu trời bên trái vào lĩnh vực, sau một tiếng xoẹt đã xuất hiện ở bên ngoài nghìn thước, còn Cát Nặc Bỉ Lợi và Mạt Khắc lại đen đui, vì hẳn ở bên phải của Sở Thiên, không được hưởng lợi từ thời gian thuận lưu.

“Cút ngay!” Phổ Lan Đa gấp gấp trốn chạy, cho nên khi nhìn thấy hai chương ngại lập tức giương hai tay, “Ôn dịch chi vân, bại huyết hủ thực, âm hư trở chú...”

Lĩnh vực của Thần Rủi Ro hiện ra đa tầng, hơn nữa toàn bộ đều là hệ vong linh và bệnh độc, kết quả hai người Cát Nặc Bỉ Lợi vừa thoát được vài bước, đã bị hơn mười tầng mây đen chụm kín vào.

Cát Nặc Bỉ Lợi không kịp kêu lên, đã mất đi thân thể vừa có được, còn Mạt Khắc mạnh hơn đôi chút, miễn cưỡng hét một tiếng “Linh hồn chuyển di! Linh hồn không...”

Đáng tiếc, không gian linh hồn để giữ lấy vật phẩm trên người cũng không kịp sử dụng. Thế là, trong khoảnh khắc hai thân thể bị hóa thành tro bụi, một chiếc nhuyễn giáp màu đen, và chiếc áo choàng đỏ sắc máu xuất hiện.

“Lời nguyện Tử Thần!”

Gương mặt của Phổ Lan Đa mừng rỡ co rúm lại, giang hai tay ra, trực tiếp mặc vào hai trang bị tà ác đó, sau đó xoay người cười về phía La Đức Mạn đang xông qua, “La Đức Mạn thừa tướng, xem ra người hôm nay phải chết ở đây, chính là người rồi!”

La Đức Mạn dừng bước lại, khóe miệng mím lại không tự nhiên, sau đó bỗng cười lớn: “Ta thừa nhận, dựa vào Lời Nguyên Tử Thần, người đích thị có thể tạm thời có sức mạnh của Thượng Vị Thần, thậm chí có thể giết ta, nhưng, Minh Hoàng Kiếm của Tử Thần đâu? Lão đầu tử phải nhắc nhở người, đang thiếu mất một món đấy!”

“Không có kiếm, vẫn có thể giết người!”

Dứt lời, Phổ Lan Đa lại không tấn công La Đức Mạn, ngược lại hai tay lại ẩn hờ xuống phía dưới, “Chu lệ Á, lấy danh nghĩa của Tử Thần, từ hôm nay, ta sẽ là chủ nhân của người, ban cho người thực thể!”

Một đạo sáng màu lam sậm không thuần khiết xoay quanh mặt đất, sau đó biến thành đám mây đen, tụ lại về hướng Chu Lệ Á đang bị trói.

A Mạt Kỳ tức trực bên cạnh chém ngang trường kích, nhưng đám mây đen như không có thực chất, lại xuyên qua cơ thể của A Mạt Kỳ, đến người của Chu Lệ Á.

“Ha ha, đa tạ chủ nhân!”

Thân thể của Đức Khố Lạp bỗng dẫn bị nứt toác, tiếp đó một nữ nhân tuyệt sắc tóc đỏ răng nanh, sau lưng có đôi cánh dơi từ từ đứng dậy. Đây chính là người mà Sở Thiên đã nhìn thấy ở vương quốc Ai Nhĩ Sâm, một nhân cách khác của Chu Lệ Á, và trên người ả lại toát ra một luồng hồng quang của thần lực tầng thứ tư.

“Phất Lạp Dịch Nặc, mau đuổi ả đi!” La Đức Mạn trong không trung cũng bắt đầu nôn nóng, trăm tính nghìn tính, hần cũng bỏ sót Lời nguyên Tử Thần, càng không thể ngờ, thì ra Chu Lệ Á với với tầng thứ ba đỉnh phong, sau khi có được thân thể mới đồng thời được Lời nguyên Tử Thần kích thích, trực tiếp thăng lên tầng thứ tư.

Không kịp dùng thông tin thạch, Sở Thiên vận hết thần lực, quát lớn: “Những người khác tránh ra, Anh Cách Lạp Mỗ đi cửa chính giúp A Mạt Kỳ, La Tân, A Tư Nặc, các người cũng đi!”

Grào!

Một tiếng long ngâm dài ngân vang lên, Anh Cách Lạp Mỗ đã biến thành Hồn Huyết Long thân dài trăm thước, trực tiếp chụp xuống gần A Mạt Kỳ.

“Hi hi! Ném thử trước máu của các người cũng tốt!” Chu Lệ Á nghe thấy cười quỷ dị, sau đó đôi cánh dơi chớp động lao đến gần A Mạt Kỳ.

“Anh Cách Lạp Mỗ, yểm hộ ta!” A Mạt Kỳ rống lớn một tiếng, hiện ra tám đôi cánh ưng lớn dài, sau đó một phân hai, hai phân bốn... dần dần các phân thân ảo đã che kín trời.

“Sau khi đánh với Ma Căn luôn muốn sử dụng chiêu này. Đáng tiếc không có đối thủ, hừ! Cứ lấy người thí nghiệm trước vậy!” A Mạt Kỳ cười lạnh, gương Chiến Thần Kích lên, các phân thân khác cũng cười lạnh như chủ thể, gương trường kích đỏ lửa cũng được biến hóa mà ra lên, vô số thân ảnh, nhưng động tác lại không hề sai khác.

“Chiêu này học từ chiến kỹ hợp thể của thiết kỵ Khải Tát, đáng tiếc còn chưa nghĩ ra cái tên hay, hơi đáng tiếc!”

Nói rồi, kích ảnh ngập trời đậm tối, sau đó tùm lại, cùng lúc, cường hóa! Trên Chiến Thần Kích vốn đã có thần lực tầng thứ ba, bắt chợt lại biến thành tầng thứ tư hồng sắc!

Ầm!

Chu Lệ Á chưa kịp phóng thích linh vực, đã bị trúng một kích bay văng đi.

“Siêu cấp!” La Đức Mạn và Phổ Lan Đa trong không trung đồng thời bị chấn động mà chậm nửa nhịp.

“Ta giết người!” Chu Lệ Á dừng lại trong không trung, quét vệt máu trên khóe miệng, sau đó lao xuống A Mạt Kỳ.

“Nghe nói lãnh vực của người rất lợi hại, nhưng đáng tiếc, tốc độ quá chậm, vốn không có cơ hội...” Lời chưa dứt, kích ảnh đã vượt qua tốc độ âm thanh phóng đến.

“Phất Lạp Dịch Nặc, mau kêu A Mạt Kỳ của người đuổi ả đi!” La Đức Mạn bận tay đối phó với Phổ Lan Đa, quát lớn trong không trung: “Thăng cấp thần lực tầng thứ tư, sẽ gặp phải pháp tắc nguyên tố! Hơn nữa còn rất mạnh!”

Sở Thiên vội vàng hạ mệnh lệnh, mấy ngày ở cùng Mạch Khẳng Tích, hần mới biết bản thân lúc trước quá coi nhẹ pháp tắc nguyên tố, khi A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ thăng cấp, chính là dựa vào sức mạnh của Phán Quyết Thần Điện để kéo dài pháp tắc nguyên tố, A Mạt Kỳ lúc đó vẫn không thể chém đứt nguyên tố, còn một nhân cách khác của Chu Lệ Á khi thức tỉnh ở Ai Nhĩ Sâm, trực tiếp đã bị Bào Uy Nhĩ bắt đến Biển Cẩm, và pháp tắc nguyên tố xảy ra ở Biển Cẩm, nhưng đã được Bào Uy Nhĩ áp chế.

Có thể nói, Sở Thiên chưa từng nhìn thấy pháp tắc nguyên tố thực sự! Càng không nói đến pháp tắc thăng lên Cao Vị Thần!

A Mạt Kỳ cũng cảm thấy nguyên tố của đất trời càng lúc càng dữ dội, trường kích trong tay bèn không ngừng đánh ra, bức Chu Lệ Á lên tầng cao mấy nghìn thước.

Tất cả đều xảy ra trong không trung, hoàng cung Khải Tắt may mắn thoát qua kiếp nạn, nhưng Sở Thiên vẫn không yên tâm, quát lớn lần nữa: “A Tư Nặc, La Tân! Mở lĩnh vực bảo vệ tẩm cung!”

Một lúc lâu, không ai phản ứng!

Sở Thiên sững người ngạc nhiên, lúc này thông tin thạch vang lên giọng nói bất lực của AK47, “Ông chủ, A Tư Nặc lại ngủ rồi, ta không gọi hắn tỉnh lại được!”

“Yên tâm, còn có lão nhân gia ta!” Thực thần Sử Đế Phần bên ngoài phòng sinh nhảy lên nóc đỉnh, mở rộng lĩnh vực dưới ánh mắt ngạc nhiên ngưỡng mộ của Dịch Áo.

Ngay lập tức, một mùi thơm nức mũi tỏa ra, mọi người trong thành Bàng Bối dường như đều sắp chảy nước miếng, ngoài việc đó ra... cũng không có gì khác hơn.

Người con mẹ nó định làm trò cười à! Sở Thiên thiếu chút nữa há miệng chữ lớn Thực Thần, nhưng hắn còn có chuyện quan trọng hơn, “La Tân, mau qua đây! Tình hình nguy cấp, buộc phải giải trừ phong ấn cho người!”

Vẫn không có hồi ứng.

La Tân đâu? Cơ hồ từ lúc hồng nguyệt lên cao, đã không thấy bóng dáng của hắn.

Trên bầu trời, Phổ Lan Đa bỗng ngừng công kích, cười nói: “La Đức Mạn, pháp tắc nguyên tố Cao Vị Thần sắp bắt đầu ngay sau đây rồi, ta không muốn bộc nhân chạy mất, hắn cũng không muốn trăm vạn người dân của thành Bàng Bối này chết cùng, chi bằng chúng ta liên thủ áp chế, thế nào hả?”

Nhìn thành Bàng Bối dưới chân đang rơi vào hỗn loạn, La Đức Mạn bèn gật đầu.

Hai đạo ánh sáng màu lam che kín bầu trời, phủ lấp cả vùng đất lớn, sau đó dần dần chụm tới Chu Lệ Á, càng lúc càng nhỏ, rồi tập trung trong quang cầu co lại trong khoảng vài thước xung quanh Chu Lệ Á, những nguyên tố dữ dội đó cũng toàn bộ bị nhốt trong đó.

La Đức Mạn và Phổ Lan Đa liên thủ giữ lấy quang cầu, bỗng nhiên, Phổ Lan Đa buông hai tay từ quang cầu ra, đồng thời hắc vân đang bao trùm bầu trời, “La Đức Mạn thừa tướng, chà chà, thật không biết người dựa vào cái gì mà làm thừa tướng hải tộc, một chút mảnh khoe nhỏ cũng không nhìn ra! Thật khiến ta quá thất vọng rồi!”

“Người muốn làm gì? Nếu không giúp tiếp, ta chỉ có thể bảo vệ thành Bàng Bối, bộc nhân của người thì sẽ chết chắc đấy! Hơn nữa linh hồn còn tan biến!”

“Cái chết của ả liên can gì đến ta?” Phổ Lan Đa mỉm cười nói: “Hiện tại nguyên tố của thiên địa đều ở trong quang cầu này, người thả tay là nó sẽ phát nổ, sau đó, bùm một tiếng, thành Bàng Bối cũng biến mất, ha ha, người chọn đi, chuyển nó đến một nơi khác cho nổ, hay là ở lại đây tiếp tục đánh với ta!”

Nhìn Sở Thiên, rồi lại nhìn thành Bàng Bối, La Đức Mạn đã đưa ra một quyết định hợp lý nhưng vô tình — Hắn đem quang cầu và Chu Lệ Á trong đó bay đi mất.

“Phất Lạp Dịch Nặc, ta rất thích đứa con trai sắp sinh của người, đưa nó cho ta được chứ?” Phổ Lan Đa đứng trong không trung, nhìn xa về hướng Sở Thiên cười nói.

“Điều này... Cũng không phải là không thể thương lượng!” Sở Thiên nheo mắt lại, tiện miệng kéo dài thời gian, nhưng trong lòng lại suy nghĩ kế sách, A Mạt Kỳ tuy chưa thăng cấp nhưng vẫn có thể dùng thần lực tầng thứ tư, nhưng Thần Rủi Ro trước mặt lại nhờ vào Lời nguyện Tử Thần đạt đến tầng thứ năm! Thượng vị thần trên đại lục hiện giờ, đồng nghĩa với việc không thể phản kháng!

Rút Phán Quyết Chi Dao ra, Sở Thiên chỉ có thể lựa chọn cách liều mạng!

Grào ~~~~~

Thoát ẩn thoát hiện, một tiếng sói tru ghê rợn không biết từ nơi nào truyền tới, kỹ càng phân tích hướng, dường như nó ở trong tẩm cung, nhưng lại càng giống ở trong bầu trời!

Ngẩng đầu nhìn, các vì sao không bị mây đen che phủ bỗng sáng lạ thường, quần tinh như khoác lên một chiếc áo ủng hồng, màn đêm đỏ rực sắc máu, chỉ vì trung ương của quần tinh, là ba vầng hồng nguyệt đỏ rực sắc.

Thì ra, đêm nay có ba vầng trăng đỏ...

374. Chương 353: Chương Hỗn Loạn, Người Sói

Cho dù ở bất cứ nơi nào, sói và trăng tròn vẫn có mối liên hệ khăng khít với nhau.

Tương truyền từ xa xưa, Sáng Thế Thần sủng ái Lang tộc, ban cho họ một sức mạnh cường đại, cùng với sự đoàn kết và dũng khí tuyệt luân. Nhưng trên đại lục ngày nay, thậm chí ngay cả Khuyển tộc cũng còn có một tộc trưởng cấp chín, nhưng Lang Hoàng Khải Văn chỉ là cấp tám, cơ hồ, lời truyền ngôn Sáng Thế Thần sủng ái sói cũng chỉ là lời truyền miệng mà thôi.

Tứ đại Lang tộc của đại lục, Lang Hoàng Khải Văn, thái tử Lỗ Tây Nạp, họ trong mắt của những cường giả thần cấp đều không đáng để nhắc tới, thậm chí với một thần tộc chân chính ngay cả hứng thú liếc mắt nhìn họ cũng không có, vạn năm nay, sói chỉ là một hạt bụi của lịch sử đại lục, ngay cả một con cờ cũng không tính bằng.

Nhưng vạn năm trước, một năm trong lịch sử chúng thần không thuộc về Nhân Thần, không thuộc về Thần Hoàng, thậm chí cũng không thuộc về Sáng Thế Thần! Năm đó, cả một thế giới tràn ngập Thần Thú bị xáo động vì một con sói.

Grào!!

Tiếng sói tru ngân vang ghê rợn lạnh buốt người, như thảm than khóc, cơ hồ đang kể lại câu chuyện bi thương ngày nào, trong bầu trời sao, ba vầng trăng đỏ xếp thành hình chữ nhất, ánh sáng hồng huyết đường như cũng thần phục trước tiếng sói tru, trở nên âm trầm mịt mờ.

Thần Rủi Ro Phổ Lan Đa nhíu chặt mày, với một người đang tạm thời nhờ Lời nguyện Tử Thần mà trở thành Thượng Vị Thần như hắn, đã nghĩ thấy mùi máu tanh trong tiếng sói hú.

“Phất Lạp Định Nặc, giao con trai ngươi cho ta, ta bảo đảm các ngươi có thể sống tiếp!”

Phổ Lan Đa tuy sắc mặt như thường, nhưng Sở Thiên vẫn có thể cảm thấy được sự sợ hãi hoang mang trong ánh mắt hắn, bởi vậy Sở Thiên nheo mắt cười. Nếu không thể nắm bắt được cơ hội này, thì hắn đã không phải là Sở đại thiếu gia rồi. “Phổ Lan Đa miện hạ, con trai ta có thể giao cho ngươi, nhưng ngươi cũng phải đợi nó sinh ra chứ? Ha ha, nếu không ngại, xin hãy nói chuyện với lão sư của con trai ta trước, người thấy sao?”

“Lão sư của con trai ngươi?” Phổ Lan Đa từ từ đáp xuống trước mặt Sở Thiên, “Ai?”

Ngay cả tên còn chưa có, thằng nhóc đó làm sao lại có lão sư được? Sở Thiên đương nhiên đang lừa người, nhưng lời nói dối của hắn lại không hề có kẽ hở, “Ngươi nghe xem, ngay cả âm thanh cũng rõ ràng vậy rồi, lão sư của con trai ta sắp tới đây rồi.”

Lại một tiếng sói tru nữa vang lên.

Phổ Lan Đa chần chờ bước chân, cúi đầu suy nghĩ, “Ta không có hứng thú gặp hắn, nếu như con trai ngươi vẫn chưa sinh ra, vậy thì ta chỉ có thể mang cả hai mẹ con đi!”

Dứt lời, Phổ Lan Đa chấp tay sau lưng, xông thẳng vào phòng sinh.

Cùng lúc này, ba vầng hồng nguyệt đã lên cao chói vót.

“Grào ~~~”

Tiếng sói tru lần nữa lại xuất hiện, nhưng lần này chính là phát ra từ trong tấm cung, vô cùng rõ rệt!

Phụt! Phụt!

Bên góc trái vang lên tiếng bước chân nặng nề. Còn cả âm thanh cọ xát của răng nanh.

Phổ Lan Đa cùng những người đang muốn ngăn cản hắn đều khựng lại, đồng thời hướng nhìn một thân ảnh đang chậm rãi bước tới gần.

“Ca ngợ nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên cả kinh kêu lên. Bộ lông màu tử kim, đôi mắt hồng huyết, chiếc móng vuốt sắc dài cùng thân thể đứng thẳng đang lơ đãng đi tới, thì ra là một người sói.

Chiếc răng nanh và đôi mắt đỏ huyết tuy rất đáng sợ, nhưng cũng không dọa được Sở Thiên, điều thật sự khiến Sở Thiên kinh hãi là, những sợi lông đỏ trên thân của người sói.

Vị trí bị trói, cách thắt nút, còn cả hồng quang hơi xao động trên đó, tất cả đã nhắc nhở Sở Thiên. Đồng dây thừng đó, hoặc nói là phong ấn, lúc này nên ở trên người La Tân mới phải!

Xì Xì!

Hơi thở nặng nề của người sói, đôi mắt giảo giác nhìn bốn phía trong vườn, không có sắc màu của thần lực, không có bất cứ uy thế nào, nó và những ma thú bình thường khác không có gì khác biệt, nhưng trong vườn lại không có người nào dám cử động! Không ai biết nguyên nhân tại sao.

“Người là ai!” Phổ Lan Đa quát lớn, bộ dạng của người sói khiến hắn cảm thấy như đã từng quen biết, nhưng bản thân hắn cũng không tin vào điều này.

Người sói u mê gãi đầu, vô tình trên cánh tay còn mang theo một tia sáng màu xanh biếc.

“Ông chủ!” A Mạt Kỳ áp gần vào tai Sở Thiên, thấp giọng nói: “Sức mạnh ba động trên người của hắn, rất giống người lần trước tập kích Bồ Lô Trạch...”

“Không phải rất giống, mà chính là hắn!” Sở Thiên thị ý A Mạt Kỳ lui về phía sau, sau đó bản thân bước lên một bước, do thám hỏi: “La Tân?”

Người sói không đáp lời, mà khóe mắt phát sáng vẫn tiếp tục tuần thị trong vườn, cuối cùng dừng lại ở trên người kẻ có thực lực lớn mạnh nhất, Phổ Lan Đa.

“Grào!”

Tiếng hú ngắn ngủi vang lên, hai chân người sói hơi chùng xuống, sau đó nhanh như chớp bổ tới Thần Rủi Ro, chiếc vuốt sắc nhọn đồng thời cũng xòe ra.

Phổ Lan Đa ung dung mỉm cười, ánh sáng xanh xuất hiện vừa rồi khi người sói gãi đầu, hắn đã nhìn rõ - Chẳng qua chỉ là Hạ Vị Thần mà thôi.

Người sói nhanh, nhưng Phổ Lan Đa lại nhanh hơn! Đôi chân nhún một cái tránh khỏi vuốt sắc của người sói, sau đó hắc vụ trong tay dâng lên, “Ồn dịch chi vân!”

“U!”

Người sói rú lên rồi nhảy ra xa, trên ngực đã có thêm những vết da thịt bị thối rữa, nhưng sắc mặt của hắn lại càng thêm dữ tợn!

Người sói sau khi bị thương, hung tính đã bị kích động hoàn toàn, không hề để ý đến vết thương, tung người chồm tới, hơn nữa lần này, hắn không để ý đến mây đen của Phổ Lan Đa, thân thể bị thối rữa vẫn tiếp tục lao đến, vuốt sắc đánh vào vai của Phổ Lan Đa.

Soạt!

Máu tươi đen dầm dề cùng với một miếng thịt bị xé đứt ra.

Uhm! Vong linh cũng có máu, kết quả quan sát bước đầu là màu đen! Sở Thiên lúc này vẫn không quên nghiên cứu của mình, “Này, ta không cần biết ngươi có phải La Tân hay không, có thể bán miếng thịt đó cho ta không? Giá tiền tùy ngươi nói!”

Máu thịt của Thượng Vị vong linh thần, nếu có đến tay thì phát tài rồi.

Tiếc rằng người sói không đếm xỉa đến Sở Thiên, nhìn ánh mắt vô thần của hắn, lúc này có lẽ thần trí bất minh, chỉ dựa vào bản năng khiêu chiến Phổ Lan Đa, kẻ mạnh nhất lúc này ở đây.

Phổ Lan Đa kinh hãi dị thường, vừa rồi nếu không phải có Lời nguyên Tử Thần hộ thân, e rằng nửa thân trên của hắn đã bị xé nát, điều không thể tưởng tượng được đó là, khi người sói tấn công hoàn toàn không có bất cứ sắc thái thần lực nào! “Người tốt cuộc là ai!”

Người sói dưới ánh mắt nhìn của Phổ Lan Đa, chậm chậm gắp miếng thịt trong tay lên, sau đó ngẩng đầu cho vào miệng.

Cổ họng nhúc nhích, người sói đã ăn hết miếng thịt đó!

“Người dám ăn thịt của ta!” Phổ Lan Đa tức giận đùng đùng, khuôn mặt anh tuấn trắng bệch, ánh sáng lam của thần lực tăng thứ năm ập thẳng xuống, “Linh vực! Ôn dịch hủ thực!”

Phụt!

Bốn phía tường rào bằng dây mây đều đổ oạt xuống, tốc độ ăn mòn ngày càng nhanh, chớp mắt đã tới phòng sinh của Sát Lâm Na.

“Mau cản nó lại!” Sở Thiên gấp gáp hét lớn.

A Mạt Kỳ đã nỗ lực hết mình, nhưng vô dụng. Anh Cách Lạp Mỗ căn bản đã chạy đua với tốc độ ăn mòn, Thực Thần còn đang tỏa mùi thơm, nhất thời, không ai có thể ngăn cản sự ăn mòn của linh vực tăng thứ năm tới phòng sinh của Sát Lâm Na.

“Ông chủ, còn có huynh đệ ta!”

Ầm một tiếng. Cả gian phòng sinh bỗng bay lên không. Nhìn kỹ bên đó, thì ra phía dưới của cây mây đang chụp kín phòng sinh, đôi chân Tiểu Hùng Miêu mập mập đang mọc dài ra.

“Chạy nào, chạy nào!” Gấu trúc nhỏ khiêng lấy phòng sinh co chân chạy, nhưng đáng tiếc tốc độ ăn mòn quá nhanh, đôi cánh rồng của Anh Cách Lạp Mỗ cũng không theo kịp, hướng hồ là đôi chân ngắn ngủi của Khách Thu Sa.

“Hết rồi! Sắp chết rồi!” chiếc đầu nhỏ của Khách Thu Sa thò ra bên ngoài cây mây, nhìn hắc vụ càng lúc càng gần, tặc lưỡi, “Con mẹ nó!”

Một nhánh cây mây bỗng phân ra, phía trên treo một vò rượu, sau đó rót rượu vào miệng của gấu trúc nhỏ, “Hãy xem tất sát kỹ của ta! Hỏa tửu bạo tạc!”

Phù!

Gấu trúc nhỏ phun rượu xuống phía dưới, lúc này cây mây ở tầng thấp nhất cũng phối hợp lấp lánh ánh lửa, ầm! Cây mây ở toàn bộ phía dưới phòng sinh đều đã nổ hết.

Phòng sinh giống như một hỏa tiễn, nhả lửa phóng lên không trung, mãi đến khi tránh được linh vực của Phổ Lan Đa, tuy trận nổ dữ dội, nhưng sự phòng ngự cây mây của gấu trúc nhỏ không tồi, ổn định vững vàng không tạo ra bất cứ ảnh hưởng nào với Sát Lâm Na đang ở bên trong.

“Cứu mạng a, trên trời không có đất!” Gấu trúc nhỏ đỡ đầu mặt trên trời.

Lúc này, Thực Thần vẫn luôn túc trực cùng Dịch Áo ở phòng sinh, cũng đã phát huy được chút tác dụng, bất luận thế nào, hắn cũng là thần, là thần thì đều biết bay, thổi phù râu quát một tiếng, Sử Đế Phần đã tóm vào cây mây, giữ phòng sinh vững vàng trên không trung.

Thấp thỏm kinh hãi nhìn thấy tất cả, Sở Thiên thở phào một hơi, chuyển mục quang về phía trận chiến.

Tốc độ ăn mòn càng lúc càng nhanh, nửa hoàng cung đã bị phủ kín trong đó, nếu cứ tiếp tục để mặc, e rằng cả thành Bàng Bối cũng sắp không còn tồn tại.

“Chết!”

Người sói lúc đầu đang kêu gào đau đớn trong linh vực ăn mòn, bất chợt quát ra một chữ “chết!”

“Phong ấn đầu!” Sở Thiên sững sờ phát hiện, sợi thừng trên người lang nhân đang từ từ bị ẩn vào trong bộ lông, sau đó tốc độ của người sói đột ngột nhanh đến mức thường không thể phân biệt.

Sở Thiên chỉ cảm thấy hoa mắt, tiếp đó, người sói đã bỏ đến người của Phổ Lan Đa, răng nanh đỏ máu, cắm sâu vào trong cổ của Thần Rủi Ro.

Lúc này, linh vực ăn mòn cũng đã biến mất.

“Không thể nào! Hắn không thể nào có hậu duệ!” Phổ Lan Đa cuối cùng cũng nhớ ra gì đó dưới sự tấn công của người sói, có điều vị thần này cũng còn chút khí khái tráng sĩ, kêu thảm một tiếng, Phổ Lan Đa ra sức giằng thoát khỏi răng nanh của người sói, hắn chỉ còn lại một nửa bên cổ!

“Vong linh cấm chú!”

Không dám lưu lại ở nhân gian nữa, cũng không kịp trở về địa ngục thông đạo, Phổ Lan Đa mạo hiểm khởi động thông đạo lập tức di chuyển, sau đó biến mất trong một lỗ hổng đen lớn.

Còn việc hắn có thể rơi xuống chỗ nào ở địa ngục, hay là bị thả thẳng xuống một không gian khác nào, thì không ai biết được.

“Oa oa!”

Trong phòng sinh cuối cùng cũng đã truyền ra tiếng khóc lớn của trẻ nhỏ, con trai của Sở Thiên... đã ra đời.

Cơ hồ là cùng lúc, ba vầng trăng đỏ trên bầu trời cũng hợp lại làm một, ánh sáng lại tối mờ tựa hồ như đã hoàn thành sứ mệnh của mình.

Tiếp sau đó, lại có tiếng khóc của trẻ con, nhưng không phải vang lên từ phòng sinh, mà là từ một phương hướng của phủ nguyên soái cách đây không xa, xem ra, con dâu của Sở Thiên cũng cùng lúc ra đời rồi.

“Cuối cùng cũng sinh rồi...”

Sở Thiên cười như điên dại, sau đó chỉ nghe bịch một tiếng, ngoảnh mặt nhìn, thì ra là người sói cùng lúc với hồng nguyệt tam trùng biến mất cũng đã ngã xuống ngất đi, có điều nửa bên cổ của Phổ Lan Đa vẫn nằm trong miệng hắn.

Sợi thừng màu đỏ lại xuất hiện trên người lang nhân, sau đó bộ lông của hắn bắt đầu biến mất, răng nanh và vuốt sắc cũng thu lại bên trong cơ thể.

Diện mục đen đúa, mái tóc dựng đứng, bộ y phục rách tróc vài miếng trên người, lúc này hình dạng của người sói giống hệt với La Tân sau vụ nổ lớn ở Bồ Lô Trạch, không, hắn chính là La Tân!

“Ta hiểu rồi!” Sở Thiên cười khổ nói.

Chẳng trách mà sau khi chữa trị cho Dịch Á Lạc xong, không lâu sau hắn liền gặp La Tân, chẳng trách hung thủ của vụ nổ lớn ở Bồ Lô Trạch mãi không điều tra ra, chẳng trách lần trước A Mạt Kỳ ngay cả đối thủ còn chưa nhìn thấy đã bị đánh bại, chẳng trách gia gia của La Tân dám đơn độc khiêu chiến Thần Hoàng...

Nếu như La Tân không hề biết gì về vụ nổ lớn ở Bồ Lô Trạch, vậy thì Sở Thiên có thể khẳng định, La Tân, chính là người sói có nhân cách phân liệt!

Tuy ba vầng hồng nguyệt đã biến mất, nhưng Sở Thiên không muốn có chút chuyện bất ngờ nào, bèn dặn dò: “A Mạt Kỳ, đóng băng La Tân rồi để vào nhả trước, về nhà rồi hẵng thả hắn!”

A Mạt Kỳ tuân lệnh làm theo.

“Hắc hắc!” Sở Thiên nhìn hoàng cung đã đổ nát một nửa, bỗng cười dờ dẩn, liêu xiêu bay lên phòng sinh trên bầu trời, “Con trai, cha đến thăm con đây!”

“Không đúng! Đừng qua đây!” Sử Đế Phân đang nâng phòng sinh bỗng kêu lớn, hắn đã làm thần mấy vạn năm nay, không có thực lực gì, nhưng vẫn có nhân quang. “Phát Lạp Dịch Nặc, con trai ngươi khi sinh ra đã là thần! Pháp tắc nguyên tố sắp tới rồi! Mau nghĩ cách đi!”

Nói rồi, Sử Đế Phân nhìn sắc trời đang biến đổi, lẩm bẩm nói: “Sáng Thế Thần tại thượng! Đây còn lại là pháp tắc nguyên tố tăng thứ năm còn mạnh hơn cả Chu Lệ Á vừa rồi! Chẳng lẽ... Thăng nhóc này vừa sinh ra đã là Thượng Vị Thần!”

Pháp tắc nguyên tố tầng thứ tư vừa rồi đã có La Đức Mạn áp chế, vậy pháp tắc tầng thứ năm này thì sao? Ai áp chế?

375. Chương 354: Chương Hỗn Loạn, Đoạn Kết

Trên bầu trời bỗng lóe lên một chuỗi điện quang, tựa hồ như mưa gió sắp đến. Nhưng trong bầu trời sao ánh trắng đỏ chiếu rọi, trong vạm dậm lại không một gợn mây!

Phì! Phì!

Khắp nơi đều là hơi thở của mọi người, trong không khí bỗng xuất hiện một áp lực không hiểu từ đâu mà tới, khiến cường giả như A Mạt Kỳ cũng bắt đầu cảm thấy khó thở.

“Pháp tắc nguyên tố! Pháp tắc nguyên tố!” Sở Thiên đang bồn chồn bên ngoài phòng sinh trong không trung, miệng không ngừng nguyên rủa, “Mẹ nó! Còn ai có thể áp chế được pháp tắc nguyên tố tầng thứ năm!”

Phất La Đa vẫn đang trốn sau cửa phòng sinh lúc này thò đầu ra, “Bệ hạ, pháp tắc nguyên tố là gì!”

Sở Thiên giận dữ trừng mắt một cái, lạnh lùng nói: “Nói đơn giản, chính là nếu không có ai đến cứu chúng ta, thì mọi người đều phải xuống địa ngục!”

“Cái gì!” Phất La Đa biến sắc, gương mặt cười, “Bệ hạ, ta... ta nhớ ra...”

“Ta không muốn nghe người mượn cớ, cút!”

Phất La Đa bỏ chạy thực mạng, phần lớn Cự Long cũng tung cánh bay theo hắn, “Bệ hạ, đừng hiểu lầm, chúng ta về để chuẩn bị tấu yến mừng thái tử sinh ra!”

Phất La Đa có thể đi, nhưng Sở Thiên không thể! Hắn phải ở lại để bảo vệ vợ và đứa con trai vừa sinh của mình.

“Bệ hạ, xin đợi lệnh của người!” Ngoài sự dự liệu của mọi người, Kiều Trì lại không đi cùng Long Thần Vệ.

“Các người còn chưa đi ư? Ở lại đây đợi chết sao?”

“Bất luận thế nào, ngài là Long Hoàng, Cự Long chân chính chỉ biết mãi mãi theo sau Long Hoàng!” Kiều Trì thẳng thắn nói.

“Tốt! Ta nhớ câu nói này của người!”

Sở Thiên rút Lưỡi dao Phán Quyết ra, bay lên phía trên phòng sinh, ở thánh sơn Đỗ Lỗ Nam Hi, A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ có thể dựa vào Phán Quyết thần điện tránh được pháp tắc, hi vọng lần này cũng có thể.

A Mạt Kỳ cầm Chiến Thần Kích trong tay, đứng sau Sở Thiên, Boeing sớm đã bị thương rơi xuống đất sau khi Thần Rủi Ro xuất hiện, hơn nữa ma thú của hắn không có bản lĩnh phi hành, đành phải đứng dưới đất nhìn theo Sở Thiên, nhưng không ai có ý muốn bỏ đi.

Anh Cách Lạp Mỗ biến thành Hỗn Huyết Long, xoay tròn quanh người Sở Thiên, nói với Sử Đế Phân: “Khi A Mạt Kỳ thăng cấp, có thể tự mình chém đứt nguyên tố để tránh pháp tắc, người nói ông chủ nhỏ có thể không?”

“Không được!” Sử Đế Phân giải thích: “Thần tộc trước khi thành niên, thân thể chưa hoàn toàn phát triển hết, vẫn không thể triệt để dung hòa với nguyên tố thiên địa, chỉ khi hắn trưởng thành rồi mới có thể có mấy phần khả năng để tránh pháp tắc nguyên tố.”

“Mấy phần khả năng?” Anh Cách Lạp Mỗ chau mày hỏi.

“Đúng, thăng cấp thần vị rất khó khăn, từ xưa đến nay không biết bao nhiêu vị thần đã chết khi pháp tắc nguyên tố thăng cấp. Có thể qua được, không đến một phần!”

“Có một phần chắc chắn cũng phải liều thử!” A Mạt Kỳ nói với Sở Thiên: “Ông chủ, người dùng thời gian thuận lưu, trực tiếp để ông chủ nhỏ trưởng thành... Anh Cạch Lạp Mỗ, người trợn mắt nhìn ta làm gì?”

A Mạt Kỳ tuy có ý tốt, nhưng chủ ý của hắn lại rất tệ.

Sở Thiên thở dài, giải thích: “Thân thể có thể tăng tốc độ trưởng thành, vậy còn thần trí? Một người thành niên nhưng là có thần trí của một đứa trẻ, người có thể tưởng tượng ra thế nào không?”

“Xin lỗi, ông chủ!” A Mạt Kỳ cúi thấp đầu, hắn không cần tưởng tượng hậu quả đó, nhìn Sa Khắc cũng đủ biết rồi.

Sở Thiên vỗ nhẹ vào A Mạt Kỳ, “Không trách người...”

Ầm ầm!

Bầu trời vang lên một âm thanh khô khốc. Xem ra, pháp tắc nguyên tố sắp bắt đầu.

Lúc này, hai con Cuồng Lang trên mặt đất đồng tai lắng nghe, chúng vốn được Sở Thiên dùng để đuổi hết những người nhàn rỗi kiếm chuyện. Nhưng, hai con trong số đó lại không như vậy.

Tuy không thể nói thành lời, nhưng sói cũng có ngôn ngữ của sói, một con trong số đó nói: “Mạt Khắc, sao người có thể để chúng ta vào một thân thể tệ thế này!”

“Người nên biết hài lòng đi! Linh vực vừa rồi của Phổ Lan Đa, thiếu chút nữa đã đánh tan linh hồn của ta rồi. Nếu không nhanh chóng tìm được thân thể nuôi dưỡng linh hồn, chúng ta sẽ chết thật đấy!”

“Vậy cũng không thể dùng Cuồng Lang cấp ba chứ, chuyện này mà đồn ra ngoài...”

“Không dùng Cuồng Lang thì dùng ai!” Linh hồn hiện tại của chúng ta chỉ có thể cướp lấy thân thể của ma thú cấp ba thôi!”

Ài! Cát Nặc Bĩ Lợi thở dài, quấy đuôi nói, “Đừng xem nữa, nhân lúc chưa bị phát hiện mau đi thôi!”

“Chờ thêm chút nữa! Ta muốn xem xem còn có cơ hội nào không!” Trong đôi mắt sói của Thần m Mưu vụt ra hai đạo hàn quang.

Không khí trên bầu trời bắt đầu méo mó co rút lại, cảnh tượng rối loạn vừa rồi từng cảnh đã hiện qua trước mắt mọi người, khiến Sở Thiên thiếu chút nữa cho rằng đại lục Huyền Thú xuất hiện phim điện ảnh.

“Nguyên tố thời gian!” Sử Đế Phân nét mặt quái dị nói: “Tiểu công tử có lẽ là Thần Thời Gian, nhưng... Tại sao các nguyên tố khác cũng đến?”

“Không chỉ nguyên tố khác, lão đầu tử ta cũng tới rồi! Ha ha!”

Trong tiếng cười dâm dăng, La Đức Mạn dùng một tư thế mình cho là đẹp nhất, bay từ xa tới, “Ai da, vừa giải quyết xong nha đầu Chu Lệ Á, sao lại một thêm một pháp tắc nguyên tố nữa, hơn nữa lại kỳ quái như vậy!”

“Ha ha, ngài cuối cùng cũng về rồi!”

Sở Thiên mừng rỡ cười lớn, bước lên nghênh đón, “La Đức Mạn thừa tướng, chỉ cần ngài giúp con trai ta qua được pháp tắc nguyên tố, ta sẽ đem tất cả mỹ nữ của Tinh Linh quốc tặng hết cho ngài!”

“Thật sao!” Chòm râu của lão đầu tử chột tung bay, nhưng vẫn lắc đầu, “Đáng tiếc ta không có cách nào, năm xưa khi ta thăng cấp lên thượng vị thần, thiếu chút nữa đã chết rồi, pháp tắc nguyên tố mà con trai người hiện tại gặp, còn mạnh hơn ta lúc đó! Hơn nữa lại rất kỳ lạ!”

“Kỳ lạ chỗ nào?” Sở Thiên hỏi.

“Thường thì thần thăng cấp, chỉ gặp phải pháp tắc nguyên tố tương đồng với thuộc tính của hắn, nhưng con trai người... Lại dẫn tất cả các nguyên tố khác đến!” La Đức Mạn vuốt râu mở to mắt, chấp tay nói: “Bội phục! Bội phục! Nếu con trai người sống qua ngày hôm nay, vậy thì mười tám năm sau, Bào Uy Nhĩ bệ hạ sẽ rất vui mừng!”

Có thể khiến Bào Uy Nhĩ vui mừng, chỉ có đối thủ có sức mạnh ngang hàng thôi.

“Ngài luôn nói là pháp tắc nguyên tố gặp phải càng mạnh, thực lực sau khi thăng cấp càng lớn?”

“Không sai!” La Đức Mạn nhìn bầu trời chớp mắt, “Pháp tắc nguyên tố mà lão đầu tử năm xưa gặp quá yếu, nếu không sớm đã thu thập Phổ Lan Đa rồi! Uhm? Phổ Lan Đa đâu?”

Thì ra hẳn không nhìn thấy La Tân biến thân, hơn nữa sau khi La Tân biến thân cơ hồ không có khí tức.

Sở Thiên bỗng nhiên cười, ung dung thu lại Lưỡi đao Phán Quyết.

“Tại sao ngươi không lo lắng gì?” La Đức Mạn cảm thấy kỳ lạ bèn hỏi.

“Ngươi còn không gấp, thì ta gấp làm gì?” Sở Thiên nheo mắt cười, “Theo lời ngài nói, pháp tắc nguyên tố mà con trai ta gặp phải mạnh hơn của ngài năm xưa, mà năm đó ngài còn suýt chết ở pháp tắc nguyên tố, cũng tức là nói pháp tắc hiện tại rất có khả năng giết được ngài... Ha ha, nhưng hiện tại đến ý muốn chạy trốn ngài còn không có, thiết nghĩ là đã có chỗ dựa rồi?”

“Khuya, cái đầu tiểu tử nhà ngươi còn thích hợp làm thừa tướng hơn ta!”

“Năm xưa ta cũng đã từng làm thừa tướng!” Sở Thiên nheo mắt lấy ra một thủy tinh tạp, “Đừng thừa nước đục thả câu, nữa, chút lễ vật này ngài hãy nhận trước đi...”

La Đức Mạn một tay đoạt lấy thủy tinh tạp, sau đó cười hăng hắc nói: “Lão đầu tử đúng là không có cách đối phó với pháp tắc nguyên tố tầng thứ năm, nhưng có người vừa trở về đại lục, có thể giúp ngươi một tay!”

Trên đại lục còn có người mạnh hơn La Đức Mạn? Sở Thiên sững sờ hỏi: “Vị nào?”

“Là bản vương!”

Hơi nước sau lưng La Đức Mạn bắt đầu ngưng kết lại, dần dần biến thành thực thể, thì là tuyệt sắc giai nhân mỹ nhân ngư — Hải Vương Biển Cấm, Bào Uy Nhĩ!

Sở Thiên trong lòng rung động, nhưng lập tức khoát tay về sau, để các ma sủng ngậm miệng lại, sau đó bản thân thay lên bộ dạng thần côn, mỉm cười nói: “Chư vị chủ Thú Thần tại thượng, Bào Uy Nhĩ bệ hạ, cuối cùng ta lại được gặp người rồi, người không biết đâu, Liên Thành của Hồng Nguyệt ngày đó dùng mưu, đem cả người và Hồng Nguyệt Thành xuống địa ngục, tuy ta muốn ngăn cản, nhưng...”

“Người người đều nói Pháp Lạp Dịch Nặc vô lại, hôm nay bản vương cuối cùng đã được trải nghiệm rồi!” Bào Uy Nhĩ mặt phủ hàn sương, lạnh lùng nói: “Ta giúp ngươi giải quyết pháp tắc nguyên tố, sau đó người và ma sủng của mình theo ta đi Biển Cấm! Thực Thần Sử Đề Phán cũng phải đi!”

“Bệ hạ người vừa từ địa ngục trở về!?”

Sở Thiên hỏi một câu, sau đó Bào Uy Nhĩ mặc nhận, hẳn liền yên tâm hơn - Nàng ta không phát hiện ra La Tân.

“Hải chi lực!” Bào Uy Nhĩ khê quát, trên người lấp lánh thần lực màu lam, hơn nữa màu sắc còn đậm hơn La Đức Mạn mấy lần, đã là tầng thứ năm đỉnh phong rồi.

Ánh sáng lam sắc ôn hòa phiêu động, dần dần chụp lấy cả thành Bàng Bối, chính lúc này, pháp tắc nguyên tố đã bắt đầu.

Phong, hỏa, lôi, thời gian, không gian... Đủ loại nguyên tố tụ lại, nhưng, lập tức lại biến thành hơi nước, tan ra trong gió.

La Đức Mạn nhìn rồi gật đầu, “Uhm, bệ hạ lại tiến bộ rồi! Dùng thần lực tầng thứ năm và đồng hóa đặc tính tầng thứ tư, có thể áp chế pháp tắc nguyên tố, thậm chí không cần dùng đặc tính của tầng thứ năm, không tồi, không tồi!”

“La Đức Mạn thúc thúc quá khen rồi!” Bào Uy Nhĩ liếc mắt nhìn Sở Thiên, “Trong thời gian ở địa ngục, ta đã gặp được vài đối thủ tốt!”

Sở Thiên da mặt dày thêm vài tấc, làm như không có chuyện gì xảy ra.

Ngoài ánh sáng lam mà mỹ nhân ngư thao túng, đất trời biến đổi, nhưng trong ánh sáng lam lại vô cùng yên tĩnh.

“Vị này là Bào Uy Nhĩ miện hạ?” Sắt Lâm Na được Mai Lâm dìu, chậm chậm bước ra phòng sinh, sau đó Khách Thu Sa thu lại cây mây, ôm vô rượi đi theo đằng sau.

Nhất thời, Sở Thiên quên đi Bào Uy Nhĩ, trong mắt chỉ còn đứa trẻ trong lòng Sắt Lâm Na.

“Ha ha, đây chính là con trai của ta!” Sở Thiên chỉ vào đứa trẻ cười, “Giống hệt với tấm ảnh chụp ta hồi nhỏ! Ha ha!”

Ánh mắt của bọn A Mạt Kỳ cũng bị thu hút, tuy họ không biết tấm ảnh là thứ gì.

Đứa trẻ cả người trắng mịn, vô cùng đáng yêu, đôi mắt chuyển động loạn khắp nơi, nhìn trông rất tinh lanh. Có điều... Sao nó cứ chốc chốc lại nheo mắt? Xem ra rất giống bộ dạng Sở Thiên lúc lừa gạt người khác.

Ánh mắt di động khắp chốn, cuối cùng, sự chú ý của chú nhóc dừng lại trên người Bào Uy Nhĩ.

Chậm chậm gơ hai tay ra, Sở tiểu thiếu gia lại có thể nói câu nói đầu tiên trong cuộc đời, “Tỷ tỷ xinh đẹp, ôm ôm!”

“Phụ thần tại thượng!” tung hoành tam giới hơn vạn năm nay, Hải Vương Biển Cầm với khí thế đè nén các cường giả trong thiên hạ, nhất thời sững người, cảm giác này, dường như chưa từng tồn tại trong ký ức của nàng.

Bào Uy Nhĩ bắt giác vươn hai tay ra, Bào Uy Nhĩ ôm lấy đứa trẻ.

Bất chợt, Sở Thiên nghi ngờ cấu trúc gen của mình, có phải đã có vấn đề gì, tuy Sở đại thiếu gia có hai bà vợ, tương lai cũng sẽ có người thứ ba, nhưng hẳn không thể sánh được với hai chữ háo sắc, về điểm này vô số nữ nhân xinh đẹp của Bồ Lô Trạch có thể làm chứng, Tinh Linh hộ vệ An Na có thể làm chứng.

Thế nhưng, con trai của Sở Thiên lại...

Tên tiểu tử dán chặt đầu vào ngực của Bào Uy Nhĩ, còn chốc chốc cọ cọ, hai bàn tay nhỏ cũng không thực thả, hơn nữa khoe miệng còn mang theo nụ cười cổ quái, con mắt nheo lại.

Nhìn bộ dạng này khiến Sở Thiên vô cùng kinh ngạc, bản thân nheo mắt đó là vì suy nghĩ khi lừa người, ánh mắt dễ bán đứng bản thân, vì vậy muốn dùng mí mắt để che đi phần nào, nhưng tên nhóc này thì tại vì sao?

Ngay sau đó, đứa trẻ đã bị Sở Thiên nhận định là háo sắc, ngược đầu nhìn Bào Uy Nhĩ cười hì hì, “Tỷ tỷ, đói! Uống sữa!”

Hải Vương Biển Cầm, mỹ nhân ngư Bào Uy Nhĩ, lần đầu tiên trong đời đỏ mặt!

Chú nhóc đợi cả nửa ngày, thấy mỹ nhân ngư sững người, hơn nữa không có ý định cho mình ăn, bèn quay đầu, mở to mắt bắt đầu nhìn quanh về phía mọi người.

Sở Thiên, Sắt Lâm Na, A Mạt Kỳ, Anh Cách Lạp Mỗ...

Từng người đều bị nhìn một lượt, sau đó, chú nhóc chú ý đến chú gấu trúc nhỏ Khách Thu Sa đang ngồi bên cửa phòng sinh vừa uống rượi vừa xem kịch.

“Hắc hắc!” Chú nhóc cười, hai tay xòe ra một lần nữa, “Ca ca, rượi đi!”

Sự ra đời của tiểu sư đệ, tượng trưng cho việc đại lục Huyền Thú bước vào một giai đoạn lịch sử, lịch sử XX, hoàn toàn mới! Rất nhiều năm sau, Thần Thánh Đại Tể Tự cấp mười Địch Áo, đã viết trong quyển hồi ức của hắn như vậy.

Đáng tiếc, quyển hồi ức của Địch Áo vừa xuất bản, hắn đã không màng thế sự, chuyên tâm đóng cửa nghiên cứu thuật thượng cổ tế tự, cho nên cũng không ai biết rằng, hai chữ XX bị người nào đó xóa đi rồi cuộc là gì.

Hắc ám? Hỗn loạn? Dâm dăng? Các nhà sử học đại lục đã đưa ra rất nhiều suy đoán, nhưng tổng kết vẫn không có kết luận nào mang theo ý tốt cả...

376. Chương 355: Giáo Mẫu

Lúc này, pháp tắc nguyên tố cuối cùng đã kết thúc.

Ánh sáng lam mang theo mọi người, chậm chậm hạ xuống đất, sau đó biến mất.

Tiểu Hùng Miêu thoáng chốc nhảy căng lên, ôm vò rượu chạy về phía Bào Uy Nhĩ, sau đó dùng một cây mây đưa mình đến bên cạnh ông chủ nhỏ, “Hắc hắc, ông chủ nhỏ, người cũng thích uống rượu à!”

Nói rồi, Khách Thu Sa chấm tay gấu trúc của mình vào rượu rồi đưa lên miệng của chú nhóc.

“Khốn kiếp! Trẻ nhỏ sao có thể uống rượu!”

Sở Thiên kinh ngạc phát hiện, câu này đáng ra nên do Sắt Lâm Na giáo huấn Khách Thu Sa, nhưng hiện tại là thoát ra từ trong miệng của mỹ nhân ngư.

Sắt Lâm Na cũng ngây người một lát, sau đó đổi mắt nhìn Sở Thiên cười, hiểu ý gật đầu.

A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ hiểu rõ hai người nhất cũng đồng thời mỉm cười, dựa vào cái đầu của ông chủ và bà chủ, đôi phu thê này nếu là cùng lúc cười, vậy có lẽ ngay cả Sáng Thế Thần cũng bị đem bán.

“Rượu dễ uống mà!” Tiểu Hùng Miêu oan ức quay lưng, rồi lại giơ vò rượu lên, “Không tin ngài hỏi ông chủ nhỏ, hẳn cũng muốn uống!”

“Uhm, uhm, rượu đi!” Chú nhóc gật đầu lia lịa.

“Không được, trẻ con không thể uống rượu!” Không biết tại sao, phong độ vương giả và bá khí trên người Bào Uy Nhĩ đã biến mất hoàn toàn, lại có vẻ giống như một bà mẹ khổ tâm giáo dục con mình, “Người còn không biết, uống rượu không tốt cho cơ thể, người còn nhỏ...”

Nhân lúc này, Sở Thiên túm lấy Sử Đế Phân đang bị dọa đến mặt cắt không hạt máu, thấp giọng nói: “Tại sao con trai ta vừa sinh ra đã biết nói chuyện rồi?”

Sử Đế Phân run giọng đáp: “Có một số đứa trẻ thần tộc có thiên phú cao, trong cơ thể mẹ đã bắt đầu dung hợp với nguyên tố, hơn nữa đã có thần trí, cho nên khi chúng sinh ra đã biết nói. Nghe nói” Sử Đế Phân lén nhìn mỹ nhân ngư, “Uhm, nghe nói Bào Uy Nhĩ khi vừa ra đời, không những biết nói chuyện, mà còn có thể hiệu lệnh thủy nguyên tố.”

Con trai ta là thiên tài ! Sở Thiên hăng hắc cười, sau đó nháy mắt ra hiệu cho Sắt Lâm Na, lúc này nữ nhân ra mặt sẽ dễ nói hơn.

“Bào Uy Nhĩ miện hạ!” Với cơ thể khỏe mạnh của Hoàng Kim Long Tộc, Sắt Lâm Na đã hồi phục được đôi chút thể lực, chậm rãi bước tới trước mặt Bào Uy Nhĩ, Sắt Lâm Na không đòi con trai trở về, mà là cười nói: “Người xem đứa trẻ này rất thân thiết với người!”

Bào Uy Nhĩ cười nhân nhượng, không phản bác lại.

Sắt Lâm Na đùa nghịch với đứa con trong lòng mỹ nhân ngư, tiếp tục cười nói: “Miện hạ người là đệ nhất cường giả được người người đại lục kính ngưỡng, lại là vua của hải tộc, có lẽ đã là người có thân phận tôn quý nhất trên đại lục này rồi, không biết... Có thể xin người ban cho đứa trẻ này một cái tên không?”

Nói thực lòng, trong lòng Sắt Lâm Na rất không tình nguyện mang quyền đặt tên con trai cho người khác, nhưng Sở Thiên ám thị nàng rằng không sao hết, nàng cũng chỉ đành làm theo việc Sở Thiên giao cho.

Sở Thiên đương nhiên không lo lắng về vấn đề quyền đặt tên, bởi vì bất kể thế nào, Bào Uy Nhĩ cũng chỉ có thể nghĩ ra một cái tên tây phương hóa, cái tên này Sở Thiên không để tâm, cái tên tiếng Hán thật sự, vẫn là bản thân Sở đại thiếu gia mới có thể đặt!

“Tên!” Bào Uy Nhĩ ngạc nhiên nhìn Sắt Lâm Na và Sở Thiên, sau đó lại bị bộ dạng của chú nhóc nghịch ngợm đáng yêu này làm cho buồn cười, “Vậy... cứ gọi là Mạt Khắc Nhĩ đi!”

Quả nhiên là tên tây hóa, Sở Thiên đắc ý cười.

“Mặt Khắc Nhĩ, hay!” Sắt Lâm Na cười nói: “Theo truyền thống của tên quý tộc đại lục, tính thêm đất phong, tôn vị, nhũ danh, vậy đứa trẻ này sẽ tên là Bồ Lôị Trạch, Thánh, Mặt Khắc Nhĩ, Sở.”

“Mặt Khắc Nhĩ a!” Chú nhóc bật cười khanh khách.

“Bệ hạ!” Kiều Trì đứng sau Sở Thiên nhắc nhở: “Mặt Khắc Nhĩ chỉ là nhũ danh, thái tử điện hạ thân là người thừa kế ngai, trong cái tên cũng nên có thêm khu vực của Cự Long, còn cả tên chính tương lai kế vị nữa!”

“Uhm, cũng đúng!” Sở Thiên đến nay cũng không thể hiểu tên họ quý tộc trên đại lục, chỉ có thể phụ họa thêm: “Bào Uy Nhĩ miện hạ, tên chính cũng phiền bệ hạ rồi!”

“Tên chính vẫn nên để lại cho Phát Lạp Định Nặc điện hạ đi!” Bào Uy Nhĩ rất thấu tình đạt lý không tiếp tục tước đoạt quyền lợi của người khác.

Quang Minh đại Giáo Chủ cũng nhắc: “Thánh phụ, tên của thánh tử cũng nên có cả khu vực Giáo Đình.”

“Khịt khịt, thơm quá!” Tiểu Hùng Miêu khịt mũi, phát hiện trong không khí vẫn còn lưu lại hương thơm vừa rồi Thực Thần phát ra, tâm cơ chợt động, giơ tay nói: “Ông chủ, theo quy tắc giang hồ, ra bên ngoài cũng phải có biệt danh nữa! Ông chủ nhỏ vừa ra đời đã có mùi thơm lưu lại, huynh đệ ta đây đề nghị biệt hiệu của hần là Lưu Hương!”

“Lưu Hương?” A Mặt Kỳ gật đầu. “Không tồi, Sở Lưu Hương!”

Lão tử thà để nó tên là Bồ Lôị Trạch Nhất Phiến Hắc còn hơn! Sở Thiên trong lòng thầm nguyên rửa Tiểu Hùng Miêu, nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười, “Ta đặt thêm cho hài tử một chữ, gọi là Viêm đi.”

Sở Viêm, không ngoài ý nghĩa con cháu Viêm Hoàng.

“Vậy tên của ông chủ nhỏ đã xác định rồi!” Anh Cách Lạp Mỗ cười nói: “Cũng dài thật đấy, A Cổ Lạp, Thần, Đỗ Lôị Nam Hi, Thánh, Bồ Lôị Trạch, Mặt Khắc Nhĩ, Viêm, Sở.”

“Tên chính thì đợi sau này nó lớn rồi tính đi!” Sở Thiên cười, sau đó đưa mắt nhìn ra hiệu cho Sắt Lâm Na.

Sắt Lâm Na giơ hai tay ôm lấy tiểu Sở Viêm, nhưng chú nhóc rất biết cách phối hợp, ôm lấy Bào Uy Nhĩ không buông, nói đúng hơn, là túm vào ngực của mỹ nhân ngư không chịu buông tay, “Đói, uống sữa.”

“Ha ha, tiểu Mặt Khắc Nhĩ đúng là có duyên với miện hạ!” Sắt Lâm Na giả vờ như đang suy nghĩ, sau đó nói: “Chi bằng như vậy đi, nếu miện hạ không chê, có thể làm giáo mẫu của đứa trẻ này được không?”

Làm nghĩa mẫu! Mỹ nhân ngư sững người, hôm nay phong phạm Hải Vương Biển Cầm của nàng quả thực kém đi rất nhiều.

Sở Viêm há miệng, “Giáo mẫu...”

“Ừ!” Bào Uy Nhĩ bất giác thừa nhận, sau đó muốn hối hận, rất tiếc đã quá muộn.

Tiểu Sở Viêm mở to mắt, chẹp miệng, sau đó tiếc nuốt cú đầu xuống, rõ ràng lời của chú nhóc còn chưa nói hết.

Rất lâu về sau, ba tên xuất thân từ xã hội đen Tiểu Hùng Miêu, Lô Tây Nạp, Y Vạn hợp lại cuối cùng đã nghiên cứu ra câu nói của Sở Viêm chưa nói hết là “Giáo mẫu gì, đừng! Tỷ tỷ xinh đẹp, làm vợ!”

Đáng tiếc lúc này, Sở Viêm mãi mãi không có cơ hội đó.

“Ha ha, miện hạ, sau này chúng ta sẽ thành thân thích rồi!” Sở Thiên nheo mắt cười lớn.

“Đúng vậy, vừa rồi may nhờ Bào Uy Nhĩ tỷ tỷ, nếu không tiểu Mặt Khắc Nhĩ đã gặp phải pháp tắc nguyên tố rồi!” Sắt Lâm Na còn độc hơn, trực tiếp kéo gần quan hệ thành tỷ muội.

“Uhm, người là tỷ tỷ của Sắt Lâm Na. Vậy Chu Lệ Á cũng xem là muội muội của người rồi!” Sở Thiên tiếp lời nói: “Cái này... Linh hồn khác của Chu Lệ Á quá tà ác, chỉ có thể phiền người xử lý rồi. Nhưng sức mạnh của ả... Ngài có phải nên hoán trả lại cho muội muội mình không?”

Anh Cách Lạp Mỗ chấp tay về hướng Bào Uy Nhĩ , cười nói: “Người là tỷ tỷ của bà chủ ta, vậy cũng xem như bà chủ của chúng ta, sau này cũng phải nhờ miện hạ chiếu cố nhiều rồi!”

A Mạt Kỳ còn trực tiếp hơn, “Người một nhà, có cơ hội tiếp xúc nói chuyện nhiều!”

Tiểu Hùng Miêu cũng lên tiếng góp vui, hơn nữa hần đứng thẳng người, cả thân thể mồm mồm ưỡn thẳng, cúi thấp đầu, dùng bộ dạng xã hội đen bá đại ca nói: “Đại tỷ, sau này huynh đệ Nam Hải Nhất Phiến Lục ta lẫn lộn với người rồi!”

Nét mặt của Bào Uy Nhĩ không hề thay đổi, nhưng nàng muốn nói gì đó, có điều vì chướng ngại thân phận mà không nói ra lời.

Chỉ là La Đức Mạn là nói lời thực, “Ai da trùng kếp rồi ! Người nhà này giảo hoạt quá! Bệ hạ, làm thế nào đây? Biển Cầm chúng ta không thể hạ thấp thể diện, đi gây khó dễ cho người nhà con trai nuôi của người được?”

“Đương nhiên rồi, đường đường là Hải Vương Biển Cầm, sao có thể làm chuyện đó được?” Sở Thiên cười nói. Bào Uy Nhĩ liền từ võ vào tiểu Sở Viêm, sau đó đem chú nhóc trả lại cho Sắt Lâm Na, rồi nhàn nhạt nói: “La Đức Mạn thừa tướng, thông cáo đại lục, thông báo cho địa ngục thần thú, lệnh rõ cho tất cả thần tộc, cứ nói Mạt Khắc Nhĩ là con trai nuôi của ta, được Biển Cầm bảo vệ!”

Lời vừa nói ra, Sở Thiên và Sắt Lâm Na thật tâm cảm tạ, có câu nói này, cơ hồ không có ai dám làm hại Sở Viêm.

Cách đó không xa, Cát Nặc Bĩ Lợi đã biến thành Cuồng Lang sợ hãi biến sắc, “Mạt Khắc, làm thế nào? Còn cướp đứa trẻ đó không?”

“Cướp cái con khỉ!” Mạt Khắc đã nản lòng tuyệt vọng. “Có Lời nguyên Tử Thần, La Đức Mạn còn có thể phát hiện chúng ta, hiện tại cái gì cũng không có...”

“Người nói Bào Uy Nhĩ đã phát hiện chúng ta rồi?”

“Chắc chắn phát hiện rồi!” Đôi mắt của Mạt Khắc lóe sáng, “Ngoan ngoãn đứng ở đây đi, Biển Cầm trước nay đều thủ tín, La Đức Mạn đã hứa tha cho chúng ta, chỉ cần người và ta không cướp đứa trẻ đó, Bào Uy Nhĩ cũng không làm khó chúng ta đâu.”

Bào Uy Nhĩ đích thực đã phát hiện hai người này, nhưng trong mắt của Hải Vương Biển Cầm, lại không có hứng thú muốn tìm phiền phức ở hai linh hồn cường đại, nhưng thân xác của ma thú cấp ba này!

Nhìn Sở Viêm cười, Bào Uy Nhĩ mặt lại biến lạnh băng khi nhìn Sở Thiên. “Nếu đã như vậy, bản vương hôm nay cáo từ!”

“Ha ha, người đi thông thả! Ta không tiễn nữa!” Sở Thiên phát tay kính ý, nụ cười lại càng tươi.

Thế nhưng, Hải Vương Biển Cầm một vạn năm trước đã thống soái đại quân thần thú, ngay cả nữ thần Trí Tuệ cũng chết ở trong tay nàng, vậy sao có thể bị những thủ đoạn đơn giản này gây khó được! “Phát Lạp Dịch Nặc điện hạ, ta đã là giáo mẫu của Mạt Khắc Nhĩ, nhưng hôm nay không đem theo quà gặp mặt nào, chỉ bằng, tiệc đầy tháng vào tháng sau sẽ do ta mời! Một tháng sau, ta đến đón Mạt Khắc Nhĩ đi Biển Cầm! Nhớ đấy, mang theo phu nhân Chu Lệ Á của người, ta tiện thể sẽ trả lại sức mạnh cho nàng ta!”

Cường ép, dụ dỗ, thêm vào đó là một lý do mời hợp tình hợp lý, Sở Thiên chỉ có thể cười nói: “Chúng ta sẽ đến hẹn đúng giờ, có điều sinh nhật tròn tuổi của Mạt Khắc Nhĩ, vẫn phải qua Bồ Lôi Trạch, đến lúc đó mời miện hạ quang lâm.”

“Được!”

Một giao dịch đã hoàn thành, một tháng sau Sở Thiên đi Biển Cầm, nhưng nhiều nhất chỉ bị giữ một năm, hơn nữa Bào Uy Nhĩ sẽ bảo đảm an toàn cho cả nhà Sở Thiên.

Kỳ thực bao lâu nay Sở Thiên không dám đi Biển Cầm, chính là sợ có nguy hiểm, hiện tại Bào Uy Nhĩ nể mặt của tiểu Sở Viêm, sẽ không làm hại Sở Thiên, vậy đi Biển Cầm một chuyến thì làm sao?

Sắt Lâm Na gơ bàn tay nhỏ của tiểu Sở Viêm lên, cười nói: “Mạt Khắc Nhĩ, chào tạm biệt giáo mẫu đi!”

“Tạm biệt mẹ!”

Nói xong, tiểu Sở Viêm lại nhào về hướng Sở Thiên, “Cha, ôm!”

Thân ảnh của Bào Uy Nhĩ đang dần dần biến mất, bỗng dừng lại giây lát. Sau đó hoàn toàn mất dạng.

“Đứa trẻ này đúng lém lỉnh!” Sát Lâm Na mỉm cười nói.

“Sao vậy?” Sở Thiên bị câu gọi cha của chú nhóc làm cho ngây người, chỉ biết cười thần thờ, cho nên không nghe ra vấn đề gì.

“Nó gọi Bào Uy Nhĩ là mẹ, gọi chàng là cha, chàng nói xem thế nào?” Sát Lâm Na vờ tức giận nói.

“Ha ha, thằng nhóc này học của ai đây?” Sở Thiên chỉ biết cười khở, vừa định dạy dỗ Sở Viêm, lại phát hiện mắt của chú nhóc chăm chú nhìn vào chỗ mấy trăm con Cuồng Lang phía xa.

Chỉ vào hai con trong số đó nhân thần đôi chút kỳ quái, tiểu Sở Viêm cười hăng hắc nói, “Cha, sói, đồ chơi, con muốn!”

377. Chương 356: Lại Nôn Ra Rồi

“Mặt Khắc, ta đánh cược, chúng ta nên đổi tên thành Thần Đen Đủi!” Cát Nặc Bĩ Lợi tuyệt vọng nhìn Sở Thiên bước về phía mình.

Mặt Khắc thở dài, “Ài, vốn muốn cướp đứa trẻ, không ngờ lại bị hấn cướp!”

Crắc!

Sở Thiên dùng chiếc vòng khóa chặt hai vị thần răng sói này vào, sau đó đưa cho Tiểu Sở Viêm, “Cẩn thận một chút, chúng là ma thú cấp ba đấy!”

Dứt lời Sở Thiên vẫn không yên tâm, nhìn một vòng trong đám ma sủng, A Mặt Kỳ rõ ràng không thích hợp mang theo đứa trẻ, Anh Cách Lạp Mỗ còn phải bảo vệ người khác, Boeing quá lớn, bản thân Hân Mã chính là một đứa trẻ, AK47 còn phải trông đứa trẻ già A Tư Nặc, còn về Tiểu Hùng Miêu, Sở Thiên tự động bỏ qua hắn.

Nhìn đi nhìn lại, lại không có ai có thể bảo vệ con mình.

Không ngờ, Tiểu Sở Viêm lại chỉ về Khách Thu Sa, “Ca ca, chơi!”

Nói rồi, tên nhóc còn tự mình vươn tay về Khách Thu Sa, Sát Lâm Na không dám dùng lực ngăn lại, đành để đứa trẻ đặt lên lưng Khách Thu Sa.

Một con gấu trúc, một đứa trẻ, đều mũm mĩm, cuộn lại chẳng khác nào hai quả bóng nhỏ, hai tên này ở bên cạnh nhau, lại thật đáng yêu.

Tiểu Hùng Miêu công theo tiểu Sở Viêm, Sở Viêm dắt theo hai con Cuồng Lang, cười khanh khách nói: “Đi, tìm tỷ tỷ xinh đẹp!”

Khách Thu Sa nhìn sang Sở Thiên, sau đó mặt tràn đầy hy vọng hỏi: “Ông chủ, ông chủ nhỏ muốn tìm tỷ tỷ xinh đẹp, ta mang hắn đi uống rượu hoa được không?”

“Không được!” Sở Thiên muốn ôm chú nhóc về, nhưng hắn lại túm chặt lấy tay Tiểu Hùng Miêu, còn khóc rống lên.

Sở Thiên bắt lực đành nói với A Mặt Kỳ: “Người xem chừng hai tên đó trước, mấy ngày nữa ta tìm người thay người!”

“Trông trẻ? Ông chủ, ta không biết!” A Mặt Kỳ khó xử xoa tay.

“Không phải kêu người mang theo đứa trẻ, Sát Lâm Na và Chu Lệ Á sẽ chăm sóc cho Mặt Khắc Nhĩ, ta cần người bảo vệ họ!” Dứt lời, Sở Thiên thấp giọng nói, “Sát Lâm Na cần nghỉ ngơi, Chu Lệ Á chỉ có tầng thứ nhất sơ cấp, nếu như Khách Thu Sa muốn đem Mặt Khắc Nhĩ đi uống rượu, rất dễ chuồn đi trước mắt các nàng!...!”

“Ta hiểu rồi!” A Mạt Kỳ gật đầu, “Ông chủ nhỏ thích chơi cùng Khách Thu Sa, nhiệm vụ của ta, chính là bảo vệ ông chủ nhỏ không bị Khách Thu Sa mang đi làm trò xấu!”

“Đúng, chính là như vậy! Người mang chúng đi đến chỗ Chu Lệ Á phu nhân trước đi!” Sở Thiên cuối cùng đã yên tâm, dìu Sắt Lâm Na về nghỉ ngơi.

Sở Thiên trước nay đều cẩn thận tỉ mỉ, nhưng hẳn vẫn phạm phải một sai lầm rất lớn, tính cả A Mạt Kỳ, Khách Thu Sa, còn có hai Cao Vị Thần – Thần m Mưu và Thần Hủy Diệt mà Sở Thiên không biết, những người này bên cạnh nhau sẽ là gì?

Một phần tử bạo lực, một phần tử hắc bang, một phần tử lừa đảo, và cả một phần tử khủng bố, lại thêm nữa là tiểu Sở Viêm bản thân chính là một phần tử lưu manh, Sáng Thế Thần tại thượng, đây là một tổ hợp kinh khủng biết nhường nào... Rượu chè cờ bạc, hãm hại, lừa gạt, họ còn chuyện gì không thể làm ra đây?

Sáng sớm, tia nắng hắt chiếu lên hoàng cung Khải Tắt đã bị tàn phá, cả nhà Sở Thiên đã mệt suốt một đêm, cũng đã đi nghỉ ngơi hết, có điều A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ tinh thần sung sức vẫn trung thành bảo vệ bên ngoài tầm cung, ngoài ra, A Tư Nặc cơ hồ cũng chưa ngủ dậy.

Tự tay đưa Sắt Lâm Na về nghỉ ngơi, Sở Thiên nóng vội đi treu đùa con trai mình.

“Nhanh! Chạy mau!” Chú nhóc ngồi sấp trên lưng một con Cuồng Lang, hồn nhiên chơi vui vẻ, Tiểu Hùng Miêu biến thành bụi mây gai, được nắm trong tay của Sở Viêm, chốc chốc lại đánh mạnh vào người Cuồng Lang.

Chu Lệ Á và A Mạt Kỳ ở phía sau, mỉm cười trông chừng chú nhóc.

Bộp!

Lại bị đánh một roi, Cát Nặc Bĩ Lợi và Mạt Khắc hối hận cúi thấp đầu.

“Nào, để cha bế nào!” Sở Thiên toét miệng cười bước tới đón.

Tiểu Sở Viêm lao vào Sở Thiên nhếch miệng, sau đó quay đầu đi, giang rộng hai tay ra, “Mẹ Chu Lệ Á, ôm!”

“Ài!” Chu Lệ Á đắc ý nhìn Sở Thiên, sau đó ôm lấy chú nhóc, “Hi hi, đứa trẻ này thích ta hơn.”

Nên nói là hẳn thích được mẹ nữ ôm hơn! Sở Thiên trách thầm một câu, nhưng vẫn trở mặt cướp đứa bé lại, đặt trong tay mình treu đùa.

“Điện hạ! Lô Định Tam Thế bệ hạ đến!” Khố Á Tháp nhanh chân bước vào, khề giọng nói bên tai Sở Thiên: “Bệ hạ nói là đến thăm cháu ngoại, có điều lại mang theo một toán người, ta đoán có lẽ là hẳn đến để đòi chúng ta bồi thường tổn thất cho hoàng cung.”

Đêm qua, Lãnh vực của Thần Rủi Ro Phổ Lan Đa tuy đã bị chặn lại, nhưng nó vẫn hủy mất nửa hoàng cung, xâm thực vào mấy cấm vệ quân đen đủi.

“Nói với hắn ta ra ngoài rồi!” Sở Thiên không muốn đám quan liêu ấy phá hoại không khí yên vui hiện tại, vẫy tay gọi Long Thần Vệ, cười nói với Sở Viêm: “Con trai, cha đưa con đi thăm vợ nhé?”

“Vợ!” Mắt chú nhóc sáng lên, liếm nước miếng rơi ngoài khóe miệng, cười hăng hắc hỏi: “Đẹp không?”

“Tự mình xem sẽ biết ngay!”

Nói thật lòng, Sở Thiên không hề biết bộ dạng của con dâu của mình, nên không hề có lòng tin, nếu giống như Xích Diễm thì còn dễ nói, nhưng nếu là thừa hưởng dung mạo của Tập Nạp Tư... Vậy thì nha đầu đó khuôn mặt sẽ có tính khiêu chiến rồi.

Quần thần theo Lô Định Tam Thế bước tới cửa, chợt nghe thấy mấy tiếng long ngâm, sau đó một cổ tứ long kim xa bay lên tầng không, bay thẳng về hướng phủ nguyên soái.

Bộ dạng của Tập Nạp Tư không khác mấy so với Sở Thiên tối qua, đều là cười ngậy đại, nhưng Xích Diễm thì lại có đôi chút kỳ lạ.

Ôm đứa trẻ lưỡng lự một hồi, Xích Diễm vẫn nhẹ cúi người xuống, tham kiến bệ hạ!

“Người một nhà khách sáo làm gì?” Sở Thiên dùng thần lực cách không chặn lại Xích Diễm, cười nói: “Đại tẩu yên tâm, vết sẹo năm đó ta để lại trên cổ người, bảo đảm có thể chữa khỏi.”

“Đẹp!” Tiểu Sở Viêm chột hét một tiếng khản giọng, sau đó mắt dán chặt vào cô bé trong lòng Xích Diễm.

Thừa hưởng diện mạo của Xích Diễm, nha đầu này cũng tóc đỏ, có điều mắt cô bé lại là màu xanh da trời, tuy vẫn còn nhỏ, nhưng cũng có thể nhìn ra tiềm chất mỹ nữ của cô.

“Qua đó, qua đó!” Tiểu Sở Viêm thúc giục Sở Thiên, tự đem mình giao vào lòng Xích Diễm, sau đó nheo mắt cười, há miệng, thò chiếc đầu nhỏ ra trước mặt cô bé, “Muội muội xinh đẹp, hôn hôn!”

Bốp!

Tính tình của cô bé cũng nóng nảy như Xích Diễm, lại đánh một bạt tai thật mạnh vào Sở Viêm, “Cút!”

“Chiến Thần tại thượng, con gái ta biết nói rồi!” Tập Nạp Tư kinh ngạc há hốc mồm miệng, Xích Diễm nghi hoặc lắc đầu, “Không thể nào, nghe nói trong A Cổ Lạp Sơn, chỉ có con trai của Long Hoàng mới có thể biết nói từ lúc sinh ra.”

Lại có một thiên tài, Sở Thiên thán phục, cười nói: “Đại ca, đứa trẻ này đã có tên chưa?”

“Đã có rồi, tên Đới An Na!” Xích Diễm giao lại hai đứa trẻ cho Sở Thiên, vỗ nhẹ vào con gái mình cười nói: “Đới An Na, đây là giáo phụ của con, cũng là bề hạ của Long tộc chúng ta.”

“Giáo phụ!” Đới An Na ngập ngừng gọi một câu.

Bình!

Bốn Long Thần Vệ đi theo Sở Thiên, quỳ xuống chắp tay: “Tham kiến thái tử phi!”

Xích Diễm vội vàng đỡ lấy bốn người, luận địa vị, Xích Diễm xuất thân từ gia tộc nhỏ, ngay cả chính danh cũng không có, quả thực không thể so với Long Thần Vệ.

“Các người bình thân, người cút ra!” Đới An Na rành rọt hành động theo chuẩn mực của thái tử phi, sau đó lại đẩy mạnh Sở Viêm đang động loạn tay chân ra.

“Long Thần tại thượng, Đới An Na, sau này tên nhóc này sẽ giao cho con quản thúc rồi!” Sở Thiên cuối cùng đã phát hiện có người có thể khắc chế được tên đang có khuynh hướng háo sắc Sở Viêm.

Lấy một ống máu nhỏ và ống tiêm ra, Sở Thiên cười nói: “Ta không mang theo thứ gì tốt để tặng cho con gái nuôi, chỉ biết dùng chút món lễ gặp mặt bình thường này.”

Nói rồi, Sở Thiên chích lấy mấy giọt máu của mình, sau đó trộn với phần máu trong bình, từ từ tiêm vào Đới An Na.

“Huynh đệ, người đang làm gì vậy?” Tập Nạp Tư nhìn màu máu vàng kim trong ống tiêm, rồi biến mất trong cơ thể con gái mình, nghi ngờ hỏi: “Sao lại lấy máu của người...”

“Máu của ta không có gì, chỉ có thể hòa nhập với máu người khác mà thôi!” Sở Thiên lắc ống máu, cười nói: “Đây mới là lễ vật!”

“Huyết mạch Long Hoàng?” Xích Diễm không dám tin, con gái của mình lại có thể có huyết thống của hoàng tộc.

“Sau này đại tẩu sẽ biết đây là gì.” Sở Thiên rất thích người con gái nuôi này, liền cười nói: “Bé con, cha nuôi có một ma sủng tên Anh Cách Lạp Mỗ, hẳn đã là Hạ Vị Thần Nguyên Tố, để hẳn ban cho con sức mạnh sử dụng tất cả các nguyên tố được không? Ồ, đúng rồi, thúc thúc A Mạt Kỳ là Thần Tốc Độ, hẳn có thể khiến con trong nháy mắt phóng ra cảm chú, có vui không? Ha ha!”

“Đa tạ cha nuôi!” Đới An Na dù gì cũng còn quá nhỏ, vẫn không thể hiểu điều này mang ý nghĩa gì, nhưng Tập Nạp Tư và Xích Diễm đã không thể nào kích động hơn nữa, pháp sư có thể phóng cảm chú trong nháy mắt, chức nghiệp này ở thời kỳ ma pháp cường thịnh nhất, mới xuất hiện người như vậy.

Nhưng Sở Thiên vốn không để ý những sức mạnh của con người này, vừa rồi thứ mà hắn tiêm vào cho Đới An Na, chính là máu của Long Thần.

Tại sao lại không mang thứ đó cho Sở Viêm? Đơn giản, những thứ này đối với Sở Viêm mà nói quả thực không đáng để nhắc tới, toàn hệ nguyên tố tầng thứ năm khi vừa sinh ra đã là Thượng Vị Thần, hẳn có thể tu luyện được sức mạnh của mình đã đủ rồi.

“Vợ, quà, tặng vợ!” Tiểu Sở Viêm chớp mắt, sau đó há miệng, nôn ra một ngọc thạch, rồi đặt nó vào tay của Đới An Na.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên đỡ lấy ngọc thạch, thứ mà chú nhóc nôn ra, chính là Thần Cách Thời Gian.

Chẳng trách Thần Cách Thời Gian biến mất tầm, thì ra là nằm trong bụng Sở Viêm, nhưng hẳn không dung hợp thần cách, vậy thì pháp tắc nguyên tố vì cái gì mà đến? Chẳng lẽ tiểu Sở Viêm không dùng Thần Cách Thời Gian, vẫn gây ra được pháp tắc toàn hệ nguyên tố tầng thứ năm!

Tán gái mà đến mức mang cả Thần Cách tặng cho người ta, trong lòng Sở Thiên thấy sốt ruột, nhưng cũng không thể ngăn cản nữa, dù gì nha đầu này cũng là con gái nuôi của mình.

Tạp Nạp Tư lại không biết viên ngọc thạch ấy quý giá thế nào, chỉ coi là thứ để trẻ con nghịch ngợm, kêu Xích Diễm mang một chuỗi trân châu đến, tiện tay đeo lên cổ con gái, sau đó cười nói: “Ha ha, cái này coi như là tín vật đính hôn của chúng rồi!”

“Có vợ rồi, hắc hắc!” Tiểu Sở Viêm nhìn chăm chú vào Đới An Na cười, nhưng lại bị nàng trợn mắt.

Nói chuyện phiếm với nhà Tạp Nạp Tư vài câu, Sở Thiên tính toán thời gian, hiện tại có lẽ là lúc Lô Dịch Tam Thế thượng triều, cho nên hẳn cũng yên tâm trở về.

Vừa về tới tấm cung, Sở Thiên lại phát hiện một chuyện còn vô lý hơn việc Sa Khắc chợt thông minh - A Tư Nặc đã ngủ dậy.

Địa Huyết Chu Vương đang cúi đầu theo sau AK47, nhìn nét mặt rõ ràng vừa bị dạy dỗ, “Điện hạ, xin lỗi, tối qua ta lại ngủ rồi.”

“AK47 người ra ngoài trước đi, ta muốn nói chuyện với A Tư Nặc tiên sinh!”

Dù thế nào, A Tư Nặc cũng không phải là ma sủng của Sở Thiên, trên thực tế ngoài A Mạt Kỳ, thần được Sở Thiên tự tay sáng tạo ra, cơ hồ không có bất cứ thần tộc nào bằng lòng làm sủng vật của người khác, cho nên Sở Thiên cũng đã khách khí nhiều.

“Chuyện tối qua bỏ đi, hiện tại nhờ người giúp ta nhìn một người!” Nói rồi, Sở Thiên phóng thích ra La Tân bị đóng băng trong nhẫn.

378. Chương 357: Thiên Kiêu Lang Thần

“Điện hạ, người này ta biết!” A Tư Nặc mơ mơ màng màng gỡ đầu, nét mặt nói tỏ vẻ không hiểu chuyện: “Đây không phải là La Tân sao? Món ăn do hắn làm rất ngon!”

Chỉ vào trong khối băng, một vật dính nhoẹt máu mà La Tân ngậm ngoài miệng, A Tư Nặc nghi ngờ suy nghĩ, “Đây là gì? Hình như là thịt của người địa ngục.”

“Người biết miếng thịt này?” Sở Thiên cũng xem như đã phát hiện A Tư Nặc cũng có chút tác dụng: “Vong linh cũng có cơ thể sao? Cấu tạo cơ thể của họ người biết không?”

“Hắc hắc, ta cũng chỉ là lúc trước nghe người khác nói qua, Sáng Thế Thần đã sáng tạo tam giới, Nhân Gian, Địa Ngục, và Huyết Luyện Ngục, con người và những loài khác chết rồi, thì linh hồn vào Địa Ngục, Thần tộc chết thì vào Huyết Luyện Ngục, nhưng Địa Ngục và Huyết Luyện Ngục ngay từ ban đầu không phải trống không, bên trong còn có chủng tộc sống trước ở đó...”

“Nói tiếp đi!”

“Những thần tộc nguyên trú đó như thế nào, ta cũng không rõ, chỉ nghe nói linh hồn của con người và ma thú sau khi vào Địa Ngục, đều phải nhờ khí tức đặc thù của Địa Ngục cuối cùng biến thành vong linh, nhưng

có một số linh hồn vô cùng mạnh, họ có thể đoạt được cơ thể của chủng tộc nguyên trú, trở thành một chủng tộc mới.”

A Tư Nặc nghĩ giây lát, rồi tiếp tục nói: “Có điều nghe nói chủng tộc nguyên trú ấy rất yếu, cho dù là linh hồn mạnh đoạt được họ, cũng vì cơ thể quá kém mà không có sức mạnh, cho nên tam đại thần thú địa ngục mới có thể quản lý tốt địa ngục!”

“Vậy Huyết Luyện Ngục thì sao?” Sở Thiên lại hỏi.

“Ta đâu có thể biết chuyện của Huyết Luyện Ngục a!” A Tư Nặc cười khở nói: “Huyết Luyện Ngục có một cách gọi tên khác, là Thần Phật Từ Lung, bởi vì nếu như không vì chuyện bất ngờ thì Thần tộc sẽ không chết, lúc trước khi các thần tộc còn hòa thuận, nếu như có thần phạm lỗi, Phán Quyết Thần Hoàng Tư Đặc n sẽ phán định tội của họ, tội nặng thì giết chết ngay, rồi nhốt linh hồn xuống Huyết Luyện Ngục, cho nên ngoài thần đã chết, không ai biết nơi đó thế nào!”

“Có vị thần nào có thể trốn ra từ Huyết Luyện Ngục không?”

“Điều này thực chất không thể nào, nghe nói chỉ có Thần Hoàng Tư Đặc n có thể mở địa ngục thông đạo, ồ, đúng rồi, Thần Không Gian và Hoàng Kim Long Tộc, có thể trả giá bằng sinh mệnh bản nguyên của họ để mở thông đạo, ngoài ra còn có tam đại thần thú của Địa Ngục, hình như cũng có bí pháp tạm thời mở Huyết Luyện Ngục, có điều chỉ là một chiêu, chỉ có thể vào mà không thể ra!”

Sở Thiên gật đầu, A Tư Nặc không hiểu rõ chuyện. Ch ít thì cũng có Lạp Hi Đức đã trốn được từ Huyết Luyện Ngục về.

Sở Thiên lại vỗ vào khối băng, hỏi: “Vậy La Tân thì sao? Trong thượng cổ chúng thần, có người nào nhìn giống hán không?”

A Tư Nặc ngưỡng ngừng cười, “Điện hạ, ngài nên biết là, những vị thần mà năm xưa ra quen...”

“Ta hiểu, cả ngày ngươi chỉ ngủ vốn không thể biết được mấy vị thần!” Sở Thiên biết A Tư Nặc không thông minh, bèn đổi cách hỏi, “Vậy ngươi đã từng nghe nói qua, trong thần tộc có ai có thể biến thành sói không? Là người sói đi bằng hai chân ấy?”

“Sói? Nhiều lắm! Lang Thần tộc thời thượng cổ rất lợi hại! Tất cả các Thú Thần trên đại lục đều thuộc về quyền quản hạt của họ.” A Tư Nặc chợt thở dài một tiếng, khẽ lắc đầu, “Chỉ là không biết tại sao, sau này Lang Thần bị diệt tộc, kết quả hiện tại Lang tộc trên đại lục đều có thể bị bắt cứ tộc nào ức hiếp!”

La Tân sẽ không phải chịu trách nhiệm rửa mối huyết hải thâm thù này chứ? Sở Thiên thầm nghĩ trong lòng.

A Tư Nặc tiếp tục giới thiệu, “Lang Thần tộc năm đó vẻ vang biết bao! Thậm chí An Cát Lợi Na miện hạ còn nói với ta Sáng Thế Thần thiên vị Lang tộc!”

“Ồ, ngươi nói xem, Lang tộc lợi hại thế nào?” Sở Thiên háo hức hỏi.

“Nhớ lúc ta còn chưa sinh ra, chỉ nghe thấy một câu nói...”

“Đột chút, ngươi còn chưa sinh ra, sao có thể nghe thấy người khác nói chuyện?” Sở Thiên nhìn chằm chằm A Tư Nặc, giống như đang muốn nói người nói khoác.

“Đúng vậy, thời gian bào thai của tộc nhện chúng ta rất ngắn, chỉ có một tháng, có lẽ là ngày thứ mười ta nằm trong bụng mẫu thân, ta đã biết mình tồn tại, lúc đó ta còn nói chuyện với phụ thân nữa.”

Chưa sinh ra đã biết nói chuyện, mức thiên tài của tiểu tử này, có thể so sánh với tiểu Sở Viêm khi còn trong bụng mẹ đã biết đá Sở Thiên, hán thậm tán tưng, “Ồ, ngươi nói tiếp đi.”

“Lúc đó có một câu nói như vậy, Sáng Thế Thần thiên vị Lang tộc, ban cho một nhà A Thụy Nạp Tư bảy thượng vị thần! Cái đang nói chính là gia tộc A Thụy Nạp Tư của Lang Thần tộc, đồng thời có bảy vị thượng vị thần, hơn nữa người nào cũng có thể thăng cấp thành chủ thần! Cho nên lúc đó An Cát Lợi Na chủ thần miện hạ cũng không dám khinh thường mà đắc tội với họ.

Nói rồi, A Tư Nặc lại đỏ mặt, “Hơn nữa... Hơn nữa họ, là gia tộc duy nhất mà Gia Sách Nhĩ Ma Căn không dám gửi bức họa và thư tình.

“La Tân a!” Sở Thiên vỗ vào khối băng thờ dài, thực lực này của Lang Thần tộc mà lại có thể bị diệt tộc, hi vọng kẻ thù của La Tân đã chết trong đại chiến chúng thần, nếu không Bồ Lô Trạch sau này chắc chắn sẽ có rắc rối to.

A Tư Nặc không hiểu tại sao Sở Thiên lại thờ dài, chợt nói: “Nếu chỉ có bảy vị Thượng Vị Thần cũng chỉ có thể coi là mạnh, nhưng trong Lang Tộc chỉ có một chủ thần thú, Cách Lý Phân miện hạ!”

“Cách Lý Phân?”

“Đúng! Vua của các Thú Thần trên đại lục, Chủ Thú Thần thần lực tăng thứ sáu, Phệ Nguyệt Thiên Lang Cách Lý Phân miện hạ!”

Sở Thiên nhìn vào khối băng, rồi thờ dài, nếu như kẻ thù của La Tân chưa chết, vậy thì Bồ Lô Trạch không chỉ có rắc rối lớn, hơn nữa còn là một rắc rối quá lớn.

“Cách Lý Phân miện hạ có phải đã chết từ lâu rồi không?”

“A? Sao điện hạ lại biết?”

Phí lời! Cách Lý Phân không chết, thì có thể trở mặt nhìn Lang Thần bị diệt tộc không?

Sở Thiên không có hứng thú giải thích những điều này, xua tay cười nói: “Được rồi, không có chuyện gì nữa, người đi về cùng AK47 đi.”

A Tư Nặc đi rồi, Sở Thiên vận thần lực, từ từ làm tan khối băng.

“Dùng cái này làm tài liệu nghiên cứu cũng không tệ!” Sở Thiên không hề khách khí thu lại nửa bên cổ của Ách Vận Chi Thần. Sau đó để La Tân tỉnh lại.

Cũng giống như lần trước, La Tân vẫn ngu ngơ không biết gì, “Ông chủ, sao ta lại ở đây? Ta đáng ra đang trông cửa bên trái chứ.”

“Ài, đừng nhắc nữa, tối qua xuất hiện một Cao Vị Thần, lãnh vực của hắn khiến người bất tỉnh, ngay cả mặt đối thủ người cũng không nhìn được.” Sở Thiên tiện miệng biên soạn một màn nói dối.

“Á? Vậy người đó như thế nào? Ông chủ nhỏ đã ra đời chưa?”

“Ha ha, không sao, mọi người đều tốt, đợi lát nữa người có thể nhìn thấy ông chủ nhỏ rồi.” Nói rồi, Sở Thiên đưa lại chiếc kính đã được sửa lại cho La Tân, sau đó cho hắn một bộ đồ trùm sư mới.

“Vậy thì tốt!” La Tân chất phác cười, “Ông chủ, vậy ta đi chuẩn bị bữa sáng cho mọi người đây.”

“Bữa sáng Cách Lý Phân đã làm xong rồi. Sở Thiên mỉm cười gọi La Tân lại, sau đó nheo mắt hỏi: “La Tân. Lâu rồi quên không hỏi người, gia gia người tên gì?”

“Gia gia ta không nói cho ta biết toàn danh của lão nhân gia.” La Tân thoáng buồn, có điều vẫn trả lời: “Ta chỉ biết, họ của người là A Thụy Nạp Tư.”

Quả nhiên là Thiên Kiêu Lang Thần gia tộc mà Sáng Thế Thần sủng ái! Sở Thiên lại trầm ngâm hỏi: “Nếu như người được gia gia người nhận nuôi, vậy ông ta có nói cho người, họ của người là gì không? Có phải là Cách Lý Phân?”

“Cách Lý Phân? Ta chưa từng nghe thấy họ này!” La Tân lắc đầu, giải thích: “La Tân là nhũ danh mà gia gia đặt cho ta, hình như là hồi nhỏ, người cũng đặt qua toàn danh cho ta... Nhưng ta cũng chưa từng dùng tới.”

Chết tiệt, sao mình chưa từng hỏi qua toàn danh của La Tân, cái tính danh học quý tộc chết tiệt của đại lục này! Sở Thiên hai mắt vụt sáng, vội hỏi: “Toàn danh của người là gì?”

“Đại Vệ La Tân Tôn!”

Sở Thiên mù tịt với cái tên này, cái tên ban đầu mà hắn ngỡ là liên quan đến Cách Lý Phân, “Vậy trong nhà người còn có thân thích nào không?”

“Gia gia nói qua, ta có một trưởng bối tên Vuư Nhân. Nhưng đã tạ thế rồi.”

“Ồ, ta không còn chuyện gì rồi, đúng rồi La Tân! Những ngày này cảm tạ người đã chuẩn bị đồ ăn cho hai mẹ con Sát Lâm Na, sau khi trở về Bồ Lô Trạch, ta sẽ giành riêng cho người một hòn đảo, để người theo Thực Thần học nấu ăn.”

Hậu duệ của gia tộc Thiên Kiêu Lang Thần, đãi ngộ không thể nào kém hơn với một Sa Khắc đã dọa chết Hắc Phụng Hoàng chứ?

“Cảm tạ ông chủ!” La Tân mừng rỡ, rồi khom người lui đi.

“Chờ một chút!” Sở Thiên lại gọi La Tân, “Phong ấn của người vẫn ổn chứ?”

La Tân vén tay áo lên nhìn. Sợi thừng đỏ biến mất tối qua đã lại xuất hiện, “Ông chủ, vẫn giống như trước.”

Tạm thời đã giải quyết xong chuyện La Tân, Sở Thiên lại hứng khởi chạy vào phòng của Sát Lâm Na, cùng hai người vợ chơi đùa cùng con trai.

Quan hệ của tiểu Sở Viêm và hai người vợ đều rất tốt, nhưng tuy là chú nhóc vẫn thường vò vào Sở Thiên, nhưng lại không thích để Sở Thiên ôm, với chuyện này thì Tiểu Hùng Miêu lại hiểu, bởi vì ông chủ không phải là mỹ nữ, hơn nữa trên người cũng không có mùi rượi.

Tên nhóc đó với Tiểu Bạch sau này có lẽ cũng không tồi, Sở Thiên chỉ có thể an ủi mình như vậy.

Buổi trưa, Lô Dịch Tam Thế lại cầu kiến, có điều Sở Thiên không có tâm trạng để ý đến hắn, có điều Sở Thiên không có tâm trạng để ý hắn, nhưng chẳng bao lâu sau, công tước Bồ Luân Đạt cũng tới, với người cha của tên bê lũ Lô Cát, là đại lý cho sản nghiệp thực phẩm ma sủng và dược phẩm của mình, Sở Thiên vẫn phải gặp mặt.

“Ha ha chúc mừng! Chúc mừng!” Vừa bước vào phòng khách, Sở Thiên đã nghe thấy tiếng cười hào sảng đặc trưng của gia tộc Phan Mạt Tư, đồng thời trong lòng nghĩ thầm: “Một món quà nhỏ không đủ lòng chân thành.”

“Một chút quà nhỏ không đủ lòng chân thành!” Bồ Luân Đạt dường như nghe thấy câu nói trong bụng Sở Thiên, đưa thẳng lên một chiếc hộp nhỏ.

“Bồ Luân Đạt thúc thúc lúc nào lại khách khí như vậy rồi? Mời ngồi đi. Sát Lâm Na mau bế Mạt Khắc Nhĩ để thúc thúc xem!”

“Bồ Luân Đạt thúc thúc, đây chính là con trai của chúng ta!” Sát Lâm Na mỉm cười rạng rỡ ôm tiểu Sở Viêm bước lên.

Bồ Luân Đạt cười rất vui mừng, từ khi nhiều lớp thân phận của Sở Thiên lộ ra, việc nịnh nọt Long Hoàng Thánh Phụ đã trở thành nhiệm vụ trước mắt được ưu tiên của quý tộc đế đô, từ khi tiểu Sở Viêm ra đời, Sở Thiên đã đích thân đi đến phủ nguyên soái của Tập Nạp Tư, sau đó chỉ gặp người của mình, những người khác ngay cả Lô Dịch Tam Thế cũng bị chặn ngoài cửa, tình huống này rơi vào mắt của quý tộc quan liêu đế đô, đã chứng minh rất rõ việc này.

“Thúc gia gia!” Tiểu Sở Viêm liếc mắt nhìn chiếc hộp nhỏ lấp lánh ánh bảo ngọc, sau đó kêu ngọt một tiếng.

“A! Đã biết nói rồi, không hổ là thái tử Long Hoàng!” Bồ Luân Đạt toét miệng cười thật tươi, thúc gia gia của thái tử Long Hoàng, mang thân phận này đi ra ngoài, cũng đủ dọa chết rất nhiều người.

Trêu đùa với Sở Viêm một lúc, Bồ Luân Đạt thu lại nụ cười, nói: “Hiện tại bộ hạ vẫn ở bên ngoài đợi, người không để đứa trẻ xem mặt cậu sao?”

“Gặp Lô Dịch Tam Thế? Ha ha, ta đều có thể nghĩ ra hắn sẽ nói gì!” Sở Thiên học theo bộ dạng của Lô Dịch Tam Thế, cười nói: “Muội phu, đàn ông của Khải Tát đều có được sự tôn trọng của đế quốc ở trên chiến trường, vì tương lai của Mạt Khắc Nhĩ, có phải người nên để hắn đi học hỏi một chút cái gì là chiến tranh không? Đúng rồi, đúng lúc ta đang muốn tuyên chiến với Lô Tư, chi bằng...”

Nói rồi, Sở Thiên bĩu môi, “Sau đó Long tộc đại quân và các tín đồ của Giáo Đình, cũng đi theo bảo vệ thái tử!”

“Ha ha, người hiểu bệ hạ quá rõ!” Bồ Luân Đạt cười lớn tiếng, sau đó nhìn hờ hững chỉ vào chiếc hộp nhỏ mình đã tặng, “Nếu như người không có hứng thú với chiến trang, vậy kim tệ thì sao?”

Kim tệ là thứ tốt, bất luận có bao nhiêu cũng không gọi là kiếm được nhiều, Sở Thiên nghe hiểu được ý của Bồ Luân Đạt, liền nheo mắt cười, “Con trai ta vừa ra đời đã nhìn thấy máu, điều này không may mắn đúng không?”

“Ai nói nhất định sẽ thấy máu?” Bồ Luân Đạt chống tay vào ghế, ánh mắt lại nhìn ra ngoài cửa sổ, “Tề Cách gia tộc đã dâng thịt lên tận miệng chúng ta, lẽ nào chúng ta lại còn nhả ra sao? Ha ha.”

379. Chương 358: Cướp Trắng

Sở Thiên và Bồ Luân Đạt cùng cười, dắt tay nhau bước ra khỏi tẩm cung của Sát Lâm Na.

Cửa chính ngoài tẩm cung là một hành lang gấp khúc màu vàng hoa tươi bao quanh, nhưng hương hoa cũng không thể chặn hết được mùi hôi tanh tràn ngập trong không khí, Thần Rủi Ro tuy đã trốn đi, nhưng hân vẫn để lại ở hoàng cung Khải Tắt chút quả kỷ niệm.

Lô Dịch Tam Thế vẫn đang đi đi lại lại ở trong hành lang, đám đại thần Cách Lôi Minh cũng đi theo sau hân, chốc chốc lại rỉ tai nhau thương lượng gì đó.

Sở Thiên nhìn một vòng chúng nhân, không ngờ Tề Cách cũng ở trong đó, hơn nữa đường huynh của hân, tên đại thần ma pháp còn đi ở trước mặt các quần thần.

“Phiền bệ hạ đã phải chờ lâu rồi.” Vừa ra cửa, Bồ Luân Đạt đã chậm bước lại, đứng ở đằng sau Sở Thiên, nhưng Sở Thiên lại kéo hân lên, để hân sóng vai với mình đi tới.

Từ nay về sau không thể đắc tội gia tộc Phan Mạt Tư! Chúng quần thần không người nào là không lão luyện thành tinh, nhìn thấy mối quan hệ thân cận giữa Sở Thiên và Bồ Luân Đạt, lập tức vạch định lại quyền lợi quý tộc để đồ trong lòng.

“Ha ha, muội phu! Sát Lâm Na và cháu ngoại ta vẫn khỏe chứ!” Lô Dịch Tam Thế cười lớn nghênh đón Sở Thiên ở đầu hành lang, giang rộng hai tay thân thiết ôm lấy Sở Thiên, cười nói: “Muội phu sinh được quý tử, Khải Tắt ra lại có thêm một hảo nam nhi!”

Hảo nam nhi của Khải Tắt đều dương danh trên chiến trường cả! Sở Thiên ngầm hiểu được ý của Lô Dịch Tam Thế, cười cười, khê đẩy người anh vợ này ra, sau đó ra dấu tay mời hướng về tẩm cung của Sát Lâm Na, “Sát Lâm Na và con trai ta đều ở trong đó, bệ hạ có thể tự đi thăm.”

“Ồ? Muội phu không đi cùng ta sao?” Lô Dịch Tam Thế mở mắt to hơn, chống vào vai Sở Thiên bước lên một bước, “Muội phu hay là đi cùng ta đi.”

Nếu như Phát Lạp Dịch Nặc không đi, Lô Dịch Tam Thế sao có thể bàn với hân về chuyện xuất binh đánh Lôi Tư chứ?

Sở Thiên một lần nữa đẩy Lô Dịch Tam Thế ra, nét mặt hiện ra vẻ không vui, sau đó liếc nhìn Tề Cách đang lui về phía sau hành lang, “Bệ hạ tốt hơn hết là tự mình đi đi, bốn hoàng và công tước Tề Cách cần bàn một chuyện làm ăn.”

Làm ăn, e rằng là muốn thu thập gia tộc Tề cách thôi, tuy người nào cũng hiểu cách nghĩ của Sở Thiên, nhưng không ai dám nói nhiều, chỉ có thể sa sầm đi theo Lô Dịch Tam Thế vào thăm tiểu Sở Viêm, đương nhiên, công tước Bồ Luân Đạt không đi theo.

Cơn gió lạnh thổi qua hành lang, Tề Cách và đường huynh của hân đều run bắn người, hai người nhìn nhau, biết rằng đã không trốn được, vậy thì thẳng thắn thi lễ với Sở Thiên, cười giả lả nói: “Long Hoàng bệ hạ, Thánh Phụ Phát Lạp Dịch Nặc, không biết ngài có chuyện làm ăn nào chiếu cố tới gia tộc nhỏ chúng ta?

Ha ha, theo ta biết, A Cổ Lạp Sơn bàn chuyện làm ăn với một con người, chuyện này mới là lần đầu nghe thấy đấy.”

Tề Cách quả nhiên là đủ cứng, rõ ràng đang nói chuyện làm ăn, nhưng lại nhắc nhở Sở Thiên, chú ý tới thân phận! Đường đường Long Hoàng lại gây khó dễ cho một người bình thường, tính toán chi ly, điều này nếu truyền ra ngoài, danh vọng của A Cổ Lạp Sơn sẽ không còn.

Đáng tiếc Sở Thiên vốn không hề để tâm đến thân phận Long Hoàng, càng không để ý đến danh tiếng của A Cổ Lạp Sơn, neho mắt nhìn tăng thêm uy thế Long Hoàng, Sở Thiên không để ý tới hai người, ngược lại nhìn về Bồ Luân Đạt, thị ý đến phiên hắn diễn rồi.

Bồ Luân Đạt hiểu ý, mỉm cười, vừa phải bộ y phục bình dân thuần chất của mình, nét mặt như vô ý nói: “Công tước Tề Cách, lần trước trên thương lộ Mã Lệ Liên hai gia tộc chúng ta có chút chuyện không vui, đứa con ngõ ngược Lôi Cát của ta, ở Thiên Hải đã khiến các người thêm không ít phiền phức, đáng ra, mọi người đều là công tước, đều là thần tử của bệ hạ, những tranh chấp về chuyện làm ăn và chuyện riêng của gia tộc, cũng không tiện đưa nhau ra giữa đường giải quyết.”

“Đúng vậy, hiện tại chuyện của đế quốc là quan trọng nhất, đương nhiên chúng ta không nên tạo thêm phiền phức cho bệ hạ.”

Tề Cách ấn chặt vào cổ tay của người đường huynh tính khí nóng như lửa của hắn, khẽ cúi đầu về phía Bồ Luân Đạt, tuy trong lòng vẫn khinh thường bộ dạng cáo mượn oai hùm của Bồ Luân Đạt, nhưng cũng biết tình hình hiện nay. “Công tước Bồ Luân Đạt, chỉ bằng thương lộ Mã Lệ Liên ở phương Đông này giao cho ngài, coi như là bồi tội.”

Lời vừa nói ra, Sở Thiên bắt gặp ánh mắt người, gia tộc Tề Cách năm đó phản bội vương quốc Tư Khoa Đặc, chính vì lợi nhuận của thương lộ Mã Lệ Liên phân chia không đồng đều, vậy mà hiện tại hắn thà bỏ đi tất cả chuyện làm ăn ở Mã Lệ Liên, cũng không chịu đắc tội với Sở Thiên và Bồ Luân Đạt, sự quyết tâm cắt từng khúc ruột này, đúng là một ý vị kiêu hùng, bất giác, Sở Thiên nhìn về Tề Cách.

Thương lộ Mã Lệ Liên vốn chính là người cướp đi từ tay ta, trả lại nhà ta là hợp tình hợp lý! Bồ Luân Đạt lại không muốn buông tha cho Tề Cách như vậy.

Mắt liếc Sở Thiên, Bồ Luân Đạt, một tay chấp sau lưng, một tay vè cằm, làm ra vẻ trầm ngâm nói: “Mỹ ý của công tước Tề Cách dĩ nhiên ta không tiện từ chối, vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh, có điều... Công tước đại nhân có lẽ cũng rõ, trong thương lộ Mã Lệ Liên ở phương Đông, cũng có ba phần lợi nhuận của Long Hoàng bệ hạ, Thánh Phụ Phát Lạp Dịch Nặc, lúc trước ngài không cẩn thận đã gây ra tổn thất cho Long Hoàng bệ hạ, vẫn nên mời ngài giải thích với Long Hoàng bệ hạ thì hơn.”

Thương lộ Mã Lệ Liên coi như đã bồi thường cho Bồ Luân Đạt, còn về dùng cái gì để bồi thường Sở Thiên, vậy thì không phải là chuyện của gia tộc Phan Mật Tư, Bồ Luân Đạt không hổ là gian thương số một của đế quốc, lắt léo nói chuyện, đã đem thứ mà Tề Cách bồi thường cho hai người chỉ tính lên mình, sau đó thay Sở Thiên đòi thứ khác.

“Người nói cái gì! Tưởng gia tộc Tề Cách chúng ta dễ ức hiếp sao!” Đường huynh của Tề Cách, tên đại thần ma pháp mới nhận chức giăng tay khỏi Tề Cách, nghiêng rằng chỉ thẳng Bồ Luân Đạt nói: “Một nửa lợi nhuận của gia tộc chúng ta đến từ thương lộ Mã Lệ Liên, chuyện này còn...”

“Câm miệng!”

Bốp

Tề Cách tát mạnh vào đường huynh mình một cái, khẽ quát: “Ai là tộc trưởng của gia tộc! Ta lệnh người câm miệng!”

Tề Cách quả nhiên là thức thời! Sở Thiên thầm khen một câu, sau đó vén áo ngồi lên lan can hành lang, ánh mắt như đang thưởng ngắm cảnh sắc của hoa thơm xung quanh, miệng lại vòng vo: “Thân là chủ nhân của Bồ Lôi Trạch, bốn hoàng không có hứng thú với kim tệ, thương lộ Mã Lệ Liên đền cho công tước Bồ Luân Đạt là được rồi, có điều, nghe nói người huynh đệ Lôi Cát của ta ở quận Thiên Hải, đã được các người “chiếu cố” không ít, chuyện này là thế nào?”

“Hiếu lắm, đây chỉ là hiếu lắm!” Tề Cách khom lưng nói.

Lúc trước hai đại gia tộc Tề Cách và Phan Mạt Tư tranh cướp lẫn nhau, dĩ nhiên bất cứ thủ đoạn nào cũng không từ. Vị hoa hoa công tử Lôi Cát này xa tận Thiên Hải, đương nhiên trở thành đối tượng để đối thủ chăm sóc đặc biệt. Dĩ nhiên đã ném không ít đau khổ.

“Hiếu lắm!” Giọng nói của Sở Thiên cất cao lên, trong mắt lại có thêm uy thế, lạnh lùng nhìn Tề Cách, “Người huynh đệ Lôi Cát của ta, trước giờ luôn cúc cung tận tụy làm việc cho đế quốc, hơn nữa vô cùng háo thắng, nếu như không có nguy hiểm tính mạng, hẳn sẽ không cầu cứu ta, nhưng mấy tháng trước, hẳn được các người chiếu cố nhiều, lại mượn đi cận vệ quân đoàn của ta! Có thể tưởng tượng, các người đã “chiếu cố” hẳn thế nào.”

Bố Luân Đạt cười thầm, con trai của mình tuy là có mấy phần thiên phú làm ăn, nhưng nếu so với Sở Thiên thì vẫn còn kém xa, có điều lúc này hẳn cũng đành phối hợp với Sở Thiên, gật đầu liên tục.

Nhân thần Tề Cách do dự bất định, những cuối cùng vẫn gật mạnh đầu, xoay người quỳ xuống. “Bệ hạ nói phải. Không biết bệ hạ muốn xử lý thế nào? Ta bằng lòng...”

“Chắc! Công tước đại nhân đang làm gì vậy?” Sở Thiên đợi Tề Cách bái xong, mới chậm rãi đỡ hắn dậy. Sau đó sắc mặt sáng hơn, cười nói: “Lôi Cát cũng không thiếu tiền, người cứ tùy tiện đền hắn mấy đồng kim tệ là được rồi, có điều, bốn hoàng có một vụ làm ăn muốn bàn với người. Chi bằng tính vào phần Lôi Cát, coi như là người đã bồi tội rồi.”

“Mời bệ hạ cứ nói!” Tề Cách thận trọng đáp.

“Nghe nói tử điểm của quý gia tộc trải khắp cả đại lục, thậm chí ngay cả trong một số thôn nhỏ cũng có. Khả khả, chuyện này cứ như là một thương lộ trời cho vậy!”

Bố Luân Đạt gật đầu lia lịa, “Danh tiếng của Tề Cách đại tử điểm, đúng là vang toàn đại lục a.”

“Bốn hoàng có chút được phẩm vốn là do Bố Luân Đạt công tước thay mặt bán ra, nhưng thương lộ của gia tộc Phan Mạt Tư chỉ hạn chế ở phương Đông, chuyện này khiến bốn hoàng không được hài lòng lắm. Chi bằng... Chúng ta hợp tác, thế nào? Bố Lôi Trạch ta và gia tộc Phan Mạt Tư sẽ phái người dùng tử điểm của gia tộc các người buôn bán được phẩm, phần chia lợi nhuận để bàn thôi.”

Đường huynh của Tề Cách kinh dị nhìn Sở Thiên, được phẩm của Bố Lôi Trạch là hàng hóa đắt đỏ nhất trên đại lục, nếu như hợp tác thành công, vậy thì lợi nhuận của gia tộc Tề Cách tuyệt đối có thể trông chờ.

Nhưng Tề Cách sắc mặt lại tái nhợt, không nói một lời, hẳn đã nghĩ ra Sở Thiên đang muốn làm gì, hợp tác làm ăn, dĩ nhiên sẽ phái người đến trấn thủ từng tử điểm, nhưng nếu như Bố Lôi Trạch phái một số cường giả trung và cao cấp đi thì sao? Những chương quầy bình thường của gia tộc họ vốn không dám đối đầu với cường giả, vậy thì, sau này trong tử điểm ai có thể lên tiếng? Đương nhiên là Sở Thiên.

Đáng ra Tề Cách đã có lòng muốn trốn khỏi Khái Tát, dựa vào việc tử điểm của họ trải khắp đại lục, hoàn toàn có thể duy trì tiếp, hơn nữa cho dù thế lực của Sở Thiên có lớn, cũng không thể nào san bằng tất cả góc ngách góc nhỏ có tử điểm trên đại lục. Cho nên gia tộc Tề Cách vẫn có một đường sống. Nhưng hiện tại, nếu như Sở Thiên thật sự muốn phái cường giả đi trấn thủ từng tử điểm, vậy thì tử điểm, chính là mệnh mạch của gia tộc Tề Cách, sẽ ở trong tay Sở Thiên. Không bao lâu sau, Tề Cách tử điểm, sẽ được đổi tên thành Phát Lạp Dịch Nặc tử điểm.

Nghĩ một hồi, Tề Cách quyết định từ chối, hẳn không tin Sở Thiên sẽ ở trong hoàng cung công khai giết công tước đế quốc, “Bệ hạ, ta...”

“Ai da, đến giờ cho con trai đọc sách rồi.” Sở Thiên vươn vai, uể oải đứng dậy. “Công tước Bố Luân Đạt, chuyện hợp tác giao cho ông đấy, đúng rồi, gần đây quân lương của A Cổ Lạp Sơn có chút khẩn bách, trong hợp tác tính thêm Cự Long đại quân đi, các người tìm nguyên soái Kiều Trì cùng bàn nhé! Còn nữa, sau này Lỗ Tây Nạp sẽ thay mặt ta xử lý chuyện tử điểm.”

Dứt lời, Sở Thiên không để cho Tề Cách có cơ hội để nói, trực tiếp quyết định.

Chuyện này không phải là cướp trắng sao? Tề Cách chỉ còn biết cười khổ.

Không sai, Sở Thiên chính là muốn cướp trắng, sở dĩ phí chuyện như vậy, là vì tử điểm của Tế Cách quá nhiều, phái người đi đập từng quán quả thực rất phí thời gian, cho nên mới dùng cách này. Tin rằng sau này Lỗ Tây Nạp sẽ mang một hệ thống tử điểm hoàn chỉnh giao cho hắn.

Trực tiếp xuất hiện trong hoa viên của tẩm cung, Sở Thiên nhìn cửa lớn đỏ chói, nhưng lại thấy đau đầu, Lô Dịch Tam Thế bên trong không dễ đối phó, nói thế nào hắn cũng là cậu của đứa trẻ, hiện tại không tiện gỡ mặt.

Phù!

Một trận gió lớn chợt thổi qua tai Sở Thiên, bức tường hoàng cung to lớn màu vàng, lại bị thổi tạo ra một lỗ hổng lớn.

“A Mạt Kỳ? Hắn làm gì vậy?” Sở Thiên nhận ra lực lượng ba động của chủ nhân trận gió đó, sau đó cảm thấy mơ hồ không hiểu.

Đúng lúc này, Chu Lệ Á lao ra, nhìn thấy Sở Thiên, khóe mắt đỏ hoe, khóc nói: “Phất Lạp Dịch Nặc, tiểu Mạt Khắc Nhĩ... mất tích rồi.”

380. Chương 359: Bỏ Nhà Ra Đi

Thời gian vừa quay lại mười phút trước, lúc đó Sở Thiên đang cùng Bồ Luân Đạt lựa lọc Tế Cách.

Còn lúc này trong đại sảnh tẩm cung, cũng là một cảnh sắc hòa thuận ấm êm tột cùng.

Tẩm cung của Sát Lâm Na vẫn giữ lại bố trí khi nàng làm công chúa, không có quá nhiều đồ trang trí hồng, chỉ là trong đại sảnh có một giá sách rộng, sách về quân chính và ma pháp trên đó rất nhiều. Ngoài ra chỉ có hai chiếc ghế tựa.

Sau khi bước vào, Lô Dịch Tam Thế tuyệt khẩu không nhắc đến chuyện mời Sở Thiên xuất chinh Lôi Tư. Chỉ thân thiết ôm lấy tiểu Sở Viêm, chỉ bàn về chuyện lúc nhỏ với Sát Lâm Na.

Lô Dịch Tam Thế hiện tại đã có chút sợ Sở Thiên, trải qua sự biến đổi lớn ở Thái Thạch Bảo, hắn biết Sở Thiên vì vợ con mình chuyện gì cũng có thể làm ra, cho nên không dám để lúc Sở Viêm chưa được đầy tháng, đã mời Sở Thiên xuất chinh. Có điều, nhân thân của hắn lại không ngừng liếc vào các quý tộc đại thần của mình.

Phần lớn đại thần đều đứng ngoài cửa, người có tư cách bước vào trong đều là trọng thần đế quốc. Họ dĩ nhiên sẽ hiểu được ý của Lô Dịch Tam Thế.

Thế là chúng đại thần đều nghe một câu ta một câu, chốc chốc không ngừng tán tụng Sở Viêm theo lối quan liêu, rồi thêm vào một câu, đứa trẻ tốt như vậy, nếu không thể dương danh trên chiến trường thì thật quá đáng tiếc. Nên để thái tử tiểu Mạt Khắc Nhĩ sớm ngày thấy chiến tranh mới đúng.

Đối với thỉnh cầu của những người này, Sát Lâm Na đều khinh thị không để ý tới, quay đi quay lại cũng chỉ có một câu nói, ta là vợ của Phất Lạp Dịch Nặc, chuyện trong nhà cứ tìm chồng ta.

Cuối cùng, các đại thần đều hết cách, chỉ đành hướng mắt về tả thừa tướng Cách Lôi Minh chưa nói lời nào.

Cách Lôi Minh thâm thở dài, biết không tránh được nữa, bèn tiến lên trước một bước. Ôm lấy Mạt Khắc Nhĩ chơi đùa, khen chú nhóc vài câu, sau đó đưa trả chú nhóc cho Sát Lâm Na, quỳ xuống đất, “Sát Lâm Na công chúa. Lão thần có một câu nói không nói ra không được.”

“Lão thừa tướng mau đứng lên!” Sát Lâm Na trao con trai cho Chu Lệ Á, sau đó vội đỡ Cách Lôi Minh dậy.

Người khác Sát Lâm Na có thể không đếm xỉa, nhưng Cách Lôi Minh thì không thể, tả tướng vừa qua yển thọ tám mươi, là gia gia của Sát Lâm Na một tay đề bạt ông lên. Đã qua ba triều, hai kỳ kiêm nhiệm phụ chính đại thần. Thậm chí phụ hoàng của Lô Dịch Tam Thế và bản thân hắn, cũng đều là một tay Cách Lôi Minh đưa lên ngai vàng.

Đối mặt với lão thần đã từng bệ phụ hoàng của mình, Sát Lâm Na không dám bắt kính, “Người có chuyện gì cứ nói, đừng hành lễ lớn như vậy, tôn nữ không gánh được. Năm xưa khi phụ hoàng tại vị, người cũng không cần phải tham bái bất cứ người nào.”

Cách Lôi Minh không chịu đứng lên. Kiên quyết quỳ đó, Sát Lâm Na lộ vẻ khó xử, nhưng cũng không dám dùng lực đỡ cơ thể như đèn dầu trước gió lao lực vì Khải Tắt của ông.

“Lão thần chỉ muốn hỏi một câu, công chúa có còn là công chúa của Khải Tắt không?”

“Dĩ nhiên phải.”

Cách Lôi Minh ngẩng đầu lên, kiêu hùng hướng về phương Bắc, “Khải Tắt chúng ta từ thời Cách Lan Đặc đại đế, đã trải qua năm nghìn năm dựng nước. Hơn hai trăm vị tiên hoàng chăm lo trị nước. Trong đó có ba mươi bảy vị tiên hoàng chết trận sa trường, từ khi công chúa ra đời cũng chỉ hai mươi tư năm, nhưng chỉ là hai mươi tư năm này. Đã có hai mươi chín vạn thi thể của thiết kỵ Khải Tắt đã điền đầy bia khải hoàn ngoài thành! Những người đó chết cũng không oán hận, chỉ vì muốn Khải Tắt thống nhất đại lục!”

“Công chúa, ngày nay Lôi Tư đang yếu. Chỉ cần Thần Võ Vương chịu điều động Quang Minh quân đoàn, trong vòng ba năm, Khải Tắt ta sẽ nhất thống phương đông. Tiếp đó sẽ cùng Tinh Linh liên quân đồng đánh Thánh Địch Qua. Bắc liên thủ với Ai Nhĩ Sâm uy áp Áo Khoa. Năm mươi vạn thiết kỵ Khải Tắt sát biên giới, các nước ở bờ Tây Hải sẽ không chiến mà hàng, cuối cùng tập trung sức toàn đại lục tấn công Tư Khoa Đặc. Trong vòng hai mươi năm, đại lục chắc chắn sẽ nhất thống. Công chúa! Tất cả chuyện này chỉ cần Thần Vũ Vương xuất binh...”

Sát Lâm Na nín lặng, không tham gia vào tranh chấp đại lục, là thiết luật được Sở Thiên đặt ra sau đại chiến Thiên Hải quốc, nàng không thể làm trái, nhưng Cách Lôi Minh cũng không thể cự tuyệt.

“Đúng vậy! Công chúa!” Mã Khoa Lý cũng theo đó quỳ xuống, hai vị lão thần bắt tuần cùng quỳ, chúng đại thần không có người nào dám đứng, “Công chúa, Mã Khoa Lý thần cả đời làm binh, tuy đã về nghỉ, nhưng cũng không biết nói những lời làm quan! Lão binh thần chỉ biết, đại lục hiện tại mình không đánh người khác, thì người khác cũng đánh mình! Vì thổ địa của Khải Tắt, và nữ nhân không rơi vào tay kẻ khác, chúng ta chỉ có thể...”

“Khứa khứa!” Tiểu Sở Viêm trong lòng Chu Lệ Á hai mắt vụt sáng, vỗ bàn tay nhỏ, giọng hơi sữa hỏi: “Miêu Miêu, đánh trận, có mỹ nữ??? ”

Tiểu Hùng Miêu giơ tay bên cạnh Chu Lệ Á, “Ông chủ nhỏ, mỹ nữ Lôi Tư nhiều lắm à, rượu cũng nhiều à!”

“Chiến tranh! Chiến tranh!” Tiểu Sở Viêm vùng mạnh tay, miệng không ngừng hô lớn, tuy hấn vẫn không biết hai chữ chiến tranh có ý nghĩ gì. Tóm lại chỉ cần liên quan đến mỹ nữ và rượu là được...

“Ha ha, đây mới là nam nhi Khải Tắt!” Lô Địch Tam Thế bất ngờ phát hiện chú nhóc Sở Viêm là một người ủng hộ lớn. Cười lớn đón lấy đứa trẻ từ trong lòng Chu Lệ Á, dùng râu cứng nện vào mặt chú nhóc, “Mặt Khắc Nhĩ, cậu đưa con đi cướp mỹ nữ và rượu Lôi Tư được không? Muốn bao nhiêu có bấy nhiêu! Nếu con thích, cậu có thể đưa con đi cướp cả đại lục!”

“Hay! Hay à!” Trong mắt chú nhóc đã lóe lên hồng quang, bộ dạng này khiến Sát Lâm Na nhăn mặt nhíu mày.

Lạnh lùng giành lại đứa trẻ trong tay Lô Địch Tam Thế, Sát Lâm Na nói: “Ta chỉ biết sẽ đem chuyện này nói với Phất Lạp Địch Nặc, cụ thể sẽ do hắn quyết định! Nhưng Bồ Lôi Trạch sẽ không tham gia vào tranh chấp đại lục, cho dù tham gia, cũng chỉ có thể cho đế quốc mượn vài ma sủng! Còn nữa, Mặt Khắc Nhĩ sẽ không đi cùng các người!”

“Mẹ ~~~~ Đừng mà! Ừ ư!” Tiểu Sở Viêm túm đầu bứt tóc, nắc nhen lời, “Chiến tranh và mỹ nữ! Con muốn!”

“Xong rồi!” Tiểu Hùng Miêu như một người lớn, chắp móng vuốt sau lưng, lắc đầu thở dài: “Cuộc đời của ông chủ nhỏ, không có ý nghĩa à!”

“Không được!” Sát Lâm Na khẽ vỗ vào hông tiểu Sở Viêm, uy hiếp: “Nếu như con đi, sẽ không để cho Khách Thu Sa chơi cùng con nữa.”

“Miêu Miêu, con muốn!” Tiểu Sở Viêm lắc đầu, có điều ngay lập tức lại cười hì hì hôn chụt Sắt Lâm Na một cái, làm nũng nói: “Chiến tranh, cũng muốn mà!”

Bất luận chú nhóc khấn cầu thế nào, Sắt Lâm Na cũng không đồng ý, cuối cùng chú nhóc ầm ỨC quệt nước mắt, “Không ý nghĩa, Miêu Miêu, ra ngoài chơi!”

Sắt Lâm Na mới làm mẹ, cũng đang náo lòng vì chuyện giáo dục con và xuất binh, cho nên đặt Sở Viêm lên lưng Khách Thu Sa, sau đó để Chu Lệ Á và A Mạt Kỳ bảo vệ ra ngoài chơi.

Cười lên hai con Cuồng Lang, Tiểu Sở Viêm chợt muốn thi tốc độ với A Mạt Kỳ, hơn nữa A Mạt Kỳ còn không được phép thắng! A Mạt Kỳ trước giờ đều trung thành, tự nhiên sẽ không làm trái lệnh của ông chủ nhỏ. Còn Chu Lệ Á làm trọng tài, đi đứng đợi ở đích ngoài mấy chục dặm, thế là một cuộc thi bắt đầu.

Sau khi bắt đầu chạy, Tiểu Hùng Miêu nói ông chủ nhỏ không vui. Bởi vì A Mạt Kỳ đuổi theo quá sát, muốn A Mạt Kỳ chậm hơn một chút.

A Mạt Kỳ nghe theo, đối với hắn, mình đã là thần, bất cứ động tĩnh nào trong chu vi trăm dặm đều không qua được tai mắt của mình, cho nên để khiến Sở Viêm được vui, hắn đã cố ý rơi lại phía sau mấy nghìn thước...

Kết quả, Chu Lệ Á đã đi đến điểm đích, Sở Viêm, Tiểu Hùng Miêu và cả hai con Cuồng Lang không còn trong tầm mắt của A Mạt Kỳ. Với tình hình này, ông chủ nhỏ của Bồ Lôi Trạch mang theo Tiểu Hùng Miêu, và cả Cát Nặc Bì Lợi và Mạt Khắc cùng nhau biến mất.

A Mạt Kỳ tới điểm đích mới phát hiện Sở Viêm mất tích, mới đầu cũng không để tâm nhiều. Nhưng khi hắn dùng thần lực quét qua cả đề đô mới sững người. Lúc này A Mạt Kỳ mới nhớ ra, trên người Tiểu Hùng Miêu có một sợi dây chuyền Ẩn Thần! Chỉ cần nó biến thành thực vật bao trọn tiểu Sở Viêm là Cuồng Lang vào trong, sau đó chui xuống đất, vậy thì cho dù là Bào Uy Nhĩ cũng không thể phát hiện ra.

Nghe hai vị phu nhân kể lại một lượt, Sở Thiên dở khóc dở cười, đứa trẻ có lẽ không có nguy hiểm, suy đoán cả quá trình, chúng chắc chắn đã lập kế hoạch bỏ trốn. Còn về việc đi đâu thì không cần đoán - Mỹ nữ và tửu trang ở Lôi Tư sắp có nạn rồi.

“Chàng còn cười?” Sắt Lâm Na giận dữ: “Con trai biến mất rồi, vậy mà chàng cũng cười được nữa!?”

Chu Lệ Á mắt vẫn đỏ hoe, cũng ý trách cứ Sở Thiên.

“Không sao. Các nàng nghĩ kỹ xem, đứa trẻ này chắc chắn là vì các nàng không chịu để nó đi cướp mỹ nữ, nên bỏ nhà đi!” Tuy Sở Thiên đang cười đứa trẻ nhỏ như vậy mà vì mỹ nữ mà bỏ nhà. Nhưng trong lòng vẫn rất lo lắng. “A Mạt Kỳ đâu? Ta vừa thấy hắn ra ngoài!”

“A Mạt Kỳ không tìm được khí tức của con và Khách Thu Toa, có điều hắn cảm nhận hai người có lẽ đi về phía Nam, cho nên sau khi nhận sai với ta rồi đuổi theo rồi.” Sắt Lâm Na nhíu chặt mày, đi đi lại lại. “Lập tức thông báo cho Lỗ Tây Nạp, để người của hắn nghiêm ngặt trông coi những con đường đi tới Lôi Tư. Ngoài ra Giáo Đình phát động cho tất cả tín đồ ở Lôi tư đi tìm đứa trẻ! Còn nữa Long Thần Vệ và tất cả ma thú biết bay của gia tộc cũng toàn bộ bay đi tìm...”

“Công chúa, xin đợi đã!” Cách Lôi Minh không ngờ chuyện lại biến thành như vậy, có điều ông vẫn lo lắng nói: “Thân phận tiểu Mạt Khắc Nhĩ đặc biệt, nếu công chúa làm như vậy, e rằng cả đại lục sẽ đều biết Long Hoàng thái tử mất tích...”

“Ài! Ta gấp quá đâm hồ đồ!” Sắt Lâm Na lập tức phát hiện không thể rậm rộ đi tìm con, tiểu Sở Viêm khi chưa ra đời đã có nhiều người muốn cướp, bây giờ sau khi bỏ nhà không có ai bảo vệ, nếu như tin này lan ra ngoài hậu quả đúng là không thể tưởng tượng!

Sở Thiên quét mắt nhìn Lô Dịch Tam Thế và chúng đại thần, sau đó lạnh lùng nói: “Chuyện của đứa trẻ...”

“Muội phu, ta hiểu!” Lô Dịch Tam Thế rút bội kiếm ra, chém mạnh vào một góc bàn, “Kẻ nào để lộ tin tức, diệt cửu tộc! Bắt đầu từ hôm nay, trong các người trừ các tướng lĩnh ra, toàn bộ ở lại hoàng cung, cho đến khi tìm được đứa trẻ!”

Dứt lời, Lô Dịch Tam Thế lại an ui vài câu, sau đó cười nói: “Muội muội, muội phụ, ta lại có chủ ý này... Nếu như đứa trẻ đã đi Lôi Tư, chúng ta lại không thể công khai tìm kiếm, chỉ bằng tìm lý do để quân đội và ma sủng của các người toàn bộ đi phía Nam, ngoài mặt là vì lý do này, bên trong thì ngầm tìm đứa trẻ thế nào? Như vậy thì, không ai có thể nghi ngờ đứa trẻ mất tích nữa.”

Rất rõ ràng, cái cớ mà Lô Dịch Tam Thế nói, chính là chiến tranh.

“Chiến tranh cần bao nhiêu thời gian chuẩn bị? Lão tử không đợi được!” Sở Thiên tức giận nói, lúc này Lô Dịch Tam Thế lại vẫn nghĩ cách lợi dụng đứa trẻ.

“Các người yên tâm! Thái Thạch Bảo đã tập kết năm mươi vạn quân, trong đó có hai mươi vạn thiết kỵ Khải Tắt! Hơn nữa lương thảo cũng đủ dùng một năm! Lúc nào cũng có thể xuất chinh!”

Vì con trai, chỉ có thể bị lợi dụng lần này. Sở Thiên nheo mắt lại, dùng lệnh bài gia tộc ném cho Anh Cách Lạp Mỗ: “Người và Khố Á Tháp về Bồ Lôi Trạch, nói cho Tiểu Bạch và Ba Bắc Tắt biết, ba ngày sau Quang Minh quân đoàn khởi binh!”

Lúc này ở đế đô Lôi Tư ở xa ngoài vạn dặm, Tập Tắc Nhĩ bộ hạ đang nhìn báo cáo tập kết đại quân ở Thái Thạch Bảo, không hề lộ vẻ lo lắng nào, ngược lại còn cười, “Lô Dịch Tam Thế, Phất Lạp Dịch Nặc, mau tới đây đi, bốn hoàng đã chuẩn bị cho các người một món lễ vật lớn...”

381. Chương 360: Thượng Cổ Thánh Tể Tự???

Cỗ máy chiến tranh của Khải Tắt một khi được khởi động, sức mạnh hiệu suất của nó rất khủng khiếp.

Thực ra từ nửa năm trước, Lô Dịch Tam Thế đã tập kết năm mươi vạn đại quân ở Thái Thạch Bảo, trong đó có hai mươi vạn thiết kỵ Khải Tắt, ngoài ra còn có lương thảo đủ ăn trong một năm.

Cả nhà Phất Lạp Dịch Nặc ngồi trên kim xa tứ long, Lô Dịch Tam Thế và các tướng lĩnh đều ngồi trên Boieng, tất cả tướng lĩnh chỉ dùng ba ngày thời gian đi, để kịp đến Thái Thạch Bảo.

Trong ba ngày này, người của thủ hạ Lỗ Tây Nạp dường như đã lật tung cả phía Nam Khải Tắt lên, còn A Mạt Kỳ lợi dụng tốc độ của hãn, lấy thành Bằng Bối là tâm điểm, lật từng miếng đất kiểm tra từng cái cây ngọn cỏ, từng đứa trẻ trong phạm vi nghìn dặm, đáng tiếc, Tiểu Sở Viêm giống như đã bị bốc hơi khỏi nhân gian, không còn xuất hiện ở nơi nào nữa.

Còn Quang Minh quân đoàn của Bồ Lôi Trạch cũng đã được khởi động, trong ba ngày được Ni Mễ Tư chuyên chở, chớp mắt đã lấy được thành Dịch Phú, hải cảng lớn thứ ba của Lôi Tư, sau đó cũng bắt đầu những đợt tấn công điên cuồng khiến người người sợ hãi.

Một tuần trước khi chiến tranh bắt đầu, quân đoàn Thánh Hoàng của Phí Na đã xuất kích, trong ba ngày, nòng đã mở mười vạn dặm đường thiết kỵ, đoạt gọn lãnh thổ gần năm trăm dặm của Lôi Tư. Trong chớp mắt, cả triều đình Lôi Tư đã kinh hải nơm nớp lo sợ.

“Bệ hạ, Khải Tắt chia làm hai đường xuất kích, trong ba ngày nước ta đã có mười mấy tòa thành bị thất thủ rồi! Còn có sáu lãnh chúa phản bội bỏ trốn, bệ hạ, ngài nói câu nào đi!” Trong hoàng cung Lôi Tư, tất cả đại thần đều đang gấp gấp nóng vội chờ đợi Tập Tắc Nhĩ đưa ra quyết định.

“Nói? Nói gì?” Tập Tắc Nhĩ dường như không nghe thấy lời nghị luận của các đại thần, đang ngồi trên vương tọa bề mục đường thần.

“Lô Dịch Tam Thế của Khải Tắt đích thân thống lĩnh năm mươi vạn đại quân áp sát biên giới, Long Hoàng Phất Lạp Dịch Nặc cũng theo quân xuất chinh, ngoài ra hai mươi vạn Quang Minh quân đoàn của Bồ Lôi Trạch, dưới sự thống lĩnh của Anh Cách Lạp Mỗ đã đặt chân lên lãnh thổ rồi! Bệ hạ, chúng ta sẽ chiến đấu hay là...”

“Hay là đầu hàng, đúng không?”

Đôi mắt Tập Tắc Nhĩ khê hé mở, có điều hàn quang chợt hiện, tiếp sau đó, trên đỉnh đầu của vị đại thần hỏi nên đầu hàng không đã xuất hiện một thanh kiếm sắc bén.

Phụt!

Chém một nhát kiếm, đầu người rơi xuống đất, một lúc lâu sau, máu tươi bắn tung tóe khắp đại điện.

“Kẻ nào còn nhắc đến đầu hàng, thì đây, hắn chính là kết cục!” Táp Tắc Nhĩ đứng dậy, bảo kiếm kia cũng biến mất không chút tăm hơi. Thì ra sức mạnh mà hắn bị A Mạt Kỳ phong ấn, đã khôi phục lại rồi.

“Tuyên cáo cả nước, ngày mai bốn hoàng ngự giá thân chinh, các lãnh chúa lớn trong nước khôn hồn thì ngồi yên trong lãnh địa, nếu có ai dám rời bỏ lãnh địa, hoặc câu kết với Khải Tắt, giết toàn bộ!” Nụ cười của Táp Tắc Nhĩ nhạt nhẽo lạ thường, dường như thật sự không coi Khải Tắt là chuyện gì lớn trong mắt mình.

Có mấy đại thần không sợ chết liếc nhìn tử thi, vẫn quỳ xuống, “Bệ hạ, nếu không đầu hàng, chúng ta dùng gì để chống chọi lại với Long Hoàng Phát Lạp Dịch Nặc?”

“Phát Lạp Dịch Nặc chỉ là Long Hoàng, nhưng quyền xuất binh của Cự Long tộc vẫn ở trong tay hội nghị tối cao. À, hiện tại nên nói là trưởng lão viện rồi. Họ sẽ không dễ dàng đồng ý cho Cự Long xuất binh đâu. Còn về các ma sủng của Phát Lạp Dịch Nặc ở Bồ Lôi Trạch, tự khắc sẽ có người đối phó chúng!”

Táp Tắc Nhĩ hời hợt nói ra rồi không chú ý tới Sở Thiên nữa.

“Nhưng bệ hạ, cho dù có người đối phó với ma sủng của Phát Lạp Dịch Nặc, vậy danh hiệu Thượng Cổ Thánh Tế Tự của hắn có ảnh hưởng tới thiết kỵ Khải Tắt không? Binh sĩ của chúng ta, đều không muốn tác chiến với thiết kỵ Khải Tắt có một Thượng Cổ Thánh Tế Tự, hiện tại lòng quân đã không yên rồi.”

“Khải Tắt có Thượng Cổ Thánh Tế Tự, lẽ nào chúng ta lại không có sao?” Táp Tắc Nhĩ mỉm cười thần bí.

Mười ngày sau, quân tiên phong của Khải Tắt sau khi kéo dài quân thêm nghìn dặm, trên một cồn cát gập phải chủ lực của Lôi Tư do đích thân Táp Tắc Nhĩ thống lĩnh.

Để tránh mũi nhọn của Khải Tắt, Táp Tắc Nhĩ đã làm trái lại với thường thức cơ bản nhất trong quân sự, đóng đại quân ở trên một cô sơn, may rằng trên đại lục Huyền Thú còn tồn tại thứ gọi là vật phẩm không gian, nếu không, hắn đã bị đói chết rồi.

Trong mười ngày này, thiết kỵ Khải Tắt dưới sự thống lĩnh của Lô Dịch Tam Thế, thế mạnh như chẻ tre, làm chấn động cả đại lục, nhưng Quang Minh quân đoàn hành động lại kỳ dị khác thường.

Hai mươi vạn Quang Minh quân đoàn dưới sự thống lĩnh của Anh Cách Lạp Mỗ, cơ hồ không gặp phải bất cứ sự kháng cự nào, nhưng đường hành quân của họ và mục tiêu tấn công lại khiến tất cả các nhà quân sự đại lục tức nổ mắt.

Mục tiêu mà nhánh quân này lựa chọn, không hề liên quan đến lợi ích quân sự chính trị nào, dường như là mỹ nữ và mỹ tửu ở nơi nào, họ sẽ đánh đến nơi đó. Hơn nữa sau khi công thành không những không cướp bóc dân lành, ngược lại còn bày tiệc mời tất cả những người già, đàn bà và trẻ em trong thành, điều duy nhất khiến mọi người không được hài lòng là, những nơi mà họ đã qua, một cái cây ngọn cỏ, có thể chặt là họ chặt, không thể chặt thì đốt, thậm chí lật tung ba thước đất, ngay cả thực vật dưới đất cũng không bỏ qua.

Quân đội quái dị như vậy, mục tiêu của họ đương nhiên chỉ có một, đó chính là tìm được tiểu Sở Viêm và Khách Thu Sa.

Lúc này trong hậu doanh đang vây hãm quân đội Lôi Tư, Sở Thiên và Sát Lâm Na đang thương lượng một số vấn đề âm mưu, “Phu nhân, nghe nói trấn Mã Khắc này là nơi có nhiều mỹ nữ nhất gần đây, ta đi đánh được không?”

“Được, nhưng hành động phải nhanh, ngoài ra tất cả mỹ nữ đều phải cướp sạch!”

“Trên đường chúng ta đã cướp không ít rồi, hiện tại trong quân doanh không còn chỗ nào có thể bố trí cho họ nữa, chỉ có thể dựng một lều trưởng bên ngoài cho họ thôi. Kết quả là bên ngoài quân doanh đã có một bảy mỹ nữ, các binh sĩ không có tâm tư mà đánh trận nữa rồi.”

“Uhm, đây đúng là một vấn đề, tướng công, chi bằng đem những mỹ nữ này đến lều trưởng của chàng được không? Như vậy sẽ không ảnh hưởng tới lòng quân nữa.”

“Lều trưởng của ta? Cũng được!”

Lúc này, tiên phong Phí Na vừa hội họp với đại quân lao sộc vào, mặt đầy kinh ngạc nói: “Sắt Lâm Na tỷ tỷ, sao lại giúp tỷ phu cướp mỹ nữ?”

Khuôn mặt dày dặn của Sở Thiên hiem lúc đỏ lên, Sắt Lâm Na nhìn ra được sự ngượng ngùng của Sở Thiên, bèn giải thích: “Không phải cướp cho Phất Lạp Dịch Nặc, chúng ta muốn tập trung các mỹ nữ lại, để dẫn dụ Mạt Khắc Nhĩ!”

“Tên tiểu sắc quỷ này!” Phí Na bắt đắc dĩ lắc đầu.

Sở Thiên hỏi: “Sao ngươi lại đến hậu doanh này? Bệ hạ không phải lệnh ngươi đối phó với đại quân Lôi Tư sao?”

“Là như vậy, bệ hạ sai ta tới hỏi Long Hoàng bệ hạ một chuyện.” Phí Na lộ rõ vẻ không thể ngờ, “Ngươi có truyền thuật Thượng Cổ Tế Tự cho người Lôi Tư không?”

“Cái gì? Chẳng lẽ có người cũng biết thuật Thượng Cổ Tế Tự?” Sở Thiên cũng không thể ngồi yên được nữa.

Sắt Lâm Na cũng rất kinh ngạc, “Điều này không thể nào, Phất Lạp Dịch Nặc tuy đã mở một học viện Tế Tự, nhưng học trò thực sự của hắn chỉ có một mình Dịch Áo, hiện tại Dịch Áo là thủ tịch tế tự quân nam chinh, không thể nào đem thuật thượng cổ truyền cho người khác!”

“Bệ hạ cũng không tin, nhưng... Bỏ đi, các người tốt hơn hết là đi cùng ta xem xem!”

Vì A Mạt Kỳ phải đi tìm đứa trẻ nên không ở trong quân doanh, cho nên Khải Tắt thiếu đi một cường giả thần cấp áp trận, thời gian ngắn cũng không thể có cách nào nuốt gọn được đại quân Lôi Tư trên cô sơn, hiện tại hai bên đang rơi vào tình thế giằng co tạm thời, nhưng những đợt xung kích nhỏ cũng xảy ra không dứt.

Hiện tại trên một bình nguyên ở chân núi, đang xảy ra trận chiến của hơn vạn người. Còn Lô Dịch Tam Thế, phó thống soái quân nam chinh Tập Nạp Tư, tổng quan quân nhu Bối Tư Đặc toàn bộ đều ở chiến hào cách đó không xa, quan sát tình hình trên chiến trường.

Vừa bước vào chiến hào, Sở Thiên đã kinh ngạc phát hiện, người xuất chiến trong trận chiến đấu nhỏ này lại là Khố Á Tháp, còn đối thủ của hắn cũng chỉ là một con Huyết Ưng Bức cấp tám.

Lô Dịch Tam Thế thân thiết chạy đến đón. “Muội phụ, ở đây xảy ra chút chuyện. Sáng nay ta nhận được tình báo, Lôi Tư sẽ có một ma thú cấp tám vận chuyển mười hai hòm không gian đựng lương thảo đi lên núi, vốn dĩ ta cũng không để ý nhiều, chỉ để Khố Á Tháp chặn lại, nhưng ngươi xem...”

Lô Dịch Tam Thế chỉ về chiến trường nói: “Khố Á Tháp đúng là rất dễ để cướp được lương thảo, nhưng con ma thú Ưng Bức cấp tám ấy sau khi bị đánh thương lại quay trở lại, hơn nữa đem theo người quần lầy Khố Á Tháp hồng cướp lại lương thảo.”

“Có thể khiến thương thể của ma thú nhanh chóng hồi phục lại, một số thuốc quý của ta cũng có thể làm được, có phải những loại thuốc này đã bị luân sang Lôi Tư không?” Sở Thiên cau mày hỏi.

“Nếu chỉ có tình hình đó, ta cũng không dám làm phiền muội phụ ngươi...” Lô Dịch Tam Thế chợt hạ thấp giọng, nói: “Sát thủ của cục tình báo đêm qua, cùng với các vị lão tiên sinh của cung phụng viện đã đi thích sát Tập Tắc Nhĩ, vốn dĩ dựa vào tình báo mà Bố Lôi Trạch cung cấp cho bộ thống soái. Tập Tắc Nhĩ đã bị A Mạt Kỳ miện hạ phong ấn. Nhưng tối qua sát thủ đi chỉ có một người trốn thoát về được, theo hắn nói, sức mạnh của Tập Tắc Nhĩ đã hồi phục lại.”

“Ha ha, có ý tứ!” Sở Thiên tuy rằng cười một tràng dài, nhưng trong lòng lại sóng biển cuộn trào.

Hắn cũng đã từng nghiên cứu qua phong ấn, huyết dịch, tinh hạch, còn có cơ thể, ba phần này kết hợp thành một hệ thống thần lực hoàn chỉnh, huyết dịch hấp thụ sức mạnh nguyên tố, tinh hạch điều khiển cơ thể sử dụng thần lực. Còn cái gọi là phong ấn, chính là dùng một bí pháp nào đó, cắt đứt mối liên hệ giữa ba phần này.

Tuy rằng Sở Thiên chưa từng giải phẫu trên cơ thể con người, nhưng dựa vào kinh nghiệm của ma thú mà có thể suy đoán, trong đầu của cường giả thần cấp là con người, cũng có thể có thứ tương tự tinh hạch. Ban đầu A Mạt Kỳ phong ấn Tập Tắc Nhĩ, chính là phong ấn thứ đó.

Bởi vậy, muốn giải trừ phong ấn chỉ có hai cách, một là hiểu phương thức của người phong ấn, cách còn lại chính là sức mạnh phải mạnh hơn rất nhiều người phong ấn, phá vỡ phong ấn đó ra! Ví dụ như đầu của Sa Khắc khi va vào Ba Bác Tát. Đương nhiên, Sở Thiên luôn ấp ủ một phương pháp thứ ba trong đầu, nhưng trước mắt chỉ là một cách nghĩ mà thôi.

Tập Tắc Nhĩ được cách nào giải trừ phong ấn? Sở Thiên nghĩ, chỉ cần không phải là cách thứ hai là được.

Lúc này, Khổ Á Tháp đã đả thương Ứng Bức một lần nữa, nhưng hắn lại không có ý rút lui.

Lô Dịch Tam Thế giải thích nói: “Từ sáng đến giờ, Khổ Á Tháp đã liên tục đánh thương đối phương bốn lần rồi, Nhưng đối thủ là Ứng Bức biết bay, cho nên lần nào cũng có thể trốn thoát. Sau đó không lâu bao lâu lại xuất hiện.”

Sau một lát, con Ứng Bức đó quả nhiên quay trở lại, hơn nữa thân thể kiện toàn như xưa.

Lão ngư Khổ Á Tháp vốn chỉ giỏi về sức mạnh, hơn nữa lại không biết bay, đối với ma thú có tốc độ nhanh lại bay được cao như Ứng Bức, quả thực rất bất tiện. Tuy không bị thương, thỉnh thoảng cũng có thể ném vũ khí đả thương hắn, nhưng muốn giết đối thủ thì lại vô cùng khó khăn.

Sở Thiên vận thần lực vào hai mắt, xem xét kỹ Ứng Bức khắp một lượt, sau đó nheo mắt lại. Trên cánh trái của Ứng Bức có một vết thương còn chưa cắt chỉ, nhìn ra rất giống với vết tích mà y thuật địa cầu để lại!

Từ từ bay lên không trung, Sở Thiên lại phóng từ cao xuống, “Khổ Á Tháp, giao nó cho ta được rồi!”

382. Chương 361: Tân Tiên Tri (thượng)

Chính lúc Sở Thiên đang xông về hướng Ứng Bức, chuẩn bị bắt nó về nghiên cứu, Khách Thu Sa và Tiểu Sở Viêm lại đang ở một nơi nào đó trên đại lục chảy nước miếng.

Đây là một thôn trang nhỏ, chỉ có thừa thớt hơn trăm hộ nông phu, phần lớn đều là nhà vách đất, có điều chính giữa thôn lại có một trang viên nhỏ hai tầng được lợp bằng ngói lưu ly. Đây là nhà của đại thần đã cáo lão hồi hương.

Lúc này trên bức tường trắng muốt, không biết từ lúc nào đã mọc thêm một sợi cây mây to dài, cong cong thò vươn lên bên ngoài cửa sổ của tầng hai, trên cây mây có ba thân ảnh đang lén lút thập thò tèo lên.

“Mỹ nữ a, đang tắm!” Tiểu Sở Viêm úp sấp trên cửa sổ, từng giọt nước miếng ở miệng rơi xuống đầu của Cát Nặc Bĩ Lợi. Mạt Khắc ở một bên nhìn thấy cũng phải thầm buồn cười.

“Ông chủ nhỏ, để huynh đệ ta xem thử!” Cây mây phân ra một nhánh cây khác, vươn tới bên cửa sổ, sau đó biến thành một đầu gấu trúc béo tròn, cũng chảy nước miếng, Tiểu Hùng Miêu cạo vào khuôn mặt nhỏ của Tiểu Sở Viêm, “Ông chủ nhỏ, huynh đệ chúng ta đã từng cùng uống rượu, cùng nhìn trộm mỹ nữ tắm. Cũng được coi là có giao tình rồi, nếu như ông chủ muốn thu thập ta, người phải giúp ta gánh vác đấy.”

“Hảo huynh đệ! Nói nghĩa khí!” Tiểu Sở Viêm quẹt nước miếng trên miệng, sau đó nước miếng lại rơi tống xuống người của Cát Nặc Bĩ Lợi, cười khanh khách nói: “Sau này ta bảo vệ người!”

Không thể không nói thiên tư của Tiểu Sở Viêm quả thực rất mạnh, cậu mới ra đời chưa được mấy ngày, nhưng đã có trí tuệ sơ bộ, đã học được không ít thứ. Nhưng đáng tiếc, những thứ này đều là học theo Tiểu Hùng Miêu...

Cát Nặc Bĩ Lợi sắp vì nước miếng của tiểu Sở Viêm làm cho ghê tởm mà chết, nhưng hiện tại hắn chỉ là ma thú cấp ba, ngay cả nói cũng không nói ra lời, đành phải dùng lang ngữ oán trách với Mạt Khắc: “Huynh đệ, nhớ năm xưa chúng ta đi theo lão đại về vang biết bao. Không ngờ hiện tại lại biến thành tọa kỵ của hai đứa trẻ, ài, ta cực rồi, lão đại nhìn thấy bộ dạng chúng ta hiện tại, chắc chắn sẽ đau lòng chết mất.”

“Ài, lão đại rốt cuộc đang ở đâu! Huynh đệ chúng ta nhớ người quá!” Mạt Khắc cũng thở dài. Nhưng hiện tại họ đã bị cây mây trói chặt. Làm bàn đạp cho hai đứa trẻ này xem trộm mỹ nữ, muốn động cũng không thể động.

“Á! Có người nhìn lên!” Nữ nhân trong phòng tắm, cuối cùng đã phát hiện hai chiếc đầu nhỏ bên ngoài cửa sổ. Lập tức kéo chặt rèm cửa lại, rồi kêu lớn lên.

“Không hay rồi, chạy mau!” Tiểu Hùng Miêu thu lại cây mây. Sau đó cùng Sở Viêm tóm chặt lấy cơ thể của Cuồng Lang, chuẩn thẳng một mạch.

Trên chiến trường, Sở Thiên đã xông tới vùng trời của Ứng Bức, tiếp theo đó chỉ cần vươn tay đã có thể bắt được nó, nhưng lại có sự thay đổi dị thường.

Không khí trên đỉnh đầu của Sở Thiên bỗng nhiên hé ra một kẽ hở, hàn quang trong kẽ hở đen ngòm vụt hiện, một thanh kiếm sắc bén rạch nát không gian đi ra, chém thẳng vào đầu Sở Thiên.

Linh giác của Sở Thiên tuy không thể sánh bằng A Mạt Kỳ, nhưng cũng không để những thủ đoạn đánh lén này đắc thủ, cảm nhận được sau gáy mát lạnh. Sở Thiên biết có chuyện không hay, lập tức dùng thời gian thuận lưu đến tột cùng, như một con cá lượn nước quay về trước chiến hào Khảm Sát.

“Ai? Ra đây!” Sở Thiên lấy dao phẫu thuật ra cầm trên tay, sắc mặt lạnh lùng trầm giọng quát.

“Ha ha, Long Hoàng đệ hạ đã có nhiều ma sủng như vậy rồi, hà tất cần bắt thêm một con nữa!”

Trên lưng của Ứng Bức xuất hiện một hắc bào lão nhân, vải bố đen đang mặc khiến người khác không thể xem rõ gốc gác, thậm chí trên đỉnh đầu cũng che lên một chiếc mũ lớn liền áo màu đen. Nếu không phải đôi tay già nua khô quắt và mái tóc bạc rơi trước ngực, Sở Thiên cũng thật không có cách nào đoán ra tuổi của lão.

“Thì ra là lão tiên sinh người a, hiện tại người có lẽ là đệ sư của Lôi Tư rồi chứ!”

Bộ dạng của lão nhân, Sở Thiên đã thấy một lần lúc hội nghị phú hào đại lục ở Tư Khoa Đặc, chính là vị sư phụ thần bí của Tập Tắc Nhĩ.

“Lão hủ chưa từng để tâm những hư danh của nhân thế!” Chiếc đầu bị mũ đen che khuất của lão nhân nghiêng ngả một chút, dường như đánh dò xét tình thế trên chiến trường. Một lát sau, hắc thủ cơ thể của Ứng Bức lên trước. Cười nói: “Long Hoàng đệ hạ sao có hứng thú tham gia vào tranh chấp đại lục vậy?”

“Nếu như lão tiên sinh có thể tham gia, tại sao ta lại không thể?”

Sở Thiên từ khi tức vừa rồi cảm nhận được, thực lực của lão nhân này hoàn toàn không mạnh, cũng chỉ có thần lực tăng một đỉnh phong, vậy thì phong ấn của Tập Tắc Nhĩ có lẽ không phải do lão giải khai.

“Nhiều lời vô ích!” Lão nhân lắc đầu, lại giống như thở dài, “Hôm nay hai bên chúng ta hãy thu binh được chứ? Nếu chiến đấu tiếp, chỉ có thể tăng thêm thương vong.”

“Thu binh cũng có thể, có điều lão tiên sinh hãy thử cái này trước!”

Dứt lời, Sở Thiên liền mở hai lân vực lớn cầm cố thuận lưu, mặt mang nụ cười, khê vung ra dao phẫu thuật. Tưởng như là một con dao ném ra vô ý, nhưng thực chất lại là vạn lưu trăm xé gió trong chớp mắt.

“Long uy điện hạ, lão hủ không dám tranh phong!” Lão nhân chớp mắt đã biến mất tung ảnh, tốc độ lại nhanh hơn A Mạt Kỳ, còn gọn gàng dứt khoát hơn thuận lưu của Sở Thiên.

Ầm!

Một đạo dao quang màu vàng kim xẹt qua bầu trời, Ứng Bức không kịp né thoát, ngay cả cơ hội để nói cũng không có, đã bị tan xương nát thịt, dao quang vẫn chưa ngừng ở đó, lao thẳng đến phá nát cửa quân doanh Lôi Tư, ngay cả những thứ to lớn cũng bị rạch thành nhiều vết sâu mấy thước.

“Ha ha, hay!” Lô Dịch Tam Thế theo sát sau Sở Thiên, tán thưởng kiệt tác vừa rồi của Thần Vũ Vương, nụ cười không thể nén lâu hơn, “Muội phụ có thực lực như vậy, chi bằng chém thêm vài đạo, trực tiếp phá nát ngọn núi này đi. Như vậy các tướng sĩ cũng giảm được chút thương vong!”

“Ta đến tìm con trai ta, không phải đến giúp người đánh trận.”

Sở Thiên nghiêm sắc mặt quay đầu bước đi, kỳ thực hắn cũng không phải không muốn giúp thiết kỵ Khải Tắt, dù gì hiện tại mọi người đều là người Khải Tắt. Nhưng đao vừa rồi đã là cực hạn của Sở Thiên, cho dù như vậy, lão nhân chỉ có thần lực tăng thứ nhất ấy vẫn có thể trốn thoát.

Trở về hậu doanh, mồ hôi mà Sở Thiên áp chế cuối cùng cũng tuôn ra.

Sắt Lâm Na dịu dàng lau đi mồ hôi cho Sở Thiên, đỡ hắn ngồi xuống ghế, nhẹ nhàng hỏi: “Sao chàng lại dùng chiêu này, chẳng lẽ Lôi Tư còn có người đáng để chàng dốc toàn lực sao?”

“Là sự phụ của Tật Tắc Nhĩ, lần trước khi ta gặp hắn ở Tư Khoa Đặc đã không để ý nhiều, nhưng vừa rồi giao thủ mới biết, lão già này thực lực không được, nhưng tốc độ trốn thoát tuyệt đối là thiên hạ đệ nhất!”

Sở Thiên vô thức lấy một miếng xì gà trong không gian giới chỉ ra, ngậm lên miệng, từ khi con trai bỏ nhà đi, tần suất hắn hút thuốc ngày càng nhiều.

Vừa châm điếu xì gà, Sở Thiên đã dập tắt nó, tinh quang trong nhãn thần không ngừng ẩn hiện, “Biết rõ ta ở đây Tật Tắc Nhĩ vẫn dám đích thân nghênh chiến, Lôi Tư chắc chắn không đơn giản như vậy. Lúc trước chúng ta đánh giá quá thấp hắn rồi. Sắt Lâm Na, tạm thời gọi A Mạt Kỳ trở về trước đã!”

“Vậy ai đi tìm con?” Sắt Lâm Na mặt mày ủ rũ thêm mấy phần. Con trai mất tích, một người mẹ trước nay đều trí tuệ nhưng lúc này cũng mất đi trí thông minh ngày nào.

“Ông chủ, Lỗ Tây Nạp và Y Vạn đã đến!”

Một thân vệ gia tộc vén rèm chướng, để U Minh lang và Viên Hầu vào.

“Ông chủ!” Y Vạn có tên hiệu Huyền Nhai thi lễ với Sở Thiên, sau đó đứng thẳng người sau Lỗ Tây Nạp, thần sắc vô cùng cung kính.

“Thúc thúc. Ta nghe nói biểu đệ bỏ nhà đi, liền lập tức tới đây!” Lỗ Tây Nạp có thân phận cực kỳ tôn quý ở gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc, cũng chỉ có hắn dám không kiêng nể gì ngồi chiêm chệ lên ghế, vừa nhấm nháp đồ vừa nói chuyện với Sở Thiên, “Hiện tại mấy chục vạn huynh đệ thủ hạ của ta đã bí mật hành động, từng con đường ở phía Đông này đều có mật thám của ta, chỉ cần biểu đệ và Khách Thu Sa xuất hiện, chúng ta trong vòng một ngày sẽ có được tin tức.”

“Uhm, tiếp tục phái thêm nhân thủ.” Sở Thiên gật đầu, rồi thuận tay đưa cho Lỗ Tây Nạp mấy miếng thịt nướng.

“Ném thử cái này đi, do Thực Thần đích thân làm đấy!”

“Thúc thúc, ta không ăn vội! Vừa rồi vội vàng không kịp ăn gì, cho nên mới ăn vài miếng thôi!” Lỗ Tây nuốt nốt miếng cuối cùng rồi đứng dậy, quay về trước mặt Sở Thiên.

Mấy năm nay Lỗ Tây Nạp chưởng quản tất cả bang phái ở phương đông, thủ hạ huynh đệ gần năm mươi vạn người, sớm đã rèn luyện hun đúc được một khí độ trầm ổn, không còn giống bộ dạng tiểu tử nông cuồng như năm xưa nữa. “Phụ hoàng ta đã thông tin cho tất cả lang tộc ở đại lục đi tìm biểu đệ. Đợi lát nữa ta cũng đích thân đi!”

Dứt lời, Lỗ Tây Nạp dùng đuôi chỉ vào Y Vạn, cười nói: “Y Vạn và Khách Thu Sa đều xuất thân từ nam hải, lại chiến đấu với nhau một năm, khá hiểu về tập quán của tiểu tử đó, cho nên ta cố ý mang theo hắn.”

“Được, các người đi nhanh về nhanh! Nhớ giữ liên lạc!” Sắt Lâm Na nói.

“Thấm thấm yên tâm, ta nhất định tìm thấy biểu đệ!”

Dứt lời, Lỗ Tây Nạp đã ẩn thân biến mất.

“Chờ một chút. Có người đến!” Sở Thiên bỗng cảm thấy bên ngoài có một luồng ma pháp ba động mãnh liệt đang xông vào, vội vàng kéo Lỗ Tây Nạp ra.

Phụt!

Rèm chướng bị một ngọn lửa đốt cháy thành tro, tiếp sau đó thân ảnh uyển chuyển của Xích Diễm bước vào.

Sở Thiên sống người, Xích Diễm vừa mới sinh, lẽ ra nên ở để đồ nghỉ ngơi, sao lại đến chiến trường cách xa vạn dặm này? Hơn nữa còn trong bộ dạng tóc tai rối bù, vẻ mặt lo lắng, thậm chí còn vẫn đang mặc y phục trong nhà.

“Phất Lạp Dịch Nặc bệ hạ, xin hãy cứu con gái ta!” Giọng điệu của Xích Diễm đã lạnh lạnh vang lên, rồi cẩn thận đặt một túi mềm trên lưng xuống.

“Đới An Na làm sao vậy?” Sở Thiên cũng thích đứa con gái nuôi này của mình, vội tiếp lấy túi mềm, khẽ khàng mở ra.

Trong túi mềm chính là vị hôn thê của Sở Viêm, con gái nuôi của Sở Thiên, Đới An Na, có điều lúc này gương mặt nhỏ của cô đã biến thành sắc tím xanh, đôi mắt nhắm nghiền, khóe miệng chốc chốc lại chảy ra một dòng máu màu vàng kim.

Mở hết túi mềm ra, từ mặt đến eo của Đới An Na đều là màu tím xanh, chỉ có đôi tay và chân nhỏ vẫn là màu bình thường, có điều lại không ngừng run rẩy.

Đây là bệnh gì ? Sở Thiên đỡ dẫn người, hẳn với những bệnh của trẻ nhỏ là con người, quả thực là hiểu biết không nhiều.

“Xích Diễm tỷ tỷ đừng vội, đứa trẻ này bắt đầu có bệnh từ lúc nào?” Sắt Lâm Na sờ vào trán Đới An Na, chỉ cảm thấy như chạm vào một tảng băng lạnh lẽo.

“Ài, long nhân kết hợp, đã phạm vào cấm luật của đại lục, xem ra là Sáng Thế Thần trừng phạt chúng ta rồi!”

Xích Diễm hồ hững với câu hỏi của Sắt Lâm Na, tự mình lẩm bẩm khóc lóc nỉ non.

“Cái gì mà nhân long không thể kết hợp? Đây đơn thuần chỉ là lời đồn!” Sắt Lâm Na lại hỏi lại vấn đề của mình một lần nữa, an ủi: “Người đừng vội, hiện tại hai Thánh Tế Tự Phất Lạp Dịch Nặc và Dịch Áo đều ở trong quân doanh, Đới An Na chắc chắn không sao!”

“Đúng, mau gọi Dịch Áo lại đây!” Sở Thiên hai mắt lóe lên, bản thân mình là hàng giả mạo, nhưng Dịch Áo lại là Thánh Tế Tự thực sự!

“Ông chủ, để ta đi gọi!” Viên Hầu xung phong nhận trách nhiệm, tung người chạy ra ngoài.

Xích Diễm nhìn đứa trẻ khóc nói: “Ba ngày trước Đới An Na vẫn còn khỏe mạnh, nhưng hôm đó nó nghịch chiếc vòng cổ của mình, không cẩn thận nuốt phải ngọc thạch trên vòng. Sau đó biến thành như vậy.

Ngọc thạch? Vòng cổ? Sở Thiên quay vụt đầu nhìn Đới An Na, nha đầu này lại ăn Thời Gian Thần Cách...

383. Chương 362: Tân Tiên Tri (hạ)

Máu của Long Thần, Thần Cách Thời Gian, tinh hạch của Cự Long và con người, một bộ thần hệ thống với cô bé mà nói là một chuyện không tương xứng.

Tiểu Đới An Na không bị Thần Cách phản phệ mà chết, mà chỉ là bị bệnh, đây đã là điều vạn hạnh.

Hai mắt nhắm chặt, gương mặt nhỏ một màu tím xanh, Đới An Na cả người run lập cập nằm sấp trên cánh tay của Sở Thiên, xem ra rất đáng thương, hơn nữa bệnh tình của cô bé khiến người làm cha nuôi như Sở Thiên cũng phải nhíu mày.

Tay Sở Thiên thuận theo cổ họng của Đới An Na, vuốt thẳng xuống dưới, kiểm tra mấy lần đường tiêu hóa thức ăn, thử tìm ra chứng cứ Thần Cách Thời Gian vẫn chưa bị dung hợp, “Tẩu tẩu, Đới An Na sau khi ăn viên ngọc thạch đó, người có nghĩ cách lấy viên ngọc thạch đó ra không?”

Xích Diễm vẫn đang khóc thút thít, nghe thấy Sở Thiên hỏi, khẽ ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ hoe nhìn Sở Thiên rồi thấp giọng nói: “Ta đã thử qua, lúc đó ta dùng ma pháp giúp con ta kiểm tra khắp lượt cơ thể, nhưng... Nhưng viên ngọc thạch đó như đã biến mất, ta thực không thể tìm được.”

Lẽ nào thần cách đã dung hợp với đứa trẻ này? Đôi mày của Sở Thiên nhíu chặt lại, trong lòng không biết là nên khóc hay nên cười?

Cười vì, nếu như Đới An Na quả thực dung hợp với thần cách, vậy hẳn lại có thêm một cô con gái nuôi là một Thượng Vị Thần Thời Gian trong tương lai, còn khóc vì, Đới An Na tuyệt đối không thể nào có huyết mạch của Thần Thời Gian, nếu như cô bé có thể dung hợp thần cách, điều này chứng tỏ sự nghiên cứu của Sở Thiên liên quan đến thần hệ thống sẽ có tỳ vết - Sự dung hợp của Thần Cách, không chỉ là dựa vào huyết mạch.

“Ông chủ, ta đã gọi Dịch Áo thiếu gia tới rồi!”

Y Vạn hàm hập xông vào trường, khuôn mặt tỏ vẻ đắc ý, trong thời gian ngắn như vậy có thể làm xong chuyện, ông chủ chắc chắn sẽ xem trọng mình. Cơ hội thăng cấp chín ở trước mặt rồi.

Còn Dịch Áo thì ở trên lưng Y Vạn mù mờ không biết làm gì, vừa rồi hẳn đang chữa trị cho mấy ma thú bị thương, kết quả Y Vạn đột ngột xông vào, không nói lời nào. Trực tiếp đem hắn khiêng lên lưng rồi chạy. Nếu không phải là Dịch Áo biết Y Vạn là thủ hạ của Sở Thiên, e rằng đã dùng thực lực của Thánh Tế Tự để phản kháng lại.

“Dịch Áo, người kiểm tra thử cho đứa bé này!” Sở Thiên gọi Dịch Áo tới bên cạnh, sau đó một tay đỡ lấy đứa bé, tay còn lại chỉ vào đường tiêu hóa của Đới An Na nói: “Ba ngày trước, Đới An Na đã ăn Thần Cách Thời Gian, nhưng ta đã kiểm tra đường tiêu hóa của cô bé, không phát hiện bất cứ tung tích nào của Thần Cách, người có ý kiến gì không?”

“Tiểu sư muội đã dung hợp với Thần Cách?” Dịch Áo há hốc mồm miệng, từng người trong giấy lát rồi bỏ việc kiểm tra Đới An Na. Trong mắt Dịch Áo, lão sư sẽ không bao giờ có sai sót, nếu như lão sư nói không có dấu vết gì, thì chắc chắn là không có!

“Lão sư, theo nghiên cứu của người, chỉ có huyết mạch tương thông mới có thể kế thừa Thần Cách, nhưng tiểu sư muội là con của nguyên soái Tập Nạp Tư và Xích Diễm đại nhân, vốn không thể nào có huyết mạch của Thần Thời Gian...”

Đi lại quanh đứa trẻ vài vòng, Dịch Áo vỗ trán, trầm mặc nói: “Lý luận của lão sư không thể nào có sai sót. Vậy thì, chắc chắn là máu của đứa trẻ này có vấn đề.”

Nghe thấy phân tích của Dịch Áo, Xích Diễm ngẩng phắt đầu lên, một tay nắm lấy cổ áo của Sở Thiên, tức giận quát: “Thứ người tiêm cho Đới An Na là máu gì?”

Sắt Lâm Na vội vàng kéo Xích Diễm ra, túm lấy tay của nàng, rồi an ủi: “Xích Diễm tỷ tỷ, Phất Lạp Dịch Nặc sẽ không hại con gái nuôi của mình đâu.”

Sở Thiên với tính nóng nảy bộc phát của Xích Diễm cảm thấy có chút không vui. Nhưng vẫn giải thích: “Là máu của tổ tiên người, máu của Long Thần!”

“Máu của tổ tiên... Vậy đứa trẻ này rốt cuộc bị làm sao?” Xích Diễm tuy tính khí không tốt, nhưng cũng không phải không biết phân rõ chuyện, nàng biết máu Long Thần chỉ có thể mang đến điều tốt cho con gái của mình, tuyệt đối không thể nào hại người được. “Xin lỗi, bệ hạ...”

“Đều là người một nhà, ta hiểu tâm trạng của đại tẩu lúc này!”

Tuy Sở Thiên cố làm vẻ trấn định, nhưng trong lòng lại trống rỗng, lúc đó hẳn vì muốn Đới An Na thuận lợi hấp thu máu Long Thần, dường như đã thêm cả vào máu của mình, lẽ nào máu của mình có vấn đề?

Máu của lão tử tuyệt đối không thể nào có vấn đề! Sở Thiên rất nhanh gạt bỏ cách nghĩ của mình, A Mạt Kỳ, Anh Cách Lạp Mỗ, Kim Cương đều dùng máu của Sở Thiên, không phải ai cũng thăng cấp một cách vẻ vang sao?

“Chuyện đến bước này, ta cũng không giấu đại tẩu nữa, viên ngọc thạch ấy, là Thần Cách của được ngưng kết tinh hoa trong cơ thể Thần Thời Gian mà có, nếu có máu và tinh hạch của Thần Thời Gian kết hợp cùng, nó có thể khiến Đới An Na điều khiển được tất cả nguyên tố thời gian, đồng thời trở thành thượng cổ thần tộc!”

“Chuyện này...” Xích Diễm sững sờ nhìn Sở Thiên, hai cánh tay không biết đặt ở đâu, hiện tại nàng đã hiểu, Sở Thiên thật sự không bạc đãi con gái của mình, nhưng cơ thể hiện giờ của Đới An Na...

Địch Áo vẫn đang lan man suy nghĩ trầm tư bỗng lấy là bộ dụng cụ phẫu thuật, bước mấy bước tới trước mặt đứa trẻ, “Lão sư, ta muốn lấy chút máu của tiểu sư muội làm xét nghiệm, có được không?”

Sở Thiên gật đầu đồng ý.

Địch Áo cẩn thận lấy vài giọt máu ra, sau đó nhỏ vào trên một miếng thủy tinh mỏng, đưa xuống kính hiển vi.

Một lát sau, Địch Áo kinh ngạc hô lớn, “Lão sư, người mau xem!”

Sở Thiên vội khom người nhìn vào kính hiển vi, tế bào máu trên miếng thủy tinh mỏng vô cùng kỳ lạ, lại phân thành ba phần, một phần màu đỏ, có lẽ là máu di truyền từ Xích Diễm và Tạp Nạp Tư, một phần gần như bột nhỏ trong suốt không có cấu tạo tế bào, đây là máu của Sở Thiên, phần cuối cùng là màu tím xanh, lẽ nào phần này chính là phần đã dung hợp của Thần Cách.

Tế bào màu tím xanh hiện tại đang nuốt chửng các tế bào màu đỏ của Đới An Na, điều này sẽ có hai trường hợp, một phần tế bào màu tím xanh sau khi nuốt hết, sẽ bị máu của Sở Thiên bao lại, sau đó lắng lẽ làm những việc mà các tế bào bình thường nên làm, còn một phần khác sẽ vì Sở Thiên lúc đó truyền máu vào quá ít, không được phân tới tế bào máu của Sở Thiên, kết quả chúng lại tiếp tục nuốt trọn máu của Đới An Na.

Lẽ nào máu của lão tử lại có thể áp chế máu của Thần Thời Gian? Sở Thiên không thể không nảy ra cách nghĩ này.

Từ trường hợp máu của Đới An Na, có lẽ là Thần Cách Thời Gian đang cải tạo, hay nói cách khác đang nuốt ngược lại cơ thể của cô bé, nhưng vì có sự tồn tại của máu Sở Thiên, tạm thời bảo vệ được Đới An Na, có điều máu của Sở Thiên cho quá ít, vẫn không thể đủ để áp chế cả Thần Cách.

Về phần Thần Cách Thời Gian tại sao lại có thể dung hợp vào cơ thể của Đới An Na, Sở Thiên chỉ có thể giải thích bằng việc huyết mạch của Cự Long, và Thần Thời Gian đều là thần tộc điều khiển thời gian, nên trong máu có lẽ có chỗ tương đồng.

Nghĩ thông được điểm này, Sở Thiên thở phào một hơi, tay khẽ vuốt ve khuôn mặt của Đới An Na, nhìn Địch Áo cười nói: “Người hiểu rồi chứ?”

“Uhm, lão sư ta hiểu rồi. Muốn cứu tiểu sư muội rất đơn giản!”

“Vậy bộ hạ mau cứu nó đi!” Xích Diễm vội vã lên tiếng nói.

Sở Thiên mỉm cười. Dùng một ống chích hút một ống đầy máu từ cơ thể của mình, sau đó tiêm vào trong cơ thể của Đới An Na, nếu như cô bé này là vì máu của Sở Thiên cho quá ít, không cách nào áp chế được máu của Thần Thời Gian, vậy thì chỉ cần cho thêm máu của Sở Thiên là được.

“Đại tẩu yên tâm, Đới An Na sẽ khỏi lại nhanh thôi.” Sở Thiên tuy không nắm chắc sẽ chữa khỏi cho Đới An Na, nhưng lòng vẫn cảm thấy nhẹ hơn.

Nhìn từng giọt máu hòa nhập vào máu trong cơ thể của Đới An Na, Sở Thiên thầm nói, từ nay về sau phần lớn máu trong người cô bé này sẽ là máu của mình, vậy đợi đến lúc cô bé và Sở Viêm kết hôn... Chuyện này có được tính là người thân kết hôn không?

“Xích Diễm, sao nàng lại tới đây? Con đâu?”

Tạp Nạp Tư nghe tin Xích Diễm xông thẳng vào hậu doanh, lập tức nhanh chóng bàn giao sự vụ, sau đó vội vàng chạy tới đây.

Xích Diễm dữ dằn trừng mắt nhìn Táp Nạp Tư một cái, sau đó nhìn đứa con mình, cơ hồ đang trách mắng trượng phu vì quốc gia mà ngay cả vợ và con cũng không thêm lo.

Táp Nạp Tư nhìn tình hình trong trường, lập tức nín thinh, ngoan ngoãn đứng sau Xích Diễm, căng thẳng nhìn Sở Thiên truyền máu cho con mình.

Một lúc lâu sau, màu tím xanh trên cơ thể Đới An Na bắt đầu dần biến mất, khôi phục là làn da trắng nõn bình thường, khuôn mặt cũng hiện ra sự an tường mỉm cười, đứa trẻ đã ngủ rồi.

“Phù! Cũng may là không sao rồi!” Xích Diễm vỗ vào ngực thở phào một hơi, tiếp đó trừng mắt nhìn Táp Nạp Tư, “Chàng cuối cùng cũng nhớ tới ta và con rồi.”

Vừa nghe Địch Áo kể hết lại chuyện, Táp Nạp Tư cũng cũng sợ hãi, sắc mặt thay đổi ghê gớm, sau đó ngượng nghịu cười với Xích Diễm. “Xin lỗi... Là ta... Là ta... Không tốt!”

Bốp!

Nói rồi, Táp Nạp Tư tự tát vào miệng mình một cái thật mạnh.

Đám người Sở Thiên đều thầm cười, đường đường là một nguyên soái đế quốc lại sợ vợ, thật có ý tứ!

Không ngờ, lúc này Đới An Na bị tiếng tát lớn của Táp Nạp Tư làm cho tỉnh giấc, đôi mắt tinh lanh đảo một vòng, sau đó nhìn vào Lỗ Tây Nạp và Y Vạn đang muốn cáo từ đi tìm kiếm Sở Viêm, “Ồ ngoài, lão nhân, máu!”

Dứt lời, cô bé lại chìm vào giấc ngủ ngon lành.

Không ai để tâm đến câu nói mù mờ của một đứa trẻ, Lỗ Tây Nạp và Y Vạn sau khi cáo từ đã đi tìm Sở Viêm. Sát Lâm Na cùng Xích Diễm đi thăm con. Còn Sở Thiên sau khi lệnh cho A Mạt Kỳ đứng dậy, cùng Táp Nạp Tư bàn bạc quân vụ.

Nửa giờ sau, Táp Nạp Tư và Xích Diễm sau khi xác định con mình không việc gì, cũng đứng dậy cáo từ.

Nhưng đúng lúc này. A Mạt Kỳ mang theo hai ma thú, trực tiếp xông vào lều trưởng, “Ông chủ, mau cứu Lỗ Tây Nạp và Y Vạn!”

Lạ! Thật quá kỳ lạ!

Sở Thiên nhìn vết thương của hai ma thú. Chân mày nhíu chặt lại.

Táp Nạp Tư và Xích Diễm nhìn nhau một cái, cũng kinh ngạc nói: “Huynh đệ, ta tông quân đã hơn hai mươi năm rồi, nhưng chưa từng nhìn thấy vết thương nào kỳ lạ như vậy, cứ giống như là... đối thủ xuất thủ từ trong cơ thể của họ vậy!”

Vũ khí làm Lỗ Tây Nạp và Y Vạn bị thương hoàn toàn không kỳ lạ, chỉ là hai thanh đoản kiếm sắc bén bình thường, nhưng đoản kiếm lại là lưỡi kiếm ngoài cơ thể, chuôi kiếm ở bên trong! Kiểu như vậy là hung thủ quen cầm mũi kiếm, dùng chuôi kiếm thích sát đối thủ, đó chính là... hai thanh kiếm xuất hiện bên trong cơ thể của họ.

Hai vết kiếm thương không làm khó được Sở Thiên, vừa trị liệu cho họ, Sở Thiên vừa hỏi: “Chuyện gì vậy?”

A Mạt Kỳ đáp: “Ta sau khi nhận được mệnh lệnh của ông chủ, lập tức tới đây. Nhưng trên đường chợt ngửi thấy mùi máu tanh, đến lúc ta qua đó xem thì thấy Lỗ Tây Nạp và Y Vạn bị một lão nhân đả thương.”

Sở Thiên thầm nói, xem ra Lỗ Tây Nạp và Y Vạn vừa ra cửa không lâu, đã gặp phải một lão nhân có thần lực, sau đó bị thương.

Ồ ngoài, lão nhân, máu!

Sở Thiên sực nhớ ra câu nói vừa rồi của Đới An Na, sau đó ánh mắt hướng về cô bé đang nằm ngủ ngon trong lòng Xích Diễm.

384. Chương 363: Còn Nhanh Hơn A Mạt Kỳ

Lẽ nào Đới An Na giống như Trinh Đức lúc trước, cũng có năng lực dự đoán tương lai?

Lúc trước khi Sở Thiên thăng cấp cho Kim Cương, để an toàn, đã truyền một ít máu của mình, hiện tại Kim Cang đang bế quan tu luyện cũng tiến bộ rất nhanh, hôm nay, máu của mình lại một lần nữa giúp Đới An Na dung hợp được với Thần Cách Thời Gian, lẽ nào nói máu của mình là chất xúc tác vạn năng để dung hợp thần cách.

Trong lòng có cách nghĩ này, Sở Thiên bắt giặc có đôi chút oán trách con trai của mình, đứa trẻ này vì tán gái, lại đem cả Thần Cách Thời Gian đi tặng người khác. Nếu hắn không tặng, Sở Thiên chẳng phải sẽ có thể tạo ra thêm một sủng vật thần cấp cho mình sao, hoặc là dùng luôn nó lên người mình.

Có điều nghĩ lại tiểu Đới An Na cũng là con gái nuôi của mình, lại là vợ tương lai của Sở Viêm, Thần Thời Gian sớm muộn gì cũng là người của gia tộc Phát Lạp Định Nặc, trong lòng Sở Thiên đã cảm thấy thoải mái đôi chút.

Bình!

A Mạt Kỳ quỳ phịch xuống đất, lúc này Sở Thiên mới chú ý tới hắn, sắc mặt trắng bệch, sự kiệt sức và sợ hãi trên nét mặt, thậm chí y phục trên người cũng vì liên tục bay với tốc độ cao, cũng hiện ra vô cùng khó coi. “Ông chủ, ta có tội, ta không bảo vệ tốt được cho ông chủ nhỏ.”

Từ lúc Sở Viêm mất tích đến nay, A Mạt Kỳ giống như người điên lật tung từng tấc đất để tìm kiếm, tốc độ của hắn đích thực đã phi phạm tuyệt luân, nhưng có vị thần nào có thể liên tục mười mấy ngày toàn lực làm việc? Thần hoặc là không cần ăn uống, nhưng hắn cũng cần dùng máu hấp thu nguyên tố để nghỉ ngơi, nhưng nửa tháng này, A Mạt Kỳ chưa được nghỉ ngơi lúc nào.

Khom lưng rồi chìa tay ra đỡ lấy, Sở Thiên cũng không kéo được A Mạt Kỳ, sau đó hắn đứng thẳng dậy quát: “Ta lệnh ngươi đứng lên!”

A Mạt Kỳ từ trước đến nay đều xem mệnh lệnh của Sở Thiên là tất cả, không dám làm trái, lập tức đứng dậy. Có điều hắn vẫn cúi đầu, hai tay buông thõng bên hông, nói: “Ông chủ, ta...”

“Không cần nói gì hết!” Sở Thiên vỗ vào vai A Mạt Kỳ. Nghiêm mặt nói: “Chuyện này không trách được ngươi, cho dù là ta trong tình huống này cũng chắc chắn bị hai tên nhóc đó lừa, đợi ta chữa trị khỏi cho Lỗ Tây Nạp, hắn sẽ đi tìm Mạt Khắc Nhĩ, ngươi hãy ở lại đây. Ta có chuyện quan trọng giao cho ngươi làm!”

Người ông chủ tín nhiệm nhất vẫn là mình, A Mạt Kỳ nắc nhen không nói ra lời.

Về ngoài mặt, Sở Thiên đều đãi ngộ tốt với từng ma sủng của mình, các ma sủng cũng đều rất trung thành! Nhưng trong lòng Sở Thiên người quan trọng nhất vẫn là A Mạt Kỳ.

Không vì gì khác, Anh Cách Lạp Mỗ và Kim Cương tuy cũng có một phần máu của Sở Thiên. Nhưng vẫn chủ yếu là máu của chính bản thân họ, còn A Mạt Kỳ, lại hoàn toàn là do một tay Sở Thiên tạo nên, dòng máu chảy trong cơ thể hai người hoàn toàn tương đồng, thứ cảm giác huyết mạch nối liền này, khiến Sở Thiên nhiều lúc xem A Mạt Kỳ như là huynh đệ ruột thịt của mình, mà không phải là ma sủng.

Mãi đến rất lâu sau này, Sở Thiên mới biết thứ cảm giác huyết mạch tương liên này, mang một ý nghĩ quan trọng như thế nào!

Thời gian nói chuyện trôi qua, Sở Thiên sớm đã chữa trị xong cho Lỗ Tây Nạp và Y Vạn, sau đó để họ nghỉ ngơi ở một bên. Bản thân nheo mắt lại, cười ha hả bước tới trước mặt Xích Diễm, dùng ngón tay chạm vào khuôn mặt nhỏ của Đới An Na đang nằm trong lòng Xích Diễm, cười nói: “Tiểu bảo bối, mau tỉnh lại nào.”

Xích Diễm và Táp Nạp Tư cũng phát hiện sự dị thường của đứa trẻ, cho nên thẳng thắn đưa cô bé vào tay Sở Thiên. Đới An Na bị đánh thức, mở to mắt phát hiện Sở Thiên đang ôm mình. Ngọt ngào kêu một tiếng: “Giáo phụ.”

“Ha ha, ngoan quá!” Sở Thiên khen ngợi cô bé, đồng thời dùng ánh mắt ra hiệu cho A Mạt Kỳ tiến lên, khẽ giọng dặn dò: “Cảm nhận thử xem, trong cơ thể của Đới An Na có gì thay đổi?”

A Mạt Kỳ khẽ nhắm mắt lại, vuốt ve trán của cô bé, chậm rãi nói: “Là khí tức của thánh nữ Thú tộc Trinh Đức... Đường như còn mạnh hơn cả Trinh Đức! Hơn nữa đã có thần lực sơ bộ rồi.”

“Ha ha, Trinh Đức chẳng qua chỉ kế thừa một phần sáu Thần Cách, Đới An Na lại ăn hết toàn bộ!”

Sở Thiên cười lớn trả lại đứa trẻ cho Xích Diễm, nhường mày cười nói: “Chúc mừng đại ca đại tẩu, Đới An Na đã thành công kế thừa Thần Cách, tuy hiện tại còn yếu, nhưng dựa vào thiên phú bẩm sinh của cô bé, tương lai chắc chắn sẽ trở thành thượng cổ thần tộc!”

Tạp Nạp Tư và Xích Diễm cũng vui mừng bất ngờ quá đỗi, nhìn nhau rồi cùng thi lễ với Sở Thiên.

Sở Thiên không ngăn họ lại, mà cười nói với Đới An Na: “Tiểu bảo bối, hiện tại hẳn có thể nhìn thấy Mạt Khắc Nhĩ đang làm gì không?”

Đới An Na dù sao cũng còn quá nhỏ, mờ mịt lắc đầu, chớp đôi mắt màu xanh lam trong vắt nói: “Hắn không ở đây, Na Na không nhìn thấy.”

Nghĩ một lát, Sở Thiên chỉ vào Lỗ Tây Nạp rồi thay cách hỏi, “Vừa rồi con nhìn thấy họ bị một lão nhân đả thương đúng không? Vừa rồi nhìn thế nào, hiện tại con cứ nhìn như vậy.”

Đới An Na lần này dường như hiểu hơn một chút, đôi mắt nửa khép nửa hở, lặng yên không nói.

Một lát sau, cô bé đỏ mặt “a” một tiếng, hai tay mũm mĩm nhanh chóng che mắt lại, miệng tức giận nói: “Lưu manh, nhìn tỷ tỷ tắm.”

Sở Thiên sững người, Sát Lâm Na cũng ngại ngùng nhìn Xích Diễm và Tạp Nạp Tư, con trai ngoài tầm kiểm soát lại bị con dâu bắt tại trận, thể diện của gia tộc Phát Lạp Định Nặc lần này đã mất sạch rồi.

“Ha ha.” Cười khan hai tiếng, Sở Thiên mặt dày kéo bàn tay đang che mắt của Đới An Na xuống, gượng cười nói: “Tiểu bảo bối, giáo phụ bắt Mạt Khắc Nhĩ về giao cho con dạy dỗ được không? Con giúp giáo phụ xem thử hắn đang ở chỗ nào?”

“Được, giáo phụ.” Đới An Na lưỡng lự mở to hai mắt, nhưng lần này cô bé không còn tìm được cảnh tượng vừa rồi nữa, đành mơ hồ nói: “A? Mạt Khắc Nhĩ tại sao lại đến nơi khác rồi?”

Sở Thiên, Đới An Na vừa kế thừa thần cách, hơn nữa tuổi còn quá nhỏ, những thứ nhìn thấy chỉ có thể là những đoạn ngắt nhịp không liên nhau, cho nên kiên nhẫn nói: “Con xem thử xung quanh đó có thứ gì?”

Đới An Na chỉ mới mười mấy ngày tuổi, vẫn không thể thuận lợi phát ra ngôn ngữ phức tạp, mơ hồ nói: “Một tòa tháp, rất cao rất cao, còn có rất nhiều cây! A, giáo phụ, con sói Mạt Khắc Nhĩ cười biến thành người rồi, Na Na không còn nhìn thấy gì nữa.”

Không nhìn thấy tương lai, có nghĩa bên cạnh Mạt Khắc Nhĩ tồn tại một sức mạnh vượt xa Đới An Na, nói như vậy hai con Cuồng Lang này...

Sở Thiên lần đầu tiên ý thức được một điều, Tiểu Sở Viêm chọn hai con ma sủng cho mình, không phải chỉ đơn giản như vậy.

Không đợi Sở Thiên dặn dò, Sát Lâm Na đã mở thông tin thạch ra, vội nói: “Ba Bác Tát. Lệnh cho tất cả người trong gia tộc, trong ba ngày thu thập đủ tất cả các tòa tháp cao của đại lục, đồng thời phái người theo dõi từng ngọn tháp, còn nữa, phải đặc biệt lưu ý tới những tòa tháp cao có liên quan đến mỹ nữ và rượu.”

Thấy Lỗ Tây Nạp đã gần hồi phục, Sở Thiên tháo bỏ dây và chỉ phẫu thuật trên người hắn. “Nếu như đã có manh mối rồi, người ở lại đây giúp đi.”

“Ông chủ, cẩn thận!”

A Mạt Kỳ quát lớn một tiếng, thân ảnh chợt động, lập tức xuất hiện ở giữa lều chướng, sau đó tám chiếc cánh ươm sau lưng xòe ra.

Trong lều chướng tầng tầng uy áp. Tạp Nạp Tư và Xích Diễm lập tức không chịu được. Ngồi bệt xuống đất. Nhưng Đới An Na lại mở to mắt hiểu kỳ nhìn A Mạt Kỳ.

Một lúc lâu sau, A Mạt Kỳ mới chậm rãi thu cánh lại, nhưng sắc mặt lại vô cùng nghiêm trọng, “Ông chủ, vừa rồi có người xâm nhập vào lầu trưởng muốn ám sát người. Có điều sức mạnh của hắn quá yếu, dưới khí tức của ta không cách nào tự lực xuất thủ, hiện tại đã trốn mất rồi.”

Sở Thiên nheo mắt lại. Luận về thuật ẩn thân sát thủ, mình là đệ nhất cường giả của đạo tặc đại lục, thuật ẩn thân cũng không người nào theo kịp. Nhưng hiện tại lại có người xâm nhập đến bên cạnh mà hắn lại không bị phát hiện. Trên đại lục còn có ai có năng lực này!

Đới An Na chợt che mắt lại. Giọng run rẩy nói: “Giáo phụ, thúc thúc râu vàng đầu vàng bên ngoài, lão nhân, máu!”

Tóc vàng râu vàng, người có tướng mạo như vậy trên đại lục không ít, nhưng ở gần đây, chỉ có một người!

“Không hay rồi!” Sát Lâm Na thần sắc chợt biến, như lúc con trai mình mất tích, tung người bay ra ngoài.

Sở Thiên cũng nghĩ tới ai, kéo A Mạt Kỳ xông ra ngoài, đồng thời quát lớn: “Đại ca. Sai người bảo vệ bệ hạ!”

Lô Dịch Tam Thế, đây chính là mục tiêu mới của sát thủ.

Tuy rằng quan hệ không hòa hợp, nhưng Lô Dịch Tam Thế dù gì vẫn là cậu của đứa trẻ, hơn nữa hắn là quân vương Khải Tắt, một quân vương chưa có hậu đại, Lô Dịch Tam Thế chết, Khải Tắt tất loạn!

Sát Lâm Na trong lúc nóng vội, thực lực phát huy toàn bộ, từ binh doanh đến vương trưởng cách nhau nghìn thước, nhưng A Mạt Kỳ vẫn phải sau trăm thước mới đuổi kịp.

Thiên tài bậc nhất trong nghìn năm nay của Khải Tắt, toàn thể là hoàng kim long tộc, thần mộ Bồ Lô Trạch, những thứ này cộng lại, khiến Sát Lâm Na đã có tầng thứ ba sơ cấp.

Thần lực màu vàng kim phát ra bên ngoài, Sát Lâm Na trong lúc bay lấy ra vũ khí của mình, cũng là tín vật đính hôn của Sở Thiên tặng nàng - Hải Thần Thủ Hộ - vũ khí của Thượng vị Hải Thần Ba Tái Đông ngày nào cùng chủ thần chiến đấu!

Không muốn nhìn thấy huynh trưởng ruột của mình chết, Sát Lâm Na xuất thủ toàn lực, “Hoàng Kim lãnh vực - Không gian na di!”

Hải Thần Thủ Hộ phát ra một thủy quang màu u lan, theo thần lực màu vàng kim của Sát Lâm Na chụp lên cả vương trưởng. Tiếp theo đó, vương trưởng nhấc lên không chuyển xa ngoài trăm thước.

Cơ hồ cùng lúc, tiếng kiếm khí “xoẹt xoẹt” từ vị trí vừa rồi của vương trưởng, theo kiếm quang ngập trời phát ra.

Ngay sau đó, cánh ưng của A Mạt Kỳ được xòe ra lần nữa, sát thủ dám thích sát Sở Thiên, hắn tuyệt đối không cho phép người ấy được sống tiếp.

“Phân thân!”

A Mạt Kỳ quát lạnh một tiếng, ngay lập tức nghìn phân thân đã lấp đầy các chỗ trống ở vương chướng. Ánh sáng đỏ rực của Chiến Thần Kích vụt lên, từng tác đất trong phạm vi trăm thước bị lật tung lên.

Đòn tấn công dưới mật độ cao như vậy, không nói là người, cho dù là một con muỗi cũng bị đâm thủng nghìn lỗ.

Nhưng tên sát thủ đó dường như còn nhỏ hơn con muỗi, một vòng đột kích của A Mạt Kỳ lại không có tác dụng nào. Không hề có bất cứ một vết tích nào chứng tỏ sát thủ bị thương nào để lại.

Sở Thiên đứng bên cạnh A Mạt Kỳ, theo cách mà Ảnh dạy, ngưng thần tìm kiếm sơ hở thuật ẩn thân của sát thủ.

Thuật ẩn thân, chẳng qua chỉ là dùng các nguyên liệu đặc biệt để che thị giác của mắt người mà thôi, hoàn toàn không phải biến mất thực sự trong không khí, nhưng vừa rồi A Mạt Kỳ lại không đả thương được đối thủ, lẽ nào tốc độ chạy thoát của đối thủ còn nhanh hơn sự công kích của A Mạt Kỳ, lúc hắn xuất thủ đã bỏ chạy rồi?

Người còn có thể nhanh hơn đòn tấn công của A Mạt Kỳ, Sở Thiên chợt nhớ ra một người, liền nheo mắt lại cười nói: “Lão tiên sinh, ngươi là đệ sư Lôi Tư cao quý, tại sao lại làm những chuyện vụng trộm thế này? Đệ sư đi làm sát thủ, ha ha...”

Sở Thiên tuy không nói tiếp, nhưng sự châm biếm trong tiếng cười đã rất rõ ràng.

“Anh hùng hành sự, chỉ luận thành bại! Hôm nay lão hủ bại rồi!”

Chính ở nơi A Mạt Kỳ vừa che phủ tấn công vừa rồi, đệ sư Lôi Tư trong hắc bào xuất hiện trên không.

385. Chương 364: Chỉ Điểm (thượng)

Nhìn hắc bào lão nhân ở phía xa, Sở Thiên cảm nhận rõ được rằng hắn chỉ có thần lực tầng thứ nhất, nhưng trong lòng lại vẫn không dám khinh thường hắn.

Có thể dùng thần lực tầng thứ nhất xâm nhập đến bên cạnh Sở Thiên, dùng thần lực tầng thứ nhất tránh thoát đợt tấn công phủ thảm của A Mạt Kỳ, thậm chí chỉ dựa vào thần lực tầng thứ nhất, dám ở lại sau khi ám sát.

Ám sát thất bại mà vẫn công nhiên hiện thân trước mặt Hạ Vị Thần, vị lão nhân này tất có chỗ dựa.

Sở Thiên giữ lại A Mạt Kỳ đang muốn phát hỏa, tửm tửm cười hạ thân từ trên không xuống, sau đó chậm rãi bước tới trước mặt lão nhân, “Xin hỏi quý tính của lão tiên sinh? Chúng ta đã nói chuyện vài lần rồi, bốn hoàng lại vẫn chưa biết tên của ngươi, thật thấy có chút thất lễ.”

“Long Hoàng bệ hạ quá khiêm nhường rồi!”

Lão nhân thấy A Mạt Kỳ theo sát bên cạnh Sở Thiên, đồng thời mắt ưng đóng chặt vào mình, bất giác nghẹn lời không cười nổi, chủ động lui về sau vài bước, sau đó hai cánh tay già khô khê giang ra, thị ý bản thân hoàn toàn không có lòng hại người.

“Tên của lão hủ đã lâu không dùng tới hơn nửa trên đại lục này lại có một số kẻ thù, cho nên không cần nhắc tới cũng được!”

Lúc này Lô Định Tam Thế và các tướng lĩnh từ trong vương trường mới phát hiện tình hình có biến, nháo nhác xông đến, sau khi Lô Định Tam Thế nhìn thấy Sở Thiên và một lão nhân đang giao thiệp, lập tức lệnh cho các tướng sĩ lui ra xa, hắn biết, đối thủ có thể khiến Sở Thiên và A Mạt Kỳ cùng lúc xuất hiện ứng phó, thì đã không phải là chuyện mà con người có thể tham gia vào.

Thiết kỵ Khải Tắt không dám cãi hoàng mệnh, nhưng họ đã tung hoành đại lục mấy trăm năm này, sự kiêu hãnh không cho phép họ được thối lui. Đầu tiên họ rút chiến đao chém đổ lều trưởng của mình, dọn sạch một khoảng đất trống tạo điều kiện cho kỵ binh xung phong, sau đó lui về sau tập trung ở phía xa bày trận, chốc chốc lại giám thị lão nhân.

“Vậy thì cũng phải có một cách xưng hô chứ!” Sở Thiên nhún vai, vẻ mặt thân thiết, như đang ôn lại chuyện cũ với bạn. Nhưng lời nói trên miệng lại độc vô cùng, “Nếu như có người hỏi bốn hoàng trong lần chiến tranh Lôi Tư, ta không thể nói gặp được một đệ sư, tên là con lợn chứ!”

Con lợn, ở trên đại lục Huyền Thú với sự kém phát triển thì những câu nói tục này. Đã là lời mắng chửi người cay độc nhất. Đặc biệt là dùng hai chữ này để nói một cường giả thần cấp. Đó chính là ngòi kích nổ dẫn đến một trận tử chiến.

Bộ mặt của lão nhân bị chiếc mũ đen che kín lại, không nhìn ra có sự thay đổi gì, khí tức không hề có chút ba động nào của hắn lại toát ra một cảm giác như đang nhẩn nhẩn, thờ ơ trước câu xưng hô con lợn của Sở Thiên.

“Long Hoàng bệ hạ có thể tùy tiện gọi ta thế nào cũng được, nếu nhất định muốn có một xưng hô, xin bệ hạ gọi lão hủ là Cáp Đạt Uy!”

“Cáp Đạt Uy đệ sư!”

Tuy biết rõ tên này có khả năng là ngẫu tạo ra, nhưng Sở Thiên vẫn lớn tiếng đọc nó ra, giọng nói lớn truyền đến hậu doanh khiến các thân vệ của gia tộc Phất Lạp Định Nặc cũng nghe thấy.

Sở Thiên tin rằng, chỉ dựa vào độ tinh nhanh của những thân vệ mà mình đích thân tuyển chọn, chắc chắn sẽ lập tức liên hệ với Bồ Lôị Trạch, nói cái tên này đến Ba Bác Tát,

Chẳng bao lâu sau, Ba Bác Tát sẽ giao lại kết quả điều tra cho hắn.

“Không biết ngài thuộc chủng tộc nào. Nhân loại, ma thú, hay là thần tộc?”

“Lão hủ hiện tại... cho là người đi! Hoặc cái gì cũng không phải!”

Giọng điệu của Cáp Đạt Uy có chút trơ trọi, nhưng vẫn bình thản như vậy.

“Ha ha, cái gì cũng không phải?” Sắt Lâm Na khê dựa vào bên cạnh Sở Thiên, thu lại khí thế vừa rồi, nhưng miệng nói cũng cay độc không khác Sở Thiên, “Vậy ngài là cái thứ gì vậy?”

Sắt Lâm Na biến tướng mắng lão nhân một câu, đây không phải vì nàng cay độc, mà là vì nàng muốn phối hợp cùng Sở Thiên kích nộ Cáp Đạt Uy - Bất luận là người hay là thần đều là dao động cảm xúc càng lớn, sơ hở lại càng nhiều.

Công phu hàm dưỡng của Cáp Đạt Uy lại vượt xa dự tính của hai người, với lời châm biếm của Sắt Lâm Na, lão nhân chỉ phá lên cười ha hả một cách sáng khoái, “Ha, phu nhân nói đúng rồi. Lão hủ thật không phải thứ gì cả!”

Tuy rằng Cáp Đạt Uy đang tự sỉ nhục chính mình, nhưng trong tiếng cười lại có chút mùi vị của việc thông suốt thế sự mà tự cười nhạo mình.

Sở Thiên và Sắt Lâm Na trao đổi cho nhau những cái nháy mắt ra dấu, đồng thời cảm thấy lão nhân không dễ đối phó. Cáp Đạt Uy tuy có thể tránh qua một đòn tấn công chứa sự giận dữ của A Mạt Kỳ, nhưng điều này hoàn toàn không đáng sợ.

Đáng sợ nhất là tâm thái bị nhục mà không nộ của hắn, loại người này nếu như có một bộ não cơ trí, vậy chính là cường địch số một của họ.

Cáp Đạt Uy lại cười nói: “Bệ hạ còn có chuyện gì muốn hỏi nữa không? Nếu như không có, lão hủ xin được cáo từ.”

“Vội gì vậy? Bồn hoàng còn có chuyện muốn hỏi đây!”

Sở Thiên kéo dài tiếng kêu Cáp Đạt Uy, nhưng hai tay lại để sau lưng liên tục kết ấn, âm thầm lặng im không ai biết, đã dùng thời gian cấm cố chụp lấy Cáp Đạt Uy. “Xin lão tiên sinh hãy nhận xét cho chiêu này của ta trước đi!”

“Thời gian cấm cố, thức thứ nhất trong Long Hoàng lãnh vực, bệ hạ đã có thể sử dụng một cách tùy tâm rồi!”

Cáp Đạt Uy rõ ràng bị chịu ảnh hưởng của cấm cố, không những động tác chậm lại, hơn nữa tốc độ nói cũng ngắt nhịp, nhưng học thức uyên bác của hắn lại không phải thứ mà cấm cố có thể khóa được.

“Có điều, theo lão hủ biết, thời gian cấm cố có sáu kiểu biến hóa, bệ hạ có thể dùng bao nhiêu kiểu rồi?”

Sáu kiểu biến hóa? Sở Thiên thiếu chút nữa há miệng mắng lớn Lạp Hi Đức, năm trước lão già đó chỉ nói thời gian cấm cố là cơ bản, sử dụng quen là được, biến hóa cao cấp phải đến thời gian thuận lưu mới có thể học...

Nghĩ mãi nghĩ mãi, Sở Thiên nét mặt bất giác sững sờ lại.

Nhìn thấy bộ dạng của Sở Thiên, Cáp Đạt Uy khê lắc đầu, “Hậu duệ của Tư Tháp Đức Mại Nhĩ miện hạ, thật đúng là đời sau không bằng đời trước... Năm xưa Long Thần miện hạ dùng chiêu này, cấm cố một phần thời gian bên cạnh của Thần Thời Gian, lại khiến một phần khác chuyển động bình thường, kết quả tương lai mà Thần Thời Gian nhìn thấy đã đứt đoạn thành vô số đoạn, trực tiếp bị lãnh vực thời gian của mình phản phệ lại.

Còn lần Long Thần thứ tử dùng cấm cố, đã từng không hoàn toàn cấm cố mình, từ đó khiến tốc độ của mình giảm chậm lại, lấy chậm đánh nhanh... Những điều đó người có hiểu không?”

A Mạt Kỳ với cách Long Thần thứ tử lấy chậm đánh nhanh tỏ ra khinh thường không thèm chấp, nhưng Sở Thiên lại nheo mắt lại suy nghĩ, tuy không hiểu chi tiết, nhưng ít nhất hẳn biết được,

Trên địa cầu cũng từng có một đạo nhân địch thối, dùng tốc độ kỳ quái trong mắt cao thủ đứng ở đỉnh cao của võ học. Biết điểm này, cũng đủ để Sở Thiên tin lời Cáp Đạt Uy.

“Cái gì là thành Thần, chẳng qua chỉ là vận dụng một cách tùy tâm tùy ý nguyên tố Nguyệt Thuộc của mình, thay đổi bộ phận quy tắc trong lãnh vực Sáng Thế Thần tạo ra...”

Nhìn thẳng vào Sở Thiên đang suy nghĩ, Cáp Đạt Uy cười ha hả, giải thích: “Thần, bất luận là Sáng Thế Thần hay là Hạ Vị Thần, đều chỉ là người chế định quy tắc. Sự khác biệt của họ chẳng qua chỉ là Sáng Thế Thần có thể chỉ định tất cả quy tắc nguyên tố, còn thần bình thường chỉ có thể chỉ định một loại nguyên tố.”

Cái gọi là Thần. Chẳng quá chỉ là người có thể chế định quy tắc! Sở Thiên dụng tâm ghi nhớ lại câu nói này.

Lật tay lấy con dao phẫu thuật từ trong nhẫn ra, Sở Thiên vung dao lên trời, “Ngài lại thử một chiêu này thế nào?”

“Dùng thời gian thuận lưu tăng tốc xuất dao, uy lực không nhỏ, ha! Nhưng lại quá thô thiển, bệ hạ dùng hết chiêu này, còn có thể dư lại bao nhiêu thần lực?” Cáp Đạt Uy lắc đầu lia lịa, nhưng lời nói lại vang đến trong lòng Sở Thiên, sự tiêu hao của Du Vạn Lưu trăm quả thực quá lớn.

“Chiêu này để đối phó với người bình thường thì được, nhưng trong mắt của Cao Vị Thần đã chỉ là một trò chơi ở tầng thứ hai đỉnh phong, trừ phi bệ hạ có thể giống như A Mạt Kỳ bên cạnh. Dùng phân thân cùng tần suất tăng thần lực, nếu không mãi mãi chỉ có thể đối phó với đối thủ tầng thứ hai! Nhưng bệ hạ bất luận là gia tốc thuận lưu thế nào, có thể làm được như A Mạt Kỳ không?”

Không thể nào, cùng tần suất tăng thần lực cố nhiên uy lực rất lớn, nhưng điểm quan trọng nhất của nó không phải là cùng tần suất, mà là cùng lúc! Chỉ có lãnh vực phân thân vô số của A Mạt Kỳ mới có thể thực sự cùng lúc xuất thủ.

Sở Thiên nhiều nhất chỉ có thể liên tục tăng tốc độ công kích lên vô số lần mà thôi, nhưng hẳn mãi mãi không thể nào làm được hai chữ cùng lúc.

“Hơn nữa bệ hạ tại sao nhất định lại dùng dao? Vũ khí tốt nhất, có lẽ chính là quy tắc mà mình chế định ra!” Nói rồi, Cáp Đạt Uy chỉ về cô sơn nơi quân đội Lôi Tư đóng ở phía xa. “Giống như ngọn núi này,

Nếu bệ hạ dùng phương pháp vừa rồi phá hủy nó, cần bao nhiêu dao?”

Sở Thiên suy nghĩ một lát, cúi đầu đáp: “Có lẽ khoảng mấy chục dao.”

“Nhưng nếu người dùng thời gian cấm cố, cấm cố từ phần lưng núi xuống, mà để thời gian từ lưng núi trở lên trôi bình thường, vậy thì sẽ thế nào?”

Sở Thiên trong lòng kinh hãi, thốt ra lời, “Thời gian của cả ngọn núi sẽ hỗn loạn. Nửa ngọn núi phía trên tuân thủ theo pháp tắc của Sáng Thế Thần. Nửa ngọn núi còn lại tuân thủ theo quy tắc của ta, vậy thì nó chỉ có thể đứt từ giữa núi!”

“Ha ha.” Cáp Đạt Uy cười, “Núi không có thần lực, sẽ không chống chọi được, bệ hạ muốn cấm cố nó phải mất bao nhiêu thời gian?”

Chiêu thức tương tự. Sở Thiên đã dùng một lần để đối phó với Ma Căn ở Thiên Hải Quốc, có điều đường như đã vắt kiệt cơ thể hẳn, nhưng nếu làm theo lời của Cáp Đạt Uy, vậy thì Sở Thiên có lòng tin sẽ gây thương tích cho Ma Căn!

“Thần, chính là người chế định quy tắc!” Cáp Đạt Uy lại nhấn mạnh lần nữa câu nói của mình, sau đó cười nói: “Sau khi bệ hạ thành thần, có thể chế định tất cả pháp tắc thời gian trong phạm vi lãnh vực của mình, nhưng bệ hạ hiện tại hiểu biết bao nhiêu về quy tắc vận hành thời gian?”

Giống như được thức tỉnh, Sở Thiên thoáng chốc đã hiểu mình tại sao lâu như vậy, không thể đột phá vào thần lực tầng thứ ba.

Lời của Cáp Đạt Uy thì ngược lại, chính là muốn thành thần phải khống chế được nguyên tố của mình, đạt được đến mức vận dụng tùy ý trước. Nhưng Sở Thiên hiện tại chỉ biết hai loại cơ bản nhất là dừng thời gian, và tăng tốc thời gian. Vốn không thể nào nói là vận dụng linh hoạt.

Muốn chế định quy tắc, bắt buộc phải hiểu rõ quy tắc là gì. Như vậy mà thôi.

Bao lâu này vấn đề quấy nhiễu bản thân đã được bình tĩnh, Sở Thiên vốn là người thông minh, lại cộng thêm với sự hun đúc của kiến thức thời gian, Sở Thiên vô thức bắt đầu dùng các tổ hợp về dừng và gia tốc thời gian.

Bỗng nhiên, Sở Thiên lơ mơ cảm thấy nguyên tố thời gian của đất trời toàn bộ đang ập về phía mình. Hơn nữa càng lúc càng mãnh liệt.

Thì ra pháp tắc nguyên tố thành thần đã tới rồi.

A Mạt Kỳ vụt người bảo vệ trước mặt Sát Lâm Na, “Bà chủ cẩn thận, ông chủ sắp thành thần rồi.”

“Thành thần?” Sát Lâm Na nét mặt vui mừng, vội phi thân về sau, “A Mạt Kỳ, người chuyên tâm bảo vệ ông chủ! Đừng vì ta mà phân tâm.”

“Xin bệ hạ hãy lui chậm lại thời gian thành thần... Đừng sử dụng thần lực nữa là được rồi.” Cáp Đạt Uy chột nói.

“Người muốn làm gì?” A Mạt Kỳ hồ nghi nhìn Cáp Đạt Uy, bất giác nghi ngờ dụng tâm của hắn.

“A Mạt Kỳ, Cáp Đạt Uy tiên sinh vẫn còn lời chưa nói hết!” Sở Thiên nghe lời tản thần lực đi, chấp tay khom người sát xuống, trịnh trọng nói: “Xin lão tiên sinh tiếp tục chỉ điểm.”

386. Chương 365: Chỉ Điểm (hạ)

Tuy rằng Sở Thiên được Cáp Đạt Uy chỉ điểm, lúc nào cũng có thể thành thần, nhưng hắn biết mình vẫn còn quá nhiều chuyện vẫn chưa thể hiểu.

Trẻ con dễ dạy, Cáp Đạt Uy tán thưởng gật đầu, tiếp tục nói: “Hiểu được quy luật của nguyên tố, sau này chế định quy tắc nguyên tố, đây là phương pháp thành thần đơn giản nhất, nhưng cũng có một số người ngay cả quy tắc là gì cũng không biết đã thành thần rồi, chẳng hạn như Khách Thu Sa của người!”

“Đó là vì sao?” Sở Thiên khiêm nhường hỏi.

“Bởi vì họ kế thừa được người chế định quy tắc, cũng chính là những thứ của thần. Những thứ này ban cho họ năng lực để chế định quy tắc...”

Sở Thiên gật đầu lia lịa, những thứ trong miệng Cáp Đạt Uy, chính là hệ thống thần lực mà Sở Thiên nghiên cứu - Máu, tinh hạch và tinh hoa cơ thể.

Thấy Sở Thiên dường như hiểu được thứ mình đang nói, Cáp Đạt Uy sững người, sau đó tổng kết nói: “Giống như kế thừa thần cách, cho dù là thần cách của Thượng Vị Thần, nhưng người kế thừa có thể có được bao nhiêu sức mạnh vẫn phải xem trình độ vận dụng quy tắc nguyên tố của hắn.”

Nghĩ tới Tiểu Hùng Miêu Khách Thu Sa, Sở Thiên cũng hiểu được vấn đề này. Một tên chỉ biết biến thành thực vật để trộm đồ, có thể có thần lực tầng thứ nhất đã là không tồi rồi.

Còn A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ khi thành thần, một người hiểu về tốc độ, một người hiểu về nguyên tố ma pháp ở mức tương đối cao, cho nên họ thuận lợi thăng cấp, sau khi được trực tiếp cải tạo thì thành thần!

Nghĩ tới đây, Sở Thiên chợt cảm thấy cần làm một khóa giảng dạy cho Kim Cương, tên to xác ấy hiện tại vẫn còn đang trong giai đoạn chỉ biết dùng sức của cơ thể, cái gì khéo léo, trí tuệ hơn đều không hiểu. Đợi hắn hiểu được những thứ này, ngày trở thành Thần Sức Mạnh thật sự sẽ không còn xa nữa.

“Ý của lão tiên sinh ta đều đã hiểu.”

Sở Thiên bỏ thẳng uy thế Long Hoàng của mình, dùng thái độ của một học trò hỏi: “Thần lực chỉ là biểu tượng, sức mạnh của thần tộc thật sự đến từ sự vận dụng với quy tắc nguyên tố!”

“Đúng vậy, nhưng ngươi cũng không thể bỏ qua việc nâng cao thần lực, nếu như không có đủ thần lực để duy trì, thì không có cách nào chế định được quy tắc cao cấp.”

Vận dụng thần lực và quy tắc nguyên tố, đây không phải là quan hệ giữa công lực và cảnh giới võ học địa cầu sao?”

Sở Thiên lại có một cảm giác ưu việt từ địa cầu.

“Theo ta biết. Con trai của bộ hạ khi sinh ra đã là Thượng Vị Thần. Đúng không?” Cáp Đạt Uy tiếp tục nói: “Nhưng ta phải nhắc bộ hạ, con trai của ngài chỉ là vì những nguyên nhân mà ta không thể biết, đã có thần lực tăng thứ năm, nhưng hắn hiện tại vốn không biết cách dùng. Giống như một người có nguyên liệu tốt nhất, nhưng lại không nhất định sẽ trở thành đầu bếp giỏi nhất.”

Một cách so sánh đơn giản, nhưng lại khiến Sở Thiên hiểu sâu thêm một bậc về thần.

Sở Thiên có thể dùng kỹ thuật thú y để ban cho ma sủng những nguyên liệu tốt nhất, nhưng ma sủng làm được ra món ăn nào, thì phải xem cách vận dụng của bản thân hắn rồi.

“Được rồi. Điều ta có thể nói cho ngươi chỉ có thế này thôi! Ài!” Cáp Đạt Uy thở dài, lộ ra vẻ mệt mỏi vô cùng. Thân thể già nua càng thêm tiều tụy. “Nói nhiều như vậy rồi, ta chỉ muốn nói cho ngươi biết, hiểu rõ về quy tắc nguyên tố mới là gốc rễ thành thần, chỉ dựa vào thần lực cường đại tuy có thể uy phong nhất thời, nhưng mãi mãi đừng mong tiến bộ.”

Sở Thiên cười, gật đầu đồng ý với cách nói của Cáp Đạt Uy, sau đó người sát lại gần, nheo mắt hỏi: “Lão tiên sinh dường như là rất hiểu ta. Ngài biết điều này từ đâu?”

“Lão hủ tất nhiên có cách!”

A Mạt Kỳ nhú mày, “bình” một tiếng, đập mạnh Chiến Thần Kích xuống đất, nóng nảy nói: “Đừng nhiều lời, nói cho ông chủ biết, tại sao bây giờ không thể thành thần!”

Cáp Đạt Uy giang hai tay, một lần nữa biểu hiện mình không có địch ý, cười nói: “Nếu như Long Hoàng bộ hạ thành thần bây giờ, thành tựu tương lai chẳng qua chỉ là thượng vị đỉnh phong Long Thần, lẽ nào bộ hạ không muốn tiến bộ hơn sao?”

Sở Thiên nghiêng đầu dò xét cả người Cáp Đạt Uy, thần sắc vui mừng trên mặt hiện ra rõ rệt, “Lão tiên sinh nói là... Ta có cơ hội trở thành chủ thần?”

“Đích thực có một cơ hội, có điều rất nhỏ, phải xem bộ hạ có dám mạo hiểm không!”

Sở Thiên tức tốc thu lại vẻ mặt vui sướng, khôi phục lại uy thế của Long Hoàng, hai tay chắp sau lưng, khẽ cười nói: “Nói ra nghe thử xem.”

“Bộ hạ có thể coi nó như một vụ làm ăn, lão hủ cho cơ hội ngươi thành chủ thần, có điều phải hứa với ta một chuyện, và giúp ta một chuyện!”

Sở Thiên không biến sắc mặt, vẫn là câu nói ấy, “Nói ra nghe thử xem.”

Cáp Đạt Uy bất đắc dĩ lắc đầu, cười khổ nói: “Hoàng đế Lô Tư là Tạp Tắc Nhĩ đã từng cứu ta, vì vậy ta không tiếc giá nào để giải phong ấn cho hắn...”

“Thì ra phong ấn của Tạp Tắc Nhĩ là do ngươi giải trừ!” A Mạt Kỳ giận dữ nói.

Sở Thiên lại rất bình tĩnh, hắn đã sớm nghĩ tới Cáp Đạt Uy không phải người bình thường, tuy lúc này yếu nhược, nhưng câu “không tiếc giá nào” có lẽ vẫn là việc có thể giải trừ phong ấn cho Tạp Tắc Nhĩ. “Chuyện đầu tiên ta đồng ý, chỉ cần Tạp Tắc Nhĩ không có uy hiếp gì đến Khải Tát, ta bảo đảm giữ lại mạng cho hắn!”

“Đa tạ bệ hạ.” Cáp Đạt Uy im lặng một lúc, sau đó nói: “Nếu như bệ hạ có cơ hội đi Biển Cấm, vậy thì hãy tìm một sát thủ tên Thuần! Nói với hắn, đem vật năm xưa ta cho hắn mượn giao cho người. Thuần sẽ nói cho người tất cả.”

Lại là Thuần, bí mật của tên này không ít nhỉ! Sở Thiên gật đầu nói: “Được, ta sẽ đi tìm Thuần! Có điều người phải nói cho ta biết, Thánh Tế Tự của Lô Tư là chuyện gì?”

“Tập Tắc Nhĩ có rất nhiều bí mật giấu ta, ta chỉ biết một Thánh Tế Tự nào đó của Lô Tư, cũng có được thuật Thượng Cổ Tế Tự! Ha ha, đó là nếu như thật có thuật Thượng Cổ Tế Tự.”

Nói rồi, Cáp Đạt Uy biến mất, giống như lúc hắn xuất hiện, cũng biến mất trong không khí, cho dù là A Mạt Kỳ cũng không nhìn thấy hắn bỏ đi thế nào.

“Ông chủ, lại có người biết thuật Thượng Cổ Tế Tự sao?” A Mạt Kỳ nhìn về trận doanh Lô Tư đối diện, hung quang trong mắt lại xuất hiện!

Thuật Thượng Cổ Tế Tự cái con khỉ! Sở Thiên hiểu rõ trong lòng, cái gọi là thuật Thượng Cổ Tế Tự chính là kỹ thuật thú y, trên đại lục Huyền Thú chỉ có mình và Dịch Áo biết!

Lẽ nào trên thế giới này còn có một thú y khác? Nhân thần Sở Thiên phát lạnh, dao phẫu thuật vẫn chưa thu lại trong tay không ngừng xoay tròn trên đầu ngón tay.

Lô Dịch Tam thể mau mắn bước tới, nhú chặt mày, hắn qua lời của Tập Nạp Tư biết được, nếu như không phải Đới An Na đột nhiên xuất hiện, e rằng ngay cả A Mạt Kỳ cũng không bảo vệ nổi mình. “Muội phụ, người vừa rồi là ai? Người này nhất định phải loại trừ!”

Sở Thiên nhìn về trận doanh trên Lô Tư trên cô sơn phía xa, nghĩ lại tỉ mỉ tất cả những chuyện vừa rồi. Cáp Đạt Uy thật ra nói là đến thích sát Lô Dịch Tam Thế, nhưng lại là đến do thám năng lực của Sở Thiên, còn lần trước ngăn chặn Sở Thiên cưỡng đoạt ma thú, cơ hồ cũng là ý này.

Sắt Lâm Na cũng nghĩ tới điểm này, nói với Lô Dịch Tam Thế: “Đại ca yên tâm đi. Hắn có lẽ là vì Phát Lạp Dịch Nặc mà tới, sau này sẽ không tới ám sát người nữa đâu.”

Lô Dịch Tam Thế cũng đồng ý với lời của Sắt Lâm Na, nhưng mày hắn vẫn nhú chặt.

Mặc kệ Lô Dịch Tam Thế nghĩ thế nào, Sở Thiên sau khi nhìn về trận doanh Lô Tư, xoay người vẫy tay với Lô Dịch Tam Thế, “Ngày mai phải ma thú đến trước núi khiêu chiến, đừng dùng Khố Á Tháp, chỉ dùng ma thú cấp tám thôi!”

Lô Dịch Tam Thế vốn muốn cười trả lời Sở Thiên, nhưng nụ cười bị khựng lại, “Muội phụ, tại sao vậy?”

“Ta muốn xác định một chuyện!”

Ngày hôm sau, ma thú cấp tám của Khải Tát dưới chân núi toàn bộ đều xuất kích, tổng cộng có hai mươi bảy ma thú màu sắc to nhỏ khác nhau xếp thành một hàng, chỉ vào cổng sắt màu tím đen cao hơn mười thước của Lô Tư kêu la gào đòi mở cửa.

Rất nhanh Lô Tư đã có phản ứng, cũng như vậy, hơn hai mươi con ma thú tràn ra, bắt đầu hỗn chiến với ma thú Khải Tát.

Trong chiến hào phía xa, Sở Thiên ngồi cùng với Lô Dịch Tam Thế, hứng thú nhìn theo cục diện của cuộc chiến.

Ánh mắt đặt trên người đám ma thú Lô Tư, quét qua một lượt. Sở Thiên cuối cùng nhìn chăm chú vào con Long thú mắt vàng cấp tám. “Thân thể đủ lớn, ha ha. Chính là người rồi!”

Lấy một chiếc cung trong tay vệ binh tháp tùng, Sở Thiên vén pháp bào sang bên rồi giương cung tiễn, “Xoẹt” một tiếng, trường tiễn đã vút cắm vào ngực của Long thú.

“Long uy Thần Võ Vương!”

Thiết kỵ Khải Tát quan chiến phía sau đồng loạt dùng quân lễ hoan hô, tuy Sở Thiên đã là Long Hoàng, nhưng quân nhân Khải Tát vẫn thích gọi hắn là Thần Vũ Vương, bởi vì đây là vinh dự cao nhất mà quân nhân Khải Tát có thể đạt được.

Được các dũng sĩ chân chính tôn kính, Sở Thiên rất thích cảm giác này, nhưng mắt hắn vẫn nhìn vào con Long thú.

Quả nhiên, chuyện trong dự liệu đã xảy ra.

Trong viên môn của Lô Tư chợt có mấy con ma thú phi hành bay ra, đồng thời pháo ma pháp ở giữa núi cũng nổ, dưới sự yểm hộ của đạn pháo, mấy con ma thú phi hành cướp lại thi thể của Long thú.

Một lúc sau, con Long thú mắt vàng đã chết ấy, lại ngênh ngang đi ra từ trong viên môn.

Cái Sở Thiên chờ chính là lúc này, vung tay chỉ, A Mạt Kỳ đã lãnh lệnh dùng tốc độ nhanh nhất xông ra ngoài, không kịp chớp mắt, hắn đã đem con Long thú bị đánh ngất về.

“Địch Áo, chuẩn bị dụng cụ giải phẫu! Những người khác lui ra!”

Sở Thiên không muốn bị người ngoài nhìn thấy kỹ thuật của mình, bèn trực tiếp quát lệnh cho những người khác tránh đi, bản thân lại lật giở cơ thể Long thú với sự giúp sức của Địch Áo.

Vùng ngực của Long thú, cũng chính là chỗ bị trúng tiễn vừa rồi có thêm một lớp chỉ phẫu thuật dày đặc, cách khâu chỉ cũng rất khéo, nhưng trong mắt Sở Thiên vẫn không hợp cách, điều này khiến Sở Thiên yên tâm hơn một chút.

Kéo chỉ khâu ra, Sở Thiên tỉ mỉ kiểm tra tim của Long thú.

Mũi tên vừa rồi Sở Thiên ngắm vô cùng chuẩn xác, chỉ sượt rách cơ tim, và mấy động mạch phụ, thương thể này là cách để kiểm tra sự khéo léo của phẫu thuật, chỉ cần có một chút sai sót, người bệnh cũng sẽ chảy máu trong mà chết.

Trên trái tim cũng có chỉ khâu, huyết quản bị đứt tuy đã phục nguyên, nhưng mấy lỗ nhỏ trên đó, rõ ràng là vết tích cơ cấu vòng tuần hoàn ngoài, ở tim vẫn còn đọng lại thịt nát vì điện, có lẽ là trong lúc cứu chữa đã dùng điện hệ ma pháp làm máy tạo nhịp tim...

“Ha ha, đúng là kỹ thuật của lão tử, thói quen cắt chỉ ở miệng vết thương cũng giống hệt ta.”

Sở Thiên đã vững tin, thuật Thượng Cổ Thể Tự của Lô Tư là do mình thất thoát ra, chứ không phải lại có một bác sỹ thú y khác xuyên việt, bởi vì mỗi một bác sỹ thú y khi phẫu thuật đều có một thói quen riêng, chẳng hạn như Sở Thiên thích khi vắt chỉ khâu, ở đuôi ngón chỉ vắt làm ba, tuy như vậy không thích hợp với quy định thú y, cũng dễ gây ra nguy hiểm cho bệnh nhân, nhưng Sở đại thiếu gia vẫn không sửa được thói quen này.

“Nếu như truyền từ trong tay ta ra, vậy thì dễ giải quyết rồi!” Sở Thiên cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Chớp mắt đã khiến vết thương của Long thú phục nguyên, có điều còn để lại trong đó một đá truyền tin nhỏ. “A Mạt Kỳ, người lại mang thêm mấy con ma thú Lô Tư về đây. Ông chủ muốn kiểm tra một chút, có bao nhiêu Tế Tự Lô Tư đã lên học nghề ở chỗ ta.”

387. Chương 366: Tên Học Lén Gà Mờ

A Mạt Kỳ xuất chiêu thì ma thú của Lô Tư chỉ còn cách cầu Thú Thần phù hộ, nhưng cũng không có tác dụng vì A Mạt Kỳ cũng là một trong những Thần Thú.

Mỗi lần A Mạt Kỳ bắt được một con ma thú mang về, Sở Thiên liền gắn lên thân chúng những ký hiệu nhỏ, tất nhiên với kỹ thuật của hắn bây giờ thì những ký hiệu này không dễ gì bị người khác phát hiện.

Đi đi về về, Sở Thiên tổng cộng đã gắn lên 10 con ma thú, như vậy đã đủ dùng rồi.

Kiểm tra lại một lần nữa con ma thú bị hôn mê bên cạnh, Sở Thiên vẫy tay ra hiệu “A Mạt Kỳ, mang nó trở lại chiến trường, giống như những lần trước, chú ý đừng để người khác phát hiện.”

“Ông chủ yên tâm!”

A Mạt Kỳ bắt lấy con ma thú, lặng lẽ mang nó quay lại chiến trường, sau đó ném nó lẫn vào trong số những con khác đang bị ma thú Khảm Sát bao vây. Tốc độ của A Mạt Kỳ đã đạt đến mức mắt thường không thể

nhìn thấy được, những viên đá thông tin phát ra giọng đàn ông khàn khàn “Long thú cấp tám hãy giao cho ta. Những con khác sẽ do đồ đệ của ta chữa trị, những người không phận sự toàn bộ ra ngoài, bốn điện hạ sẽ bắt đầu phẫu thuật ngay bây giờ”.

Sở Thiên cười nhạt, tên học trộm này có con mắt không tồi, những con ma thú đó hai lần đều bị thương ở tim, hơn nữa tình trạng vết thương rất nặng và cũng thuộc loại khó chữa nhất .

Trong quá trình phẫu thuật không có gì đáng nói cả, chỉ có những danh từ y học mà tên Sơn Đốn không ngừng nói ra làm cho Sở Thiên chóng cả mặt, trình độ chuyên môn của Sơn Đốn không giống như học trộm được mà như đích thân được Sở Thiên truyền thụ cho vậy.

A Mạt Kỳ lẳng lẳng đứng bên cạnh Sở Thiên, không dám làm phiền ông chủ nghe lén bí mật của đối phương.

Thời gian phẫu thuật kết thúc, Sơn Đốn có vẻ rất hài lòng với những kiệt tác của mình, cười khà khà vài tiếng.

Đá thông tin lại phát ra những tiếng kêu lạnh lạnh, chắc là tiếng của bọn đồ đệ Sơn Đốn “Lão sư, ma thú ta chữa trị đã bắt đầu chảy máu, phải làm sao đây ? Tim, gan, phổi... tất cả mọi bộ phận đều chảy máu. Hơn nữa...”

Hóa ra là nội tạng bị thương nặng đã chảy máu rất nhiều, Sở Thiên chỉ qua miêu tả cũng đoán ra được tình hình bệnh, sau đó lặng lẽ nghe xem Sơn Đốn sẽ có cách đối phó như thế nào.

Không ngờ, tiếng của Sơn Đốn còn có vẻ như là rất tức giận thậm chí có chút gì đó cảm thấy xấu hổ “ Ài, học trò của ta, bệnh nhân của ngươi đã bị Nữ Thần Sinh Mệnh bỏ rơi rồi, tuy ta có thể chữa lành cho nó, nhưng ngươi phải nhớ rõ rằng, chúng ta không thể làm trái với ý muốn của nữ thần”

“Rầm chó!” Sở Thiên đang nghe trộm liền to tiếng chửi rủa “Bị nữ thần bỏ rơi? Con mẹ nó, tiểu nha đầu Ái Lệ Ti đó đang nằm trong núi Lạc Nhật, bỏ rơi gì chứ? Nói thẳng ra là không chữa được cho xong, lại còn lấy nữ thần ra làm cớ! Ta khinh! Thật là làm mất mặt bác sỹ thú y chúng ta quá!”

Sở Thiên biết Sơn Đốn chỉ đang viện cớ, nhưng lũ đồ đệ của hắn thì không biết điều đó, còn thương tiếc nói “Thật đáng tiếc, nhất định trước đây hắn đã không tôn trọng nữ thần rồi!”

Tên tín đồ tôn sùng nữ thần điên loạn! Sở Thiên bĩu môi khinh bỉ gã.

Tiếp đó, lại có thêm vài đồ đệ đến xin Sơn Đốn giúp đỡ, nhưng hắn câu thì trả lời câu thì viện cớ nữ thần đã bỏ rơi người bệnh.

Nghe đủ trong hơn nửa canh giờ, những lời cầu khẩn phương pháp chữa trị phía bên kia đã kết thúc, và Sở Thiên cũng đã phần nào nắm được tình hình của tên học trộm kia.

Tên Thượng Cổ Thánh Tế Tự tên là Sơn Đốn kia, chỉ giỏi phần chữa trị bên ngoại khoa và những trường hợp cấp cứu, còn nội khoa và dược lý thì hắn không hề biết chút kiến thức nào, thế nhưng hắn khá giỏi trong chữa trị các bệnh liên quan đến huyết quản và tim, cũng có thể xếp vào hàng chuyên gia thú y trên trái đất rồi.

Điều làm Sở Thiên yên tâm nhất là sau khi Sơn Đốn chữa trị khỏi cho ma thú xong, vấn đề làm thế nào cho miệng vết thương mau lành thì hắn chẳng hề thạo chút nào, chỉ biết dùng những thứ thuốc mà Sở Thiên bán trên đại lục, điều đó chứng tỏ rằng, Sơn Đốn không có toàn bộ khả năng không quan tâm đến chênh lệch đẳng cấp sức mạnh, nhiều nhất cũng chỉ là tên bác sỹ thú y học trộm gà mờ mà thôi!

Tuy Sơn Đốn đã đạt đến trình độ chuyên gia trên trái đất, nhưng với kỹ thuật hiện tại của Sở Thiên đã vượt xa vài trăm năm trình độ y thuật của địa cầu, ví dụ đơn giản nhất là, trên trái đất có ai có thể đạt được khả năng phẫu thuật tinh xảo đến cấp độ tế bào chưa? Có ai có thể ghép lại cơ thể động vật chưa? Không có! Thế nhưng Sở Thiên dựa vào cơ thể đã được thần lực biến đổi nên từ lâu đã có thể làm được những chuyện đó rồi.

Tất cả thông tin đi, Sở Thiên đứng dậy khỏi long ỷ, vận động chân tay rồi cười nói với A Mạt Kỳ: “Tên Sơn Đốn trên kia chỉ là một tên gà mờ, nhưng hắn đã đem thuật Thượng Cổ Tế Tự của ta truyền cho rất nhiều người, người có cách nào làm cho bọn chúng tập hợp lại sau đó tiêu diệt tận gốc không ?”

Muốn giết Sơn Đồn rất đơn giản, nhưng Sở Thiên không muốn có cá lọt lưới nên hắn còn muốn tìm cơ hội tập hợp tất cả bọn học trộm kia lại và sau đó thì...

A Mạt Kỳ xoa hai tay nhún vai nói: “Ông chủ, ta đảm nhận việc tiêu diệt chúng, còn chuyện làm cách nào để tập trung chúng lại một nơi thì người có thể nói với Anh Cách Lạp Mỗ là được rồi, tên đó hắn có rất nhiều chủ kiến.”

Sở Thiên cảm thấy hơi thất vọng, A Mạt Kỳ tuy vũ lực xuất chúng, trí tuệ cũng không thể coi là ngu dốt, nhưng nếu so sánh với những người trí tuệ thật sự thì vẫn kém xa, Sở Thiên trước giờ luôn lưu ý bồi dưỡng trí khôn của hắn, nhưng rõ ràng là lần này lại thất bại rồi.

“Anh Cách Lạp Mỗ giờ không có ở đây, thôi được rồi, để ta tự nghĩ cách !”

Sở Thiên vỗ vỗ vào vai A Mạt Kỳ rồi cười nói “Người đó, đến lúc nào mới có thể khôn ngoan hơn một chút được hả?”

“Theo một người thông minh như ông chủ thì ta còn cần thông minh làm gì nữa?” A Mạt Kỳ nói một câu rất kinh điển, hai bên nhìn nhau cười.

.....

Hôm sau, Khải Tắt đột nhiên bày thế trận quyết chiến, dùng tất cả ma thú chủ chiến cùng mười vạn thiết kỵ Khải Tắt bày binh bố trận trước doanh trại Lôi Tư.

Ban đầu theo ý của Sở Thiên là sẽ xuất hai mươi vạn thiết kỵ trong quân doanh, nhưng Sát Lâm Na hiểu trình độ quân sự của chồng, nên đã khéo léo ám thị, kỵ binh chú ý coi trọng sự linh hoạt cơ động, cần khoảng trống để tiện hành động, hai mươi vạn kỵ binh phải cùng lúc xuất hiện trên sơn địa. vậy chẳng cần quân địch động thủ thì cũng có thể bị hỗn loạn rồi.

Vì thế Sở Thiên rút bớt số lượng một nửa so với dự kiến ban đầu, nhưng dù như vậy, đội quân thiết kỵ rung chuyển đất trời và một lượng lớn ma thú chủ chiến vẫn khiến cho Tập Tắc Nhĩ bắt đầu lo lắng.

Hoàng đế Lôi Tư cao ngạo không thích bị động phòng ngự nên cũng xuất lượng quân đội và ma thú ra nghênh chiến.

Vậy là một cuộc chiến long trời lở đất bắt đầu.

Cuộc chiến kéo dài một ngày một đêm, cuối cùng Khải Tắt hầu như chiếm được thế thượng phong nhưng cũng chưa hề chiến thắng hoàn toàn, có điều Sở Thiên đã cảm thấy rất hài lòng.

Trận chiến này hai bên đều đã dùng hết chủ lực của mình, thương vong đương nhiên không ít, trận địa Khải Tắt có Dịch Áo trấn thủ, còn có lượng được phẩm vô hạn của Sở Thiên cung ứng, vì thế thương vong ít đến độ hoàn toàn có thể chấp nhận được. Thế nhưng ngược lại bên phía tên bác sỹ thú y gà mờ Sơn Đồn thì đã thực sự bắt đầu phải bận rộn rồi.

Trận này ít nhất Lôi Tư cũng mất hàng nghìn ma thú bị thương, cho dù là Sở Thiên chữa trị, nếu không dùng thời gian thuận lưu, cũng chữa trị lâu hơn, vậy thì Sơn Đồn càng gay go rồi. Vì vậy Sơn Đồn muốn bảo đảm sinh mệnh của ma thú, thì nhất định sẽ phải huy động tất cả tế tự, đây cũng chính là mục đích của Sở Thiên.

Sau khi toàn bộ tế tự đã học trộm thuật Thượng Cổ Tế Tự của Lôi Tư bắt đầu bận rộn, A Mạt Kỳ cũng bắt đầu phải bận rộn rồi. Vì trên cơ thể mỗi ma thú của Lôi tư đều xếp vào một phân thân nhỏ của bản thân...

Ban đêm , Sở Thiên dưới sự hướng dẫn của Lỗ Tây Nạp, theo vị trí phân thân A Mạt Kỳ chỉ định, dùng thuật ẩn thân hòa trộn vào quân doanh của Lôi Tư, sau đó, những tế tự đã học qua kỹ thuật thú y đã bị đóng băng rồi bị thu vào không gian giới chỉ của Sở Thiên.

Vốn dĩ là do sự tồn tại của Cáp Đạt Huy, Sở Thiên đã thực hiện dự định gian nan nhất, trong quá trình bắt cóc, Sở Thiên từ đầu đến cuối đều không gặp phải bất cứ một trở ngại nào. Điều này khiến Sở đại thiếu gia cảm thấy hoài nghi, Cáp Đạt Uy đang làm gì vậy?

Bình an trở về doanh trại, Sở Thiên cho A Mạt Kỳ bảo vệ bên ngoài, tự mình mở không gian giới chỉ và giải phóng các tế tự bên trong.

Các tế tự đóng băng dần tỉnh lại, mơ hồ nhìn thấy lều trưởng được trang trí theo đại diện A Cổ Lạp Sơn của Long Hoàng, sau đó phát hiện ra Sở Thiên.

Sở Thiên ngồi trên long ỷ, không hề bày biện gì, miệng ngậm xỉ gà, vắt chéo chân, bộ dạng giống y như cướp vậy, “Trong các người kẻ nào là Sơn Đốn? Đứng ra cho lão tử xem !”

388. Chương 367: Không Mặt Không Da (thượng)

Một tế tự trung niên đứng lên sau tiếng quát của Sở Thiên, hần ăn vận giống hệt như Sở Thiên, tóc màu nâu đỏ xoa ngang vai, pháp bào tế tự bó sát hông, ống tay áo và quần dưới rộng thùng thình, tay cầm cây pháp trượng tế tự màu trắng.

“Người chính là Sơn Đốn, Thượng Cổ Thánh Tế Tự của Lôi Tư?” Sở Thiên tựa người vào long ỷ, thở ra một hơi thuốc, tay kẹp điều xỉ gà nói: “Nói, thuật Thượng Cổ Tế Tự nhà ngươi học được từ đâu?”

Sơn Đốn vẫn giữ thái độ bình thường, cũng không hề bị lời nói quyền uy của Sở Thiên làm cho lúng túng, ưỡn thẳng ngực, hai tay khoanh trước ngực nói một cách thành khẩn: “Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! thuật Thượng Cổ Tế Tự của ta là do nữ thần Sinh Mệnh truyền cho, cũng chính là thông qua miệng Long Hoàng bệ hạ truyền lại cho ta.”

“Ý ngươi là Ái Lệ Ti miện hạ sai ta truyền lại cho ngươi?”

Sở Thiên vịn vào tay vịn ghế, lắc lắc đầu cười một cách vui vẻ và nói: “Tại sao ta lại không nhớ ra chuyện này nhỉ? Người nói xem, ta truyền cho nhà ngươi khi nào?”

“Long Hoàng bệ hạ, thuật Thượng Cổ Tế Tự là do nữ thần Sinh Mệnh truyền cho ta! Chỉ có điều là Người đã mượn lời bệ hạ truyền dạy mà thôi!” Sơn Đốn trang trọng sửa lại lời của Sở Thiên, sau đó mới nói: “Năm xưa khi bệ hạ vẫn đang là hữu tướng của Khải Tắt, đã từng cùng với bệ hạ Tạt Tắc Nhĩ lúc đó còn là vương tử nghị đàm bên ngoài quân doanh Thái Thạch Bảo, lúc đó ma thú Kim Giáp Trùng Lạp Phụ nước ta...”

Sở Thiên sực nhớ ra, đồng thời thầm trách mình đã quá sơ ý.

Thì ra hồi đó Sở Thiên mới gặp Kim Cương, vì nhiều nguyên nhân, bắt buộc dĩ phải mượn tế tự của Lôi Tư để trị bệnh cho Kim Cương, kết quả vì quá nhập tâm vừa làm phẫu thuật vừa thuyết giải, sơ ý tiết lộ kỹ thuật của mình.

Chả trách Sơn Đốn chỉ có thể trị được những phần ngoại khoa và cấp cứu, những kỹ thuật khác thì không thể, bởi vì khi Sở Thiên mới bắt đầu điều trị cho Kim Cương chỉ dùng đến hai kỹ thuật đó.

Sở Thiên tặc lưỡi, thở dài: “Vậy tại sao nhà ngươi lại truyền thuật Thượng Cổ Tế Tự của ta cho những người khác...”

“Bệ hạ, một lần nữa ta phải sửa lại lời của ngài, thuật Thượng Cổ Tế Tự là chí bảo của nữ thần Sinh Mệnh chứ không phải của cá nhân ngài!” Sơn Đốn tức giận nói, chỉ vào Sở Thiên nói lớn: “Ngài là thánh đồ của nữ thần, tại sao lại dám coi thuật Thượng Cổ Tế Tự là của riêng mình một cách tì tiện như vậy!”

Sở Thiên đứng phắt dậy khỏi long ỷ, đập “bình” một cái xuống mặt bàn. Trùng mắt nói với Sơn Đốn “Ai bảo ngươi là thuật Thượng Cổ Tế Tự là của Ái Lệ Ti?”

“To gan, ngươi còn dám gọi thẳng tên tục của nữ thần miện hạ!” Sơn Đốn thay đổi sắc mặt, tay chỉ về phía Sở Thiên đã bắt đầu run run. Nghiến răng cắn phẫn nói: “Người không xứng đáng là thánh đồ của nữ thần?”

“Ta không xứng vậy nhà ngươi xứng sao?” Thân phận hôm nay của Sở Thiên không cho phép tên nhãi nhép như Sơn Đốn quát tháo, nghĩ vậy liền nhếch mép cười rồi ngồi xuống. “Ta không thèm phí lời với ngươi, nói mau, còn ai khác học trộm thuật Thượng Cổ Tế Tự nữa?”

“Bọn ta không phải học trộm!” Những học trò phía sau Sơn Đốn nhận thấy Sở Thiên khác hoàn toàn so với trong truyền thuyết, bắt đầu xôn xao bàn tán.

Sơn Đốn mặt hướng về thánh địa của nữ thần Sinh Mệnh, ưỡn ngực trang trọng nói rành rọt từng câu: “Phất Lạp Địch Nặc, thuật Thượng Cổ Tế Tự là của tất cả mọi tế tự, mỗi tế tự đều có tư cách học!”

Sở Thiên không nổi giận mà còn cười nhạt, nhả mấy hơi thuốc, hướng ra ngoài trưởng nói: “A Mạt Kỳ, đi tìm Lô Địch Tam Thế, mời cục trưởng tình báo Ba Lý đến cho ta!”

Đã là kẻ trộm lại còn nói tang vật là của tất cả mọi người, ai ai cũng có thể lấy! Sở Thiên cảm thấy những người này không cần phải để tâm làm gì nữa, đối phó với bọn chúng không cần phải dùng đến những biện pháp bình thường, chỉ cần dùng Tinh Thần hệ ma pháp là được rồi.

Sơn Đốn thân là thủ tịch tế tự của Lô Tự, tất nhiên hiểu Ba Lý chịu trách nhiệm làm những nhiệm vụ gì, bèn trừng mắt, chỉ thẳng vào mặt Sở Thiên quát lớn: “Phất Lạp Địch Nặc, ngươi coi thuật Thượng Cổ Tế Tự là của riêng mình, phản lại tín ngưỡng của nữ thần! Ngươi là tội nhân! Miện hạ Ái Lệ Ti sẽ trừng phạt ngươi!”

“Tên tín đồ cuồng loạn, mẹ nó!” Sở Thiên thềm nói, sau đó không đếm xỉa đến Sơn Đốn, ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, yên lặng ngồi đợi Ba Lý.

Sở Thiên đã nghỉ ngơi, nhưng Sơn Đốn thì không hề có ý định buông tha, thậm chí còn đông dặc tiến về chiếc bàn trước mặt Sở Thiên nói: “Phất Lạp Địch Nặc, nếu ngươi không muốn là kẻ có tội với nữ thần, hãy nói ra toàn bộ thuật Thượng Cổ Tế Tự...”

Sở Thiên không nhin được cười, tên cuồng đồ này quả nhiên không sợ chết, giờ đây mạng sống của Sơn Đốn đều nằm trong tay Sở Thiên thế nhưng hắn còn dám gây chuyện! Sự sùng đạo của hắn có thể so bì với những Thánh Đầu Sĩ rồi.

Tuy không thêm quan tâm đến Sơn Đốn nữa nhưng Sở Thiên không thể để kẻ khác chỉ thẳng vào mũi quát mắng mình như vậy.

Tay phải gẩy đi phần tàn thừa trên điều thuốc, Sở Thiên tiện tay gạt bỏ làm rơi lên chân Sơn Đốn.

“Á!” một tiếng hét thảm vang lên, Sơn Đốn bị đầu thuốc có thần lực làm cho bật ngã văng, chạm đến tận xà ngang của trưởng trại, sau đó rơi phịch xuống nền đất!

“Lão sư!” Học trò của Sơn Đốn chạy lại, sau khi thấy Sơn Đốn chỉ bị thương nhẹ đều cảm phần nhìn trừng trừng Sở Thiên.

Tấm màn nặng màu vàng được vén lên, A Mạt Kỳ lác mình đi vào, đằng sau còn có một người nữa thể nhưng đó không phải là cục trưởng Ba Lý mà là Cáp Đạt Uy!

Thầy trò Sơn Đốn nhìn thấy Cáp Đạt Uy, như gặp được cứu tinh, vội vàng tiến đến gần Cáp Đạt Uy, “Đế sư! Phất Lạp Địch Nặc, hắn...”

“Tất cả câm miệng lại!” Cáp Đạt Uy quát lớn trấn át Sơn Đốn sau đó đứng ra trước mặt Sở Thiên cung kính nói: “Long Hoàng bệ hạ, lão hủ này lần này đến có một thỉnh cầu!”

Đối với lão nhân chỉ điểm mình thành thần, Sở Thiên lại tỏ ra rất tôn trọng, liền đứng dậy đỡ Cáp Đạt Uy đang khom người chào, Sở Thiên cười nói: “Chuyện khác đều có thể được, nhưng nếu lão tiên sinh muốn xin ta thả những tế tự này ra thì không cần phải nói nữa.”

“Đừng phí lời làm gì!” A Mạt Kỳ vỗ vỗ vai Cáp Đạt Uy sau đó nói thêm: “Hôm đó ngươi đã nói, cách lý giải của thần lực và quy tắc nguyên tố, rốt cuộc cái nào là quan trọng?”

A Mạt Kỳ tỏ ra rất say mê lực lượng, khi Cáp Đạt Uy nói chuyện với Sở Thiên, hắn tuy ngôn từ bất kính, nhưng đều nhớ từng câu Cáp Đạt Uy nói.

Cáp Đạt Uy quả nhiên không cười được nữa, nhưng hắn biết tính khí của A Mạt Kỳ, cũng không cần dùng cách lý giải dài dòng chỉ nói ngắn gọn rằng: “Đầu bếp khi nấu ăn thì nếm gia vị quan trọng hay cách thức nấu ăn quan trọng?”

“Ta hiểu rồi, nếm gia vị kết hợp với kỹ thuật nấu mới được coi là người đầu bếp tài ba nhất”

Nói rồi, A Mạt Kỳ nhú mày hoài nghi hỏi: “Tại sao người chỉ có thần lực tầng thứ nhất, ta lại không thể bắt được người? Lễ nào cách lý giải của người về nguyên tố đã có thể bù khuyết chênh lệch hai tầng thần lực ấy rồi?” Vậy ta đã hiểu rõ nguyên tắc các nguyên tố rồi, phải chăng có thể khiêu chiến Bào Uy Nhĩ?”

“Người không bắt được ta vì lãnh vực đặc biệt của ta!”

Cáp Đạt Uy trầm mặc một lúc lâu mới trả lời câu hỏi thứ hai của A Mạt Kỳ. “Bào Uy Nhĩ có thể đạt được thực lực như bây giờ, người cho rằng sự lý giải nguyên tố của nàng ta có thể kém cỏi ư? Thần lực chính là lực lượng, sự lý giải các nguyên tố, là nói cho người biết cách sử dụng lực lượng! Vì vậy Long Hoàng thái tử Mạt Khắc Nhĩ giờ chỉ là người sở hữu thần lực tầng thứ năm, không phải là Thượng Vị Thần! Ngày chú nhóc có thể dùng lực lượng của mình rồi mới có thể chính thức trở thành Thượng Vị Thần!”

A Mạt Kỳ suy tư một lúc rồi ngẩng cổ, nói nhỏ một câu “Đa tạ!”

“Không cần cảm tạ ta!” Cáp Đạt Uy khiêm tốn gật gù đầu, sau đó lại nói với Sở Thiên: “Bệ hạ, ta thực sự đến để cầu xin bệ hạ thả những tế tự này ra.”

“Chuyện này không thể được!” Sở Thiên lạnh nhạt nói.

“Đế sư, không cần phải cầu xin tên tiện nhân Phất Lạp Định Nặc này, hẳn có ý mưu đồ độc chiếm thuật Thượng Cổ Tế Tự!”

Cáp Đạt Uy dùng tay ra hiệu Sơn Đốn, sau đó cung kính nói với Sở Thiên “Bệ hạ, ta biết vì sao người nhất định muốn trừ khử bọn chúng! Nếu mà là ta thì ta cũng sẽ giết bọn chúng nhưng ta vẫn phải khẩn cầu bệ hạ. Bởi đây là thỉnh cầu cuối cùng của Tập Tắc Nhĩ với ta.”

“Ồ, ông biết vì sao ta muốn giết chúng ư?”

“Tất nhiên ta biết!” Cáp Đạt Uy bắt đầu dĩ lắc đầu rồi cười nói: “Ái Lệ Ti miện hạ cơ bản không biết cái gì là thuật Thượng Cổ Tế Tự, đó là kỹ thuật ngài tự sáng tạo ra. Sơn Đốn học trộm kỹ thuật của người lại còn muốn truyền dạy cho tất cả những tế tự ở đại lục, chỉ điểm này thôi, hẳn chết cũng không hết tội!”

“Cáp Đạt Uy, người nói hồ đồ gì vậy!” Bộ dạng của Sơn Đốn lúc này không những giống như một tín đồ cuồng tín mà còn giống một con chó điên vậy: “Nữ thần sớm muộn gì cũng sẽ trừng phạt người thôi! Lão chó già không mặt không da!”

Bình!

Cáp Đạt Uy đánh một chưởng vào ngực Sơn Đốn, ngay lập tức hấn thổ máu.

Tượng đất còn biết tức giận, Cáp Đạt Uy dù giỏi kiềm chế cũng bị câu “không mặt không da” làm cho tức giận! “Ái Lệ Ti không quản được ta! Lão hủ ta là Hắc Ám thần tộc!”

“Ha ha, ngài cũng là thần sao, vậy là Cáp Đạt Uy miện hạ rồi!” Đối với tên tiểu tốt Sơn Đốn thì Sở Thiên càng có hứng thú với Cáp Đạt Uy hơn.

“Đã từng là thần tộc!” Cáp Đạt Uy sửa lại lời nói Sở Thiên. Lửa giận trong mắt cùng đã nguôi dần, quay lưng lại không thèm để tâm đến Sơn Đốn nữa.

Sở Thiên rất cao, lúc đó hấn cúi đầu xuống ướm thân hình khom khom khô héo của Cáp Đạt Uy, tiếc nuối thở dài, nói vài câu tỏ ý thông cảm: “Thần vị trước đây của ngài là gì? Sao lại đến bước đường phải bán mạng vì Tập Tắc Nhĩ như hôm nay? Tuy người chỉ có thần lực tầng thứ nhất, nhưng dựa vào những kiến thức của ngài, ở Bồ Lô Trạch Đảo cũng đủ...”

“Bệ hạ không cần phải nói nữa”, Cáp Đạt Uy hiểu ý mời chào của trong lời nói của Sở Thiên, ngay lập tức xua tay cự tuyệt “Lão chẳng sống được bao lâu nữa, chỉ mong bệ hạ nể chút tình nghĩa trước đây lão hủ giúp ngài thành thần mà thả bọn chúng ra thôi”.

“Thả bọn chúng ra cũng được thôi, nhưng ai có thể dám chắc rằng những kỹ thuật của ta không thể rơi vào tay kẻ địch của ta, bộ dạng của Sơn Đốn lão cũng đã thấy cả rồi, kẻ cuồng tín như hẳn chuyện gì cũng có thể làm được!”

Sở Thiên không muốn nhìn thấy bộ dạng điên loạn tựa như lũ chó điên của Sơn Đốn bèn xua tay làm hôn mê tất cả thầy trò bọn chúng.

“Nói như vậy, bệ hạ sẽ không thả người!”

Hai vai dưới áo bào Cáp Đạt Uy nhẹ rung rung, nhưng cử động nhỏ đó đã bị A Mạt Kỳ phát hiện.

Biết tốc độ cứu người của Cáp Đạt Uy nhanh không gì sánh được, A Mạt Kỳ ngay lập tức dùng hết sức, tám cánh ưng xòe rộng, bổ vào Cáp Đạt Uy.

Đáng tiếc, A Mạt Kỳ vẫn chậm một bước, chỉ vồ được hắc bào của Cáp Đạt Uy, thân thể lão ta cùng với những tế tị kia cùng lúc biến mất.

Hung hăng vất bỏ hắc bào trong tay, A Mạt kỳ tức phát điên, còn Sở Thiên lại mơ màng.

Hắn thấy cảnh Cáp Đạt Uy cởi hắc bào cũng hiểu ra tại sao người có hàm dưỡng cao như Cáp Đạt Uy cũng có thể bị câu “không mặt không da” của Sơn Đốn làm cho giận phát điên như thế.

Bởi vì, thực sự lão không có mặt, không có da...

389. Chương 368: Không Mặt Không Da (hạ)

Cáp Đạt Uy không có mặt không phải là câu nói cho vui, bởi vì ngũ quan trên mặt lão, toàn bộ đã biến mất.

Che đây dưới lớp tóc bạc lưa thưa, mặt của Cáp Đạt Uy là một vùng nước chết, đó cũng không phải là một loại hình dung, mà là từ phần đầu đến tai của hắn, tất cả đều là nước, giống như là nửa phần mặt trước đã bị cắt mất, rồi đắp một lớp băng nước lên.

Nói Cáp Đạt Uy không có da cũng coi có chút hơi quá lời, ít ra phần sau đầu của hắn và hai tay cũng giống như người bình thường, thể nhưng từ phần ngực trở lên, nửa thân phía vai trước cũng đều là nước, vô hình chung có thể nhìn thấy lục phủ ngũ tạng bên trong của Cáp Đạt Uy vậy.

Cáp Đạt Uy không có hắc bào che đây, nhìn giống như quái vật nửa người nửa nước vậy.

Làm sao mà hắn có thể sống được chứ? Sở Thiên tận mắt nhìn thấy một số cơ quan của Cáp Đạt Uy đều không tồn tại nhưng lão ta vẫn có thể sống ngoan cường như vậy.

A Mạt Kỳ cũng hoảng hồn một chút, sức mạnh của hắn hơn xa Sở Thiên vì thế nhìn thấy càng rõ ràng hơn, nửa người trên của Cáp Đạt Uy là nửa người nửa nước. Nhưng phần eo lão có một phần hoàn toàn là nước tạo thành. Thật không biết tại sao lão có thể đứng vững trên phần eo mềm yếu như vậy, “Ông chủ, lão ta là loại quái vật gì vậy?”

“Sợ rằng chỉ có Sáng Thế Thần mới biết được lão là cái gì !”

Sở Thiên ngẫm lại một lát cũng bình thường trở lại, Lạp Hi Đức sau khi biến thành Cốt Long cũng không máu không thịt mà tiếp tục sống, Cáp Đạt Uy dù sao cũng mạnh hơn Cốt Long một chút vì ít ra lão ta cũng còn có nửa cơ thể người bình thường.

“A Mạt Kỳ, ngươi hãy đuổi theo tìm mọi cách tiêu diệt Sơn Đốn, trên đường đi hãy lưu lại ký hiệu cho ta biết.”

A Mạt Kỳ chớp mắt liền biến mất còn Sở Thiên thì lấy từ trong giới chỉ ra một viên đá thông tin, gọi Thực Thần Sử Đế Phân trong Quang Minh Quân Đoàn.

Hiện tại bên cạnh Sở Thiên chỉ có mình A Mạt Kỳ, những người khác đều đi theo Quang Minh Quân Đoàn, lật tung từng tấc đất đi tìm con trai hắn. Còn Lỗ Tây Nạp không kiên nhẫn được cũng đã đi rồi.

Đợi đá thông tin kết nối xong, Sở Thiên không đợi Sử Đế Phân nói liền vội hỏi: “Trong Hắc Ám thần tộc, thân thể của ai có một nửa là nước?”

Sử Đế Phân sững sờ một lát, im lặng một lúc không nói.

Sở Thiên tưởng rằng Sử Đế Phân không nghe rõ câu hỏi của mình bèn nói lại một lần nữa: “Ngoài nơi mọc tóc trên đầu, còn lại đều là nước!”

“Ông chủ, lão đầu tử ta sống mấy vạn năm nay cũng chưa từng nghe qua thần nào có hình hài như vậy, thần tộc cũng biết xấu đẹp, kể cả hắc có thực sự có hình dáng như vậy đi chăng nữa thì nhất định hắc đã dùng thần lực để chỉnh sửa dung mạo của mình, cơ bản sẽ không để người khác nhìn thấy được”

“Người đó tự xưng là Cáp Đạt Uy, người đã từng nghe qua bao giờ chưa?”

“Chưa bao giờ”

Cáp Đạt Uy quả nhiên là một cái tên giả, Sở Thiên không có cách nào khác bèn tắt đá thông tin sau đó cũng đuổi theo.

Chính lúc Sở Thiên đang điều tra vụ tiết lộ thuật Thượng Cổ Tế Tự, có hai chuyện cũng đã xảy ra.

Chuyện thứ nhất xảy ra ở một nơi nào đó trên đại lục.

Khách Thu Sa vừa thoát khỏi sự truy đuổi của đám người kia, trách móc tiểu Sở Viêm ngồi trên lưng đang ôm hũ rượu: “Ông chủ nhỏ, chất lượng mỹ nữ ở đây tệ quá. Chúng ta đổi nơi khác đi!”

“Lôi Tư, Lôi Tư, nhiều mỹ nữ, nhiều mỹ nữ!” Tiểu Sở Viêm quơ tay kêu la, tiện thể còn mở rộng miệng, hít hai cái trên miệng bình rượu.

“Không được đâu! Chúng ta không thể đến Lôi Tư!” Tiểu Hùng Miêu lắc đầu liên tục. “Nghe nói ông chủ đã dùng tới mấy chục vạn huỳnh đệ. Lật tung cả đất Lôi Tư lên, huỳnh đệ ta muốn đến Lôi Tư nhất định sẽ bị ông chủ thiêu sống rồi.”

Thời gian mười mấy ngày, Tiểu Hùng Miêu cuối cùng cũng nghĩ đến tội danh của tên lừa gạt ái tử Sở Thiên tày trời như thế nào.

“VẬY ĐI ĐÂU?” Sở Viêm cúi đầu, dáng vẻ rất thất vọng.

”Hú! ! !

Thần m Mưu Mạt Khắc luôn đi sau Tiểu Hùng Miêu đột nhiên phát ra từng tiếng từng tiếng tiếng sói hú lạnh lạnh - giờ đây hắc chỉ có thể hú theo tiếng sói thôi.

Khách Thu Sa và Sở Viêm sau khi chú ý đến hắc, hắc dùng móng chân vẽ nguệch ngoạc lên nền đất hình ảnh mỹ nhân, sau đó dùng miệng chỉ chỉ mình.

“Oa? Người cũng thích mỹ nữ?” Tiểu Hùng Miêu chớp chớp mắt, vỗ vỗ vào bình rượu sau lưng “Ông chủ nhỏ, tên này cũng thích mỹ nữ đấy!”

Mạt Khắc liên tục lắc đầu, tự chỉ vào mình, sau đó lại chỉ Sở Viêm, cuối cùng dùng miệng gặm móng chân Khách Thu Toa, kéo hắc đến bên cạnh hình mỹ nhân.

“Ta hiểu rồi, người biết nơi nào có mỹ nữ, muốn dẫn chúng ta đến đó có đúng vậy không?”

Mạt Khắc gật đầu lia lịa, trầm nghĩ, hai tên chết tiệt này cuối cùng cũng đã hiểu rồi, mẹ kiếp không nói được thật khó chịu!

Tiểu Hùng Miêu nhảy lên lưng Mạt Khắc sau đó dùng bình rượu gõ lên đầu Mạt Khắc “Đi mau, tìm mỹ nữ !”

Cát Nặc Bì Lợi nhân lúc Tiểu Hùng Miêu không chú ý, dùng ngôn ngữ loài sói nói nhỏ: “Nhà người thực sự biết mỹ nữ ở đâu ư ?”

“Lừa hai tên tiểu tử này thôi !” Mạt Khắc đưa mắt hướng về một phía, than thở “bây giờ chỉ có đại ca mới có thể giúp được chúng ta thôi, nhất định phải đi tìm đại ca, bây giờ chúng ta phải đưa bọn chúng tới nơi lần cuối cùng đại ca đã ở đó!”

Một chuyện khác xảy ra tại Huyết Luyện Ngục.

Khi Thần Rủi Ro Phổ Lan Đa bị người ta giẫm dưới chân, Lờỉ nguyên Tử Thần cũng bị cướp mất, trong lòng hấn đang chửi rủa, sau này nhất định sẽ không tùy tiện dùng Vong Linh Cẩm Chú nữa, vốn muốn về địa ngục nhưng cuối cùng lại xuyên đến Huyết Luyện Ngục, lại còn gặp cái tên khủng khiếp này nữa.

“Ha ha, thảo nào một Cao Vị Thần như ngươi lại có thể sử dụng thần lực tăng thứ năm, hóa ra là có được giáp trụ của Tử Thần.”

Người giẫm chân lên Phổ Lan Đa da đen, khuôn mặt dữ tợn nhưng thân hình dững mãnh thì thể nào cũng không che giấu được.

“Mã Lý Ngang miện hạ, đường thông giữa Huyết Luyện Ngục và địa ngục vốn dĩ ở trong tay ngài, hôm nay tiểu đệ ta đã tặng bộ giáp trụ này cho miện hạ ngài rồi. Có nó, ngài có thể phá vỡ cấm chế của Sáng Thế Thần, có thể đến địa ngục rồi.” Phổ Lan Đa vừa nói, vừa nhìn trộm thái độ của Mã Lý Ngang, thấy hấn không có ý phản đối liền cười mỉm bò từ dưới chân hấn lên.

“Địa ngục rất hỗn loạn, đến đó làm gì?” Mã Lý Ngang mặc Lờỉ nguyên Tử Thần nhưng không hề vui nói: “Ta đã đạt đến Thượng Vị Thần đỉnh phong rồi, ài, cái thứ này ngoài giúp ta đi khỏi Huyết Luyện Ngục thì cũng chả có tác dụng gì nữa?”

“Sao lại vô dụng chứ? Miện hạ người đến được địa ngục rồi, có thể thông qua địa ngục thông đạo đến nhân gian mà!”

“Những thông đạo trong địa ngục đều đã bị Dịch Á Lạc giấu rồi, ta muốn từ địa ngục đi lên trần gian chỉ có thể dùng Vong Linh Cẩm Chú mở không gian thôi...” Mã Lý Ngang đột nhiên cười nhạt, xách cơ thể Phổ Lan Đa lên, “Nếu ta dùng Vong Linh Cẩm Chú tùy tiện, nói không chừng sẽ giống như nhà ngươi, mơ mơ hồ hồ đi vào không gian lạ lẫm, sau đó người có thể coi như là đã trả được thù ngày hôm nay rồi đúng không?”

“Không, không tôi làm sao dám hại miện hạ chứ!” Phổ Lan Đa bị đọc trúng tim đen nhưng sắc mặt vẫn không hề thay đổi, tiếp tục nói: “Tôi chỉ muốn nói với miện hạ rằng, bây giờ trên nhân gian rất thú vị. Có tên Thượng Cổ Tế Tự có thể sáng tạo thần! Nói không chừng cũng có thể hấn sẽ giúp cho ngài trở thành...”

Phổ Lan Đa vẫn chưa nói xong, Mã Lý Ngang đã biến mất rồi.

Nhìn theo hướng Mã Lý Ngang biến mất, Phổ Lan Đa cười mỉa “Hừ! Mê hoặc trở thành chủ thần quả thật không mấy ai có thể cưỡng lại được, Mã Lý Ngang, ta lấy tư cách là Thần Rủi Ro nguyên rủa ngươi. Khi dùng Vong Linh Chú xuyên đến nhân gian, lưu lạc đến không gian khác! Hắc hắc!”

Sở Thiên vội vã đuổi theo, đã hội hợp với A Mạt Kỳ tại trên không quân doanh Lôi Tư.

“Ông chủ, ta vẫn chưa đuổi được Cáp Đạt Uy! Cách hấn tháo chạy rất kỳ lạ!” A Mạt Kỳ cảm ngang kích trên không trung. Phân thân từng người tách ra khỏi hấn, vây quanh cả quân doanh Lôi Tư.

“Cáp Đạt Uy, nếu như người đã đoạn đường sống của lão tử, vậy thì đừng trách ta vô tình!” Sở Thiên chậm rãi lấy ra Lưỡi đao Phán Quyết, tập trung thần lực nơi yết hầu, quát lớn: “Tập Tắc Nhĩ, người có biết bốn hoàng muốn gì không, giao ra đây mau!”

Tuy rằng Sơn Đốn chỉ có được những kỹ thuật ngoại khoa nhưng đã đe dọa đến lợi ích căn bản nhất của Sở Thiên. Trước đây Sở Thiên nóng lòng tìm con, không có hứng tranh đấu với Tập Tắc Nhĩ, vì thế Lôi Tư mới có thể gắng gượng đến ngày hôm nay!

Bên trong vương trướng Lôi Tư, Tập Khắc Nhĩ trốn trừng mắt nhìn về phía trước, Cáp Đạt Uy đã thay bộ hắc bào khác, cảm phần nói: “Lão sư, tại sao Phất Lạp Dịch Nặc đã ra tay rồi? Chẳng phải người từng nói hấn không thể dùng toàn lực đối phó với ta sao?”

“Vậy tại sao người không nói cho ta biết, Sơn Đốn đã học thuật Thượng Cổ Tế Tự của Phất Lạp Dịch Nặc?” Cáp Đạt Uy vịn vào bàn, run run ngồi xuống.

“Năm đó chúng ta sớm đã có được hiệp ước, chuyện của ta không nhất thiết phải nói hết cho người biết!” Tập Tắc Nhĩ bước vài bước “Hơn nữa Sơn Đốn nói thuật Thượng Cổ Tế Tự là do nữ thần Sinh Mệnh ban cho hấn!”

“Ài , người bị lừa rồi ! Về cơ bản không hề có thuật Thượng Cổ Tế Tự, Sơn Đốn đã học lén bí thuật của Phát Lạp Dịch Nặc!” Thân thể của Cáp Đạt Uy không ngừng co lại, hắc bào cũng tuột xuống một vòng, “Người tự giải quyết chuyện này đi, năm đó những gì ta nợ người đều đã trả lại người hết rồi”

“Thứ khốn kiếp!” Táp Tắc Nhĩ hung hăng đập một cái vào Sơn Đốn vẫn còn đang hôn mê. Sau đó quát to “Cấm chú đại pháo chuẩn bị!”

Trên bầu trời, Sở Thiên thấy từ trong doanh trại Lô Tư xuất hiện mấy cái đại pháo, không nhịn được liền cười chế nhạo, “A Mạt Kỳ, năm đó khi ta dụ dỗ Tề Bách Lâm tại Tư Khoa Đặc, Táp Đắc Nhĩ có được bản vẽ thiết kế cấm chú đại pháo, không ngờ rằng hắn thực sự có thể chế tạo được!”

“Dùng ma pháp cấm chú đối phó với thần? Buồn cười!” A Mạt Kỳ chẳng thêm để tâm.

“Táp Tắc Nhĩ đáng thương, đây là thứ duy nhất hắn có thể dùng được rồi!” Sở Thiên cười nhạo nói.

Ầm!

Cấm chú đại pháo bắt đầu nổ pháo.

Nhưng Sở Thiên và A Mạt Kỳ không quan tâm, so sánh với cấm chú đại pháo của Bồ Lô Trạch thì pháo của Táp Tắc Nhĩ lạc hậu những mấy đời, hiện nay Tề Bách Lâm đang nghiên cứu đại pháo cấm chú La Mạt u đời thứ tư, loại mà Táp Tắc Nhĩ dùng mới chỉ là đời thứ nhất.

“Tốc độ bắn chậm, uy lực so với cấm chú thực sự yếu hơn một nửa, hơn nữa lại tùy tiện phóng thích cấm chú các hệ... Ha ha! Thật tệ quá!” Sở Thiên ung dung chậm rãi bình phẩm vũ khí của Táp Tắc Nhĩ. Còn A Mạt kỳ chẳng phí mấy sức lực giải quyết những mũi tên bắn về phía mình.

“Khai pháo!” Những phát pháo vừa rồi vừa bắn phản lực đã phá tan nửa ngọn núi, làm cho tướng sĩ Lô Tư thương vong trầm trọng, nhưng Táp Tắc Nhĩ vẫn còn la hét quát tháo.

Pháo thứ hai, bắn hệ hỏa cấm chú, nhưng vẫn không nhằm nhò gì đối với A Mạt Kỳ.

“Phát Lạp Dịch Nặc, cái tên tiểu nhân dê tiện này, không những độc chiếm thuật Thượng Cổ Tế Tự lại chống lại ý nguyện của nữ thần, coi mạng người như cỏ rác!”

Từ trong núi vọng ra tiếng chửi lớn, hóa ra Sơn Đốn đang hôn mê vì tiếng pháo to đánh thức.

“A Mạt Kỳ, Cấm chú đại pháo giao cho người đấy!”

Nói xong, Sở Thiên dùng thời gian thuận lưu , cầm ngược Lưỡi đao Phán Quyết, lao về phía Sơn Đốn như chim ưng bắt gà.

“Kể cả người giết chết được ta cũng không thể che giấu được sự dê hèn của người!” Sơn Đốn vẫn lớn tiếng chửi rủa! Hơn nữa không hề tránh né Sở Thiên đang lao đến, nhắm mắt chờ chết. Bắt đầu chứng minh thế nào là tin đồ cuồng tín của nữ thần !

“Ông chủ, coi chừng !”

A Mạt Kỳ cảm giác thấy có một lực lượng nào đó không thể kháng cự được xuất hiện, bỏ dở tất cả phóng theo bảo vệ Sở Thiên.

Pháo thứ ba, quả nhiên bắn đến Vong Linh Cấm Chú !

Bên trong vương trướng, Cáp Đạt Uy như ngọn đèn trước gió ngắc cao đầu, mũ đen nghiêng xuống để lộ ra gương mặt đáng sợ đầy bi ai, chỉ mơ hồ nói: “Sao hắn lại tới đây ?”

Trên bầu trời quân doanh Lô Tư, đột nhiên xuất hiện một miệng lỗ khổng lồ, đó chính là địa ngục thông đạo do Vong Linh Cấm Chú đã tạo ra!

Thế nhưng Vong Linh Cấm Chú lần này không triệu hồi bất cứ sinh vật địa ngục nào, mà chỉ có một bóng người chậm rãi đi đến “Ha ha, thật không thể tin được, lẽ nào Vận Mệnh nữ thần lại bỏ rơi Cát Nặc Bỉ Lợi ? Yêu ta rồi ư? Ha ha, vừa từ Huyết Luyện Ngục đi vào địa ngục liền có người trên trần gian sử dụng Vong Linh Cấm Chú mở đường rồi, hơn nữa lại mở ra ngay trên đầu ta... Xem ra Vận Mệnh nữ thần đã thích ta thật rồi.

390. Chương 369: Thần Tầm Kiếm Thượng Cổ Thánh Tế Tự

Sát thủ Mặc Phi Đặc đã từng nói, địa ngục rộng lớn mênh mông, cho dù là ba huynh đệ họ cũng không thể nắm giữ hết được, mà Vong Linh Cẩm Chú lại ở trong cõi địa ngục vô biên ấy, cũng chỉ có thể mở ra một con đường chu vi rộng chẳng được mấy thước.

Hiện giờ, xác xuất loại này so với việc thiên thạch va chạm vào trái đất vẫn nhỏ hơn, vậy mà lại trúng vào Mã Lý Ngang. Hơn nữa Mã Lý Ngang lần này lại đến để tìm Sở Thiên.

Quân doanh Lô Tự bị tàn phá tan tác, dưới chân núi tầng tầng lớp lớp thiết kỵ Khải Tát, trên không trung còn có Sở Thiên vừa rồi hãy còn diều võ dương oai, cùng lúc nhìn thấy Mã Lý Ngang chậm rãi đi ra từ miệng hố màu đen, đều cảm nhận được sức mạnh không thể chống cự lại được của hắn.

Nhân lúc Mã Lý Ngang vẫn còn đang ngửa mặt lên trời cảm thán, Sở Thiên lặng lẽ giật ống tay áo A Mạt Kỳ sau đó nhấp môi chỉ chỉ Chiến Thần Kích, lại vỗ vào không gian giới chỉ.

A Mạt Kỳ hiểu ý, tuy nhiên vẫn có chút không tình nguyện, nhưng vẫn nhanh chóng nhét Chiến Thần Kích vào bên trong không gian giới chỉ, sau đó lợi dụng bản lĩnh che giấu khí tức của mình, giấu nhẹm đi không gian giới chỉ.

Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội, vũ khí của Chiến Thần, dựa vào danh hiệu đó cũng có thể khiến người khác thêm muốn rồi, Sở Thiên không biết chủ đích đến của Mã Lý Ngang, bắt đắc dĩ cũng phải thận trọng đôi chút.

A Mạt Kỳ xòe tám cánh ưng màu vàng kim của mình ra, bước lên một bước, vô hình chung chặn giữa Sở Thiên và Mã Lý Ngang, đồng thời hơi nghiêng đầu nói nhỏ với Sở Thiên “Tôi cảm thấy người này còn mạnh hơn La Đức Mạn, hẳn là một cường giả trong Thượng Vị Thần, hơn nữa mùi máu tanh trên người hắn rất nặng chắc hẳn đã giết rất nhiều người.”

“A, tiểu tử kia người cảm giác không tồi!” Tiếng của A Mạt kỳ tuy nhỏ nhưng vẫn bị Mã Lý Ngang nghe thấy, hắn phải nhẹ ống tay áo màu nâu đất có chút rách nát, lại phải phủi phủi phần tóc vàng thưa thớt, rất có dáng vẻ quý tộc đi về phía A Mạt Kỳ, “Tên nhà ngươi là gì? Hạ Vị Thần Thú!”

“A Mạt Kỳ, còn người là ai?” A Mạt Kỳ không thích bị người khác đứng trên đầu mình hỏi này nọ, cánh ưng bay cao lên vài thước, sau đó khoanh tay nhìn thẳng vào Mã Lý Ngang.

“Ha ha, tên tiểu tử này được lắm!” Mã Lý Ngang hơi thấy lạ, một Hạ Vị thần dưới quyền uy của mình lại bay lên cao dưới áp lực như thế để ngang hàng với hắn, phần dũng khí đó làm hắn cảm thấy hơi ngạc nhiên. Nhưng hắn cũng không hề câu nệ vị trí mà nói nghiêm túc rằng: “Mã Lý Ngang, Thượng Vị Thần – Thần Hỗn Loạn Mã Lý Ngang”.

“Thượng Thần tại thượng, ngài hóa ra là Thượng Cổ Thần Tộc!”

m thanh khăn khăn rất nặng của Mã Lý Ngang truyền khắp đến tai những người Lô Tự và Khải Tát. Lô Dịch Tam Thế và Tập Tắc Nhĩ không bàn bạc trước mà cùng lúc ra lệnh quân đội tại chỗ chờ lệnh quan sát tình huống. Nhưng lúc này Sơn Đốn lại phát cuồng, hắn mang danh Thượng Cổ Thánh Tế Tự nhưng ma pháp chỉ ở cấp tám của đạo sư đại tế tự, vẫn chưa có khả năng bay. Vì thế hỗn hển leo lên đỉnh núi, vẫy vẫy hai tay, mặt lộ vẻ điên cuồng hét lớn: “Mã Lý Ngang miện hạ, có phải người là người do nữ thần Sinh Mệnh phái đến để trừng phạt Phát Lạp Dịch Nặc không?”

Tên cuồng đồ đáng chết! Sở Thiên hận không thể nghiền nát Sơn Đốn. Nhưng do áp lực của Mã Lý Ngang nên không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể trốn đằng sau A Mạt Kỳ, dùng mắt quan sát thái độ của Mã Lý Ngang.

Huyết Luyện Ngục có tên là Thần Phật Từ Lung (Từ Phật Thần), là một thành viên trong ngục giam, hắn tự nhiên mù thông tin, vì thế Mã Lý Ngang chỉ thỉnh thoảng biết một số thông tin về địa ngục, không hiểu gì về Nhân Gian thì càng không thể biết đến cái tên Phát Lạp Dịch Nặc.

Vì vậy Mã Lý Ngang cảm thấy có chút nghi hoặc, mắt nhìn về phía Sơn Đốn, sau đó khua khua tay, Sơn Đốn liền bay lên.

Sơn Đốn bay lên một chốc cảm thấy hơi kinh ngạc, nhưng biết ngay đây là năng lực thần ban cho hắn ! Nhất thời sắc mặt vui mừng hơn hởi, hoa chân múa tay nói cười không ngớt.

Nhìn bộ dạng bay đáng cười cùng vẻ điên khùng của Sơn Đốn, Mã Lý Ngang không nhịn được cười: “Nữ thần người nói là ai vậy?”

Sơn Đốn hơi sững sốt, sau đó hai tay chấp trước ngực, cúi đầu lễ phép nói “Tất nhiên là Nữ thần Sinh Mệnh Ái Lệ Ti miện hạ ! Lẽ nào ngài không phải là do nữ thần phái đến để trừng phạt tên Phất Lạp Địch Nặc sao?”

“Ha ha ha...” Mã Lý Ngang nhìn một lượt Sơn Đốn từ đầu đến chân, cười nghiêng ngả, hai tay tự nhiên xoa xoa vào trán, nhếch miệng cười nói: “Thời gian lâu quá rồi, xem ra loài người đã quên mất chúng ta rồi, con người, các người hãy nhớ rằng, ta là Mã Lý Ngang, Hắc Ám Thượng Vị - Hỗn Loạn Chi Thần, là kẻ thù của Ái Lệ Ti!”

“Người... người hóa ra là tên Hắc Ám thần tộc xấu xa! Nữ thần tại thượng, hãy mau mau trừng phạt tên Hắc Ám thần dơ bẩn này!” Sơn Đốn hai tay giơ cao, ngửa mặt lên trời cầu khẩn.

Sở Thiên cười nhếch miệng, xem ra không cần phải ra tay, Mã Lý Ngang sẽ xử lý tên Sơn Đốn này, ha ha, dám nhục mạ thần tộc ngay trước mặt thần như vậy, cái tên Sơn Đốn này sẽ sớm được về trong vòng tay nữ thần thôi.

Quả nhiên, Mã Lý Ngang chỉ cử động hai vòng vai, sau đó hai ngón tay khẽ động, trên mặt đằng đằng sát khí, “Lâu lắm rồi không giết người, sắp quên cả mùi máu rồi...”

Dựa vào kinh nghiệm những lần trước gặp thần Hắc Ám, Sở Thiên lo lắng Mã Lý Ngang sẽ giận cá chém thớt lạm sát, nên vén cánh ứng của A Mạt Kỳ, khua khua tay về hướng Mã Lý Ngang “Tử Thần tại thượng, miện hạ, cái tên tế tự kia lại dám nhục mạ ngài, quả thật là đáng chết ngàn vạn lần! Ngài...”

“À! tên này chính là tế tự trên trần gian ?” Nét tức giận trên mặt Mã Lý Ngang tan biến, lại tiện nhìn thêm bộ pháp bào tế tự của Sở Thiên rồi lại nhìn bộ dạng giống y như tế tự của Sở Thiên - Ba vầng mặt trời, cười nói “Vậy xem ra người cũng là tế tự ? Tại sao lại khẩn cầu Tử Thần miện hạ?”

Sở Thiên tự trách mình tại sao lại vận bộ đồ tế tự.

Nheo nheo mắt, Sở Thiên hướng về phía sau A Mạt Kỳ quệt quệt “ Hắc hắc, tín ngưỡng của ta vốn rất phức tạp lúc đầu ta đi theo nữ thần Ái Lệ Ti học thuật tế tự, thế nhưng ta lại càng sùng mộ Tử Thần hơn ngoài ra ta với mấy vị Thú Thần quan hệ cũng rất tốt, ừm, giống như hắn chẳng hạn !”

Sở Thiên vỗ vỗ A Mạt Kỳ rồi cười nói: “Hạ vị Thú Thần này chính là huynh đệ của ta.”

Mã Lý Ngang bị chọc cười, “Ha ha, nói như vậy người có quan hệ tốt với tất cả các thần tộc rồi!”

Thấy Mã Lý Ngang có vẻ không tin, Sở Thiên vội nói: “Nếu không tin, ngài có thể đi hỏi những Giáo Đình trên trần gian, những nơi đó vẫn thờ cúng ngài, họ chắc chắn sẽ không nói dối”.

“Trần gian vẫn còn có người thờ cúng ta sao?” Mã Lý Ngang lộ chút đắc ý, vung tay đánh Sơn Đốn ngã về phía núi, nhưng ra tay không nặng, giữ mạng cho hắn, xem ra đang muốn từ từ dày vò hắn, sau đó cười nói với Sở Thiên “Nếu như người là Tế Tự tín ngưỡng Tử Thần, vậy nói cho ta biết, có phải trên trần gian có một tên là Thượng Cổ Thánh Tế Tự phải không ?”

Sở Thiên trong lòng run lên, nhưng thần sắc vẫn không thay đổi, cười ha hả nói: “Ngại quá, ta chưa từng nghe nói, nhưng miện hạ ngài có thể nói rõ cho ta biết hắn trông như thế nào, tên là gì không? Ta có thể tìm giúp ngài!”

“Ta chỉ biết hắn là Thượng Cổ Thánh Tế Tự thôi!”

Mã Lý Ngang đi quá vội, Phổ Lan Đa cũng cố tình gây khó khăn cho hắn, nên mới không nói rõ sự tình cho hắn biết.

“Ôi , vậy chuyện này không dễ dàng đâu !” Sở Thiên giả vờ lo lắng, đứng dậy ve cằm nghĩ ngợi.

Tiếng của Sở Thiên không to nhưng tiếng của Mã Lý Ngang vang như núi, lúc đó Táp Tắc Nhĩ đang quan sát tình hình bên dưới đã nghe thấy hẳn muốn làm gì.

Cơ hội như thế này, nếu Táp Tắc Nhĩ bỏ qua thì thật không xứng đáng là vua của một nước rồi.

Chấp tay từ xa hướng về Mã Lý Ngang, Táp Tắc Nhĩ nói to “ Mã Lý Ngang miện hạ, người đối diện với người là Phất Lạp Dịch Nặc, hẳn chính là Thượng Cổ Thánh Tế Tự trên Nhân Gian! Đừng bị hắn lừa!”

Táp Tắc Nhĩ, lão tử nguyên rửa người!

Sở Thiên nghe thấy những lời đó lập tức phản ứng, một tay cởi bỏ pháp bào tế tự, một tay lấy từ trong giới chỉ ra một Long Hoàng bào khác thay. Sau đó, làm tư thế của một Long Hoàng, bình thần nói: “Mã Lý Ngang miện hạ, ta không hề lừa dối người, ta tuy là Thượng Cổ Thánh Tế Tự, hơn nữa cũng là Long Hoàng, còn vì sao ta chỉ nói mình là tế tự mà không nhắc đến địa vị Long Hoàng nguyên nhân là gì ngài chắc đã hiểu, năm xưa Tiên Tổ Long Thần dưới trận doanh Thú Thần với Hắc Ám thần tộc đã xảy ra một chút hiểu lầm, vì vậy...”

Dù gì Mã Lý Ngang cũng không biết hết những chuyện trên trần gian nên Sở Thiên đã lợi dụng điểm đó để qua mắt hắn.

Mã Lý Ngang đã bớt giận “Đối với một con người, thì ta tin tưởng vào hậu duệ của Long Thần miện hạ hơn! Năm đó Long Thần Thứ Tử - Long Hoàng đời thứ nhất định ra giới luật A Cổ Lạp Sơn, ta cũng có mặt, Cự Long nói dối thì không thể trở thành Long Hoàng được.”

Vậy người đã tin rồi ? Sở Thiên khinh bỉ Mã Lý Ngang, đến chuyện tại sao Long Hoàng tín ngưỡng Tử Thần, mà lỗ hổng lớn như vậy cũng không hay biết, thần tộc cũng không phải ai cũng đều thông minh cả !

Rất lâu sau, Sở Thiên mới biết rằng hóa ra Long Hoàng cũng có thể tín ngưỡng Tử Thần, hơn nữa sự sùng tín đó địa thiên kinh địa nghĩa, danh chính ngôn thuận. Mã Lý Ngang tin Sở Thiên, chủ yếu bởi do quan hệ giữa Cự Long tộc và Tử Thần. Vì vậy giờ đây Sở Thiên đang ở lợi thế bản thân mình vốn dĩ cũng không ngờ đến.

“Trí tuệ của người làm ta vô cùng kính nể!” Sở Thiên khinh bỉ Mã Lý Ngang. Tay chỉ về phía Táp Tắc Nhĩ “Về phần tên lừa bịp ngài này thì...”

Mã Lý Ngang cũng lạnh lùng nhìn thẳng vào Táp Tắc Nhĩ, “Trước hết giết hắn đã!”

Cái chết đã liền kề, Táp Tắc Nhĩ ngược lại vẫn rất bình tĩnh, chậm rãi nói: “Miện hạ, quân nhân Lôi Tư của Thượng Cổ Thánh Tế Tự”, Sau đó dùng ánh mắt có thần nói: “Hỡi con người, nói cho ta biết, ai là Thượng Cổ Thánh Tế Tự !”

Lúc này khí chất quân nhân Lôi Tư và Khải Tát đều tỏ rõ. Tuy rằng độc giác mã đã tê liệt ngã soài rồi , tuy những cơ thể yếu ớt đã bị đè ép dưới áp lực nhưng những thiết kỵ Khải Tát vẫn hùng hùng dũng dũng, một lòng hướng về quân vương Lô Dịch Tam Thế, chờ mệnh lệnh.

Nhưng quân đối diện phía Lôi Tư thì ngược lại không ổn chút nào, ngoài số ít những tướng quân thì mấy chục vạn quân còn lại đều giờ tay ra, hướng về phía một người, “Là hắn !”

Người quân Lôi Tư chỉ là Sơn Đốn!

Sở Thiên sợ bóng sợ gió nay cũng mỉm cười, nếu như người Khải Tát trả lời câu hỏi này nhất định sẽ chỉ là Sở Thiên. Nhưng quân Lôi Tư cũng có một Thượng Cổ Tế Tự là Sơn Đốn, Sơn Đốn có thể chống lại Phất Lạp Dịch Nặc từ lâu đã ở trong tâm niệm của người Lôi Tư rồi. Nếu để họ trả lời, đáp án đương nhiên chỉ có thể là Sơn Đốn.

Mã Lý Ngang nổi giận rồi, ánh mắt lạnh băng như muốn giết chết Táp Tắc Nhĩ, “Là người tự tìm đến cái chết!”

Táp Đắc Nhĩ đã hồ đồ rồi, không còn cách nào để cứu vãn nguy cơ được nữa.

Nhưng đúng lúc Mã Lý Ngang định ra tay thì phần không khí bên cạnh Táp Tắc Nhĩ co rút một chút, Cáp Đạt Uy xuất hiện trong không trung “Mã Lý Ngang, vì sự việc năm đó hãy tha cho học trò của ta đi!”

391. Chương 370: Thần Không Gian

Bàn tay uy áp đại quân của Thần Hồn Loạn Mã Lý Ngang chậm rãi buông xuống, con mắt nhỏ dài nhìn chăm chăm vào hắc bào lão nhân đứng bên cạnh Tạp Tắc Nhĩ, cau mày hỏi: “Lão bằng hữu của ta năm đó đều chết cả rồi, có mấy người còn lại linh hồn cũng đều ở Huyết Luyện Ngục, người là ai?”

“Năm đó Tử Thần miện hạ vậy không Phán Quyết Thần Điện, ta và người là hai tả hữu tiên phong, Mã Lý Ngang, người đã nhớ ra chưa?”

Cáp Đạt Uy gơ cánh tay khô quắt lên, ần ần mũ, cơ hồ không muốn cho người bạn cũ nhìn thấy bộ dạng nửa người nửa quỷ của mình bây giờ.

“Người cũng muốn lừa ta sao?” Mã Lý Ngang hai tay đặt trước ngực, cười nhạt, “Tuy đã qua một vạn năm, nhưng ta vẫn nhớ tiếng của hắc, hơn nữa nếu người chính là hắc thì cũng sớm chết trong trận đại chiến chúng thần ở Biển Cấm rồi.

Sở Thiên từ đầu đã tin những lời của Cáp Đạt Uy, tiếng nói không giống bởi vì nửa phần đầu và ngực của hắc đã biến thành nước, không có cơ quan phát âm, Cáp Đạt Uy chắc đã dùng một cách đặc biệt nào đó để nói, như vậy, khẩu âm cũng có lẽ sẽ thay đổi.

“Nếu như thế này người hắc là sẽ tin!”

Cáp Đạt Uy một thoáng liền biến mất ngay tại chỗ, cũng cùng với lúc đó, hắc xuất hiện ngay sau Mã Lý Ngang “Ngoài ta ra, còn có ai có thể có được thứ này?”

Lần này Sở Thiên đã tận mắt nhìn Cáp Đạt Uy di chuyển thế nào, nhưng cũng coi như là không thấy gì cả vì Cáp Đạt Uy như là đột nhiên mất tăm tích trên thế giới này sau đó lại từ một nơi khác quay lại thế giới.

Mã Lý Ngang biến sắc, từ từ quay người lại, không còn thần cách mà vẫn có thể mạnh mẽ sử dụng lĩnh vực không gian của hắc, như vậy chỉ có cách tự làm tiêu hao sinh mệnh bản nguyên của mình thôi, hóa ra từ trước tới giờ, Cáp Đạt Uy dùng tính mệnh của mình đo sức với Sở Thiên.

“Nhưng... không phải là ta không thể liều mạng, vẫn mong người còn nhớ tình nghĩa những ngày tháng trước đây, đừng ép ta phải ra tay.” Cáp Đạt Uy mạnh mẽ ngẩng đầu, hắc bào không gió vẫn tự bay.

“Ồ, bây giờ người vẫn có thể cứu người trong tay ta?” Mã Lý Ngang khinh thường nhìn, không tin vào Cáp Đạt Uy.

“Người đừng quên đây là Nhân Gian, phương Đông còn có một Biển Cấm” Cáp Đạt Uy nhẹ nhàng nói: “Nếu ta miễn cưỡng dùng Không Gian Pháp Tắc cướp mạng Tạp Tắc Nhĩ đi, người muốn bắt được ta tất phải dùng toàn lực xé rách không gian, đến lúc đó Bảo Uy Nhĩ sẽ phát hiện ra người.”

“Ha ha ha ha!” Mã Lý Ngang cười càn rỡ, sau đó xé một mảnh áo vàng trên cổ mình, lộ ra bề mặt trụ giáp đen kịt “Người xem đây là gì?”

“Lời nguyện Tử Thần!” Cáp Đạt Uy thất vọng cúi đầu xuống.

“Không sai, chính là Giáp Trụ của Tử Thần năm đó!” Mã Lý Ngang hai tay túm vào cổ áo, che đi Giáp Trụ Tử Thần, con mắt nhỏ dài lộ nét ngược đãi cười nói “Có nó, chỉ cần ta không ngu ngốc đến Biển Cấm sử dụng thần lực, cũng có nghĩa là Bảo Uy Nhĩ không thể nào phát hiện ra ta được.!”

“Bỏ đi ! Bỏ đi !” Cáp Đạt Uy thở dài từ trên không xuống đất, sinh mệnh còn lại của hắc không đủ để cứu được Tạp Tắc Nhĩ nữa rồi.

Sơn Đốn nhất định phải có, Tạp Tắc Nhĩ cũng nhất định phải chết, thế nhưng Mã Lý Ngang bây giờ lại đang rất quan tâm đến Thần Không Gian.

Chính là khi Cáp Đạt Uy quay mình xuống đất, hắc đột nhiên đã ra tay, thần lực tăng thứ năm màu u lam xuất hiện, Cáp Đạt Uy đã bị Mã Lý Ngang tóm gọn trong tay.

Sở Thiên chú ý đến vị trí hai tay của Mã Lý Ngang, sau đó lặng lẽ gật gật đầu, những người khác khi bắt người thường dùng những hành động như khóa cổ họng hoặc vai, nhưng Mã Lý Ngang lại chụp gáy của Cáp

Đạt Uy, cùng lúc dùng thần lực từ từ từ trong ngón tay nhanh chóng đưa vào trong đầu Cáp Đạt Uy, có lẽ là không chế tinh hạch trong đầu hắn, không cho hắn sử dụng lĩnh vực không gian chạy thoát.

Thuộc tính của lĩnh vực do tinh hạch quyết định, xuất phát điểm của phát động thần lực, cũng là tinh hạch! Việc nghiên cứu của Sở Thiên lại có thêm thu hoạch mới.

Sức mạnh của Mã Lý Ngang lúc này cường hân thế nào, hắc bào của Cáp Đạt Uy khi bị hắn không chế, đã bị tả tơi.

Thấy Cáp Đạt Uy lộ ra phần đầu kỳ quái, Mã Lý Ngang có vẻ toát mồ hôi lạnh, tay cũng tự nhiên buông lỏng hơn bỏ Cáp Đạt Uy ra.

Hình dạng của Cáp Đạt Uy tuy có hơi đáng sợ, nhưng một vị thần sống trong Huyết Luyện Ngục liệu có thể cảm thấy sợ không?

Thế nhưng Mã Lý Ngang thật sự đã thấy sợ rồi, tuy hắn cố gắng giữ vững trạng thái bình tĩnh, nhưng sự run rẩy trong tiếng nói đã phản bội lại hắn “Vết thương của người... là hắn để lại sao?”

Cáp Đạt Uy lại lúi từ trong không gian quanh mình ra một bộ hắc bào nhanh chóng phủ lên sau đó gập đầu.

“Hắn còn chưa chết?” Mã Lý Ngang sờ sờ vạt áo trước ngực, hay nói là Lời nguyện Tử Thần phía dưới, sau đó đột nhiên cười một cách sảng khoái: “Tuổi tác cao rồi mà, ha ha, ta khổ tu vạn năm cũng đã trở thành Thượng Vị đỉnh phong, huống chi còn có Lời nguyện của Tử Thần, kể cả hắn còn sống cũng không có gì đáng ngại cả!”

Cáp Đạt Uy không phản ứng lại Mã Lý Ngang mà bình tĩnh thuật lại một sự thật “Người không cần phải lo, có thể làm ta bị thương đến như thế này, hắn cũng không khá hơn đâu.”

“Vậy thì ta càng yên tâm rồi!” Mã Lý Ngang mỉm cười sau đó vẩy ra một chùm tia u lam trói Táp Tắc Nhĩ bên dưới lại rồi túm hắn lại gần mình “Nhân loại kia, tuy rằng sự phụ của các người là Thần Không Gian, thế nhưng người dám lừa ta, vậy vẫn phải chết.”

Phụt!

Táp Tắc Nhĩ biến mất, hoặc nói là đã bị thần lực đánh tan thành cát bụi.

Lô Dịch Tam Thế tay nắm chặt đứng cách đó không xa, vui sướng nói không lên lời.

“Ài!” Cáp Đạt Uy thở dài, không ngừng lắc đầu nhưng cũng không có cách nào ngăn Mã Lý Ngang.

“Nữ thần a! Hãy mau trừng phạt tên Hắc Ám thần xấu xa kia đi, hắn lại vô sỉ giết chết Táp Tắc Nhĩ bệ hạ rồi!”

Trên đỉnh núi Sơn Đồn chỉ còn nửa mạng vẫn còn đang vung tay hô to, trong mắt hắn, Táp Tắc Nhĩ ủng hộ truyền bá Thượng Cổ Tế Tự. Vậy đó chắc chắn là người tốt.

Mã Lý Ngang lẳng không vung tay túm lấy Sơn Đồn, cố gắng cười hòa nhã với hắn nói: “Người chính là Thượng Cổ Thánh Tế Tự? Thượng Cổ Thánh Tế Tự duy nhất trên trần gian?”

“Không sai! Chỉ có duy nhất mình ta là Thượng Cổ Thánh Tế Tự!” Sơn Đồn gào to, sau đó nghiêng răng cắn phần nhìn Sở Thiên. Hừ! Tên tiểu nhân muốn nuốt trọn thần kỹ của nữ thần, không xứng đáng làm Thánh Tế Tự, vì thế thế gian chỉ có mình ta là Thượng Cổ Tế Tự!

Tuy biết rõ rằng Sơn Đồn trong lòng đang chửi rửa mình, nhưng Sở Thiên vẫn thấy hắn thật đáng yêu.

Mã Lý Ngang tiếp tục cười: “Người đừng lo, ta sẽ không giết người đâu! Nghe nói thuật Thượng Cổ Tế Tự của người có thể tạo ra thần, có thật vậy không?”

Sơn Đồn nhớ đến những lời đồn về Sở Thiên, sau đó không do dự nói rằng “Thuật Thượng Cổ Tế Tự được luyện đến tuyệt đỉnh có thể tạo ra thần! Trong quá trình đó hắn là sẽ cần tinh hạch!”

“Hay lắm! Ha ha!” Mã Lý Ngang gập đầu tỏ vẻ hài lòng, sau đó làm Sơn Đồn hôn mê rồi tiện tay xách mang bên mình.

Sở Thiên ho vài tiếng, nấp sau A Mạt Kỳ cười “Ha ha, chúc mừng miện hạ đã tìm được Thượng Cổ Tế Tự... Có điều, ta nghe nói Bào Uy Nhĩ của Biển Cầm cũng đang tìm Thượng Cổ Thánh Tế Tự, miện hạ, hay là ngài...”

Tạm thời có kẻ chết thay mình, Sở Thiên muốn mượn Bào Uy Nhĩ để lừa cho Mã Lý Ngang đi, nếu không thì sự việc sớm muộn gì cũng bị lộ.

“Người dù gì cũng là Long Hoàng, vậy coi như ta và người cũng có quan hệ thân thuộc, ta sẽ đến A Cổ Lạp Sơn của người ở tạm vài ngày!” Mã Lý Ngang cười nói.

Để Mã Lý Ngang ở bên cạnh mình, Sở Thiên không thể tưởng tượng được sẽ có hậu quả gì, tất nhiên ngay lập tức tìm cách từ chối.

Mã Lý Ngang không đợi Sở Thiên nói, liền hướng về phía Cáp Đạt Uy “Nhìn người cũng sắp chết rồi, nếu như ngay cả thần cách người cũng không còn, chỉ bằng giao nốt tinh hạch cho ta đi!”

Mắt Sở Thiên sáng lên, nhìn về phía Cáp Đạt Uy.

Theo như nghiên cứu mới đây nhất của Sở Thiên, đem hệ thống thần lực ra so sánh giống như những chiếc ô tô cũng ở trên trái đất, máu chính là xăng, thần cách là thân xe, tinh hạch chính là động cơ phát động. Giống như Tiểu Hùng Miêu Khách Thu Sa hẳn có được thân xe của nữ thần Tự Nhiên, cái thân xe ấy vô cùng mạnh, đã cải tạo lại máy phát động của Khách Thu Sa, làm nó trở thành thân xe miễn cưỡng có thể chuyển động.

Lại giống như A Mạt Kỳ, Ma Căn là thân xe, xăng của Phất Lạp Dịch Nặc tạo thành, vốn dĩ máy phát động có từ Phi Long của hắn rất yếu, nhưng dưới sự say mê tu luyện của A Mạt Kỳ cũng đủ phối hợp với các bộ phận khác, có điều thân xe và máy phát động của hắn không hòa hợp cho lắm nên không thể chạy với tốc độ nhanh nhất được.

Vì vậy chiếc xe Cáp Đạt Uy hiện tại, thân xe hỏng rồi, xăng không còn thuần chất, thế nhưng máy phát động lại là loại F1 loại cao cấp nhất.

Đồ tốt đây! Sở Thiên cũng có chủ ý với Cáp Đạt Uy.

“Người muốn có tinh hạch của ta?” Cáp Đạt Uy nghiêng đầu cười nói “Không có thần cách của ta, người sẽ dùng thế nào?”

Mã Lý Ngang dựng Sơn Đốn trong tay lên, “Trước đây thì không có tác dụng, nhưng bây giờ ta có khả năng tạo ra thần, vậy càng phải nhờ tới Sơn Đốn rồi.” Mã Lý Ngang đã đánh giá Sơn Đốn quá cao rồi.

Nhưng bây giờ Mã Lý Ngang không biết khả năng của Sơn Đốn, cái nhìn của hắn chuyển từ Cáp Đạt Uy sang A Mạt Kỳ “Chà chà, thần cách và tinh hạch người đều có, hay là cũng giao cho ta đi!”

392. Chương 371: Thần Lực Mạnh Nhất Đại Lục

A Mạt Kỳ liền nộ khí xung thiên, cánh ưng liền mở rộng bay lên một khoảng, tư thế muốn lao xuống vồ lấy, “Con mẹ người tìm cái chết, lão tử...”

“Đứng nói gì vội !” Sở Thiên giữ A Mạt Kỳ lại rồi bay lên phía trước, nói với Mã Lý Ngang : “Miện hạ, hắn cũng là người của ta ở A Cổ Lạp Sơn, hãy giữ thể diện cho Long Thần miện hạ...”

“Long Thần cũng đã chết rồi, người chết thì cũng không còn thể diện nữa!” Mã Lý Ngang không kiên nhẫn liền khua tay “Cút ngay, nếu không ngay cả tinh hạch của người ta cũng thu.”

Thực ra, Mã Lý Ngang không lấy tinh hạch của Sở Thiên đã là rất nể mặt Long Thần rồi.

Sở Thiên nheo mắt, hai tay để sau lưng ra hiệu liên hồi.

Mã Lý Ngang biết Sở Thiên gỡ trò mờ ám, nhưng tự phụ thực lực bản thân nên không ngăn cản.

Lô Dịch Tam Thế cũng thấy tình hình không ổn, nhưng những kí hiệu tuy nhìn không hiểu đó Sắt Lâm Na bên cạnh hẳn lại hiểu, “Đại ca, Phất Lạp Dịch Nặc bảo chúng ta mau chóng cho quân rời khỏi đây, chàng sẽ giữ chân tên đó.”

“Vậy muội phu phải làm thế nào?” Lô Dịch Tam Thế vội hỏi.

“Mau đi thôi, nếu chúng ta ở đây, chỉ gây thêm phiền toái! Trái lại còn liên lụy đến Phất Lạp Dịch Nặc!” Sắt Lâm Na tuy lo cho Sở Thiên nhưng không chần chừ ra lệnh rút quân rồi cũng bỏ chạy theo. Nàng biết, lúc này mà ở lại chỉ làm hại Sở Thiên.

Khi thấy Sắt Lâm Na dẫn quân rời đi, chỉ về hướng đông, Sở Thiên thấy an lòng, có một người vợ thông minh hiểu chuyện cũng bớt lo, nếu đổi là nữ nhân khác ở tình huống này chắc chắn sẽ ở lại khóc lóc muốn cùng với Sở Thiên chống đỡ, sau đó bị Mã Lý Ngang bắt làm con tin. Tất cả cùng chết, hoặc là chạy trốn thẳng không thấy bóng dáng tăm hơi.

Sắt Lâm Na tuy đã đi rồi, nhưng nàng chỉ tay về hướng đông, điều này cũng hàm ý rất sâu xa, chỉ cần rời khỏi đây Sắt Lâm Na có thể thông báo cho Quang Minh quân đoàn đang đóng quân tại Lâm Hải ở phía đông, sau đó Anh Cách Lạp Mỗ có tốc độ nhanh nhất quân đoàn sẽ ngay lập tức đến Biển Cấm, nhờ thể diện của Tiểu Sở Viêm, thỉnh cầu Bào Uy Nhĩ hoặc là lấy chuyện Tiểu Sở Viêm mất tích đổ tội lên đầu Mã Lý Ngang.

Nhờ đó thông tin, tốc độ của Anh Cách Lạp Mỗ lâu nhất là một giờ. Hải Vương Biển Cấm sẽ xuất hiện...

Kéo dài thời gian, hạ sách là dùng vũ lực, thượng sách là dùng miệng đánh lạc hướng, chuyện này thì đối với Sở Thiên lại không khó.

“Hắc hắc!” Ấn chặt A Mạt Kỳ. Sở Thiên chỉ đám quân đang vội vã rút chạy phía dưới, cười nói: “Mã Lý Ngang miện hạ, người không định ngăn cản bọn chúng rút chạy sao?”

Mã Lý Ngang nhìn chằm chằm A Mạt Kỳ cười nhạt “Ta chỉ có hứng thú với thần! Tiểu tử, người định tự mình giao nộp tình hạch hay phải để ta ra tay hả?”

“Miện hạ, hình như người đã sai trình tự rồi!” Sở Thiên mặt dạn mày dày đứng giữa không trung bất động. Nhưng hai tay chỉ về hướng Cáp Đạt Uy, “Tuy rằng A Mạt Kỳ cũng là thần nhưng tình hạch của hắn không thể nào sánh được với Thần Không Gian. Miện hạ, người nên lấy của Thần Không Gian trước, nếu không hắn trốn thẳng đến không gian khác thì người tổn thất lớn rồi”

Sở Thiên trong lòng thầm nghĩ: “Cáp Đạt Uy miện hạ, xin lỗi. Tuy rằng người chỉ điểm ta thành thần nhưng giờ là khoảnh khắc sống còn, mạng của A Mạt Kỳ quan trọng hơn nhiều. Hơn nữa nếu không phải là người thì bây giờ lão tử đã giết chết Sơn Đồn rồi...”

“Không sai, người nên lấy của ta trước!” Cáp Đạt Uy có vẻ không hề trách cứ gì Sở Thiên.

“Nói cũng phải !” Mã Lý Ngang nghiêng người đến trước mặt Cáp Đạt Uy, cười nói: “Người không định chạy trốn sao?”

“Cơ thể của ta đã không đủ để chèo chống không gian lĩnh vực nữa rồi, tình hạch coi như tặng cho người cũng không sao cả, nhưng người hãy xem hình dạng của nó trước đã !”

Mã Lý Ngang nhìn theo cánh tay Cáp Đạt Uy, thấy một bộ mặt thần côn rất kinh điển - khép hờ hai mắt, khóe miệng mỉm cười, thần tình không gì sánh được. Lớp da trong suốt kết hợp với bộ tóc dài đen nhánh, cũng có thể coi là mặt trắng rồi. “Long Hoàng? Hắn làm sao vậy?”

Sở Thiên chợt thấy hoài nghi, lẽ nào Cáp Đạt Uy muốn báo thù chuyện vừa rồi lão tử đã hại hắn?

Hình dáng của Sở Thiên, tự nhiên rất giống với vẻ ngoài của Thần Hoàng Tư Đặc n khi còn trẻ.

“Người không cảm thấy hắn rất giống một người sao?” Cáp Đạt Uy chậm rãi nói, trong ngữ khí còn mang vẻ thần bí, có vẻ như Sở Thiên có bí mật lớn gì đó.

“Người nói hắn giống Tư Đặc n? Hừ! Tên tiểu tử này so với Tư Đặc n còn kém xa!” Mã Lý Ngang khinh miệt lắc đầu. “Tên tiểu tử này tuy không tồi, huyết mạch so với Long Thần Thứ Tử còn giống với Long Thần hơn, nhưng vẫn không thể so sánh với Tư Đặc n được !”

Sở Thiên sững sốt, Mã Lý Ngang có thể cảm nhận được khí tức huyết mạch của mình, điều đó cũng không có gì đáng kinh ngạc, dù sao hắn cũng là Thượng Vị Thần. Nhưng hắn nói huyết mạch của mình giống hệt như Long Thần, điều này thì có chút hoang đường rồi. Sở Thiên từ lâu đã tự nghiên cứu máu của mình và máu Long Thần, hai loại máu này về cơ bản không liên quan gì đến nhau.

“Không sai, nếu như Tư Đặc n ở đây, chỉ sợ rằng người chỉ có thể chờ cái chết đến thôi.” Cáp Đạt Uy huych nhẹ Sở Thiên đẩy hắn ra trước mặt Mã Lý Ngang, “Những năm nay Long Hoàng đời sau chẳng bằng đời trước, lẽ nào người cho rằng một Cự Long thần tộc bình thường có thể có khí tức huyết mạch tương đồng với Long Thần được ư?”

“Người nói hắn và Long Thần năm đó...” Mã Lý Ngang mơ hồ nói.

Sở Thiên lại càng mơ hồ hơn. Trước nay Thần Tộc đều nói hắn giống với Tư Đặc n, điều này hóa ra có căn cứ, thế nhưng tại sao lại lôi Long Thần ra?

Nếu không biết mình là con cháu Viêm Hoàng, không chừng Sở Thiên sẽ tin mình có huyết thống hỗn hợp của Long Thần và Tư Đặc n rồi.

“Không sai, người đoán đúng rồi.” Cáp Đạt Uy gật gù đầu.

Mã Lý Ngang không hiểu, thầm nghĩ: ta đoán cái gì mà đúng chứ?

Cáp Đạt Uy tiếp tục nói: “Vừa rồi người có nhìn thấy y phục của Phát Lạp Định Nặc không? Chính là bộ pháp bào Tế Tự đó?”

Mã Lý Ngang gật đầu.

“Hắn là Tế Tự, nên mặc y phục đại diện cho nữ thần mới phải, thế nhưng người nhìn thấy biểu tượng trên ngực hắn không?”

Sở Thiên rất phối hợp lấy bộ pháp bào của mình ra, đưa phần ngực áo cho Mã Lý Ngang xem, ở đó là biểu tượng của Thánh Tế Tự, ba vầng mặt trời.

Trên đại lục chỉ có hai người có tư cách được mặc bộ pháp bào ấy đó là Sở Thiên và An Đông Ni, Sơn Đốn tuy bị nói khoác trở thành Thánh Tế Tự nhưng không có được chứng nhận của công hội Tế Tự, không có tư cách mặc bộ pháp bào đó.

Chỉ vào biểu tượng, Cáp Đạt Uy nói rất thần bí: “Tế Tự thay mặt cho nữ thần Sinh Mệnh, lại dùng biểu tượng vầng mặt trời. Người có nghĩ đến điều gì không?”

Mã Lý Ngang liền sững lại, nói tiếp theo ý của Cáp Đạt Uy, “Chẳng lẽ Phát Lạp Định Nặc và Thái Dương Chủ Thần Nạp Thập miện hạ...”

Cáp Đạt Uy gật đầu.

Thái Dương Thần gì chứ? Sở đại thiếu gia chưa từng nghe qua, Sở Thiên cuối cùng cũng đã hiểu ra, hóa ra Cáp Đạt Uy đang qua mặt Mã Lý Ngang, những điều vừa rồi đều là nói dối.

Ha ha, lão già này còn giỏi bịp bợm hơn ta, Sở Thiên nheo mắt cười thầm nghĩ: Người lừa hắn nửa giờ sau đó ta lại lừa hắn tiếp nửa giờ, sau đó mỗi người cứ như vậy mọi chuyện êm đẹp rồi.

Cáp Đạt Uy lại huych Sở Thiên, làm hắn càng lại gần Mã Lý Ngang hơn, “Người hãy nhìn kỹ hắn đi!”

Mã Lý Ngang bắt giác ngoảnh đầu ra, nhìn thẳng mắt Sở Thiên.

“Không gian tỏa!”

Cáp Đạt Uy đột nhiên hô một tiếng, hắc bào trên người nứt ra. Ngay sau đó một chất dịch trong suốt từ trên cơ thể nửa người nửa nước của hắn thẩm thấu ra.

Và Mã Lý Ngang dĩ nhiên duy trì tư thế vừa rồi, không động đậy được. Nhưng trên người hắn liền lấp lánh một tầng hộ thuẫn, bảo vệ toàn thân.

“Phất Lạp Định Nặc, lại đây!” Cáp Đạt Uy cúi xuống lưng Sở Thiên, vội nói : “Đừng nói gì cả, hãy nghe ta. Vừa rồi ta nhắc đến tên vài vị thần đều là những thần mà Mã Lý Ngang không dám đắc tội, ta cố ý làm cho người và họ có quan hệ là để Mã Lý Ngang phân tâm. Sau đó ta đánh lên sau lưng hắn!”

“Không phải người không có Thần Cách...”

“Ta tự làm nổ tinh hạch của mình!” Chất lỏng thẩm thấu trên người Cáp Đạt Uy mỗi lúc một nhiều hơn. Đây chắc là tinh hạch của hắn, “Hãy nghe ta nói, ta chỉ có thể làm khó hắn một lúc thôi! Trên đại lục người có bằng hữu nào đủ sức để bảo vệ người không? Ta có thể dùng nốt chút sức lực cuối cùng đưa người đi!”

Sở Thiên vội nói: “Có, Hải Vương Biển Cấm - Bào Uy Nhĩ!”

Cáp Đạt Uy dùng hai tay đặt lên vai Sở Thiên, cử động vài cái, “Biển Cấm có cấm chế, ta không thể đưa người đến đó được!”

“Bào Uy Nhĩ chắc là vừa mới rời khỏi Biển Cấm thôi, đang trên đường tới đây, người có thể đưa ta đến bên cạnh nàng ta có được không?”

“Được, hãy nói cho ta... vị trí của nàng ta!” Cáp Đạt Uy càng lúc càng suy yếu hơn.

Sở Thiên cười khổ sở: “Ta chỉ biết có lẽ nàng ta đang trên đường đến đây, cụ thể là ở đâu ta cũng không biết!”

“Không sao, ta có thể chế định quy tắc, đưa người đến nơi có thần lực mạnh nhất trên đại lục, bây giờ trên đại lục không có ai có sức mạnh hơn Bào Uy Nhĩ!”

“Được, được ! Mau đưa ta đi !” Sở Thiên mừng rỡ, ôm lấy A Mạt Kỳ, “Cả hai chúng ta cùng đi !”

Không khí bắt đầu chuyển động, giống như tấm bông mền bị xé rách vậy, trên đầu Sở Thiên hiện ra một thông đạo vô tận.

“Đa tạ !” Sở Thiên và A Mạt Kỳ từ từ được đưa vào bên trong thông đạo còn thân thể của Cáp Đạt Uy từ từ cũng bắt đầu tan biến.

“Không cần phải cảm tạ ta, nếu ta không giúp người thì ta cũng không sống được bao lâu nữa!” Cáp Đạt Uy trút hơi sức cuối cùng, nói lớn: “Nhớ chuyện người đã nhận lời với ta, đi tìm Thuận!”

“Ầm” một tiếng, Sở Thiên tựa hồ như bị sét đánh, sau đó trước mặt tối sầm, không gian thông đạo đóng lại.

.....

Cảm giác mơ màng không kéo dài bao lâu, rất nhanh sở Thiên lại nhìn thấy ánh sáng.

“Bào Uy Nhĩ tỷ tỷ! Tiểu đệ đến thăm người đây!” Vẫn còn chưa mở mắt, Sở Thiên đã hô lớn rồi.

Dù gì Sát Lâm Na đã có quan hệ tỷ muội với Bào Uy Nhĩ trước rồi, Sở Thiên xưng hô tỷ tỷ cũng không có gì vô lý cả.

Không có đáp lại.

“Ông chủ, không đúng rồi !” A Mạt Kỳ mở mắt trước, nhìn thấy quang cảnh xung quanh, “Cáp Đạt Uy nói đưa chúng ta đến nơi có thần lực mạnh nhất, nhưng Bào Uy Nhĩ không ở đây !”

Sở Thiên sững sốt, cũng mở mắt ra. Sau đó liền cảm thấy hồng quang chói mắt.

Trời đất cứ như bị nhuộm thành màu đỏ, hơn nữa lại là màu đỏ tươi của máu, nơi đây là rừng cây với những chùm tia hồng quang chói rọi xuống, cây cối cao khoảng chừng trăm mét, chỉ khi Sở Thiên bay lên không trung mới có thể nhìn thấy toàn bộ khu rừng.

Hồng quang không có nguồn đầu cùng, cây cối cũng không có giới hạn, nhưng ở một nơi cách đó không xa có một tòa tháp đồ sộ nhưng lại đứng thẳng tắp lên tận trời. Thuận theo tháp nhìn lên, Sở Thiên không tránh khỏi kinh ngạc “Vàng trắng thật lớn!”

Từ những đường vân có thể thấy rằng, trên bầu trời đột nhiên lại có rất nhiều mặt trăng lớn, hay chính là vàng hồng nguyệt của đại lục Huyền Thú, nhưng giờ đây nó đã lớn hơn gấp trăm lần.

Tháp cao đến tận chân trời, tựa như chống đỡ cả trời đất, từ những chỗ mờ mờ trên tháp có thể thấy rằng, tháp quả nhiên ở trên mặt trăng.

Lẽ nào thần lực ở đây còn mạnh hơn ở chỗ Bào Uy Nhĩ? Sở Thiên thấy rất ngạc nhiên, A Mạt Kỳ cũng không hề cảm thấy chút khí tức của bất kỳ thần lực nào.

“Ông chủ người nhìn kia!” A Mạt Kỳ đột nhiên mừng rỡ chỉ về hướng một cái cột trên cây, nơi đó, Khách Thu Sa và Tiểu Sở Viêm đang uống rượu!

393. Chương 372: Thành Trên Không (thượng)

Thần Không Gian Cấp Đạt Uy vừa đưa Sở Thiên rời khỏi cô sơn thì Mã Lý Ngang liền hét lớn một tiếng, thoát khỏi cấm chế Cấp Đạt Uy đang khống chế hắn.

Trên không trung tràn ngập những ánh điện lam tử sắc, ùng ùng rung động, Mã Lý Ngang lộ ra Lời nguyên Tử Thần bên trong, quát: “Xem như ngươi lợi hại, đã dùng tính mạng mình để giữ chân ta!”

Thân thể của Cấp Đạt Uy dần dần phiêu tán, hóa thành hơi nước trong suốt rơi vào không trung, theo gió trải thành một dải mềm, nhưng phần nửa thân trên thì không, cũng không thể làm gì khác hơn nếu chẳng may bắt gặp Bào Uy Nhĩ.

.....

Rồi đột nhiên hồng quang lớn hơn trăm lần chiếu xuống, tháp cao và rừng cây đều biến thành màu máu đỏ, còn Sở Thiên ở trên một cây đại thụ cao chạm trời, hắn thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng đã tìm được con rồi!

A Mạt Kỳ thở phào một hơi, từ trước tới giờ, hắn luôn coi chuyện Sở Viêm đi khỏi nhà là trách nhiệm của mình, bây giờ đã tìm được ông chủ nhỏ rồi, hắn cũng có thể chuộc tội được rồi.

Nhẹ nhàng tĩnh khí, Sở Thiên dùng tay ra hiệu cho A Mạt Kỳ chớ có lên tiếng, sau đó nói nhỏ: “Đừng để bọn chúng chạy tiếp nữa, giấu khí tức, chúng ta lên lại gần chúng!”

Tiểu Hùng Miêu chẳng quá chỉ là thần lực tầng thứ nhất, Sở Viêm có thần lực tầng thứ năm nhưng không thể dùng, giống như tiểu tử ngọc có được công phu hơn trăm năm trên địa cầu, hai tên này đã ngấm rượu, sau đó đưa cho Sở Viêm một vỏ rượu, “Không ngờ rằng Nam Nhất Phiến Lục ta anh minh nhất thế, cuối cùng lại bị hai con Cuồng Lang chơi xỏ!”

Thì ra hai người sau khi bị Mạt Khắc lừa đưa đến đây, Cát Nặc Bĩ Lợi và Mạt Khắc đã mất tích, đáng lẽ ra những thủ thuật lần tìm tung tích của Tiểu Hùng Miêu rất dễ để tìm được chúng, thế nhưng nơi này có chút kỳ quái, làm cho những biện pháp của hắn đều không có tác dụng.

Nửa tháng không gặp, thần trí của tiểu Sở Viêm tiến bộ rất nhiều, chú nhóc đón lấy rượu của Tiểu Hùng Miêu rót, sau đó giống như tiểu đại nhân vỗ vỗ vai Khách Thu Sa, “Huynh đệ, ra ngoài bon chen, sớm muộn phải đổi địa điểm, có cơ hội thì gọi hết các huynh đệ tiêu diệt hai tên này!”

Sở Thiên tức suýt nữa nôn ra máu, tiểu tử này tại sao lại học thành như vậy rồi? Phải dạy dỗ nó!

Nghĩ tới đây, Sở Thiên không thể tha thứ cho Khách Thu Sa đã làm hư con mình, dùng tay ra hiệu cho A Mạt Kỳ, chỉ vào Tiểu Hùng Miêu, sau đó tự mình hướng về phía Sở Viêm!

A Mạt Kỳ biết Khách Thu Sa có thể biến thành thực vật chạy trốn, vì thế từ trên cao lao xuống, một tay nắm lấy chân của Khách Thu Sa treo ngược hắn lên, tay kia ẩn nhẹ trong không khí xuống đất, đánh tan những nguyên tố đất xung quanh.

Sở Thiên lại rất đơn giản, tàng hình tiến lại, từ đằng sau ôm lấy đứa trẻ.

Tiểu Hùng Miêu thoát đầu chống cự một chút nhưng sau khi biết ai là kẻ bắt mình, ngay lập tức khuôn mặt nhỏ trắng bệch, tứ chi cũng run cầm cập. Gọi lớn “Ông chủ tha mạng, ta bị ông chủ nhỏ bắt cóc.”

A Mạt Kỳ tét vào hông Tiểu Hùng Miêu một cái thật đau. “Nói nhảm ít thôi, lần này Sáng Thế Thần cũng không cứu được ngươi !”

Sở Viêm cũng ngẩn người, nhưng nó được gen di truyền vô lại của Sở Thiên. Sau khi kinh ngạc một chốc, liền mặt mày rạng rỡ, tiện thể hôn một cái lên mặt Sở Thiên, miệng còn hơi sữa, nũng nịu nói, “Cha, con nhớ cha !”

Lúc đó, vẻ mặt giận dữ của Sở Thiên lập tức biến đổi ngay.

Hôn lên mặt con một cái, Sở Viêm đau xót nhìn tiểu Sở Viêm quần áo rách rưới.

Lưu lạc bên ngoài cả nửa tháng, lại luôn bị truy đuổi phải vượt núi băng rừng. Bộ y phục thái tử Long Hoàng trên người của chú nhóc đã rách toạc bởi, giống như tên lưu lạc đầu đường xó chợ vậy, hai bờ vai non nớt, còn phải mang một hũ rượu và một cái túi lớn, cả người đầy những vết bẩn, nếu ở ngoài đường, thì sẽ giống như đứa trẻ tội nghiệp không cha không mẹ vậy.

Lau đi vết lem trên mặt con trai, Sở Thiên lại cảm thấy chua xót, sau đó ánh mắt đầy căm phẫn nhìn Khách Thu Sa.

“Á á , ông chủ tha mạng...” cảm nhận rõ được sự tức giận của Sở Thiên, Tiểu Hùng Miêu luống cuống, nó bị treo ngược trong tay A Mạt Kỳ, chỉ có thể lắc lư đầu, van xin: “Sau này ta không dám nữa, ông chủ hãy tha cho ta một lần đi!”

“Cha, đừng đánh Miêu Miêu!” Tiểu Sở Viêm giả bộ đáng yêu, cúi đầu tui thân xin tha cho Khách Thu Sa.

“Câm miệng, sau này không được phép chơi cùng với Khách Thu Sa!” Sở Viêm trợn mắt, lạnh lùng nói.

“Xong rồi! Miêu Miêu , cha giận rồi, huynh đệ ta cũng không cứu được ngươi.” Tiểu Sở Viêm đảo ngược mắt, căm phẫn nhìn Tiểu Hùng Miêu, sau đó gục đầu vào lòng Sở Thiên, những lúc thế này, vẫn là nên lo cho cái hông của mình không bị ăn đòn đã!

A Mạt Kỳ dựng Tiểu Hùng Miêu ngược trở lại, hai tay túm lấy phần thịt lưng liêng trên cổ hắn, đưa đến trước mặt Sở Thiên.

Sở Thiên một tay ôm con, tay kia kéo lấy chuỗi Ấn Thần Hạng Liên trên cổ con gấu trúc, nhét vào bên trong giới chỉ, sau đó nheo nheo mắt, xoa xoa hông gấu trúc nói: “Nói đi, ngươi muốn bị hấp lên hay nướng đây?”

Khách Thu Sa liên tục lắc đầu, những cơ thịt trên khuôn mặt phúng phính đung đưa, “Ông chủ, xin đừng làm thế, ta cũng bị kẻ khác hại thôi, kẻ lừa ông chủ nhỏ là hai tên Cuồng Lang kia!”

Sở Thiên nhìn xung quanh, không phát hiện ra hai tên Cuồng Lang có khả năng không bình thường đó, “Bọn chúng đâu?”

Tiểu Sở Viêm ngẩng đầu lên, nói: “Cha, hai tên đó đã lừa con và Miêu Miêu đến đây, sau đó đã đi rồi !”

“Đừng nói bậy nữa!” Sở Thiên không nỡ đánh con trai, bèn véo mặt Tiểu Hùng Miêu một cái, cười nhạt: “Dựa vào khả năng của ngươi, vẫn không bắt được hai con Cuồng Lang cấp ba đó sao?”

“Không phải thế ạ, ông chủ, ở đây không thể trồng cây được, lĩnh vực của ta không thể sử dụng được!” Tiểu Hùng Miêu vội giải thích.

Sở Thiên ngạc nhiên, sau đó thử, quả nhiên, Long Hoàng lĩnh vực cũng không mở ra được, cùng lúc đó A Mạt Kỳ cũng thấy rằng lĩnh vực của mình cũng vô hiệu ở đây.

“Ông chủ, nơi đây rất giống với mộ lưu giữ tượng Long Thần ở A Cổ Lạp Sơn, thần lực bây giờ của ta chỉ có thể duy trì được hình dạng con người mà thôi.”

Sở Thiên cũng cảm nhận được, ngoài khả năng bay, thần lực cũng không thể sử dụng được. “Khách Thu Sa, đây rốt cuộc là nơi nào vậy?”

“Ta cũng không biết, hai tên Cuồng Lang kia nói ở đây có mỹ nữ nên chúng tôi đã đến đây!” mắt Tiểu Hùng Miêu chợt sáng lên, vội nói: “Ông chủ, hai người lên đây bằng cách nào vậy? Đường vào hiện đã bị chặn rồi mà!”

Lên đây? Sở Thiên hơi bàng hoàng, lúc bầy mới để ý đến sự khác thường của những cây cối nơi đây.

Biển mây bàng bạc, cây cối tuy không có đầu cùng, nhưng trên cây, có rễ nhúng xuống bùn trong khe hở, lơ mơ có thể nhìn thấy được, quả nhiên lại là mây !

Sở Thiên túm phần lông trên ngực Khách Thu Sa, quát hỏi: “Người nói khu rừng này ở trên trời?”

Tiểu Hùng Miêu gật gật đầu.

394. Chương 373: Thành Trên Không (trung)

Trên trời có thể trồng cây? Sở Thiên không tin tưởng lắm, lệnh cho A Mạt Kỳ giữ lấy Tiểu Hùng Miêu, tự mình ôm con trai cùng bay lên trên cao, hẳn muốn nhìn tận mắt.

Men theo tòa tháp cao, Sở Thiên đi thẳng lên trên, cuối cùng trên độ cao hàng vạn thước có thể nhìn thấy toàn cảnh rừng cây.

Giống như một hòn đảo bị lật ngược, trên những hòn đảo này mọc đầy những cây lớn xuyên thẳng lên không trung, dưới phiên cây là một vùng đất bằng phẳng, lừng lờ lơ lửng giữa không trung. Ngọn tháp bị tổn hại xuyên qua vùng đảo lơ lửng giữa trời, miệng tháp đôi chỗ bị thủng lộ ra bên trong. Nhìn thoáng một lượt lên trên, thì thấy thực sự có khí phái cao quý của công tước, hoàn toàn không giống với bộ dạng gia đình nào đó đến Bồ Lô Trạch kiếm ăn lúc trước.

Từ trên không trung từ từ hạ xuống, Thác Mã Tư thân thiết đi lên nghênh đón, dùng nghi thức quý tộc ngang hàng mỉm cười khom lưng hành lễ, sau đó nắm tay Sở Thiên, vui mừng giống như nhìn thấy người thân vậy, “Thân gia, Sao ngài lại có thời gian rảnh đến đây thăm ta vậy? Cách Lạp Tư, mau lại đây gặp thân vương Phát Lạp Địch Nặc các hạ!”

Tuy rất không muốn, nhưng trở ngại thân phận, gã công tử trẻ tuổi kia vẫn cung kính hướng về phía Sở Thiên.

Nhân lúc đáp lễ, Sở Thiên liền thay đổi cách nghĩ, lẽ nào đây là địa bàn của Thác Mã Tư? Nhưng chẳng phải là Cấp Đạt Uy nên đưa mình và A Mạt Kỳ đến nơi có thần lực mạnh nhất đại lục sao, Thác Mã Tư tuy rất lợi hại nhưng hoàn toàn không thể xứng với danh hiệu mạnh nhất đại lục được.

Những chuyện vừa rồi từ hồi ức trong trí nhớ vụt qua, Sở Thiên không lý giải nổi, nơi đây có gì mà có thể được coi là nơi mạnh nhất đại lục.

Vậy nhưng vẫn phải ứng phó với Thác Mã Tư, Sở Thiên chớp mắt, đột nhiên cười lớn, nhìn trái nhìn phải, bộ dạng vô cùng ngưỡng mộ “Ồ, không tồi không tồi !”

Thác Mã Tư hơi ngạc nhiên, tay nắm lấy tay Sở Thiên cũng không tiện bỏ ra, chỉ biết kỳ dị hỏi: “Các hạ, ngài đến đây là...”

Sở Thiên nhú mắt, nói nghiêm nghị nói: “Ta đến để bàn với ngài chuyện hôn lễ của Sa Khắc, tiện thể quan sát một chút, bên nhà ngài chuẩn bị thế nào rồi!”

“À, nên là như vậy, nên như vậy!” Thác Mã Tư gật gù nói.

Cách Lạp Tư nhanh nhẹn nhanh miệng hỏi: “Làm sao các hạ biết được nhà ta ở đây vậy ?”

“Bào Uy Nhĩ tỷ tỷ nói cho ta biết!” Sở Thiên ưỡn thẳng ngực ngẩng cao đầu, đồng dạng nói.

Thác Mã Tư lấy làm bàng hoàng, cái tên Bào Uy Nhĩ rất làm cho người khác nể trọng, nhưng từ tỷ tỷ phía sau càng giật mình hơn. Hẳn bàng hoàng không phải vì khả năng của Bào Uy Nhĩ, mà đang nghĩ Hải Vương Biển Cầm là quý tộc cổ chính thống nhất, luận địa vị còn cao hơn nhiều so với chủ nhân Nguyệt Thần của mình. Phát Lạp Địch Nặc gọi Bào Uy Nhĩ là tỷ tỷ, vậy tước vị quý tộc của hẳn chẳng phải ngang hàng với Thượng Cổ Hoàng Tộc sao? Minh hành lễ ngang hàng với hắn, phải chăng đã quá thất lễ rồi?”

“Ha ha!” Cười gượng hai tiếng, Thác Mã Tư buông tay Sở Thiên, nói nhỏ: “Các hạ, chuyện này không tùy tiện nói bừa được đâu, sao ngài lại có thể gọi Bào Uy Nhĩ ...”

“Người không tin sao?” Sở Thiên bế con trai lên, “Nào, đây là con trai ta Mạt Khắc Nhĩ, Bào Uy Nhĩ là giáo mẫu của nó, vậy ta gọi Bào Uy Nhĩ miện hạ là tỷ tỷ là không sai chứ?”

“Không sai...” Thác Mã Tư không khép nổi miệng, thất lưng tự nhiên lỏng tụt xuống, nhìn Tiểu Sở Viêm sau đó lại giật mạnh mình một cái, chỉ Tiểu Sở Viêm vừa thay xong quần áo, run run nói: “Đây... Đây là...”

“Đây là hoàng bào thái tử a!” Long Hoàng bào của Sở Thiên sau khi trải qua không gian thông đạo bị hư hỏng rất thảm hại, lúc này không nhận ra nổi nữa, hắn vừa tự mặc Long Hoàng bào vừa cười nói: “Công tước đại nhân chắc là đã rất lâu không quan tâm tin tức trên đại lục rồi, không lâu trước đây Long Hoàng Á Lợi Tư Thác Đức bị bãi miễn, nên ta lên làm tân Long Hoàng !”

“Bái kiến bệ hạ” Thác Mã Tư lập tức quỳ xuống hành lễ, thần sắc thấp thỏm bất an. Tuy thần lực của Cự Long tộc rất kém cỏi, nhưng người ta là Thượng Cổ Hoàng Tộc chính thống nhất đã truyền tiếp hàng vạn năm nay! Hạng tiểu công tước như hắn chắc chắn không thể sánh được.

Biết được tính tình của gia đình quái dị này, Sở Thiên với cử chỉ của một Long Hoàng, hai tay đưa ra, mỉm cười nói: “Đứng dậy đi! Đi nào, dẫn ta đi thăm nhà ngươi, chuyện chuẩn bị hôn lễ đến đâu rồi.”

“Bệ hạ xin chờ một chút, người ngoài đến đây đều không thể sử dụng thần lực được, ta ngay lập tức sẽ cho người đến nghênh đón!” Thác Mã Tư cung kính đứng sau Sở Thiên, vẫy vẫy tay con trai, “Mau đi, nói với mọi người có Phát Lạp Dịch Nặc bệ hạ giá lâm, mau ra nghênh đón !”

Nhìn Cách Lạp Tư rời đi, Sở Thiên cũng vô cùng ngạc nhiên, người nhà gia tộc Lai Nhân Cấp Đặc quả nhiên không chịu ảnh hưởng ở khu rừng này.

“Nguyệt Thần tại thượng!” Thác Mã Tư lại hoảng sợ nói, hôm nay hắn nhận được không ít dả kích rồi. “Bệ hạ, ngài... muốn ăn con gấu trúc này ? Tuyệt đối không được đâu ạ!”

“Sao vậy?” Sở Thiên rất ngạc nhiên.

“Từ xưa đến nay, những người ăn thịt gấu trúc đều không có được kết cục tốt đẹp!” Thác Mã Tư nói chắc như đinh đóng cột. Sau đó không luận thân phận, tự tay giải thoát cho Tiểu Hùng Miêu đang sợ hết hồn, bị treo trên thanh sắt xuống, cẩn thận bế trong tay, sau đó mặt hắn đỏ lên, hạ giọng giải thích: “Nghe nói từ vạn năm nay, bất cứ ai ăn thịt gấu trúc thì đều không bao lâu sau sau, ảnh hưởng thân của người đó sẽ tràn lan khắp toàn đại lục!”

“Ảnh hưởng thân?” Sở Thiên trầm nghĩ, thủ pháp này thật giống với Khách Thu Sa “Tại sao lại có truyền thuyết như vậy? Ai có thể làm lên những chuyện nhảm nhí như vậy?”

“Ngài tuyệt đối không thể không tin” Thác Mã Tư nói nhỏ rất thần bí rằng: “Theo như mật quyết tiên tổ ta truyền lại, đó đều là những sủng vật của Thần Hoàng Tư Đặc n miện hạ, cho phép trở thành Phán Quyết Thần Thú!”

395. Chương 374: Thành Trên Không (hạ)

Phán Quyết Thần Thú? Sở Thiên hơi trầm ngâm, ôm lấy Tiểu Hùng Miêu từ trong lòng Thác Mã Tư, sau đó tay trái tay phải mỗi tay bế một đứa trẻ, cười nói: “Lẽ nào Phán Quyết Thần Thú cũng là gấu trúc ?”

Thác Mã Tư chấp tay đáp: “Hồi bẩm bệ hạ, ta cũng chưa từng nhìn thấy nhưng theo truyền thuyết thì đó là một con gấu trúc! Hơn nữa rất được Thần Hoàng Tư Đặc n miện hạ sủng ái!”

“Ha ha, cũng thật trùng hợp nhỉ!”

Lúc này, Tiểu Sở Viêm vượt nhẹ mông Tiểu Hùng Miêu, cố gọi nó tỉnh lại, Sở Thiên cũng thấy, nhưng không ngăn cản, hơn nữa còn nói với Thác Mã Tư: “Ai cũng nói ta trông giống Tư Đặc n miện hạ, thật trùng hợp ta cũng có một con gấu trúc là ma sủng! Đây, là nó đấy!”

Sở Thiên ve cằm, chỉ Tiểu Hùng Miêu cười nói: “Vừa rồi thân gia đã hiểu lầm rồi, không phải ta muốn ăn nó!”

Thác Mã Tư tất nhiên không tin, đuốc lửa, gia vị, thịt quay tất cả đều được chuẩn bị xong, không phải chuẩn bị nướng thì còn có thể làm gì?

Sở Thiên tiếp tục giải thích nói: “Thực ra ma sủng của ta bị bệnh, sau khi lên đây liền hôn mê bất tỉnh, vừa rồi là ta đang dùng thuật Thượng Cổ Tế Tự để chữa trị cho nó!”

“Oa !” Tiểu Sở Viêm sững sờ thốt ra một câu không ai nghe rõ, nhưng mắt nó mang vẻ sùng bái, nhìn chăm chăm vào Sở Thiên - Phụ thân nói dối không chớp mắt, mặt cũng không đỏ, bái phục!

“Điện hạ quả nhiên quan tâm đến ma sủng của mình!” Thác Mã Tư liền tin ngay. Rốt cuộc trên đại lục cũng không có chủ nhân nào vô duyên vô cớ lại thích nướng ma sủng chơi cả, hơn nữa hẳn biết rõ, khu rừng này của hắn thực sự có thứ có khả năng làm người ta hôn mê.

Sở Thiên ôm hai đứa trẻ ngồi trên một cái cây, còn Thác Mã Tư không giám ngồi trước mặt Thượng Cổ hoàng tộc, nghiêm chỉnh đứng một bên.

“Thác Mã Tư công tước, cánh rừng này là của người ư?” Sở Thiên hỏi.

Chỉ khung cảnh xung quanh, Thác Mã Tư cười nói: “Đúng vậy, những cây cối ở cánh rừng trong không gian này, và còn ngọn tháp kia, là cơ nghiệp tổ tiên để lại cho ta, tuy không thể sánh với A Cổ Lạp Sơn của bộ hạ nhưng cũng có thể coi là hiếm có trên đại lục.”

Sở Thiên rất ngưỡng mộ Thác Mã Tư, Bồ Lô Trạch, A Cổ Lạp và cả thánh sơn Đồ Lỗ Nam Hi gộp lại cũng không thể so bì được với rừng cây này. Chẳng cần nói chuyện gì khác, chỉ cần chuyện hạn chế lĩnh vực ngoại nhân, cánh rừng này đã được mệnh danh là đệ nhất pháo đài đại lục cũng không có gì quá đáng.

“Ha ha, ở đây hình như có cái gì đó, tại sao ta lên đây thì không dùng được thần lực nữa, miễn cưỡng lắm thì chỉ có thể bay được”

“Điều này... đều là tổ tiên ta truyền lại cho ta, cụ thể như thế nào ta cũng không biết rõ.” Thác Mã Tư rõ ràng không muốn đem bí mật gia tộc mình tiết lộ cho Sở Thiên biết.

Sở Thiên cũng chỉ là tiện hỏi như vậy thôi, cơ bản cũng không mong muốn Thác Mã Tư nói cho mình biết, vì vậy cũng tiện miệng đổi chủ đề, nói chuyện kết hôn của Sa Khắc và Tiên Đế ngũ tỷ muội.

Không lâu sau đó, hai trong tám chiếc cánh lời ưng của A Mạt Kỳ đáp xuống. Mang theo hai tên Cuồng Lang vừa bắt được “Ông chủ, hai tên này đang treo lên trên tháp, đã bị ta bắt được!”

“Hãy đánh ngất chúng đã!” Sở Thiên đem chuyện cánh rừng này thuộc sở hữu của Thác Mã Tư nói cho A Mạt Kỳ biết. Sau đó, cẩn thận nâng niu Khách Thu Sa giao vào tay A Mạt Kỳ, “Đứa bé này bị bệnh rất nặng, người hay chăm sóc tốt cho nó!”

A Mạt Kỳ hơi thấy bất ngờ, chẳng phải ông chủ muốn trừng trị nó sao? Sao lại còn muốn chăm sóc nó?

Thế nhưng sau khi thấy Sở Thiên tủm tỉm cười, A Mạt Kỳ hiểu ngay, chắc chắn Tiểu Hùng Miêu này có thể mang lại lợi ích gì đó cho ông chủ rồi.

Lại nói một chuyện khác, đội ngũ hoan nghênh Long Hoàng của gia tộc Lai Nhân Cấp Đặc cuối cùng cũng đã tới, quy mô thật không nhỏ, cả trăm người đều mặc lễ phục rất long trọng, lần lượt bay từ trên bầu trời đến trước mặt Sở Thiên.

Cây cối vốn đã nhiều như rạ, lúc này lại càng trở lên dày đặc hơn.

“Bệ hạ, đây là thê tử của ta, người đã gặp qua rồi...”

Thác Mã Tư theo lễ nghĩa quý tộc, giới thiệu lần lượt bắt đầu từ vợ mình, tiếp tục đến những người khác trong gia tộc Lai Nhân Cấp Đặc, đến nỗi làm Sở Thiên chóng cả mặt.

Những người này trước đây đều có đi cùng Thác Mã Tư đến Bồ Lô Trạch dùng cơm, vì thế đều đã từng gặp Sở Thiên rồi, từng người từng người một tỏ ra rất nhiệt tình, nhưng có vài người trẻ tuổi lại không có nhiều nhiệt tình với Sở Thiên.

Nhìn kỹ một chút những người gia tộc Lai Nhân Cấp Đặc, Sở Thiên đã hiểu ra, hóa ra gia tộc này tuy là nhiều người nhưng nữ giới lại rất ít, đặc biệt là những cô gái trẻ. Ngoài Tiên Đế ngũ tỷ muội ra thì không

còn ai khác nữa. Hộ vệ thống lĩnh Sa Khắc của Sở Thiên liền một lúc lấy cả năm tỷ muối bọn họ, chuyện này sao lại không làm cho những Lan Nguyệt Thú trẻ tuổi kia dùng dùng nổi giận?

Không nói rườm rà, sau khi giới thiệu hết một trăm người, Thác Mã Tư gọi một chiếc phi hành xa đến, đón Sở Thiên đến nhà mình.

Nhà của Thác Mã Tư chính là phần màu nhũ trắng nổi lên mà Sở Thiên nhìn thấy trên bầu trời vừa rồi, nhưng lại gần Sở Thiên mới nhìn thấy rõ, đó là trang viên kiểu dáng phương Tây trang nhã, cả chính thể kiến trúc tròn trịa không có mấy góc cạnh, dưới ánh trăng hồng hiện lên thật khác biệt.

Đang ngạc nhiên, Sở Thiên bỗng cảm thấy rất quen mắt, nhưng không thể nhớ ra đã từng nhìn thấy ở đâu.

“Bệ hạ, chúng ta đến rồi!” Đứng trước vòm cổng tròn màu trắng, Thác Mã Tư chỉ về một loạt những cột mốc ngân nguyệt nói: “Đây chính là trang viên Lai Nhân Cấp Đặc của ta !”

Sở Thiên giả bộ chiêm ngưỡng bước vào, không phát hiện ra điều gì khác thường, nhưng A Mạt Kỳ đang dắt ba con ma thú đang hôn mê đi phía sau lại nhíu mày nói: “Kỳ quái thật, tại sao ánh trăng trên vòm cổng lại có màu trắng bạc?”

Giới thiệu từng phần kiến trúc trang viên nhà mình, Thác Mã Tư đưa Sở Thiên đến lầu các cao nhất.

Quen mắt! Đúng là rất quen! Sở Thiên rõ ràng cảm thấy mỗi công trình kiến trúc ở đây rất quen, chắc hẳn đã nhìn thấy ở đâu đó rồi nhưng không tài nào nhớ ra được.

Thấy Sở Thiên đang sững lại, Thác Mã Tư còn cho rằng hẳn đang thăm thẳm định phong cách trang viên của mình, có đúng hay không có thể bị được với Sa Khắc “ưu tú” trong lời đồn để đảm bảo chuyện hôn nhân của mình được thuận lợi hay không. Thác Mã Tư mở cửa sổ trong lầu các, sau đó cùng Sở Thiên bay lên nơi cao nhất rồi cười nói: “Bệ hạ, ngài thấy nhà ta thế nào...”

Sở Thiên như đang mê muội đi, tiện mồm trả lời: “Rất tốt,... nhưng hình như thiếu một cái gì đó!”

Long Hoàng bệ hạ làm sao có thể biết được trong trang viên thiếu cái đó! Thác Mã Tư ngừng cười một lát nhưng Sở Thiên đang chờ ra nên không để ý.

Cảm giác kỳ lạ tràn ngập, hứng thú của Sở Thiên tự nhiên mất đi rất nhiều, nói lấy lệ vài câu xong, liền nói cho Thác Mã Tư bố trí cho mình một căn phòng yên tĩnh để ở.

Khi ngồi trên ghế trong phòng, Sở Thiên dỗ con ngủ xong, để Tiểu Hùng Miêu lên bàn, rồi hỏi: “A Mạt Kỳ, người có thấy nơi này rất quen không?”

“Không thấy quen mắt nhưng ta cảm thấy nơi đây thật kỳ lạ!” A Mạt Kỳ vừa buộc chặt lại hai con Cuồng Lang, vừa nhíu mày nói: “Ta chưa từng nhìn thấy những ánh trăng màu trắng bạc, nhưng nghe những người cao tuổi trong Lôi Ứng tộc thì rất lâu trước đây, mặt trăng trên trời quả thực là có màu ngân bạc, sau này không biết tại sao lại biến thành màu hồng!”

“A! Mình vẫn chưa chết?” Tiểu Hùng Miêu tỉnh dậy. Thấy mình đang nằm trên bàn, không những trên người không còn xích sắt hơn nữa Sở Thiên còn cười ha hả nhìn mình.

Rụt rụt cổ, Tiểu Hùng Miêu cười nói: “Ông chủ, lần sau ta không dám nữa !”

Mang Ân Thần Hạng Liên đeo lại lên cổ Tiểu Hùng Miêu một cách thân thiết, Sở Thiên vỗ vỗ vào hông nó, cười: “Người không làm sai điều gì cả? Ha ha, vừa rồi chỉ là đùa người thôi!”

“Sao?”, Khách Thu Sa tròn vo hai mắt, hai móng vuốt che miệng lại, không thể nói được gì nhìn Sở Thiên. “Ông chủ, ngài không lừa ta chứ?”

“Đúng thế, ta sớm đã muốn cho Mạ Khắc Nhĩ đi du ngoạn ở đại lục rồi, nhưng chẳng khi nào có thời gian, may mà có người dẫn nó đi một lượt, ta đỡ phải phiền phức rồi.”

Bộ dạng hiền từ của Sở Thiên làm gấu trúc thấy không hiểu, hai móng vuốt không biết làm gì đành ôm đầu, miệng cũng không ngậm lại được, “Ông chủ, muốn chém muốn giết ta cũng đành chịu, đừng làm ta sợ!”

“A, ta làm sao có thể dọa nhà người chứ?” Sở Thiên không vui, “Người nói ta đã từng lừa người bao giờ chưa.”

“Hắc hắc, hạnh phúc a! Ông chủ là người tốt a!” Tiểu Hùng Miêu cọ cọ má vào tay Sở Thiên, sau đó lấy từ trong dây chuyền ra một hũ rượu, nhấp một ngụm nhỏ, ngu ngơ cười hăng hắc.

“Đúng rồi, Khách Thu Sa, người nhà người vẫn khỏe cả chứ?” Sở Thiên không như sự nhớ ra liền hỏi.

“Huynh đệ ta ăn no thì cả nhà ta đều không đói, nhà ta chỉ có mình ta!” Tiểu Hùng Miêu không phát hiện ra ý đồ của Sở Thiên, thành thật nói.

“Phụ mẫu người đâu?”

“Hai năm trước ở Nam Hải mắc bệnh lạ, cha ta mất rồi...” Khách Thu Sa lau hai hàng nước mắt, nhấn nhó rúc vào lòng Sở Thiên, “Hu hu, sau này ta chỉ có mình ông chủ là người thân thôi!”

Vỗ an ủi Tiểu Hùng Miêu, Sở Thiên hơi cảm thấy thất vọng, cha của Khách Thu Sa là đầu mối có thể kiểm tra, lại chết vì bệnh tật, vậy thì không phải là hậu duệ của Phán Quyết Thần Thú rồi.

Lại hỏi thêm mấy chuyện nữa, Tiểu Hùng Miêu lắc đầu liên tục, Sở Thiên cuối cùng cũng quyết định, quan hệ duy nhất của Khách Thu Sa và Phán Quyết Thần Thú là cùng chung dòng máu gấu trúc mà thôi, hoặc là số lượng tộc gấu trúc quá ít ỏi, hai bọn chúng miễn cưỡng là bà con xa mà thôi.

Gấu trúc khóc mệt rồi, bèn ngủ trong lòng Sở Thiên.

Sở Thiên đặt Tiểu Hùng Miêu đặt lên giường, nhún vai với A Mạt Kỳ, sau đó nói những lời đã nghe từ Thác Mã Tư, nói lại với A Mạt Kỳ, bắt đắc dĩ nói: “Vốn dĩ tưởng nó là hậu duệ của Phán Quyết Thần Thú, tiếc là không phải.”

“Tiểu tử ấy ít ra cũng là Thần Tự Nhiên rồi!” A Mạt Kỳ cười nói: “Ông chủ ngài trông giống Tư Đặc n, ma sủng lại có một con gấu trúc, đợi mấy năm nữa Khách Thu Sa trưởng thành rồi, ngài biến thành lão niên mang theo gấu trúc, nói không chừng có thể lừa được cả Bào Uy Nhĩ!”

“Thôi đi, thần lực đến mức độ như Bào Uy Nhĩ, đều dựa vào khí tức và thần lực nhận dạng người, Chỉ có bề ngoài thì vô tác dụng thôi.” Sở Thiên tự giễu: “Thực lực sau khi La Tân biến thành người sói người cũng thấy cả rồi, gia gia A Thụy Tư của hắn càng lợi hại hơn, mang danh Thiên Kiêu Lang Thần, thế nhưng sau đó cũng bị một chiêu của Tư Đặc n đã giải quyết xong rồi.”

“Gia gia của La Tân là bị Thần Hoàng đánh cho thành tàn phế?” A Mạt Kỳ sững sờ.

“À, trước đây ta chưa nói, La Tân đưa cho ta một hình khối thủy tinh!” Sở Thiên giải thích: “Bên trong có ghi chép trận chiến của Tư Đặc n và ông nội hắn, La Tân dựa vào điều này mới luôn cho rằng... Lại đây, ta nhớ ra rồi!”

Nói đến khối thủy tinh của La Tân, Sở Thiên chợt nảy ra, lẽ nào vừa rồi ta cảm thấy trang viên Lai Nhân Cấp Đặc rất quen, hóa ra đây chính là nơi năm ấy A Thụy Nạp Tư và Tư Đặc n chiến đấu!

396. Chương 375: Truy Hỏi (thượng)

Trong mắt Sở Thiên tinh quang lóe lên, ngón tay gõ gõ liên tục lên mặt bàn, nụ cười trên khóe môi càng ngày càng lộ ra vẻ đắc ý.

Mới tới khu rừng này, Sở Thiên còn đang suy tư, Thần Không Gian Cấp Đạt Uy nói thần lực mạnh nhất đại lục có ý nghĩa gì, thần lực ở đây mạnh hơn chỗ Bào Uy Nhĩ đã được khẳng định rõ rồi. Nhưng rốt cuộc ai có thể mạnh hơn cả mỹ nhân ngư đây?

Ban đầu Sở Thiên hoài nghi là con trai mình, Tiểu Sở Viêm tuy không biết dùng thần lực nhưng vừa sinh ra nó đã mang thần lực tăng thứ năm, điều này là sự thật không cần phải bàn cãi gì nữa, nhưng thần lực trên người Sở Viêm chỉ mới tăng thứ năm, chắc chắn không thể vượt qua Bào Uy Nhĩ.

Sau đó Sở Thiên lại cho rằng gia tộc Lai Nhân Cấp Đặc có cao thủ ẩn danh, nhưng xem xét kỹ điều đó cũng không đúng, vì gia tộc Lai Nhân Cấp Đặc đã tuyệt hậu rồi. Nếu thật sự có cao thủ ẩn danh như vậy, nhất định không ngồi nhìn gia tộc cổ tuyệt hậu như vậy, nhất định sẽ đứng ra giúp đỡ Cách Lạp Tư cướp lại Tiểu Bạch, như vậy đương nhiên cả nhà Thác Mã Tư cũng không thể từ bỏ lời cầu hôn của Tiểu Bạch được.

Nghĩ đi nghĩ lại, Sở Thiên nghĩ ra một ý nghĩ không thể tin được, đây là nơi Thần Hoàng chém giết Thiên Kiêu Lang Thần, khối thủy tinh ở bên trong cũng vẫn ghi lại hai phiến đoạn, nói không chừng...

Nghĩ tới đây, Sở Thiên đứng bật dậy, hướng ra ngoài quan sát một lượt, không thấy ai theo dõi, mới lấy từ trong giới chỉ ra khối thủy tinh La Tân tặng cho hắn.

Vì đây là lĩnh vực cấm cố thần lực, Sở Thiên đưa thủy tinh cho A Mạt Kỳ, sai hắn dùng ma pháp của bản thân để khởi động khối thủy tinh.

Từng phần ảnh tượng xuất hiện, Tư Đặc n và A Thụy Nạp Tư quyết chiến, nhanh đến nỗi không thể nhìn thấy tình tiết, sau đó thi thể của A Thụy Nạp Tư bị phân làm hai, một phần nuôi nấng La Tân, một phần khác rơi xuống biển bị một người thần bí mình đầy thương tích lấy đi.

Ảnh tượng kết thúc, Sở Thiên cất thủy tinh đi, hỏi: “Đã nhìn thấy gì chưa?”

A Mạt Kỳ nhớ lại rồi nói: “Tốc độ của Thần Hoàng và Lang Thần quá nhanh ta không nhìn rõ, nhưng nơi họ quyết chiến là ở trong trang viên của Lai Nhân Cấp Đặc, thế nhưng khi đó, bầu trời trang viên có màu ngân bạch, bây giờ đã là màu hồng rồi.”

Sở Thiên gật đầu, “Không sai, xem ra vạn năm trước mặt trăng không phải có màu hồng, ánh sáng trong trận quyết đấu có lẽ là ánh trắng.”

“Có thể nhìn thấy từ trong hình rằng, trang viên này không thể chịu được trận chiến của Phán Quyết Thần Hoàng sớm đã bị hủy diệt rồi. Tại sao lại có thể xuất hiện ở đây được?”

Sở Thiên trầm ngâm nói: “Bên trong trang viên này ta luôn có cảm giác thiếu cái gì đó, người đã nhận ra chưa, Tư Đặc n và A Thụy Nạp Tư quyết chiến trên đỉnh một ngọn tháp cao, thế nhưng bên trong trang viên Lai Nhân Cấp lại không có tòa tháp ấy!”

“Tháp?” A Mạt Kỳ vô thức nhìn hướng ra ngoài cửa sổ, nơi đó vừa hay nhìn thấy bóng dáng của một tòa tháp, nhìn xa hơn một chút, tòa tháp nhìn lúc mới đến tuy có chút cổ nát, nhưng bất luận là hình dáng hay màu sắc đều giống với ngọn tháp nơi quyết chiến trong hình ảnh.

Phần đất nơi ngọn tháp cao trong rừng rậm, phía dưới đâm sâu tận biển, trên nối liền với mặt trăng trên trời, mặc dù trên mặt trăng không thể nhìn thấy được tháp, nếu không nhầm thì tòa tháp này xuyên qua mặt trăng, phía sau mặt trăng lộ ra đỉnh tháp.

Nếu như phía sau hồng nguyệt cũng có một trang viên Lai Nhân Cấp Đặc, thì trùng hợp kiến tạo thành một vòng quanh đỉnh tháp, vậy tất cả đã được làm rõ rồi - năm đó cuộc chiến của Thần Hoàng và Thiên Kiêu Lang Thần bắt đầu phát sinh trên mặt trăng.

“Hoang đường, trên mặt trăng làm sao có thể có người được?” Sở Thiên cười tự giễu, phủ định cách nghĩ không thể tưởng tượng nổi của mình, trên mặt trăng không thể có người, quan niệm này đã quá thâm căn cố đế trong tâm tưởng những người sống trên địa cầu rồi.

A Mạt Kỳ cũng nghĩ đến tình huống này, nhưng hắn không thể có tư duy giống của Sở Thiên mà dừng cảm nói rằng: “Ông chủ, khi đại chiến chúng thần, những cường giả thần cấp đều chiến đấu ở thiên ngoại hỗn độn, cho thấy họ có thể tồn tại ở những nơi không có nguyên tố, nói không chừng bên trên thực sự có một tòa cung điện nữa.”

Sở Thiên chợt nhận ra rằng, nơi đây là đại lục Huyền Thú của thần lực và Ma Pháp Đấu Khí, đương nhiên không thể dùng để so sánh với địa cầu được, bèn gật đầu nói: “Gia tộc Lai Nhân Cấp Đặc năm đó là sủng vật của nữ thần mặt trăng... chẳng lẽ trên mặt trăng thực sự có một tòa cung điện!”

Leng keng.

Dưới bàn đột nhiên phát ra một âm thanh giống như kim thiết va chạm vào nhau vậy, thì ra là hai con Cuồng Lang không biết từ lúc nào đã tỉnh lại, một con trong đó đang liên tục gật đầu, dường như cũng thừa nhận với cách nói của Sở Thiên - Trên Hồng Nguyệt có một tòa Nguyệt Thần Điện!

Con sói gật đầu chính là Cát Nặc Bỉ Lợi.

Cả người Mạt Khắc bị trói chặt, dĩ nhiên không thể nào ngăn cản Cát Nặc Bĩ Lợi, đành tuyệt vọng nhắm mắt lại, lẩm bẩm nói: “Huynh đệ, người đã hại chết chúng ta rồi!”

“Làm sao?” Cát Nặc Bĩ Lợi cố gắng nhướng người lên, quay đầu sang hỏi.

“Ngốc ạ, Cuồng Lang bình thường có thể biết chuyện Nguyệt Thần Điện không? Người nhìn bộ dạng của Phát Lạp Địch Nặc, chắc hẳn đã biết chúng ta không phải là ma thú bình thường, hẳn đang nhìn chăm chăm vào chúng ta kia kìa!”

Sở Thiên cười nhìn về hai con Cuồng Lang đang dùng tiếng sói nói chuyện với nhau, sau đó thị ý cho A Mạt Kỳ nhắc chúng lên chiếc bàn.

Tự mình ra tay tháo lỏng xích sắt trên hai người họ, nhưng để chắc chắn họ không thể trốn thoát, Sở Thiên lấy ra một vò rượu, đặt xuống bên cạnh miệng của Cát Nặc Bĩ Lợi, “Ta biết các ngươi không phải là Cuồng Lang bình thường, vừa rồi người gạt đầu, có phải ý nói là trên mặt trăng đích thực có một trang viên không?”

Mỹ tửu ngay trước mặt, Cát Nặc Bĩ Lợi không để ý đến ám thị của Mạt Khắc, thò đầu ra uống cạn một hơi, sau đó gạt đầu, coi như đã trả lời Sở Thiên.

“Các ngươi là ai?” Sở Thiên cũng đặt một vò rượu ngay trước mặt Mạt Khắc, có điều Thần m Mưu sau khi khẽ ngửi mùi, rồi cúi đầu xuống không còn để ý tới Sở Thiên.

Cát Nặc Bĩ Lợi thì lại sảng khoái hơn, phát ra chuỗi tiếng “ư ử”, đáng tiếc Sở Thiên thật không có cách nào để hiểu được.

“A Mạt Kỳ, người có biết chúng đang nói gì không?”

“Không rõ lắm, có mấy từ có nghĩa là thần, những cái khác nghe không hiểu.” A Mạt Kỳ lắc đầu, bắt đầu dĩ nói: “Ta chỉ học một ít lang ngữ, có điều trước đây ta đã học Phượng Hoàng ngữ, Ưng ngữ, Hỏa Liệt Diểu ngữ... Á Long ngữ và một số ngôn ngữ của loài thú trên cạn.”

Sở Thiên nhìn A Mạt Kỳ bằng ánh mắt đầy sự kinh ngạc, không ngờ một Thú Thần cao lớn thô kệch, cả ngày chỉ biết tu luyện và đánh nhau, lại chính là một nhà ngôn ngữ học.”

Có cơ hội phải đến quê nhà của A Mạt Kỳ xem thử, Sở Thiên chợt nảy ra ý nghĩ này, hẳn vẫn chưa hiểu rõ về quá khứ của A Mạt Kỳ, chỉ biết năm hắn mười tám tuổi đã từng đánh nhau với một con Phượng Hoàng.

Ngôn ngữ không thông, Sở Thiên cũng không có cách nào khác, lúc này hắn lại nhớ Tiểu Bạch vạn phần, tiểu bảo bối tuy là không biết nói chuyện, nhưng ngôn ngữ cơ thể của nó lại rất phong phú, hơn nữa đôi mắt to tinh nhanh, có nhiều lúc chỉ cần một ánh mắt, cũng có thể khiến Sở Thiên hiểu được ý của nó.

“Các ngươi là thần?” Sở Thiên hỏi.

Cát Nặc Bĩ Lợi gạt đầu, còn Mạt Khắc vẫn không đếm xỉa tới Sở Thiên.

“Nếu như là Thần tại sao lại rơi vào bước đường này?” Sở Thiên cười giả lả, sau đó vỗ một cái vào người Mạt Khắc nãy giờ im lặng, “Ta có cách giúp các ngươi nói chuyện.”

Trong mắt Mạt Khắc chợt vụt lên một tia sáng, hiển nhiên là hiểu được ý của Sở Thiên, hiện giờ họ chỉ là ma thú cấp ba, chỉ cần thăng lên cấp bảy là có thể nói chuyện, Thú Thần thăng cấp đối với một người có thể tạo ra thần như Sở Thiên thì quả thực quá đơn giản.

Phát hiện ra Mạt Khắc khá thông minh, Sở Thiên cũng không để ý tới Cát Nặc Bĩ Lợi, cười nói với Mạt Khắc: “Không chỉ là nói chuyện, cho dù là thành thần cũng còn được, trong tay ta còn có máu thịt của lịch đại Long Hoàng...”

“Hú!” Cát Nặc Bĩ Lợi phấn khích kêu lên. Nhưng hắn không biết, Sở Thiên chỉ nói là lịch đại Long Hoàng, mà không nói là Long Thần.

Mạt Khắc lại không mừng rỡ quá nhiều, chỉ về mình, rồi lại chỉ vào Sở Thiên - Chúng ta có thể cho người cái gì?

Rất thông minh mà! Sở Thiên tặc lưỡi, lấy dao phẫu thuật từ trong giới chỉ ra, và cả những tinh hạch của mấy con ma thú cấp bảy, “Không thể trao đổi nói chuyện thật là phiền phức, ta thăng cấp cho các người lên cấp bảy trước, sau đó nói tiếp! A Mạt Kỳ, người đi nói cho Thác Mã Tư, cứ nói ta đang tu luyện thuật thượng cổ Tế Tự, đợi lát nữa sẽ có một dị biến lớn, kêu hắn không cần để tâm, cũng đừng đến quấy rầy ta!”

Dứt lời, Sở Thiên không đợi hai con Cuồng Lang đồng ý, đã dùng quyền trực gây mê cho chúng, sau đó bắt đầu phẫu thuật.

Khu rừng rậm trên không này là lĩnh vực cấm chế, không có thời gian thuận lưu, tốc độ phẫu thuật của Sở Thiên dĩ nhiên sẽ chậm lại, thời gian đã trôi đi tròn trịa nửa ngày.

Trong thời gian này, Sở Thiên lại phát hiện một hiện tượng rất kỳ lạ, khu trang viên này, hay nói là vùng không trung của nơi này không có phân biệt ngày đêm, bên ngoài cửa sổ vẫn luôn chiếu rọi ánh sáng của vàng trắng đỏ, trên đỉnh đầu cũng luôn chỉ có một vầng hồng nguyệt không bao giờ thay đổi.

Không có nhật nguyệt tham chiếu, Sở Thiên thăm nhẩm tính thời gian, sau nửa ngày. Hai tiếng nổ “ầm ầm” vang dội truyền khắp cả trang viên, sau đó lại quay trở về im lặng.

Dị tượng khi ma thú thăng cấp không được lộ rõ, có lẽ là bị sức mạnh thần bí nơi đây áp chế.

“Con mẹ nó! Lão tử cuối cùng cũng nói chuyện được rồi!” Cát Nặc Bĩ Lợi rống lớn lên, giải tỏa sự bức bách lâu ngày không được thể nói chuyện!

“Khục khục!” Mạt Khắc lấy lại giọng nói, thử nói ra mấy câu tiếng người, sau đó ngồi khoanh tròn trước mặt Sở Thiên, nói: “Kỹ thuật của Phát Lạp Dịch Nặc bệ hạ quả nhiên thần kỳ, chỉ cần mất nửa ngày đã khiến chúng ta thăng lên làm ma thú cấp bảy rồi! Nói đi, người muốn gì, chúng ta trước nay không muốn nợ ân tình của ai!”

Sở Thiên nheo mắt lại, cười nhìn hai con Cuồng Lang trước mặt, nhẹ nhàng châm một điếu xì gà, “Hãy nói các người là ai trước đi!”

“Hắc Ám Cao Vị Hủy Diệt Chi Thần, Cát Nặc Bĩ Lợi, hắn là m Mưu Chi Thần Mạt Khắc! Hai chúng ta chính là người lần trước đánh cướp thi thể Long Thần ở Địa Cực Băng Nguyên!” Cát Nặc Bĩ Lợi mau mồm mau miệng, đã trực tiếp nói ra gốc gác thân phận của mình, Mạt Khắc nhìn thấy chỉ biết cau mày.

“Ha ha, vậy thì không phải là người ngoài rồi.” Sở Thiên cười một cách vui vẻ, “Nói ra thì nếu không phải là nhờ các người, ta cũng không thể làm được Long Hoàng!”

Thần sắc của Cát Nặc Bĩ Lợi rất ngạo nghễ, Mạt Khắc lại vẫn giữ sự im lặng như lúc trước.

Sở Thiên cười nói: “Nghe Khách Thu Sa nói, là các người mang con trai ta tới đây?”

“Không sai, là ta làm!” Mạt Khắc dùng đuôi sói đập vào Cát Nặc Bĩ Lợi, thị ý để bản thân nói chuyện với Sở Thiên.

“Mọi người đều là người thông minh, ta cũng không phí lời nữa, tại sao các người lại muốn đến nơi này? Nơi này ngoài trang viên của Lai Nhân Cấp Đặc ra thì còn là nơi nào? Đừng vội trả lời!” Sở Thiên gọi A Mạt Kỳ đang trấn thủ bên ngoài vào, dặn dò nói: “Người đem Cát Nặc Bĩ Lợi ra ngoài, đừng để hắn nghe thấy ta nói gì.”

Nhìn hai người rời đi, Sở Thiên nhướn mày, cười nói: “Mạt Khắc, những vấn đề này ta sẽ lại hỏi riêng Cát Nặc Bĩ Lợi một lần nữa, nếu như các người trả lời không giống nhau, ha ha...”

“Ài, ta chịu người rồi!” Mạt Khắc quá hiểu tính khí của Cát Nặc Bĩ Lợi, nếu bị đơn độc truy hỏi, chắc chắn hắn sẽ nói thật.

Cười khổ lắc đầu, Mạt Khắc thật thà nói, “Chúng ta đến tìm lão đại năm xưa của mình.”

397. Chương 376: Truy Hỏi (hạ)

“Lão đại của các người?” Sở Thiên đứng bật dậy, cẩn thận nhìn về bốn phía, sau đó trầm giọng nói: “Tử Thần Cấp Dịch Tư đang ở đây sao?”

“Ta xin người, đừng có nói lung tung được không!” Mặt Khắc rõ ràng không vui, há miệng trợn mắt nhìn Sở Thiên, sau đó nói: “Tử Thần Cấp Dịch Tư miện hạ tuy rất cường đại, nhưng không có quan hệ với chúng ta!”

Sở Thiên ngây người, “Các người không phải là Hắc Ám thần tộc sao?”

“Lẽ nào lão đại của Hắc Ám thần tộc, cứ nhất định phải là Tử Thần!” Nếu như với thực lực trước đây của Mặt Khắc, có thể lúc này đã trở mặt với Sở Thiên, nhưng hiện tại hắn chẳng qua chỉ là ma thú cấp bảy, ngay cả cái mạng nhỏ cũng ở trong tay Sở Thiên, nên đành phải nhẫn nhịn giải thích: “Thượng cổ Chúng Thần, giống như loài người ngày nay, cũng đều có địa bàn gia tộc, cũng sẽ có tranh chấp lợi ích.”

Sở Thiên gật đầu, theo cách nói địa cầu, Thần cũng là một cơ cấu xã hội.

Mặt Khắc tiếp tục nói, “Cái gọi là Quang Minh, Hắc Ám, và Thú Thần, cũng chẳng qua chỉ là một cách xưng hô, nói về nguồn gốc của cách xưng hô ấy... Ta khinh!”

Mặt Khắc chợt nhỏ mạnh một bãi nước miếng, rõ ràng đang rất căm phẫn, “Chuyện này đều là do con nha đầu Ái Lệ Ti... à, nữ thần Sinh Mệnh Ái Lệ Ti miện hạ nhất thời hứng lên đặt loạn, có điều do thân phận được ưu ái của Ái Lệ Ti miện hạ, chúng ta cũng không tiện phản bác!”

Ồ! Nha đầu Ái Lệ Ti? Tuy Mặt Khắc lập tức đổi giọng, nhưng Sở Thiên vẫn nghe ra sự bất mãn của hắn với nữ thần Sinh Mệnh, cảm thấy có hứng thú, hắn hỏi: “Ái Lệ Ti miện hạ dựa vào cái gì mà phân ra Quang Minh và Hắc Ám?”

Mặt Khắc bất lực thở dài, thấp giọng giải thích: “Năm xưa Ái Lệ Ti miện hạ thích sạch sẽ, cho nên yêu cầu thuộc thần của nàng ta cũng phải sạch sẽ ngăn nắp, thậm chí khi Sáng Thế Thần bắt đầu ban thuộc thần cho nàng ta, nàng ta cũng chỉ cần những thuộc thần sạch sẽ đẹp đẽ thôi.”

Tử Thần miện hạ thì không có quy tắc ấy, những Hắc Ám thần tộc chúng ta được tùy tiện hơn nhiều, dần dà, thuộc thần của Ái Lệ Ti miện hạ vì thường tắm rửa, hơn nữa đa phần được sống dưới thánh quang của nàng ta, cho nên nhìn làn da trắng hơn một chút, còn thuộc thần của Tử Thần miện hạ không để tâm những chuyện này, cho nên trông đen hơn.”

Sở Thiên kinh ngạc hết sức. “Người nói là, Ái Lệ Ti dựa vào làn da để phân ra hai thần tộc Quang Minh và Hắc Ám à?”

Mặt Khắc chán nản gật đầu, “Bắt đầu là như vậy, sau đó Thần bắt đầu nhiều rồi thì lại có thay đổi lớn, có điều mọi người đều đã chấp nhận cách phân chia này, những thuộc thần theo Ái Lệ Ti thì gọi là Quang Minh thần tộc, còn thuộc thần theo Tử Thần miện hạ gọi là Hắc Ám thần tộc, kỳ thực sau này trong Hắc Ám thần tộc cũng có rất nhiều người có da trắng, chẳng hạn như Cát Nặc Bĩ Lợi...”

Sở Thiên ngây người, chuyện này quả là loạn xạ, vạch định phân tách giữa hai trận doanh thần tộc vận mệnh lịch sử đại lục, lại là chủ ý quỷ quái của nha đầu đáng ghét này. “Vay lão đại các người là ai?”

Mặt Khắc ngạo nghễ ngẩng đầu, lớn tiếng nói: “Lão đại của chúng ta, là một trong Quang Minh chủ thần, Đại Địa Phụ Thần Đặng Khăng!”

“Đại Địa Phụ Thần? Không phải đã có một Đại Địa nữ thần sao?” Sở Thiên hiếu kỳ hỏi.

“Đúng, Đại Địa nữ thần là con gái của Đặng Khăng miện hạ! Có điều đã chết trong trận chiến ở Biển Cầm rồi!” Mặt Khắc trầm tĩnh nói: “Là thủ lĩnh Thí Thần Thất Hải Thú của Bảo Uy Nhĩ - Tô San Na giết!” Chuyện thật quá phức tạp, mình đã không tham gia vào tranh chấp Chúng Thần, nếu như không cẩn thận, đột nhiên đứng sai đội ngũ! Đến lúc đó chết thế nào cũng không biết, Sở Thiên nheo mắt lại suy nghĩ, rồi lại hỏi: “Đặng Khăng là Quang Minh chủ thần, sao lại là lão đại của Hắc Ám thần tộc nhà người? Người nói từ Sáng Thế Thần đi, Thần tộc rốt cuộc là thế nào?”

Mặt Khắc có chút hết kiên nhẫn, nhưng nhìn thấy bộ dạng uy hiếp của Sở Thiên, đành ngoan ngoãn nói: “Có thần lực thì miễn cưỡng có thể làm thần rồi. Có điều người có thần lực tầng thứ nhất và hai, ở thời đại thượng cổ chỉ có thể làm bộc nhân của Chúng Thần, hoặc là tiểu binh tướng trong thần quân, chỉ khi đạt đến tầng thứ ba. Thông qua khảo nghiệm pháp tắc nguyên tố của Sáng Thế Thần, mới có thể chính thức thành thần, có điều cũng chỉ là Hạ Vị thần!”

Sở Thiên then thùng, chỉ là thần lực tầng thứ hai của mình ở nhân gian có thể tung hoành ngang dọc, nhưng đổi lại vào thời thượng cổ, cũng chỉ là trình độ một gia đình cao cấp.

Mạt Khắc tiếp tục nói: “Đạt đến tầng thứ tư, lại được Chủ Thần sắc phong sẽ có thể trở thành Cao Vị Thần, mới có thể thực sự có quyền lợi của Thần tộc, lên cao nữa chính là Thượng Vị Thần, từ Thượng Vị Thần lên cao một bậc nữa, chính là Chủ Thần, đạt được cấp Chủ Thần thì có thể không cần chịu tiết chế của thần vương, tự mình chiêu mộ các Chúng Thần làm thuộc thần.”

“Thần vương?” Sở Thiên nghe thấy một từ mới mẻ.

“Đúng, chính là thần vương có thần lực tầng thứ bảy! Nhưng chỉ có hai người, nữ thần Sinh Mệnh Ái Lệ Ti miện hạ, và Tử Thần Cấp Địch Tư miện hạ!” Mạt Khắc mặc kệ Sở Thiên có hiểu hay không, vẫn tiếp tục nói: “Trên thần vương chỉ có một người, chính là Thần Hoàng Tư Đặc n có quyền thay mặt cho Sáng Thế Thần phán xét sinh tử của Chúng Thần.”

Tư Đặc n có thần lực tầng thứ tám! Sở Thiên chỉ có thể ngưỡng mộ vô hạn với một lão nhân giống mình như tạc. Chẳng trách trong ảnh tượng thủy tinh, ông ta chớp mắt đã giết được Thượng Vị Lang Thần A Thụy Nạp Tư.

“Ban đầu Chúng Thần đều là thuộc thần của hai đại thần vương nữ thần Sinh Mệnh và Tử Thần, có điều thần tộc quá nhiều, họ cũng không thể quản hết, người trong thần tộc có người chỉ biết dựa vào các chủ thần khác, chẳng hạn như ta và Cát Nặc Bỉ Lợi, năm đó là Hắc Ám thần tộc, nhưng lại nương nhờ về chủ thần Đặng Khăng!”

Sở Thiên im lặng rất lâu, trong đầu vẽ ra một mối quan hệ lợi ích của Chúng Thần, sau đó cười nói: “Theo ta biết, năm đó Tử Thần dẫn đại quân bao vây Thần Hoàng Điện, một thần vương như hấn, làm thế nào mà dám vây khốn một Thần Hoàng có thần lực tầng thứ tám?”

“Năm đó chuyện này quả thực đã xảy ra, nhưng nguyên nhân đừng hỏi ta!” Mạt Khắc lắc đầu nói: “Nghe nói thần lực từ chủ thần trở lên tính chất hoàn toàn khác với chúng ta, cụ thể thế nào thì ta cũng không thể nào biết được, nên nói không chừng Tử Thần dựa vào thứ gì đó mà vây khốn được Thần Hoàng.”

Uống ngụm rượu cho đỡ khô họng, Mạt Khắc lại nói: “Những điều vừa rồi nói cho người là chuyện Nhân thần, bên Thú thần ta không rõ.”

Mạt Khắc lại uống rượu và không nói gì thêm. Sở Thiên cũng im lặng.

Theo những đầu mối hữu hạn, Sở Thiên có thể xác định, Thú Thần và Nhân Thần cơ hồ chính là tử địch, quan hệ trong Nhân Thần cũng vô cùng phức tạp, nữ thần Sinh Mệnh có thể giữ thi thể đợi đến lúc phục sinh, vậy Tử Thần thì sao? Nếu như lỡ có một ngày tất cả những người này đều xuất hiện, mình sẽ làm thế nào?

Việc thành Thần sắp tới, Sở Thiên không thể không suy nghĩ lo lắng, sau này mình sẽ là thần của trận doanh nào? Lại làm thế nào sống chung với thần của những trận doanh khác?

Dựa vào kỹ thuật thú y, Sở Thiên dĩ nhiên có thể sống một cách ngang nhiên bên Thú Thần, nhưng quan hệ mật thiết với Thú Thần, tự nhiên sẽ đắc tội với Nhân Thần, không nói cái khác, nếu như ngày nào đó Tô San Na bị thương, Sở Thiên đứng lúc đó lại trị khỏi cho nàng, vậy thì Đại Địa Phụ Thần Đặng Khăng nếu lại lòng dạ hẹp hòi, dựa vào câu nói “bạn của kẻ thù cũng là kẻ thù”, hoàn toàn có thể mang mối thù giết con chuyển lên đầu Sở Thiên!

Tuy rằng không mưu đồ cả đời, cũng chẳng đủ mưu đồ nhất thời, nhưng quan hệ của thần tộc quá loạn, đầu mối lại ít, Sở Thiên chỉ có thể đi bước nào hay bước đó.

Xoa chiếc trán đang nhức nhối của mình, Sở Thiên nhướn hông lên, hỏi: “Đa tạ Mạt Khắc miện hạ đã nói cho ta biết những chuyện này, có điều vẫn mong người tiếp tục nói thêm, nơi đây là chỗ nào?”

Mạt Khắc nhảy từ trên bàn xuống, dùng miệng vén rèm cửa sổ lên, nhìn về ngọn tháp cao phía xa nói: “Nhìn thấy ngọn tháp kia không? Phía dưới tòa tháp là biển vô tận, phía trên là mặt trăng, đỉnh tháp ở mặt bên vàng trắng, quanh đỉnh tháp là một vùng hoang phế, nơi đó chính là Nguyệt Thần điện của Nguyệt nữ thần năm đó! Đến hiện tại nơi này là đâu thì ta cũng không rõ!”

Mạt Khắc lại nhảy lên bàn, uống tiếp rượu rồi nói: “Ồ thời thượng cổ, khu rừng trên không kia không tồn tại. Ta và Cát Nặc Bĩ Lợi vốn muốn gặp Đặng Khăng miện hạ nên đã đến Biển Vô Tận để tìm người, nhưng không ngờ lại phát hiện trên bầu trời lại có thêm cái này. Thế là chúng ta nhờ vào lĩnh vực của Khách Thu Sa trèo lên đây. Đúng rồi, tòa trang viên này có lẽ là Lan Nguyệt Thú xây dựng theo Nguyệt Thần Điện.

Sở Thiên đứng bên cửa sổ, nhìn về vàng trắng đỏ trên trời, hỏi: “Chuyện về đại chiến Chúng Thần một vạn năm trước, người biết gì?”

“Ta không biết gì hết! Năm xưa ta chỉ nhận được lệnh tham chiến, sau đó nhìn thấy tình thế không ổn nên đã chạy trốn. Cát Nặc Bĩ Lợi vốn không tham gia, mà lại nhân lúc hỗn loạn bỏ trốn cùng Vận Mệnh nữ thần, còn nữa, người đừng hỏi ta Vận Mệnh nữ thần ở đâu, giết ta ta cũng không nói cho người biết!”

Sở Thiên tắt ngúm nụ cười, Mạt Khắc này đúng là hiểu tâm tư của mình, đã nói trước để bịt miệng mình lại.

Tin rằng Mạt Khắc không nói dối, Sở Thiên ra cửa gọi A Mạt Kỳ và Cát Nặc Bĩ Lợi vào.

Vừa vào cửa, Cát Nặc Bĩ Lợi đã hô lớn: “Người nói có thể giúp ta trở lại thành thần, có thật thế không?”

Điểm này Sở Thiên không lừa người, dựa theo lý thuyết của hắn, bên trong không có cách nào để cho tinh hạch hai nhân thần, nhưng có thể dùng máu mấy lịch đại Long Hoàng để tạo lại cơ thể cho họ, cũng tương đương với việc ban cho họ máu và tinh hoa cơ thể - Thần Cách mới để họ thành thần!

Bởi vì tinh hạch có thể nhờ vào việc tu luyện mà mạnh lên, nên khi có máu và Thần Cách, họ miễn cưỡng cũng có gốc rễ để thành thần, còn về việc có thể thành hay không, còn phải xem mức độ họ tu luyện.

Có điều kiến thức Cao Vị Thần của họ, và sự lý giải về quy tắc nguyên tố, việc tu luyện lại từ đầu cũng sẽ rất nhanh.

“Đương nhiên, ta có thể! Có điều chúng ta có phải nên bàn chuyện khác trước?” Sở Thiên nheo mắt cười.

“Chuyện khác?” Cát Nặc Bĩ Lợi ngơ ngác không hiểu.

“Không có chỗ tốt nào tự nhiên mà có, đạo lý này ta hiểu!” Mạt Khắc đang nằm sấp chột ngồi dậy, yên lặng dõi theo Sở Thiên, “Tuy hiện tại sự sống chết của chúng ta nằm trong tay người, có điều ta nhắc nhở người, ta chuyên tu về linh hồn, cho dù người giết chúng ta, ta cũng có thể dùng linh hồn chuyển di để sống tiếp, nói không chừng lại có thể tìm được một cơ thể mạnh hơn, trở thành kẻ thù của người! Được rồi, lời ta đã hết, nói điều kiện của người đi!”

Sở Thiên cười ha hả, đối với một vị thần chuyên tu về linh hồn, hắn đúng là không có cách nào lừa lọc được.

Xoay người lại, nhẹ vỗ vào tiểu Sở Viêm đang ngủ ngon trên giường, Sở Thiên linh quang chột hiện, cười nói: “Các người thấy thiên tư của con trai ta thế nào?”

“Rất mạnh!” Cát Nặc Bĩ Lợi trầm trồ không ngớt, “Nói thực lòng, nửa tháng nay, chúng ta lúc nào cũng muốn lấy cơ thể con trai người đổi cho mình, nhưng linh hồn của tiểu tử này quá mạnh, cho dù là lúc Mạt Khắc lúc toàn thịnh, cũng không cướp nổi cơ thể của nó!”

Vậy thì lão tử yên tâm rồi! Sở Thiên lại hỏi: “Vậy thực lực hiện tại của con trai ta thế nào?”

“Kém nhưng không phải là kém bình thường!” Cát Nặc Bĩ Lợi há miệng nói: “Nó có thần lực tăng thứ năm, hơn nữa dường như có lĩnh vực của tất cả nguyên tố, nhưng hiện tại ngay cả lĩnh vực là gì nó cũng không biết, thần lực trên người chỉ có thể dùng để bị động phòng thân! Người bình thường không đả thương nổi hắn, nhưng hắn cũng không đánh được người khác!”

Nói rồi, Cát Nặc Bĩ Lợi còn lắc đầu không ngớt.

“Cát Nặc Bĩ Lợi miện hạ nói đúng quá!” Sở Thiên cười ha hả, chột nói: “Chi bằng mời hai vị làm lão sư của con trai ta, thế nào?”

398. Chương 377: Lão Sư

Để Cát Nặc Bĩ Lợi và Mạt Khắc làm lão sư của Sở Thiên, chuyện này không phải là quyết định nhất thời của Sở Thiên.

Từ khi được Thần Không Gian Cấp Đạt Uy chỉ điểm, Sở Thiên biết rõ ma sủng của mình tuy thực lực không tệ, nhưng sự lý giải với pháp tắc nguyên tố nếu so với chúng thần, vẫn còn kém quá xa.

Sự lý giải của Cát Nặc Bĩ Lợi với pháp tắc nguyên tố chẳng qua chỉ là tầng thứ ba sơ cấp, không biết là trên người hắn có chỗ nào có sức lôi cuốn, lại khiến cho Quang Minh Thượng Vị Vận Mệnh nữ thần Mã Ny, người có dung mạo chỉ đứng sau Bảo Uy Nhĩ và Nguyệt Thần lại yêu hắn. Thế là một đôi không cân xứng giữa Quang Minh và Hắc Ám, giữa Thượng Vị và Cao Vị thần đã xuất hiện, đêm trước khi xảy ra đại chiến chúng thần đã diễn một vở kịch cao chạy xa bay, sau đó may mắn trốn được ngày đầm máu ở Biển Cầm.

Còn về hiện tại Vận Mệnh nữ thần ở đâu, Cát Nặc Bĩ Lợi lại ra vẻ đánh chết cũng không chịu nói, chuyện này khiến Sở Thiên cảm thấy tiếc nuối.

Suy nghĩ về việc giáo dục con trai mình, Sở Thiên bất giác đã bước vào phòng ăn của trang viên Lai Nhân Cấp Đặc.

Nhà ăn vô cùng lớn, nhưng lại trông không được rộng lắm, bởi vì ở giữa là một bàn ăn dài màu trắng bạc, cơ hồ đã chiếm hết hơn nửa không gian, đủ để chứa được một bàn tiệc trăm người, cả thân thích ruột thịt của nhà Thác Mã Tư vì nghênh đón Long Hoàng mà tất cả đều đến đủ.

Hàn huyền được vài câu, Sở Thiên đành phải ngồi lên ghế chủ tọa theo sự nhiệt tình kiên trì của Thác Mã Tư.

Thác Mã Tư ngồi nghiêm chỉnh đối diện Sở Thiên, xem như không giống ăn cơm, mà giống như đang tiến hành một thương nghị gì đó thay đổi cả số phận. “Truyền lệnh, dâng thức ăn!”

Lệnh đưa món ăn lên nghiêm nghị như thể quân lệnh, chuyện này khiến Sở Thiên đã thể nghiệm được sự tỉ mỉ của quý tộc chân chính.

Món ăn khai vị, điểm tâm ngọt, món chính. Bữa ăn ngọt tráng miệng, yên tĩnh dùng trà... Một bàn ăn quý tộc được đưa lên, còn rườm rà hơn là mấy tiếng phẩu thuật của Sở Thiên.

Thác Mã Tư ngược lại với Sở Thiên, tinh thần hắn phấn chấn, cười nói với Sở Thiên: “Bệ hạ có hài lòng với bữa ăn này không? Không biết bệ hạ hôm nay giá lâm, những thứ chuẩn bị không được chu toàn, xin được lượng thứ cho!”

Sở Thiên khách khí nói vài câu, sau đó cười nói: “Công tước đại nhân, chuyện kết hôn giữa Sa Khắc và năm vị tiểu thư của người...”

Sở Thiên vẫn chưa nói dứt lời, Thác Mã Tư đã cướp lời: “Ta hiểu, giờ đây ngài là Long Hoàng tôn quý, hiền tế Sa Khắc dĩ nhiên sẽ được vinh danh làm nguyên soái của A Cổ Lạp Sơn, bằng với Trưởng Lão viện tối cao. Gia tộc chúng ta nhất định sẽ nâng tiêu chuẩn lễ thành hôn lên, sẽ không bôi nhọ thân phận của nguyên soái Sa Khắc!”

Nguyên soái Sa Khắc? Có lẽ tên gốc tử ấy đang ở Bồ Lôi Trạch, một tay cầm ma sủng Tra Nhĩ Tư. Một tay nhét đầy thức ăn vào miệng ấy chứ.

Sở Thiên cố nín cười, nghiêm mặt nói: “Ta tin công tước đã có sự chuẩn bị đầy đủ. Có điều, địa điểm hôn lễ là ở Bồ Lôi Trạch, hay là ở chỗ ngài?”

Theo những gì mà Mạt Khắc nói, một vạn năm trước, khu rừng trên không kia không hề tồn tại, nhưng hiện tại nó đã xuất hiện, hơn nữa còn có tác dụng cấm cố lĩnh vực thần lực, bên trong đó có bí mật gì, chuyện này nhất định phải điều tra rõ - Rốt cuộc cái gì mới là thần lực mạnh nhất của đại lục! Sở Thiên đang dẫn dắt câu chuyện theo hướng đi đó.

“Trình tự chính đương nhiên sẽ làm ở nhà trai rồi. Có điều chỗ ta cũng cần tổ chức!”

“Chuyện này thì khó làm rồi!” Sở Thiên cau mày, Thác Mã Tư vội nhướn người về phía trước, thận trọng hỏi: “Bệ hạ có điều gì khó xử chăng?”

“Ngài biết đấy, Sa Khắc chẳng khác nào huynh đệ ruột thịt của ta. Khi hấn cử hành hôn lễ, một số bằng hữu của ta chắc chắn sẽ tới mừng.” Sở Thiên để hai tay trước ngực, giơ ngón tay ra tính: “Tính đơn giản chút, ít nhất cũng có mấy chục quốc vương con người, Tinh Linh Vương, Ải Nhân Vương, Thú Vương, Thú Hoàng... Những người này đều sẽ tới. Ngoài ra có một số thượng cổ hoàng tộc chính thống cũng sẽ phái người tới đây.”

“Lẽ nào có cả thượng cổ hoàng tộc đến tham dự hôn lễ của con gái ta!” Thác Mã Tư phấn khích mặt đỏ rực lên, vinh hạnh a!

“Sao lại không có? Ít nhất cũng có vị nghĩa tử của ta ở Biển Cấm sẽ phái người đến nữa, đúng không? A Tư Nặc bệ hạ đang ở nhà ta. Còn nữa, mấy vị huynh trưởng của nghĩa đệ ta, cũng chính là Địa Ngục tam thần thú nói không chừng cũng sẽ phái người tới. Ngoài ra Hoàng Kim Long Tộc tuy không hòa thuận với A Cổ Lạp ta, nhưng đều là huyết mạch Long Thần, về thể diện họ cũng sẽ có lời chúc mừng...”

Thác Mã Tư bị Sở Thiên nói, hai mắt càng lúc càng sáng như sao.

Sở Thiên thở dài, bất đắc dĩ nói: “Công tước đại nhân ngài nói xem, nhiều quý tộc chính thống như vậy xuất hiện ở nhà ngài, có phải cần phải chiêu đãi cho tốt không?”

“Phải, phải, chiêu đãi cẩn thận mà!” Thác Mã Tư gật đầu lia lịa, trong nghi thức quý tộc, hôn lễ xuất hiện càng nhiều quý tộc thì càng cao quý, lại càng có thể diện! Nếu như chiêu đãi không tốt, vậy sau này đừng mong ngẩng đầu lên trong quý tộc.

“Vậy thì có vấn đề rồi!” Sở Thiên trừng hai mắt, chống tay vào bàn nói: “Ta không phải nói là công tước đại nhân sẽ thất lễ, ta tin vào sự thông hiểu lễ nghĩa của ngài, nhưng nhà ngài có chút điểm này, ngài nghĩ thử xem...Uhm, cứ lấy nghĩa tử của ta ra làm ví dụ đi, người chưa chắc đã tới, nhưng ít nhất cũng sẽ phái thừa tướng La Đức Mạn, hoặc là Sa Lỗ đến tham dự hôn lễ. Hai vị này cũng đều là thượng cổ quý tộc, nhưng ngài nghĩ xem, khi họ vừa tới nhà ngài, vẫn còn chưa chào hỏi, đã bị cấm cố thần lực! Chuyện này... quá thất lễ thì phải?”

Thác Mã Tư nét mặt âm tình bất định, hiển nhiên là đang đưa ra một quyết định gian nan.

Sở Thiên thâm cười lạnh, neho mắt lại, lời nói tăng thêm độ nóng, “Công tước Thác Mã Tư tin tức linh thông, có lẽ đã nghe nói những tin đồn về tướng mạo của ta rồi chứ?”

“Ha ha, có người nói bệ hạ ngài giống ai đó!” Thác Mã Tư chấp tay hướng trời, cung kính nói: “Thứ tội, ta không dám nhắc tới tục danh của lão nhân gia người!”

“Nếu mọi người đều là thân thích rồi, vậy thì không ngại nói cho ngài biết!” Sở Thiên mỉm cười thần bí, “Thực ra ta là người mang hai dòng máu Long và Thần! Lạp Hi Đức bệ hạ và Mạch Khăng Tích bệ hạ có thể làm chứng!”

Thác Mã Tư như hít phải khí lạnh, “Lẽ nào thân thân của bệ hạ ngài là...”

“Thận trọng lời nói!”

Thác Mã Tư lập tức nín thinh, lòng thâm kinh hãi, cái gì mà quý tộc? Tính hết cả nhân ,thần thú trong thiên hạ, ai có thể cao quý hơn hậu duệ của Thần Hoàng!

Sở Thiên tặc lưỡi, chột nói: “Mấy vị thân thích của mẫu thân của ta có lẽ cũng tới!”

“Tuyệt đối không thể thất lễ với hậu duệ Thần Hoàng!” Thác Mã Tư vỗ bàn đứng bật dậy, nói lớn như hét: “Hôm hôn lễ, nhà ta tuyệt đối sẽ không có thứ gì cấm cố thần lực!”

399. Chương 378: Sức Mạnh

Ngày hôn lễ tuyệt đối không thể có thứ cấm cố thần lực, Mã Thác Tư đã đảm bảo như vậy, vậy chứng tỏ hấn rất rõ trong khu rừng trên không ấy tại sao lại có thể cấm cố thần lực. Hơn nữa thứ có thể khống chế

thần lực này, rất có khả năng chính là một sức mạnh thần bí mạnh nhất đại lục!

Ngoài miệng thì ca tụng lời hứa của Mã Thác Tư, nhưng Sở Thiên lại đang nheo mắt thầm tính toán nhanh trong đầu.

Mã Thác Tư có thể điều khiển được thần lực mạnh nhất đại lục, ít nhất cũng là hạ sách tạm thời mượn dùng, sau đó vỗ ngực bảo đảm, “Công tước đại nhân và năm vị tiểu thư yên tâm! Ta lấy danh dự Long Hoàng và thân phận quý tộc cao quý Thần Vũ Vương Bồ Lôi Trạch bảo đảm, và xin thề với nữ thần Sinh Mệnh, Tử Thần, và chư vị Thú Thần rằng! Trong hôn lễ, các người sẽ thấy một Sa Khắc nhân trung long phượng, anh vũ bất phàm.

Thác Mã Tư mỉm cười gật đầu, còn năm tỷ muội Tiên Đế thì cúi đầu cười xấu hổ. Năm vị tiểu thư này vốn dĩ còn lo lắng bộ dạng của Sa Khắc quá xấu, nhưng Long Hoàng bệ hạ đã dùng thể diện và danh tiếng của mình để bảo đảm, vậy thì chắc chắn không thể nào tệ hại được!

Sở Thiên dám ăn to nói lớn như vậy, cũng không phải là vô căn cứ. Dung mạo của Sa Khắc năm ấy cũng là khuôn mặt đất tiền, một vương hậu Thiên Hải mà nam nhân anh tuấn hùng võ nào cũng đã từng gặp, vậy mà vẫn bị thần hôn điên đảo với Sa Khắc. Chỉ cần Sa Khắc không nói chuyện, rồi đeo thêm kính râm của Bồ Lôi Trạch sản xuất, vậy thì bình tâm xem xét, thì cho dù Mạch Khăng Tích, một người có khí độ vương giả bẩm sinh khi biến thành hình người, so bì với hắn cũng có một khoảng cách lớn.

“Chúng ta tin vào bệ hạ!” Khuôn mặt già nua của Thác Mã Tư chợt ửng đỏ, khẽ cúi đầu xuống, hai tay đặt dưới bàn, “Bệ hạ, vậy trình tự chi tiết của lễ thành hôn...”

“Ta sẽ mời các vị lão giáo sư trong thư viện đế quốc Khải Tắt, để họ lập chi tiết lễ kết hôn theo lễ nghi thượng cổ một cách nghiêm ngặt, trước ngày hôn lễ một tháng, công tước đại nhân phái người đi đến Bồ Lôi Trạch, đến lúc đó chúng ta sẽ bàn kỹ thêm!” Sở Thiên không có hứng nghiên cứu những nghi lễ quý tộc rườm rà này.

“Được, thế nhưng...” Mã Thác Tư sắc mặt hiện vẻ khó nghĩ, nhưng lại ngại không nói ra suy nghĩ của mình.

Sở Thiên nhìn Lan Nguyệt Thú đang dán mắt vào mình, trầm ngâm một hồi, chợt hiểu ra.

Một cái nhà nghèo kiệt xác a! Lần trước cho bọn họ một nghìn vạn kim tệ, nhưng theo mức sống quý tộc của họ, và tính cách sĩ diện. Chút tiền ấy chắc chắn không đủ để chuẩn bị hôn lễ, Phải biết rằng, năm xưa khi Sở Thiên và Sát Lâm Na chỉ tổ chức một lễ đính hôn, vậy mà đã hao tốn đến năm mươi vạn kim tệ, đến lúc thành hôn đã tốn đến bảy trăm vạn, tính cả trước sau thì cũng đã ngốn không dưới nghìn vạn kim tệ, nhưng đó mới là tiêu chuẩn của con người, hôn lễ của thượng cổ thần cấp, tiền chi phí chắc chắn sẽ nhiều hơn!

“Ai da, thiếu chút nữa thì quên mất!” Nếu đã muốn bồi đắp quan hệ hai nhà, Sở Thiên sẽ không tiếc bỏ tiền. Vỗ trán một cái, bộ dạng như chợt nhớ ra điều gì, sau đó lấy một xấp thủy tinh tạp từ trong giới chỉ ra, “Lần trước ở Bồ Lôi Trạch, ta chỉ là thay Sa Khắc gửi tiền sính lễ, nhưng quên tặng lễ vật của mình, thật là sơ sót. Đây là chút tấm lòng nhỏ, công tước đại nhân xin đừng chê cười.”

Không cần đếm kỹ, chỉ nhìn màu sắc và độ dày của thủy tinh tạp, cả nhà Mã Thác Tư đã biết đó là số tiền hằng hà sa số, hơn trăm con người lập tức nhón nháo lên.

Mã Thác Tư là người đại diện, khẽ ho một tiếng, ánh mắt răn đe những người nhà chưa từng tiếp xúc với đời của mình, sau đó nhận lấy thủy tinh tạp nhét vào trong tay áo, tiếp sau đó tay thò vào thăm tính. Uhm. Ít nhất cũng mấy nghìn vạn kim tệ! Long Hoàng quả nhiên có tiền!

Có điều chỉ thoáng sau Mã Thác Tư đã biến sắc, bởi vì Sở Thiên nói một câu, “Đây chỉ là lễ vật nhỏ trước lễ kết hôn, khi thành hôn, bốn hoàng sẽ tặng một lễ vật lớn hơn!”

Mấy nghìn vạn mà là lễ vật nhỏ! Vậy thì lễ vật lớn là bao nhiêu? Mấy trăm ngàn vạn? Thác Mã Tư nước mắt lưng tròng, đã bao nhiêu năm rồi? Cho dù là năm xưa khi Nguyệt thần chủ nhân vẫn còn sống, họ cũng chưa từng có được phần ban ơn phong hậu như vậy.

Nhìn thấy cả gia tộc bị kim tệ làm ngã ngửa ra, Sở Thiên cười lớn - Ca dao đại lục có câu thế này, kim tệ của Phát Lạp Dịch Nặc nào có thể cầm không!

Thừa lúc Thác Mã Tư bị xúc động, Sở Thiên mỉm cười, nói ra mục đích cuối cùng ngày hôm nay, “Công tước đại nhân, gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc ta trước giờ không bạc đãi thành viên trong nhà mình, năm vị tiểu thư được gả cho Sa Khắc, vậy cũng được cho là người của nhà ta. Vì tương lai của năm vị tiểu thư, ta có một thỉnh cầu hơi quá đáng!”

Mã Thác Tư chưa lên tiếng, Mã Thác Tư phu nhân đã cướp lời nói trước: “Nếu như là vì con gái ta, ta thay mặt Mã Thác Tư nhận lời. Bệ hạ ngài xin cứ nói.”

“Cuộc sống của năm vị tiểu thư sau này tất nhiên sẽ do Sa Khắc chăm lo, việc ăn mặc chắc chắn đều là những thứ tốt nhất đại lục. Có điều chỗ ở cho họ, ta có một suy nghĩ thế này!” Sở Thiên lén nhìn về mặt gấp gáp của năm tỷ muội Tiên Đế, sau đó cười nói: “Nếu như đã gả vào nhà ta. Vậy thì dĩ nhiên sẽ phải ở lại Bồ Lô Trạch Đảo, nhưng ta lo rằng năm vị tiểu thư chưa từng rời khỏi nhà mình, sau này sẽ nhớ nhà. Cho nên, ta định dựa vào bố cục nơi này, để xây dựng cho họ một trang viên Lai Nhân Cấp Đặc ở Bồ Lô Trạch Đảo!”

Mã Thác Tư như hứng phải khí lạnh, kinh hãi nói: “Bệ hạ, trang viên này cùng với khu rừng trên không bên ngoài của ta ít nhất cũng rộng trăm dặm, muốn xây dựng một nơi giống hệt như vậy, chuyện này rất tốn tiền của và thời gian...”

“Tiền ta không quan tâm, thời gian thì có thể kịp. Chỉ cần công tước đại nhân đồng ý, một tháng trước hôn lễ chắc chắn sẽ hoàn thành!”

Thác Mã Tư đứng bật dậy chao đảo người, run giọng nói: “Đa... Đa tạ bệ hạ, đại ân của bệ hạ, gia tộc Lai Nhân Cấp Đặc của ta mãi mãi không quên!”

Thác Mã Tư phu nhân và Tiên Đế mừng rơn sung sướng, toàn bộ đều đứng lên, luôn miệng cảm tạ Sở Thiên.

Sở Thiên ngây người, không phải chỉ là xây nhà cho họ thôi sao? Có cần xúc động đến thế này không?

Thực ra Sở Thiên vẫn chưa hiểu hết với quy định của quý tộc đại lục. Hắn tặng cho năm tỷ muội Tiên Đế một hòn đảo nhỏ và một trang viên, trong mắt của quý tộc, đây có nghĩa là có được một vùng lãnh địa mấy trăm dặm! Lãnh địa, chính là mơ ước lớn nhất của quý tộc!

“Để có thể mô phỏng hoàn toàn trang viên của ngài, công tước đại nhân có cần đưa bản vẽ thiết kế trang viên này...”

Đây mới là mục đích thực sự của Sở Thiên! Khi có được bản vẽ, lẽ nào lại không tìm được sức mạnh thần bí kia sao?

Thác Mã Tư thần sắc chợt biến đổi, mặt đỏ vì xúc động giờ đã biến mất, nghĩ một hồi rồi nói: “Tòa trang viên này được tổ tiên xây dựng, bản thiết kế sớm đã thất lạc từ lâu rồi.”

Biết rõ rằng Thác Mã Tư đang nói dối, nhưng Sở Thiên cũng không vội, “Không có bản thiết kế cũng được, ma thú của ta là A Mạt Kỳ rất giỏi về kiến trúc, công tước đại nhân có thể để hắn dạo một vòng quanh trang viên và khu rừng ngoài kia không, để hắn nhớ lại bố cục nơi đây, rồi về mô phỏng lại!”

“Chuyện này đương nhiên là được!” Thác Mã Tư thở phào một hơi rõ ràng, nét mặt lại kích động vì có được lãnh địa, cười nói: “Ngày mai ta sẽ cùng hắn đi khắp nơi ở đây!”

.....

Nói là ngày mai, nhưng trong khu rừng rậm trên không không phân biệt đêm ngày này, cũng chỉ trôi qua vài giờ, sau đó Sở Thiên và A Mạt Kỳ đi theo Thác Mã Tư tham quan cả khu rừng và tòa trang viên.

Sở dĩ để A Mạt Kỳ mạo nhận làm kiến trúc sư, là vì thần lực của hắn tuy bị cấm cố, nhưng linh giác hơn người ở đây, chỉ cần bước qua từng thước đất, cũng có thể cảm nhận được luồng sức mạnh thần lực lớn nhất đại lục đó.

Để phòng bất trắc, Sở Thiên còn mang theo Mạt Khắc. Hắn hiện tại tuy chỉ là cấp bảy nhưng về kinh nghiệm và kiến thức thì A Mạt Kỳ không thể nào sánh được.

Đầu tiên tìm kiếm trong trang viên một lượt, Thác Mã Tư cũng rất phóng khoáng, mật thất, mật đạo, các phòng bí mật đều trưng ra cho A Mạt Kỳ. Đáng tiếc là không phát hiện được điều gì.

Bước ra ngoài đến khu rừng, Sở Thiên muốn có vài hạt giống cây, Thác Mã Tư cũng đã nhận lời. Xem ra thần lực mạnh nhất không thể giấu ở những cái cây chọc trời này. Thậm chí Sở Thiên còn nhờ Thác Mã Tư đưa mình bay lên khu vực rừng trên không, đến phía dưới cây cối, nhưng vẫn không phát hiện dị thường. Cuối cùng Sở Thiên lại đi vòng qua tòa tháp chính giữa khu rừng, sau đó chột ngồi xuống gốc cây bên cạnh tòa tháp.

“Ha ha, lãnh địa của công tước đại nhân quả nhiên khác lạ!” Sở Thiên cười khô khan đối đáp với Thác Mã Tư, đồng thời nhìn thấy ánh mắt chán nản của A Mạt Kỳ và Mạt Khắc.

Thác Mã Tư cũng cười bồi vào hàn huyên thêm vài câu. Sau đó nói: “Bệ hạ, ngài đã xem xong rồi, xin hãy về thôi. Nhà bếp đã chuẩn bị bữa tối rồi!”

“Được rồi, chúng ta về thôi!” Đứng dậy khỏi gốc cây, nhìn thấy nụ cười thân thiết của Thác Mã Tư, Sở Thiên cũng nở nụ cười, nhưng sự bức tức trong lòng lại không thể phát tác ra chỗ nào, chỉ có thể ấn mạnh tay vào tòa tháp cao, miệng lắp liếm nói: “Ha ha, tòa tháp này kiên cố thật, còn kiên cố hơn cả Quang Minh tháp của ta!”

Ầm!

Một sự rung động trong linh hồn, truyền vào trong đầu Sở Thiên.

Cảm nhận kỹ lại, sự rung động này cơ hồ phát ra từ thân tháp, sau đó truyền tới không gian giới chỉ của Sở Thiên, tiếp đó lay động Lưỡi dao Phán Quyết trong đó, cuối cùng làm rung động linh hồn của Sở Thiên....

400. Chương 379: Đốt

Vốn dĩ Sở Thiên không hề nghi ngờ về tòa tháp cao chọc trời này, bởi vì Mạt Khắc đã nói, tòa tháp này đã tồn tại từ vạn năm trước đây, lúc đó chúng thần vẫn tồn tại, nếu như cái gọi là đệ nhất thần lực đại lục ở trong tháp, vậy chắc chắn là sớm đã bị phát hiện rồi.

Nhưng hiện tại Sở Thiên không thể không nghi ngờ tòa tháp này, nguyên nhân không bởi cái gì khác, tòa tháp có thể khiến cho Lưỡi dao Phán Quyết có phản ứng, lại liên tưởng đến trận quyết đấu xảy ra ở đây, nơi hạ lạc của đệ nhất thần lực đại lục ít nhiều cũng liên quan tới Tư Đặc n.

Nghĩ tới đây, Sở Thiên thu bước chân đang định rời đi lại, giả vờ như đang thưởng ngoạn ngọn tháp, vừa ngẩng nhìn vừa nói với Thác Mã Tư: “Công tước đại nhân, nếu như xây dựng một trang viên không khác chút nào với ở đây, vậy thì tòa tháp này chắc chắn cũng không thể bỏ sót. A Mạt Kỳ, người hãy xem kỹ tòa tháp này!”

A Mạt Kỳ không hề phát hiện điểm khác lạ của tòa tháp, nghe thấy Sở Thiên căn dặn, chỉ chấp hành xem xét trên dưới, sau đó dùng linh giác cảm ứng. “Ông chủ, ta đã nhớ hình dạng của tòa tháp rồi, sau khi về nhất định sẽ xây được một cái tháp giống như vậy.”

Thác Mã Tư đang ở bên cạnh, Sở Thiên cũng không tiện ám thị rõ cho A Mạt Kỳ, chỉ có thể soài tay ấn lên thân tháp, “Đừng chỉ nhìn thôi, chúng ta nhất định phải tạo cho mấy vị tiểu thư những thứ tốt nhất, vật liệu xây tháp cũng phải ghi nhớ.

Ừ!

A Mạt Kỳ cũng cảm nhận được luồng ba động làm run rẩy linh hồn, nhưng hắn đã theo Sở Thiên nhiều năm, nên khi Sở Thiên kiên trì để hắn sờ vào thân tháp vô vị ấy, dù đã có cảm giác kỳ lạ trong tháp nhưng sắc mặt vẫn không biểu hiện gì.

Hiểu được ý của Sở Thiên, A Mạt Kỳ đi xung quanh tháp một vòng, “Ông chủ, ngọn tháp này có lẽ là phong cách của kiến trúc thượng cổ, nếu như muốn hoàn toàn nắm bắt được, ta cần xem kết cấu bên trong!”

Lời vừa nói ra, Mã Thác Tư sắc mặt chột biến, nhưng Mạt Khắc vẫn giữ được sự tôn nghiêm của Cao Vị thần, dùng thái độ bình đẳng đối diện với Sở Thiên, “Tòa tháp này và cả khu rừng, ta đã dùng sức mạnh linh hồn kiểm tra qua, không phát hiện thấy điều khác lạ, nhưng nhìn bộ dạng vừa rồi của A Mạt Kỳ, chắc chắn là đã phát hiện gì ở trên tháp rồi?”

“Vậy người có phát hiện gì?”

Vuốt sói của Mạt Khắc xòe tay như động tác của con người, há miệng nói: “Hiện giờ thì ta lại càng hiểu kỳ, bởi vì ta không có bất cứ cảm giác nào! Tuy hiện tại ta chỉ là ma thú cấp bảy, linh hồn cũng chưa hồi phục, nhưng thứ mà ta dùng để nhìn chính là linh hồn, ta không phát hiện nổi thứ gì thì sao người có thể cảm nhận được kia chứ?”

Được sự nhắc nhở của Mạt Khắc, Sở Thiên cũng bắt chợt chú ý tới điểm dị thường vừa rồi. Bản thân cảm nhận được sức mạnh bên trong tháp, đó là bởi vì có Lưỡi đao Phán Quyết, nhưng A Mạt Kỳ thì sao? Tại sao hắn cũng có thể cảm nhận được luồng sức mạnh ấy?

Chỉ ít hiện giờ Sở Thiên vẫn không thể biết, năm xưa vào lúc A Mạt Kỳ trở thành thần, vỏ đao của Lưỡi đao Phán Quyết đã biến mất trên người hắn.

“Tại sao mà ta có thể cảm thấy được... Ha ha, có lẽ là ta nhìn giống Thần Hoàng, vận may cũng tương đối tốt đi!” Sở Thiên ăn nói hàm hồ hí lộng cho qua, hắn không muốn để một kẻ chỉ ký hợp đồng mười lăm năm này biết quá nhiều bí mật của mình.

Mạt Khắc cũng không đếm xỉa đến đáp án này, vận may? Hừ! Vận Mệnh nữ thần là đại tẩu của hắn!

Có điều về việc này, mọi người đều là người thông minh, biết Sở Thiên vẫn còn úy kỵ mình, Mạt Khắc cũng không giả vờ hồ đồ mà tiếp tục truy vấn thêm nữa.

Ngoắc tay với A Mạt Kỳ một cái, Sở Thiên cười nói: “Có cơ hội cùng ta vào bên trong tháp này xem thử!”

.....

Lại trải qua thêm một ngày, Sở Thiên mượn lý do yến tiệc đầy tháng của con trai mình đã sắp đến, bèn vội vã nói lời từ biệt.

Nếu muốn rời khỏi khu rừng rậm trên không trung này chỉ có hai con đường, một đường là đi thẳng tới đường biên giới rồi nhảy xuống, đợi sau khi cách xa khỏi khu rừng, thần lực được hồi phục, là có thể trực tiếp phi hành. Một con đường khác là một lối vào gần ngọn tháp cao, lối vào nối liền với thân tháp, có thể men theo bên ngoài tháp mà tìm đường trèo xuống.

Cả nhà Thác Mã Tư đương nhiên không thể nào để Sở Thiên chơi trò leo núi nhảy vách, họ dọn sạch lối vào khi Mạt Khắc đến, xếp hàng ngay ngắn cung kính tiễn Sở Thiên rời đi.

Sau khi đi vào lối ra vào này, Sở Thiên chỉ cảm thấy tinh thần sáng khoái, thần lực bị cấm cố lập tức được khôi phục lại. Sau đó đưa mắt nhìn tầng không, rồi nhìn Thác Mã Tư đang tiễn mình và nói: “Công tước đại nhân xin hãy trở về đi, hôn lễ còn rất nhiều chuyện cần ngài phải đi chuẩn bị, xin đừng bao giờ làm chậm trễ ngày thành hôn!”

“Ha ha, vậy thì ta không tiễn nữa!”

Mắt nhìn Thác Mã Tư rời đi, Sở Thiên lại nháy mắt ra hiệu với A Mạt Kỳ.

A Mạt Kỳ lĩnh ý, thấp giọng quát: “Phân thân!”

Hai nhân ảnh theo đó xuất hiện, Sở Thiên đem con trai và Tiểu Hùng Miêu cho A Mạt Kỳ ôm, sau đó để hai phân thân dị dung thành hình dạng của mình và A Mạt Kỳ.

Tiểu Sở Viêm và Khách Thu Toa nhìn mà há mồm trợn mắt. “Giống quá à, cha ơi, con cũng muốn chơi!”

“Ha ha, đợi về nhà sẽ để con chơi chán thì thôi!” Sở Thiên vỗ vào con trai mình, sau đó cười nói: “Ngoan a, cha và A Mạt Kỳ thúc thúc phải đi làm chút chuyện, con xuống mặt bên phía dưới đợi ta nhé!”

Nói xong, Sở Thiên nheo mắt nhìn chăm chăm vào Tiểu Hùng Miêu, mãi đến khi tên nhóc này bị nhìn đến sồn gai ốc rồi, mới nghiêm sắc mặt nói: “Nếu như lần này...”

“Ông chủ yên tâm!” Tiểu Hùng Miêu không biết bay, lúc này đang nằm úp trên lưng của phân thân A Mạt Kỳ, giơ chiếc móng vuốt của mình lên thề: “Nếu như người trở về không nhìn thấy ông chủ nhỏ đâu, ta sẽ tự nướng chín bản thân!”

Sở Thiên gật đầu, rồi lại nhìn vào Cuồng Lang mà A Mạt Kỳ đang dắt, cười nói: “Các người là lão sư của Mạt Khắc Nhĩ, xin hãy giúp ta chăm sóc tốt cho thằng bé! Ngoài ra phải chú ý ẩn tàng khí tức. Có một kẻ địch rất lợi hại đang tìm kiếm ta, không thể để hắn phát hiện!”

Kẻ địch này chẳng ai khác, dĩ nhiên chính là Mã Lý Ngang.

“Chúng ta? Hai phân thân này của người cũng đủ dùng rồi!” Cát Nặc Bĩ Lợi vùng móng vuốt, “Yên tâm đi đi, con trai người bảo đảm sẽ không việc gì đâu!”

Sở Thiên lại dặn dò thêm vài câu, sau đó cùng A Mạt Kỳ ẩn thân mất.

“Chờ một chút đã!” Mạt Khắc chợt gọi giật Sở Thiên lại. “Người đã quên mất một chuyện!”

“Ta còn chuyện gì bỏ sót sao?” Sở Thiên lại hiện thân ra, nghi hoặc hỏi: “Kế hoạch có lẽ không có sơ sót nào, ta và A Mạt Kỳ ẩn thân qua đó, tuy thần lực sẽ bị cấm cố, nhưng chúng ta biết ẩn tàng khí tức, cũng đều biết ẩn thân, Thác Mã Tư không thể nào phát hiện được.”

“Ta không phải đang nói chuyện đó, nghĩ kỹ thử xem, người vẫn còn quên gì rồi?” Mạt Khắc cố tạo ra vẻ cao thâm khó đoán, khiến A Mạt Kỳ rất muốn qua đánh hắn một trận.

Sở Thiên hiểu rõ Mạt Khắc nhất định đang muốn ám chỉ điều gì đó, cho nên dứt khoát không nghĩ nữa, mà trực tiếp hỏi thẳng: “Mạt Khắc miện hạ có gì muốn chỉ giáo?”

“Chỉ giáo thì không dám nhận, có điều chỉ muốn hỏi một câu, người định vào bên trong tháp đó tìm kiếm thứ gì phải không?” Mạt Khắc lại cười cười, “Nhưng người có từng nghĩ qua chưa, làm sao có thể đi vào tòa tháp ấy?”

“Đương nhiên là đi vào cửa... À à!”

Sở Thiên chợt tỉnh ngộ, ngay từ lúc đầu hắn đã phát hiện tòa bảo tháp này không có cửa, “Nếu như ta đào một hang nhỏ từ nơi này, rồi chui vào bên trong tháp, sau đó từ bên trong đi lên, người thấy thế nào?”

“Người có biết đây là tháp gì không?” Mạt Khắc hỏi.

Cát Nặc Bĩ Lợi đã uống rượu của Sở Thiên, không nỡ nhìn thấy Sở Thiên gặp đen đui, bèn giải thích nói: “Tòa tháp này nghe nói là do Sáng Thế Thần tạo ra! Là thông đạo để đi lên Nguyệt Thần Điện! Đừng nói là người, ngay cả ta lúc còn sức mạnh toàn thịnh cũng không có cách nào cố gắng xông vào!”

Thì ra, Nguyệt Thần ở một thế giới hỗn độn bên ngoài, và ngoài những thần tộc là Chủ Thần trở lên, không có người nào có thể xông vào nơi thiên ngoại hỗn độn. Chuyện này đã có một vấn đề lớn nhất, Nguyệt nữ thần ở trong Nguyệt Thần Điện, nhưng không phải là giam cầm, nữ thần cũng có bằng hữu đến thăm, cho nên nếu như có bằng hữu thực lực kém cõi đến thăm Nguyệt thần, vậy chỉ có thể đi bằng thông đạo này.

Vậy chuyện quan trọng nhất lúc này là, làm sao để có thể đi vào thông đạo này? Sở Thiên tự đưa ra câu hỏi cho bản thân.

“Ta nghe vợ ta nói, uhm, cũng chính là Vận Mệnh nữ thần Mã Nị nói, lúc trước nàng đã đi đến Nguyệt Thần Điện bằng lối ra vào ở dưới đáy biển! Có điều khi ta và Mạt Khắc tới đây đã đi xem thử, lối ra vào đó đã bị bịt kín rồi!”

“A, thú vị rồi!” Sở Thiên hiện chỉ còn biết cười khổ, không ngờ mình hao tổn tâm trí đã vạch định kế hoạch, lại chỉ vì không thể tìm được đường vào mà tắc nghẽn ở đây.

Nhìn thấy bộ dạng cười cợt khinh khỉnh của Mạt Khắc, Sở Thiên đành hạ thấp mình, chửi thầm Thần m Mưu rồi hỏi: “Mạt Khắc miện hạ có cách gì chẳng?”

“Cách hay thì không, nhưng ta lại có một chủ ý thế này!” Mạt Khắc tắc lưỡi, dùng móng vuốt gãi mặt nói: “Lối vào dưới đáy biển đã không thể đi được nữa, ở giữa thì lại là cơ mật của gia tộc Thác Mã Tư, không thể nào để cho người biết, cho dù người có biết, cũng không thể nào lọt qua tầng lớp hộ vệ khi đang bị cấm cố thần lực, vậy... cũng chỉ có thể đi vào từ lối bên trên thôi.”

“Phía trên? Trên hồng nguyệt ư?” Sở Thiên lắc đầu lia lịa, “Ta thực chất không có cách nào để lên được mặt trăng. Vừa rồi Cát Nặc Bỉ Lợi miện hạ cũng nói rồi, chỉ có Chủ Thần mới có thể đi qua thiên ngoại hỗn độn.”

“Đúng vậy, phía bên trên ngươi cũng không thể nào đi được!” Nhìn bộ dạng đắc ý của Mặt Khắc trông thật đáng ghét, hắn lắc đầu nhìn Sở Thiên cười nói “Cho nên ngươi chỉ có thể chui thẳng vào trong tháp... Tháp thì không cần biết là ai tạo ra nó, nó cũng đều là nguyên tố! Chỉ cần là đất...”

Sở Thiên vỗ mạnh vào trán mình một cái, theo đó cười nói: “Chỉ cần là đất, Khách Thu Sa sẽ có thể tìm được một nơi không bị cấm cố thần lực, biến thành thực vật và chui vào!”

401. Chương 380: Trên Mặt Trăng (thượng)

Không cần biết là ở thế giới nào, tính bền bỉ của thực vật cũng đều là một sức mạnh cường đại, đại lục Huyền Thú có không ít thực vật gốc rễ đã bám sâu trong lòng đất, cho dù là tầng tầng lớp lớp nhám thạch cũng không thể ngăn cản được.

Tòa tháp nối liền với mặt trăng này được Sáng Thế Thần tạo ra thì đã sao? Sáng Thế Thần cũng không thể làm ngược lại với quy tắc của mình đặt ra, có đất có nước, vậy thì tất nhiên sẽ có động thực vật sinh trưởng, mà thực vật do Tiểu Hùng Miêu biến thành lại có thể điều khiển được hướng sinh trưởng, cho nên việc vào trong tòa tháp, một việc mà Cát Nặc Bỉ Lợi cũng không thể làm được, thì đối với Khách Thu Sa lại là bản năng!

“Ông chủ, các người nói gì vậy?” Tiểu Hùng Miêu mù mịt gãi đầu.

“Ha ha, Sa, ông chủ có một chuyện rất quan trọng giao cho ngươi làm, nếu làm tốt, tội danh lừa lọc dẫn Mặt Khắc Nhĩ ra ngoài sẽ được xá xóa!” Sở Thiên cười nói.

“Thật không!? Ông chủ mau nói đi!” Lòng muốn lập công chuộc tội của Tiểu Hùng Miêu vô cùng gấp gáp.

“Có nhìn thấy tòa tháp này không? Đợi lát nữa ta và A Mặt Kỳ tự đóng băng mình rồi để vào trong không gian giới chỉ, sau đó ngươi trồng một ít cỏ lên tòa tháp này, để rễ cây cắm sâu vào bên trong tháp, có làm được không?”

“Đơn... giản!!!” Tiểu Hùng Miêu quấy mông, nhảy phốc xuống khỏi lưng A Mặt Kỳ, sau đó biến thành cây cỏ, xâm nhập vào bên trong.

Một lát sau, có lẽ là Tiểu Hùng Miêu thấy rễ cỏ không thể cắm sâu vào tháp, liền biến thành một cây lớn, rồi để rễ cây chui vào.

Lại thêm một lát sau, ngọn cây lộ ra bên ngoài tháp biến ra thành đầu gấu trúc, và cả hai chiếc móng vuốt.

Dụi lại mắt, Tiểu Hùng Miêu phụng phịu nói: “Ông chủ, bên trong toàn là ánh sáng trắng, ta không thể mở mắt ra!”

“Vậy thì ngươi để đầu bên ngoài đi!” Sở Thiên và A Mặt Kỳ liếc mắt nhìn nhau, đồng thời để phân thân đóng băng mình lại. Sau đó nhét vào không gian giới chỉ. Lại để cho Tiểu Hùng Miêu ngậm vào trong miệng.

Kế hoạch đã có sự thay đổi nhỏ, hai phân thân của A Mặt Kỳ biến thành ba người, bởi vì một người cần đi dung thành bộ dạng của Tiểu Hùng Miêu, sau đó ba phân thân hộ tống, hay nói đúng hơn là giám sát ba thầy trò tiểu Sở Viêm rời đi.

Tiểu Hùng Miêu ngậm giới chỉ quay về, sau khi vào trong tòa tháp mới thả Sở Thiên và A Mặt Kỳ ra.

“Mẹ nó, ánh sáng mạnh quá!” Sở Thiên sau khi khôi phục lại ý thức chỉ cảm thấy mình không mở nổi mắt ra, A Mặt Kỳ cũng vô cùng khó chịu.

May rằng nơi này không có thứ gì cấm cố thần lực. Sở Thiên sau khi vận chuyển thần lực cũng có thể nhìn rõ mọi thứ.

Hình dạng trong tòa tháp rất lạ, không phân thành nhiều tầng giống như những tòa tháp bình thường khác. Giống như một cột tròn rỗng bên trong, phía trên tiếp giáp với hồng nguyệt, phía dưới nối liền với đại dương, từ kích thước của nó có thể suy đoán ra.

Không biết ánh sáng màu trắng bạc ấy được phát ra từ đâu trong tháp, nhìn xuống chỉ thấy một màu trắng xóa, còn nhìn lên phía trên, thì là bầu trời cao rộng xa xăm, nhưng lại có một chấm đen lơ lửng ở đó.

“Khách Thu Sa, người ở đây đợi chúng ta, nếu như có người tới, người cứ biến thành cây trốn vào trong đất.”

Sau khi dặn dò xong, Sở Thiên ngồi lên lưng A Mạt Kỳ rồi bay đi.

Tốc độ của A Mạt Kỳ vốn dĩ đã rất nhanh, có điều lúc này Sở Thiên cố ý để hãm hạn chế tốc độ, bởi vì tình hình bên trong còn chưa rõ, hơn nữa hãm cũng cần phải tính toán cụ thể.

Cảnh sắc xung quanh và phía dưới đều giống hệt nhau. Ánh sáng trắng, vách tường bóng tròn, chỉ có chấm đen trên đỉnh đầu càng lúc càng lớn, miễn cưỡng cũng có thể chiếu rọi.

Trong lòng thầm tính tốc độ và khoảng cách, Sở Thiên khẽ kéo A Mạt Kỳ, “Sắp tới vị trí của khu rừng rậm trên không rồi. Ẩn thân đi, người thử xem có còn dùng được linh vực không!”

A Mạt Kỳ y lời ẩn thân đi, sau đó thấp giọng nói với Sở Thiên: “Ông chủ, không đúng rồi, không những ta không dùng được linh vực nữa, hơn nữa thần lực cũng đang yếu đi, cảm cố ở nơi này với thần lực còn lợi hại hơn cả khu rừng trên không kia!”

Xem ra cảm chế trong khu rừng trên không, quả nhiên là phát ra từ bên trong tháp này.

Lại cố lên thêm mấy chục thước, A Mạt Kỳ đã dừng lại, “Ông chủ, thần lực của ta đã không thể duy trì được hình người rồi, người đợi chút, ta biến thành bản thể để cống người!”

“Chờ một chút!” Sở Thiên này giờ vẫn luôn ngẩng đầu nhìn tính toán khoảng cách, lúc này phát hiện chấm đen càng lúc càng lớn ấy, lại giống một nhân ảnh, bèn cẩn thận nói: “Xuống trước đã, ta giúp người ẩn thân che giấu bản thể rồi hãy lên!”

Nguyên liệu ẩn thân của A Mạt Kỳ vẫn còn trên người, nếu như biến thành Lôi Ưng, y phục dĩ nhiên sẽ rách, vậy thì không cách nào có thể ẩn thân.

Sau khi giúp A Mạt Kỳ ẩn thân, Sở Thiên lại xác định một lần nữa xem có sơ sót gì không sau đó mới để A Mạt Kỳ vỗ nhẹ cánh, khổng chế âm thanh bay lên.

Vừa bay qua khu vực vừa rồi, Sở Thiên thầm cười bản thân quá cẩn thận, bởi vì phía trên ở xa nơi này, trên thân tháp có một vết nứt, tiếng gió vù vù lọt qua kẽ nứt thổi vào, cho dù là A Mạt Kỳ có đập mạnh cánh, thì cũng không thể có tiếng động lớn hơn được!

Có điều Sở Thiên cùng lúc đó cũng phát hiện, chấm đen vừa rồi, quả thực đúng là một người!

Viết mấy chữ trên lưng A Mạt Kỳ, dặn dò hãm phải cẩn thận hơn, Sở Thiên nhẹ nhàng tiếp cận với người đang treo ở giữa không trung.

Người này cao lớn dị thường, tuy không thể so sánh với Kim Cương khi biến thành hình người, nhưng cũng cao đến hơn hai thước. Tuy cao nhưng không mập mạp, từng cơ bắp rắn chắc cuộn cuộn đẹp đến hoàn mỹ, thân người dưới chỉ mặc một đoạn khổ màu đất vàng, thân trên để trần, trong những cơn cuồng phong thổi vào qua kẽ nứt, mái tóc xoắn đen nhánh của hắn không ngừng uốn lượn trong gió, trông vô cùng phiêu dật.

Tuy hắn quay lưng về phía Sở Thiên, không nhìn rõ dung mạo, nhưng Sở đại thiếu gia vẫn có thể đoán ra thân phận của hắn, chính là Hắc Ám thần tộc! Lý do rất đơn giản, thứ nhất, hắn có thần lực, thứ hai, hắn đen, không phù hợp với mắt thẩm mỹ của nữ thần Sinh Mệnh.

Đến đây bèn dừng lại, Sở Thiên không dám tiếp tục đến gần nữa, một mặt là vì thần lực của mình đã bị suy yếu một cách trầm trọng, tuy có thuật ẩn thân, nhưng khó mà tránh được âm thanh của tiếng tim đập và huyết quản lưu thông, một mặt khác là bởi vì gió ở nơi này quá lớn, nếu còn bay lên trên, sự thay đổi khí lưu sẽ có thể phá tan thuật ẩn thân.

Nhất thời, Sở Thiên thật không biết mình nên làm gì. Nhìn từ góc độ nguồn thần lực trong tháp, cái gọi là thần lực mạnh nhất đại lực, có lẽ chính là chỉ người này. Nhưng căn cứ vào làn da của hắn, hắn lại chính là Hắc Ám thần tộc.

Xét thấy những lần giao thiệp với mấy tên Hắc Ám thần tộc đều không vui vẻ gì, Sở Thiên nhất thời không dám hé miệng chào hỏi hắn.

Đúng lúc này, trong kẽ nứt phía trên phát ra một âm thanh, nghe ra rất giống tiếng của Mã Thác Tư. “Miện hạ, ta muốn xin ngài một chuyện. Các con gái ta sắp phải thành hôn, ngày thành hôn sẽ có rất nhiều người có thân phận đến chúc mừng, ngài có thể... Có thể tạm thời thu lại thần lực không?”

“Không thể!”

Giọng nói của vị thần tộc này rất đặc biệt, thấp trầm nhưng lại có từ tính, Sở Thiên nghe mà cảm thấy rất dễ chịu.

Nếu là trên địa cầu thì cho dù không được coi là ca sĩ hát giọng trầm, cũng có thể làm một chân kiếm cơm ở đài truyền hình, Sở Thiên đã nhận xét như vậy.

Thác Mã Tư im lặng một lát, giọng nói lại truyền vào. “Miện hạ, từ đời tổ phụ Nha Lực Đồ của ta, gia tộc Lai Nhân Cấp Đặc chúng ta vẫn luôn giúp ngài bảo vệ lỗ hổng này, đã một vạn năm rồi, ngài...”

“Ta đã nói rồi. Bảo vệ nó, cũng chẳng phải chính là bảo vệ gia viên nhà ngươi sao?!”

“Chuyện này... Miện hạ, cầu xin ngài mà!” Thác Mã Tư rất khó xử, hắn đã nói lời chém đinh chặt sắt trước mặt Sở Thiên, những chuyện nuốt lời mất mặt như vậy hắn không thể nào chấp nhận được, nhưng ý nguyện của người trong tháp không phải là thứ hắn có thể lay chuyển, cho nên đành thấp giọng cầu khẩn. May mà người này cao quý, Mã Thác Tư cầu xin hắn cũng không phải là chuyện gì mất mặt.

“Không cần nói nữa, ngươi đi đi!”

“Miện hạ, dù nói thế nào, ta cũng là thần sủng đại diện cho chủ nhân Nguyệt Thần, ít nhiều ngài...”

“Nguyệt Thần? Đứa trẻ đó đã chết rất nhiều năm rồi. Thật cũng có chút nhớ nó a...” Không để ý đến Mã Thác Tư, người này lại chìm vào hồi ức.

Sở Thiên kinh ngạc vạn phần, dám gọi Nguyệt Thần là đứa trẻ! Vậy thì tên này có thân phận gì? Chẳng lẽ là Chủ Thần trong Hắc Ám thần tộc sao? Chết tiệt, mình lại quên hỏi mất đẳng cấp thần lực của Nguyệt Thần, nếu không có thể dễ dàng đoán ra thực lực của người này.

Mã Thác Tư vẫn không cam lòng, tiếp tục nói: “Nhà chồng của con gái ta lần này là hậu duệ của Thần Hoàng! Miện hạ ngài có thể không để ý ta, nhưng thể diện của Thần Hoàng ngài cũng không nể sao?”

“Tư Đặc n bệ hạ có hậu duệ ư? Ài! Ta không muốn nói nhiều nữa, ngươi đi đi!”

Sở Thiên thấy vậy đã yên tâm hơn rồi. Nghe thấy giọng điệu của người này chắc chắn rất hiểu về Thần Hoàng Tư Đặc n, có điều bởi vì hắn không muốn nói nhiều lời với Thác Mã Tư nên sẽ không vạch trần Sở Thiên.

Thác Mã Tư không chờ đợi được câu trả lời, lại nói vài câu, nhưng người đó vẫn không để ý đến hắn. Cuối cùng Thác Mã Tư chỉ biết tức tối đi về.

Người kia từ từ xoay người lại, gương mặt thuần chất kiên nghị đối diện thẳng với Sở Thiên. “Hai tên kia, các ngươi vào đây bằng cách nào?”

“Ha ha, thực lực của miện hạ quả nhiên cao thâm khó đoán, không ngờ đã phát hiện ra chúng ta rồi!” Sở Thiên áp chế sự kinh hãi của mình, giải trừ thuật ẩn thân, nheo mắt cười nói: “Tử Thần tại thượng!”

“Tử Thần? Người tín ngưỡng Cấp Dịch Tư?”

“Đương nhiên rồi, ta trước nay đều thờ phụng Cấp Dịch Tư miện hạ! Không tin ngài có thể đi hỏi Giáo Đình ở nhân gian!” Nhận định người trước mặt mình là Hắc Ám thần tộc, Sở Thiên cũng đơn giản tự biên tự diễn, “Ngài là vị nào trong Hắc Ám thần tộc?”

“Ta không phải Hắc Ám thần tộc!”

“Ồ, vậy ngài nhất định là Thú Thần rồi.” Sở Thiên thầm gật đầu, Mạt Khắc đã nói về sự phân định Nhân Thần, nhưng chưa nhắc tới Thú Thần, nói không chừng hẳn chính là Chủ Thú Thần, “Thực không dám giấu, ta đã tự sáng tạo ra một bí pháp, giỏi về chữa trị những vết thương của bất cứ Thú Thần nào, ha ha!”

“Ta cũng không phải là Thú Thần!”

“A?” Sở Thiên lần này đã thật sự ngây người, “Lẽ nào ngài không phải là thần tộc?”

“Ta đương nhiên là thần tộc, có điều là Quang Minh thần tộc!”

“Chuyện này... sao có thể như vậy? Ngài quá đen!” Sở Thiên bị Mạt Khắc nói quá nhiều, cho nên trực tiếp nói ra một câu rất vô lễ.

“Ha ha, quả thực ta là người có làn da đen nhất trong Quang Minh thần tộc!” Hắn lại không hề giận dữ, ngược lại còn cười phá lên.

Sở Thiên biết mình đã lỡ lời, bèn vội cứu chữa, “Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Là một Thánh Đồ của nữ thần ở nhân gian, ta có lời chào tôn kính với ngài!”

“Được rồi, Ái Lệ Ti là thủ lĩnh của Quang Minh thần tộc, nhưng không thể quản được Đặng Khăng ta!”

Đại Địa Phụ Thần Đặng Khăng! Trong lòng Sở Thiên giật thót tim, con mẹ nó, vận may hôm nay của lão tử tốt quá! May rằng vừa rồi khi lôi kéo quan hệ chưa nhắc tới mình là nghĩa đệ của Bào Uy Nhĩ, nếu không đệ đệ của kẻ thù giết con gái, cái danh hiệu này cũng đủ để Đặng Khăng băm thây mình thành trăm mảnh!

“Người vẫn chưa nói, sao các người lại vào được đây?” Đặng Khăng nhìn vào Sở Thiên, sau đó cười một cách khó hiểu, ha ha, đúng là rất giống Thần Hoàng bệ hạ, có điều sức mạnh linh hồn còn kém quá xa.

402. Chương 381: Trên Mặt Trăng (hạ)

Không biết rõ được gốc gác thân phận của Đặng Khăng, Sở Thiên không dám ăn nói lung tung, cho nên chỉ nheo mắt lại, vỗ vào A Mạt Kỳ thị ý hẳn tạm thời đừng có bất cứ ý nghĩ muốn khiêu chiến với Đặng Khăng gì cả. Sau đó lại bày ra bộ mặt thần côn chuẩn mực, cười nói: “Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh, thực không dám giấu, một ma sủng của ta đã kế thừa được Thần Cách của nữ thần Tự Nhiên, hẳn có thể biến thành thực vật để chui vào bên trong tháp.”

“Nữ thần Tự Nhiên cũng chết rồi!” Mắt Đặng Khăng chậm rãi khép lại, khóe môi run run, hồi lâu sau mới thở dài, rồi lại hé mở mắt ra, “Có thể để ta gặp ma sủng của người không?”

Đặng Khăng lại dùng giọng điệu muốn thương lượng để nói chuyện với Sở Thiên, điều này bất giác khiến cho Sở Thiên tăng thêm hảo cảm với hắn, một người đường đường là Quang Minh Đại Địa Chủ Phụ Thần, một người là Tế Tự vẫn chưa được thành thần, chênh lệch thân phận của hai người không thể nói là nhỏ, phải biết rằng, năm xưa chỉ một Cao Vị Thần như Phổ Lan Đa đã có thể hò hét với Sở Thiên rồi.

“Đương nhiên là được, hắn tên là Khách Thu Sa, là một con Tiểu Hùng Miêu ba tuổi, ngài đợi chút, ta sẽ kêu hắn lại đây.”

Sở Thiên sai A Mạt Kỳ bay xuống dưới, chớp mắt đã ở bên cạnh Tiểu Hùng Miêu.

Đứa trẻ này vẫn trong hình dạng một nửa gấu trúc một nửa thực vật, thân thể biến thành cây mây vùi trong tháp. Còn mông lại quay lắc trong tháp, trông rất đáng yêu.

Kéo lấy đuôi của gấu trúc, Sở Thiên kéo Khách Thu Sa ra, “Phía trên có một người muốn gặp người, mau đi cùng ông chủ mau!”

Tiểu Hùng Miêu biến về nguyên hình nằm úp trong lòng Sở Thiên, nhỏ giọng hỏi: “Ông chủ, là ai vậy?”

“Là lão đại của Cát Nặc Bĩ Lợi và Mạt Khắc!” Sở Thiên áp vào tai Tiểu Hùng Miêu, nhỏ giọng dặn dò nói: “Người trên đó có thể là thân thích của nữ thần Tự Nhiên. Đợi lát nữa người cố làm ra vẻ đáng yêu một chút, nói không chừng có điều tốt!”

Tiểu Hùng Miêu quái dị lắc đầu, chiếc chân móng vuốt mồm mồm gãi gãi vào mặt, chớp đôi mắt bĩu môi, lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ ta không đáng yêu à?”

Tên này nếu không uống rượu đánh nhau, không nhìn lên mỹ nữ tắm, thì đúng là hết sức đáng yêu. Sở Thiên toét miệng cười. Lấy vò rượu trên lưng Khách Thu Sa xuống, sau đó vỗ vào trán hắc nói. “Được rồi, người cứ như thế này là được!”

Sau khi dọn dồ xong, A Mạt Kỳ tăng tốc bay lên trên.

“Chào thúc thúc!” Vừa gặp mặt, Tiểu Hùng Miêu đã bày ra bộ dạng đáng yêu nhất có thể, rụt rè đứng trên lưng A Mạt Kỳ. Hai chiếc vuốt vạm vỡ không biết đặt ở nơi nào, cúi đầu hé miệng, ngượng nghịu nói: “Ta tên là Khách Thu Sa, năm nay ba tuổi rưỡi, là ma sủng của gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc!”

Nhớ tới quan hệ của nữ thần Tự Nhiên và con gái mình năm xưa, Đặng Khăng có đôi chút bi ai, nhưng nhìn thấy Khách Thu Sa lại là một con gấu trúc, và cả lúc Sở Thiên đứng ngay đằng sau hắc. Đại Địa Phụ Thần thoáng hiện ra nét kinh ngạc.

Sau sự ngạc nhiên ấy, Đặng Khăng nở một nụ cười cổ quái, sau đó hai tay duỗi ra, “Nào, đến đây để thúc thúc bế chút nào!”

Một luồng khí ấm áp ôm trọn lấy Khách Thu Sa, nhẹ nhàng đưa hắc vào trong lòng của Đặng Khăng.

“Thoải mái quá, thúc thúc, đây là gì vậy?” Tiểu Hùng Miêu hiếu kỳ quấy tay vào quang tuyến màu vàng đang vây quanh bên mình, chỉ cảm thấy trên người sáng khoái lạ thường.

Đặng Khăng nở một nụ cười rất hiền từ, tay trái ôm lấy Tiểu Hùng Miêu, tay phải nhẹ nhàng vuốt ve người hắc, nụ cười hòa nhã trên miệng, Đặng Khăng nói: “Người có biết không? Nguyên tố đất và thực vật đứng ra là cùng một nguồn cội, khi đã có nguyên tố đất, thực vật có thể sinh trưởng càng nhanh, càng mạnh.”

Tiểu Hùng Miêu gật đầu lia lịa, có điều chiếc cổ béo mồm mồm của hắc và chiếc đầu dường như không có khe hở nào ở giữa, nhìn trông giống như cả người Tiểu Hùng Miêu đang lung lay vậy, “Thúc thúc, ta biết, không có đất, người ta không thể biến thành thực vật!”

Trẻ con còn nhỏ, vẫn chưa hiểu rõ! Ha ha, có điều năm xưa nữ thần Tự Nhiên giống hệt hắc, đều là nhưng đứa trẻ ngây ngô! Trong đầu Đặng Khăng nhớ lại những ngày vui vẻ của ngày xưa, cười nói: “Năng lực giả bộ của hắc đích thực rất mạnh, nếu như là người bình thường chắc chắn có thể lừa được, nhưng hiện tại người đối diện hắc lại là một Chủ Thần, một người có thần lực là Thượng Vị Thần hoàn toàn có thể lừa được, nhưng hiện tại người đối diện hắc là một chủ thần, một tính chất thần lực và Thượng Vị Thần có một sự tồn tại lớn khác nhau.”

Đặng Khăng tiếp tục dò xét Sở Thiên, “Ta không có nhìn nhầm, người có lẽ có quan hệ với Long Thần!”

Sở Thiên thâm hạ quyết tâm, sau này nhất định sẽ kêu Tây Cương làm thêm vài cái Ân Thần Hạng Liên nữa! Tránh cho ngày nào cũng có người phát hiện mình là Long Hoàng. Kỳ thực nếu như không phải nơi này cầm cố thần lực, Sở Thiên cầm lấy Lưỡi đao Phán Quyết cũng có thể che giấu khí tức rồi.

Lời nói dối bị vạch trần, Sở Thiên cũng thẳng thắn thừa nhận thân phận Long Hoàng của mình, sau đó cười nói: “Miệng hạ thứ lỗi. Ngài là Quang Minh thần tộc, ta lại được coi là huyết mạch Thú Thần. Theo ghi chép trong mật quyển của A Cổ Lạp Sơn, Nhân Thần và Thú Thần có chút mâu thuẫn, cho nên ta không thể không che giấu thân phận của mình. Có điều ta đúng là một Tể Tự, nếu như không tin, ngài có thể hỏi bất cứ vấn đề nào liên quan tới Tể Tự.

“Uhm, lần này người đã nói thật!” Đặng Khăng không biết đã dùng cách gì để xác định Sở Thiên không nói dối, sau đó cười nói: “Yên tâm đi, ta không có thù oán gì với Tư Thập Đức Nhĩ! Được rồi, ta đã nói cho người biết Thần Hoàng hạ hạ không có hậu duệ, người có thể rời đi rồi!”

“Ta có một vấn đề!” Sở Thiên lại dày mặt hỏi: “Miệng hạ có hiểu gì về Lan Nguyệt Thú không? Ta có một người bằng hữu có thân thể là Lan Nguyệt Thú, nhưng máu lại giống như con người, không có sức mạnh nhưng lại vô cùng thông minh!”

Điều Sở Thiên muốn hỏi, dĩ nhiên là Tiểu Bạch.

“Thân thể của Lan Nguyệt Thú, máu của con người ư?” Đặng Khăng suy tư, “Ta chưa từng nghe thấy chủng tộc này. Có điều nếu như là Lan Nguyệt Thú, vậy thì sẽ có quan hệ với Nguyệt Thần!”

Sở Thiên nheo mắt lại, đau khổ nói bằng hữu mình bệnh rồi, không thể biến thành hình người, cho nên muốn tìm hiểu thêm để cứu hần!

Sự đau khổ như Sở Thiên không phải giả tạo, mà là đau khổ thực sự, hần đang đau khổ vì người vợ thứ ba của mình không biết bao giờ mới có thể lấy về nhà!

Tâm tính của Đặng Khăng thật không tệ, nhiệt tình hỏi: “Người đã hỏi Thác Mã Tư chưa?”

“Đã hỏi rồi, hần cũng không rõ!”

“Ồ, Thác Mã Tư đích thực có rất nhiều chuyện không biết.” Đặng Khăng gật gù, nói: “Hần chưa từng đi tới Nguyệt Thần Điện, dĩ nhiên chưa từng tra qua quyển tông liên quan đến Lan Nguyệt Thú. Uhm... Nếu như ngươi muốn hiểu về Lan Nguyệt Thú, thì đi Nguyệt Thần Điện đi!”

Lên mặt trăng? Sở Thiên bị đề nghị này kích động. Vừa rồi hần thật chưa nghĩ tới, nhưng được Đặng Khăng nhắc, ba chữ lên mặt trăng sẽ không phải là không thể nữa.

Người địa cầu ai có thể chống cự lại mê hoặc được lên mặt trăng chứ? Ít nhất Sở Thiên không thể.

“Miện hạ, ta có thể lên mặt trăng sao?” Sở Thiên kích động tay chân luống cuống.

“Ha ha, tại sao ngươi không thể đi? Tuy ta ở đây, nhưng lại không thể ngăn chặn người khác đến cướp,” Đặng Khăng nói đùa. Sau đó hần nghiêm mặt nói: “Đi đi, đi sớm về sớm, sau đó rời khỏi tòa tháp! Đừng nói những thứ ngươi nhìn thấy cho người nào là được.”

“Tầm lòng của ngài thật rộng lớn như trời biển! Ta sẽ về nhanh thôi, Khách Thu Sa sẽ ở lại đây cùng ngài trước!”

Sở Thiên lớn tiếng ca ngợi một câu, giao Tiểu Hùng Miêu cho Đặng Khăng, sau đó vỗ vào A Mạt Kỳ, thuận theo tháp cao bay lên mặt trăng.

“Nhớ kỹ!” Giọng nói của Đặng Khăng từ dưới vọng lên, “Đừng rời khỏi phạm vi Nguyệt Thần Điện, nếu không chẳng ai cứu nổi ngươi đâu!”

403. Chương 382: Hồng Nguyệt, Huyết Nguyệt (thượng)

Hờ hững nghe thấy lời cảnh báo của Đặng Khăng, nhưng hoàn toàn không để tâm tới, còn việc gì có thể khiến hần quan tâm đến như là việc được lên mặt trăng.

Rời khỏi cách vị trí Đặng Khăng đang đứng khoảng vài chục thước, thần lực của A Mạt Kỳ và Sở Thiên đã khôi phục lại hoàn toàn. Chỉ điều này cũng có thể đủ chứng minh rằng, khu rừng trên không này và những cấm chế chí cao kia đều là do một mình Đặng Khăng tạo ra.

Dù đã không còn cấm cố, nhưng A Mạt Kỳ vẫn không biến về hình người, mà hú dài một tiếng rồi bay thẳng lên phía trên tháp.

Chỉ trong giây lát, Sở Thiên cảm thấy nguyên tố xung quanh mình trở nên loãng hơn, có điều vẫn chưa đến mức ở trong môi trường chân không - Bản thân có lẽ đã ở bên ngoài vũ trụ rồi. Cũng chính là thế giới hỗn độn của đại lục Huyền Thú.

Ngoài tháp là một biển sao vời vọi, bên trong tháp là những tia sáng trắng lấp lánh, tốc độ của A Mạt Kỳ càng lúc càng nhanh, nhưng Sở Thiên vẫn không hài lòng, nắm chặt vào lông vũ của hần, dặn dò: “Ta dùng thần lực hộ thân, ngươi bay nhanh thêm chút nữa đi!”

“Ta biết rồi, ông chủ!” A Mạt Kỳ xòe rộng tám cánh ưng của mình, vụt qua như một tia chớp điện phóng vù lên mặt trăng.

Thần tính toán thời gian, có lẽ một ngày một đêm đã trôi qua, trên đỉnh đầu đã xuất hiện một điểm sáng màu trắng bạc, nơi đó có lẽ chính là lối ra vào của tháp vào Nguyệt Thần Điện.

Lên cao thêm chút nữa, gió lạnh rít gào ủa ra từ lối ra, cho dù là A Mạt Kỳ thì lúc này cũng phải bay chậm lại.

Cuối cùng, Sở Thiên đã lên đến mặt trăng.

Bước ra khỏi chiếc cổng lớn màu xám bạc trên đỉnh tháp, Sở Thiên còn chưa kịp xem xét hoàn cảnh, đã tự mình dẫn lên một bước, miệng không ngừng lẩm nhẩm, “Tuy đây chỉ là một bước chân nhỏ bé của ta, nhưng lại là một bước tiến lớn của cả nhân loại!”

Nói xong, Sở Thiên còn lấy ra một chiếc gia huy của gia tộc Phất Lạp Dịch Nặc, buộc chặt nó vào một thanh thủy tinh ma pháp. Sau đó cắm phập xuống dưới mặt đất, cười lớn nói: “Ha ha, thì ra Armstrong(*) năm đó đặt chân lên mặt trăng là có cảm giác này!”

(*): Neil Armstrong (sinh 5 tháng 8, 1930) là một phi hành gia người Mỹ, người đầu tiên đặt chân lên Mặt Trăng ngày 20 tháng 7 năm 1969.

“Ông chủ, Armstrong là ai?” A Mạt Kỳ biến về hình người, thắc mắc hỏi.

“Uhm. Cứ cho là một vị tiền bối của ta đi!” Sở Thiên nói mà cũng cảm thấy buồn cười với lời bông đùa của mình.

Sau khi cười dứt, Sở Thiên đột nhiên nhận ra sự khác nhau giữa vàng hồng nguyệt ở Huyền Thú và của địa cầu, một điểm trực tiếp có thể thấy, đó là nơi này có thể hô hấp, tức là có sự tồn tại của nguyên tố.

Hít luồng không khí lạnh lẽo trên hồng nguyệt, cảm nhận khí lạnh lan truyền từ đỉnh đầu xuống gan bàn chân mình, Sở Thiên bắt đầu dò xét vàng hồng nguyệt mà mình đã nhìn suốt bảy năm nay.

Vừa quay đầu lại, Sở Thiên đã phát hiện nơi này hoàn toàn không thể gọi là hồng nguyệt, bởi vì xung quanh toàn một màu ngân bạc hoang phế, lại nhìn bố cục sắp xếp của tầng đất còn lại, và trang viên của Lai Nhân Cấp Đặc trong khu rừng trên không, hoàn toàn không có sự khác biệt.

Trong lòng nhớ lại trận chiến được ghi lại trong ảnh tượng thủy tinh, Sở Thiên dần dần nhận ra tòa kiến trúc đã bị tàn phá ở xung quanh. Bắt đầu từ trung ương tòa tháp, phần kiến trúc nào cách tòa tháp càng gần thì mức độ bị tàn phá càng nặng nề, đây có lẽ chính là vết tích để lại trong trận chiến đầu năm xưa.

“Ông chủ, năm đó Tư Đặc n và A Thụy Nạp Tư chính là ở nơi này quyết đấu sao?” A Mạt Kỳ chỉ vào tòa tháp vừa hiện ra và nói.

Sở Thiên ngẩng đầu lên nhìn, ngọn tháp cao không những xuyên qua hồng nguyệt, hơn nữa còn lộ ra mặt đất hơn trăm thước, cho dù là khi Nguyệt Thần Điện vẫn còn lại trọn vẹn thì nó cũng là tòa kiến trúc cao nhất ở đây.

“Có thể cùng Thần Hoàng quyết chiến ở trên hồng nguyệt, A Thụy Nạp Tư có bại cũng không nhục nhẽ!” A Mạt Kỳ bỗng nhiên cảm khái nói, bước chân đi trên không, bay tới trên đỉnh ngọn tháp.

Vừa đứng trên đỉnh tháp được che phủ bằng một mái vòm hình chiếc ô màu ngân bạc, A Mạt Kỳ đã kinh ngạc kêu lên, “Ông chủ, người mau lại đây xem! Phía xa còn có mấy tòa tháp khác!”

Sở Thiên nghe thấy vậy liền lập tức bay lên, nhìn theo hướng A Mạt Kỳ chỉ, phía xa quả nhiên là còn có ba tòa tháp, có điều “nơi xa ấy” dường như có chút xa xăm.

Hiện giờ hai người đang ở trên bề mặt của vàng trắng, không thể nhìn thấy tinh cầu đại diện cho đại lục Huyền Thú, chỉ có thể nhìn thấy ba ngọn tháp cao nhô lên từ mặt đất bằng của vàng hồng nguyệt, một tòa tháp thông tới hướng mặt trời, hai ngọn tháp còn lại thì hướng sang hai vì sao ở gần mặt trời.

“Mẹ nó, Sáng Thế Thần làm cái trò gì vậy? Tạo thêm các lực lượng khác giữa các tinh cầu, không sợ gây ra hỗn loạn tinh hệ sao?” Sở Thiên chống hông, nhìn xa xăm về mấy tòa tháp rồi lẩm bẩm, “Không đúng, nếu như các hành tinh khác xoay quanh mặt trời, vậy thì bán kính quỹ đạo chắc chắn không giống nhau, tháp cao lại kẹt ở trong đó...”

Bốp!

Vỗ mạnh một cái vào trán mình, Sở Thiên quyết định không nghĩ thêm nữa. Chỉ dựa vào chút kiến thức thiên văn của mình, vẫn không thể có cách nào giải thích được câu đó của Sáng Thế Thần. Hơn nữa, kiến thức thiên văn ở địa cầu cũng không chắc có thể ứng dụng với Sáng Thế Thần và trên đại lục Huyền Thú!

Chỉ cần kỹ thuật thú y của mình có thể dùng ở đây là tốt rồi!

Sở Thiên không muốn làm khó cho bản thân, nhân cơ hội khó gặp này thưởng ngoạn bầu trời sao trên hồng nguyệt.

“Ông chủ, trên mặt trời chỉ có một tòa tháp, vậy có phải là cung điện của Thái Dương Chủ Thần nằm trên mặt trời phải không?” A Mạt Kỳ hỏi.

“Rất có thể, ngoài ra còn mấy vì sao nổi liền với tháp, cũng có lẽ đã từng là nhà của các chủ thần!” Sở Thiên gật đầu nói: “Xuống đó đi, chú ý giữ thần lực!”

Ở trên hồng nguyệt có thể nhìn thấy cảnh sắc ngoài không gian một cách rõ nét. Điều này chứng tỏ rằng cấu tạo bề mặt khí quyển ở nơi này vô cùng mỏng, nguyên tố có lẽ cũng rất ít.

Quay trở lại đồng hoang tàn của Nguyệt Thần Điện, Sở Thiên tiện tay chỉ về một hướng, “Người bắt đầu tìm kiếm từ bên đó, không những cần tìm ra quyển tông ghi chép về Lan Nguyệt Thú, nếu như có thứ gì khác tốt cũng đều thu lại hết cho ta!”

A Mạt Kỳ đã cùng Sở Thiên đi đào mộ vài lần, đối với việc tước đoạt đồ sớm đã thành thục, không đợi Sở Thiên dặn dò hết, đã hóa thành nhiều phân thân, tản rộng ra để tìm kiếm.

Tuy rằng phân thân của A Mạt Kỳ cũng nhiều, nhưng Sở Thiên cũng không rảnh tay đứng một chỗ nhìn, tìm một nơi vẫn còn khá trọn vẹn rồi bắt đầu lục lọi.

Nhìn từ những tàn tích còn lại này, Nguyệt Thần Điện từ sau cuộc quyết chiến ấy bị hủy hoại, đã không có nhiều người đến đây, đao kiếm giáp trụ rải rác ở những nơi xó xỉnh khuất mắt, nhưng vẫn lấp lánh ánh hàn quang. Ngoài ra một số những đồ dùng khác cũng có thể nhìn thấy ở bất cứ chỗ nào, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy những đồ trang sức nhỏ vẫn được bảo tồn tốt.

Nhét toàn bộ những thứ này vào không gian giới chỉ, Sở Thiên định bụng sẽ mang về để Tiểu Bạch xem thử.

Dựa vào việc ghi nhớ vị trí trang viên của Lai n Cáp Đặc, Sở Thiên đã tìm thấy phòng ở của Nguyệt Thần năm đó, nơi này cách trung ương tháp khá xa, nên việc bảo tồn cũng tốt hơn.

Phòng ngủ của Nguyệt Thần không có gì đặc biệt, nhìn những đồ dùng vật dụng còn sót lại, Nguyệt Thần năm đó có lẽ rất yêu thích y phục và súng vật, bởi vì chỉ riêng giá áo đã có bảy tám chiếc, trên đất còn vung vãi thức ăn của ma thú.

“Ông chủ, tìm được rồi!” Phía không xa, một phân thân của A Mạt Kỳ kêu lớn tiếng. Trong tay cầm một quyển sách dính đầy đất vàng.

Sở Thiên vội vàng chạy tới, cầm quyển sách xem thử, lập tức đỡ đầu mặt mày.

Mặt sách màu đen, nét chữ mảnh nhỏ màu vàng, hình dạng cuốn sách không khác mấy so với bút ký của nữ thần Sinh Mệnh năm xưa, đáng tiếc bút ký đã bị một linh hồn khác của Chu Lệ Á hủy hoại mất. Nếu không Sở Thiên còn có thể xác nhận.

“Nữ thần tại thượng, mong rằng bên trong đừng giống như vậy.” Sở Thiên lăm bắm gỡ sách ra, sau đó thở phào nhẹ nhõm.

Khi vừa nhìn thấy quyển sách này, Sở Thiên còn cho rằng nó được viết bằng chữ giáp cốt. Có điều sau khi mở ra xem, chữ viết trong đó tuy tối nghĩa phức tạp đôi chút, nhưng vẫn có thể nhận ra chữ.

Xem ra văn hóa của thượng cổ chúng thần cũng rất phát triển, những thần có từ xa xưa như Thần Vương nữ thần Sinh Mệnh, nàng sẽ viết nhật ký bằng chữ giáp cốt, còn thể chữ viết của Nguyệt Thần đã khá gần với văn tự hiện nay trên đại lục. Từ cách nói chuyện của các thần như Mạt Khắc, Đặng Khắc, Mã Lý Ngang cũng có thể nhìn ra, khi đại chiến chúng thần xảy ra, văn hóa của họ và đại lục hiện nay cơ hồ không có khác biệt gì.

Phân thân A Mạt Kỳ đã tìm ra quyển sách này ở dưới một đồ vật tựa như giá sách nhưng đã hoang tàn, cùng lúc đó cũng phát hiện ra mười mấy quyển sách khác có chất liệu tương đồng.

Lúc Sở Thiên suy tư, A Mạt Kỳ đã tiện tay lật xem vài trang, “Ông chủ, đây là tâm đắc về cách ăn mặc mà Nguyệt Thần viết, ha ha, không ngờ y phục hồi đó khác xa với bây giờ, lại không có sự tinh tế, sắc điệu cũng chỉ có hai màu sáng tối đơn điệu, nhưng độ co giãn lại giống như hiện nay, đều cố gắng để tạo lợi thế khi chiến đấu...”

A Mạt Kỳ thuận miệng bình phẩm vài câu, Sở Thiên lén liếc nhìn hẩn một cái, thầm cảm thấy buồn cười, một kẻ điên cuồng chiến đấu cả ngày chỉ biết có luyện công không ngờ lại hiểu biết nhiều về y phục nữ nhân như vậy, còn nói một cách rành rọt như vậy.

Có ý tứ!

Sở Thiên hỏi đùa một câu, “Năm người con gái của gia tộc Thác Mã Tư nên trang điểm thế nào thì tốt?”

“Làn da của họ không tẻ, nhưng có một khiếm khuyết thông thường của Lan Nguyệt Thú, đó chính là quá trắng. Thiếu sự cân bằng về sắc điệu, không cân đối, tốt nhất nên dùng phấn hồng sa làm ra từ quả chu linh đánh lên má...”

Đột nhiên, A Mạt Kỳ nhìn thấy nụ cười cổ quái của Sở Thiên, mặt chợt đỏ bừng như gấc, ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Ha ha, có ý tứ! Sở Thiên trừng mắt nhìn A Mạt Kỳ, cười quái ác, “Đúng rồi, người sắp được ba trăm tuổi rồi nhỉ?”

Ba trăm tuổi, đối với một Lôi Ưng có tuổi thọ nghìn năm mà nói, vẫn là ở trong độ tuổi thanh xuân niên thiếu.

“Uhm, tôi đã hai trăm bảy mươi sáu tuổi!”

“Ồ!” Sở Thiên gật đầu, không truy vấn nữa, tiếp tục lật giở sách để tìm kiếm, có điều trong lòng lại cười thầm, chỉ mất hơn hai trăm năm mà am hiểu ngôn ngữ của mười chủng tộc, còn nghiên cứu cả phục sức và trang điểm của nữ nhân, A Mạt Kỳ còn biết gì nữa? Sau này có thể khai thác...

Liên tục tìm mấy nơi cất giữ sách, Sở Thiên cuối cùng đã tìm thấy ghi chép có liên quan đến Lan Nguyệt Thú.

Trong sách nói, Lan Nguyệt Thú là ma thú sinh sống trên hồng nguyệt trước khi Nguyệt Thần Điện chưa bị hủy hoại, vốn dĩ không có sức mạnh, có điều Nguyệt Thần ưa thích hình dạng đáng yêu của chúng, nên đã chọn ra mấy con có tiềm chất thông minh lanh lợi để làm thần sủng của mình, đồng thời ban cho họ một phần sức mạnh.

Sau này quan hệ giữa các chủng thần ngày một tệ hại, còn bằng hữu thường ngày của Nguyệt Thần là vì diện mạo mỹ miều của nàng nên mới tụ hội bên nàng, vào lúc then chốt thì không còn một ai, cho nên Nguyệt Thần vì muốn tự bảo vệ, bắt đầu tận lực huấn luyện những Lan Nguyệt Thú thân cận và trung thành, thậm chí còn ban cho họ lĩnh vực đặc biệt của mình.

Thác Mã Tư lúc đi đề thân ở Bồ Lô Trạch, dựa vào thần lực tầng thứ ba để chống lại Đồ Thần Lô, áp chế thần thạch cản trở, có lẽ chính là dựa vào sức mạnh này.

Những thư tịch liên quan đến Lan Nguyệt Thú có hơn mười quyển, có thể thấy được sự sủng ái của Nguyệt Thần với họ. Bên trong ghi chép chi tiết tất cả sở thích của Lan Nguyệt Thú, thậm chí bao gồm cả đặc tính cấu tạo của họ. Chuyện này rất phù hợp với chuyên môn của Sở Thiên, thân là một bác sỹ thú y, có những quyển sách này, Sở Thiên hoàn toàn có thể tự mình tạo ra Lan Nguyệt Thú! Đương nhiên, tiền đề là có một linh hồn, nếu không Sở Thiên có giỏi thế nào cũng không thể tạo ra sinh mệnh bằng tay không!

Nhét hết sách vào trong giới chỉ, Sở Thiên cười nói: “Đặng Khăng nói không thể rời khỏi Nguyệt Thần Điện, nếu không sẽ có nguy hiểm, A Mạt Kỳ, có muốn thử vận may của mình không?”

A Mạt Kỳ cười, “Vận Mệnh nữ thần sẽ phù hộ cho chúng ta, ai bảo chồng của nàng ta là người của gia tộc chúng ta chứ!”

404. Chương 383: Hồng Nguyệt, Huyết Nguyệt (trung)

“Ha ha, bộ dạng trước đây của Cát Nặc Bĩ Lợi ta cũng đã từng nhìn thấy, không biết có chỗ nào đẹp, lại có thể khiến cho đệ tam mỹ nữ thần tộc là Vận Mệnh nữ thần lại yêu hấn!”

Sở Thiên cười giỡn chơi, sau đó chỉ vào một con đường nhỏ trong đồng cỏ nát, “Đi, chúng ta đi xem thử!”

Tuy nói rất nhẹ nhàng, nhưng Sở Thiên vẫn nhớ kỹ lời cảnh báo của Đặng Khăng, bước đi rất cẩn thận.

Gió lạnh thấu xương trên mặt trăng, trong đồng hoang tàn đổ nát ấy thỉnh thoảng lại nghe tiếng xào xạc do cát bị hút vào, đập vào vách tường, hiện ra vô cùng quanh quẽ, từ đây thực không có cách nào để tưởng tượng ra sự phồn hoa năm xưa của Nguyệt Thần Điện. Trên đường cẩn thận từng bước, Sở Thiên đến bên viên mép của Nguyệt Thần Điện, cũng chính là vị trí cổng chính của trang viên Lai Nhân Cấp Đặc.

“Cũng không có gì a?” Sở Thiên và A Mạt Kỳ nhìn nhau, cùng nhún vai, sóng bước tiến ra Nguyệt Thần Điện.

Khi ra thần điện, Sở Thiên hoàn toàn không phát hiện ra sự nguy hiểm “không ai có thể cứu người” mà Đặng Khăng đã nói, ngược lại còn cảm thấy cả người thư thái thoải mái, thần lực trong cơ thể cũng bắt đầu vận chuyển, hơn nữa còn xuất hiện dị tượng đôi chút tiến bộ.

Cảnh sắc bên ngoài Nguyệt Thần Điện không khác mấy với bên trong, đều là một vùng đất màu ngân bạc cùng gió lạnh rít gào, có điều bên ngoài không có phế tích, chỉ có từng phiến nam thạch lớn đen kịt tản mát khắp nơi, lổm chổm cổ quái, càng làm tăng thêm sự tối tăm ở mặt trăng vốn đã u ám.

A Mạt Kỳ chợt dừng bước chân lại, hai tay nắm hờ, tám cánh ứng màu vàng kim dài hơn mười thước hiện ra sau lưng, không ngừng vỗ đập nhẹ, “Ông chủ, nồng độ của thần lực nơi này lại cao hơn cả phía dưới Bồ Lô Trạch, ta đã đạt đến thần lực tầng thứ ba đỉnh phong, lại có một cảm giác vừa đột phá!”

“Ồ? Ha ha, vậy thì mau hấp thụ đi! Tốt nhất là thăng cấp Cao Vị Thần ở đây!”

Sở Thiên vui mừng ra mặt, cũng vội đứng lại, đứng bên cạnh im lặng nhìn A Mạt Kỳ.

A Mạt Kỳ lắc đầu, gắng sức áp chế tốc độ cánh ứng đang hấp thụ thần lực, sắc mặt ngưng trọng nói: “Vô dụng thôi, chỉ dựa vào hấp thụ thần lực ta không thể nào trở thành Cao Vị Thần, nếu như dùng hợp thể chiến kỹ của thiết kỵ Khải Tắt. Ta đã có thể dùng được thần lực tầng thứ tư. Nhưng thần lực này chỉ là mạnh hơn tầng thứ ba đôi chút. Vốn không phải là Cao Vị Thần chân chính!”

Sở Thiên nghe vậy liền cười, “Không hề gì, nhiều thần lực hơn một chút vẫn tốt hơn. Chúng ta vừa đi người vừa hấp thụ thần lực đi!”

Để A Mạt Kỳ hấp thụ dần dần, Sở Thiên chậm rãi bước đi như là đang thưởng ngoạn cảnh sắc.

Trên mặt lý giải về thần đạo, A Mạt Kỳ quả thực đã vượt xa Sở Thiên, tuy đã từng được Cấp Đạt Uy chỉ điểm, nhưng Sở Thiên vẫn chỉ dừng lại ở cảnh giới đơn thuần là theo đuổi sức mạnh, vẫn chưa hoàn toàn lý giải hoàn toàn về sự quan trọng của quy luật nguyên tố.

Khi chiến đấu với Ma Căn ở Thiên Hải Quốc, cả đám người Sở Thiên hợp lực đã tạo ra thần lực tầng thứ tư, nhưng đó chỉ là thần lực tầng thứ tư. Mà không phải là Cao Vị Thần! Cao Vị Thần thực sự là lời nói Bảo Uy Nhĩ nói với Ba Đế trước lúc vào địa ngục ở Hồng Nguyệt Thành, ý nghĩa thực sự của thần lực tầng thứ tư, chính là đồng hóa!

Đem bất cứ nguyên tố nào trước mắt mình chuyển hóa thành linh vực nguyệt thuộc của mình, giống như Bào Uy Nhĩ lúc đó ở nơi không có thủy nguyên tố đã biến cả sa mạc vạn dặm thành biển nước. Thần lực tầng thứ tư chỉ là năng lực của chân thần có tư cách dùng đồng hóa, nhưng khi thực sự có thể đồng hóa nguyên tố, mới được gọi là Cao Vị Thần!

Đi hơn nửa ngày trên mặt trăng, A Mạt Kỳ thở dài, thu lại cánh ứng của mình, “Ông chủ, ta không có cách nào hấp thụ thêm nữa, hiện tại thần lực trong cơ thể ta đã đạt đến tột đỉnh rồi!”

Sở Thiên sững người lại, ngạc nhiên hỏi: “Tại sao không thể hấp thụ tiếp? Người đã đạt được tới tầng thứ ba đỉnh phong rồi, nếu hấp thụ tiếp không phải đạt đến tầng thứ tư sao?”

“Thăng cấp lên tầng thứ tư không phải là như vậy!” A Mạt Kỳ lắc đầu, hai tay không ngừng đánh ra, phát ra thần lực dư thừa trong cơ thể mình, giải thích nói: “Vừa đạt đến tầng thứ ba có lẽ là nhờ vào sự tích lũy sức mạnh của mình mà thăng cấp, nhưng tầng thứ tư không chỉ dựa vào nồng độ thần lực, còn có một số sự thay đổi khác!”

Sở Thiên gật gù, xem ra thăng cấp lên tầng thứ tư không chỉ cần thay đổi về lượng, mà cũng cần thay đổi về chất.

“Vậy thì bỏ đi, đừng miễn cưỡng cơ thể của mình, người biến thành bản thể rồi đưa ta đi lên phía trước, chuyện thăng cấp sau khi về sẽ hỏi Mạt Khắc và Cát Nặc Bỉ Lợi!”

Nói rồi, Sở Thiên nhảy lên lưng của A Mạt Kỳ đã hóa thành lôi ưng, “Nơi này có lẽ không có nguy hiểm gì, tăng tốc đi!”

Giống như một chiếc tên bắn đi, A Mạt Kỳ chọn một phương hướng rồi vụt bay mất.

Với tốc độ lên mặt trăng trong một ngày của A Mạt Kỳ, chỉ một con đường nhỏ trên mặt trăng đối với hắn là chuyện quá đơn giản, không đến chốc lát, Sở Thiên và hắn đã phát hiện một vùng hoang phế khác.

“A! Lẽ nào hồng nguyệt không chỉ có một Nguyệt Thần Điện?!” Sở Thiên vỗ vào A Mạt Kỳ, kêu hắn bay qua đó.

Vùng hoang phế này rõ ràng bị hủy hoại qua chiến hỏa, có điều không bị tàn phá như Nguyệt Thần Điện, có lẽ là cấp bậc chiến đấu ở đây không bằng trận chiến của Thần Hoàng và A Thụ Nạp Tự.

Ở một nơi của đồng hoang phế, Sở Thiên phát hiện nơi này là thuộc thần cung điện của Nguyệt Thần năm đó, theo lời của Mạt Khắc đã nói, có thể có thuộc thần, vậy thì Nguyệt nữ thần cũng là cấp bậc Chủ Thần rồi.

Ngoài một số các đồ dùng hàng ngày, không phát hiện ra thứ gì tốt khác, bèn lệnh cho A Mạt Kỳ tiếp tục bay về phía trước.

Dọc trên con đường đã phát hiện được mấy đồng hoang phế, phần lớn đều là nơi ở của thuộc thần và sủng vật của Nguyệt Thần, có điều những nơi này cơ hồ đã bị đánh cướp một lần, ngoài những đồ dùng hàng ngày ra thì không còn lại thứ gì.

Sở Thiên không có thu hoạch gì, cũng cảm thấy cụt hứng, không để ý đến hoàn cảnh xung quanh nữa, nói chuyện với A Mạt Kỳ, “Chắc, thật đúng là không hiểu nổi, trên đại lục Huyền Thú nhìn mặt trăng là màu đỏ, tại sao lên đến đây thấy nơi này toàn bộ đều là màu ngân bạc?”

“Ông chủ, ta đã từng nghe một chuyện!” A Mạt Kỳ cười nói: “Mọi người trên đại lục Huyền Thú nhìn mặt trăng, chỉ có thể nhìn thấy một mặt, mặt lưng của hồng nguyệt chúng ta không nhìn thấy, nói không chừng hiện tại chúng ta đang ở mặt lưng màu ngân bạc ở mặt trăng, còn mặt chính là màu đỏ.”

Không ngờ thiên văn của đại lục Huyền Thú lại phát triển như vậy, Sở Thiên thán nói.

“Ai nói cho người biết chuyện này?” Sở Thiên tiện miệng hỏi.

“Là... Là một bằng hữu cũ, đã hơn hai trăm năm không gặp rồi.” A Mạt Kỳ áp ứng nói, cúi đầu bay về phía trước, cánh ưng vỗ càng gấp gấp hơn.

Sở Thiên vừa định hỏi tiếp, lại phát hiện cảnh sắc trước mắt đột nhiên biến đổi, trên mặt đất bằng của vàng trắng bạc dần dần nổi lên tinh cầu ba màu vàng, xanh lục và lam đen xen nhau, màu lam là nước, nơi màu vàng và màu xanh lục dĩ nhiên là đất.

Mắt nhìn về vùng đất của tinh cầu này, Sở Thiên chợt phát hiện trên tinh cầu đã hiện ra một đường viền, có đôi phần giống với bản đồ bờ Tây Hải của đại lục Huyền Thú.

“Ha ha, A Mạt Kỳ, người xem, đây chính là đại lục Huyền Thú, bay nhanh chút!” Sở Thiên chẳng khác một đứa trẻ phấn khích chỉ về phía trước, “Mau lên, chúng ta sắp nhìn thấy Bồ Lô Trạch Đảo rồi.”

Tinh cầu của đại lục Huyền Thú đang dần xuất hiện, cuối cùng Sở Thiên đã nhìn thấy toàn bộ diện mạo của nó.

Khác với địa cầu, tỉ lệ đất và nước nơi này không chênh lệch nhiều, cơ hồ là một nửa nước và một nửa đất, một miếng đất chính giữa có lẽ chính là đại sa mạc Tư Khoa Đặc.

“Mau nhìn kìa, đó chính là Bồ Lô Trạch!” Sở Thiên chỉ vào mấy nghìn điểm xanh nhỏ tản mát ở bờ biển phía đông đại lục, cười lớn, tiếp theo đó, nụ cười của hắn cứng đờ lại...

Thì ra hai người đã đến một mặt khác của nguyệt cầu, cũng chính là mặt mà đại lục Huyền Thú có thể nhìn thấy.

Màu đỏ, màu đỏ như màu máu tươi khiến người xem không dám mở mắt.

“Ông chủ, nắm chặt ta!” A Mạt Kỳ chợt cảm thấy một luồng hấp lực khóa chặt lấy cánh ưng của mình, vội vàng đứng thẳng người trong không trung, phân hai cánh ra bảo vệ Sở Thiên, sáu cánh còn lại vỗ đập dữ dội điên cuồng, muốn tránh khỏi sức mạnh lạ lùng này.

“Con mẹ nó. Đây là gì vậy!”

Sở Thiên nắm chặt vào A Mạt Kỳ, cùng lúc đó thần lực vận chuyển toàn thân.

Phụt!

Thần lực mà Sở Thiên vừa hoạt động, lại bị hút đi trước mắt, sức mạnh vàng kim thoát định hình người rồi thoát đi đập mạnh vào lưng của A Mạt Kỳ.

Thần lực tầng thứ hai của Sở Thiên dĩ nhiên không thể gây thương tích gì cho A Mạt Kỳ, nhưng thần lực cùng với hấp lực, sức mạnh ẩn chứa trong đó đã vượt quá nghìn vạn lần, cho dù mạnh như A Mạt Kỳ, cũng bị đập đến thổ huyết.

Kêu lên một tiếng thảm thiết, A Mạt Kỳ vốn đã khổ sở để giữ cho cơ thể không bị hấp lực hút đi, ngay lúc này đã mất đi sự cân bằng, bị xoay tròn rồi hút về phía xa.

Sở Thiên nắm chặt lấy lông vũ trên lưng A Mạt Kỳ, tư duy trong đầu đã bị vòng xoáy ốc làm cho mơ hồ, trong mơ hồ, hắn chỉ biết cần phải nắm chặt lấy ma sủng của mình! Nếu không chắc chắn sẽ không biết bị hút đi nơi nào.

“Ông chủ, người thế nào rồi?” A Mạt Kỳ miễn cưỡng duy trì lại được sự cân bằng. Trong lúc hoảng loạn giây đáp hỏi Sở Thiên.

Sở Thiên đã không thể nói ra lời, nhưng cũng có được một chút thần trí khiến bản thân mình có phản ứng, đầu gối khẽ đập vào A Mạt Kỳ.

Ông chủ không sao là tốt rồi! A Mạt Kỳ vừa thở phào một hơi, đang chuẩn bị thoát khỏi hấp lực, nhưng lúc này luồng sức mạnh lạ ấy lại thay đổi!

Hấp lực vốn dĩ đang bắn về cùng một hướng lại bắt đầu thay đổi, sức mạnh cổ quái từ bốn phương tám hướng cuộn cuộn ập ra, tấn công hai bên, nếu như Sở Thiên vẫn còn đang tỉnh táo, nhất định sẽ cho rằng mình đã bị cuốn vào trong một cái máy nghiền thịt!

Phương hướng của luồng sức mạnh không những phức tạp, hơn nữa cường độ cũng đột ngột tăng lên mấy lần. Cho dù là A Mạt Kỳ, cũng không cách nào khống chế được cơ thể của mình. Chỉ có thể mặc cho bản thân cuốn vào bên trong máy nghiền thịt đầy sức ép này.

Cường phong rít gào, máu tươi màu vàng kim văng tung tóe từ người của A Mạt Kỳ, chớp mắt đã không còn dấu vết.

Nếu không phải là có A Mạt Kỳ bảo vệ, Sở Thiên hiện tại cũng sớm đã bị xé thành trăm mảnh.

Nghiến chặt răng, A Mạt Kỳ dùng cả tám cánh ôm trọn lấy Sở Thiên, bắt chắp cơ thể mình vị gió xoay tròn, nhắm mắt lại, dựa vào linh giác để tìm ra hướng hấp lực nhỏ nhất, sau đó bắt đầu phân thân.

Phụt! Phụt! Phụt!

Phân thân tuy mạnh, nhưng cũng không có linh vực, sức mạnh kém xa bản thể, mấy phân thân của A Mạt Kỳ vừa xuất hiện đều bị xé thành mảnh nhỏ trong chớp mắt.

A Mạt Kỳ cười khỏ một tiếng, nhưng vừa mở miệng, trận gió đã lưu lại vài dấu vết trên miệng hắn.

Không biết không có thi thể ông chủ có thể giúp mình hồi sinh không? Ha ha. A Mạt Kỳ hé nở nụ cười thâm nghĩ.

“Ông chủ bảo trọng!” Rống lớn một tiếng, vuốt ưng của A Mạt Kỳ dài ra một đoạn, quàng ra phía sau mình, xé đứt cánh ưng đang ôm trọn Sở Thiên bên trong, sau đó ném ra ngoài.

Bất đắc dĩ phải làm như vậy, không có cánh ưng bảo vệ, Sở Thiên căn bản không có cách nào để thoát khỏi “máy nghiền thịt”.

Vù!

Trận gió vẫn đang thét gào dữ dội, nhưng hấp lực kỳ lạ kia dường như đã nhét đầy bụng mình, dần dần lui đi.

Tất cả lại trở về hư vô trong gió, A Mạt Kỳ đã biến mất. Sở Thiên, cũng không thấy đâu nữa...

405. Chương 384: Hồng Nguyệt, Huyết Nguyệt (hạ)

Đau, sự đau đớn nhức nhối vào phế phổi thiếu chút nữa Sở Thiên lại ngất đi lần nữa.

Dần dần khôi phục lại thần trí, Sở Thiên vừa định giơ tay xoa vầng trán như đang muốn dứt lìa, nhưng vừa giơ tay lên, đã nghe thấy “rắc” một tiếng, thì ra hắn đã bị sai khớp.

Trái ngược với cơn đau ở đầu, chuyện sai khớp nhỏ nhoi ấy chỉ có thể khiến Sở Thiên tỉnh táo hơn.

Có lẽ là sau trận va chạm khiến xương cốt rời rạc, nội tạng có lẽ cũng bị thương, phần đầu đau đớn dữ dội, nhưng vẫn có thể suy nghĩ, chắc chắn là dây thần kinh xương sống lưng đã bị thương nặng, nhưng không gây ra quá nhiều lo ngại.

Sở Thiên nhanh chóng xác định thương thế của mình, là một bác sỹ, hắn rất rõ hiện tại bản thân nên làm gì.

Sau trận va chạm kịch liệt, cơ thể chắc chắn không thể nào di động, chỉ có thể tịnh dưỡng đợi chờ cứu viện.

Thậm chí Sở Thiên còn không dám mở mắt, chỉ im lặng nằm ở đó, không biết mình đang ở nơi nào, cũng không biết đã trôi qua bao lâu, điều duy nhất có thể cảm giác thấy, chính là hồng quang nhức nhối xuyên qua mí mắt.

Tuy cơ thể không thể cử động, nhưng Sở Thiên vẫn có thể suy nghĩ, A Mạt Kỳ đâu? Nếu như hắn ở đây chắc chắn sẽ tới cứu mình, nhưng hiện tại đã trôi qua lâu như vậy, xem ra hắn cũng đã gặp phải nguy hiểm, ài!

Lòng thầm thở dài, Sở Thiên biết hiện tại chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình.

Cơ thể không nhức nhích, Sở Thiên thăm vận thần lực, nhưng khi vừa truyền ý thức vào máy phát động thần lực - tinh hạch, Sở Thiên đã ngẩn người.

Thần lực của mình đâu? Con mẹ nó, tình tiết công lực bị phế hoàn toàn trong những quyển tiểu thuyết kiếm hiệp ở địa cầu đừng nói là phát sinh với lão tử chứ?

Nghĩ tới đây, Sở Thiên chợt cảm thấy lạnh toát người.

Nơi đây là nguyệt cầu, A Mạt Kỳ lại không ở bên cạnh mình, không có thần lực, đừng nói là trở về đại lục Huyền Thú, ngay cả tiếp tục sống cũng còn là vấn đề.

Bình tĩnh! Bình tĩnh! Sở Thiên không ngừng trấn an bản thân, sau đó bắt đầu nhớ lại hệ thống thần lực mà mình nghiên cứu.

Huyết dịch còn trọn vẹn, cơ thể bị trọng thương nhưng các cơ quan cũng còn hoàn chỉnh, tinh hạch trong não có lẽ cũng còn! Có ba thứ đó, còn sợ thần lực không thể hồi phục sao? Sở Thiên bình tâm lại, bắt đầu

cảm giác tìm kiếm nguyên tố thời gian, sau đó hút chúng vào trong cơ thể từng chút từng chút một, truyền qua máu tới tinh hạch, tiếp đó, phối hợp chúng để điều khiển cơ thể vận hành thần lực.

Thời gian thuận lưu! Sở Thiên mở lĩnh vực của mình - Thuận lưu trở lại Long Hoàng bắt diệt thể, bắt đầu tăng thời gian, khôi phục lại thương thể của mình.

Chuyện gì vậy? Sở Thiên đang cố gắng vận hành hệ thống thần lực của mình, chợt phát hiện, tốc độ vận chuyển thần lực của mình lại nhanh hơn mười mấy lần! Một số biến đổi khó có thể thực hiện lúc bình thường lúc này lại thuận buồm xuôi gió.

Lòng chợt rung động, Sở Thiên đã cảm nhận được điều gì đó, sau đó vận chuyển ngược lại phương pháp vận chuyển của thời gian thuận lưu, dùng thức thứ ba của Long Hoàng lĩnh vực, dựa vào thực lực lúc trước của hắn thì thực chất không thể dùng được thời gian nghịch lưu!

Cơn đau vừa mới dần tan biến lúc này ập trở lại, có điều Sở Thiên nghiêng rằng chịu đựng, tốc độ nghịch lưu tuy chậm, nhưng thời gian đích thực đang từng chút từng chút một chảy về phía sau.

Cuối cùng, cơ thể của Sở Thiên đã hồi phục khỏe mạnh trở lại như lúc vừa lên mặt trăng, nhưng vẫn có chút khác lạ.

Từ từ mở mắt ra, cái đầu tiên nhìn thấy, chính là quang mang màu xanh lục trong vắt bao quanh người mình, nữ thần tại thượng, mình đã trở thành Thần rồi!

Nhất thời, Sở Thiên không biết mình nên khóc hay nên cười, lúc Cáp Đạt Uy chỉ điểm đã từng nói, phải lấy được thức thứ ba để mới có thể thành thần, nếu không sẽ ảnh hưởng tới sự phát triển về sau, nhưng Sở Thiên lại bị biến thành thần vào đúng lúc này.

Còn về pháp tắc nguyên tố, có lẽ là mình đã trải qua trong khi bị hôn mê.

Sở Thiên trầm nghĩ mọi chuyện, nhưng thời gian nghịch lưu vẫn không dừng lại, dần dần, quang mang màu xanh lục trên người hắn lại biến thành màu vàng, thì ra thần lực của Sở Thiên lại trở về vì bị nghịch lưu, không có thần lực tăng thứ ba, thời gian nghịch lưu lập tức dừng lại.

“Ngay cả thần lực cũng có thể nghịch lưu, nếu như dùng chiêu này với người khác, há chẳng phải là hóa công đại pháp sao?” Sở Thiên tắt vụt nụ cười, sau đó vận thần lực một lần nữa, thần lực dần dần lại biến thành màu xanh lục.

Vận may của Sở Thiên quả không tồi, thời gian nghịch lưu bắt buộc phải sau khi lên đến tầng thứ ba mới có thể sử dụng, bởi vì chiêu này không thể dùng với bản thân, vừa rồi Sở Thiên thành thần cũng chỉ trong vài phút, đẳng cấp bị nghịch lưu trở về chớp mắt cũng có thể tu luyện lại, nhưng nếu như hắn đã thành thần được trăm năm thì sao?

Thần lực tầng thứ ba trong trăm năm nếu như bị nghịch lưu về tầng thứ hai, cho dù có kinh nghiệm, vậy thì ít nhất cũng phải mất mười mấy năm mới có thể khôi phục lại, năm đó Mạch Khăng Tích trong chớp mắt đã bị Lạp Hi Đức biến thành một đứa trẻ, cũng chính là đã phải mất hơn một trăm năm mới có thể khôi phục lại.

Sở dĩ chiêu này nhất định phải đạt đến thần lực tầng thứ ba, là vì có đặc tính lĩnh vực ly thể rồi mới có thể sử dụng.

Sở Thiên cũng đã hiểu được điều này, sau đó bật cười, không ngờ chỉ trong mấy phút, mình đã biến thành thần hai lần! Có điều pháp tắc nguyên tố không xuất hiện lần thứ hai, chuyện này có lẽ lại là quy tắc mà Sáng Thế Thần chế định ra.

Khôi phục lại thể lực, Sở Thiên đứng dậy, bắt đầu quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Điều lọt vào mắt hắn đầu tiên, là một thạch đài cao hơn mười thước màu đỏ máu, Sở Thiên vừa rồi chính là đang nằm trên thạch đài này.

Ở xung quanh Sở Thiên, y phục bị rách tan rơi lả tả, chính là Long Hoàng bào, nó đã trở nên nham nhở khó coi, cũng chính là nói Sở đại thiếu gia hiện không mặc y phục.

Bên cạnh y phục còn có một ít thịt nát!

Thấy chỗ thịt máu ấy, Sở Thiên cả kinh, vô thức giơ cánh tay lên, quả nhiên, nó chỉ còn lại đúng khung xương máu đang chảy đầm dề!

Thì ra, thịt trên đất chính là của Sở Thiên!

Bị cuốn vào miệng gió của máy nghiền thịt, Sở Thiên nếu không phải là được cánh ưng của A Mạt Kỳ bảo vệ, thì e rằng mình đã trở thành một đồng thịt nham nhở, hiện tại còn có thể còn lại máu thịt và khung xương của hắn đã là may mắn.

Vừa rồi khi sử dụng thời gian nghịch lưu, Sở Thiên chỉ để linh vực trên người mình, cơ thể đã được nghịch lưu, nhưng vẫn không thể đạt đến mức không có khiếm khuyết, phần thịt bị lột bỏ không ở trong linh vực, dĩ nhiên cũng không thể trở về lại trên người Sở Thiên.

Không dám nhìn vào cơ thể mình một chút nào nữa, Sở Thiên trực tiếp dùng Long Hoàng bắt diệt thể, sau khi hồi phục trong nửa giờ đồng hồ, hắn mới dám mở mắt.

Phù ~~~ Cuối cùng đã trở thành người bình thường rồi.

Thở phào một hơi, Sở Thiên tiếp tục quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Trên thạch đài vẫn còn mảnh vụn của không gian giới chỉ, những thứ bên trong có cái đã bị tổn hại, có cái thì bị mất tằm tích, chuyện này Sở Thiên có thể chấp nhận, những thi thể của Long tộc ở lần trộm mộ trước phần lớn đều ở Bồ Lô Trạch, trong giới chỉ chẳng qua chỉ là số ít, mất rồi cũng không đáng tiếc.

Tìm mấy mảnh y phục còn sót lại gói gém cẩn thận thịt trên thạch đài, sau đó Sở Thiên lại nhặt những thứ còn lại trong không gian giới chỉ - Lưỡi đao Phán Quyết, bộ dụng cụ phẫu thuật được để trong chiếc hộp nhỏ mà Tây Cương làm, sách ghi chép của Nguyệt Thần về Lan Nguyệt Thú, ngoài ra chính là mấy bộ binh khí giáp trụ có được ở Nguyệt Thần Điện.

Tìm bừa một khối giáp mặc vào người, Sở Thiên ngẩng đầu nhìn xa xa, cuối cùng đã nhìn rõ mình đang ở nơi nào.

Thạch đài tựa như một khối băng trôi nổi trên mặt biển, có điều nước biển nơi đây không phải màu xanh lam, mà là màu đỏ máu, trong không trung, tinh cầu của đại lục Huyền Thú đang ở trên đỉnh đầu, xem ra, Sở Thiên có lẽ đang ở chính diện của hồng nguyệt!

“A Mạt Kỳ!” Sở Thiên đứng trên thạch đài gọi lớn, nhưng không người nào đáp lại, A Mạt Kỳ dường như đã biến mất một cách khó hiểu.

Khi được cứu, thần trí của Sở Thiên đã bị mơ hồ nên không tỉnh táo, cho nên vốn không biết chuyện A Mạt Kỳ tự xé đứt cánh để cứu hắn.

Ở trên thạch đài chờ đợi không phải là tính cách của Sở Thiên, sau khi hắn gọi lớn vài tiếng, bèn bay lên định tìm kiếm A Mạt Kỳ ở những nơi xung quanh.

Soạt!

Chính lúc Sở Thiên vừa bay lên không trung, một luồng sức mạnh kinh hồn bạt vía lại xuất hiện.

Có điều lúc này Sở Thiên đã thành thần, phản ứng với nguy hiểm của thần lực tăng thứ ba đã nhanh hơn mấy chục lần, phát giác tình hình không ổn, Sở Thiên không hề do dự lao về thạch đài, sau đó nắm chặt vào mép viền của nó.

Điều kỳ lạ là, Sở Thiên sau khi hạ đất thì hấp lực kỳ quặc ấy lại biến mất.

Thử lại vài lần, Sở Thiên lắc đầu giận dữ chửi, “Mẹ nó!” Thì ra hấp lực chỉ ở nơi cách mặt đất mười mấy thước mới có, nếu đi bộ thì không sao, bay thì chắc chắn sẽ bị hút! “Lão tử và A Mạt Kỳ bị chết oan rồi, sớm biết vậy thì đi bộ sẽ không có chuyện!”

Rào! Rào!

Chính lúc Sở Thiên đang oán thán, mặt biển màu đỏ máu không có gió mà tự lẫn động, bốc mình lên thành bọt nước cao mấy thước.

Phụt!

Sở Thiên bị nước biển dội vào đầu, chuyện này càng khiến hắn tức giận, há miệng đang định mắng người, nhưng lại không có đối tượng! Chuyện này càng khiến hắn bực bội.

“Uhm? Trong nước biển sao lại có mùi máu tanh?” Sở Thiên quệt nước biển còn sót lại bên khóe miệng, sau đó lòng run rẩy, vội vàng lấy ra miếng phiến mỏng trong hộp dụng cụ phẫu thuật ra, chấm mấy giọt nước biển lên trên rồi quan sát.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh! Là máu!!!”

Sở Thiên ngẩn người, cả vùng biển này thì là là một biển máu! Phải dùng máu của bao nhiêu người mới có thể lấp đầy vùng biển chiếm nửa diện tích của nguyệt cầu? Phải bao nhiêu máu mới có thể khiến cho đại lục Huyền Thú nhìn thấy hồng nguyệt! Một trăm vạn người? Một nghìn vạn? Hay là một trăm triệu!

Sở Thiên bị con số trong đầu mình làm cho giật thót người, dờ dẫm lắc đầu, sau đó hoảng loạn lấy kính hiển vi nhỏ trong chiếc hộp ra, hắn muốn dùng sự thực để nói cho mình biết, vừa rồi đã nhìn nhầm! Đây không phải là máu!

Nhìn rõ cấu tạo của nước biển, Sở Thiên càng thêm thất vọng, đây không những là máu, hơn nữa còn là máu của thần tộc!

Lẽ nào ở mặt trăng đã từng xảy ra chuyện đồ sát nhằm vào thần tộc? Nhưng phải giết bao nhiêu thần tộc mới có thể hình thành biển máu này? Dựa vào tình báo của Mặt Khắc cung cấp, cho dù là tất cả các thần bị giết hết, cũng không thể lấp đầy biển máu này!

Rào!

Lại một đợt sóng biển đập vào thạch đài, Sở Thiên không để ý, hắn vẫn đang kinh hãi với sự suy đoán của mình.

Nhưng đúng lúc này sóng biển lại chợt biến đổi, tầng tầng sóng biển tụ lại vào nhau, hình thành một bàn tay người, bổ vào Sở Thiên.

Sở Thiên nheo mắt lại. Vào giờ khắc giữa sự sống và cái chết, hắn lại càng bình tĩnh, lách người tránh ra bàn tay máu, Lưỡi dao Phán Quyết không hề do dự chém vào phần cổ tay của nó.

Trong lúc bất chợt, Sở Thiên không hề phát hiện, thần lực mình dồn vào Lưỡi dao Phán Quyết đã là tầng thứ ba, hoặc có thể nói là vũ khí đứng đầu trong thượng cổ thất thần khí lúc này, đang được nằm trong tay thần.

Thần khí sở dĩ được gọi là thần khí, là vì nó được cầm trong tay của thần! Câu nói này của A Tư Nặc đã có được sự giải thích chuẩn xác nhất! Sự lý giải của Sở Thiên và của Ba Đế đều đã sai, hàm nghĩa thật sự của nó, là người và thần không phân ra với nhau, thần khí nhờ thần thức động, nhưng lại tạo cho chủ nhân một sức mạnh cường đại.

Xoạt! Xoạt!

Lưỡi dao Phán Quyết không có dị thường, nhưng bàn tay máu bị nó đánh trúng lại như chạm phải mặt trời chói chang, bốc hơi tan trong gió, hóa thành huyết vụ.

Cầm nhận từ chuôi dao một cảm giác thân thiết máu mủ tình thâm, Sở Thiên cười lạnh, cầm Lưỡi dao Phán Quyết vào trong biển nước.

Ngay lập tức sóng biển nhện nhạo, giống như sự run rẩy của con người, tiếp theo đó, bên tai không có một tiếng động, Sở Thiên lại nghe thấy một thông tin rất rõ ràng - Đùng giết ta!

Nữ thần tại thượng, Sở Thiên khó nhọc nuốt nước miếng, sự kinh ngạc trong lòng không còn che đậy được, biển máu này, thì ra còn có trí tuệ...

406. Chương 385: Huyết Hải Vô Bờ

Huyết hải có trí tuệ, cách nghĩ này nếu như những người địa cầu bình thường biết được, chắc chắn sẽ bị chấn động, có điều Sở Thiên chỉ kinh ngạc trong nhất thời rồi bình thường trở lại.

Biển không thể nào có sinh mệnh, càng không thể nào có trí tuệ, nhưng huyết hải thì không giống như vậy, bởi vì nó được hình thành từ máu, nếu như là máu, vậy thì mới có thể sinh ra sự sống, với thời gian một vạn năm nhờ vào thần lực tiến hóa thành trí tuệ.

Ít nhất Sở Thiên sẽ có thể tiện miệng nói ra mấy loại sinh vật có thể sinh ra trong máu, thứ đơn giản nhất, chính là sinh vật nhân nguyên thủy hay vi khuẩn máu, tuy cấu tạo của chúng vô cùng đơn giản, nhưng sinh vật nguyên thủy nhất trên địa cầu, cũng không phải là sơ cấp như vậy sao?

Theo lời Đặng Khăng nói, hồng nguyệt đã hơn vạn năm nay không có ai lai vãng, một vạn năm thời gian, còn cả tác dụng của thần lực, cũng đủ để sinh vật nhân nguyên thủy tiến hóa rồi.

“Người là ai? Có thể nói chuyện không!”

Sở Thiên quỳ một gối bên mép thạch đài, Lưỡi đao Phán Quyết trong tay không dám rút ra khỏi huyết hải, tuy lúc này nhìn hấn sát khí đằng đằng, nhưng chỉ có Sở Thiên trong lòng hiểu rõ, bản thân đã kiệt quệ như ngọn đèn trước gió.

Đao chém đứt sóng máu vừa rồi uy thế ngập trời, nhưng nó là sự kết hợp hoàn mỹ của người, đao, thần lực, tinh thần, và nguyên tố thời gian trong giây phút then chốt, mới đạt được đến mức ấy, nếu như để Sở Thiên dùng lại một lần nữa, hấn không có lòng tin sẽ phục chế lại được đao vừa rồi, càng không có thực lực này.

Chiêu thức uy lực tuyệt luân ấy, không chỉ mang lại kết quả mà sức tiêu phí cũng kinh người... Sở Thiên đã không còn sức mạnh nữa.

Có điều Sở Thiên vẫn tạo giả ra một uy thế bên ngoài, đợi trong giây lát, Sở Thiên lại không nhận được bất cứ hồi ứng nào, bèn cười lạnh: “Cút ra đây, nếu không đừng trách ta không khách khí!”

Một lúc lâu sau, Sở Thiên nhận được một tiếng cười khinh miệt. “Chỉ dựa vào sức mạnh hiện tại của ngươi, mà cũng dám uy hiếp ta?”

Huyết hải có sẵn trí tuệ, đã nhìn thấu Sở Thiên, bởi vì Lưỡi đao Phán Quyết Sở Thiên cắm trong huyết hải không thể uy hiếp được đến nó nữa. Có điều nó cũng không dám vọng động, đao liễu mạng của Sở Thiên vừa rồi vẫn khiến hấn khiếp đảm.

“Người là máu? Huyết dịch của thần tộc?” Sở Thiên biết chân tướng của mình đã bại lộ, bèn đứng phắt dậy, gơ Lưỡi đao Phán Quyết ra trước mặt để cảnh giác.

“Phải thì đã sao? Hừ! hiện tại ngươi đã bị bao vây trong cơ thể của ta, tuy đao vừa rồi rất lợi hại, nhưng sẽ có một ngày ta ăn thịt ngươi!”

Sở Thiên nhú mày, đối mặt với một sinh vật như dã thú, chỉ biết lấp đầy chiếc bụng của mình, hấn thật đúng là không có cách nào tốt.

Lại có trận gió biển mang theo mùi máu tanh xộc tới, trận gió ấy cũng lạnh ngắt như khi nuốt chửng A Mạt Kỳ, thổi vào vào mặt Sở Thiên như hàn đao chạm người, nhưng Sở Thiên lại cười miệt, cảm giác lạnh lẽo này khiến hấn có một linh cảm, bất luận thế nào, đối thủ đều là huyết dịch, bác sỹ thú y đối phó với huyết dịch cũng cần phải dùng vũ lực sao?

Chân khê dùng lực, Sở Thiên xác định thạch đài mình đang đứng rất cứng cáp vững chãi, độ cứng vượt xa với kim thiết nham được sản xuất ở Thái Thạch Bảo của đế quốc.

Huyết hải chợt cười lên điên dại, “Ha ha, vừa rồi uống vài ngụm máu của ngươi, mùi vị thật quá tuyệt! Còn ngon hơn mùi của con đại điêu lúc này ta đã ăn!”

Sở Thiên nghiêng răng ken két, đại điêu có thể xuất hiện trên nguyệt cầu này, chỉ có một mình A Mạt Kỳ.

Dám ăn A Mạt Kỳ của lão tử.

Sở Thiên tay phải vung đao, chém mạnh lên thạch đài, “Xoẹt xoẹt”, một quệt lửa bắn ra.

Thời gian thuận lưu, lúc đầu vô số tia lửa tán loạn, nhưng Sở Thiên vẫn chưa hài lòng, thế nhưng thần lực hắn tiêu hao vừa rồi quá nhiều, lúc này chỉ có thể từ từ thúc động thuận lưu.

“A, người làm gì vậy?” Huyết hải lại bắt đầu hiếu kỳ với động tác kỳ lạ của Sở Thiên, hơn nữa lại không hề có ý ngăn cản Sở Thiên.

Thần lực đã khôi phục lại đôi chút, tốc độ thuận lưu của Sở Thiên càng lúc càng nhanh, chớp mắt, thạch đài đã bị mài thành một chỗ lõm trơn bóng trên bề mặt, cuối cùng Sở Thiên há miệng vung đao, cả mặt lõm cắt xuống, đối diện với hướng của mặt trời, sau đó cười. “Nguyên tố trên mặt trăng mỏng ít như vậy, khả năng ngăn chặn tia mặt trời rất yếu, cho nên ta làm một thấu kính hội tụ, mượn ít tia tử ngoại của Thái Dương Thần để diệt khuẩn... Người biết ta đang nói gì không?”

Huyết hải nào hiểu được sự nguy hiểm khi huyết dịch bị phơi dưới tia tử ngoại ở cường độ cao? Cho nên nó khinh miệt cười lớn, hỏi: “Ta không cần biết người nói gì? Nói cho ta biết, đao vừa rồi của người là sức mạnh gì? Lại có thể làm tổn thương đến ta?”

Bản thân Sở Thiên cũng không biết đao vừa rồi là chuyện gì, hắn chỉ dốc thần lực vào trong đó, nhưng dường như lại có một số sự thay đổi khác.

Tay không ngừng nghỉ, Sở Thiên trong chớp mắt đã tạo ra mấy tấm kính hội tụ, chụp huyết hải gần thạch đài vào trong tầm che phủ của tia tử ngoại cường độ cao, sau đó mới nhẹ nhõm ngồi xuống - Cuối cùng đã an toàn rồi.

“Mau nói cho ta biết, đao vừa rồi là sức mạnh gì!” Huyết hải dường như đã tức giận, sóng biển hung dữ cuộn cuộn nổi lên, nhưng lại úy kỵ trường đao trong tay Sở Thiên, nên nó không dám vọng động.

Xoẹt! Xoẹt!

Hiệu quả của tia tử ngoại cuối cùng đã được phát huy, huyết hải gần thạch đài bắt đầu bốc lên, không ngừng bốc hơi tản ra hồng vụ đầy mùi máu tanh.

“Đây là cái gì?” Huyết hải kinh sợ kêu lớn.

Không đến lát sau, màu sắc của huyết dịch gần thạch đài đã tối đi một chút, mùi cũng trở nên thối rữa.

“Nói cho người vậy, đây gọi là tia tử ngoại!” Sở Thiên cảm thấy tia tử ngoại quá chậm, bèn lấy ra mấy miếng vải rách ở bao nải sau lưng, đánh lửa lên, sau đó dùng khả năng lĩnh vực ly thể vừa có được, dùng lĩnh vực thời gian cầm cố bao trọn cả mảnh vải, rồi ném vào trong biển.

Ngon lửa tuy đã dừng, nhưng nhiệt lượng mà nó bị cầm cố lúc trước lại vẫn còn đó, ngọn lửa được gói trong quang cầu màu xanh vừa vào trong biển lập tức phát ra những tiếng xì xì, tiếp theo đó huyết hải đau đớn rúng động.

Nhiệt độ cao là sát thủ của máu.

Rào!

Huyết hải bắt đầu chảy, từng tầng từng tầng rút khỏi gần thạch đài, đến thẳng nơi cách thạch đài hơn trăm thước, nơi không có tia tử ngoại cường độ cao chiếu xạ, nó mới yên tâm dừng lại.

Phía bên trái thạch đài không có máu, Sở thiên lúc này mới nhìn rõ cả hình dạng của thạch đài, nó lại đứng sừng sững chính giữa huyết hải, một cột trụ tròn sâu đến mức không nhìn thấy đáy, một đoạn vừa rồi bị lộ ra ngoài bị Sở Thiên ngộ nhận thành mảng nổi trên thạch đài.

“Đây rốt cuộc là sức mạnh gì? Cái gì gọi là tia tử ngoại!” Huyết hải không cam lòng kêu lớn tiếng.

“Mới đó đã sợ rồi? Hừ! Lão tử còn có rất nhiều thứ để người chơi đây!” Sở Thiên cười lạnh, mở chiếc hộp đựng dụng cụ phẫu thuật của mình ra.

Sở Thiên hoàn toàn không phải là dọa huyết hải, hộp dụng cụ của hắn được Tây Cương làm ra, chắc chắn vô cùng, cho dù là ở trong trận cuồng phong như máy nghiền thịt vừa rồi cũng không hề bị hủy hoại, dụng

cụ phẫu thuật bên trong đó và những được phẩm thường dùng càng không bị tổn thất gì, chỉ dựa vào những điều này, Sở Thiên cũng đủ để khiến huyết hải ném thử mùi vị thế nào là bệnh hoại tử máu.

Huyết hải nghe vậy lại dâng trào, cách xa thêm Sở Thiên mấy trăm thước.

“Muốn chạy? Cơ thể ngươi lớn như vậy, chạy thoát sao?” Sở Thiên vừa điều chế chất kháng sinh, vừa cười lạnh nói: “Ta biết phía trên không xa có phong khẩu, nhưng ta không ngốc như vậy, chỉ cần bay trên mặt biển không phải là được sao, ngươi còn có thể chạy bao xa? Có nhanh bằng ta bay không?”

Những lời này của Sở Thiên là đang hù dọa huyết hải.

Kỳ thực hiện tại sức lực của Sở Thiên không thể đủ, huyết hải nếu thông minh hơn một chút, không tiếc giá nào để tấn công bốn phương tám hướng về Sở Thiên, vậy thì chỉ vài chiếc kính hội tụ, và một bình chất kháng sinh nhỏ, đối với huyết hải mà nói thì có tác dụng gì?

Nhưng huyết hải lại không thông minh như vậy, hơn nữa còn đôi chút ngốc nghếch, vừa rồi Sở Thiên vung ra một đao mà bản thân không thể phục chế lại, nó đã bị dọa đứng người, cho rằng Sở Thiên có khả năng tiêu diệt được mình.

Thậm chí biết rõ thần lực của Sở Thiên chỉ còn lại không nhiều, nhưng nó cũng không dám tấn công, sau này có tia tử ngoại, nhiệt độ cao đã phá hủy tế bào máu, chuyện này đối với nó mà nói, bằng với sự sợ hãi khủng khiếp không tên vừa rồi, lúc này nó đã hoàn toàn sợ Sở Thiên.

Sở Thiên nhảy bén nắm được điểm này, mới có gan lừa huyết hải đến tận thời điểm này.

Một bình chất kháng sinh chuyên nhằm vào huyết sắc tố đã được điều luyện xong, Sở Thiên lấy ra một giọt, dùng thần lực ném về phía xa.

Huyết hải không hiểu thứ vừa ném về mình là gì, cả gan dám ngưng tụ mình thành một bàn tay định chặn nó lại, nhưng chính vào thời khắc mà chất kháng sinh tiếp xúc với máu, xì! Hồng vụ uốn quanh, bàn tay máu đã bị bốc hơi mất.

“A!”

Kêu thảm lên một tiếng, huyết hải lui lại về sau nghìn thước, hoàn toàn không dám tiến gần về thạch đài.

Trong phạm vi một nghìn thước của Sở Thiên đã hoàn toàn trống trải, gương mắt nhìn xa, phía không xa còn có một cột trụ cắm xuống đất không biết độ dài.

Giơ bình thuốc trong tay lên lắc lắc, Sở Thiên nheo mắt cười: “Có nhìn thấy không, thứ này ta còn có nhiều lắm, không muốn chết thì nói thật cho ta biết, ngươi tên là gì, làm việc gì?”

Huyết hải không trả lời.

Sở Thiên cười lạnh lại ném ra một giọt chất kháng sinh, có điều hắn không dám ném nhiều, chất kháng sinh chỉ mới chế luyện được một bình nhỏ như vậy, dùng hết thì không có thứ gì có thể dọa được huyết hải đầu óc không mấy nhanh trí kia.

“Đừng mà, không phải ta không nói? Là vì ta thực chất không có tên, cũng không biết bản thân làm gì!”

“Vậy thì thần lực của ngươi là tăng thứ mấy? Sao lại xuất hiện ở nơi này?” Sở Thiên thăm xác định cách nghĩ của mình, huyết hải này có lẽ là được tiến hóa từ sinh vật nhân nguyên thủy mà thành.

“Cái gì gọi là thần lực? Ta không biết, đừng có làm ta bị thương nữa, ta cũng không biết bản thân mình từ đâu tới!”

Sở Thiên bắt lực vung Lưỡi đao Phán Quyết lên, sau đó lại hạ xuống, kiên nhẫn dùng ngôn ngữ mà huyết hải có thể tiếp nhận truy hỏi lai lịch của nó.

Dựa vào những gì mà huyết hải nói, và sự suy luận của Sở Thiên, hắn cũng đã hiểu rõ được lai lịch của huyết hải.

Vạn năm trước đây, nơi đây có lẽ đã từng xảy ra một trận đại đồ sát máu chảy thành sông, những Nhân Thần và Thú Thần bị chết nằm đó chắc chắn là một con số khủng khiếp, tuy máu của họ không đủ để hình thành nên biển, nhưng để hình thành một con sông thì có lẽ không thành vấn đề gì.

Vấn đề lại tất cả đều là thần, một mắt xích quan trọng nhất trong hệ thống thần lực - máu, không dễ gì có thể cạn khô, cứ như vậy, dòng máu Chúng Thần ẩn tàng sinh mệnh tinh hoa và một lượng sức mạnh khổng lồ, đã thích nghi được với điều kiện sinh tồn ở nguyệt cầu này, tạo ra một sinh vật nhân nguyên thủy tựa như huyết khuẩn, sau đó trải qua hơn vạn năm, tiến hóa thành thể sinh vật sống đặc thù như huyết hải.

Tiếp đó Sáng Thế Thần như đang muốn trêu ngươi với những quy tắc mà bản thân đã đặt ra, huyết hải không có trí tuệ thông minh, nhưng dựa vào việc có máu của Chúng Thần, và cả thần lực, lại có được thần lực tăng thứ tư, hơn nữa còn hiểu được cả ý nghĩa thực của đồng hóa tăng thứ tư.

Cho nên lĩnh vực của huyết hải chỉ có một, đó chính là đem tất cả nguyên tố tự nhiên đồng hóa thành máu, trải qua vạn năm, thân thể từ một dòng sông nhỏ đã không ngừng hấp thụ tất cả mọi thứ, sau đó biến thành biển lớn, lỗ gió mà Sở Thiên và A Mạt Kỳ đã gặp phải, chính là lĩnh vực nó hấp thu nguyên tố.

Sở Thiên thật sự rất may mắn, A Mạt Kỳ ném hấn ra đây, vừa vặn khiến hấn rơi xuống thạch đài không gió, nếu như hấn rơi vào trong biển thì chắc chắn đã bị đồng hóa rồi.

Bị Sở Thiên hỏi vạn vẹo chất vấn đủ điều, huyết hải bị ai cầu xin nói: “Đừng giết ta, cùng lắm thì, ta thả lại người con đại điều vừa ăn!”

407. Chương 386: Ma Sủng Tương Thân

Lẽ nào A Mạt Kỳ vẫn còn sống? Sở Thiên rất mừng, nhưng trên mặt vẫn cố gắng không chế biểu hiện sự vui mừng ấy, ngược lại mặt lạnh lùng, giờ bình thuốc trong tay lên, uy hiếp : “Thả hấn ra ngay, nếu không ta sẽ giết người!”

Một lọ chất kháng sinh có thể hủy diệt Huyết Hải , đây quả thực là một trò cười, nhưng từ trước tới giờ Huyết Hải chưa từng nói chuyện với con người, hấn quả thực đã tin: “Đừng... đừng làm vậy, ta sẽ thả hấn ra ngay!”

Mặt biển bắt đầu chuyển động, một đợt bọt sóng chậm rãi hướng về phía Sở Thiên, ngay sau đó, một đầu chim ưng nhô lên, sau đó... sau đó chẳng còn gì cả!

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy thôi, A Mạt Kỳ đã bị tiêu hóa hết toàn bộ thân, chỉ còn lại phần đầu ưng!

Sở Thiên giận tím mặt, nhưng rồi âm thầm thấy may mắn, nếu thêm một lát nữa thôi thì A Mạt Kỳ chết thật rồi, giờ vẫn còn giữ lại phần đầu quan trọng nhất. Có đầu cũng có nghĩa là có bộ não phản ghi nhớ, cũng có nghĩa là có linh hồn, Sở Thiên hoàn toàn có thể làm hấn sống lại được.

Tuy hận không thể làm bốc hơi Huyết Hải nhưng Sở Thiên biết rõ mình không có khả năng ấy, chỉ còn cách dùng nhân thân uy hiếp nhìn chằm chằm Huyết Hải, sau đó thu lấy đầu của A Mạt Kỳ.

Xoẹt!

Chiếc đầu vừa chạm vào tay, Sở Thiên chỉ cảm thấy cảm giác đau đớn tột cùng từ tay truyền đến bộ não, sau đó vội vàng đặt chiếc đầu lên trên tảng đá, kiểm tra hai tay của mình.

Chiếc đầu khi rời khỏi nước biển vẫn mang một chút nước biển, lúc đó chỗ nước này bị dính lên tay Sở Thiên, ngay lập tức ăn mòn phân nửa chỗ da tiếp xúc.

Nhìn xuống phía dưới, đầu của A Mạt Kỳ tuy đã được nhả ra nhưng nước dính trên nó vẫn tiếp tục ăn mòn chiếc đầu.

“Dám lừa lão tử! Mẹ nó chứ!”

Cảm giác đầu tiên của Sở Thiên là đã bị lừa, vì không lâu trước đó hấn đã từng đích thân mình ném qua vị của nó để xác định nước biển có phải vấn đề hay không, hai tay đã từng chạm vào vừa rồi vẫn không làm

sao, bây giờ tại sao lại xảy ra chuyện như vậy? Vì thế Sở Thiên nghĩ rằng Huyết Hải đã cố tình chơi xỏ hắn! Dùng đầu của A Mạt Kỳ để đánh úp mình.

Nhanh chóng lau chỗ nước trên tay mình, Sở Thiên không nhiều lời nữa, trực tiếp quăng nửa bình chất kháng sinh ném xuống biển.

“Người không giữ lời...!” Nước biển kêu gào. Đối với thân thể rộng lớn của nó thì nửa bình nước chất kháng sinh kia chỉ là một mũi kim đâm, nhưng mũi tiêm này khi đã tiêm vào người, lại đau nhức toàn bộ phế phủ.

Sở Thiên không thêm nhiều lời với Huyết Hải, dùng vải rách gói chiếc đầu lại, sau đó một tay cầm dao phẫu thuật, một tay cầm cái kềm, cắt phần da vẫn đang bị thối rửa trên đầu A Mạt Kỳ đi.

Da không còn nữa, sự ăn mòn cũng ngừng lại. Nhưng A Mạt Kỳ cũng chỉ còn lại phần xương sọ của lõi ưng mà thôi.

“Người gạt ta! Người đã nói, chỉ cần ta nhả cái đầu con chim đó ra thì người sẽ không làm hại ta!” Huyết Hải cũng giận sôi lên rồi, những cuộn sóng giận dữ cứ trào lên, hướng về phía đá nơi Sở Thiên đang đứng cách vài trăm thước, nhưng lại dừng ngay lại. Vì Sở Thiên lại cầm nửa bình nước chất kháng sinh lên.

“Cút ngay!” Quát một tiếng, Sở Thiên chửi ầm lên “Người... nói cho ta biết, tại sao thân thể của hắn vẫn tiếp tục bị đồng hóa thành huyết dịch?”

“Ta... Ta cũng không biết vì sao nữa!”

Sở Thiên lần này thực sự đã hiểu lầm Huyết Hải rồi, trong lúc nóng vội hắn đã quên mất một tình tiết vô cùng kỳ dị, vừa rồi phần nước hắn chạm vào là phần nước gần đá, còn nước dính trên đầu A Mạt Kỳ lại là nước phần dưới sâu của Huyết Hải.

Tất cả nguyên tố tự nhiên Huyết Hải đều có thể đồng hóa được, nhưng lại không thể đồng hóa được bãi đá. Điều này vốn đã không bình thường rồi.

Trong lúc dùng linh vực cấm cố đầu của A Mạt Kỳ, bảo đảm nó không bị ăn mòn theo thời gian, Sở Thiên chậm chậm bay lên, bây giờ không gian giới chỉ đã bị hủy rồi, máu thịt của những Long Thần và lịch đại Long Hoàng đều đã bị mất hết, Sở Thiên phải nhanh chóng rời khỏi vùng biển này để có thể làm sống lại A Mạt Kỳ.

Cao hơn mười thước bên trên là phong khẩu của máy nghiền thịt, Sở Thiên không dám bay quá cao, gần như bay là trên mặt biển, trên có máy nghiền thịt, dưới có Huyết Hải có thể ăn mòn máu thịt, Sở Thiên tất nhiên phải thận trọng từng ly từng tý, không dám bay quá nhanh.

Vù Vù!

Đúng lúc sau khi Sở Thiên rời khỏi bãi đá hơn 10 mét, lực hút làm người khác tim đập nhanh lại xuất hiện rồi. Sở Thiên sợ quá vội vàng bay quay trở lại bãi đá, tức giận hét: “Mau dùng linh vực của người lại, để ta rời đi! Nếu không sẽ phải ném sự lợi hại của nửa bình thuốc kháng sinh này.”

Huyết Hải vội nói : “Điều này không thể trách ta được, ta không thể khống chế được thân thể của mình.”

“Vậy tại sao ở đây lại không có linh vực của người?” Nói xong, Sở Thiên ý thức rõ được sự không bình thường của thạch đài.

Hóa ra là Huyết Hải không gia trì linh vực ở đây, mà là do thạch đài, hoặc có thể nói là thạch đài đã cắm sâu vào biển này đã cấm cố linh vực của Huyết Hải! Ngoài ra, trong khoảng hơn mười thước trên mặt biển thì không có phong khẩu hấp lực, thực chất là do thạch đài này! Thực ra linh vực của Huyết Hải ở đâu cũng có, chỉ ngoại trừ những nơi cách trụ đá mười thước.

Nói cách khác, chỉ ở gần cột đá mới có thể an toàn!

Lúc này, Sở Thiên tiến thoái lưỡng nan! Muốn rời khỏi nhưng Huyết Hải không thể khống chế được cơ thể của mình, nếu đi nhất định sẽ bị hấp thụ đồng hóa ngay. Nếu không đi, Sở Thiên có thể đợi được nhưng A Mạt Kỳ thì lại hết thời gian để đợi rồi.

Tuy rằng đã dùng thời gian để duy trì đầu A Mạt Kỳ không thối rữa nữa, nhưng thần lực của Sở Thiên có hạn, đợi đến khi thần lực tiêu hao hết, đại não của A Mạt Kỳ bắt đầu thối rữa rồi thì Sở Thiên cũng hết cách.

Đã không thể rời đi được, vậy thì chỉ có thể cứu A Mạt Kỳ ngay tại đây thôi, Sở Thiên nhanh chóng lấy dụng cụ phẫu thuật ra, sau đó cảm thấy có chút khó rồi.

Kỹ thuật tạo thân thể cho A Mạt Kỳ Sở Thiên vô cùng thành thạo, nhưng nguyên liệu ở đâu bây giờ? Máu thịt trong không gian giới chỉ đã bị mất hết rồi, bây giờ những thứ còn sót lại đều ở trong túi đằng sau lưng Sở Thiên.

Vải rách, vài món khinh giáp và vũ khí, bộ dụng cụ phẫu thuật hoàn chỉnh, thư tịch của Nguyệt Thần, ngoài ra là phần thịt vẫn chưa bị nghịch lưu.

“Hết cách, hãy dùng thịt của ta vậy!” Sở Thiên vạn bất đắc dĩ, giờ đây chỉ còn phần thịt bị cắt đứt lúc trước của mình là có thể dùng được thôi, tuy không thể sánh bằng thân thể của A Mạt Kỳ, nhưng ít nhất cũng có thể làm A Mạt Kỳ sống lại được.

Thời gian trôi đi, Sở Thiên bắt đầu phẫu thuật, “A Mạt Kỳ đừng trách ông chủ, ai bảo thân thể của người to lớn như vậy, thịt của ta lại hơi ít một chút, chỉ có thể làm cho người một thân thể nhỏ hơn với người thật của người thôi.

Da thịt có rồi, máu đương nhiên cũng là của Sở Thiên, nhưng thần kinh, huyết quản và xương thì sao?

Sở Thiên cắn răng, “Được rồi, cũng dùng của ông chủ vậy! Dù sao ta cũng có Long Hoàng bắt diệt thể!”

Giống như tại Cực Địa Bằng Nguyên dùng thân thể của Hoàng Kim Long Tộc cứu chữa cho Mạch Khắc Tích vậy, Sở Thiên cắn răng tự lấy đi chân của mình, nhẹ nhàng cắt đi một đoạn huyết quản, sau đó ngay lập tức dùng Long Hoàng Bắt Diệt Thể hồi phục lại nguyên dạng, cứ như vậy làm đi làm lại.

May mà trong hộp thủ thuật còn có thuốc gây tê, nếu không thì Sở đại thiếu gia chưa từng chịu những chuyện như thế này sẽ chết vì đau mất.

“Này, người đang làm gì vậy?” Huyết Hải không dám lại gần, chỉ dám từ xa hỏi nhỏ.

“Câm miệng lại, không được phép cử động, nếu không sẽ ném mùi thuốc kháng sinh ngay!”

Sở Thiên vừa cảnh cáo Huyết Hải, vừa nhanh tay tăng tốc độ, tránh đem dài lăm mòng.

Lấy từ mặt huyết quản kích thước bằng của một đứa trẻ, Sở Thiên lại sắp xếp, lấy được thần kinh và xương, còn những cơ quan nội tạng khác... cứ dùng cơ thịt tạo một cái có thể dùng được thôi vậy, chuyện tự mổ bụng mình ra lấy nội tạng, Sở đại thiếu gia không làm được.

Nguyên liệu đầy đủ, phẫu thuật tự nhiên cũng hoàn thành nhanh chóng, nhưng có điều A Mạt Kỳ lúc này có chút kỳ quái.

Rõ ràng là mổ ưng phải dài hơn một mét, đầu của A Mạt Kỳ to nhỏ thế nào có thể nghĩ mà biết, nhưng Sở Thiên tạo ra thân thể cho hắn lúc này chỉ có kích thước của một đứa trẻ thôi, đây chủ yếu vì Sở Thiên không nỡ hạ thủ, miễn cưỡng cắt vài chi tiết nhỏ thừa thớt.

Đầu còn to hơn cả thân thể, giống như là cái đầu của một con ưng đục mộc trên phần thân của một con chim nhỏ mới sinh, Lôi Ưng trưởng thành đi cùng với thân thể của con chim ưng sơ sinh, đây chính là bộ dạng hiện tại của A Mạt Kỳ.

Thân thể đã tổ hợp được rồi, Sở Thiên lấy ra ống truyền máu, một đầu gắn vào mình, một đầu gắn vào A Mạt Kỳ, thân thể nhỏ như vậy chắc cũng không dùng được bao nhiêu máu, vì thế Sở Thiên cũng không tiếc máu mình.

Thân thể A Mạt Kỳ bắt đầu sống lại rồi. Dưới sự kích thích bằng thần lực của Sở Thiên, từ nội tạng bắt đầu, tuần hoàn máu khôi phục đầu tiên, tiếp đó là hệ thống dịch thể...

Một lúc lâu sau, ngực của A Mạt Kỳ bắt đầu phập phồng, hô hấp cũng bình thường rồi.

Xoạch!

A Mạt Kỳ hơi há miệng, bên trong rơi ra một chiếc giới chỉ, thì ra là ma thú khi thay đổi bản thể và nhân hình, những y phục sẽ được cất giữ bên trong không gian giới chỉ. Sau đó tại nơi trên cơ thể cất giữ bản thể, A Mạt Kỳ lại thích để giới chỉ trong miệng, dù gì một chiếc giới chỉ đối với miệng ưng của hắn mà nói chẳng khác nào là hạt cát.

“Nữ thần phù hộ!” Sở Thiên vui mừng nhìn ra ngoài, một là A Mạt Kỳ sống rồi, hai là không gian giới chỉ của hắn vẫn còn, vậy có nghĩa là những chiến thần kích bên trong cũng không hề bị mất.

Sở Thiên vừa mới hé ra nụ cười, nhưng tình thế đột biến, một đợt hấp lực mạnh xuất hiện, nhưng lần này đến từ A Mạt Kỳ.

Sở Thiên đang mải mê thu dọn dụng cụ phẫu thuật, không hề phòng bị gì liền bị hút lên thân của A Mạt Kỳ, sau đó chỉ cảm thấy những thứ bên trong điên cuồng muốn thoát ra, truyền đến thân A Mạt Kỳ.

Lúc này Sở Thiên đã thành thần, thân thể và nguyên tố thời gian hòa làm một, nếu không có ngoại lực, chỉ cần thời gian còn tồn tại thì hắn cũng không thể chết được! Vì vậy nhận thấy thần lực bên trong mình tràn đầy, Long Thần Bất Diệt Thể vẫn có thể hoạt động bình thường, Sở Thiên không hề thấy ngạc nhiên trước chuyện dị biến này, mà muốn xem A Mạt Kỳ rốt cuộc hấp thụ phần nào của cơ thể mình?

Cảm giác rất lạ, giống như Chu Lệ Á trước khi thức tỉnh hấp thu sinh mệnh của Sở Thiên vậy, nhưng A Mạt Kỳ hấp thụ lại không hề quyết liệt, tựa như đang không ngừng mang sinh mệnh của mình trả lại cho Sở Thiên. Thật giống như hai người cùng dùng chung một sinh mệnh vậy.

Tiếp đó thân thể A Mạt Kỳ lại tiếp tục biến đổi.

Thân thể không bằng nửa thân thể của Ứng đã bắt đầu lớn lên, từng phần từng phần thay đổi, nhưng đó không phải là điều quan trọng nhất, càng kỳ lạ là thịt của hắn, giống như huyết dịch của Sở Thiên có thể hòa hợp thôn phệ với huyết dịch của người khác, dùng phần thân bên ngoài của Sở Thiên quả nhiên bắt đầu chậm chậm hòa hợp với đầu ưng của A Mạt Kỳ.

Phần thân lớn dần, đầu ưng lại nhỏ dần lại, đến khi hai phần tương đối với nhau rồi, da thịt phần đầu của A Mạt Kỳ cũng đã tương đương với của Sở Thiên rồi.

“Thịt của ta cũng có khả năng dung hợp?” Sở Thiên vô cùng ngạc nhiên, mở hai cánh ưng của A Mạt Kỳ ra, phần da bên trong quả nhiên có màu sắc giống hệt như của mình.

Đầu và thân đã vừa vặn, A Mạt Kỳ lúc này giống như một Lôi Ưng sắp trưởng thành, nhưng tất cả vẫn chưa dừng lại. Phần thân của hắn lại bắt đầu lớn lên, dần biến thành kích thước giống như trước, thể nhưng da của A Mạt Kỳ cũng đang trở lên cứng hơn, cũng trở lại với hình hài Lôi Ưng trước đây.

Dần dần, A Mạt Kỳ mở mắt, “Ông chủ, ta vẫn chưa chết?”

Sở Thiên sững người không nói lên câu, vì mắt của A Mạt Kỳ không còn là màu vàng kim nữa, mà giống như của mình... là màu đen!

408. Chương 387: Thế Nào Là Chủ Nhân

A Mạt Kỳ không chỉ thay đổi màu mắt thành màu đen, mà sau khi biến thành hình người, đến bộ tóc rối tán loạn cũng biến thành màu đen, ngoài ra khuôn mặt không thay đổi nhiều lắm, nhưng nhìn tỉ mỉ thì cũng rất giống với người da vàng trên trái đất.

A Mạt Kỳ mắt đen, tóc đen, da vàng làm cho Sở Thiên vô cùng kinh ngạc! không ngờ trên đại lục Huyền Thú lại có thể xuất hiện người da vàng thứ ba.

Ba người da vàng nào? Sở Thiên, A Mạt Kỳ, Liên Thành vẫn ở địa ngục! Tiểu Sở Viêm tuy là con trai của Sở Thiên, nhưng cũng di truyền gen của Sát Lâm Na, nhìn bề ngoài giống con lai mang đặc trưng phương Tây.

Trong thoáng chốc, A Mạt Kỳ đã giống con cháu của Viêm Hoàng hơn là Tiểu Sở Viêm, điều này làm Sở Thiên kinh ngạc, sau đó phá lên cười, như vậy chẳng phải càng giống huynh đệ sao.

Thoáng kinh ngạc một chút, A Mạt Kỳ cũng cười, những chuyện như thế này hắn đã trải qua hai lần rồi, biết ông chủ lại vừa cứu mình, nhưng quan hệ hai người thân thiết bao lâu nay, không cần phải nói cảm ơn, chỉ nhìn nhau một chốc, ngửa mặt lên cười, tất cả không cần phải nói ra.

Tiếng cười của A Mạt Kỳ chợt vụt mất, sau đó kinh ngạc dò xét cơ thể của mình, “Ông chủ, lần này người đã dùng máu thịt của ai để cứu ta vậy?”

Thấy A Mạt Kỳ thần sắc bất thường, Sở Thiên vội hỏi: “Sao vậy? Có phải trong người thấy khó chịu? Không sao, sau khi về lấy của Long Thần đổi lại!”

“Không, ta không muốn của Long Thần!” Trong mắt A Mạt Kỳ có chút ánh sáng, khoe môi cong lên, khó có thể giấu được vẻ vui mừng tột độ của mình, kêu một tiếng lớn, chậm chậm cất cánh bay lên.

A Mạt Kỳ cất cánh hơi chậm nhưng Sở Thiên chỉ cảm thấy cùng với động tác của hắn, những nguyên tố trời đất gần bãi đá mù mịt đều bắt đầu chuyển động. Cho dù nguyên tố thời gian đã ngoài tầm khống chế của Sở Thiên, cũng theo hai cánh A Mạt Kỳ chậm rãi bay lên.

Phốc! Phốc! Phốc...

Trong âm thanh vang dội, phần dưới khuỷu tay và sống lưng của A Mạt Kỳ nứt tách ra, tiếp theo đó, mười chiếc cánh ửng màu vàng kim mọc ra, còn nhiều hơn hai chiếc so với của hắn lúc trước.

Không chỉ tăng về số lượng, màu sắc cánh ửng của A Mạt Kỳ càng thêm óng ánh, sức mạnh ẩn chứa bên trong càng làm cho Sở Thiên kinh hãi.

Mười cánh ửng chậm chậm lớn lên, dần dần dài hơn mười thước như trước đây, sau đó không dừng lại, tiếp tục dài thêm ra.

Chỉ có dài hơn mười thước thì cũng chẳng có gì, bởi vì thạch đài ở đây vừa đủ bảo vệ khoảng cách ấy, nhưng nó vẫn tiếp tục dài hơn, sau đó bỗng vượt ra ngoài tầm bảo hộ của thạch đài, xâm phạm vào lĩnh vực đồng hóa của Huyết Hải.

“Đừng có lại gần đây, ta không thể khống chế được cơ thể của mình đâu!” Huyết Hải lo lắng sợ rằng sau khi mình làm tổn hại A Mạt Kỳ sẽ bị bình thuốc quái lạ trong tay Sở Thiên làm hại, vì vậy vội vàng kêu lên.

Thế nhưng A Mạt Kỳ không hề e ngại, mà cười nhạt, mười cánh ửng cùng lúc chuyển động, tiếp sau đó, lĩnh vực của Huyết Hải cùng với cánh ửng của A Mạt Kỳ nhất loạt lay động, nhưng không thể đồng hóa được A Mạt Kỳ!

“A!”

Hưng phấn ngửa mặt lên trời hú dài một tiếng, A Mạt Kỳ không hề để tâm tiếng huýt của mình là long ngâm, ngược lại cười rộ lên: “Ha ha, ông chủ, thân thể này thật tốt quá, bỗng nhiên làm ta thăng cấp lên thần lực tầng thứ tư! Hơn nữa còn là trung cấp!”

“Tốt!” Sở Thiên vỗ lên cánh ửng A Mạt Kỳ, khen ngợi, sau đó căng thẳng hỏi: “Vậy ta có trở thành Cao Vị Thần không?”

Sở hữu thần lực tầng thứ tư, và dùng nguyên tố đồng hóa của thần lực tầng thứ tư là hai chuyện khác hẳn nhau, đây chính là sự khác biệt giữa cường giả thần lực tầng thứ tư và Cao Vị Thần!

A Mạt Kỳ lắc lắc đầu, sau đó nhoẻn miệng cười, “Giờ đây ta có thể thay đổi tốc độ của tất cả nguyên tố trong lĩnh vực, đây có thể được coi là đồng hóa hay không?”

“Cứ cho là phải đi!” Sở Thiên cũng không hiểu rõ, chỉ có thể trả lời hàm hồ: “Có thể ảnh hưởng đến những nguyên tố khác trong lĩnh vực, đó đã là cảnh giới của Cao Vị Thần rồi, ha ha, vậy chắc chắn ngươi đã là Cao Vị Thần rồi!”

A Mạt Kỳ lắc đầu, tay phải lóng lánh hồng quang lấy ra Chiến Thần Kích từ trong không gian giới chỉ, nhìn thẳng vào lưỡi kích sắc bén điềm tĩnh nói: “Bất kể có phải là Cao Vị Thần hay không... nếu lại chiến đấu với Phổ Lan Đa ngày đó, ta nhất định sẽ lấy được đầu hắn! Thượng vị Mã Lý Ngang thì... còn cần một chút thời gian!”

Sở Thiên neho mắt cười, A Mạt Kỳ chưa từng dự đoán sai thực lực của đối thủ! Phổ Lan Đa khoác lên mình Lờn nguyên của Tử Thần, là Cao Vị Thần sở hữu thần lực tăng thứ năm! Có thể giết được hắn, chiến lực của A Mạt Kỳ ít nhất cũng đạt được cấp độ của Thượng Vị Thần sơ cấp, ít nhất ngang hàng với thừa tướng La Đức Mạn của Cẩm Kỳ Hải.

Làm thế nào có thể dùng thần lực trung cấp tăng thứ tư giết được cường giả thần cấp có thần lực tăng thứ năm, chuyện này cần phải kiểm nghiệm trên chiến trường mới biết được.

“Ông chủ, ngài vẫn chưa nói cho ta biết thân thể này của ta là của ai!” A Mạt Kỳ thu hồi Chiến Thần Kích, hai tay đan vào nhau, quan sát cánh tay của mình, trong miệng khen: “Phần thân thể này quá tốt rồi, ta dùng nó hấp thu nguyên tố, tốc độ ít nhất cũng nhanh hơn mấy chục lần, hơn nữa cường độ còn hơn cả Ma Căn! A?, tinh hạch và thân thể của ta hòa hợp tương đối hoàn hảo, không thể tìm ra một khuyết điểm nào!”

Nói rồi, A Mạt Kỳ hưng hăng vung tay lên,: “Ha ha, dùng cái gì mà... hệ thống thần lực của ông chủ cho thấy, huyết dịch, tinh hạch, và cả Thần Cách của ta bây giờ đạt đến sự thích hợp hoàn hảo rồi!”

Thân thể của ta còn tốt hơn của Ma Căn! Sở Thiên vò đầu, đây là chuyện gì vậy? Thân thể được A Mạt Kỳ khen không dứt miệng, nhưng mà bản thân mình vừa rồi cũng miễn cưỡng thành thần thôi mà?

Nếu nói huyết dịch và tinh hạch của A Mạt Kỳ, cũng chính là thân thể tinh hóa phù hợp hoàn mỹ, đây lại là hợp tình hợp lý, dù gì chúng đều là của Sở Thiên, nhưng tinh hạch thì sao? A Mạt Kỳ có thể là tinh hạch của Phi Long cấp mười năm đó, nó làm sao có thể hòa hợp hoàn mỹ với thân thể của Sở Thiên được?

Lẽ nào nghiên cứu của mình có sai sót? Sở Thiên cố suy nghĩ, tiện miệng đáp một câu, giới chỉ của ta cũng bị hủy rồi, “Thân thể Long Thần bên trong cũng không còn nữa. Vì vậy tạm thời dùng cơ thể của ta vậy.”

Nói xong Sở Thiên lại tiếp tục suy ngẫm.

Thực ra tinh hạch của A Mạt Kỳ sớm đã không còn là tinh hạch của con Phi Long năm đó nữa rồi, khi thành thần tại Đồ Lô Nam Hi, sau khi vỡ đao nát hóa thành lực lượng nhập vào cơ thể của A Mạt Kỳ, lực lượng thần tộc ở đâu? Đáp án Sở Thiên đã có rồi, đó chính là tinh hạch!

Nói cách khác, tinh hạch của A Mạt Kỳ đã bị Lưỡi đao Phán Quyết cải tạo không biết thành ra sao rồi.

Sở Thiên suy tư một hồi không có kết quả, đành tạm bỏ cuộc, ngẩng đầu lên, ngay sau đó liền thấy A Mạt Kỳ rưng rưng nước mắt, sững sờ đứng yên tại chỗ, “Người lấy thân thể của mình...”

“Ha ha, đừng sững sờ như vậy, ở đây vẫn có một đối thủ đang đợi người đấy!” Sở Thiên huých A Mạt Kỳ, sau đó chỉ Huyết Hải đang không dám lại gần thạch đài, cười: “Này, vừa rồi chính là thứ này đã ăn sống người đấy!”

A Mạt Kỳ gật đầu với Sở Thiên, sau đó rút Chiến Thần Kích, bay lên không trung, “Ông chủ người hãy đợi một lát, ta lập tức sẽ giết chết hắn!”

Vừa dứt lời, phân thân ngập trời tách khỏi A Mạt Kỳ, phân thân dùng thần lực tăng thứ tư biến hóa ra, đã không còn là thứ mà một kẻ chỉ có lực lượng tăng thứ tư sơ cấp như Huyết Hải có thể chống cự được.

Nghìn vạn Chiến Thần Kích cùng lúc vung lên, Sở Thiên biết ngay hắn dùng hợp thể chiến kỹ của thiết kỵ Khải Tát, vội vàng hét: “Dừng lại, đừng giết hắn!”

Đây là Huyết Hải, sở hữu thần lực tăng thứ tư, huyết hải với diện tích lớn có thể giết chết Hạ Vị Thần! Hơn nữa còn là Huyết Hải có tiềm lực thăng cấp vô tận! Sức lao động tuyệt vời làm sao...

“A!!”

Đúng lúc này, Huyết Hải đột nhiên kêu gào thảm thiết, ngoài biển những con sóng lớn cuộn trào giãy giụa, nhìn thấy cảnh này Sở Thiên bàng hoàng, A Mạt Kỳ cũng không hiểu, mình vẫn chưa động thủ mà?

“Cứu ta! Cứu, cứu, hãy cứu ta!” Huyết Hải đau đớn kêu gào.

Sở Thiên nhìn tay trái đang cầm nửa bình thuốc kháng sinh làm chết huyết tế bào vẫn ở trên tay, thấu kính lồi vẫn chưa chiếu đến ngoài biển, vậy thì cái gì có thể làm cho Huyết Hải đau đớn như vậy? Với chỉ số thông minh của hắn, không thể giả vờ được!

Nhưng Sở Thiên rất nhanh liền cười, cơ hội tốt biết bao!

“Người yên tâm, ta là viện trưởng viện Tế Tự Bồ Lôị Trạch, nói cho ta biết, người đau ở đâu?”

“Đau lắm! Cơ thể đại điều lúc trước bị ta ăn, bắt đầu ăn lại ta rồi!”

“Không thể nào, thân thể ban đầu của A Mạt Kỳ vốn đã bị người đồng hóa thành huyết dịch rồi, sao lại có thể ăn lại... ha ha!” Sở Thiên đột nhiên cười lớn, hắn đã hiểu được nguyên nhân.

Thân thể Ma Căn của A Mạt Kỳ chắc chắn đã bị đồng hóa rồi, nhưng huyết dịch của nó lại đến từ Sở Thiên, tất nhiên có thể chiếm đoạt tác dụng của những huyết dịch dung hợp khác!

Lấy một ví dụ không hợp lý lắm, Huyết Hải giống như cùng là một loại ký sinh trùng khi ăn vào bụng, bây giờ con ký sinh trùng ấy ngược lại ăn lại nó rồi.

Suy nghĩ một chút, Sở Thiên dùng ngôn ngữ Huyết Hải có thể hiểu được, không chút bối rối, thậm chí còn cố tính kéo dài thời gian nói: “Thứ mà trước đây người ăn đều được đưa đến nơi nào trước? Đem nơi tiêu hóa thức ăn của người để ra trước mặt ta! Nhanh lên, chậm trễ ta không thể cứu được người đâu!”

“Người... người đợi chút!”

Huyết Hải giấy dựa cố gắng lại gần thạch đài, sau một lúc, một dòng thủy lưu màu hồng kích thước bằng con giun đường như có sự sống bò lên trên thạch đài, đến dưới chân Sở Thiên, ngay khi dòng thủy lưu đó đi ra khỏi mặt nước, ngay lập tức cả Huyết Hải yên bình trở lại.

Nơi chứa thức ăn tiêu hóa lại chính là tinh hạch thần tộc, nhưng tinh hạch của Huyết Hải này lại làm Sở Thiên vô cùng ngạc nhiên.

Nó quá nhỏ, Huyết Hải che phủ phân nửa bề mặt mặt trăng lại có tinh hạch nhỏ tương đương như một sợi dây xích.

Giống như một con rắn nhỏ, thủy lưu không ngừng trở mình, cầu xin: “Mau cứu ta!”

Sở Thiên nhìn kỹ một chút, quả nhiên là bản thân nó chả có kết cấu gì, những tế bào trong suốt bắt đầu ăn mòn tinh hạch của Huyết Hải.

Tạm thời lấy ra một phần huyết dịch của mình, biểu thị mình có khả năng cứu nó, sau đó Sở Thiên dùng tay lại, cười nói: “Tại sao ta phải cứu người?”

“Ta... ta không biết, xin người đẩy...” Huyết Hải không hiểu chuyện lắm, cơ bản cũng không hiểu ý của Sở Thiên. Chỉ biết đau đớn vật vã trên thạch đài.

“Ha ha, nói như vậy, ta cứu người thì được gì đây?” Sở Thiên nheo mắt cười, hỏi một cách vô lương tâm.

“Người muốn cái gì ta cũng cho!” Huyết Hải nói lớn.

“Vậy thì được, ta sẽ cứu người!” Sở Thiên ngồi xuống, đặt dụng cụ phẫu thuật lên trên tinh hạch của Huyết Hải, “Chỉ cần người làm ma sủng cho ta, ta sẽ lập tức cứu người!”

“Ta đồng ý với người! Làm ma sủng của người!” Trong đau đớn, Huyết Hải thế nào cũng không cự tuyệt.

Sở Thiên cũng không nhiều lời, dùng tay trực tiếp lấy hết huyết dịch của mình từ trên tinh hạch của Huyết Hải, sau đó cười nói: “Gọi chủ nhân đi!”

Thủy lưu màu hồng chậm rãi thư thái nằm trên mặt đá, run lên từng đợt, như đang sợ hãi sự đau đớn vừa rồi, nghe thấy lệnh của Sở Thiên, nó lại rung mình vài cái, tò mò hỏi: “Thế nào là chủ nhân?”

409. Chương 388: Lai Lịch Của Ba Vầng Hồng Nguyệt

Huyết Hải đại khái không hiểu ý nghĩa của từ “Chủ nhân”, A Mạt Kỳ thấy vậy rất phẫn nộ, nhưng Sở Thiên lại nhún vai cho qua, lại còn cảm thấy hài lòng.

Đối với một Huyết Hải tựa như mãnh thú mà nói, cái gì mới có thể làm hắn thực sự gần gũi với Sở Thiên? Thức ăn, tiền bạc, quyền lực, những thứ ấy hắn đều không cần, vì hắn là Huyết Hải, những thứ hắn cần đều giống nhau, vậy chính là bản năng dục vọng của nó - hấp thu nguyên tố đồng hóa!

Nguyên tố ở đâu đều có, cơ bản không cần Sở Thiên đem đến cho hắn! Vì vậy muốn thực sự thu phục hắn chỉ có cách đi một con đường khác.

Đưa ánh mắt dò hỏi A Mạt Kỳ, Sở Thiên không tiện nói rõ, chỉ dùng tay chém xuống đất, ý hỏi A Mạt Kỳ có thể giết chết hoàn toàn Huyết Hải được hay không, hoặc ý là, nếu Huyết Hải đột nhiên nổi loạn, A Mạt Kỳ có thể bảo vệ an toàn cho Sở Thiên được hay không.

A Mạt Kỳ hiểu ý, gật gật đầu.

Sở Thiên nhận được câu trả lời rõ ràng của A Mạt Kỳ, cười cười, hơi lùi về phía sau một bước, dành khoảng trống giữa mình và Huyết Hải cho A Mạt Kỳ, sau đó cúi người xuống nói: “Có biết tại sao vừa rồi ngươi lại bị đau đớn như vậy không?”

Nói rồi, Sở Thiên dùng dao phẫu thuật cắt một ít da trên đầu ngón tay, máu nhỏ rơi xuống bên cạnh tinh hạch của Huyết Hải.

Tinh hạch Huyết Hải quả nhiên sợ đến nổi cuộn mình lại ngay.

Sở Thiên ha hả cười, lau máu đi, “Ý của chủ nhân là, sau này ngươi mãi mãi phải nghe theo lời của ta, ta bảo ngươi làm gì thì ngươi phải làm điều đấy. Nếu ngươi không nghe lời, vậy sẽ dùng thứ vừa rồi để giết chết ngươi!”

Huyết Hải một lúc lâu không phản ứng gì, hình như đang tiêu hóa ý tứ của Sở Thiên.

Sở Thiên cười rồi nói tiếp: “Nhưng, ta bảo đảm sau này ngươi sẽ không bị làm hại!”

Có thể được an toàn, nhưng vinh viễn phải tuân lời. Huyết Hải không phải là đủ thông minh để so đo thiệt hơn trong chuyện này, thực ra từ sau khi hắn có được thần trí cho đến giờ, người đầu tiên hắn gặp gỡ chính là Sở Thiên.

Một vạn năm nay đã từng có người đến mặt trăng, nhưng những người này không phải là thực lực quá yếu ớt nên bị hấp thu, thì cũng là do quá mạnh, cơ bản không để ý đến một quái vật. Vì thế, kinh nghiệm gặp gỡ giữa Huyết Hải và những sinh vật trí tuệ thực sự là không có.

Tinh hạch Huyết Hải khó quyết định, Sở Thiên cười nhạt, sau đó châm thêm một đũa lửa, “Nếu ngươi không đồng ý, ta sẽ giết chết ngươi!”

Lời đe dọa trắng trợn, nhưng đối với Huyết Hải lại rất có tác dụng. Ham muốn của hắn quả thật rất đơn giản, có thể sống tiếp, hơn nữa ăn no bụng là đủ. “Đừng giết ta, ta đồng ý rồi! Chủ nhân!”

Sở Thiên gật đầu, rất đón nhận ma sủng mới này.

Không phải Sở Thiên cố tình che giấu niềm vui của mình, mà thực sự hắn không vui lắm, tuy đây là một Cao Vị Thần sủng, nhưng trong thời gian ngắn cơ bản vẫn không sử dụng đến được.

Đừng quên, Huyết Hải không thể điều khiển được cơ thể của mình, nghĩ thử một chút xem, nếu Sở Thiên nghĩ cách để đưa cả cái “biển” này về Bồ Lô Trạch, vậy sẽ có thể có hậu quả như thế nào? Chỉ sợ là cả vạn dặm Bồ Lô Trạch đều sẽ biến thành máu hết, sau đó, chính là hàng xóm Bào Uy Nhĩ bởi vì Biển Cấm cũng bị ô nhiễm, nên sẽ đem những tính sổ lên đầu Sở Thiên mất.

Vì thế tạm thời Sở Thiên chỉ có thể đem tinh hạch của Huyết Hải mang về, mang thêm cả một phần thân thể, đợi đến khi hắn có thể hoàn toàn khống chế được khả năng đồng hóa của mình, sẽ làm rộng thân thể của nó ra. Nhìn lại mặt biển vì không còn tinh hạch nữa nên trở lại yên bình, Sở Thiên một mặt lệnh cho

A Mạt Kỳ dùng không gian giới chỉ lấy nước biển chỉ bằng một bồn tắm, sau đó tinh hạch đã tách biệt với Huyết Hải được để vào trong hộp đựng dụng cụ phẫu thuật. Sau đó đưa cho A Mạt Kỳ bảo quản.

Đây chỉ là bước đầu tiên, công cuộc thu phục Huyết Hải vẫn chưa xong, đợi sau khi trở về, Sở Thiên sẽ sai Thánh Sơn Giáo Đình cho vài cường tín đồ tẩy não cho Huyết Hải, làm hắn cũng trở thành một cường tín đồ của Sở Thiên.

Trong tay giữ bình đựng tinh hạch, Sở Thiên cười trầm ngâm nói: “Sau này, gọi ngươi là Mai Nhi Kim Tư!”

Như vậy, sau này trong bất cứ ghi chép điển tịch nào cũng không có lưu lại, nhưng vô số người đều ghê sợ sát thủ hàng đầu Bồ Lô Trạch, Huyết Thú Mai Nhi Kim Tư trên mặt trăng được lặng lẽ thêm vào gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc

.....

Không có tinh hạch, Huyết Hải giống như xác chết không có thần trí, lĩnh vực đồng hóa dĩ nhiên cũng không còn nữa.

Bay lên trên cự ly vài chục thước, phong khẩu trên trời cũng không còn nữa. Sở Thiên liền an tâm bay tiếp lên cao. Cuối cùng cũng có thể quan sát hết toàn bộ mặt trăng.

Cả bán cầu hoàn toàn là một vùng biển màu đỏ máu, điều này không khỏi làm người ta phải kinh ngạc trước sự bao la rộng lớn của Mai Nhi Kim Tư, thời gian hơn vạn năm, nó dùng nguyên tố của nửa mặt trăng nuôi dưỡng bản thân. Lớn đến như vậy cũng không có gì quá ngạc nhiên.

Chỗ mặt phẳng trên cột đá Sở Thiên vừa ở đó cũng chính là vị trí trung tâm trên chính diện của mặt trăng, xung quanh nó còn có vài cột đá đâm sâu vào lòng biển, hướng lên không trung, những cột đá này tạo thành một quần thể đá hình thù kỳ dị.

Trong vùng nước biển cách xa quần thể đá, sừng sững một thân tháp cao màu vàng đất, chính là tháp cao nối liền tinh cầu Huyền Thú và mặt trăng.

Từ trên mặt trăng nhìn về Huyền Thú Tinh, tự nhiên lại là một màu đen, thế nhưng mấy ngọn tháp từ Huyền Thú Tinh lại rất kỳ vĩ, mỗi tháp lại nối liền với một tinh cầu, mặt trăng chỉ là một trong những tinh cầu nhỏ nhất mà thôi.

So sánh một chút mấy ngọn tháp, Sở Thiên phát hiện ra một hiện tượng thú vị, “A Mạt Kỳ ngươi xem kìa, tất cả các tháp đều thẳng chỉ duy có tháp hướng về mặt trăng là cong, hình như có ai đó đã nắm mặt trăng một cái, làm nó cong như vậy... còn nữa, vị trí của những ngọn tháp này tại sao ta thấy rất quen?”

“Ông chủ, vị trí của những tháp này và vị trí của quần thể đá dưới chân chúng ta giống hệt nhau!” A Mạt Kỳ nhìn chằm chằm vào quần thể đá, trầm ngâm nói: “Thứ tự sắp xếp những khối đá này, có lẽ là một loại Thượng Cổ Pháp Trận!”

Sở Thiên nghe vậy thấy rất bất ngờ, không hề nghĩ tại sao A Mạt Kỳ lại có thể biết được Thượng Cổ Pháp Trận mà vội mở hộp phẫu thuật, nói với Mai Nhi Kim Tư: “Những cột đá này để làm gì?”

“Không biết, từ khi ta có trí nhớ chúng đã ở đó rồi!” Mai Nhi Kim Tư trả lời: “Dưới cột đá có một thứ, nhưng ta không dám tới đó đâu. ”

Mắt A Mạt Kỳ chợt sáng lên: “Ông chủ... ”

Không đợi A Mạt Kỳ nói xong, Sở Thiên đã lắc đầu ngay, hắn thực sự hơi thấy sợ rồi.

Sở Thiên luôn rất thận trọng, nhưng lần này cuộc hành trình trên mặt trăng đã có những cảnh cáo với hắn. Nhưng hắn đặc ý suýt nữa bỏ mạng ở nơi này. Vì thế, hắn bắt đặc dĩ càng thận trọng hơn với môi trường trên mặt trăng.

Nếu không gặp may, thì Sở Thiên và A Mạt Kỳ chắc đã biến thành máu rồi, hắn đã thấy đủ sự kinh khủng của Mai Nhi Kim Tư rồi, nhưng giờ đây trên mặt trăng lại có thứ có thể làm cho Mai Nhi Kim Tư sợ không dám lại gần. Vậy Sở Thiên càng không dám đi xem rồi!

Thế nhưng Sở Thiên vẫn có chút không cam tâm, “Ngươi tự đi mà xem!”

Sở Thiên bĩu môi, cười khở sở, nếu hắn dám tự mình đi xem thì đã đi từ lâu rồi, có gì vẫn ở đây nhiều lời chứ.

Nhìn biển máu, rồi nhìn Mai Nhi Kim Tư, Sở Thiên liền nảy ra một sáng kiến, vừa thả Mai Nhi Kim Tư từ trong bình ra, vừa cười nói: “Bây giờ ta sẽ cho người quay trở lại trong cơ thể, sau đó người hãy làm cơ thể của người tách ra từ chỗ cột đá, như vậy ta có thể nhìn thấy được rồi. ”

Mai Nhi Kim Tư không thể khống chế được cơ thể, có nghĩa là nói hắn không thể khống chế được linh vực đồng hóa của mình. Thế nhưng điều khiến nước biển vận động thì hắn có thể làm được.

Rất nhanh, Huyết Hải giống như một chiếc rèm cửa được kéo ra hai bên, để lộ ra vùng có cột đá ấy.

Thạch trận không biết dài bao nhiêu, phía dưới một màu đen sẫm, sâu không nhìn thấy được đáy.

Sở Thiên vẫy vẫy A Mạt Kỳ “Người hãy phái một phân thân đi xuống trước xem sao!”

.....

Sở Thiên căn bản không nghĩ đến. Cách làm nhất thời của hắn đã ảnh hưởng lớn như thế nào đến Huyền Thú đại đô.

Mai Nhi Kim Tư khống chế hải dương tách thành một khe ở giữa, làm sạch hết nước ở gần các cột đá. Nhưng cột đá tổng cộng gồm bảy cột, khoảng cách giữa các cột đều cả trăm thước. Không gian lập thể sáu cột đá tạo thành rộng bao nhiêu? Muốn một lần có thể nhìn thấy toàn cảnh nước biển bị lấy đi có bao nhiêu cơ hội? Số nước bị lấy đi ấy đã đi đâu?

Hiện tại phía dưới mặt trăng có thêm một động không khổng lồ, hàng trăm vạn mét khối nước bị mang đến nơi khác. Hơn nữa, do sự khống chế của Mai Nhi Kim Tư, số nước ấy cũng không tới được những nơi khác trên mặt trăng. Mà chỉ chuyển động một trái một phải, giống như hai vòng tròn lớn lơ lửng trên không trung.

Mấy trăm vạn khối nước biển, tạo thành hai khối tròn, diện tích của nó có thể đoán được rộng như thế nào, tuy không thể so sánh với bề rộng của mặt trăng nhưng cũng không có chênh lệch lớn lắm.

Vì vậy lúc này, những người trên Huyền Thú đại lục nhìn thấy cảnh tượng Hồng Nguyệt bắt đầu biến đổi.

Lúc đầu là những hồng quang trên mặt trăng trở lên chói lọi hơn, tiếp đó là một điểm đen lớn xuất hiện trên đó, sau đó, bên cạnh mặt trăng lại xuất hiện hai thể cầu tròn tròn, màu đỏ tươi.

Ba vầng Hồng Nguyệt!

.....

Đại lục Đông Phương, cảnh địa của Lôi Tư đế quốc. Quân đoàn Quang Minh Bồ Lôi Trạch vẫn đang đóng quân ở đó, điên cuồng tìm kiếm Tiểu Sở Viêm.

Grào.....

Tiếng sói hú thê thảm vang ra từ trong quân doanh của Quang Minh quân đoàn

Thần sắc của Sát Lâm Na tọa trấn trong quân chột thay đổi, ngẩng đầu nhìn lên trời, “Ba vầng Hồng Nguyệt? Lẽ nào La Tân...”

Ngay sau đó, Sử Đế Phân đang cùng nghiên cứu trù nghệ với La Tân xông vào, “Không hay rồi, tiểu La Tân đã ngắt xiủ!”

“Lệnh cho tất cả mọi người tránh xa binh doanh!” Sát Lâm Na nhú mày suy tính, nói với Anh Cách Lạp Mỗ: “Người hãy nghĩ cách để La Tân biến thành người sói dẫn tới quân doanh Lôi Tư. Chú ý an toàn! Đợi La Tân biến hình xong lại mang nó trở lại! Tuyệt đối không được cho hắn biết thân phận người sói của hắn!”

“Vâng, bà chủ!” Anh Cách Lạp Mỗ nhận lệnh rồi đi.

Sát Lâm Na đang trong trạng thái kiệt sức cả về thể xác và tinh thần, nàng ngồi trở lại ghế, con trai mất tích, phu quân cũng không biết bị đưa đi đâu, Bào Uy Nhi còn đang chờ giải thích. Trong vương quốc, một

nhóm lão nhân hơn chín mươi tuổi đang quỳ ngoài cửa, xin chỉ thị Bồ Lôị Trạch trợ giúp tấn công để đô Lôị Tư... mấy ngày gần đây, Sát Lâm Na vô cùng mệt mỏi!

.....

Trên mặt trăng, Sở Thiên cũng không khá hơn.

Khi toàn bộ sáu cột đá lộ rõ, một áp lực long trời lở đất từ phía dưới tràn lên.

A Mạt Kỳ đứng chần trước Sở Thiên, nhưng cũng không quá lo lắng, bởi vì thân phận của hắn chưa từng có dấu hiệu có thể gặp nguy hiểm, vì thế hắn trêu chọc, “Thứ phía dưới ông chủ vô cùng mạnh, không có Mai Nhi Kim Tư chống đỡ, chưa biết chừng thần lực tầng thứ sáu đó có thể truyền đến Huyền Thú đại lục mất!”

“Không thể nào đâu?” Sở Thiên nhìn thấy vẻ thoải mái của A Mạt Kỳ, biết là không có nguy hiểm, bèn đùa lại rằng: “Giữa nguyệt cầu và Huyền Thú đại lục là thế giới hỗn độn, không có nguyên tố hắn làm sao mà truyền đi được? Ha ha, trừ khi giống như Mạt Khắc nói, phía dưới là lực lượng Chủ Thần tầng thứ sáu của hỗn độn ngoài không trung!”

Lúc này, phân thân của A Mạt Kỳ đã quay lại, “Ông chủ, phía dưới là một cái xác của một con sói!”

410. Chương 389: Sói

Sở Thiên cũng không kìm nén được cảm giác vui mừng phấn chấn trong lòng, từ trên không trung bay xuống bãi đá, cũng chính là đỉnh cao của cột đá.

Sáng Thế Thần thiên vị Lang Tộc, ban cho A Thụy Nạp Tư một nhà bảy Thượng Vị Thần, câu nói này không phải để lừa trẻ con. Ông nội của La Tân, bảy huynh đệ A Thụy Nạp Tư đều là Thượng Vị Thần, hơn thế nữa bên trên còn có một Chủ Thần - Thần Thú Thiên Lang Cách Lý Phân.

Hiện nay thân thể của ông nội La Tân bị phân đôi, một phần nuôi dưỡng La Tân, sau khi lưu lại di ngôn tìm kiếm Tư Đặc n đã chết ở trong nhà, phần còn lại bị rơi vào tay kẻ thần bí nào đó, thi thể trên mặt trăng nhất định không phải là của hắn rồi. Vậy còn có thể là của ai đây? Sáu huynh đệ của A Thụy Lạp Tư? Hay là của Phệ Nguyệt Thiên Lang Cách Lý Phân?

Mặc kệ là ai, thi thể của hắn có thể tồn tại dưới Huyết Hải mà không bị đồng hóa, chắc chắn thần lực của hắn khi còn sống hẳn cường đại vô cùng!

Lấy tay chỉ về vực sâu dưới bãi đá, Sở Thiên thận trọng nói: “A Mạt Kỳ, hãy phải thêm mấy phân thân nữa xuống phía dưới, nhìn kỹ lại xem sao!”

A Mạt Kỳ vừa định hóa thân thể, đột nhiên cảm thấy những nguyên tố xung quanh mình bỗng nhiên đều chuyển động, hơn nữa càng ngày càng nhanh, dần dần hình thành một vòng xoáy, trung tâm của nó chính là A Mạt Kỳ!

Thoạt trầm lắng một lát, A Mạt Kỳ cười hưng phấn, liếm liếm môi, nhẹ vờ lấy chiến thần kích, cười nói: “Ông chủ, pháp tắc nguyên tố tầng thứ tư của ta đã đến rồi!”

“Bây giờ mới đến?” Sở Thiên linh cảm thua xa A Mạt Kỳ, cơ bản vẫn chưa cảm nhận được sự biến hóa của những nguyên tố trên mặt trăng, từ sau khi hắn cho A Mạt Kỳ cơ thể đã qua thời gian nửa nén hương rồi, quy tắc nguyên tố muộn vẫn chưa tới, mẹ kiếp. Sở Thiên vẫn tưởng vì A Mạt Kỳ giống hệt như mình, bởi vì Huyết Hải. Cũng chính là nguyên nhân của Thụy Địa Huyết Thú Mai Nhi Kim Tư. Nên tránh được pháp tắc nguyên tố.

Trên thực tế, Sở Thiên tránh được pháp tắc nguyên tố là hoàn toàn hợp lý, vì hắn gặp không phải là pháp tắc tầng thứ ba, khi thành thần hắn ở dưới sự bảo vệ hai tầng của Huyết Hải và cột đá, những nguyên tố ngưng tụ lại đều bị Huyết Hải hấp thu rồi, tự nhiên thoát khỏi pháp tắc nguyên tố.

Nhưng A Mạt Kỳ thì không như vậy. Pháp tắc khảo nghiệm cao vị thần có lẽ là lực lượng đỉnh cao của tầng lực tầng thứ tư, Huyết Hải đương nhiên không thể ngăn cản được lực lượng này.

Vì thế pháp tắc nguyên tố của A Mạt Kỳ đến chậm, nguyên nhân trong đó có thể làm cho Sáng Thế Thần phải kêu khóc, vì bước đầu tiên của pháp tắc nguyên tố chính là ngưng tụ nguyên tố, nhưng trên mặt trăng vốn dĩ là nơi nguyên tố rất loãng, lại bị Huyết Thú Mai Nhi Kim Tư hấp thu hơn một vạn năm. Giờ đây có thể khảo nghiệm nguyên tố tốc độ đỉnh phong của A Mạt Kỳ đã là rất xuất sắc rồi. Tốc độ ngưng tụ có hơi chậm một chút cũng không có gì khó lý giải.

“Thế nào? Có thể chắc chắn thông qua được pháp tắc không?” Sở Thiên tự giác tránh xa chỗ A Mạt Kỳ, để hẳn toàn lực tập trung thông qua khảo nghiệm.

“Ở đây chắc chắn không có vấn đề gì, Mai Nhi Kim Tư có thể giúp tôi hấp thu một phần nguyên tố, Thượng Cổ Pháp Trận mà những cột đá này tạo ra cũng có tác dụng ngăn cản lực lượng.”

Sở Thiên nghe vậy cười mừng, thân thể đang bay giữa không trung lại càng thêm phiêu du hơn: “Ha ha, thế thì tốt, đợi người...”

Nói chưa xong, Sở Thiên đã thấy A Mạt Kỳ bỗng nhiên bay lên, thoát ra khỏi phạm vi bảo vệ của Huyết Hải và cột đá.

Những nguyên tố ngưng tụ trên không trung càng lúc càng dày, vì lực lượng đỉnh phong tầng thứ tư, Mai Nhi Kim Tư chỉ có thể chặn lại và hấp thu một phần nhỏ, đa phần còn lại đều tập trung trên đầu A Mạt Kỳ, một vòng khí lưu có thể nhìn thấu lúc ẩn lúc hiện, dù Sở Thiên đứng cách xa nhưng dùng mắt thường vẫn có thể nhìn thấy được.

“Ông chủ, ta muốn thử toàn bộ pháp tắc nguyên tố!” A Mạt Kỳ lắc cổ, mười cánh ưng đằng sau mở ra, rộng hơn hai mươi thước. Chiến Thần Kích lấp ló ở trong tay hắn, từng phân thân từ hai bên người từ từ hùng dũng đi ra, nhìn có vẻ mất trật tự nhưng sự thực rất có quy luật đứng giữa không trung.

Sở Thiên thấy rất sốt ruột, không có chuyện gì tự nhiên khiêu chiến pháp tắc nguyên tố làm gì? Pháp tắc do Sáng Thế Thần tạo ra dễ đùa như vậy à?

Những nguyên tố tốc độ ngưng tụ trong không trung cuối cùng cũng tới đỉnh điểm, hóa ra trung tâm vòng xoáy màu trời bỗng nhiên biến sắc, trong màu đỏ sẫm điểm xuyết mấy điểm u lam, quang cảnh thật đẹp, nhưng Sở Thiên và A Mạt Kỳ đều biết, đây chính là lực lượng đỉnh phong của tầng lực tầng thứ tư.

“Đều đến đủ rồi chứ? Hừ!”

Đúng lúc khi pháp tắc nguyên tố bắt đầu phân tán ra, A Mạt Kỳ cũng bắt đầu hành động, những phân thân chắn ngang khắp bầu trời, động tác rất dứt khoát, chính là chiến kỹ hợp thể của thiết kỵ Khải Tắt!

Pháp tắc và A Mạt Kỳ dĩ nhiên dựa vào tốc độ làm sở trường, hai bên cùng hành động, với khả năng của Sở Thiên không thể nhìn rõ được.

Tuy không thấy rõ hoạt động nhưng Sở Thiên vẫn có thể thấy được sự thay đổi màu sắc của pháp tắc, bên không nín được mắng chửi “Sáng Thế Thần, mẹ kiếp, lão làm gì vậy? Pháp tắc tầng thứ tư tại sao lại biến thành màu lam!?”

Hóa ra là pháp tắc này nhằm vào A Mạt Kỳ thăng cấp!

“Ha ha, thế mới thú vị!” chỉ nghe thấy tiếng mà không nhìn thấy người, A Mạt Kỳ cười lớn một tiếng, tay tăng thêm lực, những phân thân ngập trời lại tiếp tục phân thân, phân thân hóa phân thân, con số tăng lên hơn mười lần, nhưng tần suất của chiến kỹ hợp thể cũng không hề thua kém.

“Giống như chiêu thức ‘Tiếng thở dài’ của Thánh Đấu Sĩ, ông chủ, chiêu này của ta gọi là ‘Sự phẫn nộ của Phất Lạp Dịch Nặc’!”

Nói xong, một đợt tấn công không kém gì pháp tắc dị biến màu lam hiện ra, ánh sáng lóa mắt không kém gì pháp tắc nguyên tố.

Giống nhau đều là tốc độ, giống nhau đều rất nhanh, Sở Thiên không nói kịp câu nào chỉ nghe thấy “Ầm ầm” hai âm thanh vang dội, pháp tắc nguyên tố biến thành khói tan ra! phân thân ngập trời cũng mất tầm mắt tích.

A Mạt Kỳ giống hệt như đi ra từ ống khói thuốc súng, chậm chậm bay đáp xuống bên cạnh Sở Thiên, khắp thân mang đầy thương tích, thể nhưng hàn quang của chiến thần kích càng tăng lên, trên mặt cũng mang nụ cười thỏa mãn, “Ha ha, vui quá, không thể đợi đến lúc được làm Thượng Vị Thần nữa rồi!”

Sở Thiên vỗ tay cười to, đúng vậy, chỉ có pháp tắc nguyên tố tăng lực thứ năm mới có thể thỏa mãn A Mạt Kỳ .

.....

Lúc này trên Huyền Thú đại lục, trên đại bình nguyên trung tâm của đế quốc Lôi Tư.

Hai mươi vạn thiết kỵ Khải Tắt kêu gào nổi dậy, ngang dọc mấy trăm năm chưa từng có ai cùng với đệ nhất quân đại lục tranh phong, nghiền nát quân đội Lôi Tư.

Lô Dịch Tam Thế tự mình dẫn quân tướng lập trận, lúc này đế quốc chưa quá ba tuần đã bắt đầu hưng phấn đến không kìm được mà run rẩy, “Tập Nạp Tư, lệnh cho quân tiên phong tăng tốc độ! Sau mười ngày, ta muốn tận mắt nhìn thấy đế đô Lôi Tư!”

Tập Nạp Tư phóng ngựa đi, nhưng không được mấy bước, đại tướng quân tiên phong Phí Na đột nhiên phi ngựa tới, “Bệ hạ, nguyên soái, công chúa Sát Lâm Nam yêu cầu ngừng tiến quân!”

“Sao? Chúng ta sắp thắng đến nơi rồi!” Hai tay cầm chặt dây cương, Lô Dịch Tam Thế không cam lòng kêu lên.

Tuy là phận nữ nhưng Phí Na lúc này hoàn toàn là một quân nhân thiết huyết. “Công chúa truyền lệnh, muốn bệ hạ chỉ để một người trong số tàn quân Lôi Tư thoát!”

“Cho thoát?” Các tướng Khải Tắt với trình độ chiến đấu giỏi ai cũng sửng sốt. Hai chữ nghĩa khí, sao có thể xuất hiện trên chiến trường – nơi được xem là quân lệnh như sơn này chứ?

Gr~~~Grào!

Tiếng long ngâm văng vẳng cùng với tiếng sói hú thê thiết đan vào nhau, một bóng hình cự lang, dưới sự hộ tống của đám Cự Long bay lượn quần trên đầu, mở rộng miệng đánh về phía tàn quân Lôi Tư.

Khóe miệng hé cười, Lô Dịch Tam Thế vung roi đánh ngựa, vừa đi vừa quát. “Rút quân! Mang hết sứ giả các nước khuyên ta rút binh đến, cho chúng nhìn thấy vũ lực của Khải Tắt ta!”

.....

Trên mặt trăng , sau khi dùng phân thân xuống vực sâu thăm dò xong. A Mạt Kỳ nghiêng mười cái cánh lôi ưng, đưa Sở Thiên men theo cột đá đi xuống.

Phía dưới là thi thể của một con sói, một con sói có sức mạnh không gì sánh bằng. Tuy vậy, ngạo cốt của nó lạnh không thua gì lúc còn sống, hai mắt nhìn thẳng, đôi lang nhãn cô phách khê mở, hướng về hướng Huyền Thú tinh, như đang liếc nhìn chúng sinh của Huyền Thú đại lục vậy.

Sáu cột đá rộng hơn mười thước, sừng sững trước mặt hằn như sáu cây kim lớn, nhưng chính sáu cột đó xuyên qua cơ thể của nó, cắm chặt nó trên mặt trăng!

Sở Thiên sau khi đáp xuống đi lên phía trước một bước, A Mạt Kỳ hóa thành hình người, ngẩng đầu nhìn thi thể của Thiên Lang, Chiến Thần Kích chậm rãi buông xuống xác nhận, “Là Chủ Thần thần lực tăng thứ sáu, Phệ Nguyệt Thiên Lang Cách Lý Phân!”

Giữa các cường giả không cần phải nói nhiều lời, khí thể sau khi chết vẫn còn có thể áp chế được A Mạt Kỳ, bảy Thượng Vị Thần của A Thụy Nạp Tư không thể có khả năng ấy.

Sở Thiên mỉm cười, rút Lưỡi đao Phán Quyết ra nói: “Còn đứng đó làm gì nữa? Động thủ!”

Đình!

Đao phong của Lưỡi đao Phán Quyết và xương sống lưng của Phệ Nguyệt Thiên Lang Cách Lý Phân va chạm vào nhau, chỉ một nhất, Sở Thiên dội ngược ra ngoài, máu tươi màu vàng kim từ miệng phun ra. “Hắn vẫn chưa chết!?”

“Không, hần đã chết rồi!” A Mạt Kỳ phân thân bảo vệ Sở Thiên, Chiến Thần Kích chém ngang ra, “Chết rồi vẫn còn tác quái? Hừ!”

Oành!

Không chút khả năng chống cự, A Mạt Kỳ cũng bị đẩy bay ra, hơn nữa bị oanh kích rất triệt để, không chỉ thần lực bản thân bị phân tán mà phân thân bảo vệ Sở Thiên cũng bị đánh cho nát bấy.

Bình! Bình!

Sở Thiên và A Mạt Kỳ cùng rơi vào móng Cách Lý Phân, nhìn hướng lên trên, chỉ thấy hai lang nhãn lạnh lẽo ngạo thị nhìn trời, cơ hồ không chút đếm xỉa đến hai người.

.....

Đế quốc Lôi Tư, La Tân hóa thành lang nhãn không ngừng đập xuống, mỗi lần đập xuống, ngay cả thi cốt quân sĩ Lôi Tư đều không còn.

Hú ú ú!

Không cam lòng hú lên một tiếng, La Tân lúc này tuy không còn thần trí, nhưng bản năng vẫn nói với hần, quá yếu rồi!

Người bình thường không xứng đáng làm đối thủ của nó, ma thú cao cấp cũng không xứng! Pháp thần đang quan chiến ấy cũng không xứng! Hạ Vị Thần Anh Cách Lạp Mỗ trên đỉnh đầu cũng không xứng!

Mắt đỏ chằm chằm đảo nhìn bốn phía, La Tân cuồn cuộn bạo nghiền nát đối thủ đang sợ hãi bên cánh tay, ngửa đầu đối diện mặt trăng hú dài, hai vuốt sắc xé rách ngực mình, điên cuồng phát ra sự không cam lòng của mình, phẫn nộ, còn có dự vọng chiến đấu không có cách nào áp chế được!

Tiếng sói hú thê thiết tràn khắp không gian trời đất, dần dần hội tụ về một nơi, nơi đó là phương Bắc, nơi mấy ngày trước Thượng Vị Thần Mã Lý Ngang xuất hiện.

Bộp! Bộp! Bộp...

Sợi thừng đỏ máu trên người Cự Lang chợt nứt toác ra, ẩn vào bên trong cơ thể, tiếp theo đó thân thể của La Tân bỗng to lớn hơn gấp mười lần, biến thành Thôn Thiên Phệ Cự Lang thật sự!

Bốn móng vuốt tung hoành đại lục, Cự Lang bỏ rơi đối thủ gầy yếu, thả người quay về phương Bắc.

Anh Cách Lạp Mỗ đuổi theo, nhưng tốc độ của hần lại chậm hơn Cự Lang!

Trong một sơn cốc ở phương Bắc, Mã Lý Ngang đã từ bỏ việc tra hỏi Sơn Đốn, hần không phát hiện ra bất cứ khí tức nào, nhưng với kinh nghiệm chém giết mấy vạn năm tại Huyết Luyện Ngục, đương nhiên hần biết rằng, đối thủ mạnh đến rồi!

Một chớp đánh ngất Sơn Đốn, Mã Lý Ngang bay ra khỏi sơn cốc, một bên dùng thần lực bảo vệ Sơn Đốn, rồi cười lạnh nói: “Có thể phát hiện ra ta đang mặc Lôi nguyên Tử Thần, chỉ có tịnh hóa của Nguyệt Thần, và Thôn Phệ lĩnh vực của gia tộc Thiên Kiêu Lang Thần, các hạ là vị nào?”

La Tân đã mất thần trí, làm gì để ý những lời Mã Lý Ngang nói gì, rống to một tiếng rồi vỗ đến.

.....

Trên mặt trăng.

Sở Thiên được A Mạt Kỳ đỡ dậy, tức giận cầm Lưỡi đao Phán Quyết xuống mặt đất, không cam tâm nói: “Nếu không giải phẫu được một con sói chết, lão tử không phải là bác sỹ thú y!!”

411. Chương 390: Sống Hay Chết

Sở Thiên rất không phục! Thân thể của Long Thần hần còn có thể giải phẫu được, tại sao một con sói lại không giải phẫu được chứ? Trái lại lại còn bị nó chấn động đội lại.

Thực ra đó là do tư tưởng địa cầu của Sở Thiên đang tác quái, chỉ cần là người trên trái đất, sợ rằng không có ai tin rằng sói còn lợi hại hơn rồng, nhưng ở đây là đại lục Huyền Thú. Long Thần Tư Thập Đức Mai Nhi và Phệ Nguyệt Thiên Lang Cách Lý Phân khi còn sống ai lợi hại hơn ai, điều này rất khó làm rõ, nhưng về biểu hiện sau khi chết thì chắc chắn Thiên Lang Cách Lý Phân thắng rồi.

Để Lưỡi dao Phán Quyết vào tay trái, Sở Thiên tay phải cầm một cái kính đơn dài, đeo lên mắt, cái này là Tây Cương và Tề Bách Lâm cùng nhau sáng chế ra, nó bao gồm chức năng của kính hiển vi, kính nhìn trộm, kính nhìn xuyên thấu, kính phản quang, kính viễn vọng trên trái đất, vì thế chiếc kính này mang công dụng của năm loại kính kia!

Sở Thiên cẩn thận tiến đến gần thân thể của Cách Lý Phân, vì thân thể quá dồi dào của Thiên Lang, hơn nữa sau khi chết cũng không đổ, hân cũng chỉ có thể bắt đầu quan sát từ mắt cá chân.

A Mạt Kỳ đứng đằng sau chăm chú quan sát nhìn theo Sở Thiên, dùng vài phân thân che chở cho ông chủ.

Trước tiên, Sở Thiên dồn chút thần lực vào Lưỡi dao Phán Quyết trong tay, sau đó nhẹ nhàng lướt nhẹ, quả nhiên một lực lượng gấp mười mấy lần phản chấn lại.

Chút ít thần lực đó dù có thể xem như là được tăng thêm mười mấy lần, cũng không đủ để làm hại Sở Thiên, chỉ cần phát phát tay Sở Thiên đã làm tiêu tan lực lượng đó rồi.

Không tăng thêm thần lực hân lại thử một lần nữa, lần này cũng có lực lượng phản lại, nhưng chỉ là lực phản tác dụng bình thường.

“Thi thể Cách Lý Phân lại rất giống với lĩnh vực của Ma Căn! Điều có thể làm lực lượng làm hại nó cường hóa phản ngược trở lại!” Sở Thiên gật gật đầu, dùng mảnh áo lau lau hai tay. Vạch lông sói trên chân Cách Lý Phân ra quan sát da của hân.

Dưới lớp lông tơ dày, da của Cách Lạp Phân không có chỗ nào đặc biệt cả, không khác nhiều lắm so với những con lang trên đại lục. Sở Thiên dùng Lưỡi dao Phán Quyết đâm một nhát xuống dưới, sau đó xác định - da của Cách Lạp Phân có khả năng phản lực.

Lấy tay vạch một nhúm lông, Sở Thiên nói với A Mạt Kỳ: “Dùng Chiến Thần Kích chém một nhát lên đó. Không được dồn thần lực.”

A Mạt Kỳ vung một đao, nhúm lông sói đứt lả tả. Xem ra chỉ có da của Cách Lạp Phân mới có khả năng phản lực.

“Cách Lý Phân miện hạ, ha ha, Chủ Thần tăng thứ sáu! Trước hết cho người làm con sói trụ lông!”

Sở Thiên cười nham hiểm vung Lưỡi dao Phán Quyết, cẩn thận tránh da của Cách Lạp Phân, mà nhắm những nơi nhiều lông trên mình con sói động thủ.

A Mạt Kỳ thấy Sở Thiên bận rộn thu nhặt lông như thu hoạch hoa màu trên mình sói, bèn nghi hoặc hỏi: “Ông chủ, người muốn có số lông này để làm gì? Chúng cũng không thể tạo thành cơ thể được?”

“Lông sói cũng là thứ tốt! Đây lại là lông của Chủ Thần!” Sở Thiên không ngừng tay, giải thích: “Đến nay Tây Cương và Tề Bách Lâm liên thủ chế tạo vảy Long Thần làm thành áo giáp, có lẽ thứ này cũng vậy.”

Huyết Hải Mai Nhi Kim Tư hấp thu được quá nhiều, dẫn đến nguyên tố trên mặt trăng ít ỏi như vậy, mỗi lần hân ăn xong, mặt trăng phải mất rất nhiều thời gian mới có thể hồi phục lại được như trước, như vậy khi hân đói hân sẽ không tiếp tục ngồi đợi nữa.

Nếu chính diện không thể hấp thu đủ nguyên tố, vậy sẽ bắt đầu từ phía sau. Vì thế mỗi khi Mai Nhi Kim Tư cảm thấy đói, mà chính diện nguyệt cầu vẫn chưa bù đắp kịp nguyên tố, thì cũng giống như bây giờ, phân hai phần nước biển tạo thành hai nguyệt ảnh, đến phía sau nguyệt cầu tìm thức ăn.

Hơn nữa mỗi lần hân điều động nước biển đều là gần sáu trụ đá này, nguyên nhân rất đơn giản - Nơi này có cái gì đó hân sợ! Nếu không phải vì điều động nước biển quá mệt, hân chắc vĩnh viễn không bao giờ tiếp cận trụ đá, không lại gần thi thể của Cách Lạp Phân.

Nói cách khác, khi có ba vầng Hồng Nguyệt, thi thể của Cách Lý Phân đều phải lộ ra một lần!

Giải thích cho Mai Nhĩ Kim Tư xong, Sở Thiên liên tục lắc đầu nói: “Không được quay lại, người kiên trì một lát!”

“Chủ nhân, ta mệt!”

“Này! Người muốn không nghe lời sao?” , Sở Thiên lạnh lùng uy hiếp nói.

“Không, ta không dám!” Mai Nhĩ Kim Tư thực sự sợ Sở Thiên .

Bắt Mai Nhĩ Kim Tư phải kiên trì, Sở Thiên sợ tính tình hung bạo của mãnh thú đột nhiên phát tác, vì thế nhanh tay hơn.

Mặc dù trên da có phản lực nhưng bề ngoài của sói không chỉ có mỗi da, vì vậy mục tiêu kế tiếp của Sở Thiên là mắt!

Mắt của Cách Lạp Phân to bằng một gian nhà, đến trên mũi hần, Sở Thiên lấy dao phẫu thuật ra, muốn thăm dò xem ở đây có phản lực không.

“Ông chủ, người chờ một lát đã!” A Mạt Kỳ đột nhiên giữ Sở Thiên lại, chỉ vào mắt Cách Lạp Phân nói: “Người xem, hần hình như đang nhìn chúng ta!”

Sở Thiên run lên, cẩn thận nhìn lên, quả nhiên, ánh mắt của Phệ Nguyệt Thiên Lang Cách Lạp Phân tuy hướng nhìn lên không trung, nhưng có vẻ như có một chút thần niệm tập trung lên người Sở Thiên và A Mạt Kỳ, ánh mắt lạnh như băng, thể hiện ý niệm càng lạnh lùng hơn. Có phần nộ, càng có sát ý!

Hần muốn giết ta? Ý tứ trong mắt hần nói hần muốn giết ta?

Keng keng!

Dao giải phẫu của Sở Thiên rơi xuống bề mặt mũi của Cách Lạp Phân, hần vội hốt hoảng nhặt ngay lên, trong lòng thầm tự nhắc nhở mình, đừng đùa nữa, Chủ Thần tầng thứ sáu Phệ Nguyệt Thiên Lang Cách Lý Phân đã chết rồi, người chết sao lại có nhãn thần được?

A Mạt Kỳ đứng chắn trước Sở Thiên, chặn tầm nhìn của Cách Lạp Phân, cũng hoài nghi nói: “Ông chủ, ta rõ ràng biết hần đã chết rồi, nhưng... quái lạ, Long Thần năm xưa cũng không khiến cho ta có những cảm giác này!”

Keng keng.

Dao phẫu thuật vừa được nhặt lên một lần nữa lại bị rớt xuống, đây không phải là tổ chất tâm lý Sở Thiên quá tệ, ngược lại, kinh nghiệm bảy năm trên đại lục Huyền Thú đã chứng minh, Sở Thiên khi đối mặt với nguy hiểm sống còn cũng không run sợ. Càng nguy hiểm càng bình tĩnh, đây mới là tổ chất giúp hần sống đến ngày hôm nay.

Thế nhưng Sở Thiên lại bị dọa đến rơi cả dao phẫu thuật! Vì vừa rồi khi A Mạt Kỳ nhắc đến Long Thần, Sở Thiên nhìn từ trong ánh mắt của Cách Lạp Phân thấy được một điều - Người đã từng gặp Long Thần???

Cách Lý Phân chưa chết...

Sở Thiên chỉ cảm thấy da mình bắt đầu tê dại, Phệ Nguyệt Thiên Lang vẫn còn sống, mình vừa cắt lông của Chủ Thần tầng thứ sáu! Ca ngơ nữ thần Sinh Mệnh! Nữ thần tỷ tỷ hình như đang nói: Phất Lạp Dịch Nặc, lần này người chết chắc rồi! Tỷ tỷ cũng không thể cứu người được nữa!

“Ha ha, ha ha ha ha...”

Sở Thiên phát ra một tràng cười ngốc nghếch, nhưng không phải hần sợ đến nỗi phát điên rồi, mà là đang kéo dài thời gian để nghĩ cách đối phó. “Cảm giác gì? Ồ! Cảm giác Cách Lý Phân miện hạ đem đến cho ta, và Đặng Khẳng miện hạ cũng giống nhau, đều là Thần tộc cường đại nhất!”

Lén nhìn Cách Lý Phân, phát hiện hần sau khi nghe đến Đặng Khẳng cũng chẳng hề có phản ứng đặc biệt gì, thế nên Sở Thiên nheo nheo mắt, tiếp tục giả bộ nói: “Nhưng ta cảm thấy Cách Lý Phân càng giống với Chủ Thần Thái Dương Nạp Thập miện hạ, ngoài ra nghe An Cát Lợi Na miện hạ nói...”

Hết miện hạ này đến miện hạ khác được nói ra từ miệng Sở Thiên , chỉ cần là tên thần tộc hắc đã từng nghe qua, toàn bộ đều kể ra hết trước mặt Cách Lý Phân, nguyên nhân không ngoài điều gì khác - đó là muốn có thể từ phản ứng của Cách Lý Phân với những cái tên đó, mới phỏng đoán được trận doanh sở thuộc của Phệ Nguyệt Thiên Lang .

Đáng tiếc là ngoại trừ Long Thần là có phản ứng, Cách Lý Phân lại nhìn trở lại không trung, khí thế cô độc nhưng bá đạo ngạo nghễ liếc nhìn thiên hạ, có vẻ như vừa rồi hai tròng mắt của hắc căn bản không có sát ý vậy!

Nháy mắt ra hiệu cho A Mạt Kỳ, Sở Thiên lại nhìn Cách Lý Phân, ý bảo A Mạt Kỳ xác nhận xem hắc căn bản có thực còn sống hay không! Vừa rồi phải chăng hai người cùng hoa mắt?

A Mạt Kỳ nhún vai, nhẹ lắc đầu. Hiện giờ hắc căn cũng không thể xác định được. Linh giác vượt qua người thường hình như đã mất tác dụng khi đứng trước Cách Lý Phân.

Sở Thiên trong lòng rất khó chịu, Cách Lý Phân chết, vậy sẽ tiếp tục trộm xác, chưa chết, phải nghĩ cách giữ mạng mình.

Nhưng ai biết được, Phệ Nguyệt Thiên Lang rốt cuộc còn sống hay đã chết...

412. Chương 391: Nguyệt Tỏa Thiên Lang

Trên đại lục Huyền Thú, trận chiến giữa Lang Nhân La Tân và Thần Hồn Loạn Mã Lý Ngang đã đến hồi gay cấn nhất.

Mã Lý Ngang vốn là thần lực đỉnh phong tầng thứ năm, tuy Lỗi nguyên Tử Thần không có mấy tác dụng tăng cường thần lực của hắc căn, nhưng với lớp phòng ngự siêu cường ấy, tà khí quỷ dị đến kỳ quái , ít nhiều đã giúp Mã Lý Ngang.

Cách tấn công của La Tân dị thường cuồng bạo, chỉ biết dùng răng và móng chắc khỏe vồ lấy đối thủ, không để ý đến phần thân thể của mình, nhưng sự tấn công mạnh như vũ bão của hắc căn lại khiến cho Mã Lý Ngang vẫn chưa thể làm tổn thương đến La Tân. Hoặc có thể nói là cách phòng thủ tốt nhất chính là tấn công.

Vừa giao thủ, Mã Lý Ngang bị sự tấn công liên tiếp của người sói tấn công lui về sau vài bước, nhưng hắc căn dù sao cũng là Thượng Vị Thần đi ra từ Huyền Luyện Ngục, kinh nghiệm chiến đấu phong phú. Trước tiên phòng thủ chặt môn hộ, sau đó trong phút chốc vẫn hồi tỉnh thể bất lợi, nhân lúc La Tân lấy lại thể liền lấy vũ khí của mình ra - chiến chùy hỗn loạn chuôi như vòi voi ma mụt hung dữ, đầu chùy hỗn loạn cực lớn.

Trong mắt La Tân có vũ khí hay không đều như nhau, giờ hắc căn chỉ muốn có một đối thủ mạnh để thỏa mãn ham muốn chiến đấu của mình thôi!

Ánh sáng u lam lóng lánh, Mã Lý Ngang cuối cùng có được cơ hội nện chiến chùy vào đầu sói của La Tân. La Tân giơ như bưng bình, cảm nhận được sức mạnh điên cuồng của chiến chùy, tự nhiên xò hai móng vuốt , muốn đập nát chiến chùy.

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Những tia lửa liên tiếp bắn ra từ chiến chùy, Mã Lý Ngang bàng hoàng phát hiện ra chiến chùy của mình đã bị La Tân giữ trong tay, cái miệng lớn máu me và bộ móng vuốt sắc nhọn đang không ngừng cắn xé thần khí đã cùng mình chinh chiến bao nhiêu năm qua!

Mã Lý Ngang cũng không dám coi thường đối thủ, hắc căn biết rõ chuyện này, dựa vào khả năng tấn công cuồng bạo có thể chống cự lại Thần Khí chỉ có Thiên Kiêu Lang Thượng Vị Thần mới có thể làm được như vậy!

Thượng Vị Thần, người sói trước mặt chắc chắn là Thượng Vị Thần! Thế nhưng tại sao trên người hắc căn lại không hề có màu sắc của thần lực? Cũng không có lực lượng ba động?

Lẽ nào hắc căn chỉ là cường giả thần lực tầng thứ năm? Trong đầu hiện ra cách nghĩ như vậy. Mã Lý Ngang thận trọng thăm dò một chút. Đại chùy giơ lên cao, quát lớn: “Linh vực hỗn loạn!”

Trên bầu trời những vòng xoáy quay nhanh, Anh Cách Lạp Mỗ muốn khí tức trận chiến của hai người không bị Bào Uy Nhĩ phát hiện, nghe thấy tiếng của Mã Lý Ngang không khỏi sững người, tại sao bây giờ hắn mới mở lĩnh vực? Phải biết là trong đối quyết thần cấp, lĩnh vực nguyệt thuộc mới là then chốt của sự thắng bại.

Anh Cách Lạp Mỗ không biết, nhưng Mã Lý Ngang trong lòng lại rõ ràng, vừa rồi hắn không dám mở lĩnh vực! Bởi vì mở lĩnh vực ra trước mặt Thiên Kiều Lang Thần trừ khi thực lực thừa thắng đối phương, còn không thì cầm chắc cái chết!

.....

Trên mặt trăng, Sở Thiên vẫn đang nói nhảm vô biên vô hạn, nhưng Cách Lý Phân lại chẳng hề có một chút phản ứng nào, hình như hắn chết thật rồi.

Thi thể của Chủ Thần ở ngay trước mặt, nếu không lấy đi Sở Thiên chắc chắn sẽ hối hận cả đời.

Vỗ vào A Mạt Kỳ, Sở Thiên ám thị hắn hãy cẩn thận đề phòng, Sau đó mắng: “Lông của Cách Lạp Phân miện hạ thật không tệ! Người nói dùng chúng làm mũ lông cho ta được không nhỉ? Ha ha, nhưng đáng tiếc là lại thối quá, một nhúm lông sói thôi! Chẳng bằng dùng lông chó còn hơn!”

Bị chửi rửa không bằng một con chó, chẳng cần phải là Phệ Nguyệt Thiên Lang khí phách đường đường mà đến người bình thường cũng phải tức đến sùi bọt mép .

Nhưng Cách Lý Phân không có phản ứng gì.

“Người con mẹ nó chính là...” Sở Thiên đứng trên mũi của Cách Lạp Phân, chỉ thẳng vào mắt hắn chửi rửa , một tràng những lời mắng chửi thô tục làm A Mạt Kỳ cũng thấy thẹn ướm dầm mồ hôi.

Mắng xong, Sở Thiên chặc chặc lưỡi, cười khoái trá, đi ra từ sau A Mạt Kỳ, cười nói: “Bị ta chửi đến như vậy mà cũng không hề có phản ứng gì, hắn hẳn là chết thật rồi, được rồi, người để ý những biến đổi của hắn, ta bắt đầu phẫu thuật bây giờ đây!”

Nói rồi, Sở Thiên leo lên cổ Cách Lý Phân, đi lên phía trên, đến phía ngoài tai hắn. “Lấy tinh hạch của người trước đã. Khà khà!”

Sở Thiên bò theo lỗ tai chui vào. Còn A Mạt Kỳ phái một phân thân theo sát theo sau bảo vệ Sở Thiên, còn mình thì ở bên ngoài quan sát mắt Cách Lý Phân.

.....

Trên đại lục Huyền Thú, La Tân đã thua rồi.

Tuy rằng cường độ và lực độ của hắn có một không hai trên đại lục. Nhưng không có màu sắc của thần lực, không có lĩnh vực. Dựa vào đâu để có thể chống đỡ được lĩnh vực hỗn loạn mạnh như vũ bão của Mã Lý Ngang?

Sau một chùy rền vang, La Tân bưng đầu, giãy giụa tại chỗ, nhìn bên ngoài không thấy vết thương nào, nhưng lực phủ ngũ tạng bên trong đã hoàn toàn hỗn loạn, trở thành đồng bột mịn hỗn độn, có thể nói hiện tại La Tân chỉ còn lớp da bên ngoài là còn toàn vẹn thôi.

Mã Lý Ngang cười khoái trá tiếp tục giơ chùy lên, nhắm thẳng vào đầu sói La Tân nện xuống.

Anh Cách Lạp Mỗ đương nhiên không thể khoanh tay ngồi nhìn, nhưng khả năng của hắn không thể cứu người dưới tay Thượng Vị Thần được, dù khả năng không thể nhưng Anh Cách Lạp Mỗ vẫn nghĩ ra một cách khác, cũng là cách lừa dối hắn đã học được sau bao năm đi theo Sở Thiên, “Dừng tay! Hắn là Ngự Dụng Trù Sư của Bào Uy Nhĩ miện hạ!”

“Bào Uy Nhĩ?” Tay của Mã Lý Ngang tự nhiên dừng lại, đầu chùy đặt trên đầu La Tân, mắt liếc nhìn Anh Cách Lạp Mỗ, “Người có chứng cứ gì?”

Anh Cách Lạp Mỗ biến thành hình người, dùng bộ dạng của một thư sinh bay xuống trước mặt Mã Lý Ngang, sau đó giở tay lấy ra một miếng kim bài, “Biết cái này không? Đây là gia huy của gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc!”

“Phất Lạp Định Nặc? Chính là phụ thân của con trai nuôi của Bào Uy Nhĩ miện hạ!” Mã Lý Ngang ở lại đại lục mấy ngày, cũng hiểu biết một số chuyện trên đại lục. “Không sai, nữ chủ nhân của ta hiện đang là muội muội của Bào Uy Nhĩ miện hạ!” Nói rồi, Anh Cách Lạp Mỗ chỉ La Tân, nghiêm mặt nói: “Tên này là đầu bếp của Bào Uy Nhĩ miện hạ, vì phạm tội sợ bị trừng trị, nhân lúc Hải Vương miện hạ và thừa tướng La Đức Mạn không có mặt đã trốn đi, hiện giờ Bào Uy Nhĩ miện hạ bận việc không tiện phân thân nên đã ủy thác cho gia tộc trông chừng hắn, sau này sẽ trị tội!”

“Hừ!” Mã Lý Ngang vùng chiến chùy nặng, tức giận nói: “Ta luôn tuân thủ đúng quy tắc của Bào Uy Nhĩ miện hạ, tên này tại sao lại tấn công ta!”

“Miện hạ cũng thấy đấy, hắn hiện đã không còn thần trí! Ta cũng không có cách nào ngăn cản hắn! Anh Cách Lạp Mỗ chấp tay, cười nói: “Dù sao miện hạ cũng đã bắt được hắn, xin hãy giao lại cho ta, chủ nhân Phất Lạp Định Nặc và Bào Uy Nhĩ miện hạ chắc chắn sẽ ghi nhớ ân tình này của người.”

Mã Lý Ngang chớp mắt, cười nói: “Tên này rất lợi hại, người có thấy không? Chi bằng đích thân ta giải hắn đến Biển Cầm, thấy thế nào?”

Anh Cách Lạp Mỗ cười thầm, cách thử này sớm đã lỗi thời rồi, không chút bối rối, nhẹ nhàng vái chào, hắn cười nói: “Vậy thì tốt quá rồi, thực sự rất đa tạ ý tốt của miện hạ, ta cũng sẽ đi cùng với người đến Biển Cầm!”

Mã Lý Ngang trầm nghĩ, tên hậu duệ Long Thần này dám cùng ta đến Biển Cầm đối chất, vậy hắn không thể là giả được. Hải tộc và Lang tộc từ trước tới giờ quan hệ cũng rất tốt, Bào Uy Nhĩ để một người sói làm đầu bếp của mình cũng rất bình thường! Không chừng để bảo vệ tên sói này nên mới để hắn ở bên cạnh.

“Bổn miện hạ suýt quên còn có mộ chuyện quan trọng phải xử lý! Sẽ không cùng người tới Biển Cầm được!” Mã Lý Ngang thu chiến chùy lại, lắc lắc tay, “Tên này ta giao cho người đấy!”

Anh Cách Lạp Mỗ ôm lấy La Tân yếu ớt, thở dài, xem ra hắn chẳng còn sống được bao lâu nữa, hi vọng là ông chủ mau chóng quay về kịp thời!

Làm đóng băng La Tân, Anh Cách Lạp Mỗ ôm hắn bay đi, nhưng trên đường phát hiện ra một chuyện kỳ lạ. Khi La Tân biến thành người sói khổng lồ, những dây trói màu đỏ máu rõ ràng đã bị đứt. Nhưng sau khi chiến ý tiêu tan, nó lại xuất hiện lại, hơn nữa lại còn chắc chắn hơn trước đó .

.....

Trên mặt trăng, Sở Thiên men theo lỗ tai bò vào càng lúc càng sâu, ngay khi hắn cảm thấy trước mặt có một nguồn lực lượng rất mạnh, thì tiếng của A Mạt Kỳ vọng đến , “Ông chủ, mắt của Cách Lý Phân lại thay đổi rồi, có vẻ rất tức giận!”

Sở Thiên nghe vậy thất kinh, vội vàng nấp sau phân thân của A Mạt Kỳ, chạy thực mạng ra ngoài.

Quả nhiên, Sở Thiên vừa xuống phía dưới Cách Lý Phân, liền nhìn thấy rõ sát ý thịnh nộ trong mắt hắn.

Trước đó nhân thân Cách Lý Phân thay đổi hai lần, vì vậy Sở Thiên lúc này tuy kinh hãi nhưng không hề sợ quá mất khôn, mà nhìn đối diện với Cách Lý Phân.

Hai người nhìn nhau một lúc lâu, Sở Thiên cuối cùng đã xác định được cảm giác của mình không hề sai, vừa rồi không phải hoa mắt, mà Cách Lý Phân thực sự vẫn đang sống, nhưng... tại sao hắn không giết Sở Thiên ngay để đáp lại chuyện bị sỉ nhục là lòng thối?

Sở Thiên đã có mấy năm quen biết Lang tộc trên đại lục, biết rõ chủng tộc cao ngạo này coi trọng danh dự đến mức nào, nếu có người nhổ lông của chúng điều đó chẳng khác nào bị sỉ nhục vô cùng, chắc chắn sẽ chết!

Nhưng Cách Lý Phân hiện tại, ngoài nhân thân ra không có biểu hiện nào khác, chỉ có thể có một khả năng!

“Cách Lý Phân miện hạ! Có phải người bị điểm huyết không? Hiện giờ cơ bản không thể cử động được!” Sở Thiên neho mắt đi lên phía trước, sự phấn nộ trong mắt Cách Lý Phân càng hoàn toàn làm rõ suy luận của hắn!

Đứng trên phần trán giữa hai mắt Cách Lý Phân , Sở Thiên đo thân thể to lớn của hắn, sau đó chỉ về sau trụ đá hỏi: “A Mạt Kỳ, người nói đó là Thượng Cổ Pháp Trận, vậy có biết nó có tác dụng gì không?”

Mặt A Mạt Kỳ đỏ lên, ngượng ngùng cúi đầu, Sở Thiên nhìn hắn với vẻ rất tò mò, cái tên này trước giờ vẫn luôn không trả lời được câu hỏi, nhưng tại sao lại đỏ mặt cơ chứ?

“Ông chủ, cái đó... Bằng hữu ta chưa nói cho ta biết!”

Sở Thiên gật đầu, không hỏi tiếp nữa, sau đó quan sát tỷ mỉ.

Cách Lý Phân bị sáu trụ đá đâm qua, bốn chân, mỗi chân một trụ, trên gáy một trụ, trụ cuối cùng, lại cắm vào vị trí chính tâm.

Sáu cây trụ đá hoàn toàn đâm xuyên cơ thể Cách Lý Phân, làm hắn cố định tại chỗ .

Đi đi lại lại trên trán Cách Lý Phân , Sở Thiên chấp tay ra sau cười nói: “Để ta đoán xem, người bị giữ ở đây, mà Phụ Thần Đặng Khăng ở ngay phía dưới, nói như vậy, người bị Đặng Khăng giam chân ở đây ?”

Trong mắt Cách Lý Phân hiện lên vẻ xem thường!

“Không phải Đặng Khăng, vậy là...”

Sở Thiên ngắt câu nói làm hai, không ngừng nói, hắn đang cân nhắc được mất, rốt cuộc có giải phẫu Cách Lý Phân không.

Mê hoặc của chuyện được giải phẫu cơ thể sống của Chủ Thần thực sự rất hấp dẫn, rất nhiều lợi! Nhưng phiền phức còn nhiều hơn! Tình hình bây giờ rất rõ ràng, Cách Lý Phân bị sáu trụ đá giam chân tại đây , nếu Sở Thiên trong lúc giải phẫu không may giải huyết đạo, vậy hắn và A Mạt Kỳ đừng hòng còn có thể về nhà được nữa.

Mà nếu không nhân cơ hội giết chết Cách Lý Phân, vậy sau này chẳng may hắn thoát khỏi cầm chế, thì cả nhà Phát Lạp Định Nặc cũng không được yên ổn rồi.

“Hừ, người muốn giết ta đúng không?” Sở Thiên đành lắc đầu, sau đó cắn răng! lại đi đến hướng lỗ tai hắn, “Dù sao ta cũng đắc tội với người rồi, đã vậy thì đắc tội đến cùng vậy! Hãy giao tình hạch của người cho ta!”

413. Chương 392: Long Sói Ở Nguyệt Cầu Đứng Nền Chạm Vào

Sở Thiên lấy đi tình hạch của Cách Lý Phân, nhưng chỉ lấy mỗi tình hạch thôi.

Không phải Sở Thiên không muốn lấy những bộ phận khác, mà là vì hắn không dám! Giờ đây ngoài đầu ra, tất cả các bộ phận chính của Cách Lý Phân đều bị đâm qua, nếu Sở Thiên muốn có các bộ phận khác, vậy chắc chắn sẽ phải tiếp xúc với những cột đá ấy! Đó chẳng phải là giải thoát cho Cách Lý Phân hay sao?

Vì không hiểu rõ khả năng của Chủ Thần, Sở Thiên chỉ lấy đi tình hạch, sau đó lấy từ trong huyết quản trong đầu hắn một chút máu.Chỉ có vậy thôi.

Đột khi Sở Thiên đi ra từ trong lỗ tai Cách Lý Phân, nhận thấy A Mạt Kỳ đang đứng chờ ra cạnh sáu trụ đá.

“Nhìn cái gì nữa?” Sở Thiên cười hỏi.

“A! Ông chủ ,người đã ra rồi? Thế nào? Đã lấy được chưa?” A Mạt Kỳ có chút thất thần!

Sở Thiên lắc lắc tình hạch dạng lỏng đựng trong lọ thủy tinh, cười: “Không ngờ rằng thân thể Cách Lý Phân to lớn như thế lại chỉ có một khối tình hạch nhỏ như vậy!”

Nói rồi, Sở Thiên vẫn chú ý quan sát mắt Cách Lý Phân, không ngờ lại phát hiện ra , khóe mắt Cách Lý Phân bỗng nhiên vô thần!

“Chuyện gì vậy? Hắn hình như thực sự đã chết rồi!” Sở Thiên kéo A Mạt Kỳ, để hắn nhìn thấy mắt của Cách Lý Phân, “Người xem, sau khi mất đi tình hạch hình như hắn chết thật rồi!”

A Mạt Kỳ đi lên phía trước tỷ mỷ nhìn kỹ một chút, sau đó vũ động Chiến Thần Kích vài cái, sau đó gạt gạt đầu: “Ông chủ, hẳn thực sự chết rồi!”

“Không thể nào, hẳn chỉ mất đi tinh hạch, trước đây ta đã từng làm qua mấy lần giải phẫu kiểu này, nhưng ma thú khác mất đi tinh hạch thì chỉ mất đi lực lượng, cơ bản không thể chết được!” Sở Thiên vỗ trán, lầm bầm: “Lẽ nào sinh mệnh của Chủ Thần có liên quan đến tinh hạch! Không thể thế được, tinh hạch của Chủ Thần ở ngay trong đầu, hay là hẳn chết rồi!”

Do lo lắng làm mất tinh hạch của Long Thần, khí tức trong vùng cực địa băng huyết cũng biến mất, Sở Thiên cũng không lấy đi tinh hạch Chủ Thần, chỉ lấy đi một ít máu và khí quan.

A Mạt Kỳ đột nhiên chỉ mắt Cách Lý Phân nói: “Ông chủ người nhìn kia, hình dạng bây giờ của Cách Lý Phân rất giống Long Thần!”

Sở Thiên vội ngẩng lại trước đây, quả nhiên , rất giống!

Nói là giống, không chỉ có bề ngoài, mà ý chỉ thần thái và biểu tình sau khi họ chết, đều ngây dại ra như nhau, hai mắt vô thần như nhau, nhìn rất giống một kẻ ngốc!

Sa Khắc cũng như vậy! Nhưng hẳn vẫn đang sống!

Sở Thiên lấy ra từ trong hộp giải phẫu ra một chiếc kim, nhẹ nhàng chích một nhát lên da của Cách Lý Phân, không còn lực phản chấn như vừa rồi nữa, có lẽ sau khi mất tinh hạch lực phản chấn này cũng mất đi.

Nghĩ một chút, Sở Thiên vẫn chưa làm hại thân thể của Cách Lý Phân mà chậm chậm bay lên, “Đi thôi, chúng ta có thể về nhà rồi!”

Thu hồi tinh hạch của Mai Nhĩ Kim Tư, xuyên qua Nguyệt Thần điện, những chuyện vụn vặt này dĩ nhiên không cần nói nhiều nữa.

Thế nhưng khi thuận theo tháp đi xuống, Sở Thiên lại lầm bầm.

Bên dưới có lẽ Đặng Khẳng đang chờ đợi, tuy Đặng Khẳng nói nghiêm khắc vẫn đang trong phạm vi của đại lục Huyền Thú, không thể biết chuyện trên nguyệt cầu, nhưng thực lực Chủ Thần tầng thứ sáu có thể phát hiện ra những thứ trong giới chỉ của A Mạt Kỳ - Mai Nhĩ Kim Tư còn có tinh hạch của Cách Lý Phân hay không?

Ngoài ra, trong lúc A Mạt Kỳ và Sở Thiên đi khỏi, một người mặc Long Hoàng Bào, một người mặc nhuyễn giáp bó sát thân do Tây Cương chế tạo, nhưng hiện giờ họ đều đang mặc khôi giáp lấy được ở Nguyệt Thần điện, điều này không phải nói rõ cho Đặng Khẳng, lão tử không chỉ có được quyền tông của Lan Nguyệt Thú, mà còn đào thêm ba thước ở Nguyệt Thần điện hay sao?

Vì vậy vừa bay xuống dưới, vừa phải suy nghĩ tìm cách qua mắt Đặng Khẳng. A Mạt Kỳ vẫn bảo lưu khả năng khí tức ẩn dấu trước đây, để hẳn nuốt không gian giới chỉ vào bụng trước đã! Tự dùng thời gian nghịch lưu, hồi phục lại hình dạng thành thần trước đây!

“Thúc thúc, thích quá à!” vẫn chưa nhìn thấy Đặng Khẳng, Sở Thiên đã nghe thấy tiếng của Tiểu Hùng Miêu. Nhìn từ xa, chú nhóc đang không ngừng biến thành thực vật trên tay Đặng Khẳng, thực sự đang chơi rất vui .

“Ha ha, Đặng Khẳng miện hạ, chúng ta trở về rồi!” Sở Thiên nheo nheo mắt nhìn tới .

“Ồ!” Đặng Khẳng khẽ thở dài một cái, có chút nuối tiếc không nỡ giao Tiểu Hùng Miêu lại cho Sở Thiên.

Thấy bộ dạng của Đặng Khẳng, mắt Sở Thiên sáng lên, ngay lập tức thay đổi kế hoạch vừa rồi của mình, hai tay hơi hơi đẩy ra, lại đưa Tiểu Hùng Miêu vào tay Đặng Khẳng: “Miện hạ, đứa trẻ này thừa hưởng Thần Cách của nữ thần Tự Nhiên, cũng có thể coi là thế hệ con cháu của ngài rồi, ta thấy ở đây lạnh lẽo như vậy cũng không có ai cùng với ngài! Chi bằng... để Khách Thu Sa ở lại cùng với ngài một thời gian có được không?”

Sở Thiên có thể tặng Tiểu Hùng Miêu cho người ta ư? Không thể nào, tên tiểu tử này tuy nghịch ngợm hay gây chuyện, hơn nữa thích dụ dỗ cậu chủ nhỏ học cái xấu, nhưng tiềm năng và bối cảnh của hắn lại không kém cỏi chút nào! Ma sủng đáng giá như thế, Sở Thiên thiếu gia sao nỡ đem tặng cho người khác được?

Vì vậy hắn mới nhấn mạnh câu “một khoảng thời gian”!

“Ồ! Thật không?” Gương mặt phúc hậu của Đặng Khăng hé ra nụ cười, “Khách Thu Sa, người đồng ý ở cùng với thúc thúc không?”

Tiểu Hùng Miêu do dự một lúc lâu, vĩnh viễn nói nhỏ: “Ta không nỡ rời xa huynh đệ!”

Huynh đệ của Tiểu Hùng Miêu đương nhiên là Sở Viêm rồi, hai đứa trẻ trong hành trình nhìn trộm mỹ nữ tắm, sớm đã kết tình huynh đệ với nhau rồi!

Khách Thu Sa quá đáng yêu rồi, thật không uổng công nuôi hắn! Sở Thiên vội giải thích: “Miện hạ, huynh đệ của Khách Thu Sa chính là con trai không ra gì của ta - Mạt Khắc Nhĩ, hai đứa trẻ là huynh đệ kết nghĩa! Ha ha, Mạt Khắc Nhĩ cũng là con cháu của ngài rồi! Khách Thu Sa, người hãy ở lại đây đi, Mạt Khắc Nhĩ xong việc ta sẽ đưa nó đến đây chơi cùng với người, tiện thể để nó bái kiến Đặng Khăng đại bá luôn!”

Quan hệ, chính là có được nhờ vậy đấy!

“Ồ, vậy ta ở đây với thúc thúc vậy!” Tiểu Hùng Miêu nghe lời Sở Thiên, vẫn đang giả bộ đáng yêu.

Đặng Khăng ôm lấy Tiểu Hùng Miêu, không hề phản bác lời nói miễn cưỡng thành huynh đệ của Sở Thiên, còn hỏi: “Chuyến đi lên mặt trăng lần này, người thu được không ít a!”

Trò chơi chính bắt đầu rồi! Sở Thiên nheo mắt cười ruồi nói: “Ha ha, ta có được mấy thứ, ài! Làm cha mẹ thật không dễ dàng gì! Nếu không, nhìn thấy đồ tốt ta sẽ lấy một ít ngay, đợi con cháu ngài trưởng thành sẽ truyền lại cho nó! Ý tại ngôn ngoại, đại ca, người làm đại bá phải chăm lo đến cháu mình đấy nhé! Nhất định không thể lấy đồ của hải tử!”

Tính tình của Đặng Khăng tương đối tốt, không có chút kiêu ngạo nào của Chủ Thần, nghe thấy Sở Thiên đem con trai ra làm lá chắn, liền cười, cũng không hỏi thêm nữa: “Được thôi, ta tiễn các người, không được đem những chuyện ở đây nói cho bất cứ ai!”

“Miện hạ yên tâm...”

Sở Thiên chưa dứt lời, chỉ thấy quang cảnh trước mắt thay đổi, không ngờ đã rời khỏi Nguyệt Tháp!

“Đây chính là khả năng của Chủ Thần ư? A Mạt Kỳ nhìn tháp cao có chút nuối tiếc, nhưng niềm hưng phấn còn nhiều hơn cả.

Gặp lại con trai và hai tên Hắc Ám Thần xúi quẩy, Sở Thiên cùng tất cả quay về Bồ Lô Trạch.

Vừa lên đường, Sở Thiên vẫn lo lắng có thể gặp Mã Lý Ngang, nhưng khi hắn dùng đá thông tin liên lạc với người nhà, sau khi biết Bào Uy Nhĩ đã giải quyết Mã Lý Ngang, liền thở phào nhẹ nhõm, tăng thần lực tiến về nhà.

Biết được tin tức của Sở Thiên và con trai, Sát Lâm Na cũng không thèm để tâm chuyện Lô Dịch Tam Thế xưng bá nữa, trực tiếp ra lệnh rút quân, đồng thời cùng với Anh Cách Lạp Mỗ và La Tân dờ sống dờ chết cùng về Bồ Lô Trạch.

Tình cảnh lúc bấy giờ không cần phải nói cũng biết, Tiểu Sở Viêm bị Sát Lâm Na mắng cho một trận, sau đó bị cấm không được rời khỏi phụ mẫu, tên Tiểu Hùng Miêu may mắn thoát được một phen, nhưng nhất định sẽ tính sổ với hắn sau.

Tiếp đó, Sở Thiên gặp một vấn đề không nhỏ, hắn lại không cứu được La Tân!

Vết thương của La Tân vô cùng kỳ lạ, tuy bây giờ ba vầng Hồng Nguyệt không thể xuất hiện lại nữa, nhưng hắn vẫn giữ hình dạng sói, bên ngoài không thấy một vết thương nào, nhưng mổ cơ thể hắn ra Sở Thiên lại thấy khác.

Lục phủ ngũ tạng của La Tân, toàn bộ hệ thống tuần hoàn bên trong đều bị hủy rồi, điều này không có gì kỳ lạ, theo như lời Anh Cách Lạp Mỗ tả lại quá trình trận chiến, Sở Thiên có thể tượng tượng ra hậu quả

như vậy, nhưng điều hấn không ngờ tới là nội tạng của La Tân tuy bị hủy, nhưng bị hủy một cách vô cùng đặc biệt .

Theo lời Anh Cách Lạp Mỗ, nội tạng của La Tân lúc đầu bị nát vụn, thế nhưng giờ đây đồng nát vụn ấy lại liền trở lại, trở thành hình dạng của nội tạng, nhưng lại không phải là nội tạng của sói, nhìn giống như là biến dị sinh ra sau khi bức xạ hạt nhân trên trái đất vậy!

Nếu chỉ có thế, có thể tạo cho hấn thân thể được, nhưng nghiêm trọng hơn là phần đầu của La Tân cũng nát như cháo, nói như vậy không hề phóng đại chút nào, mà bán cầu đại não của hấn gần như một nồi cháo vậy, dính dính nhão nhão không có hình dạng bình thường!

Kể cả coi như vậy, Sở Thiên vẫn có thể làm lại một bộ não mới! Nhưng bộ não là thứ gì? là nơi lưu giữ ký ức, là nơi trú ngụ của linh hồn! Kỹ thuật của Sở Thiên có giỏi hơn đi nữa cũng không dám chắc có thể giữ được linh hồn cho La Tân!

Những lần giải phẫu trước đây bất kể diễn ra như thế nào, cho dù là khi thay tinh hạch Sở Thiên cũng không phải bận tâm tới cấm khu vực đại não, vì thế giờ đây hấn thấy do dự.

“Ta đánh cược, đây chính là lĩnh vực hỗn loạn của Thần Hỗn Loạn Mã Lý Ngang!” Sở Thiên không còn cách nào khác, Cát Nặc Bĩ Lợi được mời đến làm cố vấn, nhìn chăm chú La Tân rồi giận dữ nói: “Lĩnh vực của hấn và của ta cũng không khác nhau lắm, nhưng của ta là trật tự phá nát còn của hấn là làm loạn trật tự nguyên tố.

“Người có cách nào có thể cứu hấn không?” Sở Thiên hỏi.

“Không có cách nào, ta thấy là linh hồn của hấn đều đã bị thương rồi. Vết thương này ngoài tìm đến nhân vật cấp bậc Chủ Thần ra thì không ai có thể cứu được!”

Sở Thiên tiễn Cát Nặc Bĩ Lợi rồi neho mắt nghĩ: Chủ Thần mới có thể cứu được La Tân, lẽ nào kỹ thuật của ta không hơn được Chủ Thần?

Tính thích cá cược của Sở Thiên lại bắt đầu phát tác rồi, bất kể thế nào, hãy hồi phục lại thân thể cho La Tân trước đã.

Tận dụng nguyên liệu tại chỗ, nội tạng của La Tân vẫn còn, chỉ là thay đổi hình dạng , vì thế Sở Thiên rất dễ dàng đã khôi phục chúng lại như trước. Sau đó đại não cũng được bào chế như vậy, ít nhất cũng khôi phục lại được kết cấu bán cầu não của hấn.

“Hả? Tinh hạch thì sao?” Sở Thiên đột nhiên phát hiện trong bộ óc nát bấy không hề thấy có tinh hạch, “Lẽ nào đã bị hủy diệt hoàn toàn rồi!”

Suy nghĩ kỹ một chút, Sở Thiên xác định tinh hạch của La Tân đã bị hủy diệt triệt để rồi.

Phẫu thuật kết thúc, nhưng La Tân vẫn chưa tỉnh lại, Sở Thiên thở dài ngồi sang bên cạnh, xem ra La Tân thực sự bị thương đến tận linh hồn, nhưng chuyện này là một vùng cấm mà bác sỹ thú y cũng không có cách nào chạm được!

“Trước tiên bù cho người vào vị trí tinh hạch bị thiếu đã, đợi xem tình hình thế nào!” Mặc dù Sở Thiên không muốn nhưng quả thật có lúc kỹ thuật của bác sỹ thú y cũng phải bất lực, nhưng để đảm bảo sự hoàn chỉnh của hệ thống thần lực và thân thể La Tân, đồng thời cùng với tâm lý đánh cược, trước hết cho tinh hạch của Cách Lý Phân vào trong não La Tân đã! Đều là sói, không chừng nhờ năng lực của Cách Lý Phân cường đại, La Tân có thể được cứu!

Tinh hạch nhập não, đóng xương sọ lại, Sở Thiên đã thực sự kết thúc cuộc phẫu thuật thất bại.

Nhưng cũng chính vào thời điểm này, La Tân mở mắt.

“Hừ! Lòng của ta người cũng dám cạo... Quả thật có đảm lượng!”

414. Chương 393: Bắt Đầu Truyền Thuyết A Tư Nặc (thượng)

Trong những cái tên của các vị thần tộc được Phát Lạp Địch Nặc đặt ra, người được công nhận là đệ nhất cường giả trong số: Khách Thu Sa, Kim Cương, Anh Cách Lạp Mỗ, Hãn Mã, Ni Mễ Tư... Những cái tên Chúng Thần đại chiến rực rỡ đáng chú ý ấy vẫn còn tồn tại một sự thần bí, thế nhân chỉ biết đến cường giả ngạo thị chúng nhân tuyệt đại nhất, được ông chủ của hãn gọi là Huyết Thú.

Huyết Thú là mạnh nhất ư? Ít nhất ta cũng biết, trong cả đời hãn, hãn không bao giờ dám khiêu chiến một người, người đó tên A Mạt Kỳ!

A Mạt Kỳ mạnh nhất? Ít nhất hãn cũng chưa bao giờ thừa nhận, cho dù là sau khi trận chiến giành vị trí tối cường ấy, hãn cũng không thừa nhận, mà vô cùng nuối tiếc nói một câu - Không thắng nổi A Tư Nặc, sao có thể gọi là mạnh nhất được!

A Mạt Kỳ và A Tư Nặc ai mạnh ai yếu, đáng tiếc hai người họ lại là sự tồn tại song song của kiên thuận và trường mâu của Phát Lạp Địch Nặc, chưa từng có quyết đấu một mất một còn, chỉ để cho người đời sau sự nuối tiếc vô cùng, nếu nói là A Mạt Kỳ để lại một đoạn truyền kỳ, vậy A Tư Nặc trời sinh không màng danh lợi, lại viết cho người đời sau một truyền thuyết - Truyền thuyết bất bại!

— Trích từ sử học gia đại lục, thần học gia, Phát Lạp Địch Nặc ngự dụng sử quan Bối Lợi nổi tiếng “Phát Lạp Địch Nặc bản ký, biệt truyện ma sủng thiên chi A Tư Nặc”.

Lịch sử Huyền Thú năm 725, tức Sáng Thần tháng giêng năm hai, truyền thuyết bất bại đã bắt đầu trên một cái bàn xát quần áo.

*** Hồi trước người ta giặt áo quần bằng một cái tấm gỗ, trên bề mặt có nhiều góc cạnh hình tam giác.

“Phu nhân, hãy tha thứ cho ta đi! Ta không dám ngủ nữa!” A Tư Nặc quỳ gối trên bàn xát quần áo, ‘ầm ầm’ gõ cửa phòng màu hồng trước mặt, khóc lóc sụt sùi cầu xin nói: “Là ta không tốt, ta không nên ngủ trong lễ đính hôn, cầu xin nàng đừng hủy hôn ước...”

Bên trong cánh cửa phòng màu hồng không có hồi đáp, mỹ nhân Tri Chu đang hôn dỗi nằm trên nệm giường, hôm nay lẽ ra là lễ đính hôn chính thức của họ, ông chủ đã nói rồi, sau khi phẫu thuật cho La Tân xong sẽ đích thân chúc mừng, nhưng sau khi buổi lễ diễn ra rất lâu, những gia nô mới tìm thấy A Tư Nặc đang ngủ say bên bờ biển.

Nếu chỉ có như thế, AK cũng không giận đến như vậy, A Tư Nặc ngủ thì cứ ngủ, nhưng hãn lại chọn ngủ cạnh bờ biển, kết quả là thủy triều lên, không những làm hỏng lễ phục của hãn mà nhấn dính hôn trong người cũng bị cuốn đi mất.

Làm mất nhẫn trước khi lễ đính hôn diễn ra, chuyện này tính sao đây?

Sau lưng A Tư Nặc, mấy vị phu nhân của Phát Lạp Địch Nặc được hãn nhờ đến mang mặt dày khuyên giải cũng dở khóc dở cười, Sắt Lâm Na và Chu Lệ Á, cô nhìn tôi, tôi nhìn cô, không ai biết nên khuyên thế nào.

Trên một cái ghế nằm, Tiểu Bạch và Tiểu Sở Viêm vừa nhìn vở hài kịch này vừa trộm cười khúc khích. Quan hệ của hai người tốt đến nỗi làm Sở Thiên phải giật mình, hiện nay ở Bồ Lôi Trạch có thể bảo Tiểu Sở Viêm không uống rượu chỉ có Tiểu Bạch là làm được thôi.

“AK, nàng hãy tha thứ cho ta đi!” Bộ dạng của A Tư Nặc thật thảm hại, tự mang bàn xát quỳ lên, đến trước cửa nhận lỗi, danh hiệu một trong Thượng Cổ ngũ đại ma thú ở Bồ Lôi Trạch đã không còn địa vị nữa rồi.

“Ha ha, nam nhân! Đi ra ngoài lăn lộn! Mất mặt quá!” Tiểu Sở Viêm ôm một bình sữa, hăng hái bình luận A Tư Nặc.

“Ừ ư!” Tiểu Bạch liên tục gật đầu, hạnh phúc vỗ chiếc áo da nhỏ trên người - Đó là cái mà Sở Thiên dùng lông tơ của Cách Lý Phân làm cho hãn, sau đó chui đầu vào trong hũ rượu, nhìn tiểu Sở Viêm đang thêm chảy nước miếng.

Sắt Lâm Na cười than thở, kéo kéo Chu Lệ Á, muốn cùng lại đỡ A Tư Nặc đứng dậy, nhưng không hiểu sao hắn bất động, đầu lắc lắc làm người khác váng cả đầu. “Ta không đứng lên, AK không tha thứ cho ta, ta sẽ không đứng dậy!”

Sắt Lâm Na cười nói: “A Tư Nặc tiên sinh hãy yên tâm, ta...”

“Ha ha ha ha...” Một tràng cười lớn, vang khắp đảo Bồ Lô Trạch, nghe kỹ thì ra là tiếng của Sở Thiên.

“Cha. Bị điên à?” tiểu Sở Viêm tròn mắt, nhìn chăm chú về hướng Quang Minh Thánh Điện - Ở bên dưới chính là phòng giải phẫu của Sở Thiên.

Sắt Lâm Na hơi sửng sốt cũng không hiểu phu quân trước nay luôn điềm tĩnh đang làm gì.

“Ôi trời, ngài là Cách Lý Phân miện hạ sao, có thể gặp được ngài thật vinh hạnh quá! Sáng Thế Thần tại thượng!”

Tiểu Bạch và Sắt Lâm Na đột nhiên thất thần, một người vội vàng đi tìm người, một người vội lấy đá thông tin ra, “Toàn đảo giới nghiêm! Khởi động hệ thống phòng ngự, đại pháo cấm chú nhắm về hướng Quang Minh Thần Điện! Tất cả các ma sủng đi cứu ông chủ! A Tư Nặc... Người ở lại bảo vệ AK.”

Tuy không biết tại sao Cách Lý Phân lại xuất hiện ở Bồ Lô Trạch, nhưng Sắt Lâm Na biết, Sở Thiên cố tình dùng thần lực nói lớn tiếng như vậy chắc chắn là đang cầu ứng cứu.

Trong phòng giải phẫu.....

Cách Lý Phân lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Sở Thiên, bất kể hắn nói cười to nhỏ thế nào cũng không hề nhúc nhích, giống như đang trêu ngươi một loài thực vật sắp chết vậy.

“Miện hạ, ngài tại sao lại đến Bồ Lô Trạch vậy?” Sở Thiên nheo mắt suy nghĩ, thần lực bên trong ngừng tụ đã đạt đến đỉnh, hai tay không ngừng đan vào nhau, có vẻ bất an, nhưng ngón tay lại liên tục lực lại trong không gian giới chỉ mới thay, “Để ta đoán xem nào, linh hồn của Chủ Thần thần lực tăng thứ sáu, hẳn là ở trong tinh hạch đúng không?”

“Thông minh!” Cách Lý Phân cười nhạt đồng ý với suy đoán của Sở Thiên. “Linh hồn của Chủ Thần có thể tồn tại trên bất cứ bộ phận nào trên cơ thể!”

Nữ thần tại thượng, huynh đệ ta ta xin thề với tỷ tỷ từ nay sẽ không dám đánh cắp thi thể của Chủ Thần nữa, Sở Thiên cuối cùng đã bị báo ứng sau bao nhiêu năm đạo mộ đánh cắp tử thi.

Nhất định phải bình tĩnh, tạo quan hệ, hãy tạo quan hệ trước đã! Sở Thiên thầm nhắc nhở mình, miệng cười nói: “Người có thể thoát khỏi phong ấn ở Nguyệt Cầu thật quá tốt rồi, nếu những các Thú Thần khác biết được tin này chắc chắn sẽ vui mừng khôn xiết, ngài đợi một chút, ta sẽ phái người đi thông báo Biển...”

Cách Lý Phân tiến đến một bước, mạnh mẽ ngắt lời Sở Thiên, móng vuốt sói khổng lồ chuyển động trước mắt Sở Thiên, cười gằn: “Trả lại cho ta!”

Sở Thiên đương nhiên biết Cách Lý Phân muốn đòi lại thứ gì, vội vàng lấy từ trong giới chỉ ra lông của hắn, từng nhúm từng nhúm một trả lại cho Cách Lý Phân, “Miện hạ, người đừng hiểu nhầm, lúc đó ta nói dùng lông sói để làm áo khoác chỉ là đùa thôi...”

“Vẫn còn!” Mắt Cách Lý Phân nhìn một lượt số lông của mình, sau đó ánh mắt càng lạnh buốt.

Sở Thiên hết cách rồi. Quả thực vẫn còn một số lông mềm nhất, mượt nhất, nhưng đã làm áo khoác cho Tiểu Bạch rồi, nếu Cách Lý Phân không sớm tỉnh lại, thì sợ rằng số lông còn lại cũng đã được mặc lên người Sắt Lâm Na và Chu Lệ Á rồi.

“Hết rồi, thực sự đã hết rồi!” Sở Thiên không ngừng xoa tay phủ nhận, “Ngài biết đấy, trên mặt trăng hỗn loạn như vậy, vô tình thất lạc một ít lông cũng bình thường thôi mà.”

Cách Lý Phân nhe răng cười ác ý, liếm hết số lông vào miệng, sau đó cười nham hiểm: “Cách Lý Phân ta luôn ân oán phân minh, lần này coi như ngươi đã cứu ta, chuyện trả thù chuyện bị nhốt lông không tính nữa!”

Sở Thiên vui mừng, vừa muốn nịnh nọt vài câu, Cách Lý Phân đã nói tiếp: “Nhưng trước nay chưa kẻ nào dám sỉ nhục ta!”

Xong rồi, thù này rốt cuộc cũng kết rồi! Sở Thiên biết hôm nay không thể nào thoát được, đành cắn răng, thời gian thuận lưu mở hết cỡ, cố gắng tháo chạy về hướng cửa chính.

“Còn muốn chạy! Hừ!” Cách Lý Phân bất động tại chỗ, tay sói đột nhiên xuất ra, mạnh mẽ vỗ bắt Sở Thiên.

Thời gian xuôi dòng nhanh, nhưng cánh tay Cách Lý Phân càng nhanh hơn, nhanh chóng quấn một vòng kỳ lạ, quấn qua người Sở Thiên, đặt trên cổ họng, chặn con đường thoát duy nhất của Sở Thiên.

“Hả? Cơ thể này...” sắc mặt Cách Lý Phân hơi biến đổi, ánh mắt giá lạnh thêm một tia khác lạ.

Ầm!

Bức tường phòng giải phẫu đầy cấm chế bị phá tung, dương kích A Mạt Kỳ xông đến, “Ông chủ chạy đi, hãy giao hãn cho ta!”

Dứt lời, trường kích A Mạt Kỳ đâm ra, sau đó đột nhiên biến hóa, dùng lưỡi kích hình trăng khuyết chém cổ tay Cách Lý Phân.

Thần lực màu đỏ sẫm, kết hợp với tốc độ có một không hai, lúc đó dĩ nhiên Cách Lý Phân không kịp né tránh, bị kích đâm mạnh vào cổ tay, chỉ nghe thấy tiếng ‘ầm ầm’, A Mạt Kỳ chỉ thấy mình không phải bị móng sói vỗ lấy mà là kim thiết!

Mắt Cách Lý Phân sáng lên, ánh mắt cao ngạo càng hưng phấn, nhất thời quên tiếp tục kiểm tra thân thể mới của mình, mà là A Mạt Kỳ trước mặt, tên này hay thật, tuy trên người chỉ có cường độ của Thượng Vị Thần, nhưng dưới sự khống chế của ta mà hãn có thể gây thương tổn cũng rất cừ rồi!”

Hóa ra, trên tay Cách Lý Phân cũng xuất hiện một vết máu.

A Mạt Kỳ một tay lật lại, một tay nắm kích duỗi thẳng, hoành kích chặn miệng động mình tạo ta, đợi Sở Thiên rút khỏi xong, ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà, nói: “Ồ đây đều là đồ của ông chủ, chúng ta lên trên đánh!”

“Cũng được!” Cách Lý Phân huýt dài một tiếng, không để ý đến cấm chế trên đỉnh đầu, thả người vọt lên, đến khi xuyên qua Quang Minh Thần Điện mới dừng lại trên không.

A Mạt Kỳ cũng không tỏ ra thua kém, lập tức lên theo.

Một trận dữ dội đã bắt đầu bên trên Quang Minh Thần Điện.

Lĩnh vực của A Mạt Kỳ là tốc độ, Cách Lý Phân có được thân thể không có lĩnh vực, vì thế hai người giao đầu liền đánh giáp lá cà nguy hiểm nhất.

Sở Thiên lúc đó vừa gặp được người nhà, đứng trên bờ biển nội đảo quan sát cuộc chiến trên không trung, sau đó ra lệnh: “Những thành viên gia tộc không có thần lực toàn bộ rời đảo! Anh Cách Lạp Mỗ dùng khí tức của người che kín đảo, không được để Bào Uy Nhĩ phát hiện ra khí tức của trận chiến.

Sở dĩ phải giấu Bào Uy Nhĩ là bởi vì Sở Thiên không muốn Bào Uy Nhĩ phát hiện ra chuyện của La Tân, hoặc ý là, hãn muốn độc chiếm Cách Lý Phân.

Chuyện Sở Thiên dám đánh Cách Lý Phân, vì hãn có năng lực độc chiếm - Trận chiến hiện giờ trên không trung A Mạt Kỳ không ngờ lại giành thế thượng phong.

Không phải A Mạt Kỳ mạnh hơn Cách Lý Phân, mà là Cách Lý Phân cơ bản không thể phát huy được những khả năng của mình.

Cái Cách Lý Phân có được là thân sói của La Tân, cơ thể này không có màu sắc thần lực, không có lĩnh vực, có được chỉ là sức mạnh của cơ thể Thượng Vị Thần, tuy La Tân đã từng cản trọng thương Dịch Á Lạc, từng đánh bại Phổ Lan Đa, nhưng so với A Mạt Kỳ có thể dùng hợp thể chiến kích phát ra thần lực tầng thứ năm thực sự thì vẫn kém một bậc.

Nếu muốn đánh được A Mạt Kỳ, Cách Lý Phân chỉ một vồ có thể xé tan hấn, nhưng lĩnh vực của A Mạt Kỳ lại là tốc độ, hơn nữa phân thân nhiều vô số, làm hấn không biết đâu mới là thật, nếu không phải kinh nghiệm chiến đấu của Cách Lý Phân hơn xa A Mạt Kỳ, thì sợ rằng hấn đã thua rồi.

Cách Lý Phân phần nộ gào rú, hấn cũng cảm thấy được thân thể của mình thua xa so với thân thể trên mặt trăng, nhưng chỉ biết than thở mà không làm gì được .

“Sự phần nộ của Phất Lạp Dịch Nặc!” A Mạt Kỳ lại chém một kích thần lực tăng thứ năm. Trong nháy mắt ánh sáng màu lam ập tới ngực Cách Lý Phân .

Bị một Cao Vị Thần áp chế ở thế yếu, đây tuyệt đối là một sự sỉ nhục đối với Phệ Nguyệt Thiên Lang, ai có thể ngờ tên Cao Vị Thần này có thể phát ra khả năng của Thượng Vị Thần cơ chứ?

Tính cách hung bạo kìm nén đã bộc phát rồi, Cách Lý Phân không để ý đến mũi nhọn ở trước ngực, hai móng vẫn còn giơ lên, vồ lấy A Mạt Kỳ, tình trạng hai bên cùng bị thương, mà lại là cùng một lúc, bất thành linh hấn vận dụng lực lượng bốn nguyên linh hồn, tập trung lên chân thân A Mạt Kỳ.

Xem ai nhanh hơn! A Mạt Kỳ rất tự tin, dưới móng vuốt của Cách Lý Phân chỉ có thể chém giết trước, không thể né tránh, vì vậy tiếp tục huy động trường kích.

Liều mạng, hai bên chưa ai biết sợ.

415. Chương 394: Bắt Đầu Truyền Thuyết A Tư Nặc (hạ)

Huyền ảnh của vuốt sói và hàn quang của chiến thần kích đan vào nhau .

Cuối cùng vẫn là A Mạt Kỳ nhanh hơn một bậc, khi móng Cách Lý Phân vẫn còn đang trên không, thì phong nhận của chiến thần kích đã chạm đến ngực Cách Lý Phân rồi.

Nhưng lúc này, ngực Cách Lý Phân xuất hiện một luồng ánh sáng màu ngăm đen, giống như không động của thể giới hỗn độn, nuốt chửng kích quang của A Mạt Kỳ.

Bịch!

Hai móng Cách Lý Phân rốt cuộc cũng đến được đích, A Mạt Kỳ máu bắn đầy trời, một đầu bị chém rơi xuống.

Nhưng Cách Lý Phân cũng không truy kích tiếp, mà mừng khôn xiết nhìn vào ngực mình, “Cái thân thể này có thể sử dụng được lĩnh vực của ta! Lê nào là hấn, lê nào A Thụy Nạp Tư thực sự mang hấn trốn đi được...”

A Mạt Kỳ bị thương, Anh Cách Lạp Mỗ trên không trung phản ứng đầu tiên, lúc đó biến thành rồng nhào tới.

“Người tiếp tục khống chế khí tức, ở đây hãy giao cho lão đầu tử ta đi!”

Một người tóc bạc phơ, lão đầu tiên phong đạo cốt đột nhiên bay lên không với tay ôm lấy A Mạt Kỳ, đương nhiên đó là Thực Thần Sử Đế Phân.

“Tiểu tử kia, bất kể người là ai, dám sát hại đồ đệ của nhà ta, quả thực là tìm đến cái chết!” Sử Đế Phân râu phất ngược, trừng mắt giận dữ nhìn Cách Lý Phân cầm lấy vũ khí của mình - một cái xẻng mức cơ lớn.

“Tiểu tử, đỡ lấy!” Sử Đế Phân không sợ chết, khua cái xẻng rồi vọt tới.

“Thực thần Sử Đế Phân, hừ! Ở trước mặt ta người cũng dám tự xưng lão nhân gia?” Tâm trạng vui mừng vừa rồi của Cách Lý Phân nhất thời tiêu tan thành mây khói, luận tuổi tác, hấn với Sử Đế Phân không chênh lệch nhiều, luận thực lực, một người là chủ thần một người là hạ vị thần, kém xa, điều này sao không làm hấn tức giận chứ .

“Hãy nhìn lĩnh vực của lão nhân ta, nhìn đây, Hương...”

Bùm!

Cách Lý Phân thuận tay vỗ ra một trảo, đánh Thực Thần bay lên. Chỉ còn lưu lại chút hương khí phảng phất trên không.

Lão già này ngoài làm chuyện cười còn có thể làm gì được chứ? Sở Thiên bất đắc dĩ, đành cầm Lưỡi đao Phán Quyết hướng lên trên nói: “Anh Cách Lạp Mỗ, mặc kệ khí tức trận chiến! Người yểm hộ ta!”

“Ông chủ, hãy giao cho ta đi!”

A Mạt Kỳ đang rơi xuống cổ gương người, mười cánh ửng sau lưng mở rộng, lập tức vọt đi. Một mặt tháo tung vài bằng vết thương trên ngực, một mặt cười nói với Cách Lý Phân: “Vừa rồi chính là linh vực của Thiên Kiêu Lang Thần tộc? Không tệ, chúng ta tiếp tục!”

Cách Lý Phân không để ý đến A Mạt Kỳ mà chậm rãi ở trên không trung hướng về Sở Thiên, lạnh lùng nói: “Thân thể này người lấy ở đâu ra? Tại sao hắn lại bị thương?”

Sở Thiên vừa định giải thích, trường kích của A Mạt Kỳ đã bắt đầu hành động rồi, “Đối thủ của người là ta! Đừng phí lời!”

“Cũng tốt thôi, vậy phe người trước đã!” Cách Lý Phân hét lên một tiếng, xoay người tiếp chiến A Mạt Kỳ. Nhưng lần này hắn đã có nhiều thêm ánh sáng màu ngăm đen, chẳng thềm để ý đến sự tấn công của A Mạt Kỳ. Mặc cho thân thể mình bị thương cũng muốn xé nát A Mạt Kỳ.

Thêm một tầng ánh sáng đen, A Mạt Kỳ cố gắng hết sức, bởi vì bất kể hắn dùng bao nhiêu sức lực cũng không thể đánh đến người của Cách Lý Phân, bởi vì đều sẽ bị ánh sáng đen kia hấp thụ, căn bản không thể làm Cách Lý Phân bị thương tổn, nhưng hai tay độ mười cánh, hoàn toàn không có khả năng làm thương thân thể Thượng Vị Thần.

“Hừ! Mấy năm nay người làm cái gì vậy? Tại sao thân thể tệ như thế này chứ? Lại chỉ có khả năng như vậy!” Tay Cách Lý Phân ứng phó với A Mạt Kỳ, trong miệng lại như đang trách cứ điều gì, “Uhm, chỉ cần mạnh bằng nửa thân thể của ta trước kia thôi, sớm đã giải quyết đối thủ rồi!”

Linh vực của Cách Lý Phân, tuy có thể phát huy tác dụng trên thân thể của La Tân, nhưng hầu như không hoàn toàn phát huy hết lực lượng của hắn, chỉ có thể phòng ngự A Mạt Kỳ mà thôi.

Nhưng như vậy đã đủ rồi, sau phút chốc, tình thế đã thay đổi rồi, vừa rồi A Mạt Kỳ vẫn ở thế thượng phong nay đã ở thế hạ phong rồi.

Cách Lý Phân một trảo có thể xé nát A Mạt Kỳ, nhưng trường kích A Mạt Kỳ đánh đến thân thể Cách Lý Phân chỉ như gãi ngứa cho hắn mà thôi, chiến đấu như thế này, A Mạt Kỳ có thể thắng mới lạ.

Trong lúc này, A Mạt Kỳ cũng chỉ có thể duy trì thế bất bại thôi.

Giờ khắc này, từ cửa sổ nhìn thấy tình hình bất ổn của A Mạt Kỳ, AK cuối cùng cũng ra khỏi phòng ngủ.

“Sáng Thế Phụ Thần tại thượng, AK, nàng cuối cùng đã tha thứ cho ta rồi sao?” A Tư Nặc đứng lên từ cái bàn xát, vẻ mặt cười rạng rỡ, cúi đầu khom lưng nói: “Nàng yên tâm, từ sau ta sẽ không ngủ nữa, nhất định sẽ cố gắng kiếm tiền lo cho gia đình, bảo đảm sau này nàng sẽ được hạnh phúc!”

“Ai nói bản tiểu thư tha thứ cho người?”

AK dùng chân nhện dài của cô nàng đá cho hắn một cái, sau đó độc địa hét vào tai A Tư Nặc: “Người mù hả? không nhìn thấy đại ca A Mạt Kỳ đang liều mạng hả, ông chủ đang gặp nguy hiểm kia?”

“Ta... ta...” A Tư Nặc khúm núm cúi đầu, nói nhỏ: “Phu nhân Sát Lâm Na dặn ta ở đây bảo vệ nàng.”

“Đồ ngốc!” AK điên tiết đá thêm cho A Tư Nặc một cái, hét lên: “Người không hiểu thế nào là tùy cơ ứng biến ư!”

A Tư Nặc đỏ mặt không dám ngẩng đầu lên, hầu như nói chỉ mình nghe được: “Ta... chưa từng học qua sách vở!”

“Thật hết cách với người!” Quen biết lâu như vậy, AK cũng đã hết cách với tính tình của A Tư Nặc rồi, bất đắc dĩ, chỉ về hướng Quang Minh Thần Điện, than thở nói: “Còn ở đây làm gì nữa? Mau đi giúp mọi người! Người đánh bại được tên kia thì ta sẽ tha thứ cho người!”

“Chỉ cần ta cứu được Phát Lạp Định Nặc miện hạ, nàng sẽ tha thứ cho ta đúng không? Ha ha!”

Trong ánh mắt mơ màng của A Tư Nặc lóe lên tia hung quang, làm cho khuôn mặt mộc mạc của hắn trở lên khác thường, chăm chăm hướng về Cách Lý Phân trên không, lẩm bẩm : “Linh hồn của Chủ Thần, thân thể của Thượng Vị Thần, linh vực trong truyền thuyết Thiên Kiêu Lang Thần... phải đánh bại hắn ư?”

“Còn chờ ra đây làm gì nữa, mau đi đi!” AK đẩy A Tư Nặc một cái .

“Hắc hắc! Nàng lại chạm vào ta rồi?” Sự hung hãn trong mắt A Tư Nặc đột nhiên biến mất, trên mặt chỉ còn sót lại nụ cười ngây ngô hạnh phúc.

AK lần này thực sự phần nộ rồi, bây giờ là lúc nào rồi A Tư Nặc còn đề cập đến chuyện ấy chứ, tên ngu ngốc này, nghĩ đến đây. Mỹ nhân nhện rút nhẫn đính hôn trên tay ra, mặt mày sắc lạnh uy hiếp: “Nếu ngươi không cứu được ông chủ, đời này ngươi đừng hòng lấy được ta!”

Nói rồi, AK ném chiếc nhẫn lên không trung.

“Đừng!” Thân ảnh A Tư Nặc biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại, đã đặt chiếc nhẫn lại lên chân mỹ nhân. Sau đó vội vàng chạy về hướng Quang Minh Thần Điện, “Nàng yên tâm, ta sẽ ngay lập tức giải quyết tên đó!”

Mấy bước, A Tư Nặc bay đến không gian bên trên Quang Minh Thần Điện, cười nói: “A Mạt Kỳ đại ca. Làm phiền huynh một chút... Hãy cho ta cơ hội chuộc lỗi với AK!”

Dựa vào tư lịch và thân phận của A Tư Nặc, để A Mạt Kỳ gọi hắn là đại ca cũng không phải là quá, nhưng tên tiểu tử này giờ đâu muốn bày tỏ tâm ý với Phát Lạp Định Nặc, cho nên cũng xưng hô theo bối phận giống AK!

“Ngươi là A Tư Nặc, người thừa kế của An Cát Lợi Na?” Cách Lý Phân nhận ra người trước mặt mình, trong lòng hơi bàng hoàng đôi chút, trước đây hắn đã từng nghe An Cát Lợi Na nhắc đến tên hậu duệ nhện kiệt xuất này, cũng rất rõ căn nguyên của hắn.

Nếu như Cách Lý Phân đang ở trạng thái toàn thịnh, muốn tấn công A Tư Nặc thì chỉ cần một chiêu thôi, nhưng hiện tại dùng thân thể của La Tân, linh hồn do tập trung xử lý A Mạt Kỳ cũng đã tiêu hao không ít rồi, vì vậy...

“Ngươi biết ta?” A Tư Nặc hơi ngạc nhiên .

Hai móng Cách Lý Phân hơi lay động, thoát ra phạm vi tấn công A Mạt Kỳ, sau đó cười nhạt: “Một vạn năm trước, Ngươi đã tu luyện linh vực mật truyền của gia tộc nhện luyện thành tầng thứ hai, bây giờ đã thành tầng thứ mấy rồi?”

“Á? Ngươi biết cả linh vực của ta?” A Tư Nặc gãi gãi đầu, cười mỉa nói: “Ta không chuyên tâm, bây giờ mới là tầng thứ ba thôi!”

“Tốt, như vậy đủ tư cách chiến đấu với ta rồi!”

Nói rồi, Cách Lý Phân giơ móng vỗ tới A Tư Nặc .

“Vậy thì bắt đầu đi?” A Tư Nặc bắt ngờ một chút, sau đó hét lớn với A Mạt Kỳ: “Mau rời khỏi, linh vực của ta không phân biệt ai đâu!” Nói xong hắn lại nói với mọi người: “Phát Lạp Định Nặc miện hạ. Mọi người hãy yên tâm.”

A Mạt Kỳ lặng lẽ lui về phía sau, cười nói: “Ta cũng muốn thử linh vực của ngươi xem thế nào!”

Cách Lý Phân đã quá nhanh. A Tư Nặc không kịp giải thích với A Mạt Kỳ, vội vàng lùi lại tránh Phệ Nguyệt Thiên Lang, cùng lúc nói: “Linh vực tầng thứ nhất!”

Ánh sáng xanh biếc lấp lánh, chỉ có A Tư Nặc tầng thứ ba nhắm mắt lại, nhưng thân thể vẫn đang bay về phía sau.

Sở Thiên quan sát trận chiến trên mặt đất, chỉ cảm thấy trong đầu ‘vù’ một tiếng, liền mơ hồ ngay .

A Tư Nặc bay ngược, Cách Lý Phân chăm chú đuổi theo, nhưng tốc độ của hai bên chênh lệch quá lớn. Trong chốc lát, Cách Lý Phân đã đuổi kịp đứng trước mặt A Tư Nặc rồi.

Móng vuốt sắc nhọn đâm tới, mắt A Tư Nặc vẫn nhắm nguyên, nhưng khoe miệng lại hé mở.

Móng vuốt sượt chạm đến ngực A Tư Nặc, miệng của Địa Huyết Chu Vương đã mở hoàn toàn, sau đó...

Khò khò!

Hắn đang gáy!

Mắt Cách Lý Phân sững sốt có chút mơ hồ, nhưng móng vuốt của hắn vẫn tiếp tục cắm vào, nhưng đúng lúc A Tư Nặc sắp bị thương, ‘Phốc!’ Giống như tiếng bong bóng nổ, Cách Lý Phân rơi từ trên không trung xuống, “Năm đó An Cát Lợi Na quả nhiên nói không nhìn nhầm người! Nếu ta dùng thân thể của mình thì...”

Bình! Bình! Bình!

Liên tiếp ba tiếng, A Mạt Kỳ, A Tư Nặc còn cả Anh Cách Lạp Mỗ lần lượt từ trên không trung ngã xuống.

Trên mặt đất, Sở Thiên ngã xuống, Sát Lâm Na ngã xuống, Chu Lệ Á...

Cát Nặc Bĩ Lợi ngã xuống bên cạnh Mạt Khắc, hắn biến ra một cái giường nhỏ, sau đó nằm lên trên, “Mẹ nó chứ, là linh hồn thôi miên thuộc lĩnh vực công kích linh hồn, thôi vậy, không tránh được, mình cứ nên ngủ cái đã!”

Lúc đó, Bồ Lô Trạch vang tiếng ngáy liên trong mấy ngày.

“Ư ư!” Tiểu Bạch đang mơ mơ màng màng, cũng phải cắn vào tai tiểu Sở Viêm đang ngủ một cái, sau đó vỗ vỗ dây chuyền của mình, làm ra một bình rượu lớn, hắc hắc, phụ thân mẫu thân người đều ngủ rồi, giờ không còn ai quản người nữa.

“Hà hà, mẫu thân xinh đẹp, thích quá!” tiểu Sở Viêm cảm ơn, sau đó ôm lấy hũ rượu bắt đầu uống như điên.

Tiểu Bạch rất thích câu mẫu thân đẹp của tiểu Sở Viêm, thầm nghĩ: “Tên tiểu tử này hiện giờ có thể nhìn thấy được hình dạng của bản tiểu thư, ồ, có tiền đồ! nghĩ đến đây, nằng dút khoát lòi dây chuyền xuống, rút ra hết mỹ tửu, cùng với tiểu Sở Viêm uống.

Ngủ, là nhiệm vụ của tất cả những người trên Bồ Lô Trạch, ngoại trừ Tiểu Bạch và tiểu Sở Viêm...

416. Chương 395: Biển Cấm

Bóng đêm u ám, bầu trời Bồ Lô Trạch bỗng nhiên xuất hiện vô số những bông hoa tuyết, tuyết trắng tinh, điểm xuyến trên những cây tùng cây bách xanh biêng biếc, cả hòn đảo phủ đầy kỳ hoa dị thảo, quang cảnh hiện ra thật say đắm lòng người.

Mọi người ngủ say ngã trên mặt đất, nhanh chóng bị tầng phủ màu bạc dày đặc trùm lên, chỉ có tiểu Bạch và tiểu Sở Viêm hai tên sâu rượu, đang trú dưới tán một gốc cây kim chi, thích thú uống rượu.

“Ư ư!” Cái đầu mập mạp trắng muốt của Tiểu Bạch thò ra khỏi hũ rượu, mở tròn mắt ngạc nhiên, quay đầu nhìn về Quang Minh Thần Điện trên đảo, nơi đó là nơi cao nhất ở Bồ Lô Trạch. Lúc đó, thánh điện nguy nga lộng lẫy với ngọc lưu ly nhiều màu sắc cũng chìm ngập trong sự rực rỡ của tuyết hoa.

Tuyết đã rơi, Bồ Lô Trạch nằm ở phía đông nam đại lục, quanh năm khí hậu ôn hòa có tuyết rơi, những thi thể Chúng Thần mai táng dưới lòng đất, trên trời khởi động hệ thống phòng ngự nội đảo Bồ Lô Trạch, bỗng nhiên để vô số tuyết hoa bao trùm lên Quang Minh Thần Điện với vô vàn những ma pháp trận chủ chốt, e rằng, ngay cả bức tường chắn gió tuyết cực địa bằng nguyên không làm được?

“Ư ư!” Tiểu Bạch giằng lấy hũ rượu của tiểu Sở Viêm, nhét toàn bộ vào trong hạng liên của mình, sau đó nghỉ hoặc nhìn về phía đông: “Ngoài nữ thần Băng Tuyết, có thể làm lĩnh vực tuyết vận dụng đến mức độ này chỉ có băng hệ trong lĩnh vực Hải Vương mới có thể biến hóa ra thôi.

“Rượu. Ta muốn!” tiểu Sở Viêm cười khì khì bò đến trước mặt Tiểu Bạch, thò bàn tay nhỏ ra, muốn giằng lại bình rượu vừa bị lấy đi.

Tiểu Bạch cứng chiều nhìn nó một cái, sau đó lắc lắc đầu, Sở Viêm tựa như nghe thấy điều gì, bỗng nhiên thật thà, cong môi, tủi thân nhìn Tiểu Bạch.

Suy nghĩ một lát, Tiểu Bạch cởi chiếc áo da Sắt Lâm Na và Chu Lệ Á cùng làm cho nàng, nhét vào trong hạng liên, chiếc áo làm bằng lông của Cách Lý Phân, tuyệt đối không thể để bất cứ mỹ nhân ngư nào nhìn thấy, năm xưa giao tình của Thất Hải Thú Vương và Phệ Nguyệt Thiên Lang không bình thường, tính ra, cái áo da này có thể coi là da lông của thú thú mỹ nhân ngư!

Làm mọi việc xong xuôi, Tiểu Bạch lại lộ ra nụ cười nghịch ngợm. Vui vẻ chạy đến bên tai Sở Thiên đang ngủ say, cắn một cái thật đau vào tai hắn.

“Ai da, Tiểu Bạch, nàng lại cắn ta!” Sở Thiên bị đau đột ngột tỉnh dậy, không cần phải nghĩ cũng biết, trên Bối Lôi Trạch này dám cắn hắn chỉ có tiểu gia hỏa này thôi, “Tại sao ta lại ngủ say thế nhỉ?”

Sở Thiên phải tuyệt trên người, nhìn quanh, tất cả mọi người trên đảo đều ngủ say cả. Muốn tìm người để hỏi, lại chỉ nhìn thấy đôi mắt tròn tinh nghịch của Tiểu Bạch, còn có con trai với khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, rõ ràng đã uống rất nhiều rượu.

“Phất Lạp Dịch Nặc bệ hạ, Hải Thỉ Thần Thất Hải Thú của Biển Cấm - Mai Lệ Nhĩ phụng mệnh vua ta mời ngài và toàn gia thất đến thăm vương cung Biển Cấm!”

Thanh âm lạnh lẽo, lạnh như thời tiết lúc này, giữa muôn vạn hoa tuyết bay toán loạn, dần dần ngưng kết tạo ra một thân ảnh thướt tha, hóa ra đó là một thiếu nữ thanh lệ mười tám mười chín tuổi.

Sở Thiên hơi bất ngờ, nhưng tính ngày tháng, cũng đã đến ngày tiểu Sở Viêm đầy tháng rồi.

“Ha ha, Bào Uy Nhĩ miện hạ khách khí quá, ta mới nên là người chủ động đến thăm Biển Cấm, sao lại làm phiền bệ hạ phái người đến mời chứ!” Sở Thiên nhiệt tình đáp lại, nhưng nhân thần thì nhìn quanh bốn phía.

Nữ thần tại thượng, lĩnh vực của A Tư Nặc rốt cuộc là cái gì, không những làm mọi người trên đảo ngủ say, hơn nữa La Tân còn bị Cách Lý Phân cướp đi thân thể, trong giấc ngủ cũng đã hồi phục lại hình người, thế nhưng những điều này lại làm Sở Thiên an tâm hơn.

Mai Lệ Nhĩ tuổi tác thực đã qua vạn năm, nhưng vẻ ngoài chỉ khoảng mười tám đôi mươi, dùng nghi thức quý tộc thông hành trên đại lục cúi người hành lễ, cười nói: “Vốn còn mấy ngày nữa mới đến tiệc rượu đầy tháng của tiểu vương tử, nhưng vừa rồi chủ nhân ta đột nhiên thấy Bối Lôi Trạch của bệ hạ có lực lượng bất thường liền phái ta đến hỏi thăm bệ hạ liệu có cần giúp đỡ, tiện thể mời mọi người đến làm khách.”

Xem ra, Anh Cách Lạp Mỗ vẫn không thể che giấu hoàn toàn khí tức của trận chiến trước Bào Uy Nhĩ.

Tuy Mai Lệ Nhĩ lễ tiết chu toàn, nhưng Sở Thiên vẫn cảm nhận từ người nàng cảm giác băng lạnh, nụ cười càng lạnh lùng, khí chất càng lạnh hơn!”

“À, vừa rồi thực sự đã có lực lượng dị thường! Đó là do A Mạt Kỳ của ta và A Tư Nặc tiên sinh tạo ra!”

“Ha ha, thảo nào chứ vị đều ngủ cả.” Mai Lệ Nhĩ cười nhạt, nhìn Sở Thiên có chút nghi hoặc, giải thích nói: “Lĩnh vực tầng thứ nhất của A Tư Nặc miện hạ, gọi là Thôi Miên Linh Hồn, bỏ qua thân thể trực tiếp tấn công linh hồn, ngoài Chủ Thần, hay là thần tộc linh hồn chuyên tu ra, thì sợ rằng Thượng Vị Thần cũng không thể kháng cự được!”

Sở Thiên sững sờ, ngay lúc đó đánh giá đối với A Tư Nặc đã tăng lên mấy cấp.

Nhìn cả nhà vẫn còn đang ngủ say, Sở Thiên nhún vai, cười nói: “Họ sẽ không thể ngủ mãi vậy chứ?”

“Đương nhiên là không, Thôi Miên Linh Hồn chỉ làm linh hồn tạm thời ngủ say, không những không có hại, mà còn làm cho những vết thương, hoặc linh hồn hỗn loạn hồi phục lại bình thường! Ta thay bệ hạ làm họ tỉnh dậy nhé!”

Nói rồi, Mai Lệ Nhĩ từ từ giơ tay phải lên, nắm chặt nắm tay, những hoa tuyết đang bay trên không trung bỗng nhiên tập trung lại cùng với cử động của nàng tạo thành những khối băng, sau đó nàng mở mạnh tay ra, “bùm” một tiếng băng cầu vỡ tung.

Tất cả mọi người đang ngủ say trên Bồ Lô Trạch đều mở mắt sau tiếng nổ vang rền, từng người từng người nhồm dậy, người này nhìn người kia, ai cũng không hiểu tại sao.

Chỉ có hai người vẫn chưa tỉnh, một người là đầu sỏ gây nên chuyện này A Tư Nặc, một người là La Tân, chính xác hơn là Cách Lý Phân.

Sở Thiên ra hiệu gọi Sắt Lâm Na và Chu Lệ Á đến giới thiệu, nói: “Mai Lệ Nhĩ hãy cùng hai phụ nhân của ta đến Thánh Điện nghỉ tạm đã, ta sắp xếp mọi việc trên đảo xong sẽ cùng nàng đến Biển Cầm!”

Đội Mai Lệ Nhĩ đi xa, Sở Thiên ngay lập tức lay A Mạt Kỳ và các ma thú khác vây quanh La Tân, “Làm sao đây? Các người nói xem, hắn bây giờ là La Tân hay Cách Lý Phân?”

Các ma thú nhìn nhau, ai cũng không thể xác định bên trong thân thể đã biến thành hình người kia, rốt cuộc là linh hồn của ai.

Sở Thiên vạch ống tay áo của La Tân, phát hiện dây trói màu hồng vẫn còn, hơn nữa có vẻ còn chặt hơn.

“Yên tâm đi, hắn có lẽ là đầu bếp của ngươi rồi!” Mạt Khắc đi bộ tiến lại. Giữa trán có vẻ mang chút phần nộ. “Khi hắn mang thân sói ta không nhận ra linh hồn của hắn. Giờ đây ta có thể nhìn thấy linh hồn của hắn rồi. Còn linh hồn của Cách Lý Phân tạm thời bị thôi miên rồi.”

Nói xong, Mạt Khắc vung vẩy đuôi sói, tức giận bỏ đi.

Cũng không thể trách Mạt Khắc tức giận, thật ra dựa vào sức mạnh linh hồn của hắn, hoàn toàn có thể kháng cự một phần Thôi Miên Linh Hồn của A Tư Nặc, nhưng hắn không hề kháng cự, mục đích để nhân lúc có giấc ngủ sâu trong linh hồn không cầu mà đến, để hồi phục linh hồn bị thương của mình. Nhưng không ngờ rằng, mới ngủ được một lát đã bị Mai Lệ Nhĩ đánh thức rồi.

“Phát Lạp Dịch Nặc, ta cá là Mạt Khắc không sai đâu! Bởi vì hắn giống như A Tư Nặc, đều là quái vật của lực lượng linh hồn chuyên tu!” Cát Nặc Bỉ Lợi nói xong câu đó liền vội vã đuổi theo Mạt Khắc.

Phía xa, Mạt Khắc lại nói vọng lại thêm một câu: “Chỉ cần không để La Tân biến trở lại hình sói, linh hồn Cách Lý Phân sẽ không thể trở lại được!”

“Ha ha, điều này thì dễ rồi!” Sở Thiên cười lớn, bởi vì La Tân vĩnh viễn không thể có cơ hội biến thành sói nữa rồi, Mai Lệ Nhĩ Kim Tư đang ở trong giới chỉ, ba vầng mặt trăng vĩnh viễn không thể xuất hiện nữa, La Tân làm thế nào biến thành sói được?

Đánh thức La Tân, Sở Thiên lên đường đến Biển Cầm.

La Tân tuy rằng đã tỉnh nhưng vẫn bị để lại một số di chứng, dù gì thì đại não của hắn cũng đã bị thương nặng, điều này dẫn đến việc hắn mất đi một phần trí nhớ, nhưng những trải nghiệm quan trọng hắn vẫn nhớ, những thứ đã quên, Sở Thiên dần dần sẽ nói lại cho hắn.

Sau khi hỏi rõ với Mạt Khắc, Sở Thiên mới biết La Tân đã rất may mắn, ngoài những người là Chủ Thần ra, đại não bị hủy coi như linh hồn bị hủy, nếu không có người thông thạo về linh hồn cứu thì chắc chắn sẽ mất đi vĩnh viễn. La Tân vốn sắp bị linh hồn tan biến nhưng lúc đó Sở Thiên đã thay tình hạch và linh hồn của Cách Lý Phân vào não của hắn, cũng chính là sức mạnh to lớn của Cách Lý Phân đã cứu La Tân, sau đó khi A Tư Nặc mở lĩnh vực ra, linh hồn Cách Lý Phân vì cứu người nên đã bị tổn thương nặng, cuối cùng bị thôi miên, bất đắc dĩ chỉ có thể trả lại quyền sở hữu cơ thể trả lại cho La Tân.

Theo Mai Lệ Nhĩ, Sở Thiên đi về phía đông, đến một trong bốn đại cấm địa trong truyền thuyết - Biển Cầm!

Nhìn xuống hải dương xanh thăm thẳm, Sở Thiên mở hai tay, cười với Mai Lệ Nhĩ đang đi bên cạnh: “Vương cung Biển Cầm sẽ không ở đây biển chứ?”

“Hải Vương cung đương nhiên ở đáy biển, nhưng bệ hạ là khách của đại vương ta, tất nhiên không thể để người chạm nước rồi!” Mai Lệ Nhĩ nhẹ nắm tay, tạo một băng cầu xuyên vào lòng biển, ngay tức thì nước biển như nhận được tín hiệu, tách ra làm hai, sóng cả cổ động lộ ra một đường dẫn hẹp.

“Hải Vương cung đúng là phô trương như vậy! Mấy vạn năm trước lão tử ta đến...” Thực Thần Sử Đế Phân lại bắt đầu nhớ lại những hồi ức xán lạn năm ấy.

Lần này số người cùng Sở Thiên đến Biển Cầm không nhiều, hai vị phu nhân và con trai, Anh Cách Lạp Mỗ, A Mạt Kỳ, đây đều là những người Bào Uy Nhĩ mời đích danh, nhất thiết phải đi cùng, ngoài ra, cũng chỉ có thực thần Sử Đế Phân thôi. Nguyên nhân rất đơn giản, hắn có thần lực tầng thứ ba, tuy lĩnh vực của hắn có chút...

Dẫn đầu đoàn người đi dọc theo thông đạo, Sở Thiên nhanh chóng nhìn thấy Hải Vương cung trong truyền thuyết.

Đây là một cung điện màu xanh da trời, toàn bộ được trang trí bởi đá san hô cùng với các loại vỏ sò và vảy cá, trước sau mười hai cung thất đều hiện ra với khí phái khác lạ, độc đáo nhất, là Thiên Điện Tả Hữu của hắn, còn có nóc đại điện chính giữa sừng sững như một tòa tháp nhọn. Nhìn từ xa, cả cung điện mang hình dáng kích ba chạc của Hải Vương - Tam Xoa Kích.

Nơi đặt Hải Vương cung cũng không có nước biển, giống như có một cái lồng khí ở trên bao bọc vậy.

Mai Lệ Nhĩ dẫn Sở Thiên và tùy tùng đến trước cửa chính trông như hai cái vỏ trai, cúi người cười nói: “Bệ hạ xin hãy đợi một lát, đại vương ta và thừa tướng La Đức Mạn đang tiến hành lễ truy điệu, ta sẽ vào bẩm báo ngay.”

“Lễ truy điệu?” Sở Thiên thấy hơi lạ, là một tế tự trên đại lục hắn biết rõ lễ truy điệu trên đại lục chỉ có hai loại, một là tế thần, hai là truy điệu người chết, Biển Cầm Vương đương nhiên không thể tế thần được, vậy có nghĩa Biển Cầm có người chết?

Thần sắc của Mai Lệ Nhĩ vẫn lạnh lùng như vậy, giải thích: “Huynh đệ A Lan Đức của ta, đã chết trong khi bảo vệ Chiến Thần Mộ Địa!”

417. Chương 396: Hai Phương Pháp

“Trực tiếp mời Phát Lạp Dịch Nặc bệ hạ tới đây đi!” Trong tháp phía bên trái điện tuyền ra một giọng nói uy nghiêm của Bào Uy Nhĩ.

“Tuân lệnh, bệ hạ!” Mai Lệ Nhĩ đi trước dẫn đường, dẫn Sở Thiên đi vào cổng của điện bên trái.

Từ xa nhìn ba ngọn tháp nhọn không phải quá hùng vĩ khí thế, thậm chí có đôi chút nhỏ bé, nhưng khi Sở Thiên thật sự bước vào dưới tháp của tòa điện đột nhiên cảm thấy mình dường như đã đi vào một không gian khác, trong không gian này, toàn một màu trắng khiết, phía tháp nhọn cao chót vót trăm thước hiện ra thần bí dị thường, dường như đang bảo vệ bí mật gì đó của Bào Uy Nhĩ.

Đi lên cầu thang vòng trong điện trực tiếp thông lên tòa tháp, Sở Thiên nhìn thấy Bào Uy Nhĩ trong một đại điện rộng rãi, còn có La Đức Mạn ở bên cạnh nàng.

“Ồ, mấy ngày không gặp, hai vị phu nhân lại xinh đẹp nhiều hơn rồi!” Lão hão sắc La Đức Mạn vẫn trong bộ dạng dâm loạn mê đắm, vừa gặp mặt nhân thân đã lúng liếng về phía Sát Lâm Na và Chu Lệ Á, không chỉ Sở Thiên muốn đập hắn, ngay cả tiểu Sở Viêm cũng hầm hè nhìn hắn, giận dữ nói: “Xấu xa! Lão rùa biển! Đáng chết!”

“Ô? Chú nhóc này sao lại biết bản thể của ta là rùa biển?” La Đức Mạn da mặt dày hàng tấc dĩ nhiên sẽ không vì đứa trẻ nhỏ mà rút lui, ngược lại còn cười hì hì bước lên trên, nhưng nếu nói là muốn nhìn Sở Viêm, chỉ bằng nói là đang tìm cơ hội đến gần Sát Lâm Na.

Tiểu Sở Viêm úp tay vào mắt, lè lưỡi, bày ra một khuôn mặt tinh ranh đáng yêu nói: “Quần trong, màu đỏ! Xấu hổ!”

La Đức Mạn đứng khựng lại, mặt mũi đỏ tía tai, bỏ lại một câu: lão đầu tử còn có chuyện, rồi cúi đầu trốn lui đi.

“A? Ta đoán đúng rồi à?” Tiểu Sở Viêm kỳ dị nghiêng đầu, thì ra vừa rồi chú nhóc thuận miệng nói bừa.

Sở Thiên và Sát Lâm Na cười thầm, thầm khen ngợi con trai, chỉ có Chu Lệ Á không hề có tâm kế gì, chỉ cười khanh khách không nói gì.

Nét mặt của Bào Uy Nhĩ cũng đôi chút thay đổi, nhưng La Đức Mạn là thúc thúc tiền bối của nàng, cũng không tiện khiển trách, đành trầm tĩnh chào hỏi gia đình của Sở Thiên.

“Giáo mẫu xinh đẹp!” Tiểu Sở Viêm dang hai cánh tay về phía Bào Uy Nhĩ, rồi sấn lên phía trước.

Sở Thiên nhân lúc Bào Uy Nhĩ đang chơi đùa với tiểu Sở Viêm, lén đưa mắt nhìn dò xét hoàn cảnh trong đại điện.

Đại điện trong phương viên trăm thước hiện ra rộng rãi lạ thường, không biết tòa tháp nhon này sao có thể dung nạp được không gian lớn như vậy, trong điện ngoài những bức tường trắng khiết và mấy cánh cửa sổ, hoàn toàn không có đồ trang trí nào khác, ở chính giữa chỉ đặt một tấm thảm rất lớn, trên thảm trải một lớp vải trắng, bên trong căng phòng, không biết là đang che phủ thứ gì.

Ôm lấy con nuôi, Bào Uy Nhĩ dường như đã quên mất sự gượng gạo vừa rồi, khuôn mặt hiện ra nhiều nụ cười hơn, lúc này ba người nhà Sở Thiên mới thực sự nhẹ nhàng thoải mái, không hề có bất cứ gánh nặng nào ngăn nhìn đệ nhất tuyệt đại mỹ nữ của Thú Thần tộc trong truyền thuyết.

Khác với lúc ra khỏi nước, mỹ nhân ngư trong Hải Vương Cung có một mái tóc màu xanh lam, tóc dài chia làm ba, một phần để sau lưng, hai phần còn lại để trước ngực, thấp thoáng che đi phần ngực được bảo trùm bởi vỏ trai, eo cong uyển chuyển, thu hút nhất chính là chiếc đuôi màu vàng kim của nàng lúc này đã biến thành đôi chân thon dài, hơn nữa chỉ có một tấm lụa trắng mỏng phủ lên.

Nhất thời, cho dù là đệ nhất mỹ nữ đế quốc như Sát Lâm Na cũng không khỏi cảm thấy hổ thẹn, Chu Lệ Á thì lại nhìn nàng bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Nhưng chỉ có Sở Thiên tặc lưỡi, nhận xét trong lòng: Mặc thiếu vải quá, chẳng trách mà mấy vạn năm rồi không gã được cho ai!

Nghĩ vậy, Sở Thiên còn liếc nhìn hai người vợ của mình, hắc hắc, vẫn là vợ mình dễ ưa nhất, tốt nhất, không cần nhất định phải là đẹp nhất!

Thần lực của Bào Uy Nhĩ sớm đã phủ khắp cả vùng Biển Cấm, phản ứng của Sở Thiên dĩ nhiên không thoát khỏi mắt của nàng, nhìn thấy hắc hắc sau khi liếc dung mạo của mình rồi lại không thèm để ý, sau đó dịu dàng nhìn về vợ của bản thân, lòng thầm nghĩ: “Gã lừa gạt này còn có chỗ đáng tôn trọng, ít nhất lực kiểm chế hơn đám nam thần năm xưa.”

Không hề biết mình đã cứu vãn được chút hình tượng xấu xa vạn phần trong lòng Hải Vương Biển Cấm, Sở Thiên sau khi nhìn ngắm hai người vợ của mình, cười nói: “Bệ hạ, vừa rồi ta nghe Mai Lệ Nhĩ miện hạ nói, A Lan Đức miện hạ - một trong Thí Thần Thất Hải Thú hình như có chuyện phải không?”

Lúc này La Đức Mạn lại vội vã bước vào, nghe thấy lời này liền giải thích: “Ài, vì một ngôi mộ không, đã chiến tử rồi!”

Tiểu Sở Viêm lập tức chìa mắt về La Đức Mạn, cười khanh khách xấu xa nói: “Quần trong, lão rùa già, không có!”

“A? Người làm thế nào biết được ta không mặc quần trong?” Nói dứt lời, La Đức Mạn lập tức biết mình đã lỡ lời, xấu hổ nhìn về Bào Uy Nhĩ đang tỏ ra giận dữ, gượng gạo cười nói: “Bệ hạ, quần trong của ta đều là màu đỏ... Không có cái khác thay, chỉ có thể...”

“Lại đoán đúng rồi à!” Tiểu Sở Viêm nét mặt đau khổ lắc lắc đầu, dường như đang cảm thán tại sao mình lại thông minh quá vậy?

“Ha ha, tiểu Mạt Khắc Nhĩ thật thông minh!” Bào Uy Nhĩ khen ngợi một câu, sau đó thị ý La Đức Mạn lui đi, lạnh lùng nói: “Phát Lạp Dịch Nặc bệ hạ nhắc đến A Lan Đức, có điều gì chỉ bảo?” Lẽ nào người còn có thể khiến người chết sống lại? Vua Biển Cầm không tin!

Thấy thái độ của Bào Uy Nhĩ lãnh đạm, Sát Lâm Na bước lên phía trước, cười nói: “Xin hỏi tỷ tỷ một câu, phần đầu của A Lan Đức miện hạ vẫn còn trọn vẹn chứ?”

Bào Uy Nhĩ khẽ gật đầu.

Sở Thiên tiếp lời cười nói: “Ha, vậy thì tốt, bệ hạ đã từng đi qua địa ngục, lẽ nào Mặc Phi Đặc miện hạ không nói cho người biết, Viện Tế Tự Thú Thần Bồ Lô Trạch đã được khai trương rồi sao?”

“Viện Tế Tự Thần Thú? Là chỗ nào?” Bào Uy Nhĩ đúng thật là không biết tin này. Địa ngục quá lớn, nàng cũng không gặp được Mặc Phi Đặc mấy lần.

“Chư vị Chủ Thú Thần tại thượng!” Sở Thiên bày ra nét mặt thần côn chuẩn mực, mỉm cười nói: “Chính là giống như với Tế Tự Thần Điện ở trên đại lục, nơi thu tiền chữa trị, có điều nói này ta chỉ chữa trị cho Thú Thần!”

Bào Uy Nhĩ cười nhàn nhạt, “Thú Thần đã chết, cũng có thể chữa trị được sao?”

“Chỉ cần linh hồn của họ vẫn còn!” Nói đến y thuật, Sở Thiên lập tức tỏ ra vô cùng tự tin, chắp hai tay sau lưng, mỉm cười nhìn về Vua Biển Cầm thấp hơn mình nửa cái đầu.

Mùi vị mà bị người khác nhìn xuống mình khiến Bào Uy Nhĩ rất không phục, hừ nhạt một tiếng, nói: “Người chắc biết rằng lừa gạt bốn vương sẽ có kết cục gì rồi?”

Tiểu Sở Viêm vỗ tay, cười hi hi kêu lớn: “Con biết. Con biết, cha lừa mẹ, mẹ tét mông cha!”

Lời nói này quá ám muội, cho dù là Vua Biển Cầm cũng đỏ mặt, trừng mắt nhìn đứa con nuôi, sau đó lửa giận đùng đùng vừa nổi dậy lập tức bị nhân thần vô tội của chú nhóc đánh tan thành mây khói.

Sở Thiên cười gượng mấy tiếng, trong lòng đang tính toán phải dạy dỗ con trai thế nào, miệng thì vẫn cười nói: “Bệ hạ có thể để ta xem thử thi thể của A Lan Đức miện hạ được chứ?”

“Ở chỗ đó, tự mình xem đi!” Bào Uy Nhĩ chỉ tay về tấm vải trắng chính giữa đại điện.

Sát Lâm Na được Sở Thiên thị ý, vén tấm vải trắng lên, bên trong là một thi thể, thi thể vẫn còn giữ được hình người, nhìn tướng mạo khoảng ngoài ba mươi tuổi, vóc dáng không cao, da ngăm đen.

“A Lan Đức khi trấn thủ bảo vệ mộ Chiến Thần đã bị Ôn dịch độc của Phổ Lan Đa đánh trúng!” Bào Uy Nhĩ đứng một bên giải thích nói.

Phổ Lan Đa? Sở Thiên nhớ lại trận chiến hỗn loạn khi con trai mình vừa sinh ra, lĩnh vực của Thần Rủi Ro - Phổ Lan Đa, có lẽ thuộc vào hệ bệnh độc, xem ra A Lan Đức này vì trúng độc mà chết.

“Bệ hạ, bản thể của A Lan Đức miện hạ là gì? Tại sao sau khi hấn chết vẫn có thể giữ được hình dạng con người?” Sở Thiên hỏi.

“Hải mã! Ta đã truyền thần lực cho hấn, để hấn chết cũng không đến nỗi khó nhìn!” Bào Uy Nhĩ giọng điệu lãnh đạm, có điều không phải là mầu lạnh với thuộc hạ, mà là không tin Sở Thiên có thể khiến người chết phục sinh.

“Hải mã?” Sở Thiên sững người chốc lát, không phải là loại trên địa cầu chứ? Loại này ta tiếp xúc tương đối ít. “Xin bệ hạ để ta nhìn thấy bản thể của hấn!”

Bào Uy Nhĩ trầm ngâm chốc lát, sau đó rút đi thần lực trên người A Lan Đức.

Quả đúng là hải mã. Sở Thiên thở phào nhẹ nhõm, không giống với hải mã trên địa cầu, A Lan Đức thực sự là một sinh vật giống ngựa sinh sống dưới lòng biển, đầu ngựa, bốn vó, thân ngựa không khác gì với ngựa trên lục địa, chỉ là phần đuôi giống đuôi cá hơn, ngoài ra hai bên sườn còn có khí quan tương tự như mang cá.

Vậy thì chữa trị theo cách của ngựa và cá đi. Sở Thiên lấy ra một bộ dụng cụ, bắt đầu kiểm tra.

Phần mang của A Lan Đức một màu đen kịt, còn có dấu vết bị thối rữa, có lẽ là bệnh độc được hút từ nơi này, cột sống của thân ngựa bị đánh mạnh, cũng là một nơi bị thương chí mạng, thử nghiệm máu...

Sở Thiên kiểm tra dọc thân, nhanh chóng tra rõ nguyên nhân của A Lan Đức, ước lượng vết trọng thương ở trên lưng, có điều rất dễ chữa trị, chỗ khó chữa nhất là bệnh độc phát tán trên người hắn, có một phần đã ngấm vào máu.

Thay máu. Đối với Sở Thiên mà nói là chuyện rất dễ dàng, có điều máu là một trong những mắt xích quan trọng của hệ thống thần lực, nếu như thay máu của tộc nhân cho hắn, e rằng thần lực trên người hắn sẽ bị mất đi phần nào, cũng giống như một chiếc xe bị chạy bằng dầu Diesel (dầu đi-ê-zen) vậy.

“Bệ hạ, ta có thể cứu hắn! Có điều có hai sự lựa chọn!” Sở Thiên khi trở về bộ dạng của bác sỹ thú y, không có dấu vết nào của sự thần côn, nhìn rất có phong độ và khí chất.

“Nói!” Nhân thần của Bào Uy Nhĩ có đôi chút kinh ngạc.

“Thứ nhất, triệu tập tộc nhân của A Lan Đức, sau đó ta lập tức có thể để hắn sống lại, có điều từ nay về sau tốc độ hấp thụ thần lực của A Lan Đức miện hạ e rằng sẽ chậm đi rất nhiều, thậm chí có thể không đủ sức mạnh để hắn tiếp tục làm hạ vị thần.” Sở Thiên vừa dựng bàn phẫu thuật, vừa nói: “Cách thứ hai... Đúng rồi, ta phải hỏi trước một câu, lĩnh vực nguyệt thuộc của bệ hạ và A Lan Đức có giống nhau không?”

Nhìn bộ dạng tự tin của Sở Thiên, Bào Uy Nhĩ đã tin phần nào, nói: “Lĩnh vực của chúng ta đều là thủy nguyên tố!”

Sở dĩ hỏi về nguyên tố, đây là thành quả nghiên cứu mới nhất của Sở Thiên, thần tộc không bàn về chuyện nhóm máu, máu của họ chỉ liên quan đến việc thuộc tính mà nguyên tố điều khiển có giống nhau hay không, chẳng hạn như A Lan Đức và Bào Uy Nhĩ đều là thuộc tính thủy nguyên tố, vậy thì có thể truyền máu cho nhau.

Đương nhiên, kết luận trên có hai ngoại lệ, một là Hoàng Kim Lĩnh Vực của Mạch Khẳng Tích, trực tiếp thay bộ phận cơ thể, khiến khí quan máu hai bên thay thế cho nhau. Vậy cũng không quan trọng là máu có thể hòa hai làm một. Hai là khi có ai đó được thứ máu biến dị của Sở Thiên truyền vào.

“Nếu như các người đều là thủy nguyên tố, vậy thì dễ rồi! Ta có thể khiến A Lan Đức miện hạ sống lại! Đồng thời hắn cũng có thể càng mạnh hơn, có điều...” Sở Thiên nheo mắt cười: “Ta cần máu của bệ hạ!”

Chuyện hồi sinh từ cái chết, Sở Thiên đã từng thử nghiệm hai lần trên A Mạt Kỳ, chỉ cần cho hắn một thân thể khỏe mạnh, lại dùng thần lực thúc động tuần hoàn cơ năng của cơ thể, tất cả đều không phải là không có khả năng, có điều... có nhất định phải dùng máu của Bào Uy Nhĩ không?

Xem ra, bệnh cũ của Sở Thiên lại tái phát rồi...

418. Chương 397: Tạo Ra Máu Vô Hạn

“Người cần máu của ta mới có thể chữa trị cho A Lan Đức?” Dáng điệu mỹ nhân ngư chau mày trầm tư thật sự rất thu hút người, cho dù là Anh Cách Lạp Mỗ phía sau Sở Thiên, Thực Thần Cách Lý Phán cũng đôi chút không dám nhìn trực diện, nhưng Sở Thiên thì vẫn túm tít cười nhìn nàng, một chút suy nghĩ khác hẳn cũng không có, tên thần côn này cũng chỉ có điểm tốt này, chưa từng vì sắc đẹp mà phạm sai lầm.

A Mạt Kỳ cũng đang nhìn chằm chằm vào Bào Uy Nhĩ, có điều trong ánh mắt hắn toàn là địch ý.

Sở Thiên nheo mắt nhìn, dao phẫu thuật trong tay không ngừng xoay tròn ở đầu ngón tay, giống như đang đang chơi trò với cái bật lửa vậy.

“Tại sao nhất định cần máu của ta?” Bào Uy Nhĩ khẽ vỗ vào tiểu Sở Viêm trong lòng mình hỏi.

“Đây là bí mật nhỏ của thuật Thượng Cổ Tế Tự! Thứ lỗi không thể phụng cáo được!” Sở Thiên khẽ gạt dao phẫu thuật trong tay, phỉu lên pháp bào của mình, bộ dạng như không có chuyện gì nói: “Bệ hạ có thể suy nghĩ một thời gian, không cần gấp, chỉ cần phần đầu của A Lan Đức miện hạ vẫn còn, ta dám bảo đảm hắn không chết!”

Nói rồi, Sở Thiên khẽ gật đầu thị ý, đỡ lấy tay của hai vị phu nhân, xoay người cáo lui, “Cả đường mệt nhọc, ta sắp phải làm bữa tối cho hai phu nhân của ta rồi, bệ hạ cứ từ từ suy nghĩ, cáo từ!”

Sở Thiên làm cơm cho vợ? A Cổ Lạp Long Hoàng, Bồ Lôi Trạch Vũ Vương mà lại làm cơm cho vợ? Bào Uy Nhĩ sững người ngạc nhiên.

Sở Thiên nói là làm cơm, nhưng hẳn không thường xuống bếp, có điều hiện tại Sắt Lâm Na vừa mới sinh con được một tháng, còn Sở Thiên lại tinh thông được lý, cho nên mới đích thân ra tay chuẩn bị làm món điểm tâm kết hợp y học Trung Hoa, cũng hết cách, ai bảo hẳn không muốn người khác biết về kiến thức được lý của mình chứ.

“Mặt Khắc Nhĩ cứ ở lại cùng tỷ tỷ là được rồi!” Sắt Lâm Na khẽ cười một tiếng, cùng Chu Lệ Á mỗi người một bên cầm tay của Sở Thiên bước đi.

Bào Uy Nhĩ khẽ gisr tiểu Sở Viêm lên trước mắt, lắc lư cứng chiều, sau đó hỏi: “Mặt Khắc Nhĩ, nói cho giáo mẫu biết, phụ hoàng con xuống bếp làm cơm sao?”

Chú nhóc gật đầu lia lịa, nói, “Cha, ăn ngon, làm cơm!”

Mỹ nhân ngư sững người trong chốc lát, sau đó chợt cười.

Bước ra khỏi tòa tháp nhọn, Sở Thiên nhìn thấy Mai Lệ Nhĩ còn đang đợi bên ngoài, bèn bước lên trước, “Ha ha, Mai Lệ Nhĩ miện hạ yên tâm, ta đã nhìn thấy thân thể của A Lan Đức miện hạ, bảo đảm có thể cứu sống hẳn!” Nói rồi, mắt Sở Thiên đảo một vòng, nói thêm: “Chỉ cần Bào Uy Nhĩ bệ hạ chịu hi sinh một chút máu của mình thôi!”

Sắt Lâm Na khẽ véo tay Sở Thiên, thầm cười chiều này của Sở Thiên quá độc, Bào Uy Nhĩ không quyết định, chàng lại dám lợi dụng thủ hạ của nàng ta để tạo áp lực bên cạnh, thiết nghĩ quan hệ của Thí Thần Thất Hải Thú chắc chắn rất tốt, Mai Lệ Nhĩ biết A Lan Đức còn có hi vọng sống, vậy thì chắc chắn sẽ ra sức khuyên nhủ Bào Uy Nhĩ hiến máu.

Còn về lựa chọn thứ nhất mà Sở Thiên nói, tất cả mọi người đều tự động bỏ qua. Dù gì đối với một thần mà nói, thần lực chính là gốc rễ để sinh tồn. E rằng bản thân A Lan Đức cũng sẽ không đồng ý hi sinh thần lực để đổi lấy một cơ hội sống như người tàn tật.

“Đa tạ Long Hoàng bệ hạ!” Nét mặt của Mai Lệ Nhĩ vẫn giữ được khí tức băng lạnh vạn năm bất biến khiến người khác phải ngỡ rằng nàng chưa từng cười bao giờ.

“Hắc hắc, tiểu tử đó không có ở đây, tốt quá rồi!” La Đức Mạn vòng ra từ sau lưng tháp, sấn vào người của Sở Thiên, vẫy tay với Mai Lệ Nhĩ, dặn dò. “Người đi lo chuyện của mình trước đi. Ta sẽ tiếp đón nhà Long Hoàng!”

“Tuân lệnh, thừa tướng!” Mai Lệ Nhĩ cung kính khom lưng, sau đó cáo lui. Xem ra lão rùa già này có uy vọng rất cao ở Biển Cầm.

“Các hạ chính là đệ nhất trí giả La Đức Mạn của hải tộc năm xưa đó sao?” Thực Thần Cách Lý Phân đột nhiên chui ra từ giữa Sắt Lâm Na và Sở Thiên, vuốt râu cười lớn nói: “Năm nay ngài bao nhiêu tuổi rồi? Nghe nói trong thần tộc chúng ta lão đầu tử ta niên kỷ lớn nhất!”

La Đức Mạn nhún vai, khoác lác bĩu môi nói: “Không nhớ rõ nữa rồi, lão đầu tử chỉ biết năm xưa Nguyệt Thần ra đời, râu của ta đã trắng bạc rồi!”

“Vậy thì ngươi không được rồi, lão nhân gia ta tuổi còn lớn hơn ngươi! Ha ha!” Bộ dạng của Cách Lý Phân dương dương đắc ý, trong thần tộc không phải không có ai lớn tuổi hơn hẳn, có điều những người lớn tuổi hơn hẳn đều đã chết vì nguyên nhân nào đó, chỉ có một Thực Thần không có bất cứ uy hiếp nào, cũng chưa từng gây chuyện mới có thể sống tiếp tục đến bây giờ, kết quả đã có tư cách là già nhất Thần tộc.

La Đức Mạn cũng từng nghe nói đến tên của Thực Thần, biết mình không cách nào so tuổi với hẳn, chỉ uất ức xoay người đi chỗ khác không để ý đến hẳn, thân thiết kéo lấy tay Sở Thiên, cười nói: “Đi, lão đầu tử giới thiệu cho ngươi vùng Biển Cầm này!”

Sở Thiên cũng muốn hiểu nhiều hơn về Biển Cầm, cho nên ngay lập tức nhiệt tình lên, hai người bắt chuyện trên đường giống như hai người bạn vong niên đang đàm đạo với nhau.

Năm cung của Biển Cầm trên đại lục không khác biệt mấy so với những vương cung trên lục địa, chỉ có một lớp thần lực ba động thấp thoáng bảo vệ, ngoài ra chính là dùng những vật liệu trong biển như sắc lam màu trời, san hô, vỏ trai để xây dựng, nếu như muốn tìm ra sự khác biệt, đó chính là nơi này không thờ phụng thần tộc và cung thất để tế bái tổ tiên.

Vòng quanh Vương Cung Biển Cầm một vòng, La Đức Mạn đưa đám người đến một bãi đất bằng sau chính môn, chỉ vào ba tòa tháp nhọn cười nói: “Vương cung của Biển Cầm không có quá nhiều quy củ, bệ hạ và người nhà muốn đi đâu thì đi đến đó, duy có ba nơi là không thể đi!”

“Chẳng lẽ là ba tòa tháp này?” Sở Thiên hỏi: “Vừa rồi ta không phải đã đi đến bên trái rồi đó sao?”

“Đó là được bệ hạ cho phép! Nếu như không được bệ hạ cho phép, người vạn lần không thể đi! Bên trong đó có khuê phòng của bệ hạ và đại điện nghị chính! Là nơi Thất Hải Vương Tộc tụ hội giải quyết sự vụ!” Nói rồi, lại chỉ về hai tòa tháp khác, “Hai tòa tháp này, bên trái là phòng khách, đám người Lạp Hi Đức đang ở bên trong đó...”

“Vậy gia gia ta có phải cũng ở trong đó không?” Chu Lệ Á vội vã hỏi.

La Đức Mạn sắc mặt gương gạo, không biết trả lời như thế nào, thân thể của Đức Khố Lạp bị lấy trộm mất, tuy đã được cứu về, nhưng cũng là nửa sống nửa chết.

Chu Lệ Á vừa định truy hỏi, Mai Lệ Nhĩ đã từ phía sau đi lên, “Bệ hạ, vua của ta đã đồng ý cho ngài máu rồi! Xin hãy theo ta đi cứu A Lan Đức!”

Thị ý Chu Lệ Á yên lòng đừng nóng vội, sau đó để La Đức Mạn dẫn phu nhân và ma sủng đi nghỉ ngơi, Sở Thiên đã đi theo Mai Lệ Nhĩ trở về gian tháp bên góc trái.

Dọc trên đường đi Sở Thiên vẫn đang lẩm bẩm: “Không phải chỉ là cho một chút máu thôi sao? Bào Uy Nhĩ còn do dự điều gì? Một chút máu và thuộc hạ thần cấp, trẻ con cũng có thể hiểu là bên nào quan trọng hơn!”

“Ha ha, bệ hạ suy nghĩ kỹ rồi chứ? Không phải chỉ là cho chút máu thôi sao!” Sở Thiên cười ha hả bước vào đại sảnh, gạt đầu với Bào Uy Nhĩ, sau đó bước tới bên cạnh thi thể của A Lan Đức, bắt đầu dựng bàn phẫu thuật.

Mai Lệ Nhĩ lần này cũng theo vào, rõ ràng là không yên tâm bệ hạ của nàng bị một người không đáng tin lấy máu, nàng nghe vậy liền nói: “Bệ hạ vẫn là một trong thượng cổ hoàng tộc, huyết mạch vô cùng tôn quý, máu của người sao có thể tùy tiện cho kẻ khác được? Nếu không phải...”

“Được rồi, không cần nói nữa!” Bào Uy Nhĩ trao tiểu Sở Viêm cho Mai Lệ Á bế, bản thân bước đến bên cạnh Sở Thiên chờ đợi để lấy máu.

Tiểu Sở Viêm vừa lọt vào lòng của Mai Lệ Nhĩ, lập tức quơ tay bàn tay nhỏ lên nói, “Cá. Cá. Lạnh!”

Mai Lệ Nhĩ kinh ngạc, nàng chính là một băng ngư trong hàn lưu bắc hải băng nguyên biển thành.

“Không cần kinh ngạc, linh hồn của tiểu Mạt Khắc Nhĩ mạnh không kém hơn ta là bao nhiêu!” Bào Uy Nhĩ khen ngợi con nuôi, sau đó chau mày nhìn dụng cụ cổ quái trong tay của Sở Thiên, nói: “Người dự định truyền máu của ta cho A Lan Đức thế nào?”

“Người làm theo lời ta nói là được rồi!” Sở Thiên bị Bào Uy Nhĩ nhìn thấy quá trình truyền máu đã là bất đắc dĩ rồi, làm sao có thể nói nguyên lý cho nàng biết?

Lấy một sợi dây lưng ra, còn cả một ống tiêm lớn đủ để tiêm cho Hãn Mã, Sở Thiên vừa khử trùng cho ống tiêm, vừa dặn dò nói: “Đưa tay qua đây, ta lấy chút máu làm hóa nghiệm trước?”

Nói rồi, Sở Thiên bước lên kéo lấy tay của mỹ nhân ngư.

“To gan! Thân thể của bệ hạ người có thể chạm vào sao?” Mai Lệ Nhĩ giận dữ xông tới chặn ngang trước mặt Sở Thiên.

“Người muốn làm gì chứ?” Sở Thiên không hề khách khí giáo huấn: “Miện hạ, ta không có hứng thú với thân thể của nữ vương nàng, nữ nhân trong nhà ta đã có hai người tốt nhất rồi! Ta chỉ cần máu của nàng ta, không chạm vào tay nàng ta, sao ta có thể lấy máu được?”

“Người muốn lấy máu của ta để vào trong thứ này?” Bào Uy Nhĩ chỉ vào ống tiêm trong tay Sở Thiên hỏi.
“Đúng!”

“Vậy thì dễ thôi!” Ngọc thủ của Bào Uy Nhĩ khê đặt lên ống tiêm, sau đó chỉ thấy nàng không có bất cứ động tác gì, “sùng sục” trong ống tiêm đã chứa đầy một ống máu, máu màu xanh da trời.

Nữ thần tại thượng, tay cầm của Sở Thiên cứng đờ lại, có điều hần lập tức nheo mắt, nghiêm mặt nói: “Bệ hạ, chữa trị cho A Lan Đức miện hạ cần rất nhiều bước, dù sao máu toàn thân hần đều phải chữa trị một lượt, chuyện này, chuyện này có lẽ cần người tốn không ít máu...”

“Không cần phức tạp như vậy, người cần bao nhiêu máu?” Bào Uy Nhĩ lãnh đạm hỏi.

Khẩu khí lớn nhỉ! Sở Thiên thần niệm quét vào không gian giới chỉ, lấy ra ba chiếc bình lớn nhất, cái nhỏ nhất trong đó cũng có thể làm bồn tắm.

Biết dụng cụ mình lấy ra có đôi chút khoa trương, có điều Sở Thiên vẫn từ tốn giải thích, “Quá trình chữa trị là bí mật của thuật thượng cổ Tế Tự, thứ lỗi ta không thể nói nhiều, chỉ có thể nói cho bệ hạ biết, bên trong máu có rất nhiều thứ, ta chữa trị cho A Lan Đức miện hạ chính là cần một số thứ trong máu của người! Mà những thứ này trong máu lại rất nhiều, đây!” Sở Thiên chỉ vào ba bình lớn đó, “Chính ba chiếc bình lớn này, cũng chỉ có thể miễn cưỡng chế luyện ra được phẩm vừa đủ để chữa trị cho A Lan Đức miện hạ!”

Trong máu quả thực có rất nhiều thành phần, nhưng truyền máu có cần thiết phải tỉ mỉ như vậy không? Đương nhiên là không! Chuyện này dĩ nhiên là cái cớ Sở Thiên bịa ra để tham ô máu của mỹ nhân ngư.

Đáng tiếc Bào Uy Nhĩ tung hoành đại lục, thiên hạ vô địch thủ, nhưng lại không hề biết y thuật là thứ gì, với nàng, chỉ cần mình tận mắt nhìn thấy, Sở Thiên sẽ không thể làm giả!

Vì vậy mỹ nhân ngư nhẹ nhàng dời bước tới bên cạnh chiếc bình lớn, sau đó hai tay ấn nhẹ.

Sùng sục, sùng sục!

Trong bình chợt tuôn trào ra máu.

Mai Lệ Nhĩ sắc mặt bình thường, nàng biết vua của mình có bản lĩnh này, nhưng Sở Thiên thì ngây người, đây là gì, chẳng lẽ Bào Uy Nhĩ có thể trực tiếp để máu ra ngoài cơ thể? Nhưng nàng ta rõ ràng không biết lĩnh vực của Hoàng Kim Long Tộc mà? Chẳng lẽ nàng ta thật sự là thiên tài, đến mức chỉ dựa vào không khí để chuyển khí quan trong cơ thể mình?

Rất nhanh, ba bình đã được đầy máu, Bào Uy Nhĩ thu hai tay lại, hỏi: “Chỗ này đã đủ chưa?”

“Vừa rồi ta đã nói, ba bình máu này chỉ là miễn cưỡng có thể dùng, nếu như muốn bảo đảm hơn một chút... Vậy thì cũng đừng đầy cả cái này đi!”

Bình! Sở Thiên lại lấy ra một chiếc bình lớn khác.

Bào Uy Nhĩ không hề do dự, lập tức trút đầy máu màu xanh da trời vào trong chiếc bình này.

Nữ thần tại thượng, Sở Thiên thật sự không nhìn ra nổi Bào Uy Nhĩ là người thế nào, nhìn máu đổ đầy trong bốn chiếc bình, đủ để thay máu cho Hần Mã chứ đừng nói là Hải Mã A Lan Đức, nhưng trong thân thể ôn nhu thướt tha của Bào Uy Nhĩ, sao có thể lấy ra nhiều máu như vậy được?

Lẽ nào, chỗ máu này nàng có thể thoải mái tọa ra?

Sở Thiên hối hận vô cùng, sớm biết Bào Uy Nhĩ có thể tạo máu, hần cũng không cần dùng bình, trực tiếp lấy cả không gian giới chỉ đựng cho rồi.

419. Chương 398: Tháp Nhọn

“Có thể bắt đầu chữa trị cho A Lan Đức được chưa?” Giọng nói uy nghiêm của Bào Uy Nhĩ khiến Sở Thiên tỉnh lại trong cơn kinh ngạc.

Sở Thiên khẽ ngước đầu lên, phát hiện mỹ nhân ngư đã ôm con trai mình ngồi lên vương tọa của nàng, lặng lẽ nhìn mình, có điều nét mặt nàng hiện ra một chút mệt mỏi, tạo ra máu không phải là dễ dàng gì, cho dù là Hải Vương Biển Cầm cũng có chút lao lực.

“Ha ha, bộ hạ xin chờ một chút!”

Sở Thiên vừa muốn triển khai thời gian thuận lưu nhưng chợt phát hiện thần lực của mình vẫn còn đó, nhưng linh vực thì không thể dùng được.

Bào Uy Nhĩ giải thích nói: “Biển Cầm không thể sử dụng linh vực, đây là quy củ của Hải Vương Cung, có điều bộ hạ nếu như là cứu người, vậy thì lần này bốn vương phá lệ một lần, hiện tại có thể sử dụng linh vực rồi!”

Trong đại điện đột nhiên có thêm một tầng ánh sáng màu xanh da trời, tháp thoáng chụp lên Sở Thiên và thi thể của A Lan Đức.

Quy củ thời cũng nhiều nhỉ, xem ra Bồ Lôị Trạch của lão tử cũng cần đặt thêm mấy quy củ nữa rồi, nếu không nói ra ngoài mất thể diện, uhm, vậy thì không cho phép bất cứ người nào mang binh khí vào trong đảo đi! Nguyên nhân cứ gán vào đầu nữ thần, ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh, nữ thần đã nói, Bồ Lôị Trạch là nơi đất lành yên bình, không thể nhìn thấy binh đao!

Tuy rằng trong đầu vẫn đang nghĩ ngợi vấn vợ, nhưng tay Sở Thiên vẫn không hề bị ảnh hưởng, mấy ống truyền dịch chớp mắt đã cắm vào người A Lan Đức.

Nói đến thương thế của A Lan Đức, nơi chấn thương ở cột sống tuy rằng đã đánh gãy xương của hắn, nhưng đối với Sở Thiên lại không hề phức tạp. Cơ thịt của thân thể bị độc xâm lấn, những thứ này có thể dùng phương pháp cạo xương lột thịt để chữa trị, dù gì năng lực hồi phục của thần tộc rất mạnh, thiếu vài miếng thịt cũng chẳng mất bao lâu sau là có thể hồi phục, chỉ cần Sở Thiên ngăn chặn lại bệnh độc để cơ thịt hồi phục là được.

Phiền phức thật sự là máu bị ô nhiễm của A Lan Đức, và còn tinh hạch liên thông với máu, hai chỗ này đều là những mắt mắt xích quan trọng trong hệ thống thần lực, thiếu cái nào cũng không thể được.

Nếu như đã lừa mỹ nhân ngư hiến bốn bình máu lớn, Sở Thiên cũng không tiện trực tiếp thay máu, cho nên đã bắt đầu phân biểu diễn của hắn, đương nhiên, như vậy cũng có tác dụng che đậy kỹ thuật thú y đích thực của hắn.

Những bình mà Sở Thiên lấy ra đều rất đặc biệt, không chỉ có dụng cụ có chức năng đựng, bên trong còn phân làm hai tầng, tầng ngoài thì được bịt kín, nhưng tầng bên trong thì lại là một mạng lưới cát thủy tinh cực mịn, những lỗ nhỏ bên trong không thể nhìn thấy bằng mắt thường, chỉ có dùng thần lực mới có thể cảm giác những khe lỗ nhỏ ấy.

Một bình như vậy là sau khi Sở Thiên trở về từ đại thảo nguyên Huyền Hà cảm thấy sự khó khăn khi bản thân không có những dụng cụ chữa trị của địa cầu, mới mệnh lệnh cho Tề Bách Lâm chế tạo ra, có điều một mình Tề Bách Lâm vốn không có cách nào hoàn thành một dụng cụ phức tạp như vậy, sau này mãi đến khi Tây Cương gia nhập vào Bồ Lôị Trạch, chiếc bình đa công năng này mới được tính là ra đời thực sự.

Hai chỗ lỗi lên ở trên dưới chiếc bình hình quả trứng lần lượt được lắp một bình thủy tinh, Sở Thiên nhắc một chiếc bình trong số đó lên, sau đó dùng thời gian thuận lưu tăng tốc, nhanh chóng lắp vào.

Đây chính là máy ly tâm lấy sức người làm nguồn điện.

Ngoài linh vực thời gian thuận lưu, Bào Uy Nhĩ và Sở Viêm chỉ qua mấy giây thời gian, còn Sở Thiên ở bên trong, đã thời gian đã trôi đi nửa giờ, dần dần, giữa lớp trong và ngoài của chiếc bình hiện ra một chất lỏng màu sắc phức tạp, sau đó dần phân rõ, có một chất lỏng màu vàng kim nhạt đang bay lên phía trên trong chiếc bình thủy tinh, đồng thời bình thủy tinh phía dưới cũng chứa đầy một chất lỏng dính màu lam nhạt.

Tuy rằng Sở Thiên đang lấy thành phần máu trong lĩnh vực, nhưng Bào Uy Nhĩ thực lực như thế nào, dĩ nhiên sẽ nhìn rõ được nhất cử nhất động của Sở Thiên.

Trong máu thì ra quả thực có nhiều thứ như vậy? Mỹ nhân ngư thán phục, Phát Lạp Dịch Nặc ngoài thời gian thuận lưu ra, không dùng bất cứ thần lực gì để thêm vào máu, nhưng máu của mình lại tách làm hai tầng, một tầng dường như không có lực lượng ba động, một tầng khác nồng độ thần lực lại tăng đến hơn mấy lần, nếu như dùng chiêu này để ngưng tụ thần lực, vậy thì tốc độ vận động của lĩnh vực há chẳng phải cũng được nâng cao lên mấy lần sao?

Bào Uy Nhĩ mãi miết suy nghĩ, đầu chợt thấy nhức nhối, nếu như nàng có thể thật sự nhìn rõ mối quan hệ của huyết thanh và tiểu huyết cầu trong máu, vậy thì Sở Thiên cũng không cần lăn lộn kiếm sống nữa rồi, có điều may mắn là mỹ nhân ngư vốn không thể hiểu được điều đó.

Lấy ra hai bình chất lỏng, Sở Thiên chợt dừng lại, lần lượt lấy hai chiếc bình thủy tinh trong bình lớn xuống, lại bảo quản lại chất lỏng còn dư lại trong bình lớn, sau đó trong bụng cười thầm, huyết thanh và tiểu huyết cầu của Hải Vương Biển Cấm, chắc chắn, phát tài rồi.

Lắc lắc chiếc bình trong tay, Sở Thiên cười nói: “Bệ hạ, đây chính là thứ mà ta nói, nó dùng để chữa trị cho A Lan Đức miện hạ!” Nhưng thứ này không thể để ngoài không khí quá lâu, bắt buộc phải cất giữ trong không gian giới chỉ!”

Nói rồi, Sở Thiên nhét bình chứa chất lỏng vào không gian giới chỉ, tiếp tục lấy máu trong bình lớn.

“Uhm, người tiếp tục đi!” Bào Uy Nhĩ chơi đùa cùng tiểu Sở Viêm đang mơ màng muốn ngủ, trong lòng vẫn đang nghĩ ngợi về cách tăng tốc độ ngưng tụ thần lực, mãi miết từ lúc nào đã không còn chú ý tới Sở Thiên nữa.

Đợi sau khi máu trong bốn bình lớn được lấy hết, cuộc biểu diễn Sở Thiên diễn để che giấu lừa gạt Bào Uy Nhĩ đã kết thúc được một nửa.

Một phần biểu diễn khác đối với Sở Thiên mà nói thì quá đơn giản, hẩn trộn tất cả máu vừa phân tầng lại với nhau, sau đó lấy ra các loại dụng cụ, dùng thần lực nén áp rồi tuôn thả máu vài lần, chính trong lúc ấy, một nửa lượng máu của Bào Uy Nhĩ đã biến mất một cách khó hiểu.

Thêm vào đó là cái cơ Sở Thiên nói máu không được để quá lâu ngoài không khí, không ngừng dùng không gian giới chỉ cất giữ, lấy ra bình máu, toàn bộ quá trình, mười phần máu đã có bảy phần chui vào trong giới chỉ của Sở Thiên.

Điều không thể không nói tới, chính là giới chỉ mà hiện nay Sở Thiên đang đeo, đây là thứ mà Tây Cương mô phỏng thủ nghệ làm Ấn Thần Hạng Liên của Hoài Đặc mà tạo ra...

Chuyện còn lại chính là việc chữa trị thật sự, mổ đầu để gạt ra bệnh độc khỏi tinh hạch, thay máu, gọt đi phần thịt bị bệnh độc ô nhiễm, những chuyện này Sở Thiên đã từng làm qua không biết bao nhiêu lần, tự nhiên đã thành đường mòn trong đầu.

Dùng quyền trực diện hệ ma pháp kích thích cho tim A Lan Đức đập lại, sau đó dùng thần lực thúc động các hệ thống tuần hoàn của hắn... Cuối cùng dùng thời gian thuận lưu để gia tốc cho vết thương mau lành lại.

Hoạt động cánh tay một lát, Sở Thiên cẩn thận dỡ bỏ bàn phẫu thuật, từng phần từng phần nhét vào giới chỉ, sau đó ngẩng đầu nhìn Bào Uy Nhĩ cười nói: “Bệ hạ có thể xem tình hình của A Lan Đức miện hạ rồi.”

Bào Uy Nhĩ ngồi trên vương tọa không đứng dậy, mà dùng thần lực quét qua một lượt, sau đó gật đầu, “Không tồi, hắn đã sống lại, hơn nữa thần lực tuy vẫn là tầng thứ ba, nhưng lại có tốc độ ngưng tụ nguyên tố ở tầng thứ tư đỉnh phong.”

Thay bằng máu của Bào Uy Nhĩ, A Lan Đức đúng là nhặt được vàng từ trên trời rơi xuống, máu là khí quan hấp thụ nguyên tố trong hệ thống thần lực, từ nay về sau, tốc độ hấp thụ nguyên tố của A Lan Đức tuy không sánh bằng Bào Uy Nhĩ, nhưng cũng đã vượt xa khỏi các hạ vị thần khác, chuyện này giống như một chiếc xe hơi bình thường, thêm dầu chuyên dùng cho F1, tốc độ dĩ nhiên sẽ tăng lên một cấp.

Mặt khác máu của Bào Uy Nhĩ vẫn dần dần cải tạo tinh hạch của hắn, khiến hắn tiến bộ thần tốc, đẳng cấp cao vị thần có thể nói là đã bày ra ngay trước mặt của A Lan Đức.

Sở Thiên cuối cùng xử lý nốt vết đao chém trên người A Lan Đức, có điều không gọi hắn dậy, mà chỉ vào con trai, cười nói: “Bệ hạ, ta có thể đưa Mặt Khắc Nhĩ đi gặp Lạp Hi Đức không? Ngoài ra Chu Lệ Á...”

“Đức Khố Lạp và một linh hồn khác của Chu Lệ Á đã bị ta cấm chế rồi, qua mấy ngày nữa ta sẽ đem thần lực trả lại cho phu nhân ngươi, sau đó hãy gặp Đức Khố Lạp đi! Còn về Lạp Hi Đức... Ngươi kêu La Đức Mạn đưa ngươi đi đi!”

Bào Uy Nhĩ trả lại tiểu Sở Viêm cho Sở Thiên, sau đó chợt hỏi: “Ngươi thật sự là hậu duệ của Lạp Hi Đức sao?”

“Bệ hạ hi vọng con trai nuôi của người làm Long Hoàng thái tử, được đại lục kính ngưỡng không?” Sở Thiên hỏi vặn lại một câu, sau đó ôm con trai mình cười ha hả.

Bào Uy Nhĩ tuy không coi Sở Thiên ra gì trong mắt, nhưng cũng không hi vọng con trai nuôi của mình bị người khác mắng chửi là giả mạo thái tử, cho nên cũng cam chịu, mặc nhận mình sẽ không vạch trần Sở Thiên.

Sở Thiên bước ra đại điện, Mai Lệ Nhĩ bước đến bên cạnh Hải Vương, hỏi: “Bệ hạ, nếu như Phất Lạp Dịch Nặc không phải là huyết mạch của Long Hoàng, hắn dựa vào gì để tu luyện đến tầng thứ ba lĩnh vực Long Hoàng? Nhìn dung mạo của hắn... Lẽ nào hắn thật sự có Thái Thần Linh Hoàng huyết của tên gian tặc Tư Đặc n sao?”

“Nếu như hắn thật sự là hậu duệ của Tư Đặc n, ta sẽ không làm giáo mẫu của Mặt Khắc Nhĩ nữa!” Bào Uy Nhĩ khê lắc đầu: “Huyết mạch của Phất Lạp Dịch Nặc còn thần bí hơn trước đây, có điều vẫn chưa xứng đáng để sánh cùng Tư Đặc n!”

“Bệ hạ!” Mai Lệ Nhĩ lại nói: “Theo lời của Tô San Na đại tỷ nói, Phất Lạp Dịch Nặc có một ma sủng tên Khách Thu Sa, rất giống với Phán Quyết Thần Thú, tính tình, sở thích, thậm chí cả binh khí cũng giống hệt, có điều tuổi còn nhỏ, chỉ có ba tuổi.”

“Chỉ có Phán Quyết Thần Thú sao? Quá ít rồi.” Trên tay của Bào Uy Nhĩ không biết từ lúc nào đã có thêm một thanh Tam Nhận Phân Thủy Thứ - Đây mới là vũ khí thật sự của nàng, Hải Vương Tam Xoa Kích chẳng qua chỉ là cướp được mà thôi.

Dùng Phân Thủy Thứ khê cắt một cùm tóc, Bào Uy Nhĩ thoáng lộ ra tư thái của một thiếu nữ, khê thối đám tóc đi, nhưng giọng của nàng lại càng thêm lạnh lẽo, “Phán Quyết Thần Thú, Đoạn Tội Yêu Thú, Thái Thần Linh Hoàng Huyết, cộng thêm với Lưỡi đao Phán Quyết, nếu như bên cạnh Phất Lạp Dịch Nặc đồng thời xuất hiện bốn thứ này, ta sẽ lập tức giết chết hắn để tế phụ thân...”

Sở Thiên đã tìm thấy La Đức Mạn, chào hỏi hắn một lát sau đó dưới sự dẫn đường của lão rùa già đã tiến vào toàn tháp nhọn bên phải.

Giống như bên trái, sau khi Sở Thiên tiến vào tháp nhọn bên phải, lập tức cảm thấy như mình đang bước vào không gian khác, bên trong chỉ có một cầu thang, phía cuối cầu thang chỉ có một gian phòng ngủ của Lạp Hi Đức, vốn không thể nhìn ra những “vị khách” khác đang ở đâu.

“Ngươi tự mình mang con vào trong đi, lão đầu tử không phụ hợp thêm nữa!” La Đức Mạn chỉ vào cửa phòng sau đó xoay người đi xuống cầu thang.

“Ồ, đúng rồi, lão đầu tử khi giới thiệu Biển Cầm với ngươi, còn một câu chưa nói xong!”

La Đức Mạn đột nhiên nhướng mày lên, quay đầu lại, nét u mê trong mắt chợt biến mất, lộ ra một cơ trí của một người đã chấp chưởng chính vụ của Thất Hải Thủy Tộc hơn vạn năm nay, “Quy củ của Biển Cầm không nhiều, nhưng có một điều, dám xông vào hai tòa tháp trái phải, giết không tha! Bất luận là ai!”

Sở Thiên gật đầu, cười nói: “Nếu như xông vào tòa tháp giữa thì sao? Có phải sẽ phân thân đoạn cốt, tiêu tán linh hồn không?”

La Đức Mạn cười hăng hắc, không trả lời lại mà khom người biến mất, nhưng không thể nghi ngờ gì ý tứ hàm xúc trong đó là: nếu như người thật sự dám đi vào tòa tháp nhọn ở giữa, thứ ở trong đó sẽ khiến người không có cả cơ hội phân thân đâu.

“Cha, hai tên này, tháp giữa, đáng sợ!” Tiểu Sở Viêm nhắm chặt mắt lại.

Tháp nhọn trung ương có hai tuyệt đại cường giả tọa trấn? Sở Thiên hôn con trai mình một cái, chú nhóc này khi không uống rượu và bưng bình thật đúng là một cục cứng ngoan ngoãn, hơn nữa năng lực linh hồn cũng mạnh một cách khủng khiếp.

Dù gì lão tử cũng đến để kết quan hệ, không phải đến trộm đồ!

Sở Thiên không có hứng thú đi tháp nhọn để mạo hiểm, cho nên thực chất không để tâm đến sự uy hiếp của La Đức Mạn trong lòng, hít vài hơi thật sâu, sau đó mở cánh cửa phòng ra. “Lão đầu tử, ta đến thăm ông đây!”

420. Chương 399: Long Hoàng Lĩnh Vực

Két két! Cánh cửa thủy tinh màu lam nhạt tự động mở ra, chỉ quét mắt nhìn tình hình bên trong Sở Thiên đã thất kinh.

Tuy miệng hắn vẫn gọi là lão đầu tử này, lão đầu tử nọ, nhưng diện mạo của Lạp Hi Đức không hề già nua, ngược lại còn ở trong bộ dạng thanh niên yêu khí ngút trời, nói về tuổi thọ của Cự Long, hắn cũng chưa phải ở độ tuổi già nua, nhiều nhất cũng chỉ tính là trung niên mà thôi.

Nhưng Lạp Hi Đức của hiện tại đang quay lưng về phía Sở Thiên, đứng trước cửa sổ, không cần nhìn chính diện, chỉ nhìn vào bóng lưng khom khom xuống và mái tóc phất phơ cũng có thể nhìn ra, con Cốt Long này đã ở trong bộ dạng của một lão Cốt Long rồi.

Từ khi tin Á Lợi Tư Thác Tư chiến tử ở Cực Địa Băng Nguyên truyền đến tai hắn. Lạp Hi Đức đã biến thành bộ dạng này.

Nghe thấy giọng của Sở Thiên, đầu vai của Lạp Hi Đức khẽ run lên, xoay vệt người lại, kỳ dị nhìn Sở Thiên, sau đó nhìn chăm chăm vào tiểu Sở Viêm có dung mạo có vài phần hao hao giống Sở Thiên, miệng không nói nên lời.

Lạp Hi Đức lúc này, nhìn còn có vẻ già nua hơn cả An Đông Ni ở Lạc Nhật sơn mạch, nếp nhăn chất chồng lên nhau, đôi mắt đục ngầu, râu vàng rừ rụi, nếu không phải làn da trắng nõn và cái bóng dáng năm xưa thì e rằng Sở Thiên đã không nhận ra hắn.

Bước vội lên vài bước, Lạp Hi Đức lao tới trước mặt Sở Thiên, nhìn chăm chặp vào tiểu Sở Viêm hỏi: “Đây là con trai của người?”

Sở Thiên gật đầu.

“Gia gia! Bê!” Tiểu Sở Viêm kêu ngọt một tiếng, sau đó giơ hai tay về hướng Lạp Hi Đức, chú nhóc này hoàn toàn không biết người trước mặt là ai, có điều linh hồn của cậu bé có thể cảm nhận được, sự hiền từ yêu thương thân thiết trên người lão nhân này không kém cha mẹ mình bao nhiêu, thế là tự nhiên đang hay tay ra.

“Ha ha, được! Để gia gia bế con!” Lạp Hi Đức trong phút chốc nước mắt lưng tròng, con trai mình chiến tử, nhưng cháu lại đẻ chắt, chuyện này đã làm vơi đi phần nào nỗi sầu thương đang phủ kín trong lòng.

Dùng râu cọ vào khuôn mặt của chú nhóc, sau đó cười lớn trong khi chú nhóc nhoén miệng cười, Lạp Hi Đức hỏi: “Đứa trẻ này mấy tuổi rồi? Tên gì? Mẩu thân của nó là Sắt Lâm Na hay là Chu Lệ Á?”

“Vẫn chưa đến một tháng tuổi, là con của Sắt Lâm Na!” Sở Thiên gật đầu cười, giữa hắn và Lạp Hi Đức có một chuỗi sự hiểu lầm kỳ lạ, có điều lão Cốt Long đối với người thân và bằng hữu đều không có gì để nói, “Nhũ danh là Mạt Khắc Nhĩ, toàn danh là A Cổ Lạp, Thần. Đỗ Lỗ Nam Hi, Thánh, Bó Lôi Trạch, Mạt Khắc Nhĩ, Viêm, Sở!”

Một chuỗi tên dài hoàn toàn không rơi vào đầu của Lạp Hi Đức, ngược lại hắn nghe thấy quyền thế và địa vị ẩn chứa trong cái tên ấy, mừng rỡ nói: “A Cổ Lạp, người đã làm Long Hoàng? Còn nữa, nó lại có cả quán danh của Giáo Đình Thánh Sơn Đồ Lão Nam Hi ư?”

Sở Thiên hơi sững người, lão đầu tử này sao cái gì cũng không biết.

Lạp Hi Đức thở dài, lắc đầu cười khổ nói: “Ngoài tin Á Lợi Tư Thác Đức chiến tử ra, Bào Uy Nhi không nói cho ta điều gì hết!”

Hiện nay linh hồn của Á Lợi Tư Thác Đức đã bị tiêu tán, cho dù đến địa ngục cũng không thể tìm được vong linh của hắn, cho nên sự hiểu lầm của Sở Thiên và Lạp Hi Đức có thể xem như là chết không đối chứng. Tuy lúc này đã có Cao Vị Thần là A Mạt Kỳ, nhưng Sở Thiên vẫn rất tôn kính lão đầu tử đang chìm trong nỗi đau mất con này vì vậy cũng mặc nhận sự hiểu lầm này. Dù gì cả linh vực và thần lực của Sở Thiên đều là của hắn ban cho.

Nếu như nói An Đông Ni đã cho Sở Thiên vốn để sống sót trên đại lục, vậy thì Lạp Hi Đức đã cho Sở Thiên tất cả những gì mà thần theo đuổi cả đời.

Sở Thiên cũng không che giấu quá nhiều, ngoài việc Á Lợi Tư Thác Đức bị chết dưới tay của Mạt Khắc ra, hắn kể lại toàn bộ câu chuyện.

“Được! Người làm Long Hoàng cũng là chuyện hợp với thiên kinh địa nghĩa! Xem như là Á Lợi Tư Thác Đức bù đắp lại chút ít cho mẹ con người đi! Đám trưởng lão Phất La Đa nếu lại muốn kéo người xuống, không nể mặt của ta. Ta sẽ trực tiếp thu thập chúng!” Lạp Hi Đức vẫn vững tin vào sự hiểu lầm của mình, ôm chặt lấy tiểu Sở Viêm cười cổ quái, “Ha! Bào Uy Nhi làm giáo mẫu của tiểu Mạt Khắc Nhi, há chẳng phải ta được tính là...”

Nói rồi, Lạp Hi Đức chợt nín thình lại, rõ ràng đã nhớ tới điều gì.

“Đúng vậy, người là gia gia tiền bối của mỹ nhân ngư rồi!” Sở Thiên cười nói.

Thấy Sở Thiên ở bên mặc nhận, mình là thân phận trưởng bối của hắn, Lạp Hi Đức cảm thấy được an ủi rất nhiều, cười một tràng dài nói: “Nói như vậy thì Thất Hải Thú Thần Vương Vưu Nhân năm xưa cũng là hậu bối của ta rồi!”

Sở Thiên đột nhiên vẻ mặt âu sầu, trách móc, “Này, lão đầu tử người đừng cười nữa, người truyền cho ta Long Hoàng linh vực sao chỉ truyền có một nửa? Từ khi ta có thần lực tầng thứ hai đã gặp không ít rắc rối rồi!”

Lạp Hi Đức thất kinh, không để ý dùng râu cọ vào mặt của tiểu Sở Viêm nữa, vội hỏi: “Sao chỉ có một nửa? Những thứ ta biết đã truyền hết cho người rồi! Đủ để người tu luyện mấy nghìn năm đấy!”

Sở Thiên cũng không trả lời, chỉ nhấc tay phải lên, chậm rãi phóng thích ra thời gian nghịch lưu còn chưa thành thực, “Đây, người xem, những thứ người truyền cho ta ta đã học hết rồi!”

“Thời gian nghịch lưu!” Lạp Hi Đức cả kinh kêu lớn tiếng, “Không thể nào, mới có năm năm a! Ta chỉ mới truyền Long Hoàng linh vực cho người mới năm năm... Năm xưa tổ tiên Long Thần miện hạ cũng không nhanh như người!”

Sở Thiên chán nản nhún vai, tỏ ý mình cũng không rõ, tính từ năm 718 lịch Huyền Thú Sở Thiên đến thế giới này, đến hiện tại là năm 725, thời gian chỉ mới qua bảy năm, dùng thời gian bảy năm biến một con người trở thành thần, tốc độ này đích thực khiến người khác phải giật mình.

Sở Thiên tuyệt đối không dám tin mình là một thiên tài vạn năm có một, thiên tư cũng không phải nhất đại kỳ tài, nhưng hắn lại không tìm ra được nguyên nhân nào khiến cho tốc độ tu luyện Long Thần Lực tiến vào cảnh giới thần.

Kinh ngạc một hồi lâu, Lạp Hi Đức chợt nghiêm sắc mặt, đặt tiểu Sở Viêm lên giường, nói: “Quỳ xuống, quỳ hướng về phía tây bắc!”

Sở Thiên sững người, có điều lập tức hiểu ra, tây bắc là hướng của A Cổ Lạp sơn, lão đầu tử chắc chắn là có tin mật gì mà chỉ có Long Hoàng mới có thể biết muốn nói cho mình, bèn theo lời làm theo.

Quả nhiên, Lạp Hi Đức trình trọng dị thường nói: “Nếu như ngươi đã là Long Hoàng, lại đã thành thần, vậy thì ta tuân thủ di mệnh của tổ tiên, nói cho ngươi phương pháp tu luyện thức thứ tư trong Long Hoàng lĩnh vực!”

Sở Thiên nghe vậy phần chấn tinh thần, ra sức ghi nhớ từng chữ trong miệng Lạp Hi Đức nói ra.

Cầm cố, thuận lưu, nghịch lưu, hoàn toàn không phải là sự biến hóa trên cùng một đường thời gian, bất luận vận chuyển thế nào đều chỉ có thể điều khiển thời gian trên một đường thẳng, nếu như khiến đường thẳng đấy cong đi thì sao? Hoặc thắt nút nó lại, buộc thành hình tròn thì sao? Vậy thì đối thủ há chẳng phải là vận động lặp lại trong một khoảng thời gian, mãi mãi không bước ra khỏi đoạn thời gian ấy sao? Việc này chẳng phải là gặp quỷ trong thời gian sao?

Đây chính là thức thứ tư trong Long Hoàng lĩnh vực - Thời gian tuần hoàn.

Cũng không trách Lạp Hi Đức ngày hôm nay mới nói cho Sở Thiên biết, bởi vì chiêu này hắn cũng chưa học được, thậm chí cách tu luyện cũng chỉ có trở thành Long Hoàng hạ vị thần mới có thể có, cho nên tiền nhiệm Long Hoàng Á Lợi Tư Thác Đức thậm chí nghe cũng chưa từng nghe qua.

“Thời gian tuần hoàn cũng giống như thời gian thuận lưu, chỉ có đạt được đến thần lực tầng thứ ba để lĩnh vực ly thể rồi mới có thể vận dụng!” Lạp Hi Đức giải thích nói: “Cự Long tộc chúng ta điều khiển nguyên tố thời gian, nhưng lại hoàn toàn khác với Thần Thời Gian, Thần Thời Gian đặt mình bên ngoài thời gian, vận dụng quan sát thời gian, tu luyện đến cực đỉnh có thể trước nhìn thấy Sáng Thế Thần tạo thế giới, sau có thể nhìn thấy tương lai vô hạn, còn chúng ta lại ở trong thời gian, tuy không nhìn được tương lai quá khứ, nhưng có thể điều khiển sự vận hành của thời gian!”

Sở Thiên trầm ngâm trong chốc lát rồi hỏi: “Nếu như ta tu luyện thời gian nghịch lưu đến mức cực đỉnh, có phải có thể trở về quá khứ không?”

“Có thể, có điều muốn tự đưa mình về quá khứ, thì bắt buộc phải đưa thân thể của mình đặt vào bên trong thời gian nghịch lưu, nếu như vậy, nhiều nhất ngươi có thể ngược dòng về hai mươi mấy năm trước, nếu không sẽ hoàn toàn biến mất!” Lạp Hi Đức cười nói: “Nếu muốn xuyên qua thời gian không gian, chỉ có Long Thần tổ tiên năm xưa mới có thể làm được, nhưng dựa vào thực lực của lão nhân gia người cũng chỉ có thể khởi động thời gian thông đạo, nhưng không cách nào điều khiển thời gian một cách chính xác.”

“Vậy ta há chẳng phải là mãi mãi không có cơ hội sao?” Sở Thiên vẫn biết trình độ của mình, vốn không thể đạt tới trình độ của Long Thần, hắn cười hì hì hỏi: “Long Hoàng lĩnh vực còn có thức thứ năm không? Nói luôn một loạt cho ta luôn đi!”

“Có, có điều ngay cả Long Hoàng đời thứ nhất của A Cổ Lạp chúng ta, Long Thần thứ tử cũng không biết!” Lạp Hi Đức thở dài một câu, “Thức thứ năm là tuyệt kỹ của Long Thần miện hạ, cần ngưng tụ thời không chỉ lực mới có thể dùng được, cho nên người muốn dùng, bắt buộc phải tìm được phương pháp tu luyện trước, sau đó mới liên kết lại với Long Hoàng lĩnh vực!”

Vậy thì ta càng không có cơ hội rồi, Sở Thiên vốn chẳng phải quá say mê với sức mạnh, hơi cảm thấy thất vọng rồi cũng nhớ tới chuyện khác.

Thời gian cầm cố có thể dừng cơ năng thân thể lại, thuận lưu gia tốc chữa trị, nghịch lưu có thể làm thử lại sau khi phẫu thuật thất bại, thời gian tuần hoàn... Điều này là cách tốt nhất để thúc đẩy tuần hoàn cơ thể, ha ha, Long Hoàng lĩnh vực cứ như là được chuẩn bị cho bác sỹ thú y vậy! Sở Thiên thầm đắc ý trong lòng! Ài, lịch đại Long Hoàng quả thực không có đầu óc buôn bán, chỉ dựa vào thời gian nghịch lưu của họ cũng có thể chữa trị được cho bao nhiêu chứng bệnh rồi!

Hiện tại Sở Thiên vẫn còn cảm thấy chút tiếc nuối vì thực lực của mình chưa đủ, nếu không khi chữa trị cho A Lan Đức, chỉ cần dùng thời gian nghịch lưu đưa hắn trở về trạng thái lúc chưa bị thương là được, đáng tiếc hiện tại Sở Thiên chỉ có thần lực tầng thứ ba sơ cấp, vẫn chưa nghịch lưu được A Lan Đức, càng không cần nhắc đến vết thương của Cao Vị Thần Phổ Lan Đa để lại.

“Ha ha! Chơi thích quá!” Tiếng cười của tiểu Sở Viêm khiến hai người chú ý tới, sau đó đồng thời kinh hãi khó hiểu.

Thì ra tiểu Sở Viêm không biết từ lúc nào đã lật úp chiếc cốc bên cạnh giường xuống, nhưng sau khi chiếc cốc đổ, lại tự mình đứng dậy, sau đó lại đổ... Cứ lặp lại như vậy, đứng lên đổ xuống không ngừng, không cần nhờ vào ngoại lực nào.

“Thời gian tuần hoàn!” Lạp Hi Đức thất thanh kêu lên, bản thân mình mấy nghìn năm mà không học được thời gian tuần hoàn, vậy mà lại bị một chú nhóc chưa đầy một tháng tuổi học được, tuy hiện nay chỉ có thể tuần hoàn một chiếc cốc để nghịch, nhưng chú nhóc thật sự đã học được rồi.

“Thiên tài, chỉ nghe một lần mà có thể học được... Thiên tài!” Lạp Hi Đức kinh ngạc không ngừng tán thưởng, sau đó cười lớn nói: “Long tộc A Cổ Lạp ta có ngày phục hưng rồi!”

Sở Thiên sớm đã chết lặng với tài năng trời cho của con trai mình. Bể con trai mình lên cười nói: “Mạt Khắc Nhĩ sau này sẽ không chỉ làm Long Hoàng, chỉ ít Thí Thần Thất Hải Thú còn phải gọi là hần là tiểu vương tử nữa kia!”

“Không sai, nếu như Bào Uy Nhĩ chết! Nói không chừng tiểu Mạt Khắc Nhĩ còn có thể làm Hải Vương Biển Cầm nữa!” Lạp Hi Đức tức tối nói, nét mặt hiện ra sự hận thù, rõ ràng là rất bất mãn với việc mỹ nhân ngư giam lỏng hần.

“Bào Uy Nhĩ không có dễ chết như vậy đâu!” Sở Thiên cười ha hả, hỏi: “Mỹ nhân ngư đó vạn năm nay đều mời khách, đó là vì sao?”

421. Chương 400: Câu Chuyện Của Mỹ Nhân Ngư

Lạp Hi Đức lắc đầu đáp: “Ta cũng không biết nàng ta muốn làm gì, sau khi bị bắt đến đây, ta chỉ gặp Bào Uy Nhĩ có một lần, nàng ta áp chế thần lực đánh nhau với ta một trận, sau đó ta không còn gặp nàng ta nữa!”

“Bào Uy Nhĩ mời người đến đánh nhau?” Sở Thiên kinh ngạc nói, mỹ nhân ngư này thật nhàn cư vì bất thiện, chỉ ít thì nàng ta cũng là một Thượng Vị Thần, nhưng lại lãng phí sức lực mời khách chỉ vì muốn đánh nhau với một Hạ Vị Thần, hơn nữa còn là áp chế thần lực để đánh, nói một câu không cung kính với Lạp Hi Đức, trong mắt Bào Uy Nhĩ, mức độ uy hiếp của lão đầu tử hần, có khác biệt gì với một đầu heo không?

“Ta cũng muốn biết Bào Uy Nhĩ muốn làm gì!” Cười khở một cái, Lạp Hi Đức nói, “Sau khi đánh xong nàng ta còn không cho phép ta rời khỏi tòa tháp này, thậm chí ngay cả lão bằng hữu là Đức Khổ Lạp cũng không được gặp!”

Sở Thiên nheo mắt lại, hần không tin mỹ nhân ngư lại nhàn hạ đến thế, “Lão đầu tử, người hiểu mỹ nhân ngư được bao nhiêu?”

“Tính ra, bối phận của Bào Uy Nhĩ cực cao, phụ thân nàng ta là Hải Thú Thần Vương Vưu Nhân, cùng với Long Thần miện hạ tổ tiên của chúng ta đều là một trong những đại chủ thần.” Lạp Hi Đức hồi ức lại: “Lần đầu tiên khi ta gặp nàng ta khi vẫn còn là thái tử của A Cổ Lạp, nhưng lúc đó nàng ta đã là Thượng Vị Thần rồi, có lẽ là hơn một vạn năm trước, sau khi Bào Uy Nhĩ nhất thống thất hải, lấy Hải Vương lệnh hội tụ tất cả Thú Thần...”

Nhắc tới chuyện năm xưa, giọng điệu của Lạp Hi Đức không có sự phẫn hận với Bào Uy Nhĩ, ngược lại còn tỏ ý kính phục.

Rất lâu trước đây, khi đó vẫn là thời đại thượng cổ, lịch sử cũng dùng kỷ niên thượng cổ.

Quang Minh, Hắc Ám, Thú Thần, tranh chấp và chiến chinh của ba đại thần tộc dường như đã rơi vào cảnh vô bờ vô bến. Có lẽ là khoảng năm một vạn hai nghìn năm lịch thượng cổ, trong thần tộc đã xảy ra một chuyện kinh thiên động địa, thay đổi cả vận mệnh của thần tộc - Tử Thần Cáp Định Tự đột nhiên lãnh quân đi bao vây Phán Quyết Thần Điện.

Phán Quyết Thần Hoàng Tự Đặc n thay mặt Sáng Thế Thần chấp chương pháp độ chúng thần, trong những năm tháng lâu dài tuy công bằng chấp pháp, không một chút lòng riêng tư, nhưng thần tộc chết dưới tay của hần đã nhiều không đếm xuể, chuyện này đã gây ra bao nhiêu ân oán? Vì vậy Cáp Định Tự vừa lên

tiếng kêu gọi, chúng thần đã nhất loạt hưởng ứng. Cơ hồ hơn nửa thần tộc theo Tử Thần bao vây Phán Quyết Thần Điện, thậm chí ngay cả các đại Chủ Thú Thần trước nay luôn đối địch với Tử Thần cũng tham dự vào trong đó.

Nhưng sau khi Cáp Dịch Tư bao vây thần điện, vây nhưng không tấn công. Chúng thần từ đó cảm thấy bất mãn, ngay lúc họ tụ tập với nhau, chuẩn bị bỏ qua Tử Thần tự mình xuất binh thì Tử Thần biến mất, đồng thời mấy đại Chủ Thần cũng không thấy đâu nữa.

Ngay sau đó, thần điện ở trên Phán Quyết sơn truyền ra một ba động lực lượng cực mạnh, lúc này tất cả Chúng Thần mới biết, Tử Thần và mấy vị Chủ Thần tự mình khiêu chiến Tư Đặc n.

Sau cuộc chiến, Phán Quyết Thần Điện và Phán Quyết Thánh Sơn bị san thành bình địa, Tử Thần thoái lui, Thất Hải Thú Thần Vương Vụ Nhân thân xác và linh hồn bị hủy diệt, Phụng Hoàng Thần Bác Đức thân thể bị hủy, linh hồn rơi vào Huyết Luyện Ngục, An Cát Lợi Na trọng thương chạy trốn, Long Thần Tư Tháp Đức Mại Nhĩ... bị đánh thành tro bụi!

Còn Thần Hoàng Tư Đặc n chỉ để lại một tiếng thở dài, sau đó mất tích không hề hay biết, lúc đó Phán Quyết Thần Thú, Đoạn Tội Yêu Thú cũng đồng loạt biến mất.

Một trận chiến gây ra vô số tranh chấp. Long Thần bị đột tử. Hai người con trai của người vì tranh đoạt Long Thần vị mà quay mặt thành thù, diễn hóa thành tranh đấu giữa Hoàng Kim Long Tộc và Cự Long Tộc kéo dài mấy vạn năm nay. Mức độ kịch liệt của nó, cơ hồ cứ cách hơn mấy nghìn năm hai bên đã phải thay thế vương mới.

Trong số những Chủ Thú Thần, yếu nhất là An Cát Lợi Na may mắn trốn thoát, sau đó thu nạp bộ hạ cũ của những Chủ Thần tham chiến bị chết lúc trước, thực lực bành trướng, một bước trở thành Chủ Thú Thần mạnh nhất đại lục.

Còn sau khi Thất Hải Thú Thần Vương Vụ Nhân chết, thất hải tộc dưới trướng lập tức phân tách theo ý mình, thất đại hải dương vốn nhất thống lại một lần nữa bị phân cắt. Chủ tử thần loạn, kết cục con gái của chủ cũ không nói cũng đủ biết. La Đức Mạn bảo vệ Bào Uy Nhĩ lúc đó chỉ có mỹ mạo, đột phá vòng vây ra khỏi sự liên thủ truy sát của Thất Đại Hải Vương, bắt đầu vào cuộc đời lưu vong.

Một nghìn năm sau, Bào Uy Nhĩ với sức mạnh của Thượng Vị Thần xuất hiện trước mặt của Thất Đại Hải Vương, trong vòng một chiêu, đã cắt đứt sự sống của bá chủ tam hải, bốn vương còn lại thất thế mà hàng. Tiếp theo đó Bào Uy Nhĩ vạch định lại thất đại hải dương, đồng thời ra lệnh cho thất hải đưa con tin đến Biển Cầm, trải qua mấy trăm năm, bảy con tin đã bị nàng ta thu phục toàn bộ, cam nguyện làm thị vệ, trở thành Thí Thần Thất Hải Thú.

Có điều Bào Uy Nhĩ mới có nghìn năm tuổi nhất thống thất hải, bất luận là Thú Thần, hay Quang Minh thần tộc, Hắc Ám thần tộc đều không phục, nhưng sau khi cùng mỹ nhân ngư máu rửa thánh sơn, trầm sát Hỏa Thần, diệt sạch tận gốc cả tộc Hỏa Thần, chúng thần đã mặc nhận địa vị thống lĩnh hải dương của nàng ta.

Sau này vào ngày sinh nhật ba nghìn tuổi của Bào Uy Nhĩ, Chủ Thú Thần Lan Độ Lý đưa tộc nhân di chuyển đến nguyệt cầu đã trở thành một đồng hoang phế, cùng thỏa hiệp đình chiến với Nhân, Thần tộc, cùng nhau đối phó với Thú Thần tộc. Tin tức truyền đi, mấy vị Thú Thần tới chúc mừng trong tiệc sinh nhật phần nộ dị thường, đích thân thống lĩnh Thí Thần Thất Hải Thú phá tan hư không đến thế giới hỗn độn, duỗi lên nguyệt cầu. Trên hồng nguyệt giết chết Chủ Thú Thần Lan Độ Lý, sau đó đồ sát cả tộc phản nghịch mấy chục vạn người, Chúng Thần kinh hãi! Không ai biết nàng ta dựa vào gì để đưa Thí Thần Thất Hải Thú đến thiên ngoại hỗn độn, càng không ai biết nàng ta nhờ vào cái gì để giết chết được một Chủ Thần.

Sau chiến dịch này, vị trí đệ nhất Thú Thần từ tay An Cát Lợi Na chuyển giao sang Bào Uy Nhĩ, An Cát Lợi Na tự biết không có hi vọng vượt qua Bào Uy Nhĩ, đối diện với đám tử tôn không nên thân của mình, sau hội nghị triệu kiến thuộc thần, An Cát Lợi Na tuyệt nhiên đưa một con nhên nhện nhỏ chưa từng nghe danh lên vị trí người thừa kế của mình. Ban đầu, Chúng Thần không ai đoán được dụng ý của An Cát Lợi Na, trong đó có một lời đồn đáng tin nhất đó là thiên phú của A Tư Nặc đủ để đối đầu với Bào Uy Nhĩ.

Năm đầu tiên của lịch ma pháp, Tử Thần đã mất tích nhiều năm trong thần tộc lại xuất hiện, nhanh chóng chinh hợp lại Hắc Ám thần tộc, nữ thần Sinh Mệnh lĩnh quân chuẩn bị quyết tử chiến, nhưng chiến trường lại ở Biển Cầm.

Bào Uy Nhĩ dĩ nhiên không chịu kém cạnh, đại quân Thú Thần cũng được tập hợp hoàn tất trong mấy ngày ngắn ngủi, có điều người trên mặt biển quan chiến lại là những cường giả thành danh của Thú Thần tộc, còn mỹ nhân ngư lại âm thầm hiệu lệnh cho những thần tộc vô danh trong Thú Thần tộc, nhưng có những thanh niên tài năng bỏ đi tất cả tranh chấp, tề tụ Biển Cầm, cũng chính lúc này, Lạp Hi Đức và Mạch Khăng Tích - hai kẻ đối địch lẫn nhau cũng bị ép phải sát cánh với nhau, hơn nữa cùng Ma Căn, A Tư Nặc, Đức Khố Lạp tạo ra danh hiệu Thượng Cổ Ngũ Đại Ma Thú.

Đại chiến Biển Cầm, Thú Thần tộc nhân lúc loạn lạc đánh lén, cường giả cấp Chủ Thần hỗn chiến đều đã đi ra ngoài thiên ngoại hỗn độn, nhưng Bào Uy Nhĩ và những thanh niên ưu tú trong Thú Thần tộc vẫn ở lại, sau đó bắt đầu một trận đại đồ sát.

Nghe Lạp Hi Đức kể lại quá khứ của Bào Uy Nhĩ, Sở Thiên nheo mắt lại, những nghi vấn trong đó quá nhiều. Không nói cái khác, chỉ nói trong đại chiến Chúng Thần, chư vị Chủ Thần tại sao lại để cho mỹ nhân ngư - người có thể giết được cả Lan Độ Lý ở lại chiến trường?

Lắc đầu, Sở Thiên tạm thời bỏ đi nghi vấn của mình.

“Quá khứ của Bào Uy Nhĩ ta chỉ biết những chuyện này, người có thể nghĩ ra tại sao nàng ta lại mời khách chưa?” Lạp Hi Đức cười khổ hỏi.

“Có lẽ chỉ mình Sáng Thế Thần mới biết được!” Thờ ơ nói đùa một câu, sau đó bế con trai mình đứng lên, “Lão đầu tử, vừa rồi ta đã cứu sống A Lan Đức - một trong Thập Thần Thất Hải Thú, Bào Uy Nhĩ cũng tính là nợ ta một ân tình, để ta đi nói với nàng ta, xem có thể để người rời khỏi chốn này không!”

“Người đã khiến một Hạ Vị Thần phục sinh!” Lạp Hi Đức kinh ngạc nói.

Sở Thiên nhún miệng nhún vai cười, dang hai tay ra. “Cũng không có gì đáng ngạc nhiên, ta còn có thể tạo ra một Cao Vị Thần!”

.....

Bào Uy Nhĩ ở tháp nhọn bên trái rất ít khi ra cửa, Sở Thiên đành phải nhờ La Đức Mạn truyền đạt yêu cầu của mình, kết quả có được một đáp án là, sau buổi tiệc đầy tháng của tiểu Mạt Khắc Nhĩ hãy nói.

Dù gì tửu yến cũng chỉ còn vài ngày, Sở Thiên vẫn đợi được, có điều chuyện của Chu Lệ Á thì làm thế nào? Đức Khố Lạp đang dở sống dở chết thì sao? Mỹ nhân ngư đối với những người này, vẫn chỉ một câu, sau yến tiệc hãy nói!

Sở Thiên cũng hết cách, đành phải đợi đến ngày đầy tháng của con trai mình.

Ngày 25 tháng giêng năm 725 lịch Huyền Thú, tiểu Sở Viêm đã tròn một tháng tuổi!

Tửu yến được tổ chức ở tháp nhọn bên trái, cũng chính ở gian phòng Sở Thiên đã cứu sống A Lan Đức. Khách mời không nhiều, chỉ có gia đình Sở Thiên, Bào Uy Nhĩ, La Đức Mạn, còn có ba vị trong Thập Thần Thất Hải Thú. Ngoài ra Lạp Hi Đức với thân phận là tăng tổ phụ của chú nhóc cũng được mỹ nhân ngư mời đến.

Thập Thần Thất Hải Thú sở dĩ chỉ có ba vị ở đây là vì bốn người còn lại đang trấn thủ ở các mộ địa lớn, chẳng hạn như mộ của nữ thần Sinh Mệnh ở Lạc Nhật sơn Mạch do Tô San Na trấn thủ.

Tửu yến không ai khác ngoài Thực Thần Cách Lý Phân đích thân nấu nướng, mùi vị không cần nói nhiều, rượu thì do Sở Thiên tự mang đến, bởi vì mỹ nhân ngư không thích uống rượu, cho nên rượu ở Biển Cầm cũng chẳng ra sao.

Rượu đã qua ba tuần, Sở Thiên chợt nổi tính trẻ con, nghĩ đến phong tục của quê hương - Trao chu. Tuy con trai vừa đầy tháng, không có tư cách bắt đồ, có điều Sở đại thiếu gia không lo được những chuyện này, vẫn để người trải thảm lên, sau đó bày ra một đồng đồ loạn xạ.

*** Theo phong tục của người TQ, người ta đặt nhiều món đồ lộn xộn để trẻ em lựa chọn, đây cũng như một cách để bói tương lai và số phận đứa trẻ.

Nhìn tiểu Sở Viêm lắc lư đi đến chiếc thảm, mỹ nhân ngư cũng hứng chí, đích thân để thanh Tam Nhận Phân Thủy Thứ của mình lên tấm thảm.

“Chàng nói Mạt Khắc Nhĩ sẽ chọn thứ gì?” Sát Lâm Na hỏi, sau đó nhìn đồng đồ cau mày. Kim tệ, đồ chơi, y phục, gia huy, những thứ này rất tầm thường, nhưng Sở Thiên lại để trong đó một vò rượu, một con dao phẫu thuật, còn có một họa tượng mỹ nữ - Chính là có được từ tượng nữ thần Sinh Mệnh của Giáo Đình!

“Ta cũng không biết, từ từ xem đi!” Sở Thiên lại sợ chú nhóc diễn ra một vở hài kịch, bèn đứng dậy, lớn tiếng nói: “Chỉ có thể chọn một thứ thôi!”

“Một thứ? Không có ý tứ!” Tiểu Sở Viêm cong môi, có điều vẫn nghiêm túc chọn lựa.

Nghịch ngợm bởi tung rất lâu, Sở Viêm lấy lên một thứ, rồi ném đi, lại nhìn thứ khác, lại ném! Cuối cùng, chú nhóc tiện tay phá loạn đồng đồ lên, sau đó nói: “Giới chỉ, muốn giới chỉ!”

Sở Thiên vừa nhìn, con trai mình lại chỉ vào không gian giới chỉ của mình, bèn lập tức lấy xuống, đặt trên thảm.

“Mở, mở!” Chú nhóc nói, thì ra nó muốn thứ bên trong giới chỉ.

Sở Thiên sững người, chẳng lẽ linh hồn của con trai mình mạnh đến mức có thể tìm kiếm được trong một không gian khác? Không thể nào chứ? Sở Viêm đích thực có thực lực kiểm tra được không gian khác, có điều ngày bình thường Sở Thiên luôn lấy những thứ bên trong giới chỉ cho chú nhóc chơi, cho nên chú nhóc cũng đã ghi nhớ bên trong có những gì.

“Con muốn cái gì?” Sở Thiên ngồi xổm xuống, vỗ vào đầu con trai mình, khuôn mặt vẫn cười, nhưng trong lòng lại vô cùng bồn chồn, những cảm phẩm trong giới chỉ có quá nhiều, không nói cái khác, chỉ nói đến máu của mỹ nhân ngư cũng đủ để Bào Uy Nhĩ trở mặt rồi.

“Dao, con muốn đại đao!” Tiểu Sở Viêm cuối cùng đã nói ra thứ mình thích.

Trong giới chỉ của Sở Thiên đích thực có hai thanh đao, một là dao phẫu thuật đã để ra ngoài, còn lại, dĩ nhiên chính là Lưỡi đao Phán Quyết!

422. Chương 401: Một Nửa Nguyên Nhân Mỹ Nhân Ngư Mời Khách (thượng)

Trong đại điện đang bày tửu yến đầy thánng bỗng trở lên yên ắng lạ thường.

Tiểu Sở Viêm ngây ngô cười nhìn Sở Thiên, hai bàn tay nhỏ giơ lên, một bàn tay kéo không gian giới chỉ, bàn tay khác không ngừng chỉ vào nó, hi vọng cha mình nhanh chóng đưa ra món đồ chơi mà cậu bé thích. Cũng chính là Lưỡi đao Phán Quyết, thanh đao đã từng gieo sự chết chóc trong Chúng Thần, khiến Chúng Thần sợ mất mặt.

Sở Thiên ngồi quỳ xuống trước mặt con trai, nét mặt từ ái cười, nhưng bàn tay lại cứng đờ lại, nhẹ nhàng vỗ đầu con trai.

Có lấy ra hay không? Sở Thiên nheo mắt lại, trong lòng cảm thấy vô cùng khó nghĩ, nếu không lấy thì mọi người sẽ không vui, Bào Uy Nhĩ thì càng muốn thấy được lúc con trai mình vui sướng, mình lấy lý do gì để cự tuyệt?

Nếu lấy ra, tạm không nói đến việc hấp lực quỷ dị của thanh đao này con trai mình có thể sử dụng được không, chỉ tính riêng việc Hải Vương Biển Cấm nhìn thấy thần khí đã giết cha mình rồi, nộ hỏa phun trào sẽ lấy ai chống đỡ?

Sở Thiên suy nghĩ vô cùng nhanh, nhưng Mỹ Nhân Ngư hẳn là vẫn nhìn thấy sự do dự của hắn, bèn đứng dậy, cười nói: “Bệ hạ, trong giới chỉ của người có thứ gì tốt? Ngay cả con trai của mình cũng tiếc nuối không nỡ cho sao?”

Sắt Lâm Na từ chỗ ngồi đứng dậy, mỉm cười bước tới bên Sở Thiên, khẽ nói với con trai mình, nhưng thực ra là đang nói với Bào Uy Nhĩ: “Mặt Khắc Nhĩ, thanh đao trong giới chỉ phụ hoàng con là của An Đông Ni gia gia cho, là tín vật của thánh đồ nữ thần Sinh Mệnh, không thể nào tùy tiện lấy ra, hay là mẫu hậu tặng con vũ khí của mình được không?”

Có người vợ như vậy, người chồng còn mong gì hơn! Sở Thiên thầm ca ngợi, thuận theo ý của Sắt Lâm Na lấp liếm nói: “Đúng vậy. An Đông Ni gia gia đã nói thanh đao này đại diện cho nữ thần Sinh Mệnh, chỉ có khi nào tế bái nữ thần mới có thể lấy ra, con lấy cái khác đi được không?”

Tiểu Sở Viêm chớp mắt nghĩ ngợi, sau đó lắc đầu, “Gậy của mẹ không thích chơi! Con muốn đại đao?”

“Mặt Khắc Nhĩ ngoan nào, pháp trượng của mẫu hậu chơi thích hơn!” Sắt Lâm Na lấy ra pháp trượng của mình. Xoay một vòng tròn trong không gian, ngưng kết thủy nguyên tố lại thành một quả bóng nước lấp lánh ngũ sắc.

Bụp!

Bóng nước chợt nổ ra. Các giọt nước văng ra bốn phía ngay lập tức hóa thành sắc nước rực rỡ long lanh, bay lá tả trên đầu Tiểu Sở Viêm.

“Ha ha, thích quá! Muốn cái này!” Sự chú ý của chú nhóc đang được chuyển đi chỗ khác. Một thanh yêu đao mang lại một cảm giác cổ quái cho chú nhóc rõ ràng không thể nào có sức hấp dẫn lớn như các bọt nước.

“Chờ một chút!” Bào Uy Nhĩ hơi chúc người xuống, chớp mắt đã xuất hiện bên cạnh Sắt Lâm Na, nhìn chằm chằm vào pháp trượng nói: “Vũ khí của phu nhân phải chăng là vũ khí của Hải Thần năm xưa?”

Không sai, pháp trượng của Sắt Lâm Na chính là tín vật đính hôn mà năm xưa Sở Thiên tặng nàng, Hải Thần Thủ Hộ.

“Bào Uy Nhĩ tỷ tỷ đúng thật nhân lực hơn người!” Sắt Lâm Na khẽ cười giải thích lai lịch của pháp trượng.

“Chủ nhân đời trước của nó là Mai Lâm của vương quốc Ai Nhĩ Sâm?” Bào Uy Nhĩ trầm ngâm giây lát, rồi chợt chỉ tay về hướng tây, “Mai Lệ Nhĩ, đến vương quốc Ai Nhĩ Sâm, lấy danh nghĩa của bốn vương hỏi Mai Lâm, bắt buộc phải tra rõ lai lịch của pháp trượng!”

Sắt Lâm Na thoáng cảm thấy kỳ quặc, lật lại pháp trượng nhìn vài lượt, rồi hỏi: “Năm đó Hải Thần đã là thủ hạ bại tướng trong tay tỷ tỷ, hiện giờ sao tỷ tỷ lại có hứng thú?”

Bào Uy Nhĩ đôi chút thất vọng nhặt lại Phân Thủy Thứ của mình - Tiểu Sở Viêm không có chút hứng thú nào với thứ vũ khí này. Sau đó chậm rãi bước về vương tọa của mình, trầm giọng nói: “Năm đó ta giết Ba Tắc Đông, nhưng thi thể của hắn và cây pháp trượng này cùng chìm xuống đáy biển, đã một vạn năm rồi, ta đã dồn nhân lực của thất hải mà vẫn chưa tìm thấy nó!”

Ý của Bào Uy Nhĩ không phải nói rằng Hải Thần vẫn chưa chết chứ? Sở Thiên thầm nơm nớp lo sợ. Nếu như Hải Thần chưa chết. Vậy có khi nào hắn sẽ đến cướp lại Hải Thần Thủ Hộ?

Sắt Lâm Na cũng hiểu được ý này, cười nói: “Hiện nay pháp trượng đã tặng cho Mặt Khắc Nhĩ, vẫn nên nhờ tỷ tỷ phải để ý cho!”

Bào Uy Nhĩ không lên tiếng, mà chỉ vẫy tay với Tiểu Sở Viêm, cười nói: “Mặt Khắc Nhĩ, qua đây, giáo mẫu đã chuẩn bị cho con một món quà nhỏ!”

Chuyện của Lưỡi đao Phán Quyết rốt cuộc cũng đã được che giấu ổn thỏa, Tiểu Sở Viêm toét miệng cười với Mỹ Nhân Ngư, rồi xòe bàn tay ra.

Bào Uy Nhĩ tay trái khẽ đặt lên trán Sở Viêm, sau đó một ánh sáng lam vụt hiện rồi biến mất vào trong cơ thể của Mặt Khắc Nhĩ.

Sở Thiên lập tức động dung, việc làm vừa rồi của Bào Uy Nhĩ với Sở Viêm khiến hắn nhớ tới ở A Cổ Lạp Sơn sáu năm trước, lúc đó, Mai Lâm đã dùng tiềm lực toàn thân để tạo cho hắn cảm chú miên dịch với Thủy hệ ma pháp.

Thầm thở dài, Sở Thiên nghĩ bụng, chuyện mình đã làm ở vương quốc Ai Nhĩ Sâm thật sự đã quá có lỗi với sư nương, có cơ hội phải bù đắp cho người.

Chậm rãi thở nhẹ ra, Bào Uy Nhĩ mệt mỏi dựa vào vương tọa, rồi nhìn Sở Viêm nói: “Sau này không ai dám ức hiếp con đâu, nếu như có người胆 thương con, giáo mẫu sẽ lập tức đi tiêu diệt hắn!” Nói rồi, Mỹ Nhân Ngư liếc nhìn Sắt Lâm Na và Sở Thiên, “Hai người hãy yên tâm, trên đời này ngoài bốn người ra, không ai có thể làm tổn thương Mạt Khắc Nhĩ!”

“Bốn người nào?” Sở Thiên vội hỏi.

“Hai đại Thần Vương, Ái Lệ Ti và Cáp Định Tư, còn có Phán Quyết Thần Hoàng Tư Đặc n. Người cuối cùng...” Ngón tay mảnh dài của Bào Uy Nhĩ vạch một đường trên mặt lưỡi sắc nhọn của Phân Thủy Thứ, lắc đầu nói: “Người cuối cùng người không cần lo nữa, hắn sống không còn được bao lâu đâu!”

Sát khí, Sở Thiên nghe ra một tia sát khí từ trong lời nói của Bào Uy Nhĩ, xem ra một cường giả nào đó có thể sánh ngang với Thần Vương đã trở thành mục tiêu truy sát của của nàng ta.

Bữa tiệc đầy tháng đã kết thúc trong một không khí có đôi phần gượng gạo.

Tiệc rượu đã tan, Bào Uy Nhĩ vẫn không có ý muốn tiễn khách mà còn chỉ vào Lạp Hi Đức, “Người có thể rời khỏi Biển Cầm rồi! Có điều, khi người đạt được đến ngưỡng thần lực tầng thứ tư thì phải quay lại đây!”

Khẽ hừ một tiếng, Lạp Hi Đức cũng coi như đã tỏ ý mình đã biết rồi.

Bào Uy Nhĩ nói xong lại nhìn về hướng Chu Lệ Á đang căng thẳng nét mặt, “Gia gia Khố Đức Lạp của phu nhân đã không còn cầm cự được nữa, hãy đi thăm hắn đi!”

“Cái gì? Gia gia ta thế nào rồi?” Chu Lệ Á vội đứng dậy hỏi.

Sở Thiên khẽ kéo lấy tay Chu Lệ Á, cười nói: “Yên tâm, gia gia nàng cũng là ma thú, có ta ở đây, ông ấy không chết được đâu!”

Chu Lệ Á khẽ cảm thấy yên lòng, nàng vô cùng tin tưởng vào thuật Thượng Cổ Tế Tự của Sở Thiên, “Bào Uy Nhĩ tỷ tỷ, lúc nào ta có thể đi thăm gia gia ta!”

“La Đức Mạn thúc thúc. Phiên người đưa nàng ta và Phất Lạp Định Nặc đi gặp Khố Đức Lạp!” Bào Uy Nhĩ căn dặn. Sau đó khí tức tập trung lên người A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ, “Hai người đi theo ta!”

La Đức Mạn tuy rằng là thúc thúc của Mỹ Nhân Ngư, lại có ơn lớn với Bào Uy Nhĩ nhưng hắn vẫn giữ phép tắc lễ của thuộc hạ với Hải Vương, khom người hỏi: “Bệ hạ, Phất Lạp Định Nặc cũng đã trở thành thần, người có cần hắn đi với người không?”

“Không cần đâu!” Bào Uy Nhĩ rời khỏi vương tọa, nghĩ lại rồi sửa lại câu nói: “Đợi hắn từ chỗ Đức Khố Lạp trở về, người cũng đưa hắn đến chỗ đó đi!”

.....

Được La Đức Mạn dẫn đường, Sở Thiên đã gặp được Đức Khố Lạp.

Khác với Lạp Hi Đức, lão Biên Bức này không được nhốt ở bên trong tháp nhọn bên phải, mà là ở dưới động sâu dưới biển của vương cung Biển Cầm.

Tiến vào một địa huyệt của khoảng sân giữa Hải Vương Cung, xuyên qua con đường âm u đầy đá ngầm, Sở Thiên cuối cùng cũng đã đến trong một địa huyệt ngầm tối om, nhìn thấy Đức Khố Lạp trong một quan tài thủy tinh.

Đức Khố Lạp lúc này giống như một xác chết. Nằm im bất động trong quan tài. Nếu không phải vùng ngực khẽ phập phồng, e rằng không ai tin rằng hắn đang còn sống.

“Gia gia...” Chu Lệ Á lao đến.

Sở Thiên kéo lấy La Đức Mạn đang muốn rời đi, hỏi: “Lão thừa tướng, Đức Khố Lạp hiện tại thế nào rồi?”

“A? Sao người lại hỏi lão đầu tử ta chứ? Người không phải là Tế Tự sao?” La Đức Mạn nhếch miệng vuốt râu, cười ha hả nói: “Tiềm lực sinh mệnh của hắn vốn đã hao cạn, vua của ta đã dung khí tức đầy biển

Biển Cầm để giữ lại mạng già cho hần, nhưng ai ngờ... Chắc, một cô cháu gái mất nét khác của hần lại lấy đi cơ thể của hần rồi. Khiến chút tiềm lực sinh mệnh cuối cùng của hần cũng cạn mất!”

Sở Thiên cau mày, xem ra lão Biên Bức này số cũng đã tận rồi.

“Thế nào? Tiểu tử, ngay cả A Lan Đức ngươi còn có thể khiến hần sống lại, Đức Khố Lạp ngươi có cứu sống được không?” La Đức Mạn vặn hỏi đầy khiêu khích.

Chu Lệ Á khước mắt đỏ hoe cũng nhìn về Sở Thiên.

“Đương nhiên có thể, có điều phải trở về Bồ Lô Trạch đã!” Sở Thiên giải thích nói: “Chữa trị cho ông ấy cần rất nhiều thứ, những thứ này ta không mang theo người, chỉ có thể đợi về Bồ Lô Trạch mới có thể chữa trị, không biết Bào Uy Nhĩ bệ hạ có thể để ta mang cơ thể của Đức Khố Lạp đi không?”

Thực ra Sở Thiên muốn cứu Đức Khố Lạp lúc này cũng có thể, nhưng lại không thể cứu hần ở Biển Cầm này, bởi vì cơ năng cơ thể của Đức Khố Lạp đã hoàn cạn kiệt, muốn cứu hần phải cần một thân thể khác, nhưng việc thay cơ thể khác không phải là chuyện có thể để Bào Uy Nhĩ nhìn thấy.

“Có thể mang đi hay không ta không thể quyết được, người thử đi hỏi bệ hạ đi!” La Đức Mạn tặc lưỡi, cười nói: “Đi thôi, cùng ta đi gặp bệ hạ!”

“Gặp bệ hạ làm gì?” Sở Thiên hỏi.

“Đi đánh với bệ hạ một trận!”

Sở Thiên nghe vậy liền sửng sốt, cười gượng nói: “Lão thừa tướng đừng đùa nữa, ta đâu phải là đối thủ của Hải Vương Biển Cầm? Bệ hạ mời ta đến cũng không phải chỉ để đánh một trận thôi chứ?”

“Ai nói không phải vì đánh nhau!” La Đức Mạn trừng mắt, giận dữ nói: “Lão đầu tử ta trước giờ không lừa trẻ con, vua của ta mời khách, chính là để đánh nhau! Không đánh thắng thì đừng hòng ra khỏi Biển Cầm!”

.....

Chu Lệ Á ở lại động huyết ngầm để trông nom Đức Khố Lạp. Còn Sở Thiên lại mù mịt cùng La Đức Mạn đi đến tháp nhọn bên phải, cũng chính là phòng giam lỏng khách.

Lại một lần nữa bước vào tháp nhọn, Sở Thiên lại nhìn thấy một cảnh sắc khác. Bên trong trống trải, chính là một sân luyện võ rộng thênh thang, khác hoàn toàn so với lúc lần đầu tiên Sở Thiên đến đây gặp Lạp Hi Đức. Điều này đã chứng minh suy đoán của Sở Thiên rằng gian tháp phòng này có cơ quan tinh vi.

Sân luyện võ phương viên hơn nghìn thước, xung quanh có các cột trụ màu xanh da trời, những cột trụ này vây tròn lại, bao trọn lấy cả sân luyện võ, nhìn kỹ lại, bên trên còn lơ lửng các sắc màu của nguyên tố.

La Đức Mạn giải thích: “Nhìn thấy mấy cột trụ này không? Mỗi một cột trụ đều có một loại nguyên tố, trong Biển Cầm thủy nguyên tố có quá nhiều, đối thủ bình thường ở đây, tốc độ ngưng tụ nguyên tố sẽ bị ảnh hưởng, vua ta vì muốn đối thủ phát huy toàn lực, nên cố ý làm ra những cột trụ này!” Nói rồi, La Đức Mạn chỉ vào một cột trụ trong số đó cười nói: “Đợi lát nữa người nếu như cảm thấy không cách nào ngưng tụ được nguyên tố thời gian, thì cứ hấp thu từ cột này là được rồi!”

Sở Thiên cười khổ, so chiêu thức với Hải Vương Biển Cầm... Hi vọng mình đừng có thua một cách quá khó coi.

423. Chương 402: Một Nửa Nguyên Nhân Mỹ Nhân Ngư Mời Khách (hạ)

Các cột trụ có ẩn hàm các loại nguyên tố bao thành một vòng tròn, cứ cách hai cột trụ là có một tầng nguyên tố liên thông, trông những cột trụ này rất giống màn trường khổng lồ kéo dài, bao trọn cả sân luyện võ này lại.

“Người tự mình vào đi, lão đầu tử không đi cùng nữa nhé!” La Đức Mạn vô lương tâm đẩy Sở Thiên một cái, sau đó hừ nhẹ quay người bỏ đi.

Sở Thiên lão đảo bước vào sân luyện võ, lòng thầm mừng nhể La Đức Mạn, nhưng mắt lại bắt gặp nhìn về mấy người trong sân. A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ ở trong đó hoàn toàn không có gì đáng ngạc nhiên, điều kỳ lạ là Thực Thần Sử Đế Phân cũng ở đó. Hơn nữa lão còn đang giao đấu với Mỹ Nhân Ngư, có điều cách giao đấu của hai người quả thực là có đôi chút... khác người!

“A! Hãy xem lĩnh vực của lão nhân gia ta, thơm không?” Sử Đế Phân đứng chống nạnh, mái đầu bạc trắng như cước không có gió nhưng vẫn bay lất phất, rất có khí chất tiên phong đạo cốt, nhưng lĩnh vực của hắn lại chẳng giống thứ gì, một luồng khí tức thơm thoang thoảng chui vào lỗ mũi của Sở Thiên, bắt gặp khiến ngón trỏ của hắn rung động.

Anh Cách Lạp Mỗ ở bên cạnh thở hổn hển, có lẽ là vừa đánh một trận với Bào Uy Nhĩ, lúc này lại ngửi thấy mùi của Sử Đế Phân, vô thức lấy tay xoa bụng mình.

“Không tồi!” Trên người Bào Uy Nhĩ hiện ra một tầng thủy khí, không ngừng hít lấy lĩnh vực của Thực Thần, gật đầu bình luận: “Cho dù là bốn vương ngữ thấy mùi hương này cũng có chút cảm giác đói, lĩnh vực của ngươi có lẽ không chỉ là tăng thêm hương vị cho món ăn!”

Sử Đế Phân chưa bao giờ nghĩ lĩnh vực của mình có cách dùng nào khác, kinh ngạc nói: “Lĩnh vực của ta còn có thể làm gì?”

Bào Uy Nhĩ nhắm chặt mắt lại. Tỉ mỉ phân tích sức mạnh ẩn chứa trong mùi thơm, chậm rãi nói: “Ngươi có thể khiến Hạ Vị Thần lúc này cảm thấy đói khát, điều này chứng tỏ mùi hương của ngươi đã ảnh hưởng đến người của hắn, còn cơ thể của Thượng Vị Thần ta tuy không cần ăn uống nhưng vẫn cảm thấy cần đồ ăn. Vậy thì nguyên nhân chỉ có một, ngươi có thể ảnh hưởng đến linh hồn của ta. Cho nên lĩnh vực của ngươi là tấn công hai mặt thể xác và linh hồn!”

“Ha ha. Lão nhân gia ta sớm đã biết mà! Bản thân không chỉ đơn giản như vậy!” Sử Đế Phân hất cằm, vuốt râu phá lên cười. “Là một người lớn tuổi nhất trong thần tộc, lại có một lĩnh vực lợi hại như vậy, lão nhân gia ta quyết định, sẽ chính thức đặt tên lĩnh vực của mình...”

Sử Đế Phân đảo mắt nhìn Sở Thiên vừa bước vào, rồi cười ha hả nói: “Tên tiểu tử A Mạt Kỳ đã đặt tên cho chiêu thức của mình là Sự Phẫn Nộ Của Phát Lạp Dịch Nặc, vậy thì lão đầu tử ta cũng theo quy củ, đặt là... Sự đói khát của Phát Lạp Dịch Nặc!”

Mỹ Nhân Ngư khẽ mỉm cười, không bày tỏ thái độ gì, chỉ vẫy tay về hướng A Mạt Kỳ, “Đến người rồi!”

A Mạt Kỳ cũng không đáp lời. Giữ ngang Chiến Thần Kích, chân khẽ dịch chuyển, người đã lao vào Bào Uy Nhĩ. Khi hắn gần đến trước mặt Mỹ Nhân Ngư, mười cánh ưng và nghìn vạn phân thân đã lan tràn khắp phía.

Tất cả các phân thân cơ hồ đồng thời hạ kích. Phong bế chặt bất cứ góc nhỏ nào Bào Uy Nhĩ có thể tránh né.

“Có chút thú vị!” Bào Uy Nhĩ quát một tiếng, Hải Vương Tam Xoa Kích bỗng xuất hiện trong tay nàng, cũng dùng thần lực áp chế thần lực ngang bằng trung cấp tầng thứ tư của A Mạt Kỳ, sau đó hai tay Mỹ Nhân Ngư đan vào nhau, cầm đoạn giữa của Tam Xoa Kích, khiến ngọn đại kích chuyển động như cối xay gió.

“Keng keng!” Tiếng kim loại va chạm vào nhau. Sở Thiên nhìn đến hoa mây chóng mặt vẫn không biết gì, chỉ có bản thân A Mạt Kỳ biết. Bào Uy Nhĩ đã dùng một tốc độ nhanh khủng khiếp né khỏi hướng tấn công chính diện của trường kích của hắn.

Mỹ Nhân Ngư có nhanh, nhưng cũng không nhanh bằng phân thân của A Mạt Kỳ, nàng đã hóa giải thể công như vũ bão phía chính diện, nhưng sau lưng vẫn còn phân thân của A Mạt Kỳ.

Bào Uy Nhĩ trong ảnh kích khẽ lắc đầu, mái tóc dài màu da trời bay phấp phới, tiếp theo đó từng sợi tóc như có linh tính, biến thành nhu kiếm đâm vào phân thân của A Mạt Kỳ, sau đó đâm nát từng phân thân.

Chỉ trong nháy mắt, phân thân trước mặt Mỹ Nhân Ngư của A Mạt Kỳ đã hoàn toàn bị tan biến, còn phía sau lưng cũng biến mất theo từng đợt chớp động của mái tóc dài.

“Vũ khí của Chiến Thần năm xưa, không chỉ là một Chiến Thần Kích trong tay người đâu!” Bào Uy Nhĩ không ý thể tấn công mà dừng lại, để Tam Xoa Kích sau lưng, lặng lẽ đợi lượt tấn công tiếp theo của A Mạt Kỳ.

A Mạt Kỳ im lặng không nói lời nào, nhưng lại nhớ kỹ câu nói vừa rồi của Bào Uy Nhĩ, sau đó cười lạnh dần lên trước, nhưng lại lập tức dừng lại, “Để thần lực tăng lên đến tầng thứ năm, chiêu tiếp theo của ta có thể ra tay vượt cấp!”

“Ồ? Để bọn vương xem xem!” Bào Uy Nhĩ lập tức cảm thấy hứng thú, nhưng thần lực vẫn dừng ở tầng thứ tư.

“Sự Phẫn Nộ Của Phát Lạp Dịch Nặc!” Quát lớn một tiếng, A Mạt Kỳ nhìn chăm chú vào Bào Uy Nhĩ, rồi lại xông lên, phân thân hợp thể chiến kỹ lập tức xuất hiện.

“Thần lực tầng thứ năm... Người cũng khá lắm!”

Nhìn thấy ánh kích ập đến, Mỹ Nhân Ngư không hề gấp gáp, Tam Xoa Kích chợt thoát khỏi tay Hải Vương, dùng thủ pháp như bắn súng phóng nó đi, mục tiêu của nó chính là cổ tay đang cầm kích của chân thân A Mạt Kỳ!

Cùng lúc đó, thân ảnh của Bào Uy Nhĩ chợt biến mất, ánh kích màu u lam của A Mạt Kỳ ngay lập tức đâm vào không khí.

Phụt!

Tam Xoa Kích của Bào Uy Nhĩ ném mạnh cũng đúng lúc này sượt qua cổ tay của A Mạt Kỳ, sau đó không hề bị lực đạo nào điều khiển, nó bật ngược lại sau lưng của A Mạt Kỳ.

“Có thể bức ta dùng lĩnh vực tầng thứ ba, người là đối thủ đáng gờm nhất mà ta đã gặp trên đại lục một vạn năm nay!” Giọng nói uy nghiêm của Mỹ Nhân Ngư chợt vang lên sau lưng A Mạt Kỳ, lúc này Tam Xoa Kích bị bật ngược lại rơi đúng vào tay của Mỹ Nhân Ngư, rồi được nàng dùng nó kê lên cổ của A Mạt Kỳ.

“Sao người có thể biết được chân thân của ta? Vừa rồi tốc độ của người rõ ràng không nhanh bằng ta, tại sao lại có thể tránh được trường kích của ta, còn có thể đả thương ta?” A Mạt Kỳ hỏi ra một loạt vấn đề.

Bào Uy Nhĩ chậm rãi thu lại Tam Xoa Kích, giải thích nói: “Thủy hệ lĩnh vực của bốn vương có một loại biến hóa, có thể để thủy nguyên tố biến ra một loại khí không có thực thể, không có thực thể, dĩ nhiên người sẽ không đả thương được ta, nhưng ta lại có thể dễ dàng vòng qua sau lưng người, còn về chân thân của người... Ha ha, nếu như ta không nhìn nhầm, sự khác biệt giữa chân thân và phân thân của người, chính là một cái không có nhận thức, một cái lại có lĩnh vực! Cho dù là Cao Vị Thần mạnh nhất cũng không thể hoàn toàn khống chế đồng hóa hợp thể thần lực, cho nên ta chỉ cần nhìn người nào xung quanh thủy nguyên tố có biến hóa nhanh, thì có thể tìm thấy được chân thân của người!”

A Mạt Kỳ lắc đầu cười, hẳn cuối cùng cũng biết sự chênh lệch giữa mình và Bào Uy Nhĩ, “Nếu như vừa rồi người ra tay toàn lực, phải dùng bao nhiêu thời gian để giết ta?”

“Nếu như ta dùng toàn lực, người còn sẽ không biết mình chết thế nào đâu!”

A Mạt Kỳ thu lại Chiến Thần Kích, ỉu xiu đi về bên cạnh Sở Thiên, “Đợi khi ta lên đến Thượng Vị Thần, sẽ lại đến tìm người!”

“Biển Cầm lúc nào cũng hoan nghênh người! Tiện đây, người nhớ kỹ chuyện này!” Bào Uy Nhĩ chợt lay động thân, cũng xuất hiện ra phân thân, sau đó các phân thân đồng loạt ra tay, cùng dồn sức, đó chính là tuyệt kỹ của A Mạt Kỳ - Sự Phẫn Nộ của Phát Lạp Dịch Nặc.

“Toàn thể chiến kỹ của Quang Minh Thần Vệ, nên được sử dụng như thế này!”

A Mạt Kỳ ngây người, Bào Uy Nhĩ lúc nào đã học được hợp thể chiến kỹ! Hơn nữa sự biến hóa trong đó còn thuần thực hơn chính A Mạt Kỳ thực hiện!

“Nữ thần tại thượng! Tư chất của Bào Uy Nhĩ tệ hạ, tiểu đệ thật sự bái phục sát đất!” Sở Thiên thật lòng cúi người, hẳn không nhìn rõ động tác của Bào Uy Nhĩ, nhưng lại hiểu rõ ý nghĩa của việc Mỹ Nhân Ngư mời khách.

Thì ra Mỹ Nhân Ngư lại thông minh đến độ đã nhìn là không quên, xem một lượt chiêu thức của đối thủ, là có thể lập tức ghi nhớ trong đầu mình.

“Bệ hạ, tiểu đệ còn một chuyện không rõ, cơ sở chiêu thức vừa rồi của A Mạt Kỳ là lĩnh vực tốc độ của hân, người làm cách nào để phục chế lại lĩnh vực của hân. Lẽ nào người cũng giống Ma Căn...”

“Đừng có so sánh ta với cái tên bất nam bất nữ đó!” Bào Uy Nhĩ đập mạnh Tam Xoa Kích xuống đất, nét mặt hiện ra sự băng lạnh, có lẽ năm xưa cũng bị Ma Căn, hoặc là bị hân quấy nhiễu rồi. “Nước là nguồn gốc của vạn vật, vô hình vô tướng, lại có thể biến ra bất cứ thứ gì, ta có thể biến hóa thủy nguyên tố ghi lại lĩnh vực tốc độ của A Mạt Kỳ, sau đó dùng thủy nguyên tố mô phỏng lại các vận hành nguyên tố tốc độ... Hợp thể chiến kỹ vừa rồi ta dùng, chính là dùng thủy nguyên tố hình thành phân thân!”

Quả nhiên là đại lục đệ nhất cường giả, Sở Thiên thăm ca ngợi, nếu như nói Bào Uy Nhĩ có thể học được tất cả lĩnh vực của mọi người, vậy thì một vạn năm nay nàng ta mời khách, lý do rất đơn giản - Chỉ là để học hết tất cả các chiêu thức trong thiên hạ.

Vì sao chỉ mời thần? Bởi vì cường giả thần lực tăng thứ nhất và tăng thứ hai quả thực quá yếu, thực chất không thể nào thi triển được hết chân ý của lĩnh vực, nên không có gì đáng học.

Vì sao sau khi mời khách lại không thả người, cũng rất đơn giản, đã học lên thứ quan trọng nhất của người ta, lẽ nào còn cần thả người bị mất của về đại lục, để lời đồn Hải Vương Biển Cấm là tên trộm truyền vào tất cả tai của mọi người?

Đây chính là sự suy đoán nguyên nhân Mỹ Nhân Ngư mời khách của Sở Thiên, có điều Sở đại thiếu gia đã làm tiểu nhân quen rồi, vô thức cũng đánh đồng với Bào Uy Nhĩ, có điều hân chỉ đoán đúng một nửa.

Mỹ Nhân Ngư đích thực là muốn học tất cả lĩnh vực, nhưng tại sao nàng lại muốn học tất cả lĩnh vực, sau khi học xong, lại giữ Chúng Thần lại, Sở Thiên mãi đến rất lâu về sau mới có thể hiểu được nguyên nhân trong đó.

Cười cợt nhả đứng bên cạnh A Mạt Kỳ, Sở Thiên nói: “Nguyên nhân tỷ tỷ mời khách ta đã đoán ra ít nhiều, nếu như người đã mời Lạp Hi Đức, tiểu đệ cũng tu luyện lĩnh vực Long Hoàng, chắc không cần với động thủ với người chứ?”

“Long hoàng lĩnh vực, ta chỉ gặp ba người đã dùng, tổ phụ và phụ thân của Lạp Hi Đức, và chính bản thân hân. Ba người này đều chỉ biết khổ luyện cứng nhắc theo sách, đời sau lại không bằng đời trước, thực chất không thể sánh được với người sáng tạo ra nó Long Thần Thứ Tử... Lĩnh vực Long Hoàng hoàn chỉnh nhất đã bị thất truyền rồi, cho nên ta muốn xem xem người có khiến ta cảm thấy chút mới mẻ nào khi dùng lĩnh vực Long Hoàng không!”

Bào Uy Nhĩ cầm ngang Tam Xoa Kích, khí tức xuyên qua A Mạt Kỳ, tập trung về Sở Thiên, “Yên tâm, ta chỉ dùng thần lực tăng thứ ba sơ cấp, sẽ không làm bị thương người!”

Đao kiếm không có mắt, Sở Thiên nào dám mạo hiểm, “Chuyện này... Chúng ta thương lượng một chút được không? Dù gì người cũng chỉ muốn nhìn thấy lĩnh vực Long Hoàng, chúng ta không động thủ, ta luyện một lần cho người xem được không!”

“Ít nói nhảm!” Bào Uy Nhĩ có đôi chút không vui, đập kích nói: “Lĩnh vực bản thân diễn luyện với lĩnh vực thi triển trong chiến đấu sinh tử hoàn toàn khác nhau, thứ ta muốn xem, chính là tất cả sự lý giải của người về thời gian và lĩnh vực Long Hoàng!”

“Ông chủ, đánh với Hải Vương một trận đi, rất có lợi với việc tu luyện, người cũng thử đi!” A Mạt Kỳ chột tốt bụng khuyên nhủ.

Lão tử tu luyện cái con khỉ, Sở Thiên không có yêu cầu lớn với sức mạnh, chỉ cần thành thần hưởng thụ mùi vị trường sinh bất lão là đủ rồi, hiện tại hân đã đạt được mục đích, dĩ nhiên không có hứng thú với chuyện tu luyện. Có điều Mỹ Nhân Ngư đang bức ép gắt gao, hân cũng đành đau khổ chấp nhận.

424. Chương 403: Máu

Sân luyện võ phương viên nghìn thước phẳng phát sát khí lạnh thấu xương, Bào Uy Nhĩ dựng đứng kích, mắt khép hờ, dường như đang theo dõi Sở Thiên ở trước mặt, nhưng nhiều hơn đó là đang kiểm tra xem sân luyện võ của mình có thiếu sót gì không.

Sở Thiên tự biết mình không phải là đối thủ của Mỹ Nhân Ngư, vì vậy chỉ cầu sớm có thể kết thúc trận quyết đấu tệ nhạt này, sau đó về nhà cùng vợ con.

“Bệ hạ, đắc tội rồi!” Sở Thiên khiêm nhường nói, sau đó... Chạy thẳng một mạch. Dù gì cũng không đánh lại Mỹ Nhân Ngư, vậy thì chẳng bằng tiết kiệm chút sức lực, cho nên vũ khí dao phẫu thuật của mình cũng chẳng buồn lấy ra.

Bào Uy Nhĩ cau mày, thứ nàng muốn là một đối thủ có thể cho nàng thấy được những sự lý giải khác nhau về lĩnh vực Long Hoàng chứ không phải là những trò đùa lố bịch.

Bình!

Mỹ Nhân Ngư đập mạnh Tam Xoa Kích xuống đất, hai tay chấp sau lưng, lạnh lùng nói: “Phất Lạp Dịch Nặc bệ hạ, nếu như đây là cuộc chiến sinh tử, người đã chết không toàn thân rồi!”

“Đúng vậy, trước mặt bệ hạ, tiểu đệ cho dù có ra sức hay không, kết quả cũng chẳng phải như nhau sao?” Sở Thiên bẽn lẽn cười, dường như đang trêu chọc Mỹ Nhân Ngư, có điều ở gấu tay áo lại xuất hiện hai chiếc kim phẫu thuật.

Sở Thiên ngẩng đầu giả như đang nhìn trời, cười nói: “Bệ hạ, sân luyện võ này có thật là ở trong tháp không? Tại sao ở trong tháp lại vẫn có thể nhìn thấy sao trời? Lẽ nào nó là một không gian khác?”

“Bệ hạ thật có mắt tinh đời, tòa tháp nhọn này chính là do Long Thần năm xưa xây dựng cho phụ hoàng ta, bên trong được bố trí các pháp tắc! Hiện tại bệ hạ sở dĩ có thể...”

Mỹ Nhân Ngư chợt im bật lại, mái tóc sau lưng khẽ tung bay, sau hai tiếng phập phập, hai chiếc kim phẫu thuật đánh lên vào hộ giáp đã bị mái tóc của nàng đánh văng xuống đất. Thì ra Sở Thiên cố ý dùng lời nói phân tán sự chú ý của Mỹ Nhân Ngư, sau đó dùng thời gian thuận lưu gia tốc thời gian để đánh lên.

Ngón tay ngoắc nhẹ, kim phẫu thuật đã bị Bào Uy Nhĩ khẽ miết ở đầu ngón tay, khẽ cười nói: “Thời cơ và vị trí đánh lên thật chuẩn xác, xem ra bệ hạ có sự nghiên cứu rất sâu đối với kỹ thuật đâm lén này, có điều vũ khí này có phần mất đi phong thái của Long Hoàng. Dù gì kim chỉ cũng chỉ là đồ dùng của nữ nhi!”

Bào Uy Nhĩ không phải cố ý bối mớ Sở Thiên. Mà là nàng thích dùng cách mà đối thủ tấn công để đánh lại đối thủ, nếu như Sở Thiên đã dùng lời nói phân tán sự tập trung của nàng, vậy thì Mỹ Nhân Ngư cũng sẽ làm như vậy với Sở Thiên.

Sở Thiên ra tay nhưng còn không đánh nổi được một ngón tay của Bào Uy Nhĩ, nhưng đầu khẩu thì không chắc ai thắng ai thua, Sở Thiên khẽ nhún vai, thản nhiên nói, “Nếu như bệ hạ cũng là nữ nhân, vậy thì biểu diễn một chút công việc xe sợi luồn kim thử cho ta xem được không?”

“Mồm miệng sắc sảo lắm! Có điều năm xưa Thú Thần tộc có một con Thượng Thuyền Điểu, mỏ của nó mới lợi hại, bệ hạ còn kém nhiều lắm!” Bào Uy Nhĩ hai ngón tay kẹp lấy kim phẫu thuật, giờ lên nhìn ngắm một hồi, “Cây kim này thật cổ quái, không giống như kim khâu bình thường, mà giống...”

Thực Thần Sử Đế Phân xen miệng vào nói: “Giống một cái móc câu!”

Hình dạng của kim phẫu thuật dĩ nhiên không thể giống với kim khâu thông thường, ngược lại đúng là rất giống với móc câu, có điều chỗ khác biệt nhỏ bé đó lại rất lớn.

Sử Đế Phân vuốt râu, bình luận: “Cái thứ này quá sắc, không tốt, nếu như dùng để câu cá rất dễ đâm vào hàm cá, như vậy thì hương vị của đầu cá sẽ không còn rồi, mùi vị khi nấu chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng, phải biết là, đầu cá ngon...”

Bào Uy Nhĩ lạnh lùng nhìn Sử Đế Phân, trong lòng cảm thấy bức dọc, lão già này bàn luận về việc nấu cá thì không có gì, nhưng lại ở ngay trước mặt Mỹ Nhân Ngư nghiên cứu việc làm cá, vậy thì phiền phức rồi.

Nhưng nàng vừa định nói gì đó, vô tình lại liếc nhìn chiếc kim phẫu thuật, chỉ thấy phía trên bỗng nhiên tỏa ra một tia sáng dị thường, thậm chí có phần nhức mắt!

Mái tóc dài cuộn bay, hai lọn tóc quỳ dị bắn đi, chớp mắt đã mang chiếc kim phẫu thuật trở lại tay của Bào Uy Nhĩ.

Liếc nhìn, Mỹ Nhân Ngư cuối cùng phát hiện nguyên nhân mình thất thủ, thì ra trên kim phẫu thuật lại có thêm một chất lỏng kỳ lạ.

Nhìn lại vai của Sở Thiên, rồi lại nhìn kim phẫu thuật, đôi mắt của Bào Uy Nhĩ vụt hiện hàn quang, cười lạnh nói: “Thứ trên này là máu của người?”

Bằng chứng như thép. Sở Thiên lấy lại chiếc kim phẫu thuật xem xét rồi cười nói: “Ha ha, đúng là máu của ta, có lẽ là vừa rồi bị thương nên để máu dính lên đó.”

Máu trên cây kim không phải là màu vàng kim như lúc trước, cũng không phải là màu đỏ, mà là xen lẫn ba màu tím vàng đỏ lóng lánh.

Nhắc tới sự thay đổi về máu của Sở Thiên, đó thật sự là một chuyện phức tạp, mới đầu hắn là một người địa cầu chính hiệu, đương nhiên là máu màu đỏ, sau đó được máu của Long Hoàng dung hợp vào, thì biến thành màu vàng, đến lúc Sở Thiên để hai ma sủng của mình thành thần ở Phán Quyết Thần Điện, được sự chỉ điểm của Âm Điện trưởng lão, sau khi dùng Lưỡi đao Phán Quyết suốt một thời gian, máu của hắn lại trở thành màu tím, điều kỳ dị nhất là máu của Sở Thiên có một khoảng thời gian vô sắc, may mà thời gian không lâu, nếu không thật sự sẽ khiến người ta phải giật mình sợ hãi.

Hiện nay Sở Thiên đã thành thần, khi truyền máu của A Mạt Kỳ ở mặt trăng, hắn đã phát hiện máu của mình chính là giống như lúc này, xen lẫn ba màu kỳ lạ. Hơn nữa mỗi lúc thay đổi, tế bào máu của Sở Thiên lại càng lúc càng đơn giản, hiện tại nhìn trông chẳng khác một bọt nước rỗng, nếu không phải là có hiểu biết về màng tế bào, Sở Thiên chắc sẽ nghi ngờ máu của mình đã biến thành đơn thể hoàn chỉnh, là quái vật không có cấu tạo gì.

Có điều gần đây Sở Thiên đã học được thời gian tuần hoàn, màng tế bào của hắn cũng mỏng đi, về lâu về dài, sợ rằng sự nghi ngờ của Sở Thiên sẽ trở thành hiện thực.

Nói đến máu, không thể không nhắc tới hai người, một là A Mạt Kỳ, máu của hắn lấy hoàn toàn từ Sở Thiên, nhưng máu của Sở Thiên sau khi vào trong cơ thể hắn, chẳng bao lâu sau, đã biến thành màu tím, người còn lại là Tiểu Sở Viêm, máu của chú nhóc này thì chẳng có màu sắc, chẳng khác nào với nước!

Bào Uy Nhĩ tỉ mỉ xem xét chiếc kim phẫu thuật trong tay, nói với Sở Thiên, nhưng lại càng giống nói với bản thân hơn: “Cảm nhận từ khí tức, huyết mạch của Phất Lạp Dịch Nặc bệ hạ là biến chứng của máu Long Thần, đúng là lạ, nhưng sau khi được tận mắt nhìn, thì có lẽ lúc trước bốn vương đã nhìn nhầm rồi.”

Sở Thiên mù mờ trước câu nói ấy, kinh ngạc hỏi: “Máu của ta có vấn đề gì?”

Bào Uy Nhĩ dùng ngón tay khẽ chạm vào thân kim, ba màu trong máu ngay lập tức đã tách biệt nhau ra, “Máu màu vàng là của Long Thần, khí tức của người cũng phát ra từ đây. Hai màu máu còn lại... thì không có khí tức, có thể che giấu được khỏi linh giác của ta. Theo ta biết, thứ máu có thể che giấu qua khỏi linh giác của ta, cơ hồ chỉ có mấy người mới có! Phất Lạp Dịch Nặc bệ hạ, người đã gặp ai trong số họ rồi?”

425. Chương 404: Giám Sát?

Sở Thiên bụng nghĩ thầm: “Ta đã gặp ai? Đùa cái gì thế không biết, thử tính lại xem những kẻ mạnh nào mà ta đã gặp, duy chỉ có một người mà Bào Uy Nhĩ không thể phát hiện, đó chính là Đại Địa Phụ Thần Đặng Khẳng, nhưng Đặng Khẳng thì lại chẳng có quan hệ máu mủ nào với Sở Thiên.

“Ta thật sự không nhớ ra người nào lại có thể ảnh hưởng đến máu của ta!” Sở Thiên băn khoăn, cười khổ nói: “Hay là mời tỷ tỷ cứ nói thử xem, máu của những người nào có thể che giấu được người?”

Bào Uy Nhĩ nhìn chăm chăm vào Sở Thiên, lạnh giọng nói: “Long Thần, Phượng Hoàng Thần, Thái Dương Thần, Đại Địa Phụ Thần, hai vị Thần Vương cũng có thể, có điều họ đã chết rồi, hiện tại chỉ còn hai người có thể giấu được ta thôi!”

Sở Thiên nghe đến tên của Đại Địa Phụ Thần, thầm nói, tin tức của Mỹ Nhân Ngư cũng không hề nhanh nhạy, đại bá của Mạt Khắc Nhĩ còn đang chơi đùa với con Tiểu Hùng Miêu kia.

“Người đầu tiên, là Phán Quyết Thần Hoàng Tư Đặc n!” Lúc Bào Uy Nhĩ nhắc đến cái tên Tư Đặc n, nhiệt độ của sân luyện võ lại giảm đi mấy phần.

Sở Thiên vội nói: “Tuy rằng ta rất giống Thần Hoàng, nhưng lại không có quan hệ máu mủ gì với hắn.”

“Chuyện này chưa chắc!” Bào Uy Nhĩ chạm nhẹ vào máu màu tím trên kim phẫu thuật, cười lạnh nói: “Máu của Tư Đặc n, chính là màu tím!”

Sở Thiên giật mình kinh hãi, “Người đã từng thấy máu của Tư Đặc n?”

Lẽ nào có người có thể khiến cho Tư Đặc n phải đổ máu? Không thể nào, theo lời Lạp Hi Đức kể lại. Năm đó một Thần Vương cùng một đám Chủ Thần còn chẳng thể khiến Tư Đặc n bị trầy xước gì? Vậy Bào Uy Nhĩ sao có thể nhìn thấy máu của Thần Hoàng.

Mặc kệ thế nào, Sở Thiên vẫn nhảy ngang qua một bước, chặn trước mặt A Mạt Kỳ, còn may là vừa rồi A Mạt Kỳ không bị chảy máu, nếu không dòng máu tím của hắn có lẽ sẽ tạo ra cho hắn phiền phức lớn.

Bào Uy Nhĩ lại không để ý nhiều đến A Mạt Kỳ, vì nàng biết A Mạt Kỳ thành thần ở Phán Quyết Thần Điện, có khả năng che giấu khí tức, vì vậy khi A Mạt Kỳ chiến đấu không có khí tức huyết mạch, Mỹ Nhân Ngư cũng chỉ cho rằng Phán Quyết Thần Hoàng đang tác quái mà không biết máu của A Mạt Kỳ cũng chính là máu màu tím không có khí tức.

“Người đã thấy máu Thần Hoàng ở đâu?” Sở Thiên lại hỏi lần nữa.

“Ta nhìn thấy ở chỗ của người thứ hai có thể che giấu ta, chính là vũ khí của hắn!”

“Người nói có người đã thương được Thần Hoàng có thần lực tầng thứ tám!” A Mạt Kỳ bước lên sang bên trái của Sở Thiên, vội hỏi: “Là ai? Có gì làm bằng chứng?”

“Đương nhiên là có, Tư Đặc n không phải là Sáng Thế Thần!” Bào Uy Nhĩ chậm rãi nói: “Đã từ lâu rồi, có ba vị Thần Vương, có điều một người trong số đó đã bại trận và chết dưới tay của Tư Đặc n, nhưng trước khi chết, trên kiếm của hắn vẫn còn dính máu của Tư Đặc n, thanh kiếm đó, chính là thanh kiếm Vĩnh Hằng, người đó, là Vĩnh Hằng Thần Vương, Bồ Lai n Đặc!”

Khẽ mỉm cười, Mỹ Nhân Ngư lại nói: “Bồ Lai n Đặc cũng là Thú Thần, là Thú Thần mạnh nhất trong lịch sử!”

A Mạt Kỳ im lặng.

Sở Thiên kinh ngạc nói: “Nếu như Bồ Lai n Đặc đã chết trong tay của Thần Hoàng, máu của ta sao lại có liên quan đến hắn được?”

“Thần Vương là hậu duệ Sáng Thế Thần, sao có thể dễ chết như vậy? Năm đó thân xác của hắn bị Tư Đặc n phá hủy, nhưng linh hồn thì chỉ bị phong ấn thôi...”

Nói rồi, Bào Uy Nhĩ lại khinh thị nhìn Sở Thiên, không phải là xem thường Sở Thiên, mà là chế nhạo một người khác có khuôn mặt như vậy. “Hơn nữa còn bị phong ấn ngay trong chính thanh kiếm của hắn, thanh kiếm đó người cũng đã từng nhìn thấy!”

“Ta đã thấy?”

“Không sai, người đã thấy! Năm đó Tư Đặc n phá hủy thân xác của Bồ Lai n Đặc, linh hồn của hắn rơi vào Huyết Luyện Ngục, thế là Tư Đặc n ủy nhiệm lại cho Tử Thần, dùng Vĩnh Hằng Kiếm giam cầm chặt linh hồn của Bồ Lai n Đặc ở Huyết Luyện Ngục thông đạo. Sau này Chúng Thần không rõ nguồn cơn, cho rằng thanh kiếm đó là vũ khí của Tử Thần, còn đặt lại tên cho nó, gọi là Minh Hoàng Kiếm!”

Sở Thiên chỉ còn biết cười khổ, thanh kiếm đó hắn đâu chỉ mới thấy qua? Năm đó sau khi An Đức Sâm trộm Minh Hoàng Kiếm đã gây cho hắn bao nhiêu rắc rối rồi chứ? Lẽ nào một hoa hoa công tử như An Đức Sâm sau khi vào Huyết Luyện Ngục thì có thể ngang sức với Ngũ Tư sao.

Bào Uy Nhĩ lại nói: “Vĩnh Hằng Kiếm có hai tác dụng, một tác dụng khác nữa là phong tỏa Huyết Luyện Ngục thông đạo, ngăn cản các linh hồn Chủ Thần ở trong đó có thể vượt không gian trốn thoát... Hiện nay Vĩnh Hằng Kiếm đã rơi vào tay của Lạp Hy Đức, người và Lạp Hy Đức lại thân như ruột thịt, chưa biết chừng sau khi Vĩnh Hằng Thần Vương thoát ra sẽ đi tìm người.”

Sở Thiên đã hết cách, trong lòng chỉ biết than vãn thở dài, thì ra đều là cái họa của lão tử gây ra!

Ngẫm lại những việc mà Sở Thiên đã làm từ khi đặt chân lên đại lục Huyền Thú, dường như từ cái lúc hắn chữa trị cho Xích Diễm, tất cả mọi việc đã được an bài.

Cứu được Xích Diễm, An Đông Ni nhận hắn làm đệ tử, sau đó Sở Thiên mượn thân phận đệ tử của An Đông Ni để theo đuổi Sát Lâm Na, từ đó mà dính lên người mùi vữa Hoàng Kim Long tộc, sau đó dựa vào vốn liếng khi chữa trị cho Xích Diễm đi đến A Cổ Lạp Sơn, có được bút ký của nữ thần Sinh Mệnh.

Chính là mùi của Hoàng Kim Long Tộc và quyển bút ký ấy mà Sở Thiên dính vào Mặc Phi Đặc, Sở Thiên không giết An Đức Sâm, không dùng bút ký để khiến Mặc Phi Đặc nổi giận, vậy thì An Đức Sâm cũng sẽ không đi Huyết Luyện Ngục, sau đó Mặc Phi Đặc lại rút Vĩnh Hằng Kiếm ra, vô tình giúp cho Lạp Hy Đức trở về nhân gian.

Không có Vĩnh Hằng Kiếm, các Chủ Thần đã bị giam cầm trong Huyết Luyện Ngục vạn năm nay, dĩ nhiên cũng lần lượt xuất hiện ở đây, sau đó, chiến tranh địa ngục xảy ra.

Nghĩ đến đây, Sở Thiên chợt nhận ra một điểm mâu thuẫn, bèn hỏi: “Theo ta biết, Vĩnh Hằng Kiếm bị một vong linh là con người rút ra, hắn làm sao có thể rút được vũ khí của Thần Vương!”

“Sự đấu tranh giải thoát của Bồ Lai n Đặc đã kéo dài mấy vạn năm nay, phong ấn trên kiếm sớm đã bị lỏng lẻo, được linh hồn của Bồ Lai n Đặc giúp sức, cho dù là con lợn cũng có thể rút được Vĩnh Hằng Kiếm!” Bào Uy Nhĩ cười lạnh rồi nói: “Thời gian ở địa ngục, ta phát hiện một chuyện rất thú vị, linh hồn của Bồ Lai n Đặc cùng biến mất với thần lực bên trong Vĩnh Hằng Kiếm. Còn nữa... Máu của hắn là màu đỏ.

Dứt lời, Bào Uy Nhĩ lặng lẽ nhìn Sở Thiên, đợi hắn cho mình một lời giải thích, thứ máu ba màu cổ quái này, rốt cuộc là của Phán Quyết Thần Hoàng, hay là Vĩnh Hằng Thần Vương.

Sở Thiên là kẻ lưu manh, nhưng lúc này lại nói rất thật lòng: “Nếu như ta nói, ta cũng không biết máu của mình sao lại trở thành như vậy? Người có tin không?”

Bào Uy Nhĩ dĩ nhiên không tin, “Nếu như bệ hạ không muốn nói, vậy thì hãy ở lại Biển Cấm, ta sẽ không cho phép một người có thể là hậu duệ của Tư Đặc n ra khỏi Biển Cấm!”

“Người dám giam cầm ông chủ ta?” A Mạt Kỳ nhắc Chiến Thần Kịch lên, tư thế như đang muốn liều mạng.

“A Mạt Kỳ, lui xuống!” Sở Thiên quát ma sủng của mình lui xuống, rồi nheo mắt lại, cười hì hì nói: “Tỷ tỷ đừng có hiểu lầm, ta và Tư Đặc n kia quả thực không có bất cứ quan hệ gì. Ta có thể ở lại Biển Cấm, có điều tiểu Mạt Khắc Nhĩ thì không được a, người cũng không thể để nó sống ở đây suốt chứ? Nhưng tiểu Mạt Khắc Nhĩ lại không thể không có cha được!”

Nhắc tới Tiểu Sở Viêm, Mỹ Nhân Ngư thoáng thấy khó xử.

Sở Thiên lại nói: “Người biết đấy, một phần trong máu ta có thể là của Thần Hoàng, một phần là của Vĩnh Hằng Thần Vương, cuối cùng là của Long Thần! Vậy thì cũng không thể chứng minh ta là hậu duệ của Thần Hoàng, đúng không nào? Bệ hạ đường đường là Biển Cấm Vương, chắc không thể vì một cái khả năng mà giam cầm Long Hoàng chứ? Chuyện này mà đồn ra ngoài, danh tiếng của người...”

“Nếu như bốn vương giam cầm người thật thì sao?”

“Tỷ tỷ muốn ta ở lại cùng người cũng được, dù gì ta cũng biết mình không thể có bất cứ quan hệ nào với lão bất tử Tư Đặc n kia!” Sở Thiên nguyên rủa thề thốt, không ngớt mồm chửi mắng Tư Đặc n, sau đó lại chuyển chủ đề, “Hắc hắc, tỷ đệ chúng ta có phải nên thương lượng một chút, đổi cách khác nhé!”

Bào Uy Nhĩ nhíu mày hỏi: “Người có ý gì?”

Sở Thiên dang hai tay ra, cười nói: “Tỷ tỷ không phải là muốn làm rõ xem ta có phải là hậu duệ của Thần Hoàng không sao? Nhưng lại sợ ta chạy mất đúng không? Người có thể phái người ở bên cạnh giám sát ta mà! Hơn nữa còn có thể là giám sát nghiêm ngặt nữa bước không rời, chuyện này chẳng lẽ lại không bằng việc giam cầm ở Biển Cầm hay sao?”

Bào Uy Nhĩ trầm ngâm trong chốc lát rồi nói: “Cũng được, người phải ở Biển Cầm một tháng, một tháng sau người có thể đi khỏi đây. Nhưng Sa Lỗ sẽ ở bên cạnh người.”

“Không thành vấn đề!” Sở Thiên lập tức đồng ý, “Bất kể là ta và Tư Đặc n có quan hệ hay không, chuyện người đã hứa với ta sẽ không làm trái lại chứ? Chu Lệ Á...”

“Ngày mai ta sẽ đem thần lực tầng thứ ba trả lại cho Chu Lệ Á!”

.....

Trên đường về nơi ở, A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ đều rất khó chịu, vô duyên vô cớ có thêm một người giám sát bên cạnh mình, chẳng ai có thể vui mừng được.

“Ông chủ, Bào Uy Nhĩ quá hống hách rồi, chỉ vì máu của người có một phần giống Tư Đặc n mà nàng ta lại muốn giám sát người!” A Mạt Kỳ nghiêng răng ken két: “Cùng lắm thì liều mạng với nàng ta!”

“Ài!” Sở Thiên thở dài. “Người không thể nghĩ rộng hơn sao? Anh Cách Lạp Mỗ, có biết vì sao ta chủ động yêu cầu Bào Uy Nhĩ sai người giám sát ta không?”

Anh Cách Lạp Mỗ lắc đầu.

“Sao tự dưng người cũng ngốc đi vậy?” Sở Thiên cười mắng, sau đó giải thích: “Sa Lỗ ở bên cạnh ta, nếu như ta có quan hệ gì với Tư Đặc n thật, vậy thì hẳn đúng là một con dao treo trên đầu chúng ta, lúc nào cũng có thể giết người! Nhưng ông chủ ta đây rất rõ, Tư Đặc n chẳng hề có chút liên quan nào với ta cả, vậy thì Sa Lỗ ở bên cạnh ta có nghĩa là gì?”

“Ha ha! Bội phục!” Anh Cách Lạp Mỗ sức hiểu ra rồi cười lớn, chỉ cần chúng ta không liên quan đến Tư Đặc n, vậy thì Sa Lỗ chẳng phải sẽ trở thành hộ vệ cận thân hay sao? Chuyện này có khác nào làm ma sủng cho ông chủ?

“Hắc hắc,” Sở Thiên đắc ý cười phá lên, “ Sau này Bồ Lôi Trạch cũng có ma thú chủ chiến trên biển rồi, hơn nữa còn là một Thú Thần chẳng bao lâu nữa sẽ thăng cấp lên Cao Vị Thần, sẽ không để Ni Mê Tư dẫn đám chuột con xung phong vào hiểm trận rồi!”

A Mạt Kỳ phấn khởi nói: “Tính thêm cả bà chủ ngày mai được thăng cấp, vậy thì trên đảo của chúng ta chẳng phải là có bốn Thú Thần sao?”

“Bốn người? Không nhiều lắm!” Sở Thiên bắt chước giọng con trai mình đùa, sau đó sắc mặt lại nghiêm túc lại, nói: “Kim Cương, Khách Thu Sa muốn thành thần cần phải mất một thời gian nữa, Mặc Phi Đặc đến nay cũng chưa luyện ra thần lực, vậy thì cho dù ta kéo Lạp Hi Đức lão gia tử lên đảo, rồi làm Đức Khố Lạp sống lại, trong nhà chúng ta cũng chỉ có sáu Thú Thần! Trước mặt Chủ Thần thì vẫn chưa đủ đâu!”

Suy nghĩ một lát, Sở Thiên dừng bước lại, dặn dò: “Anh Cách Lạp Mỗ, người thông báo cho người trong nhà, một tháng sau khi ta về sẽ kiểm tra tất cả ma sủng, ngoài ra chuẩn bị cho hôn lễ của A Tư Nặc và AK!”

“Ông chủ, Hoàng Kim Bì Mông đang ở Thiên Hải Quốc giúp Lôi Cát thiếu gia có cần gọi về không?” Anh Cách Lạp Mỗ hỏi.

“Bên Thiên Hải Quốc chắc là cũng không sao rồi! Gọi cả Bội Kỳ và Hoàng Kim Bì Mông cùng về đi!” Sở Thiên bây giờ nghĩ lại vẫn còn hối hận, lúc đầu mình vì cái cảm giác nguy hiểm khó hiểu mà để hai chiến lực lớn ở lại Thiên Hải, đúng thật là buồn cười. “Lỗ Tây Nạp và con khỉ bên cạnh hẳn cũng gọi về đi, một tháng sau, ta sẽ bắt đầu tạo thần!”

Kéo dài nhiều năm, thành quả của phong trào tạo thần ở Bồ Lôi Trạch làm chấn động cả giới đã bắt đầu từ phút này.

426. Chương 405: Khi Vợ Biển Thành Dơi Hút Máu

Ở đáy biển không biết ngày đêm, khi Sa Lỗ đến chỗ Sở Thiên, hắn mới biết đã là sáng ngày hôm sau rồi.

“Phất Lạp Dịch Nặc bệ hạ, Sa Lỗ phụng mệnh ở bên cạnh ngài!” Vừa gặp mặt, Sa Lỗ đã ôm quyền hành lễ, không hề giống với bộ dạng của kẻ giám sát, lễ tiết giống như một người thân thuộc chào hỏi chủ của mình, điều này khiến Sở Thiên lại càng có thêm nhiều cảm tình với Sa Lỗ.

Sở Thiên đang ngồi trên ghế san hô ở đình viện chơi đùa với con trai mình, vừa nhìn thấy Sa Lỗ, hắn liền đứng dậy, bế con trai đến trước mặt Sa Lỗ, đưa tay của con trai mình lên đụng đưa, “Mặt Khắc Nhĩ tiểu bảo bối, gọi thúc thúc đi nào!”

Sa Lỗ vội vàng thoái lui một bước, chấp tay cúi đầu, hoảng sợ nói: “Vương tử Mặt Khắc Nhĩ là nghĩa tử của vua ta, ta không dám để Mặt Khắc Nhĩ gọi là thúc thúc!”

“Ồi! Có chuyện gì mà không dám chứ? Sau này người sẽ phải thường xuyên ở Bồ Lôi Trạch, vậy thì cũng là người nhà rồi. Mặt Khắc Nhĩ, gọi thúc thúc nào!” Sở Thiên một tay bế con, một tay kéo Sa Lỗ ngồi xuống chiếc ghế san hô.

“Chào thúc thúc!” Chú nhóc vừa ra đời không lâu, phẩm hạnh chưa ổn định, gần đây được Sát Lâm Na và Sở Thiên dạy dỗ, vì vậy đang có xu hướng từ tên tiểu quỷ háo sắc trở thành một đứa con ngoan.

“Bái kiến tiểu vương tử.” Sa Lỗ lập tức đứng dậy, chấp tay đứng thẳng trước mặt Sở Viêm.

“Ha ha, sao người lại đứng dậy làm gì? Không phải đã nói rồi sao, sau này là người nhà rồi! Nào, đến xem cháu của người đi!” Sở Thiên trao con trai mình vào ngực Sa Lỗ, Sa Lỗ không dám chậm trễ, vội vàng cẩn thận đón lấy chú nhóc, nhìn thấy nụ cười ngây thơ của Sở Viêm, hắn bất giác nhoen miệng cười.

Sở Viêm mở to hai mắt, ngây người nhìn chiếc miệng của Sa Lỗ, kinh ngạc kêu lên: “Răng, răng”

Sở Thiên liếc nhìn, lúc này mới phát hiện, răng của Sa Lỗ khác với con người, đó là một hàm răng của cá mập.

Sa Lỗ thoáng hiện sự ngượng ngùng, khom người cười nói: “Bệ hạ, Thí Thần Thất Hải Thú chúng ta ngoài Tô San Na đại tỷ ra, những người còn lại không có một cơ thể con người trọn vẹn.”

Sa Lỗ thì ra là một con cá mập, lúc trước mình đã không đoán sai! Sở Thiên chợt đắc ý, có điều lúc này hắn cũng không cần lấy thịt của Sa Lỗ để chế thành thuốc tráng dương cực phẩm.

Thân mật vỗ vai Sa Lỗ, Sở Thiên cười nói: “Ta hiểu, đối với các dũng sĩ Thú Thần bách chiến bách thắng, nhiều khi sở trường đặc biệt của mình còn tiện ích hơn là cơ thể con người! Chắc hắn năm xưa không ít kẻ đã bị chiếc miệng sắc nhọn của người xé nát nhỉ? Ha ha!”

Sa Lỗ ngay lập tức có một cảm giác như gặp được tri kỷ, xúc động nói: “Vua ta cũng đã từng nói như vậy, không ngờ sự hiểu biết sức mạnh của bệ hạ cũng thâm sâu như vậy!”

Không phải nguyên lý sinh học động vật sao? Có gì là khó chứ, Sở Thiên trầm nghĩ, có điều mặt vẫn lộ nụ cười, “Trong thuật thượng cổ Tế Tự có mấy mật pháp chuyên dùng để cường hóa răng, sau này có thời gian ta sẽ giúp người có một hàm răng như ý nguyện!”

Sa Lỗ kích động nói: “Đa tạ bệ hạ!”

Dứt lời, Sa Lỗ ngay lập tức khống chế niềm vui được thăng cấp của mình, nghiêm mặt nói: “Bệ hạ, vua ta mời ngài dẫn theo người nhà đi xuống địa huyết biển sâu ở dưới Hải Vương Cung, vua ta muốn nói chuyện với ngài về việc của phu nhân Chu Lệ Á.”

Sở Thiên rất bội phục công phu hàm dưỡng của Sa Lỗ, hắn gật đầu, gọi người nhà ra rồi cùng hắn đi qua động san hô, đến dưới vực sâu nơi đang đặt thi thể của Đức Khố Lạp.

Chu Lệ Á vẫn đang bảo vệ cho cơ thể gia gia nàng, vẻ mặt thoáng hiện sự tiều tụy, còn Bào Uy Nhĩ đã đứng ở một bên chờ đợi.

Đi thẳng vào vấn đề, Mỹ Nhân Ngư trực tiếp nói: “Ngày đó ở vương quốc Ai Nhĩ Sâm, linh hồn của phu nhân Chu Lệ Á đã chia làm hai, một linh hồn trong số đó, và thần lực tầng thứ ba sau khi nàng ta thức tỉnh đều ở chỗ ta. Ta có thể trả lại cho nàng ta. Tuy nhiên có thể sẽ có chút biến đổi.

Sở Thiên ngạc nhiên nói: “Biến đổi? Xin bệ hạ nói rõ!”

“Huyết thống của Chu Lệ Á đã thức tỉnh, để phu nhân trực tiếp có thần lực tầng thứ ba, việc này thật sự rất hiếm gặp trong Thú Thần tộc, có điều ta đã lấy đi linh hồn khác và thần lực của nàng ta, pháp tắc nguyên tố dĩ nhiên cũng sẽ xảy ra ở Biển Cấm của ta. Vì vậy cơ thể của Chu Lệ Á phu nhân không trải qua sự trải nghiệm của pháp tắc nguyên tố, nếu như bây giờ ta trực tiếp trả lại thần lực tầng thứ ba, cơ thể của phu nhân sẽ có chút thay đổi nhỏ!”

Bào Uy Nhĩ giải thích về lai lịch của pháp tắc nguyên tố, thì ra nó không chỉ khảo nghiệm người thành thần, mà còn giúp người thành thần tu luyện về cơ thể của mình, hiện nay cơ thể của Chu Lệ Á chỉ thích ứng với thần lực tầng thứ nhất, nếu như cứ cố tiếp nhận thần lực tầng thứ ba, tuy rằng không có trở ngại lớn, nhưng ít nhiều cũng sẽ có chút thay đổi lạ trong cơ thể.

Đăm chiêu nhìn Sở Thiên, Bào Uy Nhĩ chấp tay nói tiếp: “Ngoài ra, hai linh hồn của phu nhân Chu Lệ Á là cùng một nguồn gốc, trong thần lực tầng thứ ba cũng có phẩm hạnh của linh hồn kia, sau khi dung hợp, tuy rằng cơ thể của phu nhân vẫn là nàng làm chủ, nhưng tính tình ít nhiều cũng bị ảnh hưởng chút ít!”

Tính cách của Chu Lệ Á cũng thay đổi! Sở Thiên ngậy người ra, người vợ tính tình hiền lành hòa nhã không tranh với đời của mình, sẽ không biến thành cuồng bạo như linh hồn kia chứ?

Bào Uy Nhĩ nhìn Sở Thiên, gật đầu cười nói: “Thần lực tầng thứ ba này cần hay không cần, người hãy tự quyết định đi!”

“Bệ hạ nói sai rồi, đây là chuyện của Chu Lệ Á, ta không có quyền quyết định thay nàng!” Nói rồi Sở Thiên gọi Chu Lệ Á qua, nói cho nàng nghe điều thiệt lợi trong đó.

Mỹ Nhân Ngư rất ngạc nhiên, trên đại lục bất luận là thần tộc hay là con người, nữ nhân, đặc biệt là những nữ nhân trong gia tộc lớn, địa vị đều chỉ là một con cờ chính trị, quan niệm lấy chồng theo chồng thậm chí còn nghiêm khắc hơn với thời cổ đại ở địa cầu.

Tuy rằng cũng là thân nữ nhi, nhưng trong mắt của kẻ vương giả như Bào Uy Nhĩ, tăng thêm một vũ lực thần cấp cho gia tộc, chuyện này cũng cần phải thương lượng sao? Tên lừa gạt Phất Lạp Dịch Nặc này cũng thật thú vị, Mỹ Nhân Ngư thầm nghĩ bụng.

Nghe thấy Sở Thiên nói rõ thiệt lợi, Chu Lệ Á cúi đầu, mân mê vạt áo lưỡng lự một hồi, sau đó chợt ngẩng đầu lên, kiên quyết nói: “Ta muốn thần lực!”

Có thần lực, mình sẽ không còn là gánh nặng yếu nhất trong gia tộc, Phất Lạp Dịch Nặc cũng sẽ không còn vì mình mà đắc tội với sư nương, vác lấy tội danh lớn bắt cóc cả công hội ma pháp. Gia gia cũng có thể không cần ở nơi đáy vực thâm sâu lạnh lẽo này trút hơi thở cuối cùng.

“Được, ta nghe lời nàng!” Sở Thiên khẽ ôm lấy Chu Lệ Á, kề tai nàng cười nói: “Ta nấu món ngon, đợi sau khi nàng thẳng cấp sẽ cùng nhau ăn!”

Chu Lệ Á gật đầu, nhìn Mỹ Nhân Ngư cười nói: “Bào Uy Nhĩ bệ hạ, ta đã chuẩn bị xong rồi!”

Với thực lực của Bào Uy Nhĩ dĩ nhiên đã nghe thấy câu nói của Sở Thiên, nàng nhìn Sở Thiên một cách kỳ dị, sau đó xoay người bước vào một động huyệt. “Người cùng ta tới đây đi!”

Mắt nhìn Chu Lệ Á vào động huyệt, Sở Thiên nắm lấy tay Sắt Lâm Na, cười nói: “Yên tâm, với thực lực của Bào Uy Nhĩ, Chu Lệ Á sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Ta lại tin vào thuật thượng cổ Tế Tự của chàng hơn!” Sắt Lâm Na cười nói.

Xoẹt xoẹt, một tia sàng màu đỏ chợt lóe lên trong động huyệt. Tiếp đó bên trong tỏa ra một quang mang màu xanh sáng lòa, sau đó tất cả trở lại yên lặng.

Sở Thiên sốt ruột chờ bên ngoài, miệng thì nói yên tâm, nhưng lại thầm nhớ lại vị trí của bộ dụng cụ phẫu thuật trong không gian giới chỉ, chỉ cần tình hình thay đổi, hẳn tuyệt đối có lòng tin sẽ cứu người trong thời gian nhanh nhất.

Lại qua một lúc nữa, trong động huyết vang lên tiếng bước chân, Mỹ Nhân Ngư bước ra trước, “Phất Lạp Dịch Nặc, Chu Lệ Á vẫn là Chu Lệ Á, tuy nhiên vẫn có chút thay đổi!”

“Đây là thứ gì?” Trong động huyết vang lên tiếng kêu thất thanh của Chu Lệ Á.

Bào Uy Nhĩ giải thích: “Cơ thể trước đây của nàng ta quá yếu, không thể chịu được thần lực tầng thứ ba của Hấp Huyết Bức tộc, không cách nào duy trì được hình thù con người...”

Sở Thiên không đợi Bào Uy Nhĩ nói hết, đã cùng Sát Lâm Na đi vào động huyết.

Bên trong động, Chu Lệ Á đang run rẩy ngồi ở một góc, cơ thể yếu đuối ấy không thay đổi, nhưng sau lưng lại có thêm đôi cánh dơi màu xanh tím, lúc này đang ôm mặt khóc.

“Muội muội, chẳng phải chỉ là một đôi cánh thôi sao? Không sao đâu, Phất Lạp Dịch Nặc ngay cả cơ thể còn có thể tạo ra, cùng lắm chàng sẽ giúp muội bỏ nó xuống!” Sát Lâm Na vội đỡ lấy Chu Lệ Á, gạt hai tay của nàng ra, muốn lau nước mắt cho nàng, nhưng sau đó chính Sát Lâm Na lại sững sờ.

Thì ra Chu Lệ Á lúc này không chỉ có thêm một đôi cánh dơi, dung mạo cũng đã có chút biến đổi. Đôi môi đỏ như máu, sắc mặt trắng bệch, miệng mọc thêm hai chiếc răng nanh, điều khủng khiếp nhất là, trên đôi mắt nàng có thêm một đường sẹo đỏ như máu kéo từ dài chóp mũi đến hai bên trán. Nhìn thật đáng sợ!

Sở Thiên nhìn thấy bộ dạng của Chu Lệ Á, nhẹ nhàng bước tới, mỗi tay ôm lấy một người vợ của mình, cười nói: “Đi thôi, về nhà ăn cơm cùng con trai nào!”

Nói rồi, Sở Thiên đỡ hai người vợ dậy, bước xa dần dưới tầm nhìn của Bào Uy Nhĩ, trước lúc biến mất, hẳn còn đối lưng vẫy tay với Bào Uy Nhĩ, “Bệ hạ, để chứng minh ta không có quan hệ với Tư Đặc n, ngày mai ta sẽ đi đến chỗ người, để người nghiên cứu một tháng!”

Mỹ Nhân Ngư dường như không nghe thấy câu nói trêu chọc của Sở Thiên, vẫn đứng nguyên đó nhìn Chu Lệ Á trong bộ dạng đã biến dị, rồi lại nhìn Sở Thiên như không có việc gì, không biết nói gì hơn.

Lão rùa háo sắc La Đức Mạn không biết xuất hiện từ lúc nào, đứng sau lưng Mỹ Nhân Ngư, con mắt mê say nhìn theo bóng lưng của Sát Lâm Na, bình phẩm: “Tên tiểu tử Phất Lạp Dịch Nặc thật không tồi!”

Mỹ Nhân Ngư hừ một tiếng, rõ ràng vẫn rất coi thường tên lừa gạt này.

La Đức Mạn chấp tay sau lưng cười ha hả: “Tuy rằng nhân phẩm chẳng ra gì, có điều thuật thượng cổ Tế Tự mà hắn tự sáng tạo ra đúng là có thể sánh với Sáng Thế Phụ Thần, lại sẵn sàng liều mạng vì vợ con. Cái tên Đức Khố Lạp nhật được đưa cháu rể như vậy đúng là kiếm món hời rồi. Ài, năm xưa nếu Biển Cấm mà có một nữ tể như vậy, tiên hoàng cũng không đến nỗi chết ở Phấn Quyết Sơn, bệ hạ người cũng không cần phải bồn ba một nghìn năm...”

“La Đức Mạn thúc thúc!” Mỹ Nhân Ngư nghiêm nghị ngắt lời của La Đức Mạn, sau đó thấp giọng dặn dò: “Phiền người đi nói cho Phất Lạp Dịch Nặc biết, Chu Lệ Á chỉ là tạm thời chưa khống chế được sức mạnh của Hấp Huyết Bức tộc, qua một thời gian nữa sẽ trở lại bình thường...”

.....

Lại qua thêm một ngày, khi Sở Thiên đang định dùng y thuật chỉnh dung cho Chu Lệ Á, La Đức Mạn lại đến, nói với hắn câu nói của Bào Uy Nhĩ, sau đó tiện đường mời hắn đi gặp Bào Uy Nhĩ.

Sở Thiên đơn độc đến gặp Bào Uy Nhĩ, có điều không phải ở tòa chính vụ của Biển Cấm, hay là bên trái của tháp nhọn. Mà là ở cửa tháp bên phải.

Nhìn cánh cửa được làm bằng sò biển màu ngân bạc, Sở Thiên nhún vai, “Bệ hạ sẽ không nhốt ta trong này một tháng chứ?”

“Có Sa Lỗ ở bên cạnh người, bốn vương sẽ không nhốt người lại nữa!” Bào Uy Nhĩ xoay người đẩy cửa, chậm rãi bước vào trong, “Khi ta đối phó với Mã Lý Ngang, Không Gian Thần Cáp Đạt Uy trước khi chết đã lưu lại cho ta một tin tức, hẳn xin ta để người đi gặp Thuần.”

427. Chương 406: Đệ Nhất Sát Thủ Ngày Xưa

Sở Thiên theo Mỹ Nhân Ngư bước vào tòa tháp, cảnh sắc trong tháp lần này lại không giống trước.

Vừa bước vào, Sở Thiên chỉ cảm thấy có ánh sáng màu lam chói mắt, sau một lúc mới thích ứng được, hướng mắt nhìn xung quanh, không gian bên trong tòa tháp lại là một tinh không khổng lồ, còn mình và Mỹ Nhân Ngư đang đứng ở trên một bình đài lớn lơ lửng giữa không trung.

Tinh không rộng vô biên vô bờ, vắng trắng đổ và những vì sao cũng có, nó khác với bầu trời thật bên ngoài ở một chỗ duy nhất, đó là ở chính giữa có thêm một thủy cầu màu lam lớn.

Mỹ Nhân Ngư huých tay đẩy Sở Thiên, rồi xoay người biến mất, “Thuần đang ở trong cấm chế phía trước, nửa ngày sau ta sẽ đến đón người!”

Sở Thiên bị Bào Uy Nhĩ đẩy, cơ thể phút chốc nhẹ tênh như bông, rồi chậm bay về phía thủy cầu màu lam kia.

Mới đầu cũng có chút sợ hãi, nhưng Sở Thiên sau khi nghe thấy câu nói của Bào Uy Nhĩ đã yên tâm lại, bắt đầu suy nghĩ xem sẽ nói chuyện với đệ nhất sát thủ năm xưa như thế nào.

Lúc này giọng nói của Mỹ Nhân Ngư lại vang lên, “Không gian giới chỉ của người ta cắt rồi, bốn vương sẽ không tùy tiện kiểm tra đồ của người, đợi khi người về ta sẽ đem giới chỉ trả lại cho người!”

Tại sao lại giữ không gian giới chỉ? Sở Thiên thoáng chút ngờ vực, có điều hẳn cũng không lo lắng, bởi vì tuy rằng trong giới chỉ có rất nhiều cấm phẩm, nhưng lời nói của Bào Uy Nhĩ trước nay đều rất có trọng lượng, năng ta nói không động đến thì chắc chắn sẽ không thừa lúc Sở Thiên không có mặt mà kiểm tra giới chỉ.

Vị tỷ tỷ này nếu làm đạo tặc thì chắc chắn sẽ có tiền đồ vô lượng, Sở Thiên sờ vào ngón tay trống trơn của mình, bất giác thầm khen ngợi Mỹ Nhân Ngư.

Đúng lúc này, thủy cầu màu lam trước mặt chợt phát ra một hấp lực cực lớn, Sở Thiên chưa kịp có phản ứng đã bị hút vào bên trong.

Sở Thiên há miệng định hô lớn, nhưng chỉ cảm thấy phía trước là ánh sáng lam phủ kín, vừa há miệng, đã bị nuốt ngay một ngụm nước biển mặn chát.

Bịch!

Sở Thiên bị ngã xuống ngay trên một cây cổ thụ, “Phụt phụt!” Nhỏ toẹt nước biển xuống đất, sau đó bỗng nhiên phát hiện mình đang ở trong một rừng cây.

Hai bên rừng cây là một thung lũng đất đỏ, còn Sở Thiên đang ở lùm cây ở giữa thung lũng, nhìn những cây đại thụ rợp trời, và những sợi dây nhỏ mảnh cùng những hồ đào cắm giấu mình giữa các lùm cây, Sở Thiên có một ảo giác, đây chính là khu rừng mà hắn tu luyện làm sát thủ năm xưa!

Phủ đất trên y phục, Sở Thiên đứng dậy, hét lớn: “Thuần! Ta là người có chức nghiệp đỉnh cấp ở công hội đạo tặc đại lục, Liệp Vũ Sát Thần - Thiên. Ra đây gặp ta mau!”

Một hồi lâu, cả khu rừng không hề có động tĩnh gì, nhưng Sở Thiên nhờ linh giác cảm thấy một khí tức nguy hiểm đang tiến đến gần mình.

Lấy dao phẫu thuật cầm trong tay, Sở Thiên trong lòng cười thầm, sát thủ đều thích chơi trò này, dùng dao để chào hỏi người khác!

Cảm giác ba động nhỏ trong không khí đang hướng về yết hầu của mình, Sở Thiên không hề do dự ẩn thân đi, dao phẫu thuật đâm xuyên về hướng có ba động.

Đinh!

Một chuỗi tia lửa bắn tóe ra, dao phẫu thuật của Sở Thiên đánh đúng vào hộ thủ của một thanh chủ thủ.

“Được. Người xứng đáng với danh hiệu Liệp Vũ Sát Thần!” Trong không khí, một thân ảnh cao dài xuất hiện, chậm rãi bước trên đám lá, “Dựa vào con dao này, con người không có ai là đối thủ của ngươi!”

Sở Thiên thấy Thuấn đã hiện thân, bèn giải trừ ẩn thân thuật, đến trước mặt Thuấn.

Nhìn tuổi tác, Thuấn cũng chưa quá ba mươi, làn da tím ngắt, trán cao mày rộng, có khí chất của một nhân vật anh hùng, nếu như không phải đã biết thân phận của hắn, Sở Thiên sẽ cho rằng mình đã gặp một quý tộc quyền thế của một cường quốc đại lục, mà sẽ không thể nghĩ tới chức nghiệp sát thủ này, có điều nhìn nhuyền giáp đen hằn đang mặc khiến Sở Thiên cảm thấy có mùi vị của sự giết chóc.

Không gian giới chỉ lần trước đã bị hủy ở trên mặt trăng, huy chương chức nghiệp mà Sở Thiên để trong đó dĩ nhiên cũng đã biến thành một phần thân thể của Mai Nhĩ Kim Tư, may rằng Thuấn chỉ nhận kỹ thuật sát thủ, mà không nhìn huy chương, nếu không Sở Thiên cũng khó mà lấy được lòng tin của hắn.

Bàn tay trắng bệch không chút huyết sắc của Thuấn khê lắc chủ thủ một cái, sau đó ngọn chủ thủ cũng biến mất, rồi hắn lại dùng một nghi lễ quý tộc chuẩn mực của đại lục, tay trái hơi chúc xuống, tay phải phủ lên ngực, khom lưng nói: “Hoan nghênh các hạ đã đến đây!”

Sự chuẩn mực về nghi lễ quý tộc của Thuấn khiến Sở Thiên vô cùng kinh ngạc, cho dù là một kẻ coi trọng lễ tiết như nhà Thác Mã Tư cũng không thể so sánh với hắn.

Nhìn bộ dạng kinh ngạc của Sở Thiên, Thuấn ngẩng mặt khê cười, giải thích: “Bộ dạng của ta hiện nay, nếu như muốn giết một quý tộc đại lục như ngươi, vậy thì mục tiêu chắc chắn sẽ không thể nghĩ ta là một sát thủ, như vậy tỉ lệ thành công sẽ tăng thêm ba phần.”

“Dùng sở trường của mục tiêu để lấy được sự tin tưởng của mục tiêu, ha ha, quy tắc sát thủ này lại được Thuấn tiên bối phát huy một cách hoàn hảo!” Sở Thiên cười nhạt, nếp mắt hỏi: “Làm thế nào ngươi biết ta là quý tộc?”

Thuấn không đáp, ngược lại hỏi: “Bài đầu tiên của thuật ám sát là quan sát đối thủ, lão sư của ngươi không truyền thụ cho ngươi sao?”

Ảnh đích thực đã dạy Sở Thiên những điều này, có điều hắn nào có để ý đến.

Sở Thiên đáp: “Tại sao ngươi không hỏi ta đến đây như thế nào?”

“Vấn đề này không cần hỏi, vì ta đã biết đáp án. Là Bào Uy Nhĩ thả ngươi vào đây.” Khí chất của Thuấn lại biến đổi, hào sảng ngồi xuống một gốc cây, cười nói: “Ha ha, ngoài được sự cho phép của Hải Vương Biển Cầm ra, không ai có thể vào đây!”

Ngồi xuống gốc cây, tay Thuấn khê nghiêng lên trên, sau đó một vò mỹ tửu xuất hiện trong tay hắn, ngửa cổ uống vài ngụm, nói: “Ngươi đến đây làm gì? Không phải là đến ở cùng ta chứ?”

“Ta đến vì hai việc!” Sở Thiên không thể hiểu rõ được con người biến đổi thất thường như Thuấn, cẩn thận lùi về sau một bước, cười nói: “Chuyện thứ nhất, đại lục đồn rằng trong tay ngươi có mật pháp cuối cùng của thuật đạo tặc...”

“Ngươi muốn học ta về thủ đoạn giết người?” Thuấn cúi đầu xuống. Liếc mắt dò xét Sở Thiên, sau đó đôi mắt chợt biến thành màu đỏ như máu.

Có nguy hiểm!

Thuấn chợt biến mất, có điều lần này Sở Thiên lại cảm thấy khí tức của thần lực, nếu như nói sự “chào hỏi” vừa rồi là muốn do thám Sở Thiên, vậy thì hiện tại chính là muốn giết người.

Chỉ có người có thần lực thôi sao? Sở Thiên đứng bất động tại chỗ, cùng lúc thì triển cả thời gian cấm cố và thời gian thuận lưu.

Một ngọn chủ thủ kề sát vào sống lưng của Sở Thiên, Thuấn cười ha hả nói: “Nếu như ta không nhìn nhầm, thứ ngươi dùng là lĩnh vực Long Hoàng? Một sát thủ, sao lại đi học những thứ ở A Cổ Lạp Sơn?”

Mồ hôi chảy ròng sau lưng, Sở Thiên vốn không thể nhìn rõ Thuấn đã ra tay như thế nào, chỉ cảm thấy nhân ảnh ở gốc cây sau khi biến mất đã lập tức xuất hiện, nhưng chủ thủ đằng sau bản thân lại là thật, đang ở đó đe dọa đến mình.

“Chỉ cần có thể giết người, thứ gì mà không thể học?” Sở Thiên cười gượng nói.

“Ha ha, những lời này lão tử thích nghe!” Thuấn búng tay một cái, chủ thủ sau lưng Sở Thiên biến mất. “Nói đi, chuyện thứ hai là gì?”

“Người đã từng nghe thấy cái tên Cáp Đạt Uy rồi chứ?”

Thuấn đứng bật dậy từ gốc cây, bước vội lên vài bước, đến trước mặt Sở Thiên, thần sắc kích động: “Người đã gặp Cáp Đạt Uy lão sư!”

Sở Thiên gật đầu. Giới bị toàn thân, nhàn nhạt nói: “Ông ta nói người có một số thứ cần giao cho ta!”

Thuấn lại càng tỏ ra kích động, kéo lấy tay Sở Thiên, cười lớn: “Thì ra người là người thừa kế mà Cáp Đạt Uy lão sư chọn! Nào, ngồi xuống chúng ta nói chuyện!”

Sở Thiên bị Thuấn ấn ngồi xuống gốc cây, rồi nhận một vò rượu hắc đưa qua, nhưng không dám uống.

Thuấn hào sảng uống cạn vò rượu trong tay mình, giọng nói cảm khái hỏi: “Cáp Đạt Uy lão sư có khỏe không?”

Nghĩ một hồi, Sở Thiên quyết định nói sự thật, “Ông ấy đã chết rồi!”

“Cái gì? Chết rồi?”

Bộp!

Vò rượu trong tay Thuấn rơi xuống đất vỡ nứt ra, khoe mắt ti hi ngấn lệ, “Lão sư sao lại chết?”

Sở Thiên thoáng chút thương cảm, nói chuyện của Cáp Đạt Uy cho Thuấn.

Thuấn im lặng một hồi lâu, sau đó trên tay lại xuất hiện một chiếc hộp nhỏ to bằng bàn tay, chậm rãi trao lại cho Sở Thiên, “Đây chính là thứ mà Cáp Đạt Uy lão sư để lại cho người.”

Sở Thiên đón lấy, nhẹ nhàng mở chiếc hộp ra.

Thuấn ấn mạnh tay của Sở Thiên xuống, lắc đầu nói: “Nếu như ta đoán không sai, khi người vào đây, Bào Uy Nhĩ đã lấy đi tất cả những không gian vật phẩm của người rồi.”

“Sao người lại biết?” Sở Thiên ngạc nhiên hỏi.

“Bởi vì chỉ cần có bất cứ không gian vật phẩm nào vào đây, ta sẽ có cơ hội trốn thoát! Ha ha!” Thuấn chưa chút cười, “Mấy trăm năm nay Bào Uy Nhĩ giam cầm ta, nhưng lại không giết ta, mục đích chính là vì thứ này.” Giúp Sở Thiên đóng lại nắp hộp, Thuấn thần bí chớp mắt, “Thân phận thật sự của Cáp Đạt Uy lão sư người đã biết rồi, vậy chiếc hộp này là gì người cũng có thể đoán được chứ?”

Nói rồi, không đợi Sở Thiên đáp, Thuấn đã tự cười lớn. “Không sai, đây chính là không gian Thần Cách mà Cáp Đạt Uy lão sư để lại!”

Sở Thiên gật đầu, hoàn toàn không bắt ngờ, từ khi Cáp Đạt Uy yêu cầu hắn tìm Thuấn rồi thành thần, Sở Thiên đã đoán ra chút chuyện, tập hợp sức mạnh của thời gian và không gian rồi thành thần, từ đó đi lại con đường của Long Thần Tư Tháp Đức Mạo Nhĩ, cách nghĩ này thật không tệ.

“Đây là địa bàn của Bào Uy Nhĩ, người lại nghênh ngang giao nó cho ta, không sợ Bào Uy Nhĩ biết sao?” Sở Thiên cau mày hỏi. Nói cho cùng, hắn vẫn đôi chút không tin tưởng Thuấn.

“Đừng quên rằng, ta cũng biết lĩnh vực không gian, Bào Uy Nhĩ chỉ có thể giam ta ở đây, nhưng lại không thể ngăn cản ta tạo không gian ở nơi này!” Thuấn chỉ tay về khu rừng cây trong thung lũng, “Thung lũng này được ta tạo ra trong phong ấn của Bào Uy Nhĩ, cho dù là bản thân Hải Vương Biển Cầm cũng không thể nhìn thấy, cho nên chỉ cần người không mở chiếc hộp ra, phóng thích khí tức bên trong, Bào Uy Nhĩ không thể nào phát hiện ra chuyện trong không gian này.”

Sở Thiên nhớ lại thủy cầu lớn khi mình vào đây, xem ra Thuấn chính là đang bị nhốt ở trong thủy cầu này, không cách nào liên hệ với không gian bên ngoài, nhưng không gian bên trong thủy cầu thì hẳn vẫn có thể điều khiển được.

“Sau nửa ngày Bào Uy Nhĩ sẽ đến đón ta, ta làm thế nào để giấu được Không Gian Thần Cách để mang ra ngoài?” Sở Thiên nheo mắt lại, vuốt ve chiếc hộp nhỏ trong tay.

“Chuyện này thì người phải tự mình nghĩ cách rồi!” Thuấn cười ha hả nói: “Vì Không Gian Thần Cách, người phải nghĩ ra cách! Nếu như người không thể nào che giấu được Bào Uy Nhĩ, để thần cách lọt vào tay ả, người chịu thiệt chính là người thôi!”

“Từ từ nghĩ đi! Ha ha...” Sau một tràng cười lớn, Thuấn đã biến mất.

“Chuyện đơn giản như vậy cũng cần nghĩ sao? Người cho lão tử còn ngu hơn cả lợn chác?” Sở Thiên bĩu môi nghĩ, vừa uống vò rượu trong tay, vừa chờ Mỹ Nhân Ngư đến đón.

428. Chương 407: Không Gian Thần Cách

Tửu lượng của Sở Thiên vốn dĩ đã không tốt, một vò rượu mạnh được hắn uống từng ngụm dưới gốc cây, mãi đến nửa ngày mới hết.

Tính thời gian, Mỹ Nhân Ngư có lẽ đã đến đón mình rồi, Sở Thiên tiện tay ném vò rượu đi, phải y phục đứng dậy.

“Người đã nghĩ ra cách chưa?” Thuấn đột nhiên xuất hiện sau lưng của Sở Thiên, nhìn thấy bộ dạng thoải mái của Sở Thiên mà cảm thấy kinh ngạc.

“Đương nhiên là nghĩ ra rồi!” Sở Thiên cười ha hả nâng chiếc hộp nhỏ trong tay lên trên trời, rồi lớn tiếng gọi, “Bào Uy Nhĩ bệ hạ, đến lúc rồi!”

“Không cần gọi nữa, không gian này là ta tạo ra trong cấm chế của Bào Uy Nhĩ, tiếng của người không truyền ra ngoài được đâu!” Thuấn cau mày nhìn Sở Thiên, trong lòng đang suy đoán làm thế nào hắn có thể mang chiếc hộp ra ngoài dưới con mắt của Bào Uy Nhĩ.

Sở Thiên nheo mắt lại, hỏi: “Thiếu chút nữa thì quên, ta nên gọi ngài là điện hạ, hay là miện hạ?”

Điện hạ, là cách xưng hô tôn kính với con người có chức nghiệp cường giả, còn miện hạ, chỉ có thần mới xứng đáng với cách gọi đó.

Thuấn cười khan vài tiếng, nhún vai nói: “Không Gian Thần Cách đang ở trong tay người rồi, ta chỉ được Cáp Đạt Uy lão sư ban cho sức mạnh, người vẫn gọi ta là điện hạ đi!”

“Uhm, Thuấn điện hạ!” Sở Thiên dùng lễ tiết của công hội đạo tặc tỏ lòng kính trọng với bậc tiền bối, sau đó cười nói: “Điện hạ bị nhốt ở đây mấy trăm năm rồi, bây giờ công hội đạo tặc ở đại lục đã xuống dốc, không giấu gì ngài, ta là một Sát Thần cấp chín duy nhất sau ngài.”

Thuấn cười nói: “Năm xưa thứ ta dùng để giết chết ma thú cấp mười chính là không gian lực mà Cáp Đạt Uy lão sư ban cho, cái gọi là bí pháp cuối cùng của thuật đạo tặc, một là bản thân mình trốn ở một không gian khác, mục tiêu thực chất không thể phát hiện ra khí tức của người. Hai là dùng sức mạnh không gian, trực tiếp mở không gian thông đạo ở chỗ yếu hại nhất của mục tiêu, dùng vũ khí đâm vào cơ thể của đối phương.”

Ngừng lại một chút, Thuấn lại cảm khái nói: “Đợi khi người hấp thụ được Không Gian Thần Cách, thực lực dĩ nhiên là vượt qua ta, nhiệm vụ chấn hưng công hội đạo tặc lại phải đặt lên vai người rồi.”

Sở Thiên trịnh trọng gật đầu, “Nếu như đã gia nhập vào công hội đạo tặc, ta sẽ cố gắng tất cả vì công hội! Có điều thân là đạo tặc vĩ đại nhất lịch sử đại lục, ta hi vọng Thuấn tiền bối chỉ điểm cho ta một số thứ, dù gì chúng ta là những kẻ thiếu năng về ma pháp không có chút khí tức ma pháp nào!”

Chuyện Thuần là kẻ thiếu năng ma pháp không phải là một bí mật trong cộng hội đạo tặc, vì vậy hắn không kinh ngạc Sở Thiên tại sao lại biết, chỉ nhàn nhạt nói: “Sự tâm đắc tu luyện của ta gắn bó mật thiết với Không Gian Thần Cách. Sau khi người ra ngoài tự mình xem đi.”

Thuần ngẩng phắt đầu lên, nghiêng rằng nói: “Bào Uy Nhĩ đến rồi, người tự mình cẩn thận, ta không muốn nhìn thấy ả!”

Nói rồi, đệ nhất sát thủ năm nào đã biến mất.

Thân ảnh của Mỹ Nhân Ngư đã nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Sở Thiên, nhìn chiếc hộp nhỏ Sở Thiên cầm trên tay, nhíu mày hỏi: “Đây là thứ gì? Thuần cho người sao?”

Sở Thiên đưa thẳng chiếc hộp cho Bào Uy Nhĩ, cười nói: “Thuần nói bên trong là Không Gian Thần Cách, muốn ta giúp mang ra ngoài!”

“Người bán đứng ta!” Trong không gian vang lên tiếng rít của Thuần.

Sở Thiên nhìn Bào Uy Nhĩ đang đứng bên cạnh mình, mãi đến khi ngửi thấy mùi hương của hoa hải lam trên người nàng mới nhận ra hai người ở bên cạnh nhau quá sát, nhẹ nhàng lui một bước, cười nói: “Thuần miện hạ lừa ta trước, vậy thì ta bán đứng người có gì là không đúng?”

Bào Uy Nhĩ rút Tam Xoa Kích ra từ không gian bên cạnh người, đập mạnh một cái xuống đất, ngay lập tức, không gian mà Thuần tạo ra bị vỡ tan tành, lộ ra bề mặt màu xanh vốn có bên trong thủy cầu, còn Thuần không còn nơi nào ẩn náu, xuất hiện trước mặt hai người, giận dữ nói: “Ta lừa người lúc nào!”

Có Mỹ Nhân Ngư bên cạnh, Sở Thiên biết sự an toàn của mình không còn gì đáng lo, bèn lớn gan cười phá lên, “Nếu như ta đoán không sai, chiếc hộp nhỏ này vốn chẳng có Không Gian Thần Cách gì, mà là một không gian thông đạo, chỉ cần ta đem chiếc hộp ra khỏi không gian này, người sẽ có thể trốn thoát.”

Mỹ Nhân Ngư dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Sở Thiên, thị ý hắn nói không sai.

“Ha ha, đa tạ tỷ tỷ đã khen!” Sở Thiên không lúc nào quên đi nhiệm vụ lôi kéo quan hệ với Hải Vương Biển Cầm, khoanh hai tay trước ngực nói: “Người đã thành thần, lại muốn ta gọi người là điện hạ? Nhiệm vụ cuối cùng của người năm xưa có lẽ là giam cầm Công Thần Hoài Đặc cho Giáo Đình, lúc đó người đã thành thần rồi!”

“Làm sao người biết được?” Thuần nhìn chằm chằm vào Bào Uy Nhĩ, khuôn mặt u ám tối sầm lại.

“Hắc hắc, thật ngại quá, Giáo Đình hiện nay là sản nghiệp của nhà ta, Giáo Hoàng là người của ta, cho nên ta biết thôi.” Sở Thiên mỉm cười vô tội, sau đó chợt hỏi: “Gần đây người có phải có chút bất lực khi điều khiển sức mạnh không? Hơn nữa thần lực trong cơ thể tăng quá nhanh?”

Mỹ Nhân Ngư và Thuần cùng kinh ngạc nhìn về Sở Thiên, Thuần cả kinh nói: “Làm sao người biết được?”

Mỹ Nhân Ngư thì lại trầm tư, mình muốn kiểm soát cơ thể của Thuần cũng phải tiếp cận cự ly trong trăm thước, Phất Lạp Dịch Nặc dựa vào gì mà còn lợi hại hơn mình?

“Vi Nhi tỷ tỷ, nếu như sau này người muốn thăm dò Thuần thì phải cẩn thận hơn rồi.” Sở Thiên mặt dày thay đổi cách gọi với Mỹ Nhân Ngư, không phải vì nàng xinh đẹp, mà là vì thực lực nàng quá mạnh, “Chưa biết chừng một ngày nào đó, Thuần sẽ bùng một tiếng rồi nổ tung!”

“Mồm chó không mọc được ngà voi! Hừ!” Thuần tỏ ra khinh thường lời nói của Sở Thiên.

Mỹ Nhân Ngư cũng hừ một tiếng, ánh mắt băng lạnh, nàng không hài lòng khi Sở Thiên gọi mình như vậy. “Người dựa vào gì mà nói Thuần sẽ nổ tung?”

Sở Thiên mỉm cười thần bí, tiếp tục hỏi: “Thuần tiên bối, năm xưa có phải Thần Không Gian Cáp Đạt Uy đã cảnh báo người, tuyệt đối không được chiếm hữu Không Gian Thần Cách, nhưng người không nghe, còn để Thần Cách trong cơ thể mình, đúng không?”

Thuần càng lúc càng sững sờ.

Sở Thiên giải thích: “Tỷ tỷ, người chắc biết lai lịch của những kẻ thiếu năng ma pháp ở đại lục chứ?”

Bào Uy Nhĩ gật đầu nói: “Năm đó ở thế giới hỗn độn đại chiến Chủ Thần, thân thể của mấy vị Chủ Thần đã tự nổ tung, thần lực tràn ra khắp nơi trên đại lục, còn người có cấu tạo cơ thể gần giống với thần nhất đã có được những thần lực này, có điều không thể điều khiển nó, chỉ có thể thoái hóa thành ma pháp, có một số người có thượng cổ huyết mạch, sau khi hấp thụ được thần lực trở thành cấm chú pháp sư, mở ra thời đại ma pháp, còn có vài người lúc đó ở dưới đất sâu, không được tiếp xúc với thần lực, hậu đại của họ chính là những kẻ thiếu năng ma pháp!”

“Thuần tiên bối, đã nghe thấy chưa? Tổ tiên của ngươi chẳng qua chỉ là những người xui xẻo, tuy rằng ngươi nhờ vào sự thiếu năng ma pháp bẩm sinh mà trở thành Sát Thần, nhưng cũng mãi mãi mất đi khả năng tu luyện thần lực, bởi vì ngươi không có thượng cổ huyết mạch!”

Thuần lạnh mặt nhìn Sở Thiên, “Không có thượng cổ huyết mạch thì đã sao?”

“Vậy thì ngươi không thể nào thành thần! Máu là thứ máu chốt để thành thần!” Sở Thiên ve cằm cười nói: “Không có thượng cổ huyết mạch mà thành thần, vậy thì chỉ có một khả năng, đó là ngươi đã nuốt trọn Không Gian Thần Cách!”

“Cho dù ta đã lấy Thần Cách của Cấp Đạt Uy thì đã sao?”

“Muốn hấp thu Không Gian Thần Cách, cần phải có máu của Không Gian thần tộc, bởi vì nhóm máu của họ liên quan đến không gian... Ha ha, nói nhiều rồi, có lẽ ngươi cũng không hiểu nhóm máu thần tộc mà ta mới nghiên cứu gần đây là gì đâu!” Sở Thiên lắc đầu chán nản, bỏ qua lý thuyết. Nói thẳng: “Đối với huyết mạch của Không Gian Thần mà nói, Thần Cách có thể giúp họ thành thần, còn với những người có huyết mạch khác thì... Hắc hắc, lúc đó viên đá này không gọi là Thần Cách, mà nên gọi là Thần Thạch!”

Bào Uy Nhĩ hai mắt chợt sáng lên, dường như đã nhớ ra điều gì, vội hỏi: “Thần Thạch và Thần Cách có gì khác nhau?”

Sở Thiên thoáng lộ vẻ đắc ý, thì ra Bào Uy Nhĩ cũng có chỗ không bằng mình, hắn giải thích: “Người thấy ma sủng Khách Thu Sa của ta người thấy rồi đúng không? Điểm khác biệt giữa hắn và Hồng Nguyệt Thành Chủ Ba Đế, chính là sự khác biệt giữa Thần Cách và Thần Thạch.”

Mỹ Nhân Ngư gật đầu, cùng một tiếng là đá, nếu có phối hợp với máu thì gọi là Thần Cách, giúp người chủ của nó thành thần, còn nếu không phối hợp với máu, thì đó chính là yêu thạch sẽ nuốt chửng lại chủ nhân.

Sở Thiên thấy Mỹ Nhân Ngư không ngừng tán đồng với lời nói của mình, bất giác cảm thấy đắc ý, tiếp tục khoe khoang nói: “Thật ra Thần Cách chính là tinh hoa cơ thể của thần, có nó rồi thì có thể có được cơ thể mạnh mẽ của thần...”

Sở Thiên vẫn rất biết chừng mực, chỉ miêu tả lại điều tốt khi Thần Cách ở trong cơ thể, mà không nói nguyên lý cụ thể. Chuyện này cũng có thể nói là hắn đang quảng cáo hình ảnh của mình.

Bào Uy Nhĩ cúi thấp đầu, im lặng một hồi lâu không nói.

Thuần khịt mũi cười, vẫn không tin vào những lời Sở Thiên nói, “Ngươi muốn có Không Gian Thần Cách thì cứ nói thẳng, cần gì phải tạo ra một loạt thứ đó để lừa ta!”

Sở Thiên cười ha hả, “Thực ra vừa rồi ngươi còn phạm phải một sai lầm lớn, chính là không nên nói Hải Vương bệ hạ là vì muốn lấy Không Gian Thần Cách mà giam cầm ngươi, mấy trăm năm rồi, ngươi lại vẫn không hiểu thực lực của nghĩa tử ta, Người thực chất chẳng cần Thần Cách gì. Giống như vậy, ta cũng không cần Thần Cách của ngươi!”

Sở Thiên hoàn toàn không nói sai, Bào Uy Nhĩ muốn học lĩnh vực không gian chỉ cần nhìn qua là được, nói không chừng lúc này nàng đã học được rồi, còn Sở Thiên thì đúng là không cần Không Gian Thần Cách, bởi vì Không Gian Thần đã trở thành cát bụi, trong tay hắn không có Không Gian Thần huyết mạch, lấy được Thần Cách cũng không biết cho ai. Đương nhiên, nếu như là một bộ hệ thống thần lực Không Gian hoàn chỉnh thì lý nào hắn lại không cần.

Còn về những gì Cấp Đạt Uy đã nói, để Sở Thiên có Thần Cách của mình, hắn cũng đã bỏ qua. Huyết mạch của mình đã loạn nhạo lên, nếu lỡ như xung đột với Không Gian Thần Cách, vậy thì quá đen đủi. Sở

Thiên vẫn còn yếu cơ thể của mình lắm, sẽ không vì một cơ hội thành Chủ Thần nhỏ nhoi như hạt cát mà đi mạo hiểm.

Mỹ Nhân Ngư ngẩng đầu lên, chỉ Tam Xoa Kích vào Thuấn nói: “Phất Lạp Định Nặc, ngươi muốn xử trí Thuấn và Thần Cách của hắn thế nào?”

Sở Thiên sững sờ, Thuấn là tù phạm của Bào Uy Nhĩ, xử trí thế nào sao lại đến phiên mình quyết định được?

Nghĩ một lát, Sở Thiên nói: “Cứ tạm nhốt hắn trước đã, nhìn bộ dạng của hắn, có lẽ cũng sắp bị nuốt chửng rồi, đợi hắn chết rồi đưa lại Thần Cách cho ta là được rồi!”

“Được, vậy cứ làm thế đi!” Bào Uy Nhĩ nói xong, dùng lam quang bao lấy Sở Thiên, đưa hắn ra khỏi không gian giam cầm Thuấn, chỉ để lại Thuấn đang bán tín bán nghi kiểm tra cơ thể mình.

Sở Thiên cảm thấy kỳ lạ, Mỹ Nhân Ngư lúc nào lại nói chuyện tử tế như vậy rồi? Quái thật!

Bước ra khỏi tòa tháp, Mỹ Nhân Ngư chậm rãi thu lại thần lực trên người Sở Thiên, hé miệng như muốn nói gì rồi lại thôi.

Sở Thiên nhìn ra sự khó nghĩ của Bào Uy Nhĩ, chủ động hỏi: “Nghĩa tử có chuyện gì muốn tiểu đệ giúp sao? Ha ha, người là giáo mẫu của Mạt Khắc Nhĩ, mọi người là người một nhà, có chuyện gì mà không thể nói!”

Một vạn năm qua Bào Uy Nhĩ chưa hề nhờ vả ai, lúc này đang gặp nạn, quả thực nàng không biết nên mở miệng nhờ người khác như thế nào, hơn nữa người nhờ vả lại là tên lừa đảo mình xem thường nhất.

Mặt lạnh như nước hồ, Bào Uy Nhĩ bước dài lên phía trước, để lại một chiếc bóng dài hướng về phía Sở Thiên, “Vừa rồi ngươi nói Thần Cách chỉ cần tương đồng với máu là có thể hoán đổi, nếu như ta có một bộ Thần Cách, ngươi có thể thay nó cho ta không?”

429. Chương 408: Thần Cách Tiên Hoàng

Chủ thần Thần Cách! Sở Thiên trong lòng rung động, câu nói của Bào Uy Nhĩ khiến cho hắn tưởng tượng vô hạn, sau khi Chủ Thần chết cũng lưu lại Thần Cách, nói như vậy Chủ Thần cũng có tinh hoa cơ thể, cũng có tinh hạch, vậy mình có phải có thể sáng tạo ra Chủ Thần?

Thần Cách nằm trong tay của Mỹ Nhân Ngư, mình cũng không thể nào trộm được, nhưng thay Chủ Thần Thần Cách chỉ ít cũng có một phần kinh nghiệm, rất có lợi cho việc sáng tạo sau này của mình!

Bào Uy Nhĩ bước dài lên trước, Sở Thiên chạy đuổi theo sau, tay tóm lấy pháp bào Tế Tự rộng thùng thình của mình, nghiêm mặt nói: “Nghe nói sức mạnh của Chủ Thần hoàn toàn khác với các thần tộc khác, ta không dám đảm bảo chắc chắn thành công, nhưng chỉ cần cho ta tinh hạch, máu và Thần Cách, ta có thể thử một lần! Chỉ ít cũng có bảy phần hy vọng!”

“Bảy phần?” Bào Uy Nhĩ nắm chặt ngọc thủ, dừng bước lại, “Nếu như ngươi thất bại thì sao?”

“Sự hoán đổi Thần Cách dưới cấp Chủ Thần, chỉ cần có máu tương ứng, ta bảo đảm hắn không chết!” Sở Thiên đơn thuần chỉ là đứng từ góc độ y học, khách quan nói: “Vấn đề nói ấy, ta không hiểu sức mạnh của Chủ Thần! Không thể bảo đảm hoàn toàn thành công, có điều cho dù có vấn đề gì, chỉ cần đầu của bộ hạ vẫn giữ được, thì người sẽ không thể chết!”

“Đầu?”

“Không sai, chính xác hơn là linh hồn!” Sở Thiên nghiêm nghị gật đầu, nói: “Chỉ cần là Thú Thần, chỉ cần là linh hồn của người ấy vẫn còn, cho dù là Thần Hoàng đích thân hạ thủ ta cũng bảo đảm hắn không chết!”

Lòng Mỹ Nhân Ngư đau nhói lại, đáng tiếc linh hồn của phụ hoàng cũng không còn.

“Tối nay La Đức Mạn sẽ đưa ngươi đến tẩm cung của ta, mang theo những thứ thuật thượng cổ Tế Tự của ngươi cần dùng!” Nói rồi, Mỹ Nhân Ngư đã biến mất dạng.

Sở Thiên cúi đầu bước về nơi ở của mình sau khi kiểm tra thân thể của mình ở Hải Vương Cung, trên đường cứ miên man nghĩ, Bào Uy Nhĩ lại cần Thần Cách của Chủ Thần, vậy thì sức mạnh của nàng ta có đáng cấp gì?”

“Ha ha, tốt quá rồi, răng nanh của muội muội đã có thể giấu đi rồi!” Vừa về tới cửa, Sở Thiên đã nghe thấy tiếng cười của Sát Lâm Na.

Sở Thiên bước vào nhìn, thì ra là Chu Lệ Á trong hình dạng Hấp Huyết Bức đã mất đi chút ít, hân hoan vui mừng cười.

“Hai hôm trước còn khóc thút thít, chẳng phải là hình dạng của con dơi thôi sao? Năm đó mẫu thân của Đức Khố Lạp, tăng tổ mẫu của người cũng giống như người lúc này, cũng chẳng thấy bà ấy khóc lóc gì.” Lão Cốt Long Lạp Hi Đức cũng ở đó, đang ôm Tiểu Sở Viêm nói chuyện với Sát Lâm Na.

“Lão đầu tử sao người lại ra đây rồi!” Sở Thiên ngạc nhiên nói.

Sát Lâm Na cười nói: “Bào Uy Nhĩ tỷ tỷ chắc chắn là có chuyện gì nhờ chàng đúng không? Vừa rồi La Đức Mạn đã đưa lão gia tử tới đây, nói từ nay về sau ông có thể tùy tiện đi lại.”

“Ha ha, nàng ta đúng là có chuyện nhờ vả!” Sở Thiên kinh ngạc phát hiện Sát Lâm Na và Lạp Hi Đức lại nói chuyện vô cùng vui vẻ, vì vậy sắc mặt không giấu nổi sự ngạc nhiên.

Lạp Hi Đức nhìn ra sự ngạc nhiên của Sở Thiên, bèn giải thích: “Hắc! Mạch Khổng Tích đã đấu với ta cả đời này rồi, kết quả hậu duệ của hắn lại được gả vào A Cổ Lạp Sơn, như vậy coi như ta đã thắng rồi!” Nói rồi, Lạp Hi Đức nhắc cao Tiểu Sở Viêm trong tay lên khoe trưng đưa: “Tiểu tử này có huyết mạch của hai đại Long tộc, nói không chừng sẽ trở thành Chủ Thần như tổ tiên đấy!”

Long Thần đáng là gì! Sở Thiên lại đau lòng, đứa con trai nghịch ngợm của mình ngay cả Thời Gian Thần Cách cũng đem đi tặng người khác, Long Thần có hào phóng được như vậy không? Ài, may là tặng cho con cháu...”

Sát Lâm Na giờ hai tay đỡ con trai, sợ Lạp Hi Đức nhất thời lỡ tay làm ngã chú nhóc, “Lão gia tử, nói đến huyết mạch của tổ tiên, Anh Cách Lạp Mỗ mới là thuần chủng. Máu của Mạt Khắc Nhĩ ngay cả Phất Lạp Địch Nặc cũng không thể nhìn rõ!”

“Uhm, Anh Cách Lạp Mỗ không tồi! Lần đầu tiên ta nhìn thấy hắn, ta còn cho rằng đã nhìn thấy tổ tiên nữa kia!” Lạp Hi Đức vui đùa nói: “Có điều sao hắn lại dùng linh vực tự nhiên của Ma Căn? Nhưng trên người vẫn có khí tức của tổ tiên?”

Nếu như quyết định coi lão đầu tử này là người một nhà, có một số chuyện chắc chắn không thể giấu được ông, Sở Thiên ngưng ngưng nói: “Lão gia tử, có chuyện này cần nói với người, Anh Cách Lạp Mỗ, thậm chí còn cả A Mạt Kỳ trước đây đều đã dùng một phần thân nhỏ của Long Thần tổ tiên. Dòng máu trong người của Anh Cách Lạp Mỗ hiện tại chính là máu Long Thần!”

“Cái gì! Tên con cháu bất hiếu nhà ngươi!” Lạp Hi Đức đứng phắt người dậy, trao lại Tiểu Sở Viêm cho Sát Lâm Na, sau đó đập mạnh vào bàn.

Nghe thấy trong phòng có động, A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ lập tức xông vào.

Lạp Hi Đức chỉ thẳng mũi Sở Thiên mắng lớn, “Cho dù A Lợi Tư Thác Đức có lỗi với người, nhưng sao người có thể động vào thân thể của tổ tiên được?”

A Mạt Kỳ không biết làm thế nào mới phải, một người là lão sư đã dạy mình thần lực, một người là ông chủ, hơn nữa Sở Thiên đã dặn hắn cần phải tôn trọng Lạp Hi Đức, chuyện này khiến hắn hiện tại rất mờ mịt.

Sát Lâm Na cười cười, “Lão gia tử đừng nóng, nghe Phất Lạp Địch Nặc nói hết lời đã, Cụ Long tộc và Hoàng Kim Long tộc đã tranh đấu hơn vạn năm nay, chẳng phải cũng chính là muốn hái cốt của Long Thần sao? Phất Lạp Địch Nặc ý là muốn lấy từng phần từng phần một từ chỗ Mạch Khổng Tích tổ tiên để đem về A Cổ Lạp Sơn...”

Sở Thiên vội vàng gật đầu, theo ý của vợ giải thích: “Không sai, ta định rằng sẽ mang tất cả hài cốt của tổ tiên về, sau đó ở A Cổ Lạp Sơn dùng thuật thượng cổ Tế Tự xếp lại, nhưng sau đó ta lại phát hiện máu thịt của tổ tiên có thể tăng cường thực lực cho hậu duệ, cho nên mới...”

“Người có động đến đầu của tổ tiên hay không?” Lạp Hi Đức hỏi.

“Bỏ đi!” Sau khi thấy Sở Thiên phủ định, Lạp Hi Đức tức giận phùng phùng ngồi xuống, lẩm bẩm nói: “Dù gì bộ hài cốt đó cũng không hoàn toàn là của tổ tiên! Chỉ cần người không động vào đầu là được.”

“Không hoàn toàn? Chuyện là thế nào?” Sở Thiên vội hỏi.

Thì ra thân thể thật sự của Long Thần, đã bị phá hủy khi bao vây tấn công Thần Hoàng Tư Đặc n, nhưng Long tộc rất coi trọng huyết mạch, hai người con của Long Thần dĩ nhiên đã nghĩ trăm phương nghìn kế để cứu sống cha, cuối cùng đã không thể, nhưng vẫn tạo một thân thể mới để tiện cho việc thờ cúng sau này.”

Vì vậy đời trước của Cự Long tộc và Hoàng Kim Long tộc đã liên thủ tụ hợp sức mạnh của Thời Gian và Không Gian, muốn vận chuyển thời gian không gian để cứu cha, nhưng người đã giết Long Thần là Tư Đặc n! Nếu muốn vận chuyển thời gian không gian của người bình thường thì rất đơn giản, nhưng chuyện bên trong lại liên quan đến quyết định của Phán Quyết Thần Hoàng và thanh Lưỡi dao Phán Quyết của hắn, cuối cùng hai vị Thượng Vị Thần đã liều mạng, thậm chí còn dùng cả bản mệnh tinh hoa của mình, mới miễn cưỡng lấy ra phần đầu của phụ thân mình từ dòng chảy không gian thời gian.

Sở Thiên cảm thấy kỳ lạ bèn hỏi: “Vậy tại sao khi ta nhìn thấy lại là bộ hài cốt Long Thần hoàn chỉnh?”

“Chuyện này thì ta không thể biết được! Nghe nói liên quan đến thuộc tính sức mạnh của Thượng Vị Thần!” Lạp Hi Đức nghe Sở Thiên không động đến đầu Long Thần, cũng đã tha cho hắn.

“Hắc hắc! Lão đầu tử ta biết!” Thực Thần Sử Đế Phán bưng một đĩa thức ăn bước vào cửa. “Tuy rằng ta chỉ có thần lực tầng thứ ba, nhưng lão nhân gia ta sống đã lâu, chuyện nghe thấy cũng nhiều!”

“Ồ? Mau nói xem!” Sở Thiên biết tính khí của Sử Đế Phán, bèn ôn tồn hỏi.

“Uhm, vậy thì kể cho các người vậy!” Sử Đế Phán rung đùi đắc ý nói: “Chân ý của thần lực tầng thứ tư chính là đồng hóa, có thể đem tất cả nguyên tố đồng hóa thành nguyên tố nguyệt thuộc bản mệnh của mình, nhưng có hai loại mà thần lực tầng thứ tư không thể đồng hóa!”

Sử Đế Phán liến láo nhìn quanh, sau khi hài lòng mới tiếp tục nói: “Hai thứ đó chính là thân thể của mình, và còn cả linh hồn!”

“Đây không phải là phí lời sao? Nếu đồng hóa cả bản thân rồi, chẳng phải là chết?” Lạp Hi Đức nói.

“Đối với Cao Vị Thần thì là như vậy, nhưng Thượng Vị Thần có thể đồng hóa thân thể của mình, ngược lại, cũng có thể biến thành nguyên tố bản mệnh của mình!”

“Người nói là, hai người con của Long Thần dùng nguyên tố khác, dùng một phần cơ thể của mình để lên người Long Thần?” Sở Thiên vội hỏi.

“Đúng vậy!” Sử Đế Phán vui cười ra mặt.

Sở Thiên lại trợn ngược mắt, ngay lập tức cảm thấy chán nản, chẳng trách khi mình trộm thân thể của Long Thần lại không hề bị bất cứ trở ngại gì, còn khi trộm của Phệ Nguyệt Thiên Lang thì lại gặp nguy hiểm, thì ra thân thể của Long Thần là hàng giả mạo, sức mạnh trên đó cũng chỉ là của Thượng Vị Thần.

Thứ lúc trước mình cho ma sủng dùng, đều là hàng giả! Nghĩ tới đây, Sở Thiên chán nản lắc đầu. Đường như chỉ có máu và thân thể của Phệ Nguyệt Thiên Lang Cách Lý Phán mới là Chủ Thần nguyên bản!

Sở Thiên lúc này cũng đã hiểu ra, tại sao Bào Uy Nhĩ có thể tạo máu vô hạn - đem thủy nguyên tố biến thành một phần cơ thể của mình đối với Mỹ Nhân Ngư mà nói là chuyện quá đơn giản.

“Có điều là, tinh hạch và linh hồn không thể dùng nguyên tố khác biến hóa ra!” Sử Đế Phán lại nói thêm.

Dứt lời, Sử Đế Phán vỗ đầu của Lạp Hi Đức, cười nói: “Tiểu tử kia, hiểu chưa nào?”

Lạp Hi Đức vừa định phát hỏa, nhưng lại lập tức không còn tâm trạng nào, luận về tuổi tác, Thực Thần Sử Đế Phân có thể gọi bất cứ người nào là tiểu tử.

“Gia gia, toàn là xương, cha phẫu thuật cho ông thêm thịt!” Tiểu Sở Viêm đột nhiên tóm lấy râu của Lạp Hi Đức cười.

Sở Thiên hai mắt vụt sáng, vội nói: “Lão đầu tử, nếu như thân thể của tổ tiên là được làm lại, vậy thì ta sẽ tạo thân thể mới cho người, được không? Tuy là những máu thịt này là giả, nhưng ít nhiều cũng là sức mạnh của Thượng Vị Thần.”

Lạp Hi Đức có đôi chút dao động. Sau đó gật đầu, không để ý đến Sở Thiên, mà lại hôn Tiểu Sở Viêm một cái, mỉm cười hạnh phúc: “Ha ha, vẫn là tiểu tử này nhớ đến ta.”

“A! Hai vị phu nhân xinh đẹp, lão nhân gia ta phụng mệnh đưa chồng của hai nàng đi gặp bệ hạ!” La Đức Mạn đắm đuối đi vào.

Tuyệt đối không thể để lão rùa già háo sắc này ở lại lâu, Sở Thiên đứng dậy đẩy hắn ra ngoài cửa, “Đi mau, bây giờ ta đi cùng người!”

“Làm gì vậy? Nhìn một tí không được à?” La Đức Mạn hậm hực với Sở Thiên, khi bước tới tháp tả của Hải Vương Cung, sắc mặt chợt sầm lại, hỏi: “Tiểu tử, người thật sự có thể hoán đổi Thần Cách của Chủ Thần cho vua ta?”

“Thử một lần thì biết!” Sở Thiên cười nói.

“Sẽ không có gì sai sót chứ?”

“Người nói ta dám ở Biển Cấm này lấy tính mạng của nữ vương các người ra đùa không?” Sở Thiên cảm thấy bước chân của La Đức Mạn gấp hơn, bèn đi nhanh lên vài bước hỏi: “Người vẫn chưa nói với ta, thực lực thật sự của Bào Uy Nhĩ bệ hạ là đẳng cấp gì?”

La Đức Mạn nhún vai, cong môi nói: “Người đi hỏi bệ hạ đi. Chuyện này kẻ làm thần tử như ta không thể ăn nói tùy tiện được.”

“Vậy được, chuyện này ta đi hỏi Bào Uy Nhĩ bệ hạ, có điều người có thể nói cho ta biết, Thần Cách được thay là của vị Chủ Thần nào chứ? Tế Tự cứu người cũng phải biết trước bệnh tình đúng không?”

La Đức Mạn lưỡng lự rồi nói: “Là của tiên hoàng!”

“Cái gì? Thân thể và linh hồn của Vụ Nhân bệ hạ, không phải đã...”

“Buồn cười! Chủ Thần đứng đầu Thất Hải Thú Thần Vương, cho dù chết trong tay của Tư Đặc n, cũng không thể nào bị hủy diệt giống như Long Thần được!” La Đức Mạn đắc ý liếc nhìn Sở Thiên, “Long Thần chẳng qua chỉ là Chủ Thần nguyên tố, còn tiên hoàng, là Chủ Thần linh hồn!”

430. Chương 409: Cởi

Bốn vách tường cheo leo cao vút không thấy đỉnh, dưới đỉnh núi dựng đứng kia, mấy vạn thần tộc đang lo lắng chờ đợi. Hắc ám thần tộc có làn da ngăm đen, Quang Minh Thần Tộc trắng nõn, đến các Thú Thần dung mạo khác người lúc này cũng không còn tranh chấp nhau nữa, mọi người đều hướng về đỉnh núi, tuy họ không thể nào nhìn thấy vật đánh cược mà dùng tính mạng của toàn tộc mình để đánh.

Trên đỉnh núi, một trận chiến kịch liệt nhất từ lúc Sáng Thế Thần tạo ra vạn vật đang âm thầm diễn ra, ánh sáng ba màu lam tím đen lơ lửng ẩn hiện, lan ra khắp núi, như những tầng mây uốn lượn trên đầu những người trong thần tộc, tuy rằng gần trong gang tấc, nhưng không ai dám đi chạm vào đám mây ba màu kia, ngược lại còn thận trọng cúi đầu, chỉ sợ bị sức mạnh kinh hồn của tầng mây ấy làm cho biến thành mây khói.

La Đức Mạn, tuổi tác đã cao nhưng không hề già, lúc này vẫn đứng thẳng lưng, chòm râu dài bay trong gió, lam y như phiêu động, bên cạnh hắn là bảy thủ lĩnh hải tộc có bộ dạng khác nhau, còn phía trước là một người mặc lam y, có điều bóng lưng đen như đang ở thế đối lập.

“Tử Thần, Thất Hải Thú Thần Vương, Long Thần, Phượng Hoàng Thần, tộc trưởng gia tộc Ma Căn An Cát Lợi Na... Ha ha, sáu vị Chủ Thần cùng một Thần Vương, nhưng đối thủ của họ lại là Tư Đặc n bệ hạ! Thừa tướng La Đức Mạn, ông nói họ có sống trở về được không?” Người vận lam y trước mặt khẽ hạ vai xuống, dường như đang mĩa mai gì đó.

La Đức Mạn giả lả cười, lộ ra một sự tự tin vô cùng, “Không phiền Hải Thần miện hạ phải phí công sức, vua của ta - Vũ Nhân bệ hạ chưa từng bại!”

Thì ra người vận lam y ấy Hải Thần Ba Tắc Đông mà sau này bị Bào Uy Nhĩ giết chết.

“Ha ha!” Hải Thần cất một tràng cười nhạt nhẽo, nhưng không quay đầu lại, “Từ sau thời Bồ Lai n Đặc miện hạ, thì Vũ Nhân bệ hạ đã không phải là Thú Thần mạnh nhất, ha ha, Thú Thần mạnh nhất lại cần liên thủ với năm vị Chủ Thần khác và một Thần Vương để cùng đối phó với một kẻ địch, cái danh mạnh nhất này đúng là đáng thẹn!”

“Còn tốt hơn với Quang Minh thần tộc nào đó ẩn mình trong bóng tối, thừa nước đục thả câu!” La Đức Mạn càng nói càng cường điệu, khinh bỉ nói: “Quang Minh Chủ Thần đâu? Sao không thấy người nào cả? Có phải sợ chết nên trốn hết rồi không?”

“Chuyện của Chủ Thần, một Thú Thần Cao Vị đỉnh phong như người có thể đoán bừa sao?”

“Ba Tắc Đông, người cũng chẳng qua chỉ là một Thượng Vị Thần!” Sau lưng La Đức Mạn, Bào Uy Nhĩ tuổi còn trẻ giận dữ trừng mắt nhìn Hải Thần.

Hải Thần Ba Tắc Đông cuối cùng cũng đã quay đầu lại. Là một khuôn mặt thanh tú, làn da trắng trơn láng mịn mê hồn, nam thần xung quanh ngay lập tức cảm thấy tự thẹn, ánh mắt của các nữ thần cũng trở nên ngây ngất, Ba Tắc Đông có lẽ không phải là người mạnh nhất, nhưng đích thị là một kẻ phong độ nhất trong đám nam thần, “Bào Uy Nhĩ công chúa, người có cấp bậc gì vậy?”

Nói rồi, Ba Tắc Đông khinh miệt nhướn mày. “Cùng là nữ thần đẹp nhất, thần lực tinh hóa của Nguyệt Thần đã độc bộ tam giới! Nàng thì sao? Ngoài có sự che chở của Vũ Nhân bệ hạ ra, nàng còn có gì? Nghe nói lúc trước thái tử Hải Long tộc cầu hôn người, kết quả bị nàng đá ra ngoài?” Tiếng cười xuyt xoa vang lên, Hải Thần trêu chọc nói: “Nếu không phải là Vũ Nhân bệ hạ, ta cũng thật muốn cướp nàng về tẩm thất đấy! Chắc chắn!”

Nói rồi, Ba Tắc Đông còn đưa mắt nhìn khắp người Bào Uy Nhĩ một lượt.

“Ba Tắc Đông!” Mỹ Nhân Ngư phùng phùng nổi giận, từ bên hông rút ra Phân Thủy Tam Nhận Kích, tư thế như muốn lao lên.

Hải Vương Tam Xoa Kích xuất hiện trong tay của Ba Tắc Đông, vẽ một vòng tròn chia thẳng vào Mỹ Nhân Ngư.

La Đức Mạn kéo Mỹ Nhân Ngư lại, trầm giọng nói: “Công chúa. Ba Tắc Đông muốn chọc giận người! Thất thần tấn công Phán Quyết Sơn, nhưng Quang Minh thần tộc hôm nay lại không có phản ứng gì, cẩn thận có âm mưu!”

Mỹ Nhân Ngư hằm hằm nhìn về phía Hải Thần, giận dữ lui về sau một bước, nghiêng răng nói: “Ba Tắc Đông, sớm muộn có một ngày, ta sẽ bắt người chết dưới Tam Xoa Kích trong tay mình!”

Đúng lúc này, một đạo quang mang màu tím trầm bay từ đỉnh núi xuống, hoặc nói là bị va chạm rồi rơi xuống.

“Là An Cát Lợi Na miện hạ!” Trong chúng thần có người nhận ra chủ nhân của tử quang ấy, kinh hãi hô lên, “Miện hạ, thắng thua thế nào?”

“Vũ Nhân chết trận rồi! Long Thần ngay đến cả thân thể cũng bị tiêu hủy, kẻ nào không muốn bị Tư Đặc n sau này tính sổ hãy đi cùng ta! Là thuộc thần của ta!” Lạnh lẽo bỏ lại một câu nói, An Cát Lợi Na biến mất ở phía trên.

Chúng thần ngay lập tức náo loạn, thoáng cái có mấy nghìn thân ảnh bắt đầu đuổi theo An Cát Lợi Na.

Hải Thần neho mắt suy nghĩ, rồi hét lớn lên đỉnh núi: “Thần Hoàng bệ hạ, Hải Thần Ba Tắc Đông thống lĩnh Quang Minh thần tộc giúp ngài bình phản loạn!” Hô lớn một tiếng, tầng mây cuộn cuộn chuyển động trong bầu trời phía xa, lơ mơ xuất hiện ra mấy nghìn thần tộc.

Sau đó, Ba Tắc Đông nhìn bảy Thú Thần sau lưng La Đức Mạn cười nói: “Vưu Nhân chết rồi, bảy vị là người thông minh, biết phải làm thế nào rồi chứ?”

Thất Hải Vương bắt đầu dò xét Phán Quyết Sơn và La Đức Mạn, một người từ trong đó bước lên quát: “Vưu Nhân phản bội Thần Hoàng, Vô Tận Hải Vương ta nguyện đi theo nữ thần Sinh Mệnh, giết chết toàn bộ dư đảng của quân phản nghịch!”

Sáu Hải Vương còn lại nhìn nhau, không hện mà cùng nhau gật đầu, giết Bào Uy Nhĩ dâng cho Thần Hoàng, mới có thể miễn được tội chết!

La Đức Mạn tái sắc mặt, biết tình thế không thể vãn hồi, cũng không nhiều lời thêm, công lấy Mỹ Nhân Ngư tháo chạy về hướng Biển Cấm.

“Một Cao Vị Thần mà cũng muốn chạy trốn trước mặt ta?” Tam Xoa Kích của Hải Thần biến thánh ba đạo lưu quang phóng về La Đức Mạn.

“Hự!” Trên bầu trời vang lên một tiếng kêu nặng nề, một đạo quang mang dị sắc từ trời lao xuống, phá tan lưu quang của Hải Thần, sau đó lao về phía Mỹ Nhân Ngư...

Ảnh tượng trong thủy tinh dần dần mờ đi, La Đức Mạn thu lại thủy tinh dưới ánh mắt của Mỹ Nhân Ngư, Sở Thiên đang ngồi ở một bên nói: “Đây chính là chuyện năm đó, vốn dĩ là ảnh tượng thủy tinh này được Hải Thần cố ý ghi lại, chuẩn bị làm chứng cứ mình không phản bội với Thần Hoàng, sau đó bệ hạ đã giết Hải Thần, cướp Tam Xoa Kích và thủy tinh này về!”

Vừa rồi Sở Thiên theo chân La Đức Mạn đến gặp Bào Uy Nhĩ, nói rõ trước khi thay Thần Cách phải hiểu rõ tất cả, sau đó Mỹ Nhân Ngư đã cho hắn xem đoạn ảnh tượng này.

“Đạo quang mang cuối cùng là thứ gì? Còn nữa, thừa tướng La Đức Mạn nói Vưu Nhân bệ hạ là Chủ Thần linh hồn, chuyện này có ý nghĩa gì?” Sở Thiên hỏi.

Bào Uy Nhĩ thị ý để La Đức Mạn giải thích.

La Đức Mạn nói: “Đạo quang mang ấy chính là Thần Cách và thần lực của tiên hoàng, là tiên hoàng trước khi chết dùng sức lực cuối cùng đưa tới, vốn dĩ tiên hoàng muốn truyền hai thứ này cho bệ hạ, nhưng không ngờ... Bệ hạ, sức mạnh Chủ Thần vẫn nên để người nói đi!”

Bào Uy Nhĩ gật đầu nói: “Phụ hoàng có thể cũng không biết, chính vào lúc linh hồn của người biến mất, cơ thể lại đã bước vào cảnh giới của Thần Vương, nhưng vì linh hồn biến mất quá nhanh mà không thể nào điều khiển được cơ thể. Vì vậy quá trình thăng cấp đến nửa chừng thì dừng lại, kết quả Thần Cách mà phụ hoàng truyền ra là Thần Cách Chủ Thần tầng thứ sáu, còn thần lực lại là tầng thứ bảy!”

Sở Thiên nói: “Ta hiểu, quá trình thăng cấp thần lực là do máu hấp thu. Sau đó bắt đầu từ tinh hạch, dần dần cải tạo cơ thể, cũng chính là Thần Cách, quá trình này vẫn chưa cải tạo Thần Cách, thì Vưu Nhân bệ hạ đã qua đời rồi.”

Bào Uy Nhĩ ngạc nhiên nhìn Sở Thiên, tiếp tục nói: “Ý ban đầu của phụ hoàng, là truyền thần lực và Thần Cách cho ta, nhưng sau khi ta tiếp nhận thần lực trước thì không thể nào kế thừa được Thần Cách, hơn nữa lúc đó ta chỉ là Hạ Vị Thần, mãi đến một nghìn năm sau, khi thăng cấp lên làm Thượng Vị Thần mới có thể sử dụng luồng sức mạnh này.”

Sở Thiên thầm tắc lưỡi, thật không biết Bào Uy Nhĩ đã sống một nghìn năm này thế nào, cơ thể chỉ là tăng thứ ba lại dùng thần lực tăng thứ bảy, e rằng một nghìn năm ấy, năng ta đều phải nghĩ cách làm thế nào để không bị thần lực dư thừa ấy làm cho nổ tung.

“Hiện nay bản thân ta đã là thượng vị thần đỉnh phong, nhưng có thể mượn sức mạnh của Thần Vương, trên đại lục đương nhiên là không có kẻ địch, có điều cái giá phải trả là mãi mãi không thể thăng cấp làm Chủ Thần!”

“Chuyện này là tại sao?” Sở Thiên vừa hỏi dứt lời thì lại gật đầu, “Ta hiểu rồi!”

Tình hình của Bào Uy Nhĩ hiện nay, chính là một chiếc xe thể thao có động lực tên lửa, với tốc độ bắn tóe ra lửa ấy, nhưng máy phát động của nàng ta và thân xe vốn chẳng thể nào trọng tải được luồng sức mạnh ấy, đã đến bờ vực mong manh của sự phát nổ, tuy rằng nàng ta dựa vào thiên tư vạn năm khó gặp mà thăng cấp cho thân xe và máy phát động lên tầng thứ năm, nhưng lại vẫn không dám thăng cấp tiếp, bởi vì hai linh kiện quá yếu kia không chịu được lực phản chấn khi thăng cấp, nên đành phải nhờ Sở Thiên thay cho nàng một bộ Thần Cách.

Vấn đề duy nhất hiện tại, chính là sau khi Bào Uy Nhĩ có thần lực tầng thứ bảy, tại sao lại không thể tiếp nhận Thần Cách tầng thứ sáu!

Sở Thiên ngồi trên ghế lạng lẽ suy nghĩ, theo nghiên cứu của mình, máu của Bào Uy Nhĩ và Vũ Nhân là giống nhau, thực chất không thể nào cản trở việc nàng ấy tiếp nhận Thần Cách, thân thể? Không thể nào, một con Tiểu Hùng Miêu ngu ngơ như Khách Thu Sa mà còn có thể tiếp nhận Thần Cách của nữ thần Tự Nhiên, vậy thì việc cơ thể của Bào Uy Nhĩ tiếp nhận Thần Cách của Vũ Nhân cũng không có gì đáng ngại, xem ra vấn đề duy nhất chính là nằm ở tinh hạch!

“Bệ hạ, thừa tướng La Đức Mạn đã nhắc qua Chủ Thần có hai dạng, và Vũ Nhân bệ hạ là Chủ Thần về linh hồn, chuyện này có gì khác nhau sao?”

“Trở thành Chủ Thần có hai con đường, thứ nhất là lý giải quy tắc nguyên tố đến cực điểm, dạng này gọi là Chủ Thần nguyên tố, một loại khác là dựa vào sức mạnh linh hồn để thăng cấp, cái này ta không rõ lắm, chỉ biết Chủ Thần linh hồn mới có thể thăng cấp làm Thần Vương.”

Sở Thiên lại hỏi: “Tinh hạch của hai dạng Chủ Thần này có gì khác nhau?”

“Tinh hạch của Chủ Thần nguyên tố và thần tộc bình thường không có gì khác, chỉ là mạnh hơn thôi, còn Chủ Thần linh hồn... Nghe nói linh hồn chính là tinh hạch của họ!”

Sở Thiên cảm thấy chán nản, liên quan đến linh hồn, một bác sỹ thú y như hắn cũng không có cách nào. Có điều hắn đã hiểu ra một số chuyện, “Ta biết tại sao người không thể tiếp nhận được Thần Cách tầng thứ sáu rồi, bởi vì bước đầu trong quá trình tiếp nhận Thần Cách, chính là để Thần Cách hấp thu vào cơ thể, sau đó dùng tinh hạch hấp thu sức mạnh trong đó, rồi lại dùng để cải tạo cơ thể, trong tinh hạch của người hiện nay có thần lực tầng thứ bảy, sức mạnh Thần Cách tầng thứ sáu dĩ nhiên không thể đi vào tinh hạch, cũng vì thế mà người không thể hấp thu được.”

“Vậy người có cách nào để ta hấp thu Thần Cách không?”

“Có lẽ là được, có điều rất mạo hiểm!” Sở Thiên đứng dậy, giải thích: “Trong tinh hạch của người bây giờ có thần lực tầng thứ bảy, chỉ cần chia tinh hạch của người ra làm hai phần, một phần giữ thần lực tầng thứ bảy, một phần khác vẫn là đẳng cấp Thượng Vị Thần, chuyện này có thể khiến tinh hạch của Thượng Vị Thần hấp thu Thần Cách cùng cấp, sau đó lại dung hợp hai tinh hạch lại với nhau!”

“Hừ! Tinh hạch cũng có thể chia ra sao? Nói vậy!” La Đức Mạn khiển trách Sở Thiên, Mỹ Nhân Ngư cũng khẽ lắc đầu cười, không tin vào lời nói của Sở Thiên.

Sở Thiên nheo mắt cười, “Các người không biết, không có nghĩa ta không làm được!”

Phẫu thuật hai tầng tinh hạch, Sở Thiên đã từng làm qua một lần ở trên người Lỗ Tây Nạp, lần này chẳng qua chỉ là đổi đối tượng thành Mỹ Nhân Ngư mà thôi.

“Được, ta chấp nhận!” Bào Uy Nhĩ vung tay thị ý La Đức Mạn nín miệng lại, lạnh lùng nói: “Thúc thúc, chỉ có thăng cấp thành Chủ Thần, ta mới có thể hoàn toàn điều khiển được sức mạnh Thần Vương... Mới có thể giết Tư Đắc n! Phất Lạp Dịch Nặc, hiện giờ người hãy thay Thần Cách cho ta!”

Sở Thiên cũng không chần chừ, bàn phẫu thuật ngay lập tức được dựng lên, sau đó nghiêm nghị nói: “Biến về bản thể, rồi cởi y phục ra!”

431. Chương 410: Không Có Hứng Thú Với Người

Mỹ Nhân Ngư kinh ngạc, La Đức Mạn thì ngây người ra, nhãn thần u mê, không ngừng liếc qua liếc lại Sở Thiên và Mỹ Nhân Ngư.

Trong chớp mắt, bàn phẫu thuật của Sở Thiên đã được dựng xong, quay đầu nhìn thần sắc của hai người, ngạc nhiên hỏi: “Còn ngây ra đấy làm gì? Biến thân rồi cởi y phục ra!”

Bốp!

Thân ảnh của Mỹ Nhân Ngư vụt động, chớp mắt đã lướt tới trước mặt Sở Thiên, tặng hấn một cái tát thật mạnh, lạnh lùng nói một câu cụt lủn, “Vô sỉ!”

La Đức Mạn vuốt râu, đi vòng quanh Sở Thiên, bĩu môi nói: “Tiểu tử, chuyện này là ngươi không đúng rồi, mấy ngày trước thấy ngươi còn ra hình ra tướng, hôm nay đã lòi đuôi ra rồi sao?”

Mẹ nó! Hai tên khốn kiếp này làm gì vậy? Sở Thiên đột nhiên bị ăn tát nên trong lòng bùng bùng lửa giận, có điều nghĩ lại đây là địa phương nào, Mỹ Nhân Ngư có thực lực gì, hấn tạm thời nuốt cục tức này vào bụng: Để có một chỗ dựa cấp Thần Vương, lão tử nhẫn vậy, các ngươi hãy đợi khi cuộc vận động ở Bồ Lô Trạch kết thúc đi! Quân tử báo thù mười năm không muộn!”

“Thừa tướng La Đức Mạn, ta muốn thay Thần Cách cho bệ hạ!” Sở Thiên nén giận nuốt tiếng, mặt nở nụ cười nói.

“Thay Thần Cách thì thay Thần Cách, ngươi còn bảo bệ hạ cởi y phục làm gì?” La Đức Mạn nhìn Sở Thiên nói: “Tuy rằng sau khi Nguyệt Thần chết, dung mạo của vua ta là đệ nhất trong tam giới, tiểu tử ngươi cũng không thể nào có tà tâm a!”

Nữ thần tại thượng, Sở Thiên chợt ý thức được sai lầm của mình.

Tuy rằng thường ngày Sở Thiên hay giả danh lừa bịp, nhưng khi liên quan đến y thuật, hấn tuyệt đối chú tâm vào, trong đầu không hề có tạp niệm, đây cũng là một tố chất cần có cho một bác sỹ ưu tú, nếu không khi phẫu thuật chỉ cần có chút tạp niệm. Vậy thì hậu quả không thể nào tưởng tượng nổi, tố chất này, sau khi Sở Thiên có được máu Long Hoàng thì lại càng được hun đúc, hiện tại chỉ cần nhắc tới phẫu thuật, hấn sẽ bước vào một trạng thái mê mẩn lạ kỳ, trong lòng chỉ nghĩ làm thế nào để cứu người.

Vừa rồi khi Sở Thiên dựng bàn phẫu thuật, trong đầu đang vạch ra cách chữa trị cho Bào Uy Nhĩ, miệng bất giác nói ra câu nói mà một bác sỹ nên nói.

Cởi quần áo, bắt đầu phẫu thuật! Đối với một bác sỹ mà nói, bảo bệnh nhân làm như vậy là hợp tình hợp lý!

Đáng tiếc là Bào Uy Nhĩ đã hiểu lầm, tuy rằng Sở Thiên phía trước còn có câu biện về bản thể, nhưng bản thể của Mỹ Nhân Ngư là gì? Đôi chân là đuôi cá, vậy phía trên thì sao?

Sở Thiên lập tức cảm thấy nhột nhèo, mình đúng thật là không có ý đồ nào với Mỹ Nhân Ngư, lời nói cũng chỉ là thuật ngữ mà nghề nghiệp bắt buộc, nhưng không ngờ lại bị người khác hiểu lầm.

Tuy rằng đang nén cơn tức giận, nhưng Sở Thiên mấy năm nay sống an nhàn sung sướng, quát lệnh các nước đại lục, quyền thế khuynh trời. Cơn giận này làm sao có thể hoàn toàn nuốt trôi? Húng hắng ho nhẹ một tiếng, Sở Thiên lạnh lùng nhìn Bào Uy Nhĩ, “Thay Thần Cách, cần phải tìm vị trí chính xác trên cơ thể để hấp thu Thần Cách, ngoài ra cần mở đầu của bệ hạ ra để phân chia tinh hạch, người không biến về bản thể, không cởi y phục, bảo ta làm sao?”

La Đức Mạn nhún vai, “Tiểu tử, cơ thể của vua ta không phải ngươi có thể nhìn...”

“Ai nói ta muốn nhìn cơ thể của bệ hạ?” Sở Thiên cầm mạnh con dao phẫu thuật xuống bàn, sau đó vén áo của mình lên, “Bổn Tể Tự bình sinh chưa từng chữa trị cho nữ nhân, điều lo sợ chính là việc này!”

Xoẹt!

Sở Thiên xé một đoạn ở góc áo pháp bào của mình, mặt lạnh như mặt hồ nói: “Ở nhà ta đã có hai vị phu nhân, ta không có hứng thú làm những chuyện có lỗi với họ! Trong mắt ta, Bào Uy Nhĩ tệ hạ và A Lan Đức mấy hôm trước chẳng có gì khác biệt!”

Sở Thiên càng nói cơn giận càng tăng, giơ góc áo vừa xé lên, cười lạnh nói: “Bệ hạ là đệ nhất mỹ nhân của tam giới, điều này ta thừa nhận. Nhưng trong mắt ta tệ hạ mãi mãi không thể sánh được với hai vị phu nhân của ta, dung mạo đẹp làm gì? Hừ! Có ý nghĩa gì chứ? Ta thay Thần Cách cho tệ hạ, không phải vì người là đệ nhất mỹ nhân, mà là vì người là giáo mẫu của Mạt Khắc Nhĩ!”

Sở Thiên nhìn Mỹ Nhân Ngư nhàn nhạt cười, “Đừng hiểu lầm, ta không có hứng thú với cơ thể của người!”

Nói rồi, Sở Thiên dùng mảnh vải vừa xé che mắt mình lại, sau đó cột chặt sau đầu.

La Đức Mạn bị Sở Thiên nói đến cứng đờ mồm, ngây người một hồi lâu, ngạc nhiên nói: “Người đang làm gì vậy?”

Sở Thiên nhanh nhẹn đeo đôi găng tay được làm bằng gia giao long, tập trung thần lực vào vị trí vật đầu tiên trên bàn phẫu thuật, lạnh giọng nói: “Không phải là tạo ra một Chủ Thần thôi sao? Ta nhắm mắt cũng có thể làm được!”

Tay phải dùng dao phẫu thuật, năm ngón tay cầm chiếc kẹp được làm rất tinh xảo, Sở Thiên thử nghiệm vài lần, “Hơn nữa ta sẽ không chạm vào cơ thể của Bào Uy Nhĩ tệ hạ!”

Không nhìn không đụng chạm để tạo ra Chủ Thần? Mỹ Nhân Ngư chợt đứng phất dậy.

La Đức Mạn nhíu chặt mày, giận dữ nói: “Phất Lạp Dịch Nặc, người biết người đang nói gì không? Nếu như tệ hạ có mất sợi tóc nào...”

“Ta chẳng qua chỉ là Hạ Vị Thần, tính cả A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ cũng chẳng phải là đối thủ của người, nếu như sai sót gì! Người cứ lấy đầu ta đi mà dùng!”

Dứt lời, Sở Thiên đi tới trước mặt Mỹ Nhân Ngư, chỉ vào bàn phẫu thuật nói: “Biến về bản thể, cởi y phục rồi nằm lên đó, sau đó giao Thần Cách của Vương Nhân tệ hạ cho ta!” Lời nói rất tự nhiên, là giọng điệu mà bác sỹ nói với bệnh nhân.

Sở Thiên đánh liều một phen, Thần Cách của Chủ Thần hần chưa từng tiếp xúc qua, tất cả đều là ý tưởng trên lý thuyết, tỉ lệ thành công cũng chỉ có bảy phần mà thôi, chuyện này còn không tính sức mạnh Thần Vương có trong đó.

Có điều tính khí quật cường của Sở Thiên vừa trào lên, thì không ai có thể ngăn cản hần, Sát Lâm Na và Chu Lệ Á không thể, Tiểu Bạch cũng không thể.

“La Đức Mạn thúc thúc, người ra ngoài đi!” Mỹ Nhân Ngư hít một hơi thật sâu, bước tới bàn phẫu thuật.

La Đức Mạn khom người cáo lui: “Bệ hạ, ta chờ ở bên ngoài cửa!”

Mỹ Nhân Ngư ngồi nghiêng trên bàn phẫu thuật, sa y dần trượt xuống, đôi chân biến thành chiếc đuôi cá màu vàng kim óng ánh, sau đó tháo bỏ vỏ sò trên ngực rồi nằm xuống.

Sở Thiên tuy đã che hai mắt, nhưng lại dùng thần lực, dựa vào linh giác hơn người của hần, vẫn có thể cảm nhận ra hình trạng của Mỹ Nhân Ngư, đến mức vị trí từng sợi tóc của Mỹ Nhân Ngư cũng đều biết rõ, nếu không Sở Thiên cũng không dám khoa trương như vậy.

“Đây là Thần Cách của phụ hoàng!” Mỹ Nhân Ngư lướt hai tay trong không khí, bốn viên đá vụn rơi xuống bàn phẫu thuật.

Không nhìn thấy màu sắc của viên đá, nhưng Sở Thiên dựa vào linh giác cảm giác được đây là bốn viên thần thạch vuông vức, rất nhỏ, chỉ bằng một ngón tay cái, nắm trong tay, chỉ cảm thấy một trận hàn khí buốt lên tận óc.

Sở Thiên bày hết những dụng cụ cần dùng trong phẫu thuật lên giá bên đầu của Bào Uy Nhĩ rồi nói: “Quá trình phẫu thuật cần người vận chuyển thần lực để phối hợp, vì vậy không thể gây mê cho người, nhìn bộ dạng muốn tiếp nhận thần thực tăng thứ bảy của người, có lẽ sẽ không sợ chút đau đớn này chứ?”

“Người đã từng chết một lần, không để ý đến những chuyện này!” Mỹ Nhân Ngư lạnh lùng nói.

“Được, ta bắt đầu đây. Đừng ngăn cản ta dùng lĩnh vực Long Hoàng!” Nói rồi, Sở Thiên mở lĩnh vực, dùng kim kẹp vào đầu của Mỹ Nhân Ngư, dao phẫu thuật đưa xuống, “Dùng thần lực vận chuyển toàn thân, tự mình kiểm tra, máu chỗ nào ẩn hàm nhiều thần lực nhất!”

Nói rồi, Sở Thiên vừa cạo tóc trên đầu Mỹ Nhân Ngư, vừa đợi kết quả của nàng.

Thực lực của Mỹ Nhân Ngư quá mạnh, cho dù không ngăn chặn, nhưng Sở Thiên cũng không gia tốc thời gian được trên người nàng, bởi vậy thời gian mà Bào Uy Nhĩ kiểm tra cơ thể cũng lâu thêm.

Sau khi kiểm tra xong, Mỹ Nhân Ngư nhìn Sở Thiên hai mắt nhắm chặt, do dự một lát, cố làm vẻ cười lạnh nói: “Ngay cả Chủ Thần người cũng tạo ra được, vậy tại sao lại không kiểm tra máu của ta?”

Tranh cãi ư? Sở Thiên thầm cười lạnh, người không nói thì lão tử không biết sao? Tự mình tìm khổ thì đừng trách ta đấy nhé.

Dùng ống tiêm lần lượt lấy máu trên động mạch chủ của Mỹ Nhân Ngư, dựa vào linh giác, nơi thần lực mạnh nhất trong máu chính là vị trí của Thần Cách.

Rất nhanh Sở Thiên đã xác định được bốn vị trí, sau đó thăm chế giấu mình, thì ra Mỹ Nhân Ngư không chịu nói cho mình biết là vì ngực, bốn vị trí ấy, một là ở cổ họng, một chỗ ở giữa đuôi, hai chỗ còn lại, ở vùng ngực.

Dùng kim kẹp da đầu, Sở Thiên mổ phanh đầu của Mỹ Nhân Ngư, rồi nói: “Dùng thần lực tăng thứ bảy di chuyển tới phía trái của tinh hạch!”

Lắc đầu, Sở Thiên cảm thấy trung ương đại não hình tròn của Mỹ Nhân Ngư có một tinh hạch trạng thái lỏng nhỏ bằng miệng cốc, sức mạnh ẩn chứa trong đó khiến hắn tim đập chân run, có điều tinh hạch ở trạng thái lỏng, nhưng Sở Thiên vẫn có thể cảm thấy phía trên có rất nhiều nếp nhăn quỹ dị, giống như các vết nứt trên đồ gốm, xem ra Mỹ Nhân Ngư gắng gượng dùng sức mạnh Thần Vương đã khiến cho cơ thể mình sắp nổ tung.

Dùng một bông dính mềm nhất bao lấy đầu kim, để đầu kim thay ngón tay, linh giác thay cho mắt, Sở Thiên nhẹ nhàng tách tinh hạch của Mỹ Nhân Ngư ra.

Cơ thể co giật mạnh một cái, Bào Uy Nhĩ nghiêng răng chịu đựng.

Phương pháp giống như vậy, Sở Thiên rạch phần da trên hai vị trí đặt thần cách khác, tìm thấy vị trí chuẩn xác nhất của chúng, còn về hai vị trí ở ngực, Sở Thiên nghĩ, tránh hai người đều xấu hổ, hắn đã tránh hai phần nhạy cảm nhất, đâm vào từ vai của Mỹ Nhân Ngư, tạo một đường để đưa Thần Cách vào.

Thấy Sở Thiên tránh đi vùng ngực, Mỹ Nhân Ngư thở phào một hơi, Phất Lạp Dịch Nặc tuy rằng hành vi tì tiện, nhưng vẫn không đến nỗi quá bỉ ổi, thật sự là không có tà niệm.

Nhân thần nhìn xuống dưới, thấy vết dao trên người mình, và cả máu thịt bị lộ ra bên ngoài, Mỹ Nhân Ngư cười nhạt, những thứ này trong một nghìn năm nay đã nhìn thấy quá nhiều rồi.

“Theo kinh nghiệm của ta, sau khi Thần Cách vào cơ thể của người, sức mạnh trong đó sẽ vào máu trước, sau đó từ máu truyền vào tinh hạch, người không chế sức mạnh, nhất định phải để nó vào tinh hạch không có thần lực tăng thứ bảy!”

“Biết rồi!”

Sở Thiên hít một hơi thật sâu, sau đó nhanh chóng đưa bốn viên Thần Cách vào trong cơ thể của Mỹ Nhân Ngư, tiếp theo đó, Thần Cách dung hợp, cường hóa vào máu, bổ sung vào tinh hạch, những quá trình này chớp mắt hoàn thành dưới sự khống chế của Bào Uy Nhĩ, sau đó Sở Thiên buông dao xuống, dùng hai chiếc kim nhỏ đưa hai Thần Cách chậm rãi hợp lại nhau. “Mau thử xem, có thể dung hợp hai tinh hạch này không!”

Dứt lời, Sở Thiên căng thẳng chờ đợi kết quả.

“Đã dung hợp, phần bị tổn hại đã được phục hồi lại, có điều cần phải tiếp nhận thần lực tầng thứ bảy lại lần nữa! Ta cần bế quan mới có thể...”

“Người còn muốn tiếp nhận thần lực tầng thứ bảy? Tinh hạch vừa rồi của người đã sắp bị vỡ rồi!” Sở Thiên tức điên lên nói: “Hiện tại người có thể thành Chủ Thần rồi, nhưng cũng chỉ là Chủ Thần thôi, dùng tinh hạch tầng thứ sáu để gánh chịu sức mạnh Thần Vương, sớm muộn gì người cũng vẫn sẽ chết!”

“Nếu như trước lúc ta chết mà bước lên được cảnh giới Thần Vương thì sao?”

“Đúng là kẻ điên cuồng sức mạnh đến không cần mạng mà!” Sở Thiên lẩm bẩm một câu, chớp mắt đã xử lý xong phần cuối trong phẫu thuật, sau đó nói: “Tiếp nhận Thần Cách làm trái quy tắc của Sáng Thế Thần, sẽ có thiên biến, chuyện này ta cũng bó tay, người tự mình giải quyết đi!”

Mỹ Nhân Ngư ngồi dậy, biến về hình người mặc lại y phục, sau đó thúc động thần lực khôi phục lại mái tóc. Sau khi kiểm tra cơ thể, kinh ngạc nói: “Chúng đau đầu của ta khỏi rồi!”

Trong não có một tinh hạch bị tổn thương, cơn đau đầu nhiều năm nay của Bào Uy Nhĩ chưa lúc nào ngừng lại, Sở Thiên dĩ nhiên có thể đoán ra điểm này, bỏ đi khăn che mắt, nói: “Tinh hạch tầng thứ sáu hiện tại của người đã hoàn hảo rồi, dĩ nhiên sẽ không đau nữa, nếu như người tiếp tục dùng sức mạnh Thần Vương, tinh hạch sẽ lại bị tổn thương, lúc đó người sẽ lại bị đau đầu như vậy!”

Mỹ Nhân Ngư không đáp lời, hàn quang trong mắt bùng lên, chỉ cần Tư Đặc n còn sống, nàng sẽ không từ bỏ sức mạnh.

Sở Thiên bắt lực nhún vai, xoay người bước đi, chỉ để lại một câu nói, “Nếu như ngày nào đó người thật sự liều mạng để giết Tư Đặc n, hoặc chưa chờ đến lúc thăng cấp Thần Vương mà sắp chết rồi, nhớ lấy một câu, giữ lại đầu và linh hồn của mình, sau đó tất cả giao cho ta giải quyết...”

432. Chương 411: Điều Ước Biển Cầm (thượng)

Phình! Sở Thiên sau khi bước ra khỏi tấm cung của Bào Uy Nhĩ liền đẩy sầm cánh cửa lại. Sau đó vừa ngẩng mặt lên thì nhìn thấy La Đức Mạn đang lo lắng bất an ở đó.

“Vua ta thế nào rồi?” La Đức Mạn vội lao đến, túm cổ áo của Sở Thiên lên quát hỏi.

Sở Thiên gạt tay của La Đức Mạn ra, nhún vai cười nói: “Tự người đi xem đi!” Dứt lời, Sở Thiên vững bước rời đi.

La Đức Mạn vội mở cửa xông vào, bên trong, Bào Uy Nhĩ đang lặng lẽ ngồi trên vương tọa của mình, hơi nghiêng người ra phía trước, khuỷu tay chống lên tay vịn của vương tọa, hai tay đan vào nhau, đôi mắt đẹp đang nhìn về bên ngoài, không biết đang nghĩ gì.

“Bệ hạ, có thành công không?”

Mỹ Nhân Ngư từ từ đứng dậy, nghiêm nghị gật đầu, “Thần Cách của phụ hoàng đã cải tạo cơ thể của ta, chỉ cần qua được pháp tắc nguyên tố tầng thứ sáu thì ta có thể trở thành Chủ Thần rồi!”

La Đức Mạn tuy đã nghĩ tới kết quả này, nhưng vẫn ngây người ra một hồi lâu, “Chỉ cần có thần cách, Phát Lạp Định Nặc sẽ có thể tạo ra Chủ Thần! Chuyện này thật quá...”

La Đức Mạn gật đầu cười khổ, quả thực không biết nên hình dung thế nào, thần tích? Hay là vận may?

Mỹ Nhân Ngư xoa vầng trán mà đã bao năm nay chưa lúc nào được nhẹ nhàng sáng khoái như vậy, trầm giọng nói: “Lúc trước ta đã đánh giá quá thấp Phát Lạp Định Nặc rồi!”

Nói rồi, Mỹ Nhân Ngư nghiêng người giơ tay lên, ngón tay thanh mảnh trắng ngần vạch một đường vào hư không phía bên người, một bức thủy mạc màu lam nhạt đã xuất hiện trong tấm cung.

Trên bức thủy mạc ấy, còn lấm tấm những điểm màu nổi bật, lam, xanh, đen, đỏ, các màu đều có, nhìn kỹ lại, vùng màu xanh ấy, lại chính là hình dạng của đại lục Huyền Thú.

Ở một điểm trên vùng thủy vực góc phía đông nam đại lục Huyền Thú, là một quần đảo có đủ màu sắc hình dáng, được gạch một ký hiệu lớn. “La Đức Mạn thừa tướng, từ nay về sau, Bồ Lôi Trạch Đảo sẽ được đối đãi giống như ba huynh đệ ở địa ngục!” Thì ra trong lòng của Biển Cầm Vương, tầm quan trọng của Bồ Lôi Trạch đảo đã nâng lên đến tầm cao của Địa Ngục Tam Đại Thần Thú, nhưng cũng chỉ là bằng với Địa Ngục Tam Đại Thần Thú mà thôi.

Trên bản đồ mà Mỹ Nhân Ngư tạo ra, Bồ Lôi Trạch có lẽ là một ký hiệu lớn nhất trên đại lục Huyền Thú, nhưng nếu so sánh với ba màu khác, thì nó còn kém quá xa.

La Đức Mạn ghi nhớ lời của Mỹ Nhân Ngư, sau đó lại nhắc Bào Uy Nhĩ: “Bệ hạ, Lạp Hi Đức trở về, A Cổ Lạp Sơn có phải nên xem xét lại không?”

“A Cổ Lạp Sơn cũng được tính là một phần của Bồ Lôi Trạch đảo là được rồi!” Mỹ Nhân Ngư khê cười, búng tay làm vỡ bức thủy mặc, “Long Hoàng hiện nay là Phát Lạp Dịch Nặc, tuy những lão già trong trường lão viện của A Cổ Lạp vẫn giữ phần lớn quyền hành, có điều bằng thủ đoạn của hần, ba năm sau nơi cư trú của Cự Long tộc sẽ nhập vào Bồ Lôi Trạch thôi! Thánh Sơn Đồ Lỗ Nam Hi... cũng tính là một phần của Bồ Lôi Trạch đi!”

La Đức Mạn khom người lui một bước, gật đầu nói: “Phát Lạp Dịch Nặc đích thực là có tư cách tham gia vào việc của thần tộc rồi, bệ hạ, có phải cũng theo điều ước với ba huynh đệ Ba Nhĩ để viết cho Phát Lạp Dịch Nặc một bản điều ước không?”

“Ba Nhĩ tuy là ở địa ngục, nhưng cũng là tộc Thú Thần chúng ta, Phát Lạp Dịch Nặc...” Mỹ Nhân Ngư chau mày suy nghĩ một hồi, rồi khê lắc đầu: “Ta không thể xác định được hần là thần tộc nào!”

La Đức Mạn nói: “Phát Lạp Dịch Nặc là Long Hoàng, hơn nữa chiến lực dưới tay hần đều là Thú Thần huyết mạch, dĩ nhiên nên tính là người của Thú Thần tộc chúng ta rồi, hơn nữa người là giáo mẫu của Mạt Khắc Nhĩ...”

Bào Uy Nhĩ cười khổ, trong mắt hiện ra một chút thần sắc bất đắc dĩ, “Chú nhóc Mạt Khắc Nhĩ này! Ài, người đi đàm phán hòa ước với Phát Lạp Dịch Nặc đi!”

“Hòa ước?” La Đức Mạn trong lòng rung động, hần đề ra điều ước, Bào Uy Nhĩ lại nói bàn hòa ước, chỉ sai khác nhau một chữ, nhưng ý nghĩa một trời một vực. “Bệ hạ, Bồ Lôi Trạch chẳng qua chỉ giống với Địa Ngục Tam Thần Thú a! Hơn nữa luận thực lực, chỉ cần ở địa ngục, bất cứ người nào trong ba huynh đệ của Ba Nhĩ cũng có thể dễ dàng hủy diệt cả Bồ Lôi Trạch rồi!”

“Hòa ước!” Bào Uy Nhĩ bình thần nhắc lại lần nữa, điều ước trên đại lục Huyền Thú, nghĩa là ép buộc người khác, còn hòa ước, có ý nghĩa bình đẳng.

La Đức Mạn không dám nhiều lời thêm, vội vàng chấp tay nói: “Vâng, ta sẽ đi bàn ngay!”

Mỹ Nhân Ngư lại suy nghĩ một lát, rồi giải thích: “Bồ Lôi Trạch giống như ba huynh đệ ở địa ngục, nhưng Phát Lạp Dịch Nặc lại là một ngoại lệ, đối với người có thể tạo ra Chủ Thần, cần phải có đủ sự tôn trọng với hần!”

La Đức Mạn im lặng khom người chào, rồi sau đó bước ra ngoài tầm cung đi tìm Sở Thiên.

Khi lão ô quy đến chỗ gia đình Sở Thiên, Sở đại thiếu gia cũng vừa kể xong cho người nhà mình vừa làm gì, sau đó công con trai, rồi sửa lại răng cho Chu Lệ Á, thì ra tuy Chu Lệ Á bỏ đi những đặc điểm của loài dơi, nhưng vì hai chiếc răng nanh mọc quá đột ngột, kết quả hàm răng trắng như ngọc của nàng đã có chút biến dạng.

Thấy La Đức Mạn mê đắm bước vào, đôi mắt hấp hê chỉ chực nhìn về hai người phu nhân của mình, Sở Thiên đã nháy mắt ra hiệu cho Thực Thần Sử Đế Phân.

Sử Đế Phân hiểu ý, nghênh ngang ra chặn La Đức Mạn lại, sau đó vỗ trán hần, ngây ngô cười nói: “Tiểu tử, người có việc gì tìm lão nhân gia ta?”

La Đức Mạn thiếu chút nữa nổi khùng, có điều lại không có cách nào, tuổi tác của Thực Thần quả thực là đã đến mức không thể nào khảo chứng biết được!

Ho khan vài tiếng, La Đức Mạn né tránh không chào hỏi Sử Đế Phân, sau đó thò đầu lách qua người của Sử Đế Phân nói với Sở Thiên: “Bố Lôi Trạch đảo chủ, ta đại diện Hải Vương bề hạ đến bàn hòa ước với người!”

Sở Thiên chột sững người, sau đó nheo mắt cười, từ trước đến giờ, người của Biển Cầm luôn xưng hô với mình là Long Hoàng bề hạ, nhưng bây giờ lại gọi Bố Lôi Trạch đảo chủ, ha ha, có chuyện làm ăn đến nhà rồi!

“Lão thừa tướng mời ngồi, chúng ta từ từ bàn!” Sở Thiên thả con trai xuống, nhiệt tình bước lên tiếp đón.

“Mặt Khắc Nhĩ đi cùng mẹ Chu Lệ Á ra ngoài chơi nào!” Chu Lệ Á không có chút hứng thú nào với những chuyện này, vừa nghe thấy đã đau đầu, chẳng ngại gì đưa con trai ra ngoài chơi, Thực Thần cũng trẻ môi ra, rồi quay về nhà bếp nghiên cứu các món ăn của mình.

Chỉ còn Sắt Lâm Na và Anh Cách Lạp Mỗ ở lại cùng Sở Thiên, A Mặt Kỳ đứng một bên, đơn thuần chỉ mang tính chất bảo vệ - Những việc lao động trí óc hần thường không tham dự, còn lão Cốt Long Lạp Hi Đức cũng có kinh nghiệm đế vương, chủ động đến bên cạnh Sở Thiên, sợ hần sẽ chịu thiệt trong quá trình đàm phán.

La Đức Mạn đã làm thừa tướng một vạn năm nay, những việc đàm phán đương nhiên đều làm đầu ra đây, kéo qua một chiếc ghế na ná giống của Sở Thiên đặt đối diện với chiếc bàn, sau đó ngồi thẳng lưng lên đó, “Nói thật đơn giản, từ nay về sau Biển Cầm và Bố Lôi Trạch sẽ không xâm phạm lẫn nhau, ngoài ra Bố Lôi Trạch còn bao gồm cả A Cổ Lạp Sơn và Đồ Lỗ Nam Hi!”

“Chuyện này không có bất cứ vấn đề gì, chúng ta chấp nhận!” Ngoài sự dự liệu của La Đức Mạn, người trả lời lại là Sắt Lâm Na.

Sở Thiên cười ha hả, giải thích: “Chuyện của nhà chúng ta đều là Sắt Lâm Na làm chủ!” Từ khi gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc được thành lập cho đến nay, tất cả mọi việc đích thực đều do Sắt Lâm Na xử lý, còn về Sở Thiên, cũng chỉ thỉnh thoảng xác định ra một phương hướng lớn.

La Đức Mạn thầm kinh ngạc, có điều không biểu hiện ra ngoài, mà lại tỏ ra rất có phong thái quý tộc nhìn Sắt Lâm Na gật đầu chào, có điều nhãn thần lại không được tử tế như vậy, “Nếu như điều khoản không xâm phạm lẫn nhau này quý gia tộc đồng ý, vậy thì những điều đi kèm theo đây cũng không có vấn đề rồi.”

Sắt Lâm Na gơ tay thị ý La Đức Mạn tiếp tục nói.

“Điều khoản phụ thứ nhất, đại lục Huyền Thú từ nay về sau thuộc về gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc!”

“Bình” Sở Thiên đập mạnh một cái xuống bàn, đứng bật dậy, rướn người ra phía trước, nhìn La Đức Mạn chằm chằm, kinh ngạc nói: “Đại lục Huyền Thú là của ta? Mấy chục chủng người và các chủng tộc khác đều quy thuộc về ta? Lão già, ông không đùa đấy chứ? Có phải nhìn thấy mỹ nữ làm đầu óc lú rồi không?”

Lạp Hi Đức cũng nghiêm nghị đứng dậy, có điều là do hần bị kích động.

Cả người run lên, lão Cốt Long kéo lấy tay của La Đức Mạn, nóng vội nói: “Lão thừa tướng, ngài nói là Cự Long tộc ta có thể quay về Thú Thần tộc?”

“Buông ra, buông ra nào!” La Đức Mạn vội gạt móng vuốt quá đổi nhiệt tình của lão Cốt Long ra, xoa tay lên y phục, gật đầu nói: “Đây là ý của bề hạ!”

“Tổ tiên tại thượng! A Cổ Lạp ta phục hưng rồi!” Lạp Hi Đức quỳ phịch một tiếng về hướng của A Cổ Lạp sơn, ngẩng đầu triều bái, bộ dạng này chẳng khác gì với Thánh Đấu Sĩ khi nhìn thấy Sở Thiên.

Sở Thiên cảm thấy vô cùng kinh ngạc, Lạp Hi Đức sao lại mất phong thái thành như vậy? Móc tay về hướng của La Đức Mạn, hần thò đầu hỏi: “Lão già, đầu của người có vấn đề thật à? Hay là để ta chữa cho người nhé?”

Bốp!

Lạp Hi Đức đánh mạnh một cái vào người Sở Thiên, tức giận mắng: “Không được ăn nói với thừa tướng như vậy!” Dứt lời, Lạp Hi Đức đôi mắt ngấn lệ, vỗ vai Sở Thiên cảm khái nói: “A Cổ Lạp sơn được phục hưng trong tay người, tốt, tốt! Người không hổ thẹn với tổ tiên! Lão đầu tử ta cảm tạ người!”

Nói rồi, Lạp Hi Đức khom người bái Sở Thiên một bái.

Sở Thiên mù mịt vội vàng đỡ lấy Lạp Hi Đức, đúng lúc này bên ngoài cửa vang lên tiếng cười của tiểu Sở Viêm, Sở Thiên nhân cơ hội đó nói: “Nghe xem, Mạt Khắc Nhĩ gọi người kia, mau đi đến với nó đi, chuyện ở đây giao cho ta và Sát Lâm Na là được rồi.”

Lạp Hi Đức tâm trạng đang vui sướng, trong mắt hân, chỉ cần Bào Uy Nhĩ cho phép A Cổ Lạp sơn trở về trong dòng mạch Thú Thần, điều kiện gì cũng có thể chấp nhận, vì vậy hân không để ý đến Sở Thiên nữa, mà đi ra ngoài tìm tiểu Sở Viêm.

Sở Thiên mắt dõi theo Lạp Hi Đức ra ngoài, sau đó đẩy chiếc bàn sang bên cạnh, kéo một chiếc ghế ngồi bên cạnh Lạp Đức Mạn, bá vai nói: “Lão già, giải thích cái nhĩ? Ai có tư cách tặng cả đại lục này cho ta? Bao nhiêu sinh mệnh a, nói cho là cho sao?”

La Đức Mạn đắc ý nhìn Sở Thiên, tủm tủm cười nói: “Nhìn cả đám hậu duệ các người, thần tộc gì mà chuyện gì cũng không hiểu, lão đầu tử đành phải dạy dỗ một chút vậy, năm đó, Sáng Thế Phụ Thần tạo ra tam giới...”

“Dừng! Dừng!” Sở Thiên lấy một tập thủy tinh tạp từ không gian giới chỉ ra, nhét vào tay của Lạp Đức Mạn, cười mắng: “Lão già, nơi này không có người ngoài, đừng dài dòng lời thôi nũa, Sáng Thế Phụ Thần là gì cũng chưa ai nhìn thấy bao giờ!”

“Tiểu tử ngươi ta rất thích!” Lạp Đức Mạn nhét thủy tinh tạp vào trong lòng, bĩu môi nói: “Vậy thì nói như vậy, năm đó có một lão già ăn no rồi không có việc làm, tạo ra một đại lục, một Địa Ngục, và một Huyết Luyện Ngục, sau đó lại tạo ra mấy vạn chủng tộc bát nháo cả lên, rồi tên đó một nằm gục rồi, không còn sức mà quản lý những thứ mình tạo ra nữa...”

Nói đến đây, Lạp Đức Mạn chợt dừng lại, len lén liếc nhìn, lắc lư đầu mình, nhưng ngón tay lại len ngoắc về Sở Thiên.

Lão bất tử này dạ dày cũng lớn thật, Sở Thiên lại nhét cho hân vài tấm thủy tinh tạp nữa.

La Đức Mạn hài lòng tiếp tục nói: “Sáng Thế Thần không còn sức quản lý, cũng không muốn quản, cho nên, ông ta đã kết hợp sức mạnh của mình và những đặc trưng của các chủng tộc trên đại lục, tạo ra một chủng tộc mới, đó là thần tộc!”

433. Chương 412: Điều Ước Biển Cấm (hạ)

Sở Thiên chợt hiểu ra, thì ra sự ra đời của thượng cổ chúng thần, là kết quả của việc Sáng Thế Thần muốn lười biếng, uhm, lão già này có phong cách của huynh đệ ta.

La Đức Mạn lúc này trông giống như một người ngâm thơ hát rong, hân đứng dậy, gác một chân lên ghế, múa may tay chân rồi nói: “Sáng tạo thần tộc là cả một tầm hiểu biết lớn, cho dù là Sáng Thế Thần cũng không phải nói làm ra làm ra ngay được. Có điều lão già ấy rất lười biếng, mà lúc đó lại rất hỗn loạn, các chủng tộc tranh đấu không ngừng, thế là Sáng Thế Thần liền chọn ra một số người khá lợi hại trong các chủng tộc đang tranh đấu, ban cho hân sức mạnh để thay mình quản lý tam giới, đây chính là những thần tộc ban sơ nhất!”

Tặc lưỡi, Lạp Đức Mạn xắn ống tay áo lên, nước bọt phun ngang, “Sau này nghe nói Sáng Thế Thần lại còn háo sắc hơn cả lão nhân gia ta, lại tư thông với một con người mà bản thân mình tạo ra, còn sinh ra hai hậu đại, hai hậu đại này, chính là hai vị Thần Vương, Ái Lệ Ti và Cáp Dịch Tư! Người nói xem, con người đều là con cháu của Sáng Thế Thần, hân lại tư thông với con cháu của mình, còn sinh ra hậu đại, chuyện này có nghĩa là gì?”

“Nói trọng điểm thôi, Sáng Thế Thần loạn luân không liên quan đến ta!” Sở Thiên lại lấy ra mấy tấm thủy tinh tạp, nhưng lại giữ trong tay.

La Đức Mạn vội không dài dòng nữa: “Loạn luân, là không tốt! Cho nên Sáng Thế Thần đã bị trừng phạt - Hai hậu đại của hân không biết tại sao lại đánh nhau! Trước lúc đó, vì Sáng Thế Thần thiên vị, nữ thần Sinh Mệnh và Tử Thần có được sức mạnh Thần Vương mà hân ban cho, lần lượt đi thu phục các thần tộc

khác, kết quả trong nhà của hai Thần Vương cãi nhau rồi cuối cùng gây ra đại chiến Chúng Thần! Đây chính là chiến tranh chúng thần lần thứ nhất!”

Lúc chiến tranh chúng thần lần thứ nhất thì Sáng Thế Thần vẫn còn, đã kịp thời ngăn cản chiến tranh, cuối cùng cũng không có tổn thất gì lớn, Chúng Thần và các chủng tộc vẫn ai làm việc người nấy, nhưng sau này với việc Bồ Lai n Đặc xuất hiện, tất cả đã không còn giống trước nữa.”

Thở phào vài hơi, La Đức Mạn cướp lấy thủy tinh tạp trong tay Sở Thiên, rồi nói tiếp: “Tuy rằng lão đầu tử là người của Biển Cấm, có điều cũng rất khâm phục Bồ Lai n Đặc này, Sáng Thế Thần tạo ra chúng thần để giúp hắn cai quản tam giới, hắn dựa theo hình dạng của mình để tạo ra con người, vì vậy sau này khi lựa chọn thần tộc, dĩ nhiên cũng có chút thiên vị con người, rồi sau đó nữa Nhân Thần tộc dĩ nhiên là thần tộc mạnh nhất. Còn những thần tộc khác thì kém đi chút ít.

Nhưng lúc này, một Hạ Vị Thần của Thiên Ưng tộc bỗng nhiên xuất hiện. Với tài năng bẩm sinh và sự phấn đấu không ngừng, chắc chắn. Lại tu luyện từ một Hạ Vị Thần lên đến Chủ Thần, sau đó còn phá vỡ cả vật chướng ngại mà Sáng Thế Thần tạo nhằm bảo vệ hậu đại của mình, đã trở thành Thần Vương!

Về sau thì thú vị rồi, vốn dĩ các thần của các chủng tộc khác đều bị người của chủng tộc có Thần Vương ức hiếp, nhưng bây giờ họ đã có Thần Vương, lại cùng các chủng tộc khác liên kết lại, tự xưng là Thú Thần tộc! Bồ Lai n Đặc chính là thủ lĩnh trên danh nghĩa của thần tộc Trang Giáp Xa (xe thiết giáp). Thế là lúc đó có ba đại thần tộc lớn là Quang Minh, Hắc Ám và Thú Thần cùng sáng ngang với nhau tạo thành thế chân vạc.

Nhưng lúc này Sáng Thế Thần, lão già tài năng đó không biết phát cơn điên gì, lại mang theo vợ mình biến mất. Có điều trước lúc hắn đi vì muốn thế giới của mình tạo ra được vận hành bình thường, lại xác định lại chức trách của ba đại thần tộc, nữ thần Sinh Mệnh chưởng quản việc nhân gian, Tử Thần thống trị địa ngục, còn Thú Thần tộc trông coi những loài thú biết bay, trên cạn và bò sát, cuối cùng lại không biết từ đâu xuất hiện một Tư Đặc n thần bí trong thần tộc, để hắn làm Thần Hoàng, phán xét thiện ác đúng sai của Chúng Thần, chỉ cần bị Thần Hoàng định tội là sẽ bị đưa thẳng đến Huyết Luyện Ngục!”

Dứt lời, La Đức Mạn nhướng mày lên, cười nói: “Hiện tại người đã hiểu tại sao ta lại nói đem cả đại lục Huyền Thú tặng cho người chưa?”

Sở Thiên cười, tiếp lời: “Sau đó Tư Đặc n giết người quá nhiều, khiến cho trời giận người giận, rồi tạo ra câu chuyện sáu Chủ Thần và một Thần Vương tấn công bao vây Phán Quyết sơn, không có Thần Hoàng, thần tộc bắt đầu tranh quyền đoạt lợi, rồi gây ra đại chiến chúng thần lần hai ở Biển Cấm. Thú Thần đã nhất thống tam giới, vậy Bào Uy Nhĩ bệ hạ tiếp đó thống lĩnh Thú Thần, dĩ nhiên đã trở thành người đại diện cho Sáng Thế Thần ở tam giới, thay Sáng Thế Thần quản lý tất cả, vì vậy năng ta có tư cách đem quyền quản lý đại lục Huyền Thú giao cho ta!”

Cho tới bây giờ, Sở Thiên mới thật sự hiểu ra thân phận của Mỹ Nhân Ngư lớn đến mức nào, tuy rằng Huyết Luyện Ngục và Địa Ngục hiện nay đang hỗn loạn, trên đại lục cũng có sự tồn tại của Đặng Khẳng, nhưng trên danh nghĩa, Mỹ Nhân Ngư vẫn là chủ nhân của tam giới.

Sắt Lâm Na đứng dậy, dựa vào người Sở Thiên, lại đưa cho La Đức Mạn vài tấm thủy tinh tạp nữa, rồi nhoẻn miệng cười nói: “Lão thừa tướng, thần tộc chưởng quản tam giới, dùng cách gì! Nếu như Phất Lạp Địch Nặc tiếp nhận quyền quản lý đại lục Huyền Thú, thì nên làm gì? Hay nói thẳng ra một chút, chúng ta có được lợi ích gì?”

La Đức Mạn cười ha hả nói: “Lợi ích quá nhiều, nếu như vua ta không cho các người quyền quản lý đại lục Huyền Thú, trước ngày đế quốc Khải Tắt thống nhất đại lục, sẽ bị Biển Cấm ta tiêu diệt mà vong quốc! Nếu như A Cổ Lạp sơn dám chính thức tuyên chiến với con người, cũng sẽ bị san bằng!”

“Ta hiểu rồi! Thần tộc chưởng quản tam giới, chính là muốn tam giới được vận hành bình thường, hơn nữa muốn giữ được sự cân bằng, không thể nào xuất hiện một lực lượng uy hiếp đến thần tộc!” Sắt Lâm Na mỉm cười lắc đầu, “Còn chúng ta sau khi được Bào Uy Nhĩ tỷ tỷ cho phép, thì sẽ không thể xuất hiện một lực lượng nào uy hiếp đến Biển Cấm.”

Suy nghĩ một chút, Sắt Lâm Na lại hỏi: “Có phải ta có thể hiểu như vậy không, tam giới chính là một đại đế quốc, còn đại lục Huyền Thú là một lãnh địa mà Bào Uy Nhĩ tỷ tỷ ban tặng cho Phất Lạp Địch Nặc,

chúng ta phải thay Bào Uy Nhĩ tỷ tỷ chưởng quản mảnh đất này, và điều lợi chính là, Phát Lạp Dịch Nặc có thể đi làm những chuyện mà thực chất ra chính chàng cũng không có hứng thú gì, đúng không?”

La Đức Mạn nhìn dò xét Sắt Lâm Na một lượt, nhân thần không còn mê đắm nữa, mà là tinh quang vụt hiện. Chẳng trách Phát Lạp Dịch Nặc lại giao cả gia tộc cho Sắt Lâm Na quản lý, người nữ nhân này quá thông minh tinh tường.

“Gia tộc các người không có hứng thú với việc quản lý đại lục Huyền Thú sao?”

Sở Thiên vươn vai một cái rồi ngáp ngủ, uể oải nói: “Nói cả nửa ngày trời, thần tộc chính là người duy trì sự cân bằng của tam giới, còn Bào Uy Nhĩ bệ hạ muốn ta duy trì sự cân bằng ở đại lục Huyền Thú thôi, mẹ nó! Đây gọi là quyền lực gì? Có gì mà đáng cướp? Thật không biết thần tộc vì thứ này mà đánh nhau mấy vạn năm để làm gì!”

La Đức Mạn kinh ngạc nói: “Lẽ nào người không thích bản thân ở trên cao mà nhìn xuống đại lục Huyền Thú, tất cả sinh mệnh của các chủng tộc bất luận có thay đổi gì, cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của người sao!”

“Không có hứng thú, đau khổ a!” Sở Thiên học theo bộ dạng của con trai mình ai oán một câu, sau đó cùng Sắt Lâm Na cười ha hả.

Sắt Lâm Na nói: “Lão thừa tướng, quản lý một gia tộc đã đủ mệt rồi, ta không muốn quản lý cả một đại lục, như vậy ta sẽ không có thời gian ở cùng con trai nữa.”

“Ta là để Phát Lạp Dịch Nặc quản lý... Ồ, tiểu tử này cho dù có được quyền lực cũng sẽ ném cho cô!” La Đức Mạn chán nản nhún vai.

“Ta đã nghe một câu chuyện!” Sở Thiên gác chân lên, châm một điếu xì gà chậm rãi nói: “Sau đại chiến chúng thần lần hai, Bào Uy Nhĩ bệ hạ đã nổi giận xông vào địa ngục, cùng ba huynh đệ Ba Nhĩ ký một điều ước. Có lẽ nội dung của bản điều ước ấy chính để chọn một ra mà người quản lý địa ngục nhỉ? Còn Bào Uy Nhĩ bệ hạ không phải không thể vào địa ngục, mà là không muốn can thiệp vào chuyện của ba huynh đệ Ba Nhĩ!”

La Đức Mạn gật đầu.

Sở Thiên lại nói tiếp: “Một nghìn năm trước, liên quân con người và đại quân ma thú đã quyết chiến ở Bồ Lôị Trạch, hai bên bất luận ai thắng ai thua, đại lục cũng đều sẽ thống nhất, lực lượng lại không còn cân bằng nữa. Hơn một tỷ sinh linh liên kết lại. Biển Cấm sẽ có phiền phức không nhỏ, vì vậy Bào Uy Nhĩ bệ hạ đã bức họ lui binh! Là như vậy đúng không?”

“Ài!” Sắt Lâm Na thở dài. “Vậy thì chúng ta bắt buộc phải chấp nhận điều kiện của Bào Uy Nhĩ tỷ tỷ rồi.”

“Đúng vậy! Ta sợ chết a!” Sở Thiên tiếp lời: “Lúc trước ta tạo ra A Mạt Kỳ, thăng cấp cho Anh Cách Lạp Mỗ, chuyện này đã không coi Biển Cấm Vương ra gì, hiện tại ta đã cứu Bào Uy Nhĩ bệ hạ, nhưng cũng đã nói cho nàng ta biết khả năng tạo ra Chủ Thần của ta... Đại lục Huyền Thú đã xuất hiện một lực lượng có thể uy hiếp đến Biển Cấm, vì vậy lực lượng này hoặc là cần khống chế trong tay, hoặc là bị tiêu diệt!”

La Đức Mạn lặng thinh không nói, Sở Thiên nói không sai, một vạn năm nay Biển Cấm đã quản lý tam giới như vậy!

“Yên tâm!” Giọng nói của Mỹ Nhân Ngư chọt từ bốn phương tám hướng truyền lại, “Bổn vương không phải là tiểu nhân. Cơ thể của ta ta tự hiểu rõ, nếu như người không thay Thần Cách cho ta, tinh hạch của ta cũng chẳng giữ được bao lâu nữa, coi như người đã kéo dài tính mạng cho ta, phần ân tình này bất luận người có đồng ý hòa ước hay không, ta cũng sẽ không gây khó dễ cho Bồ Lôị Trạch đâu!”

Thì ra Mỹ Nhân Ngư vẫn luôn ở trong tấm cung thông qua thủy mạc theo dõi chuyện ở đây.

“Ha ha, đa tạ Vi Nhi tỷ tỷ rồi!” Sở Thiên nheo mắt lại cười cười, ngoắc tay với La Đức Mạn, “Lão già, đối phương thức hợp tác thế nào hả? Chúng ta vẫn là chung sống hòa thuận. Không xâm phạm lẫn nhau! Nhưng khi ta làm chuyện gì ở đại lục Huyền Thú. Các người đừng quản!”

“Vậy người có thể cho chúng ta cái gì?” La Đức Mạn nói: “Dù gì đại lục Huyền Thú cũng là đất đai của chúng ta, nếu các người làm loạn ở trên đại lục, vua ta sẽ rất khó giải quyết.”

“Ta có thể cho các người thứ gì ư? Ha ha, đương nhiên là bảo đảm cho Biển Cầm các người sẽ không có người chết, có điều... Sau này là ta sẽ thu kim tệ đấy!”

“Được!” Giọng nói của Mỹ Nhân Ngư lại vang lên, “Có điều người ở đại lục làm loạn gì cũng phải có chừng mực thôi, không thể can thiệp vào sức mạnh từ Chủ Thần trở lên!”

“Không thành vấn đề!” Sở Thiên hứng khởi lấy ra một bảng giá đã viết xong từ lâu, thầm nghĩ bụng: “Thứ này lão tử đã viết được hơn một tháng rồi, hôm nay cuối cùng có thể dùng tới.”

Chỉ vào bảng giá, Sở Thiên giới thiệu từng thứ một: “Tiếp theo đây ta nói một chút về giá cả chữa trị cho người của Biển Cầm các người, ma thú bình thường thì miễn phí đi, cường giả có thần lực tăng thứ nhất và tăng thứ hai, theo tình hình mà có giá từ mười vạn kim tệ đến một trăm vạn kim tệ, Hạ Vị Thần từ một nghìn vạn đến... Cuối cùng, Hải Vương bệ hạ vì là giáo mẫu của Mạt Khắc Nhĩ, kin tệ tùy các người đưa một chút là được rồi.”

La Đức Mạn xanh mặt lại, ách, hẳn thực chất chính là một con lục mao quy (rùa lông xanh). “Theo giá của người đưa ra, lão đầu tử ta là Thượng Vị Thần, một lần chữa trị mà phải khuynh gia bại sản rồi!”

“Kim tệ và tính mạng, cái gì quan trọng hơn nào?” Sở Thiên nheo mắt cười, “Có điều có thể thương lượng, dùng cái khác thay thế, năm xưa Bào Uy Nhi bệ hạ đã giết không ít thần tộc, Thần Cách và tinh hạch sưu tập được chắc không ít nhỉ? Ta không tham lam, sẽ không đòi những Thần Cách có thể đe dọa đến Biển Cầm các người, chỉ cần những cái của Hạ Vị Thần là được rồi!”

La Đức Mạn nghiêng răng, nói: “Đến lúc đó hãy tính đi! Hiện giờ hãy ký hòa ước đã!”

“Cũng được, đến lúc đó hãy nói!” Sở Thiên cũng không nóng vội, hiện tại không chịu cho, đợi đến lúc sắp chết đến nơi mà cầu cứu thì không chắc như vậy đâu.

Cuối cùng thì hòa ước đã được ký kết, ở chỗ Biển Cầm có đủ mấy chục quyền trục ghi đầy đủ chi tiết, nhưng trong miệng của Sở đại thiếu gia lại chỉ còn một câu, đó chính là, lão tử có thể tùy tiện làm bất cứ việc gì trên địa bàn của Mỹ Nhân Ngư, nhưng phải chữa trị có thù lao cho Biển Cầm!

Trông ra thì Sở Thiên không bị thiệt, nhưng sự thật thì sao?

Cứ như vậy, Bồ Lôi Trạch mới ra đời được mười lăm năm nhưng lại có tầm ảnh hưởng rất lớn với đại lục Huyền Thú, đã ký hòa ước với Biển Cầm, tuy rằng mười lăm năm này Sở Thiên đã sống thật yên ả, nhưng mười lăm năm sau hẳn đã mông lung một thời gian - Việc làm ăn này rốt cuộc là kiếm lời hay đã lỗ? Bản thân mình tính thế nào cũng không thể hiểu?

434. Chương 413: Kỵ Sĩ Cuối Cùng

Ở lại Biển Cầm thêm mười mấy ngày nữa, Sát Lâm Na và La Đức Mạn đã trải qua một trận đấu kịch liệt, cuối cùng đã làm xong hòa ước Bồ Lôi Trạch và Biển Cầm, ngày ký kết, lão Cốt Long Lạp Hi Đức vui mừng như điên. Bởi vì bản hòa ước này đánh dấu việc A Cổ Lạp sơn lại được sự công nhận của thủ lĩnh Thú Thần, sau một vạn năm lại có tư cách tham dự vào việc của thần.

Ngoài ra, ý nghĩa lớn nhất của hòa ước, vẫn là Sở Thiên cuối cùng đã gia nhập vào quyền lợi cốt lõi của thế giới này, bắt đầu từ ngày hôm nay, hẳn không còn là một trong những chứng sinh tầm thường mà Chúng Thần liếc mắt nhìn xuống nữa, mà là một thành viên trong những người lãnh đạo tam giới. Đương nhiên, hiện nay vẫn chỉ là một nhân vật nhỏ bé nhất chưa có trọng lượng trong thần tộc.

Đối với một tập giấy tờ chi tiết Sở Thiên cũng chẳng xem qua, hẳn chỉ nhớ một câu nói cuối cùng, nếu như Phát Lạp Dịch Nặc bị chứng minh là hậu duệ của Thần Hoàng, tất cả những điều đã nhất trí chấp nhận đều bị hủy bỏ!

Người địa cầu có quan hệ với Thần Hoàng? Đánh chết Sở Thiên cũng không tin, vì vậy hẳn thực chất không để ý đến việc này.

Vì có Sa Lỗ giám sát Sở Thiên, nên Mỹ Nhân Ngư cũng không giữ Sở Thiên lại đúng một tháng, sau khi ký xong hòa ước đã cho phép hắn rời đi, đi cùng còn có Sa Lỗ, Lạp Hi Đức và cơ thể nửa sống nửa chết của Đức Khố Lạp.

Đi đến Biển Cầm, lừa lấy được hai bán thần tộc, Sở Thiên đặc ý nửa đường chữa trị luôn cho Đức Khố Lạp, quá trình rất đơn giản, không cần nói nhiều. Duy chỉ có một điều đáng nhắc là, năm đó Đức Khố Lạp ép gả Chu Lệ Á cho Sở Thiên, quả thực không có ý gì tốt, chỉ là muốn lợi dụng huyết mạch của Sở Thiên để giúp Chu Lệ Á thức tỉnh, có điều Sở Thiên cũng đã bỏ qua, Đức Khố Lạp với người cháu gái của mình, với vợ của mình đúng là không có gì đáng trách, vì vậy Sở Thiên cũng chẳng còn để ý đến việc mình bị lợi dụng năm xưa.

Trong thời gian chưa đầy một tháng Sở Thiên ở Biển Cầm, trên đại lục đã có rất nhiều thay đổi, đế quốc Khải Tắt vẫn tranh đoạt quốc thổ của Lô Tư, Lô Tư không có quân vương, đã rơi vào trạng thái chia năm xẻ bảy, các lãnh chúa lớn cắt đất xưng vương, sau đó bị vô ngựa của Lô Dịch Tam Thế lần lượt giáng phục.

Theo tin đồn, từ khi Tạp Tắc Nhĩ chết, nụ cười trên mặt của Lô Dịch Tam Thế chưa mất đi lúc nào, đất đai của đế quốc cũng ngày một tăng thêm, quân quy Khải Tắt người mở rộng lãnh thổ ra vạn lý được phong vương, khiến mỗi quân nhân Khải Tắt đều bị kích thích sát khí tràn khắp bốn phía, may mắn rằng đế quốc quân lệnh như sơn. Công tước Tạp Nạp Tư lại đích thân thống lĩnh cấm vệ quân đoàn đốc chiến, vì vậy rất ít việc cướp bóc quấy nhiễu dân thường xảy ra.

Cục thế đại lục một nhà độc bá. Dĩ nhiên dẫn tới sự hoang mang của các nước, thế hợp tung liên hoành lại được diễn lại trên đại lục Huyền Thú. Đứng đầu là hai vương quốc Tư Khoa Đặc và Áo Khoa, liên quân hai mươi bảy nước phía tây Khải Tắt áp sát đến bờ bắc của Mê Vụ Hồ, lấy danh nghĩa là người quan sát, ngăn chặn chiến hỏa lan sáng quốc thổ của mình, thực tế lại là không muốn nhìn thấy cảnh môi hở răng lạnh.

Lô Dịch Tam Thế tuy có ấn tượng rất tệ trong đầu Sở Thiên, có điều trên góc độ đế vương hắn hoàn toàn xứng đáng với thân phận, ngày thứ ba khi liên quân hai mươi bảy nước áp sát biên giới, hắn đã lộ con át chủ bài mà mình đã ngầm chuẩn bị mấy năm nay, phía đông bắt đầu từ Khải Tắt, men theo tuyến dãy núi Lạc Nhật, phía nam đến vương quốc Tinh Linh, mười sáu quốc gia của các chủng tộc đã hợp thành liên minh, phía bắc có quân đoàn ma pháp sư của Ai Nhĩ Sâm, phía nam có trận doanh tập kích của Tinh Linh tộc, thêm vào đó là quân đoàn chủ chiến phía nam của đế quốc. Chỉ mất hai ngày đã hoàn thành việc hợp vây với liên quân, nhất thời trăm vạn đại quân của hai bên đều tấp lại ở vùng Mê Vụ Hồ, đều tự nói là mình đến quan chiến, ai cũng không chịu động thủ.

Khi Sở Thiên trở về Bồ Lô Trạch, chiến cuộc đang ở trong trạng thái chết chóc trong lòng ngoài, cứ giằng co như vậy.

Có điều Sở Thiên không có lòng nhiệt tâm với cục thế đại lục, tóm lại hắn biết, không cần biết là loạn thế nào, cuối cùng Biển Cầm cũng sẽ xuất hiện để thu dọn đồng rớt ren này, vì vậy lúc này hắn đang ngồi trong Quang Minh thánh điện, nghiên cứu những chuyện tiếp sau đây của gia tộc mình.

Vừa trở về, Sở Viêm, Tiểu Bạch, Mặc Phi Đặc, ba tên này đã mất tích tập thể, có điều có mấy trăm phân thân của A Mạt Kỳ theo sau, Sở Thiên cũng không lo lắng, nhìn những người trong Quang Minh thánh điện, đầu tiên là vẫy tay A Tư Nặc, “Ha ha, A Tư Nặc tiên sinh, hôn lễ của ngài và AK định dùng tiêu chuẩn gì? Của con người hay là của thần tộc!”

“Ta nghe lời vợ!” A Tư Nặc hạnh phúc dựa vào bên cạnh mỹ nữ nhên nhện, hiện tại hắn đang ở hình người, vì vậy cũng chỉ có thể dựa dẫm vào thôi, dù gì mỹ nữ nhên nhện cũng lớn hơn con người vài lần.

“Ông chủ, ta nghe người!” AK không hề do dự nói.

Sở Thiên mỉm cười, mấy năm nay đúng là không phí công nuôi mỹ nữ nhên nhện! “Tiếp theo đây Sa Khắc cũng chuẩn bị cử hành hôn lễ, ta thấy các người cùng tổ chức với hắn là được rồi!”

“Đúng, đúng, nhiều người càng đông vui a!” Lạp Hi Đức tủm tỉm cười gật đầu, sau đó kéo lấy tay của Sở Thiên, nói: “Cô vợ nhỏ của Mạt Khắc Nhĩ là Đới An Na rốt cuộc thế nào? Lúc nào người để ta gặp đây! Nếu không đánh hôn phát cho chúng trong ngày hôn lễ của A Tư Nặc đi!”

Sở Thiên kinh ngạc nói: “Lão gia tử, Mạt Khắc Nhĩ còn chưa đầy một tuổi mà!”

“Đính hôn, chứ không phải kết hôn!” Võ bàn một cái, hiển nhiên là rất tự đắc với chủ ý của mình, hần gõ bàn nói: “Cứ quyết như vậy đi, Đức Khố Lạp, người nói thế nào hả?”

Lão Biên Bức đã khôi phục lại thực lực, thoát nhìn trông như một người trung niên âm trầm, tóc ngắn màu đỏ huyết, chòm râu cá trê như máu, mình vận hắc y, hình ảnh này đúng là có thể dọa một đứa trẻ khóc hãi lên.

Vuốt râu mình, Đức Khố Lạp háng giọng cười nói, “Chắc, đính hôn cái gì đó các người tự ý quyết đi! Ta không lo, lão nhân gia ta đang nghĩ, A Tư Nặc lấy tiểu nha đầu AK, có phải cũng được tính là văn bối của chúng ta không đây!”

Lạp Hi Đức mắt sáng lên, vội nói: “Nếu vậy, cũng là văn bối của ta, nhưng người và hần đều là thuộc thân của An Cát Lợi Na miện hạ, A Tư Nặc lại là thái tử, người dám gọi hần một tiếng văn bối thử xem?”

“Có gì mà không dám?” Hai lão bắt đầu đấu khẩu, A Tư Nặc thì vẻ mặt mù mịt.

Sở Thiên cảm thấy bất lực, hai lão này một vạn năm trước đã bắt đầu đấu khẩu rồi, không ai có thể quản được họ, nhìn Sa Khắc đang ngồi bên bậu cửa giằng xé một chiếc đùi lợn biến dị, còn cả chiếc kính râm hần vứt sang một bên, Sở Thiên lại chán nản thở dài, vẩy tay với Tra Nhĩ Tư, ừm, cũng chính là tiểu kê kê của Sa Khắc, “Chuyện giao cho người làm đến đâu rồi!”

Tra Nhĩ Tư đau khổ lắc đầu, ai thán nói: “Ông chủ, chủ nhân ngài ấy nói cái gì cũng không học được lễ tiết quý tộc, cách bắt tay cơ bản nhất cũng không học được! Hơn nữa ngài ấy là chủ nhân của ta, ta cũng không dám ép ngài ấy học a!”

“Chuyện này đúng là làm khó người rồi! Như vậy đi, sau này người cứ phụ trách ở bên cạnh Sa Khắc, chuyên nhắc nhở hần, trước khi kết hôn không được tháo kính râm ra! Nếu không sau này không có cơm ăn!”

“Ông chủ yên tâm, chuyện này ta còn có thể làm được!” Tra Nhĩ Tư thở phào một hơi, rón rén đi ra phía sau Sa Khắc, nhặt chiếc kính râm lên.

Tính thời gian, chỉ còn hai tháng nữa là đến ngày hôn lễ tập thể, Sở Thiên lại phát sầu, hai tháng để biến một tên ngốc tử thành quý tộc, có lẽ đến lão bắt tử Sáng Thế Thần cũng không làm được.

Mặc kệ những chuyện này. Vận động tạo thần của Bồ Lôị Trạch mới là quan trọng nhất, Sở Thiên gọi Ba Bác Tát, hỏi: “Chiến lược trong gia tộc đã tề tựu đủ chưa?”

Ba Bác Tát cười nói: “Phần lớn đã đủ rồi, có điều bên Lô Tây Nạp vẫn còn chút chuyện, có lẽ ba ngày nữa mới có thể đến nơi, ngoài ra Mai Nhĩ Kim Tư của người cũng đang được tiếp thu giáo dục ở Giáo Đình, Bội Kỳ và Hoàng Kim Bỉ Mông cũng đang trên đường về.”

Sở Thiên hài lòng gật đầu, “Mai Nhĩ Kim Tư thế nào rồi? Kêu Giáo Hoàng cẩn thận một chút, tên đó cái gì cũng không hiểu, chỉ thích giết người bừa bãi!”

“Ha ha, ông chủ yên tâm!” Ba Bác Tát mỉm cười cổ quái, “Hôm qua Giáo Hoàng đưa tin đến, nói Mai Nhĩ Kim Tư hoàn toàn được giáo dục theo tiêu chuẩn của Thánh Đẩu Sĩ, hiện nay đã tin người là chân thần duy nhất trên thế giới này, giờ đang từng bước truyền lý tưởng hiến thân vì chân thần cho hần.”

“Ha ha, Giáo Hoàng đúng là có bản lĩnh, không then là cuồng tín đồ!” Sở Thiên khoác vai Ba Bác Tát, chụm đầu qua, nhỏ giọng nói: “Đợi Mai Nhĩ Kim Tư trở về, để gia nhập vào ám điện của người trước, cho hần cơ hội hồi phục thân thể!”

Ám điện, hoàn toàn không phải giống như Giáo Đình, ám điện của Giáo Đình sau khi cải tổ đã không còn tồn tại. Bởi vì những người này đã quang minh chính đại làm Giáo Hoàng Chủ Giáo rồi, cái mà Sở Thiên nói chính là ám điện Bồ Lôị Trạch bao gồm những sát thủ được công hội đạo tặc huấn luyện và nhóm trộm cấp tạo thành, chuyên làm những việc không cho người khác biết.

Ba Bác Tát gật đầu ghi nhớ, lại nói: “Ông chủ, Lô Dịch Tam thể thỉnh thị xin người giúp hần chống lại liên quân hai mươi bảy nước, Sát Lâm Na phu nhân và người đều không có ở nhà, ta cũng không trả lời hần.”

“Mặc kệ!” Sở Thiên bực bội vung tay, “Nếu như hần lại đến phiền ta, thì cứ bảo hần, lão tổ tông của hần là Mạch Khăng Tích...”

“Mạch Khăng Tích!” Lạp Hi Đức xoay đầu lại, nghiêng răng ken két, cười lạnh nói: “Thiếu chút nữa ta đã quên hắc, Phát Lạp Định Nặc, mau thay thân thể cho ta, ta muốn tìm hắc tính số!”

Sắt Lâm Na vội nói: “Lão gia tử, đã một vạn năm rồi, ân oán của các người cũng nên bỏ qua thôi.”

Lạp Hi Đức nghĩ một lát, “Hừ, nể mặt Mạt Khắc Nhĩ cũng là hậu duệ của hắc, ta tha cho hắc một mạng, có điều bắt buộc phải phân thắng bại! Đức Khố Lạp, ngươi có đi cùng ta không?”

“Cũng được, đi thăm lại bằng hữu cũ!”

Sở Thiên nhẹ nhàng kéo tay Sắt Lâm Na, thị ý nàng đừng khuyên nữa, kệ những lão này đi náo loạn đi, chỉ cần không xảy ra án mạng là được. “Ngày mai ta sẽ thay thân thể cho người, có điều người phải đảm bảo không đánh chết người!”

“Ông chủ, ta còn chưa nói xong...” Ba Bác Tát do dự ấp úng nói: “Hiện tại liên quân hai bên ở Mê Vụ Hồ chưa chính thức khai chiến, có điều cao thủ đang do thám lẫn nhau...”

Sở Thiên ngây người ra, Ba Bác Tát chưa từng do dự như lúc này, chuyện này là thế nào! “Có chuyện gì người có cứ nói đi!”

Ba Bác Tát thấp giọng nói: “Vương quốc Ai Nhĩ Sâm cũng phối hợp với đế quốc xuất binh, thống soái quân đoàn ma pháp sư Pháp Thần Mai Lâm... đã bị đánh trọng thương!”

“Cái gì? Có người dám dẫm thương sư nương của lão tử?” Sở Thiên đứng bật dậy, neho mắt lại, nghiêng răng hỏi: “Là ai làm!”

“Nghe nói là một cao thủ trong hoàng thất vương quốc Áo Khoa, cục tình báo đế quốc đã quay lại rồi, ông chủ người tự mình xem đi!” Nói rồi, Ba Bác Tát lấy một ma pháp thủy tinh từ giới chỉ ra, đặt ngay vào chiếc bàn chính giữa đại điện.

Nói đến vương quốc Áo Khoa, Sở Thiên cũng không xa lạ gì, nó là quốc gia được ra đời dưới sự hậu thuẫn của Hoàng Kim Thành của Ngũ Tự, lão hồ ly tuổi đã xế chiều còn tự xưng đây là nước mà hậu duệ của hắc tạo dựng.

“Là Phí Xá Nhĩ? Hắc không phải là bị Mạt Khắc giết chết rồi sao?” Sở Thiên nhìn ảnh tượng mà kinh ngạc vạn phần.

“Ông chủ, Bội Kỳ phụng mệnh báo cáo!” Thủ lĩnh của Vong Linh Thánh Kỳ Sĩ của quân đoàn là Bội Kỳ được hai người dìu đỡ lao vào đại điện, sau đó mình đầy thương tích quỳ xuống, “Thuộc hạ vô năng, Kỳ Sĩ đoàn... Chỉ còn lại mình ta!”

435. Chương 414: Mãi Không Dứt

“Đừng quản chuyện khác, để ta xem thử vết thương của người!” Sở Thiên để Bội Kỳ nằm thẳng trên đất, hai tay lấy bộ dụng cụ bắt đầu kiểm tra, trong lòng lại suy nghĩ.

“Ha ha, lại có người dám động thủ với đại tướng Cẩm Vệ của cháu rể ta, có ý tứ!” Đức Khố Lạp chống tay vào ghế đứng dậy, trên hàm lại xuất hiện hai chiếc răng nanh, liếm liếm, nhẹ nhàng cười nói: “Lâu rồi không nếm qua mùi máu rồi, Lạp Hi Đức, có hứng thú trước khi tìm Mạch Khăng Tích đi hoạt động một chút không?”

“Lão già, người muốn tìm cái chết thì đừng có kéo ta vào! Người biết Cẩm Vệ Kỳ Sĩ quân đoàn của Phát Lạp Định Nặc được hợp thành bởi những người nào không?” Lạp Hi Đức năm xưa ở Hoàng Kim Thành chỉ đạo A Mạt Kỳ và Phát Lạp Định Nặc, dĩ nhiên là hiểu nhiều về vũ lực của gia tộc Phát Lạp Định Nặc. Hắc ngồi ngay ngắn trên ghế, khuôn mặt yêu dị già nua lại âm trầm bất định. “Vừa ra ngoài đã gặp phiền phức rồi, lão Biên Bức, cẩn thận một chút đi!”

“Ô? Người cũng sợ sao? Ha! Long Hoàng thái tử năm xưa ở Biển Cẩm dám khiêu chiến với Cao Vị Thần đi đâu mất rồi?” Đức Khố Lạp cười mỉa mai, nhưng hắc biết Lạp Hi Đức sẽ không tùy tiện nói bừa, sau khi cười, đứng người dậy nhìn thương thế của Bội Kỳ, nói: “Chu Lệ Á, Cẩm Vệ Kỳ Sĩ đoàn của chồng con được hợp thành bởi những người nào?”

Chu Lệ Á ở bên cạnh Sở Thiên, trợ thủ cho hắn, cúi đầu đáp: “Đám người Bội Kỳ đều là những tinh nhuệ trong cấm vệ hoàng thất Khải Tắt mà Sát Lâm Na tỷ tỷ đã chọn...”

Đức Khố Lạp chợt rung động, kinh hãi nói: “Đại chiến Biển Cấm năm xưa, Mạch Khẳng Tích đã lấy đi thi thể của Quang Minh thần vệ, lẽ nào thứ mà những người này tu luyện chính là hợp thể chiến kỹ của Chiến Thần thân truyền?”

“Không sai, bọn họ chính là Quang Minh thần vệ, tuy rằng bản thân mỗi một kỵ sĩ còn kém một chút, nhưng khi kết hợp lại không thua kém chúng ta là bao nhiêu đâu, e rằng cấp bậc thần lực thuần túy còn cao hơn cả chúng ta!” Lạp Hi Đức giải thích.

Cấp bậc thần lực không đại diện cho tất cả, Vong Linh Kỵ Sĩ đoàn người nhiều, nhưng có một khuyết điểm chí mạng. Đó chính là dễ dàng bị một đối thủ của tốc độ nhanh đánh gục từng người, A Mạt Kỳ cũng đã từng làm được, nhưng chiến lực chỉnh thể của họ lại cũng thua kém gì Hạ Vị Thần.

“Uhm, lần này đúng thật là có ý tứ!” Đức Khố Lạp không còn châm biếm Lạp Hi Đức mà ngay lập tức ở bên cạnh Sở Thiên, quan sát tỉ mỉ vết thương. Vết thương của Bội Kỳ rất kỳ lạ, là vết thương bị cháy do lửa đốt, nhưng miệng vết thương không phải là cháy đen bình thường, mà là mất hẳn thịt, giống như đuốc lửa thoáng chốc đã thiêu đốt sạch cả thịt, nếu không phải trên miệng vết thương còn có những vết tích nhỏ, Sở Thiên cơ hồ không thể nhận ra đây là vết thương bị lửa thiêu ròi.

Chỉ cần là vết thương bị bỏng thì dễ rồi, Sở Thiên vừa xử lý vết thương, vừa căn dặn: “Chu Lệ Á, đưa ta tổ ong đen và cả dầu cá mập Nam Hải!”

Chu Lệ Á giờ đây đã là một trợ lý hợp cách, không cần phải nhìn, đã từ hộp thuốc lấy ra hai thứ, đưa cho Sở Thiên, sau đó Sở Thiên bôi thuốc trị vết thương một mạch.

Lạp Hi Đức liếc ngang Đức Khố Lạp, bĩu môi nói: “Xem ra cái gì chưa?”

“Tịch Diệt Hỏa Diệm, là vận dụng cao cấp của lĩnh vực Hỏa hệ, lão cốt đầu, người nói là ai trong số bốn người họ?” Sắc mặt Đức Khố Lạp ngưng trọng lại, trở người dậy, theo hắn biết, trong thần tộc chỉ có bốn gia tộc có thể vận dụng lửa đến mức này!

“Mặc cho là người nào, đều cũng không dễ gì đối phó a!” Sắc mặt của Lạp Hi Đức cũng không tốt hơn, “Hi vọng là người của Nhân Thần tộc đi. Như vậy thì mới có thể kêu Bảo Uy Nhĩ nhúng tay vào. Nếu như là người trong nội bộ Thú Thần, cho dù năng lực là giáo mẫu của Mạt Khắc Nhĩ cũng không tiện nhúng tay!”

Thú Thần tộc là một đồng minh lỏng lẻo. Mỹ Nhân Ngư là chủ nhân của tất cả Thú Thần, có thể hiệu lệnh triệu tập tất cả Thú Thần khi đối phó với Nhân Thần và những sự đe dọa khác, nhưng nếu như là tranh chấp nội bộ của Thú Thần, với thân phận Biển Cấm Vương của nàng chỉ có thể xử trí công bằng, không thể thiên vị cho Sở Thiên. Về điểm này, trên hòa ước Bồ Lô Trạch Biển Cấm đã ghi rõ.

“Ông chủ, ta tình nguyện chịu tội!” Bội Kỳ sau khi lành thương thể đã lập tức quỳ xuống. Không đợi Sở Thiên hỏi đến, đã nói: “Sau khi nhận được mệnh lệnh của ông chủ, ta và thuộc hạ ngày đêm gấp rút trở về, quay đầu lại thấy Hoàng Kim Bỉ Mông hành động chậm chạp nên chúng ta chia ra tự mình đi. Khi thuộc hạ vừa rời khỏi lãnh thổ một nước nọ khoảng ba trăm dặm thì bị hai bóng người tập kích, một người trong đó sau khi bị chúng ta đả thương đã bị nhìn rõ dung mạo, là một nam nhân hơn hai mươi tuổi, vô cùng yêu dị. Người kia ta không nhìn rõ, có điều hắn ra tay rất hiểm độc, chỉ tấn công vào những chỗ yếu hại!”

“Tiểu tử này không tồi, trong bốn gia tộc mà ta biết, bất luận là hắn gặp phải ai, có thể đả thương một người mà sống sót trở về báo cáo, đã không dễ dàng gì rồi.” Lạp Hi Đức đưa tay kéo Bội Kỳ dậy. “Hai người, một người vô cùng yêu dị, một người xuất thủ hiểm độc. Ha ha, lão Biên Bức, chúng ta cùng nhau ra ngoài cũng không phải là trong bộ dạng đó sao?”

Lạp Hi Đức dữ dằn cười, “Nhưng hai chúng ta vừa xuất ngục, trong thần tộc cũng chỉ còn hai người đó thôi.”

“Là ai?” Sở Thiên vội hỏi.

“Thần m Mưu - Mạt Khắc, và Thần Hủy Diệt - Cát Nặc Bỉ Lợi!” Lạp Hi Đức đáp.

“Còn có người khác không, hai người này ta đã gặp qua, có điều đã trọng thương mất tích rồi!” Sở Thiên không dám nói hai tên đen đui ấy đã bị mình mua chuộc, bởi vì con trai của lão Cốt Long đã chết trong tay của Mạt Khắc.

“Không phải Cát Nặc Bĩ Lợi và Mạt Khắc, vậy thì chỉ có thể là ba nhà còn lại trong Thú Thần tộc thôi.” Đức Khố Lạp nói từng người một: “Nhà thứ nhất là ba huynh đệ Địa Ngục, Ba Nhĩ giới về hỏa diệm linh hồn, có thể thiêu hủy trực tiếp sinh mệnh tiềm lực và linh hồn, có thể tạo ra vết thương này.”

Sở Thiên lắc đầu nói: “Không thể nào, trước đây không lâu ta mới cứu Mặc Phi Đặc, hiện tại người đệ đệ Mặc Phi Đặc của ta cũng ở trên đảo!”

“Không dễ làm rồi, nếu như là ba huynh đệ Địa Ngục thì còn dễ thương lượng! Hai nhà còn lại thì không phải hiền lành gì!” Lạp Hi Đức lắc đầu cười khổ nói “Một nhà là Phượng Hoàng Chủ Thần Phôi Đức, hỏa diệm của hắn không có thêm nguyệt thuộc, chỉ là nhiệt độ cao thuần túy, bất cứ vật nào đều có thể bị thiêu rụi trong chớp mắt. Hơn nữa nghe nói sau khi hắn rơi vào Huyết Luyện Ngục, tính chất sức mạnh đã có thay đổi. Phát Lạp Dịch Nặc, người có đặc tội với Phượng Hoàng tộc không?”

“Hai vị lão gia tử, chuyện này cũng không thể nào, ma sủng của ta chính là Thủy Phượng Hoàng...” Sắt Lâm Na tinh quang vụt hiện, vội nói: “Có điều rất lâu trước đây Sa Khắc đã từng dọa chết một con Hắc Phượng Hoàng!”

“Sa Khắc? Là tên gốc tử đó?” Lạp Hi Đức cổ quái quay đầu lại, nhìn Sa Khắc, sau đó cả người rúng động, thì ra Sa Khắc đã đeo lại kính râm khi được Tra Nhĩ Tư khuyên bảo, không có đôi mắt si đần kia, khí chất của Sa Khắc, tuyệt đối có thể làm cho Lạp Hi Đức kinh ngạc, có điều lão Cốt Long vẫn lắc đầu, “Không có nhiều khả năng lắm, Phượng Hoàng Chủ Thần hiện đang ở Huyết Luyện Ngục, tuy ta chưa từng nhìn thấy hắn tận mắt, nhưng cũng đã nghe qua lời đồn, hắn sẽ không vì một con ma thú cấp chín nhỏ nhoi mà tầm thù đâu.”

“Hai vị lão gia tử. Ta có lời muốn nói!” Tra Nhĩ Tư ở bên cạnh Sa Khắc nơm nớp cúi đầu xuống, thấp giọng nói: “Khi ta ở địa ngục, đã nhìn thấy người của Phượng Hoàng tộc rơi xuống!”

“Phượng Hoàng Chủ Thần phái tộc nhân từ Huyết Luyện Ngục ra? Chẳng trách Địa Ngục lại loạn như vậy!” Lạp Hi Đức bức bối nhún vai, hiển nhiên là không hài lòng với sức mạnh của mình, so với Chủ Thần, hắn quả thực là yếu hơn nhiều. “Lão Biên Bức, người vừa phục sinh vẫn chưa biết đúng không? Thanh Minh Hoàng Kiếm ở thông đạo Huyết Luyện Ngục đang ở trong tay ta!”

“Ở trong tay người? Thông đạo Huyết Luyện Ngục bị mở ra rồi?” Đức Khố Lạp vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, “Ha ha, vậy thì há chẳng phải ta có cơ hội về quê nhà rồi hay sao?”

“Gia gia, quê nhà của chúng ta ở đâu a?” Chu Lệ Á kéo tay của lão Biên Bức hỏi.

“Chúng ta là ma thú nguyên gốc ở Huyết Luyện Ngục, nghe nói tổ tiên Bì Bồng miện hạ là chủ nhân ở đó, cũng chính là trưởng giám ngục được Tư Đặc chỉ định... Sau này sẽ nói với con sau, nói thương thế của tiểu tử này trước đi!” Đức Khố Lạp chỉ và miệng vết thương độc hại của Bội Kỳ, nhân thần lại liếc sang A Tư Nặc. Cười nham hiểm nói: “A Tư Nặc đại ca, luận tuổi tác người cao hơn chúng ta, kiến thức cũng nhiều, nhà thứ tư người có nghĩ ra chưa?”

“Không! Ta không nhớ ra!” Trên khuôn mặt phúc hậu của A Tư Nặc lúc này đã đỏ ửng lên, kéo mạnh lấy tay AK, kéo mỹ nữ nhèn nhện ra ngoài, “Phu nhân, chúng ta đi xem thử trình tự của hôn lễ đi!”

AK bị kéo đi một cách mờ mịt. Sở Thiên cụt hứng ngồi lại vào ghế. “Hai vị lão nhân gia. Không cần đoán nữa, chắc chắn là do nhà thứ tư này làm! Tộc trưởng của nhà này còn sống không?”

“Có lẽ chết rồi? Trong đại chiến chúng thần ả đã đi thiên ngoại hỗn độn rồi, không trở lại nữa!” Đức Khố Lạp cả kinh nói: “Người đã đắc tội với người của gia tộc họ sao? Theo ta biết, người của nhà này đều... rất là đặc biệt.” Do dự nửa ngày trời, Đức Khố Lạp cuối cùng đã nghĩ ra nên hình dung thế nào.

Con mẹ nó, sao lại mãi không dứt thế, Sở Thiên đã chán lắm rồi. Có thể vận dụng lĩnh vực Hỏa hệ cường hóa. An Cát Lợi Na, Chủ Thú Thần chấp chương tất cả nguyên tố căn bản, dĩ nhiên có thể làm được, người nhà của ả cũng có khả năng này, và thân thuộc của An Cát Lợi Na có thể khiến A Tư Nặc đỏ mặt, cái tên này không cần phải đoán nữa, chắc chắn là vị hôn thê của A Tư Nặc năm xưa - Gia Sách Nhĩ, Ma Căn!

“Người đã giết người nào trong gia tộc của họ? Danh tiếng bao che khuyết điểm của gia tộc An Cát Lợi Na đã truyền khắp tam giới rồi!” Lạp Hi Đức vội nói.

Sở Thiên lưỡng lự không đáp.

“Nói mau a!” Lạp Hi Đức huých Sở Thiên một cái.

Sở Thiên bất đắc dĩ nói: “Ta còn chưa đếm hết...”

Bắt đầu từ Ma Căn hói đầu, đến ả Ma Căn trong nội chiến Lang tộc, rồi tính cả tám tỷ đệ Ma Căn, rồi đến Thiên Hải Vương hậu, cộng với Gia Sách Nhĩ Ma Căn... Thành viên gia tộc Ma Căn chết trong tay Sở Thiên, có thể mở một hội thảo phương thức Phát Lạp Dịch Nặc giết người ở Địa Ngục rồi.

Lúc trước hai lão một người bị giam cầm, một người nửa sống nửa chết, vì vậy không biết Gia Sách Nhĩ Ma Căn chết trong tay của Sở Thiên, hai người nhìn nhau một cái, sau đó vỗ vai Sở Thiên: “Người không nên đắc tội với gia tộc Ma Căn, có điều giết Gia Sách Nhĩ Ma Căn... Con à, người đã tạo phúc cho tam giới a!”

Sắt Lâm Na nhẹ nhàng kéo lấy tay Sở Thiên, cười nói: “Yên tâm đi, Bội Kỳ có thể sống trở về, chúng tôi người lần này gia tộc Ma Căn phái tới cũng không phải rất mạnh, nhiều nhất cũng chỉ là hai Cao Vị Thần, nhưng chàng có A Mạt Kỳ, và cả Mai Nhĩ Kim Tư! Đủ để đối phó họ rồi!”

“Ài, hai Cao Vị Thần thì ta không sợ, có điều sợ rằng An Cát Lợi Na chưa chết! Vậy thì thật sự phiền phức rồi!” Sở Thiên ném mạnh chiếc cốc trong tay xuống đất, đứng dậy, căn dặn: “A Mạt Kỳ, dùng tốc độ nhanh nhất đến Giáo Đình đưa Mai Nhĩ Kim Tư về đây! Sau đó chúng ta đi Thiên Hải!”

Dứt lời, Sở Thiên đưa lệnh bài gia tộc cho Anh Cách Lạp Mỗ, “Người đưa người đến Mê Vụ Hồ, phải tra ra Phí Xá Nhĩ tại sao lại xuất hiện! Nếu như có thì báo thù cho Mai Lâm sư nương! Nếu như tình hình quỷ dị thì đợi ta đến xử lý!”

Anh Cách Lạp Mỗ tuy vũ lực không bằng A Mạt Kỳ, nhưng đầu óc của hắn đủ để cho Sở Thiên ủy thác một mình hắn đảm nhiệm.

Sở Thiên lại hướng về Đức Khố Lạp và Lạp Hi Đức đang hay tay ra. “Hai vị lão nhân gia cũng đừng nhàn hạ nữa, đi cùng ta đến Thiên Hải vận động một chút đi!”

436. Chương 415: Gia Tộc Biến Thái

Sở Thiên ngay trong đêm tạo phần thân thể máu thịt cho Lạp Hi Đức, thứ dùng để tạo thành chính là thân thể giả của Long Thần, vì việc này mà phần máu thịt Long Thần giả lúc trước Sở Thiên đã trộm đã tiêu hao hết. Còn thân thể của lịch đại Long Hoàng Sở Thiên không dám dùng nữa, ngược lại tìm kế lên đưa về Long Hoàng quần lãng, không vì điều gì khác, chỉ vì đây là thi cốt của tổ phụ và phụ thân của lão Cốt Long Lạp Hi Đức cũng ở trong đó, chuyện này nếu để Lạp Hi Đức biết được, chắc chắn sẽ làm cho loạn mất.

Lạp Hi Đức lại biến hóa một lần nữa, diện mạo chừng ba mươi, mái tóc màu vàng, người mặc trường bào màu ngân bạc của trưởng lão Cự Long tộc, khí thế uy nghiêm, rất có vị đạo của đế vương năm nào, đây cũng là bộ dạng con người trước lúc hắn trở thành Cốt Long.

Được lợi từ máu thịt giả của Long Thần, thân thể của Lạp Hi Đức đã cường hóa không ít, không những thực lực là tầng thứ ba đỉnh phong, hơn nữa còn có cả Minh Hoàng Kiếm, đã ẩn hiện dị tượng đột phá lên tầng thứ tư, điều này khiến lão Biên Bức cảm thấy đổ kỵ, đáng tiếc trong tay Sở Thiên không có thân thể thích hợp với lão Biên Bức, hắn chỉ có thể thở ngán than dài dặn dò Chu Lệ Á, sớm ngày sinh con cho Sở Thiên, để cháu ngoại mình trong tương lai đã bại Lạp Hi Đức.

Ngoài ra điều không thể không nhắc đến là Minh Hoàng Kiếm, cũng chính là Vĩnh Hằng Kiếm đúng thật rất đáng sợ, tuy rằng thần lực Vĩnh Hằng bên trong đã biến mất đi phần lớn, nhưng dư vị còn lại cũng đủ để Lạp Hi Đức khiêu chiến với Cao Vị Thần rồi.

Cứ như vậy, Sở Thiên, Đức Khố Lạp, Lạp Hi Đức, ba người đã bước trên hành trình đến Thiên Hải, còn A Mạt Kỳ đến Giáo Đình đưa Mai Nhĩ Kim Tư trở về, hẹn hội hợp ở hải vực nơi Vong Linh Thánh Kỳ Sĩ đoàn xảy ra chuyện.

Tính thêm cả Sở Thiên, ba người đều là Hạ Vị Thần, tốc độ dĩ nhiên không chậm, chỉ mất hai ngày đã bay đến biên giới của Thiên Hải.

Tuy rằng trận chiến đã qua đi gần mười ngày, trên mặt biển xanh thăm thăm vẫn lan tỏa mùi thối rữa và cháy khét trộn lẫn vào nhau, trong nước biển cuộn cuộn vẫn chốc chốc hiện ra những tia máu đỏ ngầu, hiển nhiên là máu của Vong Linh Kỳ Sĩ nhiễm thần lực vẫn chưa tiêu hết.

Lơ lửng trong không trung, lão Biên Bức Đức Khố Lạp hai mắt chợt biến thành màu đỏ, chậm rãi quay đầu, nhìn tất cả trên mặt biển, sự nhạy cảm với máu là bản năng bẩm sinh của Biên Bức tộc, cho dù chỉ có chút vị máu tanh, hẳn cũng có thể tìm ra chân tơ kẽ tóc.

Một lúc lâu sau, mắt của Đức Khố Lạp trở lại bình thường, quát nhẹ một tiếng, hai tay liên hồi chụp vào khoảng không phía dưới, phụt! Phụt! Phụt!

Từng thi thể dần nổi lên mặt nước. Những thi thể chìm ở phía xa cũng được đưa về.

Không đến một khắc, ba nghìn thi thể đã nổi lên bên trái gần phía Sở Thiên, tử trạng của từng người rất thê thảm, không ít người bị phân thân nứt cốt, chỉ còn lại mấy phần nát lơ lửng trong không trung.

“Hừ!” Khẽ hừ nhạt một tiếng, Sở Thiên nheo mắt lại, tay chân vung loạn, hét lớn nợ máu trả bằng máu không phải tính khí của hắn, ngược lại phải nghĩ xem làm thế nào để giết chết hung thủ mới là điều hắn đang suy nghĩ.

Đức Khố Lạp lắc đầu, trầm giọng nói: “Quá muộn rồi. Linh hồn của họ đã xuống địa ngục, không còn cứu được nữa!”

Sở Thiên lẳng lặng đóng băng ba nghìn thi thể này rồi đưa vào trong giới chỉ, chuẩn bị sau khi về Bồ Lô Trạch đảo, sẽ đưa họ đến một hòn đảo làm lăng mộ mai táng.

“Lão Biên Bức, có thể tra ra hai người nào trong gia tộc Ma Căn làm không?” Lạp Hi Đức hai tay ấn vào hư không, lấy máu đang trộn lẫn trong nước biển lên, ngưng kết thành cục máu rồi giao cho Sở Thiên.

“Khó!” Đức Khố Lạp chỉ nói một chữ, sau đó không ngừng lắc đầu.

Sở Thiên thấy vậy liền nói: “Một vạn năm trước, gia tộc Ma Căn có những cao thủ thành danh nào? Những cao thủ ấy có đặc điểm gì?”

“Trước Bào Uy Nhĩ. An Cát Lợi Na đã làm thủ lĩnh Thú Thần mấy nghìn năm, cao thủ trong gia tộc ả dĩ nhiên không chiếm thiểu số. Có điều thành viên dòng chính của nhà Ma Căn lại có một đặc điểm.” Đức Khố Lạp bĩu môi cười, nhún vai nói: “Có thể sinh ra một họa hại trong tam giới như Gia Sách Nhĩ Ma Căn, người nói gia tộc của họ có bộ dạng gì?”

Thì ra là một nhà biến thái! Sở Thiên cười lạnh, từ chủng tộc hậu duệ của Ma Căn thì có thể tưởng tượng ra nhân phẩm của An Cát Lợi Na, cái gì là nửa rắn nửa gấu, nửa người nửa rắn, đực cái cùng một thể, không có một tổ tông biến thái dâm loạn, cũng không thể nào có những quái vật đột biến gen nhộn nhạo bát nháo như thế này.

“Phất Lạp Dịch Nặc, đừng hỏi nữa. Nếu như ngươi đã ở Thiên Hải giết chết Ma Căn, vậy hai người đó có lẽ đã đi Thiên Hải rồi.” Lạp Hi Đức nói: “Thông thường tầm thù đều là trực tiếp tìm chủ nợ, nhưng gia tộc Ma Căn phái hai Cao Vị Thần đi lại không trực tiếp đi tìm người, chắc chắn là có thứ gì còn quan trọng hơn việc tìm người báo thù!”

Sở Thiên gật đầu nói: “Có lý, trước khi Gia Sách Nhĩ chết, là bị hậu duệ của hắn dùng không gian thông đạo triệu hoán ra, trước lúc đó hẳn đã làm gì thì không ai biết. Nếu đã như vậy, đợi A Mạt Kỳ đưa Mai Nhĩ Kim Tư đến đây, chúng ta sẽ đi đến bờ biển gần vương đô của Thiên Hải trước!”

Đợi hơn nửa ngày, A Mạt Kỳ cuối cùng đã đưa Mai Nhĩ Kim Tư tới, đến lúc này Mai Nhĩ Kim Tư vẫn chưa thể khống chế được sức mạnh của mình, vì vậy bị đựng trong một chiếc bình đặc chế.

Khi A Mạt Kỳ lấy chiếc bình từ trong lòng ra, hai lão hiếu kỳ bước lên trước xem dị thú thể lỏng trong bình mà tầm tắc ngạc nhiên.

Trong bình thủy tinh, Mai Nhĩ Kim Tư đang vui mừng lắc động thân thể của mình, lớn tiếng kêu to: “Chân Thần! Xin thứ lỗi vì sự vô tri lúc trước của ta, đa tạ người đã giải cứu ta khỏi sự đầu độc của Tà Thần, để ta trở về trong vòng tay của người! Chân Thần tại thượng, ca ngợi Phất Lạp Địch Nặc, xin cho phép người nô bộc thành tín nhất của người là Mai Nhĩ Kim Tư dâng lên sự trung thành của mình!”

Sở Thiên chợt sáng mắt lên, tên Giáo Hoàng này thật không tồi, chỉ trong một tháng mà giáo dục một thượng cổ hung thú thành cuồng tín đồ, không tồi!

Lạp Hi Đức đã từng thấy Thánh Đấu Sĩ cũng cười thầm, có điều hẳn lại có thể đại khái đoán ra lai lịch của cuồng tín đồ Giáo Đình, năm xưa Tư Đặc n để lại cho Giáo Đình một số thứ, tuy không được tính là tốt, nhưng cũng có chút thần lực Phán Quyết trong đó, người của Âm Điện cả ngày triều bái và tu luyện trong thần lực Tài Quyết, lâu dần, sức mạnh của họ có dị biến, có một năng lực đầu độc tinh thần, không những đầu độc mình, cũng có thể tẩy não cho người khác.

Mai Nhĩ Kim Tư vẫn đang thể hiện sự u mê của mình với Thần Hoàng, “Vì Chân Thần, ta nguyện ý hiến dâng tất cả, Chân Thần à, xin hãy cho ta cơ hội để thể hiện sự thành tín của mình đi.”

“Con của ta, bốn Thần Hoàng tiếp nhận sự trung thành của người!” Sở Thiên không hề tốn sức khi giả dạng thần, nghiêm nghị nói: “Hiện nay có hai tên thần tộc tà ác đã phản bội tín ngưỡng của chúng! Không còn tiếp nhận sự nhân từ của bốn Thần Hoàng nữa...”

“Tịnh hóa chúng!” Mai Nhĩ Kim Tư la hét nói.

“Rất tốt, con của ta, bốn Thần Hoàng đã nhìn thấy thành ý của người!” Sở Thiên xoay đầu lại, nhìn hai lão già kia đang cười thầm bĩu môi, sau đó chỉ tay về hướng bắc, “Đi, chúng ta đi tịnh hòa Tà Thần!”

.....

Hải vực xảy ra chuyện cách vương đô Thiên Hải chừng mấy trăm dặm, đám người Sở Thiên chỉ mất gần nửa ngày đã đến đó.

Thận trọng đến bên bờ biển đã chiến đấu cùng Ma Căn năm xưa, nơi đây vẫn lưu lại những vết tích của trận chiến ngày đó, có điều chỉ có vết tích. Không có tông ảnh của người nào, cho dù là Lạp Hi Đức và Đức Khố Lạp cũng không phát hiện có gì đặc biệt.

“Quy luật nguyên tố ở phụ cận nơi này rất bình thường, không có ai đã dùng thần lực ở đây!” A Mạt Kỳ nhắm mắt lại cảm giác lưu động khí tức ở xung quanh, nói: “Ông chủ, mấy ngày gần đây nơi này có lẽ không có thần tộc nào đến đây!”

“Kỳ lạ! Người của gia tộc Ma Căn đi đâu rồi!” Sở Thiên ngờ vực nói.

Hai lão già nhìn nhau, sau đó Đức Khố Lạp không chịu nổi Lạp Hi Đức, đành nói: “Phất Lạp Địch Nặc, Thiên Hải có nơi nào có nhiều mỹ nữ, kỹ viện nổi tiếng có nhiều không?”

Sở Thiên ngạc nhiên, cười nói: “Người không phải định đi...”

“Khốn kiếp!” Đức Khố Lạp trách Sở Thiên, nói: “Ta đang giúp người tìm người! Người của gia tộc Ma Căn thích ở những nơi đó!”

Sở Thiên cười ngượng ngùng, biết mình đã hiểu lầm, bèn vội vàng xin lỗi.

Đức Khố Lạp bực bội tha thứ cho Sở Thiên, sau đó lại nói thêm: “Còn nữa, những nơi có nhiều tráng nam cũng phải tra!”

Sở Thiên lại cảm thấy kỳ lạ, “Lão gia tử, người mà Bội Kỳ gặp là nam thần, sao lại cần... À, ta hiểu rồi!” Sở Thiên chợt nghĩ thử xem An Cát Lợi Na có bộ dạng gì, lại có thể bồi dưỡng ra cả một nhà như vậy.

“Tìm những nơi này không cần chúng ta phải ra tay, ta có một huynh đệ, sản nghiệp Thiên Hải này chính là của nhà hắn mở.” Dứt lời, Sở Thiên đi trước dẫn đường, mấy người bay vào vương đô của Thiên Hải.

.....

Lôi Cát, tên gia hỏa với mái tóc xanh lè đang ngồi trong hậu hoa viên ở quận thủ phủ. Thường thức biểu diễn vũ kỹ, tay vẫn còn cầm sổ sách, đang tính toán gì đó. Nhìn bộ dạng một công hai việc của hắn, cũng có chút năng lực.

Soạt! Soạt! Soạt!

Mấy nhân ảnh từ trên trời hạ xuống, Lôi Cát giật bắn người, “Cứu mạng a! Có thích khách cùng tới!” Dứt lời, hắn vút biến quyền sở rồi chui xuống gầm bàn.

“Ra đây, là ta!” Sở Thiên đá bay chiếc bàn. Kéo Lôi Cát đứng dậy.

“Kim tề tại thượng, lão đại, người dọa chết huynh đệ a!” Lôi Cát vỗ nhẹ vào ngực thở phào một tiếng, sau đó “bình” một tiếng lại ngã sấp xuống, thì ra tiểu tử này không chịu được khí thế của Đức Khổ Lạp và Lạp Hi Đức. A Mạt Kỳ biết Lôi Cát là một hoa hoa công tử sức trời gà không chặt, vì vậy đã thu lại khí tức, có điều hai vị lão gia tử lại không quan tâm đến một nhân loại, bộ dạng cao cao tại thượng, khí tức âm độc một chút cũng không giữ lại.

Lôi Cát nơm nớp lo sợ bò dậy, hai chân run lẩy bẩy, nhưng miệng lại ăn nói lưu loát dị thường. “Ha ha, hai vị đại ca khí thế hiên ngang, chắc chắn là nhân vật một phương, có gì cần tiểu đệ giúp sức xin cứ nói, bao nhiêu kim tề cũng không thành vấn đề!”

“Người cũng xứng gọi ta là đại ca! Tổ tiên Khải Tắt các người Cách Lan Đặc gọi ta là đại ca thì còn không đến nổi!” Đức Khổ Lạp ngênh ngang bước lên ghế của Lôi Cát, nhìn bầu trời mà không để ý đến hắn, luận về tuổi tác, hắn đích thực là lớn hơn Mạch Khăng Tích một chút.

Lôi Cát ngừng ngênh, vò đầu, kéo lấy Sở Thiên thấp giọng hỏi: “Lão đại, hai vị này là...”

“Đức Khổ Lạp lão gia tử không phải nói rồi sao, ông ấy là đại ca của Cách Lan Đặc!”

“Ma thú cấp mười Đức Khổ Lạp!” Lôi Cát kinh hãi kêu lên, sau đó xoay vọt người đi, khom lưng cúi đầu, cười nịnh nói: “Lão gia tử, ta đã nghe uy danh của người đã lâu, từ nhỏ đã sùng bái người rồi...”

“Đừng vuốt đuôi nữa, ông ta là gia gia của tiểu tử Chu Lệ Á của người!” Sở Thiên kéo lấy cổ áo của Lôi Cát, rồi véo tai hắn, căn dặn: “Cho người một ngày, giám sát tất cả những nơi nào có mỹ nữ và tráng nam, nhìn thấy kẻ nào dung mạo quý dị chừng hơn hai mươi, ba mươi tuổi thì lập tức báo cho ta biết!”

Lôi Cát lén nhìn hai lão đầu tử, thầm nghĩ, hai vị này không phải là bộ dạng mà người nói sao?

Có điều thịnh danh của Đức Khổ Lạp khiến Lôi Cát không dám nhiều lời, lập tức sai người đi làm. Sau đó tuân theo giáo huấn nịnh bợ nhân vật cường thế của tổ tiên, bắt đầu nhiệt tình tiếp đãi hai lão đầu tử.

437. Chương 416: Lại Thêm Một Người Nữa

Ở quận thủ phủ đệ Thiên Hải, Lôi Cát tận tình thể hiện tài phú của gia tộc Phan Mạt Tư, một bàn tiệc rượu đã hao tốn mấy vạn kim tệ.

Đáng tiếc không ai nhận lấy thịnh tình của hắn, Lạp Hi Đức đã làm Long Hoàng mấy nghìn năm, sơn hào hải vị đã ăn hết rồi, dĩ nhiên không có hứng thú với tiệc rượu của Lôi Cát, Đức Khổ Lạp chỉ thích máu tươi, còn Sở Thiên lại không có nhu cầu lớn với chuyện ăn uống, vì vậy ba người này chỉ ăn uống qua loa vài miếng rồi thôi.

Lôi Cát im lặng quan sát, thấy hai vị lão nhân gia không có hứng thú, lập tức chuyển dời mục tiêu, đi nịnh hót A Mạt Kỳ.

A Mạt Kỳ liếc nhìn Lôi Cát một cái, thấy hắn đáng thương, nhếch miệng nói: “Đừng phí công sức cho việc ăn uống nữa, những món ăn của hai vị lão gia tử đều là do Thực Thần làm! Đầu bếp nhân loại không hợp nhân họ đâu!”

Nói đến Thực Thần thì Lôi Cát không còn lời gì để nói nữa.

Tiệc rượu vừa lui đi, người của Lôi Cát phái đi đã trở về, “Quận thủ đại nhân, có tin tức rồi.”

“Nhanh vậy sao?” Sở Thiên ngạc nhiên nói.

Người bẩm báo là một quan viên Khải Tắt, dĩ nhiên đã nhìn thấy họa tượng của Sở Thiên, cung kính đáp: “Khởi bẩm Thần Vũ Vương, ở sân đấu giá trong thành Đan Lộ có hai người giống với miêu tả của ngài!”

Thành Đan Lộ, là tên mới của vương đô Thiên Hải, là Lôi Cát đặt tên. Theo như lời của Sắt Lâm Na, Đan Lộ là nhũ danh của Phí Na, sân đấu giá của thành Đan Lộ, cũng chính là nơi năm xưa Sở Thiên bán Tật Tắc Nhĩ, cách quận thủ phủ đệ chưa đầy mấy trăm thước.

“Có ý tứ, ở ngay sát vách a!” Sở Thiên vẫy tay với Lôi Cát, cười nói: “Mượn địa bàn của người đánh một trận thế nào?”

Đầu óc của Lôi Cát vẫn còn tinh minh lạnh trí lắm, biết Sở Thiên mang theo hai lão đầu mạnh đến kinh người đến, còn có A Mạt Kỳ, vậy thì đối thủ cũng không đơn giản rồi, nếu như họ thật sự đánh nhau ở thành Đan Lộ này, số thường dân bị chết chắc chắn sẽ khiến một quận thủ như hắn không gánh vác nổi. Bèn khóc thét một tiếng, quỳ phục xuống ôm lấy chân Sở Thiên, “Lão đại, tha cho ta đi. Bờ biển phía đông thành Đan Lộ vừa rộng rãi lại thơ mộng, các người đi đến đó đánh đi!”

“Lôi thôi cái gì! Phất Lạp Dịch Nặc. Chúng ta đi!” Đức Khố Lạp dẫn đầu đi trước, lão Biên Bức tính khí giống Sở Thiên. Chỉ cần người nhà không sao, người khác chết nhiều hay ít không liên quan đến hắn.

“Lôi Cát, không phải lão đại không giúp người, lão gia tử này ta cũng không khuyên được, người chuẩn bị nhiều tể tự đi!” Sở Thiên bắt đắc dĩ nhún vai, rồi cũng theo ra ngoài.

Lạp Hi Đức cũng không để ý đến Lôi Cát.

Lôi Cát cắn môi, lấy hết can đảm kéo A Mạt Kỳ dừng lại, “Miệng hạ, ngài nhất thiết phải thả hạ lưu tình a, thành Đan Lộ này là ta lấy tên của vị hôn thê Phí Na đặt. Không thể hủy nó a!”

A Mạt Kỳ có chút nóng nảy, có điều vẫn có một sự tôn trọng cần thiết với huynh đệ của ông chủ, cười nói: “Lôi Cát thiếu gia, ta nghe theo ông chủ?”

“Xong rồi, lão đại lại phải nghe theo hai người kia!” Lôi Cát vội nói: “Vậy thì xin ngài lưu ý một chút, đừng có hủy bỏ tất cả, pho tượng Phượng Hoàng trong thành không thể hủy a, đó là do ta mô phỏng theo ma sủng của Phí Na làm! Ta định cầu hôn dưới pho tượng ấy.”

Phượng Hoàng? A Mạt Kỳ trong mắt lóe lên hàn quang. Cúi đầu đuổi theo.

Lôi Cát nhìn bên trái liếc bên phải, vẫn không yên tâm cho lễ vật mà mình tỉ mỉ chuẩn bị cho Phí Na, cắn môi rống lớn: “Người đâu, đem đại đao và khô giáp của bốn quận thủ ra đây!”

.....

Ra khỏi quận thủ phủ không xa, Sở Thiên đã tìm thấy sân đấu giá, nơi này hắn đã rất quen thuộc. Ném cho người bồi bàn mấy kim tệ, sau đó không còn gặp phải ngăn cản nữa mà bước vào.

Đẩy chiếc cửa của phòng đấu giá ra, Sở Thiên một chân vừa bước vào trong sau đó vội co rút lại. “Đi mau!”

Nói rồi, Sở Thiên không phân trần thêm kéo hai lão đầu tử xông ra khỏi sân đấu giá.

“Phất Lạp Dịch Nặc, sao vậy?” Lạp Hi Đức nhìn Sở Thiên kinh hồn lạc phách, cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Sở Thiên sờ vào giới chỉ của mình, còn may, Ân Thần Giới Chỉ đã cứu mình một mạng, lại nhìn Đức Khố Lạp và Lạp Hi Đức, trên tay hai người cũng có hai chiếc như vậy, Sở Thiên thở phào một hơi. “A Mạt Kỳ, có nhìn thấy không!”

A Mạt Kỳ nét mặt cũng ngưng trọng gật đầu, “Nhìn thấy rồi, là Thượng Vị Hỗn Loạn Chi Thần - Mã Lý Ngang!”

“Thượng Vị Thần?” Đức Khố Lạp kinh ngạc.

“Không sao, giới chỉ của chúng ta có thể che giấu thần lực!” Sở Thiên đứng nguyên tại chỗ xoay người, nói: “A Mạt Kỳ, người dùng ẩn thân thuật đi vào đó xem tình hình, cẩn thận một chút!”

Chẳng bao lâu, A Mạt Kỳ cau mày trở lại, “Ông chủ, không những Mã Lý Ngang ở trong đó, tên Sơn Đốn - kẻ học lén thuật Tế Tự của người cũng có mặt, ngoài ra ở một góc bên trong có hai người, rất giống hung thủ đã dả thương Bội Kỳ! Trong đó có một người là Cao Vị Thần, một người kia là Cao Vị đỉnh phong!”

“Nữ thần tại thượng, Mã Lý Ngang sao lại đến đây!” Sở Thiên trong lòng than khổ, chỉ một Thần Hồn Loạn, bốn người của mình đã không phải là đối thủ, càng không cần nói đến hai vị Cao Vị Thần.

Kể lại ân oán của mình và Mã Lý Ngang, Sở Thiên chán nản nói: “Hai vị lão gia tử, làm thế nào đây?”

“A Mạt Kỳ, Mã Lý Ngang và hai người của gia tộc Ma Căn có ngồi cạnh nhau hay không?” Lạp Hi Đức hỏi.

“Không, có điều Mã Lý Ngang vẫn chú ý đến hai người họ!”

“Xem ra chúng không phải cùng một bọn, vậy thì dễ hơn chút rồi!” Đức Khố Lạp đảo mắt một vòng, cười âm hiểm nói: “Có phải nên nghĩ cách để chúng đánh một trận? Sau đó chúng ta hưởng lợi không?”

“Một vạn năm rồi, người vẫn chưa học được cách chiến đấu quang minh chính đại sao!” Lạp Hi Đức chậm biếm nói.

“Chỉ cần có thể tiêu diệt được đối thủ, có gì mà không thể làm được? Khả khả!” Lão Biên Bức cười một cách quái gở.

“Ha ha, có lý, dù gì có thể che giấu thần lực, chúng ta có thể dễ dàng vào xem trước!” Chủ ý của Đức Khố Lạp lại rất hợp với Sở Thiên, dứt lời hần lấy ra một bộ dụng cụ dị dung.

“Ta không đi đâu, đánh nhau thì gọi ta một tiếng!” Lạp Hi Đức khinh thường thay đổi dung mạo, đi thẳng đến một chỗ ngồi trong đại sảnh.

Sở Thiên hóa trang thành một đạo tặc, A Mạt Kỳ dĩ nhiên là võ sĩ, còn khí chất của Đức Khố Lạp quá nổi bật, vì vậy bèn cải trang thành một thương nhân sa mạc, lấy khăn che kín nửa đầu.

Trong phòng đấu giá đang diễn ra một cuộc đấu giá lớn, có khoảng mấy trăm người trong đó, ba người Sở Thiên tìm một vị trí cách Mã Lý Ngang không xa rồi ngồi xuống, đưa mắt nhìn, hai người của gia tộc Ma Căn đang ngồi cùng một hàng, vị trí của ba nhóm người vừa vặn tạo thành một hàng.

“Sơn Đốn, Hải Mộc Tinh Hoa mà người nói ở nơi này rốt cuộc có không?” Mã Lý Ngang đang ghé tai vào Sơn Đốn nói.

Sở Thiên ở phía sau chăm chú lắng nghe, cũng nghe ra đại khái.

Ngày đó Mã Lý Ngang đưa Sơn Đốn đi, một là muốn để hần giúp mình thăng cấp làm Chủ Thần, ngoài ra chính là hiện tại Địa Ngục và Huyết Luyện Ngục đã nhộn nhạo rồi, hần cũng muốn xây dựng một thế lực riêng để bảo vệ mình, vì vậy lệnh cho Sơn Đốn tạo thêm cho hần vài thuộc thần.

Nhưng Sơn Đốn chỉ học trộm được một phần kiến thức ngoại khoa, học thức về tạo thần lại dốt đặc. Yêu cầu của Mã Lý Ngang hần không thể làm được, lúc bắt đầu Mã Lý Ngang còn cho rằng Sơn Đốn lừa mình. Các loại hình phạt tra tấn đã dùng qua một lượt, sau đó mới biết Sơn Đốn thật sự không biết.

Đúng lúc Sơn Đốn sắp bị xử chết. Hần mới nhớ ra, Phát Lạp Dịch Nặc “nuốt trọn” thuật Thượng Cổ Tế Tự vẫn còn sống, mình cần phải giữ lại mạng để bảo vệ vinh quang của nữ thần, thế là đã nói dối, nói cần có đủ nguyên liệu, mình mới có thể nghiên cứu ra.

Mã Lý Ngang bán tín bán nghi, nhưng vì hi vọng có thể trở thành Chủ Thần, hần vẫn nhẫn nhịn Sơn Đốn, bắt đầu tìm những nguyên liệu mà Sơn Đốn chỉ định.

Nhưng Sơn Đốn ngay cả cách pha chế nguyên liệu là gì cũng không biết. Chẳng biết làm cách nào, hần đã nghĩ ra một chủ ý ngốc nghếch để kéo dài thời gian, đó chính là đưa Mã Lý Ngang đi lãng phí thời gian trên đường, hôm nay nói cần xương sọ của man ngư ở bờ Cổ Hải Ngạn, ngày mai nói cần máu của Khoa Đa thú ở đại thảo nguyên phương bắc, tóm lại nguyên liệu nào ở nơi xa, nguyên liệu nào khó tìm. Hần đều chỉ danh cần thứ đó.

Hiện nay, hai người cũng là từ Nam Hải đến Thiên Hải cách xa vạn lý, thì Sơn Đốn đột nhiên “nhớ ra” sáng thần cần Hải Mộc Tinh Hoa - đặc sản ở Thiên Hải, cũng chính là rễ cây của được sinh trưởng dưới đáy biển,

chất lỏng sau khi bào chế ép lấy ra, thứ này thật sự tồn tại, hơn nữa đối với việc tu luyện ma pháp rất có lợi, có điều cực kỳ hiếm, ở biên cương Thiên Hải mấy vạn lý cũng chỉ có vài cây này.

Mã Lý Ngang phải vất vả khổ sở rất nhiều, cuối cùng đã nghe ngóng hội đấu giá hôm nay có bán Hải Mộc Tinh Hoa. Với tính khí của hắn, vốn có thể là trực tiếp cướp về, nhưng vừa vào, hắn đã phát hiện ra hai Cao Vị Thần của Thú Thần tộc, hơn nữa còn đeo gia huy của gia tộc Ma Căn, như vậy Mã Lý Ngang không thể không cẩn thận, hắn vẫn không thể đắc tội với An Cát Lợi Na, vì vậy từ đằng xa quan sát tình thế.

Đại khái đoán ra ý đồ của hai người, Sở Thiên lại thay chỗ ngồi, đến phía sau của hai người gia tộc Ma Căn, chỉ nhìn qua hắn đã cảm thấy nổi da gà.

Hai người phía trước đều là nam thần, nhìn từ da phía sau gáy, ngoại mạo có lẽ đều trong bộ dạng thanh niên, nhưng hai người này lại khoác vai nhau, thân mật ôm lấy nhau một cách dị thường, miệng còn bàn tán xem nữ nô nào sắp đấu giá xinh đẹp hơn.

Đức Khố Lạp nháy mắt ra hiệu cho Sở Thiên, thị ý hắn nhường chỗ, sau đó mình ngồi ngay phía sau hai người, thò đầu lên, thấp giọng hỏi: “Huynh đệ, có đồ hay muốn xem không?”

Đức Khố Lạp hiện tại đang khoác trên người một đại bào màu vàng đất, khăn trắng che kín đầu, bộ dạng lén lút, khiến Sở Thiên nhớ tới đại thẩm bán mao phiến ở dưới chân cầu Thiên Kiều quê nhà.

Lão già này năm xưa không biết đã lừa bao nhiêu người đây!

Một người trong gia tộc Ma Căn quay đầu lại, nhìn Đức Khố Lạp dò xét, rồi nhíu mày nói: “Cút! Ít quấy rầy chúng ta!”

Đức Khố Lạp trong lòng rung động, hắn đã nhận ra hai người, lén kéo tay Sở Thiên, viết một câu trong lòng bàn tay, “Lan Địch Ma Căn, Ai Địch Ma Căn, chúng là thú thúc của Gia Sách Nhĩ!”

Nghĩ một lát, Đức Khố Lạp lại thêm một câu, “Cẩn thận, không dễ đối phó, chúng là tôn bối trực hệ của An Cát Lợi Na, có tư cách học bí pháp của gia tộc Ma Căn! Thực lực không thể dùng Cao Vị Thần để so sánh!”

Sở Thiên gật đầu.

“Có điều ta có cách thu thập bọn chúng.” Đức Khố Lạp cười bí hiểm, hiển nhiên trong lòng đã có tính toán sẵn. Xứ danh của hai tên này không thua kém Gia Sách Nhĩ, lão Biên Bức lại hiểu rõ tính khí của chúng như lòng bàn tay, một vạn năm trước đã nghe nói rồi.

Kéo chiếc khăn đầu xuống thấp hơn, Đức Khố Lạp lại vỗ vai một Ma Căn khác, xán lên, dùng một giọng điệu bí mật nói: “Huynh đệ, có đồ tốt muốn xem không?”

“Cút!” Lan Địch Ma Căn quay phắt đầu ra, giận dữ quát Đức Khố Lạp một tiếng, ngay lập tức gây ra sự chú ý của những khách khác.

“Bỏ đi, Lan Địch ngươi xem, người kia rất đẹp kìa!” Ai Địch Ma Căn dùng một ngón tay đẩy nhẹ đầu Lan Địch về.

Đức Khố Lạp vẫn không gấp gáp, đợi hai người bị một nữ bộc thu hút rồi thò hai tay ra, đồng thời vỗ vào cả vai hai người, giọng nói càng thấp trầm, “Hai vị huynh đệ, có đồ tốt muốn xem không?”

438. Chương 417: Khiêu Khích (thượng)

Sở Thiên lén nhìn Đức Khố Lạp, dần dần phát hiện lão Biên Bức này thật ra trông rất thuận mắt, bộ dạng lén lén lút lút, thần thần bí bí, tuy không sánh được với vẻ mặt thần côn của Sở Thiên, nhưng cũng khá độc đáo có phong cách riêng, tự tạo một phong thái cho mình.

Sau này cần phải giao lưu nhiều hơn!

Đức Khố Lạp được khăn quần đầu che kín nửa mặt, lúc này chỉ có đôi mắt, nghiêng người về trước chống vào lưng ghế tựa hàng đẳng trước, chỉ sợ hai người của gia tộc Ma Căn không nghe thấy mình nói gì, lại cao

giọng hơn một chút, cổ họng hàng năm tuổi tằm bằng máu tươi phát ra một giọng nói đầy sức hút, “Hai vị huynh đệ, có thứ tốt, muốn xem không?”

“Vụt” một cái, hai người phía trước đứng dậy, họ đã bị kích nộ, có điều không phải vì thủ đoạn chào mời thấp kém của Đức Khố Lạp kích nộ, mà là vì tên khốn kiếp phủ kín đầu này đã quấy rầy “thế giới hai người” của họ.

Lan Dịch Ma Căn nhướng mày, dùng ngón tay mảnh khảnh chỉ vào Đức Khố Lạp, giận dữ nói: “Người có biết phiền phức lắm không? Không thấy chúng ta đang bận sao? Cút sang một bên, nếu không giết chết người!”

Tính khí của Ai Dịch Ma Căn khá hơn một chút, khẽ vỗ lưng của Lan Dịch cười nói: “Bỏ đi, đừng tức giận với một con người, ta ném hắn đi cho người bớt giận.”

Các ghế ngồi ở phòng đấu giá rất giống với ghế ngồi trong các phòng chiếu phim ở địa cầu, đều xếp thành từng dãy một, giữa Ai Dịch Ma Căn và Đức Khố Lạp cách một lưng ghế, tuy rằng hắn rất muốn đá gãy lưng ghế rồi tiện thể đá chết Đức Khố Lạp, nhưng lại rất coi trọng hình thức, không muốn trước mặt của mấy trăm người mà mất phong độ như vậy. Bởi thế cho nên hắn khẽ giơ cánh tay dài, tóm lấy cổ áo của Đức Khố Lạp nhắc hắn lên, giận dữ nói: “Tiểu tử ngươi muốn tìm cái chết đúng không? Lạp tức cút ngay cho ta!”

Chiếc miệng Đức Khố Lạp lộ ra ngoài chiếc khăn, tiếng cười lại càng thêm giòn giã, “Huynh đệ, có đồ tốt, muốn xem thử không?”

Ai Dịch Ma Căn nhân thần đã biến lạnh, nụ cười lạnh lùng trên miệng có thêm vài phần sát khí.

Mã Lý Ngang ngồi ở hàng ghế sau cũng bị họ thu hút, có điều hiện tại tam giới là thiên hạ của Thú Thần, đối phương lại là thành viên gia tộc Ma Căn trong Thú Thần đại tộc, vì thế hắn vẫn lặng lẽ theo dõi mấy người, không có phản ứng gì, có điều thần lực lại đang vận chuyển dưới sự che giấu của Lôi nguyên Tử Thần. Hắn vào Huyết Luyện Ngục từ rất sớm, chưa thấy qua con cháu của An Cát Lợi Na, có điều gia tộc Ma Căn ra tay hiểm độc, tin đồn rung động khiến thiên địa biến sắc này hắn cũng đã từng nghe qua.

Đức Khố Lạp nhìn thấy Ai Dịch Ma Căn đã bị hoàn toàn kích nộ, cười hăng hắc, thò đầu đến bên tai của Ai Dịch, dùng một giọng nói chỉ có hai người có thể nghe thấy: “Huynh đệ, có đồ tốt thật mà, nhìn rồi tuyệt đối sẽ không hối hận...”

Bình!

Ai Dịch Ma Căn ném Đức Khố Lạp xuống ghế, hắn không thích bị một nam nhân hèn mọn dựa vào sát như vậy, có điều lòng hiếu kỳ đã trỗi dậy, nhìn những người xung quanh đang quan sát mình, quát: “Nhìn gì mà nhìn? Muốn chết đúng không!” Nói rồi, một tia thần lực phát ra, ngay lập tức khiến tất cả mọi người không dám nhìn nữa, Mã Lý Ngang cũng quay đầu đi, có điều vẫn dồn sự chú ý vào họ.

Đe dọa xong mọi người, Ai Dịch Ma Căn lại ôm Lan Dịch Ma Căn ngồi xuống ghế, quay đầu hỏi: “Thứ gì tốt? Mang ra đây, nếu như có thể khiến chúng ta hài lòng, sẽ tha cho người một mạng!”

Đức Khố Lạp bị ngã văng ra rồi cũng không tức giận, cười ha hả lại thò đầu đến gần một lần nữa, nhân thần liếc về A Mạt Kỳ, nói: “Các người xem hắn thế nào!”

Hai người tình chàng ý thiếp cuối cùng đã chuyển sự chú ý vào A Mạt Kỳ bên cạnh Đức Khố Lạp, A Mạt Kỳ sau khi hóa trang, mi trắng mắt ưng, các cơ thịt nhô cao dưới làn da màu vàng nhạt, ngồi trên ghế khí thế oai phong, rất có khí chất một võ sĩ.

“Chắc chắn, cực phẩm!” Hai người Ma Căn đồng thời ca ngợi, không còn để ý đến những nữ nô xinh đẹp đang làm mẫu trên bục đấu giá nữa, mà cùng lúc nhìn dò xét A Mạt Kỳ.

A Mạt Kỳ thoáng hối hận tại sao không khuyên ông chủ đưa Sa Khắc đến, việc này tên ngọc tử ấy thích hợp hơn.

Bản thân mình chính là một Cao Vị Thần trung cấp, cộng với tính khí kiệt ngạo, A Mạt Kỳ tuy đang phối hợp với Đức Khố Lạp, nhưng sự xem thường hai người từ trong lòng vẫn lộ ra trên mặt, khẽ hừ nhạt một tiếng, hơi ngước đầu lên, nhếch mắt không đếm xỉa đến hai người.

“Có tính cách, ta thích!” Không ngờ bộ dạng của A Mạt Kỳ ngược lại càng kích thích hai người nhà Ma Căn, hai người nhìn nhau một cái, cùng lúc gật đầu, thâm tán thưởng, đây là một tráng nam cực phẩm hiếm thấy trong tam giới!

A Mạt Kỳ bị chúng làm cho buồn nôn, quay phắt đầu đi, không nhìn bộ dạng của họ nữa, nhìn về cửa sổ ngắm cảnh sắc, ở ngoài cửa sổ phía không xa chính là pho tượng Phượng Hoàng mà Lô Cát định tặng cho Phí Na được đặt chính giữa thành, cao hơn ba mươi thước, vừa nhìn là thấy rõ.

A Mạt Kỳ sững người, thâm nghĩ: “Giống quá... Về sau phải đi tìm Phí Na hỏi thử...”

Ma sủng của mình bị người khác nhìn trộm, Sở Thiên trong lòng sốt ruột, nếu như hai người nhà Ma Căn này cướp thẳng người đi thì gay rồi.

Có điều Đức Khố Lạp dám làm như vậy, dĩ nhiên đã quá hiểu hai tên biến thái chú trọng phong độ nhà Ma Căn này, cho dù trong lòng có suy nghĩ ấy cũng sẽ không trực tiếp cướp người đi.

Ai Dịch Ma Căn chớp mắt nhìn A Mạt Kỳ, sau đó cười ha hả vỗ vai Đức Khố Lạp, “Không tồi, nói giá đi?”

Đức Khố Lạp run run áo choàng màu vàng đất của mình, co rút đầu lại làm ra vẻ một kẻ bần hàn, cười ngượng nói: “Hai vị huynh đệ đúng là có mắt tinh tường, vị này là võ sĩ tinh tráng nổi tiếng của vương quốc Tư Khoa Đặc chúng ta, giá tiền của hắn không thể tính toán bằng kim tệ được!”

Ai Dịch Ma Căn cũng là người thông minh, chuyện mua bán này hắn đã làm không ít lần, dĩ nhiên có kinh nghiệm phong phú, tiện miệng hỏi: “Có chuyện gì muốn nhờ chúng ta!”

Đức Khố Lạp lén chỉ tay, thấp giọng nói: “Ra ngoài bàn!”

“Vậy thì ra ngoài bàn!” Ai Dịch và Lan Dịch dúi dất nhau đứng dậy, theo Đức Khố Lạp đi ra ngoài.

A Mạt Kỳ thở phào một tiếng, hắn bị hai người đó nhìn đến nổi da gà, thiếu chút nữa không nhận được lấy Chiến Thần Kích ra. “Ông chủ...”

Sở Thiên khẽ lắc đầu, thị ý A Mạt Kỳ chớ lên tiếng, phía sau còn có một Mã Lý Ngang là Thượng Vị Thần đỉnh phong, bàn luận ở đây nói không chừng sẽ bị hắn nghe thấy, Đức Khố Lạp dẫn dụ hai người Ma Căn ra là vì đề phòng Mã Lý Ngang nghe trộm.

Một lát sau, Đức Khố Lạp đi đầu trở về trong phòng đấu giá, đánh mắt ra hiệu mình tự có dự tính trong lòng cho Sở Thiên biết, sau đó Lan Dịch và Ai Dịch cũng bước vào, có điều họ không ngồi về chỗ cũ, mà cùng với Đức Khố Lạp ngồi gần chỗ của Mã Lý Ngang.

Đấu giá vẫn đang tiếp tục, giá trị của hàng đấu giá càng lúc càng cao, từ nữ nô, đến tráng nam, rồi đến pháp khí châu bảo, cuối cùng cũng đến vở kịch hay, cũng chính là mục tiêu của Mã Lý Ngang, Hải Mộc Tinh Hoa!

Người đấu giá giới thiệu chi tiết về giá trị của Hải Mộc Tinh Hoa, sau đó cất cao giọng. “Giá khởi điểm ba mươi vạn kim tệ! Mời chư vị có thể ra giá rồi!”

“Ba trăm vạn!” Mã Lý Ngang lên tiếng nâng giá cao lên mười lần, mấy ngày trước hắn đã cướp được quốc khố của một tiểu quốc, vốn liếng cũng đang hùng hậu!

Các khách tham gia đấu giá ngay lập tức ồ lên, hiện nay ở Thiên Hải dưới sự thống trị của tên gian thương Lô Cát, sớm đã không còn trù phú như ngày xưa, một lần ra giá đã ba trăm vạn, cơ hồ không còn ai dám tranh với hắn.

Người đấu giá cũng vui ra mặt, vui mừng vì phần chia của mình không nhỏ, sau ba lần hỏi lại mang tính tượng trưng, sau đó hắn gõ búa bộp một cái, cười ha hả nói: “Hải Mộc Tinh Hoa đã thuộc về vị tiên sinh này!”

Nói rồi một nữ phục vụ xinh đẹp bưng chiếc khay từ sau tấm màn bước đến trước mặt Mã Lý Ngang. Mỉm cười thật tươi đưa ra một chiếc hộp gỗ màu đỏ trên khay.

Ai Dịch Ma Căn đánh mắt tán đồng với Đức Khố Lạp, thị ý: người nói không sai!

Có hai người Ma Căn ở đây, Mã Lý Ngang cũng không dám vọng động, cũng chỉ thực thà làm một vụ làm ăn, lấy một tập thủy tinh tạp đặt lên khay của nữ phục vụ, vứt lại một câu, không cần trả lại! Sau đó kéo theo Sơn Đốn nghênh ngang bước đi ra ngoài.

Ai Dịch và Lan Dịch nói với Đức Khố Lạp câu gì đó, rồi cũng theo ra ngoài.

Kẻ địch đều đã đi hết. Sở Thiên ngồi bên cạnh Đức Khố Lạp. Cười nói: “Lão gia tử đúng là hảo thủ đoạn a, người đã lợi dụng Hải Mộc Tinh Hoa để chúng đánh nhau!”

“Trò trẻ con, chẳng thú vị!” Đức Khố Lạp nhếch mép cười, lại nói tiếp: “Đưa Mai Nhĩ Kim Tư của người cho ta mượn!”

Sở Thiên hai mắt vụt sáng, kinh ngạc cười nói: “Còn có hậu chiêu sao? Lão gia tử chiêu này của người quá độc rồi! Ha ha!” Nói rồi, Sở Thiên trao chiếc bình đựng Huyết Thú ra, sau đó lại căn dặn thêm Mai Nhĩ Kim Tư tất cả nghe theo Đức Khố Lạp.

“Tiểu tử ngươi cũng không ngốc a. Lại biết lão nhân gia ta định làm gì!” Đức Khố Lạp chợt phát hiện, người cháu rể mà mình ép về này rất hợp với vị khẩu của mình.

Ầm!

Một đạo khí lưu mạnh mẽ ập đến, khiến cả nóc nhà cả phòng đấu giá bị gột đi phân nửa.

“Cứu mạng a! Chạy mau! Ngay lập tức, cả sân đấu giá và thành Đan Lộ trở nên hỗn loạn.

Qua bức tường đã đổ sập, Sở Thiên vui mừng phát hiện Mã Lý Ngang đã giao thủ với hai người nhà Ma Căn, chỉ để lại chỗ Sơn Đốn một tầng thần lực để bảo vệ, hay nói cách khác là giam cầm, đang ngăn người đứng ở phía xa không biết làm gì.

“Bảo bối a, tên thương nhân sa mạc đó lừa chúng ta!” Vừa động thủ, Ai Dịch đã thấy tình hình không ổn, Mã Lý Ngang vừa rồi mặc trên người Lời nguyện Tử Thần, xem ra chỉ là một cường giả nhân loại bình thường, nhưng sau khi đánh mới phát hiện đối thủ lại là một Thượng Vị Thần.

Lan Dịch cũng biết bị lừa, vừa định giải thích với Mã Lý Ngang, nhưng lúc này Đức Khố Lạp đã thay một bộ y phục khác, giờ chiếc bình đựng Mai Nhĩ Kim Tư bay lên, chớp mắt đã lao lên tám chín trăm thước, hét lớn xuống phía dưới: “Hai vị huynh đệ, không cần đòi nữa, trong sân đấu giá vẫn còn một bình Hải Mộc Tinh Hoa, ta đã lấy được rồi, mau đi thôi!”

Còn Hải Mộc Tinh Hoa ư? Mã Lý Ngang vụt ngẩng đầu lên, lấy ra chiến chùy hỗn loạn của mình, lĩnh vực tầng thứ năm cùng đại chùy liên tiếp tấn công, bức lui hai đối thủ, sau đó tung người lao về phía Đức Khố Lạp trên không trung.

“Không hay, là Thượng Vị Thần!” Đức Khố Lạp giật thót người, ném chiếc bình về phía Lan Dịch, “Huynh đệ, ta không giữ được, giao cho người bảo vệ!”

Nói rồi, Đức Khố Lạp ném chiếc bình về hướng ngược lại.

Hấp Huyết Biên Bức có sở trường tốc độ, chớp mắt đã biến mất, Mã Lý Ngang muốn giữ hần lại cũng có thể, có điều, hần lại càng quan tâm đến “Hải Mộc Tinh Hoa”, giận dữ quát một tiếng, xoay người lao về Lan Dịch.

Lan Dịch vô thức bắt lấy chiếc bình, sau đó chợt ý thức ra mình đã sai, tên gian thương sa mạc ấy đã giả họa, mình sao có thể nhận chiếc bình.

Giờ tay muốn ném chiếc bình đó đi, nhưng chính lúc đang do dự, chiến chùy của Mã Lý Ngang đã đến đỉnh đầu.

“Đi mau!” Ai Dịch tung người đẩy Lan Dịch Ma Căn. Hai người khó khăn lắm mới tránh qua được chiếc chùy, nhưng Mai Nhĩ Kim Tư lại rơi vào tay của Mã Lý Ngang.

Cùng lúc đó, Đức Khố Lạp lại trở về, hơn nữa trong tay lại có thêm một thanh kiếm, là Vĩnh Hằng Kiếm mà hần mượn từ chỗ Lạp Hi Đức, còn mục tiêu của hần, chính là Sơn Đốn!

Phụt một tiếng, hộ thuẩn mà Mã Lý Ngang tạo trên người Sơn Đốn bị chém ra một lỗ hồng, Đức Khố Lạp chỉ có thần lực tăng thứ ba, tính thêm cả Vĩnh Hằng Kiếm cũng chỉ có thể làm rách một lỗ nhỏ đã là cực hạn rồi. Có điều như vậy cũng đã đủ.

Dựa vào lỗ hồng đó đâm Vĩnh Hằng Kiếm vào, kề lên cổ của Sơn Đốn, Đức Khố Lạp cười hăng hắc nói: “Hai vị huynh đệ đừng lo, ta đã bắt được con tin rồi!”

439. Chương 418: Khiêu Khích (hạ)

Trên đồng hoang phé vỡ nát, Mã Lý Ngang, hai người nhà Ma Căn đồng loạt dừng tay lại. Giận dữ nhìn về Đức Khố Lạp.

Mã Lý Ngang giận dữ, là vì hy vọng thành Chủ Thần của hắc sắc bị tan biến, còn hai Ma Căn phần nộ, là vì họ không thể giải thích rõ, nỗi oan ức này họ phải chịu rồi!

Xa xa, Sở Thiên trong đám người đang chạy tán loạn khắp nơi, lặng lẽ hội hợp cùng Lạp Hi Đức, cười nói: “Đức Khố Lạp lão gia từ lúc nào đã đi mượn kiếm của người rồi? Ha ha, thủ đoạn của lão gia tử này đúng thật không tồi!”

“Hừ!” Lạp Hi Đức khinh bỉ hừ nhạt một tiếng, chấp tay giáo huấn: “Lão Biên Bức này chưa bao giờ chiến đấu quang minh chính đại cả, người đừng có học hẩn!”

Sở Thiên cười thầm, chính bản thân mình hình như cũng chưa từng quang minh chính đại lúc nào, từ lúc bắt đầu đến đại lục Huyền Thú, buôn lậu thuốc cấm, cướp bóc, trộm cắp, giết người phóng hỏa, trộm mộ cướp xác... Đường như Sở đại thiếu gia ngoài việc lấy vợ sinh con ra, chưa từng làm những chuyện gì mà không phạm pháp, ngay cả lấy vợ, cũng đã phạm phải trọng tội kết hôn nhiều người trên địa cầu.

A Mạt Kỳ không để ý đến nhân phẩm của Đức Khố Lạp mà nhìn xa xăm về phía pho tượng Phượng Hoàng, không biết đang suy nghĩ gì.

Hơn nữa Đức Khố Lạp - lão Biên Bức này sau khi “giao lưu” mắt với hai người Ma Căn, rồi quát nói: “Giao Hải Mộc Tinh Hoa ra, ta sẽ tha cho hẩn!”

Vĩnh Hằng Kiếm? Mã Lý Ngang như hít phải khí lạnh, từ khi hẩn vào Huyết Luyện Ngục thông đạo, thanh kiếm này vẫn còn ở đó, phía dưới phong ấn một linh hồn Thiên Ưng, Mã Lý Ngang và những người khác trong Huyết Luyện Ngục cũng đã từng muốn tranh đoạt thanh kiếm này, nhưng linh hồn của con Thiên Ưng đó cho dù là sau khi bị suy yếu đi gấp trăm nghìn lần vẫn mạnh đến độ để lại cho hẩn những thương tích không thể xóa nhòa.

“Chỉ cần người thả hẩn ra, ta sẽ để các người rời khỏi đây, không truy cứu việc ngày hôm nay!” Mã Lý Ngang không chịu để người khác khống chế, chỉ về Đức Khố Lạp, khí tức lại tập trung vào hai người còn lại.

“Không được, người giao Hải Mộc Tinh Hoa trước đã!” Đức Khố Lạp đâm lưỡi kiếm sâu thêm nửa thốn. Trên cổ của Sơn Đốn ngay lập tức chảy máu tươi, “Giao cho hai vị huynh đệ của ta là được rồi!”

Nói rồi, Đức Khố Lạp ép Sơn Đốn đi về hướng hai người nhà Ma Căn.

Lan Địch Ma Căn vội vàng kêu lớn, “Người đừng qua đây, chúng ta không quen người!”

Không thể không nói Đức Khố Lạp khí chất phi phàm, vừa thay y phục, hai người nhà Ma Căn đã không thể nhận ra hẩn bằng hình dạng bên ngoài, Ai Địch Ma Căn cũng lớn tiếng hét ngăn Đức Khố Lạp lại, sau đó chấp tay về hướng Mã Lý Ngang, nghiêm nghị nói: “Miện hạ là Thượng Vị Thần của trận doanh nào? Hai phu thê chúng ta là Lan Địch và Ai Địch của gia tộc Ma Căn!”

Phu thê? Hai gã trai lại tự nhận mình là phu thê? Mã Lý Ngang nhất thời kinh ngạc, hẩn bị Tư Đặc n đích thân tống vào Huyết Luyện Ngục. Dĩ nhiên với những việc bảy vị thần tấn công Phán Quyết sơn, chuyện nhân gian hẩn lại càng hiểu ít hơn.

Luyện về tuổi tác, Mã Lý Ngang và An Cát Lợi Na cùng một bối phận, trước khi hẩn phạm tội bị tống vào Huyết Luyện Ngục, An Cát Lợi Na còn chưa có con, vì vậy Mã Lý Ngang hoàn toàn không hiểu rõ về đặc điểm của gia đình Ma Căn, chỉ là biết họ qua ký hiệu hai người mang theo.

“Các người là phu thê? Ta là Mã Lý Ngang! An Cát Lợi Na có nhắc qua ta không?” Mã Lý Ngang không muốn để Đức Khổ Lạp và hai người hội hợp, tung người chắn ngang bọn họ.

“Ai da, người ta tâm đầu ý hợp, làm phu thê thì có gì không thể được?” Lan Địch lại vẫn còn tâm trạng trên đùa, nhìn thân hình cường tráng của Mã Lý Ngang, và bộ dạng hấn múa đại chùy, yêu kiều nói: “Ai bảo hai chúng ta có hứng thú với nam nhân tinh tráng, vì vậy thì làm phu thê thôi. Người gọi chúng ta là thê thê cũng còn được!”

Ưc ực, Mã Lý Ngang nuốt nước bọt, lời của Lan Địch và cả bộ dạng của hấn, chỉ khiến Thần Hồn Loạn muốn giết người, nhưng nghĩ đến An Cát Lợi Na - người chủ quản tất cả nguyên tố cơ bản nhất. Hấn đành nhin, Ai Địch chính là một Thú Thần Cao Vị đỉnh phong đã tiêu diệt Vong Linh Thánh Kỳ Sĩ đoàn, hấn mạnh hơn Lan Địch đôi chút, biết đại địch trước mặt không phải là lúc đùa cợt, tiếp tục chấp tay cười nói: “Thì ra là Mã Lý Ngang miện hạ. Ta và Lan Địch là...”

“Chúng ta là hậu duệ trực hệ của An Cát Lợi Na tổ tiên! Mau đưa Hải Mộc Tinh Hoa ra đây,” Đức Khổ Lạp rống lớn lên, đồng thời Vĩnh Hằng Chi Kiếm lại cắm sâu thêm nửa thốn, liên tục hai lần bị cắm sâu nửa thốn, người bình thường cũng đã chết rồi, có điều lão Biên Bức thường ngày đều nghiên cứu cách hút máu trên cổ người khác, với bộ phận này rất hiểu rõ, vì vậy ra tay cực kỳ chính xác, chỉ khiến mấy huyết quản không quan trọng của Sơn Đốn bị đứt, nhưng xem ra với sắp chết cũng không có gì khác biệt.

“Được, ta cho người Hải Mộc Tinh Hoa!” Nguyên liệu thì có thể tìm lại, nhưng Sơn Đốn chỉ có một người, Mã Lý Ngang lấy chiếc hộp gỗ màu đỏ chưa được mở ra từ không gian thủ hoàn, giơ lên, quát: “Trao đổi, cùng động thủ!”

“Người thả cả bình Hải Mộc Tinh Hoa kia vào đó, sau đó đưa chiếc hộp cho hai vị huynh đệ của ta!”

Ai Địch còn muốn nói gì đó, nhưng Đức Khổ Lạp sao có thể để cho hấn cơ hội giải thích, nhanh chóng hét: “Trong vòng ba giây giao ra, nếu không giết chết hấn, một, hai...”

“Cho các người!” Mã Lý Ngang ném chiếc hộp đi cho Lan Địch, có điều một bình “Hải Mộc Tinh Hoa” khác, đã nằm trong chiếc hộp,

Ai Địch thay thê tử tiếp lấy chiếc hộp, sau đó lại đặt xuống đất, lui ra một đoạn, vừa định nói, Đức Khổ Lạp lại hét lớn “Mã Lý Ngang miện hạ, vì sự an toàn của chúng ta, để hai huynh đệ của ta mang chiếc hộp bay lên trời trước.”

Ai Địch cuối cùng không nhin được nữa. Ngắt lời Đức Khổ Lạp, quát: “Mã Lý Ngang miện hạ, chúng ta thực chất không quen biết hấn! Ngài đừng hiểu...”

“Hai tên khốn kiếp các người, vừa rồi khi thương lượng lấy Hải Mộc Tinh Hoa, sao các người không nói không quen biết ta? Hiện tại có nguy hiểm rồi, bình thường các người ức hiếp ta ta cũng đành nhin, vừa rồi ở sân đấu giá các người muốn giết ta, ta cũng không nói gì, nhưng đến giờ khắc sống chết, các người lại... bỏ đi, mọi người từ nay cắt đứt!”

Nói rồi Đức Khổ Lạp giơ kiếm, làm bộ như sắp chém xuống.

Mã Lý Ngang nóng vội, đập mạnh chiếc chùy xuống, quát: “Hai người các người đừng nhiều lời nữa, không muốn chết, thì làm theo lời của hấn!”

Hai người nhà Ma Căn không biết làm thế nào, đành mang theo chiếc hộp bay lên.

“Cao thêm chút nữa! Mã Lý Ngang miện hạ có thực lực thế nào, thấp như vậy, chúng ta sao chạy trốn được!?” Đức Khổ Lạp ngẩng cổ quát lớn, đợi hai người bay lên khoảng hơn nghìn thước, mới âm hiểm cười, vận chuyển thần lực để giọng nói truyền đi rất xa, nói: “Mở chiếc hộp ra. Ai Địch, người nhỏ mấy giọt máu vào trong Hải Mộc Tinh Hoa, xem xem có phải là thật không?”

Nữ thần tại thượng, lão già này quá thâm độc, Sở Thiên không hề do dự, lập tức đánh ra một lỗ động lớn trên đất, rồi chạy xuống đó, “Lão đầu tử, A Mạt Kỳ, đi mau!”

Lạp Hi Đức cũng biết sự khủng khiếp của Mai Nhĩ Kim Tư, không hề do dự đi theo Sở Thiên xuống, nhưng A Mạt Kỳ thì lại nhìn pho tượng Phượng Hoàng ở chính trung ương một cái, cũng chui xuống. Có điều hấn lại cau mày, Không biết là không muốn chạy trốn, hay là vì nguyên nhân nào khác.

Ai Địch cũng hết cách, muốn chạy trốn, họ đã bị Mã Lý Ngang khóa chặt khí tức, ở độ cao một nghìn thước đối với thần mà nói thì đáng là gì, Mã Lý Ngang trong vòng mấy hơi thở là có thể đuổi kịp họ, bởi vậy hắn đành làm theo lời của Đức Khổ Lạp, chẳng phải chỉ là mất giọt máu sao?

Chiếc bình thứ nhất được nhỏ xong, không có gì dị thường, Ai Địch nhìn cái thứ hai, chất lỏng bên trong nhìn ra không có gì khác với bình thứ nhất, thế là mở nắp nhỏ máu vào trong.

Mai Nhĩ Kim Tư không có thân thể, chẳng qua chỉ là một sinh vật quái dị mà thôi, nhưng hiện tại, nhận được máu của Ai Địch, khiến nó đồng nghĩa với việc có một thân thể của cao vị đỉnh phong!

Bùm!

Một đám mây đỏ tràn ra trên bầu trời.

Ai Địch Ma Căn chưa kịp phản ứng gì, sức mạnh nuốt chửng tất cả đã ăn gọn bàn tay hắn đang cầm chiếc bình.

“Lĩnh vực, Tịch Diệt Hỏa. Sự chúc phúc của An Cát Lợi Na!” Thần lực tầng thứ tư đỉnh phong, và cả thần pháp bí truyền của gia tộc Ma Căn đồng thời được vận hành, Mai Nhĩ Kim Tư vừa hấp thu được sức mạnh của một bàn tay, tuy là thân thể của Cao Vị Thần đỉnh phong. Nhưng lại không thể tiếp tục làm hại đến Ai Địch Ma Căn.

Nhưng thê tử của hắn, Lan Địch Ma Căn thì chẳng qua mới là Cao Vị sơ cấp, phản ứng lại chậm một nhịp, lúc đó đã tan thành mây khói, biến thành một phần của Mai Nhĩ Kim Tư.

Nếu như Sở Thiên còn nhìn, nhất định sẽ lớn tiếng trách mình quá ngốc, thân thể của Mai Nhĩ Kim Tư chính là máu, máu của Ai Địch Ma Căn cho hắn, hắn đã có thần lực tầng thứ tư đỉnh phong, vậy thì đem thăng máu của Bảo Uy Nhĩ cho hắn, há chẳng phải đồng nghĩa với việc tạo ra một thân thể của thượng vị thần sao? Lại cho thêm hắn thời gian, để tính hạch của hắn được kích thích thăng cấp, vậy thì thật sự trở thành thượng vị thần cũng chưa biết chừng.

Hoặc là... Máu của Cách Lý Phân? Chủ Thần?

Có điều Sở Thiên cho dù là nhìn thấy, cũng chưa chắc hắn đã làm, bởi vì Mai Nhĩ Kim Tư vẫn chưa hoàn thành khóa học trở thành cường tín đồ.

Đáng tiếc Sở Thiên đã trốn xuống dưới đất, có điều hắn vẫn còn nhớ tới huynh đệ, dùng thời gian thuận lưu, kéo Lôi Cát đang chinh đồn binh mã ở quận thủ phủ sát vách xuống đất cùng.

Trên mặt đất, Mã Lý Ngang sững người, đối diện với một sinh vật ngoài tầm hiểu biết của mình, cho dù là thần cũng có chút kinh ngạc, nhưng Đức Khổ Lạp thì vẫn tỉnh táo, hắn đã sớm nghe nói sự khủng khiếp của Mai Nhĩ Kim Tư, nhân lúc Mã Lý Ngang kinh ngạc, vận đủ thần lực ném Sơn Đồn về phía Ma Căn, rồi cũng chui xuống đất.

Mã Lý Ngang chỉ cảm thấy trước mắt vụt qua một nhân ảnh, nhìn kỹ lại, lại chính là Sơn Đồn. Vội đuổi theo. Đức Khổ Lạp? Hắn không quan trọng bằng Sơn Đồn!

“Lan Địch!” Ai Địch Ma Căn bị thiết kêu lên, thần lực tầng thứ tư trong cơn giận dữ vận chuyển, hắn cũng là Cao Vị Thần, cũng biết đồng hóa. Nhìn thấy người yêu chết thảm, Ai Địch chỉ còn lại một suy nghĩ, đem con quái vật trước mắt đồng hóa thành nguyên tố nguyệt thuộc bản mệnh của mình - Hỏa diệm!

Mai Nhĩ Kim Tư không làm gì được Ai Địch, nhưng những nguyên tố khác cũng không bỏ qua. Chớp mắt đám mây đỏ đã lan ra hơn trăm lần, biến thành một bộ phận của hắn.

“Quái vật thần lực tầng thứ tư đỉnh phong!” Mã Lý Ngang càng kinh ngạc, có điều hắn không sợ Mai Nhĩ Kim Tư, bay thẳng lên trời, dùng thần lực tầng thứ năm bức lui hồng vân để cứu Sơn Đồn.

Đám mây đỏ càng lúc càng lớn. Dần dần lan đến khoảng không trên mặt đất, một trăm thước, tám mươi thước... Trăm vạn người thành Đan Lộ sắp bị nuốt chửng.

Dưới đất, Lôi Cát mù mịt lắc đầu, kinh ngạc nói: “Lão đại, đây là nơi nào? Thành Đan Lộ của ta? Phô tượng Phượng Hoàng của ta đâu?”

Sở Thiên cũng không muốn hủy thành Đan Lộ, hắn đã sớm nghĩ tới Đức Khố Lạp có thể tạo ra một cục diện lớn như vậy, dĩ nhiên cũng có cách thu dọn tàn cuộc. Tuy Sở Thiên không để ý sự sống chết của những người khác, nhưng đây là chủ thành Thiên Hải của gần trăm vạn người, để một trăm vạn người vì mình mà chết, Sở Thiên vẫn không thể làm được.

Tính toán thời gian, hai Ma Căn có lẽ cũng đã bị trọng thương rồi, Sở Thiên quát nói: “A Mạt Kỳ, để tình hạch của Mai Nhĩ Kim Tư rời khỏi cơ thể, đừng để Mã Lý Ngang phát hiện... A Mạt Kỳ?”

Chuyện đến lúc này, chỉ cần để A Mạt Kỳ có tốc độ nhanh nhất, hơn nữa có thể ẩn thân, lén thu lại tình hạch của Mai Nhĩ Kim Tư, vậy thì tất cả đã kết thúc, hai người Ma Căn một chết một bị thương, Mã Lý Ngang cũng không tìm thấy những người đã chạy trốn, cũng sẽ rời khỏi Thiên Hải. Đến lúc này Sở Thiên lại để A Mạt Kỳ giải quyết nốt Ai Dịch Ma Căn đang bị thương, vậy thì mối thù của Kỵ Sĩ đoàn cũng đã được báo rồi, hơn nữa gia tộc Ma Căn tra ra, cũng không thể tìm được hung thủ.

Thế nhưng, Sở Thiên vừa quay đầu nhìn, A Mạt Kỳ đã không thấy tăm hơi đâu.

440. Chương 420: Phán Quyết Yêu Dao (thượng)

Nhìn ba cự thú trên đỉnh đầu, Sở Thiên muốn bay lên trước trợ chiến, có điều sau khi suy nghĩ kỹ lại từ bỏ, mình đi lên đó, chỉ có thể thêm loạn.

Thú Thần tộc một khi hiện ra bản thể, vậy thì tất cả vũ kỹ đã mất đi ý nghĩa, thứ mà họ dùng chỉ là chiến đấu bản năng cắn xé của ma thú, nhiều nhất là phóng thích linh vực ở xung quanh mình mà thôi.

Thực lực của Cự Long Lạp Hi Đức rõ ràng mạnh hơn Đức Khố Lạp một bậc, dưới sự chống đỡ của thần lực tầng thứ ba đỉnh phong, ba linh vực của hắn mở ra, Cẩm Cố, Thuận Lưu, Nghịch Lưu liên tiếp không ngừng ảnh hưởng đến Ai Dịch Ma Căn, hơn nữa Vĩnh Hằng Kiếm lại hóa ra những lưu quang màu tím nhạt, bó chặt xung quanh người hắn, nhất thời Ai Dịch Ma Căn lại không làm gì được hắn.

Đức Khố Lạp thì kém hơn đôi chút, Biên Bức không có phương thức tấn công cự ly xa như Cự Long, chỉ có thể dùng tốc độ quý mị tập kích cận thân, nhưng trên người Ai Dịch Ma Căn lại vẫn mở linh vực Hỏa hệ tầng thứ tư, cho dù Đức Khố Lạp thật sự có thể kè rặng vào cổ Ai Dịch, cũng không dám cắn hắn tiếp.

Ai Dịch Ma Căn không làm gì được Lạp Hi Đức, nộ hỏa lại toàn bộ trút lên Đức Khố Lạp.

Trên bầu trời thành Đan Lộ xuất hiện một hình ảnh rất buồn cười, một con Biên Bức lớn hốt hoảng chạy tán loạn khắp nơi, phía sau lưng là một con phi xà ba vuốt đuổi theo, sau con rắn lại là một con Cự Long màu vàng kim chốc chốc lại tập kích hắn.

Có điều bất luận là ba cự thú này truy đuổi nhau trên không trung thế nào, cuối cùng vẫn không dám tiếp cận vào vị trí trung ương thành, bởi vì ở đó có hai thần lực tầng thứ năm đang siết chặt nhau.

Điều hiển nhiên mà Sở Thiên có thể làm, chính là ngẩng đầu hét lớn, “Nghĩ cách thay đổi nhiệt độ, rắn khi trời lạnh tư duy sẽ bị chậm lại! Đánh hắn bảy thốn, à không, ở chỗ sau đầu khoảng mười lăm thước! Đánh thẳng vào mắt, đừng đánh vào da, rắn có khả năng lột da...”

Cũng không để ý là kiến thức y học, hay là thường thức ở địa cầu, Sở Thiên nói hết ra một mạch.

Ai Dịch Ma Căn nghe thấy mà kinh hãi lo sợ, Phất Lạp Dịch Nặc sao lại biết được nhược điểm của gia tộc Ma Căn chúng ta!

Đức Khố Lạp sau khi biến thân, Ai Dịch dĩ nhiên đã nhận ra Biên Bức mà năm xưa còn niên thiếu, lại theo tình báo của mình mà suy đoán, người đang hóa trang là đạo tặc dưới mặt đất kia, cơ hồ có thể chắc chắn là hung thủ giết chết cháu của mình, Phất Lạp Dịch Nặc!

Sở Thiên vẫn đang hét lớn, “Phải cẩn thận với miệng của hắn, thường thì phía sau hàm răng của loài rắn...”

“Muốn chết!” Ai Dịch Ma Căn không thể chịu được Sở Thiên đã tiết lộ bí mật của gia tộc mình, đuôi rắn quẫy một cái, trong thời gian Lạp Hi Đức tránh né, đã đập cánh bay lao về phía Sở Thiên.

“Con mẹ nó, sao lại xông vào lão tử rồi!” Sở Thiên mở thời gian thuận lưu, một mặt vừa rút lui chạy trốn, mặt khác rút ra Lưỡi đao Phán Quyết.

“Ai Dịch, đối thủ của ngươi là ta!” Lão Biên Bức nhìn thấy đại xà không còn đuổi theo mình nữa, quay thân lại lướt qua không trung như thiểm điện, lại xông vào lĩnh vực của Ai Dịch Ma Căn, sau đó cắn mạnh vào vết thương trên cánh tay bị đứt của hắn.

Ai Dịch Ma Căn vốn không thể ngờ, Đức Khố Lạp lại không tiếc sự trả giá để xông vào lĩnh vực của mình, hơn nữa điểm tấn công lựa chọn chính là cánh tay bị đứt mình phòng thủ yếu nhất!

Phụt! Răng của Đức Khố Lạp sẽ mạnh ra một miếng thịt, sau đó rống lớn: “Lão Cốt Đầu, mau cứu ta ra ngoài!”

Lĩnh vực tầng thứ tư vào thì dễ, ra thì khó.

May mà Lạp Hi Đức trong tay còn Vĩnh Hằng Kiếm, lúc Ai Dịch Ma Căn kêu đau đớn, không còn thời gian để ý hai người, lưu quang màu tím nhạt quần quanh người Cự Long chợt bắn mạnh ra, rạch một lỗ hổng trên lĩnh vực của Ai Dịch.

Đức Khố Lạp đập mạnh cánh bay ra, chỉ trong khắc này, da trên người hắn đã phần lớn bị cháy khét, môi răng tiếp xúc với vết thương của Ai Dịch cũng bị nát rữa vô cùng thâm thẳm. Có điều phía trên vẫn cắn chặt miếng thịt của Ai Dịch.

“Khà khà! Không lỗi! Lỡ to rồi!”

Vừa nuốt miếng thịt, Đức Khố Lạp vừa cất một trận cuồng tiếu, “Máu của cao vị thần, vị đạo đúng là ngon! Lại một lần nữa, lão Biên Bức ta sẽ thắng cấp rồi!”

Thương thế của Ai Dịch Ma Căn ngày thêm nặng, máu thịt lại trở thành món ăn ngon cho kẻ địch, những đả kích liên tiếp ngày hôm nay, khiến đôi mắt rắn màu ngân bạc của hắn chớp mắt biến thành màu máu, hiển nhiên là sự tức giận đã lên đến cực điểm.

Nhiệm vụ! Nhiệm vụ quan trọng! Mệnh lệnh của gia tổ là số một!

Ai Dịch Ma Căn kiềm chế lại sự xung động muốn lao lên xé nát Đức Khố Lạp của mình, quay đầu, lại lao về Sở Thiên. “Phát Lạp Dịch Nặc, thi thể của cháu ta đâu!”

Thi thể của Gia Sách Nhĩ Ma Căn, một phần đã cho A Mạt Kỳ, sau đó đã bị đào thải, vì không ai tình nguyện dùng nó. Một phần khác, cũng là tinh hạch quan trọng nhất, ở trong đầu của Anh Cách Lạp Mỗ.

“Gia Sách Nhĩ đã bị ta ăn rồi! Khà khà!” Đức Khố Lạp truy đuổi gắt gao phía sau Ai Dịch Ma Căn, lão Biên Bức này thường ngày chỉ dựa vào quỷ kế âm mưu để thu thập địch nhân, nhưng đến lúc sống chết thật sự, cũng là một kẻ giỏi liều mạng.

“Vậy thì ta sẽ mang ngươi về!” Ai Dịch bỏ Sở Thiên, lao thẳng đến Đức Khố Lạp, ngay lập tức trên trời lại khôi phục lại bộ dạng ba con cự thú truy đuổi nhau lúc vừa rồi.

Sở Thiên cũng không trốn nữa. Kinh ngạc nhìn trận chiến trên không, thầm nghĩ, Ai Dịch lại tin Đức Khố Lạp đã ăn Gia Sách Nhĩ sao? Lẽ nào gia tộc Ma Căn không biết Gia Sách Nhĩ cụ thể đã chết thế nào? Cũng không biết lão tử đã giết Gia Sách Nhĩ?

Sở Thiên tỉ mỉ nhớ lại quá trình của Gia Sách Nhĩ, đầu tiên là Thiên Hải Vương Hậu dùng tính mạng của mình triệu hoán ra Gia Sách Nhĩ, sau đó Gia Sách Nhĩ vì đã phục chế lại sức mạnh của Lưỡi đao Phán Quyết mà bị nuốt ngược lại chết. Dường như cả quá trình ấy không có người ngoài nhìn thấy, cho dù là mạnh như Bào Uy Nhĩ cũng chỉ dựa vào thần lực biết ở Thiên Hải đã xảy ra một trận chiến thần cấp, nhân vật là Gia Sách Nhĩ, nhưng cũng không hiểu rõ chi tiết từng bước.

Nghĩ tới đây, Sở Thiên nheo mắt cười.

Cử chỉ của Ai Dịch Ma Căn, đã nói rõ hắn đến vì thân thể của Gia Sách Nhĩ Ma Căn, hơn nữa hắn không biết nơi hạ lạc thật sự của thi thể Gia Sách Nhĩ.

“Này, thúc thúc của Gia Sách Nhĩ, cháu ngươi thật ra vẫn chưa chết!” Sở Thiên thuận miệng bịa chuyện.

“Phất Lạp Địch Nặc, không cần lừa hấn nữa, gia tộc Ma Căn tự có cách xác định Gia Sách Nhĩ còn sống hay không!” Lạp Hi Đức nói.

Lẽ nào gia tộc Ma Căn cũng giống như ba huynh đệ ở địa ngục, có tâm linh cảm ứng? Sở Thiên nhún vai, lại hét: “Có bản lĩnh thì xông vào lao tử này!”

Nói rồi, Sở Thiên lao lên không trung giơ Lưỡi đao Phán Quyết lên, “Có nhìn thấy không, tên khốn Gia Sách Nhĩ đã chết dưới thanh đao này đây!”

“Đừng vội, các người đều phải chết!” Ai Địch Ma Căn hoàn toàn không bị Sở Thiên thu hút, hấn đã hạ quyết tâm giải quyết hai tên kia trước, rồi tiếp tục đối phó Sở Thiên.

Có điều Ai Địch Ma Căn vẫn bị cây đao có thể giết cháu mình thu hút, hấn liếc mắt nhìn qua, sau đó nộ khí lại tăng.

Bình tĩnh. Phất Lạp Địch Nặc quả thật là giỏi hoạt, Gia Sách Nhĩ không thể nào chết dưới thanh đao này, hấn đang muốn làm mình tức giận, An Địch Ma Căn đã nhắc nhở mình như vậy.

Hình dạng của Lưỡi đao Phán Quyết hiện rai đích thức có chút tàn tạ, thân đao màu vàng đồng vết rỉ loang lổ, hình dáng rất giống một thanh kiếm, thân đao hơi chếch, có một lưỡi, hộ thủ hai bên một to một nhỏ, chẳng khác nào đã một thanh gỗ mục bị ngâm dưới nước, chuôi đao được rèn bằng gang, đen đui lại có thêm mấy mảnh vải rách quấn vào, đem thanh đao này đặt trên phố bán, có lẽ người tiểu phu đón củi cũng không muốn mua.

Nói Gia Sách Nhĩ chết dưới thanh đao này, chẳng khác nào bảo An Cát Lợi Na có thể bị một con heo thú cắn chết, mang ý sỉ nhục khinh bỉ.

“Hừ! Đợi lát nữa thu thập người!” Ai Địch Ma Căn kiềm chế nộ hỏa, tiếp tục tấn công Đức Khố Lạp, đồng thời chú ý tới đòn tập kích Lạp Hi Đức phía sau lưng.

“Người có biết Gia Sách Nhĩ sau khi biến thành bản thể rất to, lúc giết hấn thiếu chút nữa làm ta mệt gần chết, đây, giống như vậy này, ta từng đao từng đao chặt xuống, phải mất đúng hai ngày mới băm hấn...”

Sở Thiên nói càng lúc càng hiểm độc, hơn nữa tay lại học theo bộ dạng Sử Đế Phán nấu ăn, dùng Lưỡi đao Phán Quyết tạo động tác như thái thịt, “Nói thực thì, ta thà dùng thanh đao này để giết lợn, cũng không tình nguyện giết người của gia tộc Ma Căn các người, các người không xứng với bảo đao của ta!”

Tít tít!

Thông tin thạch của Sở Thiên chợt vang lên, Sát Lâm Na đang liên hệ với hấn.

Có điều lúc này Sở Thiên không có thời gian nghe, tiếp tục mắng lớn: “Có biết tình hạch của Ma Căn cuối cùng ở đâu không? Nói cho người biết, đã bị ta phong ấn trong bảo đao này rồi,”

Dứt lời, Sở Thiên ném Lưỡi đao Phán Quyết sang cho Lạp Hi Đức, lớn tiếng nói: “Dùng kiếm của người chém đứt nó, hủy tình hạch bên trong đi! Hôm nay chúng ta sẽ liều mạng với gia tộc Ma Căn, chết cũng không thể để tình hạch của Gia Sách Nhĩ rơi vào tay hấn!”

Lạp Hi Đức sớm đã nghe Sở Thiên nhắc qua sự biến dị của Lưỡi đao Phán Quyết, nhìn trường đao bay về phía mình, không dám dùng tay đón lấy, thúc động Vĩnh Hằng Kiếm hóa thành lưu quang chém đi.

Ai Địch Ma Căn cũng nhìn thấy động tác của Sở Thiên, tuy hấn không tin Gia Sách Nhĩ chết dưới thanh đao nát này, nhưng hấn không muốn mạo hiểm, chẳng phải là một thanh đao nát sao? Mình cứ qua xem thử thì biết rồi.

Hơn nữa Sở Thiên để Lạp Hi Đức dùng Vĩnh Hằng Kiếm, cũng ít nhiều làm cho Ai Địch Ma Căn tin một chút, trong quyết đấu sinh tử, không ai ngốc đến mức dùng vũ khí tốt nhất của mình đi làm những chuyện không có ý nghĩa, có lẽ trong cây đao này thật sự có tình hạch thật, cũng chỉ có dùng Vĩnh Hằng Kiếm mới có thể hủy được tình hạch của thần.

“Sư chúc phúc của An Cát Lợi Na!” Ai Địch Ma Căn giang cánh chợt lấp lánh hỏa diễm màu xanh trong, sau đó bắn ra hai tường lửa tới trước, một đao ngăn chặn sự quấy nhiễu của Đức Khố Lạp, một đao khác chém đứt ý đồ hủy đao của Lạp Hi Đức.

Thân thể cũng lao theo, vượt ửng của Ai Địch Ma Căn tăng vọt mấy lần, chớp mạnh lấy Lưỡi đao Phán Quyết.

Sau đó, Ai Địch Ma Căn trong đầu linh quang chợt động, thầm nghĩ : “Nếu như trong đao không có tinh hạch, mà là một cái bẫy thì sao? Hừ! Một thanh trường đao cũ nát không có khí tức thì có là gì! Không có thần tộc nào lại biến binh khí của mình trở thành hình dạng mất mặt thế này!”

Uhm, đây có lẽ không phải là cái bẫy.

Vừa nghĩ tới đây, Ai Địch Ma Căn đã thấy choáng váng đầu, sau đó không còn ý thức nữa.

Ở nơi không có thể sinh mệnh, Lưỡi đao Phán Quyết là một món đồ nát ở đầu phố không ai hỏi tới, nhưng ở trong tay một thể sinh mệnh, nó chính là một tuyệt đại yêu đao, giết cả chủ nhân mình cũng không lạ.

Bình!

Ai Địch Ma Căn rơi thẳng từ trên không xuống, phá hủy không biết bao nhiêu ngôi nhà, mây mà khi bắt đầu hỗn loạn, quan viên Khải Tắt đã thể hiện tố chất cực cao của mình, sơ tán phần lớn người dân, vì vậy hắn không đập chết mấy người,

“Đồ ngu xuẩn, giống hệt với Gia Sách Nhĩ!” Đức Khố Lạp hạ từ không trung xuống, không để ý đến thương tích đầy người, lao thẳng đến gần Ai Địch Ma Căn, nhìn hắn mà kinh hãi hô lớn: “Cháu rể, Lưỡi đao Phán Quyết đến tay người, sao lại khiến cho người khác bị ngắt rồi?”

Là chủ nhân đời trước của Lưỡi đao Phán Quyết, Đức Khố Lạp thiếu chút nữa bị thanh đao này hại chết, dĩ nhiên cũng hiểu rõ đặc tính của Lưỡi đao Phán Quyết, không thể nào đơn giản chỉ là khiến người khác bất tỉnh.

Sở Thiên cũng mù mịt, xòe tay bắt đắc dĩ nói: “Ta cũng không rõ a, lúc trước người cầm thanh đao này, nếu không phải là thần trí mơ hồ giết loạn người, thì lạ bị nó nuốt ngược lại mà chết, chưa từng có tình huống nào chỉ bất tỉnh!”

441. Chương 421: Phán Quyết Yêu Đao (hạ)

Thần khí đứng đầu thượng cổ thần khí, Lưỡi đao Phán Quyết giúp Tư Đặc n thay mặt Sáng Thế Thần chấp chương tam giới, vẫn không phải là thứ mà hiện tại Sở Thiên có thể hiểu được, cho dù là Đức Khố Lạp đã ở cùng nó mấy nghìn năm cũng không thể hiểu rõ.

Từ lúc đầu khi Sở Thiên có được Lưỡi đao Phán Quyết, thanh yêu đao này không biết đã khiến hắn phải chịu bao nhiêu khổ sở, đầu tiên là khiến Sở Thiên thần trí bất minh giết người bừa bãi, sau đó nuốt trọn sức mạnh của hắn, may mà sau nhiều năm hấp thụ sức mạnh, thanh đao này cũng đã bình ổn lại, khiến Sở Thiên trở thành người duy nhất có thể cầm được nó. Ngoài ra, bất cứ ai muốn chạm tay vào chuôi đao, đều bị nó nuốt trọn không lưu tình.

Phụt!

Ngay trước mặt Sở Thiên, ba chiếc vuốt khổng lồ của Ai Địch Ma Căn đã lìa khỏi thân thể hắn, giống như quả bóng bị xì hơi, chỉ trong chớp mắt đã biến thành một con rắn nhỏ bình thường, nhưng Phán Quyết Yêu Đao dường như đã dính trên vuốt của hắn, không có ý muốn rời đi.

Chỉ thoáng nhìn, Đức Khố Lạp đã biến sắc mặt, lui lại một bước, kinh hãi nói: “Sinh mệnh tiềm lực của hắn đã biến mất toàn bộ rồi! Nhanh quá, năm đó khi nó hút sức mạnh của ta cũng không nhanh như vậy!”

Lạp Hi Đức cũng bước tới, biến về hình người, đâm Vĩnh Hằng Kiếm về đầu răng của Ai Địch Ma Căn.

“Chờ một chút!” Đức Khố Lạp giữ lấy cổ tay cầm kiếm của Lạp Hi Đức, gấp gáp nói: “Người muốn chết sao? Phán Quyết Yêu Đao vẫn ở trên người hắn!”

“Sợ gì chứ? Đừng quên, Vĩnh Hằng Kiếm cũng có máu của Tư Đặc n!” Lạp Hi Đức ngạo nghễ cười, rồi đâm thẳng kiếm xuống.

Lưỡi đao Phán Quyết thì đã sao? Đã trải qua mấy vạn năm thăng trầm, nó sớm đã mất đi huy hoàng của ngày nào, Vĩnh Hằng Kiếm lại không thua kém nó bao nhiêu, tuy rằng đã không còn Vĩnh Hằng Thần Lực, nhưng ngày xưa đã có một Thú Thần Bồ Lai n Đặc, đã từng để nó dính máu của Phán Quyết Thần Hoàng, thanh kiếm mất đi thần lực chỉ còn độ sắc bén, nhưng máu thí thần linh hoàng lại khiến nó không kém hơn với bất cứ thần binh nào.

Liếc mắt nhìn vết tím mờ trên quang kiếm. Sở Thiên thầm gật đầu, trở về nhất định phải lấy tiêu bản máu để nghiên cứu.

Không gặp phải bất cứ trở ngại nào, Vĩnh Hằng Kiếm đã đâm vào đầu của Ai Dịch Ma Căn, trên thân kiếm trong sáng, sắc tím trên đó khiến đôi mắt của mọi người có chút nhức nhối.

Lập Hi Đức siết kiếm một cái, thấy Ai Dịch Ma Căn không thể sống được nữa, đại não đã bị tổn thương, cho dù là Sở Thiên cũng không thể nào cứu hắn, “Lão Biên Bức, người quá lo xa rồi, Lưỡi đao Phán Quyết sớm đã mất đi sức mạnh năm nào, sợ...”

Một tiếng ừ nặng nề vang lên, Lập Hi Đức chỉ cảm thấy trên Vĩnh Hằng Kiếm truyền lại một luồng sức mạnh kỳ lạ cường đại. Giống như lĩnh vực Điện hệ vậy, hắn kinh hãi lập tức rút kiếm thoái lui. “Lão Biên Bức, Vĩnh Hằng Kiếm cũng kỳ lạ rồi.”

“Mau tránh ra!”

Đức Khó Lập biết rất rõ uy lực bộc phát của thượng cổ thần binh, vội kéo lấy Sở Thiên, cùng Lập Hi Đức lui ra hơn trăm thước mới dừng lại.

Một đạo quang mang màu tím phát ra từ trên Vĩnh Hằng Kiếm, men theo mũi kiếm đi vào thân thể của Ai Dịch Ma Căn, sau đó chảy đến vuốt ưng của hắn, nơi đó vẫn còn cầm Lưỡi đao Phán Quyết.

Quang mang màu tím mừng vui nhảy múa, cơ hồ như gặp được tri kỷ vạn năm chưa gặp, chợt tăng tốc độ trên vuốt ưng của Ai Dịch Ma Căn, từng đạo quang mang thi nhau chui vào thân Lưỡi đao Phán Quyết.

Tử quang cuối cùng cũng mờ đi, quang hoa trên Vĩnh Hằng Kiếm vẫn chưa mất hết, có điều thân kiếm lại mất đi vết máu màu tím nhạt.

Thì ra không phải là Vĩnh Hằng Kiếm kỳ lạ, mà là Lưỡi đao Phán Quyết dùng cơ thể của Ai Dịch Ma Căn làm đường dẫn, thu về máu của chủ nhân nó!

“Nữ thần tại thượng, thanh đao này chắc chắn có linh tính!” Sở Thiên chờ một lúc, không dám đến gần Lưỡi đao Phán Quyết, có điều lúc này A Mạt Kỳ vẫn đang khổ sở cầm cự, cần phải sớm giải quyết chỗ này để đi giúp hắn.

Nghiến răng một cái, Sở Thiên thận trọng bước về hướng Lưỡi đao Phán Quyết.

Lập Hi Đức vội đi theo, căn dặn: “Cẩn thận một chút, Lưỡi đao Phán Quyết đã hội hợp với thí thần linh hoàng huyết, nói không chừng sẽ không nhận người làm chủ nhân nữa!”

Lập Hi Đức vừa dứt lời, Lưỡi đao Phán Quyết lại thay đổi.

Cơ thể của Ai Dịch Ma Căn lại co rút lại lần nữa, chớp mắt từ một con rắn nhỏ đã chỉ nhỏ bằng một con cá chạch, sau đó phụt một tiếng, đã hoàn toàn biến mất, giống như cả cơ thể đã toàn bộ bị thu vào Lưỡi đao Phán Quyết.

Hoặc nói là, tất cả mọi thứ của hắn, đều bị Lưỡi đao Phán Quyết nuốt trọn.

Trong những năm tháng đằng đằng, Lưỡi đao Phán Quyết không biết đã hấp thu bao nhiêu tinh hoa của thần tộc, hôm nay, cuối cùng nó đã ăn no rồi, hoặc nói là, một vệt máu của Tư Đặc n, đã khiến nó tỉnh giấc.

Quang mang màu tím nhạt lan tỏa, Lưỡi đao Phán Quyết đang nằm ngang trên đất, chợt dựng đứng lên, sau đó chậm chậm, chậm chậm bay lên khỏi mặt đất, mũi đao từng chút từng chút một chuyển hướng.

Tốc độ xoay tròn càng lúc càng nhanh, quang mang màu tím mỗi lúc một mạnh, không chỉ Sở Thiên ở gần đó, mà Mã Lý Ngang đang chiến đấu ở trung ương thành cũng đã phát hiện.

“Đây là...” Mã Lý Ngang lòng sa sầm lại, Lưỡi đao Phán Quyết vẫn không có bất cứ khí tức nào, có điều đao tử sắc khiến người khác phải sợ hãi kia lại khiến hắn nhớ lại, đao quang mang năm đó đã tống mình vào huyết luyện ngục với tình hình lúc này thật quá giống nhau.

A Mạt Kỳ trong lúc Mã Lý Ngang sửng sốt, dùng Chiến Thần Kích kết hợp với hợp thể chiến kỹ chém ra một hàn quang sắc bén, làm bị thương đầu vai của Mã Lý Ngang, “Hừ, nếu như ngươi không muốn chết, thì đừng phân tâm khi chiến đấu!”

Vừa giáo huấn xong Mã Lý Ngang, nhưng chính A Mạt Kỳ lại có chút phân thần, ha ha, câu nói này là khi nha đầu thối đó giáo huấn mình đã nói mà!

Mã Lý Ngang phần nộ rít lên một tiếng, không còn để ý đến Sở Thiên, hỗn loạn chiến chùy lại vũ động lên.

Lưỡi đao Phán Quyết dần dần biến đổi trong ánh sáng, từ một món đồ nát để đầu đường không ai mua, dần dần trở thành một thanh trường đao cổ toàn thân màu tím sẫm, đao dài năm xích, lưỡi đao và chuôi đao rải rác sáu tinh thạch màu hồng huyết, vị trí của tinh thạch khiến Sở Thiên cảm thấy sững sờ, chúng lại không khác với vị trí sáu thạch trụ của Cách Lý Phân bị phong ấn trên mặt trăng.

Lưỡi đao Phán Quyết sau khi biến hóa, vẫn không để cho người khác cảm thấy chút khí tức nào, giống như Phán Quyết Thần Điện có khả năng ẩn giấu khí tức, nhưng trong mắt mọi người, thân đao lại có một cảm giác bị đè nén còn nặng hơn dãy núi Lạc Nhật.

Coong!

Trường đao phát ra một âm thanh trong veo, dường như đã gọi Sở Thiên.

“Cháu rể, cẩn thận một chút!” Đức Khố Lạp kéo Sở Thiên đang định đi lên trước, nghiêm trọng nói: “Hình dạng của thanh đao này thường thay đổi, khi ta có nó cũng đã biến một lần, thiếu chút nữa đã hại chết ta!”

“Yêu đao...” Sở Thiên lẩm bẩm một câu, sau đó lắc đầu, xoay lưng lại với Lưỡi đao Phán Quyết rồi bước đi, “Thanh đao này quá cổ quái, tạm không để ý nó, chúng ta đi giải quyết Mã Lý Ngang!”

Coong!

Lưỡi đao Phán Quyết lại vang lên một lần nữa, có điều lần này dường như đang trách Sở Thiên khinh thị mình, sau đó trường đao như lưu tinh lao thẳng đến Sở Thiên.

Sở Thiên đối lưng với Lưỡi đao Phán Quyết, không hề phát giác ra sự di chuyển của trường đao, đúng lúc chân bước đi của hắn chạm đất, đột nhiên cảm thấy trong tay có thêm một thứ, giơ lên xem, lại chính là Lưỡi đao Phán Quyết.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên bị giật nảy người, vội vứt thanh trường đao đi, ném ra một nơi xa.

Lưỡi đao Phán Quyết trong không trung tạo ra một vết đường đẹp mắt, giống như dải lụa màu tím vậy, có điều khi nó đạt đến điểm cao nhất, quay đầu lại rồi bay thẳng về phía Sở Thiên.

“Phất Lạp Định Nặc!” Lạp Hi Đức che ngang kiếm trước mặt Sở Thiên, Vĩnh Hằng Kiếm đâm nghiêng đứng vào hộ thủ của Lưỡi đao Phán Quyết.

Nhưng Lưỡi đao Phán Quyết lại uốn mình như cá lượn, vòng qua Vĩnh Hằng Kiếm, sau đó chui thẳng vào tay của Sở Thiên.

Sở Thiên cũng không chần chừ, lập tức vứt Lưỡi đao Phán Quyết đi lần nữa, lần này hắn không dám nắm vào không trung. Mà vứt nó vào cái lỗ hổng bị dư ba trận chiến tạo thành trên mặt đất.

Leng keng, leng keng! Lưỡi đao Phán Quyết tiếp tục nhảy trên mặt đất, rồi lại nhảy về trước mặt Sở Thiên, sau đó lao lên, trở về trong tay của Sở Thiên.

Không biết tại sao, Sở Thiên nhớ đến Tiểu Bạch ở nhà, bộ dạng vừa rồi của Lưỡi đao Phán Quyết, giây phút ấy dường như giống cảm giác Tiểu Bạch lao bổ vào trong lòng mình, đều nghịch ngợm đáng yêu nhường nào.

“Phất Lạp Định Nặc, ngươi thế nào rồi?” Lạp Hi Đức nắm chặt Vĩnh Hằng Kiếm, căng thẳng nhìn trường đao trong tay Sở Thiên.

“Ta có lẽ không sao, thanh đao này dường như nghe theo ta...”

Bùm!

Sở Thiên chưa nói hết lời, Lưỡi đao Phán Quyết chợt bùng sáng, ánh sáng chói đến mức Sở Thiên bất đắc dĩ phải giơ thanh đao lên cao, rồi cúi đầu xuống. Trong cơn gió vù vù, trường bào Tế Tụ trắng muốt của Sở Thiên bị phản chiếu thành màu lam tía.

“Mã Lý Ngang, ngươi lại phân thần!” A Mạt Kỳ chuyển động trường kích, dùng cán kích vỗ vào lưng Mã Lý Ngang, khiến hắn và Sơn Đồn đang được hắn bảo vệ ngã nhào xuống đất.

Lần này Mã Lý Ngang không nhanh chóng tập trung lại, mà nằm sấp dưới đất, ngẩng đầu, sững sờ nhìn Sở Thiên giơ cao Lưỡi đao Phán Quyết.

Đao quang lạnh thấu tim can, chẳng khác nào người đó năm xưa.

Trường bào màu trắng phát phối, dưới ánh phản chiếu đao quang như khoác lên một tấm chiếc áo tử hà vân y, bạch bào biến sắc chứng thần chết, chính là dấu hiệu trước khi Thần Hoàng giết người.

Sáu tinh thạch trên thân đao thoáng ẩn thoáng hiện... Uy danh của lục ngự tọa hỗn trận của Tư Đặc n, hắn ngàn lần không thể quên.

Cúi đầu nhìn các sinh linh, mơ hồ thở dài một tiếng, ngay cả khí chất thống lĩnh chúng thần, điều khiển tam giới cũng không hề thay đổi.

Lại nhìn khuôn mặt đang cúi xuống kia, tuy rằng trẻ tuổi hơn rất nhiều, nhưng rõ ràng chính là bộ dạng của Phán Quyết Thần Hoàng!

Trong khoảnh khắc ấy, bộ dạng Sở Thiên né tránh ánh sáng mạnh, trong tâm trí của Mã Lý Ngang, một hình tượng nào đó nhiều năm trước đã sinh động hiện về. Mã Lý Ngang biết sau động tác này mang theo ý nghĩa gì - Phán Quyết Đao xuất, huyết luyện ngục khai, chúng thần thân tử!

“Bệ hạ tha mạng!” Mã Lý Ngang bất giác kêu lên thảm thiết.

Trường kích của A Mạt Kỳ đã đâm tới đầu của Mã Lý Ngang, nghe thấy tiếng kêu thảm của hắn, bất giác thậm bật cười, lại một người nữa nhìn nhầm ông chủ!

Mã Lý Ngang dù gì cũng là thượng vị thần, sau khi sợ hãi, lập tức ý thức được nguy hiểm kẻ đầu, liền lăn một vòng trên đất, đồng thời trong đầu cũng suy nghĩ, linh hồn và khí tức của Phát Lạp Định Nặc quá yếu, không thể nào là Thần Hoàng được! Nhưng bộ dạng của hắn... Cho dù trông rất giống, nhưng sao ngay cả khí chất cũng không sai chút nào?

Không đúng, thực lực của Thần Hoàng Tư Đặc n cao thâm khó đoán, muốn giấu khí tức cũng chỉ cần búng ngón tay là được, mình không thể mạo hiểm!

Nghĩ tới đây, Mã Lý Ngang tóm lấy Sơn Đồn bên cạnh mình, chớp mắt đã trốn mất dạng.

A Mạt Kỳ sững sờ nhìn, Mã Lý Ngang không phải bị ông chủ dọa sợ chạy mất chứ?

Lúc này ánh sáng mạnh cũng đúng lúc mờ đi, Sở Thiên một tay cầm đao, một tay dụi mắt, “A? Mã Lý Ngang đâu? Các người nhìn ta làm gì?”

442. Chương 422: Thăng Cấp

A Mạt Kỳ ít nhiều đã đoán ra nguyên nhân Mã Lý Ngang chạy trốn, chỉ là trong lòng lúc đó vẫn nghi ngờ, khí tức mà ông chủ khi nâng cao Lưỡi đao Phán Quyết khiến hắn có một cảm giác dễ chịu không nói ra lời, giống như một sự nối liền máu thịt khăng khít, giống như con cá gặp nước.

Mình vốn có cùng nguồn gốc với ông chủ, cùng dùng một cơ thể, cảm giác thân thiết cũng chẳng có gì kỳ lạ, A Mạt Kỳ vứt cảm giác kỳ lạ ấy ra khỏi đầu, nói với Sở Thiên suy đoán của mình.

“Mã Lý Ngang đã bị ta dọa chạy mất sao?” Sở Thiên chợt cảm thấy đắc ý, xem ra mình không kém Sa Khắc là bao nhiêu mà! Đương nhiên, không phải ngốc tử Sa Khắc, mà là người trước lúc biến thành kẻ ngốc ấy.

Ý niệm chợt động, Sở Thiên lại thoáng cảm thấy sợ hãi, thời gian ở Biểm Cẩm đã có thể phần nào thâm được sự thù hận của Mỹ Nhân Ngư với Thần Hoàng.

Mặc kệ là con người hay thần tộc, lịch sử là do con người viết ra, năm đó bảy vị thần bao vây Phán Quyết Sơn, rốt cuộc ai đúng ai sai đã không thể nào khảo chứng, nhưng hiện nay là thiên hạ của Thú Thần, từ Phán Quyết Thần Điện mà Giáo Đình lập ra thì có thể nhìn ra, Tư Đặc n mới là tên phản nghịch trong quan niệm chủ yếu bây giờ! Những thần như Thất Hải Thú Thần Vương Vưu Nhân mới chính là anh hùng tiên phong lật đổ Thần Hoàng năm đó!

Lịch sử chính là như vậy, chỉ cần có quyền thế thì có thể bóp méo nó đi, Sở Thiên không biết người đời sau này sẽ đánh giá mình thế nào, nhưng hẳn biết, một khi mình và Thần Hoàng có mối quan hệ nào đó, vậy thì chắc chắn sẽ trở thành kẻ loạn thần tặc tử trong mắt của người thống trị tam giới và các thần tộc khác.

Vì vậy Sở Thiên nghiêm nghị vỗ vào A Mạt Kỳ, rồi xoay người nhìn hai vị lão nhân gian, nói: “Chuyện này tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài!”

Lạp Hi Đức từ từ thu Vĩnh Hằng Kiếm về sau lưng, lắc đầu than thở: “Khó a. Hiện nay Mã Lý Ngang chạy rồi, khó mà ngăn hẳn không truyền chuyện này ra ngoài.”

“Ông chủ, sợ gì chứ. Lúc trước Bào Uy Nhĩ cũng chẳng phải biết người giống Tư Đặc n hay sao?” A Mạt Kỳ thắc mắc hỏi.

“Ài!” Đức Khó Lạp cũng thở dài, “A Mạt Kỳ, tuy ngươi là văn bối, có điều lão đầu tử ta cũng cam tâm tình nguyện thừa nhận, ngươi là kẻ mạnh nhất trong số chúng ta! Ta hỏi ngươi, ngươi muốn nhận ra một người thì sẽ dùng cách gì?”

“Đương nhiên là nhìn tướng mạo!”

“Vậy muốn nhận ra một vị thần thì sao?” Đức Khó Lạp mỉm cười nhìn A Mạt Kỳ, “Đối với thần mà nói, đặc biệt là Thượng Vị Thần, họ có thể vận dụng đặc tính thần lực tăng thứ năm cường hóa thân thể, cũng có thể thay đổi phần tướng mạo! Vì vậy sự nhận biết giữa các Cao Vị Thần với nhau, thứ dựa vào chính là linh hồn lạc ấn, thần lực ba động, và cả khí tức!”

Xoa xoa vết thương trên miệng, Đức Khó Lạp nhe răng tiếp tục nói: “Ngoài ra còn một thứ quan trọng hơn, chính là khí chất thần khí! Linh vực nguyệt thuộc và nguyên tố bản danh khác nhau, một vị thần sẽ đem lại một cảm giác khác nhau. Giống như không cần biết ta biến hóa thể nào, khí chất âm trầm và mùi máu trên người là không thể thay đổi, bởi vì linh vực của ta lúc nào cũng ảnh hưởng đến ta. Vừa rồi Phát Lạp Dịch Nặc, lại trong lúc vô tình có khí chất trùng khớp với Thần Hoàng, lại có cả khí tức của Lưỡi đao Phán Quyết, khó đảm bảo rằng sẽ không có thần tộc nào coi hắn là Thần Hoàng thật.”

“Được rồi, cũng không nguy hiểm như vậy! Hiện tại các thần tộc chủ chốt đều đang ở địa ngục, họ không chắc sẽ đến tìm ta gây rắc rối đâu!” Sở Thiên nói lỏng tâm trạng, mở hộp dụng cụ phẫu thuật ra, cười nói: “Để trị thương cho người trước. Nếu không sau khi về Chu Lệ Á chắc chắn sẽ trách móc ta!”

Chỉ trong chốc lát, vết thương cháy của Đức Khó Lạp đã được trị khỏi. Điều này khiến lão Biên Bức lại một lần nữa thán phục về tài y thuật của Sở Thiên, có điều, hắn vẫn nuối tiếc nói: “Đáng tiếc hai thân thể của Ma Căn đã bị hủy rồi, nếu không ta ăn từng miếng một, ngày lên Cao Vị Thần sẽ chẳng còn bao xa!”

Sở Thiên cười thầm Đức Khó Lạp, có điều hắn không tiện biểu lộ ra ngoài, dù gì lão Biên Bức tính từ Chu Lệ Á cũng là gia gia thật sự trên danh nghĩa của mình,

Có điều hai thi cốt của Ma Căn không còn đúng là rất đáng tiếc, một là đã không còn nguyên liệu của Cao Vị Thần, mặt khác, chính là vẫn chưa tra ra nguyên nhân tại sao gia tộc Ma Căn không trực tiếp tìm mình báo thù mà ngược lại còn chạy đến Thiên Hải.

“Được rồi, A Mạt Kỳ, vừa rồi ngươi chạy đi đâu vậy?” Sở Thiên hỏi.

“Xin lỗi, ông chủ... ta!” A Mạt Kỳ ngay lập tức cứng miệng, hắn không thể nói, pho tượng của Lôi Cát rất giống với tinh thần của hắn năm xưa, mình nhất thời xung động, đầu óc mơ màng lao ra đây.

“Ha ha, làm tốt lắm, có phong cách của ta!” Sở Thiên khoác lấy vai của A Mạt Kỳ, nghiêng đầu, cười trêu chọc: “Sao rồi? Thích ma sủng của Phí Na hả? Thích thì cứ nói, ta lập tức đi cầu thân cho ngươi! Chuyện

thăng cấp thành hình người cứ để cho ta lo!”

“Không! Không phải!” A Mạt Kỳ lần đầu tiên biết đỏ mặt, vội xua tay nói: “Ta cũng không biết có phải là ma sủng của tướng quân Phí Na không, có điều nhìn pho tượng rất giống.”

“Có lẽ không sai rồi, tính tuổi tác thì cũng tương tự!” Sở Thiên đứng đó vỗ ngực ý mình sẽ lo liệu, kết hôn tập thể lại có thêm một đôi tân nhân.

Vì ma sủng của vợ mình và của Phí Na là song sinh, Sở Thiên cũng hiểu đôi chút về Hỏa Phượng Hoàng.

Phượng hoàng, cũng giống như Long tộc, là một trong những chủng tộc mạnh nhất trên đại lục, sau khi chúng ra đời, chỉ cần không phải bẩm sinh thiếu sót, vậy thì chắc chắn sẽ là cấp bảy trở lên. Hơn nữa trên một ý nghĩa nào đó, Phượng Hoàng tộc còn mạnh hơn Long tộc đôi chút, bởi vì họ có một kỹ năng trời cho - mãi mãi bất diệt, niết bàn!

Có điều sự trả giá cho niết bàn phải cực lớn, tương đương với việc phải lớn lên từ đầu, đặc biệt là trong quá trình niết bàn, sức mạnh của họ sẽ trở về điểm xuất phát, cho dù là một đứa trẻ cũng có thể làm bị thương họ. Đôi phượng hoàng của Sát Lâm Na và Phí Na chính là bị bắt được trong quá trình niết bàn, bị ép trở thành ma sủng của hai người.

A Mạt Kỳ lưỡng lự hỏi: “Ông chủ, ma sủng của tướng quân Phí Na bị bắt ở đâu? Là A Cổ Lạp sơn sao?”

“Ha ha!” Lạp Hi Đức chợt bật cười, bộ dạng như một bậc tiền bối đang trêu đùa, “A Cổ Lạp sơn không thể nào có phượng hoàng! Bắt đầu từ đời tổ tiên Tư Tháp Đức Mại Nhĩ, Long tộc chúng ta đã là tử địch với Phượng Hoàng tộc rồi!”

A Mạt Kỳ thoáng lộ vẻ thất vọng, có điều cũng không truy hỏi thêm, chỉ là lơ mơ cảm thấy Hỏa Phượng Hoàng của Phí Na không phải là người mà mình đã quen biết.

Bởi vì trước khi nàng bỏ đi có nói, nếu như nàng lại quay lại, chắc chắn sẽ xuất hiện ở A Cổ Lạp sơn! Vì vậy A Mạt Kỳ mới luôn chờ đợi ở gần A Cổ Lạp sơn.

Là nơi cư trú của Cự Long tộc, A Cổ Lạp sơn là thiên hạ của Cự Long, bên ngoài núi là địa bàn của Á Long Thú lệ thuộc, những ma thú phi hành của chủng tộc khác vốn không dám đến gần, năm đó Phất La Đa do thám Sở Thiên, phải đi ra ngoài bắt một con ma thú về. Hắn thân là trưởng lão Cự Long tộc dĩ nhiên không thể bắt thành viên của Long tộc, thế là, một con ma thú phi hành duy nhất ở gần A Cổ Lạp sơn, A Mạt Kỳ đã trở thành mục tiêu của hắn.

Sau đó tất cả mọi chuyện đã xảy ra như vậy, mãi đến khi Sở Thiên làm Long Hoàng, A Mạt Kỳ đã thành Cao Vị Thần. Năm đó Phất La Đa bắt A Mạt Kỳ rốt cuộc là trùng hợp, hay là số mệnh, đã không ai có thể nói rõ.

Đã định xong hôn sự của A Mạt Kỳ, Sở Thiên vỗ bộp đầu một cái, “Ai da, Lôi cát vẫn bị chôn dưới đó!”

Tích tích!

Thông tin thạch của Sở Thiên một lần nữa vang lên, vừa rồi khi chiến đấu Sở Thiên không có thời gian nhận, lúc này lại bận đi cứu Lôi Cát, cũng không nhận! Có lẽ cũng chính là Sát Lâm Na gọi hỏi chuyện báo thù! Đợi lát nữa gọi lại là được rồi.

Sau khi Lôi Cát được cứu ra trong trạng thái bị chôn sống, nhìn thành Đan Lộ đã bị hủy hoại hơn phân nửa, hắn khóc không thành tiếng, may mà thương vong dân thường không lớn, lại có Sở Thiên gánh tội, Lô Dịch Tam Thế có lẽ sẽ không làm khó cho hắn.

Có điều tiểu tử này sau khi nhìn thấy A Mạt Kỳ lấy pho tượng từ trong giới chỉ ra, lập tức hờn hờ ra mặt, hoàn toàn không còn bộ dạng âu sầu như vừa rồi, ngược lại còn hứng khởi thương lượng cùng Sở Thiên, trong công trình trùng tu lại thành Đan Lộ hai người đã tham ô không ít!

Đúng lúc hai người đang nói chuyện vui vẻ, thông tin thạch của Sở Thiên lại vang lên.

Lẽ nào có việc gấp? Sở Thiên mở thông tin thạch ra, bên trong truyền ra giọng nói của Lỗ Tây Nạp, “Thúc thúc, hai vị thẩm thẩm không ở trên Bồ Lôi Trạch, hiện tại Sát Lâm Na thẩm thẩm sai ta lo liệu nhà cửa, hắc hắc, bên Thiên Hải đã giải quyết xong chưa?”

“Hai người Ma Căn, một bị Mai Nhi Kim Tư ăn rồi, một người khác bị ta lừa chết!” Sở Thiên thoáng đắc ý, hỏi: “Trong nhà thế nào rồi? Họ đi đâu mất rồi?”

“Bố Lôi Trạch tất cả đều tốt!” Lỗ Tây Nạp ngừng lại một chút, chần chừ nói: “Có một tin vui và một tin xấu, người muốn nghe tin nào trước?”

Sở Thiên sững sốt, lẽ nào tiểu Sở Viêm lại bỏ nhà đi rồi? Có điều nhìn Lỗ Tây Nạp còn có tâm trạng đùa cợt, vậy chuyện này cũng không nghiêm trọng lắm, bèn ung dung hỏi: “Nói tin vui trước đi!”

“Tin vui là Anh Cách Lạp Mỗ đã thăng cấp Cao Vị Thần rồi!”

“Cái gì!” Sở Thiên, A Mạt Kỳ, và cả hai lão đầu đồng loạt ngạc nhiên kêu lên.

Anh Cách Lạp Mỗ lúc này có lẽ đang ở Mê Vụ Hồ báo thù cho Mai Lâm, hơn nữa hẳn chỉ có thực lực tăng thứ ba sơ cấp, sao có thể trong mấy ngày không gặp, đã nhảy thẳng lên một cấp!

Đức Khố Lạp và Lạp Hi Đức hướng mắt nhìn nhau, hai người đã phải chịu đả kích, bản thân một vạn năm mà vẫn không thăng cấp, nhưng người ta thì mấy ngày đã thăng rồi, đả kích này quả thực quá lớn.

“Vậy còn tin tức xấu thì sao?”

“Tin xấu là, Anh Cách Lạp Mỗ sau khi thăng cấp đã chiến tử rồi, có điều thân thể vẫn bảo vệ hoàn hảo, đã đóng băng. Đợi thúc thúc về rồi giúp hắn phục sinh!”

Có Sở Thiên, ma thú của Bố Lôi Trạch chưa từng coi cái chết ra gì, vì vậy Lỗ Tây Nạp mới nói một cách nhẹ nhàng như vậy.

“Ai có thể đánh chết Anh Cách Lạp Mỗ sau khi thăng cấp chứ?” Sở Thiên vội hỏi.

“Theo lời Anh Cách Lạp Mỗ trước khi chết nói, là Ách Vận Chi Thần Phổ Lan Đa đã trốn từ địa ngục về, có điều thúc thúc yên tâm, tên tiểu tử đó cũng chẳng vui sướng gì, bị Anh Cách Lạp Mỗ phục chế linh vực, hẳn mình mang trọng thương đã chạy trốn rồi! Hiện nay hai vị thẩm thẩm lo lắng ở bên Mê Vụ Hồ sẽ còn Cao Vị Thần xuất hiện, nên mang theo A Tư Nặc và AK đi rồi, ngoài ra còn điều động Thánh Đấu Sĩ!”

“Anh Cách Lạp Mỗ không chỉ thăng cấp làm Cao Vị Thần sơ cấp a!” Lạp Hi Đức lắc đầu cười khổ, có thể đánh với Phổ Lan Đa lưỡng bại câu thương, Cao Vị Thần sơ cấp thực chất không thể làm được.

Có điều Lạp Hi Đức cũng vô cùng vui mừng, bởi vì Anh Cách Lạp Mỗ cũng được coi là huyết mạch của Cự Long tộc.

Lỗ Tây Nạp tiếp tục nói: “Thúc thúc, Sát Lâm Na thẩm thẩm nói người đừng lo, chuyện bên Thiên Hải giải quyết xong rồi hãy đến Mê Vụ Hồ là được, thẩm thẩm nói có A Tư Nặc, ít nhất cũng có thể bình thủ.”

Tất thông tin thạch đi, Sở Thiên thoáng chút nặng nề.

Lạp Hi Đức thở dài, chán nản nói: “Ai Định Ma Căn và Lan Định Ma Căn có lẽ cũng đến từ địa ngục...”

Cao Vị Thần Phổ Lan Đa trở lại nhân gian, gia tộc Ma Căn lại xông ra địa ngục, xem ra ba huynh đệ Ba Nhi có chuyện rồi, thông đạo địa ngục đã thất thủ, chiến tranh địa ngục, sắp lan đến nhân gian...

443. Chương 423: Chết Giả

Anh Cách Lạp Mỗ đã chiến tử ở Mê Vụ Hồ, Sở Thiên dĩ nhiên không thể ở lại Thiên Hải để nói chuyện với Lôi Cát, bỏ lại mấy tấm thủy tinh tạp làm quỹ trùng tu Thiên Hải rồi vội vàng rời đi.

Có điều theo cùng lại có thêm một người, đó chính là đại thiếu gia Lôi Cát, tiểu tử này tuy bình thường không làm chuyện tốt, nhưng đầu óc vẫn còn rất thông minh, một đại đô thị một trăm dân khẩu của đế quốc đã bị hủy đến một nửa, tuy nói là trách nhiệm của Sở Thiên.

Người dân cũng không có thương vong quá lớn, nhưng đế quốc pháp luật khiến một quận thủ như hắn bất luận thế nào cũng không tránh được tội danh thất trách.

Hơn một trăm vạn người đang đợi chính phủ để quốc giải thích, Lô Dịch Tam Thế vì muốn trấn an người dân, không dám làm gì Sở Thiên, nhưng chắc chắn sẽ để kẻ làm quận thủ như Lôi Cát “giải thích”.

Vì vậy Phan Mạt Tư đại thiếu gia lựa chọn cách cùng đi với Sở Thiên đến Mê Vụ Hồ, một là Lô Dịch Tam Thế nhìn thấy hẳn dừng bên cạnh Sở Thiên, cho dù là có giận dữ cũng không thể bộc phát, một nguyên nhân khác, chính là Phí Na lúc này đang thống lĩnh quân đội chuẩn bị chiến đấu ở Mê Vụ Hồ, tiểu tử này đã có một nhân chứng là Sở Thiên, nên định đến huênh hoang với Phí Na đại tướng quân, rằng mình đến lúc sống chết gần kề vẫn không quên pho tượng phượng hoàng.

Bốn thần, và một người bình thường, tốc độ dĩ nhiên đã chậm lại nhiều, bởi vì cơ thể Lôi Cát không thể chịu được với việc phi hành tốc độ cao, Sở Thiên vốn không định mang hắn theo. Có điều người huynh đệ thâm giao này nước mắt lưng tròng cầu xin mình, nghĩ một lát rồi cũng không từ chối nữa.

“Ha ha, A Mạt Kỳ miện hạ đúng là bay cao thật, hú! Nhanh thêm chút nữa, đuổi theo lão đại!” Trên đường đi Lôi Cát không ngừng la hét inh ỏi.

A Mạt Kỳ bị Lôi Cát làm cho mệt mỏi rã rời, nếu như không phải chăm sóc hắn, ai có thể nhanh hơn mình? Có điều Sở Thiên nói tiểu tử này có khả năng trở thành chồng của tướng quân Phí Na, A Mạt Kỳ cũng đành chịu đựng. Ai bảo ma sủng của Phí Na là Hỏa Phượng Hoàng.

Mất ròng mười ngày, mấy người mới bay đến không phận của Mê Vụ Hồ, từ trên cao nhìn xuống, quả nhiên, cực diện trăm vạn đại quân đứng đối đầu nhau quả thực rất chấn động.

Địa hình Mê Vụ Hồ vô cùng phức tạp, Sở Thiên tuy đã đến đây một lần. Nhưng cũng chưa từng đứng trên cao nhìn xuống toàn cảnh.

Cả hồ nước nhìn bao quát trông như một quả trứng lớn, phía trên bao phủ toàn khói đen dày đặc, cho dù là vận chuyển thần lực cũng không thể nhìn xuyên qua mặt nước, phía bắc hồ Mê Vụ tiếp nối với dãy núi Lạc Nhật, cực nam là khu rừng rậm, hiện tại đã thuộc về vương quốc Tinh Linh, phía đông dĩ nhiên chính là quốc thổ của Khải Tát, có điều cực thể của phía tây khá phức tạp.

Phía tây của hồ Mê Vụ địa thế trống trải, thích hợp để bày binh bố trận. Trong lịch sử là một tron những chiến trường chủ yếu của tranh chấp đại lục, vì vậy mảnh đất rộng mấy nghìn dặm này không có chủ nhân cố định, nếu như nhất định phải tìm ra thế lực thống trị trên vùng đất này, vậy chỉ có vương quốc Áo Khoa và vương quốc Tư Khoa Đặc mới miễn cưỡng cho là phải.

Hai bên đối đầu nhau hiện tại chủ yếu để binh lực tập trung ở hai cực nam bắc hồ Mê Vụ, cũng chính là trong dãy núi Lạc Nhật và khu rừng Tinh Linh, khi đám người Sở Thiên đáp đất đã theo lời chỉ dẫn của Sắt Lâm Na, hạ xuống ở trong khu rừng phía đông Mê Vụ Hồ.

Khu rừng rộng lớn đã bị chặt phá thành một khoảng đất trống đủ để mấy vạn tinh binh cắm chốt, vương tướng của Lô Dịch Tam Thế ở ngay giữa khoảng đất trống ấy.

Quan quân của Khải Tát đã nhìn thấy nhiều lần họa tượng của Sở Thiên, vì vậy sau khi mấy người đáp đất đã được chào mừng nhiệt liệt, Lô Dịch Tam Thế sau khi nhận được tin cũng phấn khởi đi ra. “Ha ha, muội phu cuối cùng đã đến rồi, hai vị muội muội đang ở trong vương tướng, ta sẽ đưa người đi!”

Dứt lời, Lô Dịch Tam Thế lại trợn mắt nhìn Lôi Cát, hắn đã nhận được tình báo ở Thiên Hải, cũng đã đoán được dụng ý Lôi Cát theo sau Sở Thiên, vì vậy sau khi trừng mắt nhìn cũng không nói gì thêm, nể mặt Sở Thiên, dù gì muội phu cũng có ở đây, bao nhiêu thành Đan Lộ cũng có thể lấy được.

Sở Thiên gơ tay thị ý Đức Khố Lạp và Lạp Hi Đức đi trước, mình đi ở sau, còn A Mạt Kỳ và Lôi Cát đi sau cùng, Lô Dịch Tam Thế nhìn thấy thứ tự như vậy, nụ cười lại càng tươi hơn, mau mắn bước tới bắt chuyện với hai lão đầu tử, “Hai vị tiên sinh xin hỏi quý tính đại danh, tiểu vương Lô Dịch Tam Thế, bái kiến hai vị miện hạ!”

Có thể đi ở trước mặt Sở Thiên, vậy chắc chắn là thần tộc, cách xưng hô mà Lô Dịch Tam Thế chọn cũng đã suy nghĩ kỹ càng mới nói.

Lạp Hi Đức khẽ hừ nhạt một tiếng, coi như đáp lễ lại Lô Dịch Tam Thế, còn lão Biên Bức Đức Khố Lạp có mềm mỏng hơn, nói chuyện lại với hắn. “Người chính là hậu duệ của Mạch Khăng Tích? Không tồi, khá

giống hần đây!”

Lô Dịch Tam Thế vừa vui mừng vừa ngạc nhiên, xem ra đây là bằng hữu của tổ tiên, nếu như có thể kéo qua giúp vậy thì việc thống nhất đại lục chỉ còn trong nay mai, nghĩ tới đây khiến hần càng thêm nhiệt tình, “Lão tiên sinh, văn bối hữu lễ với ngài rồi, không biết ngài và tổ tiên xưng hô thế nào?”

Đức Khố Lạp sững người, gãi đầu, huých vai Đức Khố Lạp, “Lão Cốt Đầu, ta và Mạch Khăng Tích phải gọi nhau thế nào nhỉ? Hần có lẽ phải gọi ta là đại ca nhỉ? Ài, sống lâu quá rồi, quên hết cả tuổi tác!”

“Mạch Khăng Tích lớn tuổi hơn ta!” Lạp Hi Đức vút lại một câu rồi đi thẳng vào vương trưởng, nhìn thấy Sắt Lâm Na ở trong trưởng rồi mới lộ ra nụ cười, trong Hoàng Kim Long Tộc hần chỉ nhìn thấy mỗi Sắt Lâm Na là thuận mắt.

“Lão tiên sinh mời ngài!” Lô Dịch Tam Thế nhiệt tình vén màn trưởng ra, mời Đức Khố Lạp vào trong, tướng sĩ xung quanh nhìn thấy chỉ biết thầm tặc lưỡi, người trẻ tuổi này là ai? Lại có thể được bệ hạ cung hầu như vậy?

Sở Thiên ở phía sau cong môi, Lô Dịch Tam Thế vẫn như vậy, biết mình không có hứng thú giúp hần thống nhất đại lục, lại quay sang lôi kéo lão Biên Bức. Hum, với thân phận của hần thì có lẽ nên gọi là lễ hiền đài kẻ sĩ.

Trong vương trưởng, Sắt Lâm Na và Chu Lệ Á đang nói chuyện với AK, A Tư Nặc vẫn ở trong bộ dạng nông phu quê mùa, mặc một chiếc áo bào màu vàng đất đang đi theo sau vị hôn thê của mình bưng trà rót nước, xem ra Lô Dịch Tam Thế cũng không mấy xem trọng hần.

Sau khi chào hỏi, Sở Thiên cũng không nhiều lời thêm, trực tiếp căn dặn: “Bệ hạ cho ta một vùng đất trống có thể ẩn tránh, ta muốn giúp Anh Cách Lạp Mỗ phục sinh.”

Vùng đất trống rất nhanh được chuẩn bị xong, Lô Dịch Tam Thế đã coi thuật thượng cổ Tế Tự như là quốc bảo của Khải Tắt, vì vậy sự bảo vệ vùng đất cũng vô cùng nghiêm mật, trên bầu trời hay dưới mặt đất đều đã sắp xếp cao thủ bảo vệ của cục tình báo, phòng người khác nhìn trộm, xem ra còn cẩn thận hơn cả Sở Thiên.

Lạp Hi Đức và Đức Khố Lạp ở một bên quan sát, Chu Lệ Á làm trợ thủ, Sở Thiên lấy Anh Cách Lạp Mỗ đã bị đóng băng từ trong không gian giới chỉ ra, sau khi kiểm tra một hồi, hần sững người ra.

“Phất Lạp Dịch Nặc, sao còn chưa làm việc a? Có phải khó trị lắm không?” Chu Lệ Á bưng dụng cụ phẫu thuật ở sau Sở Thiên hỏi.

“Nữ thần tại thượng!” Sở Thiên nhún vai bất đắc dĩ nói, “Ai nói Anh Cách Lạp Mỗ đã chết rồi?”

“Là Tế Tự của đế quốc đã nói. Hôm đó Anh Cách Lạp Mỗ đang ở trên không phát hiện Phí Xá Nhĩ đã phục sinh, lúc đó Phí Xá Nhĩ chỉ có thần lực tầng thứ hai, vì vậy hần đã đuổi theo muốn báo thù cho sư nương, kết quả Phổ Lan Đa đột nhiên xuất hiện, đánh nhau với hần rồi lưỡng bại câu thương.” Chu Lệ Á giải thích: “Sau đó thì Tế Tự đế quốc kiểm tra đều nói Anh Cách Lạp Mỗ chiến tử rồi.”

“Cái đám Tế Tự này đúng thật làm lão tử mất mặt! Hừ!” Sở Thiên nhỏ toẹt một câu, là niềm tự hào của Tế Tự đại lục, cự thủ Tịch Tế Tự của đế quốc, hần tuyệt đối có tư cách nói câu nói này.

“Cháu rể, lẽ nào Anh Cách Lạp Mỗ vẫn chưa chết?” Đức Khố Lạp bước lên trên, khởi động lĩnh vực kiểm tra, sau đó nhỏ toẹt một tiếng. “Đám Tế Tự này đúng là vô dụng, lão đầu tử ta cũng có thể kiểm tra ra Anh Cách Lạp Mỗ vẫn còn sinh mệnh tiềm lực!”

“Gia gia, người nói Anh Cách Lạp Mỗ chưa chết sao?” Chu Lệ Á vui mừng.

“Cháu gái ngọc của ta, người đã là thần rồi, những thứ mà ta truyền thụ cho người rốt cuộc người có học hay không?” Đức Khố Lạp đỡ khóc đỡ cười, kéo lấy Chu Lệ Á sang một bên giáo huấn, “Nói lại một lần về đặc điểm lĩnh vực của gia tộc chúng ta cho ta xem nào...”

Sở Thiên thâm cười trong bụng. Lĩnh vực và chiêu thức của Hấp Huyết Biên Bức đều rất độc địa tà ác, chú ý một kích phải lấy mạng, chuyên hút lấy sinh mệnh tiềm lực của đối thủ. Những thứ như vậy với tính tình của Chu Lệ Á cho dù học được cũng không dám dùng.

Thử nghĩ xem khi nấu ăn chỉ giết một con gà cũng do dự cả ngày trời, Chu Lệ Á sao có thể biến một người đang sống sờ sờ thành một cái xác khô được? Vì vậy lĩnh vực hấp huyết trong tay của Chu Lệ Á chỉ có một tác dụng, chuyên bảo vệ sinh mệnh cơ năng của người bệnh được vận hành bình thường.

Kỹ thuật giết người lại dùng để cứu người, cũng chẳng trách mà Đức Khố Lạp phiền lòng.

Lạp Hi Đức chạm tay lên cánh của Anh Cách Lạp Mỗ, khẽ xoa nhẹ. “Không sai, hãn vẫn chưa chết! Nhưng tại sao lại không có hơi thở? Đây cũng không giống như là bị hôn mê.”

“Đây gọi là trạng thái chết giả, nhìn thì không khác như đã chết rồi, cơ thể cũng dường như là đã ngừng hoạt động, có điều sinh mệnh tiềm lực vẫn còn. Lĩnh hồn cũng hoàn hảo không bị tổn thương!” Sở Thiên dùng ngôn ngữ mà Lạp Hi Đức có thể hiểu để giải thích: “Thường thì khi gặp phải trọng thương chí mạng, nhưng khi trong cơ thể vẫn còn một sức mạnh lớn bảo vệ bản thân, sẽ xuất hiện trạng thái này, năm đó Kim Cang cũng đã từng bị trạng thái chết giả này.”

Lạp Hi Đức gật đầu, hỏi: “Làm thế nào để hãn tỉnh lại?”

“Đơn giản, xử lý vết thương, rồi để Chu Lệ Á thúc động sinh mệnh tiềm lực của hãn hoạt động lại là được rồi!”

Nói rồi, Sở Thiên xử lý vết thương của Anh Cách Lạp Mỗ.

Thương thế của Anh Cách Lạp Mỗ đích thực vô cùng nghiêm trọng, tuy rằng hãn còn sống, nhưng cơ thể đã bị thổi rữa phần lớn, tạo ra thương thế này, đây chính là lĩnh vực của Ách Vận Chi Thần Phổ Lan Đa, Ôn Dịch Chi Vân.

Hôm đó Anh Cách Lạp Mỗ phát hiện ra bóng dáng của Phí Xá Nhĩ, sau đó đã đánh nhau với hãn, chính lúc Phí Xá Nhĩ sắp chết, Phổ Lan Đa đột nhiên xuất hiện hơn nữa còn ở sau lưng đánh lén Anh Cách Lạp Mỗ, có điều Phổ Lan Đa đã đánh giá thấp năng lực phòng ngự của Hồn Huyết Long, chỉ dùng thần lực tầng thứ ba tập kích. Kết quả Anh Cách Lạp Mỗ không hề bị thương một cọng tóc nào.

Sau đó hai người đã đánh nhau thật một trận, lúc đó Anh Cách Lạp Mỗ mới có thần lực tầng thứ ba sơ cấp, dĩ nhiên không phải đối thủ của Phổ Lan Đa, nhưng đúng lúc đứng giữa sinh tử, Anh Cách Lạp Mỗ đột nhiên thăng cấp, chớp mắt đã phục chế sát chiêu của Phổ Lan Đa, sau đó cường hóa lên mấy phần rồi trả về.

Phổ Lan Đa không có chuẩn bị, bị trọng thương tại trận rồi bỏ trốn, còn Anh Cách Lạp Mỗ cũng không khá hơn, hãn dùng thân thể mới thăng cấp phục chế lại sức mạnh cao vị đỉnh phong của Phổ Lan Đa, cũng khiến cho mình rơi vào trạng thái chết giả.

Lĩnh vực của Phổ Lan Đa là thuộc loại bệnh độc, tiêu diệt một số bệnh khuẩn có tính ăn mòn đối với Sở Thiên mà nói chẳng khó gì, dĩ nhiên cũng không cần nói nhiều.

Dưới sự gia tốc của thời gian thuận lưu, chưa đầy một khắc Sở Thiên đã khiến cơ thể của Anh Cách Lạp Mỗ trở lại bình thường, sau đó lớn tiếng gọi Đức Khố Lạp: “Lão gia tử, qua đây giúp một tay!”

“Lam gì? Thấy ta dạy dỗ vợ người, người đau lòng à?” Đức Khố Lạp bước tới.

Sở Thiên chỉ vào cơ thể của Anh Cách Lạp Mỗ, cười nói: “Phiền người truyền cho hãn chút sinh mệnh tiềm lực, tiện thể kiểm tra một chút cấp bậc thần lực hiện tại của hãn!”

“Người muốn để lão nhân gia ta mất mặt phải không?” Đức Khố Lạp giận dỗi ngồi xuống một bên, không để ý đến Sở Thiên.

Sở Thiên cười hăng hắc, hãn đúng là thấy Chu Lệ Á bị trách móc khiến cho hai mắt đỏ hoe, vì vậy cố ý chơi xỏ Đức Khố Lạp để giải vây cho Chu Lệ Á, phải biết rằng Anh Cách Lạp Mỗ đã là cao vị thần, thần lực tầng thứ ba của Đức Khố Lạp vốn không thể ảnh hưởng đến sinh mệnh tiềm lực của hãn.

Đức Khố Lạp không được, không có nghĩa Sở Thiên cũng không xong, bởi vì y thuật của hãn không cần ảnh hưởng đến sinh mệnh tiềm lực, chỉ cần khôi phục sự hoạt động bình thường của các cơ quan cơ thể là được.

Rất nhanh Anh Cách Lạp Mỗ đã tỉnh lại, nhìn thấy Sở Thiên bên cạnh, câu nói đầu tiên sau khi cảm tạ là, “Ông chủ, ta giống như A Mạt Kỳ, đã là cao vị trung cấp rồi.”

444. Chương 424: Sự Thăng Cấp Kỳ Lạ

“Người đã là Cao Vị Thần trung cấp!” Sở Thiên vô cùng kinh ngạc, nhìn lại cơ thể của Hồn Huyết Long Anh Cách Lạp Mỗ, hai tay vui đến độ không biết nên đặt ở đâu.

Thì ra Sở Thiên cho rằng Anh Cách Lạp Mỗ cho dù thăng cấp, nhưng chẳng qua là thần lực tăng thứ tư sơ cấp, những cũng không ngờ lại là trung cấp, bước tiến dài nào cũng phải trả một cái giá rất đắt, thử nghĩ trong tình hình Ai Định Ma Căn chỉ có thể phát huy được hai ba thành thực lực của mình, đã đánh cho ba Hạ Vị Thần không có sức để đánh trả, hiện nay Anh Cách Lạp Mỗ cũng chỉ kém Ai Định Ma Căn một chút ít thôi.

Nghe thấy câu này, Lạp Hi Đức lại không cảm thấy bất ngờ, hắn đã nghĩ tới kết quả này, có điều Đức Khố Lạp tuy đã nghĩ tới, nhưng vẫn hỏi rành rọt lại: “Người nói lại lần nữa, là Cao Vị Thần, hay là thần lực tăng thứ tư trung cấp!”

Thần lực tăng thứ tư, chẳng qua chỉ là sức mạnh được tăng lên, Cao Vị Thần, thì lại có thể dùng thần lực tăng thứ tư để đồng hóa nguyên tố, hơn nữa Anh Cách Lạp Mỗ lại nắm bắt toàn bộ các nguyên tố căn bản, tất cả nguyên tố đều là nguyệt thuộc bản mệnh của hắn, nếu như hắn thật sự trở thành Cao Vị Thần, vì số lượng mà nguyên tố điều khiển được, chắc chắn sẽ thành một trong những cường giả mạnh nhất trong Cao Vị Thần.

Anh Cách Lạp Mỗ gật mạnh đầu, “Là Cao Vị Thần, không phải thần lực tăng thứ tư!”

“Sao có thể như vậy!” Lạp Hi Đức cũng kinh ngạc bước tới gần Anh Cách Lạp Mỗ, kinh ngạc dò xét hắn, “Thần lực có thể nhanh chóng tăng lên, vậy sự lý giải của người về pháp tắc nguyên tố thì sao? Tinh hạch của gia tộc Ma Căn nắm bắt tất cả nguyên tố ma pháp cơ bản, nếu như đạt đến đẳng cấp của Cao Vị Thần, nguyên tố phải hiểu sẽ nhiều hơn người khác mấy chục lần, sao người có thể trong một đêm mà hiểu hết nhiều pháp tắc nguyên tố như vậy?”

Anh Cách Lạp Mỗ bất đắc dĩ lắc đầu, “Ta cũng không biết tại sao, lúc đó giống như là chớp mắt đã hiểu rồi.”

Tiếp đó, Anh Cách Lạp Mỗ kể tỉ tỉ lại một lần, quá trình hắn chiến đấu với Phổ Lan Đa.

Lúc đó Phổ Lan Đa đánh lén không mang lại hiệu quả, hai người giao đấu trực diện, Anh Cách Lạp Mỗ dĩ nhiên không phải đối thủ của hắn, đúng lúc hắn bị Phổ Lan Đa bức vào tuyệt cảnh, chỉ cảm thấy trong đầu ù một tiếng, sau đó trong tinh hạch chảy ra một sức mạnh cực lớn, chớp mắt đã cải tạo cơ thể của hắn hơn nữa còn hoàn thành việc thăng cấp.

Hơn nữa không chỉ là sức mạnh, trong tinh hạch dường như còn có những thứ khác xâm nhập vào đầu Anh Cách Lạp Mỗ, những thứ này giống như cố nhét tất cả tri thức nguyên tố vào trong đầu Anh Cách Lạp Mỗ. Khiến sự lý giải nguyên tố của hắn đạt đến trình độ của Cao Vị Thần.

Tiếp sau đó, pháp tắc nguyên tố tăng thứ tư đến, không chỉ tấn công Anh Cách Lạp Mỗ, ngay cả Phổ Lan Đa bên cạnh hắn cũng không bỏ qua.

Trong pháp tắc nguyên tố tương đương với tăng thứ tư đỉnh phong, Phổ Lan Đa đã dùng sát chiêu, kết quả Anh Cách Lạp Mỗ không chỉ chế phục sát chiêu của hắn, ngay cả pháp tắc nguyên tố cũng phục chế, chuyện này mới khiến Phổ Lan Đa bị trọng thương, nếu không sức mạnh tăng thứ tư sơ cấp vẫn không thể đủ để đánh bại hắn!

Có điều cơ thể của Anh Cách Lạp Mỗ không thể dung nạp sức mạnh lớn như vậy, cuối cùng tới vào trạng thái chết giả.

“Xem ra tinh hạch của Ma căn có vấn đề rồi!” Lạp Hi Đức trầm ngâm trong chốc lát, nói: “Phát Lạp Định Nặc, Ai Định Ma Căn và Lan Định Ma Căn muốn tìm lại thi thể của Gia Tác Nhĩ, có khi nào là vì tinh hạch không?”

“Rất có thể!” Sở Thiên gật đầu rồi lại lắc đầu. Nói: “Có điều thần tốc đều có thói quen tranh đoạt thần cách, gia tộc Ma Căn có lẽ có thể nghĩ ra ta đã mang thi thể của Gia Tác Nhĩ đi, nhưng họ tại sao lại đi Thiên Hải? Mà không đi Bồ Lô Trạch trực tiếp tìm ta?”

“Có thể là thứ tốt của Gia Tác Nhĩ không chỉ là tinh hạch, còn có những thứ khác nữa để lại Thiên Hải!” Đức Khố Lạp nói: “Cháu rể, nếu như ngay cả thần người cũng có thể tạo ra, vậy thì cứ mở đầu của Anh Cách Lạp Mỗ ra, xem thử tinh hạch của hần!”

“Có lý!”

Sở Thiên nói Anh Cách Lạp Mỗ nằm xuống rồi mau mắn mở đầu hần ra, sau đó gọi hai lão đầu vây lại xem, đồng thời dùng thông tin thạch gọi A Mạt Kỳ.

“Không có gì đặc biệt cả!” Sở Thiên chỉ vào tinh hạch của Anh Cách Lạp Mỗ, nhử mày nói: “Mọi người xem, tất cả Thú Thần trong đầu đều là như vậy, Bào Uy Nhĩ cũng không ngoại lệ.”

Đại não hình tròn, tinh hạch dạng lỏng treo trong đó, ngoài tinh hạch hơi to ra một chút, hình dạng trong đầu của Anh Cách Lạp Mỗ, không khác gì lúc Sở Thiên thăng cấp cho hần năm đó.

A Mạt Kỳ sau khi nhận được tin cũng tức tốc đến, sau khi dùng linh giác của hần cảm ứng, cũng không phát hiện có gì lạ thường.

Sở Thiên không có thu hoạch gì, dùng máu thịt của ma thú khác, dựa theo hình dạng trong đầu của Anh Cách Lạp Mỗ làm lại một mô hình, chuẩn bị nghiên cứu kỹ càng, sau đó khép lại đầu của Hồn Huyết Long, chỉ vào mô hình trong tay nói: “Ta không có phát hiện gì, hai vị lão gia tử có nhìn ra gì không?”

Đức Khố Lạp và Lạp Hi Đức cùng lắc đầu.

Sở Thiên lại hỏi: “Anh Cách Lạp Mỗ, tinh hạch của người hiện tại có gì dị thường không?”

“Không có, ngoại trừ việc khi thăng cấp đau một chút, sau đó thì không có thay đổi gì, lúc vận chuyển thần lực cũng không có vấn đề gì!”

Sở Thiên tỉ mỉ nhìn ngắm lại mô hình, suy nghĩ rồi hỏi: “Hai vị lão gia tử, nếu như một vạn năm này hai người không gặp phải chuyện gì bất ngờ, thần lực sẽ đạt đến mức nào?”

Lạp Hi Đức trầm ngâm đôi chút, nói: “Nếu như tu luyện thông thường, có lẽ cũng là Cao Vị Thần trung cấp rồi, dĩ nhiên trước lúc đó chúng ta bắt buộc phải sống qua được pháp tắc nguyên tố!”

“Sống qua được pháp tắc? Pháp tắc nguyên tố rất có thông qua sao?” Sở Thiên kinh dị hỏi.

Bắt đầu từ lúc tạo thần ở Phán Quyết Thần Điện, Sở Thiên vẫn chưa từng thấy được một cách xác thực về sự lợi hại của pháp tắc nguyên tố, sau khi Tiểu Sở Viêm ra đời lại được Mỹ Nhân Ngư bảo vệ thông qua pháp tắc, khi A Mạt Kỳ trở thành Cao Vị Thần thì lại đánh tan pháp tắc, chuyện này khiến Sở Thiên có một cảm giác, pháp tắc nguyên tố chẳng có gì đáng sợ.

Đức Khố Lạp trợn tròn hai mắt, nhìn lại Sở Thiên một lượt, cong môi nói: “Người vẫn thật không biết cái gì là sáng thế thần uy! Phác tắc mà Sáng Thế Phụ Thần tạo ra dễ chơi lắm sao? Đừng lấy A Mạt Kỳ của người so sánh với người khác, nói cho người một câu, nếu như không có người giúp sức, mười người muốn thành thần, sẽ có tám người chết trong pháp tắc nguyên tố!”

Sở Thiên cười hăng hắc để che đậy sự vô tri của mình, sau đó lại đặt câu hỏi, “Vậy thiên phú của Gia Tác Nhĩ Ma Căn nếu so sánh với các người, sẽ thế nào?”

“Không kém nhau mấy! Có khả năng còn cao hơn chúng ta!” Lạp Hi Đức chính sắc nói: “Gia tộc Ma Căn tuy rằng phong thế tệ hại, có điều họ có thể trở thành gia tộc Thú Thần lớn nhất trước Bào Uy Nhĩ, thứ dựa vào chính là những hậu duệ ưu tú không cùng tận, mà trong những hậu duệ này, chỉ có Gia Tác Nhĩ được An Cát Lợi Na chỉ định làm người thừa kế! Nếu như không phải sau này xuất hiện A Tư Nặc, e rằng hần đã là tộc trưởng của gia tộc Ma Căn rồi.”

“Tộc trưởng của gia tộc rác rưởi ấy có gì đáng để làm! Hừ!” Đức Khố Lạp châm biếm nói.

“Đừng khinh thị gia tộc Ma Căn, họ có thể có thực lực ngày hôm nay, đều là dùng mồ hôi xương máu liều mạng mà ra đấy!” Ngừng lại một lát, Lạp Hi Đức lại vô cùng ngưng trọng nói thêm một câu, “Còn có thân thể của họ!”

Dứt lời, Lạp Hi Đức nhìn Sở Thiên đang muốn cười, giải thích: “Người đừng chỉ nhìn thấy người người của gia tộc Ma Căn dâm loạn, thực ra đây là phương pháp tu luyện của họ! Ta đã từng nghe phụ hoàng nói qua, gia tộc Ma Căn có một bí pháp độc môn, chỉ cần sau khi giao phối là có thể học được pháp môn nguyên tố bản mệnh của đối phương, vì vậy năm đó An Cát Lợi Na mới không ngừng tìm kiếm mỹ nam! Sau đó An Cát Lợi Na thành Chủ Thần, đã cải thiện thêm bí pháp này, để đối tượng giao phối không giới hạn ở người khác giới, nhưng uy lực lại càng lớn hơn, vì vậy mới dẫn tới thành viên gia tộc Ma Căn biến thành bộ dạng này!”

“Ông chủ, ta sẽ không biến thành bộ dạng đó chứ?” Anh Cách Lạp Mỗ kinh hãi hỏi.

“Yên tâm, nếu như thật sự có ngày đó, ta sẽ lấy tinh hạch của người ra chẳng phải được rồi sao! Ha ha!” Sở Thiên nói đùa một câu, sau đó quay đầu nói với hai lão đầu: “Khi ta giết Gia Tác Nhĩ Ma Căn, hẳn chỉ có tầng thứ ba đỉnh phong!”

“Tầng thứ ba đỉnh phong? Chuyện này không thể nào! Năm đó khi đại chiến chúng thần, hẳn đã là tầng thứ ba đỉnh phong rồi!” Đức Khố Lạp lắc đầu, “Lẽ nào nói một vạn năm nay hẳn không có chút tiến bộ nào? Hay nói là không dám thử pháp tắc nguyên tố tầng thứ tư, nên vẫn luôn áp chế sức mạnh?”

“Chuyện này cũng không thể nào, những năm nay gia tộc Ma Căn toàn bộ đều ở địa ngục và huyết luyện ngục, chỉ có Gia Tác Nhĩ Ma Căn một mình ở lại nhân gian, hơn nữa thần lực lại không có tiến bộ, nguyên nhân này chắc chắn cũng chính là nguyên nhân mà Ai Dịch Và Lan Dịch không đi tìm Phát Lạp Dịch Nặc, mà đi thẳng đến Thiên Hải!” Lạp Hi Đức kéo Đức Khố Lạp qua, nói: “Lão Biên Bức, chúng ta về Thiên Hải kiểm tra xem!”

“Không phải chứ, còn muốn đi? Cái cánh già của ta còn chưa nghỉ ngơi được mấy ngày mà!”

“Ít nói nhảm! Đi cùng ta! Bên cạnh Phát Lạp Dịch Nặc đã có hai Cao Vị Thần rồi, không cần đến chúng ta bảo vệ!” Nói rồi, Lạp Hi Đức gấp gấp kéo lấy Đức Khố Lạp bay lên bầu trời.

Sở Thiên muốn ngăn cũng không ngăn được, đành lớn tiếng nói: “Năm đó Gia Tác Nhĩ nói là bị hậu duệ của hắn triệu hoán ra từ không gian thông đạo, nơi trú ẩn của hắn không nhất định là Thiên Hải!”

Vừa dứt lời, hai lão đầu tử đã biến mất.

“Hai lão gia tử này thật là!” Anh Cách Lạp Mỗ lắc đầu cười.

“Này! Đừng cười nữa, người cũng là Cao Vị Thần, đánh với ta một trận!” A Mạt Kỳ móc tay về Anh Cách Lạp Mỗ.

“Đừng đánh nữa, giữ lại sức mà đối phó với Phổ Lan Đa đi! Hẳn có thể vẫn ở đây!” Sở Thiên kéo lấy tay của hai ma sủng, gọi Chu Lệ Á, rồi đi thẳng về đại doanh của quân đội Khải Tắt.

Trong đại doanh, Lô Dịch Tam Thế đang sốt ruột chờ đợi tin tức, nhìn thấy Anh Cách Lạp mỗ ở sau Sở Thiên không bị tổn hại gì, không nén được niềm vui, bước lên tiếp đón nói: “Thần kỹ của muội phu đúng là tuyệt thế vô song, nhanh như vậy mà đã cứu Anh Cách Lạp Mỗ miện hạ sống lại rồi! A? Hai vị lão gia tử đâu?”

“Bọn họ bận đi nơi khác rồi!” Sở Thiên tiện miệng nói: “Đúng rồi, trình độ Tế Tự thủ hạ của người cũng kém thật đấy, Anh Cách Lạp Mỗ thực chất chưa chết! Nếu như hẳn là tướng sĩ bình thường, e rằng đã bị người chôn sống rồi!”

Nghe thấy hai lão đầu không ở đây, Lô Dịch Tam Thế cảm thật hụt hẫng, lão bằng hữu của tổ tiên đi rồi, vậy Phát Lạp Dịch Nặc cần phải nắm thật chặt! Thế là thân thiết kéo lấy Sở Thiên, cùng đi vào vương trướng, cười nói: “Muội phu định lúc nào báo thù cho Anh Cách Lạp Mỗ miện hạ? Có điều Phí Xá Nhĩ vẫn đang ở trận doanh của Áo Khoa!”

Sở Thiên đúng thật hết cách với ông anh vợ này, có điều thù nhất định là phải báo, Phổ Lan Đa quay lại nhân gian như thế nào, địa ngục rốt cuộc đã ra sao, điều này cũng cần tra rõ, vì vậy Sở Thiên một tay đẩy Lô Dịch Tam Thế ra, khó chịu nói: “Biết rồi, ngày mai đích thân ta đi thu thập chúng!”

445. Chương 425: Phượng Hoàng

Có được sự bảo đảm của Sở Thiên, Lô Dịch Tam Thế vui mừng quá đỗi, hứng khởi đi triệu khai hội nghị quân sự.

Sở Thiên cũng không nhàn rỗi hơn, chuyện của Phổ Lan Đa và địa ngục quan trọng, nhưng trong nhà còn một chuyện quan trọng hơn những chuyện này, sau khi đi vào vương trướng của Lô Dịch Tam Thế, Sở Thiên cho lui hết mọi người, chỉ để lại hai người vợ và A Mạt Kỳ, sau đó tìm tìm cười nhìn A Mạt Kỳ một cái.

“Ông chủ, người nhìn ta làm gì?” A Mạt Kỳ tuy đang hỏi, nhưng mặt lại đỏ lựng lên như gấc.

“Hai người hôm nay làm sao vậy? Sao lại kỳ lạ như vậy?” Sắt Lâm Na ngồi xuống vương tọa của Lô Dịch Tam Thế, ngừng lại đóng sách lược quân sự đang làm giúp Phí Na lại, kỳ dị nhìn hai người, lại hỏi Chu Lệ Á: “Muội muội, họ làm sao vậy?”

“Ta cũng không biết!” Chu Lệ Á ngạc nhiên phát hiện, vẻ mặt của A Mạt Kỳ lúc này mình chưa từng thấy qua, bèn chạy đến bên cạnh Sắt Lâm Na, thấp giọng trêu đùa cười nói: “Tỷ tỷ có nhìn thấy không, A Mạt Kỳ đỏ mặt kìa! Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy hắn đỏ mặt!”

Sắt Lâm Na cũng đã phát hiện sự khác lạ của A Mạt Kỳ, có điều nhìn bộ dạng cười cợt của Sở Thiên, biết rằng chắc chắn không phải là chuyện xấu, thế là cũng trêu cười: “Cao Vị Thần của chúng ta cũng biết đỏ mặt, lẽ nào đã ngăn được cô nương nhà nào rồi?”

“Ha ha, nàng quả thật thông minh lắm!” Sở Thiên cũng không để tâm trên bàn trước vương tọa, có bao nhiêu quyển tông quyết định đến vận mệnh đại lục, trực tiếp gạt ra, rồi ngồi lên đó, cười nói với hai người vợ bên cạnh mình: “Hắn đúng là đã ngăn được cô nương nhà người ta rồi. Hơn nữa lại còn là hai cô!”

“Ông chủ, ta đi tu luyện cùng Anh Cách Lạp Mỗ đây!”

Khi A Mạt Kỳ tác chiến ngay cả Chủ Thần cũng không làm hắn thay đổi sắc mặt, nhưng lúc này lại bị mấy câu nói của ba phu phụ Sở Thiên làm cho đỏ mặt tía tai, vội vã xoay người chạy trốn.

“Trở lại. Chuyện hỏi cưới mà người không có ở đây có được không? Lẽ nào còn cần ta giúp người đi cầu hôn?” Sở Thiên gọi A Mạt Kỳ lại, sau đó nghiêng người cười nói: “Đoán xem, hắn đã thích cô nương nhà nào rồi?”

“Phu quân đại nhân của ta, phu nhân của chàng vẫn chưa thông minh đến độ việc gì cũng biết hết!” Sắt Lâm Na giận dữ huých Sở Thiên một cái, sau đó nghiêng đầu lại gần, mái tóc rủ xuống chiếc bàn, cười nói: “Mau nói xem, là cô nương nhà nào!”

Chu Lệ Á cũng kéo tay của Sở Thiên, lém lỉnh nói: “Đừng bắt chúng ta đoán nữa, mau nói đi!”

Sở Thiên cười thâm. Xem ra không cần biết là tính tình thế nào, chỉ cần là nữ nhân thì đều có hứng thú với chủ đề này.

Gạt cầm về phía A Mạt Kỳ, Sở Thiên cười ha hả nói: “Làm ơn đi, là người muốn cầu hôn, đừng có nhăn nhó giống nữ nhân như vậy, tự nói đi!”

A Mạt Kỳ ấp úng nói: “Ta, ta không biết tên của nàng!”

“Nữ thần tại thượng, Ái Lệ Ti tỷ tỷ cứu mạng a!” Sở Thiên há miệng hô to. Sau đó cười lớn nói: “Không phải chứ. Ngay cả tên của người tình người cũng không hỏi, đã thích người ta rồi?”

Nói rồi, Sở Thiên ngồi nghiêng trên bàn, nói với Sắt Lâm Na: “Bỏ đi, ta nói cho nàng biết, là đôi phượng hoàng song sinh của nàng và Phí Na đấy?”

“Lộ Tây là Ly Ly? A Mạt Kỳ, qua đây?” Sắt Lâm Na cũng cười. Vẫy tay về A Mạt Kỳ, cười nói với Lôi Ung đang bước tới: “Thủy Phượng Hoàng tên Lộ Tây, Hỏa Phượng Hoàng tên Ly Ly, rốt cuộc người thích người nào?”

“Còn người nào nữa? Lấy luôn cả hai làm vợ không phải được rồi sao?”

Sở Thiên hào sảng quyết định kế hoạch ăn tát, kết quả bị hứng một cái tát của Sát Lâm Na, “Chàng tưởng ai cũng giống chàng sao? Lấy hai người vợ, tiếp sau còn có một người vợ đang đợi biến thành hình người nữa?”

“Tiểu Bạch chưa tính, cô ta không biết bao giờ mới biến thân mà!” Sở Thiên giơ hai ngón tay ra, so sánh: “Nhiều ư? Trong hậu cung của Lô Dịch Tam Thế còn có bảy tám mươi người kìa!”

“Chàng còn muốn lấy bảy tám mươi người?” Sát Lâm Na trợn trừng mắt, kéo lấy tay Chu Lệ Á, “Có phải chê chúng ta già rồi không?”

“Không dám, không dám!” Sở Thiên vội vàng nhận lỗi, tính ra, tuổi hai người vợ của Sở Thiên cũng không lớn, lần đầu tiên khi Sở Thiên gặp Sát Lâm Na, lúc đó Sát Lâm Na vẫn còn là công chúa mới mười tám tuổi, qua bảy năm trời cũng mới có hai lăm.

Còn tuổi của Chu Lệ Á còn nhỏ hơn, năm năm trước khi Đức Khố Lạp ép Sở Thiên lấy mới chỉ có mười bốn tuổi, năm nay vẫn chưa đầy hai mươi, mỗi lần nhớ tới tuổi của Chu Lệ Á, Sở Thiên lại thường than vãn, mình nếu như còn ở địa cầu, tội cưới nhiều vợ cùng lúc và lừa gạt em gái vị thành niên, hai tội này cũng đủ để xử hắn bị bắn chết rồi.

Như vậy xem ra, Sở đại thiếu gia vẫn chưa từng phạm tội ở trên đại lục Huyền Thú, sinh con... Con trai làm lưu manh, có phải nên đem tội danh này gán cho việc cha mẹ quản giáo không tốt? Dù gì pháp luật địa cầu không có quy định như vậy.

Một nhà ba người lại cười rộ lên, khiến A Mạt Kỳ xấu hổ đứng một bên, sau khi cười chán rồi Sở Thiên mới nhớ ra, hôm nay A Mạt Kỳ mới là vai chính, “Đúng rồi, người rút cuộc định lấy mấy người?”

“Ta, ta muốn xem xem họ có phải là người bằng hữu đó của ta không!” A Mạt Kỳ lòng như lửa đốt, mồ hôi lạnh đang chảy toát ra.

“Không thành vấn đề, ta sẽ gọi Phí Na tới!” Sở Thiên không có hứng thú để ý đến lúc này Phí Na đang tham gia vào hội nghị quân sự, trực tiếp dùng thông tin thạch gọi cho Lô Dịch Tam Thế, sau đó Lô Dịch Tam Thế lệnh cho Phí Na tới, có điều phía sau nàng còn có Lôi Cát.

Sau khi nghe Sát Lâm Na kể qua, Phí Na lưỡng lự nói: “Tỷ tỷ người cũng biết, họ là ma sủng khế ước, phải dùng không gian thông đạo triệu hoán ra, nhưng tình hình của bọn họ ta sợ là không chịu nổi áp lực của không gian thông đạo!”

Kỳ thực ma sủng của đại lục Huyền Thú này, đa phần đều giống AK, được triệu hoán qua không gian thông đạo, giống như ma sủng ở bên cạnh Sở Thiên quả thực là khác người.

“Thân thể của họ không khỏe sao? Vậy kêu họ tới đây để ông chủ xem thử!” A Mạt Kỳ vội nói.

“Ha, Phí Na tướng quân nhìn thấy rồi chứ? Hắn còn chưa thành thân mà đã quan tâm đến vợ rồi!” Sở Thiên cười lớn nói.

Sát Lâm Na nói: “Họ không phải là không khỏe, mà là niết bàn vừa kết thúc, sức mạnh vẫn chưa hồi phục!”

Thì ra niết bàn của phượng hoàng cần một khoảng thời gian tương đối dài, thực lực càng mạnh, thời gian yêu cầu cũng càng dài, đôi phượng hoàng song sinh đã bị bắt khi đang niết niết mười năm trước. Lúc này niết bàn vừa kết thúc, còn đang trong giai đoạn phục hồi thể lực, cơ thể vẫn còn yếu. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Sát Lâm Na và Phí Na chưa từng dùng tới ma sủng của mình.

“Không thành vấn đề, gọi ra đây đi, ta sẽ thăng cấp thăng cho họ.” Sở Thiên bảo đảm bằng lời thề kiên định.

Phí Na biết tài y thuật của Sở Thiên, cũng không từ chối nữa. Trực tiếp gọi thăng hai con phượng hoàng ra.

Vương trưởng lớn bỗng dâng lên một luồng ma pháp ba động dữ dội, A Mạt Kỳ khê hừ một tiếng, chỉ dựa vào khí tức cũng đã trấn áp được luồng ba động đó, sau đó nhìn chăm chăm vào thông đạo đang từ từ mở ra giữa vương trưởng.

“Chủ nhân, có điều gì dặn dò?” Hai giọng nói trong trẻo đồng thời vang lên, tiếp sau đó, một đôi phượng hoàng cao bằng người vụt hiện trong thông đạo, rơi trên mặt thảm.

Ngoài màu sắc của hai con phượng hoàng là khác nhau ra thì hoàn toàn giống hệt, ngay cả giọng nói vừa rồi cũng không khác biệt gì, một con màu đỏ lửa, một con màu xanh da trời, nhìn trông rất đẹp dễ cao quý.

A Mạt Kỳ không để ý đến con màu xanh da trời, mà đến thẳng ngay trước mặt phượng hoàng màu đỏ lửa, nhìn đôi chân của hắn thoáng run lên.

“Nàng, nàng còn nhận ra ta không?” Câu nói này đám người Sở Thiên nghe không hiểu, bởi vì A Mạt Kỳ đang dùng tiếng Phượng Hoàng.

Hỏa Phượng Hoàng kinh ngạc nhìn A Mạt Kỳ, vì A Mạt Kỳ sợ làm kinh động đến hai con phượng hoàng, nên đã hoàn toàn thu lại khí tức Thú Thần của mình, vì vậy trong mắt Hỏa Phượng Hoàng chỉ nhìn thấy một người da vàng mạnh mẽ cường tráng.

“Ta, ta đã thay cơ thể rồi!” A Mạt Kỳ tiếp tục dùng tiếng Phượng Hoàng nói: “Nàng còn nhớ năm đó...”

“Tiên sinh cao quý, xin hỏi ngài là vị tiên bối nào trong Phượng Hoàng tộc chúng ta?” Hỏa Phượng Hoàng xòe cánh cúi đầu. Khẽ thi lễ, bộ dạng hoảng sợ bất an, có điều nàng ta đang nói tiếng con người.

“A Mạt Kỳ là Phượng Hoàng tộc? Ha ha, sai rồi! Hắn là Lôi Ứng!” Sở Thiên giải thích.

“Không thể nào, Lôi Ứng sao lại biết ngôn ngữ thượng cổ của Phượng Hoàng tộc chúng ta?” Con Thủy Phượng Hoàng giải thích với Sở Thiên: “Tiếng mà vị tiên sinh này nói vừa rồi, là tiếng của Phượng Hoàng tộc chúng ta một vạn năm trước, hiện nay chỉ còn rất ít tộc nhân biết nói, nếu như không phải phượng hoàng có huyết thống hoàng tộc giống như chúng ta, e rằng những phượng hoàng khác nghe không hiểu đâu!”

Sở Thiên sửng người, lập tức hiểu ra nguyên nhân, chắc chắn là sự thay đổi do lần bao vây tấn công Phán Quyết sơn năm đó gây ra, năm đó Phượng Hoàng Thần Bác Đức bị rơi vào Huyết Luyện Ngục, rất có thể đã mang theo những tinh anh của toàn tộc, những người ở lại nhân gian chỉ là huyết mạch thứ chi, tiếng nói của những người đó đã dần dần trở thành tiếng Phượng Hoàng ngày nay.

A Mạt Kỳ ngây người ra, chần chừ nói: “Tiếng Phượng Hoàng của ta, là do nàng dạy a!”

“Ngài hắn là nhầm lẫn rồi, trong Phượng Hoàng tộc chúng ta, ngôn ngữ là biểu tượng của sự cao quý! Thứ ngài nói chính là tiếng hoàng thất quý tộc cao quý nhất, chúng ta chỉ có thể nghe ngữ điệu mà nhận ra, nhưng thực chất là không biết nói, sao có thể dạy ngài được?”

Lẽ nào chỉ là có bề ngoài giống thôi? A Mạt Kỳ nhận lầm người rồi? Sở Thiên nhìn thấy A Mạt Kỳ rơi vào trạng thái ngây dại, vội vàng hỏi: “Người có biết phượng hoàng nào có bộ dạng giống người không?”

Sắt Lâm Na cũng hỏi: “Lộ Tây, nếu như người là huyết thống hoàng tộc phượng hoàng, vậy có biết trong tộc các người còn có ai biết nói thượng cổ phượng hoàng ngữ không?”

Thủy Phượng Hoàng Lộ Tây vẫn rất tôn kính với chủ nhân trước của mình, giải thích: “Không có, bắt đầu từ đời tổ phụ ta, thượng cổ phượng hoàng ngữ đã không còn ai biết nói rồi. Nếu như có, vậy cũng là các bậc tiên bối! Hơn nữa là tiên bối hoàng thất có huyết thống trực hệ với tổ tiên Phượng Hoàng Thần Bác Đức năm xưa!”

Hỏa Phượng Hoàng Ly Ly tiếp lời: “Còn về việc tộc nhân nhìn giống chúng ta có rất nhiều, người thân trong gia tộc của Phượng Hoàng tộc chúng ta đều rất giống, ví như ta giống hệt với tổ mẫu của ta!”

Hai con phượng hoàng có cùng huyết thống hoàng thất, lại biết nói thượng cổ phượng hoàng ngữ, Sở Thiên cuối cùng đã hiểu ra, người A Mạt Kỳ thích là một hậu duệ trực hệ phượng hoàng đang lưu lạc ở nơi nào đó trên nhân gian!

Nhìn A Mạt Kỳ thất hồn lạc phách, Sở Thiên vỗ vai hắn cười nói: “Cười cái nào! Chỉ là chưa tìm được mà thôi, lại không phải sinh ly tử biệt gì! Ta lập tức phái Lỗ Tây Nạp sai người đi tìm khắp cả đại lục! Nếu như trên đại lục không có, thì chúng ta đi Huyết Luyện Ngục, trực tiếp tìm Bác Đức đòi người!”

A Mạt Kỳ thở dài, chợt nói: “Ông chủ, ta muốn chém người!”

“Ha ha, cũng đúng, tâm trạng không tốt thì cần tìm người để xả giận!” Sở Thiên vén màn trướng lên, chỉ vào hướng Mê Vụ Hồ nói: “Gọi cả Anh Cách Lạp Mỗ, chúng ta cùng đi tìm Phổ Lan Đa xả giận!”

446. Chương 426: Gia Thần (thượng)

“Sự phẫn nộ của Phát Lạp Dịch Nặc!”

Trên phương viên nghìn dặm của Mê Vụ Hồ vang lên một tiếng quát lớn, tiếp sau đó một đạo quang mang u lam bay lên từ phía nam hồ Mê Vụ, như đao như kiếm, rạch nát hắc vụ ở trên hồ Mê Vụ, bay vụt về hướng quân doanh của liên quân hai mươi bảy nước.

Trong quân trướng của Khải Tát ở trong rừng, Lô Dịch Tam Thế cảm nhận được luồng sức mạnh to lớn ấy, thoáng kinh ngạc rồi ngay lập tức mừng rỡ, kết quả của cuộc chiến tranh này đã không còn gì phải lo lắng!

Các tướng lĩnh của Khải Tát đưa mắt nhìn nhau, muốn cầu nhau, nhưng ngại thể diện của Sở Thiên nên không dám nói gì nhiều, kẻ địch đã bị tiêu diệt rồi, công lao của mình cũng không còn.

Trong Mê Vụ Hồ, mấy con ma thú đang nơm nớp lo sợ trốn dưới nước, rõ ràng là bị luồng sức mạnh ấy khiến cho sợ mất mật, có điều một con nhèn nhện nước trong đó lại vui vẻ ra mặt. Há miệng to cười nói với mấy con ma thú còn lại: “Có nhìn thấy không? Cảm thấy không? Biết đó là gì không? Đây là sức mạnh của ma sủng của ông chủ của biểu muội ta! Yên tâm đi, sau này có ta ở đây, bảo đảm các ngươi được vinh hoa phú quý!”

Sau quang mang của hợp thể chiến kỹ, A Mạt Kỳ phi thân về doanh địa của liên quân. Sở Thiên và Anh Cách Lạp Mỗ theo ngay đằng sau. A Mạt Kỳ không lạm sát vô cớ, hoặc nói là không có hứng thú với con người bình thường, vì vậy hạ thủ lưu tình, sự phẫn nộ của Phát Lạp Dịch Nặc khi ập tới doanh địa liên quân, vừa chạm đất là dừng lại, chỉ làm vỡ cánh cổng viên môn thép đủ để cho một con voi ma mút ra vào.

Trong bầu trời, Sở Thiên đứng lừng lững trên không, trông giống như kẻ tiểu nhân đắc chí, hét lớn một trận doanh đang hoảng loạn dưới đất: “Phí Xá Nhĩ! Ra đây, ngươi và Phổ Lan Đa đã thương ma sủng của lão tử mà muốn như vậy là xong sao? Ra đây cho ta lời giải thích!”

Sau khi rống lớn, Sở Thiên đắc ý cười. Trên hòa ước Bồ Lô Trạch Biển Cẩm đã nói. Hắn có thể tùy tiện làm loạn trên đại lục! Hơn nữa lần này còn liên quan đến Nhân Thần Phổ Lan Đa, nếu như có tình hình nào mà mình không đỡ được, hoàn toàn có thể xin Biển Cẩm cứu viện!

Kỳ thực lần này Sở Thiên vốn muốn mang theo Sa Lỗ, có điều con cá mập đó tự mình yêu cầu không rời khỏi Bồ Lô Trạch, nói là Biển Cẩm gần đây có thể có chuyện lớn, thân là một trong Thập Thần Thất Hải Thú hắn bắt buộc phải chờ lệnh bất cứ lúc nào. Còn về là chuyện gì, Sa Lỗ không nói, Sở Thiên cũng không có hứng thú hỏi.

Các tướng sĩ trong quân doanh liên quân di động có vắn nhịp, một phần tạo ra một trận địa phòng ngự. Một phần khác mấy người nhanh chóng rút lui, xem ra có lẽ là các nhân vật đầu não của liên quân.

Ngay sau đó, hai nhân ảnh bay lên bầu trời, đứng trước mặt Sở Thiên. Một người trong số đó chính là Phí Xá Nhĩ đã phục sinh, một người khác, chính là tên sơn dương hồ mà Sở Thiên đã từng gặp qua nhưng không biết tên.

Hai người không khác biệt gì nhau, toàn bộ đều là thần lực tầng thứ hai. Hơn nữa trong mắt của những người chuyên nghiệp như Sở Thiên, cũng không thể phân biệt ra họ lúc này rốt cuộc là người sống, hay là những vong linh đã chết!

“Bái kiến Long Hoàng bộ hạ” Phí Xá Nhĩ dù là trạng thái sống chết thể nào, những lễ số của hắn vẫn rất chu toàn, hơi khom người trong không trung, cười nói: “Mấy ngày trước gia chủ đã thương ma sủng của bộ hạ là Anh Cách Lạp Mỗ, điều này quả thực là hai quân giao chiến, ai vì chủ nấy! Gia chủ cũng là vạn bất đắc dĩ mà thôi!”

Lời nói của lão giáo hoạt này đúng là chua cay, đây là chiến trường, đao kiếm không có mắt, tử thương ở đây cũng là chuyện khó tránh, nếu như Sở Thiên vì ma sủng đã chiến tử trong chiến đấu mà gây sự, vậy chính là nhỏ mọn. Không có khí lượng của Long Hoàng!

Sở Thiên nghiêng đầu, nhìn Phí Xá Nhĩ một lượt, nhìn từ diện mạo, lão giáo hoạt này chẳng khác với con người bình thường, không giống như đã chết, nhưng Sở Thiên lại biết một cách rõ ràng rằng, nhục thể của hai người này đã bị Mạt Khắc hủy rồi.

“Gia chủ. Lâu như vậy rồi mà các người không có tiến bộ gì cả, vẫn là nô tài của người khác!” Sở Thiên vừa mở miệng cũng chẳng chịu kém cạnh, tủm tỉm cười nói: “Chủ nhân hiện tại của các người là ai? Thú Hoàng Ngũ Tư, hay là Thần Rủi Ro Phổ Lan Đa?”

“Hiện tại ta thuộc về gia tộc Phổ Lan Đa, là thống lĩnh hộ vệ cận thân của chủ nhân!” Phí Xá Nhĩ chấp tay hướng lên, cung kính đáp.

“Gia tộc Phổ Lan Đa? Ha ha!” Sở Thiên nhếch môi cười khinh miệt, “Hắn chẳng qua chỉ là một Hắc Ám thần tộc cao vị đỉnh phong, lại dám tự mình tạo dựng gia tộc?”

“Bệ hạ cũng chẳng qua là Hạ Vị Thần, đã có gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc, tính ra gia chủ Phổ Lan Đa miện hạ, còn có tư cách hơn ngài.” Phí Xá Nhĩ giọng điệu rất có chừng mực, hiển nhiên vô cùng có lòng tin với Phổ Lan Đa.

Anh Cách Lạp Mỗ ở sau lưng Sở Thiên thấp giọng nhắc: “Ông chủ, ngày đó nhìn thấy thái độ của hắn với Phổ Lan Đa, có lẽ là bị khống chế tinh thần, hoặc là bị tẩy não rồi.”

Sở Thiên chợt hiểu ra, mỉa mai nói: “Tên nô tài nhà người, hiện tại rốt cuộc là ma thú hay là vong linh! Hay là quái vật thú không ra thú, vong linh không ra vong linh! Ha ha!”

Cười lớn vài tiếng, Sở Thiên nghiêm mặt lại, quát: “Bốn hoàng không có hứng thú phí lời với kẻ nô tài nhà người, gọi chủ nhân Phổ Lan Đa của người ra đây! Bốn hoàng cũng không tìm hắn báo thù, chỉ là thay mặt Khải Tắt đề nghị quyết đấu với hắn!”

“Chủ nhân Phổ Lan Đa vô cùng cao quý, lẽ nào người muốn gặp là gặp! Muốn gặp chủ nhân, phải qua ải của ta trước!”

Phí Xá Nhĩ và sơn dương hồ liên thủ ngang trước mặt Sở Thiên, hai người đều là chân đất tay không, không hề có bất cứ binh khí nào, có điều trên hai tay lại xuất hiện một vụ khí màu đen, đây chính là sức mạnh mà Phổ Lan Đa ban cho chúng.

Sở Thiên đối với hai người này đương nhiên khinh thường không chấp, cái gọi là sức mạnh ban tặng, chính là dùng thần lực thay đổi pháp tắc nguyên tố xung quanh người được trao tặng, để người được trao tặng có thể tạm thời mượn lĩnh vực nguyệt thuộc của chính người đó. Chỉ cần có thần lực tăng thứ ba, đạt đến cảnh giới lĩnh vực ly thể là có thể làm được, bản thân Sở Thiên cũng có thể.

Anh Cách Lạp Mỗ nhú mày nhìn A Mạt Kỳ, cười nói: “Mỗi người một tên, xem ai nhanh hơn ai?”

“Đọ tốc độ với ta? Ha ha, ta không để ý đâu!” A Mạt Kỳ sau khi phát ra hợp thể chiến kỹ vừa rồi tâm trạng đã khá hơn, ít ra lúc này còn biết nói đùa.

“Hai người đứng đó nghỉ ngơi đi!” Sở Thiên một mình bay tới hai người. “Họ giao cho ta luyện tập!”

Cơ hội hiện tại đúng là nghìn năm khó gặp, phía dưới là mấy chục vạn liên quân đang nhìn, quân doanh Khải Tắt ở bờ bên kia hồ Mê Vụ tuy rằng ở xa, nhưng Sở Thiên tin rằng cục tình báo đế quốc sớm đã có ma pháp ảnh tượng quay trực tiếp ở đây. Tính thêm cả, mấy mươi nước, hàng trăm vạn con người đang nhìn vào mình! Hơn nữa đối thủ chỉ là hai kẻ thần tượng có thần lực tăng thứ hai. Một cơ hội thể hiện như vậy, Sở Thiên sao có thể bỏ qua?

Sự huy hoàng ở Thiên Hải một đao chém nát nghìn tàu chiến hạm hồi đó chỉ có người mình nhìn thấy, vẫn không thể coi là nở mày nở mặt, hiện tại trong tình hình này hạ được hai đối thủ mới đáng là vẻ vang.

Nếu như Tiểu Bạch ở đây nhất định sẽ cười ngang ngửa, tên chúa lừa bịp Sở Thiên ở trước mặt cao thủ thì cúp đuôi để sống, vừa đến trước mặt người bình thường lại bắt đầu giả tạo rồi.

Không dám dùng đến Lưỡi đao Phán Quyết, Sở Thiên chỉ lấy ra dao phẫu thuật, cán dao nắm trong tay, ngón trở ấn vào dao, chỉ về hai người, trên mặt hiện ra một vẻ mặt điềm đạm, chậm rãi nói: “Hai người cùng lên đi!”

Luồng gió ấm trên bầu trời khẽ thổi qua, pháp bào Tế Tụ trắng muốt của Sở Thiên bay phấp phơ trong gió, thêm vào đó là ánh sáng thần lực ẩn hiện trên cơ thể, trông rất có phong thái của một cao thủ tuyệt thế.

Phí Xá Nhĩ và Sơn Dương Hồ đưa mắt nhìn nhau, cùng cảm thấy kinh ngạc, theo những tình báo mà hần có được, Sở Thiên chẳng qua chỉ là thần lực tầng thứ hai, nhưng hiện tại quang mang trên người hần sao lại là màu xanh?

“Vì chủ nhân, chúng ta lên!”

Bộ dạng của hai người Phí Xá Nhĩ khiến Sở Thiên nhớ tới Thánh Đấu Sĩ, đều diên đại như vậy. Hai người từ hai bên giáp công Sở Thiên, đồng thời tung quyền, hai đạo hắc vụ bổ vào Sở Thiên, Sở Thiên ung dung nhìn cơ thể của hai người, khi đã xác định họ chỉ có tầng thứ hai sơ cấp, chậm rãi buông thông cánh tay đang cầm dao phẫu thuật, thấp giọng quát: “Thời gian nghịch lưu!”

Trong bầu trời xuất hiện một hình ảnh quỷ dị, hai đạo hắc vụ của hai người Phí Xá Nhĩ tấn công Sở Thiên chợt co rút lại, theo quỹ đạo vừa rồi trở về phía chủ nhân, sau đó Phí Xá Nhĩ và Sơn Dương Hồ bị bay ngược đi, trở lại thời khắc trước lúc ra tay, “Lên ta chúng, nhân chủ vì!” Ngay cả tiếng nói cũng bị chuyển ngược lại.

Rất có ích mà! Sở Thiên thấy vậy mừng thầm, thời gian nghịch lưu của hần không có bất cứ tác dụng nào với bất cứ vị thần nào, nhưng đối với cường giả chỉ có tầng thứ hai thì vẫn có sức sát thương lớn.

Có điều đây mới là bắt đầu, màn biểu diễn của Sở Thiên vẫn còn tiếp tục.

“Thuận lưu!” Lần này Sở Thiên lại dùng thời gian thuận lưu mà hần thuận tay hơn, có điều là dùng lên chính mình, cùng lúc đó cũng lên khởi động thời gian cấm cố, khóa chặt thời gian của hai người. Sau đó Sở Thiên chợt biến mất trước mắt của mọi người, khi xuất hiện lại đã ở đằng sau lưng của Phí Xá Nhĩ.

Bịch!

Sở Thiên cầm con dao đập vào gáy của Phí Xá Nhĩ, dường như là muốn đánh ngất hần, trên thực tế là ngằm đổ thần lực vào trong đầu hần, phong ấn tinh hạch của hần.

Sơn Dương Hồ cũng giống như đồ chơi, trong chớp mắt, hai người vừa rồi còn diêu vũ dương oai, giờ đã bị Sở Thiên cầm thất lưng nhấc lên trong tay.

“Soạt soạt” hai tiếng, Sở Thiên ném hai người về hướng của quân doanh Khải Tát, đồng thời ra lệnh: “Đem hai tên này đến quân doanh của Ai Nhĩ Sâm, giao cho sư nương ta xử lý!”

“Thần Vũ Vương uy! Thần Vũ Vương uy!” Phía bên Khải Tát ngay lập tức vang lên tiếng hoan hô rền trời.

Doanh địa của hai mươi bảy nước liên quân thì lặng ngắt như tờ.

Sở Thiên vẫy tay về phía quân doanh Khải Tát, sau đó bày ra đúng phong thái của Long Hoàng.

A Mạt Kỳ đợi Sở Thiên chào đủ, lên truyền âm cho hần, “Ông chủ, ta đã cảm nhận được nơi hạ lạc của Phổ Lan Đa rồi, ở một ngọn núi phía bắc cách đây ba trăm dặm!”

Sở Thiên khẽ gật đầu, vận đủ thần lực quát lớn: “Lô Dịch Tam Thế bệ hạ, bốn vương cáo từ đây!”

Nói rồi, Sở Thiên, A Mạt Kỳ cùng Anh Cách Lạp Mỗ cùng biến mất.

Trong hồ Mê Vụ, con nhện nhện nước vẫn đang lải nhải, chỉ vào bầu trời kêu lớn: “Các vị nhìn thấy không, biết cái gì gọi là tuyệt đại cường giả không? Chính là như vậy đấy, lấy sát chiêu làm kẻ địch sợ mất mật, chớp mắt đã diệt gọn hai cao thủ mạnh nhất của đối thủ, sau đó phủi áo mà đi...Đúng rồi, đây chính là ông chủ của biểu muội ta, sau này có chuyện gì mọi người cứ đến tìm ta, đại ca ta phía trên có người...”

Mặc cho nhện nhện nước khoác lác thế nào, Sở Thiên được A Mạt Kỳ dẫn đường cũng đã đến khe núi, sau đó quát: “Phổ Lan Đa, người thân mang trọng thương, còn nơi ta lại có hai Cao Vị Thần! Lựa chọn thế nào người tự mình quyết định đi!”

Phổ Lan Đa thân đầy thương tích chui ra từ trong một sơn động, khuôn mặt tràn đầy sự bất lực, có điều ngay lập tức âm hiểm quát: “Phất Lạp Dịch Nặc, người dám giết ta, Bì Bồng miện hạ sẽ không tha cho người đâu!”

447. Chương 427: Gia Thần (trung)

Bì Bồng, cái tên này lão Biên Bức Đức Khổ Lạp khi dạy dỗ Chu Lệ Á đã từng nhắc tới. Có điều Sở Thiên đã quen hẳn đến mức không thể quen hơn.

Năm đó Sáng Thế Thần ủy thác cho Phán Quyết Thần Hoàng Tư Đặc n thống trị tam giới, phán xét thiện ác đúng sai của chúng thần, trong đó thần tộc phạm tội sẽ bị quản áp đến Huyết Luyện Ngục, hay còn gọi là Thần Phạt Tù Lung, còn Bì Bồng, chính là trưởng giám ngục ở nhà giam này!

Đồng thời hắn cũng là tổ tiên của tộc Hấp Huyết Biên Bức.

Tính danh của thần tộc khác đôi chút với đại lục, họ tôn kính cường giả, vì vậy trong một thần tộc nếu như xuất hiện một nhân vật cường đại, gia tộc đó sẽ dùng danh tính của nhân vật đó làm tên của cả gia tộc, ví dụ như Ma Căn tộc, chính là vì họ của An Cát Lợi Na, danh tính tộc trưởng đời trước hoàn toàn không phải là Ma Căn. Lại ví như huyết mạch Long Thần, trên thực tế được gọi là gia tộc Tư Tháp Đức Mại Nhĩ.

Hơn nữa để tôn trọng tộc trưởng của gia tộc, thành viên trong gia tộc thường đều sẽ theo họ của tộc trưởng, sau đó tự lấy tên cho mình, khi giao thiệp với những người ngoài gia tộc, chỉ nhắc tới tên của mình mà không nhắc tới họ, nhưng khi xưng hô với tộc trưởng, thì chỉ xưng họ.

Giống như gia tộc Ma Căn, cách xưng hô chuẩn nhất của thần tộc với An Cát Lệ Na, nên là, Chủ Thú Thần Ma Căn miện hạ, mà không phải An Cát Lệ Na miện hạ, khi xưng hô với Gia Sách Nhĩ Ma Căn, thì gọi là Gia Sách Nhĩ miện hạ, mà không phải là Ma Căn, hoặc là Gia Sách Nhĩ Ma Căn miện hạ.

Đương nhiên, đến ngày nay, cách xưng hô của mọi người với thần tộc đã không có quá nhiều quy định như vậy, có điều trong nội bộ thần tộc, vẫn cẩn thận tuân theo quy tắc này. Ví như Lạp Hi Đức, tên đầy đủ của hắn là A Cổ Lạp, Thần, Lạp Hi Đức, Tư Tháp Đức Mại Nhĩ, nhưng lão Cốt Long chưa từng nhắc tới họ của mình. Chính là để biểu thị, danh hiệu Tư Tháp Đức Mại Nhĩ chỉ có Long Thần năm xưa mới xứng đáng gọi, bản thân không đủ tư cách để dùng họ đó giao thiệp với mọi người.

Cùng lẽ đó, Sở Thiên quá đỗi quen thuộc với cái tên Bì Bồng, nguyên nhân là vợ của mình.

Tên đầy đủ của Chu Lệ Á chính là: A Cổ Lạp, Thần, Đỗ Lỗ Nam Hi, Thánh, Bồ Lô Trạch, Chu Lệ Á, Bì Bồng, Phất Lạp Dịch Nặc, Sở.

Phất Lạp Dịch Nặc là tên gọi của gia tộc, đại diện nàng là nữ chủ nhân của gia tộc, tương lai sau khi Sở Viêm trưởng thành cũng sẽ thêm cái tên này, còn Sở là theo họ của Sở Thiên, về Bì Bồng, thì là họ của tổ tiên nàng! Vì vậy trước khi Chu Lệ Á được gả cho Sở Thiên, nàng tên là Chu Lệ Á Bì Bồng!

Lão Biên Bức dĩ nhiên sẽ tên là Đức Khổ Lạp, Bì Bồng. Có điều xưng hô với bên ngoài, chỉ có Huyết Bức Bì Bồng ở Huyết Luyện Ngục mới có thể tự xưng hai chữ đó.

Vì vậy Sở Thiên sau khi nghe thấy Phổ Lan Đa lấy tên đó ra đe dọa mình, không nhịn nổi cười phá lên: “Ha ha, đầu óc người có vấn đề à? Trước khi đối phó với ta, rốt cuộc người có điều tra ra thân phận của ta không?”

Phổ Lan Đa sửng sốt. Nhìn thấy A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ đứng sau lưng Sở Thiên, biết mình không thể trốn được. Bèn ngồi phịch xuống đất, khinh miệt hỏi: “Bổn miện hạ muốn đối phó người, còn cần điều tra thân phận sao? Xem ra người bị danh hiệu của Bì Bồng miện hạ làm cho hồng đầu óc rồi!”

Sở Thiên chậm rãi hạ đất trước mặt Phổ Lan Đa, A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ đi sát theo sau, đứng ngang giữa hai người, cẩn thận bảo vệ Sở Thiên.

“Đầu ta không có chuyện gì, mà là đầu người có vấn đề!” Sở Thiên nhếch môi cười nói: “Người có biết ta có mấy vị phu nhân không?”

“Hai người!! Một chuyện đơn giản như vậy vốn không cần phải tra xét, cả đại lục này đều biết, Thần Vũ Vương của Khải Tắt là người có ít vợ nhất trong đám quý tộc.

“Đúng vậy, vậy người có biết phu nhân Chu Lệ Á của ta tên gì không?” Sở Thiên nham hiểm cười nhìn Phổ Lan Đa, có ý định trêu chọc hắn.

Phổ Lan Đa thẳng cổ lên, khinh thường nói: “Bổn miện hạ không cần biết!”

“Không cần? Người xác định? Ha ha!” Sở Thiên tùm tùm cười vỗ vai của Anh Cách Lạp Mỗ, sai: “Nói cho hần biết, tên đầy đủ của Chu Lệ Á phu nhân!”

Anh Cách Lạp Mỗ ngay lập tức đọc một chuỗi tên dài ra.

Nghe thấy A Cổ Lạp, Phổ Lan Đa đã rung động, tên của Long Hoàng Hậu có thêm danh hiệu A Cổ Lạp là hợp lẽ, Đỗ Lỗ Nam Hi thì chỉ khiến hần kinh ngạc một chút. Mãi đến khi nghe thấy hai chữ Bì Bồng, Phổ Lan Đa đứng vụt dậy. Trợn tròn hai mắt nhìn Sở Thiên, kinh hãi nói: “Phu nhân người không phải con người?”

“Phu nhân của ta không có ai là con người cả!” Sở Thiên cười nói: “Sau này cũng sẽ không có con người!”

Sắt Lâm Na là một con rồng, Chu Lệ Á là dơi, Tiểu Bạch hiện nay vẫn chưa biết là chủng tộc nào, Sở Thiên ngoài ba người này không có ý định cưới thêm người vợ thứ tư. Vì vậy Bồ Lô Trạch Đảo sẽ không có nữ chủ nhân là con người.

“Chu Lệ Á phu nhân cũng là Hấp Huyết Biên Bức?” Phổ Lan Đa vội hỏi, có điều giọng điệu đã tôn kính hơn rất nhiều.

“Gia gia của Chu Lệ Á là Đức Khố Lạp, nói như vậy người có lẽ đã nghĩ ra gì rồi chứ?” Sở Thiên tùm tùm cười nhìn Phổ Lan Đa.

Vút một tiếng, Phổ Lan Đa sắc mặt trắng bệch, khiến khuôn mặt vì trọng thương mà tiêu tụy đi này còn tiêu tụy hơn, hần muốn lao đến trước mặt Sở Thiên, có điều đã bị A Mạt Kỳ ngăn lại, chỉ có thể đứng cách qua Lô Ưng hỏi: “Người có chứng cứ gì?”

“Người muốn có chứng cứ gì?” Sở Thiên cười nói.

“Ta muốn tận mắt nhìn thấy Chu Lệ Á phu nhân dùng linh vực Hấp Huyết!” Phổ Lan Đa vội nói.

“Đi theo ta! Để người tận mắt nhìn!” Sở Thiên xoay người bay lên, còn Phổ Lan Đa cũng bay theo Sở Thiên dưới sự giám sát của hai ma sủng.

Sở dĩ dám để Phổ Lan Đa gặp Chu Lệ Á, là vì Sở Thiên phát hiện Thần Rủi Ro đối với Bì Bồng có một thái độ rất cung kính, vợ mình là đúng là hậu duệ của Bì Bồng, không có bất cứ sự giả dối nào, để hần gặp một lần, nói không chừng lại có được lợi ích gì. Dù gì có A Mạt Kỳ bảo vệ, Sở Thiên cũng không sợ có nguy hiểm.

Mấy người đáp xuống doanh địa của Khải Tát, các tướng sĩ nhìn thấy Sở Thiên áp giải một người đi về, lại cao giọng hoan hô Thần Vũ Vương.

Nghe thấy tiếng hoan hô, Lô Dịch Tam Thế vội vàng bước ra, nhìn thấy Phổ Lan Đa hôm đó đã thương Anh Cách Lạp Mỗ, liền thân thiết kéo lấy tay Sở Thiên, cười nói: “Muội phu quả nhiên anh dũng vô song, nhanh như vậy mà đã bắt được hậu viện mạnh nhất của hai bảy nước liên quân về rồi, kể làm ca ca ta thay mặt đế quốc cảm tạ người!”

Sở Thiên nhàn nhạt nói: “Hiện tại hai bảy nước liên quân phía đối diện không còn cao thủ thần cấp mạnh nào nữa rồi, việc còn lại người tự giải quyết, đừng đến phiền ta!”

Nói rồi, Sở Thiên mang theo ma sủng và Phổ Lan Đa đi vào vương trường, bên trong Phí Na vẫn còn ở đó, có điều hai con phượng hoàng đã đi rồi.

“Chàng bắt được Phổ Lan Đa rồi?” Sắt Lâm Na mừng rỡ, nàng căm thù đến tận xương tủy với kẻ dám đến làm loại khi con trai của mình được sinh ra.

“Hần không phải là do ta bắt, mà là tự mình theo đến đây!” Sở Thiên cười nói, sau đó đến bên cạnh Chu Lệ Á, cầm lấy tay của nàng, chỉ về Phổ Lan Đa, “Phu nhân, tên khốn kiếp này muốn xem linh vực của nàng, hãy cho hần xem xem! Cứ dùng lên người hần.”

Chu Lệ Á sắc mặt lộ ra vẻ khó coi, bắt giắc dựa vào lòng Sở Thiên, vừa nghĩ tới việc biến người sống sờ sờ thành một xác khô trong tay mình, nàng đã nổi da gà khắp người, “Đừng mà, ta, ta sợ hấn không chịu được, biến thành...”

“Không sao! Phu nhân người cứ động thủ đi!” Nhìn thấy dung mạo của Chu Lệ Á, sự cung kính của Phổ Lan Đa lại tăng thêm một phần, dùng lễ nghi quý tộc vừa học được, khom người vụng về, cười nói: “Phu nhân tôn kính, ta chỉ là muốn thông qua lĩnh vực của người, để xác định huyết thống của người! Xin người yên tâm, tuy rằng hiện nay ta thân mang trọng thương, có điều vẫn có khả năng bảo vệ mình!”

Phổ Lan Đa nhìn thấy dung mạo của Chu Lệ Á đã tin thêm phần nào, có điều khí chất của Chu Lệ Á lại thua kém quá xa, một cô gái hiền lành nhu hòa, bất luận thế nào cũng không liên quan đến trưởng giám ngục âm độc hung ác kia, vì vậy hấn mới cần thông qua lĩnh vực để xác định, nếu như thật nàng là hậu duệ của Bì Bồng, vậy thì hấn phải thay đổi thái độ với gia tộc Phát Lạp Địch Nặc rồi.

Chu Lệ Á mặt mày ủ dột, nhìn bộ dạng của Phổ Lan Đa, vẫn không dám ra tay.

Thần Rủi Ro Phổ Lan Đa hiện tại đã bị cướp đi Tử Thần Trố Chú, mặc trên mình một nhuyển giáp màu nâu bó sát người, có điều cũng đã rách nát, vết thương dưới nhuyển giáp không thấy, có điều làn da ở tay và mặt hấn đều nổi lên mấy nốt mụn lớn, có hai cái đã bị vỡ, đang chảy máu, trông ra chẳng khác nào với thầy ma sinh hóa ở địa cầu.

Chu Lệ Á run rẩy, nấp đằng sau Sở Thiên, sau đó dưới sự khích lệ của Sở Thiên nhắm mắt lại, dùng này chỉ loạn vào Phổ Lan Đa, “Hấp thu thần lực!”

Thần lực tầng thứ ba rơi vào người Phổ Lan Đa, tuy rằng không gây cho hấn thương tổn gì, nhưng trong vương trướng mọi vật khác đã không chịu đựng nổi.

Sắt Lâm Na vội vàng bảo vệ cho Phí Na và Lôi Cát.

Nấp dưới vòng bảo vệ của Sắt Lâm Na, Phí Na thầm kinh ngạc, tin đồn gia tộc Phát Lạp Địch Nặc cao thủ như mây thật không giả, không ngờ một Chu Lệ Á trước nay đều mờ nhạt cũng là thần tộc!

“Đủ rồi! Đủ rồi!” Phổ Lan Đa thân thiết cười, “Những thứ này đã đủ rồi!”

Dứt lời, Phổ Lan Đa quỳ phịch xuống một tiếng, “Gia thần Phổ Lan Đa bái kiến đại tiểu thư!”

Đại tiểu thư? Chu Lệ Á thấy Phổ Lan Đa quỳ xuống liền ngơ ngác, thầm nghĩ mình chỉ là một thần tộc bình thường, sao lại trở thành đại tiểu thư? Hơn nữa mình đã kết hôn rồi, sao còn được gọi là đại tiểu thư? Phải gọi là Phát Lạp Địch Nặc phu nhân mới đúng!

Phổ Lan Đa không cần biết Chu Lệ Á nghĩ thế nào, xoay người thi lễ với Sở Thiên, cười nói: “Tham kiến cô gia!”

Ngay sau đó, hấn lại chuyển hướng về Anh Cách Lạp Mỗ, áy náy nói: “Anh Cách Lạp Mỗ miện hạ, mấy ngày trước thật đắc tội, mong ngài lượng thứ! Ngày khác nhất định sẽ mang một phần hậu lễ đến nhà tạ tội!”

Sở Thiên kinh ngạc nói: “Người gọi ta là cô gia? Nghe Phí Xá Nhĩ nói, người không phải đã tạo dựng gia tộc Phổ Lan Đa sao? Tại sao...”

“Ha ha, cô gia có điều không biết, tiểu thần được Bì Bồng miện hạ không chê bỏ, đã được thu nạp với gia tộc Bì Bồng rồi! Chủ nhân thấy ta có chút bản lĩnh, long ân cho ta chiêu mộ thuộc hạ, xây dựng một tiểu gia tộc lệ thuộc lão nhân gia người!”

Nụ cười trên khuôn mặt chân thành không gì sánh được, nhưng Phổ Lan Đa trong bụng lại lắc đầu, mình đen thật, rơi nhảm vào Huyết Luyện Ngục, đầu tiên là bị Mã Lý Ngang cướp mất Tử Thần Trố Chú, sau đó lại rơi vào tay của tên đồ tể Bì Bồng, khiến hiện nay phải khom lưng với mấy kẻ tiểu bối, đáng thương làm sao!

Sở Thiên thầm suy nghĩ, sau đó hỏi: “Là Bì Bồng miện hạ sai người đến nhân gian sao?”

“Không phải sai, là “ép”!” Phổ Lan Đa trong lòng sửa lại lỗi sai trong câu nói của Sở Thiên, có điều vẫn nở nụ cười nói: “Bẩm cô gia, chính là chủ nhân sai ta đến!”

448. Chương 428: Gia Thần (hạ)

Phổ Lan Đa nói dứt lời, Sở Thiên và Sát Lâm Na cùng im lặng, chỉ có Chu Lệ Á nghe thấy Phổ Lan Đa là gia thần của tổ tiên mình, lại nhìn bộ dạng đáng thương của hắn, kéo lấy tay áo Sở Thiên, cầu xin: “Phất Lạp Dịch Nặc, chàng xem hắn bị thương đến như vậy rồi, chàng mau trị thương cho hắn đi!”

Sở Thiên gượng cười, nắm lấy tay Chu Lệ Á cười nói. “Không phải ta không muốn giúp hắn, nàng cũng biết ta chỉ biết chữa trị cho Thú Thần, hắn là Nhân Thần, ta cũng hết cách!”

Kỳ thực Sở Thiên muốn chữa trị cho Phổ Lan Đa cũng không khó khăn, tạm không nói sự khác biệt giữa người và thú, thương thể của Phổ Lan Đa đến từ Anh Cách Lạp Mỗ, lúc đó Anh Cách Lạp Mỗ đã phục chế linh vực của hắn, vì vậy Phổ Lan Đa chỉ là trúng linh vực bệnh độc của chính mình, ngoài ra còn có một số thương tổn do pháp tắc nguyên tố tầng thứ tư gây ra, những ngoại thương này đối với Sở Thiên mà nói chỉ nhắc tay là xong, không cần biết cấu tạo cơ thể như thế nào, chớp mắt là có thể chữa khỏi rồi.

Có điều Sở Thiên không muốn cứu hắn, một là Phổ Lan Đa lai lịch bất minh, không thể nào chứng minh được hắn thật sự đầu phục Bì Bồng hay không, mặt khác chính là thần phẩm của vị thần này cũng có vấn đề, một khi hắn hồi phục thực lực rồi quay lại cắn mình thì làm thế nào?

Phổ Lan Đa không đơn thuần như Chu Lệ Á, hắn dĩ nhiên hiểu được sự thoái thác của Sở Thiên, cười nói: “Không dám phiền cô gia phải mất sức, vết thương của ta đa phần đều do linh vực của ta tạo thành, dựa vào sự lý giải linh vực của ta, không bao lâu nữa thương thể sẽ lành lại.”

Tiểu tử này cũng rất biết điều, Sở Thiên gật đầu, sau đó hỏi: “Trước hết nói cho chúng ta biết, người làm thế nào mà trở thành gia thần của Bì Bồng miện hạ?”

Trước cáo tội, Phổ Lan Đa cười nói: “Ngày đó tiểu thiếu gia ra đời, kẻ tội nhân không có mắt là ta đến làm loạn...”

Lúc đó Phổ Lan Đa bị tấn công, mạo hiểm mở không gian thông đạo muốn trở về Địa Ngục, đáng tiếc vận số của hắn đen đủi, trong thông đạo đó lại rơi vào Huyết Luyện Ngục, sau đó bị Mã Lý Ngang cướp mất Lờ nguyên Tử Thần.

Mã Lý Ngang tuy không giết Phổ Lan Đa, nhưng linh vực hỗn loạn của hắn không ra tay thì thôi, một khi ra tay đều là sát chiêu đoạt mạng. Vì vậy Phổ Lan Đa vẫn bị trọng thương, một Cao Vị Thần, lại mang theo thương tích, làm thế nào có thể sinh tồn ở Huyết Luyện Ngục mà cao thủ nhiều như mây? Phải biết rằng trong Huyết Luyện Ngục phần lớn đều là linh hồn đã mất đi thân xác, thân thể của Phổ Lan Đa là một món đồ tốt trong mắt của họ.

Bất đắc dĩ, Thần Rủi Ro đành phải chọn lấy một thể lực trong mấy thể lực mạnh nhất ở Huyết Luyện Ngục để đầu phục, và hắn đã chọn trưởng giám ngục Thần Phạt Tù Lung được Tư Đặc n chỉ định năm xưa, Huyết Luyện Ngục Huyết Bức Bì Bồng.

Vốn dĩ Phổ Lan Đa là một Nhân Thần, trong thiên hạ của Thú Thần rất ít người dám thu giữ hắn, có điều hắn nắm rõ tình hình ở Địa Ngục, lại đã đến nhân gian, chuyện được biết cũng không ít, điều quan trọng nhất, hắn biết vị trí một thông đạo giữa Địa Ngục và nhân gian, vì vậy Bì Bồng miện cường giữ hắn lại.

“Bì Bồng miện hạ sao lại sai người đến nhân gian?” Sở Thiên hỏi.

“Chuyện này nói ra thì dài...” Bộ dạng của Phổ Lan Đa, xem ra muốn bắt đầu một bài luận dài vô tận đọc thâu đêm suốt sáng cũng không dứt.

Sở Thiên vội xua tay, nói: “Nói trọng tâm, đừng phí lời!”

“Vâng. Vâng. Cô gia nói đúng, hiện tại tình thế nguy cấp, ta đích thực không nên phí lời!” Phổ Lan Đa ngượng ngùng cười nói: “Kỳ thực không chỉ có gia chủ, rất nhiều thể lực ở Địa Ngục và Huyết Luyện Ngục đã đều phái người đến đại lục Huyền Thú, ta chẳng qua chỉ là một trong những người có vận may tốt hơn một chút, may mắn thông qua phong tỏa của Địa Ngục Tam Thần Thú, đến nhân gian này!”

Phổ Lan Đa còn nửa câu không nói, thần tộc có thể đi qua được Địa Ngục Tam Thần Thú. Người có thể đến nhân gian chỉ có một mình hắn, bởi vì chỉ có hắn biết được vị trí của thông đạo Địa Ngục đó.

Phổ Lan Đa tiếp tục nói: “Gia chủ phái ta đến nhân gian, chủ yếu là muốn thám thính tình báo nhân gian, nếu như có thể, sẽ ở nhân gian tìm cho người một nơi để dừng chân!”

“Bì Bồng miện hạ cũng muốn đến nhân gian?” Sở Thiên kinh hãi, nếu như thần tộc cấp bậc Chủ Thần đồng loạt đến nhân gian này, e rằng đại lục Huyền Thú sẽ loạn lên mất.

“Bì Bồng miện hạ chỉ là có ý đó, ông ấy không nhất định sẽ tới, chỉ là muốn để lại một hậu lộ!” Phổ Lan Đa giải thích: “Cô gia ngài không biết a, hiện tại ở Địa Ngục và Huyết Luyện Ngục đã quá loạn... Nói như vậy đi, trong năm năm nay, đã có hai Chủ Thần bị đánh tan hồn phách! Thượng Vị Thần chết đã có mười mấy người, một Cao Vị Thần như ta nếu như không có sự bảo vệ của thế lực một phương, ngoại trừ ẩn cư, nếu không rất khó sống sót!”

Cười hăng hắc, Phổ Lan Đa cúi thấp đầu nói: “Nói câu không cung kính với gia chủ, hiện tại Địa Ngục và Huyết Luyện Ngục đều có nguy hiểm, ai cũng không thể bảo đảm mình và gia tộc của mình sống tiếp được không, Bì Bồng chủ nhân cũng là như vậy, vì vậy lão nhân gia người phái ta đến nhân gian tìm một điểm dừng chân, để phòng lúc nguy cấp, ông ấy và tộc nhân có một đường lui!”

Sở Thiên chợt hiểu ra, thì ra là đang tìm một không gian chiếc lược để xoay chuyển, có điều hiện tại ngay cả Bì Bồng cũng cần có đường lui, xem ra Địa Ngục và Huyết Luyện Ngục thật sự đã biến thành một mảnh đất tu la đồ tể rồi.

Sở Thiên lại hỏi: “Hiện tại Địa Ngục và Huyết Luyện Ngục, có thế lực nhà nào tương đối mạnh?”

“Bên trong Địa Ngục, đứng đầu trong đó là gia tộc Ma Căn, gia tộc họ dựa vào tính hắc biến thái, và cả thân xác để lôi kéo không ít thần tộc, vì vậy trở thành thế lực mạnh nhất Địa Ngục. Tiếp đó, là Địa Ngục Tam Thần Thú...”

“Ba huynh đệ của Ba Nhĩ có thể chống lại gia tộc Ma Căn?” Sở Thiên không thể tin, thực lực của ba người họ mình rất rõ, Mặc Phi Đặc mạnh nhất cũng chẳng qua là thần lực tầng thứ tư, điều này còn là được Sở Thiên giúp đỡ.

“Ai da, ta đã sơ sót rồi!” Phổ Lan Đa cười nói: “Ba huynh đệ Ba Nhĩ khác với chúng ta, họ là ma thú nguyên trú ở Địa Ngục! Năm đó khi Sáng Thế Thần tạo ra tam giới, những người sau khi chết sẽ vào Địa Ngục, số người trong Địa Ngục càng lúc càng tăng, Sáng Thế Phụ Thần lão nhân gia sợ tương lai thế lực Địa Ngục quá lớn, can thiệp đến tam giới, vì vậy đã đặt ra một quy tắc, chính là ma thú nguyên trú Địa Ngục sau khi đến nhân gian thực lực sẽ bị giảm xuống hai cấp!”

Sở Thiên chợt rung động, vậy khi Ba Nhĩ và Dịch Á Lạc ở Địa Ngục, có lẽ là Thượng Vị Thần, còn Mặc Phi Đặc... Thì ra mình sớm đã tạo ra một Chủ Thần!

Phổ Lan Đa tiếp tục nói: “Ngoài hai nhà này, Địa Ngục còn có một vị Chủ Thần, cũng chính là Thái Dương Thần mà năm xưa ban đầu ta đã đầu phục! Còn về có những thế lực khác hay không, hắc hắc, đây không phải chuyện một Cao Vị Thần nhỏ bé như ta có thể biết, dù gì Địa Ngục quá lớn, ta cũng chưa từng đi qua!”

“Vậy Huyết Luyện Ngục thì sao?”

“Huyết Luyện Ngục theo ta biết lại càng ít, chỉ biết gia chủ Bì Bồng, Phượng Hoàng Thần Bác Đức, còn có mấy người của gia tộc A Thụ Nạp Tư!”

Suy nghĩ một chút, Phổ Lan Đa lại nói thêm: “Ngoài ra tuy rằng ta chưa từng gặp. Nhưng nghe mấy bằng hữu nói, Ba Khắc Lợi, Cổ Ba Nhĩ, những Chủ Thần của Nhân Thần tộc ấy cũng ở Huyết Luyện Ngục, có điều ta chỉ dám hoạt động trong địa bàn của gia chủ, không dám đi xa, vì vậy chỉ nghe nói thôi.”

Thế cục Địa Ngục và Huyết Luyện Ngục hiện nay, giống như các nước chư hầu phân tranh, Phổ Lan Đa chỉ dám hoạt động trên địa bàn Thú Thần, vì vậy những thứ hắn biết đều là những tin về Thú Thần, bên Nhân Thần tộc hắn biết được rất ít, kỳ thực thế lực ở hai nơi này, sẽ không chỉ có những nhà mà hắn nhắc tới!

Sắt Lâm Na chợt phát hiện ra một điểm nghi ngờ, ngờ vực hỏi: “Người là Nhân Thần mà, theo ta biết, Nhân Thần và Thú Thần là tử địch, Bì Bồng miện hạ tại sao lại thu giữ người? Lẽ nào chỉ về tình báo mà người biết nhiều thôi sao? Ông ấy không sợ gây ra sự phản cảm của những Thú Thần khác sao?”

“Đó là vì gia chủ lão nhân gia người từ bi bao dung...” Phổ Lan Đa vừa định vuốt đuôi nịnh hót, nhìn thấy nhân thần sắc lạnh của Sở Thiên, lập tức ngoan ngoãn nói: “Từ sau khi đại chiến Chúng Thần, đã một vạn năm rồi, thời gian dài như vậy đủ để thay đổi rất nhiều, hiện nay giữa Nhân Thần và Thú Thần đã không còn nhiều sự xét nét như vậy, trước đây ta rất ít khi đắc tội thần tộc khác, trong Thú Thần tộc không có kẻ thù thâm thù đại hận nào, vì vậy sau khi gia chủ thu giữ ta lại, Thú Thần khác cũng không gây phiền phức cho ta!”

Sở Thiên lại hỏi: “Nếu như mọi người đều trốn ra trong Huyết Luyện Ngục, đồng mệnh tương liên, vậy giữa bọn họ tại sao lại có tranh đấu?”

Phổ Lan Đa hỏi dò: “Cô gia có hiểu gì về quyền bính của thần tộc không?”

Sở Thiên gật đầu.

Phổ Lan Đa yên tâm nói: “Vậy thì dễ giải thích rồi, hiện nay là thiên hạ của Thú Thần, Thú Thần vì duy trì quyền lợi thống trị tam giới của mình, dĩ nhiên muốn tiêu diệt Nhân Thần tộc! Còn trong nội bộ Thú Thần cũng không phải cùng một thiết bản, trên danh nghĩa Bào Uy Nhĩ là lãnh tụ của Thú Thần, ba huynh đệ Địa Ngục thay nàng ta quản lý Địa Ngục, cũng được coi là người của Biển Cầm.

Trước đây không có thế lực nào quá mạnh ở Địa Ngục, ba huynh đệ Ba Nhĩ vẫn có thể ra mặt trấn áp, hiện nay đã có mấy vị Chủ Thần đến Địa Ngục, Chủ Thần của Nhân Thần tộc dĩ nhiên là muốn giết Thú Thần để đoạt lại quyền bính, còn các Chủ Thú Thần khác thì không thể nào chịu được ba huynh đệ đó cười trên đầu mình, hơn nữa Thú Thần tộc từ sau khi Bồ Lai n Đắc miện hạ bại trận chết, trước giờ là thực lực của ai mạnh, người đó sẽ thống lĩnh Thú Thần!

Ví như gia chủ Bì Bồng, năm đó ông ấy không thua kém phụ thân của Bào Uy Nhĩ là bao, nhưng hiện nay lại phải nghe theo mệnh lệnh của thuộc hạ Bào Uy Nhĩ, chuyện này lão nhân gia người sao có thể chịu được? Vì vậy gia chủ cũng muốn đoạt lại vị trí thống lĩnh Thú Thần, từ trong tay của Bào Uy Nhĩ! Việc thông đạo của Huyết Luyện Ngục được mở, chẳng qua chỉ là tạo cơ hội cho những Chủ Thần này mà thôi!”

“Loạn thật đấy!” Chu Lệ Á nghe mà đau đầu, còn Phí Na và Lôi Cát đứng bên thực chất cũng không hiểu họ đang nói gì.

Sở Thiên lại vẫn rất tỉnh táo, nói đến cùng, chẳng qua là một chữ quyền, Nhân Thần muốn đoạt quyền của Thú Thần, Thú Thần thì lại muốn tranh làm lão đại! Thêm vào đó là một số thù hằn xa xưa, vì vậy tam giới hiện tại đã bất nháo không khác một nồi cháo.

Sở Thiên đột nhiên nhớ ra một chuyện. Khi con trai mình đầy tháng, Bào Uy Nhĩ đã từng ám thị muốn đi tiêu diệt một đối thủ cường đại, đối thủ đó sẽ là ai? “Theo ta biết, lúc trước Bào Uy Nhĩ đã đi đến Địa Ngục một lần, người có biết nàng ta đã làm gì không?”

Phổ Lan Đa nhếch môi cười, hẳn hoàn toàn không biết quan hệ của Bào Uy Nhĩ và Sở Thiên, vì vậy mĩa mai không giữ kẽ: “Mấy tên chó săn đã không giữ được cục diện nữa rồi, người chủ nhân như nàng ta dĩ nhiên phải đi xem thử! Nàng ta đầu tiên đã giết một Chủ Thần trong Nhân Thần để lập uy, sau đó yêu cầu Chủ Thần Thú trong Địa Ngục và Huyết Luyện Ngục phục tùng mệnh lệnh của nàng ta, có điều những Chủ Thần có bối phận thục thục của cô ta lại không một ai nghe, Mỹ Nhân Ngư cũng bất lực, đành dựa vào truyền thống của Thú Thần tộc, dùng quyết đấu để chọn lại thống lĩnh Thú Thần, nếu như lần này nàng ta vẫn là mạnh nhất, vậy thì những Chủ Thần Thú ấy sau này đều phải nghe theo mệnh lệnh của nàng ta!”

“Thế nào là đơn độc quyết đấu?”

“Thực chất phải gọi là xa luân chiến! Các Chủ Thần Thú luân phiên khiêu chiến nàng ta, có điều Mỹ Nhân Ngư cũng không ngốc, không biết đã dùng thủ đoạn gì, bức các Chủ Thần Thú tự mình đánh một trận, lựa chọn ra kẻ mạnh nhất! Sau đó Chủ Thú Thần mạnh nhất sẽ khiêu chiến nàng ta!”

Nói rồi, Phổ Lan Đa cười hăng hắc, khoe khoang nói: “Nếu như ta không đoán sai, Bào Uy Nhi bắt đầu triệu tập Thí Thần Thất Hải Thú, có bảy Thú Thần giúp sức! Nàng ta nói không chừng vẫn thật sự có thể đã bại tất cả Chủ Thú Thần!”

Dị Giới Thú Y

449. Chương 429: Thân Phận Của Sa Khắc (thượng)

Phổ Lan Đa nói đến Bào Uy Nhi triệu tập Thí Thần Thất Hải Thú đi đối phó với các Chủ Thần, Sở Thiên lại không có quá nhiều kinh ngạc, Thí Thần Thất Hải Thú tuy rằng có sáu người là Hạ Vị Thần, người mạnh nhất cũng chỉ là Cao Vị Thần Tô San Na, nhưng Sở Thiên chưa từng khinh thị họ.

Uy danh của Thí Thần Thất Hải Thú được hun tạo từ máu của chúng thần, câu nói này trong thần tộc đã là sự thật không thể tranh cãi, sức chiến đấu cá nhân của bảy người họ trong mắt của Chủ Thần không đáng là gì, nhưng nghĩ đến Thánh Đấu Sĩ của Bồ Lôi Trạch là có thể hiểu.

Mười hai Thánh Đấu Sĩ mỗi người đều chỉ có thần lực tầng thứ nhất, nhưng khi họ liên kết lại chính là chiến lực của một Hạ Vị Thần, cũng như vậy, trước lúc Vong Linh Thánh Kỳ Sĩ đoàn bị tiêu diệt, ba nghìn người cũng chẳng qua là những binh lính tinh nhuệ, có điều chỉ có chút thần lực như vậy, nhưng họ vẫn có thể tạo ra thương tích cho một Cao Vị Thần.

Lẽ nào chỉ có Bồ Lôi Trạch mới có hợp thể chiến kỹ thôi sao? Sở Thiên vẫn chưa tự tin đến mức đó, Thất Hải Thú Thần Vương Vưu Nhân sinh tiền là đệ nhất nhân trong Thú Thần, thậm chí còn mạnh hơn một bậc so với Chiến Thần đã tạo ra Quang Minh Hợp Thể Chiến Kỹ, nói hán không có thứ gì tốt để lại cho đời sau, đánh chết Sở Thiên cũng không tin.

Ngẫm lại năm xưa Mỹ Nhân Ngư dám dẫn bảy người bọn họ đi đồ sát ở nguyệt cầu, thì có thể biết sự khủng khiếp khi bảy người kết hợp lại.

Nói lại về Sở Thiên, hán tử mĩ cân nhắc tình thế tam giới hiện nay, thận trọng hỏi: “Hiện tại Chủ Thần Thú của Địa Ngục và Huyết Luyện Ngục ở cùng nhau, ai mạnh nhất? Ai có khả năng trở thành đối thủ quyết đấu của Bào Uy Nhi?”

Phổ Lan Đa suy nghĩ một lúc lâu, sau đó lắc đầu cười khổ: “Cô gia, vấn đề này người hỏi làm khó ta rồi, bình thường các Chủ Thần đều ẩn giấu thực lực, ta sao có thể biết thực lực của bọn họ, có điều suy đoán theo những chiến tích trước đây, gia chủ Bì Bồng miện hạ và Phượng Hoàng Thần Bác Đức có khả năng nhất, nhưng An Cát Lệ Na của gia tộc Ma Căn một vạn năm này chưa từng lộ đầu xuất hiện, ngoài những thành viên gia tộc ra chưa từng có ai nhìn thấy, vì vậy bà ấy có thể có hậu chiêu cũng chưa biết chừng.”

“Quyết đấu giữa các Chủ Thần lúc nào sẽ bắt đầu?” Sở Thiên hỏi.

Lẽ nào Phát Lạp Định Nặc định nhúng tay vào? Trong mắt của Phổ Lan Đa tinh quang vụt hiện, nhưng ngay lập tức lại biến thành bộ dạng siểm nịnh, thận trọng đáp: “Cô gia, ngài lại làm khó ta rồi, quyết định của Chủ Thần, lẽ nào ta lại biết được!”

Sở Thiên không biết được những điều Phổ Lan Đa nói có đáng tin cậy hay không, nhưng nghĩ lại, tạm thời không có gì cần tìm hiểu thêm nữa. Bèn quay đầu về phía Sát Lâm Na, ý là hỏi xem xử lý Phổ Lan Đa thế nào.

Sát Lâm Na cũng cảm thấy có chút vướng ngại, Phổ Lan Đa giúp đỡ liên quân hai bảy nước, chắc chắn có liên quan đến nhiệm vụ mà Bì Bồng ra lệnh tìm nơi dừng chân, mà Bì Bồng lại là tổ tiên của Chu Lệ Á, có thể nói là bạn đồng minh tự nhiên của gia tộc Phát Lạp Định Nặc, dĩ nhiên không dễ đắc tội.

Nhưng nhiệm vụ của Bì Bồng lại đối địch với gia tộc Phát Lạp Định Nặc ở Khải Tát, nếu không xử lý cho tốt, mất đi một bạn đồng minh là chuyện nhỏ, đắc tội với một Chủ Thần mới là nghiêm trọng.

Vốn định để Phát Lạp Định Nặc ủng hộ việc Bì Bồng xây dựng nơi dừng chân ở nhân gian, để Phổ Lan Đa chuyển sang ủng hộ Khải Tát, đây cũng là một cách, một ngày nào đó Bì Bồng đến nhân gian thật, vậy nơi dừng chân sẽ là Khải Tát, vậy thì đại lục sau này ai có quyền nói? Là Phát Lạp Định Nặc, hay là lão tổ

tông Bì Bồng? Phí thời gian công sức mời một tổ tông về phát hiệu thi lệnh, chuyện này tuyệt đối không có lợi cho gia tộc Phất Lạp Dịch Nặc.

Sắt Lâm Na sau khi nghĩ rồi nói: “Người có cách nào liên lạc được với Bì Bồng miện hạ?”

Phổ Lan Đa cười khổ nói: “Rất khó, thông đạo của Địa Ngục và nhân gian đã bị ba huynh đệ Ba Nhĩ canh giữ nghiêm ngặt! Gia chủ cũng là lệnh cho ta hết sức giảm thiểu liên lạc với ông ấy.”

Sắt Lâm Na gật đầu, Bì Bồng dám để một mình Phổ Lan Đa ở đại lục Huyền Thú, chắc chắn là có phương pháp gì không chế hấn, nhìn bộ dạng Phổ Lan Đa đối đãi với Chu Lệ Á, có lẽ là bị nắm thóp theo kiểu đại loại như bị hạ độc.

“Phổ Lan Đa miện hạ nếu như đã là gia thần của Chu Lệ Á muội muội, vậy thì không phải là người ngoài rồi!” Sắt Lâm Na cười nói: “Nếu như người lựa chọn hai mươi bảy nước trung bộ đại lục là nơi dừng chân cho Bì Bồng miện hạ, chúng ta không có gì để nói, dù gì đây cũng là ý của Bì Bồng miện hạ, nhưng các quốc gia ở trung bộ đại lục hiện nay đang giao chiến cùng các nước phía đông, mà Phất Lạp Dịch Nặc lại là...”

“Gia chủ tại thượng!” Phổ Lan Đa vẻ mặt âu sầu, khó xử nói: “Nếu như phía đông là địa bàn của cô gia, ta nào dám tranh cướp? Nhưng gia chủ không biết tại sao, chỉ định cần vùng đất ở trung bộ đại lục, đặc biệt bao gồm cả đại sa mạc Tư Khoa Đặc trong đó, chuyện này... Tiểu thần bị kẹt ở giữa, cũng không dễ xử lý a!”

Đại sa mạc Tư Khoa Đặc? Sở Thiên nheo mắt lại, vùng đất cát vàng ngập trời ấy thì có cái gì tốt? Tuy rằng nó là nơi sản xuất chủ yếu độc phẩm đại lục, nhưng Bì Bồng dường như là Chủ Thần sao có thể có hứng thú với độc phẩm của con người? Ngoài độc phẩm ra, thứ duy nhất ở đại sa mạc đáng chú ý là nơi tọa lạc của Hồng Nguyệt Thành.

Hồng Nguyệt thành! Sở Thiên chợt động tâm, vội hỏi: “Nhân gian đã từng có một cường giả đã đi Địa Ngục, tên là Ba Đế, thực lực có lẽ là tầng thứ ba đỉnh phong, hoặc là hiện tại đã đạt đến Cao Vị Thần, người có nghe nói hấn không?”

Phổ Lan Đa mở miệng lắc đầu, “Địa Ngục quá lớn, ta chưa từng nghe đến hấn!”

Mỹ Nhân Ngư chưa nhắc tới tin của Hồng Nguyệt Thành, Phổ Lan Đa cũng được coi là thần tộc tin tức linh thông cũng không biết nơi hạ lạc của Ba Đế, Sở Thiên chợt có chút tò mò với lão già đó, rốt cuộc hấn đã làm gì ở Địa Ngục? Còn và một trong ba người da vàng trên đại lục, Liên Thành có còn sống hay không?

Sắt Lâm Na bỗng nhiên thị ý cho Sở thiên, gọi hấn sang một bên dùng thần lực cách âm nói vài câu.

Sau đó Sở Thiên thở dài, vấn đề về Bì Bồng quả thực rất khó giải quyết, hiện tại đành phải kéo dài, “Phổ Lan Đa miện hạ, vốn dĩ ta không nên can thiệp với quyết định của Bì Bồng miện hạ, có điều hiện tại ta có rất nhiều lợi ích gia tộc ở trung bộ đại lục, chi bằng chúng ta thương lượng một chút, người có thể để ta liên lạc với Bì Bồng miện hạ, bàn cụ thể với ông ấy!”

Phổ Lan Đa thầm kêu khổ trong lòng, nhân gian và Địa Ngục không phải cách nhau quá xa, mà thực chất là hai không gian khác nhau, trong hai không gian này không tồn tại thứ công cụ là thông tin thạch, hấn muốn liên lạc với Bì Bồng, bắt buộc phải thông qua phong tỏa của Địa Ngục Tam Thần Thú để đi Huyết Luyện Ngục, đi, trên đường nguy cơ trùng trùng, không đi, Phất Lạp Dịch Nặc chắc chắn sẽ không thể để hấn hoàn thành nhiệm vụ của gia chủ, tiến thoái lưỡng nan a!

Đột nhiên, Phổ Lan Đa liếc mắt nhìn Chu Lệ Á, lòng thầm vui mừng, có cách rồi.

Người của gia tộc Bì Bồng thừa thớt, tuy có mấy mươi thành viên trực hệ, nhưng những người giống Chu Lệ Á dễ lấy lòng người già thì chẳng có mấy người, mình đẩy trách nhiệm lên người nàng ta không phải ổn hay sao?

Nghĩ tới đây, Phổ Lan Đa quỳ phịch xuống đất, chính sắc nhìn Chu Lệ Á nói: “Đại tiểu thư, gia chủ vẫn còn ở Huyết Luyện Ngục. Hạ thần không dám làm trái với mệnh lệnh của lão nhân gia người, nên làm thế nào, xin được thỉnh thị!”

Chu Lệ Á đang nghịch nhúm tóc màu đỏ lửa trong tay, thấy Phổ Lan Đa quỳ xuống, nói một đồng câu kỳ lạ, nhất thời cũng không biết nên làm gì.

Phổ Lan Đa lại nói: “Người là người thân duy nhất của gia chủ ở đây, cũng chỉ có người có tư cách quyết định!” Ý của câu nói này là, Phất Lạp Dịch Nặc và Sát Lâm Na, hai người khó dây vào này đừng hòng nhúng tay vào, nếu không chính là can thiệp nội chính gia tộc Bì Bồng!

Chu Lệ Á tuy rằng đơn thuần, nhưng cũng không ngốc, nghe ra ý phụ quân và tỷ tỷ không thể giúp được mình, nghĩ một lát rồi nói: “Ta nghe lời gia gia!”

Sở Thiên giải thích: “Đức Khố Lạp lão gia tử cũng có ở nhân gian, hơn nữa còn rất kiện tráng, Phổ Lan Đa miện hạ, có phải ngài nên đợi lão nhân gia người về quyết định không?”

“Đức Khố Lạp thiếu gia hiện đang ở nơi nào?”

“Đã đi Thiên Hải rồi, có lẽ trong thời gian ngắn không thể về!” Nói xong, Sở Thiên cười tủm tỉm nhìn Phổ Lan Đa, tiểu tử, dám ức hiếp vợ ta, muốn kéo Chu Lệ Á xuống nước đúng không, lão tử phải chơi cho người chết! “Chi bằng... miện hạ hãy cùng ta đến Bồ Lô Trạch chờ một thờ gian, còn về nhiệm vụ của người mà! Nói thật, người không thể hoàn thành đâu!”

Phổ Lan Đa thầm thở dài, nhiệm vụ không thể hoàn thành. Sau này cứ nói với gia chủ, Đức Khố Lạp thiếu gia và Chu Lệ Á tiểu thư đều ở nhân gian, hơn nữa đại diện cho Khải Tắt, kẻ làm hạ nhân như ta thực không dám trái lời hậu duệ của ngài, nhưng lại nhất thời không tìm được Đức Khố Lạp thiếu gia để ngài ấy quyết định,... nói như vậy, trách nhiệm có thể giảm nhẹ một chút.

Nghĩ tới đây, Phổ Lan Đa liền đồng ý.

Nói một tiếng với Lô Dịch Tam Thế, Sở Thiên đã trở về Bồ Lô Trạch đảo, có điều trước khi đi, nghĩ tới việc đại sa mạc Tư Khoa Đặc sẽ trở thành lãnh thổ của Khải Tắt, sau này khi giao thiệp cùng Bì Bồng chắc chắn cần qua Khải Tắt đến đại sa mạc, vì vậy Sở Thiên cũng để lại một ân tình, để Anh Cách Lạp Mỗ ở trong quân doanh giúp đỡ, có điều phải có thêm một hiệp nghị.

Anh Cách Lạp Mỗ chỉ đối phó với những cường giả thần cấp, những người bình thường sẽ không ra tay, Lô Dịch Tam Thế nghĩ tới tâm trạng bộ hạ chúng tướng lo lắng Anh Cách Lạp Mỗ ra tay, mình cũng sẽ không có công lao gì, nên vui vẻ đồng ý. Còn lợi ích mà Sở Thiên có được là, sau này sản địa của độc phẩm Mã Lệ Liên sẽ thuộc về hắn!

Lô Dịch Tam Thế còn cho rằng, Sở Thiên muốn lợi nhuận của độc phẩm, vì vậy đã trực tiếp đồng ý, Tư Khoa Đặc ngoài độc phẩm ra, cái mảnh đất chó ăn đá gà ăn sỏi ấy tặng cho muội phu cũng không có vấn đề gì.

Ngoài ra Sở Thiên còn đi đến quân doanh Ai Nhĩ Sâm của bắc ngạn hồ Mê Vụ để thăm hỏi Mai Lâm, sau khi chữa trị vết thương cho Mai Lâm, Sở Thiên đã trở về nhà, còn Lô Cát ở lại trong quân doanh, lấy danh nghĩa là lập công chuộc tội, nhưng nguyên nhân chủ yếu thì nhìn bộ dạng Phí Na bốc hỏa là biết.

Bồ Lô Trạch đảo vẫn mang dáng dấp của một thánh địa đại lục, có điều lại có thêm một phần huyền ảo, một phần vui mừng.

Huyền ảo là vì Tiểu Bạch, Sở Viêm, Tiểu Mặc Phỉ Đặc, ba tên này ở cùng với nhau, muốn không ồn ào cũng khó, còn vui mừng, chính là vì hôn lễ tập thể đã vào trong thời gian đếm ngược một tháng, phía bên gia tộc Lai Nhân Cấp Đặc đã đưa tin đến, người nhà đến bàn chuyện hôn lễ trước thời gian đã xuất phát rồi.

Chỉ còn lại một tháng, nhưng lễ nghi của tiên sinh Sa Khắc vẫn chẳng thể nhập vào đầu, có điều may mà hiện tại hắn biết một chân lý, đó chính là không đeo kính thì không có cơm ăn, vì vậy trên mặt hắn luôn có một chiếc kính râm mà Sở Thiên làm phỏng theo kiểu dáng của đặc cảnh, cùng La Tân xứng danh thành bốn mắt.

“Chủ nhân, ta cầu xin người! Khi bắt tay với quý tộc, đừng nói câu ngài có gì ăn không? Nên nói là, các hạ tôn quý, có thể gặp ngài khiến ta...”

Sở Thiên mang theo người nhà vừa đáp xuống trên quảng trường trước cửa Quang Minh Thánh Điện, đã nghe thấy tiếng Tra Nhĩ Tư khỏ sở cầu xin.

Sở Thiên cười giải thích, “Phổ Lan Đa miện hạ, đây là một người nhà của ta, hẳn sắp kết hôn rồi. Nhưng vẫn chưa học được lễ nghi quý tộc! Vì vậy ta sai người trước lúc thành hôn chuyên dạy hẳn!”

“Ha ha, cô gia đối với người nhà đúng là săn sóc tỉ mỉ!” Phổ Lan Đa vuốt đuôi nịnh hót, nhưng trong lòng lại châm biếm, người nhà ngay cả lễ nghi quý tộc cũng không học được, hừ! Gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc cũng chỉ có vậy mà thôi!

Đột nhiên, ù một tiếng.

Đầu của Phổ Lan Đa cảm thấy chỉ muốn nổ tung ra, trong lòng lại có cảm giác sợ hãi như muốn vỡ nát. Bởi vì trong đại điện vang lên giọng nói mà hẳn mãi mãi không thể quên, ngôn từ tuy rất tục tĩu, lặp ba lần bấp, nhưng khẩu âm đó, giọng điệu đó, hẳn không thể nào nghe nhầm, “Tiểu kê kê, ta đói rồi!”

Bình!

Phổ Lan Đa vấp vào bậc cửa, ngã một cái lảo quay.

Dị Giới Thú Y

450. Chương 430: Thân Phận Của Sa Khắc (trung)

Lời nói của Sa Khắc trong đại điện vừa dứt, Phổ Lan Đa đã ngã sấp vào bậc cửa rồi.

Cao Vị Thần mà bị vấp ngã vào bậc cửa sao? Trẻ con cũng không tin, Sở Thiên lại càng không tin, vậy nguyên nhân duy nhất có thể khiến cho Phổ Lan Đa thất thần như vậy, chỉ có giọng nói của Sa Khắc thôi.

“Ai da, miện hạ sao lại không cẩn thận như vậy? Có phải thương thế tái phát không?” Sở Thiên thân thiết đỡ Phổ Lan Đa dậy, nhưng mắt lại nhìn chăm chăm vào thần tình của hắn.

Toát mồ hôi, trán của Phổ Lan Đa không bị cục u nào vì vấp ngã, nhưng giữa những vết thương còn lại lại thấy có thêm những giọt mồ hôi lạnh.

Mặt cắt không còn giọt máu, hai chân run lẩy bẩy, môi lập cập nhìn Sở Thiên, tay chỉ về hướng cửa lớn mạ vàng ở Quang Minh Thánh Điện, bộ dạng như vậy, nhìn rất giống với con Hắc Phượng Hoàng mà năm xưa bị dọa chết.

Tiền sinh Sa Khắc của chúng ta trước khi biến thành kẻ ngốc rốt cuộc đã làm gì? Sở Thiên thầm nghi hoặc trong lòng, dọa chết một con ma thú cấp chín thì thôi, A Mạt Kỳ vận đủ khí thế cũng có thể làm được, nhưng có thể dọa Phổ Lan Đa thành bộ dạng này, lẽ nào hắn là Chủ Thần?

Nghĩ tới đây, Sở Thiên quên mất an ủi Phổ Lan Đa, ngược lại cũng run lên với hắn.

Trước đây mình đã đối xử với Sa Khắc thế nào, Sở Thiên trong lòng rõ nhất, ban đầu chẳng qua nhìn thấy hắn có chút tiềm lực, coi hắn là một nhân vật nhỏ bé đi làm cu li cho mình, châm biếm trêu chọc cũng không ít, sau này Sa Khắc bộc lộ ra điểm bất phàm, Sở Thiên đã phát hiện giá trị đầu tư cực lớn của hắn, vì vậy đối xử với hắn tốt hơn một chút, không những chuẩn bị nhà cửa, thê thiếp cho hắn, mà còn tăng cao địa vị thân phận lên. Nhưng dù thế nào, Sa Khắc cũng chỉ là ngốc tử không biết suy nghĩ.

Một nhân vật như vậy ở nơi tập trung tinh anh như Bồ Lô Trạch này có thể được tôn trọng không? Trò cười của Bồ Lô Trạch, thứ đồ chơi giúp mọi người vui vẻ, đây chính là bức tranh tả thực về Sa Khắc ở Bồ Lô Trạch.

Một khi Sa Khắc thức tỉnh, hẳn sẽ đối mặt thế nào với những ngày tháng bị người khác coi là kẻ ngốc để trêu đùa? Cảm kích Sở Thiên đã đối xử tốt với hắn? Hay là giết chết toàn đảo Bồ Lô Trạch để diệt khẩu? Đề phòng trở thành chuyện cười cho các thần tộc khác?

Lúc trước Sở Thiên cho rằng hắn chẳng qua chỉ là thần tộc bình thường, mình có A Mạt Kỳ thì không sợ gì, nhưng hiện tại....

Phiền phức a!

Cứ như vậy, Phổ Lan Đa đã bị dọa cho ngây người, Sở Thiên đang tính toán tỉ mỉ mình lúc trước có bạc đãi Sa Khắc hay không. Hai người đều ngây ra trước cửa Quang Minh Thánh Điện, giống như hai pho tượng vậy.

“Ông chủ, sao ngài lại không vào?” Người nhà đi theo ở sau Sở Thiên cẩn thận nhắc.

Bỏ đi, dù gì lão tử chưa từng bạc đãi Sa Khắc! Sở Thiên cuối cùng đã thông suốt, nếu như không có mình, Sa Khắc e rằng lúc này vẫn còn ở bờ Tây Hải cướp bóc chịu đói, hơn nữa theo những Chủ Thần mà mình đã tiếp xúc, nhân vật có cấp bậc này phần lớn đều rất biết lý lẽ, nghĩ tới đây, Sở Thiên khê kéo Phổ Lan Đa, cười nói: “Miện hạ sao vậy, mời vào đi!”

Phổ Lan Đa do dự, cổ nặn ra một nụ cười, chỉ vào đại điện hỏi: “Cô, cô gia, người bên trong kia thật sự là người nhà của ngài?”

“Đương nhiên rồi!” Sở Thiên nheo mắt cười nói: “Ha ha, miện hạ ngài vẫn chưa thấy người, mới nghe giọng nói mà đã phản ứng như vậy, lẽ nào ngài quen biết người nhà của ta? Hơn nữa lại rất quen thuộc nữa?”

“Không, không, ta không biết hẳn, chỉ là giọng nói này rất giống một lão bằng hữu của ta, cho nên có chút kinh ngạc thôi!”

Sở Thiên cười thầm, lão bằng hữu có thể dọa người sợ đến mặt không còn giọt máu thế kia không? Kể thù cũ thì còn khả dĩ.

“Vậy thì còn do dự gì nữa?” Sở Thiên nắm lấy tay Phổ Lan Đa, kéo lên phía trước, “Đi, cùng ta đi xem thử, người nhà của ta rốt cuộc có phải là lão bằng hữu của ngài không!”

“Không, không cần xem đâu!”

Phổ Lan Đa mồ hôi ướt lưng, lại vận dụng thần lực ngăn cản Sở Thiên kéo mình, có điều hẳn không dám động thần lực vào Sở Thiên, mà là dốc vào đôi chân của mình.

Bộp!

Mặt đất dùng kim thiết nham thạch lát dưới chân Phổ Lan Đa vang lên một tiếng rồi vỡ nát, hai chân của hắn đã ấn sâu xuống hơn hai thốn, thậm chí còn không nhìn thấy mặt chân nữa.

Sở Thiên cười mà như không cười nhìn Phổ Lan Đa, “Miện hạ, ngài đây là...”

Mình đã để quá nhiều sơ hở rồi, muốn che giấu cũng không được nữa rồi. Phổ Lan Đa gượng gạo nhắc chân khỏi mặt đất, thầm nghĩ: “Nếu như đúng là người đó, mình muốn trốn cũng không được! Chỉ có thể đến đâu hay đến đó thôi!”

Hít vào một hơi thật sâu, Phổ Lan Đa ngẩng mặt nhìn thẳng vào Sở Thiên, bộ dạng giống như tráng sĩ đi chịu chết, nghiêng rằng nói: “Được! Ta không tiếc cái mạng này đi gặp lão bằng hữu!”

Gặp lão bằng hữu... Lại còn liều mạng... Sở Thiên tuy rất muốn cười, nhưng lại không thể cười ra mặt, chỉ cần để Phổ Lan Đa nhìn thấy, thân phận của Sa Khắc sẽ được làm rõ, sự đầu tư trước đây của mình là lời hay lỗi, cũng đã có kết quả rồi.

Két!

Chiếc cổng lớn màu vàng kim vốn nửa khép nửa mở được đẩy ra, Sở Thiên và Phổ Lan Đa cùng hướng về bên trong.

Là hẳn! Ta không nghe sai! Cơ thể của Phổ Lan Đa mềm như bún, dựa vào người Sở Thiên.

Tra Nhĩ Tư bên trong sớm đã nghe thấy giọng của Sở Thiên, vì vậy lúc hai người đẩy cửa, đã nhỏ giọng nói với Sa Khắc: “Chủ nhân, ông chủ tới kiểm tra rồi, nếu người không biểu hiện ra khí chất quý tộc, thì không có cơm ăn!”

Sa Khắc nghe thấy vậy, thân hổ rúng động. Hai đạo tinh quang sắc bén phát ra khỏi khoe mắt, cho dù là có kính râm cũng không thể chặn được, chỉ trong một chớp mắt cánh cửa chuyển động, hắn đã biến thành người khác. Ngồi nghiêm chỉnh như vằn long ngọa hổ trên chiếc ghế tựa da hổ mà Sở Thiên chuyên dùng.

Phổ Lan Đa không dám ngẩng đầu, quỳ phịch xuống đất, cái nhìn vừa rồi đã khiến hắn sợ mất hồn vía, nhưng hắn vẫn muốn nhìn lại một lần, bởi vì hắn cảm giác được, người trước mắt mình, thiếu chút gì đó so với người đó trong ấn tượng của mình.

Phủ phục ở phía trước, Phổ Lan Đa chậm chậm ngẩng đầu lên.

Một đôi giày chiến đế mềm màu vàng đen, một chân đạp trên đầu hổ chạm đất dưới tấm da hổ, tư thế vẫn oai hùng hô phong hoán vũ như ngày nào, một chân khác thì vững vàng ở một bên, nghĩ lại năm xưa, không biết đã biết bao nhiêu thần tộc chết dưới chân hắn.

Chiến giáp bó sát người màu tím lưu kim, một tay đặt lên vai, một tay cầm kiếm quý tộc, ngón tay thanh mảnh lại có lực, áo choàng tử anh chín xích sau lưng, tà áo phủ lên lưng ghế da hổ, trong sự tôn quý lại có thêm mấy phần bá khí!

Eo hùm lưng báo, huân chương thượng tướng để quốc trước ngực, miếng hộ giáp đầu rồng hung tợn ở đầu vai càng hiện ra đẹp mắt lạ thường, cơ thể hùng tráng, ẩn chứa đằng sau chiến giáp là một sức mạnh phá trời nứt đất, thân hình cũng giống hệt với hắn!

Lại nhìn lên trên, chiếc cổ thon dài, cằm không râu, khoe miệng khe nhếch lên, chiếc mũi hơi khoằm xuống đã khí thế ngạo nghễ có thêm phần tàn nhẫn, chỉ có chiếc kính râm là Phổ Lan Đa không biết, nhưng đây chỉ có thể tăng thêm sự thần bí của người trước mặt này.

Khí chất không có gì khác, khí tức... Phượng Hoàng Thần muốn che giấu khí tức, mình có thể tra ra sao? Không cảm giác được thần lực... Nghe nói tính chất sức mạnh của Chủ Thần rất khác, một Cao Vị Thần như mình không cảm giác ra được cũng là thường.

Vậy mình không nhìn lầm! Phổ Lan Đa lòng như đã chết, danh hiệu Thần Rủi Ro quả danh bất hư truyền, chỉ có thể mang đến xui xẻo tột ách cho mình!

Thở dài một tiếng, Phổ Lan Đa thẳng lưng ngẩng đầu lên, sau đó quỳ xuống hoàn toàn. Ngũ thể sát đất, run giọng nói: “Hắc Ám cao vị Thần Rủi Ro, Phổ Lan Đa, bái kiến Phượng Hoàng Chủ Thú Thần Bác Đức miện hạ!”

Hai con mắt của Sở Thiên chột nheo chặt lại, Bác Đức... Là thật sao? Phượng Hoàng Thần không phải đang ở Huyết Luyện Ngục sao?

Tính thời gian, từ khi Sa Khắc xuất hiện, tiểu Mặc Phi Đặc bị hai vị huynh trưởng đưa đến nhân gian, cũng chính là khi Vĩnh Hằng Chi Kiếm bị rút ra, thông đạo Huyết Luyện Ngục được mở.

Cơ thể cường hãn, sức mạnh vô song, Phượng Hoàng tộc có năng lực này, không cần bất cứ thần lực nào cũng có thể làm được! Bởi vì họ là sinh vật cao quý như Long tộc, hưởng hồ hắn còn là nhân vật ngang ngửa với Long Thần.

Bào Uy Nhi chưa từng thấy Sa Khắc, Sa Lỗ đã thấy qua, nhưng hắn có thể nhận ra sao? Khi thất thần tấn công Phán Quyết sơn, Mỹ Nhân Ngư chẳng qua chỉ là một Thú Thần xinh đẹp, có thể vì địa vị của phụ thân mà đã thấy Phượng Hoàng thần, nhưng Sa Lỗ... lúc đó e rằng còn chưa sinh ra!

Giải khai phong ấn của Ba Bác Tát, chuyện này cũng không khó, dù gì Ba Bác Tát chỉ là bị ảnh hưởng dư ba, dựa vào sức mạnh của Phượng Hoàng Thần giải khai được dư ba phong ấn của Hạ Vị Thần. Chuyện này hoàn toàn có thể.

Hừ chết một con Hắc Phượng Hoàng... Ha ha, Sở Thiên bất giác cười, khi Thánh Đấu Sĩ tác chiến, chột phát hiện đối thủ là Thần Hoàng, có lẽ cũng bị hù chết mất?

Đại não được thần lực cải tạo chớp mắt vận động suy nghĩ, Sở Thiên phát hiện, từ chuyện trong quá khứ của Sa Khắc hoàn toàn phù hợp với tất cả mọi thứ của Phượng Hoàng Chủ Thú Thần Bác Đức miện hạ.

Thế nhưng...

Hắn sao lại biến thành một kẻ ngốc, lưu lạc vào tay mình? Bác Đức phải đang ngồi ở Huyết Luyện Ngục giữa vô số đại quân thần tộc, đang cùng các Chủ Thần khác tranh bá tam giới a.

Sa Khắc dè dặt nhìn Sở Thiên, không dám nhúc nhích, có điều chiếc kính râm đã che lấp sự sợ hãi của hắn.

Mẹ tôi ơi, may mà ta thay đổi nhanh, nếu không chẳng có cơm ăn rồi. Cao thủ, người thấy ta thế nào? Có giống quý tộc không? A? Quý tộc là thứ gì? Bỏ đi, không nghĩ nữa, chỉ cần cao thủ vui, ta có cơm ăn là được rồi! Hắc! Lão già râu trắng đó nấu cơm quá ngon mà, hôm nay ta phải ăn hai mươi con heo. Sau đó uống năm thùng Phục, Phục cái gì nhỉ?....

Sa Khắc đang đắm chìm trong ảo tưởng hạnh phúc của mình, nhưng trong mắt của Phổ Lan Đa, đôi mắt của Phượng Hoàng Chủ Thần, đang lạnh lẽo nhìn mình qua thứ đồ quái kia, sát ý nồng nặc lộ lộ ra.

Mình là gia thần của Bì Bồng, Bì Bồng là trưởng giám ngục Thần Phạt Tù Lung được Thần Hoàng chỉ định, còn Phượng Hoàng Thần và Thần Hoàng lại có huyết hải thâm thù, lại phải bị giam cầm ở Huyết Luyện Ngục, đây là thù cũ năm xưa!

Phượng Hoàng Thần và Bì Bồng đều là Chủ Thần, hai tộc chiến hỏa liên miên, lần này mình đến nhân gian lại có nhiệm vụ bí mật! Đây là lợi ích thực tế!”

Bác Đức là Thú Thần, mình là Nhân Thần, kẻ địch trời sinh...

Mặc cho thế nào, Phổ Lan Đa cũng không thể nghĩ ra lý do để Phượng Hoàng Thần không thể giết mình, bèn trăm lờ lạng lại thành một câu, “Miện hạ, ta chẳng qua chỉ là Cao Vị Thần, giết ta chỉ làm bẩn tay của ngài!”

Sa Khắc ngây người ra, cái đầu vốn không tinh nhanh của hắn thực không thể nào nghĩ ra cái tên người đầy mũ trước mắt kia đang nói gì, mình tại sao phải giết hắn! Hắn lại không ăn ngon!

Bình!

Tra Nhĩ Tư hạnh phúc đến té xỉu, mình trở thành ma sủng của Phượng Hoàng Thần? Ha ha, đừng nói không làm nam nhân, làm nhân yêu cũng đáng!

Sở Thiên vụt tỉnh! Bất luận thế nào, Sa Khắc lúc này vẫn chỉ là một ngốc tử, còn lợi ích mà Phổ Lan Đa đại diện lại quá nhiều, không thể để Sa Khắc lộ ra trước mặt Phổ Lan Đa!

Tay đỡ lấy Phổ Lan Đa toàn thân đang mềm như bún, Sở Thiên khom người thi lễ với Sa Khắc, kính cẩn nói: “Miện hạ, Phổ Lan Đa tuy là Nhân Thần, nhưng hắn đã gia nhập vào gia tộc chúng ta, xin ngài nể mặt ta tha mạng cho hắn!”

Sa Khắc kinh ngạc vươn dài cổ ra, vừa định nói gì, chỉ nhìn thấy Sở Thiên hằm hè trừng mắt nhìn mình, đồng thời một tay làm ký hiệu làm cơm.

Chỉ cần có liên quan đến cơm, Sa Khắc tiên sinh sẽ rất thông minh, hắn biết, Sở Thiên đang uy hiếp mình, nếu như dám nói thì sẽ không có cơm ăn! Vì vậy Sa Khắc lựa chọn cách ngoan ngoãn ngồi ở đó, lời đến miệng đã biến thành một tiếng hừ nhẹ.

“Đa tạ miện hạ!” Sở Thiên giả như vui mừng, khom người thêm lần nữa, vác lấy Phổ Lan Đa lui khỏi Quang Minh Thánh Điện.

Đợi đến lúc đi xa rồi, Sở Thiên mới ném Thần Rủi Ro xuống đất, nói giống như quát: “Người... con mẹ nó, không phải nói với lão tử, Phượng Hoàng Thần đang ở Huyết Luyện Ngục sao!”

Dị Giới Thú Y

451. Chương 431: Thân Phận Của Sa Khắc (hạ)

Phổ Lan Đa ngưỡng ngưỡng đứng dậy, sau khi ổn định lại tâm trạng một thời gian dài, sau đó mới ngạc nhiên nói: “Đa ta cô gia vừa rồi đã cầu xin hộ ta, nhưng ngài không biết hắn là Phượng Hoàng Thần sao?”

Lão tử biết cái con khỉ! Sở Thiên chửi thề một câu, sau đó nheo mắt lại, làm ra vẻ bất đắc dĩ nói: “Những Chủ Thần bọn họ hành sự cao thâm khó đoán, ta nào biết được! Lúc trước đột nhiên hắc đến Bồ Lô Trạch đảo của ta, nói là bị thương cần ta chữa trị, ta thấy hắc thực lực không tồi, cũng chữa trị cho hắc, có điều thương thế của hắc cần một thời gian dài mới có thể hồi phục, vì vậy tạm thời ở lại chỗ ta. Có điều hắc luôn không chịu tiết lộ thân phận.”

Ngừng lại một chút, Sở Thiên lại nói: “Còn về tại sao ta nói hắc là người nhà của ta, có lẽ người cũng đã hiểu!”

“Ta hiểu, cô gia làm không sai!” Phổ Lan Đa gật đầu liên hồi.

Nếu như Sở Thiên dùng những lý do khác, Phổ Lan Đa chưa chắc đã tin, nhưng nói mập mờ thoáng qua ngược lại có thể lấy được niềm tin. Những thần tộc đã thấy quen các cảnh tranh đấu quyền mưu, mọi người đều rất coi trọng danh dự, đặc biệt là thần tộc đại diện cho một thế lực khác như mình đến thăm, vì vậy Phát Lạp Dịch Nặc vì đại cục dù không biết thân phận Phượng Hoàng Chủ Thần, nhưng vẫn mượn lão nhân gia người để trấn áp mình, Phổ Lan Đa đã nghĩ như vậy.

Sau khi tâm trạng rối loạn đã ổn định lại, Sở Thiên lại hỏi lại lần nữa. “Người không phải nói là Phượng Hoàng Chủ Thần đang ở Huyết Luyện Ngục sao? Sao lại đến nhà ta thế này?”

Phổ Lan Đa bất đắc dĩ cười khổ, lắc đầu nói: “Cô gia, ta cũng không rõ a, trong Huyết Luyện Ngục đích thực là có người gia tộc Phượng Hoàng, hơn nữa còn thường có tranh đấu với gia chủ Bì Bồng miện hạ! Hơn nữa khi họ xuất binh, đều là lấy danh nghĩa của Bác Đức!”

Rời xa khỏi Sa Khắc, Phổ Lan Đa cũng không còn chút úy kỵ nào, trực tiếp gọi thẳng tên của Bác Đức.

“Ngay cả gia chủ cũng cho rằng Bác Đức đang ở Huyết Luyện Ngục! Không những là gia chủ, e rằng những Chủ Thần khác không có người nào biết Bác Đức đã đến nhân gian!”

Giậm chân lo lắng, Phổ Lan Đa thở dài, nói: “Việc đến lúc này, ta cũng không giấu cô gia nữa. Ta quả thực không nghĩ ra Bác Đức đã đến nhân gian thế nào, bởi vì địa ngục thông đạo đang ở trong tay Dịch Á Lạc, ta chỉ là trùng hợp có được một tin trong đó, may mắn đến được nhân gian, cho dù Bác Đức có thể tìm được địa ngục thông đạo để đến đây, nhưng hiện tại đang là thời khắc then chốt tranh đoạt Thú Thần, tại sao hắc lại chạy đến đây a?”

Sở Thiên đối với chuyện của thần tộc hoàn toàn không hiểu rõ, vì vậy cũng không có manh mối gì.

Phổ Lan Đa theo lối tư duy của mình, nói tiếp: “m mưu! Tuyệt đối có âm mưu! Cô gia người nói bị thương rồi, nhưng ai có thể đã thương Phượng Hoàng Chủ Thần? Bác Đức đến nhân gian tuyệt đối không đơn giản như vậy!”

Lẽ nào hắc muốn ẩn trốn ở nơi này, đợi khi Bào Uy Nhĩ và những Chủ Thần kia quyết đấu ở địa ngục, thừa lúc tấn công Biển Cấm? Hoặc là nhân gian có bí mật gì đó...”

Phổ Lan Đa tự mình phân tích, không thể không nói, khả năng phân tích của hắc rất mạnh, nhưng đáng tiếc tình báo không đủ.

Sa Khắc đã theo Sở Thiên năm năm, Chủ Thần nào tình nguyện vì một thứ gọi là âm mưu, mà đi làm kẻ ngốc năm năm mặc cho người ta trêu chọc, huống hồ năm năm trước khi Vĩnh Hằng Kiếm bị rút ra, thực chất không thể nào đoán được tình thế ngày hôm nay, cho dù Sáng Thế Thần cũng không thể nào biết hết tất cả mọi chuyện lúc đó, rồi lập ra âm mưu.

Lẽ nào Phổ Lan Đa nhận nhầm người? Sở Thiên chợt nghĩ tới khả năng này, bèn bội hỏi: “Người xác định người trong thánh điện chính là Phượng Hoàng Chủ Thần?”

“Ta tuyệt đối sẽ không nhận nhầm người! Trước khi thất thần tấn công Phán Quyết sơn, ta đã nhìn thấy hắc!” Phổ Lan Đa vội nói: “Không được, ta muốn nói tin này cho gia chủ!”

Nói rồi, hắc xoay người định bay đi.

“Người muốn tìm cái chết sao?” Sở Thiên lạnh lùng nói.

Phổ Lan Đa nghe vậy chấn động, đứng vậy, Phượng Hoàng Thần nếu như thật sự có âm mưu, còn mình chẳng may biết được. Nếu như mình dám rời khỏi tầm mắt của hắn, há chẳng phải là tìm cái chết sao?

“Cô gia, làm sao bây giờ?” Phổ Lan Đa nhất thời không có chủ ý, “Hiện tại không chỉ là ta. Ngài cũng có phiền phức! Gia chủ nghiêm khắc mà nói, là thần tử nhất hệ của Thần Hoàng, năm xưa khi Chúng Thần thanh lý dư nghiệt của Thần Hoàng, ông ấy đã kịp tuyên bố trước ở Huyết Luyện Ngục là thoát ly quan hệ với Thần Hoàng, hơn nữa phái con cháu trực hệ đi trợ giúp Thú Thần tộc đi tiêu diệt dư nghiệt của Thần Hoàng, vì vậy mới tránh được kiếp nạn! Nhưng trong mắt của Chúng Thần, gia chủ vẫn không phải là bằng hữu, còn Bác Đức làm gì không cần ta nói ngài cũng rõ, thất thần tấn công Phán Quyết sơn có phần của hắn, khi hắn vừa vào Huyết Luyện Ngục, chưa bao lâu thì bị gia chủ bức bách...”

Phổ Lan Đa lo lắng mày nhíu chặt lại, “Ngài nghĩ xem, gia chủ Bì Bồng và Bác Đức là kẻ tử địch, cô gia lại chữa trị cho Bác Đức, còn để hắn trong nhà, gia chủ biết được sẽ nghĩ thế nào? Nếu như gia chủ và Phượng Hoàng tộc khai chiến toàn diện, ngài bị kẹp ở giữa sẽ tử xử thế nào!”

Sở Thiên cũng cảm thấy khó nghĩ, trước ngày hôm nay hắn vẫn sống những ngày tháng quá ư thoải mái, nhưng chớp mắt một cái, đã bị cuốn vào tranh chấp của cặp Chủ Thần.

Nheo mắt lại, Sở Thiên suy nghĩ một hồi, sau đó nói: “Phổ Lan Đa miện hạ, vừa rồi ngươi cũng nghe rồi, Bác Đức vốn muốn giết ngươi, nhưng ta nói ngươi là gia thần của ta mới cứu được ngươi! Có thể thấy hắn hoàn toàn không biết ngươi đã đầu phục Bì Bồng miện hạ rồi, nếu không thì đã giết ngươi, vì vậy lời nói dối này nhất định phải khiến cho Bác Đức miện hạ tiếp tục tin! Nếu không ngươi sẽ chết chắc đấy!”

Phổ Lan Đa gật đầu lia lịa.

Sở Thiên tiếp tục nói: “Vì vậy từ ngày hôm nay, ngươi sẽ bắt đầu mạo xưng là gia thần của ta, tất cả mọi chuyện phải làm giống như thật!”

“Cô gia, nếu như bị gia chủ biết được, ta làm việc cho gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc...”

“Ngốc quá! Ngươi không biết nói là Chu Lệ Á lệnh cho ngươi sao!”

“Đúng, đúng, ta hiểu rồi!” Phổ Lan Đa do dự một hồi, khó xử nói: “Cô gia, không, gia chủ, lúc trước ngài không biết thân phận của Bác Đức, hắn mới dám yên tâm để ngài chữa trị, hiện tại ngài đã biết thân phận của hắn rồi... Hắn có khi nào sẽ gây khó dễ cho ngài không?”

“Ha ha, điều này ngươi yên tâm!” Sở Thiên cười nói: “Thương thế của hắn một ngày không lành lại, thì ngày đó ta còn giá trị lợi dụng, vì vậy trước khi hắn lành lại, ta chắc chắn sẽ không sao.”

“Còn nữa, thân phận của Chu Lệ Á tiểu thư, Bác Đức có biết không?”

“Với thực lực của hắn, có lẽ đã biết rồi, có điều có thể vì cần lợi dụng ta, cho nên không nói ra mà thôi.” Sở Thiên chính sắc nói: “Vì vậy từ ngày hôm nay, chúng ta cần rửa sạch quan hệ với Bì Bồng, ngay cả Chu Lệ Á cũng phải giả như không biết mình là hậu duệ trực hệ của Bì Bồng, còn nữa, chúng ta cần giả như không biết tình hình của địa ngục, như vậy thì Bác Đức cũng sẽ không cho rằng chúng ta đã nhìn thấy âm mưu của hắn! Cũng sẽ không muốn giết chúng ta!”

“Đúng, cứ làm như vậy đi!” Phổ Lan Đa gật mạnh đầu một cái.

Nói xong hắn lại tự cho mình thông minh nói: “Hiện nay một Nhân Thần như ta đã biết được tin Bác Đức ở Bồ Lôi Trạch, Bác Đức chắc chắn sẽ không yên tâm về ta, vì vậy ta sẽ làm biểu hiện khiến hắn yên tâm, tuyệt đối không rời khỏi Bồ Lôi Trạch, cũng không tiếp xúc với bất cứ ai, cứ hoạt động trong tầm mắt của hắn! Khiến hắn lúc nào cũng có thể giám sát được ta!”

“Như vậy cũng tốt! Sở Thiên rất hài lòng với cách nghĩ của Phổ Lan Đa.” Có điều ngươi dù gì cũng là Nhân Thần, vẫn nên ít tiếp xúc với Bác Đức, như vậy đi, quần gia của ta ở dưới lòng đất có mấy phòng thí nghiệm bệnh độc, ngươi cứ đi đến đó một thời gian,

Ta sẽ nói với Bác Đức, ngươi là cố vấn lĩnh vực bệnh độc hệ mà ta chiêu mộ, chuyên nghiên cứu bệnh độc cho Bồ Lôi Trạch, không có chuyện gì tuyệt đối sẽ không rời khỏi tầng hầm! Như vậy hắn sẽ yên tâm.”

“Được, trước khi Bác Đức bỏ đi, ta tuyệt đối không rời khỏi tầng hầm!”

Nói xong, Phổ Lan Đa vội vã để Sở Thiên phái người đưa hấn đi xuống tầng hầm.

Nhìn theo bóng của Phổ Lan Đa, Sở Thiên nheo mắt cười, nếu như Sa Khắc ngày nào chưa rời khỏi Bồ Lô Trạch, vậy Phổ Lan Đa há chẳng phải ở dưới tầng hầm vĩnh viễn sao? Mãi mãi làm việc không công cho mình ư?

Sau khi cười, Sở Thiên vội mở một cuộc họp bí mật giữa các thành viên quan trọng của gia tộc.

Sa Khắc là Phượng Hoàng Chủ Thần Bác Đức, tin tức này quả thực đã làm chấn động mọi người ở Bồ Lô Trạch, Sát Lâm Na về mặt kỳ lạ, dở khóc dở cười nói: “Phu quân, Sa Khắc rốt cuộc là Phượng Hoàng Chủ Thần hay không, chuyện này đáng được nghiên cứu, nhưng từ nay về sau chúng ta sẽ đối đãi với hấn thế nào? Dù gì hấn hiện tại...”

“Các thứ tốt nhất! Ăn mặc đều cho hấn những thứ tốt nhất, hấn muốn gì thì cho thứ ấy!” Sở Thiên gõ bàn nói một thôi một hồi, Sở Thiên nhìn thấy Tiểu Bạch đang lười nhác nằm úp trên ghế, bèn căn dặn: “Còn người nữa, sau này đừng có tùy tiện ức hiếp Sa Khắc!”

Tiểu Bạch trợn ngược hai mắt, đối tư thế không thềm để ý đến Sở Thiên, hừ! Bỏn tiểu thư chỉ nhìn linh hồn không nhìn người, sớm đã nhìn ra, tên đó chính là có thân thể của Bác Đức, nhưng linh hồn thì chính là một tên gốc. Chuyện thay đổi thân xác và linh hồn cũng không phải chưa từng xảy ra, ai có thể đảm bảo hấn chính là Bác Đức? Xì! Phát Lạp Định Nặc đúng là một tên gốc!

Không biết Tiểu Bạch đang nghĩ gì, Sở Thiên và mọi người ở Bồ Lô Trạch lần lượt bày tỏ thái độ, vì để lại ấn tượng cho Phượng Hoàng Chủ Thần sau này sẽ tỉnh lại, công việc trọng điểm của giai đoạn tiếp theo đây của gia tộc Phát Lạp Định Nặc, chính là đáp ứng mọi yêu cầu của Sa Khắc!

Lúc này, vì Lạp Hi Đức không có ở đây, còn Mạt Khắc được vinh dự làm cố vấn bàng thính vung vuốt lên, nói: “Các người đừng có vội mà quyết định, Sa Khắc ta đã thấy qua rồi, tuy rằng hiện tại sức mạnh linh hồn chỉ còn lại chưa đến ba thành, nhưng cũng có thể cảm nhận ra, linh hồn của hấn rất hỗn loạn, chính là một tên gốc tử!”

Dương dương đắc ý, bắt chước Sở Thiên gõ bàn, Mạt Khắc nói: “Thử nghĩ tình huống của ta và Cát Nặc Bỉ Lợi, trao đổi linh hồn và thân xác là huyền ảo, nhưng không phải không có khả năng!”

Sát Lâm Na vội nói: “Mạt Khắc miện hạ, ngài nói là có thể là linh hồn của một tên gốc nào đã vào thân xác của Chủ Thần Bác Đức?”

“Chính là ý này!” Mạt Khắc đắc ý lắc lư đầu. “Phổ Lan Đa... Xì! Tên tiểu tử đó hạ độc gạt người còn có thể, nói đến sức mạnh linh hồn thì hấn dốt đặc! Dung mạo của Sa Khắc, khí chất sau khi đeo kính râm lên, thậm chí cả khí tức thấp thoáng tản phát, đích thực là bộ dạng của Chủ Thần Bác Đức, thần tộc bình thường coi hấn là Bác Đức cũng không sai, nhưng trong mắt cường giả chuyên tu về linh hồn như ta, nhìn người là nhìn vào linh hồn, đúng rồi, không tin người để A Tư Nặc nhìn thử Sa Khắc xem, bảo đảm hấn cũng chỉ nhìn ra một tên gốc!”

“Nếu như linh hồn của Sa Khắc không chắc là Phượng Hoàng Chủ Thần, vậy thì sao hấn có thể giữ được hình hài con người?” Sở Thiên hỏi.

“Đó là Chủ Thần mà, cho dù linh hồn không còn, nhưng sức mạnh còn lại trong cơ thể, cũng có thể duy trì được hình người rồi!”

Sở Thiên im lặng không nói, hiện tại chỉ có thể nói, thân thể của Sa Khắc chắc chắn là Phượng Hoàng Chủ Thần, nhưng linh hồn thì sao?

Tích tích!

Thông tin thạch của Sát Lâm Na lo liệu việc trong gia tộc vang lên, nàng xoay lưng đi, tiếp nghe vài câu, sau đó xoay người lại cười khổ nói: “Người của gia tộc Lai Nhân Cấp Đặc đã đến rồi, đến bàn về hôn lễ của Sa Khắc!”

Dị Giới Thú Y

452. Chương 432: Lưỡng Nan

Người của gia tộc Lan Nguyệt Thú Lai Nhân Cấp Đặc đến không nhiều, chỉ có phu phụ Thác Mã Tư, cùng hơn mười người bộc nhân thấp tùng. Xem ra họ đã thoát khỏi cảnh cả nhà mặt dày đi kiếm cơm dưới sự tấn công không tiếc bằng tiền bạc của Sở Thiên.

Vì để biểu hiện sự tôn trọng với gia tộc Lan Nguyệt Thú, những nhân vật đầu não đứng đầu là Sở Thiên của Bồ Lô Trạch đã đến trên ngoại vi của tiểu đảo cảnh giới, đi nghênh đón phu phụ Thác Mã Tư. Chuyện này chủ yếu là vì Sở Thiên hơi chột dạ, đã có ý định muốn hỏi hôn.

Phượng Hoàng Chủ Thú Thần Bác Đức, tuyệt đại cường giả sánh ngang với Long Thần trong truyền thuyết năm nào, trong tay có vô số Thú Thần đại quân, ngoài nhân vật cấp Thần Vương ra, cả thế giới cũng chỉ có Thất Hải Thú Vương Vũ Nhân năm xưa có thể thắng hần nửa phần, hơn nữa thật sự như muốn liều mạng, Vũ Nhân có thể giết được Bác Đức, nhưng phải trả một cái giá khó mà chấp nhận được.

Gia tộc Lan Nguyệt Thú Lai Nhân Cấp Đặc, gia thần của đệ nhất mỹ nhân trong Nhân Thần tộc năm xưa, nói dễ nghe một chút thì là Thần Thú gia tộc, nói khó nghe, đó chính là sủng vật.

Nhưng hiện tại Bác Đức lại sắp kết hôn với năm tỷ muội của Lan Nguyệt Thú. Phượng Hoàng Chủ Thú Thần sắp thành hôn với năm con Lan Nguyệt Thú mà kẻ tử địch nuôi một vạn năm trước, năm người có tướng mạo đáng yêu, lại gả cho một con chim ngốc! Chuyện này... có xứng không?

Mặt nở một nụ cười thật tươi đón phu phụ Thác Mã Tư, nhân thần của Sở Thiên và Sát Lâm Na không ngừng liếc nhìn nhau, người khác cho rằng họ phu phụ tình thâm, nhưng chỉ có bản thân họ rõ, phiền phức lớn rồi.

Nếu như Sa Khắc quả đúng là linh hồn của Bác Đức biến thành kẻ ngốc, vậy sau khi hần thức tỉnh, biết Sở Thiên đã sắp xếp hôn sự này, hần sẽ nghĩ thế nào? Lô Dịch Tam Thế có bằng lòng cưới một con chó, sủng vật của một tiểu quý tộc ở Thiên Hải Quốc không? Cùng lẽ đó, Bác Đức có bằng lòng lấy năm con Lan Nguyệt Thú không? Chuyện này đối với hần mà nói là một sự sỉ nhục, một sự sỉ nhục vô cùng lớn!

Cho dù Bác Đức ngày sau không vì chuyện này mà nổi giận, nhưng người khác thì sao? Con gái, thê tử của Bác Đức sau khi biết chuyện này, có khi nào sẽ có một cuộc đại đồ sát ở Bồ Lô Trạch hay không?

Nếu như Sa Khắc chỉ là một linh hồn chiếm cứ thân thể của Bác Đức, vậy sau nay khi Bác Đức thu hồi lại thân thể, đến lúc đó Phượng Hoàng Chủ Thú Thần phát hiện, thân thể của mình, dưới âm mưu của Sở Thiên đã bị năm con Lan Nguyệt Thú sờ sờ mó mó... Chuyện này cũng phiền phức như vậy!

“Long Hoàng bệ hạ quá khách khí rồi...”

Thác Mã Tư tiên sinh cũng vui mừng ra mặt, nhưng trong lòng lại như đánh trống, thời gian gần đây hần cơ hồ đêm nào cũng mất ngủ, không vì chuyện khác, chỉ là vấn đề lo lắng thân phận quý tộc, nói dễ nghe, mình là gia tộc Lan Nguyệt Thú, nhưng bản chất vẫn là sủng vật của thần tộc, nhưng lần này người mà con gái mình cưới là cận vệ Long Hoàng. Đại nguyên soái thống lĩnh nội vệ A Cổ Lạp sơn, thượng tướng hầu tước tam tinh của đế quốc Khải Tắt! Bất luận là nhân gian hay là thần giới đều là quý tộc trong các quý tộc, năm cô con gái của mình có xứng không? Phát Lạp Dịch Nặc bệ hạ đã không chê mình xuất thân hàn vi, mình cũng phải bày tỏ chút gì chứ, nhưng nhân vật cũng tôn quý như vậy ấy, mãi không chịu đồng ý tạm ngưng thần lực cấm cố trong khu rừng, chuyện này nếu như xảy ra vấn đề khi hôn lễ, gia tộc mình mất mặt thì còn dễ nói, nếu như để Long Hoàng bệ hạ mất mặt, hần muốn hỏi hôn thì làm thế nào?

Cứ như vậy, gia chủ hai nhà đều có mỗi tâm sự trùng trùng, không ngừng so đấu các lễ nghi quý tộc bước tới Quang Minh Thánh Điện.

Đánh mất ra hiệu cho Sát Lâm Na, Sở Thiên thị ý nàng hãy đi vào nói chuyện với Sa Khắc trước, còn mình ở lại giữ chân Thác Mã Tư.

“Thác Mã Tư công tước đại nhân xin hãy chờ cho một lát, ta đi chuẩn bị một chút!” Sát Lâm Na khẽ thi lễ, mỉm cười đi sang cửa bên vào Quang Minh Thánh Điện.

Hai phu phụ Thác Mã Tư bị đợi bên ngoài, cùng thăm ca ngòi, gia tộc Long Hoàng đúng là có khí chất quý tộc! Khi khách tới thăm, nữ chủ nhân đi chuẩn bị dọn dẹp phòng khách trước, sau đó lại ra nghênh tiếp.

Lễ tiết này gia tộc này bản thân mình lại thường bỏ qua.

“Ha ha!” Sở Thiên hé một nụ cười với Thác Mã Tư, thầm nói, làm thế nào? Có hủy hôn không?

“Ha ha!” Thác Mã Tư cũng cười, lòng lại thầm kêu khổ, làm thế nào? Đặng Khăng sống chết cũng không đồng ý giải trừ cấm cố, vậy hôn lễ chắc chắn không thể diễn ra bình thường, mình sao có thể giải thích với Long Hoàng đây?

“Hắc hắc!” Sở Thiên lại cười tiếp, phiền phức đến rồi, nếu như chỉ là gia tộc Thác Mã Tư, mình đã có A Mạt Kỳ, hôn cũng không sợ họ gây chuyện, nhưng sau lưng họ có một Đặng Khăng! Ai biết họ có quan hệ gì với Đại Địa Phụ Thần? Nếu như Đặng Khăng nổi giận thì hỏng hết. Người này cũng không dễ đối phó hơn Phượng Hoàng Thần.

“Khà khà!” Thác Mã Tư cũng cười, phiền phức quá rồi, không có Đặng Khăng giúp sức, mình chắc chắn không thể đáp ứng được yêu cầu với lễ tiết của Long Hoàng, giữa các quý tộc, nếu như bên thân phận thấp kém như mình không thể đáp ứng được yêu cầu của gia tộc cao quý, khiến họ mất mặt trước khách, đó chính là một mối dẫn lửa của chiến tranh!

Hai người cười mãi cười mãi, cùng lúc đỏ mặt. Hai nhân vật có thân phận có địa vị đứng ở ngoài cửa cười ngây dại, đích thực rất mất mặt!

“Bệ hạ!” Thác Mã Tư không nén được đành lên tiếng trước, “Về hôn lễ... Ta có chút...”

“Đúng, đúng! Chuyện hôn lễ ta cũng có chút bổ sung!” Sở Thiên tranh nói trước, sau đó lại nghĩ không biết nói thế nào, vì vậy cố diễn tả, nói: “Đại nhân có điều không biết, một lão gia tử nhà ta thích náo nhiệt, vì vậy chuẩn bị sắp xếp cho đứa con không nên thân của ta, tổ chức lễ đính hôn trong ngày hôn lễ của Sa Khắc!”

“Nguyệt Thần tại thượng!” Thác Mã Tư muốn chảy nước mắt, nhưng khóe miệng lại cong lên, tổ chức hôn lễ cùng Long Hoàng thái tử, cái gì là vinh dự? Đây chính là vinh dự! Sau này gia tộc Lai Nhân Cấp Đặc trong thần tộc cũng được coi như là hàng đầu rồi. Nhưng hôn lễ vì mình mà có vấn đề thì làm thế nào?

“Ngoài ra, Địa Huyệt Chu Vương A Tư Nặc bệ hạ cũng chuẩn bị cử hành hôn lễ cùng họ!”

Thác Mã Tư thiếu chút nữa nằm sấp xuống, gắng định thần lại, nặn ra nụ cười nói: “Đây là, là sự vinh hạnh, vinh hạnh của gia tộc chúng ta!”

Lúc này Sát Lâm Na mở cửa chính bước ra, cười nói: “Công tước đại nhân và phu nhân xin mời vào!”

Dứt lời, nàng và Sở Thiên ở phía sau không ngừng trao đổi nhãn thần, sau lưng Thác Mã Tư có Đặng Khăng, tuyệt đối không thể hủy hôn, nếu không dựa vào tập quán quý tộc của nhà họ, chắc chắn sẽ nổi điên trước, đi bước nào tính bước đấy đi! Xem thử Thác Mã Tư có biết Phượng Hoàng Thần hay không hãy tính!

Phu phụ Thác Mã Tư nơm nớp lo âu bước qua bậc cửa, chỉ thấy bên trong có một người trẻ tuổi tướng mạo oai hùng, cao quý mà thần bí đang đứng đối diện mình, khí độ đó cho dù là các nam thần cao quý năm xưa ở bên cạnh chủ nhân Nguyệt Thần cũng chưa từng thấy.

Thác Mã Tư cả kinh, hẳn hoàn toàn không quen biết Phượng Hoàng Thần, có điều chỉ dựa vào con mắt quý tộc sắc bén, tuyệt đối có thể khẳng định, thân phận của người đứng trước mặt này chắc chắn không kém gì thượng cổ hoàng tộc!

Thác Mã Tư kéo lấy phu nhân của mình, hai người cùng lúc khom người với Sa Khắc. “Các hạ tôn quý, xin hỏi ngài...”

“Ai da, công tước đại nhân ngài đang làm gì vậy?” Sở Thiên vội đỡ lấy Thác Mã Tư, còn bên cạnh Sát Lâm Na lại xuất hiện thêm một chiếc đùi gà nướng, thoáng hiện rồi vụt mất.

Nhìn thấy đùi gà nướng, đôi mắt được che dưới chiếc kính râm kia đã đỏ lựng, tiếp đó làm theo lời của Sát Lâm Na đã dặn dò vừa rồi, khom người thi lễ, có hình có nét, tuyệt đối giống quý tộc.

“Công tước đại nhân sao có thể thi lễ với hần được?” Sở Thiên khê trách.

“Bệ hạ, vị các hạ này là...”

“Đây chính là Sa Khắc!” Sở Thiên cười nói.

Ừ! Thác Mã Tư nuốt nước miếng, gương đứng dậy, còn phu nhân của hắn phải nhờ Sát Lâm Na dìu đỡ mới đứng vững, “Không, không, bệ hạ đùa vui rồi, ngài nói Sa Khắc là hộ vệ của ngài, hắn... khí độ của hắn sao có thể là hộ vệ được?”

Sa Khắc cười cười, nhất thời trong đại điện chỉ có hai chữ, cao quý!

“Sa Khắc đúng là hộ vệ của ta, có điều trước khi làm hộ vệ của ta...” Sở Thiên chợt trầm giọng xuống, kẻ sát tai Thác Mã Tư nói: “Lúc trước hắn là Thú Thần, bị thương nhờ ta chữa trị, sau đó ta đã cứu mạng hắn, vì cảm ân nên tự nguyện là hộ vệ của ta! Còn về lúc trước... Hắn có quan hệ với Phượng Hoàng Chủ Thần Bắc Đức!”

Con gái của mình lại có may mắn gả cho hậu duệ của Phượng Hoàng Chủ Thần? Nhìn bộ dạng của Sa Khắc, e rằng là hậu duệ vương tử đệ nhất cấp! Thác Mã Tư đã bị một chiếc bánh lớn đập ngất rồi. Nếu như không phải chút thể diện quý tộc gánh đỡ, e rằng hiện tại hắn đã quỳ phục dưới đất, lớn tiếng ca ngợi Phát Lạp Dịch Nặc.

“Sa Khắc, đây là Thác Mã Tư tiên sinh mà ta đã nói, người bằng lòng lấy con gái của ông ấy không?” Sát Lâm Na hỏi. Có điều bên cạnh nàng đột nhiên lại vụt qua một chiếc đuôi gà.

Sa Khắc gật đầu thật dứt khoát. Nhưng không dám nói chuyện, Sát Lâm Na đã dặn hắn, khi đuôi gà xuất hiện chỉ cần gật đầu mỉm cười, những tình huống còn lại thì không được nhúc nhích, nếu không sẽ không được ăn cơm!

“Công tước đại nhân, Sa Khắc đang ở đây học lễ tiết hôn lễ, chúng ta vào bên trong nói chuyện đi!” Sở Thiên kéo theo Thác Mã Tư đang choáng váng bước vào điện bên cạnh, từ đầu đến cuối, Sa Khắc không nói một lời nào, có điều đây được cho là gì? Nếu như hắn nói, vậy mới không phù hợp với sự cao quý của gia tộc Phượng Hoàng! Thác Mã Tư đã nghĩ như vậy.

Mẹ ơi! Mọi người đều đi rồi, Sa Khắc ngồi phịch mông xuống đất, khóc lóc: “Vợ của cao thủ lừa ta, không cho ta ăn đuôi gà! Hu hu!”

Trong nội sảnh, hai vợ chồng Thác Mã Tư đã không biết nói gì, Sở Thiên nói một câu, họ chỉ gật đầu, cuối cùng dưới sự dẫn dắt của Sở Thiên đã đưa ra một loạt quyết định, hoặc nói là những điều ước bất bình đẳng.

Tự chung lại một câu nói, từ bây giờ cho đến khi hôn lễ kết thúc, nếu như gia tộc Thác Mã Tư phạm phải bất cứ sai lầm nào, vậy Sở Thiên có thể hối hôn!

Đây cũng là vì Sở Thiên bắt buộc dĩ mới làm như vậy, hắn không dám trực tiếp nói cho gia tộc Lai Nhân Cấp Đặc mà đứng sau lưng còn có một Đẳng Khổng biết, mình không muốn để Sa Khắc lấy con gái hắn, vì vậy mới dùng điều ước thúc này chụp lên Thác Mã Tư, sau đó mình ra tay sau lưng, nghĩ cách để Thác Mã Tư phạm sai lầm, rồi mình sẽ hối hôn!

Sau khi Thác Mã Tư đồng ý toàn bộ điều kiện của Sở Thiên, đã được đưa đến trên một hòn đảo cỏ vừa tham quan, nơi đó đang xây dựng cung điện để Sa Khắc ở sau khi kết hôn, sau khi ca tụng sự giàu có của Bồ Lôi Trạch, Thác Mã Tư đã run sợ cáo từ.

Mất nhìn Thác Mã Tư đi, Sở Thiên ở trên bờ biển, đứng trước mặt các thành viên then chốt của gia tộc, lấy ra thông tin thạch liên thông với Thánh Sơn Giáo Đình, nói như hét: “Giáo Hoàng! Phía nam Thánh Sơn có phải Biển Vô Tận đúng không? Trên phía nam có một tòa tháp cao! Người tìm nó cho ta, trong vòng ba trăm dặm gần ngọn tháp ấy, chỉ cần thấy những thứ liên quan đến quý tộc, đều hủy hết cho ta! Đúng, chúng là những dị đồ đồ đã phản bội bốn Thần Hoàng, có ý đồ tổ chức những nghi thức tà ác trong ngày hôn khánh quý tộc...”

Sau khi ra lệnh, Sở Thiên cất thông tin thạch, độc địa nói: “Chỉ cần lễ tiết có một chút gì sai sót, lão tử lập tức hối... Hả, Sa Lỗ sao người lại đến đây rồi?”

Sa Lỗ cười lộ ra bộ hàm cá mập, giả như không nghe thấy Sở Thiên vừa nói gì, khom người nói: “Long Hoàng bệ hạ, ta đến để cáo từ, vua ta triệu tập tất cả Thất Hải Thú trở về!”

453. Chương 433: Không Ai Cần

Sa Lỗ đến để cáo từ, Sở Thiên cũng không bắt ngờ lắm.

Phổ Lan Đa đã nói, trò chơi tranh đoạt bá quyền tam giới giữa các Chủ Thú Thần đã bắt đầu triển khai, còn Thí Thần Thất Hải Thú có hợp thể chiến kỹ, thực lực liên thủ có thể so với Chủ Thần chắc chắn sẽ được Bào Uy Nhi triệu hồi.

Sắp phải xa cách, Sở Thiên lại có chút luyến tiếc con cá mập này, Sa Lỗ tuy là Thú Thần, nhưng sự trung thành và lòng trung hậu của hắn giống như một kỵ sĩ quý tộc nhân loại mấy trăm năm trên đại lục, bảy điều đại giới huấn, mười hai thủ tắc của kỵ sĩ đại lục hiện nay, đã trở thành một trò cười đầu môi, nhưng Sa Lỗ vẫn tuân thủ theo những thứ hủ tục đó, đồng thời cũng cho Sở Thiên cơ hội ức hiếp hắn.

Vốn Sa Lỗ được phái đến để giám sát Sở Thiên, nhưng Sở Thiên chỉ dùng một mảnh khố nhỏ đã khiến hắn không thể hoàn thành nhiệm vụ, rất đơn giản, giao tiểu Mạt Khắc Nhĩ cho hắn trông nom, đồng thời Mặc Phi Đặc và Tiểu Bạch cũng nhét qua đó, đối với tiểu vương tử của Biển Cầm, Sa Lỗ làm sao dám chậm trễ, nhưng tiểu vương tử này lại cứ thích chạy loạn khắp nơi, gây chuyện thị phi.

Vụ trộm cắp nội y của nữ sinh ở ký túc xá học viện Tế Tự Phát Lạp Dịch Nặc vừa qua đi, Sa Lỗ luôn cảm thấy cần phải giáo dục phẩm hạnh cho tiểu vương tử, đã bỏ rơi Sở Thiên, đi theo tiểu Sở Viêm nửa bước không rời.

Sa Lỗ cũng thích những ngày tháng ở Bồ Lô Trạch, khi không có chuyện gì thì nhảy xuống nước bơi một vòng, đấu sức với Ni Mễ Tư, hoặc là nhàn hạ đi tản bộ cùng tiểu vương tử, ngứa tay thì đánh với A Mạt Kỳ một trận, tuy rằng hiện tại không thể đánh bại hắn, nhưng cũng là có sự tiến bộ, đặc biệt là Sở Thiên vì sự đến thăm của hắn, đã hạ lệnh Bồ Lô Trạch không được phép ăn những đồ hải sản, đặc biệt là vì cá mập, chuyện này khiến hắn cảm thấy, Phát Lạp Dịch Nặc hoàn toàn không phải là tên lừa gạt vô lại giống như Bào Uy Nhi bề hạ nói, ngược lại còn giống như Thánh Phụ phẩm đức không chút tỳ vết như trong lời truyền ngôn của đại lục.

Tuy rằng biết rõ nguyên nhân Sa Lỗ rời đi, nhưng Sở Thiên cũng biết thức thời không gạn hỏi mà sai người bưng lên một đĩa đầy bình to bình nhỏ, tự tay giao cho Sa Khắc: “Ha ha, thời gian Sa Lỗ tướng quân và ta ở cùng tuy ngắn, nhưng cũng là bằng hữu tri kỷ, hiện tại người sắp phải đi rồi. Nhiều lời và những lễ phẩm bình thường ta không tiện tặng, người cũng không thích, vậy những thứ này người hãy nhận đi!”

Chỉ vào chiếc bình, Sở Thiên giới thiệu từng lọ một: “Đây là dược phẩm được ta nghiên cứu mới đây nhất, chuyên trị những thương tổn linh vực các hệ của thần tộc gây nên, đương nhiên, thời gian, tốc độ, những thứ này ta không có cách nào dùng dược phẩm chữa trị, có điều nếu như người gặp phải lửa, lôi, điện, bệnh độc, những thương tích do linh vực tự nhiên hệ gây ra, những món đồ nhỏ này sẽ có chút tác dụng!”

Những người sắp phải ra chiến trường liều mạng chém giết, tuyệt đối sẽ không từ chối dược phẩm, Sa Lỗ sau khi cảm tạ liền tiếp nhận, nói: “Bệ hạ xin hãy yên tâm, Thí Thần Thất Hải Thú chúng ta tuy được triệu hồi, có điều các đại thần mộ của đại lục đều sẽ có người thay thế thủ hộ, sự an toàn của lão sư ngài - An Đông Ni điện hạ không cần phải lo lắng đâu!”

Sở Thiên cười nhạt, hắn sớm đã phân tích thực lực của Biển Cầm, La Đức Mạn, Thí Thần Thất Hải Thú không cần phải nói, ngoài ra dưới trướng của Bào Uy Nhi còn có Thất Hải Hải Vương, mấy người trong đó đều là những nhân vật năm xưa đi theo Vưu Nhân, thực lực không cần phải nghi ngờ. Trong nghìn vạn đại quân Hải tộc, ẩn giấu mấy mươi thần tộc cũng không khoa trương, dù gì Bào Uy Nhi là chủ nhân tam giới, cũng cần phải có thực lực trấn áp tam giới.

Hơn nữa những thứ đó chỉ là bề mặt nổi, bên trong đó không biết Mỹ Nhân Ngư đã giấu bao nhiêu thực lực. Chỉ ít thì Mạt Khắc Nhĩ đã cảm ứng qua, trong tháp nhọn giữa vương cung Biển Cầm, đang có hai linh hồn khiến chủ nhóc cảm thấy sợ hãi.

Sa Lỗ tiếp tục nói: “Bệ hạ có lời nào muốn ta chuyển đạt đến vua ta không?”

Sở Thiên suy nghĩ một lát, mình đúng là không có gì đáng nói với Bào Uy Nhĩ cả, ngược lại vừa nghĩ đến Mỹ Nhân Ngư đó là trong lòng đã run bắn bật, thế là lắc đầu.

“Vậy thì ta cáo từ rồi!” Sa Lỗ biến mất theo giọng nói của mình.

Sở Thiên xoay người cười, sau đó sắc mặt nghiêm lại, “Được rồi, hiện tại trên Bồ Lô Trạch không có người ngoài rồi, Ba Bác Tát, người để Tra Nhĩ Tư mạo xưng tùy tùng của Phượng Hoàng Thần... Uhm, hẳn thực chất không cần mạo xưng!”

Để hẳn đi giám sát Phổ Lan Đa, cứ nói đây là ý của Phượng Hoàng Thần! Trong ba tháng không cho phép Phổ Lan Đa rời khỏi tầng hầm!”

Ba Bác Tát lĩnh mệnh đi, Sở Thiên nheo mắt lại, nói: “Tất cả ma thú theo ta đến hòn đảo thứ mười bảy!”

Hòn đảo thứ mười bảy, là một tiểu đảo giáp phía bắc Bồ Lô Trạch đảo, trên đảo không có gì đặc biệt, nhưng thực tế, đây là một mỏm đất ở biển trải qua nham thạch của núi lửa hàng năm phun trào mà tạo ra

Một không gian lớn trong núi, có điều hiện nay đã bị Sở Thiên phong bế nham thạch, cải tạo thành căn cứ thí nghiệm quy mô lớn.

Tất cả ma sủng, bao gồm cả Boeing có cơ thể đồ sộ nhất đang đứng trước mặt Sở Thiên, nhưng ở trong căn cứ thí nghiệm này lại không hề có vẻ chật chội.

“A Mạt Kỳ, Kim Cương, hai người qua đây!” Hai người này đã trở thành thần, không cần thiết phải cải tạo.

Không sai, Sở Thiên sắp bắt đầu cuộc vận động tạo thần Bồ Lô Trạch trong một thời gian dài.

Xuất phát từ thói quen nghề nghiệp, Sở Thiên đều đã kiểm tra tỉ mỉ cơ thể của từng ma sủng, vì vậy lúc này không cần phí sức kiểm tra lần nữa. Chắp tay đứng trước một thi thể che lên bằng một tấm vải đỏ dưới đất, Sở Thiên cười nói:

“Cơ thể và máu của Ma Căn vẫn còn lại chút này. Tuy rằng không còn tinh hạch, nhưng cũng có thể có các người hi vọng thành thần!”

Thoáng nhìn đám ma sủng đang tập trung tinh thần, Sở Thiên giải thích: “Theo kinh nghiệm của A Mạt Kỳ, cơ thể cũng chính là thần cách, chỉ cần phối hợp với máu, sẽ dần dần cải tạo được tinh hạch của các người! Khiến tinh hạch của các người dần dần có thể dung nạp thần lực, chỉ cần sau này cố gắng tu luyện, thì sẽ có khả năng thành thần! Hiện tại máu và tinh hạch của Ma Căn ông chủ ta đều có, vì vậy có nghĩa đã có hai bộ kiện quan trọng nhất...”

Máu, tinh hạch, thần cách, ba hệ thống lớn này, trong quá trình thành thần, thần cách mang vai trò quyết định. Còn khi tu luyện, máu lại quan trọng nhất, chiến đấu thì phải dựa vào cách xử lý tinh hạch với thần lực nhanh đến đâu!

Kỳ thực thần mộ phía dưới Bồ Lô Trạch đã chôn mấy nghìn thi thể thần tộc, đào những thi thể Thú Thần trong đó ra, Sở Thiên có thể tạo ra đại quân thần tộc. Đáng tiếc là hẳn không dám, một là vì những thi thể đó thuộc về Bào Uy Nhĩ, phía trên có phong ấn của Bào Uy Nhĩ, mặt khác, ai biết thần bằng cổ hữu của những thi thể đó còn sống hay không? Không nói cái khác, đơn cử như Sở Thiên nếu trúng mảnh lớn, đào được thi thể của Đại Địa Nữ Thần, vậy thì Đại Địa Phụ Thần đang ở trong ngọn tháp kia kể chuyện cho Tiểu Hùng Miêu nghe, e rằng sẽ trực tiếp đổi bằng những câu chuyện không thích hợp kể cho trẻ con nghe, câu chuyện tên là trận đại đồ sát đảo Bồ Lô Trạch!

Sở Thiên giảng giải rành rọt một loạt những phần mà mình nắm chắc tuyệt đối, sau đó lại tán tụng một loạt những điều tốt khi thành thần, sau đó thâm thở dài, cúi đầu chỉ vào thi thể nói: “Nói đi, các người ai cần cái này?”

Các ma sủng không có phản ứng, Sở Thiên lại nói thêm: “Đây là thi thể của Hạ Vị Thần đấy.”

Đúng vậy, Hạ Vị Thần, nhưng là thi thể của Hạ Vị yêu nhân Thú Thần biến thái! Các ma sủng cảm thấy, tốt hơn hết vẫn làm một sinh vật có giới tính đơn nhất thì tốt hơn.

“Trước đây A Mạt Kỳ đã dùng rồi, các người xem hẳn không sao, sợ gì?”

Ánh mắt Sở Thiên quét qua từng ma sủng một, Lỗ Tây Nạp cúi thấp đầu, Hoàng Kim Bửu Mông thì ngây ngô xé chân giò hun khói. Hân Mã trốn sau Boeing, Boeing quá cao, không nhìn thấy nét mặt, AK... Thôi bỏ đi, A Tư Nặc sẽ liều mạng mất, Ni Mễ Tư giống Boeing, thân thể quá lớn, thân thể không đủ dùng, không cần nghĩ tới, hơn nữa hân cũng không có ở đây.

Sở Thiên từ trên cao nhìn xuống, từ Boeing đến Lỗ Tây Nạp, đã ám thị một lượt, kết quả không ai ra khỏi hàng, tiếp đó, Sở Thiên nhìn thấy một tiểu nhục cầu mao nhưng ở bên cạnh chân Lỗ Tây Nạp.

“Tiểu Bạch, sao ngươi lại tới đây?” Sở Thiên giật mình kinh ngạc.

“Ừ ư!” Cô nàng vẩy móng, ngượng ngùng cười, bốn tiểu thư đến tham quan đây, ngươi cứ tiếp tục, tiếp tục đi!

Bé Tiểu Bạch lên, Sở Thiên đặt cô nàng lên vai, dù gì đợi lát nữa cũng nghiên cứu Lan Nguyệt Thú, đến thì cứ đến.

“Thế nào? Không ai muốn thành thần sao?” Sở Thiên tiếp tục dụ dỗ các ma sủng.

“Thúc thúc, phụ hoàng ta chỉ có mỗi ta là con trai, người cũng đừng quan tâm đến ta làm gì!” Lỗ Tây Nạp cười hăng hắc.

“Đúng vậy, thúc thúc, A đại ca (A Mạt Kỳ) còn nói ta sắp cưới vợ rồi!” Hân Mã đã lên chín tuổi, cơ thể đã to hơn trước ba lần, cũng sắp cao lớn như Boeing rồi. Và ước mơ của hân từ việc muốn có đồ chơi tốt, biến thành tìm một tiểu mẫu tượng (voi cái) xinh đẹp, sau đó sinh ra một đàn tiểu Hân Mã, sau đó các tiểu Hân Mã sẽ lại lấy tiểu mẫu tượng xinh đẹp, rồi lại sinh ra một đàn tiểu tiểu Hân Mã... Ước mơ mọt mọt đến từ đại thảo nguyên, chỉ đơn giản như vậy thôi.

Sở Thiên lại nhìn chằm chằm vào bốn con Hoàng Kim Bửu Mông, “Mấy vị, các người...”

“Ông chủ, chúng ta còn chưa có vợ mà! Tha cho chúng ta đi!” Hoàng Kim Bửu Mông cũng không ngốc, chí ít cũng đã hỏi dò Ma Căn đã làm gì.

“Ài, bỏ đi, ném ở đây đi!” Sở Thiên đá mạnh vào thi thể của Gia Tác Nhĩ Ma Căn, sau đó móc tay về Lỗ Tây Nạp.

“Thúc thúc, ta không được thật mà, U Minh Lang đẹp trai nhất đại lục không thể biến thành bộ dạng ấy được a!” Lỗ Tây Nạp bước ba bước lùi hai bước, cọt vào người Sở Thiên nơm nớp lo sợ cúi thấp đầu, cầu xin: “Thúc thúc, cả tộc Gia Nội Đặc Lang Hoàng chúng ta chỉ có mỗi ta là độc đinh a! Ta Tích Lan Đa, Thánh, Lỗ Tây Nạp, Khải Văn, Gia Nội Đặc không thể biến thành nhân yêu a!”

Tình thế cấp bách, Lỗ Tây Nạp lôi ra toàn danh mình đại diện cho gia tộc, Tích Lan Đa là hang ổ của Lang tộc hân, cũng chính là tên của quần sơn Tây Hải Ngạn. Khải Văn là kế thừa của phụ thân hân, còn Gia Nội Đặc, chính là họ của gia tộc Lang Hoàng, có điều đã nhiều năm nay Lang tộc chưa từng xuất hiện ma thú cấp chín, không ai dám dùng họ này để xưng hô mình, Lang Hoàng Khải Văn cũng tự nhận không có tư cách, vì vậy đây cũng trở thành một tin mật.

“Ai nói đều thi thể của Ma Căn cho ngươi? Qua đây, ta đã chuẩn bị cho ngươi một thứ tốt khác rồi!” Sở Thiên lấy ra một bình máu, lắc lắc, cười nói: “Ngươi là huyết mạch Lang Hoàng chính thống nhất, vậy có biết vị thần nào mạnh nhất trong Lang tộc các ngươi không?”

“Đương nhiên là biết, nghe nói chính là tên khốn kiếp Cách Lý Phân đang trong cơ thể của La Tân!” Lỗ Tây Nạp tuy cũng là Lang tộc, nhưng chưa từng nói mình là hậu duệ của Lang thần nào đó, vì vậy với Cách Lý Phân cũng không hề khách khí, hơn nữa bao lâu nay, hân vẫn thường cùng phụ hoàng Khải Văn của hân cùng chửi rửa tổ tiên Lang tộc, khốn kiếp, những chủng tộc khác đều để lại cho hậu đại những thứ tốt đẹp, nhưng chỉ có Lang tộc thì chẳng có gì, toàn chỉ là bị ức hiếp một vạn năm, nếu không phải là Phát Lạp Địch Nặc thúc thúc, có lẽ mình đã bị chết trong nội đấu Lang tộc rồi.

“Ở đây ta có chút máu của Cách Lý Phân, ngươi có cần không?” Sở Thiên tủm tủm cười nói.

“Ta nghĩ xem!” Lỗ Tây Nạp suy nghĩ một hồi, sau đó húng khởi hỏi: “Nó có thể khiến ta trở nên đẹp hơn không?”

454. Chương 434: Máu Của Chủ Thần Mạnh Như Thế Sao?

Nó có thể khiến người đẹp hơn không thì ta không biết, có điều thúc thúc bảo đảm, nó có thể khiến người có khí thế hơn. Sở Thiên cảm thấy rất chần nản bất lực, trong nhà người khác thì tranh cướp nhau chuyện tốt, đến nhà mình, lại trở thành ông chủ cầu xin người khác tiếp nhận, những ngày sau chẳng biết sống thế nào nữa rồi.

“Khí thế cũng là một dạng của diện mạo, được, ta cần!” Lỗ Tây Nạp xúc động nói.

“Theo ta vào đây, những người khác đợi ở đây đi!” Sở Thiên đưa Lỗ Tây Nạp vào cánh cửa bên sau thi thể của Gia Sách Nhĩ, bên trong là một gian phòng thí nghiệm nhỏ.

Ngày đó Sở Thiên ở trong huyết quản và thần kinh não của Cách Lý Phân đã trộm được rất ít máu, có điều thứ rất ít này chỉ là đối với thân thể của Cách Lý Phân. Tưởng tượng một chút, sáu thạch trụ đường kính dài hơn mười thước, cũng chẳng qua giống như sáu cây kim thép cắm vào thân thể của con người bình thường, như vậy thì có thể nói rõ thể thể trọng của Phệ Nguyệt Thiên Lang rồi. Vậy một ít máu này để thay đổi cơ thể U Minh Lang Lỗ Tây Nạp, cũng chẳng đáng là gì.

“Đây là máu của Cách Lý Phân, người xem trước đi!” Sở Thiên đưa chiếc bình cho Lỗ Tây Nạp, sau đó mình thì bắt đầu chuẩn bị dụng cụ thay máu.

Ừ một tiếng, Lỗ Tây Nạp vừa chạm vào bình máu, chỉ cảm thấy một luồng rung động từ linh hồn chui vào đại não, khiến hắn giật mình ném đi, vội nhảy ra nói, “Thúc thúc, máu này có vấn đề! Ta chóng mặt!”

“Ta xem thử!” Sở Thiên kinh ngạc nhặt bình máu, xem một lát, rồi nhíu mày: “Máu không có vấn đề, có lẽ là cơ thể của người, qua đây, ta thử máu cho người.”

Sở Thiên rút một bình máu lớn trên người Lỗ Tây Nạp đang nhẹ nhàng trợn mắt, phân tích thành phần, rồi so sánh với máu của Cách Lý Phân, sau đó đột nhiên cười, “Người xác định mình không có bất cứ quan hệ gì với Cách Lý Phân?”

Lỗ Tây Nạp gật đầu nói: “Điều này ta có thể khẳng định. Trong gia phả của gia tộc ta ghi chép rất đầy đủ...”

Lang tộc là một chủng tộc cao ngạo nhưng đoàn kết, đối với bầy đàn, hoặc nói là quan niệm bầy đàn vô cùng sâu sắc, điều này cũng là nguyên nhân Sở Thiên tại sao không cưỡng ép Lỗ Tây Nạp làm ma sủng của mình. Còn với một người sinh trong gia tộc Lang Hoàng như Lỗ Tây Nạp, cũng không thể nào nhằm lẫn tổ tiên của mình.

Rất lâu trước đây, có lẽ là một ngày nào đó ở thời đại thượng cổ trước khi thất thần bao vây tấn công Phán Quyết sơn, thần giới đã xảy ra một chuyện khá chấn động, sở dĩ rất ít người biết, là vì không lâu sau đó đã xảy ra chuyện thất thần tấn công Phán Quyết sơn, chuyện đại sự này nếu so sánh với Phán Quyết sơn, thì cũng không được mọi người chú ý.

Trước ngày hôm đó, Phệ Nguyệt Thiên Lang Cách Lý Phân, bảy thượng vị thần của gia tộc A Thụy Nạp Tư là những nhân vật lớn hô phong hoán vũ trong thần tộc, Cách Lý Phân biến mất trong mắt Chúng Thần, bảy vị thượng vị thần A Thụy Nạp Tư sáu người chết một người bị thương, chỉ còn lại tộc trưởng gia tộc A Thụy Nạp Tư, cũng chính là gia gia của La Tân đơn độc tìm kiếm Thần Hoàng Tư Đặc n, xin Thần Hoàng chủ trì công đạo, tìm ra hung thủ thật sự giúp Lang tộc báo thù, ngoài dự liệu Tư Đặc n lại không hỏi nguyên nhân, trực tiếp đuổi thẳng A Thụy Nạp Tư đi, sau đó đi về Nguyệt Thần Điện, tham gia tửu yến sinh nhật của đệ nhất mỹ nhân thần tộc.

A Thụy Nạp Tư không cam lòng đuổi theo đến Nguyệt Thần Điện, nói năng lỗ mãng với Thần Hoàng, cuối cùng bị Thần Hoàng Tư Đặc n trảm sát tại Nguyệt Thần Điện. Nhưng vẫn chưa kết thúc, A Thụy Nạp Tư sau khi chết một ngày. Sau đó hai đại thần tộc Quang Minh, Hắc Âm hạ lệnh cách sát, giết toàn bộ những hậu duệ có khả năng thành thần nhất, có huyết thống thuần chủng nhất trong Lang tộc. Có Tư Đặc n đứng sau lưng, Thú Thần Tộc dám giận nhưng không dám nói, thêm vào đó là Phệ Nguyệt Thiên Lang

và A Thụy Nạp Tư đã mặc nhận tình hình này, tuy rằng các Chủ Thú Thần như Vưu Nhân có mối thâm giao với Cách Lý Phân, nhưng dưới áp lực của tam đại thần tộc cũng không biết làm gì hơn.

Cứ như vậy, tất cả hậu duệ ưu tú của Phệ Nguyệt Thiên Lang và A Thụy Nạp Tư toàn bộ đều chiến tử, những hậu duệ ưu tú thứ chi khác đem theo những người khác trong Lang tộc lui ra khỏi hạch tâm quyền lợi của thần giới, lưu lạc trở thành chủng tộc yếu thế bị mà bất cứ ai cũng ức hiếp được ở nhân gian. Còn Lỗ Tây Nạp, chính là huyết mạch của mấy hậu duệ thứ chi ấy. Tuy có thể có chút quan hệ gen với Cách Lý Phân hoặc là A Thụy Nạp Tư, nhưng cũng đã rất xa rồi, dùng câu nói của địa cầu, chính là họ hàng xa tí mù tắp, hơn nữa có khả năng là không phải.

Đương nhiên, Lỗ Tây Nạp hoàn toàn không biết sự việc hai đại thần tộc tiêu diệt Lang Thần. Phía trên đều là Sở Thiên dựa theo những tình báo mà mình nắm được, và những tin mật trong gia tộc mà Lỗ Tây Nạp kể rồi suy đoán ra, có điều kết quả này cũng đủ khiến người ta phải kinh sợ rồi.

“Tư Đặc n cũng không phải thứ tốt đẹp gì!” Sở Thiên lẩm bẩm một câu. Sau đó nhìn Lỗ Tây Nạp và máu của Cách Lý Phân suy nghĩ.

Cách Lý Phân là Chủ Thần, hơn nữa có khả năng là Chủ Thần Linh Hồn, máu của hắn dĩ nhiên cường hãn vô cùng, cũng đơn giản hết sức, bởi vì theo nghiên cứu của Sở Thiên, máu nào có kết cấu tế bào càng đơn giản, thực lực của chủ nhân nó càng mạnh. Đương nhiên là ngoại trừ chú nhóc quái vật tiểu Sở Viêm có thứ máu như nước lọc kia.

Còn máu của Lỗ Tây Nạp cũng không tầm thường, Sở Thiên thường kiểm tra sức khỏe cho các ma sủng, dĩ nhiên sẽ biết sự thay đổi của Lỗ Tây Nạp, từ khi Sở Thiên hòa nhập hai tinh hạch làm một cho Lỗ Tây Nạp, thực lực của Lỗ Tây Nạp tăng mạnh, tuy rằng vẫn là thân thể của cấp tám, nhưng đã đủ sức khiêu chiến ma thú cấp chín.

Nhưng sau khi kiểm tra máu của Lỗ Tây Nạp, Sở Thiên phát hiện, tế bào máu của Lỗ Tây Nạp tuy phức tạp hơn của Cách Lý Phân rất nhiều, nhưng hình thái cơ bản rất giống nhau. Chỉ có điều là thiếu một thứ giống như thành tế bào — Sự khác biệt lớn nhất giữa thần tộc và những sinh vật bình thường như con người. Chính là họ có một vật chất tương tự như thành tế bào để hấp thụ chất lọc nguyên tố của đất trời.

Sự thay đổi của Lỗ Tây Nạp, đều xảy ra sau khi hòa nhập hai tinh hạch vào nhau, lẽ nào hai tinh hạch của hắn có bí mật gì? Dù gì trong mấy trăm vạn Lang tộc trên đại lục, chỉ có một trường hợp đột biến gen như vậy, mọc ra hai đầu sói. Sở Thiên suy nghĩ mãi nhưng không thể có lời giải. đành tạm bỏ lại nghi vấn, nếu như tế bào máu của Lỗ Tây Nạp có chỗ giống của Cách Lý Phân, vậy thì dễ làm hơn nhiều.

“Người thật sự xác định mình không có quan hệ với Cách Lý Phân?” Sở Thiên lại hỏi lại lần nữa.

“Thực sự không có!” Lỗ Tây Nạp cũng nghiêm túc trả lời lại, “Thúc thúc người cứ thay cho ta đi!”

Sở Thiên gật đầu, rồi bắt đầu tiến hành công việc.

Quá trình thay máu Sở Thiên đã làm rất nhiều lần, lần này cũng không có gì đáng nói, còn Lỗ Tây Nạp là một động vật ngành khuyến thường thấy nhất, Sở Thiên vì quen tay hay làm nên cũng nhanh hơn rất nhiều.

Lỗ Tây Nạp dần dần mở mắt... Không có gì thay đổi, vẫn là bộ dạng của U Minh Lang, “Thúc thúc, chẳng có cảm giác gì cả! Máu này của Cách Lý Phân lẽ nào là giả sao?”

“Nữ thần tại thượng!” Sở Thiên cũng mù mịt, lúc trước khi thay máu tạo thần, có cái nào mà không kinh thiên động địa?

Rộp, rộp!

Xương của Lỗ Tây Nạp chợt vang lên từng tiếng giòn giã, tiếp theo đó, răng nanh thu lại, lông sói rụng xuống, lại biến thành một người thanh niên rất khôi ngô tuấn tú.

“Ca ngại thúc thúc!” Lỗ Tây Nạp rất đổi kinh ngạc, sự biến hóa vừa rồi không chấn động cả gian phòng, mà là sự biến hóa của bản thân khi thân thể không thể khống chế.

Sở Thiên ném cho Lỗ Tây Nạp một bộ y phục, sau đó cũng ngây ngơ nhìn hắn.

Con mẹ nó, tiểu tử này nếu ở địa cầu chắc chắn là một minh tinh thần tượng siêu cấp, Sở Thiên là nhận xét như vậy, Lỗ Tây Nạp trong hình trạng con người không thẹn với U Minh Lang đẹp nhất đại lục, cao hơn người bình thường một chút, thân hình cân xứng to lớn, làn da trắng ngần, dung mạo còn vượt hơn một bậc so với Mạch Khăng Tích có khí độ nhất mà Sở Thiên đã thấy.

Hơn nữa Lỗ Tây Nạp thường chường quần hắc bang và binh đoàn cho Sở Thiên trên đại lục, ngồi yên mà quát mấy chục vạn người, khí chất được tạo thành trong mấy năm như vậy, cũng không phải thứ mà người thường có thể sánh được.

“Sức mạnh thì sao? Sức mạnh của ngươi có thay đổi gì không?” Sau một hồi ngẫm đại, Sở Thiên vội hỏi.

Lỗ Tây Nạp khẽ nhún vai, lộ ra một vị đạo tiêu sái lồi lạc, bất đắc dĩ nói: “Vẫn không có cảm giác gì, nếu như ta đã biến thành hình người, vậy thì chắc chí ít cũng phải là ma thú cấp chín, nhưng ta không cảm giác được sự thay đổi!”

“Qua đây, đánh với ta một trận!” Sở Thiên bày ra tư thế chiến đấu, muốn đích thân thử nghiệm thực lực của Lỗ Tây Nạp, “Dùng toàn lực, yên tâm, thúc thúc ta đã thành thần rồi!”

“Được!” Lỗ Tây Nạp cũng vội thích ứng với cơ thể con người, hơn nữa biết rằng Sở Thiên tuy là tên gà mờ trong thần tộc, nhưng đối phó thực lực tuyệt đối là cơn ác mộng với ma thú bình thường, vì vậy hắn cũng không nương tay, lao vào Sở Thiên như thiểm điện, hai tay co lại thành trảo, bổ vào vai của Sở Thiên.

Tốc độ nhanh thật! Sở Thiên trong lòng kinh hãi, thời gian cấm cố trong nháy mắt đã được mở ra!

Vô hiệu!

Sở Thiên lại không thể cấm cố được Lỗ Tây Nạp, song trảo của U Minh Lang chớp mắt vụt đến vai của Sở Thiên, sau đó dừng lại, “Thúc thúc, sao ngươi lại không tránh a?”

Ta không tránh sao? Sở Thiên dẫn người ra, thời gian cấm cố được thần lực tăng thứ ba thúc động, cho dù là hai lão Lạp Hi Đức và Đức Khố Lạp cũng bị ảnh hưởng chút ít, nhưng Lỗ Tây Nạp...

“A Mạt Kỳ, vào đây!” Sở Thiên chợt rống lớn một tiếng.

Bình!

A Mạt Kỳ phá cửa xông vào.

“Dùng lĩnh vực của ngươi đồng hóa Lỗ Tây Nạp!” Sở Thiên vội căn dặn. Hắn đã nghĩ tới một khả năng khủng khiếp.

“Không phải chứ? Ta đánh nhau với A Mạt Kỳ?” Lỗ Tây Nạp thất kinh, có điều tác dụng đồng hóa lĩnh vực thần thứ tư của A Mạt Kỳ đã tới rồi.

Đồng hóa lĩnh vực có thực thể như nước, lửa, trực tiếp chính là biến đổi thủ thành nguyên tố bản mệnh của mình, còn lĩnh vực không có thực thể như của A Mạt Kỳ, chính là thay đổi tốc độ của đối thủ.

Lỗ Tây Nạp cơ hồ vẫn không bị ảnh hưởng, còn hiển hiện thoát ra lĩnh vực của A Mạt Kỳ, sau đó cũng sững người. “Thúc thúc, lĩnh vực của ngươi và A Mạt Kỳ, hình như không có ảnh hưởng với ta...”

“Ha! Có ý nghĩa!” A Mạt Kỳ đã có hứng thú, Chiến Thần Kích quét ngang ra, đồng thời lĩnh vực tăng thứ tư trung cấp hoàn toàn được mở ra, chụp lấy Lỗ Tây Nạp.

Vẫn vô hiệu như cũ.

Lỗ Tây Nạp khỏe mạnh chui ra từ trong lĩnh vực của A Mạt Kỳ!

“Kháo, vô thị (vô hình) lĩnh vực!” Sở Thiên không nén được mắng lớn một câu.

Đòn tấn công của A Mạt Kỳ hết vòng này đến vòng khác, tuy lĩnh vực vô hiệu, nhưng chỉ dựa vào vũ kỹ cũng có thể áp chế được Lỗ Tây Nạp.

Lưỡi nhọn của trường kích đâm đến trước ngực của Lỗ Tây Nạp, trong lúc hoảng loạn, Lỗ Tây Nạp không lo được việc thích ứng cơ thể con người, trực tiếp dùng bản năng của Lang tộc, cúi thấp đầu, cắn chặt lấy vòng nguyệt nha trên đầu Chiến Thần Kích.

Chiến Thần Kích không bị tí vết gì.

Hàm răng của Lỗ Tây Nạp, cũng hoàn hảo như vậy.

Máu của Cách Lý Phân có điều tốt như vậy sao? Vô thị linh vực, còn có thể cường hóa cơ thể? Sở Thiên hoang mang nghĩ, sau đó lấy thông tin thạch ra, căn dặn: “Ba Bác Tát, lấy hai con Cuồng Lang thân thể yếu nhất, mang chúng đến hòn đảo thứ mười bảy cho ta!”

Dị Giới Thú Y

455. Chương 435: Lời Mời Từ Địa Ngục

Ba Bác Tát đi tìm Cuồng Lang, mất một đoạn thời gian mới có thể đưa tới. Nhân thời gian đó, Sở Thiên dò xét Lỗ Tây Nạp, quan sát từng chút một, ngay đến cả lông của Lỗ Tây Nạp cũng nhìn.

Nhả Chiến Thần Kích trong miệng ra, Lỗ Tây Nạp cười ngượng nói: “Thúc thúc, ta biết là ta rất đẹp trai! Nhưng người đã có hai vị thẩm thẩm rồi...”

“Nữ thần tại thượng! Người muốn chết sao?” Sở Thiên cười mắng một câu, sau đó tiếp tục nhìn Lỗ Tây Nạp. Đồng thời dặn A Mạt Kỳ, “Người kiểm tra cơ thể của hắn, xem thử thuộc tính sức mạnh của hắn rốt cuộc là gì?”

A Mạt Kỳ theo lời thực hiện, có điều hắn không cần động tay chân, chỉ dựa vào linh giác cũng đủ rồi.

Một lúc lâu sau, A Mạt Kỳ nói: “Ông chủ, trong cơ thể của hắn có thần lực vận hành, nhưng không có linh vực!”

Lẽ nào giống với tình trạng của Thánh Đấu Sĩ? Sở Thiên trầm nghĩ, Thánh Đấu Sĩ còn có thể dựa vào hợp thể chiến kỹ để thích phóng linh vực, nhưng Lỗ Tây Nạp chỉ có một mình thì khó.

Theo lý mà nói, máu sẽ hấp thu nguyên tố rồi vận chuyển thành thần lực, tinh hạch chứa đựng thần lực vận chuyển. Thân thể cũng chính là Thần Cách sẽ thích phóng linh vực thần lực. Trong đó thân thể và máu đều có thể cải tạo tinh hạch ở mức độ nhất định nào đó, nhưng Lỗ Tây Nạp chỉ dùng máu của Chủ Thần, cho dù thứ máu này có thể cải tạo tinh hạch và Thần Cách, vậy thì cũng cần một thời gian, không thể nào nhanh như vậy mà hoàn thành việc cường hóa thân thể.

Trong cơ thể của Lỗ Tây Nạp có thần lực vận chuyển. Chuyện này dễ giải thích, máu của Cách Lý Phân hấp thu chuyển hóa nguyên tố, bên trong chắc chắn sẽ sót lại một phần thần lực, dùng phần này chống lại A Mạt Kỳ có lẽ cũng đủ. Nhưng cũng không thể nào chống đỡ được thời gian dài như vậy, bởi vì sự vận chuyển thần lực đến cùng vẫn là cần từ máu truyền tới tinh hạch, lẽ nào tinh hạch của Lỗ Tây Nạp chưa cần cải tạo đã có thể điều khiển thần lực?

Tinh hạch của sói hai đầu chắc chắn có vấn đề, Sở Thiên đã có phán đoán, nếu không thần lực Lỗ Tây Nạp không thể nào trong thời gian ngắn mà lại vận hành thông suốt như vậy.

Lại một lúc lâu sau, Ba Bác Tát đưa đến mấy con Cuồng Lang, đều là theo yêu cầu của Sở Thiên, lựa chọn những con cơ thể yếu nhất, một còn vừa sinh ra chưa được bao lâu, một con là bị tàn phế, con cuối cùng trong bộ dạng bệnh sắp chết, có điều Ba Bác Tát vẫn rất cẩn thận, ngoài ra còn mang theo một con có cơ thể khỏe mạnh nữa.

Bắt qua con tàn phế, Sở Thiên lấy một ống rất nhỏ máu của Cách Lý Phân, chậm chậm đổ cắm vào.

Bùm!

Móng vuốt Cuồng Lang bị tiêm nổ toạc ra. Nó vốn không thể nào chịu đựng được máu của cấp Chủ Thần.

Thở dài, Sở Thiên chữa trị vết thương cho Cuồng Lang, sau đó lại bắt con khỏe mạnh, chậm chậm tiêm vào một ống máu.

“Bùm”! Lại một âm thanh nặng nề vang lên.

Vừa chữa trị cho Cuồng Lang, Sở Thiên thầm nói: “Cùng là Lang tộc, huyết mạch không khác bao nhiêu, nhưng Lỗ Tây Nạp có thể tiếp nhận máu của Chủ Thần, Cuồng Lang bình thường thì không được, nguyên nhân bên trong chắc chắn không chỉ là Lỗ Tây Nạp là ma thú cấp tám, đối với Chủ Thần mà nói, cấp tám với cấp ba đều là cấp bậc giống heo nhà mà thôi.

Xem ra hai tinh hạch của Lỗ Tây Nạp chắc chắn có vấn đề, còn về là vấn đề gì, Sở Thiên hiện tại không vội nghiên cứu, bên ngoài còn có một hàng ma thú đang đợi hắt. Dù gì Lỗ Tây Nạp đã có sức mạnh, sau này phải dựa vào bản thân hắt tu luyện thôi.

Chỉ định A Mạt Kỳ dạy cách thích ứng cơ thể con người cho Lỗ Tây Nạp, Sở Thiên bước ra phòng thí nghiệm loại nhỏ, cười nói: “Các người thật sự không có ai muốn dùng thân thể của Gia Sách Nhĩ Ma Căn sao? Ta nói rõ trước, nếu như bỏ qua cơ hội dùng thân thể của Gia Sách Nhĩ Ma Căn, các người không chắc là phải đợi bao lâu nữa đâu!”

Ba thứ trong hệ thống thần lực, tinh hạch, Thần Cách, máu, trong đó tinh hạch với sự ảnh hưởng thành thần không quan trọng, quá trình thành thần cần phải xem Thần Cách và máu, trong đó quan trọng nhất chính là Thần Cách, thi thể của Gia Sách Nhĩ Ma Căn hiện này đang ở trong tay của Sở Thiên, đồng nghĩa với việc Thần Cách của hắt ở trong tay Sở Thiên.

Nhưng trong tay Sở Thiên trước mắt cũng chỉ có Thần Cách của Gia Sách Nhĩ Ma Căn, thi cốt của lịch đại Long Hoàng do liên can đến Lạp Hi Đức, hắt không dám tùy tiện sử dụng, vì vậy nếu như các ma thú không chịu dùng thân thể của Gia Sách Nhĩ Ma Căn, vậy cũng chỉ đành đợi Sở Thiên khi lại kiếm được Thần Cách nữa rồi mới có thể thành thần.

“Ông chủ, cho ta đi!” Một giọng nói mỹ diệu vang lên trong tai Sở Thiên, ngẩng đầu nhìn, thì ra là Boeing. “Ta không có chút sức tấn công nào, không muốn liên lụy mọi người, bằng lòng mạo hiểm thử một lần.”

“Cái gì mà mạo hiểm?” Sở Thiên cong môi nói: “Ông chủ bảo đảm người sẽ không biến thành quái vật bất nam bất nữ!”

Cuộc phẫu thuật thay cơ thể cho Boeing tiến hành rất thuận lợi, có điều có một phiền phức, đó chính là thân thể của Boeing quá lớn, máu thịt của Gia Sách Nhĩ Ma Căn thực chất không thể đủ dùng, vì vậy Sở Thiên bắt buộc phải thu nhỏ Boeing lại mấy lần, biến thành một “tiểu” Ma Thú chỉ cao hơn hai mươi mấy thước.

Đã có Thần Cách và máu, thân thể của Boeing dần dần cải tạo tinh hạch của nó, có điều đây là một quá trình lâu dài, vì vậy Sở Thiên đưa Boeing đến chỗ Lỗ Tây Nạp, để hai người mấy ngày nữa sẽ vào thần mộ dưới lòng đất cùng tu luyện.

Không có nguyên liệu, cuộc vận động tạo thần của Bồ Lô Trạch tạm thời bị gián đoạn, có điều, Sở Thiên mỉm cười rất tà ác, nhân thần liếc qua liếc lại trên người Tiểu Bạch.

“Ư ư!” Phát Lạp Dịch Nặc người muốn làm gì? Cô nàng đã phát hiện tà ý trong mắt của Sở Thiên.

Nhắc Tiểu Bạch lên, Sở Thiên cười nói: “Người nói mình không phải là Lan Nguyệt Thú, nhưng lại không chịu nói ta biết người là ma thú gì, mà ta lại đúng lúc nhặt được một quyển tông về Lan Nguyệt Thú, không còn cách nào khác, đành phải nghiên cứu chút cơ thể của người rồi.”

“Ư ư!” Tiểu Bạch hoảng sợ lắc đầu, chẳng có gì đáng nghiên cứu cả, ngoài máu là màu đỏ, bốn tiểu thư những thứ khác đều là Lan Nguyệt Thú!

“Hắc hắc, người kêu đi, lớn tiếng kêu đi! Có điều vô ích thôi!” Sở Thiên hai tay túm lấy lưng của Tiểu Bạch, nhắc cao lên, không cho Tiểu Bạch có bất cứ cơ hội nào cắn tai mình.

“Ư ư ư ư!” Phát Lạp Dịch Nặc người hỗn đản!

Tiểu Bạch dường như đang cuống thật sự. Bốn chân múa loạn lên, hai mắt nhìn trừng trừng vào Sở Thiên.

“Nhìn ta làm gì? Đợi sau khi nghiên cứu xong, cho người tùy tiện nhìn! Ha ha!” Sở Thiên xoay người không mang theo ý tốt, phía sau chính là cánh cửa của phòng thí nghiệm.

“Ư ư!” Tiểu Bạch khóc không ra nước mắt, bản thân tại thượng, sao lại cứ yêu cái tên khốn kiếp này, khiến không thể nào tức giận được với hắt, nếu không dựa vào đôi mắt còn lợi hại hơn đôi mắt đọa lạc của Phượng

Hoàng Thần của bốn tiểu thư cũng có thể lườm chết người rồi. Hừ! Dừng nhần thần giết chết người!

Tích tích!

Thời khắc then chốt, thông tin thạch của Sở Thiên chột vang lên. Giọng nói của Sát Lâm Na vang lên, “Mặc Phi Đặc muốn gặp chàng!”

“Ồ, để hán chơi với Mạ Khắc Nhĩ trước đi, ta đang bận!” Sở Thiên nhìn Tiểu Bạch cười: “Ha ha, nhần thần của tên này đúng là dọa người thật. Gia Sách Nhĩ nói đôi mắt của Phượng Hoàng Thần ngay cả Long Thần cũng không dám đối thị, ta thấy, tên này cũng không kém hơn Phượng Hoàng Thần!”

Sát Lâm Na lại không đóng thông tin thạch lại, mà tiếp tục nói: “Không phải Mặc Phi Đặc bảo bối đệ đệ của chàng, mà là Sát Lục Giả của đại ngục!”

“Ư ~” Tiểu Bạch thở phào một hơi, tên khốn kiếp này không có thời gian nghiên cứu bốn tiểu thư nữa rồi.

Sở Thiên quả nhiên buông tha cho cô nàng, ngờ vực nói: “Sao hán lại đến đây?”

“Đại ca hán trọng thương không thể trị! Mời chàng đi chữa trị!” Sát Lâm Na cười khổ nói.

“Được, ta đồng ý!” Sát Lục Giả Mặc Phi Đặc mấy lần đã giúp Sở Thiên nhiều chuyện lớn, hiện nay có rắc rối, Sở Thiên không thể không đi. Có điều, tiện miệng đồng ý không phải là phản ứng tức thì của Sở đại thiếu gia, đại ca của Sát Lục Giả là Ba Nhĩ đứng đầu trong Địa Ngục Tam Đại Thần Thú, cũng tức là nói... lão tử phải xuống Địa Ngục!”

Sở Thiên đã gặp Sát Lục Giả Mặc Phi Đặc ở Quang Minh Thánh Điện, vẫn trong bộ dạng lạnh lùng nghiêm nghị ấy, có điều khắp người là thương tích, một mùi máu tanh nồng nặc ập đến không tan đi được, giống như vừa trải qua một trận tàn sát sinh mệnh lớn nào.

Khẽ chấp tay về phía Sở Thiên, Mặc Phi Đặc nói: “Phát Lạp Dịch Nặc bệ hạ! Đại ca ta...”

“Huynh đệ mình cả, không cần nói nhiều! Ta cùng người xuống Địa Ngục!” Sở Thiên không hề do dự nhận lời. Nếu như không có Mặc Phi Đặc, mẫu tử của Sát Lâm Na e rằng đã chết ở Cực Địa Băng Nguyên rồi. Huống hồ Ba Nhĩ là đại ca của tiểu Mặc Phi Đặc. “Sát Lâm Na, nếu như trong vòng một tháng ta không quay về, nàng nghĩ cách kéo dài hôn lễ! Nếu như trước lúc đó tìm được cơ hủy hôn thì các tốt.”

Nhần thần của Mặc Phi Đặc thoáng hiện một tia ấm áp, trên mặt hiện ra một nụ cười rất không quen mắt, “Đại ân không lời nào có thể cảm tạ! Vậy thì mời Phát Lạp Dịch Nặc chuẩn bị hộ vệ! Chí ít cũng cần là Hạ Vị Thần!”

Sở Thiên sững sốt.

Mặc Phi Đặc khổ sở giải thích: “Hộ vệ ta mang theo, đều đã chết khi đi qua Địa Ngục thông đạo rồi! Hơn nữa tin ta đến nhân gian đã bị tiết lộ, nhị ca phải chăm sóc đại ca, không có nhiều nhân thủ ở Địa Ngục ngục đón chúng ta đâu.”

Sở Thiên càng thêm ngờ vực. “Bào Uy Nhĩ đâu? Nàng ta phải bảo đảm an toàn cho các người mà, còn nữa, theo ta biết, khi ma thú nguyên trú ở đại ngục đến nhân gian sẽ bị giảm hai cấp, người hiện tại ở nhân gian chắc đã là Cao Vị Thần rồi...”

“Bào Uy Nhĩ bệ hạ đang chuẩn bị toàn lực quyết đấu với Chủ Thần khác, không có thời gian lo đến chúng ta. Ta vốn dĩ đã tìm qua nàng ta. Có điều nàng ta đã tiến cử người!”

Mỹ Nhân Ngư này, thật sự đánh quá độc rồi! Mình không trị được lại tiến cử lão tử. Sở Thiên thâm oán trách!

“Về thực lực của ta... Ha ! Ở đại ngục cũng là Cao Vị Thần rồi!” Mặc Phi Đặc gượng cười một cái, hoàn toàn không nói ra nguyên nhân mình ở Địa Ngục vẫn là Cao Vị Thần, hán không muốn Sở Thiên biết, Sở Thiên có lòng tốt thay đổi cơ thể Long Thần cho hán, trái lại còn làm hại hán !

Ma thú nguyên trú Địa Ngục giảm hai cấp, quy tắc sáng thế này không sai, nhưng, Mặc Phi Đặc đã thay cơ thể, thì còn được coi là ma thú nguyên trú Địa Ngục không? Đạo lý này, Mặc Phi Đặc sớm đã hiểu, có

điều ngày đó cơ thể hần vốn không cách nào trở về Địa Ngục, bắt buộc phải chấp nhận để Sở Thiên thay cho một cơ thể mới!

Nếu như là huynh đệ của mình, cũng không cần thiết phải để Phất Lạp Dịch Nặc tự trách, Mặc Phi Đặc không giải thích. Còn Sở Thiên lại đang tính toán Mỹ Nhân Ngư, lại không hề đề ý đến đạo lý dễ hiểu như vậy.

“Đại ca người bị ai đã thương vậy?” Sở Thiên hỏi.

“Là người của gia tộc Phượng Hoàng, hơn nữa là dùng lĩnh vực hỏa diễm thiện trường nhất của đại ca ta...!” Mặc Phi Đặc đơn giản kể về thương thế của Ba Nhĩ, sau đó lạnh giọng nói: “Gia tộc Phượng Hoàng Thần Bác Đức và gia tộc Ma Căn đã cấu kết với nhau, khi chúng ta vào Địa Ngục, rất có khả năng sẽ bị sự ngăn cản của hai bên này!”

“Lạp Hi Đức, Đức Khố Lạp, A Tư Nặc, ba vị Hạ Vị Thần này, còn có A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ hai Cao Vị Thần!” Sở Thiên rất nhanh đã lựa chọn xong người. “Có điều có mấy người trong số họ không có ở Bồ Lôi Trạch, ta cần ba ngày mới có thể triệu tập họ về!”

Mặc Phi Đặc do dự một lát, “Được, ta đợi ba ngày!”

“Chúng ta đi Địa Ngục thế nào?” Sở Thiên lại hỏi: “Địa Ngục thông đạo ở nơi nào?”

Mặc Phi Đặc nhàn nhạt cười, “Phần nhân gian của Địa Ngục thông đạo, đang ở trên người ta!”

Dị Giới Thú Y

456. Chương 436: Lời Dặn Dò Của Tiểu Bạch

Địa Ngục thông đạo, hoàn toàn không phải là thứ mà con người thường tưởng tượng, có hai cửa, ở giữa là một đường hầm.

Nói ra, nó lại giống tháp phóng hỏa tiễn ở quê hương Sở Thiên, Địa Ngục chính là địa cầu, nhân gian chính là một tinh cầu nào đó ở ngoài vũ trụ, nếu như người ở Địa Ngục đến nhân gian, thì cần ở trên tháp phóng để bị bắn đi, sau đó được tháp phóng giúp người xuyên việt tìm một điểm dừng chân ở nhân gian, nếu như không có một “tháp phóng”, vậy thì sẽ bay loạn như con ruồi trong vũ trụ mệnh mông không biết bến bờ. Năm đó Phổ Lan Đa từ nhân gian mạo hiểm mở không gian thông đạo, chính là tình huống tương tự như vậy, không “tháp phóng”, hần còn có thể đi đến Huyết Luyện Ngục, quả thực đã là một sự hạnh phúc rồi.

Ngược lại, từ nhân gian nếu muốn đi Địa Ngục cũng như vậy, cần phải có một “tháp phóng” xây dựng ở nhân gian.

Mà Dịch Á Lạc trong Địa Ngục Tam Đại Thần Thú, bằng việc nói là người chưởng quản không gian thông đạo, chỉ bằng nói là trưởng “Tháp phóng”.

Mặt khác, dựa theo số lượng hành khách mỗi lần truyền tống, “tháp phóng” cũng to nhỏ khác nhau, có lúc nhỏ đến mức có thể mang theo bên người, có lúc lại bắt buộc cố định ở một nơi nào đó, thứ mà Phổ Lan Đa phát hiện chính là một “tháp phóng” mô hình lớn, được cố định ở một chỗ nào đó thuộc Địa Ngục.

Bất kể là tháp phóng to nhỏ thế nào, vì nó là thứ mà Sáng Thế Thần tạo ra để cân bằng tam giới, vì vậy được có thêm một pháp tắc sáng thế, cũng chính là không thể cất giữ trong không gian vật phẩm như không gian giới chỉ được, không gian chỉ thần cũng không thể, thậm chí Long Thần cũng không có cách nào đưa nó đến không gian mà mình tạo ra, tức là nói, Địa Ngục thông đạo, chỉ có thể tồn tại trong không gian mà bản thân Sáng Thế Thần sáng tạo.

Ý nghĩa sâu xa của pháp tắc sáng thế phụ gia này, vốn không phải là thứ mà lúc này Sở Thiên có thể hiểu, cho dù là bản thân của Dịch Á Lạc cũng chỉ có thể lờ mờ đoán ra một chút ít mục đích của Sáng Thế Thần.

Còn Địa Ngục thông đạo mà Mặc Phi Đặc mang đến, là một viên đá màu đen, có thể mang theo mười mấy người đến Địa Ngục, nó ở một điểm dừng chân đầu Địa Ngục, là một “tháp phóng” mô hình nhỏ, hiện nay đã bị Dịch Á Lạc nghiêm mật cất giấu đi. Khi Mặc Phi Đặc đến nhân gian, hộ vệ của hần vì bảo vệ sức

mạnh “tháp phóng” khi khởi động không bị trinh thám được, đã mang theo một viên thông đạo giả đi ra chỗ xa để thu hút đối thủ mới bị chiến tử.

Khi Sở Thiên nghe Mặc Phi Đặc giải thích xong về Địa Ngục thông đạo, thời gian đã là ba ngày sau rồi, tất cả những người đi Địa Ngục đã được triệu tập về Bồ Lôị Trạch, chỉ còn đợi xuất phát.

Cuối cùng trong Quang Minh Thánh Điện, Sở Thiên để Mặc Phi Đặc gặp Sa Khắc, không sai, cảm giác đầu tiên Mặc Phi Đặc là cũng đã tưởng hấn chính là Phượng Hoàng Thần. Có điều Mặc Phi Đặc đã hội tụ đủ lĩnh vực của hai Thần Thú khác, trong đó có lĩnh vực của Dịch Á Lạc - thuộc hệ tinh thần và linh hồn, vì vậy sau khi sững sốt, hấn đã nhận ra linh hồn hỗn loạn của Sa Khắc.

“Thân thể của Phượng Hoàng Thần, nhưng linh hồn của một tên ngốc, thú vị đấy!” Mặc Phi Đặc cười lạnh dò xét Sa Khắc, “

Ngày đó nhị ca ta đến nhân gian, đã gặp Sa Khắc một lần, lúc đó hấn trọng thương mới lành nên nhận làm người.”

“Ài...”

Sở Thiên lần đầu tiên nhìn thấy Mặc Phi Đặc thở dài, kỳ thực thương thế của Ba Nhĩ, phải bắt đầu nói từ ngày đó ở đại thảo nguyên Huyền Hà.

Ngày đó Dịch Á Lạc bị La Tân cắn thương, đại não bị tổn thương nghiêm trọng, ngay cả tinh hạch cũng bị ô nhiễm. Vì vậy sức mạnh linh hồn đã bị suy giảm nghiêm trọng. Thương tích xác thịt Sở Thiên có thể chữa trị, nhưng linh hồn vẫn cần hấn tự mình tu luyện, vì vậy ngày hôm đó hấn đã nhìn thấy Sa Khắc trong trạng thái linh hồn sa sút mạnh, nhất thời lại coi hấn thành Phượng Hoàng Thần thật sự, một Phượng Hoàng Thần vì nguyên nhân nào đó mà biến thành tên ngốc.

Lúc đó trong Địa Ngục, lực lượng của Phượng Hoàng tộc vừa nổi lên, Ba Nhĩ có được tình báo của Dịch Á Lạc, kết hợp với tình báo của mình rồi phân tích, nhận định nếu như Bác Đức ở nhân gian, vậy thì, lực lượng Phượng Hoàng tộc từ Huyết Luyện Ngục xâm phạm sang Địa Ngục sẽ không quá lớn mạnh. Dù gì Chủ Thần không phải có thể tùy tiện tu luyện mà ra, trong tình hình không có Chủ Thần, thân là ba huynh đệ ma thú nguyên trú của Địa Ngục, khi kế hoạch thỏa đáng, có khả năng sẽ nhất cử tiêu diệt gọn đội tiên phong của Phượng Hoàng tộc xâm phạm Địa Ngục.

Vì vậy trong Địa Ngục một cuộc chiến tranh nhắm vào Phượng Hoàng tộc đã bắt đầu, lúc mới đầu, Phượng Hoàng tộc quả thực đã bại lui nghìn dặm, nhưng trong đó trong quyết chiến, gia tộc Ma Căn lại xuất binh viện trợ Phượng Hoàng tộc, hơn nữa trong Phượng Hoàng tộc lại chợt xuất hiện một Chủ Thần! Tuy Chủ Thần này không mạnh như Bác Đức năm xưa, nhưng Ba Nhĩ vẫn phải trả một cái giá trầm trọng mới rồi mới giữ được mạng.

Sau đó Ba Nhĩ mang theo bệnh thể chỉ huy đại quân Địa Ngục, nhưng cục thế Địa Ngục càng ngày càng loạn, hấn lại bị thêm mấy lần thương nhẹ, sau đó rơi vào kết cục cận kề cái chết.

Sở Thiên xua tay để Sa Khắc tiếp tục học lễ nghi, sau đó cười nhìn Mặc Phi Đặc, “Có thể đi rồi!”

Mặc Phi Đặc lại nhìn Sa Khắc ngây ngô một lần nữa, lắc đầu. sau đó dặn Sở Thiên: “Một khi vào Địa Ngục, người phải tự mình cẩn thận, có lúc có thể ta cũng không bảo vệ được người!”

Sở Thiên chợt vỗ trán một cái, sực nhớ ra điều gì, dặn Ba Bác Tát: “Người kêu Thánh Đầu Sĩ đưa Mai Nhĩ Kim Tư đến đây! Ta đưa hấn cùng đi Địa Ngục!”

Ba Bác Tát tranh nói: “Năng lực dạy dỗ của Thánh Đầu Sĩ không bằng được với Giáo Hoàng, hiện tại Mai Nhĩ Kim Tư không có tiến bộ gì nhiều, vẫn mang tính khí của hung thú, người... lần trước ngay cả A Mạt Kỳ hấn cũng tấn công a!”

Từ sau khi trở về Thiên Hải, Sở Thiên vẫn chưa có cơ hội đưa Mai Nhĩ Kim Tư về Giáo Đình, vì vậy tạm thời đưa cho Thánh Đầu Sĩ tẩy não cho hấn.

“Hung thú vẫn là hung thú, có điều biết cách dùng, nói không chừng có thể cứu mạng!” Sở Thiên thị ý Ba Bác Tát mau đi.

“Chân Thần! Chúng ta khẩn cầu được đi Địa Ngục với người!” Mười hai người Bái Nạp Mỗ quỳ trước mặt Sở Thiên.

“Đây chính là Thánh Đầu Sĩ của huynh đệ người sao? Không tồi!” Mặc Phi Đặc gật đầu khen ngợi. Sau đó lại lắc đầu, “Nếu như họ là người của Âm Điện Giáo Đình, vậy tốt nhất đừng mang họ đi!”

Sở Thiên hiểu được ý của Mặc Phi Đặc, khi Thánh Đầu Sĩ không động thủ, chỉ là mười hai cường giả có tầng thứ nhất, thứ hai, tuy rằng hiện tại họ đã tu luyện đến tầng thứ nhất đỉnh phong, nhưng trong mắt của thần tộc vẫn chẳng đáng là gì, tuy nhiên một khi cả mười hai người liên thủ lại, dùng chiêu “Sự thờ dài của Phát Lạp Dịch Nặc”, vậy thì uy lực không nhỏ, nhưng cũng đồng nghĩa nói cho đối thủ biết, mọi người hãy xem này, chúng ta là người của tên phản tặc Thần Hoàng Tư Đặc n, toàn Địa Ngục hãy liên kết lại giết chết chúng ta đi...

“Các con của ta, bốn Thần Hoàng có sứ mệnh quan trọng hơn giao cho các người! Đó chính là bảo vệ Bồ Lô Trạch! Vì vậy các người bắt buộc phải ở lại, Thần Hậu và Thần Tử cần sự bảo vệ của các người!”

Mặc Phi Đặc ngạc nhiên, bộ dạng giả thần côn của Phát Lạp Dịch Nặc, có phần tương tự với Tư Đặc n, nếu không phải linh hồn của hắn kém xa, mình thiếu chút nữa cũng nhận nhầm rồi. Nghĩ tới đây, hắn khẽ đẩy Sở Thiên một cái, truyền âm vào tai nói: “Huynh đệ, sau khi vào Địa Ngục đừng bao giờ dùng bộ dạng và giọng điệu này nói chuyện, nếu không rất có thể sẽ bị những thần tộc không tinh thông linh hồn tưởng nhầm là Tư Đặc n đấy.”

Sở Thiên trong lòng kinh động, đúng vậy, mình không những không thể giả thần côn, hơn nữa Tài Quyết Chi Dao cũng không được dùng, nếu không khí độ, khí tức, dung mạo, sẽ hoàn toàn giống với Tư Đặc n.

“Thề chết hoàn thành thân dụ của ngài!” Thánh Đầu Sĩ phục đầu sát đất, hưng phấn dị thường. Cuối cùng lại có thể chấp hành thân dụ của Thần Hoàng rồi.

“Được rồi, chúng ta đi thôi!” Sở Thiên vỗ tay. Để triệu tất cả mọi người bên cạnh mình.

A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ dĩ nhiên không cần nói, Sở Thiên đi đến đâu thì họ đi đến đó, Lạp Hi Đức cũng như vậy.

Còn Đức Khố Lạp không thích mạo hiểm. Có điều tuy hắn được coi là ma thú nguyên trú của Huyết Luyện Ngục, nhưng chưa từng rời khỏi nhân gian, bởi vì tổ tiên của hắn là những hậu duệ được Bỉ Bồng dùng theo tính chất con tin phái đến Thú Thần tộc, khi chúng thần bao vây tiêu diệt dư nghiệt của Tư Đặc n năm đó, vì vậy hắn cũng muốn đi Địa Ngục xem thử có thể tìm được thân thích hay không.

Chỉ có A Tư Nặc vẫn đang cùng AK lưu luyện chia tay, hoặc nói là tiếp nhận chỉ thị, “Chàng phải nhớ kỹ đây, ở Địa Ngục tất cả đều phải nghe ông chủ, ngoài ra không được ngủ, không được nhìn những mỹ nữ nhèn nhện khác, không được quên mang quà về cho ta, không được...”

“Được rồi, AK, đưa A Tư Nặc tiên sinh cho ta mượn đi!” Sở Thiên cười lớn giải vây cho A Tư Nặc.

Mặc Phi Đặc trong Quang Minh Thánh Điện lấy ra một viên đá đen to bằng một quả trứng ngỗng, đặt lên trên bàn, nhất thời mọi người của Bồ Lô Trạch đều hiếu kỳ vây lại.

“Nhìn cái gì mà nhìn, đều muốn theo ta xuống Địa Ngục à!” Sở Thiên cười mắng nói mọi người lui ra, sau đó nhìn Sát Lâm Na gật đầu, dặn dò: “Nếu như chuyện gì không giải quyết được, một là đi Biển Cấm, nếu như Mỹ Nhân Ngư và Thí Thần Thất Hải Thú không ở nhân gian, hoặc là Biển Cấm cũng rơi vào hỗn loạn, vậy thì đi đến gia tộc Thác Mã Tư... Thứ dưới đảo nếu dùng được tốt, các nàng sẽ không bị nguy hiểm đâu.”

Thứ dưới đảo, bao gồm cả thi thể của Đại Địa Nữ Thần, nếu dùng tốt, đích thực có thể kéo Đặng Khăng đến bên cạnh mình.

“Ừ ư!” Tiểu Bạch đột nhiên ở phía sau kéo lấy ống quần của Sở Thiên, cười hì hì lộ ra hàm răng trắng ngần.

“Nữ thần tại thượng!” Với động tác này Sở Thiên đã quá quen thuộc. Hết cách nhắc cô nàng lên, đặt lên tai, cười khổ nói: “Cẩn đi!”

Tiểu Bạch áp sát vào tai Sở Thiên, nhưng không cắn, mà răng miệng không động, nhưng lại có một giọng nói ngọt ngào trong trẻo truyền vào đầu Sở Thiên, “Tên ngốc này, nếu có gì không thể dàn xếp được, đi tìm

An Cát Lợi Na, nói cho ả biết, người đã trị khỏi chân trái cho một con Lan Nguyệt Thú nào đó!”

Nói xong, cô nàng nhảy nhót xuống chạy mất, có điều bước chân còn tập tễnh, trên đường mồ hôi làm ướt sàn nhà, chính câu nói vừa rồi, đã hao cạn sức mạnh linh hồn mà Tiểu Bạch đã tích tụ được trong mấy năm nay.

Sở Thiên ngậy người ra, mình chỉ chữa trị qua cho một con Lan Nguyệt Thú, đó chính là Tiểu Bạch. Theo giọng của cô nàng mà suy đoán, không ngoài hai ý, một là Phất Lạp Dịch Nặc ta ngay cả chân trái của con Lan Nguyệt Thú cũng có thể chữa trị, vậy thì không cần nhắc đến thương thế của người, nếu như thật là như vậy, vậy thì dựa vào thương tích cấp mấy của đại lục, cần sức mạnh cấp mấy để chữa trị được pháp tắc sáng thế này, chân trái của Tiểu Bạch, và An Cát Lợi Na đều chịu những vết thương từ cấp Chủ Thần trở lên.

Nói vậy, Sở Thiên năm đó chữa trị chân trái của cô nàng, không chỉ là biểu diễn y thuật, mà là tạo ra một thần tích khiến Tiểu Bạch sửng sốt — Ông trời ơi, một tên người rừng muốn ăn thịt bốn tiểu thư lại có thể chữa trị được những thương tích cấp Chủ Thần! Vậy... sau này theo hắn cũng không tồi! Hi hi!

Ý thứ hai, chính là nói An Cát Lợi Na nợ Tiểu Bạch một ân tình, bây giờ Sở Thiên lại cứu Tiểu Bạch, cô nàng kêu An Cát Lợi Na mang ân tình ấy trả lại trên người Sở Thiên.

Ngoại trừ Sở Thiên, không ai nghe thấy câu nói của Tiểu Bạch, Sở Thiên nhìn theo bóng dáng của cô nàng, nhún vai, cười nói: “Chúng ta đi thôi!”

Quá trình xuyên việt Địa Ngục không có cảnh tượng gì kinh thiên động địa, Sở Thiên nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy mình rung động người một cái, bên tai đã vang lên giọng nói của Mặc Phi Đặc: “Đến rồi, một đầu khác ở thông đạo Địa Ngục của ta chính là bên cạnh nhĩ ca... Chết tiệt!”

Sở Thiên còn chưa mở mắt, đã nghe thấy tiếng cười chế nhạo, “Mặc Phi Đặc, Ba Nhĩ và Dịch Á Lạc đã bị ta bắt được rồi! Ha ha! Hiện tại người chịu chết đi!”

Dị Giới Thú Y

457. Chương 437: Gia Tộc Phượng Hoàng (thượng)

Nữ thần tại thượng, Địa Ngục quả nhiên quá loạn, vừa đi vào đã bị bao vây rồi.

Sở Thiên chậm chậm mở mắt ra, ai thán một câu, bắt đầu quan sát cái gọi là Địa Ngục.

Đây thuộc lưng chừng của một ngọn núi cao, bốn bề là rừng rậm, nhìn ra cảnh sắc với nhân gian dường như có chút tương đồng, nhưng cũng có chút khác biệt, lúc này Địa Ngục là ban ngày, nhưng mặt trời trên đỉnh đầu hoàn toàn không phải là màu vàng chói lọi, mà là màu đỏ tối u ám, trông như khá giống với vầng hồng nguyệt của đại lục Huyền Thú.

Dưới ánh sáng chói lọi của mặt trời màu đỏ, tất cả mọi vật đều khoác thêm một màu máu tanh, cây cối xung quanh trông như cùng một loạn, cao mấy chục thước, lá màu tro, Sở Thiên hoàn toàn không biết về chúng. Lại nhìn ra bốn phía, có khoảng bốn năm trăm người đã đứng trên ngọn cây, hay trên đất trống, thấp thoáng đã bao vây mấy người lại.

Sở Thiên lúc này đang đứng trên một tảng đá nham thạch đen lớn, có lẽ là đầu còn lại của Địa Ngục thông đạo. Các cây cối xung quanh nham thạch hơn trăm thước chỉ còn lại tro tàn, lộ ra một vùng đất cháy khét đen kịt rộng lớn, dường như vừa bị cháy qua, đây chính là khoảng đất chiến đấu mà đối thủ cố ý tạo ra cho Sở Thiên và Mặc Phi Đặc, đám người Sở Thiên đang đứng trên một đài cao, không có chỗ ẩn mình, tất cả đều lộ ra dưới tầm mắt của kẻ địch.

“Mặc Phi Đặc! Hiện giờ người chẳng qua chỉ là một Cao Vị Thần! Nếu như đầu hàng bọn ta sẽ tha cho người một con đường sống!” Kẻ lạ mặt cười cổ quái giáo huấn Mặc Phi Đặc là một người trung niên chừng ba mươi bốn mươi tuổi, trên người ẩn hiện hồng quang, hiển nhiên hắn là một Cao Vị Thần.

Mặc Phi Đặc lạnh lùng liếc nhìn người trung niên, sau đó quay người đi, không có ý gì khác — Người không xứng đáng nói chuyện với ta!

“Là người của gia tộc Phượng Hoàng, cẩn thận!” Mặc Phi Đặc kề tai Sở Thiên nhắc nhở, sau đó hướng mắt nhìn quanh, dường như đang tìm kiếm gì đó.

A Mặt Kỳ nghiêng người đứng gần Sở Thiên, vừa dò xét kẻ địch, vừa giải thích: “Bốn trăm ba một người, trong đó có hai Cao Vị Thần, mười ba Hạ Vị Thần, còn lại là năm mươi người có thần lực, ngoài ra đều là ma thú cao cấp!”

Sở Thiên thâm tắc lưỡi, chẳng trách Phổ Lan Đa nói, ở Địa Ngục Cao Vị Thần không đầu phục các gia tộc để tìm kiếm sự bảo vệ, thực chất không thể nào sống tiếp được, tình hình trước mắt mình lúc này, cũng đủ tiêu diệt ba Cao Vị Thần rồi.

Nhìn kỹ lại dung mạo của bốn trăm ba một người này, đại đa số đều có dung mạo bình bình, những người có thần lực không phải tuần mỹ dị thường, đặc biệt là Cao Vị Thần mà Mặc Phi Đặc vô thị (không để vào mắt), tuy rằng lời nói cuồng vọng, nhưng cũng là bộ dạng của nhất biểu nhân tài.

Tộc trưởng gia tộc Phượng Hoàng quả thực không tồi, Sở Thiên thâm nhận xét.

“Mặc Phi Đặc! Người dám không đầu hàng, vậy là muốn chết rồi!” Người trung niên bị Mặc Phi Đặc vô thị, thẹn quá hóa giận, bước chân nặng nề trên đất, tay chỉ vào Mặc Phi Đặc quát: “Ba Nhĩ và Địch Á Lạc đã rơi vào tay chúng ta, người...”

Mặc Phi Đặc vẫn không để ý tới hắn, tự mình nhìn một vòng rồi, lạnh lùng quát: “Lộ Tây Pháp, rút ra đây!”

“Này! Con chó ngu ngốc nhà ngươi, sau này khi gọi ca ca ta, phải gọi là Lộ Tây Pháp Bác Đức miện hạ!”

Một thân ảnh màu hồng phấn từ trên ngọn cây ngoài đất trống xuất hiện. Tuổi chừng mười bốn, mười lăm, làn da trắng hồng căng mịn, mái tóc dài chấm vai đen nhánh, trên trán cũng vương mấy sợi tóc. Chiếc mũi nhỏ yêu kiều, đôi mắt vút sáng, trông vô cùng đáng yêu.

Phủ chiến giáp bó sát người màu hồng phấn. tiểu nha đầu nghiêng đầu, cười hi hi nói: “Con chó ngu ngốc! Đối phó người không cần đại ca ta phải ra tay!”

Mặc Phi Đặc khẽ hừ một tiếng, thân phận của người trước mặt này không thấp, nhưng không phải là chính chủ mà mình đang tìm, chợt dùng giọng nói thấp trầm quát: “Lộ Tây Pháp!”

“Mặc Phi Đặc miện hạ, lâu rồi không gặp!” Lộ Tây Pháp Bác Đức bị gọi cuối cùng cũng xuất hiện bên cạnh thiếu nữ kia, trông ra, ngoài hơn một cái đầu, dung mạo của hai người lại có bảy tám phần giống nhau. Có điều Lộ Tây Pháp là tóc màu vàng nhạt, trên mặt cho chút góc cạnh, chiến giáp trên người là màu đen tuyền.

Mặc Phi Đặc lui về sau một bước, thấp giọng giải thích cho Sở Thiên: “Họ là huynh muội, nam là Lộ Tây Pháp Bác Đức, nữ là An Kỳ Nhi Bác Đức, là hai người xuất sắc nhất trong gia tộc Phượng Hoàng! Theo tình báo của ta, sự vụ hiện tại của gia tộc Phượng Hoàng trong Địa Ngục đều do Lộ Tây Pháp xử lý!”

“Thực lực gì?” Sở Thiên cũng thấp giọng hỏi.

“An Kỳ Nhi có lẽ là cao vị trung cấp! Lộ Tây Pháp là thượng vị đỉnh phong!” Mặc Phi Đặc nhanh chóng giải thích, ngừng lại một lát, lại nói: “Họ là hậu duệ trực hệ của Phượng Hoàng Thần, có bí pháp của Phượng Hoàng tộc! Đừng nhìn vào mắt của họ!”

Dứt lời, Mặc Phi Đặc bước tới thạch đài, cũng chính là viên bờ của Địa Ngục thông đạo, lạnh lùng nói: “Lộ Tây Pháp, ít nói nhảm! Động thủ đi!”

Lộ Tây Pháp nhàn nhạt cười, “Mặc Phi Đặc miện hạ vẫn vậy, không thích nói nhiều lời!”

“Ca ca, người đã đồng ý với ta, hôm nay do ta quyết định!” Tiểu nha đầu An Kỳ Nhi kéo lấy tay Lộ Tây Pháp, sau đó đáp xuống đất trống, các cao thủ Phượng Hoàng tộc xung quanh lập tức lên theo, cơ hồ như đang bảo vệ nàng. Xem ra thân phận của nàng ta tuyệt đối không chỉ đơn giản là hậu duệ trực hệ.

Lộ Tây Pháp lắc đầu, khóe môi hiện ra một nụ cười khổ, “Người muội muội này a... Hừ! Có điều tất cả đã nắm chắc trong tay! Để nó chơi vui vẻ một hôm đi vậy!”

Mới vào Địa Ngục, Sở Thiên không hiểu tình hình, lựa chọn cách để Mặc Phi Đặc ứng phó, còn mình ở phía sau tính toán tình thế, A Mạt Kỳ có thể chống đỡ với Lộ Tây Pháp, Anh Cách Lạp Mỗ đối phó với con tiểu nha đầu kia, Mặc Phi Đặc có thể thắng chắc hán tử trung niên lớn tuổi lúc này. Còn có một Hạ Vị Thần... Giao cho A Tư Nặc, cùng lắm để mọi người cùng ngủ!

Lão tử không chắc sẽ thua! Sở Thiên đã suy tính kỹ càng, cũng yên tâm không ít.

An Kỳ Nhi vóc dáng không cao, nhìn một chút có lẽ cao hơn mình hai cái đầu, Mặc Phi Đặc lạnh lùng cong môi, quay đầu đi không để ý đến, “Con chó ngốc ngay cả cười cũng không biết! Chẳng trách lại ngốc như vậy! Đây! Các người ai là Tế Tự được mời đến từ nhân gian?”

Do được Mặc Phi Đặc nhắc nhở, ở Địa Ngục tuyệt đối không được giả thần côn, bởi vậy Sở Thiên đã hóa trang thành đạo tặc, vì vậy An Kỳ Nhi không phát hiện ra một bóng dáng Tế Tự nào trong biển người.

Mặc Phi Đặc cười lạnh nói: “Lộ Tây Pháp, muội muội người muốn cùng thủ đoạn kém cỏi này đều điều tra tình báo sao? Hừ! Mặt mũi của gia tộc Phượng Hoàng còn đâu rồi?”

“Muội muội ta thích làm gì, ta không có quyền can thiệp! Mặc Phi Đặc miễn hạ đường đường là một trong ba chủ nhân Địa Ngục, lại vì một con tiểu nha đầu mà đầu khẩu, mặt mũi còn đâu?”

Lời lẽ sắc bén của Lộ Tây Pháp hiển hiện trội hơn Mặc Phi Đặc, một câu nói khiến cho Mặc Phi Đặc vốn không giỏi ngôn từ nhất thời nghẹn lời, hần lại nói: “Nghe nói người mời đến lần này là Long Hoàng A Cổ Lạp sơn... Phát Lạp Dịch Nặc bệ hạ, thế nào, Long Hoàng bệ hạ cũng không có mặt mũi nào gặp người khác sao?”

A Mạt Kỳ giận tím mặt, vừa định động thủ, sau đó có một cánh tay khê kéo hần lại.

Thì ra là Anh Cách Lạp Mỗ.

Anh Cách Lạp Mỗ nhìn Sở Thiên và A Mạt Kỳ mỉm cười, đứng thẳng người bước ra, cất giọng sang sảng nói: “Gia giáo của gia tộc Phượng Hoàng đâu rồi? Luận địa vị, Long Thần và Phượng Hoàng Thần là ngang vai, còn Long Hoàng là gia chủ hiện nay của gia tộc Long Thần! Lộ Tây Pháp miễn hạ là gia chủ của gia tộc Phượng Hoàng sao? Nếu như không phải hãy hành lễ với bốn hoàng!”

Sở Thiên ngạc nhiên, có điều lập tức hiểu ra, Anh Cách Lạp Mỗ đang chịu tiếng xấu thay mình, cũng là muốn do thám năng lực tình báo của đối phương!

Một trận ác chiến ngày hôm nay là khó tránh được, còn mục tiêu đầu tiên của gia tộc Phượng Hoàng chính là Mặc Phi Đặc, thứ hai chắc chắn là kẻ làm bác sĩ như Sở Thiên! Hiện tại Anh Cách Lạp Mỗ tự nhận mình là Phát Lạp Dịch Nặc, cũng đồng nghĩa với việc mục tiêu của kẻ địch sẽ chuyển dời sang hần.

Tiếp đó, cái tên Phát Lạp Dịch Nặc rất nổi danh ở Địa Ngục này, nhưng nơi này dù gì cũng là Địa Ngục, thần tộc ở Địa Ngục có hiểu biết rất ít về nhân gian, từ câu nói của Anh Cách Lạp Mỗ có thể nhìn ra mảnh khoe, nếu như Lộ Tây Pháp thật sự tin rằng Anh Cách Lạp Mỗ là Long Hoàng Phát Lạp Dịch Nặc, vậy thì chứng tỏ, sự hiểu biết của hần về nhân gian, chỉ dừng lại ở bên mặt bên ngoài, có điều đã nghe nói qua tên và thân phận của Sở Thiên mà thôi!

Lộ Tây Pháp còn chưa có phản ứng, An Kỳ Nhi đã dường như phát hiện ra một món đồ chơi thích thú, mấy bước liền đến trước mặt Anh Cách Lạp Mỗ, khiến người của gia tộc Phượng Hoàng phía sau giật mình vội vàng lên theo.

“Người chính là Phát Lạp Dịch Nặc? Phát Lạp Dịch Nặc trong lời đồn có thể tạo ra Chủ Thần?” Tiểu nha đầu tinh nghịch cười, hai tay chấp sau lưng, thân người hướng lên trước, dò xét Anh Cách Lạp Mỗ, “Không tồi mà! Trông cũng khá, rất giống với Hỏa Liệt Diệu trên trời...”

Hỏa Liệt Diệu? Anh Cách Lạp Mỗ vô thức ngẩng đầu lên.

Đúng lúc này, hai tay sau lưng của An Kỳ Nhi đột nhiên đảo lại, một xích sắt màu hồng phấn treo một chiếc chuông sắc sỡ các màu, trên đầu xích còn có ba đầu nhọn dưới sự điều khiển đâm thẳng vào ngực Anh Cách Lạp Mỗ.

Keng keng!

Trong tiếng chuông dài, Anh Cách Lạp Mỗ đã ý thức mình bị mắc bẫy, muốn hoàn thủ, nhưng nghĩ tới việc mình hiện tại đang giả mạo ông chủ, bèn chỉ thoáng vụt người, lui về sau tránh chiếc xích.

“Đáng ghét! Hừ!” An Kỳ Nhi giận dữ thu lại chiếc xích, nói: “Thối lui cũng có thể, nhưng không lợi hại bằng ta!”

“Muội muội, hần không phải là Phát Lạp Dịch Nặc!” Lộ Tây Pháp đứng trên ngọn cây, đôi mắt màu xanh lam biến thành dị sắc chói lọi, quét qua đám người, cuối cùng nhìn Sở Thiên cười nói: “Long Hoàng bệ hạ sao lại dễ thuộc hạ giả mạo mình! Ha ha, đúng là một tin thú vị!”

Hần làm thế nào nhận ra mình? Lẽ nào họa tượng của lão tử đã truyền đến cả Địa Ngục sao? Sở Thiên cẩn thận theo lời dẫn dò của Mặc Phi Đặc, không nhìn vào mắt của Lộ Tây Pháp, vì vậy cũng không hiểu rõ.

Mặc Phi Đặc thấp giọng giải thích: “Là đôi mắt dọa lạc của Phượng Hoàng tộc, có thể nhìn thẳng vào linh hồn, nơi này chỉ có linh hồn của người là con người, vì vậy rất dễ để nhận ra người!”

Nữ thần tại thượng! Xem ra sau này có hóa trang cũng vô dụng rồi! Sở Thiên chán nản nhún vai, bước lên một bước, cười ha ha nói: “Lộ Tây Pháp miện hạ có con mắt tinh đời! Không biết Bác Đức miện hạ có khỏe không? Xin chuyển lời hỏi thăm của ta đến lão nhân gia người!”

“Gia tổ rất mạnh khỏe!” Lộ Tây Pháp chậm chậm bay từ ngọn cây xuống, thi lễ đáp lời, thứ hần dùng chính là lễ nghi của người thừa kế gia tộc với gia chủ của gia tộc khác.

Hôm nay khó rồi! Lộ Tây Pháp nhìn Sở Thiên chẳng qua chỉ là một gã thần tộc nửa mùa, nhưng vừa rồi khi quét mắt nhìn mọi người, lại có ba người thoát khỏi ánh mắt của hần, Mặc Phi Đặc cũng là một cường giả tu luyện linh hồn, thân thể tuy đã biến thành Cao Vị Thần, nhưng sức mạnh linh hồn vẫn còn đó, trốn qua được mắt hần cũng là dễ hiểu, nhưng hai người khác thì sao?

A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ, trong mắt Lộ Tây Pháp là một con Lôi Ưng, và một Hồn Huyết Long diện mạo giống với Long Thần, nhưng hần chỉ có thể nhìn ra như vậy, còn về thần lực, khí tức toàn bộ đều không nhìn ra.

“Bác Đức miện hạ thật sự mọi việc đều tốt sao?” Sở Thiên hỏi lại lần nữa.

Dị Giới Thú Y

458. Chương 438: Gia Tộc Phượng Hoàng (hạ)

Lộ Tây Pháp hơi cảm thấy kinh ngạc vì Sở Thiên liên tục hỏi cùng một câu, nhưng vẫn khom người đáp: “Gia tổ tất cả mọi sự đều tốt!”

“Long Thần tại thượng!” Sở Thiên gật đầu, lại hỏi: “Thân thể của Bác Đức miện hạ có được mạnh khỏe chăng?”

Lộ Tây Pháp lại khom người đáp: “Bệ hạ, gia tổ mọi sự đều tốt!” Dứt lời, hần thầm nghĩ: “Phát Lạp Dịch Nặc đang làm trò gì vậy? Long Hoàng không thể nào ngốc đến mức không nghe hiểu câu trả lời của mình, vậy hần muốn làm gì?”

Lại hỏi một lần nữa, Sở Thiên hơi cảm thấy thất vọng, hần vốn muốn liên tục hỏi dò, từ phản ứng của Lộ Tây Pháp sẽ có được tin tức mấu chốt về Phượng Hoàng Thần, nhưng Lộ Tây Pháp này vẫn mỉm cười trả lời mình, xem ra là một Thượng Vị Thần có lòng dạ thâm sâu khó đoán.

Lộ Tây Pháp thấy Sở Thiên không hỏi thêm nữa, liền cười nói: “Tiểu thần lần này đến đây, một là muốn cùng Mặc Phi Đặc miện hạ hàn huyên chuyện cũ, sau đó, chính là muốn mời Long Hoàng bệ hạ đi Huyết Luyện Ngục làm khách!”

“Đi làm khách cũng không phải không được!” Sở Thiên nhún vai, nói: “Có điều ta đã đồng ý trước với Mặc Phi Đặc miện hạ, các người cần đợi ta chữa trị xong thương thế của Ba Nhĩ mới có thể đi được! Vì vậy có phải nên để ta gặp Ba Nhĩ miện hạ trước không?”

“Cũng được, ta có thể đưa bệ hạ đi gặp Ba Nhĩ!” Lộ Tây Pháp cười nói.

“Ca ca, người nói lời không giữ lời!” An Kỳ Nhi tiếp tục quan sát Anh Cách Lạp Mỗ, quay người chạy đến bên cạnh Lộ Tây Pháp, “Người đã đồng ý rồi, hôm nay để ta làm chủ mà!”

“An Kỳ Nhi, hôm nay khác! Người...”

“Ta mặc kệ! Người nói lời không giữ lời, ta sẽ nói cho gia tổ, nói người ức hiếp ta!” An Kỳ Nhi dứt lời, xoay người nói với Sở Thiên: “Này, Long Hoàng phải không? Những người thừa kế tộc trưởng gia tộc gì đó các người, sao lại thích ăn nói lời thôi thế? Hôm nay chúng ta đến để bắt người, các người không muốn bị bắt thì phải đánh thắng chúng ta! Hiểu chưa?”

Sở Thiên chợt héo hắt nở nụ cười, một con nha đầu đơn thuần, giao đàm trước lúc chiến đấu không đơn giản! Chỉ ít là khoảng thời gian tán dóc vừa rồi A Mạt Kỳ đã hoàn thành phán đoán thực lực của Lộ Tây Pháp, còn nữa, Lạp Hi Đức và Đức Khố Lạp, cũng đã dùng nhân thân phân chia xong phương án tác chiến tốt nhất, e rằng lúc tán dóc Lộ Tây Pháp cũng đã hiểu không ít chuyện.

Lộ Tây Pháp thầm thở dài, hấn vốn muốn kéo dài thêm một thời gian nữa, để làm rõ được linh hồn của A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ rốt cuộc mạnh đến mức nào, nhưng muội muội An Kỳ Nhi này quả thực là...

“Còn ngậy ra đó làm gì? Bắt người cho bốn tiểu thư!” An Kỳ Nhi trợn mắt nhìn đám cường giả của gia tộc mình, sau đó chiếc xích màu phấn hồng lại xuất hiện, mục tiêu chính là Anh Cách Lạp Mỗ! “Này, mặt trắng, đối thủ của ngươi là ta!”

Anh Cách Lạp Mỗ cười khổ, mình đúng là có trắng một chút, văn nhược một chút, nhưng hoàn toàn không giống với hạng mặt trắng ấy!

Cười khổ thì cười khổ, nhưng Anh Cách Lạp Mỗ cũng không dám có chút buông lỏng nào, nếu như nói vừa rồi An Kỳ Nhi đánh lên chẳng qua chỉ là quá nghịch ngợm, vậy thì hiện tại là đòi mạng, thần lực tăng thứ tư dồn vào trên chiếc xích, uy lực tuyệt đối không phải là thứ mà người thường có thể chống đỡ được.

Cùng lúc đó, A Mạt Kỳ đang giành đứng trước mặt Mặc Phi Đặc, Chiến Thần Kích quét ngang, bổ thẳng vào Lộ Tây Pháp. Đồng thời, Lạp Hi Đức, Đức Khố Lạp, và A Tư Nặc cùng lao vào cùng một đối thủ, ý đồ trong vòng một đòn tấn công có thể tiêu diệt một Hạ Vị Thần.

Mặc Phi Đặc vừa định lên trước, Sở Thiên đã kéo hấn lại, chỉ vào hấn tử trung niên lúc đầu la ó, nói: “Dùng tốc độ nhanh nhất tiêu diệt hấn! A Mạt Kỳ có thể kéo dài được với Lộ Tây Pháp!”

Mặc Phi Đặc cũng không nhiều lời, trực tiếp lao bổ vào đối thủ của mình.

Còn Sở Thiên... Mở thời gian thuận lưu ở mức độ lớn nhất, bắt đầu chạy trốn trong rừng người!

Một Thượng Vị Thần và hai Cao Vị Thần của gia tộc Phượng Hoàng Bắc Đức đã bị quấn vào đối thủ. Vậy mười ba Hạ Vị Thần còn lại thật sự cũng chẳng có cách nào với Sở Thiên chỉ có thể quát lệnh cho những người khác bao vây đuổi chặn Sở đại thiếu gia đang thấy chỗ nào ít người thì chui luôn chỗ đó, sau đó phân ra mấy người đi ứng phó với ba người Lạp Hi Đức.

Vừa giao thủ, tên Hạ Vị Thần bị ba người Lạp Hi Đức hợp công đã bị phân thi, sau đó ba người hiện ở ba góc, đứng đối lưng về nhau, bắt đầu kéo dài thời gian dưới sự bao vây tấn công.

Lộ Tây Pháp thấy đối thủ không phải là Mặc Phi Đặc, mà là A Mạt Kỳ, cảm thấy ngạc nhiên, nhưng hấn không hề né tránh, giơ quyền đâm thẳng vào Chiến Thần Kích đang chém tới trên đỉnh đầu.

Xoẹt xoẹt!

Chiến Thần Kích và nắm quyền của Lộ Tây Pháp đã chạm vào nhau, hoàn toàn không có âm thanh của tiếng kim loại đâm vào thịt, mà là tiếng kim thiết giao qua, xoẹt ra một đám lửa nhỏ.

A Mạt Kỳ hoàn toàn không kinh ngạc, hấn trước lúc động thủ đã nhìn thấy đôi tay của Lộ Tây Pháp có một cái găng tay ngân sắc, phía trên mười ngón tay có khảm mười viên kim thạch trong suốt, lẽ mà có ba động thần lực, đoán định là một thứ đồ thần khí cấp một, có thể chặn được Chiến Thần Kích cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

A Mạt Kỳ dựa vào tốc độ vững vàng đứng đứng khoảng không trên Lộ Tây Pháp, chuyển lật lại Chiến Thần Kích, vòng qua hai tay của Lộ Tây Pháp, trực tiếp đâm vào vai của hắn, đồng thời ở sau lưng Lộ Tây Pháp xuất hiện hai phân thân, cùng nhau giáp công tới.

Lĩnh vực tốc độ? Thú vị lắm!

Lộ Tây Pháp bình tĩnh hồi thủ, gạt ra Chiến Thần Kích ở chân thân A Mạt Kỳ chính diện, đồng thời quát một tiếng, “Hủ thực!”

Xèo! Xèo!

Hai phân thân của A Mạt Kỳ dùng để đánh lén giống như bị cuốn trôi trong axit đậm đặc, chớp mắt đã bị tan chảy thành mùi hôi thối.

Lộ Tây Pháp cười lạnh một tiếng, mặt nhìn chăm chăm vào chân thân của A Mạt Kỳ, hai tay nắm quyền xuất kích liên hoàn, khóa chặt mọi đường tấn công của A Mạt Kỳ, hơn nữa hắn chỉ dùng thần lực tăng thứ tư giống như A Mạt Kỳ!

A Mạt Kỳ trong đòn tấn công liên hoàn, cơ người lại kéo dài cự ly, thân thể rung động một cái, biến ra vô số phân thân, hợp thể chiến kỹ chớp mắt đã bỏ vào Lộ Tây Pháp, “Sự phẫn nộ của Phát Lạp Dịch Nặc!”

“Chiêu số siêu cấp?” Lộ Tây Pháp cuối cùng biến sắc mặt, nhìn ánh kích cơ hồ tương đương với thần lực tăng thứ năm trung cấp trước mắt, không còn dám dùng gắng tay chống đỡ, bay thẳng người lên, hai tay khép trước ngực, thần lực tăng thứ năm đỉnh phong kết hợp với lĩnh vực hủ thực của mình, trong hai bàn tay ngưng kết thành một quang cầu màu đen, từ bên cạnh đập về Chiến Thần Kích.

A Mạt Kỳ và Lộ Tây Pháp rơi vào trạng thái giằng co, còn ba người Lạp Hi Đức thì khó chịu hơn, nếu như đơn chiến, ba người này ai cũng đều có thể tiêu diệt một Hạ Vị Thần bình thường, nếu như đối diện với vây công, cho dù chỉ có hai người Lạp Hi Đức và Đức Khố Lạp, cũng có thể dựa vào tốc độ để kéo dài thời gian, nhưng hiện tại họ lại có thêm A Tư Nặc!

Lĩnh vực của Địa Huyệt Chu Vương không dám tùy tiện dùng bừa, nếu không chính là kết cục mọi người đều ngủ lăn ra, vì vậy không đến thời khắc then chốt, hắn không dám thích phóng lĩnh vực, mà chỉ dùng vũ kỹ để đối phó. Nhưng vũ kỹ của con nhện nhện đã ngủ say hơn một vạn năm nay này... Quả thực không dám khen tặng, vì vậy lúc này Lạp Hi Đức và Đức Khố Lạp lại phải phân tán sức tập trung và sức lực để lo cho hắn.

Dưới tình hình này, A Tư Nặc nghĩ một lát. Đột nhiên nói: “Hai người đừng lo cho ta nữa! Ta chui xuống đất đây!” Dứt lời, A Tư Nặc biến mất.

Địa Huyệt Chu Vương, thứ giỏi nhất đương nhiên là đào hầm động ở trong đất rồi! A Tư Nặc vừa chui vào đất, lập tức không còn chút khí tức nào, duy chỉ có một người có sức mạnh linh hồn để phát hiện hắn là Lộ Tây Pháp, vẫn đang bị A Mạt Kỳ quán lấy.

“Lão cốt đầu, người có Vĩnh Hằng Kiếm! Ta không lo cho ngươi nữa nhé!” Đức Khố Lạp xoẹt một tiếng hóa ra bản thể, hơn nữa đã thu nhỏ vô số lần, chỉ là một con dơi lớn bằng lòng bàn tay, sau đó học theo bộ dạng của Sở Thiên, chỗ nào ít người thì chạy tới chỗ đó.

Tốc độ của Lạp Hi Đức không nhanh như Đức Khố Lạp, nhưng lại có Vĩnh Hằng Kiếm hộ thể, trường kiếm hòa thành các lưu quang màu tím nhạt, xoay tròn bên trái người, vừa đánh vừa lui, nhất thời có thể tự bảo vệ mình.

Mặc Phi Đặc dĩ nhiên không cần nhắc. Sức mạnh bị giảm yếu, nhưng với sự lý giải của hắn về pháp tắc nguyên tố, và cả sức mạnh linh hồn vẫn không hề yếu đi, vừa động thủ đã đánh cho đối thủ chỉ có sức chống đỡ, tiêu diệt đối thủ cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Duy có một chút vấn đề, ở bên Anh Cách Lạp Mỗ.

Xích của An Kỳ Nhi đã được triển khai hoàn toàn, khi vũ động vô cùng đẹp mắt, có điều Anh Cách Lạp Mỗ không có tâm trạng ngắm nhìn, mà dùng tốc độ nhanh nhất, xác định tiểu nha đầu này có lĩnh vực thuộc băng hệ, sau đó thủy nguyên tố mà hắn ngưng tụ lại được trong không khí địa ngục, ngưng kết thành một chiếc xích giống hệt, bắt đầu phục chế lại tất cả chiêu số của An Kỳ Nhi.

Cấp bậc thần lực của hai người tương đồng nhau, binh khí cũng giống nhau, chiêu số cũng không khác, bạch bào hồng y hòa lẫn vào nhau, xem ra không có một dạng quyết đấu sinh tử, mà lại giống như một đoạn song nhân vũ.

“Dừng! Không đánh nữa!” An Kỳ Nhi chợt thu xích lại, kéo giãn cự ly, tức tối nhìn Anh Cách Lạp Mỗ nói: “Người là người của gia tộc Ma Căn!”

“Ta là Long tộc!” Anh Cách Lạp mỗ lạnh lùng đáp.

“Không thể nào, người nói dối! Lĩnh vực phục chế là năng lực của gia tộc Ma Căn! Nói hiện tại người là mặt trắng, hay là tiểu yêu nữ!” Nói rồi, An Kỳ Nhi cổ quái quét mắt xuống phía dưới người Anh Cách Lạp Mỗ, hiển nhiên là đang hoài nghi về giới tính của Anh Cách Lạp Mỗ.

“Ta nói lại lần nữa, ta là Long tộc!” Anh Cách Lạp Mỗ thoáng liếc về Sở Thiên đang luồn lách bốn phía, cũng không để tâm đối thủ là tiểu nha đầu, trực tiếp ngưng kết thần lực lại, ném sợi xích trong tay đi.

Không phục chế, chỉ dựa vào năng lực của mình để sử dụng sợi xích, uy lực của Anh Cách Lạp Mỗ dĩ nhiên là giảm xuống không ít, An Kỳ Nhi dễ dàng né được đòn công kích, sau đó quát: “Ta không tin người là Long tộc! Người chắc chắn là người của gia tộc Ma Căn! Nếu không người cởi quần ra để ta xem thử!”

Anh Cách Lạp Mỗ không còn gì để nói.

“Hừ! Bị ta nói trúng rồi hả!” An Kỳ Nhi đắc ý ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào Anh Cách Lạp Mỗ cao hơn mình không ít, “Xem nhân thần của người thì biết, người đang nói dối rồi! Không sao, bốn tiểu thư không kỳ thị người của gia tộc Ma Căn... Tránh cái gì mà tránh? Cúi đầu rồi? Ha ha, quả nhiên đã bị ta nói trúng rồi!”

Anh Cách Lạp Mỗ cuống quá hóa giận, ông chủ đang chạy trốn, mình lại không có cách nào với người này.

“S? Sao người lại không dám nhìn ta? Chột dạ hả? Hi hi!” An Kỳ Nhi vỗ tay cười. “Có giỏi thì nhìn ta đi! Nếu không người không phải là mặt trắng, là tiểu yêu nữ!”

Anh Cách Lạp Mỗ vừa định ngước đầu lên giận dữ nhìn nàng một cái, đột nhiên trong lòng kinh hãi, thầm nói: “Tiểu nha đầu này quả nhiên lợi hại, nhìn vào mắt của Phượng Hoàng tộc, e rằng mình sẽ chết chắc!”

“Có gì mà không dám nhìn? Ngẩng đầu lên để ta nhìn người!” Anh Cách Lạp Mỗ chợt bay lên, từ cao bay xuống An Kỳ Nhi.

Hi hi, trúng kế rồi! An Kỳ Nhi ngẩng đầu lên, đôi mắt dọa lạc gia truyền vận chuyển, vừa nhìn lên, Anh Cách Lạp Mỗ lại nhắm mắt lại!

Đúng lúc này, một con Hồn Huyết Long lén xuất hiện đằng sau An Kỳ Nhi, hòa lẫn với Anh Cách Lạp Mỗ trên bầu trời. Đây chính là năng lực tầng thứ tư mà hắn vừa thăng cấp! Thông qua chức năng kính tượng của thủy hệ nguyên tố, làm một ảnh tượng giả thân thể, tuy rằng giả tượng này không có sức tấn công gì, Anh Cách Lạp Mỗ vẫn chưa nắm được năng lực dùng kính tượng phục chế tấn công, nhưng lúc này dùng để mê hoặc An Kỳ Nhi là đủ rồi.

An Kỳ Nhi ngẩng đầu nhìn Anh Cách Lạp Mỗ đang nhắm mắt, nhưng ý thức được chuyện không ổn, có điều lúc này Anh Cách Lạp Mỗ thật sự đang hóa ra bản thể, chớp mắt đã bao trọn lấy nàng, đột nhiên cơ thể siết chặt lại, ý đồ dùng phương thức xiết chặt như rắn để giết đối thủ An Kỳ Nhi.

“Lưu manh! Buông ta ra!” An Kỳ Nhi lớn tiếng kêu lên, “Ta đã biết người của gia tộc Ma Căn các người thích chơi trò lưu manh mà!”

“Ô! An Kỳ Nhi công chúa đúng là nói dóc đùa, gia tộc chúng ta lúc nào đã giống như lời người nói?” Trong giọng nói yêu mị, một mỹ phụ trung niên xinh đẹp mang theo mười mấy người bất luận nam nữ đều trang điểm đậm nồng xuất hiện trong tầng mây dưới ánh mặt trời đỏ.

Dị Giới Thú Y

459. Chương 439: Sự Phẫn Nộ Của A Tư Nặc - Địa Huyệt Chu Vương Trong Truyền Thuyết

Gia tộc Ma Căn xuất hiện, ai là người kinh ngạc, hoặc nói là kinh hoàng nhất?

Không phải gia tộc Phượng Hoàng Thần của Lộ Tây Pháp, vì họ đã biết rõ về sự hỗn loạn của Địa Ngục lâu rồi, hành động bị giám sát nằm trong dự liệu, Mặc Phi Đặc cũng vậy.

Sở Thiên? Hắn chạy trốn càng nhanh hơn, nhưng trong lòng cũng không quá lo lắng, vì lời dặn của Tiểu Bạch trước khi đi đã cho hắn biết rằng, có thể lợi dụng gia tộc Ma Căn của An Cát Lệ Na!

Lạp Hy Đức, Đức Khổ Lạp ai cũng chỉ chau mày.

Kinh hoàng nhất là Địa Huyệt Chu Vương A Tư Nặc! Nguyên nhân thì chỉ một câu của người đẹp trung niên kia đã giải thích được “A Tư Nặc cô gia đâu? Hi hi, sao lại không thấy vậy? Vừa rồi ta còn nhìn thấy mà? Ra đây đi, cô gia thân mến của gia tộc ta ơi!”

Mặt đất lặng yên, Địa Huyệt Chu Vương không chui lên từ dưới đất, các Chúng Thần đang quyết đấu vì sự xuất hiện của cường địch mà cũng dừng lại.

Anh Cách Lạp Mỗ nghĩ một lúc, không treo cổ An Kỳ Nhi lên nữa mà trói chặt trong không gian mình tạo ra.

Lộ Tây Pháp lắc lắc ngón tay về phía A Mạt Kỳ, cười: “Người cũng không tồi! Tuy chỉ là Cao Vị trung cấp nhưng sau này gia tộc chúng ta sẽ dùng lễ nghi Thượng Vị Thần đối đãi người! Được rồi, dừng lại đã, ta phải đón tiếp một Thượng Vị Thần khác!”

Một Thượng Vị Thần khác chúng là người đẹp trung niên, thủ lĩnh gia tộc Ma Căn.

Mắt liếc A Mạt Kỳ, Lộ Tây Pháp cung tay nói với người đẹp trung niên: “Lạp Hy Mỗ miện hạ, gia tộc miện hạ đến hơi sớm một chút!”

Lạp Hy Mỗ, tên của đàn ông! Lời vừa thốt ra ánh mắt của những người ở Địa Ngục vừa ra như Sở Thiên lập tức trở nên ngạc nhiên, có chút mơ hồ về giới tính của hắn hoặc cô ta!

Lạp Hy Mỗ cười: “Ai yo, Lộ Tây Pháp thiếu gia khách khí quá! Cái gì mà miện hạ với không miện hạ? Tính ra thì chúng ta là người nhà cả, cháu gái ta vẫn luôn nhớ đến ngài đấy!”

Lộ Tây Pháp sững người lại một chút rồi lập tức trở lại bình thường. Lạp Hy Mỗ nói không sai, khi gia tộc Phượng Hoàng mới đến Địa Ngục căn cơ không chắc, trường bối của họ vì muốn đổi lấy sự ủng hộ của gia tộc Ma Căn đứng đầu Địa Ngục, đã dùng cách liên hôn, tìm cho hắn một vị hôn thê bên gia tộc Ma Căn. Tính ra Lộ Tây Pháp còn là cháu rể của Lạp Hy Mỗ.

Tuy sau đó gia tộc Phượng Hoàng đã có chỗ đứng vững ở Địa Ngục, cũng không nhắc đến chuyện liên hôn nữa, nhưng sự thực trên danh nghĩa thì không thể trốn tránh.

Lạp Hy Mỗ cười tủm tỉm quan sát Lộ Tây Pháp có dung mạo bất phàm, trong lòng tiếc nuối. Người của gia tộc Phượng Hoàng, đặc biệt là huyết mạch trực hệ qua nhiên ai cũng là rồng phượng, anh vũ bất phàm! Hừ, nha đầu thối đấy lợi quá rồi!

“Ta đến cũng không sớm đâu. Thật ra bọn ta đến trước các người! Hi hi!” Lạp Hy Mỗ chu môi hôn gió Lộ Tây Pháp, cười điệu: “Ta vốn định đợi các người liều mạng đến khi hai bên đều tổn hại thì mới ra mặt, nhưng ai ngờ...”

Nói rồi Lạp Hy Mỗ nhìn sang Anh Cách Lạp Mỗ, cười nhạt: “Ai ngờ Linh Vực của gia tộc Ma Căn bọn ta lại xuất hiện trên người con rồng này! Chẹp chẹp, nếu ta không xuất hiện kiểm tra kỹ càng thì gia tộc Ma Căn không còn mặt mũi nào đứng trong hàng ngũ Thần Tộc nữa!”

“Ừa, mặt trắng, người thật sự không phải người của gia tộc biến thái đó hả?” Tuy bị trói nhưng An Kỳ Nhi vẫn có thể nói, vì vẫn có thể nói nên lúc này An Kỳ Nhi nghiêng đầu nhìn vảy của Hồn Huyết Long ở trước mặt, cười hi hi: “Ngại quá, trách nhầm người rồi!”

Anh Cách Lạp Mỗ ngạc nhiên, tiểu nha đầu này cũng không đến mức đáng ghét!

Lập Hy Mỗ nhìn Anh Cách Lạp Mỗ và An Kỳ Nhi dính lấy nhau, cười ha hả: “Không tồi, con rồng này có phong cách của gia tộc Ma Căn chúng ta, mới đây mà đã quần quýt lấy tiểu công chúa An Kỳ Nhi rồi!”

Anh Cách Lạp Mỗ đỏ mặt, cũng cảm thấy tư thế của hai người lúc này không được đẹp mắt cho lắm. Một tiểu nha đầu bị một con rồng quần chặt. Nếu không phải trên chiến trường thì còn là một biểu hiện ảm áp ấy chứ.

Cười xong thì ánh mắt Lập Hy Mỗ lạnh băng, “Nói cho ta biết, người làm thế nào mà học được Lĩnh Vực của gia tộc ta?”

Lộ Tây Pháp quệt mũi cười, “Nếu con rồng này đã phạm đại kỵ, lên học Lĩnh Vực của gia tộc Ma Căn, vậy thì Lập Hy Mỗ miện hạ, ta giao cho các người giải quyết!” ý ẩn dưới câu nói là muốn hỏi có phải có thể liên thủ đối phó với bọn người Sở Thiên xong rồi chia chiến lợi phẩm không?

“Con rồng này bọn ta cần, Mặc Phi Đặc và khách hãn mời tới bọn ta cũng đã giải quyết!” lòng tham Lập Hy Mỗ còn lớn hơn, cắt đứt ý đồ liên thủ của Lộ Tây Pháp, muốn một mình bắt toàn bộ đám người Sở Thiên, không để lại cho gia tộc Phượng Hoàng một người nào.

Lộ Tây Pháp không nói gì chỉ quan sát tình thế. Hiện giờ muội muội đang bị trói, nhưng không vội, tiểu công chúa của gia tộc Phượng Hoàng đâu có dễ chết như vậy.

“Này, ta đang đợi người giải thích đây!” Lập Hy Mỗ nhìn Anh Cách Lạp Mỗ cười: “Mau nói đi, rốt cuộc người từ đâu học lên được Lĩnh Vực của gia tộc bọn ta?”

“Hèm!” Sở Thiên háng giọng gây sự chú ý, rồi cười với Lập Hy Mỗ, “Miện hạ, hãn là...”

“Phất Lạp Dịch Nặc!” Lập Hy Mỗ bỗng hét tên của Sở Thiên, hơn nữa không phải nhận ra qua linh hồn mà là đã nhìn thấy chân dung của Sở Thiên. Tin tình báo về Sở Thiên thì gia tộc Ma Căn có nhiều hơn gia tộc Phượng Hoàng nhiều.

“Khà khà, Long Thần tại thượng! Miện hạ biết ta sao?” Sở Thiên nhún vai.

“Đại danh của Phất Lạp Dịch Nặc như tiếng sấm bên tai!” Lập Hy Mỗ cười nhưng mặt đằng đằng sát khí, “Đây là Địa Ngục, nơi người đã chết đến! Mấy năm gần đây có không ít hậu duệ của gia tộc ta đã phải đến Địa Ngục tố khổ với ta...nói người ra tay cũng thật độc! Nhưng vẫn may, hậu duệ của ta không phải toàn lũ mù, vẫn vẽ ra được chân dung của người!”

Sở Thiên gượng cười, “Ta nghe nói An Cát Lệ Na miện hạ là người biết đạo lý, khi đó không giết chúng thì ta sẽ chết! Gia tộc Ma Căn các người...”

“Đúng thế, gia tộc Ma Căn chúng ta trọng đạo lý!” Lập Hy Mỗ nghiêng rằng, “Mối thù của những hậu duệ kia ta không tìm người truy cứu trách nhiệm! Chúng cảm tiền rồi, chết cũng không được kêu oan. Nhưng còn Mã Lệ Liên và Gia Sách Nhĩ thì sao? Còn cả Ai Dịch? Đến linh hồn của chúng người cũng không tha! Nếu không phải linh hồn của Lan Dịch khi vào Địa Ngục vừa may gặp bằng hữu của gia tộc, thì e là chúng chết thế nào ta cũng không biết!”

Nói đến ân oán giữa gia tộc Ma Căn và Sở Thiên thì thật sự có hơi phức tạp. Khi đó Sở Thiên giết một số thành viên bình thường của gia tộc Ma Căn, sau khi chúng chết thì vào Địa Ngục. Do đó mà những thành viên nòng cốt của gia tộc Ma Căn gặp được. Nhưng thành viên cao cấp của gia tộc Ma Căn không thể nào vì một vài hậu duệ bình thường mà đến nhân gian tìm Sở Thiên. Những kẻ này chết thì thôi!

Nhưng từ Mã Lệ Liên thì khác! Chúng đều có Thần Lực, Mã Lệ Liên Ma Căn dùng linh hồn triệu hội Gia Sách Nhĩ, Gia Sách Nhĩ cùng với Ai Dịch đều chết dưới Lưỡi dao Tài Quyết. Vì thế mà linh hồn của cả ba đều không còn, chỉ có cơ thể của Ai Dịch Ma Căn là bị Mai Nhĩ Kim Tư nuốt chửng, linh hồn may mắn chạy thoát đến Huyết Luyện Ngục.

Sở Thiên chép miệng, dựa vào lời dặn của Tiểu Bạch trước khi đi, hỏi liêu: “Người thì chết rồi, linh hồn cũng không còn nữa, Lập Hy Mỗ miện hạ định xử lý ta thế nào?”

“Hừ!” Lập Hy Mỗ hừ giọng, nói đầy sát khí: “Người tự cắt cổ tạ tội, con rồng này bọn ta đưa đi! Còn nữa, nghe nói A Tư Nặc muốn lấy ma sủng của người? Giao ma sủng của người ra đây cho ta xem. Xem xem tiểu tiện nhân dụ dỗ cháu rể của gia tộc Ma Căn là kẻ như thế nào?!”

Uỳnh!

Mặt đất bỗng rung chuyển, nứt ra một cái hố lớn, A Tư Nặc nhảy từ trong ra, nộ khí xung thiên: “Lạp Hy Mỗ, ngươi dám sỉ nhục lão bà của ta, ta giết!”

“Ồ, cô gia tức giận rồi!” Lạp Hy Mỗ cười giễu, “Tuy Gia Sách Nhĩ chết rồi, nhưng hôn ước của hai người vẫn còn! Ngươi vẫn là cháu rể của gia tộc ta, vẫn là người thừa kế của gia tộc An Cát Lệ Na!”

An Cát Lệ Na miện hạ đã hủy bỏ hôn ước của ta và Gia Sách Nhĩ rồi!” A Tư Nặc nói.

“Đó là ý của một mình gia tộc, những người khác không đồng ý!” Lạp Hy Mỗ cười nhạt, gằn giọng: “Hiểu chưa hả người thừa kế của bọn ta, A Tư Nặc?”

A Tư Nặc không hiểu nhưng Sở Thiên lại hiểu. An Cát Lệ Na chỉ định một người ngoài làm người thừa kế, chắc chắn sẽ gây ra sự bất mãn trong nội bộ gia tộc. Nếu A Tư Nặc duy trì hôn ước với Gia Sách Nhĩ thì cũng là nhập hội với gia tộc Ma Căn, coi như là người của gia tộc. Sự bất mãn tự nhiên sẽ ít đi. Nhưng nếu A Tư Nặc lấy người khác, vậy thì sau này gia tộc Ma Căn sẽ đổi tên thành gia tộc A Tư Nặc mất.

Gia tộc Ma Căn không có ai muốn nhìn thấy việc này xảy ra, nhưng chuyện người thừa kế là do An Cát Lệ Na quyết định, không ai có thể thay đổi. Vì thế chúng phải ra tay từ hôn ước. Dù có phải đi ngược lại mệnh lệnh cũng phải đảm bảo A Tư Nặc là người của gia tộc Ma Căn! Còn An Cát Lệ Na không biết vì lý do gì mà cũng dung túng cho người nhà duy trì hôn ước này.

“Ta không cần biết, ta chỉ lấy AK, ta không cần cái chức người thừa kế ấy!” A Tư Nặc phẩy tay.

Người tưởng ai muốn người làm hả? Lạp Hy Mỗ thầm nghĩ, năm đó vì chuyện của A Tư Nặc mà bao nhiêu trưởng lão của gia tộc bị An Cát Lệ Na dùng thủ đoạn ác độc phế. Có thể nói là chỉ cần An Cát Lệ Na còn sống thì thân phận người kế thừa của Anh Cách Lạp Mỗ không thể thay đổi. Mà dù cô ta có chết thì những thuộc hạ trung thành cũng sẽ liều mạng bảo vệ A Tư Nặc.

A Tư Nặc cuống lên: “Phát Lạp Định Nặc bệ hạ, không được giao AK cho chúng!”

Sở Thiên vỗ vỗ A Tư Nặc, ra hiệu hấn yên tâm. Không nói cái khác, chỉ một điều tự sát thôi là Sở Thiên đã không thể chấp nhận rồi.

“Hi hi, cô gia thật thương xót tiểu tiện nhân ấy nhỉ? Cô ta đâu? Ra đây cho ta gặp. gia tộc ta sẽ đối đãi tốt với cô ta!”

Sự đối đãi của gia tộc Ma Căn thì A Tư Nặc biết từ lâu rồi. Cái gia tộc biến thái này có chuyện gì mà không làm được?!

Bỗng chốc, mắt A Tư Nặc đổ ngầu, nghiêng răng hét về phía Lạp Hy Mỗ, “Lạp Hy Mỗ, cút! Nếu không hôm nay ta sẽ khai sát giới!”

Dị Giới Thú Y

460. Chương 440: Lĩnh Vực Đệ Nhị Trùng Của A Tư Nặc

“Hi hi, ha ha ha! Ai yo!” Lạp Hy Mỗ Ma Căn cười với một chuỗi kiểu kỳ quái, sau đó gương mặt đột ngột lạnh băng quát: “Trong trận chiến Chúng Thần ở Biển Cầm người làm thống lĩnh Tả Dực Quân, có khả năng trở thành Chủ Thần, người trở thành người kế thừa An Cát Lệ Na! Dựa vào cái gì chứ? Những thứ đó đáng lẽ là của ta!”

Lạp Hy Mỗ nổi giận đùng đùng, những nỗi bất bình bao nhiêu năm nay bỗng cùng lúc dâng lên! Nếu không phải quyền thế địa vị thì có người bình thường nào tình nguyện làm một yêu nhân biến thái bị người người khinh thị?! Nhưng bí pháp của gia tộc Ma Căn chính là như vậy, càng muốn nhiều sức mạnh thì càng phải biến thái, càng phải phối hợp với nhiều chủng tộc, từ đó lấy được sức mạnh của chủng tộc đối phương.

Thần giới đệ nhất biến thái gia tộc, những ánh mắt coi thường, sự chế giễu không kiêng nể, chúng không cần những thứ này! Gia tộc Ma Căn cũng không phải đồ ngốc, mà ngược lại đều là những nhân vật tinh anh, chúng biết mình là trò cười của toàn bộ Thần tộc, chúng cũng cần thể diện chứ!

Nhưng chúng có thể làm gì chứ? Năm đó An Cát Lệ Na chẳng qua chỉ là một Xà Thần bình thường có thể bị bắt cứ ai bắt nạt, nếu không dựa vào phương pháp này thì gia tộc Ma Căn làm gì có danh tiếng như hôm nay?! So với các chủng tộc khác, Long tộc có Thời Không pháp tắc, Phượng Hoàng tộc là tổ tiên của Hỏa Diệm, gia tộc Ma Căn chúng có gì? Là một gia tộc bình thường, muốn tồn tại được ở thời đại Thượng Cổ thì chỉ có cách này!

Lập Hy Mỗ càng nghĩ càng không cam tâm, trừng trừng nhìn Lộ Tây Pháp, hai người đều là Thượng Vị đỉnh phong, nhưng Lộ Tây Pháp dựa vào bí pháp của gia tộc Phượng Hoàng dễ dàng đạt được đến trình độ hôm nay, còn Lập Hy Mỗ trở thành Thượng Vị Thần là bị người đời chỉ chỗ sau lưng chứ là biến thái mà thành!

Cho dù Gia Sách Nhĩ năm đó làm bậy với mọi Nam Thần cũng là do gia tộc đặt quá nhiều hy vọng vào ả, muốn ả có được nhiều sức mạnh hơn nữa.

Nhưng gia tộc Ma Căn vất vả hơn một vạn năm, thế lực lớn mạnh đổi lại bằng thể diện và danh tiếng, chỉ vì một câu nói của An Cát Lệ Na mà chuyển cho A Tư Nặc, thử hỏi người của gia tộc Ma Căn có ai có thể chấp nhận nổi? Có ai cam tâm?!

“Người muốn đại khai sát giới?! Ha ha!” Lập Hy Mỗ bị Anh Cách Lập Mỗ làm cho tức xì khói đằng tai, nghiêng rằng nói: “Ai cũng có tư cách giết bọn ta, nhưng người thì không!”

Có cùng một vận mệnh, mười mấy người trong gia tộc Ma Căn sau lưng Lập Hy Mỗ cũng đã phẫn nộ. Đúng vậy, quyền thế gia tộc mình vất vả lắm mới có được dựa vào cái gì mà đưa cho A Tư Nặc?! Một người trong số đó cười nhạt, “Lập Hy Mỗ thúc thúc, ta nghe thúc, nếu thúc muốn đi ngược với mệnh lệnh, giết chết A Tư Nặc, ta theo!”

“Đại ca, đệ cũng theo huynh!”

“Ta cũng theo!”

Bỗng chốc, mười mấy người gia tộc Ma Căn đều nhìn A Tư Nặc với vẻ thù hận, dù có thể bị An Cát Lệ Na xử lý thì cũng phải quyết giết bằng được A Tư Nặc.

Sở Thiên ngạc nhiên, vừa rồi còn là thù hận ân oán, giờ sao lại biến thành đấu tranh quyền lợi trong nội bộ gia tộc Ma Căn vậy?

Ngọn lửa giận của A Tư Nặc cháy càng ngày càng to, “cái vấy mực ngược” duy nhất của lão hảo nhân vạn năm này chính là mỹ nhân nhện ma sủng của Sở Thiên. A Tư Nặc dậm chân, hét lên: “Vây được, hôm nay ta sẽ phân sinh tử với các ngươi!”

Tuy phẫn nộ nhưng Lập Hy Mỗ thấy dáng vẻ của A Tư Nặc cũng hơi giật mình. A Tư Nặc sở trường về sức mạnh linh hồn, trong mắt Lập Hy Mỗ, A Tư Nặc chẳng qua là một Hạ Vị Thần, hấn dựa vào cái gì mà ra oai với mình? Năm đó gia tổ chỉ định A Tư Nặc làm người kế thừa là vì lý do gì? Nghĩ đến đây Lập Hy Mỗ không còn khinh thường A Tư Nặc nữa.

Lộ Tây Pháp ở ngoài thì tái mặt, là một Thần tộc tinh thông sức mạnh linh hồn, hấn nhìn thấy điểm khác biệt ở A Tư Nặc.

Vừa rồi khi kiểm tra, Lộ Tây Pháp chỉ thấy qua là linh hồn của A Tư Nặc khá mạnh, nhưng vẫn nhìn ra được hấn là một Địa Huyệt Chu Vương. Nhưng lúc này, sau khi A Tư Nặc nổi giận, Lộ Tây Pháp lại không nhìn rõ được linh hồn hấn nữa! Hơn nữa linh hồn lại còn mạnh hơn cả Lôi Ưng và con rồng kia!

Lộ Tây Pháp nói cao giọng, “Long Hoàng bệ hạ, Mặc Phỉ Đặc miện hạ! Nếu bây giờ là cuộc tranh đấu quyền lợi trong nội bộ gia tộc Ma Căn thì có phải chúng ta nên tránh đi không?!”

Sở Thiên cảm thấy không thể dập được hỏa khí của A Tư Nặc, cũng không muốn cùng tất cả ngủ mất, vì thế cũng có ý định rút lui.

Đức Khố Lập ở phía sau khe kéo Sở Thiên, nói nhỏ: “Con nhện nổi giận rồi, chạy mau!”

Lão dơi không biết hậu quả sau khi A Tư Nặc nổi giận, nhưng dựa vào kinh nghiệm chiến đấu nhiều năm, hấn cảm nhận được sự nguy hiểm, vì thế khuyên Sở Thiên tránh đi.

A Tư Nặc ngoảnh đầu nhìn Sở Thiên cười xin lỗi: “Phất Lạp Định Nặc tiên sinh, ta không thể khống chế Lĩnh Vực của mình, tiên sinh tạm thời tránh đi!”

“Được, người cẩn thận đấy!” Sở Thiên rất tin vào Lĩnh Vực của A Tư Nặc, vì thế không lo lắng cho hắn nữa mà gọi A Mạt Kỳ: “A Mạt Kỳ, người và Anh Cách Lạp Mỗ hộ tống tiểu công chúa An Kỳ Nhi rời khỏi đây!”

Từ cách xưng hô lúc này của Lạp Hy Mỗ, Sở Thiên đã biết tiểu nha đầu trong lòng Anh Cách Lạp Mỗ kia có thân phận không đơn giản, tù binh như vậy nhất định phải lợi dụng cho tốt!

A Mạt Kỳ bay đến cạnh Anh Cách Lạp Mỗ, sau đó Hỗn Huyết Long biến thành hình người, tay nắm chắc lấy tiểu nha đầu còn cây kích của A Mạt Kỳ thì lơ lửng trên đầu An Kỳ Nhi, rồi tắt cả lùi lại.

A Mạt Kỳ thấy An Kỳ Nhi thì cảm thấy hơi lạ, nghĩ bụng, không biết khi cô ta biến thành hình người thì sẽ thế nào. Đáng tiếc năm đó mọi người đều là ma thú cấp bảy, không thấy được hình dạng con người của nhau.

Lúc này tuy lo lắng cho muội muội nhưng Lộ Tây Pháp biết rõ người của gia tộc Phượng Hoàng không dễ chết như vậy! Vì thế hắn gọi thuộc hạ bay theo Sở Thiên.

Tất cả đều là Thần tộc, khoảng cách mấy trăm dặm chẳng mất mấy thời gian đã bay ra đến nơi.

Hạ cánh xuống đỉnh một ngọn núi, Sở Thiên ra hiệu cho A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ trông coi kỹ An Kỳ Nhi, sau đó lấy chân đá đổ một cái cây, gạt bằng mọi cạnh sắc ngồi lên thân cây cười: “Lộ Tây Pháp miện hạ, chúng ta bàn một cuộc giao dịch nhé!”

“Long Hoàng miện hạ muốn dùng muội muội ta để đổi lấy Ba Nhĩ và Định Á Lạc?” Lộ Tây Pháp cũng giống Sở Thiên, ngồi trên một cái cây, nhưng khoảng cách giữa hai người phải hơn mười mét.

“Đúng là như vậy, ý của Lộ Tây Pháp miện hạ thế nào?” Sở Thiên nheo mắt cười.

“Cơ bản thì ta đồng ý, có điều vừa rồi An Kỳ Nhi cũng nói rồi, hôm nay nó làm chủ! Ta phải hỏi ý kiến nó!” câu này Lộ Tây Pháp dùng tiếng con người để nói, nhưng câu sau thì chuyển sang tiếng Phượng Hoàng, “Muội muội, còn nhớ chiêu lần trước ta dạy muội không? Dùng cách của Niết Bàn để sử dụng Thủy hệ Lĩnh Vực của muội...”

“Đợi đã!” Sở Thiên cười ha ha, “Lộ Tây Pháp miện hạ, thế này thì ngài không đúng rồi. Sao lại dùng tiếng Phượng Hoàng, chẳng nhẽ muội muội ngài không biết tiếng của con người sao?”

“Hừ, gia tộc ta là gia tộc Phượng Hoàng cao quý! Các thành viên nói chuyện đều dùng ngôn ngữ hoàng thất Thượng cổ Phượng Hoàng cao quý để nói! Người thì hiểu cái gì?! Đây gọi là phong độ quý tộc!”

An Kỳ Nhi miệng thì giáo huấn Sở Thiên, nhưng lại chớp chớp mắt với Lộ Tây Pháp: hi hi, muội muội huynh thông minh lắm, không cần nói nữa, muội hiểu ý huynh rồi! Đợi lát khi ra tay muội sẽ phối hợp với huynh!

Lộ Tây Pháp gạt đầu, vừa rồi tuy nói được ít, lại bị Sở Thiên làm gián đoạn nhưng muội muội hiểu được ý mình là được rồi.

“Ngôn ngữ Thượng cổ Phượng Hoàng à!” Sở Thiên ra bộ lắc đầu bắt lực rồi cười với A Mạt Kỳ, “Vừa rồi họ nói gì vậy?!”

“Muội muội, còn nhớ lần trước...”

A Mạt Kỳ dịch lại lời của Lộ Tây Pháp một lượt, sau đó lại dùng tiếng Phượng Hoàng nói với Lộ Tây Pháp.

“Người... người biết tiếng Phượng Hoàng?! Nhưng tại sao linh hồn của người lại là Lôi Ưng?” Lộ Tây Pháp kinh ngạc, ngôn ngữ vừa rồi hắn dùng là thứ ngôn ngữ gia tộc Phượng Hoàng sử dụng trước khi Bác Đức sa đọa, hiện nay chỉ còn có mười mấy người biết nói.

An Kỳ Nhi cũng chết sững, nhìn chằm chằm A Mạt Kỳ, “Hôm nay thật là lạ, tên mặt trắng không phải người của gia tộc Ma Căn, Lôi Ưng lại biết tiếng Phượng Hoàng...”

Anh Cách Lạp Mỗ lén gõ lên đầu An Kỳ Nhi nói nhỏ: “Nói lại xem, ta không phải tên mặt trắng!”

“Ai da, người làm cái gì vậy? Không được đánh vào đầu ta!” An Kỳ Nhi nhìn Anh Cách Lạp Mỗ giận dữ, lầm bầm: “Ai bảo người trắng như vậy...”

Sở Thiên nhìn hai người nhốn nháo, cười hà hà: “Lộ Tây Pháp miện hạ, dùng cách của Niết Bàn sử dụng Thủy hệ Linh Vực là sao vậy?”

Lộ Tây Pháp mặt biến sắc, cuối cùng hừ một tiếng: “Thôi được, ta không dùng thủ đoạn gì nữa, quang minh chính đại bàn giao dịch! Có điều một người đổi lấy hai thì bọn ta thiệt, ta muốn người đồng ý thêm một điều! Chính là nói cho ta biết con Lôi Ưng này học được tiếng Phượng Hoàng ở đâu?!”

Sở Thiên nhìn sang Mặc Phỉ Đặc.

“Được, giao dịch thành công!” Sở Thiên hát đầu về Mặc Phỉ Đặc, người biết rõ về địa ngục, địa điểm trao đổi con tin người chọn đi!”

Mặc Phỉ Đặc cung tay, khẽ cúi người nói: “Đại ân không thể cảm tạ bằng lời, Phát Lạp...”

“Huynh đệ mình cả, không cần nói nhiều!” Sở Thiên đỡ Mặc Phỉ Đặc dậy, đúng lúc ấy, cách đó trăm dặm A Tư Nặc và gia tộc Ma Căn cuối cùng cũng động thủ.

Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!

Tiếng nổ vang lên rầm trời, ánh sáng của đủ loại nguyên tố phát ra, đây chính là khả năng khổng lồ chế ngự nguyên tố của gia tộc Ma Căn.

Lộ Tây Pháp bắt giác nhìn về phía chiến trường, hắn rất muốn biết, A Tư Nặc dùng cái gì để đối phó với một Thượng Vị Thần, hai Cao Vị Thần còn cả mười mấy Hạ Vị Thần của gia tộc Ma Căn,

Ánh sáng lóe lên rồi đột ngột biến mất, tan thành mây khói!

Gia tộc Ma Căn thua rồi!

Lộ Tây Pháp chỉ cảm thấy như có dòng điện chạy qua, toàn thân run rẩy, một Thượng Vị Thần, hai Cao Vị Thần mười mấy Hạ Vị Thần nhanh như vậy đã thua rồi!?

Ngay lúc này, âm thanh với tốc độ truyền chậm hơn ánh sáng cuối cùng cũng truyền đến, là A Tư Nặc, “Linh Vực đệ nhị trùng, Linh Hồn Tu Chỉ!”

Linh Hồn tu Chỉ! Thì ra A Tư Nặc chính là quái vật linh hồn được Thần Sáng Thế ban phúc! Lộ Tây Pháp không thể che giấu nỗi sợ kinh hoàng của mình. Cùng là một Thần tộc tu luyện linh hồn, hơn nữa đã đọc qua nhiều mật quyển của gia tộc Phượng Hoàng, hắn biết một truyền thuyết liên quan tới thời đại Thượng cổ.

Từ bỏ thân thể, trực tiếp tấn công linh hồn, bất kể Thần Lực trùng bao nhiêu, dù là Chủ Thần nguyên tố, chủ căn không có sức mạnh linh hồn kháng cự, nhất loạt đều chết!

Đệ nhất trùng Linh Hồn Thôi Miên khiến kẻ địch chìm vào giấc ngủ, tha hồ chém giết! Đệ nhị trùng Linh Hồn Tu Chỉ, tên khác là Linh Hồn Tù Lung, tách linh hồn khỏi thể xác, nhưng vẫn cầm cố trong cơ thể. Không có sự giải cứu của người dùng chiêu đối thủ mãi mãi không tỉnh lại. Đệ tam trùng... chỉ có Linh Hồn Chủ Thần hoặc Thần Vương mới biết. Lộ Tây Pháp chưa được nghe, càng chưa được nhìn thấy, nhưng hắn biết đệ tam trùng thật sự có tồn tại!

Cái mà Lộ Tây Pháp biết chỉ đến đây, nhưng mà...

Đệ tứ trùng, đệ ngũ trùng...chúng có tồn tại không??

Dị Giới Thú Y

461. Chương 441: Nghiên Cứu Trước Đã

“Gia tộc Ma Căn...” Lộ Tây Pháp ngồi xuống thân cây, khó khăn thốt ra hai chữ, “Thất bại”

Sở Thiên sững sốt, một Thượng Vị Thần, hai Cao Vị Thần, mười mấy Hạ Vị Thần, chỉ mới một lát đã giải quyết xong rồi. Rốt cuộc thực lực của A Tư Nặc mạnh đến như thế nào?

Tất cả mọi người đều bắn khoắn, đứng ngồi không yên. Rất lâu sau, A Mạt Kỳ nói với Sở Thiên: “Khí tức của A Tư Nặc đã biến mất.”

Lời vừa nói ra, Lộ Tư Pháp vừa ngạc nhiên vừa vui vẻ, ngạc nhiên là vì A Mạt Kỳ có thể cảm nhận được khí tức cách xa trăm dặm nhanh hơn hẳn, vui là vì tuy A Tư Nặc đã thắng, nhưng lại là một chiến thắng thảm hại, điều này chứng tỏ hẳn không hoàn toàn nắm vững sức mạnh của lực lượng linh hồn thiên phú, còn chưa đủ sức để trở thành sự uy hiếp đối với gia tộc.

A Tư Nặc không thể xảy ra chuyện gì được! Sở Thiên dứt khoát đứng lên, lúc này trong lòng hẳn giá trị của Địa Huyết chu vương đã ngang bằng với chủ thần, hơn nữa một tháng sau A Tư Nặc đã trở thành con rể trong nhà Phát Lạp Dịch Nặc!

“Lộ Tư Pháp miện hạ! Có phải việc trao đổi con tin phải mất một thời gian không?” Sở Thiên hỏi.

“Cũng được, Ba Nhĩ và Dịch Á Lạc không ở đây!” Lộ Tư Pháp đánh mắt về phía muội muội: “Nhưng Mặc Phi Đặc miện hạ và thuộc hạ của Long hoàng phải bảo đảm, trước khi giao dịch không được chạm vào một sợi tóc của muội muội ta.”

“VẬY còn tùy Lộ Tư Pháp miện hạ có thể bảo đảm được sự an toàn của Ba Nhĩ và Dịch Á Lạc trước khi giao dịch không!” Sở Thiên nghiêm mặt nói.

Lộ Tư Pháp hơi lắc đầu, “Sự sống chết của Dịch Á Lạc có thể bảo đảm, còn Ba Nhĩ thì ta bất lực, sức khỏe hẳn Mặc Phi Đặc cũng biết rõ! Cứ cho là chúng ta tiếp đãi hẳn tốt nhất, Ba Nhĩ cũng không chắc có thể sống nổi. Vì vậy ta chỉ có thể hứa, Phượng Hoàng gia tộc sẽ cố hết sức giữ mạng sống cho hẳn.”

Nhắc tới chuyện sống chết của Ba Nhĩ, Sở Thiên thật không dễ quyết định, hẳn nhường bước, giao việc này lại cho Mặc Phi Đặc giải quyết.

Mặc Phi Đặc lạnh nhạt nói: “Ba ngày sau, tại Liệt Diễm cốc ở 700 dặm phía nam núi U minh, ta muốn gặp hai anh ta, nếu trong ba ngày này đại ca ta có chuyện gì, thì giao dịch coi như hủy bỏ!”

Ba ngày, Lộ Tư Pháp trầm tính, dựa vào kỹ thuật chữa trị của gia tộc hẳn có lẽ sẽ giữ được mạng Ba Nhĩ, liền gật đầu nói: “Được, ta tin tưởng người.”

“Ta cũng tin lời hứa của gia tộc Phượng Hoàng.” Mặc Phi Đặc tiến lên trước, đập tay Lộ Tư Pháp, coi như thỏa thuận đã xong.

Sở Thiên kinh ngạc, đập tay là xong ư? Không cần bảo đảm nào khác nữa ư? Chẳng lẽ đây là phong tục của dân ở địa ngục?

Thực ra không phải phong tục ở địa ngục là như vậy, mà do hai bên giao kèo đều là người trọng chữ tín, tính tình của Mặc Phi Đặc Sở Thiên cũng đã rõ. Còn những người của gia tộc Phượng Hoàng như Bác Đức là những người coi trọng uy tín. Có được bảy thần khí, không bằng có được lời hứa của Phượng Hoàng. Dù ai là người thắng, thì lời hứa này cũng không cần nghi ngờ, vì việc này Bác Đức đã chứng minh suốt mấy vạn năm qua.

Lộ Tư Pháp cáo từ Mặc Phi Đặc và Sở Thiên, sau đó cười với A Mạt Kỳ, quay mình dẫn những người trong gia tộc về “An Kỳ Nhi, ca ca đi đây, người ở lại chơi vui vẻ nhé.”

Mọi người sững sốt, cách nói của Lộ Tư Pháp sao giống như vừa trút đi được một gánh nặng vậy?

“Ca! Tạm biệt!” Thân thể An Kỳ Nhi tuy bị Anh Cách Lạp Mỗ nhốt, nhưng miệng vẫn có thể nói được, cười duyên dáng, quay đầu nhìn Anh Cách Lạp Mỗ, “Mặt trắng, mấy ngày này người vất vả rồi.”

Những người trong Phượng Hoàng tộc dù đang thương tiếc cho một người vừa chết, nhưng cũng cười vui vẻ cùng Lộ Tư Pháp: Mặc Phi Đặc, Phát Lạp Dịch Nặc, các người cũng phải thử nếm trải những đau khổ của Phượng Hoàng tộc!

Đối thủ đã đi hết rồi, Mặc Phi Đặc chau mày nhìn An Kỳ Nhi, do dự nói với Sở Thiên: “Huynh đệ, ta không giữ nổi tiểu nha đầu này, đành làm phiền huynh vậy!”

“Anh Cách Lạp Mỗ, giữ ả.”

Sở Thiên đang nóng lòng chuyện của A Tư Nặc, nhanh chóng ra lệnh, sau đó bay về phía trận chiến vừa xảy ra.

Khu rừng ở gần thông đạo địa ngục đã bị hủy hoại nhiều, mười mấy bóng người đang đứng xung quanh một tảng đá, gia tộc Ma Căn do Lạp Hy Mỗ dẫn đầu, đứng im không nhúc nhích, nhưng cơ thể không hề có vết thương nào, điều lạ là, ánh mắt của họ đều trở nên ngờ nghệch.... y như Sa Khắc vậy.

A Tư Nặc không còn hình dáng con người nữa mà biến thành một con nhện lớn, đang nằm run bần bật trên mặt đất.

Sở Thiên đáp xuống trước mặt con nhện, khê liếc nhìn, ánh mắt của con nhện A Tư Nặc cũng giống như ánh mắt những người trong gia tộc Ma Căn vậy, đều khờ dại vô thần. nhưng trên người hắn có rất nhiều vết thương, đều là những thương tổn ảnh hưởng bởi hệ nguyên tố.

Vừa rồi khi giao đấu, gia tộc Ma Căn đã rất căm hận A Tư Nặc, vừa xông lên đã ra những sát chiêu, may mà A Tư Nặc còn có bản lĩnh giấu khí tức, tránh được lần công kích thứ nhất, sau đó đã tạo ra một ưu thế cho mình trong vòng đấu thứ hai nên mới tạo được một kết quả huy hoàng như vậy. Nhưng cũng không ngoài dự đoán của Lộ Tư Pháp, hắn chưa hoàn toàn nắm giữ được các sức mạnh của lực lượng linh hồn kia.

Điều này đã thấy rõ ràng trong thuật thôi miên, sức mạnh này nếu tu luyện trong thời gian dài, sẽ phải chịu sự khống chế của chủ nhân, cơ bản không xảy ra tình trạng địch ta không rõ ràng, nhưng khi A Tư Nặc thôi miên người khác, thì ngay cả chính mình cũng bị thôi miên.

Cũng may trong thuật thứ hai: hắn làm không tồi, khi nhốt kẻ khác không nhốt luôn chính mình, nhưng dựa vào sức lực hiện nay của hắn, nếu còn sử dụng thuật thứ hai thì lực lượng linh hồn sẽ bị thương nặng, hôn mê bất tỉnh.

Mặc Phi Đặc từ phía sau đuổi theo Sở Thiên, võ vai Sở Thiên, ngăn hắn chữa trị cho A Tư Nặc, rồi nói: “Khí tức chiến đấu vừa rồi ở đây quá mạnh, có lẽ sẽ lôi kéo rất nhiều người đến, chúng ta tìm nơi khác chữa trị!”

Sở Thiên gật đầu, đóng băng A Tư Nặc, đặt vào trong nhẫn, rồi nhìn vào thông đạo địa ngục: “Cái này giải quyết sao đây?”

Sở Thiên vẫn còn nhớ những điều Mặc Phi Đặc nói về thông đạo địa ngục, hắn không thể đem theo vật phẩm, chỉ có thể do mọi người mang đi, nhưng phiến đá giống như ngọn núi này quả là làm khó người khác.

“Hủy nó đi. Không thể để rơi vào tay kẻ khác, nhị ca còn cất giấu nhiều thông đạo khác nữa.”

Vừa nói, Mặc Phi Đặc vừa ra hiệu cho A Tư Nặc liên thủ với hắn để phá hủy phiến đá, vì thứ này là do Sáng Thế Thần để lại, muốn hủy cũng không phải dễ.

“Rầm” một tiếng cực lớn, thông đạo địa ngục vỡ tan.

An Kỳ Nhi ở trong tay Anh Cách Lạp Mỗ vui mừng reo lên: “Hay quá, còn chưa nổ thêm một lần nữa!”

“Câm miệng! Người đang là con tin.” Anh Cách Lạp Mỗ lạnh lùng nói: “Bọn ta đã đồng ý với đại ca người, không làm hại người, nhưng người phải ngoan ngoãn một chút.”

“A, ta đã ngoan rồi mà!” nha đầu đáp, cúi đầu vẻ đáng thương, mắt hơi đỏ, nói nhỏ: “Mặt trắng nhà người cũng đối xử tốt một chút...”

Anh Cách Lạp Mỗ sững sốt: “Ta...”

“Hừ, người không tốt, người là đồ lưu manh,” An Kỳ Nhi nói tiếp, “Người cứ ôm người ta mãi làm gì? Sự thanh sạch của ta đã bị mất rồi, nói cho người biết, nếu ta có con với người, người phải chịu trách nhiệm...”

Anh Cách Lạp Mỗ là người luôn trầm tĩnh, lúc này cũng phải đỏ mặt tía tai, tiểu nha đầu này thân hình nhỏ nhắn, Anh Cách Lạp Mỗ tuy không cao lớn gì, nhưng cũng có thể nắm ả trong tay. Đây cũng là một cách bắt nhốt tù binh thông thường, sao lại liên quan đến con cái.

“Ha ha... Mặt trắng đỏ mặt rồi.” An Kỳ Nhi phát ra một tràng cười trong vắt, bộ dạng càng nhí nhảnh hơn, cười nói: “Xem bộ dạng người thế kia, chắc chưa có vợ chứ gì? Ha ha, ông chủ người cũng xử tệ với người quá...”

Sở Thiên chau mày nhìn tiểu nha đầu, ra lệnh: “A Mặt Kỳ, phong tỏa các tinh mạch của nó lại! Anh Cách Lạp Mỗ tiếp tục coi giữ nó! Nếu muốn chạy trốn... chỉ cần người không giết nó là được rồi!”

“Người dám đụng đến ta xem. Hừ.” An Kỳ Nhi bực tức nói: “Các người đã hứa với ca ca ta, không...”

“Anh Cách Lạp Mỗ, bịt miệng nó lại!” Sở Thiên chau mày, dọa: “Tiểu nha đầu, người nên nhớ điều này. Ta là thánh tế tự thượng cổ, dù đánh người đến nát hết thịt, đến lúc trao đổi con tin, ta cũng không để đại ca người nhận ra.”

An Kỳ Nhi bị giọng nói lạnh lùng của Sở Thiên dọa đến nổi run bần bật, lúc đó Anh Cách Lạp Mỗ cũng đã bịt kín miệng nó.

Nữ thần tại thượng, đối phó với tiểu nha đầu này phải hung dữ một chút, nếu không nó không biết sợ. Anh Cách Lạp Mỗ thật là ngốc. Sở Thiên cười thầm.

Mọi người rời khỏi ngọn núi, dưới sự nhắc nhở của Mặc Phi Đặc, không ai dám bay cao, mà bay là là dưới mặt đất, chui vào một khe núi nhỏ.

Mặc Phi Đặc tìm kiếm trong khe núi, chắc chắn không có ai đi theo, lật một tảng đá màu đen được giấu trong bụi cây ra, chui vào bùn ở bên dưới tảng đá, “Đây là một không gian bí mật đại ca ta đã xây nên, cửa động có thể che dấu thần lực, vào đi!”

Sở Thiên cũng theo Mặc Phi Đặc chui vào trong bùn, chỉ thấy trước mặt sáng lên, đã bước vào một căn phòng rộng mười thước.

Trong phòng cũng không có đồ đạc gì nhiều, một cái bàn tròn, một giá đựng vũ khí, ngoài ra còn có mấy cái cửa thông gió ở trần nhà, tiếp nhận ánh sáng nhàn nhạt của mặt trời.

“Chỗ này cũng không tồi, lại có thể thấy được bên ngoài.” Sở Thiên khen.

“Đều là do nhị ca ta làm!” Mặc Phi Đặc tiếp lời, do dự một lúc, lại nói tiếp: “Huynh đệ, người có thể thay đổi cơ thể cho thần tộc, không biết, có thể đổi ngược lại được không?”

Sở Thiên sững sốt, vội hỏi nguyên nhân.

Mặc Phi Đặc lại do dự, nói: “Lần trước hai huynh trưởng ta gặp nguy hiểm, ta vội vàng quay lại địa ngục, vì vậy đã dùng cơ thể mới người đưa cho, nhưng... nguyên trụ ma thú ở địa ngục chúng ta chịu hạn chế của Sáng Thế pháp tắc, ở trong địa ngục cao hơn nhân gian hai cấp, sau khi người đổi cơ thể cho ta...”

“Nữ thần tại thượng!” Sở Thiên vỗ trán, cuối cùng đã ý thức được sai lầm của mình, sau khi cơ thể nguyên trụ ma thú, còn coi là nguyên trụ ma thú không?

May mà hôm đó Sở Thiên chưa đem cơ thể Mặc Phi Đặc cho tiểu Mặc Phi Đặc, hôm nay vẫn còn đường lùi. “Ta có thể rút bớt số thịt thừa trong cơ thể người ra, nhưng...ta muốn nghiên cứu vì sao nguyên trụ ma thú ở địa ngục lại có sự biến hóa đẳng cấp!”

Dị Giới Thú Y

462. Chương 442: Tinh Hạch Của Nguyên Trụ Ma Thú Địa Ngục

“Đẳng cấp của nguyên trụ ma thú địa ngục là do Sáng thế pháp tắc quy định, điều này còn cần có nguyên nhân gì nữa?” Mặc Phi Đặc vô cùng kinh ngạc nói.

Đúng vậy, là một ma thú sống trong thế giới của thần, Mặc Phi Đặc, thậm chí tất cả những người trong thế giới Huyền Thú, đều không nghĩ tới nguyên nhân sự biến hóa nguyên trụ ma thú, bởi vì pháp tắc của dương thế chính là tất cả mọi nguyên nhân! Bọn họ đã khắc cốt ghi tâm như vậy, khi được hỏi đến nguyên nhân của sự biến hóa này, đều trả lời không do dự, Sáng Thế pháp tắc chính là nguyên nhân.

Nhưng rốt cuộc Sáng Thế pháp tác ra sao? Tại sao lại ảnh hưởng đến sự biến hóa này, đây là điều mà một người sống trong thời đại kỹ thuật như Sở Thiên muốn tìm hiểu kỹ.

Mặc Phi Đặc tuy vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng không thể từ chối, hắn nói: “Người muốn nghiên cứu thế nào, ta sẽ làm theo lời người.”

“Được! hai vị lão gia tử đưa những người khác vào phòng nghỉ ngơi trước đi.” Sở Thiên vừa chuẩn bị dụng cụ phẫu thuật, vừa nói.

Những người khác đều đã vào trong phòng, cửa vừa đẩy ra, Anh Cách Lạp Mỗ đã bỏ tay ra khỏi miệng An Kỳ Nhi, kết quả là tiểu nha đầu này lại ngoác miệng, “Ê, mặt trắng, ông chủ người muốn làm gì vậy? hắn có làm lẩn gì không, lại muốn có thay đổi pháp tác...”

Câu sau Sở Thiên không nghe được nữa vì Anh Cách Lạp Mỗ đã bịt miệng An Kỳ Nhi lại.

Sở Thiên nói: “Khi thần lực của người vận chuyển, có phải máu hấp thu và thay đổi nguyên tố trước, sau đó chuyển nguyên tố thành thần lực rồi vận chuyển đến tinh hạch, sau cùng tinh hạch không chế cơ thể phát huy sức lực phải không?”

“Không sai!” Mặc phi đặc đáp.

“Như vậy có lẽ hệ thống thần lực của người cũng giống với thần tộc ở nhân gian!” Sở Thiên bảo Mặc Phi Đặc nằm lên bàn phẫu thuật, tạo một hệ thống tuần hoàn nhỏ trên cánh tay trái hắn, cũng có nghĩa là dùng một ống vận chuyển máu nối vào hai kim tiêm, sau đó sau đó cắm hai kim tiêm này vào một mạch máu, làm như vậy cũng có nghĩa là làm cho mạch máu ấy có thêm một nhánh.

Cách làm này ở trên trái đất vô cùng nguy hiểm, nhưng ở đây là Huyền Thú đại lục. Sở Thiên và Mặc Phi Đặc đều là thần, vì vậy nguy hiểm này không đáng kể.

Nhìn máu của Mặc Phi Đặc chảy vào ống, Sở Thiên bảo: “Bắt đầu hấp thu nguyên tố...”

Mặc Phi Đặc làm theo, Sở Thiên lại dùng một dụng cụ ép sát vào.

.....

Mặc cách đặc quả là một đối tượng thí nghiệm rất tốt, cuộc thí nghiệm của Sở Thiên được tiến hành vô cùng thuận lợi, không lâu sau, hắn đã xong. Nguyên trụ ma thú ở địa ngục và thần lực trong thần tộc ở nhân gian không khác nhau là mấy.

“Ái Lệ Ti tỷ tỷ tại thượng, lão ba Sáng Thế Thần của tỷ quả thật là có bản lĩnh. Ha ha.” Sở Thiên gãi đầu, không biết vấn đề nằm ở đâu.

Mặc Phi Đặc nhìn Sở Thiên vừa lăm bầm vừa lắc đầu không ngớt, trong lòng nghĩ tít ngưỡng của người huynh đệ này thật khác thường, vừa ca ngợi Nữ thần sinh mệnh, lại vừa chửi rủa Sáng Thế phụ thần.

Nghi ngờ không được giải thích, Sở Thiên ngồi xổm bên bàn phẫu thuật, neho mắt nhìn ống truyền máu, hỏi: “Khi người vận chuyển thần lực ở địa ngục và ở nhân gian, có cảm giác gì khác nhau không?”

“Thần lực chuyển hóa không có gì thay đổi, nhưng khi ta ở nhân gian, tốc độ hấp thụ nguyên tố không thay đổi, nhưng khi chuyển hóa nguyên tố thành thần lực thì hơi...” Mặc Phi Đặc có lẽ không quen với kiểu hỏi đáp này, suy nghĩ một lúc lâu rồi trả lời: “Hơi bất lực.”

Quá trình vận chuyển có vấn đề, vậy là giữa máu và tinh hạch không ổn, Sở Thiên đứng lên, “Chịu đựng một chút, ta xem não của người thế nào?”

Não của Địa ngục ma thú Sở Thiên cũng đã thấy hai lần rồi, lần thứ nhất là khi hắn tách người Mặc Phi Đặc để phẫu thuật, còn lần thứ hai là lúc Dịch Á Lạc bị La Tân cản trở thương.

Đại não của Dịch Á Lạc cũng không có gì khác biệt so với các thần tộc khác, Mặc Phi Đặc cũng vậy, đều có vòng tròn đại não, dịch tinh hạch, điểm duy nhất không giống là tinh hạch của hắn có ba màu: đỏ, xanh, trong suốt, trong đó dịch trong suốt rất nhiều, điều này chứng tỏ ngoài hai linh hồn của huynh trưởng ra, còn có linh hồn của hắn.

Lần trước Sở Thiên chỉ cứu người, lần này khi tích cực tìm hiểu rồi, hắn nhanh chóng có phát hiện mới.

Thì ra trên vách vòng tròn đại não của Mặc Phi Đặc, lại có một lớp niêm màng mỏng.

Máu chuyển đến thần lực phải đi qua màng mỏng này, tinh hạch vận chuyển thần lực đến cơ thể cũng phải đi qua nó, nhưng ở bên trái và bên phải não của hai tinh hạch này còn có hai lỗ hồng, chính là dấu tích lần trước khi Sở Thiên tách ba cái đầu để lại.

“Vận chuyển thần lực từ từ thôi, cẩn thận một chút!” Lúc này Sở Thiên không thể không cẩn thận Mặc Phi Đặc như vậy, bởi vì một bộ phận máu của hắn đã chảy vào một thấu kính nhỏ, lại còn có giá đỡ của vòng tuần hoàn bên ngoài, nếu Mặc Phi Đặc vận chuyển nhanh quá, sợ rằng sẽ xảy ra hiện tượng vỡ mạch máu.

Mặc Phi Đặc vận chuyển chậm lại, Sở Thiên hài lòng mỉm cười. Cơ thể Mặc Phi Đặc tiếp nhận nguyên tố, chuyển hóa thành thần lực, khi đi qua niêm mạc, một bộ phận lớn đã trào ra lỗ hồng.

Sở Thiên hiểu ra, lấy từ trong nhẫn ra một đồng xu mang từ nhân gian đến, “Người dùng tứ trọng thần lực, biến đồng xu này thành nguyên tố, sau đó hấp thụ vào.”

Lần này, thần lực vẫn trào qua lỗ hồng, nhưng niêm mạc đó cũng ngăn cản không ít thần lực chảy vào tinh hạch, nguyên nhân duy nhất chính là Mặc Phi Đặc đã hấp thụ nguyên tố đến từ nhân gian.

.....

Sở Thiên lại lấy ra mười mấy cơ thể của gia tộc Ma Căn, những người này giờ đều là chiến lợi phẩm của hắn. “Người nhìn thử xem, trong bọn họ ai là nguyên trụ ma thú ở địa ngục!”

Mặc Phi Đặc chỉ vào một người, Sở Thiên liền phẫu thuật nó.

Nguyên trụ ma thú này cũng giống như Mặc Phi Đặc, não cũng có niêm màng, nhưng nó còn rất tốt.

Mặc Phi Đặc trở lại địa ngục, nhưng lại mất đi sức lực của Thượng Vị Thần, thì ra là do niêm màng này gây ra.

“Đầu của tên điên lần trước, người còn giữ lại chứ?” Sở Thiên hỏi.

“Vẫn còn, ở trong nhẫn không gian của ta.” Sở Thiên đem cái đầu đã từng là não của Mặc Phi Đặc điên cho Sở Thiên.

Não Mặc Phi Đặc điên cũng có một niêm màng, Sở Thiên dùng nó vá cho Mặc Phi Đặc. sau đó cười nói, “Không cần hồi phục cơ thể nữa, người thử xem.”

Mặc Phi Đặc thử, lập tức kinh ngạc nói: “Thượng Vị Thần! Ta đã phục hồi được thực lực cũ.”

Sở Thiên mỉm cười không đáp, đồng thời đang có một dự định liều lĩnh.

Sự khác biệt giữa nguyên trụ ma thú ở địa ngục và thần lực ở nhân gian chính là tinh hạch. Tinh hạch của nguyên trụ ma thú địa ngục không chỉ có dịch thể, mà còn có một lớp niêm mạc, chính là lớp niêm mạc này. Nó ngăn cản nguyên trụ ma thú địa ngục hấp thụ nguyên tố của nhân gian, chứ không ngăn cản chúng hấp thụ nguyên tố ở địa ngục.

Ở nhân gian, địa ngục ma thú thấp hơn hai cấp, đây không phải do sự xuống cấp thật sự, mà do không thể phát huy được hết thực lực! Cũng như Dịch Á Lạc, thực lực của hắn là Thượng Vị Thần, nhưng khi đến nhân gian, do niêm màng ngăn cản sự hấp thụ thần lực, thượng vị tinh hạch và cơ thể không phát huy được toàn bộ thần lực, vì vậy nhìn bề ngoài lại thấp xuống hai cấp. Sở Thiên lại nghĩ thêm một điều kỳ quái khác, Địa ngục ma thú đến nhân gian, cũng giống như hỏa tiễn trang bị bằng đạn súng trường, khi phát huy hết, chính là uy lực của súng trường.

Trước đây sở dĩ Mặc Phi Đặc ở đâu cũng là Cao Vị Thần, cũng không phải nguyên nhân ở cơ thể, mà do niêm mạc của hắn có thêm hai lỗ hồng! Điều này khiến hắn biến thành một thần tộc nửa nhân gian, nửa nguyên trụ ma thú địa ngục.

Mặc Phi Đặc vốn là Thượng Vị Thần, nhưng tinh hạch có thêm lỗ hồng, khi ở nhân gian, đáng lẽ hắn phải có thực lực Hạ Vị Thần, nhưng do hai lỗ hồng, tốc độ hấp thụ nguyên tố của hắn nhanh hơn rất nhiều, vì vậy đã có sức mạnh của một Cao Vị Thần.

Nhưng khi ở địa ngục, hai lỗ hồng này đã làm chậm tốc độ hấp thụ nguyên tố địa ngục của hắn.

Vì vậy hần còn thực lực của Cao Vị Thần.

Nghĩ đến đây, Sở Thiên thở phào nhẹ nhõm, từ lúc biết được nguyên nhân hạ cấp, hần luôn lo lắng cho thực lực của tên ngốc Sa Khắc. Nếu Tra Nhĩ Tư cũng tăng lên hai cấp, vậy chẳng phải đã trở thành một kẻ mạnh trong thần cấp tầng hai rồi sao? Người này đã bị Sa Khắc đánh, sau này không phải sẽ trả thù sao?

Nhưng vẫn còn may, có lẽ Tra Nhĩ Tư không có bất thường về đẳng cấp. Bởi vì cái hần dùng là thực lực ma pháp, loại thực lực này chỉ có thể điều động nguyên tố, không thể hấp thụ nguyên tố. bởi vì ngăn chặn hấp thụ nên mới xảy ra trường hợp xuống cấp. Trong địa ngục, hần cũng chỉ là ma thú cấp chín.

“Sáng Thế Thần thật là khốn kiếp.” Sở Thiên sau khi hiểu ra được, cười nói: “Những thần tộc nhân gian như chúng ta không thể cảm nhận được nguyên tố địa ngục và nguyên tố nhân gian có gì khác nhau, nhưng những nguyên trụ ma thú địa ngục như các người, vì có thêm một niềm màng bài xích nguyên tố trong nhân gian, vì vậy mới có việc hạ cấp.

“Đây chính là Sáng Thế pháp tắc?” Mặc Phi Đặc sờ vào ót của mình, lần đầu tiên trong đời hần biết rằng việc của Sáng Thế Thần không phải là không lý giải được.

Trước ánh mắt nghi hoặc của Mặc Phi Đặc, Sở Thiên hỏi: “Có phải nguyên trụ ma thú của Huyết Luyện Ngục khi đến nhân gian cũng bị giáng cấp không?”

“Không, chỉ có nguyên trụ ma thú địa ngục mới như vậy!” Mặc Phi Đặc phủ định nghi ngờ của Sở Thiên.

“Sáng Thế Thần không chỉ là một tên khốn kiếp, mà còn là một tên giáo quyệt!” Sở Thiên không nhịn được lại ngoác miệng mỉm cười. Bởi hần lại nghĩ đến một việc khác, hần bắt giác lắc đầu, nếu nguyên trụ ma thú của Huyết Luyện Ngục cũng bị giáng cấp thì tốt quá. Nếu vậy hần sẽ tháo niềm màng của Chu Lệ Á và Đức Khó Lạp ra. như vậy trong nhà hần đã có thêm hai Thượng Vị Thần. Nếu khi nào cần vào Huyết Luyện Ngục, hần lại lấp niềm màng vào cho họ, như vậy họ vẫn là Thượng Vị Thần.

“Tuy nguyên trụ ma thú ở Huyết Luyện Ngục không bị giáng cấp, nhưng ta từng nghe nói, Sáng Thế thần cũng có hạn chế họ điều gì đó.”

Mặc Phi Đặc giải thích: “Bởi vì sau khi thần tộc chết, linh hồn sẽ vào Huyết Luyện Ngục. nhưng nếu một linh hồn mạnh, có thể cướp cơ thể của nguyên trụ ma thú ở Huyết Luyện Ngục, hoặc một cơ thể của chủng tộc khác, hơn nữa theo kinh nghiệm trước đây, có thể dùng một mật pháp nào đó để tiếp tục luyện thành thần tộc! Thậm chí có một vài linh hồn Chủ Thần có thể dùng phương pháp di chuyển linh hồn, làm sống lại những tộc nhân khác nữa.

“Đúng không vậy, ta đã từng thấy Mã Lý Ngang, hần là một Thượng Vị Thần đi ra từ Huyết Luyện Ngục, hần không hề có biểu hiện bị hạn chế gì, hơn nữa cũng không giống như một người tu luyện linh hồn.”

“Điều này ta không rõ.” Mặc Phi Đặc lắc đầu.

Sở Thiên đành phải xếp lại những nghi vấn về Mã Lý Ngang, lại nói với Mặc Phi Đặc: “Sau này khi người đến nhân gian, thì đến tìm ta trước, ta lấy lớp niêm mạc của người ra, khi nào trở về địa ngục lại gắn vào cho người, như vậy, dù ở đâu người cũng là Thượng Vị Thần.”

Mặc Phi Đặc đang định nói lời cảm tạ, thì nghe trong phòng vang lên tiếng hét của An Kỳ Nhi: “Các người lừa ta!”

“Hừ!” Sở Thiên thở dài, “Đi, theo ta đi hỏi nha đầu kia về chuyện của phượng hoàng thần!”

Dị Giới Thú Y

463. Chương 443: Thái Dương

Sở Thiên nghe thấy tiếng hét từ trong phòng truyền ra, nụ cười trên mặt biến mất.

Trong phòng, Anh Cách Lạp Mỗ một tay nắm tay áo của An Kỳ Nhi, còn một tay khác đang muốn bị miệng nàng lại, nhưng lại đang lạng lạng, mặt Anh Cách Lạp Mỗ đỏ lựng, dường như người bị lừa không phải là An Kỳ Nhi mà là hần ta vậy.

Còn tiểu nha đầu kia thì trừng mắt nhìn Anh Cách Lạp Mỗ, tay áo đã bị rách vài mảnh, nhưng bên trong người còn mặc nhiều áo, vì vậy không có nguy hiểm gì, nhưng An Kỳ Nhi vẫn dùng ánh mắt “ngươi là đồ lưu manh để nhìn Anh Cách Lạp Mỗ, đôi môi hồng run lên, dường như giữa họ vừa xảy ra chuyện gì rất “ghê gớm”.

Nhưng Sở Thiên biết rõ điều này là không thể, không nói tính cách của Anh Cách Lạp Mỗ chính trực, không màng đến mỹ nữ, thì dưới ánh mắt của nhiều người trong phòng như vậy, Hồn Huyết Long có muốn cũng không dám làm càn.

“Hừ, Phát Lạp Dịch Nặc, người của ngươi khi dễ ta.” An Kỳ Nhi giành nói trước.

Anh Cách Lạp Mỗ chậm một bước, áp ứng giải thích: “Ông chủ, tôi...”

“Không cần phải nói, chắc chắn tiểu nha đầu này muốn ra ngoài xem ta nghiên cứu, nhưng bị người giữ lại, sau đó cô ta đã vu khống cho ngươi.” Sở Thiên mỉm cười ngồi xuống trước mặt An Kỳ Nhi, xem xét biểu hiện của tiểu nha đầu này.

“Hừ!” An Kỳ Nhi sờ môi, thăm xác nhận lời nói của Sở Thiên không sai.

Đức Khó Lạp hỏi: “Cháu rể, nghiên cứu sao rồi?”

“Ta đã khôi phục thực lực!” Mặc Phi Đặc gật đầu, coi như đã trả lời Đức Khó Lạp, không thể trách hấn lạnh nhạt, mà vì hấn không biết làm sao xưng hô với Đức Khó Lạp, hấn xưng hô với Sở Thiên là huynh đệ, nhưng Sở Thiên là cháu rể của Đức Khó Lạp, như vậy tính ra Mặc Phi Đặc là hậu bối của Đức Khó Lạp, nhưng trong cuộc đại chiến lần thứ hai ở Cẩm Kỳ Hải, rõ ràng Mặc Phi Đặc là tiền bối của Đức Khó Lạp.

Lạp Hi Đức biết Mặc Phi Đặc khó xử. Liền cười nói: “Thống lĩnh đại nhân, chúng ta cứ xưng hô thoải mái, như vậy sẽ tiện cho mọi người hơn.”

Mặc Phi Đặc lại gật đầu.

Thời đại chiến lần thứ hai, Mặc Phi Đặc thống lĩnh quân đội của mỹ nhân ngư ra trận, Lạp Hi Đức gọi hấn là đại nhân cũng không sai.

“Ta chỉ biết giết người, không biết hỏi cung! Huynh đệ, giao lại cho ngươi.” Mặc Phi Đặc dặn Sở Thiên một câu, rồi nhắm mắt cảm nhận thần lực vừa mới trở lại của mình.

Sở Thiên nhắm mắt cười, ngay cả mỹ nhân ngư hấn cũng lừa được, tiểu nha đầu của Phượng Hoàng tộc này có là gì đâu? Gác chân lên, châm một điếu xì gà rồi thổi khói thuốc vào mặt An Kỳ Nhi, sau đó dùng một âm thanh thân thiện nói: “Tiểu muội, vừa rồi Anh Cách Lạp Mỗ khi dễ ngươi đúng không?”

“Đúng, hấn khi dễ ta, đồ trò lưu manh!” An Kỳ Nhi nhìn chằm chằm vào Hồn Huyết Long, nói.

“À, như vậy thì khó xử rồi!” Sở Thiên chắc lưỡi lắc đầu, ra vẻ trầm tư, nói: “Việc này mà đồn ra ngoài, sự thanh bạch của ngươi không phải bị hủy hoại rồi sao? Ngươi là thành viên của Phượng Hoàng gia tộc cao quý, ta cũng là tộc trưởng tộc Cự Long! Việc này đều khiến hai ta mất mặt... Hay như thế này nhé, ta bảo Anh Cách Lạp Mỗ chịu trách nhiệm vậy!”

Nhất thời tiểu nha đầu không có phản ứng gì, hoặc cơ bản nàng chưa hiểu ý nghĩa của từ “chịu trách nhiệm”.

Nhưng Anh Cách Lạp Mỗ lại có lời muốn nói, nhưng thấy nụ cười hàm ý ra hiệu của Sở Thiên, hấn biết ông chủ đang làm gì rồi.

Sở Thiên tiếp tục nói: “Nếu ngươi không phản đối thì tốt! Vài ngày nữa chúng ta sẽ đến chỗ Bác Đức miện hạ để cầu hôn!”

“Ngươi muốn ta gả cho tên mặt trắng này?” An Kỳ Nhi ngoác miệng, lắc đầu không ngớt: “Không được, không được! Ta không đồng ý! Hấn trắng quá, không đẹp!”

Anh Cách Lạp Mỗ bắt giắc sờ lên mặt, ngoài Lỗ Tây Nạp ra, hấn cũng là người đẹp trai nhất ở Bồ Lôi Trạch, chẳng lẽ lại rẻ tiền như vậy sao?

“Đồng ý hay không, không phải chỉ mình ngươi nói là được!” Sở Thiên lắc đầu: “Theo nghi lễ quý tộc, hôn nhân đại sự phải do tộc trưởng quyết định!”

“Gia tộc chắc chắn sẽ không đồng ý!” An Kỳ Nhi vội vàng nói.

“Lập Lý Bắc Đức miện hạ sẽ không đồng ý sao?” Sở Thiên đột nhiên hỏi.

“Đúng, gia tộc chắc chắn không đồng ý! Người có đến Huyết Luyện Ngục cũng vô ích!”

Sở Thiên cười mỉm, vì cái tên Bắc Đức này, trong các tên quý tộc ở đại lục, chỉ có tộc trưởng của Phượng Hoàng tộc mới có thể dùng, vì vậy Bắc Đức đang được nhắc đến này không chắc phải là người ở trong cơ thể Sa Khắc, nhưng, Lập Lý Bắc Đức thì khác. Tên gọi Bắc Đức được thông dụng ở Phượng Hoàng tộc. Nhưng cái tên Lập Lý này là năm đó Phượng Hoàng Chủ Thần tham gia đại chiến Phán Quyết sơn mới có.

An Kỳ Nhi nhanh mồm nhanh miệng, trực tiếp thừa nhận Lập Lý Bắc Đức sẽ không đồng ý hôn sự, như vậy cũng có nghĩa là nói cho Sở Thiên biết, gia tộc Phượng Hoàng còn có một Phượng Hoàng chủ thần Lập Lý Bắc Đức khác! Hơn nữa cô ả còn cung cấp thêm một thông tin, hiện nay Lập Lý Bắc Đức đang ở Huyết Luyện Ngục.

Tình báo có được là nhờ vậy.

Sau đó Sở Thiên còn nói bóng gió nhiều chuyện khác nữa, và đã lấy được nhiều thông tin về tình hình Phượng Hoàng tộc từ miệng An Kỳ Nhi.

Đại bản doanh của gia tộc họ ở Huyết Luyện Ngục, hiện nay đang toàn lực tập hợp các Chủ Thú Thần quyết đấu, đồng thời đang muốn đổi đầu Bì Bồng, điều này quả thật là gây rối trên địa bàn của Sở Thiên.

Nhưng trong mắt của Lập Lý Bắc Đức không chỉ có Huyết Luyện Ngục, vì vậy hắn đã phái hậu duệ đời thứ ba ưu tú nhất là Lộ Tây Pháp đến Địa Ngục, một mặt mở rộng hơn nữa ưu thế ở Địa Ngục, mặt khác tìm kiếm thông đạo nhân gian, nhưng nhân vật khiến Lộ Tây Pháp bất đắc dĩ, cũng chính là em gái ruột của hắn – là An Kỳ Nhi, lại trốn đi theo ra ngoài.

Hơn nữa An Kỳ Nhi dưới sự dụ dỗ của Sở Thiên, đã nói ra uy thế của gia tộc bọn họ ở Địa Ngục, dù chính cô ta cũng không rõ lắm, nhưng Sở Thiên cũng hiểu được đại khái, ở Địa Ngục, Phượng Hoàng gia tộc không có Chủ Thần, người mạnh nhất là Lộ Tây Pháp. Nhưng Lộ Tây Pháp không hổ là người ưu tú nhất, hắn vừa tu luyện Hỏa hồn, vừa tu luyện cơ thể mình, đồng thời nắm giữ lực lượng lời nguyên hắc ám ăn mòn, ngoài ra còn có lực lượng linh hồn cực mạnh. Còn An Kỳ Nhi, cô ta là cao vị bằng hệ Thú Thần.

Những điều muốn biết đều đã biết hết rồi, Sở Thiên đứng lên, tiện tay vứt tàn thuốc, sau khi dặn dò Anh Cách Lập Mỗ tiếp tục trông coi An Kỳ Nhi, hắn và Mặc Phi Đặc cùng hai lão đầu tử ra ngoài phòng lớn.

“A! Long hoàng miện hạ, ta không muốn bị gả cho tên mặt trắng này.” An Kỳ Nhi vẫn hét lớn, nhưng không ai để ý nữa. Sau đó nàng lại bị Anh Cách Lập Mỗ bịt mồm lại.

.....

Sau khi ở lại hai ngày ở căn cứ bí mật đó, đoàn người Sở Thiên ra ngoài.

Trong ba ngày này, Sở Thiên đã tìm hiểu kỹ tình hình Địa Ngục, thu hoạch được không ít. Nhưng điều đáng tiếc nhất là tên gốc A Tư Nặc vẫn chưa tỉnh lại, vết thương trên cơ thể Địa Huyết Chu Vương đã được Sở Thiên chữa khỏi từ lâu. Nhưng theo Mặc Phi Đặc, một người tinh thông lực lượng thần tộc nói, sự hao tổn lực lượng linh hồn của A Tư Nặc quá lớn, chắc phải ngủ mê một thời gian khá dài mới tỉnh lại được, cụ thể phải ngủ mê bao lâu, thì phải xem tu vi của bản thân hắn.

Địa điểm giao dịch là U Minh sơn, Liệt Diễm cốc, ngoài đoàn người Sở Thiên ra, trên đường không có một bóng người, cũng phải tốn công đi một vòng quanh các thành phố ở Địa Ngục, cuối cùng trước thời gian đã hẹn, cả bọn cũng tìm ra được Liệt Diễm Cốc.

Lúc này số lượng của đoàn người tăng thêm gấp bội, lại thêm một Cao Vị Thần, và bốn Hạ Vị Thần. Bọn họ đều là những người Mặc Phi Đặc bí mật gọi đến, những thủ hạ được triệu tập đến cũng đều là nguyên trụ ma thú đại ngục.

Cảm nhận được nhiệt lượng ập đến, Sở Thiên mắng thầm một câu, “Đúng là Liệt Diễm cốc.”

Danh như thực, Liệt Diễm cốc là một nơi quanh năm hỏa diễm thiêu đốt, nhưng lửa ở đây là lửa hỏa ngục có thể thiêu đốt linh hồn và cơ thể.

“Ở đây lửa thiêu đốt quanh năm, nếu không biết đường, hoặc nếu ngăn cản lửa cháy, thì sau khi đi vào, cũng có nghĩa là đi vào khu vực hỏa diễm của Hạ Vị Thần.” Mặc Phi Đặc giải thích: “Mọi người đi theo ta, cẩn thận kéo đung tới ngọn lửa.”

Vừa nói, Mặc Phi Đặc vừa đi vào khe giữa giữa hai luồng lửa.

Trong khe sâu lửa cháy bốc lên, nhưng Mặc Phi Đặc vẫn tìm ra đường đi, xem ra hắn rất hiểu rõ nơi này, có lẽ không phải chỉ đến đây một, hai lần mà thôi.

An Kỳ Nhi giấy đành dập trong tay Anh Cách Lạp Mỗ đi theo sau Sở Thiên, cười hì hì, muốn giơ hai tay vờn ngọn lửa.

“Người làm gì vậy?” Anh Cách Lạp Mỗ vội vàng kéo tay cô ta lại, nói: “Người là băng Phượng Hoàng, còn dám sờ hỏa diễm địa ngục, muốn chết à?”

“Đồ ngốc!” An Kỳ Nhi trừng mắt nhìn Anh Cách Lạp Mỗ, “Ta thuộc băng hệ, nhưng ta là Phượng Hoàng! Cao vị Thú Thần Phượng Hoàng! Người nghĩ rằng ta còn sợ lửa sao? Đúng là ngu ngốc hết chỗ nói.”

Mặc Phi Đặc đang đi ở phía trước, giải thích nói: “Ta chọn nơi này để làm chỗ trao đổi, thứ nhất là vì ở đây có rất ít người đến, thứ hai là Phượng Hoàng bẩm sinh đã không bị tổn thương bởi hỏa diễm! Những người thuộc gia tộc Phượng Hoàng có thể dễ dàng vào đây.”

Nói xong, cả đoàn người cũng vừa đến trung tâm của không địa, nơi này có lẽ cũng chỉ khoảng trăm mét vuông, bầu trời tứ phía đều bị bao phủ bởi hỏa diễm.

Không lâu sau, hỏa diễm trên đầu bỗng bị tách ra một lỗ nhỏ, mười mấy bóng người bay từ trên xuống.

Sở Thiên cười đón tiếp, “Lộ Tây Pháp miện hạ, các người...”

“Chờ chút, không phải Lộ Tây Pháp” Mặc Phi Đặc kéo Sở Thiên lại, kéo lùi hắn về phía sau mấy bước, lạnh lùng nói: “Ni Nhĩ Sâm, sao ngươi lại đến đây?”

“Ha ha, tại sao ta không thể đến?” Đáp lời là một lão già tóc bạc hơi ngắn, mang một áo bào màu hoàng kim, thân hình mập mạp, nhưng rất quắc thước, “Vị này là Phát Lạp Dịch Nặc bộ hạ phải không? Lão hủ Thái Dương Thần thuộc tộc Nạp Thập, Thượng vị quang minh thần tộc Ni Nhĩ Sâm xin bái kiến.”

Thái Dương thần? Chỉ cần nhìn vào tên cũng có thể biết bọn họ không sợ lửa. Sở Thiên cũng không lạ gì gia tộc này, vì ông chủ trước đây của Phổ Lan Đa chính là Thái Dương thần Nạp Thập, cũng nhờ hắn cho nên bây giờ Sở Thiên mới biết rằng lão Ni Nhĩ Sâm này tuy chỉ là thượng vị thần, nhưng tuổi đã lớn lắm rồi. Nghe nói hắn là chú của Nạp Thập.

Sau khi hành lễ, Ni Nhĩ Sâm cười nói: “Những người mất tích của Ma Căn tộc có phải đang ở trong tay bộ hạ không?”

Sở Thiên kinh hãi, sao hắn biết được? Lúc đó ở trong thông đạo Địa Ngục, chính hắn đã hủy tất cả mọi dấu vết!

“Long hoàng bộ hạ không nên ngạc nhiên. Ma Căn tộc như thế nào người cũng biết, chỉ cần bỏ ra một vài nam nhân cường tráng là đã có thể có được tin tức từ họ. Vì vậy lão già này mới biết được ba ngày trước đây bọn họ đã đi ngăn người vào Địa Ngục.” Ni Nhĩ Sâm rất hiền lành, giống như một ông lão hàng xóm vậy, “Kết quả là những người này đều bị mất tích, vậy chỉ có thể ở trong tay người thôi.”

“Ta không muốn nghe những lời nói nhảm!” Mặc Phi Đặc quát: “Nói, ai nói cho người biết hôm nay bọn ta sẽ giao dịch ở đây?”

Dị Giới Thú Y

464. Chương 444: Liên Thành

Ni Nhĩ Sâm cười mỉm nhìn Mặc Phi Đặc, trầm nghĩ, người thông minh sẽ không bao giờ đi hỏi vì sao đối thủ có được thông tin. Kẻ chỉ biết giết người, sẽ dễ đối phó hơn Dịch Á Lạc nhiều.

“Chúng ta tự nhiên có nguồn tin tình báo.” Ni Nhĩ Sâm thuận miệng nói. “Hơn nữa ta cũng không ngại gì mà không nói cho các người biết, Phượng Hoàng tộc không đến được đâu.”

“Đại ca ta làm sao rồi?” An Kỳ Nhi quay đầu, thoát khỏi vòng tay của Anh Cách Lạp Mỗ, vội vàng hỏi: “Nếu đại ca ta xảy ra chuyện gì, gia tộc sẽ không tha cho các người đâu.”

An Kỳ Nhi biết, nếu do Thái Dương tộc ra tay, đại ca Lộ Tây Pháp chắc chắn đã có chuyện, bởi vì mặt pháp của Thái Dương thần lại có thể khống chế được hắc ám linh vực của Lộ Tây Pháp.

Ni Nhĩ Sâm cười nói: “Tiểu tử Lộ Tây Pháp này quả không tệ, để bắt được hắn, ta đã tốn không ít sức lực, nhân tài của Phượng Hoàng tộc quả là nhiều.” Vừa nói, hắn vừa quay đầu về phía Sở Thiên, nheo mắt nói: “Khí độ của Long Hoàng bệ hạ đã mạnh hơn năm trước rất nhiều, vừa rồi lão tử suýt nữa thì hoa mắt, không nhận ra.”

“Ni Nhĩ Sâm miện hạ đã thấy bức họa hồi trước của ta?” Sở Thiên tò mò hỏi.

“Ha ha, không chỉ bức họa, mà phải nói rằng, Thái Dương tộc chúng ta là những người hiểu biết về bệ hạ nhiều nhất trong địa ngục này.”

Bộp! Bộp!

Ni Nhĩ Sâm vỗ vỗ tay, nói: “Có hai người bạn cũ muốn gặp bệ hạ.”

Sau tiếng vỗ tay của Ni Nhĩ Sâm, những người trong Thái Dương tộc đều tiến vào không địa trong hỏa diệm, hai người đi sau cùng của đoàn người bước lên bên cạnh Ni Nhĩ Sâm, trong đó có một người da vàng.

Ba Đế, Liên Thành!

Sở Thiên sững sờ, có Ba Đế và Liên Thành, Ni Nhĩ Sâm có thể thấy bức họa của hắn cũng không có gì lạ.

“Đệ tử của ta, đã lâu không gặp rồi!” Ba Đế ở mấy năm trong địa ngục, ngay cả khí chất cũng bị biến đổi, tóc, áo đều màu trắng, sau lưng còn mang thêm một thanh kiếm. Nhưng nét mặt vẫn thâm trầm như trước.

Liên Thành cũng không buồn để ý đến Sở Thiên, không hiểu sao hắn cũng thay đổi trang phục, mang một áo giáp màu xanh bó sát người, hơn nữa hắn còn bước lên trước mặt Ba Đế, xem thái độ của hai người, giống như Ba Đế là đệ tử của Liên thành vậy.

Thấy hai người này, Sở Thiên cũng không ngạc nhiên lắm, hắn đã từng đoán trước được. Hai thầy trò Hồng Nguyệt Thành muốn sống ở địa ngục, chắc chắn phải dựa vào một thể lực nào đó. Nhưng trong đầu hắn chợt nảy ra một ác ý, dung mạo hai người này đều rất đặc biệt, sao không đầu quân cho Ma Căn tộc chứ?

“Mặc Phi Đặc, chúng ta cũng đã lâu không gặp rồi, lần trước đã được người chỉ giáo.” Đó chính là lần Mặc Phi Đặc cướp Thần Cách từ tay hắn, hôm đó hắn ở địa ngục như chó nhà có tang, lại bị Mặc Phi Đặc cướp đi Thần Cách, sau đó phải nương tựa vào Thái Dương thần.

“Ba Đế, bớt nói nhảm đi.” Liên Thành lạnh lùng nói, cách nói ấy giống như nói với lão quần gia trong nhà mình vậy.

“Vâng, miện thượng!” Ba Đế cung kính hành lễ, sau đó nói với Sở Thiên: “Sở Thiên, lực lượng Thần Cách của Liên Thành miện hạ đâu?”

Liên thành miện hạ!

Sở Thiên rốt cục cũng giật mình. Liên Thành rõ ràng là đồ đệ của Hồng Nguyệt thành chủ Ba Đế mà. Nói thẳng ra, hắn cũng giống như con của Ba Đế vậy, nhưng hiện nay hình như thân phận họ đã đảo ngược?

Lần đầu tiên Sở Thiên gặp Liên Thành là ở Huyền Hà đại thảo nguyên, lúc đó hắn còn cảm thấy thân thiết vì Liên Thành có màu da vàng. Sau này hắn mới biết, Liên Thành không phải là nhân loại, mà là hậu duệ của một thượng cổ ma thú nào đó, đồng thời hắn còn tạo ra một ma sủng Lôi Mạc Tư. Nhưng ma sủng đó đã bị lửa hỏa diệm của Mặc Phi Đặc thiêu hủy rồi.

“Liên thành ‘miện hạ’! hà hà, Thần Cách của người đã bị ta đánh mất rồi.” Sở Thiên nheo mắt đáp.

“Hừ! Người muốn chết ư?” Liên thành hừ lạnh một tiếng, nói với Ni Nhĩ Sâm: “Ni Nhĩ Sâm thúc thúc, giao bọn họ cho thúc!”

Sở Thiên lại giật mình, Mặc Phi Đặc cũng không giải thích nổi, Ni Nhĩ Sâm là chú của Thái Dương thần Nạp Thập, Liên Thành dựa vào cái gì để gọi hắn là thúc thúc.

Ni Nhĩ Sâm nói: “Long Hoàng bệ hạ, Mặc Phi Đặc miện hạ! Các người muốn tự mình đi, hay để ta dẫn các người đi?”

Kỳ thực Ni Nhĩ Sâm cũng thầm hận không ngớt, hắn vốn đã bắt được Lộ Tây Pháp, hơn nữa Dịch Á Lạc và Ba Nhĩ cũng rơi vào tay hắn rồi. Thái Dương thần lại không coi trọng lời hứa và sẽ diện như Phượng Hoàng tộc, làm việc gì cũng không được quang minh cho lắm. Ni Nhĩ Sâm vốn muốn dùng Ba Nhĩ và Dịch Á Lạc để dụ Mặc Phi Đặc và Sở Thiên đầu hàng. Nhưng hắn không ngờ cơ thể Ba Nhĩ lại không được khỏe, đến lúc hấp hối cần phải có Dịch Á Lạc kéo dài mạng hắn. Vì vậy Ni Nhĩ Sâm bắt buộc phải mang theo hai người, ngoài ra còn thêm Lộ Tây Pháp về nơi dừng chân của gia tộc.

Bởi vì hắn nếu như mang theo một người đã chết như Ba Nhĩ đến để uy hiếp Mặc Phi Đặc, sợ rằng sẽ kích động tính liều chết của tên sát nhân điên cuồng đó.

Sở Thiên cũng nghĩ tới điểm này, Phượng Hoàng gia tộc đến giờ vẫn chưa xuất hiện, chắc chắn đã gặp chuyện không may rồi, vậy Ni Nhĩ Sâm nói hắn đã bắt được Lộ Tây Pháp chắc chắn là thật.

“Ra tay đi!” Mặc Phi Đặc đứng yên, nói với Ni Nhĩ Sâm.

“Ha ha, tính khí Mặc Phi Đặc miện hạ vẫn như xưa.” hỏa quang trên người Ni Nhĩ Sâm hiện ra, hắn vịn người tránh được Mặc Phi Đặc, sau đó vô cùng kinh ngạc nói: “Hả, người đã hồi phục lực lượng rồi ư?”

Nhìn thoáng qua Sở Thiên, Ni Nhĩ Sâm thầm hạ quyết tâm, Mặc Phi Đặc nhất định được Phát Lạp Dịch Nặc chữa khỏi, nếu như vậy, phải ra tay triệt để.

Sự hỗn loạn bắt đầu, số người của hai bên không chênh lệch nhau nhiều, lại đều có một thượng vị thần, cuộc giằng co khá lâu.

Sở Thiên vừa chạy trốn, vừa dẫn dò: “Anh Cách Lạp Mỗ, người lo bảo vệ tiểu nha đầu kia, nó vẫn còn có ích! A Mạt Kỳ, người đối phó Liên Thành!”

Sở Thiên vừa nói xong, A Mạt Kỳ đã phát ra một luồng điện bắn về phía Liên Thành, đồng thời khê di chuyển Chiến Thần Kích.

“Người dùng Chiến Thần Kích để đối phó với ta? Hừ” Liên Thành không né tránh, nghiêng mình lấy một thanh kiếm từ bên hông ra, vung tay lên, quả nhiên là tứ trọng thần lực.

Bình!

Chiến Thần Kích và trường kiếm giao nhau, A Mạt Kỳ và Liên Thành đứng đối diện nhau, hiệp đầu hai người không phân thắng bại.

“Người hiểu được bao nhiêu về Chiến Thần Kích? Hả? Dùng nó để đối phó với ta, thật là nực cười!” Liên Thành khinh miệt liếc A Mạt Kỳ, trường kiếm rung động, hai thanh binh khí rời nhau.

Nhưng vào lúc này, Hồng Nguyệt Kiếm của Ba Đế cũng đánh lên từ phía sau A Mạt Kỳ.

“Ba Đế, cút ngay! Cứ để hắn cho ta.” Liên thành trầm giọng quát. Đồng thời trường kiếm lại một lần nữa giao đấu với Chiến Thần Kích của A Mạt Kỳ. Hắn cười lạnh nói: “Chiến thần không có lĩnh vực! Nhưng cũng không phải là không có nguyên tố pháp tắc!”

Người hiểu được bao nhiêu về Chiến Thần Kích? Người cũng có tư cách dùng Chiến Thần Kích ư?

Nói xong, trường kiếm trong tay Liên Thành trở nên mềm mại, giống như dòng nước chảy, bao quanh Chiến Thần Kích đến vài thước, mũi kiếm hướng về phía cổ tay A Mạt Kỳ.

A Mạt Kỳ nhân tình sáng lên, hắn không cần biết vì sao Liên Thành mạnh lên, chỉ biết là mình gặp một đối thủ không tồi!

Tốc độ đâm tới của trường kiếm, trong mắt A Mạt Kỳ cũng không thể nói là nhanh, hấn lùi một bước, đồng thời Chiến Thần Kích trong tay phóng về phía trước, muốn đánh vào mặt trên của thanh kiếm.

Nhưng kim thiết trường kiếm trong tay Liên Thành như một sợi mỳ kéo giãn, dưới tốc độ của Chiến Thần Kích, nó lại càng dài hơn, mũi kiếm quán vào Kích thủy chung không rời cổ tay A Mạt Kỳ.

Rất hay, thân kiếm quán vào chuôi kích! A Mạt Kỳ mỉm cười, quát: “Thoại tốc!”

A Mạt Kỳ mở rộng lĩnh vực gia tốc của mình, không để ý đến mũi kiếm đang bay nhanh đến, giơ chân định đá vào ngực Liên Thành.

Muốn làm ta bị thương sao? Liên Thành cười, mặc cho đầu ngón chân A Mạt Kỳ đã chạm tới ngực.

Hai tiếng “bình bình” vang lên, một là của mũi kiếm của Liên Thành đâm vào tay A Mạt Kỳ, còn một tiếng kia, thì hình như chân A Mạt Kỳ đã đá vào trong nước, làm cho tiếng nước vang lên.

A Mạt Kỳ quả thật đã đá vào nước, chỉ thấy ngực Liên Thành biến thành một vũng nước, mặc cho đầu ngón chân A Mạt Kỳ đâm thủng qua. Nhưng nụ cười nhạt trên mặt hấn lại chứng minh rằng hấn không hề bị thương tổn.

“Sự phẫn nộ của Phát Lạp Địch Nặc” A Mạt Kỳ sau khi bị thương không hề khinh thị Liên Thành, chịu đựng vết thương ở cánh tay, phong tỏa mũi trường kiếm đang đâm vào bên trong, sau đó một tay kia phân thân, dùng hợp thể chiến kỹ.

Phốc!

Cơ thể Liên Thành bị đánh nát, nhưng không hề có xảy ra chuyện như trong tưởng tượng, thân thể tứ tán, bỏ lại trường kiếm, rơi ra xung quanh. “Hừ, máu của ông chủ không thể chảy ra vô ích!” A Mạt Kỳ rút trường kiếm trên cánh tay ra, sau đó không chế cơ thể. Ngẫm nghĩ rồi hấp thụ sắc máu màu tím vừa chảy ra.

Nhưng vào lúc này, thân thể tứ tán của Liên Thành lại nhanh chóng hợp lại, ngay cả chiếc áo giáp màu xanh cũng không hề bị sứt mẻ gì, hấn nhìn cánh tay A Mạt Kỳ, cười lạnh, nói: “Máu, không thể chảy vô ích, nhưng người còn máu không?”

A Mạt Kỳ cúi đầu nhìn cánh tay bị thương, chỉ thấy ở phía trên chỗ thanh kiếm đâm vào đang từ từ biến dạng, da cũng không có, máu cũng không còn nữa, thậm chí cả một đoạn gân cốt ngắn cũng sắp không còn nữa. Nhưng những thứ này, đang từ từ biến thành một thứ nước màu xanh.

Chỉ trong một chốc kinh ngạc, thịt máu phía trên cánh tay A Mạt Kỳ đều biến thành nước. Hơn nữa thứ nước này ngưng lại mà không tiêu tan đi, chỉ dừng lại trên cánh tay.

Thần Không Gian Cáp Đạt Uy!

A Mạt Kỳ đột nhiên nghĩ tới cái tên này, bởi vì một nửa cơ thể của Cáp Đạt Uy cũng có hình dạng giống như cánh tay của hấn hiện nay!” Cáp Đạt Uy là do người đã thương?” A Mạt Kỳ không nhận được kinh ngạc nói.

“Người đã từng gặp Thần không Gian? Hấn còn chưa chết?” Liên thành chợt run lên. Cáp Đạt Uy không thể còn sống được, chính hấn đã phá hủy cả Thần Cách của Cáp Đạt Uy! Hấn sao có thể còn sống được!

“Thì ra người chưa chết!” Mặc Phi Đặc đang đánh với Ni Nhĩ Sâm đột nhiên bỏ lại đối thủ, đánh về phía Liên Thành.

Nữ thần tỷ tỷ tại thượng! Sở Thiên biết rằng cục diện hôm nay không ổn, trên cơ thể Liên Thành chắc chắn có bí mật gì đó, hơn nữa, bọn họ dám trực tiếp lộ mặt cho thấy họ chắc chắn có cách để bí mật này không bị tiết lộ.

Cuộc chiến hỗn loạn là vì nguyên nhân Liên Thành đột nhiên dừng lại.

Lạp Hi Đức, Đức Khố Lạp, hai người tham gia Chúng thần đại chiến cũng kinh ngạc nhìn Liên Thành, “Là người sao?”

“Chính là ta!” Liên thành hé miệng cười cười, trường kiếm quay một vòng, rồi được đeo lên sau lưng, “Nhân thần kia đã chết, hiện nay ta là bán thần thú Liên Thành!”

“Ha ha” Đức Khố Lạp đột nhiên chống nạnh cười quái dị, nhưng Sở Thiên biết, tiếng cười này của lão dơi, không nhất định là tiếng cười vui mừng! Bào Uy Nhi biết người còn sống, cô ta nhất định tức đến chết mất!”

“Mỹ nhân ngư kia sẽ không biết được! Bởi vì hôm nay không ai trong các người có thể thoát được.” Liên thành lạnh lùng đáp lại, “Thần Cách của Thần Sức Mạnh đâu, giao ra đây.”

Nếu không vì Thần Cách Thần Sức Mạnh, hôm nay Liên Thành cũng sẽ không lộ mặt, hẳn không thể đợi được nữa.

“Quả nhiên người lại ở nhân gian làm đồ đệ kẻ khác, ha ha, thú vị quá.” Đức Khố Lạp trào phúng nói: “Có phải rất thú vị không? Thượng vị Hải Thần Ba Tắc Đông miện hạ?”

“Ba Tắc Đông đã chết, ta là bán thú Liên Thành!” Liên Thành hét lớn, mỗi khi nhắc tới bán thú thần, hẳn lại không cam tâm, ai cũng có thể thấy được điều này.

“Hả, mặt trắng, bán thú thần là thứ gì vậy?” An Kỳ Nhi kinh ngạc hỏi Anh Cách Lạp Mỗ.

Không chỉ Anh Cách Lạp Mỗ không biết câu trả lời. Sở Thiên, Mặc Phi Đặc... Tất cả đều không biết!

Đức Khố Lạp cũng không biết, nhưng cái miệng của hắn khi đối mặt với kẻ thù của ba vạn năm trước, lại độc địa khác thường, hắn hài hước nói: “Chẳng lẽ lại là tạp chủng của bán nhân thú? Ha ha, đường đường là một hải tộc lại biến thành tạp chủng! Thú vị thật, đúng rồi, một nửa cơ thể người là ai vậy? Là con chó đó ư? Ha ha, người giờ chỉ là một nửa thân thể của con chó, còn không bằng một con chó nữa.”

Liên Thành cười nhạt, những ngày tháng sống chui lủi ở nhân gian khiến cho lòng dạ hắn không còn như trước nữa. “Ha ha, Đức Khố Lạp tiểu bối, người thật thông minh. Đúng là ta đã vì một con chó săn lớn mới có ngày hôm nay!”

Đức Khố Lạp sững sốt, vội vàng hỏi: “Con chó săn kia!”

Liên thành chậm rãi nói ra tên một người, “A Thụy Nạp Tư, ha ha!”

Năm đó Hải Thần đã lấy một nửa cơ thể của A Thụy Nạp Tư? Sở Thiên chợt hiểu ra tất cả, trong tấm ảnh La Tân đưa cho hắn, đoạn sau là nửa cơ thể của A Thụy Nạp Tư là do một người đã không còn hình người từ trong hải dương đi ra lấy đi. Thì ra đó chính là Hải Thần Ba Tắc Đông, cũng chính là Liên Thành.

Trên cơ thể thần tộc có cất giấu rất nhiều bí mật, điều này Sở Thiên biết rất rõ, bởi vì trên cơ thể hắn cũng có những điều phải dấu kín. Ví dụ như dòng máu, như Lan nguyệt thú mật quyền trong nhãn của hắn!

Nghĩ tới đây, Sở Thiên đã có một suy đoán, nhưng vẫn còn rất nhiều nghi vấn, ví dụ như tại sao lực lượng của Hải Thần lại yếu đi, vì sao lại trở thành bán thú thần?

“Linh hồn!” Sở Thiên đột nhiên thốt ra từ này! Tất cả mọi người đều sững sốt, chỉ có Liên Thành trầm lặng nhìn Sở Thiên.

Sở Thiên trầm nghĩ, năm đó Liên Thành đã có được phương pháp tu luyện linh hồn của Kiều lang thần gia tộc từ A Thụy Nạp Tư. Chỉ có cách nói này mới giải thích được.

Bởi vì A Thụy Nạp Tư là thần thú, phương pháp tu luyện thú thần cũng coi như bị Hải Thần lấy được rồi. Hẳn luyện không thành. Điều ngoại lệ duy nhất chính là dùng được lực lượng linh hồn. Hơn nữa có thể tạo thành lực lượng linh hồn của chính mình.

Kể từ đó, sự tình đã rõ ràng, Ba Tắc Đông đã dùng cơ thể của A Thụy Nạp Tư, cũng có được phương pháp tu luyện linh hồn, sau đó hắn dựa vào đó để đi lên, sau cùng, dựa vào lực lượng Thượng Vị Thần để có thể đánh bại Chủ Thần suy yếu, từ đó đã trở thành một nhân vật quan trọng trong quang minh thần tộc.

Sau đó trong cuộc hỗn chiến ở Phán Quyết sơn, Ba Tắc Đông đã có thể thay thế Sinh Mệnh nữ thần để chỉ huy chúng thần tham chiến, điều này đã chứng tỏ địa vị của hắn trong Quang minh tộc. Đến đại chiến ở

Biển Cầm, Sinh Mệnh nữ thần và các Chủ Thần khác đã ra khỏi cuộc chiến hỗn độn ấy, Ba Tái Đông vẫn ở lại chỉ huy quân đội của Quang minh thần tộc.

Nhưng lúc này, Bào Uy Nhĩ dẫn các thần quân bắt đầu đánh lén, lúc đó mỹ nhân ngư - một Thượng Vị Thần biết dùng thất trọng thần lực, hơn nữa lực lượng linh hồn của cô ta cho tới giờ cũng không phải quá mạnh, cho nên cô ta cho rằng mình đã giết Hải Thần rồi, thế nhưng, Ba Tái Đông dùng cách hi sinh thân thể để linh hồn chạy thoát, vì vậy mỹ nhân ngư không tìm được thi thể hần.

Linh hồn Hải Thần phiêu dăng ở nhân gian một thời gian, nhưng lúc đó chúng thần thất bại, mỹ nhân ngư thống nhất tam giới, thu dọn tất cả cơ thể nhân thần lại, Ba Tái Đông tìm không được cơ thể nào tốt hơn, chỉ có thể chiếm cơ thể của một thượng cổ ma thú, sau đó Hải Thần dùng thân phận thượng cổ ma thú tiếp cận một nơi mà hần đã trốn ra. Cùng lúc đó, hần đã dùng lực lượng linh hồn để không ngừng cải tạo cơ thể của ma thú, hy vọng có thể phục hồi được thực lực cơ thể mình.

Đáng tiếc việc dùng cơ thể thượng cổ ma thú để tu luyện lĩnh vực của nhân thần, cứ cho rằng có linh hồn để cải tạo thần lực đi nữa cũng là một điều rất khó. Cho đến vài trăm năm trước, Hải Thần mới phục hồi được một phần thực lực, sau đó đánh lén Chủ Thần, chiếm lấy Hồng Nguyệt không gian. Nhưng sau đó không lâu Ba Đế lại vào nhằm Hồng Nguyệt không gian.

Vì vậy Hồng Nguyệt Thành ra đời, Hải Thần Ba Tái Đông cũng giấu mình sau Ba Đế, cam tâm làm một đồ đệ trước mặt người ngoài.

Hơn một vạn năm rồi, Hải Thần không thể chịu đựng thêm nữa cơ thể ma thú của mình, vì vậy hần lệnh cho Ba Đế thu thập Thần Cách, đặc biệt là Thần Cách nhân thần, hy vọng dùng Thần Cách nhân thần, lại thêm linh hồn để cải tạo cơ thể mình, tu luyện lại lực lượng Chủ Thần trước đây. Cho đến hôm nay, khi dùng cơ thể của ma thú đã có thể phát huy được lực lượng Cao Vị nhân thần, hần mới tự xưng mình là bán thú thần. Nhưng màu da vàng của hần, có lẽ là hậu quả của việc dùng cơ thể thú thần để luyện thành sức lực nhân thần mà ra.

Điều này cũng giải thích vì sao Liên Thành có thể nhận ra Mặc Phi Đặc dù ở trong cực địa băng nguyên, Ba Đế làm sao biết được Bào Uy Nhĩ không chỉ biểu hiện ra tam trọng thần lực, mặt khác khi Sở Thiên ở tại Hồng Nguyệt không gian, Liên Thành thả đưa Chiến Thần Kích ra, chứ không muốn lộ thân phận để giết Sở Thiên, chỉ sợ là đã biết Sở Thiên có thể tạo ra Thần, có giá trị lợi dụng rất lớn.

Trong lúc Thần Cách của Ba Tái Đông xuất hiện, quyết định tự mình đi vào nhân gian, nhưng hần dùng thân phận biến thành, chẳng qua Liên Thành kiêng kỵ thực lực của mỹ nhân ngư, không dám dùng Hải Thần lĩnh vực, chỉ dùng thượng cổ kiếm thuật đơn giản nhất, vì vậy mới có tình trạng như vậy.

Liên thành mặc dù đang lợi dụng Ba Đế, nhưng lại không hoàn toàn tin tưởng hần, chí ít cũng không nói cho Ba Đế biết phương pháp thăng cấp của tứ trọng thần lực, vì vậy khi gặp Bào Uy Nhĩ, Ba Đế mới không biết được đặc tính của tứ trọng thần lực, sau cùng vận dụng lực lượng Thần Cách. Nhưng khi đó Bào Uy Nhĩ ở ngay trước mắt, Liên Thành chỉ lo làm sao để Bào Uy Nhĩ không phát hiện, vì vậy đành giao lực lượng Thần Cách cho Ba Đế, để hần chuyển sự chú ý của mỹ nhân ngư, nhưng một Bào Uy Nhĩ không rảnh lắm về lực lượng thần lực cũng không chú ý đến một nhân vật nhỏ có cơ thể ma thú.

Sau đó nữa, bọn họ bị Sở Thiên đá vào địa ngục, nhưng lúc đó Bào Uy Nhĩ cũng đang ở địa ngục, kết quả Liên Thành không dám biểu lộ thực lực, bị Mặc Phi Đặc cướp đi lực lượng Thần Cách.

Chỉ đến khi mỹ nhân ngư rời khỏi địa ngục, Liên Thành mới thở phào nhẹ nhõm, tìm được người bạn cũ của nhân thần tộc năm đó là Thái Dương thần, một lần nữa uy phong nổi dậy, hôm nay hần đến để đòi Thần Cách của Thần Sức Mạnh.

Đó là những suy đoán của Sở Thiên về Liên Thành, tuy rằng không chính xác lắm, nhưng chắc cũng không sai.

.....

“Còn lo lắng làm gì, mau trốn đi!” Lạp Hi Đức ở phía sau đẩy mạnh Sở Thiên.

Thì ra vừa rồi lại có sự thay đổi, Liên Thành năm đó đã dám khiêu chiến với Chủ Thần, chắc chắn hần có sở trường, một khi hần đã phát huy, dù không có được thực lực của năm đó để áp chế có thể dùng ngũ trọng

thần lực, nhưng đối phó với A Mạt Kỳ cũng không có vấn đề gì.

Mặc Phi Đặc lại bị Ni Nhĩ Sâm cuốn giữ, những người bên cạnh Sở Thiên đều bị những người của Thái Dương tộc bao vây, trong chốc lát, Sở Thiên nhờ thời gian thuận lưu lại chạy trốn.

Dị Giới Thú Y

465. Chương 445: Sư Huynh Và Sư Đệ

Trận hỗn chiến vẫn đang diễn ra.

Sở Thiên nhờ có thời gian thuận lưu giúp sức liền trốn chạy trời chết, nhất thời không có đối thủ nào đuổi kịp hắn, hai đối thủ mạnh là Ni Nhĩ Sâm và Liên Thành đã có người coi chừng. Tạm thời thì hắn vẫn còn an toàn, hơn nữa vẫn còn thời gian để thăm dò tình hình những người xung quanh, nhưng dù có chạy trốn đến đâu, Sở Thiên cũng không thể thoát khỏi bãi đất trống ở Liệt Diễm cốc, bởi vì hắn không có cách gì để vượt qua biển lửa đó.

A Mạt Kỳ và Liên Thành đánh mãi không phân thắng bại, không phải hắn đánh không nổi Liên Thành, hơn nữa Liên Thành cứ đứng một chỗ để hắn đánh, nhưng dù A Mạt Kỳ đánh thế nào cũng chỉ khiến cho Liên Thành bị tan thành những giọt nước, nhưng chỉ chớp mắt sau, hắn lại hồi phục.

Hồng Nguyệt thành chủ Ba Đế lúc này đã đột phá Cao Vị Thần, đang cùng một Cao Vị Thần của Thái Dương tộc tấn công Anh Cách Lạp Mỗ.

Anh Cách Lạp Mỗ một tay giữ An Kỳ Nhi, tay kia không ngừng chống lại những chiêu thức và linh vực của đối thủ. Một đối thủ của hắn là một Cao Vị hỏa hệ, tay cầm một cây pháp trượng hỏa hồng, đối phó với hắn, Anh Cách Lạp Mỗ không lo lắng gì, loại nguyên tố tự nhiên này hắn chống lại rất dễ.

Nhưng đối phó với Ba Đế lại hơi khó, linh vực của Hồng Nguyệt thành chủ không lớn lắm, hắn chỉ học những vũ kỹ của Quang minh thần tộc do Liên Thành chỉ dạy, nhưng lúc này những vũ kỹ đó lại làm khó cho Anh Cách Lạp Mỗ. Bởi vì đối phó với vũ kỹ không như đối phó với linh vực, chỉ cần thăm dò hư thực của nguyên tố là được, điều kiện cơ bản nhất để khai triển vũ kỹ là người dùng nó phải vận dụng tất cả sức lực vào đôi tay, Thế nhưng một tay của Anh Cách Lạp Mỗ bây giờ đang phải bảo vệ An Kỳ Nhi.

Ba Đế từ phía sau đâm thẳng vào An Kỳ Nhi đang ở dưới nách Anh Cách Lạp Mỗ, hơn nữa hỏa hệ linh vực của Cao Vị Thần ở phía trước cũng đang hướng đến.

Anh Cách Lạp Mỗ bất đắc dĩ phải nghiêng mình, cánh tay còn lại không chế linh vực ở trước mặt, đưa lưng về phía mũi kiếm của Ba Đế.

Phốc! Dù Anh Cách Lạp Mỗ đã đề phòng, nhưng cũng bị đâm khá sâu.

“A, mặt trắng, người bị thương rồi!” An Kỳ Nhi vội kêu to.

Còn không phải là vì nha đầu nhà người sao. Anh Cách Lạp Mỗ hơi chau mày: “Câm miệng!” Nói xong, hắn phân linh vực vừa không chế được thành hai phần, một phần dùng để đánh lùi Ba Đế, sau đó hét lớn một tiếng, bay lên, chỉ có duy trì uy thế trong không trung, mới có thể chắc chắn không bị tấn công.

“Hi hi, không ngờ bộ dạng liều chết của mặt trắng nhà người lại đáng yêu đến vậy.” An Kỳ Nhi cười, nhìn Anh Cách Lạp Mỗ dùng một cánh tay để đấu với hai người, rồi lắc đầu nói: “Nhưng người vẫn là một tên ngu ngốc.”

“Người mới là ngu ngốc!” Anh Cách Lạp Mỗ phản bác, trong nháy mắt, hắn lại suýt bị Ba Đế đánh lên thành công.

“Người không phải là đồ ngốc sao? Ta không cần người bảo vệ. Hừ, đừng quên, ta cũng là Cao Vị Thần!” An Kỳ Nhi vừa nói vừa muốn thoát khỏi tay Anh Cách Lạp Mỗ, “Bỏ ta ra, hai chúng ta cùng liên thủ.”

Anh Cách Lạp Mỗ đương nhiên không bỏ ra, thân phận của An Kỳ Nhi rất đặc biệt, là hậu duệ đời thứ ba được sủng ái nhất của Phượng hoàng tộc, hơn nữa còn là một trong những người kế thừa của tộc trưởng

tộc Phượng hoàng. Người này không thể bỏ đi được, mà phải được bảo vệ thật tốt, nếu không sau này khi Sở Thiên can thiệp vào Phượng hoàng tộc sẽ gặp nhiều phiền phức.

“Buông ra, ta dùng danh dự của gia tộc để thề không chạy trốn còn không được sao?” An Kỳ Nhi thấy Anh Cách Lạp Mỗ nhiều lần gặp nạn, tâm trạng cũng nóng nảy.

Mặc Phi Đặc lúc đó đang ra sức áp chế Ni Nhĩ Sâm cũng nói xen vào: “Anh Cách Lạp Mỗ, nếu cô ta dùng danh dự của phượng hoàng tộc để thề, vậy thả cô ta ra.”

“Đúng vậy, nếu ta vi phạm danh dự của gia tộc, gia tộc cũng sẽ không tha cho ta!” An Kỳ Nhi nói.

Có lời nói của Mặc Phi Đặc, Anh Cách Lạp Mỗ cũng không do dự nữa, lập tức thả tiểu nha đầu ra. Đồng thời nhần không gian cũng mở ra, sợi xích được trả lại.

“Hay lắm, hai người các người chết chắc rồi!” Không bị Anh Cách Lạp Mỗ trông coi nữa, bên mình An Kỳ Nhi hình thành nên một màn sương mù trắng, quơ dây xích về phía Ba Đế, kêu lên: “Giao tên cầm kiểm cho ta, người đối phó với tên kia, còn nữa, băng của ta không sợ lửa, không cần lo ta bị thương đâu.”

Anh Cách Lạp Mỗ phục hồi hỏa diệm ở hai tay, còn băng sương của An Kỳ Nhi cũng xuất hiện, khi băng và lửa giao nhau, một tầng dao động màu đỏ trắng như hoa bàn, rất đẹp mắt.

“Ha ha, thật là đẹp mắt! Còn mạnh hơn nhiều so với khi kết hợp với hắc ám lĩnh vực của ca ca ta.” An Kỳ Nhi nở nụ cười, căn dặn: “Sau này nhất định phải đến nhà ta chơi cùng ta.”

.....

Anh Cách Lạp Mỗ và An Kỳ Nhi thì rất vui vẻ, nhưng A Mạt Kỳ thì đang cực kỳ nguy hiểm, đối mặt với một bán thần thú mạnh, đánh tan, nhưng lại không chết, trong chốc lát trên cơ thể A Mạt Kỳ đã xuất hiện mười mấy vết thương có tụ nước.

Liên Thành dù đã nắm chắc thắng lợi, nhưng vẫn thăm kinh hãi, đối thủ trước mắt chẳng qua là một linh hồn Ứng Thần bình thường, nhưng lại có thể phát huy thực lực vượt cấp! Phải biết rằng sự tiêu hao mỗi khi ra một chiêu của ngũ trọng thần lực, nếu là Cao Vị Thần cũng rất khó chịu đựng, nhưng A Mạt Kỳ liên tục sử dụng hợp thể chiến kỹ, dường như sự cung ứng thần lực không hề bị đứt đoạn vậy.

Thời gian bị lãng phí quá nhiều rồi, Liên Thành thăm nghĩ, những người trong Phượng hoàng tộc đến tham gia cuộc trao đổi này đều đã bị bắt, nhưng gia tộc bọn họ không phải chỉ có chừng ấy người. Một khi những người khác biết xảy ra chuyện để đến ứng cứu, thì hắc và Thái Dương thần sẽ gặp rắc rối. Hơn nữa bây giờ Chủ Thần của thông đạo Huyết Luyện Ngục có thể vào bất cứ lúc nào, nếu lỡ kinh động đến Phượng Hoàng tộc trong Huyết Luyện Ngục...

Nghĩ tới đây, Liên Thành khẽ cắn môi, quyết định dùng sức lực mạnh nhất mà ngay cả chính hắn cũng khó chịu đựng được.

“Hải thần lĩnh vực! Thủy huyền!” Cơ thể Liên Thành nhanh chóng tách thành hai, một cơ thể tách ra từ chân, bay lơ lửng trên không, chính là dùng công năng mô phỏng bằng thủy nguyên tố, chính là “Thủy hồn”.

Hai cơ thể ấy vừa tách ra, tất cả thủy nguyên tố trong Địa Ngục đều hoạt động, mọi người dường như cảm thấy đang ở ngoài biển khơi, nhưng lúc này, mặt biển đang như một dòng thác lớn chảy xiết.

“Thuận lưu, thuận lưu!” Lúc này Sở Thiên còn đang dùng lĩnh vực để tháo chạy, khi dòng thác ấy xuất hiện, hắn cảm thấy có một sức hút cực mạnh bao vây hắn và lĩnh vực của hắn lại.

Trước mắt tối sầm, Sở Thiên không còn biết gì nữa.

.....

Mở mắt ra, Sở Thiên thấy mình đang quỳ dưới đất trong một cung điện màu vàng ánh, khắp người bị trói bởi một sợi dây xích màu vàng kim, nhìn quanh, gồm cả Mặc Phi Đặc, và tất cả những người khác đều đang ở trong tình trạng như hắn. Nhưng trong đám người ấy lại không có Anh Cách Lạp Mỗ và An Kỳ Nhi.

Không cần suy nghĩ, hắn cũng biết mình đã bị Thái Dương thần và Liên Thành bắt.

“Ca ngời nữ thần Sinh mệnh! Vinh quang của Ái Lệ Ti miện hạ tỏa sáng khắp Tam giới!” Sở Thiên nhanh chóng đứng lên, bày ra bộ dáng của quang minh thánh đồ, bởi vì cả Thái Dương thần lẫn Hải Thần đều thuộc quang minh thần tộc.

“Ha ha, Long Hoàng bệ hạ tại sao cũng tín ngưỡng Ái Lệ Ti miện hạ?” Một người đang ngồi ngay ngắn ở chính điện đứng lên, mỉm cười bước đến bên Sở Thiên, Liên Thành đi theo sau lưng hắn.

Cơ thể gầy gò, mái tóc dài màu hoàng kim, hoàng bào màu xanh tím, trước đây Sở Thiên chưa từng gặp người này.

“Thái Dương thần Nạp Thập.” Mặc Phi Đặc lạnh lùng nói ra danh xưng của Nạp Thập, sau đó hỏi: “Hai vị huynh trưởng của ta đâu?”

“Ba Nhĩ và Dịch Á Lạc đều còn sống, nhưng còn sống tiếp được hay không, còn phải xem biểu hiện của người!” Liên thành chấp tay với Thái Dương thần, cười nói: “Nạp Thập đại ca, bọn họ giao cho ta đối phó được chứ?”

“Được.” Nạp Thập cười nói.

“Nữ thần tại thượng!” Sở Thiên nhắm mắt để cảm nhận, thần lực trong cơ thể đã bị phong ấn, mà nguyên nhân, có lẽ chính là sợi dây thừng trên người. “Hai vị, mặc dù ta là Long Hoàng, nhưng là thánh đồ của Nữ thần Sinh Mệnh, xem ra, chúng ta đều là chúc thần của Ái Lệ Ti miện hạ...”

“Ồ, con người của Phất Lạp Dịch Nặc bệ hạ quả thật không nhất quán, biết người đã lâu, ta vẫn chưa hiểu rõ, rốt cuộc người là thờ thần nào?” Liên Thành trêu chọc Sở Thiên.

“Ha ha, thần nào ta cũng đều thờ một ít!” Sở Thiên cười bí hiểm, ra hiệu bằng mắt cho Thái Dương thần đến bên mình, nhưng Nạp Thập không nhúc nhích.

“Ta đã bị phong ấn rồi, các người còn sợ gì nữa?” Sở Thiên đi tới chỗ Nạp Thập. Hơi cười, sau đó nói thầm bên tai Nạp Thập: “Đại địa phụ thần Đặng Khẳng là đại ca của ta!”

Thái Dương thần bất giác run lên, Liên Thành nghe xong cũng hơi ngạc nhiên, Sở Thiên thăm dò xét rồi không nói gì thêm nữa.

Đã thắng! Sở Thiên cười thầm, không uổng phí mấy năm nay đi đâu cũng kết thân, ít nhất nhìn dáng vẻ của Thái Dương thần và Liên Thành, chắc bọn họ cũng khá thân thiết với Đại Địa Phụ Thần Đặng Khẳng.

“Đưa những người khác đi hết cho ta.” Nạp Thập phát tay ra lệnh.

Một đội võ sĩ mặc kim giáp bước vào cung điện, đưa những người khác đi, nhưng thần lực của họ đều đã bị phong ấn, không nghe được những gì Sở Thiên vừa nói với Nạp Thập.

“Đặng Khẳng là đại ca của người?” Liên thành nhú mày hỏi: “Người có gì chứng minh không?”

“Đương nhiên ta có thể chứng minh!” Sở Thiên mô tả lại dung mạo Đặng Khẳng, và chuyện hắn là bác của nữ thần Tự Nhiên cũng kể ra.

“Rất nhiều thần tộc đều đã từng gặp Đại Địa Phụ Thần, chỉ dựa vào dung mạo không đủ để ta tin tưởng người!” Nạp Thập nói, vẻ mặt đã hơi thay đổi.

“Đúng là dung mạo của Đặng Khẳng đại ca có rất nhiều người biết, nhưng còn một chuyện khác nữa thì rất ít người biết.” Sở Thiên cười nhạt, nói: “Hiện nay hắn đang ở trên một tòa tháp!”

Nạp Thập và Liên Thành đều im lặng, sau đó Liên Thành nói: “Việc Đặng Khẳng trấn thủ Tiếp Nguyệt tháp là bí mật của thần tộc, nhưng một số Chủ Thần trong quang minh thần tộc, trong đó có ta, đều biết việc này. Điều này cũng không đủ để chứng minh người quen biết Đặng Khẳng. Càng không thể chứng minh Đặng Khẳng là đại ca của người.”

“Hừ.” Sở Thiên giả vờ thở dài phiền muộn, nói: “Ba Tái Đông... được rồi, hay cứ gọi người là sư huynh Liên Thành nhé! Những việc này người đều biết, vậy có lẽ người cũng biết, ta không thể xuyên qua thế giới hỗn độn để đến mặt trăng được, đúng không, nhưng ta biết Cách Lý Phân đang bị phong ấn trên mặt trăng.”

“Người đã từng gặp Đặng Khăng...?” Nạp Thập đã hơi tin, bởi vì từ sự kiện ấy, Tiếp nguyệt tháp bị niêm phong, không được Đặng Khăng đồng ý, thì ngay cả Bào Uy Nhĩ cũng khó mà đi vào được, vì vậy năm đó khi đến Tiếp Nguyệt tháp, Mỹ nhân ngư đã trực tiếp xuyên qua thể giới hỗn độn. Bây giờ Sở Thiên có thể nói ra bí mật này, vậy cũng đã chứng minh, hẳn được Đặng Khăng cho phép đi qua tiếp nguyệt tháp... Như vậy, dù Đặng Khăng không phải là huynh đệ kết bái của Sở Thiên, thì quan hệ giữa hai người đích cũng không phải đơn giản.

Sở Thiên bày ra dáng vẻ chân thành nhất, tiếp tục nói: “Liên thành sư huynh, thử nghĩ xem giữa chúng ta rốt cuộc có thù hận gì? Năm đó ta lợi dụng người, người cũng lợi dụng ta! Ta cướp Chiến Thần Kích của người, nhưng suýt chút nữa người cũng hại chết ta... Những điều này, thực ra đều có lợi cho cả hai, không thể coi là thù hận! Không đúng sao?”

“Người để Mặc Phi Đặc cướp Thần Cách Thần Sức Mạnh của ta...”

“Dừng! Chẳng phải người muốn khôi phục cơ thể nhân thần sao?” Sở Thiên ngẩng đầu, nghiêm mặt nói: “Vậy còn tìm người ngoài làm gì! Người tìm sư đệ ta đây đi! Ta làm gì người còn không biết sao? Thần ta còn có thể tạo ra được, cải tạo một cơ thể có là gì đâu? Sư huynh, người hồ đồ rồi!”

“Nữ thần tại thượng, ha ha.” Liên thành cười lớn, phất tay tháo sợi dây thừng trên người Sở Thiên, ra lệnh: “Người đâu, chuẩn bị tiệc rượu để ta đón tiếp sư đệ!”

Dị Giới Thú Y

466. Chương 446: Cơ Thể Của Liên Thành

Tiệc rượu rất nhanh đã được bày ra.

Sở Thiên uống hai chén rồi tiếp tục lôi kéo Liên Thành, “Sư huynh à, huynh đã vất vả nhiều năm như vậy rồi, vừa phải đề phòng sự trinh sát của Bào Uy Nhĩ, lại còn phải lén lút thu thập Thần Cách, cuối cùng mới có được một cái Thần Cách Thần Sức Mạnh. Có điều, Thần Sức Mạnh là cái gì chứ? Năm đó chẳng qua chỉ là một Cao Vị Thần! Còn huynh thì sao? Đại thống lĩnh của Lãnh Quân Quang Minh Thần tộc, Thượng Vị Thần có thể thách thức cả Chủ Thần!”

Ăn dật nhiều năm, Liên Thành đương nhiên rất khôn khéo, không thể bị mấy câu nói của Sở Thiên làm cho lay động. Hiện tại hẳn nhiệt tình chiêu đãi Sở Thiên, chẳng qua là muốn giữ tia hy vọng có thể phục hồi cơ thể. Không cần biết Sở Thiên nói những gì, nịnh nọt ra sao, chỉ cần hẳn có thể cải tạo lại cơ thể Liên Thành thì muốn nói gì cũng được.

Thấy sắc mặt Liên Thành không có gì thay đổi, Sở Thiên lại nói tiếp: “Cho dù huynh có được Thần Cách Thần Sức Mạnh thì sao chứ? Dùng nó có thể cải tạo cơ thể để biến lại thành Thần, nhưng như vậy thì huynh rốt cuộc là Hủy Thần hay là Thần Sức Mạnh? Thần Cách Thần Sức Mạnh thật sự phù hợp với Hủy Thần Linh Vực của huynh sao?! Ta nghĩ chưa chắc!”

“Như thế vẫn tốt hơn cơ thể của ma thú!” Liên Thành thần nhiên đáp, ánh mắt chậm rãi lướt qua Sở Thiên.

“Vậy là đúng rồi, Thần Cách Thần Sức Mạnh chỉ mạnh hơn cơ thể ma thú một chút, sao có thể so sánh được với cơ thể Hủy Thần của huynh?” Sở Thiên lắc đầu thở dài.

Nhắc đến vết thương lòng của mình, Liên Thành cũng có chút căng thẳng, nhưng vẫn bình thần hỏi Sở Thiên: “Người có thể phục hồi cơ thể của ta một cách hoàn toàn?!”

“Sư huynh, ta không lừa huynh, nói là hoàn toàn thì thực là lừa người!” Sở Thiên nói với thái độ vô cùng thành thực, mắt nhìn thẳng vào Liên Thành, một chút tránh né cũng không, “Người có thể thật sự tạo ra một cơ thể Hủy Thần nữa, e là chỉ có Sáng Thế Thần! Ta không làm được! Tuy nhiên, huynh cho ta biết năm đó cơ thể huynh là như thế nào, ta có thể làm lại cho huynh một cơ thể giống hệt như thế, còn bên trong thì không chắc có thể giữ lại Thần Lực cho huynh! Cũng có nghĩa là ta chỉ có thể dựa vào hình dạng của huynh năm đó phục chế!”

Phục chế?! Liên Thành bắt đầu suy nghĩ.

Sở Thiên hỏi tiếp: “Sư huynh, máu của huynh hiện nay có thể hấp thụ Thủy nguyên tố không? Tinh Hạch cấp bao nhiêu? Cả trạng thái cơ thể hiện nay thế nào? Những điều này huynh nhất định phải cho ta biết tường tận, nếu không ta sẽ rất khó làm!”

Ba câu mà Sở Thiên hỏi chính là ba bộ phận của hệ thống Thần Lực.

Liên Thành nghĩ một lúc rồi trả lời đúng sự thật. Hắn nghĩ bụng, Phát Lạp Dịch Nặc trong tay mình, nói cho hắn biết cũng chẳng sao, cùng lắm thì giết người diệt khẩu.

Có điều, khi trả lời câu hỏi, Liên Thành cũng không có kị húy Thái Dương Thần, có thể thấy là quan hệ của hai người này không phải bình thường.

Sở Thiên nhanh chóng tổng kết được trạng thái cơ thể của Liên Thành.

Linh hồn của Liên Thành đầu tiên chiếm cứ cơ thể của một con thượng cổ Phi Điểu, con Phi Điểu này thực lực vốn không mạnh, chỉ là nhất trùng Thần Lực. Thật ra sức mạnh linh hồn của Liên Thành cũng không phải vạn năng, hắn giống A Mạt Kỳ, phần lớn sức mạnh linh hồn cần đại não phát huy. Chỉ có một số ít chức năng linh hồn không cần cơ thể. Năm đó Liên Thành không có cơ thể, chỉ có linh hồn, muốn cướp cơ thể của Thú Thần cũng không nổi.

Về sức mạnh linh hồn thì nhìn Mạt Khắc hiểu biết rất rõ. Ban đầu hắn nhờ Cát Nặc Bĩ Lợi giúp cướp được cơ thể của Long Hoàng tiền nhiệm. Sau này, sau khi chúng biến thành linh hồn thì chỉ có thể đi cướp cơ thể Cuồng Lang cấp ba, vì nhu cầu cướp linh hồn cấp cao cũng rất nhiều, chúng không có cơ thể cấp cao trợ giúp căn bản là cướp không nổi. Năm đó Mạt Khắc đi cướp tiểu Sở Viêm chỉ là muốn tìm vận may, chẳng may đưa nhóc Sở Viêm thần trí chưa khai thông không biết bảo vệ linh hồn thì sao? Như thế không phải chúng lời to sao?!

Thực sự không cần cơ thể vẫn phát huy được sức mạnh linh hồn chỉ có một mình A Tư Nặc!

Hơn nữa, sau khi Liên Thành chiếm cứ cơ thể của một con đại điểu, đã không ngừng dùng linh hồn cải tạo kết cấu của cơ thể, muốn nó thích ứng để phát huy được Hải Thần Linh Vực. Nhưng biến cơ thể động vật hành cơ thể người không giống như Thú Thần biến thành hình người. Thú Thần biến hình người chỉ là thay đổi bề ngoài, hoặc nói thẳng là chúng chỉ giấu cơ quan động vật dưới lớp da người, bản chất không hề thay đổi. Còn Liên Thành lại muốn cải tạo bản chất!

Trải qua nhiều năm nỗ lực, tình hình hiện nay của Liên Thành là: viên Tinh Hạch, chịu ít ảnh hưởng của chủng tộc nhất, giờ đã là Hải Thần Tinh Hạch, có điều chỉ là tứ trùng. Máu thì hoàn toàn có thể hấp thụ Thủy nguyên tố, vì khi chiến đấu không có loại máu này thì hắn không thể sử dụng được Hải Thần Linh Vực! Cuối cùng, cơ thể hắn đại bộ phận là ma thú!

Sở Thiên dùng ngón tay chấm một ít rượu vẽ lên mặt bàn một đồng đường vẽ. Thái Dương Thần và Liên Thành không biết Sở Thiên đang làm gì nhưng Sở Thiên thì rất rõ, đây chính là biểu đồ mô phỏng sự vận hành của hệ thống Thần Lực của Liên Thành.

Bộ phận hấp thụ và chuyển hóa nguyên tố không có vấn đề gì, cơ quan xử lý cũng không sao, rắc rối của Liên Thành vẫn là ở cơ thể. Cũng chính là do Thần Cách, nơi cuối cùng thi triển Thần Lực có trở ngại.

Sở Thiên cười mỉm, vì hắn nghĩ đến một sự so sánh ở địa cầu. Liên Thành đích thân tạo ra loại xăng hạng nhất, dùng nó khởi động một cái động cơ có mã lực cực lớn, nhưng khi chuẩn bị khởi động xe thì hắn phát hiện, động cơ này lại được lắp vào một cái xe ngựa của nông dân dùng để chở phân bón.

Mà chính là cái “xe ngựa” này đã cản trở việc Liên Thành tiếp tục nâng cao sức mạnh của Tinh Hạch, từ đó rơi xuống chỉ còn thực lực như hôm nay.

Mà điều mà Liên Thành muốn Sở Thiên làm được chính là biến cái ‘xe ngựa’ thành ‘xe hơi’.

Khó, nhưng không phải không làm được, chỉ cần nghiên cứu một chút kết cấu cơ thể Nhân Thân là được! Sở Thiên đưa ra chẩn đoán cuối cùng, sự tự tin tăng lên mấy lần, khẽ cười: “Sư huynh, vừa rồi ta bảo sẽ phục chế cho huynh một cơ thể giống với cơ thể năm đó là hoàn toàn có thể. Có điều việc phục chế này có thể cao đến mức nào thì phải xem huynh cho ta nguyên liệu gì!”

“Cho người cơ thể đẳng cấp nào là người có thể tạo cho ta cơ thể đẳng cấp ấy sao?!” Liên Thành nhấp ngụm rượu, hạ giọng hỏi.

Sở Thiên gật đầu mỉm cười, rất nhiều năm trước hắn đã có thể cải tạo được cơ thể của Gia Sách Nhĩ Ma Căn để đổi cho A Mạt Kỳ, mà độ mạnh của cơ thể không hề suy giảm. Lần này chỉ là liên quan đến hai chủng tộc khác nhau là Nhân và Thú mà thôi.

Thật ra Sở Thiên đã một lần cải tạo cơ thể Nhân Thần thành Thú Thần, chính là lần đó A Mạt Kỳ ở trên Nguyệt Cầu. Nhưng đến giờ Sở Thiên vẫn chưa hiểu tại sao máu thịt của hắn khi lên người A Mạt Kỳ lại có độ mạnh của Cao Vị Thần? Gạt những vấn đề đó sang một bên, chỉ cần sự hiểu biết của Sở Thiên về cơ thể người đạt đến mức hiểu về cơ thể động vật, cải tạo một chút cũng chẳng có gì.

Liên Thành gật đầu, sau đó nhìn Thái Dương Thần, “Nạp Thập đại ca, huynh thấy sao?”

Thái Dương Thần trầm tư lúc lâu, “Trong tay ta còn có một vài tù binh Hắc Ám Thần Điện, đều là Cao Vị Thần, vừa may có thể thích ứng với sức mạnh của đệ hiện nay!”

“Được! Sư đệ cần chuẩn bị bao lâu?” Liên Thành hỏi.

“Trong mười ngày!” Sở Thiên nói dứt khoát, có Thời Gian Thuận Lưu, từ trước tới nay hắn không sợ thời gian nghiên cứu không đủ. Nói rồi, Sở Thiên lại cười cười: “Có điều, sau khi chữa trị xong, sự an toàn của ta và người nhà...” ý tứ đằng sau lời nói: người lấy gì để bảo đảm sẽ không qua cầu rút ván?

“Ha ha!” Thái Dương Thần bật cười lớn, “Nếu người chữa cho Liên Thành huynh đệ tốt, bọn ta sẽ không giết người, e là cũng không nở giết ấy chứ!”

“Thôi được, sau khi chữa lành cho Liên Thành sư huynh ta cũng ở lại đây lâu dài!” Sở Thiên biết chúng không dám thả mình đi, tuy mạng đã giữ được, nhưng chắc chắn sẽ bị cầm tù. Trước mắt cứ đi được bước nào hay bước ấy vậy.

Sở Thiên lại hỏi: “Ma sủng Anh Cách Lạp Mỗ của ta, còn cả tiểu nha đầu của Phượng Hoàng tộc kia đâu? Vừa rồi sao không thấy họ?”

“Chạy rồi!” Liên Thành trả lời.

Thật ra lúc này đã là ba ngày sau trận chiến ở Liệt Diễm Cốc. Hôm đó Liên Thành liều mình sử dụng chiêu dùng đổi phó với Chủ Thần năm xưa, ngoài ra còn thêm sức mạnh linh hồn. Lúc đó mọi người gần như ai cũng ngã gục, chỉ có Mặc Phi Đặc, A Mạt Kỳ, Anh Cách Lạp Mỗ là ngoại lệ, vì ba người này đều có thể kháng cự lại sức mạnh tinh thần của Liên Thành ở một mức nào đó.

Lúc đó, Mặc Phi Đặc dựa vào kinh nghiệm nhiều năm chiến đấu, biết sự việc đã không thể rút lại được nữa, điều quan trọng lúc đó không phải liều mạng mà là làm thế nào để có đường lui. Vì thế hắn bảo Anh Cách Lạp Mỗ phục chế Hỏa Diễm của Liệt Diễm Cốc, sau đó cùng A Mạt Kỳ, một bảo vệ Hồn Huyết Long, một đưa An Kỳ Nhi cho Anh Cách Lạp Mỗ. Kết cục cuối cùng là Anh Cách Lạp Mỗ đem theo An Kỳ Nhi đang hôn mê đến gia tộc Phượng Hoàng tìm cứu viện. Dù sao rơi vào tay gia tộc Phượng Hoàng vẫn tốt hơn là rơi vào tay Thái Dương Thần.

Sau khi nghe xong, Sở Thiên nói một cách thành khẩn: “Ai ya, vậy thì ma thú của ta sẽ không dẫn người của gia tộc Phượng Hoàng đến đấy chứ?!”

“Ha ha, dù là Bác Đức biết Thánh Sơn bắt Lộ Tây Pháp thì sao chứ?” Thái Dương Thần cười, “Nếu chúng có thể đánh đến Thái Dương Thần Điện của ta, chỉ e là ta đã sớm bị Thú Thần vây giết rồi! Hơn nữa Bác Đức giờ đang rất bận, có vì một hậu duệ mà báo thù không cũng chưa biết được?!”

Bác Đức bận đương nhiên là việc tranh đoạt quyền lợi giữa các Chủ Thần Thú.

Thái Dương Thần nói xong bỗng cười: “Đặng Khăng và người có lẽ đã quen biết lâu rồi, hắn thật sự là huynh đệ kết bái của người?”

Sở Thiên cười: “Liên Thành sư huynh có nhớ con gấu trúc Tiểu Hùng Miêu của ta không? Nó kế thừa Thần Cách của nữ thần Tự Nhiên, rồi kết bái với con trai ta. Vậy ta gọi Đặng Khăng là đại ca cũng không sai chứ?!”

Tiểu nhân vô sỉ! Thì ra là dày mặt lời kéo quan hệ! Liên Thành chửi thề, nhưng năm đó hắn rất hiểu Đặng Khăng, biết tính cách của Đại Địa Phụ Thần, Phát Lạp Dịch Nặc dùng thủ đoạn này kéo quan hệ cũng không phải không thể.

Sở Thiên nói: “Hai vị năm đó có phải là bằng hữu tốt của Đại Địa Phụ Thần?”

“Ha ha, Đặng Khăng miện hạ hào phóng nhiệt thành, năm đó có ân huệ với bọn ta!” Thái Dương Thần chuyển chủ đề, “Phát Lạp Dịch Nặc bệ hạ cảm thấy chúng ta nên xử lý Địa Ngục tam huynh đệ thế nào?”

Sở Thiên giật mình, có chút không hiểu ý của Thái Dương Thần. Tuy Nạp Thập nhìn thì có vẻ là tùy hứng nói mấy câu, nhưng chắc chắn không đơn giản như vậy. Vì Địa Ngục tam huynh đệ dù là cơ thể hay năng lực, đặc biệt là Dịch Á Lạc, đều rất miễn cưỡng.

“Nạp Thập miện hạ định xử lý thế nào?” Sở Thiên cẩn thận hỏi.

“Ha ha, ngài lại hỏi ngược lại ta rồi! Thật là giảo hoạt!” Nạp Thập đùa như đang nói chuyện với bạn bè, sau đó nói bình thản: “Ba Nhị sắp chết rồi! Ngài đi chữa trị cho hắn đi!”

Dị Giới Thú Y

467. Chương 447: Hiệp Ước Liên Minh Của Thái Dương (thượng)

Sở Thiên được Ni Nhị Sâm đưa đến một căn phòng ánh vàng sáng chói dưới mặt đất. So với cung điện bên trên, căn phòng dưới mặt đất không cần ánh sáng vì các bức tường của nó tự phát ra ánh sáng mặt trời. Đương nhiên, bây giờ đã là ánh sáng màu đỏ xẫm của địa ngục.

Kết~~

Ni Nhị Sâm đẩy cửa ra nói vào bên trong, “Dịch Á Lạc, đại ca ngươi được cứu rồi, Thái Dương Thần miện hạ đã mời Phát Lạp Dịch Nặc Tế Tự đến đây, hãy ra đi!”

Dịch Á Lạc bước ra ngoài, có vẻ rất khác so với lần đầu tiên gặp Sở Thiên. Trừ sợi dây xích màu vàng kim xích trên người ra, thần sắc cũng nhợt nhạt, nhưng ánh mắt kỳ dị kia vẫn không hề thay đổi.

“Phát Lạp Dịch Nặc, là người thật sao? Tam đệ của ta...”

“Được rồi, cơ thể Ba Nhị không trụ được bao lâu nữa đâu, các người đợi sau khi hắn khỏi rồi nói chuyện cũ!” vừa nói Ni Nhị Sâm vừa ra đứng chắn giữa Sở Thiên và Dịch Á Lạc. Rõ ràng là hắn không muốn hai tù binh này trao đổi tin tình báo, “Ba Nhị ở bên trong, Phát Lạp Dịch Nặc bệ hạ, mời tự nhiên! Lão hủ ở lại đây nói chuyện cùng Dịch Á Lạc miện hạ!”

Sở Thiên nhún vai, dùng ánh mắt ra hiệu cho Dịch Á Lạc hãy yên tâm, rồi đi vào bên trong.

Xếp đặt bên trong phòng rất đơn giản, chỉ có một tấm đệm lớn, Ba Nhị nằm bên trên. Ba Nhị lúc này đã không còn đủ sức duy trì hình dạng con người nữa, đồng thời đã rơi vào trạng thái hôn mê. Nhìn giống một con Huyết Hồng Sắc Bạo Long, nhưng cánh tay hắn, hoặc gọi là hai cái chân trước vô cùng cường tráng, đằng sau lưng thì hơn Bạo Long một đôi cánh rồng.

Cơ thể bị lửa thiêu, Tinh Hạch bị Hắc Ám Linh Vực ăn mòn, quan trọng nhất là các cơ quan bên trong cơ thể hắn đang dần bị thối rữa và không hề có dấu hiệu dừng lại. Nhờ có quản gia Ba Bác Tát và tên làm thuê không công Phổ Lan Đa, Sở Thiên hiểu được không ít về một loạt các sức mạnh Hắc Ám, vì thế hắn rất nhanh chóng đã chẩn đoán ra Ba Nhị bị trúng loại Tổ Chú Linh Vực cực độc. Có điều, Sở Thiên lại coi nó như một loại sức mạnh tương tự như phóng xạ hạt nhân ở trái đất. Chính vì ba loại thương thế chí mạng này đều tập trung ở nội tạng Ba Nhị nên hắn mới rơi vào tình trạng như hiện giờ. Thương thế kiểu này đối với Sở Thiên không có gì là khó khăn cả. Sau khi chẩn đoán, Sở Thiên hét ra phía ngoài, “Ni Nhị Sâm miện hạ, trả nhẫn không gian cho ta, đồ dùng để chữa trị ở trong đó cả!”

Tù binh đương nhiên không được giữ vũ khí cũng như những thứ có thể cất giấu vũ khí. Vì thế không những thứ ngoài thân và nhẫn không gian của Sở Thiên đều bị tịch thu.

Ni Nhĩ Sâm rất vui vẻ trả lại nhẫn cho Sở Thiên nhưng nụ cười thì có chút bức tức, vì nhẫn đã rơi vào tay bọn hắn ba ngày rồi, nhưng trên từ Thái Dương Thần, dưới đến bọn tiểu tốt đều không có ai có thể mở được nó. Cũng hết cách, ai bảo tay nghề của Thần Công Tượng quá tốt! Chiếc nhẫn này, trong tam giới chỉ có hai người có thể mở, một là Sở Thiên, người còn lại là A Mạt Kỳ.

Ý đồ của Thái Dương Thần vốn là muốn uy hiếp Sở Thiên phải mở nhẫn ra, tịch thu thi thể của gia tộc Ma Căn bên trong đó. Có điều giờ Sở Thiên lại có quan hệ với Liên Thành, giá trị lợi dụng rất lớn, vì thế, chưa đến bước đường cùng thì cũng không nên ép hắn.

Quá trình trị liệu không cần nói nhiều, Sở Thiên rất nhanh đã đi ra khỏi phòng giam, cười cười với Dịch Á Lạc, “Trong một tháng dừng dùng Thần Lực, nghỉ ngơi tu dưỡng qua thời gian này là khỏe!”

Dịch Á Lạc gật đầu cảm kích, cũng không dám nói nhiều, nhưng trong lòng hắn ghi nhớ ba huynh đệ hắn mỗi người đều nợ Sở Thiên một mạng!

Nhìn tính cách của Mặc Phi Đặc là biết, tuy ba huynh đệ này giết người như ngóe nhưng không ai có thể bàn cãi về thái độ của bọn họ với người của mình, đều là những nhân vật có thể liều mình vì huynh đệ.

Sở Thiên giữ nhẫn chiếc nhẫn của mình trong tay, cũng không định trả cho Ni Nhĩ Sâm, cười: “Chữa trị cho Liên Thành sư huynh còn cần những thứ trong này, tạm thời để nó ở chỗ ta vậy!”

Ni Nhĩ Sâm cười cười, cũng không muốn lấy lại nhẫn.

.....

Quay lại đại diện, Sở Thiên lại cẩn thận ứng phó vài câu với Thái Dương Thần rồi được “mời” vào một căn phòng thí nghiệm bí mật, bắt đầu nghiên cứu mối liên hệ giữa Nhân và Thú.

Đúng mười ngày, với sự trợ giúp của Thời Gian Thuận Lưu, cả những tri thức về kinh mạch cơ thể người Sở Thiên có được trước đây đều tiến bộ vượt bậc. Thật ra con người chẳng qua cũng là một loài động vật linh trưởng, có rất nhiều kiến thức dùng được cho hầu vượn, sau khi cải tiến cũng có thể áp dụng lên cơ thể người.

Trong mười ngày này, Sở Thiên không hề gặp một ai khác. Nhưng Thái Dương Thần có lẽ cũng không làm khó dễ người nhà và ma sủng của hắn. Điều phải lo lắng duy nhất là tình hình của Địa ngục tam huynh đệ. Sở Thiên chỉ có thể hy vọng là giá trị lợi dụng của mình có thể giữ lại mạng cho họ.

Mười ngày sau, đúng lúc khi nghiên cứu có được bước đột phá quan trọng thì Thái Dương Thần gọi hắn đến một gian thư phòng bí mật, bên trong chỉ có Liên Thành và Thái Dương Thần.

“Ha ha, sư đệ đến rồi! Mời ngồi!” Liên Thành nhiệt tình lạ thường, Sở Thiên lập tức cảnh giác, khi tên tiểu tử này cười chắc chắn có người gặp xui xẻo.

Quả nhiên, câu thứ hai của Liên Thành lại càng nhiệt tình hơn nữa, “Sư huynh đệ chúng ta đã tương giao nhiều năm này, hai bên cũng rất hiểu nhau. Sư huynh ta lại có một chút sức mạnh linh hồn... Không biết sư đệ có thể nói thật với ta một câu, đệ rốt cuộc là Thần tộc ở bên trận doanh nào vậy?”

Sở Thiên thấy nhột nhạt, thực sự là hắn không hiểu ý của Liên Thành, đành trả lời một cách cẩn thận: “Sư huynh đề cao ta quá rồi! Tuy ta có tam trùng Thần Lực nhưng đâu có được coi là Thần tộc?! Thần Lực của ta chỉ có thể dùng để cứu người, đánh đánh giết giết thì không nổi!”

Liên Thành nhìn Sở Thiên cười, còn sắc mặt Thái Dương Thần thì có chút u ám.

Xem ra bọn chúng có quyết định quan trọng rồi, mà cái quyết định này thế nào là phải xem lão tử thuộc Thần tộc nào. Sở Thiên nghĩ một lúc, nheo mắt cười: “Ha ha, nói ra thì ta tuy là Long Hoàng nhưng Liên Thành sư huynh cũng biết đấy. Năm đó ta hoàn toàn là chỉ là con người! Như thế thì ta tính ra là Nhân Thần rồi! Không tin thì các vị có thể dùng Thần Lực kiểm tra bên trong cơ thể ta, mọi thứ bên trong đều là của con người, ha ha!”

Sở Thiên vỗ bụng mình cười lớn.

“Nhân Thần... Ha ha!” sự u ám trên gương mặt Thái Dương Thần giảm đi phần nào, “Quang Minh, hay là Hắc Ám?”

Bốp bốp!

Sở Thiên vỗ mặt mình, cười: “Hai vị nhìn mặt ta xem, tuy không phải thật trắng còn có chút vàng, nhưng vẫn có thể khiến Ái Lệ Ti miện hạ hài lòng phải không?!” ý tứ dưới câu nói đầy là, lão tử đương nhiên là Quang Minh Thần tộc rồi.

“Vậy thì tốt!” Thái Dương Thần cười ha hả, nói vọng ra sau bức tường: “Ra đi!”

Một người thấp hơn Sở Thiên đến hai cái đầu xuất hiện trong không khí. Dáng người thấp bé, dung mạo xấu xí, mà lại trọc đầu, nhưng điều khiến Sở Thiên ngạc nhiên nhất đó là người này đen hết nói.

Theo tiêu chuẩn tuyển chọn Thần tộc của nha đầu thối Ái Lệ Ti thì hẳn không thể là Quang Minh Thần tộc. Xem thân phận và thái độ với người kia của Thái Dương Thần, người kia rất có khả năng là Hắc Ám Thần tộc!

“Ha ha, lão Ba người nghe rồi đấy, anh bạn này là Quang Minh Thần tộc chúng ta!” Thái Dương Thần cười lớn, câu hỏi mà hẳn vừa hỏi Sở Thiên chính là muốn xóa bỏ ý đồ muốn lôi kéo Sở Thiên về trận doanh Hắc Ám Thần tộc của Ba Khắc Lợi - giờ Sở đại thiếu gia đáng tiền rồi!

“Phất Lạp Dịch Nặc... hay gọi là Thánh đồ đi, thể thân mật hơn!” Thái Dương Thần chỉ Ba Khắc Lợi: “Giới thiệu với người, vị đây là huynh đệ kết nghĩa của ta, Hắc Ám Tổ Chủ Chủ Thần Ba Khắc Lợi!”

Ba Khắc Lợi hậm hực hừ giọng, rồi gạt đầu với Sở Thiên một cái.

Sở Thiên lại kinh ngạc lần nữa, hai đại Chủ Thần của Hắc Ám Thần tộc và Quang Minh Thần tộc lại là huynh đệ?! Phải là kẻ thù mới đúng chứ?!

Nhưng Sở Thiên cũng không dám chậm trễ, nhanh chóng đứng dậy đáp lễ.

Ba Khắc Lợi nhìn Sở Thiên, ngồi xuống bên trái Thái Dương Thần, không ngừng gạt đầu: “Giống, thật là giống! Có điều Thần Lực và khí tức thì kém quá xa! Có phần giống với Tư Thập Đức Mại Nhĩ!”

Sở Thiên hiểu chúng đang bàn luận về dung mạo của mình, chủ đề nói chuyện đương nhiên là hình dáng của Tư Đặc n, nhưng tại sao lại nói về chủ đề này, thì hẳn không biết.

“Ha ha, Thần Lực có thể che giấu mà!” Liên Thành nói chen vào, “Người xem nhấn của hẳn, được làm từ bí pháp của Thần Công Tượng đó!”

“Dung mạo, Thần Lực đều giải quyết xong, nhưng còn khí chất thì sao? Khi Tư Đặc n muốn giết người thì lão tử thấy lạnh sống lưng. Tên tiểu tử này có cố gắng đến cũng không có được cái khí chất ấy!” Ba Khắc Lợi nhếch mép, nói tiếp những lời Sở Thiên nghe chẳng hiểu gì.

Liên Thành cười: “Khí độ có thể bồi dưỡng, tiểu sư đệ của ta đây rất tâm đắc với khả năng lừa gạt người khác!”

“Còn linh hồn thì sao?”

“Chỉ cần Linh Hồn Chủ Thần không xuất hiện, ta đảm bảo không ai có thể nhận ra linh hồn hẳn!” Liên Thành tự tin nói, “Trong tam giới, trừ Linh Hồn Chủ Thần ra, sức mạnh linh hồn của bất cứ ai cũng không so sánh được với ta!”

“Ha ha, nhưng Linh Hồn Chủ Thần đã sắp chết hết rồi! Lão tử không tin là vận khí của chúng ta lại kém như vậy!”

Nói rồi, ba người Thái Dương Thần cùng gạt đầu, Nạp Thập nói với Sở Thiên: “Từ hôm nay người chính là Phán Quyết Thần Tư Đặc n!”

“Các người muốn ta đóng giả Thần Hoàng?!” Sở Thiên hoảng hốt, như thế không phải muốn đem hẳn ra đứng trước mũi dao của tất cả Thần tộc sao?! “Các vị, ta chỉ có dung mạo giống Tư Đặc n, còn Thần tộc...”

“Khí tức tự người giấu đi, linh hồn thì Liên Thành có thể làm giả, khí độ thì ta sẽ huấn luyện cho người!” Thái Dương Thần khẽ cười: “Hơn nữa bọn ta không cần người là một Thần Hoàng thật sự, chỉ cần người đóng giả một Thần Hoàng mất đi một phần trí nhớ, sức mạnh suy giảm còn tam trùng!”

“Cái này...” Sở Thiên cười khỏ, nhưng dưới ánh mắt của ba người kia, hần đành nói: “Thôi được, có điều nhiều nhất thì ta chỉ có thể lừa được những Thần tộc bình thường, cấp Chủ Thần thì ta không chắc đâu!”

Sở Thiên bỗng cảm thấy mình không nên đến địa ngục. Ở đây quá điên cuồng. Tuy không biết ba kẻ kia muốn làm gì, nhưng Sở Thiên nhận thấy đây là một âm mưu rất có khả năng thay đổi cục diện tam giới sắp bắt đầu. Còn Sở Thiên, chính là mắt xích quan trọng nhất của âm mưu này!

“Thần tộc bình thường không cần người lừa. Chúng làm gì có tư cách bá kiến ‘Thần Hoàng’?!” Thái Dương Thần khẽ cười, “Kẻ bọn ta muốn người qua mặt, là một Chủ Thần!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Sở Thiên không thể nói gì được nữa, chỉ còn lại sự kinh hoàng.

“Có điều người cứ yên tâm. Là một Chủ Thần căn bản không biết sức mạnh linh hồn! Hơn nữa não hần cũng bị trọng thương, vẫn chưa có Linh Vực!” Liên Thành tiếp lời, hần cười: “Có lẽ người đã đoán ra, đúng thế, chính là Chiến Thần Mã Nhĩ Tư Khảm Phổ!”

Dị Giới Thú Y

468. Chương 448: Hiệp Ước Liên Minh Của Thái Dương (trung)

Sở Thiên không còn biết mình đã trải qua bao nhiêu lần kinh ngạc nữa. Chiến Thần vẫn còn sống, điều này hần cũng biết đôi phần, vì mộ của Chiến Thần bên trong chỉ có cây Chiến Thần Kích không có thi thể. Khảm Phổ không biết sức mạnh linh hồn, không có Linh Vực, cái này hần biết lâu rồi. Nhưng tại sao Chiến Thần lại bị trọng thương? Hơn nữa còn bị thương ở tinh hạch, bộ phận quan trọng nhất?

Thái Dương Thần tại sao muốn mình lừa Chiến Thần? Chiến Thần và Thần Hoàng có quan hệ thế nào? Sở Thiên chỉ cảm thấy trong đầu mình là một mớ hỗn loạn.

“Sư đệ, sao không nói gì vậy? Có ý kiến gì không?” Liên Thành cười.

Ý kiến?! Lão tử còn dám có ý kiến sao? Sở Thiên nghĩ bụng. Không cần biết cái khác, chỉ cần lão tử có thể còn sống trở về nhân gian, cho dù đắc tội với Bào Uy Nhĩ cũng phải đào cái Thần mộ lên! Lão tử muốn tạo ra quân đoàn Chúng Thần bảo vệ chính mình!

“Có ý kiến gì người cứ nói, nam nhi đại trượng phu đừng ấp a ấp úng như thế!” Ba Khắc Lợi cười ha ha nhìn Sở Thiên.

“Ta... không có ý kiến!” Sở Thiên thở dài.

“Vậy thì tốt! Chúng ta chuẩn bị một chút, ba ngày sau đi gặp Chiến Thần!” Thái Dương Thần đứng dậy, đi đến chỗ Sở Thiên cười: “Tuy tinh hạch Chiến Thần trọng thương, thần thái thường xuyên không tỉnh táo. Nhưng nếu người không biết chút gì thì cũng không thể gạt hần được! Vì thế người phải làm được một việc, đó là khi Chiến Thần quỳ trước mặt đừng ngạc nhiên!”

“Chiến Thần quỳ bái ta, à không, quỳ bái Thần Hoàng?” Sở Thiên kinh ngạc.

“Ha ha, xem ra anh bạn của chúng ta đúng là cái gì cũng không biết!” Ba Khắc Lợi cũng đứng dậy vỗ vai Sở Thiên, cười lớn: “Thần Hoàng đâu phải một người! Cao thủ ở Phán Quyết sơn năm đó có đến mấy người!”

“Lão Ba người đừng cười tiểu sư đệ nữa!” Liên Thành đẩy Ba Khắc Lợi ra đứng trước mặt Sở Thiên, nhìn bộ dạng cười đùa của hần với Ba Khắc Lợi, không hề có chút khoảng cách giữa Cao Vị Thần và Chủ Thần, giống như huynh đệ nói chuyện với nhau vậy.

“Sư đệ, là Thần Hoàng, người nhất định phải biết tình hình của Phán Quyết sơn!” Liên Thành nói: “Một vạn năm trước, thánh địa của Thú tộc, Huyền Hà đại thảo nguyên không phải dòng sông mà là một ngọn núi, Phán Quyết sơn! Trên núi có một tòa Phán Quyết Thần Điện, đó chính là nơi cư trú của Tư Đặc n!”

Thần Hoàng Tư Đặc n thay mặt Sáng Thế Phụ Thần quản lý tam giới, đương nhiên chỉ có thể dựa vào một người. Dưới tay là Phán Quyết Thần Cái, Đoạn Tội Yêu Thú, Thần Phạt Huyết Luyện Thú, Thập Nhị Tầm Tội Sư, ai ai cũng có thực lực của Chủ Thần. Trong tam giới, thế lực của Thần Hoàng Điện trải khắp mọi góc ngách. Ngoài ra, Tư Đặc n còn có một quân đoàn cận vệ — Chu Thần Hoàng Lăng Vệ! Hoàng, có

nghĩa là chúng thuộc về Phán Quyết Thần Hoàng Tư Đặc n. Lãng, là lãng mộ được tạo nên từ thi thể các Thần tộc mà Tư Đặc n giết bao nhiêu năm nay. Đội quân này bình thường đóng quân ở Chúng Thần Mộ Phán Quyết sơn, một khi Phán Quyết Lệnh được ban ra, lập tức truy sát Chúng Thần! Mà thủ lĩnh của họ chính là Chiến Thần Mã Nhĩ Tư Khảm Phổ!

Nghe đến đây Sở Thiên ngạc nhiên hỏi: “Thần Hoàng có thực lực như vậy sao vẫn...”

“Ha ha, còn không phải vì lão khốn đó đã đắc tội với quá nhiều người sao?!” Mã Khoa Lý tiếp lời, “Không nói cái khác, chắc người biết Thần Phật Huyết Luyện Ngục là ai? Hà hà, chính là Luyện Ngục Huyết Bức Bì Bồng hiện giờ! Có điều Bì Bồng trước nay luôn không có quan hệ tốt với Tư Đặc n. Cuối cùng bị phái đi trấn giữ chỗ quỷ quái Tù Lung Thần Phật! Vì thế sau này sau khi Thất Thần vây đánh Phán Quyết sơn, hẳn mới là kẻ đầu tiên bước ra dẫn đội quân Thần Hoàng để ở Huyết Luyện Ngục đi đầu hàng Thú Thần tộc. Kết quả... kết quả là vốn liếng của Tư Đặc n chớp mắt mất đi đến hơn ba phần!”

“Đúng thế, hơn nữa mấy năm trước trận hỗn chiến Phán Quyết sơn, Tư Đặc n đã thừa nhận Bì Bồng là Thần sủng của hắn, với bên ngoài chỉ nhắc đến hai Thần Thú nghe lời là Bá Đạo với Đoạn Tội. Sự đệ, người phải nhớ, khi nhắc đến Bì Bồng với Chiến Thần, phải thể hiện sự cực kỳ phần nộ!” Liên Thành nói.

Sở Thiên gật đầu, hỏi: “Thế năm đó, dù Bì Bồng không đi cứu viện Tư Đặc n, Thần Hoàng hẳn cũng có rất nhiều bộ hạ, cuối cùng sao lại mất tích?”

“Nếu không chắc chắn mười phần thì Chúng Thần cũng không dám bao vây Phán Quyết sơn!” Liên Thành nói, “Lúc đó, Phán Quyết Thần Thú biến mất một cách kỳ lạ, Đoạn Tội Yêu Thú ra ngoài truy sát Chúng Thần, Thập Nhị Tầm Tội Sử thường niên đi tuần thị tam giới, không ở Phán Quyết sơn. Vì thế trên núi lúc đó chỉ còn lại Chu Thần Hoàng Lãng Vệ và Chiến Thần. Nhưng những tên này còn bị kẻ khác với một thủ đoạn nhỏ điều đi mất. Kết quả là trên Phán Quyết sơn chỉ còn đám tiểu tốt...”

Liên Thành từ từ kể, Sở Thiên cũng đại khái hiểu được một số việc năm đó.

Khi đó, trực hệ của Thần Hoàng đều bị điều đi khỏi Phán Quyết sơn, mà Bì Bồng lại án binh bất động, vì thế Tư Đặc n chỉ có thể một mình đối kháng với Chúng Thần. Kết quả cuối cùng là mất tích sau khi để lại một tiếng thở dài.

Sau đó, Phán Quyết Thần Thú không còn xuất hiện nữa, Đoạn Tội Yêu Thú cũng cùng mất tích với các Thánh Đẩu Sĩ. Thập Nhị Tầm Tội Sử sớm đã bị Chúng Thần có âm mưu từ lâu giết sạch. Khi Chiến Thần dẫn Chu Thần Hoàng Lãng Vệ trở về Phán Quyết sơn thì mọi chuyện đã kết thúc rồi.

Vốn dĩ, kết cục của Chiến Thần cũng giống những kẻ khác, cũng bị Chúng Thần vây giết, nhưng trước lúc đó Quang Minh Thần tộc đều đang quan sát trận chiến. Sau này khi An Cát Lệ Na tháo chạy nói Tư Đặc n thắng rồi, Hải Thần, cũng chính là Liên Thành, hạ lệnh Quang Minh Thần tộc giúp đỡ Tư Đặc n bình định phản loạn. Vì thế mà trong mắt Chiến Thần không hiểu rõ lắm về chân tướng, Quang Minh Thần tộc không hề phản bội Thần Hoàng. Do đó hắn chọn cách hợp tác với Quang Minh Thần tộc. Mà Quang Minh Thần tộc cũng vì không tham chiến mà giữ lại được lực lượng, lại có thêm Chiến Thần nhập hội, bọn chúng cố gắng giữ chân Chiến Thần dù phải chịu áp lực.

Mãi đến đại chiến Chúng Thần lần thứ hai, Chiến Thần cùng các vị Chủ Thần của Quang Minh Thần tộc đi ra ngoài bầu trời...

Sở Thiên nhếch mép, nghĩ bụng nào tên Chiến Thần này chỉ có một cái dây thần kinh, đến thủ đoạn bắt cá hai tay của Quang Minh Thần tộc cũng nhìn không ra, còn thay người ta liều mạng.

Liên Thành nói: “Chuyện của Tư Đặc n bọn ta chỉ biết được từng đấy. Vì thế muốn người đóng giả một Tư Đặc n bị mất đi một phần trí nhớ!”

Sở Thiên nói: “Ta hiểu rồi, chỉ cần Chiến Thần hỏi về bí mật của Thần Hoàng, ta nói lúc đó khi Thất Thần vây đánh, bản Thần Hoàng bị trọng thương, sau đó tuy giữ được tính mạng nhưng Thần Lực và trí nhớ bị tổn hại rất nhiều!”

“Khà khà, đúng, đúng là nói như thế! Dù sao thì giờ Chiến Thần cũng không được tỉnh táo, có lẽ sẽ lừa được hắn!”

“Vẫn còn một vấn đề!” Sở Thiên nói, “Chiến Thần không phải đã chết rồi sao? Sao lại xuất hiện ở Địa Ngục?”

Thái Dương Thần và Ba Khắc Lợi nhìn nhau, thầm nghĩ: Phát Lạp Dịch Nặc không thoát khỏi tay chúng ta, nói cho hấn cũng chẳng sao, vậy là Nạp Thập lên tiếng: “Lúc đó Chủ Thần bọn ta đi ra thế giới Hỗn Độn, sau khi khai chiến bọn ta mới biết. Mọi người đều bị Bào Uy Nhĩ lừa. Việc đi vào thế giới Hỗn Độn chẳng qua là Bào Uy Nhĩ dùng thất trùng Thần Lực mô phỏng ra một cái gương! Còn cô ta ở nhân gian đã bắt đầu tập kích rồi. Ài, lúc đó tinh lực của Ái Lệ Ti miện hạ và Tử Thần đều đặt trên người đối phương, nếu không thì cũng không có cục diện như hôm nay!”

Ba Khắc Lợi tiếp lời: “Đánh đến cuối cùng thì các Chủ Thần sắp chết sạch, mà có hai Thần Vương có mặt ở đó, họ đến linh hồn cũng không còn! Cuối cùng Cấp Dịch Tư miện hạ vì bị thương nặng trong trận hỗn chiến Phán Quyết sơn, không thắng được Ái Lệ Ti miện hạ! Vì thế đưa Hắc Ám Chủ Thần của bọn ta chuẩn bị tháo chạy. Vốn dĩ nữ thần Sinh Mệnh cũng không muốn liều đến cùng, định thu binh đi giải quyết những rắc rối ở nhân gian, nhưng ai ngờ được Chiến Thần lại vì báo thù cho Tư Đặc n bám lấy Cấp Dịch Tư miện hạ không tha, đuổi từ thế giới Hỗn Độn đến tận nhân gian. Ha ha, cuối cùng Tử Thần nổi giận, đánh chết hấn ở trên Phán Quyết sơn!”

Nhưng nữ thần Sinh Mệnh miện hạ không nhẫn tâm nhìn Chiến Thần chết như vậy, muốn dùng sức mạnh Sáng Thế Phụ Thần ban cho để hồi sinh Chiến Thần. Nhưng đúng lúc ấy Tử Thần đem theo ta và mấy huynh đệ, nhân lúc nữ thần Sinh Mệnh đang hồi sinh Chiến Thần đánh nữ thần trọng thương! Kết quả là bí pháp của Ái Lệ Ti mới sử dụng được một nửa, vứt lại Chiến Thần dở sống dở chết ở Phán Quyết sơn chạy mất.

Cuối cùng bọn ta đánh giết mãi đến Lạc Nhật Thành, cũng chính là Lạc Nhật sơn mạch hiện nay. Hai đại Thần Vương đều đi đến chỗ chết, nhưng trước khi chết Tử Thần vẫn còn coi như là quan tâm đến mấy huynh đệ bọn ta, mở Địa Ngục thông đạo cho bọn ta chạy thoát. Có điều sức mạnh của Tử Thần không còn nhiều không thể lo hết được, nên chọn ta và Ba Nhĩ bị thương khá nhẹ đưa đi. Những người khác, cả toàn bộ Quang Minh Chủ Thần đều chết chung!”

Nói rồi, Ba Khắc Lợi cười, “Khốn kiếp, vẫn may lúc đó Địa Ngục quân đoàn của Mặc Phi Đặc đi trợ chiến ở nhân gian, nếu không e là ta vừa vào Địa Ngục là bị phát hiện rồi. Cuối cùng lão tử cũng vừa ẩn nấp vừa trị thương mới gắng gượng sống được đến hôm nay!”

Vẫn còn hai Hắc Ám Chủ Thần còn sống, Sở Thiên neho mắt, vậy thì Quang Minh Chủ Thần, Chủ Thú Thần còn bao nhiêu kẻ còn sống đây?

Sau đó thì những gì Thái Dương Thần trải qua chỉ có thể gọi là may mắn. Hấn ở thế giới Hỗn Độn thì đã chết rồi, những Chủ Thần khác ở thế giới Hỗn Độn cũng đã chết, nhưng hấn là Thái Dương Thần, mà cơ thể lại được dư âm sóng chấn động của trận chiến đưa đến mặt trời. Kết quả là thông qua bí pháp tương tự như Niết Bàn của Phượng Hoàng Thần, hấn đã hồi sinh. Rồi không dám ở lại nhân gian, địa bàn của mỹ nhân ngư nữa mà chuyển sang Địa Ngục.

Về việc tại sao Chiến Thần hồi sinh thì rất đơn giản. Bí pháp của nữ thần Sinh Mệnh dù sao cũng đã sử dụng một nửa, sau khi Bào Uy Nhĩ tưởng hấn đã chết đem đi mai táng, trải qua hàng nghìn năm, lại một lần nữa có sinh mệnh, may mà Chiến Thần không có Linh Vực đảm bảo, không có khí tức vì thế cũng không sợ mỹ nhân ngư phát hiện. Tiếp đó hấn đi lại giữa nhân gian và Địa Ngục, muốn tìm Tư Đặc n.

“Những gì biết bọn ta đã nói hết rồi! Khi gặp Chiến Thần, vẫn phải dựa vào người tự ứng phó!” Liên Thành nói.

“Ta sẽ cố hết sức!” Sở Thiên không dám chắc chắn, dù gì thì đối phương cũng là Chiến Thần, nghĩ một lúc Sở Thiên hỏi: “Hai kẻ thù các ngươi sao lại ở cùng nhau thế này? Còn nữa, trong trận chiến ở thế giới Hỗn Độn, Chủ Thú Thần làm gì? Các ngươi còn mấy người còn sống?”

“Ha ha, huynh đệ cũng nhiều câu hỏi thật!” Ba Khắc Lợi cười, “Hắc Ám Thần tộc và Quang Minh Thần tộc tại sao lại không thể liên thủ chứ? Lão đại năm đó của bọn ta là huyết mạch của Thần Sáng Thế, nói thế nào thì mọi người đều là Nhân Thần cả!”

Đương nhiên Sở Thiên không tin cái lý do này. Bọn chúng liên thủ, nguyên nhân lớn nhất e là có lợi ích chung.

“Còn về việc còn bao nhiêu Chủ Thú Thần còn sống... lão tử không biết! Đám côn trùng bò sát ấy tinh anh lắm mà!” Ba Khắc Lợi chép chép miệng, không muốn lằng nhằng với Sở Thiên nữa, đẩy Liên Thành nói: “Còn lại giao cho người và Nạp Thập. Nửa tháng sau người phải biến anh bạn này trở thành người có khí chất của Thần Hoàng!”

“Không vấn đề gì!” Liên Thành cười với Sở Thiên, “Nếu người muốn biết còn bao nhiêu Chủ Thú Thần còn sống, nửa tháng sau, khi gặp Chiến Thần thì hỏi một người khách khác của bọn ta ấy!”

“Các người vẫn còn khách sao? Ai vậy?”

“Ha ha, một Chủ Thú Thần!” Liên Thành ghé sát tai Sở Thiên, cười: “An Cát Lệ Na!”

Sở Thiên chờ đợi, Thần Hoàng, Quang Minh Thần, Hắc Ám Thần, Thú Thần, bốn Chủ Thần thù địch với nhau này phải có một cuộc hẹn sao?

Hẹn! Tứ đại Chủ Thần ở cùng một chỗ, không thể nào là uống trà nói chuyện phiếm rồi. Ài, Sở Thiên đã mơ hồ hiểu ra, bốn kẻ này liên thủ, lại đúng vào lúc Thú tộc nội loạn... có một số người gặp đen đủi rồi!!

Dị Giới Thú Y

469. Chương 449: Hiệp Ước Liên Minh Của Thái Dương (hạ)

Nửa tháng sau, cuộc hẹn của tứ đại Chủ Thần đã đến.

Trong nửa tháng này, Sở Thiên đã nghiên cứu thành công cách cải tạo Nhân Thần, nhưng Liên Thành tạm thời từ chối đổi cơ thể, hẳn muốn đợi sau một tháng nữa. Việc này càng khiến Sở Thiên tin vào suy đoán của mình - Liên Thành tiếp theo sẽ có chuyện quan trọng, không muốn rơi vào tình trạng sức mạnh tạm thời bị suy giảm.

Sáng sớm, Sở Thiên không có việc gì làm, nằm trên giường nhìn trần nhà, suy tính xem làm thế nào để đưa người nhà ra khỏi đây. Bất giác hần sở lên tai, ài, không có nó cản tai dậy khỏi giường cũng không quen nữa.

Cốc cốc!

Bên ngoài bỗng vang lên tiếng gõ cửa, “Vào đi!” Sở Thiên nói uể oải, “Bữa sáng cứ để trên bàn đi, ta ngủ thêm chút nữa!”

“Ha ha, Phát Lạp Dịch Nặc bộ hạ cũng thật là nhàn hạ!” giọng nói êm ái dễ chịu khiến Sở Thiên phải giật mình. Bị bắt làm tù binh gần một tháng nay, trong cung của Thái Dương Thần Sở Thiên chưa từng nghe thấy giọng của phụ nữ.

“Bộ hạ mặc quần áo vào đi, ta đợi ở ngoài một lúc rồi vào!” đúng lúc Sở Thiên ngoảnh đầu nhìn ra cửa thì người vừa đến đã đóng cửa lại rồi chỉ lưu lại một bóng dáng màu trắng.

Nhanh nhẹn mặc quần áo vào, Sở Thiên mở cửa ra thì giật thót, “Gia Sách Nhĩ Ma Căn!”

“Ha ha, bộ hạ ngủ nhiều đến hồ đồ rồi! Đứa tăng tôn nữ của ta không phải đã chết trong tay ngài rồi sao? Hơn nữa đến linh hồn cũng không còn nữa.”

Thì ra là Chủ Thú Thần, An Cát Lệ Na Ma Căn!

Nhìn An Cát Lệ Na bên ngoài cửa, Sở Thiên có chút sững sờ, hẳn bỗng có một cảm giác kỳ quái khó tả.

Dung mạo của An Cát Lệ Na và Gia Sách Nhĩ rất giống nhau, mái tóc dài màu vàng nhạt, áo trắng chân đỏ, thân thể mềm mại như dòng nước, có thể nói là tuyệt đẹp. Nhưng khí chất của hai người này hoàn toàn khác nhau. Nếu Gia Sách Nhĩ là yêu kiều diễm lệ thì An Cát Lệ Na lại là đoan trang chín chắn! Một sự đoan trang không một thực nữ quý tộc nào trên đại lục có thể so sánh được.

Vì thế Sở Thiên cảm thấy kỳ lạ. Từ đoạn trang này có thể dùng với bất kỳ ai nhưng chỉ có gia tộc Ma Căn là không thể. Nhưng nhìn An Cát Lệ Na thật sự lại là một thực nữ cao quý như công chúa.

Đây chính là thủy tổ của gia tộc biến thái! Sở Thiên thầm nghĩ, chắc chắn cô ta có một dung mạo khác, cũng giống như Gia Sách Nhĩ biến thân vậy, không biết chừng còn có thể biến đến mấy lần.

“Sao sư đệ không nói gì vậy?! Phải chăng là bị dung mạo của Ma Căn đại tỷ làm cho chấn động rồi?!” Liên Thành từ phía sau lưng hần cười giễu, Thái Dương Thần, Tổ Chú Thần Ba Khắc Lợi cũng đến.

Chấn động cái mông! Sở Thiên thầm chửi rửa, nhưng vẫn tươi cười: “An Cát Lệ Na miện hạ, về Gia Sách Nhĩ, Lan Định, Ai Định, cả Mã Lệ Liên...”

Sở Thiên cảm giác như không thể nói tiếp được, hần chỉ cảm thấy An Cát Lệ Na không lập tức giết mình, thực sự là đã được nữ thần tỷ tỷ đã phù hộ rồi!

“Đại sự trước mặt, ta sẽ không tính toán sự sinh tử của mấy hậu duệ với ngài!” An Cát Lệ Na nghiêm nghị, “Nhưng Lạp Hy Mỗ và mười mấy cao thủ của gia tộc chúng ta đi nghênh tiếp bệ hạ đến Địa Ngục, nhưng đến giờ không hề có tin tức. Ngài có thể cho ta một lời giải thích không?”

“Họ đều đang ở trên người Anh Cách Lạp Mỗ!” Sở Thiên cố tỏ ra trung thực, nhìn thẳng vào mắt An Cát Lệ Na, sắc mặt không hề thay đổi: “Mọi tù binh ta đều giao cho Anh Cách Lạp Mỗ trong coi. Không chỉ người của quý gia tộc mà tiểu công chúa An Kỳ Nhi của Phượng Hoàng tộc cũng ở trong tay hần. Đáng tiếc là hần đã mất tích rồi!”

Dù sao thì tam đại Chủ Thần có chuyện nhờ đến Sở Thiên, không sợ chúng đòi kiểm tra nhần không gian, Sở Thiên cũng thuận miệng bịa chuyện.

“Ta sẽ kiểm chứng chuyện này với gia tộc Phượng Hoàng.” An Cát Lệ Na gật đầu, khẽ nhần mày hỏi: “Chúng còn sống không?”

“Chỉ có một Hạ Vị Thần chết!”

Kẻ bị chết đó là ma thú ở Địa Ngục bị Sở Thiên giải phẫu nghiên cứu, những người khác thì... người thực vật cũng không coi là chết, phải không?!

“Còn nhiều lời như vậy làm gì? Có việc quan trọng hơn, Chiến Thần đã đến rồi!” Mã Khoa Lý sốt ruột, móc móc ngón tay: “Huynh đệ, làm dáng xem nào!”

Đương nhiên Sở Thiên biết Ba Khắc Lợi muốn nhìn cái gì, hất đuôi áo một cái, Sở Thiên bày ra bộ dạng Thần Côn quen thuộc nhất, bình thản nói: “Ba Nhĩ Tư Khảm Phổ, con của ta, bản Thần Hoàng nhớ con rất lâu rồi!”

“Hắc hắc, thú vị thật!” Ba Khắc Lợi cười, chỉ Liên Thành nói: “Theo hần đi, khi gặp Chiến Thần cẩn thận chút đấy!”

Trước tiên Sở Thiên phải cải trang cho già đi, rồi theo Liên Thành đến một cái điện đường ở nơi cao nhất của Thái Dương Thần Cung. Chiến Thần, người mà Sở Thiên cần gặp đang ngồi trong đó.

Dáng vẻ của Chiến Thần không ngoài dự đoán của Sở Thiên. Thân thể cao to cường tráng, mái tóc ngắn màu hoàng kim, mặc một bộ quần áo võ sĩ rất phổ thông, nhưng trên gương mặt dữ dằn lại mang một đôi mắt mơ màng.

“Khảm Phổ miện hạ! Thần Hoàng bệ hạ đến rồi!” vừa bước vào cửa Liên Thành liền cung kính đi đằng sau Sở Thiên, hoàn toàn có dáng vẻ đang hầu hạ Thần Hoàng.

Sở Thiên khẽ gật đầu, ánh mắt để lộ ra sự đau thương, “Con của ta, bản Thần Hoàng...”

“Bệ hạ!”

Bịch!

Chiến Thần bỗng quỳ sụp xuống đập đầu, nước mắt dàn giữa, “Hơn một vạn năm rồi, con, cuối cùng con cũng gặp lại người! Các huynh đệ đều đang đợi người trở về!”

Dung mạo không sai, khí độ giống hệt, Thần Lực thì bị ẩn giấu đi - năm đó Tư Đặc n cũng thích giấu đi sức mạnh, linh hồn... thủ đoạn của Liên Thành quả nhiên cao thâm, cộng thêm việc Chiến Thần không rành về sức mạnh linh hồn.

Vì thế, trong mắt Khảm Phổ, Sở Thiên chính là Thần Hoàng Tư Đặc n.

Sở Thiên không biết nên nói gì, nhìn Chiến Thần thật đáng thương, phiêu du tam giới chỉ để tìm lại chủ nhân năm đó đã bỏ rơi mình. Điều này khiến kẻ thủ đoạn lừa gạt thâm độc như Sở Thiên có chút không yên lòng.

“Con của ta, đứng lên đi!” Sở Thiên đưa tay ra hiệu cho Khảm Phổ đứng lên, nhưng không dám chạm vào người Chiến Thần, “Năm đó sau khi xảy ra điều ngoài ý muốn, đã có rất nhiều chuyện ta không còn nhớ nữa!”

“Con cũng quên rất nhiều chuyện!” Chiến Thần đứng dậy cúi đầu đứng trước mặt Sở Thiên, cung kính nói: “Bệ hạ, chuyện của người, Nạp Thập miện hạ đã cho con biết rồi. Người thật sự đồng ý liên thủ với Hắc Ám Thần tộc và An Cát Lệ Na?”

Liên Thành cúi đầu im lặng. Hắn biết Sở Thiên sẽ nói ra đáp án mình hài lòng, vì Bồ Lô Trạch và cả tính mệnh của bốn người này nằm trong tay hắn.

Sở Thiên nói: “Đúng vậy, bản Thần Hoàng đồng ý! Hắc Ám Thần tộc và An Cát Lệ Na đã trở lại với vòng tay ta!”

“Con hiểu rồi. Ý muốn của người là tất cả đối với con!” Khảm Phổ lại cúi người, ngẩng đầu nói với Liên Thành, “Gọi Ba Khắc Lợi và An Cát Lệ Na vào đi, ta sẽ không gây khó dễ với chúng!”

“Lòng trung thành của miện hạ với Thần Hoàng bệ hạ thật khiến ta kính phục!” Liên Thành quay ra gọi mấy người Ba Khắc Lợi, nếu không phải có mệnh lệnh của Thần Hoàng thì Chiến Thần cứ nhìn thấy Hắc Ám Thần và Thú Thần là giết không cần hỏi.

“Con của ta, những năm nay con thế nào?!” Sở Thiên vội vàng hỏi, cho Khảm Phổ cơ hội nói mới là an toàn nhất.

Chiến Thần kể lại tỉ mỉ những gì mình đã trải qua. Những điều này Sở Thiên đều đã nghe được từ Liên Thành, nhưng vẫn tỏ ra ngạc nhiên. Sở Thiên nhận thấy khi Chiến Thần nói, nói vài câu đơn giản thì không sao, nhưng nếu muốn thể hiện ý phức tạp thì sẽ không tự chủ được mà bóp trán.

Rất nhanh, tứ đại Chủ Thần đều tập hợp tại Thái Dương Thần Cung.

Nhường chỗ cho Sở Thiên một cách tượng trưng, năm người khác ngồi xung quanh một chiếc bàn trong. Thái Dương Thần cung tay nói: “Chư vị, mục đích họp mặt ngày hôm nay mọi người đều đã rõ, ta cũng không nói nhiều! Ba Khắc Lợi miện hạ, Khảm Phổ miện hạ, cả Liên Thành huynh đệ bọn ta đều là Nhân Thần, đương nhiên không có vấn đề gì! Giờ ta chỉ muốn mời An Cát Lệ Na miện hạ cho ta một câu trả lời rõ ràng, miện hạ có đồng ý đối địch với Thú Thần không?”

An Cát Lệ Na khẽ cười, “Có đủ lợi ích thì có gì là không thể?” nói rồi, An Cát Lệ Na nhìn Sở Thiên, nói với Chiến Thần, “Hơn nữa chúng ta bây giờ chiến đấu là vì Thần Hoàng, đương nhiên phải đồng tâm hiệp lực!”

Khảm Phổ lập tức nở nụ cười, ánh mắt nhìn An Cát Lệ Na cũng không còn thù địch như trước, điều này khiến Sở Thiên phải cảm thán, Chiến Thần chính là một kẻ nào chỉ có một cái dây thần kinh!

Vậy được rồi, ký hiệp ước liên minh thôi!” Thái Dương Thần đứng dậy, lấy ra từ trong cái vòng trên tay một bát nước trắng để lên bàn. Sở Thiên từng nghe Lạp Hy Đức nói qua, đây là một trong những nghi thức ký hiệp ước liên minh của Thượng cổ Thần tộc. Các Chúng Thần vì một mục tiêu nào đó, cắt máu trước mặt Thần Hoàng Tư Đặc n. Một khi có người vi phạm hiệp ước Thần Hoàng sẽ phán kẻ đó có tội, tiếp đó giam vào Huyết Luyện Ngục, hoặc trực tiếp hủy diệt linh hồn!

“Có Thần Hoàng làm chứng, ta, Mã Nhĩ Tư Khảm Phổ xin thề!” Chiến Thần cắn ngón tay trước tiên, nhỏ một giọt máu vào bát nước.

Những kẻ khác cũng làm như vậy, Sở Thiên nhìn thì ngoại trừ An Cát Lệ Na và Liên Thành ra, máu của những kẻ khác đều màu đỏ. Cũng có nghĩa là máu của Nhân Thần có máu đỏ.

Thái Dương Thần là người cuối cùng, sau khi nhỏ máu, Thái Dương Thần nói: “Một vạn năm trước, chúng ta thù địch lẫn nhau. Nhưng hôm nay, chúng ta sẽ liên thủ giành lại quang vinh vốn thuộc về Thần Hoàng. Đưa tam giới một lần nữa đặt dưới danh nghĩa của Thần Hoàng! Mong cho Sáng Thế Thần và Phán Quyết Thần Hoàng ủng hộ chúng ta!”

Liên Thành tiếp lời: “Một vạn năm trước, trước tiên có Thất Hải thú Thần Vương - Vụ Nhân âm mưu phản lại Phán Quyết sơn, sau đó Hải Vương Biển Cầm Bào Uy Nhĩ dùng mưu đồ đen tối truy sát Chúng Thần. Thế lực của Thần Hoàng suy yếu, ý chí Sáng Thế Phụ Thần bao trùm! Mọi tội lỗi này đều là do Vụ Nhân và con gái hắn là Bào Uy Nhĩ! Hôm nay chúng ta họp mặt tại đây, trước sự chứng kiến của Thần Hoàng lập lời thề, giết bằng được Bào Uy Nhĩ! G giành lại quang vinh của Phán Quyết Thần Hoàng!”

“Giết Bào Uy Nhĩ!” Chiến Thần hét lớn, dùng tay chém xuống bát nước pha máu, một phần năm số nước và mảnh bát rơi vào tay, cúi vái Sở Thiên ba vái, Chiến Thần uống cạn.

“Giết Bào Uy Nhĩ!” bốn người còn lại đồng thanh mỗi người một phần, cúi đầu với Sở Thiên xong cũng uống cạn.

Choang!!

Bát nước vỡ vụn.

Đều là diễn viên giỏi cả! Cúi như Sở Thiên đã hiểu, Nhân Thần, Thú Thần sớm đã đạt được thỏa thuận, đây chỉ là diễn kịch cho Chiến Thần Khảm Phổ, người nào bị trọng thương không còn tỉnh táo xem.

Ngoài ra Sở Thiên cũng hiểu được một số mưu đồ của tứ đại Chủ Thần. Quang Minh Thần và Hắc Ám Thần muốn cướp lại quyền thống trị của Nhân Thần với tam giới. Đều là Nhân Thần, trừ màu da thì mọi cái không có gì khác biệt, chúng rất dễ dàng để hợp tác. Còn An Cát Lệ Na có lẽ là không cam tâm bị Bào Uy Nhĩ chiếm vị trí thống lĩnh Thú Thần tộc, mà trong trận chiến Chủ Thú Thần ả ta cũng không giành được phần thắng, vì thế tạm thời liên thủ với mấy Nhân Thần. Nói tóm lại một câu, bọn chúng có cùng một kẻ địch - Bào Uy Nhĩ!

Sau khi đạt được hiệp ước, tất cả nhìn sang An Cát Lệ Na vì cô ta biết một mắt xích quan trọng nhất - tin tình báo của Thú Thần tộc.

An Cát Lệ Na cười nhạt, nói: “Trận chiến giữa các Chủ Thú Thần, Phượng Hoàng Thần Bác Đức thắng, bảy ngày sau hắn sẽ quyết sinh tử với Bào Uy Nhĩ ở Lạc Ứng Thạch của Huyết Luyện Ngục! Tin tức này trước hôm nay chỉ có Chủ Thú Thần biết, vì thế Bào Uy Nhĩ và Bác Đức sẽ không có phòng bị...”

Dị Giới Thú Y

470. Chương 450: Bất Cứ Chuyện Gì

“Ha ha ha ha!” Tổ Chú Thần Ba Khắc Lợi cười điên cuồng, “Vậy thì chúng ta sẽ đợi thêm bảy ngày nữa!”

Bảy ngày! Sở Thiên nhắm mắt, bảy ngày sau là Bào Uy Nhĩ đen đủi rồi. Sự sống chết của Bào Uy Nhĩ tạm thời chưa bàn tới, nhưng tứ đại Chủ Thần chắc chắn sẽ đi bao vây mỹ nhân ngư, vậy có phải là có cơ hội chạy thoát không nhỉ?

Liên Thành cẩn thận hỏi: “An Cát Lệ Na miện hạ, khi Bào Uy Nhĩ và Phượng Hoàng Thần quyết đấu sẽ có bao nhiêu người có mặt, là những ai?”

“Thí Thần Thất Hải Thú và Thập Tam Ngự Phượng Hoàng chắc chắn sẽ có mặt! Còn những kẻ khác ta không có tin chính xác!” An Cát Lệ Na một tay để sau lưng, tay kia vẽ lên mặt bàn, “Chư vị nhìn xem, đây chính là Lạc Ứng Thạch...”

Tuy Sở Thiên xem thường An Cát Lệ Na nhưng hắn không thể không ca ngợi khả năng hội họa của cô ta. Cho dù là họa gia nổi tiếng đại lục cũng không thể so sánh được. Chỉ vài nét bút, cộng thêm Thần Lực điểm màu, toàn bộ đặc điểm địa lý của Lạc Ứng Thạch đã hiển hiện chân thực trước mặt tất cả mọi người.

Lạc Ứng Thạch, Sở Thiên từng nghe Mặc Phi Đặc nói, đó không phải là chỉ là một hòn đá bình thường mà là một vùng núi nham thạch. Đây là nơi năm xưa Thần Hoàng phong ấn Thần Vương, và cũng là Huyết Luyện Ngục – Địa Ngục thông đạo duy nhất được biết đến.

Nhìn từ bức họa của An Cát Lệ Na, Lạc Ứng Thạch ở trong một vùng sơn cốc dài và hẹp, bốn phía đều là những khu rừng rậm rạp bát ngát, mà viên đá có tên Lạc Ứng Thạch ấy giống như một thanh kiếm sắc, cắm ngang trên vách núi phía nam, chỉ là nhìn trên bức họa thì không biết nó lớn cỡ nào.

Quyết đấu trong sơn cốc? Sở Thiên khựng lại, cuộc chiến cấp Chủ Thần phải ở thế giới Hỗn Độn mới đúng chứ nhỉ? Tuy Sở Thiên chưa đến bầu trời của Địa Ngục nhưng ở đây có mặt trời và mặt trời thì chắc là cũng có thể giới Hỗn Độn. Đánh nhau trong một dãy sơn cốc, chúng không sợ tiêu hủy cả Địa Ngục sao?

Đương nhiên là Sở Thiên không dám hỏi câu này, nếu không thì sẽ thể hiện rằng Thần Hoàng hèn quá ngu ngốc. Mãi một thời gian sau Sở Thiên mới biết, Lạc Ứng Thạch thông giữa Huyết Luyện Ngục và Địa Ngục, có sức mạnh Thần Sáng Thế để lại khi xây dựng thông đạo này. Cho dù có đánh thế nào thì một phần dư âm của trận chiến cũng sẽ bị sức mạnh không gian mà Thần Sáng Thế để lại hấp thụ.

Chọn Lạc Ứng Thạch làm chiến trường còn có một nguyên nhân nữa, đó chính là vì ở đây là dải đất tam giới không ai quan tâm đến, mỹ nhân ngư và Phượng Hoàng Thần đều yên tâm.

Về nguyên nhân thứ ba thì An Cát Lệ Na đang giải thích, vừa chỉ vào tấm địa đồ vừa nói: “Theo ta được biết, trận quyết đấu sẽ bắt đầu vào bảy ngày sau, lúc mặt trời lặn. Đây là ý của Bác Đức, vì khi có mặt trời thì Hỏa nguyên tố sẽ tập hợp được rất nhanh, hần không muốn lợi dụng điểm này. Bào Uy Nhĩ nghe xong thì dùng quyền được chọn địa điểm của mình chọn Lạc Ứng Thạch - nơi có rất ít Thủy nguyên tố, tổ ý cũng không muốn lợi dụng!”

Ba Khắc Lợi nhếch mép, lắc đầu chế giễu, “Quyết đấu thì cái gì cũng phải lợi dụng, giết được đối thủ mới là quan trọng nhất. Chúng chọn thời gian và địa điểm đều không có lợi cho mình, thật đúng là muốn tìm đến cái chết!”

Sở Thiên đương nhiên rất tán đồng với lời của Ba Khắc Lợi, có điều mấy người còn lại thì không cho là vậy, trong lòng cười thầm, Ba Khắc Lợi sống được đến giờ đúng là gặp may, Bào Uy Nhĩ và Bác Đức dám làm như vậy đương nhiên là có lòng tin tuyệt đối vào sức mạnh của mình.

An Cát Lệ Na không quan tâm đến Ba Khắc Lợi, nói tiếp: “Đến lúc đó, Bào Uy Nhĩ và Bác Đức sẽ đến Lạc Ứng Thạch khi mặt trời lặn, sau đó Thí Thần Thất Hải Thú và cả Phượng Hoàng Thập Tam Ngự sẽ phong tỏa chiến trường. Khi đó chỉ có mấy Chủ Thú Thần bọn ta có thể vào với danh nghĩa quan sát quyết đấu, còn các người thì phải chịu thiệt một chút, hóa trang thành tùy tùng của ta...”

Bề ngoài thì Sở Thiên đang nghe thảo luận, nhưng trong lòng thì không. Hần đang nghĩ, hiện nay, Biển Cầm và Bồ Lôi Trạch là liên minh, nếu đối thống lĩnh của Thú Thần tộc thì Bồ Lôi Trạch sẽ phải chịu ảnh hưởng gì? Một khi tứ đại Chủ Thần thành công thì chắc chắn tam giới sẽ xảy ra một sự thay đổi lớn, rồi nhân gian cũng sẽ thay đổi thế nào nữa?!

“Như vậy nhé, Nạp Thập miện hạ ra tay giữ chặt Bác Đức, Chiến Thần và Ba Khắc Lợi cùng với ta đối phó Bào Uy Nhĩ!” An Cát Lệ Na cuối cùng tổng kết.

Sở Thiên cười thầm, xem ra tin tức của Địa Ngục thật là không nhanh nhạy, lão tử đã đổi Thần Cách cho Bào Uy Nhĩ rồi. Hiện giờ mỹ nhân ngư là Chủ Thần có thể dùng thất trùng Thần Lực, cũng giống như A Mạt Kỳ, đều có thể sử dụng Thần Lực vượt cấp. Cao Vị Thần A Mạt Kỳ có thể đối phó với ba Cao Vị Thần không? Khó khăn một chút, nhưng có thể, vì thế mỹ nhân ngư có lẽ sẽ không thua!

Mà Bào Uy Nhĩ đã không thua, thế thì tứ đại Chủ Thần không thể có kết cục tốt đẹp rồi, mình có phải là sẽ có cơ hội chạy thoát không?!

Chiến Thần không hổ là cuồng tín đồ của Thần Hoàng, hần thốt ra một câu khiến Sở Thiên thích thú nhất: “Chư vị, Thần Hoàng bề hạ bị tổn hại cả về cơ thể lẫn Thần Lực. Khi truy sát phản nghịch, chúng ta ai cũng phải ra tay, vậy thì an nguy của bề hạ phải làm thế nào?”

“Thần Hoàng” là khách của Thái Dương Thần, vì thế mọi người đều nhìn hần, nhưng Thái Dương Thần trầm ngâm hồi lâu. Hần đang nghĩ, giá trị của Phất Lạp Dịch Nặc rất cao, tuyệt đối không thể để tuột mất,

nhưng đây là trận chiến cấp Chủ Thần, với trình độ của Phất Lạp Dịch Nặc đến đó chỉ có chết! Nhưng nếu để hắn ở lại Thái Dương Thần Cung thì lại không bảo đảm. Vì sức mạnh Thái Dương Thần Cung cần điều đi hết đối phó với Thái Thần Thất Hải Thứ.

“Chư vị, ta có thể bảo vệ cho Thần Hoàng bệ hạ!” người nói câu này là An Cát Lệ Na Ma Căn!

Lời vừa thốt ra tất cả đều ngạc nhiên, An Cát Lệ Na chủ động yêu cầu bảo vệ Sở Thiên, với danh tiếng của gia tộc Ma Căn... nếu không có ý nghĩ đen tối thì mới lạ!

“Chư vị đều biết, ta có thể dùng Kính Tượng phân thân vậy thì việc bảo vệ Thần Hoàng bệ hạ có thể nói là không chút sai sót phải không? Nếu Chư vị không yên tâm thì phân thân của ta có thể không rời khỏi Thái Dương Thần Cung, hơn nữa bản thể sẽ ở trước mặt các vị!”

An Cát Lệ Na cười với Sở Thiên, Sở đại thiếu gia nhìn mà run rẩy, nữ thần tỷ tỷ tại thượng, huynh đệ ta tuy có lấy hơi nhiều vợ nhưng cũng không đến nỗi rơi vào thảm cảnh này chứ?!

Chỉ có Chiến Thần là chau mày, hắn đã nghe đến danh tiếng của gia tộc Ma Căn, đương nhiên không tin mục đích của An Cát Lệ Na chỉ đơn giản là bảo vệ, hắn nói với Sở Thiên: “Bệ hạ, ý người sao?”

Lúc ấy, Liên Thành tiến lên nói xem vào: “Thần Hoàng bệ hạ, theo ta thì ngài vẫn nên ở lại Thái Dương Thần Cung, còn An Cát Lệ Na phải toàn lực ứng chiến, không nên lãng phí Thần Lực ở phân thân!”

“Ừm, bản Thần Hoàng cũng có ý vậy!” Sở Thiên gục gặc. Tuy Sở Thiên biết Liên Thành không muốn hắn rơi vào tay Thủ Thần, nhưng vẫn thấy cảm kích.

“Nhưng Thuộc Thần của Thái Dương Thần Nạp Thập miện hạ đều phải đi Lạc Ứng Thạch, ai sẽ bảo vệ Thần Hoàng bệ hạ?” An Cát Lệ Na hỏi.

“Ta ở lại!” Liên Thành cúi người đứng bên cạnh Sở Thiên, nhìn An Cát Lệ Na nửa cười nửa không.

An Cát Lệ Na cười nhạt, “Nếu đã thế thì thôi vậy!”

Bảy ngày thoáng cái đã qua, đêm ngày thứ sáu, tứ đại Chủ Thần xuất phát!

Liên Thành vốn nên đi, tuy hắn chỉ có tứ trùng Thần Lực, nhưng sức mạnh linh hồn thì cực mạnh. Có điều vì để khống chế Sở Thiên, tứ đại chủ thần thà thiếu đi một linh hồn cường giả trợ chiến, vẫn phải để Liên Thành ở lại.

Rầm!

Đóng cửa cái rầm, Sở Thiên chán nản ngồi xuống thở dài. Sự giám sát của Liên Thành với hắn quá chặt, thậm chí còn ngủ ngay phòng bên cạnh! Chỉ cần Sở Thiên có chút động tĩnh bất thường gì là hắn lập tức biết ngay! Vì thế tuy sức mạnh phòng ngự của Thái Dương Thần Cung bây giờ mỏng nhưng Sở Thiên vẫn không có cơ hội chạy trốn!

“Khốn kiếp, nguội ngất!” Sở Thiên định uống ngụm trà thì phát hiện đã nguội lập tức ném bỏ.

Nước chảy khắp nơi trên mặt đất nhưng ngay lập tức chúng lại tập hợp biến thành hình người!

“An Cát...” Sở Thiên đang định hét lên thì miệng đã bị gắn một miếng băng keo bằng nước, không thể mở ra được.

Đó chính là An Cát Lệ Na!

“Không muốn chết thì bé mồm thôi, linh hồn Hải Thần ở phòng bên rất mạnh, ta chỉ có thể thôi miên hắn ở mức độ nhẹ!” An Cát Lệ Na gương mặt lạnh băng, từng bước ép sát Sở Thiên, “Nếu ngươi mà làm Hải Thần tỉnh dậy thì sẽ chết cùng hắn!”

Sở Thiên gật đầu lia lịa, hạ giọng xuống: “Không phải miện hạ đi Lạc Ứng Thạch rồi sao? À, ta biết rồi, là Kính Tượng phân thân!”

“Phân thân? Hừ đây là bản thể của ta!”

Sở Thiên kinh ngạc, bản thể An Cát Lệ Na không đi Lạc Ứng Thạch? Vậy thì làm thế nào mà cô ta qua mặt được ba Chủ Thần kia? Phải biết là phân thân và bản thể có sự khác biệt rất lớn! Ít nhất là Bào Uy

Nhĩ dựa vào ngũ trùng Thần Lực đã có thể nhận ra phân thân của A Mạt Kỳ, vậy thì các Chủ Thần khác cũng phải phát hiện ra là bên cạnh bọn họ chỉ là một phân thân chứ?!

Tuy nhiên hiện giờ Sở Thiên không có hứng thú đi phân tích tại sao bản thể An Cát Lệ Na lại xuất hiện. Vì tộc trưởng gia tộc Ma Căn đã xuất hiện trước mặt hắn.

“Ha ha, An Cát Lệ Na miện hạ! Đã muộn như vậy rồi, ở Lạc Ứng Thạch bên đó còn chuyện rất quan trọng, ta không làm phiền miện hạ nữa!” Sở Thiên từng bước rời khỏi giường, hai tay nắm chặt lấy cổ áo, trầm nghĩ, các lão bà, đã nhiều năm như vậy rồi, tương công ta chưa từng làm chuyện gì có lỗi với các nàng, hôm nay chẳng may có chuyện gì thì cũng là bị ép thôi...

Nhìn bộ dạng Sở Thiên, An Cát Lệ Na hừ mũi, “Phát Lạp Dịch Nặc, ta không có hứng thú với ngươi!”

Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Sở Thiên trầm nghĩ bụng, lẽ nào thủy tổ biến thái của gia tộc Ma Căn thay đổi rồi?!

An Cát Lệ Na khẽ phẩy tay, một thanh kiếm bạc kề lên cổ Sở Thiên, “Nói, thi thể của Gia Sách Nhĩ ở đâu?”

Trở thành cơ thể cho Boeing rồi, Tinh Hạch thì trên người Anh Cách Lạp Mỗ! An Cát Lệ Na Sát khí đằng đằng suýt chút nữa thì khiến Sở Thiên nói thật, nhưng hắn vẫn cố giữ vẻ bình thản, nheo mắt nói: “Thân thể của Gia Sách Nhĩ bị phân nhỏ rồi, căn bản không thể tìm được!”

Thanh kiếm khẽ lật, An Cát Lệ Na rạch một đường trên cổ Sở Thiên, hơi ngạc nhiên với những giọt máu ba màu, rồi nói: “Ta khuyên ngươi nói thật đi, hừ hừ, danh tiếng của gia tộc ta ngươi cũng biết rồi đấy, nhắc đến thủ đoạn bức cung thì không gia tộc Chúng Thần nào so được với ta đâu!”

Sở Thiên cố thanh minh: “Ta nói đều là sự thật!”

“Ngươi lại nói láo rồi. Cơ thể của Gia Sách Nhĩ có thể bị tiêu hủy, nhưng Tinh Hạch thì không!” sự lạnh lẽo trong ánh mắt của cô ta tăng lên mấy phần.

“Đợi đã!” Sở Thiên chợt nhớ đến lời dặn của Tiểu Bạch, vội vã nói: “Có một Lan Nguyệt Thú bảo ta nói với miện hạ là ta đã trị khỏi chân trái cho nó!”

“Lan Nguyệt Thú?!”

An Cát Lệ Na khựng lại hồi lâu, rồi từ từ thu kiếm lại, “Ta có thể làm cho ngươi bắt cứ một việc gì, nói đi!”

Dị Giới Thú Y

471. Chương 451: Trốn Thoát?

Làm bất cứ một việc gì?

Sở Thiên kinh ngạc, lời nói như vậy không nên được phát ra từ miệng của Chủ Thần đã sống hàng vạn năm. Những lời như thế một khi đã nói ra, không phải là giao mọi thứ vào tay Sở Thiên hay sao? Nếu Sở Thiên bảo bà ta tự sát thì sao?

“Bất cứ ‘một’ việc gì!” An Cát Lệ Na nói lại lần nữa, nhưng lần này nhấn mạnh ở chữ ‘một’.

“Thật sự là bất cứ một việc gì?” Sở Thiên hỏi lại, nhưng từ hắn nhấn mạnh lại là ‘bất cứ’.

An Cát Lệ Na gật đầu, “Chỉ một việc!” thái độ quyết kiên quyết lập tức đã xua đi ý đồ lợi dụng kiếm lời của Sở Thiên, “Hơn nữa không được làm hại đến sự tôn nghiêm của Chủ Thần! Ví dụ như làm ma sủng của ngươi!”

Sở Thiên cười, nhẹ nhàng tiến lại ghế, nửa ngồi nửa dựa, “Nếu ta bảo ngươi tự sát thì sao? Điều này không hại đến tôn nghiêm Chủ Thần chứ?!”

“Ha ha, sẽ như ngươi muốn!” An Cát Lệ Na kề thanh trường kiếm lên cổ, khẽ cười, “Phát Lạp Dịch Nặc bệ hạ muốn ta tự sát thật? Ta có thể đáp ứng, nhưng ta nghĩ ngài có chuyện quan trọng hơn muốn ta làm phải không?”

Lúc An Cát Lệ Na kê kiếm lên cổ, Sở Thiên thật sự sững sờ, trước đây Tiểu Bạch đã làm gì mà An Cát Lệ Na lại nguyện dùng mạng sống để trả?

“Nữ thần tại thượng! An Cát Lệ Na miện hạ hiểu nhầm rồi, sao ta có thể bảo miện hạ chết cơ chứ?! Miện hạ chết thì ta sẽ rắc rối rồi!” Sở Thiên chắc chắn rằng An Cát Lệ Na đã có một lời hứa với Tiểu Bạch nên cười: “Đầu tiên, ta và người nhà muốn thoát khỏi đây quay về nhân gian! An Cát Lệ Na miện hạ có thể giúp ta không?”

“Có thể, cho ta ba giờ đồng hồ! Thái Dương Thần Cung giờ chỉ còn Liên Thành là khá rắc rối, những kẻ khác không phải đối thủ của ta. Điều ta cần làm là tìm thấy người nhà của ngươi!”

“Có điều xin miện hạ hãy hiểu cho một chuyện. Địa Ngục Tam Thần Thú là huynh đệ kết bái của ta, cũng được tính là người nhà của ta!” Sở Thiên được đằng chân lân đằng đầu, lại nêu ra thêm một yêu cầu.

An Cát Lệ Na hơi cau mày, “Địa Ngục Tam Thần Thú cũng theo ngươi về nhân gian sao?” nhưng sau đó rất nhanh nói luôn: “Ta có thể làm được!”

“Hà hà!” Sở Thiên nheo mắt cười, nói tiếp: “Ngoài ra...”

An Cát Lệ Na gơ ra một ngón tay lắc lắc, “Chỉ một việc! Ta sẽ không giúp ngươi việc khác đâu!”

“Cũng được!” thoát khỏi Địa Ngục là Sở Thiên mãn nguyện rồi, hơn nữa căn cứ vào tiếng tăm của gia tộc Ma Căn trước đây, hẳn không dám nêu ra yêu cầu quá đáng. Con đường thoát duy nhất nếu vì yêu cầu quá đáng của hắn mà biến thành con đường chết thì phiền phức to rồi! Sở Thiên nói: “Ta không bảo ngươi làm việc khác, nhưng có một yêu cầu. Đó là trên đường về nhân gian, ngươi...”

“Biết rồi, trong vòng một tháng ta sẽ không gây rắc rối cho ngươi!” nói rồi, An Cát Lệ Na cầm pháp thanh kiếm xuống đất, “Nếu một tháng sau ta gặp lại ngươi thì nợ của chúng ta phải tính rồi!”

“Thôi được rồi, vậy quyết định thế đi!”

Sở Thiên vừa dứt lời, An Cát Lệ Na đã tóm lấy hắn bay lên, “Không được lên tiếng, bên kia còn có Hải Thần Ba Tái Đông!”

An Cát Lệ Na chộp vào không khí, hai cái cây di chuyển nhanh đến trước mặt Sở Thiên, rồi dung hợp lại thành một cái cây khổng lồ, còn Sở Thiên thì ở giữa thân cây.

“Đợi ở đây, không được ra khỏi cái cây này! Cũng không được sử dụng Thần Lực, nếu không bị người khác phát hiện ta cũng không cứu nổi ngươi đâu!”

Nói rồi An Cát Lệ Na biến mất trong không trung.

Trước mặt Sở Thiên là một màn đêm đen sì, may mà An Cát Lệ Na để cái cây này rỗng ruột, nếu không hẳn lúc này không dùng được Thần Lực đã bị ngạt chết rồi.

Thời gian trôi qua từng chút một, Sở Thiên nhắm tính, chưa đến ba giờ sau, An Cát Lệ Na đã quay lại mở thân cây ra. Bà ta thật đúng giờ!

Không những An Cát Lệ Na quay lại, mà bên cạnh còn lơ lửng sáu bảy quả cầu nước, bên trong là người nhà và Địa Ngục tam huynh đệ của Sở Thiên, nhưng xem ra đều đang hôn mê cả.

“Người nhà ta làm sao vậy?” Sở Thiên hốt hoảng.

“Yên tâm, chúng chỉ bị ta đánh ngất rồi phong ấn trong quả cầu nước, nếu không thì khi đem nhiều Thần tộc như thế này ra ngoài, không thể che giấu khí tức được!” An Cát Lệ Na chỉ quả cầu phong ấn Dịch Á Lạc: “Địa Ngục thông đạo nằm trong tay Dịch Á Lạc, việc quay về nhân gian ta không giúp được ngươi, ngươi tìm hắn đi!”

“Đa tạ miện hạ!” khi Sở Thiên cảm ơn thì các quả cầu nước đã tan ra. Kiểm tra qua thì trừ Địa Ngục tam huynh đệ bị thương chút đỉnh ra thì những người khác đều mạnh khỏe cả. Nhưng những cái xích khóa màu hoàng kim phong ấn họ vẫn còn, “Miện hạ, ngài đã giúp thì nên giúp đến cùng, giải phong ấn cho họ đi!”

“Hừ, giúp ngươi lần cuối!” An Cát Lệ Na tụ nước thành thanh kiếm, chặt đứt hết dây xích. Động tác nhìn có vẻ đơn giản nhưng khi làm xong thì trán An Cát Lệ Na đã lấm tấm mồ hôi - phá giải phong ấn của Thái

Dương Thần đâu có dễ, nếu không phải Thái Dương Thần chưa dùng hết sức thì An Cát Lệ Na có phá giải nổi phong ấn không cũng chưa biết được.

Kiểm tra lại thân thể cho người nhà và Địa Ngục tam huynh đệ, sau khi xác nhận họ đều khỏe cả, Sở Thiên không vội gọi họ tỉnh lại, mà quay ra hỏi An Cát Lệ Na: “Miện hạ, có thể cho ta biết quan hệ của miện hạ với con Lan Nguyệt Thú đó là gì không?”

“Sao? Cô ta không cho người biết sao?” An Cát Lệ Na hơi sững người, “Giờ cô ta vẫn là một con Lan Nguyệt Thú sao?”

Sở Thiên gật đầu.

An Cát Lệ Na vô cùng kinh ngạc, lẩm bẩm một mình: “Không thể nào, đáng lẽ cô ta hồi phục rồi chứ...”

Lắc lắc đầu, An Cát Lệ Na không muốn nói nhiều trước mặt Sở Thiên nữa: “Nếu cô ta không cho người biết thì ta cũng không nói nhiều nữa! Sau khi về người nói lại với cô ta những gì ta nợ, ta đã trả hết rồi!”

Nghĩ một lúc, An Cát Lệ Na nói thêm: “Còn nữa, nếu con Lan Nguyệt Thú đó muốn ngăn không cho ta lấy lại Tinh Hạch của Gia Sách Nhĩ thì chúng ta sau này sẽ là kẻ địch của nhau!”

Tinh Hạch của Gia Sách Nhĩ rốt cuộc có cái gì vậy? Đầu tiên là khiến Anh Cách Lạp Mỗ bỗng thăng cấp, hơn nữa lại là thăng cấp bao gồm cả nguyên tố pháp tắc. Sau đó là An Cát Lệ Na liều chết để tìm nó! Nhưng Gia Sách Nhĩ ở nhân gian hơn một vạn năm này, không bệnh không tật, cũng chỉ là Hạ Vị Thần đỉnh phong, Tinh Hạch của ả thì có gì tốt?

“Được rồi, ta đi đây!” An Cát Lệ Na quay người bay lên trời.

“Đợi đã!” Sở Thiên vội hét theo: “Miện hạ để bọn ta ở đây sao? Nếu bọn ta gặp nguy hiểm gì thì làm thế nào?”

“Hừ, Phát Lạp Định Nặc bệ hạ sao lại thành ngu ngốc như vậy?” An Cát Lệ Na châm chọc, “Nếu ta đưa các người đến Nhân Gian thông đạo thì chẳng phải sẽ biết cách vào nhân gian sao... vậy thì một tháng sau, người chết chắc!”

Sở Thiên vỗ trán, đúng là mình đã tính sai.

An Cát Lệ Na càng bay càng xa. Cuối cùng để lại một câu: “Người có quan hệ gì với con Lan Nguyệt Thú đó?”

Tiểu Bạch và lão tử có quan hệ gì? Sở Thiên cười hắc hắc, đáp: “Giờ ta là lão đại của nàng, sau khi nàng ta biến thành người thì ta là tướng công!”

Vèo!

Bóng dáng An Cát Lệ Na dường như đang lao thẳng xuống đất, nhưng cũng may An Cát Lệ Na có thực lực của một Chủ Thần, miễn cưỡng giữ cho người ổn định, “Ta cảnh cáo người, nếu người đùa kiểu đó trước mặt con Lan Nguyệt Thú đó thì cô ta sẽ giết người đấy! Tướng công? Hừ, bịa đặt!”

Ta bịa đặt? Sở Thiên nhún vai, nhếch mép: “Lão tử mà phải bịa chuyện sao? Sau khi về lão tử sẽ xử lý con sâu rọu đấy!”

Nói rồi Sở Thiên xoa cái tai trái bị mái tóc dài che đi. Trên đó vì nhiều năm bị cắn mà đã có một vết răng hình mặt trăng. Dấu răng đó có lẽ là điểm duy nhất về vẻ bên ngoài mà hắn khác với Thần Hoàng Từ Đặc n.

Với kỹ thuật của Sở Thiên, việc cứu mấy Thần tộc không còn là vấn đề gì nữa, đồng thời cũng tiện thể chữa trị cho thương thể của Địa Ngục tam huynh đệ.

“Cháu rể, chúng ta làm thế nào mà thoát ra được vậy?” đó là câu hỏi đầu tiên của Đức Khó Lạp sau khi mở mắt.

Ở đây không có người ngoài nên Sở Thiên kể lại sự việc. Đương nhiên lời dặn dò của Tiểu Bạch bị sửa thành hắn dùng y thuật giúp An Cát Lệ Na một việc lớn, vì thế An Cát Lệ Na mới cứu. Nói thế là vì Sở Thiên không muốn có quá nhiều người biết chuyện Tiểu Bạch có thể dùng linh hồn nói chuyện.

“Chủ Thú Thần bắt đầu quyết đấu rồi?” ba huynh đệ Ba Nhĩ nhìn nhau cảm thấy bị chấn động. Ba Nhĩ lúc này đã biến thành hình người, đầu trọc, dáng người cao to, vẻ mặt chất phác, trung thực, không giống như một đại thống lĩnh thống trị Địa Ngục.

“Đừng quản việc Chủ Thần vội!” Sở Thiên vội nói: “Bây giờ Địa Ngục quá hỗn loạn, chúng ta về nhân gian cái đã! Ba vị yên tâm, ta có thể khiến các vị vẫn giữ được sức mạnh Thượng Vị Thần khi ở nhân gian!”

Ba Nhĩ tiến đến vỗ vai Sở Thiên, rồi hành một lễ, “Phất Lạp Dịch Nặc huynh đệ, ba huynh đệ chúng ta đều nợ người một mạng!”

“Ai da, huynh đệ cả, khách khí gì chứ!” Sở Thiên vội đỡ Ba Nhĩ đứng dậy.

Nhưng Ba Nhĩ bỗng lắc đầu, “Nhưng giờ bọn ta vẫn không thể đến nhân gian, mà phải đi Lạc Ứng Thạch!”

“Phụ Thần tại thượng, ba vị thống lĩnh không phải muốn đi nộp mạng đấy chứ?” Đức Khố Lạp thốt lên.

“Bọn ta cũng không muốn đâu, nhưng Điều ước năm đó giữa Biển Cấm và Địa Ngục đã quy định, Bào Uy Nhĩ bệ hạ hành động dưới Địa Ngục, bọn ta nhất định phải trợ giúp!” Ba Nhĩ cố chấp: “Chỉ cần bọn ta còn sống, nhất định phải giúp Bào Uy Nhĩ bệ hạ!”

“Ba vị không cần phải lo cho bệ hạ, ta đã từng đổi Thần Cách cho bệ hạ! Dựa vào thực lực hiện nay, bệ hạ sẽ không có chuyện gì đâu!” Sở Thiên thầm lo lắng, ba Thần Thú này đi Lạc Ứng Thạch thì ai bảo vệ hẩn về nhân gian đây?!

“Dù Bào Uy Nhĩ bệ hạ có thắng thì bọn ta cũng phải đi Lạc Ứng Thạch!” Dịch Á Lạc cười gượng, “Khi bị bắt, ta đã hủy hết mọi Địa Ngục thông đạo trên người rồi, chỉ còn lại cái đón tam đệ và người...”

“Nữ thần tại thượng!” Sở Thiên sững sờ. Thông đạo dùng để đến đây đã bị Mặc Phi Đặc hủy, giờ Dịch Á Lạc lại hủy cả thông đạo tùy thân. Vậy không phải là hết cách về nhân gian sao? “Vậy còn thông đạo lớn cố định thì sao? Có còn không?”

“Thông đạo lớn cũng còn lại không nhiều, chỉ còn ba mảnh!” Dịch Á Lạc nói: “Thông đạo lớn quá dễ bị phát hiện, nhất thiết phải ẩn giấu ở không gian khác. Nhưng Thần Sáng Thế quy định, thông đạo không được vào không gian do bất cứ ai tạo ra trừ ngài. Vì thế ta đã giấu chúng ở trong không gian mà Phụ Thần tạo ra... đó chính là Huyết Luyện Địa Ngục thông đạo!”

Khốn kiếp, dùng Huyết Luyện Địa Ngục thông đạo che giấu Địa Ngục thông đạo, thế mà Dịch Á Lạc cũng nghĩ ra được! Sở Thiên dở khóc dở cười.

Huyết Luyện Địa Ngục thông đạo ở đâu? Đương nhiên chính là ở Lạc Ứng Thạch - nơi đây rẫy chiến tranh và âm mưu.

Dị Giới Thú Y

472. Chương 452: Lạc Ứng Thạch

Ba huynh đệ, mỗi người một chiếc nhẫn Ấn Thần, vậy là mấy người Sở Thiên lên đường bay thẳng đến Lạc Ứng Thạch.

Không phải Sở Thiên tình nguyện đi mà là để về nhân gian, hẩn nhất định phải đi! Đương nhiên chủ ý của Sở đại thiếu gia là, đợi sau khi trận chiến giữa Bào Uy Nhĩ và những Chủ Thần khác kết thúc, hẩn và Dịch Á Lạc sẽ lên vào lấy đi Địa Ngục thông đạo rồi lên thoát ra. Còn về việc liều mạng... hẩn vẫn nên ở xa mà quan khán cho vui thôi thì hơn!

Tiến vào một quần thể núi bị bao trùm bởi đám cây cối xám xịt, Ba Nhĩ đang dẫn đầu bỗng chậm lại, “Ba trăm dặm về phía trước chính là Lạc Ứng Thạch, mọi người cẩn thận!”

Ba trăm dặm, với Thần tộc thì chẳng qua chỉ là vài thước, chưa cần nói đến nhanh như A Mạt Kỳ hay Đức Khố Lạp, ngay Sở Thiên dựa vào Thời Gian Thuận Lưu cũng có thể nháy mắt là đi hết, vì thế coi như đoàn người đã tiến vào khu vực quyết đấu.

“Lực lượng thật lớn!” A Mạt Kỳ bỗng nhìn về một khe núi phía xa. Ở đó màu xanh lam của Thủy nguyên tố và màu đỏ rực của Hỏa nguyên tố đang đan xem vào nhau - Bào Uy Nhĩ và Phượng Hoàng Thần Bác Đức đã bắt đầu đánh rồi.

Nhưng khi dư âm sóng chấn động từ trận chiến giữa hai người đó phát tán ra khỏi khe núi vài trăm mét thì lập tức đổi hướng, hướng về hai mặt của vách núi rồi lại cuộn trở lại, sau đó thì tiêu biến. Đây có lẽ là sức mạnh của Sáng Thế Phụ Thần để lại.

Mấy người nhẹ nhàng hạ cánh xuống một cái cây trong dãy núi, A Mạt Kỳ nói: “Ông chủ, Chiến Thần ở đây sao?”

“Đúng vậy, Ba Nhĩ Tư Khảm Phổ ở bên trong! Giờ có lẽ đã hóa trang thành tùy tùng của An Cát Lệ Na!” Sở Thiên nằm sát xuống cành cây, nói nhỏ: “Mọi người hãy nhớ kỹ, giờ Chiến Thần nhằm ta là Thần Hoàng, nếu hấn và ta cùng xuất hiện thì các người đừng ra mặt!”

Sở Thiên nói tiếp: “Chúng ta cứ đợi đi! Xem ra âm mưu của mấy vị Chủ Thần vẫn chưa bắt đầu!”

“Nhị ca, đệ ở đây! Ta và tam đệ đi báo tin cho Bào Uy Nhĩ bệ hạ!” Ba Nhĩ kéo Mặc Phỉ Đặc hai người cùng bay đi, “Nếu bọn đệ xảy ra chuyện gì thì huynh tìm cách khởi động Địa Ngục thông đạo, đưa Phất Lạp Dịch Nặc huynh đệ về nhân gian!”

“Ta hiểu rồi, các người cẩn thận!” Dịch Á Lạc gật đầu.

Sở Thiên vẫy tay cáo biệt hai Thần Thú, với tính khí của hai người này, Sở Thiên không thể cản được.

Tháo nhãn Ấn Thần ra, Ba Nhĩ và Mặc Phỉ Đặc cố ý triển khai Thần Lực, bay vù vù về hướng khe núi.

“Dừng lại!” một tiếng quát vang lên, có mười mấy bóng người chặn trước mặt Ba Nhĩ và Mặc Phỉ Đặc. Sở Thiên ở phía xa vẫn có thể nhìn thấy, đếm kỹ, vừa đúng mười ba người, hơn nữa diện mạo thanh tú anh tuấn, có lẽ đây chính là Phượng Hoàng Thập Tam Ngự!”

“Ba Nhĩ? Người vẫn chưa chết?” tên đứng đầu hét: “Lộ Tây Pháp thiếu gia đâu?”

“Lộ Tây Pháp vẫn ở trong tay Thái Dương Thần! An Kỳ Nhi chạy thoát có lẽ đã báo tin này cho người rồi!” Ba Nhĩ lạnh lùng, “Để ta vào trong, ta có chuyện quan trọng cần phải nói với Bào Uy Nhĩ miện hạ!”

“Trận quyết đấu của Bào Uy Nhĩ và gia tổ đã bắt đầu. Không ai được làm phiền! Muốn vào, đánh bại bọn ta đã!”

“Vậy là các người muốn chết rồi!” Mặc Phỉ Đặc hừ mũi, hai tay từ từ giơ lên cao.

“Tam đệ, dừng tay!” Ba Nhĩ ấn tay Mặc Phỉ Đặc xuống, rồi nói với tên thủ lĩnh: “Hiện giờ có lẽ An Cát Lệ Na đang ở bên trong xem trận chiến, người đi xem xem tùy tùng bên cạnh An Cát Lệ Na! Thái Dương Thần, Tổ Chú Chủ Thần, còn cả Chiến Thần đều ở bên trong!”

“Ha ha! Ba Nhĩ, người bao nhiêu tuổi rồi? Cũng vài vạn rồi nhỉ? Sao còn dùng những lời gạt con nít này lừa ta?! Cút! Hôm nay là quyết đấu giữa những Chủ Thần, sau khi kết thúc gia tổ Bác Đức miện hạ sẽ trở thành chủ nhân mới của tam giới! Người nên nghĩ xem nên hiếu trung thế nào với gia tổ Bác Đức miện hạ đi!”

“Đần độn!” Ba Nhĩ không nhịn được chửi một câu, thâm hận vận khí của mình quá tồi. Nếu người trấn thủ ở đây là Thí Thần Thất Hải Thú thì mọi việc đã dễ dàng rồi.

“Người dám chửi bọn ta?! Hừ!” sự kiêu ngạo của gia tộc Phượng Hoàng đã là sự thực mà tam giới đều biết, Phượng Hoàng Thập Tam Ngự sau khi bị chửi lập tức nộ hỏa xung thiên.

Uỳnh!!!

Một tiếng nổ lớn vang lên, những giọt nước màu xanh lam nhìn tựa như những bông hoa bắn tóe lên không trung, rồi tí tách rơi xuống.

“Thủy nguyên tố đã bị đánh tan rồi ư?! Ha ha ha...gia tổ thắng rồi!”

Phượng Hoàng Thập Tam Ngự lập tức tỏ ra mừng ra mặt, nhưng chưa đợi đến khi chúng cười hết thì tình hình lại thay đổi. Hỏa nguyên tố xung quanh khe núi cũng lại tan ra tứ phía!

Lẽ nào lưỡng bại câu thương!

Sở Thiên ở đằng xa chỉ có thể nhìn thấy sự thay đổi của nguyên tố, chứ không thể cảm nhận được sức mạnh ở bên trong. A Mạt Kỳ ở bên cạnh giải thích: “Ông chủ, Hỏa nguyên tố ở cả khe núi đã biến mất, có lẽ Bào Uy Nhĩ đã thắng. Nhưng thắng không hề dễ dàng!”

Mỹ nhân ngư chỉ thắng thảm? Sở Thiên sững người, sao có thể? Chủ Thần lục trùng lĩnh vực thêm thất trùng Thần Lực, đối phó với một Chủ Thú Thần sao có thể thắng thảm được?

“Hồng rồi!” Địch Á Lạc thất kinh: “Bác Đức là Linh Hồn Chủ Thần! Bào Uy Nhĩ bại hạ không có sở trường về sức mạnh Linh Hồn, không biết chừng là Linh Hồn Thụ Sáng!”

Lúc này Ba Nhĩ cũng hết hoảng, quát mười ba con phượng hoàng: “Mau đi cứu người! An Cát Lệ Na sẽ không tha cho Bác Đức đâu!”

Phượng Hoàng Thập Tam Ngự cũng biết sự việc có biến, lập tức quay người bay về, Ba Nhĩ và Mặc Phi Đặc theo sát đằng sau.

Địch Á Lạc cũng muốn đứng dậy rời đi, nhưng Sở Thiên đã kéo lại, “Đừng đi! Gọi hai huynh đệ của người về đi! Phượng Hoàng Thập Tam Ngự sẽ báo cáo tin tức với Phượng Hoàng Thần!” nhìn sắc mặt của Địch Á Lạc, Sở Thiên vẫn còn một câu chưa nói, đó là trận chiến giữa các Chủ Thần, họ đi cũng chính là nộp mạng!

Ba Nhĩ và Mặc Phi Đặc nhanh chóng được gọi trở lại.

Sở Thiên vội nói: “Có lẽ Thái Dương Thần đã động thủ rồi! Mọi người cẩn thận!”

Ở đằng xa, một tiếng hét vang lên, “Bào Uy Nhĩ, chịu chết đi!” là tiếng của Chiến Thần, cũng chỉ có hắn mới hét to như vậy khi đánh lén.

“Thập Tam Ngự ở lại, những người khác đi ra!” giọng nói này Sở Thiên nghe hơi quen, nếu Sa Khắc không nói năng một cách ngây ngô thì có lẽ cũng là ngữ khí này. Xem ra nhất định là Phượng Hoàng Chủ Thần Bác Đức rồi!

Hàng loạt bóng người bay lên biến thành Phượng Hoàng trên không trung. Đúng lúc đó, phục binh mạo xưng thủ hạ của An Cát Lệ Na, do Thái Dương Thần sắp xếp, xuất hiện. Trên không trung lập tức xuất hiện hỗn chiến, có điều, bên trong đó lại có thêm một con Hồn Huyết Long khổng lồ!

“Là Anh Cách Lạp Mỗ!” Sở Thiên kinh ngạc.

Nhìn kỹ thì thấy bên cạnh Anh Cách Lạp Mỗ còn có một con Phượng Hoàng trắng khá nhỏ bé. Một long một phượng phối hợp, một phóng thích Băng hệ Lĩnh Vực, một Phục Chế cường hóa, phối hợp vô cùng ăn ý.

Trong gần một tháng nay, Anh Cách Lạp Mỗ và An Kỳ Nhi gặp không ít nguy hiểm khi trốn về, nhiều lần liên thủ khổ chiến, vì thế mới có sự phối hợp ăn ý như bây giờ.

“A Mạt Kỳ, đi nói với Anh Cách Lạp Mỗ ta ở đây!” Sở Thiên nói: “Đừng dùng Chiến Thần Kích, hãy dùng tốc độ nhanh nhất, ẩn thân mà ra đó!”

A Mạt Kỳ gật đầu bay đi, bóng dáng biến mất trong không khí, nhấn Ân Thần cộng với thuật ẩn thân, chỉ cần hắn không chủ động ra tay tấn công thì không ai có thể phát hiện!

Lúc này, trên Lạc Ứng Thạch, Thái Dương Thần đang vây lấy Bác Đức, còn Ba Khắc Lợi và Chiến Thần Khảm Phổ bao vây mỹ nhân ngư liều chết tấn công. An Cát Lệ Na thì đang hét với hai người khác: “Hai vị, hôm nay bọn ta chỉ giết phản đồ phản bộ lại Thần Hoàng. Chỉ cần hai vị không trợ giúp chúng, sau này trước mặt Thần Hoàng ta có thể giải thích giúp hai vị!”

“Thần Hoàng trở về rồi?!” Hai người đó mặt biến sắc.

“Khảm Phổ miện hạ ở đó, các vị có thể không tin ta, nhưng các vị cũng biết Chiến Thần không thể dùng danh nghĩa Thần Hoàng bệ hạ để nói dối!”

Khảm Phổ đang tấn công Bào Uy Nhĩ, không để ý đến nguy hiểm, quay đầu lại nói lớn: “Thần Hoàng tại thượng! Bệ hạ đã trở về rồi!”

Hai người nhìn nhau đồng thanh nói: “Bào Uy Nhĩ miện hạ, Bác Đức miện hạ, bọn ta cáo từ!”

Nói rồi hai người biến mất, hơn trăm tùy tùng sau lưng cũng đi theo. Lúc đó hai bên ai cũng không muốn có thêm kẻ thù, không ai chặn họ lại hết.

Mỹ nhân ngư Bào Uy Nhĩ tay phải cầm cây kích Hải Vương, tay trái là một thanh Tam Xoa Phân Thủy Thứ, đối mặt với sự tấn công của Ba Khắc Lợi và Khảm Phổ không hề nao núng, ngược lại còn cười: “Khảm Phổ, Chiến Thần Kích của ngươi đâu? Sao lại tay không đánh với ta? Không có Chiến Thần Kích ngươi còn là Chiến Thần sao?”

Đương nhiên Bào Uy Nhĩ biết hiện giờ Chiến Thần Kích ở đâu, nói vậy chẳng qua là muốn chọc giận Khảm Phổ, nếu động vào được thương thế của hắn ở não bộ thì càng tốt.

“Tay không vẫn giết được ngươi vậy!” Khảm Phổ không ngừng tay, nhưng đôi hàng lông mày nhăn tít lại, vết thương cũ đã tái phát do liên tục sử dụng Thần Lực.

Ba Khắc Lợi không như Chiến Thần một lòng muốn giết Bào Uy Nhĩ, hắn càng đánh càng kinh ngạc, mỹ nhân ngư làm gì có vẻ bị thương? Nhưng vừa rồi rõ ràng ả bị Niết Bàn Linh Hỏa của Phượng Hoàng Thần thiêu đốt làm tổn thương đến linh hồn cơ mà!

“Dựa vào các ngươi cũng muốn phục kích ta? Ha ha, không biết lượng sức mình!” mỹ nhân ngư nhẹ nhàng đối phó với địch thủ, nhưng trong lòng bắt đầu thấy lo.

Vừa rồi Bác Đức sử dụng Linh Hỏa trực tiếp tấn công linh hồn Bào Uy Nhĩ. Mỹ nhân ngư không giỏi về sức mạnh Linh Hồn nhưng có thất trùng Thần Lực, sức mạnh của Thần Vương vốn lấy linh hồn làm gốc. Vì thế lúc đó Bào Uy Nhĩ tương kế, dùng thất trùng Thần Lực bảo vệ Tinh Hạch trong não, rồi phá tan Thủy nguyên tố xung quanh người, giả vờ như không địch lại được Phượng Hoàng Thần.

Bác Đức quả nhiên đã trúng kế. Khi liều mạng tiến tới đã bị thất trùng Thần Lực của Bào Uy Nhĩ đánh cho suýt chết, quyết đấu đến đây vốn đã có thể kết thúc nhưng lúc ấy Thái Dương Thần lại xuất hiện.

Một người đối phó với hai Chủ Thần, dựa vào thất trùng Thần Lực, Bào Uy Nhĩ đương nhiên có lợi thế, nhưng đúng lúc quan trọng thì Bào Uy Nhĩ nhớ đến Sở Thiên. Sở Thiên từng cảnh cáo lấy lực trùng Tinh Hạch sử dụng thất trùng Thần Lực thì chính là tìm đến cái chết! Chính vừa rồi, lúc phòng ngự sự tấn công của Phượng Hoàng Thần, mỹ nhân ngư nghịch chuyển Thần Lực, tuy bảo vệ được Tinh Hạch, nhưng viên Tinh Hạch không kiên cố của Bào Uy Nhĩ đã có vết nứt.

Cùng với sự giáp công của hai Chủ Thần, đặc biệt là cách đánh bất cần mạng của Chiến Thần, mỹ nhân ngư bất đắc dĩ một lần nữa sử dụng thất trùng Thần Lực, nhưng Tinh Hạch đã bắt đầu vỡ ra.

Giải quyết đối thủ trước khi Tinh Hạch nổ! Bào Uy Nhĩ cắn môi ngầm hạ quyết tâm. Nhưng không biết tại sao lại nhớ đến câu nói đó của Sở Thiên: “Bảo vệ tốt não của linh hồn, còn lại cứ giao cho ta...”

Dị Giới Thú Y

473. Chương 453: Phóng Tam Xoa Kích

Trên Lạc Ưng Thạch, trận quyết chiến giữa các Chủ Thần vẫn đang tiếp tục. Nếu không phải khe núi này có lực lượng của Thần Sáng Thế để lại thì e là mọi thứ xung quanh đã bị hủy sạch rồi.

Đầu tiên, Phượng Hoàng Thần bị trúng kế trọng thương, rồi lại bị Thái Dương Thần giới dùng lửa lấy mất Hỏa nguyên tố bên cạnh, nhất thời không biết phải đối phó thế nào với sự tấn công tới tấp của Nạp Thập, dường như sắp thua mất rồi. Rất may lúc đó Phượng Hoàng Thập Tam Ngự đã kịp quay về, không nói câu nào, mười ba Linh Vực đủ màu sắc sáng rực như mười ba thanh kiếm đâm về Thái Dương Thần.

Bác Đức chỉ còn lại một nửa sức mạnh của Chủ Thần, nhưng Phượng Hoàng Thập Tam Ngự cộng lại thì lại thành sức mạnh Chủ Thần hoàn chỉnh. Thái Dương Thần không kịp trở tay, rơi xuống thế hạ phong.

“An Cát Lệ Na, qua đây giúp ta!” Nạp Thập hét.

An Cát Lệ Na vừa dùng lời nói ép được hai Chủ Thú Thần đi, lúc này quay người lại cười nhạt, nhìn hai kẻ đang tấn công Bào Uy Nhĩ, bỗng kinh ngạc. Hai Chủ Thần đánh một, hơn nữa Chiến Thần còn liều mạng với mọi giá, vậy mà mỹ nhân ngư vẫn giữ vững được thế thượng phong. An Cát Lệ Na nghĩ bụng, không thể kéo dài thêm được nữa. Nếu Bào Uy Nhĩ thắng trước khi Bác Đức bại thì e là tất cả sẽ phải chết hết. Nhưng Phượng Hoàng Chủ Thần đâu dễ đối phó, tuy chỉ còn nửa cái mạng nhưng Niết Bàn của Phượng Hoàng tộc quả thực khiến người ta khiếp sợ!

Mục tiêu lần này là Bào Uy Nhĩ!

Nghĩ đến đây, An Cát Lệ Na nói với Phượng Hoàng Thần: “Bác Đức miện hạ, hôm nay ta chỉ muốn giết Bào Uy Nhĩ, ngài đã bị thương, không cần thiết phải ở lại chết chung! Nếu bây giờ ngài đưa người trong tộc rời khỏi đây, bọn ta quyết không ngăn cản!”

Bác Đức với bộ chiến giáp đỏ rực cũng cảm thấy mình không trụ nổi nữa, vai trái đã bị Tam Xoa Kích của mỹ nhân ngư xuyên qua, linh hồn cũng bị thất trùng Thần Lực đánh trọng thương, nếu không phải Bào Uy Nhĩ không vận dụng pháp môn của sức mạnh thất trùng linh hồn thì sợ là hắn đã bị tiêu tan cả linh hồn lẫn thể xác!

Thấy Bác Đức đã bị làm dao động, An Cát Lệ Na nói tiếp: “Chiến Thần sẽ đảm bảo người thừa kế ngài là Lộ Tây Pháp bình an vô sự, trong vòng mười ngày, Thái Dương Thần nhất định sẽ đưa hắn đến Huyết Luyện địa ngục, giao tận tay ngài!”

Ở lại liều mạng với đối thủ, hay là về chuẩn bị để sau này đông sơn tái khởi. Phượng Hoàng Chủ Thần ra một quyết định có lợi nhất cho mình, “Phượng Hoàng Thập Tam Ngự, mệnh lệnh toàn tộc quay về Huyết Luyện Ngục!”

“Lệnh của gia tổ, Phượng Hoàng toàn tộc quay về Huyết Luyện Ngục!” Phượng Hoàng Thập Tam Ngự lo lắng cho thương thế của Bác Đức, kịp thời truyền đạt mệnh lệnh.

Toàn bộ Phượng Hoàng phía trên trời, khu vực khe núi đồng loạt bỏ lại đối thủ, quay đầu lao xuống một tảng đá nhám thạch màu máu phía dưới Lạc Ưng Thạch. Còn Phượng Hoàng Thập Tam Ngự đã ở đó phối hợp cùng Bác Đức mở ra một đường thông đạo.

Bốn vị Chủ Thần cũng lệnh cho thủ hạ không được ngăn cản.

Trong nháy mắt, thế lực có thể cùng Biển Cấm tác chiến đã rút lui, chỉ còn mỹ nhân ngư một mình đối phó với tứ đại Chủ Thần, thậm chí Thí Thần Thất Hải Thú cũng bị phục binh của tứ Chủ Thần quây lấy.

Trên không trung, An Kỳ Nhi đang bay cạnh Anh Cách Lạp Mỗ thì nghe thấy mệnh lệnh của gia tổ, lập tức nói: “Này mặt trắng, theo ta về Huyết Luyện Ngục!”

Anh Cách Lạp Mỗ đang định trả lời thì lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc, “Lão Anh, là ta, A Mạt Kỳ. Ông chủ đang ở cách đây không xa, người đóng băng mình đi để ta đưa vào trong nhẫn không gian!”

Anh Cách Lạp Mỗ mừng rỡ, biến về hình người, “Tiểu nha đầu, ta về nhà đây! Khi đến nhân gian thì đến Bồ Lôi Trạch tìm ta!” nói rồi, dáng người thanh tú biến mất.

An Kỳ Nhi sững người, không biết A Mạt Kỳ đang ẩn thân ở bên cạnh, đập mạnh đôi cánh, bay theo sau tộc mình, “Đồ mặt trắng, người dám bỏ rơi ta! Hừ, đợi khi ta đến nhân gian sẽ xử người!”

Đáng tiếc là Hồn Huyết Long không nghe thấy gì, hắn đã về đến chỗ Sở Thiên rồi.

Trong đám cành lá um tùm, Sở Thiên nhìn ma sủng vừa về, cười gian: “Sao? Nhìn người với tiểu nha đầu kia như thế, có phải có ý gì rồi không?”

Anh Cách Lạp Mỗ đỏ mặt, lắc đầu lia lịa.

Sở Thiên còn chưa kịp chọc thêm thì tình hình có biến. Thì ra là mỹ nhân ngư bị tứ đại Chủ Thần bao vây. Thất trùng Thần Lực tuy mạnh, nhưng lục trùng Tinh Hạch lại hoạt động liên tục trong tình trạng áp lực cao, cuối cùng thì không trụ vững được nữa.

Sở Thiên nhìn qua khe lá, trên bầu trời bên kia khe núi, Thí Thần Thất Hải Thú đang bị bao vây bởi sự tấn công của gần một nghìn Thần tộc, đối thủ bao gồm Cao Vị Thần, còn cả Thượng Vị Thần, nhưng bảy vị Hải Thú đẳng cấp cao nhất cũng chỉ là Cao Vị lại đối phó một cách ung dung, thể hiện được tố chất chuyên nghiệp sau nhiều lần tham dự việc tàn sát.

Một luồng sáng xanh màu nước lóe lên, Tinh Hạch của mỹ nhân ngư không còn chịu đựng được nữa rồi.

Thất Hải Thú Thần sắc mặt thay đổi, phối hợp với mỹ nhân ngư nhiều năm như vậy, họ đương nhiên biết sẽ phải làm gì, thủ lĩnh Tô Sách Na hô: “Hợp thể, bảo vệ phía sau cho bệ hạ!”

Thủy nguyên tố trong không khí lập tức trở nên dày đặc, Thí Thần Thất Hải Thú biến về bản thể.

“Nữ thần tại thượng... Tô Sách Na là...” Sở Thiên sững sờ, cuối cùng hắn cũng hiểu, tại sao trong Thí Thần Thất Hải Thú, chỉ có Tô Sách Na có cơ thể hoàn toàn của con người, còn sáu người kia đều có đặc trưng của Hải Thú.

Một con bạch tuộc khổng lồ với vô số xúc tu. Bất cứ nữ bằng hữu nào có con mắt thẩm mỹ của con người đều sẽ không để lộ cái bản thể này ra ngoài.

So với bản thể của Tô Sách Na thì Hãn Mã đã là cái gì? Boeing thì hơi nhỏ. Một con bạch tuộc to bằng cả tòa thành giờ đang xuất hiện trên không trung, riêng cái vòi cũng to bằng Gia Sách Nhĩ Ma Căn rồi.

Sáu Hải Thú còn lại hoàn toàn dung hợp bên trong cơ thể Tô Sách Na, cơ thể con bạch tuộc bỗng mở ra thêm một vòng, đây có lẽ là hộ giáp Mai Lệ Nhĩ, trong giác mút của tua mọc ra những chiếc răng nanh cá mập, đây là răng của Sa Lỗ...

Một quái vật đội trời đạp đất, cộng thêm thứ ánh sáng tím chói lòa bao quanh cơ thể - lục trùng Thần Lực, đây mới là thực lực Chủ Thần của Thí Thần Thất Hải Thú.

Tuy hợp thể nhưng ý thức của Hải Thú vẫn do Tô Sách Na khống chế, “Bệ hạ đi trước đi, ở đây giao cho chúng thần!”

Chiếc xúc tu dài lướt qua trên đầu kẻ địch, đội ngũ hàng nghìn quân nháy mắt đã ít đi một mảng to. Nhìn những chiếc răng chỗ giác mút đang nhai ngấu nghiến là biết số quân đó đi đâu rồi.

Quái vật lục trùng thần lực ở giữa một đám quân Thần tộc chỉ từ ngũ trùng trở xuống, giống như một cái lô cốt lao vào giữa đám bộ binh, điều cần làm chỉ là tàn sát! Trước đây Lạp Hy Đức nói Bào Uy Nhĩ đem theo Thất Hải Thú tàn sát mười mấy vạn người Nguyệt Cầu, Sở Thiên còn có chút không tin. Nhưng giờ hắn tin rồi. Chỉ cần không có đối thủ cực mạnh, quái vật này giết sạch sinh linh trên đại lục cũng không thành vấn đề.

Phục binh của tứ đại Chủ Thần lập tức náo loạn, lúc đó mấy người Thái Dương Thần cũng đuổi đến, đứng đầu lại là Chiến Thần.

“Bào Uy Nhĩ, vinh quang của Thần Hoàng phải dùng máu của ngươi để rửa! Hãy để lại đầu mà đi chuộc tội với Thần Hoàng!”

Dáng vẻ của Chiến Thần Khảm Phổ lại khiến Sở Thiên nhớ đến Thánh Đấu Sĩ ở nhà, cũng trung thành như thế, cũng điên cuồng như thế, thật không biết Tư Đặc n có phải có thủ pháp gì khống chế linh hồn hoặc tẩy não tinh thần gì đó không?

Mỹ nhân ngư vốn định chạy trốn nhưng câu ‘chuộc tội với Thần Hoàng’ của Chiến Thần khiến Bào Uy Nhĩ lập tức dừng lại, “Ngươi biết Tư Đặc n ở đâu?”

“To gan, ngươi dám gọi tên húy của bệ hạ!” Chiến Thần Khảm Phổ tấn công mỹ nhân ngư, “Thần Hoàng bệ hạ rất tốt! Đang đợi ta bắt ngươi về gặp ngài!”

Mỹ nhân ngư lách người tránh nắm đấm của Chiến Thần, nhưng trận mưa quyền vẫn chưa dứt, ‘uỳnh’ một quyền đánh vào vách núi, lập tức núi đá cùng với mười mấy Thần tộc xui xẻo thịt nát xương tan. Không có

sức mạnh của Sáng Thế Phụ Thần trên Lạc Ứng Thạch bảo vệ, cuộc chiến Chủ Thần cấp cuối cùng cũng thể hiện ra uy lực của nó.

“Không tốt rồi! Mau tìm nơi trốn đi!” Sở Thiên cảm thấy được sức mạnh không thể chống lại đó, hấn cuống cuồng tìm nơi tránh nạn.

A Mạt Kỳ giữ hấn lại, “Ông chủ, không được dùng Thần Lực rời khỏi đây, khoảng cách quá gần! Nhấn Ấn Thần chưa chắc đã giấu được Chủ Thần!”

“Vậy thì phải làm sao? Chỉ có ba trăm dặm, chúng mà liều thì đến ba nghìn dặm cũng hủy diệt hết mọi thứ!” Sở Thiên nhất thời không có cách nào. Hấn căn bản là không ngờ tình hình lại đến mức này. Các Chủ Thần lại không quan tâm đến an nguy của địa ngục, đánh nhau ở bên ngoài Lạc Ứng Thạch.

Ba Nhĩ nói: “Phất Lạp Dịch Nặc huynh đệ, nhị huynh ở đây cùng người, ta và tam đệ đi giúp Bào Uy Nhĩ, tìm cơ hội để Bào Uy Nhĩ dẫn mấy Chủ Thần khác đi. Sau đó nhị đệ đưa người đi Lạc Ứng Thạch lấy Không Gian thông đạo, đưa các người về nhân gian!”

“Thế các người thì sao?” Sở Thiên lo lắng.

“Bọn ta không dễ chết thế đâu!”

“Được, nhớ bảo vệ não và linh hồn, ta có thể hồi sinh các người!”

Ba Nhĩ và Mặc Phỉ Đặc gật đầu, rồi nhún người bay ra, “Bào Uy Nhĩ bệ hạ, Ba Nhĩ, Mặc Phỉ Đặc đến thực hiện giao hẹn đây!”

“Đi giúp Thất Hải Thú!” Bào Uy Nhĩ đang ở thế hạ phong giữa sự tấn công của tứ đại Chủ Thần, nhưng cây Tam Xoa Phân Thủy Thú vẫn không ngừng ‘chăm sóc’ cho Chiến Thần, “Khảm Phổ, chủ người đâu? Gọi hấn cút ra đây, đường đường là Thần Hoàng không có mặt mũi nào gặp ai hay sao mà bảo bốn tên tiểu tốt các người đi nộp mạng?!”

Chiến Thần tức giận đùng đùng, hấn tuyệt đối không thể nhẫn nhịn việc có kẻ dám nhục mạ Thần Hoàng, nhưng thương thế lúc trước khiến đầu hấn lại đau, “Nếu Thần Hoàng bệ hạ không phải bị trọng thương thì sớm đã giải quyết người rồi!”

“Tư Đặc n bị thương? Hà hà, e là không sống được bao lâu nữa nhỉ?” mỹ nhân ngư cười nhạt.

“Sao có thể? Hừ!” Chiến Thần giận dữ: “Thần Hoàng đã học được thuật Thượng cổ Tế Tự ở nhân gian! Chỉ chút thương thế chẳng bao lâu là có thể chữa khỏi!”

“Khảm Phổ cảm mến!” ba Chủ Thần còn lại hốt hoảng! Chuyện này có thể cho Bào Uy Nhĩ biết sao? Não tên Khảm Phổ này đúng là có vấn đề về não!

Thuật Thượng cổ Tế Tự? Phất Lạp Dịch Nặc? Mỹ nhân ngư nghiêng rằng, tên bịp bợm đó mồm nói không có quan hệ gì với Thần Hoàng mà mình lại tin...

Phùng phùng!!!

Mỹ nhân ngư bị nộ hỏa công tâm nhất thời không phòng thủ, bị Linh Vực Hỏa Cấp của Thái Dương Thần thiêu cháy hết Thủy nguyên tố đằng sau lưng, sau đó thì An Cát Lệ Na khổng lồ chế Lôi Điện, cắm một đường sét khổng lồ vào trong người Bào Uy Nhĩ.

“Bệ hạ!!” quái vật do Thí Thần Thất Hải Thú hợp thể thành vừa giận dữ vừa sợ hãi, không quan tâm được cái cơ thể này có thể chịu đựng được bao nhiêu sức mạnh, tầng Thần Lực màu tím trở nên đậm hơn, các xúc tu giơ cao đập xuống, “Uỳnh!” cả khe núi, mọi thứ trong vòng bán kính trăm dặm nát vụn, chỉ còn lại tro bụi Lạc Ứng Thạch.

A Mạt Kỳ không kịp nghĩ gì nhiều hơn, ôm lấy Sở Thiên bay lên, mạng sắp không còn rồi, còn lo cái gì mà ăn với chả thân?!

May mà kịp bay lên trời, nhưng Đức Khố Lạp và Lạp Hy Đức thực lực yếu nhất thì bị chấn động đến thổ huyết.

“Phất Lạp Định Nặc!” đôi mắt Bào Uy Nhĩ đỏ ngầu, tứ đại Chủ Thần là cái gì? Giờ Bào Uy Nhĩ chỉ muốn rút gân lột da Sở Thiên, tay cầm Tam Xoa Kích ném mạnh về Sở Thiên...

474. Chương 454: Một Cái Tát

“Thần Hoàng bệ hạ!” Chiến Thần hét lên, chưa dứt lời Chiến Thần đã đuổi theo sau Tam Xoa Kích. Thần Hoàng đã bị thương, không thể đỡ được chiêu này, nhất định phải cứu giá!

Tứ đại Chủ Thần thiếu một người nhưng Bào Uy Nhĩ đã bị thương, do kích động mà vận dụng thất trùng Thần Lực phóng kích đi, khiến cho Tinh Hạch lại bị nứt thêm ra.

Ba Chủ Thần còn lại cũng đuổi theo Tam Xoa Kích. Thái Dương Thần nghĩ: Phất Lạp Định Nặc là lá bài duy nhất khống chế Chiến Thần, hắn không thể chết! An Cát Lệ Na đang suy nghĩ, yêu cầu của con Lan Nguyệt Thú đó là đưa Sở Thiên về nhân gian một cách bình an, mình không thể bội ước! Còn Ba Khắc Lợi thì đơn thuần là thấy ba người kia đi hết, chỉ còn lại một mình thì không phải đối thủ của mỹ nhân ngư nên cũng đuổi theo!

Tứ đại Chủ Thần đuổi theo một cây Tam Xoa Kích, nhưng không một ai đuổi kịp. Vì cây kích đó được Bào Uy Nhĩ ném với sức mạnh của thất trùng Thần Lực. Chiến Thần có tốc độ nhanh nhất cổ lắm cũng chỉ sờ được vào cán kích, nhưng không thể tóm được.

Sở Thiên sững sờ.

Một Hạ Vị Thần nửa mùa đối mặt với thất trùng Thần Lực, cho dù Sở Thiên vẫn luôn đề cao cảnh giác, nhưng đối diện với thứ sức mạnh to lớn kia cũng không biết phải làm gì nữa.

Tứ đại Chủ Thần không cứu được Sở Thiên, Sở Thiên lại đang sững người, thời khắc quan trọng này chỉ có một người có thể giúp thôi.

A Mạt Kỳ đẩy Sở Thiên về phía Anh Cách Lạp Mỗ, cây kích xé gió lao tới, với tốc độ của A Mạt Kỳ muốn tránh cũng không kịp. A Mạt Kỳ biến ra thanh Chiến Thần kích, bắn ra ngũ trùng hợp thể chiến kỹ, “Sự phẫn nộ của Phất Lạp Định Nặc!”

Bình!!

A Mạt Kỳ phụt máu, bay ngược lại mất một đoạn, hắn chỉ cảm thấy một thứ sức mạnh xé tan tất cả truyền từ cây kích vào cánh tay, tiếp đó đi vào Tinh Hạch, A Mạt Kỳ nghiêng rằng chịu đau, Thần Lực toàn thân trong chốc lát đã tan biến!

“Ả đàn bà khốn kiếp Bào Uy Nhĩ!”

Sở Thiên chỉ Bào Uy Nhĩ chửi, hắn không nhớ rõ A Mạt Kỳ đã bao nhiêu lần hy sinh vì hắn nữa. Mà lần này đầu A Mạt Kỳ phát ra một tia sáng đen chói lóa, - thất trùng Thần Lực! Không biết chừng Tinh Hạch và đại não bị đánh tan mất rồi!

Ngũ trùng Thần Lực đối chiến với Thượng Thần Vương Lực, chỉ một chiêu, A Mạt Kỳ không còn phản ứng gì nữa, Chiến Thần kích vẽ ra trong không trung một đường thẳng tuyệt mỹ nhưng chệch hẳn mục tiêu của A Mạt Kỳ, lao xuống mặt đất tạo thành một cái hố lớn.

“Chiến Thần Kích!” Chiến Thần Khảm Phổ nhìn thấy thứ vũ khí vừa rơi, rồi lại quay đầu bay tiếp về phía Sở Thiên.

“Mã Nhĩ Tư Khảm Phổ, bản Thần Hoàng mệnh lệnh cho ngươi giết chết mỹ nhân ngư!”

Sở Thiên nộ khí xung thiên, hai mắt trở nên đỏ ngầu, bay vút về nơi A Mạt Kỳ rơi.

Mệnh lệnh Sở Thiên vừa ra, địa ngục tam Thần Thú lập tức ngăn người, giữ nguyên vị trí.

“Sao Phất Lạp Định Nặc lại thoát ra được?” Thái Dương Thần Nạp Thập thấy Sở Thiên không sao cảm thấy yên tâm một chút. Nhưng nhất định phải khống chế Sở Thiên trong tay, hắn kéo Ba Khắc Lợi: “Đi, bảo vệ Thần Hoàng!”

Bảo vệ? Là bắt sống mới đúng!

Sở Thiên hốt hoảng. Bào Uy Nhĩ, Nạp Thập, Ba Khắc Lợi, ba Chủ Thần muốn giết mình, còn A Mạt Kỳ sống chết chưa biết thế nào, chỉ có thể liều thôi! “Khảm Phổ, Thái Dương Thần bắt người nhà để uy hiếp ta, giết chúng đi!”

“Các người dám uy hiếp Thần Hoàng!” Chiến Thần Khảm Phổ hét lớn, phi thân chắn trước mặt Sở Thiên, hươ tay trên không, chớp mắt Chiến Thần kích đã xuất hiện trong tay, “Bạn cũ, chúng ta lại có thể cùng nhau bảo vệ vinh quang của Thần Hoàng rồi!”

“Nạp Thập, làm sập đây? Khảm Phổ đã lấy lại Chiến Thần kích!” Ba Khắc Lợi sắc mặt tái nhợt.

“Cuống gì chứ? Chúng ta có ba Chủ Thần!”

“An Cát Lệ Na!” Sở Thiên hét lớn: “Lời hứa của người là bảo vệ ta về nhân gian an toàn!”

“Biết rồi!” An Cát Lệ Na quay người, Thủy, Hỏa, Lôi, Thổ, tứ đại tự nhiên nguyên tố tập hợp trên cơ thể, hai tay cầm một thanh trường kiếm, tứ hệ Linh Vực hợp lại thành một, Linh Vực đa trùng kết hợp tỏa ra, mục tiêu, Ba Khắc Lợi!

“An Cát Lệ Na người làm gì vậy?” Ba Khắc Lợi tránh đòn, giận dữ, “Là người thả hãn!”

An Cát Lệ Na cười nhạt, “Là con Lan Nguyệt Thú đó bảo ta thả!”

“Lan Nguyệt Thú? Cô ta vẫn chưa chết?” Ba Khắc Lợi lập tức đỡ đỡ, ‘Phập!’ linh vực đâm xuyên qua vai hãn, cũng kích thích hung tính của hãn, “Cô ta còn sống thì sao chứ? Không ai có thể giết ta!”

Lật hai tay, Ba Khắc Lợi tay cầm cây pháp trượng đen đánh cùng An Cát Lệ Na.

Khảm Phổ, Chiến Thần kích, người kích hợp nhất mới là Chiến Thần thực sự! Khảm Phổ hít một hơi sâu, mặc kệ Linh Vực Hỏa Diệm của Thái Dương Thần, lao thẳng người tới “Thần quyết!”

Trong tiếng nổ long trời, Chiến Thần cùng với cây kích đang múa tít trên tay xông thẳng về Thái Dương Thần.

“Viêm Hỏa! Thái Dương Quang Thuẫn!” Thái Dương Thần cũng không dám ‘tiếp đón không chu đáo’, triển khai song trùng Linh Vực, đồng thời nhanh chóng lùi lại phía sau.

“Phá Ngục!” Chiến Thần kích dường như bị nhiệt độ của vàng thái dương làm cho tan chảy, biến mất một cách đột ngột, nhưng trong ánh lửa nóng rực kia lại có một tia sáng lạnh lóe lên.

Lãnh Quang Xạ Hiện! Chiến Thần kích một lần nữa xuất hiện, Linh Vực của Thái Dương Thần vẫn chói lòa như cũ nhưng chân trái hãn đã bị trường kích đâm xuyên.

Chiến Thần không cần Linh Vực vì hãn có thể tìm ra chỗ sơ hở của bất cứ Linh Vực nào. Tự lực tại một điểm, xuyên qua Linh Vực, giết kẻ địch trong nháy mắt.

“Kẻ coi thường vinh quang của Thần Hoàng, chết!” Khảm Phổ lại giương cao Chiến Thần kích, trong tam giới, có thể ngăn chặn hãn chẳng có mấy người, giết Thái Dương Thần, hai nhất kích đủ rồi!

Mạng Thái Dương Thần vẫn chưa đến lúc tuyệt, ngay lúc Chiến Thần kích một lần nữa được đâm ra, mỹ nhân ngư mặc kệ thương thế, lao đến trước mặt Sở Thiên, Hải Vương Tam Xoa Kích cũng đã xuất hiện trong tay Bào Uy Nhĩ.

“Bào Uy Nhĩ người muốn chết?!” Khảm Phổ bỏ Thái Dương Thần lại, quay ra chặn mỹ nhân ngư.

Thái Dương Thần Nạp Thập sững sờ, quá mạnh! Chiến Thần người kích hợp nhất, trong số Chủ Thần e là chỉ có Thất Hải Thú Thần Vương Vưu Nhân mới có thể ngang bằng với Chiến Thần! Nạp Thập nghiêng rằng thâm nghĩ, hôm nay là kết cục không tránh khỏi rồi!

Dưới sức tấn công mạnh mẽ của Linh Vực phúc hợp của An Cát Lệ Na, Ba Khắc Lợi có vẻ như không còn chống chọi được bao lâu nữa. Lúc ấy quái vật hợp thành bởi Thất Thần Thất Hải Thú đã giải quyết hết mọi đối thủ, đang hùng hực khí thế tiến tới! Ba Khắc Lợi kinh hoàng hét lớn: “Khảm Phổ miện hạ, tên Thần Hoàng này là giả. Ngài cứu ta, chỉ cần ngài cứu ta ta sẽ cho ngài biết Thần Hoàng thật sự ở đâu!”

Giả?! Khảm Phở khựng lại, não hấn bắt đầu đau nhói!

“Không tin ngài nhìn mặt hấn xem! Thần Hoàng đâu có trẻ như vậy!”

Chiến Thần quay đầu lại, quả nhiên lớp cải trang của Sở Thiên đã biến mất.

“Giả... là giả, Thần Hoàng ở đâu? Á!!” cơn đau như muốn nổ tung não khiến cho Chiến Thần phải kêu lên thảm thiết trên không trung. Từng mảnh ký ức lần lượt hiện lên, Chiến Thần chỉ muốn biết, Thần Hoàng ở đâu?

“Phất Lạp Định Nặc, chịu chết đi!” mỹ nhân ngư đã bị thù hận làm lu mờ lý trí, không để ý đến phản ứng kỳ lạ của Chiến Thần, Bào Uy Nhĩ vẫn đâm Hải Vương Tam Xoa Kích về phía Sở Thiên.

A Mạt Kỳ không biết sống chết ra sao, những người còn lại căn bản là không có khả năng chặn Hải Vương Biển Cầm!

Nộ hỏa của Sở Thiên thì không hề mất đi! Bào Uy Nhĩ dám dùng Thần Lực lão tử ban tặng giết A Mạt Kỳ?! Lưỡi đao Phán Quyết, thủ lĩnh của Thượng cổ Thất đại Thần Khí - Thượng Khắc Lục Ngự Tỏa Hồn Trận xuất hiện trong tay Sở Thiên.

Trong cơn thịnh nộ khiến Sở Thiên không hề nhận ra rằng Lưỡi đao Phán Quyết đã lại biến thành một thanh yêu đao, nuốt gọn sinh mệnh của hấn, nuốt gọn tất cả của hấn.

Mái tóc trong chớp mắt đã trở nên trắng toát, giữa hàng lông mày là vô số nếp nhăn, Sở Thiên dường như đã hao tổn cạn tuổi thọ Thần tộc của mình chỉ trong nháy mắt, Sở Thiên lúc này nhìn như phải đến hàng vạn tuổi!

Tóc trắng, áo trắng, thanh trường đao chỉ chéch lên trên trời, mắt nhắm, gương mặt lạnh băng, ánh sáng Lục Ngự Tỏa Hồn chói lòa!

“Thần Hoàng bệ hạ...” các Chủ Thần sững sờ giữa không trung, chỉ có Chiến Thần Khảm Phở là mừng đến phát khóc, “Ba Khắc Lợi, đây không phải bệ hạ thì còn là ai?!”

Sở Thiên không còn biết gì nữa, hấn dùng y thuật cứu Bào Uy Nhĩ, mỹ nhân ngư lại giết A Mạt Kỳ! Hình như rất nhiều người đã quên mất rằng năm xưa lão tử có biệt hiệu là... tên đồ tể!

Cấm Chú! Thuận Lưu! Nghịch Lưu!

Thời Gian Tuần Hoàn!

Lĩnh Vực Long Hoàng bốn thức đầu tiên đồng thời được triển khai. Sở Thiên hai tay cầm yêu đao chờ Hải Vương Tam Xoa Kích.

“Cấm Kỳ Thân! Thuận Kỳ Ý! Nghịch Kỳ Hồn! Đảo Chuyển Tuần Hoàn! Thời Gian Toái Liệt! Vĩnh Đọa Hư Không...”

Tựa hồ giọng nói thân thiết nhất đang thăm thì bên tai, trí óc vốn đang hỗn loạn bỗng tĩnh lại, thanh trường đao thuận thế chuyển hướng, chuyển từ chặt thành đập, nhẹ nhàng đập lên Hải Vương Tam Xoa Kích một cái.

Không một âm thanh.

Tất cả lặng như tờ, Hải Vương Tam Xoa Kích đã biến mất.

“Toái Thời Long Ẩn!” lý trí bị che lấp bởi thù hận của Bào Uy Nhĩ đã hồi phục được một chút, tay phải đang nắm chặt cây kích vội vã buông ra.

“Người thật sự là Cự Long tộc?!” niềm tin của mỹ nhân ngư nhất thời bị dao động, Sở Thiên không phải Thần Hoàng Tư Đặc n?!

“Tiên tổ tại thượng!” Lạp Hy Đức đang nấp ở phía xa thần thờ, Toái Thời Long Ẩn, cái tên này hấn chỉ từng nhìn thấy trong Mật Điển của A Cổ Lạp Sơn! Mật Điển của Hoàng Kim Long tộc có lẽ còn có một tên khác - Liệt Không Long Ẩn, hai cái hợp lại chính là Toái Liệt Hư Không, là Lĩnh Vực Long Thần khởi động Thời Không thông đạo!

Điều quan trọng nhất là, thức này nếu không phải Cự Long tộc thì không thể sử dụng được!

Lập Hy Đức trước giờ chưa bao giờ nghi ngờ thân phận của Sở Thiên. Lúc này hắn chỉ thầm kêu lên, hơn một vạn năm rồi, tiên tổ Long Thần tại thượng, Long Hoàng của A Cổ Lạp Sơn, cuối cùng lại có thể sử dụng Lĩnh Vực của ngài rồi!

Mỹ nhân ngư thấy rất mơ hồ không hiểu ra sao, không có thể chất của Long Thần, ai cũng đừng hòng dùng được Toái Thời Long Ấn! Cho dù là Phán Quyết Thần Hoàng cũng không được! Phát Lạp Địch Nặc rốt cuộc có phải Tư Đặc n không?!

“Người dám tấn công Thần Hoàng!!” Chiến Thần đuổi tới nơi khi mỹ nhân ngư còn đang mơ hồ, linh hồn bị trọng thương, Tinh Hạch rơi vào tình trạng sắp vỡ tan, mỹ nhân ngư chỉ có thể mặc kệ cho Chiến Thần kẻ Chiến Thần kích lên cổ.

An Cát Lệ Na lãnh đạm quan sát mọi thứ, chỉ An Cát Lệ Na người đã đích thân tham gia đại chiến Thất Thần năm đó mới biết đang xảy ra chuyện gì, khẽ lắc đầu nói với Thái Dương Thần và Ba Khắc Lợi, “Còn ngây ra đó làm gì? Đợi chết sao?”

Thái Dương Thần và Ba Khắc Lợi sắc mặt tái nhợt chuẩn bị, An Cát Lệ Na thì thở dài, cũng ẩn mình biến mất.

Đầu cúi xuống, Sở Thiên dùng sống đao của Lưỡi đao Phán Quyết gõ gõ vào gáy, mặc kệ cho tam đại chủ thần rời đi, sau đó từ từ tiến lại gần mỹ nhân ngư.

Chát!

Một cái tát hạ ngay trên mặt mỹ nhân ngư, Sở Thiên lạnh lùng nói: “Cái này là đánh thay cho A Mạt Kỳ!”

475. Chương 455: Phát Lạp Địch Nặc Và Mỹ Nhân Ngư (thượng)

Tát mỹ nhân ngư một cái, Sở Thiên không dám đánh lần nữa.

Cơn thịnh nộ đã giải tỏa bớt phần nào, trí óc Sở Thiên hồi tỉnh được một chút, người hắn đánh là chủ nhân tam giới, Hải Vương Biển Cấm, đại lục đệ nhất cao thủ, quan trọng nhất, mỹ nhân ngư là vua của hàng nghìn vạn đại quân Hải tộc!

Còn đánh tiếp thì ai có thể đảm bảo rằng Hải Vương Biển Cấm sẽ không tắm máu Bồ Lôi Trạch?! Quan trọng nhất là cơ thể Sở Thiên không còn cho phép hắn đánh thêm một phát nữa rồi! Đây không phải lần đầu tiên Lưỡi đao Phán Quyết phát tác. Theo kinh nghiệm trước đây, Sở Thiên biết rằng hắn rất nhanh sẽ ngất đi, sau đó là hôn mê ngủ li bì.

Quả nhiên, đầu óc bắt đầu quay cuồng, Sở Thiên nghiêng rằng cố giữ tỉnh táo, hét lớn: “Lệnh cho Thí Thần Thất Hải Thú dừng lại!”

Mỹ nhân ngư lạnh lùng nhìn Sở Thiên chằm chằm, không có phản ứng gì. Bào Uy Nhĩ đang hối hận, chuyện bị thù hận che mờ tâm trí sao có thể xảy ra với mình? Cao thủ quyết đấu, mất lý trí là đáng sợ nhất, mình quả nhiên vẫn chưa đạt đến trình độ tâm tịnh như nước mà phụ hoàng từng nói.

Bào Uy Nhĩ không hạ lệnh nhưng Thí Thần Thất Hải Thú cũng không dám tiếp tục hành động. Giải trừ hợp thể cũng sờ nhìn Sở Thiên. Bọn họ không hiểu, cha của tiểu vương tử và giáo mẫu sao lại liều mạng với nhau như thế. Địa Ngục tam huynh đệ cũng ngăn ra, họ nợ Sở Thiên ba mạng, nhưng lại là hạ thuộc của Biển Cấm, nhất thời không biết phải giúp ai!

“Mã Nhĩ Tư Khảm Phổ, bản Thần Hoàng lệnh cho người canh chừng Bào Uy Nhĩ, nhưng, chỉ cần Bào Uy Nhĩ không chạy trốn, người không được đả thương!” Sở Thiên ngả người dựa vào Anh Cách Lạp Mỗ, nói: “Đưa ta đi tìm A Mạt Kỳ!”

Ánh mắt Chiến Thần như tia điện, nhìn Bào Uy Nhĩ và Thí Thần Thất Hải Thú, trong lòng vui mừng khôn xiết! Cuối cùng cũng tìm thấy Thần Hoàng rồi! Ai dám nói Thần Hoàng này là giả?! Trong tam giới ngoài bề hạ ra còn ai có thể khống chế Lưỡi đao Phán Quyết?!

Đầu hơi đau, vết thương cũ vẫn đang hành hạ Chiến Thần, nhưng hắn đang chìm đắm trong hạnh phúc, căn bản không quan tâm đến cơn đau, đồng thời cũng bỏ qua mất một chuyện hắc vận nên biết - Sở Thiên dùng Long tộc mật pháp đánh bại Bào Uy Nhĩ chứ không phải dùng Lưỡi đao Phán Quyết.

Anh Cách Lạp Mỗ đỡ Sở Thiên bay trên trời, rất nhanh đã phát hiện được thân thể của Lôi Ưng trên đồng tàn tích của khe núi. Không biết là do trùng hợp hay nguyên nhân gì khác mà A Mạt Kỳ lại rơi ngay lên trên Lạc Ưng Thạch.

“Lạc Ưng Thạch... khốn kiếp! Không hổ cái tên này!” Sở Thiên chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, miệng hộc ra một đồng máu có ba màu đỏ, tím, vàng, bắn lên Lạc Ưng Thạch đen tuyền.

“Hai vị lão gia tử, mau lại đây giúp một tay!” Anh Cách Lạp Mỗ hét hoảng hét lên.

Lạp Hy Đức và Đức Khố Lạp không dám chậm trễ, lột cơ thể đầy thương tích lại, ba người liên thủ truyền Thần Lực vào người Sở Thiên!

Tỉnh lại được một chút, Sở Thiên cố gắng đến bên A Mạt Kỳ.

Lôi Ưng bất động, nằm im trên Lạc Ưng Thạch, máu từ thất khiếu chảy ra, chảy qua má xuống hòn đá, rồi theo vân đá ngưng tụ tại một cái khe dài khoảng bằng ngón tay trỏ. Lạp Hy Đức nhận ra cái khe đó, chính là dấu kiếm của thanh kiếm Vĩnh Hằng năm đó, cũng chính là nơi phong ấn Thiên Ưng Bố Lai n Đặc năm xưa!

“Khốn kiếp, Bào Uy Nhĩ!” Sở Thiên nghiến răng, kiểm tra A Mạt Kỳ, không ngoài dự đoán, Tinh Hạch của A Mạt Kỳ đã vỡ tan. Cố gắng thực hiện mở não kiểm tra, Sở Thiên nhắm mắt gần như tuyệt vọng, não vòng trong của Lôi Ưng đã không còn tồn tại nữa, chỉ còn lại một đồng bầy nhầy!

Trước đây A Mạt Kỳ cũng từng chiến tử nhưng não chưa bao giờ bị trọng thương. Dù là ở Nguyệt Cầu, bị Mai Nhĩ Kim Tư nuốt, não hắn vẫn được bảo vệ một cách kỳ lạ! Dù đến giờ Sở Thiên vẫn chưa hiểu A Mạt Kỳ có điểm gì đặc biệt có thể khiến não không bị tứ trùng Thần Lực nuốt gọn, nhưng A Mạt Kỳ vẫn là tỉnh lại được.

“Bảo Chiến Thần canh chừng Bào Uy Nhĩ cẩn thận! Ta phải bắt đầu phẫu thuật!” Sở Thiên trầm giọng.

“Ông chủ, đóng băng A Mạt Kỳ lại trước, về nhân gian rồi chữa trị đi! Giờ cơ thể của ông chủ...”

“Không được, lần trước La Tân bị Mã Lý Ngang đánh tan não, do ta cứu chữa muộn nên mới khiến hắn mất đi một phần ký ức! Không thể để tái diễn với A Mạt Kỳ!” Sở Thiên không hiểu rõ về linh hồn, với những tổn thương liên quan đến đại não và linh hồn hắn chỉ có thể xử lý bằng kiến thức y học thông thường nhất - chữa càng sớm càng tốt!

Phùng, phùng!!

Hai tay Sở Thiên đang để trên hộp sọ của A Mạt Kỳ bỗng cảm thấy nóng rực, chớp mắt da trên các ngón tay đã bị thiêu cháy khô.

“Ngón tay bị thiêu khô rồi!” Sở Thiên kinh ngạc, tuy sức mạnh của ma pháp không có tác dụng gì với Thần tộc, nhưng từ sau khi thành Thần, thể chất chống lửa, nước vẫn giữ lại một ít, lửa bình thường không thể làm tổn thương hắn.

Ánh sáng chói lòa.

Sở Thiên cúi đầu nhìn, trên đại não A Mạt Kỳ đang có lửa cháy.

Ngay lập tức, gáy, lưng, tứ chi, nháy mắt A Mạt Kỳ đã bị bao lấy bởi lửa.

“Ha ha, lão A còn biết ngón này!” Anh Cách Lạp Mỗ cũng kinh ngạc, nhưng rồi hắn cười lớn, “Ông chủ, không sao rồi, A Mạt Kỳ có thể tự hồi sinh!”

Thấy ánh mắt kinh ngạc của Sở Thiên, Anh Cách Lạp Mỗ giải thích: “Ông chủ xem, đây là Niết Bàn Hỏa của Phương Hoàng tộc! Nếu ta không nhìn nhầm thì đây có lẽ là Tụ Linh Niết Bàn Hỏa của Phương Hoàng hoàng tộc!”

A Mạt Kỳ không sao? Mọi người vui mừng, rồi cùng quay ra nhìn Anh Cách Lạp Mỗ - sao người nhận ra tuyệt chiêu cứu mạng của Phượng Hoàng tộc?!

Cười ngượng, Anh Cách Lạp Mỗ cúi đầu giải thích: “Là tiểu nha đầu kia cho ta biết...”

Không phải chỉ là nói cho chứ?! Sợ là còn dạy cho người rồi ấy chứ! Sở Thiên cười ha hả, nghĩ bụng, xem ra đây là điều tốt mà tiểu tình nhân năm đó của A Mạt Kỳ để lại, chỉ cần linh hồn bị tổn thương là Niết Bàn Hỏa lập tức khởi động...

“Ông chủ, chúng ta tránh đi trước! Uy lực của Niết Bàn Hỏa mạnh vô cùng!” Anh Cách Lạp Mỗ chở Sở Thiên quay về chỗ Bào Uy Nhĩ.

Vừa chạm đất, hai chân Sở Thiên mềm nhũn gần như đứng không vững nữa. Di chứng sau khi sử dụng yêu đao ngày càng nghiêm trọng, nhưng bây giờ chưa phải lúc nghỉ ngơi, có quá nhiều chuyện đang chờ hắn giải quyết.

“Bào Uy Nhĩ bệ hạ thật là thủ đoạn!” Sở Thiên ngồi bệt xuống đất thở dốc, “Cũng may A Mạt Kỳ mệnh lớn, nếu không đã chết trong tay bệ hạ rồi!”

Mỹ nhân ngư lạnh băng nhìn Sở Thiên, kẻ đầu tiên bắt mình làm tù binh, “Thắng làm vua, thua làm giặc, muốn chém muốn giết tùy người! Ta chỉ muốn biết người rốt cuộc là Cự Long tộc hay Tư Đặc n?”

Lão tử không có liên quan gì đến tên khốn Tư Đặc n! Sở Thiên thầm rửa, Phán Quyết Thần Hoàng đáng chết không biết đã bao nhiêu lần gây rắc rối cho hắn rồi?! Nhưng Chiến Thần đang ở bên cạnh nhìn, Sở Thiên không dám nói thật, đành nói: “Đây là Địa Ngục, những chuyện khác sau này hãy nói! Người bảo Địch Á Lạc tìm thông đạo đi, chúng ta về nhân gian trước đã!”

Địa Ngục, nơi quỷ quái này Sở Thiên không muốn ở thêm phút nào nữa.

Sa Lỗ và Địch Á Lạc cùng đi tới, quan hệ của hai người này và Sở Thiên khá tốt, nên Tô Sách Na dặn họ đến thương lượng cùng Sở Thiên.

“Các người đừng nói gì hết, về nhân gian rồi nói!” không đợi ai mở mồm, Sở Thiên chặn họng luôn.

“Cũng được, đợi A Mạt Kỳ kết thúc Niết bàn, ta sẽ đi lấy Địa Ngục thông đạo!” Địch Á Lạc gật đầu.

A Mạt Kỳ cháy phừng phừng trong ngọn lửa, không còn nhìn thấy bóng dáng của hắn nữa. Trong ánh sáng đỏ rực của lửa lại ánh lên một chút màu tím nhạt, Chiến Thần thấy vậy kinh ngạc: “Bệ hạ, máu của Lôi Ung này rất lạ, có chút tương đồng với máu của bệ hạ! Ủa...”

Chiến Thần bỗng nhớ lại điều lúc nãy mình vừa nhìn thấy, “Bệ hạ, máu của ngài sao lại có ba màu vậy? Hơn nữa phần máu tím cũng khác xa với sức mạnh của Thí Thần Linh Hoàng huyết?!”

“À, ta bị trọng thương chưa bình phục, dùng mật pháp do Sáng Thần ban cho...”

Rắc!

Sở Thiên bịa chưa xong chuyện, bỗng một tiếng nổ vang lên, tất cả quay đầu lại, thì ra Lạc Ung Thạch bắt đầu vỡ.

“Hồng rồi! Địa Ngục thông đạo ở bên trong Lạc Ung Thạch!” Địch Á Lạc tái mặt, cuống cuồng lao tới.

Rắc, rắc, rắc!! Tiếng nứt vỡ liên tiếp vang lên, trên Lạc Ung Thạch đã xuất hiện vô số kẽ nứt.

“Không thể nào... A Mạt Kỳ sắp hủy Lạc Ung Thạch!” mỹ nhân ngư cũng run rẩy. Phải biết là vừa rồi sáu vị Chủ Thần hỗn chiến trên Lạc Ung Thạch nhưng nó không hề bị bất kỳ ảnh hưởng gì.

Hòn đá phong ấn Thần Vinh Hằng dễ bị hủy như thể sao? Cánh cửa Thần Phật Từ Lung do Thần Sáng Thế tạo ra có thể dễ dàng bị đánh vỡ như vậy sao?

Lạc Ung Thạch không phải Địa Ngục thông đạo. Thông đạo thạch lúc nhiều nhất có đến mấy trăm viên, Thần Sáng Thế cũng ít quan tâm đến chúng, vì thể Địch Á Lạc có thể tùy ý hủy hoại. Nhưng còn Lạc Ung Thạch, đây là con đường Huyết Luyện Địa Ngục thông đạo duy nhất, bên trong chính là Sáng Thế Thần Lực!

Niết Bàn Hỏa vẫn đang rừng rực cháy, không ai nhìn thấy từ trong khe hở do thanh kiếm Vĩnh Hằng tạo ra, có một luồng khí tức đang trào ra, hòa vào trong lửa chui vào trong thân thể Lôi Ưng đang hồi sinh.

Sáng Thế Thần Lực bên trong Lạc Ưng Thạch đã rò rỉ ra do sự dẫn dụ của Niết Bàn Hỏa...

“Đây là Niết Bàn gì vậy?” Bào Uy Nhĩ tái mặt? Bào Uy Nhĩ không tin ngoài Lưỡi đao Phán Quyết của Tư Đặc n ra, trong tam giới còn có sức mạnh gì có thể mạnh hơn thất trùng Thần Lực của mình! Nhưng ngay trước mắt đây có một thứ sức mạnh lại có thể dẫn động được thứ mà Sáng Thế Phụ Thần để lại!

“Ủa, đây là đâu vậy?” Sở Thiên bỗng nghe thấy một giọng nói hiền lành, nghe kỹ thì ra là A Tư Nặc đã tỉnh lại, đang cười một cách thoải mái trong nhĩ không gian, “Cảm giác quen thuộc quá! Giống như ta năm đó, chẳng lẽ lại có người được Thần Sáng Thế ban phúc rồi? Ủm, tại sao ta không cảm nhận được linh hồn? Lẽ nào lần này Thần Sáng Thế không ban cho sức mạnh linh hồn?”

Được Thần Sáng Thế ban phúc! Sở Thiên ngẩn người, được ban phúc cũng không thể phá hủy Lạc Ưng Thạch chứ!

Địch Á Lạc lao tới lập tức bị ngọn lửa đẩy lùi!

“Chủ Thần cấp Niết Bàn, hơn nữa còn có dị biến do máu gây ra!” mỹ nhân ngư quay phắt lại, hét lên với Sở Thiên: “Nếu còn muốn về nhân gian mau thả ta ra! Để ta liên thủ cùng Chiến Thần bảo vệ Lạc Ưng Thạch!”

“Thả ngươi ra? Hừ, ngươi giết ta thì sao?” Sở Thiên tay trái cầm chắc Lưỡi đao Phán Quyết, tay phải lấy ra dao phẫu thuật, “Lập Hy Đức lão gia tử, dùng Thời Gian Thuận Lưu tăng tốc cho ta!”

Thời gian trôi qua nhanh chóng, Sở Thiên mở não của mỹ nhân ngư lấy Tinh Hạch ra rồi nói với Chiến Thần: “Bào Uy Nhĩ đã là phế nhân, ngươi đi bảo vệ Lạc Ưng Thạch! Nghe theo Địch Á Lạc, bất luận thế nào cũng phải bảo vệ được Địa Ngục thông đạo!”

Sở Thiên cất Lưỡi đao Phán Quyết đi, tay trái đỡ gáy mỹ nhân ngư, tay phải khâu vết thương, rồi kê dao lên cổ Bào Uy Nhĩ, hét: “Biết điều một chút!”

“Thả ta ra!” mỹ nhân ngư muốn thoát ra nhưng không có Tinh Hạch căn bản không thể thoát khỏi tay Sở Thiên, “Được, tất cả cùng chết! Bên trong Lạc Ưng Thạch có Sáng Thế Thần Lực, một mình Chiến Thần không thể bảo vệ nó được!”

Đúng lúc ấy, Địch Á Lạc bảo Chiến Thần chui xuống phía dưới Lạc Ưng Thạch, bên trong những đường vân đã có một cái cơ quan, dùng lực kéo mạnh Lạc Ưng Thạch rơi ra ba hòn đá lớn.

Chiến Thần dùng Thần Lực kéo Địa Ngục thông đạo bay về chỗ Sở Thiên, “Bệ hạ, thần...”

Uỳnh!!

Lạc Ưng Thạch nổ tung!

Phần lớn Sáng Thế Thần Lực đã hòa vào lửa Niết Bàn, phần còn lại theo các mảnh vụn Lạc Ưng Thạch bay ra xung quanh.

Uy lực của Thần Sáng Thế ai có thể chặn được? Dù là Chiến Thần thực lực mạnh nhất cũng chỉ có thể bảo vệ Địa Ngục thông đạo, khó khăn tránh những mảnh đá vỡ, rồi nhìn trân trân về “Thần Hoàng” Phát Lạp Địch Nặc và cả mỹ nhân ngư đã bị một hòn đá đập phải.

476. Chương 456: Phát Lạp Địch Nặc Và Mỹ Nhân Ngư (hạ)

Hà~~~Hù!

Hà~~~Hù!

Sở Thiên bị một tràng ngáy đánh thức, xoa xoa cái trán như đang muốn nổ tung, Sở Thiên giật mình, lão bà mình chưa bao giờ ngáy cả! Tiểu Bạch? Ngủ cạnh mình mấy năm nay cũng chưa bao giờ ngáy...

Nhưng tiếng ngáy này ngay ở bên cạnh, chẳng lẽ có người đang ở gần đây ngáy?!

Không đúng! Ta không ở nhà! Lão tử đang ở địa ngục!

Sở Thiên cuối cùng lấy lại được ý thức, rồi chỉ cảm thấy mình đang ôm một người, lúc này mọi thứ tối đen, dựa vào chút ánh sáng lơ mơ, Sở Thiên nghiêng đầu nhìn: “Ca ngợi Sáng Thế Phụ Thần! Ái Lệ Ti tỷ tỷ tại thượng!”

Trong lòng Sở Thiên lúc này lại chính là mỹ nhân ngư Bào Uy Nhĩ!

Lẽ nào là mỹ nhân ngư ngáy! Sở Thiên vô cùng kinh ngạc, nhìn lại một cái, mỹ nhân ngư đang mệt mỏi nằm trong lòng hắn với hình thái bản thể, đôi cánh mũi mềm mại phập phồng từng nhịp...

“Ư... Á...” mỹ nhân ngư bị tiếng kêu của Sở Thiên đánh thức, lập tức phát hiện mình đang nằm trong lòng Sở Thiên, vội vàng muốn thoát ra, nhưng hai cánh tay không còn chút sức lực nào khiến Bào Uy Nhĩ lại ngã xuống.

Bụp!

Mỹ nhân ngư ngã gục vào lòng khiến Sở đại thiếu gia hoa mày chóng mặt, nhưng hắn muốn tránh cũng không tránh nổi. Từ chút ánh sáng le lói có thể thấy giờ Sở Thiên đã già đi rất nhiều, hơn nữa di chứng sau khi sử dụng yêu đao đang phát tác.

“Này, ta không động dậy được rồi, ngươi tự dậy đi!” Sở Thiên nói không chút thiện ý, nộ hỏa của hắn giờ vẫn chưa tan.

Mỹ nhân ngư ấn ai tay lên ngực Sở Thiên, muốn bò dậy lần nữa, nhưng đáng tiếc hai tay không còn sức lực gì nữa, liên tục bị trọng thương, lại bị Sở Thiên lấy mất Tinh Hạch, còn sống được đã là một kỳ tích rồi.

Nhìn Sở Thiên có dung mạo giống hệt Thần Hoàng một cách thù hận, mỹ nhân ngư cố gắng lật người sang bên, rồi nằm thở hồi sức. Nhưng khi lật người, Bào Uy Nhĩ đã kéo theo cánh tay trái Sở Thiên đang ôm mình cùng mở ra, sau đó Bào Uy Nhĩ nằm trên cánh tay Sở Thiên với một tư thế rất lịch sự.

“Ngươi... khốn kiếp có thể nhẹ nhàng hơn không hả?!” tay bị đè, Sở Thiên không nhìn được mà chửi thề!

“Hứ!” mỹ nhân ngư hừ mũi, cũng không phản bác gì, chỉ nằm yên trên tay Sở Thiên hồi sức, cuối cùng cũng không phải nhìn bản mặt đáng ghét của Phát Lạp Dịch Nặc!

Hai người cứ thế nằm im cùng phục hồi thể lực, sau đó rất có thể lại liều mạng với nhau!

Hà~~~ hừ~

Sở Thiên lại nghe thấy tiếng ngáy, không nghĩ ngợi gì nói luôn, “Này đại tỷ, phiên tỷ có chút tự giác của đệ nhất mỹ nữ tam giới có được không! Đừng ngủ nữa, tiếng ngáy thật khó nghe!”

Sau khi giáo huấn tâm trạng Sở Thiên rất thoải mái! Không có người ngoài, hắn không phải giả bộ Thần Côn, không cần nói với giọng điệu quý tộc đại lục, cứ dùng cách mắng người ở trái đất giáo huấn đệ nhất cao thủ, cảm giác này thật không tồi chút nào!

“Ngươi... ta từ trước đến nay chưa bao giờ ngáy!” mỹ nhân ngư lập tức phản bác lại, đôi lông mày nhăn tít lại, nữ vương quý tộc Huyền Thú đại lục ngáy, điều này không khác gì mắng Bào Uy Nhĩ còn xấu hơn heo!

Mỹ nhân ngư vẫn thức, vậy thì ai ngáy?

Sở Thiên nghe kỹ lại, thì ra là tiếng của A Tư Nặc, nhưng giờ Địa Huyết Chu Vương đang ở bên trong nhãn không gian, lại đang bị đóng băng, không thể ngủ được. Vậy chỉ còn một khả năng - linh hồn của con nhện đó khi ngủ cũng ngáy!

Còn về việc tại sao nghe được tiếng của linh hồn A Tư Nặc thì hắn không hề cảm thấy ngạc nhiên, vì cái nhãn chứa A Tư Nặc là tác phẩm của Tây Cương, liên thông với linh hồn Sở Thiên, còn A Tư Nặc lại là một cao thủ linh hồn, ở trong nhãn có thể liên lạc với linh hồn Sở Thiên không có gì là lạ.

“Khốn kiếp!” Sở Thiên không nhận được chửi A Tư Nặc!

“Ngươi nói năng sạch sẽ một chút!” mỹ nhân ngư giận dữ.

“Hắc, lão tử chửi ngươi sao? Đồ chết tiệt khổng tước xòe đuôi, tể bào nào úng nước...” Sở Thiên liền sổ một tràng, cũng trách mỹ nhân ngư xui xẻo. Không nên nhiều lời khi Sở Thiên còn chưa hết tức. Nói xong tâm trạng Sở đại thiếu gia thoải mái hơn nhiều. Hắc hắc, những lời này của trái đất không biết mỹ nhân ngư hiểu được bao nhiêu!

Quả nhiên, Bào Uy Nhi ngẩn ra, vẫn đang nghĩ xem khổng tước là cái gì? Cả tể bào nào là gì? Có điều qua thái độ của Sở Thiên, mỹ nhân ngư nhanh chóng nhận ra hắn đang chửi mình!

Mở mồm, mỹ nhân ngư định phản bác, nhưng từ nhỏ mỹ nhân ngư chỉ biết giết người, không biết chửi nhau, làm sao mà địch lại được miệng lưỡi của Sở đại thiếu gia chứ?!

Một hồi lâu sau, Sở Thiên chửi mệt nhoài, cảm thấy gáy mỹ nhân ngư đang run rẩy, có lẽ nộ hỏa công tâm rồi, thế là hắn ngoe đầu sang nói: “Cẩn thận kéo tức chết đấy! Ta...”

Sở Thiên không để ý rằng đầu mỹ nhân ngư đang gối trên cánh tay mình, hắn quay đầu sang kết quả là miệng đã không cẩn thận chạm phải gương mặt của Bào Uy Nhi.

Mặt hai người lập tức đỏ phừng phừng!

Không gian yên lặng như tờ, chỉ có Sở Thiên vẫn nghe thấy tiếng ngáy của A Tư Nặc.

Một lúc lâu sau, mỹ nhân ngư mở miệng nói: “Phát Lạp Địch Nặc, nổi nhục hôm nay ta nhất định sẽ dùng máu ngươi để gột rửa!”

Sở Thiên mặc kệ mỹ nhân ngư, hắn đang suy nghĩ làm thế nào để giải thích với lão bà ở nhà về sự hiểu lầm ngày hôm nay.

Trời dần sáng, hai người đang trong một khu rừng đỏ rực, nhìn xuyên qua tán cây là bầu trời bao la không một gợn mây, đỏ như máu nhưng không hề thấy mặt trời. Không ai biết những tia sáng đỏ rực này từ đâu ra.

“Huyết Luyện Ngục? Chúng ta đến Huyết Luyện Ngục rồi?” mỹ nhân ngư kinh ngạc một lúc, rồi thở dài, “Ta hiểu rồi...”

Vừa rồi Lạc Ứng Thạch phát nổ, một mảnh vỡ đã đập vào hai người, Sáng Thế Thần Lực bên trong tự động được khởi động. Nhưng Lạc Ứng Thạch là gì? Là Huyết Luyện Ngục thông đạo!

Muốn khởi động Huyết Luyện Ngục cần phải có sức mạnh Chủ Thần cấp, mà sức mạnh Sở Thiên đánh bại mỹ nhân ngư chưa hoàn toàn tan biến hết, Tinh Hạch có thất trùng Thần Lực của mỹ nhân ngư lại nằm trong tay Sở Thiên. Vì thế hai người bị một mảnh đá đánh bật vào Huyết Luyện Ngục!

Sở Thiên cũng nhanh chóng hiểu được điều này, hắn cau mày, “Này, ngươi có thấy người nhà của ta không? Họ có phải cũng vào đây rồi không?”

Mỹ nhân ngư không trả lời.

“Hỏi ngươi đấy! Nghe thấy không hả?” Sở Thiên lại hỏi, mỹ nhân ngư vẫn mặc kệ.

Sở Thiên không hỏi nữa, nhắm mắt hồi phục thực lực. Mỹ nhân ngư bị thương, còn Sở Thiên chẳng qua là bị tiêu hao quá độ. Vì thế sau khi hai người nằm như vậy một ngày, khi trời lại tối một lần nữa, Sở Thiên hồi phục thể lực trước, tuy là tạm thời không thể sử dụng Thần Lực được, như cũng đủ để di chuyển tự do rồi.

Sở Thiên bò dậy lật người mỹ nhân ngư lại, bắt đầu cởi bỏ áo giáp của mỹ nhân ngư.

“Ngươi muốn làm gì?” mỹ nhân ngư sắc mặt tái mét, trong lúc hoảng hốt cũng không để ý lễ nghi quy tắc, chửi: “Tên tiểu nhân vô sỉ, đồ háo...”

“Câm mồm!” Sở Thiên quát, “Lão tử đang cứu ngươi! Không muốn chết thì câm mồm!”

“Cứu ta?” mỹ nhân ngư ngẩn người, “Tại sao?”

“Đại tỷ à, ngươi là Hải Vương Biển Cầm, tự dùng não mà nghĩ đi!” Sở Thiên mặc kệ mỹ nhân ngư, nếu còn cách khác thì thật sự hắn không muốn cứu Bào Uy Nhi!

Mỹ nhân ngư cũng nhanh chóng hiểu ra, trong mắt Thí Thần Thất Hải Thú, đầu tiên Bào Uy Nhĩ bị Sở Thiên bắt làm tù binh, rồi hai người cùng mất tích. Nếu Bào Uy Nhĩ chết hoặc bắt vô âm tín thì hàng nghìn vạn đại quân Biển Cầm sẽ tính nợ lên đầu đảo Bồ Lô Trạch! Do đó, vì người nhà, Sở Thiên giờ chỉ còn một lựa chọn duy nhất là bảo toàn mạng sống cho mỹ nhân ngư, sau đó đưa về nhân gian, rồi đàm phán với Biển Cầm!

Không có Thần Lực, cũng chính là không có khả năng nhắm mắt chữa trị. Sở Thiên bắt tay vào việc trên tấm lưng trắng mịn của Bào Uy Nhĩ. Nặng nhất là vết thương do Lôi Điện của An Cát Lệ Na đánh lên, một đường rách toác, miệng vết thương dài nửa thước ở phía lưng bên trái, sâu đến tận phổi, thật sự rất khủng bố!

Nhưng thế chưa làm khó được Sở Thiên, hắn rất quen việc chữa trị những vết thương do điện, không cần Thần Lực cũng có thể giải quyết. Sở Thiên nhanh chóng xử lý vết thương rồi đỡ nửa người phía trên của mỹ nhân ngư lên.

“Này!” mỹ nhân ngư hét lên, không biết lấy đâu ra sức mà che lấy ngực.

“Kêu gì mà kêu!” Sở Thiên cau mày, “Phải cuốn băng, nhấc tay lên!” thấy mỹ nhân ngư không động dậy, Sở Thiên giận dữ: “Đại tỷ, cảm phiền đại tỷ nghĩ những chuyện nghiêm túc có được không?! Ta là Tế Tự, đang cứu mạng người! Nói lại lần nữa, ở nhà ta có lão bà, không có hứng thú với người!”

Mỹ nhân ngư bị Sở Thiên mắng cho cứng họng, lạnh lùng nhìn Sở Thiên, tuy đúng là cái bản mặt khôn kiếp của Tư Đặc n nhưng thần sắc quả thật không có tà niệm!

Trong mắt của bác sỹ thú ý chuyên nghiệp, khi chữa bệnh, bệnh nhân là mỹ nhân ngư lột sạch quần áo hay một con chó ghê thì có gì khác nhau? Thậm chí Sở Thiên cho rằng chẳng có gì khác hết!

Nhanh nhẹn băng vết thương cho mỹ nhân ngư xong, Sở Thiên nhận thấy là nhiều lớp băng như vậy khiến cho chiến giáp của mỹ nhân ngư trở nên hơi nhỏ, thế là hắn ném chiếc áo choàng của mình cho mỹ nhân ngư, “Tuy không có Tinh Hạch và Thần Lực nhưng dựa vào thể chất Thần tộc của người, nhiều nhất là nửa tháng sau vết thương sẽ lành!”

Nói rồi Sở Thiên lấy Lưỡi đao Phán Quyết ra cắt mái tóc dài của mình, rồi lấy từ trong nhẫn không gian Sinh Mệnh Tinh Hoa mà Tinh Linh tộc hiếu kính hắn, uống liền ba bình như uống nước lọc. Đáng tiếc Sinh Mệnh Tinh Hoa khó tìm, trong tay Sở Thiên cũng chỉ có ba bình này, muốn có nữa phải đợi một năm!

Uống Sinh Mệnh Tinh Hoa xong, Sở Thiên miễn cưỡng hồi phục lại diện mạo tuổi trung niên, lần này hắn tổn hao quá nhiều!

Không chút khách khí, Sở Thiên cắt một đoạn tóc của mỹ nhân ngư, rồi bắt đầu cải trang.

“Người làm gì vậy?”

“Hỏi thừa, đương nhiên là cải trang! Đây là Huyết Luyện Ngục! Nếu có người phát hiện ta giống hệt tên khốn Tư Đặc n thì chúng ta chết chắc!” sau một lúc Sở Thiên đã cải trang thành bộ dạng của một tên đạo tặc trung niên mặt mày lấm lét.

Nhặt đồng tóc mình vừa cắt, Sở Thiên lại bắt đầu bôi bôi xoa xoa lên mặt mỹ nhân ngư, cuối cùng biến mỹ nhân ngư thành một nữ Tế Tự tóc trắng!

Nghe Sở Thiên chửi Tư Đặc n, mỹ nhân ngư hỏi: “Rốt cuộc người kà Cự Long hay là Tư Đặc n?”

Sở Thiên nhếch mép, nâng cằm mỹ nhân ngư lên nhìn trừng trừng: “Sau này đừng có nhắc con lợn Tư Đặc n đó trước mặt ta, lão tử không liên quan gì đến hắn hết!”

477. Chương 457: Luyện Ngục Huyết Sắc

Bào Uy Nhĩ bị tiếng quát đó của Sở Thiên làm cho sững sờ. Đã nhiều năm nay, trừ hồi nhỏ bị người ta giáo huấn ra, Bào Uy Nhĩ không còn bị người khác quát như thế.

Chưa kịp cãi lại thì Sở Thiên đã cướp lời: “Câm mồm, đừng quên giờ ngươi đang bị ta bắt làm tù binh! Vậy thì phải có sự giác ngộ của tù binh, hiểu chưa?” nói rồi Sở Thiên lấy từ trong nhẫn không gian ra đồ ăn, ném cho mỹ nhân ngư, “Thần tộc có quy định gì về bắt tù binh? Nói xem, ta sẽ đối đãi với ngươi theo quy định của Thần tộc, tránh việc sau này Biển Cấm các ngươi nói Bỏ Lôi Trạch bọn ta không có phong độ!”

Mỹ nhân ngư lạnh băng nhìn Sở Thiên, có những chuyện rất khó nói ra. Đệ nhất mỹ nữ của Thú Thần tộc rơi vào tay kẻ địch có kết quả như thế nào, câu hỏi này e là chỉ có tên khốn Phất Lạp Dịch Nặc này là hỏi ra được!

Thấy mỹ nhân ngư không trả lời, Sở Thiên nhún vai, cúi người công mỹ nhân ngư, “Nể mặt Mạt Khắc Nhĩ, ta cũng không làm khó ngươi! Đi thôi, coi như ta xui xẻo, còn phải công ngươi nữa!”

“Thả ta ra!” Bào Uy Nhĩ đập thùm thụp lên lưng Sở Thiên, nhưng tiếc là giờ một chút sức lực cũng không có.

“Thả ngươi xuống? Vứt ngươi ở đây cho ngươi đợi chết hả?” Sở Thiên hất đầu về khu rừng, “Đừng quên đây là Huyết Luyện Ngục, giờ đi tìm chỗ nào trốn đã rồi hãy nói!”

Mỹ nhân ngư không nói gì nữa, kệ cho Sở Thiên công mình mò mẫm trong rừng.

Nói đến môi trường ở Huyết Luyện Ngục cũng thật cổ quái. Ban ngày không có mặt trời, chỉ có một bầu trời đỏ màu máu, đến đêm thì lại có một mặt trăng màu bạc với đường vân có vài phần tương đồng với Hồng Nguyệt của Huyền Thú đại lục.

Trăng đã lên cao, tính ra thì đã là sáng sớm rồi, cuối cùng thì Sở Thiên cũng tìm thấy một địa huyết ẩm ướt.

Kiểm tra một lượt, không có nguy hiểm, Sở Thiên công mỹ nhân ngư tiến vào cái địa huyết có thể coi là rộng này. Sau đó treo nhẫn Ấn Thần lên một hòn đá rồi dùng nó bịt cửa huyết lại.

“Nằm xuống, đừng động đây!” lấy ra một tấm chăn mềm đặt mỹ nhân ngư lên, Sở Thiên lại lấy ra một đồng hồ lớn nhỏ, bắt đầu pha chế, “Nói đi, có cách gì có thể từ đây về nhân gian?”

Tĩnh táo đã một ngày một đêm, nộ hỏa của mỹ nhân ngư đã tan đi không ít. Lí trí của Hải Vương Biển Cấm một lần nữa trở lại, suy nghĩ một lúc, Bào Uy Nhĩ có chút cảm giác cổ quái, mình và Sở Thiên giờ chính là hai con cá ở trong cùng một chậu, muốn thoát khỏi Huyết Luyện Ngục thì cách duy nhất là hợp tác!

Nghĩ đến đây, Bào Uy Nhĩ nói: “Trước đây từ Huyết Luyện Ngục về nhân gian chỉ có cách đó là đi từ Lạc Ứng Thạch. Giờ Lạc Ứng Thạch đã bị hủy, vậy thì chỉ còn có hai con đường!”

“Nói tiếp đi, ta vẫn đang nghe!”

“Thứ nhất, Lạc Ứng Thạch chỉ là Huyết Luyện Ngục thông đạo đã được biết. Nhưng theo Phương Hoàng Chủ Thần nói, vẫn còn một thông đạo khác ẩn trong Huyết Luyện Ngục. Nhưng chỉ có một người biết thông đạo này, đó là Thần Phật Huyết Luyện Thú năm đó, Bì Bồng, vì năm đó hắn ở dưới trường Tư Đặc n, biết được rất nhiều bí mật của Huyết Luyện Ngục.

“Thứ hai chính là tìm Thần tộc có thể phá vỡ không gian, mạo hiểm xuyên việt, nhưng rơi xuống chỗ nào thì không chắc!”

Xong việc Sở Thiên nheo mắt nghĩ ngợi rất lâu, rồi kể một lọ chất lỏng không màu đến miệng mỹ nhân ngư, “Uống đi!”

“Đây là cái gì?”

“Làm gì mà lảm lời thế, bảo uống thì cứ uống đi!” Sở Thiên bực mình nhắc cằm mỹ nhân ngư lên, vạch miệng ra đổ chất lỏng vào.

Mỹ nhân ngư đang định giãy ra nhưng thứ chất lỏng đó vừa xuống bụng thì tạo ra một thứ cảm giác dễ chịu, cơn đau ở sau lưng giảm đi rất nhiều. Bây giờ Bào Uy Nhĩ mới biết Sở Thiên đã cho mình uống thuốc.

Rầm rầm!

Sở Thiên lấy ra từ trong nhẫn không gian một tảng băng to, trong nháy mắt cả huyết động đã bị lấp đầy.

“A Tư Nặc!” mỹ nhân ngư kinh ngạc nhìn Sở Thiên từ từ đập vỡ tảng băng, để lộ ra bên trong là một con nhện khổng lồ, sau đó Sở Thiên ghé sát vào nói nhỏ: “Hôn lễ của ngươi và AK bắt đầu rồi!”

“Á, hôn lễ bắt đầu rồi sao?” A Tư Nặc trở mình, biến thành hình người, rồi ngơ ngác nhìn Sở Thiên và mỹ nhân ngư, “Phất Lạp Định Nặc tiên sinh, Bào Uy Nhĩ bệ hạ, sao hai người lại ở cùng nhau vậy?”

“Ngươi nhận ra ta?” mỹ nhân ngư ngạc nhiên, tuy nhân phẩm Phất Lạp Định Nặc không ra làm sao, nhưng thuật cải trang khá giỏi, A Tư Nặc một Hạ Vị Thần dựa vào cái gì mà nhận ra mình? Chẳng lẽ hắn có Thần Lực của Thần tộc cấp cao?

Sức mạnh linh hồn của Bào Uy Nhĩ quả thực là không ra sao, trong mắt mỹ nhân ngư, A Tư Nặc chỉ là một Thần tộc bình thường, năm đó Bào Uy Nhĩ bảo Địa Huyết Chu Vương làm thống lĩnh quân Tả Dực của Thú Thần tộc, chẳng qua cũng vì nể thân phận người kế thừa An Cát Lệ Na.

Nói sơ qua về sự việc với A Tư Nặc, Sở Thiên nói: “Ngươi có cách gì ẩn giấu hoặc cải trang linh hồn không?”

“Được, quá dễ!” A Tư Nặc dụi mắt, xem ra ngủ vẫn chưa đủ, “Thật ra linh hồn và Thần Lực cũng giống nhau, đều có sóng dao động, ta có thể thay đổi tần số của nó, khiến linh hồn của người này giống hệt của người kia!”

“Thế thì tốt, của ta không cần thay đổi!” Sở Thiên chỉ Bào Uy Nhĩ, “Phu nhân Sát Lâm Na ngươi từng gặp rồi phải không? Thay đổi sóng dao động của linh hồn Bào Uy Nhĩ giống với Sát Lâm Na!” xong Sở Thiên nói thêm một câu, “Để chúng ta sớm về nhân gian thành hôn cho ngươi và AK!”

A Tư Nặc hoàn thành nhiệm vụ một cách nhanh chóng, Sở Thiên vẫy vẫy tay với A Tư Nặc, “Được rồi, người đóng băng mình đi rồi tiếp tục ngủ đi!”

Soạt!

Sở Thiên xé cái áo Tế Tự trên người mỹ nhân ngư, thay một chiếc Thủy hệ pháp bào màu xanh lam mà Sát Lâm Na hay mặc hàng ngày. Sau đó biến đổi dung mạo mỹ nhân ngư thành Sát Lâm Na. Phủi phủi hai tay, Sở Thiên cười: “Từ hôm nay cho đến trước khi về nhân gian, ngươi chính là Sát Lâm Na lão bà của ta!”

“Ngươi muốn làm gì?”

“Ồn ào!” Sở Thiên nheo mắt, cười hề hề: “Đương nhiên là tìm Bì Bồng rồi. Nói thế nào thì nói lão nhân gia người ta cũng là lão tổ tông của Sát Lâm Na, chắc là có thể chiếu cố đến chúng ta, phải không lão bà?”

Thật ra Bào Uy Nhĩ cải trang thành Chu Lệ Á thì tốt hơn, nhưng Sở Thiên không nắm rõ thực lực của Bì Bồng, không biết gia tộc Biên Bức có mật pháp gì có thể xác định hậu duệ của mình không, vì thế hắn chọn Sát Lâm Na.

“Ta không phải lão bà của ngươi...” mỹ nhân ngư chỉ phản bác được nửa câu, cách làm của Sở Thiên không thể trách được gì, để về được nhân gian e là chính mình cũng sẽ làm như vậy, ài, thôi vậy, mồm miệng tên lừa bịp này không sạch sẽ nhưng nhân phẩm về mặt đó thì có thể tin được!

Sở Thiên đột nhiên quỳ bên cạnh Bào Uy Nhĩ, vén áo lên nhìn chằm chằm cái đuôi cá gãi đầu, “Ta nói tỷ này, linh hồn thay đổi rồi, khí độ ngươi cũng gần như Sát Lâm Na, đều là công chúa quý tộc, nhưng cái đuôi này...”

“Ngươi... Khốn kiếp!” mỹ nhân ngư đỏ mặt, chân có thể thay đổi, nhưng bộ phận ở giữa hai chân con người có thể để hằn đổi sao?

Cười ngượng, Sở Thiên cũng cảm thấy không thích hợp lắm, nghĩ một lúc rồi nói: “Hay là ta thương lượng thế này, ta chỉ thay đổi từ đùi trở lên, bên dưới thì không động đến, nhưng dáng người như thế thì sẽ hơi cao. Nhưng không sao, Sát Lâm Na vừa khéo cao hơn ngươi!”

Do dự một lúc, cuối cùng mỹ nhân ngư cũng gật đầu đồng ý.

Thần Lực tiêu hao hết, Sở Thiên chỉ có thể dùng cách thông thường tiến thành chuyển đổi giữa thú thể và nhân thể, vì thế tốc độ phẫu thuật rất chậm. Mãi đến mấy ngày sau, Thần Lực đã phục hồi được một chút thì cuộc phẫu thuật mới hoàn toàn kết thúc.

Rồi hai người lên đường đi tìm Bì Bồng Huyết Luyện Ngục.

May mà mỹ nhân ngư là chủ nhân tam giới hiểu được một chút về Huyết Luyện Ngục, sau ba ngày đường thì tìm thấy phương hướng rồi chỉ đường cho Sở Thiên từ trên lưng hân.

Trên đường không cần thiết phải nói nhiều, hai người tuy gặp phải chút rắc rối, thậm chí có lúc là những rắc rối lớn chí mạng, nhưng dựa vào mồm mép của Sở đại thiếu gia, còn cả danh hiệu của Bì Bồng, coi như là đã đến Huyết Luyện Bảo một cách an toàn!

Huyết Luyện Bảo, nhà của Luyện Ngục Huyết Bức Bì Bồng! Nhìn tòa thành cổ to hơn cả nội đảo Bồ Lô Trạch, Sở Thiên nheo mắt cười, lão tổ tông này thật có tiền!

“Đừng cười nữa, xung quanh Huyết Luyện Bảo đều là thủ hạ của Bì Bồng, chắc chắn chúng ta đã bị phát hiện rồi!” mỹ nhân ngư ghé sát tai Sở Thiên nói nhỏ.

“Biết rồi, tất cả cứ giao cho ta, ngươi cứ phối hợp tốt với ta là được!” Sở Thiên ưỡn ngực, ngẩng cao đầu bước tới cổng lớn Huyết Luyện Bảo.

Mỹ nhân ngư không chỉ trích gì Sở Thiên nữa, tiếp xúc lâu như vậy rồi, mỹ nhân ngư cũng biết được một chuyện. Đó chính là trong tam giới có một loại người có thể khiến đối thủ nghĩ mình là lợn, sau đó là bán chính mình đi, cuối cùng còn đem tiền thay Sở Thiên. Nói tóm lại một câu thì mỹ nhân ngư đã có hiểu biết sâu sắc về kỹ nghệ lừa đảo của Sở Thiên.

“Bì Bồng miện hạ! Bì Bồng lão tổ tông! Phất Lạp Địch Nặc xin cầu kiến!”

Sau tiếng hét gọi đó của Sở Thiên, cổng thành từ từ mở ra, ‘vù vù’ hai đội dơi bay ra, biến thành hình người rồi vây lấy Sở Thiên.

Không đợi những con dơi hút máu hình người ấy mở miệng, Sở Thiên lấy ra từ trong nhẫn không gian một đồng đồ bày ra trước mặt chúng, “Chư vị, cái tên Chu Lệ Á có thể các vị chưa nghe thấy bao giờ, nhưng Đức Khố Lạp thì biết chứ? Những thứ này có thể chứng minh quan hệ của ta và Đức Khố Lạp!”

Tính cách của con dơi già Đức Khố Lạp giống hệt Sở Thiên, đương nhiên không thể bạc đãi cháu rể của mình, vì thế trên người Sở Thiên đeo đầy những thứ như gia huy gia tộc Biên Bức cũng không có gì là lạ.

Kiểm tra một lượt các thứ dưới đất, những con quỷ hút máu kia nhìn nhau, một con trong đó giơ tay lên bắn ra một đoạn dây trời Sở Thiên và Bào Uy Nhĩ lại, “Chuyện này quan trọng, các ngươi chịu thiệt thòi một chút để ta áp giải các ngươi đi gặp gia tổ! Nếu gia tổ chứng minh thân phận của các ngươi thì ta sẽ tạ lỗi!”

“Hà hà, miện hạ nói rất có lý! Nếu là ta, ta cũng làm như vậy! Xin cứ tự nhiên!” Sở Thiên cười thâm, cao quý mà coi trọng lễ tiết, đây chính là ưu điểm của hấp huyết quý... có thể lợi dụng!

Bị che mắt mắt, đi qua một con đường lòng vòng, Sở Thiên đến được một hội trường màu đỏ của máu, ngồi chính giữa là một ông già tóc chấm vai, mặc áo choàng đen, khí độ khá giống với Đức Khố Lạp, nhưng dung mạo cao nhã hơn.

“Bì Bồng miện hạ, Phất Lạp Địch Nặc xin được bái kiến!” tuy Sở Thiên phải công mỹ nhân ngư nhưng không hề ảnh hưởng đến lễ nghi quý tộc, Bì Bồng thoảng cười.

“Mười mấy ngày trước, ta nhận được mật báo gia tộc, có người tự xưng là phu quân hậu huệ của ta...” Bì Bồng chậm rãi đứng dậy, đi vòng quanh Sở Thiên mấy bước, nói lạnh lùng, “Nếu ngươi dám mạo danh, ta giết! Nếu là thật... thế cô ta là ai?”

Bì Bồng chỉ Bào Uy Nhĩ.

“Đây là một phu nhân khác của ta Sát Lâm Na!”

“Khà khà!” Bì Bồng cười, vẻ mặt càng thêm tà ác, “Người đâu, giết Sát Lâm Na! Hậu duệ của ta tuyệt đối không thể chia sẻ phu quân với kẻ khác!”

478. Chương 458: Một Người Khác

Một con hấp huyết quỷ mặc một bộ quần áo đen sát người chớp mắt xuất hiện bên cạnh Sở Thiên kéo mỹ nhân ngư ra, chém một đao xuống cổ mỹ nhân ngư.

“Dừng tay!” Sở Thiên hét lên, khởi động Thời Gian Thuận Lưu, giơ tay chặn phía trước mỹ nhân ngư.

Phập!

Thanh đao chém vào tay Sở Thiên, may mà con hấp huyết quỷ kia thực lực bắt phàm, kịp thời thu đao về mới không chặt đứt cánh tay Sở Thiên.

Sở Thiên nhìn Bì Bồng với ánh mắt lạnh băng, “Miện hạ như vậy là có ý gì? Sát Lâm Na là phu nhân của ta, trên danh nghĩa cô ấy cũng là hậu duệ của ngài, chẳng lẽ gia tộc Bì Bồng thích chém giết hậu duệ một cách bừa bãi sao?”

“Ha ha ha ha!” Bì Bồng cười lớn nhưng lập tức nghiêm mặt lại, “Ta không muốn nói lại lần thứ hai. Hậu duệ của ta tuyệt đối không được chia sẻ phu quân với người khác!”

Nói rồi Bì Bồng nhìn Sở Thiên lạnh lùng, sau đó chuyển ánh mắt sang Bào Uy Nhĩ.

Sở Thiên và Bào Uy Nhĩ bỗng hiểu ra một ý khác của Bì Bồng.

“Đơn giản! Ha ha!” Sở Thiên tiến lên một bước giật lấy thanh đao, chĩa vào mình, “Không phải chỉ là không thể chia sẻ sao? Sát Lâm Na không chết cũng có thể đáp ứng được yêu cầu của ngài! Phu quân ta đây không tồn tại nữa thì họ không cần chia sẻ nữa rồi!”

Phập!

Thanh đao cắm vào ngực Sở Thiên.

“Tốt!” Bì Bồng giơ tay hút thanh đao lại ném sang một bên, ngồi lại lên chiếc ghế dựa đen của mình cười lớn: “Ha ha, tin tình báo Phổ Lan Đa cho biết, Phát Lạp Định Nặc từng vì Sát Lâm Na mà khai chiến với hai đại đế quốc! Khi đó ta không tin, nhưng giờ ta tin rồi!”

Sắc mặt bỗng nghiêm nghị, Bì Bồng nói: “Nếu vừa rồi ngươi mặc kệ Sát Lâm Na thì ngươi không phải Phát Lạp Định Nặc!”

Sở Thiên trầm nghĩ, con dơi già này đang làm nhục trí thông minh của ta! Nếu ngay trò đó mà cũng nhìn không ra thì lão tử đổi họ thành Bì Bồng!

Cười nhạt, Sở Thiên kéo Bào Uy Nhĩ lại gần, vỗ nhẹ lên người Bào Uy Nhĩ đồng thời nháy mắt, đại tỷ, làm ơn, giờ tỷ là Sát Lâm Na, tướng công bị thương rồi, ít ra tỷ cũng phải thể hiện một chút chứ!

Thầm thở dài, mỹ nhân ngư từ bỏ ý định đẩy Sở Thiên ra, rồi xé một mảnh áo băng vết thương cho Sở Thiên.

“Được rồi, ta đã tin ngươi! Tính cách của ngươi giống như Phát Lạp Định Nặc...” Bì Bồng gõ tay lên tay vịn ghế, hai mắt nhắm hờ, từ tốn nói: “Nếu Phổ Lan Đa không lừa ta thì Phát Lạp Định Nặc chắc không đến ba mươi! Giờ ngươi có cách gì khiến ta tin là dung mạo của ngươi và Phát Lạp Định Nặc cũng giống nhau?”

Thì ra là kiểm tra từng khâu! Sở Thiên giống như Bì Bồng, cũng neho mắt lại cười: “Miện hạ là Luyện Ngục Huyết Bức, có thể kiểm tra tiềm lực sinh mệnh của ta!”

Lúc đó, con quỷ vừa rồi được Bì Bồng ra lệnh bằng mắt, đặt tay lên lưng Sở Thiên, rồi cúi mình thưa: “Gia tổ, tiềm lực sinh mệnh của hân gần đây đã bị tổn hao nghiêm trọng, sau đó bổ sung được một chút nhưng không đủ hồi phục hoàn toàn! Theo vết tích thì trước khi tổn hao có lẽ rất trẻ!”

Bì Bồng khẽ gật đầu, quan sát kỹ dung mạo Sở Thiên bật cười: “Giống Tư Đặc n thật! À không, chính là hân lúc trung niên!”

Vừa nói, tay Bì Bồng dài ra đến mấy mét ẩn lên ngực Sở Thiên, trong nháy mắt, mái tóc Sở Thiên trở nên đen tuyền, tiềm lực sinh mệnh hồi phục hoàn toàn!

“Đa tạ miện hạ!” Sở Thiên cảm thấy vô cùng sướng khoái, hẩn thẩn nghĩ, không hổ danh là Chủ Thần khổng chế tiềm lực sinh mệnh.

Sở Thiên đồng thời nắm lấy tay mỹ nhân ngư, đồng thời nhéo nhẹ vào hông mỹ nhân ngư, ý nói: làm ơn đi, ra dáng Sát Lâm Na một tý được không vậy?!

Mỹ nhân ngư hơi đỏ mặt, làm vẻ mặt mà Sát Lâm Na nên có, thể hiện sự kinh ngạc với “Thần kỹ” của Bì Bồng.

“Hà hà, miện hạ còn cần chứng minh gì không?” Sở Thiên cười.

“Không tồi, mọi thứ của ngươi đều đúng với Phát Lạp Dịch Nặc! Có điều... Đức Khố Lạp là nhánh huyết mạch mà ta để lại nhân gian hơn vạn năm trước, hậu duệ của chúng ta căn bản là chưa bao giờ gặp. Cho dù ngươi là Phát Lạp Dịch Nặc, nhưng làm sao ngươi chứng minh được Chu Lệ Á là hậu duệ của ta?”

“Cái này rất đơn giản!” Sở Thiên đọc to một câu khẩu quyết Linh Vực của tộc Hấp Huyết Biên Bức, lấy từ trong nhần không gian một bức hình ma pháp cả nhà, để trước mặt Bì Bồng, chỉ vào rồi nói: “Ngài xem, đây là lão gia Đức Khố Lạp, bên cạnh chính là Chu Lệ Á!”

“Ha ha, không cần nhìn nữa! Chu Lệ Á giống hệt với bà vợ ta! Bà ấy trước giờ không gặp người ngoài, các người muốn giả dạng cũng không làm được!” vẻ mặt âm u đáng sợ của Bì Bồng được thay thế bằng nụ cười, “Được rồi, chỉ cần ngươi để bà vợ ta nhìn một cái rồi ta sẽ thừa nhận các ngươi là hậu duệ của ta! Ra đi bà!”

Một cái bóng đầy âm khí đột nhiên phân tách ra từ bóng của Bì Bồng, dần dần tụ lại thành hình người, xung quanh là một lớp sương đen mờ ảo khiến người khác không thể nhìn rõ.

Cái bóng đi vòng quang Sở Thiên và Bào Uy Nhĩ, cất giọng: “Linh hồn nữ là Hoàng Kim Long tộc, của nam... rất tốt! Rất giống Long Thần! Tuy không mạnh mẽ bằng Long Thần nhưng linh hồn và Thời Gian thiên phú của hẩn tốt nhất trong số Cự Long tộc ta từng gặp! Còn tốt hơn cả La Tư! Chu Lệ Á gả cho hẩn, ta không có ý kiến gì!”

Không biết là Sở Thiên không quan tâm hay đang bị chấn động bởi bộ dạng kỳ quái của bà vợ Bì Bồng, còn Bào Uy Nhĩ thì đang run lên trong lòng hẩn.

La Tây Nhã Bì Bồng! Phu nhân thần bí của Luyện Ngục Huyết Bức, chưa ai từng thấy gương mặt thật, chỉ biết là bên cạnh Bì Bồng mãi mãi có một Linh Hồn Chủ Thần! Vưu Nhân khi còn tại thế từng nhắc đến, Bì Bồng và Tư Đặc n vốn có quan hệ rất tốt, không thua kém gì hai đại Thần Thú Phán Quyết Đoạn Tội, sau này bị đẩy đến Huyết Luyện Ngục chính là vì vị phu nhân này!

Linh Hồn Chủ Thần La Tây Nhã! Trong đầu Bào Uy Nhĩ nhắc đi nhắc lại cái tên này, mỹ nhân ngư càng thêm kinh hãi. Sở Thiên chẳng lẽ thật sự là Long Thần hậu duệ chứ không phải Thần Hoàng Tư Đặc n?!

Sau khi quan sát hai người, La Tây Nhã lại biến thành cái bóng nấp trên người Bì Bồng, bóng hai người hợp lại thành một.

“Hậu duệ của Tư Thập Đức Mãi Nhĩ! Hậu duệ có thiên phú còn cao hơn cả La Tư! Tốt, ta thừa nhận hôn sự của ngươi và Chu Lệ Á!” Bì Bồng gật đầu cười, La Tư, con trai thứ của Long Thần, Long Hoàng đời thứ nhất của A Cổ Lạp Sơn! Thiên phú cao hơn cả hẩn... đứa cháu rể này gia tộc Bì Bồng phải có chắc rồi!

“Xin kính chào lão tổ tông!” Sở Thiên vội hành lễ, cười vô cùng thân thiết, nhưng Bào Uy Nhĩ thì có phần không tự nhiên, bị Sở Thiên kéo theo hành lễ. May mà vừa rồi Bì Bồng có hành động muốn giết mỹ nhân ngư, nên phản ứng lúc này của mỹ nhân ngư không gây nghi ngờ gì cả.

“Người đâu, bày tiệc hoan nghênh người mới của gia tộc ta!”

Tửu yến nhanh chóng được bày ra, Bì Bồng hỏi Sở Thiên tại sao lại đến Huyết Luyện Ngục.

Sở Thiên cũng không giấu diếm, kể bắt đầu từ Phổ Lan Đa. Đương nhiên, việc thân thể của Sa Khắc là Phượng Hoàng Thần thì không được nói ra. Thay vào đó là Phổ lan Đa tận tâm thi hành nhiệm vụ, không

ngờ lọt vào tầm nhắm Hải Vương Biển Cấm, nên đến đảo Bồ Lô Trạch xin lánh nạn. Còn chuyện sau khi vào Địa Ngục thì cũng không có gì giấu được, chỉ là có thêm một Sắt Lâm Na và nguyên nhân tại sao Lạc Ưng Thạch lại nổ thì không biết.

Tiếp đó là khi phát nổ, Sở Thiên đang “ôm Sắt Lâm Na” nên nhau người bị những mảnh đá vỡ đập phải.

Cuối cùng Sở Thiên cười: “Lão tổ tông an tâm, Bào Uy Nhi bị trọng thương, không biết chừng đã chết rồi. Vậy thì Huyền Thú đại lục của nhân gian hoàn toàn đã nằm trong sự khống chế của ta, nếu ngài muốn đến nhân gian, ta lúc nào cũng hoan nghênh!”

“Ừm!” Bì Bồng cười hài lòng, Sở Thiên cũng cười thầm. Nghe việc Lạc Ưng Thạch đã bị hủy, Bì Bồng còn có hứng thú với nhân gian, vậy thì chắc chắn lão dơi già này có một con đường khác đến nhân gian.

“Nói như vậy, Bác Đức cũng bị Bào Uy Nhi đả thương... Hừ!” Bì Bồng bỗng cười nhạt, nói với người hầu, “Phái người đến vực Hỏa Diệm, tra rõ cho ta tình hình của gia tộc Phượng Hoàng!”

Nói xong, Bì Bồng lại cười: “Phất Lạp Dịch Nặc, ngươi và Chu Lệ Á làm thế nào mà biết nhau? Kết hôn mấy năm rồi?...”

Hàng loạt câu hỏi được nêu ra, giống như một vị trưởng bối quan tâm đến hạnh phúc của con cháu, Sở Thiên trả lời rất cẩn thận. Từ sự hài lòng trên gương mặt Bì Bồng, có thể thấy là trình độ Thần Côn của Sở đại thiếu gia qua mặt một Chủ Thần không thành vấn đề, chắc chắn là đã đạt đến cấp Thần Vương!

Thỉnh thoảng Bì Bồng cũng hỏi Bào Uy Nhi, mỹ nhân ngư sớm đã khớp câu trả lời với Sở Thiên, vì thế trả lời cũng không mấy khó khăn.

Đúng lúc mỹ nhân ngư trả lời thì giọng La Tây Nhã vang lên, “Sắt Lâm Na, ngươi vì sao lại để ý Phất Lạp Dịch Nặc?”

Không biết câu hỏi đột ngột này của La Tây Nhã là có ý gì, mỹ nhân ngư không thể không cẩn thận, đang định đáp qua quýt cho xong, thì Sở Thiên đã nói: “Cũng chẳng có gì, chỉ là một câu thơ thôi. Hồi mâu nhất tiểu bách mi sinh, lục cung phần đại vô nhan sắc!”

(Đây là câu thơ Sở Thiên đã nói lúc tán Sắt Lâm Na ở những chương đầu.)

“Ha ha!” La Tây Nhã cười, rồi không hỏi gì nữa.

Mỹ nhân ngư thì ngạc nhiên nhìn Sở Thiên, tên lừa đảo này còn có thể làm ra loại thơ này?!

“Gia tổ! Khách của ngài đã đến!” một người hầu quỳ xuống trước mặt Bì Bồng báo cáo.

“Mời vào đi, ở đây không có người ngoài!” Bì Bồng nói: “Các người hôm nay đến vừa khéo, ta đang muốn mời khách, có điều...”

“Hừ, con tiện nhân còn dám đến!” La Tây Nhã nói với giọng khinh thường.

“Lão bà, trước mặt tiểu bối chú ý khí độ! Ha ha!” Bì Bồng cười gượng.

Nói với Sở Thiên: “Đợi lát gặp khách của ta đừng ngạc nhiên!”

“Sao? Ta biết khách của ngài?” Sở Thiên ngạc nhiên hỏi.

“Có thể nói là biết, cũng có thể nói là không!”

Dù Sở Thiên có thông minh hơn nữa thì cũng không nghĩ ra mình có một người bằng hữu nào mà vừa biết mà vừa không biết.

“Bì Bồng đại ca, La Tây Nhã đại tẩu, tiểu muội xin kính chào!” giọng nói điệu đà khiến người ta phải lạnh tóc gáy, một bóng dáng thướt tha lướt vào, chính là An Cát Lệ Na!

“Ôi chào, đại ca có khách à? A, Sáng Thế Phụ Thần tại thượng, tiểu suất ca này sao lại giống Tư Đặc n vậy?” An Cát Lệ Na dường như không quen biết Sở Thiên, ngồi xuống cạnh Bì Bồng, cười: “Hi hi, ta nhìn nhầm, linh hồn của tiểu suất ca lại là hình dạng Long Thần, có lẽ là hậu duệ của Tư Đặc Đức Mãi Nhi đại ca rồi!”

Nói rồi, những ngón tay thon dài mềm mại của An Cát Lệ Na miết lên mặt Sở Thiên, “Tiểu suất ca, tối nay có hứng thú cùng thưởng trăng với tỷ tỷ không?”

Bốp!

Mỹ nhân ngư đánh bật tay An Cát Lệ Na ra, đồng thời nói với chính mình rằng, đây là biểu hiện nên có của Sắt Lâm Na.

Sở Thiên thật sự chết sững, trước khi Lạc Ứng Thạch bị hủy An Cát Lệ Na đã bỏ chạy, không thể nào đến Địa Ngục được, nhưng cái người trước mặt đây...

Một tia sáng lóe lên, Sở Thiên nhớ ra Gia Sách Nhĩ Ma Căn giống hệt An Cát Lệ Na, liền cười: “Miện hạ là hậu duệ của An Cát Lệ Na? Hà hà, miện hạ thật là giống!”

“Phất Lạp Định Nặc, người nói sai rồi! Đây chính là An Cát Lệ Na!” Bì Bồng cười: “Nhưng không phải An Cát Lệ Na người gặp dưới Địa Ngục, vị này là An Cát Lệ Na ở Huyết Luyện Ngục!”

479. Chương 459: An Cát Lệ Na

“Hừ, Bì Bồng đại ca đừng có nhắc đến ả đàn bà nhảm chán đấy làm gì!” An Cát Lệ Na này có vẻ rất ghét An Cát Lệ Na của Địa Ngục.

Sở Thiên lén quan sát kỹ vị mỹ nữ phiền nhiễu này. Dung mạo hoàn toàn giống với An Cát Lệ Na, nhưng nhìn kỹ hơn thì vẫn phát hiện ra khác biệt. Điểm khác biệt lớn nhất chính là khí chất của họ. Nếu nói An Cát Lệ Na của Địa Ngục là một tảng băng thì người trước mặt Sở Thiên đây lại là một ngọn lửa.

“Tiểu suất ca, có đồng ý thưởng trăng cùng tỷ tỷ không?” có lẽ vì quan hệ của La Tây Nhã đến An Cát Lệ Na dù miệng thì chọc ghẹo nhưng không dám có hành động gì, còn với Sở Thiên thì khác, An Cát Lệ Na hoàn toàn không để tâm đến biểu hiện ‘phân nộ’ của Bào Uy Nhĩ, tay gác lên vai Sở Thiên, cười mê hoặc: “Xấu hổ gì chứ?! Tỷ tỷ...”

Bốp!

Lần này không cần mỹ nhân ngư ra tay Sở Thiên đã gạt mạnh tay An Cát Lệ Na ra, neho mắt cười: “Miện hạ, ta không có hứng thú thưởng ngoạn trăng, tiểu đệ chỉ có hứng thú với việc nghiên cứu kết cấu cơ thể thôi!”

“Ồ, kết cấu cơ thể?” An Cát Lệ Na sáng mắt lên, mỹ nhân ngư cũng ngạc nhiên, chẳng nhẽ Phất Lạp Định Nặc chuyển tính rồi?

“Đúng thế, kết cấu cơ thể!” Sở Thiên cười, “Ta thích giải phẫu một con rắn, lóc vảy lột da. Sau đó, ta thích đâm một dao vào gan cho phọt nước... đúng rồi, miện hạ có biết gan rắn có rất nhiều công dụng không? Ai da, tí thì quên, rắn cái rắn đực cũng có chỗ khác nhau, con đực thì...”

An Cát Lệ Na không còn cười nổi nữa. Những lời chỉ gà mắng chó của Sở Thiên ai nghe cũng có thể hiểu hần đang nói rằng: lão tử muốn rút gân lột da tên biến thái nhà ngươi!

Mỹ nhân ngư khẽ cười, tên lừa bịp này chửi người mà không có một từ ngữ bẩn thỉu nào, kẻ hần chửi là An Cát Lệ Na, chửi hay lắm!

Sở Thiên vẫn đang nói về sự khác nhau giữa rắn cái và rắn đực, thì ánh mắt An Cát Lệ Na đã mang sát khí, còn Bì Bồng thì gần như là đang ngồi xem trò vui!

An Cát Lệ Na liếc Bì Bồng một cái, chậm rãi giơ tay lên, đúng lúc đó thì tiếng cười thanh thoát của La Tây Nhã vang lên, “Phất Lạp Định Nặc, lão tổ mẫu thích người, có thời gian chúng ta cùng nghiên cứu về rắn! Ha ha!”

Sự lạnh lẽo biến mất trên gương mặt An Cát Lệ Na, thay vào đó là một nụ cười. Rõ ràng là La Tây Nhã muốn nói rằng, Phất Lạp Định Nặc có ta che chở, ai dám động vào hần là coi thường lão nương!

“Lão tổ mẫu có dặn dò, tiểu bối không dám không vâng mệnh!” Sở Thiên cười thầm. Từ câu “con tiện nhân” của La Tây Nhã nói khi An Cát Lệ Na bước vào có thể biết rằng quan hệ của hai người này thế nào rồi. Vì thế hẳn thà đắc tội An Cát Lệ Na cũng phải lấy lòng lão thái thái luôn dính liền với Bì Bồng này.

Huống hồ An Cát Lệ Na cũng không chắc là dám làm khó Sở Thiên.

“Được rồi, An Cát Lệ Na, ba hôm trước ngươi nói có chuyện quan trọng muốn nói với ta, nói đi, có chuyện gì?!” Bì Bồng khiến cho Sở Thiên có cái cảm giác rằng hẳn rất sợ vợ, sao La Tây Nhã vừa mở miệng là hẳn đã phối hợp cùng rồi! Hơn nữa, thái độ với An Cát Lệ Na cũng trở nên lạnh lùng.

An Cát Lệ Na rửa thầm La Tây Nhã, nếu không phải lão yêu bà này giở trò thì lão nương ta sớm đã có được Sinh Mệnh Linh Vực của Bì Bồng rồi.

An Cát Lệ Na cười một cách thần bí: “Bì Bồng đại ca, tiểu muội có một bí mật trọng đại muốn nói với đại ca! Một tháng trước, Bác Đức dùng mưu kế đánh thắng đại ca, sau đó đi quyết đấu cùng Bào Uy Nhĩ. Đại ca có biết kết quả thế nào ko?”

Vừa nói An Cát Lệ Na cúi đầu nghịch ngón tay không nói. Ý tứ rất rõ ràng, tin tình báo này rất có giá trị, muốn biết thì lấy giá mà trao đổi đi!

“Bác Đức bại trận! Lạc Ứng Thạch bị phá hủy!” Bì Bồng nói lạnh lùng, nhìn Sở Thiên tán thưởng, tên cháu rể này báo tin rất đúng lúc, nếu không mình đã phải mất không ít chỗ tốt vào tay An Cát Lệ Na để có được tin này rồi.

An Cát Lệ Na kinh ngạc, Lạc Ứng Thạch, con đường thông giữa Huyết Luyện Ngục và Địa Ngục đã bị hủy, hai không gian đã không còn sự liên hệ nào, Bì Bồng làm thế nào mà biết tin này?!

Ổn định lại tinh thần, An Cát Lệ Na cười: “Thế đại ca có biết Bác Đức thua thế nào không? Giờ hẳn thế nào?”

“Ngươi đừng phí lời nữa! Tin tình báo của gia tộc ta không ít hơn người đâu!” La Tây Nhã mất kiên nhẫn lên tiếng.

Thật là một lão thái thái nóng nảy, cánh tay đang ôm mỹ nhân ngừ run lên do phấn khích. Hẳn lại phát hiện được một đối tượng đầu tư đáng giá! Lão thái thái tính khí thất thường, thường rất cứng chiều con cháu, tạo quan hệ tốt với người này thì mọi chuyện hầu như sẽ không thành vấn đề!

An Cát Lệ Na rõ là rất sợ La Tây Nhã, vội cười trừ với cái bóng của Bì Bồng, “Tẩu nói thế nào thì là như vậy, tiểu muội nhiều lời rồi!”

Nói rồi, thần sắc An Cát Lệ Na tỏ ra đoan trang hơn một chút nhưng trong mắt Sở Thiên thì vẫn không thể nào nhìn ra bóng dáng thiếu nữ nhà lành. Liếc nhìn mỹ nhân ngừ một cái, cảm thấy con cá này còn thuận mắt hơn An Cát Lệ Na!

“Đại ca, đại tẩu, theo như mật báo của trinh thám Phượng Hoàng tộc của gia tộc chúng ta...” An Cát Lệ Na hạ giọng, “Ba ngày trước, vực Hỏa Diệm phát hiện có dấu hiệu của Thần Cấp Niết Bàn!”

Mắt Bì Bồng bỗng lóe lên sắc lạnh, toàn thân cứng lại, La Tây Nhã thì vội nói: “Ngươi muốn nói là Bác Đức bị trọng thương đến mức phải Niết Bàn?”

An Cát Lệ Na gật đầu.

“Tin chính xác không?”

“Gia tộc Phượng Hoàng khẳng định đã có một Chủ Thần Cấp Niết Bàn!” An Cát Lệ Na khẽ cười, “Nhưng ngoài Bác Đức ra thì gia tộc Phượng Hoàng còn có Chủ Thần nào khác sao?”

“Ha ha, thú vị! Thú vị!” Bì Bồng và La Tây Nhã cùng bật cười, lúc này bóng của Bì Bồng và bóng của mình phát sinh sự trái ngược kỳ lạ, một bên ngửa mặt lên cười, một bên lại là cúi đầu khẽ cười.

“Phát Lạp Định Nặc, ngươi và Sắt Lâm Na đi nghỉ trước đi!” Bì Bồng phẩy tay.

.....

Theo chỉ dẫn của một con hấp huyết quỷ, Sở Thiên công mỹ nhân ngư đến một gian phòng ngủ dưới mặt đất, rồi con quỷ đó đóng cửa để lại một câu rồi đi “Mời cô gia và phu nhân nghỉ ngơi!”

Quay người nhìn căn phòng với tường đen, rèm đỏ, Sở Thiên thả mỹ nhân ngư xuống chiếc giường lớn, “Người hạ thủ thật tàn nhẫn, Bác Đức bị người đánh đến mức phải Niết bàn rồi! Hà hà, chúng ta có phải là nên thương lượng sau này khi Bồ Lô Trạch và Biển Cầm khai chiến, người nên nhẹ tay một chút không?”

“Hừ!” không có ai mỹ nhân ngư trở lại với sự lạnh lùng.

Sở Thiên lấy ra một đồng bình lọ, bắt đầu điều chế thuốc cho mỹ nhân ngư, “Nói chuyện nghiêm túc này, chuyện An Cát Lệ Na là sao? Sao lại có đến hai người? An Cát Lệ Na này sao lại câu kết với Bì Bồng?”

“Người thật sự không biết chuyện của An Cát Lệ Na? Trên Lạc Ứng Thạch, các người còn liên thủ đối phó với ta mà!” mỹ nhân ngư cười nhạt.

“Lão tử biết cái mông!” Sở Thiên ném thuốc cho mỹ nhân ngư.

Uồng một hơi hết thuốc, Bào Uy Nhĩ nói: “Chuyện của An Cát Lệ Na phải nói từ Thần Súc Mạnh...”

Sở Thiên lập tức mất kiên nhẫn, “Ta không có hứng thú với Thần Súc Mạnh! Người nói ý chính đi!”

“Không có hứng thú?! Hừ!” mỹ nhân ngư giận dữ, một kẻ phá hủy vũ khí của Bào Uy Nhĩ lại không có hứng thú với sức mạnh, thế không phải là quá coi thường tam giới đệ nhất cao thủ sao?! “Vậy người có hứng thú với cái gì?”

“Ôm lão bà đếm tiền!” Sở Thiên ngẩng cao đầu nói ra lý tưởng cao quý của mình.

Mỹ nhân ngư không có gì để nói nữa, một lúc sau mới mở miệng nói: “Hai An Cát Lệ Na người gặp đều là thật. Hồi ta còn rất bé từng nghe phụ hoàng kể An Cát Lệ Na năm đó rất tự trọng!”

“Tự trọng? Người nói An Cát Lệ Na là thực nữ, năm đó?!” Sở Thiên kinh ngạc đến nói năng loạn xạ.

“Người năm đó là người người gặp ở Địa Ngục, bây giờ cũng thế!”

Sở Thiên đỏ mặt, An Cát Lệ Na ở Địa Ngục giống như mỹ nhân ngư, là một trinh nữ già vạn năm. Ở Thái Dương Thần cung hẳn đã đối đãi với cô ta như kỹ nữ!

Mỹ nhân ngư nói tiếp: “An Cát Lệ Na vốn là một con rắn nhiều đầu, một lòng muốn trở thành Chủ Thần, nhưng cô ta lại có được... loại mật pháp đó!” mỹ nhân ngư hơi đỏ mặt, “Cô ta không muốn sử dụng loại mật pháp đó nên dùng cách khác. Chính là tách mấy cái đầu ra chia thành mấy phân thân. Sau đó phân thân tu luyện mật pháp, còn bản thể thì hấp thụ sức mạnh của phân thân!”

“Cô ta có tất cả mấy phân thân?”

“Không biết, ta chỉ biết trong trận đại chiến Chúng Thần lần thứ hai, một phân thân của An Cát Lệ Na tử trận ở thế giới Hỗn Độn!” mỹ nhân ngư nói: “Sau đó không biết xảy ra chuyện gì, phân thân của An Cát Lệ Na thoát khỏi sự khống chế của chủ thể, vì thế gia tộc Ma Căn bây giờ vài phân thân quản lý. An Cát Lệ Na người thấy hôm nay chính là phân thân Ma Căn phụ trách Huyết Luyện Ngục!”

Phân thân có thể thoát khỏi sự khống chế của chủ thể, còn có ý thức của chính mình! Hừ! Sở Thiên neho mắt hỏi: “Gia Sách Nhĩ Ma Căn chắc rất quen thuộc với người?”

Sở Thiên nghĩ tới sự thăng cấp đột ngột của Anh Cách Lạp Mỗ, Gia Sách Nhĩ Ma Căn và An Cát Lệ Na có dung mạo giống hệt nhau, hơn nữa, lang thang nơi nhân gian vạn năm nay, gia tộc Ma Căn lại liều chết muốn tìm lại thi thể, lẽ nào... Gia Sách Nhĩ là một phân thân? Một phân thân có tiềm lực của Chủ Thần?!

Nói như vậy thì Gia Sách Nhĩ trốn nơi nhân gian hơn vạn năm nay chính là vì muốn được An Cát Lệ Na thu về!

Nữ thần tại thượng, Anh Cách Lạp Mỗ và Boeing phát tài rồi!

Mỹ nhân ngư bỗng cười một cách khó hiểu với Sở Thiên, “Người lại nghĩ đến việc gì đó có thể mang lại lợi ích cho người rồi!”

Sở Thiên khựng lại, “Sao người biết?”

Mỹ nhân ngư cười không trả lời, nằm xuống giường chỉ vào mắt Sở Thiên.

“Hà hà!” Sở Thiên cười ngược, mở to đôi mắt nheo tít chỉ còn một đường thẳng, “Tật cũ, quen rồi! Xem ra sau này khi gạt người thì phải mở to mắt rồi!”

Nói rồi, Sở Thiên quay người đi ra cửa.

“Người đi đâu vậy?”

Sở Thiên nhún vai, cười: “Đi làm cơm cho người!”

Mỹ nhân ngư ngẩn người.

“Đóng kịch cũng phải đóng cho thật chứ?! Phổ Lan Đa biết ta ngày nào cũng chuẩn bị được thiện cho các lão bà, không biết chừng hẳn đã nói chuyện này với Bì Bồng. Để đề phòng chẳng may... lợi cho người rồi!”

480. Chương 460: Kỵ Sĩ Đoàn Bị Tiêu Diệt

Nghe đến được thiện do Sở Thiên làm, mắt mỹ nhân ngư bỗng sáng lên. Áp dụng phương pháp điều chế thuốc vào việc nêm gia vị, cộng với trình độ bản thân, ngoài ra lại có cả tay nghề thỉnh giáo từ Thực Thần, trình độ bếp núc của Sở đại thiếu gia tuy không đạt được cấp Thần Vương, chí ít cũng là cấp Chủ Thần.

“Không ngờ người cũng có ngón nghề này!” mỹ nhân ngư không thể không khen một câu.

“Lão tử có nhiều nghề lắm!” Sở Thiên đột nhiên quỳ bên cạnh giường, cười: “Người là đệ nhất mỹ nữ của Thú Thần tộc, vậy so với Nguyệt Thần thì... ai xinh đẹp hơn?”

Mỹ nhân ngư nghĩ bụng, hẳn hỏi cái này làm gì vậy? Tên khốn này đâu phải người có hứng thú với sắc đẹp?!

“Ta nghĩ có lẽ là tương đương nhỉ?” Sở Thiên bỗng hỏi, “Có muốn đẹp hơn Nguyệt Thần không?”

Mỹ nhân ngư nhắm mắt lại mặc kệ Sở Thiên.

Sở Thiên thầm rửa, chết tiệt, nếu không phải vì Bồ Lôị Trạch thì lão tử cũng không có hứng thú làm lành với con cá người đâu!

Mỹ nhân ngư cũng đang nghĩ, Phát Lạp Địch Nặc gian tà xảo quyết, lại không mê nữ sắc. Hẳn hỏi như vậy chắc chắn có ý đồ khác.

“Ta muốn thương lượng với người một chút thôi mà. Quê hương ta có câu ‘Nữ vi duyệt dĩ giả dung’. Ý là điều khiến mọi phụ nữ vui chính là có sắc đẹp! À đúng rồi, Nguyệt Thần đã chết chưa?”

Mỹ nhân ngư không thích ứng được với nhịp tư duy của Sở Thiên, nghĩ một lúc rồi đáp: “Nguyệt Thần hơn ta hơn một vạn tuổi. Khi ta ra đời thì Thần Lực Tinh Hóa của cô ta đã độc tôn tam giới. Sau này tuy đã mất tích nhưng không chắc là đã chết!”

“Hơn người một vạn tuổi? Hừ, thế không phải là lão yêu bà hơn hai vạn tuổi sao?!” Sở Thiên nhếch mép cười.

“Hừm, đúng thế, ta cũng là lão yêu bà hơn một vạn tuổi rồi!” mỹ nhân ngư có chút không vui nói.

“Hắc hắc! Ta không nói người nhiều tuổi. Sau này ta chắc chắn cũng sẽ có một bà xã hơn một vạn tuổi!” Sở Thiên nhớ đến Tiểu Bạch, người bạn ‘nhỏ’ này ít ra cũng hơn một vạn tuổi rồi nhỉ?

Sở Thiên nói tiếp: “Hiện nay Nguyệt Thần mất tích, người là đệ nhất mỹ nữ trong tam giới. Nhưng nếu một ngày nào đó Nguyệt Thần đột nhiên xuất hiện thì sao? Người thật sự không muốn trở nên đẹp hơn à? Ta có thể làm được mà!” Sở Thiên cười hà hà, “Chỉ có một điều kiện là sau khi chúng ta về nhân gian, người coi như chưa từng xảy ra chuyện ở Địa Ngục!”

Nghĩ một lát Sở Thiên bổ sung: “Hơn nữa ta có thể trả lại Tinh Hạch nguyên vẹn, người có thể phục hồi lại trọn vẹn thực lực trước đây!”

“Người làm được thật sao?” Bào Uy Nhĩ cuối cùng cũng bị thu hút.

“Người chẳng qua chỉ là một Chủ Thần, ta không có gì là không thể!” Sở Thiên cười, “Nhờ phúc của ai đó, thuật Thượng cổ Tế Tự của ta đã được nâng cao. Nhân Thần, Thú Thần, giờ ta đều có thể cải tạo được hết!”

Mỹ nhân ngư ngồi bật dậy, nhưng vì cơn đau sau lưng nên lại ngã xuống, vội vã nói: “Nhân Thần người cũng có thể...”

“Đúng thế, có lẽ người đã hiểu ý ta!” Sở Thiên lại nheo mắt cười theo thói quen, “Nếu đảo Bồ Lô Trạch và Biển Cầm duy trì mối quan hệ tốt đẹp thì chúng ta có thể liên thủ khai thác ngôi Thần mộ ở dưới đảo Bồ Lô Trạch... Hà hà, Thần tộc đại chiến!”

Mỹ nhân ngư bắt đầu dao động.

Sở Thiên thổi thêm ít gió, “Ta biết chỗ của Hải Thần!”

“Thỏa thuận xong!” mỹ nhân ngư lóe lên ánh nhìn lạnh lẽo, “Nhưng người phải chứng minh người không có quan hệ gì với Tư Đặc n!”

Sở Thiên cười hà hà. Cho dù cơ thể không ngừng thay đổi, cũng không còn là con người nữa, nhưng Sở Thiên vẫn luôn tin là mình không có quan hệ gì với Tư Đặc n. Một người trái đất làm sao có thể có quan hệ với Thần Hoàng của dị giới được cơ chứ? Hơn nữa Sở Thiên cũng hiểu rất rõ về tổ tiên ba đời của mình, trên đến cụ tổ, dưới đến phụ mẫu, tất cả đều là con người đúng tiêu chuẩn, không thể có bất cứ mối liên hệ gì với Tư Đặc n!

Bỗng từ đâu vang lên những tiếng rú mạnh mẽ của Biên Bức.

Sở Thiên và mỹ nhân ngư nhìn nhau cùng nghĩ, gia tộc Phượng Hoàng xui xẻo rồi!

Đúng thế, lần này An Cát Lệ Na đến đây là vì muốn liên kết với Bì Bồng, nhân cơ hội Bác Đức niết bàn, tiêu diệt gia tộc Phượng Hoàng! Vốn dĩ, Bác Đức chỉ mạnh hơn Bì Bồng chút ít, trong trận quyết đấu của Chủ Thú Thần, hẳn cũng phải dựa vào sức mạnh linh hồn mới thắng được. Đến nay, Bác Đức niết bàn, gia tộc Phượng Hoàng không có Chủ Thần. cơ hội tốt như vậy không thể bỏ qua!

Sở Thiên hỏi: “Bác Đức niết bàn cần bao nhiêu thời gian?”

“Rất lâu! Niết bàn trùng sinh thì cần thời gian rất ngắn nhưng hồi phục Thần Lực thì cần rất nhiều nguyên tố, ít nhất cũng cần hơn mười năm!”

“Gia tộc Phượng Hoàng vậy là hết rồi!” Sở Thiên nhếch mép.

Cốc cốc!

Tiếng gõ cửa vang lên, Sở Thiên mở cửa, thì ra là con hấp huyết quỷ theo hầu bên cạnh Bì Bồng.

“Cô gia, gia tổ mời ngài đi một chuyến!”

.....

Công mỹ nhân ngư vẫn chưa tự do vận động được trên lưng, Sở Thiên đến hội trường gặp Bì Bồng. Lão già này đã đổi áo bào đen, mặc một cái chiến giáp đỏ, sau lưng giắt một thanh trường đao màu đỏ máu, “Phất Lạp Dịch Nặc, người tìm ta là muốn trở về nhân gian phải không?”

“Hà hà, lão tổ tông thật anh minh!”

”Nghe nói thuật Thượng cổ Tế Tự của người có thể chữa trị cho vết thương ở mọi cấp độ?” Bì Bồng hỏi.

Sở Thiên gật đầu.

Bì Bồng cũng không nói vòng vo, “Theo ta đi tiêu diệt gia tộc Phượng Hoàng, chỉ cần người đảm bảo hậu duệ của ta không có thương vong quá lớn, ta sẽ đưa người và Sát Lâm Na về nhân gian!”

.....

Thế lực của gia tộc Biên Bức mà gia tộc Ma Căn dưới Huyết Luyện Ngục hợp lại cuối cùng khiến Sở Thiên biết được thế nào là trận chiến Thần tộc thực sự!

Bì Bồng, An Cát Lệ Na, thêm cả La Tây Nhã trong bóng của Bì Bồng, ba Chủ Thần! Tám Thượng Vị Thần, gần một trăm Cao Vị và Hạ Vị Thần. Thế trận như vậy khiến Bồ Lô Trạch của Sở Thiên phải toát mồ hôi!

Mà đây chỉ là Thần tộc, ngoài ma thú vốn ở Huyết Luyện Ngục ra còn có cả đội ngũ hậu duệ hùng hậu chưa thành Thần trong nội bộ hai gia tộc, tập hợp lại có đến một vạn quân.

Đại quân một vạn người, muốn che giấu cũng giấu không nổi. Thế nên Bì Bồng hạ lệnh quang minh chính đại hành quân. Trên đường đi cũng có không ít những trận chiến lẻ tẻ, nhưng Sở Thiên không có cơ hội chứng kiến, vì hắn được sắp xếp dưới tầng tầng lớp lớp bảo vệ, có điều trước khi khởi hành hắn còn kiên quyết đưa theo mỹ nhân ngư.

Sau nửa tháng, quân đội của hai đại gia tộc đến hang ổ của Phượng Hoàng tộc — Vực Hỏa Diệm.

Trận đại chiến vẫn chưa bắt đầu, Sở Thiên cũng nhàn hạ trốn trong lều nói chuyện với mỹ nhân ngư. Lúc ấy, An Cát Lệ Na bước vào, bảo người hầu đi ra hết: “Ai da, hai vợ chồng nhà ngươi chỉ nói chuyện thể này thôi sao? Thời tiết đẹp như vậy, nên làm chuyện gì có ý nghĩa hơn chứ!”

“Không phải miện hạ đang ở phía trước chỉ huy quân đội sao? Sao lại có hứng thú đến chỗ ta vậy?” Sở Thiên biết An Cát Lệ Na trước mắt là thứ biến thái không hơn không kém, vì thế đối phó cũng rất cẩn thận.

“Người ta có một vài chuyện muốn nói với ngươi mà!” An Cát Lệ Na ghé sát tai Sở Thiên nhưng lại nói với âm lượng rất cao: “Có hứng thú đi dạo cùng ta không?”

“Phất Lạp Định Nặc không có hứng thú đi cùng ngươi!” mỹ nhân ngư nói lạnh lùng.

“Yên tâm đi! Ta đã nói với hai vợ chồng Bì Bồng rồi! Là Bì Bồng đại ca cho phép ta nhờ ngươi giúp một việc nhỏ!” An Cát Lệ Na nở nụ cười mê hồn, sau đó lại thở dài, “Ài, ta có một nhóm quân làm loạn, muốn nhờ ngươi trấn áp giúp!”

“Ta? Trấn áp quân đội? Ha ha!” Sở Thiên bật cười lớn.

An Cát Lệ Na nhún vai, cả người ngả hẳn vào người Sở Thiên, “Đúng thế, nhóm quân này không biết bị sao, từ sau khi nghe tin có một Long Hoàng tên Phất Lạp Định Nặc ở đây là không nghe mệnh lệnh của ta nữa!”

“Vậy thì miện hạ cũng không thể bảo ta đi trấn áp chứ! Dựa vào Thần Lực Chủ Thần của miện hạ mà không đối phó được với một nhóm quân không nghe lời sao?” Sở Thiên né người khỏi An Cát Lệ Na, dựa vào người mỹ nhân ngư, như vậy thì An Cát Lệ Na mà muốn tiến tới thì phải thông qua mỹ nhân ngư trước.

“Ài, quân bình thường thì giết là xong! Nhưng giết chúng thì ta thật sự không nỡ...” An Cát Lệ Na tỏ vẻ than thở, rồi chỉ Bào Uy Nhĩ, “Vợ ngươi có tin được không? Ta có vài lời không muốn người ngoài nghe!”

Mỹ nhân ngư nói: “Vậy được, ta ra...”

Sở Thiên bồng ôm lấy mỹ nhân ngư, cười: “An Cát Lệ Na miện hạ đùa gì vậy? Lẽ nào miện hạ không biết sao? Mọi chuyện của Bồ Lô Trạch đều do Sát Lâm Na làm chủ sao?”

Bào Uy Nhĩ sực tỉnh, mình suýt chút nữa thì để lộ sơ hở.

“Ừm, chuyện này đúng là ta đã nghe!” An Cát Lệ Na trở nên nghiêm túc, “Ngươi nghe chuyện về phân thân của ta rồi phải không?” Sở Thiên gật đầu, An Cát Lệ Na tiếp tục: “Ta biết ngươi đã giết rất nhiều người của gia tộc Ma Căn, nhưng những kẻ đó không có quan hệ trực tiếp với ta! Chúng đều là của bản thể kia ở Địa Ngục. Vì thế ta cũng không gây rắc rối cho ngươi!”

Sở Thiên ra hiệu An Cát Lệ Na cứ nói tiếp.

An Cát Lệ Na cười, “Không lâu trước đây, thủ hạ của bản thể có hai hậu duệ đến nhân gian, một là Lan Định, một là Ai Định. Chúng không cẩn thận đã giết một kỵ sĩ đoàn ba nghìn quân...”

Sở Thiên thoáng giật mình nhưng sắc mặt không hề thay đổi, nói chậm rãi: “Linh hồn của chúng trong tay ngươi?”

“Hà hà, những tên đó vốn không phải Thần, sau khi chết không có cách nào vào Huyết Luyện Ngục. Nhưng trước khi chết chúng lại dùng hợp thể chiến kỹ phóng thích sức mạnh đỉnh phong Hạ Vị, kết quả là... cái chết của chúng được tính theo Thần tộc!”

An Cát Lệ Na cũng không vội vàng, cười khê: “Nói ra cũng trùng hợp, linh hồn chúng vừa khéo rơi vào tay ta. Chắc chậ, hợp thể chiến kỹ của chúng cũng không tồi! Ta cũng không tiếc tiền, cho chúng ít lợi ích! Nhưng ai ngờ khi chúng nghe thấy tin tức của ngươi, nói gì chúng cũng không nghe lệnh ta nữa! Tiểu suất ca, ngươi nói xem ta phải làm sao?”

“Ra giá đi!” Sở Thiên nheo mắt cười: “Ta lấy gì mới có thể chuộc linh hồn của chúng?”

“Cái này... đến nay mọi người đều là người nhà rồi. Sau khi trận chiến tấn công vực Hỏa Diệm bắt đầu, hậu duệ của ta còn cần ngươi chữa trị. Vì thế tỷ tỷ cũng ngại!” An Cát Lệ Na nháy nháy mắt, Sở Thiên nhìn mà nổi da gà, có chút dự cảm không lành.

“Thật ra, điều kiện của ta rất đơn giản thôi!” An Cát Lệ Na lả lướt vòng qua người mỹ nhân ngư, thổi một hơi vào mặt Sở Thiên, cười: “Ngươi cùng ta một đêm!”

481. Chương 461: Hai Vị Chủ Thần Khác

“Bốp!”

Bàn tay mỹ nhân ngư vung lên, trên gương mặt An Cát Lệ Na hằn lại một dấu tay đỏ hồng.

Điều lạ là An Cát Lệ Na không hề có ý né tránh. Dựa vào Thần Lực Chủ Thần của cô ta thì tránh cái tát đó của mỹ nhân ngư dễ như trở bàn tay.

An Cát Lệ Na bật cười, dùng ngón tay ấn vào trán Sở Thiên, “Xí, Phất Lạp Địch Nặc, lão bà ngươi thật là hung dữ đó!”

Sở Thiên dở khóc dở cười, An Cát Lệ Na như muốn chịu ngược đãi, còn biểu hiện của mỹ nhân ngư thì cũng hơi quá đà rồi. Nếu là Sắt Lâm Na thật sự thì Sở Thiên đảm bảo, Sắt Lâm Na sẽ dùng cách thông minh hơn để dạy bảo An Cát Lệ Na. Ví dụ như lợi dụng bà vợ thần bí kia của Bì Bồng.

“Cút!” mỹ nhân ngư quát.

“Ồ, cút hay không không phải do ngươi nói là được!” An Cát Lệ Na tiếp tục chọc ghẹo Sở Thiên, “Ngươi nói xem, có đồng ý không? Tỷ tỷ nói cho ngươi trước nhé. Đối phó với đội quân kia người ta sẽ không nương tay đâu!” ý của câu nói này chính là nếu Sở Thiên không đồng ý thì sẽ hủy diệt linh hồn của tất cả Vong Linh Kỳ Sĩ Đoàn!

Liên quan đến thủ hạ của Sở Thiên, mỹ nhân ngư cũng không tiện can thiệp quá nhiều, lặng lẽ đợi câu trả lời của hắn.

“Nữ thần tại thượng!” Sở Thiên nhún vai, cười: “An Cát Lệ Na miện hạ có từng nghe nói đến một con Lan Nguyệt Thú bị thương ở chân trái không?”

Mỹ nhân ngư không hiểu lúc này Sở Thiên nhắc đến Lan Nguyệt Thú làm cái gì? Theo tin tình báo của Biển Cầm thì gia tộc Phất Lạp Địch Nặc và gia tộc Lan Nguyệt Thú có lẽ là quan hệ thông gia! Lẽ nào tên tiểu bối Thác Mã Tư còn có bí mật gì?

An Cát Lệ Na thì lại cổ vể kinh hãi. Dường như lại nhớ đến câu nói tiểu nha đầu ngõ nghich nói năm đó, “An Cát Lệ Na, bản tiểu thư đói rồi! Thương lượng nhé, bán cho ta một phân thân của ngươi làm canh rắn được không?”

Phân thân thoát ly bản thể nhưng vẫn có chung ký ức, nên đương nhiên biết lời hứa mà bản thể đã hứa.

Nghĩ một lúc, An Cát Lệ Na hần học: “Hừ, lời hứa của bản thể ta không có nghĩa vụ làm thay!”

Ngươi biết chuyện này là được rồi! Sở Thiên nheo mắt, ngoắc tay với An Cát Lệ Na, cười: “Con Lan Nguyệt Thú đó đã biến thành người rồi!”

An Cát Lệ Na lại càng kinh ngạc! Mối quan hệ giữa bản thể và phân thân rất không công bằng. Nếu phân thân chết thì bản thể chẳng qua chỉ mất đi một chút sức mạnh, nhưng nếu bản thể chết thì phân thân nhất định sẽ chết theo!

Nếu con Lan Nguyệt Thú đó biến thành người thật rồi vậy thì nếu cô ta vì mình chưa thực hiện lời hứa mà giết bản thể. Như thế không phải các phân thân cũng tiêu tùng theo sao?! “Tiểu oan gia! Nói đi, có chuyện gì muốn ta làm? Hoặc bản thể đã đồng ý người điều kiện gì?”

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mỹ nhân ngư, Sở Thiên cười: “Bản thể của người từng đồng ý với ta một điều kiện là đưa ta và người nhà về nhân gian một cách bình an!”

“Người đẩy người ta vào chỗ khó rồi!” An Cát Lệ Na nói: “Lạc Ứng Thạch bị hủy rồi. Giờ ở Huyết Luyện Ngục có đường nào về nhân gian hay không ta cũng không biết, người bảo ta làm sao mà đưa người về nhân gian?! Người...”

An Cát Lệ Na bỗng ngậm miệng lại, cười nhạt nhìn Sở Thiên, “Tiểu oan gia, người thật biết lừa ta! Nếu con Lan Nguyệt Thú đó biến thành người rồi, lại phục hồi thực lực. Nó sẽ trực tiếp xông vào Huyết Luyện Ngục cứu người ra là được, người đâu cần ta giúp!”

“Ta đâu có nói cô ấy phục hồi thực lực, chỉ là biến thành hình người... nhưng rất nhanh thôi sẽ hồi phục. Ừm, theo cô ấy nói thì khoảng nửa năm!” Sở Thiên thuận miệng bịa chuyện, mặt không hề biến sắc.

An Cát Lệ Na nhìn chằm chằm vào mắt Sở Thiên, dường như đang suy xét tính chân thực trong lời nói của hắn. Mỹ nhân ngư cũng không hiểu, mỹ nhân ngư biết Sở Thiên rất sủng ái một con Lan Nguyệt Thú, nhưng chưa bao giờ gặp người tên Tiểu Bạch.

“Thế này đi! Tỷ tỷ chỉ đồng ý người một nửa!” An Cát Lệ Na nói: “Ta đảm bảo sự an toàn cho người và người nhà ở Huyết Luyện Ngục. Còn chuyện về nhân gian thì tự người tìm cách đi! Cái này ta không có khả năng!”

“Thỏa thuận xong!” Sở Thiên muốn làm theo quy định của Huyền Thú đại lục đập tay thề, nhưng nghĩ một lúc thì hần thôi, kẻ thường xuyên dâm loạn, trên người không biết chừng sẽ có mầm bệnh gì đó.

“An Cát Lệ Na miện hạ, Kỵ Sĩ Đoàn ba nghìn người kia cũng là người nhà của ta, xin miện hạ hãy giao họ cho ta trước!”

.....

Công mỹ nhân ngư trên lưng, Sở Thiên theo An Cát Lệ Na đến một góc của quân doanh.

“Ông chủ!” đội ngũ ba nghìn người không thèm nhìn An Cát Lệ Na, vừa thấy Sở Thiên lập tức đứng nghiêm chỉnh đứng dậy, tay phải đập lên ngực, tư thế theo tiêu chuẩn của quân lễ Khải Tắt.

An Cát Lệ Na hơi ganh tị, hỏi nhỏ Sở Thiên: “Này, người huấn luyện thuộc hạ thế nào mà có thể khiến linh hồn bọn chúng cũng hiểu trung với người?! Tỷ tỷ ta thì một chết, cách gì cũng dùng rồi mà không khiến chúng nghe lời được!”

Sở Thiên thấy có chút hổ thẹn, nói thật, hắn không biết tên của các thành viên trong

Kỵ Sĩ Đoàn, chỉ biết vài tướng lĩnh thường xuyên đi theo Bội Kỳ, càng đừng nhắc đến huấn luyện. Nói đến mức độ trung thành của họ thì phải tính công cho hệ thống quân sự của Khải Tắt. Những người này đều là quân tinh nhuệ của Thiết Kỵ Khải Tắt, từ nhỏ đã tiếp nhận ý niệm phải phục tùng mệnh lệnh, có thể nói chỉ cần cái danh hiệu Khải Tắt Thân Vũ Vương của Sở Thiên còn thì họ mãi mãi không phản bội Sở Thiên.

“Mọi người vất vả rồi, ông chủ đến đón các người về nhà!” chỉ một câu nói, ba nghìn kỵ sĩ nước mắt lưng tròng.

Sở Thiên nhìn đội quân tề chỉnh, mỗi người đều không phải hình thái vong linh mà vẫn như trước khi chết. Có điều cơ thể cường tráng hơn, không, cường tráng đến quá mức! Nhìn qua có chút giống thể cách của Thú Nhân!

“An Cát Lệ Na, sao họ lại thành ra thế này?” Sở Thiên hỏi.

“Ai da, tiểu oan gia! Tỷ tỷ ta không hề bạc đãi họ!” An Cát Lệ Na nói một cách tủi thân, “Người xem thân hình họ xem! Giờ ba nghìn huynh đệ này liên thủ lại thì là thực lực của Thượng Vị Thần rồi!”

Sở Thiên hét lớn: “Chỉnh đội, mục tiêu mặt đất phía sau, xuất đao!”

Lời nói vừa dứt, “uỳnh!”, một lưỡi đao ánh sáng xen lẫn màu xanh lam của ngũ trùng Thần Lực chém xuống mặt đất để lại một đường nứt dài hơn trăm mét.

Gục gặc hài lòng, Sở Thiên hỏi: “Tọa kỵ vẫn còn chứ?”

“Yên tâm, những con Cốt Long đó tỷ tỷ cũng cường hóa chúng rồi!” An Cát Lệ Na cười.

“Rất tốt, đa tạ An Cát Lệ Na miện hạ!” Sở Thiên cười toe toét, lần này kiếm được nhiều quá! Ba nghìn quân không chỉ hoàn hảo mà còn miễn phí thăng hai cấp! Giống A Mạt Kỳ, đều có chiến lực của Thượng Vị Thần. Nếu bọn họ về nhân gian được Chiến Thần Khảm Phổ huấn luyện một thời gian thì... Sở Thiên có muốn không cười cũng không được rồi!

“Từ hôm nay các người không gọi là Vong Linh Kỵ Sĩ Đoàn nữa, đổi tên là Vinh dự của Phát Lạp Dịch Nặc!”

Bộp! Lại một tiếng quân lễ chỉnh tề! Lấy họ của gia chủ làm tên cho quân đoàn, đây là vinh dự lớn nhất của cấm vệ kỵ sĩ.

Chỉ vào một tướng lĩnh, Sở Thiên nhớ là trợ thủ của Bội Kỳ, nói: “Bội Kỳ không có ở đây, người tạm thời chỉ huy!”

“Tuân mệnh!”

“Rất tốt! Ở Huyết Luyện Ngục, các người chỉ có một nhiệm vụ!” Sở Thiên liếc nhìn gương mặt mỹ nhân ngự trên vai mình, “Bằng mọi giá bảo vệ an toàn cho bà chủ!”

Trên đường về doanh trường, mỹ nhân ngự nói khẽ: “Cảm ơn người!”

“Đừng cảm ơn ta! Người chết ta cũng xui xẻo!” Sở Thiên nhếch mép.

Mỹ nhân ngự chết sống, một vạn năm rồi, lần đầu tiên cảm ơn trong đời lại nhận lại được câu trả lời như vậy!

.....

Có đội quân Vinh dự của Phát Lạp Dịch Nặc, quân lính bảo vệ Sở Thiên mà Bì Bồng phái đến cũng được điều đi. Điều này khiến Sở Thiên cũng thoải mái hơn nhiều, không có người ngoài, có rất nhiều điều có thể nói.

Sở Thiên ngồi trong cái lều trống trơn bị mỹ nhân ngự tra hỏi, “Chuyện Lan Nguyệt Thú người nói lúc này là sao? Từ khi Nha Lực Đồ chết, gia tộc Lai n Cáp Đặc không có người tài, chúng nghèo đến ăn cơm cũng thành vấn đề, dựa vào cái gì mà có được lời hứa của An Cát Lệ Na?”

“Lan Nguyệt Thú trong tam giới đâu chỉ có gia tộc Lai n Cáp Đặc!” Sở Thiên cười, “Đây là bí mật của Bồ Lôi Trạch!”

“Bí mật?! Hừ!” mỹ nhân ngự không hỏi nữa, tỏ vẻ không quan tâm.

“Có điều... nếu người nhất định muốn biết thì chúng ta có thể trao đổi tin tức!” Sở Thiên cười, “Đổi lấy bí mật của Biển Cấm!”

Mỹ nhân ngự thật sự muốn biết con Lan Nguyệt Thú nào có thể mệnh lệnh cho An Cát Lệ Na Chủ Thần Thú?! Vì nó rất có khả năng sẽ thành một cường giả khác của tam giới! “Có thể trao đổi, người muốn biết gì?”

“Để ta nghĩ xem...” Sở Thiên tặc lưỡi, “Nhà người có ba tòa tháp Phương Tiêm, hai cái bên trái phải ta đều đến rồi, ta muốn biết bên trong tòa tháp chính giữa có ai?”

Mỹ nhân ngư bỗng trầm ngâm, Sở Thiên cười: “Đừng có lừa ta đấy! Con trai chúng ta thế nào người cũng biết rồi đấy, linh hồn của tiểu tử đó có thể cảm nhận được bên trong tháp có linh hồn của hai người khiến nó sợ hãi!”

Mỹ nhân ngư nói: “Ta không tin người. Người nói ta biết chuyện của Lan Nguyệt Thú thú trước đi rồi ta sẽ cho người biết người trong tháp Phương Tiềm là ai!”

Sở Thiên nhún vai khẽ cười, “Lan Nguyệt Thú đó là lão bà của ta, lão bà thứ ba người chưa gặp!”

“Rốt cuộc người có mấy phu nhân?”

Sở Thiên giơ ra ba ngón tay lắc lắc, “Ba người! Có thể sau này còn có người thứ tư! Phu nhân đó của ta năm đó có chút ân huệ với An Cát Lệ Na nên cô ta mới giúp ta!”

Mỹ nhân ngư gục gặc, “Thất Thần bao vây tấn công Tài Quyết Sơn, người có biết là bảy Thần tộc nào không?”

“Tử Thần, phụ thân người, Long Thần, Phụng Hoàng Thần, còn cả An Cát Lệ Na, ta chỉ biết năm... Nữ thần tại thượng!” Sở Thiên bỗng hiểu ra Bào Uy Nhi đang nói gì, năm trong bảy Thần hoặc chết hoặc chạy trốn, đều không có tông tích, nhưng hai người còn lại... lẽ nào lại ở Biển Cấm?!

“Hai Chủ Thần đó trong tay người? Họ tự nguyện hay bị người giam cầm?” Sở Thiên vội hỏi.

“Đấy là hai câu hỏi rồi. Muốn biết thì lấy tình báo khác ra đổi!” mỹ nhân ngư nhìn Sở Thiên cười đắc ý, “Người dựa vào cái gì mà trong mấy năm có thể từ một tên mù ma pháp trở thành Hạ Vị Thần?”

“Ta nói chính ta cũng không biết, người có tin không?” Sở Thiên cười khổ.

“Người muốn gạt con nít à...”

Tu~~~

Quân doanh bỗng vang lên tiếng cảnh báo, bên ngoài lập tức có người hét: “Ông chủ cẩn thận, gia tộc Phụng Hoàng tập kích!”

482. Chương 462: Gia Tộc Phát Lập Định Nặc Ở Huyết Luyện Ngục

“Tập kích?” gia tộc Phụng Hoàng dám đến tập kích? Sở Thiên lập tức công mỹ nhân ngư lên lưng, “Gia tộc Phụng Hoàng không phải không còn Chủ Thần nữa sao? Sao lại dám tập kích? Lúc quyết đấu với Bắc Đức, người ra tay mạnh đến mức nào? Chẳng lẽ Bắc Đức không niết bàn?”

“Hắn không thể không niết bàn!” mỹ nhân ngư nhìn tình thế bên ngoài, “Lúc đó ta biến thất trùng Thần Lực thành một thanh kiếm đâm vào ngực trái hắn, sâu đến nửa thước!”

“Nửa thước!” Sở Thiên công mỹ nhân ngư ra khỏi lều chạy vào trong vòng bảo vệ của Kỵ Sĩ Đoàn, “Với thực lực của người, lực và vị trí không thể sai, chắc chắn Bắc Đức đã bị trúng kiếm... nhưng giờ gia tộc Phụng Hoàng lại dám đến tập kích, điều đó cho thấy chí ít chúng có chỗ dựa chắc chắn có thể thoát khỏi tay ba Chủ Thần! Ngoài Bắc Đức ra, chẳng lẽ gia tộc Phụng Hoàng lại có một Chủ Thần khác?!”

“Ta chỉ biết Phụng Hoàng Thập Tam Ngự có thực lực Chủ Thần! Nhưng không phải không có khả năng chúng có điều gì che giấu!” mỹ nhân ngư vỗ vai Sở Thiên, “Chiến tranh của Thần tộc khác với cuộc chiến đấu quy mô nhỏ vạn quân của con người. Một Chủ Thần là có thể quyết định thắng bại! gia tộc Phụng Hoàng dám đến, nhất định chúng có cách đối phó với ba Chủ Thần. Người trả Tình Hạch cho ta trước đi, nếu không đến khi gặp nguy hiểm thì đã quá muộn!”

Uỳnh uỳnh!!

Phía trước bỗng vang lên những tiếng nổ vang trời, từng mảng ánh sáng Thần Lực màu xanh lục xuất hiện.

Sở Thiên ngoảnh đầu lại nói: “Sau khi trả Tình Hạch cho người, ai dám đảm bảo người không lập tức giết ta?”

Mỹ nhân ngư nói: “Tinh Hạch của ta vỡ rồi. Trong tam giới chỉ có người có thể chữa trị! Chỉ cần người không phải hậu duệ của Tư Đặc n, dựa vào điều đó thôi ta cũng không giết người!”

Sở Thiên nhìn chăm chú về phía xa, Phi Điểu trên không trung, Cự Thú dưới mặt đất, từng tốp từng tốp đang xông đến phòng tuyến của hai đại gia tộc. Tuy tình hình chiến trường đã bắt đầu quyết liệt nhưng Sở Thiên biết vẫn chỉ là thăm dò. Cuộc chiến thật sự chỉ bắt đầu khi Chủ Thần ra tay!

Ngọn lửa chiến tranh vẫn chưa cháy đến chỗ mình, Sở Thiên cũng không cần hốt hoảng, “Đợi chút nữa, nếu quả thật đến lúc sinh tử thì ta sẽ đưa Tinh Hạch cho người!”

Mỹ nhân ngư chỉ là lá bài cuối cùng, Sở Thiên hề muốn xuất ra lá bài này sớm như vậy! Hơn nữa hắn cũng không dám liều mạng. A Tư Nặc đang trong nhần không gian, còn cả Mai Nhĩ Kim Tư chưa dùng lần nào kể từ khi vào Địa Ngục. Hai Thú Thần này đều là những tay sai mạnh!

Uỳnh!

Lại một tiếng nổ, tiếp đó là một loạt tiếng nổ vang lên. Nghe cũng rất lạ, giống như có đến bảy tám chục quả bom cùng phát nổ vậy.

Màu đỏ của tứ trùng Thần Lực bay lượn khắp nơi.

Mỹ nhân ngư thấy lạ: “Đây là sức mạnh gì? Hình như là rất nhiều tầng tam trùng Thần Lực kết hợp lại thăng lên cấp bốn! Rất giống với hợp thể chiến kỹ!”

“Khởi bẩm bà chủ! Là đa trùng Trùng Lực Pháp của Tề Bách Lâm!” một tướng lĩnh trong Kỵ Sĩ Đoàn quay người chạy đến trước mặt Sở Thiên trả lời: “Bà chủ, phía trước xuất hiện bí pháp gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc, hiện vẫn chưa rõ ràng, xin chờ chỉ thị!”

Mỹ nhân ngư kinh ngạc, chỉ thị? Mình có thể ra chỉ thị sao? Bí pháp của gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc mỹ nhân ngư căn bản không biết gì cả, làm sao mà ra chỉ thị được?”

Sở Thiên bối rối, nhà hắn là như vậy, từ sau trận chiến Thiên Hải, trên đến thành viên nòng cốt, dưới đến người hầu quét dọn đều biết gia chủ Phát Lạp Dịch Nặc là một tên mù chiến tranh, mọi mệnh lệnh đều phải thỉnh thị Sắt Lâm Na, có thể bỏ qua Sở Thiên... dù sao thì hỏi cũng như không.

“Xin bà chủ hãy hạ lệnh!” vị tướng lĩnh lặp lại.

Sở Thiên néo hông Sắt Lâm Na một cái, ý là: đây là việc Sắt Lâm Na phải làm!

“Lên phía trước trinh thám dọc bờ! Nhưng không được tiếp chiến! Phải tra rõ bí pháp gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc tại sao xuất hiện ở Huyết Luyện Ngục!” mỹ nhân ngư nhiều năm làm Hải Vương nên không lạ lẫm gì với hành quân tác chiến, nhưng mệnh lệnh lại quá mang phong cách của Hải Vương! Thế là mọi hộ vệ đều đi trinh sát chỉ còn hai người ở lại.

Cũng hết cách, Bào Uy Nhĩ quen rồi, khi hạ lệnh không bao giờ suy nghĩ đến sự an toàn của chính mình, trước đây ai dám đến tập kích, chỉ e một không chịu nổi một kích đã chết tại trận.

Kỵ Sĩ Đoàn cũng không chần chừ, lập tức phục tùng mệnh lệnh, “bà chủ” đã nói chỉ có đúng! Thế là nhún người bay đi!

Sở Thiên hốt hoảng, dùng tay ôm eo mỹ nhân ngư kéo qua trước ngực, dở khóc dở cười nói: “Tỷ tỷ của ta ơi, giờ tỷ không có Tinh Hạch, ta lại chưa phục hồi hoàn toàn thực lực, chẳng may có kẻ đánh tới thì làm thế nào?”

Mỹ nhân ngư cứng người, “Người thả ta ra!”

“Nữ thần tại thượng!” Sở Thiên cũng nhận thấy hai người quá thân thiết, lại để mỹ nhân ngư lại về lưng, cười ngượng: “Xin lỗi, cuống quá!”

Đều là sự tiếp xúc thân mật, ôm hay công thì có gì khác nhau! Sở Thiên và mỹ nhân ngư đồng thời xuất hiện cái suy nghĩ kỳ quái này trong đầu.

Bối rối một lúc, Sở Thiên cười: “Cũng may là ta luôn đem theo thứ bảo mệnh bên người!”

Rầm!

A Tư Nặc bị Sở Thiên dốc ra từ nhần không gian, Sở Thiên kéo mạnh tai hắn lên hét: “AK bị cướp đi rồi!”
Phi!

Mỹ nhân ngư bật cười, Sở Thiên cười trừ: “Hết cách, tên em rể này không gọi như thế thì hắn không tỉnh!”

A Tư Nặc ngồi bật dậy mặt đầy sát khí, “Ai dám cướp vợ ta!” rồi gãi đầu cười ngược, “Phất Lạp Địch Nặc tiên sinh, có phải ta lại ngủ quá đà rồi?!”

“Cũng không muộn! Lát nữa có lẽ sẽ cần người tiếp tục ngủ!” Sở Thiên chỉ dám hỗn loạn trước mắt, “Người nhìn đi, tình hình bây giờ nguy hiểm, đợi lát nữa... người nhìn ta làm cái gì?”

A Tư Nặc nghiêng đầu, khẽ cười, hai mắt đầy nghi vấn, “Bào Uy Nhĩ bệ hạ, Phất Lạp Địch Nặc tiên sinh, hai người từ khi nào... có quan hệ như thế này?”

Hai người, ngược người nọ ép sát lưng người kia, có lẽ tư thế này người bình thường sẽ coi là công, nhưng A Tư Nặc thì rõ ràng là đã hiểu nhầm.

“Người đừng hiểu lầm, ta bị...” mỹ nhân ngư nói được một nửa thì A Tư Nặc nhắm tịt mắt lại, gật đầu lia lịa, “Hai người yên tâm, ta sẽ không nói cho ai đâu!”

A Tư Nặc nghĩ bụng, Phất Lạp Địch Nặc tiên sinh quả nhiên lợi hại, trong một thời gian ngắn như vậy mà có thể cảm hóa được người đẹp lạnh lùng của Thú Thần tộc! Khâm phục thật! Hơn nữa Bào Uy Nhĩ bệ hạ rõ ràng đã biết tiên sinh đã có hai bà vợ rồi... kính phục!

Sở Thiên biết là không thể giải thích rõ ràng được, thế là không giải thích nữa, chỉ về phía trước nói qua tình hình.

“Ai da, đây không phải là A Tư Nặc sao? Sao người lại đến đây?” không biết từ bao giờ mà An Cát Lệ Na lại xuất hiện. Vừa thấy A Tư Nặc là trong mắt An Cát Lệ Na bỏ qua Sở Thiên, lả lướt tiến lại gần.

“Bái kiến An Cát Lệ Na miện hạ!” A Tư Nặc thấy hơi bất an.

“Hèm, A Tư Nặc, phiền người đi lên phía trước trợ giúp Kỵ Sĩ Đoàn cho ta!” Sở Thiên vội vàng điều A Tư Nặc đi, sợ hắn để lộ thân phận của mỹ nhân ngư, rồi quay ra An Cát Lệ Na: “An Cát Lệ Na miện hạ không cùng Bì Bồng miện hạ đi nghênh chiến ư, sao lại đến đây?”

“Hi hi, người ta đâu có trốn việc, tỷ tỷ ta đây là phân thân từ Thủy nguyên tố!” An Cát Lệ Na cười, “Thật sự sắp động thủ rồi, ta đến là để bảo vệ người!”

An Cát Lệ Na coi như là giữ chữ tín, thời khắc quan trọng vẫn nhớ lời hứa của mình, “A Tư Nặc sao lại ở đây?”

“Đừng có nhầm vào A Tư Nặc, hắn cũng là người nhà của ta! Em rể của ta!” Sở Thiên chặn họng An Cát Lệ Na, rồi hỏi luôn: “Phía trước thế nào rồi?”

“Không tốt lắm!” An Cát Lệ Na lắc đầu, “Hiện giờ những Thần tộc đó vẫn đang thám thính, Chủ Thần chưa xuất hiện. Nhưng bên gia tộc Phượng Hoàng có một tên cao to tay cầm một cái ống sắt kỳ quái. Nó có thể phóng ra Thần Lực, một đòn là đánh được cả mảng quân lớn! Người cũng đừng nhàn rồi thế nữa, các thương binh của gia tộc ta và của Bì Bồng sắp đến rồi, chuẩn bị chữa trị đi!”

Quả nhiên có một đội hấp huyết quỷ khiêng thương binh đang tới.

Sở Thiên bắt đầu bận rộn, nhưng đồng thời cũng suy nghĩ, An Cát Lệ Na quanh năm ở Huyết Luyện Ngục, chưa từng thấy vũ khí mới trên đại lục, cái ống sắt mà cô ta nói có lẽ là đại pháo. Thêm sự xuất hiện của bí pháp Tề Bách Lâm lúc này... lẽ nào Thần Lực đại pháo mà gia tộc Phất Lạp Địch Nặc đang nghiên cứu đã lưu lạc đến Huyết Luyện Ngục?

An Cát Lệ Na bay lên không trung, quan sát tình hình xung quanh, chuyên tâm bảo vệ Sở Thiên.

Mỹ nhân ngư bị Sở Thiên dùng dây thừng trói trên lưng, rất tự giác nhắm mắt lại không nhìn Sở Thiên thi triển “thuật Thượng cổ Tế Tự”.

Không lâu sau, Kỵ Sĩ Đoàn cười Cốt Long bay tới, tên thủ lĩnh vội chạy tới bên cạnh Sở Thiên, cung kính nói: “Ông chủ, đã tra rõ. Phía trước vừa xuất hiện là Tụ Lực Thần Pháo Romeo số 6! Người sử dụng là một người tráng kiện, thân cao hơn ba mét!”

“Không lẽ là Kim Cương! Sao hắn lại đến Huyết Luyện Ngục?!” Sở Thiên bất giác dừng việc đang làm lại.

Kỵ Sĩ Đoàn quanh năm trấn thủ ở Thiên Hải, chưa từng thấy hình dạng của Kim Cương khi biến thành người, vì thế không dám khẳng định có phải là hắn không.

Bỗng từ trong Kỵ Sĩ Đoàn bay ra một bóng người, hạ cánh xuống trước mặt Sở Thiên, “Thúc thúc, cuối cùng cũng tìm được thúc rồi!”

Mây rậm mắt sáng, gương mặt đẹp như ngọc, dáng vẻ hào hoa phong nhã, dáng người cao ráo, mặc một bộ giáp trắng, mái tóc dài đen tuyền bay lượn trong gió khi tiếp đất, những điều đó khiến An Cát Lệ Na đang ở trên trời nhìn mà nuốt nước bọt cái ực.

Là Lỗ Tây Nạp!

“Tiểu suất ca, ở lại chuyện trò với tỷ tỷ đi!” An Cát Lệ Na miệng chọc ghẹo Lỗ Tây Nạp nhưng tay thì hóa ra một quả cầu nước, phóng xuống đỉnh đầu Lỗ Tây Nạp.

Ngửa mặt thấy bộ dạng hờ hang của An Cát Lệ Na, Lỗ Tây Nạp khẽ nhú mày, nhún người bay lên, tay xuyên qua lớp Thần Lực trong quả cầu nước tóm lấy khuỷu tay An Cát Lệ Na, “Cút!” phân thân An Cát Lệ Na bị hất bay.

“Coi thường Thủy nguyên tố?!” phân thân kinh ngạc, thực lực cô ta hơn Lỗ Tây Nạp nhiều nhưng đã nhất thời khinh địch. Thẹn quá hóa giận, An Cát Lệ Na chuẩn bị ra tay tiếp.

“Được rồi, đều là người mình cả!” Sở Thiên vội vàng khuyên giải, “Ngươi và Kim Cương sao lại đến Huyết Luyện Ngục? Còn ai đến không?”

483. Chương 463: Đến Đến Cả

“Trừ hai vị lão gia và Chu Lệ Á thăm thăm ra thì những người có Thần Lực đều đến cả!” Lỗ Tây Nạp nói: “Sắt Lâm Na thăm thăm biết... ủa? Sao thăm lại ở đây?”

“An Cát Lệ Na miện hạ, người nhà ta đều ở đây cả rồi, an toàn không có gì đáng lo ngại. Hà hà, đến đây thì không làm phiền miện hạ nữa!” Sở Thiên cười hà hà đuổi An Cát Lệ Na đi. Dù thế nào thì hắn cũng sẽ không có nguy hiểm gì!

“Ngươi thật sự nỡ bỏ rơi tỷ tỷ sao?” An Cát Lệ Na giận dỗi bay đi.

“Đây không phải thăm thăm của ngươi! Đợi lát rồi nói. Có phải Sắt Lâm Na cũng đến rồi?” Sở Thiên vội vã hỏi.

“Đúng vậy, Sắt Lâm Na thăm thăm cũng đến rồi!” ánh mắt Lỗ Tây Nạp nhìn Sở Thiên và mỹ nhân ngư một cách quái lạ, nghĩ bụng, thúc thúc đổi tính từ hồi nào vậy? Không ngờ thân mật với người phụ nữ khác.

Lỗ Tây Nạp rất thông minh, không làm sáng tỏ mà chỉ nói tiếp: “A Mạt Kỳ lão đại hôm đó niết bàn trên Lạc Ung Thạch, được Thần Sáng Thể ban phúc, có được khả năng tự do di chuyển trong không gian. Địa ngục tam huynh đệ đưa bọn ta về nhân gian, Sắt Lâm Na thăm thăm đoán là ông chủ bị rơi xuống Huyết Luyện Ngục, vì thế lệnh cho A Mạt Kỳ đưa những người có Thần Lực trong nhà đến tìm ông chủ!”

“A Mạt Kỳ có thể tự do di chuyển trong không gian?!” Sở Thiên mừng rỡ.

“Đúng vậy, Địch Á Lạc tiên sinh nói, khi A Mạt Kỳ lão đại niết bàn đã hấp thụ Sáng Thể Thần Lực của Lạc Ung Thạch, mà Lạc Ung Thạch vốn là Không Gian thông đạo mà Thần Sáng Thể tạo ra. Vì thế bây giờ A Mạt Kỳ có thể tự do di chuyển đến bất cứ không gian nào do Thần Sáng Thể tạo ra!”

“Giờ A Mạt Kỳ ở đâu?” Sở Thiên hỏi.

“Hắn đang ủ dột ở vực Hỏa Diệm! Hà hà!” Lỗ Tây Nạp cười gian, “Tuy lão đại niết bàn chỉ mất nửa tháng nhưng phải hồi phục thực lực thì không biết cần bao nhiêu thời gian nữa! Giờ lão đại chỉ còn có nhất trùng Thần Lực, sau khi đưa bọn ta di chuyển qua không gian thì ngay cả đi bộ cũng khó khăn! Hà hà, nhìn kẻ khác đánh nhau mà mình không thể động thủ, hẳn tức đến méo mặt!”

Sở Thiên cũng cười, A Mạt Kỳ không chết là tốt rồi. Thực lực? Tên tiểu tử này không cần lo lắng. Cùng lắm là khi khai thác Thần mộ tìm cho hắn một cơ thể của Thượng Vị Thần là được!

Tuy Sở Thiên rất muốn hỏi thực lực của Lỗ Tây Nạp thế nào, nhưng có mỹ nhân ngư đang ở trên lưng, hắn không muốn mỹ nhân ngư biết quá nhiều về cơ mật của gia tộc, vì thế dù muốn cũng chỉ là muốn vậy thôi!

Lỗ Tây Nạp thấy Sở Thiên có điều gì muốn nói nhưng lại thôi, nhìn lại mỹ nhân ngư trong bộ dạng Sắt Lâm Na, lập tức hiểu ngay điều khó xử của Sở Thiên, hắn cười: “Thúc thúc, vị cô nương đây cứ giao cho ta bảo vệ được rồi! Để Kỵ Sĩ Đoàn bảo vệ thúc đi tập hợp với mọi người!”

“Không được!” mỹ nhân ngư vội từ chối, bị một Thần Côn công cả tháng trời đã mất mặt rồi, chẳng lẽ lại để một kẻ lạ mặt lợi dụng sao?!

“Ha ha, không cần đâu, ta lập tức có thể để cô ta tự cử động!” vừa nói Sở Thiên vừa giải phóng Thời Gian Thuận Lưu. Mỹ nhân ngư không có Tinh Hạch, Sở Thiên cũng không tốn nhiều sức.

Thật ra nửa tháng trước là Sở Thiên có thể dùng Thời Gian Thuận Lưu để đẩy nhanh quá trình bình phục của mỹ nhân ngư, nhưng hắn không dám. Vì mỹ nhân ngư rất giỏi võ kỹ, không có Thần Lực, chỉ dựa vào kỹ thuật tập kích cũng đủ gây vô số rắc rối cho Sở Thiên rồi. Nhưng bây giờ có Lỗ Tây Nạp thì Sở Thiên cũng không để tâm đến mấy cái đấy nữa.

Mỹ nhân ngư rất nhanh đã hồi phục lại sức khỏe, vết thương do lôi điện gây ra sau lưng cũng biến mất.

Đẩy mạnh một cái, mỹ nhân ngư nhảy khỏi lưng Sở Thiên.

Sở Thiên nói với Lỗ Tây Nạp. “Trước khi về nhân gian, cô ta chính là Sắt Lâm Na!”

Lỗ Tây Nạp hiểu ý, khẽ gật đầu cười. Lẽ nào thúc thúc tìm được một mỹ nữ giống hệt thắm thắm nên muốn giữ lại làm tứ phòng?!

“Cô gia, chuyện này là sao?” một thương binh của gia tộc Bì Bồng thấy tình hình khác lạ, vội hỏi.

“Các người cứ đợi một lát, ta sẽ giải thích với lão tổ tông!” Sở Thiên nói.

Phiền phức đây! Sở Thiên nheo mắt suy nghĩ, hai đại gia tộc Bì Bồng, An Cát Lệ Na và gia tộc Phượng Hoàng tranh bá Huyết Luyện Ngục, không thể nào dừng lại vì một nhân vật nhỏ bé là hắn bị mắc ở giữa. Gia tộc Bì Bồng biết ma sủng của hắn đang giúp gia tộc Phượng Hoàng thì chắc chắn sẽ trở mặt. Gia tộc Phượng Hoàng mà biết ta đang trị thương cho quân Bì Bồng cũng sẽ trở mặt! Khó khăn đây!

Mà ở giữa còn có một mỹ nhân ngư, thân phận mỹ nhân ngư này mà bị lộ thì e là cuộc tranh chấp Huyết Luyện Ngục sẽ biến thành chiến tranh bá quyền tam giới mất! Đến lúc đó, quyền lực ở trước mắt, sợ là tam đại gia tộc sẽ lục thân bất nhận...

Kéo mỹ nhân ngư lại gần, Sở Thiên ghé tai nói nhỏ, “Muốn về nhân gian thì hãy tiếp tục giả làm Sắt Lâm Na, còn lại cứ giao cho ta!”

“Gia tộc Phượng Hoàng có Chủ Thần niết bàn, có phải là Bác Đức không?” Sở Thiên hỏi.

“Không phải!” Lỗ Tây Nạp cười kỳ quái, “Thúc thúc, trước khi A Mạt Kỳ đưa bọn ta đến đây, Lạc Ưng Thạch...”

Trong trận chiến Lạc Ưng Thạch, sau khi Lạc Ưng Thạch phát nổ, Sở Thiên và mỹ nhân ngư bị đưa đến Huyết Luyện Ngục, còn những người khác chỉ có thể tự lo cho mình. Trong đó Lạc Hy Đức có thanh kiếm Vĩnh Hằng, Đức Khố Lạc liều mạng sử dụng Sinh Mệnh Bản Nguyên, đều thoát được. Còn Thí Thần Thất Hải Thú kịp thời hợp thể, địa ngục tam huynh đệ vốn đã có cách thoát, vì thế mọi người dù bị thương nhưng cũng không có gì đáng ngại.

Chỉ có Anh Cách Lạp Mỗ khi đó gần Sở Thiên nhất, vừa muốn tự bảo vệ vừa muốn cứu Sở Thiên, thế là hần mặc kệ mình chịu được bao nhiêu, liều mạng phục chế cách bảo mệnh của Thí Thần Thất Hải Thú muốn đi cứu Sở Thiên. Nhưng kết quả là không cứu được Sở Thiên, chính hần lại bị trọng thương.

Sau đó Định Á Lạc mở ra Địa ngục thông đạo, mọi người cùng trở về nhân gian, nhưng Hải Vương Biển Cầm và đảo chủ đảo Bồ Lô Trạch thì mất tích. Mà trước lúc đó, Sở Thiên còn giáo huấn mỹ nhân ngư, người của Biển Cầm tất nhiên sẽ không bỏ qua cho Bồ Lô Trạch. May mà có Sa Lỗ và La Đức Mạn ở giữa hòa giải, còn A Mạt Kỳ sau khi niết bàn có khả năng di chuyển qua không gian, nên hai bên cũng thông cảm lẫn nhau, chuẩn bị đi cứu người.

Có điều, Sở Thiên rốt cuộc là vẫn ở Địa Ngục hay rơi xuống Huyết Luyện Ngục, không ai dám đảm bảo. Vì thế quân chia hai đường, Thí Thần Thất Hải Thú và tam huynh đệ tìm kiếm ở địa ngục, còn gia tộc Phát Lạp Định Nặc vì có mối quan hệ với Đức Khố Lạp nên đến Huyết Luyện Ngục tìm gia tộc Bì Bông.

Không có Sở Thiên nên vết thương của Lạp Hy Đức và Đức Khố Lạp vẫn như cũ. Vì thế danh sách loại trừ hai ông già này ra. Còn Anh Cách Lạp Mỗ tuy bị trọng thương nhưng quan hệ của hần với tiểu công chúa gia tộc Phượng Hoàng khá tốt, để có thêm bạn dưới địa ngục, Sát Lâm Na cũng kéo hần theo.

Bản thân A Mạt Kỳ chính là một không gian thông đạo, vì thế gia tộc Phát Lạp Định Nặc dưới sự chỉ huy của Anh Cách Lạp Mỗ đã trực tiếp đến gia tộc Phượng Hoàng - tên tiểu tử này sớm đã có được tin tình báo của gia tộc Phượng Hoàng từ miệng An Kỳ Nhi từ lâu rồi.

Nói đến đây, Lỗ Tây Nạp bật cười, “Thức thức không biết rồi, Bác Đức của gia tộc Phượng Hoàng tuy không bị thương đến mức phải niết bàn nhưng cũng cần phải bế quan dưỡng thương. Kết quả là nhà bọn họ không còn Chủ Thần, người kế thừa đầu tiên là Lộ Tây Pháp vẫn nằm trong tay Thái Dương Thần, còn người thứ hai...”

“Kẻ thứ hai không phải chính là An Kỳ Nhi đấy chứ?” Sở Thiên bình tĩnh, cũng cười theo Lỗ Tây Nạp, “Nữ thần tại thượng, gia tộc Phượng Hoàng giờ do tiểu nha đầu ngỗ ngược An Kỳ Nhi điều khiển, nói thế nào thì là thế sao? Ha ha, Anh Cách Lạp Mỗ nhẹ nhàng là có thể giải quyết được cô ta! Nói vậy thì...”

“Đúng thế, gia tộc Phượng Hoàng vẫn luôn tôn kính với gia chủ. Chỉ cần một ngày Bác Đức chưa xuất quan, gia tộc bọn họ, ông chủ nói thế nào thì là như vậy!” hai chú cháu cùng cười một cách gian tà.

“Có điều, những kẻ khác trong gia tộc Phượng Hoàng cũng không phải ngốc, chúng không muốn bị chúng ta thao túng, nên đã tìm mọi cách để làm giảm sức ảnh hưởng của Anh Cách Lạp Mỗ đến An Kỳ Nhi! Thức thức đoán xem chúng dùng cách gì?” Lỗ Tây Nạp cười tít.

“Không phải Anh Cách Lạp Mỗ bị trọng thương sao? Để chia rẽ hai người, chúng ngốc đến mức để cho Anh Cách Lạp Mỗ niết bàn ở trung tâm của vực Hỏa Diệm. Kết quả là... Anh Cách Lạp Mỗ hấp thu được tinh hoa của vực Hỏa Diệm, cũng không biết vì nguyên nhân quái gì mà lại niết bàn cấp Chủ Thần! Thế là người của gia tộc Phượng Hoàng đều muốn khóc cũng không ra nước mắt!”

“Ái Lệ Ti tỷ tỷ, huynh đệ ta ca ngợi tỷ!” Sở Thiên không kìm được thốt lên, thì ra người niết bàn là Anh Cách Lạp Mỗ!

Lỗ Tây Nạp kể lại đơn giản nhưng bên trong chắc chắn còn có rất nhiều sự tranh chấp quyền lợi gia tộc. Nhưng dù như thế nào, Anh Cách Lạp Mỗ bị ép niết bàn, tạm thời không thể cử động, gia tộc Phượng Hoàng đạt được điều chúng muốn, còn Anh Cách Lạp Mỗ vì có Tinh Hạch cấp Chủ Thần của An Cát Lệ Na, thêm cả vực Hỏa Diệm - bảo vật của gia tộc Phượng Hoàng thúc đẩy, đã khiến cho gia tộc Phượng Hoàng phải kinh sợ.

“Hai cái niết bàn Chủ Thần cấp... Ha, phát tài rồi!” Sở Thiên chỉ muốn ôm con trai hôn một cái. A Mạt Kỳ, Anh Cách Lạp Mỗ hồi phục thực lực cần rất nhiều thời gian, nhưng chỉ cần bọn hần hồi phục, cộng với Chiến Thần - tên quái vật mạnh mẽ đến biến thái, trong tam giới còn ai dám coi thường gia tộc Phát Lạp Định Nặc?!

“Cung hỷ!” Bào Uy Nhi nói một câu lạnh băng, dội một gáo nước lạnh vào Sở Thiên.

“Hắc hắc!” Sở Thiên nhìn mỹ nhân ngư cười, cũng không còn sợ hãi như trước nữa. Bồ Lô Trạch hiện nay tuy vẫn chưa bằng Biển Cầm, nhưng nếu mỹ nhân ngư muốn tiêu diệt Bồ Lô Trạch thì chắc chắn phải trả

một cái giá rất lớn!

Mỹ nhân ngư cũng không thể không thay đổi thái độ với Sở Thiên. Một gia tộc bình thường có thể lợi dụng thì cái cần làm là phải khống chế. Còn với một gia tộc trong tương lai có thể có ba Chủ Thần thì điều phải suy nghĩ là nên làm đối thủ hay là đối tác!

“Chiến Thần còn ở đây không?” Sở Thiên hỏi.

“Có, khí tức của Khảm Phổ miện hạ đã khóa chặt Bì Bồng, lúc nào cũng có thể ra tay!”

“Đi nói với Chiến Thần ta ở đây, bảo hắn đến đón ta!” nói rồi Sở Thiên chỉ mỹ nhân ngư, “Ngoài ra, nói với Sát Lâm Na, ở đây có một người giống hệt cô ấy. Sát Lâm Na sẽ tự hiểu ý ta!”

Lỗ Tây Nạp lập tức ẩn thân đi. Tuy đã biến thành hình người, nhưng thiên phú U Minh Lang của hắn vẫn còn, ẩn thân đi lại trên chiến trường đối với hắn dễ như trở bàn tay.

“Người muốn làm gì?” mỹ nhân ngư lạnh lùng hỏi.

“Không có gì! Giờ ta chỉ muốn làm một việc, đó là áp giải tù binh ngư về nhân gian!” Sở Thiên nheo mắt, hơn nữa sau khi mỹ nhân ngư cau mày lại thì hắn càng nheo mắt cười: “Nhưng trước lúc đó thì trận chiến này phải do ta quyết định!”

484. Chương 464:cả Nhà Đoàn Tụ

Huyết Luyện Ngục, trên một vùng bình nguyên đất đỏ có một ngọn cây lửa mọc cao chọc trời. Đó chính là cây Hỏa Diệm, nơi cư trú của gia tộc Phượng Hoàng.

Cảnh tượng hơn vạn người hỗn chiến so với cái cây thì cũng chỉ như một đàn kiến, chỉ có Bì Bồng ở trên cao là nổi bật.

Trên trời vẫn không có mặt trời, nhưng Bì Bồng vẫn có bóng - La Tây Nhã. An Cát Lệ Na ở bên cạnh Bì Bồng không ngừng quan sát chiến cục dưới mặt đất, tay chỉ về một hướng: “Bì Bồng đại ca, Phượng Hoàng tộc lấy đầu ra thứ kỳ quái kia vậy?”

Nhìn theo hướng tay An Cát Lệ Na chỉ, một thân hình cao hơn ba mét, người mặc bộ chiến giáp đen đơn giản, trên hai tay là hai cỗ pháo. Mỗi một phát pháo bắn ra là có một mảng lớn quân địch bị vùi trong ánh sáng của Thần Lực.

“Đại ca, thứ này quá kỳ quái, đã thương vong rất nhiều hậu duệ. Ta gọi Thượng Vị hậu duệ ra giải quyết hẳn đi!” An Cát Lệ Na đề xuất.

“Hừ, Thượng Vị Thần của gia tộc Phượng Hoàng chưa ra tay, Phượng Hoàng Thập Tam Ngự cũng chưa xuất hiện! Lúc này chúng ta mà ra tay trước thì không phải là đã nhờ thời cơ sao?” cái bóng của Bì Bồng - La Tây Nhã hừ giọng.

Lão thái thái này nói cũng có vài phần có lý, nhưng phần lớn là gây sự vô cớ. Dù sao thì chỉ cần An Cát Lệ Na nói là đúng thì bà ta nhất định sẽ nói là sai!

Về mặt Bì Bồng bình lặng như mặt nước, chấp tay nhìn chăm chú không chớp mắt vào một nhánh trên cây Hỏa Diệm, “An Cát Lệ Na, bảo tất cả Thượng Vị Thần trong gia tộc ngư tập trung lại bảo vệ ngư! Cẩn thận đấy!”

“Bì Bồng đại ca cứ đùa! Hiện giờ tuy trận chiến không có lợi cho chúng ta nhưng một Chủ Thần như muội đây cũng đâu cần bảo vệ!” An Cát Lệ Na cười, “Nhưng vẫn cảm ơn Bì Bồng đại ca quan tâm!”

“Hừ, ai rảnh quan tâm tiện nhân như ngư!” La Tây Nhã nói không kiêng nể gì, sắc mặt An Cát Lệ Na trở nên khó coi, nhưng bà ta vẫn tiếp tục, “Lão đầu tử, ông phải nói cho rõ ràng. Tại sao lại đối tốt với con tiện nhân này như vậy?”

Bì Bồng cười khỏ, mắt vẫn nhìn cây Hỏa Diệm, “Phu nhân, lát nữa nếu ta chết thì bà cũng không cần quan tâm đến ta, tự thoát thân, đem theo hậu duệ chạy càng xa càng tốt!”

“Sao vậy? Gia tộc Phượng Hoàng có chi viện ư?” La Tây Nhã hoảng hốt. Năm đó khi Bì Bồng phản bội Thần Hoàng cũng không như bây giờ, còn chưa vào trận mà đã để lại di ngôn!

“Lão bằng hữu đến rồi, hơn nữa cũng đã nhắm vào ta! Hà hà, sát khí rất nặng!” Bì Bồng từ từ đưa tay ra sau lưng rút ra từ trong hư không một thanh đại đao lưỡi răng cưa đỏ như máu - hình cụ Tư Đặc n dùng để chém những kẻ trốn khỏi Tù Phạt Thần Lung, Thượng Cổ Thần Khí, Thị Huyết Dao.

“Lão bằng hữu? Ai? Phán Quyết hay là Đoạn Tội?” La Tây Nhã vội hỏi, bạn cũ của Bì Bồng chỉ có tam sủng của Thần Hoàng năm đó.

Đại đao của Bì Bồng chém vào không khí một đao, Bì Bồng cười nhạt, “Nếu là Phán Quyết và Đoạn Tội thì Thần Phạt Bì Bồng ta cũng không sợ!”

“Chẳng lẽ là Chiến Thần Khảm Phổ?” La Tây Nhã vội thoát ra khỏi bóng của Bì Bồng, biến thành một đám khói đen đứng bên cạnh nắm lấy tay Bì Bồng, “Năm đó, Chiến Thần Khảm Phổ dẫn ba nghìn Chu Thần Hoàng Lăng Vệ truy sát tam giới, chúng ta vẫn thoát được, giờ chỉ có một mình hân, sợ gì chứ, cùng lắm là liều mạng!”

“Khảm Phổ? Ha ha!” Bì Bồng cười lớn, “Chiến Thần muốn giết ta, đâu có dễ thế?!”

An Cát Lệ Na thì run lấy bầy, cô ta thực lực không bằng được với bản thể ở Địa Ngục, sự can đảm cũng là một trời một vực. An Cát Lệ Na hốt hoảng nói: “Sao Chiến Thần lại xuất hiện ở đây? Đại ca đừng dọa muội! Rốt cuộc là đại ca có chắc chắn đối phó được với Chiến Thần không?”

“Đánh là biết thôi!” Bì Bồng giăng ra khỏi ‘tay’ La Tây Nhã, vung đao, “Ầm!” cả bầu trời dường như đổ hơn, Hấp Huyết Linh Vực đã được thi triển.

“Khảm Phổ, Bì Bồng ở đây, ra đi!” Bì Bồng chậm rãi từng bước tiến lại gần cây Hỏa Diệm.

“Bì Bồng!” một tiếng quát vang lên từ trong cây Hỏa Diệm, ngay lập tức một bóng người lao vút ra.

Đôi mắt Bì Bồng bỗng chốc đỏ ngầu, An Cát Lệ Na không chịu nổi áp lực đã chạy mất rồi. Còn đám khói đen La Tây Nhã thì nhạt dần, gần như tiêu biến đi trong không khí. Những ai hiểu rõ bà ta mới biết, đó chính là dự báo trước khi Linh Hồn Chủ Thần ra tay.

Chiến Thần lao tới Bì Bồng như một tia chớp, câu nói chưa nói hết của hân cũng tới, “Tránh ra!”

Tránh ra? Bì Bồng khựng lại, mục tiêu của hân không phải mình sao?

Chiến Thần dường như bị đâm vào tường, rơi thẳng xuống dưới ngay trước mặt Bì Bồng, lượn vài vòng trong không trung rồi ‘rầm!’ rơi xuống quân doanh của gia tộc Bì Bồng, nơi trị thương cho thương binh.

“Ông chủ, Chiến Thần Khảm Phổ phụng mệnh báo cáo!”

“Bốp!” Khảm Phổ tay đập ngực, thi hành quân lễ của Khải Tắt, cũng là biểu hiện của các thành viên quân sự Bồ Lô Trạch khi gặp Sở Thiên.

Không tòi! Sở Thiên cười. Chiến Thần đã thay bộ quân phục tướng quân của Quang Minh quân đoàn đảo Bồ Lô Trạch, Chiến Thần kích đeo sau lưng, trước ngực đeo gia huy của gia tộc Phất Lạp Dịch Nặc, bên trên in hình một con chó màu trắng.

Không gọi bệ hạ mà gọi ông chủ, ngoài ra cũng thay đổi cả lễ tiết! Xem ra Sát Lâm Na giáo dục rất tốt!

“Đứng dậy đi!” Sở Thiên cười hà hà chỉ Kỵ Sĩ Đoàn, “Người thấy chúng thế nào?”

Chiến Thần liếc một cái, “Kém!”

“Vậy giao cho người huấn luyện!”

“Tuân mệnh!” Chiến Thần đập cây kích xuống đất, mặt đất rung chuyển, Chiến Thần quát: “Đồng rác rưởi các ngươi, ném hết tọa kỵ đi! Thần Hoàng vệ không cần chúng! Mong các ngươi dùng để giết địch, không phải dùng để ngồi trên đồng Cốt Long đó!”

Buồn cười không? Sở Thiên khẽ nhún vai, mặc kệ cho Chiến Thần giáo huấn Kỵ Sĩ Đoàn. Hướng về phía Bì Bồng đã chú ý đến mình, cung tay cười: “Lão tổ tông, gia tộc Phượng Hoàng sẽ chủ động rút lui, lão tổ

tông có thể cũng dừng lại không? Chiến Thần ở đây, An Cát Lệ Na miện hạ và ta lại sớm đã có thỏa thuận. Lão tổ tông hôm nay cũng không có được lợi ích gì, chỉ bằng lui binh! Hi hi, ngày mai ta sẽ có lời giải thích với ngài!”

Tiểu tử ngươi bán đứng ta! An Cát Lệ Na cười khở, “Bì Bồng đại ca, muội hết cách, là bản thể ở Địa Ngục đồng ý với hần!”

Bì Bồng bỗng bật cười, tên nhóc này thật thú vị!

Đám khói đen La Tây Nhã ngưng tụ lại, “Lão đầu tử, Phất Lạp Dịch Nặc làm gì vậy? Sao Chiến Thần lại gọi hần là ông chủ? Lần trước khi hần nhắc đến trận Lạc Ứng Thạch không phải nói là...”

“Phu nhân, Chu Lệ Á đã được gả cho một phu quân tốt!” Bì Bồng vẫy tay cho quân đội lui đi, cười: “Sau này, những lời hần nói chúng ta chỉ có thể tin một nửa!”

Quân đội lui đi, Sở Thiên dưới sự bảo vệ của Chiến Thần đưa mỹ nhân ngư đến phía dưới cây Hỏa Diệm.

Ở đó, An Kỳ Nhi đã dẫn theo mười mấy người ra chào đón Sở Thiên. Sát Lâm Na và ma sùng của Sở Thiên cũng đang đợi ở bên cạnh.

“Phất Lạp Dịch Nặc bệ hạ, khi chúng tôi gặp khó khăn quý gia tộc đã ra tay trợ giúp, ta xin thay mặt gia tộc bày tỏ sự cảm tạ sâu sắc!” An Kỳ Nhi rất ra dáng thi lễ với Sở Thiên, rồi quay đầu nổi giận với mấy ông già đứng đằng sau, “Lần này ta không nói sai chứ?”

Người trong gia tộc Phượng Hoàng bối rối, có gia chủ như vậy thật sự là quá mất mặt!

An Kỳ Nhi nhanh chóng phát hiện ra chuyện thú vị, nhìn chăm chăm mỹ nhân ngư đang ở bên cạnh Sở Thiên, thốt lên kinh ngạc: “Ừa? Sao lại có hai Sát Lâm Na vậy?”

Sát Lâm Na cũng nhìn thấy mỹ nhân ngư, nhưng nàng đã nhận được tin tức từ Lỗ Tây Nạp từ trước, biết đây là mỹ nhân ngư hóa trang thành mình, nên khẽ cười, “An Kỳ Nhi công chúa, bọn ta đã tìm được gia chủ, không tiện tiếp tục ở lại cây Hỏa Diệm, dựng lều dưới gốc cây được rồi!”

“Sát Lâm Na phu nhân nói phải!” mấy ông già gia tộc Phượng Hoàng lập tức gật đầu nói phải. Những ngày này, tuy trợ giúp rất nhiều nhưng Sát Lâm Na cũng lợi dụng mối quan hệ của Anh Cách Lạp Mỗ và An Kỳ Nhi, cũng đã giầy vò gia tộc Phượng Hoàng không ít. Họ chỉ mong người nhà Phất Lạp Dịch Nặc đi càng nhanh càng tốt!

“Ha ha, vậy thì Anh Cách Lạp Mỗ đang niêm bàn phải nhờ các vị chăm sóc rồi!” Sát Lâm Na nói xong, nháy mắt với Sở Thiên một cái rồi dẫn ma sùng đi dựng lều.

“Yên tâm, tên mặt trắng đó sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!” An Kỳ Nhi dẫn người bay đi, mấy ông già kia cười mà như mếu.

Không có người ngoài, Sở Thiên cười tí mắt sán lại ôm lấy Sát Lâm Na, “Lão bà, ta nhận tội với nàng trước...”

“Chuyện của chàng đợi về rồi hãy nói!” Sát Lâm Na cũng biết Sở Thiên sẽ không làm những chuyện mờ ám, đẩy hần ra tiến lại gần mỹ nhân ngư cười: “Bào Uy Nhĩ tỷ tỷ, khiến tỷ chịu thiệt rồi. Phất Lạp Dịch Nặc nhà ta là vậy, tỷ đừng lấy làm lạ!”

“Gia tộc các người định thế nào?” mỹ nhân ngư không tính toán chuyện con con, mỹ nhân ngư quan tâm hơn đến sự thay đổi cục diện của tam giới, “Địa Ngục thế nào rồi?”

“Tỷ tỷ đừng lo, ba ngày sau Anh Cách Lạp Mỗ niêm bàn xong chúng ta sẽ về nhân gian. Đến lúc đó chúng ta sẽ nói chuyện kỹ hơn!” Sát Lâm Na ra hiệu cho người nhà đưa mỹ nhân ngư đi “nghỉ ngơi”.

Mỹ nhân ngư vừa quay người đi đã quay lại, giải thích: “Ta và Phất Lạp Dịch Nặc không xảy ra chuyện gì hết...”

“Không xảy ra chuyện gì?” Sát Lâm Na nhìn đôi chân của mỹ nhân ngư, “Tỷ tỷ không có Tinh Hạch vẫn có thể giữ hình dạng con người, đôi chân này... là tác phẩm Biến Áp Khí của Phất Lạp Dịch Nặc phải không?”

Mỹ nhân ngư đỏ mặt, hai chân là do người ta làm ra, ừm, nói cách khác thì hai chân đã bị người ta sờ vào rồi, còn nói không có chuyện gì xảy ra. Nghe ra cứ có cảm giác đang gạt mình gạt người.

Sắt Lâm Na bỗng tiến đến bên cạnh mỹ nhân ngư, nói nhỏ bên tai: “Yên tâm đi tỷ tỷ tốt của ta! Ta hiểu Phất Lạp Dịch Nặc hơn tỷ, hẳn lừa người suốt nhưng tuyệt đối không làm những chuyện có lỗi với ta!”

Mỹ nhân ngư thở phào, nhưng không ngờ Sắt Lâm Na lại nói thêm một câu, “Hi hi, nếu tỷ được gả vào nhà Phất Lạp Dịch Nặc thì không phải sẽ gọi ta là tỷ tỷ sao?!”

Dứt lời, Sắt Lâm Na không cho mỹ nhân ngư cơ hội phản bác, quay người kéo Sở Thiên đi.

“Lão bà, vừa rồi nàng nói với cô ta những gì vậy?” Sở Thiên nói nhỏ, “Nàng không bắt nạt cô ta đấy chứ!?”

“Sao, chàng không nỡ à?”

“Không!” Sở Thiên lắc đầu một cách trịnh trọng, “Ta chỉ cảm thấy thủ đoạn lừa người khác của nàng lợi hại, mà giá trị lợi dụng của mỹ nhân ngư đó thì quá lớn. Chưa chắc nàng đã moi hết được!”

“Chàng thật sự không nỡ ra tay!”

“Có gì mà không nỡ! Nếu không moi hết của cô ta thì ta lấy gì nuôi nàng và Chu Lệ Á, sau này còn có Tiểu Bạch!” Sở Thiên cười.

“Đúng rồi, Tiểu Bạch nhờ thiếp nói với chàng một tin tốt!” Sắt Lâm Na bỗng cười một cách bí hiểm.

“Gì vậy?”

“Lần này trừ hai lão gia bị thương kia thì những người có Thần Lực đều đến cả, chàng có biết tại sao lại thiếu Chu Lệ Á không?” Sắt Lâm Na ẩn trần Sở Thiên một cái, cười: “Mại Khắc Nhĩ sắp có muội muội rồi!”

Sở Thiên lập tức trở nên căng thẳng, dặn dò: “Mau, đem Mặc Phi Đặc, Tiểu Bạch, còn cả Mại Khắc Nhĩ nhốt hết lại cho ta. Còn nữa, để Khách Thu Sa tiếp tục theo Đặng Khăng. Khốn kiếp, con gái của lão tử, tuyệt đối không thể bị chúng dụ dỗ thành lưu manh được!”

Nói xong, Sở Thiên cười lớn, cười rất lâu, cho mãi đến tận giữa trưa ngày hôm sau, khi ba đại gia tộc bắt đầu đàm phán, miệng hắn cười đến cứng đờ cả lại.

485. Chương 465:thỉnh Cầu Của Phượng Hoàng Chủ Thần (thượng)

“Bác Đức miện hạ có thể ra đây gặp mặt nói chuyện không?” Sở Thiên nói to, “Ta có vài chuyện quan trọng muốn nói với ngài, tốt nhất là chỉ có ta và ngài!”

Cây Hỏa Diệm tĩnh lặng hồi lâu, chỉ có tiếng lửa cháy bập bùng.

Bác Đức trả lời, “Long Hoàng bệ hạ nếu muốn nói chuyện xin hãy lên trên cây Hỏa Diệm!”

“Phất Lạp Dịch Nặc, giờ Bác Đức có thể cử động được không vẫn là chuyện khó nói, người đừng làm khó hắn nữa! Ha ha!” Bì Bồng cười.

Phùng!

Một quả cầu lửa bay vút xuống từ trên cây Hỏa Diệm, nhanh đến mức mắt người gần như không thể nhìn thấy, mà mục tiêu của nó chính là Bì Bồng.

Bì Bồng hiên ngang đứng dậy, dường như không hề nhìn thấy quả cầu lửa đang bay tới. Bùm! Quả cầu lửa vỡ tan trên đầu Bì Bồng, ngay sau đó là tiếng của Bác Đức, “Lão bằng hữu Bì Bồng, người xem xem có phải Hỏa nguyên tố này có chút ảm đạm rồi không!”

Sắc mặt Bì Bồng hơi thay đổi, tuy uy lực của quả cầu lửa vừa rồi khá nhỏ nhưng lại là lực trùng Thần Lực, hơn nữa ngọn lửa bí hiểm mà nó phát ra sau khi nổ chính là một thức của Phượng Hoàng bí pháp từng đánh bại Bì Bồng.

Khẽ miết tay La Tây Nhã trong cái bóng đen. Hai vợ chồng Bì Bồng tâm ý tương thông, hẳn đang hỏi ý kiến của Linh Hồn Chủ Thần phu nhân, có đoán ra được đầu mối gì không?

La Tây Nhã khẽ lắc đầu, bà ta có thể nhận biết được sự mạnh yếu của linh hồn qua giọng nói, như vậy đã rất khó rồi. Giờ Bác Đức ở tít trên cây Hỏa Diệm, mà cái cây này lại là do Thần Sáng Thế tạo ra, La Tây Nhã không có cách nào cho linh hồn đi vào bên trong để thăm dò tình hình của Bác Đức.

Kết quả sau khi trao đổi giữa hai người đưa ra một nhận định: linh hồn của Phượng Hoàng Chủ Thần chắc chắn vẫn chưa được trị khỏi, nhưng hồi phục được bao nhiêu phần thì không thể chắc chắn, nhưng Thần Lực của thể xác thì chắc chắn đã hồi phục ở một mức nhất định.

Bác Đức lại lên tiếng, “Thập Tam Ngự, hộ tống Long Hoàng bệ hạ lên đây!”

Mười ba con Phượng Hoàng khiêng một cỗ xe được làm từ những cành cây đến trước mặt Sở Thiên. Sở Thiên vừa định lên thì Bì Bồng kéo lại.

“Bì Bồng, ngươi muốn làm gì?!” Chiến Thần định lao tới.

“Cuồng gì chứ! Hà hà!” Bì Bồng cười, “Bác Đức, nếu ngươi thật sự đã hồi phục thực lực, tại sao không dám ra ngoài gặp ta?! Mấy nghìn năm nay ngươi và ta mới chỉ gặp nhau hai lần! Ta rất nhớ ngươi đó!”

“Đúng thế, Bác Đức miện hạ, ta cũng chưa được gặp ngài!” La Tây Nhã phụ họa theo: “Ngài ra đây cho ta gặp mặt xem nào!”

“Được lắm, xem như các ngươi lợi hại. Thực lực của thể xác ta đã hồi phục bảy phần, linh hồn mới ba phần! Không cần gặp mặt nữa!”

Bác Đức đã nhượng bộ, Bì Bồng cũng không ngăn Sở Thiên nữa.

Đây là lần đầu tiên Sở Thiên vào bên trong cây Hỏa Diệm, nơi cư ngụ của Phượng Hoàng tộc xem ra cũng gần giống với cây Sinh Mệnh của Tinh Linh tộc. đều là nơi ở được xây dựng trong cành cây rỗng, nhưng trên cây quanh năm có lửa cháy không ngừng nghỉ.

Phượng Hoàng Thập Tam Ngự khiêng Sở Thiên vào một cái hốc cây, bay lên phía trên đi qua một thông đạo vòng vèo, Sở Thiên đến trước một cái cửa gỗ đồ sộ.

“Long Hoàng bệ hạ, mời vào! Đây chính là nơi gia chủ bề quan!”

Kẹt~~

Sở Thiên đẩy cánh cửa cũ kỹ ra, nhìn vào bên trong, lập tức hẳn hiểu được cảm giác năm đó Phổ Lan Đa gặp Sa Khắc lần đầu tiên.

Trọng giáp trường kiếm, ngồi trên chiếc ghế dựa da thú, nhìn thể hình, nhìn thần thái, không khác gì so với Sa Khắc khi hóa trang là vậy. Chỉ có hai điểm khác biệt. Một là màu sắc của áo giáp, Phượng Hoàng Thần mặc giáp màu đỏ còn Sa Khắc thích màu vàng kim, vì tên gốc này cảm thấy giáp màu vàng giống như màu da con lợn khi bị quay lên.

Điểm khác nữa là đầu của hai người. Sa Khắc thì không cần nói rồi, đeo một cái kính đen cỡ lớn, còn Phượng Hoàng Chủ Thần ở đây thì đội một cái mũ sắt nặng, là loại che nửa hai bên má, chính giữa mặt có một miếng kim loại kéo dài từ trên trán xuống.

Sở Thiên muốn nhìn kỹ dung mạo của Bác Đức, chiếc mũ trên đầu Phượng Hoàng Chủ Thần không phải kín mít. Loại mũ kỵ sĩ này tuy che đi gần hết khuôn mặt nhưng vẫn có thể nhìn thấy cánh mũi và miệng.

Đáng tiếc là Sở Thiên chỉ nhìn thấy một tầng ánh sáng làm cho mũi và cằm tuy vẫn nhìn thấy nhưng không được rõ.

Không lẽ Phượng Hoàng Thần bị hủy dung nhan? Sở Thiên nghĩ, nhưng hẳn vẫn đưa ra một đáp án hợp lý hơn. Bác Đức là linh hồn thoát trở về Huyết Luyện Ngục, thể xác biến thành Sa Khắc, còn linh hồn thì chiếm cứ ở thân thể của một ma thú ở Huyết Luyện Ngục, trở thành Thần tộc mới, vì thế mới che giấu dung mạo thật, không muốn chính diện gặp người khác.

Trên Lạc Ứng Thạch, Sở Thiên đã từng kinh ngạc tột độ về hình dạng của Phượng Hoàng Chủ Thần, nên lúc này chỉ hơi ngạc nhiên một chút, rồi trở lại bình thường, cung tay cười: “Long Hoàng Phất Lạp Dịch Nặc kính chào Bác Đức miện hạ!”

“Bệ hạ đa lễ rồi, ta và ngài ngang hàng mà, phải không?! Năm đó gia tộc Long Hoàng và nhà ta thực lực tương đương, Tư Thập Đức Mãi Nhĩ mà nhìn thấy ngài hiện nay chắc là sẽ tức đến đào mồ dậy mất!” Bác Đức bốn cột.

Nói rồi, Bác Đức chỉ một tấm đệm tỏ ý mời Sở Thiên ngồi, “Ta phải cảm tạ bệ hạ mới đúng! Nếu không phải quý gia tộc khảng khái ra tay trợ giúp thì e là Bì Bồng và An Cát Lệ Na đã giết đến đây rồi!”

Sở Thiên không quen việc quỳ ngồi trên đệm, nhưng đành phải nhập gia tùy tục.

“Gia tộc Phượng Hoàng và Bác Đức ta nợ ngài một ân tình!” Bác Đức trầm giọng.

Sở Thiên mắt sáng lên, có Thất Thần Khí không bằng có được một lời hứa của Phượng Hoàng Thần! Lời hứa của Bác Đức sớm đã là chí bảo của Thần tộc, coi như Sở Thiên đã nhận được một món lời lớn. Có điều hẳn không lợi dụng lời hứa này để kiểm lời, vì người nhà bỏ qua cái lợi này cũng đáng.

“Trợ giúp bệ hạ là vinh hạnh của ta, không dám đòi hỏi báo đáp!” Sở Thiên nheo mắt cười: “Nhưng ta có một chuyện một khấn cầu miện hạ!”

Sở Thiên nhìn chăm chú vào vai Phượng Hoàng Thần, vì ngoài đôi mắt ra, đây là nơi thể hiện cảm xúc rõ ràng nhất, hẳn dễ đặt nói: “Trưởng lão Anh Cách Lạp Mỗ của Trưởng lão viện A Cổ Lạp Sơn và tiểu công chúa An Kỳ Nhi hậu duệ của ngài tình đầu ý hợp, ta muốn thay mặt hẳn cầu thân!”

“Ồ, nha đầu An Kỳ Nhi đã có ý chung nhân rồi ư?!” Hai vai Bác Đức không hề có chút rung động nhưng trong lòng có vài phần không tin. Sau khi hẳn về Huyết Luyện Ngục, vết thương tái phát, đơn giản dặn dò mấy câu rồi bế quan nên không nắm được sự thay đổi của tình hình bên ngoài. Ngay cả hôm nay cũng là Phượng Hoàng Thập Tam Ngự thấy tình hình nghiêm trọng, lo An Kỳ Nhi gây chuyện nên dù phải chịu phạt cũng phải tiến vào nơi bế quan của Bác Đức.

Vì thế Bác Đức không hề biết gì về sự việc trước khi đàm phán. Thấy Bác Đức gần như không có động thái gì, Sở Thiên vội nói: “Hai gia tộc thông hôn vốn là chuyện tốt. Tuy nhiên chức vị trưởng lão của quý gia tộc dường như có chút thành kiến với Anh Cách Lạp Mỗ, miện hạ...”

“Không cần nói nữa! Ha ha!” Bác Đức bỗng bật cười, “Ta không can thiệp vào hạnh phúc của hậu duệ, chỉ cần An Kỳ Nhi đồng ý, ta không ngăn cản!” ngừng một lát, Bác Đức lại nói: “Nhưng bệ hạ thông cảm, thân phận người kế thừa thứ hai gia tộc Phượng Hoàng của An Kỳ Nhi sẽ bị hủy bỏ!”

Điều kiện của Phượng Hoàng Thần không phải vô lý, đại gia tộc để đề phòng nguy cơ bị thôn tính, đều phải hủy bỏ quyền kế thừa của hậu duệ khi được gả đi. Sở Thiên cũng hiểu điều này, hẳn tin là nha đầu An Kỳ Nhi chắc chắn chẳng có hứng thú gì với quyền lực, lại thêm miệng lưỡi của Anh Cách Lạp Mỗ, hỷ sự này ắt hẳn chắc như đinh đóng cột rồi!

“Như thế hai gia tộc chúng ta đã là thông gia, vậy thì càng không cần nói gì đến ân tình rồi!”

“Không, Anh Cách Lạp Mỗ và An Kỳ Nhi tình đầu ý hợp đây là chuyện của tiểu bối bọn chúng. n nghĩa của bệ hạ, gia tộc Phượng Hoàng nhất định sẽ có ngày báo đáp!” chỉ mấy câu của Bác Đức, khiến Sở Thiên phải cảm thán, một gia tộc thật tốt, Chủ Thần thật tốt! Lão tử đã cản rằng từ bỏ lợi ích rồi, người lại còn đưa đến tận cửa!

“Lạc Ứng Thạch đã bị phá hủy, bệ hạ làm thế nào đến được Huyết Luyện Ngục vậy?” Bác Đức hỏi.

“Là do ma thú của ta A Mạt Kỳ được Thần Sáng Thế ban phúc, có thể tự do đi xuyên qua không gian!”

“Ồ? Ma thú của ngài có thể tự do đi xuyên không gian sao?” bờ vai Bác Đức rung lên, điều đó cho thấy hẳn đang kích động, “Không biết ta có thể thỉnh cầu bệ hạ một chuyện không?”

Sở Thiên thầm cười trong bụng, xem ra Bác Đức không chỉ nợ mình một ân tình, mà còn phải thêm một cái nữa, “Hai nhà đã là thông gia, có chuyện gì xin miện hạ cứ dặn dò!”

“Ta muốn đi nhân gian một chuyến, càng nhanh càng tốt!” Phượng Hoàng Thần nói có vẻ gấp gáp, “Tốt nhất là ta cùng đi với gia tộc ngài về nhân gian!”

Sở Thiên bị câu nói này dọa cho giật thót, Phượng Hoàng Thần muốn đi cùng hắn, thế không phải nhất định sẽ cùng đi với Bào Uy Nhi sao? Hai vị này thắng trước vừa đánh xong một trận sinh tử, tuyệt đối không thể gặp mặt được! Cho dù bây giờ mỹ nhân ngư đã hóa trang nhưng việc có hai Sát Lâm Na đủ để gây nghi ngờ rồi.

“Không biết miện hạ đến nhân gian làm gì vậy? Cơ thể ngài vẫn chưa hồi phục, chi bằng ở lại cây Hỏa Diệm tiếp tục trị thương. Chuyện ở nhân gian giao cho ta làm được rồi!” Sở Thiên vốn có ý định chữa trị cho Phượng Hoàng Thần để tranh thủ nghiên cứu về cơ thể hắn, nhưng giờ thì không dám nữa rồi.

“Hà hà, có vài chuyện nhất thiết phải do ta đích thân làm!” Bác Đức cười: “Ta có thể đồng ý với bộ hạ, khi ở nhân gian tuyệt đối không uy hiếp đến lợi ích của ngài! Hơn nữa ta chỉ ở một tháng, một tháng sau nhất định sẽ quay về Huyết Luyện Ngục!”

Nhân gian, nhân gian có thể có điều gì khiến Phượng Hoàng Chủ Thần quan tâm? Bỗng trong đầu Sở Thiên xuất hiện hai chữ: Sa Khắc!

“Lẽ nào bộ hạ có điều gì khó xử, không muốn ta đến nhân gian?!” Bác Đức nói từ tốn.

“Sao có thể như thế chứ?!” sắc mặt Sở Thiên bình tĩnh, khẽ lắc đầu.

“Ài, thật ra ta biết có một con đường khác đến nhân gian, nhưng thân thể hiện tại thì không thể được, chỉ có thể nhờ vả bộ hạ!” lời nói của Bác Đức trực tiếp khiến Sở Thiên hiểu được rằng Bác Đức muốn nói: bản Thần chẳng qua là đi nhờ người một chuyến, nếu người không đồng ý, ta sớm muộn gì cũng có thể tự đi. Đến lúc đó người có điều gì giấu diếm sớm muộn ta cũng phát hiện ra, chi bằng bây giờ cho ta đi luôn!

“Ngoài Lạc Ứng Thạch vẫn còn một đường khác?!” Sở Thiên neho mắt hỏi - người nói khoác, lão tử không tin!

“Khà khà, con đường đó Bì Bồng cũng biết, chỉ là hơi khó đi!” Bác Đức nói - người dám không tin? Tìm Bì Bồng mà kiểm chứng! Hắn sẽ chứng minh ta không nói láo.

“Nữ thần tại thượng!” dù sao chuyện của Sa Khắc sớm muộn gì cũng phải giải quyết, chi bằng nhân lúc Bác Đức đang nợ mình một ân tình xử lý cho xong. “Miện hạ đến nhân gian có phải muốn tìm lại thân thể của mình hay không?!”

486. Chương 466:thỉnh Cầu Của Phượng Hoàng Chủ Thần (hạ)

“Vai Phượng Hoàng Thần khẽ rung lên, sau đó thì trầm ngâm hồi lâu.

Sở Thiên cũng không vội, quỳ ngồi trên thảm, từ tốn cầm lấy chén rượu mạnh màu đỏ, khẽ nhấp từng ngụm nhỏ, mắt nhắm hờ nhìn những gợn sóng trong chén rượu, không nhìn Bác Đức nữa. Hai người cứ trầm mặc như vậy rất lâu.

Phượng Hoàng Thần không hết kiên nhẫn trước, đứng dậy khỏi chiếc ghế dựa da thú, bộ trọng giáp đập “rầm rầm” xuống mặt sàn, hắn hỏi: “Phất Lạp Dịch Nặc bộ hạ, ngài còn biết gì nữa?”

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Sở Thiên đặt chén rượu xuống, nhưng không đứng dậy mà chỉ ngẩng đầu nhìn vào vị trí của đôi mắt trên chiếc mũ, ở đó chỉ có một cái hốc mắt mờ ảo màu lửa.

“Ta thề với danh nghĩa của Ái Lệ Ti miện hạ, điều ta biết được không nhiều!”

“Ha ha!” Sở Thiên cười, rồi lại nói: “Chỉ có điều, khi ta ở nhân gian từng gặp một người. Hắn rất giống với bộ hạ! Hơn nữa hắn không sợ lửa, không sợ mọi thứ ma pháp ở nhân gian, đồng thời vô cùng mạnh mẽ. Ta nghĩ nếu miện hạ từ bỏ Thần Lực thì cũng như vậy!”

Cuối cùng cũng có tin tức của hắn, Bác Đức thầm thở phào, khẽ nắm chuôi thanh kiếm ở bên hông, “Thế thần trí của hắn có phải có chút vấn đề?”

“Hắn quả thật không thể coi là thông minh, nhưng... cũng không đến nỗi có vấn đề!” Sở Thiên cúi đầu, mượn cơ nhấp rượu để che đi ánh mắt sáng lấp lánh của mình. Sở Thiên cười: “Ít ra hắn vẫn biết xấu hổ. Ha ha, lần trước hắn còn nhầm cả năm tỷ muối của gia tộc Lan Nguyệt Thú Lai n Cáp Đặc, muốn một lúc lấy cả năm bọn họ!”

“Hắn sắp lấy vợ?!” cái mũi đã che đi vẻ mặt của Phượng Hoàng Thần, hắn vô cùng kinh ngạc, kẻ đó lại biết lấy vợ!? Thật là...

“Đúng thế, hắn sắp lấy vợ rồi, mà một lần lấy những năm người!” Phượng Hoàng Thần không trở mặt ngay, Sở Thiên thầm thở phào. Điều này cho thấy, Bác Đức tuy không ngờ được việc Sa Khắc lấy vợ, nhưng không hề có xung đột gì.

Đôi ủng sắt của Bác Đức tạo nên những bước chân nặng nhọc, hắn đi đi lại lại trước mặt Sở Thiên, sải bước có vẻ gấp gáp.

“Có thể cho ta biết tình hình hiện nay của hắn không?” Bác Đức hỏi.

“Bác Đức miện hạ đã hỏi, sao ta có thể từ chối chứ?” Sở Thiên chuyển từ quỳ sang ngồi khoanh chân, cười: “Hắn tự xưng là Sa Khắc, vốn là một cường đạo ở bờ Tây Hảo trên Huyền Thú đại lục. Một ngày nọ khi ta và Chu Lệ Á phụ nhân đi bờ Tây Hải thì gặp hắn! Sa Khắc vốn định cướp của bọn ta, nhưng kết quả...”

“Kết quả thế nào? Người đã thương hắn?” giọng Bác Đức có phần nghiêm khắc, hoặc có thể nói là mang chút sát khí.

Cảm nhận được sát khí của Phượng Hoàng Chủ Thần, Sở Thiên cũng đoán được thái độ của Bác Đức với Sa Khắc, Phượng Hoàng Thần không can thiệp chuyện riêng của Sa Khắc, nhưng quan tâm sự an toàn của hắn!

Sở Thiên cười: “Sao ta có thể dể thương hắn chứ? Nói ra thì, Sa Khắc trừ việc không thông minh lắm ra thì đúng là một gã nam nhân cao lớn đáng yêu! Hồi đó ta thấy hắn đáng thương, đã rất lâu không có cơm ăn, thế là cho hắn một ít đồ ăn. À đúng rồi, Thực Thần cũng ở phía dưới cây Hỏa Diệm, ngài nên ném thử tay nghề của hắn... Hôm đó Sa Khắc ăn cơm của Thực Thần xong thì không muốn rời xa ta! Mãi đến bây giờ, hắn vẫn là khách của đảo Bồ Lôi Trạch ta!”

“Sau đó, khoảng dưới mười tháng trước, gia tộc Lai n Cáp Đặc đến làm khách nhà ta. Sa Khắc và năm tỷ muối Tiên Đế ý hợp tâm đầu, ta cũng tác thành cho mối nhân duyên này!”

Khả năng đổi trắng thay đen của Sở Thiên đã đạt mức hoàn hảo, lời nói bảy phần thật, ba phần giả, Bác Đức không có quá nhiều nghi ngờ. Hắn chỉ không hiểu, kẻ đó trước giờ không đam mê nữ sắc, sao lại có hứng thú với năm tỷ muối nhà Lan Nguyệt Thú? Nhưng thôi, nghĩ đến bộ dạng linh hồn của hắn hiện nay, xảy ra những chuyện ngoài thông lệ cũng có thể hiểu được.

“Ài!” Bác Đức thở dài, chậm rãi nói: “Phất Lạp Dịch Nặc bệ hạ đoán đúng rồi, ta đến nhân gian là để tìm tên Sa Khắc đó!”

“Sa Khắc là thân thể trước đây của ngài?” Sở Thiên hỏi.

Lần này Phượng Hoàng Thần không trả lời, hắn cười: “Xin lỗi bệ hạ, đây là bí mật của gia tộc ta!”

“Ồ, vậy ta không nhiều lời nữa!”

Bác Đức nói tiếp: “Nếu Sa Khắc đã ở trên đảo của bệ hạ thì ta cũng không phải vội đến nhân gian. Còn về hắn thì... nhờ bệ hạ chăm sóc hắn một thời gian, đợi khi thương thế của ta khỏi sẽ đến đón hắn!”

“Thế còn hôn sự của Sa Khắc thì sao?” Sở Thiên cố ý tỏ ra khó xử, “Thật ra ta không đồng ý hôn sự này lắm, nhưng đầu óc Sa Khắc... ài, nếu hắn gây chuyện thì ta cũng hết cách!”

Sa Khắc tiên sinh của chúng ta biết gây chuyện sao? Người ta chỉ quan tâm việc ăn thôi, nhưng Sở Thiên thuận miệng bịa một câu, cứ cho là Sa Khắc ở đây thì cũng không dám phản bác!

“Nếu hắn nhất định muốn lấy Lan Nguyệt Thú... vậy thì tùy hắn! Hôn sự này ta thừa nhận!”

Nữ thần tại thượng! Sở Thiên mở cờ trong bụng, chuyện rắc rối nhất đã được giải quyết rồi! ha ha, Phượng Hoàng Thần đồng ý rồi, vậy thì còn ai dám phản đối?!

Sở Thiên không biết là lúc này tâm trạng Phượng Hoàng Thần cũng nhẹ nhõm vạn phần. Nếu đã có tin tức của kẻ đó, hơn nữa hấn lại bình an vô sự, vậy thì quân mật phải đi tìm kiếm hấn có thể gọi về rồi! Hừ, nếu không phải hơn một nửa quân tinh nhuệ đã đi tìm hấn thì cho dù không có Chủ Thần, gia tộc Phượng Hoàng cũng dám đánh chính diện với Bì Bồng!

Bác Đức ngồi lại xuống ghế, “Bệ hạ, về kiến nghị ba gia tộc liên thủ ta có thể suy nghĩ, không biết bệ hạ muốn có được gì từ đó?”

Sở Thiên nói: “Đề nghị của ta rất đơn giản, quý gia tộc và gia tộc Bì Bồng liên thủ bắt Huyết Luyện Thú, cho linh hồn Chúng Thần đã thu thập được vào trong thân thể của Huyết Luyện Thú. Sau đó ta giải trừ rắc rối thân thể chúng không thể hoàn toàn hồi phục thực lực. Còn về phân chia lợi nhuận... ta lấy bốn phần!”

“Ha ha! Bệ hạ ăn được nhiều thật đấy!” Bác Đức giơ ra hai ngón tay, “Ngài hai phần, ta và Bì Bồng chia đôi tám phần còn lại!”

“Thế quá ít, miện hạ nên biết là Bồ Lô Trạch ta trực diện với Biển Cấm, sau trận chiến Lạc Ứng Thạch ta và Bào Uy Nhĩ thế đồng thủy hỏa, ta phải tiếp tục tăng cường sức mạnh phòng vệ!”

Sở Thiên cười: “Tuy nhiên ta có một đề nghị khác, cho Bì Bồng ba phần, bảy phần còn lại ta và ngài chia đôi! Tuy phụ nhân Chu Lệ Á của ta là hậu duệ của Bì Bồng nhưng hậu duệ Bì Bồng thực sự quá nhiều. Nếu đồng ý, ngài chỉ ít đi nửa phần mà lại tăng cường được thực lực đồng minh! Sao lại không làm chứ?”

.....

Lúc đó, Sát Lâm Na cũng đang nói với Bì Bồng những lời tương tự, “Nhà ta bốn phần, hai gia tộc người chia đều phần còn lại!”

Bì Bồng lắc đầu, “Không thể được, theo cách chia của người, ba phần rưỡi của ta còn phải chia một phần cho gia tộc Ma Căn, như thế thì ta có quá ít. Nhiều nhất cho gia tộc người hai phần, ta lấy bốn phần!”

Hai phần, Bì Bồng và Bác Đức không hện mà cùng đưa ra cho Sở Thiên con số này, không phải đã có thương lượng từ trước mà là chuyện làm ăn ở thời Thượng Cổ là như vậy. Phất Lạp Dịch Nặc người, một thương nhân gia công chỉ cần động một chút dao phẫu thuật, cho hai phần lợi ích là đã rất nhiều rồi! Phải biết là bắt Huyết Luyện thú đâu có dễ bắt, quá trình còn phải hao phí rất nhiều vốn liếng!

.....

Ở phía Sát Lâm Na.

Sát Lâm Na khẽ cười: “Lão tổ tông, dù sao thì ngài cũng là lão tổ tông của Chu Lệ Á, nhà chúng ta giờ đang ủng hộ gia tộc Phượng Hoàng, nhưng trong mắt ta và Phất Lạp Dịch Nặc, Bác Đức thế nào cũng không thể bằng tổ tông Bì Bồng. Mọi người đều là thân thích cả, chỉ bằng thế này. Cho Bác Đức ba phần, hai gia tộc chúng ta chia đều bảy phần còn lại! Nhà ta lớn mạnh thì không phải hậu duệ Chu Lệ Á của ngài cũng được lợi sao?”

.....

Ở phía Sở Thiên.

“Thôi được rồi, chỉ cần người thuyết phục được Bì Bồng thì ta đồng ý!” khi Bác Đức nói ra câu này, Sở Thiên cười thâm, đám Thượng Cổ Thần này đánh nhau, bày mưu còn được chứ làm ăn thì dùng trình độ đó với heo.

Mười phần chia ba, Sở đại thiếu gia và lão bà của hấn nhúng tay vào một cái, Bì Bồng và Bác Đức đều cảm thấy đối phương được ít hơn mình, thế thì tốc độ tăng cường thực lực chắc chắn cũng không nhanh bằng! Hơn nữa gia tộc Phất Lạp Dịch Nặc lại là đồng minh của mình, dù nhượng bộ Phất Lạp Dịch Nặc thì cũng không thể nhượng bộ đối thủ. Thế là lợi nhuận đáng lẽ là hai phần, cuối cùng Sở Thiên cũng có được ba phần.

Sở Thiên xoa xoa hai chân, đứng dậy giữ giữ quần áo, cười: “VẬY ta đi nghĩ cách thuyết phục Bì Bồng đây!”
Còn cần thuyết phục sao? Bên đó đã bị Sát Lâm Na giải quyết gọn rồi!

“Ta không được khỏe, không tiến xa!”

Bác Đức dùng mắt tiến Sở Thiên đi, rồi vỗ tay mấy cái, vài lão già tóc đỏ, mặt mày nhăn nheo xuất hiện ở sau lưng, Phượng Hoàng Thần nói: “Người trên cây Hỏa Diệm vẫn sinh hoạt như bình thường, gọi quân của trái tim Hỏa Diệm về đi, ta đã có tin tức của hắn rồi!”

“Có tin tức thì bọn ta yên tâm rồi! Hắn thất lạc đã hơn năm nghìn năm nay, quân tinh nhuệ vì hắn mà không rút ra được, đến nay coi như đã được giải thoát!”

Một lão già bước lên, “Thật sự phải hợp tác với Bì Bồng sao?”

“Cứ hợp tác một thời gian đã! Ở địa ngục ta đã gặp Thái Dương Thần và Tổ Chú Thần! Tinh lực của chúng ta vẫn phải giữ để chuẩn bị đối phó với Nhân Thần! Bì Bồng là kẻ thông minh, không phải không biết tình thế!”

“Ài!” Bác Đức thở dài, lộ rõ sự mệt mỏi, “Khoảng thời gian ta bế quan, cây Hỏa Diệm bị An Kỳ Nhi dày vò thành thế nào rồi?”

“Các trưởng lão của cây Hỏa Diệm vẫn rất tận tâm, không để An Kỳ Nhi gây chuyện lớn! Có điều...” lão già cúi đầu hạ giọng, “An Kỳ Nhi lại đưa Niết Bàn bí pháp của gia tộc cho Anh Cách Lạp Mỗ, hơn nữa còn cho phép hắn niết bàn trong tinh hoa Hỏa Diệm. Các trưởng lão ngăn cản thì An Kỳ Nhi thì lại bị dùng gia chủ lệnh đưa Anh Cách Lạp Mỗ vào! Các trưởng lão của trái tim Hỏa Diệm bọn ta không tiện nhúng tay vào nội vụ, chỉ có thể mặc kệ cô ta!”

“Thôi, An Kỳ Nhi là như vậy! Ha ha, dù sao thì chúng cũng đã kết thân, chỉ cần cảnh cáo Anh Cách Lạp Mỗ, không cho hắn để lộ phương pháp niết bàn là được rồi!”

“Gia chủ, còn một chuyện nhất định phải bẩm báo với ngài!” lão già nói: “Ma sủng A Mạt Kỳ của Phát Lạp Địch Nặc có thể tự do đi xuyên không gian là vì hắn đã sử dụng Chủ Thần cấp Tụ Linh Niết Bàn ở trên Lạc Ứng Thạch, hấp thụ được Sáng Thế Thần Lực của Lạc Ứng Thạch!”

“Chủ Thần cấp Tụ Linh Niết bàn?” Bác Đức đứng bật dậy, “Có khả năng tin tình báo sai không?”

“Tin tình báo không thể sai được!” lão già nói: “Hơn nữa bọn ta cũng đã điều tra rõ, A Mạt Kỳ vốn không biết Tụ Linh Niết Bàn, niết bàn của hắn là kẻ khác áp đặt vào linh hồn hắn! Hơn nữa đã tồn tại từ rất lâu rồi!” ngừng một chút, lão già nói ngày càng nhỏ: “Vì thế bọn ta nghi ngờ, trong gia tộc, ngoài tên “Sa Khắc” còn có người khác lưu lạc ở nhân gian!”

Phùng! Bác Đức biến thành một đám lửa, vụt lao đi, “Theo ta đi gặp tên A Mạt Kỳ đó!”

487. Chương 467:một Nửa Đuôi Cá

Trong Huyết Luyện Ngục rộng lớn, cây Hỏa Diệm chỉ là một cái cây nhỏ không đáng chú ý, đối lập với cây Hỏa Diệm, những Thần tộc hình thành từ con người như Sở Thiên quả thực không khác mấy so với sâu kiến trên cây.

Sở Thiên vẫn đang ở trước cây Hỏa Diệm nói hươu nói vượn với gia tộc Bì Bồng. Còn người nhà gia tộc Phát Lạp Địch Nặc đang suy nghĩ về an toàn của gia tộc, dựng doanh địa ở mặt bắc cây Hỏa Diệm, bốn bề có người của gia tộc Phượng Hoàng bảo vệ.

Một đám lửa bay qua, không một tiếng ồn, theo sau là một vài đám lửa nhỏ hơn, nhưng vẫn không có một âm thanh nào.

Trên trời có vài Thượng Vị Thần Phượng Hoàng nhìn thấy đám lửa, đang định cúi mình hành lễ thì bên tai vang lên tiếng cảnh cáo không được lên tiếng. Các hậu duệ khác không có Thượng Vị Thần Lực, đến tư cách phát hiện ra ngọn lửa đó cũng không có. Thật ra mấy vị Thượng Vị Thần đó có thể phát hiện ra tông tích của Bác Đức là do may mắn, nếu không phải Phượng Hoàng Thần chưa trị khỏi vết thương, không dám sử dụng Thần Lực thì trong tam giới có mấy người có thể phát hiện được hắn?

Trong doanh địa của gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc, Chiến Thần đi đàm phán với Sở Thiên, Anh Cách Lạp Mỗ vẫn đang niết bàn, sau khi niết bàn A Mạt Kỳ chỉ còn nhất trùng Thần Lực, lại đưa Chúng Thần đi xuyên qua không gian, lúc này đang nhắm mắt điều dưỡng. Vì thể hiện tại trong doanh địa, kẻ có Thần Lực mạnh nhất, tam trùng rười, là Thực Thần — Sử Đế Phần!

“A ha, ăn cơm thôi!” Thực Thần chạy ra khỏi lều, đứng trước một cái bàn ăn khổng lồ, tay cầm xẻng gỗ liên hồi, “Ra hết đây cho ta, ăn cơm!! Mỗi người một con lợn quay giòn, ai dám không ăn hết, lão tử phục vụ Linh Vực!”

Khác với cảnh người gia tộc Phượng Hoàng hít lấy hít để, người gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc thì chán nản, miễn cưỡng đi ra. Lại cả con lợn, lão già này thật sự là nuôi chúng ta như lợn!

Mọi người đều có Thần Lực, ăn ít một bữa cũng chẳng sao, như lão Sử Đế Phần này đã tuyên bố rồi, ai không ăn hết thức ăn chính là khinh miệt tay nghề của mình, vậy thì cứ đợi được hầu hạ bằng Linh Vực đi! Linh Vực của Thực Thần, cũng chính là một trận đói khát Phát Lạp Dịch Nặc...

“Chân Thần tại thượng! Chân Thần đã nói rồi, ăn cơm chính là để chiến đấu tốt hơn! Vì Chân Thần, chúng ta ăn!!!” biểu hiện của mười hai Thánh Đấu Sĩ là khiến Sử Đế Phần hài lòng nhất.

A Mạt Kỳ uể oải nhận lấy phần ăn của mình, Thực Thần vỗ vai hân cười: “Bệnh nhân phải ăn nhiều một chút, ông chủ nói vậy đấy, thêm cho người hai suất!” Rầm, hai cái mâm lớn với hai con heo quay được đặt xuống trước mặt A Mạt Kỳ.

Thực Thần uy hiếp: “Hừ, tiểu tử thôi, trước đây lão tử không đánh lại được người... Bây giờ, người ăn hết cho ta, nếu không... Hề hề, ta nhét vào mồm người!”

“Sớm biết thế này thì thà hy sinh trên chiến trường cho xong!” A Mạt Kỳ lầm bầm. Chỉ có nhất trùng Thần Lực hân không dám phản bác Thực Thần Sử Đế Phần, vì chiêu thức Sự đói khát của Phát Lạp Dịch Nặc, dưới sự chỉ điểm của Sở Thiên, đã được Thực Thần nghiên cứu ra rất nhiều sự thay đổi biến thái. Trên không trung, Phượng Hoàng Chủ Thần ẩn thân hỏi mấy ông già sau lưng: “Tên nào là A Mạt Kỳ?”

Sau khi tìm thấy mục tiêu, Bác Đức nhìn chằm chằm vào A Mạt Kỳ đang chiến đấu với mấy con heo, “Mọi tình hình về hân các người đã tra rõ chưa?”

“Hồi bẩm gia chủ, chỉ tra được một phần. Hôm đó khi A Mạt Kỳ niết bàn trên Lạc Ứng Thạch, người của gia tộc chúng ta đã đi hết, vì thế quá trình niết bàn của hân tạm thời không có tin tình báo cụ thể. Có điều nghe nói khi A Mạt Kỳ ở nhân gian, vốn là một con Lôi Ưng, sau được Phát Lạp Dịch Nặc thu nhận làm ma sủng, liên tiếp được Phát Lạp Dịch Nặc thăng cấp. Trong trận chiến Lạc Ứng Thạch, hân đã thể hiện ra chiến lực của Thượng Vị Thần.”

“Lôi Ưng?” Bác Đức trầm ngâm hồi lâu, “Các người kiểm tra linh hồn của hân chưa?”

“Đã kiểm tra qua, nhưng không tìm được gì hết!” một lão già đứng ra nói: “Theo An Kỳ Nhi thì Lộ Tây Pháp thiếu gia từng kiểm tra linh hồn của A Mạt Kỳ. Lúc đó linh hồn của hân rất cổ quái. Sau đó A Mạt Kỳ dùng Tụ Linh Niết Bàn...”

Lão già cúi đầu liếc nhìn Bác Đức, nghĩ bụng, công hiệu của Tụ Linh Niết Bàn có lẽ ngài biết rõ.

Ài, ta hồ đồ rồi, Thần dùng Tụ Linh Niết Bàn thì linh hồn cũng sẽ được cường hóa. Bọn họ không tra không ra cũng là bình thường! Phượng Hoàng Thần lại trầm ngâm, việc kiểm tra linh hồn của A Mạt Kỳ đành phải để sau vậy. Cao thủ Linh Hồn thông thường không tra được hân, mà Linh Hồn Chủ Thần ta đây lại bị thương.

“Kia là ai?” Bác Đức đột nhiên chỉ về phía lều.

Cái Phượng Hoàng Thần hỏi đương nhiên không phải cái lều, mà là người ở bên trong - mỹ nhân ngư Bào Uy Nhĩ.

Mấy ông già đằng sau bối rối, “Gia chủ, bọn ta không có khả năng nhìn xuyên qua vật khác.” Nói rồi thì nghĩ bụng: Thương thể của gia chủ quả thực rất nghiêm trọng, hôm nay lại quên cả chuyện thường ngày của gia tộc.

Trong lều, mỹ nhân ngư vừa nhận được một phần ăn từ người hầu. Khẽ ném một miếng, bắt giác cười, “Rất giống với tay nghề của Phát Lạp Dịch Nặc, có lẽ là do Thực Thần làm!”

Tuy mỹ nhân ngư là tù binh, nhưng đãi ngộ rất tốt. Ăn mặc đều cùng mức với Sắt Lâm Na, hạn chế duy nhất là không được rời khỏi lều. Trừ An Kỳ Nhi đã đeo một nửa cái gia huy của gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc, thì không ai được gặp nàng. Mà An Kỳ Nhi thì sớm đã bị Sở Thiên mua chuộc rồi. Vì thế không một ai biết được bên trong doanh địa có đến hao Sắt Lâm Na tồn tại.

Thân phận của mỹ nhân ngư vốn được bảo mật kỹ càng, nhưng không may Phượng Hoàng Chủ Thần bỗng nhiên xuất quan, hơn nữa cũng không lo đến thương thế, đích thân đến kiểm tra A Mạt Kỳ, kết quả là... bị hấn nhìn thấy rồi.

“Để ta xem nào!” Phượng Hoàng Thần nhắm mắt lại, rồi lại mở trừng mắt ra, đôi mắt bị che lấp bởi ngọn lửa lập tức biến thành một màu trắng gần như trong suốt.

Một chùm sáng bắn ra từ mắt Bác Đức, xuyên qua chiếc mũ tạo ra một màn ảnh, trên đó là mỹ nhân ngư đang ăn cơm. Mắt của Phượng Hoàng Thần là một kỹ có danh tiếng lẫy lừng, tiếng xấu cũng nổi không kém trong Thần tộc. Trừ việc dùng để giết địch nó còn có nhiều chức năng kỳ dị. Ví dụ như nhìn xuyên tường. Cũng may Thần phẩm của Bác Đức trước nay luôn được người đời ca ngợi, không ai tin hấn sẽ đi làm trò lên lút, nếu không ở thời đại Thượng Cổ, các vị nữ Chúng Thần vì để không bị nhìn trộm, đã vây đánh Phượng Hoàng Thần đến chết lâu rồi!

“Là phu nhân của Phát Lạp Dịch Nặc, Sắt Lâm Na!” một lão già nhận ra, thấy lạ: “Sắt Lâm Na phu nhân đang đàm phán với Bì Bồng cơ mà, sao lại ở đây?”

.....

Lúc ấy, Sở Thiên và Sắt Lâm Na cũng đang ‘tiếp sóng’ cùng lôi kéo Bì Bồng, tay trong tay thân mật quay về. Còn An Kỳ Nhi đã được tin tức mình được gả cho gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc, mặt đỏ ửng đi đằng sau, chuẩn bị gặp người bên ‘nhà chồng’.

“Đám Chủ Thần này, đánh nhau thì chấp cả vạn kẻ như ta. Nhưng làm ăn thì một mình ta có thể lừa được mười vạn tên bọn chúng!” Sở Thiên huênh hoang không ngượng mồm với Sắt Lâm Na.

“Ông chủ, đợi đã!” Chiến Thần bỗng tiến lên phía trước chặn Sở Thiên lại, chỉ cây kích về một góc trời, quát: “Kẻ nào? Cút ra đây!”

“Linh cảm của Chiến Thần vẫn rất mạnh!” Bác Đức hiện ra trong không trung, từ từ hạ xuống đất, mấy lão già còn lại cũng xuất hiện.

“Ủa, gia chủ sao lại ra đây?” An Kỳ Nhi vô cùng ngạc nhiên, chỉ vào mấy lão già đằng sau Bác Đức, “Tu Tư gia gia, sao các ngài lại cũng ở đây?”

“An Kỳ Nhi, người về cây Hỏa Diệm chuẩn bị của hồi môn trước đi!” một câu của Bác Đức là đuổi được An Kỳ Nhi đang đỏ rần mặt rời đi.

Phượng Hoàng Thần nghiêng đầu nhìn cái lều có mỹ nhân ngư, “Phát Lạp Dịch Nặc bệ hạ, phu nhân Sắt Lâm Na của ngài ở đây, bên trong lều kia là ai vậy?”

Sở Thiên giật mình!

Chiến Thần quát: “Bác Đức, người dám nhìn xuyên qua doanh địa của ông chủ, muốn chết hả?” Chiến Thần giơ ngang cây kích trước ngực, sẵn sàng xông vào.

“Khảm Phổ, đợi đã!” Sở Thiên kéo Chiến Thần lại, “Phượng Hoàng Thần Bác Đức miện hạ, ngài đang nói gì ta không hiểu!”

Bác Đức chưa nói gì Khảm Phổ đã giải thích: “Ông chủ, Bác Đức có thể nhìn xuyên tường!”

Nữ thần tại thượng! Sở Thiên chỉ cảm thấy lạnh sống lưng, ổn định lại tinh thần, hấn nghĩ thân thể và linh hồn của Bác Đức đâu chưa hồi phục như cũ, chưa chắc đã nhìn thấy linh hồn của mỹ nhân ngư bị A Tư Nặc hóa trang, mà đến giờ hấn vẫn chưa trở mặt, có lẽ chỉ là nhìn xuyên qua lều, chứ chưa nhìn đến bên trong quần áo mỹ nhân ngư. Nếu không hấn sớm đã phát hiện ra phần cá của Bào Uy Nhi ở phía thân dưới.

Nghĩ đến đây Sở Thiên nói: “Ồ, điều này à? Lỗ Tây Nạp, đưa tỷ tỷ của phu nhân Sắt Lâm Na ra đây!”

Mỹ nhân ngư nhanh chóng được mời tới. Nhìn thấy Bác Đức, Bào Uy Nhi cũng giật mình lo lắng, nhưng vẫn giữ nụ cười trên gương mặt.

Sở Thiên nhìn Sắt Lâm Na cười, ra một ám hiệu mà chỉ hai vợ chồng mới hiểu - lão bà, khi về ta sẽ quỳ trên chông nhận tội với nàng!

Sở Thiên ôm lấy mỹ nhân ngư, nhìn Bác Đức cười: “Đây cũng là phu nhân của ta!”

Cơn ghen vừa nổi lên nhưng nghĩ một hồi, Sắt Lâm Na lại ép nó xuống. Cô hiểu ý của Sở Thiên, Phượng Hoàng Thần có thể nhìn xuyên tường nhưng hần là Chủ Thần có tiếng tốt đẹp, Sở Thiên nói mỹ nhân ngư là phu nhân của mình, Bác Đức dù có nghi ngờ cũng không thể nào đi nhìn xuyên qua vợ của người ta!

Sở Thiên cười, nói tiếp: “Đây là tỷ tỷ song sinh của Sắt Lâm Na!”

“Bệ hạ thật có phúc!” Bác Đức quan sát hai Sắt Lâm Na không một chút khác biệt, “Không ngờ linh hồn của họ cũng giống hệt nhau!”

Sở Thiên kêu thầm, sớm biết có ngày này thì đã không đắc tội với mỹ nhân ngư, đóng băng cô ta lại cho vào nhẫn không gian là xong.

Một lão già sau lưng Phượng Hoàng Thần nói: “Cũng thật lạ, dù là song sinh thì linh hồn cũng không thể nào giống hệt nhau được. Bệ hạ, hai vị phu nhân của ngài lạ thật đấy!”

Lúc ấy, những thành viên khác của gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc nhận thấy không khí có gì khác lạ, liền tùm tùm lại.

Lão già ấy vừa dứt lời thì nhớ đến tin tình báo mình có, vội nói: “Gia chủ, địa ngục có tin, Thất Hải Thú và địa ngục tam Thần Thú đang tìm kiếm Bào Uy Nhi!”

Bác Đức nghe vậy, ánh sáng đỏ phát ra từ mắt hần lập tức chuyển sang màu trắng, “Bệ hạ, đắc tội!”

Vừa nói, hai mắt hần gắn chặt lấy phần thân dưới của mỹ nhân ngư!

Đúng lúc này, điều xuất hiện trong đầu Sở Thiên lại là: cũng may lão tử giữ lại một nửa đuôi cá, nếu không thì cô ta mất hết rồi...

“Một nửa cái đuôi cá này nhìn rất quen!” Bác Đức cười cổ quái, “Hà hà... thú vị thật!”

488. Chương 468:tình Nhân Của A Mạt Kỳ (phần 1)

“Bác Đức miện hạ nhìn thấy gì?”

Mỹ nhân ngư đang định lên tiếng thì Sở Thiên ôm lấy vai giữ chặt trong lòng, hần cười: “Đây là tứ phu nhân ta mới lấy, Bác Đức miện hạ đường đường là Phượng Hoàng Chủ Thần, lại đi nhìn trộm thê tử người khác, ha ha, ngài cho một lời giải thích đi! Khảm Phổ!”

“Vâng, ông chủ!” Khảm Phổ gờ Chiến Thần kích lên chìa về Phượng Hoàng Thần, Lỗ Tây Nạp ở phía xa ẩn thân, Kim Cương nhắc Thần Lực đại pháo lên, còn mười hai Thánh Đấu Sĩ thì đã sẵn sàng trong tư thế chiến đấu.

“Khốn kiếp người dám nhìn trộm bà chủ?!” A Mạt Kỳ lăm lũi tiến lại.

“Thực Thần, đưa A Mạt Kỳ về nghỉ ngơi!” Sở Thiên vội bảo Sử Đế Phần đưa Lôi Ưng về, vì hần giờ chỉ có nhất trùng Thần Lực, trở thành người yếu nhất trong gia tộc.

Bác Đức rút thanh đoản kiếm ra cắm phập xuống đất, cười: “Phát Lạp Dịch Nặc bệ hạ, cô ta là phu nhân ngài thật sao? Nếu là thật thì ta lập tức cúi mình xin lỗi!”

Sở Thiên mở cờ trong bụng, cười thầm, có thể khiến Phượng Hoàng Thần cúi mình xin lỗi, lần này lãi rồi!

“Đương nhiên đây là phu nhân của ta rồi!” Sở Thiên đập tan thân phận của Bào Uy Nhi.

Bác Đức chỉ mỹ nhân ngư, cười: “Vị phu nhân đây, phu nhân có thừa nhận không?”

Mỹ nhân ngư cảm thấy hông bị Sở Thiên néo một cái, muốn nổi giận nhưng không có cách nào. Sở Thiên chắc chắn Bào Uy Nhĩ là phu nhân của hắn, lại còn ôm ấp, nhìn thì giống như lợi dụng nhưng sự mạo hiểm phải đối mặt vô cùng lớn! Một khi Bác Đức trở mặt thì hai ‘vợ chồng’ chắc chắn cùng gặp xui xẻo!

Chần chừ một lúc, mỹ nhân ngư gật đầu.

Phượng Hoàng Thần bật cười lớn, hai vai rung bần bật, lắc đầu thở dài, “Đáng!”

Nói rồi, Bác Đức cúi mình, vừa cười vừa xin lỗi, “Long Hoàng bệ hạ, ta xin tạ lỗi vì lúc nãy đã nhìn trộm phu nhân của ngài!”

“Gia chủ!” mấy lão già phía sau muốn đỡ Bác Đức dậy nhưng bị cự tuyệt, Phượng Hoàng Thần quay ra sau cười: “Đáng lắm! Có thể nhìn thấy Hải Vương Biển Cầm như vậy, ta chỉ xin lỗi thì có là gì!”

“Đây thật sự là Bào Uy Nhĩ?!” sau sự kinh ngạc, ánh mắt mấy lão già lập tức trở nên quái lạ cùng nhìn chăm chăm vào Bào Uy Nhĩ.

Tin sốt dẻo đây! Tin nóng nhất tam giới đây! Đường đường Hải Vương Biển Cầm bị người ta ôm, không những không phản kháng mà còn rất e ấp! Cái tay trên hông mỹ nhân ngư còn đang xoa tới xoa lui... ồ, hoặc có thể nói là néo! Thôi, dù gọi là gì thì tam giới đệ nhất cường giả, Thú Thần đại thống lĩnh đang bị lợi dụng trong lòng một người đàn ông!

“Thú vị, hà hà, thú vị thật! Các huynh đệ, đây là chuyện thú vị nhất mà một vạn năm nay ta được thấy!”

“Các vị trưởng lão, có mang theo ảnh ma pháp không? Đáng vẽ Bào Uy Nhĩ bệ hạ vừa rồi thừa nhận gả cho người khác đã ghi lại chưa?”

Lúc này Bác Đức giống như một bà tám đầu đường xó chợ, chuyên môn hóng hớt chuyện người khác. Bộ dáng hẩn lúc này thật khiến người ta cảm thấy quái dị!

“E hèm!” mấy trưởng lão ho hắng, đợi Bác Đức tự nhận thấy biểu hiện của mình chẳng có chút phong độ gì, “Gia chủ, nói chuyện chính đi!”

Bác Đức cũng đã nhận ra mình thất thố, ho hắng vài tiếng rồi nhìn chăm chăm mỹ nhân ngư. Sát khí vừa lan tỏa ra một chút thì hắn lại bật cười: “Bào Uy Nhĩ bệ hạ, à không, Phát Lạp Dịch Nặc phu nhân! Phu nhân và Phát Lạp Dịch Nặc bệ hạ thành thân từ bao giờ vậy? Đã có con chưa? Con lớn thế nào rồi!”

Hỏi chuyện riêng của vợ chồng nhà người ta là chính sự mà các trưởng lão vừa nói sao? Dù sao thì Bác Đức cũng đã hỏi như vậy rồi.

Sở Thiên chỉ cảm thấy tên Bác Đức này bỗng cho hắn một cảm giác rất kỳ quái, nhìn hắn chẳng khác gì mấy bà nhiều chuyện ở trái đất.

“Cái này không liên quan đến người!” mỹ nhân ngư nói lạnh lùng, dùng sức đẩy Sở Thiên ra, ‘hai vợ chồng’ tách nhau ra rồi.

“Ồ, sao hai người không ôm nhau nữa?!” Bác Đức trêu chọc, rồi nhanh chóng thu lại vẻ mặt đùa cợt: “Bào Uy Nhĩ, Phát Lạp Dịch Nặc, mọi người đều là người thông minh, không cần nói những lời thừa thãi nữa...”

“Ta và Bào Uy Nhĩ không có thù hận gì sâu sắc, năm đó quan hệ của Vương Nhân và ta cũng không tồi!” Bác Đức tuy không đùa nữa nhưng trong lời nói vẫn mang chút chế giễu.

Hắn bỗng chỉ cây Hỏa Diệm nói: “Hiện giờ liên quân của gia tộc Bì Bồng và gia tộc Ma Căn đang ở phía sau, nếu hai gia tộc chúng ta trở mặt đánh lẫn nhau thì e là Bì Bồng sẽ lập tức khởi binh qua đây. Như vậy hai gia tộc chúng ta cũng không có lợi! Vì thế vì tương lai của gia tộc Phượng Hoàng, ta không thể không lựa chọn hợp tác với Phát Lạp Dịch Nặc bệ hạ ngài!”

Sở Thiên cười: “Miệng hạ nói phải! Trước mắt, hai nhà chúng ta chỉ có liên thủ lại mới có thể đảm bảo an toàn!”

Giọng Phượng Hoàng Thần bỗng trở nên nghiêm khắc, “Gia tộc Long Hoàng là đối tượng hợp tác của ta. Ta sẽ không trở mặt với các ngài, nhưng Bào Uy Nhĩ thì sao? ta không truy cứu việc bệ hạ che giấu cho cô ta, nhưng bệ hạ cũng phải nói rõ với ta!”

“Ý miện hạ là gì?” Sở Thiên không hiểu.

“Ý của ta rất đơn giản!” Bác Đức nói: “Ta sẽ không tấn công người của gia tộc Phất Lạp Dịch Nặc, nhưng, Bào Uy Nhĩ không phải người của gia tộc ngài, không liên quan gì đến ngài phải không? Hà hà, nếu bệ hạ muốn ta không gây rắc rối cho Bào Uy Nhĩ, thì hãy chứng minh cô ta là người nhà ngài!”

Ý của Bác Đức thật sự rất đơn giản, Sở Thiên chỉ cần chứng minh mỹ nhân ngư là lão bà của mình là Phượng Hoàng Thần sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra, Nếu không chứng minh được thì khai chiến!

Đây quả thật là điều mà một thủ lĩnh kiêm chính trị gia xuất sắc có thể quyết định sao? Thế cũng quá bất cần đời rồi! Lựa chọn tốt nhất hiện nay, có lẽ là để Sở Thiên bỏ ra một chút lợi ích để bảo vệ mỹ nhân ngư, chứ không phải lấy sự uy hiếp khai chiến ra để điều tra Sở Thiên và mỹ nhân ngư rốt cuộc có phải vợ chồng không! Sở Thiên có chút nghi ngờ về trình độ chính trị của Bác Đức. “Miện hạ muốn ta chứng minh thế nào?”

“Cũng rất đơn giản!” Bác Đức ngẩng đầu lên nhìn trời, “Ngài hôn cô ta một cái!”

Tất cả kinh ngạc tột độ!

Sắt Lâm Na ở đằng sau nghiêng răng cò kìm cơn ghen, nhìn Sở Thiên với ý, chàng tự quyết định, thiếp mặc kệ!

Mỹ nhân ngư đỏ mặt, không biết Sở Thiên sẽ chọn thế nào.

“Nữ thần tại thượng!” Sở Thiên nhún vai, rất vô lại cộng vô sỉ chuyển nỗi khó xử sang cho mỹ nhân ngư, “Nàng quyết định đi!”

Bỗng chốc, ba người rơi vào trạng thái ngưng trệ.

“Ha ha ha! Được rồi, không đùa nữa!” Phượng Hoàng Thần bỗng bật cười, “Ta đâu có ngốc. Các người có Chiến Thần ở đây, đánh thật thì chưa chắc đã biết ai thắng ai bại. Giờ chúng ta nhất thiết phải liên thủ đối phó gia tộc Bì Bồng. Chuyện hôm nay... coi như chưa bao giờ xảy ra!”

“Bào Uy Nhĩ, trận Lạc Ứng Thạch ta thua nhưng không phục. Có cơ hội sẽ đánh lại!”

Mỹ nhân ngư vừa thoát khỏi bối rối, nghe vậy thì đáp: “Được, chúng ta cược, ai thắng sẽ là đại thống lĩnh của Thú Thần tộc!”

Phượng Hoàng Thần đột nhiên nhìn cái bàn ăn ở phía xa, cười: “Lâu lắm rồi không thử tay nghề của Thực Thần, Long Hoàng bệ hạ, ngài không mời ta ăn một bữa cơm sao?”

.....

Khúc dạo đầu của một trận đại chiến nồng nặc mùi thuốc súng bỗng chốc lại biến thành bữa cơm họp mặt gia đình.

Bào Uy Nhĩ, Bác Đức ai ngồi chỗ người nấy, hai vợ chồng Sở Thiên, còn cả A Mạt Kỳ ngồi cùng nhau, Thực Thần lại đi làm vài món ngon.

Trên bàn ăn, Bác Đức vẫn không bỏ mũ ra, cơm rượu cũng là được đưa qua khe hở trên mũ. Sở Thiên cảm thấy rất quái lạ, càng khẳng định sự suy đoán rằng Bác Đức bị hủy dung mạo.

Mấy lần Sở Thiên muốn hỏi, nhưng Phượng Hoàng Thần đều lấp liếm nói cho qua, gần như không có hứng thú gì với Sở Thiên, mà chỉ chăm chăm quan sát A Mạt Kỳ, khiến Lôi Ứng ngồi ăn mà không yên.

“A Mạt Kỳ miện hạ, sao ngài lại có da màu vàng?” Bác Đức ngạc nhiên hỏi.

“Đây là do ông chủ cho! Ta đã từng chết. Khi ấy ông chủ dùng máu thịt của chính mình tạo lại cơ thể cho ta!”

Phượng Hoàng Thần sững người, bất giác nhìn Sở Thiên với ánh mắt khác, “Da thì thôi, nhưng dung mạo ngài sao cũng giống Phất Lạp Địch Nặc bệ hạ vậy?”

Sau khi A Mạt Kỳ niết bàn, không những thực lực thay đổi mà dung mạo cũng khác đi vài phần! Dùng lời của Sở Thiên nói thì là có thể niết bàn là một loại mật pháp tái tạo tế bào, tái kết cấu lại cơ thể. Cơ thể thì đương nhiên phải có bản đồ, cái bản đồ này là gì? Đương nhiên là gen rồi! Gen của A Mạt Kỳ từ đâu mà có? Đương nhiên là của Sở Thiên! Vì thế, sau khi niết bàn, A Mạt Kỳ lại có vài phần giống với Sở Thiên cũng không có gì lạ!

Tuy có nhiều khác biệt về khí chất nhưng giờ Sở Thiên và A Mạt Kỳ ngồi cùng nhau, nói họ là huynh đệ ruột cũng có người tin!

A Mạt Kỳ đáp: “Ta cũng không biết tại sao sau khi niết bàn ta lại thành như vậy”

“Ồ!” Bác Đức gục gặc, “Vậy phương pháp niết bàn của ngài là do ai truyền thụ vậy?”

“Không biết!” A Mạt Kỳ cũng đang thắc mắc, niết bàn của hắn là bị người khác ép cho linh hồn, hắn cơ bản là chưa bao giờ nghe thấy.

“Nghe nói trước đây ngài là Lôi Ứng, vậy linh hồn của ngài cũng là Lôi Ứng sao?”

A Mạt Kỳ bị làm phiền thấy khó chịu, nổi giận: “Miệng hạ là Linh Hồn Chủ Thần, không biết tự nhìn sao?”

Bác Đức nói thẳng thắn: “Ta đã bị thương, linh hồn ngài đã qua Tụ Linh Niết Bàn nên trở nên rất mạnh mẽ, ta nhìn không được!”

A Mạt Kỳ nốc một chén rượu, chán nản nói: “Đúng thế, linh hồn ta cũng là Lôi Ứng!”

“Ồ!” Bác Đức gục gặc, rồi lại hỏi: “Thế nhà ngài ở đâu? Không phải Bồ Lôi Trạch, ta muốn nói đến nơi trước khi ngài trở thành ma sủng của Phất Lạp Địch Nặc bệ hạ!”

A Mạt Kỳ trợn mắt, đứng bật dậy, “Ông chủ, ta ngứa tay rồi, muốn đi thỉnh giáo vũ kỹ của Chiến Thần!”

Ý của A Mạt Kỳ rất rõ ràng, ý là, ông chủ, ta không chịu nổi tên Phượng Hoàng Thần lắm mồm này nữa, ông chủ mau cho ta rời khỏi đây!

“Giờ ngài chỉ có nhất trùng Thần Lực, sao có thể là đối thủ của Chiến Thần? Giờ Bào Uy Nhĩ bệ hạ và ta đều là cao thủ võ kỹ, có gì thắc mắc cứ hỏi bọn ta!” Bác Đức cười.

Phượng Hoàng Thần nói đông chỉ tây, mãi không nói chuyện chính, mấy trưởng lão phía sau không nhịn được đứng ra nói: “Long Hoàng bệ hạ, ý của gia chủ là A Mạt Kỳ bỗng xuất hiện bí pháp của gia tộc ta, bọn ta nghi ngờ vẫn còn người trong tộc còn lưu lạc bên ngoài, vì thế muốn kiểm chứng lại với ngài!”

“Ồ đây ai là gia chủ? Đến lượt các người nói sao?” Bác Đức bỗng quát lên: “Về cây Hỏa Diệm hết cho ta!”

Mấy trưởng lão sững người, gia chủ nổi giận, họ không dám không nghe theo, đành bay đi.

Bác Đức lại chỉ mỹ nhân ngư, “Bào Uy Nhĩ bệ hạ, Tụ Linh Niết Bàn là cơ mật, bệ hạ có thể tránh đi không?”

Mỹ nhân ngư cũng là người hiểu lý lẽ nên đứng dậy đi ra ngoài. Bác Đức nhanh chóng dùng đủ mọi lý do để điều hết người ngoài đi, bao gồm cả Chiến Thần bảo vệ Sở Thiên.

“A Mạt Kỳ, nhà của người có phải là ở trên một cái cây cách A Cổ Lạp Sơn về phía nam bốn mươi dặm?!” Bác Đức dùng tiếng của phượng hoàng để nói.

A Mạt Kỳ hơi khựng một chút rồi cũng đáp bằng tiếng phượng hoàng: “Làm sao người biết?” chuyện này đến Sở Thiên cũng không biết.

“Năm nay người hai trăm mười bảy tuổi, sinh ngày mười bốn tháng bảy!”

A Mạt Kỳ sững người, chỉ biết gật đầu trong vô thức. Nói thực là hắn cũng không nhớ rõ sinh nhật của chính mình nữa.”

Dị Giới Thú Y

489. Chương 468: Tình Nhân Của A Mạt Kỳ (phần 2)

“Năm mươi tám tuổi người làm gì?”

“Giành địa bàn cùng một con Hỏa Phượng Hoàng, bị ả bắt làm tù binh!” A Mạt Kỳ không biết làm thế nào, chỉ thuận miệng thì trả lời. Không trách được hẩn thất thần, vì ngữ điệu nói tiếng phượng hoàng của Bác Đức rất quen thuộc!

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó cô ta ép ta đi mua y phục...”

“Tiếp đó?”

“Rồi cô ta bảo ta đi mua son.”

Bác Đức bỗng đứng bật dậy.

Cộp!

Bác Đức tháo mũ vứt xuống bàn, “Trưởng lão đi hết rồi, ở đây không có người ngoài, ta cũng không cần đóng giả phụ hoàng nữa!”

Nói rồi cô ta kéo mạnh cổ áo A Mạt Kỳ, nghiêng rằng: “Tiểu tử thôi, nói! Mấy năm nay người có làm chuyện gì có lỗi với ta không?”

A Mạt Kỳ nhìn trân trân vào Phượng Hoàng Thần.

Mái tóc ngắn màu đỏ, gương mặt thanh tú, dung mạo kế thừa vẻ đẹp tuấn mỹ vốn có của gia tộc Phượng Hoàng, không thể so sánh được với mỹ nhân ngư nhưng cũng có thể coi là tuyệt sắc! Có điều khí chất thì... thực sự hơi có lỗi với danh tiếng tốt đẹp của gia tộc Phượng Hoàng. Lúc này cô ta đang dờ dẩn túm cổ áo A Mạt Kỳ, trợn trừng đôi mắt lẽ ra rất kiều diễm, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Đừng có giả ngốc, là ta đây! Thành thật khai báo, những năm nay người làm những gì?”

“Ta... ta đâu có quen người!” A Mạt Kỳ trả lời một cách tủi thân.

“Người còn vờ vịt!” Bác Đức giận dữ, “Cứ cho là người chưa thấy hình dạng con người của ta nhưng giọng nói cũng không nghe ra sao? Có phải muốn ta lại dùng lửa đốt mõng người không hả?”

“Nha đầu đáng chết, là người à?” A Mạt Kỳ cuối cùng cũng nhận ra.

“Nữ thần tại thượng!” Sở Thiên kéo Sắt Lâm Na cười: “Lão bà, chúng ta ra ngoài đi dạo đi!”

“Ừm, được thôi!” Sắt Lâm Na và Sở Thiên tay nắm tay nhau đứng dậy, cũng không nói lời cáo từ với Bác Đức và A Mạt Kỳ, đi thẳng ra ngoài.

Chỉ tay ra xa, Sở Thiên nói với ma thú cách lều không xa: “Lùi ra xa hơn một nghìn mét, không ai được đến gần!”

Nói rồi Sở Thiên ngẩng đầu nhìn trời, một nửa bầu trời bị che khuất bởi tán lá của cây Hỏa Diệm, nửa còn lại cũng là một mảng đỏ rực đầy sát khí, “Lão bà, thời tiết hôm nay cũng không tồi nhỉ?!”

“Đúng thế, giá mà lúc nào cũng được thế này thì tốt!” Sắt Lâm Na cũng cười tủm tỉm nhìn bầu trời. Lúc này, trong mắt hai người, bầu trời có màu đỏ máu này còn rực rỡ hơn cả bầu trời xanh ở nhân gian!

“Ài!” bỗng Sở Thiên thở dài, ôm lấy lão bà nói, “Vốn dĩ có được một vài Thần tộc mới, lại có Huyết Luyện Ngục làm đồng minh là ta đã thấy đủ rồi. Nhưng bây giờ... Ái Lệ Ti tỷ tỷ phù hộ! Ta thật sự chưa nghĩ đến việc thôn tính cả gia tộc Phượng Hoàng!”

“Cả gia tộc Phượng Hoàng? Chàng mơ à?!” Sắt Lâm Na cười: “Chỉ sợ chàng nuốt không trôi nghen mà chết!”

“Nuốt không trôi sao?” cái tay Sở Thiên đang đặt trên lưng Sắt Lâm Na có chút không an phận, hẩn cười hắc hắc: “Thân thể Phượng Hoàng Chủ Thần nằm trong tay ta, điều khó giải quyết duy nhất chính là mấy lão già của nhà hẩn!”

“Cũng chưa chắc!” Sắt Lâm Na gạt tay Sở Thiên ra, lắc đầu, “Cẩn thận bọn họ bảo A Mạt Kỳ ở rể ở cây Hỏa Diệm, đến lúc đó chúng ta chỉ còn nước khóc!”

“Ở rể?! Hừm, ta thật sự không nghĩ đến khả năng này!” Sở Thiên bắt đầu thấy lo, “A Mạt Kỳ không như Anh Cách Lạp Mỗ, có thể lừa một tiểu nha đầu về nhà. Tiểu tử này đầu óc chậm chạp, chẳng may bị gia tộc Phượng Hoàng lừa đi thì hỏng!”

“Không được, lát ta phải dạy hấn vài chiêu!”

“Chàng muốn dạy hấn cái gì? Dạy làm thế nào để lợi dụng người khác à?” Sắt Lâm Na khẽ nhéo tay Sở Thiên một cái, “Chàng và Sắt Lâm Na kia rốt cuộc là thế nào? Cô ta bị ôm với áp như thế mà lại không nổi giận?”

“Ái Lệ Ti tỷ tỷ tại thượng, ta khai hết mọi chuyện đã xảy ra rồi mà! Một câu cũng không nói dối!” Sở Thiên đảm bảo.

“Chàng ít lấy Ái Lệ Ti ra thề đi, dùng danh nghĩa Mạt Khắc Nhĩ để thề. Nói mau, chàng có ý gì với cô ta không?”

“Được rồi, ta xin thề với danh nghĩa của con trai chúng ta, ta không có chút hứng thú gì với con cá đó!” nói xong Sở Thiên nhìn thẳng vào mắt Sắt Lâm Na, không chút nao núng.

“Thật sự không có hứng thú?” Sắt Lâm Na truy vấn.

“Thật sự không có!” không biết tại sao Sở Thiên lại thấy hơi chột dạ.

Không lẽ mình lại để mất tới mỹ nhân ngư? Nữ thần tại thượng, không thể nào! Sở Thiên lập tức ném cái ý nghĩ đấy đi. Không phải chỉ là từng hôn, từng ôm, từng động chạm toàn cơ thể từ bên ngoài quần áo thôi sao...

Lão tử trước giờ đều có trách nhiệm với phụ nữ, các bà vợ có thể làm chứng, lòng dạ Sở Thiên rất thẳng thắn.

Sắt Lâm Na ấn nhẹ ngón tay lên đầu Sở Thiên, “Còn không nghĩ đi. Nếu chàng lấy được cô ta về, cả cái Biển Cầm đều thuộc về chàng. Nghĩ xem, Thí Thần Thất Hải Thú, Thượng Vị Thần La Đức Man, còn cả hàng nghìn vạn đại quân Hải tộc, không biết chừng còn có được cả hai vị Chủ Thần bên trong tháo Phương Tiềm...”

“Lão bà, ý nàng là sao?” Sở Thiên cong người ra sau, cổ tình kêu lên kinh ngạc: “Lẽ nào nàng đang khuyên ta lấy thêm vợ nữa? Có đánh chết ta cũng không đồng ý!”

Đánh chết cũng không đồng ý, đánh không chết thì đồng ý! Đáng tiếc là Huyền Thú đại lục không có những chuyện cười tương tự, Sắt Lâm Na cũng không nghĩ đến điều này, nếu không thì cô đã có lý do cho Sở Thiên ra phòng khách ngủ rồi!

Lúc ấy, bên trong lều, tiếng Bác Đức đang thẩm vấn A Mạt Kỳ biến mất, thay vào đó là những lời thì thầm nhỏ to. Sở Thiên và Sắt Lâm Na cũng không định đi nghe trộm, hơn nữa, dù có nghe trộm thì cũng chỉ có cách đục thủng lớp Thần Lực cách âm mới được!

“Đi thôi, đi gặp giáo mẫu của Mạt Khắc Nhĩ. Hai kẻ trong kia ôn lại chuyện cũ chắc cần rất nhiều thời gian!”

Khi Sắt Lâm Na và Sở Thiên tìm thấy thì mỹ nhân ngư đang mô tả võ kỹ.

“Tỷ tỷ, bọn ta đến thăm tỷ đây!”

Mỹ nhân ngư thu chiêu, lạnh lùng nhìn hai vợ chồng Sở Thiên.

“Tỷ tỷ, ta đến vì có một chuyện muốn hỏi!” Sở Thiên đang định nói thì Sắt Lâm Na đã cướp lời: “Đúng thế, bọn ta muốn hỏi là nếu Phát Lạp Dịch Nặc muốn cầu thân với Biển Cầm, tỷ có đồng ý không?”

“Ách?!” Sở Thiên cười khổ sở, trên đường đã nói rõ rồi, hai người phải moi được tin tình báo về gia tộc Phượng Hoàng từ miệng mỹ nhân ngư, nhưng Sắt Lâm Na lại lâm trận trở mặt... Phụ nữ à, ghen tuông đã là bản tính, Sắt Lâm Na hỏi như vậy, e là chỉ là đang thăm dò mỹ nhân ngư có ý với Sở Thiên không.

“Không!” mỹ nhân ngư trả lời dứt khoát, rồi nhìn Sở Thiên ngạc nhiên. Cầu thân? Không lẽ hắn thích mình rồi?!

Sở Thiên khó lòng giải thích, cười ngược: “Sắt Lâm Na đang nói đùa thôi, bọn ta đến để hỏi chuyện khác!”

Đỏ mặt gì chứ? Biết Sở Thiên được hơn hai năm, gần đây lại sáng tối tiếp xúc trong một tháng trời, đây là lần đầu tiên mỹ nhân ngư phát hiện, da mặt Sở Thiên lại có lúc trở nên đỏ! Tại sao hắn đỏ mặt...

Nghĩ đến đây, tim mỹ nhân ngư bỗng đập nhanh hơn, đây là cảm giác gì vậy?

Hừ! Đường đường là Hải Vương Biển Cầm sao có thể làm thiếp của kẻ khác?! Mỹ nhân ngư cười nhạt.

Còn Sở Thiên thì đang tính toán, bình thường mức độ ghen tuông của Sắt Lâm Na đến mức nào nhỉ? Năm đó, khi lấy Chu Lệ Á, vẫn là Sắt Lâm Na đề xuất. Gia tộc Phát Lạp Định Nặc không có chuyện nạp thiếp, muốn lấy thì phải lấy vợ chính thất!

Sắt Lâm Na thật ra cũng có chút chua xót. Ban đầu, thừa nhận vị trí chính thất của Chu Lệ Á là mệnh lệnh của Lô Định Tam Thế, nhưng sau này hai người đồng tình tỷ muội, nên cũng không tính toán những cái đó, Còn tính cách và dáng vẻ của Tiểu Bạch thì thật sự khiến người khác thích, đến Sắt Lâm Na cũng đang chờ đợi ngày Tiểu Bạch biến thành người. Như thế thì càng không có sự ghen tuông ở đây.

Nhưng Bào Uy Nhi thì khác. Nguyệt Thần mất tích, cô ta trở thành tam giới đệ nhất mỹ nữ, lại là đệ nhất cường giả đại lục, vốn liếng dồi dào. Sắt Lâm Na với giác quan mẫn cảm đã cảm nhận được quan hệ giữa hai người không phải bình thường, đối mặt với một tình địch tiềm năng, nếu không có cảm giác ghen tuông thì e là chỉ có nữ đồng bào của gia tộc Ma Cầm mới có thể làm được.

Không khí có chút bối rối.

Sở Thiên khẽ hắng giọng, “Bọn ta chỉ muốn biết chuyện của Phượng Hoàng Chủ Thần, người có tin gì không?”

“Năm đó quan hệ của phụ hoàng ta và Phượng Hoàng Thần cũng khá tốt, ta chỉ gặp hắn vài lần...” mỹ nhân ngư lập tức trả lời câu hỏi của Sở Thiên, để vớt ra khỏi đầu những ý nghĩ thừa thãi.

Điều mỹ nhân ngư biết được cũng không nhiều, chỉ là sau khi Bác Đức tham gia trận vây đánh ở núi Phán Quyết rơi xuống Huyết Luyện Ngục, sau đó nhân trận đại chiến Chúng Thần lần thứ hai, một lần nữa vùng dậy, mãi cho đến bây giờ.

Không có tin gì có giá trị cả, Sở Thiên hơi thất vọng quay về.

A Mạt Kỳ và Bác Đức đã ôn hết chuyện cũ, đang tìm Sở Thiên khắp nơi.

“Này, ta nên xưng hô với người thế nào?” Sở Thiên ngồi xuống hỏi.

“Cứ gọi ta là Bác Đức được rồi, giờ ta không phải gia chủ tạm thời mà là gia chủ thật sự, có tư cách dùng cái tên này!” Bác Đức đã bỏ mũ xuống, ngồi nghiêm trang trên ghế, ngồi bên cạnh là A Mạt Kỳ đang cười ngược nhìn Sở Thiên.

“Phượng Hoàng Chủ Thần trong trận đại chiến núi Phán Quyết năm đó là người sao?”

“Trên núi Phán Quyết là phụ hoàng ta!” Bác Đức nói: “Nếu Sa Khắc đã ở nhà người thì nói cho người cũng chẳng sao! Sa Khắc chính là phụ hoàng ta!”

“Nữ thần tại thượng!” Sở Thiên nheo tít mắt lại, hơi nghiêng người về phía trước, kinh ngạc nói: “Nhưng mà não của Sa Khắc...”

“Năm đó, sau khi phụ hoàng rơi từ núi Phán Quyết xuống Huyết Luyện Ngục thì đã như vậy rồi! Ài~” Bác Đức thở dài, “Thật ra mấy năm nay ta dùng danh nghĩa của phụ hoàng để lo liệu sự vụ trong gia tộc, còn thân phận của ta chỉ có mấy vị trưởng lão biết, ngay An Kỳ Nhi cũng không biết!”

Sở Thiên gục gặc ra ý đã hiểu. Gia tộc gặp đại biến, gia chủ lại biến thành tên gốc, Phượng Hoàng Thần trước mặt mượn danh nghĩa phụ hoàng xử lý chuyện trong gia tộc cũng là bất đắc dĩ. Cô ta không thể nói là Phượng Hoàng Thần đời trước chết rồi, càng không thể nói biến thành thằng gốc, thế là đành phải mạo xưng.

“Thế tại sao năm đó người đến nhân gian? Tại sao lại gặp A Mạt Kỳ?” Sắt Lâm Na hỏi.

Bác Đức chần chờ, nhìn A Mạt Kỳ nhún vai.

A Mạt Kỳ nói thay: “Ông chủ, đây là bí mật của gia tộc Phượng Hoàng, ông chủ có thể không hỏi không? Ta cũng chỉ biết cô ấy bị thương ở nhân gian, cần mượn khí tức phát ra từ A Cổ Lạp Sơn để niết bàn, thế nên mới gặp ta!”

Lão tử thật sự phải dạy A Mạt Kỳ vài chiêu rồi. Vẫn chưa thành thân đây mà đã giúp lão bà che giấu bí mật rồi! Sở Thiên nghĩ bụng. Hắn cười: “Vậy được, ta không hỏi nữa! Có điều Sa Khắc làm thế nào mà đến nhân gian người có thể cho ta biết không? Người biết đấy, dù thế nào thì Sa Khắc cũng ở nhà ta rất nhiều năm rồi, bọn ta đã coi hắn là người nhà rồi!”

Bác Đức suy nghĩ một lúc, Bác Đức bực bội nói: “Thân thể của phụ hoàng ta bị kẻ khác cướp đi!”

“Có kẻ có thể cướp thân thể của phụ hoàng người dưới sự bảo vệ của gia tộc Phượng Hoàng sao?” Sở Thiên cảm thấy không tin nổi.

“Đương nhiên là có!” Bác Đức đập bàn cái ‘rầm!’, “Phụ hoàng bị một linh hồn cướp đi, hắn tên là Vĩnh Hằng Thần Vương Bồ Lai n Đặc!”

Dị Giới Thú Y

490. Chương 469: Trở Về Nhà

“Bồ Lai n Đặc? Chính là Thiên Ứng năm đó đã thương Tư Đặc n?” Sở Thiên chỉ có thể thốt lên như vậy, Sa Khắc thật xui xẻo, lại bị một Thần Vương cướp mất thân thể.

“Chính là tên khốn kiếp đó!” Bác Đức giận dữ nói: “Từ sau trận chiến trên núi Phán Quyết, thân thể và đầu óc của phụ hoàng ta luôn luôn không tốt. Năm năm trước, Mặc Phi Đặc trong địa ngục tam huynh đệ không biết ăn nhằm phải cái gì, lại rút thanh kiếm Vĩnh Hằng trên Lạc Ứng Thạch ra!”

Sở Thiên cười thầm, Mặc Phi Đặc đúng là ăn nhằm phải cái gì đó nên mới mọc ra ba cái đầu, sau đó thì cái đầu thứ hai - Mặc Phi Đặc liền rút thanh kiếm Vĩnh Hằng ra.

“Khi đó phụ hoàng ta trị thương ở cây Hỏa Diệm, Bồ Lai n Đặc nhân cơ hội đó xông vào cướp phụ hoàng ta đi. Bọn ta đuổi đến cửa vào Huyết Luyện Ngục thì mất dấu vết! Bác Đức nổi giận đùng đùng, nhưng cũng chẳng có cách nào, Bồ Lai n Đặc bị phong ấn hơn một vạn năm, sức mạnh linh hồn tuy bị yếu đi rất nhiều nhưng đối phó với một Phượng Hoàng Chủ Thần ngốc nghếch thì cũng không thành vấn đề. Vì thế Bác Đức chỉ còn cách giương mắt mà nhìn Vĩnh Hằng Thần Vương đi mất!

Rầm!

Bác Đức bỗng đập bàn, hỏi: “Long Hoàng, mấy lão đầu tử nhà ta chắc chắn không đồng ý hôn sự của ta và A Mạt Kỳ, người có cách gì không?”

Về việc hôn sự gặp trở ngại Sở Thiên cũng không cảm thấy lạ. Bác Đức không như An Kỳ Nhi, An Kỳ Nhi chẳng qua chỉ là công chúa, gả đi rồi không có ảnh hưởng nhiều đến gia tộc, nhưng lại có thể đổi lấy một đồng minh thông gia lớn mạnh. Còn Bác Đức hiện giờ là gia chủ, đường đường là Phượng Hoàng gia chủ nếu thành thân với Thần của chủng tộc khác, con cái sau này cũng chính là người thừa kế danh chính ngôn thuận của gia tộc Phượng Hoàng, có thể coi là Phượng Hoàng Thần thuần chủng không?

Sở Thiên nheo mắt cười, sau vài lần tiếp xúc hắn đã phán đoán được tính cách của Bác Đức. Một người phụ nữ rất thông minh, lại quản lý gia tộc lâu như vậy rồi, đã có được rất nhiều kinh nghiệm. Có điều không quen suy nghĩ, vẫn còn tiềm chất của người phụ nữ ngang ngược hung bạo!

Nghĩ một lúc Sở Thiên nói: “Có hứng thú bỏ nhà ra đi không?”

“Bỏ nhà ra đi?” Bác Đức lắc đầu lia lịa, “Không được, cây Hỏa Diệm còn có mấy vạn người cần ta bảo vệ!”

“Vậy... làm chuyện gạo đã thành cơm, sinh đứa con rồi nói?!” chủ ý của Sở Thiên thật là quá... quá vô sỉ!

“Ông chủ, ta muốn quang minh chính đại lấy cô ấy về!” A Mạt Kỳ cũng lắc đầu.

“Thôi, sau này hãy nói!” Bác Đức nắm lấy tay A Mạt Kỳ, nói với Sở Thiên: “Ta cùng các người đến nhân gian trước! Giờ việc của mỹ nhân ngư ta biết hết rồi, người không có gì phải kiêng kị nữa nhỉ?”

Lôi kéo Phượng Hoàng Thần đến nhân gian? Sở Thiên mừng thầm, “Các trưởng lão gia tộc Phượng Hoàng sẽ không ngăn cản người đến nhân gian chứ?”

“Không đâu, lần này ta đến nhân gian là để tìm thân thể của phụ hoàng về, mấy lão đầu tử đó sẽ không cản đâu!” nói rồi Bác Đức chớp mắt, hạ giọng cười: “Quan hệ của người và phụ hoàng ta thế nào?”

“Rất tốt! Bọn ta không khác gì người một nhà!”

“Bình thường phụ hoàng ta có nghe theo lời người không?” Bác Đức vội nói.

Sở Thiên giật mình, câu này của Bác Đức là có ý gì? Chẳng nhẽ cô ta nghi ngờ mình có ý định khống chế Phượng Hoàng Thần, rồi thôn tính cây Hỏa Diệm?!

Bác Đức nói tiếp: “Nếu phụ hoàng ta nghe người thì chúng ta cùng diễn một màn kịch, người hãy làm cho phụ hoàng nhất quyết ở lại nhân gian không muốn đi, nói là phụ hoàng không nỡ rời xa Bồ Lô Trạch. Như vậy thì ta có thể dùng danh nghĩa hiếu thuận phụ hoàng để ở lại bên A Mạt Kỳ rồi!”

Sở Thiên cười khan, thì ra mình hiểu nhầm, “Cái này ta làm được, nhưng cây Hỏa Diệm không có người trấn thủ, tình hình Huyết Luyện Ngục không kiểm soát được thì làm sao?”

“Yên tâm, ta hiểu Bì Bồng, hắn giữ chữ tín cũng không kém ta, chỉ cần ký hòa ước, hắn sẽ không chủ động tấn công cây Hỏa Diệm! Còn về những thế lực khác ở Huyết Luyện Ngục, có Phượng Hoàng Thập Tam Ngự và các trưởng lão, chắc chắn có thể trấn áp được!”

“Vậy thì được, đợi Anh Cách Lạp Mỗ niết bàn xong, chúng ta sẽ cùng về nhân gian!”

Nói rồi Sở Thiên ngoảnh đầu cười với Sắt Lâm Na, lão bà, lần này đến Huyết Luyện Ngục chúng ta lời to rồi!

.....

Hai ngày sau, Anh Cách Lạp Mỗ niết bàn kết thúc, gặp phải mệnh vận như A Mạt Kỳ, thực lực hạ xuống yếu nhất, miễn cưỡng mới có thể dùng Thần Lực.

Một ngày nữa qua đi, gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc, gia tộc Phượng Hoàng, và cả gia tộc Bì Bồng, ba gia tộc cùng ký hòa ước phía dưới cây Hỏa Diệm. Bác Đức và Bì Bồng liên thủ bắt Huyết Luyện Thú, thu thập linh hồn Chúng Thần, rồi đưa linh hồn vào cơ thể Huyết Luyện Thú. Cuối cùng tất cả do Sở Thiên thăng cấp.

Do Huyết Luyện Ngục và linh hồn Chúng Thần rất khó kiếm, vì thế dù hòa ước đã được ký, nhưng thực tế thực hiện vẫn cần một khoảng thời gian. Hai bên giao hẹn, sau một thời gian A Mạt Kỳ sẽ đến Huyết Luyện Ngục lấy hàng, lúc đó gia tộc Bì Bồng và Phượng Hoàng sẽ nói rõ cách làm thế nào để khống chế Thần tộc mới, làm thế nào để vận chuyển.

Tóc tóc!!

Cùng với việc giọt máu ba màu của Sở Thiên rơi xuống tờ hòa ước, ba gia tộc Long Phụng Bức (Phượng - dơi) chính thức có hiệu lực. Đương nhiên hòa ước còn có một bản đính kem bí mật. Chính là bộ phận của gia tộc Ma Căn ở Huyết Luyện Ngục, sẽ gia nhập dưới hình thức nương tựa gia tộc Bì Bồng, nhưng ba bên nhất thiết không được cho Ma Căn bản thể ở địa ngục biết.

“Bì Bồng lão tổ tông, ta sắp về nhân gian bây giờ, có gì muốn ta truyền đạt cho Đức Khố Lạp và Chu Lệ Á không?”

“Đưa cái này cho Đức Khố Lạp!” Bì Bồng ném cho Sở Thiên một cái huy chương hình một cái lưới cửa màu đen, to bằng bàn tay, hai mặt in hình răng nanh màu đỏ, “Sau này hắn chính là hậu duệ trực hệ do ta thừa nhận!”

“Đa tạ lão tổ tông, ta thay mặt lão gia Đức Khố Lạp cảm tạ ngài!” Sở Thiên ném cái huy chương vào trong nhấn không gian. Cái thứ này Sở Thiên không quan tâm, e là Đức Khố Lạp cũng không để ý.

Mọi người tản ra.

Sở Thiên và Bác Đức cùng đi về phía cây Hỏa Diệm, Bác Đức bỗng dừng tấm bảo vệ vai của mình huých Sở Thiên, nói nhỏ: “Có muốn lợi dụng cái huy chương đó không?”

“Gia huy thì có gì lợi dụng được?”

“Hừ, người thật sự không biết hay giả hồ đồ?! Bác Đức nhếch mép, “Khi muốn lừa ta vào gia tộc Phát Lạp Địch Nặc người đâu có ngốc thế này?!”

“Miện hạ, ta chưa bao giờ lừa miện hạ!”

“Thôi được rồi, cái trò nhỏ đó mà muốn lừa ta? Khi ta chỉ huy đại quân tham chiến trận đại chiến Chúng Thần, người còn chưa sinh ra! Nhưng nể người đã dùng máu thịt cứu A Mạt Kỳ nên ta không tính toán với người! A Mạt Kỳ có được ông chủ kiêm huynh đệ như người, đây là may mắn của hắn!”

Bác Đức nhún vai, nói nhỏ: “Tặng miễn phí cho người một tin. Cái gia huy đó của Bì Bồng không chỉ đại diện cho hậu duệ trực hệ mà còn thể hiện quyền thừa kế gia tộc Biên Bức!”

Nữ thần ở trên cao! Sở Thiên mắt sán trừng.

“Nhưng người cũng đừng mừng quá! Cái đó có đến mười mấy cái, nhiều lắm thì Đức Khố Lạp là người thừa kế thuận vị thứ mười mấy!” Nói rồi Bác Đức đi chậm lại đi cạnh A Mạt Kỳ thì thầm, nhưng trong mắt mấy trưởng lão gia tộc Phượng Hoàng thì gia chủ đang bàn bạc chuyện thông đạo.

.....

“Này mặt trắng, nhớ là đến cầu thân sớm một chút, nếu không là ta ‘hồng hạnh xuất tường’ (ngoại tình) đấy!” An Kỳ Nhi nói mà khiến Anh Cách Lạp Mỗ sực chút thì ngã, ngoảnh đầu lại nhìn, nha đầu đó đang cười gian, rõ ràng là tức Anh Cách Lạp Mỗ tại sao không đưa đi cùng.

Thật ra, việc An Kỳ Nhi không đi nhân gian là quyết định của các trưởng lão gia tộc. Bác Đức đi rồi, Lộ Tây Pháp vẫn trong tay Thái Dương Thần, gia tộc Phượng Hoàng nhất thiết phải có một gia chủ tạm thời có thân phận đủ cao quý thì mới được, vì thế An Kỳ Nhi tạm thời chưa xuất giá bị ép ở lại.

“Nếu người dám hồng hạnh xuất tường thì ta sẽ lấy một trăm cô vợ nhỏ ở nhân gian!” Anh Cách Lạp Mỗ nói một câu rồi vội vàng vàng chui vào chỗ bóng đen bao trùm phía trước A Mạt Kỳ.

A Mạt Kỳ hét lớn, bóng đen thu hẹp lại, gia tộc Phát Lạp Địch Nặc còn cả mười mấy người gia tộc Phượng Hoàng đều biến mất.

Đoàn người không trực tiếp về nhân gian ngay mà đến địa ngục trước. Bốn trong sáu vị trưởng lão đi cùng đoàn và Phượng Hoàng Thập Tam Ngự ở lại địa ngục. Họ có hai nhiệm vụ, một là giải cứu Lộ Tây Pháp, hai là thông báo cho địa ngục tam huynh đệ là Bào Uy Nhĩ đã được tìm thấy, nhưng đã rơi vào tay một Thần Côn. Các người về đàm phán đi!

Ba ngày ở lại địa ngục là để A Mạt Kỳ hồi phục sức mạnh. Sau đó thì đội ngũ đông đảo xuyên qua không gian về Bồ Lô Trạch.

“A! Thú vị thật! Ha ha! Hay quá!” vừa xuất hiện trên không trung, Bác Đức đã vọng về bờ biển, giễu cợt: “Long Hoàng bệ hạ, danh tiếng của ngài ở nhân gian không tốt lắm à!”

Sở Thiên cũng ngó về phía bờ biển, nhưng đáng tiếc là không nhìn thấy gì cả, cổ lăm cũng chỉ thấy Học viện Tế Tự ở chính giữa. Sở Thiên nghĩ bụng, Bác Đức không những có thể nhìn xuyên mà còn nhìn xuyên từ xa!

“Sao vậy?” A Mạt Kỳ hỏi.

“Có mấy chục tên... nhìn quần áo có lẽ là Tế Tự, đang giơ bảng chữ ngài đó!” hai vai Bác Đức đang rung lên, nhìn có vẻ như cô ta đang cười toe toét, “Ta xem nào, ‘Đã đảo học thuật lừa đảo Phát Lạp Địch Nặc’, ‘Ngăn chặn Phát Lạp Địch Nặc giữ riêng cho mình thuật Thượng cổ Tế Tự. Ha ha, cái này thú vị, Tế Tự học viện Phát Lạp Địch Nặc để tiếng xấu muôn đời!”

“Có Thần tộc không?” Sở Thiên nheo mắt hỏi.

“Đều là người bình thường, mạnh nhất là một Ma pháp sư cấp bảy!” Bác Đức cười.

“Kệ!” Sở Thiên không quan tâm đến loại tranh chấp của con người này, hẳn lại có quá nhiều chuyện của Thần tộc phải xử lý.

Hạ cánh ở quảng trường phía trước Quang Minh Thần Điện, vài võ sĩ tinh nhuệ đang đi tuần thị nhìn thấy Sở Thiên, lập tức cúi mình, “Ông chủ, bà chủ!”

“Đứng dậy đi, dậy đi!” Sở Thiên vội phẩy tay, “Sắt Lâm Na, nàng sắp xếp cho Bác Đức miện hạ đi gặp Sa Khắc!” nói rồi, khởi động Thời Gian Thuận Lưu, Sở Thiên nháy mắt đã biến mất.

Hai trưởng lão phía sau Bác Đức lập tức chau mày, Long Hoàng thật thất lễ!

Sắt Lâm Na vội vã xin lỗi: “Bác Đức miện hạ, Chu Lệ Á muội muội của ta đang có thai, Phát Lạp Dịch Nặc vội đi thăm con!”

“Ồ, thế Sa Khắc đâu?”

“Giờ Sa Khắc đang ở trên đảo, ta sai người đi tìm hắn, khoảng ba ngày sau mới về được!” Thật ra Sa Khắc ở ngay Quang Minh Thần Điện, nhưng Bác Đức đã nói trước muốn Sở Thiên trao đổi với Sa Khắc trước rồi mới gặp. Nếu không Bác Đức không có cơ gì che mắt được hai trưởng lão kia.

“Hai vị trưởng lão, chúng ta đợi ba ngày vậy!” Bác Đức nói nhẹ nhàng, hai trưởng lão cũng đành gật đầu.

Sở Thiên lúc này đã đến phòng ngủ của Chu Lệ Á, tình cảnh bên trong có vẻ quen quen, bụng Chu Lệ Á nằm trên giường với cái bụng hơi nhô lên. Tiểu Bạch và Sở Viêm đang nằm trên bụng Chu Lệ Á cười hì hì. Còn Mặc Phỉ Đặc thì đứng bên cạnh giường chớp mắt nhìn, không biết đang nghĩ gì.

“Con gái, cha về rồi đây!” Sở Thiên lao tới, hai tay kéo Tiểu Bạch và Sở Viêm ra, úp mặt lên bụng Chu Lệ Á.

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch sủa lớn, tỏ ra bất mãn.

“Mụ mụ xinh đẹp, đừng nổi giận, cha không vui gì cả!” Sở Viêm an ủi Tiểu Bạch như một ông cụ non.

Nghe động tĩnh bên trong bụng Chu Lệ Á, trêu đùa vài câu, rồi bế Tiểu Bạch lên, “Giận rồi à? Hì hì!”

Sở Thiên đột nhiên đổi sắc mặt, nổi giận dùm dùm: “Nói, ngươi có quan hệ gì với An Cát Lệ Na?!”

Dị Giới Thú Y

491. Chương 470: Cuộc Tranh Đấu Giữa Các Tế Tự

“Ư ửử...!” Tiểu Bạch bị Sở Thiên tóm chặt cổ, thân hình co lên thành một cục bông mịn màng, gương đôi mắt đáng thương long lanh nước mắt lên nhìn Sở Thiên.

“Không có tác dụng gì đâu!” Sở Thiên trừng mắt nhìn Tiểu Bạch, “Giải thích thành thật cho ta!”

Tiểu Sở Viêm giật giật áo Sở Thiên, nũng nịu: “Cha à, ma ma xinh đẹp, nói chuyện, không biết!”

“Ngươi không nói được?! Hừ!” Sở Thiên nheo mắt quan sát Tiểu Bạch, “Hôm ta đi Huyết Luyện Ngục, ngươi đã nói gì với ta?”

“Gâu??” Tiểu Bạch trề môi, tỏ ra ngạc nhiên, nghiêng đầu nhìn Sở Thiên, hai mắt mở to như muốn biểu thị: bản tiểu thư đã nói gì sao? Xin lỗi, trong trí nhớ của ta không có!

“Phát Lạp Dịch Nặc, sao chàng lại bắt nạt Tiểu Bạch rồi? Con gái thế nào vẫn do Tiểu Bạch nói cho thiếp đây!” sau khi mang thai, gương mặt Chu Lệ Á trưởng thành hơn nhiều, nhưng nhìn vẫn có chút nét con gái chưa ra ngoài xã hội.

“Ài, mọi người lại bị nó lừa rồi, nó biết nói! Hơn nữa đã từng nói chuyện với ta!” Sở Thiên giải thích.

“Gâu!”

Tiểu Bạch giơ chân phải lên, cố gắng xòe ra ba ngón: bản tiểu thư xin thề, chưa bao giờ nói chuyện với người! Hi hi, người ta dùng linh hồn nói đấy chứ!

Sở Thiên dở khóc dở cười, hẳn thật hết cách với Tiểu Bạch, đánh không được, mắng không xong! Vậy chỉ còn chiêu cuối cùng thôi, “Thành thật khai ra, nếu không sau này không cho uống rượu nữa!”

“Cha, xấu!” Tiểu Sở Viêm chu môi, “Không cho ma ma xinh đẹp uống rượu, con bỏ nhà ra đi!”

Sở Thiên ngạc nhiên, quan hệ hai người này tốt như vậy từ khi nào vậy?

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch chỉ vào mõm, lắc đầu, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, Tiểu Bạch thật sự không thể nói được nữa, mồm hay linh hồn đều không thể.

Sở Thiên vẫn chưa tin lắm, “Không nói được, nhưng chữ vẫn viết được chứ?! Viết ra!”

Tiểu Bạch trợn mắt thâm nghi: đồ ngốc, làm ơn đi, bản tiểu thư nếu có thể viết ra được chữ người đọc được thì lần trước còn phải lãng phí sức mạnh linh hồn nói chuyện với người không? Một tờ giấy là xong!

Sở Thiên vẫn chưa chịu bỏ qua, dứt khoát lấy ra một tờ giấy trải ra dưới chân giường, nhúng chân Tiểu Bạch vào mực, “Viết đi, viết xem người và tên biến thái của gia tộc Ma Căn có quan hệ gì?”

Hứ, chẳng lẽ người nghi ngờ bản tiểu thư với An Cát Lệ Na có bí mật gì không thể cho người khác biết sao? – Tiểu Bạch giận dữ, giơ chân, trong nháy mắt viết ra một hàng chữ, rồi quay đầu hắng giọng một cái gọi tiểu Sở Viêm đi.

“Phất Lạp Dịch Nặc, đây là cái gì? Tranh à?” Chu Lệ Á cầm tờ giấy lên nhìn, đưa cho Sở Thiên với vẻ mặt mơ hồ.

Quen quá! Đây là phản ứng đầu tiên của Sở Thiên khi nhìn thấy những gì Tiểu Bạch để lại.

“Nữ thần tại thượng!” nhìn lần thứ hai, Sở Thiên nhận ra, chữ của Tiểu Bạch cùng loại với chữ trên quyển sổ ghi chép của nữ thần Sinh Mệnh, đều rất giống với chữ Giáp Cốt ở trái đất, nhưng cũng có một số chữ không giống.

Đáng tiếc là quyển sổ đó không còn nữa, nó đã bị cây Sinh Mệnh của Chu Lệ Á hấp thụ một lần. Sau đó biến thành một quyển sách bình thường, rồi bị hủy cùng với cái nhẫn không gian đời thứ ba của Sở Thiên. Vì điều này mà Sở Thiên đau xót suốt một thời gian dài, sau đó lệnh cho Tây Cương chế tạo ra cái nhẫn đời thứ tư.

Chữ Giáp Cốt của dị giới, Sở Thiên cũng nhận ra vài chữ, đây còn cần viết một cách ngay ngắn chỉnh tề. Chữ như cái thứ được vẽ ra với chân Tiểu Bạch thế này thì một chữ hẳn cũng không nhận ra.

Tuổi của Tiểu Bạch cũng lớn lắm, trước đây dự đoán hơn một vạn chắc quá ít, giờ trong đầu Sở Thiên chỉ có một cái kết luận này.

Cho tờ giấy vào nhẫn không gian một cách cẩn thận, Sở Thiên dự định sau này sẽ nghiên cứu cẩn thận.

.....

Khi về đến Quang Minh Thần Điện, Sát Lâm Na đã kéo Sa Khắc đi dặn dò rồi. Còn Bác Đức và hai trưởng lão Phụng Hoàng tộc đã kéo A Mạt Kỳ đi, nói là muốn trao đổi nghiên cứu về Không Gian Thần Lực.

Giải quyết xong mấy chuyện vụn vặt, Sở Thiên chỉ cảm thấy não mình to ra.

Trong tòa đại điện trống trơn, chỉ còn lại một mình Ba Bác Tát, lấy cái bình đựng Mai Nhĩ Kim Tư ra đưa cho Ba Bác Tát, Sở Thiên cười: “Lần này không dùng đến Mai Nhĩ Kim Tư, người cứ đưa hẳn đến Giáo Đình để giáo dục đi!”

Ba Bác Tát thận trọng nhận lấy cái bình, trên gương mặt âm u lại mang thêm một lớp khí chất khủng bố, đây là kết quả sau khi theo học một khóa cùng Thần Rủi Ro.

“Hiện giờ đại lục thế nào? Lô Dịch Tam Thế thống nhất chưa?” Sở Thiên hỏi.

Ba Bác Tát ngạc nhiên, ông chủ không hổ là tên mù quân sự, ngay người suốt ngày nghiên cứu độc được còn biết, chiến tranh thống nhất đâu có đơn giản như vậy? Dù là có vũ lực áp đảo, nhưng cả một đồng việc như xoa dịu lòng dân, xây dựng lại nền kinh tế, cũng cần phải mất đến vài năm.

“Hắc hắc, ông chủ mới đi Huyết Luyện Ngục có hai tháng, Lô Dịch Tam Thế có nhanh thế nào cũng không thể thống nhất trong một thời gian ngắn như vậy được!” Ba Bác Tát nói: “Mười mấy ngày trước, Lô Dịch Tam Thế và liên quân hai mươi bảy nước phía tây khai chiến. Có Tinh Linh tộc trợ giúp, đế quốc chiếm được chút lợi thế. Giờ liên quân đã lui về đại sa mạc Tư Khoa Đặc, dựa vào địa hình của sa mạc kéo dài thời gian!”

“Hừm, kệ chúng đi, chúng ta không quản mấy chuyện linh tinh!” Sở Thiên lấy tờ giấy của Tiểu Bạch ra, lật đi lật lại nghiên cứu.

“Ông chủ, còn một chuyện phải nói với ông chủ!” Ba Bác Tát hơi do dự, “Là lão sư của ông chủ, An Đông Ni điện hạ!”

“An Đông Ni lão sư làm sao?” Sở Thiên hỏi. Không phải lão đầu tử ở dãy núi Lạc Sơn muốn nghĩ cách hồi sinh Ái Lệ Ti đấy chứ?

“Vẫn nên kể từ đầu vậy!” Ba Bác Tát nói: “Ông chủ còn nhớ tên Sơn Đốn học lỏm thuật Tế Tự của ông chủ không?”

“Người có tin tức của tên khốn đó rồi?” Sở Thiên lập tức cất tờ giấy đi, vội vàng nói: “Hắn lại gây ra chuyện gì rồi?”

“Tổng tích của Sơn Đốn vẫn chưa tra ra, nhưng gần đây đại lục có truyền nhau lời đồn ông chủ lấy cắp cho riêng mình thuật Thượng cổ Tế Tự, bí pháp của nữ thần!”

“Những cái đó không cần nói nữa!” Sở Thiên không cần đoán cũng biết, chắc chắn là lời của đám cuồng tín đồ Sơn Đốn. Khi về, những kẻ Bác Đức nhìn thấy có lẽ là đám cuồng tín đồ bị Sơn Đốn lôi kéo, “Tình hình hiện nay thế nào? Có liên quan gì đến lão sư của ta?”

“Tình hình thì không nghiêm trọng, Giáo Đình có Thần Dự, tuyên phán tất cả những ai phản đối ông chủ là dị giáo đồ. Những trường hợp cá biệt cũng bị Âm Điện của ta và Dong binh đoàn của Lỗ Tây Nạp giải quyết rồi!” Ba Bác Tát hơi cúi đầu không dám nhìn Sở Thiên, “Nhưng lúc mới đầu, có quá nhiều Tế Tự yêu cầu ông chủ chia sẻ thuật Thượng cổ Tế Tự nên bọn ta ra tay hơi nặng, kinh động đến An Đông Ni điện hạ!”

“Ca ngợi Ái Lệ Ti tỷ tỷ!” Sở Thiên vỗ trán, cười khổ, Ba Bác Tát hạ thủ ác đến mức nào hắn quá rõ. Lão độc vật này tùy hứng một lọ độc là có thể quật ngã hàng trăm người. Nếu hắn mà đại khai sát giới, có lẽ lúc đó số Tế Tự chết không phải thiếu số nữa, mà An Đông Ni lại là lãnh tụ tinh thần của Tế Tự đại lục, đương nhiên không thể chỉ ngồi đó gương mặt lên nhìn.

“Ba Bác Tát nói: “Còn nữa...”

“Còn nữa? Nữ thần phù hộ! Người nói tiếp đi!” Sở Thiên gần như nhìn thấy bộ dạng nhăn nhó mặt mày, ngoác mồm chữi của An Đông Ni trên dãy Lạc Sơn,

“Ông chủ cũng biết ảnh hưởng của danh hiệu của mình đến dũng khí quân đội, đám Tế Tự đó tuy bị trấn áp nhưng có một bộ phận lớn bị liên quân phương tây lợi dụng. Chúng lấy danh nghĩa thuật Thượng cổ Tế Tự đối kháng với Tế Tự của đế quốc, kết quả là Lô Dịch Tam Thế vì để ổn định lòng quân, có thể cũng có ý lấy lòng ông chủ, đã lệnh cho quân đội giết Tế Tự của quân địch với quy mô lớn!”

Sở Thiên không còn gì để nói nữa. Lô Dịch Tam Thế để lấy lòng mình mà không tiếc tiền!

“An Đông Ni điện hạ luôn trung thành với đế quốc, không dám hỏi tội Lô Dịch Tam Thế, nên chỉ có thể tìm ông chủ thôi!” Ba Bác Tát cười khổ. “Cuối cùng, cuối cùng vẫn còn một tin tình báo! Tuy không tra ra tung tích của Sơn Đốn nhưng đã phát hiện ra hai người ở quanh dãy Lạc Nhật. Dung mạo bọn chúng bình thường, nhưng đáng vẻ rất giống Mã Lý Ngang và Sơn Đốn!”

“Không phải người muốn nói là Sơn Đốn đã có quan hệ gì đó với An Đông Ni lão sư đấy chứ?”

“Rất có khả năng này!” Bác Đức đưa cho Sở Thiên một bức thư, “Ông chủ xem đi!”

Đây là thư An Đông Ni viết cho Sở Thiên, ngôn từ nghiêm khắc, muốn Sở Thiên dừng việc bức hại các Tế Tự với Sơn Đốn là thủ lĩnh, đồng thời đến dãy Lạc Nhật giải thích rõ ràng, thuật Thượng cổ Tế Tự rốt cuộc là có được từ đâu?!

“Sư phụ nghĩ thế nào vậy?!” Sở Thiên đập mạnh lá thư xuống mặt bàn.

Ba Bác Tát nói tiếp: “Có lá thư này của điện hạ An Đông Ni nên Âm Điện cũng không dám quá đà, vì thể trên bờ biển Bồ Lô Trạch mới xuất hiện đám Tế Tự điên cuồng kia...”

“Đi chuẩn bị, ba ngày, không năm ngày sau ta đi Lạc Nhật!” Sở Thiên nghĩ một lúc lại nói: “Bảo Mạt Khắc Nhĩ mấy ngày này đừng chạy lung tung nữa, đến lúc đó ta đưa nó đi gặp tổ sư gia gia!” gặp tôn nhi (con của đồ đệ), lửa giận của An Đông Ni chắc sẽ bớt được một chút nhỉ?

.....

Sở Thiên uể oải đi ra khỏi Quang Minh Thần Điện. Những phiền phức khác thì dễ giải quyết thôi, cùng lắm là bảo Khảm Phổ dùng Chiến Thần kích đại sát tứ phương là xong. Nhưng hôm nay Sở Thiên gặp phải Tiểu Bạch và An Đông Ni, đều là những nhân vật không được đánh, cũng không được mắng.

Dạo bước trên bờ biển, vừa nhìn đã thấy A Mạt Kỳ và Bác Đức chàng chàng thiếp thiếp, còn hai trưởng lão của gia tộc Phụng Hoàng, để không làm phiền Bác Đức và A Mạt Kỳ nghiên cứu ‘Không Gian Thần Lực’ nên không biết đã bị đuổi đi đằng nào rồi.

“Ai ya, Phất Lạp Dịch Nặc bệ hạ cũng có lúc không vui sao?” Bác Đức vẫn mặc áo giáp, nhìn không ra vẻ mặt ra sao.

“Bác Đức miện hạ làm thế nào mà biết ta không vui?” Sở Thiên cười.

“Ha ha, ông chủ quên mất mắt của cô ấy rồi à?” A Mạt Kỳ nói: “Nghe nói tâm trạng khác nhau thì linh hồn cũng có những biểu hiện khác nhau. Bác Đức có thể nhìn thấy linh hồn của ông chủ đương nhiên biết ông chủ không vui rồi!”

“Ồ, hai người chồng tung vợ hứng quá nhỉ?!” Sở Thiên cười, rồi lấy gờ tờ giấy của Tiểu Bạch ra trước mặt Bác Đức, “Người biết loại chữ cổ này không?”

“Biết một chút, không nhiều. Từ sau khi tên khốn kiếp Bồ Lai n Đặc thống nhất Thú Thần tộc, chữ của Thần tộc thay đổi rất nhiều!” Bác Đức cầm lấy tờ giấy, bỗng kêu lên: “Oa, Phất Lạp Dịch Nặc, ngài đắc tội với vị thượng cổ Thần tộc nào vậy?”

Dị Giới Thú Y

492. Chương 471: Kinh Lạc Đồ

Trong mắt của con người, Thượng cổ Thần tộc là chỉ tất cả những Thần tộc trước đại chiến Chúng Thần lần thứ hai. Còn trong mắt Thần tộc, Thượng cổ Thần tộc chân chính là chỉ Thần tộc trước khi Bồ Lai n Đặc một mình phá vỡ lá chắn của Sáng Thần, thăng cấp Thần Vương, thống nhất tam giới!

Trước Bồ Lai n Đặc, pháp tắc của Sáng Thần nghiêm khắc không thể phá vỡ, nhưng sau Bồ Lai n Đặc thì căn cơ quyền uy của Sáng Thế Thần bắt đầu dao động. Vì thế Thần tộc lấy đó làm mốc phân chia thời đại... Đoạn trên đương nhiên là những điều được bạn Dịch Áo của chúng ta nhắc đến trong ghi chép của mình rất nhiều năm sau.

Hiện tại Sở Thiên căn bản không biết là Thần tộc cũng phân chia thời đại, vì thế hẩn nhún vai không quan tâm, cười: “Bác Đức miện hạ nếu biết những chữ này thì hãy cho ta biết đi. Ta đắc tội với quá nhiều Thượng cổ Thần tộc rồi!”

“Người đắc tội với quá nhiều Thượng cổ Thần tộc? Hừ, A Mạt Kỳ, ông chủ người nói khoác!” Bác Đức chống nạnh, cười chế giễu: “Người có hiểu thế nào là Thượng cổ Thần tộc không? Tính một cách nghiêm

khắc, phụ hoàng ta, còn cả phụ hoàng của mỹ nhân ngư Vụ Nhân mới được xem là Thượng cổ Thần tộc! Ta và mỹ nhân ngư đều không được tính!”

Sở Thiên mỉm cười.

Bác Đức lại cười: “Thượng cổ Thần tộc là những Thần tộc sinh ra trước khi Bồ Lai n Đặc thống nhất Thú Thần tộc! Hiểu chưa hả Long Hoàng đệ?”

“Bác Đức, đừng nói năng như thế với ông chủ!” A Mạt Kỳ kéo kéo Bác Đức. Điều này khiến Sở Thiên được an ủi phần nào, tiểu tử này có bà xã vẫn không quên huynh đệ!

Bác Đức đánh A Mạt Kỳ một cái, nói với Sở Thiên: “Được rồi, tặng miễn phí thêm cho người một tin nữa, coi như tạ lỗi. Trước Thượng cổ Thần tộc còn có một chủng tộc gọi là Sáng Thế Thần tộc, họ đều được tạo ra bởi Sáng Thế Thần, không giống như phụ hoàng ta được đề bạt từ ma thú!”

Sở Thiên gục gặc, khi La Đức Mạn kể về lịch sử Thần tộc từng nhắc đến điều này. Phần lớn Thần tộc đều là người thường hoặc ma thú, nhưng sau này Sáng Thế Thần lười biếng làm việc, đề bạt họ thành Thần tộc.

Bác Đức vẩy vẩy tờ giấy: “Loại văn tự này, trong truyền thuyết là được Sáng Thế Thần và Sáng Thế Thần tộc cùng tạo ra, dùng để giáo hóa tam giới! Tuy nhiên sau đó, khi có đại chiến Chúng Thần lần thứ nhất, Thượng cổ Thần tộc và Sáng Thế Thần tộc đều chết không ít... Thôi, nói vậy quá lằng nhằng, người chỉ cần biết một chuyện là được rồi!”

Bác Đức giơ tờ giấy ra trước mắt Sở Thiên, hạ giọng: “Hiện nay loại văn tự này chỉ có rất ít người biết nói, ta cũng không biết hết nhưng người nắm vững loại văn tự này đều là quý tộc của Thần tộc, trời sinh đã được Sáng Thế Thần ban phúc!”

Nữ thần tại thượng! Sở Thiên nheo mắt cười, bối cảnh của Tiểu Bạch cũng không tồi! Đợi sau khi Tiểu Bạch biến thành người rồi lấy về nhà không phải là phát tài rồi sao?!

“Người còn cười? Có biết trên đó viết gì không?” Bác Đức nói nghiêm túc: “Nhiều chữ ta không biết nhưng có thể cho người biết những chữ ta biết. Ừm...” Bác Đức từ từ đọc lên: “Phất Lạp Định Nặc... Khốn kiếp!... Nguyên rửa người vào Huyệt Luyện Ngục...”

Bác Đức càng đọc càng ngạc nhiên, cuối cùng kêu lên: “Phất Lạp Định Nặc, ta nghi ngờ đây là Thượng cổ Thần tộc có Sáng Thế Tổ Chú, đã nguyên rửa người với một câu chú độc ác nhất! Nhìn câu này xem, xin tha tội với ta đi, nếu không ta nguyên rửa tai người nát bét!”

“Còn cười?!” Bác Đức cuống lên: “Người có biết là nếu sức mạnh linh hồn muốn ảnh hưởng đến thân thể thì đầu tiên phải thông qua thất khiếu, trong đó tai là phần quan trọng nhất! Vị Thần tộc này chắc chắn đang nguyên rửa linh hồn người!”

“Hắc hắc!” Sở Thiên cười lấy lại tờ giấy, bắt giắc sờ lên tai, những gì Tiểu Bạch nói có lẽ chỉ có một ý, ‘Đồ khốn, mau tạ lỗi với bản tiểu thư nếu không ta cắn nát tai người!’

Sau khi cảm ơn, Sở Thiên rời đi, để lại Bác Đức ở đó lăm băm với A Mạt Kỳ, “Tiểu tử thôi, ông chủ người không sao đấy chứ? Đắc tội với Thượng cổ Thần tộc mà còn cười được!”

.....

Thời gian trôi đi, ba ngày rất nhanh đã qua. Trong ba ngày này, Sở Thiên đã bỏ ra không ít điều ước bất bình đẳng, coi như đã dỗ cho Tiểu Bạch vui, còn Sa Khắc thì cuối cùng cũng ‘trở về’.

Sau khi cùng diễn màn lão tử ngốc và con gái hiếu thảo gặp nhau, Bác Đức bày tỏ với hai trưởng lão rằng phụ hoàng sống chết không chịu rời khỏi Bồ Lôi Trạch, chúng ta cũng đừng ép ông ấy, chỉ bằng ta ở lại đây chăm sóc phụ hoàng!

Tuy nhiên trong quá trình gặp mặt, Sở Thiên phát hiện có một chuyện rất lạ, hình như quan hệ của Bác Đức và Sa Khắc không tốt lắm, nhìn ra rất giả tạo. Sau đó hỏi A Mạt Kỳ mới biết, năm đó Bác Đức và phụ hoàng từng cãi nhau. Lý do rất đơn giản, con gái tính cách mạnh mẽ không đồng ý hôn nhân sắp đặt! Vì thế trước trận đại chiến núi Phán Quyết, Bác Đức và phụ hoàng bằng mặt mà không bằng lòng, sau đó Phụng Hoàng Chủ Thần biến thành Sa Khắc, Bác Đức vì gia tộc mới miễn cưỡng làm ‘hàng giả nhân hiệu’.

Còn Bác Đức có thể thoải mái đồng ý hôn sự của Sa Khắc và Lan Nguyệt Thú, cá nhân Sở Thiên cho rằng bên trong có sự báo thù.

Đàm phán với Biển Cầm, kế hoạch cho hôn lễ tập thể, những chuyện này đổ hết lên đầu Sắt Lâm Na, Sở Thiên bế con ngồi trên Boeing đã cải tiến, lên đường đến Lạc Nhật thỉnh tội!

Đi theo có hai lão đầu tử Lạp Hy Đức và Đức Khó Lạp Những người khác bao gồm Chiến Thần, Sở Thiên không đem theo, vì Bồ Lô Trạch hiện tại là lúc yếu nhất, A Mạt Kỳ và Anh Cách Lạp Mỗ chỉ còn nhất trùng Thần Lực, Chiến Thần Khảm Phổ cần phải ở lại trông nhà.

Ngoài ra, tiểu Sở Viêm sống chết đòi Tiểu Bạch đi cùng, mức độ thân thiết của hai kẻ này thực sự khiến Sở Thiên phát ghen! Vậy là bắt buộc phải đem theo Tiểu Bạch.

Boeing được cải tiến có tốc độ rất nhanh, đoạn đường vốn phải đi mất nửa tháng giờ một ngày đã đến nơi.

Đỉnh núi Tiếp Phong ẩn hiện phía trước mắt, Sở Thiên nghe thấy tiếng người hỗn loạn.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!”, “Nữ thần tại thượng!” những âm thanh sinh động đó trở thành âm hưởng chủ đạo ở dãy Lạc Nhật, ngược mắt nhìn, khắp núi là doanh địa, chật ních toàn thấy áo bào của Tế Tự. Xung quanh đỉnh Tiếp Phong có không ít hơn một vạn Tế Tự!

“Ái Lệ Ti tỷ tỷ tại thượng! Thú vị thật!” Sở Thiên nheo mắt, tại sao lại có cảnh này, trong đầu hắn đã có vài suy nghĩ. Ba Bác Tát và Lô Dịch Tam Thế bắt giết Tế Tự trong phạm vi đại lục, đám ‘dị giáo đồ’ này không trốn đi đâu được, chỉ có thể đến xin tránh nạn ở chỗ An Đông Ni! Ba Bác Tát và Lô Dịch Tam Thế dù gan có to hơn nữa thì cũng không dám giết người chỗ An Đông Ni.

“Mọi người nhìn xem! Treo trên người con Vân Tước kia là gia huy của Phất Lạp Dịch Nặc!”

“Đúng thế, chính là hắn, đả đảo Phất Lạp Dịch Nặc!” “Chia sẻ thuật Thượng cổ Tế Tự!”...

Có An Đông Ni hậu thuẫn, đám Tế Tự này rất điên cuồng!

“Hừ, cháu rể, có cần ta ăn hết chúng không?” sắc mặt Đức Khó Lạp không vui, Lạp Hy Đức mặt cũng lạnh băng.

“Ta muốn đích thân ăn bọn chúng!” Sở Thiên cũng nộ khí xung thiên, nghĩ tộc trưởng của một đại gia tộc nhất nhì trong Thần tộc lại bị một đám người chửi vào mũi, không giận dữ mới lạ! Sở Thiên cắn răng nhin, “Boeing, kệ chúng, chúng ta đi gặp lão sư!”

Boeing đập cánh, đáp xuống đỉnh Tiếp Thiên.

Căn nhà cỏ rách nát vẫn không có gì thay đổi, nhưng ở bên cạnh lại có thêm hai căn nhà gạch.

“Hừ, Phất Lạp Dịch Nặc, cuối cùng ngươi cũng đến!” bỗng vang một giọng nói, Sở Thiên cúi đầu nhìn, không phải An Đông Ni, là Sơn Đốn!

Tình huống xấu nhất thế là xảy ra rồi, Sơn Đốn và An Đông Ni đã ‘câu kết’ với nhau!

“Ha ha, Long Hoàng bệ hạ, lâu rồi không gặp!” người tiếp theo càng khiến Sở Thiên nghiêng rằng trèo trẹo, là Thần Hỗn Loạn, Mã Lý Ngang. Hơn nữa Mã Lý Ngang cũng không còn cái bóng đen lần trước bị dọa chết nữa, hắn đã tin chắc rằng Sở Thiên không thể là Thần Hoàng thật sự.

Mã Lý Ngang, một Hắc Ám Thần xuất hiện ở mộ của nữ thần Sinh Mệnh làm cái gì? Sở Thiên nghi hoặc.

Sở Thiên nhảy xuống khỏi Boeing, nhìn Mã Lý Ngang lạnh băng: “Lão sư ta đâu?”

“Ta ở đây, vẫn chưa bị ngươi làm cho tức chết!” An Đông Ni chống gậy loạn choạng bước ra từ căn nhà lá, gương mặt nheo nheo mang đầy nộ khí.

Sở Thiên vỗ mông con trai một cái rồi nhấc lên trước mặt.

“Gia gia!” Sở Viêm nói ngọng ngịu, gương mặt bung ra sữa cười toe toét.

“Ai da, tôn nhi ngoan lại đây nào!” hỏa khí của An Đông Ni lập tức bị Sở Thiên dập tắt một nửa. Đón lấy tôn nhi từ tay Sở Thiên, chơi đùa một hồi thì lạnh lùng quay ra Sở Thiên: “Long Hoàng bệ hạ, có phải ngài là Long Hoàng rồi là không coi lão Tế Tự ta đây ra gì nữa phải không?”

“Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng! Học trò nào dám?!” Sở Thiên cười, nhưng toàn nấp sau lưng con trai.

“Người thì có gì mà không dám làm?!” Sơn Đốn ở bên cạnh nổi giận quát: “Ngay bí pháp của nữ thần người cũng dám giữ làm của riêng! Hừ!”

“Mã Lý Ngang, chó của người lại cắn người bừa bãi rồi đấy!” Sở Thiên không thèm tính toán với Sơn Đốn, trực tiếp tìm đến Mã Lý Ngang.

“Ái Lệ Ti miện hạ tại thượng! Long Hoàng bệ hạ lại hình dung một tín đồ của nữ thần thành chó, hà hà, An Đông Ni tiên sinh, ngài nhìn thấy chưa? Ta nói không sai chứ?” lời Mã Lý Ngang khiến Sở Thiên giật thót, hần – một Hắc Ám thần sao lại ca ngời nữ thần Sinh Mệnh?

Có ma mới biết được Mã Lý Ngang đã nói gì với An Đông Ni, nộ hỏa của An Đông Ni lúc này đã không giữ nổi nữa: “Phất Lạp Dịch Nặc, người là Long Hoàng, ta không có tư cách yêu cầu người tiếp tục thờ phụng nữ thần! Nhưng người có biết là hai tháng nay đại lục đã chết bao nhiêu Tế Tự không?”

“Khắc khắc!” Đức Khổ Lạp cười một cách quái dị, “Nếu đám khốn nạn đó không tham bí pháp của cháu rể ta thì ai có hứng thú đi giết mấy con người tầm thường đó chứ?!”

“Mấy con người tầm thường? Đức Khổ Lạp, không chỉ có vậy đâu, họ đều là tín đồ của nữ thần!” Mã Lý Ngang nói một cách hiên ngang, bộ dạng đó chẳng khác gì một tín đồ chân chính của nữ thần!

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch nhìn Mã Lý Ngang sủa mấy tiếng, thể hiện sự phẫn nộ.

Một con Lan Nguyệt Thú bình thường đương nhiên không thể thu hút sự chú ý của Mã Lý Ngang, hần nháy mắt với Sơn Đốn.

Sơn Đốn hiểu ý, nói: “An Đông Ni diện hạ, các Tế Tự đã chết để hiến thân cho nữ thần, họ chết cũng rất có ý nghĩa, ngài không cần phải giận dữ. Tuy nhiên, việc Phất Lạp Dịch Nặc giấu bí pháp nữ thần cho riêng mình thì nhất định phải giải thích với tất cả tín đồ! Dù sao đó cũng là cái mà nữ thần ban cho mọi Tế Tự!”

Sở Thiên thầm chửi rửa, không có cách nào giải thích cho An Đông Ni về lai lịch của thuật Thượng cổ Tế Tự, đó là điểm yếu lớn nhất của hần. Lý do ngớ ngẩn năm đó lúc này đây thấy thật là như trò cười, vì thế cũng khó trách An Đông Ni nghi ngờ.

“Người nói ta giấu riêng mật pháp cho mình? Chứng cứ đâu? Ta còn nói thuật Thượng cổ Tế Tự là ta tự nghĩ ra đó!”

“Ai nói ta không có chứng cứ?! Hừ!” Sơn Đốn cắn thần lôi ra mấy tờ giấy, “Đây chính là chứng cứ! Bọn ta đã phát hiện được ở dãy Lạc Nhật!”

Trời, cái này vẫn còn sao?! Sở Thiên cười khổ, mấy tờ giấy rách bươm, giấy chuyển màu vàng, rõ ràng là ghép lại. Ném một tờ giấy ra ngoài trời mấy năm liền, trải qua mưa gió, nếu vẫn có thể tồn tại được thì chính là bộ dạng này đây.

Lúc ấy trên tờ giấy chỉ nhìn được một vài chữ, nhưng Sở Thiên nhận ra, đây là Kinh Lạc Đồ (*) mà năm đó hần vứt đi.

(*) Cái thứ mà năm xưa lúc Sở Thiên xuyên việt có cầm theo, hình như là cái sơ đồ kinh mạch gì đó.

Dị Giới Thú Y

493. Chương 472: Đếm Ngược Thời Gian Ái Lệ Ti Hồi Sinh

“Cái này cũng gọi là chứng cứ sao?” Sở Thiên chỉ vào tờ giấy cười chế giễu.

Những mảnh giấy vụn vàng khè chấp vá vào miến cường có thể cho người ta thấy được là một bức Kinh Lạc Đồ về cơ thể người, nhưng thiếu rất nhiều bộ phận. Sở Thiên dám đảm bảo, nếu Sơn Đốn dùng thứ này nghiên cứu thì thứ thuật Tế Tự được nghiên cứu ra sẽ biến người thành yêu nhân!

“Đây chính là chứng cứ!” Sơn Đốn cẩn thận để tờ giấy lên tay, ghép từng mảnh từng mảnh vào, bên cạnh còn có tấm lá chắn ma pháp chống gió. Nhìn bộ dáng đến thở cũng không dám thở mạnh của hắn, Sở Thiên cười thầm không ngớt. Thứ đồ không có chút giá trị hần vứt đi mà giờ lại có người coi là bảo vật!

Sơn Đốn hai tay như nâng bảo vật đưa Kinh Lạc Đồ ra trước mặt Sở Thiên, “Tự người xem đi, bút tích bên trên An Đông Ni điện hạ đã xác nhận, chính là do người viết!”

Sở Thiên liếc một cái, trên đó quả đúng là những ghi chép học tập năm đó hắn ghi lại, có điều y thuật của Sở Thiên đã tiến bộ sau nhiều năm, lại dung hợp sự trợ giúp của Thần Lực, hắn đã vượt qua trình độ y học ở trái đất lâu rồi. Những ghi chép này bây giờ Sở Thiên coi như là bài tập của một học sinh tiểu học non nớt.

“Người xem!” Sơn Đốn nói tiếp: “Cơ thể người trên bức đồ này căn bản không phải là vẽ lên, cũng không phải dùng ma pháp in lên. Những hình này đã dung hợp làm một với giấy, trừ nữ thần ra, còn có ai có thể làm được như vậy?”

Đần độn, đây chính là kỹ thuật in laze ở trái đất! Sở Thiên cười nhạt: “Còn gì nữa không?”

“Thế vẫn chưa đủ sao?!” Sơn Đốn giận dữ, “Mọi người đều là Tế Tự, tuy không hiểu những bức hình này, nhưng ta và An Đông Ni điện hạ đều có thể khẳng định chúng được dùng để chữa bệnh! Hơn nữa những bút tích người để lại rõ ràng chính là những điều tâm đắc của mình!”

Sơn Đốn rất tin vào những suy đoán của mình, “Người đã là đại lục đệ nhất Tế Tự, còn có thứ gì đáng để người học tập không? Đương nhiên chính là thuật Thượng cổ Tế Tự rồi! Vì thế người nói tự sáng tạo ra thuật Thượng cổ Tế Tự căn bản là nói láo! Những điều đó là do người học lỏm được từ trên tấm đồ này, sau đó người giữ riêng cho mình bí pháp của nữ thần!”

An Đông Ni khẽ chau mày, thần chí của tên cuồng tín đồ Sơn Đốn này e là đã loạn rồi. Lời nói của hắn không thông qua sự cân nhắc đắn đo, có điều lai lịch thuật Thượng cổ Tế Tự của Sở Thiên đúng là đáng nghi ngờ!

“Phát Lạp Định Nặc, cái này rốt cuộc có phải do nữ thần để lại không? Có phải người đã lấy cắp bí pháp của nữ thần?” An Đông Ni nói lạnh lùng, “Ta nhớ rất rõ, năm đó người nói dựa vào may mắn mà trị được vết bỏng, nhưng thuật Thượng cổ Tế Tự là sao? Lẽ nào cũng là may mắn?!”

“Nữ thần, ha ha, nữ thần Sinh Mệnh!” Sở Thiên bồng nhìn Mã Lý Ngang lạnh băng, hỏi: “Lão sư, đừng để ý đến tên điên Sơn Đốn này. Học trò muốn biết Mã Lý Ngang đã nói gì với lão sư? Lão sư có biết thân phận của Mã Lý Ngang không?”

An Đông Ni khựng lại: “Mã Lý Ngang miện hạ là Thượng Vị Quang Minh Thần Hỗn Loạn!”

Sở Thiên bật cười lớn, bình thường An Đông Ni lão sư rất thông minh nhưng cũng là một cuồng tín đồ, một khi liên quan đến Ái Lệ Ti là không tránh khỏi hấp tấp. Mã Lý Ngang chắc chắn đã dựa vào sự hiểu biết về nữ thần Sinh Mệnh mà mạo danh Thuộc Thần của Ái Lệ Ti!

“Quang Minh Thần tộc?! Ha ha! Lão sư, người có biết tiêu chuẩn phân chia Thần tộc của nữ thần Sinh Mệnh không?”

“Lẽ nào người lại biết?”

Sở Thiên cười: “Đương nhiên trò biết, Ái Lệ Ti miện hạ chọn Quang Minh Thần tộc chỉ có một tiêu chuẩn, đó chính là da đủ trắng!” Nói rồi, Sở Thiên chỉ Mã Lý Ngang, “Lão sư nhìn mặt hắn xem!”

“Nói láo!” An Đông Ni nổi giận đùng đùng, “Nữ thần không thể phân chia Thần tộc như vậy! Thống lĩnh của Quang Minh Thần tộc không thể vớ vẩn như thế được!”

Sở Thiên nhún vai bất lực, tại sao chân tướng sự thật mà không có ai tin?!

Nheo mắt nhìn Mã Lý Ngang, Sở Thiên không đoán được hắn đang nghĩ gì, mục đích của Mã Lý Ngang là gì? Sơn Đốn chỉ là một quân cờ, nhưng một Thượng Vị Thần như Mã Lý Ngang tại sao mặc kệ sự tôn nghiêm đi mạo danh đối thủ để lừa An Đông Ni?

Sở Thiên cảm thấy chuyện này có gì đó không đúng, chắc chắn Mã Lý Ngang muốn lợi dụng An Đông Ni để đạt được mục đích gì đó!

Nữ thần Sinh Mệnh!

Sở Thiên bỗng nhận ra rằng, có lẽ Mã Lý Ngang đã nhắm Ái Lệ Ti!

Quả nhiên, An Đông Ni đã chứng thực suy đoán của Sở Thiên, “Phất Lạp Dịch Nặc, Mã Lý Ngang miện hạ nói người có khả năng hồi sinh nữ thần, nhưng lại sợ sau khi hồi sinh nữ thần truy cứu tội cướp riêng bí pháp, vì thế người không muốn hồi sinh nữ thần, có phải thế không?”

“Ha ha!” cuối cùng Sở Thiên đã hiểu tất cả những lời nói lái của Mã Lý Ngang.

Đầu tiên Mã Lý Ngang mạo danh Quang Minh Thần tộc, có được sự tín nhiệm của An Đông Ni, rồi để lộ cho An Đông Ni, nói rằng năm đó nữ thần Sinh Mệnh để lại bí pháp có thể hồi sinh mình - thuật Thượng cổ Tế Tự, mà Sở Thiên thì có được bí pháp nhưng lại giữ không muốn dùng để hồi sinh nữ thần!

An Đông Ni nổi giận là vì Sở Thiên có thể hồi sinh nữ thần nhưng không làm! Có lẽ An Đông Ni không hoàn toàn tin Mã Lý Ngang, nhưng đối diện với sự mê hoặc là sự hồi sinh nữ thần, cuồng tín đồ này nguyện làm mọi việc!

Như vậy, mục đích của Mã Lý Ngang đã rất rõ ràng, hắn muốn lợi dụng An Đông Ni, ép Sở Thiên hồi sinh nữ thần Sinh Mệnh!

Nhưng như thế thì có lợi gì cho Mã Lý Ngang? Cái này Sở Thiên chưa đoán ra được.

“Mã Lý Ngang miện hạ, người có chứng cứ gì chứng minh ta có thể hồi sinh nữ thần?”

“Ta có thể chứng minh!” bỗng có một bóng người xuất hiện trước mắt Sở Thiên.

“Thuần? Người vẫn chưa tự phát nổ sao?” Sở Thiên kinh ngạc.

Thuần có thể xuất hiện ở đây, lý do rất đơn giản.

Thật ra mỹ nhân ngư ràng buộc Thuần cũng giống như phân thân của A Mạt Kỳ, chủ nhân xảy ra chuyện, phân thân cũng yếu đi hoặc tan biến. Năm xưa, khi mỹ nhân ngư đến địa ngục, cũng đã có ghi chép về sự đào tẩu của Thuần, có điều lúc đó bị Sa Lỗ dùng sức mạnh mỹ nhân ngư để lại ngăn chặn. Nhưng bây giờ mỹ nhân ngư đã thành người bình thường, mọi thế lực của Biển Cấm đều ở địa ngục, vậy Thuần có thể thoát khỏi đó không có gì lạ, dù sao thì hắn cũng có thể coi là Thần Không Gian!

Thuần giờ qua giờ lại một viên đá pha lê ma pháp, “Biển Cấm có một quy định, chính là thích theo dõi khách, mà ta vừa khéo có được viên pha lê này, bên trong ghi lại những chuyện người từng làm ở Biển Cấm! Ha ha, ngay Chủ Thần cũng có thể sáng tạo ra, phục hồi nữ thần có gì mà người không làm được?”

An Đông Ni rõ ràng là đã từng gặp Thuần, An Đông Ni nói lạnh lùng, “Phất Lạp Dịch Nặc, người còn gì để nói không?”

“Các người không phải chỉ muốn ta hồi sinh nữ thần thôi sao?! Hừ!” Sở Thiên neho mắt, hắn vốn đã có ý định hồi sinh nữ thần rồi, nhưng không được chắc chắn trăm phần trăm nên mới từ bỏ, “Vậy ta thử xem sao!”

An Đông Ni mừng rỡ, hôn tiểu Sở Viêm một cái rõ kêu.

“Gâu gâu!” Tiểu Bạch thần sắc tái mét, nhảy chồm vào lòng Sở Thiên, leo lên vai, cắn mạnh vào tai hắn.

“Ái, làm cái gì vậy?” tai bị cắn chảy máu, Sở Thiên tóm lấy Tiểu Bạch, đang định nói thì phát hiện Tiểu Bạch lắc đầu lia lịa, mắt đầy sự lo lắng, cơ thể cũng run lẩy bẩy.

Phất Lạp Dịch Nặc, nếu người dám hồi sinh nữ thần, người sẽ không xong với bản tiểu thư đâu!

Tiểu Bạch không nói, linh hồn cũng không, nhưng Sở Thiên cảm nhận được ý đó một cách rất rõ ràng.

Phất Lạp Định Nặc, người còn đợi gì? Mau cùng ta đi hồi sinh nữ thần!” An Đông Ni quát.

“Lão sư đợi chút đã!” hai tay giữ chặt Tiểu Bạch, cười: “Hai vị lão gia, phiền hai người chăm sóc Tiểu Bạch!”

“Người đi hồi sinh Ái Lệ Ti thật sao?” Lạp Hy Đức cau mày.

“Nếu ta không đi, An Đông Ni lão sư sẽ không tha cho ta đâu!” Sở Thiên cười, đưa Tiểu Bạch cho Lạp Hy Đức, nói nhỏ: “Yên tâm đi, sau khi hồi sinh, Ái Lệ Ti cũng không thể có được toàn bộ thực lực! Phiền ngài dùng đá liên lạc thông báo về cho Bồ Lô Trạch, bảo A Mạt Kỳ đưa giáo đầu của Kỳ Sĩ Đoàn đến đây!”

Lạp Hy Đức lông mày giật giật, hần hiểu ý của Sở Thiên, cười thầm, tiểu tử này thật thâm hiểm, muốn không chế cả nữ thần Sinh Mệnh trong tay! Giáo đầu của Kỳ Sĩ Đoàn... không phải là Chiến Thần sao?!

Đi thử một chút, nếu nữ thần có thể hồi sinh thật thì dùng Chiến Thần đối phó với Mã Lý Ngang và Thuần. Rồi lừa nữ thần Sinh Mệnh chưa hồi phục hết thực lực về Bồ Lô Trạch, đây chính là tính toán của Sở Thiên!

“Long Hoàng bệ hạ, chúng ta đi thôi!” Mã Lý Ngang cười ha hả, chỉ chỉ xuống dưới đất.

“Đợi chút nữa! Trợ thủ của ta sắp đến rồi!”

Lúc ấy, Lạp Hy Đức dùng đá liên lạc kết nối về Bồ Lô Trạch.

Một lúc sau, trên đỉnh Tiếp Thiên xuất hiện một Không Gian thông đạo, A Mạt Kỳ hộ tống Chiến Thần đến.

“Là người?!” Mã Lý Ngang nuốt nước bọt cái ực, nghĩ bụng, chết rồi! Sao Phất Lạp Định Nặc lại có thể mệnh lệnh được cho Chiến Thần? Hần không phải Thần Hoàng thật sự mà!

Sở Thiên cười cười với Mã Lý Ngang, Sở đại thiếu gia đâu có ngốc, hiện giờ ai cũng hy vọng nữ thần hồi sinh, vậy thì làm thôi! Nhưng mục đích hồi sinh nữ thần của Mã Lý Ngang và Thuần không rõ ràng, Sở Thiên cần phải đảm bảo sau khi hồi sinh nữ thần phải rơi vào tay mình!

“A Mạt Kỳ, đến chỗ Khách Thu Sa, nói với đại bá của Khách Thu Sa, hình như Hắc Âm Thần có âm mưu uy hiếp Quang Minh Thần tộc, một câu thể thôi được rồi!” Nghĩ một lúc, Sở Thiên lại bổ sung, “Sau khi xong mọi việc, đá liên lạc của người lúc nào cũng phải mở, có rắc rối gì thì đưa cả A Tư Nặc đến đây!”

Sau khi sắp xếp xong đầu vào đây, Sở Thiên nheo mắt nhìn Mã Lý Ngang cười, “Giờ thì có thể đi hồi sinh nữ thần rồi!”

An Đông Ni và Sơn Đốn thì vô cùng phấn khích, còn Mã Lý Ngang và Thuần thì thần sắc không được tốt. Thuần không biết Chiến Thần nhưng hần nhìn A Mạt Kỳ khi đi qua không gian là biết, hiểu biết của người này về sức mạnh không gian còn mạnh hơn hần.

Sở Thiên chậm rãi bước vào căn nhà lá, đằng sau, Tiểu Bạch nhắm mắt một cách tuyệt vọng, sớm biết thì lần trước đã không dùng sức mạnh linh hồn để nói chuyện. Lần này còn nguy cấp hơn lần trước, đáng lẽ ra nên giữ sức mạnh cho lần này!

“Ma ma xinh đẹp, sao vậy?” tiểu Sở Viêm trên tay Lạp Hy Đức khẽ nghiêng đầu, ngạc nhiên hỏi: “Sao vậy, ma ma sợ gì?”

Tiểu Bạch ôm đầu đau khổ, chỉ xuống dưới: đồ ngốc, linh hồn người mạnh như vậy, không biết tự nhìn sao?!

Tiểu Sở Viêm chớp chớp mắt, cúi đầu, chẳng nhìn thấy gì cả, chỉ là cái đỉnh núi thôi!

Nghĩ nghĩ một lúc, tiểu Sở Viêm không hiểu ma ma xinh đẹp muốn mình nhìn cái gì, thôi, vậy thì nhìn cha vậy.

Linh hồn của tiểu Sở Viêm đi theo Sở Thiên, rất nhanh đã nhìn thấy một cái quan tài bằng băng, với Ái Lệ Ti nằm bên trong...

“Sợ quá! Hu hu!” tiểu Sở Viêm khóc thét lên.

Dị Giới Thú Y

494. Chương 473: Nữ Thần Sinh Mệnh Và Tiểu Bạch (thượng)

An Đông Ni đi trước dẫn đường, mọi người đi đến đường vào Thần mộ dưới mặt đất.

Đúng lúc An Đông Ni dần chìm xuống dưới, sắp vào đến mộ thất thì Sở Thiên đột nhiên kéo lại, cười: “Lão sư, còn một chuyện học trò cần phải nói!”

“Chuyện gì?” An Đông Ni không còn nghiêm khắc như lúc này, mục đích của An Đông Ni chỉ có một, đó là hồi sinh nữ thần Sinh Mệnh.

Mục đích của Sở Thiên cũng là hồi sinh nữ thần, Mã Lý Ngang và Thuần cũng vậy. Mục đích ba bên giống nhau, hơn nữa Mã Lý Ngang sau khi thấy Chiến Thần thì chỉ sợ hãi chứ không lập tức bỏ chạy! Vì thế ở ngoài kia hẳn nhận nhện sự vênh vác của Sơn Đốn là để không gây ra chuyện gì trước khi hồi sinh nữ thần.

Có thể nói, mục đích thật sự mà Sở Thiên đến lần này, chính là vì Ái Lệ Ti!

Sở Thiên giết Mã Lý Ngang trước khi hồi sinh nữ thần cũng được thôi! Nhưng sau đó, An Đông Ni trở mặt, cái chỗ dựa khiến Mã Lý Ngang đối mặt với Chiến Thần mà vẫn có thể vênh vác cũng có thể sẽ xuất hiện, đến lúc đó đỉnh Tiếp Thiên đại loạn, ai có thể bảo đảm sự an toàn cho An Đông Ni, ai có thể đảm bảo rằng Chiến Thần có thể đối phó với “chỗ dựa” của Mã Lý Ngang? Ai có thể đảm bảo Ái Lệ Ti có thể hồi sinh một cách thuận lợi?

Sở Thiên nheo mắt lại nhìn Mã Lý Ngang, “Các người đợi ở đây, ta và lão sư xuống đó! Chỉ hai người bọn ta!”

Sở Thiên nói nhấn mạnh!

“Không được, ai có thể bảo đảm sau khi người hồi sinh nữ thần sẽ không có tà tâm!” Sơn Đốn giận dữ, “Ta muốn...”

“Khốn kiếp, người câm mồm!”

Roạt!

Lưỡi dao Phán Quyết được rút ra, ánh sáng Lục Ngự Tỏa Hồn lấp lánh, Mã Lý Ngang và Thuần run rẩy, nghĩ thầm, nữ thần tại thượng! Phất Lạp Dịch Nặc có thể sử dụng Lưỡi dao Phán Quyết thật rồi!

Sơn Đốn đã bị khí tức của Sở Thiên áp chế đến mức cứng đờ, nhưng tín niệm của cuồng tín đồ vẫn khiến hắn trừng trừng nhìn Sở Thiên.

“Phất Lạp Dịch Nặc, người làm gì vậy?” An Đông Ni giận dữ.

“Lão sư, năm đó lão sư dùng tính mạng của mình cứu Chu Lệ Á, học trò mãi mãi không quên! Nhưng bây giờ xin lão sư đừng nhúng tay vào, đây là ân oán giữa các Thần tộc!” Sở Thiên cúi mình, “Học trò sẽ trả cho lão sư một Ái Lệ Ti miện hạ được hồi sinh!”

An Đông Ni lùi lại một bước, điều hắn muốn chỉ là hồi sinh nữ thần, những cái khác không quan tâm!

“Nữ thần tại thượng!” Sở Thiên cười nhạt, “Mã Lý Ngang, Thuần, ngoan ngoãn đứng im ở đây cho ta! Khảm Phổ, bao vây chúng lại!”

“Tuân lệnh!” Chiến Thần kích biến thành hai chia ra vây lấy hai người

“Trong lúc ta hồi sinh Ái Lệ Ti, nếu chúng dám động đây, lập tức giết! Đặc biệt là Thuần, nếu hắn có một chút sóng dao động Thần Lục, người lập tức giết hắn! Nhớ là phải đánh cho hắn tan thành cám, một chút thịt cũng không được để lại! Không Gian bí pháp của hắn lợi hại lắm!”

“Ông chủ yên tâm, hắn chỉ tu luyện được ba phần, ta có thể giết hắn trước khi hắn khởi động Không Gian thông đạo!”

Sở Thiên gục gặc, cười tí mắt nhìn Mã Lý Ngang, “Thần Hỗn Loạn Mã Lý Ngang miện hạ, màn kịch của người diễn rất hay, nhưng có một sơ hở. Đó là gặp Khảm Phổ mà lại không chạy trốn. Ha ha, người có thể to gan lớn mật như vậy, sau lưng có kẻ hậu thuẫn phải không? May mà ta cũng không ngốc!”

Sở Thiên nhìn Thuần cười cười: “Khi ở trên đó các ngươi nghênh ngang lắm mà! Đáng tiếc đây là một không gian khác, không gian của nữ thần Sinh Mệnh! Cứ cho là các ngươi có chi viện, nhưng mở Không Gian thông đạo ở trong không gian của nữ thần cũng không nhanh bằng Chiến Thần kích đâu nhỉ?!”

“Ta nghĩ xem nào... kế hoạch của các ngươi có phải là đợi sau khi ta hồi sinh nữ thần, Thuần sẽ mở Không Gian thông đạo, gọi chi viện đến, sau đó cướp nữ thần đi?”

“Phất Lạp Dịch Nặc, họ là Quang Minh Thần tộc...” An Đông Ni nói.

“Lão sư, vẫn là câu nói đó, học trò sẽ cho người một Ái Lệ Ti miện hạ sống lại, đến lúc đó chân tướng lão sư đi hỏi nữ thần!”

Sở Thiên cất Lưỡi đao Phán Quyết đi, hắn rất muốn lập tức giết chết đám Mã Lý Ngang, nhưng An Đông Ni vẫn đang bị lừa, chắc chắn không cho hắn làm vậy, thế thì đợi sau khi nữ thần hồi sinh rồi giết chúng cũng không muộn.

An Đông Ni không hiểu tại sao Sở Thiên ở trên đỉnh núi và Sở Thiên ở dưới mộ địa này lại khác nhau đến vậy. Thật ra rất đơn giản, khi ở trên đỉnh núi, Sở Thiên lo Thuần trước khi chết mở ra thông đạo gọi cứu binh. Nhưng xuống đến mộ địa, vì đây là không gian của nữ thần nên nếu Thuần khởi động thông đạo chắc chắn phải chịu một phần áp lực của nữ thần, và khoảng thời gian mà áp lực kéo dài đủ cho Khảm Phổ ra tay!

.....

Chậm rãi bước vào mộ địa, Sở Thiên lại nhìn thấy cỗ quan tài bằng đá. Lúc này, linh hồn của tiểu Sở Viêm cũng đã bám chặt lấy Sở Thiên, còn tiểu Sở Viêm ở trên đỉnh núi thì bị dọa phát khóc.

Tiểu nha đầu nghịch ngợm Ái Lệ Ti vẫn cho Sở Thiên một cảm giác không giống nữ thần.

“Lão sư ở bên cạnh nhìn xem, đây chính là thuật Thượng cổ Tế Tự của học trò!” Sở Thiên đẩy mạnh nắp quan tài ra.

Vừ~

Luồng Thần Lực khí tức tỏa ra khiến Sở Thiên thoải mái như được tắm mình trong gió xuân, sự bức dọc cũng vơi đi phần nào. Còn An Đông Ni thì đang quỳ xuống cầu xin nữ thần.

Trên đỉnh núi, những người không có Thần Lực chỉ cảm thấy dễ chịu, còn người có Thần Lực như Đức Khố Lạp hay Lạp Hy Đức thì lại kinh hãi một cách vô cớ!

Tiểu Bạch thở dài, vỗ vỗ đầu an ủi tiểu Sở Viêm đừng khóc nữa. Sau đó Tiểu Bạch từ từ nhắm mắt lại... Phất Lạp Dịch Nặc đáng chết, tại sao không cho bản tiểu thư biết người đến đây để hồi sinh nữ thần?!

Trong mộ địa, Sở Thiên kiểm tra thân thể cho Ái Lệ Ti theo trình tự thông thường, rồi thảm kinh ngạc.

Về thân thể thì Ái Lệ Ti hoàn toàn là người đã chết, nhưng khi Sở Thiên vạch mí mắt ra kiểm tra đồng tử thì lại phát hiện Ái Lệ Ti đang nhìn mình một cách tinh quái. Gương mặt không có biểu hiện gì nhưng ánh mắt đủ cho thấy linh hồn Ái Lệ Ti vẫn đang suy nghĩ.

Tình hình này giống hệt như Phệ Nguyệt Thiên Lang Cách Lý Phân năm đó!

Lẽ nào Ái Lệ Ti cũng là bị phong ấn linh hồn?!

“Lão sư lại đây nhìn mắt của nữ thần này!”

An Đông Ni cung kính đứng dậy, đây là lần đầu tiên An Đông Ni nhìn thấy ánh mắt của Ái Lệ Ti, “Nữ thần tại thượng, nữ thần... vẫn còn sống?!”

“Thân thể thì đã chết nhưng linh hồn vẫn còn sống!” Sở Thiên nói với giọng trầm.

“Thế ngươi có cách gì khiến thân thể nữ thần sống lại không?” An Đông Ni giọng run run.

“Để học trò thử xem!” liên quan đến linh hồn Sở Thiên cũng không chắc chắn, kinh nghiệm duy nhất hắn có được chính là lần Cách Lý Phân hồi sinh trên người La Tân!

Tinh Hạch! Linh hồn của Linh Hồn Chủ Thần ở trên chính Tinh Hạch, vậy Thần Vương thì sao?

Sở Thiên mở hộp sọ của Ái Lệ Ti.

“Không có Tinh Hạch?!” Sở Thiên kinh ngạc, bên trong hộp sọ Ái Lệ Ti giống hệt với con người bình thường, đại não với hai nửa bán cầu não chứ không phải đại não hình vòng tròn như của Thần tộc. Không phải hình vòng tròn thì đương nhiên không có Tinh Hạch rồi!

“Cứu ta!”

Sở Thiên bỗng nghe thấy một tiếng kêu cứu, chất giọng ngọt ngào nhưng mang chút bi ai.

“Đang nói với ta à?” Sở Thiên hỏi.

An Đông Ni không nghe thấy gì hết, vì câu đó Ái Lệ Ti dùng linh hồn để nói. Nhưng nhìn bộ dạng của Sở Thiên là An Đông Ni biết nữ thần đã dùng linh hồn ra Thần Dự. Năm đó, khi An Đông Ni mở quan tài ra cũng nghe thấy một lần vì thế không thấy ngạc nhiên.

“Máu!” Ái Lệ Ti lại nói thêm một câu, nhưng giọng nói lần này yếu ớt, xem ra dùng linh hồn để nói chuyện hao phí rất lớn, nói xong câu đó Ái Lệ Ti không còn động tĩnh gì nữa.

Máu ư? Sở Thiên nghĩ bụng, lẽ nào là máu có vấn đề?!

Sở Thiên vội vàng kiểm tra máu trên người Ái Lệ Ti. Sau đó thì phát hiện, máu trong người nữ thần Sinh Mệnh đã ngừng chảy, nhưng dòng máu có hai màu, phần lớn là màu đỏ, chỉ có trong não là màu đen.

“Lẽ nào phải làm sạch hết máu đen trong đại não?!”

Sở Thiên hỏi Ái Lệ Ti, nữ thần Sinh Mệnh đã không thể nói được nữa, nhưng ánh mắt ban đầu mơ màng giờ đã trở nên kiên định - không hiểu những danh từ y học của Sở Thiên nhưng Ái Lệ Ti đồng ý cho Sở Thiên mạo hiểm thử một lần!

“Được, ta làm theo lời nữ thần! Lão sư, nữ thần muốn học trò làm sạch máu đen trong não nữ thần!” Sở Thiên giải thích với An Đông Ni rồi bắt tay vào việc.

.....

Trên đỉnh núi, Lạp Hy Đức đang bế tiểu Sở Viêm và Tiểu Bạch bỗng run lấy bầy, ngoảnh đầu nói với Đức Khố Lạp. “Lão Biên Bức, kiểm tra tiềm lực sinh mệnh của Tiểu Bạch một chút!”

“Nó vẫn tốt mà kiểm tra gì chứ?!” Đức Khố Lạp giơ tay ra xoa trán Tiểu Bạch, thốt lên kinh ngạc: “Chết rồi!”

“Ma ma xinh đẹp?!” tiểu Sở Viêm không chú ý theo Sở Thiên nữa mà quay ra nhìn Tiểu Bạch, rồi ánh mắt di chuyển lên hỏi, “Ma ma đi đâu đấy?”

Thì ra linh hồn của Tiểu Bạch đã rời khỏi thân thể, bay về phía mộ địa.

Tắm lá chần chết tiết! Linh hồn Tiểu Bạch giậm dứ dừng trước cửa vào mộ địa, dựa vào sức mạnh hiện giờ thì Tiểu Bạch căn bản là không thể xuyên qua được tấm lá chần này.

“Ma ma xinh đẹp về rồi!” tiểu Sở Viêm vội vã kêu lên, nó nhận thấy linh hồn của Tiểu Bạch bắt đầu nhạt đi.

.....

Dưới Thần mộ.

Quá trình làm sạch máu không cần phải nói nhiều, Sở Thiên bắt đầu dùng Thời Gian Thuận Lưu với chính mình, chớp mắt đã xong việc.

Đúng lúc Sở Thiên định khâu lại vết thương cho Ái Lệ Ti thì hộp sọ của Thần Sức Mạnh tự động lành lại. Máu bắt đầu chảy, tim và mạch bắt đầu đập, mọi dấu hiệu của sự sống đang trở lại.

Luồng Thần Lực đang rò rỉ ra ngoài từ khi quan tài được mở bỗng chuyển hướng quay trở lại cơ thể Ái Lệ Ti.

Ngay sau đó, dòng Thần Lực mỏng manh dần trở nên lớn hơn, tốc độ Ái Lệ Ti hấp thụ Thần Lực cũng nhanh hơn.

An Đông Ni đột nhiên rên lên một tiếng, chân đứng không vững, dường như sắp ngã.

Sở Thiên hốt hoảng đỡ lấy An Đông Ni, “Lão sư...”

Chưa nói hết câu Sở Thiên đã biết được nguyên nhân, thì ra sau khi Ái Lệ Ti hấp thụ hết chỗ Thần Lực rò rỉ thì không hề dừng lại mà tiếp tục hấp thụ mọi nguyên tố trong mộ địa, bao gồm cả Sở Thiên và An Đông Ni!

“Khốn kiếp, Ái Lệ Ti người muốn hại chết lão tử hả?”

Sinh mệnh và Thần Lực của Sở Thiên bắt đầu bị hấp thụ, còn An Đông Ni thì đã rơi vào tình trạng nửa hôn mê.

Sở Thiên rút Lưỡi dao Phán Quyết ra, dùng Thần Lực biến ra một tầng hộ thân, “Có bản lĩnh thì người hấp thụ cả đạo của Thần Hoàng đi!”

Quả nhiên, Lưỡi dao Phán Quyết vừa xuất hiện thì Ái Lệ Ti cũng không còn hấp thụ Sở Thiên và An Đông Ni nữa.

Nhưng những nguyên tố khác thì không thể bỏ qua.

Tường, quan tài bằng, thời gian, không gian... mọi loại nguyên tố đều đang trôi về phía cơ thể nữ thần Sinh Mệnh.

“Khốn kiếp, không xong rồi, lão sư, chúng ta đi!” Sở Thiên nhắc An Đông Ni lên chạy ra khỏi mộ địa, ra đến cửa thì hét lên: “Khảm Phổ, đưa họ rời khỏi đây! Mau!”

Dị Giới Thú Y

495. Chương 474: Nữ Thần Sinh Mệnh Và Tiểu Bạch (trung)

Một lượng lớn nguyên tố bị một điểm hấp thụ thì sẽ có hậu quả gì, điều này Sở Thiên rất rõ.

Một khoảng chân không khổng lồ, hậu quả không phải là nổ tung thì sẽ là một cái lốc xoáy, dù là cái nào thì uy lực cũng không thể tưởng tượng nổi.

“Phụt!” đúng lúc Sở Thiên bay ra khỏi Thần mộ, cả khu Thần mộ của nữ thần Sinh Mệnh bị hấp thụ, tiếp đó là sự xuất hiện của một khoảng trống khổng lồ.

Sở Thiên vội chạy thoát thân nên không chú ý, cũng không có khả năng chú ý, vào khoảnh khắc Thần mộ đổ sụp, linh hồn của Tiểu Bạch đã lao vào bên trong, mà mục tiêu chính là nữ thần Sinh Mệnh!

Sức hút ngang ngược mà thâm hiểm vẫn đang tiếp tục, lơ mơ có thể nhìn thấy một tầng sóng giống như sóng trên mặt nước đang dần mở rộng. Mọi nguyên tố ở nơi nó đi tới đều bị nuốt chửng, đỉnh Tiệp Phong trong chớp mắt đã mất đi một đoạn.

Lập Hy Đức và Đức Khố Lập bay lên trời, tránh tầng sóng kia, còn Chiến Thần không hổ danh Chiến Thần, biến ra vô số Chiến Thần kích đưa Mã Lý Ngang, Sơn Đồn và cả Thuần bay lên trời, đồng thời vẫn có kích kê ở cổ chúng để đảm bảo chúng không có bất cứ hành động nào.

Làn sóng ngày càng mở rộng, cả đỉnh Tiệp thiên đã bị nuốt gọn, nhưng nó vẫn chưa dừng lại, tiến tiếp đến mục tiêu là hơn một vạn Tế Tự xung quanh núi.

Đám người kêu gào ‘Đả đảo Phát Lập Dịch Nặc!’ bỗng chốc chết sững!

“Hắc hắc, vui quá!” chỉ có tiểu Sở Viêm là không hiểu gì, nằm trong lòng Lập Hy Đức nghịch, nghe nói: “Gia gia xương xẩu, ma ma xinh đẹp chạy vào cơ thể của quái thú dọa người rồi!”

Lập Hy Đức không hiểu Sở Viêm nói gì, nhưng mọi cái lúc này chỉ có Sở Viêm là hiểu, linh hồn của Tiểu Bạch đã đi vào thân thể của Ái Lệ Ti.

Đúng vào lúc mà Tiểu Bạch nhập thể thì làn sóng nuốt chửng mọi thứ đột ngột ngừng lại, dừng đúng trước mặt các Tế Tự, rồi biến mất.

Mọi thứ lại trời yên bể lặng.

Từ trong một nửa ngọn Tiếp Thiên, một bóng người thướt tha chậm chậm bay ra. Mái tóc dài trắng muốt, chiếc áo choàng trắng tinh, làn da óng ánh, gương mặt đẹp thanh tú lúc này thanh khiết đến lạ thường!

“Nữ thần hồi sinh rồi!” Sơn Đốn hét lên, hai mắt đỏ ngầu, gân xanh ở cổ nổi cuộn cuộn, giống như rơi vào trạng thái phát điên.

An Đông Ni bị tiếng hét của Sơn Đốn đánh thức, gục trên tay Sở Thiên nước mắt dàn giụa, “Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!”

“Mau thả ta xuống, để ta đi bái kiến nữ thần!” An Đông Ni giãy đạp trong tay Sở Thiên như một đứa trẻ, “Mau lên, còn ngăn ra đó!”

Nữ thần hồi sinh thật rồi?! Sở Thiên cũng mất một lúc. Tuy hắn cũng là Thần tộc, tuy hắn có tư cách không sợ nữ thần, nói không biết bao nhiêu lần câu ‘Ca ngời nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!’ nhưng khi Ái Lệ Ti sống xuất hiện sờ sờ trước mắt, Sở Thiên vẫn thấy run rẩy.

Chiến Thần mắt dán chặt lấy Mã Lý Ngang và Thuần, đầu vẫn không ngoảnh lại: “Ái Lệ Ti miện hạ, đa tạ ơn cứu mạng của miện hạ năm đó!”

Ái Lệ Ti không đáp lại Chiến Thần, cơ thể nữ thần vẫn đang từ từ bay lên cao, rồi hai tay giang ra, ngửa đầu lên, nhắm hai mắt lại, dường như đang hít thở luồng không khí trong lành sau vạn năm.

Sơn Đốn dưới mũi kích của Chiến Thần đã hoàn toàn phát điên, không để ý đến mũi kích sắc nhọn đang kề trên cổ, đứng bật dậy lao về phía trước, dù có đứt đầu cũng phải đi bái kiến nữ thần.

Khảm Phổ dùng cán kích chặn Sơn Đốn lại.

“Thả ta ra, để ta đi bái kiến nữ thần!” Sơn Đốn hét lên điên dại, nhưng đã bị Chiến Thần áp chế không cự quạ được.

An Đông Ni đập mạnh vào tay Sở Thiên quát: “Đưa ta xuống!”

Sở Thiên hất đầu, nheo mắt cười với nụ cười Thần Côn tiêu chuẩn nhất, nữ thần tỷ tỷ, lần này lão tử phải lôi kéo tỷ rồi.

“Lão sư đợi chút đã, học trò lập tức đưa lão sư đi bái kiến nữ thần đây!” Sở Thiên bay về phía Ái Lệ Ti.

“Dừng lại, không được bay, chúng ta phải đi bộ!” An Đông Ni kéo Sở Thiên lại, “Bảo người kia thả Sơn Đốn ra, bái kiến nữ thần là quyền lợi của tất cả Tế Tự, không ai có tư cách ngăn cản!”

“Khảm Phổ, thả Sơn Đốn ra!” Sở Thiên nói rồi đỡ An Đông Ni hạ cánh xuống đất.

Thoát khỏi bị khống chế, Sơn Đốn ngã dập đầu xuống đất chảy máu, nhưng hắn mặc kệ, lấy bầy bò dẫy, hai mắt dính chặt lấy Ái Lệ Ti, “Nữ thần tại thượng!”

Ái Lệ Ti cũng không để ý đến Sơn Đốn, vẫn tiếp tục hít luồng khí tức trong lành của dãy Lạc Nhật, một lúc lâu sau mới thu hai tay lại, nhẹ nhàng hạ xuống đất.

Từng bước từng bước một, bước chân Ái Lệ Ti đi về phía Sở Thiên ngày một nhanh, sau mỗi bước chân, mặt đất lại mọc lên những đóa hoa tươi, đến khi Ái Lệ Ti đứng trước mặt Sở Thiên thì đoạn đường cô đi qua đã thành một mảnh đất hoa cỏ tươi thắm.

“Nữ thần tại thượng!” An Đông Ni cúi rạp người, xúc động không nói nên lời.

Sở Thiên thì cười tí mắt nhìn Ái Lệ Ti, nữ thần Sinh Mệnh không cao, chỉ đến vai Sở Thiên, hai bên cứ người ngửa đầu, một người cúi đầu nhìn nhau như vậy.

“Phất Lạp Định Nặc, mau bái kiến nữ thần!” An Đông Ni quát, tay thì kéo Sở Thiên.

Quỳ bái? Ha ha, Sở Thiên chưa bao giờ có cái thói quen quỳ trước bất kỳ ai.

“Nữ thần ơi, tín đồ trung thành nhất của người, Sơn Đốn đến bái kiến người đây!” cuối cùng Sơn Đốn cũng chạy đến trước mặt nữ thần, hấn quỳ sát rạt xuống mặt đất.

Giống hệt như năm đó các trưởng lão Âm Điện bái kiến Sở Thiên.

“Ca ngợi nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Các Tế Tự đang chết sững người cũng bừng tỉnh, không ai bảo ai cùng ba quỳ chín dập đầu, sau đó thì xếp hàng theo đẳng cấp chức nghiệp, tập trung xung quanh nữ thần Sinh Mệnh.

Hơn một vạn Tế Tự vây xung quanh Ái Lệ Ti và Sở Thiên, cao cao trên bầu trời chỉ có hai người đứng như vậy.

Sau khi quỳ bái, Sơn Đốn ngẩng phắt dậy, nghiêng rằng chỉ Sở Thiên, “Nữ thần, con muốn nhận tội với người, con đã không bảo vệ được bí pháp mà người để lại, thuật Thượng cổ Tế Tự đã bị Phát Lạp Dịch Nặc giữ riêng cho mình!”

Ái Lệ Ti nhìn Sở Thiên cười, rồi cúi đầu nhìn Sơn Đốn.

Sơn Đốn thấy nữ thần nhìn, người cúi càng thấp hơn, giọng run run, “Nữ thần, nhiều năm nay Phát Lạp Dịch Nặc lấy danh nghĩa của người làm điều xằng bậy ở nhân gian, thỉnh cầu người hãy trừng phạt hắn! Nhất định phải bắt tên tội nhân này trả giá cho những tội lỗi của hắn!”

Ái Lệ Ti cười, khẽ lắc đầu như ý bảo: ta không tin, người có bằng chứng không?

“Tội lỗi mà Phát Lạp Dịch Nặc phạm phải nhiều không kể xiết, hắn không những không chế Giáo Đình giả truyền Thần Dự, còn tự ý dùng danh nghĩa của người biên soạn Ngũ Lục, mục đích lừa gạt mọi người, Người xem, đây chính là bằng chứng!”

Sơn Đốn cẩn thận lấy từ trong người ra quyển “Nữ thần ngũ lục” mà Sở Thiên viết bừa, còn cả mấy tờ giấy rách bươm kia, giơ lên đầu một cách cung kính, “Xin nữ thần hãy trừng phạt Phát Lạp Dịch Nặc!”

“Xin nữ thần hãy trừng phạt Phát Lạp Dịch Nặc!” hơn một vạn Tế Tự đồng thanh, thanh thế rung chuyển trời đất.

Ái Lệ Ti cầm lấy “Nữ thần ngũ lục”, lật vài trang xem qua, bình tĩnh nói: “Những lời này là do ta nói!”

Sơn Đốn sững sờ, gương mặt đỏ au đột ngột chuyển sang xanh ngắt, nhìn nữ thần với ánh mắt không thể tin nổi, rồi lại nhìn Sở Thiên, sau đó thì vội vàng nói: “Nữ thần, Phát Lạp Dịch Nặc còn giữ riêng cho mình thuật Thượng cổ Tế Tự!”

“Thuật Thượng cổ Tế Tự là ta ban cho Phát Lạp Dịch Nặc, chỉ ban cho mình hắn!” Ái Lệ Ti ném quyển “Nữ thần ngũ lục” xuống đất, cũng không nhìn mấy tờ giấy rách kia, nhìn mấy vạn Tế Tự đang quỳ bái, giọng nói thần thánh cao nhã cất lên, “Vì chỉ có một mình Phát Lạp Dịch Nặc là xứng đáng với bí pháp của ta!”

“Sao... sao có thể như vậy được?” Sơn Đốn mặt cắt không còn hột máu, trắng toát đến phát sợ.

“Với danh nghĩa của Sáng Thế Phụ Thần...” Ái Lệ Ti đặt một tay lên vai Sở Thiên, “Ta, nữ thần Sinh Mệnh Ái Lệ Ti, thay mặt phụ thân - Thần Sáng Thế hạ Thần Dự, mọi điều Phát Lạp Dịch Nặc nói là Thần Dự của ta, cũng là Thần Dự của Sáng Thế Phụ Thần!”

Sơn Đốn đứng bật dậy, “Người lừa ta, các người lừa ta, Phát Lạp Dịch Nặc không thể thay mặt cho người, càng không thể thay mặt Sáng Thế Phụ Thần! Không thể...”

“Có gì mà không thể?!” Ái Lệ Ti cười ý vị, cánh tay đặt trên vai Sở Thiên bỗng quàng qua cổ Sở Thiên, kiễng chân, nhẹ hôn lên trán Sở Thiên một cái, “Còn nữa, Phát Lạp Dịch Nặc là tướng công của ta!”

Phịch, An Đông Ni ngã lăn ra đất, hàng chục người trong số hơn một vạn Tế Tự bất tỉnh.

“Ha ha...” Sơn Đốn cười điên cuồng, tay chỉ trỏ tứ phía, “Các người lừa ta! Tất cả đều lừa ta... Ta không tin ai hết, ta phải đi tìm nữ thần, ta muốn nữ thần trừng phạt Phát Lạp Dịch Nặc...”

Bịch, Sơn Đốn vấp ngã, lập cập bò dậy, đầu rách máu chảy, hai mắt đỏ đẫm tìm kiếm khắp nơi, “Ta muốn xin nữ thần trừng phạt Phát Lạp Dịch Nặc...”

Sơn Đồn phát điên rồi.

Từ lúc nữ thần mở miệng nói thì Sở Thiên đã chết sững, giọng nói này thật quá quen thuộc!

“Tiểu... Bạch?” Sở Thiên hỏi ngơ ngẩn.

Ái Lệ Ti mặt bỗng biến sắc mặt, yếu ớt dựa vào vai Sở Thiên, nói nhỏ: “Những cái ta có thể làm cho người đều làm rồi, mau, không kịp mất, mau bảo Chiến Thần giết ta đi!”

.....

Ở trên trời, Lạp Hy Đức cũng bối rối, Ái Lệ Ti thành lão bà của Phát Lạp Dịch Nặc, cái tin này thật có thể dọa chết người.

Nhưng tiểu Sở Viêm thì vẫn tỉnh táo, tiểu Sở Viêm khóc: “Gia gia xương xẩu, ma ma xinh đẹp đánh nhau với quái thú, sắp thua rồi!”

Lạp Hy Đức coi như hiểu được chút ít, cuống cuồng nói: “Mặt Khắc Nhĩ, ý con là Tiểu Bạch đang tranh cơ thể với một linh hồn khác?!”

Tiểu Sở Viêm nghĩ một lúc rồi gật đầu.

“Phát Lạp Dịch Nặc, trong thân thể Ái Lệ Ti có hai linh hồn! Một là Tiểu Bạch, nó sắp không giữ được rồi!” Lạp Hy Đức tự khí truyền tin cho Sở Thiên.

Sở Thiên giật mình, thần sắc Ái Lệ Ti lúc này đã để lộ ra sự đau đớn.

“Mau giết ta đi, đánh vào đầu! Không cần sợ, ta không dễ chết thế đâu!” giọng nói của Tiểu Bạch đã yếu đi nhiều, “Muội muội ta sắp ra rồi!”

Sở Thiên sao có thể nở ra tay cơ chứ?!

Đúng lúc Sở Thiên đang do dự thì quyền khổng chế thân thể Ái Lệ Ti đã đổi chủ. Ái Lệ Ti ngẩng đầu lên, tay tóm lấy yết hầu Sở Thiên, đầu tiên là vận Thần Lực chứng minh rằng mình có khả năng giết chết Sở Thiên, rồi cười: “Hi hi, anh rể thân mến, cảm ơn đã hồi sinh cho ta! Tiểu muội Cáp Dịch Tư xin cảm ơn!”

Cáp Dịch Tư? Muội muội của Tiểu Bạch? Thế còn Tiểu Bạch?... Lão bà của ta là nữ thần sao?

Dị Giới Thú Y

496. Chương 475: Nữ Thần Sinh Mệnh Và Tiểu Bạch (hạ)

Tình hình thay đổi đột ngột, hàng vạn Tế Tự bối rối, An Đông Ni thì vẫn chưa tỉnh, còn Chiến Thần và Lạp Hy Đức vì Sở Thiên bị bắt nên không dám manh động.

“Người là Tử Thần Cáp Dịch Tư?” Sở Thiên cố gắng kìm nén sự kinh hoàng, nhắm mắt cười: “Hà hà, vậy thì là người một nhà rồi!”

“Đương nhiên là người cùng nhà, ta và Ái Lệ Ti là tỷ muội song sinh, vậy thì người là anh rể của ta rồi! Hi!” Cáp Dịch Tư nhìn xung quanh cười: “Đám người thường này thật ngu xuẩn, lại coi ta là Ái Lệ Ti! Còn khổ sở hồi sinh cho ta!”

“Người không phải nữ thần Sinh Mệnh?” An Đông Ni tỉnh lại một chút, giận dữ: “Người dám chiếm giữ thân thể của nữ thần?!”

“Không được nói xằng bậy nha! Ta không hề cướp thân thể của tỷ tỷ!” Cáp Dịch Tư cười, “Là năm đó tỷ tỷ đã dùng thân thể của mình phong ấn ta!” nói rồi Cáp Dịch Tư ngửa mặt lên trời, “Ài, tỷ tỷ cũng thật lợi hại, vì để phong ấn ta mà không tiếc dùng chính cơ thể mình làm Thần Khí. Kết quả là tỷ ấy không có nhà mà về, đành để linh hồn mình vào thân thể của vật nuôi!”

Sở Thiên kinh ngạc, thì ra Tiểu Bạch là thú nuôi của Ái Lệ Ti. Chắc là được Nguyệt Thần tặng. Có điều An Cát Lệ Na đáng lẽ phải biết chuyện nữ thần Sinh Mệnh bị biến thành Lan Nguyệt Thú, nếu không thì đã không có chuyện giúp Sở Thiên.

“Đã hiểu chưa, anh rể?!” Cáp Địch Tư cười: “Thật là nguy hiểm, vừa rồi tỷ tỷ lại dùng linh hồn bản nguyên mà Phụ Thần ban cho giành cơ thể với ta, suýt chút nữa thì không giành được với tỷ ấy rồi!”

Nói rồi, Cáp Địch Tư hét lên trời, “Khảm Phổ, thả Mã Lý Ngang ra!”

Mã Lý Ngang mừng rỡ: “Miện hạ, thì ra là miện hạ! Ha ha, Thượng Vị Mã Lý Ngang xin báo cáo với miện hạ!”

Chiến Thần không biết phải làm thế nào, đầu hấn bắt đầu cảm thấy đau nhói, nhưng Chiến Thần vẫn nhớ mệnh lệnh của Sở Thiên, vẫn kiên trì canh chừng hai con tin trong tay.

Không thấy Chiến Thần có động tĩnh gì, Cáp Địch Tư cười nhạt, “Anh rể, lệnh cho Chiến Thần thả Mã Lý Ngang ra! Ừm, không thả cũng được thôi, chúng ta đấu thử xem ta giết người trước hay Chiến Thần giết Mã Lý Ngang trước! Dù sao Mã Lý Ngang cũng chỉ là một Thượng Vị Thần, có chết cũng không đáng tiếc!”

Mã Lý Ngang không hề lạ với phong cách hành sự mặc kệ thủ hạ này của Cáp Địch Tư, mà ngược lại vui mừng nói: “Miện hạ, chỉ cần miện hạ không sao là được rồi, chúng ta vốn định cướp nữ thần Sinh Mệnh mà! Ha ha, không ngờ chôn dưới đó lại là linh hồn của miện hạ!”

“Tiểu Bạch thế nào rồi?!” Sở Thiên hỏi lạnh tanh.

“Tiểu Bạch? Ồ, là tỷ tỷ Ái Lệ Ti của ta phải không?” Cáp Địch Tư nhếch mép cười, “Yên tâm, ta và tỷ ấy đều được Phụ Thần ban phúc, không có gì có thể giết tỷ ấy đâu, ta cũng không thể! Có điều... Ta có thể phong ấn tỷ ấy ở trong cơ thể này mãi mãi!”

Không chết là được rồi! Sở Thiên thầm thở phào, lấy lại bình tĩnh tiếp tục chiến đấu với Tử Thần.

“Lão sư rời khỏi đây trước đi! Không cần quan tâm đến học trò!” Sở Thiên nói.

An Đông Ni đứng dậy, biết mình đã phạm phải một sai lầm lớn, chần chờ một chút rồi quay người bay lên trời đến bên cạnh Lạp Hy Đức.

Tử Thần không chặn An Đông Ni, một con tin tốt như vậy lại, có lẽ sau khi hồi sinh không có nhiều sức mạnh, không đủ để đồng thời khống chế hai người, Sở Thiên cười, “Tử Thần miện hạ còn lại bao nhiêu sức mạnh?”

Tử Thần cười: “Đủ để giết người!”

Miệng thì cười nhưng trong lòng Tử Thần đang nguyên rửa An Đông Ni, cô ta và Ái Lệ Ti là tỷ muội song sinh, kết cấu cơ thể gần như tương đồng, vì thế Tử Thần dùng cơ thể này thì có khả năng hồi phục thực lực. Nhưng khi cô ta đang khổ sở hồi phục được một chút thì An Đông Ni lại cầu nguyện với thân thể nữ thần Sinh Mệnh, mà khi đó thì Tử Thần lại chưa khống chế hoàn toàn được cơ thể này...

Nghĩ đến đây, Tử Thần siết tay mạnh hơn, hét lên: “Bảo Chiến Thần thả Mã Lý Ngang ra!”

“Nếu ta không thả người sẽ giết ta sao?” Sở Thiên ung dung, “Chắc chắn người sẽ không nỡ giết ta! Vừa rồi ta đã chứng minh với người rồi, ta có thể chữa khỏi vết thương cấp Thần Vương! Hà hà, người muốn hồi phục sức mạnh càng nhanh càng tốt, thì phải dựa vào ta! Vì thế lựa chọn tốt nhất của người bây giờ là bắt ta đi! Nhưng đáng tiếc là nếu người muốn thoát khỏi tay Chiến Thần thì nhất định phải mượn sức mạnh không gian của Thuần! Cho nên chúng ta chẳng ai làm gì được ai!”

“Ai ya, tỷ tỷ ta được gả cho một người thật là thông minh!” Tử Thần cười.

“Cáp Địch Tư muội muội... ta gọi người là muội muội không sai chứ?! Hà hà, người đã ở trong quan tài hơn vạn năm này, tình hình ngoài này hiểu được bao nhiêu?”

Đúng là Tử Thần không biết được nhiều, linh hồn của cô ta chỉ có thể xem xét mọi thứ bên trong mộ địa.

“Nhìn người là biết không hiểu nhiều về bên ngoài rồi!” Sở Thiên cười: “Người xem ta giống ai?”

Tử Thần hạ giọng: “Tư Đặc n, hà hà, không phải người muốn nói là người chính là Tư Đặc n đấy chứ?!” nói rồi Tử Thần quát: “Khảm Phổ, tại sao người nghe theo kẻ này? Hấn là Thần Hoàng giả! Đừng quên ta là người cuối cùng gặp Tư Đặc n. Thả Mã Lý Ngang ra! Ta sẽ cho người biết chỗ của Thần Hoàng!”

Nghe Tử Thần quát, đang trong mớ hỗn loạn Chiến Thần bỗng trở nên tỉnh táo: “Cáp Địch Tư người đừng hòng lừa ta! Đây chính là Thần Hoàng, không thể sai được!”

Sở Thiên cười: “Có biết tại sao Chiến Thần tin chắc ta là Tư Đặc n không?”

Tử Thần bỗng có một dự cảm không tốt. Đây không chỉ là một loại linh cảm, mà là vì kỹ mà Sáng Thế Phụ Thần ban cho cô ta - có nguy hiểm!”

‘Keng!’ Lưỡi đao Phán Quyết bỗng bật ra từ chiếc nhẫn của Sở Thiên, ánh đao tím lóe lên, Tử Thần hoảng hốt, Sở Thiên sử dụng Thời Gian Thuận Lưu, một giây sau hắn đã thoát khỏi tay Tử Thần.

“Người có thể điều khiển Lưỡi đao Phán Quyết?!” Cáp Địch Tư tái mặt.

“Chưa hoàn toàn, không sợ nói thật với người, bốn thức đầu tiên của Long Hoàng Linh Vực ta có thể sử dụng rồi nhưng muốn dùng Toái Thời Long Ấn thì... hà hà, hơi khó!”

Ánh sáng thanh đao màu tím, Thần Lực màu đỏ tươi, Sở Thiên đã thăng cấp lên Cao Vị Thần!

Bảy năm, Sở Thiên từ một người bình thường thăng cấp lên Cao Vị Thần, không ai biết nguyên nhân của tốc độ nhanh đến chóng mặt ấy. Ngay Sở Thiên cũng chỉ rõ một chuyện, đó là sau khi hắn dùng Toái Thời Long Ấn, thân thể bị rút sạch sức lực, sau đó thì Thần Lực mới sinh ra cứ tăng lên điên cuồng!

“Chỉ là Cao Vị Thần thôi!” Cáp Địch Tư khinh bỉ, vừa rồi không phải cô ta sợ Cao Vị Thần, mà là sợ yêu đao Phán Quyết, “Ta muốn xem xem người có thể dùng được mấy phần thực lực của Lưỡi đao Phán Quyết!”

Tử Thần tuy yếu đi nhiều nhưng vẫn còn lại vài phần thực lực.

“Mấy phần ta không biết, nhưng ta biết sáu ngôi sao nhỏ này dùng thế nào!” Sở Thiên không liều mạng với Tử Thần, Thời Gian Thuận Lưu tăng tốc điên cuồng, Sở Thiên nghiêng mình nhẹ nhàng tránh cú đâm của Tử Thần, đồng thời truyền Thần Lực vào sáu ngôi sao trên Lưỡi đao Phán Quyết.

Uỳnh uỳnh uỳnh...

Sau sáu tiếng nổ vang trời, sáu ngôi sao trên Lưỡi đao Phán Quyết bắt đầu lóe sáng, ánh sáng muôn màu sắc bắn ra khắp nơi.

“Lục Ngự Tỏa Hồn Trận đáng chết!” Tử Thần từ bỏ Sở Thiên, quay người bỏ chạy. Lục Ngự Tỏa Hồn Trận trong tay Sở Thiên có uy lực kém xa khi Tư Đặc n dùng, nhưng tiếc là Tử Thần hiện nay cũng không phải Thần Vương trước đây mà là một Thần tộc bình thường ngay Linh Vực cũng khó lòng sử dụng.

Sở Thiên cũng không đuổi theo Tử Thần mà hét: “Khảm Phổ, giết chúng đi, giết Thuần trước!”

Chiến Thần đâm thẳng cổ Thuần, rồi đột ngột dừng lại.

“Á!!” Chiến Thần ngã đầu ra kêu lên thảm thiết, bệnh cũ của hắn lại tái phát trong thời khắc quan trọng này!

Mã Lý Ngang thoát mạng nhưng Thuần thì đã sống dở chết dở. Mã Lý Ngang cũng mặc kệ sự sống chết của hắn, nhân cơ hội Chiến Thần đang bị thế kia hét lên với Thuần: “Khốn kiếp, người mở thông đạo đã rồi hãy chết!”

Thuần một tay ôm vết thương trên cổ, một tay mở ra không gian hắn đã chuẩn bị từ lâu.

Một cái hang đen ngòm xuất hiện trên bầu trời, Lạp Hy Đức ôm tiểu Sở Viêm vội vã tránh đi, còn Đức Khố Lạp muốn xông lên ngăn chặn nhưng lại có một tiếng nổ ‘uỳnh’, lại quay về.

“Là các người! Ha ha, các người chưa chết?” Tử Thần cười lớn, “Phát Lạp Địch Nặc, ngoan ngoan theo ta đi!”

Năm đó bảy vị Thần bao vây tấn công núi Phán Quyết, bốn Thú Thần, ba Nhân Thần, Tử Thần chạy trốn. Ngoài ra còn có hai Hắc Ám Chủ Thần bị giam ở Biển Cấm. Đáng tiếc, giờ sức mạnh của Biển Cấm yếu ớt, không có thất trùng Thần Lực của mỹ nhân ngư gia cổ lòng giam, ngay Thuần cũng có thể trốn ra. Thế thì hai Chủ Thần không có Không Gian Thần Lực trợ giúp thoát được thì có gì là không thể?!

Hai bóng người đi ra từ Không Gian thông đạo. Bị giam vạ năm, sức mạnh bị giảm sút nghiêm trọng, nhưng dù gì thì họ cũng là Chủ Thần!

Mã Lý Ngang hét: “Tin tức của chúng ta sai rồi! Linh hồn bên trong thân thể của Ái Lệ Ti là Tử Thần miện hạ!”

“Tử Thần tại thượng! Hai vị Hắc Ám Chủ Thần nghe được tin mừng ngoài mong đợi.

Sở Thiên hốt hoảng, Chiến Thần phát bệnh không sớm không muộn, lại nhằm ngay lúc này mà tái phát, “Hai vị lão gia, bảo vệ Mạt Khắc Nhĩ đi trước đi!” nói rồi Sở Thiên giương đao đuổi theo Tử Thần.

“Đừng lo cho ta, bắt lấy đứa bé kia!” tình thế thay đổi, Tử Thần sợ Lưỡi đao Phán Quyết, chạy tháo mạng khỏi sự truy kích của Sở Thiên.

Hai Hắc Ám Chủ Thần nhìn nhau một cái, một đi cứu Tử Thần, còn lại đi bắt tiểu Sở Viêm.

Lúc ấy, lời dặn của Sở Thiên trước khi vào Thần mộ đã phát huy tác dụng, A Mạt Kỳ với đá liên lạc lúc nào cũng mở cuối cùng cũng đem cao thủ gia tộc đến.

Ở vị trí là đỉnh Tiếp Thiên trước đây, Không Gian thông đạo của A Mạt Kỳ mở ra, người đầu tiên xông ra là Phượng Hoàng Thần Bác Đức!

“Phát Lạp Dịch Nặc, Tử Thần giao cho ngươi!” Phượng Hoàng Thần Bác Đức biến thành một đám lửa vụt đến trước mặt chặn một Hắc Ám Chủ Thần cho Sở Thiên.

“Ông chủ, ta đến muộn!” A Mạt Kỳ ở ngay sau lưng Bác Đức.

“Đến là tốt rồi!” Sở Thiên tiếp tục truy kích Tử Thần, “Những kẻ khác mặc kệ, nhất định phải bắt được hắn!”

A Mạt Kỳ gạt đầu, giang hai tay ra mở một thông đạo trên bầu trời. Đáng lẽ hắn đến lâu rồi nhưng lại lãng phí quá nhiều thời gian ở chỗ Đại Địa Phụ Thần, cuối cùng thì Đại Địa Phụ Thần cũng đồng ý rời khỏi Tiếp Nguyệt Tháp, nhưng mà...

“Con mẹ nó tên nào dám bắt nạt huynh đệ của Nam Hải Nhất Phiến Lục ta? Mau báo danh!” cơ thể tròn trịa của Khách Thu Sa chặn trước Hắc Ám Chủ Thần còn lại, uống một ngụm rượu, móc móc ngón tay, “Ta không giết tiểu bối vô danh!”

Dị Giới Thú Y

497. Chương 476: Thái Thản

Mã Lý Ngang ở trên trời nhìn Sở Thiên đang giương đao, lại nhìn Tiểu Hùng Miêu với cây trúc đằng sau lưng, tay ôm hồ lô rượu, trong lòng bất an một cách khó hiểu.

Hắc Ám Chủ Thần bị Khách Thu Sa chặn đường cũng khựng lại, quát: “Phán Quyết Thần Thú là gì của ngươi?”

“Phán Quyết Thần Thú? Là cái quái gì?” Tiểu Hùng Miêu đập hồ lô rượu lên đầu, rồi trừng đôi mắt gấu trúc lên, “Ta đại hiệu là Ni Cổ Lạp Tư, tiểu hiệu Khải Kỳ, biệt danh Nam Hải Nhất Phiến Lục, biệt hiệu Khách Thu Sa! Ngươi là gì? Báo danh! Rồi ta sẽ đập bẹp ngươi! À, năm nay ta ba tuổi rưỡi, còn mấy ngày nữa là bốn tuổi rồi!”

Hắc Ám Chủ Thần bị bộ dạng của Khách Thu Sa làm cho dở khóc dở cười. Đứa trẻ chưa đến bốn tuổi lại chặn đường Hắc Ám Chủ Thần, gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc hết người rồi hay sao?!

“Anh bạn nhỏ, tránh ta, ta không giết trẻ con!” không thể không nói vị Hắc Ám Chủ Thần này vẫn rất có tôn nghiêm của Chủ Thần, không đến lúc vạ bất đắc dĩ thì không động thủ với trẻ con, “Bảo người lớn trong nhà ngươi ra đây!”

“Mẹ ngươi, dám coi thường ta!” Tiểu Hùng Miêu nổi giận. Trong thời gian tiềm tu ở Tiếp Nguyệt Tháp, thực lực hắn đã tăng lên không ít, minh chứng rõ nhất là hắn biết bay rồi.

Lại uống một ngụm rượu, tay trái cầm hồ lô rượu, tay phải rút cây trúc sau lưng ra, hét lớn: “Ta đánh!!!”

Ngay sau đó là ánh sáng xanh lục của tam trùng Thần Lực, trên cây trúc bỗng mọc ra cành lá mới, Khách Thu Sa đã trở thành Hạ Vị Tự Nhiên Thần!

Lấy không khí làm căn cơ, lấy Khách Thu Sa là trung tâm, bầu trời trong bán kính nghìn mét bỗng mọc ra chằng chịt cây gai mây, chỉ trong chớp mắt đã bao trùm lấy Hắc Ám Chủ Thần.

“Thần Tự Nhiên?! Hừ!” Hắc Ám Chủ Thần cười nhạt, dùng tay kéo đứt đám mây quấn trên người, hai mắt nhìn Khách Thu Sa lạnh lùng, đối phó với loại trẻ con này hẳn không cần dùng Linh Vực! Bay người lên xuất một quyền đâm thẳng về phía đầu Khách Thu Sa.

Chủ Thần vẫn là Chủ Thần, dù có yếu đi nhiều, thậm chí chỉ có ngũ trùng Thần Lực của Thượng Vị Thần, nhưng dù là tốc độ hay sức mạnh thì đều mạnh hơn Khách Thu Sa nhiều lần.

Tiểu Hùng Miêu kinh hãi, hai cái chân ngắn tũn đập bừa trong không trung, “Ta bay, ta bay!” hẳn muốn cố tránh khỏi nắm đấm của Hắc Ám Chủ Thần.

Hắc Ám Chủ Thần đánh sượt qua tai Tiểu Hùng Miêu, nhưng hắn kinh nghiệm đầy mình, nắm đấm đâm vào không trung, lập tức xòe tay đập vào đầu Khách Thu Sa.

Bốp!

“Ui cha, người dám đánh ta?!” Khách Thu Sa giận dừn dừn trừng mắt nhìn Hắc Ám Chủ Thần, không chạy nữa mà hét: “Lại đây mà xem này, có Chủ Thần bắt nạt trẻ con!”

Hắc Ám Chủ Thần hơi kinh ngạc, tuy hắn không dùng hết sức nhưng cũng là dùng ngũ trùng Thần Lực, nhưng tên nhóc Hạ Vị Thần này lại không sao cả?! Liếc mắt nhìn Lạp Hy Đức đang chạy ở phía trước, tuy lão Cốt Long tốc độ nhanh, nhưng vẫn trong phạm vi truy kích của hắn, không cần vội. Xử lý tên nhóc vừa đáng ghét vừa cổ quái này trước đã!

Khách Thu Sa ôm lấy cục u trên đầu, nước mắt long lanh nhìn Hắc Ám Chủ Thần đang giơ tay lên, tay chống hông, hất cằm: “Người dám đánh ta?! Hừ, đừng nói ta không cho người biết, trên ta còn có người!”

Trên có người? Trò phân tán sự chú ý cũ rích! Hắc Ám Chủ Thần cười nhạt, vẫn hạ nắm đấm xuống.

Bốp!

Nắm đấm dường như đâm lên tấm sắt, đột ngột dừng lại ở trước đầu Tiểu Hùng Miêu nửa thốn.

“Hoắc Hoa Đức, người điếc à? Khách Thu Sa thiếu gia đã nói bên trên có người mà người không nghe thấy sao?”

Hắc Ám Chủ Thần Hoắc Hoa Đức giật mình, lại có kẻ dám gọi tên hắn?! Phải biết là từ sau trận ở núi Phán Quyết, hắn đã bị cầm cố hơn vạn năm nay.

Ngửa đầu nhìn, bốn người khổng lồ cao không dưới mười mét đang đứng sừng sững phía trên đầu Khách Thu Sa, không một động tĩnh. Hoắc Hoa Đức không biết họ xuất hiện lúc nào.

Nửa thân trên để trần, chỉ có một sợi dây thép quàng qua vai, thân dưới là một cái quần ngắn bằng da màu vàng đất, để chân trần. Từng mảng cơ bắp nổi cuộn cuộn ấy khiến Thần Sức Mạnh Kim Cương phải thấy ớn lạnh.

“Oa, là các người à?!” Phượng Hoàng Thần đang đánh với một Hắc Ám Chủ Thần khác bỗng kêu lên: “Phát Lạp Dịch Nặc, con gấu trúc kia làm gì mà kéo được hết cả nhà Đại Địa Phụ Thần đến vậy?”

Sở Thiên không có thời gian mà trả lời, Tử Thần quả thực ra tay quá ác. A Mạt Kỳ cũng không đáp được, hắn đang giữ cố giữ Không Gian thông đạo đưa ba nghìn Kỵ Sĩ Đoàn đến đối phó với Mã Lý Ngang.

“Các người vẫn chưa chết? Đại Địa Phụ Thần đâu?!” Hoắc Hoa Đức chỉ cảm thấy lạnh xương sống, dù là trong trạng thái tốt nhất đi nữa hắn cũng không thể chắc chắn thắng được bốn người này. Vì đây là đệ nhất binh mà Đại Địa Phụ Thần đích thân huấn luyện, Thái Thần Cự Lực Thần - chỉ dựa vào bốn người mà đánh ngang bằng được với Chu Thần Hoàng Lăng Vệ.

Có được sự liên thủ nên Thần tộc bí binh có Chủ Thần chiến lực đã đông hơn, nhưng sau khi Thiên Kiêu Tử Sĩ của gia tộc Tự Lang và quân bảo vệ của Thần Điện lan Nguyệt bị tiêu diệt, chỉ còn một Thần tộc bí binh là có thể dùng Linh Vực!

Trong Thần tộc có tin đồn là Thái Thần Cự Lực Thần vốn có năm người, người kém nhất trong số đó tư chất ngu đần không được trọng dụng, bị đuổi ra khỏi Thần đoàn, gia nhập tộc khác, trở thành Thần Sức Mạnh!

“Bọn ta đương nhiên là chưa chết, nhưng người thì sắp chết rồi!” khí tức của bốn vị Thần bủa vây lấy Hoắc Hoa Đức.

“Ha ha, thay ta chuyển lời hỏi thăm đến Đại Địa Phụ Thần!” Hoắc Hoa Đức cười hà hà rồi quay đầu chạy. Nhược điểm duy nhất của Thái Thần Cự Lực Thần là tốc độ chậm không đuổi được kẻ địch bỏ chạy!

“Tử Thần miện hạ, Đặc Lý, chúng ta mau đi thôi!” Hoắc Hoa Đức không quên gọi đồng bọn.

“Hừ, đã bảo là trên ta có người rồi mà người không tin!” Tiểu Hùng Miêu chu môi, chấp hai tay ra sau lưng, cái đuôi mập vậy qua vậy lại, thẹn thùng nói với bốn vị Thần: “Các thúc thúc ơi, hấn đánh cháu này! Hu hu!” vừa nói Tiểu Hùng Miêu đã chảy ra vài giọt nước mắt.

“Tiểu thiếu gia yên tâm, bọn ta ở đây là để xả giận cho thiếu gia!” Thái Thần Cự Lực Thần bị bộ dạng đáng yêu của Tiểu Hùng Miêu chinh phục, lập tức đuổi theo Hoắc Hoa Đức! Đứa trẻ đáng yêu thế này mà cũng nỡ đánh, tên hèn Hoắc Hoa Đức này không cần thiết phải sống tiếp nữa!

“Thúc thúc cẩn thận đó!” Tiểu Hùng Miêu cười rồi bay về phía tiểu Sở Viêm, “Huynh đệ, chúng ta cùng xem trò hay nhé!”

.....

Thái Thần Cự Lực Thần vừa xuất hiện là Tử Thần đã biết chuyện không hay rồi, muốn thoát nhưng Thời Gian Thuận Lưu của Sở Thiên quá nhanh, cô ta nghĩ mọi cách cũng không cắt đuôi được Sở Thiên.

Hắc Ám Chủ Thần khác đang giao chiến với Phượng Hoàng Thần - Đặc Lý, cũng bỏ lại Bác Đức, quay người muốn bỏ chạy.

“Tử Thần miện hạ, qua chỗ ta!”

Trong vòng vây của Kỵ Sĩ Đoàn, Mã Lý Ngang đã chiếm được thế thượng phong, hấn muốn chạy rất dễ, vừa kéo Thuần đang sống dở chết dở bay về phía tây, vừa hét gọi Tử Thần đang chạy cùng hướng.

Như vậy, cuộc chiến truy đuổi bắt đầu.

Tốc độ Sở Thiên là nhanh nhất, nhưng hấn không dám khinh suất tiến lên trước mà giảm tốc độ cùng tiến với Bác Đức, vì dù sao hai Chủ Thần muốn giết hấn cũng chỉ trong chớp mắt. “Hai vị lão gia bảo vệ cho Mạt Khắc Nhĩ, khi Chiến Thần tỉnh lại thì bảo hấn trợ giúp! A Mạt Kỳ người cần hấn đấy!”

A Mạt Kỳ vô cùng phiền muộn, liên tục mở thông đạo khiến hấn hao phí quá nhiều Thần Lực, tạm thời không thể mở được nữa, đành phải mang theo A Tư Nặc đang say giấc trong nhẫn không gian lùi ra sau.

Sở Thiên vẫn chưa dám dùng A Tư Nặc vì Tử Thần dù sao cũng là Thần Vương, nếu A Tư Nặc khiến tất cả đều ngủ cũng không thể khiến Tử Thần ngủ được, vậy thì hỏng hết chuyện!

Bốn vết sáng đứng đầu là Tử Thần bay về phía tây, Sở Thiên và Bác Đức đuổi đằng sau, bốn vị Thái Thần Cự Lực Thần tốc độ chậm chỉ có thể theo sau một cách miễn cưỡng.

Cuối cùng, trên đường tháo chạy, Tử Thần và Mã Lý Ngang gặp nhau, Tử Thần nói: “Mã Lý Ngang, người gọi ta làm gì?”

“Miện hạ, Thần Khí của miện hạ ở chỗ ta!” Mã Lý Ngang xé rách áo ngoài, để lộ ra Lõi nguyên Tử Thần.

“A ha ha!” Cáp Địch Tư mừng rỡ.

Tử Thần gọi một câu, Tử Thần Tổ Chú như có linh tính, tách ra thành từng mảnh rồi gắn lên người Cáp Địch Tư.

Hai thứ áo giáp mềm màu đen và áo choàng màu đỏ tươi khi mặc lên trên người Tử Thần lập tức biến đổi. Không những điều chỉnh vừa với cơ thể Tử Thần mà còn không ngừng biến hóa. Cuối cùng Tử Thần đã được che phủ dưới một lớp trọng giáp, đầu đội một chiếc mũ điêu khắc hồng vân.

Tử Thần đang chạy trốn bỗng dừng lại, giọng nói qua chiếc mũ giáp trở nên trầm hơn: “Cảm tạ Phụ Thần! Khà, lão nhân gia người ban cho bộ giáp này cũng không tồi! Hoắc Hoa Đức, người đi bắt Phất Lạp Dịch Nặc, Đặc Lý, người đi giết Bác Đức! Thái Thần Cự Lực Thần giao cho ta!”

Thứ mà Thần Sáng Thế tự tay tạo ra chỉ có con gái hần mới thực sự biết cách dùng!

Tử Thần đứng hiên ngang ngẩng cao đầu trên không trung. Chiếc áo choàng bỗng co lại biến thành một sợi dây xích đỏ, một đầu là lưỡi liềm, đầu còn lại là chiếc chùy gai cán ngắn - đây mới là Lời nguyên Tử Thần, một trong những Thượng Cổ Thất Thần Khí thật sự!

Tử Thần lúc này đây không còn là tiểu cô nương nhỏ bé yếu ớt nữa mà đã là một thống soái đi chinh phạt giết chóc máu lạnh!

“Lão bà tại thượng!” Sở Thiên dừng lại tức thì, hần chẳng qua chỉ dùng được vài phần uy lực của Lưỡi đao Phán Quyết, chiến lực đã tăng lên mấy lần. Bây giờ Tử Thần hoàn toàn nắm được Thần Khí, thực lực sẽ là thế nào đây?

“Phất Lạp Dịch Nặc, người cẩn thận đấy!” Bác Đức nói, triển khai Hỏa Diệm Linh Vực nghênh đón Hắc Âm Chủ Thần Đặc Lý.

“Hoắc Hoa Đức, ta có thể giữ chân Thái Thần Cự Lực Thần. Kết quả hôm nay thế nào thì phải xem người mất bao nhiêu thời gian để bắt sống Phất Lạp Dịch Nặc rồi!” Tử Thần nói, nhiệt độ không khí theo đó mà tụt xuống, Tử Thần cười lạnh băng rồi lao về bốn vị Cự Lực Thần!

“Miệng hạ yên tâm, Lục Ngự Tỏa Hồn Trận của Phất Lạp Dịch Nặc còn kém lắm!” Hoắc Hoa Đức không dám giao chiến thực sự với Thái Thần nhưng với Sở Thiên thì hần vẫn rất tự tin.

Đối phó với một Chủ Thần sau khi đã yếu đi? Sở Thiên hơi hoảng hốt, nhưng để lấy lại linh hồn Tiểu Bạch, hần chỉ còn cách liều mà xông lên.

.....

Dị Giới Thú Y

498. Chương 477: Nổ

Hoắc Hoa Đức nhìn Sở Thiên lạnh băng, “Anh bạn, người rất giống với Long Thần năm đó!” nói rồi hần chậm rãi lại gần Sở Thiên, ngũ trùng Thần Lực lan tỏa tạo một áp lực mạnh mẽ lên Sở Thiên.

Giờ ngang Lưỡi đao Phán Quyết trước mặt, Sở Thiên nhắm tính, dựa vào Lưỡi đao Phán Quyết nhiều nhất hần có thể phát huy chiến lực Cao vị đỉnh phong, dù có cộng thêm Lục Ngự Tỏa Hồn Trận cũng cố lắm lên được chiến lực của Thượng Vị Thần. Còn Hoắc Hoa Đức trước mặt đây dù thế nào cũng là một Chủ Thần. Mà những điều này chưa bao gồm sự hiểu biết về nguyên tố pháp tắc. Dùng lời của Sở Thiên mà nói thì cảnh giới võ học của hần kém đối thủ quá xa!

Không được liều!

Đây chính là kết luận mà Sở Thiên rút ra được!

Chiến lực chủ yếu của gia tộc Phất Lạp Dịch Nặc đã được A Mạt Kỳ đưa đến từ lâu, nhưng đáng tiếc là kẻ thì chưa hồi phục thực lực, kẻ thì thực lực không đủ, dù có xông tới thì cùng lắm cũng chỉ là kéo dài sự liều chết!

Chỉ có thể dựa vào chính mình thôi! Nghĩ đến đây, Sở Thiên truyền Thần Lực vào Lục Ngự Tỏa Hồn Trận trên Lưỡi đao Phán Quyết rồi bỏ đao xuống!

Sáu luồng sáng bay lượn về phía Hoắc Hoa Đức, hần lùi một bước nhún người bay lên cao triển khai Linh Vực!

“Phất Lạp Định Nặc cẩn thận!” Phương Hoàng Thần nhắc nhở: “Bản mệnh nguyên tố của Hoắc Hoa Đức là gió!”

“Gió?” Sở Thiên không hiểu gió thì vận dụng kiểu gì, nhưng hắn cũng không cần hiểu, Sở Thiên vốn không định liều mạng.

Vào thời khắc Lục Ngự Tỏa Hồn Trận nổ xuống là Thời Gian Thuận Lưu của Sở Thiên đã được khởi động, khi Phong hệ Linh Vực của Hoắc Hoa Đức được mở ra Sở Thiên đã đi xa hàng nghìn mét rồi.

“Thời Gian Thuận Lưu? Hừ! Năm đó Long Thần dùng chiêu này cũng không thoát khỏi Linh Vực của ta!” Hoắc Hoa Đức đứng nguyên tại chỗ, hét: “Phong Quyển!”

Sở Thiên bay cật lực, nhưng bay thì nhất định sẽ bị ảnh hưởng bởi gió. Mà gió cùng với Linh Vực của Hoắc Hoa Đức càng thổi càng mạnh — điều khiển Linh Vực với đối thủ cách xa nghìn mét với Chủ Thần có là cái gì.

Vù~~

Một cơn gió Long Quyển Phong xuất hiện bên trái Sở Thiên.

“Dùng Long Quyển Phong? Đồ ngu!” Sở Thiên cũng không nhiều lời, dùng Lưỡi đao Phán Quyết mở đường, nhún người chui vào phong nhãn (*) của Long Quyển Phong, ở đây không có gió! Trong phong nhãn của Long Quyển Phong là an toàn nhất, đây chính là kiến thức thông thường ở trái đất!

(*) Mắt bão

Trong phong nhãn, Sở Thiên chui xuống dưới mặt đất, di chuyển một nghìn mét rồi lại xông ra.

“Ừa, sao hắn biết sơ hở của chiêu này?!” Hoắc Hoa Đức hơi sững người rồi đổi chiêu: “Phong Động!”

Dòng không khí trên trời bắt đầu chuyển động, chớp mắt hình thành nên một cái lốc xoáy hút Sở Thiên vào.

Sở Thiên cảm thấy sau lưng như có một sợi dây đang muốn kéo hắn vào cái xoáy. Tuy cố gắng tiến lên nhưng Sở Thiên vẫn bị hút lùi ngược lại.

Đúng lúc đó, từ xa vang lên một tiếng hét: “Hoắc Hoa Đức, ngươi chịu chết đi!”

Giọng nói này quen thật! Hoắc Hoa Đức quay người nhìn thì xuất hiện ngay ý định muốn bỏ chạy, thì ra Chiến Thần đã đến!

Gương mặt dữ dần, hai mắt đỏ ngầu, cơn đau đầu vẫn chưa dứt nhưng Chiến Thần nhận thấy Sở Thiên đang gặp nguy hiểm, lòng trung thành với Thần Hoàng vẫn thúc giục hắn phải lao tới.

“Đoạn Ngục!” Chiến Thần kích biến thành một ngôi sao băng lao vào trong Phong Động, phát sáng rực rỡ và chuyển động ngược chiều với hướng gió.

Ngay sau đó

Tích tắc sau cơn cuồng phong đổi hướng, Chiến Thần đổi chiều kích kéo theo cả Linh Vực của Hoắc Hoa Đức.

Cuồng phong thì vẫn vậy nhưng mục tiêu của nó giờ là Hoắc Hoa Đức.

Phụt!

Hoắc Hoa Đức phụt máu do Linh Vực bị đảo chiều, sự vận chuyển Thần Lực bị chặn đứng.

“Làm tốt lắm Khảm Phổ! Ngươi không hổ là đứa con trung thành nhất của ta!” Sở Thiên ra dáng Thần Hoàng tán thưởng, nhưng Chiến Thần không có vẻ gì là vui mừng, hắn không những không truy kích Hoắc Hoa Đức mà ngược lại đập không ngừng vào đầu mình.

Tử Thần Cáp Định Tư cũng đã giao chiến với Thái Thần Cự Lực Thần. Dựa vào Thần Khí của Thần Sáng Thế, cô ta không thắng nhưng dựa vào tốc độ cũng có thể kéo dài được một thời gian. Thấy tình hình Hoắc

Hoa Đức như vậy Tử Thần hét: “Hoắc Hoa Đức, vết thương cũ của Chiến Thần đã tái phát, ngươi giữ chân hân!”

Sở Thiên cuồng cuồng, giờ thì hân có thể thoát an toàn nhưng còn linh hồn của Tiểu Bạch thì phải làm sao?!

Khốn kiếp! Sao vết thương cũ của Chiến Thần cứ nhảm lúc quan trọng mà tái phát vậy?! Sở Thiên thầm chửi rủa, nhưng hân vẫn khích lệ cuồng tín đồ, “Khảm Phổ, con của ta! Ta biết sự đau đớn của con nhưng vì vinh quang của Thần Hoàng, hãy cầm Chiến Thần kích lên giết Hoắc Hoa Đức! Mạng của bản Thần Hoàng chỉ dựa vào con bảo vệ thôi!”

Đúng vậy, hiện giờ Thần Hoàng thực lực bị tổn hại nghiêm trọng, tính mệnh đang trong nguy hiểm, cái mạng mình là cái gì?! Vì Thần Hoàng, liều thôi!

Chiến Thần cầm cây kích đâm thẳng vào ngực mình, máu tươi phun như suối, nhưng sự đau đớn lại khiến đầu óc đang hỗn loạn của hân bỗng trở nên tỉnh táo.

“Thần Quyết!” Chiến Thần ngửa ra sau, cây kích bắn ngược ra, hàng vạn cây kích bao trùm lấy Hoắc Hoa Đức, nhưng trước khi kích xuyên qua người Hoắc Hoa Đức, Khảm Phổ bỗng chau mày, đầu đau như muốn nổ tung, kích cũng theo đó khẽ run.

Chính một tích tắc đó đã cho Hoắc Hoa Đức cơ hội hóa thành gió biến mất trong không khí.

Tam trùng Thần Lực rời cơ thể, tứ trùng Thần Lực đồng hóa nguyên tố, ngũ trùng tạo cơ thể bằng nguyên tố, lục trùng...

Hóa thân bản mệnh nguyên tố!

“Muốn chạy?! Vì Thần Hoàng ngươi nhất định phải chết!”

Chiến Thần kích lại đánh ngược lại, theo đó lần thứ hai máu phun ra từ lồng ngực. Chiến Thần trợn ngược mắt hét lớn.

“Thần Phạt!”

Chiến Thần cùng Chiến Thần kích cùng biến mất.

Phập!

Hoắc Hoa Đức hiện ra trong không trung, nhìn cây kích đang đâm xuyên qua ngực mình, kinh ngạc tột độ, “Ta có thể tiếp được Chiến Thần ba chiêu...”

Xoẹt!!! Chiến Thần kích xé tan Hoắc Hoa Đức thành từng mảnh như xé một tờ giấy!

Sau đó...

Chiến Thần Khảm Phổ trôi bồng bềnh trong không trung, cả cơ thể nặng mấy trăm cân theo gió rơi xuống như chiếc lá liễu.

“Bệ hạ, thần đã hoàn thành sứ mệnh...”

Chiến Thần cảm lạnh nhấm hai mắt lại.

Sở Thiên nhún người ôm lấy Chiến Thần, chỉ cảm thấy cơ thể hân không còn chút trọng lượng nào, như một cục bông vậy! Sở Thiên đóng băng Khảm Phổ lại cho vào trong nhẫn không gian.

“Khốn kiếp, Cáp Dịch Tư, món nợ này lão tử ghi lại rồi đấy!” lửa giận của Sở Thiên cháy phừng phừng nhưng cố gắng kìm nén, hiện giờ nhất định phải tỉnh táo!

Thể xác Bác Đức chỉ có bảy phần thực lực, linh hồn cũng chỉ ba phần, nhưng đối thủ cũng không có đủ thực lực, nên Bác Đức không cần trợ giúp.

Chỗ Tử Thần và Thái Thần Cự Lực Thần, Tử Thần vừa đánh vừa lùi, không cho Thái Thần Cự Lực Thần cơ hội ra tay, ở đây cũng không cần giúp!

Cuối cùng Sở Thiên nhìn Mã Lý Ngang.

“Lục Ngự Tỏa Hồn!” thanh đao bổ xuống Mã Lý Ngang!

Mã Lý Ngang đang giao chiến với Kỵ Sĩ Đoàn, phát hiện Sở Thiên đánh lên, lập tức né người. Hấn tránh được nhưng Thuần hấn kéo theo thì chậm một chút.

Mục tiêu của hấn là Thuần?! Mã Lý Ngang vừa nghĩ tới điều này thì Thuần đã bị Sở Thiên chặt ra làm đôi!

Hết rồi, Thuần chết thật rồi! Mã Lý Ngang không còn ý định chiến đấu nữa! Giết thể xác, có thể dùng Huyết Luyện Thú để thành Thần tộc mới, nhưng Sở Thiên dùng Lục Ngự Tỏa Hồn Trận! Nghe tên cũng hiểu, với chiêu này linh hồn của Thuần cũng bị giết chết rồi!

Trong tam giới từ giờ không còn cái tên Thuần nữa!

Vừa rồi Tử Thần bị Sở Thiên truy kích đến thảm hại, cô ta sợ Lưỡi đao Phán Quyết đã thương đến sức mạnh linh hồn!

“Chúng ta đi!”

Tử Thần không cam tâm hết lớn, trong lòng tự nguyện rửa chính mình, bài học năm đó đánh lên Ái Lệ Tư bị phong ấn vạn năm chưa đủ sao? Lần này tại sao còn muốn chiến tiếp để rồi mất không hai tên thủ hạ?!

Phụ Thần nói ta không bằng tỷ tỷ, chẳng lẽ là thật sao? Không thể nào! Ta không sai! Có Thần Khí trong tay, đánh tiếp, bắt sống Phất Lạp Dịch Nặc là quyết định đúng nhất! Chỉ là không ngờ được Chiến Thần sẽ liều mạng, sai không phải tại ta!

Tử Thần, Đặc Lý, Mã Lý Ngang chia ra tháo chạy.

Lần này Sở Thiên không truy kích một cách mù quáng. Bình tĩnh, bây giờ cần tuyệt đối bình tĩnh! “A Mạt Kỳ, gọi A Tư Nặc dậy, tìm linh hồn của Hoắc Hoa Đức cho ta!”

A Mạt Kỳ lấy A Tư Nặc từ trong nhẫn không gian ra hét to gọi tan dậy: “Vì AK, giết hết linh hồn ở đây!”

“Có một linh hồn của Chủ Thần?!” A Tư Nặc giật mình, “Ta không thể không chế Linh Vực, nếu giết hấn Phất Lạp Dịch Nặc tiên sinh cũng gặp nguy hiểm!”

“Khốn kiếp, vậy người khóa chặt linh hồn hấn lại không cho hấn chạy thoát!”

Sở Thiên nghiêng răng, sau đó đuổi theo bọn Tử Thần đang chạy càng ngày càng xa.

A Mạt Kỳ đuổi theo đến nơi: “Ông chủ, ta còn có thể dùng thêm một lần Không Gian thông đạo!”

“Người vẫn còn có thể sao?” Sở Thiên kinh ngạc, “Không phải Thần Lực của người đã cạn rồi sao?”

“Mở thông đạo không nhất định phải dùng Thần Lực!” A Mạt Kỳ cười.

“Vậy được!” Sở Thiên không hiểu về Không Gian Thần Lực, gật đầu nói: “Kệ Đặc Lý, đưa Thái Thần Cự Lực Thần đến chỗ Tử Thần, nhất định phải bắt được cô ta!”

“Rõ!” Thần Lực của A Mạt Kỳ đã cạn từ lâu nhưng quả thực hấn vẫn có thể mở Không Gian thông đạo, nhưng cái giá phải trả là sinh mệnh bản nguyên! Hoặc có thể nói là, liều mạng! Sở Thiên không biết điều này, A Mạt Kỳ cũng không muốn giải thích!

A Mạt Kỳ bay đến bên Thái Thần gọi một tiếng rồi nhìn về phía Tử Thần, bắt đầu mở ra Không Gian thông đạo.

Roẹt, roẹt...

Liên tiếp bốn tiếng nổ, trước mặt Tử Thần hiện ra hai Thái Thần. Cô ta quay người lùi thì lại xuất hiện hai Thái Thần khác!

“Đại Địa chi Hô Hoán!” vừa rồi Tử Thần không hề giao chiến trực diện với Thái Thần. Không có cơ hội ra tay, Thái Thần có đầy một bụng tức, lúc này bao vây Cấp Dịch Tư, Thái Thần Cự Lực Thần không nường tay, bốn người vây lại phát động Linh Vực hợp thể.

Mặt đất tỏa ra lực hút nghìn cân, Tử Thần từ trên không trung bị hút rơi xuống mặt đất.

Bốn vị Thái Thần bao vây lấy Tử Thần.

“Bác Đức miện hạ, ngăn Đắc Lý lại!” Sở Thiên bay lên trên đầu Cáp Định Tư, “Đừng hòng chết, trả linh hồn Tiểu Bạch cho ta!”

“Chết? Ha ha, ta là Tử Thần đó! Được Sáng Thế Phụ Thần ban phúc, người muốn giết ta, đợi đến khi có được cử trùng Sáng Thế Thần Lực đi!” Tử Thần bị vây nhưng không hề hốt hoảng, “Người có thể hủy thể xác ta rồi phong ấn linh hồn ta! Nhưng người đừng quên, cơ thể này là của tỷ tỷ ta, lão bà của người! Người nở ra tay không?”

Sở Thiên cứng người lại.

Tử Thần không cho Sở Thiên thời gian suy nghĩ, cô ta cười: “Nếu người không ra tay được thì ta có thể giúp!”

Tráng sĩ đoạn uyển (*), tỷ tỷ không hiểu đạo lý này vì thế tỷ không bằng ta! Cáp Định Tư bỗng cưỡi bỏ mũ giáp khê cười.

(*) dùng sĩ bị rắn độc cắn vào tay lập tức chặt đứt tay, tránh độc tố phát tán, chỉ sự quyết đoán

Bùm!

Cơ thể cô ta tự nổ tung!

.....

Dị Giới Thú Y

499. Chương 478: Chuẩn Bị Kế Hoạch Đại Tác Chiến Cướp Lão Bà Trở Về

“Đại Địa chi Hô Hoán!”

Thái Thần Cự Lực Thần không hổ là Thần tộc đệ nhất binh, phản ứng còn nhanh hơn cả Phượng Hoàng Thần. Ngay trong khoảnh khắc Tử Thần phát nổ, bốn người đã quay lưng về Tử Thần, nắm chặt tay nhau, lưng mọc ra một tầng các hạt xá lợi màu vàng đất. Đây là loại biến hóa thứ hai của Đại Địa Linh Vực, triệu hồi tinh hoa của Thổ nguyên tố hộ thân!

Thực lực hiện nay của Tử Thần rất yếu, thậm chí khi không có Lôi nguyên Tử Thần còn bị Sở Thiên đuổi đánh tơi bời, dù mặc giáp vào cũng chỉ có sức mạnh của Chủ Thần sơ cấp, căn bản không dám đánh chính diện với Thái Thần Cự Lực Thần. Nhưng bây giờ cô ta dùng thân thể của Ái Lệ Ti, là thân thể mà chính tay Sáng Thế Phụ Thần tạo ra!

Uy lực của thân thể Thần Vương cấp khi tự nổ đủ để hủy thiên diệt địa!

Vụ nổ khiến bầu không khí như muốn vỡ tan, nhưng Thái Thần Cự Lực Thần vẫn đứng vững, Linh Vực hợp thể duy trì một cách khó khăn, họ biết một khi thất thủ là toàn bộ sinh linh ở đây Lạc Nhật này sẽ tiêu tan.

Phập phập!!

Những mảnh vỡ từ cơ thể Tử Thần không ngừng bắn vào lưng Thái Thần Thần, nhưng ánh sáng tỏa ra sau lưng Thái Thần đã không chế được tất cả.

“Phất Lạp Định Nặc, ta sẽ trở lại!!”

Tử Thần hét, phát ra chút sức mạnh cuối cùng, sau đó thì im bật.

Bốn vị Thái Thần thở phào.

Đắc Lý bị Bác Đức chặn đường bỗng cười: “Phượng Hoàng Thần, ta sẽ trở lại cùng Cáp Định Tư miện hạ!”

Bùm!

Hắn cũng tự phát nổ.

“Khốn kiếp, toàn lũ khốn kiếp!” Phụng Hoàng Thần dậm chân bực bội, “Toàn chơi trò tự nổ, chết tiệt!”

Linh hồn đào tẩu! Bổng Sở Thiên hiểu tại sao chúng tự nổ. Đỡ lấy A Mạt Kỳ, gọi Bác Đức rồi Sở Thiên hét: “A Tư Nặc, kệ bọn ta, mau dùng Linh Vực thôi miên mọi linh hồn!”

“Được!” A Tư Nặc nhắm mắt lăm lăm, tốc độ đi vào giấc ngủ của hắn thì không ai trong tam giới có thể địch nổi.

Sở Thiên ngủ gục ngay trên trời, A Mạt Kỳ lê tấm thân mệt mỏi đưa Sở Thiên về mặt đất rồi cũng ngủ.

Bác Đức đập đầu một cái, “Ài, ai bảo ta chỉ còn ba phần sức mạnh linh hồn chứ. Bị một con nhện bé tí thôi miên, thật mất mặt!” nói rồi Bác Đức cũng lăn ra ngủ.

Dãy núi Lạc Nhật bị đánh cho tan nát rơi vào sự tĩnh lặng.

Cách đó rất rất xa, không giúp được gì chỉ có thể nhìn, Đức Khố Lạp cười khổ, “Lão xương xẩu, thế này thì là ai thắng vậy?”

“Ài!” Lạp Hy Đức thở dài, “Ai biết!” tiểu Sở Viêm trong lòng bỗng khóc thét, “Gia gia xương xẩu, quái thú mang ma ma xinh đẹp chạy mất rồi!”

Đức Khố Lạp giật thót, lao về hướng trước đây là đỉnh núi Tiếp Thiên.

“Lão ơi, bây giờ là trận chiến linh hồn cấp, người đi cũng vô dụng thôi!”

“Ta đi giúp Phát Lạp Dịch Nặc việc khác!”

.....

Khi Sở Thiên tỉnh lại thì đã trở về đảo Bồ Lô Trạch.

Trong đầu rất hỗn loạn, sau khi tỉnh lại Sở Thiên nhắm mắt rất lâu mới từ từ mở ra. Người nhà đều ở Quang Minh Thần Điện, còn Sở Thiên được đặt nằm trên một tấm thảm, “Kết quả thế nào?”

A Tư Nặc cúi đầu: “Xin lỗi Phát Lạp Dịch Nặc tiên sinh, ta không thôi miên được Tử Thần. Cô ta đưa linh hồn của Ái Lệ Tư miện hạ chạy mất rồi!”

“Để thiếp nói!” Sát Lâm Na ra hiệu cho A Tư Nặc lùi ra, chỉ có cô mới hiểu Sở Thiên muốn biết điều gì nhất, “Tiểu Bạch bị bắt đi, nhưng theo tình hình mà Bác Đức miện hạ và A Tư Nặc nắm được thì Tiểu Bạch là con gái của Thần Sáng Thế, thiên phú linh hồn bất diệt! Vì thế chàng không cần lo lắng sự an toàn của cô ấy! Tử Thần không thể thoát khỏi tam giới, chúng ta có đủ cơ hội để cứu cô ấy về!”

Sở Thiên gật đầu, gương mặt cứng đờ lộ chút cảm xúc.

“Có bốn vị Thái Thần Cự Lực Thần áp chế, còn có áo giáp bảo vệ, cơ thể Tiểu Bạch không bị hủy hoại hoàn toàn, với thuật Thượng Cổ Tế Tự của hắn hoàn toàn có thể khiến cơ thể cô ấy phục nguyên, đợi khi cô ấy về thì hồi sinh!”

Sở Thiên đứng dậy, “An Đông Ni lão sư đâu?”

“Sau khi lão sư để lại thư xin lỗi thì đi rồi! Nhưng thiếp đã bảo Giáo Hoàng phái người của Âm Điện bảo vệ lão sư rồi!”

“A Mạt Kỳ thế nào rồi?”

“Cơ thể suy nhược, nhưng lần này không nguy hiểm đến tính mạng!”

Sở Thiên gạt tấm thảm ra ngồi lên ghế, neho mắt suy nghĩ rất lâu, rồi bỗng bật cười: “Hôn lễ của Sa Khắc chuẩn bị đến đâu rồi?”

Mọi người khựng lại, câu hỏi này của Sở Thiên chả liên quan gì cả. Lão bà vừa bị bắt đi, Sở Thiên lại ngồi suy nghĩ hôn sự của tên gốc?!

“Mọi cái đã sẵn sàng, lúc nào cũng có thể bắt đầu!” câu trả lời của Sát Lâm Na cũng khiến mọi người ngạc nhiên.

Người hiểu Sở Thiên nhất vẫn là Sát Lâm Na. Tiểu Bạch bị bắt đi, nhất định phải đi cứu! Nhưng làm thế nào để cứu? Đối thủ là Tử Thần linh hồn bất diệt. Năm đó Tiểu Bạch cũng chỉ có thể liều với cô ta đến mức cả hai đều tổn hại. Đối phó với loại đối thủ này cần một thực lực tuyệt đối! Mà việc bây giờ Sở Thiên cần làm chính là trối gia tộc Lai n Cáp Đặc vào chiến xa của mình. Tiếp đó là lôi kéo Đại Địa Phụ Thần sau lưng bọn họ!

Tăng cường thực lực, đây chính là điều Sở Thiên muốn làm nhất.

“Khách Thu Sa đâu?” Sở Thiên hỏi.

“Ông chủ, ta ở đây!” Khách Thu Sa thân hình quá thấp, đứng trong đám người không thể nhìn thấy, nó cố sức nhảy lên bàn, cười hi hi: “Ông chủ, ta đã kết thúc tiến tu, thăng cấp lên Hạ Vị Thần thành công!”

“Rất tốt, nhà ta lại thêm một vị Thần rồi, ha ha!” Sở Thiên vỗ đầu Tiểu Hùng Miêu, “Bốn vị thúc thúc của người đâu? Thái Thần Cự Lực Thần ấy.”

“Họ về với đại bá rồi!”

“Ồ, vậy bên cạnh đại bá Đặng Khăng còn có thúc thúc nào không?” Sở Thiên cười.

“Hết rồi!” Tiểu Hùng Miêu nói xong lại nghĩ nghĩ rồi nói: “Hôm đó A Mạt Kỳ lão đại đến tìm đại bá, đại bá bỗng gọi ra bốn thúc thúc từ trong tháp ra bảo họ đi cùng ta!”

Tiểu Hùng Miêu không nói rõ nhưng Sở Thiên hiểu. Đại Địa Phụ Thần bề ngoài thì chỉ có một người bảo vệ Tiếp Nguyệt Tháp, nhưng thật ra thì không biết ẩn giấu bao nhiêu lực lượng. Dù sao gia tộc Đặng Khăng không trải qua trận ở núi Phán Quyết, cũng không tham gia đại chiến Chúng Thần lần thứ hai, có lẽ sức mạnh còn lại không ít.

“Được rồi, người đi chơi với Mạt Khắc Nhĩ đi! Nhưng, không được đi gặp Chu Lệ Á thăm thăm! Cũng không được để Mạt Khắc Nhĩ uống rượu!”

Sở Thiên đập mông Tiểu Hùng Miêu cho hấn xuống khỏi bàn, rồi đứng dậy cười: “Sát Lâm Na, mọi chuyện giao cho nàng, ta đi thăm Chiến Thần!”

Nói rồi Sở Thiên đi đến phòng phẫu thuật của mình.

“Cháu rể!” Đức Khố Lạp đột ngột gọi Sở Thiên lại, xoa cổ cười hề hề: “Mọi rắc rối đều giải quyết hết rồi!”

Sở Thiên cười, vẫn tiếp tục bước đi, Đức Khố Lạp không nói gì nhưng Sở Thiên hiểu, trên đại lục này ngoài hấn và Dịch Áo ra không có ai biết y thuật của trái đất, kể cả tên điên đó...

Trong phòng phẫu thuật, Sở Thiên kiểm tra hết một lượt cho Chiến Thần, thăm cười khổ, lão bà nữ thần à, năm đó nàng để lại cho ta một phiền phức thật rồi.

Thì ra năm đó Tiểu Bạch hồi sinh cho Chiến Thần chỉ tiến hành được một nửa. Phần lớn các bộ phận cơ quan trong cơ thể Chiến Thần đều không đầy đủ. Thế cũng không nói, nhưng quan trọng nhất là Tinh Hạch của Khảm Phổ lại cũng bị khiếm khuyết!

Chẳng trách mà hấn thường xuyên bị đau đầu. Sau khi kiểm tra cẩn thận thương thế của Chiến Thần, Sở Thiên cau mày.

Động cơ chảy dầu rồi. Đây chính là so sánh hợp lý nhất mà Sở Thiên nghĩ ra! Sự vận chuyển Thần Lực đương nhiên là từ máu chảy qua đại não, rồi đưa vào bên trong Tinh Hạch. Nhưng đại não của Chiến Thần không đầy đủ, Tinh Hạch có mấy chỗ thủng. Chiến Thần đau đầu là do sự tồn tại của mấy lỗ thủng này, Thần Lực hấp thụ được một phần sẽ vào Tinh Hạch, còn một phần thì rò rỉ vào đại não.

Cuộc chiến hôm đó với Hoắc Hoa Đức, Chiến Thần miễn cưỡng đánh ra ba chiêu, Thần Lực đưa đến Tinh Hạch nhất thời tăng cao, mà Thần Lực bị rỉ ra đại não cũng nhiều. Do đó Thần Lực mạnh mẽ chưa qua xử lý đã ép lên bộ não nơi yếu nhất cơ thể. Hấn không bị nổ tung đã là rất may mắn rồi!

Biết nguyên nhân thì dễ xử lý.

Loại bỏ Thần Lực thừa trong não, sửa lại Tinh Hạch, cơ thể, Sở Thiên làm một mạch hoàn thành. Có điều có một khiếm khuyết, Sở Thiên không có đủ nguyên liệu phù hợp với cơ thể Chiến Thần, nếu Chiến Thần muốn dùng Thần Lực thì e là những phần bổ sung sẽ không chịu nổi.

Chiến Thần từ từ mở mắt ra: “Bệ hạ, thần vẫn chưa chết sao?”

“Hà hà, Khảm Phổ, con của ta, có ta ở đây, sao con chết được?!” Sở Thiên đỡ Khảm Phổ muốn quỳ lạy lên cười, “Thử thân thể một chút xem sao!”

Chiến Thần vận động mấy cái, “Có vài chỗ hơi lạ, thần sợ là chúng không thể chịu đựng được nếu chiến đấu khốc liệt!”

“Vậy được rồi, trong tam giới, có mấy kẻ đỡ được ba chiêu của con đâu!”

Sở Thiên cười, Chiến Thần đã không sao, Đại Địa Phụ Thần đã có quan hệ tốt đẹp, vậy thì giờ là lúc lôi kéo vị cường giả thứ hai rồi!

“Khảm Phổ, ngươi cũng biết ta quen rất nhiều chuyện, ta muốn hỏi một chút, năm đó quan hệ giữa ta và Phệ Nguyệt Thiên Lang thế nào?” Sở Thiên hỏi, trong lòng nhắm tính, nếu có thể lôi kéo được Đại Địa Phụ Thần, lại cả một Phệ Nguyệt Thiên Lang, cộng với Chiến Thần và Bác Đức, tứ đại Chủ Thần, có lẽ có thể ăn thua với Tử Thần rồi. Nếu vẫn chưa được thì liệu mình trả giá, kết đồng minh với mỹ nhân ngư!

Chiến Thần kinh hãi cúi đầu, “Bệ hạ, à, ông chủ, ta cũng không nhớ rõ nữa! Hình như năm đó ông chủ từng quyết đấu với hần!”

Sở Thiên khẽ lắc đầu. Đại não của Chiến Thần có một phần là bổ sung, xem ra phần ký ức về quan hệ giữa Thần Hoàng và Tư Khoa Đặc vừa khéo đã không còn nữa.

“Thế Cách Lý Phân có Thần tộc nào còn quan hệ gần không? Ta muốn nói là vẫn còn sống ấy.”

“Có, năm đó Cách Lý Phân và Vưu Nhân kết bái huynh đệ, sinh tử chi giao, Bào Uy Nhĩ coi như là cháu của Cách Lý Phân!”

“Ha ha! Xem ra tiểu mỹ nhân ngư của chúng ta cũng thật là có chỗ ích đó! Khảm Phổ, theo ta đi gặp Bào Uy Nhĩ!”

.....

Mỹ nhân ngư bị giam ở bên dưới Quang Minh Thần Điện, cách phòng phẫu thuật của Sở Thiên không xa.

“Vụ Nhi tỷ tỷ, tiểu đệ đến thăm tỷ đây!” khi Sở Thiên đẩy cửa bước vào, mỹ nhân ngư đang ngồi tĩnh lặng trước bàn, không biết đang suy nghĩ điều gì.

“La Đức Mạn thừa tướng bọn họ đã trở về từ địa ngục chưa?”

“Đâu có nhanh như vậy, trưởng lão của gia tộc Phượng Hoàng tìm được họ cũng cần một thời gian!” Sở Thiên nheo mắt cười: “Có điều đệ tin là có một người tỷ muốn gặp hơn đây!”

“Trừ người của Biển Cầm ra, những kẻ khác ta không có hứng!”

“Sở Thiên cười: “Nghe cái tên đã, người đó là thúc thúc của tỷ, Linh Hồn Chủ Thú Thần, Phệ Nguyệt Thiên Lang Cách Lý Phân!”

“Hừ, Phát Lạp Dịch Nặc, ngươi còn muốn lừa ta sao?” Bào Uy Nhĩ cười nhạt, “Thúc thúc ta đang bị phong ấn ở trên mặt trăng! Dù là thất trùng Thần Lực của ta cũng không cứu nổi! Ủa, người mở mắt? Chẳng nhẽ ngươi không nói dối?!”

.....

Dị Giới Thú Y

500. Chương 479: Long Thần Và Yêu Dao

Sở Thiên cười thản nhiên, “Ta có nói dối hay không, người đi theo ta là biết thôi!”

Sở Thiên đẩy cửa bước ra, Chiến Thần theo ngay sát, còn Bào Uy Nhĩ nghĩ một lúc thì cũng đi theo.

Phệ Nguyệt Thiên Lang Cách Lý Phân lúc này vẫn đang ngủ say bên trong thân thể La Tân, còn La Tân từ sau lần bị thương đó, tuy mất đi một phần ký ức nhưng niềm hứng thú với nhà bếp vẫn không suy giảm. Sau khi vết thương lành vừa tiếp nhận ‘ký ức trùng thuật’ đã qua cải tạo, vừa học phương pháp nấu bếp của Thực Thần.

La Tân không ở nội đảo mà ở tại hòn đảo nhỏ năm đó từng bị bức xạ, ồm, cũng chính là hòn đảo nhỏ dùng để nuôi đàn heo to như voi ma mút.

Mỹ nhân ngư không có Thần Lực, Sở Thiên cũng giảm tốc độ, chậm rãi đi phía trước.

Đi đằng sau Sở Thiên, mỹ nhân ngư bỗng hỏi: “Gần đây có chuyện gì quan trọng xảy ra phải không?”

“Sao người biết có đại sự?” Sở Thiên cười.

“Hiếm khi thấy người có dáng vẻ của Long Hoàng, nếu không có chuyện quan trọng thì khi gặp con tin như ta bộ dạng của người phải là Thần Côn mới đúng!”

Sở Thiên đột nhiên nhận ra rằng mỹ nhân ngư rất hiểu mình. Cũng không khó hiểu, tiếp xúc với nhau một tháng trời trong tình hình hiểm nguy, những thói quen nhỏ nhặt của Sở Thiên mỹ nhân ngư đã nắm rõ như lòng bàn tay.

Đến cảng, Sở Thiên vẫy tay gọi một con thuyền. Lên thuyền, Sở Thiên đứng ở mũi thuyền nói: “Tử Thần hồi sinh rồi!”

Rắc!

Mỹ nhân ngư đang lên thuyền đâm gãy một thanh gỗ, vội hỏi: “Cáp Dịch Tư làm thế nào mà hồi sinh?”

“Là do đích thân ta hồi sinh! Ha ha!” Sở Thiên nhìn hòn đảo trước mặt, chấp tay nói: “Hơn nữa cô ta còn bắt lão bà của ta đi!”

“Sắt Lâm Na và Chu Lệ Á mấy ngày trước ta vẫn còn gặp. Bị cô ta bắt đi là phu nhân Lan Nguyệt Thú của người?” mỹ nhân ngư tiến lại gần đứng sánh ngang với Sở Thiên, “Sao cô ta lại có hứng thú với một con Lan Nguyệt Thú?”

“Trước khi biến thành Lan Nguyệt Thú, lão bà ta còn một tên khác, đó là nữ thần Sinh Mệnh Ái Lệ Ti!”

Nực cười, nữ thần mà gả cho hậu duệ của Long Thần? Mỹ nhân ngư đang định cười nhạo Sở Thiên, ngẩng đầu nhìn, Sở Thiên đang đứng đón từng cơn gió, gương mặt cười mà như không cười, không phải bộ dạng Thần Côn đáng ghét, cũng không phải khí độ của Tư Đặc uy lẫm tam giới, nó đem đến cho mỹ nhân ngư một cảm giác chưa từng có trước đây.

Thì ra hần cũng biết đau lòng...

Những lời định nói lại thu về, mỹ nhân ngư tin là Ái Lệ Ti chắc chắn không đơn giản chỉ là ‘bị bắt đi’.

“Giao dịch nhé, thế nào?” Sở Thiên từ tốn nói: “Ta trả Tinh Hạch cho người, đồng thời phục hồi thực lực như trước cho người, người giúp ta tìm Tử Thần, giành lại linh hồn của Ái Lệ Ti!”

“Tử Thần hiện nay có mấy phần thực lực? Nếu cô ta ở đỉnh phong thì ta không phải đối thủ của cô ta!”

“Ta không biết, Tử Thần chỉ còn lại linh hồn thôi! Ta không biết có thể phục hồi thực lực trong bao lâu, cũng không biết cô ta có thể tập hợp được bao nhiêu Thuộc Thần!”

“Được, giao dịch thành công!”

Mỹ nhân ngư thoải mái khiến Sở Thiên hơi kinh ngạc, hần nói: “Nhưng người yên tâm, ta sẽ không để người một mình đối phó với Tử Thần đâu. Thúc thúc Cách Lý Phân của người chỉ là một trong các đồng minh.

Bì Bồng, Đặng Khăng, An Cát Lệ Na, Bác Đức, thậm chí cả Bồ Lai n Đặc... ta sẽ dùng tất cả lực lượng, Tử Thần phải trả giá!”

Phát Lạp Dịch Nặc biết tin tức của Đặng Khăng và Bồ Lai n Đặc? Mỹ nhân ngư thẩm kinh ngạc, nhưng không hỏi, mỹ nhân ngư biết Sở Thiên sẽ không nói gì thêm.

“Bì Bồng và Bác Đức đều muốn giết ta, ngươi có cách gì khiến chúng liên thủ với ta không?”

“Hà hà, đây là việc của ta!”

Thuyền cập bến, Sở Thiên nhảy xuống chỉ vào căn bếp khổng lồ trước mặt, “Giờ việc ngươi cần làm là khuyên Cách Lý Phân hợp tác với ta!”

Bước vào căn bếp đầy khói dầu, Sở Thiên bảo mọi người đi ra, chỉ còn lại La Tân và A Tư Nặc sớm đã biết tin và đợi ở đây.

“Ông chủ sao lại đến nhà bếp thế này? A Tư Nặc miện hạ sao cũng đến?” La Tân bỏ kính đen xuống lau vết dầu mỡ, “Vị đây là?”

Lúc này mỹ nhân ngư đã lấy lại dung mạo nhưng đôi chân không có gì thay đổi.

“Ngươi nhìn đằng sau xem!” Sở Thiên bỗng cười, vào lúc La Tân quay đầu ra sau, Sở Thiên đánh hắt ngất đi, “A Tư Nặc, gọi Cách Lý Phân đây!”

“Phệ Nguyệt Thiên Lang phục hồi!”

Hét lên một tiếng, Cách Lý Phân xông ra định bắt Sở Thiên, nhưng bỗng dừng lại, quay nhìn Bào Uy Nhi, ngạc nhiên: “Vi Nhi, sao cháu lại ở đây?”

“Thúc thúc, là thúc thật sao?” mỹ nhân ngư mừng rỡ, nước mắt chảy ròng ròng, “Thúc thúc, phụ hoàng cháu...”

“Ta biết cả rồi!” Cách Lý Phân thở dài, “Năm đó A Thụy Nạp Tư giết đến Nguyệt Cầu đòi công bằng cho Lang tộc, trước khi bị giết hắt đã nói cho ta biết!”

Nói rồi, Cách Lý Phân chỉ Sở Thiên, “Sao cháu lại ở cùng với tên khốn này?”

“Cách Lý Phân miện hạ, hãy xem cái này trước đã!”

Phập! Sở Thiên rút Lưỡi đao Phán Quyết ra cầm trước mặt Cách Lý Phân.

“Phán Quyết? Ngươi... Không đúng, linh hồn ngươi là Nhân tộc có khí tức của Long Hoàng! Ngươi không thể nào lại là Tư Đặc n!”

“Miện hạ xem bên ngoài kia cửa kia là ai?”

“Khảm Phổ! Gầm...”

Cách Lý Phân rống lên rồi nằm phục xuống sàn như Cự Long, hai mắt đục ngầu!

Khảm Phổ nắm chắc lấy Chiến Thần kích, khí tức cũng bao trùm lấy Cách Lý Phân.

“Cách Lý Phân miện hạ, ngài từng là thủ lĩnh của Lang tộc, không nên quá kích động như vậy! Hiện giờ đừng nói Chiến Thần, ngay ta đây ngài cũng chưa chắc đánh thắng được!” nói rồi hai tay Sở Thiên để trên cán đao, Lục Ngự Tòa Hồn Trộn phát sáng thị uy, “Khảm Phổ, ở đây có ta được rồi!”

Chiến Thần đi khỏi. Sở Thiên cười: “Đừng hỏi ta có quan hệ gì với Tư Đặc n, ta không quen hắt! Ta vốn không biết tại sao mình lại sử dụng được Lưỡi đao Phán Quyết. Hà hà, ngài có tin không?”

“Ta tin! Ta biết tại sao ngươi dùng được Lưỡi đao Phán Quyết!”

Cách Lạp Tư bỗng nhìn chằm chằm vào thanh yêu đao, sắc mặt cũng trở nên cổ quái, “Ha ha, lão huynh đệ, ngươi cũng ở đây à? Không ngờ hai huynh đệ chúng ta thật sự lại đồng mệnh tương liên!”

Lão bà tại thượng! Sở Thiên hơi sững người lại, Cách Lý Phân đang nói chuyện với ai vậy? Không lẽ là Lưỡi đao Phán Quyết?

Một hồi lâu Lưỡi đao Phán Quyết không có phản ứng gì.

Cách Lý Phân đột nhiên vui vẻ nói với Sở Thiên: “Khởi động Lục Ngự Tỏa Hồn Trận, truyền vào ba phần Thần Lực là đủ rồi!”

Sở Thiên làm theo lời Cách Lý Phân, còn mỹ nhân ngư thì ngạc nhiên nhìn hai người.

“Ha ha, tốt! Đúng là người!” Cách Lý Phân nhìn ánh sáng phát ra từ sáu ngôi sao, cười: “Nếu không phải tiểu tử này khởi động Tỏa Hồn Trận thì ta đã không nhìn thấy người!”

Đột nhiên, Lưỡi đao Phán Quyết phát ra giọng nói: “Ài, Cách Lý Phân, cái mũi sói của người vẫn thật thính!”

“Ha ha, người già nên hồ đồ rồi à? Trình sát tìm kiếm vốn là thiên phú của Lang tộc bọn ta! Huống hồ ta còn là Linh Hồn Chủ Thần!” Cách Lý Phân nói: “Không ngờ người vẫn chưa chết! Trên núi Phán Quyết, Tư Đặc n nương tay với người à?”

“Tư Đặc n? Hừ, lão thất phu đấy sao có thể nương tay với ta?! Thôi, người ngậm mồm lại đi! Sức mạnh linh hồn của ta không thể nói lâu được!”

Giọng nói của Lưỡi đao Phán Quyết nhỏ dần, “Phất Lạp Dịch Nặc là người kế thừa ta chọn, giờ có việc cầu đến người. Coi như người nể mặt huynh đệ ta, giúp hắn một lần đi!”

“Người cũng có lúc cầu xin người khác ư? Ha ha...” Cách Lý Phân bật cười lớn, phẩy tay một cái, “Được rồi, dựa vào câu người cầu xin ta, ta đồng ý!”

“Vậy thì đa tạ người! Ài, Cách Lý Phân, vì mấy câu này mà sức mạnh ta tích tụ khổ sở bao lâu nay đã lãng phí không ít! Sau khi hồi phục thực lực người đừng quên ta đấy! Phất Lạp Dịch Nặc, có chuyện gì thì hỏi Cách Lý Phân, ta phải nghỉ ngơi đây! Khốn kiếp, tiểu tử người lần trước sử dụng Tỏa Thần Trận trước mặt Tử Thần, hại ta hao phí mất hơn một nửa sức mạnh mới giấu được cô ta. Nếu không thì con sói già này cũng không phát hiện ra ta!” nói câu cuối cùng, Lưỡi đao Phán Quyết thật sự rơi vào im lặng.

Lặng lẽ nhìn mọi việc, Sở Thiên nhìn Cách Lý Phân với ánh mắt nghi hoặc.

Cách Lý Phân cười: “Long Hoàng bệ hạ, người đến lão tông cũng không nhận ra sao?”

Long Thần Tư Thập Đức Mại Nhĩ?! Linh hồn bên trong Lưỡi đao Phán Quyết lại là Tư Thập Đức Mại Nhĩ?!

Khốn kiếp, chẳng trách mà ai cũng nói linh hồn lão tử có khí tức của Long Thần!

“Cách Lý Phân miện hạ, ra có thể dùng Lưỡi đao Phán Quyết là vì Long Thần tổ tiên vẫn luôn bảo vệ ta sao?” Sở Thiên chau mày, nhớ lại những gì đã trải qua, cảm thấy có vài chỗ không đúng, Long Thần việc gì phải bảo vệ một con người bình thường như hắn?

“Nói thừa, không có Long Thần bảo vệ thì người sớm đã bị nuốt chửng rồi!” thái độ của Cách Lý Phân với Sở Thiên đã thay đổi rõ rệt.

Tư Thập Đức Mại Nhĩ năm đó bị Tư Đặc n phong ấn trong Lưỡi đao Phán Quyết, nhưng sau đại chiến núi Phán Quyết thì Thần Hoàng vứt bỏ Lưỡi đao Phán Quyết. Mấy năm nay Long Thần vẫn luôn tranh đấu với linh hồn của Lưỡi đao Phán Quyết.

“Thúc thúc, Phất Lạp Dịch Nặc vì quan hệ với Long Thần mới giống Tư Đặc n sao?” mỹ nhân ngư hỏi.

“Ít nhất về mặt khí tức thì vì Long Thần giúp nên hắn mới giống. Có điều dung mạo có lẽ chỉ là trùng hợp. Lão thất phu Tư Đặc n không có hậu duệ, điều này không ai rõ hơn ta!”

Cách Lý Phân quan sát kỹ Sở Thiên, bỗng bật cười: “Tiểu tử, có Tư Thập Đức Mại Nhĩ chiếu cố người, người cũng coi như là cháu ta rồi. Gia tộc Lang Thần bọn ta với người ngoài đuổi cùng giết tận, nhưng sẽ không bắt nạt người của mình! Có điều, người cũng nên biểu hiện chút thành ý của văn bối chứ nhỉ?”

“Cách Lý Phân thúc thúc nói phải!” Sở Thiên tiến lên trước, thay đổi cách xưng hô, hắn cười: “Đồ thúc thúc để ở chỗ cháu, cháu nhất định phải trả lại!”

Đồ gì? Đương nhiên là mấy sợi lông mà hẩn nhỏ khi đạo mộ (trộm mộ).

“Được rồi, nể ngươi là vãn bối của ta, chuyện này bỏ qua đi!” Cách Lý Phân phẩy tay, “Vừa rồi Tư Thập Đức Mạo Nhĩ có nhắc đến Thần Hoàng, có phải cô ta hồi sinh rồi không? Ngươi đến nhờ ta giúp ngươi đối phó với Cấp Dịch Tư?”

“Thức thức mình giám! Ngoài ra cháu còn mời mấy kẻ trợ giúp khác, đều là người của Thú Thần tộc chúng ta.

“Người của Thú Thần tộc chúng ta? Hừ, tiểu tử ngươi không thành thật!” Cách Lý Phân nói: “Ngươi có thể lên Nguyệt Cầu một cách bình an để nhổ lông của ta thì quan hệ với Đại Địa Phụ Thần cũng không tồi nhỉ? Ngươi lại không tìm chúng giúp sao? Hừ, ngươi cũng đừng giấu diếm nữa, tính ra, ta còn nợ Đặng Khăng! Được rồi, ngươi tìm hẩn giúp ta không có ý kiến! Khi nào đi giết Tử Thần thì gọi ta!”

Sở Thiên vội cảm ơn, trước khi đến đây hẩn không ngờ sự việc lại vì một Long Thần mà trở nên dễ dàng thế này.

“Có điều trước đó ngươi phải cho ta biết trước!” Cách Lý Phân chỉ vào ngực mình, “Con trai ta tại sao lại rơi vào tay ngươi?!”

“Con trai ngài? La Tân?” Sở Thiên kinh ngạc.

Mỹ nhân ngư cũng ngạc nhiên, “Thức thức, không phải thức thức không thành thân sao?”

“Không thành thân thì không thể có con trai sao?” Cách Lý Phân trờm mắt.

“Thế thẩm thẩm là...”

Cách Lý Phân ngẩng đầu lên, “Mẹ La Tân là ai còn phải nghĩ sao? Biệt danh của ta là gì? Phệ Nguyệt Thiên Lang!”

.....

Dị Giới Thú Y

501. Chương 480: Ma Thú Bình Thường A Mạt Kỳ

Trong nhà bếp, nhìn Cách Lý Phân có vẻ đắc ý, mỹ nhân ngư ngạc nhiên, còn Sở Thiên lại cảm thấy không khí hơi quái dị.

Nhân Thần tộc đệ nhất mỹ nữ là tình nhân của Cách Lý Phân? Hơn nữa ngay cả con cũng đã có với nhau rồi?!

Mỹ nhân ngư cười: “Không ngờ thức thức lại giấu cháu lâu vậy! Ni Khả miện hạ không ngờ lại là thẩm thẩm của cháu!”

Ni Khả, tên của Nguyệt Thần, nhưng vì Nguyệt Thần Tịnh Hóa Thần Lực độc tôn tam giới, với những cao thủ như vậy Thần tộc thường tôn xưng Thần hiệu, rất ít khi gọi tên thật.

Mỹ nhân ngư hỏi: “Hiện giờ thẩm thẩm ở đâu?”

“Ta không biết!” Cách Lý Phân có vẻ cô đơn lạc lõng, “Có lẽ bị Tư Đặc n lão thất phu đó bắt đi rồi!”

“Lại là Tư Đặc n, thức thức, năm đó thức thức tội gì với hẩn vậy? Hẩn không hề đếm xỉa gì đến việc diệt tộc của Lang tộc, hơn nữa còn đuổi A Thụy Nạp Tư đi!”

Thất phu vô tội, hoài bích kì tội! (*) Sở Thiên nghĩ bụng, làm Nhân Thần tộc bụng to, lý do này đủ để vô số Nam Thần ghen ghét muốn giết hẩn!

(*) Dân không có tội, chỉ vì mang ngọc mà rước họa. Ý là tài sản có thể mang họa đến cho người sở hữu

“Hừ, vì La Tân!” Cách Lý Phân giận dữ, “Cháu làm Hải Vương Biển Cảm nhiều năm như vậy có lẽ hiểu được nguyên nhân!”

Mỹ nhân ngư gật đầu, “Cháu hiểu rồi, Tư Đặc n không muốn lại có một Thần Vương có thể gây hại cho hần!”

Thần Vương? La Tân có tiềm lực của Thần Vương? Sở Thiên suy nghĩ kỹ lưỡng rồi bưng tỉnh, Tư Đặc n không phải vì đồ kỹ mà vì quyền lực!

Nguyệt Thần và con trai của Thiên Kiêu Lang Thần, người kế thừa cả Tịnh Hóa Thần Lực và Thôn Phệ Linh Vực, thiên phú này cũng không kém Bồ Lai n Đặc là bao. Nếu để cho nó trưởng thành, không biết chừng Tư Đặc n phải chảy đổ máu thêm lần nữa. Không biết có ý tạo phản không, chỉ cần có thực lực tạo phản là phải loại bỏ, tự cổ chí kim, tranh đấu vì quyền lợi đều như vậy cả.

“Phất Lạp Dịch Nặc, con trai ta sao lại ở cùng người?” Cách Lý Phân hỏi.

“Cái này, nói ra cũng thật trùng hợp. Ta nhìn khá giống Tư Đặc n, mà A Thụy Nạp Tư miện hạ...” những điều về La Tân, Sở Thiên không có gì để che giấu, hần luôn đối xử rất tốt với La Tân, nên cũng nói thẳng.

Lặng lẽ nghe Sở Thiên kể xong, Cách Lý Phân nổi giận: “A Thụy Nạp Tư làm trò gì vậy? Lại bảo La Tân đi tìm Tư Đặc n, bảo nó đi nộp mạng sao?! La Tân cũng đúng là khôn nạn, lại đi học nấu bếp!”

Sở Thiên đưa cho Cách Lý Phân xem viên đá ảnh ma pháp của La Tân, nhưng Cách Lý Phân không hiểu là có ý gì.

“Không đúng lắm à!” Cách Lý Phân đảo mắt, vội hỏi: “Vi Nhi, đại chiến núi Phán Quyết là năm nào?”

Mỹ nhân ngư nói năm.

“Lạ quá, thật là lạ!” Cách Lý Phân nói: “Ta bị phong ấn rồi Tư Đặc n dùng danh nghĩa tửu yến sinh nhật giam lỏng Ni Khả. Tiếp đó là A Thụy Nạp Tư tìm Long Thần. Sau đó phụ hoàng cháu vì báo thù cho ta mới hợp tác với Tử Thần đánh lên núi Phán Quyết. A Thụy Nạp Tư bị giết cách đại chiến núi Phán Quyết một khoảng thời gian rất dài. Chẳng nhẽ trong thời gian này A Thụy Nạp Tư lại phát hiện ra điều gì mới sai La Tân đi tìm Thần Hoàng?”

“Ừa, thế sao thúc thúc biết được phụ hoàng cháu đã...”

“Chuyện ở núi Phán Quyết là Đại Địa Phụ Thần bảo Thái Thần nói cho ta. Có điều năm đó khi A Thụy Nạp Tư tìm Thần Hoàng đã phát hiện ra ta. Khi hần cho ta biết việc phụ hoàng cháu báo thù cho ta thì ta có thể đoán được kết quả này rồi!”

Từ lúc Nguyệt Thần Điện bị phá hủy cho đến trước đại chiến núi Phán Quyết đã xảy ra chuyện gì? Đây quả thực là một câu hỏi khó!

Dù thế nào thì đã có được một cứu viện lớn mạnh rồi. Hơn nữa vì câu nói của Long Thần mà trong mắt mỹ nhân ngư Sở Thiên đã không còn quan hệ gì với Tư Đặc n nữa, ánh mắt nhìn hần cũng không còn sự oán hận nữa.

Sở Thiên cười: “Cách Lý Phân thúc thúc, nếu đã là người một nhà rồi, thúc cứ đợi một thời gian, Bào Uy Nhĩ bệ hạ đưa ta đi Nguyệt Cầu lấy thân thể của thúc về!”

“Người không cần phí sức! Lục Ngự Tỏa Hồn Trận của Tư Đặc n đâu có dễ phá như vậy!” Cách Lý Phân lắc đầu, hần thật sự không tin Sở Thiên có thể phá giải phong ấn của Thần Hoàng.

“Thúc thúc yên tâm!” mỹ nhân ngư nói thay cho Sở Thiên: “Phất Lạp Dịch Nặc không nhổ được sáu cây Tỏa Hồn Trụ, nhưng hần có thể phục nguyên cơ thể bị phân giải của thúc!”

“Người làm được thật sao?” ánh mắt mạnh mẽ của Cách Lý Phân gắn chặt vào Sở Thiên.

“Đương nhiên ta có thể. Nếu cơ thể thúc thúc có khiếm khuyết gì cứ bảo, ta có thể khiến nó đạt đến trạng thái khiến thúc hài lòng!” Sở Thiên vốn định nheo mắt lại, nhưng vừa bắt đầu nhìn thấy vẻ mặt của mỹ nhân ngư hần lại mở to mắt ra.

“Ha ha, Tư Đặc n có nằm mơ cũng không ngờ được rằng bí pháp của hần lại bị một Cao Vị Thần phá giải!” Cách Lý Phân cười lớn, rồi bỗng chỉ mỹ nhân ngư: “Hai tỷ đệ người làm thế nào mà lại ở cùng một chỗ vậy?”

“Tỷ đệ? Thúc thúc sao lại biết cô ấy là chị họ bên nội của ta?” Sở Thiên và mỹ nhân ngư người nọ nhìn người kia ngơ ngác.

“Chị họ?! Ai bảo vậy? Nó là biểu tỷ (chị họ đằng ngoại) của người!” Mỗi tay Cách Lý Phân vỗ vai một người, “Tư Thập Đức Mại Nhĩ và Vuôn Nhân đại ca kết bá huynh đệ, Phất Lạp Định Nặc lại là người thừa kế Long Thần, đương nhiên là biểu đệ của cháu rồi!”

Sở Thiên nghĩ bụng. không ngờ lại thành thân thích của mỹ nhân ngư thật.

“Ha ha!” Sở Thiên cười khan, “Cái đó... tỷ tỷ bị thương khi giao chiến với Phượng Hoàng Thần, giờ ở chỗ ta trị thương!”

Nói rồi Sở Thiên gạt đầu cười ra hiệu cho mỹ nhân ngư.

Mỹ nhân ngư cũng giữ thể diện cho Sở Thiên, không để lộ chuyện của hắn.

Dặn dò Cách Lý Phân về việc lừa Chiến Thần, Sở Thiên cười: “Thúc thúc tạm thời chịu khó ở trong cơ thể La Tân mấy hôm, sau khi Vi Nhi tỷ tỷ lành thương, ta sẽ đi Nguyệt Cầu lấy cơ thể thúc về!”

Sở Thiên đá A Tư Nặc đã ngủ gục, “Dậy, đi thôi!”

“Người cứ để hắn ngủ, hắn ngủ chính là tu luyện!” Cách Lý Phân một tay nhấc A Tư Nặc lên quan sát, “Khá lắm, linh hồn rất mạnh! Giờ hắn đã là người kế thừa của An Cát Lệ Na rồi đúng không?”

“Sao thúc biết?”

“Trước khi ta bị phong ấn, An Cát Lệ Na đã nhắm được tiểu tử này! Con rắn đó cũng tinh tường lắm, có mấy Linh Hồn Chủ Thần đều nhắm A Tư Nặc, chỉ có cô ta là từ gia tộc nhện ra tay, thu nạp gia gia của A Tư Nặc làm Thuộc Thần. Nếu như thế mà vẫn không có được tiểu tử này thì An Cát Lệ Na có mà khóc đến chết!”

A Tư Nặc là một bảo bối à, Sở Thiên mừng thầm.

“Đồ đệ, đồ đệ! Cơm hôm nay chuẩn bị xong chưa?” giọng Thực Thần từ xa vọng lại. Vừa bước vào Thực Thần đã thấy Cách Lý Phân, quan sát một lúc, “Người không phải đồ đệ của ta?! Ồ, là Tiểu Cách lần trước phải không?”

“Hừ!” Cách Lý Phân hừ giọng, quay mặt đi. Tiểu Cách, luận về tuổi thì Sử Đế Phần có tư cách gọi hắn như vậy.

“Bướng bỉnh gì chứ?! Không ai nói cho người phải tôn kính người già sao?” Thực Thần vuốt râu, hỏi tương: “Ài, bao nhiêu năm rồi, năm đó khi ta bón cháo cho Tiểu Phất, nó và người giống tính nhau lắm!”

Đổi là người khác thì Cách Lý Phân đã xông vào rồi. Nhưng quả thực hắn có điều khó nói, chỉ đành kìm Thực Thần. Hồi đó ở Bồ Lô Trạch, Thực Thần sau khi chịu một chiêu của Cách Lý Phân mà vẫn không sao cũng là do Cách Lý Phân nương tay.

Nguyên nhân không phải điều gì khác, Tiểu Phất mà Sử Đế Phần nhắc đến không phải Phất Lạp Định Nặc mà là tăng gia gia của Cách Lý Phân - Phất Lai Đức! Tuổi của Thực Thần quả thật là một dấu hỏi lớn của Thần tộc!

Thực Thần vỗ trán, “Ai ya, già rồi trí nhớ kém quá! Phất Lạp Định Nặc, người đi xem sao đi, A Mạt Kỳ không xong rồi!”

“Sao giờ mới nói!” Sở Thiên tái mặt, kéo mỹ nhân ngư dùng Thời Gian Thuận Lưu với tốc độ nhanh nhất lao thẳng đến nội đảo.

Chỉ còn lại Cách Lý Phân đối diện với Thực Thần. Sử Đế Phần tiếp tục cười chế giễu: “Tiểu Cách à, chúng ta ôn lại chuyện cũ nào, chuyện ta làm cơm cho thái tổ gia gia...”

.....

Sở Thiên đến nội đảo, A Mạt Kỳ đang nằm yên không động đậy, trên giường trong một căn phòng của Thánh Điện. Bác Đức đứng bên cạnh lo lắng, hét với những người xung quanh: “Các người mù hết rồi hay sao? A Mạt Kỳ đã thành thể này mà các người còn cười được?!”

“Ách, tẩu thẩm à! Không sao đâu!” cách xưng hô của Anh Cách Lạp Mỗ với Bác Đức thật kỳ quái! Hẳn cũng không hết cách. Nếu tính A Mạt Kỳ thì hẳn nên gọi Bác Đức là tẩu, nhưng nếu tính từ An Kỳ Nhi thì lại phải gọi là thẩm thẩm.

“Từ xưa đến nay, Bồ Lô Trạch chưa có ai phải chết! Có lẽ sau này cũng không!”

Quả nhiên là vậy, những người trong Quang Minh Thần Điện đều vẫn nói cười, họ từ lâu đã không coi cái chết ra gì.

Khi Sở Thiên bước vào, nhìn thấy cảnh tượng ấy, hẳn ra hiệu cho Bác Đức dừng cuồng, rồi bắt đầu kiểm tra cho A Mạt Kỳ.

Lần trước A Mạt Kỳ dùng sinh mệnh bản nguyên mở thông đạo đã hao phí không ít, nhưng chưa đủ để ảnh hưởng đến tính mạng, mà chỉ ảnh hưởng đến việc phục hồi thực lực. Vì thế Sở Thiên cũng không kiểm tra kỹ lưỡng.

Nhưng giờ nhìn A Mạt Kỳ, Sở Thiên bất giác nhăn tít lông mày.

Thần Lực không còn nữa nhưng vẫn giữ hình dạng con người? Thật là lạ! Thú Thần không có Thần Lực phải biến về bản thể mới đúng chứ?!

“Phất Lạp Dịch Nặc. thế nào rồi?” Bác Đức lo lắng hỏi.

“Để ta xem lại!” Sở Thiên lại kiểm tra kỹ một lượt. Hắn phát hiện bên trong cơ thể A Mạt Kỳ lại có kết cấu của con người!

Hắn biến thành Nhân Thần? Sở Thiên thấy lạ, “Bác Đức miện hạ yên tâm! Cơ thể A Mạt Kỳ bình thường, chỉ là tiềm lực sinh mệnh hao tổn quá nhiều. Người đâu, mời Đức Khố Lạp lão gia đến đây!”

Đức Khố Lạp nhanh chóng được mời đến, Lĩnh Vực phát động xạ chiếu lên người A Mạt Kỳ.

Bổng lưng A Mạt Kỳ phát nổ, cơ thể A Mạt Kỳ bay lơ lửng trong không trung. Sau đó trên lưng A Mạt Kỳ liên tiếp mọc ra vài cục thịt, càng ngày càng to, cuối cùng mười cái cánh màu vàng kim mở rộng giữ thăng bằng cho A Mạt Kỳ.

A Mạt Kỳ mười cánh, Sở Thiên đã từng nhìn thấy, nhưng sau khi đổi cơ thể ở trên Nguyệt Cầu, A Mạt Kỳ chỉ còn một đôi cánh bình thường, lúc này sao lại mọc thêm rồi?!

Rầm! A Mạt Kỳ rơi xuống giường, bất động, mười cái cánh mềm nhũn.

“Không đúng, Thần Lực của hắn đã hoàn toàn không còn rồi!” Đức Khố Lạp chau mày, “Phất Lạp Dịch Nặc, người xem Tinh Hạch của hắn đi!”

Sở Thiên mở não A Mạt Kỳ xem, “Lão bà tại thượng!”

Tinh Hạch của A Mạt Kỳ lại biến thành cố thể, cũng có nghĩa là hắn không còn là Thần nữa mà đã thành một ma thú bình thường!

Dị Giới Thú Y

502. Chương 481: Hiểu Nhầm Không Giải Thích Được

“Đưa A Mạt Kỳ đến phòng phẫu thuật! Bác Đức miện hạ, Đức Khố Lạp lão gia tử, mọi người theo ta!”

Sở Thiên không còn bộ dạng thoải mái nữa, mọi người ở Bồ Lô Trạch cũng ngăn ra, A Mạt Kỳ làm sao mà đến ông chủ cũng căng thẳng?

“Phất Lạp Dịch Nặc, rốt cuộc thì A Mạt Kỳ làm sao?” Bác Đức kéo Sở Thiên lại hỏi.

“Buông ta ra, hấn sẽ không sao đâu! Miện hạ theo ta!” Sở Thiên nhăn trán, gạt tay Bác Đức ra vội vàng đi về phía căn phòng bí mật.

Mọi dụng cụ phẫu thuật đã sắp xếp xong, Sở Thiên đi quanh A Mạt Kỳ mấy vòng, suy nghĩ nguyên nhân A Mạt Kỳ bị hạ cấp. Ma thú có thể thành Thần, nhưng hấn chưa bao giờ gặp trường hợp Thú Thần hạ cấp thành ma thú.

Trên người A Mạt Kỳ không còn chút Thần Lực nào nhưng vẫn giữ nguyên hình dạng người với mười cái cánh.

Sở Thiên suy nghĩ hồi lâu rồi hỏi: “Bác Đức miện hạ, năm đó, Niết Bàn mà miện hạ để lại cho A Mạt Kỳ có hiệu quả gì? Ta không muốn biết bí pháp của gia tộc Phượng Hoàng, chỉ cần biết hiệu quả là được rồi!”

Bác Đức cũng không sợ có người ngoài, vội vã nói: “Đó là Linh Hồn Niết Bàn, một khi linh hồn hấn bị tấn công thì sẽ tự Niết Bàn, cả thân thể và linh hồn sẽ tự sống lại.”

“Sống lại thành như thế nào?” Sở Thiên hỏi, “Là sống lại với hình dạng linh hồn hay hình dạng của thân thể?”

“Tất cả, quá trình Niết Bàn rất phức tạp, một phần dùng linh hồn, một phần thì lấy thân thể làm hình mẫu!”

Sở Thiên gật gù đầu, linh hồn của A Mạt Kỳ là Lôi Ứng, nhưng khi Niết Bàn thì thân thể lại có gen của Sở Thiên, không có sự trợ giúp y thuật của Sở Thiên, dùng thân thể con người để Niết Bàn rất có thể sẽ có dị biến.

Như vậy thì A Mạt Kỳ đã không còn là Lôi Ứng nữa, hình người cánh ưng này chính là bản thể của hấn.

Đức Khó Lạp xoa xoa trán A Mạt Kỳ, “Giờ trong người hấn không có Tinh Hạch tốc độ nữa, chỉ còn Tinh Hạch ma pháp Lôi hệ.”

“Chết tiệt, ta biết rồi!” Sở Thiên chau mày, “Niết Bàn có nghĩa là hồi phục tất cả về trạng thái ban đầu. Tinh Hạch của A Mạt Kỳ về sau ta mới thay cho hấn là của Phi Long. Hỏa Diệm của Niết Bàn đã biến một Tinh Hạch tứ trùng thành một viên Tinh Hạch Lôi hệ bình thường. Mà nhất trùng Thần Lực của hấn trước đây không phải là Thần Lực hồi phục sau Niết Bàn mà là lượng còn lại sau khi đã tiêu hao trong quá trình Niết Bàn. Khi chỗ Thần Lực này tiêu hao cạn thì hấn biến thành một ma thú bình thường. Nếu vậy thì e là Anh Cách Lạp Mỗ cũng sẽ có rắc rối!”

“Vậy thì phải làm sao? A Mạt Kỳ nhất định sẽ không chấp nhận chuyện bị biến thành ma thú bình thường!” Bác Đức cuống quýt.

“Không sao, hấn còn có Thần Sáng Thế ban phúc!” Sở Thiên nghĩ một hồi, “Lão gia tử, phiền ngài đi lấy thi thể của Thuần mang đến đây!”

“Lấy thi thể của Thuần làm gì?”

“A Mạt Kỳ không thể làm Thần Tốc Độ được nữa rồi. Khả khả, vậy thì cho hấn làm Thần Không Gian!” Sở Thiên cười, “Vừa may Thần Sáng Thế cũng ban cho hấn sức mạnh Không Gian!”

Thần Cách và Tinh Hạch của Thuần nhanh chóng được lấy ra.

Bác Đức chặn Sở Thiên lại, “Cơ thể A Mạt Kỳ có thể tiếp nhận Thần Cách Không Gian không?”

Sở Thiên cười, lắc lắc Thần Cách trong tay, “Kể khác kể thừa Thần Cách thì cần huyết mạch nhưng A Mạt Kỳ thì không, vì máu trong cơ thể hấn chính là máu của ta!”

Máu của Sở Thiên, có lẽ không thể gọi là máu nữa, phải gọi là Vạn Kim Dầu!

Thần Cách, Tinh Hạch thay xong, Sở Thiên xoa tay cười, “Được rồi, đợi Thần Cách cải tạo lại cơ thể là xong!”

Bác Đức thở phào, có thêm một phần tin tưởng vào y thuật của Sở Thiên.

Sau đó Sở Thiên gọi Anh Cách Lạp Mỗ đến kiểm tra một lượt. Mọi người đều phải cảm thán rằng Tinh Hạch của tiềm lực Chủ Thần quả nhiên mạnh mẽ. Tuy hình dạng bị thay đổi trong quá trình Niết Bàn nhưng chức năng thì không hề thay đổi.

Tiếp đó thì Bác Đức gọi Anh Cách Lạp Mỗ đi nghiên cứu. Cô ta muốn biết hẳn có bí pháp gì mà có thể kháng cự lại Niết Bàn của gia tộc Phương Hoàng.

.....

Mười mấy ngày sau đó, Bồ Lô Trạch gần như rơi vào sự yên tĩnh chết chóc. Thí Thần Thất Hải Thú của Biển Cầm vẫn chưa trở về từ địa ngục, việc truy sát Tử Thần cũng không có đầu mối gì. Thiên Lang Cách Lý Phần không chịu nổi sự càu nhàu của Thực Thần nên trả cơ thể lại cho La Tân.

Yên tĩnh, vẫn là yên tĩnh, có điều chính cái không khí yên tĩnh này đang thai nghén một lễ kỷ niệm lớn.

Trong lịch sử Huyền Thú đại lục, hôn lễ long trọng hào hoa nhất sắp diễn ra rồi.

Trình tự hôn lễ rất đơn giản, đầu tiên là chúc mừng ở Bồ Lô Trạch, rồi đến khu rừng trên không đón dâu, ăn một bữa ở nhà gia tộc Lai n Cấp Đặc, cuối cùng là trở về Bồ Lô Trạch chính thức cử hành hôn lễ.

Tất cả đã sắp xếp xong, khách khứa cũng đều đã được Sở Thiên mời đến rồi. Ngay đến Lô Địch Tam Thế cũng phải bỏ lại chinh chiến, đích thân đến chúc mừng.

Nhưng Sở Thiên cũng không mong chờ Lô Địch Tam Thế lắm, ra cửa chào hỏi vài câu rồi vội vã kéo đại ca đại tẩu, còn cả con gái nuôi Đới An Na tới hậu viện nơi mình ở.

Ôm cô con gái nuôi, Sở Thiên cười đùa: “Tiểu Na Na, giúp cha nuôi một việc được không nào?”

“Cha nuôi cứ nói!” Đới An Na lớn nhanh hơn Sở Viêm rất nhiều, bây giờ đã nói trôi chảy được một số câu đơn giản rồi.

“Mặt Khắc Nhĩ sắp có muội muội rồi, con giúp cha xem em trông thế nào!”

“Cái gì? Đệ sắp có con gái rồi?” Tạp Nạp Tư mừng rỡ, “Ha ha, Xích Diễm, chúng ta cố gắng sinh thêm một đứa con trai nữa để thân càng thêm thân!”

Xích Viêm trừng mắt nhìn Tạp Nạp Tư khiến cho vị đại nguyên soái của Khải Tắt vội vã rút cổ lại.

“Đại tẩu đừng dọa đại ca nữa. Đúng rồi, đợi lát cho tẩu gặp một người!” Sở Thiên ôm chặt Đới An Na, qua hôm nay, nữ thần Thời Gian tương lai chúng là con dâu của hắn rồi.

Xích Diễm rất tôn kính Long Thần Sở Thiên, không dám nhận cách xưng hô đại tẩu lắm, đẳng cấp của Cự Long tộc quả thật rất chặt chẽ.

“Chu Lệ Á, con gái nuôi của chúng ta đến rồi, mau cho con gái xem bụng của nàng!” Sở Thiên bế Đới An Na đặt xuống bên cạnh Chu Lệ Á.

Đới An Na nhắm mắt lại một lúc rồi cười hi hi, “Muội muội xinh thật!”

Chu Lệ Á nghe vậy vui mừng lắm, “Tiểu Na Na, con còn thấy gì nữa?”

“Mặt Khắc Nhĩ đáng thương thật!”

Nụ cười trên gương mặt Sở Thiên lập tức tắt ngóm.

“Cha nuôi, con thấy muội muội đang bắt nạt Mặt Khắc Nhĩ. Đây, tại sao tiểu miêu miêu của Mặt Khắc Nhĩ lại bị trói trên lò lửa thế kia?” Đới An Na chớp mắt, “Cha nuôi, hình như muội muội muốn ăn con Tiểu Hùng Miêu đó!”

“Thôi được rồi, con đừng xem nữa!” Sở Thiên không biết là nên cười hay khóc đây, có lẽ sau này con gái có thể quản được đứa con trai, nhưng mà đứa con gái này cũng là một tiểu ma nữ!

“Đi thôi, chúng ta đi gặp người chủ hôn của ngày hôm nay!” Sở Thiên cười khổ rời khỏi đó, còn Chu Lệ Á thì đi tìm những loại sách lễ tiết của thực nữ quý tộc để đọc trước cho con gái nghe.

Đến Quang Minh Thần Điện, bên trong tửu yến đã bắt đầu, Xích Diễm mỉm cười chào hỏi những người quen biết. Ánh mắt bỗng nhìn thấy người chủ hôn, vội vã tiến lên trước, vừa định quỳ xuống thì người chủ hôn Lạp Hy Đức đã đỡ lấy, nói nhỏ: “Ta đã chết rồi, người cứ giả như chưa từng gặp ta!”

Xích Diễm mừng rỡ đứng bên cạnh Lạp Hy Đức, sự tôn trọng của Cự Long tộc đối với Lạp Hy Đức là không có lời nói nào có thể biểu đạt hết được.

Sở Thiên nhìn thấy tất cả, cười, gọi mỹ nhân ngư bé Sở Viêm lại.

Vừa thấy Sở Viêm, Đới An Na đã lập tức chau mày, cứ trốn trong lòng Sở Thiên.

“Đây chính là Đới An Na?” Sát Lâm Na đang chuẩn bị đội ngũ đón dâu, Chu Lệ Á thì đang mang bầu, vì thế Tiểu Sở Viêm do mỹ nhân ngư chăm sóc. Mỹ nhân ngư đón lấy Đới An Na từ Sở Thiên, hai tay bế hai đứa trẻ, cười: “Hai con gặp mặt đi!”

“Hi hi, lão bà xinh đẹp!” bộ dạng Trư Ca (giống Trư bát giới) của tiểu Sở Viêm lại xuất hiện, giơ hai tay ra, chu miệng tiến lại gần.

Bốp!

Đới An Na tát Sở Viêm đỏ tím mặt.

Tạp Nạp Tư vội vàng quát Đới An Na, Đới An Na cúi đầu nhìn Sở Thiên rồi nhìn Tạp Nạp Tư, lí nhí xin lỗi.

Sở Viêm xoa mặt nhăn nhó: “Miêu Miêu nói đúng, lão bà! Đáng sợ! Hôn nhân! Nắm mồ!”

“Mặt Khắc Nhĩ, sau này không được nghe lời Khách Thu Sa, những điều hắn nói đều không đúng!” mỹ nhân ngư cau mày.

“Mẹ ơi, con muốn từ hôn được không?” tiểu Sở Viêm ngẩng đầu lên ngây thơ nhìn mỹ nhân ngư, “Mẹ, con chạy rồi, mẹ đừng để cha nướng Miêu Miêu lên có được không?”

“Hử?” Tạp Nạp Tư cười, đẩy đẩy vai Sở Thiên, “Huynh đệ, vị đây là mẫu thân của Mặt Khắc Nhĩ sao? Ha ha, đệ lại lấy về một vị phu nhân từ lúc nào vậy? Xích Diễm, lại đây gặp phu nhân của Phát Lạp Dịch Nặc!”

Xích Diễm nhìn Lạp Hy Đức thấy Long Hoàng đời trước cười một cách cổ quái, khẽ cúi mình rồi lại chỗ Sở Thiên, hành lễ: “Long Hậu!”

Mỹ nhân ngư mặt đỏ rần, vội vàng giải thích: “Ta không phải Long hậu, Sát Lâm Na mới đúng!”

Xích Diễm hiểu nhầm, nghĩ là mỹ nhân ngư đang nói Sát Lâm Na mới là chính thê của Sở Thiên, cười: “Sát Lâm Na Long hậu, Chu Lệ Á Long hậu, vậy người là Long Hậu mới đúng! Phu nhân của đệ hạ không phân biệt lớn nhỏ!”

“Đúng thế, huynh đệ đây của ta lấy vợ đều lấy chính thê, trong nhà hắn không có cái danh phận tiểu thiếp!” Tạp Nạp Tư tiếp lời, cười: “Lẽ nào Phát Lạp Dịch Nặc không nói cho muội? Khả khả, cái này là đệ không đúng rồi!”

Hai vợ chồng nhà này giọng hơi to, nên khách khứa trong Thánh Điện đều nghe thấy hết, những người biết nội tình đều thầm cười, ai không biết thì đứng dậy, trêu đùa: “Thì ra gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc lại có thêm một vị nữ chủ nhân!”

Lão thừa tướng Cách Lô Minh đến từ Đế Đô cách xa nghìn dặm uống đã say, ngật ngưỡng đứng dậy, hành một lễ với mỹ nhân ngư, miệng gọi “Vương Phi”, rồi nói với Sở Thiên, “Thần Vũ Vương, người có lỗi với lão ca ta đó! Lấy vợ mà không cho ta biết một tiếng! Ờ, ai mang ma pháp thạch? Ghi lại đi! Thần Vũ Vương lấy Vương Phi, Viện Nội Chính của đế quốc cũng phải lưu lại danh phận chứ!”

Sở Thiên và mỹ nhân ngư đều chết sững, bị mọi người đẩy lại với nhau, hai đứa trẻ bị Xích Diễm bế đi, rồi “Tách”, thế là “ảnh cưới” đã được chụp.

“Người của Cục Tình báo đã đến chưa? Ba Lý cục trưởng, đừng uống nữa, truyền bức ảnh này về đế quốc! Ngày mai, Văn San của Văn Viện Đế Đô, Hành Văn của Viện Nội chính, đều phải đăng, chúng ta hãy để cả nước chúc mừng!”

Ba Lý không hổ là xuất thân gian mưu, hai tay động đậy một chút là ảnh đã được truyền đi. Với đất đai hiện nay của đế quốc, có lẽ trong mấy ngày thôi là “ảnh cưới” của Sở Thiên và mỹ nhân ngư sẽ được toàn nhân loại chiêm ngưỡng!

Sở Thiên bối rối, mỹ nhân ngư thì mặt đỏ phừng phừng. mỹ nhân ngư đang nghĩ, tại sao mình lại không có Thần Lực chứ? Nếu không, chặn một bức ảnh ma pháp có gì khó? Tên đàn Phất Lạp Dịch Nặc kia sao lại không ngăn lại chứ?!

Ở một nơi xa, A Tư Nặc, đang trong quá trình được AK giáo dục về hôn lễ, nói nhỏ: “Lão bà, ta không nói sai chứ? Ta đã thấy từ lâu rồi, Phất Lạp Dịch Nặc tiên sinh và Bào Uy Nhĩ bệ hạ có vấn đề. Khi ở Huyết Luyện Ngục họ đã thể rồi! Ta nói với nàng rồi mà nàng không tin!”

Bác Đức bỗng xuất hiện phía sau lưng, Phượng Hoàng Thần mắt không mù, tai cũng không điếc, hững hờ xán lại gần A Tư Nặc, “A Tư Nặc, Phất Lạp Dịch Nặc và Bào Uy Nhĩ ở địa ngục làm sao, nói nghe đi!”

“Hả? Không có chuyện gì cả! Ta đã hứa rồi, không được nói cho người khác biết!”

“Hèm hèm!” Bác Đức vẫn đang mặc áo giáp, ho hắng mấy tiếng, gõ gõ lên mũ, “Ài, rất lâu trước đây, ta dạy cho Gia Sách Nhĩ một bài học...”

“Họ ở Huyết Luyện Ngục vừa ôm vừa áp, một tháng liền không tách rời, mà hình như đã từng hôn nhau!” độ lưu loát của A Tư Nặc khiến AK phải kinh ngạc, nghĩ bụng, tiểu tử này lại có tiến bộ rồi.

Bác Đức gục gặc hài lòng, quay người đi, “A Mạt Kỳ, ông chủ của người và mỹ nhân ngư khi ở Huyết Luyện Ngục có gian tình, có thật không? Ta phải cho hai vị trưởng lão đi kiểm tra xem!”

Lập tức trong Thần tộc lưu truyền tin đồn rằng Sở Thiên và mỹ nhân ngư “gian dâm”.

Giải thích không rõ được, Sở Thiên thở dài, chán nản đi ra cửa hét: “Đội ngũ đón dâu xuất phát sớm!”

“Mẹ à, cha, đồ mặt!” Sở Viêm trở lại với mỹ nhân ngư, cười ngốc, rồi tay chân lại không yên phận, tiếp tục thò ra sờ lên mặt Đới An Na, “Hi hi, sờ được rồi!”

Đới An Na mặc kệ Sở Viêm, đôi mắt to tròn nhìn Sở Thiên kỳ lạ, tại sao lại không nhìn được tương lai của cha nuôi?

Dị Giới Thú Y

503. Chương 482: Người Bảo Vệ Đặng Khăng

Đội đón dâu của gia tộc Phất Lạp Dịch Nặc vô cùng hùng hậu, xuyên thẳng bầu trời. Đội quân ma thú bay với Boeing dẫn đầu, theo sau là hai mươi tám cỗ phi đình phiên bản Tề Bách Lâm Thần Lực cộng pháo phụ tải. Trong phi đình là Phất Lạp Dịch Nặc Quang Vinh Kỳ Sĩ Đoàn do Bội Kỳ dẫn đầu. Hai trưởng lão của gia tộc Phượng Hoàng thay mặt Sa Khắc, dẫn theo mười hai liên đội Sư Thứu Cơ Giáp bảo vệ hai cánh.

Một đội ngũ như vậy cùng bay, người Bồ Lôị Trạch không còn gì lạ nữa, nhưng còn những vị khách đến chúc mừng thì chịu không nổi, đây là đi đón dâu hay là tham gia chiến tranh thế giới vậy?!

Lô Dịch Tam Thế nghĩ bụng, đội ngũ này chỉ lấy ra một nửa thôi là đủ để em rể thống nhất đại lục rồi.

Nhưng mỹ nhân ngư thì chẳng có gì lạ, đội đón dâu của Sở Thiên trong mắt mỹ nhân ngư chưa đủ tầm, nhằm chán bé con trai và con dâu nuôi đi chơi.

Thật ra, thực lực thực sự không phải ở trong đội ngũ mà là ở A Mạt Kỳ ở trong Âm Điện Bồ Lôị Trạch, đá liên lạc không tắt, đợi lệnh mở thông đạo bất cứ lúc nào.

Chuẩn bị một đội hình hùng hậu như vậy một mặt là quan tâm đến gia tộc Lai n Cáp Đặc coi trọng thể diện, mặt khác là vì Sở Thiên sợ gặp nguy hiểm. Dù thế nào thì linh hồn của Tử Thần và hai Hắc Âm Chủ

Thần vẫn còn đang ở một góc vách nào đó của đại lục. Sở Thiên ép cho Tử Thần phải tự phát nổ, khó đảm bảo rằng tiểu di tử (em vợ) này không mang mối thù trong lòng.

Vốn dĩ, dùng không gian của A Mạt Kỳ đi là nhanh nhất nhưng hần vừa kế thừa Thần Cách, sức mạnh không đủ để đưa nhiều người đi như vậy, vì thế Sở Thiên đành để hần chờ lệnh thôi.

Biển Vô Tận, nơi có rừng Không Trung, là khu vực biển phía nam Bồ Lô Trạch, khoảng ở bờ biển phía đông đế quốc Lô Tư trước đây, cách Bồ Lô Trạch vài nghìn dặm.

Vài nghìn dặm với Boeing và phi đình được Thần Lực hỗ trợ thì chẳng là gì. Chỉ một ngày Sở Thiên đã nhìn thấy Tiếp Nguyệt Tháp.

Giữa lưng chừng trời, Thác Mã Tư dẫn hàng trăm thành viên trong gia tộc và khách khứa ra đón cách đó hàng trăm dặm. Nhìn thấy đội hình của Sở Thiên, Thác Mã Tư mặt mày nở hoa, khiêm tốn nói với khách khứa, “Đây chính là đội ngũ đón dâu của nhà thông gia rồi. Khả khả, Long Hoàng Thần tộc thật là nể mặt mấy đứa con gái của ta!”

Mấy chục vị khách đó lập tức nịnh nọt, “Thác Mã Tư Công Tước đại nhân và hai gia tộc Long Phượng kết thân, quả thật là một đại hỷ sự! Từ giờ về sau gia tộc ngài chính là Thượng cổ Hoàng tộc rồi!”

Sở Thiên rời khỏi chỗ trước tiên, đúng lúc nhìn thấy Thác Mã Tư đang huênh hoang với khách.

“Bái kiến Long Hoàng bệ hạ!” hơn một trăm người cúi người hành lễ, cũng coi như đã khiến Sở Thiên nhớ ra là cái danh Long Hoàng cũng có tác dụng.

Sở Thiên khẽ gật đầu, phẩy tay về phía trước, đội hình từ từ di chuyển về phía rừng Không Trung, khách khứa lật đật đi theo đằng sau. Không thể trách là Sở Thiên ngạo mạn, đây là lễ tiết quý tộc! Đường đường là Long Hoàng nếu không thể hiện sự cao quý thì tức là không nể mặt Thác Mã Tư.

Thác Mã Tư cẩn thận đi theo, đến đằng sau Sở Thiên cúi đầu nói: “Bệ hạ, xin tạ lỗi với ngài, điều cấm chế của rừng Không Trung quả thật...”

“Cái này...” Sở Thiên nhăn tít lông mày, sắc mặt tối lại, “Công Tước đại nhân, ngài không đúng rồi! Ngài phải biết là ta coi trọng hôn sự này như thế nào! Nhìn thấy hai lão nhân gia ở hai bên phi đình không? Ngài tiếp đón ta không chu đáo cũng không sao, nhưng với họ thì không được!”

Thác Mã Tư ngoảnh đầu nhìn, đầu óc kêu lên ong ong. Trên người hai ông già đó chính là gia huy của trưởng lão gia tộc Phượng Hoàng.

“Bệ hạ, người của gia tộc Phượng Hoàng cũng đến?”

“Ngài cho là thế nào? Hừ, việc đã đến nước này ta cũng không sợ cho ngài biết. Sa Khắc chính là một nhân vật quan trọng của gia tộc Phượng Hoàng! Hai trưởng lão kia thay mặt Sa Khắc đến đón dâu là bốn phận của họ!” Sở Thiên móc tay ra hiệu Thác Mã Tư lại gần, “Phượng Hoàng Thần Bác Đức miện hạ cũng đích thân đến, giờ đang đợi ở Bồ Lô Trạch!”

“Nguyệt Thần tại thượng!! Ta...” Thác Mã Tư bị kích động cực kỳ, khủng hoảng khủng khiếp! Phượng Hoàng Chủ Thú Thần!! Đại biểu của lão nhân gia làm sao có thể tiếp đón không chu đáo chứ?! Không được, phải đi khuyên lại!

Sở Thiên không vui, hừ giọng, “Ngài có biết còn có ai đến chúc mừng không?”

“Còn những lão nhân gia nào nữa?”

“Tỷ tỷ Hải Vương Biển Cầm của ta, người kế thừa của gia tộc Bì Bồng, đều đã đích thân đến Bồ Lô Trạch! Ngoài ra, Đế vương của nhân gian cũng đến mười mấy người!” Sở Thiên bồng hạ giọng xuống, “Còn mấy người nữa, thân phận của họ ta không tiện tiết lộ, nhưng tuyệt đối đều là nhân vật lớn của Thượng cổ Hoàng tộc!”

Nói rồi Sở Thiên ngoảnh đầu về phía phi đình, “Bây giờ đại diện của họ đều đang ở bên trong phi đình. Vẫn là câu nói đấy, ngài có thể tiếp đón ta không chu đáo, chúng ta sau này đều là thân thích cả! Nhưng Công Tước đại nhân ngài không thể tiếp đón họ thiếu chu đáo được, đúng không nào? Nếu không Bồ Lô Trạch của ta cũng mất mặt cùng với ngài!”

Mắt Thác Mã Tư bỗng đỏ lên, từng nghiên cứu Lan Nguyệt Thú nên Sở Thiên biết đây là biểu hiện khi Lan Nguyệt Thú bị kích động đến một mức độ nhất định.

Khẽ cười, Sở Thiên bổ sung thêm: “Đây đều là những nhân vật lớn, những Thần tộc bình thường ta cũng mời đến không ít! Đắc tội với nhân vật lớn, do thân phận nên họ cũng không nói điều gì linh tinh, nhưng những Thần tộc bình thường kia nếu không được đón tiếp chu đáo, tuy nể mặt ta không làm khó cho ngài nhưng cái danh tiếng gia tộc Lai n Cấp Đặc ngài tiếp đón khách thiếu chu đáo sẽ truyền ra ngoài đấy!”

Thác Mã Tư bỗng chốc thấy đầu óc quay cuồng, giết hấn cũng chẳng là gì, nhưng mất mặt thì đúng là chuyện còn khó chịu hơn cả chết!

Sở Thiên nheo mắt, “Công Tước đại nhân, nhà thông gia! Chúng ta đã là người một nhà rồi, ngài nói thật cho ta biết, sự cấm chế của rừng Không Trung này có giải trừ được không? Ngài phải biết là thể diện của hai nhà chúng ta đã gắn chặt với nhau rồi!”

Thác Mã Tư chần chừ không quyết định được, hấn vẫn không biết được tâm tư của Đại Địa Phụ Thần, “Cái này...”

“Nếu ta đoán không nhầm thì sự cấm chế này do một nhân vật lớn nào đó khống chế phải không?” Sở Thiên bỗng hỏi.

“Đúng!” Thác Mã Tư lập tức thừa nhận, lúc sự tình ra muốn thay đổi thì đã muộn.

“Thế có thể cho ta gặp nói chuyện với người đó không?” Sở Thiên thấy Thác Mã Tư không dám trả lời, bèn nói: “Nhân vật có lớn thế nào thì có lớn hơn được những vị khách kia của ta không? Công Tước đại nhân, thể diện, thể diện rất quan trọng! Ngài mất mặt cũng không nên kéo cả gia tộc Long Hoàng ta theo chứ?!”

Thác Mã Tư nắm chặt tay, “Được, ta đưa ngài đi!”

Sở Thiên khẽ cười, Thác Mã Tư này thật sự rất dễ đối phó, mấy câu nói thôi đã bán đứng Đặng Khảng sau lưng rồi. Sở Thiên nói nhiều như thế với hấn cũng chỉ là muốn mời Đại Địa Phụ Thần ra mặt nói chuyện.

Thác Mã Tư cau mày nói: “Thông gia à, ta đưa ngài đi cũng được thôi nhưng còn khách ngài đưa đến thì làm thế nào? Không thể nào để họ đợi ở ngoài được, cũng không thể vào trước khi giải trừ cấm chế!”

“Đơn giản thôi, Thượng cổ Hoàng tộc đón dâu, trước khi vào cửa phải tiến hành một số nghi thức phải không? Với sự hiểu biết của Công Tước đại nhân về lễ tiết, kéo dài nghi thức này một chút cũng không vấn đề gì phải không?”

“Đúng, đúng! Khà khà, suýt thì ta quên! May mà có thông gia nhắc nhở!”

Thác Mã Tư lấy danh nghĩa lễ tiết để giữ đội đón dâu ở bên ngoài, sau đó đưa Sở Thiên đến cửa bí mật của Tiếp Nguyệt Tháp.

Vừa vào trong phạm vi của Tiếp Nguyệt Tháp, Thần Lực của Sở Thiên lập tức biến mất. Cũng may Sở Thiên mang theo không ít Sư Thụ, kiểm một con cười lên rồi mới đi vào trong.

“Công tước đại nhân đi tiếp khách đi, ta không cần ngài giới thiệu đâu!” Sở Thiên đuối khéo Thác Mã Tư đi rồi vỗ lên đầu con Sư Thụ, bay vào bên trong Tiếp Nguyệt Tháp.

“Đặng Khảng đại ca! Tiểu đệ đến thăm huynh đây!” người còn chưa thấy đâu đã nghe thấy tiếng cười của Sở Thiên rồi.

Đại Địa Phụ Thần vẫn như vậy, đơn độc một mình lơ lửng giữa tòa tháp, không có Khách Thu Sa làm bạn cô đơn hơn rất nhiều.

“Chuyện của Tử Thần các Thái Thần đã cho ta biết rồi. Lần này người đến là muốn ta đối phó với Cấp Địch Tư phải không?”

Sở Thiên bay đến trước mặt Đặng Khảng, cung tay, cười: “Đại ca nói đúng, huynh là Quang Minh Chủ Thần, Cấp Địch Tư là Tử Thần, lại bắt nữ thần Sinh Mệnh đi! Huynh nên dốc sức vì Quang Minh Thần tộc chứ!”

Đặng Khăng không trả lời ngay, khoanh tay trước ngực, nhìn Sở Thiên một cách cổ quái, “Ta nên xưng hô với người thế nào đây? Long Hoàng? Hay là Thần Vương Phi?”

Thần Vương Phi? Sở Thiên suýt tí nữa thì ngã khỏi Sư Thứu.

“Ha ha! Chồng của Thần Vương không phải nên gọi là Thần Vương Phi sao?” thì ra là Đại Địa Phụ Thần đang đùa, “Lần trước ta cho phép người đi Nguyệt Cầu, không ngờ người lại thả Cách Lý Phân ra! Suýt chút nữa thì gây rắc rối lớn cho ta!”

“Rắc rối? Cái này phải nói bắt đầu từ đâu?” Sở Thiên nói.

Sở Thiên ngẩng đầu nhìn lên trên, đen ngòm, chẳng nhìn thấy gì cả, “Khà khà, nếu có thể đại ca có thể cho ta đi lần nữa lấy thân thể của Cách Lý Phân về không? Lão nhân gia bị phong ấn vạn năm, thật sự quá đáng thương!”

“Cách Lý Phân...” Đặng Khăng lẩm nhẩm cái tên này, đột nhiên bật cười: “Phong ấn một vạn năm cũng không đủ để rửa sạch tội ác của hần!”

“Cách Lý Phân có tội sao?” Sở Thiên chuyển sang dùng kế khích tướng, “Lẽ nào một Thú Thần và đệ nhất mỹ nữ của Nhân Thần yêu nhau lại là sai trái sao? Có khi nào Đặng Khăng đại ca có ý gì với Nguyệt Thần?”

“Ha ha...” Đặng Khăng cười, “Ni Khả cũng có thể coi là cháu gái ta, đại bá ta đây chưa vô sỉ đến mức đó đâu!”

“Vậy Cách Lý Phân có tội gì mà phong ấn đến vạn năm cũng không thể rửa sạch?”

“Nghe Thái Thần nói người đã lừa Chiến Thần, lại có hai Thần sủng đã Niết Bàn, có một số chuyện cũng nên cho người biết rồi!”

Đặng Khăng thở dài, vẻ mặt này khiến Sở Thiên cảm thấy chút thương cảm!

“Có biết tại sao ta ở đây không?” Đặng Khăng ngửa đầu lên nhìn bầu trời trên Tiếp Nguyệt Tháp, từ tốn nói: “Nếu ta rời khỏi đây, Tiếp Nguyệt Tháp sẽ sụp đổ, mà hai tòa tháp này có hai tác dụng. Một là con đường để đến Nguyệt Cầu, hai là duy trì sự cân bằng giữa Nguyệt Cầu và Huyền Thú đại lục! Nói vậy người hiểu chưa?”

“Ca ngại nữ thần Sinh Mệnh linh thiêng!” Sở Thiên kinh ngạc. Là người trái đất, hần rất hiểu việc mất cân bằng giữa các tinh thể sẽ gây ra hậu quả gì, nếu không may thì cả tinh hệ sẽ bị hủy diệt.

Đặng Khăng đang duy trì sự cân bằng của tinh hệ, bảo vệ mọi sinh vật!

Thật vĩ đại! Chẳng trách năm đó hần lại giương mắt nhìn con gái tử trận mà không đi cứu viện! Sở Thiên lắc đầu, “Lẽ nào Tiếp Nguyệt Tháp có vấn đề là do Cách Lý Phân gây ra? Phệ Nguyệt Thiên Lang chẳng qua là một Chủ Thần, sao có thể hủy hoại được Tiếp Nguyệt Tháp do Thần Sáng Thế xây dựng nên?”

“Đúng thế, đừng nói Cách Lý Phân, ngay tam đại Chủ Thần năm đó cũng không có cách nào hủy được Tiếp Nguyệt Tháp!” Đặng Khăng cúi đầu cười khổ, “Nhưng Thôn Phệ Linh Vực của Cách Lý Phân và Tịnh Hóa Thần Lực của Nguyệt Thần kết hợp lại thì không có gì là không thể!”

Dị Giới Thú Y

504. Chương 483: Người Bảo Vệ Của Lan Nguyệt

Thôn Phệ Linh Vực cộng với Tịnh Hóa Thần Lực có thể phá hủy được cả tác phẩm của Thần Sáng Thế?

Sở Thiên chỉ cảm thấy phát tài rồi, sau này nhất định phải tập trung bồi dưỡng cho La Tân. Tiểu tử này học nghề bếp của Thực Thần không có tiền đồ, theo Chiến Thần học võ nghệ vẫn hơn!

“Tại sao họ lại liên thủ phá hủy Tiếp Nguyệt Tháp?” Sở Thiên hỏi.

“Bị Tư Đặc n ép!” Đặng Khăng chậm rãi nói: “Năm đó quan hệ của Cách Lý Phân và Nguyệt Thần vốn không ai biết, nhưng Tư Đặc n bệ hạ không biết biết được tin đó từ đâu, đích thân tìm đến Cách Lý Phân, khuyên hấn rời xa Nguyệt Thần!”

Đặng Khăng thở dài: “Khi đó Thần tộc có một quy tắc, Nhân Thần và Thú Thần không được thông hôn, nếu nhất định muốn thành thân thì phải được sự cho phép của Thần Hoàng. Vốn dĩ, dù họ không thành thân, duy trì quan hệ bí mật thì dựa vào sự ủng hộ của gia tộc Thiên Kiều Lang Thần và Nguyệt Thần Điện, những Thần tộc khác cũng chẳng dám nói câu nào! Nhưng Cách Lý Phân nhất định muốn cho Nguyệt Thần một danh phận! mà Tư Đặc n bệ hạ dù thế nào cũng không đồng ý. Vậy là Cách Lý Phân trong cơn thịnh nộ đã động thủ với Thần Hoàng!”

Sở Thiên nhún vai, không hiểu cách làm của Cách Lý Phân đúng hay sai, “Cuối cùng thì Cách Lý Phân bị phong ấn?”

“Đúng, cuối cùng Cách Lý Phân bị phong ấn, nhưng trước đó Nguyệt Thần đến trợ chiến, hai người liên thủ quyết chiến với Thần Hoàng ở thế giới Hỗn Độn. Cuối cùng Linh Vực của hai người hợp nhất, đánh nhằm vào Tiếp Nguyệt Tháp. Hơn nữa Thiên Kiều Tử Sĩ và người bảo vệ của Lan Nguyệt đánh lén, khiến Chu Thần Hoàng Lăng Vệ tổn thất, Thần Hoàng đại nộ, liền phong ấn Cách Lý Phân lại!”

Nói đến đây, ánh mắt của Đặng Khăng thể hiện điều gì đó không rõ: “Đồng thời Thái Dương Thần nhân cơ hội này khơi dậy thù hận của Chúng Thần với Lang tộc và hủy diệt Lang tộc! Còn Nguyệt Thần bị Tư Đặc n giam cầm trong Nguyệt Thần Điện. Sau đó nữa A Thụy Nạp Tư đánh giết đến Nguyệt Thần Điện để báo thù, gây chấn động Nguyệt Cung. Qua chuyện đó mà Tiếp Nguyệt Tháp vốn đã yếu nay bị đánh đổ! Lúc đó ta vừa may đang ở Nguyệt Thần Điện xin cho Nguyệt Thần, nhận sự ủy thác của Thần Hoàng, ở đây trấn thủ Tiếp Nguyệt Tháp!”

Sở Thiên nghe xong thì bất bình, “Thần Hoàng thật được lắm, thủ hạ nhiều như thế không bảo đi trấn thủ mà cứ tìm đại ca!”

“Tư Đặc n bệ hạ đã cố hết sức rồi!” Đặng Khăng xoa dịu Sở Thiên, cười: “Thật ra Tiếp Nguyệt Tháp có ba cái! Trong mỗi giới của tam giới có một tòa tháp! Mà giao điểm của ba tòa tháp này chính là Nguyệt Cầu, Nguyệt Cầu là điểm cân bằng của tam giới!”

“Ồ?!” Sở Thiên thốt lên kinh ngạc.

“Khà khà, khi Thần Sáng Thế sáng tạo ra tam giới bắt đầu là từ Nguyệt Cầu, vì thế đó là trung tâm của tam giới, có thể nối kết với tam giới! Mà Tịnh Hóa Thần Lực của Nguyệt Thần tộc chính là sức mạnh mà Thần Sáng Thế ban cho để bảo vệ trung tâm của tam giới!”

Đặng Khăng giải thích xong thì nói tiếp: “Khi đó Nguyệt Cầu dị biến, ba tòa Tiếp Nguyệt Tháp đều bị chịu ảnh hưởng. Tư Đặc n bệ hạ không tiếc sinh mệnh bản nguyên sửa lại tòa tháp ở địa ngục, còn ta trấn thủ ở nhân gian, còn tòa ở Huyết Luyện Ngục thì có Phán Quyết Thần Thú!”

Bà xã tại thượng!

Sở Thiên bưng tỉnh, chẳng trách mà Phán Quyết Thần Thú đã mất tích trước trận chiến núi Phán Quyết. Mà Bì Bồng nói hấn còn biết một con đường đến nhân gian nữa, có lẽ chính là Tiếp Nguyệt Tháp ở Huyết Luyện Ngục, đi qua Nguyệt Cầu và cuối cùng đến nhân gian.

“Người hiểu chưa?” Đặng Khăng hỏi.

Sở Thiên gật đầu, tìm Đặng Khăng giúp đối phó với Tử Thần là không thể, nếu hấn rời khỏi đây thì tất cả chết hết, tam giới cùng chơi trò hủy diệt!

“Cuối cùng Nguyệt Thần đi đâu?” Sở Thiên hỏi.

“Ta không biết, sau khi vào Tiếp Nguyệt Tháp, ta chỉ có thể biết những thông tin bên ngoài dựa qua các Thái Thần. Lúc ấy, sau khi chém A Thụy Nạp Tư, Tư Đặc n bệ hạ đã phong bế Nguyệt Thần Điện, Ni Khả cũng mất tích.”

Đặng Khăng nói: “Ngoài mấy Thần tộc tham gia tranh giành năm đó, những Thần tộc khác đều tưởng rằng ta phụng mệnh trấn thủ cửa vào của Nguyệt Thần Điện. Ta hy vọng người giữ kín bí mật này!”

Sở Thiên trịnh trọng nói: “Huynh yên tâm, ta sẽ không nói cho bất cứ ai biết. Ừm, huynh có biết chỗ của Thần Hoàng không?”

Đặng Khăng suy nghĩ rất lâu rồi nói: “Có lẽ là ở một nơi nào đó dường thương!”

“Dường thương?” Sở Thiên ngạc nhiên, “Thần Hoàng bị thương?”

“Ha ha, Thần Hoàng sao lại không thể bị thương chứ? Trên người Thần Hoàng có ba chỗ bị thương trở lại. Ba chỗ này cũng phát tác thì có là Thần Hoàng bắt trùng Thần lực cũng không chịu nổi!” Đặng Khăng đếm lại từng vết thương của Tư Đặc n: “Lần đầu tiên, Tư Đặc n bệ hạ bị Bồ Lai n Đặc đâm xuyên phổi. Lần thứ hai, vết thương mà Vĩnh Hằng Thần Vương gây ra chưa lành đã bị Phúc Hợp Linh Vực mà Cách Lý Phân và Ni Khả liên thủ dả thương. Cuối cùng, trong trận đại chiến núi Phán Quyết, Tư Đặc n đã tiêu hao quá nhiều Thần Lực sửa chữa Tiếp Nguyệt Tháp, lại đến nghênh chiến một Thần Vương, sáu Chủ Thần. Tuy thắng nhưng ta đoán cũng là thắng chật vật.”

Phiền rồi đây, Sở Thiên chau mày, hơn một vạn năm rồi, thương thế của Tư Đặc n có lẽ cũng sắp lành, vậy thì một khi hắn trở lại, Chiến Thần phát hiện ra lão tử lừa hắn, vậy thì không phải sẽ rắc rối to rồi sao?!

“Đặng Khăng đại ca, chuyện đã qua lâu như vậy rồi, Cách Lý Phân cũng đã chịu trừng phạt, huynh có thể khoan dung để ta thả hắn ra không?” Sở Thiên dò hỏi lần nữa.

“Ài, người vẫn chưa hiểu ý ta!” Đặng Khăng nghiêm mặt lại, “Không thể thả Cách Lý Phân ra không phải vì hắn đã phạm tội lớn như vậy, mà là vì tính hắn quá nóng vội. Một khi tức giận, ngay đến sinh tử của chúng sinh tam giới cũng không màng. Hắn là một thanh kiếm hai lưỡi, không ai dám điều khiển hắn! Ta dám đảm bảo, một khi hắn phục hồi tất cả thực lực chắc chắn sẽ giúp người đối phó Tử Thần, nhưng chắc chắn hắn cũng sẽ đi tìm Phán Quyết Thần Thú để tính sổ, phá hủy Tiếp Nguyệt Tháp ở Huyết Luyện Ngục!”

Sở Thiên vội nói: “Vậy huynh cứ giương mắt nhìn Tử Thần phục nguyên, nhìn Ái Lệ Ti bị giam cầm sao? Không có Cách Lý Phân trợ giúp thì ta lấy gì mà đối phó với Tử Thần?”

Đặng Khăng trầm ngâm hồi lâu, thở dài: “Ta chỉ có thể cho người mượn Thái Thần Cự Lực Thần. Những gì ta có thể làm, chỉ có vậy thôi!”

Sở Thiên cũng thở dài, chỗ Đại Địa Phụ Thần này nói không thông được rồi.

Nhưng quan hệ tốt đẹp nhất định phải giữ gìn, Sở Thiên cười: “Có cách gì huynh có thể ra ngoài không?”

Đặng Khăng cười, “Người không cần nghĩ nữa, muốn cho ta ra chỉ có hai cách. Một là một Chủ Thần khác thực lực tương đương thay thế ta. Hai là dùng ít nhất là bắt trùng Thần Lực sửa chữa Tiếp Nguyệt Tháp, tốt nhất là cứu trùng Sáng Thế Thần Lực!”

Sở Thiên đúng là không làm được.

Nói chuyện thêm vài câu, Sở Thiên biết được là trước khi mất tích, Nguyệt Thần đã ủy thác Đặng Khăng chăm sóc Lan Nguyệt Thú, và một số chuyện khác nữa. Sau đó thì Sở Thiên cáo từ.

Ngay lúc Sở Thiên bay ra đến cửa thì Đặng Khăng gọi giật lại, “Người có thể bảo Bào Uy Nhi đưa ra thể giới Hỗn Độn rồi đến Nguyệt Cầu. Nhưng ta khuyên người không nên làm như thế. Cách Lý Phân sau khi mất Nguyệt Thần, chuyện gì cũng có thể làm ra được! Nếu người nhất định muốn thả hắn ra thì hãy tìm được Nguyệt Thần trước đã, chỉ có Ni Khả mới có thể xoa dịu Cách Lý Phân!”

Sở Thiên nghe vậy dừng lại, “Đoạn tội Yêu Thú ở đâu đại ca có biết không?”

“Đã chết rồi! Linh hồn của cô ta ở đâu, e là chỉ có Tư Đặc n bệ hạ mới biết!”

Sở Thiên thúc Sư Thửu bay ra khỏi Tiếp Nguyệt Tháp.

Ở bên ngoài, Thác Mã Tư sốt ruột, “Ngài thông gia, thế nào rồi?”

Sở Thiên mặt mày tối sầm, lắc đầu. Thác Mã Tư tưởng hắn không vui vì mình đã thất lễ. Trên thực tế thì Sở Thiên đang sầu não đi đâu tìm người đối phó với Tử Thần?

Thác Mã Tư sợ hãi, hắn sợ Sở Thiên nổi giận hủy bỏ hôn lễ, “Ngài thông gia, ngài nói gì đi. Chuyện này là ta không đúng, khiến ngài mất mặt, nhưng ta...”

“Khà khà, thôi!” Sở Thiên coi như đã nghĩ thông rồi, cầu người không bằng tự cầu mình. Nâng cao thực lực của chính mình mới là chính đạo!

Thác Mã Tư bị câu nói “Thôi!” dọa chết khiếp, cúi người giọng run rẩy: “Long Hoàng bệ hạ, ngài đừng...”

“Ai ya, ngài thông gia hiểu nhầm rồi. Ta muốn nói là nếu ngài không thuyết phục được Đặng Khăng miện hạ thì chúng ta chỉ còn cách cố gắng hết sức thôi!” Sở Thiên nheo mắt cười. “Ài, mấy vị Hoàng tộc ở kia, ta sẽ giải thích với họ!”

Thác Mã Tư cúi mình liên tục, cảm kích: “Đa tạ ngài thông gia!”

“Là người nhà rồi còn khách khí gì chứ?!” Sở Thiên giữ tay Thác Mã Tư lại, “Chúng ta đi đón khách thôi!”

Tiếng cười ha hả của Sở Thiên truyền đến hòn đá liên lạc luôn mở đeo bên hông, rồi truyền qua hàng vạn dặm đến cơ địa bí mật của Âm Điện Bồ Lô Trạch.

Biển Cầm chỉ vào viên đá liên lạc trên bàn, ngạc nhiên: “Tướng công, ông chủ của chàng sao vậy? Nếu Đại Địa Phụ Thần không thể mời ra thì gia tộc Lan Nguyệt Thú cũng vô dụng, đối xử với chúng đại khái là được rồi, sao phải khách khí như thế làm gì?”

A Mạt Kỳ nhún vai, hắn không thích chuyện động não, khều khều Anh Cách Lạp Mỗ, “Cháu rể, người nghĩ sao?”

Anh Cách Lạp Mỗ nhăn nhó, “Cô gia, lão đại đừng có gọi ta như thế nữa! Ài, gia tộc Lai n Cáp Đặc có tác dụng lớn lắm, không có Đại Địa Phụ Thần đã là gì? Vừa rồi huynh không nghe sao? Người bảo vệ Lan Nguyệt!”

“Ừa, người bảo vệ Lan Nguyệt không phải bị tiêu diệt rồi sao?” Bác Đức ngạc nhiên: “Có điều những anh bạn nhỏ đó cũng thật lợi hại, liên thủ lại thì lợi hại hơn cả Thập Tam Ngự của ta, cả Thí Thần Thất Hải Thú của tình nhân của ông chủ chàng nữa. Trong Thần tộc, những đội bí binh có thể so sánh với bọn chúng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay!”

Tình nhân của ông chủ... Đây là định nghĩa mới về mỹ nhân ngư trong nội bộ Bồ Lô Trạch.

“Cô cô, năm đó ông chủ dọn dẹp đám phé tích Nguyệt Thần Điện đã có được một quyển bí tịch!” Anh Cách Lạp Mỗ nói: “Dựa vào bản lĩnh của ông chủ, chỉ cần có linh hồn, tạo ra một Lan Nguyệt Thú thì có là gì?!”

.....

Rừng Không Trung.

Cả gia tộc Thác Mã Tư cùng khách khứa ăn uống no nê một bữa, rồi Thác Mã Tư đưa con gái lên thuyền giặt, à nhầm, phi đình của Sở Thiên.

Năm tỷ muội Tiên Đế đều mặc váy cưới đỏ, e thẹn ngồi thành một hàng trong khoang được trang trí đặc biệt. Ai ai cũng mặt mày tươi rói, được gả cho một nhân vật lớn của gia tộc Phương Hoàng quả thực quá may mắn! Hơn nữa nghe nói trong lễ đường ở Bồ Lô Trạch còn có mười mấy nhân vật rất quan trọng nữa đang chờ để chúc mừng, hi hi, sau này ra ngoài chắc chắn rất có thể diện!

Hai ông già của gia tộc Phương Hoàng nhìn năm tỷ muội, nét mặt bình thường, hai người này gừng càng già càng cay, sớm đã nhận ra chỗ không bình thường của Bác Đức. Hơn nữa họ biết chuyện Bác Đức cãi nhau với Sa Khắc, trong lòng cũng đoán được ý của Bác Đức khi đồng ý hôn sự này. Nhưng gia chủ đã có lời, lại không vi phạm gia quy, họ cũng không thể ngăn cản, chỉ đành lạnh lùng nhìn năm tỷ muội.

Thác Mã Tư bị ánh mắt của hai người này dọa chết khiếp, không dám nói gì với họ, chỉ có thể giải thích với Sở Thiên.

“Khà khà, ngài thông gia yên tâm đi, hai lão tiên sinh đây là như vậy!” Sở Thiên cười ha hả, “Năm cô con gái của ngài xinh đẹp như vậy có gì không xứng với Sa Khắc chứ? Hai vị trưởng lão, phiền hai người đi gọi hộ Kim Cương ở trên Boeing!”

Sở Thiên đuổi khéo hai ông già đi, vỗ trán nói với Thác Mã Tư: “Ai ya, suýt thì ta quên một chuyện! Thực lực của năm cô con gái của ngài thế nào?”

“Thực lực của chúng không phải ngài đã thấy rồi sao?”

“Là thế này...” Sở Thiên nheo mắt, ra vẻ nghĩ cho Thác Mã Tư, “Ta là ta sợ năm tiểu thư sau này sẽ chịu thiệt thòi. Ngài biết đấy, Phượng Hoàng và Long Thần bọn ta đều thực lực vi tôn. Sa Khắc lấy năm vị tiểu thư, điều này đã gây ra sự bất mãn trong nội bộ Thượng cổ Hoàng thất vốn rất coi trọng huyết thống. Như thế, sau khi thành hôn e là năm cô con gái của ngài sẽ rất khó quan hệ với người nhà Sa Khắc. Ta nghĩ, muốn xóa bỏ sự bất mãn này thì cách trực tiếp nhất, hiệu quả nhất là dùng thực lực trấn áp!”

“Ồ, đúng, đúng, đa tạ bệ hạ nhắc nhở!” Thác Mã Tư cảm tạ Sở Thiên, nói nhỏ: “Chúng tu luyện Tịnh Hóa Pháp Trận mà Nguyệt Thần miễn hạ ban cho. Những người bảo vệ Lan Nguyệt do tiên tổ hợp thành năm đó cũng tu luyện cái này. Ngài thông gia, ngài thấy thực lực như thế đủ chưa? Nếu không đủ ta sẽ nghĩ thêm cách! Nếu quả thực không được nữa thì ta sẽ dốc hết vốn luôn!”

Dị Giới Thú Y

505. Chương 484: Cuộc Giao Dịch Với An Cát Lệ Na (thượng)

Dốc hết vốn ư? Thác Mã Tư Công Tước thân mến, đây là ngài nói đấy nhé, đừng có trách ta!

Sở Thiên nheo tít mắt lại, cười ha hả ngồi bắt chéo chân trên cái ghế lớn trong khoang, một tay kẹp điều xì-gà loại dài của Bồ Lôi Trạch, một tay gõ nhịp trên tay dựa ghế, mắt thì nhìn chằm chằm bên cạnh cái ghế, cười: “Danh hiệu ‘Người bảo vệ Lan Nguyệt’ ta cũng từng nghe qua, là đội Thần tộc bí binh cùng tề danh với Thiên Kiều Tử Sĩ và Thái Thần Cự Lực Thần. Nhưng mà...”

Sở Thiên quan sát năm tỷ muội Tiên Đế, lắc đầu chép miệng, “Nhưng năm đó ở Thiên Hải Quốc, thực lực của năm vị tiểu thư ta cũng thấy rồi, họ... miễn cưỡng có thể tính là một Hạ Vị Thần. Nhưng mà ngài thông gia cũng biết gia tộc Phượng Hoàng có Phượng Hoàng Thập Tam Ngự, họ liên thủ lại có chiến lực của Chủ Thần! Năm tiểu thư trước mặt họ còn xưng là người kế thừa của ‘Người bảo vệ Lan Nguyệt’, cái này... thể diện của ngài để đâu chứ?”

Sắc mặt Thác Mã Tư lập tức trở nên khó coi, Thác Mã Tư nghĩ bụng: Đúng thế à, hôn nhân quý tộc coi trọng môn đăng hộ đối, năm con gái gả cho gia tộc Phượng Hoàng đã là tèo cao rồi. Nếu thực lực của chúng không xứng tầm với gia tộc Phượng Hoàng thì những Thần tộc khác liệu có nói ra nói vào không? Nói Thác Mã Tư Công Tước bán con cầu vinh, nịnh bợ quyền quý?

“Phụ thân!” đại tỷ Tiên Đế của năm tỷ muội đứng dậy, nói một cách nghiêm túc: “Nếu chúng con bị nhà Phượng Hoàng coi thường thì cha sẽ mất hết thể diện, năm tỷ muội chúng con cũng không có mặt mũi nào nhìn người khác nữa!”

“Đúng thế, phụ thân!” bốn tỷ muội còn lại phụ họa theo.

Tiên Đế nói tiếp: “Con biết cha định truyền thụ thức cuối cùng của Lan Nguyệt bí pháp – Trật Tự Nhạc Chương cho đệ đệ, trước đây chúng con không có ý kiến gì, dù sao đệ đệ mới là người kế thừa duy nhất của cha. Nhưng bây giờ liên quan đến thể diện của gia tộc, chúng con đều là con gái của cha, xin cha hãy truyền thụ Trật Tự Nhạc Chương cho chúng con! Con và bốn muội muội liên thủ có lẽ cũng có thể sử dụng được.”

Thác Mã Tư vô cùng khó xử, hần nói dốc hết vốn liếng, nhưng không bao gồm bí pháp chỉ có gia chủ mới được tu luyện.

Sáu cha con bắt đầu thương lượng với nhau, Sở Thiên ở một bên quan sát, nghĩ bụng, không ngờ Nguyệt Thần cũng quan tâm đến mấy con vật nuôi này thật, đến Trật Tự bí pháp cũng truyền cho.

Qua Đặng Khăng, Sở Thiên biết được rằng, là người bảo vệ của trung tâm tam giới, gia tộc Nguyệt Thần còn có một cái tên khác, đó là nữ thần Trật Tự. Họ được Thần Sáng Thế ban phúc, bảo vệ trật tự trong đó đại diện là sự cân bằng của trung tâm tam giới. Mà khả năng của họ chính là Tịnh Hóa Thần Lực, hồi phục mọi thứ trở về với thời kỳ ban đầu. Nói thẳng ra, Lĩnh Vực của những Thần tộc khác đều là thay đổi quy luật vận hành của nguyên tố, còn Lĩnh Vực của Nguyệt Thần thì là phục hồi quy luật của nguyên tố về lúc vốn có.

Còn về Cách Lý Phân, hẳn thì lại càng dũng mãnh, là song trùng Chủ Thần, cả linh hồn lẫn thân thể. Tác dụng của Thôn Phệ Linh Vực là không cần biết Linh Vực của đối thủ biến đổi thế nào, nuốt chửng tất cả!

Tĩnh Hóa Thần Lực cộng với Thôn Phệ Linh Vực là tương đương với việc biến một cục xương cứng khó gặm thành đậu phụ rồi nuốt chửng. Nghĩ đến đây thì Sở Thiên mặt mày tươi rói, tính khí của La Tân rất tốt lại dễ chịu hơn cha hẳn nhiều, hơn nữa lại thành thật, nghe lời. Một tay sai mạnh như vậy, không bồi dưỡng thì đúng là một loại thất bại!

Bầu trời tương lai của La Tân, không có giới hạn!

Cuộc tranh luận của nhà Thác Mã Tư đã có kết quả sau khi Thác Mã Tư phu nhân đứng ra bên vực con gái. Thác Mã Tư cắn răng, “Ngài thông gia có thể tránh đi một lát không? Ta...”

“Ha ha, ngài thông gia khách khí gì chứ, người một nhà cả, ta hiểu mà!”

Thác Mã Tư truyền thụ bí pháp rồi, Sở Thiên rất thấu tình đạt lý nhường lại không gian cho Thác Mã Tư. Tiện tay chạm nhẹ vào bông hoa bên cạnh ghế, rồi đi ra.

.....

Bố Lôi Trạch, Âm Điện.

Bác Đức hốt hoảng, “A Mạt Kỳ, sao ông chủ chàng không nghe trộm chứ? Đây là Trật Tự bí pháp đây, ứng dụng cao nhất của Tĩnh Hóa Thần Lực!”

Anh Cách Lạp Mỗ trợn mắt, nghĩ bụng: Là cô cô muốn nghe lỏm thì có!

“Yên tâm đi, ngay Cách Lý Phân ở Nguyệt Cầu ông chủ cũng trộm về được, Lan Nguyệt bí pháp có là gì?” A Mạt Kỳ cười.

.....

Bên trong phi đình, ấn tượng của Thác Mã Tư với Sở Thiên lại tốt hơn một chút, vì Sở Thiên đã đuổi hết người trong phi đình chỉ để lại hai người điều khiển. Thậm chí đến những thiết bị nghe lén như đá liên lạc cũng không để lại, chứng tỏ thái độ tuyệt đối không nghe trộm.

Sau nửa ngày trời, mãi đến khi đảo Bố Lôi Trạch xuất hiện trước mặt Thác Mã Tư mới bay ra khỏi phi đình, mọi việc đã xong.

Sở Thiên quay trở lại khoang phi đình, “Ngài thông gia, sắp đến rồi, ngài mau đi chuẩn bị đi, ta cho ngài mượn Boeing, coi như là đội ngũ đưa đón!”

“Vậy thì thật cảm tạ ngài thông gia quá!” Thác Mã Tư cười tươi, đưa năm cô con gái đi.

Nhìn Thác Mã Tư đi rồi, Sở Thiên quay lại ghế ngồi, gõ gõ bông hoa cạnh ghế ngồi, “Nhớ được bao nhiêu?” Bụp!

Chậu hoa hiện ra một cái đầu tròn xoe, là Khách Thu Sa, “Hi hi, ông chủ yên tâm, Nam Hải Nhất Phiến Lực ta đây, thủ đoạn nghe trộm chụp trộm cao minh lắm. Một chữ cũng không mất, nhớ hết rồi!”

“Ừm, rất tốt, thưởng cho người một hũ rượu ngon!” Sở Thiên bế Tiểu Hùng Miêu lên, cho hẳn trở lại bản thể, rồi đưa cho hẳn một bộ quần áo, “Mặc vào mau đi, Mạt Khắc Nhĩ đang đợi người làm bạn kìa!”

.....

Đội đón dâu hùng hậu bình an trở về Bố Lôi Trạch.

Khi Boeing hạ cánh xuống quảng trường phía trước Thánh Điện, hàng loạt tiếng hò reo vang lên, ngay sau đó là tiếng pháo nổ tung bừng, Sở Thiên đã lấy Thần Lực đại pháo đã cải tạo để làm pháo mừng.

Nhìn vô vàn chùm sáng Thần Lực trên trời, Thác Mã Tư vừa bước chân xuống khỏi Boeing đã lập tức rút trở lại, thế này thì lãng phí quá, mấy chục cỗ pháo Thần Lực tương đương với Hạ Vị Thần đó!

Sở Thiên đi xuống từ phía khác của phi đình, liếc mắt nhìn Thác Mã Tư một cái, thế này đã là gì? Nếu không phải chỉ có Kim Cương mới dùng được Tụ Lực Thần Pháo thì lão tử đã sản xuất nó với số lượng lớn rồi! Đâu có dùng mấy cái cón con này?! Ài, đáng tiếc là Đồ Thần Lôi quá phức tạp...

Hiên ngang bước xuống Boeing, vừa nhìn thấy người chủ hôn đang bước tới, lập tức cúi rạp xuống, “Lạp Hy Đức bệ hạ, người... không phải là...”

“Ta không phải là bệ hạ nữa rồi! Bệ hạ hiện nay là Phát Lạp Dịch Nặc, ha ha, cung hỷ Thác Mã Tư Công Tước! Ta là người chủ hôn của ngày hôm nay!” phong độ và khí chất của Lạp Hy Đức thật sự rất hợp làm người chủ hôn.

“Người chủ hôn? Vinh hạnh quá!” Thác Mã Tư gương mặt sáng bừng, cùng Lạp Hy Đức vào trong Thánh Điện. Năm vị tân nương vẫn ở trên Boeing, vẫn chưa đến lúc họ xuống.

Trong Thánh Điện, Bác Đức đã ra khỏi Ấm Điện, ngồi cùng mỹ nhân ngư, hai người bế tiểu Sở Viêm và Đới An Na chơi đùa.

Bác Đức thấy Thác Mã Tư đến thì thả Đới An Na xuống, đứng dậy nói “Người là Thác Mã Tư? Ta là người nhà của Sa Khắc, Bác Đức!”

“Bịch!” Thác Mã Tư quỳ xuống, “Bái kiến Phượng Hoàng Thần!”

“Ừm, đứng lên đi! Sau này là người một nhà rồi!” Bác Đức chỉ mỹ nhân ngư, “Vị đây là Hải Vương Biển Cầm, Bào Uy Nhi bệ hạ!”

Chưa kịp hồi phục sau sự sung sướng của ‘người một nhà’ thì Thác Mã Tư đã lại vội vàng vàng hành lễ “Hải Vương bệ...”

Chưa nói xong, Bác Đức đã lạnh lùng thêm một câu, “Cũng là biểu tỵ kiêu tình nhân của Phát Lạp Dịch Nặc!”

Gương mặt mỹ nhân ngư lập tức đỏ rần, cũng may tiểu Sở Viêm bỗng hét toáng lên, “Mẹ ơi, Miêu Miêu về rồi, con đi tìm Miêu Miêu!”

Thác Mã Tư gạt đầu bừng tỉnh, cười: “Phát Lạp Dịch Nặc phu nhân, xin chào!”

Tình nhân, chuyện này là rất phổ biến giữa các quý tộc, ngay Thác Mã Tư năm đó cũng liên quan đến Thiên Hải Vương Hậu. Có thể thấy rằng, giữa các quý tộc đã mặc nhận vấn đề này rồi. Mãi Khắc Nhi đã gọi mẹ rồi, có lẽ tình nhân sớm sẽ trở thành phu nhân thôi. Thác Mã Tư chỉ là bỏ qua bước đó mà gọi luôn là phu nhân. Gọi xong hẳn còn cảm thấy vài phần tự đắc.

Mỹ nhân ngư thật sự không chịu nổi nữa, nhưng lại không thể giải thích rõ ràng được, đành bế tiểu Sở Viêm tránh ra phía sau.

“Ta đắc tội với Hải Vương bệ hạ sao?” Thác Mã Tư ngạc nhiên hỏi.

Bác Đức nhún vai, “Không, kệ đi, mau đi chuẩn bị hôn lễ!”

Quá trình tiến hành không cần nói nhiều, Lạp Hy Đức và Sát Lâm Na đã bố trí xong cả.

A Tư Nặc mặc lễ phục, dựa vào người AK cười ngốc. Theo trình tự thì hai người này phải xuất hiện đầu tiên.

Chậm rãi bước trên thảm đỏ, A Tư Nặc hạnh phúc không lời tả xiết, nhưng đúng lúc ấy thì từ bên ngoài điện vang lên tiếng của đội đón khách.

Cổ quái, kinh ngạc, coi thường, khủng bố, tất cả những ngữ điệu phức tạp đó hợp thành một câu: “Gia tộc Ma Căn, An Cát Lệ Na miện hạ đến chúc mừng!”

Những khách là con người hoan hô, lại có thể gặp một Chủ Thần rồi, còn tất cả các Thần tộc thì lại lặng im.

Nhìn A Tư Nặc, hẳn đã ngã hẳn lên người lão bà rồi.

Sở Thiên vẫy vẫy tay, ra hiệu cho mỹ nhân ngư bế con đi vào trong, Sát Lâm Na cũng đi theo.

Nháy mắt với Bác Đức, Sở Thiên nói nhỏ: “Người có nhận ra ai là An Cát Lệ Na không?”

“Không, An Cát Lệ Na không phải Linh Hồn Chủ Thần, nhưng linh hồn của cô ta cũng không yếu. Thực lực hiện nay của ta căn bản là không thể nhìn ra được!”

A Tư Nặc bỗng bỏ lại AK, khủng hoảng chạy tới cầm lấy tay Sở Thiên, “Phất Lạp Dịch Nặc tiên sinh, ngài phải cứu ta!”

“Người yên tâm, không sao đâu!” Sở Thiên xoa dịu A Tư Nặc, rồi nói to: “Kim Cương, người đi nghênh tiếp trước đi. Ta ra ngay đây!”

Bảo Kim Cương đi, một mặt là vì hắn là ma sủng của Sở Thiên, không mất thân phận, mặt khác hắn là người đàn ông cường tráng nhất của Bồ Lôi Trạch...

Thác Mã Tư bị những nhân vật tai to mặt lớn này chấn động đến thần trí không tỉnh táo, bật cười lớn tiến lại, “Ngài thông gia, ngài thật có thể diện, lại có một Chủ Thần đến!”

“Đi thôi, chúng ta đi nghênh tiếp An Cát Lệ Na miện hạ!”

Sở Thiên gọi Bác Đức.

Trên quảng trường, An Cát Lệ Na đang đứng một mình, Kim Cương bên cạnh không thèm nhìn lấy một lần, chỉ lạnh băng nhìn Sở Thiên.

Lão bà nữ thần tại thượng, là bản thể ở địa ngục! Sở Thiên khê thở phào, tiến lên trước cung tay nói: “Không phải miện hạ ở địa ngục sao? Sao lại có thời gian đến chúc mừng thế này? Lẽ nào miện hạ đã tìm được thông đạo giữa địa ngục và nhân gian?”

Bác Đức cũng ở đây? An Cát Lệ Na giật mình, nhưng vẫn cười lạnh lùng, “Phất Lạp Dịch Nặc, người hại ta không ít đâu!”

“Sao miện hạ lại nói những lời như vậy?”

“Ta không nói nhiều nữa, ta đến để giao dịch với người một việc!” An Cát Lệ Na lạnh lùng, “Trả thi thể của Gia Sách Nhĩ và Lạp Hy Mỗ cho ta, ta sẽ cho người biết chỗ của Tử Thần!”

Dị Giới Thú Y

506. Chương 485: Cuộc Giao Dịch Với An Cát Lệ Na (hạ)

Hôm đó sau khi bắt Tiểu Bạch, Tử Thần tự phát nổ, đem theo linh hồn của hai Chủ Thần chạy xuống Địa Ngục.

Đây là suy đoán của Sở Thiên sau khi nghe nội dung giao dịch của An Cát Lệ Na. Tiểu di tử Cáp Dịch Tư này cũng thật mạnh, hòn đá thông đạo nằm trong tay Dịch Á Lạc mà cô ta vẫn có thể nghĩ ra cách đến Địa Ngục. E là cô ta chỉ dựa vào linh hồn thôi đã đủ khả năng phá vỡ không gian rồi.

“An Cát Lệ Na miện hạ, chúng ta vào trong nói chuyện đi!” Sở Thiên chỉ vào cửa vào đại điện, đồng thời nháy mắt với Bác Đức, ta sẽ giữ chân An Cát Lệ Na, người nghĩ cách đừng để cô ta nhìn thấy Sa Khắc.

Sở Thiên dẫn An Cát Lệ Na vào chính điện, chào hỏi mọi người một tiếng rồi vào thẳng mật thất. Vì lý do an toàn, Sở Thiên đem theo cả Chiến Thần.

Hôn lễ phía ngoài vẫn đang tiến hành, bên trong mật thất thì lại rất yên tĩnh.

Có Chiến Thần bên cạnh, Sở Thiên không hề sợ An Cát Lệ Na, ngồi xuống cười: “Miện hạ, khi ở Lạc Ưng Thạch chắc miện hạ cũng nhìn thấy rồi, Anh Cách Lạp Mỗ dùng Lĩnh Vực của gia tộc miện hạ, ha ha, Gia Sách Nhĩ...”

“Người cho Anh Cách Lạp Mỗ Tinh Hạch của Gia Sách Nhĩ?” An Cát Lệ Na liếc nhìn Chiến Thần nhẩn nhẩn hừ một tiếng.

“Gia Sách Nhĩ đã không còn nữa, dù ta muốn trả miện hạ thì cũng không lấy ra được!” Sở Thiên nheo mắt cười: “Bọn Lạp Hy Mỗ không những thiếu một người, mà linh hồn của chúng còn bị A Tư Nặc phong ấn rồi!”

Khí tức của Chiến Thần bao trùm lấy An Cát Lệ Na.

Sở Thiên nói tiếp: “Nếu miện hạ có thể chấp nhận hai điều này thì giao dịch của chúng ta có thể tiếp tục! Nếu không thì ta phải bảo Chiến Thần tiễn khách rồi!”

Với sự uy hiếp của Sở Thiên, An Cát Lệ Na không hề có động tĩnh gì mà chỉ từ tốn nói: “Người có lẽ đã đoán ra được Tử Thần ở Địa Ngục, nhưng không có sự trợ giúp của ta người sẽ không tìm được cô ta đâu!”

“Ha ha, mọi người hợp tác là sự lựa chọn tốt nhất, không phải sao?” Sở Thiên cười: “Đừng nói đến chuyện Tử Thần vội, miện hạ làm thế nào đến được nhân gian vậy?”

Không phải Sở Thiên không vội việc tìm nơi ẩn náu của Tử Thần mà là hắn biết An Cát Lệ Na cần hắn, nếu tùy tiện đồng ý thì sẽ phải bỏ nhiều vốn hơn, vì thế hắn cứ từ từ.

“Trận chiến Lạc Ứng Thạch, vì giúp người mà ta hai bên đều khó nói, kết quả...”

“Ừa, miện hạ nhằm phải không!” Sở Thiên lắc lắc ngón tay, “Trận Lạc Ứng Thạch, không phải miện hạ giúp ta mà là thực hiện lời hứa, chúng ta hai bên không ai nợ ai!”

Sắc mặt An Cát Lệ Na không có gì thay đổi, “Được, chúng ta không ai nợ ai, ta cũng nói ngắn gọn...”

Trận Lạc Ứng Thạch hôm đó, An Cát Lệ Na và Thái Dương Thần quyết chiến, Sở Thiên bình an, nhưng An Cát Lệ Na thì gánh cả đồng rắc rối. Một kế hoạch tốt đẹp bỗng bị hủy vì An Cát Lệ Na, Thái Dương Thần đương nhiên ghi hận trong lòng, cuối cùng gia tộc Ma Căn và Thái Dương Thần cùng đã thành thù địch.

Về sau, các trưởng lão gia tộc Phượng Hoàng tìm Lộ Tây Pháp ở Địa Ngục, nhưng lại không tìm thấy vị trí của Thái Dương Thần Cung. Do Hiệp ước liên minh của ba gia tộc lớn ở Địa Ngục nên chi nhánh của gia tộc Phượng Hoàng và Ma Căn trở thành liên minh, vì thế trưởng lão Phượng Hoàng tìm bản thể của An Cát Lệ Na hợp tác.

Vừa khéo lúc đó Thí Thần Thất Hải Thú và ba huynh đệ Ba Nhĩ cũng ở Địa Ngục tìm mỹ nhân ngư. Bọn họ nghe nói Bào Uy Nhĩ rơi vào tay Sở Thiên, trong lòng lại thở phào, La Đức Mạn dựa vào những hành vi trước đây của Sở Thiên đoán rằng bệ hạ của mình chắc chắn sẽ không có chuyện gì. Hơn nữa hồi phục thực lực cũng không thành vấn đề gì, có điều cũng không thể thiếu việc đem lợi ích đến cho Bồ Lô Trạch.

Cuối cùng, không biết vì lý do gì mà La Đức Mạn lại vô lương tâm mặc kệ mỹ nhân ngư trong tay Sở Thiên không quản nữa, đem Thí Thần Thất Hải Thú đi giúp gia tộc Phượng Hoàng giải cứu Lộ Tây Pháp. Địch Á Lạc dùng đá thông đạo đưa An Cát Lệ Na có thực lực mạnh nhất cũng có khả năng chạy thoát nhất đến nhân gian để cô ta tìm Sở Thiên!

Nghe An Cát Lệ Na kể xong, Sở Thiên cười: “Nói như vậy, Tử Thần đang cấu kết với Thái Dương Thần?”

An Cát Lệ Na biết Sở Thiên có thể đoán được điều này, gật đầu, “Đúng vậy, khi quyết đấu với Thái Dương Thần, bọn ta không có Linh Hồn Chủ Thần, Cấp Địch Tư bỗng xuất hiện dùng sức mạnh linh hồn đánh lên bọn ta! Cuối cùng... Địch Á Lạc đưa ta đến nhân gian, họ giờ thế nào thì ta không rõ!”

“Hừ, An Cát Lệ Na miện hạ, miện hạ dọa ta đấy à?!” Sở Thiên ngồi bắt chân, miệng ngậm xì gà, cười lớn: “Rõ ràng là đến cầu cứu, vậy mà miện hạ lại bảo là bàn chuyện làm ăn?!”

“Hừ!” An Cát Lệ Na lạnh lùng nói: “Gia tộc Phượng Hoàng, cả Thí Thần Thất Hải Thú không liên quan gì đến ta, dù sao giờ ta cũng đang rất tốt, không cần thiết phải cầu cứu giúp chúng!”

An Cát Lệ Na đứng dậy làm vẻ muốn bỏ đi, “Người nên biết, giúp chúng cầu cứu, cho người biết nơi ẩn náu của Tử Thần, đây không phải trách nhiệm của ta! Ta phải trả giá thì nhất định phải có lợi ích, nếu không có ngu mới giúp người!”

An Cát Lệ Na nói rất rõ ràng, cô ta không có nghĩa vụ giúp Sở Thiên, muốn cô ta giúp thì phải có lợi ích!

Cuối cùng, An Cát Lệ Na lạnh băng băng nói: “Tuy ta không phải Linh Hồn Chủ Thần nhưng cũng nhìn thấy Ái Lệ Ti miện hạ bị giam cầm dưới linh hồn của Tử Thần, lẽ nào ngươi không muốn cứu cô ta?”

“Khảm Phổ, đi tìm Ba Bác Tát, bảo hắn đem hết thi thể của gia tộc Ma Căn trong phòng thí nghiệm ra!”

“Sự an toàn của ông chủ...”

“Yên tâm, An Cát Lệ Na miện hạ sẽ không làm hại ta đâu, hơn nữa có muốn giết ta cũng đâu có dễ thế!” Sở Thiên nói vô cùng tự tin.

Sở Thiên giơ ra hai ngón tay, “Thứ nhất, ta trả cho miện hạ Lạp Hy Mỗ, đồng thời bảo A Tư Nặc giải trừ phong ấn linh hồn chúng. Có điều miện hạ phải giúp ta tìm Tử Thần, đồng thời không được làm phiền ta chuyện của Gia Sách Nhĩ nữa!”

An Cát Lệ Na lắc đầu, “Không thể được, ta nhất định phải lấy Gia Sách Nhĩ về!”

“Đừng vội, ta còn chưa nói hết!” Sở Thiên cười: “Miện hạ rất muốn lấy lại tất cả phân thân phải không?”

An Cát Lệ Na hơi giật mình, Sở Thiên nói không sai, những năm gần đây An Cát Lệ Na đã mất đi sự khống chế đối với các phân thân. Nội bộ gia tộc Ma Căn đã chia năm xẻ bảy, mỗi phân thân đều nắm được một thể lực nhất định. Bản thể cô ta vì mất đi bọn Lạp Hy Mỗ mà trở nên yếu đi, vì thế mà An Cát Lệ Na mới vội vàng muốn tìm lại Lạp Hy Mỗ.

“Thứ hai, chính là ta có thể giúp miện hạ lấy về những phân thân trừ Gia Sách Nhĩ ra!”

An Cát Lệ Na suy nghĩ một lúc, “Ta đồng ý!”

Sở Thiên cười lớn rồi đứng dậy, muốn đập tay cam kết với An Cát Lệ Na nhưng An Cát Lệ Na đã tránh, “Ta không tin cái này, ta chỉ tin vào lợi ích!”

Sở Thiên nhún vai.

An Cát Lệ Na nói: “Nếu chúng ta đã là đồng minh, vậy thì ta sẽ miễn phí cho ngươi biết một tin. Trong trận hỗn chiến Ái Lệ Ti miện hạ đã thoát khỏi sự cầm cố, cô ta bảo ta nói với ngươi: chưa có đủ thực lực thì đừng đối phó với Tử Thần. Không bị phong ấn cơ thể, Cấp Định Tư sẽ hồi phục thực lực rất nhanh!”

“Lão bà ta còn nói gì nữa?” Sở Thiên vội hỏi.

Sắc mặt An Cát Lệ Na trở nên cổ quái: “Cô ta còn nói lần này ngươi hại cô ta rồi, bảo ngươi cẩn thận cái tai đấy!”

Sở Thiên sờ sờ lên tai, đột nhiên bật cười: “Nếu miện hạ miễn phí cho ta biết tin này thì có thể tặng thêm một tin khác không? Ha ha, miện hạ là người duy nhất bình an vô sự trong đại chiến núi Phán Quyết, vậy miện hạ có biết chỗ ở hiện nay của Thần Hoàng không?”

“Bình an vô sự? Hừ, ta phải hy sinh một phân thân mới thoát được!” An Cát Lệ Na cười nhạt: “Ta chỉ nhìn thấy Vưu Nhân tử trận, thi cốt Long Thần tan biến, hai con trai của Long Thần khi đó bỗng từ Thời Không thông đạo xông ra, muốn cứu Long Thần, ta nhân thời cơ hội hỗn loạn hy sinh một phân thân để thoát thân, chuyện sau đó ta không biết gì cả!”

“Ồ!” Sở Thiên thất vọng gật đầu, “Vậy miện hạ có tất cả mấy phân thân?”

“Ái Lệ Ti không cho ngươi biết sao? Ha ha, vậy thì ta cũng không nói!”

Sở Thiên khựng lại, “Phân thân của ngươi là lão bà của ta giúp tạo ra?”

“Đúng vậy, là Ái Lệ Ti miện hạ giúp ta. Khi ấy ta đồng ý giúp ba việc, đã làm hết rồi!”

“Làm hết rồi thật sao?” Sở Thiên giả giọng vô lại, “Dù sao lão bà ta cũng không ở đây, miện hạ nói thế nào chả được!”

“Ở Huyết Luyện Ngục ta đã cứu ngươi là một. Việc thứ hai, trong đại chiến Chúng Thần lần thứ hai, linh hồn Ái Lệ Ti sau khi vào Lan Nguyệt Thú, là ta giúp che giấu thân phận, thoát khỏi truy sát!” An Cát Lệ Na nói lạnh lùng.

“Còn một việc nữa thì sao?”

An Cát Lệ Na phẩy tay, nói với tốc độ nhanh nhất có thể, “Sau khi phân thân, ta làm nha đầu sai việc cho Ái Lệ Ti một năm!”

Quả nhiên là phong cách của Tiểu Bạch!

.....

Sau khi sắp xếp chỗ ở cho An Cát Lệ Na, Sở Thiên lệnh cho Kim Cương tiếp đãi rồi trở về chính điện.

A Tư Nặc đứng run lấy bối bên cạnh AK, mặt mày lộ vẻ khủng hoảng, gần như phải có người kéo đi mới hoàn thành trình tự hôn lễ.

Lúc ấy, tiểu Sở Viêm và Đới An Na xuất hiện, Sát Lâm Na và Xích Diễm mỗi người bế một đứa, nhưng không biết tại sao mà trên mặt Sở Viêm lại có một vết đỏ.

Sở Thiên tiến đến bên cạnh A Tư Nặc, khi chúc mừng Sở Thiên nói nhỏ: “Qua vài ngày sẽ giải trừ phong ấn cho Lạp Hy Mỗ, sau này ngươi sẽ không liên quan gì đến gia tộc Ma Căn nữa!”

“Phất Lạp Dịch Nặc tiên sinh, ta ca ngợi ngài!”

AK nhìn A Tư Nặc một cách nghi hoặc, nhưng Sở Thiên ở đây nên tạm thời không biểu hiện ra. Khi động phòng chắc chắn sẽ rất nhộn nhịp.

“Xin mời tân lang Sa Khắc!” trình độ của chủ hôn Lạp Hy Đức rất chuyên nghiệp, rất có bài bản.

Cùng với sự xuất hiện của Sa Khắc, hôn lễ hôm nay cũng lên đến cao trào.

Nhưng Sở Thiên không có tâm tư để chú ý đến Sa Khắc, kéo Bác Đức sang một bên nói nhỏ: “Tử Thần ở Địa Ngục, trưởng lão và Thập Tam Ngự có lẽ gặp rắc rối rồi!”

Bác Đức khẽ gật đầu, bỏ lại hôn lễ, đi thương nghị cùng hai trưởng lão.

Sở Thiên tìm mỹ nhân ngư trao đổi một vài lời cũng khiến mỹ nhân ngư phải chau mày.

Ba Bác Tát bỗng đi ra, Sở Thiên khựng lại, lúc này Ba Bác Tát phải ở chỗ An Cát Lệ Na trao đổi con tin chứ sao lại ở đây?

Ra hiệu cho Sở Thiên tiến lại, Ba Bác Tát ghé sát tai Sở Thiên: “Ông chủ, mười mấy người gia tộc Ma Căn đó rất kỳ quái, ta không dám trực tiếp giao cho An Cát Lệ Na, xin ông chủ hãy đi xem sao!”

Sở Thiên cùng Ba Bác Tát tới một nơi không có người, Ba Bác Tát lấy ra một cái thi thể.

Sở Thiên kiểm tra một lượt thì kinh ngạc, thì ra những kẻ này của gia tộc Ma Căn đáng lẽ là người thực vật, tuy không thể động đậy nhưng vẫn có dấu vết sự sống, nhưng bây giờ thì chúng không còn chút sự sống nào nữa.

Vạch mắt chúng ra, kiểm tra đồng tử, giống hệt như của Sa Khắc, linh hồn chúng đã biến mất rồi.

Dị Giới Thú Y

507. Chương 486: Hung Sát Liên Hoàn Ở Bồ Lô Trạch

“Chúng thành thể này từ bao giờ?” Sở Thiên vội hỏi.

“Theo lời dặn của ông chủ, hàng ngày ta đều thí nghiệm chúng hai lần. Sáng nay khi làm thí nghiệm chúng vẫn còn bình thường, nhưng vừa rồi khi đi lấy thì chúng biến thành thể này!”

“Đừng kinh động đến người khác, gọi Mạt Khắc ra đây, đừng để Lạp Hy Đức phát hiện!” thông qua ánh mắt dò dẫm, Sở Thiên đoán được là linh hồn của chúng đã biến mất, nhưng vẫn không dám khẳng định. Bồ Lô Trạch chỉ có hai người tinh thông sức mạnh linh hồn. A Tư Nặc đang thành thân nên Sở Thiên đành phải tìm Mạt Khắc.

“Đợi đã, đem theo thi thể, ta đi cùng ngươi!” Sở Thiên nghĩ một lúc, cảm thấy không ổn thỏa, khởi động Thời Gian Thuận Lưu đưa Ba Bác Tát và thi thể bay đi.

Có mặt Lạp Hy Đức ở đây, vậy thì Mạt Khắc, kẻ có thù giết con với hắn không thể ở trong nội đảo rồi. Hắn và Cát Nặc Bĩ Lợi được sắp xếp ở trên một hòn đảo nhỏ ở bên ngoài. Được tiếp đãi chu đáo, đúng giờ thì lên lớp dạy tiểu Sở Viêm, cuộc sống rất dễ chịu.

Tìm thấy Mạt Khắc trong hang sói, Sở Thiên kể lại sự việc rồi chờ đáp án của Mạt Khắc.

Mạt Khắc liếm chiếc răng nanh quan sát, hành vi của hắn ngày càng trở nên giống sói, sau đó ngẩng đầu lên nói: “Linh hồn của chúng đã không còn nữa rồi. Có lẽ là bị một Thần tộc có linh hồn rất mạnh bắt đi rồi!”

“Mạnh đến mức nào mới có thể lấy linh hồn khỏi cơ thể?” Sở Thiên hỏi.

Mạt Khắc trầm tư một lúc, nói: “Ngươi cho ta biết đẳng cấp thực lực của mười mấy tên Ma Căn này trước đã!”

Sở Thiên nhanh chóng nói hết.

Mạt Khắc cười hắc hắc: “Phất Lạp Dịch Nặc tiên sinh, hình như tiên sinh gây rắc rối lớn rồi đấy!” nói rồi hắn nhảy lên trên người Lạp Hy Mỗ, móng vuốt đặt trên trán Lạp Hy Mỗ, chép miệng nói: “Tên Lạp Hy Mỗ này, có lẽ cũng tu luyện sức mạnh linh hồn. Tuy không mạnh nhưng dưới sự bảo vệ của cơ thể thượng vị đỉnh phong thì muốn lấy linh hồn của hắn ít nhất cũng là Linh Hồn Chủ Thần sơ cấp!”

“Linh Hồn Chủ Thần?!” Sở Thiên chau mày. Vừa bàn chuyện giao dịch với An Cát Lệ Na thì mười mấy tên này chết. Thế này thì bảo Sở Thiên ăn nói thế nào với An Cát Lệ Na đây? Hơn nữa điều này cũng vẫn chưa phải nghiêm trọng, con tin của gia tộc Ma Căn đều để ở trong phòng thí nghiệm trong Quang Minh Thần Điện, có vô số vòng bảo vệ, kẻ địch có thể lấy đi mười mấy linh hồn mà thần không biết quỷ không hay. Như vậy thì hắn cũng có thể lên đến bên cạnh Sở Thiên bất cứ lúc nào.

Mạt Khắc nói tiếp: “Ta nói ít nhất là Linh Hồn Chủ Thần nhé, cũng có khả năng là Thần Vương, không biết chừng là Tử Thần miện hạ đến tìm ngươi báo thù ấy chứ!”

“Hừ, có thể sao?” Sở Thiên rất khó chịu với thái độ cười trên nỗi đau khổ của người khác của Mạt Khắc, phản bác lại: “Tiểu di tử đó của ta tuy hơi bị kích động nhưng cũng là một nhân vật lớn. Giờ cô ta đang bận phục hồi thực lực, sẽ không chọn lúc này để liều với ta đâu!”

Mạt Khắc không nói gì nữa.

“Ngươi đi theo ta, lục soát toàn đảo!” Sở Thiên kéo Mạt Khắc, “Ta sẽ dùng Thời Gian Thuận Lưu đưa ngươi đi đến mọi chỗ, ngươi kiểm tra kỹ lưỡng cho ta!”

“Phất Lạp Dịch Nặc tiên sinh, như thế không phải ngươi muốn hại chết ta sao? Nếu thật sự có Linh Hồn Chủ Thần thì dù ta có nhìn thấy linh hồn của hắn thì chỉ cần chớp mắt là hắn xử được ta rồi!” Mạt Khắc rụt cổ.

Sở Thiên khựng lại, Mạt Khắc nói đúng, nếu thật sự có Linh Hồn Chủ Thần thì không những Mạt Khắc chết chắc mà Sở Thiên cũng không tốt hơn.

“Ngốc rồi sao?!” Mạt Khắc chế giễu: “Bên cạnh ngươi không phải còn có Bác Đức sao? Tìm hắn đi. Mắt của Phụng Hoàng Thần có gì mà không nhìn thấy chứ?!”

Sở Thiên ném Mạt Khắc xuống đất, Thần m Mưu làm việc đúng là hết mình, hoàn thành hết trách nhiệm, chỉ có một tật là mồm quá thối.

“Nhẹ tay thôi chứ!” Mạt Khắc nói: “Ta khuyên ngươi cẩn thận, Linh Hồn Chủ Thần không có hứng thú với ma thú bình thường, nên ta có lẽ rất an toàn, nhưng Thần tộc và khách khứa của ngươi thì chưa chắc đâu!”

Sở Thiên lại giật mình, vội vã lấy đá liên lạc ra: “A Mạt Kỳ, lập tức khởi động thông đạo, đưa Chu Lệ Á đến chỗ A Tư Nặc. Rồi đưa hết những người quan trọng trong nhà đến tham dự hôn lễ. La Tân cũng phải đi! Tất cả Thần tộc trong nhà không được cách A Tư Nặc quá một nghìn mét!”

“Ông chủ, xảy ra chuyện lớn gì sao?” sau khi Sở Thiên về đảo thì A Mạt Kỳ cũng tất thiết bị giám sát, lúc này hẳn cũng chỉ mới biết có chuyện xảy ra.

“Có Linh Hồn Chủ Thần lên vào Bồ Lô Trạch, trước mắt vẫn chưa biết có mấy tên!”

Mạt Khắc ngửa đầu lên hét về phía đá liên lạc: “Bổ sung một chút, có lẽ Linh Hồn Chủ Thần ẩn thân lên vào, cũng có thể là linh hồn rời khỏi cơ thể, chỉ có linh hồn lên vào!”

Sở Thiên nói: “Người cẩn thận đấy, nếu tình huống cấp bách thì mở một không gian ra cho mọi người tránh vào trong đó!”

“Đã hiểu!”

Sở Thiên không tắt đá liên lạc, treo ở bên hông, rồi đưa Ba Bức Tát bay trở về nội đảo, những thi thể kia được vút vào trong nhẵn không gian.

Nhìn Sở Thiên bay đi, Mạt Khắc đá một cái vào Cát Nặc Bĩ Lợi đang ngáy phì phò, gọi hắn dậy: “Ê, từ bây giờ chúng ta giả ngốc, chúng ta là ma thú bình thường! Đừng có để bị phát hiện linh hồn chúng ta là Thần tộc nghe rõ chưa hả? Đi thôi, đi làm việc mà Cuồng Lang nên làm!”

.....

Trong Quang Minh Thần Điện, khách khứa vẫn đang nhộn nhịp chúc mừng tân lang tân nương.

A Tư Nặc và AK đã trao đổi tín vật chính thức trở thành phu thê, giờ đang kính rượu đáp tạ từng bàn. Còn tiểu Sở Viêm thì đang ngồi trong lòng Sát Lâm Na, ánh mắt gian tà nhìn Đới An Na trong lòng Xích Diễm, rõ ràng là không có ý tốt. Bạn hắn, Khách Thu Sa thì sầu não chết được. Bạn của Đới An Na là tôn nữ của Tả Tướng Khải Tát Cách Lô Minh. Nha đầu này ngay lúc ban đầu đã nhắm “con gấu bông” mập ú Khách Thu Sa này, cứ hôn chỗ này, sờ chỗ kia, quấy rối Tiểu Hùng Miêu.

Sa Khắc xuất hiện, dưới sự mê hoặc của “đùi lợn nướng” mà thần không biết quỷ không hay của Sát Lâm Na, hắn rất ra dáng, đầy khí độ anh hùng, năm tỷ muội Tiên Đế nhìn mà chết sững.

“Chư vị!” vừa vào đại điện, Sở Thiên tươi cười nói to: “Ta có chuẩn bị một tiết mục để chúc mừng chuyện vui ngày hôm nay. Xin mời mọi người theo ta đến Đỉnh Quang Minh!”

Đỉnh Quang Minh, chính là tầng trên cùng của Quang Minh Thần Điện, bên trên có một tòa Liễu Vọng Tháp.

Mọi người theo Sở Thiên đến bên dưới tháp, Sở Thiên cười: “Chỉ là một chút muốn mọi người vui vẻ!”

Bùm!

Từ đỉnh Liễu Vọng Tháp bắn ra một tầng Thần Lực tam trùng màu xanh lục, rồi lại một tầng khác, tầng nọ nối tiếp tầng kia, bao trùm cả Bồ Lô Trạch, nhưng ánh sáng xanh ấy vẫn không dừng lại. Đồng thời với đó, từ những hòn đảo nhỏ được tuyển chọn kỹ lưỡng xung quanh Bồ Lô Trạch, nơi có danh xưng “Thánh địa nghìn đảo” cũng không ngừng tỏa ra Thần Lực.

Những hòn đảo nhỏ phối hợp với nội đảo phát ra Thần Lực, tầng nối tầng ra xa vô biên, dường như vùng biển vạn dặm đang nở hoa. Những luồng Thần Lực này tập hợp trên không trung, màu xanh biến thành đỏ, rồi chớp mắt lại thành màu lam!

“Ngũ trùng Thần Lực!” những người ‘biết hàng’ hét lên.

Ngũ trùng Thần Lực đỉnh phong như một tấm rèm bao trùm lấy Bồ Lô Trạch, đây chỉ là mọi người thấy vậy, thật ra dưới lòng đất cũng bị bao phủ.

“Thật vinh hạnh, quá vinh hạnh!” Thác Mã Tư lẩm nhẩm một mình, thật là có thể diện mà.

“Lão bà, nàng xem, đẹp thật!” A Tư Nặc ghé sát tai AK nói.

Sắc mặt AK đã thay đổi từ lâu, dẫm mạnh lên chân A Tư Nặc, “Chàng chú ý chút đi, có rắc rối rồi! Ông chủ phải dùng đến Ngũ trùng Tụ Lực Phòng Ngự Trận, đây là vũ khí bí mật của Tề Bách Lâm đấy!”

Khách khứa vẫn đang tán dương Sở Thiên, còn Sở Thiên thì đã giao lại mọi chuyện cho Sát Lâm Na “Ta và Bác Đức đi tìm Linh Hồn Chủ Thần đó, nàng nghĩ cách bảo A Tư Nặc bảo vệ mọi người. Nếu không được thì gọi Cách Lý Phân dậy!”

Quay đầu nhìn mỹ nhân ngư, Sở Thiên nói: “Người cũng cần thận đấy, đừng rời khỏi A Tư Nặc!”

Nói rồi Sở Thiên và Bác Đức rời đi, Chiến Thần cũng theo sát sau.

Bác Đức bay lên trời, hai mắt trở nên trắng toát, từ từ nhìn bao quát Bồ Lô Trạch, rồi lắc đầu: “Trên mặt đất không có, đường hầm và mặt thất của Bồ Lô Trạch quá nhiều, kiểm tra dưới mặt đất cần rất nhiều thời gian!”

“Dù thế cũng phải kiểm tra, một tắc đất cũng không được bỏ qua!”

Lúc này, đá liên lạc vang lên tiếng A Mạt Kỳ: “Ông chủ, võ sĩ ở địa lao có tin, Mã Lý Ngang và Phổ Lan Đa cũng chết rồi! Trên cơ thể đều không có vết thương, đều mất đi linh hồn!”

Bác Đức chửi thề một câu, nói: “Phất Lạp Địch Nặc, xem ra tên Linh Hồn Chủ Thần này là chuyên chọn những Thần tộc ở đơn lẻ. Có lẽ... muốn thu thập linh hồn Thần tộc!”

“Khốn kiếp, Linh Hồn Chủ Thần mà cũng làm chuyện ám muội?!” Sở Thiên giận dữ.

“Ừa, con chuột to quá!” Bác Đức chỉ bờ biển của nội đảo, “Người xem, đằng kia có một con chuột đang vẫy người kia!”

Sở Thiên cúi đầu nhìn, một con chuột to bằng con Cuồng Lang, đang vẫy vẫy chân trên bờ biển, có lẽ là một trong các hậu đại của Ni Mễ Tư.

“Là Ni Mễ Tư đang gọi ta, qua đó xem sao!”

Sở Thiên bay đến trên người Ni Mễ Tư, Ni Mễ Tư nói: “Ông chủ, hậu đại của ta nói, dưới mặt đất có kẻ đang hoạt động gì đó. Không thấy ai ở chỗ Thần Mộ, nhưng hai hậu đại của ta ở đó đã mất tích một cách kỳ lạ.”

“Bảo hậu đại của người giám sát mấy kẻ đó. Bác Đức miện hạ chúng ta xuống dưới!”

Bác Đức nói: “Người lấy Phán Quyết Đào ra đã, khởi động Lục Ngự Tòa Hồn Trận bảo vệ trán. Đối thủ là Linh Hồn Chủ Thần nhất định phải cẩn thận!”

Sở Thiên làm theo, Tòa Hồn Trận được khởi động nhưng Long Thần bên trong không có phản ứng gì, dường như vẫn chưa phục hồi nguyên khí sau lần trước, “Thế còn Chiến Thần?”

“Ông chủ yên tâm, ta có cách bảo vệ linh hồn!”

Ba người xuống biển, đi theo một đường mật đạo.

Còn cách Thần Mộ hơn trăm mét, Bác Đức bỗng đứng lại, cười nhạt: “Là vị Linh Hồn Chủ Thần nào, mau ra mặt đi!”

“Hử? Người nhìn thấy ta?”

Một bóng người dần dần tụ lại thành hình, khuôn mặt không rõ nét nhưng hình dáng thì rất rõ ràng.

“Linh Hồn Thực Thể Hóa?!” Bác Đức giật mình, là một Linh Hồn Chủ Thần, Bác Đức biết trước mặt chỉ là một linh hồn không có thân thể, nhưng linh hồn này lại có thể kết lại thành thực thể. Điều này cho thấy hẳn đã đạt đến đỉnh phong của Linh Hồn Chủ Thần. Chỉ tiến một bước nữa là thành Thần Vương rồi.

“Khó Khoa Kỳ, là người!” Chiến Thần cầm cây kích xuống mặt đất, mở rộng cánh bay lên trước ôm chặt lấy kẻ kia, cười lớn: “Thì ra linh hồn người vẫn còn, mau đến bái kiến Thần Hoàng!”

Thân thể Khó Khoa Kỳ đã kết lại xong, trong bộ dạng của một người trung niên, mái tóc dài trắng, chiến giáp màu bạc, gương mặt bình lặng như mặt nước, “Thần Hoàng? Hừ, Khảm Phổ, hẳn là giả!”

“Sao có thể?! Người xem, cái bệ hạ cầm kia không phải Phán Quyết Đào sao?” Chiến Thần cười lớn, huynh đệ bao nhiêu năm cuối cùng cũng được trùng phùng.

“Cứ cầm được Phán Quyết Dao là Thần Hoàng sao?” Khố Khoa Kỳ cười nhạt, “Đoạn Tội Khố Khoa Kỳ ta chỉ nhận linh hồn!”

Dị Giới Thú Y

508. Chương 487: Khảm Phổ Hồ Đồ

Đây chính là Đoạn Tội Yêu Thú?!

Sở Thiên neho mắt nhìn Khố Khoa Kỳ, bụng không ngừng tính toán. Tuy hắn không hiểu ý nghĩa của Linh Hồn Thực Thể Hóa nhưng nhìn bộ dạng kinh ngạc của Bác Đức là hắn biết Khố Khoa Kỳ rất khó nhằn.

“Khố Khoa Kỳ!” Chiến Thần nổi giận, rút Chiến Thần kích lên quát: “Ngươi là Linh Hồn Chủ Thần, Khảm Phổ ta không hiểu gì về linh hồn, nhưng ta biết chỉ có Thần Hoàng bệ hạ mới có thể sử dụng Lưỡi dao Phán Quyết!”

Khố Khoa Kỳ cười nhạt, hai tay chấp sau lưng: “Linh hồn của người này là con người có khí tức của Long Thần!”

Chiến Thần phản bác: “Vậy ngươi thấy linh hồn có dung mạo thế nào?”

Khố Khoa Kỳ hơi khựng lại, nhìn chăm chăm vào trán Sở Thiên, “Ta thừa nhận, dung mạo người này có phần giống với bệ hạ...”

Linh hồn, theo như Sở Thiên hiểu thì chính là linh hồn rồi. Hồn phách và dung mạo vốn là giống nhau, Sở Thiên giống Tư Đặc n, vậy thì đương nhiên dung mạo của linh hồn cũng không khác là mấy.

“Thế không phải đúng rồi sao?” nét mặt Chiến Thần giãn ra, cười: “Khố Khoa Kỳ huynh đệ, Phất Lạp Địch Nặc bệ hạ vừa sử dụng được Lưỡi dao Phán Quyết và Lục Ngự Tỏa Hồn Trận, linh hồn lại giống bệ hạ, vậy thì ngươi còn chần chờ gì nữa? Còn không mau bái kiến bệ hạ?!”

Khố Khoa Kỳ lắc đầu, nghĩ bụng, Chiến Thần là một kẻ kiệt xuất, nhưng đầu óc lại quá đơn giản.

“Còn ngại ra đó làm gì? Lẽ nào ngươi muốn phạm thượng?!” Chiến Thần giận dữ.

“Khảm Phổ đại ca, ta kính trọng thực lực và con người huynh, nhưng ta không như vậy với trí tuệ của huynh!” Khố Khoa Kỳ sắc mặt tối lại, “Huynh hiểu được bao nhiêu về linh hồn? Linh hồn của Phất Lạp Địch Nặc chỉ giống với bệ hạ chứ không phải bệ hạ! Ta đã từng nhìn thấy linh hồn của bệ hạ, là hình dạng con người bảy tám mươi tuổi. Còn linh hồn của Phất Lạp Địch Nặc xem ra chỉ hơn hai mươi! Hơn nữa hắn không sử dụng bất cứ bí pháp cải trang nào!”

“Đã qua vạn năm rồi, chẳng nhẽ linh hồn lại không thay đổi? Huống hồ bệ hạ bị trọng thương, tự sáng chế ra thuật Tế Tụ, linh hồn lại thay đổi cũng là dễ hiểu!”

Chiến Thần dựa vào sự lý giải của mình để nói hộ Sở Thiên. Nhưng lời nói của hắn ngay Bác Đức cũng phải chau mày trầm nghĩ, Khảm Phổ đúng thật là mù tịt về sức mạnh linh hồn, thật không biết năm đó làm sao mà hắn có thể giết được Linh Hồn Chủ Thần!

“Hừ!” Khố Khoa Kỳ nổi giận: “Khảm Phổ, ngươi bị Phất Lạp Địch Nặc tẩy não rồi hay sao? Linh hồn của Thần tộc sau khi đã trưởng thành thì không thể thay đổi. Một vạn năm nay, thể xác ta đã chết một lần, linh hồn cũng đã bị thương hai lần, nhưng ngươi nhìn ta xem có thay đổi gì so với năm đó không?”

“Ta thấy chính ngươi mới bị tẩy não!” Chiến Thần bắt đầu hồ đồ, não hắn vốn không tốt, Sở Thiên lại dùng những thứ “khá dởm” để sửa chữa cho não hắn, vì thế mỗi khi bị kích động là trình độ tư duy của hắn sẽ tụt dốc một cách thảm hại.

Dùng lời khó nghe hơn thì, Chiến Thần lúc này đúng là “óc bả đậu”, cố chấp đến phát cuồng, lại không tiếp nhận lý lẽ, có điều... điều này rất có lợi cho Sở Thiên.

Xoẹt!!

Chém một đường lên bức tường bên ngoài Thần Mộ, Khảm Phổ tức giận nói: “Khố Khoa Kỳ, ngươi còn không bái kiến Thần Hoàng, đừng trách Chiến Thần kích của ta vô tình!”

Khố Khoa Kỳ bất lực, huynh đệ mấy vạn năm nay, hắn cũng không muốn động thủ với Chiến Thần, nhưng Khảm Phổ lại cứ bắt ép. Sở Thiên ở một bên không nói gì, vẫn với bộ dạng nhìn hờ xem trò vui, Khố Khoa Kỳ nhìn mà nộ khí xung thiên.

Đoạn Tội Yêu Thú, người khác đều là Thần với Thánh, một mình Khố Khoa Kỳ là có chữ Yêu, điều này đủ để cho thấy tính khí của hắn thế nào rồi!

“Khắc khắc!!” Khố Khoa Kỳ cười kỳ quái, lùi một bước, thân người hơi nghiêng về phía trước, hai mắt nhìn chằm chằm Khảm Phổ, giận dữ: “Năm đó ta không phải đối thủ của ngươi, nhưng một vạn năm sau, ngươi chưa chắc đã thắng được ta đâu!”

“Vậy sao? Ta muốn thử xem sao!” Khảm Phổ cảm chắc Chiến Thần kích, chân nhấc khỏi mặt đất, ba phần sức mạnh toàn thân truyền sang cho kích, bảy phần thì dồn xuống hai chân. Đây là cách hắn đối phó với Linh Hồn Chủ Thần. Phần lớn Thần Lực dùng để di chuyển, dùng tốc độ nhanh không kém Thần Không Gian, không cho đối thủ có cơ hội khóa chặt linh hồn! Còn Chiến Thần kích hoạt động một cách linh hoạt, dùng khả năng một kích có thể giết cả thể xác lẫn linh hồn, một chiêu tiêu diệt kẻ địch.

Bác Đức đứng chắn trước mặt Sở Thiên nói nhỏ: “Cẩn thận một chút, thấy tình thế bất lợi là phải chạy ngay. Hai kẻ này đều không kém sức mạnh thời kỳ đỉnh phong của ta đâu!”

Sở Thiên gật gật đầu.

Khố Khoa Kỳ thở dài, rồi giận dữ: “Khảm Phổ đại ca, ta là Linh Hồn Chủ Thần. Huynh xem thân thể của ta. Đây là thực thể mà linh hồn kết tụ, lẽ nào huynh không tin ta, một Linh Hồn Chủ Thần, cách một bước là thành Thần Vương, mà lại đi tin tên lừa đảo kia?!”

Khố Khoa Kỳ nói rất hợp tình hợp lý, giao tình hàng vạn năm nay, cộng thêm quyền uy tuyệt đối, người bình thường cũng tin rồi. Nhưng đáng tiếc là Khảm Phổ không phải người bình thường, hắn là kẻ hồ đồ, là tên hồ đồ hiếu chiến!

Khố Khoa Kỳ khổ sở khuyên bảo, nhưng Chiến Thần thì không nghe vào tai nửa sau, chỉ giữ lại câu “cách một bước là thành Thần Vương”. Kết quả là lời khuyên với ý tốt của Khố Khoa Kỳ qua tai Khảm Phổ đã biến thành: ta sắp thăng cấp thành Thần Vương rồi, ngươi không thắng được ta đâu, tránh đường đi!

Giận dữ hét lên một tiếng, Chiến Thần mở trừng trừng hai mắt, khí thế tăng lên bùng bùng.

Khố Khoa Kỳ nói tiếp: “Huynh hãy tin ta, linh hồn không biết lừa người, Phất Lạp Dịch Nặc tuyệt đối không phải Thần Hoàng bệ hạ! Nếu linh hồn có thể thay đổi thì Tử Thần Cấp Dịch Tư còn có hình dạng nửa người nửa thú nữa không?!”

“Ngươi từng gặp Cấp Dịch Tư?” Sở Thiên kinh ngạc.

“Đúng thế!” Khố Khoa Kỳ giận dữ, “Chính là Cấp Dịch Tư cho ta biết tin về Chiến Thần thì ta mới đến nhân gian tìm tên lừa đảo ngươi!”

Sở Thiên nheo mắt cười.

Đừng để lộ chút sơ hở nào với Thần Côn, nếu không hắn sẽ đào cho ngươi khuynh gia bại sản. Đây chính là nhận xét mới nhất về Sở Thiên của vị biểu tỷ mỹ nhân ngư nào đó.

“Ài, Khảm Phổ, con của ta, thu khí tức lại đi! Ta tha thứ cho Khố Khoa Kỳ!” Sở Thiên ngửa mặt lên trời thở dài, đúng là đáng về của một Thần Hoàng đang thương cảm nhân loại. Nhưng chân Sở Thiên đang lên di chuyển, tránh ra sau lưng Bác Đức và Khảm Phổ, để Khố Khoa Kỳ không thể bất ngờ tấn công.

“Ngươi tha thứ cho ta cái gì?” Khố Khoa Kỳ hơi khựng lại, nhìn Sở Thiên khinh bỉ.

Khảm Phổ thì lại cuống quýt, “Bệ hạ, Khố Khoa Kỳ không bái kiến người, đây là đại tội phạm thượng. Sao người có thể tha thứ cho hắn?!”

“Ài, Khố Khoa Kỳ đáng thương, con của ta, chắc chắn ngươi đã bị Cáp Địch Tư gian xảo lừa gạt rồi!” Sở Thiên cúi đầu, mắt liếc nhìn Khố Khoa Kỳ, chậm rãi nói: “Khảm Phổ, ngươi cũng biết Tử Thần dê tiện giả dối đến mức nào. Hôm đó ở dãy núi Lạc Nhật ngươi cũng đã thấy, để thoát thân, ngay tính mạng của thủ hạ cô ta cũng mặc kệ, để kệ cho ta bắt đi Mã Lý Ngang...”

“Bệ hạ nói không sai, Cáp Địch Tư bản tính dê tiện, năm đó ở núi Phán Quyết cô ta đã âm mưu đánh lén người!” Khảm Phổ phụng họa theo.

Sở Thiên đau buồn lắc đầu, “Khảm Phổ, con của ta, con đã nghe Khố Khoa Kỳ nói chưa? Hẳn biết tin từ Tử Thần, Tử Thần Cáp Địch Tư đó! Lời của cô ta có thể tin sao? Vì thế ta nói Khố Khoa Kỳ bị Tử Thần lừa rồi!”

Khố Khoa Kỳ giận dữ nhìn Sở Thiên. Đúng là hẳn biết tin từ Tử Thần, nhưng tuyệt đối hẳn không bị lừa. Xác định Sở Thiên không phải Thần Hoàng là hẳn dựa vào sức mạnh linh hồn của chính mình, điều này không thể giả được.

Sở Thiên là Thần Côn, lời nói rất có sức mê hoặc “Con của ta, Khảm Phổ à, ta đau lòng vì Khố Khoa Kỳ sa đoạ, nhưng sự sa đoạ này là kết quả của việc bị Tử Thần lừa gạt. Ta không nên trách hẳn, tất cả là trách nhiệm của Tử Thần! Khảm Phổ, con ta, Khố Khoa Kỳ hiểu lầm ta là Thần Hoàng giả nên mới giận dữ. Điều này cho thấy hẳn rất trung thành với Thần Hoàng, vẫn là đứa con yêu quý của ta! Tại sao ta lại không thể tha thứ cho hẳn cơ chứ?!”

Chiến Thần gật đầu, quát: “Khố Khoa Kỳ, ngươi đã nghe thấy chưa? Ngoài bệ hạ ra thì còn có ai có thể khoan dung như vậy? Ngươi còn muốn tiếp tục ngu muội sao?” nói rồi Chiến Thần lại thở dài, “Tử Thần Cáp Địch Tư, không thể tin được đâu!”

Khố Khoa Kỳ giận đến tím mặt, nhưng Chiến Thần và Phượng Hoàng Thần đồng thời khóa chặt linh hồn khiến hẳn không dám khinh xuất, chỉ có thể nói: “Khảm Phổ đại ca, Cáp Địch Tư chỉ cho ta biết tin của huynh và Phát Lạp Địch Nặc chứ không có điều gì khác. Phát Lạp Địch Nặc không phải Thần Hoàng, điều này là ta dựa vào sức mạnh của chính mình mà tìm ra!”

Sở Thiên lại thở dài, “Tên lừa đảo cao minh sẽ không trực tiếp lừa ngươi. Chúng sẽ để người bị lừa tự hiểu nhầm!”

Nói xong, Sở Thiên nắm lấy sơ hở của Khố Khoa Kỳ, truy vấn: “Khố Khoa Kỳ, con của ta, Tử Thần thật sự không nói gì khác sao? Vậy tại sao con lại đánh cắp linh hồn Thần tộc trên đảo của ta?”

“Ta hợp tác với Tử Thần, cô ta cung cấp tin tức và Không Gian thông đạo, ta giúp cô ta thu thập linh hồn Thần tộc!”

“Con nghe chưa, Khảm Phổ?” Sở Thiên nheo mắt cười: “Xem ra Cáp Địch Tư ngoài tin tức của ta ra còn nói với Khố Khoa Kỳ rất nhiều chuyện, ít nhất thì họ có một cuộc giao dịch! Ài, Khố Khoa Kỳ con nói dối rồi, thật là sa đoạ!”

Chiến Thần sắp phát điên rồi, Chiến Thần kích đập liên tục lên mặt đất, “Khố Khoa Kỳ, tại sao ngươi không tin Thần Hoàng? Ngươi thật sự bị lừa hay là đã phản bội Thần Hoàng?”

Khảm Phổ lắc đầu đau khổ: “Nếu có ngày nào đó Tử Thần tìm thấy người có dung mạo và linh hồn giống bệ hạ, nói đó là Thần Hoàng, thì ngươi cũng tin phải không?”

Sở Thiên vừa nghe gật đầu lia lịa, “Khảm Phổ, con của ta, con nói quá đúng, phải cẩn thận mới được! Dù sao Tử Thần cũng là Thần Vương, có thể cải trang cho linh hồn. Con đã nhắc nhở ta, Cáp Địch Tư gian xảo rất có khả năng tìm một Thần Hoàng giả để lừa các con ta!”

Chiến Thần nói kiên quyết: “Bệ hạ an tâm, trong tam giới nếu còn có một Thần Hoàng nào nữa, ta lập tức giết hẳn!”

.....

Phía dưới Đỉnh Quang Minh, Sắt Lâm Na đang nghe lén qua đá liên lạc không nhìn được mà phải bật cười. Mọi người còn tưởng Sắt Lâm Na đang chúc phúc cho tân lang tân nương. Chỉ có mỹ nhân ngư cũng đang nghe lén là thần sắc cổ quái, nghĩ bụng, thủ đoạn lừa gạt của Phát Lạp Địch Nặc quả thật quá cao minh.

Hắn liệu đã từng gạt mình chưa nhỉ? Nghĩ lại mọi chuyện từng có với Sở Thiên, mỹ nhân ngư rút ra một kết luận kỳ quái - đối diện với Thú Thần đệ nhất mỹ nữ không được động vào, tên khốn này lại không động lòng, hẳn có phải đàn ông không vậy?

Bốp, mỹ nhân ngư khẽ vả vào miệng mình, sao lại có cái ý nghĩ ấy?!

“Miêu Miêu, sao mẹ lại tự đánh mình vậy?” tiểu Sở Viêm khều Khách Thu Sa, hỏi nhỏ.

Khách Thu Sa chớp mắt thần bí, vươn cổ ra nói nhỏ: “Huynh đệ, đã từng nghe chưa? Phía má của mẹ nuôi người vừa đánh đã từng được cha người hôn...”

.....

Trong Thần Mộ, Khố Khoa Kỳ biết Chiến Thần thần trí đã hỗn loạn, không thể nói rõ được nữa, chỉ có thể động thủ. Nhưng hắn vẫn không có tự tin đối phó với Chiến Thần và Bác Đức.

Cười nhạt, thân thể của Khố Khoa Kỳ tan ra rồi biến lại thành linh hồn, quay người chạy đi, miệng còn hét: “Các huynh đệ, ta đã xác định Thần Hoàng này là giả, hãy ra hết đi!”

Dị Giới Thú Y

509. Chương 488: Lần Đầu Ra Mắt Của Thập Nhị Dực Kim Sí Lôi Ưng Vương (phần 1)

Bụp, bụp, bụp...

Mặt biển gần Bồ Lô Trạch truyền đến hàng loạt tiếng nổ. Một loạt các cột ánh sáng xanh xen lẫn tím, đủ mọi màu sắc bắn thẳng lên trời. Những vị khách ở trên đỉnh của Quang Minh Thần Điện hoan hô không ngớt, không ngờ Phát Lạp Địch Nặc còn sắp xếp một tiết mục khác nữa!

Những người khách có Thần Lực thì đều sững người, bên trên bầu trời Bồ Lô Trạch là một lớp phòng ngự ngũ trùng Thần Lực đã kinh ngạc lắm rồi, bây giờ những cột ánh sáng trên mặt biển kia lại là ánh sáng Chủ Thần!

Gia tộc Phát Lạp Địch Nặc rốt cuộc thì có thực lực thế nào vậy?! Mọi Thần tộc đều run rẩy suy nghĩ.

Nhưng Sát Lâm Na đang chủ trì đại cục thì biết, những ánh sáng này không phải của Bồ Lô Trạch, ngoảnh đầu lại nói: “Tề Bách Lâm, khởi động thể trận phòng ngự của nội đảo!”

Rồi Sát Lâm Na cười, nói với các quan khách: “Chư vị, Phát Lạp Địch Nặc đi chuẩn bị cho các vị một bất ngờ lớn hơn, giờ tiết mục trên không trung đã kết thúc, xin mời theo ta về đại sảnh, vừa uống rượu mừng, vừa đợi bất ngờ thú vị!”

Lời nói vừa dứt thì Liễu Vọng Nguyệt một lần nữa phát ra ánh sáng, vẫn là sự đan xen Thần Lực, nhưng lần này dày đặc hơn. Chỉ bao trùm nội đảo nhưng màu sắc của nó lại là màu tím nhạt. Cái này được dựng lên với sự trợ giúp của Chiến Thần, Chủ Thần cấp nội đảo phòng ngự trận, chuyên dùng để bảo vệ những thứ cơ mật của Sở Thiên.

Khách khứa đã quay về trong sự cảm thán.

Lúc này, Bồ Lô Trạch rộng lớn, nội đảo được che phủ bởi tầng bảo vệ Chủ Thần, bên ngoài là lớp bảo vệ Thượng Vị Thần, giữa hai lớp là chiến trường của Chiến Thần và Đoạn Tội Yêu Thú!

Sau khi Khố Khoa Kỳ gọi huynh đệ là Sở Thiên biết có chuyện không hay. Vừa rồi Ni Mễ Tư báo cáo, kể lên vào Bồ Lô Trạch không chỉ có một mình Khố Khoa Kỳ, dưới mặt đất còn có mấy kẻ.

Sau khi gọi đồng bọn, Khố Khoa Kỳ xông lên mặt đất đầu tiên. Ở dưới mặt đất hắn không thi triển chiêu thức được. Theo sau tiếng hét của Khố Khoa Kỳ, tất cả những kẻ giấu mặt xông ra, bay lên trên trời.

Chiến Thần đứng ở đầu sóng ngọn gió, còn Sở Thiên dưới sự bảo vệ của Bác Đức cũng lên khỏi mặt biển. Khố Khoa Kỳ trong trạng thái linh hồn nên Sở Thiên không nhìn thấy, nhưng ngoài ra có sáu quái vật nửa người nửa thú.

Mình người, đầu cá mập, nửa người ngựa... sáu quái vật mỗi con một vẻ, nhưng đều có một thứ khí thể như nhau.

“Khảm Phổ đại ca, sao lại động thủ với Khố Khoa Kỳ đại ca vậy?” một con quái vật ngạc nhiên hỏi.

“Các người là ai?” Khảm Phổ không hề biết sáu con quái vật này, việc truy kích Khố Khoa Kỳ cũng dừng lại, nhìn chúng một cách nghi hoặc.

“Khảm Phổ, người thật sự là một tên ngu dốt về linh hồn!” Khố Khoa Kỳ giận dữ, “Họ là Tầm Tội Sứ!”

Thập Nhị Tầm Tội Sứ của Thần Hoàng? Sở Thiên giật mình, nghĩ bụng, không phải chúng chết rồi hay sao? Sao giờ lại xuất hiện? Rốt cuộc thì Thần Hoàng còn có bao nhiêu tay sai nữa còn ẩn mình trong tam giới này?!

“Là các người?” Chiến Thần vui mừng, rồi lại nghi hoặc: “Các người không phải đã chết rồi sao? Sao lại thành ra thế này?”

“Họ đúng là đã chết!” Khố Khoa Kỳ cười nhạt, “Nhưng ta tìm được linh hồn họ, cướp thân thể của ma thú Huyết Luyện Ngục để hồi sinh cho bọn họ!”

“Cái này...” Chiến Thần có chút bi thương, những bằng hữu tốt năm xưa biến thành quái vật, khiến hắn cảm thấy nặng nề, khí thể cũng yếu mất phần nào.

Khố Khoa Kỳ nói với sáu Tầm Tội Sứ: “Phát Lạp Dịch Nặc giả mạo Thần Hoàng. Khảm Phổ bị lừa gạt thần trí không tỉnh táo, chúng ta giết Phát Lạp Dịch Nặc đã rồi nói!”

“Đứng lại!” Chiến Thần giương kích lên hét: “Sáu vị huynh đệ, Thần Hoàng là thật, Khố Khoa Kỳ bị Tử Thần lừa đấy!”

Sáu vị Tầm Tội Sứ đầu óc tỉnh táo, hơn nữa khi Khố Khoa Kỳ và Tử Thần giao dịch họ cũng có mặt nên đã chọn cách tin Linh Hồn Chủ Thần, “Khố Khoa Kỳ đại ca, giờ chúng ta làm thế nào?”

Khố Khoa Kỳ nói: “Ta bắt Chiến Thần, các người giết Phát Lạp Dịch Nặc!”

“Đợi đã, các người dám giết Thần Hoàng? To gan!”

Chiến Thần và Khố Khoa Kỳ tranh cãi, Bác Đức nói nhỏ với Sở Thiên: “Không thoát được rồi, chuẩn bị chiến đấu!”

Chuẩn bị chiến đấu? Khố Khoa Kỳ thì không nói. Ánh sáng trên người sáu Tầm Tội Sứ cho thấy trong số chúng có hai Chủ Thần, ba Thượng Vị Thần, một Cao Vị Thần. Thực lực như vậy không thể không khiến Sở Thiên phải suy nghĩ.

Bác Đức nói tiếp: “Không sao, trừ Khố Khoa Kỳ ra, sáu kẻ kia đều là Thần tộc mới cướp thân thể của Huyết Luyện Thú. Dù hai kẻ kia có lực trùng Thần Lực thì thực lực cũng kém hơn Chủ Thần thật sự rất nhiều, ta có thể giải quyết một tên! Người bảo Cách Lý Phân giải quyết tên kia!”

Sở Thiên cười yên tâm, gật đầu. Nếu thật sự không được nữa thì hắn còn điều động được một An Cát Lệ Na! Chưa chắc ai thắng ai bại.

Tháo đá liên lạc, Sở Thiên nói: “Sắt Lâm Na, đừng kinh động đến khách, gọi Cách Lý Phân dậy, gọi An Cát Lệ Na và Kim Cương!”

Trong lúc Sở Thiên nói thì Chiến Thần và Khố Khoa Kỳ đã động thủ rồi.

Khố Khoa Kỳ vẫn trong trạng thái linh hồn nên Sở Thiên không nhìn thấy, hắn chỉ thấy Chiến Thần bay khắp nơi trên trời, thỉnh thoảng Chiến Thần kích đâm về một phía không khí, nhìn có vẻ như Chiến Thần đang biểu diễn một mình, nhưng Sở Thiên biết Chiến Thần đang rất nguy hiểm. Chỉ cần hắn chậm một chút thôi là linh hồn sẽ bị khóa chặt.

Sáu Tầm Tội Sứ cũng đã xông lên. Bác Đức đẩy Sở Thiên về phía sau, chọn một đối thủ có lực trùng Thần Lực rồi lao lên.

Sở Thiên khởi động Thời Gian Thuận Lưu bay ngược lại phía sau, tay vẫn nắm chắc Lưỡi dao Phán Quyết.

“Ha ha, lại được chiến đấu rồi!” phòng ngự trận của nội đảo mở ra một kẻ hở, Cách Lý Phân trong cơ thể La Tân bay ra, theo sau là An Cát Lệ Na với chiếc áo choàng dài trắng tinh.

Cuối cùng, ẦM Ồ hai tiếng, Cự Lực Thần Pháo của Kim Cương tấn công vào Cao Vị Thần yếu nhất trong Tầm Tội Sứ.

“An Cát Lệ Na, ngươi làm gì vậy? Hắn là của ta!” Cách Lý Phân giận dữ.

Thì ra Cách Lý Phân nhắm vào một Chủ Thần khác của Tầm Tội Sứ, nhưng mục tiêu của An Cát Lệ Na cũng là hắn.

“Ngươi thích thì tặng người! Hừ!” An Cát Lệ Na cười nhạt, chuyển mục tiêu sang hai Thượng Vị Thần, nghĩ bụng, linh hồn Lạp Hy Mỗ nhất định phải lấy về, nhưng không cần thiết phải liều mạng vì Phát Lạp Địch Nặc. Giúp hắn giữ chân hai Thượng Vị Thần, che mắt một chút là được thôi!

Khố Khoa Kỳ và Chiến Thần, cả hai đều là đỉnh phong Chủ Thần, nhưng cũng đều không nỡ hạ độc thủ, đều hy vọng đối thủ biết sai mà quay đầu lại. Kết quả cả hai đều giằng co mãi trên trời, thậm chí Chiến Thần cũng không dùng bí pháp ba chiêu kích không ai đỡ nổi, còn Khố Khoa Kỳ cũng không thực thể hóa.

Đối thủ của Bác Đức và Cách Lý Phân chỉ có cái vỏ Chủ Thần, chứ không có thực lực của Chủ Thần, nhưng Phụng Hoàng Thần và Phệ Nguyệt Thiên Lang cũng không ở trạng thái tốt nhất.

An Cát Lệ Na chỉ xuất công không xuất lực, kết quả của là một Thượng Vị Tầm Tội Sứ chưa có đối thủ trực tiếp xông về phía Sở Thiên.

Chiến Thần nhìn Sở Thiên và đối thủ của mình, dự đoán chiến lược, nghĩ bụng khi Sở Thiên khởi động Lục Ngự Tỏa Hồn Trận chắc chắn sẽ không thua, vì thế mới yên tâm chiến đấu với Khố Khoa Kỳ.

Sở Thiên tuy đang lùi nhưng vẫn nắm chặt Lưỡi đao Phán Quyết, quan sát kỹ đối thủ.

Một cường giả ngũ trùng Thần Lực, dù hắn đánh không thắng cũng không đến mức nguy hiểm đến tính mạng.

Nghĩ đến đây, Sở Thiên giương cao Lưỡi đao Phán Quyết.

Bỗng tiếng của Long Thần phát ra từ chuôi đao, “Phát Lạp Địch Nặc, đừng truyền Thần Lực tam trùng trở lên vào Tỏa Hồn Trận, nếu không Khố Khoa Kỳ có thể sẽ phát hiện ra ta! Đến lúc đó hắn sẽ có lý do thuyết phục Chiến Thần!”

Sở Thiên khựng lại, chợt bừng tỉnh. Khi xưa Cách Lý Phân yếu ớt, sau khi Tỏa Hồn Trận khởi động cũng có thể phát hiện Long Thần, huống hồ là Đoạn Tội Yêu Thú?

Nhưng... Tỏa Hồn Trận dưới tam trùng thì bằng với vô dụng. Không có Tỏa Hồn Trận, Sở Thiên - một Cao Vị Thần, lấy gì mà đối phó với Thượng Vị Tầm Tội Sứ? Toái Thời Long Ẩn? Cái này phải trả giá quá lớn!

Thôi vậy, dù sao lão tử cũng là bác sỹ thú ý, đánh nhau không phải chuyện của ta, chạy thoát thân là xong!

“Phụt!” Thời Gian Thuận Lưu của Sở Thiên mở hết mã lực, chuẩn bị tháo chạy.

Chạy thì chạy nhưng Sở Thiên không rảnh rang, hắn nói vào đá liên lạc: “Sắt Lâm Na, nàng chú ý tình hình, nếu quả thực không được thì đừng sợ khách biết chuyện hôm nay, cứ khởi động hệ thống tấn công của Bồ Lôi Trạch!”

Sở Thiên không có hứng với việc dùng sự an toàn đổi lấy thể diện. Đương nhiên, nếu có thể giải quyết chuyện này trong bí mật thì càng tốt.

.....

Dưới sự bảo vệ của phòng ngự trận, khách khứa trong Thánh Điện vẫn đang cười nói vui vẻ. Họ không nhìn xuyên qua được lực trùng Thần Lực, chỉ nghe thấy tiếng “bùm bùm” của Thần Lực nổ, tưởng rằng Sở Thiên đang chuẩn bị tiết mục. Thậm chí tại sao trên trời lại xuất hiện tầng lực trùng phòng ngự, những vị khách này cũng cho ra đáp án: có hỷ sự, khoe một chút thực lực, có lợi cho việc nâng cao uy vọng của Thần Hoàng mà!

Chỉ có người trong nội bộ Bồ Lôị Trạch mới biết chuyện bên ngoài. Sắt Lâm Na đang ở chính điện chủ trì đại cục, còn phía sau, bên trong điện, nòng cốt của gia tộc Phất Lạp Địch Nặc đang xem tường thuật trực tiếp thông qua hệ thống quan sát ma pháp của Tề Bách Lâm.

Rầm!

Một tiếng đập bàn gọi hết mọi người tỉnh dậy, ngoảnh đầu nhìn thì là Thực Thần ngồi ở bàn dưới cùng đang đập bàn đứng dậy, chỉ vào màn hình chữ: “Cách Lý Phân tên khốn nhà ngươi, thân thể đó là của đồ đệ ta! Ngươi chưa phục nguyên đã đi gây sự với Chủ Thần, thành tâm muốn phá hủy thân thể của đồ đệ ta đấy hả?”

Nói rồi Thực Thần định đi.

“Ngươi đâu?” mỹ nhân ngư ngăn lại.

“Ta đi bảo vệ đồ đệ!” Thực Thần nói hiên ngang.

“Quay lại!” mỹ nhân ngư cau mày quát. Hải Vương Biển Cấm nổi giận, đương nhiên có cái uy của riêng mình, “Ngươi đi nộp mạng hay là đi gây rối?”

Thực Thần chống tay ngang hông, “Sao, không được hả? Ngươi nhìn xem, ở đây Thần Lực của ai cao nhất? Là lão nhân gia ta! Ta không đi thì ai đi?”

Sử Đế Phân lại định đi thì mỹ nhân ngư lại hét lên ngăn cản.

“Ủa?” Thực Thần quay đầu lại, vuốt vuốt râu, chớp mắt cười cổ quái: “Ngươi dựa vào cái gì mà không cho lão nhân gia ta đi? Ta là đầu bếp hàng đầu của Bồ Lôị Trạch này, ngươi dựa vào cái gì ra lệnh cho ta? Nếu là Sắt Lâm Na phu nhân có lời thì ta sẽ ngoan ngoãn ngồi xuống. Chứ ngươi là nữ chủ nhân của Bồ Lôị Trạch sao?”

“Hà hà, nếu ngươi còn cản ta thì là thừa nhận ngươi là nữ chủ nhân của Bồ Lôị Trạch!”

Thực Thần để lại một câu như vậy rồi chạy mất. Mỹ nhân ngư miệng vẫn đang mở, dường như lời sắp thốt ra đã bị nuốt trở lại.

Không khí thật kỳ lạ, Bộ chỉ huy cơ mật nhất của Bồ Lôị Trạch, người lên tiếng lại là mỹ nhân ngư, không ai biết tại sao Sắt Lâm Na lại sắp xếp như vậy.

“Hải Vương bệ hạ, ta đi theo xem sao!” sau một lúc, A Mạt Kỳ đứng dậy đi ra ngoài.

.....

Dị Giới Thú Y

510. Chương 488: Lăn Đầu Ra Mắt Của Thập Nhị Dực Kim Sí Lôị Ưng Vương (phần 2)

Giữa hai tầng bảo vệ là một trận hỗn chiến.

Kỹ thuật chạy thoát thân của Sở Thiên quả thật là xuất chúng, Tầm Tội Sứ đuổi phía sau tức đến mắt long sông sọc, nhưng vẫn không đuổi kịp.

Thỉnh thoảng đánh lén đối thủ một cái rồi Sở Thiên lại nheo mắt chạy mất.

“Hừm hừm, kẻ nào dám bắt nạt đồ đệ của lão nhân gia ta?!!” Thực Thần tay trái cầm chảo, tay phải cầm cái cán bột, hét khua đến đập đi ra.

Sở Thiên đã nghe thấy lời của Thực Thần qua đá liên lạc. Lúc này hắn chỉ còn biết cười khổ, hầu như mỗi lần đại chiến, chỉ cần lão đầu tử này lại xuất hiện là mọi thứ rối tung rối mù! Tính cách thích gây chuyện đây không hiểu làm thế nào mà hắn sống đến mức “không thể kiểm chứng” nữa.

“Đừng có lo cho ta, đi giúp Phát Lạp Dịch Nặc đi!” Cách Lý Phân quát, tuy sắc mặt không thay đổi nhưng hần vẫn quan tâm cho người đã từng bón cháo cho tăng tổ phụ. Hần vận khí đẩy Thực Thần bay đến nơi an toàn.

“Được, Phát Lạp Dịch Nặc, ta đến giúp ngươi đây!” Thực Thần bay lại, mục tiêu, Thượng Vị Tầm Tội Sứ, “Tiểu tử, hãy xem tuyệt kỹ của lão nhân gia ta, Sự đói khát của Phát Lạp Dịch Nặc!”

“Cút ra!”

Tầm Tội Sứ đang bị Sở Thiên đánh du kích, tức đến máu dồn lên não, thấy Thực Thần xông tới thì xuất quyền trong thứ khí thơm phảng phất.

Thực Thần vút chảo và cây cán bột về phía Tầm Tội Sứ, né cú đâm của Tầm Tội Sứ, miệng còn hỏi: “Có thơm không?”

“Thơm... ngươi muốn chết hả!” Tầm Tội Sứ lại giương quyền lên, nhưng đúng lúc này, không gian bên cạnh Sở Đế Phân vỡ ra, A Mạt Kỳ xông ra đá hần bay vào Không gian thông đạo.

A Mạt Kỳ định đi vào Không gian thông đạo thì Tầm Tội Sứ hét: “Ngươi chính là A Mạt Kỳ?!”

“Đúng thế, là ta!”

A Mạt Kỳ đứng lại trên không.

“Nhất trùng Thần Lực? Hừ!” Tầm Tội Sứ sau khi phát hiện A Mạt Kỳ chỉ có nhất trùng Thần Lực thì khí tức lập tức tan biến, nói khinh thường: “Nghe Tử Thần nói ngươi được Thần Sáng Thế ban phúc ở Lạc Ưng Thạch, không ngờ lại là đồ bỏ đi nhất trùng Thần Lực. Ta không có hứng thú với ngươi, cút đi!”

Ánh mắt A Mạt Kỳ bỗng trở nên sắc lạnh nhìn Tầm Tội Sứ.

Sở Thiên hốt hoảng, với tính cách của A Mạt Kỳ, nghe đến hai chữ “đồ bỏ” thì e là đến liều mạng hần cũng dám.

“A Mạt Kỳ, quay về đi!” Sở Thiên hét, chắn đao trước mặt A Mạt Kỳ.

Bác Đức đang đánh ở cách đó khá xa cũng hoảng, “A Mạt Kỳ, mau đi đi! Đợi khi phục hồi thực lực đã rồi xử hần!”

A Mạt Kỳ thản nhiên cười với Sở Thiên, hai tay chấp sau lưng, chậm rãi đi xa khỏi Tầm Tội Sứ. Đúng lúc Sở Thiên và Bác Đức tưởng rằng hần đi thì A Mạt Kỳ cười: “Ông chủ, ta muốn thử cảm giác nhất trùng Thần Lực thách thức với ngũ trùng Thần Lực!”

Nói rồi A Mạt Kỳ biến mất.

Tầm Tội Sứ căn bản không quan tâm, Sở Thiên khó khăn lắm mới đến trước mặt hần, cơ hội tốt vậy sao có thể bỏ qua?!

Hét lên một tiếng, cánh tay Tầm Tội Sứ biến dài ra. Hần vốn là quái vật nửa người nửa thú, lúc này biến hóa, hai chân phủ đầy vảy có thể miễn cưỡng coi là hình người, chứ nửa thân trên đã hoàn toàn biến thành một quái vật đầu sói, tay dài vuốt sắc nhọn.

Tầm Tội Sứ giương móng vuốt ra hướng về ngực Sở Thiên.

Sở Thiên không hề sợ hãi, chỉ là vuốt sói thôi mà, sao có thể nhanh hơn Thời Gian Thuận Lưu được chứ? Sở Thiên giả vờ giơ đao nhưng lách người chạy đi.

Tầm Tội Sứ đang định truy sát thì cảm nhận thấy một cánh tay đang tóm chặt lấy cổ mình từ phía sau.

Hơi giật mình, nhưng dựa vào kinh nghiệm chiến đấu nhiều năm, Tầm Tội Sứ không vội quay đầu lại mà người ngã về phía trước, hai tay xòe vuốt tấn công phía sau từ hai bên.

Bốp!

Hai cánh tay Tầm Tội Sứ tóm vào không khí đập vào nhau. Lúc này hần vội vàng quay người lại, A Mạt Kỳ đang đứng trên không trung phía sau lưng hần cười nhạt, tay còn cầm một nhúm lông của hần.

May thật! Tầm Tội Sứ nghĩ bụng, may mà A Mạt Kỳ chỉ có nhất trùng Thần Lực không phá vỡ được thân thể ngũ trùng, nếu không với chiêu này hắn đã sớm bị gãy cổ rồi.

Vứt nhúm lông đi, A Mạt Kỳ chế giễu: “Ngũ trùng Thần Lực, hừ, ngay đến lông của mình cũng không bảo vệ được, đồ bỏ đi!”

Sỉ nhục, đúng là sỉ nhục! Ngũ trùng cường giả lại bị một Nhất trùng nhỏ lông, Tầm Tội Sứ nổi giận, gầm lên giương vuốt lao tới.

Xoẹt!!

Thân thể A Mạt Kỳ bị xé tan. Nhưng Tầm Tội Sứ lại kinh ngạc lần nữa. Vì đây chỉ là phân thân.

Đằng sau đầu bóng nhói, Tầm Tội Sứ vội tránh, lại một A Mạt Kỳ xuất hiện ở sau lưng, một lần nữa nhỏ mắt lông trên cổ hắn.

“Đúng là đồ bỏ đi!” A Mạt Kỳ thổi đám lông trên tay, móc ngón tay khiêu khích, “Tâm trạng hôm nay của ta rất tốt, phải dạy ngươi thế nào mới là chiến đấu!”

Tầm Tội Sứ nhanh chóng lấy bình tĩnh, không khinh xuất nữa.

Sở Thiên mừng rỡ, sao A Mạt Kỳ vẫn còn phân thân? Còn Bác Đức sau khi vui mừng thì hiểu ra một chút. Tinh Hạch tốc độ của A Mạt Kỳ không còn nữa nhưng hắn vẫn nắm còn những hiểu biết về nguyên tố tốc độ. Năm đó A Mạt Kỳ có được chẳng qua chỉ là nhị trùng Tinh Hạch, hắn có thể tu luyện lên tứ trùng, sự hiểu biết này lớn ở mức độ nào đây?!

Bây giờ A Mạt Kỳ đang sử dụng Không Thần Tinh Hạch, tuy không giống được như trước đây phân thân ra vô số nhưng biến ra vài trăm, vài nghìn thì cũng không thành vấn đề.

Sở Thiên thấy A Mạt Kỳ không sao thì tránh ra xa xem trò vui.

A Mạt Kỳ lắc lắc đầu: “Lông của ngươi quá xấu, chi bằng nhổ hết đi!”

Lời nói còn chưa dứt, xung quanh Tầm Tội Sứ xuất hiện mấy trăm cái không gian thông đạo, từ bên trong mỗi thông đạo bắn ra một luồng điện sáng và Tầm Tội Sứ bị ánh sáng lôi điện bao vây.

Lách tách... âm thanh vang lên nghe thật vui tai! Không cần nghĩ nhiều, lông của Tầm Tội Sứ đều bị điện đốt cháy.

Nhưng cũng chỉ có thể.

Nhất trùng Thần Lực, thật sự là không thể phá vỡ được thân thể có ngũ trùng. Có thể nhỏ lông đã là cực hạn của A Mạt Kỳ rồi.

“Grào!!” Tầm Tội Sứ gầm lên phẫn nộ, vận Thần Lực đánh tan hết lôi điện xung quanh.

A Mạt Kỳ bỗng chép miệng không hài lòng. Chủ Thần cấp Tụ Linh Niết Bàn linh hồn và thân thể hồi sinh, sức mạnh cũng có lại, bản mệnh nguyên tố của Lôi Ưng đương nhiên là khống chế lôi điện. Điều khiến A Mạt Kỳ không hài lòng là chiêu thức Linh Vực hắn dùng bản mệnh Lôi Điện nguyên tố thì triển hình như uy lực yếu hơn, còn yếu hơn cả Không Gian nguyên tố có sau này.

“A Mạt Kỳ, kết thúc rồi, ngươi chịu chết đi!”

Tầm Tội Sứ liên tục bị sỉ nhục, hiện đã thẹn quá hóa giận, hắn biết tốc độ của A Mạt Kỳ nhanh, lại có không gian thông đạo để thoát thân, vì thế từ bỏ sự tấn công đơn thể có uy lực mạnh nhất, dù phải giảm sức mạnh xuống cũng phải đối lấy sức sát thương phạm vi rộng!

Ngũ trùng Thần Lực tỏa ra khắp nơi, chiêu thức không thay đổi, chỉ có sức mạnh đơn thuần. Không chỉ A Mạt Kỳ, ngay những người khác cách xa nơi quyết chiến cũng bị bao phủ.

Vùng biển Bó Lôi Trạch vạn dặm mù mịt màu xanh sẫm của ngũ trùng Thần Lực. Nếu không phải có hai lớp bảo vệ ngăn cản thì không biết sức mạnh này sẽ bành trướng rộng đến mức nào nữa.

“Ngươi điên à? Ta vẫn còn ở đây!” dưới nòng pháo của Kim Cương, Cao Vị Tầm Tội Sứ đang chạy tán loạn hét lên âm lên.

Trận quyết chiến của các Thần tộc cấp cao thường là tụ lực vào một điểm, chỉ tấn công thân thể của đối thủ. Uy lực của chiêu thức như vậy càng được tập trung hơn. Chưa đến mức bất đắc dĩ thì họ sẽ không lựa chọn chiêu thức quy mô lớn. Thứ nhất là do quy mô quá lớn thì uy lực sẽ yếu, thứ hai là giống như bây giờ, dễ dàng thương chiến hữu!

Kim Cương thấy ngũ trùng Thần Lực sắp tới, thu đại pháo lại, hét: “Thế địch quá mạnh, Kim Cương xin cứu viện!”

Vừa dứt lời, phía dưới chân xuất hiện không gian thông đạo, hút Kim Cương vào trong. Đây cũng là lý do tại sao khi ở núi Lạc Nhật, Sở Thiên lại tấn công Thuần trước tiên, có Không Gian Linh Vực - gần như là không thể bại trận.

Không chỉ Kim Cương, Sở Thiên cũng được không gian thông đạo đưa đi.

Cảnh vật trước mặt biến vèo một cái, Sở Thiên đã ở trên bờ biển dưới sự bảo vệ của lớp phòng ngự Chủ Thần.

Tốc độ cộng với không gian, đúng là sự kết hợp tuyệt vời, Sở Thiên chỉ có thể cảm thán như vậy. Nếu năm đó Mạch Khăng Tích có tốc độ của khởi động thông đạo của A Mạt Kỳ thì e là hai Lạp Hy Đức cũng không có cơ hội khiến cả hai lưỡng bại câu thương.

Bên ngoài lớp bảo vệ, Tầm Tội Sứ vội vã thu lại Thần Lực mới không dễ dàng đến huynh đệ, nhưng khi hần nhìn lên thì A Mạt Kỳ đã biến mất rồi.

“Người đứng là đồ bỏ đi!”

A Mạt Kỳ đột ngột xuất hiện phía trên đầu Tầm Tội Sứ, thân thể cao lên gấp đôi, sau lưng là mười hai đôi cánh ưng màu vàng kim sáng chói. Thân người cánh ưng, đây chính là bản thể sau khi biến dị của A Mạt Kỳ.

Ngay sau đó là sự xuất hiện của hàng trăm cái không gian thông đạo, bên trong mỗi thông đạo là một phân thân giống hệt bản thể.

“Sự phẫn nộ của Phát Lạp Dịch Nặc!”

Giọng nói lạnh băng của A Mạt Kỳ truyền đến tai Tầm Tội Sứ, các phân thân cũng đồng thời giơ tay lên. Sau đó thì “bình!”, từ bên trong tai trái Tầm Tội Sứ “nổ” ra một “bông hoa máu”.

“Hừm!” Cách Lý Phân hừ giọng, hần nhận ra A Mạt Kỳ không có cách nào phá vỡ được thân thể ngũ trùng, cũng không thể khởi động thông đạo trên thân thể ngũ trùng, nhưng tai sói là một điểm yếu. Năm đó ở Nguyệt Cầu, Sở Thiên đã dùng cách tương tự để lấy trộm Tinh Hạch của Cách Lý Phân! Hôm nay chẳng qua A Mạt Kỳ chỉ thay đổi một chút, đưa Thần Lực vào không gian thông đạo, truyền thẳng vào tai Tầm Tội Sứ.

Tầm Tội Sứ rống lên thảm thiết rơi thẳng xuống mặt đất.

A Mạt Kỳ lắc đầu tiếc nuối, hần vẫn không hài lòng. Vừa rồi thực sự là may mắn, nếu Tầm Tội Sứ sớm đã có phòng ngự, dùng ngũ trùng Thần Lực bao phủ quanh người thì A Mạt Kỳ hết cách.

Dựa vào đánh lén mới thắng, A Mạt Kỳ không thích cái kết quả này.

Bác Đức thấy thế cười lớn, Bác Đức cũng biết A Mạt Kỳ thắng là do gặp may, nhưng có thể vượt qua bốn cấp để thắng kẻ địch, đây thực sự là một kỳ tích rồi.

Tầm Tội Sứ rơi xuống một hòn đảo nhỏ, lập tức ôm lấy tai đứng dậy. Thần Lực sau khi phức hợp của A Mạt Kỳ chẳng qua cũng chỉ tam trùng, vẫn chưa đủ để giết hần. Nhưng điều đáng sợ nhất là A Mạt Kỳ đã chọn tai, đây là thần kinh mật bộ, chỉ động một chút thôi cũng đau muốn chết.

“Khảm Phổ, đừng trách ta không nể tình!” tình thế đã ép Khố Khoa Kỳ không dám nương tay nữa. Linh hồn nhanh chóng kết tụ lại thành thực thể và xuất hiện trước mặt Chiến Thần.

“Ài, không ngờ người và ta cũng có lúc quyết chiến sinh tử!” Chiến Thần thở dài, Chiến Thần kích rung lên, cơ thể lùi ngửa ra sau, “Thần Phạt!”

“Muốn liêu sao, ta chiều!” Khó Khoa Kỳ cũng ra tay.

Dị Giới Thú Y

511. Chương 489: Yêu Cầu Của Long Thần

Chiến Thần và Đoạn Tội Yêu Thú bắt đầu liều mạng với nhau.

Tốc độ của Chiến Thần kích nhanh vô cùng, chiến đấu linh hồn cũng là sự sống chết trong gang tấc. Cả hai đều là Chủ Thần cấp cao, trong chớp mắt đã phân thắng bại.

“Thần Phạt!” sau khi hét lên như vậy, Chiến Thần biến mất trong không trung, thậm chí ánh sáng của Chiến Thần kích cũng không còn nữa.

“Toái Hồn!” thực thể linh hồn của Đoạn Tội Yêu Thú trở nên chân thực hơn, hai tay ấn vào hai thái dương.

Chỉ có một tiếng nổ, mọi thứ vừa mới bắt đầu đã lại kết thúc. Cánh tay trái của Đoạn Tội Yêu Thú bị chặt đứt, nhưng Chiến Thần thì vẫn không thấy đau.

“Đại ca!” các Tầm Tội Sứ bỏ lại đối thủ bay về phía Đoạn Tội Yêu Thú. An Cát Lệ Na và Bác Đức không truy kích, nhưng Cách Lý Phân đã giết đến đỏ ngầu hai mắt, đuổi theo điên cuồng. Đối thủ của Cách Lý Phân đành phải quay lại đánh tiếp.

Ngay Tầm Tội Sứ mà A Mạt Kỳ đánh lén cũng chặt vật bay lên.

Ừm!!

Chiến Thần rơi xuống biển, nước bắn tung tóe. Bác Đức tóm lấy hắn kéo về, kiểm tra một lượt xong thì thở dài.

Linh hồn của Chiến Thần Khảm Phổ đã bị trọng thương!

“A Mạt Kỳ xuất hiện bên cạnh Bác Đức, “Chiến Thần thế nào?”

“Cũng may Chiến Thần kích có khả năng bảo vệ linh hồn, vẫn chưa đến mức linh hồn bị hủy, nhưng không thể đánh được nữa!” Bác Đức giao lại Chiến Thần cho A Mạt Kỳ, “Đưa hắn về đi, dùng cách của ông chủ người đồng bằng hắn lại, đợi ta phục hồi hoàn toàn thực lực sẽ nghĩ cách cứu hắn!”

A Mạt Kỳ mở thông đạo đưa Chiến Thần về, rồi vội hỏi Bác Đức: “Thế còn nòng?”

“Ta không sao, Đoạn Tội cũng không xong rồi! Mấy tên Tầm Tội Sứ cũng không làm gì được ta đâu!” tiền A Mạt Kỳ đi, Bác Đức có phần buồn bã, cảm giác như mất mát điều gì. Dù tính cách thế nào, mọi Chủ Thần đỉnh phong đều có một sự theo đuổi giống nhau với sức mạnh.

Cách chiến đấu quyết sinh tử vừa rồi giữa Chiến Thần và Khó Khoa Kỳ, Bác Đức nhìn mà thấy đau lòng. Đối mặt với sức mạnh Toái Liệt Linh Hồn của Khó Khoa Kỳ, Bác Đức dùng chính mình để đo, dù có ở trạng thái phong độ nhất thì Bác Đức nhiều nhất chỉ đã thương được Khó Khoa Kỳ rồi hy sinh, tuyệt đối không thể đạt được đến kết quả cả hai bị thương như Chiến Thần.

Cùng là Chủ Thần đỉnh phong, sức mạnh giống nhau, thế nhưng tại sao khoảng cách lại lớn đến vậy?! Bác Đức biết, một khi mình hiểu rõ, có lẽ có thể đánh bại được thất trùng Thần Lực của mỹ nhân ngư.

Đoạn Tội Yêu Thú rống lên đau đớn, không thể duy trì hình dạng thực thể nữa, quay ra những Tầm Tội Sứ: “Chúng ta đi!”

Bác Đức và An Cát Lệ Na nhìn nhau cùng gật đầu: “Để linh hồn lại!”

Hai người lao lên.

Các Tầm Tội Sứ đang định đánh tiếp thì Khó Khoa Kỳ ngăn lại, “Không có sức mạnh linh hồn của ta, các người không tránh được pháo Thần Lực của Bồ Lôị Trạch đâu. Ta thả những linh hồn bắt được ra để phân tán sự chú ý của chúng, các người chạy đi!”

Nói rồi Khổ Khoa Kỳ ném hết các linh hồn đã bắt được, đợt đầu tiên là mười mấy người của gia tộc Ma Căn.

Đồng thời Khổ Khoa Kỳ cũng cười khỏ, nếu hắn vẫn còn sức mạnh thì vốn định dùng những linh hồn này làm con tin. Đáng tiếc là bây giờ không có cách nào khác ngoài vứt chúng đi.

An Cát Lệ Na đang truy kích bỗng dừng lại nói với Bác Đức: “Phụng Hoàng Thần miện hạ, giúp ta tập hợp lại những linh hồn này ta sẽ làm cho ngươi một việc!”

“Cái này là ngươi nói đấy nhé!” Bác Đức sáng mắt lên. Tuy An Cát Lệ Na cũng có sức mạnh linh hồn nhưng không phải Linh Hồn Chủ Thần, linh hồn bọn Lạp Hy Mỗ cũng không mạnh, nếu không kịp thời đóng băng hoặc cứu viện thì e là chúng sẽ rơi xuống Huyết Luyện Ngục.

Khởi động sức mạnh linh hồn mới hồi phục được bốn năm phần, Bác Đức thu hết những linh hồn kia lại nắm trong tay, “Ha ha, ta muốn nghỉ cho kỹ xem bảo ngươi làm việc gì đây! Yên tâm, ta sẽ không bảo ngươi bán đứng tôn nghiêm của Chủ Thần đâu!”

An Cát Lệ Na cảm thấy sống lưng bỗng lạnh toát, ngữ khí đùa cợt của Bác Đức đem lại cho An Cát Lệ Na một dự cảm không lành!

Trong lúc Bác Đức thu hết linh hồn thì Khổ Khoa Kỳ dưới sự bảo vệ của các Tầm Tội Sứ đã thoát ra khỏi vòng ngoài của lớp bảo vệ.

Nhưng vẫn còn một Tầm Tội Sứ bị Cách Lý Phân giữ chân.

“Hừ, ngươi nhất định phải chết!” Cách Lý Phân mắt đỏ ngầu, nộ khí bùng bùng, một Chủ Thần nửa mùa mà hắn lại không làm gì được, uy danh của Phệ Nguyệt Thiên Lang ở đâu chứ?!

Tầm Tội Sứ cũng không có tâm tư để đánh nhau, chỉ muốn thoát thân. Đúng lúc đó, Cách Lý Phân phát điên, hai bàn tay biến thành móng sói cầu xé ngực mình, máu bắn tung tóe, hung tính của Cách Lý Phân đang bùng nổ.

Cách Lý Phân hét lên một tiếng, từ hai cánh tay một đám khói đen xuất hiện, tạo ra một lực hút mạnh mẽ hút chặt Tầm Tội Sứ đang muốn bỏ chạy. Cách Lý Phân tóm lấy cổ hắn cười ha ha, ngay sau đó hai chiếc răng nanh nhô ra xé tan một nửa cơ thể Tầm Tội Sứ.

“Cách Lý Phân!” những Tầm Tội Sứ còn lại vốn định chạy ra ngoài nhưng thấy huynh đệ như vậy, vội vã quay lại muốn đánh tiếp.

“Tự nổ!” Khổ Khoa Kỳ bỗng hét lớn: “Đưa linh hồn xuống Huyết Luyện Ngục, đừng rơi vào tay Cách Lý Phân, ta sẽ nghĩ cách cứu ngươi!”

Bùm!

Tầm Tội Sứ dưới những chiếc vuốt sắc của Cách Lý Phân dùng chút sức lực cuối cùng tự phát nổ.

Cách Lý Phân bị nổ đến cả người cháy đen nhưng vẫn cười điên cuồng: “Ha ha, dưới tay Phệ Nguyệt Thiên Lang ta đây, chưa có kẻ nào có thể sống sót!”

Bác Đức vốn có thể ngăn chặn linh hồn Tầm Tội Sứ xuống Huyết Luyện Ngục, nhưng đá liên lạc kêu lên, là tiếng Sở Thiên, “Thả chúng đi! Miện hạ bảo vệ tốt cho linh hồn của gia tộc Ma Căn là được rồi!”

“Tại sao?” Bác Đức vội hỏi.

“Chúng đều là cuồng tín đồ. Nếu ép đến mức chúng tự nổ hết thì Bồ Lô Trạch của ta cũng bị phá hủy mất!”

Sở Thiên nói xong thì bay đến chiến trường, nhìn thấy bộ dạng ngứa ra cười điên dại của Cách Lý Phân, trong lòng cảm thấy là lạ. Loại Chủ Thần khi phát điên đến cơ thể của con mình cũng không quan tâm, thả hắn ra rốt cuộc là đúng hay sai đây?

A Mạt Kỳ theo sau Sở Thiên, nói với Bác Đức: “Chúng ta muốn đuổi cũng không kịp. Vừa rồi ta cảm thấy bên ngoài đảo có không gian thông đạo. Có lẽ là có kẻ tiếp ứng cho chúng chạy đến Huyết Luyện Ngục hoặc Địa Ngục rồi. Hai nơi này lại quá rộng, ta không có cách nào xác định vị trí của chúng!”

Lúc này tiếng cười của Cách Lý Phân mới dứt, rồi cứ thế rơi thẳng xuống đất!

Sở Thiên vội lao lại, kiểm tra cơ thể La Tân một lượt, sau đó thì chửi: “Lão điên!”

Phía trước cơ thể La Tân bị nổ không ra hình người nữa. Mà Cách Lý Phân lại rút tiềm lực sinh mệnh của La Tân để giải phóng Thôn Phệ Linh Vực, khiến cơ thể hắn sắp bị hút đến cạn kiệt!

Cách Lý Phân là một con dao hai lưỡi, Sở Thiên lại nhớ đến lời cảnh cáo của Đại Địa Phụ Thần! Sở Thiên nghĩ bụng, sau này nhất định phải cẩn thận khi dùng hắn.

Đột nhiên Lưỡi đao Phán Quyết phát ra tiếng của Long Thần: “Phát Lạp Dịch Nặc, linh hồn của Mã Lý Ngang và Phổ Lan Đa người còn cần không? Chúng vô dụng với người rồi, chi bằng cho ta đi!”

Sở Thiên khựng lại, “Ngài cần linh hồn chúng làm gì?”

“Vừa rồi, ta cảm nhận được sức mạnh linh hồn đến từ Thần Hoàng của Khố Khoa Kỳ, đao linh của Lưỡi đao Phán Quyết lại thức dậy, ta sắp không giữ được nó nữa rồi. Cần hai linh hồn Thần tộc đó để bổ sung sức mạnh!”

Long Thần muốn ăn chúng?!

Sở Thiên nheo mắt nghĩ ngợi, nói: “Mã Lý Ngang sẽ cho ngài, Phổ Lan Đa là gia thần của gia tộc Bì Bồng, ta phải giữ lại!”

“Cũng được! Người bảo Bác Đức để linh hồn của Mã Lý Ngang vào Tỏa Hồn Trận là được!”

Sở Thiên nói lại lời của Long Thần với Bác Đức.

Bác Đức cũng hơi khựng lại, nhưng không cần thiết phải tính toán với một tử tù mấy lần muốn giết Sở Thiên, liền làm theo.

Lục Ngự Tỏa Hồn Trận phát sáng, Lưỡi đao Tài Quyết kêu lên ‘U...u...’ rồi Sở Thiên nghe tiếng Long Thần cười: “Ha ha, lâu lắm rồi mới hấp thụ sức mạnh của Thần tộc! Lần này có thể áp chế đao linh rồi!”

“Cũng tốt, người xử lý mấy chuyện vặt đi, tối nay ta lại tìm người!” dứt lời, Lưỡi đao Tài Quyết trở lại bình thường.

Sở Thiên cất yêu đao vào nhẫn không gian, quay ra hỏi Bác Đức: “Miện hạ, rốt cuộc thì Long Thần là người thế nào?”

“An Cát Lệ Na, người nói đi!” Bác Đức chỉ An Cát Lệ Na.

An Cát Lệ Na ngạc nhiên, tại sao lại bảo cô ta giải thích? Đáng tiếc là Bác Đức đang đội mũ giáp, linh hồn lại được bảo vệ, An Cát Lệ Na nhìn không ra được Phượng Hoàng Thần này là giả.

Nghĩ một lúc, An Cát Lệ Na nói: “Long Thần Tư Thập Đức Mại Nhĩ...không phải người tốt, cũng không phải người xấu! Không nóng tính như Cách Lý Phân, nhưng cũng không khoan dung như Thất Hải Thú Thần Vương Vưu Nhân!”

Sở Thiên lại hỏi: “Lời của hắn có thể tin mấy phần?”

An Cát Lệ Na hơi giật mình, nghĩ bụng, lẽ nào Phát Lạp Dịch Nặc và Long Thần có xung đột gì?!

“Lời hứa của hắn không bằng Bác Đức, nhưng đáng tin hơn những của phân thân của ta!”

Sở Thiên gục gặc, thầm nghĩ nên giao thiệp với Long Thần thế nào.

“Hừ, lời hứa của gia tộc Phượng Hoàng ta, Long Thần sao có thể so sánh được?!” Bác Đức bất mãn, rồi đột nhiên cười: “An Cát Lệ Na miện hạ, bản thể của miện hạ nói phải giữ lời đấy, đừng có quên! Miện hạ nợ ta một chuyện không đi ngược lại tôn nghiêm của Chủ Thần đó!”

Sở Thiên cười ha hả, cảm giác kỳ lạ bớt đi phần nào. Hắn cười thầm, An Cát Lệ Na xui xẻo rồi, bà cô Bác Đức này trình độ “khốn nạn” cũng chẳng kém Tiểu Bạch là bao đâu!

.....

Hôn lễ trong đại diện vẫn đang tiếp tục, có điều đã sắp đến lúc kết thúc rồi.

Sở Thiên lệnh cho Tề Bách Lâm đóng vòng bảo vệ lại. Trở về Thánh điện, vừa bước vào khách khứa đã nhón nháo: “Phất Lạp Dịch Nặc bệ hạ quả nhiên không hổ là Thượng cổ Thần tộc, pháo hoa Thần Lực giữa hai tầng bảo vệ bọn ta đều đã thấy rồi, thật là hoành tráng!”

Cách một lớp bảo vệ Chủ Thần cấp, những quan khách này có thể nhìn được trận chiến bên ngoài thì thật là lạ. Sở Thiên khẽ cười đáp lại, cũng không giải thích gì.

Thác Mã Tư đứng dậy, cúi gập người trước Sở Thiên, giọng cảm kích: “Ông thông gia, đây là hôn lễ hào hoa nhất mà đời này ta được nhìn thấy! Thật vô cùng cảm tạ...”

“Ha ha, là người một nhà rồi còn khách khí gì chứ?” Sở Thiên cười, “Tiếp theo nên làm gì nhỉ?”

“Động phòng thôi!” Tiểu Hùng Miêu hét to.

Sở Viêm kéo kéo hần: “Miêu Miêu, động phòng là cái gì?”

Khách khứa bật cười.

Từ đầu đến cuối, Sa Khắc vẫn tuân theo chỉ dẫn “đùi lợn nướng” không dám ho he, lúc này cũng hồ đồ. Động phòng là cái gì vậy? Sao không có ai nói cho ta biết cái này? Thôi chết rồi, nếu ta làm sai thì sẽ không có cơm ăn đâu! Mau lên, ai đó cho ta biết đi chứ?!

Đáng tiếc, người huấn luyện lễ nghi hôn lễ cho Sa Khắc là Sát Lâm Na và Tra Nhĩ Tư. Đương nhiên Sát Lâm Na không thể trao đổi với Sa Khắc về chuyện động phòng. Còn Tra Nhĩ Tư... hần sợ nhớ lại ký ức đau buồn, nên cũng cố tình không nhắc đến!

Biểu cảm của Sa Khắc đều bị cái kính đen che đi, trong mắt người ngoài hần vẫn có dáng vẻ lạnh lùng, cao ngạo.

Thác Mã Tư phụ nhân tiến đến trước mặt năm cô con gái mặt đỏ phừng phừng, “Các con, ta và phụ thân các con phải về rồi. Sau này các con theo Sa Khắc, nhất định phải tuân thủ quý phụ lễ tiết, không được làm mất thể diện của gia tộc!”

Năm tỷ muội Tiên Đế gật đầu.

Thân hữu của gia tộc Lai n Cáp Đặc đưa họ vào phòng, rồi cáo từ Sở Thiên, rời đi với gương mặt tươi rói.

Còn chuyện động phòng của Sa Khắc cũng đã bắt đầu.

Dị Giới Thú Y

512. Chương 490: Ngôi Vị Long Thần

Trời đã về đêm, Bồ Lôi Trạch náo nhiệt cả một ngày giờ cũng đã yên lặng. Sở Thiên đến mật thất, đợi để cùng bàn chuyện bí mật với Long Thần. Lúc đó, có hai bóng người đang len lén trôi đến bờ biển.

“Miêu Miêu, đi gặp ai vậy?” tiểu Sở Viêm nằm trên lưng Khách Thu Sa, tay thì bám lấy tai hần.

“Sa Khắc đó! Nhện nhìn không đẹp!” nói rồi Khách Thu Sa biến thành hải tảo, chở tiểu Sở Viêm bơi đến hòn đảo của Sa Khắc.

Lén vào, bí mật nhé!

Khách Thu Sa biến thành cây mây treo trên cửa sổ phòng Sa Khắc, nói nhỏ: “Không được phát tiếng động, nhìn lén thôi!”

Hai cái đầu bé nhỏ treo trên cửa sổ, một sợi mây luồn vào trong kéo rèm thành một khe hở, “Miêu Miêu, đây là động phòng?”

Bên trong, Sa Khắc vẫn mặc bộ tướng quân lễ phục ban sáng, ngồi im trên giường. Năm tỷ muội Tiên Đế cũng ngại, sáu người cứ ngồi im lặng như vậy.

Tiểu Hùng Miêu gãi đầu, “Quái thật, nghe huynh đệ nói, động phòng phải dùng đến của quý, sao Cửa Quý của Sa Khắc không đến nhỉ?”

Sở Viêm cũng gãi đầu, “Tra Nhĩ Tư, bờ biển, uống rượu!”

“Cái gì? Lúc này sao hần lại uống rượu?” Tiểu Hùng Miêu hốt hoảng, “Hần không đến thì sao chúng ta xem động phòng được?!”

“Đúng thế, đúng thế!” tiểu Sở Viêm gật đầu lia lịa, nghẹo đầu nói: “Miêu Miêu, Sa Khắc chơi vui lắm, chúng ta giúp hần đi!”

“Ừ, Sa Khắc, người tốt, giúp!”

Một sợi mây men theo bờ biển, đánh ngắt Tra Nhĩ Tư đang uống rượu, quần hần lại rồi chạy mất.

Trong động phòng, cuối cùng năm tỷ muội Tiên Đế không nhịn nổi nữa, Tiên Đế đứng dậy, đỏ mặt nói: “Phu quân Sa Khắc, trời cũng muộn rồi...”

Sa Khắc sững lại, nói: “Trời tối rồi, vậy thì đi ngủ!”

Tiên Đế cũng sững người, đây là lần đầu tiên nghe Sa Khắc lên tiếng, không ngờ Sa Khắc bề ngoài anh minh thần vũ mà khi nói thì lại như thế này. À đúng rồi, cổ họng của Sa Khắc bị thương.

“Ta muốn đi ngủ!” Sa Khắc đứng dậy, định cởi giáp ra nhưng nhận ra là hần không biết cởi loại giáp quý tộc này.

Năm tỷ muội lại càng đỏ mặt hơn.

Sa Khắc loay hoay mãi mà không cởi được, hần cuống: “Cái này cởi thế nào vậy? Ta không biết cởi, giúp ta cởi đi!”

Phu quân thật là quá thẳng thắn... Năm tỷ muội cúi đầu, ai cũng ngại giúp Sa Khắc cởi đồ.

“Các người không giúp thì ta làm thế nào mà ngủ được đây?” Sa Khắc khó xử, vỗ tay một cái, Tra Nhĩ Tư vốn rất nghe lời cũng không xuất hiện, lúc này Sa Khắc chết sững, đứng đơ ra không biết làm thế nào, “Của Quý của ta không thấy rồi. Tìm giúp ta được không?”

Năm tỷ muội sững sờ, phu quân đại nhân không biết hàm xúc một chút sao?!

Sa Khắc đành phải hét lên: “Của Quý, Của Quý, người ở đâu rồi? Ta muốn đi ngủ, mau ra đi!” Sa Khắc uể oải ngồi phịch xuống giường, “Thôi rồi, không có Của Quý, ta ngủ thế nào đây?!”

Bình!!

Cửa sổ bỗng mở toang, Tra Nhĩ Tư bị ném vào trong, Khách Thu Sa và tiểu Sở Viêm ngồi trên cửa sổ, nhìn Sa Khắc hiểu kỳ, “Sa Sa, Của Quý của người đến rồi, mau động phòng cho bọn ta xem đi! Nếu không, không có cơm ăn đâu!”

Sa Khắc mừng rỡ, lắc lắc Tra Nhĩ Tư đang bất tỉnh, tháo kính xuống, cười ngốc với năm tỷ muội: “Hi hi, Của Quý của ta đến rồi, bảo hần giúp ta động phòng, ta đi ngủ đây!”

Một lúc lâu sau...

“A a a a a!!!!” tiếng kêu chói tai của năm tỷ muội Tiên Đế vang lên trong màn đêm.

Tiếp đó, ‘bịch!’ trên hòn đảo bên cạnh, A Tư Nặc bị tân nương ném ra ngoài, “Không giải thích rõ ràng thì đừng có hòng vào đây!”

.....

Bố Lôi Trạch vừa yên tĩnh được một lúc lại rơi vào hỗn loạn.

Nhưng đồng phiền phức này đều là chuyện của Sát Lâm Na, Sở Thiên trong mật thất căn bản không nghe thấy gì hết.

Sở Thiên khởi động Lục Ngự Tỏa Hồn Trận nhưng Long Thần không có phản ứng gì. Một lúc sau Tứ Thập Đúc Mạ Nhĩ mới lên tiếng, giọng có chút mệt mỏi, “Cuối cùng cũng phong ấn được đạo linh. Phát Lạp Địch Nặc, người muốn hỏi gì hỏi đi! Sức mạnh của ta không nhiều, không giữ được lâu đâu!”

“Sở Thiên cười: “Rất đơn giản, sao người lại ở trong đó?”

“Đại chiến núi Phán Quyết, ta bị Tứ Đặc n phá hủy thân thể, nhưng ta dùng linh hồn mở không gian thông đạo, che mắt Tứ Đặc n giấu linh hồn vào Lưỡi đao Phán Quyết!”

“Kết quả của trận chiến núi Phán Quyết thế nào? Tứ Đặc n đi đâu?”

“Không biết! Vụ Nhân đại ca hy sinh đầu tiên, sau đó Phương Hoàng Thần cũng thua, ta chỉ thấy kết cục của hai người đó. Sau đó thì chạy vào trong Lưỡi đao Phán Quyết, nhưng Lưỡi đao Phán Quyết có đạo linh. Ban đầu ta bị nó áp chế, không biết tình hình bên ngoài!”

Sở Thiên hỏi nhanh, Long Thần trả lời cũng nhanh. Sở Thiên nhanh chóng nắm được những gì Long Thần đã trải qua.

Đầu tiên, Tứ Thập Đúc Mạ Nhĩ bị áp chế, cái gì cũng không biết. Sau đó Tứ Đặc n không biết vì sao lại vứt bỏ Lưỡi đao Phán Quyết, không có trở ngại của Thần Hoàng, Long Thần bắt đầu cuộc chiến đấu lâu dài với đạo linh.

Thôn phệ người sử dụng, ban đầu là do đạo linh làm. Nhưng sau này vì để phục hồi thực lực, Long Thần cũng bắt đầu làm như vậy. Có thể nói, bi kịch của các chủ nhân Lưỡi đao Phán Quyết từ trước tới nay đều do Long Thần và đạo linh hợp mưu gây ra.

Về sau, khi Đúc Khố Lạp bị hấp thụ thì Long Thần đã có thể khống chế đạo linh, nhưng Lưỡi đao Phán Quyết không còn được Thần tộc sử dụng nữa, rồi rơi vào tay An Đông Ni, vì trên đao có Liệt Hỏa nên An Đông Ni cũng không sử dụng được, cuối cùng đưa cho Sở Thiên.

Bây giờ, quyền khống chế Lưỡi đao Phán Quyết, cơ bản là thuộc về Long Thần, nhưng khi hắn bị tiêu hao quá nhiều thì đạo linh sẽ xuất hiện.

“Người có cách nào rời khỏi Lưỡi đao Phán Quyết không?” Sở Thiên hỏi.

“Trừ khi tiêu diệt đạo linh, nếu không thì không có cách nào cả!”

Sở Thiên cười, có kinh nghiệm của Cách Lý Phân, hắn tạm thời không có ý định thả Long Thần ra, “Tại sao người chọn ta là người kế thừa?”

“Ha ha!” Long Thần cười lớn, “Ta biết người không phải hậu duệ thật sự, có điều... giờ người đã được giống ta cải tạo khá khá rồi. Thậm chí linh hồn người cũng có khí tức của ta! Như vậy thì trừ việc người không thể biến thân ra thì mọi cái của người đều giống hệt hậu duệ của ta!”

“Cải tạo?!”

“Đúng thế! Trước đây, khi người sử dụng quá độ Lưỡi đao Phán Quyết, không phải thường bị chóng mặt sao? Ha ha, đây là ta nhân lúc người kết nối với Lưỡi đao Phán Quyết để cải tạo người! Ha ha, không có ta, người có thể chỉ mất tám năm mà trở thành Cao Vị Thần không?”

Sở Thiên nheo mắt, “Người cải tạo ta thế nào?”

“Dùng Phán Quyết đạo linh!” Long Thần cười, “Lưỡi đao Phán Quyết là Sáng Thể Thần Khí, lại có sức mạnh của Thần Hoàng Tứ Đặc n bên trong. Đạo linh của nó tuy tạm thời bị ta khống chế nhưng ta không thể tiêu diệt nó. Thế là ta nghĩ ra một cách, đó là đuổi đạo linh ra ngoài.”

“Người đuổi sức mạnh đạo linh lên người ta?” Sở Thiên hỏi.

“Đúng thế, mỗi lần chiến đấu, ta đều cắt một phần của nó. Rồi khi người sử dụng Lưỡi đao Phán Quyết, chuyển hóa nó thành Long Thần Lực truyền cho người! Ha ha, vì thế bây giờ, trừ linh hồn ra người xem ra rất giống với Tứ Đặc n! Vì sức mạnh của người bây giờ là dung hợp của Long Thần Lực của ta và sức mạnh của Phán Quyết đạo linh!”

Sở Thiên lắc đầu cười khổ, “Vây máu của ta biến thành ba màu là vì cái này?”

“Máu của người, màu vàng là dấu hiệu của ta, màu tím là của đạo linh, còn màu đỏ... giờ người đã là Thần, đây là của Nhân Thần người rồi!”

“Người vẫn chưa cho ta biết, tại sao lại chọn ta là người kế thừa? Nếu người đã khống chế được đạo linh thì chắc cũng đã thấy những việc ta làm?!”

Long Thần cười: “Không phải chỉ là trộm mộ lấy cắp thi thể sao? Hừ, lũ hậu duệ không ra sao kia, nếu có một tên nào đáng được bồi dưỡng thì ta cũng không chọn người! Huống hồ, sớm muộn gì ta cũng ra ngoài. Nhưng sau khi ra cũng là trạng thái linh hồn, mà năm đó ở dãy Lạc Nhật, ta đã thấy thuật Thượng cổ Tế Tụ của người...”

Sở Thiên bình tĩnh, nói cho cùng thì Thần Long đang có một vụ đầu tư.

Long Thần giúp Sở Thiên, sau này Sở Thiên phải giúp Long Thần làm một cơ thể. Mà để đảm bảo vụ đầu tư này thành công, Long Thần cải tạo Sở Thiên thành Long tộc, làm người kế thừa của mình.

“Có phải người đang nghi ngờ ta lợi dụng người?” Long Thần hỏi.

Sở Thiên không nói gì, coi như mặc nhận.

“Ta tuyệt đối không lợi dụng người!” Long Thần từ tốn nói: “Với thể lực hiện nay, người còn sợ một Chủ Thần như ta sao? Huống hồ ta còn cần người tạo cơ thể. Trước khi ta phục hồi thực lực thì không có lý do gì để hại người cả! Nếu vẫn chưa yên tâm thì ta sẽ truyền lại vị trí Long Thần cho người!”

“Lão bà nữ thần tại thượng!” Sở Thiên thốt lên kinh ngạc, “Người muốn để ta làm Long Thần?”

“Giờ ta chỉ muốn làm một việc. Đó chính là tìm Tư Đặc n báo thù!” Long Thần nói: “Danh hiệu và quyền lực đối với ta không quan trọng nữa, ta ngán chúng đến tận cổ rồi! Huống hồ ngôi vị Long Thần thực tế đã khuyết vạn năm nay, người cũng coi như là hậu duệ của ta, thì truyền ngôi vị cho người thôi!”

Sở Thiên chết sững hồi lâu, không hiểu được ý đồ thực sự của Long Thần là gì.

“Anh bạn, không phải là người không biết vị trí Long Thần này có ý nghĩa gì đấy chứ?”

“Có quyền hiệu lệnh cho mọi Long tộc, bao gồm cả Hoàng Kim Long tộc!” Sở Thiên cười, “Cái này ta biết!”

“Sai!” Long Thần cười, “La Đức Mạn cũng nói với người rồi. Thú tộc, không chỉ là thú đi dưới đất và bay trên trời trên đại lục. Nó là mọi chủng tộc, trừ con người ra! Năm đó, Bồ Lai n Đặc mệnh hạ thống nhất Huyền Thú tộc, chia quyền thống trị Thú tộc cho các Thú Thần. Long Thần cả Phượng Hoàng Thần cai quản toàn bộ thú bay trong tam giới!”

Sở Thiên giật mình, nói như vậy thì, nếu làm Long Thần, nếu còn khống chế được Phượng Hoàng Thần thì tất cả những con có cánh trong tam giới đều phải nghe hắn sao? Cho dù bây giờ Thần tộc nội bộ đại loạn, nhưng danh phận chính thống chắc chắn là vẫn có...

Long Thần nói tiếp: “An Cát Lệ Na cai quản sâu bọ, động vật bò sát. Phượng Hoàng Thần nằm dưới sự khống chế của người, con trai lục địa Thú Vương Cách Lý Phân là đầu bếp của người. Hải Vương Bào Uy Nhĩ lại là con tin của người... Tính cả ta, Phất Lạp Định Nặc người mới là đại thống lĩnh của Thú Thần tộc, chủ nhân của tam giới!”

Sở Thiên ngoác mồm cười, thậm thêm một câu, đều là trên danh nghĩa thôi, thời đại Thần tộc đại loạn, thực lực mới là tất cả!

Mặc kệ mục đích của Long Thần là gì, để đối phó với Tử Thần, thực lực càng mạnh càng tốt. Sở Thiên cười: “Nghĩ thức truyền vị của Long Thần cần làm những gì?”

“Dem theo đại thống lĩnh Bào Uy Nhĩ trên danh nghĩa theo ta đến Cực Địa Băng Nguyên và A Cổ Lạp Sơn!”

Dị Giới Thú Y

513. Chương 491: Long Thần Phất Lạp Định Nặc

Sau cuộc trao đổi với Long Thần, khi Sở Thiên ra khỏi mật thất thì đã là nửa đêm.

Bay ra khỏi cửa Quang Minh Thần Điện thì Sở Thiên nhìn thấy A Tư Nặc tử thân quỳ trước bậc cửa, mặt mày ủ dột, nụ cười hiền hậu chất phác giờ trở nên vô cùng buồn bã.

“Phất Lạp Dịch Nặc tiên sinh, Ban Dịch Tư đá ta ra ngoài này...”

Gả đi rồi, AK trở về với tên vốn có, giờ cô ta là Ban Dịch Tư. AK, A Tư Nặc, sau này coi như là người của gia tộc Nhện rồi. Đương nhiên Ban Dịch Tư không đồng ý về ở động của A Tư Nặc, hai vợ chồng vẫn sống ở cung điện hào hoa ở Bồ Lô Trạch. Như thế có được coi là A Tư Nặc đã gia nhập gia tộc Phất Lạp Dịch Nặc không? Không ai nói rõ được. Dù sao thì khi có việc, Sở Thiên chỉ cần gọi bằng đá liên lạc là A Tư Nặc đến.

“Sao người lại bị đá ra đây?”

A Tư Nặc mặt nhăn mày nhíu đứng dậy, “Hôm nay khi ta gặp An Cát Lệ Na miện hạ, phản ứng hơi rõ ràng quá thế là bị lão bà nhìn ra, sau khi vào động phòng cô ấy truy hỏi. Làm sao ta dám thừa nhận chứ? Kết quả là...”

“Kết quả là người bị đá ra ngoài?” Sở Thiên vỗ trán, “A Tư Nặc tiên sinh, giờ hai người đã là phu thê, ta cũng không tiện nhúng tay vào!”

“Vậy thì phải làm sao đây?” A Tư Nặc đi tới đi lui tại chỗ.

“Sắt Lâm Na đâu? Sao không đi tìm cô ấy?”

“Sắt Lâm Na phu nhân vẫn đang ở chỗ Sa Khắc. Vừa này ta nghe thấy mấy tỷ muội Tiên Đế hét kinh lắm!”

Sở Thiên sớm đã biết chỗ Sa Khắc sẽ có chuyện nên cũng chẳng cuống, bèn kéo A Tư Nặc nói: “Đi nào, ta sẽ đi giải thích với lão bà người!”

Bay đến cung điện A Tư Nặc, Ban Dịch Tư đang giận dỗi đứng ở cửa, nhìn thấy Sở Thiên vội nói: “Ông chủ biết không, tên khốn A Tư Nặc này còn rất nhiều chuyện còn giấu ta! Hôm nay ta thấy hắn và An Cát Lệ Na...”

“Được rồi, được rồi!” Sở Thiên xua tay, “Ta vẫn là ông chủ của người chứ? Người còn nghe lệnh của ta không?”

“Đương nhiên!” Ban Dịch Tư gạt đầu lia lịa.

“Vậy thì được!” Sở Thiên đẩy A Tư Nặc lên phía trước, “Giờ ta lệnh cho người để A Tư Nặc vào trong, sau đó sinh một tổ nhện con!”

A Tư Nặc cuống cuống, “Một tổ không đủ! Người gia tộc Nhện ta ít trai tráng, ít nhất phải ba tổ!”

“Người coi lão bà ta là heo chắt!” Ban Dịch Tư gõ mạnh đầu A Tư Nặc, kéo tai hắn vào trong.

Sở Thiên nhún vai, cười thầm, xem ra A Tư Nặc rơi hẫng vào tay ta rồi. Đợi khi kế vị Long Thần, có danh phận hiệu triệu Thuộc Thần, sẽ lôi cả gia tộc Nhện về làm Thuộc Thần. Như vậy, cho đến khi vẫn sống, A Tư Nặc đừng có hòng rời khỏi gia tộc Phất Lạp Dịch Nặc!

Sở Thiên nhìn về phía đảo của Sa Khắc một cái rồi quay đi. Mấy chuyện linh tinh đó giao cho Sắt Lâm Na là được rồi.

Đến phòng thí nghiệm, Sở Thiên kiểm tra một lượt tình hình của Chiến Thần Khảm Phổ, không bị nguy hiểm đến tính mạng nhưng linh hồn bị trọng thương. Kiểu thương thế này Sở Thiên không có cách gì cả, chỉ đành chờ Bác Đức phục hồi thực lực mới chữa trị được.

Trong phòng thí nghiệm còn có hai thân thể không có linh hồn, là Mã Lý Ngang và Phổ Lan Đa.

Sở Thiên nhìn chúng cười, buổi sáng hắn giữ được Phổ Lan Đa từ Long Thần, nhưng hắn cũng không muốn trả linh hồn lại cho thân thể của Phổ Lan Đa.

Cất hai thân thể vào nhẫn không gian, Sở Thiên đến phòng thí nghiệm của Ba Bác Tát. Bên trong, Cẩm Chú pháp sư đang làm thí nghiệm.

Đá cửa mở ra, câu đầu tiên của Sở Thiên là: “Bố Lôi Trạch tổng quản tiên sinh, có hứng thú làm Thần tộc không?”

Ba Bác Tát sững người, không kịp phản ứng gì.

Mỗi tay cầm một thân thể, Sở Thiên cười ha ha: “Một Thượng Vị Hỗn Loạn Thần Cách, nhưng không phù hợp với tri thức của người! Còn một là Thần Rủi Ro, rất tương xứng với việc nghiên cứu vi trùng của người, nhưng chỉ là Cao Vị, hơn nữa danh tiếng cũng không được tốt đẹp lắm, người chọn cái nào?”

Ba Bác Tát lông mày giật giật mấy cái, rồi chỉ Phát Lan Đa, “Ta chọn hần, nhưng phải đổi tên thành Thần Ôn Dịch!”

.....

Ba Bác Tát bước lên con đường trở thành Thần, theo quy tắc cũ được phái xuống Thần Mộ tu luyện.

Còn lại một cái Hỗn Loạn Thần Cách, Sở Thiên vẫn muốn cho Dịch Áo, nhưng Dịch Áo lại không có chút hứng thú gì với Hỗn Loạn Linh Vực, thế là Sở Thiên đành đợi cơ hội khác vậy.

Sáng ngày hôm sau, Sở Thiên đem theo Bào Uy Nhĩ, Lạp Hỷ Đức và Khách Thu Sa đi Cực Địa Băng Nguyên. Mỹ nhân ngư trên danh nghĩa là đại thống lĩnh của Thú Thần, nghi thức truyền ngôi cần cô ta có mặt. Còn đem theo Khách Thu Sa là vì Sở Thiên không thể chịu nổi việc Tiểu Hùng Miêu làm hư con trai mình nữa. Khốn kiếp, đưa con trai mình đi xem người ta động phòng, còn đường đường hoàng hoàng nữa chứ! Sở Thiên thật sự muốn quay nó lên!

Chớp mắt là Sở Thiên đã đến Cực Địa Băng Nguyên, nhờ lợi ích của A Mạt Kỳ.

Nhìn tấm lá chắn Phong Tuyết trước mặt, Sở Thiên lấy Lưỡi đao Phán Quyết ra: “Long Thần tiên sinh, tiếp theo nên làm gì?”

“Người khởi động Lục Ngự Tỏa Hồn Trận, còn lại giao cho ta!”

Sở Thiên làm theo lời Long Thần, một luồng sức mạnh từ chuôi đao truyền đến tay Sở Thiên. Tiếp đó, khí tức tỏa dần trên người Sở Thiên bao trùm lấy trời đất.

Tấm lá chắn Phong Tuyết đột ngột biến mất, giọng nói mộc mạc của Mạch Khăng Tích vọng ra: “Vị tiên tổ nào giá lâm vậy? Hậu duệ Mạch Khăng Tích vì có trọng trách, không dám rời khỏi đỉnh núi, xin được tạ tội!”

Lạp Hỷ Đức bay lên trời nói to: “Mạch Khăng Tích, mau ra nghênh tiếp Long Thần tiên tổ!”

Toàn bộ Hoàng Kim Long tộc vội vã bay ra.

Theo chỉ dẫn của Long Thần, Sở Thiên kẻ Mạch Khăng Tích, bay lên đỉnh của Băng Sơn, tiến vào Long Thần mộ.

“Thảo xương trán của ta xuống, bên trong có một cái Thần Quan!”

Đây là lần đầu tiên Sở Thiên động vào đầu của Long Thần, lần trước hần chỉ trộm các phần trên cơ thể.

Lấy Thần Quan ra, nói là mũ nhưng giống cái khăn đội đầu hơn, hình hai con rồng thân Hoàng Kim Long, cánh Cự Long đan vào nhau mà thành. Đầu hai con rồng đối diện nhau, ở giữa là một viên Tinh Thạch màu đen.

“Đây là Long Thần Quan, một trong các Thượng cổ Thần khí. Không được sự cho phép của linh hồn Long Thần đời trước thì không ai có thể đội nó. Có nó đủ để chứng minh thân phận của người!”

Sở Thiên trịnh trọng đội Thần Quan lên đầu, bay lên đỉnh Băng Sơn.

“Bái kiến Long Thần!”

Không cần nói nhiều, nhìn Thần Quan là Hoàng Kim Long tộc đã hiểu tất cả.

Mỹ nhân ngư không có Thần Lực, được Lạp Hy Đức đưa lên đỉnh núi. Mỹ nhân ngư đặt tay lên vai Sở Thiên cười: “Với danh nghĩa thống lĩnh Thú Thần, từ ngày hôm nay Phát Lạp Dịch Nặc kế vị Long Thần, cùng với Phượng Hoàng Thần cai trị bầu trời tam giới!”

Sở Thiên cũng rất trình tự đáp lại sắc phong của mỹ nhân ngư, rồi ngẩng đầu, dùng âm lượng mà chỉ hai người nghe thấy nói: “Vi Nhi tỷ tỷ, quan hệ của tiểu đệ với Tư Đặc n coi như đã xác định rồi đúng không?”

Mỹ nhân ngư hơi khựng lại, rồi gật đầu.

“Lão bà tại thượng! Sau này nhờ biểu tỷ quan tâm!” Sở Thiên cười hắc hắc.

“Hừ, trả Tinh Hạch cho ta trước đã!” mỹ nhân ngư lạnh lùng nói.

“Ta nói biểu tỷ này, chẳng lẽ tỷ không biết sao?” Sở Thiên hỏi một cách rất kinh ngạc.

“Biết cái gì?”

“Khi tỷ cười đẹp hơn khi lạnh lùng nhiều!” Sở Thiên đùa.

Mỹ nhân ngư hơi bối rối, “Người... người quan tâm đến dung mạo của ta từ lúc nào vậy?”

Sở Thiên không trả lời mà cười: “Ừm, giờ đẹp hơn lúc này nhiều rồi. Khi không có chuyện gì thì nên cười một chút. Lúc nào cũng lạnh lùng dễ già lắm!”

“Người dám nói ta già? Một tháng sau, sinh nhật rồi ta mới...” mỹ nhân ngư bỗng im bặt, sao lại phải nói cho tên khốn này tuổi và ngày sinh nhật của mình chứ?

“Già? Ta đâu có nói nhỉ?! Dù tỷ có nhiều tuổi nữa thì có hơn được Ái Lệ Ti không? Nhưng một tháng sau là sinh nhật của tỷ thật hả?”

Mỹ nhân ngư do dự một lúc, rồi gật đầu.

“Ta biết rồi!” Sở Thiên gục gặc, rồi trở nên nghiêm túc, mở rộng cánh tay với toàn bộ Long tộc, “Với danh nghĩa Long Thần Phát Lạp Dịch Nặc, Bồ Lôi Trạch Long tộc sẽ mãi mãi là bá chủ bầu trời, đệ nhất đẳng hoàng tộc trong Thần tộc!”

Lạp Hy Đức vẫn đang vui mừng, mọi người chưa thoát khỏi sự chấn động tinh thần, không ai chú ý rằng Sở Thiên đã thêm ba chữ Bồ Lôi Trạch!

Sau nghi thức đăng vị, Sở Thiên thu lại thi thể của Long Thần, phong bế Long Thần mộ, rồi đem theo Hoàng Kim Long tộc bay về A Cổ Lạp Sơn. Lần này hẳn không cần A Mạt Kỳ đưa đi vì có quá nhiều người.

Khi bắt đầu bay thì tất cả đều rơi vào sự sững sờ.

Mỹ nhân ngư hiện tại không thể bay được, Sở Thiên rất tự nhiên cúi người xuống, mỹ nhân ngư cũng rất tự nhiên leo lên lưng Sở Thiên để hẳn công bay lên trời. Cả hai cũng chẳng có ai cảm thấy kỳ quái cả, hơn một tháng dưới Huyết Luyện Ngục, chuyện Sở Thiên công mỹ nhân ngư đã trở thành thói quen, một việc rất tự nhiên thôi.

Khi bay rồi mỹ nhân ngư mới sực tỉnh, ở đây còn có người ngoài mà! Ài, tại sao gần đây mình phản ứng chậm thế nhỉ? Lẽ nào lại vì không có Tinh Hạch?

.....

Việc ở A Cổ Lạp Sơn rất đơn giản, Sở Thiên chào hỏi Cự Long tộc, xóa bỏ Trưởng Lão Viện, sau khi đẩy Lạp Hy Đức và Mạch Khăng Tích lên chịu trận thì hẳn về Bồ Lôi Trạch.

Vừa nhàn hạ được mười mấy ngày, ngay khi Sở Thiên đang suy nghĩ nên tổ chức sinh nhật cho mỹ nhân ngư thế nào thì có một tin, Khải Tắt đế vương, Lô Dịch Tam Thế bệnh nặng!

Khi mới nghe tin này Sở Thiên cũng không để tâm lắm, hẳn vốn chẳng có ấn tượng gì với Lô Dịch Tam Thế, nhưng nghĩ kỹ thì lập tức cảm thấy không đúng. Từ trước tới nay các đế vương Khải Tắt đều không sống qua năm mươi tuổi, nhưng trước tuổi năm mươi thì sức khỏe của họ vô cùng tốt, không thể sinh bệnh!

Nghe xong báo cáo nước nử của sứ giả, Sở Thiên đập vỡ tan cái bàn trước mặt.

Trong liên quân hai mươi bảy nước đối địch với Khải Tắt, không ngờ lại xuất hiện rất nhiều Thần tộc! Cờ của liên quân cũng thay đổi, lại là lá chiến kỳ Liệt Nhật vàng rực rỡ.

Thấy lá cờ này, mỹ nhân ngư nói: “Thái Dương Thần đã đến nhân gian rồi! Hẳn đến lúc Chiến Thần bị thương, chắc chắn là Đoạn Tội Yêu Thú và Tử Thần đã hợp tác!”

Sở Thiên suy nghĩ hồi lâu rồi cười: “Biểu tỳ, ta trả Tinh Hạch cho tỳ rồi tỳ đối phó với Thái Dương Thần thì thế nào? Không biết chừng Hải Thần cũng đến!”

Mỹ nhân ngư lắc đầu, “Không đơn giản vậy đâu! Người có biết thế lực của Thái Dương Thần Cung lớn đến mức nào không? Với cả có bao nhiêu Thần tộc đến đây?”

Sở Thiên cười: “Dựa vào thất trùng Thần Lực của biểu tỳ, còn phải suy nghĩ nhiều thế làm gì?”

Mỹ nhân ngư chau mày nhìn Sở Thiên, “Phát Lạp Địch Nặc, người phải hiểu bây giờ không phải quyết đấu mà là chiến tranh! Cuộc chiến giữa các Thần tộc!”

Dị Giới Thú Y

514. Chương 492: Những Ngày Khói Lửa Chiến Tranh

Hội nghị khẩn cấp Bồ Lô Trạch diễn ra trong một ngày một đêm. Cuối cùng Sở Thiên đập bàn quyết định, xuất binh! Lần đầu tiên trong đời tham gia chiến tranh Thần tộc!

Khi chiến tranh thực sự vừa bắt đầu thì Sở Thiên lại trở thành người nhàn rỗi. Sau khi Bồ Lô Trạch được đặt vào trạng thái thời chiến thì chủ nhà đổi thành Sát Lâm Na. Còn việc Sở đại thiếu gia có thể làm chỉ là hậu cần quân y.

Những ngày gần đây Sát Lâm Na có vẻ khác lạ. Buổi sáng bận rộn, đến tối cũng không nghỉ ngơi. Sở Thiên cứ cảm thấy Sát Lâm Na có tâm sự gì đấy.

Tối hôm đó, cuối cùng Sở Thiên không nhìn được mà hỏi.

Sát Lâm Na chần chừ mãi, hỏi: “Chàng muốn trả Tinh Hạch cho Bào Uy Nhĩ?”

Sở Thiên gật đầu, “Hiện nay Chiến Thần bị thương nặng, thực lực Phượng Hoàng Thần cũng chưa hồi phục, An Cát Lệ Na lại không thể tin được, chúng ta chỉ có thể lợi dụng Bào Uy Nhĩ thôi!”

“Cũng chỉ còn cách dựa vào cô ta!” Sát Lâm Na cười buồn: “Bây giờ là chiến tranh của Thần tộc, căn bản là thiếp không có kinh nghiệm. Nếu Tiểu Bạch có ở đây thì tốt rồi... Ài, cách tốt nhất hiện nay là để mỹ nhân ngư chỉ huy!”

Nàng muốn trao quyền chỉ huy cho Bào Uy Nhĩ?” Sở Thiên kinh ngạc, ngồi bật dậy khỏi giường, “Nhân viên, vật tư của nhà chúng ta sao có thể giao cho người ngoài được?!”

“Không thì có cách nào nữa?” Sát Lâm Na giải thích: “Mô hình chiến tranh Thần tộc thiếp chưa bao giờ thấy cả. Nếu theo cách của con người mà bài binh bố trận thì chỉ sợ là chỉ một đối thủ xông lên là toàn quân thảm bại... Thậm chí trong chiến tranh Thần tộc, liệu có cách đánh cường tập xung phong không thiếp cũng không biết. Bồ Lô Trạch là tất cả của chàng, thiếp không thể lấy nó ra để tích lũy kinh nghiệm.”

“Bào Uy Nhĩ có tin được không? Một khi cô ta phục hồi thực lực, lại nắm trong tay toàn bộ sức mạnh quân sự của Bồ Lô Trạch...”

Sát Lâm Na cũng ngồi dậy, ngẩng lên vai Sở Thiên, nói chua xót: “Cô ta có đáng tin không, chàng rõ hơn thiếp!”

Sở Thiên khựng người lại, có chút không hiểu ý của Sát Lâm Na.

Có nhiều chuyện Sát Lâm Na quả thực nhạy cảm hơn Sở Thiên nhiều, “Ngày mai thiếp sẽ ký với Bào Uy Nhĩ một minh ước, trước khi cứu được Tiểu Bạch về, Bồ Lô Trạch và Biển Cầm tạm thời là đồng minh! Sau đó chàng trả Tinh Hạch cho cô ta!”

“Liệu cô ta có đồng ý làm đồng minh không?” Sở Thiên hỏi.

Sắt Lâm Na dùng ngón tay đẩy trán Sở Thiên một cái, “Chắc chắn cô ta sẽ đồng ý. Dù là không có chút lợi ích nào cũng đồng ý! Thôi, đi ngủ đi!”

Sở Thiên nằm xuống, hần vẫn không hiểu.

Sắt Lâm Na lắc đầu, trong một số tình huống đặc biệt thì phụ nữ đều mù quáng, Hải Vương Biển Cầm cũng không ngoại lệ.

Quả nhiên, sáng ngày hôm sau, cuộc thương lượng giữa Sắt Lâm Na và Bào Uy Nhĩ chỉ mất có mấy phút là hai nhà đã kết làm đồng minh. Tốc độ quá nhanh như vậy khiến Sở Thiên nghi ngờ, hai người đó rốt cuộc có thương lượng không vậy? Hay là Bào Uy Nhĩ trực tiếp ký tên lên tờ minh ước mà Sắt Lâm Na đã chuẩn bị rồi?

Nhỏ giọt máu ba màu lên minh ước, Sở Thiên cất đi, cười: “Biểu tỹ, ta có thể trả cho tỹ Tinh Hạch rồi!”

Sắt Lâm Na đứng dậy cười: “Biểu tỹ, sau khi Phất Lạp Định Nặc phục hồi thực lực cho tỹ, cuộc chiến với Thái Dương Thần nhờ cả vào tỹ. Mọi xin tránh đi trước, tỹ an tâm hồi phục thực lực đi!”

“Đợi đã!”

Sở Thiên và mỹ nhân ngư đồng thanh gọi Sắt Lâm Na lại.

Bối rối một lúc, Sở Thiên cười: “Tinh Hạch thì dễ nói thôi, nhưng hai chân của biểu tỹ cần phải phục nguyên, nằng ở lại đi!” nói rồi Sở Thiên đùa: “Nếu không ta không có cách nào giải thích với nằng, lại phải ngủ phòng khách!”

Sắt Lâm Na hơi đỏ mặt, “Biểu tỹ còn ở đây, chàng nói linh tinh gì vậy? Yên tâm, thiếp tin chàng!”

Nói rồi, Sắt Lâm Na quay người đi, đến cửa lại quay đầu lại cười: “Vi Nhi tỹ tỹ, lần này Phất Lạp Định Nặc có cần bịt mắt không?”

Nói xong thì Sắt Lâm Na đi mất.

Dù Sở Thiên và mỹ nhân ngư có ngốc hơn nữa thì cũng nghe ra ý ghen tuông của Sắt Lâm Na.

Như đã làm chuyện gì hổ thẹn, cái mặt dùng pháo Thần Lực bắn cũng không rách kia của Sở Thiên lại đỏ lên, cười bối rối, rồi xé áo bịt mắt lại.

Trong lòng mỹ nhân ngư cũng thấy kỳ kỳ, giờ che mắt còn có tác dụng gì? Lần trước khi biến đuôi cá thành chân người sao người không che mắt lại?

Quá trình phẫu thuật không cần nói nhiều, mỹ nhân ngư nhanh chóng trở lại trạng thái vốn có, nhìn đôi chân mình có khi ở trên đất liền, mỹ nhân ngư có phần thất thần.

Sở Thiên tháo bịt mắt, cười: “Tuy thực lực của tỹ hồi phục rồi, Tinh Hạch ra cũng sửa lại rồi, nhưng trước khi chưa thăng cấp Thần Vương, nếu miễn cưỡng dùng thất trùng Thần Lực thì Tinh Hạch vẫn có khả năng bị vỡ!”

Mỹ nhân ngư cảm ơn, rồi hai người không biết nên nói gì nữa.

Hệ thống quân sự của Bồ Lôị Trạch khởi động, tổng chỉ huy đương nhiên là mỹ nhân ngư, nhưng để tránh đàm tiếu, Bào Uy Nhĩ lúc nào cũng có Sắt Lâm Na bên cạnh, bất cứ mệnh lệnh nào cũng phải hỏi Sắt Lâm Na trước.

Mãi đến khi chiến tranh bắt đầu, Sở Thiên mới biết vốn liếng của mình chưa đủ, dùng lời của hần mà nói thì là chiến sỹ cơ sở quá ít! Bác Đức, An Cát Lệ Na và Cách Lý Phân thật sự là mạnh, nhưng những việc như dò đường trinh sát lại bảo Chủ Thần đi làm sao?

Trên quảng trường Quang Minh Thần Điện, mỹ nhân ngư nhìn đội ngũ hơn một nghìn người đã xếp hàng chỉnh tề, lông mày nhăn tít, chân chừ hồi lâu rồi phẩy tay, “Xuất phát!”

Đội quân Bồ Lôị Trạch với Boeing dẫn đầu bay lên. Khi đến quốc thổ đế quốc Khải Tắt thì Lạp Hy Đức và Mạch Khẳng Tích cũng đã đến cùng với đội Long Thần Vệ mới lập. Lúc này trán mỹ nhân ngư mới giãn ra được chút ít.

Nơi giao tiếp giữa đại sa mạc Tư Khoa Đặc và hồ Mê Vụ.

Mây đen che phủ quân doanh Khải Tắt, tướng sỹ ngẩng lên trời, lập tức reo hò: “Thần Vũ Vương Uy!”

Trong lều, Lô Dịch Tam Thế đang nằm trên giường, vốn đang mơ màng, khi nghe thấy tiếng quân sỹ lập tức bật dậy, “Tập Nạp Tư, Bối Tư Đặc, chỉnh đốn quân đội, chuẩn bị chiến đấu. Em rể cuối cùng cũng đến rồi!”

Sở Thiên và Mạch Khăng Tích từ trên trời lập tức hạ cánh vào thẳng lều Lô Dịch Tam Thế.

Mạch Khăng Tích không nói nhiều, hút Lô Dịch Tam Thế lại gần, không gian bí pháp đập liên tục lên người Lô Dịch Tam Thế. Sau đó Mạch Khăng Tích ném hắc trở lại giường, “Người và các hậu duệ khác của ta sau này sẽ không bị hạn chế tuổi thọ ở năm mươi tuổi nữa!”

Lô Dịch Tam Thế bò dậy, nhìn Mạch Khăng Tích có phần giống mình, kinh ngạc nói: “Ngài là tiên tổ Cách Lan Đặc Đại Đế?”

Vừa nói thì Tập Nạp Tư và Bối Tư Đặc vội vàng quỳ xuống.

Mạch Khăng Tích tiến lên một bước cầm lệnh tiễn trên bàn lên, “Từ hôm nay, cuộc chiến này thuộc về Thần tộc!”

Cúi người cung kính, Mạch Khăng Tích đưa lệnh tiễn đến trước mặt Sở Thiên, “Miện hạ, từ bây giờ, quốc thổ một nghìn ba trăm vạn dặm, đồng minh hạ thuộc ba mươi sáu nước, liên quân bốn trăm bảy mươi hai vạn người do miện hạ tiếp quản!”

Sở Thiên nhận lấy lệnh tiễn, “Ngoài Khải Tắt Thiết Kỳ ra, tất cả rời khỏi chiến trường!”

Lô Dịch Tam Thế cuống cuống, “Em rể, Khải Tắt Thiết Kỳ chỉ có hai mươi vạn quân,...”

Bốp! Mạch Khăng Tích đập lên đầu Lô Dịch Tam Thế, “Long Thần miện hạ ngự chỉ, người dám làm trái?”

Lô Dịch Tam Thế kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn, trên đầu Sở Thiên là Thần Quan.

.....

Tập Nạp Tư đứng ở vùng ven sa mạc, đằng sau là doanh địa của Thiết Kỳ, tuy trước mặt là quân đội Thần tộc, nhưng trên gương mặt của mỗi một kỵ sĩ Khải Tắt lại có một sự phấn khích trước nay chưa từng có! Là đội quân con người duy nhất có tư cách tham gia đại chiến Chủ Thần, có được niềm vinh hạnh này, có tử trận hết thì đã sao?

Sở Thiên chậm rãi tiến đến sau lưng Tập Nạp Tư, “Đại ca cẩn thận đấy, trận chiến sắp tới đều là Thần cấp cả!”

Tập Nạp Tư cười lớn: “Mười ba tuổi ta tòng quân, chưa bao giờ bại trận, lần này cũng sẽ không!”

Sở Thiên chau mày, chỉ phía trước: “A Mạt Kỳ đi thám thính tin tức về rồi, phía trước không phải bộ binh trực hệ của Thái Dương Thần, mà là Thú Hoàng Ngũ Tư của thành Hoàng Kim!”

“Lão hổ già đó sao lại đến góp vui à?”

“Với thủ đoạn và thực lực của Thái Dương Thần, thu phục Ngũ Tư rất dễ!”

Uỳnh!

Tiếng nổ của pháo Thần Lực nổ lên từ phía sau doanh địa, Sở Thiên cười: “Đây là Hải Vương sắp xếp đấy! Cô ta định nuốt gọn đại quân ma thú của thành Hoàng Kim, ép Thái Dương Thần phải ra mặt!”

“Một miếng ăn hết sao? Phía trước còn có mấy vạn ma thú đó, thủ hạ của Ngũ Tư ít ra cũng có bảy ma thú cấp mười!”

Sở Thiên nhún vai, “Trong chiến tranh Thần tộc, chừng đấy đã là gì!” nói rồi Sở Thiên làm động tác ăn cơm, “Thật sự là ‘ăn’, ha ha, khi đánh trận thì Bào Uy Nhĩ thích hợp với danh hiệu đồ tể hơn ta đó!”

Quân đội Ngũ Tự đóng ở một đầu sa mạc, lúc này gánh một đợt pháo Thần Lực, Thái Qua Nhĩ không ngồi yên được nữa, đứng dậy nói với Ngũ Tự: “Phụ hoàng, chúng ta không thể cứ thế mà chịu được. Con sẽ đem quân xông lên tiêu diệt trận địa pháo Thần Lực của Phất Lạp Dịch Nặc!”

“Người muốn chết hả?” Ngũ Tự lạnh lùng, “Người xem những kẻ bảo vệ trước lều kia là ai? Long Thần Vệ! Ngay Long Thần Vệ cũng đem đến làm thân binh hộ vệ thông thường, chắc chắn Phất Lạp Dịch Nặc còn giấu quân đội mạnh hơn!”

“Vậy thì phải làm sao? Không thể tiến lên, nhưng chúng ta cũng không thể lùi lại. Nếu không thì không thể ăn nói với Thái Dương Thần!!”

“Kê Thái Dương Thần đi, chúng ta lui quân!”

Đội quân ma thú thành Hoàng Kim lập tức di chuyển về sâu trong sa mạc. Ngay khi khoảng cách với Khải Tắt Thiết Kỳ đã đủ, không khí bên cạnh Ngũ Tự bỗng mở ra.

Bác Đức vụt ra, tay vung lên, Ngũ Tự, Thái Qua Nhĩ và cả Ba Ba Lạp đều ngắt đi.

Trời ba người lại, Bác Đức than vãn: “A Mạt Kỳ, ông chủ của chàng thật quá đáng, lại bắt ta đối phó với mấy tên vật vãnh này.”

A Mạt Kỳ cười, đưa Bác Đức về không gian thông đạo, “Lão bà đại nhân, Ba Ba Lạp đã từng giúp ông chủ, nếu không thì xử hết chúng cho xong rồi!”

Bác Đức hậm hực.

A Mạt Kỳ lấy ra từ trong nhẫn một cái lọ nhỏ, nói với chất lỏng bên trong: “Mai Nhĩ Kim Tự, với danh nghĩa của Thần Hoàng, sau khi người ăn no nhất định phải khống chế cơ thể của mình đấy!”

“Chân Thần tại thượng, lão đại yên tâm ta sẽ không làm hại đến tín đồ của Chân Thần!”

“Vậy thì tốt, người cứ ăn nhiệt tình nhé!” A Mạt Kỳ ném cái lọ xuống đất, một giọt máu chảy ra từ kẽ ngón tay, rồi A Mạt Kỳ biến mất vào thông đạo.

Bùm!

Một chùm mây đầy màu sắc xuất hiện trên bầu trời sa mạc.

Sở Thiên ở phía xa nheo mắt nhìn, nói với Tạp Nạp Tư: “Đại ca, quay về thôi. Dạ dày của tiểu bảo bối của ta to lắm, không chừng lại ăn đến chỗ mình ấy chứ!”

Dị Giới Thú Y

515. Chương 493: Hình Dạng Con Người Của Mai Nhĩ Kim Tự

Trên sa mạc Tư Khoa Đặc xuất hiện một khoảng trống rất lớn.

Bầu trời là cả một màu đỏ của máu, cát vàng cũng bị một cái hố lớn màu vàng đất thay thế. Phía sau, các tướng lĩnh Khải Tắt chưa một lần được thấy chiến tranh Thần tộc kinh hãi tột độ.

Cùng với Tạp Nạp Tư, Sở Thiên chậm rãi tiến ra trước trận tiền Khải Tắt Thiết Kỳ, trầm giọng nói: “Các người nhìn thấy cả rồi đấy, đây chính là chiến tranh của Thần tộc! Hơn nữa đây chỉ là một Cao Vị Thần! Còn đối thủ của chúng ta còn có Chủ Thần!”

Toàn bộ Khải Tắt Thiết Kỳ im lặng như tờ.

“Hơn một vạn đại quân ma thú, bảy ma thú cấp mười, trong chớp mắt đã biến mất!” Sở Thiên chỉ cái hố được tạo ra do Huyết Thú nuốt chửng, “Các người đều là chiến sỹ tinh nhuệ nhất của con người, nhưng trong chiến tranh Thần tộc thì rất có khả năng một ngày nào đó, các người giống như đội quân của Thú Hoàng, đối thủ còn chưa nhìn thấy thì đã tan biến rồi!”

Bịch, bịch!!

Tạp Nạp Tư dùng chuôi kiếm đập vào áo giáp trước ngực, hét: “Khải Tắt quân quy, đệ nhất thiết luật!”

“Không tránh, không lùi, không hàng!”

“Rất tốt!” Sở Thiên gục gặc, “Bắt đầu từ hôm nay, các người sẽ có thêm một phó soái!”

Sở Thiên chỉ Bội Kỳ ở phía sau, “Người này các người đều đã biết, đế quốc Tam Tinh Thượng Tướng, Đốc Quân Kỳ Soái của Bồ Lô Trạch Quang Minh quân đoàn, cũng là thống lĩnh cận vệ kỵ sĩ đoàn - Vinh quang của Phất Lạp Dịch Nặc, Bội Kỳ! Từ hôm nay, Mạt Khắc sẽ tiếp quản việc huấn luyện các người tác chiến! Hắn sẽ huấn luyện các người trở thành đội quân có thể kháng cự được với Thần tộc!”

Ngoài ánh mắt phấn khích ra, Khải Tắt Thiết Kỳ không phát ra một tạp âm nào hết.

“Bây giờ, ta muốn biết, khi đối diện với Thần tộc có thể tiêu hủy tất cả trong chốc lát, các người sẽ làm thế nào?”

“Giết!!”

“Tốt!” Sở Thiên chỉ lên trời, “Đó là gì?”

“Vàng thái dương!”

“Đúng thế, cũng chính là đối thủ của các người, Thái Dương Thần!” Sở Thiên đập đập áo giáp của một chiến sĩ đứng hàng đầu tiên, cười: “Người định làm thế nào?”

“Ta sẽ nói với con cháu rằng, tổ tiên của các con đã từng giết Thái Dương Thần!”

Sở Thiên cười, vẫy tay ra hiệu cho Tạp Nạp Tư và Mạt Khắc tiếp quản quân đội, rồi trở lại lều. Vừa vào trong, bộ dạng nghiêm chỉnh của Thần Vũ Vương biến mất, Sở Thiên cười: “Lão bà, biểu tỳ, ta thể hiện thế nào? Lòng quân không vấn đề gì rồi nhỉ?”

Đúng thế, Sở Thiên lại đang diễn trò. Do Bồ Lô Trạch thiếu rất nhiều các binh sĩ Thần tộc thông thường, mỹ nhân ngư đành phải dùng đến Khải Tắt Thiết Kỳ có cơ sở Quang Minh Thần Vệ. Nhưng con người đối kháng với Thần tộc, điều quan trọng nhất không phải thực lực mà là lòng tin!

Hôm nay mỹ nhân ngư bảo Mai Nhĩ Kim Tư nuốt chửng đội quân ma thú một mặt là để “lên lớp” cho Khải Tắt Thiết Kỳ, cho họ biết uy lực của Thần tộc, mặt khác là để ám thị rằng quân đội con người không phải sợ, ta có quân lợi hại hơn địch nhiều.

“Chỉ thường thôi, quân đội con người có thể phát huy tác dụng như thế nào thì còn phải đợi Thái Dương Thần đến kiểm nghiệm!” mỹ nhân ngư vui đùa vào bản đồ, “Ta đã điều động quân đội Thất Hải Thủy tộc, họ sẽ đến đây sớm thôi. Nhưng trước đó người bảo con cháu của Ni Mễ Tư đục thùng đập nước của hồ Mê Vụ đi, lấy nước hồ tưới sa mạc! Ta cũng sẽ dùng Đồng Hóa Thần Lực biến một phần sa mạc thành Thủy nguyên tố!”

“Tỷ tỷ, sao phải làm vậy?” Sắt Lâm Na vội hỏi.

“Chiến tranh Thần tộc cũng cần gom góp tài nguyên, nhưng tài nguyên của chiến tranh Thần tộc không phải quân giới hay lương thảo mà là nguyên tố!” Bào Uy Nhĩ giải thích: “Nhiệt độ của sa mạc Tư Khoa Đặc quá cao, thiếu Thủy nguyên tố, không thích hợp cho Hải tộc tác chiến. Trong môi trường thế này, tốc độ Thái Dương Linh Vực hấp thụ nguyên tố nhanh hơn Hải tộc bọn ta rất nhiều. Vì thế ta muốn biến nó thành nơi tập trung nhiều Thủy nguyên tố.”

Hai người bàn chuyện với nhau, Sở Thiên bị gạt sang một bên. Lúc ấy A Mạt Kỳ đi vào, cười: “Ông chủ, thí nghiệm với Mai Nhĩ Kim Tư thành công. Hắn đã có thể khống chế được thân thể, chỉ cần không động vào nó là không sao!”

Nụ cười A Mạt Kỳ có phần cổ quái, “Bây giờ, Mai Nhĩ Kim Tư có thể thu hẹp thể tích máu, thay đổi hình dạng...”

Sở Thiên vui mừng, “Giờ nó trông thế nào?”

A Mạt Kỳ vẫy vẫy tay, một cô bé nhỏ nhắn dễ thương đi vào, mười ba mười bốn tuổi, mái tóc vàng hơi xoắn, mặc một bộ quần áo màu đỏ, giống như cô em gái hàng xóm đáng yêu.

“Chân Thần tại thượng!” giọng của Mai Nhĩ Kim Tư vẫn như vậy, trầm mà khàn.

“Người... người là con gái?” Sở Thiên kinh ngạc, nói xong thì hần tự phủ nhận. Mai Nhĩ Kim Tư phải không có giới tính mới đúng.

“Chân Thần, thế nào là con gái?” Mai Nhĩ Kim Tư ngạc nhiên, dáng vẻ ngạo đầu hỏi trông thật dễ thương.

Sắt Lâm Na và Bào Uy Nhĩ ngẩng đầu lên, thấy Mai Nhĩ Kim Tư thì đều sáng mắt lên. Sắt Lâm Na cười: “Mai Nhĩ Kim Tư, sao ngươi lại muốn biến thành thế này?”

“Ta...” Mai Nhĩ Kim Tư nghiêng đầu nghĩ hồi lâu mới nói: “Vừa rồi khi ta ăn, có một ma thú như thế này, nó ngon nhất. Rồi khi A Mạt Kỳ lão đại bảo ta biến thành hình người thì ta biến thành nó!”

Sắt Lâm Na thở dài, chiến tranh chính là như vậy.

Sở Thiên chép miệng, sự kinh ngạc với Mai Nhĩ Kim Tư biến thành vô vị.

“Mai Nhĩ Kim Tư, sau này ngươi ở phòng riêng, không được để người ngoài nhìn thấy, nhớ chưa?” Sở Thiên dặn.

“Đã hiểu! Vừa rồi A Mạt Kỳ cũng dặn rồi. Ta không để còn ai sống sót hết, không ai thấy ta cả.”

Sở Thiên lắc đầu chán nản. Một Thượng cổ hung thú khát máu lại trong hình dạng của một tiểu cô nương, nếu Thần Sáng Thế mà phát hiện trong thế giới của mình mà xuất hiện loại quái vật này chắc tức mà chết mất thôi.

Bào Uy Nhĩ thì nhìn Mai Nhĩ Kim Tư với một con mắt khác. Trong mắt một thống soái thì con hung thú này đúng là một bảo bối, “Phất Lạp Dịch Nặc, vừa rồi ta đã cảm nhận thấy ở giữa sa mạc Tư Khoa Đặc có Thần Lực. Vị trí khoảng ở Hồng Nguyệt Thành trước đây. Có lẽ Thái Dương Thần...”

Mỹ nhân ngư còn chưa nói xong, đá liên lạc của Sở Thiên reo lên, là Ba Bác Tát đang ở Bồ Lô Trạch tăng cường thực lực. “Ông chủ, Chiến Thần tỉnh rồi. Hần muốn gặp ông chủ!”

“Chuyển đá liên lạc cho Chiến Thần!”

“Khảm Phổ, vết thương của ngươi thế nào rồi?”

“Bệ hạ an tâm, chỉ là linh hồn hơi yếu, nhưng vẫn có thể giết địch cho ông chủ!” chỉ nghe tiếng thôi là Sở Thiên biết Chiến Thần yếu thế nào, “Bệ hạ, Khố Khoa Kỳ phản bội người...”

“Hần cũng là con của ta, chỉ là bị lừa gạt thôi, ta đã tha thứ cho hắn rồi!” Sở Thiên nói với vẻ rất Thần Côn.

“Bệ hạ, ta muốn thỉnh cầu người một chuyện., “Ta muốn đến Huyết Luyện Ngục gặp Bì Bồng, người có thể bảo A Mạt Kỳ đưa ta đi không?”

“Ngươi muốn gặp Bì Bồng làm gì?” Sở Thiên vội hỏi.

“Sáu vị Tầm Tội Sứ đó có thể hồi sinh, không biết chừng ba nghìn Chu Thần Hoàng Lăng Vệ của ta cũng có thể. Ta muốn tìm Bì Bồng hỏi hắn có biết Thần Hoàng Linh Vực ở đâu không. Dù sao năm đó khi các huynh đệ hy sinh, hắn vẫn nắm giữ Huyết Luyện Ngục.”

Sở Thiên nói: “Khảm Phổ, con cũng biết, ta đã quên rất nhiều chuyện, con có thể cho ta biết trong sổ huynh đệ của con có ai là Linh Hồn Chủ Thần không? Ài, ta không muốn lại có Linh Hồn Chủ Thần nào hại con nữa!”

Chiến Thần cảm động, “Không có, hôm đó trên núi Phán Quyết, chỉ có Khố Khoa Kỳ là Linh Hồn Chủ Thần!”

Bà xã nữ thần tại thượng! Không có Linh Hồn Chủ Thần, vậy thì Sở Thiên có khả năng lừa gạt rồi. Sở Thiên nheo mắt, dưới ánh mắt khinh thường của mỹ nhân ngư, Sở Thiên nói: “Vậy được, ta sẽ đích thân đưa con đi Huyết Luyện Ngục!”

Mỹ nhân ngư hốt hoảng, “Phất Lạp Dịch Nặc, ngươi đi rồi thì ở đây ai chỉ huy?”

“Là tỷ đó thôi, không phải đã nói là trận chiến này tỷ chỉ huy sao? Với cả vẫn còn Sắt Lâm Na nữa!” Sở Thiên cười, “Dù sao thì ta ở đây cũng chẳng có tác dụng gì, chi bằng đi tìm lại các ‘huynh đệ’!”

.....

Có không gian thông đạo của A Mạt Kỳ, Sở Thiên và Chiến Thần đến thẳng Huyết Luyện Ngục, hơn nữa A Mạt Kỳ vẫn nhớ đường, đưa Sở Thiên đến trước cổng thành của Bì Bồng.

“Người quay về đi. Trận chiến vẫn cần người, mười ngày sau quay lại đây! Sự an toàn của ta người không cần lo, có Bì Bồng bảo vệ rồi!” Sở Thiên tiễn A Mạt Kỳ, rồi nói với Chiến Thần: “Người ở ngoài này đợi, ta đi gặp Bì Bồng trước!”

“Bệ hạ, Bì Bồng không tin người là Thần Hoàng, hơn nữa đã từng phản bội người. Để ta đi hỏi hần!”

“Không cần đâu!”

Sở Thiên phẩy tay, bay lên cổng thành, nhìn đội quân biên bức đang bay tới, hần cười ha hả lấy ra một miếng gia huy. Chính là dấu hiệu người thừa kế gia tộc Bì Bồng hần mượn từ chỗ Đức Khổ Lạp.

Đội quân đó vội vã hành lễ, một người trong đó nhận ra Sở Thiên, tươi cười: “Cô gia, ngài quay lại thăm gia tổ à?”

Sở Thiên khẽ cười đáp lễ, rồi được đưa vào gian chính, vẫn chưa vào tới bên trong hần đã cười lớn: “Bì Bồng lão tổ tông, La Tây Nhã lão tổ mẫu, cho mọi người biết một tin vui, Tử Thần hồi sinh rồi!”

“Cái gì? Cáp Dịch Tư, ả khốn khiếp đó hồi sinh?” La Tây Nhã xông ra khỏi bóng của Bì Bồng, kết tụ lại thành một cái bóng đen trước mặt Sở Thiên.

Giờ Sở Thiên đã biết, La Tây Nhã đây là linh hồn tuy tu luyện đạt đến một trình độ nhất định, có thể thực thể hóa. Nhưng nhìn thân thể bà ta vẫn mơ hồ là biết thực lực của La Tây Nhã kém Khổ Khoa Kỳ một bậc.

“Lão tổ mẫu đừng quá xúc động, Cáp Dịch Tư quả thực đã hồi sinh!” Nghe La Tây Nhã gọi Cáp Dịch Tư là khốn kiếp, Sở Thiên lại càng vui.

“Sao ta có thể không kích động cơ chứ?! Hừ, bộ dạng quỷ quái này của ta một nửa là do Cáp Dịch Tư tặng đó!” La Tây Nhã nói với giọng đầy thù hận.

Bì Bồng bước tới, cười: “Phu nhân, Cáp Dịch Tư hồi sinh không phải sẽ càng tốt sao? Ít ra thì chúng ta có cơ hội báo thù rồi!”

Sở Thiên chào Bì Bồng, cười: “Lão tổ tông, ta còn chuyện khác muốn thông báo. Hà hà, lão tổ tông biết đấy, ta đã dùng danh nghĩa Thần Hoàng lừa Chiến Thần, giờ Chiến Thần bị thương, hung thủ là Khổ Khoa Kỳ!”

“Đoạn Tội Khổ Khoa Kỳ?” Bì Bồng bỗng cười lạnh, “Phát Lạp Dịch Nặc, nói ra ý định thật sự người đến đây đi!”

“Lão tổ tông thật anh minh!” Sở Thiên cười, “Tử Thần hồi sinh, câu hét với Thái Dương Thần và Đoạn Tội Yêu Thú. Giờ ở nhân gian đã khai chiến rồi. Thực lực của ta không đủ, vì thế muốn lão tổ tông tìm giúp linh hồn của Chu Thần Hoàng Lăng Vệ!”

“Không được!” La Tây Nhã quát: “Phát Lạp Dịch Nặc, người tuyệt đối không được giúp Khảm Phổ!”

Dị Giới Thú Y

516. Chương 494: Đề Nghị Của Bì Bồng

Đối diện với lời phản đối nghiêm khắc của La Tây Nhã, Sở Thiên cũng chỉ biết cười. Về công, giá trị lợi dụng của gia tộc Bì Bồng quá lớn. Về tư, người ta là lão tổ mẫu vô cùng lợi hại, không phải hàng giả đâu nhé!

Sở Thiên cười ha ha, hai tay tỏ ý La Tây Nhã hãy bình tĩnh “Lão tổ mẫu, dù thế nào thì Bì Bồng lão tổ tông nằm đó cùng với Khảm Phổ cũng là lão huynh đệ...”

“Cái gì mà lão huynh đệ! Hứ!” La Tây Nhã quay lưng đi, nói lạnh lùng: “Giờ ta thế này, một nửa chính là nhờ Khảm Phổ!”

“Ha ha, lão tổ mẫu, Chiến Thần hiện giờ đã rơi vào bức đường này, không những thành gia thần của ta mà còn bị thương tích đầy mình, có thâm thù đại hận gì mà lão tổ mẫu không thể bỏ qua?”

Bì Bồng bình thần nói: “Phất Lạp Dịch Nặc, phu nhân nhà ta vốn là Linh Hồn Chủ Thần của Hắc Ám Thần tộc. Năm đó cũng là tuyệt thế...”

Câu chuyện năm đó của Bì Bồng và La Tây Nhã trong mắt Sở Thiên chỉ có một lời bình luận, hoành tráng!

Bì Bồng là Thần Phạt Huyết Luyện Thú, La Tây Nhã là Hắc Ám Chủ Thần, sự kết hợp của hai người vốn cũng chẳng có gì, nhưng tính khí La Tây Nhã nóng nảy, lại có phần cực đoan. Một lần khi tranh chấp với người khác, đã vi phạm cấm lệnh của Cáp Dịch Tư, nhân cơ hội khi Cáp Dịch Tư bị thương, dùng khả năng của Linh Hồn Chủ Thần của mình nhìn xuyên qua áo giáp, thấy được gương mặt thật của linh hồn Cáp Dịch Tư.

Hồi đó, Cáp Dịch Tư cả ngày không tháo giáp, rất nhiều Thần tộc ngay giới tính của cô ta là gì cũng không biết, mà Tử Thần cũng nghiêm cấm bất cứ ai nhìn trộm linh hồn của mình. Nguyên nhân thì đến giờ không còn là bí mật nữa - linh hồn của Cáp Dịch Tư là một quái vật. Nhưng khi đó thì đây là bí mật lớn nhất của Thần tộc. Con gái của Thần Sáng Thế là quái vật, chuyện này mà truyền ra ngoài không những uy tín của Tử Thần bị lung lay mà e là có một số người sẽ thừa cơ nói ra nói vào tính chân thực về thân phận của Tử Thần.

Về sau thì rất đơn giản, La Tây Nhã bị Tử Thần bí mật truy sát, Bì Bồng cố gắng cứu vợ, nhưng Cáp Dịch Tư dựa vào việc La Tây Nhã vi phạm pháp luật của Hắc Ám Thần tộc, xin Tư Đặc n xử chém La Tây Nhã. Sự thực bày ra trước mắt, chứng cứ rõ ràng, Tư Đặc n vốn chấp pháp nghiêm minh, trong Thần tộc lại thật sự có giới luật không được tùy tiện điều tra hậu duệ của Thần Sáng Thế. Kết cục chính là Chiến Thần dẫn Chu Thần Hoàng Lăng Vệ truy sát La Tây Nhã.

Cuối cùng thân thể La Tây Nhã bị tiêu hủy rơi xuống Huyết Luyện Ngục, Bì Bồng cũng bị Tư Đặc n dày đi.

Nghe Bì Bồng kể xong, Sở Thiên nheo mắt cười: “Lão tổ mẫu có thể nhìn với góc độ khác xem. Năm đó, không phải Thần Hoàng cũng đã tác hợp cho người và lão tổ tông đó sao?”

“Tác hợp cái mông!” La Tây Nhã giận dữ, “Thân thể của ta bị hủy, chỉ còn linh hồn, thế này gọi gì là tác hợp?!”

Sở Thiên ngạc nhiên, “Đây là Huyết Luyện Ngục mà, với thể lực của gia tộc Bì Bồng, tìm cho lão tổ mẫu một thân thể, biến thành Thần tộc mới có lẽ không có khó khăn gì? Huống hồ sức mạnh bản nguyên của lão tổ mẫu là Linh Hồn, hạn chế của thân thể đối với thực lực chắc chắn không lớn!”

“Chẳng lẽ ngươi chưa nhìn thấy bộ dạng quỷ quái của Thần tộc mới sao? Biến Chu Lệ Á của ngươi thành như thể ngươi có đồng ý không?” La Tây Nhã tức giận nói.

“Nữ thần tại thượng!” Sở Thiên đập bàn đứng dậy: “Lão tổ mẫu, người thật hồ đồ!”

“Ngươi dám mắng ta?” không thấy rõ biểu cảm của La Tây Nhã nhưng cái bóng bắt đầu run lên, rõ ràng là rất tức giận, sắc mặt Bì Bồng cũng lạnh băng.

Sở Thiên chỉ vào mũi mình, “Ta làm gì nào? Người nói đi, muốn có thân thể thế nào, ta sẽ cho người hài lòng!”

“Ngươi... ngươi có ý gì?” La Tây Nhã kích động.

“Không phải ba nhà chúng ta đã ký hiệp ước rồi sao? Người và gia tộc Phượng Hoàng cung cấp Thần tộc mới, ta phụ trách cải tạo! Ngay kết cấu Thần Lực của Thần tộc ta cũng có thể thay đổi, biến dung mạo có gì là khó!” Sở Thiên nhún vai: “Nếu lão tổ mẫu thích ta sẽ biến ngươi thành Nguyệt Thần cũng được!”

“Ngươi có thể cải tạo phu nhân nhà ta thành hình dạng Nguyệt Thần?!” Bì Bồng mắt sáng trưng, khiến Sở Thiên phải cảm thán, sao đàn ông ai cũng như thế vậy?!

“E hèm!” La Tây Nhã hắng giọng. Bì Bồng cười ngược, tình cảm của vợ chồng nhà này vẫn tốt lắm.

La Tây Nhã tách một đám khói ra nắm lấy tay Sở Thiên, “Cháu rể, lại đây chúng ta từ từ nói chuyện!”

Sở Thiên nhìn ra rồi, chủ thật sự của gia tộc Bì Bồng chính là lão thái bà này, vì thế hấn lập tức toét miệng ra cười.

“Phu nhân định thế nào? Chuyện Chu Thần Hoàng Lăng Vệ...” Bì Bồng xen vào.

La Tây Nhã nghĩ một lúc rồi nói: “Ta đồng ý, ông định làm thế nào?”

Bì Bồng cười ha hả, ngồi xuống quan sát Sở Thiên rồi bật cười: “Cháu rể, ta có một đề nghị, nghe xem thế nào nhé!”

“Mời lão tổ tông!”

“Ta lấy danh nghĩa Thần Phật Huyết Luyện Thú ủng hộ người là Thần Hoàng!”

Sở Thiên giật mình, thâm đoán ý tứ của Bì Bồng.

“Khà khà, có Chiến Thần và ta làm chứng, phu nhân, bà nói xem đứa trẻ kia có lẽ sẽ tin Phát Lạp Dịch Nặc là Thần Hoàng đấy nhỉ?” Bì Bồng nhìn La Tây Nhã cười gian.

La Tây Nhã đầu tiên hơi khựng lại nhưng rồi ngay sau đó gật đầu lia lịa, “Được, được!”

“Hai vị lão tổ tông đang nói gì vậy?” Sở Thiên không hiểu.

“Phát Lạp Dịch Nặc, coi như người tìm đúng người rồi đấy! Trong tam giới, e là chỉ có ta mới biết chỗ của Chu Thần Hoàng Lăng Vệ!”

Nói rồi, Bì Bồng chậm rãi đi ra cửa, thành của Bì Bồng có một đặc điểm là rất ít cửa sổ, ánh sáng chiếu vào rất ít. Từ từ mở cửa ra, Bì Bồng chỉ vào mặt trăng trên bầu trời: “Chúng ở trên mặt trăng!”

Sở Thiên vội vã đi ra, ngẩng lên nhìn, màu sắc của ánh trăng ở Huyết Luyện Ngục không giống với nhân gian, nó là màu trắng bạc, trắng đến mức khiến Sở Thiên nhớ đến bệnh bạch tạng.

Mặt trăng, trung tâm của tam giới, Sở Thiên bừng tỉnh: “Chúng ở chỗ Phán Quyết Thần Thú?”

Bì Bồng chấp tay sau lưng cười: “Đúng vậy. Năm đó, Chu Thần Hoàng Lăng Vệ rơi xuống Huyết Luyện Ngục, ta và phu nhân vốn định tìm chúng báo thù nhưng Phán Quyết Thần Thú ra mặt bảo vệ chúng!”

“Phán Quyết Thần Thú không phải đang trấn thủ Tiếp Nguyệt Tháp sao?”

Bì Bồng khựng lại: “Người biết chỗ của Phán Quyết? Ồ, thì ra người đã gặp Đặng Khăng!”

Sở Thiên không bắt ngờ về phản ứng của Bì Bồng. Đã quyết định hợp tác thì hấn phải tiết lộ một chút bí mật thể hiện thành ý.

“Lão tổ tông, người không phải bảo ta giả làm Thần Hoàng đi lừa Phán Quyết Thần Thú đấy chứ?” Sở Thiên cười khổ, “Tuy ta có thể lừa được Chiến Thần nhưng Khố Khoa Kỳ và người đều có thể nhận ra...”

“Khố Khoa Kỳ có thể nhận ra người là vì hấn là Linh Hồn Chủ Thần. Ta có thể nhận ra người là nhờ phu nhân! Trong tam giới này có được mấy Linh Hồn Chủ Thần?”

Sở Thiên tính, quả nhiên, số Linh Hồn Chủ Thần hấn từng gặp, tính cả Tử Thần thì dùng một tay cũng đếm hết.

Bì Bồng tiếp tục: “Đến nay, Khố Khoa Kỳ và Tử Thần đã câu kết với nhau, chúng nói người không phải Thần Hoàng, nhưng ta và Chiến Thần, cộng thêm Linh Hồn Chủ Thần vợ ta, đều nói người là Thần Hoàng. Người nói xem, Phán Quyết không thông hiểu sức mạnh linh hồn sẽ tin ai? Nếu cần thì người có thể kéo cả Phượng Hoàng Thần làm chứng!”

“Lão đầu tử, Bác Đức một lời hứa đáng nghìn vàng, hấn sẽ giúp chúng ta sao?” La Tây Nhã ngạc nhiên hỏi.

Ha ha, Phượng Hoàng Thần một lời hứa đáng nghìn vàng mà nói dối thì mới khiến người ta tin! Còn về việc hấn có giúp không thì phải xem cái miệng của Phát Lạp Dịch Nặc thế nào rồi!”

Sở Thiên hơi do dự, một Khó Khoa Kỳ đã khiến hấn mệt rồi, nếu lộ ra trước Phán Quyết thì rắc rối càng lớn.

Bì Bồng vỗ vai Sở Thiên, cười: “Yên tâm, tính cách của Phán Quyết Thần Thú... Khả khả, người coi hấn là trẻ con mà dễ là được rồi!”

Trẻ con? Lẽ nào lại như Khách Thu Sa? Sở Thiên nheo mắt cười, “Vậy thì cứ quyết định thế đi, nhưng ta vẫn còn một chuyện muốn hỏi. Lão tổ tông có quen với Long Thần không?”

“Biết thôi, không thân! Người hỏi hấn làm gì?” La Tây Nhã trả lời.

“Ta muốn hỏi phẩm hạnh của hấn thế nào?”

“Không được coi là người tốt, cũng không phải người xấu!” ngoài dự liệu của Sở Thiên, câu trả lời của La Tây Nhã lại giống hệt với An Cát Lệ Na.

Tính lại lợi hại một lượt, so với Long Thần, Sở Thiên tin La Tây Nhã, lão tổ mẫu hấn biết tính này hơn. Sở Thiên cười: “Gần đây ta có gặp Long Thần, Long Thần đã truyền ngôi vị cho ta!” vừa nói Sở Thiên vừa lấy ra Long Thần Quan.

Sắc mặt Bì Bồng đột ngột thay đổi: “Người gặp Long Thần ở đâu?”

“Lão tổ tông, đây là bí mật của ta!” Sở Thiên cười lớn, ý của câu nói là, ta vẫn chưa tin tưởng người, muốn biết thì hãy khiến ta tin người đi!

“Cháu rể, chúng ta có cùng một kẻ thù là Tử Thần, hơn nữa lại là người một nhà có cùng quyền lợi. Tính ra thì ta đáng tin hơn tên Long Thần đó!” Bì Bồng cười, “Phu nhân Chu Lệ Á của người lại rất giống với phu nhân của ta, hay là thế này, truyền sức mạnh linh hồn của vợ ta cho nó, người thấy sao?”

Sở Thiên cười hài lòng. Chưa chắc Bì Bồng muốn biết chỗ của Long Thần thật, đây chỉ là nhân cơ hội Thần tộc náo loạn, lôi kéo đồng minh. Nhưng thế này cũng đủ khiến Sở Thiên hài lòng rồi!

“Long Thần ở bên trong Lưỡi đao Phán Quyết...”

Im lặng nghe Sở Thiên kể hết, Bì Bồng bỗng cầm lấy tay Sở Thiên, kiểm tra kỹ lưỡng, rồi lắc đầu nói với La Tây Nhã: “Phu nhân, ta nhìn không ra, bà xem đi!”

La Tây Nhã sử dụng sức mạnh linh hồn kiểm tra Sở Thiên một lượt, cũng lắc đầu: “Trong cơ thể hấn là Long Thần lực thuần túy, có dấu vết của Phán Quyết Thần Lực, nhưng rất nhạt!”

Bì Bồng nghe xong, suy nghĩ hồi lâu rồi nói: “Cháu rể, ta có đề nghị thế này. Hiện tại ta chưa biết ý đồ của Long Thần với người, nhưng người cố gắng đừng sử dụng Lưỡi đao Phán Quyết, binh khí tốt trong tam giới không chỉ có thanh đao ấy!”

Sở Thiên gật đầu, hấn cũng nghĩ vậy. Tây Cương và Tề Bách Lâm của Bồ Lôị Trạch hiện nay đã đẩy nhanh tiến độ chế tạo vũ khí mới.

“Chiến Thần ở bên ngoài phải không? Không cần gọi hấn vào nữa!” Bì Bồng nói, “Chuẩn bị đi, ta đưa người đi gặp Phán Quyết!”

“Đợi đã lão tổ tông, có thể đợi vài ngày nữa không?” Sở Thiên cười: “Khi đi gặp Phán Quyết ta muốn đưa một đứa trẻ đi!”

“Đứa trẻ nào?” La Tây Nhã hỏi.

“Là huynh đệ kết bái của con trai ta, là một con gấu trúc!”

.....

Dị Giới Thú Y

517. Chương 495: Phán Quyết Thần Thú

Sở Thiên ở lại Huyết Luyện Ngục mấy hôm đợi A Mạt Kỳ đến. Với A Mạt Kỳ, di chuyển trong cùng một không gian rất đơn giản, nhưng còn đi qua đi lại giữa tam giới thì hơi khó khăn.

Chiến Thần cũng được Bì Bồng đón vào thành. Bì Bồng với Khảm Phổ thì xưng huynh gọi đệ, nhưng thái độ nóng nảy của La Tây Nhã đã để lộ ra thái độ của gia tộc Bì Bồng với Chiến Thần - hợp tác thì được thôi, nhưng thù thì bọn ta vẫn ghi nhớ, sau khi không còn kẻ thù chung thì sớm muộn chúng ta cũng phải giải quyết!

Trong mấy ngày này Sở Thiên lại làm một việc, đó là làm một thân thể mới cho La Tây Nhã.

Có điều, với thực lực Linh Hồn Chủ Thần của La Tây Nhã, cả thể lực của Bì Bồng, lại không thể tìm được một Huyết Luyện Thú nào thích hợp với thân thể Chủ Thần! Nhưng La Tây Nhã thực sự không đợi thêm được nữa, hơn nữa sức mạnh bản nguyên của La Tây Nhã lại là linh hồn, nên mới lấy ra Huyết Luyện Thú thích hợp với Thượng Vị Thần mà Bì Bồng cất giữ vô cùng cẩn thận.

Ngay ở trong đại sảnh của thành Huyết Luyện, Bì Bồng ở một bên quan sát, Sở Thiên lấy ra đồ dùng phẫu thuật, nhìn La Tây Nhã giống như quái thú đang nằm trên bàn phẫu thuật, cười gian: “Lão tổ mẫu, linh hồn của người đã hoàn toàn khống chế cơ thể rồi, tiếp theo người muốn biến thành thể nào? Nguyệt Thần?”

Bì Bồng xua tay, “Không, cứ như trước đây thôi!”

La Tây Nhã nghe hàm răng đỏ lòm cười, giọng ồm ồm: “Đúng thế, cứ như trước đây! Để tránh lão đầu tử nhà ta không nhận ra!”

“Vậy được, không biết lão tổ mẫu trước đây như thế nào? Có ảnh ma pháp không?”

Bì Bồng vỗ tay, một đội biên bức đưa đến một bức tượng, “Người làm theo cái này đi!”

Sở Thiên quan sát bức tượng, rất giống với Chu Lệ Á, nhưng dáng người cao hơn một chút, gương mặt khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi. Thần sắc cũng không ngây thơ như Chu Lệ Á mà đầy vẻ tàn ác.

“Ta hiểu rồi!”

Xoẹt! Sở Thiên xé gấu áo bịt mắt lại. Lúc này La Tây Nhã là bộ dạng quái vậy, làm phẫu thuật cũng chẳng có gì. Nhưng không lâu sau đây bà ta sẽ biến thành một người phụ nữ, nếu Sở Thiên không bịt mắt lại e là không dễ ăn nói với Bì Bồng.

“Phất Lạp Dịch Nặc, tiểu tử ngươi cũng không tồi!” Bì Bồng cười ha hả tán thưởng cách làm của Sở Thiên.

Trong khi đó thì Sở Thiên dùng Thời Gian Thuận Lưu, chớp mắt đã làm xong, hất lau tay, cười: “Lão tổ tông, không làm phiền hai người nữa, xin cáo từ!”

Bì Bồng chết sững, hần vẫn muốn quan sát kỹ thuật Thượng cổ Tế Tự của Sở Thiên nhưng không ngờ trong thời gian hần khen một câu mà Sở Thiên đã kết thúc rồi.

Thời Gian Thuận Lưu có tứ trùng Thần Lực thúc đẩy thì Bì Bồng chỉ có thể nhìn thấy Sở Thiên cầm dao phẫu thuật không ngừng cắt gọt trên người La Tây Nhã, còn căn bản là hần không nhìn ra nguyên lý gì hết.

Sở Thiên cười hắc hắc rời khỏi đại sảnh, có bài học Sơn Đốn, hần đã cẩn thận hơn rất nhiều, giành thời gian thay đổi thói quen và cách dùng dao khi phẫu thuật, hần dám bảo đảm, chắc chắn có người nhớ được thứ tự hần làm phẫu thuật, nhưng nếu làm theo thì chỉ có giết người chứ không phải cứu người. Vì thế Sở Thiên bây giờ mới dám làm phẫu thuật trước mặt người ngoài.

Sở Thiên đi ra thì La Tây Nhã ngồi dậy, nhìn mình trong gương mừng đến bật khóc.

Bì Bồng tiến lại đứng sau lưng, cười: “Phu nhân, khóc gì chứ? Giờ bà lại là đại mỹ nhân của Hắc Ám Thần tộc rồi! Ha ha, bà thấy thuật Thượng cổ Tế Tự của Phất Lạp Dịch Nặc thế nào?”

“Nhìn không rõ!” La Tây Nhã lau nước mắt, lắc đầu nói: “Ta chỉ biết hần cắt hết thịt của ta rồi lại ghép lại!” dứt lời, La Tây Nhã trừng mắt: “Sao? Ông còn nhắm đến cả thuật Thượng cổ Tế Tự của cháu rể? Ta cho ông biết, ta thấy tiểu tử đó rất vừa mắt, sau này ít động đến hần thôi!”

Bì Bồng cười, “Phất Lạp Dịch Nặc là một đứa cháu rể tốt, khả khả, nhưng bà đừng quên ta từng nói, lời của hần chỉ có thể tin được một nửa!”

“Sao? Ông vẫn chưa tin nó?” La Tây Nhã quay người lại gõ lên đầu Bì Bồng, “Không tin sao ông còn đưa nó đi tìm Phán Quyết?”

“Chiến Thần là tên hồ đồ, ssau này tìm cơ hội dạy bảo hần cũng được!” Bì Bồng chải mái tóc rực đỏ cho La Tây Nhã, từ tốn nói: “Đưa hần đi tìm Phán Quyết là vì ta không hiểu, Khố Khoa Kỳ tại sao lại hợp tác với Tử Thần?”

“Đương nhiên là để giết cháu rể rồi!” La Tây Nhã không hiểu, “Tử Thần tuy đối đầu với Thần Hoàng nhưng năm đó Tư Đặc n chủ động quy ẩn, hơn nữa sau đó khi Chủ Thần tàn sát Thần tộc ở núi Phán Quyết, Tử Thần cũng không nhúng tay vào, mà ngược lại đi quy ẩn. Thù hận giữa Khố Khoa Kỳ và Tử Thần cũng không lớn, với cả Cấp Dịch Tư là con gái của Sáng Thế Phụ Thần, Thần Hoàng lại được Thần Sáng Thế khâm điểm, quan hệ giữa họ vốn không tồi, chỉ là sau này chuyện ở núi Phán Quyết mới làm đảo lộn hết cả!”

Dừng một lúc La Tây Nhã nói tiếp: “Mà cháu rể mạo danh Thần Hoàng, đây là phạm phải tội làm loạn, đại tội miệt thị Sáng Thế thần uy. Khố Khoa Kỳ liên thủ với phạm nhân tội tương đối nhẹ để đối phó với phạm nhân có tội nặng nhất. Năm đó khi ông thống trị Huyết Luyện Ngục, không phải cũng dùng chiêu này sao?”

Bì Bồng lắc đầu, “Khố Khoa Kỳ không đơn giản như thế đâu! Trừ Tư Đặc n ra không có ai có thể sai khiến hần, Tử Thần cũng không!”

La Tây Nhã vẫn chưa hiểu ý của Bì Bồng, “Lão đầu tử, rốt cuộc thì ông muốn nói gì?”

“Ài, phu nhân à, bà có nhớ lời nhận xét của Tư Đặc n với những Thuộc Thần chúng ta năm đó không?”

La Tây Nhã nói luôn: “Ông là một nhất, Khố Khoa Kỳ là thông minh nhất, Chiến Thần là trung thành nhất! Phán Quyết... hần sẽ là người sống vui vẻ nhất!”

Một vạn năm rồi, Chiến Thần vẫn trung thành như vậy, ta cũng sống cuộc sống mệt hơn bất cứ ai. Phán Quyết đại ca tuy bị trói buộc trần thủ Tiếp Nguyệt Tháp nhưng thật sự là huynh ấy rất vui! Tư Đặc n không nói sai ai hết!” Bì Bồng thở dài: “Cả ba người bọn ta Tư Đặc n đều không nhìn nhầm, Khố Khoa Kỳ cũng không thể sai! Tư Đặc n từng nói, Khố Khoa Kỳ là người thông minh nhất trong bọn ta!”

La Tây Nhã gạt rơi lược Bì Bồng đang dùng để chải tóc cho mình, “Có gì thì nói thẳng ra, bao nhiêu năm rồi mà ông vẫn cứ dài dòng văn tự. Chẳng trách mà Tư Đặc n nói ông sống khổ!”

“Ha ha!” Bì Bồng cười, “Phất Lạp Dịch Nặc nói Khố Khoa Kỳ chỉ còn cách Thần Vương một bước nữa thôi, giờ thực lực Tử Thần chưa phục hồi, bọn chúng ai lợi dụng ai chưa biết chắc được đâu! Khố Khoa Kỳ chỉ là hợp tác với Tử Thần, chứ tuyệt đối không phải nương nhờ!”

“Bì Bồng nói tiếp: “Đừng quên, Đoạn Tội và Tư Đặc n cùng mất tích với nhau! Đoạn Tội Khố Khoa Kỳ đã không còn thân thể, trước đây thực lực tương đương với ta mà giờ tại sao lại đạt được đến trình độ này? Khả khả, ở đây xảy ra rất nhiều chuyện mà không ai biết!”

“Phất Lạp Dịch Nặc không hiểu Khố Khoa Kỳ, vì thế có lẽ suy nghĩ của hần giống như bà, đều tưởng rằng Khố Khoa Kỳ cho rằng tội lỗi của gia tộc Phất Lạp Dịch Nặc là nặng nhất nên mới chọn Tử Thần để hợp tác! Nhưng ta hiểu hần, hần làm như vậy có hai khả năng!”

Bì Bồng giơ ra một ngón tay, “Thứ nhất, Thần Hoàng có khả năng trở lại, hần đang trải đường cho Thần Hoàng! Thứ hai, Tư Đặc n không có khả năng quay lại, khả khả, vậy thì hần tìm Chiến Thần, tìm Tầm Tội Sứ, tập hợp cự bộ hạ của Thần Hoàng chỉ có một khả năng, hần muốn làm Thần Hoàng! Còn về việc Thần Hoàng có quay lại được không, trong tam giới e là chỉ có Khố Khoa Kỳ cùng mất tích với hần mới biết được!”

“Ta hiểu rồi!” La Tây Nhã gục gặc: “Chiến Thần đã bị Phất Lạp Dịch Nặc lừa, ông tặng Chu Thần Hoàng Lăng Vệ cho Chiến Thần là muốn chúng một lần nữa rơi vào tay Thần Hoàng nhất hệ!”

Nghĩ một lúc, La Tây Nhã nói tiếp: “Vị trí Thần Hoàng thì có gì mà tranh giành? Giờ thế lực của núi Phán Quyết đã suy yếu. Cứ cho là Tư Đặc n trở lại hoặc Khổ Khoa Kỳ kế vị thì có lợi ích gì?”

“Đó là Thần Hoàng mà! Đồng chủ nhân tam giới do Sáng Thần khâm điểm! Chỉ cái danh hiệu này thôi thì lợi ích cũng nhiều đến mức chúng ta không tưởng tượng nổi rồi!”

La Tây Nhã nói: “Những điều này có cần nói cho Phất Lạp Dịch Nặc không?”

Bì Bồng nhún vai, “Vậy thì phải xem biểu hiện của cháu rể này thế nào. Khả khả, phu nhân, năm đó ta đã đồng ý với bà, đợi khi tam giới không còn chuyện gì, sẽ cùng bà đến mặt trăng ẩn cư... Nếu Phất Lạp Dịch Nặc thật sự có thể giúp chúng ta yên tâm mà ẩn cư thì có tặng cả tòa thành này cho hẳn thì cũng chẳng là cái gì, phải không?!”

.....

Lại qua mấy ngày, A Mạt Kỳ cùng Khách Thu Sa đã đến.

Vừa nhìn thấy Tiểu Hùng Miêu, phản ứng của La Tây Nhã và đa số những người có giới tính nữ đều giống nhau, ôm lấy hôn một cái, rồi ha ha cười nhìn sắc mặt ai oán của cậu nhóc.

A Mạt Kỳ không trở lại nhân gian mà trở thành phương tiện di chuyển đưa Sở Thiên và Bì Bồng đến Tiếp Nguyệt Tháp ở Huyết Luyện Ngục.

Không gian thông đạo khởi động, Sở Thiên nhìn, trước mặt là một khu rừng trúc rậm rạp, ở đằng xa là Tiếp Nguyệt Tháp cao chọc trời.

Vào khu rừng trúc là đã vào trong phạm vi của Tiếp Nguyệt Tháp, nhưng bên trong có cấm chế, không gian thông đạo của A Mạt Kỳ không vào được.

Hạnh phúc quá! Tiểu Hùng Miêu trong lòng La Tây Nhã bỗng giãy ra, hớn hỏ chạy về phía khu rừng, ôm chầm lấy một cái cây to hơn người, miệng đầy nước miếng hôn cái cây một cái, lằm bằm một cách ngốc nghếch: “Giấc mơ à, đây chính là giấc mơ!”

Nói rồi nó há to miệng cắn chiếc lá to hơn cả con heo.

Bì Bồng cười ha hả, rồi bỗng kéo La Tây Nhã lùi lại.

Mẹ ơi!! Kẻ nào dám ăn vụng trúc của ta???

Một cái bóng mập ú rơi từ trên trời xuống, tròn ung ủng, hai màu trắng đen rõ ràng, ỳnh một tiếng, như một cục thịt khổng lồ rơi xuống rừng trúc. Như trải qua một trận mưa thiên thạch, một cái hố khổng lồ đã xuất hiện.

Sở Thiên ngẩng đầu lên nhìn, là một con gấu trúc cao đến năm sáu mét, đầu đội mũ trúc, trên lưng là một hồ lô rượu khổng lồ, bên hông là một cái váy quây bằng cỏ. Cái móng vĩ đại của nó rơi ngay xuống đầu Khách Thu Sa, đè bẹp cả gấu lẫn trúc.

“Ủa, trộm đâu?!!” con gấu trúc nhìn trên nhìn dưới, chỉ phát hiện xung quanh móng là một cái hố, bên cạnh hố là một cái vòng trúc lộ ra.

Không tìm thấy người nó cũng không tìm nữa, tháo hồ lô sau lưng xuống tu ừng ực rồi thở ra hơi dài, một tiếng “Phẹt~~~~” vang lên, rồi mần nguyện vỗ vỗ cái bụng tròn ủng. Uống hớp rượu, đánh cái rắm, thật là sung sướng cuộc đời!

Đại Hùng Miêu thì thoải mái rồi, nhưng dưới móng nó phát ra tiếng kêu cứu của Tiểu Hùng Miêu, “Cứu tôi với, thối quá đi!!!”

Dị Giới Thú Y

518. Chương 496: Cái Đuôi Của Thần Hoàng

“Ai ya~~~~” Đại Hùng Miêu kéo dài tiếng kêu, lằm bằm: “Sao móng ta lại cộm ghê thế nhỉ?”

Phẹt~~~

Lại một tiếng nữa vang lên, Tiểu Hùng Miêu bên dưới mông ươm ươm được vài tiếng rồi im bặt.

Chắc chắn là hắc cổ ý! Sở Thiên cười thâm, Bì Bồng và Chiến Thần ở ngay trước mặt Phán Quyết Thần Thú, hắc không thể không nhìn thấy, nhưng hắc vẫn giả vờ như không nhìn thấy gì, nhất định là đang dạy bảo Khách Thu Sa rồi!

Sở Thiên đang định lên tiếng thì Bì Bồng giữ tay lại, khẽ lắc đầu - không phải ta đã nói rồi sao? Phải dỗ Phán Quyết như với trẻ con, để hắc chơi cho đã mới dễ nói chuyện.

Chiến Thần tuy xúc động nhưng cũng không lên tiếng chào, hắc cũng biết tính cách của Phán Quyết. Tên béo này mà đã chơi thì dù là Thần Hoàng cũng ngăn nổi.

Đại Hùng Miêu lại uống một ngụm rượu, ngồi vắn vẹo mông mấy cái: “Hề hề, dễ chịu quá!”

Nói rồi Phán Quyết Thần Thú bỗng khựng lại, vươn cổ ra mở to mắt, vì hắc cảm thấy cục thịt dưới mông đã biến mất.

Một cây trúc lặng lẽ mọc lên trước mặt Phán Quyết Thần Thú, thân cây vừa cao vừa mập, lá xanh mơn mớn, chóp mắt nó đã trở nên “ngon lành” hơn mọi cái cây trong rừng trúc này.

Phán Quyết chộp miệng quẹt nước miếng, bò ra khỏi cái hố đi vòng quanh cái cây mấy vòng.

Vù vù!!

Một cơn gió nhẹ thổi qua, tiếng cành lá đập vào nhau, Phán Quyết Thần Thú không thể nhịn nổi nữa, nhổ cả rễ lên nhét cái cây vào mồm.

Đúng lúc đó, cây trúc đột ngột biến hình, cái mông béo tròn của Tiểu Hùng Miêu xuất hiện ở trước mồm Phán Quyết và...‘phẹt~~’

“Cứu ta với, thối chết mất!!” Phán Quyết bịt mũi chạy, vừa chạy được vài bước thì ‘ụych!’ ngã lăn ra đất, bụng ngửa lên trời, bốn chân giật giật, mắt trợn ngược, miệng sùi bọt mép.

Phụt, Tiểu Hùng Miêu biến trở về bản thể, lắc mông đắc ý, rồi lấy viên đá chụp ảnh ra chạy lại gần, vén cái váy cỏ của Phán Quyết Thần Thú lên, chĩa thẳng vào chỗ kín của hắc, “Tách! Tách! Tách!” chụp liên tiếp mười mấy kiểu!

“Hồ hớ, Nam Hải Nhất Phiến Lục ta đâu có dễ bị bắt nạt như vậy?!”

Sở Thiên và Bì Bồng giật mình kinh ngạc, Khách Thu Sa, một Hạ Vị Thần lại quật ngã được Phán Quyết Thần Thú, đến ảnh khóa thân cũng chụp được!

Phán Quyết Thần Thú lằm bằm mấy tiếng rồi bò dậy, vò đầu bứt tai, nhăn nhó: “Thôi thế là hết, một đời anh minh của ta thế là hết!”

“Ha ha, Kiệt Khắc Tồn, ngươi cũng có ngày hôm nay, ha ha!” Bì Bồng cười ha ha tiến lại gần. Kiệt Khắc Tồn, đây là tên của Phán Quyết Thần Thú.

“Con dơi thối kia, cút đi! Không thấy người ta đang đau lòng sao?” Phán Quyết Thần Thú quay mông ra chỗ khác.

“Thôi đi, ngươi còn sợ bị người khác chụp ảnh khóa thân sao? Ha ha, Khảm Phổ, ngươi còn nhớ năm đó hắc vì muốn đổi một cây Lan Nguyệt Thảo của Nguyệt Thần mà cởi hết quần áo nhảy múa ở cửa Nguyệt Thần Điện không? Dọa cho những kẻ đang theo đuổi Nguyệt Thần sợ chạy mất dép. Ha ha!” Bì Bồng cười lớn, không để ý đến sắc mặt khó coi của Phán Quyết Thần Thú.

Đầu óc Chiến Thần không được tốt, đã quên những chuyện nhỏ như thế này, nhưng cũng cười theo.

“Cái gì? Ngươi cởi hết quần áo nhảy múa?!” Tiểu Hùng Miêu nhảy đến trước mặt Kiệt Khắc Tồn, bốn mắt gấu nhìn nhau. Phán Quyết đây ngưỡng mộ, còn Khách Thu Sa thì đẩy kính phục! Tiểu Hùng Miêu cung tay: “Tiểu đệ Khách Thu Sa, đại hiệu Nê Cổ Lạp Tư, tiểu hiệu Khải Kỳ, biệt danh Nam Hải Nhất Phiến Lục, dám hỏi đại danh của tiên bối?”

Đại Hùng Miêu cũng cung tay, “Tại hạ Phán Quyết Thần Thú, đại hiệu Phỉ Nhi, tiểu hiệu Kiệt Khắc Tồn, biệt danh Phán Quyết Sơn Nhất Điểm Hồng! Tiểu huynh đệ tiền đồ thật sáng lạn! Nhìn góc độ và tốc độ chụp hình của huynh đệ, đời này ta đã mãn nguyện, có cơ hội sẽ giao lưu nhiều hơn!”

Nói rồi Đại Hùng Miêu gơ hai tay ra.

Tiểu Hùng Miêu cũng làm theo, bốn cái tay nắm chặt lấy nhau, “Sau này ai không phục thì chụp người đó!”

Rồi hai con gấu bắt đầu trao đổi kinh nghiệm, bỏ quên những người khác ở một bên.

Chiến Thần không nhịn được, quát: “Kiệt Khắc Tồn, Thần Hoàng bệ hạ đến!”

“Ai dà, ta thấy rồi. Ông già, sao lại trông trẻ thế kia?” Kiệt Khắc Tồn hỏi Sở Thiên nhưng mắt vẫn không rời Khách Thu Sa.

Chiến Thần dùng những lời mà Sở Thiên đã chuẩn bị giải thích.

Phán Quyết Thần Thú cuối cùng miễn cưỡng ngẩng đầu lên, “Biết rồi, cùng lắm thì sau này không gọi là ông già nữa, gọi người là mặt trắng là được rồi! À, mặt trắng, tìm ta có chuyện gì? Không phải đã nói là ta thay người trông coi tòa tháp này, sau này người không làm phiền ta nữa sao?”

Sở Thiên ngạc nhiên, Phán Quyết Thần Thú xuất ngôn không kiêng nể gì nhưng Chiến Thần Khảm Phổ vẫn cười tươi. Xem ra năm đó Kiệt Khắc Tồn cũng nói như thế này với Tư Đặc n thật sự, mọi người đã quen rồi.

Sở Thiên nheo mắt cười, “Kiệt Khắc Tồn...”

Phán Quyết ngẩng phắt đầu dậy, chớp mắt lia lịa nhìn Sở Thiên, thấy hắn không phản ứng gì lại cúi đầu xuống.

Kiệt Khắc Tồn để Tiểu Hùng Miêu ngồi lên bụng, nghịch cái bụng nhỏ của hắn, bất mãn nói: “Mặt trắng, người thật sự đã mất trí nhớ rồi! Có chuyện gì nói nhanh lên, ta còn bận lắm!”

Sở Thiên cười, “Bản Thần Hoàng nghe nói Chu Thần Hoàng Lăng Vệ ở chỗ người, nên đến để lấy về...”

“Không được!” Kiệt Khắc Tồn lắc đầu, “Người vớt ta ở đây hơn một vạn năm rồi, khó khăn lắm mới có vài người bạn đến chơi với ta, người còn muốn đòi. Không được, tuyệt đối không được!”

Chiến Thần vội nói: “Kiệt Khắc Tồn, người có biết là Khố Khoa Kỳ phản lại Thần Hoàng, cấu kết với Tử Thần rồi, giờ nanh vuốt của chúng đã xâm nhập vào nhân gian.”

“Hừm, ta biết ngay tên tiểu tử Khố Khoa Kỳ đấy không phải loại hay ho gì mà!” Đại Hùng Miêu đứng dậy, nhét Tiểu Hùng Miêu vào đai của cái váy cỏ, “Hừ, năm đó khi hắn cấu kết với Tử Thần là ta đã nhìn ra ngay mà!”

Bì Bồng khựng lại, hắn chưa từng nghe chuyện của Tử Thần và Long Thần. Sở Thiên giật mình, vội vã lấy dáng vẻ của Thần Hoàng, cười: “Kiệt Khắc Tồn, con của ta, con cũng biết đấy, ta đã quên...”

“Má ơi!!”

Phán Quyết Thần Thú bỗng bịt tai lại, nằm phục xuống trước mặt Sở Thiên, cầu xin: “Lão đại, làm ơn mà, đừng có dùng cái giọng này nói chuyện với ta có được không? Lão nhân gia người mất trí nhớ sao không quên luôn cái bộ dạng Thần Côn này đi? Có gì cứ nói toạc móng heo ra, thế mới thoải mái chứ!?”

Sở Thiên không cười nữa, nói: “Người bảo Khố Khoa Kỳ và Tử Thần làm sao?”

“Ài, thế có phải dễ nghe hơn không?!” Đại Hùng Miêu lồi Tiểu Hùng Miêu sắp ngạt chết trong thất lưng ra, cho hắn hít chút không khí rồi lại nhét vào, cười hề hề: “Người quên rồi sao? Năm đó ta mượn người Thần Hoàng Quan để nhìn linh hồn, hề hề, ta đội Thần Hoàng Quan đi nhìn trộm Tử Thần, không ngờ nhìn thấy cô ta và Khố Khoa Kỳ hẹn hò ở sau Nguyệt Thần Điện. Đúng rồi, còn có cả Long Thần!”

“Cái gì? Ba người? Lẽ nào chúng hẹn hò tay ba?!” Tiểu Hùng Miêu thò đầu ra hỏi.

“Ba cái đầu người!” Kiệt Khắc Tồn ấn Tiểu Hùng Miêu vào trong, lắc đầu nói: “Mặt trắng, năm đó ta đã nói với người rồi, vậy mà người bảo ta nhiều chuyện! Hừm!”

Sở Thiên thầm ghi nhớ, Long Thần quả nhiên là có vấn đề.

Kiệt Khắc Tồn tiếp tục: “Người muốn Hoàng Lăng Vệ cũng được thôi nhưng phải để lại một người ở đây với ta!”

“Ai?”

“Cứu ta với!!” Tiểu Hùng Miêu hét ầm lên, “Ông chủ còn phải đoán sao? Chắc chắn là ta rồi! Ông chủ, đừng mà, ta thề, ta sẽ không làm hư tiểu thiếu gia nữa đâu!”

“Hi hi, tiểu huynh đệ thật thông minh!” Phán Quyết Thần Thú cười.

Sở Thiên chần chừ một lúc rồi cười: “Người hãy cho ta gặp Chu Thần Hoàng Lăng Vệ trước đã, rồi mới nói chuyện của Khách Thu Sa!”

“Được, dơi thối, người đưa hần đi đi, ta đợi trong tháp. Đúng rồi, chỉ được mình lão đại vào thôi đấy, nếu không đừng trách ta trở mặt!” nói rồi, Đại Hùng Miêu nhắc Tiểu Hùng Miêu đi, không quan tâm đến người khác nữa, nhìn Tiểu Hùng Miêu chăm chăm: “Tiểu huynh đệ, nếu ta không nhầm thì lúc này biến thành cây trúc, người dùng Tự Nhiên Linh Vực của Đại Địa Phụ Thần phải không? Có biến được cái to hơn không?”

Sau khi cảm ơn, Bì Bồng ra hiệu cho mọi người ở lại, dẫn Sở Thiên đến Tiếp Nguyệt Tháp.

Trên đường đi, Bì Bồng dặn: “Năng lực của phân thân Kiệt Khắc Tồn là mạnh nhất trong Thần tộc, hần không có cái gọi là bản thể, toàn bộ cùng sử dụng thần trí và sức mạnh. Hần lúc này cũng là một phân thân, trong Tiếp Nguyệt Tháp còn một tên.”

Sở Thiên gật đầu, quả thật Phán Quyết Thần Thú sống vui hơn Đại Địa Phụ Thần nhiều, thậm chí hần còn có thể phân thân để ra ngoài ăn trúc uống rượu.

Bì Bồng nói: “Đừng có nghĩ tới việc đưa phân thân của hần đi, phân thân của hần không thể rời đi quá xa, càng không thể đi xuyên qua tam giới đến nhân gian.”

Cửa của Tiếp Nguyệt Tháp đã mở, Bì Bồng ra hiệu cho Sở Thiên tự đi vào còn mình thì ở lại bên ngoài.

Sở Thiên vừa vào trong thì Thần Lực hoàn toàn bị ngăn chặn. Đừng nói đến bay lượn, ngay việc cầm dao cũng khó khăn.

Một con gấu trúc giống hệt ngoài kia đang ngồi sau cửa, thấy Sở Thiên vào thì đóng sầm cửa lại rồi nhắc Sở Thiên đặt lên vai, nói nhỏ: “Lão đại, giờ không có người ngoài rồi, hãy nói thật xem, người thật sự mất trí nhớ hay là Thần Hoàng giả mạo?”

Sở Thiên nheo mắt cười, “Ta mất trí nhớ thật, không tin thì người cứ nhìn mặt và khí độ của ta, sao có thể là giả mạo được chứ?”

“Thật hả?” Phán Quyết Thần Thú cười hề hề, rồi bỗng giữ chặt Sở Thiên: “Thế người có còn nhớ chuyện năm đó chúng ta cùng tắm không?”

“Cái này ta quên rồi!” Sở Thiên ngày càng ngạc nhiên, quan hệ giữa Phán Quyết và Tư Đặc n dường như vượt qua những gì Bì Bồng biết.

Phán Quyết xoa xoa chỗ móng của Sở Thiên: “Lão đại, ta biết một số chuyện bọn Bì Bồng không biết, có cần ta nhắc nhở người không?”

“Huynh đệ, ta không có hứng thú với đàn ông, người đừng sờ móng ta nữa có được không?” Sở Thiên bất lực nói.

“Vậy ta nhắc người một câu, lão đại...” Phán Quyết Thần Thú nháy mắt như lúc ở bên ngoài kia, “Đuôi của người đâu???”

Dị Giới Thú Y

519. Chương 497: Tiểu Hùng Miêu Bị Bỏ Lại

Sở Thiên giật mình, nhưng ngoài mặt vẫn rất Thần Côn, nghĩ bụng, Thần Hoàng có đuôi? Phán Quyết Thần Thú cố ý lừa hấn hay Tư Đặc n có đuôi thật?

Bị bàn tay to lớn của Kiệt Khắc Tồn để trên vai, Sở Thiên không động đậy được, nói thản nhiên: “Bản Thần Hoàng có đuôi sao?”

Phán Quyết Thần Thú cười gian, nhìn bộ dáng giống hệt như Tiểu Hùng Miêu khi đi trộm đồ, “Nhắc người một câu nữa, khi không có người ngoài, lão đại thường không xưng hô với ta những lời vô vớ vẩn như bản Thần Hoàng!”

“Người cũng biết là ta đã mất trí nhớ mà. Vậy thì ta nên xưng thế nào?” Sở Thiên cố trụ đến cùng, vẫn đáng vẻ thản nhiên ta chính là Thần Hoàng.

“Người xưng là lão đại!” Phán Quyết Thần Thú nói.

Sở Thiên gục gặc, “Ồ, ta hiểu rồi, lão đại ta quên rất nhiều chuyện, ta có đuôi thật sao?”

Phán Quyết Thần Thú dùng hai tay nhắc Sở Thiên ra trước mắt, “Ừm, bộ dạng mặt dày của người rất giống với lão đại!”

“Sai!” Sở Thiên duỗi duỗi tay chân bị tên rần, nói: “Ta không phải rất giống với lão đại người, ta chính là lão đại của người!”

Phán Quyết Thần Thú để Sở Thiên lại gần hơn một chút, “Ta hơi tin người là lão đại rồi, các người thật vô lại đó!”

Sở Thiên nhìn cái mũi gấu phập phồng, phẩy tay gạt đi mùi rượu nồng nặc, cau mày nói: “Chiến Thần và Bì Bồng còn cả La Tây Nhã Linh Hồn Chủ Thần đều đã chứng minh, người còn nghi ngờ cái gì? Ta chính là Thần Hoàng Tư Đặc n!”

“Nếu người đã biết mình tên là Tư Đặc n vậy thì tên tục của người là gì, không phải người cũng quên rồi chứ?” Phán Quyết Thần Thú cười gian: “Thật ra à, ta biết rất nhiều chuyện bọn Bì Bồng không biết. Mà Bì Bồng lại không biết là ta biết... Người hiểu ta nói gì không?”

Sở Thiên nhún vai, “Người biết những gì?”

“Ví dụ... người có đuôi!”

“Ta có đuôi thật sao?”

“Không phải người, mà là Thần Hoàng thật có đuôi!” Kiệt Khắc Tồn tuy nói chắc nịch nhưng vẫn cười hì hì, Sở Thiên không thể không nghi ngờ hấn đang lừa mình.

“Chuyện trước đây ta quên rồi. Có thể là có, nhưng bây giờ chắc chắn ta không có đuôi!”

Phán Quyết Thần Thú bỗng quay người Sở Thiên, búng một cái vào mũi hấn, rồi lắc đầu “Thôi, không dài dòng nữa, giờ ta đưa người đi lấy linh hồn Chu Thần Hoàng Lăng Vệ!”

Nói rồi Kiệt Khắc Tồn bay lên, tốc độ không kém bản thể của A Mạt Kỳ.

Bay đến lưng chừng của Tiếp Nguyệt Tháp, Kiệt Khắc Tồn vẫn chê tốc độ không đủ nhanh, tháo bình rượu sau lưng xuống, uống một ngụm rồi phun mạnh xuống dưới, lửa bốc ngàn ngọn như đuôi tên lửa, tốc độ của Phán Quyết Thần Thú được tăng lên một nấc.

Liên tiếp phun vài lần, không đến một tiếng đồng hồ, hấn và Sở Thiên đã lên đến đỉnh của Tiếp Nguyệt Tháp.

Phán Quyết Thần Thú lấy từ trong cái váy cỏ vài lá cỏ bọc Sở Thiên lại, “Cẩn thận một chút, gió trên Tiếp Nguyệt Tháp rất mạnh, người đợi một lát, để ta gọi chúng ra!”

Nói rồi, Kiệt Khắc Tồn mở một cái cửa nhỏ, hét lớn: “Các huynh đệ, Thần Hoàng và Chiến Thần đến đón mọi người này! Ha ha, giờ mọi người có thể đi đánh nhau rồi!”

Một luồng gió lạnh thấu xương thổi từ ngoài vào, Kiệt Khắc Tồn một tay che cho Sở Thiên, một tay giơ chiếc hồ lô rượu đã bỏ nắp, “Vào hết đi, mau lên, ai chậm chạp thì đợi đó mà chịu ánh sáng chiếu rọi!”

Một loạt những cái bóng luồn vào từ cửa rồi bị hút vào trong chiếc hồ lô rượu của Phán Quyết Thần Thú.

“Ba nghìn Chu Thần Hoàng Lăng Vệ, có mấy trăm tên đến linh hồn cũng không còn, những kẻ còn sống thì ta giúp chúng góp thân thể, không thật tốt lắm, người liệu mà dùng!”

Nói xong, Phán Quyết Thần Thú lại đeo hồ lô lên lưng, những ngón tay rồi rãi không ngừng xoa vào nhau.

Cái động tác này Sở Thiên hiểu - muốn tiền! Nhưng hắn vẫn giả vờ hồ đồ, “Kiệt Khắc Tồn, thế này là có ý gì?”

“Người đừng có giả vờ, ta giao người cho người rồi, người cũng phải cho ta tí gì chứ?!” Phán Quyết Thần Thú cười tít mắt, “Nhưng ta cũng không vội, chúng ta xuống dưới từ từ nói chuyện, bay thế này mệt quá!”

Quay trở lại cửa vào Tiếp Nguyệt Tháp, Khố Khoa Kỳ lại giơ các ngón tay ra.

“Tiền không có, nhưng có thứ này chắc người sẽ thích!” Sở Thiên lấy từ nhẫn không gian ra một hũ rượu cực phẩm Phúc Tư Đặc, cái này vốn là chuẩn bị cho Khách Thu Sa.

Phán Quyết Thần Thú sáng mắt lên, ném luôn hồ lô cho Sở Thiên, cười lớn: “Được, được, cái này được! Cứ cho người là giả mạo, vì cái này, ta giao Hoàng Lăng Vệ cho người! Ha ha!”

Sở Thiên cất hồ lô vào nhẫn, cười: “Quan hệ của người với ta năm đó thật sự là tốt hơn Bì Bồng và Khố Khoa Kỳ ư?”

“Hỏi thừa, ta là huynh đệ chơi với nhau từ hồi nhỏ! Nhưng người đừng có nói với người khác đó!” Kiệt Khắc Tồn trừng mắt, “Ra ngoài đi, một phân thân khác của ta đang đợi ở ngoài!”

Nói rồi, Kiệt Khắc Tồn mở cửa lớn đá Sở Thiên ra ngoài.

Bay giữa lưng chừng trời, Sở Thiên còn nghe văng vẳng tiếng của Phán Quyết Thần Thú: “Anh bạn, Thần Hoàng thật sự có đuôi! Ha ha ha!”

Cửa Tiếp Nguyệt Tháp vừa đóng lại, Phán Quyết Thần Thú ngồi ục ịch xuống sàn, cố gắng nhấc một chân lên, hôn thật mạnh, cười điên cuồng: “Ta đã đá hắn, ha ha, ta thật sự đã đá hắn! Hạnh phúc quá! Ha ha ha ha...!”

.....

Bì Bồng bay lên đón lấy Sở Thiên, “Lấy được chưa?”

Sở Thiên gật đầu, hắn vẫn đang suy nghĩ, nếu Thần Hoàng Tư Đặc n có đuôi thật thì Phán Quyết Thần Thú chắc chắn biết Sở Thiên là giả, vậy tại sao hắn lại giúp Sở Thiên?

Ra đến bên ngoài rừng trúc, một Phán Quyết Thần Thú khác đang uống rượu ăn trúc với Tiểu Hùng Miêu. Khách Thu Sa nằm trên bụng Đại Hùng Miêu, nhìn hai con gấu thế này rất dễ thương.

Sở Thiên lấy Chu Thần Hoàng Lăng Vệ ra đưa cho Chiến Thần.

Bì Bồng cười với Phán Quyết Thần Thú: “Kiệt Khắc Tồn, Khố Khoa Kỳ phản bội Thần Hoàng bệ hạ, hơn nữa có thể là đi khắp nơi nói Thần Hoàng này là giả. Giờ ta và La Tây Nha, và cả Chiến Thần đều đảm bảo với người đây là Thần Hoàng, dù là bề ngoài hay linh hồn, đều là thật! Nếu sau này Khố Khoa Kỳ đến, người đừng có bị lừa!”

“Biết rồi, biết rồi! Người đúng là lằng nhằng!” Kiệt Khắc Tồn gặm trúc, nói: “Các người suy nghĩ thế nào rồi? Để anh bạn nhỏ này lại đây với ta đi! Ta đảm bảo sẽ không bạc đãi hắn!”

“Đừng mà!” Tiểu Hùng Miêu kêu, ngồi dậy, nhìn Sở Thiên một cách đáng thương, “Ông chủ, đừng bỏ rơi ta, ta đáng thương lắm!”

Đại Hùng Miêu cũng bò dậy, cười hi hi: “Ồ với ta một năm rưỡi là được rồi! Hay ngắn hơn nhé, ba tháng thì thế nào?”

Sở Thiên háng giọng, “Kiệt Khắc Tồn, trong tam giới, ta chỉ phát hiện ra ngươi và Khách Thu Sa là gấu trúc. Các ngươi có phải có quan hệ gì không? Ha ha, không biết chừng Khách Thu Sa lại là hậu duệ của ngươi ấy chứ!”

“Không thể nào, ta vẫn độc thân đó!” gương mặt đầy thịt của Kiệt Khắc Tồn lắc qua lắc lại, miệng lầu bầu: “Gấu trúc bọn ta vốn ít, ngươi không thấy không có nghĩa là không có! Hê hê, sau này ngươi sẽ còn gặp một con nữa!”

Kiệt Khắc Tồn nói rất thần bí, Sở Thiên đang định hỏi thì hắn nói: “Anh bạn này là Hạ Vị Thần phải không? Thế này đi, để hắn lại đây ba tháng, sau ba tháng, ta trả lại ngươi một Cao Vị Thần, thế nào?”

“Ha ha, hiếm khi Kiệt Khắc Tồn muốn nhận đồ đệ. Bệ hạ, chúng ta giao cho hắn đi!” Bì Bồng cũng khuyên: “Người quen rồi, năm đó tuy tam sủng bọn ta thực lực tương đương nhưng Kiệt Khắc Tồn đại ca còn có rất nhiều thứ hay ngoài thực lực ra!”

Ý tứ Bì Bồng rất rõ ràng, để Khách Thu Sa lại chắc chắn có lợi!

Sở Thiên nheo mắt cười rồi gật đầu đồng ý.

“Thôi thế là hết, tại sao kẻ gặp xui xẻo cứ là ta chứ?!” Khách Thu Sa trợn mắt, nằm phịch trên người Kiệt Khắc Tồn.

Mục đích đã đạt được, Khổ Khoa Kỳ còn phải trấn thủ Tiếp Nguyệt Tháp không thể rời khỏi, Sở Thiên để lại Khách Thu Sa, cáo biệt ra về. “A Mạt Kỳ, đưa ta về thành Huyết Luyện trước!”

“Hả? Ngươi chính là A Mạt Kỳ?!” Kiệt Khắc Tồn bỗng đứng bật dậy, nhét Tiểu Hùng Miêu vào thắt lưng, trèo lên trước mặt A Mạt Kỳ quan sát.

A Mạt Kỳ đang khởi động không gian thông đạo, Kiệt Khắc Tồn chắn trước mặt, A Mạt Kỳ bị nhìn đến mắt tự nhiên: “Kiệt Khắc Tồn miện hạ, ta chính là A Mạt Kỳ!”

“Giờ ngươi chỉ có nhất trùng Thần Lực?” Kiệt Khắc Tồn cười gian.

A Mạt Kỳ bỗng cảm thấy Phán Quyết Thần Thú có thể không có ý tốt, vọt trốn vào trong thông đạo. Lúc đó, ‘vù!’ bàn chân của Phán Quyết Thần Thú đá tới nơi. Nhìn chỗ Phán Quyết Thần Thú hạ chân, nếu không phải A Mạt Kỳ nhanh thì chắc Bác Đức thành quả phụ rồi!

“Ngươi muốn gì?” A Mạt Kỳ xuất hiện sau lưng Phán Quyết Thần Thú, hai tay tụ quả cầu lôi điện, chuẩn bị tấn công.

“Hê hê, không sao, không sao! Các ngươi đi đi!” Phán Quyết Thần Thú cười ngượng, rụt cổ, ôm lấy Tiểu Hùng Miêu ở hông chạy mất.

Thật kỳ lạ!

A Mạt Kỳ trừng mắt nhìn bóng Phán Quyết Thần Thú, mở thông đạo rồi đưa Sở Thiên đi.

.....

Bên trong Tiếp Nguyệt Tháp chỉ có một con Đại Hùng Miêu đang cười điên cuồng, Kiệt Khắc Tồn đem theo Tiểu Hùng Miêu đá cửa đi vào, vui vẻ nói: “Ngươi cười gì vậy? Lẽ nào ngươi đã đá hắn?”

Con gấu ấy gật đầu lia lịa “Sảng khoái thật! Ngươi thì sao? Vừa rồi ngươi rất muốn đá A Mạt Kỳ, đá được chưa?”

“Đừng có nhắc đến nữa, ta đã dùng bí pháp gia tốc rồi mà cũng không trúng! Hê hê, nhưng ngươi đã trúng rồi, chúng ta đã kiếm được rồi! Ha ha!”

Nói rồi, con gấu trúc đá lôi Khách Thu Sa ra, để xuống đất rồi đóng cửa lại.

Cửa lớn của Tiếp Nguyệt Tháp đã đóng, tia sáng cuối cùng cũng biến mất. Khách Thu Sa lúi đến góc tường, cúi đầu không dám nhìn hai cái bóng to lớn: “Mọi người đều là gấu trúc cả, xin hãy nương tay, đừng để gấu trúc trên đại lục này tuyệt chủng!”

Một con tôm Khách Thu Sa lên, “Yên tâm, gấu trúc sẽ không bị tuyệt chủng đâu. Nào, để ta đá một cái đã!”

Bốp! Bốp!

Trên người Khách Thu Sa xuất hiện hai cái dấu chân cỡ lớn.

“Sảng khoái quá!” hai con gấu trúc ngửa mặt lên trời cười gian.

“Tại sao lại đá ta? Các người bắt nạt trẻ con!” Khách Thu Sa nằm trên đất gào khóc.

“Lão đại từng dạy ta, làm việc tốt chắc chắn phải trả giá. Ta cứu người một mạng, đá người hai cái thì là cái gì chứ?!” một con chọc chọc Khách Thu Sa, “Này, ta hỏi, năm nay là năm nào?”

Khách Thu Sa xòe tay tính, “Lịch Huyền Thú năm 727. Sao các người lại nói là cứu ta một mạng?!”

“Năm 727... hê hê! Thần Hoàng quy ẩn sắp một vạn ba nghìn năm tròn rồi. Còn ba tháng nữa, ông chủ người sẽ gặp phải nạn lớn, rất lớn! Ta giữ người lại là để người không bị xui xẻo cùng, hiểu chưa hả?!”

Dị Giới Thú Y

520. Chương 498: Thói Quen Của Thần Hoàng

Quá trình trở về thành Huyết Luyện rất nhanh, A Mạt Kỳ chỉ cần khởi động không gian thông đại. Nhưng chỉ trong thời gian một cái chớp mắt đó, trong đầu Sở Thiên lại xuất hiện vô vàn ý nghĩ, nháy mắt suy nghĩ vô số chuyện, đây cũng là ưu điểm của Thời Gian Thuận Lưu.

Đại Hùng Miêu Phán Quyết Kiệt Khắc Tồn đá hấn một cái làm cái gì? Nếu nói hấn phát hiện Sở Thiên là giả mạo thì phải trực tiếp trở mặt luôn mới đúng. Nhưng nếu nói Kiệt Khắc Tồn tin Sở Thiên là Thần Hoàng thật thì hấn lại dám đá Sở Thiên sao? Quan hệ tuy tốt nhưng cũng có danh phận. A Mạt Kỳ và Sở Thiên thân như huynh đệ, nhưng Ứng lão đại chưa bao giờ dám đá Sở Thiên cả!

Cái đá này, tuyệt đối không đơn giản! Chắc chắn có bí mật bên trong. Sở Thiên nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy Phán Quyết Thần Thú cho hấn một ám thị - tiểu tử thôi, ta biết người là giả, nhưng ta không nói ra, sau này có cơ hội ta lại hợp tác!

Nếu sự suy đoán này của Sở Thiên đúng thì tại sao Phán Quyết lại ngầm giúp Sở Thiên? Phán Quyết Thần Thú biết bí mật mà bọn Bì Bồng không biết, điều này có thể chắc chắn rồi, hấn giúp Sở Thiên là có mục đích gì? Một người bảo vệ mãi mãi không thể rời khỏi Tiếp Nguyệt Tháp, giúp Sở Thiên có thể có được lợi ích gì?

Sở Thiên tiếp tục suy đoán theo hướng của mình. Sau khi Long Thần có được Hoàng Lăng Vệ, cái xui xẻo đầu tiên là Khổ Khoa Kỳ, chẳng lẽ Phán Quyết muốn đối phó với Đoạn Tội! Nếu như thế thì Đoạn Tội Khổ Khoa Kỳ nhất định là đã làm điều gì đó có lỗi với Thần Hoàng thì mới khiến Kiệt Khắc Tồn huynh đệ chơi từ nhỏ với Thần Hoàng lợi dụng Sở Thiên để đối phó với hấn!

Khổ Khoa Kỳ có vấn đề!

Lần đầu tiên Sở Thiên ý thức được rằng, Đoạn Tội Yêu Thú xem ra có vẻ trung thành nhưng lại có điều mờ ám, nhưng đây cũng chỉ là một suy đoán.

Đại sảnh của thành Huyết Luyện xuất hiện trước mặt, Sở Thiên cất đi những suy nghĩ hỗn loạn, cười: “Khảm Phổ, người tiếp tục huấn luyện Chu Thần Hoàng Lăng Vệ đi. Khi về nhân gian, nhất định phải khiến chúng có thể trợ giúp bản Thần Hoàng tiêu diệt phản nghịch!”

Chiến Thần có chút bi thương, cố gắng lấy tinh thần, đập ngực hành lễ, “Bệ hạ an tâm! Có ta đây, mọi kẻ phản nghịch đều phải bị tiêu diệt!”

Nói rồi, Chiến Thần quay người hùng dũng bước đi, nhưng sự cô đơn của bóng dáng hấn nhìn từ sau lưng vẫn lọt vào mắt Sở Thiên. Tuy Chu Thần Hoàng Lăng Vệ đã lấy lại được nhưng đã không còn trọn vẹn, chỉ còn lại hơn một nghìn chín trăm người. Những người khác linh hồn đều đã bị tiêu tan trong cuộc chém giết

lẫn nhau giữa các Chủ Thần. Hơn một nghìn chín trăm người còn lại cũng là Thần tộc mới trú ngụ trong thân thể của Huyết Luyện Thú, dung mạo xấu xí, bộ dạng kỳ quái.

Sở Thiên ngồi xuống chiếc ghế của hạ thủ Bì Bồng, cười: “Lão tổ tông, có thể cho ta biết tam sủng của Thần Hoàng năm đó làm thế nào trở thành Thần Thú của Tư Đặc n không? Còn nữa, Tư Đặc n làm sao mà trở thành Thần Hoàng vậy?”

Lai lịch của Tư Đặc n vẫn là một điều bí mật! E là chỉ có hần biết!” Bì Bồng cũng ngồi xuống, trầm ngâm: “Khi đại chiến Chúng Thần kết thúc không lâu, Sáng Thế Phụ Thần chuẩn bị quy ẩn, phân chia lại quyền lợi của tam giới. Trước lúc đó chưa ai từng gặp Tư Đặc n, nhưng ngay trước hôm Sáng Thế Phụ Thần quy ẩn mấy ngày, lão nhân gia đột nhiên triệu tập tất cả Chủ Thần, giới thiệu Tư Đặc n với Chúng Thần và tuyên bố Tư Đặc n thay ngài cai quản tam giới!”

“Ha ha, lão tổ tông, chuyện này ta biết rồi. Ngài có thể nói những chuyện ta không biết không?”

Bì Bồng cười, “Ta và Khổ Khoa Kỳ là cô nhi được Tư Đặc n nhặt được. Phán Quyết Kiệt Khắc Tồn nhập môn trước bọn ta, nghe nói cũng là cô nhi được Tư Đặc n nhặt!”

Quan hệ giữa Thần Hoàng và Phán Quyết Thần Thú quả nhiên không bình thường, Sở Thiên nghĩ bụng. Kiệt Khắc Tồn nói hần và Thần Hoàng là huynh đệ từ nhỏ, nhưng từ miệng Bì Bồng lại thành cô nhi. Xem ra có rất nhiều chuyện chỉ có Phán Quyết Kiệt Khắc Tồn mới biết.

“Về lai lịch của Tư Đặc n, ta biết nhiều hơn những Chủ Thần khác một chuyện... Khổ Khoa Kỳ cũng biết!” Bì Bồng nhìn Sở Thiên chằm chằm, “Khi Tư Đặc n làm Thần Hoàng, mỗi năm đều đến đại sa mạc Tư Khoa Đặc ở nhân gian một lần!”

“Ồ!” Sở Thiên nheo mắt cười, “Chả trách lão tổ tông phái Phổ Lan Đa đến nhân gian phải cướp được vùng địa bàn sa mạc Tư Khoa Đặc!”

Bì Bồng lắc đầu, nhún vai nói: “Ta cũng nghi ngờ nhưng mỗi năm Tư Đặc n đều đi vào cùng một thời điểm, mấy nghìn năm nay chưa bao giờ thay đổi! Ha ha!”

“Cháu rể, đúng vậy! Lão thái bà ta làm chứng, lần này Bì Bồng không gạt người đâu!” La Tây Nhã giờ càng nhìn Sở Thiên càng thấy hài lòng, một đứa cháu rể có thể biến một lão yêu bà gần hai vạn tuổi thành một thiếu phụ hơn hai mươi tuổi thì ai nhìn cũng thích, “Nhân gian các người không phải có một ngày lễ gọi là ngày Thần n sao? Ha ha, thật ra lại lịch của ngày Thần n chính là ngày đó Tư Đặc n đến đại sa mạc, chưa bao giờ giết Thần!”

Ngày Thần n cũng tương đương với năm mới ở Huyền Thú đại lục. Sở Thiên tính, vừa đúng còn ba tháng nữa. Ba tháng... Sở Thiên cười thầm, lúc đó con gái cũng sắp ra đời rồi!

Nghĩ đến đây, Sở Thiên bỗng giật mình, vội nói: “Lão tổ tông, Thái Dương Thần xâm chiến nhân gian, địa điểm mà hần chọn cũng là đại sa mạc Tư Khoa Đặc.”

Ánh mắt Bì Bồng trở nên sắc lẹm, “Khổ Khoa Kỳ đã cho Tử Thần biết thói quen của Tư Đặc n rồi!”

Bì Bồng đứng dậy đi mấy bước rồi nói: “Phu nhân, ta không rời khỏi Huyết Luyện Ngục được, bà đi nhân gian một chuyến thế nào? Tiễn thể truyền thụ sức mạnh linh hồn cho tiểu nha đầu Chu Lệ Á!”

“Cũng được! Nhiều năm rồi chưa rời khỏi Huyết Luyện Ngục, đúng là hơi nhớ nhân gian rồi!”

Sở Thiên vừa mừng lại vừa lo, La Tây Nhã đến nhân gian là một trợ lực rất tốt, nhưng cũng có khả năng bắt đầu cho việc gia tộc Bì Bồng nhúng tay vào sự vụ của nhân gian, thế là Sở Thiên vội nói: “Lão tổ mẫu, ta không dám giấu, Hải Vương Bào Uy Nhĩ đã hồi phục thực lực, giờ đang thay ta chỉ huy quân đội Thần tộc của Bồ Lô Trạch chiến đấu!”

“Người giao quân đội cho Bào Uy Nhĩ chỉ huy?” La Tây Nhã kinh ngạc, Bì Bồng cũng chau mày lại.

“Ha ha, ta kế vị Long Thần, cũng coi như là thân thích với Hải Vương bộ hạ, ta tin tưởng!”

Bì Bồng nhìn Sở Thiên, tiểu tử này khả năng lôi kéo quan hệ đúng là hàng đầu. Kéo Bào Uy Nhĩ ra chắc chắn là sợ thành Huyết Luyện cướp mất quyền của hần! Thú vị thật! Bì Bồng bật cười, “Ha ha, phu nhân, thân thể bà vừa mới phục hồi, ta nên đi vậy!”

Rầm! La Tây Nhã đập bàn, phản đối kịch liệt, “Ta đi, ông ở lại trông nhà!”

Phu nhân à, bà không khống chế được hấn đầu! Bì Bồng thăm nghĩ, nhưng không làm trái ý của ái thiê, lắc đầu cười khổ.

.....

Gần hai nghìn Hoàng Lăng Vệ, tính cả Linh Hồn Chủ Thần La Tây Nhã, lần này Sở Thiên đến Huyết Luyện Ngục không hề về tay không. Khi trở về nhân gian, Sở Thiên không đến chiến trường ở đại sa mạc mà về Bồ Lô Trạch trước, đến thẳng trước cửa chỗ của Chu Lệ Á.

La Tây Nhã tranh vào trước, nhìn Chu Lệ Á không khác mình là bao cười lớn, ngoảnh đầu nói với Sở Thiên: “Đẹp, tiểu nha đầu nhà ta đẹp thật! Ai ya~ tiểu tiểu nha đầu này cũng thật đáng yêu!”

Vừa nói La Tây Nhã vừa cúi người nhìn vào bụng Chu Lệ Á, “Ha ha, tiểu bảo bối này thật đáng yêu!”

Sở Thiên giới thiệu La Tây Nhã cho Chu Lệ Á, cười: “Lão tổ mẫu có thể nhìn thấy hình dáng con gái ta?”

“Đúng thế, lão thái bà ta dù sao cũng là Linh Hồn Chủ Thần!”

“Lão tổ mẫu, nhìn người có vẻ không lớn hơn con mấy tuổi, sao lại gọi mình là lão thái bà?” Chu Lệ Á hỏi.

“Ừm, tiểu nha đầu này biết nói chuyện, ta thích!” La Tây Nhã cười lớn.

Sở Thiên vội nói: “Lão tổ mẫu, tên của con gái ta chưa đặt, người đặt đi!”

“Được, được! Để ta từ từ nghĩ, Dù sao cũng còn ba tháng nữa ta mới được thấy tiểu bảo bối mà!” La Tây Nhã bồng ôm lấy bụng Chu Lệ Á, “Tiểu bảo bối, lão tổ mẫu cho người quà ra mắt trước, đừng có chê đó!”

Cái La Tây Nhã cho đương nhiên không cần nói, chắc chắn thuộc về mặt linh hồn. Nhưng sức mạnh linh hồn của La Tây Nhã vừa tiếp xúc với đứa bé trong bụng Chu Lệ Á thì La Tây Nhã bật cười: “Bảo bối ngoan, lại có thể dùng linh hồn nói chuyện với ta! Ha ha ha, các người nghe thấy không, nó nói cảm ơn!”

Sở Thiên làm sao mà nghe được giọng của linh hồn, hấn cười trừ: “Lão tổ mẫu, dù sao chiến sự đang thuận lợi, chuyện của người cũng không gấp, hay là... để con gái ta ở cùng người mấy hôm? Người cũng quan tâm nó hơn chút!”

La Tây Nhã không quay đầu lại thuận miệng đồng ý luôn.

Sở Thiên cười thầm, lão tổ mẫu này quá dễ đối phó. Vừa rồi hấn còn nghĩ làm thế nào để giữ La Tây Nhã ở lại Bồ Lô Trạch, không cho bà ta đến tiền tuyến nhúng tay vào quân vụ. Không ngờ, đứa con còn chưa ra đời lại có thể làm được.

Để lại Chu Lệ Á với lão tổ mẫu, Sở Thiên và A Mạt Kỳ rời khỏi phòng.

“Khảm Phổ, người ở lại Bồ Lô Trạch tiếp tục dưỡng thương, đồng thời huấn luyện Hoàng Lăng Vệ. A Mạt Kỳ, đưa ta đến tiền tuyến!”

Hai người chia nhau chấp hành mệnh lệnh, chớp mắt Sở Thiên đã được đưa đến sa mạc Tư Khoa Đặc.

Rời đi mới mười mấy ngày mà sa mạc Tư Khoa Đặc đã thay đổi hoàn toàn. Bãi cát vàng trước đây đã thành một vùng đầm lầy xanh rậm rạp. Đây là môi trường thích hợp cho Hải tộc tác chiến, có lẽ là sản phẩm của Bào Uy Nhĩ.

Vén lều lên Sở Thiên cười: “Biểu tỹ, lão bà, ta về rồi!”

“Ừ, ngồi tự nhiên!” mỹ nhân ngư sắc mặt nghiêm túc, cúi đầu vào tài liệu trên bàn. Sát Lâm Na cũng ở bên cạnh, hai người đang chỉ địa đồ bàn bạc.

Sở Thiên nhún vai, liếc A Mạt Kỳ, “Sao không có ai để ý đến ta?”

“Được rồi, phu quân của thiếp, chúng ta hình như gặp rắc rối rồi! Chàng qua đây xem!” Sát Lâm Na vẫy Sở Thiên, chỉ vào bản địa đồ, cau mày nói: “Thiếp và biểu tỹ đã tìm được tung tích của Thái Dương Thần, nhưng rất lạ, hình như chúng không vội tấn công mà chỉ rút đầu phòng thủ ở một nơi. Chàng xem!”

Sở Thiên nhìn theo tay Sắt Lâm Na, trên địa đồ có một dấu hiệu của Thái Dương Thần, ở vị trí đó là vương thành Tư Khoa Đặc ở giữa đại lục - thành Mã Lệ Liên! Cũng chính là nơi ngày trước Sở Thiên tham gia tụ hội các phú hào và thu phục Tề Bách Lâm.

“Ngoài ra còn một nơi nữa cũng có tung tích của quân đội Thái Dương Thần!”

Sắt Lâm Na di chuyển tay vào một điểm bên trên địa đồ.

“Hong Nguyệt Thành?” Sở Thiên ngạc nhiên.

Sắt Lâm Na gật đầu: “Đến nay Hong Nguyệt Thành đã bị chà đạp vào địa ngục. Không gian Hong Nguyệt cũng không tồn tại nữa, ở đó chỉ có cát, có thể nói là không có chút giá trị quân sự nào! Nhưng Thái Dương Thần lại sai quân bao vây ở đó!”

Dị Giới Thú Y

521. Chương 499: Phụ Thần

Nghĩ một lúc, Sở Thiên nói: “Ha ha, có Thái Dương Thần, chắc chắn có Hải Thần, Hong Nguyệt Thành là hang ổ cũ của Liên Thành, có thể hấn để lại đó bí mật gì đó, điều này cũng không có gì lạ. Mã Lệ Liên đáng để ta suy nghĩ!”

Nói rồi Sở Thiên rất tự nhiên ôm lấy eo Sắt Lâm Na, phu thê hai người bình thường vẫn làm vậy, nhưng trong lòng mỹ nhân ngư không hiểu sao lại thấy hơi chua xót, hạ giọng: “Phát Lạp Dịch Nặc, động tĩnh của Thái Dương Thần kỳ lạ, không giống như đánh trận. Người xem trận địa hẳn sắp xếp... Thôi, người xem cũng không hiểu! Ta nói luôn, Thái Dương Thần có lẽ đang bảo vệ cái gì đó, chứ không phải chiến đấu với chúng ta!”

“Ha ha, việc quân có biểu tỷ làm chủ rồi, ta chỉ quản việc cung cấp tài nguyên!”

“Tài nguyên? Tài nguyên người cung cấp được bao nhiêu? Phụ Thần có không? Chiến tranh Thần tộc, cơ bản nhất là nguyên tố, giờ Thái Dương Thần chiếm cứ địa hình sa mạc, rất bất lợi cho đại quân thủy tộc của ta. Tình hình này, ta chỉ có thể dựa vào Phụ Thần, nhưng người cho ta được bao nhiêu? Một người cũng không!”

Mỹ nhân ngư nói rất dửng dưng, nhưng Sở Thiên chỉ nhìn mà cười, các tướng lĩnh Khải Tát khi thảo luận quân vụ còn dữ hơn cả mỹ nhân ngư, Sở Thiên nghĩ như vậy.

“Phụ Thần là gì?”

“Chính là Thần tộc phụ trợ chiến tranh, thường đều có thể trợ giúp cho những Thần tộc chủ chiến!” Sắt Lâm Na giải thích thay cho mỹ nhân ngư, “Biểu tỷ tấn công thăm dò mấy lần, theo tin tình báo thì trong quân đội Thái Dương Thần có Phụ Thần rất lợi hại, thậm chí còn có thể làm yếu Linh Vực của Thần tộc!”

“Đúng vậy!” mỹ nhân ngư tiếp lời: “Thực lực Phụ Thần của đối phương chỉ kém đệ nhất Phụ Thần Thần tộc năm đó - Nữ Thần Vận Mệnh!”

“Nữ Thần Vận mệnh Mã Ni? Ha ha ha, có lẽ ta có thể tìm cô ta đến giúp tỷ!” Sở Thiên chỉ về phương đông, “Ở đó có một con Cuồng Lang tên Cát Nặc Bỉ Lợi, từng diễn với Mã Ni câu chuyện đồng thoại tình yêu của Thần tộc!”

“Người có thể tìm thấy Mã Ni? Được, nhanh chóng đi làm đi! Có điều quân tình khẩn cấp, ta sẽ không để cho Thái Dương Thần tiếp tục thực hiện kế hoạch của hắn, dù hắn có kế hoạch gì đi chăng nữa!”

Sắt Lâm Na lắc đầu, “Ta cho rằng nên tùy cơ ứng biến. Thái Dương Thần hành động kỳ quái, rất có khả năng hắn đang bố trí một kế hoạch nhằm vào chúng ta. Nếu khinh suất tiến quân e là sẽ trúng kế!”

“Thời cơ không thể để tuột mất! Nếu Thái Dương Thần thật sự có kế hoạch đó thì càng nên ngăn cản trước khi hắn hoàn thành, chúng ta đã cho hắn quá nhiều thời gian rồi!”

“Nếu lúc này Thái Dương Thần đã bố trí xong cả rồi thì sao?”

“Chỉ cần ta dẫn nước của Thất Hải đến, rồi tập kích ban đêm, dù Thái Dương Thần có kế hoạch gì thì cũng không thể kháng cự lại đại quân hải thần của ta!”

“Nếu Thái Dương Thần đang đợi tỷ thì sao?”

Hai người phụ nữ dần khiến Sở Thiên cảm thấy mùi thuốc súng, hẳn không biết nên khuyên giải thế nào nữa, lén nháy mắt với A Mạt Kỳ.

Nhưng đáng tiếc Sở Thiên đã nhờ nhầm người, A Mạt Kỳ cười, “Hải Vương, phu nhân, tuy ta không thông binh pháp nhưng cũng đã trải qua không ít trận chiến. Đánh nhau, đều là ra tay trước thì hơn!”

“Nói rất có lý!” Bào Uy Nhĩ tán thưởng, “Tuyệt đối không thể cho Thái Dương Thần có cơ hội bố trí! Tối nay, chúng ta xuất binh!”

Sắt Lâm Na cau mày, “Xuất binh? Đánh vào đâu? Thành Mã Lệ Liên hay là đồng tàn Hồng Nguyệt Thành? Chủ lực của quân địch ở đâu còn không biết thì tấn công thế nào?”

Mỹ nhân ngư cười nhạt, “Muội muội tốt, đánh trận, tình hình địch rất quan trọng. Có điều chỉ cần chúng ta đánh cho Thái Dương Thần một trận đau, chủ lực của hắn chắc chắn sẽ theo chúng ta! Thái Dương Thần do quan hệ Linh Vực, nếu hắn muốn che giấu chủ lực chúng ta không có cách gì cả. Do đó, chỉ có thể ra tay trước, điều động quân chủ lực của hắn để chúng ta có cơ hội phát hiện chúng!”

Sắt Lâm Na cũng cười: “Biểu tỷ, hiện nay chúng ta chỉ biết Thái Dương Thần có hai cứ điểm. Nếu hắn còn có nơi thứ ba thì sao? Một khi...”

Sở Thiên ngẩng đầu lên nhìn hoa văn Kim Long trên đỉnh lều, chép miệng, chấp tay sau lưng ra khỏi lều, “A Mạt Kỳ, có kết quả thì cho ta biết!”

.....

Sau cuộc “hiệp thương hữu nghị” Sắt Lâm Na và Bào Uy Nhĩ cuối cùng đã quyết định tối nay đột kích thành Mã Lệ Liên. Nghe họ đã có kết luận, Sở Thiên đã lượn lơ bên ngoài nửa ngày trời nhìn lên vầng Hồng Nguyệt thở phào.

Thời gian tranh luận tuy dài nhưng quân lệnh của Bào Uy Nhĩ vừa ra, đại quân gần một vạn Thần tộc liên hợp giữa Bồ Lô Trạch và Biển Cầm lập tức di chuyển.

Một cỗ phi đình đơn độc bay về phía thành Mã Lệ Liên. Quả khí cầu của phi đình, dưới ánh đỏ máu chiếu rọi của vầng Hồng Nguyệt dường như đang trôi lơ lửng.

Bên dưới không phải cái khoang khổng lồ nữa, cũng không phải pháo Thần Lực, mà là một cái vòng bằng vàng, nhìn từ xa giống như một chiếc nhẫn. Đây chính là điểm mà Bào Uy Nhĩ hài lòng nhất về hệ thống quân sự của Bồ Lô Trạch - Tề Bách Lâm và Tây Cương phối hợp biến nhẫn Ấn Thần to ra trăm lần, tạo ra một cái vòng ngăn chặn Thần Lực khổng lồ, đồng thời theo truyền thống đặt tên của Bồ Lô Trạch, gọi nó là Sự ẩn nấu của Phát Lạp Địch Nặc!”

Tất cả Thần tộc đều ẩn thân, ẩn bên dưới chiếc vòng ẩn nấu. Nhìn từ thành Mã Lệ Liên thì nhiều nhất cũng chỉ nhìn thấy một quả khí cầu của phi đình.

Cách thành Mã Lệ Liên hơn trăm dặm thì phi đình dừng lại. Cùng lúc đó các thiết bị trên phi đình cũng bắt đầu khởi động.

Bào Uy Nhĩ ở chính giữa đội hình nhìn chăm chú nhìn bức tường thành phía trước, bàn tay ngọc giơ lên cao rồi vỗ mạnh.

Kim Cương ở phía trước nhận được lệnh bay ra, An Cát Lệ Na cũng theo ngay sau đó. Khi đã có một khoảng cách nhất định với phi đình, Kim Cương tháo nhẫn Ấn Thần ra hét lớn: “Thái Dương Thần Nạp Thập! Bồ Lô Trạch tả phong tướng Kim Cương, cùng An Cát Lệ Na miện hạ phụng mệnh đưa chiến thư!”

Nói rồi, Kim Cương giơ cao cổ pháo Thần Lực, ‘uỳnh!’ một tiếng bắn lên trời.

Trên tường thành bay ra một Cao Vị Thần, chặn Kim Cương lại: “Đưa chiến thư ra! Còn người, cút!”

“Không ai dạy người lễ tiết hả? Hừ!”

Trong khi nói, Kim Cương hạ pháo xuống, tứ trùng Thần Lực bắn ra, tên Hạ Vị Thần tránh không kịp, lập tức biến thành tro bụi, “Nạp Thập, bảo kẻ nào biết nói chuyện ra đây!”

“To gan!” một đội quân bay ra bao vây Kim Cương.

“Hừ, đây là cách tiếp khách của Thái Dương Thần sao?” An Cát Lệ Na cười nhạt, “Nạp Thập, sao lại không dám ra gặp ta thế?! Cảm giác bán thân cho Cáp Định Tư không dễ chịu đâu nhỉ?”

“An Cát Lệ Na, không phải ngươi cũng bán thân cho kẻ khác đó sao?”

Bóng tối biến mất, thành Mã Lệ Liên như mọc ra một vòng thái dương, Nạp Thập, thân thể sáng chói xuất hiện trên thành, nhìn An Cát Lệ Na từ xa.

Nhận lấy bức thư từ tay Kim Cương, An Cát Lệ Na vận Thần Lực, truyền Thủy Hỏa lưỡng hệ nguyên tố lên bức thư, rồi bắn cho Thái Dương Thần.

Trên quảng trường bay, nguyên tố trên bức thư ngày càng nhiều, khi bay đến trước mặt Thái Dương Thần thì đã là một cái xoáy Linh Vực phức hợp to bằng một cổ phi đình.

Thái Dương Thần cười ung dung, đầu tiên làm biến mất Hỏa nguyên tố mà hắn rảnh nhất, rồi biến ra lửa hừng hực thiêu cạn Thủy nguyên tố của An Cát Lệ Na.

Nhưng không ngờ Thủy nguyên tố của An Cát Lệ Na đột nhiên nổ tung, bầu trời thành Mã Lệ Liên dường như có một trận mưa lớn kỳ lạ.

“An Cát Lệ Na, Thủy nguyên tố của ngươi tan ra nhiều như vậy, thì làm gì được ta?” Thái Dương Thần căn bản không thèm để ý số Thủy nguyên tố đang rơi xuống.

“Không tốt rồi, toàn thành phòng ngự!” từ bên trong thành một tiếng hét vang lên: “Nạp Thập đại ca, cô ta đang tạo Thủy hệ không gian!”

Là tiếng của Liên thành, nhưng tiếc là hắn nói hơi muộn, trong những giọt mưa như những lưỡi kiếm sắc ấy, Bào Uy Nhĩ đã có được môi trường chiến đấu mà mình cần, hét lên lạnh lùng: “Giết!”

Đại quân Hải tộc rơi từ trên trời xuống, tiến hành không kích thành Mã Lệ Liên.

Sở Thiên ở bên trong cười: “Biểu tỳ, Sự ẩn thân của Phát Lạp Định Nặc này cũng có chút tác dụng nhỉ?”

Mỹ nhân ngư hừ một tiếng coi như đã trả lời Sở Thiên. Mỹ nhân ngư cũng có vài phần ngạc nhiên với thứ vũ khí kỹ thuật cao này. Trong tình huống thông thường thì Thần tộc không có kiểu đánh lén thế này Vì đại quân Hải tộc của cô ta nếu muốn đến thành Mã Lệ Liên một cách thành công thì nhất định phải mang theo rất nhiều Thủy nguyên tố. E là cách vài trăm dặm là đã bị phát hiện. Năm đó mỹ nhân ngư có thể đánh lén đại quân Thần tộc thành công cũng là vì chiến trường là ở biển, có thể ẩn giấu Thủy nguyên tố.

“Ngươi tự lo cho mình đi!” mỹ nhân ngư rút ra cây kích ba chạc, xông ra ngoài.

“Này, tỳ là chủ soái, sao lại đích thân ra tay?! Sở Thiên cuống cuống gọi lớn.

“Chủ tướng càng phải lên trước bình sỹ!”

Sở Thiên nhún vai, kệ cho mỹ nhân ngư đi. Tính kỹ thì những trận mà mỹ nhân ngư tham gia, hầu như lần nào cũng đánh tuyến đầu, thế thì làm chủ soái thế nào được? Sở Thiên nghĩ bụng, chủ soái, là phải chỉ tay năm ngón! Có điều, một tướng thiện chiến thì phải biết tính xa!

Vẫn có chút không yên tâm, Sở Thiên hét to: “Đừng có tùy tiện dùng thất trùng Thần Lực đó!”

Mỹ nhân ngư trong lòng bỗng thấy ảm áp, nhưng ra tay lại càng ác liệt.

Thái Dương Thần thấy mỹ nhân ngư, nhưng không đáp lại, biến thành một luồng sáng rồi biến mất.

Lá chắn Thái Dương Thần trên tường thành Mã Lệ Liên cuối cùng cũng triển khai, nhưng lúc này Bào Uy Nhĩ và An Cát Lệ Na với tốc độ nhanh nhất đã vào bên trong thành, tấm lá chắn đó chỉ chặn được phần lớn đội quân Hải tộc, một số vẫn xông được vào trong, những người có thể vào đều là tinh nhuệ trong số quân tinh nhuệ.

Phải nghênh chiến quá bất ngờ, Thần tộc của Thái Dương Thần rơi vào sự hỗn loạn.

Sở Thiên kéo A Mạt Kỳ đang bẻ tay chuẩn bị xuất trận, nói: “Người không cần xuống đó, hãy ghi nhớ chiến tranh Thần tộc là thế nào, sau này sẽ do người đánh!”

Lá chắn trên tường thành ngày càng yếu, dưới sự liên thủ của Bào Uy Nhĩ và An Cát Lệ Na, nhân lực duy trì lá chắn gần như bị giết sạch.

“Phất Lạp Định Nặc, người xem, đây có lẽ chính là Phụ Thần của Thái Dương Thần Cung!”

Thần Lực bay mù mịt, Sở Thiên đã không còn nhìn rõ tình hình bên trong từ lâu rồi. Hai mắt Bác Đức biến thành trắng dã, chiếu ra cảnh tượng của chiến trường.

Đây là một góc ở gần tường thành, một đội hơn một trăm Thần tộc của Thái Dương Thần Cung, tất cả đều không mạnh, đại bộ phận chỉ là thần binh thần tướng nhất nhị trùng Thần Lực. Chúng đang bị đội quân Hải tộc tàn sát nhưng lại không dám lui quân, vì chúng phụ trách bảo vệ đội quân Thần tộc duy trì lá chắn.

Thỉnh thoảng, trên người đội tiểu binh đáng thương này lại xuất hiện một tầng khí nhật, ngay sau đó thì tình thế trở nên tốt hơn, chúng lại kiên trì thêm được một lúc.

“Đây chính là tác dụng của Phụ Thần, nhưng Thần tộc duy trì lá chắn ấy thật ra cũng là một loại Phụ Thần. Nếu ta không nhầm thì đây là Cuồng Hóa Linh Vực, có thể tăng cường Thần Lực trong thời gian ngắn, hơn nữa kẻ giải phóng Linh Vực là một cao thủ, có thể ẩn giấu khí tức của mình trong khi để Linh Vực rời khỏi cơ thể!”

“Thì ra là vú em ở khoảng cách xa!”

Bác Đức ngẩn người, cô ta nghe không hiểu chuyện ở trái đất của Sở Thiên, nhưng vẫn cười, “Vú em, không tồi, ha ha, nói như thế thì vú em lợi hại nhất trong tam giới chính là nữ thần Vận Mệnh rồi!”

“Mã Ni lợi hại đến mức nào?”

“Nếu ở Lạc Ưng Thạch có Mã Ni giúp thì ta vẫn bị thương nhưng có thể khiến Bào Uy Nhĩ tan thành mây khói!”

Sở Thiên kinh ngạc.

“Sao? Xót cho tình nhân biểu tỷ hả? Hi hi!”

“Đâu có!” Sở Thiên vội chuyển chủ đề, cười: “Bác Đức miện hạ, mất miện hạ lợi hại như vậy, có thể tìm một Phụ Thần ra để ta nghiên cứu không?”

.....

Dị Giới Thú Y

522. Chương 500: Tù Binh

“Người muốn nghiên cứu Phụ Thần?” xung quanh không có người ngoài, Bác Đức khẽ gật đầu với A Mạt Kỳ, nói với giọng vừa ngọt ngào vừa chua ngoa: “A Mạt Kỳ, ông chủ chàng đúng là không phải người tốt!”

A Mạt Kỳ nhún mắt, “Sao ông chủ lại không phải người tốt?”

“Chàng không biết rồi, Phụ Thần của Thần tộc đa số là nữ. Ông chủ chàng muốn ta bắt một người về cho hắn nghiên cứu, đây có thể gọi là người tốt sao?” Bác Đức cười ha ha.

Sở Thiên bị Bác Đức chọc tức nhưng cũng chỉ có thể đứng đó nghe, vợ của huynh đệ là một loại phụ nữ khó đối phó nhất!

“Được rồi, không đùa với người nữa!” Bác Đức chỉ lá chắn trên thành Mã Lệ Liên, “Tầng lá chắn này là do Thái Dương Thần phóng ra. Lá chắn được duy trì bởi hàng trăm Phụ Thần, tuy giờ đã yếu đi nhiều nhưng vẫn có thể chặn được tầm nhìn của ta. Muốn ta bắt người thì người phải đợi rồi!”

“Nhưng ta cũng không chắc chắn sẽ bắt được cho người. Phàm là Phụ Thần, thường thì đều là cao thủ chạy trốn và ẩn náu!”

Sở Thiên nghe vậy cũng không thúc giục Bác Đức, tĩnh tâm quan sát chiến sự.

Dưới sự chỉ đạo của Bào Uy Nhĩ và An Cát Lệ Na, đội quân Hải tộc tiến rất nhanh. Bên ngoài thành, có Kỵ Sĩ Đoàn Vinh Quang của Phất Lạp Dịch Nặc dẫn đầu, đội quân bộ hàng vạn quân đang oanh kích lá chắn, tiêu hao sức mạnh của lá chắn từng chút từng chút một.

Nhìn sắc trời, đã là nửa đêm rồi, trận chiến đấu này có lẽ sẽ kết thúc trước khi mặt trời mọc - lúc có lợi nhất cho Thái Dương Thần.

Sau khi lộ diện, Nạp Thập và Liên Thành đều biến mất, đứng đằng sau chỉ huy quân đội chống đỡ lại sự công kích. Mỹ nhân ngư không hài lòng với tốc độ tiến quân, nhưng cũng chẳng có cách nào khác. Vì đây là thành Mã Lệ Liên, vương đô Tư Khoa Đặc với hàng trăm vạn người dân.

Chiến tranh Thần tộc không thể để liên lụy đến con người không có khả năng phản kháng, đây chính là luật bất thành văn của nội bộ Thần tộc!

Vì thế Thái Dương Thần không dùng hàng trăm triệu con người làm bia đỡ đạn mà ngược lại bảo vệ dưới hình thức cấm địa. Bào Uy Nhĩ cũng tuân thủ quy tắc này, không sử dụng chiêu thức quy mô lớn, chỉ đánh cận chiến.

Vầng Hồng Nguyệt đang dần lặn, khi phía đông đã hừng sáng, cuối cùng mỹ nhân ngư đã giải quyết mọi Phụ Thần đang duy trì lá chắn. Lá chắn Thái Dương vỡ tan tành, đại quân Hải tộc hoan hỉ, từng đội một trăm người nhanh chóng tuần tự xông vào trong thành.

“Bác Đức miện hạ, phiền miện hạ rồi!”

Bác Đức gật đầu, hai mắt nhìn chăm chăm cả tòa thành Mã Lệ Liên.

“A Mạt Kỳ, chàng triệu tập Khải Tát Thiết Kỵ đi, chuẩn bị chiếm thành!”

“Đừng chiếm thành vội, đưa quân ra phía đông thành, Thái Dương Thần chạy về phía đó rồi!”

A Mạt Kỳ vội mở thông đạo đưa Bác Đức đi, rồi quay lại chỗ Bào Uy Nhĩ, chỉ thông đạo nói: “Nạp Thập chạy rồi, Bác Đức cũng đuổi theo rồi!”

Mỹ nhân ngư đi vào trong đồng thời dặn dò một tướng lĩnh Hải tộc, “Người chỉ huy thay ta!”

Sở Thiên không nhàn hạ không có việc gì, bay lên ngồi trên quả khí cầu của phi đình, dưới tầng tầng lớp lớp bảo vệ ngồi xem đánh nhau.

A Mạt Kỳ hộ tống mỹ nhân ngư đi rồi mở thông đạo gọi Khải Tát Thiết Kỵ. Không gian hân hở bây giờ chỉ có hạn, một lần nhiều nhất chỉ gọi được hơn nghìn người, nhưng được cái tốc độ nhanh, từng đoàn từng đoàn kỵ binh tràn vào thành Mã Lệ Liên trợ giúp đội quân Hải tộc.

Từ phía đông thành vang lên một tiếng Thần Lực phát nổ chói tai. Ở đó không có người bình thường, các Chủ Thần như mỹ nhân ngư cũng thoải mái sử dụng toàn lực.

Khi mặt trời lên thì cuộc chiến trong và ngoài thành đều kết thúc.

Dưới sự bảo vệ của các Thần tộc, thành Mã Lệ Liên tổn thất không nhiều, nhưng ngược lại phía đông thành lại có thêm một cái hồ giữa sa mạc.

Cơn gió nóng của sa mạc từ phương đông, khi thổi qua hồ đến chỗ Sở Thiên thì đã thành một luồng gió mát. Trong cơn gió dễ chịu này mỹ nhân ngư tay tóm Thái Dương Thần bay trở về, sắc mặt lạnh tanh: “Hải Thần không ở cùng Thái Dương Thần, hân sớm đã chạy trốn rồi!”

“Hải Thần chạy trốn cũng rất dễ hiểu!” Bác Đức đi ngay phía sau, cười: “Trên trời dưới đất đều là Thủy nguyên tố, lại là hôn chiến trong đêm, tên đó bị người bắt được mới lạ!”

Bác Đức đắc ý nhìn vẻ mặt tức giận của mỹ nhân ngư, nói với Sở Thiên: “Phất Lạp Dịch Nặc miện hạ, e là người phải thất vọng rồi!”

“Thắng lớn như thế, hần có gì mà thất vọng?!” mỹ nhân ngư lạnh lùng.

Bác Đức cười kỳ quái, “Hải Vương miện hạ không biết đấy. Phát Lạp Dịch Nặc tiên sinh lệnh cho ta đi bắt một mỹ nữ về cho hần ‘nghiên cứu’, nhưng ta không bắt được!”

Mỹ nhân ngư nhìn Bác Đức coi thường, “Nếu hần là kẻ háo sắc thì Thần Sáng Thế có thể trở lại rồi!”

Sáng Thế Thần trở lại, trong Thần tộc, câu này có nghĩa tương đương với câu ‘lợn có thể trèo cây’ ở trái đất.

“Ồ, người cũng hiểu Phát Lạp Dịch Nặc quá nhỉ? Hay là người đã từng được hần ‘nghiên cứu’ rồi?! Không đúng, Long Thần miện hạ không phải kẻ háo sắc, vậy thì là người ‘nghiên cứu’ hần rồi! Ha ha, đây quả là bí mật to lớn của Thần tộc đó!” nói rồi Bác Đức cười với hai trưởng lão Phượng Hoàng, “Lần này các người đã tin chưa? Tin đồn trong tam giới, Hải Vương Biển Cầm là là tình nhân của Long Thần, không có lửa làm sao có khói!”

Người đứng là đồ bà tám! Sở Thiên thầm chửi, nhưng không biết phải làm sao!

“Phát Lạp Dịch Nặc miện hạ, mỹ nữ không bắt được, nhưng lại bắt được một lão thái bà! Đây chính là một trong các Phụ Thần của thủ hạ Thái Dương Thần!”

Sở Thiên đã nhìn thấy Bác Đức giấu một người sau lưng, nhưng khi Phượng Hoàng Thần giơ tù binh ra hần mới nhìn rõ đúng là một nữ, nhưng không đến mức ‘lão thái bà’, chỉ hơn bốn mươi tuổi.

.....

Sau khi chiến thắng thì nên làm gì? Đương nhiên là thẩm vấn tù binh.

An Cát Lệ Na và Kim Cương dẫn một đội quân trấn thủ thành Mã Lệ Liên, đồng thời cũng tìm kiếm nguyên nhân Thái Dương Thần hành động khác lạ. Chủ lực của mỹ nhân ngư cũng tiến quân về đóng tàn tích Hồng Nguyệt Thành.

Đứng bên cạnh cửa sổ trong phi đình, Sở Thiên nhìn xuống dưới, không kìm được mà cảm thán sức tàn phá của Thần tộc. Trận này cũng chỉ có bốn Chủ Thần tham gia, nếu đại chiến thế giới Thần tộc thật sự diễn ra ở đây thì có lẽ cả cái Huyền Thú đại lục đã bị hủy rồi.

Sở Thiên quay vào trong, dùng biểu cảm Thần Côn cười với ‘lão thái bà’ bị phong ấn kia: “Vị miện hạ đây có thể cho ta biết tên không?”

‘Lão thái bà’ lạnh lùng, “Ta đã bị bắt làm tù binh, muốn chém muốn giết tùy người! Đừng có hòng moi được tin gì từ ta!”

“Hừ!” mỹ nhân ngư đập bàn đứng bật dậy, “Người tưởng rằng bọn ta không dám giết người hả?”

Sở Thiên lắc ngón tay, “Biểu tỷ, sao lại thẩm vấn tù binh như thế? Tỷ nghỉ ngơi đi, giao cho tiểu đệ được rồi!”

Mỹ nhân ngư ngồi xuống, cách thức thẩm vấn của Thần tộc đúng là lạc hậu, những gì mỹ nhân ngư biết chỉ là những khổ nhục hình cộng với ép cung dụ dỗ, “Được, xem người có cách gì?”

Đá Thái Dương Thần đang bất tỉnh, Sở Thiên dấm hai quyền vào đầu hần - phải thu lại chút lợi tức rồi từ từ xử lý hần, “Thái Dương Thần bị phong ấn rồi phải không? Vậy thì tách chúng tra trước. Thái Dương Thần bị đưa đến chỗ Thực Thần nghe lão nhân gia kể chuyện ba ngày ba đêm! Đúng rồi, phải chú ý không cho hần tự sát!”

Thái Dương Thần được đưa đi. Sở Thiên tìm hai hòn đá nhỏ nhét vào răng hàm của ‘lão thái bà’ rồi tháo xương vai.

“Người làm gì vậy?” mỹ nhân ngư ngạc nhiên hỏi.

“Sợ cô ta tự sát mà!” Sở Thiên trả lời, rồi kéo một chiếc ghế ra ngồi trước mặt ‘lão thái bà’, cười: “Gần đây gia tộc Ma Cẩn đang thiếu người, ta thấy cho người làm người hầu cũng được đấy!”

‘Lão thái bà’ hơi biến sắc mặt, nhưng lập tức nhắm mắt lại mặc kệ Sở Thiên.

“Có điều gia tộc Ma Căn không thích Thần tộc bình thường như ngươi... Khả khả, ta biến ngươi thành bộ dạng của Huyết Luyện Thú được không? Chính là cái loại mà mặt xanh lét răng nanh chìa ra, tay còn to hơn cả eo ấy! Tin ta đi, thuật Thượng cổ Tế Tự của ta chắc chắn khiến ngươi hài lòng!”

‘Lão thái bà’ khẽ run rẩy, mở mắt nhìn Sở Thiên, trong ánh mắt lộ chút kinh hoàng.

“Không thích à? Đúng rồi, ta quen với Phán Quyết Thần Thú. Hẳn thích gì chắc ngươi biết phải không? Khả khả, ngươi nói xem, nếu toàn bộ Thần tộc nhìn thấy ảnh của ngươi mà gia tộc Ma Căn... thì họ sẽ nghĩ thế nào?”

“Ta... ta tên Phỉ Lâm, Quang Minh Cao Vị nữ thần May Mắn!”

“Ha ha, thế không phải là xong sao, nói thật sớm thì có phải tốt không?!” Sở Thiên lấy ra cây pháp trượng Ô Kim Long Đầu có khảm sáu viên Tinh Thạch tím, đây là vũ khí mới mà Tề Bách Lâm cho hắn. Không chọn đao là vì Sở Thiên cảm thấy pháp trượng sẽ thể hiện được khí chất Thần Côn của hắn.

Dùng pháp trượng đập lên đầu Phỉ Lâm một cái, Sở Thiên cười: “Biết gì thì nói hết ra đi! Nhưng ta phải nhắc nhở trước, ta sẽ dùng cùng cách này thẩm vấn Thái Dương Thần, nếu có gì không khớp thì đừng trách ta. Nói!”

“Ngươi... ngươi muốn biết gì?”

“Thái Dương Thần làm thế nào đến được nhân gian? Hẳn đến là muốn làm gì? Tại sao hắn muốn chiếm cứ đại sa mạc Tư Khoa Đặc?”

“Đến nhân gian là lệnh của Tử Thần, cụ thể ta không rõ. Long Thần miện hạ, ta chẳng qua chỉ là một Thuộc Thần, sao biết được nhiều bí mật chứ?” Phỉ Lâm tỏ ra khó xử, “Hơn nữa, hình như Tử Thần đang lật đổ Quang Minh Thần tộc bọn ta. Không tin thì ngươi xem chiến báo ngày hôm nay đi, những người chết đều là Quang Minh Thần tộc. Những Hắc Ám Thần tộc tín đồ của Tử Thần như Ba Khắc Lợi, một kẻ cũng không chết. Ta cảm thấy... Tử Thần đang để bọn ta nộp mạng!”

Mỹ nhân ngư gật đầu, đối thủ hôm nay không có Hắc Ám Thần tộc.

“Tại sao các ngươi lại nghe theo Tử Thần?”

Phỉ Lâm nói :”Bọn ta đều bị Khó Khoa Kỳ phong ấn linh hồn, không dám không nghe!”

Sở Thiên chép miệng đứng dậy, “Biểu tỳ muốn hỏi gì không?”

Mỹ nhân ngư nói: “Quân lực của Tử Thần thế nào? Có bao nhiêu Phụ Thần? Bao nhiêu Thần tộc chủ lực?”

“Rất nhiều, Cáp Địch Tư và Khó Khoa Kỳ đã mua chuộc tất cả Thần tộc ở địa ngục, sắp thống nhất địa ngục rồi!”

“Thế thì Thần Thất Hải Thú của ta thì sao?”

“Không biết, chúng không bị bắt, nhưng có lẽ cũng bị trọng thương. Đá thông đạo của Địch Á Lạc cũng bị cướp mất một viên, vì thế Thái Dương Thần mới đến được nhân gian!”

Sở Thiên lại đập đầu Phỉ Lâm, gần đây hắn thích dùng pháp trượng gõ đầu người khác, “Ngươi thật sự không biết tại sao Thái Dương Thần lại muốn chiếm cứ đại sa mạc?”

Phỉ Lâm gật đầu lia lịa: “Ta thật sự không biết. Long Thần miện hạ, Bào Uy Nhi phu nhân, các người tin ta đi mà!”

“Rầm!” mỹ nhân ngư đập bàn tức giận: “Ai là phu nhân?!”

“Á!” Phỉ Lâm khựng người lại, “Giờ Thần tộc trong tam giới ai cũng biết miện hạ và Phát Lạp Địch Nặc miện hạ thành thân rồi, thế không phải nên gọi là phu nhân sao?”

Sở Thiên và mỹ nhân ngư trừng trừng nhìn Bác Đức, lời đồn này nhất định là từ miệng cô ta truyền đi!

“Long Thần miện hạ, ta không sợ chết, nhưng xin đừng giao ta cho gia tộc Ma Căn!” Phỉ Lâm cầu xin, “Ta nghe nói miện hạ và Đại Địa Phụ Thần là huynh đệ kết bái, trước đây ta cũng tín ngưỡng Đại Địa Phụ Thần!”

Sở Thiên nheo mắt cười, “Yên tâm, ta sẽ không giết ngươi. Nếu ngươi có biểu hiện tốt ta còn nghĩ cách giải trừ phong ấn cho. Khả khả, nhưng trước đó, ta bỗng nghĩ đến ngươi còn có một tác dụng lớn hơn...”

“Ta không thể đánh trận cho ngươi! Thật sự là không thể! Một khi Tử Thần phát hiện thì Khổ Khoa Kỳ sẽ lập tức giết ta! Vậy thì ngươi sẽ không được cái gì cả!”

“Ai nói ta muốn ngươi đánh trận thay ta? Ha ha!”

Dị Giới Thú Y

523. Chương 501: Lời Khuyên Của Thực Thần

Kết cục cuối cùng của Nữ thần May Mắn khiến Bác Đức và mỹ nhân ngư kinh ngạc mãi, một người thì không ngớt lời khen ngợi Sở Thiên cao minh, người còn lại thì lại nhìn bằng con mắt khinh bỉ, thâm nhủ, tên lừa đảo này quả thật quá vô sỉ.

Sở Thiên tạm thời không thu lại Tinh Hạch của Nữ thần May Mắn, hẳn sai A Mạt Kỳ hộ tống nữ thần đến Bồ Lô Trạch, đem giao tận tay Ba Bác Tát, kèm theo một lá thư - Thừa ngài Ba Bác Tát – Thần Ôn Dịch thân ái, nhiều năm qua ngài đã vì Bồ Lô Trạch mà tận tâm tận lực, bận đến mức không có thời gian mà tìm lấy một người làm vợ, khiến ta vô cùng áy náy, người phụ nữ này tuy có hơi già nhưng vẫn giữ được nét duyên dáng này là để dành tặng cho ngài đấy!

Cuối cùng Sở Thiên phải dùng những người tài năng của Bồ Lô Trạch thì mới có thể hiểu được điều bí mật sau đó: ta mặc kệ là ngươi dùng đến cách gì, trước khi trận chiến này kết thúc, phải giải quyết cho được Nữ thần May Mắn cho ta!

Trong lúc A Mạt Kỳ mở cửa không gian thông đạo, Sở Thiên nhét thư vào tay A Mạt Kỳ, tủm tỉm cười với Nữ thần May Mắn và nói: “Nữ thần May Mắn Phỉ Lâm miện hạ cao minh tôn kính, quần gia Ba Bác Tát của ta tuy có hơi xấu một chút, nhưng tuổi không hơn một trăm, so với ngài thì vẫn còn trẻ lắm, hơn nữa của cải lại nhiều, có thể nói là còn trẻ mà đã giàu có... Ha ha, chúc ngài tân hôn vui vẻ!”

Phỉ Lâm còn chưa kịp phản ứng đã bị A Mạt Kỳ kéo vào không gian thông đạo.

Sở Thiên vẫy tay từ biệt, sau đó bắt tay vào tính toán: “Ồ, làm ông chủ thật không dễ dàng, chuyện của Ba Bác Tát đã giải quyết xong, còn Lỗ Tây Nạp, Hãn Mã, Boeing, Kim Cương...”

Mỹ nhân ngư lắc đầu, rồi lại tiếp tục vùi đầu vào bàn làm việc, chỉnh lý lại việc quân.

Bác Đức lại cảm thấy vô cùng hứng thú, “Phất Lạp Dịch Nặc, mọi việc đều phải giải quyết từng cái từng cái một. Tiếp sau đây, ngươi định giải quyết chuyện hôn nhân đại sự của ai đây?”

Sở Thiên ngoe đầu suy nghĩ một lát rồi cười nói: “Hãn Mã còn nhỏ, Lỗ Tây Nạp có cha hẳn làm chủ, Boeing... người của Bồ Lô Trạch không lo không gả đi được, ha ha, vậy thì là Kim cương rồi!”

Bác Đức cười thần bí, nhưng nụ khiến người khác sờn tóc gáy ấy đã bị chiếc mũ đội đầu che mất.

.....

Mỹ nhân ngư nhanh chóng sắp xếp việc quân, chuyển hướng cho đội quân tiên phong hành quân tới Hồng Nguyệt phế tích.

Hồng Nguyệt phế tích cách thành Mã Lệ Liên không xa, đại khái là cách khoảng ngàn dặm về phía nam, từ thành Mã Lệ Liên đi về phía Nam, với tốc độ của thần tộc không quá nửa ngày đã đến được vùng ngoài 300 dặm của phế tích, ba trăm dặm, đối với cuộc chiến thần tộc mà nói đây chỉ như cuộc giằng co chính diện giữa hai quân.

“Dừng! Dừng trại!”

Mỹ nhân ngư đi trước đoàn quân, nhìn chăm chăm khung cảnh đang biến đổi khôn lường trước mắt, và lệnh cho quân đội dừng lại.

“Quái lạ! nơi đây phải là sa mạc chứ, sao lại thành ra như thế này?” Sát Lâm Na đứng bên cạnh Mỹ nhân ngư nhíu mày nói.

Hồng Nguyệt phé tích vốn ở trên một vùng sa mạc, lúc này đáng lẽ phải nhìn thấy cảnh mặt trời chói chang đang thiêu đốt, nhưng trên trời lại đang ngưng tụ một tầng mây đen, không thấy ánh nắng. Khắp cả vùng biển cát đều bị bao phủ bởi sương đen, âm khí bủa vây. Khi nhìn xuống chân, lại thấy có phần cát vàng đã bị biến thành bùn đen. Màu đen và màu vàng hòa lẫn vào nhau, không khí bốc lên mùi hôi thối.

Trước khi công phá thành Mã lệ liên, mật thám trong quân đội cũng liên tục trinh sát vùng biển cát này, khi đó Hồng Nguyệt phé tích vẫn còn mang dáng dấp của sa mạc, bây giờ tựa hồ sau một đêm đã thay đổi tất cả.

“Là chủ thần chết tiết Ba Khắc Lợi, thần tộc hắc ám cũng đã đến nhân gian rồi!” Mỹ nhân ngư lại hạ lệnh cho quân đội lùi về phía sau 50 dặm để tránh khu vực sương đen ra. “Nhất định là Tử thần gặp bại binh của Thái dương thần, lại phái người tới rồi!”

“Cáp Địch Tư lại phái người đến?” Sát Lâm Na làm mặt trầm trọng hỏi. “Cô ta cứ không ngừng cử người đến, chỉ có thể tự tìm cái chết mà thôi! Cáp Địch Tư không phải là kẻ chỉ biết đưa ra những quyết định ngu xuẩn.”

Mỹ nhân ngư cười nói: “Muội muội, muội nghĩ sao?”

Sát Lâm Na cười đáp: “Cáp Địch Tư làm muội có cảm giác cô ta đang cố tình kéo dài thời gian, cô ta cứ dùng đại bác để làm chậm tốc độ chiếm lĩnh vùng sa mạc Tư Khoa Đặc to lớn này.”

“Hả? Tại sao?”

“Lúc đầu tại dãy núi Lạc Nhật, Cáp Địch Tư đã nhìn ra thực lực của chúng ta, kể cả lúc đó cô ta không ngờ rằng tử và An Cát Lệ Na có thể giúp đỡ Bồ Lôi Trạch, thế nhưng chỉ cần dựa vào thực lực của chúng ta lúc đó cũng đã có thể ép cô ta tự nổ, huống hồ là đối phó với một Thái Dương Thần cung, nhưng cô ta vẫn phái một chủ thần của Thái Dương Thần đến nhân gian, hi hi, há chẳng phải là muốn Thái Dương Thần đi tìm cái chết sao?”

“Còn gì nữa không?”

“Còn, chúng ta hãy thử tưởng tượng một đến hậu quả khi Thái Dương Thần không đến nhân gian, nội trong vài ngày thì đại sa mạc Tư Khoa Đặc sẽ nằm trong tay chúng ta, vì vậy muội cho rằng, Cáp Địch Tư dự định hy sinh Thái Dương Thần, để kéo dài thời gian chúng ta chiếm lĩnh đại sa mạc Tư Khoa Đặc!”

Mỹ nhân ngư gật gù đầu, “Trong đại sa mạc chắc chắn ẩn chứa bí mật gì đó, Cáp Địch Tư không muốn để bí mật đó rơi vào tay chúng ta, thậm chí cô ta không dám mạo hiểm, đánh cược rằng dù chúng ta có chiếm được sa mạc đi nữa cũng không thể phát hiện ra bí mật đó. Nói cách khác, chúng ta có khả năng phát hiện bí mật này.

Phía dưới của đại sa mạc này rốt cuộc đang vùi lấp cái gì nhỉ? Hừ hừ, thật khiến người ta tò mò quá! Nhưng nói cho đúng thì có lẽ Cáp Địch Tư đang đi tìm cái gì đó, bởi vì nếu cô ta đã biết bí mật đó, thì cứ trực tiếp mang đi là được rồi, cần gì phải dùng cả sinh mạng của thuộc hạ để kéo dài thời gian nữa.”

Đạo gần đây, hai bà cô này hầu như lúc nào cũng phân cao thấp với nhau, vì vậy mỗi khi bọn họ bắt đầu nghiên cứu một vấn đề nào đó, Sở Thiên thường tìm một góc mà trốn, nhưng lần này thì khác, hẳn nghe xong những lời đối thoại đó, liền chen ngang: “Vùng sa mạc này chắc có liên quan đến Thần Hoàng, theo như Bì Bồng nói thì trước khi Thần Hoàng mất tích, ngày thần ân nhật mỗi năm ông đều đến đây một lần.”

Sở Thiên nói tiếp: “Ngày Thần n chỉ còn ba tháng nữa là tới rồi, thời gian chẳng còn bao lâu nữa, Phát Lạp Địch Nặc, người hãy đi thăm vấn Thái dương thần trước, nhất định phải hỏi cho ra tất cả những gì mà hắn biết.”

“Biểu tể, tiểu đệ tuân lệnh!” Sở Thiên nhún vai, đi về phía sau doanh trại.

Thần Thái Dương rất đáng thương, thực sự rất đáng thương. Một lão già cứ luyên thuyên cả ngày không nghỉ, cả ngày chỉ kể cho lão nghe chuyện quá khứ, không được ăn, không được ngủ, nghe xong chuyện còn phải thuật lại một lần, sai một chữ thì phải nghe thêm một câu chuyện nữa.

Thần Thái Dương trong dĩ vãng không sợ những thứ này, nhưng bây giờ thần lực của hắn đã bị phong ấn, giống như một người bình thường, Thực Thần đối với hắn mà nói chính là một kiểu tàn phá tinh thần

Lúc Sở Thiên bước vào trong ngục, Thần Thái Dương đang bị trói trên vòng treo, treo ngược giữa không trung, hai mí mắt và chỗ thịt dưới chân mày bị kéo lại với nhau bằng một cái kẹp - không cho hắn ngủ. Thực Thần ngồi trên một chiếc ghế nhỏ, vừa vuốt râu, vừa uống rượu. Thực Thần đang nói vớ vẩn bịt miệng về những chuyện trong quá khứ, “Hồi ấy sau khi tổ gia gia của người tử trận, con ông ấy, tên tiểu quỷ đã từng tè vào người ta, cũng chính là Thái Dương Thần kế vị thái gia gia của người, những món ăn trong đại lễ kế vị ấy đều do chính tay ta làm, trong đó có...”

“Bếp trưởng Bồ Lô Trạch tiên sinh tôn kính, xin cho đứa trẻ đáng thương này nghỉ ngơi một chút đi.”

Sở Thiên ngắt lời của Thực Thần, lão Thực Thần dẫu môi tỏ ý không vui, rồi đem cái ghế đi.

“Thái Dương Thần miện hạ, mấy hôm nay ngài cảm thấy thế nào?”

Mắt của Thái Dương Thần mơ màng, tinh thần vô cùng uể oải. Lão mặc kệ thân thể mình mềm oặt đi vì bị treo trong không trung, lão nói: “Phất Lạp Địch Nặc, ta là chủ thần, năm xưa trong luật pháp của Chúng Thần đã quy định rõ, người có thể giết ta, nhưng không được làm nhục ta như thế này!”

“Ta đang làm nhục người sao?” Sở Thiên kinh ngạc nói: “Lẽ nào để một vị tiên bối tuổi đã cao như vậy, cùng người nhớ lại những vinh quang trước kia của các đời Thái Dương Thần, cũng bị coi là một sự nhục mạ sao?”

“Được, đó không phải là nhục mạ, nhưng chắc coi nó là sự hành hạ thì không sai chứ?” Thần Thái Dương yếu ớt nói: “Chủ Thần có thể giết nhưng không thể hành hạ, đó là để thể hiện sự kính trọng đối với những quy định mà Sáng Thế Phụ Thần - người đã tạo ra bọn Chủ Thần chúng ta, đã đặt ra, người dám coi thường thần uy của Sáng Thế Thần sao?”

“Vì ta mạnh hơn người!” Sở Thiên đã là Long Thần, có tư cách để ca ngợi chính mình như vậy, “Ai dám nói ta miệt thị Sáng Thế Thần? ta đâu hành hạ người chứ? Trói chặt tù binh không có gì đáng trách, tìm người theo hầu chuyện người cũng là hành hạ ư? Mẹ kiếp, người cho rằng người nói ra sẽ có người tin người sao?”

“Ha ha, Thái Dương thần miện hạ, ta cũng không phí lời với người nữa nữa, nói cho ta biết tất cả đi, Thực Thần sẽ mãi mãi không xuất hiện trước mặt người nữa đâu, nếu như người không nói...” Sở Thiên cầm pháp trượng, gõ vào đầu của Thần Thái Dương, “Ta sẽ biến người thành con gái, sau đó giao người cho gia tộc Ma Căn!”

Thần Thái Dương yên lặng chốc lát, rồi nở một nụ cười méo xệch rồi nói: “Được, ta nói cho người biết tất cả, nhưng người phải bảo đảm, sau khi người có được thứ người muốn thì phải giết ta!”

Sở Thiên vô cùng kinh ngạc.

“Ta không muốn biến thành đàn bà của gia tộc Ma Căn, nhưng linh hồn lại bị lời nguyền rửa độc ác nhất của Khố Khoa Kỳ! Ha ha, cái chết mới là kết cục tốt nhất của ta”

Sở Thiên bĩu môi nói: “Nói đi!”

“Những thứ ta biết cũng không nhiều, Khố Khoa Kỳ và Tử thần ra lệnh cho ta phải cố thủ ở đại sa mạc Tư Khoa Đặc cho đến ngày Thần n, sau đó bọn họ sẽ đích thân đến một chuyến!”

“Thần Thái Dương, điều ta muốn biết không dừng lại ở những thứ này”

Thần Thái Dương thở dài, “Liên Thành đã trốn ở sa mạc này hơn một vạn năm, hắn hiểu rõ hơn ta, theo hắn dự đoán, năm xưa Không Thần chọn nơi đây để kiến tạo không gian Hồng Nguyệt, bây giờ ta phải đến đóng quân, đều là có liên quan đến Thần Hoàng.

“Sa mạc này có gì đặc biệt?”

“Từ những lời nói của Khổ khoa kì, Liên thành dự đoán rằng, sau đại chiến Phán Quyết sơn, Thần Hoàng quy ẩn, mà lần xuất hiện sau cùng của ngài chính là ở đây! Được rồi, ta chỉ biết có thế, giết ta đi ! ”

Sở Thiên nheo mắt cười, đột ngột vận chuyển dòng chảy thời gian, khi thần Thái Dương còn chưa kịp phản ứng thì máu và Tinh Hạch của hắn, còn cả một phần thịt đã rơi vào tay của Sở Thiên

“Sau này ta sẽ chọn một thần Thái Dương thích hợp hơn, ngươi cứ yên tâm tiếp tục nghe chuyện đi”

“Ngươi thật vô sỉ!”

Trong khi thần Thái Dương còn đang chửi mắng, Sở Thiên đi ra khỏi ngục thất, Thực Thần nắm lấy tay Sở Thiên, “Ông chủ, ta đã nghe được những lời nói của ngài, ngài thật muốn để hắn phải tiếp tục hầu chuyện ta sao? Ha ha, ngài thật đáng ca ngợi!”

“Lão nhân gia ngài đã nhiều tuổi như vậy, tìm một tiểu bối theo ngài cũng là chuyện nên làm thôi!”

Thực Thần đồng cảm gật đầu, “Đúng rồi, tiểu tử này vừa nói lần xuất hiện cuối cùng của Thần Hoàng là ở đại sa mạc, lão nhân gia ta tự nhiên lại nhớ đến một số chuyện.”

“Chuyện gì vậy?” Sở Thiên vội vàng hỏi.

“Rất nhiều năm, rất nhiều năm về trước, lâu quá ta cũng không nhớ rõ nữa, khả khả.” Thực Thần xoa đầu cười nói: “Lúc bấy giờ, đại sa mạc Tư Khoa Đặc còn là hồ nước lớn nhất trong tam giới, nhưng đột nhiên có một ngày, nơi đây đã biến thành đại sa mạc, không lâu sau đó, Sáng Thế Thần quy ẩn, Thần Hoàng Tư Đặc n cũng xuất hiện.”

Nhìn vào trong ngục đầy kích động, Thực Thần khó dần nổi lên đi vào, “Lão nhân gia ta đã biết nhiều như vậy, nếu thấy hữu dụng thì ngươi thử nghĩ xem, còn nếu vô dụng thì hãy coi như không nghe thấy gì. Ha ha, Nạp Thập tiểu quỷ, nào, lão nhân gia ta kể cho ngươi chuyện của Thái Tổ gia gia của ngươi tè dầm nhé...”

Sở Thiên càng thêm ngạc nhiên.

Dị Giới Thú Y

524. Chương 502: Một Người Phụ Nữ

Trở về đến doanh trại, nghe được những lời Thực Thần nói, Sát Lâm Na nhú mày không nói gì, mỹ nhân ngư cũng bắt đầu bận rộn việc quân.

“Sử Đế Phán tuy có hơi nhiều lời, nhưng tuổi của ông ấy đúng là lớn nhất trong các thần tộc được biết, lời của ông ta, chắc chắn đáng tin, hai vị có ý kiến gì không?” Sở Thiên dò hỏi.

Sở Thiên đặt câu hỏi rồi, Sát Lâm na cũng giãn lông mày ra, nàng cười cười cướp lời nói trước: “Ta nghĩ Thần Hoàng...”

“Tư Đặc n và vùng sa mạc này nhất định có quan hệ gì đó!” Mỹ nhân ngư cũng chen vào, giành lấy quyền nói trước.

“Cả hai im miệng đi! Cãi cái gì mà cãi!” Mấy ngày hôm nay, Sở Thiên thực sự thấy sợ những lời tranh luận của hai người bọn họ, hắn vỗ tay để hai người họ yên lặng, rồi chỉ tay về mỹ nhân ngư nói: “Ngươi nói trước đi!”

Mỹ nhân ngư nhìn sang Sát Lâm na nở một nụ cười lạnh nhạt, rồi chỉ tay xuống bãi cát vàng dưới đất, một hồ nước nhỏ xuất hiện trước mặt Sở thiên, rồi nói: “Trước khi Tư Đặc n xuất hiện, sa mạc Tư khoa đặc hẳn là giống như thế này, một vùng nước mênh mông rộng hàng vạn dặm.”

Nói rồi, mỹ nhân ngư bỗng vận chuyển thần lực, đem toàn bộ nguyên tố nước hút lại vào trong lòng bàn tay mình, trên mặt đất lại là thứ cát vàng khô khốc, “Sau khi Tư Đặc n xuất hiện, Tư Khoa Đặc biến thành sa mạc, hì hì, ý của ta là Tư Đặc n rất có thể đã xuất hiện ở Tư Khoa Đặc, sau đó hắn hút hết tất cả các nguyên tố nước ở đây.”

Sở Thiên lại chỉ sang Sát Lâm Na, ý bảo đến lượt cô ấy nói.

“Ý của ta cũng là như vậy, Thần Hoàng không chỉ mất tích ở Tư Khoa Đặc, mà lúc đầu ông ấy còn xuất hiện ở đây! Nói cách khác, đây chính là nhà của Thần Hoàng!”

Sắt Lâm Na nhìn Sở Thiên một cái, rồi lại nói tiếp: “Nếu như đây là nhà của Thần Hoàng, vậy thì, rất có thể ông ta đã để lại cái gì ở đây! Thứ mà Cấp Địch Tư ra lệnh cho Thái Dương Thần bảo vệ chính là thứ đồ vật này.”

“Vậy bây giờ nên làm gì?” Sở thiên chỉ sang Mỹ nhân ngư.

“Mời Bác Đức đến tìm kiếm cả vùng sa mạc này, đồng thời tăng cường tấn công Hồng Nguyệt phế tích, nhất định phải khống chế được cả vùng sa mạc này trước ngày Thần n, ngày mà Tử thần đến đây.”

Sở Thiên nở nụ cười, “Thế chẳng phải hơn sao? Hai vị mỹ nhân, một việc đơn giản như vậy, hai người cũng phải tranh luận mấy ngày liền, không thấy mệt sao! Cứ làm như những gì lúc này đã nói, ta về nghỉ ngơi đây.”

Đàn bà càng nhiều, sự việc càng thêm phức tạp, Sở thiên than thầm trong bụng.

Sau khi Sắt Lâm Na và Mỹ nhân ngư “hiệp thương hữu hảo”, Bồ Lôi Trạch và Biển Cầm liên quân bắt đầu tấn công điên cuồng vào sa mạc Tư Khoa Đặc.

Cùng lúc đó, thế giới loài người rơi vào khủng hoảng, các thần họ vái lạy cả vạn năm nay bỗng nhiên xuất hiện, hơn nữa còn khai chiến trên sa mạc trung tâm của đại lục, loài người bình thường sao có thể không hoảng hốt chứ? Lúc này chính phủ Khảm Tát của Lô Địch Tam Thế đã thể hiện rõ năng lực hành chính tối cao của mình, dưới sự phối hợp của Giáo Đình, bọn họ lại bắt đầu một cuộc cách mạng, cuộc cách mạng từ để chế đến thần quyền.

Thần tộc tà ác mưu đồ thống trị đại lục, vị thần cứu thế đích thực đã xuất hiện, dưới sự mê hoặc như vậy, đông phương đại lục nghiêm nhiên đang diễn biến thành xã hội thần quyền, còn Lô Địch Tam Thế cũng đương nhiên là người phát ngôn cho vị thần đích thực bảo vệ loài người. Thần cứu thế, đương nhiên là Phát lập địch nặc rồi.

Phong vân trong tam giới cũng biến hóa khôn lường. Trên sa mạc, Sở thiên cũng đã tiến triển rất nhanh, sau khoảng nửa tháng, quá nửa sa mạc Tư Khoa Đặc đã nằm trong tay hắn, nhưng lúc này, Thống soái của đội tiền trạm của Tử Thần - Ba Khắc Lợi dường như cũng đã thích ứng với vũ lực của Biển Cầm và chiến pháp khoa học của Bồ Lôi Trạch. Hắn bắt đầu tử thủ trận địa bất kể ngày đêm, đội ngũ tuần tra chỉ cần phát hiện một chút biến động, thậm chí chỉ cần hướng gió không đúng là lập tức giới nghiêm toàn bộ.

Bộp, Sở Thiên vỗ mạnh vào bản đồ trên bàn, hắn chỉ vào bố trí quân sự ở trên đó nói: “Không cần đoán nữa, có đánh chết ta cũng không tin sa mạc này không có liên quan gì đến Thần Hoàng.”

“Đây quả đúng là nhà của Thần Hoàng.” Mỹ nhân ngư cũng phụ họa.

Bố trí quân sự trên bản đồ thực sự là rất kì quặc, ba ngày trước, quân đội của Tử Thần đã bị chia cắt bao vây tại bảy nơi, Mỹ nhân ngư dự định tốc chiến tốc thắng, thôn tính bọn chúng để kết thúc chiến tranh, nhưng trước đây đối thủ hề đánh là chạy, giờ lại đâm ra liều mạng, chúng thà chết cũng phải giữ cho được trận địa.

Lúc mỹ nhân ngư tấn công bị ngăn lại khi nghiên cứu đối sách đã vô tình phát hiện ra, bảy cứ điểm của đối thủ, nếu như bỏ Hồng Nguyệt phế tích đi, thì sáu cứ điểm còn lại có vị trí sắp xếp giống với phương thức sắp xếp trong lục ngự tỏa hồn trận.

Còn hồng nguyệt phế tích vừa vặn ở chính giữa của lục ngự tỏa hồn trận đó.

“Còn có một việc kì quặc khác.” Sắt Lâm Na nói: “Các người nhìn kĩ một chút cái bản đồ của huyền thú đại lục này sẽ phát hiện sa mạc Tư khoa đặc là trung tâm của đại lục, còn Hồng Nguyệt phế tích lại cũng chính là điểm chính giữa của sa mạc.”

“Vậy điều đó nói lên cái gì?”

“Các người đừng có đứng đó mà nghĩ ngợi nữa, mau theo ta vào đây xem thực tế sẽ biết!” Bác Đức vén rèm bước vào, Mai nhĩ Kim Tư về mặt thơ ngây nở nụ cười hạnh phúc theo sau hắn, “Vừa rồi rốt cuộc ta cũng

đánh hạ được một trận địa, ở đó ta phát hiện ra một số đồ vật kì quái.”

.....

Trận địa mà Bác Đức chiếm được, là cái nằm ở phía chính Bắc trong lục ngự tỏa hồn trận.

Bọn Sở Thiên cùng bay đến phía trên trận địa, họ còn chưa thấy gì đã thấy mùi máu tanh sộc lên mũi, “Bác Đức miện hạ, người đã dùng đến Mai Nhĩ Kim Tư?”

“Đúng vậy, hơn nữa ta còn cho thêm một giọt máu của ta vào trong cơ thể của nó, Khả Khả, tiểu nha đầu này thật hữu dụng!” Bác Đức cười nói: “Lúc này ta cố tình rút quân, bỏ lại quân kì phượng hoàng và mũ giáp của ta, kết quả là tên ngốc đó đã mang mũ giáp về tranh công, ha! Tiểu nha đầu của chúng ta đã thu nhỏ thân thể để trốn trong cái mũ đó, không cần tốn chút sức lực nào đã có thể xuyên qua tầng bảo vệ cấp chủ thần, ăn hết tất cả các phụ thần chống đỡ bảo vệ. Ài, đầu óc bọn chúng chắc đều bị heo ăn mất rồi thì phải, một mưu kế đơn giản như vậy cũng không phát hiện ra!”

Sở Thiên khích lệ một câu, rồi nhìn bao quát sa mạc. Nơi đây đã là một cái hố lồi lõm cực lớn rộng hàng trăm dặm, dưới đáy hố này là một tòa thạch đài màu trắng.

“Tòa thạch này vốn bị chôn sâu mấy nghìn mét dưới mặt đất, hơn nữa bên trên còn có tầng bảo vệ rất kì lạ, kể cả mắt của ta cũng không nhìn thấy được, nhưng may mà có Mai Nhĩ Kim Tư! Lúc này nó ăn khiếp quá, nhất thời không dừng lại được, cả sa mạc nó cũng ăn. Kết quả là chúng ta mới phát hiện ra thứ này.”

Mai Nhĩ Kim Tư nói giọng đầy uất ức: “Chân Thần, cái thạch đài đó thực sự rất cứng, ta cũng muốn ăn nó, nhưng suýt chút nữa là bị nó ăn mất.”

Sở Thiên an ủi Mai Nhĩ Kim Tư mấy câu, rồi cùng Mỹ nhân ngư và Bác Đức bay đến bên trên thạch đài.

Bác Đức bỗng ngăn Sở Thiên lại, nói: “Cẩn thận một chút, đừng thấy thạch đài này không có khí chất, không có biến động sức mạnh mà xem thường nó, nó cũng giống như đao Phán Quyết vậy, ai dẫm lên nó thì nó sẽ nuốt sống kẻ ấy.”

Mỹ nhân ngư bay một vòng xung quanh thạch đài, gật đầu nói: “Quả là rất kì lạ, nhìn chất liệu làm nên nó, rất giống với sáu cây thạch trụ đã phong ấn Cách Lí Phân thức thức.”

“Đây rất có thể là thứ đồ mà Tư Đặc n để lại.”

Sở Thiên chậm chậm hạ xuống, hẩn định đứng trên thạch đài.

“Người định làm gì?” Mỹ nhân ngư vội túm lấy cánh tay của Sở Thiên, “Thạch đài này có khả năng nuốt người đó, người muốn chết à?”

Bác Đức sáng mắt lên, cười nói: “Ồ, xem Hải Vương bệ hạ lo lắng chưa kìa, Phất Lạp dịch nặc có thể cầm cả Lưỡi đao Phán Quyết, hẩn còn sợ gì thạch đài này chứ?”

Mỹ nhân ngư ngượng chín người, bỏ tay Sở Thiên ra, quay lưng lại không thèm để ý tới Bác Đức. Nhưng khi Sở Thiên hạ xuống thạch đài, cô ta lại không nhận được quay đầu lại xem.

Sở Thiên không bị bất cứ thương tổn nào, hẩn tỉ mỉ nghiên cứu thạch đài, nói: “Như nhau! Nó giống hệt với thạch trụ mà Tư Đặc n dùng để phong ấn Cách Lí Phân, hơn nữa kích thước trên mặt cắt cũng không sai.”

“Vậy thì còn chờ gì nữa?” Bác Đức hào hứng nói: “Mau đoạt lấy năm trận địa còn lại, xem xem có thạch đài hay không!”

.....

Quá trình chiến tranh Sở Thiên không quan tâm, hẩn chỉ biết rằng, hai bên đánh nhau rất kịch liệt, ngày nào người bệnh cần chữa trị cũng không ngừng tăng thêm. Quân đội của Tử Thần cũng không phải bọn ngu, chúng gây cho Mỹ nhân ngư không ít phiền phức, nhưng khi cách mười ngày nữa là đến ngày Thần n thì trận địa của Lục ngự tỏa hồn trận đều bị công phá.

Dưới mỗi trận địa đều có một tòa thạch đài, đều không nằm ngoài dự liệu của Sở thiên. Nhưng, còn có một nghi vấn to lớn khác khiến hần đau đầu, Lục ngự tọa hồn trận, chỉ có sáu góc, vậy dưới Hồng Nguyệt phế tích mà quân đội của Tử Thần sống chết cố giữ cho được là cái gì?”

Cáp Dịch Tư vì bảo vệ Hồng Nguyệt phế tích mà không ngừng chỉ viện thêm quân, thậm chí các tằm tội sứ bên cạnh Khổ Khoa Kỳ cũng có ba người đến.

Nhưng họ có thể ngăn cản quân đội của Bảo Uy Nhi sao?

Đại quân hợp lại, mỹ nhân ngư bao vây Hồng Nguyệt phế tích, còn Sở Thiên lúc này cũng đem sáu tòa thạch trụ về phía sau doanh trại của hần.

Dùng pháp trượng gõ gõ vào Thạch đài, Sở Thiên lo lắng nói: “Thật sự muốn ta dùng lục ngự tọa hồn để tác động vào những thạch đài này?”

Bác Đức gật đầu lia lịa, “Đương nhiên, sáu tòa thạch đài này nhất định có bí mật lớn nào đó, hơn nữa nó còn là phương thức sắp xếp lục ngự tọa hồn trận, người dùng dài dòng nữa, có hai chủ thần ở đây bảo vệ người, người còn sợ gì chứ!”

Sở Thiên liếc nhìn Mỹ nhân ngư, thấy cô ta gật đầu, hần ra lệnh cho đội quân lùi về sau giãn cách cự li, sau đó vận chuyển thần lực lên từng thạch đài một.

Ầm

Một tòa thạch phát ra tiếng động, ánh sáng màu tím xuất hiện, thân đài màu trắng chớp mắt đã biến thành màu tím. Những thạch đài còn lại cũng bắt đầu biến đổi ngay sau đó.

Dần dần, màu sắc trên đài thạch không ngừng thay đổi, màu sắc từ một đến sáu tầng thần lực thay nhau xuất hiện, cuối cùng chúng chuyển cả sang màu đen.

“Thất trọng thần lực” Mỹ nhân ngư trầm giọng nhắc nhở Sở thiên.

Sáu tòa thạch đài lần lượt phát ra thứ ánh sáng màu đen, những luồng ánh sáng này hợp lại thành một cột sáng, chiếu vào cùng một điểm, cuối cùng chúng giao nhau ở trung tâm của lục ngự tọa hồn trận.

Không gian yên tĩnh không một tiếng động, trung tâm tọa hồn trận xuất hiện một quả cầu màu đen không ngừng xoay tròn, còn sáu tòa thạch trụ tựa hồ đã dùng hết khí lực, trở nên lờ mờ không ánh sáng.

Bọn Sở Thiên thấy lo lắng ngay, nhưng một hồi lâu sau, quả cầu đen vẫn xoay tròn trong không trung, rất đơn giản, không có gì thay đổi.

“Thế là hết rồi sao?” Sở Thiên rút thần lực từ trên Thạch đài xuống, nhưng quả cầu vẫn còn chuyển động.

Ngay trong thời khắc Sở Thiên rút hết thần lực, quả cầu đó đột nhiên thu nhỏ lại, hội tụ thành một điểm đen như cái đầu kim, sau đó điểm đen này cứ trượt lên trượt xuống tựa hồ như muốn vỡ ra vậy.

“Ông chủ, có Không gian thông đạo mở ra rồi!” A Mạt Kỳ nhắc nhở.

Thuận theo quỹ đạo trượt của điểm đen, một không gian được mở ra.

Lục ngự tọa hồn trận còn có tác dụng mở cửa Không gian thông đạo sao? Sở Thiên lùi đến bên cạnh Mỹ nhân ngư, nhìn không chớp mắt vào cánh cửa thông đạo.

Thông đạo đã mở ra, nhưng chẳng có cái gì từ trong đó chui ra cả.

A Mạt Kỳ bay vào trong, “Ông chủ, để ta đi xem thế nào!”

Sở Thiên vừa định ngăn lại, A mạt kỳ vừa thò đầu vào trong không gian đó đã chui ra, nhìn về phía Sở Thiên, kinh ngạc nói: “Bên trong có một người đàn bà.”

Dị Giới Thú Y

525. Chương 503: Nơi Phong Tỏa Linh Hồn

Một người phụ nữ? Sở Thiên sửng sốt, hần thuận miệng hỏi: “Còn sống hay đã chết?”

A Mạt Kỳ lách người tránh ra khỏi cửa vào thông đạo, nói: “Có thể là bị hôn mê, cũng có thể là đã chết, ông chủ, ông vào mà xem, trong này không có nguy hiểm!”

Bác Đức lại thấy rất hứng thú, cô ta cười nói: “Lạ thật, trong Lục ngự tỏa hồn trận lại giấu một phụ nữ, lẽ nào trong Tư đặc ân lại giấu thế thiếp? khả khả, ta cũng đi xem!”

Nói xong, Bác Đức là người đầu tiên bay vào trong cánh cửa không gian.

Mỹ nhân ngư cũng muốn vào xem thử, nhưng Sở Thiên đã xua tay ngăn cản, “Ta và Bác Đức vào trong là được rồi, biểu tỹ ở ngoài này đợi đi, để phòng sáu tòa thạch đài này có vấn đề.”

“Được, người phải cẩn thận đấy.”

“Hắc hắc, Đa tạ chị họ quan tâm!” Sở Thiên nhún người bay vào trong Không gian thông đạo, A Mạt Kỳ theo sát phía sau hần để kịp thời mở Không gian thông đạo đưa Sở Thiên ra.

Đó là một không gian nhỏ hẹp, không quá mười thước vuông, bốn phía đều là thứ ánh sáng màu trắng sữa, Sở Thiên vừa vào trong liền có cảm giác như đi vào một căn phòng nhỏ ngập tràn tinh khiết mà thiêng liêng.

Trong ‘phòng’ cũng chẳng có quá nhiều thứ đồ trang trí, chỉ có một chiếc giường, trên giường có một người phụ nữ đang nằm.

Rất đẹp, Sở Thiên tuy không phải là kẻ háo sắc, nhưng hần cũng phải thốt lên như vậy, có thể không đẹp bằng mỹ nhân ngư, nhưng trong tam giới để tìm ra một tuyệt sắc như vậy không phải dễ.

Không có người nào khác, Bác Đức tháo chiếc mũ xuống, mặt hần đầy kinh ngạc xen lẫn khó hiểu, hần chỉ vào người phụ nữ trên giường nói: “Phất lạp dịch nặc, người này ta có gặp qua, đó là Nữ thần Vận Mệnh - Mã ni - đệ nhất phụ thần của Quang Minh thần tộc.”

Mã ni? Vợ của Cát Nặc Bĩ Lợi? Sao bà ta lại ở đây nhỉ?

Làm một số kiểm tra đơn giản, thì phát hiện Nữ thần Vận Mệnh đang hôn mê, Sở Thiên nói: “Bác Đức miện hạ, phiền ngài kiểm tra linh hồn của bà ta.”

Bác Đức nhún vai, bất đắc dĩ nói: “Vậy người hãy đem bà ta ra ngoài trước đã, đây chắc hần là không gian riêng của Thần Hoàng, ở đây mà dùng đến sức mạnh linh hồn, ta e sẽ phiền phức.”

Sở Thiên và A Mạt Kỳ cùng khiêng cái giường ra khỏi không gian của Thần Hoàng, trước khi đi, Sở Thiên còn cố ý quan sát thêm “bức tường” trong không gian này, nó được bao phủ bởi lớp ánh sáng màu trắng sữa, sờ vào thấy mềm mềm, giống như đang ấn vào một quả cầu nước.

Mỹ nhân ngư đứng bên ngoài vừa nhìn thấy Mã Ni cũng nhận ra ngay, nàng kinh ngạc không ngớt.

Bác Đức dùng tay ấn vào trán của Nữ thần Vận Mệnh, một lát sau mới nói: “Linh hồn của bà ấy không còn nữa!”

“Mẹ nó, kì lạ thật!” Sở Thiên nheo mắt nói: “Biểu tỹ, ở đây giao cho tỹ đấy, A Mạt Kỳ, người đưa ta về Bồ Lô trạch, đi thẳng đến đảo của Cát Nặc Bĩ Lợi.”

.....

Trên một hòn đảo ở Bồ Lô Trạch, Mạt Khắc đang nằm trên bờ cát phơi nắng, Cát Nặc Bĩ Lợi đang uống rượu, trước mặt hần đột nhiên mở ra một cái khe, làm hần sợ hết cả hồn.

“Cát Nặc Bĩ Lợi, người nên nói thật đi, rốt cuộc vợ người đã xảy ra chuyện gì?”

Sở Thiên đem cả giường cả thân thể của Nữ thần Vận Mệnh bày ra trước mặt Cát Nặc Bĩ Lợi.

“Mã Ni?” Cát Nặc Bĩ Lợi kinh hãi bỏ nhào tới, hần nói: “Sao cô ấy lại ở trong tay người?”

Mạt Khắc cũng đi tới, vội hỏi: “Phất lạp dịch nặc, người tìm thấy cô ấy ở đâu vậy?”

Sở Thiên trả lời: “Ở sa mạc Tư Khoa Đặc, ta tìm thấy một không gian rất có thể là do Thần Hoàng để lại, Nữ thần Vận Mệnh ở trong đó! Hơn nữa ta và Bác Đức đều đã kiểm tra rồi, cơ thể bà ta không có vấn đề gì, nhưng linh hồn thì không thấy nữa.”

“Sao lại có thể như thế được?” Cát Nặc Bỉ Lợi lo lắng đến quay loạn cả lên.

“Đứng lại! Người có lo lắng hơn nữa thì tẩu tẩu cũng không thể tỉnh lại được!” Mạt Khắc quát lớn, móng vuốt sói giữ chặt lấy đầu của Cát Nặc Bỉ Lợi.

Cát Nặc Bỉ Lợi bình tĩnh hơn một chút, hẩn quỳ mọp xuống, vừa thở hổn hển vừa nói với Sở Thiên: “Miện hạ, van xin người hãy cứu lấy bà ấy, chỉ cần người cứu được Mã Ni, ta nguyện vì người làm bất cứ chuyện gì!”

“Tính cả phần ta nữa, Phát Lạp Dịch Nặc, sức mạnh linh hồn của ta cũng rất có ích cho người!”

“Đây không phải là vấn đề lợi ích!” Sở Thiên lắc đầu nói: “Nếu ta có thể cứu được bà ấy, thì bà ấy đã tỉnh lại rồi! Cát Nặc Bỉ Lợi, người hãy nói cho ta biết điều này trước, vợ người vì sao lại xuất hiện trong không gian riêng của Thần Hoàng?”

“Ta thực sự không biết!” Cát Nặc Bỉ Lợi đau khổ trầm tư, hẩn khua tay rồi dẫm đạp trên bãi cát, gào rít nói: “Mẹ nó! Ai đã làm ra chuyện này? Ta phải ăn thịt hẩn!”

Thấy Cát Nặc Bỉ Lợi đang lửa giận hừng hực, Mạt Khắc bình tĩnh nói với Sở Thiên: “Năm xưa Cát Nặc Bỉ Lợi và Mã Ni đã cùng nhau bỏ trốn trước đại chiến chúng thần, họ trải qua một khoảng thời gian yên bình. Nữ thần Vận Mệnh đã dùng thần lực phụ trợ để giúp đỡ chúng ta, vì thế mà Bào Uy Nhĩ cũng không thể phát hiện ra được. Sau này khi ở sa mạc Tư Khoa Đặc, ta dùng sức mạnh linh hồn phát hiện ra một nhân thần rất mạnh.”

Sở Thiên thầm tính ngày tháng, khi đó Hồng Nguyệt thành vẫn còn chưa được xây dựng, người mà Mạt Khắc phát hiện chắc hẳn là Thần Không Gian Cấp Đạt Uy.

“Lúc đó ta và Cát Nặc Bỉ Lợi đều không muốn sinh chuyện, nhưng tẩu tẩu Mã Ni lại nói, nếu đã là nhân thần thì có lẽ đó là bạn của chúng ta, rồi đề nghị cùng đến đó xem.” Vừa nói, Mạt Khắc vừa quay đầu lại nhìn Cát Nặc Bỉ Lợi nói: “Hẩn lúc nào cũng nghe lời vợ, kết quả là ta phải dẫn đường, đi về phía người đó, kết quả, kết quả là ngay giữa sa mạc Tư Khoa Đặc, chúng ta đã gặp một trận bão cát, phải dùng thần lực để đẩy lùi nó! Cuối cùng thì chúng ta và tẩu tẩu đã thất lạc nhau.”

Dừng lại một chút, rồi Mạt Khắc lại kể tiếp: “Nhưng tẩu tẩu quả là đệ nhất phụ thần của thần tộc, tẩu đã đưa chúng ta ra ngoài, còn nói với chúng ta rằng, đối thủ chỉ là một Thượng Vị Thần, hẩn vẫn chưa thể can thiệp vào quyền nắm giữ số phận của bản thân tẩu ấy, rồi sẽ có một ngày tẩu ấy sẽ quay trở lại.”

“Chỉ có mấy chuyện như thế, cũng chẳng phải là bí mật gì, sao không nói với ta sớm hơn?” Sở Thiên nói

“Người không biết đấy thôi, Mã Ni tuy có thể tự quyết định số phận của mình, nhưng phải trong điều kiện không có thần tộc nào mạnh hơn tẩu ấy can thiệp vào mới được, cái này cũng giống như đạo lý của Thần Thời Gian khi dự đoán tương lai vậy.

Mạt Khắc chỉ vào nội đảo Bồ Lôi Trạch ở phía xa xa, Hiện giờ trong thuộc hạ của người có bao nhiêu Chủ Thần? Lúc chúng ta vừa mới đầu quân cho người, Bào Uy Nhĩ đã có thể bị người lợi dụng rồi! Hừ, nói người bỏ quá cho, Phát Lạp Dịch Nặc miện hạ, nếu một ngày nào đó người biết chuyện của tẩu tẩu, lại biết tẩu ấy là đệ nhất phụ thần của thần tộc, người nhất định sẽ can thiệp vào vận mệnh của tẩu ấy!”

Sở Thiên lặng lẽ gật đầu, Mạt Khắc nói rất đúng, nếu chuyện này xảy ra với Sở Thiên, hẩn cũng sẽ làm như vậy thôi.

Mạt Khắc thở dài, nói tiếp: “Cát Nặc Bỉ Lợi và ta nghe được câu nói cuối cùng của tẩu tẩu, tẩu ấy dặn dò chúng ta, tẩu ấy đã có hoạch định riêng cho số phận của mình, sớm muộn gì cũng có một ngày chị ấy và Cát Nặc Bỉ Lợi gặp lại nhau. Thật không ngờ, cuộc hội ngộ của bọn họ lại thành ra thế này!”

Sở Thiên nói: “Bây giờ, linh hồn của Nữ thần Vận Mệnh đã mất tích, người là thần tộc tu luyện linh hồn, người có cách gì không?”

Mạt Khắc lắc đầu: “Sức mạnh của ta bây giờ mới khôi phục được năm phần, Khả khà, người hỏi ta làm gì? A Tư Nặc đâu? Tuần trăng mật của hân chắc cũng đã hết rồi chứ?”

Vợ chồng A Tư Nặc và Ban Địch Tư lúc này đang hưởng tuần trăng mật ở một khu thắng cảnh ở đại lục, ngay cả chiến tranh hân cũng chẳng tham gia.

“A Mạt Kỳ, người hãy lập tức đi tìm A Tư Nặc về đây cho ta!”

Nghĩ một lát, Sở Thiên lại quay sang Cát Nặc Bĩ Lợi lúc này vẫn còn đang phẫn nộ, an ủi nói: “Người đừng quá lo, tính cả lão thái bà La Tây Nhã của nhà Bì Bồng, thì ở đây ta cũng có hai chủ thần linh hồn rồi, ta nhất định sẽ cố hết sức để giúp người tìm Mã Ni về!”

“Không cần La Tây Nhã, chỉ cần A Tư Nặc là đủ rồi!” Mạt Khắc đột nhiên chen ngang, “Nếu ngay cả hân cũng không được, thì trong tam giới, e rằng chỉ có những người cấp thần vương mới có thể tìm được tẩu tẩu về.”

“A Tư Nặc mạnh lắm sao?”

Mạt Khắc mỉm cười bí hiểm, “Khà khà, phải nói là tiềm lực của hân cực kì lớn.”

Lúc này, A Mạt Kỳ đã đưa đôi phu phụ đang trong kì trăng mật về đến nơi.

“Miện hạ, ngài tìm ta có gì cần giao phó chăng?” A Tư Nặc khuôn mặt hồng hào, niềm hạnh phúc thể hiện rõ trong cả lời nói. Sở Thiên đã dùng thân phận của Long thần, cướp gia tộc Tri Chu (nhện) từ trong tay gia tộc Ma Căn, bây giờ A Tư Nặc đã là thuộc hạ của hân rồi, dùng từ ra lệnh cũng là danh chính ngôn thuận.

“Đây là Nữ thần Vận Mệnh Mã Ni, người xem thử xem!”

A Tư Nặc vừa liếc nhìn đã kinh ngạc thốt lên: “Linh hồn của bà ta đã bị người ta cướp đi rồi! Người này nhất định rất mạnh, có thể tách được linh hồn và cơ thể ra như thế này, lại không lưu lại vết thương nào, e rằng trong thần tộc dưới Thần Vương, chỉ có ta và Khố Khoa Kì là có thể làm được.”

“Chỉ có người và Khố khoa kì thôi sao, cả người mạnh như Bác Đức cũng không làm được như vậy à?”

A Tư Nặc lắc đầu nói: “Thực ra nói Khố Khoa Kì có thể làm được cũng là miễn cưỡng, còn ta thì phải dùng đến linh vực đặc biệt do Sáng Thế Thần ban tặng mới được.”

Cát Nặc Bĩ Lợi không còn gào thét nữa, hân đứng dậy mặt lạnh lùng, “A Tư Nặc miện hạ, ý người là Mã Ni có thể đã bị Khố Khoa Kì cướp mất linh hồn?”

“Cái đó... chỉ là có thể thôi!” A tư nặc cười nói: “Trong tam giới cũng có những thứ vũ khí thần kì có thể làm ra được những việc như vậy. giống như năm xưa lúc ta tiếp nhận đặc ân của Sáng Thế Thần, linh hồn cũng đã bị hút vào Sáng Thế thần thạch, tách hân ra khỏi cơ thể.”

“Vậy người có cách gì tìm giúp linh hồn cô ấy về không?”

Sở Thiên khoát tay, “Đi, theo ta đến nơi đã phát hiện ra Mã Ni! Ban Địch Tư, chiến trường nguy hiểm lắm, người ở lại Bồ Lô Trạch đi, có chuyện gì hãy đến tìm Chiến Thần hoặc La Tây Nhã, bọn họ có thể bảo vệ người!”

“Vâng, đã rõ rồi, thưa ông chủ!” Ban Địch Tư nhìn về phía A Tư Nặc vẫy vẫy tay, “Tướng công, cố lên!”

A Tư Nặc hạnh phúc đến ngất đi được.

.....

Trên sa mạc Tư Khoa Đặc.

A Tư Nặc vào trong không gian riêng của Thần Hoàng nhìn quanh một vòng, rồi lại nghiêng cứu lục ngự tọa hồn trận do sáu tòa đài thạch tạo nên, nh紐 mày nói: “Sáu tòa đài thạch này rất kì lạ, nó do hai tầng linh hồn và cơ thể cùng tấn công, ta nghĩ, linh hồn của Mã Ni miện hạ là do trận pháp của sáu tòa thạch đài này cướp đi rồi.”

“Người có chắc không?” Bác Đức có cảm giác như bị đả kích, cô ấy không thể nhìn ra được, sao A Tư Nặc lại có thể nhìn ra được chứ?

A Tư Nặc hít liên mấy hơi dài, “Từ mùi hương tỏa ra từ trên thạch đài này có thể thấy chúng đã cướp đi không ít linh hồn rồi.”

“Những linh hồn bị cướp đi có thể đi đến đâu?” Sở Thiên lại hỏi.

“Đương nhiên là bị hút đến trận nhân!” A Tư Nặc đáp.

Coong! Bác Đức gõ mạnh vào trán mình, làm cho cái mũ trên đầu kêu thành tiếng, lẩm bẩm nói: “Sao tự nhiên mình lại ngốc thế nhỉ, Lục ngự tỏa hồn trận, đương nhiên là dùng để phong tỏa linh hồn rồi.”

Sở Thiên nheo mắt nói: “Ta biết rồi, Hồng Nguyệt phé tích không phải là nhà của Thần Hoàng Tư Đặc n, mà là nơi bí mật hẳn dùng để nhốt linh hồn thần tộc! là một giám ngục khác ngoài Huyết Luyện Ngục.”

Bác Đức cười quái dị: “Cũng lạ nhỉ, Thần Hoàng bí mật nhốt linh hồn của các mỹ nữ làm gì? Lẽ nào hẳn...”

“Miệng hạ, người làm ơn đừng nghĩ lung tung có được không?” Sở Thiên cười như mèo, cách nghĩ của Bác Đức cũng thật vụn vặt, “Nếu đã là giám ngục thì không thể chỉ có một phạm nhân được, A Mạt Kỳ, người và ta cùng xem xét kĩ không gian này xem!”

Dị Giới Thú Y

526. Chương 504: Thì Ra Có Tới Sáu Nữ Nhân

Sở Thiên và A Mạt Kỳ cùng đi vào không gian riêng của Thần Hoàng.

Vừa vào đã nhận ra, trong không gian này vẫn không có gì khác, Sở Thiên chỉ tay vào bức tường, “A Mạt Kỳ, dùng lực lượng Không Gian của người công kích nó thử xem, nhẹ thôi.”

A Mạt Kỳ nghe lời tiến lên phía trước, đánh thật nhẹ vào bức tường, nó thật mềm mại, hẳn dùng tầng thần lực thứ hai vừa mới khôi phục ít lâu ngưng kết trong lòng bàn tay, rồi ấn lên trên tường.

“Bốp” một tiếng, tay của A Mạt Kỳ hình như đã xuyên qua phân nửa quả cầu nước, rơi vào bên trong bức tường, “Ông chủ, sau bức tường còn có một không gian khác.”

Vừa nói, A Mạt Kỳ vừa xuyên bức tường đó trước, rồi lại nhanh chóng quay ra, mỉm cười quái dị, “Ông chủ, bên trong và bên ngoài như nhau, cũng bức tường màu trắng, hơn nữa... cũng có một nữ nhân!”

Lẽ nào Thần Hoàng thực sự giấu thể thiếp ở đây? nếu không sao phạm nhân của ông ta ai nấy đều là phụ nữ chứ?

Dưới sự giúp đỡ của A Mạt Kỳ, Sở thiên cũng vào trong không gian, liếc mắt nhìn người phụ nữ trên giường, hẳn bất giác hít phải một luồng khí lạnh, vội vàng quay ra.

Ra khỏi “ngục giam” đó, Sở Thiên vẫy tay ra hiệu với Mỹ nhân ngư, “Nguyệt thần cũng ở trong đó.”

Mỹ nhân ngư kinh ngạc hỏi: “Người cũng biết Nguyệt thần ư?”

Sở Thiên nhún vai, giơ hai tay ra, tỏ ý hết cách: “Ta không quen biết Nguyệt Thần, nhưng ta cũng biết thể nào gọi là đẹp, nhìn dáng vẻ của người phụ nữ đó, cũng sắp đẹp bằng biểu tỷ rồi, đó chẳng phải là Nguyệt Thần thì có thể là ai?”

Mỹ nhân ngư mỉm cười, trong lòng bỗng thấy rất vui.

Nguyệt Thần bị khiêng ra, nhưng sự tìm kiếm của Sở Thiên vẫn chưa kết thúc.

Không gian của Thần Hoàng cũng giống như tổ ong vậy, ‘gian phòng’ này liền kề ‘gian phòng’ khác, cuối cùng, A Mạt Kỳ phát hiện ra tổng cộng có sáu ‘gian phòng’.

Trong sáu gian phòng là sáu nữ thần, sáu nữ nhân tuyệt sắc.

Sở Thiên suýt chút nữa đã chửi ầm lên, Lão Thần Hoàng Tư Đặc n này, cợn mẹ nó liệu có phải là một kẻ háo sắc không chứ?

Nữ thần Vận Mệnh, Nguyệt Thần, hai người này không nói làm gì. Người phụ nữ thứ ba có dung mạo giống hệt với lão bà của Sở Thiên - Chu Lệ Á, chỉ già hơn một chút. Không cần đoán, đây chính là cơ thể của lão thái bà La Tây Nhã. Nhưng La Tây Nhã đã bảo đảm chắc như đinh đóng cột rằng cơ thể của bà đã bị hủy trong cuộc truy sát từ lâu rồi.

Người thứ tư đã khiến Bác Đức phải kinh ngạc mà thốt lên, “An Cát Lệ Na!?”

Không sai, người phụ nữ đó có lẽ là một trong những phân thân của An Cát lệ na, Sở Thiên suy đoán, đó có lẽ là do khi ở trên núi Phán Quyết, để bảo vệ cơ thể chính của mình, An Cát Lệ Na đã phải bỏ đi phân thân này.

Hai người còn lại thì cả Sở Thiên, mỹ nhân ngư, và Bác Đức đều không biết. Nhưng nhìn dung mạo họ rất giống nhau, xem ra họ không phải là song sinh thì cũng là họ hàng thân thích.

Nhưng Sở Thiên cũng không vội, hắn chỉ cần khoát tay, cho thuộc hạ đi tìm Thực Thần, ông già này tuổi đã cao, người quen biết cũng nhiều.

“Chà chà, thì ra Tư Đặc n là người như vậy, thật không ngờ.” Bác Đức đi vòng quanh sáu chiếc giường trong lục ngự tỏa hồn trận nhìn ngắm sáu nữ nhân rồi cứ ‘chà chà’ không ngớt, “Này, Bào Uy Nhi, người nói xem vì sao Tư Đặc n lại không bắt người cùng nhốt vào trong này nhỉ?”

“Hừ! Có bắt hắn cũng bắt người trước!” Mỹ nhân ngư phản bác lại, từ khi nhìn thấy Sa Khắc, mỹ nhân ngư liền biết tên Phượng Hoàng Thần này là giả. Hai người họ còn chuẩn bị đánh thêm một trận nữa, còn đầu vô mồm thế này là chuyện cơm bữa.

“Ô? hai tiểu nữ oa lại cãi nhau nữa à!” Thực thần đi tới, người cứ xiêu xiêu vẹo vẹo, vừa nhìn thấy sáu nữ nhân, hắn trợn mắt kinh ngạc nói: “Oa, Đây chính là những nữ nhân đã bị Tư Đặc n nhốt lại ư? Sao lại toàn mỹ nữ thế này?”

Thực Thần Sừ để phân vờ vờ vào khuôn mặt của hai nữ nhân cuối cùng, cười nói: “Hê, Phát lap địch nặc, người tìm đúng người rồi đấy, hai người này đều là những nữ thần tuổi đã cao, người khác chưa chắc đã biết họ. Ngay cả lão già ta cũng tưởng rằng họ đã chết rồi cơ. Nhưng nghĩ lại hồi xưa, ta còn từng nấu cơm cho ông của bọn họ...”

“Bếp trưởng tiên sinh tôn kính, ngài có thể nói thẳng tên của họ hay không?”

“Khà khà, già rồi hay thích dài dòng!” Thực Thần mỉa mai nói: “Họ là thần tộc song sinh, một người tên là Lệ Đạt, người còn lại là Lâm Đạt, là cô cô của hải thần Ba Tái Đông.”

Sở Thiên nhìn một lượt mọi người, nói: “Chuyện này chỉ có mấy người chúng ta biết, không được nói với người khác, đặc biệt là An Cát Lệ Na và Cách Lí Phân!”

“Cả Cách Lí Phân thúc thúc mà cũng không được sao?” Mỹ nhân ngư nhú mày nói.

“Với tính tình của ông ấy, nếu biết Nguyệt Thần đã bị cướp mất linh hồn, người nói xem ông ấy sẽ phản ứng thế nào?” Sở Thiên đành giải thích.

Nói xong, Sở Thiên chỉ tay về hướng Hồng Nguyệt phê tích, “Ồ đó chính là trận nhân, nói không chừng linh hồn của các vị nữ thần này đều bị nhốt ở đó! Biểu tỹ, làm phiền tỹ rồi, trước ngày Thần n và trước khi Tử Thần đến, nhất định phải phá cho được Hồng Nguyệt phê tích.”

Mỹ nhân ngư cười lạnh nhạt, trong mắt lại ẩn hiện sát khí.

.....

Chiến tranh thảm liệt bắt đầu.

Phòng ngự do Ba Khắc Lợi bố trí không phải là tuyến bảo vệ bình thường, mà là một tầng sương đen bị nguyên rửa, thần tộc có thể xông vào mà không tổn chút sức lực nào, nhưng sau khi đi vào, sẽ lập tức cảm thấy sức mạnh của sự nguyên rửa bao trùm.

Loại bảo vệ thâm độc này là cái mà thống soái không muốn thấy nhất trong chiến tranh thần tộc. Muốn phá giải chỉ có một cách là phải đồng hóa hết.

Kết quả là cuộc chiến công thủ của hai bên biến thành cuộc chiến tốc độ đồng hóa nguyên tố lời nguyên.

Cách Thần n nhật một ngày nữa, khi chiến tranh đang vào thời kì khốc liệt nhất, Sở Thiên nhận được một tin – tiểu công chúa Bồ Lôi Trạch sắp ra đời.

Không còn cách nào khác, Sở Thiên đành phải giao tất cả lại cho Mỹ nhân ngư và Sắt Lâm Na, một mình quay về đảo Bồ Lôi Trạch.

“Nhanh lên, nhanh tay lên! Mau mang nước lại đây cho ta!” La Tây Nhã cứ hô to trong phòng sinh, các cô hầu gái cứ vội vàng đi ra đi vào, còn Sở thiên đứng bên ngoài cau mày cau mặt, Chu Lệ Á lại khó sinh rồi.

“Khốn kiếp, tiểu nha đầu chết tiệt này làm cái gì không biết, linh hồn đã biết nói chuyện rồi, vẫn còn không chịu ra”

Một Sở Thiên lúc nào cũng điềm đạm trước mặt thuộc hạ, giờ cũng không nhịn được mà chửi lên như thế.

.....

Cùng lúc đó, trong một huyết động nhỏ trên nguyệt cầu, nhô lên một cái đầu béo múp, mặt mũi thâm tím.

Rồi sau đó, thân người của hắn cũng từ trong động chui ra, trên người có một dấu chân lớn, đó chính là Khách Thu Sa.

Tháo hồ lô rượu sàu lưng xuống uống một ngụm, Tiểu Hùng Miêu chùi chút rượu còn vương trên mép, “Con mẹ nó, cuối cùng cũng trốn ra được khỏi tay hai tên biến thái đó rồi, ha ha!”

Nói xong, hắn lại véo mạnh một cái vào mặt mình, “Còn chưa phải lúc để vui vẻ!” Nhìn ngang ngó dọc một vòng, Tiểu Hùng Miêu lẩm bẩm, “Đây là đâu nhỉ? Đúng rồi, trên mặt trăng có một con đường có thể đi tới nhân gian! Mạt Khắc Nhĩ huynh đệ, ông chủ, hai người hãy chờ ta!”

Nó vừa chạy loẹt xoẹt loẹt xoẹt, miệng vừa lẩm bẩm, “Ngày mai ông chủ sẽ gặp phiền phức lớn, chạy mau, chạy mau! Phải có nghĩa khí, Mạt Khắc Nhĩ huynh đệ, Nam Hải Nhất Phiến Lục ta tới cứu người đây, ai da, sao lại lạc đường nữa rồi?”

.....

Ánh trăng đã lên cao, nhưng tiểu công chúa của Bồ Lôi Trạch vẫn chưa ra đời

Sở Thiên bực bội, hắn gọi người hầu mau chóng bế con trai và con dâu đến, vớt bừa con trai sang một bên, Sở Thiên cười nói với Đới An Na: “Tiểu Na Na, con có thể thử xem tương lai cho cha không? Chỉ xem xem tiểu muội của con lúc nào thì ra đời thôi.”

Đới an Na gật gật đầu, nhắm mắt lại, nhưng cô bé cũng mở mắt ra rất nhanh, “Cha ơi, con chẳng thể nhìn thấy gì cả.”

“Nữ thần tại thượng!” Sở Thiên chỉ còn biết thở dài.

“Cháu rể, người đừng lo, lão thái bà ta bảo đảm linh hồn của mẹ con nó không có vấn đề gì!” Ở bên trong, La Tây Nhã nói vọng ra an ủi Sở Thiên.

Thông tấn thạch của Sở Thiên lại vang lên, đó là tiếng của Sắt Lâm Na, “Cáp Định Tư đến rồi!”

“Cáp Định Tư đến sớm hơn dự định sao?” Sở Thiên ngẩng đầu lên nhìn mặt trăng đỏ thẫm trên trời, còn chưa đến ngày Thần n mà.

“Chúng ta không tận mắt nhìn thấy Cáp Định Tư, nhưng có nhìn thấy quân kì và thuộc hạ của cô ta. Phát Lạp Định Nặc, chàng phải cẩn thận một chút, rất có khả năng bọn chúng sẽ đánh lên Bồ Lôi Trạch”

“Yên tâm đi, hai tầng bảo vệ trong ngoài ta đều đã mở cả rồi.”

Nói xong, sở thiên đóng thông tấn thạch lại, dặn dò nói: “A Mạt Kỳ, người gọi Chiến Thần tới đây, chu Thần Hoàng Lăng Vệ toàn bộ canh giữ bên trong đảo, còn bên ngoài không cần lo.”

A Mạt Kỳ lập tức đi làm theo lời dặn của Sở Thiên, còn Sở Thiên vẫn đi đi lại lại ở bên ngoài phòng sinh, hần vẫn thấy có gì đó không yên tâm, chờ sau khi A Mạt Kỳ trở về, hần đem hai đứa trẻ giao cho chiến thần, nói, “Khảm Phổ, bọn chúng ta giao cho người bảo vệ ! A Mạt Kỳ, theo ta đi gặp Đại Địa Phụ Thần!”

Dị Giới Thú Y

527. Chương 504: Thì Ra Có Tới Sáu Nữ Nhân (2)

Khi Sở Thiên dẫn theo bốn vị thần khổng lồ Thái Thần đến Hồng Nguyệt phế tích thì nơi đây đã máu chảy thành sông rồi.

“Phất Lạp Dịch Nặc, sao chàng lại quay về đây?” Sắt Lâm Na đang chỉ huy quân đội dưới sự bảo vệ của thần tộc hộ vệ.

“Ở nhà không có việc gì nữa rồi! Ở đây quan trọng hơn. Bây giờ thế nào rồi?”

Sắt Lâm Na chỉ lên trên trời nói, “Chủ thần đều ở trên trời, biểu tỳ bị ba Chủ Thần bao vây, ta đã bảo tỳ ấy không được dùng đến thất tầng thần lực.”

Sở thiên nhìn theo hướng mà Sắt Lâm Na đã chỉ, nhưng trận chiến đấu cấp Chủ Thần như thế này thường là ở độ cao mấy vạn mét trên không, nhãn lực của Sở Thiên không thể nhìn thấy được, hần thu hẹp tầm nhìn, nhìn quét một lượt bãi chiến trường trước Hồng Nguyệt phế tích, rồi kinh ngạc thốt lên, “Những thứ đó là gì thế?”

Đối thủ mà Hải tộc và Bồ Lôị Trạch liên thủ chống đỡ giờ lại thêm vô số những quái vật, nửa người nửa thú, chúng đánh như chưa bao giờ được đánh vậy, chỉ biết tấn công, không hề biết đến đau đớn.

“Bác Đức và biểu tỳ cũng không biết, xem ra những quái vật đó là thần tộc mới do Huyết Luyện thú hình thành, nhưng thần trí của bọn chúng không rõ, chỉ biết chém giết mà thôi! chàng nhìn kia.” Sắt Lâm Na chỉ một cây quân kì màu đen ở phía xa trên Hồng nguyệt phế tích, “Bọn chúng đều hành động theo sự chỉ huy của quân kì đó.”

Quân kì không ngừng lắc lư, hình ảnh chiếc liên chùy liềm đao ở trên đó chính là hình dạng vũ khí của tử thần.

Quân kì hạ xuống, Liên Thành đang mỉm cười với một thống soái giấu mình trong chiếc áo nặng trĩu và nói: “Cáp Dịch Tư miện hạ, cuối cùng ngài cũng đến, tại hạ đã may mắn làm tròn bổn phận, thay ngài cố thủ cho đến ngày hôm nay.”

Bộ giáp trên người Cáp Dịch Tư rất dày, nhưng dù áp giáp có dày như vậy thì người ta vẫn có thể thấy, hình thể của cô ta đã thay đổi rất nhiều.

“Người thay ta làm việc như thế này sao?” Cáp Dịch Tư cười nhạt nói, “Sáu góc của Lục ngự tọa hồn trận đều bị Phất Lạp Dịch Nặc chiếm hết rồi. Hừ, còn dám nói thay ta cố thủ nơi này?”

“Chẳng qua chỉ là sáu góc thôi mà, bây giờ trận nhãn vẫn do đại quân của ngài khống chế!” Liên Thành nhìn lên mặt trăng đỏ trên trời, cười nói, “Vẫn còn thời gian mấy tiếng, ngày Thần n cũng sắp tới rồi. Miện hạ ngài đích thân tọa trấn, cố thủ mấy giờ nữa không phải là dễ dàng lắm sao, khả khả”

Cáp Dịch Tư liếc nhìn vị trí của mặt trăng, đột nhiên cười nhạt nói, “Hải thần, sáu tòa thạch đài đó có phải là do người muốn bảo toàn thực lực nên cố ý nhường nó cho Phất Lạp Dịch Nặc không?”

“Miện hạ nói thế thật oan uổng cho ta quá, ta lúc nào cũng tận tâm tận lực làm việc cho ngài, chưa bao giờ có suy nghĩ gì khác.”

Cáp Dịch Tư bỗng nở nụ cười, “Khi ngày Thần n đến, bất luận là chết bao nhiêu người, món nợ này đều tính lên đầu người, bởi vì người không bảo vệ được sáu tòa thạch đài.”

Khô Khoa Kì vừa cười nhạt vừa xuất hiện bên cạnh Liên Thành, cơ thể hần đã ngưng kết thành thực thể, nhưng âm đạm hơn trước rất nhiều, “Hải Thần, không phải người vẫn luôn muốn biết vì sao ta nhất định phải có được sa mạc này sao? Hà hà, giờ ta nói cho người biết cũng không sao, mỗi năm vào thời khắc ngày

Thần n đến, sáu cây tỏa hồn trụ mà Tư Đặc n dùng để phong ấn Cách Lí Phân sẽ chiếu thẳng vào trận nhãn này, đến lúc đó chỉ cần lấy Lưỡi đao Phán Quyết để mở trận nhãn, người sẽ thấy được một niềm vui cực lớn!”

Liên Thành cười cười hỏi lại, “Sẽ có niềm vui gì? Khổ Khoa Kỳ miện hạ có thể cho tôi chút gợi ý được không?”

“Niềm vui ấy người sẽ sớm thấy thôi, nhưng trước đó ta phải nói với người một chuyện!”

Khổ Khoa Kỳ chỉ vào quân đội của Sở Thiên ở phía đối diện cười nói: “Khi đao Phán Quyết cắm vào trận nhãn sẽ có một biến động thần lực cực kì lớn! Nếu không có biến cố gì, sáu thạch đài xung quanh trận nhãn sẽ làm suy yếu sức mạnh của biến động này, nhưng bây giờ.... khả khả, người đã để sáu tòa thạch trụ rơi vào tay Phát Lạp Dịch Nặc, hơn nữa hấn còn di chuyển vị trí của thạch đài, chà chà, người biết sẽ phát sinh cái gì rồi chứ?”

Liên Thành dùng hai tay khoát một vòng tròn lớn trong không trung, ý là sẽ có một vụ nổ lớn, “Là thế này hả?”

“Đương nhiên là thế rồi. Thử tưởng tượng xem, một vụ nổ với sức mạnh bất trọng thần lực của Phán Quyết thần lực của Thần Hoàng sẽ tạo nên một cục diện như thế nào?” Tử thần cười nói.

Liên Thành cười phụ họa, hấn nói: “Vụ nổ đó sẽ không làm ảnh hưởng đến kế hoạch của chúng ta chứ? Chúng ta sẽ không gặp nguy hiểm gì chứ?”

“Yên tâm đi, ở trong trận nhãn thì rất an toàn.”

“Ha ha, nghĩ lại ta cũng thật là ngu xuẩn, ta và Không Gian Thần kiến tạo nên Hồng Nguyệt không gian ở đây, sống cũng một vạn năm rồi, thế mà lại không biết phía dưới có một niềm vui lớn như thế!”

“Người không biết, không có nghĩa là Không Gian Thần cũng không biết! Được rồi, Liên Thành người cũng thật nhiều lời, mau đi chỉ huy quân đội đi, hãy cho ta và Cấp Dịch Tư miện hạ xem xem người có đáng để bọn ta trọng dụng không!”

Liên Thành mỉm cười cáo lui.

Khổ Khoa Kỳ nhìn xuống cát vàng dưới chân rồi cười nói: “Cấp Dịch Tư, chúng ta đã chờ hơn một vạn năm, cuối cùng cũng chờ được ngày này.”

“Sự việc vẫn chưa kết thúc!” Cấp Dịch Tư lắc đầu nói: “Bào Uy Nhĩ và Phát Lạp Dịch Nặc vẫn còn ở phía đối diện!” Nói rồi Cấp Dịch Tư đột nhiên đổi giọng, chuyển sang chất giọng ngọt ngào của nữ nhi, “Tiểu muội của ta, hôm nay ta mới phát hiện, người thật vô sỉ!”

Là giọng của Tiểu Bạch.

Cấp Dịch Tư nói tiếp: “Tỷ tỷ của ta, ta chọ tỷ quyền được nói, nhưng không phải là để tỷ mắng ta đâu nhé! Đừng quên, người bây giờ là một phạm nhân!”

“Ôi, phụ thần tại thượng! Phu quân tại thượng! Phát Lạp Dịch Nặc đồ khốn người mau đến cứu ta!” Tiểu Bạch đột nhiên nhỏ giọng nói.

“Câm miệng, cái tật hay cần nhằn của người đến bao giờ mới bỏ được?”

“Thế nào? Không được à? Ta gọi tên phu quân ta có gì sai sao? Hừm, dù thế nào đi nữa, ta cũng còn có một tướng công vì cứu ta mà đang phải liều mạng ở bên kia chiến tuyến, còn người, muội muội quái vật của ta, người có gì chứ?”

Tử Thần giận dữ, nhưng chẳng biết làm thế nào, cô ta có thể giam Tiểu Bạch, nhưng cũng chỉ có thể làm đến thế mà thôi.

Nén giận, Cấp Dịch Tư cười nhạt nói: “Đợi đến khi ta lấy được thứ mà Thần Hoàng để lại thì lúc đó ta cái gì cũng có!”

“Phụ thần tại thượng! Cha ơi, cha đang ở đâu? Mau quay về mà xem muội muội đi! Nó điên rồi!” Tiểu Bạch chọc giận nói: “Con nha đầu chết tiệt này vẫn không bỏ được cái thói cướp can đô của người khác!”

“Người cầm miệng cho ta!” Hai chị em Cáp Dịch Tư bắt đầu to tiếng cãi vã, “Kể cả Phụ thần có quay về thì cũng làm gì được ta chứ! Ông ấy dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì mà lại đem Trái tim Sáng Thế Thần giao lại cho Tư Đặc n! Vì sao không để lại cho đứa con ruột này? Ta không sai, người sai là phụ thần.”

“Hừ.” Tiểu Bạch cười nhạo nói: “Cha muốn cho ai thì cho, người tức giận cái gì? Hơn nữa, Lưỡi dao Phán Quyết đang ở trong tay tướng công của ta, không có nó, người căn bản không mở được lục ngự tảo hồn trận thực sự! nếu không năm xưa Khổ Khoa Kỳ nhân lúc Tư Đặc n bị trọng thương và trực xuất hãn thì Khổ Khoa Kỳ hãn đã lấy được thứ đồ đó từ lâu rồi.”

Mắt Cáp Dịch Tư sáng lên, cuối cùng cô ta cũng tìm được cái mà phản bác lại tỷ tỷ mình, “Tỷ tỷ yêu quý a, Lưỡi dao Phán Quyết quả thật rất lợi hại, ta thừa nhận, cho dù ta chiếm được nó, thì cũng không dùng được..., nhưng ta không dùng được, không có nghĩa là người khác cũng không dùng được.”

.....

“Ta chạy, ta chạy!”

Khách Thu Sa vẫn đang chạy lung tung trên mặt trăng, “Chết rồi, ta không tìm được đường rồi, mọi người đập chết ta đi cho xong.”

Nghe xong những lời Cáp Dịch Tư nói, Tiểu Bạch sửng sốt, cười duyên nói: “Muội muội, người lại lừa ta rồi, ngoài tướng công của ta và tên Tư Đặc n bị trực xuất đó, trong tam giới này chẳng còn ai có thể sử dụng Lưỡi dao Phán Quyết! Hi hi, nha đầu thối, người không lừa được ta đâu!”

“Tỷ tỷ chết tiệt, bây giờ ta còn cần phải lừa người sao? Hà, người còn chẳng thể chạy đi mật báo với anh rể nữa là!”

Tử Thần cười đến nỗi hai vai rung lên bần bật, rồi giọng nói bỗng chuyển sang nghiêm túc, “Ái Lệ Ti, phu quân của người làm sao có thể dùng được Lưỡi dao Phán Quyết!”

“Ngốc thế! Người không phát hiện ra là sức mạnh linh hồn của ta khôi phục rất chậm sao? Đó là vì ta dùng hãn để giúp hãn đấy!” Tiểu Bạch mỉm cười, giọng nói có phần e lệ, “Muội muội, người đừng nói cho người khác biết nha, sáng nào ta cũng cần tai anh rể người, hi hi, ta dùng sức mạnh linh hồn của mình truyền qua lỗ tai để giúp đỡ hãn!”

Hai chị em họ dùng một cái miệng để nói chuyện, rõ ràng Tiểu Bạch yêu cầu Cáp Dịch Tư giữ bí mật, nhưng giọng của nàng, đến Khổ Khoa Kỳ đứng bên cạnh nghe rõ mồn một.

“Ừm, người cũng không ngại thơ đến thế chứ, tỉ tỉ!” Cáp Dịch Tư cười nhạt nói: “Người tưởng rằng sức mạnh linh hồn của người có thể trung hòa sự thôn tính trong thanh Lưỡi dao Phán Quyết sao? Lẽ nào người không phát hiện ra rằng linh hồn của anh rể ngày càng giống với Long Thần ư?”

Dị Giới Thú Y

528. Chương 505: Khách Thu Sa Trở Về

Tiểu Bạch kinh hãi, vội la lên: “Lẽ nào đó không phải là vì hãn đã hấp thu huyết mạch của Long Thần? Không đúng, từ khi hãn hấp thu máu của Long Thần, ta vẫn luôn giúp hãn dung hòa mà.”

“Thì ra người vẫn cứ hồ đồ như vậy, Hà hà!” Tử Thần cười lớn nói: “Dựa vào sức mạnh linh hồn vẫn chưa phục hồi của người mà muốn chống lại yêu lực của Lưỡi dao Phán Quyết? Hà, nực cười, phụ thần quay về mà thấy người thế này, chắc sẽ cười vỡ bụng mất!”

“Cáp Dịch Tư, rốt cuộc người có ý gì?” Giọng nói của Tiểu Bạch bỗng trở nên nghiêm nghị.

“Hi hi, ta sẽ không nói cho người biết đâu, để người tức chết!”

Khổ Khoa Kỳ nhún mày nói: “Được rồi, Cáp Dịch Tư, đừng đấu võ mồm với Ái Lệ Ti nữa, chính sự quan trọng hơn.”

“Này, Khổ Khoa Kỳ, người hãy nói rõ cho ta, rốt cuộc đó là chuyện gì?” Tiểu Bạch vội hỏi.

“Không có gì! Đợi đến ngày Thần n tự khắc người sẽ biết!” Khổ Khoa Kỳ vận chuyển sức mạnh linh hồn, hấn giúp Tử Thần tạm thời áp chế Tiểu Bạch, nói: “Cáp Dịch Tư, bây giờ vẫn còn một rắc rối, năm xưa ta lợi dụng Tư Đặc n để tăng cường thực lực, sau đó lại trục xuất hấn! Nhưng Tư Đặc n vẫn chưa chết, chúng ta chọn ngày Thần Hoàng mất tích đúng một vạn ba nghìn năm để mở thông đạo... người thực sự chắc chắn chứ?”

Cáp Dịch Tư hung hăng nói: “Dù thế nào đi nữa, chúng ta nhất định phải làm.”

Khổ Khoa Kỳ vẫn còn đang nhú mày.

Cáp Dịch Tư cười nói: “Sợ cái gì? Lẽ nào sau khi bị Chiến Thần giáo huấn người lại trở nên biết điều vậy sao? Thử nghĩ mà xem, người chẳng qua chỉ lợi dụng Tư Đặc n một lần, thế mà đã đạt đến cấp chủ thần hàng đầu rồi, nếu người lại có được thứ đồ bên trong đó... không, ngay cả người chỉ cần ép hỏi bí quyết tinh lọc thần lực từ miệng Nguyệt Thần thôi, thì cấp Thần Vương đã nằm trong tay người rồi!”

Khổ Khoa Kỳ cười thành tràng dài, “Đúng vậy, là ta nghĩ ngợi quá nhiều rồi, đã sắp xếp trong thời gian dài như vậy, đến bây giờ dù biết rõ có uy hiếp nhưng cũng chỉ có thể liều mạng làm thôi!”

.....

Lúc này trên mặt trăng, Khách Thu Sa ngồi phệt mông trên bãi sỏi, mặt mày ủ dột, vò đầu bứt tai, “Làm sao đây, ta vẫn không tìm được đường!”

“Khách Thu Sa, sao người lại đến mặt trăng?” giọng nói mạnh mẽ của Đặng Khăng vang lên trong không trung.

“Đại bá, ha ha, cuối cùng ta cũng tìm được ngài rồi!” Khách Thu Sa nhìn ngược nhìn xuôi, phát hiện xung quanh chẳng có ai, hấn nói tiếp vẻ không hiểu: “Đại bá, cái mặt trăng này là của nhân gian hay là của huyết luyện ngục!”

“Ha ha, còn nhớ câu chuyện mà đại bá đã kể cho người không? Trong tam giới chỉ có một mặt trăng thôi, hấn vừa là trung điểm của tam giới, lại vừa là ta đường nối liền tam giới! vì vậy người bây giờ đang ngồi ở trên cánh cửa nối liền nhân gian và Huyết Luyện Ngục, hà hà.”

“Ý, cánh cửa sao?” Khách Thu Sa duỗi cái chân ngắn ngủn ra rồi nhảy dựng lên, “Đại bá, ta muốn đến nhân gian, phải đi như thế nào?”

“Vì sao người lại muốn đến nhân gian? Và vì sao lại đến mặt trăng vậy?”

“Ta... ta bị ông chủ bán cho hai tên biến thái!” Khách Thu Sa cảm giận nói: “Bọn họ, bọn họ bắt ta mặc váy cổ nhảy múa cho bọn họ giải sầu! khó khăn lắm ta mới trốn ra được! Đúng rồi, ngày mai là ngày Thần n, hai tên biến thái đó nói ông chủ và huynh đệ ta ngày mai sẽ có xui xẻo lớn. Ta phải cung cấp thông tin! À không, đi mật báo!”

“Tên biến thái bắt người mặc váy nhảy múa? Ha ha, trong tam giới này chỉ có Kiệt Khắc Tổn là có thể làm ra những việc như vậy!” Đặng Khăng cười mãi không dứt, sau đó nói; “Lúc này ông chủ người có đến đây, mượn của ta bốn vị thần khổng lồ Thái Thần, người yên tâm đi!”

Một viên đá trong bãi đá dưới chân Khách Thu Sa bỗng nhảy ra, hấn giống như một tấm ván trượt, đưa hấn bay về phía trước.

“Oa, nhanh thật đấy!” Khách Thu Sa vui sướng kêu to, “Đại bá, ngài thật lợi hại nha, ở trong Tiếp Nguyệt Tháp mà có thể khổng chế thổ nguyên tố ở trên mặt trăng này!”

Trong Tiếp Nguyệt Tháp, tiếng cười của Đặng Khăng đột nhiên ngưng bật, nhưng lại nhanh chóng khôi phục lại. Năm xưa trong trận đại chiến trên Biển Cầm, trong lòng Đặng Khăng hiểu rõ, hấn cũng đã dùng thổ nguyên tố để cứu ta gái, nhưng tiếc là chiến tranh diễn ra trên biển, đối thủ lại là mỹ nhân ngư... hơn nữa lúc đó thần khổng lồ Thái Thần còn có nhiệm vụ khác quan trọng hơn...

Khách Thu Sa nhanh chóng đến được Tiếp Nguyệt Tháp, Đặng Khăng trực tiếp tiễn hấn, “Mau đi đi, trên đường phải cẩn thận, trên chiến trường nếu người gặp phải nguy hiểm gì, thì hãy dùng thứ mà đại bá đã dạy người, trốn vào bên cạnh người bằng hữu mạnh nhất của người, có hiểu không?”

“Ta hiểu rồi!” Tiểu Hùng Miêu gật đầu lia lịa, “Nếu gặp phải kẻ mạnh nào, ta sẽ chạy đến núp sau mỹ nhân ngư!”

“Mỹ nhân ngư? Hải Vương Biển Cầm?” Đặng Khăng bỗng ngậy người ra, ài... Phất Lạp Địch Nặc thật quá gian xảo, hẳn lại dám không nói với ta, hẳn đang liên thủ với Bào Uy Nhĩ!”

Tăng thêm sức mạnh trên tay, Đặng Khăng đẩy nhanh tốc độ để đưa Khách Thu Sa đi, còn dặn dò rằng: “Khách Thu Sa, lúc này khi ông chủ người đến mượn Thái Thần, ta còn có một câu quên chưa dặn họ.

Người nói lại với bốn vị thúc thúc, việc này liên quan đến sự an nguy của tam giới, thù của ta gái ta có thể không trả, nhưng tuyệt đối không được để Tử Thần thực hiện được kế hoạch của mình, phải hợp tác với Hải Vương Biển Cầm!”

“Ta nhớ rồi, tạm biệt đại bá!” Khách Thu Sa bay ra khỏi Tiếp Nguyệt Tháp, sau khi nhìn thấy ánh sáng của mặt trăng, thứ ánh sáng thuộc về nhân gian, hẳn reo lên, “Mẹ nó! Nam hải nhất phiến lục ta đã quay về đây! Phải rồi, đến đây là có thể dùng thông tấn thạch được rồi.”

.....

Phía đối diện với Hồng Nguyệt phế tích, Sở Thiên vẫn đang đứng dưới tầng tầng bảo vệ và chờ đợi trận chiến này kết thúc, nhưng hẳn cũng có chút sốt đầu mẻ trán.

Bốn vị khổng lồ Thái Thần được mời đến đây. Nhưng bọn họ và Mỹ nhân ngư có mối huyết hải thâm thù, cũng may bọn họ đã đi theo đại địa phụ thần nhiều năm, nên cũng chịu sự ảnh hưởng của Đặng Khăng, vẫn còn biết vì đại cuộc, nên không trở mặt ngay. Nhưng bọn họ từ chối kể vai sát cánh với Hải Vương Biển Cầm để chiến đấu, vì vậy bây giờ bọn họ chỉ bảo vệ Sở Thiên, tịnh không hề ra tay!

A Mạt Kỳ từ đâu đi tới, nói: “Ông chủ, ta nhận được thông tấn thạch của Khách Thu Sa, hẳn trở về rồi!”

“Kiệt Khắc Tổn thả hẳn về ư? Người mau đi đón hẳn!” Sở Thiên vui vẻ lắm, Phán Quyết Thần Thú từng nói hẳn sẽ bồi dưỡng cho Khách Thu Sa thành một cao thủ!

Chớp mắt một cái, A Mạt Kỳ đã đem Khách Thu Sa trở về, Tiểu Hùng Miêu vỗ vỗ cái bụng, mặt đầy bi thương, giọng nói còn pha chút nức nở, hẳn nhào vào lòng Sở Thiên, “Ông chủ, cuối cùng ta đã trốn ra được! hu hu, rượu của ta đã bị bọn họ cướp mất rồi!”

“Cái gì? Người trốn về sao?”

Khách Thu Sa lại thấy đắc ý, hẳn cười hì hì đáp: “Đúng, hai tên ngu xuẩn đó thật khiến gấu trúc bọn ta mất mặt, lại dạy tuyệt chiêu cho ta, hì hì, sau khi ta dùng thuật phân thân thêm cả biến hóa thực vật để đùa với họ, liền trốn ra ngoài! Ai da, suýt nữa thì quên mất, đại bá còn dặn ta làm một việc nữa cơ!”

Nghe được những lời Đặng Khăng dặn Khách Thu Sa, bốn vị Thái Thần nhìn nhau hội ý, rồi cùng bay lên không trung, mục tiêu là các chủ thần chiến đấu cùng mỹ nhân ngư.

“Ông chủ, hai tên biến thái đó nói trong ngày Thần n, ngài sẽ có phiền phức lớn!”

Phiền phức? Sở Thiên sững sốt, hẳn chau mày lại, nhưng sau đó lại kéo giãn hẳn ra, đã là lúc nào rồi, dù có phiền phức gì cũng phải đối mặt thôi.

“Oa, đây là chiến tranh sao? So với việc đánh nhau với hắc bang ở Nam hải bọn ta vui hơn nhiều!” Khách Thu Sa nhảy lên lưng Sở Thiên, đôi mắt xem cảnh náo nhiệt, “Ông chủ, cái thứ đen xì xì đó là cái gì?”

“Đó là hộ thuẫn cấp chủ thần, bên trong có độc đấy! Bây giờ, chính cái đó đang ngăn cản quân đội của chúng ta tiến tới.”

“Hì hì, ông chủ, móng vuốt ta ngứa quá!”

Khách Thu Sa dùng sức nhún người trên vai Sở Thiên, rồi hẳn nhảy xuống đất, chạy về phía chiến trường!

“A Mạt Kỳ, người chú ý đến hẳn một chút, nếu hẳn có nguy hiểm gì, lập tức cứu hẳn về!” Sở Thiên không hề ngăn cản, hẳn cũng muốn xem xem, thực lực hiện giờ của Khách Thu Sa như thế nào.

“U Oa! Nam hải nhất phiến lục ta đến đây! Các người cẩn thận đấy!”

Hai cái chân ngắn ngủn của Khách Thu Sa đan vào nhau, thớ thịt trên người hắn cứ như lao vù vù về phía trước, nhưng những nơi mà hắn chạy qua, phía dưới chân lập tức mọc lên thứ hoa cỏ xanh ngắt, ngay sau đó, mỗi một cây hoa, một cọng cỏ lại cố sức mà vươn lên, đợi đến khi chúng cao được bằng Tiểu Hùng Miêu, thì nhanh chóng biến hóa, chúng biến thành hình dạng của Khách Thu Sa.

A Mạt Kì cười nói: “Ông chủ, tiểu tử này xem ra không cần ta chăm sóc rồi, có thể đem lĩnh vực tự nhiên kết hợp với thuật phân thân của Phán Quyết Thần Thú, cũng không tồi đâu!”

Trên chiến trường số lượng Tiểu Hùng Miêu càng lúc càng nhiều, cả vùng sa mạc mà tầm nhìn có thể thấy được đều đã biến thành một màu xanh, còn có cả màu đen trắng xen lẫn đặc trưng của gấu trúc, cuối cùng, khắp nơi đều là gấu trúc, cả một vùng chỉ chit.

“A Mạt Kì, ngươi thấy những phân thân đó thế nào?”

A Mạt Kỳ lắc đầu, “Thuật phân thân của hắn vẫn chưa đâu vào đâu, vẫn còn chưa học được cách phân thân mà không bị phân chia lực, bây giờ ngoài bản thể ra, tất cả những phân thân khác đều chỉ ở độ mạnh rất bình thường! một thần binh cũng có thể đạp chết mấy con.”

Sở Thiên mỉm cười, một tên nhóc mới bốn tuổi có thể làm được như vậy đã là tốt lắm rồi, Phán Quyết Thần Thú bây giờ cũng chỉ phân ra thành một phân thân khác có thực lực giống với bản thể, để chiến lực tăng gấp đôi. Khách Thu Sa... giờ cứ để hắn chơi trước đi, mười năm sau mới là sân khấu của hắn.

Ngay trong lúc Sở Thiên tính toán tương lai cho Khách Thu Sa, thì Tiểu Hùng Miêu đã hét to một tiếng, giọng ra lệnh, “Tránh ra hết cho ta! Xem lĩnh vực của ta đây.”

Cả một vùng toàn Tiểu Hùng Miêu, vừa gào to vừa xông vào tầng sương đen đó. Không ít những thần tộc đang chiến đấu trên chiến trường e ngại gấu trúc làm vướng bận nên tiện tay làm nổ vài con. Nhưng số lượng gấu trúc bị phá đi so với số gấu trúc đang không ngừng sinh sôi nảy nở từ thực vật kia thì vẫn còn ít hơn rất nhiều, kết quả là càng ngày càng có nhiều gấu trúc xông vào trong lớp sương đen.

“Để ta hít!”

Ta gấu trúc nào cũng mở miệng thật lớn, hít từng ngụm khí to, thoáng một cái, tầng sương đen kia lại trở nên mờ đi chút ít.

Sở Thiên chợt như tỉnh ra, nữ thần tại thượng, người của địa cầu này như hắn mà lại quên mất, khả năng hấp thu khí của thực vật không phải là một sức mạnh bình thường đâu.

Bùm, bùm, bùm

Tầng bảo vệ dù sao cũng là cấp chủ thần, bọn gấu trúc sau khi hấp thu luồng sức mạnh này vào trong cơ thể thì lập tức bị nổ tung. Nhưng tốc độ sinh trưởng của Tiểu Hùng Miêu thật sự quá nhanh, nổ một con, Khách Thu Sa có thể sinh ra hai con khác!

Quân kì hạ xuống, Tử Thần cau mày nhăn nhó, “Chết tiệt, là lĩnh vực tự nhiên biến đổi, chuyên dùng để khắc chế tầng bảo vệ loại sương khói bị lời nguyên! Khó Khoa Kì, xem ra kế hoạch phải thay đổi rồi! Ta đi giết bản thể của tên gấu trúc kia!”

“Không cần đâu!” Khó Khoa Kì cười nhạt nói: “Cứ để tên gấu trúc đó chơi tiếp đi, thời gian cũng sắp đến rồi, chúng ta hành động trước thôi!”

529. Chương 506: Long Thần Và Kinh Cức Long Hoàn.

Mĩ nhân ngư đem Phân Thủy Thú đặt sau lưng, kinh ngạc nhìn một Chủ Thần bị Thái Thần cự lực thần xé thành hai, than thở: “Thần tộc đệ nhất binh, quả nhiên là danh bất hư truyền!”

Một vị Thái Thần làm mặt lạnh nhạt nói: “Chỉ là chút tài mọn thôi mà, nhưng Hải Vương bệ hạ khiến chúng ta thật quá thất vọng!”

Mỹ nhân ngư biết Thái Thần đang nói đến điều gì. Nàng một mình ứng phó với hai hắc ám Chủ Thần, thế nhưng lại là hai chủ thân sử dụng thân thể khác, vậy mà lâu như thế còn chưa giải quyết xong, quả thật là tổn hại danh hiệu đệ nhất cường giả tam giới.

Nhẹ cười thần nhiên, mỹ nhân ngư không nhanh không chậm đáp: “Những đối thủ này không xứng đáng để ta xuất toàn lực, Tử Thần dưới kia mới là đối thủ của ta!”

Phụt!

Lúc mỹ nhân ngư và Thái Thần đang nói chuyện, Bác Đức đã thiêu cháy đối thủ của nàng, lực lượng linh hồn của Phượng Hoàng Thần mặc dù chỉ mới khôi phục năm thành, thế nhưng thân thể đã hoàn toàn khôi phục nói: “Bào Uy Nhĩ, tốc độ của ngươi chậm quá! Nếu không thì để ta giúp ngươi nhé? Ha ha!”

Mỹ nhân ngư vẫn thần nhiên như trước, chậm rãi thu thập đối thủ, nói: “Bác Đức, ngươi bây giờ đã không còn khả năng tái sinh, không bằng đi thử sức với Tử Thần đã khôi phục mấy thành thực lực xem!”

“Được, chỉ có điều trước hết ta phải xem xem, ngươi rốt cuộc mất bao lâu mới có thể giết chết hai đối thủ đó!”

Mỹ nhân ngư khẽ mỉm cười, vẻ mặt thần nhiên, nhưng tốc độ trên tay đã nhanh hơn, đồng thời thất trọng thần lực cũng phát động, chỉ trong chớp lát liền giải quyết hai đối thủ. Thần nhiên nói: “Bác Đức miện hạ, tốc độ này thế nào?”

Bác Đức tức giận nhún vai khinh thường, quay đầu đi nói: “Ngươi lấy những tiểu lâu la này ra luyện tập thì có tác dụng gì? Đừng quên, đến lúc này, Hoắc Hoa Đức, Đặc Lí, Ba Khắc Lợi,... những dòng chính của Tử Thần còn chưa xuất hiện!”

“Bọn chúng hẳn đã đến đảo Bối Lôi Trạch rồi!”

Mỹ nhân ngư đi trước một bước, bay đến trước mặt Bác Đức, “Chỉ có điều nơi đó có Chiến Thần và La Tây Nhã đã khôi phục. Bọn họ đi chẳng khác nào đi tìm chết!”

Quả nhiên, lúc này Sở Thiên cũng nhận được báo cáo từ đảo Bối Lôi Trạch, Tử Thần chia binh đánh lên đảo Bối Lôi Trạch, thế nhưng dưới sự bảo vệ của hai tầng phòng ngự thần lực đã áp chế hoàn toàn.

Sở Thiên muốn kết thúc trận chiến, liền phân phó: “Quyết chiến sắp bắt đầu rồi. A Mạt Kỳ, ngươi trước hết hãy đưa Sát Lâm Na đến Tiếp Nguyệt Tháp, thỉnh cầu Đại Địa Phụ Thần bảo vệ nàng!”

Đột nhiên, Tiểu Hùng Miêu hấp thu độc khí ở tiền phương trận địa bắt đầu chạy trở về. Chính là tên bản thể Khách Thu Sa, “Ông chủ, ta không chịu nổi nữa rồi! Tử Thần ra rồi!”

Tiếp đó, bóng dáng Tử Thần đã xuất hiện, hắc vụ dày đặc trong nháy mắt tan hết, Cáp Định Tư biểu hiện ra bộ dạng át chủ bài của nàng còn chưa lậ.

Từ xa nhìn lại, Hồng Nguyệt phế tích trước kia đã thay đổi. Biển cát chỉ còn lại một thạch trụ bằng đá thật lớn, dòng chính của Cáp Định Tư đang thủ hộ phía trên thạch trụ.

“Phất Lạp Định Nặc!” Cáp Định Tư đứng trên không quát lớn: “Lão bà ngươi trong tay ta. Ngươi có dám cùng ta đánh một trận không?”

“Cáp Định Tư, đầu óc ngươi quả là có vấn đề!” Sở Thiên cười ha hả, nhưng vẫn nấp ở phía sau quân trận của mình, phản bác: “Chỉ có loại quái vật như ngươi mới quyết đấu, bây giờ là chiến tranh! Chiến tranh đó, ngươi hiểu không? Là thống lĩnh quân lính, bày mưu lập kế. Chứ không phải đứng ra hô hào đòi quyết đấu như ngươi!”

“Không cần nói nhiều với hắn!” Khó Khoa Kỳ bay đến bên cạnh Cáp Định Tư, quát nói: “Phất Lạp Định Nặc. Mau ra đây, nếu không Ái lệ Ti sẽ chết!”

“Khó Khoa Kỳ, ngươi thế nào lại trở nên ngu ngốc như vậy? Lão bà của ta là con gái của Sáng Thế Thần, không ai có thể giết được nàng!”

Khó Khoa Kỳ cười lạnh một tiếng, vừa định nói tiếp, nhưng đột nhiên phát hiện vũ khí trong tay Sở Thiên không phải là Lưỡi dao Phán Quyết, mà là một thanh pháp trượng!

Trong lòng khẽ run rẩy, Tử Thần cũng nhìn thấy tình huống này.

Khẽ liếc mắt nhìn nhau, hai người cùng lúc gạt đầu, đột nhiên nhắm về phía Sở Thiên.

“Cáp Địch Tư, đối thủ của ngươi là ta!” Mỹ nhân như chặn Tử Thần lại. Còn Bác Đức và Thái Thần thì liên thủ chặn Khổ Khoa Kỳ.

Sở Thiên nhún vai, xoay người ra lệnh cho quân lính tránh xa nơi diễn ra trận chiến của các Chủ Thần. Sau đó hắn cũng chuẩn bị chạy ra.

Đúng lúc này, Long Thần Quan trên đầu Sở Thiên đột nhiên phát ra âm thanh trầm muộn, ầm một tiếng, Sở Thiên ôm chặt đầu.

“Nữ thần tại thượng!”

Sở Thiên chỉ thấy đầu đau đớn như muốn vỡ tung ra, tứ trọng thần lực của hắn cũng không thể nào áp chế được.

“A!” Sở Thiên té ngã xuống đất, ôm đầu thét lên thảm thiết.

A Mạt Kỳ vừa mới đưa Sắt Lâm Na trở về vội vàng tới kiểm tra, nhưng hắn đâu biết chữa bệnh! Chỉ có thể bồn chồn lo lắng nhìn Sở Thiên đau đớn lăn qua lăn lại trên mặt đất.

Nhất thời, tất cả mọi người bên cạnh Sở Thiên đều ngây ra, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Mỹ nhân ngư cũng hoảng hốt, bỏ qua Tử Thần liền đi cứu viện Sở Thiên. Nhưng Lưỡi Hái và Chùy của Cáp Địch Tư lại cuốn lấy nàng, cười đắc ý nói: “Bào Uy Nhĩ, thực lực của ta tuy rằng chưa hồi phục, nhưng ngươi cũng không thể khinh thường ta a. Đến đây, toàn lực nghênh chiến đi, nếu không ngươi sẽ còn chết sớm hơn Phất Lạp Địch Nặc!”

Bác Đức cũng có chút luống cuống, nhưng nàng không dám quay đầu lại, Khổ Khoa Kỳ đã giải trừ thực thể hóa, các Thái Thần cự thần phải có sự chỉ dẫn của nàng mới có thể công kích Khổ Khoa Kỳ.

“Ông chủ, người làm sao thế?”

Ý thức của Sở Thiên đã có chút mơ hồ rồi, nhưng hắn là bác sỹ, hiểu rõ thân thể của mình nhất, loại đau đớn này cũng không phải do thân thể mình xảy ra vấn đề, nắm chặt lấy tay A Mạt Kỳ quát: “A Tư Nặc, mau tìm A Tư Nặc đến đây!”

A Mạt Kỳ xoay người mở ra thông đạo, nháy mắt liền đưa A Tư Nặc đến, “Nhanh kiểm tra thân thể của ông chủ!”

A Tư Nặc tập trung nhìn, liền kinh ngạc, “Linh hồn của miện hạ bị công kích rồi!”

Mỹ nhân ngư cũng nghe thấy, bất chấp tinh hạch không chịu nổi năng lực của thất trọng thần lực, tạo ra phân thân từ thủy nguyên tố.

Tách ra hai phân thân, nàng liền quát: “Bác Đức, đi cứu Phất Lạp Địch Nặc, bọn chúng giao lại cho ta!”

“Không được, không có ta, các ngươi làm sao có thể tìm thấy Khổ Khoa Kỳ? Một khi ta rời đi, Khổ Khoa Kỳ sẽ đánh lén linh hồn của ngươi!”

Phụt!

Mỹ nhân ngư quả không hổ danh tam giới đệ nhất cường giả, một kích xuất ra toàn lực, nháy mắt Phân Thủy Thứ đã đâm trúng vai của Tử Thần.

“Chết tiệt! nếu như ta khôi phục được toàn bộ thực lực, kẻ bị thương chắc chắn sẽ là ngươi!” Cáp Địch Tư vội vàng lui về phía sau, nhưng thị lại nhanh chóng nở nụ cười. “Bào Uy Nhĩ, Phất Lạp Địch Nặc chết chắc rồi!”

“Kẻ phải chết chính là ngươi!” Mỹ nhân ngư như cuồng phong gió dữ tấn công về phía Tử Thần.

A Tư Nặc ở bên Sở Thiên cũng xoay như chong chóng, “A Mạt Kỳ, ta cũng hết cách rồi, hình như cái mũ này đã phóng ra những mũi kim, chuyên dùng để ám sát linh hồn, phải nghĩ cách gì đó để tháo cái mũ này xuống!”

A Mạt Kỳ thử hết cách này đến cách khác, cũng không thể gỡ nổi cái Long Thần Quan đó ra, thậm chí hắn còn mở một thông đạo, nhưng Long Thần Quan lại chống lại sức mạnh không gian mà Sáng Thế Thần ban tặng.

Sở Thiên cũng cuống cả lên, hắn vứt bừa cây pháp trượng xuống, lấy từ trong nhẫn ra Lưỡi đao Phán Quyết, hắn nắm chặt chuôi đao mà hét lớn: “Tư Thập Đức Mại Nhĩ, cái Long Thần Quan này là như thế nào!”

“Khà khà. Phất Lạp Dịch Nặc, ta có một chuyện quên chưa nói với ngươi! Đó là bí mật lớn nhất của Long tộc bọn ta!”

Long Thần bên trong Lưỡi đao Phán Quyết dùng chính thanh âm của linh hồn truyền đến tai Sở Thiên, “Cái Long Thần Quan này, còn được gọi là Kinh Cức Long Hoàn, nó vốn là do Sáng Thế Thần tạo ra để hạn chế tiềm lực của Long tộc bọn ta, nhưng ta đã cải tiến nó đi một chút. Nó có thể tấn công linh hồn! khà khà!”

“Ngươi... khốn kiếp... quả nhiên có vấn đề!”

Sở Thiên giận dữ, nhưng tiếng mắng chửi đi đến miệng thì lại chuyển thành tiếng rên rỉ thống khổ.

“Cho ngươi biết thêm một chuyện nữa cũng không sao, ta vẫn luôn lợi dụng ngươi, khà khà, đao linh của Lưỡi đao Phán Quyết tặng cho ngươi là thật, nhưng chỉ bởi vì ta không dùng được nên mới tặng cho ngươi! Bây giờ, ta đã không chế được ngươi rồi!”

A Mạt Kỳ không hề biết đến những lời đối thoại giữa Sở Thiên và Long thần. Nhưng hắn cảm nhận được, Sở Thiên đã thay đổi.

Hai mắt trong phút chốc đỏ ngầu, vẻ mặt tàn ác, khoe miệng ánh lên một nụ cười lạnh nhạt, cái dáng vẻ này đối với A Mạt Kỳ mà nói quả là rất quen thuộc, năm đó trong chiến dịch Thái Thạch Bảo thứ hai, Sở Thiên cũng biến thành ra thế này và dùng thực lực của một người bình thường, vượt qua cấp năm để tiêu diệt đối thủ. Sau đó, kiểu cuồng bạo này còn xuất hiện nhiều lần trên người Sở Thiên, mà lần nào xuất hiện cũng đều mang đến toàn là sự tàn nhẫn và máu tanh!

A Tư Nặc cũng không nghe được những lời Long thần nói, hắn kinh ngạc nói: “Linh hồn của ông chủ ngươi và Long thần giống nhau như đúc vậy!”

Xoạt, Sở Thiên vung đao chém một nhát, hắn thẳng người nhảy lên, Lưỡi đao Phán Quyết hướng thẳng lên trời, hắn bay về phía Hồng Nguyệt phệ tích.

“Ngăn hắn lại!” A Tư Nặc hét lớn.

A Mạt Kỳ cũng nhanh chóng bay lên, mở một thông đạo, đúng lúc này ‘Sở Thiên’ quay đầu lại lạnh lùng nở một nụ cười, hắn giơ Lưỡi đao Phán Quyết lên chỉ về phía A Mạt Kỳ, lạnh nhạt nói bốn chữ, “Thời gian tuần hoàn!”

Sau một khắc, A Mạt Kỳ lại quay trở lại mặt đất, hắn không ngừng lặp lại các động tác bay lên hạ xuống, mở thông đạo hồng ứng cứu Sở Thiên.

“Muốn dùng sức mạnh không gian để đối phó với ta!? Hừ! thật không biết tự lượng sức.

“Tư Thập Đức Mại Nhĩ, ba chúng ta lại được tề tựu rồi”

Cáp Dịch Tư và Khố Khoa Kỳ cùng nở nụ cười. Để có ngày hôm nay, bọn họ đã phải chờ quá lâu rồi.

Tử Thần cười lớn nói với Mỹ nhân ngư: “Bào Uy Nhĩ, dừng tay đi, ta không giết được linh hồn của Ái Lệ Ti, nhưng Tư Thập Đức Mại Nhĩ thì có thể giết được linh hồn của Phất Lạp Dịch Nặc!”

Bác Đức thở dài, lắc đầu buông xuôi không tiếp tục đấu với Khố Khoa Kỳ nữa, “Hắn..., rắc rối lớn rồi!”

Mỹ nhân ngư kinh ngạc nói: “Ngươi là Tư Thập Đức Mại Nhĩ thúc thúc?”

‘Sở Thiên’ cười khê gật đầu, “Cháu gái ngoan, hãy ra lệnh cho thuộc hạ của người lui binh đi, chúng ta tạm thời đình chiến, thế nào?”

Mỹ nhân ngư lạnh nhạt đáp: “Thúc thúc không phải đang ở trong Lưỡi dao Phán Quyết ư? Sao lại có thể không chế Phát Lạp Dịch Nặc được?” Một mỹ nhân ngư đang bình tĩnh như vậy không ngốc nghếch chút nào, Long Thần Tư Tháp Đức Mại Nhĩ nhất định là có vấn đề.

Long thần ngẩng đầu nhìn sắc trời, cười đáp: “Người không cần biết nhiều như vậy, người chỉ cần biết, bây giờ ta có thể giết chết Phát Lạp Dịch Nặc là được rồi. Khả khả, mau lui binh đi, niệm tình năm xưa cha người đã từng cứu mạng ta, thúc thúc ta khuyên người một câu, mau rời khỏi đây đi, nếu không người sẽ phải hối hận đó!”

“Thúc thúc, xin lỗi nhé!” Mỹ nhân ngư đứng thẳng người, dùng thất trọng thần lực để khóa chặt Long Thần.

“Xem ra chú cháu ta chỉ có thể là đối thủ mà thôi!” Long Thần chậm rãi lùi về phía sau. Mỹ nhân ngư sợ Sở Thiên gặp nguy hiểm nên không dám đuổi theo.

Trăng treo giữa trời, ngày Thần n cuối cùng cũng đến.

Ánh trăng đỏ thắm chiếu trên sa mạc, nó cũng giống như cảnh sắc hơn một vạn năm qua chẳng có gì thay đổi, nhưng thạch trụ trong phế tích lại đột ngột ánh lên những tia sáng long lanh như bảy sắc cầu vồng vậy.

“Phán Quyết thần lực?” Mỹ nhân ngư kinh ngạc thốt lên.

Long Thần đã bay đến bên thạch trụ, Bát trọng Phán Quyết Thần Lực cũng không làm hắn bị thương, hắn giơ cao Lưỡi dao Phán Quyết cười lớn nói: “Tư Đặc n, thứ mà người để lại chẳng bao lâu nữa sẽ là của bọn ta rồi!”

530. Chương 507: Thế Giới Linh Hồn Của Sở Thiên.

Cáp Dịch Tư và Khố Khoa Kỳ vội vàng bay đến gần thạch trụ.

Nơi này chính là không gian mà năm xưa Tư Đặc n được Sáng Thế Thần ban cho, là trận nhân của lực ngự tỏa hồn trận. Một khi đã mở ra, nếu không có sự bảo vệ của trận nhân và sáu tòa thạch đài xung quanh, bát trọng thần lực sẽ giết hết tất cả mọi người, Tử Thần và Đoạn Tội cũng không thể thoát khỏi!”

Mỹ nhân ngư đột ngột bay lên, lao về phía Long Thần. Một tiếng “ầm” vang lên, xung quanh thạch trụ như có một bức tường khí, hất nàng ngã ngược về sau.

“Cháu gái à, không ích gì đâu, ở đây có sự bảo vệ của bát trọng thần lực!”

Long Thần cười ha hả, rồi đem thanh yêu dao đang cầm trên thạch trụ ấn mạnh xuống.

Không gian như tĩnh lặng, trên đỉnh đầu của Long Thần mở ra một cánh cửa không gian.

Cốc! Một hồ lô rượu từ bên trong rơi ra, đập trúng đầu của Long Thần, Long Thần, ngay sau đó, Long Thần liền cảm thấy đau đầu, “Tư Thập Đức Mại Nhĩ, người dám lợi dụng ta?”

Chính cái hồ lô rượu này đã cứu được Sở Thiên từ tay Long Thần.

Không những Sở Thiên đã tỉnh lại, mà linh hồn của Long Thần cũng bị hồ lô rượu nện cho trọng thương.

Bên ngoài tình hình đã đổi khác, nhưng Sở Thiên không có thời gian lo những việc đó. Hắn chỉ cảm thấy thân thể mình đang bị một con rồng lớn vây quanh, và con rồng kia đang rên rỉ không ngừng.

Mở choàng mắt, Sở Thiên thấy mình đang ở trong một không gian mờ ảo, một Long Thần yếu ớt đang vây quanh thân thể hắn.

“Tư Thập Đức Mại Nhĩ, mẹ nó, người dám lợi dụng ta!?” Sở Thiên chửi lớn.

Long Thần kinh sợ, cuống lên đáp: “Người có thể dùng linh hồn lực lượng ư? Vậy thì không thể giữ người lại được nữa rồi!”

Sở Thiên bây giờ đang ở trong thế giới của linh hồn.

Long Thần cố gắng lấy lại tinh thần. Hắn mở rộng miệng cắn về phía bả vai của Sở Thiên.

Sở Thiên bị cơ thể của Long Thần vây quanh, tuy rằng linh hồn của Long Thần này không to lớn như thân thể của hắn, nhưng hắn cũng bằng kích thước của một con măng xà lớn. Sở Thiên bị cuốn chặt đến mức một động đậy cũng không được, bả vai đau nhức, Sở Thiên cắn chặt răng, “Mẹ nó, người dám cắn ta, ta sẽ ăn thịt người trước!”

Cũng phải nói thêm rằng, Sở Thiên còn có một biệt hiệu khác, đó là “Đồ tể.”

Hắn ngoác miệng thật lớn, cắn đứt một miếng thịt trên linh hồn của Long Thần.

Thịt rỗng nuốt vào đến đâu, Sở Thiên thấy tỉnh táo đến đó, hắn thấy mình mạnh mẽ lên rất nhiều. “Ha, thêm một miếng nữa nào!”

Một là linh hồn của người, một là linh hồn của rỗng, lại giống như những con dã thú lao vào cắn xé lẫn nhau.

.....

Trên thạch đài của Hồng nguyệt phế tích, Khổ Khoa Kỳ húng hắng giọng nói, “Cáp Dịch Tư, thế giới linh hồn của Phát Lạp Dịch Nặc đã mở ra rồi, linh hồn của hắn giờ đang cắn xé linh hồn của Long Thần!”

“Chưa cần lo đến hắn vội! Thông đạo đã mở ra rồi! Còn cái hồ lô ấy là sao nhỉ?” Cáp Dịch Tư nhìn chăm chăm vào cánh cửa không gian đã mở, một cái hồ lô đã rơi ra từ trong đó, đây quả là một chuyện kì dị.

Khổ Khoa Kỳ nhìn thêm lần nữa cái cơ thể của Sở Thiên, và cả linh hồn của người, của rỗng đang cắn xé lẫn nhau trong cái cơ thể ấy, rồi hắn quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào cánh cửa không gian như nhìn một kẻ thù truyền kiếp.

Một hồi lâu sau, thông đạo cũng không có động tĩnh gì, Tử thần nói: “Mặc kệ đi, chúng ta vào trong thôi!”

Vừa dứt lời, Cáp Dịch Tư đã bay vào trong thông đạo. Khổ Khoa Kỳ do dự một chút, nhưng rồi cũng theo vào trong.

.....

Trong thế giới linh hồn của Sở Thiên.

Sở đại thiếu gia ta được ăn thịt rỗng mới sung sướng làm sao! Lúc mới đầu Long Thần còn có thể cắn hắn bị thương, nhưng càng về sau, Sở Thiên càng ăn được nhiều linh hồn của Long Thần, linh hồn của hắn lại càng thêm mạnh.

Ăn được linh hồn, không những có thể ăn được sức mạnh bên trong nó, mà những thông tin trong trí nhớ của Sở Thiên cũng tăng lên đáng kể. Thì ra ăn linh hồn lại có thể ăn được cả những kí ức bên trong linh hồn đó.

Những kí ức của Tư Thập Đức Mại Nhĩ giống như nước thủy triều tràn vào trong linh hồn của Sở Thiên, làm cho hắn thấy được tất cả những chuyện trong quá khứ...

Thì ra là như vậy! Trong lòng Sở Thiên đang châm biếm Tư Đặc n xui xẻo, rồi hắn lại tiếp tục ngoác mồm cắn vào linh hồn Long Thần.

Sau đó, Sở Thiên như muốn nói cho người khác biết những việc mà hắn được biết: Từ xa xưa, có một hôm, Sáng Thế Thần định thoái vị, nhưng hắn lại không đem tài sản của mình trao cho con gái hắn là Cáp Dịch Tư, mà lại đem nó giao cho Tư Đặc n.

Cáp Dịch Tư đương nhiên chẳng vui vẻ gì, bởi vì cô ta biết trong số tài sản của phụ thân, có cả trái tim của Sáng Thế Thần, trong đó chứa đựng Cửu trọng Sáng Thế Thần Lực. Tử Thần ôm mối hận trong lòng, cùng với Khổ Khoa Kỳ với dã tâm soán vị cùng lời kéo Long Thần lúc đó đang muốn thay thế Vưu Nhân làm đại thống lĩnh của thú thần tộc, ba bọn họ cùng ngồi bàn bạc kế sách lật đổ ở phía sau Nguyệt thần điện.

Qua một thời gian dài, cơ hội cuối cùng cũng đến -Thần Hoàng can thiệp vào cuộc hôn nhân giữa Cách Lí Phân và Nguyệt Thần, và để giá giải sự Thôn Phệ và Tịnh Hóa thần lực, đã cho nhổ sáu cây thạch trụ bảo

vệ trái tim của Sáng Thế Thần lên, dùng chúng để phong ấn Cách Lí Phân, chỉ để lại trên mặt đất sáu đài móng.

Sau đó, vì tu sửa Tiếp Nguyệt tháp mà Thần Hoàng đã phải tiêu hao quá nhiều sức mạnh, cũng vì vậy mà bị nội thương! Tất cả những việc sau đó đều diễn ra rất tự nhiên. Tử thần nhân lúc nội thương của Thần Hoàng phát tác, đã dẫn theo thần tộc hắc ám bao vây Phán Quyết sơn, Long Thần khuyên Vưu nhân dẫn Thú Thần tộc tham chiến, còn Khố Khoa Kỳ thì điều mười hai tằm tội sứ và Chiến Thần của Thần Hoàng đi...

Thần Hoàng còn tưởng rằng do mình giết chóc quá nhiều làm cho Chúng Thần bất mãn, nên đã dùng chút sức lực cuối cùng bắt Tử Thần, rồi trút hơi thở cuối cùng và ra đi. Kết quả không ngờ tới là khi Tư Đặc n gọi Khố Khoa Kỳ đến để giúp hắn trị thương thì Khố Khoa Kỳ đột nhiên trở mặt, hắn không chỉ cứu Tử thần đi mà còn hút mất một phần sức mạnh linh hồn của Thần Hoàng.

Kết quả cuối cùng là con đường dẫn đến trái tim của Sáng Thế Thần do Thần Hoàng mở ra đã mất. Còn thân thể của Khố Khoa Kỳ bị đánh nát, Tử Thần sau bị trọng thương thì quy ẩn đến đại chiến lần hai của Chúng Thần mới xuất hiện, Long Thần thì bị nhốt trong Lưỡi dao Phán Quyết.

.....

“Hắc! Tư Đặc n cũng thật quá xui xẻo!” Sở Thiên càng ăn tinh thần càng phấn chấn, còn Long Thần giờ đã không thể cử động được nữa.

Sở Thiên tiện tay gỡ Long Thần bám ở trên người hắn ném xuống đất, hắn dẫm lên đầu của Long Thần quát hỏi: “Đây là chỗ nào?”

Long Thần rên rỉ nói: “Người đã ăn mất phân nửa linh hồn của ta, người cũng đã có được một nửa kí ức của ta rồi, người hãy tự nghĩ đi!”

Sở Thiên nghĩ ngợi và nhanh chóng hiểu ra rằng hiện giờ hắn chỉ là một linh hồn và hắn đang ở trong thế giới linh hồn của mình! Hắn đã một cước vào cái thân thể đã không còn toàn vẹn của Long Thần rồi cười nói: “Linh hồn của người, cũng thật ngon quá chứ, mẹ nó!” Nói xong, Sở Thiên còn liếm liếm mép.

“Không, xin đừng ăn ta!” Long Thần kinh hãi, vội xin tha mạng.

“Không ăn người? Hừ! Để ta xem xem người đã làm những gì nào?” Sở Thiên gãi gãi đầu, vừa ‘nhớ lại’ vừa nói: “Ồ, thì ra ngoài Tư Đặc n, tất cả những người khác muốn mở con đường đến trái tim của Sáng Thế Thần, đều phải đợi đến ngày Thần n, khi mà sáu cây thạch trụ phong ấn Cách Lí Phân đều ngấm trúng nơi đây! Sau đó dùng Lưỡi dao Phán Quyết cắm vào trận nhãn!”

Còn người, đem dao linh chuyển sang ta là có thể khống chế Lưỡi dao Phán Quyết rồi. Lần trước ở dãy núi Lạc Nhật, người đã dùng sức mạnh linh hồn để cùng Tử Thần vẽ nên cái kế hoạch này! Rồi sau đó người đem kinh cốt long hoàn tặng cho ta là để dùng năng lực linh hồn mạnh mẽ của nó mà khống chế ta... Mẹ nó! Thảo nào mà Tử Thần lại dám khiêu chiến như vậy! thì ra là có mục đích này!”

Nói đến đây, Sở Thiên đột nhiên lắc lắc đầu, có một số chuyện hắn nhớ không được rõ, “Tư Thập Đức Mai Nhĩ, những thứ sau đó ta quên rồi, có lẽ nó vẫn còn ở trong một nửa kí ức còn lại của người, nào, để ta cắn thêm vài miếng!”

“Đừng mà!” Long Thần cuống cả lên: “Người muốn biết cái gì, ta sẽ nói hết cho người, đừng ăn ta nữa!”

“Cũng được, trước tiên hãy nói cho ta biết, thân thể nữ thần bị phong ấn trong sáu tòa thạch đài dùng để làm gì?”

“Ta nói!” Long Thần đáp: “Con đường đi đến trái tim của Sáng thần vốn là do sáu cây Tỏa hồn trụ bảo vệ, nhưng lúc trước Tư Đặc n đem sáu cây tỏa hồn trụ đó đi để phong ấn Cách Lí Phân, nên sau khi phong ấn Cách Lí Phân xong, Tư Đặc n phải dùng thân thể của sáu vị nữ thần để thay thế cho Tỏa hồn trụ!”

“Không đúng, trong số đó có một vị Nữ thần Vận Mệnh! nữ thần này bị phong ấn sau khi Tư Đặc n trốn thoát rất lâu mà!”

“Cái đó thì ta không biết!”

Sở Thiên cau mày nói: “Linh hồn của những nữ thần đó ở đâu?”

“Có linh hồn thì còn nằm trong tam giới, giống như là La Tây Nhã, có linh hồn thì... có thể đang nằm trong thông đạo!”

Sở Thiên chợt thấy rung mình, hần vội nói: “Người nói con đường đến trái tim Sáng Thế Thần nhất định phải có thân thể của nữ thần bảo vệ, vậy nếu không có thì sao?”

“Con đường đến trái tim Sáng Thế Thần sẽ bị rò rỉ thần lực, có thể nổ tung!” Long Thần dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Nhưng người đừng lo, giờ chúng ta đang ở trong trận nhân, không có nguy hiểm gì đâu!”

Sở Thiên đập thêm một cước thật mạnh vào Long Thần, quát lên: “Ông nội người còn có mấy vạn quân ở ngoài ấy! nói mau, ta phải làm thế nào để khống chế lại cơ thể của mình!”

“Người chẳng đang khống chế cơ thể còn gì! Sử dụng đến cả phương pháp linh hồn rồi còn bị người ăn mất...”

Sở Thiên vội vàng lục lại trong kí ức, quả nhiên hần đã tìm được bí pháp điều khiển linh hồn của Long Thần, tuy không mạnh, không thể so sánh được với những kẻ mạnh chuyên tu linh hồn, vẫn còn dùng được.

Tạm thời phong ấn Long Thần, Sở Thiên thoát ra khỏi thể giới linh hồn, trấn tĩnh lại và quan sát, hần thấy một thông đạo trên đỉnh đầu đã mở ra, Khó Khoa Kỳ và Tử thần không thấy đâu cả, có lẽ bọn chúng đã vào trong thông đạo rồi.

Sau khi khống chế lại cơ thể mình, Sở Thiên quay đầu lại hét lớn: “Biểu tỹ, mau chạy thôi! Sắp có một vụ nổ của bát trọng thần lực đó!”

“Vậy còn người thì sao?” Mỹ nhân ngư vội hỏi.

Lớp thần lực bát trọng xung quanh thạch trụ giống như một tấm rào chắn, ngăn cách hai người bọn họ, Mỹ nhân ngư không thể vào trong, Sở Thiên cũng chẳng thể ra ngoài được.

“Đừng lo cho ta! Tỹ hãy dẫn người đi trước đi!”

Sở Thiên cuống cả lên, nếu có Sát Lâm Na ở đây thống lĩnh, chắc chắn sẽ không do dự mà hạ lệnh giải tán, bởi vì đó mới là quyết định có lợi nhất cho Sở Thiên.

Mỹ nhân ngư cắn chặt răng không trả lời. Bấy tảng thần lực được vận chuyển đến cực đại, rồi hướng về phía rào chắn bát trọng thần lực đó.

Phân Thủy Thứ đâm trúng làm cho tầng rào chắn gợn lên mấy gợn sóng rồi thôi, nhưng Mỹ nhân ngư bị làn sóng dội ngược lại làm cho thổ huyết phải lui về sau.

“Người... người điên à à! Mau chạy đi!” Sở Thiên cuống đến chửi ầm lên, “Người muốn chết, cũng đừng làm liên lụy đến người khác! Mau hạ lệnh rút quân đi!”

Mỹ nhân ngư dường như không nghe thấy, Sở Thiên chỉ còn biết kêu khổ trong lòng, tính tình của biểu tỹ này thật khó khuất phục.

Khục! khục! khục!

Trên đầu Sở Thiên bỗng truyền tới một chuỗi tiếng động kì quái, ngẩng đầu lên nhìn, hần thấy một cái bụng to béo trắng trắng đang bị một cái móng vuốt đen đen vỗ vỗ vào.

“Trời ơi, ta chịu không nổi nữa rồi! Các người làm gì mà cứ như sinh li tử biệt vậy không biết! Thông đạo đã mở ra lâu như vậy rồi, có nổ thì cũng đã nổ lâu rồi!”

Một cái bóng to béo từ trong thông đạo nhảy ra.

Tiểu gấu trúc đang trốn trong hố cát vỗ vỗ trán “Mẹ nó, ôi, chết rồi!”

Rầm! Khách Thu Sa té xủ!

Kẻ vừa đến chính là Phán Quyết Thần Thú Kiệt Khắc Tồn! cũng chính là Nhất Điểm Hồng của Phán Quyết Sơn.

“Kiệt Khắc Tồn?” Sở Thiên vui vẻ nói “Sao người lại từ Tiếp Nguyệt Tháp đến đây?”

“Ta chưa vào Tiếp Nguyệt Tháp bao giờ! Kẻ trong tháp chính là hai phân thân của ta!” Kiệt Khắc Tồn nhặt hồ lô rượu từ dưới đất lên, lau lau nó với vế sót thương, sau đó lắc lắc cái hồ lô, “Người... Phất Lạp Dịch Nặc phải không? Khoan nói những cái khác, mau đèn hồ lô rượu cho ta đi! Mẹ nó, vì cứu người, ta phải dùng cái hồ lô yêu quý này để đập Long Thần, suýt chút nữa đã làm vỡ nó rồi!”

531. Chương 508: Nguyệt Quang Bảo Hạp.

“Cùng chung cái con khí!” Kiệt Khắc Tồn vừa lau chùi hồ lô rượu vừa nói: “Bọn chúng ở Huyết Luyện Ngục, ta ở không gian của trái tim Sáng Thế Thần, làm sao mà cùng chung được chứ! Muốn cùng chung những thứ đó, thì phải ở trong cùng một không gian mới được... Này, người đừng có mà đánh trống lảng, mau đèn hồ lô rượu cho ta đi!”

Sở Thiên cười thầm, lắc lắc đầu, rồi kiểm tra bên trong chiếc nhẫn, vẫn còn vài hũ rượu ngon, hắn lấy ra hết, “Hồ lô rượu thì ta không có, ta chỉ có chút rượu này thôi, có được không?”

Quả nhiên mắt Kiệt Khắc Tồn sáng bừng lên, nhưng hắn vẫn nhanh chóng lắc đầu, “Không được, hồ lô rượu này của ta là một thứ thần khí! Mấy hũ rượu của người tuy là rượu ngon, nhưng vẫn không đủ!”

“Vậy niệm hạ người muốn gì nào? Thần khí ta không có!” Trong lòng Sở Thiên đã thầm có dự tính, con gấu trúc này có thể xuất hiện ở đây, điều đó chứng tỏ rằng phán đoán của Phán Quyết Thần Thú phân thân không thể cách nhau quá xa là không chính xác! Nói cách khác, con gấu trúc này có thể bị hắn lừa bán!

Kiệt Khắc Tồn gãi gãi đầu, mĩa mai nói: “Đúng rồi, đèn cái gì bây giờ? Phất Lạp Dịch Nặc, người nói xem nên đèn cái gì đây? Tiền bạc thì ta không có hứng thú đâu!”

Sở Thiên ra dấu tay cho Mỹ nhân ngư trước, ý bảo mình đã an toàn, sau đó hắn chuẩn bị tư thế, bắt đầu ‘nói chuyện phiếm’ với Nhất Điểm Hồng của núi Phán Quyết.

Tử Thần và Khổ Khoa Kỳ đã vào trong thông đạo, thế nhưng Phán Quyết Thần Thú lại từ trong đó chui ra, hắn chắc hiểu rất rõ tình hình bên trong, hơn nữa nhìn dáng vẻ nhàn nhã của hắn, chắc chắn không có nguy hiểm gì, vì vậy Sở Thiên cũng không lo lắng, hắn chậm rãi nói: “Vừa rồi miện hạ đã cứu mạng ta, cũng vì thế mà làm tổn hại đến thần khí của người, quả thật ta rất áy náy, người nói đi, bao nhiêu ta cũng đền!”

Kiệt Khắc Tồn chớp chớp mắt nói: “Bao nhiêu cũng đền? Nhưng hồ lô rượu của ta cũng chỉ bị chảy xước bên ngoài thôi, ha ha, không cần phải bồi thường bao nhiêu. Chỉ cần người biết điều một chút là được!”

“Vậy coi như không bồi thường rồi! Nhưng người đã cứu mạng ta, ta cũng phải cảm tạ người mới phải! Miện hạ, người muốn gì nào? Ta nhất định tìm về cho người!”

Kiệt Khắc Tồn lại chớp chớp mắt, “Cái gì cũng được à?”

Sở Thiên gật đầu lia lịa, “Cái gì cũng được!” Sở dĩ hắn dám nói câu này, là bởi thông qua hai phân thân khác của Kiệt Khắc Tồn hắn biết được rằng, Phán Quyết Thần Thú sẽ không đưa ra điều kiện gì quá đáng cả, cùng lắm chỉ là chơi ác chút thôi.”

“Cái gì cũng được chứ?” Kiệt Khắc Tồn lại hỏi lại lần nữa, nhưng lần này hắn còn nở nụ cười xấu xa.

“Cái gì cũng được cả!”

“Vậy được, để ta đập một cái vào mũi người!” vừa nói, Kiệt Khắc Tồn vừa nhanh nhẹn lẩn ra phía sau Sở Thiên, đập mạnh một cái, lực đập rất mạnh, nhưng không hề dùng đến thần lực.

“Thích quá! Hà hà” Phán Quyết Thần Thú và các phân thân của hắn đều giống nhau, sau khi đập được vào mũi Sở Thiên một cái thì đều cười đến rách cả miệng. “Được rồi, chúng ta coi như thanh toán xong!”

Sở Thiên chẳng biết làm sao, chỉ biết lắc lắc đầu, hắn xoa xoa mũi, cười nói: “Miện hạ...”

Kiệt Khắc Tồn bỗng giơ một cái móng vuốt ra, huơ huơ trước mặt Sở Thiên, rành rọt nói: “Người đừng nên cho ta thêm lợi lộc gì khác! Ta hiểu, lấy đi của người một, thì sẽ phải trả cho người mười.”

Sở Thiên thấy hơi ngượng. Nhưng vẫn mặt dày mà mỉm cười.

“Được rồi, nói chuyện chính đi!” Kiệt Khắc Tôn cười hì hì nói: “Tử Thần và Khố Khoa Kỳ đã vào trong thông đạo dẫn đến trái tim Sáng Thế Thần rồi. Người không cần đuổi theo, mà kể cả có đuổi theo đi nữa thì cũng không đuổi kịp!”

“Tại sao? Lão bà nhà ta vẫn còn ở trong tay chúng!”

“Rất đơn giản, người nhìn lên mà xem!” Phán Quyết chỉ vào không gian thông đạo ở trên đầu nói: “Có biết đó là cái gì không? Đó chính là con đường không gian để đi đến trái tim Sáng Thế Thần... Mà đúng rồi, ta phải phí lời với người làm gì chứ? Đây, chẳng phải người đã ăn một nửa Long thần rồi sao? Vậy thì người phải biết các bí mật của Long Thần chứ. Người tự dùng Thời Không Pháp Tắc mà nhìn!”

Thời Không Pháp Tắc, chắc hẳn đó là chiêu kết hợp giữa Liệt Không Long và Toái Thời Long Ẩn rồi? Sở Thiên lấy bí pháp từ trong đầu, tuy rằng bây giờ với thực lực của hắn căn bản vẫn chưa dùng được chiêu thức này, nhưng vẫn có thể nâng cao nhãn lực và tầm hiểu biết đối với Thời Không pháp tắc.

Vừa ngẩng đầu lên nhìn, Sở Thiên đã kinh hãi, “Nguyên tố Thời Không ở trong này rất hỗn loạn!”

“Hắc hắc, không sai! Bây giờ thì người cũng biết vì sao ta lại không ngăn cản Tử Thần và Khố Khoa Kỳ đi vào rồi chứ?”

“Ta biết rồi, người cũng ác thật!” Không gian thông đạo gì chứ, trong này chỉ như một đường hầm Thời Không! Người đi vào rồi không chắc mình được đưa đến thời đại nào hoặc không gian nào! Phán Quyết Thần Thú không ngăn bọn họ, thực tế là đang hãm hại hai bọn chúng. Nói không chừng, Khố Khoa Kỳ và Cáp Dịch Tư đã ở một hố phân nào đó cách mấy vạn năm trước, cũng có thể bọn chúng đang ở một góc ngách nào đó của mấy trăm năm sau.

Mẹ nó, đây chính là “Nguyệt quang bảo hạp” của Huyền Thú đại lục!

Sở Thiên cuống quýt nói: “VẬY lão bà của ta phải làm sao đây? Cô ấy đã bị mang theo cùng với Cáp Dịch Tư rồi!”

“Yên tâm đi, lão bà người không mất được đâu!” Phán Quyết Thần Thú bình tĩnh nói: “Con đường đến trái tim Sáng Thế Thần, tuy nói nó là một đường hầm Thời Không, nhưng nó vẫn có những quy luật nhất định! Về mặt không gian, dù thế nào đi nữa, thì lão bà người cũng không thể ở ngoài tam giới mà Sáng Thế Thần đã tạo ra, còn về mặt thời gian lại càng dễ hơn! Nếu cô ấy đã đi về quá khứ thì sớm muộn gì cũng sẽ về đến hiện tại, còn nếu cô ấy đi về tương lai, thì sớm muộn gì người cũng sống được đến lúc mà gặp vợ người!”

Phán Quyết Thần Thú này... mẹ nó thật quá vô tình.

Sở Thiên đau lòng lắm, nhưng bây giờ không thể đắc tội với Phán Quyết Thần Thú này được nên vẫn mỉm cười nói: “Kiệt Khắc Tôn miện hạ, còn có cách gì khác để tìm được lão bà của ta không? Người có thể chui ra từ trong đó, nhất định là người có năng lực xuyên qua đường hầm Thời Không.”

“Hi hi! Thật lòng mà nói... Ta không có bản lĩnh ấy! Vì sao ư? Để hiểu được trước tiên ta phải nói với người về đường hầm Thời Không đến trái tim Sáng Thế Thần đã!”

Phán Quyết Thần Thú háng giọng nói: “Năm đó lão khốn Sáng Thế Thần quy ẩn! nhưng lão vẫn sợ sau khi lão bỏ nhà đi rồi, tam giới có tổn hại gì sẽ không có ai tu sửa, chính vì thế lão đã để lại trái tim của Sáng Thế Thần! Giang hồ đồn đại, trái tim này nắm giữ cảnh cửa của cửu trọng Sáng Thế Thần Lực.... Ồ, đúng rồi, người có kí ức của Long thần mà. Những chuyện sau đó của bọn Tử Thần chắc không cần ta phải nói lại nữa chứ!”

Sở Thiên gật gật đầu.

“Những cái này chỉ nói thôi người sẽ không hiểu được, mau theo ta vào đây!” Kiệt Khắc Tôn dắt Sở Thiên vào Không gian thông đạo.

Đây là một nơi không khác gì mấy so với không gian mà Sở Thiên tìm ra trong cơ thể của Nữ thần Vận Mệnh, đó là một căn phòng nhỏ màu trắng, nhưng trên tường lại có một xoáy nước cực lớn với màu sắc kì quái.

Chỉ tay vào xoáy nước, Kiệt Khắc Tồn nói, “Có thấy xoáy nước kia không, nếu không có ta bảo vệ người, thì khi người vừa vào trong căn phòng này, sẽ bị xoáy nước đó hút vào trong ngay, và coi như người đã đặt chân lên con đường tìm kiếm trái tim Sáng Thế Thần!”

“Trái tim Sáng Thế Thần mà còn phải tìm sao?”

“Hỏi thừa! Sáng Thế Thần rất giao hoạt, hần sao có thể để người khác dễ dàng có được cửu trọng Thần Lực như thế!” Kiệt Khắc Tồn bĩu môi nói, “Nghe nói, con đường tìm kiếm trái tim Sáng Thế Thần này...”

Sau khi nghe xong, Sở Thiên chỉ muốn ngoác miệng ra mà chửi Sáng Thế Thần khốn nạn. Muốn có trái tim Sáng Thế Thần, cũng được thôi, nhưng trước tiên người phải mở ra Không gian thông đạo trong sa mạc, rồi đi vào căn phòng này, sau đó bị hút vào đường hầm Thời Không và tìm kiếm trong một khoảng thời gian và không gian hỗn loạn!

Năm xưa khi Tư Đặc bị Khố Khoa Kỳ phản bội đã trốn vào trong căn phòng nhỏ này, nhờ có Thần Hoàng Quan mà hần không bị hút vào trong, còn bọn Khố Khoa Kỳ lúc đó còn chưa có khả năng để đi vào bên trong, nên hoàn toàn không biết những nguy hiểm ẩn giấu trong đó. Thế cho nên bọn chúng mới có ngày hôm nay, hai kẻ bọn chúng đã đặt chân vào con đường tìm kiếm trái tim Sáng Thế Thần.

“Ài, lúc đó lão đại đã bị thương quá nặng, chỉ có thể đặt kì vọng vào trái tim Sáng Thế Thần, vì vậy hần đã giao Thần Hoàng Quan cho ta, rồi một mình đi vào trong đó!” Kiệt Khắc Tồn chỉ vào xoáy nước.

“Người để cho bọn họ đi vào như thế sao!? Nếu bọn họ tìm được trái tim Sáng Thế Thần thì sao? Cửu trọng Thần Lực nằm trong tay Cáp Định Tư...ai còn có thể đối phó với cô ta chứ?”

“Yên tâm đi! Chuyện đó sẽ không xảy ra đâu. Lão đại vào đó đã hơn một vạn năm rồi, đã ra được đâu, bọn họ cũng chẳng thể dễ dàng mà tìm thấy như vậy được! Hơn nữa,” Kiệt Khắc Tồn lắc lắc mặt dây chuyền của mình, “Người có biết không, để ngăn chặn vụ nổ này, và cả việc đánh ngã Long Thần, ta đã phải tiêu hao biết bao nhiêu sức lực? Dù ta có muốn ngăn bọn chúng cũng không có khả năng.”

Kiệt Khắc Tồn dừng lại nói: “Thời gian, đang là quá khứ! Tử Thần và Khố Khoa Kỳ chưa thấy xuất hiện! vì thế ta ngờ rằng, bọn chúng đã đi tới tương lai rồi!”

Sở Thiên bắt đầu dĩ cười, bây giờ chỉ còn biết chờ thôi, chờ một ngày nào đó trong tương lai, Tử Thần và Khố Khoa Kỳ sẽ xuất hiện.

“Thế nhé, những cái nên nói ta đã nói hết rồi! Người còn muốn biết thêm gì nữa nào?”

“Thế còn linh hồn của các nữ thần đó thì sao?”

Thần sắc của Kiệt Khắc Tồn đột ngột thay đổi, hần lùi lại phía sau một bước, giữ chặt hồ lô rượu trong lòng, nhìn chăm chăm Sở Thiên vẻ mặt căng thẳng: “Người hỏi bọn họ làm gì? Nguyệt Thần đã đi tìm trái tim Sáng Thế Thần, những người khác cũng vậy.”

Câu trả lời của Kiệt Khắc Tồn thật quá miễn cưỡng, đương nhiên Sở Thiên không tin, hần lắc đầu cười nói: “Miện hạ, những người khác ta có thể không quan tâm, nhưng Nữ thần Vận Mệnh thì khác, ta nhất định phải tìm cho ra linh hồn của bà ta!”

“Không được, người hỏi bà ta làm gì?” Vẻ mặt của Phán Quyết Thần Thú như đang cầu xin.

“Ồ, chẳng lẽ Mã Ni miện hạ đã bị người bắt được rồi sao? Miện hạ à, phu quân của Mã Ni vẫn đang chờ bà ta đấy! Người... không phải là loại người đó chứ?”

Kiệt Khắc Tồn gãi gãi đầu, mĩa mai nói: “Không phải đâu! Việc đó không phải do ta làm, là do Thần Không Gian Cáp Định Uy làm đấy! năm xưa khi ông ta kiến tạo không gian Hồng Nguyệt, đã bị Nữ thần Vận Mệnh vô tình phát hiện, hần bắt bà ta! Còn ta, chỉ... chỉ tiện tay cứu bà ta thôi. Nhưng lúc đó đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, linh hồn của Mã Ni đã bị hút vào trong đường hầm Thời Không, ta chỉ cứu được thân thể của bà ta thôi!”

Sở Thiên tiếp lời nói: “Sau đó người bắt đầu tính toán, dù sao thì linh hồn của Mã Ni cũng không còn nữa, bỏ đi cũng phí, chi bằng dùng thân thể ấy để trấn thủ một tòa thạch đài, đúng không?”

“Hả? làm sao người biết được? hắc hắc, lúc đó đúng là có cơ thể của một nữ thần đã bị hủy hoại, thế nên ta dùng Mã Ni để thay thế.”

Sở Thiên lắc lắc đầu, rồi lại hỏi, “Thôi vậy, xem ra linh hồn của Mã Ni cũng đã đi đến tương lai rồi! theo như người nói, sớm muộn gì ta cũng gặp thôi... Mẹ kiếp! ngộ nhờ bà ta đi đến một vạn năm sau thì sao nhỉ?”

“Hắc hắc, vậy thì đành chờ một vạn năm để gặp bà ta vậy!”

Sở Thiên thật cũng hết cách với con gấu trúc này, nó dường như chẳng lo lắng chuyện gì, “Miệng hạ, vì sao người lại ở đây, không phải người...”

Thấy Sở Thiên đã đổi đề tài, Phán Quyết Thần Thú thở phào nhẹ nhõm, hắc vội vàng giải thích: “Kẻ trấn thủ Tiếp Nguyệt Tháp là phân thân của ta, bọn chúng không thể tách rời được, còn ta là ‘bản chính’, một Phán Quyết Thần Thú thực sự!”

“Có sự khác biệt à? Vì sao phân thân thì không được có khoảng cách quá xa, còn người là ‘bản chính’ lại có thể đến một không gian khác?”

“Cái này càng đơn giản, bởi vì ta là thần sủng của Tư Đặc n lão đại!”

532. Chương 509: Mục Đích Cuối Cùng Của Đồ Tể.

Thực lực của Phán Quyết Thần Thú quả là hung hãn, năm xưa được phân công trấn thủ Tiếp Nguyệt Tháp, nhưng sau đó hắn tạo ra một phân thân trước, rồi sau đó phân thân này lại tạo ra một phân thân khác, hắn có thể phân ra rất nhiều cơ thể khác nhau, khoảng cách giữa những cơ thể này quả là không được quá xa, nhưng hắn và Tư Đặc n lại tương đồng huyết mạch, nên không bị hạn chế.

Kì thực năm đó trong trận chiến trên núi Phán Quyết, Phán Quyết Thần Thú đã ở trên người của Tư Đặc n, chẳng qua là bọn họ đã hợp thể mà thôi, nhưng người khác lại không phát hiện ra.

Thế mới nói, toàn bộ thực lực của Thần Hoàng, bao gồm bát trọng thần lực vốn có của hắn, còn cả Lưỡi đao Phán Quyết, Thần Hoàng Quan và cả Kiệt Khắc Tổn sau khi hợp thể.

Kiệt Khắc Tổn nói, giọng đầy hối hận: “Năm đó khi Khổ Khoa Kỳ phản bội, lão đại đã giấu ta vào trong thân thể của mình, không cho ta chui ra, kết quả là lão đại đã đi tìm trái tim sáng thần, còn ta cầm Thần Hoàng Quan ở lại đây.”

“Kiệt Khắc Tổn miệng hạ, người đã ở đây một mình hơn một vạn năm rồi ư?” Sở Thiên thở dài đồng tình pha chút thương cảm, “Vậy thì người cũng cô đơn lắm...”

“Gì thế?” Phán Quyết Thần Thú bỗng trở nên cảnh giác, hắn nhìn chằm chằm vào mặt Sở Thiên và nói, “Nói cho người biết nhé, đừng có hòng mà lừa ta đi, ta phải ở đây, không đi đâu cả, ta còn phải ở đây dùng Thần Hoàng Quan để dẫn đường cho lão đại quay về... Tuy chẳng có tác dụng gì.”

Sở Thiên rất ngạc nhiên, Phán Quyết Thần Thú này cứ như đã biết trước điều hắn sắp nói ra. Lẽ nào hắn có khả năng dự đoán tương lai như là Thần Thời Gian?

“Hơn nữa, ta mà dám đi sao, ta là thần sủng của lão đại, mỹ nhân ngự ngoài kia mà nhìn thấy ta chắc chắn sẽ phát điên mất!” Kiệt Khắc Tổn bĩu môi nói: “Mau đi đi, Đảo Bỏ lời trạch của người đang bị người ta tấn công kia!”

“Vậy... miệng hạ người còn dặn dò gì không?”

Kiệt Khắc Tổn cắn cắn móng tay của mình, nghĩ một lát rồi nói: “Khổ Khoa Kỳ và Tử Thần chắc hẳn là đang ở trong đường hầm Thời Không và đi đến tương lai. Người hãy nhân lúc chúng không có ở đây mà nhanh chóng giải quyết hết bọn thuộc hạ của chúng, để trong tương lai chúng không thể nhìn thấy bọn thuộc hạ của mình, hắc hắc!”

Nói xong, Khổ Khoa Kỳ bỗng ngoắc ngoắc ngón tay gọi Sở Thiên, làm ra vẻ thần bí nói: “Ghé lỗ tai lại đây, ta có một bí mật trọng đại muốn nói cho người nghe.”

Sở Thiên cúi người qua, ghé lỗ tai vào gần miệng của Phán Quyết Thần Thú.

“Ta đánh ngươi!!!” Phán Quyết đập một cước làm Sở Thiên bắn ra khỏi căn phòng màu trắng, cùng lúc đó cửa thông đạo đóng lại, “Muốn gặp ta thì một năm sau hãy mang Lưỡi dao Phán Quyết đến đây mở thông đạo! Nhưng trước tiên ngươi phải phục hồi tảo hồn trận như cũ! Mẹ nó, nếu như không có Thần Hoàng Quan giúp đỡ, các ngươi đã bị nổ đến tan xác từ lâu rồi!”

Sở Thiên bị đập ra khỏi cửa thông đạo, nhưng hắn cũng chẳng thấm hại cho lắm, chui ra khỏi Không gian thông đạo, hắn định thần lại bản thân mình, rồi nhẹ nhàng hạ xuống thạch trụ.

Cửa thông đạo biến mất, lớp bảo vệ bằng bát trọng thần lực bên cạnh thạch trụ cũng không còn. Mỹ nhân ngư xông vào, vội vàng hỏi: “Ngươi có làm sao không?”

“Yên tâm đi, không chết được đâu! Khà khà!” Sở thiên thấy trong lòng mình thật ấm áp, “Kẻ vừa nãy chính là Phán Quyết Thần Thú. Hắn dùng Thần Hoàng Quan của Tư Đặc n để áp chế vụ nổ!”

“Ta chẳng quan tâm đến Tư Đặc n hay Thần Hoàng Quan, linh hồn của ngươi thế nào rồi? Còn Tư Thập Đức Mại Nhĩ thì sao? Hắn có làm ngươi bị thương không?” Mỹ nhân ngư hỏi cả một tràng dài.

“Hắn... bị ta ăn rồi, ngươi có tin không? Khà khà, ngươi đợi một chút nhé, ta đi xem xem Long Thần thế nào!”

Sở Thiên lại quay về thế giới linh hồn, Long Thần vẫn đang nằm trên đất rên rỉ, nhưng bên cạnh hắn còn có thêm một bóng người thấp thoáng, nhìn thoáng qua có vẻ không được cao lắm, dung mạo lại rất mơ hồ, nhìn không rõ.

Sở Thiên chợt cảnh giác, hắn quát lên: “Ngươi là ai?”

“Chủ nhân!” Bóng người kia quỳ xuống, “Ta là đạo linh trong Lưỡi dao Phán Quyết, cảm ơn ngài đã cứu ta khỏi tay Long Thần, sau này ta sẽ là người hầu trung thành nhất của ngài.”

“Ngươi là Lưỡi dao Phán Quyết?” Sở Thiên trầm ngâm một lúc, đoạn nói: “Nếu ngươi đã ở trong Lưỡi dao Phán Quyết đó suốt, vậy thì chắc ngươi cũng biết ta không phải là Tư Đặc n.”

“Đúng vậy, ngài không phải là Tư Đặc n, Tư Đặc n cũng không còn là chủ nhân của ta nữa rồi. Ta đã nhận ngài làm chủ nhân, ngay từ khi máu của ngài nhuộm đỏ trên mình ta.”

Sở Thiên đại hỉ, hắn nói: “Ngươi vẫn luôn bị Long Thần khống chế ư?”

“Đúng vậy, ta trước giờ ta vẫn bị Tư Thập Đức Mại Nhĩ khống chế, nhưng khi vỏ dao của ta xuất thế, thì ta cũng đã đoạt lại được một phần năng lực.”

“Vỏ dao của ngươi?”

“Chủ nhân, ma sủng A Mạt Kỳ của ngài, hắn và vỏ dao đã dung hòa rồi, từ giờ trở đi, ngài và hắn là hai người duy nhất trong tam giới có thể sử dụng được ta.”

Sở Thiên lại càng vui vẻ hơn, hắn đá bừa Long Thần sang một bên, “Ngươi có tên không? Nào, ngồi xuống đây chúng ta từ từ nói!”

“Chủ nhân có thể gọi ta là Phán Quyết, ta không thể tồn tại lại quá lâu trong thế giới linh hồn của ngài, nếu không, sức mạnh của ta sẽ dần dần suy yếu, thỉnh cầu chủ nhân hãy cho ta quay về trong Lưỡi dao Phán Quyết.”

“Ta làm thế nào để đưa ngươi trở về?” Sở Thiên vừa nói xong, những thông tin về linh hồn trong kí ức liền hiện ra, hắn mỉm cười, tiến bước đạo linh của Lưỡi dao Phán Quyết.

Hai tay đan sau lưng, Sở Thiên đi đến trước mặt Long Thần.

“Ngươi, ngươi định làm gì ta?”

Sở Thiên không trả lời, mà ngoác miệng ra thật rộng.... Gặp phải ‘đồ tể’, kết quả cuối cùng chắc chắn là bị ăn tươi nuốt sống rồi!

.....

Hắn ăn no cả bụng

Vỗ vỗ vào bụng mình, Sở Thiên cười ha hả mà rời khỏi thế giới linh hồn, và khổng chế lại cơ thể của mình.

Lần này thì Sở Thiên đã kiếm một món hời rồi, Long Thần tuy không phải là Chủ Thần linh hồn, mà điểm mạnh của hắn là ở khả năng thao túng Thời Không, nhưng Tư Tháp Đức Mạo Nhĩ dù sao cũng là linh hồn cường giả của một đời, bây giờ Sở Thiên vẫn còn chưa tiêu hóa hết tất cả những gì đã ăn được trên người Long Thần, nhưng sau này khi gặp những cao thủ linh hồn khác, sẽ không bao giờ phải chạy thực mạng như chó nhà có tang nữa.

Lúc này người của Bồ Lô Trạch đã vây kín xung quanh thạch trụ, vẻ mặt ngơ ngác, Bác Đức và A Tư Nặc đều có thể nhìn thấu linh hồn, bọn họ đều bị bộ dạng ăn của Sở Thiên làm cho khiếp vía, lúc này mặt họ cũng thật khó coi.

Sở Thiên lại liếc nhìn Mỹ nhân ngư, hắn dùng sức mạnh linh hồn để nhìn, linh hồn của mỹ nhân ngư cũng giống cơ thể cô ta, đều là nửa người nửa cá, nhưng trên vai và lưng đều có vết thương.

Ánh mắt hắn lại chuyển sang những người khác. Sở Thiên phát hiện ra rằng linh hồn của Bác Đức và A Tư Nặc hắn không nhìn thấy được, chỉ thấy một mảng tối đen, và trong đội quân của mình, Sở Thiên cũng nhận ra có một số người hắn không thể nhìn rõ được, những người này chắc hẳn là những linh hồn cường giả, nếu muốn nhìn rõ bọn họ, Sở Thiên còn phải cố gắng thêm một thời gian nữa.

“Phát Lạp Dịch Nặc, người rút cuộc có bị gì không? Còn Long Thần thì sao?” Mỹ nhân ngư truy hỏi, lòng đầy lo lắng, “Đừng có đem chuyện hắn bị người ăn ra để lừa ta!”

“Bào Uy Nhĩ, có ta làm chứng, Long Thần đúng là đã bị hắn ăn thịt rồi! Ăn đến một cọng lông cũng không còn!” Bác Đức bay đến bên Sở Thiên, cơ thể không động đậy, nhưng linh hồn thì quất lên với Sở Thiên rằng: “Nhanh lên đi, người đã được một món hời rồi, đừng có mà quên huynh đệ đây, A Mạt Kỳ vẫn còn đang trong lĩnh vực tuần hoàn ở kia kia!”

Sở Thiên tắt ngay nụ cười, bay về phía A Mạt Kỳ, “Biểu tỳ, lập tức rút quân, Bồ Lô Trạch còn đang bị tấn công!”

A Mạt Kỳ vẫn còn ở đó không ngừng lặp lại những động tác mở thông đạo, Long Thần đã dùng cơ thể của Sở Thiên làm hắn tuần hoàn, cho nên hắn cũng không bị thương chỗ nào cả.

Thoát ra khỏi tuần hoàn, vẻ mặt A Mạt Kỳ đầy ngưng ngượng pha chút không cam lòng.

“Được rồi. Mau mở thông đạo đi, chúng ta về Bồ Lô Trạch!” Sở Thiên lấy Lưỡi đao Phán Quyết ra từ trong chiếc nhẫn, tiện tay ném cho A Mạt Kỳ, “Đón lấy này!”

A Mạt Kỳ sửng sốt, nhưng hắn biết Sở Thiên sẽ không hại hắn, nên hắn thần nhiên đón lấy Lưỡi đao Phán Quyết.

Đao vừa rơi vào tay, liền có sự thay đổi, luồng ánh sáng màu tím chuyển động. Lưỡi đao Phán Quyết biến thành một thanh trường đao thon dài cả chục mét, xem ra hắn chỉ ngắn hơn Chiến Thần Kích của Khảm Phổ mấy thước mà thôi. Mũi đao hình giọt nước chìa thẳng lên, phần che tay chữ thập khắc hình đầu chim ưng, và ngay cả chuôi đao cũng dài đến nửa mét. Còn sáu tinh thạch của lục ngự tọa hồn trận cũng thay đổi vị trí, phân bố đều trên thân đao.

“Ông chủ, sao Lưỡi đao Phán Quyết lại thay đổi như thế?”

“Đây là Phán Quyết của người, Khả khả, thanh đao này có thể biến đổi hình dạng tùy theo đặc điểm của chủ nhân, hình dáng hiện giờ của nó, rất thích hợp làm vũ khí của người!” Sở Thiên lấy pháp trượng của mình ra, nhanh chóng xoay mấy vòng, cười nói: “Ta vẫn thích dùng cái này hơn, sau này Phán Quyết sẽ cho người dùng đi!”

“Bên trong đao còn có đao linh, cụ thể thế nào người tự hỏi hắn thì biết! Được rồi, chúng ta mau đi thôi!”

Cả đoàn quân giờ chỉ còn là vườn không nhà trống, mọi người chuẩn bị rút quân, còn Sở Thiên lệnh cho một vài cao thủ về Bồ Lô Trạch trước để cứu viện, có lẽ cũng không thể gọi là cứu viện, thời gian dài như vậy rồi mà ở Bồ Lô Trạch ngay cả một hồi cảnh báo cũng không có, chắc hẳn bọn họ cũng chẳng gặp phải phiền toái gì lớn.

A Mạt Kỳ đang chuẩn bị một thông đạo lớn, Sở Thiên nhân cơ hội này gọi Lạp Hi Đức và Mạch Khăng Tích lại và nói, “Hai vị lão gia, lúc này các người cũng nhìn thấy rồi đấy, ai..., thật ra là Long Thần đã bị sức mạnh linh hồn của Khố Khoa Kỳ khống chế...”

Một chuỗi những lời nói dối được thêu dệt xong, Sở Thiên đã hoàn toàn khống chế được Long tộc, thông đạo của A Mạt Kỳ cũng được chuẩn bị xong.

Mỹ nhân ngư còn ở lại để thu dọn chiến trường, Sở Thiên, Bác Đức và những người còn lại đi vào trong thông đạo, chỉ chớp mắt một cái bọn họ đã về đến Bồ Lô Trạch, sau đó....

Mùi máu tanh sộc lên mũi!

Thi thể chất thành núi, nước biển cũng đổi màu!

Hai tầng bảo vệ vẫn chưa mở ra, Sở Thiên mặt biến sắc, hấn hét lớn: “Ba Bác Tát!!”

“Ông chủ, ta đến đây!” Ba Bác Tát hoảng hốt, vội vàng vàng bay từ trong đảo ra, “Ông chủ, tiểu công chúa đã ra đời rồi, hai mẹ con họ đều bình an!”

Sở Thiên thở phào nhẹ nhõm, hấn cũng phát hiện ra những thi thể trôi nổi trên mặt biển Bồ Lô Trạch tuy nhiều, nhưng không có thi thể nào là người của Bồ Lô Trạch.

“Rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra?” Sở Thiên chỉ vào những thi thể phía dưới và hỏi: “Sao lại chết nhiều như vậy.... thần tộc mới, là do Chiến Thần hay La Tây Nhã làm chuyện này?”

Ba Bác Tát còn chưa kịp trả lời, đã có thêm năm bóng người từ đâu bay tới, “Miện hạ, ngài phải đòi lại công bằng cho năm chị em chúng ta, phu quân của chúng ta không còn nữa!”

Năm chị em Tiên Đế khóc đến khô nước mắt, bọn họ giống như là đã chịu ảm ức to lớn lắm.

Sở Thiên an ủi năm chị em bọn họ trước, sau đó mới hỏi Ba Bác Tát, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sa Khắc làm sao rồi?”

Ba Bác Tát vẫn còn sợ hãi chỉ về phía biển, “Tất cả những điều này đều do Sa Khắc làm đó! Hai chủ thần là Hoắc Hoa Đức và Đặc lí, cùng mười mấy vị Thượng Vị Thần, cùng mấy nghìn người trong thần tộc mới đến, đều bị Sa Khắc giết hại.”

“Sa Khắc có bản lĩnh này sao?”

Sở Thiên còn chưa dứt lời, Bác Đức đã tóm cổ áo của Bác Ba Tát, quát lớn. “Có phải là Bồ Lai n Đặc đã thức tỉnh rồi không?”

533. Chương 510: Bồ Lai N Đặc Thức Tỉnh.

Hình ảnh bắt đầu khoảng một hơn một giờ sau khi Sở Thiên rời Bồ Lô Trạch, lúc đó còn cách ngày Thần n khoảng mấy giờ đồng hồ.

Hai tầng bảo vệ của Bồ Lô Trạch mở ra, thần tộc hắc ám bắt đầu tập kích, Chiến Thần và chu thần Hoàng Lăng Vệ cùng nhau nghênh chiến, còn La Tây Nhã tiếp tục chăm sóc cho mẹ con chăm sóc cho mẹ con Chu Lệ Á.

Phía trước một cung điện ở ngoại vi hòn đảo, năm tỷ muội Tiên Đế đang tìm kiếm, mặt đầy lo lắng, “Phu quân, chàng ở đâu? Mau đi thôi! Miện hạ đã ra lệnh bỏ phòng tuyến ngoài đảo rồi.

Bọn họ gọi mãi mà Sa Khắc vẫn bất vô âm tín.

Tiên Đế lo đến mức chẳng biết phải làm thế nào nữa, nhìn tình hình chiến đấu kịch liệt ở tuyến phòng ngự thứ nhất, rồi nói: “Các muội muội, chúng ta không được rời nhau, nếu không sẽ rất nguy hiểm! Đi, chúng ta cùng đi tìm phu quân!”

“Nhưng chúng ta đi đâu mà tìm bây giờ?”

“Hãy đến hòn đảo nuôi dưỡng heo thú kia trước, phu quân thích chỗ đó!”

Năm tỷ muội họ cũng bay đến hòn đảo mà Sở Thiên gọi là “trung tâm nghiên cứu thức ăn đặc chủng”, nhưng vẫn không tìm thấy Sa Khắc, chỉ có Tra Nhĩ Tư đang ở đó để chọn ra một con heo thú béo mập.

“Tra Nhĩ Tư, phu quân của chúng ta đâu?”

Tra Nhĩ Tư giật nảy mình, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn, lễ phép nói: “Năm vị phu nhân, ta cũng không thấy chủ nhân đâu cả, chủ nhân bảo ta ở đây chọn thức ăn cho ông ấy, sau đó lại đi rồi!”

“Trời, đã là lúc nào rồi...”

Tiên Đế còn đang oán giận thì đột nhiên mặt đất bỗng nứt ra một khe lớn, làm họ sợ đến tái mặt, Hoắc Hoa Đức – kẻ biến thành thần tộc mới từ dưới đất chui lên, theo ngay sát hần là Đặc Lí.

(*) Thần tộc mới: là những linh hồn thần tộc nhập vào thân thể sinh vật ở Huyết Luyện Ngục

Đội quân đột kích ừn ừn kéo ra từ khe nứt đó.

Hoắc Hoa Đức còn chưa lấy lại thăng bằng đã cười nói: “Khố Khoa Kì miện hạ nói quả không sai. Mặt đạo mà lần trước hần dùng sức mạnh linh hồn để lại quả nhiên vẫn còn!”

Đặc Lí cũng oán giận nói: “Mẹ nó chứ, chuột ở Bồ Lô Trạch quá nhiều, vì tránh bọn chúng mà chúng ta đã chậm mất ít nhất là nửa giờ rồi! Có người! Hoắc Hoa Đức, giết bọn họ!”

Hai vị chủ thần của thần tộc mới phát hiện ra năm tỷ muội Tiên Đế và Tra Nhĩ Tư.

“Phu nhân mau chạy đi, để ta ngăn họ lại!” Cái tên Tra Nhĩ Tư thường ngày nhát như thỏ đế, giờ lại dám lao lên trước không hề sợ hãi.

Kết quả không có gì phải nghĩ, chỉ trong thời gian một lần hít thở, năm tỷ muội Tiên Đế đều bị bắt, còn Tra Nhĩ Tư do động tác quá chậm, Hoắc Hoa Đức không thêm đối phó hần, để cho một tên tiểu lâu la thuộc hạ của hần đá bay tên Tra Nhĩ Tư, nhờ thế thoát được một mạng!

“Còn ngây ra đấy làm gì!? Giết!” Đặc Lí la lên.

“Bọn họ là Lan Nguyệt Thú, giết bọn họ e rằng sẽ gặp phiền phức đấy.” Hoắc Hoa Đức do dự nói.

“Các người dám ức hiếp phu nhân, chủ nhân của ta sẽ không tha cho các người đâu!” Tra Nhĩ Tư run rẩy hét lên.

Đúng lúc này, Sa Khắc từ trên bãi biển chạy về, “Của Quý, cơm của ta đã được chưa? Ta đói rồi đây!”

Hoắc Hoa Đức kinh hãi nói: “Là Thần Phượng Hoàng, Đặc Lí, chúng ta liên thủ đối phó với hần trước!”

Vừa gặp mặt, Sa Khắc đã bị Hoắc Hoa Đức bắt được, hần đứng ngây ra nhìn Sa Khắc đang ở trong tay mình, hần vẫn còn chưa thể tin nổi, “Đặc Lí, ta đã bắt được thần Phượng Hoàng Thần thật này!”

“Đúng vậy, người đã bắt được ta rồi, hắc hắc, người cũng là cao thủ!”

“

Hoắc Hoa Đức sững sốt, hần cảm thấy Phượng Hoàng Thần trong tay mình chẳng có chút thần lực nào cả. hần vứt bừa Sa Khắc xuống đất, dẫm lên đầu Sa Khắc mà quát lớn: “Rốt cuộc người là ai?”

“Tên ta là Sa Khắc, hắc hắc!”

“Mẹ nó, thì ra là một tên ngốc giống Phượng Hoàng Thần! Đặc Lí, người hãy đem người đi đánh lén trong đảo, để ta giải quyết hần!”

Nói rồi Hoắc Hoa Đức đập mạnh vào Sa Khắc.

“Ai ya, người bắt nạt ta! Người là đồ khốn!” Sa Khắc chửi lớn.

Tra Nhĩ Tư mỉa mai nói: “Chủ nhân, hần không chỉ ức hiếp ngài, hần còn ức hiếp cả các phu nhân nữa!”

“Hừ!” Hoắc Hoa Đức cười nhạt một tiếng, rồi lại đập một cái vào người Sa Khắc, nhưng hần thật sự kinh ngạc khi phát hiện ra rằng, Sa Khắc không hề bị thương, “Đặc Lí, qua lại đây! Tên ngốc này có gì đó rất khác thường, ta và người cùng liên thủ giết hần đi!”

Những trận công kích rơi trên người Sa Khắc, Sa Khắc tiên sinh của chúng ta tuy bị đập cho thâm tím mặt mày, nhưng không bị thương nặng.

Đặc Lí cũng thấy có gì khác thường, hần vội nói: “Dùng cách khác giết hần!”

Đúng lúc này, Sa Khắc đang nằm dưới đất kia bỗng phát ra tiếng cười lạnh nhạt, “Các người cũng xứng để giết ta sao? Hừ!”

Sa Khắc từ từ bay lên, cái khí chất hiền hậu ngốc nghếch lúc trước giờ không còn nữa, trên mặt hần chỉ còn lại sự lạnh lùng nghiêm nghị, “Ta nhớ mùi máu tươi rồi đây...”

.....

Hình ảnh ma pháp của hệ thống giám sát dừng lại ở đây.

Ba Bác Tát giải thích nói: “Ông chủ, sau đó thì đã xảy ra lực lượng ba động mãnh liệt, năn tỷ muội Tiên Đế ở đó bị chấn động mà ngất đi. Sau khi tỉnh lại thì cả Sa Khắc và Tra Nhĩ Tư đều biến mất, chỉ còn lại những thi thể trên mặt đất.”

“Chiến thần thì sao? La Tây Nhã nữa? Bọn họ không hề phát hiện ra sự thay đổi khác thường của Sa Khắc ư?”

Ba Bác Tát lắc đầu nói: “Lúc đó tiểu công chúa vẫn chưa ra đời, La Tây Nhã miện hạ không rảnh mà lo việc ở đây, còn Chiến Thần tuy có phát hiện ra luồng sức mạnh ấy, nhưng vết thương của hần còn chưa khỏi, không đuổi kịp Sa Khắc!”

“Ta nhớ mùi máu tươi rồi đây...” Sở Thiên lẩm nhẩm mãi câu nói đó, hần ngoẹo đầu sang bên nhìn về phía Bác Đức lúc đó đang đứng trước màn hình, chỉ vào Sa Khắc trên hình và nói, “Miện hạ, người chắc chắn đó không phải là phụ hoàng của người, mà là Bồ Lai n Đặc?”

Bác đức gật đầu nói: “Không nhầm đâu, phụ hoàng ta không có hứng thú với máu tươi, ông cũng không nói ra những câu như thế.”

Sở Thiên đem ma pháp thạch đã phát những hình ảnh đó giao vào tay Bác Đức, cười nói: “Miện hạ yên tâm, ta nhất định sẽ giúp người tìm ra Sa Khắc! Ma pháp thạch này người hãy nghiên cứu lại, ta đi...”

“Đi đi, đi đi! Ta không phải là kẻ bất cận nhân tình, lát nữa hãy bế con gái người lại đây cho ta xem!” Bác Đức phát tay nói, mắt vẫn chăm chú nhìn vào viên đá trên tay.

Sở Thiên xông vào phòng của Chu Lệ Á với tốc độ nhanh nhất có thể, vừa vào đến cửa, hần đã đứng ngây ra, “Thật đúng là một tiểu ma nữ...”

Chu Lệ Á nằm trên giường, La Tây Á ở bên cạnh chăm sóc, còn Sở Viêm thì nhe răng trợn mắt quỳ bên cạnh Chu Lệ Á, hai tai hần, bên trái bên phải đều bị hai tiểu cô nương xách lên, một nhóc là Đới An Na, còn một nhóc khác mặc một chiếc áo đỏ, trên đầu lưa thưa vài sợi tóc đỏ, xem ra cũng có vài phần giống với Chu Lệ Á.

“Ca ca vui thật, hì hì!” Cô bạn nhỏ cười luôn lên người Sở Viêm, chốc chốc lại vỗ nhẹ vào mặt Sở Viêm, tỏ ý rất hài lòng.

Nhìn thấy Sở Thiên đi vào, Sở Viêm đưa tay ra mếu máo cầu cứu: “Cha ơi, cứu mạng!”

Sở Thiên cười to, rồi cùng Chu Lệ Á nói mấy câu, sau đó hần bế con gái lên, đầu tiên hần dùng mắt thường để quan sát nó, rồi lại dùng sức mạnh linh hồn để nhìn thấu bên trong. Linh hồn của tiểu nha đầu này vẫn còn mang dấu vết của hấp huyết quỷ, nó có đôi cánh nhỏ, hai chiếc răng nanh sắc nhọn, hoàn toàn phù hợp với hình tượng của một tiểu ác ma.

“Ông chính là cha của ta!” tiểu nha đầu hiểu kì hỏi. Trước khi nó ra đời đã từng nói chuyện cùng La Tây Nhã trong mấy tháng, sức mạnh linh hồn tuy không bằng Sở Thiên, nhưng thần trí đã phát triển sớm hơn rất nhiều.

“Nghe nói cha có một con Tiểu Hùng Miêu, nưng nó lên ăn thử xem thế nào?”

“Đừng có nưng Miêu Miêu của ta” Sở Viêm vẫn chống cự.

Sở Thiên cười mà như mỉa, hần lắc lắc đầu, rồi cười với La Tây Nhã mà nói: “Lão tổ mẫu, người đã đặt tên cho cháu chưa?”

La Tây Nhã cười lớn nói: “Đặt rồi, tên nó là Phan Đa Lạp”

“Hay lắm, vậy ta thêm cho nó một chữ... Toàn!”

Sở Toàn, con gái của Sở Thiên.

Nói chuyện với vợ và con gái thêm vài câu, Sở Thiên ôm bé Đới An Na lên hỏi. “Tiểu Na Na, con giúp cha xem tương lai được không?”

Kiệt Khắc Tồn nói Tử Thần và Khổ Khoa kì có lẽ đã đi đến tương lai, nhưng tương lai quả là quá chung chung, một ngày sau hay một vạn năm sau đều là tương lai cả, Sở Thiên thực sự không đợi nổi nữa rồi.

Đới An Na lắc lắc đầu, dùng nụ cười bất đắc dĩ không hợp với lứa tuổi của nó mà đáp: “Cha à, con không thể xem được tương lai của cha.”

Sở Thiên chỉ còn biết kêu khổ trong lòng, hần còn có thể có cách phản ứng nào khác chứ?

Nói thêm vài câu nữa, thông tấn thạch nhét trên eo hần đột ngột vang lên, là tiếng của Ba Bác Tát, “Ông chủ, vừa nhận được thông tin từ bên đại sa mạc, Sa Khắc đã đi đến Hồng Nguyệt phế tích, còn dùng sức mạnh linh hồn đã thương Hải Vương bệ hạ!”

“Cái gì? Mẹ nó, ta đến ngay!” Sở Thiên xoay người đặt con gái xuống rồi bay về Quang Minh thánh điện.

Mới được bao lâu chứ? Từ lúc A Mạt Kỳ mở thông đạo, Sở Thiên từ chiến trường trở về, rồi xem hình, rồi đặt tên cho con, trước sau cũng chỉ khoảng nửa tiếng mà thôi.

“A Mạt Kỳ, đưa ta đến sa mạc! Bác Đức, người đi theo ta!”

Ngay sau đó, Sở Thiên xuất hiện trên sa mạc, mỹ nhân ngư được đặt nằm trên một chiếc giường trong lều, không cử động gì cả.

Lạp Hi Đức đi cùng Sở Thiên vào trong lều, giải thích rằng: “Người đi chưa được bao lâu thì Sa Khắc đến, hần vừa đến là đã muốn khiêu chiến với Hải Vương bệ hạ, động tác của hai người họ quá nhanh, chúng ta nhìn không rõ, cuối cùng chỉ nhìn thấy Hải Vương bệ hạ bị rút từ trên trời xuống!”

Bác Đức kiểm tra một chút, rồi nói: “Linh hồn bị tổn thương! Ài..., sức mạnh linh hồn của mỹ nhân ngư này thật là kém quá!”

Lạp Hi Đức lại nói: “Sa Khắc vừa đến, thanh kiếm Vĩnh Hằng trong tay ta đã có phản ứng liền, nhưng cuối cùng cũng bị hần tịch thu mất.”

Vĩnh Hằng thần vương cùng kiếm vĩnh hằng, còn cả cơ thể gần đạt đến mức thần vương của Thần Phượng Hoàng nữa... Sở Thiên thở dài thườn thượt nói, “Bác Đức miện hạ, Bồ Lai n Đặc vì sao đột nhiên lại thức tỉnh vậy? Hần đã bị nhốt cả vạn năm rồi, sức mạnh đáng ra phải suy yếu không ít chứ? Sao lại có thể đã thương biểu tỵ như vậy?”

Hai tay Bác Đức nắm lấy nhau, “Đó là Vĩnh Hằng thần vương mà! Năm xưa còn có thể đã thương cả Tư Đặc n bách chiến bách thắng, chỉ ít cũng là một Thần Vương hàng đầu rồi, chỉ sợ là còn lợi hại hơn cả Cáp Dịch Tư và vợ Ái Lệ Ti của người! Người nghĩ mà xem, ta cũng có thực lực của Chủ Thần hàng đầu, nhưng sáu năm trước hần vẫn có thể xông vào cây hỏa diệm, cướp đi cơ thể phụ thân ta ngay trước mắt ta! Ài..., còn thêm cả kiếm Vĩnh Hằng, hần đánh bại một mỹ nhân ngư có thất trọng thần lực là hoàn toàn có cơ sở!”

Lắc lắc đầu, Bác Đức tiếp tục nói: “Còn về việc vì sao đột nhiên hần thức tỉnh, thì ta cũng không biết, thậm chí ta còn không biết vì sao linh hồn đã ngu ngốc của phụ thân sao lại có thể không chế được hần trong hơn sáu năm nay!”

“Việc của Bồ Lai n Đặc đợi chút hãy nói!” Bác Đức chỉ vào Mỹ nhân ngư, “Bây giờ người cũng đã có sức mạnh linh hồn rồi, ta giúp người một tay, để người tận mắt nhìn thấy vết thương của mỹ nhân ngư, trông rất cổ quái!”

534. Chương 511: Lôi Ưng Và Thiên Ưng.

Trước mặt tối sầm, Sở Thiên tiến nhập vào thế giới linh hồn, Bác Đức thành linh đứng bên cạnh hắn, nhưng không phải ở dạng hình người mà là một con phượng hoàng lửa hồng sắc: “Miện hạ, đây là thế giới linh hồn của ta, sao ngươi có thể vào được?”

“Ngươi đừng quên, ta là Chủ Thần kết hợp giữa linh hồn và thể xác! Mặc dù bây giờ sức mạnh linh hồn của ta chỉ khôi phục được năm phần, nhưng so với gã gà mờ như ngươi thì vẫn mạnh hơn nhiều!”

Nhìn linh hồn của Bác Đức bên cạnh, Sở Thiên chỉ dựa vào thị giác là có thể phán đoán ra, đôi cánh của cô ta bị vật thể sắc nhọn đâm thủng.

“Đi, ta mang ngươi tới thế giới linh hồn của mỹ nhân ngư!”

Bác Đức giơ cánh ra, nắm lấy Sở Thiên bay lên.

Trước mặt lại tối sầm, sau khi tỉnh dậy Sở Thiên đã thấy mình đang ở trên một không gian xanh thẫm, mỹ nhân ngư yên lặng nằm bên.

Nhìn thoáng qua mỹ nhân ngư, Sở Thiên kỳ quái nói: “Ta không nhìn ra linh hồn của biểu tỷ có biến hóa gì, giống như không hề bị thương”

“Chính vì như vậy mới kỳ quái! Vết thương của Bảo Uy Nhĩ, không giống với linh hồn hôn mê của A Tư Nặc mà là một trạng thái rất kỳ quái... Ngoại trừ không thể cử động, bất cứ vết thương nào cũng không có!”

Sở Thiên cúi người xuống, ngồi xổm trước người của mỹ nhân ngư muốn kiểm tra chi tiết, nhưng sau một khắc hắn bỗng ngơ ngẩn cả người. Đây là linh hồn, không có tim đập, mạch đập, huyết áp,... những trạng thái của sinh mệnh hơn nữa Sở Thiên cũng không có bất cứ công cụ chữa bệnh nào để hắn có thể kiểm tra kỹ càng.

“Ngươi cũng không có cách nào sao?” Bác Đức hỏi

Sở Thiên nhún vai, hai tay mở ra, bất đắc dĩ nói: “Sử dụng thượng cổ tế tự thuật nhất định phải có công cụ, bây giờ ta đang ở trạng thái linh hồn, tìm công cụ ở đâu bây giờ?”

“Công cụ? Ai da, thật là khó khăn!” Bác Đức kích động đôi cánh đi tới đi lui nói: “Trừ phi có thần khí có sức mạnh linh hồn, nhưng những công cụ bình thường căn bản không có cách nào tiến vào thế giới linh hồn...bây giờ cái ngươi có thể dùng chỉ có Kinh Cức (bụi gai) Long Hoàn thôi.

Sở Thiên sờ lên trán mới phát hiện trên đầu mình còn đội Long hoàn, ngoài ra y phục mà hắn đang mặc là thứ dùng sức mạnh linh hồn biến hóa thành.

Tháo long hoàn xuống, Sở Thiên phát hiện trạng thái linh hồn của nó cũng biến đổi đáng dấp, với bộ dạng nguyên thủy có nhiều hơn một vòng bụi gai.

Sờ soạng bụi gai, rất sắc bén! Dùng tay rút thử, một cây bụi gai bị Sở Thiên rút xuống, đầu kim xoắn ốc, miễn cưỡng có thể dùng thủ thuật châm cứu sử dụng, nhưng số lượng châm nhất định không đủ.

Sở Thiên nheo mắt suy nghĩ, vươn tay về phía Bác Đức cười nói: “Miện hạ, ngươi có thần khí gì không, đưa cho ta mượn trước, ta xem xem nó có thể làm công cụ của thượng cổ tế tự thuật không!”

Bác Đức trợn mắt nói: “Ngươi cho rằng ai cũng có thần khí sao? Phượng hoàng gia tộc chúng ta chỉ có một cái, đang nằm trong tay linh hồn của phụ hoàng ta!”

Sở Thiên vẫn không buông tha, mà đưa ánh mắt tập trung tinh thần nhìn chăm chú trên người Bác Đức.

“Ngươi làm gì vậy? Ta là vợ huynh đệ của ngươi đấy!” Bác Đức vội vàng nói.

“Đừng hiểu lầm, ta chỉ muốn hỏi một chút...” Sở Thiên chỉ vào lông chim trên đôi cánh phượng hoàng của Bác Đức, cười nói: “Miện hạ, lông chim của ngươi rất sắc bén đúng không?”

Bác Đức gật đầu

Sở Thiên vươn tay ra: “Ha ha, mượn ngươi một cái lông chim làm dao phẫu thuật được không?”

.....
Một cây châm, một thanh dao, kéo mấy sợi tóc từ mái tóc dài của mỹ nhân ngư, Sở Thiên miễn cưỡng trị liệu vết thương bằng công cụ đơn giản nhất.

Nhưng vết thương của mỹ nhân ngư vẫn không thể trị được vì Sở Thiên không có công cụ kiểm tra, không có cách nào xác định chính xác bệnh tình, từ biểu hiện của vết thương cũng không nhìn ra cái gì, nhưng Sở Thiên vẫn quyết định đem mục tiêu thí nghiệm vì Bác Đức: “Miễn hạ, ta trị vết thương trên đôi cánh của ngài trước”

“Người có thể trị khỏi vết thương của ta sao? Ta bị linh hồn của thất trọng thần lực đả thương!”

“Không thành vấn đề!” Sở Thiên nheo nheo mắt cười, trong lòng bổ sung thêm một câu, không có vấn đề, chỉ cần có một vật thí nghiệm! Dù sao Bác Đức cũng là Chủ Thần linh hồn, ‘phùng kỷ châm’ cũng không hại được tính mệnh của nàng.

Không có thân thể, Sở Thiên dùng không đủ thời gian nhưng việc khâu lại đơn giản đối với hắn mà nói cũng không tốn nhiều thời gian.

“Hả?” Bác Đức kinh ngạc kêu lên, Sở Thiên kết thúc việc trị liệu “Phát lap dịch nặc, tốc độ vết thương của ta khép lại thật là nhanh”

Sở Thiên nheo nheo mắt nở nụ cười, sự thực chứng minh, thượng cổ tế tự thuật của hắn cũng có thể sử dụng trên linh hồn! nhưng chỉ có thể trị liệu phạm vi vết thương rất nhỏ.

Sở Thiên vui mừng quá đổi lại một lần sai A Mạt Kỳ gọi chiến thần tới, kiểm tra một phen, linh hồn của Khảm Phổ là bị Khố Khoa Kỳ xuyên một lỗ trên ngực, cái này cũng có thể trị liệu.

Trị liệu cho Chiến Thần, Sở Thiên từ thế giới linh hồn lui ra, nhìn mỹ nhân ngư đang nằm thở dài. Y thuật của hắn ở thế giới linh hồn chỉ có thể chữa trị vết thương bên ngoài, còn như vết thương cổ quái bên trong mỹ nhân ngư, hắn tạm thời vẫn chưa có cách nào điều trị.

Sai người đặt mỹ nhân ngư vào trong một tòa băng quan, Sở Thiên gọi Lạp Hi Đức: “Có ai nhìn thấy Sa Khắc cuối cùng đi đâu không?”

Lạp Hi Đức lắc lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Không chỉ không có ai nhìn thấy Sa Khắc, mà ngay cả tù binh chúng ta bắt được, đám người Hải Thần cũng bị Sa Khắc nhân lúc hỗn loạn đem đi rồi.”

Bố Lai n Đặc muốn tù binh làm cái gì? Sở Thiên ngạc nhiên.

Đúng lúc này một tiếng oanh kích chột vang lên, Sở Thiên chỉ cảm thấy dưới chân mình lay động, cả kinh nói: “Địa chấn sao?”

Quái thật, Huyền Thú đại lục tồn tại bởi thổ nguyên tố của ma pháp sư, loại địa chấn thiên tai này đương nhiên rất ít xảy ra, hơn nữa nơi này nhiều thần tộc như vậy, sao có thể xảy ra địa chấn liên tiếp như vậy.

Khống chế không được?

Nhưng địa chấn thật sự xảy ra, hơn nữa mức độ chấn động càng ngày càng lớn.

“Thái Thần cự lực thần đâu?! Mau làm dịu thổ nguyên tố!” Sở Thiên vội vàng hét lên.

Lạp Hi Đức thần lực quán nhập vào song chưởng, áp chế sự chấn động nói: “Khi bốn vị thái thần kết thúc chiến tranh đã trở về lại Tiếp Nguyệt Tháp!”

Sở Thiên chau mày, thét ra lệnh cho tất cả mọi người áp chế sự chấn động của đại địa.

“Ông chủ, ngài xem!” A Mạt Kỳ chỉ lên bầu trời, “Hong Nguyệt thay đổi hướng rồi!”

Sở Thiên vội vàng ngẩng đầu, bây giờ là lúc hừng đông của ngày Thần n, Hong Nguyệt đã hạ xuống phương tây, nhường vị trí cho mặt trời mọc lên ở phương đông, nhưng lúc này Hong Nguyệt giống như đã ăn Mã Lệ Liên (chất kích thích) – là đặc sản của Tư Khoa Đặc, hơi dao động, trên không trung bắt đầu di chuyển hỗn loạn.

Trong lòng chợt rung mình, Sở Thiên lẩm bẩm nói: “Tiếp Nguyệt Tháp của Đại Địa Phụ Thần xảy ra chuyện rồi!”

“Lẽ nào Sa Khắc tới Tiếp Nguyệt Tháp?” Bác Đức vội la lên: “A Mạt Kỳ, mau đưa chúng ta đi!”

Chiến thần, Sở Thiên, Bác Đức còn có A Mạt Kỳ, bốn người tới phạm vi bên ngoài của khu rừng trên không, vừa từ không gian thông đạo đi ra, bọn họ chỉ thấy bốn vị Thái Thần cự lực thần từ trên trời rơi xuống, rơi xuống khu rừng trên không.

Lai Nhân Cấp Đặc gia tộc đã rơi vào khủng hoảng, trốn ở trong Nguyệt Thần Điện làm nhái theo cái trước kia mà không dám ra ngoài, còn Sa Khắc cầm thanh kiếm Vĩnh Hằng, lẳng lặng đứng bên cạnh Tiếp Nguyệt Tháp, cầm chế của thần lực đối với hắn dường như không có tác dụng gì. “Đặng Khăng, ngươi còn chưa ra tay sao?”

Phát giác phía sau có ba động của không gian thông đạo, Sa Khắc quay đầu lại, nhìn lướt qua người Sở Thiên, rồi lại chăm chú nhìn vào Tiếp Nguyệt Tháp, tựa hồ như không thèm đặt bọn họ trong mắt mình.

“Bố Lai n Đặc, ngươi thật sự ép ta phải ra tay, hủy diệt tam giới sao?” Đại Địa Phụ Thần trầm giọng hỏi, thanh âm hỗn hậu xuyên qua tường thành của Tiếp Nguyệt Tháp truyền ra ngoài: “Miệng là là Vĩnh Hằng Thần Vương, tam giới hủy diệt, ngươi cũng có thể vĩnh tồn bất diệt! Nhưng ngươi muốn mấy trăm tỉ sinh linh trong tam giới như thế nào? Một khi ta đã rời khỏi Tiếp Nguyệt Tháp, các ngươi sẽ làm thế nào?”

“Sống hay chết, tồn hay diệt, chẳng qua chỉ là một ý niệm, chỉ có kẻ mạnh thật sự mới có thể có được sự tồn tại vĩnh hằng!” Khí chất của Sa Khắc lúc này hoàn toàn vượt quá sự hiểu biết của Sở Thiên, vẻ mặt lạnh lùng và nghiêm nghị giống như bất cứ chuyện gì cũng không để trong lòng “Đặng Khăng, tam giới hủy diệt sẽ như thế nào? Ngươi là phụ thần trong tộc nhân của Sáng Thế Thần! có tư cách được hưởng sự vĩnh hằng, hà tất phải quan tâm đến sự sống chết của một vài con kiến như thế!”

“Bố Lai n Đặc, không cần chiến đấu, Đặng Khăng ta chịu thua! Ngươi có thể đi được rồi!”

“Ngươi chịu thua?” Biểu hiện của Sa Khắc cuối cùng cũng có chút biến hóa, hần nhú mày, quát: “Đặng Khăng, ngươi như vậy mà cũng là người đứng đầu Sáng Thế Cửu Thần thế sao? Cũng là nghĩa tử của phụ thần Sáng Thế sao? Chưa chiến đấu đã chịu thua, ngươi không xứng được hưởng sự vĩnh hằng của sinh mệnh!”

Nói xong, Sa Khắc chậm rãi giơ thanh kiếm Vĩnh Hằng lên: “Cũng tốt, ta hủy diệt tam giới, có thể hủy diệt những sự sống còn sót lại, đều là những cường giả chân chính! Tam giới hủy diệt, các ngươi đương nhiên sẽ hiện thân, tránh cho ta phải tìm kiếm vất vả trong tam giới.”

“Bố Lai n Đặc!” Đặng Khăng lớn tiếng hét lớn, sau đó thanh âm của hắn trở lại bình thường, chậm rãi nói từng tiếng: “Cho dù ngươi hủy diệt tam giới, cũng không thấy được cường giả thật sự, trong những Sáng Thế Cửu Thần năm đó, Tư Đắc n đã bị trục xuất khỏi đường hầm thời không, Cấp Định Tư và Ái Lệ Ti đã đi tìm trái tim của Sáng Thế Thần! Trương Bá Luân và Lạp Tắc Nhi theo Sáng Thế Thần quy ẩn, những người khác trừ ta ra đều đã chết rồi!”

“Trái tim Sáng Thế Thần.... hừ!” Sa Khắc hừ nhẹ một tiếng, thái độ của hắn đối với Trái tim Sáng Thế Thần giống như đối với Sở Thiên vậy, không để trong lòng, cũng không chịu thua kém hai nữ nhi thân sinh của Sáng Thế Thần, “Dùng Trái tim Sáng Thế Thần để thăng cấp... và lũ kiến hôi có khác gì nhau đâu?”

Thanh kiếm Vĩnh Hằng chậm rãi đưa lên, chỉ về hướng Tiếp Nguyệt Tháp, trên người của Sa Khắc không có chút khí tức.

“Bố Lai n Đặc, phụ hoàng ta đâu?” Bác Đức cũng không kìm được, động thân bay về phía Vĩnh Hằng Thần Vương.

Bố Lai n Đặc khinh miệt liếc nhìn Bác Đức, lạnh lùng nói: “Phụ hoàng ngươi có thể áp chế ta được sáu năm, hắn là một cường giả thật sự! Sau này khi tam giới bị hủy diệt, ta sẽ ban cho hắn sinh mệnh vĩnh hằng! Còn ngươi thì không xứng!”

“Lão bất tử nhà ngươi, đoạt phụ thân ta, còn dám mắng ta?” Bác Đức giận dữ, trên tay huyền hóa ra hỏa diễm trường đao, chém về phía Bố Lai n Đặc.

“Phượng hoàng tộc, tịch diệt hỏa liệt đao, thất thành hỏa hậu (gần giống như công lực)!” Bồ Lai n Đặc vươn hai ngón tay, kẹp lấy hỏa diễm trường đao, “Chiêu này trong tay phụ hoàng ngươi có thể ép ta lắc mình thối lui, còn ngươi... không được! Bọn hậu duệ các ngươi chỉ có mỹ nhân ngư mới xứng với hai chữ cường giả!”

Dứt lời, Bồ Lai n Đặc kẹp lấy trường đao.

Chiến Thần trước mắt sáng ngời, tháo trường kích ở sau lưng, nhưng Sở Thiên đã nắm lấy hắn, thấp giọng nói “Linh hồn của ngươi vẫn còn bị thương chưa khỏi”

Chiến Thần bị Sở Thiên ngăn cản, nhưng Sở Thiên không ngăn được A Mạt Kỳ xuyên qua không gian.

“Bồ Lai n Đặc, nhìn một chiêu của ta như thế nào?” A Mạt Kỳ xuất hiện phía sau Vinh Hằng Thần Vương, phân thân cùng phát động, Phán Quyết Ứng đao chém ra “Sự phẫn nộ của Phất Lạp Dịch Nặc!”

535. Chương 512: Lạp Lý Bác Đức Bị Xem Thường

Đao của A Mạt Kỳ rất nhanh, nhưng tốc độ nói của Bồ Lai n Đặc còn nhanh hơn, chỉ mới nhìn thấy hắn mở miệng, một chuỗi lời nói đã thốt ra, không ai biết hắn đã làm như thế nào.

Tay phải của Bồ Lai n Đặc cầm kiếm, tay trái hướng ra sau đầu, vung tay nắm lấy thanh đao của A Mạt Kỳ, nhưng A Mạt Kỳ chỉ viện trợ cho Bác Đức, căn bản không cần nghĩ cũng biết bản thân mình không thể làm bị thương Vinh Hằng Thần Vương, cho nên khi hắn vung đao đồng thời cũng mở ra thông đạo, đem Bác Đức quay về bên cạnh Sở Thiên và cùng Chiến Thần liên thủ đứng chắn trước mặt của Sở Thiên.

Bồ Lai n Đặc tay cầm lấy thanh đao, bóp chặt lấy, ánh mắt chuyển qua nhìn A Mạt Kỳ nói: “Nguồn gốc không dừng ở những cái này, sức mạnh không gian của Sáng Thế Thần ban phúc, lực ngự tỏa hồn trận của Phán Quyết Thần Lực, còn có bản mệnh của Lô điện nguyên tố gia trì! Không sai, khi ta nhị trọng thần lực, còn có thể làm được những cái này! Nhưng sức mạnh phân tán, lúc nào đó ngươi hãy mang những thứ vô dụng này hợp lại một chỗ, biến thành thứ của bản thân mình, khi đó có thể được xem là cường giả.”

Dứt lời, Bồ Lai n Đặc tỏ ra vô cùng kinh ngạc, nói với A Mạt Kỳ: “Ngươi cũng là Ứng tộc ư? Sao lại có bộ dạng như vậy?”

Bồ Lai n Đặc nhìn xuyên qua linh hồn của A Mạt Kỳ, từ bản năng của chủng tộc mà nhận ra, A Mạt Kỳ thuộc về Ứng tộc, nhưng đã trải qua nhiều lần biến hóa, bây giờ đã mang bộ dạng thân người cánh ưng, Bồ Lai n Đặc từ trước đến giờ chưa gặp qua một Ứng tộc nào cổ quái như vậy.

A Mạt Kỳ chấp một tay ra sau lưng, tay còn lại cầm Phán Quyết Ứng đao nói: “Biến dị lỗi ứng, thập nhị dục kim sí!”

Bồ Lai n Đặc gật đầu, bày ra tư thế giống như A Mạt Kỳ, một tay sau lưng, một tay cầm ngang trường kiếm, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Ngay sau đó, trên người của Bồ Lai n Đặc huyền hóa ra một cái bóng, giống như cơ thể của hắn nứt ra làm hai người vậy. Một người đứng tại chỗ, còn người còn lại dùng tốc độ chậm rãi bay về hướng của A Mạt Kỳ, đồng thời trường kiếm xoay chuyển, ở bên người phóng ra.

Sở Thiên và Bác Đức rất khấn trương muốn động thủ nhưng bị cấm tham chiến, còn Chiến Thần ngược lại rất thờ ơ.

Cái bóng của Bồ Lai n Đặc bay tới trước mặt của A Mạt Kỳ, chậm rãi đâm ra một kiếm, trên kiếm quang chỉ có nhị trọng thần lực.

A Mạt Kỳ nâng đao ngăn cản, cũng chỉ có nhị trọng thần lực.

Một tiếng đình đình vang lên, A Mạt Kỳ thối lui một bước, cái bóng của Bồ Lai n Đặc tan ra thành mây khói.

“Khá lắm!” Bồ Lai n Đặc gật đầu than nhẹ: “Thế nhân vẫn đồn rằng Sáng Thế Thần rất ưu ái lang tộc, nhưng dựa vào sức mạnh do người khác ban ân sẽ làm ngươi vĩnh viễn không cách nào trở thành thần tộc mạnh nhất! A Mạt Kỳ, hãy làm hậu duệ của ta, thế nào hả?”

Sở Thiên ngạc nhiên, Vĩnh Hằng Thần Vương muốn lôi kéo sao?

“Từ khi Sáng Thế Thần mở ra tam giới, bầu trời đã thuộc về Long tộc và Phượng Hoàng tộc! Nhưng Ứng tộc chúng ta không thích tranh cướp bầu trời với bọn chúng, bầu trời thì có hạn nhưng cánh ưng thì vô hạn, đi theo ta thì người có thể bay cao hơn!” Bồ Lai n Đặc chậm rãi nói.

A Mạt Kỳ đột nhiên nở nụ cười: “Ta phát hiện, người còn vô lại hơn ông chủ của ta!” Trường đao chỉ về phía Bồ Lai n Đặc, A Mạt Kỳ thu lại nụ cười “Theo người, ta vĩnh viễn sẽ không bay cao hơn người!”

“Quả nhiên là huyết mạch của Ứng tộc!”

Ánh mắt của Bồ Lai n Đặc chuyển động, dừng lại chốc lát trên người chiến thần Khảm Phổ, sau đó lại xoay người đi, nhìn về Tiếp Nguyệt Tháp quát: “Đặng Khăng, trong tam giới chỉ có người mới xứng là đối thủ của ta! Đáng tiếc người lại làm ta thất vọng quá.”

Một kiếm đâm ra, một luồng ánh sáng cuộn lại bay về hướng Tiếp Nguyệt Tháp.

Đặng Khăng gầm lên: “Bồ Lai n Đặc, người thật sự không quan tâm đến sự sống chết của chúng sinh tam giới sao!”

Theo đó Đại Địa Phụ Thần tức giận gầm lên, khu rừng trên không bắt đầu rung động. Lai Nhân Cấp Đặc gia tộc sợ hãi vội vàng bay đi.

Khu rừng trên không khổng lồ nhanh chóng biến đổi hình dạng. Trước khi kiếm quang của Bồ Lai n Đặc tới trước tháp đã hóa thành một thanh kiếm bản rộng, lớn khủng khiếp, dài trăm thước, rộng hơn mười thước, toàn bộ đều do thổ nguyên tố thuần khiết nhất cấu thành.

Kiếm bản rộng nhẹ nhàng bay ra, đánh nát kiếm quang của Bồ Lai n Đặc, sau đó nhắm tới đỉnh đầu của Vĩnh Hằng Thần Vương mà chém xuống.

Một tiếng ầm vang lên, Bồ Lai n Đặc không né tránh, tùy ý để mũi kiếm chém trên đầu mình.

Cát đá bay tứ tung, thổ kiếm dừng lại trên đầu của Vĩnh Hằng Thần Vương, ngoại trừ một lỗ hồng trên đầu, nó cũng không thể nhúc nhích thêm chút nào.

“Đặng Khăng, đi ra khỏi Tiếp Nguyệt Tháp đi, đem toàn bộ thần lực của người xuất ra, nếu chỉ có trình độ này, người căn bản không có tư cách làm ta bị thương!” Bồ Lai n Đặc lắc đầu thở dài, “Bác Đức so với người bây giờ còn mạnh hơn nhiều!”

Bác Đức trong lời nói của Bồ Lai n Đặc không phải là vợ của A Mạt Kỳ mà là Phượng Hoàng Thần, Lạp Lý Bác Đức.

“Ca ngọ Nữ thần Sinh Mệnh! Sa Khắc, người còn nhớ chuyện trước đó không?” Sở Thiên vốn bản tính thần côn cũng lên tiếng.

Nếu hắn không mở miệng, Tiếp Nguyệt Tháp sớm muộn gì cũng bị Bồ Lai n Đặc phá hủy, đến lúc đó mọi người cùng chết!

Bồ Lai n Đặc không để ý đến Sở Thiên, Sở Thiên cũng không ngại, tiếp tục nói: “Năm đó người ở bờ Tây Hải xin cơ cướp đường, nhưng còn có một đám huynh đệ theo người cùng chịu đói! Người hủy Tiếp Nguyệt Tháp, bọn họ cũng sẽ chết hết!”

“Chỉ là đám kiến hôi mà thôi! Còn nữa Sa Khắc đã không còn nữa, tên ngốc Lạp lý Bác Đức điên khùng đó! Hắn đã bị ta nhốt lại rồi!”

Phượng Hoàng Thần thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần phụ hoàng nàng không chết, sau này sẽ còn có cơ hội cứu ra.

Sở Thiên tính toán rất nhanh trong lòng, suy nghĩ của Bồ Lai n Đặc có thể nói là “thần”, nhân loại và sinh linh trong mắt hắn chỉ là con kiến mà thôi, không có bất cứ giá trị nào hết, hắn chỉ quan tâm đến kẻ đủ làm đối thủ của hắn, dùng tình cảm khẳng định là không thể thuyết phục.

Nghe tới đây, Sở Thiên vội kêu lên: “Bố Lai n Đặc miện hạ, người không phải hi vọng có một đối thủ sao? Tam giới lớn như vậy, nói không chừng ở đâu đó có thể có một người đang ẩn cư, nếu người tiêu diệt cả tam giới thì có khả năng người là đối thủ của người cũng sẽ biến mất.”

Bố Lai n Đặc khép hờ hai mắt, đối diện với Tiếp Nguyệt Tháp, không hề để ý đến Sở Thiên. Một con cự long sẽ không quan tâm đến một con kiến hôi không ngừng lải nhải, hắn cũng không quan tâm đến đạo lý mà Sở Thiên nói.

Thanh kiếm bản rộng của Đại Địa Phụ Thần rời khỏi đỉnh đầu của Bố Lai n Đặc, thanh âm của Đặng Khẳng từ Tiếp Nguyệt Tháp truyền ra, “Phất Lạp Địch Nặc, không cần giảng đạo lý với hắn, hắn không hiểu đâu! Bố Lai n Đặc, hãy tiếp một kiếm của ta!”

Khu rừng trên không biến thành một thanh kiếm bản rộng mãnh liệt rung lên, cây cối và bùn đất trên mặt đất đều rơi xuống

Nhìn tất cả mọi thứ trước mặt, chậm rãi để lộ ra chân thân của một thanh đại kiếm, Bố Lai n Đặc cuối cùng cũng để lộ một nụ cười, “Thần Giới! Thì ra nó nằm ở chỗ người!” Nói xong, Vĩnh Hằng Thần Vương lại thở dài: “Thần Giới, Phán Quyết, Kinh Cức Long Hoàn, Vĩnh Hằng, trong bảy thần khí thượng cổ có bốn cái đã ở đây, đáng tiếc...”

Ngưng mắt nhìn trường kiếm của mình, Bố Lai n Đặc lạnh lùng nói: “Đáng tiếc ngoại trừ người, ba cái khác đều bị chủ nhân của chúng bôi nhọ rồi.”

Thần Giới và Vĩnh Hằng, hai thanh kiếm đan vào nhau, nhìn qua giống như trận đối chiến của võ sĩ phổ thông, không có chút khí tức tiết ra ngoài, nhưng Sở Thiên dựa vào ký ức của Long Thần đã biết được, chủ nhân đại diện của hai thanh kiếm này, đối với không chế lực lượng đã đạt đến trạng thái đỉnh cao, không có khí tức toát ra ngoài, vì bọn họ đã đem tất cả sức mạnh dùng trên người đối thủ, không lãng phí bất kỳ điểm nào.

Sở Thiên túm lấy Khảm Phổ đang tập trung tinh thần quan sát trận chiến, thấp giọng hỏi: “Thanh kiếm đó rút cục có lai lịch thế nào?”

Khảm phổ đáp: “Là binh khí của Sáng Thế Thần!”

Sở Thiên cả kinh, Bác Đức đang ở phía sau hắn giải thích: “Không có gì đáng kinh ngạc cả, trong thượng cổ thất thần khí, ngoại trừ Thanh kiếm Vĩnh Hằng, những cái còn lại đều là trang bị năm đó của Sáng Thế Thần!”

Đại Địa Phụ Thần ở trong Tiếp Nguyệt Tháp điều khiển cự kiếm từ xa lộ rõ có chút cật lực, thời gian không lâu, trên Tiếp Nguyệt Tháp đã lưu lại mấy vết kiếm.

Hai thanh kiếm có một lần đan vào nhau, lần này không tách ra, Bố Lai n Đặc với đại kiếm trên đỉnh đầu đột nhiên nhú mảy.

Trong Tiếp Nguyệt Tháp, Đặng Khẳng quát lớn: “Phất Lạp Địch Nặc, kêu Khảm Phổ tấn công hậu tâm hắn!”

Sở Thiên vội vàng vùng tay lên, “Khảm Phổ, lên!”

“Thần phạt!” Chiến thần thả ra một luồng hàn quang đánh về phía hậu tâm của Bố Lai n Đặc.

Lông mày của Vĩnh Hằng Thần Vương càng nhíu chặt, cơ thể hóa thành lưu quang tránh đại kiếm trên đỉnh đầu, sau đó đảo ngược Thanh kiếm Vĩnh Hằng, dùng thân kiếm hung hăng vỗ lên trán mình “Lạp Lý Bác Đức, người có thể giải trừ phong ấn của ta, khá lắm!”

Bên ngoài có Đặng Khẳng và Khảm Phổ liên thủ, bên trong có Lạp Lý Bác Đức đột phá linh hồn, Bố Lai n Đặc vẫn không hề sợ hãi, một tay đặt lên đỉnh đầu mình, tay còn lại múa kiếm tấn công, dĩ nhiên công thủ phối hợp, không rơi vào thế hạ phong.

“Thần thú mạnh nhất, Vĩnh Hằng Thần Vương danh bất hư truyền!” Bác Đức thở dài, cũng gia nhập vào chiến đoàn.

A Mạt Kỳ cũng muốn tham chiến nhưng Sở Thiên đã kéo hắn lại.

“Lĩnh vực - vĩnh hằng...”

Trường kiếm của Bồ Lai n Đặc giờ lên, Đặng Khăng quát to: “Đừng để hắc phóng xuất lĩnh vực!” Lời còn chưa dứt, Bồ Lai n Đặc đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, rồi từ trên trời rơi xuống.

“Thì ra người vì vậy mới điên lên!” Bồ Lai n Đặc nhìn đau nói ra một câu mơ hồ như vậy, trường kiếm lại mãnh liệt chém ra, không ngờ lại xé rách không gian, cự kiếm của Đại Địa Phụ Thần vội chém tới trước, Bồ Lai n Đặc đã xuyên qua không gian mà đi.

“Đặng Khăng, ta và Bác Đức sẽ sống mái một trận trước, người và ta hãy đợi ngày tái chiến!”

Trên bầu trời vắng vẻ chỉ còn lưu lại câu nói của Vĩnh Hằng Thần Vương.

Sở Thiên ngạc nhiên, lẩm bẩm nói: “Vĩnh Hằng Thần Vương thất bại sao?”

“Chính xác là hắc đã thất bại, nhưng không phải chúng ta đánh bại hắc!” Đặng Khăng tiếp lời nói: “Lập lý Bác Đức... ta đã đánh giá hắc quá thấp”

Sở Thiên giờ mới hiểu rõ, vì sao Bồ Lai n Đặc phải chạy trốn như vậy, là vì trong thế giới linh hồn Lạp Lý Bác Đức bị hắc nhốt đã công kích linh hồn của hắc.

Đặng Khăng chất vấn nói: “Phất Lạp Dịch Nặc, Bồ Lai n Đặc thật sự đã xảy ra chuyện gì? Các Thái Thần nói với ta, tên hắc là Sa Khắc, là thuộc hạ của người!”

Khi nói cự kiếm ở bên ngoài Tiếp Nguyệt Tháp không ngừng xoay tròn chuyển động, bùn đất cây cối vừa rồi mới rớt xuống lại bắt đầu sống lại, cuối cùng khu rừng trên không lại xuất hiện gần bên trái Tiếp Nguyệt Tháp, ngay cả Nguyệt Thần điện cũng không hư tổn gì.

Sở Thiên hơi nhún vai, vừa mới bắt đầu định nói, Đặng Khăng đã cắt ngang lời hắc, “Được rồi, ta không muốn nghe người gạt người, ta nhờ người một chuyện, hãy đi thông báo với tất cả chủ thần của tam giới hãy cẩn thận một chút, sau khi Bồ Lai n Đặc bị thương nhất định sẽ đi khiêu chiến với bọn họ!”

“Sau khi bị thương hắc còn dám đi khiêu chiến sao?” Sở Thiên ngạc nhiên nói.

“Lĩnh vực của Bồ Lai n Đặc chính là dựa vào chiến đấu mà khôi phục thực lực!”

536. Chương 513: Phương Pháp Trị Liệu Cho Mỹ Nhân Ngư

Bác Đức không yên lòng về A Mạt Kỳ cũng đi theo.

Sở Thiên còn muốn hỏi Đại Địa Phụ Thần vài vấn đề, không ngờ Đặng Khăng đã nói: “Người đi trước đi, vừa rồi vì đối phó với Bồ Lai n Đặc, ta đã dùng Thần Giới cự kiếm, bây giờ sức mạnh tổn hao quá lớn, nhất định phải chuyển tâm tu dưỡng, nếu không sẽ khó lòng chống đỡ Tiếp Nguyệt Tháp.”

Sở Thiên vội vàng rời khỏi Tiếp Nguyệt Tháp, cũng không cho Lai Nhân Cấp Đặc gia tộc đã giúp đỡ lan nguyệt thú cơ hội chào hỏi nào.

Bay được nửa đường, A Mạt Kỳ tới Huyết Luyện Ngục trước đã trở về, đơn giản không có cơ hội thứ hai gặp Bồ Lai n Đặc.

Trở lại quân doanh ở sa mạc, tất cả mọi thứ đều lộn xộn, mỹ nhân ngư vẫn nằm trong băng quan (quan tài bằng băng), Hải tộc và quân đội của Bồ Lôi Trạch đóng tại đó chờ đợi mệnh lệnh, còn Khách Thu Sa là đáng thương nhất, vẫn chưa tỉnh lại khỏi trạng thái hôn mê.

Sở Thiên có chút không cam lòng lại kiểm tra lại linh hồn của mỹ nhân ngư một lần nữa, vẫn chưa phát hiện điều gì. Hắc ở băng quan đi tới đi lui, nhíu mày hỏi: “Bác Đức miện hạ, Bồ Lai n Đặc rốt cuộc tại sao lại dả thương biểu tỳ? Lĩnh vực của hắc là cái gì?”

Bác Đức bắt đầu nói: “Nếu ta biết thì tốt rồi, à, khi ta ra đời, Bồ Lai n Đặc đã bị phong ấn mấy ngàn năm rồi, hắc đối với ta mà nói chính là một truyền thuyết! Người có thể biết về hắc hầu như đều chết hết rồi.”

Suy nghĩ một lát, Bác Đức lại nói: “Phỏng chừng Bì Bồng cũng không biết, ta nghe phụ hoàng nói, Bồ Lai n Đặc sau lần đầu tiên đại chiến với thần tộc không lâu sau đã trở thành Thần Vương rồi. Lúc đó Sáng Thế Thần còn chưa mất tích!”

“Quả thật là quá lâu rồi!” Sở Thiên gãi gãi đầu, phân phó nói: “Mời lão tiên sinh lớn tuổi nhất nhà chúng ta tới!”

Không lâu sau, Thực Thần đeo tạp dề, tay cầm xẻng xào rau rất không vui vẻ đi tới: “Ông chủ, người kêu ta làm gì vậy? Lão nhân gia đang bận lắm!”

“Tìm người kể chuyện xưa!”

Lời vừa nói ra, đôi mắt mờ mịt của Thực Thần lập tức sáng bừng lên, sau khi dắt chiếc xẻng vào phía sau lưng đeo tạp dề, tìm một cái ghế, đi tới một bước khoa tay múa chân hoan hỉ nói: “Ông chủ, cuối cùng ông cũng thông suốt rồi! Nào, ta sẽ kể cho người chuyện bắt đầu từ khi Sáng Thế Thần tạo ra tam giới, năm đó...”

“Dừng lại, dừng lại!” Sở Thiên liên tục xua tay, những người khác vốn biết ‘mọi chuyện đều do ông chủ xử lý’, sớm đã rời đi chỉ có Bác Đức và A Mạt Kỳ còn ở lại chỗ này, “Sử Đế Phân lão gia tử, câu chuyện về Sáng Thế Thần đã cổ xưa lắm rồi, chúng ta nói những chuyện gần hơn đi, vừa rồi người có nhìn thấy Sa Khắc không? Hiện tại là linh hồn của Bồ Lai n Đặc, người hãy kể cho ta nghe về chuyện của Bồ Lai n Đặc, trọng điểm là sức mạnh và lĩnh vực của hắn!”

“Chỉ kể về tên tiểu ung tiểu tử đó thôi à? Vậy thì có bao nhiêu chuyện đâu?” Thực Thần có chút mất hứng, nhưng vẫn rất chuyên nghiệp ho nhẹ một tiếng, trầm bổng du dương nói: “Khi đó nhà các người đang có chuyện.”

“Nhà của chúng ta xảy ra chuyện lúc nào?” Sở Thiên nói

“Hừ!” Thực Thần bĩu môi, nói giọng giáo huấn: “Nhạc phụ người bỏ nhà mà đi, vợ và em vợ người đánh nhau cãi nhau, như vậy còn không phải là chuyện nhà các người sao?”

Sở Thiên chợt hiểu lời của Sử Đế Phân, là Sáng Thế Thần quy ẩn vào lần đầu tiên đại chiến với chúng thần! Xem ra khi nhạc phụ đi, vợ mình và em vợ đã đánh nhau.

“Ha, nói mà người còn không tin!” Thực Thần mở miệng, nói: “Lúc đó, là phu nhân và em vợ người đánh nhau, một người tụ tập một đám côn đồ khốn kiếp, chơi cái trò gì là Chúng Thần đại chiến! nhưng lúc đó vẫn chưa có Thú Thần, các chủng tộc thần tộc đều ôm lấy chân của nhân thần, vợ người và cô em vợ người đánh nhau, đám thú thần sau này trở thành bia đỡ đạn! Nhưng chỉ có một tên nhãi ranh là không khuất phục, đi riêng một đường, cuối cùng phá vỡ chương ngại của Sáng Thế Thần, làm Chủ Thần, thống nhất Thú Thần tộc! Được rồi, ta nói xong rồi!”

Sở Thiên sững sốt, chợt hiểu ra, Thực Thần đang tức giận, vì vậy cười nói: “Lão nhân gia, ông nói chậm chậm thôi, ta có thời gian mà.”

“Cũng không khác gì nhiều lắm!” Thực Thần vô cùng đắc ý, “Người muốn biết sức mạnh của hắn, để sau này nghĩ cách cứu tình nhân đúng không? Vậy được rồi, ta sẽ kể cho người quá trình tấn cấp của Bồ Lai n Đặc!”

“Ban đầu, hắn chính là một vị thần, nhưng một ngày nọ hắn bị phu nhân và cô em vợ của người liên lụy, toàn tộc bị người ta giết sạch!”

“A!” Bác Đức phát ra tiếng kêu kinh ngạc đồng tình.

Thực Thần liếc mắt tỏ ý không hài lòng vì nàng cắt đứt lời nói của mình, sau đó tiếp tục nói: “Nghe nói vợ của Bồ Lai n Đặc đã chết trước mặt hắn, là bị một vị thần giết chết, khi đó Bồ Lai n Đặc không nhúc nhích gì, kẻ địch tưởng rằng hắn bị choáng váng, nói trào phúng hạ nhục mấy câu rồi bỏ qua hắn! Cuối cùng Bồ Lai n Đặc ngồi trước thi thể tộc nhân của mình mấy ngày mấy đêm, giống như đã ngộ ra một đạo lý...”

Dừng một chút rồi hắn nói tiếp: “Đạo lý gì thì cũng không ai biết, lão nhân gia ta nghe nói, đại khái là ý như vậy, hắn nhìn thấu được sự sống chết, hiểu được chân đế (mục đích thật sự) mà Sáng Thế Thần sáng tạo ra tam giới, sau này hắn đã gia nhập chiến tranh, không ngừng khiêu chiến những thần tộc lợi hại hơn

hắn. Lần cuối cùng sau khi đại chiến Chúng Thần kết thúc không lâu, nghe nói hắn đã lĩnh ngộ được thực ý của Vĩnh Hằng, trở thành Vĩnh Hằng Thần Vương.”

Sở Thiên nghe xong thấy mơ mơ màng màng, ý tứ này chẳng lẽ là nói, thần tộc thăng cấp có liên quan đến triết học sao?

Đường như biết được Sở Thiên đang mơ hồ điều gì, Thực Thần nói: “Tiểu tử, nói như vậy mà ngươi cũng không hiểu sao.”

Lão nhân gia ta đổi cách nói khác, “Kể cho ngươi từ nguyên tố, bây giờ ngươi là Cao Vị Thần, sự hiểu biết đối với Thời Không nguyên tố đạt được trình độ gì?”

Sở Thiên cười ngạo nghễ, “Cấp Chủ Thần!”

Đây không phải là Sở Thiên nói khoác, Ký ức của Long Thần chính là quyển sách tốt nhất, bản thân Sở Thiên ngộ không ra, vậy thì không thể tham chiếu từ ký ức của Long Thần hay sao?

“Được, vậy nói với ngươi từ Chủ Thần, nguyên tố Chủ Thần chính là sự hiểu biết về bản mệnh nguyên tố đến cực hạn, có thể đem thân thể hóa thành bản mệnh nguyên tố! Còn Thần Vương có ý nghĩa gì ngươi có biết không? Chính là sự hiểu biết đối với tất cả nguyên tố đạt đến cực hạn! Lĩnh vực của Thần Vương không phải là mấy loại nguyên tố biến hóa thành, mà là một loại... phu nhân Ái Lệ Ti tiểu nha đầu của ngươi nắm giữ sức mạnh của “Sáng”, cô ta có thể khiến nguyên tố sinh ra, còn em vợ của ngươi nắm giữ sức mạnh của “Diệt”, cô ta có thể để nguyên tố tiêu diệt tất cả!”

Sở Thiên chậm rãi nói: “Vĩnh Hằng Thần Vương, chính là để tất cả vĩnh viễn dừng lại đúng không!”

“Đại khái chính là ý này. Cụ thể thì ngươi đừng hỏi ta, ngươi đặt ta một vị thần vào cảnh giới sự hiểu biết Thần Vương để đùa sao?” Thực Thần gãi gãi đầu, vừa nghĩ vừa giải thích: “Nhưng ta biết một chuyện, Bồ Lai n Đặc càng đánh càng lợi hại. Ngươi nói hắn bị thương, lão nhân gia ta phán đoán, hắn sẽ khiêu chiến với một vài Chủ Thần yếu hơn để hồi phục thực lực, sau đó đối phó với những người như Đại Địa Phụ Thần, nhưng hắn phải nghĩ ra cách áp chế Lạp Lý Bắc Đức trước đã.”

Sở Thiên ít nhiều đã hiểu một chút, Tiểu Bạch có thể sáng tạo ra nguyên tố, Cấp Dịch Tư hủy diệt nguyên tố, còn Bồ Lai n Đặc thì đình chỉ tất cả nguyên tố biến hóa.

Sở Thiên đột nhiên nheo nheo mắt, cười nói: “Kỳ quái thật, sao ngài lại biết thuộc tính của thất trọng thần lực? Ha ha, ta tìm trong ký ức của Long Thần, hắn cũng không biết!”

“Ha ha, năm đó ta đã nấu cơm cho Sáng Thế Thần mà! Hắn nói cho ta biết!” Thực Thần cười nói.

“Thật không?” Sở Thiên vẫn truy vấn.

“Được rồi, nói thật, lão nhân gia ta là một người trong Sáng thế thần tộc còn tồn tại!” Thực Thần lăm lăm lét nhìn xung quang, giống như sợ người ta nghe thấy, nhưng Sáng thế thần tộc là do Sáng Thế Thần trực tiếp tạo ra, chứ không phải là những người được thăng cấp từ trong loài người và thú tộc, trong đó một bộ phận hiệp trợ cho Sáng Thế Thần chế tạo ra tam giới, ví dụ như Đại Địa Phụ Thần Đặng Khổng. Những chuyện này Sở Thiên vốn sớm đã tìm thấy trong ký ức của Long thần, cho nên hắn mới cắt ngang lời Thực Thần, sau đó tủm tỉm cười nhìn Thực Thần.

“Sao chứ! Ngươi không tin ư?” Thực Thần vuốt râu mép trừng mắt, cả giận nói: “Ngươi có biết năm đó Sáng Thế Cửu Thần...”

“Trong Sáng Thế Cửu Thần không có tên của ngài!” Sở Thiên xen miệng vào nói: “Sáng Thế Cửu Thần đại diện cho chín loại nguyên tố cơ bản nhất, ngài là thực vật... là cái gì chứ

“Ta là nguyên tố gì sao? Không có ta không có các ngươi, ngươi có biết hay không? Năm đó Sáng Thế Thần đầu tiên tạo ra nguyệt cầu trước, sau đó lật úp xuống, cắn răng tạo ra tam giới, cuối cùng hắn mệt đến không biết gì, cuối cùng tạo ra ta! Ha ha. Ta dùng bạch thổ trên nguyệt cầu làm cơm cho hắn, kết quả Sáng Thế Thần ăn no, mới có thể tiếp tục.”

“A! Không ngờ lão cũng là Sáng thế thần tộc, vậy... lão chính là thần tộc đầu tiên sao? Trong tam giới thật sự không có ai nhiều tuổi hơn lão!” Sở Thiên nói nịnh bợ.

Thực Thần có chút tự đắc “Tất nhiên!”

“Tất nhiên” “Tất nhiên” Miệng của Sử Đế Phân há ra khép lại, không ngừng nhắc lại câu nói này.

Sở Thiên lắc lắc đầu, giải trừ thời gian tuần hoàn, lời lão đầu tử này nói có lẽ là sự thật, ngay cả thời gian tuần hoàn của tứ trọng thần lực cũng có thể chế trụ được ông ta, xem ra Thực Thần thật sự chỉ là một Hạ Vị Thần, nhưng lai lịch vô cùng đặc biệt.

Đi tới phía trước bằng quan của mỹ nhân ngư, Sở Thiên có chút bất đắc dĩ gõ gõ vào quan tài, tất cả mọi thứ mỹ nhân ngư đều bị “vĩnh hằng” rồi, không biết nên dùng cách nào để trị liệu?

Nói nghiêm túc, Mỹ nhân ngư căn bản không bị thương, mà là toàn bộ cơ thể không thể cử động, rất giống với thời gian cầm cố của Sở Thiên, nhưng lại cao hơn một bậc, vì nó đã đem thời gian dừng lại.

“Tiểu tử, ngươi không trị được cho cô gái này sao?” Thực Thần bĩu môi cười nhạo, “Lão nhân gia ta tặng miễn phí cho ngươi một câu nói, Bồ Lai n Đặc có thể dừng lại sự vận hành của tất cả nguyên tố! Nhưng trong tam giới có một loại thần lực, có thể khiến tất cả các nguyên tố hồi phục lại trật tự ban đầu của nó!”

Sở Thiên sáng bừng hai mắt, nói: “Tĩnh hóa Thần Lực của Trật Tự Nguyệt Thần sao?”

Thực Thần đắc ý nở nụ cười, hẳn rất thích cảm giác này, tuổi đã lớn, biết nhiều hơn một chút, có thể khoa trương trước mặt tên tiểu tử này, “Cái gì gọi là thần lực tĩnh hóa chứ, ta không biết, ngươi từ từ nghĩ đi, lão nhân gia ta còn bận làm cơm.”

Bác Đức lắc đầu nói: “Lão gia hỏa này nói vậy cũng như không, Nguyệt Thần đi tìm trái tim của Sáng Thế Thần, lúc nào trở về đều chưa chắc chắn. Nguyệt thần huyết mạch của La Tân còn chưa thức tỉnh, đám người Lai Nhân Cấp Đặc gia tộc căn bản không không đáng nhắc đến.... chúng ta đi đâu tìm Tĩnh hóa thần lực bây giờ?”

537. Chương 514: Giết Chóc Ở Địa Ngục

“Nghe qua rồi, đó chính là cảnh giới cao nhất của tĩnh hóa thần lực... Phát Lạp Dịch Nặc, lẽ nào ngươi?”

“Ha ha, tiểu đệ bắt tài, lệnh cho Khách Thu Sa ăn trộm bí pháp của Lai Nhân Cấp Đặc gia tộc, lại cầm Lan nguyệt bí pháp của Nguyệt Thần, tạo hai Lan Nguyệt thú có thiên phú cao cũng không thành vấn đề!” Sở Thiên để bằng quan vào trong không gian giới chỉ, tạm thời không lo lắng đến sự sống chết của mỹ nhân ngư.

“Tại sao không nhờ Tiên Đế ngũ tử muội?” Bác Đức ngạc nhiên nói: “Cơ sở của các nàng ấy không phải rất tốt sao?”

“Dùng các nàng ư? Ha ha!” Sở Thiên lại cười cười, đột nhiên nói: “Hôn lễ của Miện hạ và A Mạt Kỳ khi nào sẽ tổ chức?”

Mặt của A Mạt Kỳ đỏ bừng lên, tưởng rằng Sở Thiên thật sự muốn hỏi về hôn sự “Chuyện này... để sau hãy nói đi!”

Phượng Hoàng Thần nghe thấy đã hiểu ý tứ của Sở Thiên, bây giờ Tiên Đế ngũ tử muội họ Bác Đức chứ không phải họ Phát Lạp Dịch Nặc, cho dù sau này Bác Đức gia nhập vào gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc, sợ rằng nàng cũng phải từ bỏ vị trí tộc trưởng. Tiên Đế ngũ tử muội trên danh phận cuối cùng vẫn thuộc về Phượng Hoàng gia tộc! Khó tránh khỏi việc phải bồi dưỡng tay chân siêu cấp cho Phượng Hoàng gia tộc, như vậy Sở Thiên há không phải chịu thiệt sao?

Hơn nữa ai cũng không thể phủ nhận, Tiên Đế ngũ tử muội là vợ mà Sa Khắc cưới hỏi một cách đàng hoàng – Như vậy ít nhất thân thể các nàng một phần là sẽ theo Bồ Lai n Đặc!

Dùng một câu đơn giản nhất để hình dung - sự trung tâm của ngũ tử muội không đủ!

“Hừ! Đồ ích kỉ!” Bác Đức nói thầm: “Không có linh hồn, lẽ nào ngươi dựa vào không khí để chế tạo Lan Nguyệt thú? Để ta xem ngươi đi đâu để tìm linh hồn nghe lời.”

“Linh hồn nghe lời, trong nhà ta có rất nhiều!” Sở Thiên ngẩng đầu lên nhìn đỉnh của bức trướng, trong lòng suy tư, không biết bí pháp của Lan Nguyệt thủ hộ giả có phải nhất định phải dùng nữ tính hay không?

.....

Khi mang theo đại đội nhân mã quay lại Bồ Lô Trạch đảo, Sở Thiên từ trong Lan Nguyệt mật quyển (sách) tìm được một tin tốt, đó chính là Lan Nguyệt mật pháp không nhất định phải dùng nữ tính, hơn nữa yêu cầu đối với trí tuệ không cao, giống Thác Mã Na Tư bị tẩy não tư tưởng quý tộc đều có thể tu luyện.

Kỳ thực tu luyện tịnh hóa thần lực có ba điều kiện cơ bản nhất. Một là đủ chăm chỉ, tối thiểu nhất cũng phải ghi chép lại trật tự cơ bản của các loại nguyên tố Nguyệt Thần, hai là suy nghĩ càng đơn thuần càng tốt, vì suy nghĩ đơn thuần nhất mới có thể lĩnh ngộ được trật tự cơ bản nhất, ba là phải phù hợp với kết cấu thần lực của Lan Nguyệt thú.

Đương nhiên sự đơn thuần trong điều thứ hai không phải là ngu xuẩn, theo lý giải của Sở Thiên, chính là người ít tâm địa xảo hoạt, thành khẩn trung hậu. Khi Sở Thiên nhìn thấy, trong lòng rất muốn có được. Ở địa cầu, vị Xạ Điều đại hiệp có thể luyện thành song thủ hổ bác, theo tính toán cũng có nguyên lý. Tịnh hóa thần lực cũng giống như vậy, trong lòng không có tạp niệm mới có thể nhất tâm đa dụng, không chế được càng nhiều nguyên tố.

Bác Đức từ đặc điểm về tịnh hóa thần lực mà Sở Thiên nói ra, không ngừng cúi đầu mắng chửi: “Ta đợi xem, đợi xem hần tới chỗ nào để tìm được người thuần khiết? Phất Lạp Dịch Nặc, xem ra người và ta đều không hi vọng tu luyện đến cảnh giới cao nhất của Tịnh hóa thần lực!”

“Đừng nói là ta và người mà sợ rằng Nguyệt Thần cũng không thể tu luyện đến cảnh giới cao nhất của tịnh hóa thần lực!” Trong lúc nói thì Sở Thiên và Bác Đức đã bay trở về Bồ Lô Trạch, lơ lửng trên bầu trời của quần đảo, Sở Thiên biểu thị ý những người khác đều có thể đi nghỉ ngơi trong căn cứ quân sự, còn mình thì bay về hướng một hòn đảo lớn cỏ mọc dày đặc, nói: “Bác Đức miện hạ, Lan Nguyệt thủ hộ giả năm người thành một nhóm, không có hứng thú đi xem ta chọn năm người nào sao?”

Bác Đức theo sát phía sau Sở Thiên.

Đi tới không trung của hòn đảo, Sở Thiên cười lớn nói: “Các dũng sĩ đến từ đại thảo nguyên, ông chủ ta tới thăm các người đây!”

“Thúc thúc tới rồi! Ha ha!” Hãn Mã đã sắp mười tuổi đang vui đùa đạp trên mặt cỏ chạy tới, vùng đất trở nên chấn động, thân thể của hần bây giờ đã không kém bao nhiêu so với bốn con Hoàng Kim Bĩ Mông rồi.

Chỉ vào năm đại gia hỏa ở phía dưới, Bác Đức ghen hòng nhìn trân trối: “Phất Lạp Dịch Nặc, không phải người người nói là bọn chúng đây chứ?”

Tâm lý của Bác Đức trở nên kỳ quái, lai lịch của những kẻ tu luyện tịnh hóa thần lực đều là những Nguyệt Thần nhất tộc và Lan Nguyệt thú nổi tiếng đáng yêu và khả ái, Sở Thiên chọn năm người này....

Sở Thiên đã hạ xuống trên lưng của Hãn Mã, vỗ vào lỗ tai cực lớn của hần, cười nói “Gần đây thế nào rồi? còn muốn lấy tiểu mẫu tượng không?”

“Muốn!” Thanh âm của Hãn Mã rất hồn hậu, vang to, trả lời với khí thế hùng hồn, mộng tưởng thuần khiết nhất đại thảo nguyên chính là nỗi dõi theo đường.

“Ha ha, vậy người có muốn thành thần không?”

“Muốn!” Hãn Mã dưới sự truy vấn của Sở Thiên ngẩng đầu ưỡn ngực nói: “Làm thần tộc có thể lấy nữ thần cự tượng bên trong thú thần, có thể sinh ra càng nhiều tiểu Hãn Mã!”

Bác Đức trợn trừng mắt, người này quả nhiên “đủ” đơn thuần.

Sở Thiên quay đầu lại vẫy vẫy tay với bốn Hoàng Kim Bĩ Mông cười nói: “Còn các người thì sao? Có muốn thành thần không?”

“Ông chủ người quyết định là được rồi!” bốn con hoàng kim Bĩ Mông xếp thành một hàng, đứng trước mặt Sở Thiên, mặc dù bọn chúng có chút khù khờ, nhưng sự trung thành không cần nghi ngờ, trong lòng dũng sĩ thú tộc của đại thảo nguyên, không tồn tại khái niệm phản bội.

“Được!” Sở Thiên vỗ tay cười to “Ông chủ ta cải tạo cho các người một chút!”

.....

Dưới tiền đề không liên quan đến linh hồn, y thuật của Sở Thiên đã đạt đến bước tiến xuất thần nhập hóa, năm đại gia hỏa được cải tạo thành kết cấu phù hợp với tịnh hóa thần lực, nhưng thân thể không có biến hóa gì lớn, chỉ có một điểm, da lông của bọn chúng đều hóa thành màu trắng.

Tu luyện tịnh hóa thần lực không thể một lần là xong, dù sao Bồ Lai n Đặc đã đặc biệt dùng sức mạnh cấp Thần Vương để phong ấn mỹ nhân ngư, muốn phá giải sức mạnh của Vĩnh Hằng Thần Vương không phải dễ dàng như vậy.

“Phụ thần nói, tam giới nguyên tố đều có trật tự, hỏa diễm hung bạo và cương mãnh, nguyên tố vận hành cực nhanh...”

Năm đại gia hỏa ngồi trên bãi biển, rung đùi đắc ý đọc thuộc lòng Lan Nguyệt bí pháp, tình hình pha chút hài hước, nhưng trình độ chăm chỉ của bọn họ thật sự không thể nghi ngờ.

Sở Thiên cười dài nhìn tất cả, rất thỏa mãn, đột nhiên Kinh Cức Long Hoàn trên đỉnh đầu hân vang lên tiếng đình đình.

Thần sắc của Bác Đức đột nhiên thay đổi, “Phát Lạp Dịch Nặc, người có cảm giác được không?”

Sở Thiên gật gật đầu, ký ức của Long thần nói với hắn, Bồ Lôi Trạch xuất hiện một lần sóng thần lực cường đại, luồng sức mạnh này không thuộc về bất cứ người nào ở Bồ Lôi Trạch.

Grào!!!

m thanh tru lên thê lương, nhưng Sở Thiên vẫn nghe ra thanh âm này. “Là tiểu Mặc Phi Đặc!”

Dứt lời, Sở Thiên vội vàng bay về hướng trong nội đảo, chỉ nhìn Quang Minh thánh điện phía trước, tiểu Mặc Phi Đặc đã hiện nguyên hình, là một địa ngục khuyến đang ngửa mặt lên trời tru lên, chiến thần Khảm Phổ đè lên lưng hắn, áp chế Mặc Phi Đặc trên mặt đất.

“Ông chủ, tiểu thiếu gia đột nhiên phát cuồng!” Ba Bác Tát vội vàng bẩm báo với Sở Thiên “Ngài xem lưng của hắn!”

Sở Thiên tập trung nhìn vào, Mặc Phi Đặc bị hai tay của Khảm Phổ đè lên hai bấu thịt, đang không ngừng biến đổi, nếu không phải Khảm Phổ áp chế thì sợ là đã bạo nứt ra rồi.

Lúc này thần trí của Tiểu Mặc Phi Đặc sợ là đã không còn tỉnh táo, chỉ cần nhìn mắt hắn cũng biết, không còn màu nâu đậm như trước, cũng không phải màu đỏ như máu khi địa ngục khuyến phát cuồng mà là một màu lam kỳ bí.

Nhìn thấy Sở Thiên, ánh mắt của tiểu Mặc Phi Đặc trong suốt đi một ít, quát lên: “Mau đi cứu ca ca ta!”

Ba huynh đệ Ba Nhĩ gặp chuyện không hay rồi, Sở Thiên trầm nghĩ.

Giữa tam huynh đệ đều có tâm linh cảm ứng, một người bị thương, hai người còn lại đều có thể cảm nhận được, Tiểu Mặc Phi Đặc cũng kể thừa loại cảm ứng này.

“Người biết bọn họ đang ở đâu không?” Sở Thiên rơi xuống bên cạnh Mặc Phi Đặc, dưới sự hiệp trợ của Khảm Phổ, cấp tốc kiểm tra thân thể hắn.

“Không, không biết!” Mặc Phi Đặc mơ màng lắc đầu, thần trí đột nhiên trở nên hỗn loạn

Sau khi kiểm tra Mặc Phi Đặc, Sở Thiên kinh ngạc, tiểu gia hỏa này không phải bị thương, càng không phải có bệnh mà là hai bấu thịt sau lưng hắn tựa hồ như muốn sinh trưởng ra thứ gì vậy

Lẽ nào hắn lại muốn biến thành Địa ngục tam đầu khuyến?

Đúng lúc này, An Cát Lệ Na ôm ngực, từ Quang Minh thánh điện chậm rãi đi ra “Phát Lạp Dịch Nặc, một phân thân của ta xảy ra chuyện rồi”

“Đã xảy ra chuyện gì? Có nghiêm trọng không?”

An Cát Lệ Na vẻ mặt lạnh lùng nói: “Phân thân của ta đã rời khỏi sự khống chế của ta, nếu bọn họ không chết, ta sẽ không cảm ứng được!”

Nói xong An Cát Lệ Na nhìn thoáng qua Mặc Phi Đặc, “Đầu tiên là địa ngục tam huynh đệ gặp nguy hiểm, trong số phân thân của ta đã chết một người, xem ra Bồ Lai n Đặc đang đại khai sát giới ở địa ngục.”

Sở Thiên nheo nheo mắt, ra hiệu bảo Khảm Phổ tiếp tục áp chế Mặc Phi Đặc, hần trầm ngâm nói: “Ta đã thông báo cho tất cả chủ thần đang ẩn cư tránh né Bồ Lai n Đặc, không ngờ hần lại ra tay với địa ngục tam huynh đệ, không thể để hần tiếp tục đánh tiếp, nếu không một lúc nào đó hần hồi phục toàn bộ thực lực, mọi người nhất định sẽ chết!”

“Ta cũng có ý này!” An Cát Lệ Na nói: “Mang theo người của người, chúng ta lập tức tới địa ngục!”

Bác Đức nhún vai nói: “Chúng ta đi tới địa ngục có tác dụng gì? Lẽ nào chúng ta có thể đánh thắng Bồ Lai n Đặc sao?”

“Đường đường là Phương Hoàng Thần, như thế nào lá gan lại còn nhỏ hơn cả heo thề!” An Cát Lệ Na lạnh lùng nói: “Nếu chúng ta không đi ngăn cản, cuối cùng không phải cũng chết sao! Còn không bằng bây giờ đi liều mạng một phen!”

“Lẽ nào người muốn đi chịu chết! Hơn nữa ai có thể tìm được Bồ Lai n Đặc?”

“Hai vị đừng cãi nhau nữa!” Sát Lâm Na cũng mới nhận được tin vừa tới, khuyên can hai người, nói: “Chuyện trọng yếu nhất của chúng ta bây giờ chính là đừng để Bồ Lai n Đặc khôi phục thực lực! Mà hần lại dựa vào việc không ngừng chiến đấu mà khôi phục thực lực...”

“Điều này chúng ta đã biết!” An Cát Lệ Na cắt ngang lời Sát Lâm Na nói: “Ta biết người muốn nói gì, Bồ Lai n Đặc dựa vào chiến đấu khôi phục thực lực, cho nên chúng ta phải làm hai việc, một là không để hần tìm được đối thủ, hai là nhân lúc thực lực của hần chưa khôi phục, một quyền giết chết hần! Nếu không đợi đến lúc hần hồi phục thực lực, không có ai có thể làm đối thủ của hần!”

Sát Lâm Na gật đầu cười khẽ “An Cát Lệ Na nói đúng lắm, bây giờ chúng ta phải làm gì đã rất rõ ràng rồi.”

Sở Thiên cũng hiểu rõ ý của Sát Lâm Na, “A Mạt Kỳ đã đưa tất cả Chủ Thần vào Ấn thần giới chỉ, nhưng vẫn có một chủ thần không có cách nào tránh né, Phán Quyết Thần Thú trong Tiếp Nguyệt Tháp!”

“Đúng vậy! theo như ta phán đoán, thực lực của địa ngục tam huynh đệ và phân thân An Cát Lệ Na miện hạ không phải cường đại, Bồ Lai n Đặc muốn khôi phục thực lực, đối thủ tốt nhất của hần có ba người, Bì Bồng, Đặng Khẳng, còn có Kiệt Khắc Tồn! Hiện tại Vĩnh Hằng Thần Vương không có phần thắng khi chống lại Đặng Khẳng, Bì Bồng lão tổ tông đã ẩn giấu rồi, mục tiêu còn lại của Bồ Lai n Đặc chỉ còn có Kiệt Khắc Tồn, cho nên chúng ta có thể tới Tiếp Nguyệt tháp, một mặt bảo vệ Kiệt Khắc Tồn, một mặt đợi Bồ Lai n Đặc đến!”

Sở Thiên nói: “Được, các người chuẩn bị một chút, sau khi ta cứu đệ đệ, chúng ta lập tức tới Huyết Luyện Ngục!”

538. Chương 515: Ma Căn Gia Tộc Phản Bội

Nhưng Sở Thiên lúc này lại gặp phải sự phiền phức vướng tay vướng chân, Mặc Phi Đặc không phải bị thương, càng không phải bị bệnh mà là muốn mọc đầu ra.

Địa ngục tam đầu khuyển đã bị Sở Thiên phân giải, còn cơ thể mà Mặc Phi Đặc đã sử dụng là huyết nhục của Long Thần giả, với tình hình này, sao hần có thể biến trở về địa ngục tam đầu khuyển chứ?

Chiến Thần đè lên Mặc Phi Đặc, nhân thần của tên này đột nhiên lại biến hóa, trước đó đôi mắt của hần còn hai màu, sau khi phân ba đầu ra ba đã biến thành màu nâu đậm, bây giờ nó trở thành màu lam tím, hơn nữa còn càng ngày càng tím.

Suy nghĩ một lát, Sở Thiên phát tay nói: “Khảm Phổ, buông hần ra, để hần tự mình biến hóa!”

Phốc! phốc!

Sau khi Khảm Phổ buông tay ra, trên cổ của Mặc Phi Đặc mọc ra hai cái đầu, ba cái đầu giống nhau như đúc, thật quái dị.

Nhưng tất cả chuyện này còn chưa kết thúc. Xương cốt của Mặc Phi Đặc lại răng rắc rung động, ngay sau đó trên vai của tam đầu khuyển lại mọc ra một đôi cánh.

“Đây là...” Sở Thiên ngưng ngẩn cả người, tam đầu khuyển hai cánh, đây là chủng tộc gì? Huyền Thú đại lục từ trước đến nay chưa bao giờ xuất hiện chủng vật nào như vậy.

Tam đầu khuyển không ngừng gào rít, Sở Thiên nhìn xuyên qua linh hồn phát hiện, linh hồn của Mặc Phi Đặc đã lại biến hóa, thành linh biến thành một quái vật ba đầu có hai cánh.

“Ca ca, đại ca và nhị ca ta đã chết rồi...” Tiểu Mặc Phi Đặc miệng không cử động mà lại phát ra tiếng người, gào khóc: “Ta cảm giác được rằng sinh mệnh của bọn họ đã không còn nữa.”

“Người đừng vội!” Sở Thiên trấn an Mặc Phi Đặc, vỗ vỗ vào lưng hắn. “Ca Ca lập tức dẫn người tới địa ngục tìm bọn họ, bây giờ người thấy thế nào?”

Mặc Phi Đặc lắc lắc đầu, ba đầu hoảng loạn, “Ta không biết, ta chỉ thấy đau đầu.”

Nói xong Mặc Phi Đặc lại cảm thấy đầu đau nhức, nhưng lần này Sở Thiên phát hiện, trên người của hắn đột nhiên có thần lực. Trên người của tiểu tử này ẩn chứa Thần Cách, đương nhiên vì việc Ba Nhĩ và Dịch Á Lạc chết trận mà thức tỉnh rồi.

“Trở về, ta không cần các người!” Mặc Phi Đặc vỗ chân vào hai cái đầu còn lại của mình, bộ dạng rất đau khổ.

Sở Thiên nhíu mày, kéo Chiến Thần lại hỏi: “Năm đó Mặc Phi Đặc nuốt Thần Cách ở Biển Cấm, rốt cuộc đó là ai?”

“Bệ hạ, lúc đó ta đang rối loạn, thật sự là không rõ lắm.” Chiến thần bất đắc dĩ nói: “Tình hình chiến trận lúc đó quá hỗn loạn, tất cả sự chú ý của thần tộc đều đặt vào đối thủ, sợ rằng Hải Vương Biển Cấm cũng không chú ý đến Mặc Phi Đặc ăn ai!”

Sở Thiên liếc mắt nhìn Mặc Phi Đặc, nhíu mày nói: “Mặc Phi Đặc vốn không phải tam đầu khuyển, bây giờ ba cái đầu của hắn có lẽ là vì Thần Cách nên mới biến hóa như vậy, người biết trong thần tộc có loại năng lực nào như vậy không?”

Chiến Thần lại lắc lắc đầu, Sở Thiên lại hỏi các Chủ Thần khác, kết quả không ai biết năm đó Mặc Phi Đặc rốt cuộc đã ăn ai.

Xóa hai cái đầu dư thừa đối với Sở Thiên mà nói là chuyện rất đơn giản, nhưng hắn không rõ tình trạng, không biết ba cái đầu này là dị biến hay vốn là như vậy, cho nên cũng không dám tùy ý động thủ.

Mặc Phi Đặc lại hét lớn: “Ca ca, tam ca ta lại gặp nguy hiểm rồi, mau đi cứu hắn!”

Sở Thiên làm sao không muốn đi cứu, nhưng hắn căn bản không biết kẻ giết người Mặc Phi Đặc ở nơi nào?

Thở dài, Sở Thiên giao phó: “Khảm Phổ, đánh ngất hắn trước!”

Mặc Phi Đặc bị đánh ngất xỉu, đương nhiên cũng không có đau đớn gì, Sở Thiên xoa trán đi vài bước, ngăn đầu nói: “Thân phận của Địa ngục tam huynh đệ và An Cát Lệ Na đồng thời gặp hại, khoảng cách giữa hai địa điểm cũng không quá xa, Khảm Phổ, người cùng với Bác Đức và A Mạt Kỳ đi tới Huyết Luyện Ngục trước để bảo hộ Phán Quyết Thần Thú, ta và An Cát Lệ Na sẽ tới địa ngục một chuyến!”

.....

Có A Mạt Kỳ hộ tống, Sở Thiên đã tới địa ngục, sau đó cùng A Mạt Kỳ đi vào Huyết Luyện Ngục.

An Cát Lệ Na nhìn A Mạt Kỳ rời khỏi đó, quay đầu nói: “Phất Lạp Dịch Nặc, người chắc chắn không cần ta tới Tiếp Nguyệt Tháp hỗ trợ chứ?”

Sở Thiên hai tay dang ra, cười nói: “Miễn hạ, không có người ta đối phó không được với những phân thân của người! Bọn họ quả thật là... quá cá tính!”

Sắc mặt của An Cát Lệ Na vốn lạnh nhạt càng thêm lạnh lùng, nhìn thoáng qua bên cạnh Sở Thiên lạnh nhạt nói: “Dẫn bọn hán đi gặp phân thân của ta, phiền phức của ngươi cũng không nhỏ đâu!”

Mỹ nhân ngư còn chưa tỉnh, Bác Đức đi tới Huyết Luyện Ngục, Sở Thiên đành phải dẫn theo mấy cường giả là Khách Thu Sa, Kim Cương còn có Mặc Phi Đặc trong chiếc nhẫn đang hôn mê, ngoài ra còn có sự bảo hộ của Chiến Thần luôn theo sát Sở Thiên.

Chỉ vào Kim Cương, An Cát Lệ Na nói bổ sung: “Đặc biệt là hán!”

“Báo cáo miện hạ, ta sẽ không gây thêm phiền phức cho ông chủ!” Kim Cương nghiêm túc nói.

An Cát Lệ Na lắc lắc đầu, phi thân bay đi, “Đi thôi, chúng ta tới tổng bộ của Ma căn gia tộc ở địa ngục!”

Ma Căn gia tộc yêu thích hưởng thụ dâm dật, đặc điểm này Sở Thiên đã sớm biết. Lần đầu tiên khi hán nhìn thấy tổng bộ của Ma Căn gia tộc, vẫn còn kinh ngạc, nơi này là tổng bộ của Chủ Thần gia tộc, căn bản là nơi phong nguyệt xa hoa nhất trong tam giới.

An Cát Lệ Na cúi đầu, bước nhanh về hướng cửa chính, cửa chính là hình hai bức tượng áp sát nhau lại mà thành, còn chưa đợi gia nhân tới bắt chuyện thì An Cát Lệ Na đã thấp giọng quát: “Lão ngũ đâu? Kêu cô ta tới gặp ta! Còn những kẻ khác cút hết cho ta!”

Vị đại hán đứng ở cửa không dám nhiều lời, vội quay người đi bẩm báo.

“Phát tài rồi!” Khách Thu Sa kêu to một tiếng, lấy máy ảnh ma pháp bên hông xuống, nhắm ngay đám người của Ma Căn gia tộc bấm lia lịa, “Phối hợp tốt lắm, ngay cả y phục cũng không cần thoát! Ha ha.”

Tách! Tách! Tách!

Tiểu Hùng Miêu chụp được rất nhiều.

“Được rồi! An Cát Lệ Na đoạt lấy ma pháp thạch trong tay của Khách Thu Sa, tiện tay ném cho Sở Thiên nói: “Quản giáo cho tốt ma sủng của ngươi!”

Sở Thiên cười ngượng ngùng, ôm lấy Khách Thu Sa, đặt hán lên đầu vai mình

“Ai ya, đại tỷ, cuối cùng tỷ cũng trở về rồi!” Một người trang phục xinh đẹp từ cánh cửa sau lưng An Cát Lệ Na đi ra cười hì hì nói: “Đại tỷ, tỷ phải làm chủ cho chúng ta, hi hi, cái chết của lão lục thật là thảm! Ngay cả xương cốt cũng không còn!”

Lão lục chính là phân thân thứ sáu của An Cát Lệ Na

Lão ngũ cười ha ha báo tang, An cát lệ na nghe thấy ngay cả xương cốt của lão lục cũng không còn, mặt lạnh lùng xiết chặt hàm răng.

“Ồ! Vị tráng hán này là ai? Lẽ nào là nam sủng của đại tỷ sao? Oa, thật là cường tráng! Thảo nào mà đại tỷ cũng phải rung động!” Nhân thần của lão ngũ nheo lại, nhưng rất nhanh đã bị Sở Thiên hấp dẫn, nhấn nhó đi tới trước mặt Sở Thiên cười duyên nói: “Ngài chính là Long Thần miện hạ sao? Tiểu muội An Cát Lệ Na ra mắt, sau này chúng ta hãy thân thiết nhiều hơn! Có được không? Long Thần đại ca.”

Sở Thiên lùi bước, trốn phía sau người của An Cát Lệ Na.

“Lão ngũ, câm miệng!” An Cát Lệ Na quát bảo phân thân của mình đừng việc khiêu khích Sở Thiên lại, trầm giọng nói: “Lão lục chết như thế nào?”

“Hi Hi, tiểu gia hỏa đáng yêu quá, sau này tỉ tỉ sẽ cùng chơi với ngươi.” Lão ngũ ngay cả Khách Thu Sa cũng không bỏ qua, trêu chọc một câu, sau đó quay lại nói với An Cát Lệ Na: “Đại tỷ, nơi này là cửa lớn, không phải là nơi nói chuyện! đi, chúng ta vào trong rồi từ từ nói!”

“Quên đi, ta không đi vào, ngươi cũng ít lời đi!” An Cát Lệ Na lạnh giọng nói.

Lão ngũ phần nộ nhún nhún vai, quệt miệng nói: “Được rồi, vậy thì nói ở đây! Hôm đó lão lục ra khỏi nhà gặp lão bằng hữu, kết quả đụng phải một nam nhân rất giống với Phượng Hoàng Thần... Hi hi, tính tình của lão lục thế nào tỷ cũng biết rồi đấy, muội ấy không thể bỏ qua nam nhân như vậy, cho nên muội ấy mới đi tới bắt chuyện!”

Vừa nói, lão ngũ phảng phất cười như có chút hả hê, cười đến run rẩy hết cả người, sau đó tiếp tục nói: “Kết quả tỷ đoán như thế nào? Tên nam nhân đó nói một câu! Hắn nói... người cũng là chủ thần, miễn cưỡng giết người vậy!”

Lão ngũ làm một kiểu thủ thế giống như bạo tạc, cười khanh khách nói : “Kết quả trong vòng một chiêu, lão ngũ đã nổ tung rồi! Sau đó... hi hi”

An Cát Lệ Na nhìn lướt qua đám người phía sau lão ngũ càng ngày càng nhiều, cười lạnh nói: “Sau đó người vui vẻ thu nạp thủ hạ của lão lục, bây giờ người là người thế lực nhất cường đại nhất trong trường lão viện rồi.”

Lão ngũ vẫn cười, bộ dạng như mặc nhận.

“Lão lục chết ở đâu? Có tin tức gì của địa ngục tam huynh đệ không?” An Cát Lệ Na lại hỏi.

“Lão lục chết ở Cự Phong Lĩnh, ca ca Ba Nhĩ... ta không có thông tin!”

“Thực sự không có tin tức?” trong mắt An Cát Lệ Na hàn quang chợt lóe lên, nhìn thẳng vào lão ngũ.

Lão ngũ trợn mắt nói: “Cho dù có tin tức, tại sao ta phải nói cho người! Hừ”

“Lâu ngày không gặp, người cũng học được cái thói không biết nghe lời rồi.” An Cát Lệ Na hai tay buông xuống, thâm vận thần lực.

“Thì sao? Người muốn đánh nhau chắc? A, đại tỷ, người chó quên, bây giờ người đang lẻ loi một mình!” lão ngũ hơi vung tay lên, những thành viên trong gia tộc phía sau nằng chậm rãi tụ lại, vây quanh Sở Thiên và An Cát Lệ Na.

“Hừ!” Chiến Thần hừ lạnh một tiếng, nặng nề cầm lấy trường kích trong tay

“Ai da, đây không phải là Khảm Phổ đại ca sao? “ Lão ngũ làm bộ nhìn thấy bộ dạng của Khảm Phổ, nhiệt tình chào hỏi, sau đó cười nói: “Nếu Khảm Phổ đại ca đã ở đây, vậy ta cũng đành nói thật! Thật ra Ba Nhĩ tam huynh đệ đang ở đây! Bây giờ ta có thể dẫn huynh đi gặp bọn họ!”

Sở Thiên nheo mắt, cười nói: “Miện hạ, bọn Ba Nhĩ vẫn khỏe chứ?”

Dừng một chút, lão ngũ nói: “Đều bị thương cả rồi! Nhưng vẫn chưa chết!”

An Cát Lệ Na và Sở Thiên liếc nhìn nhau, cười lạnh nói: “Mặc Phi Đặc cũng bị thương sao?”

“Đúng vậy, bị thương rất nặng!” Lão ngũ phất tay ra ý bảo gia nhân tránh ra một lối đi “Đi thôi, chẳng lẽ còn kêu ta kiêng bọn họ ra đến cho các người xem!”

Sở Thiên đột nhiên nở nụ cười, “An Cát Lệ Na miện hạ, người nói nên làm thế nào?”

An Cát Lệ Na thở dài một hơi, “Lão ngũ để lại cho ta, những người khác... giết đi”

“Khảm Phổ!” Sở Thiên quát một tiếng

Phốc!

Huyết quang hiện ra, một loạt thành viên của Ma căn gia tộc đều chết dưới tay Chiến Thần.

“Đại tỷ, tỷ làm gì vậy?” Lão ngũ thất kinh, nhưng bước chân vội vàng chuyển động, trở về bên trong cửa, mở mạnh cánh cửa có hai hình người điêu khắc hợp thành.

An Cát Lệ Na khẽ lắc đầu, thở dài: “Lão ngũ, người dám bán đứng ta! Ba Nhĩ và Dịch Á lạc đều đã chết! sao còn có thể trong tay người?”

“Người làm sao biết được! A, được rồi, người nhất định sẽ không nói với ta!” Lão ngũ vỗ vỗ tay, cung điện của Ma Căn gia tộc bay lên. Ả cười nói: “Đại tỷ, tiểu muội đã thương lượng với các tỷ muội khác rồi, Ma Căn gia tộc đã trung thành với Vĩnh Hằng Thần Vương Bồ Lai n Đặc miện hạ!”

539. Chương 516 : Bồ Lai N Đặc Trong Trạng Thái Ngốc Tạm Thời

Phân thân của An Cát Lệ Na đã phản bội lại nàng ta, điều này rất kỳ lạ, nhưng không phải không thể chấp nhận, bản thể mà chết thì phân thân cũng sẽ chết theo, nếu như Vĩnh Hằng Thần Vương giải bỏ được hạn chế rồi đến chiêu mời phân thân của An Cát Lệ Na, họ hoàn toàn có khả năng phản bội. Điều này không thể khiến Sở Thiên nghi ngờ.

Điều không thể tưởng tượng được chính là Bồ Lai n Đặc đang chiêu mộ thuộc hạ!?

Sở Thiên không hiểu nhiều về Vĩnh Hằng Thần Vương, nhưng cũng biết, tên cuồng nhân chiến đấu Bồ Lai n Đặc này không có hứng thú với quyền lực, với tâm tính của hắn, có lẽ cũng như Cự Long không cần đám kiến đi theo!

Nhưng ngày hôm trước, Bồ Lai n Đặc đầu tiên là mang Tra Nhĩ Tư đi, sau lại cứu các tù binh như Hải Thần, cơ hồ tất cả mọi chuyện đều đang chứng tỏ rằng, Vĩnh Hằng Thần Vương đã bắt đầu xây dựng thế lực!

An Cát Lệ Na cũng nghĩ tới điểm này, cười lạnh mĩa mai nói: “Lão Ngũ, người lại mơ mộng rồi! Cho dù người muốn đầu phục Bồ Lai n Đặc, hắn cũng sẽ giữ người lại sao!? Hừ! Mấy ngày trước Bồ Lai n Đặc còn muốn hủy diệt cả tam giới, ngày tận diệt của thế giới sắp đến, hắn còn cần đám thuộc hạ vô dụng các người làm gì!?”

Lão Ngũ nhún vai, mặt mày ủ dột oán trách: “Đại tỷ, chuyện này không thể trách ta được, Bồ Lai n Đặc miện hạ là đại thống lĩnh Thú Tộc đời thứ nhất, là chủ nhân thật sự của Thú Thần tộc, ta muốn không nghe cũng không được!”

“Đúng là Bồ Lai n Đặc chiêu mộ các người sao!?” An Cát Lệ Na rõ ràng không tin lời nói của phân thân mình, quay đầu nói với Sở Thiên: “Long Thần miện hạ, phân thân này có lẽ đang lừa chúng ta, người động thủ đi!”

Sở Thiên cũng không tin Bồ Lai n Đặc sẽ chiêu mộ thủ hạ, khẽ vung tay, thị ý Chiến Thần tiếp tục tấn công.

“Thần Phạt!”

Ầm một tiếng, hộ thuẫn của gia tộc Ma Căn đã bị Chiến Thần đánh vỡ.

“Ngoại trừ phân thân của An Cát Lệ Na ra. Còn lại một người cũng không để sót!” Sở Thiên mặt trầm xuống hạ lệnh. “Kim Cương, khai pháo!”

“Đừng khai pháo, ông chủ, ta vẫn còn ở đây!”

Đằng sau cánh cửa của gia tộc Ma Căn vang lên một tiếng kêu run rẩy, nghe kỹ lại, là một giọng nói âm dương quái khí.

Nghe thấy giọng nói này, Lão Ngũ vội vàng đứng cúi đầu xuống, người của gia tộc Ma Căn cũng không còn chống cự, toàn bộ đều cung kính nói: “Thần Sứ!”

“Ai da, An Cát Lệ Na, ta sai người mời ông chủ vào đây, sao người lại động thủ rồi!?” Một nhân ảnh thoắt hốt hể chạy tới, Sở Thiên hướng mắt nhìn, thì là chính là “Cửa Quý” của Sa Khắc — Tra Nhĩ Tư!

Lão Ngũ uất ức giải thích: “Thần Sứ, bản thể của ta không tin ta, ả không muốn vào tổng bộ cùng ta. Vốn dĩ ta định lừa họ vào, ai ngờ lại có sơ sót.”

“Ài, lui ra, lui ra!” Tra Nhĩ Tư xua tay lia lịa, đuổi đám người của gia tộc Ma Căn đi. Sau đó ngược ngàng cười bước tới trước mặt Sở Thiên, cười bồi tội nói: “Ông chủ, ngài tìm nơi nào đó, ta có chuyện muốn nói với ngài!”

Tra Nhĩ Tư vẫn lạnh lẽo như trước! Sở Thiên gật đầu, Tra Nhĩ Tư xuất hiện ở gia tộc Ma Căn, hắn đã không còn đáng tin nữa.

“Khảm Phổ. Mang theo hắn, chúng ta đi!”

Sở Thiên đứng dậy đi đầu. Tra Nhĩ Tư vội kêu: “Ông chủ, khi phi hành nhất định phải dùng Ẩn Thần Giới Chỉ, địa ngục hiện giờ còn đang rất loạn!”

Sở Thiên sững người. Lập tức lệnh cho tất cả mọi người đeo giới chỉ vào tay.

Đến một thung lũng hẻo lánh, Sở Thiên lệnh cho Chiến Thần canh giữ ở lối vào, còn mình thì cùng Tra Nhĩ Tư bước vào trong, ném con yêu xà bắt nam bắt nữ xuống đất, Sở Thiên quát: “Nói đi!”

Tra Nhĩ Tư quỳ phịch xuống, đầu đập sát đất, vội nói: “Ông chủ, ta chưa từng phản bội gia tộc Phát Lạp Định Nặc! Ta và gia tộc Ma Căn không có chút quan hệ nào... Ngài biết đấy, gia tộc Ma Căn có hứng thú với cả nam nhân và nữ nhân, nhưng chắc chắn sẽ không có hứng thú với ta!”

“Biết rồi!” Sở Thiên cười khanh khách hỏi: “Bắt đầu nói từ ngày Sa Khắc thức tỉnh!”

“Vâng, vâng!” Miệng của Tra Nhĩ Tư chợt trở nên lưu loát, nói liền một hơi. “Hôm đó Tử Thần phái người tới đánh lén, Hoắc Hoa Đức và Đặc Lý, hai vị Chủ Thần đã bắt được các phu nhân của chủ nhân Sa Khắc. Sau đó theo ta được biết, phu nhân của Bồ Lai n Đặc năm xưa cũng chết trong tình huống tương tự, vì vậy, ngài ấy đã chịu một kích động lớn, chớp mắt thức tỉnh lại. Nhưng ông chủ ngài biết đấy, ta không hiểu gì về thần lực, chỉ có thể dựa vào quan sát để phát hiện, Bồ Lai n Đặc cơ hồ thức tỉnh sớm hơn đôi chút!”

“Sớm? Người có ý gì?”

“Là như thế này, Bồ Lai n Đặc sau khi thức tỉnh đã bắt ta lại, hắn nói một câu - Kể phở nhân như ngươi lại rất trung thành, vì sự trung thành này, ngươi hãy tiếp tục đi theo ta!” Tra Nhĩ Tư lại dập đầu xin lỗi, tiếp tục nói: “Sau đó hắn hỏi ta, cường giả hiện tại mạnh nhất trong tam giới là ai! Lúc đó ta nhìn thấy bộ dạng đờ đẫn sát khí của hắn, và tiểu công chúa lại sắp sinh, vì vậy không dám giữ hắn lại Bồ Lôi Trạch, bèn nói với hắn, người mạnh nhất hiện nay là Hải Vương Biển Cầm!”

“Ông chủ, ta vốn định dụ hắn tới trước mặt Hải Vương, để Hải Vương giết hắn, nhưng không ngờ Hải Vương không phải là đối thủ của hắn!” Tra Nhĩ Tư bất đắc dĩ nói: “Còn về tại sao nói hắn thức tỉnh sớm, là vì sau khi chiến đấu với Hải Vương, đột nhiên lại biến thành... bộ dạng trước đây!”

“Người không phải úy kỵ cái gì, nói thẳng ra hắn lại biến thành kẻ ngốc là được rồi!”

“Vâng, chủ nhân Sa Khắc sau khi lại biến thành kẻ ngốc, u mê một thời gian, sau đó khi hắn tỉnh lại lần nữa, thực lực lại mạnh hơn! Thậm chí hắn đã phát hiện ra thần lực ba động ở Tiếp Nguyệt Tháp cách xa ngàn dặm, bèn đem theo ta đi tới đó.”

Nói đến đây, Tra Nhĩ Tư lại dập đầu xin lỗi, “Ông chủ, kỳ thực khi mọi người ở Tiếp Nguyệt Tháp, ta đã nhìn theo ở trong không gian mà Bồ Lai n Đặc tạo ra. Nhưng ta không thể ra được, không có cách nào cảnh tỉnh mọi người. Sau đó Bồ Lai n Đặc chiến bại trốn đến địa ngục, hắn lại biến thành kẻ ngốc! Mấy lần chiến đấu sau này cũng như vậy, mỗi lần chiến đấu là lại biến thành si ngốc một lần! Vì vậy ta nghi ngờ, hắn do thức tỉnh quá sớm, nên vẫn chưa thể khống chế được cơ thể!”

Sở Thiên hai mắt vụt sáng, vội hỏi: “Sau khi hắn biến thành ngốc tử, còn nhớ những chuyện lúc trước không!?”

Tra Nhĩ Tư gật đầu nói: “Nhớ, sau khi trở lại thành ngốc tử, hắn giống hệt như trước đây.”

Sở Thiên mừng rỡ, một ngốc tử Sa Khắc, để đối phó với một Vĩnh Hằng Thần Vương hơn rất nhiều. “Có chuyện gì nữa, ngươi nói tiếp đi.”

“Còn có chuyện nữa là Liên Thành, hôm đó ở chiến trường sa mạc, Hải Vương đại bại, Liên Thành - kẻ đã bị bắt làm tù binh chợt lao lên nói câu gì đó với Bồ Lai n Đặc, sau đó Bồ Lai n Đặc đã cứu Liên Thành, sau đó chủ nhân Sa Khắc lại biến thành ngốc tử... Ông chủ, với thủ đoạn của Liên Thành, khiến chủ nhân nghe lời là rất dễ.”

“Người nói là, giáng phục gia tộc Ma Căn là do Liên Thành lợi dụng Bồ Lai n Đặc để làm?”

“Đúng, khi Bồ Lai n Đặc thức tỉnh, chuyện gì cũng đều không quan tâm, chỉ nhìn thanh kiếm của hắn rồi suy nghĩ, khi hắn biến thành ngốc tử, tất cả mọi việc đều do Liên Thành làm chủ.” Tra Nhĩ Tư thở dài, nói: “Sau khi từ Tiếp Nguyệt Tháp trốn đến địa ngục, Bồ Lai n Đặc đã giết mấy đối thủ, mãi đến sáng nay hắn

vừa tỉnh lại đã phát hiện ra phân thân của An Cát Lệ Na, còn cả ba huynh đệ của địa ngục. Giết chết phân thân, Dịch Á Lạc và Ba Nhĩ xong hẳn lại biến thành gốc tử! Cuối cùng Liên Thành ném ta ở gia tộc Ma Căn, hẳn lại đem Bồ Lai n Đặc đi rồi!”

“Chuyện sáng hôm nay...” Sở Thiên nheo mắt lại.

“Không sai, ông chủ?” Tra Nhĩ Tư gật đầu liên hồi, nói: “Hiện tại Bồ Lai n Đặc là gốc tử, nếu như ông chủ ngài đi thu phục hẳn, mấy câu nói là có thể rồi!”

Sở Thiên không nói gì.

Tra Nhĩ Tư vội nói: “Ông chủ, ta biết ngài đang lo sự trung thành của ta, nhưng Bồ Lai n Đặc mấy lần trước chỉ mất một ngày đã tỉnh lại rồi, nếu như đi muộn... Ài, chủ nhân của ta là Sa Khắc, không phải tên điên Bồ Lai n Đặc! Ông chủ!”

“Người biết hẳn ở đâu sao?”

“Biết, đang ở Thái Dương Thần Cung lúc trước!”

Sở Thiên tóm Tra Nhĩ Tư bay lên, “Ta tin người một lần, An Cát Lệ Na miện hạ, người dẫn đường, chúng ta đi!”

.....

Trên đường, Sở Thiên nói với Chiến Thần vài câu, cho rằng Tra Nhĩ Tư không nói dối, Bồ Lai n Đặc có lẽ là đang không ngừng chiến đấu với Lạp Lý Bác Đức trong thế giới linh hồn, mỗi lần chiến đấu, hẳn tiêu hao một chút thần lực, Lạp Lý Bác Đức tạm thời khắc chế hẳn, nhưng Vĩnh Hằng Thần Vương rất nhanh đã cướp lại cơ thể, hơn nữa những mỗi cuộc chiến đấu của hẳn với Lạp Lý Bác Đức, lại khôi phục thêm một phần.

Vì vậy, Bồ Lai n Đặc cần phải nhanh chóng tiêu diệt, nếu không đợi đến lúc Lạp Lý Bác Đức không thể khống chế được thêm nữa, tam giới sẽ không có ai là đối thủ của hẳn.

Thái Dương Thần Cung đã không còn sự huy hoàng của ngày xưa, ánh sáng rực rỡ đã nhạt nhòa đi không ít, thậm chí ngay cả hộ vệ giữ cửa cũng không còn mấy người.

Ầm một tiếng, Kim Cương bắn nát cánh cửa của Thái Dương Thần Cung, tiếp đó, Sở Thiên quát: “Sa Khắc, đến giờ ăn cơm rồi!”

“Hắc hắc, có cơm ăn rồi, cao thủ cho ta ăn cơm rồi!” Giọng nói của Sa Khắc vang lên trong thần điện, tiếp đó, hẳn lau nước dãi chạy ra, nhưng khi bước tới cửa, lại bị một đội người ngăn lại, “Tên kia, tránh ra, ta muốn ăn cơm!”

Người ngăn cản Sa Khắc chính là Liên Thành, hẳn nhét một số thức ăn cho Sa Khắc trước, sau đó xoay người cười nói với Sở Thiên: “Sư đệ, sư huynh ta đây thật sự rất ngạc nhiên, không ngờ người nhanh như vậy đã đến đây rồi! Ha ha, Tra Nhĩ Tư cũng ở đây, chắc hẳn là hẳn đã bán đứng chúng ta rồi?”

Sở Thiên không để ý tới Liên Thành, lớn tiếng quát: “Sa Khắc, qua đây!”

Sa Khắc cười hăng hắc, điệu bộ định đẩy Liên Thành ra, “Tên kia, ông chủ kêu ta, người để ta qua đó!”

“Sa Khắc tiên sinh thân mến, người còn nhớ những lời ta đã nói không?” Liên Thành nhắc nhở nói: “Đi theo ta, người có thể ăn được tất cả mỹ thực của tam giới, còn ngon hơn những thứ mà Thực Thần của nhà Phát Lạp Dịch Nặc làm nhiều!”

Sa Khắc lưỡng lự. Tặc lưỡi, không biết nên làm thế nào.

Sở Thiên cười nói: “Sa Khắc, hẳn đang lừa người đấy, người nghĩ xem, Trư La Thú (heo rừng) biến dị người thích ăn nhất có ở đâu? Ngoài Bồ Lô Trạch ra, nơi khác còn có sao?” Nói rồi, Sở Thiên lấy ra mấy bình rượu Phục Tư Đặc cực phẩm, “Sa Khắc, người xem, hẳn nói sẽ có đồ ăn ngon, nhưng ở đâu vậy? Trong tay ông chủ ta lại có mỹ tửu đầy đủ!”

Hai mắt Sa Khắc sáng lên, “Đúng, rượu của cao thủ rất ngon!” Hẳn ra sức đẩy Liên Thành, chạy về hướng Sở Thiên.

Trong mắt Sở Thiên hàn quang vụt hiện, khởi động thời gian thuận lưu, cướp lại Sa Khắc, đồng thời quát: “Khảm Phổ, giết Liên Thành!”

540. Chương 517 : Cách Trục Xuất Bồ Lai N Đặc

Sa Khắc rút người lại, dùng tay nắm chặt lấy Chiến Thần Kích của Khảm Phổ.

Lẽ nào Bồ Lai n Đặc đã đoạt lại quyền khống chế cơ thể? Sở Thiên vô cùng kinh ngạc, nhìn kỹ lại, đôi mắt của Sa Khắc vẫn mơ màng, điều này khiến hắn thở phào nhẹ nhõm, “Sa Khắc, người làm gì vậy?”

“Ta, ta không biết a!”

Sa Khắc mờ mịt buông lỏng tay, đột nhiên bưng chặt đầu, “Cao thủ, làm thế nào a? Bên trong đầu của ta có người đang đánh nhau với ta!”

Nói rồi, Sa Khắc ngồi xõm trên đất, không ngừng gõ đầu mình.

Sở Thiên chau mày, thị ý Chiến Thần tiếp tục tấn công.

Trường kích vừa đâm ra, lần này, Sa Khắc lại chặn Khảm Phổ lần nữa, “Cao thủ, cơ thể không nghe lời ta!”

Nắm quyền của Sa Khắc đâm mạnh vào cán của Chiến Thần Kích, khiến Chiến Thần bị ép lui về sau một bước, Hải Thần nhân lúc đó, cơ người hóa thành một đám vân vụ rồi biến mất.

Bức lui được Chiến Thần, thành công giúp được Hải Thần chạy trốn, Sa Khắc mặt mày khổ sở nhìn đôi chân của mình bắt đầu chuyển động. Sa Khắc của chúng ta hiện tại đang rất âu sầu, thần trí của hắn tuy kém đôi chút, những vẫn còn tồn tại, có điều cơ thể đã không còn để hắn khống chế nữa.

Song thiết quyền liên hồi tấn công vào Khảm Phổ, Sa Khắc vừa đánh, vừa kêu lớn. “Cao thủ, làm thế nào a?”

Sở Thiên sững người kinh ngạc, lưỡng lự một hồi, vội nói: “Khảm Phổ, nhất định phải bắt được hắn! An Cát Lệ Na miện hạ, người đi giúp một tay!”

Hai Chủ Thần cùng tấn công Sa Khắc. Ngay lập tức hắn không chống đỡ được.

“Ai da, cao thủ, chân của ta không nghe lời ta nữa rồi, chúng sắp chạy rồi!”

Sa Khắc đột nhiên co chân chạy thẳng về hướng đông, đám người Sở Thiên vội vàng đuổi theo.

Cứ như vậy, vừa chiến đấu vừa chạy trốn, Sa Khắc chạy rất nhanh. Sở Thiên đuổi theo gấp gấp, mất gần ngày, họ đã đi vào một khu vực xa lạ.

Đây là một khu rừng hắc mộc, vô bến vô bờ. Sa Khắc chui đầu vào trong rừng cây, Sở Thiên vẫn không chậm bước lại, miệng hỏi: “An Cát Lệ Na miện hạ, đây là nơi nào?”

An Cát Lệ Na cũng chau mày, “Ta chưa từng đến nơi này!”

Khu rừng này giống như là một trận pháp, không ngừng tràn ra thần lực ba động. Nhưng Sa Khắc trước mặt vẫn có thể tìm được đường, còn Sở Thiên ở phía sau cũng theo sát bước chân của hắn, lại không gặp phải bất cứ nguy hiểm nào.

Dần dần, một hắc ảnh che phủ cả bầu trời xuất hiện trước mắt Sở Thiên, lúc này Chiến Thần chợt nói: “Bệ hạ, nơi đây có khí tức của ngài, là Tiếp Nguyệt Tháp, Tiếp Nguyệt Tháp của địa ngục!”

Nữ thần tại thượng! Sở Thiên chỉ cảm thấy phía trước một màu đen tối, oán niệm Bồ Lai n Đặc muốn hủy diệt tam giới thật sự quá lớn, hắn tạm thời không thể áp chế được Lạp Lý Bắc Đức, chỉ có thể khiến Sa Khắc dựa vào bản năng chạy đến Tiếp Nguyệt Tháp. Lẽ nào hắn muốn hủy Tiếp Nguyệt Tháp của địa ngục? Nơi này không có ai trấn giữ a!

Sa Khắc chạy đến dưới chân Tiếp Nguyệt Tháp, giơ nắm quyền lên, đập mạnh vào thân tháp, “Ai da, ta đau quá! Đừng đánh nữa được không?”

Còn may rằng Tiếp Nguyệt Tháp có thần lực tầng thứ tám của Tư Đặc n để lại, Sa Khắc nhất thời không thể hủy được nó.

Sa Khắc đang oán trách, nhưng cơ thể của hắn lại không nghe lời hắn, tiếp tục đánh hai quyền vào Tiếp Nguyệt Tháp.

Trường kích của Chiến Thần cuối cùng cũng vươn đến, đâm vào vai của Sa Khắc từ phía sau.

“Sao ngươi lại đánh ta? Đây không phải do ta làm mà!” Sa Khắc vội la lên. Nhưng song quyền của hắn vẫn không ngừng nghỉ, một cánh tay chặn Chiến Thần Kích lại, một cánh tay tiếp tục tấn công vào tháp cao.

Ầm!

Tiếp Nguyệt Tháp thoáng lắc lư. Cả địa ngục cũng bị rung chuyển theo nó.

Sở Thiên kinh hãi, quát: “Khảm Phổ, đừng lo nữa. Ta đi giải thích với gia tộc Phượng Hoàng, người hạ sát thủ...”

“Đừng giết phụ hoàng ta!” Phía sau lưng Sở Thiên bỗng nhiên xuất hiện một không gian thông đạo, thì ra là A Mạt Kỳ hộ tống Bác Đức tới.

A Mạt Kỳ nói: “Ông chủ, Phán Quyết Thần Thú đã cảm ứng được sự rung chuyển của tam giới, kêu ta đến giúp người!”

Sở Thiên duỗi hai tay ra. Hất cằm về phía Sa Khắc, “Bác Đức miện hạ, người nói hiện tại làm thế nào! Thần trí của Sa Khắc bất minh, cơ thể lại là trình độ của Chủ Thần đỉnh phong, người có cách nào ngăn cản được hắn hủy diệt tam giới không!?”

Bác Đức há hốc miệng, không nói được gì. Sau đó quay đầu tham gia vào hàng ngũ ngăn cản Sa Khắc.

“Mẹ của tôi ơi, chân ơi, các người làm gì vậy!?” Trong tiếng kêu kinh hãi của Sa Khắc, tay chân hắn đều không ngừng nghỉ, trèo lên Tiếp Nguyệt Tháp, hơn nữa càng trèo càng cao, Chiến Thần dẫn đầu đuổi sát theo, nhưng tốc độ trèo lên tháp của Sa Khắc lại nhanh hơn Khảm Phổ một bậc.

Đột nhiên, Sa Khắc khựng người lại, nhãn thần lại trở nên chăm chú, quát: “Phất Lạp Dịch Nặc, ta là Lạp Lý Bác Đức! Giao Kinh *** Long Hoàn cho con gái ta!”

Ngay sau đó, Sa Khắc lại cười nhạt, “Lạp Lý Bác Đức, người là Phượng Hoàng Chủ Thần, làm thế nào có thể dùng Kinh *** Long Hoàn chứ!? Có điều ta thích đối thủ càng mạnh, được rồi, ta không ngăn cản họ lại!”

Cuối cùng, Sa Khắc mếu máo khóc, “Cái gì đây, đây là cái gì đây! Ta không chơi nữa!”

Bác Đức kinh ngạc, vội nói: “Phụ hoàng, người không điên sao?”

Đáng tiếc Sa Khắc vẫn đang khóc lớn, Phượng Hoàng Chủ Thần vừa quát lúc này đã không thể tiếp tục khống chế cơ thể.

Sở Thiên cũng ngây người, lúc trước hắn luôn cho rằng, ngốc tử Sa Khắc chính là linh hồn của Lạp Lý Bác Đức, nhưng hiện tại Sa Khắc vừa mở miệng, đã nói ba giọng, Lạp Lý Bác Đức, Bồ Lai n Đặc đều đã xuất hiện, vậy ngốc tử Sa Khắc là linh hồn của ai!?

Thời khắc này, Khảm Phổ vẫn có thể giữ được bình tĩnh, vì tâm tư của hắn là đơn thuần nhất, hắn quát: “Bệ hạ, Lạp Lý Bác Đức đang cần Long Thần Quan để đối phó với Bồ Lai n Đặc, người mau giao Long Thần Quan cho Bác Đức đi!”

Sở Thiên nghiêm mặt lại, vội tháo Kinh *** Long Hoàn trên đầu xuống, ném tới chỗ Bác Đức đang ở phía xa.

Bác Đức đón lấy Long Hoàn, trên tay lập tức bùng bùng hỏa diễm, búng tay bắn Long Hoàn lên đầu Sa Khắc.

Long Hoàn mang theo hỏa diệm thoáng hiện trên đầu Sa Khắc, ngốc tử Sa Khắc đau đớn kêu rống lên, nhưng rất nhanh lại phát ra tiếng cười nhạt, “Không tồi, Lạp Lý Bác Đức, người lại có thể dùng được Kinh *** Long Hoàn, rất tốt, đúng là rất tốt!”

Trận chiến đấu dị thường kịch liệt đang diễn ra trong thế giới linh hồn của Sa Khắc. Nhưng Sở Thiên hao kiệt sức lực vẫn không thể nhìn thấy quá trình chiến đấu, hắn chỉ có thể nhìn thấy cơ thể của ngốc tử Sa Khắc, đang chảy nước miếng, nhân thần si dại, hơn nữa còn mơ mơ hồ hồ.

Bác Đức cũng không nhìn được linh hồn của Sa Khắc, chỉ có thể lo lắng chờ đợi.

Một lúc lâu sau, Kinh *** Long Hoàn vụt hiện trên đầu Sa Khắc, sau đó hắn rơi từ cao xuống, “Phát Lạp Dịch Nặc, ta chỉ có thể áp chế được Bồ Lai n Đặc nhiều nhất là một ngày, người đi tìm Đại Địa Phụ Thần! Để hắn nghĩ cách!”

Lạp Lý Bác Đức để lại một câu nói, rồi sau đó biến mất vô thanh vô tức. Còn Sa Khắc đã bất tỉnh.

“Một ngày...” Sở Thiên lặng không đỡ lấy cơ thể của Sa Khắc, vội vàng quát: “A Mạt Kỳ, đưa ta đến Tiếp Nguyệt Tháp ở nhân gian!”

.....

Nhân gian, vùng biển vô tận, trên Tiếp Nguyệt Tháp.

Sở Thiên bay đến khu rừng trên không. Người của gia tộc Lai Nhân Cấp Đặc đang canh giữ ở đó, Thác Mã Tư vừa nhìn thấy Sở Thiên vội hỏi: “Thân gia, lần trước rốt cuộc là chuyện gì? Cô gia của ta...”

“Người im trước đi! Ta có chuyện gấp!” Sở Thiên bỏ qua Thác Mã Tư, để A Mạt Kỳ biến ra mười hai cánh vàng, công hắn và Sa Khắc bay lên Tiếp Nguyệt Tháp.

“Đặng Khăng đại ca! Người mau...”

Sở Thiên sững người, Đặng Khăng trong Tiếp Nguyệt Tháp dường như trong chớp lát đã già đi mấy trăm tuổi, mái tóc đã biến thành màu trắng, nếp nhăn trên mặt lại nhiều thêm.

“Ta không sao, chỉ là lần trước khi đối phó với Bồ Lai n Đặc đã tiêu tốn quá nhiều sức!” Đặng Khăng liếc nhìn Sa Khắc, mừng rỡ nói: “Phát Lạp Dịch Nặc, người đã bắt được Bồ Lai n Đặc rồi!”

“Không phải là ta bắt, mà là Lạp Lý Bác Đức!” Sở Thiên vội thuật lại chuyện một lần, sau đó vội nói: “Hiện tại chỉ còn một ngày thời gian, người có cách gì để áp chế Bồ Lai n Đặc không!?”

Đại Địa Phụ Thần nhíu mày lại.

Bồ Lai n Đặc quả thực không dễ giải quyết. Hắn dù gì cũng là Vĩnh Hằng Thần Vương, tính đến nay, ngoài Sáng Thế Thần ra, vẫn chưa có ai hủy diệt được linh hồn của Thần Vương, nếu như chỉ là hủy thân thể, vậy thì không những chẳng có tác dụng gì, ngược lại còn là chuyện xấu, bởi vì cơ thể của Sa Khắc hiện tại giống như một nhà giam. Giam giữ Bồ Lai n Đặc, một khi cơ thể Sa Khắc bị hủy, linh hồn của Bồ Lai n Đặc sẽ có thể đi tìm một cơ thể mới một lần nữa.

Nghĩ tới đây, Đại Địa Phụ Thần lắc đầu liên tục.

Sở Thiên nói: “Hủy diệt hoặc đóng băng cơ thể của hắn có được không!”

“Không được!” Đặng Khăng nói ra nguyên nhân: “Còn may là người không để Chiến Thần hủy diệt cơ thể của Sa Khắc ở Tiếp Nguyệt Tháp. Theo ta thấy, năm đó vốn dĩ không phải Bồ Lai n Đặc cướp cơ thể của Lạp Lý Bác Đức. Mà là hắn đã khiêu chiến Lạp Lý Bác Đức, ngược lại còn bị nhốt bên trong cơ thể! Nếu như hủy cơ thể của Sa Khắc, cái nhà tù giam giữ hắn cũng sẽ không còn!”

Đặng Khăng trầm ngâm một hồi, ngạc nhiên nói: “Chuyện lạ, trong cơ thể của hắn sao lại có ba linh hồn, linh hồn của ngốc tử kia là ai? Lại có thể sống giữa cuộc chiến của Thần Vương và Chủ Thần, hơn nữa còn đoạt được quyền khống chế cơ thể!”

Không nghĩ thông được điểm này, Đặng Khăng không ngừng cau mày.

Một lúc lâu sau, hắn nói: “Phát Lạp Dịch Nặc, hiện tại người đã là Cao Vị Thần đỉnh phong phải không?”

Sở Thiên gật đầu nói phải.

“VẬY... A MẠT KỲ CÓ THỂ PHÁT HUY ĐƯỢC SỨC MẠNH CỦA CAO VỊ THẦN ĐƯỢC RỒI ĐÚNG KHÔNG?”

“ĐƯỢC RỒI!”

“Ài!” Đại Địa Phụ Thần thở dài, “Ta có một cách giải quyết bất đắc dĩ lúc này, phải xem ngươi có dám hay không thôi.”

“Biện pháp bất đắc dĩ? Cách này sẽ mang lại rắc rối lớn hơn?” Sở Thiên nheo mắt hỏi.

Đặng Khăng gật đầu, “Thật ra cách này chỉ là kéo dài sự nguy hiểm, cho các ngươi thời gian để tăng cường thực lực!”

Sở Thiên linh quang vụt hiện, vội nói: “Ngươi nói là, xử lý giống như Khổ Khoa Kỳ và Tử Thần?”

“Đúng, đại địa nguyên tố của ta có thể nuôi dưỡng tất cả, ngươi và A Mạt Kỳ có thể phát huy đến sức mạnh Cao Vị đỉnh phong, ta có thể để các ngươi trong thời gian ngắn tăng lên một cấp, như vậy... Các ngươi có thể liên thủ phục chế lại chuyện mà hai người con của Long Thần đã làm năm xưa.”

Sở Thiên đoán không sai, cách của Đại Địa Phụ Thần, chính là khởi động thông đạo Toái Không, đem Sa Khắc và Bồ Lai n Đặc trong cơ thể của hắn ném vào tương lai.

“Hai người con trai của Long Thần vì mở thời không toái đạo, đã phải trả giá bằng sinh mệnh bản nguyên của mình, nếu như ta...”

“Các ngươi cũng sẽ phải trả giá, nhưng để trục xuất Bồ Lai n Đặc, cái giá này đáng để trả!”

Sở Thiên vỗ vào vai của A Mạt Kỳ, cười nói: “Ngươi nói sao?”

“Ta nghe lời của ông chủ ngài!”

Sở Thiên bất đắc dĩ bĩu môi nói, “Được rồi, ta đồng ý!”

Đại Địa Phụ Thần lộ ra một nụ cười mừng vui, “VẬY ĐƯỢC, CÁC NGƯỜI ĐI TÌM PHÁN QUYẾT THỦ THẦN TRƯỚC ĐI, ĐI SỚM VỀ SỚM!” Nhìn thấy Sở Thiên có phần thắc mắc, Đặng Khăng cười nói: “Các ngươi tuy mỗi người chấp chưởng sức mạnh thời gian và không gian, nhưng khi phối hợp vẫn chưa thành thực, ta muốn để các ngươi đến chỗ Kiệt Khắc Tổn đã thỉnh giáo cách hợp thể thần sủng cộng sinh.”

541. Chương 518 : Khúc Đạo Đầu Sự Trở Về Của Sáng Thế Thần

Bác Đức ở lại trong Tiếp Nguyệt Tháp, chăm sóc cho Sa Khắc, còn Sở Thiên và A Mạt kỳ vội vàng đi Huyết Luyện Ngục.

Lại đến một khu rừng trúc, Sở Thiên không nhìn thấy Phán Quyết Thần Thú, hắn không thường ngồi ở trong rừng này uống rượu ăn trúc, Sở Thiên thoáng cảm thấy ngạc nhiên, cánh cửa của Tiếp Nguyệt Tháp trước mặt cũng đóng chặt.

“Kiệt Khắc Tổn đâu?” Sở Thiên ngạc nhiên hỏi.

“Ông chủ, vừa rồi sau khi ta nói cho hắn biết về tin Bồ Lai n Đặc, hắn đã trốn mất rồi!” A Mạt Kỳ lộ chút vẻ khinh thường nói.

“Trốn rồi? Khốn kiếp!”

Bình! Bình! Bình!

Sở Thiên lên trước gõ cửa.

“Xin chào, Kiệt Khắc Tổn không có ở đây, có chuyện gì xin hãy để lại lời nhắn!” Trong Tiếp Nguyệt Tháp vang lên một giọng nói ngọt ngào, có điều vừa nghe đã có thể biết, chỉ là dùng ma pháp thạch ghi âm lại phát ra.

Sở Thiên cũng hiểu tính khí của Phán Quyết Thần Thú, vì vậy không hề khách khí, bước lên trước đá mạnh vào cửa chính một cái, “Hai tên béo chết tiệt các ngươi, cút ra đây cho ta, người trong tam giới đều biết các ngươi không thể rời khỏi Tiếp Nguyệt Tháp rồi!”

Kết.

Cảnh cửa hé ra một kẽ hở. Một con gấu trúc lớn đang chớp mắt sau khe cửa, sau đó cửa mở ra, “Lão đại tại thượng, thì ra là các ngươi! Dọa chết ta rồi!” Nói rồi, Kiệt Khắc Tồn lão liên ngó quanh, căng thẳng hỏi: “Bố Lai n Đặc đến chưa?”

“Kiệt Khắc Tồn miện hạ, Bố Lai n Đặc không đến, ha ha, hần đã tạm thời bị áp chế rồi.”

Sở Thiên đẩy cửa vào, bên trong tháp ở giữa có hai đồng lá trúc lớn, còn mấy vò rượu, một con gấu trúc khác đang ngồi xồm ở góc tường, đang điên cuồng nhai lá trúc.

“Cái gì!? Bị áp chế rồi? Tốt quá rồi! Đây, chờ lại cho ta một ít!” Kiệt Khắc Nhĩ chạy qua đó. Một chân đá văng con gấu trúc kia, cũng bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Sở Thiên bắt lực lắc đầu, nói: “Hai vị phân thân Kiệt Khắc Tồn miện hạ, các ngươi nghe ta nói được không!?”

“Ngươi nói đi, chúng ta đang nghe đây!”

“Bố Lai n Đặc tuy rằng đã bị áp chế, nhưng chỉ là một ngày thôi! Hiện tại chúng ta cần mật pháp hợp thể của các ngươi và Tư Đặc n, sau đó khởi động không gian thông đạo Toái Không để trục xuất hần!”

Hai con gấu trúc đồng thời ngược đầu lên, cùng lên tiếng nói: “Ai đưa ra cái chủ ý thối này!?”

Sở Thiên ngạc nhiên, đây sao lại là chủ ý thối!?

Một con gấu trúc tắc lưỡi, liếm rượu vương trên miệng, nói: “Ta hỏi ngươi, sau khi mở thời không toại đạo, thời đại này thì các ngươi an toàn rồi, nhưng ngươi có nghĩ tới lúc tương lai không!?! Ta tính cho ngươi xem!”

Kiệt Khắc Tồn xòe móng vuốt, đếm từng số một: “Bắt đầu từ lão đại Tư Đặc n, Nguyệt Thần, Vận Mệnh nữ thần, Tử Thần. Khổ Khoa Kỳ, họ đều đã đi tương lai! Nhưng, tương lai rốt cuộc cũng sẽ đến, nếu như có một ngày, những người này cùng lúc xuất hiện trước mặt ngươi, há chẳng phải ngươi chết chắc sao!?”

“Cách này là do Đại Địa Phụ Thần nghĩ ra, hần cũng đã nói, đây là một cách uống độc giải nguy tạm thời, chỉ có thể kéo dài sự nguy hiểm đến ngày sau, nhưng có đoạn thời gian này cũng còn tốt hơn là không có, Kiệt Khắc Nhĩ miện hạ nói có phải không?”

“Cũng đúng!” Kiệt Khắc Nhĩ gãi đầu, “Mật pháp hợp thể có thể dạy cho các ngươi, nhưng Phất Lạp Dịch Nặc, ta có một điều kiện!”

Một con gấu trúc khác đứng dậy, nghiêm mặt nói: “Đúng, có một điều kiện, nếu như ngươi không đồng ý với chúng ta, vậy thì đừng mong học được mật pháp hợp thể! Chúng ta sẽ trở mặt nhìn tam giới bị hủy diệt! Ha ha! Dù gì bản thể của chúng ta cũng đang trấn giữ ở lối vào Trái tim của Sáng Thế Thần, khi có nguy hiểm, cùng lắm là để hần nhảy vào thời gian thông đạo, vậy thì chúng ta sẽ không phải chết rồi!”

Sở Thiên trong lòng nổi lên một dự cảm không hay, dựa theo những gì hần hiểu biết về Kiệt Khắc Tồn. Tên gấu béo mập chết tiệt này không phải người thừa nước đục thả câu, tâm địa tà ác, nhưng... Hần cũng không phải người tốt đẹp gì.”

Quả nhiên, hai con gấu trúc cùng nhau cười gian xảo, cùng lúc nói: “Điều kiện chính là... Để chúng ta đá mông một cái!”

A Mạt Kỳ giận tím mặt mày. Phán Quyết Ưng Dao rút ra, chỉ vào hai con gấu trúc. Giận dữ nói: “Ông chủ ta đường đường là Long Thần, sao có thể bị hai người đá vào mông được!?”

“Đừng! Đừng hiểu lầm!” Hai con gấu trúc cùng xua tay, cười hăng hắc nói: “Chúng ta không dự định đá Phất Lạp Dịch Nặc, hần đã bị đá qua rồi, người chúng ta muốn đá... là người!”

A Mạt Kỳ ngạc nhiên, hần quả thực không thể hiểu được cách nghĩ của hai con gấu trúc này.

Sở Thiên cười nói: “Hai vị đừng đùa nữa, các người đá A Mạt Kỳ làm gì? Ha ha, muốn đá, các người cứ đi đá Bồ Lai n Đặc ấy.”

“Không, chúng ta cứ thích đá hần! Hắc hắc!”

Nói rồi hai con gấu trúc cùng cúi người cười lấy lòng, cúi đầu cầu xin: “A Mạt Kỳ miện hạ, Lôi Ưng Vương mười hai cánh hoàng kim, để chúng ta đá một cái được không hả? Chỉ một cái thôi!”

Tuy rằng không hiểu cách nghĩ của hai con gấu trúc này, nhưng khóe miệng A Mạt Kỳ lộ ra một nụ cười, “Lôi Ưng Vương mười hai cánh hoàng kim? Ta thích cái tên này!” Sắc mặt chợt biến, A Mạt Kỳ lại nói: “Nhưng, không ai có thể đá vào mông ta!”

“Ai da, chỉ đá một cái thôi, nếu không thương lượng một chút, dù gì phân thân của người cũng rất nhiều, để ta đá phân thân của người cũng được!” A Mạt Kỳ vẫn không dao động, hai con gấu trúc đưa mắt nhìn nhau, nghiêng răng nói: “Nếu như người đồng ý, ta sẽ nói cho các người một bí mật lớn!”

Sở Thiên thị ý A Mạt Kỳ đừng nóng, sau đó cười nói với hai con gấu trúc: “Bí mật gì, nói ra nghe thử, nếu như có thể khiến chúng ta hài lòng, ta sẽ kêu A Mạt Kỳ biến ra một phân thân cho các người!”

Hai con gấu trúc cười cổ quái, nhưng không nói gì.

Sở Thiên cười ha hả, “A Mạt Kỳ cho họ một phân thân đi!” Nói rồi, Sở Thiên thầm nói: sau này có cơ hội, chúng ta đập chết hai tên béo này!

A Mạt Kỳ khẽ nghiêng răng, tạo ra một phân thân, sau đó xoay người bước ra khỏi Tiếp Nguyệt Tháp, “Ông chủ, ta ra bên ngoài đợi!”

“Đã à! Ta đá!”

Phụt!

Phân thân của A Mạt Kỳ bị tan thành tro bụi dưới cú đá của hai con gấu trúc.

“Thoải mái à!” Một con gấu trúc phẩn chấn lắc lư chiếc ma pháp ảnh tượng thạch trong tay, một con khác lấy ra một con dao nhỏ, khắc một hàng chữ lên tường, năm thứ ba lịch Sáng Thế Thần, Phán Quyết Thần Thú Kiệt Khắc Tồn đã đá Lôi Ưng Vương mười hai cánh hoàng kim A Mạt Kỳ ở đây! Có ma pháp ảnh tượng làm chứng!”

“Được rồi, bây giờ có thể nói cho người biết mật pháp hợp thể! Đầu tiên, máu của các người phải giống nhau...”

Sở Thiên chăm chú ghi nhớ lại. Mật pháp hợp thể không có gì phức tạp, có thời gian thuận lưu giúp sức, hần có lẽ có thể học được hết. “Ta đã nhớ rồi, hai vị, còn chuyện vừa rồi thì...?”

“Còn gì nữa?” Hai con gấu trúc vô lại nói.

“Đừng giả vờ, bí mật lớn mà các người phải nói ta biết đâu?”

“Cái này à... Người thật sự muốn biết sao? Hắc hắc, không hối hận chứ?” Kiệt Khắc Tồn thần bí nhìn Sở Thiên, sau đó thấp giọng nói: “Theo lời đồn trong giang hồ, người sắp có rắc rối lớn rồi!”

“Rắc rối? Ha! Ngày Thần n hôm đó, Khách Thu Sa đã nói cho ta biết, hôm đó ta sẽ đen đủi, nhưng hiện tại ta vẫn sống tốt đấy thôi!”

Kiệt Khắc Tồn chớp mắt cổ quái, chỉ vào ngày mà hần vừa khắc lên tường, nói: “Thời gian hiện tại người đã nhìn thấy chưa? Nói cho người biết một bí mật mà chỉ có lão đại Tư Đặc n và Phán Quyết Thần Thú biết, năm đó khi Sáng Thế Thần sắp đi, người tiền chỉ có bản thể của chúng ta và lão đại...”

Sở Thiên nheo mắt lại, Phán Quyết Thần Thú muốn nói gì? Sáng Thế Thần bỏ đi. Mà không phải là chết, bỏ đi, tức là sẽ trở về, lẽ nào...

“Hắc hắc, lúc đó lão đại hỏi Sáng Thế Thần, lão bắt tử nhà người bao giờ sẽ trở về? Người đoán xem Sáng Thế Thần trả lời thế nào?”

Sở Thiên nhìn chằm chằm vào lịch ma pháp tên là “Sáng Thế Thần” ở trên tường, cười nói: “Cái lịch ma pháp này rất kỳ lạ, Sáng Thế Thần lịch, ha ha, ta chưa từng nghe qua!”

Sở Thiên trả lời không ăn nhập với câu hỏi, Kiệt Khắc Tổn lại cười, “Sáng Thế Thần nói, tam giới vô sự, hắc sẽ không trở về! Nếu như tam giới xảy ra chuyện. Hắc có thể sẽ phái người đi theo hắc, cũng chính là người trong Sáng Thế Cửu Thần năm xưa trở về xem thử? Mấy ngày nay Tiếp Nguyệt Tháp liên tục rung động, nguyệt cầu trong trung tâm tam giới cũng không ổn định.... Hắc hắc, nói không chừng một trong những Sáng Thế Cửu Thần cũng đang trên đường trở về rồi!”

Kiệt Khắc Tổn vỗ bụng nói: “Vì vậy mới nói, người thực chất không cần lo lắng đến việc Bồ Lai n Đặc hủy diệt tam giới! Đến lúc đó sẽ có người đến đối phó hắc! Con mẹ nó, có người muốn hủy Bồ Lôi Trạch của người, người sẽ lờ đi sao? Cùng lý do đó, Bồ Lai n Đặc muốn hủy tam giới, Sáng Thế Thần sẽ có thể cho phép sao?”

Sở Thiên không biết nên khóc hay nên cười, “Người nói là... ta thực chất không cần phải trực xuất Bồ Lai n Đặc, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người đến đối phó hắc ư?”

“Không, ta không phải nói là không cần trực xuất. Dù gì Sáng Thế Cửu Thần trở về cũng cần thời gian!” Kiệt Khắc Tổn nói, “Ta đề nghị, người trực xuất Bồ Lai n Đặc đi đừng xa quá, ví dụ như một hai tháng sau là được rồi, đến lúc đó chắc chắn sẽ có người trở về đối phó hắc.”

“Chuyện này và ta sẽ có rắc rối gì!? Ha ha, Sáng Thế Thần là nhạc phụ đại nhân của ta!”

Hai con gấu trúc cùng giơ bốn chiếc vuốt lên, cùng nói: “Bốn chữ thôi, quyền uy của Sáng Thế Thần!”

Sở Thiên nhún vai, đã hiểu ra ý của Phán Quyết Thần Thú, cùng nghề là oan gia, mọi người đều vì miếng cơm manh áo mà tạo thần, khó tránh chèn ép trong nghề, nghĩ thử xem việc Sở Thiên đã đối phó với Sơn Đốn thế nào thì biết. Có điều Sở Thiên vẫn nhún vai như không có chuyện gì, “Nhạc phụ đại nhân muốn gây rắc rối cũng không đến lượt ta, ta đích thực có thể tạo thần, nhưng trong Huyết Luyện Ngục nhiều thần tộc mới như vậy, cũng tính là vi phạm lại pháp tắc Sáng Thế Thần chứ? Mọi người đều xúc phạm đến quyền uy của Sáng Thế Thần, hưởng hồ ta lại còn là thân thích!”

Phán Quyết Thần Thú lại nhét đầy lá trúc vào miệng, lẩm bẩm nói: “Lão Sáng Thế Thần ấy không dễ nói chuyện, nhưng chỉ sợ Sáng Thế Cửu Thần trở về cũng không dễ đối phó, tóm lại, Phất Lạp Dịch Nặc à, người tự mình cẩn thận một chút đi! Sáng Thế Cửu Thần ngoài trừ Đặng Khẳng ra, những người khác đều chẳng ra gì! Cho dù Đặng Khẳng có tính tình tốt nhất, nếu như người làm hắc nóng lên, hắc cũng sẽ biết phát điên đấy!”

Qua cánh cửa của Tiếp Nguyệt Tháp, Sở Thiên nhìn sắc trời bên ngoài, thời gian đã đủ rồi, thế là hắc lấy một vỏ rượu Phục Tư Đặc cực phẩm từ trong giới chỉ ra, đặt trước mặt Phán Quyết Thần Thú.

“Người muốn làm gì?” Phán Quyết Thần Thú chảy nước dãi nhưng rất cảnh giác, “Ta nói cho người biết, Phất Lạp Dịch Nặc! Người khác có thể không biết, nhưng ta lại rất rõ! Khi người cho người khác thứ gì tốt, người đó chắc chắn sẽ gặp đen đủi!”

“Kiệt Khắc Tổn miện hạ yên tâm, ta chỉ là muốn hỏi thăm một số chuyện thôi!” Sở Thiên mở nắp một vỏ mỹ tửu ra, đưa lên trước, cười nói: “Miện hạ dường như biết rất nhiều chuyện, có thể cho ta biết một chút nữa được không? Người tính toán thử một trong Sáng Thế Cửu Thần trở về lần này, sẽ là vị nào?”

542. Chương 519 : Sáng Thế Cửu Thần Và Thượng Cổ Thất Thần Khí

Một người trong Sáng Thế Cửu Thần sẽ trở về, Sở Thiên không thể không tính toán trước.

“Người thật sự chỉ có yêu cầu này?” Phán Quyết Thần Thú thoáng ngạc nhiên, yêu cầu của Phất Lạp Dịch Nặc quá đơn giản.

Sở Thiên gật đầu rất thành khẩn, “Nữ thần tại thượng, ta xin lấy danh nghĩa của vợ ta là nữ thần Sinh Mệnh Ái Lệ Ti để thề, ta thật sự chỉ có một yêu cầu đó!”

Hai con gấu trúc tắc lưỡi, một con nhấc vò rượu lên, cuối cùng cũng uống, sau đó nắc một tiếng, nói: “Sáng Thế Cửu Thần làm gì ngươi có biết không?”

Sở Thiên cười nói: “Ta đã sớm biết nhờ ký ức của Long Thần rồi, họ là thần tộc đời thứ nhất, cũng là do Sáng Thế Thần tự tay sáng tạo ra, giúp ông ấy tạo ra các thần tộc cao đẳng nhất trong tam giới, cũng...”

Bộp!

Kiệt Khắc Tồn làm rơi vỡ vò rượu, ngồi phịch xuống đất, xoa tay không ngừng, nóng nảy nói: “Đều là người mình, đừng ăn nói câu nệ thế được không? Chín tên đó, nói trắng ra chính là những tên khổ sai do sự lười nhác của lão bất tử Sáng Thế Thần tạo ra để giúp hắn làm thay những việc nặng nhọc!”

“Ha ha, không sai! Họ chính là đám khổ sai! Kiệt Khắc Tồn huynh đệ, ngươi nói tiếp đi, rượu của ta còn rất nhiều!”

Sở Thiên lấy hết số rượu trong giới chỉ mình ra. Gần đây không có tên ma men Tiểu Bạch, Phục Tư Đặc cực phẩm trong giới chỉ của Sở đại thiếu gia cũng ít tiêu hao hơn nhiều. Chỉ một núi rượu đã chôn vùi Kiệt Khắc Tồn trong đó.

“Ha ha, thoải mái à!” Hai con gấu trúc hạnh phúc nằm trên vò rượu, vừa uống vừa nói: “Thật ra đám thần tộc đầu tiên chỉ có sáu người, họ đại diện cho những nguyên tố cơ bản nhất, vợ và em vợ ngươi, và cả lão đại Tư Đặc n của chúng ta, đều là những người sau này Sáng Thế Thần khâm điểm, có điều họ hoặc là con gái của Sáng Thế Thần, hoặc là con nuôi, vì vậy cùng được tính là Sáng Thế Cửu Thần!”

Long Thần biết một chút bí văn của thượng cổ, có điều không nhiều, chỉ ít hần không biết chuyện Tư Đặc n là nghĩa tử (con nuôi) của Sáng Thế Thần, vì vậy Sở Thiên rất chăm chú lắng nghe Kiệt Khắc Tồn lải nhải.

“Thần tộc đầu tiên mà Sáng Thế Thần tạo ra, chính là Đại Địa Phụ Thần Đặng Khẳng! Hắn chấp chương thổ nguyên tố. Nuôi dưỡng vạn vật, vì vậy được danh hiệu là Phụ Thần!”

Sở Thiên nheo mắt lại, lúc này Kiệt Khắc Tồn không cần thiết phải lừa hắn, hơn nữa chuyện này chỉ cần tìm Đặng Khẳng đối chất, thoáng cái là hiểu, vậy thì vị thần đầu tiên mà Sáng Thế Thần tạo ra, là Đặng Khẳng rồi. “Kiệt Khắc Tồn huynh đệ, ngươi có nghe nói qua Thực Thần Sử Đế Phân không!?”

“Nghe qua, còn đã ăn món hần làm rồi! Ngươi nhắc đến hần làm gì!?”

“Ồ, lão già này có lẽ đang khoác lác với ta!” Sở Thiên lẩm bẩm nói: “Ngươi nói tiếp đi!”

“Ngoại trừ thổ nguyên tố của Đặng Khẳng, còn có phong, hỏa, thủy, điện, linh hồn, năm Phụ Thần và Mẫu Thần này, tất cả sáu thần tộc lần lượt chấp chương các nguyên tố cơ bản! Còn Ái Lệ Ti - vợ của ngươi điều khiển năng lực “Sáng tạo”, em vợ Cấp Địch Tư của ngươi điều khiển năng lực “Hủy Diệt”! Nói đơn giản chính là năng lực Quang Minh và Hắc Ám, còn lão đại của ta, hắc hắc, tầng thứ tám của hần có đặc điểm gì, ta không thể nói cho ngươi biết! Phải giữ bí mật cho lão đại!”

“Phong hệ Phụ Thần và Linh Hồn hệ Mẫu Thần đều đã chết rồi, năm đó người cùng đi với Sáng Thế Thần là Hỏa Diệm Phụ Thần Trương Bá Luân. Lôi Điện Phụ Thần Lạp Tắc Nhĩ, ngoài ra còn một Thủy Hệ Mẫu Thần Sắt Mông Đức!”

“Nói như vậy Sáng Thế Cửu Thần chỉ còn lại bảy người rồi.” Sở Thiên gật đầu.

Kiệt Khắc Tồn nói: “Theo ta, người sắp trở về có lẽ là Lôi Điện Phụ Thần Lạp Tắc Nhĩ có tốc độ nhanh nhất, hoặc là Thủy Mẫu Sắt Mông Đức, người điều khiển kính tượng phân thân của không gian đa tầng!”

Sở Thiên vội nói: “Hai người này có dễ đối phó không?”

“Về thực lực đều không dễ đối phó! Nhưng ngươi vẫn nên cầu nguyện đi, hi vọng người trở về là Lạp Tắc Nhĩ, dù gì hần và ngươi cũng vô oán vô thù, có lẽ nể mặt ngươi là tướng công của Ái Lệ Ti. Còn có thể giúp ngươi một tay!”

“Nếu như là Sắt Mông Đức thì sao? Ta cũng không có thù oán gì với bà ta...”

Kiệt Khắc Tồn thò một cái móng vuốt ra lắc lắc, “Thủy mẫu Sắt Mông Đức, là tổ tiên của thần tộc Hải Thần... Hiểu chưa?” Sở Thiên ngạc nhiên, thì ra bà ta là tổ tiên của Hải Thần Liên Thành! Nếu như bà ta trở về, vậy thì phiền phức to.”

“Còn nữa! Bất kể là ai trở về, Thú Thần tộc các ngươi cũng phải cẩn thận! Bởi vì Sáng Thế Cửu Thần ngoài một bán nhân thần như lão đại ta ra, người khác đều là nhân thần thuần túy! Họ chắc chắn sẽ không thuận mắt với hiện trạng tam giới thuộc về Thú Thần.”

Sở Thiên kinh ngạc nói: “Tư Đặc n không phải Nhân Thần?”

“Phí lời!” Kiệt Khắc Tồn bĩu môi nói: “Không phải ta đã nói với ngươi rồi sao? Lão đại Tư Đặc n có đuôi!”

Sở Thiên suy nghĩ một hồi. Cười nói: “Miện hạ nói cho ta về Sắt Mông Đức đi, thực lực của bà ta thế nào?”

“Sáng Thế Cửu Thần, không có người nào là kẻ yếu! Ngươi nhớ lấy câu nói này là được rồi! Ngoài ra...” Kiệt Khắc Tồn ngừng đầu lên từ trong vò rượu, chậm rãi nói: “Ngươi thừa kế tất cả của Long Thần, cũng có kinh nghiệm chiến đấu của hắn, hiện tại có lẽ phải hiểu một điều chứ? Đẳng cấp thần lực là căn bản, nhưng không phải là thứ then chốt quyết định thắng bại!” Sở Thiên gật đầu tán đồng, đích thực là như vậy, nếu không A Mạt Kỳ không thể nào vượt cấp đánh bại đối thủ, Mỹ Nhân Ngư có thần lực tăng thứ bảy cũng sẽ không thắng thảm với Bác Đức thượng vị Chủ Thần đỉnh phong, Sở Thiên hẳn ngày đó ở dãy núi Lạc Nhật, cũng sẽ không chỉ dựa vào một Lục ngự tỏa hồn trận mà ép cho Tử Thần phải chạy trốn.

Thần lực, bí pháp, kinh nghiệm, thậm chí cả vũ khí, đều là những nhân tố quyết định thắng thua. Sở Thiên thâm nghĩ, thời đại của thần tộc, là thời đại của việc so đấu tố chất toàn diện! Ngược lại, người nhiều không nhất định là hữu dụng.

“Sáng Thế Cửu Thần đều rất hung hãn, thậm chí Đại Địa Phụ Thần khi ra tay toàn lực, chỉ kém một chút ít với Bồ Lai n Đặc lúc còn đỉnh phong! Còn Sắt Mông Đức và Lạp Tắc Nhĩ theo Sáng Thế Thần bao nhiêu năm rồi, ai biết được họ đã mạnh đến mức nào! Có điều họ không có Sáng Thế Thần Khí, người cũng không cần quá lo lắng.”

Sáng Thế Thần Khí?

“Chính là Thượng Cổ Thất Thần Khí mà các ngươi thường nói!” Kiệt Khắc Nhĩ điểm lại từng thứ một: “Phán Quyết Dao, Thần Giới Kiếm, Tử Thần Giáp, Kinh *** Hoàn, Sinh Mệnh Quyền Trượng, Trật Tự Thư! Còn cả Vĩnh Hằng Kiếm mà Bồ Lai n Đặc dùng nguyên tố bản mệnh để tạo ra nữa! Dưới Sáng Thế Thần Khí, còn có rất nhiều vũ khí khác, như là Chiến Thần Kích của Khảm Phổ, Thị Huyết Dao của Bì Bồng, là những thứ đó!”

“Trật Tự Thư và Sinh Mệnh Quyền Trượng là gì?” Sở Thiên tò mò hỏi.

Kiệt Khắc Tồn trợn ngược mắt lên, đau khổ nói: “Làm ơn đi, Phất Lạp Dịch Nặc miện hạ! Cái này mà ngươi không biết!? Trật Tự Thư vẫn luôn ở trong tay của Nguyệt Thần. Hiện tại cũng đã biến mất cùng Nguyệt Thần rồi.”

Nói rồi, Kiệt Khắc Tồn có chút nóng nảy, xua tay nói: “Đi đi, mau đi đi! Ta muốn uống rượu rồi! Nhớ đấy, đừng đưa Bồ Lai n Đặc đi quá xa.”

.....

Trở lại Tiếp Nguyệt Tháp ở nhân gian, Sở Thiên và A Mạt Kỳ bước vào trạng thái thời gian gia tốc, cuối cùng đến lúc chấp tối đã miễn cưỡng sử dụng được hợp thể. Có điều Sở Thiên lo lắng uy lực không đủ, lại gọi thêm cả Anh Cách Lạp Mỗ đến, để hắn phục chế cường hóa.

Trong Tiếp Nguyệt Tháp, Đặng Khẳng giải trừ cấm cố thần lực, sau đó nói: “Phất Lạp Dịch Nặc, nếu như đúng như lời Kiệt Khắc Tồn nói, sẽ có một trong số mấy huynh đệ tỷ muội của ta trở về, vậy thì ta kiến nghị, đưa Bồ Lai n Đặc đưa tới ba tháng sau.”

Sở Thiên cười nói: “Hay là một tháng đi.”

Đặng Khẳng chăm chú nhìn Sở Thiên, mỉm cười, không đưa ra đề nghị khác, đáp: “Được, bắt đầu đi!”

Hai tay của Đại Địa Phụ Thần đưa ngang ra, thổ nguyên tố dày đặc bao Sở Thiên lại, Sở Thiên chỉ cảm thấy cơ thể ấm áp, máu lưu thông trong cơ thể cũng lập tức nhanh hơn, thần lực vận chuyển đến tốc độ chưa từng thấy, chớp mắt, thần lực tăng thứ tư trên người Sở Thiên đã biến thành màu u lam.

“Đặng Khăng đại ca giỏi thật!” Sở Thiên tán thưởng chân thành.

Đặng Khăng mỉm cười, khiêm tốn nói: “Nếu luận về gia trì thần lực, Vận Mệnh nữ thần mới là đệ nhất nhân trong thần tộc! Ta không đáng là gì so với nàng ta!”

Sở Thiên gật đầu với A Mạt Kỳ, “Hợp thể đi!”

Một luồng quang mang vụt qua, A Mạt Kỳ biến mất trong không trung, còn sau lưng Sở Thiên lại có thêm mười hai cánh ưng hoàng kim. Cảm giác huyết mạch tương thông này khiến Sở Thiên cảm thấy thư thái trong lòng.

“Liệt Không Long Ẩn!”

“Toái Thời Long Ẩn!”

Hai tay của Sở Thiên lần lượt dùng hai loại long ẩn, Anh Cách Lạp Mỗ được sự giúp đỡ của Đại Địa Phụ Thần cũng phục chế cường hóa. Ngay dưới người Sa Khắc. Một Thời Không Toái Đạo chùng một thước vuông xuất hiện.

Đặng Khăng đỡ lấy cơ thể của Sa Khắc, ném mạnh vào Thời Không Toái Đạo. Nhưng trước lúc Sa Khắc biến mất, hần đột nhiên xòe năm ngón tay ra, quét qua trán của Sa Khắc, Kinh *** Long Hoàn lập tức xuất hiện trên tay Đặng Khăng.

Không bị Kinh *** Long Hoàn áp chế, Bồ Lai n Đặc trong cơ thể Sa Khắc đã thức tỉnh, nhưng cơ thể của hần lúc này đã rơi vào Thời Không Toái Đạo, chỉ có thể để lại một câu quát lạnh lẽo. “Ta nhất định sẽ quay trở lại...”

Một tiếng phụt nặng nề vang lên, Thời Không Toái Đạo đã đóng lại, còn hợp thể của Sở Thiên và A Mạt Kỳ ngay lập tức bị tách ra, hai người rơi vào trạng thái hôn mê.

Đặng Khăng dùng thần lực lẳng không kéo cơ thể của hai người, đưa Kinh *** Long Hoàn đội lên đầu Sở Thiên, nói với Anh Cách Lạp Mỗ: “Thực lực của họ vẫn quá yếu, khi mở Thời Không Toái Đạo đã tiêu hao quá nhiều sinh mệnh tiềm lực. Người đi theo con đường nguyệt cầu, đem họ giao cho Bì Bồng! Bảo Bì Bồng bổ sung sinh mệnh cho họ.”

.....

Khi Sở Thiên tỉnh lại, đã là mười ngày sau.

“Nữ thần tại thượng!” Chuyện đầu tiên mà Sở Thiên sau khi tỉnh lại chính là lớn tiếng kêu lên, bởi vì hần phát hiện, thần lực của mình đã bị tụt lùi, biến thành Hạ Vị Thần đỉnh phong, đã hạ xuống trọn vẹn một cấp!

“Không có gì đáng ngạc nhiên cả!” Bì Bồng ngồi trước giường Sở Thiên, ôm ngực chậm rãi nói: “Người đã coi như may mắn lắm rồi, trước là được Đặng Khăng bảo vệ thần lực cho người, sau lại có ta bổ sung sinh mệnh! Tạm thời chỉ hạ một cấp thần lực đã là vạn hạnh rồi. Thời Không Toái Đạo là thứ dễ để khởi động sao? Năm đó hai người con của Long Thần còn thảm hơn người nhiều.”

Sở Thiên xoay người trở dậy, cười nói: “Thì ra là lão tổ tông đã cứu ta, ha ha, đa tạ lão tổ tông! A Mạt Kỳ đâu? Hần thế nào rồi?”

“Hần mạnh hơn người, đã tỉnh từ ba ngày trước rồi, chỉ tổn thất một chút thần lực nhưng không giáng cấp, hiện tại đang tác chiến bên ngoài cùng Bác Đức!”

“Tác chiến?” Sở Thiên ngạc nhiên hỏi: “Hiện tại đang có chiến đấu sao!”

“Đương nhiên là có rồi, Khố Khoa Kỳ và Tử Thần đã đến tương lai, nhưng thủ hạ của chúng vẫn còn ở đây, Hải Thần, Lữ Nguyên Chủ Thần, gia tộc Ma Căn đã đầu phục Bồ Lai n Đặc, thực lực của họ cũng không nhỏ đâu. Ài, dù sao cũng không thể nào đợi Tử Thần và Khố Khoa Kỳ trở về mới thu thập chúng được.”

Khẽ vuốt chòm râu đỏ dưới mũi, Bì Bồng ném một bộ y phục cho Sở Thiên, để hắn thay bộ y phục dành cho người bệnh, cười nói: “Chuẩn bị một chút đi, có lão già đang tìm người liều mạng đấy!”

543. Chương 520 : Một Người Trở Về

Có lão già đang tìm ta liều mạng ư? Sở Thiên thầm nghĩ bụng, người có thể để Bì Bồng gọi là lão già, có lẽ đều là những nhân vật cường đại trong thần tộc.

Thoảng nghĩ ngợi, Sở Thiên cười nói: “Đợi lát nữa, vẫn mong lão tổ tông bảo vệ ta.”

“Chuyện này ta không giúp được đâu!” Bì Bồng đứng dậy, phỉu trường bào màu hồng huyết, xoay người bước đi, “Giết người phóng hỏa thì ta có thể giúp người, có điều lão già ấy không phải là người có thể dùng đao kiếm để giải quyết! Ha ha, Chu Lệ Á cũng mang tiểu bảo bối Phan Đa Lạp đến rồi, ta đi thăm tiểu bảo bối đây, người tự chịu đi!”

Bì Bồng bước đi nhẹ nhàng, một lúc sau, cánh cửa bị phá ra, “Phất Lạp Dịch Nặc, hãy giải thích cho ta!”

Một lão già phù râu trợn mắt, hàm hàm sắc mặt xông vào, thì ra là La Đức Mạn, lão thừa tướng mất tích đã lâu của Biển Cầm!

Sở Thiên vội trở người dậy ra đón, “Nữ thần tại thượng, lão thừa tướng...”

“Đừng có nhắc nữ thần tại thượng với ta, ta biết rồi, nữ thần Sinh Mệnh là vợ của người!” La Đức Mạn vươn người tới trước, túm lấy cổ áo của Sở Thiên, giận dữ nói: “Bào Uy Nhi bệ hạ sao rồi? Nói!”

“Chuyện này à.... Ha ha, lão thừa tướng đừng hiểu lầm, biểu tỷ Bào Uy Nhi là bị Vĩnh Hằng Thần Vương đả thương, mấy vạn đại quân tận mắt chứng kiến, hơn nữa nhân chứng trong đó còn có quân đội của Biển Cầm các người, điều này không liên quan đến ta a!” Sở Thiên vội vàng giải thích.

“Không liên quan!? Hừ!” La Đức Mạn giận dữ khiến khuôn mặt đỏ gay, lớn tiếng nói: “Đừng tưởng ta không biết, tiểu tử ngươi trước là lừa vua ta vào Huyết Luyện Ngục, hơn một tháng, không biết đã thừa cơ đoạt lợi thế nào. Sau đó ngươi dùng hoa ngôn xảo ngữ để lừa vua ta bán mạng vì ngươi, cuối cùng...”

Bốp!

La Đức Mạn ném ra một tập quyển trục, “Ngươi tự mình xem xem, hiện tại tam giới đã lan truyền rồi, chủ nhân của Biển Cầm chúng ta, Thất Hải Chi Vương Bào Uy Nhi bệ hạ là tình nhân của ngươi!”

Sở Thiên cầm ảnh tượng quyển trục lên xem, không ngoài dự đoán. Chính là tập sách ảnh đang nóng nhất hiện nay - “Ảnh kết hôn” của Sở Thiên và Mỹ Nhân Ngư.

La Đức Mạn một tay kéo cổ áo của Sở Thiên, kéo đầu Sở Thiên đến trước mắt, giận dữ rống lên: “Nói cho ta, ngươi định làm thế nào? Danh tiếng của vua ta làm thế nào?”

Sở Thiên cười khỏ không ngớt, đáp: “Lão thừa tướng, ngươi nhầm rồi, hiện tại điều quan trọng nhất, là làm thế nào chữa khỏi cho Hải Vương bệ hạ!”

“Chữa trị cho bệ hạ là chuyện của ngươi, ta mặc kệ!”

Rệt, cổ áo của Sở Thiên đã bị xé rách, La Đức Mạn tức tối nói: “Ngươi giải quyết chuyện danh tiếng của vua ta đi đã!”

“Vậy lão nhân gia định tính thế nào?”

La Đức Mạn không nghĩ ngợi nói: “Còn có thể làm gì? Lấy vua ta!”

Sở Thiên há mồm trợn mắt, hắn chưa từng có cách nghĩ này! Ách... Thật sự không có!

“Không nói gì phải không? Không nói tức là ngươi đồng ý rồi!” La Đức Mạn hài lòng gật đầu, sau đó bình tâm lại, nét giận trên khuôn mặt đã không còn, cười cầu tài nói: “Cô gia à, lời dài dòng không cần nói nữa, ta biết ngươi để năm tên ngốc kia đi tu luyện thần lực tịnh hóa rồi, đợi họ cứu được vua ta, các người sẽ tổ chức hôn sự! Hiện giờ, ngươi phải đi cứu người cho ta trước!”

Sở Thiên vốn muốn phản bác, nhưng sau khi nghe thấy cứu người, lập tức nói: “Cứu người nào? Là Thất Hải Thú sao?”

“Chính là bọn họ! Hiện giờ họ đang rơi vào tay của Ba Khắc Lợi...”

Ngày đó Tử Thần và Khổ Khoa Kỳ đến địa ngục. Sau một trận hỗn chiến, An Cát Lệ Na trốn tới nhân gian cầu cứu, còn La Đức Mạn, Thất Hải Thú. Còn cả người của gia tộc Phượng Hoàng đã thành tù binh của Tử Thần, đến ngày Thần n, Tử Thần đến nhân gian, những tù binh này đã giao cho thủ hạ trấn thủ ở địa ngục trông giữ.

Khi Bồ Lai n Đặc đến địa ngục, Liên Thành lợi dụng hấn để thu tóm thể lực của Tử Thần, dĩ nhiên cũng sẽ tiếp nhận những tù binh này, đúng lúc này Bồ Lai n Đặc cần đổi thủ để khôi phục thực lực, ba huynh đệ địa ngục và An Cát Lệ Na đưa đến cửa đã trở thành vật hi sinh.

“Người trốn ra bằng cách nào?”

“Ài. Lão nhân gia ta may mắn, bị giam giữ ở Thái Dương Thần Cung, kỳ thực khi các người đi tìm Bồ Lai n Đặc, ta đã ở bên trong, Hải Thần chạy mất. Lão nhân gia ta cũng trốn ra đây! Nhưng người khác thì đều ở trong tay của Ba Khắc Lợi!”

Nói đến tên Lữ Nguyên Chủ Thần Ba Khắc Lợi, sở Thiên không thể không thán phục một câu. Tên khốn kiếp này đối với việc nắm bắt thời cơ chạy trốn đúng là số một, e rằng Hải thần cũng phải hổ thẹn không bằng. Đại chiến sa mạc ngày Thần n, trước cuộc chiến hấn vẫn còn duy trì hộ thuẫn phòng ngự, nhưng khi Long Thần xuất hiện thì đã chuẩn trước rồi.

“Vậy ba huynh đệ Ba Nhĩ đâu?”

“Ba Nhĩ và Dịch Á Lạc đã chết rồi, bị Hải Thần lợi dụng Bồ Lai n Đặc giết, có điều ba huynh đệ nhất thể, Ba Nhĩ và Dịch Á Lạc trước khi chết đã giao lại thần cách cho Mặc Phi Đặc, đúng lúc này thì Bồ Lai n Đặc lại biến thành tên ngốc, không ai có thể ngăn cản lại, một mình Mặc Phi Đặc đã trốn thoát rồi.”

Mặc Phi Đặc không chết, Sở Thiên thở phào nhẹ nhõm.

La Đức Mạn lại túm lấy tay áo của Sở Thiên, nói: “Đừng ngây người ra đấy nữa, đi thôi, cùng ta đến địa ngục tham chiến!”

“Ca ngơ nữ thần! Lão thừa tướng, thực lực hiện tại của ta nếu đi tham gia vào chiến tranh thần tộc, chẳng phải là đi tìm cái chết sao!” Sở Thiên vội vàng cự tuyệt.

La Đức Mạn trừng hai mắt, giận dữ nói: “Cái gì? Người vẫn muốn thoái thác sao!?” Còn muốn làm cô gia của Biển Cầm không!? Quy củ của Biển Cầm trước nay đều là chủ soái đi trước sĩ tướng, Thất Hải Thú đã bị bắt làm tù binh, người ít nhất cũng phải ra dáng một chút chứ? Nếu không sau này sao có thể ăn nói với Thất Hải Vương? Đi theo ta!”

.....

Sở Thiên ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có, đã bị kéo lên chiến trường.

Địa ngục, U Minh sơn, đây đã từng là nơi ngự trị của ba huynh đệ Ba Nhĩ, có điều hiện tại đã này căn cứ địa của dư đảng của Tử Thần.

Ngọn núi giống như cái tên của nó, âm u hun hút, Ba Khắc Lợi lại bày ra lĩnh vực lời nguyên sở trường của hấn, khi Sở Thiên đến nơi, Khách Thu Sa đang há miệng nuốt chửng lĩnh vực lời nguyên dưới sự yểm hộ của thần lực pháo.

Bác Đức bị việc quân quần lấy đến hoa mày chóng mặt, Anh Cách Lạp Mỗ đã đi giúp đỡ, chỉ có An Cát Lệ Na hiện nay đang phụ thuộc vào gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc đi đến đón Sở Thiên.

Hỏi một số câu về tình hình chiến đấu mang tính chất tượng trưng, sau đó lão rùa già La Đức Mạn đứng giữa Sở Thiên và An Cát Lệ Na, bộ dạng cảnh giác nhìn tộc trưởng của gia tộc Ma Cầm.

Khí chất của An Cát Lệ Na vốn luôn âm trầm lạnh lẽo, lại nhìn thấy vẻ mặt hèn kém của La Đức Mạn, trên khuôn mặt thanh tú lại phủ thêm một lớp hàn băng. Có điều nàng vẫn trả lời không gián đoạn. “Hiện tại

tất cả đều thuận lợi, có điều người đã biết về Bác Đức, thực lực của nàng ta chỉ kém Bào Uy Nhi một chút, nhưng về mặt chiến lược quân sự và chỉ huy chiến tranh lại quá kém, miễn cưỡng chỉ có thể không phạm sai lầm! May là Chiến Thần ở đây, luôn cố gắng công kích tiếp, thắng lợi chỉ là vấn đề thời gian thôi.”

“Vậy thì tốt!” Sở Thiên không cần biết quá trình, chỉ cần có thể thắng lợi, lại tổn thất không nhiều là được.

Chiến tranh vẫn đang diễn ra, quân đội của Hắc Âm Chủ Thần Ba Khắc Lợi liên tiếp thoái lui, thậm chí Bác Đức còn đang suy nghĩ, làm thế nào để bảo đảm sự an toàn cho những tù binh trong tay đối phương.

Sáng ngày thứ năm từ khi Sở Thiên đến chiến trường, trong bầu trời ảm đạm của địa ngục đổ mưa tí tách.

Sở Thiên vừa thức dậy, từ trong trường bước ra cảm nhận những hạt mưa nhỏ rơi vào mặt, cảm thấy trong mát nhẹ nhàng, nhìn xa xa, bầu trời vãn đục của địa ngục đã trong sáng hơn rất nhiều.

Ầm! Ầm!

Hai tiếng thần lực pháo trong tiếng hô chém giết rung trời vang lên. Tiếng đầu tiên gấp gáp, tiếng thứ hai thì nặng nề! Sở Thiên thoáng rung mình.

Cho dù không hiểu chuyện quân sự, nhưng Sở Thiên cũng biết mệnh lệnh hành quân của gia tộc mình, hai tiếng thần lực pháo vừa rồi đã truyền đạt một ý - Rút quân!

“An Cát Lệ Na miện hạ!” Sở Thiên vội vàng gọi An Cát Lệ na, hỏi: “Tại sao lại rút quân?”

An Cát Lệ Na vẻ mặt nghiêm trọng, liếc nhìn bầu trời, nói: “Mưa rồi, vì vậy Bác Đức hạ lệnh rút quân!”

Sở Thiên dở khóc dở cười, mưa thì có quan hệ gì với việc rút quân không? Lẽ nào quân đội thần tộc còn sợ tác chiến trong mưa sao? Vừa định phản bác, Sở Thiên đã chợt nhớ tới một chuyện - Địa ngục không thể có mưa!

Dùng thần lực để cảm nhận, quả nhiên, trong nước mưa còn mang theo một chút khí tức thần lực nhàn nhạt, vô cùng nhạt, nếu không nhờ Kinh *** Long Hoàn giúp sức, Sở Thiên hiện tại e rằng cũng không thể phát hiện được. “Đối phương có Thủy hệ thần tộc trợ chiến!?”

An Cát Lệ Na khẽ gật đầu, nhú mào: “Thủy hệ thần tộc này là một người rất mạnh!” Nàng thò một tay ra, đón lấy mấy giọt nước mưa, đưa ngang tay ra trước mặt Sở Thiên, “E rằng chỉ có Cao Vị Thần mới có thể cảm nhận được thần lực trong nước mưa, thực lực ngưng kết khí tức này. Ta cũng không làm được, trong tam giới, chỉ có Bào Uy Nhi mới có thể khống chế thủy nguyên tố đến mức này.”

Dưới U Minh sơn, thành lũy hai quân đang tách ra như sóng cuộn, hai bên đều lui về trận địa của mình, cảnh giác chăm chăm nhìn đối thủ.

Đột nhiên, hộ thuẫn độc khí trên U Minh sơn được thu lại. Tiếp theo đó, một đạo thủy tiễn bắn lên trời, biến thành hình người, thì ra là Hải Thần Liên Thành, chỉ nghe thấy hân mừng rỡ hô: “Là vị tổ tiên nào của Hải tộc giá đáo? Văn bối cung nghênh tổ tiên!”

Trong bầu trời vang lên một tiếng cười lạnh, “Người dám mạo danh hậu bối của ta?”

“Tổ tiên, văn bối vì bị Thú Thần tộc khi dễ, bất đắc dĩ mới biến thành bộ dạng này, xin người hãy xem cái này!” Cơ thể của Liên Thành chợt nổ ra, sau đó lại tụ vào một chỗ, “Thuật tách thể của lĩnh vực Hải Thần, chiêu này chỉ có lịch đại Hải Thần mới có thể tu luyện! Nếu như tổ tiên người không tin, xin hãy theo ta đến một nơi kín đáo, văn bối có thể đọc thuộc lòng cho người nghe bí điển Nhã Lan Tư! Còn cả những bí mật trong gia tộc ta cũng đều biết!”

Những giọt nước mưa trong bầu trời dần tụ lại một chỗ, biến thành một nữ nhân trung niên, mặc trường bào màu xanh da trời, chừng bốn mươi, năm mươi tuổi, bộ dạng đó, dùng thuật ngữ chuyên ngành của Sở Thiên, chính là một bệnh nhân điển hình của bệnh rối loạn nội tiết tổng hợp thời mãn kinh - Nhìn ai cũng không vừa mắt, lúc nào cũng có thể chửi đổng!

Không cần nghĩ nhiều, Sở Thiên đã đoán ra người này là ai, Thủy Mẫu Sát Mông Đức!

“Hải Thần đời thứ ba đã chết thế nào!? Sát Mông Đức đáp xuống bên cạnh Liên Thành, lạnh giọng hỏi.

Liên Thành cúi đầu đáp: “Vì cố gắng tu luyện ảnh tượng phân thân không gian đa tầng, bị sức mạnh không gian xé rách mà chết!” Nói rồi, hắn mỉm cười, ngược đầu lên, “Đây chỉ là một nguyên nhân, chính xác là... Ngài ấy đã bị chìm chết!”

Hải Thần đời thứ ba mà bị chết đuối! Liên Thành dường như đang nói đùa, nhưng Sát Mông Đức lại cười: “Quả nhiên ngươi là hậu duệ của ta! Tên phản nghịch ấy là do đích thân ta dùng nhục thủy để chìm chết!”

Liên Thành hai mắt vụt sáng, mừng rỡ nói: “Vãn Bối Ba Tái Đông tham kiến Sát Mông Đức tiên tổ!”

“Đứng lên đi! Đợi ở đây!” Sát Mông Đức bước đến trước quân đội của Sở Thiên, thấp giọng chậm rãi nói: “Ai là Phát Lạp Dịch Nặc! Bước ra đây!”

544. Chương 521:kẻ Báo Thù Mặc Phỉ Đặc

Sở Thiên cảm thấy da đầu tê rần, Sát Mông Đức vừa trở về sao lại biết tên hắn?

Chiến Thần và Bác Đức vội bước tới, bảo vệ bên cạnh Sở Thiên, Sở Thiên thị ý bọn họ yên tâm đừng vội hành động, sau đó nheo mắt lại, kéo tay Chiến Thần bước lên vài bước, “Sát Mông Đức miện hạ, ta chính là Long Thần Phát Lạp Dịch Nặc!”

“Hạ Vị Thần!? Hừ!?” Sát Mông Đức cười nhạt một tiếng khinh thường, chậm rãi nói: “Một Hạ Vị Thần mà dám xưng là Long Thần, còn dám giả mạo Thần Hoàng Tư Đặc n, gan của ngươi cũng không nhỏ a!”

Sở Thiên chạm vào Kinh *** Long Hoàn trên trán, trả lời đúng mực: “Vị trí của Long Thần ta đây là được thống lĩnh Thú Thần tộc ban phong, danh chính ngôn thuận! Còn về việc ngươi nói ta giả mạo Thần Hoàng... Khảm Phổ cũng ở đây, ngươi hỏi hắn xem ta có giả mạo không! Nếu như ngươi có hứng thú, có thể đi hỏi cả Bì Bồng và Kiệt Khắc Tồn!”

Khảm Phổ bước lên một bước, giận dữ nói: “Sát Mông Đức, ngươi dám nhục mạ Thần Hoàng? Có phải muốn thử độ sắc bén của Chiến Thần Kích này không?”

“Chiến Thần Kích của ngươi ta đã thử qua rồi, chẳng qua cũng thường thôi!” Sát Lâm Đức cười lạnh nói.

“Nếu như có thêm ta thì sao?” Bác Đức tiến lên trước một bước, lúc này nàng mặc trọng giáp, giọng nói hùng hậu.

Sát Mông Đức liếc nhìn Bác Đức, “Ta vừa từ Tiếp Nguyệt Tháp của nhân gian tới đây, Đại Địa Phụ Thần đã nói hết tất cả cho ta nghe rồi, tiểu bối như ngươi còn dám tiếp tục giả mạo sao!? Hừ, tổ phụ ngươi và ta cũng ngang nhau, ngươi, chẳng qua cũng chỉ như vậy thôi!”

Nghĩ tới đây, Sở Thiên đưa mắt ra hiệu cho Bác Đức đang giận tím mặt lát nữa hãy động thủ, sau đó cười nói: “Nếu như Sát Mông Đức đã gặp qua Đại Địa Phụ Thần rồi, vậy thì có lẽ đã biết chuyện của Bồ Lai n Đặc, còn nửa tháng nữa Bồ Lai n Đặc sẽ trở về! Đến lúc đó an nguy của tam giới phải nhờ miện hạ rồi.”

“Bị một người kiểm chế, thực lực Bồ Lai n Đặc sẽ bị tổn hao rất lớn, dĩ nhiên ta sẽ đi đối phó hắn! Nhưng Phát Lạp Dịch Nặc ngươi phải cho ta một lời giải thích trước!”

Khuôn mặt của Sát Mông Đức hiện ra vẻ tức giận, nghiêng răng ken két nói: “Ta vừa nghe nói một số chuyện xảy ra sau khi Sáng Thế Thần quy ẩn, hừ! Không ngờ a! Thần tộc Hải Thần của ta đã bị diệt tộc một vạn năm trước rồi! Ả Mỹ Nhân Ngư đó thủ đoạn tàn độc! Phát Lạp Dịch Nặc, Đặng Khẳng nói ả Mỹ Nhân Ngư đó hiện đang ở trong tay ngươi, giao ả ra cho ta!”

La Đức Mạn chợt rống lên ở đằng sau, “Phát Lạp Dịch Nặc, thời khắc thử thách sự chân thành của ngươi đến rồi!”

Sở Thiên ngẩng đầu nhìn trời, mưa đã dứt, bầu trời lại trở về bộ dạng u ám ảm đạm, “Vẫn mong miện hạ lấy tam giới làm trọng!” Ý tứ trong câu nói này, Mỹ Nhân Ngư chắc chắn sẽ không giao cho ngươi, nếu như ngươi không thức thời, mọi người sẽ khai chiến, đến lúc đó ngươi nếu như bị thương, xem ai có thể ngăn cản Bồ Lai n Đặc sau nửa tháng nữa trở lại sẽ hủy diệt tam giới!

“Nói như vậy người không giao người rồi?” Sắt Lâm Đức trong mắt hiện ra một tia sát ý, “Nếu đã như vậy, các người từng người một lên, hay tất cả cùng lên?”

Sở Thiên kinh ngạc, có chút không thể hiểu được Sắt Mông Đức, theo những gì Phán Quyết Thần Thú nói, Sắt Mông Đức không mạnh như Đại Địa Phụ Thần, người nắm giữ Thần Giới Kiếm trong tay, nhưng bà ta lại dám đứng tại chỗ trở mặt khai chiến, lẽ nào bà ta không sợ sau khi bị thương không có cách nào ngăn cản được Bồ Lai n Đặc sao? Hoặc nói là, bà ta có bản lĩnh toàn thắng dưới sự tấn công của Chiến Thần và Bác Đức.

“Thế nào, không dám động thủ?” Sắt Mông Đức mỉa mai nói.

Sở Thiên nheo mắt lại, nhanh chóng tính toán thiệt hại. Sau đó quát: “Khảm Phổ, thử xem thực lực của Sắt Mông Đức miện hạ! Đừng làm mình bị thương!”

Chiến Thần khẽ gật đầu, sau đó lập tức biến mất, sắc mặt của Sắt Mông Đức vẫn lạnh lùng cao ngạo như vậy. Nhưng lại nhắm mắt lại.

“Thiên phạt!” Chiến Thần Kịch đâm ra từ sau lưng của Sắt Mông Đức, Chiến Thần cũng theo đó xuất hiện, tiếp đó, trường kích của hắn rung mạnh một cái, lực chấn động thật lớn đánh vỡ nửa người của Sắt Mông Đức, sau đó Chiến Thần nhớ đến mệnh lệnh của Sở Thiên, nhanh chóng rút lui.

Ngay lúc Chiến Thần rút Chiến Thần Kịch ra, trên cán kích bắn ra một bọt nước, phóng thẳng tới đầu vai của Chiến Thần.

Hai người vừa chạm nhau lập tức tách ra. Chiến Thần trở về bên cạnh Sở Thiên, trên vai trái có thêm một vết thương như đạn bắn, nhưng không nghiêm trọng, vết thương thủy hệ này Sở Thiên chớp mắt có thể trị khỏi.

Nhìn lại Sắt Mông Đức, cơ thể bị đâm nát của bà ta đã tự hợp lại, không ngoài dự đoán, cơ thể vẫn không hề hấn gì, có điều trên trường bào có thêm một lỗ thủng.

“Hừ!” Sắt Mông Đức lập tức biến hóa thần lực, phủ lên lỗ thủng ấy.

“Ha! Ha! Nữ thần tại thượng!” Sở Thiên cười lớn, nhưng trong lòng lại nửa mừng nửa lo, mừng là vì thực lực của Sắt Mông Đức xem ra chỉ mạnh hơn Chiến Thần đôi chút, còn chưa tới mức không thể thắng, Khảm Phổ và Bác Đức liên thủ, cộng thêm An Cát Lệ na, nói không chừng còn có thể tiêu diệt bà ta.

Còn điều Sở Thiên lo lắng là, lão già Sáng Thần có phải hồ đồ rồi không? Sao lại phái một thủ hạ “kém như vậy” trở về, không có Vĩnh Hằng Thần Vương, Sắt Mông Đức đích thực có thể vô địch trong tam giới, nhưng người bà ta phải đối phó chính là Bồ Lai n Đặc!

Nhạc phụ đại nhân, người thật sự là hồ đồ rồi! Sở Thiên thầm tự mình lắc đầu, sau đó cười nói: “Sắt Mông Đức miện hạ, hi vọng người xem tam giới làm trọng, vẫn nên về Tiếp Nguyệt Tháp đi, chuyên tâm chuẩn bị quyết chiến cùng Bồ Lai n Đặc.”

Sắt Mông Đức ngay lập tức thẹn quá hóa giận, hai vai lắc một cái, cơ thể đã lao lên trước.

“Tổ tiên, xin chờ đã, ta có một số chuyện cần nói với người!” Liên Thành vội vàng ngăn Sắt Mông Đức lại, nhưng hắn sao có thể ngăn được đệ nhất cường giả tam giới tại thời điểm này?

Chiến Thần đã sẵn sàng chuẩn bị chiến đấu, Bác Đức cũng đã tập trung giới bị.

Leng keng...

Trong địa ngục thanh tĩnh chợt vang lên tiếng kim loại va chạm vào nhau.

Sát khí!

Sát khí phủ kín đất trời, cho dù là Chiến thần cũng phải nhíu mày, “Sát khí mạnh quá, bị hạ cẩn thận, ta sát thần vô số, cũng chưa gặp phải sát ý mạnh như vậy.”

Thân ảnh của Sắt Mông Đức đang lao lên trước cũng phải dừng khựng lại, thấp giọng quát: “Ai!”

Một thân ảnh trắng muốt từ trên U Minh sơn chậm rãi đi xuống, tóc trắng áo trắng, đôi vai còn quấn một sợi xích sắt dài, tiếng xích quét đất, đã phát ra âm thanh nhức nhối như vậy. Cả người lộ ra luồng sát ý, khiến đội quân thần ngập núi không ai dám ngăn lại, dồn dập tránh đường.

Cúi thấp đầu xuống, mái tóc trắng che kín khuôn mặt, nhưng vóc người anh tuấn ấy Sở Thiên không hề thấy xa lạ, đó chính là Sát Kiếp Giả (Kẻ giết chóc) Mặc Phỉ Đặc, người đã kế thừa hai thần cách của Ba Nhĩ và Địch Á Lạc.

“Người điếc sao!? Bồn miện hạ đã hỏi tên ngươi!” Sát Mông Đức phần nộ nói.

Mặc Phỉ Đặc không ngước đầu lên, thậm chí còn không để ý đến Sở Thiên, mà vẫn chậm rãi bước đi.

“Vô danh tiểu bối, ngay cả tên cũng không dám nói sao!?”

Mặc Phỉ Đặc càng đi càng đến gần, sắc mặt lạnh lẽo, nhàn nhạt nói ra ba chữ, “Kẻ sát nhân.”

Dứt lời, cánh tay bị dây xích quấn lấy của Mặc Phỉ Đặc giơ lên, một vật đen ngòm được hất ném ra, rơi xuống ngay trước mặt Liên Thành.

Ngay cả Hải Thần lòng dạ thâm sâu lúc này cũng phải thất sắc, thứ dưới chân hắn, chính là chiếc đầu của Hắc Âm Thần, Ba Khắc Lợi.

Ba Khắc Lợi vốn dĩ nên ở trên U Minh sơn thống lĩnh quân, sao lại chết rồi? lẽ nào Mặc Phỉ Đặc giết lên U Minh sơn, giết chết Ba Khắc Lợi ngay trong tầm mắt của mấy vị Chủ Thần, hơn nữa lại không ai phát hiện! Liên Thành chuyển bước, đến bên cạnh Sát Mông Đức.

“Đến lượt ngươi rồi!”

Giọng nói của Mặc Phỉ Đặc lạnh buốt tim can, truyền đến tai Liên Thành... Hắn đến để báo thù.

Giọng nói vừa nghe thì người đã đến, trong lúc Mặc Phỉ Đặc nói đã lao vọt đến trước mặt Liên Thành. Hai tay tóm lấy Hải Thần.

“Hừ! Dám dẫm thương hậu duệ của ta!” Sát Mông Đức một tay đẩy Liên Thành ra, một tay ngưng tụ thủy khí, lấy quyền đầu trảo, mạnh mẽ đánh một chiêu với Mặc Phỉ Đặc.

Quyền trảo giao nhau, hai người cùng lui về phía sau, Mặc Phỉ Đặc ngước đầu lên, lúc này mọi người mới phát hiện, đôi mắt của hắn đang nhắm chặt.

Lửa giận vì nhục nhã ập lên đầu Sát Mông Đức, “Tên vô danh tiểu bối nhà ngươi, ta chính là Thủy Mẫu Sát Mông Đức trong Sáng Thế Cửu Thần! Năm xưa hai đại Thần Vương cũng không dám nhắm mắt chiến đấu với ta!”

“Cũng tính thêm ngươi một phần!”

Mặc Phỉ Đặc bỏ qua Liên Thành, song trảo cử động liên tục, dùng cách chiến đấu liều mạng bổ vào Sát Mông Đức.

Sở Thiên vội vàng lui lại, nhưng hành động này của hắn là dư thừa. Bởi vì giữa Mặc Phỉ Đặc và Sát Mông Đức chỉ phát ra thần lực và khí tức nhàn nhạt, vốn không đủ chấn động đến những người đứng xem. Sự khổng lồ kỳ diệu với sức mạnh này, chỉ có thể khiến Sở Thiên cảm thán đứng nhìn.

Dựa vào Kinh *** Long Hoàng, Sở Thiên nhìn chăm chăm vào chiến cục, Sát Mông Đức là một trong Sáng Thế Cửu Thần, Mặc Phỉ Đặc lại liều mạng tấn công, nhưng vẫn rơi vào thế hạ phong.

“Tiểu bối thực lực không tồi, nhưng vẫn không đủ để khiêu chiến ta!” Sát Mông Đức cuồng ngạo lên tiếng. Lập tức cơ thể tách lìa, ảnh tượng phân thân của thủy nguyên tố phân ra không ngớt.

Mặc Phỉ Đặc nhàn nhạt cười, chính là nụ cười của Sát Kiếp Giả năm nào trong đại chiến Chúng Thần đã khiến vô số chúng thần nghe tên mà sợ mất mật.

Ngay sau đó, đôi mắt hắn mở ra.

Đôi mắt trước đây của Mặc Phi Đặc có hai màu, sau khi tách ba chiếc đầu đã biến thành đơn sắc. Hiện tại nó đã biến thành ba màu! Mắt trái là màu u lam quỷ dị, mắt phải là màu xanh biếc rợn người, nhãn cầu lại là màu hồng huyết, Sát Mông Đức nhìn mà trong lòng không khỏi rùng mình.

“Giết!”

Mặc Phi Đặc thấp giọng quát, bỏ hết tất cả phòng ngự trên người, một cánh tay tóm lấy đầu vai của Sát Mông Đức, cùng lúc đó, đôi mắt ba màu hung bạo của hắn quang mang vụt hiện, chỉ có mấy cường giả tinh thông linh hồn mới nhìn thấy, cánh tay của Mặc Phi Đặc đã xuyên qua tám chấn của linh hồn và xác thịt, bắt lấy linh hồn của Sát Mông Đức.

Sát Mông Đức không chịu chờ chết, linh hồn và cơ thể cùng động, song song ngưng kết thành thủy tiễn bắn vào cánh tay của Mặc Phi Đặc.

Hai tiếng xoẹt xoẹt nặng nề vang lên, đầu vai của Sát Mông Đức bị xé rách một miếng thịt, không phải là hình thái của thủy nguyên tố, mà là máu thịt thật sự, và linh hồn của bà ta cũng bị khuyết một miếng.

Ngực của Mặc Phi Đặc và phần dưới khuỷu tay bị hai mũi thủy tiễn xuyên qua, bị thương nặng hơn Sát Mông Đức, vết thương của hắn là vết thương chí mạng! Nhưng Mặc Phi Đặc lại nhắm mắt lại, cười lạnh, gơ tay nhắc lên một quang vụ màu xanh da trời - Một phần linh hồn của Sát Mông Đức.

Đưa quang vụ đó vào miệng, Mặc Phi Đặc nuốt xuống! Sau đó lại tung người lao lên.

“Người dám dẫm thương ta!? Ta là Sáng Thế Cửu Thần, nghĩa nữ của Sáng Thế Thần!” Sát Mông Đức giận dữ rít lên, hai tay tóm chặt lấy gáy của mình, dùng lực xé, đem người mình xé làm hai, “Ảnh tượng phân thân không gian đa tầng! Thủy tụ linh!”

“Bệ hạ cẩn thận, bà ta muốn liều mạng!” Chiến Thần ôm ngang thắt lưng sở Thiên, để Chiến Thần Kích sau lưng, nhanh chóng bay khỏi chiến trường.

Sở Thiên lại đẩy mạnh Khảm Phổ ra, quát: “Bảo vệ Mặc Phi Đặc!”

545. Chương 522: Thần Tộc Thần Bí

Về công, Mặc Phi Đặc không thể chết, bởi vì hắn đã thể hiện một thực lực không kém gì Sáng Thế Cửu Thần, về tư, Mặc Phi Đặc càng không thể chết, bởi vì hắn là một trong mấy người huynh đệ hiếm hoi trên thế giới này của Sở Thiên.

Quát ra lệnh cho Chiến Thần đi bảo vệ Mặc Phi Đặc, Sở Thiên cũng không đứng bên cạnh đợi kết quả, mà thúc động Kinh *** Long Hoàn, lấy bí pháp Long tộc đi vào thế giới linh hồn, tiện cho việc bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay tương trợ.

Xung quanh chợt có thêm nhiều phân thân của Sát Mông Đức, nhưng Mặc Phi Đặc vẫn không mở mắt ra, có điều thích giết chóc không đồng nghĩa với ngu xuẩn, hắn biết, bí pháp của Sáng Thế Cửu Thần không phải dễ dàng hóa giải, vì vậy cần tiên hạ thủ vi cường.

Bùm! Một ánh lửa màu trắng như tuyết bùng lên quanh người Mặc Phi Đặc, tóc trắng, áo trắng, lửa trắng, cùng khuôn mặt lạnh lẽo đầy sát ý, chớp mắt Mặc Phi Đặc giống như một Thần Ma đến từ viễn cổ, sát khí tung hoành!

Bác Đức đang quan chiến giật mình kinh hãi, là một chuyên gia về hỏa nguyên tố, nàng chưa từng nghe thấy, cũng chưa từng nhìn thấy hỏa diễm màu trắng.

Mặc Phi Đặc và Sát Mông Đức cùng động, Chiến Thần lúc này cũng kịp tới, Khảm Phổ tuy là kẻ hồ đồ, nhưng lại có sự nắm vững chắc chắn về thế cục chiến đấu, hai tuyệt đại cường giả quyết đấu, sống chết chỉ trong một ý niệm, không cho phép một tia sơ ý nào, vì vậy Khảm Phổ dừng khựng lại thân ảnh đang lao lên trước của mình, không đi quấy rầy hai người, nhưng Chiến Thần Kích lại ngấm chuẩn vào Sát Mông Đức từ xa, chỉ cần cảm thấy hơi chút bất ổn là hắn lập tức ra tay.

Một mình Mặc Phi Đặc đối đầu với vô số phân thân của Sát Mông Đức, chớp mắt huyết quang và bọt nước tăng vọt, Mặc Phi Đặc đã nhanh đến mức Sở Thiên không thể nhìn rõ, hắn chỉ biến hỏa diễm màu trắng

lao đến bổ giết ngang dọc vô số phân thân của Sát Mông Đức, hỏa quang mỗi lần lóe sáng, lại có thêm một phân thân tan thành tro bụi.

“Người có thể tìm được bản thể của ta! Được! Người rất mạnh, bổn miện hạ đồng ý ban cho người cái chết!”

Sát Mông Đức mắt thấy Mặc Phi Đặc đang lao đến trước mặt mình, con người trong đôi mắt biến mất, thay vào đó là một đôi mắt màu u lam, tiếp theo đó, bản thể và phân thân của bà ta bắt đầu nhạt dần.

Phụt!

Sát Mông Đức giống như người bị rút xương, bỗng nằm liệt xuống đất, lập tức biến thành một vũng nước tụ. Tất cả phân thân của bà ta cũng biến theo, biến thành vũng nước tụ đen ngòm, dưới chân Mặc Phi Đặc lại biến thành một hồ nhỏ tử khí tràn ngập.

Phụt! Phụt!

Từ đạo thủy tiễn trong hồ nước tụ bắn ra, vây quanh trước mặt Mặc Phi Đặc, không né tránh ngọn lửa, quần lấy Mặc Phi Đặc. Dùng sức giằng xé, Sát Kiếp Giả bị kéo xuống trong nước hồ.

Liên Thành trốn ở góc tối phía xa mỉm cười, hẳn biết được từ trong bí điển của Hải Thần tộc, năm đó Hải Thần đời thứ ba đã đạt đến Chủ Thần đỉnh phong, chính là bị Sát Mông Đức dùng chiêu hủ cốt nhược thủy này giết khiến thi cốt cũng không còn, hẳn không tin Mặc Phi Đặc có thể mạnh hơn Hải Thần đời thứ ba!

Mặc Phi Đặc rơi vào trong nước, không còn bất cứ động tĩnh gì, nhược thủy âm u đen tối, không thể nhìn thấy tình hình bên trong.

Sát Mông Đức lớn tiếng cười lớn, “Tiểu bối, người lại muốn dùng hỏa diệm để luyện hóa ta sao? Hừ, Hỏa Diệm Chi Phụ Trương Bá Luân còn không có bản lĩnh này! Đừng quên, bổn miện hạ là Thủy Mẫu, có thể tự tạo thủy nguyên tố, người đốt bao nhiêu, ta tạo ra bấy nhiêu!”

Đúng lúc này, trong vực nước đen ngòm chợt xuyên ra hai đạo hồng quang, là màu của máu. Thì ra Mặc Phi Đặc đã mở đôi mắt mà sau này được gọi là “huyết đồng” ra.

Bùm!

Cả hồ nước bỗng nổ tan ra. Bọt nước lăn tăn, Sát Mông Đức hiện ra thân hình, vừa lặn vừa bò chạy về phía xa, sau đó cố đứng gượng dậy, hai vai và lưng có thêm hai vết máu, khoe miệng rỉ máu. Bà bịt lấy vết thương ở vai, kinh hoàng khủng khiếp nhìn Mặc Phi Đặc đang chậm chậm đứng dậy trước mặt. “Người rốt cuộc là ai? Dựa vào cái gì mà có thể dùng lửa đánh tan thủy nguyên tố của ta!?”

Sát Kiếp Giả lại đứng dậy từ vị trí hồ nước vừa rồi, chân mềm nhũn ra, thiếu chút nữa là ngã quỵ, nhưng sắc mặt lại không lộ vẻ gì gượng gượng đứng dậy. “Nguyên tố bản mệnh của ta không phải lửa!”

Sát Mông Đức bị tức giận mặt mũi đỏ gay, “Không phải lửa thì có thể là gì? Ta không thể nhận lầm, ta là Sáng Thế Cửu Thần, là chí hữu (bạn chí cốt) của Hỏa Diệm Phụ Thần!”

“Khục khục!” Bác Đức không biết tại sao lại ho hai tiếng. Nét mặt của Chiến Thần cũng có chút cổ quái. Dường như họ có phản ứng lớn với mấy chữ chí hữu của Hỏa Diệm Phụ Thần.

Mặc Phi Đặc không còn muốn nói nhiều với Sát Mông Đức, ngấn đầu lên, hít một hơi thật sâu, bước chân chuyển động, “Giết!”

Sát Mông Đức khê nghiêng rằng, chửi rủa: “Tên điên, xương cốt của người đã bị ta làm cho ăn mòn rồi, còn muốn chiến đấu sao? Chết đi!” Hai tay hợp lại, Sát Mông Đức nhìn chăm chăm vào Mặc Phi Đặc đang lao đến, thần thái càng cuồng ngạo, “Chiến này vốn dĩ là định đối phó với Bồ Lai n Đặc, có điều người có tư cách nhìn thấy nó trước! Đến đây, để người thể nghiệm một chút bí pháp mà Sáng Thế Thần đích thân truyền thụ cho ta!”

“Vinh hạnh đón chờ!” Mặc Phi Đặc trong lúc lao tới hai tay chấp sau lưng, trên người Sát Mông Đức cũng bắt đầu ngưng tụ thủy quang.

Hai đại Chủ Thần, hai tuyệt đại cường giả, chính lúc họ giao nhau, bỗng nhiên dừng lại.

Tiếp theo đó, một luồng sóng xung kích cường đại phát ra từ người họ, so với Bồ Lai n Đặc, họ vẫn kém một bậc, nhưng thời khắc liều mạng, đã không thể nào khống chế sức mạnh tinh chuẩn, khiến dư ba của trận chiến phát ra.

Sở Thiên kinh hãi, được Chiến Thần và Bác Đức bảo vệ, hắn không lo cho an toàn của mình, nhưng chủ lực của Bồ Lôi Trạch đều đang ở đây! Họ không thể chịu được những xung kích của cấp Chủ Thần!

Khí lưu xung kích quét qua tất cả, Chiến Thần đã dồn toàn lực để giúp Sở Thiên ngăn chặn thương tổn khe sườn sườn, bởi vì hắn cảm thấy luồng sức mạnh phát ra này rất kỳ lạ, ánh kích của Chiến Thần Kích cơ hồ như đang chặn một miếng bông đập đến, không hề có cảm giác nguy hiểm.

Bác Đức cũng ngờ vực không hiểu, năng đã dùng tuyệt kỹ bí truyền của gia tộc, thậm chí ngay cách cuối cùng, đã chuẩn bị niết bàn đề phòng điều bất trắc, nhưng những thứ này giống như đang dùng thần lực để giết Trư La Thú (heo rừng), hoàn toàn lãng phí.

Sở Thiên chỉ cảm thấy một cơn gió xuân nhẹ lướt qua, luồng sức mạnh ấy vụt qua người hắn, không những không nguy hiểm, hơn nữa còn rất dễ chịu.

“Sắt Mông Đức, đủ rồi! Dừng tay lại đi!”

Ánh sáng trắng ôn hòa xuất hiện ở giữa Mặc Phi Đặc và Sắt Mông Đức, hiện ra một hình người, toàn thân là bạch bào rộng thùng thình, trên đầu đội một chiếc mũ lụa chúc xuống, không nhìn rõ dung mạo, thậm chí từ hình thể cũng rất khó phán đoán.

Chỉ thấy người này dang hai tay ra, lần lượt ngăn chặn Mặc Phi Đặc và Sắt Mông Đức.

Sắt Mông Đức hiển nhiên là biết người này, giận dữ nói: “Người dựa vào cái gì mà ngăn cản ta? Hắn đã hoàn toàn kiệt sức rồi, ta lập tức có thể giết chết hắn!”

“Cái giá để giết hắn, người không gánh được đâu! Ài, đủ rồi, cơ thể hiện tại của người, còn có thể đối phó với Bồ Lai n Đặc sao?”

Sắt Mông Đức còn đang định tranh cãi tiếp. Người này lại chậm rãi nói: “Mang theo hậu duệ của người đi đi, ta bảo đảm các người bình an rời khỏi đây! Nếu như các người tiếp tục chiến đấu... Ta đành phải phá giới ra tay rồi.”

Sắt Mông Đức hung hăng trợn trừng mắt nhìn Mặc Phi Đặc, xoay người quát: “Ba Tái Đông, đi theo ta!”

Mặc Phi Đặc bước lên trước một bước nhưng người đó khẽ xua tay, ánh sáng trắng ôn hòa ngăn hắn lại, “Người cũng dừng lại đi, người không giết được Sắt Mông Đức đâu!”

Thấy Mặc Phi Đặc sát ý chưa tan, hắn lại nói: “Lấy thù hận để ngộ ra chân ý Sát Kiếp, dựa vào cảnh giới ý mà thăng cấp làm Chủ Thần, chỉ có Bồ Lai n Đặc năm xưa ngộ ra chân ý Vĩnh Hằng mới có thể so sánh với người! Người cần gì phải để ý chuyện trả thù lúc này nữa? Nghe lời khuyên của ta, chữa trị khỏi thương thế của người, giống như Bồ Lai n Đặc, dùng cảnh giới ý để phá vách ngăn của Sáng Thế Thần mới là điều hiện tại người cần làm.”

Sát ý trên người Mặc Phi Đặc đã giảm đi đôi chút, nhưng hắn vẫn bước lên một bước về hướng Sắt Mông Đức bỏ đi.

“Đối với Sát Kiếp, ta chỉ hiểu một điểm, giết hay không giết, có khác biệt sao? Thù hận là ở trong lòng người, không phải trong máu của đối thủ. Hi vọng câu nói này có thể giúp người phá được vách ngăn của Sáng Thế Thần.”

“Đa tạ!” Mặc Phi Đặc nói ra hai từ lạnh lẽo, sau đó ngã rầm xuống đất.

Sở Thiên vội bước lên trước, người đó cũng không ngăn lại, chỉ nhàn nhạt nói: “Hắn đã bị trọng thương, có thể duy trì đến hiện tại đều là dựa vào sát ý trong lòng! Hi vọng sau khi người chữa khỏi cho hắn, giúp hắn xoa dịu thù hận trong lòng, nếu không trong tam giới e rằng lại có thêm một Bồ Lai n Đặc.”

“Ha ha, ta có người bạn làm bác sỹ tâm lý, đã học qua vài chiêu, ngài cứ yên tâm đi!” Sở Thiên cũng không cần biết người đó có nghe hiểu cái gì là bác sỹ tâm lý không, ôm lấy Mặc Phi Đặc, kiểm tra qua cho hắn,

xác định có thể chữa trị rồi trao Mặc Phi Đặc cho Khảm Phổ, sau đó neho mắt lại, cười nói: “Xin hỏi miện hạ là vị nào?”

“Biết hay không biết tên của ta, đối với ngươi mà nói có khác biệt gì không?”

Sở Thiên khẽ mỉm cười, “Đương nhiên có khác rồi, miện hạ có lẽ là thần tộc? Ta...”

“Thần tộc và con người bình thường có khác biệt không!? Có thần lực hay không, có khác biệt gì?”

Sở Thiên bị hỏi đến lòng thầm chửi lớn, một thần tộc cường đại, con mẹ nó sao lại giống nhà triết học thế?

Người kia bước theo hướng Sát Mông Đức vừa rời khỏi, bước qua bên cạnh A Mạt Kỳ, Lôi Ứng chợt hỏi: “Giữa sống và chết có khác biệt không?”

Người kia ngay lập tức dừng bước chân lại, trầm ngâm một lát, nói: “Ngươi đã trải qua mùi vị của cái chết sao?”

A Mạt Kỳ nhún vai, “Đã chết mấy lần rồi.”

“Ha ha, thú vị!” Người đó chợt vụt tắt nụ cười, “Đối với sống và chết, ngươi nói nó khác thì nó sẽ khác, ngươi nói không khác, vậy thì nó cũng không khác rồi!”

“Không sai, sống sống chết chết, nghĩ những thứ này không có ý nghĩa gì!” A Mạt Kỳ lắc đầu, thờ ơ nói: “Vốn dĩ đã không có khác biệt, ta còn hỏi làm gì!”

Người kia cúi thấp đầu xuống, nói một cách khó hiểu: “Ai cũng nói Sáng Thế Thần thiên vị Lang tộc, nhưng tại sao kẻ có ngộ tính cao nhất lại là Ứng tộc?”

Bác Đức bước đến bên cạnh A Mạt Kỳ, ngạc nhiên hỏi: “A Mạt Kỳ, mọi người đang nói gì vậy?”

“Gia tộc Phượng Hoàng có sẵn niết bàn bất tử, vĩnh viễn sẽ không thể hiểu được ý nghĩa của sự sống chết!” Người đó phát bạch bào rồi đi, thở dài nói: “Năm đó Bồ Lai n Đặc ngộ ra Vĩnh Hằng, vừa rồi Mặc Phi Đặc lại thấu hiểu Sát Kiếp, hiện tại lại có thêm một tên hiểu rõ về sự sống chết, Sáng Thế Thần à, vách ngăn Thần Vương của người càng lúc càng không đáng tiền rồi...”

Người kia biến mất, Sở Thiên cốc mạnh vào đầu mình, “Mẹ kiếp, đám thần tộc trâu bò các ngươi nói cái gì thực tế chút được không?”

Chỉ vào hướng người kia biến mất, Sở Thiên chán nản nói: “Sát Mông Đức và Mặc Phi Đặc lưỡng bại câu thương. Tên kia thì thần thần bí bí, không nhất định sẽ giúp sức... Nửa tháng sau Bồ Lai n Đặc trở về, khôn kiếp, ai sẽ là người đối phó đây?”

546. Chương 523: lời Đảm Bảo Của Phán Quyết Thần Thú

Hải Thần đã đào thoát theo lão tổ tông của hắn, Ba Khắc Lợi đã bị Mặc Phi Đặc giết chết, U Minh Sơn không còn ai có thể chống chọi là đại quân do Bác Đức chỉ huy. Mở một chiến dịch bẻ gãy nghiền nát mọi thứ, trong vòng hai ngày chiến tranh đã kết thúc. Hơn nữa Chiến Thần bình thường thì rất hồ đồ, nhưng lúc giết người thì không hề hồ đồ chút nào mỗi khi trường kích vừa vung lên. Lúc này Sở Thiên đã nhận ra, thủ hạ Chu Thần Hoàng Lăng Vệ đã không còn mấy thi thể có thể toàn vẹn giữ lại.

Cả chiến dịch chỉ có một điều duy nhất đáng nhắc, đó là anh bạn nhỏ Khách Thu Sa của chúng ta, tên tiểu tử đó không có sự “chăm sóc tận tình” của Chủ Thần đối phương, trực tiếp trồng các cây mây đầy núi U Minh, những cây mây này cắm sâu vào từng góc nhỏ ở thân núi, tìm ra tất cả Thí Thần Thất Hải Thú đã bị bắt làm tù binh, thậm chí không kịp để cho đối phương lấy con tin ra uy hiếp.

Một điều khác khiến Bác Đức vui mừng chính là, cháu của nàng, người thừa kế thứ nhất trong gia tộc Phượng Hoàng, Lộ Tây Pháp cũng đã được cứu ra, như vậy, cây hỏa diệm của Huyết Luyện Ngục đã không cần bị tiểu nha đầu An Kỳ Nhi làm loạn lên nữa. Có một gia chủ thay thế có thể đưa ra những quyết đoán chính xác nhất, Bác Đức cũng thẳng thừng không về nhà nữa.

Khi chiến dịch kết thúc, Sở Thiên cũng đã chữa trị khỏi hẳn cho Mặc Phi Đặc, khi Sát Kiếp Giả tỉnh lại, vẫn nhắm nghiền mắt, nếu không phải hắn lên tiếng, e rằng không ai biết hắn đã tỉnh lại.

Lật người trở mình xuống giường, Mặc Phi Đặc âm thầm nói: “Phất Lạp Địch Nặc huynh đệ, ta không giữ được linh hồn của đại ca và nhị ca ta.”

Sở Thiên hé miệng định nói, nhưng rồi lại không biết nói gì, chỉ có thể thở dài, không có linh hồn, hẳn cũng không thể cứu sống được Địch Á Lạc và Ba Nhĩ.

“Bố Lai n Đặc lúc nào sẽ trở về?” Mặc Phi Đặc hỏi.

“Còn mười ba ngày nữa, có lẽ sẽ xuất hiện ở Tiếp Nguyệt Tháp nhân gian.”

Mặc Phi Đặc khẽ gật đầu, sau đó lê chiếc xích trên đôi tay bước ra ngoài.

“Người đi đâu vậy?” Sở Thiên ngăn hãm lại, vội nói: “Thương thế trên người ngươi vừa được ta chữa khỏi, nhưng thời gian thuận lưu của ta không cách nào đẩy nhanh tốc độ lành lại vết thương của ngươi, ít nhất cần ba tháng sau ngươi mới có thể khỏi hẳn hoàn toàn.”

Với cơ thể của Mặc Phi Đặc, Sở Thiên cũng không có cách nào hơn, Sát Kiếp Giả đột nhiên thăng lên làm Chủ Thần đỉnh phong. Dựa vào thần lực chưa đến tầng thứ tư hiện nay của Sở Thiên, thực chất không thể nào khiến vết thương của hắn nhanh chóng hồi phục được.

“Đi đến mộ của hai vị huynh trưởng!”

Mặc Phi Đặc càng bước càng nhanh, “Mười ba ngày sau, ta sẽ đi Tiếp Nguyệt Tháp tìm Bố Lai n Đặc báo thù.”

Sở Thiên muốn đuổi theo, nhưng A Mạt Kỳ bên cạnh bước qua, kéo Sở Thiên lại, “Ông chủ, để hắn đi đi, trước mộ của Ba Nhĩ và Địch Á Lạc, thực lực của hắn mới có thể hồi phục nhanh hơn.”

Sở Thiên mù mờ không hiểu.

A Mạt Kỳ nói: “A Mạt Kỳ giống Bố Lai n Đặc, đều là nhờ cảnh giới ý mà thăng cấp.”

Sở Thiên cười khổ chán nản, “Cảnh giới ý gì, ta không hiểu a? Đúng rồi, lời của người thần bí hai hôm trước nói với ngươi là ý gì? Sống và chết, loạn hết lên.”

“Ta cũng là gần đây mới hiểu ra, đó là một cách để thăng cấp. Thần tộc bình thường thăng cấp lại nhờ vào đẳng cấp thần lực để tăng, còn cả sự lý giải về pháp tắc nguyên tố. Còn Bố Lai n Đặc và Mặc Phi Đặc, họ sẽ không đi lý giải về nguyên tố bản mệnh đơn nhất, mà là đi lĩnh ngộ về bản nguyên Sáng Thế Thần mà tất cả nguyên tố phải tuân thủ, ví dụ như Bố Lai n Đặc, hắn đã lĩnh ngộ được cách khiến cho tất cả các nguyên tố ngưng trệ lại.”

Sở Thiên lấy ra Long Thần quyền trượng, gõ vào đầu mình, lẩm bẩm: “Sao lại biến thành triết học gia hết thế này...”

“Cô gia!!!” La Đức Mạn dẫn theo Thí Thần Thất Hải Thú đến, ngắt đoạn nói chuyện của Sở Thiên và A Mạt Kỳ.

“Nữ thần tại thượng, La Đức Mạn thừa tướng. Phiên ngươi có thể thay đổi cách xưng hô với ta không?” Sở Thiên đã thật sự hết cách với gã này, lão rùa già cứ như sợ Bào Uy Nhĩ không thể lấy ai được nữa vậy.

La Đức Mạn trừng mắt lên, “Ít nói nhảm đi, lúc nào ngươi về nhân gian? Chúng ta đợi đi thăm vua ta đấy.”

“Hay là các ngươi về trước đi, ta còn phải đi Huyết Luyện Ngục một chuyến.”

“Ngươi còn đi Huyết Luyện Ngục làm gì?” La Đức Mạn tò mò hỏi.

“Đi tìm Kiệt Khắc Tồn!” Sở Thiên nói: “Thực lực của Sát Mông Đức đã bị tổn thất các ngươi cũng nhìn thấy rồi, còn cả người thần bí đó, hẳn rốt cuộc là ai? Điều này phải đi hỏi Kiệt Khắc Tồn rồi.”

La Đức Mạn cùn nhú mày lại, “Ài. Đúng là phiền phức a, mối thù của chúng ta và Sát Mông Đức sớm muộn cũng phải kết thúc. Đại Địa Phụ Thần lại là nghĩa huynh của Sát Mông Đức, hỏi hắn chắc chắn là không được rồi. Vậy ngươi đi sớm về sớm.”

.....

Đến Tiếp Nguyệt Tháp ở địa ngục, sau khi Sở Thiên kể hết mọi chuyện, hai con gấu trúc cũng dần mặt ra. “Chết rồi, Sát Kiếp Giả Mặc Phỉ Đặc lại hung hãn như vậy sao? Xong rồi, hiện tại tất cả những người lợi hại đều đã bị thương, ai sẽ đến đối phó với Bồ Lai n Đặc?”

Nói rồi, hai con gấu mèo bò đến trước mặt Sở Thiên, hai cái đầu mồm mồm nhìn chăm chăm vào Sở Thiên, “Người nói làm thế nào?”

“Hai vị, ta đến để hỏi hai người!” Sở Thiên lui lại một bước, tránh khỏi hai cái mặt lớn thở phà đầy hơi rượu này, bất lực nói: “Các người nói Sáng Thế Cửu Thần chỉ về một người để đối phó với Bồ Lai n Đặc, nhưng theo ta thấy, về bao nhiêu cũng vô ích, Sát Mông Đức đánh bại Mặc Phỉ Đặc còn gặp phải khó khăn, sao có thể hi vọng gì bà ta đối phó với Bồ Lai n Đặc được chứ?”

“Không thể nói như vậy được!” Con gấu trúc giải thích: “Sáng Thế Cửu Thần, người nào cũng có bí pháp riêng do Sáng Thế Thần đích thân chân truyền, rất là lợi hại, hai ngày trước có lẽ Mặc Phỉ Đặc đã chiếm được ưu thế, người thần bí đó đã cắt đứt trận đấu, nếu không Sát Mông Đức dùng bí pháp Sáng Thế Thần, kết quả cũng không nói rõ được.”

Một con gấu trúc khác vỗ vào người huynh đệ của hắn, nói: “Nhưng Sát Mông Đức cũng quá khinh địch, khiến bản thân bị thương, hiện tại cho dù bà ta có dùng bí pháp của Sáng Thế Thần, e rằng thực lực cũng đã bị suy giảm. Xong rồi, huynh đệ, chúng ta nghĩ cách để bản thể trốn vào thời không toái đạo đi.”

“Đừng vội, không phải còn một gã thần bí sao? Phất Lạp Dịch Nặc, tên đó bộ dạng thế nào, người nói ta nghe thử.”

Sở Thiên lại không hé miệng, mà hai tay khép trước ngực, ngưng kết thành một quang cầu, phía trên đang chiếu lại quá trình chiến đấu ngày hôm đó.

Đây cũng là điều tốt mà Sở Thiên có được trong ký ức của Long Thần. Chỉ cần những chuyện mà hắn tận mắt chứng kiến, hay tự mình nghe thấy, thì có thể dùng pháp tắc thời gian đưa ảnh tượng ra. Vì chiều này, Khách Thu Sa cả ngày bèn mắng tới chỗ Sở Viêm để nó sớm ngày học được, còn về nguyên nhân thì không cần phải nói nữa.

Xem xong ảnh tượng, hai con gấu trúc không nói gì. Mà là hết con này đến con khác lắc đầu, “Huynh đệ, người có quen không?”

“Không quen, Phất Lạp Dịch Nặc, người không để mắt của Phượng Hoàng Thần xem trộm à?”

“Bác Đức đã nhìn, đáng tiếc là không nhìn rõ, thần lực của đối phương quá mạnh, Bác Đức chỉ có thể nhìn thấy một tầng quang vụ thần lực.”

“Chuyện này khó rồi!” Hai con gấu trúc ngồi khoanh chân xuống đất. Người vò đầu ta, ta vò đầu người, cùng nhau lẩm bẩm, “Ngoại hình không có đặc điểm gì, trong thần tộc mười người thì có tám người có ngoại hình như vậy!”

“Dung mạo thực không thể nhìn rõ, về mặt sức mạnh hẳn lại không dùng bí pháp gì, chỉ là sức mạng Chủ Thần đỉnh phong bình thường, cũng không nhìn ra môn đạo.”

Họ gật đầu, “Vậy thì như vậy đi!”

Một con gấu trúc đứng lên, nói: “Phất Lạp Dịch Nặc, sau khi bọn ta thảo luận, thân phận của người này quả thực là thần bí! Cũng chính là chúng ta không quen hắn!”

Hai tên béo chết tiệt nhà người! Sở Thiên thầm mắng.

“Người nhất định đang mắng bọn ta trong lòng!” Kiệt Khắc Tồn cười nói: “Có điều chúng ta có thể khẳng định, hẳn rất lợi hại, ngăn cản được sát ý của Mặc Phỉ Đặc và bí pháp Sáng Thế Thần của Sát Mông Đức, trong tam giới không có mấy người làm được.”

“Có khi nào là Lạp Tắc Nhĩ hay Trương Bá Luân, là một trong số họ không?” Sở Thiên trầm ngâm nói.

“Lúc đó trên chiến trường có nữ nhân không?” Kiệt Khắc Tồn bỗng nhiên hỏi.

“Đương nhiên là có rồi!”

“Vậy thì không phải là Trương Bá Luân! Nếu như có nữ thần hấn không thể nào thật thà như vậy!” Kiệt Khắc Tồn quả quyết nói. Chính lúc Sở Thiên đang nghi hoặc tại sao hấn lại khẳng định như vậy, một con gấu trúc khác lại giải thích: “Rất lâu rất lâu về trước, thần tộc có một câu nói, đó là nam thần phải như Trương Bá Luân! Gã này thực lực không những siêu quần, hơn nữa thủ đoạn hấn dụ dỗ nữ thần cũng là đệ nhất thần tộc! Ta đã tính thử, hắc.... Hình như ngoài hậu duệ của Nguyệt Thần tộc ra, những nữ thần của thần tộc khác đều bị hấn dụ dỗ!”

Sở Thiên ghen hòng lại trợn mắt nhìn. “Tại sao lại trừ Nguyệt Thần ra?”

“Bởi vì hấn đã dụ dỗ Nguyệt Thần đời thứ nhất, chẳng lẽ sau này lại có thể tiếp tục đi dụ dỗ hậu bối của mình chứ?” Kiệt Khắc Tồn cười gian xảo nói: “Trương Bá Luân lúc đi rồi, gia tộc Ma Căn còn chưa xuất hiện, vì vậy các thần tộc vẫn luôn ngầm nghiên cứu. Nếu như Trương Bá Luân và Ma Căn cùng sống trong một thời đại, hấn có khi nào sẽ đi dụ dỗ An Cát Lệ Na không?”

“Tên này chắc chắn không phải rồi, Lạp Tắc Nhĩ thì không chắc, sau này người còn gặp lại người này, chú ý một chút đến vũ khí của hấn, thần khí của Lạp Tắc Nhĩ là chỉ hoàn (nhẫn), là rất nhiều, rất nhiều chỉ hoàn!”

Sở Thiên trầm ghi nhớ lại. Sau đó xòe hai tay ra, nói: “Còn mười ba ngày nữa, làm thế nào?”

“Không còn cách nào khác, quần ẩu thôi! Nếu như vẫn không được, người đưa người nhà đến chỗ ta, ta có thể đảm bảo người nhà người không sao, nhưng chỉ là không sao thôi. Chuyện khác thì ta không lo được.”

Có lời đảm bảo của Phán Quyết Thần Thú, Sở Thiên cũng cảm thấy yên tâm đôi chút. Sau đó rời khỏi Tiếp Nguyệt Tháp.

Bình!

Kiệt Khắc Tồn đá mạnh vào cánh cửa chính, nói với một con gấu khác: “Đúng là phiền phức rồi, người thần bí đó không nên xuất hiện.”

Con gấu trúc kia sắc mặt cũng khó coi, “Thay đổi, thay đổi hết rồi! Tương lai đã không còn là thứ mà chúng ta biết rồi.” Nói rồi, hấn dùng móng vuốt sờ vào hàng chữ trên tường —Năm thứ ba Sáng Thế Thần, Phán Quyết Thần Thú đã đá Lôi Ưng Vương mười hai cánh hoàng kim A Mạt Kỳ ở đây.” Chuyện này còn ích gì? Tương lai đã thay đổi. A Mạt Kỳ không chắc sẽ trở thành Lôi Ưng Vương nữa.”

“Tên đó rốt cuộc là ai? Lại có thể làm thay đổi tương lai xuất hiện ở đây, mẹ nó, huynh đệ chúng ta thật sự phải chuẩn bị chạy trốn rồi.”

“Chờ thêm chút đi, trong tương lai mà chúng ta biết, Bồ Lai n Đặc mười ba ngày sau sẽ giết Sát Mông Đức, Chiến Thần sẽ chiến tử để cứu Phát Lạp Dịch Nặc, trong lúc A Mạt Kỳ thân xác và linh hồn cùng bị tan biến sẽ linh ngộ được chân ý của sống chết! Chúng ta thử xem xem, nếu như những chuyện này đều không xảy ra, vậy thì chúng ta trốn!”

“Nếu như đều xảy ra hết thì sao!?”

“Nếu như đều xảy ra hết, chúng ta còn sợ gì chứ? Như vậy, tương lai vẫn sẽ giống như thứ mà chúng ta biết rồi!” Con gấu trúc chỉ vào hàng chữ, cười nói: “Nếu như tương lai không thay đổi, mười bốn năm sau, khi A Mạt Kỳ giết chết Bồ Lai n Đặc ở đỉnh Tử Nguyệt, chúng ta lấy cái này ra... Hắc hắc, phát tài

547. Chương 524:hừ! Phải Hạ Độc Rồi

Còn mười ba ngày, nhưng Sở Thiên vô cùng thận trọng triệu tập mọi người lại, vợ con cùng quản gia cùng đưa đến Huyết Luyện Ngục, tạm thời nhờ Bì Bồng bảo vệ, đợi mười ba ngày sau khi Bồ Lai n Đặc trở về, Bì Bồng sẽ cùng họ đi đến Tiếp Nguyệt Tháp tìm Kiệt Khắc Tồn.

A Mạt Kỳ mở không gian thông đạo ở hai đầu, một đến đầu toát mồ hôi, chuyện này quả là hiếm thấy ở trong thần tộc. Từng tốp gia quyến được đưa đi.

Băng quan của Mỹ Nhân Ngư đã giao cho Thí Thần Thất Hải Thú bảo vệ, nắm tên nhà Hân Mã cùng đi sau băng quan, nhưng nơi đi của họ không giống nhau, người của Cẩm Kỳ Hải đều đã đi đến cây Hỏa Diệm của gia tộc Phượng Hoàng, mà không phải là Huyết Luyện Bảo.

Sở Thiên xua tay lại tiễn một tốp người đi, trong lòng suy nghĩ, nhiều người như vậy, Phán Quyết Thần Thú có thể bảo vệ được hết không?

“Ông chủ, ta không đi!” Tốp người tiếp theo là đội hậu cần do La Tân đứng đầu, nhưng Sử Đế Phân trong đội ngũ lại không hài lòng, trong lối vào thông đạo ở Quang Minh Thánh Điện, chống hông lớn tiếng nói: “Lão nhân gia ta đã sống nhiều năm rồi, chưa từng làm cái chuyện chạy trốn bao giờ! Ta không đi, muốn đi các người đi đi!”

“La Tân, người vào thông đạo trước đi!” Sở Thiên thị ý La Tân đi trước, với chuyện đối đãi với La Tân, Sở Thiên tán đồng với quan điểm của Đặng Khăng, giữ Cách Lý Phân lại cũng giống như một con dao hai lưỡi, hơn nữa hiện tại cũng không thiếu khuyết sức mạnh của Chủ Thần như hắn, thôi thì cứ yên lòng đi Huyết Luyện Ngục đi.

Đến trước mặt Thực Thần, lão già vẫn lải nhải không ngớt, “Nhiều năm rồi, lão nhân gia ta trước nay đều chiến đấu ở tuyến đầu, lần nào không phải là anh dũng bị thương rồi bất tỉnh trên chiến trường!? Chạy trốn?? Hừ, đó không phải phong cách của Thực Thần Sử Đế Phân ta!”

Đi theo bên cạnh Sở Thiên, La Đức Mạn đang giúp đỡ “cô gia” cũng nổi nóng lên, “Ta nói này Thực Thần, bây giờ là lúc nào rồi. Chỉ dựa vào linh vực của người... Vẫn nên đi mau thôi!”

“Tiểu tử kia, người nói cái gì? Dám xem thường lão nhân gia ta phải không? Tổ tông người là ai? Nói ra, chúng ta xem xem người phải gọi ta là tăng tổ hay thái tổ!”

Sở Thiên bị hai lão đầu này cãi nhau làm cho đau đầu nhức óc, liền dùng thời gian cấm cố, giam Sử Đế Phân lại, sau đó bưng lão ném vào thông đạo. “Sử Đế Phân lão tiên sinh thân mến, trận chiến này không có phần của người!”

Nói xong, Sở Thiên tùm tùm cười nhìn La Đức Mạn, “Lão thừa tướng, cũng không có phần của người!”

“Hả? Ta cũng không thể ở lại ư?”

“Những người dưới Chủ Thần, ngoài ta và A Mạt Kỳ, những người khác đều phải đi!” Sở Thiên chỉ vào lối vào thông đạo, nhướn mày lên thị ý: Ngài muốn tự mình đi, hay là để ta tìm người “tiền” ngài?

La Đức Mạn giận dữ hừ một tiếng, một chân bước vào thông đạo, “Người tại sao phải ở lại? Người còn không bằng ta nữa kìa!”

“Lão thừa tướng, Bồ Lai n Đặc là Thần Vương, Thần Vương bắt diệt người có biết không? Nếu như có thể đánh bại Bồ Lai n Đặc, ta và A Mạt Kỳ sẽ liên thủ trục xuất hắn đi! Hiểu chưa?” Sở Thiên đẩy La Đức Mạn vào trong, “Nếu như có thể. Ta sẽ ném hắn đến mấy vạn năm sau! Để Phát Lạp Địch Nặc trong tương lai phải đau đầu!”

Nửa ngày sau, Bồ Lô Trạch đảo khổng lồ vẫn có tiếng người ồn ào, có điều những thành viên quan trọng đã sớm biến mất, những bậc nhân gia đình còn lại thì ở lại. Sở Thiên cũng không có thời gian lo cho họ, chỉ có thể thay họ cầu khẩn có người sẽ đánh bại Bồ Lai n Đặc.

Đứng trên cửa Quang Minh Thánh Điện đã không còn bóng người nào, Sở Thiên cười nói với An Cát Lệ Na đang ngược đầu nhìn bầu trời đầy sao: “Miệng hạ, người không đi Huyết Luyện Ngục sao?”

An Cát Lệ Na nhàn nhạt cười, “Người là người thông minh, sao lại hỏi một câu ngu xuẩn như vậy? Cho dù ta đi Huyết Luyện Ngục, Bì Bồng sẽ lo cho ta sao? Chi bằng ở lại đây liều mạng còn hơn.”

Sở Thiên nở nụ cười héo hắt, vẫy tay, “Mọi người đã đi rồi, đi Tiếp Nguyệt Tháp thôi.”

Bác Đức, Khảm Phổ, An Cát Lệ Na, và cả A Mạt Kỳ. Sở Thiên chỉ mang theo bốn người họ.

Đi tới khu rừng trên không, gia tộc Lai Nhân Cấp Đặc rõ ràng đã nhận được tin tức. Nơi này đã trở thành nơi vườn không nhà trống, chỉ là không biết tại sao họ không đến tị nạn ở chỗ Sở Thiên, khu rừng trên

không tựa như một đám mây xanh mát, chỉ có bốn vị Thái Thần Cự Lực Thần canh giữ ở nơi nối liền Tiếp Nguyệt Tháp.

Thấy Sở Thiên đến, thủ lĩnh Thái Thần bước lên một bước, đặt ngang cánh tay chặn lại Sở Thiên, nói: “Long Thần miện hạ, chủ nhân đang giúp bằng hữu chữa thương, xin ngài hãy đi đến Nguyệt Thần Điện nghỉ ngơi vài ngày.”

“Ta có chuyện gấp muốn gặp Đặng Khăng đại ca, phiền các người vào bẩm báo một tiếng!”

Các Thái Thần đồng loạt giơ hai tay ra, chặn lại đường đi của Sở Thiên. “Long Thần miện hạ, chủ nhân đã hạ lệnh, trong vòng mười ba ngày, ngài sẽ không gặp bất cứ ai!”

Nữ thần tại thượng! Trong vòng mười ba ngày này còn có ai sẽ đến đây nữa chứ? Chỉ có một mình Phát Lạp Dịch Nặc hần, Đặng Khăng làm như vậy đã nói rõ là không muốn gặp Sở Thiên.

Sở Thiên nheo mắt lại, nói: “Đặng Khăng đại ca đang chữa thương cho bằng hữu nào? Sát Mông Đức sao?”

“Đúng vậy!”

“Sát Mông Đức đến một mình sao?”

“Không, Sát Mông Đức miện hạ còn đem theo một hậu duệ của bà ấy là Liên Thành, lúc này Liên Thành miện hạ cũng đang nghỉ ngơi ở Nguyệt Thần Điện.”

Sở Thiên liếc nhìn Tiếp Nguyệt Tháp, thần lực cảm cố phát ra trên thân tháp vẫn còn, “Có một thần tộc bạch bào, đầu đội mũ lụa cũng đến đây sao?”

“Chúng ta không nhìn thấy thần tộc nào giống như miện hạ miêu tả.”

Người thần bí đó quả nhiên không thể hi vọng gì a! Sở Thiên lại nhìn bốn phía, phát hiện trong Nguyệt Thần Điện phía xa có bóng người bước đi, nhìn ra thì đúng là Liên Thành. Thế là Sở Thiên cười nói: “Bốn vị, đã đến lúc này rồi, Đặng Khăng đại ca sao vẫn không giải trừ thần lực cảm cố ở đây?”

Thái Thần cười nói: “Miện hạ nên hiểu, Sát Mông Đức miện hạ bị thương, Liên Thành miện hạ vì tam giới nên đã mời đến một số bằng hữu để trợ chiến, còn bằng hữu của hần và bằng hữu của miện hạ ngài lại có chút hiểu lầm.

Chủ nhân chỉ có thể giải trừ cảm chế sau mười ba ngày nữa.”

“Liên Thành còn có bằng hữu ư?” Sở Thiên khẽ kinh hãi trong lòng, đám người mà Tử Thần để lại, đều đã bị tiêu diệt rồi, Liên Thành tìm được người ở đâu nữa?

“Đều là những thần tộc mới (tân thần tộc), tuy rằng thực lực thấp kém, nhưng có thể chiến đấu vì an nguy của tam giới, đều là những thần tộc đáng được khâm phục!” Thái Thần trả lời như đã được lập trình, có điều có thể là hần đã theo Đặng Khăng nhiều năm, không biết cách nói dối, rõ ràng không có lòng tin với câu nói của mình.

Sở Thiên cười, thì ra là Liên Thành tìm một đám tiểu lâu la vớ vẩn lên chiến trường nạp mạng, chẳng trách mà Thái Thần ngại nói ra.

“Đã như vậy, ta không làm phiền bốn vị nữa, chúng ta tự mình đến Nguyệt Thần Điện là được rồi.”

Sở Thiên chấp tay cáo lui, các Thái Thần cũng không quên dặn dò: “Miện hạ. Bố Lai n Đặc sắp trở về, ngài nên lấy tam giới làm trọng, đừng gây chuyện tranh chấp nữa.”

Sở Thiên mỉm cười đồng ý, nhưng vừa xoay người rời khỏi tầm mắt của Thái Thần, hần lại cười lạnh hỏi Chiến Thân, “Nếu như mọi người không có thần lực, người có lòng tin đánh bại được đám người Liên Thành không?”

“Bệ hạ yên tâm, hiện tại mọi người đều là người bình thường, chỉ dựa vào vũ kỹ ta không sợ bất cứ ai!”

“Tốt!” Sở Thiên nheo mắt lại, lấy một bình thuốc từ trong giới chỉ phân phát cho từng người.

An Cát Lệ Na nhú mày lại, nàng tinh thông tất cả nguyên tố các hệ, dĩ nhiên rất quen thuộc với những thứ trong bình này, “Phát Lạp Dịch Nặc, ngươi muốn hạ độc! Hừ! Đường đường là Long Thần lại có thể làm ra những chuyện hèn hạ như vậy sao?”

Bác Đức lại không có phản đối gì với chuyện này, trái lại còn nói giúp Sở Thiên: “Thì sao nào? Tộc trưởng của gia tộc Ma Căn còn không chịu hạ độc sao? Phụ hoàng tại thượng, liệt tổ liệt tông gia tộc Phượng Hoàng tại thượng! Đây đúng là một tin mật trong thần tộc!”. An Cát Lệ Na sắc mặt lạnh băng, nghĩ một hồi, lại nuốt cục tức này, mỉm cười. Không ngờ Bác Đức lại nói thêm: “Miễn hạ đừng có quên nhé, ngươi còn nợ ta một chuyện không trái với tôn nghiêm của Chủ Thần đấy! Hi, còn về là chuyện gì, sau này sẽ nói cho ngươi biết!”

An Cát Lệ Na nhú chặt mày lại, không đáp lời, cùng Sở Thiên đi vào Nguyệt Thần Điện được mô phỏng làm lại.

“Ha ha, sự đệ cuối cùng ngươi đã đến, lần này huynh đệ chúng ta có thể liên thủ rồi, đúng là chuyện tốt!” Liên Thành sớm đã phát hiện Sở Thiên đi đến, mở cửa lớn dẫn đầu đám người ra đón.

Thấy Liên Thành, Sở Thiên trực tiếp coi hắn là một kẻ đã chết, nhưng lại không thể không lưu ý đến hai mươi thần tộc mới ở sau lưng Liên Thành, những thần tộc mới này kế thừa cơ thể Huyết Luyện thú có lẽ chỉ có thần lực tăng thứ ba, thứ tư, nhưng trong trận pháp cấm cố của khu rừng trên không này, thần lực không có tác dụng, đánh nhau ở chỗ này là đổ về cái gì? Về cơ thể! Vì vậy đám thần tộc mới có cơ thể to lớn này khiến Sở Thiên phải nhíu mày lại.

Khuôn mặt tươi cười, Sở Thiên nói: “Sư huynh khách sáo rồi, Ba Đế sư phụ lão nhân gia người vẫn khỏe chứ?”

Liên Thành thở dài, đau thương nói: “Lão nhân gia đã qua đời ở U Minh sơn rồi.”

Sở Thiên trong lòng cười thầm không ngớt, thì ra Ba Đế đã chết trong loạn quân, tốt, ác khí năm xưa đã giảm đi một nửa!

“Ha! Vị bằng hữu này thật cường tráng!” Sở Thiên đâm vào ngực một thần tộc mới một cái, sau đó vỗ vào mấy người bên cạnh hắn.

Giả tạo khách sáo vài câu, Sở Thiên đưa tay ra, nắm lấy tay Liên Thành cùng đi lên trước.

Ăn bữa cơm trong đại sảnh Nguyệt Thần Điện, Sở Thiên chọn một phòng để ở, vừa bước vào phòng, hắn đã vội rửa tay, trong miệng không ngừng cảm thán: “Liên Thành lại dám bắt tay với ta! Ha ha... Mẹ nó, độc được này của Ba Bác Tát đúng là nóng tay!”

Đêm khuya thanh vắng, một góc sân vang lên tiếng kêu thảm thiết liên miên. Sở Thiên nằm trên giường, rất hạnh phúc lắng nghe tiếng kêu thảm ấy. Không có thần lực khử độc, lão tử sẽ độc chết các ngươi!

Đúng lúc Sở Thiên đang đắc ý, một tiếng “bùm” lớn vang lên, có lẽ là cánh cửa chính của Nguyệt Thần Điện bị phá ra, tiếp theo đó nghe thấy tiếng của Liên Thành, “Tổ tiên cứu ta!”

Chiến Thần ngay sát vách gỗ cửa, thấp giọng nói: “Bệ hạ, có cần ta đi khử hắn?”

“Không cần đâu!” Sở Thiên trở người xuống giường, đẩy cửa ra, “Hiện giờ Đại Địa Phụ Thần nên gặp ta rồi! Đi!”

Lúc này, bốn vị Thái Thần quả nhiên không ngăn Sở Thiên vào Tiếp Nguyệt Tháp.

A Mạt Kỳ công Sở Thiên bay vào trong, Sát Mông Đức trong đó đang giận dữ nhìn Sở Thiên, còn Liên Thành đứng ở sau Sát Mông Đức đã vô sự.

Mỉm cười, Sở Thiên không cảm thấy ngạc nhiên, nếu như thủ đoạn đơn giản như vậy có thể giết chết Liên Thành, vậy thì hắn đã không phải là Hải Thần rồi. Thậm chí Sở Thiên còn nghi ngờ, Liên Thành có thể không bị trúng độc, mà là cố tình diễn kịch để lừa lấy sự thông cảm đồng tình của Sát Mông Đức và Đặng Khăng.

Có điều không cần quan tâm vì mục đích gì. Sở Thiên bức Đặng Khăng phải gặp hắn đã đạt được rồi.

“Phất Lạp Định Nặc miện hạ, hiện tại Bồ Lai n Đặc sắp trở về, mọi người cần phải đồng tâm hiệp lực mới phải!” Đặng Khăng nói mang theo chút tâm tình không vui.

“Đạo lý này ta hiểu!” Sở Thiên thần nhiên cười nói: “Chỉ là hiểu lầm mà thôi, ha ha, Đặng Khăng đại ca, tiểu đệ có chuyện muốn thỉnh giáo Sát Mông Đức miện hạ, người không chịu gặp ta, ta cũng không thể đợi đến ngày Bồ Lai n Đặc trở lại mới hỏi, vì vậy mới nghĩ ra hạ sách này.”

“Hừ!” Sát Mông Đức hừ nhạt một tiếng, “Tổ tiên của ngươi, Thời Không Long Thần có lẽ mới có tư cách thỉnh giáo ta!”

“Nữ thần tại thượng!” Sở Thiên liếc nhìn bộ dạng cuồng ngạo của Sát Mông Đức, tặc lưỡi nói: “Sát Mông Đức, ta không nói nhiều lời nữa, nhạc phụ ta, chủ nhân của ngươi hiện tại thế nào rồi?”

548. Chương 525:sự Trở Về Của Bồ Lai N Đặc (thượng)

Đại Địa Phụ Thần cũng nhú mày lại, câu nói vừa rồi của Sở Thiên quả thực là quá cuồng vọng, ‘Nhạc phụ của ta, chủ nhân của ngươi thế nào?’ Nói trắng ra thì chẳng còn ý nào khác ngoài: Sát Mông Đức ngươi chỉ là một kẻ con chó giữ nhà của ta mà thôi, không có tư cách sửa nhiều với chủ nhân.

Sát Mông Đức thừa biết nhạc phụ của Sở Thiên nhắc đến là ai, ngày trước khi Ái Lệ Ti ở trước mặt mọi người tuyên bố gả cho Sở Thiên, bốn vị Thái Thần Cự Lực có thể làm chứng, ai cũng không thể tìm ra được kẻ hở nào. Vì vậy Sát Mông Đức giận dữ hừ một tiếng, đè nén cơn giận của mình nói: “Nghĩa phụ có thân dụ, ta không thể tiết lộ hành tung của lão nhân gia người!”

Đặng Khăng cũng gật đầu nói: “Phất Lạp Định Nặc, Sát Mông Đức không hề gạt ngươi, cho dù là ta, cũng không thể nào biết được nơi hạ lạc của nghĩa phụ từ trong miệng bà ta!”

Quý mới biết ngươi là không biết thật hay không chịu nói! Sở Thiên thâm suy nghĩ, cười nói: “Vậy sức khỏe của lão nhân gia người vẫn tốt chứ?”

“Ha ha! Buồn cười, nghĩa phụ lão nhân gia người là Sáng Thế Thần, người có thần lực Sáng Thế cứu trùng, sức khỏe của người có thể không tốt hay sao?” Sát Mông Đức cười nhạo nói.

“Ha ha, quả thực ta đã hỏi thừa rồi!” Sở Thiên nheo mắt lại, nói: “Vậy bằng hữu của ngươi đâu? Chính là người mặc bạch bào ngày hôm qua?”

“Hả?” Đại Địa Phụ Thần thoáng sửng sốt, quay đầu hỏi Sát Mông Đức, “Ngươi không phải trở về một mình sao?”

Sở Thiên trong lòng mừng rỡ, thì ra Đặng Khăng không biết thần tộc thần bí đó, nói như vậy, Sát Mông Đức và Đặng Khăng không phải chung một lòng, vậy thì dễ đối phó rồi, “Đúng vậy, Đặng Khăng đại ca ngươi không biết sao? Sát Mông Đức chiến đấu với Mặc Phỉ Đặc, nếu không phải vị thần tộc mặc bạch bào đó, chỉ e rằng Sát Mông Đức miện hạ có thể sống trở về nhờ ngươi trị thương cho cũng chưa biết được.”

“Hừ! Chỉ giết một tên Mặc Phỉ Đặc nhỏ nhoi, ta vẫn không cần người khác phải giúp đỡ!” Sát Mông Đức còn chưa dứt lời, Đặng Khăng đã sa sầm mặt xuống: “Sát Mông Đức, người cùng ngươi trở về là ai? Ngày đó chỉ có Trương Bá Luân, Lạp Tắc Nhĩ và người đi cùng Phụ Thần, là người nào trong số họ?”

Sát Mông Đức trợn mắt nhìn Sở Thiên, tiện miệng nói: “Là Trương Bá Luân, hẳn còn có chuyện khác, vì vậy chưa đến gặp ngươi!”

“Nhạc phụ đại nhân tại thượng!” Sở Thiên phô trương nói lớn, nhìn chăm chú vào Sát Mông Đức, “Miện hạ, hôm nay cuối cùng ta đã hiểu một câu ngạn ngữ trên đại lục Huyền Thú này có ý nghĩa gì rồi, thủy pháp vô tướng. Quả nhiên, Sát Mông Đức miện hạ tu luyện thủy hệ bí pháp ngay cả nói dối cũng không biết đỏ mặt!”

“Phất Lạp Định Nặc, bốn miện hạ cần thiết phải nói dối với một Hạ Vị Thần như ngươi sao? Thật không biết tốt xấu!” Sát Mông Đức không nén lại cơn tức, nói với Đặng Khăng: “Đại ca, mở cấm cố ra, để ta giết hắn!”

“Sắt Mông Đức, hần là con rể của Sáng Thế Phụ Thần!” Đặng Khăng có vài phần không vui, chần ngang tay chặn Sắt Mông Đức đang xoa nắm quyền để chuẩn bị giết người, trầm giọng nói: “Phất Lạp Dịch Nặc, người dựa vào gì mà nói Sắt Mông Đức nói dối?”

Sở Thiên cười nói: “Xin Đặng Khăng đại ca trừ bỏ một phần cảm chế. Ta sẽ dùng bí pháp ảnh tượng thời không của Long tộc để người nhìn thử thì biết.”

Xem qua ảnh tượng của Sở Thiên, Đặng Khăng trầm ngâm chốc lát, rồi nghiêm nghị nói: “Quả nhiên cử chỉ không giống Trương Bá Luân, cũng không giống Lạp Tắc Nhĩ. Sắt Mông Đức, hần rốt cuộc là ai?”

Sắt Mông Đức quay đầu lại, thấp giọng nói: “Dựa vào cái gì mà bắt ta nói cho người biết?”

“Đặng Khăng đại ca, quê hương ta có một câu nói, biết người biết mặt không biết lòng! Ha ha!” Sở Thiên nói đến đây thì dừng, không tiếp tục nói thêm, mà là tủm tủm cười nhìn họ.

“Hay cho câu biết người biết mặt không biết lòng! Phất Lạp Dịch Nặc sư đệ, câu nói này dùng cho người cũng thích hợp chứ nhỉ?” Sắt Mông Đức ghen lời, Liên Thành lại thay bà ta đáp lời: “Cái khác không nói, người mở miệng là gọi Đại Địa Phụ Thần là huynh trưởng, nhưng lại ngậm tư thông với Hải Vương Biển Cầm. Lẽ nào người không biết con gái của Đặng Khăng miện hạ...”

“Liên Thành sư huynh!” Sở Thiên ngắt lời Liên Thành, nói: “Linh hồn của người rốt cuộc là chuyện gì? Rất mạnh sao, hình như ta đã nghe nói qua, người nào đó đã trộm bí pháp linh hồn của gia tộc Lang Thần, thật không biết trong mắt hần còn còn Lang Thần hay không. Còn có Nguyệt Thần nữa không, còn có người bá phụ của Nỵ Khả miện hạ nữa không?”

“Đủ rồi!” Đặng Khăng quát: “Còn mười hai ngày nữa là Bồ Lai n Đặc sẽ quay trở lại, trong vòng mười hai ngày này ta sẽ cố hết sức giúp người trị thương, nhưng ta hi vọng sau mười hai ngày, vị bằng hữu đó của người cho dù không giúp, cũng đừng nguy hại đến tam giới! Phất Lạp Dịch Nặc, ta cũng không hi vọng lại có chuyện có người trúng độc xảy ra!”

Người đáng sợ thường không dễ giận, Đặng Khăng một khi đã phát hỏa, khí thế uy hiếp đã khiến mọi người không nói ra lời.

Khoát tay một cái, Đặng Khăng gọi bốn vị Thái Thần lại, “Các người chia làm hai tổ, lần lượt trông coi Hải Thần và Long Thần!”

.....

Sở Thiên và đám người Liên Thành được đưa đến Nguyệt Thần Điện, vẫn không cách nhau quá xa, có điều giữa họ lại bị Thái Thần chia tách.

Những ngày khổ sở chờ đợi trôi qua rất nhanh, mười hai ngày chớp mắt cũng qua đi.

Sáng sớm, Sở Thiên ở trong sân hoạt động tay chân, chuẩn bị khai chiến, nhưng phần nhiều cũng chỉ là tính hình thức, ý nghĩa thật sự hần ở đây chẳng qua là xem thử, có cơ hội lại có thể trục xuất Bồ Lai n Đặc, nếu như đánh nhau thật, với sức mạnh Hạ Vị Thần hiện nay, nhiều nhất cũng chỉ có thể giữ được tính mạng của mình mà thôi.

Hai vị Thái Thần đi theo sau Sở Thiên, nửa bước không rời. Sở Thiên cũng không úy kỵ họ, trên quảng trường trung ương Nguyệt Thần Điện gọi mọi người tề tựu lại, dặn dò: “Mọi người hãy nhớ đây, chủ lực đối phó với Bồ Lai n Đặc là Sắt Mông Đức, chúng ta chỉ là đến giúp thôi. Đừng có liều mạng, A Mạt Kỳ, người lưu ý một chút, nếu như chuyện không ổn, lập tức rời khỏi mở thông đạo đi đến chỗ Phán Quyết Thần Thú!”

“Rõ!” A Mạt Kỳ đang lau lại Phan Quyết Ứng Dao đáp.

Ầm!

Cả Tiếp Nguyệt Tháp cơ hồ như lay động, ngay cả khu rừng trên không cũng bắt đầu lay chuyển.

Bùm một tiếng, tường tháp của Tiếp Nguyệt Tháp từ trong ra ngoài bị nứt một lỗ hổng, tiếp theo đó có một nhân ảnh bay ra.

“Là phụ hoàng ta!” Bác Đức đã nhận ra hình dáng của bóng người đó.

Sở Thiên cả kinh, Bồ Lai n Đặc sao lại trở về sớm như vậy? Lẽ ra phải còn nửa ngày nữa.

Bồ Lai n Đặc từ trong không trung khựng người lại, vai khẽ run, chậm rãi vung Vĩnh Hằng Kiếm trong tay, cười nhạt nói: “Ta đã trở về!”

“Bồ Lai n Đặc, trốn đi đâu? Mau chịu chết đi!” Sát Mông Đức cũng từ trong Tiếp Nguyệt Tháp đi ra, nộ khí xung thiên, vừa rồi bà ta còn đang trong giai đoạn chuẩn bị cuối cùng, ai ngờ trong tháp bỗng nhiên mở ra không gian thông đạo, tiếp theo đó Bồ Lai n Đặc xông ra. Nếu không phải Bồ Lai n Đặc không muốn ám sát, e rằng bà ta hiện giờ đã không còn cả thi cốt.

Trường kiếm của Bồ Lai n Đặc vạch một đường kiếm trong không khí. Chặn lại Sát Mông Đức đang lao đến, sau đó thì không còn để ý đến bà ta, mà nhìn Tiếp Nguyệt Tháp nói: “Đặng Khăng, ta đã hoàn toàn áp chế được Bác Đức, không còn nỗi lo nào nữa, ta và ngươi có thể rảnh tay đấu một trận rồi.”

“Bồ Lai n Đặc, đối thủ của ngươi là ta!” Sát Mông Đức bị sự khinh thị của Bồ Lai n Đặc khiến cho nổi giận, hai tay vung lên, phân ra mấy chục phân thân.

Bồ Lai n Đặc vẫn không để ý đến bà ta, cười nhàn nhạt: “Ngươi còn không chịu rời khỏi Tiếp Nguyệt Tháp sao? Cũng tốt, ta sẽ hủy cả tòa tháp này!”

Nói đến đây, phân thân của Sát Mông Đức đã ập đến trước mặt của Bồ Lai n Đặc, chỉ thấy Vĩnh Hằng Thần Vương tay phải cầm kiếm để sau lưng, người bất động, tay trái khẽ đẩy, biến ra mấy mươi cánh tay, mỗi cánh tay đấu với một phân thân, bắt tất cả ảnh tượng thủy nguyên tố của Sát Mông Đức.

“Phân thân, chẳng qua chỉ là chút tài vật mà thôi, chia càng nhiều. Sức mạnh càng phân tán, Sát Mông Đức, nhiều năm như vậy rồi, ngươi vẫn không có chút tiến bộ gì!”

Phụt! Phụt!

Một chuỗi âm thanh nặng nề vang lên, tất cả thủy nguyên tố phân thân đều bị bóp nát trong tay của Bồ Lai n Đặc, bọt nước bắn ra ngập trời, có điều hắn đã để lại bản thể, thuận tay ném văng Sát Mông Đức ra ngoài.

Sát Mông Đức va vào Tiếp Nguyệt Tháp, trong lòng thâm kinh hãi, vội vàng vươn hai tay ra trước, sau đó kéo mạnh về sau, “Lấy danh nghĩa của ta, thu!”

Bọt nước trong không trung không nhúc nhích, dường như tất cả đã ngừng trệ lại.

“Chuyện gì vậy!?” Sát Mông Đức lại kinh ngạc, vừa rồi bà ta chia một phần sức mạnh để hóa thành phân thân, vốn muốn dương oai một chút với Bồ Lai n Đặc. Nhưng ai ngờ không những trở về tay không, hơn nữa sức mạnh phân ra cũng không thể nào thu về.

“Ha ha!” Bồ Lai n Đặc lắc đầu cười khở. Bất cứ ai cũng có thể nghe ra sự chán nản của hắn. “Ài, ngay cả thần lực Vĩnh Hằng của ta cũng không nhận ra, ta không có hứng thú động thủ với ngươi! Nhưng ngươi là Sáng Thế Cửu Thần, có tư cách có sinh mệnh vĩnh hằng. Vì vậy, ta không giết ngươi! Có lẽ sau này ngươi sẽ có tiến bộ, vẫn có thể làm đối thủ của ta, có điều hiện tại, ngươi vẫn nên đi đi.”

Nói rồi, mấy mươi cánh tay Bồ Lai n Đặc biến ra đã hợp làm một, lại vung tay lần nữa, các bọt nước trong không trung đã trở về với Sát Mông Đức.

Nhục nhã, hết sức nhục nhã, thu hồi sức mạnh lại cần đối thủ giúp đỡ, Sát Mông Đức xem nó là một sự sỉ nhục lớn.

Thu lại tất cả sức mạnh, Sát Mông Đức sầm mặt lại, giận dữ nói: “Ta không xứng làm đối thủ của ngươi! Được! Được! Bồ Lai n Đặc, bốn miện hạ sẽ để ngươi thua tâm phục khẩu phục!”

Cơ thể của Sát Mông Đức hóa thành một vũng nước tụ, tiếp theo đó, mặt nước càng lúc càng lớn, giống như sóng triều bổ vào Bồ Lai n Đặc.

Tay phải để sau lưng của Vĩnh Hằng Thần Vương đảo thành từng đóa kiếm hoa, trường kiếm đã để ngang bên người, “Hủ cốt nhược thủy? Ha, đây còn có chút ý nghĩa, cũng tốt, Đặng Khăng, vậy thì người hãy đánh giá trước một chút về thần lực Vĩnh Hằng của ta!”

Bố Lai n Đặc vẫn không nhúc nhích, mặc cho Sắt Mông Đức bao trọn hấn lại.

Sắt Mông Đức đã hóa thành nước cười gian ác nói: “Bố Lai n Đặc, nếu người đã muốn chết thật! Hôm nay kẻ không còn thi cốt sẽ là người!”

Dứt lời, một tụ nước bốc lên hắc khí, sóng nước bắt đầu cuộn cuộn.

Bố Lai n Đặc lặng yên lơ lửng trong nước, trơ mắt nhìn, dường như đang dò xét đặc điểm của tụ nước. Sau một lát, hấn đã lên tiếng, “Sắt Mông Đức, nếu như chỉ có thế này, ngay cả tư cách vĩnh hằng của người cũng không còn rồi! Ta cho người một cơ hội cuối cùng, lấy hết thực lực của người ra đi!”

Ở cửa Nguyệt Thần Điện, Sở Thiên nghe thấy câu nói của Bố Lai n Đặc, thầm tắc lưỡi, nữ thần tại thượng, mười mấy ngày trước Sắt Mông Đức đã dùng chiêu này khiến cho Mặc Phi Đặc đứt gân đoạn cốt, Bố Lai n Đặc lại không hài lòng với nó. Không then là tên điên!

Hai vị Thái Thần chợt liên thủ đứng ngay trước mặt Sở Thiên, “Long Thần miện hạ, chủ nhân sắp giải trừ cấm cố rồi, Bố Lai n Đặc phải nhờ mọi người rồi.”

549. Chương 526: Sự Trở Về Của Bố Lai N Đặc (trung).

Theo giọng nói của Đặng Khăng, thổ nguyên tố mật độ cao trong khu rừng trên không đang nhanh chóng rút đi, những nguyên tố bị hạn chế lúc trước cũng đã khôi phục lại sự sống.

Sở Thiên ấn tay lên thân cây bên cạnh, khẽ đưa một trảo, thân cây cứng như thép bị gãy theo trảo thủ của hấn, Sở Thiên gật đầu, “Thần lực đã phục hồi rồi, Khảm Phổ, An Cát Lệ Na, hãy giúp Sắt Mông Đức một tay trước đã, Bác Đức miện hạ và A Mạt Kỳ sẽ ở lại đây với ta.”

Chiến Thần và An Cát Lệ Na phi thân lên, Bác Đức vội kêu lên: “Ta cũng đi.”

“Người chờ chút!” Sở Thiên quát: “Người đi rồi, ai bảo vệ ta và A Mạt Kỳ, ở đây còn có một Hải Thần nữa!”

Bác Đức nghĩ lại, Sở Thiên nói có lý, vì vậy không còn tranh đi đâu nữa. Nhưng ý thực sự của Sở Thiên, có lẽ chỉ An Cát Lệ Na đang cười lạnh mới hiểu.

Khảm Phổ đầu tiên bay đến trước mặt vũng nước tụ, vừa định ra tay, không ngờ Sắt Mông Đức quát: “Khảm Phổ, rút ra, bốn miện hạ chỉ cần thêm nửa giờ nữa sẽ có thể luyện hóa hấn! Không cần người giúp!”

Khảm Phổ sững sốt, ngay lập tức giận tím mặt, dường như là Chiến Thần đã hạ mình cùng người khác giáp công đối thủ, đây đã là chuyện bất đắc dĩ rồi. Không ngờ lòng tốt lại còn bị nhục mạ.

Sở Thiên xa xa ở ở Nguyệt Thần Điện, khoảng cách xa đến nghìn thước, không thể nào chỉ huy được từ phía xa, Chiến Thần muốn giết Sắt Mông Đức, nhưng không có chỉ thị, nhất thời đứng nguyên tại chỗ.

An Cát Lệ Na cũng bay đến trước vũng nước tụ, thoáng quan sát tình hình, lạnh lùng nói: “Khảm Phổ, còn ngây ra đó làm gì? Mệnh lệnh của Phất Lạp Dịch Nặc là giết Bố Lai n Đặc, người ngại Sắt Mông Đức la ó cái gì!?”

“Hiểu rồi!” Khảm Phổ sau đó kéo Chiến Thần Kích. Ánh kích đâm ra. Còn An Cát Lệ Na tay cầm song kiếm tượng trưng, lần lượt dùng hai nguyên tố phong lôi tấn công Bố Lai n Đặc trong vũng nước tụ.

“Cường độ thế này còn chút thú vị!” Bố Lai n Đặc nhàn nhạt cười, cơ thể lơ lửng trong vũng nước chợt động, nhưng đúng lúc hấn vừa giơ trường kiếm lên, Sắt Mông Đức chợt quát: “Cút hết ra cho bốn miện hạ! Hấn là đối thủ của ta!”

Phụt! Phụt!

Từ trong vũng nước tụ bắn ra hai đạo thủy tiễn, lần lượt lao vào Khảm Phổ và An Cát Lệ Na.

Chiến Thần cũng không tránh né, lưỡi kích rung một cái, đánh tan đạo thủy tiễn đó, còn An Cát Lệ Na không dám đối diện phản kháng, xoay người một cái, tránh khỏi thủy tiễn.

Bố Lai n Đặc chợt thở dài, “Nhật nhèo, đúng là nhật nhèo! Sắt Mông Đức, người làm ta quá thất vọng rồi! Giờ phút sống chết mà người lại giữ tính ương bướng tấn công cả viện thủ của mình, lòng dạ hẹp hòi như vậy, người mãi mãi không thể thành Thần Vương!”

“Hừ! Với bí pháp của nghĩa phụ, sớm muộn ta cũng sẽ thành Thần Vương! Cho dù không phải Thần Vương, ta cũng giết người dễ như trở bàn tay!”

“Sắt Mông Đức!” Giọng nói Đặng Khăng giận dữ vang lên trong Tiếp Nguyệt Tháp, tuy rằng không thể tận mắt nhìn thấy, nhưng đối với thần mà nói, có lúc chỉ cần dựa vào khí tức thì có thể cảm nhận được tất cả, “Vì tam giới, mong người toàn lực nghênh chiến! Vừa rồi nếu không phải Bố Lai n Đặc nương tay, khi người bắn ra thủy tiễn thì đã chết rồi!”

“Nói đùa!” Sắt Mông Đức khinh bỉ nói: “Ta sao có thể quên bảo vệ mình?”

“Sai rồi, các người đều sai rồi! Ha ha!” Bố Lai n Đặc từ từ bay ra khỏi vũng nước tụ, Sắt Mông Đức lại không thể ngăn cản hẳn một chút nào, Vĩnh Hằng Kiếm vụt hiện quang mang màu bạc nhàn nhạt. Hắn mỉm cười nói: “Vừa rồi nếu như ta muốn giết Sắt Mông Đức, ả có phân tâm hay không kết quả cũng như nhau thôi, được rồi, Đặng Khăng, xem ra ta không giết Sắt Mông Đức, người cũng không chịu ra đây! Vậy thì ta sẽ làm theo ý nguyện của người!”

Hoàn ngang thân trên không trung, lưỡi kiếm của Bố Lai n Đặc cắm vào trong vũng nước tụ, sau đó khẽ ngoáy, hóa thân của Sắt Mông Đức giống như một con rắn nước bị nhảy ra, chuyển động theo hướng rung động của Vĩnh Hằng Chi Kiếm.

An Cát Lệ Na đẩy Khảm Phổ, quát: “Mau động thủ!”

Khảm Phổ giương kích xông lên, nhưng lại bị cánh tay không cầm kiếm của Bố Lai n Đặc giữ lại.

“Ài, Bố Lai n Đặc, ta vẫn đánh giá thấp người rồi! Không ngờ thực lực của người không những không bị tụt lùi, ngược lại còn mạnh hơn!”

Hai tay của Bố Lai n Đặc đồng thời áp chế hai đối thủ, nhưng lại ngược đầu nhìn theo hướng Tiếp Nguyệt Tháp, ở trong tầm mắt là một bầu trời xanh biếc vô tận. “Ha ha, những thứ này đều là do Tư Đặc n và Lạp Lý Bác Đức ban cho ta. Tư Đặc n đã phong ấn ta hơn vạn năm, cho ta thời gian để tĩnh tâm suy ngẫm ý nghĩa của vĩnh hằng. Bắt đầu từ bảy năm trước, Lạp Lý Bác Đức lại không ngừng đấu tranh với linh hồn của ta, không ngừng nghỉ một giây phút nào, không những đã khiến ta khôi phục thực lực, cũng đã hoàn toàn thông suốt những linh ngộ của hơn vạn năm nay! Hiện nay...”

Bố Lai n Đặc thu ánh mắt hướng về lỗ hổng trên Tiếp Nguyệt Tháp, quát lớn: “Đặng Khăng, ta cần một đối thủ giúp ta thăng cấp lên Thần Hoàng cấp tám, người có thể giúp ta không?”

“Nếu như ta ra khỏi tháp, tam giới sẽ bị hủy trong chớp mắt! Bố Lai n Đặc miện hạ suy nghĩ lại đi!”

“Những lời đã nói, ta không muốn nói lại, Đặng Khăng, dám kiến hôi đó không đáng để người bảo vệ! Những cường giả có thể sống trong khi tam giới bị hủy diệt, người không cần phải bảo vệ...”

Đột nhiên, Bố Lai n Đặc cười, không còn nói chuyện với Đặng Khăng nữa, trường kiếm rung động không ngừng, đẩy Sắt Mông Đức ra, cũng bức lui Chiến Thần.

Nhìn chân trời phía xa, Bố Lai n Đặc vui vẻ nói: “Thật may mắn! Trong tam giới vẫn còn cường giả như vậy!”

Leng keng, leng keng!

m thanh tiếng xiềng chạm nhau thấp thoáng vang lên, Mặc Phỉ Đặc đôi mắt nhắm nghiền lẳng không đập mây đi tới.

“Người là Mặc Phỉ Đặc, địa ngục ma thú nhân lúc ta đánh nhau với Bác Đức đã chạy trốn hôm đó! Đúng không!?” Bố Lai n Đặc ngửa mặt cười: “Trên người người có thứ giống với ta, ta thích đối thủ như người!”

“Ta đến để giết ngươi!” Dứt lời, Mặc Phi Đặc không nói gì thêm, đứng cách Bồ Lai n Đặc một khoảng hơn trăm thước, ngưng thần tập trung vào đối thủ.

Nhưng lúc này, Sát Mông Đức bị Bồ Lai n Đặc ném đi đã biến lại hình người, giận dữ quát: “Các ngươi tránh ra cho ta, ta sẽ giết hẳn! Bí pháp Sáng Thế Thần! Thủy Chi Hồn!”

Chỉ thấy Sát Mông Đức giương cao hai tay, lòng bàn tay đối nhau, thủy nguyên tố xung quanh nhanh chóng tụ lại trong lòng bàn tay, thậm chí Vùng biển vô tận dưới khu rừng trên không, sóng nước cũng cuộn cuộn, bắt đầu chuyển động lên trên.

Hai vị Thái Thần bên cạnh Sở Thiên vội nói với Sở Thiên: “Long Thần miện hạ, chúng ta mau vào Tiếp Nguyệt Tháp!”

Dứt lời, không đợi Sở Thiên đồng ý, hai người đã chia sang hai bên, lần lượt kẹp Sở Thiên và A Mạt Kỳ, đưa họ lên Tiếp Nguyệt Tháp, Bác Đức nghe thấy tiếng gọi của Sở Thiên, cũng theo đó bay vào.

Ầm, ầm!

Hai Thái Thần khác cũng bảo vệ Liên Thành và đám lâu la của hắn trốn vào trong, đúng lúc bốn Thái Thần cùng hợp lực đóng lỗ hổng lại, bên ngoài tháp vang lên một tiếng vang đinh tai nhức óc.

“Nữ thần tại thượng!” Sở Thiên thở phào một hơi, nói: “May mà nơi này là Vùng biển vô tận, không có con người bình thường, nếu không con người sẽ gặp phải tai ương rồi.”

“Chuyện này không chắc!” Liên Thành phản bác nói: “Bốn đại dương lớn của Huyền Thú liên kết làm một, thần lực của nơi này thoát ra ngoài không thể nào chấn động đến Biển Cấm, nhưng lại có thể đẩy sóng đến phía đông đại lục.” Liên Thành xoay người khom lưng với Đại Địa Phụ Thần, vội nói: “Đặng Khẳng miện hạ, ngài nên lấy tam giới làm trọng, nghĩ cách ngăn cản thần lực nơi này lan rộng ra!”

Sở Thiên kinh ngạc, Liên Thành có lòng tốt như vậy từ bao giờ? Tên này không đi biểu diễn ở đại kịch trường (sân khấu diễn kịch) Khải Tắt thì thật quá uổng phí rồi.

Đặng Khẳng lơ lửng trong không trung, không nhúc nhích, hai tay đưa ngang bằng, mái tóc trên đầu bay lả tả. Thái Thần giải thích cho hắn: “Chủ nhân đang khởi động Thần Giới Cự Kiếm, ngăn chặn thần lực lan rộng.”

Nhìn xuyên qua khe hở sau lưng bốn Thái Thần, Sở Thiên đang quan sát tình hình bên ngoài.

Sát Mông Đức đã hòa làm một với nước, Mặc Phi Đặc thì chỉ một đôi tay trần, Khảm Phổ và An Cát Lệ Na đang ở bên hiệp trợ, bốn thần chiến đấu với một mình Bồ Lai n Đặc, Vĩnh Hằng Thần Vương lại vẫn chiếm thế thượng phong.

“Mạnh quá! Mẹ nó!” Sở Thiên tự lẩm bẩm một mình.

A Mạt Kỳ khẽ lắc đầu: “Ông chủ, nếu như bốn người đồng lòng, cho dù không giết được Bồ Lai n Đặc, cũng sẽ không rơi vào thế hạ phong. Nhưng người xem!” Chỉ vào bốn người đang chiến đấu, A Mạt Kỳ nói từng người một: “Mặc Phi Đặc chủ yếu là đầu liều mạng, hắn không hợp với việc liên thủ tác chiến nhất, thần lực lúc này nhiều nhất cũng chỉ phát huy được tám thành, Sát Mông Đức một lòng đơn độc tấn công giết Bồ Lai n Đặc, không muốn liên thủ, ngược lại trở thành cản trở, Khảm Phổ thì toàn tâm toàn ý giết địch. Nhưng An Cát Lệ Na thì ra sức không tận lòng. Nếu bốn người tiếp tục như vậy, muốn thắng Bồ Lai n Đặc thật sự rất khó.”

“Không sai, tiếp tục như vậy, e rằng khó ngăn cản được Bồ Lai n Đặc!” Đặng Khẳng chợt thở dài nói. Mở mắt ra, ông chán nản nhìn vách tường Tiếp Nguyệt Tháp. “Tâm huyết của Sáng Thế Phụ Thần, hôm nay e rằng sẽ bị hủy mất thôi.”

“Đặng Khẳng, ngươi có mấy phần nắm chắc sẽ đánh lui được Bồ Lai n Đặc?”

Bỗng nhiên, phía trên Tiếp Nguyệt Tháp xuất hiện một thân ảnh trắng muốt, bay lơ lửng giữa mọi người.

“Đặng Khẳng đại ca, đây chính là thần tộc hôm đó đã ngăn Sát Mông Đức và Mặc Phi Đặc.” Sở Thiên vội nói.

Đặng Khăng kinh ngạc nói: “Miện hạ là vị nào?”

Người kia vẫn đội chiếc mũ lụa che kín đầu, chỉ nghe thấy một giọng nói từ hư không truyền đến, “Ngày Nguyệt Tỏa Thiên Lang, miện hạ đã từng nói với ta, Cách Lý Phân không sai, nhưng có tội!”

(***) Ngày giam cầm Cách Lý Phân

Đặng Khăng kinh ngạc khẽ há miệng ra mãi không khép lại, “Người là...”

“Nếu như miện hạ tin ta, ta sẽ thay người trấn thủ Tiếp Nguyệt Tháp!”

Đặng Khăng ngạc nhiên lắc đầu, “Đúng là người, sao người...”

“Sắt Mông Đức không có khả năng thành đại sự, chuyện bại thì có thừa, miện hạ hãy lấy tam giới làm trọng!”

Đặng Khăng thở dài, “Người biết đấy, ta cũng chỉ có một phần thắng, một khi ta bại trận chết đi, người sẽ phải mãi mãi trấn thủ Tiếp Nguyệt Tháp.”

Người kia giơ tay lên, tay áo rộng thùng thình khiến mọi người không nhìn rõ ngón tay, nhưng một chiếc vòng tay màu ngân bạc từ trong tay hần từ từ bay ra, bay đến trước mặt Đặng Khăng.

Đặng Khăng đón lấy chiếc vòng bạc, thoáng nhìn qua, chiếc vòng không có gì khác biệt, chỉ là chiếc vòng không gian bình thường, nhưng thứ bên trong lại khiến cho Đặng Khăng kinh ngạc. “Có nó rồi, ta có năm phần thắng!”

Người kia gạt đầu, bay đến bên cạnh Đặng Khăng, “Tâm huyết của Sáng Thế Thần, phải trồng cấy vào người rồi!”

Đặng Khăng nhắm mắt hít một hơi thật sâu, lách ra ngoài, người kia nhanh chóng lấp vào vị trí của Đặng Khăng.

Tiếp Nguyệt Tháp lay động một trận, có điều không phải vì sự thay đổi người trấn thủ, mà là Đặng Khăng đã dùng Thần Giới Cự Kiếm.

Ngoài tháp, Bồ Lai n Đặc ung dung chậm bước, dường như đang bình phẩm chiêu thức của bốn đối thủ, sau khi Tiếp Nguyệt Tháp lay động, hần cuối cùng đã cười. “Đặng Khăng, lúc này có muốn chiến đấu với ta không?”

Khu rừng trên không biến mất, một thanh cự kiếm ngang trời xuất hiện, Đặng Khăng bay ra từ trong tháp, bốn vị Thái Thần Cự Lực Thần theo sát phía sau, sau đó hóa thành lưu sa (dòng cát chảy) quấn quanh người Đặng Khăng, đợi cự kiếm thu lại bằng một người lớn, rơi vào trong tay Đặng Khăng, các Thái Thần đã hóa thành một chiến giáp thổ nguyên tố màu vàng kim, bảo vệ Đại Địa Phụ Thần.

“Bồ Lai n Đặc, ta sẽ chiều ý người!”

550. Chương 527: Sự Trở Về Của Bồ Lai N Đặc (hạ).

Đại Địa Phụ Thần và Vĩnh Hằng Thần Vương ngạo nghễ đứng đối lập nhau, đều hùng tráng, đều uy thế, điều khác biệt chính là vũ khí của họ, khí độ của họ. Một người cầm Thần Giới Cự Kiếm vững chãi như một ngọn núi, một người lại cầm Vĩnh Hằng Kiếm phiêu dật vô hình.

Đại chiến hết sức căng thẳng, có điều trước lúc đó, phải để thời gian xoay ngược trở lại, nhìn phía trên đỉnh đầu của họ, đó là vầng hồng nguyệt đang ẩn mình dưới ánh sáng của mặt trời.

Ở nơi nào đó trên hồng nguyệt, là một tảng đá to bằng chiếc thớt, nơi đây chính là trung tâm của nguyên cầu chính giữa tam giới - Nguyệt Chi Tâm (trung tâm của mặt trăng), cũng là đường đi nối liền tam giới.

Phía sau tảng đá, hai con gấu trúc đang nằm úp xuống, một con lớn mập mạp, một con rất nhỏ tròn lẳn, ngồi trên đầu một con gấu trúc lớn, giống như chiếc mũ vành đỉnh tròn hai màu đen trắng đan xen nhau. Tư thế của chúng giống nhau, đều nằm úp xuống nhìn tình hình phía dưới đại lục Huyền Thú.

“Oa, biến thái số hai, chiêu Thần Phật Chi Nhân của ngươi thật hữu dụng!” Người nói là Khách Thu Sa, còn “Biến thái số hai” chính là cách xưng hô của hắn với phân thân của Phán Quyết Thần Thú dưới móng hắn, “Xa như vậy mà vẫn có thể nhìn thấy!”

“Tất nhiên! Hừ!” Biến thái số hai cong môi nói khoác: “Biết chiêu này dùng để làm gì không? Năm đó lão đại ta nhờ vào nó để truy bắt những thần tộc chạy trốn đấy!”

“Ngưỡng mộ quá, tại sao lão đại ta không có thứ gì tốt dạy cho ta nhỉ?” Khách Thu Sa có chút khó chịu, lẩm bẩm nói: “Đám huynh đệ của ta cũng thật là, ma sủng trong nhà hiện nay ta lợi hại nhất! Ài, còn phải để ta dạy cái gì cho họ à!”

Biến thái số hai ngoác miệng ra, kinh ngạc nói: “Sao cơ? Ngươi còn chưa biết đủ à?” Cúi thấp đầu, hắn dùng giọng nói chỉ có mình nghe thấy lẩm bẩm: “Họ nếu như không dạy cho ngươi thứ tốt gì, mười bốn năm sau sao ngươi có thể phát minh ra “Băng Hỏa Cửu Trùng Độc Long Liên Hoàn Chiêu” được? Mẹ nó!”

“A? Phía dưới lại có người đến kìa!” Khách Thu Sa vỗ vào Số Hai

Biến Thái Số Hai ngẩng đầu lên. Nhìn xuống, sau đó sắc mặt chợt biến, tóm lấy Khách Thu Sa trên đầu bắt đầu chạy, trở về Tiếp Nguyệt Tháp của Huyết Luyện Ngục, hắn ném Tiểu Hùng Miêu vào trong đám gia quyến của Sở Thiên ở bên ngoài tháp, sau đó đóng cửa lại lo lắng gọi Số Một nói: “Rắc rối rồi, chuẩn bị chạy trốn đi! Tương lai đã thay đổi thật sự rồi!”

“Làm sao rồi? Chỗ nào không giống! Chiến Thần chưa chết ư?” Số Một cũng bắt đầu căng thẳng.

“Loạn hết cả lên rồi!” Số Hai trợn mắt sốt ruột nói: “Những thứ chúng ta biết, phải là Bồ Lai n Đặc giết Sát Mông Đức trước, sau đó A Mật Kỳ thăng cấp dùng linh hồn không gian thông đạo, đưa Phát Lạp Dịch Nặc vào trong não của Bồ Lai n Đặc đi cứu Lạp Lý Bác Đức, cuối cùng Lạp Lý Bác Đức áp chế được Vĩnh Hằng Thần Vương. Nhưng hiện tại con mẹ nó loạn hết rồi! Đầu tiên là xuất hiện một Mặc Phi Đặc gì đó! Khiến Sát Mông Đức không chết, sau đó Đại Địa Phụ Thần lại đi ra từ Tiếp Nguyệt Tháp!”

“Cái gì? Vậy Chiến Thần Khảm Phổ cũng không chết?”

“Không chết! Không chết một người nào cả!”

Biến Thái Số Một bỗng nhiên cười, “Hắc hắc, vậy chẳng phải càng tốt sao? Đại Địa Phụ Thần ra đây rồi, vậy nhiều người quần áo một người, nói không chừng có thể đánh lui được Vĩnh Hằng Thần Vương à!”

“Ngươi còn dám cười sao? Hồng hết rồi! Sát Mông Đức nếu như không chết, ngươi nói sau này chuyện đó của Phát Lạp Dịch Nặc và Mỹ Nhân Ngư có xảy ra không chứ?”

“Ta khóc!” Số Một cũng ngây người ra, giận dữ nói: “Mặc Phi Đặc chết tiệt từ đâu lao ra vậy? Sát Mông Đức chưa chết... Toàn bộ loạn hết rồi!”

Bình! Hắn đá cánh cửa một cái, hướng đám gia quyến của Sở Thiên đang đợi bên ngoài lớn tiếng nói: “Chuẩn bị tốt cho ta! Chỉ cần tam giới vừa dao động, chúng ta lập tức chạy trốn! Thái Thần Chi Vương (Vua Thái Thần)... À không đúng, là Lực Thần Kim Cương, người duy trì trật tự! Ai không ngoan ngoãn thì dùng pháo Thái Thần Ni Khắc bắn hắn!”

Soạt! Số Một bị Số Hai kéo về, “Ngươi nói cái gì? Hiện tại còn chưa có pháo Thái Thần Ni Khắc, là thần pháo La Mật u, tụ lực thần pháo La Mật u đời thứ sáu!”

“Mệt quá, ta chóng mặt rồi...”

.....

Tạm không nói đến con gấu trúc đang hoang mang ở Huyết Luyện Ngục, trở về Tiếp Nguyệt Tháp của nhân gian.

Thần Giới và Vĩnh Hằng đã giao chiến, đám người Sát Mông Đức không trợ chiến, họ ngược lại đang chiến đấu thành một cụm. Nguyên nhân bắt nguồn là Mặc Phi Đặc tìm Sát Mông Đức báo thù, còn Chiến Thần lại biết quan hệ của Mặc Phi Đặc và Sở Thiên, vì vậy cùng An Cát Lệ Na liên thủ trợ chiến.

Hai nhóm người phân nhau ra đánh, Sở Thiên trong Tiếp Nguyệt Tháp lại không chút quan tâm đến bên ngoài. Hắn nhìn Liên Thành trước, tính toán lại khả năng giết Liên Thành lúc này, cảm thấy tỉ lệ thành công gần như không có. Vì vậy đã chuyển mục tiêu, tùm tùm cười bay đến trước mặt người thần bí nói: “Miện hạ, chào ngài!”

Đây là lần đầu tiên Sở Thiên tiếp xúc với người thần bí này ở cự ly gần, vì vậy đã cố gắng ghi nhớ từng chi tiết, về ngoài Sở Thiên có thể dùng thời gian ảnh tượng để ghi lại, hắn trọng tâm quan sát vào một số thứ mà trên ảnh tượng không thể xem được, ví dụ như so sánh thử chiều cao.

Sở Thiên vóc người rất cao, người thần bí đó cũng chỉ cao đến chóp mũi của hắn, còn không cao bằng Sát Lâm Na. Sở Thiên thầm ghi lại, hoặc hắn là một nam thần thấp bé, hoặc là một nữ thần cao ráo, có điểm này. Sau này đi hỏi Thực Thần hoặc Kiệt Khắc Tổn thì có thể rút ngắn phạm vi rất lớn.

Người kia khẽ gật đầu, “Long Thần miện hạ. Chào ngài! Xin miện hạ thứ lỗi, thần lực của ta không bằng Đại Địa Phụ Thần, khi gắng gượng chống đỡ tòa Tiếp Nguyệt Tháp này, rất khó để nói chuyện lâu!”

“Ha ha, vấn đề của ta không nhiều, chỉ muốn hỏi tên của miện hạ ngài thôi.”

“Tên của ta có quan trọng không?” Ngừng lại một lát, hắn nói: “Ta chẳng qua chỉ là một kẻ lưu lãng mà thôi.”

“Vậy ngài quen với Đặng Khăng đại ca sao?” Đợi sau khi thấy người đó gật đầu, Sở Thiên lại hỏi: “Sát Mông Đức với ngài... Ha ha, ta muốn hỏi là, ngày hôm đó tại sao ngài lại cứu Sát Mông Đức?”

Do dự một lát, người đó nói: “Sát Mông Đức và Trương Bá Luân miện hạ là hảo hữu chí giao!”

“Ồ, ngài nể mặt của Trương Bá Luân nên mới cứu bà ta.”

“Cũng không hoàn toàn là phải... Ài, nếu như Sát Mông Đức chết rồi, e rằng Trương Bá Luân miện hạ sẽ quay trở về tam giới để báo thù cho bà ấy. Thù hận của người và Trương Bá Luân miện hạ đã rất sâu rồi, tốt nhất đừng nên kết thù nữa thì hơn.”

Sở Thiên ngạc nhiên, “Ta và Trương Bá Luân có thù?”

Liên Thành đứng một bên cười nói: “Trí nhớ của sư đệ cũng kém thật, người quên rồi sao? Quý phu nhân Bào Uy Nhĩ đã giết Hỏa Thần! Đó lại là huyền tôn mà Trương Bá Luân miện hạ sủng ái nhất, được đích thân ông ta nuôi lớn!”

Sở Thiên bắt đầu dĩ cười khổ, Mỹ Nhân Ngư năm đó đích thực đã giết Hỏa Thần. Hơn nữa lại là đại đồ sát diệt tộc! Phía sau Bác Đức cũng thầm cười, dường như trong tam giới hiện tại không ai không biết chuyện xấu của Sở Thiên và Bào Uy Nhĩ.

Tiếp Nguyệt Tháp lắc lư một hồi, A Mạt Kỳ ở phía lỗ hổng giải thích: “Ông chủ, Sát Mông Đức đã dùng Sáng Thế Thần bí pháp rồi. Bà ta vẫn chưa khống chế tốt sức mạnh của mình, sóng thần lực bị lan đến thân tháp.”

“Phất Lạp Dịch Nặc, kêu họ dừng tay lại được không? Ta không có thừa sức ngăn chặn thần lực lan rộng, mà họ lại không thể giống Đặng Khăng miện hạ kiểm soát thần lực thuần thực.”

Sở Thiên nhún vai nói: “Điều này ta không thể quyết định được!”

“Ài. Tại sao lại có nhiều thù hận như vậy?” Người đó dứt lời rồi không nói gì thêm.

Ngoài tháp, Sát Mông Đức và đám người Mặc Phi Đặc vẫn đang tiếp tục chiến đấu, ba Chủ Thần đánh một người, Sát Mông Đức lại không có bản lĩnh như Bồ Lai n Đặc, sớm đã rơi vào thế hạ phong, thất bại chỉ là chuyện sớm muộn.

Còn cuộc chiến giữa Đặng Khăng và Bồ Lai n Đặc rất kỳ lạ, động tác của hai người rất chậm, hơn nữa chiêu thức có chừng mực, nếu không phải hai người bay trong không trung e rằng người bình thường nhìn thấy, còn cho rằng đó là trận quyết đấu giữa hai võ sĩ, chứ không phải là hai thần tộc mạnh nhất hiện nay.

Xoẹt!

Thần Giới và Vĩnh Hằng lại chạm nhau lần nữa, Bồ Lai n Đặc ngửa mặt hít sâu, sau đó chậm rãi thở ra, dường như đã giải tỏa những đè nén trong nhiều năm, “Sảng khoái! Đặng Khăng, ngoài Lạp Lý Bắc Đức ra, ngươi là đối thủ tuyệt nhất mà ta đã gặp!”

Đặng Khăng nghiêng người thu lại cự kiếm, lập tức giơ lên trên đỉnh đầu, chém thẳng xuống. Không hề có bất cứ biến đổi nào! Bồ Lai n Đặc cũng không tăng tốc, chỉ dùng hai tay cầm kiếm đỡ! Bình! Hai thanh kiếm lại đan vào nhau.

“Bồ Lai n Đặc, ngươi cũng là đối thủ mạnh nhất mà ta đã gặp! Đáng tiếc là Vưu Nhân không còn, nếu không các ngươi có thể chiến đấu một cách thoải mái!”

“Vưu Nhân? Là con Hải Ngư năm xưa sao? Ha ha, tiềm lực của tên tiểu tử đó không tồi! Đáng tiếc a!” Hai người đảo thân rồi lại đối kiếm, sau đó Bồ Lai n Đặc tiếp tục nói: “Hắn đã đi sai đường, cảnh giới Thần Vương không phải chỉ nhờ đẳng cấp thần lực để thăng cấp!”

Khóe mắt của Đặng Khăng nhướn lên, cảnh giới Thần Vương, bất cứ thần tộc nào cũng không thể thoát khỏi sự hấp dẫn của bốn chữ này.

Bồ Lai n Đặc vung một kiếm tách Thần Giới ra, cười nói: “Ngươi mất tập trung rồi! Nói cho ngươi biết cũng không sao, thần lực hiện tại của ngươi đã là tầng thứ sáu đỉnh phong rồi, hơn nữa sức mạng còn có thể sánh với tầng thứ bảy! Ta cũng tự thẹn không bằng. Cho dù gọi ngươi là kẻ có thần lực mạnh nhất đại lục cũng không quá! Nhưng cảnh giới Thần Vương, điều không coi trọng nhất chính là sức mạnh thần lực! Đó là một sự linh ngộ! Một loại tâm ý!”

Tay cầm kiếm của Đặng Khăng chợt run lên, Bồ Lai n Đặc cũng không thừa lúc đó tấn công, mà tiếp tục nói: “Tâm, ngươi có hiểu không? Bản nguyên sức mạnh của ta, gọi là Vĩnh Hằng Chi Tâm! Hiện tại tên Mặc Phi Đặc đó đã có Sát Kiếp Chi Tâm. Còn con tiểu ưng trong tháp kia cũng sẽ mạnh hơn ngươi, bởi vì hắn sắp lĩnh ngộ được Sinh Tử Chi Tâm!”

Đặng Khăng trầm ổn lại tâm trạng đang xao động của mình, vừa xuất kiếm vừa nói: “Vây Sảng Thần Chi Tâm...”

“Ha, cái gọi là Sảng Thần Chi Tâm, chẳng qua là sự linh ngộ của Sảng Thế Thần với sức mạnh! Nếu như có một ngày ta thăng lên cấp chín, vậy thì sự linh ngộ của ta cũng có thể gọi là Sảng Thế Thần Chi Tâm!”

Đặng Khăng chợt vung kiếm lui về sau, miệng nói đa tạ, nhưng tay trái không cầm kiếm mà lại lấy ra chiếc vòng tay, “Đa tạ chỉ giáo, có điều, hôm nay chúng ta nhất định phải phân thắng bại! Xuất toàn lực đi!”

Bồ Lai n Đặc cúi đầu, thâm thở dài, “Ài, đối thủ tốt như vậy, thật không nỡ giết người! Đáng tiếc, hả?” Bồ Lai n Đặc chợt lộ vẻ mừng rỡ, ngẩng vọt đầu lên, “Tốt! Nhiều năm rồi, từ khi chiến đấu cùng Tư Đặc n ở Phán Quyết sơn, cuối cùng ta cũng cảm giác cái chết đang uy hiếp mình! Thứ trong tay ngươi, có phải là thứ đó phải không?”

“Đúng vậy!” Đặng Khăng mở vòng tay ra.

Sở Thiên trong tháp vội vàng mở to mắt nhìn, muốn xem thử đó là thứ gì, nhưng hắn chỉ thấy một tầng ánh sáng chói mắt, sau đó hai mắt đau nhức, không còn dám xem tiếp nữa.

Không chỉ Sở Thiên, Bắc Đức, A Mạt Kỳ, Liên Thành, mấy người đều không dám nhìn tiếp, chỉ có thần tộc thần bí là không bị ảnh hưởng.

“Ha! Sảng khoái!” Sở Thiên chỉ nghe thấy tiếng kêu lớn của Bồ Lai n Đặc bên ngoài.

Đùng!

Trong tam giới dường như cùng lúc vang lên một âm thanh lớn, Bồ Lai n Đặc thấp giọng quát: “Vĩnh Hằng!”

Phút tiếp theo, Sở Thiên chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh lớn va chạm vào Tiếp Nguyệt Tháp, cho dù là mọi người bên trong tháp, cũng cảm thấy một lực chấn động trời long đất lở. Tiếp theo đó, giọng nói của Bồ Lai n Đặc vang lên, “Nó quả nhiên có thể khắc chế được Vĩnh Hằng thần lực của ta...”

Lẽ nào Đặng Khăng thắng rồi? Sở Thiên mừng rỡ trong lòng. Nhưng đợi một lúc lâu, hắn vẫn không nghe thấy lời đáp lại của Đại Địa Phụ Thần.

551. Chương 528: Sự Dẫn Dắt Của Nguyệt Thần.

Nữ thần tại thượng! Sở Thiên hết sức kinh ngạc, bởi vì người đầu tiên hần nhìn thấy, chính là Bồ Lai n Đặc mình đầy thương tích, nhưng vẫn ngạo nghễ đứng trên không trung!

Vĩnh Hằng Thần Vương không bại trận.

Vậy Đại Địa Phụ Thần đâu? sở Thiên vội vàng tìm khắp nơi, gần phía Bồ Lai n Đặc không có người, ngay cả Bác Đức và Khảm Phổ cũng không biết đã đi đâu. Bỗng nhiên, Sở Thiên nghe thấy trên đầu phát ra tiếng thổ dốc, ngược đầu lên nhìn, thì ra Đại Địa Phụ Thần đang dính trên tường của Tiếp Nguyệt Tháp, một tay cầm Thần Giới Cự Kiếm, một tay khác lại cầm một vật gì đó màu ngân sắc, nhìn không rõ làm bằng chất liệu gì, đây có lẽ là lễ thứ mà hần dùng để khắc chế Bồ Lai n Đặc.

Bác Đức bay đến bên cạnh Sở Thiên, đôi mắt của nàng sắc bén, quan sát một vòng xung quanh, rồi nói: “Phát Lạp Dịch Nặc, Sát Mông Đức và bọn Khảm Phổ bị sóng thần lực lan đến, đẩy rơi vào biển rồi!”

“Người xem trạng thái của Bồ Lai n Đặc thế nào? Sở Thiên vội nói.

“Khó nói lắm!” Bác Đức lắc đầu, “Ta vẫn không thể nhìn xuyên qua tầng quang thuẫn bảo vệ linh hồn hần, xem bộ dạng của hần hiện tại, có lẽ đã bị trọng thương, nhưng không đến nỗi phải chết!”

Nghe Bác Đức nói vậy, Sở Thiên đã đánh tan ý nghĩ đi kiểm tiện nghi của mình.

Lúc này Đặng Khăng đang dựa vào trên Tiếp Nguyệt Tháp chột lên tiếng, giọng nói đã không còn sâu trầm như lúc trước, “Bồ Lai n Đặc, không ngờ ta nắm giữ hai thượng cổ thần khí trong tay mà vẫn không giết được ngươi, ài, lúc này ta đã không còn sức chiến đấu nữa, thua tâm phục khẩu phục rồi!”

“Người rất mạnh, thật sự rất mạnh!” Bồ Lai n Đặc chậm rãi nói: “Nếu như ngươi có thể phát huy bảy thành thực lực của Trật Tự Thư, nói không chừng ta đã bị phong ấn rồi! Đáng tiếc ngươi không phải là chủ nhân của Trật Tự Thư!”

Trật Tự Thư trong thượng cổ thất đại thần khí ư? Sở Thiên nheo mắt lại, quay đầu nhìn về người thần bí đang thủ hộ Tiếp Nguyệt Tháp.

Đặng Khăng thu tay cầm Thần Giới Cự Kiếm vào vách tường. Cả người treo trên chuôi kiếm lớn, hần đã không còn sức lực nào để bay. “Bồ Lai n Đặc, tuy ta đã bại, nhưng sức mạnh còn lại của ngươi chỉ đủ giữ mạng, đã không còn sức để hủy Tiếp Nguyệt Tháp rồi! Hôm nay đình chiến thôi, thế nào?”

“Ha ha! Cũng được, chiến đấu với ngươi ta đã thu được nhiều điều lợi ích, cũng cần thời gian lĩnh ngộ! Chúng ta sẽ chọn ngày tái chiến! Ngươi cần bao lâu mới có thể hồi phục thực lực?”

Đặng Khăng thoáng trầm ngâm. Nói lớn: “Sau một tháng nữa, ở bờ Tây Hải!”

Lựa chọn bờ Tây Hải, là Đặng Khăng muốn chiến trường cách xa Tiếp Nguyệt Tháp. Một khi có biến, cũng có thời gian cứu vãn tình thế.

Bồ Lai n Đặc lắc đầu, “Ba tháng, ta cho ngươi một tháng trị thương, hai tháng để nắm bắt sự kỳ diệu Trật Tự Thư, sau ba tháng, ở bờ Tây Hải!”

Dứt lời, Bồ Lai n Đặc thu trường kiếm vào trong không gian tùy thân. Bay ngược đi, từ từ biến mất ở phía đường bờ biển.

“Phù!” Đặng Khăng thở phào một tiếng, cánh tay đã nơi lỏng, không cầm nổi chuôi kiếm, chúc đầu rơi xuống dưới, bốn Thái Thần trên người hần vội vàng ly thể, gắng gượng đón lấy cơ thể của Đặng Khăng. Lại nhìn sang bốn Thái Thần ấy, cũng thương tích đầy mình, họ là chiến giáp của Đặng Khăng đã phải gánh chịu quá nhiều thương tổn.

Bay về trong Tiếp Nguyệt Tháp, các Thái Thần đỡ lấy Đặng Khăng đang bị trọng thương đến bên trước mặt người thần bí, trên khuôn mặt Đặng Khăng lúc này đã không còn như trước, vô cùng suy nhược. “Ta thua rồi, ài, chỉ có thể kéo dài thêm ba tháng!”

Nói rồi, Đặng Khăng đưa chiếc vòng tay qua.

“Người hãy giữ lấy đi. Nó đã không còn ý nghĩa với ta, ở trong tay người lại có thể ngăn chặn được Bồ Lai n Đặc.”

Đặng Khăng do dự một lát, rồi thu lại chiếc vòng tay, sau đó nói với Sở Thiên và Liên Thành, “Mau đi cứu người đi, vừa rồi sau khi Bồ Lai n Đặc đánh bại ta, hắn cũng không còn mấy phần sức, vì vậy trước khi xuất thủ, đã dùng Vĩnh Hằng thần lực phong ấn Sát Mông Đức và đám Khảm Phổ... Cũng may mà họ đã làm tiêu hao một phần sức mạnh của Bồ Lai n Đặc, nếu không e rằng ta đã chiến tử rồi!”

Không đợi Sở Thiên ra chỉ thị, Bác Đức và A Mạt Kỳ đã bay ra ngoài. Liên Thành thấy tình thế nguy cấp. Muốn đuổi theo ra ngoài, nhưng ý niệm lại đổi, dừng bước lại. “Đặng Khăng miện hạ, có thể mời hai Thái Thần đi cùng ta được không?”

Đặng Khăng gật đầu, hai Thái Thần thương thế tương đối nhẹ được phái đi theo Liên Thành.

Sở Thiên giận đến hàm răng ngứa ngáy. Liên Thành quả nhiên có công phu giữ mạng cao hơn người khác một bậc, nếu như không có hai Thái Thần đi cùng. Bác Đức sẽ không hề do dự giết chết hắn, nhưng nếu có hai Thái Thần, tuy họ đã không còn chiến lực, nhưng Bác Đức nếu không muốn trở mặt với Đại Địa Phụ Thần, thì không thể động đến một sợi tóc của Liên Thành.

“Phất Lạp Dịch Nặc, người không đi cứu người sao?” Đặng Khăng đang bắt đầu trị thương dưới sự bảo vệ của hai Thái Thần.

Sở Thiên nheo mắt cười, “Cứu người có Bác Đức và A Mạt Kỳ là đủ rồi! Ta còn muốn nói vài câu với Nguyệt Thần miện hạ.”

Đặng Khăng không có quá nhiều kinh ngạc, bằng sự hiểu biết của hắn về Sở Thiên, Trật Tự Thư và công dụng khắc chế Vĩnh Hằng thần lực đã xuất hiện, nếu như Sở Thiên còn chưa đoán ra Trật Tự Nguyệt Thần, hắn sẽ không phải là Sở Thiên.

“Ny Khả miện hạ, con trai La Tân của người và trưởng phu Cách Lý Phân đang ở trong nhà ta, người định lúc nào sẽ đi đoàn tụ với họ?” Sở Thiên cười hỏi.

“Ài, không cần gấp nữa!” Nguyệt Thần lắc đầu thở dài, nàng vẫn đang tiếp thủ Tiếp Nguyệt Tháp, vì vậy không nói được nhiều. Dùng lời đơn giản nhất để nói: “Ta vẫn đang ở trên con đường tìm kiếm Sáng Thần Chi Tâm (*), không tiện để gặp họ.”

(*) Cũng chính là linh ngộ của Sáng Thế Thần

“Con đường Sáng Thần Chi Tâm không phải là thời không toại đạo sao? Ny Khả miện hạ sau khi vào toại đạo thì trực tiếp tới đây?”

“Không, thời không toại đạo không hề đơn giản như vậy, ta ở trong đó đã gặp rất nhiều chuyện mới đến nơi này, ha ha!” Nguyệt Thần khê cười, nhưng là cười khổ, khi ta vào trong thời không toại đạo,

là lúc Sáng Thần quy ẩn sắp quy ẩn, đúng lúc gặp lại Sáng Thế Thần định quy ẩn, vì vậy ta chính là người thứ tư đi theo Sáng Thế Thần mà không người nào biết.”

“Sau đó Sáng Thế Thần để ta lựa chọn, là tiếp tục đi theo ông ấy, hay là tiếp tục tìm Sáng Thần Chi Tâm, ta đã lựa chọn tiếp tục tìm kiếm Sáng Thần Chi Tâm, rồi lại được Sáng Thế Thần đưa vào thời không toại đạo, sau đó mới đến đây vào một tháng trước!”

Sở Thiên tuy rằng nắm bắt được ký ức của Long Thần, nhưng sự hiểu biết về thời không toại đạo lại kém quá xa, chủ yếu là bản thân Long Thần cũng không hiểu rõ, chỉ dừng lại ở chỗ làm thế nào để mở thông đạo, làm thế nào để truyền đi.

Bác Đức lúc này đã trở về, A Mạt Kỳ dùng cánh ưng để đỡ những người khác. Bác Đức giận dữ nói: “Phất Lạp Dịch Nặc, người xem thử đi, họ cũng giống với Mỹ Nhân Ngư, đã bị “Vĩnh Hằng” rồi!”

Sở Thiên liếc mắt nhìn, quả nhiên, Mặc Phỉ Đặc, Chiến Thần và cả An Cát Lệ Na cũng giống hệt như trạng thái của Mỹ Nhân Ngư, giống như một hoạt nhân (người thực vật).

Sở Thiên ra dấu tay với Nguyệt Thần. “Miện hạ, hiện tại chỉ có người mới cứu được họ.”

“Ta hiện tại nào có thần lực dư thừa nào để cứu họ chứ?” Nguyệt Thần bất đắc dĩ nói.

Sở Thiên lại nhìn Đặng Khăng và Trật Tự Thư trên tay hắn, không cần hỏi cũng biết, Đại Địa Phụ Thần cũng không còn sức lực nào.

“Thật ra không chỉ mình thần lực tịnh hóa của ta mới có thể cứu họ! Thời gian thuận lưu của người khi tu luyện đến cảnh giới cao nhất cũng có thể.”

Sở Thiên khẽ nhún vai, Tư Thập Đức Mạo Nhĩ đã tu luyện vạn năm còn không đạt đến cảnh giới cao nhất, huống hồ là một Cao Vị Thần bình thường như Sở Thiên? Lẽ nào thật sự phải đợi năm gần kia tu luyện được ‘Chương nhạc Trật Tự’ mới được ư?

Bao năm qua luôn tự tin với y thuật của mình, nhưng lúc này Sở Thiên cũng cảm thấy chán nản. Trông bộ dạng vô cùng âu sầu.

“Thật ra, thần lực Vĩnh Hằng của Bồ Lai n Đặc, bản chất chính là đem tất cả quy tắc vận chuyển nguyên tố đình chỉ, muốn phá giải vĩnh hằng của hắn. Chỉ cần để các nguyên tố đã bị đình chỉ trở về quy tắc vốn có của nó là được rồi.”

Nói sao mà dễ quá vậy! Sở Thiên thầm nghĩ bụng.

Kỳ thực khi Sở Thiên nghiên cứu Lan Nguyệt Thú đã từng nghĩ tới, y thuật và thần lực tịnh hóa có tác dụng giống nhau, tuy rằng cách tiến hành thì khác, đó chính là để cơ thể hồi phục lại trạng thái khỏe mạnh nhất của nó, cũng chính là khôi phục lại quy tắc vốn có mà cơ thể hoạt động. Nhưng thần lực vĩnh hằng của Bồ Lai n Đặc thật sự rất bá đạo, người bị vĩnh hằng đả thương ngay cả thời gian trên người, hay linh hồn đều bị đình chỉ. Sở Thiên thực sự không có cách nào tiếp tục chữa trị.

Giọng nói của Nguyệt Thần đã có chút suy yếu, “Tặng người một câu nói cuối cùng. Trên Trật Tự Thư có một câu nói, muốn lập lại trật tự mới, đầu tiên vào hủy đi trật tự cũ.”

Sở Thiên nhíu chặt mày, thầm nói, ý của Nguyệt Thần là... Phá rồi lại lập?

Bất giác, Sở Thiên liếc sang An Cát Lệ Na. Ánh mắt nồng nhiệt. Giống như bộ dạng năm xưa hắn dùng Tiểu Bạch để thí nghiệm vậy.

Nghĩ là làm, Sở Thiên lấy sao phẫu thuật trong giới chỉ ra, rạch một đường trên cổ tay của An Cát Lệ Na, một vết thương dài nửa thốn rách ra, nhưng phần thịt tách ra trên miệng vết thương lại không khép vào, qua huyết quản được rạch ra có thể nhìn thấy máu bên trong người không hề chảy.

Dùng đầu dao cắt một miếng thịt nhỏ xuống, Sở Thiên dùng ngón tay vo thành viên. Miếng thịt ấy sau khi nát bấy rồi lại đình chỉ.

Phá rồi lại lập... Sở Thiên suy nghĩ, bản thể của An Cát Lệ Na là rắn, biến nhiệt, cũng chính là động vật máu lạnh, thay đổi cho nàng ta cấu tạo. Thử biến thành động vật có vú đẳng nhiệt xem sao? Thần lực Vĩnh Hằng của Bồ Lai n Đặc rất bá đạo, nhưng không thể nào mạnh hơn quy tắc sinh mệnh mà Sáng Thế Thần lập ra. Ví dụ như An Cát Lệ Na biến thành trạng thái của Trư La Thú (heo rừng). Còn hiệu quả vĩnh hằng của Bồ Lai n Đặc vẫn chỉ nhằm vào con rắn trước đây, sau khi nàng ta biến thành Trư La Thú, hiệu quả của vĩnh hằng có phải cũng biến mất không?”

Sở Thiên càng nghĩ càng cảm thấy đúng, trong lòng lấy một ví dụ thuyết phục mình - Dùng nước vây khốn một con chim, con chim đó không bao lâu sau bị chìm chết, nhưng nếu như lúc này con chim lại biến thành cá thì sao? Cá đương nhiên sẽ không bị chìm chết, hơn nữa còn tự mình bơi trên mặt nước, đợi nó ra khỏi nước, Sở Thiên lại cải tạo nó thành chim không phải là được rồi sao?

Nghĩ tới đây, nhưng Sở Thiên không thể nào nào thử nghiệm ở Tiếp Nguyệt Tháp, hắn tìm một miếng vải thuốc, băng lại vết thương cho An Cát Lệ Na, sau đó cười nói: “Nguyệt Thần miện hạ, tạm thời ta vẫn chưa hiểu, đành để sau này nghĩ tiếp vậy. Nhưng mà người... thật sự không muốn gặp Cách Lý Phân và La Tân sao?”

Nguyệt Thần kiên quyết lắc đầu, “Trên con đường tìm kiếm Sáng Thế Chi Tâm, không được phép có sai lầm. Lần này ta thay Đặng Khăng thúc thúc bảo vệ Tiếp Nguyệt Tháp, e rằng đã thay đổi một phần trong

tương lại, ta không thể tiếp tục sai thêm. Hơn nữa, ba tháng sau, ta cũng sẽ rời khỏi nơi này, trở lại về thời không toại đạo!”

“Vậy có cần ta nói với Cách Lý Phân miện hạ đã từng gặp người không?”

Nguyệt Thần lại lắc đầu.

Lúc này, Bác Đức kinh ngạc nói: “Liên Thành sao vẫn chưa quay về? Hẳn là Hải Thần, trong nước tìm kiếm Sát Mông Đức đáng ra phải nhanh hơn ta chứ.”

Sở Thiên nheo mắt lại, không còn tiếp tục hỏi Nguyệt Thần, mà cười nói: “Hai vị, nhà ta còn có việc, xin cáo từ trước vậy.”

Dứt lời, Sở Thiên không đợi hai người hỏi đáp lại, đã nhét mấy người bị thương vào trong không gian giới chỉ, bay ra Tiếp Nguyệt Tháp, “Bác Đức miện hạ, Liên Thành có lẽ đã trốn rồi, có điều một Cao Vị Thần như hấn, chắc chắn không thoát khỏi mắt của ngươi! Tìm thấy hấn, Sát Mông Đức và Liên Thành ta đều cần!”

552. Chương 529: Liên Thành Ăn Cái Gì?

Vừa nghe thấy lời Bác Đức, A Mạt Kỳ liền mở thông đạo, chớp mắt đã đưa hai Thái Thần đang hôn mê về. Ngực của hai người có một tụ nước, chính là tiêu chí độc môn của Hải Thần Liên Thành.

“Bác Đức miện hạ, ngươi tiếp tục tìm hấn, ta đi gặp Đại Địa Phụ Thần!”

Sở Thiên và A Mạt Kỳ đỡ hai Thái Thần bay về Tiếp Nguyệt Tháp, để hai Thái Thần trước mặt Đặng Khẳng, cũng không nói gì thêm.

Đặng Khẳng ngạc nhiên một hồi, phần nộ đứng dậy. Thiết quyền đâm mạnh vào vách tường Tiếp Nguyệt Tháp, rít lên: “Sát Mông Đức! Hậu duệ của ngươi hay lắm!”

Sở Thiên đưa tay cản lại, nói: “Đặng Khẳng đại ca yên tâm, tiểu đệ không hiểu được thần lực Vĩnh Hằng, nhưng một vết thương thủy nguyên tố nhỏ nhoi này ta vẫn không để trong mắt!”

Nói rồi, Sở Thiên liếc sang Đặng Khẳng, bộ dạng phát nộ của Đại Địa Phụ Thần đang ứng với câu nói của Kiệt Khắc Tổn, người đáng sợ không dễ phát nộ, ai chọc giận người hiền lành như Đặng Khẳng, vậy thì đúng là tìm cái chết rồi.

Có điều Liên Thành thật sự rất giáo hoạt, Sát Mông Đức đã bị Vĩnh Hằng, hấn không còn chỗ dựa sớm muộn cũng sẽ chết ở đây, vì vậy hấn dứt khoát chạy trốn, hơn nữa trước lúc đi hấn còn suy đoán, nói không chừng lúc này Sát Mông Đức đã bị phế rồi.

Đặng Khẳng sau khi nói cảm tạ, Sở Thiên đã bắt đầu trị thương cho hai Thái Thần, họ vốn dĩ đã bị trọng thương, lại bị độc thủ của Liên Thành, lúc này chỉ còn lại hơi thở cuối cùng, nhưng điều này có thể làm khó cho Sở Thiên sao? Đương nhiên không thể, nhưng phẫu thuật mà Sở Thiên chữa cho họ, lại phải tiêu hao mất mấy phút đồng hồ.

Nguyên nhân không cần phải hỏi, đó là bởi vì khi Sở Thiên kiểm tra cơ thể cho Thái Thần, chợt phát hiện, cấu tạo cơ thể của họ và Kim Cương rất tương đồng, hơn nữa còn mạnh hơn rất nhiều, tuy Sở Thiên hiện tại không biết Thần Sức Mạnh là Thái Thần không hợp cách bị khai trừ. Nhưng hấn nắm được những thủ đoạn làm việc để thu được lợi ích lớn nhất, sau khi nghiên cứu triệt để hai Thái Thần rồi mới bắt đầu chữa trị thương thể cho họ.

Dù gì Đặng Khẳng và Sát Mông Đức đều không hiểu được thuật thượng cổ Tế Tự, Sở Thiên cũng không sợ họ phát hiện.

Thương tích thủy hệ của hai Thái Thần đã được chữa trị khỏi, nhưng những thương thể khác của họ, là kiệt tác của Bồ Lai n Đặc, Sở Thiên tạm thời không có cách nào, tóm lại có thể giữ lại tính mạng cho họ đã là cực hạn của Sở Thiên rồi.

Thấy Thái Thần đã không sao, Đặng Khăng lại cảm tạ lần nữa, thấp giọng nói: “Long Thần miện hạ, ta và Nguyệt Thần đều không thể cử động. Chuyện truy bắt Liên Thành phải nhờ người rồi! Mong người mau chóng bắt được hắn, muộn thêm nữa, ta lo lắng nghĩa muội Sắt Mông Đức sẽ gặp nguy hiểm.”

“Ta sẽ đi tìm hắn!”

Sở Thiên bay ra khỏi Tiếp Nguyệt Tháp, chỉ thấy Bác Đức đang làm bốc hơi nước biển. “Thế nào rồi? Chưa tìm thấy?”

“Đừng nói nữa, tên đó giống như đã hòa nhập làm một với nước biển rồi. Ta không giỏi thủy nguyên tố, không nhìn ra nước biển có gì khác biệt.”

Sở Thiên nhú mày, sau đó vỗ tay bồm bộp, quát :”Vô Tận Hải Vương!”

Giọng nói ẩn tàng thần lực, chớp mắt đã vang khắp hải vực.

Một lát sau, nước biển xanh biếc tách lìa ra. Một lão nhân dung mạo có mấy phần giống Sa Lỗ hiện ra, mang theo một đội hải tộc bay lên mặt nước, đây chính là phụ thân của Sa Lỗ, Vô Tận Hải Vương.

“Miện hạ. Có gì cần dặn?” Vô Tận Hải Vương chấp tay cười nói, sự hợp tác giữa Bồ Lô Trạch và Biển Cầm lúc trước, Vô Tận Hải Vương như hắn cũng là một trong những người tham dự, hơn nữa trong thất hải đã nhận được mệnh lệnh của của thừa tướng La Đức Mạn, phải lấy lễ “cô gia” để tiếp đãi Sở Thiên, vì vậy thần thái của hắn rất cung kính.

“Có nhìn thấy Liên Thành không? Hắn còn mang theo một thần tộc bị thương.”

Vô Tận Hải Vương cười khan mấy tiếng, “Miện hạ có điều không biết, vừa rồi Bồ Lai n Đặc đột kích. Ta đã mệnh lệnh cho tất cả hải tộc trốn vào Vô Tận Hải Vương cung, với tình hình vừa rồi không biết chút gì cả. Nếu không phải miện hạ gọi, ta còn không dám ra kìa.”

Ngừng lại một chút, hắn lại hỏi thăm dò: “Hiện tại Bồ Lai n Đặc đã lui rồi sao?”

Sở Thiên gật đầu, tóm lược lại tất cả mọi chuyện một lượt.

“Ha ha! Không ngờ Bồ Lai n Đặc lại bại rồi! Tốt. Tốt!” Trên mặt của Vô Tận Hải Vương rõ ràng đã nhẹ nhõm hơn rất nhiều, hắn vung tay. “Truyền lệnh, mở cửa Vô Tận, Vô Tận binh đoàn phong tỏa hải vực, nhìn thấy Hải Thần Liên Thành giết không cần hỏi!”

Sở Thiên lại nói: “Thủ hạ của Hải Vương phải cẩn thận một chút, hiện tại Liên Thành chỉ là Cao Vị đỉnh phong, nhưng thực lực lại không kém Thượng Vị Thần. Hơn nữa hắn còn có sức mạnh linh hồn!”

“Miện hạ yên tâm! Chỉ một thủ hạ bại tướng, chúng ta chẳng coi là gì trong mắt đâu!” Nói rồi, hắn vẫy tay thị ý Sở Thiên bước vào trong nước biển, cười nói: “Xin mời miện hạ đến Hải Vương Cung nghỉ ngơi!”

“Không cần đâu! Phiền Hải Vương thông báo cho lục vương còn lại, mời thất hải liên thủ truy sát Hải Thần! Ngoài ra Long tộc của ta sẽ cùng Thú Thần ở lục địa phong tỏa không phận và đất liền.”

Sở Thiên lại gọi Bác Đức hợp tác tạm thời với Thất Hải Vương, cùng truy bắt Liên Thành, sau đó cùng A Mạt Kỳ xuyên qua không gian đến Huyết Luyện Ngục, gia quyến của Sở Thiên đều đang ở đây.

.....

Sau cánh cửa đang đóng chặt của Tiếp Nguyệt Tháp ở Huyết Luyện Ngục.

Hai con gấu trúc mỗi tên cầm một trúc trượng cổ quái, ngồi xổm sau cửa lẩm bẩm, “Tam giới sao lại không chấn động nhỉ? Chúng ta rốt cuộc có trốn hay không?”

“Ai biết được, đợi thêm lát nữa!”

Lúc họ nghe thấy tin Sở Thiên trở lại ngoài cửa, một con hân hoan nhảy nhót, một con khác lại đá mạnh cửa chui ra, một tay kéo lấy Sở Thiên đưa hắn vào, nhìn chằm chằm vào mắt Sở Thiên quát lớn: “Sắt Mông Đức có chết không?”

Sở Thiên sững sờ, hai tên gấu trúc này lại không quan tâm đến tin của Bồ Lai n Đặc, mà ngược lại quan tâm đến Sắt Mông Đức là sao?

“Bố Lai n Đặc và Đặng Khăng sẽ tái chiến sau ba tháng nữa, Sắt Mông Đức bị hậu duệ Liên Thành của hần mang đi rồi. Có điều bà ta bị trọng thương, tạm thời bị Vĩnh Hằng rồi.”

Gấu trúc gật đầu, đẩy Sở Thiên ra ngoài cửa, sau đó hai cái đầu mập mạp tùm lại vào nhau, bàn luận: “Làm thế nào đây? Sắt Mông Đức chưa chết!”

“Vẫn chưa đến nỗi tệ lắm! Có điều, Sắt Mông Đức chắc chắn phải chết!”

“Đúng, chúng ta phải trả bất cứ giá nào cho việc ấy!”

Hai con gấu trúc nhìn nhau, rồi gật đầu thật dứt khoát, mở hờ một kẽ hở ở cửa, vẩy móng vuốt, tùm tùm cười nói: “Khách Thu Sa, lại đây!”

“A? Các người muốn làm gì? Ta còn chưa thành niên nha!” Khách Thu Sa vẻ mặt sợ hãi, Biến Thái Số Một cười hăng hắc, “Phát Lạp Dịch Nặc, nếu như người muốn bắt Liên Thành, thì ném Khách Thu Sa vào đây!”

Vèo!

Sở Thiên không chút do dự. Ném thẳng Khách Thu Sa vào trong tháp.

Hai bóng đen chụp lên trên đầu Tiểu Hùng Miêu, trong cơn run rẩy, hần còn nghe được tiếng cười gian tà cùng cất lên, “Nghe kỹ đây, những thứ chúng ta sắp nói chính là bí pháp cảnh giới cao nhất của Thiên Phật Chi Nhân...”

“Hả?” Tiểu Hùng Miêu sáng mắt lên.

.....

Sở Thiên ôm lấy Khách Thu Sa trở về Vùng biển vô tận ở nhân gian, sau đó để Tiểu Hùng Miêu lên đỉnh đầu, để hần tìm kiếm khắp nơi.

Theo lời Kiệt Khắc Tồn nói, Khách Thu Sa đã học được bí pháp năm xưa Tư Đặc n dùng để truy bắt tội nhân thần tộc, với tạo nghệ hiện nay của Tiểu Hùng Miêu. Chỉ cần không phải là nhân vật trên cấp Chủ Thần, đều không thể tránh được đôi mắt của hần.

Sở Thiên bán tín bán nghi, nhưng Phán Quyết Thần Thú đã phát lời thề hùng hồn để bảo đảm, dựa vào chiêu này, chắc chắn có thể bắt được Liên Thành, nhưng họ có một điều kiện, chính là sự sống chết của Liên Thành họ không quản, nhưng Sắt Mông Đức bắt buộc phải chết.

“Khách Thu Sa, hai cái tên đó làm trò quỷ gì vậy? Tại sao nhất định phải khiến Sắt Mông Đức chết đi?” Sở Thiên vỗ vào chân gấu trúc trên vai mình.

“Không biết nữa!” Khách Thu Sa đang tập trung tinh thần quan sát mặt nước bốn phía, miệng lẩm bẩm nói: “Tư tưởng biến thái, không phải thứ người bình thường có thể hiểu! Nếu như hiểu, vậy thì cũng là biến thái rồi!”

Sở Thiên nhú mày, “Câu nói này là ai nói cho người?”

“Hai cái tên biến thái đó!”

Sở Thiên cười khở, sau đó lại nói: “Câu nói này không được nói cho Mạt Khắc Nhĩ!”

“Á? Ta đã nói cho hần rồi! Ngay cả Phan Đa Lạp cũng biết!”

Có cái con gấu trúc này. Con cái ta không thể học tốt được! Sở Thiên trong lòng đang suy nghĩ việc dạy dỗ con cái, Khách Thu Sa chợt dẫm lên đầu hần nhảy căng lên, “Ông chủ, tìm thấy rồi! Tên đó thông minh quá! Lại đem mình giấu trong bụng của một con Cá mập răng hổ!”

Nói rồi, Tiểu Hùng Miêu nhảy vọt vào trong biển, bơi sâu xuống.

“Đợi chút, gọi Bác Đức và quân đội hải tộc!” Sở Thiên vội để A Mạt Kỳ trông chừng, sau đó dùng thông tin thạch gọi Bác Đức tới.

Khách Thu Sa ở trong nước biển xanh biếc bơi lội. Tốc độ kỳ lạ, chớp mắt đã đuổi theo được một con cá lớn không nhỏ hơn Nị Mễ Tư bao nhiêu.

Bao vây lấy con cá mập ấy. Sở Thiên quát: “Liên Thành, ra đây đi, ngươi không có chỗ thoát nữa đâu!”

“Còn lồi thoi với hấn làm gì. Giết thẳng luôn không phải tốt hơn sao!” Bác Đức bước lên một bước, hỏa diệm trường đao bùng cháy trong nước biển, thiêu đốt nước biển xung quanh, một đao chém xuống đầu con cá lớn.

Phụt!

Con cá bị phân thành năm mảnh, sau đó đám người Sở Thiên toàn bộ đều nghen lời trần trối, cho dù người thường nhìn thấy cảnh máu tanh như Sở Thiên, cũng phải cảm thấy buồn nôn.

Sắt Mông Đức chỉ còn lại nửa thân người, nửa còn lại, nhìn vào Liên Thành đang nhai nuốt bên cạnh nửa người bà ta thì biết.

Liên Thành lúc này đã hóa thành bộ dạng bán Thú Thần, thân thể hình người mọc đầy lông vũ, hai bàn tay biến thành vuốt sắc, đầu đã là hình dạng giống như con chim kên kên mắt vàng rồi.

“Ài, đáng tiếc a! Cho ta thêm thời gian nửa ngày nữa thì tốt rồi!” Liên Thành ngửa mặt than, khuôn mặt kên kên mắt vàng của hấn lộ vẻ không cam lòng. “Nếu có thêm nửa ngày, ta có thể ăn hết Thần Cách của Sắt Mông Đức, trở thành Sáng Thế Cửu Thần!”

Liên Thành chỉ còn lại sự chán nản, vừa rồi hấn nhìn thấy Trật Tự Thư, đã biết đó là Nguyệt Thần, mà hấn lại ăn cắp bí pháp của gia tộc Lang thần, vì vậy cũng có thể coi là kẻ địch của Nguyệt Thần. Vì vậy mượn cơ ra ngoài tìm Sắt Mông Đức rồi chạy trốn. Ai ngờ trên người của Sắt Mông Đức vẫn còn sót thần lực Vĩnh Hằng, tốc độ hấn cướp Thần Cách trở nên chậm chạp dị thường, kết quả đã bị Sở Thiên gọi người đến bao vây.

Sở Thiên cũng không còn phí lời, vung nhẹ tay, “Giết! Linh hồn và thân xác đều không thể giữ lại!”

Nói rồi, hấn khởi động Kinh Cức Long Hoàn, khóa linh hồn của Liên Thành trước.

Liên Thành chợt cười lạnh nói: “Phát Lạp Dịch Nặc, thứ ta không có được, cũng không để lại cho ngươi! Thủy phê!”

Theo tiếng quát của Liên Thành, cơ thể của hấn bỗng nhiên mờ ảo, cơ hồ đã kết làm một với nước biển xung quanh, nhưng đôi tay của hấn cũng không nhàn hạ, há miệng lớn cắn nát cơ thể của Sắt Mông Đức.

Phụt!

Hỏa diệm đao của Bác Đức chém ngang lưng Liên Thành, nhưng lại chỉ có thể để lại hai vết thương sâu nửa thốn, không thể nào chém đứt lưng hấn, Bác Đức kinh hãi nói: “Thôn phê hộ thuẫn của gia tộc Lang thần? Hừ! Tiếp thêm một đao nữa của ta!”

Bác Đức giận dữ xuất thủ, ngọn lửa mãnh liệt chớp mắt đã chém đến một cánh tay của Liên Thành, cô ta lạnh giọng nói: “Đáng tiếc ngươi tu luyện còn chưa đến đâu!”

Liên Thành chỉ còn lại một cánh tay, nhưng lại vẫn giữ chặt lấy nửa đoạn thân của Sắt Mông Đức, cười lớn nói: “Hải Thần ta cả đời chạy trốn vô số lần, nhưng chưa từng sợ chết! Phát Lạp Dịch Nặc, trước khi ta chết, tặng ngươi một món đại lễ!”

553. Chương 530: Thủy Chi Hồn.

Sở Thiên dĩ nhiên sẽ không ngốc đến mức độ đi hỏi lễ vật là gì, hấn nhét Khách Thu Sa vào không gian giới chỉ, sau đó ngón trỏ và ngón giữa tay phải bầu vào nhau, khê gõ vào Kinh Cức Long Hoàn trên đầu, thời không hộ thuẫn bí pháp của Long tộc đã xuất hiện trên người hấn, cùng lúc đó thời gian thuận lưu được mở ra, Sở Thiên nhanh chóng lui về sau.

Chưa di chuyển được hai bước, phần lễ vật của Liên Thành đã đến!

Bùm!

Thì ra là hấn tự nổ, đây không phải phải vụ bạo thể bình thường, mà là mang theo nửa thân còn lại của Sắt Mông Đức cùng nổ!

Hải Thần lấy cái chết để đổi lấy lực lượng, uy lực của nó không phải là thứ mà người thường có thể chống đỡ, nhất thời, cả Vùng biển Vô Tận đều chấn động rền vang, dòng nước dưới đáy biển cuộn cuộn, ngầm hình thành thủy tiễn bắn loạn khắp nơi, nơi sâu nhất trong Vùng biển vô tận chớp mắt hỗn loạn biến thành một trường tàn sát hung tàn.

Bất luận như thế nào, Hải Thần mới là chủ nhân đích thực của biển, Thủy Mẫu Sắt Mông Đức lại là người tạo ra vùng biển này, cơ thể của hai người tự nổ, mang theo những dị biến cho Vùng biển vô tận.

“Phất Lạp Định Nặc, ném thứ sự vinh quang cuối cùng của gia tộc Hải Thần chúng ta đi!”

Nói xong câu đó, cơ thể của Liên Thành phân ra từng chút một trong biển, lập tức bị cuốn vào trong dòng nước chảy loạn, trở thành một phần của nước biển hung tàn, còn Sắt Mông Đức cũng sắp phải đối diện với cảnh tượng tương tự.

“Bác Đức, đưa ông chủ vào đây!” A Mạt Kỳ dùng tốc độ nhanh nhất khởi động không gian thông đạo. Chụp thông đạo lên Sở Thiên.

Nước biển dâng trào đã không phải là nước biển đơn thuần, mà là thần lực được sinh mạng của Thủy Mẫu và bản thân Hải Thần thúc đẩy tạo thành sát trận. Hiện tại đám người Sở Thiên cũng đang rơi vào trong sát trận này.

“Mẹ nó! Liệt niết hỏa!” Trên người Bác Đức cháy lên một ngọn lửa màu xanh biếc, vừa luyện hóa nước biển đang ập đến, vừa bảo vệ bên cạnh A Mạt Kỳ.

A Mạt Kỳ đẩy Bác Đức. “Đưa ông chủ qua đây trước!”

May rằng Sở Thiên phản ứng nhanh, lúc này nhờ vào thượng cổ thất thần khí, và cả cách đối phó thủy nguyên tố trong ký ức của Long Thần, miễn cưỡng không bị đợt xung kích đầu tiên đánh chết. Nhưng hấn lại lẫn lộn trong mạch nước dưới đáy biển, đã không còn chút sức kháng cự, tính mạng lúc nào cũng có thể biến mất.

Bác Đức ngậm vận thần lực, trong lúc hỗn loạn giữ vững cơ thể, thả người lao đến Sở Thiên.

Phụt! Phụt!

Hai luồng thủy tiễn không biết từ đâu tới, đâm mạnh vào hai bên sườn của A Mạt Kỳ.

A Mạt Kỳ cau mày, nhìn sang Bác Đức đang cứu Sở Thiên, rồi xoay đầu nhìn về đầu nguồn vụ nổ.

Đúng lúc này, Sắt Mông Đức đã tự nổ chỉ còn lại phần đầu bông mở mắt ra, lớn tiếng kêu lên, “Ta sắp chết rồi sao? Không!!! Ta là Sáng Thế Cửu Thần, sao có thể chết được!?”

Nếu như Sở Thiên lúc này đang còn tỉnh táo, nhất định hấn sẽ rất vui, chí ít là Sắt Mông Đức đã dùng tính mạng của bà ta để chứng minh.

Phá rồi lại lập, đúng là cách chữa trị cho thần lực Vĩnh Hằng, đáng tiếc lúc này Sở Thiên ngay cả việc mình còn sống hay không cũng không rõ.

Sắt Mông Đức hiện tại đã không còn thân thể, cũng không có cách nào vận chuyển thần lực, linh hồn của bà ta không được phục nguyên từ vết thương của thần lực Vĩnh Hằng, chỉ có thể tro mắt nhìn phần đầu còn lại của mình bắt đầu bị phân giải.

Trong ý thức còn sót lại, Sắt Mông Đức nhìn thấy Sở Thiên đang chạy trốn, đồng thời nhận ra nguyên nhân tự nổ là bí pháp Hải Thần, bà nghiêng răng quát: “Sáng Thế Cửu Thần, nghĩa nữ của người chết rồi! Trương Bá Luân, đừng tranh đấu với Lạp Tắc Nhĩ nữa. Trở về đây báo thù cho ta!”

Bùm!

Đầu của Sắt Mông Đức cũng nổ ra. Nhưng....

Một đạo quang mang màu u lam bắn lên trời, chớp mắt đã nhuộm xanh cả Vùng biển vô tận.

A Mạt Kỳ trong lòng thầm rúng động, hần cảm giác được, quang mang màu u lam ấy có một sức mạnh không kém với Đại Địa Phụ Thần. Tuy không biết nó là gì. Nhưng chắc chắn không thể để nó nổ!

Liếc nhìn Bác Đức, nàng vừa rồi có thể tự bảo vệ trong vụ nổ, nhưng lại không chắc chắn được lam quang quý dị kia.

Vụt nhấc tay lên, Phán Quyết Ứng Dao đã xuất hiện trong tay A Mạt Kỳ, “Liệt không long ần!”

Ứng dao chém xuống, ở đầu nguồn lam quang đã mở ra một lỗ hổng không gian nhỏ bằng lòng bàn tay, hút lam quang vào trong.

Đầu nguồn lam quan đi vào lỗ đen, A Mạt Kỳ cả người run rẩy. Hần chỉ cảm thấy mình như ăn phải một quả đồ thần lôi, sức mạnh cường đại bắt đầu tàn sát trong người.

Đảo ngược lại Phán Quyết Ứng Dao, A Mạt Kỳ dùng Lục Ngự Tỏa Hồn Trận lên người mình, dùng ngược thần lực, tạo ra Lục Ngự Trấn Hồn Khúc để bảo vệ linh hồn.

Lúc này Bác Đức đã đỡ được Sở Thiên, uy lực của vụ nổ quá lớn, Phượng Hoàng Thần cũng không lo được cho người khác. Thấp giọng quát một tiếng biến về bản thể, hai móng phượng quắp lấy Sở Thiên, hai cánh đập không ngừng, lao về không gian thông đạo mà A Mạt Kỳ mở ra.

Thông đạo sao lại thu nhỏ lại?

Bác Đức kinh hãi, nhìn lại A Mạt Kỳ đã thất khiếu chảy máu, cơ thể có chỗ đang tự nổ.

“Đừng nhìn ta, đi mau!” A Mạt Kỳ thấp giọng quát.

Thời khắc nguy cấp, Bác Đức không gây thêm phiền toái cho A Mạt Kỳ, nàng biết chỉ sau khi mình và Sở Thiên thuận lợi vào thông đạo, A Mạt Kỳ mới có thể yên tâm thu hồi thông đạo rồi chạy thoát.

Bác Đức và Sở Thiên bước vào thông đạo, A Mạt Kỳ xoay đầu nhìn thấy Vô Tận Hải Vương đang ở một bên, có điều đã hôn mê, thế là bèn cẩn thận chuyển dời thông đạo, cuốn Vô Tận Hải Vương vào, sau đó hần cũng cắm đầu vào trong thông đạo

.....

Ở trúc lâm bên ngoài Tiếp Nguyệt Tháp thuộc Huyết Luyện Ngục.

Sở Viêm đang bị Phan Đa Lạp cười lên người như một món đồ chơi, bỗng nhiên ngẩng đầu dậy, lẩm bẩm nói: “Không gian thông đạo à! A Mạt Kỳ trở về rồi.”

“Thật không? Nếu lừa ta sẽ thiêu chín con gấu trúc của ngươi!” Phan Đa Lạp kéo lấy tai Sở Viêm, khiến chú nhóc phải bò về hướng Sát Lâm Na.

Xoẹt xoẹt!

Bầu trời vang lên một âm thanh điện xoẹt, tiếp theo đó một thông đạo được mở ra.

Người đầu tiên đi ra là Vô Tận Hải Vương, Sa Lỗ trong Thí Thần Thất Hải Thú thất kinh, vội vàng chạy lên, “Là phụ vương của ta!”

Tiếp đó, chiếc móng vuốt của Bác Đưa quắp lấy Sở Thiên bay ra, vừa đáp đất, Bác Đức đã để Sở Thiên xuống đất, chân mềm nhũn, ngồi phệt xuống đất.

Cuối cùng A Mạt Kỳ mới đi ra, thấy hần mình đầy vết tích, Anh Cách Lạp Mỗ có tốc độ nhanh nhất bay lên đón lấy hần, “Lão A! Ngươi... sao lại chết rồi!”

“Chết rồi ư?” Bác Đức kinh hãi, nhưng không đi xem A Mạt Kỳ, mà túm lấy Sở Thiên lay lay, sau đó thở phào một hơi, “Không sao, Phất Lạp Dịch Nặc còn sống.... Ài, lại phải để A Mạt Kỳ phục sinh lần nữa vậy!”

Ở trên Bồ Lô Trạch đã lâu, Bác Đức cũng không còn cảm giác với chuyện sống chết nữa, tư duy của người Bồ Lô Trạch hiện tại chính là chỉ cần giữ được linh hồn, cái chết sẽ chỉ là một trò chơi thể nghiệm mà thôi.

Sắt Lâm Na vội gọi Dịch Áo qua, Thái Dương Thần mới thăng cấp kiểm tra thương thế của mọi người một lượt, sau đó mờ mặt nói: “Sư nương, lão sư bị thương do chấn động của vụ nổ, không có gì trở ngại, nhưng A Mạt Kỳ miện hạ, thương thế của hắn rất lạ, ta không nhìn ra, đành phải nhờ lão sư chữa trị thôi.”

“Thương tích của A Mạt Kỳ lạ sao?” Bác Đức tóm lấy Dịch Áo, “Rốt cuộc có chỗ nào không ổn!?”

“Theo thương thế của lão sư. A Mạt Kỳ miện hạ có lẽ cũng là bị thương vì vụ nổ, nhưng ngoài thương thế thủy nguyên tố bạo tạc ra, cơ hồ còn có một thứ khác áp chế cơ thể của hắn, khiến hắn không tỉnh lại được.”

“Mẹ nó, Liên Thành ngay cả lúc chết mà vẫn còn để lại nhiều phiền phức như vậy!” Bác Đức chỉ vào Sở Thiên, “Người hãy cứu lão sư người tỉnh lại trước, để hắn kiểm tra cho A Mạt Kỳ!”

Dịch Áo đã có được chân truyền của Sở Thiên, phối hợp với thần lực, rất nhanh hắn đã làm Sở Thiên tỉnh lại.

Sở Thiên nghe thấy thương thế của A Mạt Kỳ, cũng tỉ mỉ kiểm tra một lượt. Thương tích do vụ nổ gây ra rất nhanh đã được trị khỏi, nhưng A Mạt Kỳ vẫn chưa thể tỉnh lại.

Cơ thể tất cả đều bình thường, chỉ không tỉnh lại, lẽ nào A Mạt Kỳ đã biến thành hoạt tử nhân (người thực vật)? Sở Thiên không nghĩ ra.

Đi vòng quanh A Mạt Kỳ mấy vòng, Sở Thiên nói với cánh cửa Tiếp Nguyệt Tháp: “Kiệt Khắc Tổn miện hạ, các người ra đây xem thử A Mạt Kỳ đi!”

Kết, cửa được mở ra, không biết Số Một hay Số Hai chạy ra, “Làm sao? Sắt Mông Đức chết chưa?”

Sở Thiên kể lại hết chuyện một lượt.

“Oa, hạnh phúc quá! Sắt Mông Đức cuối cùng đã chết rồi! Hắc hắc!” Phán Quyết Thần Thú cười rất vui vẻ. Đỡ lấy cơ thể của A Mạt Kỳ, hắn lại há hốc mồm miệng, “Chuyện gì thế này? Hắn đã chết hay là còn sống!?”

Sở Thiên bắt lực xòe tay. “Miện hạ, ta chính là muốn mời người đến xem A Mạt Kỳ còn sống hay đã chết!”

“A? Người để ta xem ư? Được, vậy ta xem!”

Kiệt Khắc Tổn rút một trúc trượng từ sau lưng ra, gõ gõ đập đập trên người A Mạt Kỳ, con mắt của hắn càng lúc mở càng lớn. Kinh ngạc nói: “Phát Lạp Dịch Nặc, người phát tài rồi!”

“Làm sao rồi?”

Kiệt Khắc Tổn tắc lưỡi, nhìn dò xét Sở Thiên một lượt, nói: “Năng lực không gian của Long Thần người học được bao nhiêu?”

“Không nhiều, chỉ là những thứ cơ bản nhất.”

“Vậy cũng đủ rồi!” Kiệt Khắc Tổn dùng trúc trượng chỉ vào ngực A Mạt Kỳ, nói: “Người mở không gian tùy thân của A Mạt Kỳ ra, xem xem bên trong là gì!”

Sở Thiên làm theo lời, thời khắc mở không gian ra, lam quang chói lòa chiếu rọi vào đôi mắt của mọi người.

Sở Thiên lấy tay che mắt, cau mày hỏi: “Đây là gì?”

“Hắc hắc, đây chính là thứ khiến A Mạt Kỳ không thể sống lại! Thật ra... Nó là tinh hạch của Thủy Mẫu Sắt Mông Đức!”

“Tinh hạch cấp Chủ Thần?” Sở Thiên hai mắt sáng lên.

“Là tinh hạch cấp Chủ Thần thật sao? Sắt Mông Đức là ai người còn không biết sao? Bà ta là Sáng Thế Cửu Thần, tinh hạch của bà ta, là tinh hoa thủy nguyên tố do Sáng Thế Thần đích thân tạo ra!” Thấy Sở Thiên chưa ý thức được ý nghĩa tinh hạch của Sắt Mông Đức, Kiệt Khắc Tổn đập mạnh hắc một roi bằng cán trúc trong tay, lớn tiếng nói: “Năm xưa Sáng Thế Thần là dùng thứ này để tạo ra Sắt Mông Đức, sau đó Sắt Mông Đức dùng nó để tạo ra thủy nguyên tố! Hiểu ra chưa!?”

“Người nói là...”

Kiệt Khắc Tồn gật mạnh đầu, “Không sai! Đây chính là thứ người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở, danh xưng bản nguyên thủy nguyên tố của tam giới, có thể khiến những thủy hệ pháp sư bình thường trở thành Hải Thần, Sáng Thế thần khí siêu cấp, Thủy Chi Hồn!”

Sở Thiên vui mừng phát điên, nhiều nguyên liệu quá! Nhưng không ngờ Kiệt Khắc Tồn sắc mặt lại thay đổi, nói: “Có điều thứ này chỉ có những người có nguyên tố bản mệnh là nước mới có thể dùng, nếu không sẽ “bùm” một cái rồi nổ mất! Bởi vì sức mạnh của Thủy Chi Hồn quá mạnh, sẽ ảnh hưởng đến những nguyên tố khác trong cơ thể. Ừm... A Mạt Kỳ có lẽ là có sức mạnh không gian mà Sáng Thế Thần ban phúc, mới có thể giữ được tính mạng!”

Sở Thiên vội hỏi: “Nếu như một cường giả thủy nguyên tố dùng nó làm tinh hạch thì thế nào?”

“Vậy thì hẳn sẽ rất lợi hại, rất lợi hại! Tu luyện đúng cách, cho dù không sánh bằng Sắt Mông Đức, chí ít cũng là một Chủ Thần thủy nguyên tố!”

554. Chương 531: Phá Giải Thần Lực Vĩnh Hằng.

Dứt lời, hắn lắc lư cái thân mập mạp của mình trở lại vào trong Tiếp Nguyệt Tháp.

Bình! Đóng cánh cửa lại, Kiệt Khắc Tồn hai mắt phát sáng, cười lớn nói: “Hạnh phúc chết đi được, Sắt Mông Đức đã chết, Phất Lạp Định Nặc cuối cùng đã có được Thủy Chi Hồn!”

“Đúng vậy!” Một con gấu trúc khác cũng gật đầu lia lịa, cười nói: “Tuy rằng Chiến Thần không chết, nhưng A Mạt Kỳ vẫn nửa sống nửa chết, Sắt Mông Đức thì hỏng rồi, hơ hơ! Tương lai có lẽ không có quá nhiều thay đổi!”

“Đúng! Không thay đổi! Chúng ta tiếp tục uống rượu!”

Hai con gấu trúc nâng vò rượu lên, cùng cùng một cái, sau đó một hơi uống cạn! “Được rồi, nếu như ba tháng sau không có chuyện gì, chúng ta sẽ đợi sự trở về của lão đại thôi! Đến lúc đó xem chuyện cười của Phất Lạp Định Nặc! Ha ha, người nói Khảm Phổ sau khi nhìn thấy lão đại, có khi nào xé chết Phất Lạp Định Nặc không!?”

“Không chắc... Không quản hắn nữa, uống rượu thôi!”

.....

Sở Thiên dĩ nhiên không biết dự tính của hai con Hùng Miêu kia, hắn nhìn thông đạo trên ngực A Mạt Kỳ, sau đó dùng sức mạnh của Kinh Cức Long Hoàn bảo vệ ngón tay, đưa tay vào bên trong.

Bên trong là một tinh thạch nhỏ như trứng của Hỏa Liệt Diệu, chạm tay vào có cảm giác trơn tuột ẩm ướt.

Chậm rãi lấy Thủy Chi Hồn ra, Sở Thiên chỉ cảm thấy nguyên tố trong cơ thể trở nên hỗn loạn, tỉ lệ thủy nguyên tố đang tăng nhanh chóng, còn các nguyên tố khác cơ hồ đang né tránh gì đó, không dám đến gần ngón tay.

Tinh thạch màu xanh da trời, không góc cạnh. Nhưng lại phát ra một quang mang chói mắt.

Sở Thiên trong lòng có một nghi vấn, tinh hạch của thần tộc đều là trạng thái lỏng, tinh hạch thể rắn chỉ xuất hiện ở trên ma thú và con người bình thường, mang ý nghĩa sức mạnh thấp hơn. Nhưng tại sao thủy hệ tinh hạch mạnh nhất là Thủy Chi Hồn này lại ở thể rắn?

Sở Thiên còn đang suy nghĩ, còn A Mạt Kỳ cũng đã tỉnh lại, nhìn thấy Sở Thiên cầm một viên đá liền ngậy người ra và cả những vết thương vừa được xử lý trên người mình, A Mạt Kỳ nhún vai nói: “Xem ra ta lại chết một lần! Ài, sống sống chết chết, đã không còn cảm giác nữa rồi!”

Bác Đức bước tới, đâm một đâm vào ngực A Mạt Kỳ, “Tên kia, không sao rồi chứ?”

A Mạt Kỳ vùng quỳ lên xuống vài cái, “Yên tâm, tất cả đều tốt!”

Bác Đức thở phào nhẹ nhõm, lo lắng nói: “Làm ta giết mình. Sau này chàng có thể liều mạng như vậy không?”

“Ha ha, liều mạng không nhất định sẽ mất đi tính mạng a.” A Mạt Kỳ chợt khép mắt lại, nhú mày nói: “Sống và chết thật sự không có gì khác biệt! Vậy sinh mệnh và sống chết có khác biệt không!? Ta chết rồi, sinh mệnh sẽ không tồn tại nữa sao?”

Bác Đức trợn ngược mắt, bất đắc dĩ nói: “Chàng nói sao nghe giống giọng điệu của Bồ Lai n Đặc vậy? Lẽ nào đầu bị chấn thương? Nào đến đây, ta kiểm tra cho chàng một chút!”

A Mạt Kỳ cười nhàn nhạt, đẩy tay Bác Đức đang để lên trán hấn ra, “Được rồi, ta không sao, có điều sống lâu rồi. Chết cũng nhiều, có chút chai sạn rồi! Ha.”

Nói xong, A Mạt Kỳ do dự một lát, rồi tự mình lẩm bẩm: “Cái chết không đồng nghĩa với việc sinh mệnh kết thúc. Nếu vậy, chắc chắn có một thứ sức mạnh, có thể nằm ngoài sống chết, khiến sinh mệnh vĩnh tồn!”

Lúc này, Sở Thiên cũng không nghĩ ra Thủy Chi Hồn tại sao lại ở thể rắn - đại diện cho sức mạnh thấp kém, nhưng hấn đã nghĩ ra làm thế nào để tận dụng Thủy Chi Hồn. Ném tinh thạch vào trong giới chỉ, Sở Thiên nói: “A Mạt Kỳ, còn có thể mở thông đạo không?”

“Không thành vấn đề!”

“Vậy được. Chúng ta về nhà!”

A Mạt Kỳ khẽ gật đầu, giương tay định khởi động thông đạo, nhưng tay vừa đưa lên lại dừng lại. “Hả? Thần lực tăng thứ ba? Không ngờ sau một lần chết, thần lực của ta lại thăng cấp rồi!”

Sở Thiên cũng nhìn thấy thần lực tăng thứ ba màu xanh trong tay A Mạt Kỳ, vội bước tới. Nhìn kỹ lại, vui mừng nói: “Tốt quá rồi. Người đã hồi phục được thần lực tăng thứ ba, vậy dựa vào hợp thể chiến kỹ, chí ít cũng có thể đánh thắng một thượng vị thần!”

Bác Đức cũng vui mừng ra mặt. Có điều A Mạt Kỳ dường như lại thờ ơ, hấn lắc đầu, “Ông chủ, ta nghĩ thông rồi, sức mạnh thật sự không cần những kỹ xảo màu mè đó, thứ càng đơn giản nhất, mới là mạnh nhất.” Chỉ vào ngực, A Mạt Kỳ chậm rãi nói: “Sức mạnh thật sự, đến từ đây!”

Dứt lời, hấn khởi động thông đạo, đưa mọi người về nhà.

Một đại đội vội vàng bước vào thông đạo, Bác Đức lại ở trong dòng người lên kéo vạt áo Sở Thiên, “Này, ta nhớ lần trước người đã nói, người đã học chút ngón nghề của cái tên bác sĩ tâm lý gì đó, có thời gian người thử xem cho A Mạt Kỳ, ta phát hiện lúc này hấn rất kỳ lạ!”

“Kỳ lạ?” Sở Thiên lại không phát hiện ra, hấn còn đang suy nghĩ đến câu nói của A Mạt Kỳ, “Thứ đơn giản nhất, mới là mạnh nhất”. Trận chiến ở Tiếp Nguyệt Tháp, Đặng Khăng và Bồ Lai n Đặc cùng dùng những chiêu thức vụng về như những võ sĩ, cơ hồ cũng là ý này.

“Đúng vậy, kỳ lạ! Người không phát hiện ra sao?” Bác Đức chỉ vào bóng A Mạt Kỳ đang bận bịu, thấp giọng nói: “Mắt của ta nói cho ta biết, trên người A Mạt Kỳ lúc này có một số thứ... rất giống với Bồ Lai n Đặc!”

Sở Thiên nhìn bóng lưng của A Mạt Kỳ, vẫn không nhìn ra cái gì, bỗng nhiên, hấn chợt nghĩ đến một chuyện, vội nói: “Bác Đức miện hạ, Hải Thần Liên Thành đã chết chưa!?”

“Người nghi ngờ hấn chưa chết ư? Không thể nào!” Bác Đức lắc đầu nói: “Tự bạo dưới tình hình đó, cho dù ta cũng không thể sống được, huống hồ là một Cao Vị Thần, phải không?”

Sở Thiên neho mắt lại, cau mày nói: “Ta vẫn không yên tâm, người cũng nhìn thấy rồi đấy, Liên Thành học được bí pháp của Thiên Kiêu Lang Thần, hơn nữa lại tự bạo trong nước, điều đáng nghi nhất là hấn đã ăn được Thần Cách của Sát Mông Đức! Thần Cách của Sáng Thế Cửu Thần chúng ta lại không hiểu, nói không chừng có thay đổi gì đó.”

“Không có thay đổi gì cả!” Bác Đức kiên định nói: “Khi vụ nổ vừa bắt đầu ta đã nhìn thấy, linh hồn của Hải Thần là điểm xuất phát của vụ nổ, ngay cả linh hồn cũng nổ rồi, hấn không thể nào sống tiếp được!”

Sở Thiên gật đầu, thoáng yên tâm hơn, con mắt và lĩnh vực chuyên tu linh hồn của Bác Đức có lẽ sẽ không nhìn lầm.

.....
Trở lại Bồ Lôi Trạch, lại phải chỉnh đốn lại đồng lộn xộn. Sở Thiên bỏ lại tất cả mọi việc cho Sát Lâm Na, còn mình thì chạy vào trong phòng thí nghiệm.

Khảm Phổ, Mặc Phi Đặc. Và cả cơ thể của An Cát Lệ Na, tất cả xếp thành một hàng, Sở Thiên cầm lấy dao phẫu thuật, không hề do dự bước đến trước mặt của An Cát Lệ Na. “Ma Căn tộc trưởng, mời người giúp ta làm một cuộc thí nghiệm trước nhé!”

Cầm lấy chuôi dao phẫu thuật chọc vào đầu, đây là động tác theo thói quen khi Sở Thiên suy nghĩ phương án phẫu thuật, sau đó hần nheo mắt lại, khẽ nhún vai. “Vậy thì biến thành một con gấu!”

Dứt lời, tất cả các dụng cụ giải phẫu của Sở Thiên bắt đầu vung lên loang loáng.

Phá rồi lại lập, Sở Thiên đang dùng chính cách này để thử phá giải thần lực Vĩnh Hằng.

Chỉ trong chốc lát, An Cát Lệ Na đáng thương đã biến thành một con gấu, còn Sở Thiên lại mừng rơn phát hiện trong thiết bị quan sát, sinh mệnh trong cơ thể An Cát Lệ Na có hiện tượng phục hồi rồi.

Nhân lúc An Cát Lệ Na chưa tỉnh lại, Sở Thiên lại biến nàng thành bộ dạng ban đầu. Sau đó tủm tỉm cười nhìn An Cát Lệ Na dần tỉnh lại, trong lòng có cảm giác mãn nguyện về thành tựu của mình, thần lực Vĩnh Hằng cái chó má gì! Vẫn không bằng bác sỹ thú y!

Khóe miệng mỉm cười, thời gian từng chút một qua đi, cơ thể của An Cát Lệ Na đã hồi phục lại, nhưng nàng vẫn chưa tỉnh lại, Sở Thiên gõ đầu, sự nghĩ ra: “Mẹ nó, thần lực Vĩnh Hằng tấn công hai tầng cả linh hồn và thể xác!”

Gọi Bác Đức tới, để nàng ta đưa mình vào trong thế giới linh hồn của An Cát Lệ Na, sau đó lần đầu tiên Sở Thiên nhìn thấy bản thể linh hồn An Cát Lệ Na.

Đây là một con cự mãng (rắn khổng lồ), trong thế giới linh hồn, nàng cũng lớn hơn mấy mươi lần so với linh hồn của Sở Thiên. Hai chiếc răng trên miệng rắn, cũng cao hơn Sở Thiên không ít.

Phần giữa của bản thể An Cát Lệ Na rõ ràng còn to khỏe hơn những nơi khác. Nhìn kỹ lại, phía trên còn có mấy vết thương. Đếm thử lại, tổng cộng có đến tám vết thương.

Quan sát những vết thương một hồi. Bác Đức cong môi nói: “Đây chắc chắn là do lão bà của người phân tách An Cát Lệ Na thành phân thân đã để lại, thứ này, cũng chỉ có Ái Lệ Tư mới nghĩ ra được.”

Thì ra, trên mỗi vết thương đều có mấy chữ, phía trên viết “Cái này ta định làm canh rắn” “Cái này làm thất lạng” “Ngâm rượu”....

“Chẳng trách An Cát Lệ Na khi chiến đấu không chịu lộ ra bản thể!” Bác Đức cảm thán nói.

Sở Thiên trầm nghĩ, quả thực có phong cách của Tiểu Bạch!

Dùng lông vũ phượng hoàng làm dao phẫu thuật, Sở Thiên giống như đang ghép đồ chơi, tách linh hồn của An Cát Lệ Na ra, rồi lắp lại, rồi lại tháo ra, tiếp đó lắp lại.

Tiếp đó, đối với Chiến Thần Khảm Phổ cũng làm như vậy. Nhưng vào lúc Sở Thiên định dùng dao phẫu thuật cắt vào da của Mặc Phi Đặc, cơ thể của Sát Kiếp Giả chợt run lên, tự mình tỉnh lại.

“Thần lực Vĩnh Hằng quả nhiên danh bất hư truyền!” Mặc Phi Đặc trở người dậy.

Sở Thiên kinh hãi, “Người, không phải đã bị Vĩnh Hằng rồi sao?”

Mặt Phi Đặc mỉm cười, “Đa tạ Phát Lạp Dịch Nặc huynh đệ rồi, Bồ Lai n Đặc có thể phong ấn được cơ thể và linh hồn của ta, nhưng hần không phong ấn được sát ý của ta! Có dao vừa rồi của người giúp sức, đã đủ để hóa giải phong ấn rồi.”

Nói rồi, Mặc Phi Đặc hai tay rung động, “keng”... Hai chiếc xích sắt trở lại trên cánh tay hần, “Bồ Lai n Đặc hiện đang ở đâu?”

“Không ai biết, có điều ba tháng sau, hần sẽ đến bờ Tây Hải để chiến đấu với Đằng Khăng!”

Mặc Phi Đặc gật đầu, bước ra ngoài.

“Người đi đâu vậy?”

“Đi tìm Bồ Lai n Đặc!”

Sát Kiếp Giả đi rồi, Sở Thiên cũng không ngăn hãm lại, bởi vì Mặc Phi Đặc lúc này cơ hồ giống như Vĩnh Hằng Thần Vương, càng chiến đấu càng mạnh, vì vậy để hãm ra ngoài chiến đấu mới là sự lựa chọn tốt nhất.

An Cát Lệ Na và Khảm Phổ đã tự mình an dưỡng, còn Sở Thiên lại bước tới trước băng quan của Mỹ Nhân Ngư...

.....

Cùng lúc đó, ở nơi nào đó thuộc Thiên Ngoại Hồn Độn. Một đốm lửa và lời quang quán vào nhau chột tách ra, hóa thành hai nhân ảnh.

“Trương Bá Luân, lẽ nào ngươi nhận thua rồi sao?”

“Lạp Tắc Nhĩ, cảm giác được gì chưa!? Thủy Chi Hồn có dị động rồi.”

“Thì sao? Mấy ngày trước Thổ Chi Hồn của Đặng Khăng cũng có dị động, nhưng không thấy ngươi ngưng chiến!”

“Lần này khác, Sát Mông Đức tương giao với ta nhiều năm, trong Thủy Chi Hồn của nàng ta đã bị ta truyền vào hỏa nguyên tố... Lúc này Thủy Chi Hồn e rằng đã đổi chủ rồi!” Nói rồi, trong Hồn Độn vụt mất một nhân ảnh, “Ta về tam giới đây!”

Lạp Tắc Nhĩ vẫn lặng yên đứng trong giây lát, cũng biến thành một luồng điện quang rồi biến mất, “Ài, một mình thật vô vị! Cũng được! Trương Bá Luân, xem thử chúng ta ai đến tam giới trước!”

555. Chương 532: Sính Lễ

Sở Thiên cười ha hả nhìn Mỹ Nhân Ngư mở mắt

Bào Uy Nhĩ từ trong cơn mê tỉnh lại nhìn xung quanh, gian phòng này nàng đã từng đến, đó là lần khôi phục cơ thể của Mỹ Nhân Ngư, khẽ nghiêng đầu, Mỹ Nhân Ngư phát hiện Sở Thiên đứng bên cạnh, cười rất đắc ý. Thoảng suy tư, nàng kinh ngạc nói: “Phất Lạp Dịch Nặc, người đã phá giải thần lực Vĩnh Hằng!?”

“Nữ thần tại thượng!” Sở Thiên dìu Mỹ Nhân Ngư đứng dậy, cười nói: “Ta đã nói rồi, ở phương diện cứu người, không có gì là ta không làm được cả!”

Mỹ Nhân Ngư rất tự nhiên khoát tay lên cánh tay của Sở Thiên, ngồi dậy trên bàn phẫu thuật, sau đó nàng sờ trán, ngạc nhiên nói: “Chứng đau đầu của ta biến mất rồi? Kỳ lạ, khi quyết đấu với Bồ Lai n Đặc, tinh hạch của ta rõ ràng đã vỡ rồi, lẽ nào ngay cả tinh hạch đã vỡ người cũng có thể sửa lại sao?”

Sở Thiên khẽ lắc đầu, cười nói: “Tự mình ngươi kiểm tra lại tinh hạch đi!”

Mỹ Nhân Ngư vận chuyển thần lực, sau đó vui mừng nói: “Người đã làm gì với tinh hạch của ta? Nó lại có thể dung nạp được thần lực tăng thứ bảy rồi!”

“Cũng không có gì, giết một lão thái bà, sau đó đem tinh hạch của bà ta tặng cho người! Ha ha.”

“Trong tam giới còn có tinh hạch của ai có thể thích ứng với thần lực tăng thứ bảy?” Mỹ Nhân Ngư hết sức kinh ngạc nói

Sở Thiên cười nhàn nhạt, không trả lời, mà chỉ đi ra ngoài cửa, “Đi thôi, La Đức Mạn thừa tướng và Thất Hải Thú được cứu về rồi, họ đang đợi gặp người đây!”

Men theo cầu thang uốn lượn, Sở Thiên và Mỹ Nhân Ngư bước tới Thánh Điện, La Đức Mạn lo lắng đợi ở đây, thấy Mỹ Nhân Ngư bình an vô sự, hân vội gọi Thất Hải Thú bước lên đón, cười lớn nói: “Bệ hạ, lần này thiệt thòi cho cô gia rồi...”

“Cô gia?” Mỹ Nhân Ngư thoáng cau mày, không vui nói: “Lão thừa tướng, người hồ đồ rồi!”

“Ta không hề đồ a!” La Đức Mạn mở to mắt, nhìn cánh tay đang quấn lấy nhau của Sở Thiên và Mỹ Nhân Ngư, chớp mắt một cách ám muội – hai người đã như vậy rồi, miệng còn nói khác làm gì a?

Mỹ Nhân Ngư đỏ mặt, vội đẩy cánh tay Sở Thiên đang dìu đỡ ra, thần sắc nghiêm nghị, lại khôi phục khí độ đường đường của Hải Vương Biển Cầm, “La Đức Mạn, cục diện tam giới như thế nào rồi!”

Lúc trước, Mỹ Nhân Ngư một khi bày ra bộ dạng của Hải Vương, La Đức Mạn cũng không dám nhiều lời, đẳng cấp của hải tộc vẫn rất nghiêm ngặt, nhưng hiện tại hẳn lại vẫn cợt nhả, cười hăng hắc nói: “Bệ hạ, sao người lại không thừa nhận chứ? Long Thần người ta cũng đã đưa cả sính lễ rồi! Ha, đó thật sự là sính lễ hậu hỷ nhất mà ta đã nghe qua từ sau khi xuất hiện tam giới đấy!”

Mỹ Nhân Ngư sắc mặt lạnh lẽo, lạnh giọng nói với Sở Thiên: “Người đã đưa sính lễ? Hả?”

Sở Thiên vội vàng giải thích “Nữ thần làm chứng, ta lấy danh nghĩa của các bà vợ của ta để thề, ta chưa từng đưa sính lễ gì a!”

“Cô gia, sao người lại không thừa nhận chứ?” La Đức Mạn lắc đầu liên hồi, vẫy tay với Thí Thần Thất Hải Thú sau lưng, nói lớn: “Nói cho bệ hạ biết, Long Thần điện hạ đã đưa sính lễ gì?”

Lục Hải Thú còn lại trong lòng kinh sợ, không dám đáp lời, chỉ có Tô Sách Na cười nói: “Bệ hạ, tình hạch của người...chính là sính lễ!”

“Nữ thần tại thượng, ai nói đó là sính lễ?” Sở Thiên há hốc miệng biện giải: “Tình hạch của biểu tỷ đã bị tổn hại rất nhiều, còn ta là Tế Tự, dĩ nhiên nên cứu người cứu tới cùng, tình hạch đó chẳng qua là...”

“Thủy Chi Hồn!” La Đức Mạn đột nhiên quát lớn nói: “Bệ hạ, người đã gặp Tế Tự nào dám dùng Thủy Chi Hồn để cứu người chưa? Huống hồ là Phát Lạp Dịch Nặc, kẻ không có lợi là không làm này?”

Mỹ Nhân Ngư kinh ngạc chốc lát, nhìn chằm chằm vào Sở Thiên, nói: “Thứ trong đầu ta là Thủy Chi Hồn sao?” Hồi lâu không nói, Sở Thiên không đáp lời. Chỉ cười khổ gật đầu, Mỹ Nhân Ngư thần sắc ảm đạm, miệng nói “Đa tạ rồi, có điều...trước khi thù cha chưa báo, ta quyết không thành thân! La Đức Mạn, triệu tập Thất Hải Vương, ta muốn chinh đồn tam giới!”

Dứt lời, Mỹ Nhân Ngư dẫn theo đám người La Đức Mạn đi, để lại một mình Sở Thiên dờ dẫm đứng đó

Không biết từ lúc nào, Bác Đức đã xuất hiện sau lưng Sở Thiên, vỗ vào vai hắn, lẩm bẩm nói: “Mỹ Nhân Ngư nói không thành thân, người đau lòng sao?”

“không, không phải!”

“Ngốc quá!” Bác Đức lắc đầu dạy dỗ: “Với kinh nghiệm của ta, lời nữ nhân nói phải nghe ngược lại! Nàng ta nói trước khi chưa báo thù cho phụ thân thì không thành thân, ngược lại, đó chẳng phải là sau khi báo thù được cho cha sẽ gả cho người sao? Ngốc chưa? Hổ thẹn cho người là Long Thần!”

Thực Thần cũng bỗng nhiên lên ra, học theo bộ dạng Bác Đức vỗ vai Sở Thiên, “Tiểu tử, người phải tiếp tục cố gắng a, Mỹ Nhân Ngư này cho dù đã thích người, nhưng muốn để nàng ta cùng ba người nữ nhân khác cùng thờ chung một người chồng, theo kinh nghiệm nhiều năm của lão nhân gia ta, tặng người một chữ khó!”

Phía sau Thực Thần lại có thêm một chiếc đầu, màu tóc đỏ rực, trông rất đáng yêu, chính là Phan Đa Lạp “Cha, cổ lên, cổ lên! Một ca ca chơi không vui, con muốn có một trăm đệ đệ cùng chơi với con! Sớm đeo lấy Mỹ Nhân Ngư!”

“Đeo lấy Mỹ Nhân Ngư? Câu nói này là ai dạy con?” Sở Thiên giận dữ nói

“Hi hi, là Miêu Miêu!”

“Khách Thu Sa, người rút ra đây cho ta!” Sở Thiên giận dữ đi tìm tên Tiểu Hùng Miêu luôn gây phiền phức này, liền lĩnh trốn mất. Bác Đức nhéo vào khuôn mặt nhỏ của Phan Đa Lạp, nhướn mày hỏi: “câu nói này thật sự là Khách Thu Sa dạy con sao?”

“Hi hi, người ta hãm hại Miêu Miêu đó...”

Mỹ Nhân Ngư bước đi gấp gáp, Thất Hải Thú không dám thở lớn, theo sát phía sau, chỉ có La Đức Mạn đánh mặt ra hiệu với Tô Sách Na đang dẫn đầu, “Sợ gì chứ? Người thấy bệ hạ về mặt rất tức giận, thật ra trong lòng đang vui sướng đấy!”

“Thật không?” Tô Sách Na không dám tin

“Ta có thể lừa người sao? Đừng quên, lão nhân gia ta đã chăm sóc bệ hạ lớn lên, nàng ta nghĩ gì, ta còn có thể không biết sao?”

Thực lực hiện tại của Mỹ Nhân Ngư, lời nói của La Đức Mạn sao có thể thoát khỏi tai của nàng, nàng giận dữ nói: “La Đức Mạn! Người...” Nghĩ lại, Mỹ Nhân Ngư hạ giọng xuống, dù gì La Đức Mạn cũng đã trung thành tận tâm hơn vạn năm nay, lại là trưởng bối của nàng, thế là Mỹ Nhân Ngư thở dài, nói: “Lão thừa tướng đừng nói gì thêm nữa, ta sẽ không thành thân!”

La Đức Mạn bước sát lên vài bước, song hành cùng Mỹ Nhân Ngư, khuyên nhủ: “Bệ hạ, ta biết người đang nghĩ gì, nhưng người xem xem, Ái Lệ Ti người ta là nữ thần Sinh Mệnh cũng không để ý Phất Lạp Dịch Nặc có mấy người phu nhân, người còn để ý chuyện gì a?”

“nàng ta là nàng ta, ta là ta, lão thừa tướng không cần nói thêm nữa! Nhanh chóng triệu tập Thất hải Vương! Ta lập tức đi về Biển Cấm!”

.....

Còn ba tháng nữa, Đặng Khăng và Bồ Lai n Đặc sẽ quyết đấu sinh tử. Thời gian này ở Bồ Lôi Trạch bắt đầu cuộc vận động đại luyện binh. Tất cả ma sủng đều đang tu luyện. Còn Sở Thiên thì lại bị những chuyện vật vãnh làm cho choáng váng

Việc đầu tiên phải làm, là thăng cấp cho Kim Cương, cải tạo thành thân thể Thái Thần mạnh nhất, tiếp đó là hôn lễ của cặp đôi già Thần Ôn Dịch Ba Bác Tác và Nữ thần May Mắn Phi Lâm. Sở Thiên không cần biết Phi Lâm có đồng ý hay không, trực tiếp dùng những thủ đoạn phi pháp, tóm lại hôn lễ đang diễn ra thuận buồm xuôi gió.

Thành quả đại luyện binh cũng có tiến triển, tốc độ tiến bộ của A Mạt Kỳ có thể hình dung bằng hai từ “khủng khiếp”, cùng theo đó, Anh Cách Lạp Mỗ làm đối thủ của hắn cũng hồi phục rất nhanh, điều duy nhất khiến Sở Thiên không hài lòng chính là Dịch Áo, hắn đã thừa kế tất cả của Thái Dương Thần, nhưng cơ hồ không có hứng thú với sức mạnh, đường đường là Thái Dương Hộ Thuần phòng ngự cấp Chủ Thần, lại bị Dịch Áo kết hợp với thuật Tế Tự, cải tạo thành thuật Quang Minh Tế Tự dùng khi cứu người. Đến nỗi Nạp Thập hiện tại đã biến thành phế nhân, nhưng khi nhìn thấy vẫn không kìm được mà nước mắt lưng tròng, trước là cáo tội với tổ tiên, sau là ai thán vì đời Thái Dương Thần tuyệt hậu rồi.

Thời gian thấm thoát đã trôi qua một tháng, ngày hôm nay, Sở Thiên bỗng nhận được một tin tình báo

Bản tình báo này là của thủ hạ của Lỗ Tây Nạp, phía trên là một ma pháp ảnh tượng, địa điểm là chi nhánh tửu điểm Phất Lạp Dịch Nặc ở thành Mã Lệ Liên, có hai nhân vật, một nam một nữ, nam cao lớn dũng mãnh, tóc ngắn màu đỏ lửa, y giáp bó sát thân thể một ngọn lửa rực rỡ, Lỗ Tây Nạp sở dĩ chọn lựa một phân tình báo này trong nghìn vạn tình báo để truyền đi, đó là vì người nữ nhân trong đó – Anh Cát Lệ Na!

An Cát Lệ Na bị Sở Thiên vội vàng mời đến, chỉ vào ma pháp ảnh tượng nói: “Đây là lão bát, phân thân nhỏ nhất của ta!”

Sau trận chiến ở địa ngục, gia tộc Ma Căn đã theo Hải Thần chiến bại, sau đó một phần chạy trốn, một phần ngoan ngoãn đầu hàng, đều đã bị giam giữ trong địa ngục. Ngoài ra còn một phần khác, chính là chi thứ ở huyết luyện ngục, họ dựa vào quan hệ tốt với gia tộc Bì Bông, vẫn vinh quang như trước

Phân thân thứ tám này của An Cát Lệ Na, chính là trong số bộ phận những người chạy trốn

“Vậy còn người nam kia?” Sở Thiên hỏi

An Cát Lệ Na hừ lạnh một tiếng, khinh miệt nói: “Phân thân của ta có vô số nam nhân, ai biết hiện tại ở đâu đang đi với người nào?”

Sở Thiên cau mày, quan sát ảnh tượng này, người đưa ảnh tượng nói là chụp trộm, nhưng Sở Thiên nhìn thể nào cũng không giống, một nam một nữ trên ảnh tượng thân mật ôm lấy nhau, ngồi trước bàn rượu, hai tay của người nam không hề ngoan ngoãn, toàn bộ đều đặt vào những bộ phận nhạy của của phân thân An Cát Lệ Na, còn mắt của nàng ta, lại liếc về ma pháp tinh thạch đang chụp trộm, rất rõ ràng, họ đã phát hiện có người chụp trộm, nhưng lại cố ý bày ra bộ dạng phong lưu hưởng thụ để người chụp trộm phải thêm nhỏ dãi.

Không thể không nói, phân thân của An Cát Lệ Na quả thực rất xinh đẹp, người bình thường nhìn thấy cảnh tượng này, chắc chắn sẽ ngưỡng mộ điểm phúc của nam nhân này.

An Cát Lệ Na trầm ngâm một lát, nói: “nhìn khí độ của nam nhân này, có lẽ không phải người bình thường, hơn nữa lão bát tính tình ngạo mạn, nam nhân bình thường nàng ta sẽ không đếm xỉa đâu! Thủ hạ của người sau khi chụp lên rồi có kích nộ hấn, để hấn ra tay không?”

Sở Thiên lắc đầu “người ta không những không tức giận, hơn nữa còn cho một khoản tiền chi phí lớn! sau khi hấn đi Lỗ Tây Nạp mới phát hiện, trong ảnh tượng chụp trộm này, bức có góc độ đẹp nhất đã bị trộm mất. Có lẽ người ta rất hài lòng với tấm ảnh tượng đó, đã mang về nhà cất giữ rồi!”

“Hừ! Vô sỉ!” An Cát Lệ Na hừ lạnh nói

Sở Thiên lại gọi Bác Đức tới, Phượng Hoàng Thần nhìn vào ảnh tượng, lại nhìn sang An Cát Lệ Na, vui mừng kêu lớn “Ca ngợi tất cả, nghi án lớn nhất của thần tộc cuối cùng đã có lời giải rồi!”

“Nghĩ án gì?” Sở Thiên vội hỏi

“Ta đã từng nói cho người nghe rồi a!” Bác Đức phấn chấn nói: “Chính là chuyện năm xưa tất cả các thần tộc đều suy đoán – nếu như Trương Bá Luân và An Cát Lệ Na ở cùng một thời đại, họ có cấu kết với nhau không? Ha ha, đáp án là nhất định có! Ảnh tượng này có thể chứng minh!”

556. Chương 533: Hoa Hoa Công Tử Trương Bá Luân

Bác Đức gật đầu, cười nói: “đương nhiên là hấn rồi, nếu không ai có thể hứng thú với người của gia tộc Ma Căn chứ?”

“Hừ!” An Cát Lệ Na sắc mặt không vui, lạnh lùng nhìn trừng trừng Bác Đức.

“Nhìn cái gì mà nhìn? Đừng quên, người còn nợ ta một chuyện nữa đấy!” Bác Đức sớm đã bỏ đi khỏi giáp trên người, lúc này đang trong bộ dạng thanh tú mỹ miều, nhìn trừng trừng lại An Cát Lệ Na một cái, sau đó thu lại nụ cười, chính sắc nói với Sở Thiên: “Phất Lạp Dịch Nặc, không nói đùa với người nữa, ta không nhận lầm đâu! Rất lâu trước đây, thiên phú hỏa nguyên tố của gia tộc Phượng Hoàng chúng ta chính là được Trương Bá Luân dùng Hỏa Chi Hồn ban tặng cho, hiện tại trong nhà chúng ta còn có họa tượng của hấn”

“Ài, Trương Bá Luân sao lại trở về rồi? Lạp Tắc Nhĩ có khi nào cũng về không?” Sở Thiên tự mình lẩm bẩm, sau đó nói: “Các người xem Trương Bá Luân lần này về là có ý gì?”

“Người khác thì ta không biết, có điều Mỹ Nhân Ngư chắc chắn sẽ gặp đen đui rồi!” Bác Đức lấy ảnh tượng từ trong tay Sở Thiên, tỉ mỉ quan sát.

Sở Thiên không ngạc nhiên khi Bào Uy Nhĩ sẽ gặp phiền phức, ai bảo Mỹ Nhân Ngư đã đồ sát cả tộc Hỏa Thần chứ? Tiêu diệt hết hậu duệ nhà người ta, Trương Bá Luân không đi báo thù mới lạ

Tính kỹ một chút, người bỏ mạng dưới tay Mỹ Nhân Ngư đều không đơn giản, Hải Thần, Hỏa Thần, Đại Địa nữ thần, tính thêm Tư Đặc n đã giết Vụ Nhân, như vậy, trong Sáng Thế Cửu Thần đã có bốn người thề bất lương lập với Mỹ Nhân Ngư. Uhm, là ba người, Sát Mông Đức đã chết rồi. Mỹ Nhân Ngư đã là Thủy Chi Mẫu Thần mới rồi.

Nghĩ tới đây, Sở Thiên cau mày lại, nên chung sống với Trương Bá Luân thế nào? Dựa vào quan hệ của Ái Lệ Ti và Đặng Khăng, Bồ Lô Trạch và Hỏa Diệm Chi Phụ hoàn toàn có thể làm bạn, nhưng nếu tính từ góc độ của Mỹ Nhân Ngư, hai bên lại trở thành kẻ thù.

Chuyện có liên quan đến phân thân, An Cát Lệ Na không thể để mình ngoài cuộc. Nàng gõ bàn, để Sở Thiên đang trầm tư tĩnh lại, vội nói: “Người định xử lý mối quan hệ với Trương Bá Luân thế nào? Khai chiến, hay là kết liên minh?”

Sở Thiên nheo mắt lại, cười nói: “An Cát Lệ Na miện hạ có ý kiến gì chăng?”

An Cát Lệ Na không hề do dự nói: “với lợi ích của ta, đương nhiên là liên kết với Bào Uy Nhĩ, giết Trương Bá Luân! Nhưng phần thắng không cao!”

Hiện nay, phân thân thứ nhất, thứ hai và thứ sáu của An Cát Lệ Na đã lần lượt chết đi, hiện tại nàng ta chỉ có thể khống chế được hai phân thân trong tay. Ba người còn lại, một người dựa vào Bì Bồng, hai người khác chạy trốn, An Cát Lệ Na quả thực không thể nào chịu đựng được việc Trương Bá Luân cướp đi một phân thân của mình

Sở Thiên lại nhìn sang Bác Đức

Bác Đức nói “Người đừng nhìn ta, ta chỉ lo đánh nhau!”

Sở Thiên thầm tính thực lực của Trương Bá Luân, hẳn có lẽ ở giữa Đặng Khăng và Sát Mông Đức, cũng có nghĩa là còn mạnh hơn một phần so với Sát Kiếp Giả Mặc Phi Đặc. Chỉ là không biết Mỹ Nhân Ngư sau khi thừa kế Thủy Chi Hồn có thể đánh thắng hẳn không

“Ta và Khảm Phổ, và cả A Mạt Kỳ cùng đi Mã Lệ Liên Thành một chuyến!” Sở Thiên sau khi suy nghĩ nói

Bác Đức vỗ mạn vào bàn, vội nói “Ta thì sao?”

Sở Thiên xòe hai tay ra “ta đi gặp Trương Bá Luân, không phải đi đánh nhau! Có khảm Phổ và A Mạt Kỳ, đủ để bảo đảm ta không sao rồi. Nữ thần các người ở lại Bồ Lô Trạch đi! Đừng quên câu nói của thần tộc, nam thần phải như Trương Bá Luân! Người có hứng thú gặp một kẻ háo sắc như mệnh là Hỏa Diệm Chi Phụ không?”

.....

Tổng bộ của gia tộc Phát Lạp Định Nặc ở thành Mã Lệ Liên là vương cung thuở nào của vương quốc Tư Khoa Đặc, sau khi phát hiện phân thân của An Cát Lệ Na, Lỗ Tây Nạp đã đích thân tọa trấn ở đây!

Không gian thông đạo của A Mạt Kỳ trực tiếp mở trên vương tọa, Sở Thiên bay ra thông đạo ngồi xuống vương tọa, mọi người trong chiến điện vương cung sau khi nhìn thấy, lập tức khom người thi lễ, “Gia chủ!”

Khi Lỗ Tây Nạp sống cùng Sở Thiên không có nhiều quy củ như vậy, đến thẳng bên cạnh Sở Thiên, cười nói: “Thúc thúc, cuối cùng người đã đến rồi, thân phận của nam thần đó đã tra rõ chưa?”

“Tra rõ rồi, lai lịch rất lớn, là một trong Sáng Thế Cửu Thần, thủy tổ của hỏa diệm, Trương Bá Luân!” Sở Thiên gõ ma pháp ảnh tượng xuống bàn, hỏi: “Hiện tại họ đang ở đâu?”

“Thì ra là Hỏa Diệm Chi Phụ!” Lỗ Tây Nạp điềm nhiên nhún vai, “Họ đang ở trong thành Mã Lệ Liên, có điều là cái gã Trương Bá Luân ấy cũng thật biết hưởng thụ a!”

“Thế nào rồi? Hắn đã làm gì rồi?”

“Không biết hắn lấy từ đâu ra một khoản tiền lớn, cả ngày chỉ dạo phố uống rượu với An Cát Lệ Na, gặp cái gì quý giá thì mua cái đó, sau khi mua xong thì tặng cho An Cát Lệ Na. Người của tao vốn không cần theo dõi hắn, chỉ cần thấy ở đâu có thương nhân xao động, họ chắc chắn là đang ở đó!”

Nói rồi, Lỗ Tây Nạp giao cho Sở Thiên một tập dày ma pháp ảnh tượng “Thúc thúc xem thử đi, Trương Bá Luân thực chất không tránh né việc người khác giám sát hắn. Có mấy lần hắn còn cảm ơn những người theo dõi hắn, nói họ cực khổ rồi!”

Sở Thiên cầm lấy ảnh tượng, xem từng bức một

Quốc đô của vương quốc thương nghiệp ngày xưa – thành Mã Lệ Liên tuy đã từng trải qua chiến hỏa, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại vẻ phồn hoa, những ảnh tượng của Lỗ Tây Nạp đều được chụp ở trong những tiệm hàng xa xỉ, nhìn từ trên ảnh tượng, Trương Bá Luân vung tiền như rác, chỉ để lấy lòng An Cát Lệ Na, quả thực có khí độ của một nhân vật phong lưu

Một bức trong đó khiến Sở Thiên có hứng thú, Trương Bá Luân ôm lấy An Cát Lệ Na bước ra cửa chính của một cửa tiệm trang sức châu bảo, An Cát Lệ Na trên người đeo toàn bộ những châu ngọc quý giá, còn Trương Bá Luân đầu không quay lại tiện tay ném về sau một thủy tinh tạp

“Thật....con mẹ nó thật có ý nghĩa!” Sở Thiên dở khóc dở cười “hai thần tộc, sao lại có hứng thú với châu báu của con người chứ?”

Lỗ Tây Nạp nghiêm mặt nói: “Thúc thúc, theo điều tra của ta, bất luận là Nhân Thần nào, chỉ cần là nữ nhân, thì đều có hứng thú với châu ngọc!”

Sở Thiên ngạc nhiên, các bà vợ của hắn cơ hồ không có người nào có hứng thú với châu ngọc.

“hiện tại Trương Bá Luân đang ở cửa hàng nào mua sắm?”

“Ba ngày trước họ đã không mua đồ nữa, hình như Trương Bá Luân có hứng thú với sản xuất ở thành Mã Lệ Liên, ba ngày này, họ vẫn ở trong Thôi Xán Lưu Liên!”

“Thôi Xán Lưu Liên? Nữ thần tại thượng! Trương Bá Luân còn hút thuốc phiện sao?” Sở Thiên lắc đầu cười khổ, đây đâu phải là thần, rõ ràng là một hoa hoa công tử, nói đến hoa hoa công tử, Sở Thiên lại nhớ đến Lôi Cát, bởi vì Thôi Xán Lưu Liên trên thực tế chính là sản địa (đặc sản) độc phẩm lớn nhất trên đại lục Huyền Thú, cũng chính là đất sản xuất độc phẩm của nhà Lôi Cát

“Hắn không những hút thuốc phiện, hơn nữa còn ... Thúc thúc người xem ảnh tượng này!” Lỗ Tây Nạp lấy ảnh tượng cuối cùng từ trong lòng ra, phía trên là hai người nam nhân cùng chụp, một là Trương Bá Luân, người còn lại là Lôi Cát!

Lỗ Tây Nạp giải thích: “Trương Bá Luân dường như có hứng thú với hoa Mã Lệ Liên. Cố ý mời Lôi Cát thiếu gia đến, bàn việc làm ăn mua một lượng lớn hoa Mã Lệ Liên”

Sở Thiên nhìn A Mạt Kỳ, rồi lại nhìn Khảm Phổ, sau đó nheo mắt cười “Làm ăn độc phẩm, sao lại có thể thiếu ta được chứ? Đi, chúng ta đi xem thử!”

Không cần người khác dẫn đường, Sở Thiên cũng không cần đến không gian thông đạo của A Mạt Kỳ, mà để Lỗ Tây Nạp tìm một cỗ xe Á Long Thú hào hoa ,ngồi lên xe đến Thôi Xán Lưu Liên. Cũng chính là sản địa độc phẩm hắn có ba phần trong đó

Nói là sản địa độc phẩm, nhưng trên bề ngoài, nơi này chính là đại tửu điểm sang trọng cấp chín. Bước lên con đường đón khách được nạm khảm bằng tử kim và đá ma pháp, Khảm Phổ lộ rõ vẻ không thích ứng, hắn nhíu mày lại, thấp giọng nói: “Con người, thật lãng phí!”

Sở Thiên cười ha hả, bước thẳng vào trong sản nghiệp của mình, những bậc nhân trên đường đều biết Sở Thiên, không dám lên tiếng dưới sự thị ý của hắn. Để Sở Thiên tự đi vào phòng khách tròn ở trên tầng cao nhất

Trong phòng vang lên tiếng cười lớn của Lôi Cát, “Ca ngợi kim tệ, Trương Bá Luân đại ca thật là hào sảng! Không cần phí lời nữa! Ta sẽ tặng thêm hai hòm châu bảo, coi như để ca ngợi tiểu thư An Cát Lệ Na!”

“hai hòm làm sao mà đủ? Ít nhất cũng phải hai trăm hòm!” Sở Thiên đẩy cửa vào

An Cát Lệ Na thần sắc chợt biến, có điều nhìn sang Trương Bá Luân, nàng ta lại ung dung cười, dựa vào người của Trương Bá Luân ủy mị cười nói: “Ai da, đây không phải là Long Thần miện hạ sao? Đường đường là Long Thần, sao lại đến những nơi thế này?”

“Ô? An Cát Lệ Na miện hạ không biết sao? Nơi này cũng có phần đóng góp của ta”. Sở Thiên ngồi xuống bên cạnh Lôi Cát, huých mạnh hắn một đấm, cười mắng: “Tiểu tử ngươi được đấy, làm ăn còn làm được cả với Hỏa Diệm Phụ Thần!”

“Hắc hắc! Lão đại quá khen! Gia huấn của nhà chúng ta chính là, không cần biết người ta lành nhân thú hay vong linh, có thể làm ăn được thì đều là bằng hữu!”

“Ha! Câu nói này hay lắm! Long Thần miện hạ, ta chính là Trương Bá Luân!” Trương Bá Luân có chút khác với ảnh tượng, lúc này hắn không mặc chiến giáp, mà mặc một trường bào quý tộc màu đỏ lửa. tóc

cũng mọc dài hơn, để cột tóc đuôi ngựa sau đầu, dung mạo cũng là một thanh niên tiêu sái chừng ba mươi tuổi, nhìn ra không khác với những quý tộc phong lưu ở đế đô

“Ha ha, sớm đã nghe đại danh của Trương Bá Luân miện hạ, hôm nay được gặp, đúng là may mắn a!” Sở Thiên khép hai tay trước ngực, cười nói: “không biết Trương Bá Luân miện hạ đã gặp qua Đại Đại Phụ Thần chưa, thời không ảnh tượng của ta đã ghi lại một số chuyện liên quan đến Sát Mông Đức miện hạ, ngài...”

“Vô vị! Thật vô vị!” Trương Bá Luân xua tay, ngắt lời của Sở Thiên, sau đó dùng hai ngón tay kẹp ly rượu trên bàn, khê đưa đến miệng của An Cát Lệ Na, “Có mỹ nhân làm bạn, mỹ tửu trước mắt, Long Thần miện hạ sao lại đem những chuyện chém chém giết giết ra kể làm gì? Đây chẳng phải phá hỏng phong cảnh hay sao?”

Đôi môi đỏ của An Cát Lệ Na khê nhấp rượu, sau đó cười nói: “Đúng vậy, Trương Bá Luân đại ca quả nhiên hiểu chuyện hơn người nhiều!”

“ha ha! Mỹ nhân nàng mới là người hiểu chuyện!” Trương Bá Luân đặt ly rượu xuống, khê cúi đầu hôn vào tai của An Cát Lệ Na, sau đó hít một hơi thật sâu, “Tốt hơn đừng nên uống rượu nữa”

“tại sao?”

“bởi vì mùi rượu của những thứ rượu trần tục này, chỉ lãng mị hương khí trên người nàng”

Sáng Thế Thần sao lại tạo ra một tên khốn kiếp như vậy chứ? Sở Thiên nhớ đến các tình địch đã cùng hắn theo đuổi Sát Lâm Na hồi còn ở đế đô, đều có những đức hạnh này!”

Khê nâng ly rượu, Trương Bá Luân thị ý Sở Thiên cụng ly, sau đó cười nói: “Nếu như Long Thần miện hạ đã đích thân tới đây, ta cũng giảm chút phiền phức rồi, ha ha, ta đang có một chuyện muốn nhờ Long Thần miện hạ đây!”

Sở Thiên cười mời Trương Bá Luân nói ra

Trương Bá Luân khê vuốt ve mái tóc dài của An Cát Lệ Na, hững hờ nói: “Nghe danh đệ nhất mỹ nữ Thú Thần tộc là Bào Uy Nhĩ miện hạ có thâm tình với miện hạ, Long Thần miện hạ có thể dẫn tiến cho ta không? Để một kẻ lưu lạc bên ngoài như ta, có thể thường ngắm tuyệt đại dung nhan của đệ nhất mỹ nhân hiện nay?”

557. Chương 534: Tạ Tội

Không ngờ, người không vui đầu tiên lại chính là An Cát Lệ Na, nàng dựa vào người của Trương Bá Luân, khê huých vào ngực của Trương Bá Luân, bĩu môi nói: “Đáng ghét, người ta còn ở trong lòng chàng! Chàng đã muốn đi tìm nữ nhân khác rồi?”

Trương Bá Luân khê nâng cằm An Cát Lệ Na lên, cười nói: “mỹ nhân, biết ta tại sao muốn gặp Bào Uy Nhĩ không?”

“Tại sao?”

“Ta muốn tận miệng nói cho nàng ta, nàng mới là đệ nhất mỹ nhân trong tam giới! ha ha!” Trương Bá Luân vừa dứt lời, liền cười phá lên.

Thứ lý do này không cần biết An Cát Lệ Na có tin hay không, Sở Thiên chắc chắn sẽ không tin, hắn nheo mắt lại, cười nói: “Trương Bá Luân miện hạ muốn gặp Hải Vương Biển Cầm, tự đi là được rồi, cần gì phải để ta dẫn đi?”

“Sáng Thế Phụ Thần tại thượng! Long Thần miện hạ đúng là không hiểu chuyện rồi!”

Trương Bá Luân chìa ra một ngón tay, đung đưa, “mạo muội đến nhà, há chẳng phải sẽ khiến giai nhân cảm thấy đường đột sao? Vì vậy có người dẫn đi vẫn tốt hơn!”

Sở Thiên trầm nghĩ, Trương Bá Luân là một tên lưu manh, một tên lưu manh có phẩm vị, có phong độ! Đương nhiên, Sở Thiên cũng sẽ không ngốc đến mức cho rằng Trương Bá Luân chỉ đơn thuần mong hấn dẫn đi Hỏa Diệm Phụ Thần chắc chắn còn có ý đồ khác, muốn lợi dụng Sở Thiên để đạt được

“Hải Vương bệ hạ đã trở về Biển Cầm vương cung, lúc này đang bế quan để hồi phục thần lực, Trương Bá Luân miện hạ muốn gặp nàng ta, cần phải đợi một thời gian nữa mới được!” Sở Thiên tùm tùm cười nói dối, thật ra Mỹ Nhân Ngư hiện tại chưa hồi phục về trạng thái đỉnh phong là thật, nhưng chưa đến mức độ phải bế quan, dù gì nàng và Thủy Chi hồn là một cặp kết hợp trời sinh. Lại có thiên phúc độc bộ tam giới làm chỗ dựa, vì vậy hiện tại Mỹ Nhân Ngư thực chất không phải bận tu luyện, mà là đang lập kế hoạch chinh đồn tam giới.

“Còn phải đợi sao? Ài, lòng ta thật đang nóng như lửa đốt đây, Long Thần miện hạ có thể dàn xếp cho ta không?”

“Ta không thể làm chủ thay cho Hải Vương bệ hạ, miện hạ tốt hơn nên chờ một thời gian thôi!”

Hai người đấu khẩu đến cùng, còn Lôi Cát ở bên cạnh đang tính toán mỗi làm ăn này có thể kiếm được bao nhiêu cuối cùng đã phát hiện không khí có gì đó bất ổn. Tiểu tử này đảo mắt, đứng dậy nói: “Trương Bá Luân miện hạ, ta đi chuẩn bị lấy hàng cho ngài. Ha ha, đám hạ nhân trong nhà tay chân không thật thà, ta phải đích thân đi trông chừng!”

“Không cần, chuyện này sao có thể phiền đại thiếu gia người chứ?” Trương Bá Luân vươn tay, lắc không ấn nhẹ, đẩy Lôi Cát về chỗ ngồi, cười nói: “Lôi Cát thiếu gia vẫn nên ở đây cùng ta khuyên nhủ Long Thần miện hạ đi!”

Lão háo sắc này muốn làm gì? Sở Thiên trong lòng rung động, Trương Bá Luân rõ ràng đang muốn giữ Lôi Cát làm con tin

“Chuyện này ...lão đại, người nói nên làm gì a?” Lôi Cát vẻ mặt đau khổ cầu cứu Sở Thiên, tiểu tử này thông minh lắm, biết bản thân gặp phiền phức rồi

Trương Bá Luân nâng tay An Cát Lệ Na lên, nhìn ngắm ngón tay nhỏ dài trơn mềm của nàng ta, cười nói: “Mỹ nhân, còn nhớ mấy cái tên đã chụp lén chúng ta không?”

“Đương nhiên là nhớ rồi!” An Cát Lệ Na lấy mấy bức ma pháp họa tượng từ trong giới chỉ ra, lật xem từng bức một, cười nói: “Mấy tên đó thủ nghệ không tồi, chụp ta rất xinh đẹp!”

“không phải là thủ nghệ của chúng tốt, mà là nàng thực chất đã xinh đẹp rồi! Nàng nhìn bức này xem, tóc của nàng bị chụp xấu rồi, ha ha. Có điều nàng yên tâm, đại ca ta đã dạy dỗ tên ngu ngốc đó rồi. Những tên ngốc không thức thời, phải dạy dỗ một trận mới có thể hiểu lý lẽ được.”

Sở Thiên nheo mắt lại, Trương Bá Luân đang chỉ cây dâu mắng cây hòe, đã đưa ra sự cảnh cáo với hấn

Lại nâng ly thị ý Sở Thiên cụng ly, Trương Bá Luân chậm rãi nói: “Vùng sương trắng bờ Tây Hải là một trong mười cảnh đẹp nhất của Huyền Thú, một tháng sau, ta sẽ mời Bào Uy Nhĩ bệ hạ đến đó tương hội, hy vọng Long Thần miện hạ chuyển lời cho”

Trương Bá Luân như đang bốn cột, nhưng khí thế trên người lại thể hiện rõ đề nghị của hấn không thể nghi ngờ!

“Nữ thần tại thượng, Trương Bá Luân miện hạ không biết sao? Còn hai tháng nữa, Đặng Khăng miện hạ và Bồ Lai n Đặc sẽ quyết đấu sinh tử ở bờ Tây Hải, người mời Hải Vương đến Tây Hải...”

Chính là vì Đặng Khăng và Bồ Lai n Đặc quyết đấu ở bờ Tây Hải! miện hạ phải biết thực lực của hai người bọn Đặng Khăng, hai tên không biết thưởng thức cái đẹp là gì, e rằng sẽ hủy đi bờ Tây Hải mất, ài, cảnh đẹp không còn, mỹ nhân vẫn phải tiếc! Ta chính là muốn cùng Bào Uy Nhĩ miện hạ thưởng ngắm tuyệt cảnh của vùng sương trắng ở Tây Hải!”

“Vậy được, ta sẽ thay Trương Bá Luân miện hạ chuyển lời. Có điều Hải Vương bệ hạ có đồng ý hay không, thì không phải chuyện ta có thể làm chủ!”

Sở Thiên trầm nghĩ, lão tử một tháng sau sẽ để người bị leo cây ở bờ Tây Hải!

Không ngờ Trương Bá Luân lại mỉm cười, “còn một tháng nữa, không biết Long Thần miện hạ có rồi rồi, có thể cùng ta đi thưởng ngắm cảnh đẹp của đại lục hay không?”

Sở Thiên vô cùng ngạc nhiên, lẽ nào Trương Bá Luân muốn giám thị hắn? Khẽ đánh mắt ra hiệu với Khảm Phổ, để hắn giới bị, Sở Thiên cười nói: “Ta còn có rất nhiều chuyện, không thể bồi tiếp Trương Bá Luân miện hạ rồi! ha ha, hơn nữa miện hạ có mỹ nhân làm bạn, cần gì phải để một kẻ không hiểu chuyện như ta làm vật chứng ngại chứ?”

Trương Bá Luân gật gù nói, “Đúng vậy, đúng vậy! Vậy được, miện hạ cứ tự tiện!”

Nói rồi, Trương Bá Luân đứng dậy, xoay người định bước đi

Sở Thiên nói: “trong một tháng này, miện hạ có ở lại trong thành Mã Lệ Liên này không?”

“Đương nhiên là không! Ta muốn đi thăm mỹ nữ trên đại lục này! Ha ha!”

Dứt lời, Trương Bá Luân dắt tay An Cát Lệ Na bước đi, Sở Thiên nhìn qua cửa sổ, Trương Bá Luân không sử dụng thần lực, mà nhảy lên một cỗ xe màu vàng được kéo bởi tám con lạc đà tuyết, chiếc xe chuyển động, trên mặt băng bị lạc đà tuyết để lại từng vết kéo trắng tinh, theo sau là tiếng cười của An Cát Lệ Na

A Mạt Kỳ nhú mày, nói: “Ông chủ, Trương Bá Luân muốn làm gì?”

“Ai mà biết?” Sở Thiên đã không còn yên lòng. Suy nghĩ một hồi lâu, hắn gọi Lôi Cát lại, hỏi: “Trương Bá Luân muốn làm ăn gì với người?”

Lôi Cát lấy ra một quyển sổ sách, chỉ vào phía trên nói: “Năm trăm xe hoa Mã Lệ Liên, khốn kiếp, tên này đúng là có tiền, ta đưa giá lên cao ba lần, nhưng hắn cũng chẳng mặc cả gì! Rút thẳng tiền ra luôn! Ngoài ra hắn còn dự định, để gia tộc chúng ta mỗi tháng cung cấp cho hắn một lô xa xỉ phẩm. Lão đại, làm thế nào, tên này rõ ràng không dễ dây vào...”

Suy nghĩ một chốc lát, Sở Thiên nói: “sau này nhà các người cứ làm ăn bình thường với hắn, mượn thời gian đưa hàng cho hắn, cố gắng điều tra tất cả về hắn! Ngoài ra....khốn kiếp, sau này bán hàng cho hắn, nâng giá cao mười lần!”

.....

Sở Thiên giận dữ trở về Bồ Lôi Trạch, lần đầu tiên gặp Trương Bá Luân, hắn không có được lợi ích thực chất nào, ngược lại còn bị Trương Bá Luân làm cho hồ đồ. Hiện tại điều Sở Thiên có thể làm, chính là nghiêm ngặt giám sát hắn

Bên phía Mỹ Nhân Ngư, Sở Thiên không nói cho nàng lời mời của Trương Bá Luân, còn về nguyên nhân, Sở Thiên cũng không nói rõ được, tóm lại, Sở Thiên bỗng nhiên có một cảm giác phấn đấu trong giận dữ, cố gắng tu luyện, sau đó giết chết Trương Bá Luân!

Trái lại bên phía Trương Bá Luân, việc làm của hắn trên đại lục khiến cho tất cả các thiếu niên quý tộc tự thẹn không bằng, những việc như vung tiền như rác đã không đủ để hình dung hắn, cứ lấy chuyện sau khi hắn rời thành Mã Lệ Liên không lâu mà nói, trong một đêm, An Cát Lệ Na nhìn bầu trời sao, chợt có ý tưởng kỳ lạ, muốn lấy một ngôi sao xuống để so sánh với mình, nhìn xem rốt cuộc ai đẹp hơn, kết quả là Trương Bá Luân đã bay thẳng lên Thiên Ngoại Hỗn Độn, một quyền đâm vỡ một tiểu tinh cầu, sau đó kéo ngôi sao đó về đại lục Huyền Thú

Sở Thiên tại sao lại biết chuyện này? Bởi vì Trương Bá Luân người ta thực chất không kiêng kỵ gì, ngược lại còn hân hoan chào đón những người đi theo chụp trộm hắn, kết quả Sở Thiên nhìn thấy bản báo cáo chuyện này, tức đến nổi chửi ầm ĩ lên, còn may đây là đại lục huyền thú, nếu như là ở địa cầu, một quyền đánh vỡ một tinh cầu mà không gây ra hỗn loạn ngoài vũ trụ mới lạ!

Trương Bá Luân lẫn lộn ở đại lục Huyền Thú, Mỹ Nhân Ngư cuối cùng đã có được tin tức, Sở Thiên không hiểu vì sao cũng không thích Mỹ Nhân Ngư đi gặp Trương Bá Luân, vì vậy đã đưa thẳng con trai mình đến Biển Cầm, để con trai quần lấy Mỹ Nhân Ngư không cho nàng rời đi.

Ngày hôm nay, Sở Thiên đang đau đầu vì tình báo, bởi vì Trương Bá Luân đã đến vương quốc Tinh Linh, miền đất nơi nơi đều là mỹ nữ, dựa vào kim tệ và thủ đoạn ôn nhu, đã tư thông với không ít thiếu nữ Tinh

Linh, Tinh Linh nữ vương không còn cách nào khác, đã đưa thư lên cho lão đại Sở Thiên đứng sau lưng, để Sở Thiên nghĩ cách giải quyết, bởi vì để Trương Bá Luân tiếp tục như vậy, huyết thống đời sau của Tinh Linh tộc e rằng sẽ không còn thuần khiết nữa

Ba Bác Tát bước vào thư phòng của Sở Thiên, cười khở đưa cho Sở Thiên một chồng giấy tờ, “Ông chủ, đừng xem tình báo đó nữa, đó là ba ngày trước rồi, hiện giờ Trương Bá Luân đã đến học viện Tế Tự rồi!”

“Cái gì? Hắn đến cửa nhà của lão tử rồi sao?” Sở Thiên đứng bật dậy “Ai phụ trách giám thị hành tung của hắn ở vương quốc Tinh Linh, sao người ta đến tận cửa Bồ Lô Trạch rồi mà tình báo vẫn chưa truyền đến?”

Ba Bác Tát lắc đầu cười khở, “Ông chủ, là Giáo Đình phụ trách giám thị hắn, có điều.....Giáo Hoàng không nên phái một Thánh Nữ đi giám sát hắn!”

“Trương Bá Luân còn dụ dỗ cả Thánh Nữ giám sát hắn?” Sở Thiên đấm mạnh vào bàn, sau đó nói: “Đi, chúng ta đi nghênh đón Hỏa Diệm Chi Phụ! Đợi lát nữa, người đi thông báo toàn bộ nữ quyền trong nhà, toàn bộ trốn hết đi.”

Trương Bá Luân vẫn trong bộ dạng phong độ ngời ngời, có điều cỗ xe của hắn đã đổi thành một cỗ thủy tinh do bốn con phi điều cấp mười có thần lực tầng thứ nhất kéo, khi Sở Thiên đến nơi, hắn đang ở giữa bầu trời, vẫy tay chào các nữ học sinh trong học viện Tế Tự Phật Lạp Định Nặc

Thấy Sở Thiên đến, Trương Bá Luân khẽ xua tay, cười nói: “Long Thần miện hạ, trong học viện Tế Tự của người thật không ít mỹ nhân a!”

Dứt lời, Trương Bá Luân sắc mặt trầm lại, không vui nói: “Hôm nay là ngày bao nhiêu rồi? Chuyện ta nhờ miện hạ, hình như chưa có hồi âm thì phải?”

“Hải Vương miện hạ công việc bề bộn, không có thời gian gặp miện hạ!” Sở Thiên cứng cỏi đáp

“ha ha, ta hiểu!” Trương Bá Luân khẽ gật đầu, chỉ vào cỗ xe, “bùm” một tiếng, đầu chiếc xe vỡ ra, một đóa lửa bay lên, “Long Thần miện hạ, nghe nói Bồ Lô Trạch của người là lối vào Biển Cầm, nếu là như vậy, ta phải dày mặt mượn quý đảo của người để làm một chuyện rồi”

Bùm! Bùm! Bùm!

Ngọn lửa trên bầu trời không ngừng nổ, sau đó hóa thành các chữ một, chớp mắt, cơ hồ cả đại lục đều nhìn thấy hàng chữ trên trời

Trương Bá Luân thay mặt đám tử tôn không nên thân, đến tạ tội với Hải Vương bệ hạ - Dòng chữ bằng lửa đã viết như vậy

558. Chương 535: Tình Định?

“Bào Uy Nhi bệ hạ, Trương Bá Luân quản giáo con cháu không nghiêm, đã từng khiến kiều nhan nàng động nộ! Ở đây, Trương Bá Luân xin tạ tội!”

Giọng nói thấp trầm nho nhã, trường bào phiêu dật trong gió, và cả mái tóc dài anh tuấn hào hiệp, một bái nghiêng mình của Trương Bá Luân khiến vô số nữ sinh trong học viện Tế Tự ánh mắt đắm say.

Sở Thiên bùng bùng lửa giận trong lòng, bay đến bên cạnh Trương Bá Luân, cười nói: “mh, nơi này cách Biển Cầm còn mấy trăm dặm nữa, người tạ tội ở đây thì quá xa rồi”

“Sai!” Trương Bá Luân đưa ra một ngón tay khẽ lắc, “nếu như là tạ tội, thì cần phải có thành ý! Nơi này cách Biển Cầm vừa đúng nghìn dặm, mỗi một dặm ta sẽ bái một lần, cho đến lúc gặp được Hải Vương bệ hạ!”

Nói rồi, Trương Bá Luân lại bay ra lộ trình một dặm thật, sau đó lại khom bái, “Hải Vương bệ hạ, Trương Bá Luân đến tạ tội đây!”

Tia lửa vẫn phóng ra đỏ rực cả bầu trời, không chỉ như vậy, sau khi Trương Bá Luân khom người trở dậy, hai tay cầm đóa hoa màu u lam tung khắp trời, bay ra như mưa, chớp mắt đã trải đầy mặt biển

Ba Bác Tát vội vã bay đến bên cạnh Sở Thiên, khẽ tai thấp giọng nói: “Ông chủ, phiền phức rồi, người xem hoa mà Trương Bá Luân đang rải là gì!”

Sở Thiên tiếp lấy một đóa hoa đang bay tròn xuống, quét mắt nhìn, sau đó nheo mắt lại, đây là hoa Hải La, là một sản vật quý ở Nam Hải của đại lục Huyền Thú, tương truyền đây là hoa tình ái khi Hải tộc bày tỏ tình yêu

Sở Thiên nắm chặt quyền, vội đuổi theo Trương Bá Luân, “mày xin hãy đến Bồ Lô Trạch của ta nghỉ ngơi đã, ta sẽ thay người mời Hải Vương!”

“Không dám làm phiền Long Thần ngài! Ta đi bộ vào mới có thể biểu hiện thành ý!” Trương Bá Luân vẫn đi lên trước, sau chốc lát, cả hải vực Bồ Lô Trạch đã tràn ngập hương hoa, hoa như mưa rơi xuống, hoa theo nước không ngừng dao động

Lại khom người bái lần nữa, Trương Bá Luân đột nhiên dừng lại. Cười nói với một đóa hoa đang bay bên cạnh: “Tên tiểu tử đáng yêu, người muốn chụp, cứ thỏa sức mà chụp! Ha ha, có thể có một tiểu bằng hữu đáng yêu như vậy chứng kiến chuyến đi chuộc tội của ta, ta vui mừng còn không kịp nữa là!”

“Thật à!”

Bùm! Đóa hoa đó biến thành một con Tiểu Hùng Miêu, Khách Thu Sa đang cầm một ma pháp nhiếp tượng thạch, cười hì hì đi theo phía sau Trương Bá Luân

Sở Thiên mặt tái xanh lại, nhưng không vọng động, từ việc Trương Bá Luân phát hiện biến thân của Khách Thu Sa có thể thấy, Hỏa Diệm Phụ Thân là một cường giả tuyệt đỉnh am hiểu về linh hồn. Còn Bồ Lô Trạch hiện tại, điều đại kỵ nhất chính là có một cường giả linh hồn xâm nhập. Còn một điều nữa, đó là Trương Bá Luân từ đầu đến cuối đều khuôn mặt tươi cười, không có chút địch ý nào.

Sở Thiên cảm thấy khó xử, giết chết Trương Bá Luân, hẳn không phải không có phần thắng, nhưng cái giá phải trả lại quá lớn. Còn mặt cho Trương Bá Luân tùy ý đi tiếp, Sở Thiên lại không cam lòng!

Đôi mắt đang nheo hàn quang vụt hiện, trong lòng Sở Thiên dần trào dâng ngọn lửa tà ác một cách khó hiểu, nghiêng răng ken két, vẩy tay gọi Ba Bác Tát, thấp giọng căn dặn: “Khảm Phổ, A Mạt Kỳ, Bác Đức, An Cát Lệ Na, và cả A Tư Nặc, gọi năm người đó đến đây, sau đó kêu Tề Bách Lâm mở pháo chủ động phòng ngự tập trận bí mật của Bồ Lô Trạch!”

“Ông chủ, khai chiến sao?” Ba Bác Tát thấp giọng hỏi

Sở Thiên khẽ gật đầu, Ba Bác Tát bay đi

Sở Thiên nheo mắt lại, nhìn chăm chăm vào Trương Bá Luân, cứ một dặm là hẳn khom người bái, trong lòng đang tính toán các bước tiêu diệt hắn

Sau khi đi không lâu, Ba Bác Tát đã quay lại. Nhưng cường giả mà Sở Thiên chỉ danh lại không theo đến, trong ánh mắt chất vấn của Sở Thiên, Ba Bác Tát thấp giọng nói: “Ông chủ, Sát Lâm Na phu nhân gọi người đi một chuyến, phu nhân đang ở Quang Minh Thánh Điện.”

Sở Thiên sững sốt, thị ý Ba Bác Tát tiếp tục giám sát Trương Bá Luân, sau đó bay về Quang Minh Thánh Điện

Sát Lâm Na đang ngồi trước màn hình ma pháp lớn, vừa thấy Sở Thiên, nàng nói: “Chàng định khai chiến với Trương Bá Luân ở đây sao?”

Sở Thiên gật đầu

“Tại sao lại lựa chọn khai chiến?” Sát Lâm Na chính sắc nói: “Lúc trước chàng thực chất không quen biết gì Trương Bá Luân, còn Sát Mông Đức là chết dưới tay Liên Thành, cho dù tính thế nào Trương Bá Luân và Bồ Lô Trạch đều không có thù hận gì. Chủ Thần như vậy giá trị lợi dụng còn lớn hơn nhiều so với tổn thất khai chiến!”

Sở Thiên im lặng, điều Sát Lâm Na nói là thật, hẳn không có một câu nào phản bác lại được, thật ra nếu như Sở Thiên quyết tâm, lấy nữ nô của gia tộc Phan Mạt Tư và cả thuật bảo mệnh thượng cổ Tế Tự ra làm thứ để dụ dỗ, hoàn toàn có thể lợi dụng Trương Bá Luân, nhưng Sở Thiên lại không muốn làm như vậy!

“Ài!” Sắt Lâm Na thở dài, nói tiếp câu vừa rồi: “Nhưng hiện tại, Bồ Lô Trạch và Biển Cầm đa thân như một nhà, Bào Uy Nhĩ lại là đồng minh và là chỗ dựa lớn nhất của chúng ta, tình hình này tuyệt đối không thể phá vỡ!”

Sở Thiên phụ họa nói: “Nàng nói phải”

Sắt Lâm Na bắt đầu nói: “Nhưng thủ đoạn Trương Bá Luân dụ dỗ nữ nhân, chúng ta cũng nhìn thấy rồi, nếu như thật sự hắn không để ý đến việc Bào Uy Nhĩ diệt cả tộc Hỏa Thần, sau đó lại dùng cố dụ dỗ sẽ giúp đỡ Biển Cầm đối phó với Tư Đặc n để tiếp cận Bào Uy Nhĩ, chàng nói giáp mưu Bào Uy Nhĩ sẽ lựa chọn thế nào?”

Sở Thiên nghiêm mặt kinh hãi, lập tức lắc đầu, “Với tính khí của biểu tỷ, chắc chắn không cần hắn giúp đỡ, có lẽ nàng ta thích tự tay giết Tư Đặc n hơn”

“Ta nói là nếu như, còn có rất nhiều trường hợp khác, chẳng hạn như Trương Bá Luân nếu biết nơi hạ lạc của Tư Đặc n thì sao?” Sắt Lâm Na trừng mắt nhìn Sở Thiên

Làn này Sở Thiên đã không còn gì để nói.

Sắt Lâm Na nói tiếp: “Bào Uy Nhĩ chấp nhận lời tỏ tình của Trương Bá Luân có thể không xảy ra, nhưng việc họ liên thủ lại có khả năng vô cùng, vô cùng lớn!”

“Nếu như vậy, Biển Cầm và Hỏa Diệm Chi Phụ liên thủ, chắc chắn sẽ bất hòa với chúng ta, Bồ Lô Trạch đồng nghĩa với việc mất đi một cánh tay! Nhưng hiện tại chúng ta muốn tiêu diệt Trương Bá Luân, cái giá phải trả quá lớn...”

Sở Thiên nhìn Sắt Lâm Na, đợi nàng đưa ra quyết định cuối cùng

“Chàng còn nhìn ta làm gì? Lê nào hiện tại chàng còn không biết nên làm thế nào sao?” Sắt Lâm Na cười khổ nói: “Thay lên Long Thần bào của chàng, lấy Long Thần quyền trượng, sau đó ngồi xe vàng tứ long đi Biển Cầm! Đi phá hỏng sự hợp tác của Trương Bá Luân và Bào Uy Nhĩ đi!”

Theo lời của Sắt Lâm Na, Sở Thiên ngồi trong xe vàng tứ long, bay đến Biển Cầm, đi theo còn có Bác Đức và A Mạt Kỳ

Khi bay qua bên cạnh Trương Bá Luân, Trương Bá Luân nhìn qua cửa sổ, nở một nụ cười vô cùng tự tin với Sở Thiên, sau đó tiếp tục khom người bái về phía trước

Sở Thiên rất ít khi mặc Long Thần bào, vừa mặc lên, cảm thấy chưa thích ứng. Còn Bác Đức sắc mặt cổ quái nhìn hắn, miệng tắc lưỡi than thở: “Phát Lạp Dịch Nặc, vợ của ngươi thật lợi hại! Thật sự rất lợi hại!”

Từ khi Trương Bá Luân xuất hiện, đầu óc của Sở Thiên như bị trì độn lại, hiện tại cũng không hiểu được ý của Bác Đức là gì

“Ngươi thật sự không hiểu ý của vợ ngươi sao?” Bác Đức kéo lấy góc áo của Sở Thiên, phe phẩy rồi cong môi nói: “Nhìn vào gương xem bộ dạng lúc này của ngươi đi, kim bào nội giáp, Long Hoàn trên đầu, cùng với Long Thần quyền trượng hiệu lệnh vạn tộc trên bầu trời, còn cả chiếc xe vàng tứ long duy nhất trên đại lục, bộ dạng như vậy mà đi phá hoại gì chứ, có mà đi tán gái a?”

Sở Thiên giật mình, “Ngươi nói Sắt Lâm Na...”

“Đúng vậy, ngươi không cần nghi ngờ nữa! Ý của vợ ngươi đã rất rõ ràng rồi. Nàng ta muốn dùng....Mỹ! Nam! Kề!”

A Mạt Kỳ ho mấy tiếng, xoay mặt đi

Sở Thiên vội nói: “không thể nào, lúc trước hai người bọn họ còn tranh đấu không thể tách ra cơ mà!”

“Trước khác giờ khác!” Bác Đức lắc đầu nói: “Hiện tại Bào Uy Nhĩ và Trương Bá Luân nếu như liên thủ với nhau, Bồ Lô Trạch các ngươi sẽ bị thiệt rất lớn, vì vậy vợ ngươi thả hi sinh “sắc” của ngươi, cũng phải kéo Mỹ Nhân Ngư về bên Bồ Lô Trạch! Vì vậy ta nói nàng ta lợi hại! Con bà nó, đầu tiên là để nam nhân của mình ngoài đấu với Trương Bá Luân, chuyển hóa thành nội đấu các phu nhân trong phòng ngủ của ngươi!”

Sau đó đóng cửa lại tranh đấu trong nhà! Như vậy không cần biết kết quả thế nào, kẻ được lợi vẫn là Bồ Lô Trạch! Còn kẻ không có được lợi ích gì, cũng chỉ có Trương Bá Luân!”

Sở Thiên dùng quyền trượng gõ đầu mình thầm nghĩ: Có thể sao? Có điều đây thật sự phù hợp với phong cách làm việc của Sát Lâm Na, lợi ích đại cục nặng hơn nhiều so với sự được mất của cá nhân

“Ta khẳng định không sai, vợ ngươi không muốn trở mặt với Trương Bá Luân, vì vậy lợi dụng ngươi thi hành “Mỹ Nam Kế”, nói không chừng nàng ta còn nghĩ nhân lúc này sẽ thôn tính cả Biển Cầm!” Lối tư duy của Bác Đức, quả thực khiến Sở Thiên cảm thấy nhất thời không theo kịp

Bác Đức ngoắc tay với Sở Thiên đang ngây dại ra, ra về am hiểu nói: “Qua đây, kẻ làm tẩu tử như ta, truyền thụ cho ngươi mấy chiêu tán gái!”

“A!” Sở Thiên giật thót mình

“Thế nào? Không tin thủ đoạn của ta sao? Hừ, nên nhớ năm xưa ta chỉ thoáng cái là tóm gọn được A Mạt Kỳ!” Bác Đức đẩy A Mạt Kỳ đang muốn phản bác ra, sau đó trầm giọng nói: “Hãy nhớ, muốn có được Mỹ Nhân Ngư, thứ nhất, da mặt phải dày, thứ hai, da mặt phải dày, thứ ba, vẫn là da mặt phải dày...”

Sở Thiên vẫn không tin Sát Lâm Na sẽ bán đứng “sắc” của mình. Lấy thông tin thạch ra, nhưng thông tin thạch của Sát Lâm Na đã đóng lại. điều này thật sự đang ám thị gì sao?

Cẩn rằng một cái, Sở Thiên tự nhủ với bản thân, vì lợi ích của trên dưới mấy vạn nhân khẩu của Bồ Lô Trạch, lão tử trả bất cứ giá nào!

.....

Sở Thiên vốn định đến Biển Cầm trước Trương Bá Luân một bước. Nhưng không ngờ, xe vàng tứ long khi vừa bay vào hải vực của Biển Cầm, Biển Cầm màu xanh lam biếc chợt cuộn cuộn sóng lớn.

Trên mặt nước vốn đang tĩnh lặng tách ra một đường, nước biển rẽ làm hai. Tiếp theo đó, La Đức Mạn bay ra khỏi mặt nước, phía sau là Thí Thần Thất Hải Thú, và mấy vạn đại quân tinh nhuệ Hải tộc vây quanh Mỹ Nhân Ngư đang đi cuối cùng.

Giọng nói Trương Bá Luân tạ lỗi tuy rất trầm thấp nhu hòa, nhưng lại dùng thần lực phát ra, Mỹ Nhân Ngư sớm đã nghe được, lúc này đã ra nghênh đón.

Trương Bá Luân ở xa phía sau Sở Thiên vừa nhìn thấy Mỹ Nhân Ngư xuất hiện, phất tay áo, bước nhanh đến, ngược lại còn cướp đường ngay trước Sở Thiên chào hỏi Mỹ Nhân Ngư, “Sáng Thế Phụ Thần tại thượng! Hải Vương bệ hạ, ta vốn định sau khi gặp được nàng sẽ lập tức tạ lỗi với nàng, nhưng hiện tại ta đổi ý rồi, bởi vì dung nhan của nàng đã khiến ta chấn động, Phụ Thần tại thượng, ta không thể không ca ngợi nàng, bởi vì dung mạo của nàng khiến ta động lòng hơn bất cứ chuyện gì khác!”

“Thối!”

Thứ đáp trả Trương Bá Luân chính là một câu chữ eo éo.

Sở Thiên thầm cười không ngừng, bởi vì Mỹ Nhân Ngư đang ôm con trai hắn trong lòng, chính là Sở Viêm!

“Chú nhóc đáng yêu, Hải Vương bệ hạ, đứa bé này của nàng là...”

“Con trai ta!” Mỹ Nhân Ngư lạnh lẽo đáp

Sở Viêm cũng gọi một tiếng “mẹ” ngọt ngào, sau đó vươn tay về phía Sở Thiên, “cha!”

Nụ cười trên mặt Trương Bá Luân cứng đờ lại, nhưng lập tức lại cười tươi như hoa.

Sở Thiên chưa lúc nào thuận mắt với đứa con lưu manh của mình như lúc này, bay đến bên cạnh Mỹ Nhân Ngư, cười nói: “Mạt Khắc Nhĩ, qua đây, đừng có để mẹ con bế con mãi, để cha bế con!”

La Đức Mạn đang nhìn chăm chăm vào Trương Bá Luân hai mắt sáng rực, liếc Sở Thiên một cái, trong lòng thâm nghĩ tiểu tử này rốt cuộc cũng nghĩ thông rồi!

559. Chương 536: Hung Hiểm Trong Thời Không Toại Đạo.

Nam thần phải như Trương Bá Luân, câu nói này không phải nói chơi

Khẽ ho một tiếng, Trương Bá Luân từ trong giới chỉ tùy thân lấy ra một bó hoa Hải La, khom lưng đưa tới trước mặt của Mỹ Nhân Ngư, “Hải Vương bệ hạ, cũng chỉ có hoa Hải La này mới có thể tô điểm thêm cho dung mạo tuyệt mỹ của nàng!”

“Thối!” Sở Thiên còn chưa lên tiếng, Sở Viêm đã há miệng mắng lớn, “Mẹ không thích hoa, mặt trắng, cút!”

“Hà hà! Chú nhóc này thật đáng yêu!” Trương Bá Luân cười nhàn nhạt, không để ý đến lời nhục mạ của Sở Viêm, lại đưa hoa Hải La đến gần thêm một chút nữa

Bốp!

Mỹ Nhân Ngư cau mày đánh rơi bó hoa trong tay Trương Bá Luân, lạnh lùng nói: “Mặt Khắc Nhĩ đã nói rồi, ta không thích những thứ này!”

“Nếu như Hải Vương không thích, vậy thì cứ để nó theo gió bay đi!” Trương Bá Luân giơ tay ném đi, để bó hoa Hải La tung bay khắp trời, thoáng chốc, trên đầu mọi người liền xuất hiện một trận mưa hoa

Trương Bá Luân ngẩng mặt nhìn những đóa hoa đang rơi lả tả, cảm thán nói: “Vùng sương trắng Tây Hải được tôn là nơi phong cảnh hàng đầu trong mười cảnh đẹp của đại lục, trước ngày hôm nay ta còn cảm thấy đáng tiếc vì không thể cùng Hải Vương thưởng ngắm cảnh đẹp, nhưng sau lúc này, đời ta không còn gì tiếc nuối, hoa rơi hợp cùng mỹ nhân, Hải La Hải Vương kiều diễm, đây mới là phong cảnh đẹp nhất đại lục!”

Tên khốn kiếp miệng lưỡi trơn tuột! Sở Thiên trong lòng thầm mắng, nhưng lại vô cùng đắc ý, không vì cái gì khác, bởi vì người Bào Uy Nhĩ ghét nhất chính là những nam nhân miệng đầy lời đường mật.

Quả nhiên, Mỹ Nhân Ngư nhíu chặt mày, lạnh lùng nói: “Hỏa Phụ nếu như đã tạ lỗi xong rồi xin hãy về cho, bốn vương đang còn rất nhiều chuyện ở vương cung Biển Cẩm, không tiện xa!”

Trương Bá Luân nhướng mày lên, mỉm cười nói: “Thần Hoàng Tư Đặc n là người nhỏ nhất trong Sáng Thế Cửu Thần, nhưng tố chất lại cao nhất. Phán Quyết Thần Dao của hắn độc bộ tam giới, thật sự rất lợi hại! Đáng tiếc hắn đã đi tìm Sáng Thần Chi Tâm rồi.... Ài, tam giới không còn cường giả, thật là chuyện đáng tiếc a!”

La Đức Mạn chợt đánh mắt ra hiệu cho Sở Thiên, thị ý hắn nhanh chóng xen lời vào chủ đề nói chuyện, lão rùa già quá hiểu Mỹ Nhân Ngư, nếu như Trương Bá Luân há miệng nói ra đều là những lời phong hoa tuyết nguyệt, Mỹ Nhân Ngư nhất định sẽ đuổi hắn ra khỏi Biển Cẩm, nhưng Trương Bá Luân lại cứ nhắc đến sức mạnh và Tư Đặc n, hai chuyện này, đều là những tử huyệt của Mỹ Nhân Ngư.

“ngươi biết nơi hạ lạc của Tư Đặc n?” Mỹ Nhân Ngư hỏi một câu không nằm ngoài dự kiến.

“Hải Vương công vụ bề bộn, nhất định đã quên rồi. Ta là người đi theo Sáng Thần, chuyện của tam giới, có gì giấu được nổi Sáng Thần không? Những thứ Sáng Thần biết, dĩ nhiên ta cũng sẽ biết!”

“Tư Đặc n lúc nào sẽ trở về?” Mỹ Nhân Ngư vui hỏi.

Trương Bá Luân khẽ lắc đầu, chỉ vào mặt nước phía dưới, “Ta đã ở trước cửa nhà của bệ hạ rồi, lẽ nào bệ hạ không mời ta vào để ngồi một lát sao?”

Dứt lời, Trương Bá Luân đã cướp lời trước khi đám người La Đức Mạn lên tiếng: “Nghe nói Hải Vương đã kế thừa Thủy Chi Hồn. Thật trùng hợp, ta vừa vận cũng có một Hỏa Chi Hồn, không biết Hải Vương bệ hạ có hứng thú luận bàn về Sáng Thế Thần Hồn không?”

Mỹ Nhân Ngư vùng tay, mở nước biển vốn đã tách ra lớn hơn nữa, “mời!”

Trương Bá Luân gật đầu thị ý với Sở Thiên, rồi ngẩng cao đầu bước vào Biển Cẩm.

Nữ thần tại thượng! Sở Thiên bĩu môi, đi theo phía sau, Sở Viêm trong lòng nhỏ tiếng lẩm bẩm: “Cha cố lên, hiệp thứ nhất cha thua rồi, hiệp thứ hai phải xoay chuyển lại!”

La Đức Mạn cố ý đi đằng sau, đến bên cạnh Sở Thiên, thấp giọng nói: “Cô gia yên tâm, lão đầu tử ra sức ủng hộ người! Con mẹ nó! Thí Thần Thất Hải Thú chúng ta tất cả đều đứng về phía người!” Nói rồi, La Đức Mạn đặt tay lên trước mặt Sở Thiên, “Có gì gây bất lợi cho Trương Bá Luân không? Giao cho ta, ta bảo đảm nếu bệ hạ nhìn thấy! Người đừng tự mình đưa cho bệ hạ, nếu không lại tỏ ra ích kỷ”

“Có!” Sở Thiên vội lấy ra ảnh tượng Trương Bá Luân và aclin đưa cho La Đức Mạn, sau đó nói: “Lần này phân thân của aclin không theo đến, nếu không thì dễ làm rồi.”

La Đức Mạn nhìn lướt qua ảnh tượng, cười hăng hắc, “Người cứ đợi xem câu chuyện hài của Trương Bá Luân đi.”

Đến Biển Cẩm vương cung, nơi tiếp kiến Trương Bá Luân vẫn là tháp nhọn bên trái, Mỹ Nhân Ngư ngồi trên vương tọa, thị ý Trương Bá Luân ngồi xuống, sau đó hỏi: “Hỏa Phụ có thể nói cho bốn vương biết nơi hạ lạc của Tư Đặc n không?”

“Đương nhiên có thể, nếu Hải Vương đã hỏi, Trương Bá Luân nào dám không trả lời?” Trương Bá Luân lại không ngồi luôn, mà đứng chấp tay nói: “Chuyện phải nói từ không gian toại đạo của Sáng Thần Chi Tâm, con đường đó, còn gọi là thời không luân hồi, là để cho những người tìm kiếm xuyên qua trong một không gian riêng!”

“Nói cách khác, Tư Đặc n rất có khả năng xuất hiện trong thời không này?” Mỹ Nhân Ngư nhíu mày hỏi “Đúng vậy!”

“Hừ! Nghe nói con đường Sáng Thần Chi Tâm nguy hiểm trùng trùng, sao chỉ có thể đơn giản như xuyên qua một thời không nhỏ nhoi được?” La Đức Mạn kỳ quái chất vấn: “Trương Bá Luân miện hạ nhất định đang khi dễ chúng ta không hiểu về Sáng Thần Chi Tâm, nên cố ý nói bừa rồi!”

“Lẽ nào xuyên qua thời không không nguy hiểm sao?” Trương Bá Luân hỏi vặn lại: “Thử hỏi một chút, nếu như Hải Vương bệ hạ đi tìm kiếm Sáng Thần Chi Tâm, nhưng lại xuất hiện đúng lúc trước khi Vũ Nhân bệ hạ chiến tử, bệ hạ sẽ làm thế nào?”

“Ta nghĩ bệ hạ chắc chắn sẽ liều mạng để ngăn chặn Vũ Nhân bệ hạ đi Phán Quyết Sơn chứ?”

Mỹ Nhân Ngư im lặng gật đầu, xem như đã thừa nhận

“Nhưng nếu như khi nàng sắp cứu được Vũ Nhân bệ hạ, thời không toại đạo khởi động, buộc nàng tiếp tục đi đến thời không khác, bệ hạ sẽ lựa chọn lại thế nào? Lập tức xuyên qua để đi tìm Sáng Thần Chi Tâm, hay là tiếp tục cứu Vũ Nhân bệ hạ?”

Mỹ Nhân Ngư kiên định nói: “Đương nhiên là cứu phụ hoàng!”

“Nhưng thời không toại đạo không đợi người, nếu như nàng muốn tiếp tục cứu Vũ Nhân bệ hạ, sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội có được Sáng Thần Chi Tâm! Có được thần lực tầng thứ chín, hay là đi cứu người thân, bệ hạ sẽ lựa chọn thế nào?”

Sắc mặt của Mỹ Nhân Ngư không chút thay đổi, “cứu phụ hoàng!”

“Được! Hải Vương bệ hạ đúng là người con chí hiếu!” Trương Bá Luân tiếp tục nói: “Nhưng Sáng Thần thích lập ra quy tắc, thời gian toại đạo cũng có quy tắc, một khi bước chân lên con đường tìm kiếm Sáng Thần Chi Tâm, thì không có đường quay về, nếu như để lỡ bất cứ cơ hội nào khi thời không toại đạo khởi động, bệ hạ không những mất đi cơ hội có được thần lực tầng thứ chín, hơn nữa....còn sẽ bị pháp tắc thời không của toại đạo xé thành muôn mảnh!”

Cười ha hả, Trương Bá Luân tổng kết lại: “Lấy mạng của mình để đổi lấy mạng của người thân, hay là để mặc cho người thân mình thảm tử, còn mình tiếp tục theo đuổi Sáng Thần Chi Tâm, bệ hạ sẽ quyết định lựa chọn thế nào?”

“Cứu phụ hoàng!” Đáp án của Mỹ Nhân Ngư vẫn không thay đổi

“Bệ hạ thật khiến ta kính phục”

La Đức Mạn mỉa mai nói: “Đâu có chuyện trùng hợp như vậy? Khi bệ hạ đi cứu Vưu Nhân tiên hoàng thời không toại đạo sẽ mở ra sao? Người vẫn đang nói dối!”

“Đúng là trùng hợp như vậy đấy!” Trương Bá Luân chính sắc nói: “Ta đã gặp qua Tử Thần trong thời không toại đạo, nhưng người biết không? Lần ta gặp Tử Thần, nàng ta vừa đúng lúc trở về khi mình biến thành quái vật, lúc đó chỉ cần Tử Thần vươn tay ra, nàng ta sẽ không bị biến thành quái vật, cũng sẽ không bị mãi mãi phải mặc khôi giáp không dám nhìn người khác! Nhưng đúng lúc nàng ta vươn tay ra, thời không toại đạo đã mở...”

“Biết Phong Chi Phụ đã chết thế nào không? Hắn cũng đi tìm Sáng Thần Chi Tâm, nhưng trong thời không toại đạo hắn đã đến tương lai, nhìn thấy người vợ của mình bị chết thảm, thế là hắn lựa chọn ở lại cứu vợ, kết quả bị tan thành muôn mảnh”

Người nào đi vào thời không toại đạo, đều sẽ có được những cơ hội để thay đổi số phận của mình khi họ đau khổ nhất, nhưng cùng lúc đó thời không toại đạo cũng sẽ mở ra, đây mới là chỗ hung hiểm nhất trên con đường tìm kiếm Sáng Thần Chi Tâm.”

Sở Thiên chợt có chút hiểu ra, tại sao Nguyệt Thần lại không đi gặp Cách Lý Phân và La Tân. Bởi vì trước khi gặp họ, thời không toại đạo chắc chắn sẽ mở ra, đến lúc đó Nguyệt Thần gặp chồng con, vẫn có thể dứt lòng bỏ đi hay sao? Không thể lựa chọn thì sẽ không muốn đối mặt với lựa chọn, vì vậy Nguyệt Thần không muốn gặp Cách Lý Phân!

Trương Bá Luân cười nói: “Theo như ta biết, Tư Đặc n rất nhanh sẽ xuyên thời không đến thời đại này, nhưng thời gian cụ thể hắn quay về, chỉ có ta biết!”

Tư Đặc n xuyên thời không đến thời đại này? Sở Thiên nheo mắt lại, trong lòng lạnh toát, một là vì Trương Bá Luân đã cho Mỹ Nhân Ngư một lý do để không thể nào cự tuyệt liên thủ với hắn, hai là Sở Thiên sắp có phiền phức lớn rồi.

Thoáng chốc, Sở Thiên suy nghĩ làm thế nào đối phó với Tư Đặc n, quên mất nói chuyện. La Đức Mạn nhún mày, tiếp tục ngắt lời: “Trương Bá Luân miện hạ, sao người biết thời gian Tư Đặc n xuyên thời không? Lê nào sự hiểu biết của người về pháp tắc thời không, còn rõ hơn cả Long Thần sao?”

“Đây chính là bí mật của Sáng Thế Cửu Thần chúng ta! Thật ra Hải Vương nếu như hoàn toàn nắm bắt được Thủy Chi Hồn, cũng sẽ biết được!”

“Thủy Chi Hồn còn có bí mật ư?” Mỹ Nhân Ngư sờ trán cảm nhận tinh hạch trong đầu mình

“Đương nhiên là có bí mật rồi, có điều Sáng Thần Thần Hồn Cách không cái nào giống cái nào, phải dựa vào sự linh ngộ của bản thân bệ hạ” Trương Bá Luân cười nói “Có điều ta lại có thể giúp bệ hạ một chút việc nhỏ dù gì ta cũng có Hỏa Chi Hồn, nếu như bệ hạ có hứng thú, chúng ta bàn luận một chút được không?”

Không thể để Trương Bá Luân tiếp tục nói! Sở Thiên đứng phắt dậy, nhanh chóng hiện ra một nụ cười, cổ tình mở to mắt, mỉm cười nói: “biểu tỹ, tinh hạch của người mới hồi phục chưa lâu, trước đại chiến, để ta kiểm tra lại cho người lần cuối cùng đi, nếu không lại gây ra đau đầu thì không hay đâu.”

Mỹ Nhân Ngư mỉm cười với Sở Thiên, “Cũng được, người đi theo ta!”

Trương Bá Luân cười nói: “không biết ta có được vinh hạnh thưởng thức thuật thượng cổ Tế Tự không?”

Sở Thiên đưa con trai cho La Đức Mạn, cười nói: “Trương Bá Luân miện hạ muốn thấy thuật thượng cổ Tế Tự của ta, đương nhiên ta hoan nghênh, có điều tinh hạch thần lực của biểu tỹ ta là bí mật lớn nhất của Biển Cầm, không tiện để người ngoài nhìn thấy”

Mỹ Nhân Ngư đã bước tới cửa, “Trương Bá Luân miện hạ cứ ở đây nghỉ ngơi đi, Thủy Chi Hồn không có gì đáng bảo mật cả, có điều thuật thượng cổ Tế Tự của biểu đệ ta là bí pháp của Long Tộc, không tiện để người ngoài nhìn thấy!”

“ha ha, vậy thì ta ở đây chờ vậy!” Trương Bá Luân không còn dây dưa, mà cười tiễn hai người đi ra

La Đức Mạn ôm lấy đứa trẻ đi theo ra, sau khi ra cửa, hắn chọc tiểu Sở Viêm trong lòng

“Mẹ à!” Tiểu Sở Viêm ngẫm hiểu, đứng đưa ma pháp ảnh tượng trong tay, “Người huynh đệ Khách Thu Sa của con chụp được, cho mẹ xem này!” Mỹ Nhân Ngư lấy ảnh tượng, chỉ quét mắt qua đã căm ghét nói: “Vô si!”

[CENTER]

560. Chương 537: Lôi Điện Phụ Thần.

“Có mà! Cha con!” Sở Viêm chỉ vào Sở Thiên cười khanh khách.

Một già một trẻ phối hợp với nhau, hợp tác vô cùng ăn ý không một kẽ hở.

“Hừ!” Mỹ Nhân Ngư đột nhiên hừ to một tiếng, trên mặt phủ thêm một lớp hàn sương

La Đức Mạn cả kinh, vội vàng biện giải: “Bệ hạ, ta không nói sai a, Trương Bá Luân đúng là nhân cách này, người xem...”

“không phải Trương Bá Luân!” Mỹ Nhân Ngư chợt ngẩng đầu lên nhìn mặt nước ở trên tháp nhọn, lạnh giọng nói: “Lại có người đến rồi!”

“Ài, phá cảnh đẹp a! Thật sự là phá cảnh!” Trương Bá Luân chấp tay sau lưng, thông thả bước ra khỏi tháp nhọn, cũng học theo dáng vẻ của Mỹ Nhân Ngư ngược đầu lên nhìn mặt nước, hiện ra sự chán nản, “Đã nhiều năm rồi, lão bất tử nhà ngươi lần nào cũng gây phiền phức cho ta!”

Sở Thiên vẫn không hề hay biết, mù mịt ngẩng đầu lên, chỉ thấy mặt nước trên đầu một màu xanh biếc, không có điểm gì khác biệt.

Tiếp theo đó, Bác Đức và A Mạt Kỳ cũng ngẩng đầu lên, A Mạt Kỳ thấp giọng nói với Sở Thiên: “Ông chủ, lôi điện, nguyên tố Lôi Điện vô cùng mạnh.”

Vừa dứt lời, tiếng quang điện xoẹt xoẹt vụt lên, cả Biển Cầm cơ hồ đều đã tiếp xúc với điện, nước biển lập bập rung động.

Mỹ Nhân Ngư giơ ngang hai tay, xoay một vòng tròn đẹp mắt, nước biển của Biển Cầm cơ hồ cũng theo đó rung động, luồng điện quang mạnh mẽ ấy bị đập nã trong cơn rung động. “Ai? Ra đây!”

Trương Bá Luân bước lên trước, rồi nhìn Mỹ Nhân Ngư cười hiền hòa: “Bệ hạ, tên tiểu nhân nhọt nhèo này sao dám phiền đến ngọc thủ của nàng, cứ giao cho Trương Bá Luân là được rồi!”

Dứt lời, Trương Bá Luân khề quát một tiếng, ngược đầu khề thổi một hơi, một đạo hỏa quang phun ra từ trong miệng hắn, bắn theo quỹ đạo xoay tròn lên phía trên.

Xoẹt!

Phía trên chợt có một tia điện quang phóng xuống, điện lửa va vào nhau, tạo ra tiếng nổ lập bập, khi chúng cùng biến mất, Biển Cầm vương cung chợt rung động một trận. Trương Bá Luân không vui nói: “Mỹ nhân ngay trước mặt, ngươi lại dám nặng tay hạ thủ, không sợ hủy mất khuê phòng của mỹ nhân sao? Vô vị!”

Dứt lời, Trương Bá Luân trong lòng thầm than, chết tiệt, bước kế hoạch thứ hai của ta bị tên khốn kiếp này phá hỏng rồi.

“Hừ! Trương Bá Luân, tên sắc thần vô sỉ nhà ngươi, muốn đoạt lấy Thủy Chi Hồn thì ra tay thẳng là được rồi, cần gì phải dùng cái thủ đoạn hạ đẳng tổ tình kia chứ?”

Ầm!

Một kim giáp đại hán đáp xuống trên đất bằng của Biển Cầm vương cung, khí thể hiên ngang, chân mày màu tím phẳng phát sát khí, vừa đứng vững đã giận dữ nhìn Trương Bá Luân!

“Không phải, không phải!” Trương Bá Luân lắc đầu cười nói: “Thủy Chi Hồn, ta muốn có, Mỹ Nhân Ngư ta cũng muốn có, ha ha. Thần lực và mỹ nhân đều có, há chẳng phải là một chuyện tốt sao! Lạp Tắc Nhĩ, tên vô phu nhà ngươi mãi mãi sẽ không hiểu điều này đâu!”

Người tới chính là Lôi Điện Phụ Thần Lạp Tắc Nhĩ!

“Ài!” Trương Bá Luân không để ý đến sắc mặt tái xanh của Mỹ Nhân Ngư. Lại tiếp tục nói: “Một trò chơi hay biết mấy, lại bị người phá bĩnh rồi!”

Trương Bá Luân chợt giơ ngang cánh tay phải, cánh tay đang yên lành chợt co gập lại một cách quỷ dị, năm ngón tay xòe ra, một không gian thông đạo u ám mở ra, An Cát Lệ Na xuất hiện.

Trương Bá Luân khê nhún vai, cười nói: “Bị người ta phá rồi!”

Lạp Tắc Nhĩ nhìn vào không gian được Trương Bá Luân mở ra, cười lạnh nói: “Thì ra người đã học trộm ảnh tượng không gian đa tầng của Sát Mông Đức, chẳng trách lại đến sớm hơn ta!”

“Cái gì mà học trộm? Ta và Sát Mông Đức nhiều năm tương giao, biết một chút bí pháp của bà ta thì có gì chứ?”

Sở Thiên nheo mắt lại, trong lòng thầm cười lạnh. Mỹ Nhân Ngư và Trương Bá Luân đã hoàn toàn không thể nào xảy ra chuyện gì nữa, việc hiện giờ cần giải quyết chính là Lạp Tắc Nhĩ! Lạp Tắc Nhĩ luôn bất hòa với Trương Bá Luân!

Nghĩ tới đây, Sở Thiên bế con trai từ tay của La Đức Mạn, chuyển giao vào lòng Mỹ Nhân Ngư, để con trai áp chế nộ hỏa của Mỹ Nhân Ngư, sau đó cười nói: “nữ thần tại thượng, Lạp Tắc Nhĩ miện hạ, Long Thần Phất Lạp Dịch Nặc bái kiến ngài!”

Sở Thiên vừa chấp tay, nhưng Lạp Tắc Nhĩ lại hoàn toàn không đếm xỉa đến Sở Thiên, nhân thần nhìn chăm chăm vào Trương Bá Luân, một Cao Vị Thần mà thôi, trong lòng Lạp Tắc Nhĩ vẫn không để ý đến kiểu Long Thần “kém chất lượng” như vậy.

Sở Thiên cũng không để ý, cười nhàn nhạt, tiếp tục nói: “Lạp Tắc Nhĩ miện hạ, Đặng Khẳng đại ca vẫn rất tưởng nhớ ngài a, ngài đã đi gặp hần chưa!”

“Đặng Khẳng? Người quen Đặng Khẳng sao?” Ánh mắt Lạp Tắc Nhĩ chuyển hướng sang Sở Thiên.

“Đương nhiên rồi, tính ra, chúng ta còn là thân thích nữa!” Sở Thiên nheo mắt lại, chậm rãi nói: “Ngài là nghĩa tử của Sáng Thế Phụ Thần, còn ta là phu quân của Ái Lệ Ti, tính ra, chúng ta còn là huynh đệ nữa kìa!”

“Người là phu quân của Ái Lệ Ti sao?” Lạp Tắc Nhĩ vừa nói ra lời này, Sở Thiên trong lòng chợt rung động, lẽ nào Lạp Tắc Nhĩ không biết gì hết? Nếu như hần không biết gì hết, vậy thì tin tức mà Trương Bá Luân có được từ đâu, có lẽ đều là biết từ miệng của An Cát Lệ Na sau khi trở về nhân gian... Thì ra, chúng là hai tên tin tức không linh thông.

Bởi vậy vừa hỏi, Sở Thiên đã chuyển ý nghĩ, Lạp Tắc Nhĩ chắc chắn chưa gặp Đặng Khẳng, nếu không hần không thể không biết quan hệ của mình là Ái Lệ Ti, hơn nữa Lạp Tắc Nhĩ vừa rồi gọi thẳng tên Đặng Khẳng, không có bộ dạng tôn kính gì. Ha ha, Sở Thiên thầm cười trong lòng. Sáng Thế Cửu Thần không phải là đoàn kết bền vững, ngoài đôi gian phu dâm phụ Trương Bá Luân và Sát Mông Đức ra, giữa họ có lẽ đều có mâu thuẫn! Chỉ ít cũng không phải là chiến hữu thân mật!

Về mục đích của Trương Bá Luân và Lạp Tắc Nhĩ, đã rất rõ ràng, thậm chí Lạp Tắc Nhĩ vừa rồi còn tận miệng nói ra – Thủy Chi Hồn!

Nghĩ thấu được điểm này, cái đầu hỗn loạn vì xuất hiện “tình địch” gần đây của Sở Thiên đã tỉnh táo hơn đôi chút, cười lớn nói: “Lạp Tắc Nhĩ miện hạ không phải đang nói đùa chứ? Ái Lệ Ti trước mặt mọi người đã tuyên bố ta là phu quân của nàng, chuyện này người của tam giới đều biết, xem ra ngài thật sự chưa gặp Đặng Khẳng rồi!”

Mượn thời gian kéo dài nói chuyện, Sở Thiên thầm nghĩ, Sát Mông Đức và Trương Bá Luân là gian phu dâm phụ, vậy thì, quan hệ của bà ta và Lạp Tắc Nhĩ chắc chắn không thể hòa hợp!

“Ta chưa gặp hần thì thế nào? Người thật sự là phu quân của Ái Lệ Ti sao?”

Sở Thiên chính sắc gật đầu. “Chúng sinh tam giới, chỉ cần mắt không mù, tai không điếc đều có thể làm chứng cho ta! Ài, nếu như ta không phải vì Ái Lệ Ti, sao lại quyết liệt với Sát Mông Đức miện hạ, cuối cùng bắt buộc phải giết bà ta ở Vùng biển vô tận chứ?”

“Là người giết Sát Mông Đức?” Lạp Tắc Nhĩ liền hỏi, hẳn thật sự không biết những chuyện trong tam giới, Lạp Tắc Nhĩ vừa về nhân gian, dựa vào Lôi Điện Chi Hồn của hắn để cảm nhận nơi hạ lạc của Thủy Chi Hồn, vì vậy mới đuổi đến đây.

“Lạp Tắc Nhĩ, Sát Mông Đức là bị hậu duệ của bà ta giết!” Trương Bá Luân xen miệng vào

“Tạm không nói Sát Mông Đức đã chết thế nào, Lạp Tắc Nhĩ miện hạ, Trương Bá Luân hiện tại đang làm gì ngài đã tận mắt nhìn thấy rồi! Hắn muốn đoạt lấy Thủy Chi Hồn!” Nói rồi, Sở Thiên lại chỉ vào phân thân của An Cát Lệ Na, “Hắn muốn đem tâm huyết của Sáng Thần, tặng cho tộc trưởng gia tộc Ma Căn, kẻ luân thương đạo đức, ai cũng có thể làm chồng này!”

Nói rồi, Sở Thiên cố ý cười lạnh, “Bỏ đi tất cả những lời dư thừa không nói, Lạp Tắc Nhĩ miện hạ, ngài có thể cho phép đối thủ của ngày mai hơn không?”

Lạp Tắc Nhĩ cười lạnh nói, “Long Thần, người đang muốn cùng ta liên thủ đối phó với Trương Bá Luân ư?”

“ý miện hạ thế nào?” Sở Thiên cười nói, lúc trước, sở dĩ hắn để cho Trương Bá Luân tiêu điều tự tại, chính là sợ cái giá phải trả để giết Trương Bá Luân quá lớn, hiện giờ nếu như có cả Lạp Tắc Nhĩ, cái giá ấy chuyển sang cho Lạp Tắc Nhĩ, vậy thì hoàn hảo rồi.

Trương Bá Luân cười nói: “Lạp Tắc Nhĩ, người sẽ không ngu đến mức trở mặt với ta ở đây chứ? Ha ha, đến lúc chúng ta lưỡng bại câu thương, kẻ được lợi sẽ là người khác đấy!”

“Ha ha!” Sở Thiên đột nhiên phá lên cười, xua tay mạnh một cái, “A Mạt Kỳ, khai mở thông đạo!”

Không gian thông đạo được mở ra, không có người nào xuất hiện, có điều Lạp Tắc Nhĩ nhìn xuyên qua thông đạo, Chiến Thần và Chu Thần Lăng Vệ đang ở trên bờ biển Bồ Lôi Trạch đang giữ sức đợi lệnh.

Uy thế có đủ, Sở Thiên cười nói: “Lạp Tắc Nhĩ miện hạ, ta nghĩ chúng ta có thể làm bằng hữu, không phải sao? Trương Bá Luân thì là kẻ địch chung của chúng ta!”

Lạp Tắc Nhĩ liếc mắt nhìn Chiến Thần, mỉm cười ung dung: “Nhưng ta còn muốn cả Thủy Chi Hồn, người có nõ đưa cho ta không?”

“Thủy Chi Hồn thì không thể cho ngài rồi, Hỏa Chi Hồn thì sao?” Sở Thiên quan sát Trương Bá Luân một lượt. “Đều là Sáng Thế Thần Hồn, ta nghĩ hỏa nguyên tố và Lôi Điện của ngài sẽ xứng đôi hơn chứ?”

“ha ha, liên thủ giết chết Trương Bá Luân, các người mất đi một đối thủ, ta có được Hỏa Chi Hồn, chuyện này cơ hồ là một vụ buôn bán có lời!” Lạp Tắc Nhĩ chợt đổi giọng, lạnh lùng nói: “Sau khi hợp tác, ai có thể bảo đảm người sẽ không biết ta, ngay cả Lôi Điện Chi Hồn của ta cũng bị cướp đi?”

“Ta lấy danh nghĩa của Sáng Thế Phụ Thần để thề, nếu như...”

“Sáng Thế Phụ Thần con mẹ nó đã sớm mất tích rồi!” Lạp Tắc Nhĩ quát

Sở Thiên cả kinh, lập tức cười nói: “miện hạ đừng đùa nữa, Sáng Thần nếu như mất tích rồi, Sát Mông Đức tại sao lại trở về cứu tam giới?”

“Đó là quyết định của ba chúng ta!”

Sở Thiên xoa tay cười lớn, nói với Mỹ Nhân Ngư: “Biểu tỳ, người đã nghe thấy rồi chứ, Sáng Thần đã mất tích, câu nói mà Sáng Thần biết thì Trương Bá Luân hẳn cũng biết, không thể nào tin được! Hắn, không biết thời gian Tư Đặc n trở về!”

Mỹ Nhân Ngư sắc mặt lạnh băng, cười lạnh nhìn Trương Bá Luân, miệng nói: “Lạp Tắc Nhĩ, người nghĩ thế nào về đề nghị của Long Thần?”

Lạp Tắc Nhĩ nói: “Cho ta một bảo đảm đáng tin cậy, ta sẽ liên thủ với người giết Trương Bá Luân!”

Sở Thiên đầm mạnh vào ngực, “Được, ta có thể...”

Lời còn chưa dứt, Trương Bá Luân đã hút dài, lao thẳng lên trời, trong tay vẫn không quên ôm lấy An Cát Lệ Na

“Muốn chạy? Hừ!” Mỹ Nhân Ngư giương hai tay, một đạo thủy tiễn bắn thẳng vào Trương Bá Luân.

Lạp Tắc Nhĩ chợt cười lạnh nói: “Cẩn thận phân thân của hắn!”

Quả nhiên, một ngọn lửa chợt xuất hiện trong không khí, lao thẳng vào Sở Thiên.

“A Mạt Kỳ, bảo vệ ông chủ chàng!” Bác Đức đẩy Sở Thiên tránh ra, hai tay tụ lửa phóng lên.

Phụt! Lửa của Bác Đức và Trương Bá Luân chạm vào nhau, nhưng Bác Đức chỉ cảm thấy song quyền của mình như đâm vào bông mềm, không hề có chút lực nào, lúc này nàng mới dùng đôi mắt Phượng Hoàng Thần, giận dữ mắng: “Mẹ nó, là giả phân thân!”

561. Chương 538: Song Hồn.

“Năm nay cũng nhiều hàng giả nhỉ!” Bác Đức lẩm bẩm một câu, sau đó đôi mắt Phượng Hoàng Thần chuyển động, sau đó lại cả kinh kêu lên: “Mẹ nó, hắn đã đi về hướng Bồ Lô Trạch!”

Sở Thiên rung mình trong lòng, nhưng vẫn chưa vội bay lên, mà cười nói với Lạp Tắc Nhĩ: “miện hạ, nếu như ta nhờ Đại Địa Phụ Thần bảo đảm, ngài có muốn giúp ta không?”

“Ha ha!” Lạp Tắc Nhĩ cười lớn, “người cũng biết rồi, Đặng Khăng ngoan cố cứng nhắc, nhưng lời đã nói nhất định sẽ làm, nếu như sau khi ta giúp người giết Trương Bá Luân, người không đưa Hỏa Chi Hồn cho ta, sẽ phải đối mặt với sự giáp công của hai người là Đặng Khăng và ta!”

Bác Đức vội nói: “các người mau quyết định được không? Trương Bá Luân đã phát hiện ta theo sát hắn, sắp ẩn hình rồi!”

“Hà tất đi cầu người khác? Phát Lạp Dịch Nặc, người giúp ta bảo vệ Biển Cẩm vương cung!” Mỹ Nhân Ngư quát nhẹ một tiếng, rồi bay về hướng Bồ Lô Trạch.

La Đức Mạn bế Sở Viêm, vội nói với Sở Thiên: “Làm thế nào đây?”

Sở Thiên nhìn chằm chằm vào Lạp Tắc Nhĩ, khẽ mỉm cười, “A Mạt Kỳ, mở không gian thông đạo, ta muốn gặp Đại Địa Phụ Thần!”

Thông đạo được mở ra, Đặng Khăng vẫn đang nhắm mắt điều thương dưới sự bảo vệ của bốn vị Thái Thần, hắn chậm rãi mở mắt ra, than thở: “Lạp Tắc Nhĩ, ta đã cảm giác được Lôi Điện Chi Hồn của người, còn cả Hỏa Chi Hồn của Trương Bá Luân, các người về cả rồi sao, nghĩa phụ đâu?”

“Nghĩa phụ sớm đã mất tích rồi, năm đó đi chưa được bao lâu, ông ta và nghĩa mẫu chê ba kẻ đi theo chúng ta gai mắt, ném lại chúng ta rồi chạy rồi!” Lạp Tắc Nhĩ cười lớn nói.

Đặng Khăng ngạc nhiên chột lất, sau đó lập tức lắc đầu cười khổ, “Cũng thật giống với thủ đoạn của lão nhân gia người. Hiện nay...”

Sở Thiên ngắt lại lời ôn chuyện cũ của Đặng Khăng, vội nói: “Đặng Khăng đại ca, ta muốn cùng...”

Sở Thiên kể lại ước định của Lạp Tắc Nhĩ, sau đó đợi Đặng Khăng trả lời

“Oan oan tương báo đến lúc nào đây? Lạp Tắc Nhĩ, người vẫn không thể buông bỏ được thù hận với Trương Bá Luân sao?” Đặng Khăng nói

“Hừ! Nếu không phải Trương Bá Luân. Linh Hồn Mẫu Thần sẽ không chết!” Lạp Tắc Nhĩ quát.

Đặng Khăng còn muốn nói, nhưng Nguyệt Thần bên cạnh hắn bỗng nhiên nói: “Đặng Khăng đại ca, người lại động tà niệm rồi!”

Đặng Khăng chợt tỉnh, tạ lỗi nói: “Ài, đã nhiều năm rồi, ta cũng giống như vậy, không bỏ được thù hận, vừa rồi đã định kéo dài thời gian, có ý định để Bào Uy Nhĩ chết trong tay của Trương Bá Luân! Phát Lạp Dịch Nặc, ta đồng ý bảo đảm, người và Lạp Tắc Nhĩ mau chóng đi cứu Mỹ Nhân Ngư đi!”

Sở Thiên cười nói: “Đặng Khăng đại ca yên tâm, Bào Uy Nhi miện hạ hiện đang có Thủy Chi Hồn và thần lực tăng thứ bảy, cho dù không địch lại, cũng không đến nỗi bị thua, ta...”

Nguyệt Thần nói: “Phất Lạp Dịch Nặc, Phong, Hỏa, Điện, Thủy, Thổ, Linh Hồn! Sáu viên Sáng Thế Thần Hồn, người biết hai viên Phong và Linh Hồn ở đâu không!”

Sở Thiên ngạc nhiên, xoay người lại nhìn, Lạp Tắc Nhĩ đang cười hà hà nhìn hắn.

Nguyệt Thần tiếp tục nói: “Phong Chi Hồn hiện đang ở trong tay của Lạp Tắc Nhĩ. Còn Linh Hồn Tổ Hồn mạnh nhất trong lục hồn, sau khi Trương Bá Luân hãm hại Linh Hồn Mẫu Thần năm đó, đã cướp đi rồi!”

Trong tay Trương Bá Luân có hai viên Sáng Thế Thần Hồn ư? Sở Thiên kinh hãi, “Lạp Tắc Nhĩ miện hạ, chúng ta đi!”

Mấy người bay về hướng Bồ Lô Trạch, Sở Thiên trong lòng cảm thấy may mắn, còn may mấy ngày trước không trở mặt với Trương Bá Luân, thì ra trong tay hắn có hai viên Sáng Thế Thần Hồn, vậy thì thực lực tuyệt đối không phải chỉ như Sở Thiên hắn đánh giá – dưới Địa Địa Phụ Thần, trên Sát Mông Đức. Trương Bá Luân chỉ ít cũng không kém với Đặng Khăng lúc ở trong trạng thái toàn thịnh!

May rằng Trương Bá Luân là một hoa hoa công tử, nếu như hắn không có hứng thú với nhan sắc của Mỹ Nhân Ngư, không chơi trò tử tình, mà trực tiếp ra tay cướp đoạt, e rằng hiện tại đã không phải là tình hình này rồi.

Vừa bay nhanh, Sở Thiên lén nhìn sang Lạp Tắc Nhĩ, nếu như hắn có được ba viên Sáng Thế Thần Hồn, vậy thì hậu quả rất nghiêm trọng...

Nhất thời, trong lòng Sở Thiên đã đưa ra một quyết định quan trọng!

Mọi người bay được nửa lộ trình, A Mạt Kỳ đã tìm thấy vị trí của Trương Bá Luân với sự giúp sức của Bác Đức, không gian thông đạo mở ra, đưa mọi người qua đó

Vừa lộ diện, Sở Thiên trong lòng đã sôi ruột, thì ra Mỹ Nhân Ngư đang rơi vào thế hạ phong dưới sự áp chế của Trương Bá Luân, nhưng cũng không vội đánh bại Mỹ Nhân Ngư, điều này vẫn chưa đủ để chứng minh Trương Bá Luân không phải là đối thủ của Bồ Lai n Đặc! bởi vì Trương Bá Luân thật sự là một sắc thần có phong độ - hắn không hạ tử thủ với Mỹ Nhân Ngư! Mà miệng thì buông đầy lời khiêu khích, “Mỹ nhân, ta đã hết mực hạ thủ lưu tình với nàng, nàng cần gì phải liều chết với ta? Ta đã không tính toán mối thù diệt tộc, nàng còn tính toán làm gì? Lẽ nào chúng ta thật sự không thể hóa giải thù hận sao?”

Vũ khí của Trương Bá Luân là một trường đao được ngọn lửa ngưng kết thành, lúc này đang chém xuống đầu của Mỹ Nhân Ngư.

“Trương Bá Luân, người vẫn như vậy! Thấy mỹ nhân là không chịu hạ tử thủ!”

Lạp Tắc Nhĩ cười lớn lao lên, có điều hắn không lo sự sống chết của Mỹ Nhân Ngư, mà lấy ra một chiếc cự chùy hình răng nanh đập vào lưng của Trương Bá Luân.

Lạp Tắc Nhĩ không để ý đến sự sống chết của Mỹ Nhân Ngư, Sở Thiên thì không thể không lo, thời gian thuận lưu mở ra, hắn xuyên qua phía sau của Mỹ Nhân Ngư, vươn tay ôm lấy eo của Mỹ Nhân Ngư, kéo nàng thoát khỏi lưỡi đao đang hạ xuống của Trương Bá Luân.

“Người làm gì vậy!?” Mỹ Nhân Ngư sau khi an toàn đẩy mạnh Sở Thiên ra.

Sở Thiên ngay lập tức cảm thấy buồn bực, không phải chỉ ôm một cái sao? Lúc trước cũng chẳng phải chưa từng ôm, huống hồ lần này còn là cứu người.

Mỹ Nhân Ngư nói tiếp: “Người có biết không, dựa vào thời gian thuận lưu dùng thần lực tăng thứ tư của người mà muốn cứu người, chẳng phải muốn chết sao? Nếu không phải Trương Bá Luân bị Lôi Điện Chùy của Lạp Tắc Nhĩ làm phân tâm, vừa rồi người đã chết rồi!”

Sở Thiên cười ngượng ngùng, thì ra là quan tâm mình.

“Khục!” Bác Đức ho một tiếng, nói: “đừng có gây đại nã, mau giúp đỡ đi!”

Sở Thiên tỉnh ra, quay đầu lại nhìn, Trương Bá Luân và Lạp Tắc Nhĩ đang chiến đấu ở một chỗ, còn phân thân của An Cát Lệ Na đang đứng phía xa quan chiến.

Sở Thiên nheo mắt lại, thấp giọng nói với Mỹ Nhân Ngư: “để Trương Bá Luân và Lạp Tắc Nhĩ liều mạng đi, nàng và Bác Đức đi giết An Cát Lệ Na!”

Bác Đức nói: “An Cát Lệ Na giao cho ta đi, người đi đối phó với Trương Bá Luân được rồi!”

Nói rồi, Bác Đức bay về phía An Cát Lệ Na.

“Dám dă thương mỹ nhân của ta sao?” Trương Bá Luân vốn đang nhàn nhã tiếp chiêu của Lạp Tắc Nhĩ, nhưng vừa nhìn thấy An Cát Lệ Na gặp nguy hiểm, lập tức biến sắc, xuất liền mấy đao, tạm thời bức lui Lạp Tắc Nhĩ, sau đó khê rung người, hóa ra một phân thân, để phân thân đi cứu An Cát Lệ Na.

Mỹ Nhân Ngư ngay lập tức ngăn phân thân của Trương Bá Luân lại.

Lạp Tắc Nhĩ sau khi bị bức lui cũng không vội tấn công, mà còn cười lớn nói: “Trương Bá Luân, người đứng là chán sống rồi, lại dám phân một phần sức mạnh ra đi cứu người khác, đúng là tìm cái chết!”

“Ai nói nàng ta chỉ là một mỹ nhân? Ha ha, An Cát Lệ Na, đến đây, để họ ném thử một chút sự lợi hại của chúng ta!”

Dứt lời, phân thân Trương Bá Luân mà Mỹ Nhân Ngư đang chặn lại chợt nổ tung. Thời gian Mỹ Nhân Ngư thoáng kinh ngạc, phân thân nổ tung ấy biến thành ngọn lửa, lại bức lui Bác Đức, lao thẳng vào An Cát Lệ Na.

An Cát Lệ Na cũng không vội vàng, vui vẻ để ngọn lửa đánh vào người, sau đó quát: “Lĩnh vực, cường hóa phục chế!”

Từng đám lửa xuất hiện trong không trung, mỗi đám lập tức biến thành hình người, chớp mắt, trong bầu trời ngập tràn Trương Bá Luân!

Lạp Tắc Nhĩ thoáng thất sắc, cự chùy trong tay bảo vệ cơ thể, ngưng thần nhìn Trương Bá Luân, “Phân thân ảnh tượng không gian đa tầng!”

“ha ha, chính là bí pháp của Sát Mông Đức, hiện giờ ai còn dám nói xấu mỹ nhân của ta? Ài, Phụ Thần đối với ta không bạc a, vừa về tam giới, đã để ta gặp một tuyệt đại mỹ nhân như vậy, hơn nữa lĩnh vực của nàng, vừa vặn có thể bù đắp vào khuyết thiếu phân thân của ta!”

“Đến đây, Sưu Linh Luyện Hỏa Trận!”

Tất cả phân thân của Trương Bá Luân giơ cao hai tay, một hỏa diệm pháp trận khổng lồ bao trọn mọi người lại.

“Thú vị lắm, vậy để ta thử pháp trận của ngươi!” Lạp Tắc Nhĩ chuyển đại chùy về tay phải, tay trái lấy ra một pháp trượng, “Phong Lôi Song hồn của ta cũng ngưng kết lâu rồi, hôm nay để ngươi thưởng thức một chút!”

“Lê nào chỉ có ngươi có Sáng Thế Song Hồn!” Trương Bá Luân tự phụ mỉm cười, hẳn không có bất cứ thay đổi gì, nhưng Kinh Cức Long Hoàn của Sở Thiên và Phán Quyết Ung Đao của A Mạt Kỳ đã nối tiếp phát ra tiếng “ù ù” cảnh báo. Trương Bá Luân đã dùng Linh Hồn Tổ Hồn.

Lạp Tắc Nhĩ chợt quát: “Bào Uy Nhĩ, chia thần lực tinh hạch ra làm hai phần, vận chuyển về Thủy Chi Hồn! Hai luồng thần lực đừng chạm vào nhau!”

Mỹ Nhân Ngư làm theo. Chớp mắt, cơ thể của nàng đã phân làm hai người. “Thì ra Thủy Chi Hồn phải nghịch chuyển thần lực mới có thể dùng, hiểu rồi!”

Lạp Tắc Nhĩ và Mỹ Nhân Ngư liên thủ, ba viên Phong, Lôi, Thủy Thần Hồn, đấu với Hỏa Linh Song Hồn đã được cường hóa của Trương Bá Luân, Bác Đức vừa định đi lên giúp, nhưng Sở Thiên đã kéo nàng lại, chỉ vào An Cát Lệ Na đứng một bên, nói: “Giết chết ả, thần hồn cường hóa của Trương Bá Luân sẽ không còn!”

“Ài, các người vì sao cứ muốn đối phó với mỹ nhân chứ?” Trương Bá Luân đang mệt mỏi đối phó với sự giáp công của hai người, nhưng vẫn chia một phần sức mạnh ra hóa thành phân thân, gắng gượng ngăn chặn Bác Đức. “Mỹ nhân yên tâm đi, có ta ở đây, nàng sẽ không có chuyện gì đâu!”

An Cát Lệ Na ủy mị nói: “đại ca không cần lo lắng cho ta, hai tên phế vật còn lại không làm gì được ta đâu!”

Nói rồi ả nhìn Sở Thiên và A Mạt Kỳ thách thức.

Sở Thiên nheo mắt cười cười, “A Mạt Kỳ, mở thông đạo, gọi Chiến Thần và bản thể của ả lại đây, hôm nay phải...A Mạt Kỳ, người hãy mở thông đạo!”

Sở Thiên chợt nóng vội, A Mạt Kỳ lại cầm Phán Quyết Ứng Đạo xuất hiện sau lưng An Cát Lệ Na, “An Cát Lệ Na, tiếp một đạo của ta thế nào?”

Nói rồi, Phán Quyết Ứng Đạo bổ xuống.

An Cát Lệ Na vụt người tránh ra, cười nói: “Thần lực tăng thứ ba đỉnh phong mà muốn khiêu chiến ta? Không những là thực lực của người không được, đầu cũng không ổn rồi! hi hi!”

A Mạt Kỳ cười nhạt, vận đạo chém lần nữa, “Tại sao thần lực tăng thứ ba không thể giết Chủ Thần? Thứ quyết định sinh tử, không phải là thần lực!”

Phán Quyết Ứng Đạo xuất thủ, mỗi lúc lại tiến một phần, thần lực phía trên lại nhạt một phần, cuối cùng khi đến trước mặt An Cát Lệ Na, lại giản dị tự nhiên chỉ là một Ứng Đạo dài bình thường, không có chút uy hiếp nào, giống như hôm Đặng Khăng đầu với Bồ Lai n Đặc, đại kiếm của hai người cũng như vậy.

Nhưng An Cát Lệ Na cũng đã trải qua trăm trận chiến, liền vận người, né qua chỗ yếu hại, dùng cánh tay ngưng kết một thủy kiếm lách sang bên cạnh do thám trường đao của A Mạt Kỳ.

Phụt!

Thủy kiếm của An Cát Lệ Na vừa chạm vào trường đao, giống như hoa tàn rơi xuống, thoáng chốc bị đánh tan.

Trương Bá Luân và Lạp Tắc Nhĩ cũng kinh ngạc kêu lên, nhú mồm nhìn, Trương Bá Luân thấp giọng nói: “lại là một Bồ Lai n Đặc! Mỹ nhân, chúng ta đi!”

562. Chương 539: Mọi Người Cùng Lên Đi

“Năm nay cũng nhiều hàng giả nhỉ!” Bác Đức lăm bắm một câu, sau đó đôi mắt Phượng Hoàng Thần chuyển động, sau đó lại cả kinh kêu lên: “Mẹ nó, hắn đã đi về hướng Bồ Lô Trạch!”

Sở Thiên rung mình trong lòng, nhưng vẫn chưa vội bay lên, mà cười nói với Lạp Tắc Nhĩ: “miện hạ, nếu như ta nhờ Đại Địa Phụ Thần bảo đảm, ngài có muốn giúp ta không?”

“Ha ha!” Lạp Tắc Nhĩ cười lớn, “người cũng biết rồi, Đặng Khăng ngoan cố cứng nhắc, nhưng lời đã nói nhất định sẽ làm, nếu như sau khi ta giúp người giết Trương Bá Luân, người không đưa Hỏa Chi Hồn cho ta, sẽ phải đối mặt với sự giáp công của hai người là Đặng Khăng và ta!”

Bác Đức vội nói: “các người mau quyết định được không? Trương Bá Luân đã phát hiện ta theo sát hắn, sắp ản hình rồi!”

“Hà tất đi cầu người khác? Phát Lạp Dịch Nặc, người giúp ta bảo vệ Biển Cấm vương cung!” Mỹ Nhân Ngư quát nhẹ một tiếng, rồi bay về hướng Bồ Lô Trạch.

La Đức Mạn bế Sở Viêm, vội nói với Sở Thiên: “Làm thế nào đây?”

Sở Thiên nhìn chằm chằm vào Lạp Tắc Nhĩ, khẽ mỉm cười, “A Mạt Kỳ, mở không gian thông đạo, ta muốn gặp Đại Địa Phụ Thần!”

Thông đạo được mở ra, Đặng Khăng vẫn đang nhắm mắt điều thương dưới sự bảo vệ của bốn vị Thái Thần, hần chậm rãi mở mắt ra, than thở: “Lạp Tắc Nhĩ, ta đã cảm giác được Lôi Điện Chi Hồn của ngươi, còn cả Hỏa Chi Hồn của Trương Bá Luân, các ngươi về cả rồi sao, nghĩa phụ đâu?”

“Nghĩa phụ sớm đã mất tích rồi, năm đó đi chưa được bao lâu, ông ta và nghĩa mẫu chê ba kẻ đi theo chúng ta gai mắt, ném lại chúng ta rồi chạy rồi!” Lạp Tắc Nhĩ cười lớn nói.

Đặng Khăng ngạc nhiên chột lất, sau đó lập tức lắc đầu cười khổ, “Cũng thật giống với thủ đoạn của lão nhân gia người. Hiện nay...”

Sở Thiên ngắt lại lời ôn chuyện cũ của Đặng Khăng, vội nói: “Đặng Khăng đại ca, ta muốn cùng...”

Sở Thiên kể lại ước định của Lạp Tắc Nhĩ, sau đó đợi Đặng Khăng trả lời

“Oan oan tương báo đến lúc nào đây? Lạp Tắc Nhĩ, ngươi vẫn không thể buông bỏ được thù hận với Trương Bá Luân sao?” Đặng Khăng nói

“Hừ! Nếu không phải Trương Bá Luân. Linh Hồn Mẫu Thần sẽ không chết!” Lạp Tắc Nhĩ quát.

Đặng Khăng còn muốn nói, nhưng Nguyệt Thần bên cạnh hần bỗng nhiên nói: “Đặng Khăng đại ca, ngươi lại động tà niệm rồi!”

Đặng Khăng chợt tỉnh, tạ lỗi nói: “Ài, đã nhiều năm rồi, ta cũng giống như vậy, không bỏ được thù hận, vừa rồi đã định kéo dài thời gian, có ý định để Bào Uy Nhĩ chết trong tay của Trương Bá Luân! Phất Lạp Địch Nặc, ta đồng ý bảo đảm, ngươi và Lạp Tắc Nhĩ mau chóng đi cứu Mỹ Nhân Ngư đi!”

Sở Thiên cười nói: “Đặng Khăng đại ca yên tâm, Bào Uy Nhĩ miện hạ hiện đang có Thủy Chi Hồn và thần lực tăng thứ bảy, cho dù không địch lại, cũng không đến nỗi bị thua, ta...”

Nguyệt Thần nói: “Phất Lạp Địch Nặc, Phong, Hỏa, Điện, Thủy, Thổ, Linh Hồn! Sáu viên Sáng Thế Thần Hồn, ngươi biết hai viên Phong và Linh Hồn ở đâu không!?”

Sở Thiên ngạc nhiên, xoay người lại nhìn, Lạp Tắc Nhĩ đang cười hà hà nhìn hần.

Nguyệt Thần tiếp tục nói: “Phong Chi Hồn hiện đang ở trong tay của Lạp Tắc Nhĩ. Còn Linh Hồn Tổ Hồn mạnh nhất trong lục hồn, sau khi Trương Bá Luân hãm hại Linh Hồn Mẫu Thần năm đó, đã cướp đi rồi!”

Trong tay Trương Bá Luân có hai viên Sáng Thế Thần Hồn ư? Sở Thiên kinh hãi, “Lạp Tắc Nhĩ miện hạ, chúng ta đi!”

Mấy người bay về hướng Bồ Lôi Trạch, Sở Thiên trong lòng cảm thấy may mắn, còn may mấy ngày trước không trở mặt với Trương Bá Luân, thì ra trong tay hần có hai viên Sáng Thế Thần Hồn, vậy thì thực lực tuyệt đối không phải chỉ như Sở Thiên hần đánh giá – dưới Địa Địa Phụ Thần, trên Sát Mộng Đức. Trương Bá Luân chí ít cũng không kém với Đặng Khăng lúc ở trong trạng thái toàn thịnh!

May rằng Trương Bá Luân là một hoa hoa công tử, nếu như hần không có hứng thú với nhan sắc của Mỹ Nhân Ngư, không chơi trò tử tình, mà trực tiếp ra tay cướp đoạt, e rằng hiện tại đã không phải là tình hình này rồi.

Vừa bay nhanh, Sở Thiên lên nhìn sang Lạp Tắc Nhĩ, nếu hần có được ba viên Sáng Thế Thần Hồn, vậy thì hậu quả rất nghiêm trọng...

Nhất thời, trong lòng Sở Thiên đã đưa ra một quyết định quan trọng!

Mọi người bay được nửa lộ trình, A Mạt Kỳ đã tìm thấy vị trí của Trương Bá Luân với sự giúp sức của Bác Đức, không gian thông đạo mở ra, đưa mọi người qua đó

Vừa lộ diện, Sở Thiên trong lòng đã sôi ruột, thì ra Mỹ Nhân Ngư đang rơi vào thế hạ phong dưới sự áp chế của Trương Bá Luân, nhưng cũng không vội đánh bại Mỹ Nhân Ngư, điều này vẫn chưa đủ để chứng minh Trương Bá Luân không phải là đối thủ của Bồ Lai n Đặc! bởi vì Trương Bá Luân thật sự là một sắc thần có phong độ - hần không hạ tử thủ với Mỹ Nhân Ngư! Mà miện thì buông dây lời khiêu khích, “Mỹ nhân, ta đã hết mực hạ thủ lưu tình với nàng, nàng cần gì phải liều chết với ta? Ta đã không tính toán mỗi thù diệt tộc, nàng còn tính toán làm gì? Lẽ nào chúng ta thật sự không thể hóa giải thù hận sao?”

Vũ khí của Trương Bá Luân là một trường đao được ngọn lửa ngưng kết thành, lúc này đang chém xuống đầu của Mỹ Nhân Ngư.

“Trương Bá Luân, ngươi vẫn như vậy! Thấy mỹ nhân là không chịu hạ tử thủ!”

Lập Tắc Nhĩ cười lớn lao lên, có điều hắn không lo sự sống chết của Mỹ Nhân Ngư, mà lấy ra một chiếc cự chùy hình răng nanh đập vào lưng của Trương Bá Luân.

Lập Tắc Nhĩ không để ý đến sự sống chết của Mỹ Nhân Ngư, Sở Thiên thì không thể không lo, thời gian thuận lưu mở ra, hắn xuyên qua phía sau của Mỹ Nhân Ngư, vươn tay ôm lấy eo của Mỹ Nhân Ngư, kéo nàng thoát khỏi lưỡi đao đang hạ xuống của Trương Bá Luân.

“Ngươi làm gì vậy!?” Mỹ Nhân Ngư sau khi an toàn đẩy mạnh Sở Thiên ra.

Sở Thiên ngay lập tức cảm thấy buồn bực, không phải chỉ ôm một cái sao? Lúc trước cũng chẳng phải chưa từng ôm, huống hồ lần này còn là cứu người.

Mỹ Nhân Ngư nói tiếp: “Ngươi có biết không, dựa vào thời gian thuận lưu dùng thần lực tầng thứ tư của ngươi mà muốn cứu người, chẳng phải muốn chết sao? Nếu không phải Trương Bá Luân bị Lôi Điện Chùy của Lập Tắc Nhĩ làm phân tâm, vừa rồi ngươi đã chết rồi!”

Sở Thiên cười ngượng ngùng, thì ra là quan tâm mình.

“Khục!” Bác Đức ho một tiếng, nói: “đừng có ngây dại nữa, mau giúp đỡ đi!”

Sở Thiên tỉnh ra, quay đầu lại nhìn, Trương Bá Luân và Lập Tắc Nhĩ đang chiến đấu ở một chỗ, còn phân thân của An Cát Lệ Na đang đứng phía xa quan chiến.

Sở Thiên nheo mắt lại, thấp giọng nói với Mỹ Nhân Ngư: “để Trương Bá Luân và Lập Tắc Nhĩ liều mạng đi, nàng và Bác Đức đi giết An Cát Lệ Na!”

Bác Đức nói: “An Cát Lệ Na giao cho ta đi, ngươi đi đối phó với Trương Bá Luân được rồi!”

Nói rồi, Bác Đức bay về phía An Cát Lệ Na.

“Dám dẫm thương mỹ nhân của ta sao?” Trương Bá Luân vốn đang nhàn nhã tiếp chiêu của Lập Tắc Nhĩ, nhưng vừa nhìn thấy An Cát Lệ Na gặp nguy hiểm, lập tức biến sắc, xuất liền mấy đao, tạm thời bức lui Lập Tắc Nhĩ, sau đó khê rung người, hóa ra một phân thân, để phân thân đi cứu An Cát Lệ Na.

Mỹ Nhân Ngư ngay lập tức ngăn phân thân của Trương Bá Luân lại.

Lập Tắc Nhĩ sau khi bị bức lui cũng không vội tấn công, mà còn cười lớn nói: “Trương Bá Luân, ngươi đúng là chán sống rồi, lại dám phân một phần sức mạnh ra đi cứu người khác, đúng là tìm cái chết!”

“Ai nói nàng ta chỉ là một mỹ nhân? Ha ha, An Cát Lệ Na, đến đây, để họ ném thử một chút sự lợi hại của chúng ta!”

Dứt lời, phân thân Trương Bá Luân mà Mỹ Nhân Ngư đang chặn lại chợt nổ tung. Thời gian Mỹ Nhân Ngư thoáng kinh ngạc, phân thân nổ tung ấy biến thành ngọn lửa, lại bức lui Bác Đức, lao thẳng vào An Cát Lệ Na.

An Cát Lệ Na cũng không vội vàng, vui vẻ để ngọn lửa đánh vào người, sau đó quát: “Lĩnh vực, cường hóa phục chế!”

Từng đám lửa xuất hiện trong không trung, mỗi đám lập tức biến thành hình người, chớp mắt, trong bầu trời ngập tràn Trương Bá Luân!

Lập Tắc Nhĩ thoáng thất sắc, cự chùy trong tay bảo vệ cơ thể, ngưng thần nhìn Trương Bá Luân, “Phân thân ảnh tượng không gian đa tầng!?”

“ha ha, chính là bí pháp của Sát Mông Đức, hiện giờ ai còn dám nói xấu mỹ nhân của ta? Ài, Phụ Thân đối với ta không bạc a, vừa về tam giới, đã để ta gặp một tuyệt đại mỹ nhân như vậy, hơn nữa lĩnh vực của nàng, vừa vặn có thể bù đắp vào khuyết thiếu phân thân của ta!”

“Đến đây, Sưu Linh Luyện Hỏa Trận!”

Tất cả phân thân của Trương Bá Luân giơ cao hai tay, một hỏa diệm pháp trận khổng lồ bao trọn mọi người lại.

“Thú vị lắm, vậy để ta thử pháp trận của ngươi!” Lạp Tắc Nhĩ chuyển đại chùy về tay phải, tay trái lấy ra một pháp trượng, “Phong Lôi Song hồn của ta cũng ngưng kết lâu rồi, hôm nay để ngươi thưởng thức một chút!”

“Lẽ nào chỉ có ngươi có Sáng Thế Song Hồn!” Trương Bá Luân tự phụ mỉm cười, hẳn không có bất cứ thay đổi gì, nhưng Kinh Cức Long Hoàn của Sở Thiên và Phán Quyết Ứng Dao của A Mạt Kỳ đã nối tiếp phát ra tiếng “ù ù” cảnh báo. Trương Bá Luân đã dùng Linh Hồn Tổ Hồn.

Lạp Tắc Nhĩ chợt quát: “Bào Uy Nhĩ, chia thần lực tinh hạch ra làm hai phần, vận chuyển về Thủy Chi Hồn! Hai luồng thần lực đừng chạm vào nhau!”

Mỹ Nhân Ngư làm theo. Chớp mắt, cơ thể của nàng đã phân làm hai người. “Thì ra Thủy Chi Hồn phải nghịch chuyển thần lực mới có thể dùng, hiểu rồi!”

Lạp Tắc Nhĩ và Mỹ Nhân Ngư liên thủ, ba viên Phong, Lôi, Thủy Thần Hồn, đấu với Hỏa Linh Song Hồn đã được cường hóa của Trương Bá Luân, Bác Đức vừa định đi lên giúp, nhưng Sở Thiên đã kéo nàng lại, chỉ vào An Cát Lệ Na đứng một bên, nói: “Giết chết ả, thần hồn cường hóa của Trương Bá Luân sẽ không còn!”

“Ài, các người vì sao cứ muốn đối phó với mỹ nhân chứ?” Trương Bá Luân đang mệt mỏi đối phó với sự giáp công của hai người, nhưng vẫn chia một phần sức mạnh ra hóa thành phân thân, gắng gượng ngăn chặn Bác Đức. “Mỹ nhân yên tâm đi, có ta ở đây, nàng sẽ không có chuyện gì đâu!”

An Cát Lệ Na ủy mị nói: “đại ca không cần lo lắng cho ta, hai tên phế vật còn lại không làm gì được ta đâu!”

Nói rồi ả nhìn Sở Thiên và A Mạt Kỳ thách thức.

Sở Thiên nheo mắt cười cười, “A Mạt Kỳ, mở thông đạo, gọi Chiến Thần và bản thể của ả lại đây, hôm nay phải...A Mạt Kỳ, ngươi hãy mở thông đạo!”

Sở Thiên chợt nóng vội, A Mạt Kỳ lại cầm Phán Quyết Ứng Dao xuất hiện sau lưng An Cát Lệ Na, “An Cát Lệ Na, tiếp một đạo của ta thế nào?”

Nói rồi, Phán Quyết Ứng Dao bổ xuống.

An Cát Lệ Na vụt người tránh ra, cười nói: “Thần lực tầng thứ ba đỉnh phong mà muốn khiêu chiến ta? Không những là thực lực của người không được, đầu cũng không ổn rồi! hi hi!”

A Mạt Kỳ cười nhạt, vận đao chém lần nữa, “Tại sao thần lực tầng thứ ba không thể giết Chủ Thần? Thứ quyết định sinh tử, không phải là thần lực!”

Phán Quyết Ứng Dao xuất thủ, mỗi lúc lại tiến một phần, thần lực phía trên lại nhạt một phần, cuối cùng khi đến trước mặt An Cát Lệ Na, lại giản dị tự nhiên chỉ là một Ứng Dao dài bình thường, không có chút uy hiếp nào, giống như hôm Đặng Khăng đấu với Bồ Lai n Đặc, đại kiếm của hai người cũng như vậy.

Nhưng An Cát Lệ Na cũng đã trải qua trăm trận chiến, liền vận người, né qua chỗ yếu hại, dùng cánh tay ngưng kết một thủy kiếm lách sang bên cạnh do thám trường đao của A Mạt Kỳ.

Phụt!

Thủy kiếm của An Cát Lệ Na vừa chạm vào trường đao, giống như hoa tàn rơi xuống, thoáng chốc bị đánh tan.

Trương Bá Luân và Lạp Tắc Nhĩ cũng kinh ngạc kêu lên, nhú mắt nhìn, Trương Bá Luân thấp giọng nói: “lại là một Bồ Lai n Đặc! Mỹ nhân, chúng ta đi!”

563. Chương 540: Đào Mộ

A Mạt Kỳ cười nhàn nhạt, “Đi, đương nhiên đi rồi!”

“Vậy còn biểu tỳ thì sao?” Sở Thiên lại hỏi Mỹ Nhân Ngư

“Tại sao lại không đi?” Mỹ Nhân Ngư chăm chú nhìn bốn vị Thái Thần đưa đến quyền trục.

Sở Thiên nhét quyền trục vào trong giới chỉ, rồi chợt cười nói với bốn vị Thái Thần đang đứng trên đảo trống: “bốn vị, xin chuyển lời với Đặng Khăng đại ca, chúng ta nhất định phó ước đúng giờ!”

Thái Thần đầu lĩnh lại khẽ lắc đầu, cười nói: “Miện hạ hiểu lầm ý của chủ nhân rồi, chủ nhân chỉ mời sáu vị cường giả trên quyền trục thôi.”

Ý của câu nói này, Sở Thiên người chưa đủ tư cách!

Vụt một cái, hỏa khí của Sở Thiên đã ùn ùn kéo lên, con mẹ nó, lão tử không đủ tư cách ư?

Sở Thiên còn chưa lên tiếng phản bác, Bác Đức cũng tức giận, nàng chống nạnh hông, một tay chỉ vào các Thái Thần, mắng rất có tiềm chất của người đàn bà chanh chua ngoài phố, “Dựa vào gì mà chúng ta không thể đi?”

“Phượng Hoàng Thần miện hạ hiểu lầm rồi, người có thể đi!” Thái Thần cười nói: “Không chỉ là người, Chiến Thần Khảm Phố, Thần Phật Huyết Thú Bì Bồng, bản thể của An Cát Lệ Na... Thậm chí là Thí Thần Thất Hải Thú, họ cũng đều có thể đi!”

Sở Thiên lần này đã thật sự động nộ, Đặng Khăng đang làm gì đây? Dùng sức mạnh để kỳ thị sao? “Bốn vị, Đặng Khăng miện hạ có ý gì?”

Tên thần côn này bình thường xưng hô Đặng Khăng là đại ca, lúc này lại đổi thành miện hạ, bốn vị Thái Thần sao lại không hiểu ra, Long Thần đang kìm nén nộ hỏa của mình.

“Long Thần miện hạ đừng vội, chủ nhân cũng là nghĩ cho sự an toàn của mọi người, dù gì lúc này cường giả tam giới tụ hợp. một khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, sẽ là cảnh tượng trời long đất lở, nếu như thực lực không phải Chủ Thần trở lên để bảo vệ mình, e rằng...”

Sở Thiên chợt ngắt lời hần, lạnh lùng nói: “Trong nhà ta không phải không có Chủ Thần. Họ đủ để bảo vệ ta!”

Thái Thần lắc đầu, “miện hạ, cuộc chiến ở bờ Tây Hải không giống ngày trước. Nguy cơ trùng trùng, có người ngoài, rất có khả năng không để ý chu đáo được.”

Sở Thiên nheo mắt lại, chợt cười. “Nếu như ta nhất định muốn đi thì sao?”

Thái Thần cũng cười, “Đến lúc đó chủ nhân sẽ dùng Trật Tự Thư để bày trận pháp phòng ngự ở bờ Tây Hải, nếu như không có thực lực của Chủ Thần, thì không thể vào được!” Nói rồi, hần lại nhìn A Mạt Kỳ, nói tiếp: “Trật Tự Thư biến hóa vạn tượng. Mỗi người chỉ có một con đường vào pháp trận, Long Thần miện hạ nếu như nhờ người khác đưa vào, e rằng cũng không được như ý nguyện”

Bốn vị Thái Thần cùng chấp tay lại, biến mất cùng hòn đảo.

Sở Thiên tặc lưỡi, nheo mắt nhìn về nơi Thái Thần biến mất, “Mẹ nó, lão tử ngay cả tư cách quan chiến cũng không có ư! Ha!”

Sở Thiên nộ khí xung thiên, sắc mặt rất khó chịu, Mỹ Nhân Ngư nhìn thấy không nỡ, định an ủi hần, nhưng Mỹ Nhân Ngư lại chưa từng an ủi ai. Lời vừa nói ra, đã biến thành câu nói xấu, “Phất Lạp Dịch Nặc, chẳng qua là một trận quyết đấu mà thôi, hơn nữa còn rất nguy hiểm, người tốt hơn hết đừng đi.”

Sở Thiên bắt đắc dĩ cười khổ, ý của biểu tỳ Mỹ Nhân Ngư, nghe thế nào cũng là “người đi rồi sẽ có nguy hiểm, bởi vì thực lực của người quá yếu”, nhưng hần biết Mỹ Nhân Ngư có lòng tốt, nên không nói gì nhiều.

Bác Đức lại cảm phần bất bình nói: “Kỳ lạ, dựa vào gì mà chỉ để Chủ Thần đi, lần trước Đặng Khăng ở Tiếp Nguyệt Tháp chiến đấu với Bồ Lai n Đặc, cũng chẳng phải là cấp Chủ Thần sao? Tại sao lần đó lại để người đi?”

A Mạt Kỳ cũng nói: “Ông chủ, theo ta thấy Đặng Khăng cũng là nghĩ cho sự an toàn của người, chẳng qua bốn vị Thái Thần không biết ăn nói mà thôi!”

“Được rồi, không cần nói nữa!” Sở Thiên cong môi lên, “Chẳng phải là Chủ Thần sao? Ha ha!”

Sở Thiên cười rất cổ quái. Mỹ Nhân Ngư muốn hỏi, nhưng Sở Thiên đã tiếp lời nói: “Biểu tỳ, lần trước quá bận, chuyện thần mộ dưới lòng đất đã bị kéo dài, hiện tại, chúng ta có phải nên mở thần mộ rồi không?”

Mỹ Nhân Ngư nghĩ một lát rồi nói: “Cũng được, hiện tại tam giới rất loạn, có thực lực cũng là chuyện tốt!”

.....

Đưa Mỹ Nhân Ngư cùng La Đức Mạn theo cùng, Sở Thiên trở về Bồ Lôi Trạch

Cùng sự cố gắng của Ni Mễ Tư và tử tôn của hắn, thần mộ dưới lòng đất khổng lồ đã được mở, bọc nhân của Bồ Lôi Trạch đều được Sở Thiên mệnh lệnh tới hòn đảo khác, chỉ để lại những thành viên nội bộ.

Mỹ Nhân Ngư chậm chậm thu lại thần lực trên mộ địa, Sở Thiên vẫy tay, “Ni Mễ Tư, để hậu đại của người đếm kỹ số lượng thi thể.”

Đám chuột lít nhít ngập trời bò vào mộ địa, Mỹ Nhân Ngư nhìn thấy cũng phải cau mày. Những phái yếu khác thì quay mặt đi chỗ khác.

Oạch! một con chuột vô cùng lớn bò lên, lồm bồm vài câu tiếng chuột vào tai Ni Mễ Tư, sau đó Ni Mễ Tư nói: “Ông chủ, có tám nghìn sáu trăm ba mươi một thi thể.”

Sở Thiên đưa hai ngón tay ra trước mặt Mỹ Nhân Ngư, cười nói: “Mỗi người một nửa, phân chia công bằng, thế nào?”

Mỹ Nhân Ngư gật đầu. Đúng lúc này, ở hướng Quang Minh Thánh Điện chợt vang lên một tiếng quát gọi trầm thấp, “Để một phần cho ta!”

Người hét nói là La Tân, không, nhìn nhân thần khát máu ấy thì biết, đó là Cách Lý Phân.

Sở Thiên nhíu mày, Cách Lý Phân ở trong trạng thái hôn mê đã lâu, cơ thể đều do La Tân chi phối, cái gì hắn cũng không biết, thậm chí ngay cả âm lưu Long Thần muốn nuốt trọn Sở Thiên cũng không biết, vậy thì càng không cần nhắc đến Nguyệt Thần nữa, lúc này sao bỗng nhiên lại tỉnh lại.

Soạt!

Cách Lý Phân từ từ bay đến, ngừng cổ hút thần lực dày đặc trong không khí. Cười nói: “Có những thứ này và cả lĩnh vực thôn phệ của ta, đủ để tạo một cơ thể mới cho con trai ta rồi”, hắn dựa vào bản năng của Lang tộc, bị mùi vị “thức ăn” gọi tỉnh.

Mỹ Nhân Ngư ngạc nhiên hỏi: “thức thức, người muốn ăn hết chỗ thi thể này?”

Cách Lý Phân cười dữ tợn, “không sai, lĩnh vực thôn phệ của ta không những có thể giết địch, cũng có thể ăn địch!”

Sở Thiên trong lòng thâm kinh hãi, lẽ nào hôm đó Hải Thần trước khi chết vẫn liều mạng ăn Sắt Mông Đức, thì ra thần lực thôn phệ còn có khả năng ăn được Thần Cách.

Mỹ Nhân Ngư nhìn Sở Thiên, rồi trầm ngâm một lát, sau đó nói: “Phát Lạp Dịch Nặc, lấy một phần trong phần chia của ta cho thức thức đi!”

Sở Thiên vốn không có ý định chia cho Cách Lý Phân, tính khí của Phệ Nguyệt Thiên Lang khiến Sở Thiên không yên tâm về hắn, vì vậy cũng không có lợi ích gì. Người không có lợi ích gì, Sở Thiên dĩ nhiên sẽ không phân chia lợi ích cho hắn. Hơn nữa lúc trước Cách Lý Phân là thức thức của Sở Thiên, là tính từ bên Long Thần, hiện tại Cách Lý Phân thì tính là gì?

Cách Lý Phân không là gì, có điều La Tân....

Sở Thiên cười nói: “Cách Lý Phân thức thức, người chiếm cứ cơ thể của La Tân lâu như vậy rồi, có muốn thay một cơ thể mới không?”

Cách Lý Phân ngẩng đầu nhìn trời, lạnh lùng nói: “Cơ thể của ta trên nguyệt cầu, muốn đổi, phải lấy nó trở về đây cho ta!”

Mẹ nó, Sở Thiên thầm chửi trong lòng, một đứa trẻ chất phác như La Tân, sao lại có một người cha tệ hại như vậy? có điều lấy cơ thể của Cách Lý Phân về không phải không được, Sở Thiên nói: “Cách Lý Phân thúc thúc hiểu lầm ý của ta rồi, Tiếp Nguyệt Tháp có Đại Địa Phụ Thần trấn thủ, trên nguyệt cầu lại có bốn vị Thái Thần Cự Lực Thần ta muốn lấy cơ thể của người về. Nhưng lực ngăn cản lại quá lớn. Ý của ta là, chọn một cơ thể từ trong thần mộ này để người tạm thời sống, như vậy La Tân cũng dễ...”

Sở Thiên còn chưa dứt lời, Cách Lý Phân đã lắc đầu liên hồi, giọng điệu ẩn hàm sự bức dọc, “Những thức ăn này, sao có thể xứng đáng làm cơ thể của ta?”

Sở Thiên cầm Long Thần Trụ cột gõ vào đầu mình, tên Cách Lý Phân này...đúng thật con mẹ nó coi mình là thức ăn rồi. Có điều, nếu như hiện giờ hấn ăn bao nhiêu, người có được điều tốt lại là La Tân. Sở Thiên cũng không muốn tính toán với hấn quá nhiều, “Vậy thì, ta và biểu tỷ mỗi người bốn nghìn, còn lại là của người thế nào?”

“Các người mỗi người ba nghìn, còn lại cho ta!”

Lần này ngay cả Mỹ Nhân Ngư cũng có chút không vui, nhưng Sở Thiên lại cười. “vậy được, ta đồng ý! Biểu tỷ thì sao?”

Mỹ Nhân Ngư cũng không có ý khác.

Hơn tám nghìn thần cách trong chốc lát đã được phân chia xong, Mỹ Nhân Ngư chọn ra ba nghìn người thân tín trong Biển Cấm, đợi Sở Thiên cho họ Thần Cách.

Còn Sở Thiên đột nhiên biến mất một thời gian, sau đó bước ra từ trong Quang Minh Thánh Điện, cười nói với Cách Lý Phân: “Thúc thúc, nếu như người muốn dùng cơ thể của La Tân để ăn họ, vậy thì ta vẫn nên chờ một bên, phòng cơ thể của người và La Tân không phối hợp được, làm tổn thương La Tân!”

“cũng được!” Cách Lý Phân không do dự đồng ý luôn.

Hơn hai nghìn thi thể được chia cho Phệ Nguyệt Thiên Lang rất nhanh được chuyển tới trên đảo nơi La Tân sống, sau đó bên cạnh Cách Lý Phân hiện ra một hắc động thôn phệ, những thi thể kia liền bay về hướng Cách Lý Phân.

Sở Thiên nheo mắt lại, thầm nhẩm đếm số lượng. Khi Cách Lý Phân hút đến cơ thể cuối cùng, hấn cười ha hả, “Tốt rồi, con trai ta ít nhất cũng là cơ thể của Chủ Thần rồi!”

“Chúc mừng La Tân rồi!” Sở Thiên chột gơ tay, từ trong giới chỉ bay ra một nhân ảnh, “Linh vực, thôi miên!”

Bình! Cách Lý Phân ngã xuống, tiếp theo đó Sở Thiên và A Tư Nặc cũng gục xuống. không lâu sau, Ba Bác Tát đến đây, gọi Sở Thiên tỉnh dậy.

Xoa xoa cái trán đang mơ hồ của mình, Sở Thiên ngồi xổm xuống, vỗ vào Cách Lý Phân, “Cách Lý Phân thúc thúc, lần này, ta tuyệt đối không để A Tư Nặc gọi người tỉnh dậy!”

Dứt lời, Sở Thiên đứng dậy, căn dặn: “Đợi sau khi La Tân tỉnh dậy, để đám Hân Mã nói cho hấn biết khẩu quyết tịnh hóa, để La Tân đồng thời tu luyện thần lực tịnh hóa và linh vực thôn phệ!”

Ba Bác Tát ứng lời lui xuống, sau đó há miệng, dường như muốn nói gì.

“Ta nói này Ôn Dịch Chi Thần miện hạ thân mến, không phải sau khi thành thân xong đầu người trở nên hồ đồ chứ? Ha ha, muốn nói gì cứ nói thẳng là được rồi!” Sở Thiên cười đùa nói: “Chúng ta đã hợp tác ngàn ấy năm rồi, người còn có gì không dám nói sao?”

Ba Bác Tát ngượng ngùng nói: “Ta chỉ là không hiểu, ông chủ sao lại đột nhiên muốn đối phó với Cách Lý Phân, lúc này nên phải toàn lực chuẩn bị cho quyết đấu thất cường giả mới đúng a.”

Sở Thiên nheo mắt cười, “Nữ thần vợ ta Ái Lệ Ti tại thượng, ta chỉ là muốn chứng tỏ một chuyện, thực lực không chỉ có cấp bậc thần lực...” Dùng Long Thần Trụ cột gõ đầu mình rồi lại nói, “mà còn phải ở đây nữa!”

.....
Tiếp đó, tất cả mọi người đều cho rằng Sở Thiên bắt đầu tạo thần cả đoàn lớn, nhưng hấn lại đi ngoài dự tính của mọi người, không những không tự tay tạo một thần nào, ngược lại còn đem phần lớn công việc giao cho Dịch Áo, để Dịch Áo giúp mọi người đối Thần Cách, còn bản thân hấn lại cùng A Mạt Kỳ chuẩn mắt.

Sở Thiên xuất hiện ở Tiếp Nguyệt Tháp thuộc Huyết Luyện Ngục, hấn cũng không khách khí, đá “bình” cửa một tiếng, quát: “Kiệt Khắc Tổn, giữa thần tộc bạn sinh, có thể cùng dùng thần lực không?”

564. Chương 541: Thần Chi Tâm

Biến Thái Số Một thụi vào Số Hai, thị ý sau đó lại lật người, nhắm mắt tiếp tục vào giấc ngủ, Số Hai bắt lực, dường như mở một mắt ra, lăm lăm nói: “Làm gì vậy, bí pháp bạn sinh cũng nói hết cho người rồi, người còn hỏi gì”

Nếu như Số Một đang ngủ, Sở Thiên cũng không cần biết họ ngủ thật hay ngủ vờ, ngồi thẳng lên cổ hấn, hỏi Số Hai, “Ta muốn biết, tại sao cùng là thần tộc bạn sinh, người và Tư Đặc n đều rất mạnh, nhưng ta và A Mạt Kỳ lại không giống như vậy?”

“Chỗ nào không giống a? Ta thấy các người rất giống nhau a!” Số Hai nóng nảy bò dậy, vượt lớn chỉ vào A Mạt Kỳ trước mắt, rồi lại chỉ vào Sở Thiên, “Các người thử soi gương xem thử đi, hai khuôn mặt có gì khác biệt? Nói các người là huynh đệ chắc chắn tất cả mọi người đều tin!”

“Thực lực, ta nói là thực lực!” Sở Thiên vất chân lên, nói: “Hiện tại ta vẫn là Cao Vị Thần, cho dù có thêm Kinh Cức Long Hoàn và kinh nghiệm chiến đấu của Long Thần, nhiều nhất cũng chỉ có thể khiêu chiến với một thượng vị thần, nhưng A Mạt Kỳ hôm qua đã đánh bại một Chủ Thần! Là dùng thần lực tăng thứ ba đánh bại! Ta muốn biết, cùng huyết mạch, tại sao lại có chênh lệch lớn như vậy?”

“Thế tính là gì?” Số Hai bĩu môi: “Người xem thử ta và Tư Đặc n lão đại, thực lực cũng là hai cấp bậc khác nhau mà! Không lạ, điều này không lạ!”

Sở Thiên nhìn chằm chằm vào Kiệt Khắc Tổn, tủm tỉm cười, “Vậy được, không nhắc cái này, nhưng sau khi người và Tư Đặc n hợp thể, sẽ trở nên mạnh hơn, đúng không? Nhưng ta và A Mạt Kỳ hợp thể, miễn cưỡng thì có thể dùng thời không toại đạo, nhiều nhất thì cũng là Thượng Vị Thần, cũng chính là mức độ trạng thái đỉnh phong của ta, điều này là tại sao?”

A Mạt Kỳ cũng nói: “không sai, ta và ông chủ sau khi hợp thể, uy lực phát huy ra chỉ là mức độ của ông chủ, nếu như tính thêm cả chiến lực vượt cấp của ta, chúng ta hợp thể, c thực lực ngược lại còn bị giảm xuống!”

“Vậy thì chúng tổ điều gì?” Kiệt Khắc Tổn rất mù mờ cười thộn ra.

“Chúng tổ người còn có chuyện chưa nói với chúng ta, đúng không?” Sở Thiên lấy ra Long Thần Quyền Trượng, cốc mạnh vào đầu của Kiệt Khắc Tổn.

Kiệt Khắc Tổn ôm đầu, đau đớn nói: “Người làm gì mà đánh ta? Những điều nên nói cho các người, ta đều nói rồi! Người và A Mạt Kỳ sau khi hợp thể thực lực lại giảm xuống, là vì thực lực giữa các người chênh lệch quá lớn! Không nói cái khác, A Mạt Kỳ hiện đã mở được Thần Chi Tâm để đến cảnh giới ý, người thì sao?” Hấn chỉ vào Sở Thiên, “Hiện tại ngay cả bí pháp Long Thần người còn chưa học hết, càng không cần nhắc đến Thời Không Chi Tâm của Long Thần tộc!”

Sở Thiên cười ha hả, sắc mặt tỏ ra không tin, “Thật sao? Nếu như người nói dối, sau này sẽ không có rượu đầu, hơn nữa ta sẽ để Bác Đức và Bì Bồng liên thủ phóng hỏa, thiêu cháy rừng trúc của người!”

Kiệt Khắc Tổn thoáng rùng mình.

Gấu trúc bị Sở Thiên đặt móng ngồi lên cũng mở con mắt đang lơ đãng ra, “Được rồi, huynh đệ người vẫn chưa nghe ra à?”

“Nghe ra cái gì?”

“Ai, đều là phân thân giống nhau, sao ngươi lại ngốc thế?” Số Một đẩy Sở Thiên ra, lồm cồm bò dậy, bực dọc nói: “Rất rõ ràng rồi, Phất Lạp Dịch Nặc chắc chắn đang gặp phải phiền phức gì, muốn nâng cao thực lực. Nhưng bản thân hắn không có cách nào, nên đành đến tìm chúng ta!”

Số Hai lẩm bẩm nói: “Sao lại tìm chúng ta? Đặng Khăng còn lợi hại hơn chúng ta a?”

Sở Thiên đột nhiên lắc đầu, “Đừng nhắc đến Đặng Khăng nữa, hai vị, các ngươi có cách gì không?”

Bình! Số Một đá Số Hai ngã sấp xuống, sau đó ngồi lên người, chậm rãi nói về đầy triết lý: “Thật ra tiềm lực của ngươi còn rất lớn, kinh nghiệm Long Thần và sự lý giải nguyên tố đều ở trong đầu ngươi. Dựa vào những thứ này, ngươi sớm đã có thể thăng cấp làm Chủ Thần rồi!”

“Nhưng nếu như ta muốn thành Chủ Thần trong vòng một tháng thì sao?” Sở Thiên đặt ngang Long Thần Quyền Trượng trong tay, xoay nhanh lại, mặt lại nhìn chăm chú vào Kiệt Khắc Tồn.

“một tháng? Ngươi đùa trò gì đây?” Kiệt Khắc Tồn thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “Ngươi cho rằng mình là Bồ Lai n Đặc sao?”

“Chính là một tháng thôi, bởi vì một tháng sau Đại Địa Phụ Thần và sáu vị thần khác sẽ quyết đấu ở bờ Tây Hải, đến lúc đó chỉ có Chủ Thần mới có thể vào quan chiến!”

Kiệt Khắc Tồn sửng sốt. “một tháng nữa không phải chỉ có Đặng Khăng và Bồ Lai n Đặc đánh nhau sao? Sao lại có thêm năm người?”

Sở Thiên không trả lời, mà đưa thủ thư (thư viết tay) của Đặng Khăng cho Kiệt Khắc Tồn.

Kiệt Khắc Tồn xem xong, ném cho con gấu trúc còn lại, hai con gấu trúc ngâm trong chốc lát, rồi trao đổi ánh mắt với nhau, sau đó Số Một nói: “Muốn thăng lên Chủ Thần trong vòng một tháng, ngươi chỉ có thể đi con đường Thần Chi Tâm!”

Sở Thiên thị ý Kiệt Khắc Tồn tiếp tục nói.

“Thần Chi Tâm, chính là thứ mà A Mạt Kỳ lúc này đã lĩnh ngộ ra! Cụ thể ta cũng không hiểu!” Kiệt Khắc Tồn vừa suy nghĩ vừa nói: “Nói đơn giản, cơ hồ tất cả thần tộc đều dựa vào sự lĩnh ngộ pháp tắc của một nguyên tố nào đó để thăng cấp, còn A Mạt Kỳ hiện nay đã lĩnh ngộ ra được pháp tắc cơ bản nhất mà tất cả các nguyên tố khác phải tuân thủ! Thứ này ta chỉ nghe lão đại nói qua, đó chính là Thần Chi Tâm.”

một con gấu khác tiếp lời: “Cụ thể làm thế nào để lĩnh ngộ Thần Chi Tâm, ngươi đừng hỏi ta, nếu như ta biết, sẽ không ở đây làm phạm nhân rồi! Đúng rồi, sao ngươi không hỏi A Mạt Kỳ?”

Sở Thiên khẽ nhún vai, cười nói: “Hắn cũng không nói rõ được!”

“Vậy thì ta có thể hiểu sao?” Hai con gấu trúc cùng rống lên, trút tức giận, Số Một cầu xin nói: “Long Thần đại nhân, chúng ta thật sự không biết mà! Nhiều nhất chỉ có thể nói cho ngươi biết một chuyện mà lão đại đã nhắc qua, hèm.... Tất cả nguyên tố đều tuân thủ pháp tắc thời không!”

Sở Thiên nheo mắt lại “Cũng chính là nói, trong bí pháp của Long Thần, cũng tồn tại một Thời Không Chi Tâm để có thể thăng cấp làm Thần Vương sao?”

Kiệt Khắc Tồn gật đầu, “Có điều thứ này rất khó lĩnh ngộ, ít nhất là lịch đại Long Thần chưa ai có thể hiểu được.”

“Được rồi, chuyện thực lực chỉ hỏi thế thôi...” Sở Thiên đổi ngay chủ đề, lại lấy Long Thần Quyền Trượng cốc vào đầu Kiệt Khắc Tồn, gõ vào cả hai tên, sau đó nhìn bộ dạng đau khổ ôm đầu của hai con gấu trúc, ngược lại cười nói: “Có điều ta không hiểu, các ngươi dường như rất sợ ta thì phải? Chịu đánh mà cũng không đánh trả? Dựa vào thực lực của hai người, tiêu diệt ta và A Mạt Kỳ rất dễ mà.”

“Giết chết ngươi?” Kiệt Khắc Tồn chột lắc đầu.

Sở Thiên lại gõ đầu hai con gấu trúc, “Còn nữa, lúc trước ngươi đá ta và A Mạt Kỳ là có ý gì?” Chỉ vào hàng chữ trên vách tường, “Lôi Ưng Vương mười hai cánh vàng, ha ha, lúc trước ta không muốn hỏi. nhưng hôm nay thì không thể không hỏi, đây là...”

“Đánh chết chúng ta cũng không nói!” Hai con gấu cùng đồng thanh nói.

Sở Thiên cúi đầu xuống, cười cười, “không nói thì không nói đi. Những điều nên hỏi ta đã hỏi rồi, được rồi, chúng ta gặp lại sau, có điều một tháng sau ta còn phải đưa người nhà đến đây đây!”

Sở Thiên mở cánh cửa của Tiếp Nguyệt Tháp, đối lưng với hai con gấu trúc, chợt hỏi: “Trên con đường tìm kiếm Sáng Thần Chi Tâm, có phải người tìm kiếm khi có được cơ hội thay đổi số phận của mình, thời không toại đạo sẽ mở ra, bức họ lên đường đúng không?”

“Đúng vậy, sao ngươi lại biết?” Kiệt Khắc Tồn sững người nói

“Vậy thì ta yên tâm rồi!” Sở Thiên mỉm cười hỏi lại: “Các ngươi chưa vào thời không toại đạo, cũng chưa từng đi theo Sáng Thần, sao lại biết bí mật này? Hả?”

Dứt lời, Sở Thiên không đợi Kiệt Khắc Tồn trả lời, đã đóng cửa lại từ bên ngoài.

Gấu trúc Số Một nhìn theo cánh cửa đang đóng lại, ngây dại một lúc lâu, sau đó nói với Số Hai: “Hình như hần đã biết gì đó rồi!”

“Ta đang lo lắng!”

“Ngươi lo lắng cái gì?”

“Ta không rõ Phát Lạp Dịch Nặc đã biết những gì rồi, nhưng ta chắc chắn, có người sắp đến rồi! Không tin ngươi nhìn bộ dạng hần rồi đi mà xem, đôi mắt cứ nhắm lại. Khóe mắt còn mang theo bộ dạng thần côn đầy sát khí, không khác là bao với ảnh tượng mà lão đại truyền đến ở trong thời không toại đạo lần trước.” Số Hai nói.

Số Một gãi đầu, “Cái ảnh tượng nào? Lão đại lần nào xuyên qua thời không toại đạo đều dùng lỗ hổng mà Sáng Thần để lại nhét cho chúng ta một đồng thứ. Ngươi nói là cái nào?”

“Lần này đến lượt ngươi ngốc rồi hả? Dĩ nhiên là cái trong tương lai rồi!” Nói rồi, hần cầm lấy thủ thư của Đại Địa Phụ Thần Sở Thiên cố ý để lại đây, “Kỳ lạ, Đặng Khẳng muốn làm gì vậy?”

“Ta nào biết được? Tương lai mà chúng ta biết không có đoạn này!” Gấu trúc lớn vỗ vào đầu, “Thật sự là kỳ lạ quá, ngươi không nói thì ta không nghĩ tới, một tháng sau.... Mẹ nó, ảnh tượng mà lần trước lão đại lên truyền về không phải nói, hần một tháng nữa sẽ trở về sao?”

“Ài, tiếp tục chuẩn bị chạy trốn đi! Tương lai lại bị loạn lên rồi!”

.....

Sở Thiên trở về Bồ Lô Trạch, sau đó tự giam mình vào phòng dưới lòng đất, không ai biết hần đang làm gì, chỉ có A Mặt Kỳ lơ mờ đoán ra. Ông chủ đang muốn lĩnh ngộ Thần Chi Tâm.

Không sai, Sở Thiên muốn tăng cường thực lực trong vòng một tháng. Có điều hần đã thất vọng, việc lĩnh ngộ Thần Chi Tâm chắc chắn không thể đơn giản, từ những đạo lý mà đám người Bồ Lai n Đặc và A Mặt Kỳ nói ra, Sở Thiên toàn bộ đều hiểu, hơn nữa khi hần ở địa cầu, đồng lý thuyết triết học loạn xạ ấy cũng đã xem cả đồng, nhưng biết không có nghĩa là lĩnh ngộ ra. Nếu không trên địa cầu ít nhất ngày nào cũng có thể sinh ra cả trăm vạn nhà triết học.

Sở Thiên suy nghĩ rất lâu, A Mặt Kỳ có Sinh Tử Chi Tâm, Mặc Phi Đặc có Sát Kiếp Chi Tâm, nếu như hần lĩnh ngộ, thì phải là cái gì? Sở Thiên trầm nghĩ, Sở đại thiếu gia hần chắc chắn không thể hợp với thể loại Nhân Ái Chi Tâm rồi, Vô Sĩ Chi Tâm có lẽ còn hợp lý.

Cuối cùng Sở Thiên đưa ra một kết luận, muốn có được Thần Chi Tâm, ít nhất phải gặp phải chút gì đau khổ, nhưng Sở Thiên sống đến ngày hôm nay, tuy rằng hần cũng có lúc đen đủi, nhưng đau khổ sống chết thật sự lại chưa từng gặp qua.

Cộc! Cộc! Cộc!

Sở Thiên dùng quyền trượng gõ đầu mình dưới phòng mật thất, miệng lại chửi: “Mẹ nó, lão tử có thể tạo ra Chủ Thần, chính bản thân lại không thể thành Chủ Thần, thật khô hời!”

Đột nhiên, cả bầu trời Bồ Lô Trạch vang lên một tiếng rống lớn, “Hừ, mẹ nó, tên khốn kiếp đó, dám cướp đồ đệ của lão nhân gia ta? Xem lĩnh vực của lão nhân gia ta, Hương...”

Giọng nói của Thực Thần, thông thường thì hẳn sẽ đọc ra ba chữ “Hương”, nhưng lần này chỉ nói ra một chữ đã ngừng rồi, không cần nói, vị lão đầu tuổi tác không thể khảo chứng này đã xảy ra chuyện rồi.

Mở thời gian thuận lưu, Sở Thiên chớp mắt đã xông ra khỏi phòng mật thất, bay đến tiểu đảo nơi Thực Thần sống.

A Mạt Kỳ đã tới trước, đang kiểm tra Thực Thần đang hôn mê, nhìn thấy Sở Thiên tới cau mày nói: “Ông chủ, Sử Đế Phân đã ngất rồi, La Tân mất tích, kẻ địch không có dấu vết!”

Lúc này hệ thống phòng ngự Bồ Lô Trạch đã mở ra, Sở Thiên nheo mắt lại, lạnh lùng nói: “Gọi Khách Thu Sa tới, để hắn dùng Thiên Phật Chi Nhân tìm khắp đảo, ngoài ra Bác Đức miện hạ cũng đi giúp!”

565. Chương 542: Hỏa Phụ Trộm Người

Sở Thiên một tay tóm lấy cơ thể của Thực Thần, chân lại mở thời gian thuận lưu, tay kia ẩn vào kính tượng được phủ dưới chòm râu dày của Thực Thần, mạch tượng bình thường, hô hấp thông thuận, lão già này đang ngủ ngon lành!

Quan sát cơ thể của Thực Thần một lượt, không có chút vết thương nào, ngay cả tạp dề trắng muốt của lão cũng không bị tổn hại gì

Mùi hương thoang thoảng trên người Sử Đế Phân, Sở Thiên bất giác cảm thấy nghi ngờ, lão già này bị ngất thế nào? Đường như hẳn có thể nói, Sử Đế Phân hôn mê hoàn toàn không có bất cứ lý do y học nào.

Nhưng lão đúng là đang hôn mê bất tỉnh!

Lòng mang theo sự nghi hoặc, Sở Thiên bay về Quang Minh Thánh Điện, ném Thực Thần lên bàn tròn nghị sự, Sở Thiên hỏi: “Có manh mối gì không?”

Ba Bác Tát đang giám sát màn hình lắc đầu nói: “Không có, hệ thống giám sát của toàn đảo lúc này đã được mở toàn bộ, nhưng không phát hiện ra bất cứ điều gì khác lạ, xem ra chỉ có thể chờ Khách Thu Sa và Bác Đức miện hạ báo tin về rồi.”

Sở Thiên khẽ gật đầu, hướng mắt nhìn màn hình giám sát trên đỉnh Quang Minh, Khách Thu Sa và Bác Đức đang tìm kiếm khắp đảo, có điều Sở Thiên chỉ quét mắt qua, đã kinh ngạc nói: “Mặt Khắc Nhĩ sao lại cũng đi theo cùng kia?”

Trên tháp xa ở đỉnh Quang Minh, Khách Thu Sa đã bốn tuổi rưỡi, béo hơn một vòng ôm so với năm ấy, người cao lên không ít, lúc này đang cõng Sở Viêm trên lưng không hề tốn sức, hai tên này đưa và móng vuốt lên trước mắt, lăm la lăm lét nhìn bốn phía.

Ba Bác Tát cười khỏ nói: “Ông chủ, tiểu thiếu gia nói cậu ấy với Khách Thu Sa hai người bốn con mắt hợp lại, mới có thể phát huy cảnh giới cao nhất của Thiên Phật Chi Nhân.”

Sở Thiên cũng cười khỏ, nhìn bộ dạng hai tên này kết hợp khăng khít với nhau, Thiên Phật Chi Nhân này, không, là đôi mắt rình mò này chắc chắn đã luyện qua không ít lần rồi.

“Gọi thêm người đi bảo vệ chúng!” Sở Thiên căn dặn một câu, sau đó ngồi trước màn hình giám sát, nhưng hẳn lại không quá lo cho an toàn của Bồ Lô Trạch. Bồ Lô Trạch ngày nay đã ở trong một trạng thái cường thịnh nhất trong lịch sử từ trước đến nay, Bác Đức, An Cát Lệ Na, Chiến Thần, A Mạt Kỳ, đến cả Mặc Phi Đặc đã biết chỗ hạ lạc, lúc nào cũng có thể mời đến. Những người này ở cùng một chỗ, chỉ cần không phải là Bồ Lai n Đặc đến đánh lén, thì sẽ chẳng có ai có thể tấn công Bồ Lô Trạch.

Nhưng Bồ Lai n Đặc có thể làm ra những chuyện đánh lén người khác không? Dĩ nhiên không thể!

Tìm kiếm một thời gian dài, nhưng không có chút manh mối nào, Sở Thiên nhíu chặt mày, hỏi: “Trên đảo có tổn thất gì không?”

Ba Bác Tát nói: “Ngoài La Tân mất tích, Thực Thần bị hôn mê ra, không có tổn thất gì khác.”

Sở Thiên đứng dậy, đẩy Thực Thần trên chiếc bàn tròn, trầm ngâm nói: “Trước khi Thực Thần hôn mê đã có hết có người cướp La Tân, vậy thì có thể loại trừ việc La Tân huyết mạch bộc phát, hoặc là Cách Lý

Phân thức tỉnh. Hiện tại trên đảo Bồ Lôi Trạch chắc chắn có người xâm nhập rồi, nhưng mục tiêu hẳn xâm nhập...là nhà bếp?”

Dứt lời, Sở Thiên đã tự cười mình. Làm gì có tuyệt đại cường giả nào xâm nhập vào nhà bếp làm gì? “Ha ha, xem ra đối thủ của chúng ta, đã coi La Tân là mục tiêu!”

La Tân có gì đáng để cướp đoạt? Thứ đáng giá trên người hẳn không nhiều, cũng chỉ có hồn huyết giữa lĩnh vực thôn phệ và thần lực tịnh hóa hợp thành, đủ để đả thương Thần Hoàng cấp tám mà thôi!

“Ông chủ, người xem!” Ba Bác Tát vội chỉ vào màn hình giám sát nói.

Sở Thiên đưa mắt nhìn, màn hình giám sát mà Ba Bác Tát chỉ là cái giám sát Huyết Chủ Đảo. Lúc này Ban Địch Tư – vợ của A Tư Nặc, đang ra tay trước ống ma pháp tinh thạch của máy giám sát.

“A Mạt Kỳ, đón Ban Địch Tư đến đây!”

Ban Địch Tư vỗ vào ngực chạy từ thông đạo ra, được hưởng lợi từ việc trộm mộ của Sở Thiên, nàng ta đã có được Thần Cách, lúc này đang ở trong hình thái của một mỹ nhân con người. “Ông chủ, A Tư nặc nhà ta đột nhiên tỉnh lại. Nói rằng một cao thủ vừa vụt qua dưới lòng đất, sau đó đã đuổi theo rồi.”

Sở Thiên hai mắt sáng lên, đẩy ghế đứng dậy, “Hiện tại A Tư Nặc đang ở đâu?”

“Ta cũng không biết a, chàng chạy nhanh quá” Ban Địch Tư bất đắc dĩ nói.

Lúc này Bác Đức bay xuống từ trên đỉnh Quang Minh, vội nói: “Phát Lạp Địch Nặc, ta nhìn thấy A Tư Nặc chạy thực mạng dưới lòng đất. hình như đang đuổi theo ai đó.”

“Kêu Khách Thu Sa và Mạt Khắc Nhĩ đến chỗ của La Tây Nha tổ mẫu, người khác đi theo ta!”

Sở Thiên dẫn đầu bay ra thánh điện, được Bác Đức dẫn đường đã đến trên không phận một hòn đảo nhỏ.

Chỉ xuống hòn đảo phía dưới, Sở Thiên nói: “Bác Đức miện hạ, làm nổ nó đi!”

“Hả? Cho nổ?” Bác Đức tiếc nuối nói: “Đây là địa bàn của người a?”

“So với việc giết địch, một hòn đảo nhỏ tính là gì?” Mỹ Nhân Ngư được tin cũng vội đến, trong lòng bất nhẫn, ngọc thủ lật chuyển, bắn ra một thủy đạn, “ầm” một tiếng đã làm nổ cả hòn đảo ấy.

Dĩ nhiên, Mỹ Nhân Ngư hạ thủ rất có chừng mực, chỉ hủy đảo nhưng không để bị thương đến người

Theo làn khói cuộn lên khi hòn đảo bị tiêu hủy, A Tư Nặc lộ ra thân hình, ngẩng đầu nhìn Sở Thiên, vội nói: “miện hạ, có một linh hồn vô cùng mạnh đang ở trước mặt ta, hẳn nhanh quá, ta không chạng được hẳn, phía trước mặt khoảng ba trăm mét!”

Mỹ Nhân Ngư thấp giọng quát, đôi mắt hướng về phía A Tư Nặc chỉ, hạ thủ không hề lưu tình, dùng Thủy Chi Hồn thúc động thần lực huyền hóa ra một thủy nhận chém xuống.

Phụt!

Thủy nhận chém đến, phía đó bỗng nhiên có thêm một ngọn lửa, tiếp theo đó ngọn lửa chia ra thành mấy chục tia lửa, uốn lượn vài vòng quanh thủy nhận của Mỹ Nhân Ngư, rồi lại lao lên trời hợp lại một chỗ, biến ra hình người, “Ài, nghìn đảo Bồ Lôi Trạch, cương vực biển xanh trải dài vạn lý, sớm đã nghe tiếng Bồ Lôi Trạch là thánh địa đại lục, nhưng mỹ nhân nàng lại đánh giết ở đây, há chẳng phải là phá hư phong cảnh sao?”

Tiếng nói ôn nhu trầm thấp, lại rất có sức hút, chính là Hỏa Diệm Chi Phụ Trương Bá Luân! “Hai vị mỹ nhân, các nàng nói phải không?”

Hai cánh tay của Trương Bá Luân xoay tròn một vòng quỹ dị, hai không gian thông đạo được mở, hai phân thân An Cát Lệ Na giống hệt nhau từ trong bước ra.

“Lão Thất, lão Bát?!” An Cát Lệ Na thật đang ở sau Sở Thiên kinh ngạc không ngớt. Không ngờ Lão Thất luôn phải chạy trốn lại cũng ở bên cạnh Trương Bá Luân rồi.

Nheo mắt lại, Sở Thiên khẽ mỉm cười, “Hỏa Diệm Chi Phụ không đi chuẩn bị cho trận chiến Tây Hải, đến Bồ Lô Trạch của ta làm gì? Hơn nữa miện hạ lại có hứng thú với một người đầu bếp của ta....Ha ha, đây chính là uy nghiêm của Sáng Thế Cửu Thần sao?”

Trương Bá Luân nhoẻn miệng cười với Mỹ Nhân Ngư, dịu dàng nói, “Mỹ nhân ở trước mặt, cho dù là núi đao biển lửa ta cũng phải đến a! Từ khi gặp Hải Vương bệ hạ, ta đã...”

“Ít nói nhảm, La Tân đâu?” Mỹ Nhân Ngư ngắt lời của Trương Bá Luân, quát: “Giao La Tân ra đây!”

Trương Bá Luân đưa tay đỡ ngực mình, “Ài, ta đau lòng quá, tên đầu bếp đó có quan hệ gì với nàng? Mỹ nhân nàng lại đòi hấn thay cho Phát Lạp Định Nặc? Bên trọng bên khinh a!”

Mỹ Nhân Ngư đang đấu khẩu với Trương Bá Luân, Sở Thiên cau mày suy nghĩ, Trương Bá Luân đến Bồ Lô Trạch làm gì? Hơn nữa mục tiêu của hấn lại là La Tân?

Sở Thiên bỗng nhiên cười, hấn đã hiểu ra một chuyện, chợt xua tay, quát: “Biểu tỳ, đừng nhiều lời với hấn. Giết! A Mạt Kỳ, đi mời Mặc Phỉ Đặc miện hạ! Hôm nay nhất định phải giết được Trương Bá Luân!”

Nụ cười của Trương Bá Luân đã không thể tươi tắn như trước nữa, nhân thần sắc bèn, nhưng hấn vẫn chưa kịp nói gì, Mỹ Nhân Ngư đã ở ngay trước mặt.

Sở Thiên quát lớn, “Kim Cương, tất cả thần lực pháo giao cho người chỉ huy, bắn không cần biết bên ngoài hải vực của Bồ Lô Trạch! Tề Bách Lâm, mở thần lực hộ thuẫn ở mức cao nhất...”

Trương Bá Luân nghiêng người né qua đòn tấn công của Mỹ Nhân Ngư, sau đó bật cười ha hả. “Phát Lạp Định Nặc, chỉ dựa vào người mà cũng muốn giết ta? Hừ, ngông cuồng!”

Trương Bá Luân đích thực có tư cách để ăn to nói lớn, Hỏa Linh Song Hồn, và cả hai lần cường hóa của hai phân thân An Cát Lệ Na. Thực lực này đích thực không dễ đối phó.

Ngoài dự đoán của mọi người, Trương Bá Luân sau khi tránh khỏi vòng tấn công đầu tiên của Mỹ Nhân Ngư, không những không phản kích, hơn nữa ngay cả tư thế nghênh chiến cũng không có, hai tay hấn gấp lại, thu hai phân thân của An Cát Lệ Na vào ảnh tượng không gian, sau đó “Phụt” một tiếng biến thành lửa thường.

Sở Thiên thầm tự gật đầu, chẳng trách Trương Bá Luân vừa rồi tránh được Thiên Phật Chi Nhân và đôi mắt Phượng Hoàng Thần. Bởi vì bí pháp của hai đôi mắt này đều là thần lực trinh thám, như Trương Bá Luân lại biến thành lửa bình thường nhất, không có một chút khí tức thần lực nào. Ở điểm này, ai cũng không có cách nào, Trương Bá Luân bản thân chính là Hỏa Diệm Chi Phụ. Các loại lửa đều có thể biến hóa tùy ý.

Mặt khác, Trương Bá Luân còn có Linh Hồn Tổ Mẫu, dựa vào thứ này, ngay cả linh hồn cũng có thể che giấu.

A Tư Nặc có thể phát hiện ra Linh Hồn Tổ Hồn? Sở Thiên mở to mắt nhìn con nhện lớn, đã đánh giá hấn cao thêm một bậc.

Trương Bá Luân sau khi biến thành ngọn lửa thường chợt lao thẳng vào Sở Thiên, nhưng quỹ đạo vận hành của nó lại kỳ quái lạ thường, nhẹ lướt trong không gian như chuồn chuồn đập nước, vụt hiện thân rồi lại biến mất, tiếp theo đó lại xuất hiện ở phía xa, rồi lại biến mất, cơ hồ như đang xuyên việt qua lại giữa các không gian.

“Ảnh tượng phân thân không gian đa tầng!” Sở Thiên sớm đã nghe thấy chiêu này qua lời của Kiệt Khắc Tồn, nó tuyệt đối là một trong những bí pháp gia tốc nhanh nhất trong thần tộc.

Có điều, Sở Thiên cũng có thời gian thuận lưu, hơn nữa Mỹ Nhân Ngư đã tạo ra một cuộn nước trong không khí, lực hút mạnh mẽ của nó đẩy nhanh tốc độ né tránh của Sở Thiên.

Sượt qua ngọn lửa, Sở Thiên chợt phát hiện, mục tiêu thật sự của Trương Bá Luân không phải là hấn!

“Chặn hấn lại!” Sở Thiên vội vàng hét lớn, thì ra Trương Bá Luân đang lao về hướng bên trong Bồ Lô Trạch đảo.

“Muốn ngăn ta lại ư? Ha ha, để các người ném thử Linh Hồn Tổ Hồn!” Trương Bá Luân không giảm tốc độ, chỉ nghe thấy hân quát lớn một tiếng, người có linh hồn yếu một chút đã rớt ngã từ không trung xuống, Kinh Cức Long Hoàn trên đỉnh đầu Sở Thiên ù ù vang lên, khiến đầu hân bị chấn động như muốn nứt lìa. Còn Mỹ Nhân Ngư nghịch chuyển thần lực tăng thứ bảy bảo vệ linh hồn, cũng không có sức để đuổi theo Trương Bá Luân.

“A Tư Nặc, chặn hân lại!” Sở Thiên quát.

“hiểu rồi!” A Tư Nặc đuổi theo, nhưng tốc độ của hân quá chậm, bị Trương Bá Luân bỏ xa ở phía sau.

Mất thấy Trương Bá Luân xé rách hộ thuẫn phòng ngự trong đảo, vọt thân xông vào, lúc này Khảm Phổ và An Cát Lệ Na trên đảo cũng đứng thẳng người nghênh chiến. An Cát Lệ Na thực lực yếu hơn, lại bỏ công không bỏ sức, miễn cưỡng thì có thể tính là góp một nửa chiến lực. Nhưng Chiến Thần lại liều mạng, hân lại có bí pháp phòng ngự linh hồn, nhất thời cũng có thể chặn Trương Bá Luân lại!

Sở Thiên thở phào, quay đầu quát: “Kim Cương, đừng quản hân, tiếp tục bắn phá ngoại vi hải vực, một vùng nước biển nào cũng không được bỏ qua! Bắn liên tục! Tề Bách Lâm, bỏ phòng ngự nội đảo, toàn lực giữ hộ thuẫn bên ngoài!”

Mỹ Nhân Ngư đã áp chế được đòn tấn công linh hồn của Trương Bá Luân, nghe thấy kinh hãi nói: “Phất Lạp Dịch Nặc, người phong tỏa Bồ Lô Trạch làm gì? Lẽ nào người nghi ngờ Trương Bá Luân có đồng bọn ư?”

566. Chương 543: Tha Mạng

Mỹ Nhân Ngư bay đi, Sở Thiên lúc này mày lại càng nhúu chặt, bắt đầu từ lúc thất cường giả khai chiến, tất cả đã trở nên rất kỳ lạ, hôm nay Trương Bá Luân đến lại càng kỳ lạ, tuy rằng hiện tại hân đang chiếm thể thượng phong, đang ở Bồ Lô Trạch tung hoành ngang dọc, nhưng nói đến thực lực thật sự, Trương Bá Luân tuy mạnh nhưng vẫn chưa đến mức có thể dám xông đến tận nhà người khác chém giết.

Trương Bá Luân có ngu cũng không đến mức cố liều mạng với Bồ Lô Trạch lúc này!

Sở Thiên trầm nghĩ, Trương Bá Luân hôm nay đến trộm đồ, tuyệt đối không phải đến khiêu chiến! Ngược lại, nếu như Trương Bá Luân không bị phát hiện thì sao? Vậy thì chắc chắn hân đã mang La Tân bỏ trốn rồi, cũng tức là nói, mục tiêu của Trương Bá Luân là La Tân, nhưng hân không ngờ nửa đường lại xuất hiện một kẻ có thể phát hiện ra Linh Hồn Tổ Hồn là A Tư Nặc

Sự xuất hiện của Hỏa Diệm Phụ Thần, chắc chắn có âm mưu gì đó!

Và Sở Thiên đã đoán rằng Trương Bá Luân có đồng đảng, nguyên nhân rất đơn giản, hân đã bắt La Tân đi, tại sao còn muốn xông vào nội đảo? Chạy trốn thẳng đi không phải được rồi sao? Hân lại không phải không có thực lực ấy.

một tên trộm nếu như bị phát hiện, hân còn dám tấn công người bị mất đồ không có khả năng đánh thắng hân không, điều này chứng tỏ điều gì? Hoặc là tên trộm này bị điên, hoặc là hân đang thu hút sự chú ý của khổ chủ, để che đậy điều gì đó!

“Ha ha!” sau khi hiểu ra, Sở Thiên nở một nụ cười, nếu như hân không đoán sai, mục đích của Trương Bá Luân, với ý muốn phong ấn Cách Lý Phân của hân là giống nhau!

Nghĩ tới đây, Sở Thiên lấy Long Thần Quyền Trương ra, mở tuyến bảo vệ linh hồn của Kinh Cức Long Hoàn ở mức độ lớn nhất, chậm rãi bay về nội đảo.

Lúc này A Mạt Kỳ đi tìm Mặc Phỉ Đặc chưa về, nhưng Khảm Phổ, An Cát Lệ Na, Bào Uy Nhĩ, Bác Đức, bốn người đang vây tròn lấy Trương Bá Luân ở trong, bắt đầu luân chiến như đang chơi đèn kéo quân, Hỏa Diệm Chi Phụ đã thấm đẫm mồ hôi trên trán, đó là những giọt mồ hôi màu đỏ lửa!

Thần tộc thường không có mồ hôi, nhưng một khi họ bị đổ mồ hôi, điều này có nghĩa hệ thống thần lực đã được vận chuyển đến trạng thái cao nhất.

Mở thông tin thạch ra, Sở Thiên căn dặn: “Sắt Lâm Na, đưa tất cả mọi người trong gia tộc tập trung ở Quang Minh THánh Điện, mở phòng hộ của thánh điện! Sau đó gọi La Tây Nhã tổ mẫu đến giúp đỡ!”

Nói xong, Sở Thiên đi vòng tách xa khỏi đấu trường, đáp xuống Quang Minh Thánh Điện

Vòng sáng trắng mờ hồ chụp vào Quang Minh Thánh Điện, điện là hộ thuẫn mạnh nhất của Bồ Lôị Trạch.

Sở Thiên một tay bế con trai, một tay bế con gái, đứng quan chiến phía sau lớp hộ thuẫn ấy.

“Mạnh quá à!” Mạt Khắc Nhĩ tròn mắt nhìn thẳng, còn Phan Đa Lạp thì có vẻ không có hứng thú, “không có ý nghĩa, chém chém giết giết không vui!” Mãi đến lúc này La Tây Nhã bay lên trời tham chiến, Phan Đa Lạp mới bắt đầu hứng chí, vẫy bàn tay nhỏ nói: “Lão tổ mẫu cố lên, đánh cho hắn ngã rụng xuống! Đá chết hắn trước, sau đó để cha cứu sống hắn, rồi lại bóp chết hắn!”

Mạt Khắc Nhĩ chột rùng mình một cái, trong lòng lẩm bầm, muội muội, khủng khiếp quá!

La Tây Nhã vẫy tay với Phan Đa Lạp mỉm cười. “Tiểu bảo bối đợi đấy đi, xem lão tổ mẫu đá vào đít hắn!” nói rồi, bà trở người tham gia vào đoàn người đang chiến đấu.

Trương Bá Luân thấy đối thủ xuất hiện thêm một người, lòng có chút nóng ruột. Nhưng miệng thì vẫn cười đùa nói: “Chuyện vui à, lại có thêm một mỹ nhân nữa tương hội với ta! Sáng Thế Phụ Thần đối với ta không bạc à!”

Miệng nói thì nhẹ nhàng nhưng Trương Bá Luân cũng không dám sơ ý, bởi vì chỉ trong chốc lát, trên người hắn có thêm vài vết thương, tuy không phải chí mạng, nhưng cứ kéo dài như vậy thì sớm muộn hắn cũng sẽ chết.

“Hai vị mỹ nhân! Đại ca có phiền phức rồi! Đến đây!” Trương Bá Luân quát lớn một tiếng, lập tức máu thịt trên đôi vai hắn nứt tách ra, trên người mở ra một không gian thông đạo, tiếp theo đó, hai con đại xà thò đầu từ trong thông đạo ra – hai phân thân của An Cát Lệ Na lại hiện ra bản thể!

Vừa ra khỏi cửa thông đạo, hai con rắn thu nhỏ người lại, mềm mại uốn lượn như một dải lụa quấn lên hai cánh tay của Trương Bá Luân.

“Lĩnh vực. Cường hóa phục chế!”

“Lĩnh vực. Cường hóa phục chế!”

Sáng Thế Song Hồn được cường hóa lên gấp bội. Khí thể của Trương Bá Luân cũng tăng mạnh. Chỉ nhìn vào khí thể, hoàn toàn không kém với Đại Địa Phụ Thần tay cầm Thần Giới!

Nữ thần tại thượng! Sở Thiên lòng thầm thay đổi đánh giá về Trương Bá Luân, đơn độc tác chiến, trong tam giới này, e rằng chỉ có Bồ Lai n Đặc mới thắng Trương Bá Luân một bậc thôi, những người khác ngay cả là Đại Địa Phụ Thần cũng không chắc sẽ thắng hắn!

Sắt Lâm Na đứng bên cạnh Sở Thiên thầm gật đầu, sau đó nói với Sở Thiên: “không ngờ lĩnh vực phục chế của An Cát Lệ Na có tác dụng này, khiến chiến lực tăng lên nhiều như vậy, Phát Lạp Địch Nặc, có phải nên gọi Anh Cách Lạp Mỗ đi lên đó không?”

“Được! Anh Cách Lạp Mỗ lên!” Phan Đa Lạp vỗ tay, bộ dạng như chỉ sợ thiên hạ không loạn vậy

Sở Thiên chần chừ nói: “An Cát Lệ Na đã là Chủ Thần rồi, phục chế thần lực tầng thứ sáu đỉnh phong sẽ không bị hao sức, nhưng Anh Cách Lạp Mỗ mới hồi phục đến tầng thứ tư sơ cấp, có thể phục chế được sức mạnh của Chủ Thần không?”

“Ông chủ, để ta thử đi!” Anh Cách Lạp Mỗ đề nghị: “cơ thể ta không mạnh như vậy, nhưng linh hồn của ta lại được trải qua niết bàn Chủ Thần, về mặt lý thuyết có thể giúp La Tây Nhã miễn hạ cùng là Chủ Thần về linh hồn!”

Suy nghĩ một lát, Sở Thiên nói: “Được, ngươi lên giúp La Tây Nhã miễn hạ, có điều phải cẩn thận một chút”

Hú dài một tiếng, Anh Cách Lạp Mỗ hóa thành bản thể, lao lên bầu trời, cũng thu nhỏ thân thể lại, vây quanh người của La Tây Nhã.

An Cát Lệ Na vốn ra công không ra sức, vừa nhìn thấy nguyên hình hai phân thân của mình, không biết bị kích động gì, lại dốc toàn lực tấn công, bắt đầu liều mạng

Mỹ Nhân Ngư, Khảm Phổ, hai người này đều có thể tạo ra những vết thương chí mạng cho Trương Bá Luân, Bác Đức và La Tây Nhã có thể phá hủy phòng ngự của hắn, An Cát Lệ Na yếu nhất một khi liều mạng, uy lực cũng không thể xem thường, cứ như vậy chỉ sau vài hơi thở, Trương Bá Luân đã toàn thân đầy vết thương, chỉ cố sức chống đỡ, không có sức đánh trả. May mà dựa vào song hồn còn có thể bảo vệ được chỗ yếu hại, không đến nỗi mất mạng.

“Mỹ nhân, nàng tội gì mà phải bức ta? Ài, đứng trước sống chết, Trương Bá Luân vì mạng sống, đành phải hạ thủ tàn hoa dập liễu thôi!”

Trương Bá Luân bị bức đến tuyệt độ, đành phải lấy tuyệt chiêu giữ mạng ra, chỉ thấy người hắn khẽ lay động, gắng gượng tránh qua những chỗ yếu hại, nhưng tứ chi lại mặc cho đối thủ chặt chém, miệng quát: “Bí pháp Sáng Thần, Phần Linh Hỏa!”

Bùm!

một ngọn lửa dường như trong suốt từ người hắn phát ra, An Cát Lệ Na kêu lên thảm thiết, là người đầu tiên bị bức lui, tiếp theo đó La Tây Nhã cũng bay về phía sau.

Ngọn lửa trong suốt nhanh chóng xoay tròn quanh người Trương Bá Luân, ba người Mỹ Nhân Ngư, Bác Đức, Khảm Phổ tuy không lui, nhưng cũng không dám tiến gần tấn công.

Thứ mà Sáng Thế Thần ban tặng, tuyệt đối không đơn giản như vậy! Lần trước Sở Thiên nhìn thấy Sắt Mông Đức sử dụng bí pháp Thủy hệ của Sáng Thần, uy lực cơ hồ không coi là mạnh, nhưng lúc đó đối thủ của Sắt Mông Đức là Bồ Lai n Đặc! Hiện tại ai lại có thực lực như Bồ Lai n Đặc chứ?

“Cha, đáng sợ quá, tên mặt trắng kia đốt người khác cũng đang đốt cả bản thân nữa kìa!” Phan Đa Lạp ngẩng đầu lên, há miệng nói với Sở Thiên.

Sở Thiên vội vàng dùng Kinh Cức Long Hoàn, sau đó hai mắt sáng lên, Trương Bá Luân đang thiêu đốt sinh mệnh bản nguyên của mình để liều mạng! Điều này thì không có gì, điều khiến Sở Thiên kinh ngạc là, Phan Đa Lạp lại phát hiện Trương Bá Luân đang tự thiêu sớm hơn Sở Thiên đang đợi Kinh Cức Long Hoàn!

Nha đầu này không hổ là huyết mạch của ta! Sở Thiên đắc ý cười, thực lực của lão tử có thể kém một chút, nhưng con cái của lão tử rất lợi hại!

“Bào Uy Nhi bệ hạ, có thể để hắn cho ta không?”

Trên bầu trời mở ra một thông đạo, A Mạt Kỳ cuối cùng đã đưa Mặc Phi Đặc trở về. Tóc trắng pháp phối bay, đôi huyết đồng khép chặt, hai chiếc xích sắt trên vai đang uốn lượn như không có sức nặng nào

Mỹ Nhân Ngư do dự một chút, rồi nhường đường cho Mặc Phi Đặc, Khảm Phổ và Bác Đức cũng theo đó tránh ra

“Người có thể chết được rồi!” Mặc Phi Đặc chậm rãi bước về hướng Trương Bá Luân trong không trung

“chỉ một mình ngươi mà cũng muốn giết ta sao?” Trương Bá Luân phẫn nộ cười lớn, “Sau này có thể là được, nhưng hiện tại ngươi còn kém quá xa!”

Mặc Phi Đặc mỉm cười, cơ thể đột nhiên tăng tốc, phóng thẳng đến Trương Bá Luân như thiểm điện, một đạo thiểm điện màu trắng mang theo hai điểm tinh quang huyết hồng, hắn, đã mở mắt ra.

Trương Bá Luân không chịu thua kém, vọt thẳng người lao lên

Sát Kiếp Chi Tâm, Thủy Linh Song Hồn

Hai người đan vào nhau, sau đó lập tức phân ra, rào! Sợi xích trên vai Mặc Phi Đặc chợt lay động, liệt hỏa đang thiêu đốt trên đó đã bị dập tắt. Mặc Phi Đặc từ từ nhắm mắt lại, “Nếu ngươi không bị thương, chắc hẳn có thể giết ta, đáng tiếc...”

Phụt!

Ngọn lửa trong suốt trên người Trương Bá Luân như bị nước dội tắt, tản ra làn khói nhạt rồi biến mất. Tiếp theo đó Hỏa Diệm Phụ Thần từ trên không trung rơi xuống!

“Tây Hải tái hội!” Mặc Phi Đặc hướng về phía Sở Thiên gật đầu, rồi xoay người biến mất ở không gian thông đạo vẫn chưa kịp đóng lại.

Không biết từ lúc nào, đôi mắt của Phan Đa Lạp trong lòng Sở Thiên đã thẳng đứng lên, nhìn Mặc Phi Đặc không chớp mắt, nhỏ giọng lầm bầm: “Đẹp kinh người!”

Sở Thiên vẫn còn trong cơn mừng vui, không chú ý tới phản ứng của con gái, hần đưa con cho vợ, rồi vội vàng lao lên trời, “Biểu tỷ, mau bắt lấy Trương Bá Luân, xem thử hần đã chết chưa!”

Mỹ Nhân Ngư dường như vẫn ngây người không nghe thấy, nàng còn đang nhớ lại giây phút Mặc Phi Đặc và Trương Bá Luân giao phong lúc vừa rồi, suy nghĩ một hồi lâu, nàng khẽ thở dài, dưới trảo vừa rồi của Mặc Phi Đặc, mình cũng chỉ có ba phần thắng. Thần Chi Tâm rốt cuộc là thứ gì? Lại có thể để một Thượng Vị Thần, trong nửa năm ngắn ngủi, biến thành một cường giả tuyệt đỉnh của tam giới chứ?

A Mạt Kỳ tiện tay đóng thông đạo lại, nhìn theo bóng lưng của Mặc Phi Đặc cười một cách khó hiểu, “đặt mình vào chỗ chết rồi sau đó hồi sinh, tự rơi vào vòng sinh tử luân hồi, có lẽ có thể phá được chiêu này của người?”

“phải chịu đả kích rồi!” Bác Đức nhìn Mỹ Nhân Ngư, nàng đang ngây người ở đó, rồi lại nhìn A Mạt Kỳ, hần vẫn đang cười. Khẽ nhún vai, Bác Đức bay về hướng Trương Bá Luân, “Ài, vẫn phải để lão nương thu xác cho người! Thối!”

Trương Bá Luân rơi xuống bờ biển, hai phân thân của An Cát Lệ Na cũng tàn tạ nằm liệt bên cạnh hần, đúng lúc Bác Đức bay tới gần, cát trên bờ biển chợt lay động.

Bốn cột đất chợt nổi lên trên bờ biển, bao vây lấy Trương Bá Luân, sau đó bốn cột đất không ngừng co gập, biến thành bốn trảng hán cao lớn!

“Thái Thần Cự Lực Thần!” Bác Đức sững sờ nhìn, quát “Các người sao lại ở đây?”

Các Thái Thần chấp tay với Bác Đức, rồi xoay người lại, chấp tay thi lễ về hướng Sở Thiên, nói: “Long Thần miện hạ, Trương Bá Luân vẫn chưa chết, xin hãy tha mạng cho hần!”

567. Chương 544: Tổ Hồn Mất Tích

Có cản trở mặt với Đại Địa Phụ Thần hay không? Đây là vấn đề Sở Thiên hiện giờ đang suy nghĩ.

Hộ thuẫn ngoài đảo, Thiên Phật Chi Nhân của Khách Thu Sa, sự tấn công liên tiếp không kiêng dè của Kim Cương và Tề bách Lâm, những cơ quan được Sở Thiên bố trí gần nửa ngày vẫn vận hành bình thường, điều này chứng tỏ gì?

Có lẽ trong tam giới hiện nay người có thể xâm nhập vào Bồ Lô Trạch trong tình thế này, nhưng chỉ ít cũng phải là nhân vật cấp bậc Sáng Thế Cửu Thần! Như Thái Thần Cự Lực Thần...bọn họ vẫn không đủ tư cách! Có lẽ họ có thể liều xông vào, nhưng tuyệt đối không thể xâm nhập một cách im hơi lặng tiếng như vậy.

Đây cũng là nguyên nhân mà vừa rồi Sở Thiên vẫn luôn yêu cầu phong tỏa thêm ngoài đảo, sự thực chứng minh, Hỏa Diệm Phụ Thần có đồng bọn, hơn nữa rất có khả năng chính là bốn Thái Thần Cự Lực Thần này – họ đã sớm vào đây rồi!

“Nữ thần tại thượng!” Sở Thiên lẳng không bay đến bờ biển, vẫy tay để người của mình đang nhìn hần về lui xuống, cười nói: “Bốn vị nói gì? Vừa rồi loạn quá, ta không nghe rõ.”

Các Thái Thần có chút gượng gạo, đưa mắt nhìn nhau, chọn một người đứng ra nói: “Long Thần miện hạ chúng ta khẩn cầu ngài nể mặt của chủ nhân, tha cho Trương Bá Luân miện hạ!”

Sở Thiên vừa lắng nghe, vừa phục người xuống, dùng Long Thần Quyền Trượng đập vào người Trương Bá Luân, hần đã hôn mê bất tỉnh, cận kề với cái chết, ngay cả hai phân thân aclin trên hai cánh tay hần cũng không ngừng run rẩy kiệt quệ, đôi mắt nhắm lại, trông vô cùng tàn tạ

“Ồ, thả hấn, tại sao?” Sở Thiên hỏi

“Điều này...Sáng Thế Cửu Thần cùng một căn nguyên. Trương Bá Luân miện hạ là nghĩa đệ của chủ nhân, cũng là huynh muội của Ái Lệ Ti miện hạ, tính ra, hấn cũng là huynh đệ của miện hạ người.”

“Huynh đệ?” Sở Thiên đứng dậy, nghịch ngợm Long Thần Quyền Trương, chậm rãi nói rằng: “Bốn vị có thấy có huynh đệ nào đến nhà cướp người, đả thương người không? Hả? Ha ha, huynh đệ ư!”

Nói rồi, Sở Thiên chuyển đề tài, nói như thăm ám chỉ: “Bốn vị cũng giỏi lắm a, lại có thể đến Bồ Lô Trạch của ta dưới tầng tầng che phủ của hỏa pháo, hơn nữa lại đến thật đúng lúc, đúng là thú vị!”

Bốn Thái Thần sắc mặt ngưng ngững, không biết nên trả lời thế nào.

Sở Thiên đi đi lại lại quanh Trương Bá Luân, trong lòng không ngừng tính toán, Đại Địa Phụ Thần là có ý gì? Thái Thần và Trương Bá Luân rõ ràng là cùng một bọn rồi, cũng tức là nói, Đặng Khổng ủng hộ Trương Bá Luân đến cướp La Tân! Đặng Khổng tại sao lại cần La Tân? Là có ý đồ tham lam với hỗn huyết của hấn, hay là còn nguyên nhân nào khác?

Còn cả lúc trước, Trương Bá Luân và Lạp Tắc Nhĩ nối tiếp nhau đến Cẩm Kỳ Hải, đến cũng thật kỳ quặc, rất khó nói sau lưng có bóng dáng của Đặng Khổng hay không. Ba Sáng Thế Thần tộc này, hay là nói ba huynh đệ này đang muốn làm gì?

“ha ha!” Sở Thiên đột nhiên cười, hấn đã có quyết định, tạm thời không trở mặt với Đại Địa Phụ Thần, bởi vì nhìn từ trước đến nay, tín niệm mà Đại Địa Phụ Thần duy trì nhiều nhất chính là bảo vệ tam giới, điều này hoàn toàn phù hợp với lợi ích của Sở Thiên, vì vậy hấn lựa chọn cách quan sát thêm một thời gian nữa.

“Bốn vị, hiện nay Đặng Khổng đại ca đã có thể rời khỏi Tiếp Nguyệt Tháp, phiền các người mời hấn đến đây, để ta gặp hấn bàn bạc!” Nói rồi, Sở Thiên chỉ vào Trương Bá Luân đang nằm trên đất. Cười nói: “Các người yên tâm, trước khi chưa hỏi ý kiến của Đặng Khổng đại ca, hấn và phân thân của aclin sẽ không có chuyện gì.”

Các Thái Thần do dự một lát, sau đó ôm quyền. “Vâng được, chúng ta sẽ đi mời chủ nhân!”

Mất tiền các Thái Thần rời đi, Sở Thiên vội vàng xoay người nói với Mỹ Nhân Ngư: “Biểu tỳ, người phong ấn Trương Bá Luân trước, cẩn thận linh hồn của hấn!”

Mỹ Nhân Ngư làm theo lời, sau đó cau mày nói: “Đặng Khổng muốn làm gì? Người đã phong tỏa ngoài đảo, các Thái Thần thực chất không thể xâm nhập vào được, họ chắc chắn là cùng một bọn với Trương Bá Luân, sau khi vào đã dùng thổ nguyên tố để ẩn thân mình lại từ lâu!”

“Điều này ta cũng biết, có điều hiện tại vẫn chưa phải là lúc trở mặt với Đặng Khổng a!” Sở Thiên nhún vai, căn dặn: “Ba Bác Tát, người và Dịch Áo đưa Trương Bá Luân vào phòng thí nghiệm, đợi lát nữa Đặng Khổng đến ta cố gắng kéo dài thời gian với hấn, trong thời gian ấy, bảo Dịch Áo nhất định phải lấy được hai Sáng Thế Thần Hồn ra! Sau đó nghiên cứu được bao nhiêu thì nghiên cứu bấy nhiêu! Uhm, mời cả Lạp Hi Đức lão gia dùng thời gian thuận lợi với các người!”

Mỹ Nhân Ngư trừng mắt nhìn Sở Thiên, Sở Thiên cười hăng hắc, “Liệt Hỏa Điều cũng có thể lấy ra ba giọt nước, huống hồ là Hỏa Diệm Phụ Thần?”

“Người đó!” Mỹ Nhân Ngư lắc đầu cười khổ, nàng vẫn không thể quen với cách làm không quang minh chính đại của Sở Thiên, nhưng cười khổ một lát rồi cũng không nói gì thêm.

Sở Thiên lệnh mở khung đỉnh Quang Minh Thánh Điện, sau đó mời yến tiệc ở trong thánh điện, đợi Đại Địa Phụ Thần giá lâm

Nửa ngày sau, Đặng Khổng cuối cùng từ trên cao bay xuống, đáp đất trên quảng trường thánh điện.

Sở Thiên cười lớn đứng dậy nghênh đón, vừa gặp đã thân thiết ôm lấy hấn, “ha ha, Đặng Khổng đại ca, đây là lần đầu tiên người đến Bồ Lô Trạch của ta nhỉ? Nào, tiểu đệ đưa người đi tham quan một chút, những hòn đảo nhỏ này tuy không xa hoa, nhưng cũng được xưng là Bồ Lô Trạch nghìn đảo hải phận xanh biếc trải dài vạn lý, cũng được xem như thánh địa của đại lục!”

Đặng Khăng chỉ cười nhàn nhạt, khéo léo từ chối: “Long Thần miện hạ, sau này có thời gian sẽ thưởng ngắm Bồ Lô Trạch của người, hôm nay Trương Bá Luân...”

“Chà! Đại ca, chuyện này thì người không đúng rồi! Trương Bá Luân miệng thì xưng huynh gọi đệ, nhưng sau lưng lại ngầm ra tay đánh cướp đồ thương người, không nể mặt của huynh đệ chút nào cả! Loại người này không xứng làm huynh đệ!” Sở Thiên nắm lấy tay Đặng Khăng, cười nói: “Đại ca cũng vậy, lần đầu tiên đến nhà huynh đệ, nhìn cũng không nhìn, chẳng lẽ cũng là nể mặt huynh đệ sao?” Sở Thiên còn chưa nói hết nửa câu sau đã ngầm thị ý: Người không nể mặt thì cũng không phải là huynh đệ rồi. Mọi người vỗ tay giải tán, ta cứ giết Trương Bá Luân trước rồi nói!

Đặng Khăng làm sao lại không hiểu lời này, không còn cách nào khác, đành mất nửa ngày đi tham quan phong cảnh của Bồ Lô Trạch dưới sự lôi kéo của Sở Thiên.

Như vậy, từ lúc Trương Bá Luân bị bắt, đã qua đi một ngày một đêm, nhưng Ba Bác Tát vẫn chưa truyền tin thành công tới, Sở Thiên trong lòng bất giác lẩm nhẩm, Dịch Áo đã học hết tất cả y thuật của hắn, lại có thời gian thuận lưu của Lạp Hi Đức giúp sức, sao lâu như vậy vẫn chưa lấy được thần hồn?

Ấm thị người nhà đi thúc giục, Sở Thiên đưa Đại Địa Phụ Thần về thánh điện, hai bên ngồi xuống bàn rượu, Đặng Khăng muốn mở lời, Sở Thiên đã nâng ly rượu lên, “Đại ca, tiểu đệ kính người một ly!”

Đặng Khăng khẽ uống một hớp nhỏ, sau đó cau mày, đây là rượu sao? Thực chất là nước thối!

Sở Thiên khê tạ lỗi, than thở: “Đại ca có điều không biết, hai đầu bếp của nhà ta, một người bị Trương Bá Luân bắt đi rồi, một người thì bị đánh gãy, hiện tại còn chưa tỉnh, vì vậy cơm rượu có kém phần một chút!”

“Phải, Trương Bá Luân cũng thật quá đáng rồi. Nhưng dù gì hắn cũng là nghĩa tử của Sáng Thần, trận chiến ở Tây Hải một tháng sau còn cần hắn đối phó với Bồ Lai n Đặc, Long Thần miện hạ, ta thay nghĩa đệ không biết chuyện của ta tạ tội với ngài!” Đặng Khăng đứng dậy, giơ một vò “nước thối” lên uống sạch một hơi!

Ngồi xuống lại, Đặng Khăng nói: “miện hạ, Trương Bá Luân...”

“a, Khách Thu Sa đến rồi! ha ha, mau đến rót rượu cho đại bá người!” Trên bàn rượu chợt xuất hiện một đĩa hoa tươi, chính là Khách Thu Sa biến ra, chú nhóc cười hì hì nhảy vào lòng của Đặng Khăng.

“Đúng rồi, bé cả Mặt Khắc Nhĩ và Phan Đa Lạp ra đây, cả Đới An Na nữa, để chúng ra gặp đại bá nữa chứ!” Sở Thiên lại nói

Rất nhanh, mấy đứa trẻ đã bủa vây lấy Đặng Khăng, không ngừng gọi “bá bá”, thực chất không để cho hắn có cơ hội nói.

Bùm! Trên đảo Bồ Lô Trạch chợt vang lên một tiếng sấm rền, Sở Thiên thần sắc biến đổi, nhanh chóng đứng dậy nói: “Đại ca, người cứ ngồi cùng đám trẻ! Ta ra ngoài xem thử!”

Nói xong, Sở Thiên không đợi Đặng Khăng trả lời, vội vàng đi ra cửa, Đặng Khăng chỉ biết cười khổ, với thực lực của hắn làm sao có thể không nghe ra, tiếng sấm rền đó là tự Sở Thiên cố ý cho nổ pháo!

Đi tới phòng thí nghiệm, Sở Thiên cau mày hỏi: “Dịch Áo, thần hồn vẫn chưa lấy được ra sao?”

Trương Bá Luân đang nằm trên bàn phẫu thuật, đã bị lột sạch, giống như chú chuột bạch đáng thương trên đĩa cầu, Dịch Áo chỉ vào người hắn, bất lực nói: “Lão sư, Hỏa Chi Hồn ta đã lấy ra rồi. Nhưng Linh Hồn Tổ Hồn mà người nói tìm mãi không thấy a!”

“không có Linh Hồn Tổ Hồn?”

Sở Thiên đích thân động thủ kiểm tra Trương Bá Luân, Dịch Áo nói không sai, trong đầu hắn chỉ có tinh hạch tựa như mây lửa, đây chính là Hỏa Chi Hồn, nhưng lại không có Linh Hồn Tổ Hồn mạnh nhất trong Sáng Thế Lục Hồn mà truyền thuyết đã nói.

Sở Thiên không cam lòng kiểm tra lại một lượt, vẫn không có! Sau đó hắn gọi cả ba cường giả về linh hồn là Bác Đức, La Tây Nhã, và A Tư Nặc đến giúp, nhưng vẫn không thể tìm thấy cái gọi là Linh Hồn Tổ Hồn!

Bác Đức giận dữ đánh Trương Bá Luân một chưởng, “Phất Lạp Địch Nặc, chúng ta tìm tiếp! Vừa rồi khi chiến đấu Trương Bá Luân rõ ràng đã dùng Linh Hồn Tổ Hồn! hiện tại tổ hồn chắc chắn vẫn còn nằm trên người hắn!”

Sở Thiên lắc đầu, “Ta đã lật giở từng tác máu thịt của hắn rồi, đều không có! A Tư Nặc, người phát hiện ra cái gì không?”

“Ta cũng không nhìn thấy cái gì! Có điều vừa rồi ta đã kiểm tra linh hồn của hắn, quả thực rất mạnh, Linh Hồn Tổ Hồn chắc chắn vẫn còn trên người hắn!”

Sở Thiên chỉ vào một trong hai phân thân của An Cát Lệ Na, “Địch Áo, gọi ả tinh dậy!”

Rất nhanh phân thân đã tỉnh lại, ả kinh sợ nhìn Sở Thiên, vội nói: “Đừng giết ta!”

“không muốn chết thì nói cho ta biết, Linh Hồn Tổ Hồn của Trương Bá Luân ở đâu?”

“Ta thật sự không biết a, bí mật ấy, Trương Bá Luân sao có thể nói cho ta biết được?”

“Con mẹ nó!” Sở Thiên đá ngắt phân thân đó, “Các người đi ra hết đi, nếu thật sự không được, thì lấy Hỏa Chi hồn cũng được rồi!”

Mọi người đi rồi, Sở Thiên nheo mắt lại, múa dao phẫu thuật trên người Trương Bá Luân, sau đó lại để cơ thể hắn khôi phục nguyên trạng, vỗ vào mặt hắn, cười nói: “Trương Bá Luân miện hạ, Linh Hồn Tổ Hồn của người sớm muộn cũng là của ta!”

Trở lại Quang Minh Thánh Điện, Đặng Khẳng vẫn đang bị vòng vây của mấy đứa trẻ bám lấy, không biết làm gì, Sở Thiên ngồi đối diện với Đặng Khẳng, cười nói: “Đặng Khẳng đại ca, ta không nói nhiều lời nữa, Trương Bá Luân có thể trả cho người, có điều, không thể trả lại tất cả cho người!”

Đặng Khẳng ngạc nhiên nói: “Ý của Long Thần miện hạ, lẽ nào chỉ trả ta một nửa người?”

Sở Thiên xua tay, “Sao lại trả một nửa người được? Trả người một nửa, ta để lại nửa kia để làm gì? Ha ha, ta nói là, cơ thể của Trương Bá Luân trả cho người, nhưng hai phân thân của An Cát Lệ Na, thủ hạ của hắn ta phải giữ lại! Dù gì đó cũng là người của gia tộc Ma Căn, theo lý cũng nên trả lại cho chủ nhân của họ!”

“Điều này là nên làm!” Đặng Khẳng nói.

“Vậy được, Ba Bác Tát, đưa Trương Bá Luân lên đây!”

568. Chương 545: Kéo Dài Thời Gian

“Long Thần miện hạ! Tbl...”

“Ha ha, tbl đang ở đây, Đặng Khẳng đại ca người xem cho kỹ, không có một vết thương nào, cơ thể cũng không thiếu một miếng thịt nào!” Sở Thiên ngắt lời Đặng Khẳng, nheo mắt nhìn theo hắn, bộ dáng vô tội nói “Nếu như Đại Địa Phụ Thần người nói tbl thiếu gì đó, vậy thì xin người cứ kiểm tra, sau đó chỉ phần thiếu đó ra, mọi người sẽ cùng xem!”

Đặng Khẳng khẽ thở dài, hắn biết rõ Hỏa Chi Hồn không còn, nhưng không có cách nào chỉ ra, bởi vì muốn kiểm tra tình hạch đầu tiên phải mở đầu ra, Đặng Khẳng lại không có kỹ thuật mở hộp sọ như Sở Thiên, kiểm hắn vừa đâm xuống, e rằng tbl sẽ chết thật sự

Ý nghĩ vụt chuyển, Sở Thiên đây là muốn dùng Hỏa Chi Hồn để đổi việc thả tbl, Đặng Khẳng bất lực nói: “một tháng sau Bồ Lai n Đặc sẽ đến bờ Tây Hải, Long Thần miện hạ, vẫn mong người lấy tam giới làm trọng!”

Sở Thiên chính sắc nghiêm lời, “Việc ngăn chặn Bồ Lai n Đặc hủy diệt tam giới ta quyết không chối từ, vì vậy ta không truy cứu trách nhiệm của tbl, trả hắn lại cho người!”

Hay cho Phát Lạp Dịch Nặc người, tuyệt nhiên không nhắc đến một câu chuyện Hỏa Chi Hồn, Đặng Khăng có chút nổi giận, có điều hắn không muốn trở mặt với Sở Thiên, đành cố nuốt cục tức lại, “Cũng được! Cứ như vậy đi!”

“Chờ đã!” Sở Thiên chặn Đặng Khăng đang kiểm tra tbl lại, cười nói: “Đặng Khăng đại ca có phải quên chuyện gì không? La Tân đâu? Ta khó khăn lắm mới bắt được tên đạo tặc này, tuy đã thả hắn, nhưng tang vật không thể để hắn mang đi chứ?”

Đặng Khăng đảo mắt nhìn Mỹ Nhân Ngư, “Người phải biết chứ!”

Mỹ Nhân Ngư và Sở Thiên cùng lúc ngậy người ra, bào uy Nhĩ sao lại có thể biết nơi hạ lạc của La Tân?

Mỹ Nhân Ngư cười lạnh nói: “Ta biết thế nào được? Hừ!”

“tbl giấu La Tân ở không gian ảnh tượng, hiện tại người đã có Thủy Chi Hồn, còn không mở được ảnh tượng không gian đa tầng sau?” Đặng Khăng nhàn nhạt nói: “Bí pháp không gian của tbl là học của Sắt Mông Đức, còn người hiện tại đã kế thừa tất cả của Sắt Mông Đức!”

Sắc mặt của Mỹ Nhân Ngư không được tốt, cho đến ngày hôm nay, nàng chỉ biết dốc thần lực vào tinh hạch hai lần mới có thể dùng Thủy Chi Hồn. Nhưng bí pháp khác của Thủy Chi Hồn thì hoàn toàn không hay

“Cũng tốt, ta sẽ thay người mở không gian ảnh tượng của hắn!”

Đặng Khăng ngoái tay sau lưng, rút Thần Giới Kiểm khổng lồ ra, sau đó khẽ rạch một vết bên người tbl.

Bình!

La Tân đang hôn mê lăn tròn từ bên trong ra

“Thuật thượng cổ Tế Tự của Long Thần miện hạ độc bộ tam giới, chuyện để La Tân tỉnh lại không cần ta phải làm nốt chứ?” Đặng Khăng ôm quyền, kẹp lấy tbl rồi cáo từ.

.....

một tháng tiếp theo sóng yên bể lặng, thần cách đào được từ trong thần mộ, Sở Thiên để lại những cái tốt chia cho ma sủng của mình, còn lại toàn bộ cho kỵ sĩ đoàn, thủ hạ của Bội Kỳ - sự vinh quang của Phát Lạp Dịch Nặc. Đến đây, Bồ Lô Trạch cuối cùng thật sự có một đội quân thần tộc thuộc về bản thân Sở Thiên.

Vì sao không cho Tru Thần Hoàng Lăng Vệ? một là họ đã tàn khuyết không trọn vẹn, hai là, họ dù gì cũng thuộc về Tư Đặc n, một ngày nào đó khi Tư Đặc n trở về, Chiến Thần, đến cả sự trung thành của Giáo Đình cũng sẽ bị đả kích. Vì vậy cuối cùng Sở Thiên đã lựa chọn cận vệ kỵ sĩ đoàn tuyệt đối trung thành với mình.

Thời gian quyết đấu sắp tới, Sở Thiên đem theo A Mạt Kỳ, Khảm Phổ, Bác Đức và cả A Tư Nặc, bốn người bay về bờ Tây Hải, ngoài ra, La Tân cũng được Sở Thiên đóng băng lại, giấu vào trong giới chỉ.

“Phát Lạp Dịch Nặc, lần này đau đầu rồi!”

Bác Đức đứng trên bờ biển ở bờ Tây Hải, mắt nhìn nước biển xanh thăm thẳm, nét mặt đăm chiêu không biết nên khóc hay nên cười, “Quyết đấu ở bờ Tây Hải, nhưng Tây Hải lớn như vậy, rốt cuộc là ở chỗ nào a?”

Sở Thiên cũng ngậy người nhìn cảnh biển, bờ Tây Hải trải dài mấy vạn lý, có mấy mươi nước nhỏ rải rác ven bờ, nhưng quyết đấu nhiều nhất chỉ dùng mấy trăm dặm, điều này chẳng khác nào mò cua trong Mè Vụ Hồ. Quá khó rồi

“Ông chủ, Mặc Phỉ Đặc đến rồi!” A mạt Kỳ nhìn xa xa về hướng dãy núi phía đông nói

Quả nhiên, một thân ảnh từ xa bay tới gần, tóc trắng áo trắng, chính là Mặc Phỉ Đặc.

“Phát Lạp Dịch Nặc huynh đệ, địa điểm trận quyết đấu này, rốt cuộc là ở đâu?” Mặc Phỉ Đặc sắc mặt ảm đạm. Nhưng giọng nói có chút nóng nảy, rõ ràng hắn cũng đã tìm kiếm rất lâu ở bờ Tây Hải.

Đúng lúc này, sóng trên mặt biển chợt cuộn cuộn trỗi dậy, đại quân hải tộc nhiều vô số rẽ nước xuất hiện, người đi đầu chính là Mỹ Nhân Ngư người mặc chiến giáp sát người, “Phất Lạp Dịch Nặc, ta đã lệnh cho Tây Tận Hải Vương tìm kiếm cả vùng hải vực này, không nhìn thấy Đặng Khăng!”

Ngẩng đầu nhìn sắc trời, đã đến chính Ngọ, Sở Thiên ngạc nhiên nói: “Đặng Khăng làm gì vậy? Lẽ nào kẻ làm chủ như hần vẫn chưa đến sao? Đây là quyết đấu thần tộc, đâu phải là chiến tranh con người gì, lại cần để ý đến việc đối phương nổi nóng làm gì!”

Mọi người đợi cả nửa ngày, mãi đến khi hồng nguyệt lên cao, Đặng Khăng vẫn chưa đến, Trương Bá Luân, Lạp Tắc Nhĩ cũng không thấy tăm hơi.

Đêm nay hồng nguyệt tròn vằng vặc, đêm trăng tròn, trong bầu trời sao vạn dặm chỉ có một đám mây nhạt bay qua, trên mây chợt vang lên tiếng quá, “Đặng Khăng, lẽ nào ngươi sợ chiến!”

Là giọng nói của Bồ Lai n Đặc.

Sở Thiên ngẩng đầu lên, cười lớn nhìn đám mây: “Ha, lẽ nào Bồ Lai n Đặc cũng không tìm thấy Đặng Khăng sao?”

Bồ Lai n Đặc từ trên mây bay xuống, không để ý đến Sở Thiên, khẽ gật đầu chào A Mạt Kỳ, khen ngợi nói: “không tồi! Khi ta đạt đến cảnh giới của ngươi đã dùng một năm, nhưng ngươi chỉ cần ba tháng đã đạt được rồi!”

A Mạt Kỳ cười nói: “Lý do rất đơn giản, ngươi chẳng qua chỉ chịu một lần đả kích, còn ta đã chết qua nhiều lần! Ha ha!”

Đây thật sự là lý do sao? Không ai biết được, Bồ Lai n Đặc lại cười, nói với Mặc Phi Đặc, “Hai người cùng liên thủ lên đi, ta chán phải đợi Đặng Khăng rồi!”

“ta cũng không muốn đợi hần nữa!” Mặc Phi Đặc rung sợi xích trên hai vai, hai sợi xích chợt đứng thẳng lên, cứng cáp như hai trường côn, Mặc Phi Đặc khẽ nghiêng người, hai sợi xích liên tiếp đập về Bồ Lai n Đặc.

.....

Đúng lúc này, trong Tiếp Nguyệt Tháp ở Huyết Luyện Ngục, hai con gấu trúc ngồi xồm ở cửa. Vừa nhìn ánh trăng vừa uống rượu, còn trong trúc lâm đã bị gia quyến của Sở Thiên chiếm cứ.

“Này, Số Hai, ngươi nói quyết đấu giờ này đã bắt đầu chưa?”

“Uhm, ngươi xem xem đã là lúc nào rồi, có lẽ đã sắp phân thắng bại rồi! Người khác không nói, Bồ Lai n Đặc đã đạt đến cảnh giới chí cao vô thượng rồi. Nếu như hần phát điên xuất thủ toàn lực, thắng thua chỉ là trong thời gian uống một ngụm rượu thôi!”

Số một lắc đầu, đôi mắt sau màng lơ lơ, “Vậy thì không chắc, dù gì cũng là sáu người đánh một người! Nói không chừng sẽ kéo dài đến nửa đêm ấy chứ!”

“Ai nói là sáu người đánh một người? Ta khinh! Ngươi lại ngốc rồi, rõ ràng là ba nhóm người, một mình Bồ Lai n Đặc, đám người Phất Lạp Dịch Nặc, và cả đám ba tên Sáng Thế thần tộc Đặng Khăng nữa! Ba đám người này bằng mặt không bằng lòng, ai có thể đảm bảo họ sẽ đồng tâm hợp lực đối phó với Bồ Lai n Đặc chứ?”

“Nói như vậy, họ sẽ bị Bồ Lai n Đặc đánh bại từng người một.”

“tất cả đều có thể!” Kiệt Khắc Tổn đắc ý cười, “Nếu như ta là Đặng Khăng, ngươi biết ta sẽ làm thế nào không?”

“Làm thế nào?”

“một chữ, kéo dài!” Bồ Lai n Đặc quả thực quá mạnh, trong một vạn năm bị phong ấn ở Vạn Ứng Thạch, hần đã lĩnh ngộ ra bao nhiêu Thần Chi Tâm? Nếu ta là Đặng Khăng, sẽ kéo dài thời gian đến nửa đêm, lúc đó lão đại sẽ trở về, sau đó để lão đại đối phó với Bồ Lai n Đặc!”

Số một lại hỏi: “Nhưng lão đại vẫn ở trong Sáng Thần Chi Tâm, một khi hần muốn đối phó với Bồ Lai n Đặc, há chẳng phải đã thay đổi vận mệnh của mình, gọi thời không tại đạo đến sao!”

“Lão đại đối phó với Bồ Lai n Đặc không được tính lại thay đổi vận mệnh! Thứ thật sự ảnh hưởng đến vận mệnh của lão đại là Phát Lạp Dịch Nặc! Đến lúc đó chỉ cần lão đại đâm đầu đánh nhau với Bồ Lai n Đặc, không đề đến Phát Lạp Dịch Nặc là được rồi!”

Sổ một uống một hớp rượu, cười ngớ ngẩn: “Người nói có lý à, nhưng Đặng Khăng vốn không biết tình hình của thời không toại đạo, không thể nào lựa chọn cách kéo dài thời gian được, hơn nữa hắn có kéo dài được với Bồ Lai n Đặc không?”

“cũng đúng, thực chất hắn không hiểu tình hình của thời không toại đạo, cũng không biết lão đại sắp trở về, cách kéo dài thời gian hắn cũng sẽ không nghĩ ra! Tiếp tục uống rượu đi!”

Hai con gấu trúc cùng cúi đầu xuống, rồi đồng thời ngẩng đầu lên, cùng kinh hãi kêu lên: “mẹ nó! Đặng Khăng không biết, nhưng Nguyệt Thần – cháu gái của hắn thì phải biết a!”

Nguyệt Thần biết, há chẳng phải bằng với việc Đặng Khăng cũng biết sao?

Tây Hải Ngạn, Bồ Lai n Đặc đã khai chiến với Mặc Phi Đặc, Hai sợi xích đập xuống liên hồi, Bồ Lai n Đặc không hề né tránh, giơ tay tóm lấy sợi xích đầu tiên, tiếp theo đó rung nó, đập vào sợi xích thứ hai.

Keng!

Hai sợi xích đập mạnh vào nhau, Mặc Phi Đặc bị chấn động lui về sau một bước, Bồ Lai n Đặc khẽ lắc đầu, “A Mạt Kỳ, người cũng lên đi, Mặc Phi Đặc không phải là đối thủ của ta!”

A Mạt Kỳ chậm rãi rút Phán Quyết Ứng Dao sau lưng ra, mỉm cười nói: “Thần lực Vĩnh Hằng của Thần Vương thâm sâu khó đoán, hôm nay có thể giao thủ với Thần Vương, vinh hạnh khôn cùng!”

“nữ thần tại thượng! Các người đợi đã!” sở thiên cứng đầu đi lên trước, chặn giữa mặt mọi người, cười nói: “Bồ Lai n Đặc miện hạ, người có vội gì, Đặng Khăng vẫn chưa xuất hiện, mọi người lại đều là Thú Thần, làm gì phải nội bộ tranh đấu mà không bình tĩnh chờ đợi Đặng Khăng chứ!”

Bồ Lai n Đặc không nhúc nhích, nhãn thần sâu thẳm, vẫn nhìn Mặc Phi Đặc và A Mạt Kỳ.

Sở Thiên lại nói: “Thần Vương độc bộ tam giới, lúc này giao thủ với hai hậu bối có nghĩa lý gì? Theo ta thấy, chỉ bằng đợi Đại Địa Phụ Thần, đến lúc đó sáu thần cùng đấu với người, đây thật sự sẽ là đệ nhất đại chiến thần tộc sau trận ở Phán Quyết Sơn!”

Bồ Lai n Đặc đứng lặng yên chốc lát, chợt thở dài nói: “Hai người các người còn non lắm, chiến đấu với các người, quả thực không có hứng! Cũng được, ta sẽ đi hủy Tiếp Nguyệt Tháp, xem Đặng Khăng còn có thể cam chịu được không?”

Dứt lời, Bồ Lai n Đặc tung người bay lên trời.

“Vĩnh Hằng Thần Vương dừng bước!” Đặng Khăng cuối cùng đã xuất hiện, Lạp Tắc Nhĩ và Trương Bá Luân trong thần thái tiêu tụy đứng hai bên hắn, chỉ thấy Đặng Khăng một tay cầm kiếm, một tay cầm Trật Tự Thư đang ẩn hiện ánh sáng trắng, thản nhiên cười nói: “miện hạ hà tất đi Tiếp Nguyệt Tháp làm gì, Đặng Khăng đã đến rồi!”

“Đến rồi thì tốt, chúng ta bắt đầu đi!” Bồ Lai n Đặc dừng lại ở trong không trung.

Đặng Khăng lắc đầu, “Xin miện hạ đợi cho chốc lát, đợi ta dùng Trật Tự Thư xếp đặt quyết đấu trường!” Nói rồi, Đặng Khăng giương tay, ném Trật Tự Thư lên không trung.

Nhìn ánh trắng, còn bốn giờ nữa là đến nửa đêm.

569. Chương 546: Cuộc Chiến Ở Bờ Tây Hải

Nhìn từ bờ biển lên không trung, Trật Tự Thư là một quyển trục rộng hơn trăm thước, dài ba bốn trăm thước, phía trên thấp thoáng phát ra quang mang nhiều màu, ngay cả hồng nguyệt trong bầu trời sao cũng bị ánh sáng của nó che phủ.

Đặng Khăng chỉ vào Trật Tự Thư, nói với Bồ Lai n Đặc trước: “Vĩnh Hằng Thần Vương, mời!”

Bố Lai n Đặc mỉm cười ngạo nghễ, lẳng không hự bộ, ngẩng đầu bước lên Trật Tự Thư. Nhìn theo bóng lưng của Bố Lai n Đặc, Sở Thiên không biết hấn là không biết khiếp sợ, hay thật sự là một tên điên.

Trật Tự Thư này là một trong Thượng Cổ Thất Thần Khí, tuy không rõ công năng, nhưng nhìn uy lực của những thần khí khác thì biết, nó tuyệt đối là một thứ khó nhằn, huống hồ Trật Tự Thư còn được danh xưng là thứ “thay Sáng Thần bảo vệ trật tự tam giới”. Bố Lai n Đặc không cần nhìn mà đã đi lên, thật sự không sợ có hiểm cảnh!

Mặc Phi Đặc là người thứ hai đi lên, tiếp theo đó là Mỹ Nhân Ngư, Lạp Tắc Nhĩ và Trương Bá Luân cũng lên cùng. Cuối cùng chỉ còn lại Sở Thiên, A Tư Nặc, A Mạt Kỳ, Bác Đức vẫn chưa lên theo.

Đặng Khăng lại chỉ vào Trật Tự Thư, nói: “A Mạt Kỳ miện hạ, mời ngài!” Thấy A Mạt Kỳ không nhúc nhích, Đặng Khăng cười nói: “miện hạ yên tâm, hiện giờ ngài chỉ có thần lực tăng thứ năm, nhưng dựa vào Thần Chi Tâm, đã có thể xé rách tám ngăn trên Trật Tự Thư, bình yên đi lên rồi.”

“Ta không đi lên, A Mạt Kỳ cũng sẽ không lên!” Sở Thiên cười nói.

Đặng Khăng sắc mặt khó xử, “miện hạ, không phải ta không để ngươi lên, mà là Trật Tự Thư này có bí pháp của Nguyệt Thần Điện, không phải Chủ Thần mà muốn vào đó, chỉ có thể giống như A Mạt Kỳ miện hạ, có Thần Chi Tâm!”

“Nói như vậy, chỉ cần ta có thể vào được, Đại Địa Phụ Thần ngươi sẽ không ngăn cản chứ?” Sở Thiên nheo mắt lại

Đặng Khăng gật đầu nói: “Đúng vậy!”

“Vậy được” Sở Thiên gỡ giới chỉ của mình ra, đưa cho Bác Đức, “Bác Đức miện hạ và A Tư Nặc ở đây đợi đi!”

Bác Đức nhận qua giới chỉ, đeo lên ngón tay, cười nói: “Ngươi yên tâm, ta bảo đảm A Tư Nặc không ngủ! Hấn dám ngủ, ta sẽ đốt mộng hấn!”

A Tư Nặc chợt rung mình, đôi mắt lơ đãng sắp ngủ tỉnh táo hơn đôi chút

Đặng Khăng ngạc nhiên nói: “Bác Đức miện hạ không đi quan chiến sao?”

Bác Đức chống nạnh, gian tà cười nhìn chằm chằm vào Đặng Khăng, “Ta muốn đi thì đi, muốn không đi thì không đi, ngươi quản được sao?”

Đặng Khăng ghen lời, chỉ nhìn thấy Sở Thiên mỉm cười, rồi bay lên Trật Tự Thư.

Vòng sáng trắng bên ngoài Trật Tự Thư khê rung rinh, cơ hồ muốn chặn Sở Thiên lại, nhưng Sở Thiên nghiêng rằng, cố gắng xông vào

Đặng Khăng cả kinh, nhưng lập tức đã hiểu ra, thì ra Hỏa Chi Hồn mà Trương Bá Luân đã mất đi, lại được Sở Thiên dùng nó cho mình! Nhưng nguyên tố bản mệnh của Sở Thiên phải là thời không mới đúng, hấn làm thế nào để dung hợp với Hỏa Chi Hồn? Hơn nữa lúc này miễn cưỡng đạt đến cảnh giới của Chủ Thần?

Đáng tiếc rằng Đặng Khăng không biết, máu thịt của Sở đại thiếu gia là thứ gì! Đó là thứ máu ba màu được gọi tên là “Dầu vận kim thần tộc” “không gì không thể dung hợp”!

Chỉ một Hỏa Chi Hồn nhỏ nhoi thì đáng là gì? Để Sở Thiên điên lên, ngoài Linh Hồn Tổ Hồn trong Sáng Thần Lục Hồn ra, hấn có thứ gì mà không thể dung hợp?

Có điều hiện tại Sở Thiên cũng mới chỉ là dung hợp mà thôi, miễn cưỡng mượn nó để vào Trật Tự Thư. Còn nói vận dụng thật sự được thì còn kém quá xa, dù gì việc lý giải hóa nguyên tố của Sở Thiên chỉ mới dừng ở trình độ biết dùng lửa khử độc cho dao phẫu thuật mà thôi

Còn Bác Đức trước nay luôn có ý nghĩa cổ quái, hiện tại có thể nghe lời Sở Thiên như vậy, một mặt là do lời khuyên của A Mạt Kỳ, mặt khác Sở Thiên đã bảo đảm, sau trận quyết chiến, hấn sẽ đem Hỏa Chi Hồn mà không có giá trị sử dụng với hấn tặng cho Bác Đức, xem như sinh lễ mà A Mạt Kỳ tặng nàng!

Đặng Khăng khẽ lắc đầu, thần sắc có chút cổ quái, sau đó cũng bước vào Trật Tự Thư.

Sở Thiên bước lên Trật Tự Thư, chỉ cảm thấy trước mặt sáng trưng, thì ra Trật Tự Thư không phải có bộ dạng bình đài bằng phẳng như trong tưởng tượng của hắn. Mà là khá tương đồng với trường thi đấu của Khải Tắt.

Một bục đài thủy tinh hình tròn đường kính mấy trăm thước, bốn bề dựng vòng một vân trụ màu vàng. Còn chính giữa trung ương đài thủy tinh, đã bày một bàn rượu thịt!

Đặng Khăng đến bên bàn rượu, cười nói: “Chư vị xin mời ngồi!”

Mỹ Nhân Ngư thoáng cau mày, “Mọi người đều là thần tộc, ăn uống xin miễn cho, trực tiếp khai chiến đi!”

Đặng Khăng cười ha hả. “Chiến đấu là chuyện chắc chắn rồi, có điều trước lúc đó, vẫn phải mời chư vị ngồi xuống mà nghe ta nói một chút về phương thức chiến đấu đêm nay sẽ như thế nào!”

“Đặng Khăng, từ lúc nào mà ngươi có nhiều quy tắc như vậy!” Bồ Lai n Đặc mỉm cười nói: “Bỏ đi, sáu người các ngươi cùng lên đi, ta chấp nhận!”

“Bồ Lai n Đặc miện hạ, ngài vẫn nên ngồi xuống nghe Đặng Khăng miện hạ nói đi, mọi người đều đã đến rồi, hà tất vội vã trong lúc này!” Sở Thiên lớn tiếng nói rồi tùy tiện ngồi vào bàn rượu, hơn nữa còn ngồi trên vị trí người chủ nên ngồi theo lễ nghi quý tộc đại lục.

Đám người Sở Thiên dĩ nhiên không có dị nghị. Bồ Lai n Đặc không để ý việc này, chỉ có Lạp Tắc Nhĩ không vui trừng trừng nhìn Sở Thiên.

Sở Thiên nheo mắt lại, khóe mắt tinh quang vụt hiện, trừng mắt nhìn lại Lạp Tắc Nhĩ! Cái trừng mắt này khiến Đặng Khăng lòng thầm sững sốt, thầm nghĩ, Phát Lạp Dịch Nặc mạnh lên như vậy từ lúc nào?

Lần thứ hai thị ý mọi người ngồi xuống, Đặng Khăng nói: “Hôm nay mọi người tề tựu ở Trật Tự Thư, chỉ vì muốn bàn luận thần lực! Hoặc nói là, để chiến đấu thử xem giữa Thần Chi Tâm và Thần Chi hồn bên nào mạnh bên nào yếu!”

Sở Thiên sững sốt, hôm nay không phải để đối phó Bồ Lai n Đặc sao? Sao vào miệng của Đặng Khăng, lại biến thành sự tranh đấu giữa Thần Chi Tâm và Thần Chi Hồn.

Nhìn lướt qua mọi người trên bàn rượu, nếu như phân chia theo cách tâm, hồn, Đặng Khăng, Trương Bá Luân, Lạp Tắc Nhĩ, Bào uy Nhĩ và cả Sở Thiên, năm người này là cùng một nhóm, còn Bồ Lai n Đặc, Mặc Phi Đặc, và A Mạt Kỳ, ba người này sẽ vào một nhóm

Đặng Khăng lại nói, “Nhưng giữa Thần Chi Tâm và Thần Chi hồn, mọi người cũng muốn phân ra ai mạnh ai yếu chứ?” Mỉm cười, Đặng Khăng lại nói tiếp: “bảy người chúng ta vừa vặn là số lẻ, phân từng đôi để chiến đấu thì không đủ chia, còn Bồ Lai n Đặc miện hạ lại độc bộ tam giới! Vì vậy ta muốn mời Bồ Lai n Đặc miện hạ đưa ra một án chứng!”

“Án chứng thế nào?” Bồ Lai n Đặc hỏi.

“Sáu người chúng ta lần lượt đấu chiêu số với Bồ Lai n Đặc miện hạ, miện hạ lấy thực lực không đổi để ứng chiến, như vậy xem tốc độ bị bại, sẽ biết ai mạnh ai yếu.”

Nữ thần tại thượng, Sở Thiên chợt hiểu ra, Đặng Khăng đang muốn dùng xa luân chiến, sau đó sẽ quần ấu, tiêu hao lớn nhất chiến lực của Bồ Lai n Đặc, có điều nếu đánh như vậy tiếp, bắt buộc phải hạn chế sức mạnh của Bồ Lai n Đặc, bảo đảm khi luân lưu khiêu chiến không có ai chết trong tay của Bồ Lai n Đặc.

Quả nhiên, Đặng Khăng nói ra lời mà Sở Thiên đã đoán được, “vì để công bằng, Bồ Lai n Đặc miện hạ sẽ khóa thần lực ở mức độ cao hơn ta một bậc, thế nào?” Cao hơn Đặng Khăng một bậc, đó chính là thực lực mọi người có thể giữ mạng dưới tay hắn.

“Thú vị đấy, như vậy, trong một đêm ta đánh bảy trận, đúng là chuyện vui, vạn năm khó cầu!” Sáu đối thủ, Bồ Lai n Đặc lại nói đánh bảy trận. Xem ra hắn đã ý thức được, mọi người muốn dùng xa luân chiến và quần ấu để đối phó hắn.

“Vậy được, bắt đầu đi, ta sẽ là người đầu tiên!” Lạp Tắc Nhĩ đá đổ bàn rượu, chiến chùy khổng lồ và Phong trượng cùng lúc xuất hiện trong tay hắn

Những người khác dồn dập thối lui, đến trước cột trụ bên cạnh đài thủy tinh, cho hai người có đủ không gian để chiến đấu/

Lập Tắc Nhĩ ất bại, điều này không cần nói nhiều. Chỉ có điều Sở Thiên đến bên cạnh cột trụ, cũng không quan tâm trận chiến, mà quan sát xung quanh.

Do vòng sáng trên Trật Tự Thư là màu trắng, tính trong suốt rất mạnh, Sở Thiên trong vòng sáng thậm chí có thể nhìn thấy Bác Đức trên bờ biển, thậm chí còn cả A Tư Nặc đang mơ mơ màng màng.

Bác Đức cũng nhìn thấy Sở Thiên, vẫy tay thị ý với hắn.

Sở Thiên mỉm cười, đưa hai tay trước ngực, tay phải vỗ vào ngón tay trái.

Bác Đức hội ý, giơ giới chỉ của Sở Thiên lên, bên trong còn có La Tân đang đóng băng.

Sở Thiên mỉm cười, Bác Đức tuy hơi giống “bà tám” một chút, nhưng dù gì cũng đã điều khiển gia tộc Phương Hoàng nhiều năm, thời khắc then chốt, năng lực quyết đoán của nàng ta thậm chí còn trên cả Sát Lâm Na. Chuyện bên ngoài giao cho nàng ta, đủ để Sở Thiên yên tâm.

“Hả?” Mỹ Nhân Ngư đột nhiên kinh ngạc kêu lên, kéo tay áo Sở Thiên đang quay lưng với giác đấu trường, thấp giọng nói: “Người nhìn Lập Tắc Nhĩ xem!”

Sở Thiên xoay người lại, ngưng thần nhìn trong chốc lát, cho dù không có ký ức của Long Thần hắn cũng có thể nhìn ra. Khi Lập Tắc Nhĩ vừa mới bắt đầu vẫn là một chùy một trượng, chiến đấu có bài có bản. Nhưng chẳng bao lâu, hắn chiến đấu lại có phong thái tác chiến của Sở đại thiếu gia, đều kéo dài khoảng cách, vận dụng đủ thần lực, chơi trò luân lách giữ mạng. Nói một cách hay ho, đó là đánh du kích!

Tuy rằng Lập Tắc Nhĩ không giao phong chính diện, nhưng trên trường đấu trông ra vô cùng phong quang, một đạo điện quang kèm theo phong nhận ngập trời bắn phá, chốc chốc lại bổ lên đầu Bồ Lai n Đặc, đợi sau khi Bồ Lai n Đặc xuất kiếm, lập tức lui về sau, chờ đợi lần lôi kích tiếp theo.

“Lập Tắc Nhĩ, gan người nhỏ quá rồi!” Bồ Lai n Đặc cười lạnh, “Nhưng chỉ dựa vào tốc độ, người có thể tránh khỏi Vĩnh Hằng Kiếm của ta sao?”

Khi lôi điện tấn công lần nữa, Bồ Lai n Đặc nhanh chóng xuất kiếm, đâm đến bên cạnh lôi điện, sau đó trường kiếm cuộn lại, cuốn cả đạo điện quang lên Vĩnh Hằng Chi kiếm.

“Thần vương, ta thua rồi!” Chính lúc Bồ Lai n Đặc chuẩn bị đánh vỡ điện quang, Lập Tắc Nhĩ lớn tiếng nhận thua

“Hừ!” Bồ Lai n Đặc sau khi thu kiếm lui một bước, mặc cho Lập Tắc Nhĩ rời đi.

Sở Thiên ngẩng đầu nhìn sắc trời, lúc này đã qua không ít thời gian. Chỉ còn ba tiếng nữa là đến nửa đêm.

Trương Bá Luân là người thứ hai đi lên, hắn đã mất Hỏa Chi Hồn, vẻ mặt bệnh tật, nhưng cách chiến đấu không khác với Lập Tắc Nhĩ vừa rồi, đều là đánh du kích.

Chuyện còn lại không cần nói nhiều, Trương Bá Luân sau khi bại trận, Mặc Phi Đặc, A Mạt Kỳ, Mỹ Nhân Ngư, không người nào thắng được Bồ Lai n Đặc, nhưng kết quả có thể hiểu được, Sở Thiên không hề cảm thấy ngạc nhiên.

Người cuối cùng là Đại Địa Phụ Thần Đặng Khẳng, chỉ thấy hắn cầm ngược Thần Giới Cự Kiếm, bước đến trước mặt Bồ Lai n Đặc, cười nói: “Thần uy của miện hạ, trận chiến đầu với Lập Tắc Nhĩ, dùng Vĩnh Hằng Chi Kiếm dán chặt nguyên tố bản mệnh của hắn... Trận thứ hai với Trương Bá Luân, dùng...”

Đặng Khẳng lải nhải mãi không ngừng, lại đánh giá một lượt từng trận trong sáu trận đấu trước.

Sở Thiên nheo mắt lại, lòng thầm nghi hoặc, lỡ mờ ý thức được, Đặng Khẳng dường như đang muốn kéo dài thời gian? Vậy hắn định kéo thời gian đến lúc nào? Bồ Lai n Đặc sớm muộn gì cũng chiến đấu.

Trăng lên giữa trời, Đặng Khẳng lôi thôi nói mới được một nửa, từ đây đến lúc nửa đêm không còn bao lâu nữa.

Bố Lai n Đặc có chút nóng nảy, giơ ngang trường kiếm, quát: “Câm miệng người lại, lấy kiếm ra mà nói chuyện!”

570. Chương 547: Sự Trở Về Của Tư Đặc N (thượng)

Thần Giới và Vĩnh Hằng giao nhau, Đặng Khăng đã dùng hết sức, Bố Lai n Đặc vẫn trong bộ dạng cao thâm khó đoán, xem ra từ sau trận chiến ở Tiếp Nguyệt Tháp, sức mạnh của Vĩnh Hằng Thần Vương lại tăng lên rồi.

Sở Thiên chợt ngáp dài, quay đầu nhìn bốn phía, Mỹ Nhân Ngư khẽ kéo hần, thấp giọng nói: “Quyết chiến giữa Vĩnh Hằng và Đại Địa nghìn năm khó gặp, người hãy lưu tâm nhìn, có lợi cho việc tăng cường sức mạnh sau này của người!”

Sở Thiên cười ngượng ngùng, cũng thấp giọng nói: “Biểu tỷ, hai người này đánh nhau, người chưa thấy qua, vốn chẳng có gì đáng xem cả!”

Mỹ Nhân Ngư ngạc nhiên nói: “Sao lại không có gì đáng xem? Thần lực Vĩnh Hằng và Thổ Chi Hồn thêm cả Thần Giới Chi Kiếm, đây đều là sức mạnh tuyệt đỉnh trong tam giới!”

Sở Thiên hất cằm chỉ vào hai người đang quyết đấu, “Người tự mình xem đi, hai người đó còn chậm hơn rùa!”

Quả nhiên, hai người Bố Lai n Đặc và Đặng Khăng vẫn giống như lần trước, vũ động đao kiếm có bài bản, ai cũng không nhìn ra đây là trận chiến giữa hai vị thần tộc, cho dù trong mắt Mỹ Nhân Ngư, chiêu thức của họ cũng chẳng khác nào các võ sĩ bình thường chém giết nhau.

Sở Thiên vừa định khuyên nhủ, Mỹ Nhân Ngư lại nói: “Có đối thủ xứng tầm mới có thể nâng cao thực lực, lúc trước ta dựa vào thần lực tăng thứ bảy ức hiếp những người yếu hơn ta, chẳng trách bao năm nay không có tiến bộ!”

Đúng lúc này, Đặng Khăng chợt thu kiếm rút lui, cầm cự kiếm trên đài thủy tinh, ôm quyền nói: “Thần Vương quả nhiên vô địch tam giới, ta thua rồi!”

Đặng Khăng thật sự thua rồi sao? Hay là hần cố ý nhận thua? Dù gì không ai có thể nhìn hiểu chiêu thức của hần, vậy thì Đặng Khăng nói gì thì là thế ấy.

Bố Lai n Đặc thất vọng ngược đầu lên, nhìn vàng hồng nguyệt sắp lên cao nhất trong bầu trời, trầm giọng nói: “Còn do dự gì nữa? Các người cùng lên đi!”

Đặng Khăng thoáng đỏ mặt, rút Thần Giới Cự Kiếm lên, quát: “Vì tam giới, giết chết Bố Lai n Đặc!”

Chớp mắt năm nhân ảnh đã bỏ về hướng Vĩnh Hằng Thần Vương, chỉ có Mỹ Nhân Ngư bên cạnh Sở Thiên định xuất thủ, đã bị Sở Thiên tóm tay lại, hần chỉ xuống Bắc Đẩu bên ngoài Trật Tự Thư, thấp giọng nói: “không cần liều mạng, ta đã để lại đường lui!”

Mỹ Nhân Ngư gật đầu, rồi sau đó lao lên.

“Ha ha! Sảng khoái!”

Bố Lai n Đặc ngửa mặt cười lớn, Vĩnh Hằng Chi Kiếm trong tay tung bay, một địch sáu mà vẫn không hề sợ hãi!

Kiếm, kích, trượng, đao, chùy, các loại vũ khí chụp vào trước người Bố Lai n Đặc. Vĩnh Hằng Thần Vương chợt thở dài một tiếng, quát: “Để cả người thấy toàn bộ thực lực của ta!”

Sau lưng Bố Lai n Đặc chợt nhô ra hai bướu thịt, rồi sau đó trải ra, đó là đôi cánh Phượng Hoàng màu tím – hần có thể hoàn toàn khống chế được cơ thể của Lạp Lý Bắc Đẩu rồi. hai cánh phượng tựa như kim thép, không hề để ý đến đao kiếm, lại vũ động như hai lưỡi đao xé trời.

Thực lực khi đến cảnh giới của Bố Lai n Đặc, tác dụng của cánh Phượng Hoàng đã không chỉ là để bay, mà còn là vũ khí!

Đôi cánh Phượng Hoàng, một thanh trường kiếm, ba vũ khí đã bảo vệ cơ thể của Bồ Lai n Đặc không còn sơ hở.

“Mở!” Bồ Lai n Đặc khẽ quát một tiếng, gạt Phán Quyết Ứng Dao của A Mạt Kỳ trên đỉnh đầu ra, vọt lao lên trời, sau đó từ trên cao lao xuống, liên tiếp tấn công với tốc độ kinh hồn. Nếu chỉ phòng ngự thì không phải là Vĩnh Hằng Thần Vương.

Bảy người, toàn bộ tinh lực đều ở trong chiến đấu, giữa sống chết, không cho phép họ có một tia tạp niệm nào, vì vậy Sở Thiên đang quan chiến phát hiện ra một điều kỳ lạ.

Với thực lực của bảy người, đám người Trương Bá Luân không có bản lĩnh chí phồn chí giản ngưng tụ thần lực không bị phát tán, điều này không có gì đáng lạ. Nhưng Sở Thiên phát hiện hai người Bồ Lai n Đặc và Đặng Khăng, lại cũng không ngưng tụ thần lực, mỗi kiếm họ xuất ra, chỉ có một chút không nhìn thấy, phải dựa vào sức mạnh linh hồn để nhận biết sức mạnh được phát ra.

Còn hướng đi cùng những luồng sức mạnh này, lại chính là vòng sáng trắng bên ngoài Trật Tự Thư.

Nhìn bộ dạng mơ hồ chưa biết gì của Bồ Lai n Đặc, có lẽ ngay cả bản thân hắn cũng không biết sức mạnh được thoát ra, đã được Trật Tự Thư hấp thu

Sở Thiên nheo mắt lại, cúi người xuống, khẽ gõ lên mặt thủy tinh trên đất, lơ mơ đoán được ý nghĩa của trận quyết đấu này.

Sáu người đánh một người, có lẽ Bồ Lai n Đặc sẽ chiến bại, nhưng Thần Vương bắt diệt, vì vậy hắn sẽ không chết! Đặng Khăng vì muốn lấy sức một lần để đổi sự bình yên cả đời, đã dùng Trật Tự Thư làm quyết đấu trường, để Trật Tự Thư hút lấy sức mạnh của mọi người.

Nhưng sau khi hút sức mạnh này dùng để làm gì, Sở Thiên tạm thời không biết bí mật của Trật Tự Thư, vì vậy không tài nào đoán ra nổi.

Ngắt đầu tiếp tục theo dõi trận quyết đấu, Sở Thiên phát hiện, dưới tốc độ dẫn động vô song của Bồ Lai n Đặc, tốc độ của A Mạt Kỳ được tăng lên đầu tiên, sau đó, tốc độ của tất cả mọi người đều bắt đầu nhanh lên, còn sức mạnh thoát ra từ họ cũng bắt đầu nhanh hơn.

“Uhm?” Bồ Lai n Đặc cuối cùng cũng phát hiện tình hình không ổn, cười nói: “Đặng Khăng, Trật Tự Thư này đang hấp thu thần lực! Ha! Đây chính là nguyên nhân mà ngươi nhất định phải quyết đấu trong này đây sao?”

“Đúng vậy!” Đặng Khăng cũng không chối quanh, mà trực tiếp thừa nhận, hắn lại cười nói: “Thần Vương có dám tiếp tục dốc sức mạnh vào Trật Tự Thư nữa không?”

“Có gì mà không dám?”

Chiêu thức của Bồ Lai n Đặc lại nhanh hơn một phần.

Được Đặng Khăng cảnh tỉnh, Mỹ Nhân Ngư thầm rùng mình, quát: “Đặng Khăng, ngươi có ý gì? Muốn để chúng ta cùng chôn vùi ở trên Trật Tự Thư sao?”

“Cùng chôn cái con khỉ!” Lạp Tắc Nhĩ cướp lời chửi: “Chúng ta đều ở trên Trật Tự Thư, muốn chết mọi người cùng chết!”

Đặng Khăng vừa chiến đấu vừa nói: “Hải Vương bệ hạ, Trật Tự Thư này có thể biến tất cả mọi vật trở thành sức mạnh bản nguyên nhất, chỉ cần dùng nó hấp thu sức mạnh của bảy người chúng ta, rồi hợp lại, có lẽ có thể giết được Bồ Lai n Đặc!”

Thì ra là một máy chuyển hóa năng lượng, Sở Thiên thầm nghĩ, hai thần lực tầng thứ bảy, còn lại cũng đều là sức mạnh tuyệt đỉnh tam giới Thần Chi Tâm, Thần Chi Hồn.

Nếu như thứ sức mạnh này thật sự được Trật Tự Thư hợp lại, vậy thì sẽ là thần lực tầng thứ bao nhiêu? Có khi nào là thần lực Phán Quyết tầng thứ tám?

Biết rõ tiếp tục đánh sẽ có kiếp nạn sinh tử, nhưng Bồ Lai n Đặc vẫn tiếp tục chiến đấu, có lẽ, sáu người cũng không thể đánh bại hoàn toàn trạng thái Vĩnh Hằng.

Ánh trăng đã lên đỉnh cao nhất, một ngày mới sắp đến.

Đặng Khăng quát: “Trì hoãn hần, ta đi mở Trật Tự Thu!”

Năm nhân ảnh chẳng Bồ Lai n Đặc lại, còn Đặng Khăng bay đến chính giữa đài thủy tinh, sau đó cầm mạnh Thần Giới Cự Kiếm xuống.

Phụt, phụt, phụt....

Cột trụ xung quanh đài thủy tinh bắt đầu hiện ra những quang mang dị sắc, tốc độ vô cùng nhanh, chớp mắt quang mang của tất cả cột trụ đã tụ lại trên Thần Giới Cự Kiếm ở chính giữa trung ương.

Đặng Khăng rút cự kiếm ra, rống lên: “Tránh ra!”

Năm nhân ảnh đang bủa vây Bồ Lai n Đặc nhanh chóng tách ra, Bồ Lai n Đặc đập cánh Phượng Hoàng, nhân thần hiện ra niềm phấn khích chưa từng thấy! “Thần lực Phán Quyết... Ha ha, đúng là thần lực Phán Quyết tầng thứ tám!”

Lạp Tắc Nhĩ ở một bên phấn chấn kêu to, “Đặng Khăng đại ca, mau giết hần!”

Thần lực của Thần Giới Cự Kiếm trào ra, Đặng Khăng liều mạng giữ lấy chuỗi kiếm, chỉ thoáng cảm thấy mình không giữ nổi cự kiếm, trong lòng hần có chút tiếc nuối, sức mạnh ngưng tụ vẫn chưa đủ a! sức mạnh tầng thứ tám đỉnh phong của Tư Đặc n năm xưa cũng chỉ hủy đi được thân xác của Bồ Lai n Đặc, thần lực tầng thứ tám miễn cưỡng hợp lại hiện nay có thể có công hiệu hay không, ai cũng không thể nói rõ được!

Liều vậy! Có thể hủy được thân xác của hần cũng tốt! Đặng Khăng vung kiếm lao về Bồ Lai n Đặc.

Vĩnh Hằng Thần Vương khê cau mày, trường kiếm hoành ngang trước ngực, “Thần lực tầng thứ tám của người không thể so sánh với Tư Đặc n năm xưa! Ài, nhưng có còn hơn không, ít ra ta cảm giác được tính mạng đang bị uy hiếp, không tồi!”

“Vĩnh Hằng!”

Bồ Lai n Đặc từ trên cao vung kiếm lao xuống, Đặng Khăng từ dưới phóng lên, cự kiếm giương cao, hai người trong chớp mắt va chạm vào nhau

Một tiếng keng vang rền cất lên, không có cảnh tượng trời long đất lở, chỉ có tiếng va chạm trong veo của hai thanh kiếm.

Phụt! một thân ảnh thổ máu lui xuống, đó là Bồ Lai n Đặc!

Vĩnh Hằng Thần Vương bại rồi sao?

Mọi người chỉ cảm thấy khó tin, cho dù là Đặng Khăng cũng không dám tin, hần đã có chuẩn bị tâm lý cho việc ngọc đá cùng tan, nhưng...Bồ Lai n Đặc cứ như vậy đã bại rồi!

“Ông chủ!” A Mạt Kỳ chột sững người, nhìn phía sau lưng Đặng Khăng không nói nên lời.

Nhưng Sở Thiên lúc này thực chất không phải ở sau lưng Đặng Khăng, mà lại đứng quan chiến trên bờ đài thủy tinh!

Lạp Tắc Nhĩ cũng ngậy người ra, Trương Bá Luân, Mặc Phi Đặc....Tất cả mọi người đều nhìn thẳng về sau lưng Đặng Khăng!

Cổ họng của Đại Địa Phụ Thần khê động dậy, Đặng Khăng cảm giác được, vừa rồi thực chất không phải hần đã đánh bại Bồ Lai n Đặc, mà là người phía sau dựa vào thực lực độc bộ thiên hạ, dùng Phán Quyết thần lực tầng thứ tám xuyên qua cơ thể hần, truyền lên Thần Giới Cự Kiếm, đánh tan thần lực Vĩnh Hằng của Bồ Lai n Đặc!

“Nữ! Thần! Tại! Thượng!”

Sở Thiên nhả ra từng chữ một, thất thần lăm bắm ra chiêu bài của mình, bởi vị trí của hần đã bao quát tất cả mọi chuyện vào tầm mắt trên đài thủy tinh – Phía sau Đặng Khăng, có một người đang lơ lửng trên không!

Tóc trắng áo trắng! một tay chấp sau lưng, một tay đặt vào lưng Đặng Khăng, bạch bào thêu tinh mang tử kim sắc phần phật trong không khí tĩnh lặng, mái tóc trắng cũng theo đó tung bay, nhìn khuôn mặt, lại chính là Sở Thiên! Ngoài tuổi tác ra, không có gì khác biệt!

Phán Quyết thần lực, tam giới cộng chủ, người phán định sống chết của nghìn vạn thần tộc, Thần Tộc Chi Hoàng – Tư Đặc n!

“Bệ...bệ hạ!” Đặng Khăng quay đầu lại, nhìn thấy Tư Đặc n, giọng nói run rẩy.

“Ài...” Một tiếng thở dài vang lên, “Đặng Khăng, bao năm nay vất vả cho ngươi rồi!” Lời nói vừa thốt ra, Sở Thiên đã kinh hãi tốt đỉnh, giọng nói của Tư Đặc n cũng giống hệt hẳn! Quá giống, tất cả đều quá giống...

“Nguyện ra sức vì bệ hạ, trấn thủ Tiếp Nguyệt Tháp là chức trách của ta!”

Đôi mắt của Tư Đặc n nửa khép nửa hở, A Mạt Kỳ cũng cảm thấy kinh ngạc vô cùng, tại sao khi Tư Đặc n nhắm mắt, hẳn lại có dự cảm có người nào sắp bị đen đuôi vậy?

Tư Đặc n khẽ nghiêng người nhìn Trương Bá Luân, “Nghĩa phụ mắt tích rồi phải không?”

Trương Bá Luân miệng lưỡi khô đắng, chỉ còn biết gật đầu.

“Tại sao lại mất tích?”

“Chúng ta không biết, thật sự không biết!” Lạp Tắc Nhĩ đáp: “Ngày đó chúng ta cùng nghĩa phụ đến ven bờ tam giới, đã gặp Nguyệt Thần, nghĩa phụ và Nguyệt Thần đã nói chuyện bí mật cả nửa ngày, sau đó đột nhiên đột ngột cùng nghĩa mẫu biến mất! Hơn nữa lão nhân gia người còn đưa ra giới hạn, bảo chúng ta trong vạn năm không được trở về tam giới!”

Trương Bá Luân cũng gật đầu liên hồi, vội nói: “Ngài biết đấy, nghĩa phụ muốn bỏ lại những người đi theo, không ai có thể theo kịp người!”

Đặng Khăng hổ thẹn cúi thấp đầu, “Bệ hạ, ta nhận tội, ta đã từng đi bắt con trai của Ny Khả, chính là để bức hỏi Nguyệt Thần, Nghĩa phụ rút cuộc đã nói gì với nàng ta! Ta bằng lòng chịu tất cả tội lỗi, xin ngài phán quyết!”

“Ngươi đã bắt La Tân, không sợ khi Nguyệt Thần gặp rồi sẽ gặp thời không toại đạo sao?”

“Bệ hạ, ta không lo được nhiều như vậy, với sự an nguy của tam giới, nơi hạ lạc của nghĩa phụ quan trọng hơn!”

Đúng lúc này, Mỹ Nhân Ngư Bào Uy Nhĩ chậm bước đến trước mặt Tư Đặc n, mặt phủ hàn sương, không một chút biểu cảm nào, “Tư Đặc n phải không? Trả mạng cho phụ hoàng ta!”

571. Chương 548: Sự Trở Về Của Tư Đặc N (hạ)

Nhưng thần lực tầng thứ bảy của Mỹ Nhân Ngư đã bắt đầu ngưng tụ lại.

Tư Đặc n chậm rãi khép hai tay đằng sau lưng, mỉm cười nhìn Mỹ Nhân Ngư, nhưng không đáp lời.

“Bảo vệ bệ hạ!” Đặng Khăng khẽ quát một tiếng rồi chặn trước mặt Tư Đặc n, “Bào Uy Nhĩ, ta thay bệ hạ chiến đấu với ngươi!”

“Vậy ta sẽ giết ngươi trước!” Phân Thủy Thứ của Mỹ Nhân Ngư đâm thẳng lên.

“Nữ thần tại thượng! Biểu tỳ xin đợi đã!” Sở Thiên bước nhanh chạy đến trước mặt Mỹ Nhân Ngư, kéo lấy cánh tay nàng, nói: “Cho ta chút thời gian để nói!”

Dứt lời, Sở Thiên dùng lực ấn vào đầu vai của Mỹ Nhân Ngư, đẩy nàng về sau mình, sau đó quay đầu lại, nhìn Tư Đặc n tủm tỉm cười nói: “Thần Hoàng bệ hạ, chúng ta trông rất giống nhau a!”

Tư Đặc n vẫn cười nhàn nhạt, không trả lời

“Ha ha, bệ hạ ngài...”

Sở Thiên vừa định mở lời, trong Trật Tự Thư chợt vang lên tiếng quát lớn “Tư Đặc n!!”

Là giọng nói của Bồ Lai n Đặc!

Chỉ thấy Tư Đặc n khẽ cuộn tay áo, rồi lại vung tay ra, đẩy những người bên cạnh hẳn ra, cũng trầm giọng quát: “Bồ Lai n Đặc!”

Lau vết máu trên khóe miệng, Vĩnh Hằng Thần Vương tư xa đứng dậy, cười nói: “Thực lực của ngươi đã bị thụt lùi rồi, không có Phán Quyết Dao, không có hợp thể thần thú, chỉ dựa vào cơ thể chưa hoàn toàn phục nguyên của ngươi, thực chất không thể nào giết ta!”

“Ngươi cũng bị thụt lùi rồi!” Tư Đặc n cũng cười nói: “Mất đi thân xác Thần Vương, trong cơ thể lại có hai tầng chướng ngại, ngươi cũng không có thực lực để đả thương ta như năm nào nữa rồi.”

Bồ Lai n Đặc từng bước từng bước đi tới, giọng nói lại càng thấp trầm thâm sâu, “Nếu như chúng ta không còn là chúng ta khi thời kỳ đỉnh phong, cũng coi như công bằng rồi, ha ha, đến đây!”

Nói rồi, bước chân của Vĩnh Hằng Thần Vương chợt nhanh hơn, lao đến Tư Đặc n.

Tư Đặc n nhìn chằm chằm vào Bồ Lai n Đặc đang lao đến, tay vươn ra về hướng A Mạt Kỳ, “Dao, cho ta mượn!”

A Mạt Kỳ không biết tại sao, một chút nghi ngờ cũng không có, vung tay vứt dao cho Tư Đặc n, sau đó hẳn mới chợt ý thức đến, Tư Đặc n vì sao lại nói “Mượn?” Lưỡi dao phán quyết vốn dĩ là của hắn mà!

Nộ hỏa của Mỹ Nhân Ngư đã không kìm nén nổi, dùng lực đẩy Sở Thiên ra.

Sở Thiên nhú chặt mày, cũng không nhiều lời. Trực tiếp chặn ngang hông của Mỹ Nhân Ngư giữ lại, áp sát tai nàng quát: “Để Bồ Lai n Đặc và Tư Đặc n lưỡng bại câu thương, sau đó ta kêu Mặc Phi Đặc và A Mạt Kỳ giúp ngươi báo thù! Có hiểu chưa?”

Khí thế của Mỹ Nhân Ngư ngời ngoai đôi chút, Sở Thiên thừa lúc đó nói: “Nghe ta đi, đứng một bên quan chiến trước đã!” Sở Thiên ôm Mỹ Nhân Ngư rời khỏi đài thủy tinh, đến bên cạnh cột trụ, hai tay ôm chặt eo nàng, không để nàng kích động đi báo thù.

Tư Đặc n và Bồ Lai n Đặc đã chiến đấu, như bọn họ đã nói, hai người đều không phải trạng thái đỉnh phong, nhưng cho dù như vậy, thực lực của hai người cũng tuyệt đối phải thứ mà mọi người ở đây có thể so sánh.

Vĩnh Hằng Chi Kiếm của Bồ Lai n Đặc xuất chiêu quỷ dị, cuồng bạo dữ dội như vũ bão, còn Phán Quyết Ưng Dao của Tư Đặc n đại khai đại hợp. Lấy chậm đánh nhanh, nhất thời, hai bên ai cũng không làm gì được đối phương

Mỹ Nhân Ngư trong lòng Sở Thiên đột nhiên không còn giây dựa nữa, mà lạnh lùng nói: “Phất Lạp Dịch Nặc, buông ta ra!”

Sở Thiên lắc đầu, chính sắc nói: “Hiện tại ngươi qua đó, chính là tự tìm cái chết! Lựa chọn tốt nhất là đợi họ lưỡng bại câu thương!”

Mỹ Nhân Ngư bị tức đến nổi ngực đau nhói, vốn dĩ thực lực của nàng muốn thoát khỏi tay của Sở Thiên thì dễ như trở bàn tay, nhưng trên cánh tay của Sở Thiên lại dồn thần lực, chỉ cần nàng vừa động, e rằng sẽ làm bị thương Sở Thiên.

Lại nhìn Thần Hoàng và Vĩnh Hằng Thần Vương, hai người trong thời gian ngắn ngủi đã không biết đánh được bao nhiêu chiêu rồi.

“Tư Đặc n, tại sao không gọi đám người Đặng Khẳng giúp sức? Ngươi bây giờ, đã không có phần nắm chắc sẽ đánh thắng ta nữa rồi!” Bồ Lai n Đặc xuất ra ba kiếm nhanh như thiểm điện, hơn nữa cánh tay của hắn lại biến ra làm ba. Ba kiếm phân ra đánh ba hướng, lần lượt đánh vào đầu, hông và bụng của Tư Đặc n.

Tư Đặc n không liều mạng với hắn, mà nghiêng người lách qua ba kiếm, cười nói: “Chiến đấu, không nhất định cần nhiều người, đạo lý này ngươi hiểu hơn ta mà!”

“Nhưng ngươi bây giờ quả thực cần người giúp đỡ, ha ha, vừa rồi chiêu đánh tan thần lực Vĩnh Hằng của ta, đã tiêu hao bao nhiêu sức mạnh của ngươi?”

“Rất nhiều, nhưng còn lại cũng đủ để phong ấn người lần nữa rồi!” Dao pháp vốn cực chậm của Tư Đặc n chợt biến thành nhanh, Phán Quyết Ứng Dao thon dài trong tay A Mạt Kỳ cũng đã chuyển hình thái, biến thành bộ dạng ngắn bản rộng khi nó ở trong tay Sở Thiên, và sáu viên tinh mang cũng theo đó sáng lên.

“Lục Ngự Tỏa Hồn Trận, ta đợi nó rất lâu rồi!” Bồ Lai n Đặc đập cánh PHượng Hoàng, kéo dài khoảng cách với Tư Đặc n, ngưng thần nhìn Phán Quyết Ứng Dao, trầm giọng nói: “Trò chơi kết thúc, quyết sinh tử đi!”

“Đúng vậy, trò chơi kết thúc rồi!” Tư Đặc n cũng không còn bộ dáng neho mắt cười, mà mở trừng mắt ra, tinh quang vụt hiện, uy thế của Thần Hoàng theo đó xuất hiện.

“Vĩnh Hằng!”

“Lục ngự Tỏa Hồn!”

Nhất thời quang mang lan rộng, khiến mọi người nhúc nhối không dám mở mắt ra, nhao nhác né tránh, đợi lúc quang mang tan đi, chỉ thấy Vĩnh Hằng Chi Kiếm của Bồ Lai n Đặc cắm vào hông của Tư Đặc n, còn Phán Quyết Ứng Dao của Tư Đặc n lại chêm vào đầu vai của Bồ Lai n Đặc.

Không còn nghi ngờ gì nữa, người mất chưa mù đều có thể nhìn ra, hai người bọn họ lưỡng bại câu thương, không ai có được lợi thế, nhưng Bồ Lai n Đặc lại khê thả tay cầm kiếm, nhàn nhạt nói: “Ta lại thua rồi!”

Tư Đặc n rút thanh Vĩnh Hằng Chi Kiếm ra khỏi cơ thể, vứt kiếm trước mặt Bồ Lai n Đặc, sau đó chậm rãi rút Phán Quyết Ứng Dao ra, “Người cũng lại làm ta bị thương rồi!”

Bồ Lai n Đặc thoáng cảm thấy trống trải, không để ý đến Vĩnh Hằng Chi Kiếm đang cắm trước mặt, mà hỏi: “Tại sao?”

“Tại sao cái gì?” Tư Đặc n mỉm cười nói, “tách tách”, dòng máu màu tím tí tách rơi xuống nền thủy tinh từ vết thương ở hông hắn, tạo ra những tiếng trong vắt.

“Người vẫn vậy, thích giả vờ ngu ngốc! Hừ!” Bồ Lai n Đặc bịt vết thương ở vai, cười lạnh nói: “Tại sao không dùng thần lực Phán Quyết, mà dùng LỤC NGỰ TỎA HỒN TRẬN? Nếu như người dùng thần lực Phán Quyết, cho dù không giết được ta, cũng đủ để phong ấn ta!”

“Người thật sự hóa giải được Lục Ngự Tỏa Hồn Trận của ta sao?” Tư Đặc n lại vặn hỏi lại

Hai người một hỏi một đáp, lúc này Trương Bá Luân chỉ vào Bồ Lai n Đặc quát: “Đặng Khăng đại ca, hắn đã bị trọng thương, giết hắn đi!”

Đặng Khăng thoáng do dự, lập tức lại đánh mắt ra hiệu cho Lạp Tắc Nhĩ, quát: “ĐỘNG thủ!”

Cùng lúc đó Mỹ Nhân Ngư cũng quát Sở Thiên: “buông ta ra, có thể động thủ rồi!”

Đặng Khăng, Trương Bá Luân, Lạp Tắc Nhĩ cùng lao về Bồ Lai n Đặc, còn Mỹ Nhân Ngư thì lao về Tư Đặc n.

“tất cả dừng tay lại!” Tư Đặc n quát lớn một tiếng, chỉ dùng Lưỡi đao Phán Quyết để chặn Phán Thủy Thứ của Mỹ Nhân Ngư, nhưng không hề đánh trả.

Đặng Khăng bị giọng nói của Tư Đặc n quát làm đứng khựng lại, vội vàng quay đầu nhìn Tư Đặc n, “Bệ hạ, không biết Bồ Lai n Đặc, sớm muộn hắn cũng sẽ trở thành tai họa!”

“Ài, không cần các người động thủ, hắn đã bị trúng Lục Ngự Tỏa Hồn Trận của ta rồi!” Sau khi Tư Đặc n bị trọng thương, Mỹ Nhân Ngư bức liên tiếp thối lui, nhưng vẫn không chịu đánh trả.

“Hắc hắc, đây là đâu?” Bồ Lai n Đặc chợt ngồi trên đất, cười thộn ra, “Ai da, vai của ta sao lại đau thế này? Á! Ta chảy máu rồi, ta còn có cánh nữa! Cao thủ, cứu mạng a!”

Thì ra Bồ Lai n Đặc đã bị phong ấn, hiện tại người đang không chế cơ thể là Sa Khắc!

Sở Thiên biến sắc, vội nói: “A Mạt Kỳ, cướp lấy cơ thể của Lạp Lý Bác Đức!”

A Mạt Kỳ lập tức hành động, Đặng Khăng vội đánh mắt ra hiệu cho Lạp Tắc Nhĩ, để hắn đi chặn lại, tiếp theo đó, Trương Bá Luân và Mặc Phi Đặc cùng lao lên giúp, xung quanh Sa Khắc nổ ra một trận hỗn chiến.

Đối mặt với Mỹ Nhân Ngư từng bước ép sát, Tư Đặc n không những bất lực cười khở, mà còn nói với Đặng Khăng: “Người không được động thủ giúp ta!”

“Bệ hạ!” Đặng Khăng lo lắng, dừng cự kiếm lại, xoay người đi giúp Lạp Tắc Nhĩ cướp Sa Khắc.

Sở Thiên lo lắng Mỹ Nhân Ngư sẽ gặp nguy hiểm, vội lên trước trợ chiến, nhưng sự lo lắng của hắn cơ hồ dư thừa, vì Tư Đặc n bị thương không nhẹ, lại không chịu đánh trả, nhất thời lại để cho Mỹ Nhân Ngư bức đến chạy trốn khắp nơi.

“Tại sao không đánh trả?” Mỹ Nhân Ngư trong cơn thịnh nộ, cũng bất giác thấy kỳ lạ hỏi.

Tư Đặc n chỉ lắc đầu.

“cho rằng không đánh trả là ta không biết người sao? Hừ! Mỹ Nhân Ngư nhảy cao lên, hai thanh Phân Thủy Thứ nổi lại với nhau, trở thành một thanh Song Nhận Hộ Thủ Dao, Mỹ Nhân Ngư xoay tròn Hộ Thủ Dao như gió xoáy, chém mạnh về phía Tư Đặc n.

Tư Đặc n lui về sau một bước, vạy người né khỏi Song Nhận Dao của Mỹ Nhân Ngư, phần thân hắn nghiêng người lách qua đúng lúc đối diện với Sở Thiên.

Sở Thiên sững người, từ trong vẻ mặt của Tư Đặc n hắn rõ ràng nhìn ra một cảm xúc kỳ lạ, bất lực, buồn bã, uất ức!

Thần Hoàng sao lại có vẻ mặt này?

Lại qua một lúc, Tư Đặc n bị bức đến không còn đường lui, và cơ thể hắn vì kịch chiến với Bồ Lai n Đặc mà tiêu hao thần lực cũng không tránh nổi đao của Mỹ Nhân Ngư.

Hai tiếng phụt phụt vang lên, đôi vai của Tư Đặc n lần lượt đón nhận một đao

“Ài!” Tư Đặc n thở dài nói: “Vốn còn muốn đi gặp Kiệt Khắc Tồn, xem ra lần này không có cơ hội rồi! Để hắn lại đợi mười bốn năm nữa thôi!”

Mỹ Nhân Ngư sững sốt, câu nói này của Tư Đặc n có ý gì? Cúi đầu nhìn, Tư Đặc n đang nhìn nàng cười một cách kỳ lạ, “Ta muốn nói cho người một chuyện, một chuyện có thể thay đổi vận mệnh...”

Chuyện thay đổi vận mệnh? Sở Thiên cả kinh, nhưng lập tức hiểu ra được ý của Tư Đặc n, hắn đang muốn chạy trốn! Bởi vì trên con đường Sáng Thần Chi Tâm một khi có ý đồ thay đổi vận mệnh, thời không toại đạo sẽ mở ra

Tư Đặc n hoàn toàn không phải muốn nói cho Mỹ Nhân Ngư chuyện thay đổi vận mệnh, mà là muốn thừa cơ mở thời không toại đạo để đi mất!

Nghĩ tới đây, Sở Thiên vội nói: “Biểu tỹ, thời không toại đạo sắp mở, cẩn thận!”

Quả nhiên, sau lưng Tư Đặc n truyền ra một ba động nguyên tố không gian dữ dội.

Tư Đặc n mỉm cười, tiện tay ném trả Phán Quyết Ứng Dao về phía A Mạt Kỳ, cơ thể lại nhanh chóng lao vào thời không toại đạo, “A Mạt Kỳ, sau này người chính là chủ nhân của nó rồi, ha ha, Phất Lạp Dịch Nặc, mười bốn năm sau gặp lại!”

Nói rồi, cơ thể của Tư Đặc n đã đến cửa thời không toại đạo, nửa chân đã bước vào toại đạo.

“Để mạng lại!” Mỹ Nhân Ngư đã đỏ mắt, không quản nhiều nữa, Thủy Chi Hồn, thần lực tăng thứ bảy toàn bộ nhanh chóng vận chuyển, tốc độ thoảng chốc đã tăng lên cùng cực, Song Nhận Dao trên tay bắn ra hai đao thủy tiễn, phóng về hướng Tư Đặc n.

Đáng tiếc, người của Tư Đặc n đã vào toại đạo quá nửa, thời không toại đạo bắt đầu biến nhỏ lại.

“Dù ở chân trời góc biển nào ta cũng sẽ giết người!” Mỹ Nhân Ngư không hề do dự, lại lao đến thời không toại đạo.

“Biểu tỹ!” Sở Thiên nóng vội, may mà thời gian thuận lưu của hắn nhanh hơn Mỹ Nhân Ngư một nhịp, ôm chặt lấy hai chân của nàng, “Đừng đuổi theo nữa, đó là con đường tìm kiếm Sáng Thần Chi Tâm...”

Lúc này Tư Đặc n chỉ còn lại một bàn tay bên ngoài toại đạo, chỉ thấy hấn búng tay bắn ra, một đạo hàn quang chọt phóng ra từ đầu ngón tay hấn, không nghiêng lệch đi đâu, vừa vụn bắn vào miệng của Mỹ Nhân Ngư.

572. Chương 549: Tinh Thạch Để Lại Của Tư Đặc N

Mỹ Nhân Ngư đập mạnh chân một cái, sắc mặt cực kỳ khó coi, lạnh lùng nhìn theo hướng Tư Đặc n biến mất, găm gừ nói: “Lão tặc, sớm muộn ta cũng sẽ giết ngươi!”

Tư Đặc n cứ đi như vậy, như gió thoảng mây trôi, đầu tiên là đánh bại Bồ Lai n Đặc, rồi lại bị Mỹ Nhân Ngư truy sát đến không chỗ trốn

Sở Thiên vội vàng đỡ lấy Mỹ Nhân Ngư, vội nói: “Biểu tỹ, người thế nào rồi? Trong miệng là thứ gì, mau nhổ nó ra!”

Mỹ Nhân Ngư há miệng, trong miệng rơi ra một vật, nàng dùng tay đỡ lấy, ngạc nhiên nói: “Tinh thạch! Lão tặc Tư Đặc n làm trò quỷ gì vậy!”

Có điều Mỹ Nhân Ngư dù có ngốc đến đâu cũng biết Tư Đặc n đã tha mạng cho nàng, nếu không thứ bắn vào miệng nào không phải là tinh thạch, mà là lưỡi dao sắc bén thì....

Tư Đặc n bỗng nhiên bỏ đi, đám người Đặng Khăng cũng sửng sốt ngạc nhiên, Đặng Khăng nói: “Dừng tay lại!”

Dừng lại, hấn vội vàng chạy đến bên cạnh Mỹ Nhân Ngư, nhìn viên tinh thạch đó, trên khuôn mặt thuần phác cũng hiện ra vẻ nghi ngờ và hoang mang, “Bệ hạ đây là có ý gì?!”

Tất cả mọi người đều tụ tập lại, nhìn viên tinh thạch mù mờ không hiểu được.

Tinh thạch có hình lăng trụ tam cạnh, rất giống với đầu búa bạc tám cạnh trên địa cầu, có điều nhỏ hơn rất nhiều, thử nghĩ chiếc miệng anh đào của Mỹ Nhân Ngư có thể ngậm nó trong miệng, cũng biết tinh thạch này không thể to đến đâu rồi

Cả thân đều có dị sắc, trắng, vàng, xanh, đỏ, lam, tím, đen, các màu thần lực từ thứ nhất đến thứ bảy đều hợp thành ngoại hình diêm lệ bên ngoài. Đây chính là màu sắc của thần lực tầng thứ tám.

Sở Thiên nói: “Có phải là ma pháp ảnh tượng không? Biểu tỹ người thử xem!” Sở Thiên tuy đưa ra ý kiến, nhưng bản thân hấn lại không quá tin, bởi vì trên viên đá này không có chút ma pháp ba động nào!

Mỹ Nhân Ngư theo dùng phương pháp thúc động ma pháp ảnh tượng thử mở, nhưng không có phản ứng.

Sở Thiên nheo mắt lại, cầm lấy tinh thạch nhét vào khe chiến giáp của Mỹ Nhân Ngư, nói: “Đây là Tư Đặc n để lại cho ngươi, biểu tỹ hãy giữ cho kỹ!”

Dứt lời, Sở Thiên tủm tỉm cười nhìn Đặng Khăng, nhưng lại thị ý A Mạt Kỳ và Mặc Phỉ Đặc lưu ý Sa Khắc, cười nói: “Đặng Khăng đại ca, chuyện đến lúc này, người có dự tính gì? Ha Ha, Bồ Lai n Đặc đã bị Thần Hoàng bệ hạ phong ấn, tên kia hiện tại là thị vệ thống lĩnh Sa Khắc của ta!”

Ý của câu nói này là: Người dám động vào hấn, lão tử sẽ liều mạng với người, lão tử cứ bao che như thế người làm gì được? Sáu cường giả ở đây, ba người là đứng bên Sở Thiên, hơn nữa Sở Thiên hiện giờ tuy là người yếu nhất, nhưng khả năng làm rối loạn thế cục vẫn có tác dụng, tình thế này vô cùng bất lợi với Đặng Khăng!

Đặng Khăng nói: “Long Thần miện hạ, Bồ Lai n Đặc chỉ là tạm thời bị phong ấn, Tư Đặc n bệ hạ vừa rồi không toàn lực xuất thủ, Vinh Hằng sớm muộn cũng sẽ tỉnh lại lần nữa, ngài còn muốn cứu hấn sao? Lẽ nào ngài lại không lo lắng cho tam giới ư?”

“Ai da!” Sở Thiên huých vào vai Mỹ Nhân Ngư, âm dương quái khí cười nói: “Biểu tỹ, vừa rồi có người đã nói một câu, ý là gì nhỉ? Đúng rồi, là nơi hạ lạc của nghĩa phụ còn quan trọng hơn sự an nguy của tam giới, đúng không? Hừ!”

Không còn nghi ngờ, Sở Thiên đang chăm biếm Đặng Khăng tâm khẩu bất nhất! Câu nói này khiến Đặng Khăng mặt đỏ tía tai, hắn không có bộ mặt dày như Trương Bá Luân, cả đời Đại Địa Phụ Thần thật sự chưa từng có người nào quở trách như vậy.

Sở Thiên chỉ vào ven viền Trật Tự Thư, vừa đi vừa nói: “Đặng Khăng miện hạ xuống đây với ta nhìn thử xem!”

Đặng Khăng bước tới ven miềm. Nhìn qua vòng sáng trắng lơ mờ, theo hướng chỉ của Sở Thiên nhìn thấy Phượng Hoàng Thần Bác Đức, Sở Thiên nói: “Người đã nhìn thấy rồi đấy, đây là Phượng Hoàng Chủ Thần.” Lại chỉ vào Sa Khắc đang ngu ngơ khóc, “Còn đây là phụ hoàng của nàng ta!”

Lại chỉ vào A Mạt Kỳ. “Nhà ta có liên hôn với gia tộc Phượng Hoàng, Bác Đức miện hạ và A Mạt Kỳ sắp đính hôn! Còn mối quan hệ này, ta tuyệt đối không thể ngồi nhìn Sa Khắc bị các người đưa đi!”

Sở Thiên bước tới trước mặt Sa Khắc, chặn ngang người hắn, “một câu nói, người muốn chiến đấu, ta sẽ phụng bồi!”

“Hừ! Vậy thì theo ý người” Lạp Tắc Nhĩ dùng dùng nổi giận, chiến chùy khổng lồ đã đập xuống đài thủy tinh, Phong tượng cũng được giờ lên.

Sở Thiên tiếp theo đó lại nói: “Thực không dám giấu, tất cả người nhà của ta đã ở chỗ Kiệt Khắc Tồn miện hạ ở Huyết Luyện Ngục, còn A Mạt Kỳ lúc nào cũng có thể mở không gian đưa ta đến Huyết Luyện Ngục, vì vậy Phát Lạp Dịch Nặc ta không sợ tam giới hủy diệt! Ta nghĩ chư vị cũng không sợ chứ? Ha ha, nếu đã như vậy, ta gọi bác đức đưa La Tân trong giới chỉ đến Tiếp Nguyệt Tháp, để hắn đi đoàn tụ với Nguyệt Thần, thế nào?”

Sở Thiên đang đánh liều với Đặng Khăng, thứ hắn liều chính là Đại Địa Phụ Thần còn có chút bận tâm đến tam giới, không dám ngọc đá cùng tan.

Đặng Khăng kéo giật Lạp Tắc Nhĩ lại, nói: “được, cơ thể Lạp Lý Bác Đức người có thể mang đi, có điều...”

“không có gì mà có điều, ta nói mang đi là mang đi!” Nói rồi, Sở Thiên lại cười nhìn Mỹ Nhân Ngư, “Biểu tỳ người nói phải không?”

Vừa dấm lại vừa xoa, trước nay vẫn là thủ đoạn mà Sở Thiên ưa dùng nhất, vừa rồi đã cứng rắn nói như vậy, Sở Thiên cũng nên mềm mỏng rồi, “Đúng rồi, biểu tỳ, năm đó khi người đồ sát chúng thần ở Biển Cấm, có tiêu diệt linh hồn không?”

Những lời này của Sở Thiên trước khi đến đã bàn bạc kỹ, Mỹ Nhân Ngư trả lời theo những gì Sở Thiên đã dự: “Đương nhiên là không có, ta không có tinh thông sức mạnh linh hồn, cường giả linh hồn dưới ta cũng không có nhiều, người duy nhất mạnh một chút là A Tư Nặc còn ngủ trước giờ lâm trận!”

Nhắc tới người con gái đã chết trận, Đặng Khăng bất giác biến sắc mặt.

Sở Thiên nhìn Đặng Khăng cười, nói: “Cũng phải a, nếu như ngay cả linh hồn biểu tỳ cũng giết được, thì Huyết Luyện Ngục hiện tại cũng không có nhiều thần tộc mới như vậy, ha ha!”

Sở Thiên dùng Long Thần Quyền Trượng chỉ vào Trương Bá Luân, “Linh Hồn Tổ Hồn chắc vẫn ở trên người người chứ? Dựa vào nó, người có thể tìm được linh hồn của Đại Địa Nữ Thần trong nghìn vạn thần tộc ở Huyết Luyện Ngục? Hừm, cùng sự giúp đỡ của gia tộc Bì Bồng và An Cát Lệ Na, nếu như cần thiết, Phượng Hoàng Thần và A Tư Nặc cũng có thể giúp người!”

Đặng Khăng khê động tâm, rồi lại thở dài, “Ta đã sai Thái Thần tìm qua rồi, không biết nơi hạ lạc!”

“tìm lại lần nữa xem!” Sở Thiên dùng quyền trượng gõ vào lưng, bộ dạng uể oải. “Tìm thấy rồi, việc ta tạo cho nàng ta một cơ thể mới rất dễ! hạ vị thần, cao vị thần, thượng vị thần, tùy các người chọn!”

Lại là một câu ngân khiêu không, Sở Thiên hoàn toàn không bỏ ra bất cứ giá nào nhưng đối với Đặng Khăng mà nói, có hy vọng vẫn tốt hơn là không có.

Để Thần Giới Cự Kiếm sau lưng, Đặng Khăng hai tay giơ cao, “Lấy danh nghĩa của Trật Tự Giả tam giới, xin trở về đi!” Ánh sáng trắng trên Trật Tự Thư thấp thoáng biến mất, “Phát Lạp Dịch Nặc, cơ thể của

Lập Lý Bác Đức người mang đi đi, lúc nào người phá giải được tinh thạch của Tư Đặc n bệ hạ để lại, nói với ta tin tức trong đó là được rồi”

Sở Thiên mỉm cười, cúi người xuống, đỡ lấy Sa Khắc, an ủi nói: “Sa Khắc tiên sinh, đừng khóc nữa, trong nhà còn rất nhiều rất nhiều đũa Trư La Thú đợi ngài về hưởng thụ đấy!”

“Uhm, đúng!” Sa Khắc hai mắt sáng trưng, cũng không lo cho thương thế trên người, mừng rỡ nói: “Khóc mệt rồi, ta không có sức ăn thịt nữa rồi!”

Đặng Khăng xoay người đi, để lại một câu nói, “Ngày mai Trương Bá Luân sẽ đi Huyết Luyện Ngục, Long Thần miện hạ, ta hi vọng ngài giữ lời hứa!”

“không thành vấn đề! Ta lấy danh nghĩa của nữ thần để thề!” Sở Thiên vẫy tay, tiễn Đặng Khăng đi, lúc này Trật Tự Thư cũng biến mất.

Đi đến bãi biển, Sở Thiên đẩy Sa Khắc đến trước mặt Bác Đức, căn dặn vài câu, lại nhìn sắc mặt của Mỹ Nhân Ngư có chút cô đơn

“Biểu tỳ, người yên tâm, Tư Đặc n không phải nói rồi sao? Mười bốn năm sau hắn sẽ trở về, lúc đó người có cơ hội báo thù rồi!” Sở Thiên an ủi hỏi.

“Mười bốn năm....Ài!” Mỹ Nhân Ngư buồn bã như mất đi thứ gì đó, “không biết mười bốn năm sau, ta có phải là đối thủ của Tư Đặc n không!”

“Hắc! một người không đánh lại hắn, cùng lắm thì chúng ta quần áo, xem bộ dạng của Tư Đặc n hắn sớm đã mất đi uy phong của năm nào rồi, mười bốn năm sau, A Mạt Kỳ, Mặc Phi Đặc có lẽ đã thành Thần Vương rồi, Anh Cách Lạp Mỗ chỉ ít cũng là Chủ Thần, ta không tin dựa vào bằng ấy thực lực lại không giết được Tư Đặc n!”

Mỹ Nhân Ngư mỉm cười, “Đừng quản Tư Đặc n nữa, gần đây sự vụ của Hải tộc quá nhiều, ta về trước đây!”

Dứt lời, Mỹ Nhân Ngư giơ Phân Thủy Thứ trong tay hướng về Tây Hải, dùng lực vạch một đường, một đạo quang mang màu tím xuất hiện trên mặt biển.

“Bệ hạ!” Tây Hải Hải Tộc đưa Mỹ Nhân Ngư đến tòa bộ hiện lên mặt nước, có đến trên vạn người, hàng ngũ chỉnh tề, uy thế khiếp người.

Phụt! trong quân đội Hải tộc đột nhiên có một sĩ binh chìm vào trong nước, Mỹ Nhân Ngư cau mày, nàng trước nay thống lĩnh quân đội cực kỳ nghiêm khắc, ngã quỵ trước mặt mọi người, chuyện tổn hại đến quân uy tuyệt đối không thể tha thứ.

“Đứng lên!” Mỹ Nhân Ngư quát.

Người binh sĩ kia đứng lên dưới sự diu đỡ của đồng bào, run rẩy nhìn Mỹ Nhân Ngư đã chậm rãi bước tới, “Bệ hạ, ta...” Nhân thần của Bào Uy Nhi nghiêm khắc khiến hắn không nói ra lời

Tây Hải Vương vội vàng đến bên cạnh Mỹ Nhân Ngư, giải thích: “Bệ hạ, điều này không nên trách hắn, là “trở chú tăng thứ nhất” gần đây ở Tây Hải chúng ta đột nhiên mạnh lên, không những thường dân, mà ngay cả tướng sĩ có thần lực trong quân đội cũng rất nhiều người bị trở chú.”

Mỹ Nhân Ngư hừ một tiếng, “Để hắn về đội đi!”

Sở Thiên nghe vậy thấy kỳ lạ, Mỹ Nhân Ngư sao lại có bộ dạng bất lực như vậy? Bước lên trước, Sở Thiên hỏi: “Trở chú tăng thứ nhất là gì?”

“Hả? Phất Lạp Dịch Nặc, người không biết sao?” Bác Đức sau khi trấn an Sa Khắc bước tới, “Hỗ thẹn cho người là Long Thần! Bỏ đi, ta nói người biết, đây là một pháp tắc Sáng Thế mà Sáng Thế Thần đặt ra vì hạn chế số lượng của Hải Tộc! Đây, người qua đây! Biến về bản thể!”

Bác Đức vẫy tay với người binh sĩ vừa ngã kia, để hắn biến thành một con cá lớn bơi đến vùng nước cạn bên bờ biển.

“nhìn thấy không, hải tộc chúng phải trở chú, trên cơ thể sẽ xuất hiện những nốt ban có màu sắc tương tự với thần lực tăng thứ nhất!”

Sở Thiên lấy bao tay da chuyên dùng ra, đeo lên tay, lật giở xem con cá, “Nữ thần tại thượng, Tây Tận Hải Vương, Tây Hải gần đây có biến đổi lớn gì không?”

“biến đổi?” Tây Hải Vương ngậy người nói: “miện hạ là chỉ về mặt nào?”

“Ta nói là nhiệt độ nước, hay vị nước biển, đại loại vậy!” Sở Thiên neho mắt lại, tỉ mỉ kiểm tra con cá, cái gì mà trở chú thần lực màu trắng tầng thứ nhất, trong mắt Sở Thiên chính là một chứng bệnh thường thấy ở loài cá! “Đừng nói với ta không có biến đổi, nếu như lượng lớn Hải tộc cùng lúc xuất hiện tình trạng này, Tây Hải của ngươi, chắc chắn có vấn đề rồi!”

573. Chương 550: Luộc Cá

Mỹ Nhân Ngư vừa vào nước, đôi chân đã biến thành đuôi cá, “Phất Lạp Định Nặc, ngươi phát hiện ra gì rồi?”

“vẫn chưa thể xác định, phải đợi tin của Tây Hải Hải Vương mới có thể xác nhận!” Sở Thiên lật thân con cá bệnh, mặt bên này cũng xuất hiện những triệu chứng tương tự, đều là lác đác những nốt ban màu trắng.

Vừa nghiêng phần cơ thể để kiểm tra, vừa hỏi: “Biểu tỹ, cái gọi là “trở chú tầng thứ nhất”, thường xảy ra không?”

“Thường xảy ra, bắt đầu từ ngày có Hải tộc, năm nào cũng có một lần trở chú xuất hiện, có điều trở chú trở nên mạnh như vậy giống hiện giờ, chỉ xảy ra vài lần trong lịch sử Hải tộc, nhưng cũng đều là chuyện của nhiều năm trước rồi.”

Sở Thiên gật đầu, lật mở mang cá, quét mắt nhìn vào trong, rồi căn dặn con cá mắc bệnh: “Ta cần lấy một ít vảy của ngươi, ngươi chịu khó một chút!”

“Long Thần miện hạ xin ra tay đi, chiến sĩ Hải tộc không sợ chết!”

Sở Thiên vụt tắt nụ cười, “ha ha, có ta ở đây, nếu còn để ngươi chết, há chẳng phải đập đi tám biển hiệu thuật Thượng Cổ Tế Tự của ta sao? Yên tâm đi, chỉ là lấy mấy cái vảy mà thôi.”

Bản thể của chiến sĩ cá này rất lớn, tuy rằng hình dạng của cá chép, nhưng cơ thể lại lớn ngang cỡi cá mập ở địa cầu, cho dù là chiếc vảy nhỏ nhất cũng tương đương với lòng bàn tay của Sở Thiên, Sở Thiên một tay ấn vào da cá. Tay kia dùng lực giật một chiếc vảy sau mang cá, “Chịu đau một chút nhé!”

Phụt!

Chiếc vảy đó bị Sở Thiên dứt ra, hướng về ánh trăng nhìn, không có điều gì dị thường, Sở Thiên ném chiếc vảy qua một bên, tháo bao tay ra, dùng tay sờ vào vùng da vừa dứt chiếc vảy ra, quả nhiên, trên niêm mạc biểu bì xuất hiện cảm giác co dãn sần sệt đặc trưng của bệnh điểm trắng.

Lần này cái Sở Thiên dứt xuống là vảy cá sau mang, hấn lại dứt một miếng ở phía đuôi cá, niêm mạc ở đó càng co dãn.

Nhìn lại khắp các nốt ban trắng trải khắp người con cá bệnh, Sở Thiên cơ hồ có thể xác định, đây chính là bệnh điểm trắng thường thấy nhất ở loài cá, có điều vì bảo đảm, Sở Thiên vẫn hỏi: “Gần đây hô hấp của ngươi, uhm, cũng chính là khí tức có phải không thông suốt không? Hơn nữa đuôi rất khó chịu? Ngoài ra các nốt trắng trên người ngươi lúc đầu là hai nốt. xuất hiện ở gần mang và đuôi, sau đó mới bắt đầu dần dần nhiều hơn.”

“Đúng vậy, Long Thần miện hạ người nói đúng hết, ngài có thể giải trừ trở chú của ta sao?”

Lão bà tại thượng, Sở Thiên thầm cười trong lòng, đây nào phải trở chú gì. Chỉ là chứng bệnh thường gặp mà thôi, có điều trình độ y học trên đại lục Huyền Thú quá kém, xem chứng bệnh phổ thông này là trở chú!

Cái gọi là trở chú trở nên mạnh hơn, chẳng qua là tập thể phát bệnh mà thôi.

“Phất Lạp Định Nặc, ngươi có thể pháp giải pháp tắc Sáng Thần sao?” Mỹ Nhân Ngư cũng hỏi.

Sở Thiên nhún vai, “Ta không phải một lần phá vỡ pháp tắc Sáng Thần rồi, loại trớ chú này muốn phá giải thực quá đơn giản, đơn giản đến nhạt nhẽo!”

Điều này không phải Sở Thiên khoắc lác, mà bởi vì chứng bệnh điểm trắng này, quả thực là căn bệnh dễ trị nhất trong các bệnh của loài cá, thậm chí không cần dùng thuốc

Lúc này Tây Hải Vương đi hỏi thuộc hạ cũng trở về, chấp tay nói: “Long Thần miện hạ, ta đã hỏi các quản lý hải vực, gần đây...”

Sở Thiên không đợi hắn nói hết lời, đã tiếp lời nói: “Nhiệt độ nước gần đây ở Tây Hải biến đổi rất lớn, hơn nữa lúc nóng lúc lạnh, không có quy luật gì?”

Tây Hải Vương sửng sốt, gật đầu một cách kinh ngạc. Sở Thiên không hề nói sai.

Sở Thiên thâm nghĩ, nhiệt độ nước biển thay đổi nhiều lần không theo quy luật, trong thời gian ngắn trên thân cá sẽ xuất hiện những nốt trắng, hơi thở khó khăn, phần đuôi... Đã có thể chẩn đoán chính xác rồi, chính là bệnh điểm trắng.

Đã biết chứng bệnh, cách chữa trị cũng đã hình thành trong đầu Sở Thiên, nhưng hắn lại lật tìm giới chỉ của mình, nhìn khắp lượt, lại không tìm thấy dụng cụ chữa trị.

“Chuyện này khó rồi!” Sở Thiên cau mày khó xử, đột nhiên hắn nghe thấy tiếng hoan hô của Sa Khắc, “hắc hắc, có thể ăn rồi!”

Nhìn theo tiếng nói, thì ra Sa Khắc trốn ở phía sau một nham thạch để tránh gió, đang dùng một chiếc nồi lớn để luộc thức ăn. Nói với tới, tiên sinh Sa Khắc của chúng ta học gì cũng không biết, nhưng với nghề đầu bếp thì nói một biết mười, trình độ bây giờ của người ta cũng có thể so sánh với đại trù sư ở đế đô rồi.

Chạy đến bên cạnh Sa Khắc, Sở Thiên vỗ vào vai hắn, đợi hắn xoay đầu lại bèn cười nói: “Sa Khắc, đồ nấu ăn của người lấy từ đâu vậy?”

Sa Khắc nắm vào chiếc dây trên cổ mình, nói: “Ở đây, ta không biết nó từ đâu đến!”

Sở Thiên vừa nhìn, đây là không gian hạng liên mà lúc trước thiết kế chuyên dùng cho Sa Khắc, không ngờ trải qua nhiều chuyện như vậy, Bồ Lai n Đặc lại không ném nó đi, ngược lại còn đeo trên cổ.

St dùng quyền trượng gõ vào nồi của Sa Khắc, “Có cái nào lớn hơn không?”

“có a!”

Bình! Sa Khắc ném ra một chiếc nồi khổng lồ, là nồi mà Bồ Lôi Trạch chuyên dùng để luộc Trư La Thú biến dị.

“được rồi, cho ta mượn dùng trước một lát!” Sở Thiên ôm lấy nồi trở về bờ nước cạn, đựng đầy nước vào nồi, sau đó ném lên mặt biển, chỉ vào, rồi nói với người bệnh: “Vào trong!”

Người bệnh như con cá mập nhảy vào trong nồi, Sở Thiên móc tay với Bác Đức, cười nói: “miện hạ, qua đây giúp một tay, đốt lửa thiêu nồi.”

“ngươi muốn làm gì?” Bác Đức nghi ngờ bước tới, Bào Uy Nhĩ cũng rất thắc mắc, đưa con cá vào trong nồi rồi đốt lửa, đây là cách phá giải trớ chú hay là.... Muốn luộc cá ăn?

Xuất phát từ lòng tin tưởng với Sở Thiên, Bác Đức bắn ra một ngọn lửa vào chiếc nồi lớn.

Sở Thiên thò một tay vào trong nồi, thử xem nhiệt độ của nước, chỉ điểm nói: “To lửa một chút, tốt, duy trì mức độ này, đừng nóng quá, nếu không hôm nay chúng ta có thịt cá ăn thật đấy!”

Miệng thì nói đùa, tay kia Sở Thiên cũng không nhàn rỗi gì, mà thúc động thời gian thuận lưu.

Thời gian nhanh chóng trôi đi, một lát sau, con cá trong nồi đã vui sướng reo lên, “Đa tạ Long Thần miện hạ, cơ thể ta đã khôi hoàn toàn rồi!”

Sở Thiên không thèm nhìn, trong lòng đã vững tin đám điểm trắng kia chắc chắn đã biến mất rồi. “Biểu tỹ, sau này nếu lại xuất hiện tình trạng này, tất cả đưa vào trong nồi luộc lên, chú ý hạ nhiệt độ nước, đừng luộc chín cá là được rồi!”

“Chỉ đơn giản như vậy sao?” tuy đã nhiều lần được nhìn “thuật Thượng Cổ Tế Tự” của Sở Thiên, Mỹ Nhân Ngư vẫn có chút không dám tin, nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, các ban trắng trên người dường như cá đó đích thực đã biến mất, cơ thể có chút dị dạng nào.

“Chỉ đơn giản vậy thôi, ha ha!” Sở Thiên mỉm cười, nhưng lại nheo mắt lại, hắn đang nghĩ, bệnh điểm trắng là dễ trị nhất, tăng cao nhiệt độ nước là được, nếu như có thể cho thêm được phẩm có tính chua thì càng tốt, không có cũng không có gì. Có điều chứng bệnh này vô cùng hiếm thấy trên cá biển, bởi vì nguyên nhân của căn bệnh này là những vi sinh vật hay kí sinh trùng nào đó. Những thứ này rất khó sinh trưởng ở trong nước biển! Nhưng trong lịch sử Hải tộc không những đã xuất hiện mấy lần phát bệnh quy mô lớn, hơn nữa lần này cơ hồ còn nghiêm trọng hơn, điều này chứng tỏ điều gì đây?

Sở Thiên vẫy tay gọi Tây Hải Vương, hỏi: “Lúc trước khi xuất hiện “trở chú tầng thứ nhất” này, tộc nhận bị “trở chú” có phải ở trong nước không? Hay là ở trong vùng nước ngọt?”

“Chuyện này...” Tây Hải Vương thoáng chần chờ không trả lời được.

Mỹ Nhân Ngư trách cứ nói: “Lấy quyền tông ra tra!”

Có A Mạt Kỳ giúp đỡ, rất nhanh quyền tông của Tây Hải đã đến tay Sở Thiên, lần giở những lần phát bệnh quy mô lớn ra, Sở Thiên phát hiện ra chỗ kỳ lạ, những bệnh nhân phát bệnh của hải tộc lúc trước, phần lớn đều là vùng nước ngọt, trong lịch sử chưa từng xuất hiện như lần này, trong vùng nước mặn lại xuất hiện tình trạng tộc nhân phát bệnh.

Lẽ nào...

Sở Thiên trong lòng khẽ rung động, dùng tay chấm vào nước biển rồi đưa lên đầu lưỡi, nghiêm mặt nói: “Biểu tỹ, người ném thử nước biển xem.”

Mỹ Nhân Ngư cũng khẽ chấm nước biển vào lưỡi, “Hơi nhạt, có điều không đến nỗi nghiêm trọng lắm”

Sở Thiên nói với binh sĩ đã hồi phục: “Hải vực mà người thường hoạt động, có phải nước biển cũng nhạt hơn không?”

Ngư vô sĩ đó gật đầu, “Hồi bẩm Long Thần, hải vực ta đóng giữ không những nước biển nhạt đi, hơn nữa còn nhạt hơn trước rất nhiều.”

“Tây Hải Vương, tại sao không trình báo cho ta biết?” Mỹ Nhân Ngư quát hỏi.

“Bệ hạ, nước biển tuy đã nhạt đi, nhưng tộc nhân lại không bị quá nhiều ảnh hưởng, còn bệ hạ người lại bận bịu cho việc quyết đấu, vì vậy ta đành phải nén việc này lại.”

“Chuyện lớn như vậy mà người dám nén lại? Hừ!”

“được rồi, biểu tỹ!” Sở Thiên xua tay với Mỹ Nhân Ngư, chính sắc nói: “Nhiệt độ nước biển, nồng độ muối cũng thay đổi! Nếu như ta không đoán nhầm, lần này hải tộc bị “trở chú” đều là thuộc khu vực nước biển bị nhạt đi! Theo ta biết, nếu như trong biển xuất hiện thay đổi lớn như vậy, chắc chắn đáy biển hay là khí hậu toàn đại lục có sự biến động dữ dội, hiện nay đại lục lại sóng yên bể lặng, ta đề nghị người thử kiểm tra đáy biển.”

“Đáy biển... Tây Hải Vương, truyền mệnh lệnh của ta!” Mỹ Nhân Ngư khoát tay ném cho Tây Hải Vương một lệnh bài, “Lệnh kiểm tra toàn bộ đáy biển của thất hải, bắt đầu từ hôm nay, tất cả chuyện lớn nhỏ của Hải tộc tất cả đều phải báo về Biển Cầm vương cung!”

Tiếp đó chính là chuyện nội bộ của Hải tộc, Sở Thiên không tiện nhúng tay, hắn thu dọn dụng cụ chữa trị của mình, nói: “Biểu tỹ, ta đi Huyết Luyện Ngục trước, nhóm Sát Lâm Na và Chu Lệ Á đang ở đó, ngoài ra, ta cũng đang muốn hỏi Kiệt Khắc Tồn, xem hắn có thể phá giải tinh thạch của Tư Đặc n để lại hay không?”

Sau khi cáo từ, A Mạt Kỳ hộ tống Sở Thiên đi Huyết Luyện Ngục, còn Bác Đức đưa Sa Khắc về Bồ Lô Trạch.

Hai con gấu trúc vẫn trong bộ dạng thường ngày, ngồi chồm trên khảm cửa, ăn một miếng trúc rồi uống một ngụm rượu, ngày tháng trôi qua rất dễ chịu.

Xoẹt! trước mắt họ mở ra một không gian thông đạo, Sở Thiên vụt xuất hiện, khiến hai con gấu trúc giật bắn mình, “Phát Lạp Định Nặc? Sao ngươi lại trở về nhanh vậy? Lẽ nào lão đại không tìm người gây phiền phức?”

Sở Thiên vẫn theo thói quen, dùng Long Thần Quyền Trượng gõ vào đầu con gấu trúc, “Ha! Nghe ý của câu này, hình như các ngươi đã biết Tư Đặc n trở về?”

“hắc hắc, chúng ta và lão đại là quan hệ bạn sinh mà! Bí mật mà chúng ta biết chắc chắn nhiều hơn ngươi, đừng phí lời nữa, quyết đấu kết thúc rồi? Lão đại chưa trở về sao?”

“Về rồi! Có điều lại đi rồi!” Kể sơ lược lại chuyện của Tư Đặc n, Sở Thiên đưa viên tinh thạch đó ném cho Kiệt Khắc Tồn, “Đây là của Tư Đặc n để lại, các ngươi có biết điều gì không?”

“Đương nhiên là biết rồi, ma pháp ảnh tượng mà!”

“không thể nào là ma pháp ảnh tượng, ta đã thử qua rồi, không mở ra được!”

Phán Quyết Thần Thú dùng vuốt dụi mắt, bày ra bộ mặt quý: “Thứ lão đại để lại, có thể dùng phương pháp bình thường để mở không? Nói cho ngươi biết, viên tinh thạch này là cố ý dùng thần lực tăng thứ tám tạo ra qua lỗ hồng xuyên qua thời không toại đạo!”

574. Chương 551: Tâm Tư Của Tư Đặc N

“Hai vị, bây giờ có thể ở nó ra được rồi chứ?” Sở Thiên vẫn luôn tỏ ra là người biết hưởng thụ, lấy một ghế nằm chuyên dụng từ trong nhẫn ra, thoải mái nằm xuống, “Mở ra đi để mọi người cùng xem.”

Một tên Hùng Miêu đưa ra phiến tinh thạch đặt trên vách Tiếp Nguyệt Tháp, ở cạnh Sở Thiên, rồi cười nói: “Huynh đệ, lần này đến lượt ngươi.”

“Đau quá!” một tên Hùng Miêu khác, vẽ mặt đau đớn, đưa móng vuốt vào trong miệng, dùng sức cắn mạnh, sau đó nhắm mắt cho những giọt máu trên móng vuốt nhỏ xuống phiến tinh thạch.

Tên Hùng Miêu nằm cạnh Sở Thiên giải thích: “Thấy chưa, những đồ vật của Lão đại thì phải dùng Thí Thần linh hoàng huyết mới mở ra được.”

“Các ngươi cùng một dòng máu với Tư Đặc n ư?” Sở Thiên vô cùng sửng sốt “Lạ thật, tại sao cùng là bán sinh thần sủng, nhưng máu của ta và A Mạt Kỳ lại không giống nhau!”

Hai tên gấu trúc không trả lời, cười gian trá, đương nhiên là không giống được, nhưng máu của các ngươi cũng có thể giống nhau, nhưng muốn như vậy ngươi phải lĩnh hội được tâm của thần linh.

Thần Hoàng huyết vừa nhỏ xuống tinh thạch, phiến đá hình bát lạng ấy liền thay đổi hình dạng thành một quả cầu tròn sau đó phát ra một hào quang lớn, tạo thành một màn hình.

Trên màn hình rõ ràng là hình ảnh của Tư Đặc n, nhưng lại không uy nghi lẫm liệt như trong sách, chỉ thấy mang một túi áo trắng trên vai, trường bào cũng cuộn ở bên hông, ngồi trên một ghế nằm bằng trúc, vẻ mặt vô cùng lười biếng.

Lại nhìn nơi mà Tư Đặc n đang ngồi, ngoài một khoảng không ra, không còn gì khác nữa, Phán Quyết Thần Hoàng và cái ghế của hắn mơ hồ ẩn hiện trong không trung.

“Hắc! Tên Hùng miêu ngu ngốc kia, gần đây thế nào rồi? Chắc là lại mập lên nữa phải không?” Tư Đặc n vừa mở lời, liền khiến cho hai tên Hùng Miêu xấu hổ cúi đầu xuống. Bởi vì Sở Thiên đang đứng đó, mà Lão đại lại gọi biệt danh “Hùng Miêu ngu ngốc” ra.

“Ta đã bảo các ngươi nên giảm béo đi, còn mập thêm như vậy nữa, không khéo cha mẹ các ngươi sẽ tìm ta tính sổ mất, lại trách ta để các ngươi thừa dinh dưỡng! Để ta đoán thử xem.... Bây giờ chắc các ngươi đã bị tai lại rồi phải không? Ha ha, nhưng ta vẫn phải nói, các ngươi...”

QUả nhiên, cả hai tên Hùng Miêu đều đã đau khổ bị tai lại rồi. Sở Thiên cười thầm, đáng lẽ màn hình này phải đưa cho Phán Quyết thần thú, nhưng xảy ra sự cố ngoài ý muốn, Tư Đặc n bắt buộc phải giao nó cho Mỹ Nhân Ngư.

“cứu mạng a! hắc, Long Thần thân mến, ngài cũng nên bịt tai lại đi. Theo kinh nghiệm của chúng ta, Lão đại sẽ còn nói lung tung khá lâu đấy!”

Sở Thiên không hề có ý định bịt tai lại, nhìn lên màn hình cười tủm tỉm, chăm chú xe m1 người có vẻ ngoài hoàn toàn giống mình đang thao thao bất tuyệt, đây cũng là một việc khá thú vị.

Quả thật Tư Đặc n nói lung tung khá lâu, nhưng không hoàn toàn vô dụng, ít nhất Sở Thiên cũng từ đó mà biết được rất nhiều thông tin, ví dụ như, Tư Đặc n sớm đã biết Khố Khoa Kỳ muốn phản bội hắn!

Bỗng nhiên, Tư Đặc n dừng lại, thần sắc nghiêm chỉnh. Từ trên ghế nằm đứng hẳn dậy, chỉ nghe hắn chậm rãi nói, “Kiệt Khắc Tồn, bây giờ ngươi nên đi gặp Phất Lạp Dịch Nặc rồi, bất luận thế nào, ngươi cũng phải thông báo cho hắn một việc, nếu không gặp được hắn, dù phải dùng đến mật đạo ta để lại cho các ngươi, rồi khỏi tam giới cũng phải thông báo cho hắn.

“Chúng ta đã rõ!” hai tên Hùng Miêu dứt khoát đứng lên, vẻ mặt nghiêm trọng, bọn họ đều biết, nếu hai tên Hùng Miêu này dùng mật đạo đi rồi, thì một Tiếp Nguyệt Tháp không người canh giữ sẽ sụp đổ, cũng có nghĩa là, điều mà Tư Đặc n muốn nói tiếp, cho dù là không màng tới sự hủy diệt của tam giới, cũng cần phải truyền tới tai Sở Thiên.

Sở Thiên cũng tập trung lắng nghe.

“Kiệt Khắc Tồn, ta thất bại rồi...” Tư Đặc n chậm rãi nói “trong cuộc tranh giành Sáng Thần Chi Tâm này, ta đã thất bại rồi, không ngờ Khố Khoa Kỳ lại nhanh hơn ta một bước, giờ hắn đã tiếp cận được Sáng Thần Chi Tâm rồi!”

Nữ thần tại thượng! Sở Thiên nhắm mắt, Khố Khoa Kỳ tiếp cận Sáng Thần Chi Tâm, cũng có nghĩa là, sinh mạng của Tiểu Bạch cugx đang bị uy hiếp. Cái gọi là thần vương bất diệt trước mặt Sáng Thần Chi Tâm nào có tác dụng gì!

“Ta không biết Khố Khoa Kỳ dùng cách nào, hắn thậm chí còn chưa lĩnh hội được Thần Chi Tâm, chỉ dựa vào sức mạnh của đỉnh phong Chủ Thần mà tìm ra tung tích của Sáng Thần Chi Tâm, vì vậy...” Tư Đặc n nói tiếp: “một khi Khố Khoa Kỳ thực sự có được Sáng Thần Chi Tâm, phá vỡ đường hầm thời không trở về, hắn nhất định sẽ nhốt Phất Lạp Dịch Nặc, ít nhất cũng phải mười bốn năm, cho đến lúc ta quay lại lần nữa”

Giọng nói của Tư Đặc n nhỏ dần, màn hình cũng đã tắt.

Hai tên Hùng Miêu không còn vẻ cười cợt nữa, “Phất Lạp Dịch Nặc, ngươi đã nghe rồi chứ, Khố Khoa Kỳ...”

“tức thật, đầu óc Tư Đặc n có vấn đề rồi!” Sở Thiên bác giác quát lớn, “Hắn nghĩ gì vậy, đã biết rõ ràng Khố Khoa Kỳ muốn phản bội, sao không giết hắn ta đi, nếu sớm giết Khố Khoa Kỳ thì sẽ không xảy ra chuyện hôm nay rồi!”

“mời ngồi, mời ngồi! hừ, việc này không thể trách Lão Đại được, chẳng phải mỗi người đều có quyền chọn niềm tin của mình sao?”

Khố Khoa Kỳ chợt nói, câu nói này quả thật không giống với hình tượng con sâu rọu của hắn ta chút nào.

“Tâm niệm của Tư Đặc n là gì? Có phải là rõ ràng biết có kẻ muốn phản bội, lại không ra tay?” Sở Thiên quả thật “khâm phục” Thần Hoàng đến tột đỉnh.

Hai tên Kiệt Khắc Tồn nhìn nhau, sau đó một người nói: “trước khi được tiến cử làm Thần Hoàng, Lão đại cũng đã từng làm thần vương, ngươi biết lão đại dựa vào đâu mà được tiến cử làm thần vương không?”

Sở Thiên nhún vai, “Ta làm sao biết được? là nhờ thần chi tâm, hay là thần chi hồn?”

“Là thần chi tâm! Cái mà lão đại đã lĩnh hội được là lòng khoan dung!” Kiệt Khắc Tồn giơ lên ba móng vuốt nhọn hoắt, “Năm đó trước khi Sáng Thần quy ẩn, đã từng hỏi riêng những thần vương lúc đó, trước lúc hắn rời đi, ai có tâm nguyện gì thì hãy nói ra, Sáng Thần sẽ đáp ứng. ngươi biết các vị thần vương trả lời thế nào không?”

“Tử thần nói, cô ta muốn mạnh hơn chị gái mình, vậy là được Sáng Thần ban cho câu chú nguyên rủa; Sinh mệnh Nữ thần cô ta muốn có thứ đồ chơi vui nhất trong tam giới, vậy là được ban cho cây trường sinh

mệnh. Nhưng nguyện vọng của Bồ Lai n Đặc lại rất buồn cười, hẳn ta muốn đấu với Sáng Thần một trận, kết cuộc thì không cần phải nói nữa, hẳn ta thất bại thảm hại!”

Tên Hùng Miêu khác nói tiếp: “Nhưng lúc đó Lão đại nói, thứ nhất mong muốn tam giới sẽ không có giết chóc nữa, thứ hai mong nhân thần và thú thần hòa thuận, thứ ba mong Sáng Thần sớm quay lại! Kết quả là Sáng Thần đã ban cho Lão Đại Phán Quyết thần lực, cho người làm Thần Hoàng!”

Sở Thiên lại nheo mắt nói: “Nhưng sau khi làm Thần Hoàng, Tư Đặc n đã giết không ít thần dân!”

“Ai nói?” Kiệt Khắc Tổn quát lớn: “Từ trước đến nay Lão đại không hề sát sinh, cho đến nay tay chưa từng dính máu!”

“Nhưng còn Huyết Luyện Ngục...được, những thần dân bị đày ở Huyết Luyện Ngục, linh hồn của bọn chúng vẫn còn, cứ xem như Tư Đặc n không hoàn toàn giết họ, nhưng những linh hồn ấy đã bị mất đi thần tộc thì sao? Theo ta biết, rất nhiều thần tộc đã bị tiêu diệt dưới Phán Quyết thần hồn. Đừng nói với ta là bọn họ vẫn còn sống nhé!”

“Bọn họ... thật ra vẫn còn sống! Chẳng phải sống cũng có nhiều cách đó sao?” Kiệt Khắc Tổn cười, “Nếu như Khổ Khoa Kỳ thực sự có được Sáng Thần Chi Tâm, người sẽ được thấy những thần tộc đã “chết” dưới tay của lão đại, còn bây giờ, người có thể rời khỏi đây rồi, bọn ta phải uống rượu nữa, ha ha. Khổ Khoa Kỳ đã không xuất hiện, thì người cũng đừng đến làm phiền bọn ta nữa!”

Hai tên Hùng Miêu mang bình rượu ra, không còn để ý tới Sở Thiên nữa.

Sở Thiên đứng im một lúc, sau đó nhìn hai tên Hùng Miêu, quay người đi.

Trở lại Bồ Lô Trạch, Sở Thiên còn có chút rầu rĩ không vui. Trước đây Tiểu Bạch là Thần Vương bất diệt, nhưng nếu thật sự để khổ khoa kỳ chiếm được Sáng Thần Chi Tâm, tất cả đều là số không.

Trong lúc hoảng hốt, Sở Thiên có chút kích động, hẳn cũng muốn đi tìm Sáng Thần Chi Tâm!

Chẳng qua đây chỉ là một chút kích động mà thôi, Sở Thiên không tự đại đến nỗi nghĩ rằng mình sẽ có được Sáng Thần Chi Tâm.

Tản bộ ở bãi biển, Sở Thiên chau mày nghĩ lại những việc xảy ra gần đây, đáy biển biến động lớn, Khổ Khoa Kỳ, Đặng Khẳng, Sáng Thế thần tộc.... Rất nhiều việc đang chờ hắn giải quyết.

“Phất Lạp Dịch Nặc, mau đi theo ta!” Bác Đức chợt từ trên trời hiện xuống, không kiêng cử, nắm tay Sở Thiên, đưa hắn bay về hướng quang minh thánh điện.

Sở Thiên thoáng kinh ngạc, khi nhìn thấy Bác Đức mới bình tâm trở lại, hỏi vội: “Sao vậy, xảy ra chuyện lớn gì rồi!?”

“Đi cứu phụ hoàng ta!” bác đức vừa nói xong, cả hai người cũng vừa bay đến Quang Minh Thánh Điện.

“Ôi! Đau đầu quá!” Sa Khắc ôm đầu, đau đớn nằm lăn trên mặt đất, nắm vị phụ nhân của hắn và ma sủng Tra Nhĩ Tư lo lắng đứng một bên, vừa thấy Sở Thiên vội nói: “miện hạ, ngài mau mau cứu hắn đi.”

“Phải giữ hắn lại trước đã.”

Sở Thiên nhìn lướt qua, rồi hỏi Tra Nhĩ Tư: “người nói xem, hắn bị bệnh gì vậy?”

“Vừa rồi chủ nhân đang ăn thịt, đột nhiên bị đau đầu, chúng tôi không biết nguyên do.”

“Lui xuống đi!”, Sở Thiên khoát tay, nói với năm chị em Tiên Đế đang giữ Sa Khắc lại, Sở Thiên khám sơ qua, ngạc nhiên nói “Cơ thể không có biểu hiện gì bất thường, Bác Đức miện hạ, có phải đã đến lúc Bồ Lai n Đặc muốn thức dậy rồi không?”

“không đâu, ta đã kiểm tra rồi, không có dấu hiệu gì của Bồ Lai n Đặc!” Bác Đức nắm chặt cánh tay Sở Thiên, “người nói thân thể của phụ hoàng không có gì bất thường ư? Bồ đi, thuật thượng cổ tế tự của người hẳn là không sai được, vậy...”

“linh hồn!” Sở Thiên chợt nhớ ra, nói: “Mau đưa ta đến thế giới linh hồn của ông ta!”

Nói xong, Sở Thiên liền chỉnh lại Kinh Cức Long Hoàn trên đầu.

“Ta không thể làm được!” Bác Đức cười khở: “thế giới linh hồn của phụ hoàng đã được bảo vệ, sức lực của ta không đủ mạnh, phải gọi A Tư Nặc, La Tây Nhã đến giúp sức.”

Tam đại linh hồn mạnh nhất đã tề tựu đông đủ, sau đó đưa Sở Thiên vào thế giới linh hồn của Sa Khắc.

Xuy! Xuy!

Sở Thiên còn chưa mở nổi mắt, đã ngửi thấy mùi sắc mũi, hần vội vàng bịt mũi lại, phải hình như như thế nào nhỉ? Một loại rau thối và thịt thú trộn lẫn vào nhau, bên trên rưới thêm giấm, đây là một loại mùi vô cùng thối.

“Oe” Bác Đức nhin không nổi, nói thầm: “trước đây ta đã từng thấy thế giới linh hồn của Sa Khắc, nhưng chưa bao giờ đặt chân tới, quả thật là chịu không nổi!”

A Tư Nặc thì không sao, cười nói: “Ha ha, thế giới linh hồn của Sa Khắc quả thật độc đáo.”

Sở Thiên vừa mở mắt đã vô cùng kinh ngạc, chỉ vào một ống xương đùi đang găm dở ở dưới đất, hỏi: “Sao Sa Khắc lại đem thức ăn vào thế giới linh hồn được vậy?”

Thật buồn cười hết sức, Sở Thiên không thể không thở dài, Sa Khắc có thể đem thức ăn vào linh hồn, nhưng một Sở Thiên như hần lại chỉ có thể mang Kinh Cức Long Hoàn vào, lẽ nào bảo vật của Long tộc, một trong bảy thần cụ tạo ra thế giới, lại ngang hàng với thức ăn của một kẻ ngu ngốc nào đó?”

575. Chương 552: Linh Hồn Của Sa Khắc

Nhìn tổng quan thế giới linh hồn của Sa Khắc là một nơi rất rộng, được chia làm ba phần, bên trái là một đồng thức ăn, ở giữa là khoảng đất trống, bên phải là một đồng cơm thừa, chất thành núi, thật không khác một bãi rác là bao.

Nhưng linh hồn của Sa Khắc lại đang co quắp ở khoảng đất trống ở giữa, hơn nữa là lúc này mắt đã trắng dã, nhìn qua đã biết là không ổn rồi.

Sở Thiên bước lên trước, những cách chữa trị thông thường đã vô tác dụng, vì vậy hần cũng không dùng những cách ấy, mà dùng hai tay bắt mạch cho linh hồn của Sa Khắc.

Sở Thiên cẩn thận kiểm tra một loạt từ đầu đến chân, không có biểu hiện bất thường nào, quả thật rất kỳ lạ, Sở Thiên sờ lên Kinh Cức Long Hoàn trên đầu, đưa sức mạnh của linh hồn lên mức cao nhất, sau đó kiểm tra thêm lần nữa, vẫn không có tác dụng.

Linh hồn của Sa Khắc rõ ràng không ổn tứ chi bất động, khê lay, linh hồn ấy liền trở nên mờ ảo.

Bác Đức vội la lên: “Phất Lạp Dịch Nặc, thế nào rồi, có cách gì cứu chữa không?”

“Đừng vội!” Sở Thiên thầm nghĩ, bên ngoài không phát hiện ra điều gì, vậy bên trong thì sao?

Nội bộ của linh hồn như thế nào, thật sự Sở Thiên không biết, hần bảo nữ nhân tránh ra trước, sau đó lật xem bên ngoài của Sa Khắc, bên ngoài cũng không khác thân thể mấy, cũng có mắt mũi, đối với Sở Thiên mà nói, đây sẽ là mấu chốt!

Mượn hai sợi lông chim từ Bác Đức, Sở Thiên mở miệng Sa Khắc ra, chỉ thấy miệng Sa Khắc cũng giống thân thể vậy, nhưng khoang miệng lại không giống. Thì ra là khí quản và thực đạo đã bị bịt kín bởi một vật thể trong suốt.

Mà trên vật thể trong suốt đó còn có một mảnh xương nhọn

Sở Thiên sờ sờ, khoát tay nói: “A Tư Nặc, đem mảnh xương ở dưới chân người lại đây cho ta”

A Tư Nặc đem mảnh xương tới, Sở Thiên xem xét, mảnh xương đã bị găm sạch sẽ, thậm chí vài chỗ xương còn bị cắn vụn. Lại xem mảnh xương trong miệng Sa Khắc, màu sắc và chất xương đều hoàn toàn giống nhau.

Trong đầu Sở Thiên hình dung ra một cảnh tượng.

Linh hồn Sa Khắc đang cầm một miếng xương, say sưa gặm, nhưng vì đói quá, nên lúc gặm không cẩn thận, nuốt luôn cả xương, sau đó hần ôm cổ ngã xuống đất nằm co quắp ở đó.

A! Đây cũng là do thực đạo có vấn đề.

Linh hồn mà cũng gặp phải phiền phức này ư? Sở Thiên dở khóc dở cười, nhưng đã có cách chữa trị rồi, cầm sợi lông mà Bác Đức đưa, hần nhẹ nhàng mở tuyến nước bọt của Sa Khắc, sau đó dùng một cây gai trên Kinh Cứ Long Hoàn tách hai khối thịt ra, nhìn vào bên trong thì thấy rõ ràng linh hồn thể trong suốt.

Xoay hai sợi lông lại làm một cây nhíp, Sở Thiên gấp mảnh xương kia ra, sau đó dùng sợi tóc lần trước Mỹ Nhân Ngư để lại, khâu lại vết thương.

“Ai da!” Sa Khắc ồm ồm nói “Nghẹn chết ta rồi”

Sa Khắc nằm trên mặt đất, ôm đầu, nhưng bị Sở Thiên ngăn lại “A, sao trên họng ta lại có sợi dây vậy?”

Bác Đức phì cười, giờ thì yên tâm rồi, định tiến lên đỡ Sa Khắc dậy, nhưng Sở Thiên đã ra tay ngăn lại “Đợi thêm chút nữa. Sa Khắc, bây giờ ngươi cũng không nên cử động lung tung nếu không sau này đừng hòng ăn được cơm”

Nhắc nhở Bác Đức việc không được cử động lung tung xong, Sở Thiên ngồi xổm xuống bên cạnh Sa Khắc, nhắc miếng xương Sa Khắc đã gặm lên, cười nói: “Sa Khắc à, có thể cho ta biết tại sao ngươi có thể đem miếng xương này vào đây được không?”

Sa Khắc nhìn miếng xương, vẽ mặt mơ hồ “Ta cũng không biết nữa, ngươi hỏi hai người kia đi!”

“hai người kia?” Sở Thiên hơi ngạc nhiên

Sa Khắc vì sợ bị tuyệt thực về sau nên không dám cử động, giơ lên một ngón tay, chỉ về phía “Đồng rác” ở phía bên phải.

“Bác Đức miện hạ, ở bên kia còn có người!” Sở Thiên nói

Bác Đức giờ đã là một phượng hoàng, nhưng biểu hiện vẫn vô cùng phong phú, chau mày lắc đầu khổ não, dùng đôi cánh bịt mũi lại, nói: “A Tư Nặc, ngươi là cấp dưới của Phất Lạp Dịch Nặc, ngươi đi đi!”

A Tư Nặc cười ha hả, hần không nề hà mấy chuyện đó, đi đến trước đồng rác, hần dùng mấy móng vuốt nhọn hoắt đào bên đó. Quả nhiên bên trong lộ ra hai cơ thể, hai cơ thể thuộc loài chim.

Một con là chim ưng, nhưng nó rất giống A Mạt Kỳ, thân thể đều rất giống con người, nhưng sau lưng lại mọc lên cánh ưng màu tím vàng, không cần phải nói cũng biết, đây chính là Bồ Lai n Đặc!

Còn một thần thể khác xuất hiện, Bác Đức bắt chắp bản thú, vội vàng bay tới, đó là một con phượng hoàng, dù chưa tỉnh táo hẳn, nhưng cũng uy phong lẫm liệt. “Phụ hoàng!”

Bác Đức kinh ngạc nhìn con phượng hoàng đó, lại nhìn Sa Khắc, “ngươi không phải là phượng hoàng, ngươi là ai? Tại sao hình dáng linh hồn ngươi lại giống với hình dáng con người phượng hoàng?”

Nhưng Sở Thiên thì không ngạc nhiên, hần đã sớm dự đoán Sa Khắc không phải Bồ Lai n Đặc, cũng không phải Lạp Lý Bác Đức, chỉ là hần vẫn chưa đoán được thân phận thật sự của Sa Khắc.

“Ta là Sa Khắc! Ha ha” Sa Khắc cười ngờ ngạc nhiên

Sở Thiên vỗ vỗ Sa Khắc, đứng lên, đi về phía Bồ Lai n Đặc và Lạp Lý. Cả đều có hình dáng khá quái dị

Bồ Lai n Đặc vẫn giữ hình dáng khi xuất kiếm, nhìn tư thế của hần thì có lẽ bị bắt đông lúc đấu với Tư Đặc n, cho đến nay vẫn giữ tư thế đó. Còn Lạp Lý Bác Đức lại mềm oặt ngã xuống đất, không có phản ứng gì.

“Ai da, ta muốn ngồi dậy!” Sa Khắc đột nhiên kêu lớn: “Đôi cánh, đôi cánh, đôi cánh của đại điều!”

Sở Thiên quay đầu hỏi: “Đại điều ở đâu?”

“Ha ha, người chim, người chim!”

Là bố lai ân đặc! Sở Thiên nhìn vào lưng của Bồ Lai n Đặc, giơ tay sờ đôi cánh đó, quả nhiên, chỗ cánh trái có một vật cứng, lấy xem thử. Thì ra đây là một vật dáng hình trụ dài ngắn khác nhau, sờ thử thì giống như mặt giấy nhám, hơi tê tê tay.

“Sa Khắc, những thức ăn lấy từ đâu vậy?” Sở Thiên ngạc nhiên hỏi

“đúng rồi! Hôm trước, ta đói rồi, nhưng tên người chim đó không cho ta ăn, ta tức lắm...”

Sa Khắc không tỉnh táo lắm, nói chuyện phiếm còn được, còn bắt hẩn nhớ lại những việc quan trọng, thì có lẽ đã làm khó hẩn. Sở Thiên vừa nghe, nhưng trong lòng lại suy tính, cuối cùng cũng có được một suy đoán.

Thì ra, ko phải chỉ có 1 minhf Blad đánh nhau với Lạp Lý Bác Đức như đã tưởng, mà còn có Sa Khắc! Dù Sa Khắc không làm được tích sự gì, nhưng cũng không bị Bồ Lai n Đặc giết, trái lại còn bảo toàn được mạng sống trong tay vĩnh hằng thần vương.

Nhưng Sa Khắc là người như thế nào thì ai cũng rõ rồi. Đối với hẩn mà nói, tính mệnh chỉ có ý nghĩa duy nhất là để ăn mà thôi, vì vậy trong lúc Bồ Lai n Đặc không chế thân thể, linh hồn của Sa Khắc không có gì để ăn nữa, hẩn đã bồn chồn đến chết được. Đợi đến lúc Bồ Lai n Đặc một lần nữa được Tư Đặc n phong ấn, sau khi Sa Khắc lại phải không chế thân thể thêm một lần nữa, hẩn liền đi kiếm cái ăn ngay.

Không chỉ thân xác ăn, mà ngay cả khi ngủ, linh hồn cũng ăn, lúc trước thế giới linh hồn của ba người vốn rất sạch sẽ, làm gì có đồ ăn? Nhưng suy nghĩ của Sa Khắc thì người thường không thể tưởng tượng được, không có thức ăn? Thì ăn Bồ Lai n Đặc vậy!!!

Nhưng linh hồn của Bồ Lai n Đặc mạnh như vậy, hàm răng của ngài Sa Khắc của chúng ta làm sao đối phó đây? Kết quả là ngài Sa Khắc cắn qua một lượt khắp người Bồ Lai n Đặc, nhưng cũng không cắn được, nhưng khi cắn tới đôi cánh của Bồ Lai n Đặc, vô tình đã cắn phải vật thể hình trụ màu đen mà Sở Thiên vừa phát hiện được lúc nãy. Sau đó vật thể đó phát quang, đột nhiên phát ra rất nhiều thi thể của loài thú.

Sau đó...không còn sau đó nữa, những thi thể đó đều đã nằm trong bụng Sa Khắc rồi.

Sở Thiên quét mắt sang bên trái, ở đó còn có những thi thể còn nguyên vẹn, cũng có những thú tộc hẩn biết, cũng có những thú tộc hẩn không biết. Xem thêm một lần nữa, Sở Thiên phát hiện một điều thú vị: những thú độ đó có hình dáng không giống nhau, mỗi loại động vật chỉ có một con!

Nhìn lại xương còn vương vãi trên đất, cũng như vậy, không có những thi cốt giống nhau.

“Bác Đức miện hạ, người biết vật này chứ?” Sở Thiên đưa vật thể hình trụ màu đen cho Bác Đức.

Bác Đức cầm lấy xem, “Ta chưa từng thấy qua, hơn nữa, chất liệu của cái này ta cũng chưa bao giờ thấy.”

“Lão tổ mẫu, người thì sao?”

La Tây Nhã cũng lắc đầu. “Thứ này lạ thật, bên trên chứa đựng một sức mạnh linh hồn rất lớn, cũng có sức mạnh không kém Kinh Cức Long Hoàn của người bao nhiêu.”

“Lẽ nào đây cũng là một thần khí có thể đem vào thế giới linh hồn?” Sở Thiên chợt vui mừng, đồ vật của Bồ Lai n Đặc thì không thể là thứ xoàng được. “Bác Đức, giao thứ này cho người, thử xem có đem nó ra khỏi thế giới linh hồn được không?”

“được, nhưng phải làm gì với tên ngốc này đây?” Bác Đức chỉ Sa Khắc, “không thể để hẩn chiếm giữ thân thể của phụ vương ta, Hay là người đem nó ra ngoài, rồi cho hẩn một thân thể mới đi.”

“Ta không đi!” Sa Khắc nóng nảy, cũng không để ý đến lời dăn dò của Sở Thiên lúc nãy, nhảy phốc lên ôm chặt người Lạp Lý Bác Đức, “Hẩn cũng không được đi, bọn ta không thể ăn cơm được.”

Cái mà Sa Khắc nói là nếu không thể ăn cơm thì sẽ chết.

“Tại sao? Sa Khắc, tại sao các người rời khỏi đây sẽ chết?” Sở Thiên hỏi

“không biết, ta chỉ biết ta không thể rời khỏi hẩn, hẩn cũng không thể rời khỏi ta, nếu không bọn ta đều không thể ăn cơm được!” Sa Khắc sống chết ôm chặt lạp lý bác đức, trong ánh mắt cơ hồ phát ra tia nhìn lạnh lẽo làm người khác phải giật mình.

Sở Thiên vẫn còn nhớ lần trước Sa Khắc có tia nhìn này, đó là lúc hắn muốn đánh nhau với Gia Tác Nhĩ Ma Căn!

“được rồi, Bác Đức miện hạ, xem ra Sa Khắc cũng không thể làm hại đến phụ hoàng người được, chúng ta nên đưa linh hồn của Bồ Lai n Đặc ra ngoài thì hơn!”

Vừa nói, Sở Thiên vừa muốn ôm Bồ Lai n Đặc, nhưng linh hồn của vĩnh hằng thần vương vẫn không nhúc nhích! Sau đó, Bác Đức, A Tư Nặc, La Tây Nhã đều đến giúp.

Nhưng Vĩnh Hằng Thần Vương vẫn không nhúc nhích.

“Bồ Lai n Đặc bị phong ấn rồi mà cũng lợi hại vậy sao!” Sở Thiên đành buông xuống.

Mấy người kia từ trong thế giới linh hồn đi ra, lúc này thân xác của Sa Khắc đã ngủ khò khò, vẻ mặt không còn vẻ đau khổ nữa.

“Phất Lạp Dịch Nặc, vật này cũng có thể đem ra ngoài được, quả nhiên là thần của của thế giới linh hồn!” Bác Đức vứt đồ vật hình trụ đó lại cho Sở Thiên, sau đó nói: “người kêu Sa Khắc dậy đi, ta phải hỏi hắn việc của phụ hoàng, thật mất mặt quá sức, hắn đã ở trong cơ thể của phụ hoàng ta lâu như vậy, một chủ thần linh hồn như ta lại không phát hiện ra, tức chết đi được!”

“Oa!” trong người vây quanh Sa Khắc kinh ngạc kêu lên, “Phất Lạp Dịch Nặc, sao vạn thú ẩn lại có trong tay người?”

576. Chương 553: Sáng Thế Vạn Thú Phổ

Càng nhiều người thì càng lảm chuyện, trong những âm thanh phức tạp đó Sở Thiên cũng nghe được tiếng kêu ngạc nhiên, đó rõ ràng là tiếng của Thực Thần Sử Đế Phân, Sở Thiên muốn dựa và tiếng để tìm người, nhưng đám đông đã chặn mất tầm nhìn.

“Các vị tiên sinh, các vị nữ sĩ, vui lòng nhường đường cho Sử Đế Phân miện hạ!” Sở Thiên cười nói.

Chỉ trong chốc lát, Sở Thiên đã đi từ đám đông đi ra.

Sở Thiên khẽ xoay vật hình trụ trong tay, hỏi: “Thưa ngài đầu bếp, ngài biết vật này ư? Nó là Vạn Thú Ẩn sao?”

Thực Thần đắc ý gật đầu, vuốt chòm râu trắng, lấy vật màu đen ấy từ tay Sở Thiên, “đương nhiên rồi, ta là ai kia chứ? Bốn gia là người già nhất trong thần tộc, sống lâu thì biết nhiều mà! Ta có thể nói với người rằng, nguồn gốc của Vạn Thú Ẩn này ta biết rất tường tận, cái năm vật này xuất hiện, ta là người thứ ba sờ được nó! Ha ha!”

Đưa Vạn Thú Ẩn đặt lên tai, lắc lắc, Thực Thần lại dùng tay sờ lên chất liệu giống như giấy nhám đó, đột nhiên, thần sắc hắn chợt thay đổi, giọng cao Vạn Thú Ẩn, nói lớn: “Phất Lạp Dịch Nặc, vật ở bên trong đâu?”

Sở Thiên chợt cảm thấy khác lạ, biết người này lâu như vậy rồi, nhưng chưa lúc nào thấy hắn xúc động đến vậy, chẳng lẽ vật này lại là một bảo bối có một không hai? “Vật ở trong đó là gì? Ta và Bác Đức miện hạ đã cho người thử rồi, đều không mở ra được, làm sao biết bên trong có cái gì.”

“Thú!” Thực Thần nhìn chằm chằm vào Sở Thiên, nhả từng chữ một: “Vạn thú hài cốt ở bên trong đâu?”

Vạn thú hài cốt, Sở Thiên chợt nghĩ tới đồng hài cốt chất thành núi ấy, những đồng rác thức ăn khắp nơi ở thế giới linh hồn của Sa Khắc, vội vàng hỏi: “Có lẽ là bị Sa Khắc ăn rồi.”

“Ăn ư?”

Ting tang! Vạn Thú Ẩn rơi ra từ tay Sử Đế Phân, mọi người há hốc miệng, sau đó cười lớn.

Dang rộng hai tay, Sở Thiên nói: “Tiên đế, Tra Nhĩ Tư, các người nhường đường cho bậc trưởng lão này đi!”

Năm chị em Tiên Đế và Tra Nhĩ Tư không biết Sử Đế Phân muốn làm gì, chỉ là dựa vào cảm giác, cảm giác ông lão này có một nụ cười khá cổ quái, a, giống như là có ai đó đem đồ thức ăn hắc tử mĩ chế biến vào đồng rác vậy.

Mọi người nhường đường, Sử Đế Phân vừa đi vừa cười ha hả bước đến trước mặt Sa Khắc, ngoi lên học xuống, khễ vồ vồ vào Sa Khắc giờ đang ngủ say. “Tiểu tử kia, ngươi biết ta muốn làm gì không?”

Đột nhiên, chớp từ hai tay Thực Thần phóng ra, bóp chặt cổ Sa Khắc, cùng lúc đó, nụ cười trên gương mặt hắc biến mất. Hắc hét lớn: “Ta muốn bóp chết đồ chết tiệt nhà ngươi, để xem bản lĩnh của ngươi...”

Sở Thiên vội vàng xông lên, nhưng Bác Đức đã nhanh hơn hắc, trong chớp lát đã chặn được Thực Thần, “ngươi làm gì vậy! Ta cảnh cáo ngươi, còn dám làm hại đến phụ hoàng ta, ta sẽ không để ngươi yên đâu.”

Sở Thiên cũng kinh ngạc nói: “Thưa ngài đầu bếp, ngài muốn làm gì vậy?”

“Đau lòng quá, ta đau lòng quá! Vật quý của tam giới lại bị một tên ngốc như thế này ăn ư...” Thực Thần giậm chân đấm ngực, dù không gào khóc thảm thiết, nhưng dáng vẻ căm hận, tiếc nuối thì ai cũng thấy rõ. Một lúc sau, ông ta làm ầm ĩ đã mệt, thấy Bác Đức nhìn mình căm hận, lại không cầm được cơn tức, liền cầm Vạn Thú Ấn ở dưới đất lên, dường như đang cầm một cây gậy chỉ huy, quơ quơ trước mặt Bác Đức: “Tên tiểu tử thối kia, ngươi, ngươi mau mang lại đây cho ta một ống quyển, loại tốt nhất ấy, phải có thần lực thật mạnh nữa.”

Loại ống quyển, này đối với Bác Đức – một người hàng ngày phải giải quyết chuyện công vụ trên tộc Phượng Hoàng thì nhiều vô kể, thuận tay cũng có thể lấy từ trong nhẫn ra một cái.

Thực Thần nhét Vạn Thú Ấn vào tay Bác Đức, kích động nói: “Lấy máu của ngươi bôi lên bên dưới Vạn Thú Ấn, sau đó in lên ống quyển!”

Bác Đức vô cùng kinh ngạc, nhưng thấy điệu bộ như muốn ăn thị người của ông già này, cũng đành phải tin hắc, cắn một ngón tay, để máu nhỏ lên Vạn Thú Ấn, sau đó dùng hết sức in lên ống quyển.

“không có gì hết!” Bác Đức bất mãn đưa ống quyển cho Thực Thần xem, mặt trên chỉ có một dấu máu hình tròn.

“lật lại, dùng một vật khác đập lên dấu máu đó.”

Bác Đức làm theo như vậy, đúng lúc hai vết ấn khớp vào nhau, liền phát sinh sự lạ, ống quyển hết sức bình thường ấy chợt phát ra ánh hào quang mạnh, cho đến lúc cả bảy màu sắc của thần lực lần lượt xuất hiện. Sau cùng, ở chỗ hai vết máu hợp lại hiện lên hai hàng văn tự cổ quái.

Là loại văn tự thời thượng cổ, Sở Thiên thì mù tịt, Bác Đức lẩm nhẩm đọc: “Thú hoàng khâm mệnh, phượng hoàng phủ thủ, vi khâm mệnh giả, tam giới vạn thú cộng tru chi!”

“Nó có ý nghĩa gì?” Bác Đức kinh ngạc hỏi.

“Có ý nghĩa gì ư? Hừ!” Thực Thần giành lại ống quyển, chỉ vào chỗ trống trên ấn tín, nói: “Nếu ở thời thượng cổ, bốn lão đã có thể tùy tiện viết lên đây một câu lệnh, tộc phượng hoàng các ngươi mà không tuân thủ, thì ngay lập tức sẽ bị hủy diệt.”

Sở Thiên “a” lên một tiếng, “Tiên sinh, Vạn Thú Ấn có phải là ấn tín mà Bồ Lai n Đặc đã ban cho Thú Thần tộc không?”

Vừa nói, Sở Thiên vừa chỉ vào Long Thần Quyền Trượng, đây là ấn tín mà hắc dùng để hiệu triệu thú thần ở trên bầu trời.

“không sai, Vạn Thú Ấn này, chính là ấn tín của thú thần vương! Ngươi biết không, từ lúc Bồ Lai n Đặc bị phong ấn, những chủ nhân của thú thần tộc trong lịch sử, bao gồm Vũ Nhân, An Cát Lệ Na, Bào Uy Nhĩ chỉ dám xưng đại thống lĩnh, không dám xưng thần thú vương, đó là bởi vì không có Vạn Thú Ấn! A, năm đó Vũ Nhân muốn tự xưng là thú thần vương, nhưng hắc không dám nói thẳng ra, liền tự làm một thú thần vương thất hải gì đó. Hừ, có bản lĩnh thì hắc bỏ hai chữ thất hải xem!”

“thì ra là một ấn tín đã lỗi thời, ha ha, giờ thì thứ đó đã vô dụng rồi!” Sở Thiên thấy chẳng có gì đáng để cười, tam giới thần tộc bây giờ, là nhờ vào thực lực mà nói! Thời mà chỉ cần dùng một ấn tín để hiệu triệu mọi người đã qua rồi.

“Đúng vậy, đúng là đã qua rồi!” Thực Thần dường như cũng đang tán đồng với Sở Thiên, nhưng nhìn thái độ của hắn thì vẫn như châm chọc khiêu khích, “Đều đã ngồi cả rồi, bốn lão sẽ kể cho các ngươi về chuyện lỗi thời này!”

Hừ, ông già này lại bắt đầu nói lung tung rồi, xem ra thần mặt trời bị nhốt lại đã không còn thỏa được lòng mong ước của hắn nữa.

“trong thời đại thượng cổ, ài, các thú thần đều sống rất khổ, bọn tiểu bối như các ngươi đây sinh ra lúc thú thần đã được thống nhất, đương nhiên sẽ không biết những nỗi khổ của tiền bối rồi, những chuyện khác thì không nói, năm đó thú thần tộc còn chưa thống nhất, có một từ, gọi là “thái thần”. Các ngươi biết ý nghĩa gì không?”

Sử Đế Phân nheo lông mi nói với Bác Đức, “nói cách khác, nếu lúc đó có người thêm ăn thịt gặm thì phượng hoàng tộc các ngươi phải đến một vài người!”

“nhân thần muốn ăn thịt bọn thần tộc chúng ta ư?” Bác Đức đứng lên nói lớn.

“Có gì mà không dám chứ? Hừ. Chính tay ta cũng đã từng làm mấy món ăn từ mấy con thú thần rồi! Phát Lạp Dịch Nặc, bà vợ nữ thần của ngươi nói muốn An Cát Lệ Na làm xả cacnh, chắc ngươi nghĩ đang đùa sao? Nói cho ngươi biết, là thật đấy! nhưng vợ ngươi lại là người nhẹ dạ, sau đó đã thả an cát lệ na! nhưng cô em vợ Cấp Dịch Tư của ngươi, sinh nhật hàng năm đều muốn ăn một con thú thần!”

“Thôi được, không nhắc những chuyện linh tinh này nữa, cũng đã lâu quá rồi, những đại thống lĩnh của thú tộc trong lịch sử lại giấu nhem chuyện này, đương nhiên bọn tiểu bối như các ngươi không biết rồi!” Thực Thần phát taym dường như muốn giảm bớt bầu không khí căng thẳng.

“sau đó những người không phải thần tộc đều bị bức bách, nhân lúc đại chiến lần thứ nhất của chúng thần kết thúc, nguyên khí của nhân thần bị tổn thương nặng nề, hợp nhất lại và được gọi là thú thần tộc, thủ lĩnh thì chúng ta đều biết, chính là Bồ Lai n Đặc, nhưng Vạn Thú Ấn này chính là ấn tín mà hắn dùng để hiệu triệu thú thần tộc!” Sử Đế Phân dừng một chút tiếp tục nói: “Nếu nó chỉ đơn giản là một ấn tín, thì giờ nó cũng không còn tác dụng gì nữa! Bên trong còn giấu một bí mật liên minh thú tộc lớn nhất!”

“bí mật gì? Ngươi đừng nói bậy!”

Về mặt của Thực Thần bỗng trở nên nghiêm trọng, hắn trầm giọng nói: “Sáng Thế thần thú phổ!”

Sở Thiên chột rùng mình, hỏi gấp: “Sa Khắc đã ăn mất những hài cốt đó rồi...”

“không sai!” Thực Thần vội vàng nói, “Năm đó tất cả những thú thần tộc, chọn ra một chiến sĩ mạnh nhất trong thần tộc mình, dùng mật pháp để luyện thành khối lõi võ sĩ, tất cả đều phong ấn trên Vạn Thú Ấn, vì vậy mới nói, ai nắm chắc Vạn Thú Ấn, thì người đó đã hiểu rõ tất cả về mấy vạn thú thần tộc của tam giới!”

Mọi người hầu như vẫn chưa ai biết được ý nghĩa của vật này.

Nhưng Sở Thiên thì đã hiểu rõ, Vạn Thú Ấn này, chính là nguồn gốc của Thú thần tộc! một vị bác sĩ thú y có khả năng sáng thần, sao lại không hiểu được ý nghĩa của sáng thế thú thần phổ được chứ?

Sở Thiên không cười nổi nữa, ánh mắt đầy căm hờn liếc Sa Khắc vẫn còn đang ngủ say, giờ thì hắn cũng rất muốn bóp chết Sa Khắc.

“Phát Lạp Dịch Nặc, ngươi hiểu rồi chứ?” Sử Đế Phân cầm giận hỏi

“hiểu rồi!” Sở Thiên đã lĩnh hội được rồi, một bảo khối có tính khoa học lớn như vậy, lại bị hủy diệt trong tay một tên ngốc thì thật tức chết đi được.

“không, ngươi không hiểu đâu!” Thực Thần xua tay, nói tiếp: “trước khi đại chiến lần thứ nhất của chúng thần xảy ra, Sáng thần vẫn còn, hắn không muốn can thiệp vào nội bộ tam giới, nhưng lại không nhẫn tâm

thấy thú thần bị nhân thần khi dễ, vì vậy đã để lại cho bọn thú thần một con đường sống, cho thú thần một nơi không có nhân thần ở.”

Sở Thiên thì không thấy có gì ngạc nhiên lắm, khi Kiệt Khắc Tổn nói hẳn bảo vệ được gia quyền của Sở Thiên trong lúc tam giới bị hủy diệt, hẳn cũng đã đoán được rồi, muốn tồn tại được trong lúc tam giới bị hủy diệt thì chỉ có ba con đường, thứ nhất, thực lực phải mạnh, thứ hai, bằng đường hầm, thứ ba, một thế giới thứ tư khác ngoài tam giới.

Người đã nhìn thấy những thứ mà Sa Khắc ăn còn sót lại rồi chứ? Có phải có rất nhiều thú tộc mà người không quen không? Nói cho người biết, bọn chúng đã đến thế giới không có nhân thần rồi, giờ ở tam giới không còn thấy bóng dáng bọn chúng nữa đâu.”

“Hừ!” Thực Thần thở dài, lẩm bẩm: “Tam giới đã từng tung tin vịt rằng, sau khi thú tộc thống nhất, Bồ Lai n Đặc đã từng muốn tìm lại những thú thần đã bị thất lạc, tuy đã bị phong ấn, nhưng tông tích của những thú thần này lại ở trong Vạn Thú Ấn này”

Nói xong, Thực Thần lại thở ra, trả Vạn Thú Ấn lại cho Sở Thiên.

Sở Thiên đột nhiên đứng dậy, lắc mạnh Sa Khắc, “Dậy mau, người thử cắn vào Vạn Thú Ấn lần nữa xem, xem bên trong còn gì không?”

“A, còn phải cắn nữa à, ha ha” Sa Khắc rất vui mừng, cắn mạnh một cái, cùng với sự phát quang của Vạn Thú Ấn, mấy chục tiêu bản của thú tộc cũng rơi ra.

“Hả, sao lại còn có cả nhân thần nữa, đây không phải là thú thần phổ sao?” Sở Thiên kinh ngạc nhìn một người vừa rơi ra, hỏi

577. Chương 554: Hải Dương Dị Biến

Đơn giản, đó là tiêu bản của một người nam, có ai thấy một tiêu bản lại mặc y phục bao giờ chưa nhỉ? Vì vậy mấy người phụ nữ bắt đầu tránh ra

“Sử Đế Phân miện hạ, tại sao bên trong Sáng Thế vạn thú phổ lại còn có nhân thần?” Sở Thiên bỏ tiêu bản đó lên trên bàn, tỉ mỉ quan sát. Vừa xem thấy dung mạo, hắn chợt giật mình, “Sao lại hơi giống Khố Khoa Kỳ? Khảm Phổ, người lại đây xem đi.”

Chiến thần xem xong, cũng chau mày, “Quả nhiên là giống Khố Khoa Kỳ!”

Nhưng lúc này, Thực Thần lại ngậm miệng bước đi: “Bổn lão chuyên lo việc bếp núc, không phải chuyện gì cũng biết, việc này đừng hỏi ta, ta không biết đâu.”

Thực Thần muốn đi, Sở Thiên cũng không còn cách nào khác, cẩn thận kiểm tra thi thể đó, Sở Thiên lại phát hiện ra một điều khác lạ.

Đây không phải là một nhân thần thuần túy, mà có nét gì đó giống như A Mạt Kỳ và Bồ Lai n Đặc, nhìn bên ngoài rất giống thú thần nhân loại. Sở Thiên cẩn thận nhắc cánh tay hắn lên kiểm tra, thì phát hiện ra dưới nách người này có vảy lân, ở mặt trong cánh tay, còn có một lớp màng mỏng, nhìn qua thì rất giống vây cá.

“Khảm Phổ, trên cơ thể Khố Khoa Kỳ có những thứ này không?” Sở Thiên hỏi.

Thực ra, từ trước tới nay Sở Thiên luôn nghi ngờ một điều, vì những linh hồn đã thành niên thì không còn sự thay đổi nào nữa, điều này thì tử thần có thể làm chứng. nhưng Sở Thiên đã nhiều lần nhìn thấy linh hồn Khố Khoa Kỳ, hình dáng của hắn là nhân loại. Vì vậy Sở Thiên luôn nghi ngờ hắn là đoạn tội yêu thú, chắc chắn không phải là nhân thần, vậy tại sao linh hồn của hắn lại mang hình dáng nhân loại?

Lúc này thì đáp án đã có, nó nằm trên cơ thể của tiêu bản này đây

Khố Khoa Kỳ nửa người nửa thú!

“thưa bề hạ, ta chưa từng thấy khố khoa kỳ cởi áo giáp ra.” Chiến thần bất đắc dĩ nói.

Sở Thiên khoát tay gọi A Mạt Kỳ “người đến Huyết Luyện Ngục một chuyến, hỏi thăm Kiệt Khắc Tồn xem, hắn có đôi mắt hơn người, lại thích vui nhộn, không chừng hắn biết bản thể của Khố Khoa Kỳ đó.”

A Mạt Kỳ đi rồi, Sở Thiên sắp xếp: “Ba Bác Tát, Dịch Áo, các người thu dọn mấy hài cốt này giúp ta, sau đó theo ta vào phòng thí nghiệm!”

Dùng thủ pháp tinh xảo nhất để giải phẫu thi thể nhân thần kỳ lạ đó, Sở Thiên phát hiện ra một điều quan trọng, bên ngoài tiêu bản rất giống người, nhưng bên trong lại nửa người nửa cá! Đặc biệt là ở chỗ nách, sau hai cái vây cá là một cái miệng nhỏ, rõ ràng là loài cá.

Từ đó có thể thấy rằng thú thần này sống ở biển.

Ở biển thì phải đi hỏi Bào Uy Nhĩ. Lúc Sở Thiên bước ra khỏi phòng thí nghiệm thì A Mạt Kỳ cũng vừa về tới, “Ông chủ, Kiệt Khắc Tồn đóng cửa không tiếp.”

“hả, hắn làm gì vậy, không mở cửa cho người ư?”

A Mạt Kỳ cười khổ: “không những không mở cửa, ta đợi lâu quá phải dùng bí pháp xuyên không gian đến bên cạnh bọn chúng, kết quả là hai tên Hùng Miêu đó lại giả vờ như đang ngủ say, gọi thế nào cũng không dậy, ta cũng không dám động đến bọn họ, đành phải quay về.”

“hai tiểu quỷ này, thật là...”

Sở Thiên cười cười: “Kệ bọn chúng, bây giờ chúng ta đến Biển Cấm!”

Vi Biển Cấm có luật cấm tất cả các thủ pháp xuyên không gian, nên Sở Thiên và A Mạt Kỳ phải dừng lại ở trên mặt biển, sau đó dùng thần lực bay lên.”

Không ngờ, hai người bay chưa được bao xa, đã nhìn thấy La Đức Mạn, “Ái chà, cô gia, sao lại đến đây, ta còn đang định đến chỗ người đây.”

La Đức Mạn nói, sau đó cầm tay Sở Thiên bay về hướng Biển Cấm vương cung, “Nhanh lên, Biển Cấm xảy ra chuyện lớn rồi.”

Sở Thiên kinh ngạc hỏi: “Sao vậy, có phải lời nguyên tằng thứ nhất lần trước lại nghiêm trọng hơn rồi không?”

“Lời nguyên tằng thứ nhất vẫn rất tốt, nhưng trong thất hải, hàng ngàn vạn thú tộc đang xuất hiện một chứng bệnh kỳ lạ!” La Đức Mạn bay càng ngày càng nhanh, giải thích: “Lão ô quy ta thì không có gì, nhưng Mai Lệ Nhĩ và Sa Lỗ trong thất hải thí thần, và còn bệ hạ nữa, đều không ổn.”

“Hải vương bệ hạ đã có thất trọng thần lực rồi còn không khỏe được sao?” A Mạt Kỳ vô cùng kinh ngạc nói “không đâu” La Đức Mạn hỏi, “Tuổi của bệ hạ cũng không nhỏ nữa, từ trước đến nay ngoài tình hạch ra chưa hề mắc phải bệnh gì khác, còn mai Lệ Nhĩ và Sa Lỗ nữa, bọn chúng cũng chưa từng mắc bệnh gì.”

Sở Thiên im lặng không nói, nhưng trong lòng đã có sự tính toán, La Đức Mạn là một con rùa, những con vật như mực, ngựa biển, tôm, cua, tất cả đều chưa từng mắc bệnh gì. Mai Lệ Nhĩ và Sa Lỗ, những người đang mắc bệnh, một là băng ngư, một là cá mập răng hổ, hơn nữa Bào Uy Nhĩ....

Những người mắc bệnh đều thuộc họ cá!

Trong lòng Sở Thiên cũng đã rút ra được một kết luận, sau đó hỏi: “La Đức Mạn thừa tướng, Biển Cấm gần đây xảy ra những chuyện gì?”

“Gần đây Biển Cấm xảy ra hai chuyện, thứ nhất là nước biển nóng lên đã phá giải được lời nguyên nhất trọng, thứ hai là theo mệnh lệnh của bệ hạ đã thăm dò đáy biển. Ngoài ra không còn gì khác.”

“Các người đã làm cho nước biển nóng lên ư? Toàn bộ nước ở Thất hải ư?” Sở Thiên hỏi dồn.

“Đúng vậy, bệ hạ đã tập hợp tất cả nguyên hỏa võ sĩ trong thất hải thú lại, chọn ra bảy nơi rộng nhất trong thất hải, sau đó sai bọn họ không ngừng thả ra hỏa hệ ma pháp, còn gọi thêm những tộc nhân bị trúng lời nguyên đứng quanh bọn họ, như vậy lời nguyên của tộc nhân sẽ được giải.”

Sở Thiên chợt ngắt ngừng người.

Hắn lú lười, không còn nói gì được nữa.

Mấy chị em mỹ nhân ngư quả thật rất thông minh, cứ thế này tốc độ trị liệu bệnh điểm trắng sẽ tăng lên gấp bội, nhưng, nước biển vốn đã nhạt rồi, bây giờ nước biển lại ảm lên nữa...Tất cả mọi người trên trái đất đều biết hậu quả sẽ như thế nào.

Hệ sinh thái sẽ bị phá vỡ, không xuất hiện bệnh mới là lạ.

Chắc lười, Sở Thiên nói: “Thừa tướng đại nhân, ý kiến này ai nghĩ ra vậy? Chẳng phải hôm đó ta đã dặn các người phải làm theo phương pháp ta đã chỉ rồi sao, dùng bát lớn để hấp bệnh nhân.”

La Đức Mạn chợt sững sờ, “những người bị mắc lỗi nguyên quá nhiều, sẽ không đủ dùng, cô gia, chẳng lẽ phương pháp của chúng ta sai rồi mới xảy ra sự cố bất thường như vậy.”

“Ai da, phải làm đúng theo lời dặn của bác sĩ chứ.” Hắn thở dài, sau đó ngậm miệng lại ngay, cũng không đúng! Tình hình thay đổi của hải dương chắc chắn sẽ ảnh hưởng rất lớn đến loài cá, nhưng, Bào Uy Nhi vẫn có thất trọng thần lực! sáu nguyên tố trong chủ thần cũng có thể biến thành nguyên tố trong người mình, chẳng lẽ thất trọng thần lực không thể khống chế được sự thay đổi của bản thân? Hơn nữa muốn ảnh hưởng đến thân thể của thần tộc ít nhất cũng phải có thần lực chứ?”

Cứ theo cách nghĩ này, Sở Thiên đưa ra một kết luận khủng khiếp, tất bệnh đều do độc bệnh mà ra, độc bệnh cũng là một loại sinh vật, một tiểu sinh vật bình thường! một sinh vật bình thường thì làm sao ảnh hưởng đến thần tộc được? Chợt nghĩ đến những bệnh độc của thần Phổ Lan Đa năm đó, hắn chần chừ có thể giải độc được cho thần tộc, nhưng bệnh của hắn lại có thần lực.

Vì vậy sự thay đổi của hải dương cũng là một nguyên nhân trong sự thay đổi bất thường này, ngoài ra còn có một nguyên nhân khác nữa, đó là sự xuất hiện của chứng bệnh có mang thần lực! Hơn nữa là một thần lực vô cùng mạnh, đủ để uy hiếp đến thần lực của Hải Vương Biển Cẩm!

Nữ thần ơi! Sở Thiên nhắm mắt, “La Đức Mạn thừa tướng, chúng ta...”

Sở Thiên chợt phát hiện ra, La Đức Mạn đột nhiên bị chảy máu mũi, hắn cũng đã phát hiện ra, nhưng lại không để ý, tiện tay lau luôn, hắn còn nói đùa: “Hừ, lạ thật, trước đây khi ta nhìn thấy gái đẹp mới chảy máu mũi, sao hôm nay nhìn thấy hai tên nam nhân cũng chảy máu mũi nhỉ.”

“Dừng lại, dừng bay nữa!” Sở Thiên chặn La Đức Mạn lại, nắm tay hắn, sau đó ra lệnh: “Biến lại bản thể.”

“Để làm gì? Người muốn ta mất mặt phải không? Ta không biến.” La Đức Mạn vẫn chưa ý thức được tầm quan trọng của sự việc.

Sở thiên hỏi thật: “Gần đây người có bị đụng không, đụng vào đầu ấy.”

“Đầu có, bốn lão dù sao cũng là một thượng thần, làm sao đầu bị đụng được.”

“Dừng dong dài nữa, muốn giữ mạng, thì phải biến lại bản thể để ta kiểm tra xem.” Sở Thiên nghiêm khắc nói, rùa là loài bất tử, cũng không thể bị đụng bị thương thường là bị đụng mới chảy máu mũi, nhưng khi bình thường mà chảy máu mũi thì không ổn rồi, niêm màng mũi và khớp mắt của chúng là những nơi phòng chống độc bệnh tốt nhất.

La Đức Mạn nghe Sở Thiên nói nặng lời, cũng thấy không ổn, nhưng vẫn lắc đầu “Cơ thể ta cũng có vấn đề gì sao, hừ, đừng nói ta nữa, theo ta quay về Biển Cẩm, bệ hạ còn quan trọng hơn ta”

“được, chúng ta đi thăm biểu tỳ trước, nhưng người bỏ cái bảo vệ mũi ra, ta tạm thwofi buộc mũi người, giờ thì người phải thở bằng miệng đã”

Sở Thiên buộc sơ qua mũi của La Đức Mạn lại, cũng xem như là một cách phòng bệnh, sau đó theo hắn đến Biển Cẩm.

Vừa vào đến vương cung Biển Cẩm, Sở Thiên đã thấy không ổn, cửa lớn nơi Bào Uy Nhi làm chính vụ đang mở, những thần thú ở bên trong đi ra không ngừng, nhưng ai cũng mặt mày nhăn nhó.

Khi đến cung điện của Bào Uy Nhĩ, Mỹ Nhân Ngư đang cúi người xuống bàn, đối diện là một nhóm người đang đứng ngay ngắn, lần lượt bước lên trước báo cáo, “Bệ hạ, tất cả chiến sĩ của cả một liên đội đều đã thất bại, bằng dương bắc hải vẫn chưa có gì bất thường, nhưng cục diện của nam hải đã xấu đi...”

Mỹ Nhân Ngư cúi đầu, có thể thấy rõ những giọt nước mắt lăn dài sau mái tóc dài, hần không có biểu hiện gì, lạnh nhạt ra lệnh: “Tập trung tất cả những tộc nhân xảy ra bất thường, còn tất cả những tộc nhân khác không thể tiếp xúc với bọn họ, chỉ có chiến sĩ thần tộc mới được đưa đồ ăn cho bọn họ, đồng thời lệnh cho Thất hải vương toàn lực trấn áp rối loạn. Kẻ nào kháng lệnh, chém không tha!”

“bệ hạ, đã mời được Long Thần miện hạ đến rồi.” La Đức Mạn tiến lên thấp giọng nói.

Mỹ Nhân Ngư ngẩng đầu lên, hơi gật đầu với Sở Thiên, nói: “Phất Lạp Dịch Nặc, ta không thể rời khỏi đây được, để La Đức Mạn thừa tướng dẫn người đi kiểm tra”

“được, cơ thể của La Đức Mạn thừa tướng cũng không ổn rồi, biểu tỷ à, bảo những người này tránh hết ra, ta kiểm tra thân thể cho người trước.” Sở Thiên bước lên, ra hiệu cho mọi người tránh ra.

“không được đi, ta có thất trọng thần lực bảo vệ, không cần chữa trị.” Mỹ Nhân Ngư trầm giọng nói: “người kiểm tra cho Mai Lệ Nhĩ và Sa Lỗ trước đi.”

Sở Thiên lắc đầu thở dài, cho La Đức Mạn nghỉ ngơi, hần tự kêu cho mình một người hầu đi gặp thí thần thất hải.

578. Chương 555: Muốn Quý Như Vàng

Tại sao như vậy, nguyên nhân rất đơn giản, cứ nhìn hai người mà Mỹ Nhân Ngư bảo Sở Thiên chữa bệnh trước là biết. Nói về thân phận, Mai Lệ Nhĩ và Sa Lỗ, bọn chúng đều không bằng La Đức Mạn, nhưng được quyền chữa trị trước, có lẽ nguyên nhân là vì một người là công chúa của bắc hải bằng dương, một người là vương tử của vô tận chi hải.

Làm quân vương quả thật không dễ, làm nữ vương lại càng không dễ! Sở Thiên lại thở dài, người hầu cũng đã đưa Sở Thiên đến thiên điện Phương tiêm tháp.

Trong số thí thần thất hải chỉ có Tô Sách Na và Mai Lệ Nhĩ ở đó, Sa Lỗ cũng không ở đó.

Sở Thiên vừa thấy Mai Lệ Nhĩ, không khỏi sửng sốt, bởi vì bên ngoài Mai Lệ Nhĩ không có gì bất thường, tinh thần chỉ hơi uể oải, không có đáng dấp mang bệnh như La Đức Mạn.

“bái kiến Long Thần miện hạ!” Mai Lệ Nhĩ thi lễ.

Tô Sách Na và Sở Thiên đã quen biết nhau, bà ta đem tới cho Sở Thiên một cái ghế, cười nói: “Để ta báo với cô gia người và A Mạt Kỳ miện hạ đến rồi. Tiểu bảo bối Khách Thu Sa không đến sao? Quả thật ta rất nhớ tiểu tử này.”

“Ha ha, tiểu tử đó và Mạt Khắc Nhĩ đang ham chơi.” Sở Thiên cười cười, nhưng không ngồi xuống, nhìn Mai Lệ Nhĩ nói: “người bệnh rồi à? Sao không nghỉ đi, còn ở đây làm việc nữa?”

“Thưa Long Thần miện hạ, trước đây cơ thể ta quả thật không thoải mái, nhưng sau khi dùng thần lực chữa trị, đã hồi phục rất nhiều. Giờ thì không có gì đáng ngại nữa.”

Sở Thiên kinh ngạc hỏi: “Thần lực của người có thể khống chế được những sự thay đổi của cơ thể ư?”

Thần lực của Mai Lệ Nhĩ là gì? Nguyên tố bốn mạng của cô ấy thuộc thủy hệ - hàn băng, cũng không có gì đặc biệt trong hàng ngàn vạn thần tộc.

“Đúng vậy, miện hạ, không chỉ có ta, mà phần lớn các hải thú trong bắc hải bằng dương đều như vậy, sau khi vận chuyển thần lực xong, cơ thể cũng đều được hồi phục!”

Sở Thiên cười, lời của Mai Lệ Nhĩ đã khiến hần có thể đưa ra một kết luận mới, phần lớn hải tộc của bắc hải bằng dương đều thuộc tính băng, cũng có nghĩa là bệnh lần này có thể dùng nhiệt độ thấp để chữa trị.

Nhưng xem sắc thái tinh thần của Mai Lệ Nhĩ, nhiệt độ thấp chỉ có thể khống chế, nhưng không thể chữa được bệnh hoàn toàn.

Nghĩ đến đây, Sở Thiên gật đầu bảo Mai Lệ Nhĩ: “ngươi hãy biến về bản thể trước để ta xem thử.”

Mai Lệ Nhĩ hơi do dự nói: “Hay là miện hạ tới thăm Sa Lỗ trước, bệnh hấn còn nặng hơn ta nữa”

“Ừ, cũng được, Tô Sách Na đại tỷ, làm phiên tỷ dẫn đường vậy” Sở Thiên theo Tô Sách Na đi vào phòng ngủ phía trong, khi đi qua hành lang, Sở Thiên nói nhỏ: “Đại tỷ, Mai Lệ Nhĩ và Sa Lỗ không thể là...”

“ha ha, Long Thần miện hạ, người giống bọn phượng hoàng từ khi nào vậy hả, thích hỏi những điều này?” Tô Sách Na cười ha hả, không để ý Mai Lệ Nhĩ đang ở ngoài, nói: “Khi nào có uống rượu mừng, ngươi cũng nên đến tham gia một ly”

Lại còn có thời gian để chọc ghẹo, xe ra Tô Sách Na vẫn rất thoải mái, bây giờ người ở Biển Cấm có một niềm tin mù quáng vào Sở Thiên, có kỹ thuật tế tự thời thượng cổ, thì sẽ không có người chết được.

Gian phòng ngủ ở bên trong rất rộng, nhưng vật dụng đều đã được chuyển đi, vì Sa Lỗ đã biến thành bản thể, là một con cá mập răng hổ dài hơn bảy mét, lúc này đang nằm mê man

Kiểm tra các chứng bệnh của loài cá, bước thứ nhất phải xem bên ngoài, nếu ở bên ngoài không có biểu hiện gì, thì bước thứ hai cần phải kiểm tra là mang cá.

Trường hợp của Sa Lỗ cũng là như vậy, bên ngoài ngoại trừ tinh thần uể oải thì không còn biểu hiện nào khác, vì vậy Sở Thiên phải mở mang cá ra xem.

Tí tách!

Mang cá vừa mở ra, thì có một dòng dịch lỏng chảy ra, nặng nề chảy xuống nền gạch.

Sở Thiên tiếp tục kiểm tra, ngồi xổm xuống lấy một mẫu dịch lỏng dưới đất lên quan sát, màu vàng nhạt, bên trong còn có lẫn bùn và tạp chất “Tô Sách Na đại tỷ, những tộc nhân khác cũng có biểu hiện thế này sao?”

“Chỉ một số thôi, trước đây Mai Lệ Nhĩ cũng từng bị như thế này, nhưng có một số tộc nhân khác có biểu hiện không giống Sa Lỗ.” Tô Sách Na đáp.

Chẳng lẽ chứng bệnh không chỉ có vậy? Sở Thiên chạy mày, xem lại mang cá của Sa Lỗ lần nữa, bên trong chỉ có một vài vết chấm nhỏ màu vàng nền, nhìn kỹ chỗ gốc mang thêm một lần nữa, có một vài chấm đã ăn mòn vào thịt, tạo nên những lỗ nhỏ.

Mang cá bị toét! Ý nghĩ đó chợt lóe lên trong đầu Sở Thiên.

“Ôi, nữ thần!” Sở Thiên đã có kết luận cụ thể, trước hết là nước biển bị nhạt, sau đó lại nóng lên, sau đó lại thêm bệnh của Mai Lệ Nhĩ và các băng dương ngư giảm bớt, Sở Thiên đã có thể khẳng định, đây là bệnh hủ bại huyết tính

Loại bệnh này rất dễ phát sinh trong môi trường nhiệt độ nước thấp, thậm chí Sở Thiên có thể tưởng tượng được, vì Mỹ Nhân Ngư muốn nhanh chóng chữa khỏi bệnh này, nên đã làm nước biển nóng lên để loại bỏ bệnh này. Nhưng do thân nhiệt của hải tộc băng dương rất thấp, lại có băng hệ thần bảo vệ, bệnh này đã bị nhiệt độ thấp khắc chế.

“Hà hà” Sở Thiên xoa cằm, đây là do không làm đúng lời dặn của bác sĩ, chữa khỏi bệnh này thì lại làm xảy ra bệnh khác. Không ngờ, Sở Thiên chắc lưỡi làm Tô Sách Na giật mình, vội vàng hỏi: “miện hạ, Sa Lỗ còn có thể chữa khỏi chứ?”

“Ha ha, đại tỷ cứ yên tâm, có ta ở đây thì không có ai chết đâu...” Sở Thiên cười, lại nói thêm, “Nhưng cũng hơi phiền, có lẽ phải tốn không ít tiền đâu.”

“tiền ư?” Tô Sách Na sửng sốt, nhưng sau đó liền nở nụ cười, “Biển Cấm vương cung đã có mấy vạn năm tuổi, vàng bạc châu báu vô số kể, miện hạ cần bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu.”

Sở Thiên sáng mắt, nói ra cũng lạ, đại thiếu gia Sở Thiên có sinh mạng bất tử, tiền bạc đếm không xuể, nhưng tính hám tiền của hấn vẫn không giảm, hơn nữa càng ngày càng tăng lên.

“Cũng không vội, hãy đem những tộc nhân mang bệnh khác đến chỗ ta trước, để ta khám thử! À, phải biết được có bao nhiêu người mắc bệnh mới biết được cần bao nhiêu tiền.”

Sau đó, Sở Thiên nhờ có thời gian thuận lợi mà khám được cho khá nhiều hải tộc, phần lớn có bệnh giống Sa Lỗ, nhưng cũng có một số có bệnh khác, nhưng cũng là những chứng bệnh phát sinh do sự thay đổi của nước biển, rất dễ chữa.

Sau đó Sở Thiên khám cho Mỹ Nhân Ngư, cũng là bệnh đó, nhưng La Đức Mạn thì do nước biển thay đổi, đã ảnh hưởng đến bệnh bạch nhãn trước đây, may mà phát hiện sớm, nếu không lão rùa này không chỉ chảy máu mũi, mà còn chảy cả máu mắt nữa.

Sau khi kết nối được thông tin thạch, Sở Thiên dặn dò Ba Bác Tát ở Bồ Lô Trạch vài câu, dặn hẳn chuẩn bị dụng cụ chữa bệnh, sau đó Mỹ Nhân Ngư đã đãi tiệc Sở Thiên tại Phương tiên tháp.

Không có người ngoài, khách mời chỉ có La Đức Mạn và Tô Sách Na, Mỹ Nhân Ngư đột nhiên trầm giọng nói: “Phát Lạp Dịch Nặc, chữa bệnh cho thần tộc còn phải lấy tiền sao, không phải người đang nhân cơ hội lừa lấy tiền của Biển Cầm đáy chứ?”

“hà hà, biểu tỷ nói gì vậy, đợi đến lúc những dụng cụ chữa bệnh được chuyển tới, tỷ sẽ hiểu vì sao ta phải lấy nhiều tiền như vậy.”

Căn tin học viện tế tự Phát Lạp Dịch Nặc,

Phanh! Bộp! Rầm!

Học sinh đá bàn, ném vỡ đĩa, vứt dao, từng tốp vây quanh cửa, một người dẫn đầu nói: “Lý Duy Khắc, đại diện cho tất cả học sinh ở học viện tế tự Phát Lạp Dịch Nặc, xin kháng nghị.”

“đúng, chúng tôi kháng nghị!” một nữ học sinh đứng cạnh Lý Duy Khắc lớn giọng “Chất lượng thức ăn ở căn tin giảm sút chúng tôi có thể chịu đựng được, nhưng tại sao cơm lại không có muối? Chẳng lẽ các người lại tham ô muối ăn của căn tin sau lưng viện trưởng Phát Lạp Dịch Nặc?”

“chúng tôi không ăn nữa.”

Đầu bếp trưởng của căn tin sửa lại mũ, liếc hai học sinh đứng đầu, nói: “Lý Duy Khắc, Tư Kiệt Mễ, gia đình các người đã đính hôn cho các người rồi phải không? Đúng rồi, phó viện trưởng Ba Bác Tát và giáo vụ trưởng đang xem xét một quy định mới, sẽ đuổi học tất cả những học sinh dính líu vào chuyện yêu đương đấy, hừ”

Hắn khe khẽ nhắm mắt, rõ ràng đang có ý uy hiếp, cặp vợ chồng trẻ nọ nhìn nhau, không ai dám nói gì nữa

.....

Một làng chài nhỏ ở Đông Hải.

“cứu mạng, con chuột to quá!” bà chủ nhà đang đứng trước bếp, sững sốt kêu lên: “Ông à, mau lại xem, con chuột này đang ăn vụng muối”

“Còn đứng đó làm gì, mau đuổi nó đi.” Ông chủ mang theo một cây chổi đi từ trong phòng ra, thấy con chuột đang chồm miệng vào hộp muối, chân lại đang kẹp một đồng tiền, kêu hai tiếng chít chít, ném tiền lại rồi chạy vào hang.

Tình trạng này xảy ra trên đại lục vào lúc nào vậy, sau này các sử gia đã ghi lại như sau: theo lịch Huyền Thú năm 728, lịch sáng thế năm thứ 4, đại lục thiếu uối trầm trọng, muối quý như vàng.

.....

Biển Cầm vương cung, những người trong hải tộc đang nhìn chòng chọc vào những con chuột lạ, mồm miệng há hốc, mỗi con chuột đều ngậm một bình muối, thân mang một vòng da, sắp quân theo nghi thức của quân đội Khải Tát.

Chính là thượng tướng quân Bồ Lô Trạch, đội đặc chủng hơn mười vạn con chuột biển hình dưới tướng Ni Mễ Tư.

“Long, long thần, người mua hết muối trên đại lục sao?” La Đức Mạn lấp bắp hỏi

Mỹ Nhân Ngư chau mày, “Phát Lạp Dịch Nặc, người cần muối làm gì vậy? Để chữa bệnh ư? Thắt hải của ta còn thiếu muối ư?”

“không không” Sở Thiên xoay xoay Long Thần Quyền Trọng, cười nói: “Muối biển và muối ăn không giống nhau, nếu dùng lộn xộn, sẽ làm chết người đó.”

Mấy con chuột đẩy một cái nồi nam vàng đến trước mặt Sở Thiên, Sở Thiên gõ gõ vào nồi rồi nói: “Mời biểu tỹ vào tắm, sau đó dùng cách chuyển hóa thần lực, hấp thụ muối này vào cơ thể, sau đó lại thả ra.”

Những việc diễn ra sau đó thì không cần nói nữa, Mỹ Nhân Ngư thử trước, quả nhiên khỏe mạnh trở lại, những người khác trong thần tộc cũng đi tắm.

Lúc này Sở Thiên mới có thời gian để giải quyết mục đích hẳn để Biển Cấm, trong Phương tiêm tháp, hẳn đặt tiêu bản của hải tộc đó lên trước mặt Mỹ Nhân Ngư, để nàng xem xét.

“A, hơi giống giống Khố Khoa Kỳ!” Mỹ Nhân Ngư kinh ngạc nói.

La Đức Mạn cũng la hoảng, hẳn nói: “Đó là Mỹ hải yêu, ôi trời, cô gia, người tìm nó ở đâu ra vậy? Bọn chúng, bọn chúng đã tuyệt chủng từ lâu rồi.”

“La Đức Mạn thừa tướng, người nói đây chính là Mỹ hải tộc, đánh bại hải tộc chỉ sau một trận đánh ư?” Mỹ Nhân Ngư không nhận ra, xem ra chủng tộc này đã cổ quá rồi.

579. Chương 556: Loài Bò Sát Đáy Biển Không Sợ Không Chế

Nói xong, La Đức Mạn lại nhìn khuôn mặt của bốn bản hải yêu, “xem ra rất giống Khố Khoa Kỳ, lẽ nào...Khố Khoa Kỳ cũng thuộc tộc Mỹ Hải Yêu, hơn nữa còn là hậu duệ của người này nữa?”

Sở Thiên ngạc nhiên hỏi: “Thừa tướng, lai lịch của Mỹ Hải Yêu rốt cuộc là như thế nào?”

“Đó từng là một chiến sĩ mạnh nhất trong hải tộc” La Đức Mạn giải thích: “Lịch sử của bọn họ khá lâu đời, lúc đầu đã cùng với tộc Nhân Ngư xưng làm hai đại vương tộc của Thắt hải, sau đó bọn họ đã bị tổ tiên của bộ hạ đánh bại trong một trận chiến, và cuối cùng bị tuyệt chủng trong cuộc đại chiến chúng thần lần thứ nhất”

“Phát Lạp Dịch Nặc, người còn chưa nói cho ta biết, tại sao người lại có được tiêu bản này?” Mỹ Nhân Ngư hỏi

Sở Thiên cười cười, lấy Vạn Thú Ấn ra, đặt lên trên bàn rồi nói: “Ta tìm thấy cái này từ trong thế giới linh hồn của Bồ Lai n Đặc

La Đức Mạn kêu lên: “Vạn Thú Ấn? Bộ hạ, đây là ấn tín của thú thần vương!”

Sở Thiên gật đầu nói: “không sai, nó không những là ấn tín của Thú Thần vương, bên trong còn có rất nhiều tiêu bản hài cốt của tất cả các thú tộc. Ha ha, tất cả các hài cốt ta đều thu lại rồi, còn cái này, biểu tỹ, tặng cho tỹ!”

“Tặng ta?” Mỹ Nhân Ngư ngạc nhiên, trầm giọng nói: “Đây là ấn tín của Thú Thần vương!”

“Đúng vậy, người là thống lĩnh của thú thần tộc lớn nhất, tặng ấn tín của Thú thần vương cho người không phải là hợp lý sao?” Sở Thiên nói

Bây giờ vạn thú ấn chỉ là một tín vật vô dụng, những hài cốt ở bên trong đã được Sở Thiên thu giữ rồi, còn lại cái vỏ không hẳn giữ cũng vô ích. Không bằng tặng hẳn cho Bào Uy Nhĩ còn hơn.

“Vật này thực sự tặng cho bộ hạ ư? Ha ha!” La Đức Mạn ngoài miệng thì hỏi nhưng tay lại nhanh chóng cất Vạn Thú Ấn. “Cái này...coi như là sính lễ vậy”

Mỹ Nhân Ngư chau mày, tức giận liếc La Đức Mạn.

La Đức Mạn cười ngượng, càng nắm chặt Vạn Thú Ẩn hơn, hấn chốt chuyển đề tài: “Đúng rồi, Long Thần miện hạ, người nói đáy biển có sự biến đổi khác thường, bộ hạ đã sai người kiểm tra, quả nhiên phát hiện ra một điều lạ, người xem...”

La Đức Mạn nhét Vạn Thú Ẩn vào dây chuyền trên cổ, sau đó lấy từ trong ra một ống quyển lớn, dùng lực tung nó lên, diện tích của nó chiếm gần cả đại diện

“Đây là thất hải hải đồ!”

Sở Thiên ngẩng lên xem, đó là bản đồ của huyện thú đại lục, lần lượt theo chiều kim đồng hồ là Bắc hải băng dương, Đông Hải, Biển Cầm, Vô tận chi hải, Nam hải, Tây hải, ngoài ra trong kẽ hở của Biển Cầm và Vô Tận chi hải, còn có một hải vực bị bao phủ bởi một màu đen, đây chính là vùng Hắc hải mà mọi người trong Thất hải chưa từng biết đến.

Dưới sự chỉ dẫn của La Đức Mạn, Sở Thiên nhìn thấy, ở đáy biển của Vô Tận chi hải và Hắc hải, có một đường thẳng màu đỏ, dài và nhỏ, Tây hải cũng có một đường thẳng dài, nhỏ nhưng không phải màu đỏ.

“Biểu tỷ, đường thẳng màu đỏ này là sao?” Sở Thiên hỏi

“Là khe hở của đáy biển” Mỹ Nhân Ngư đứng lên, chỉ vào đường thẳng màu đỏ nói: “hai đường thẳng này chứng tỏ đáy biển đã bị nứt”

“vậy sao lại không có biểu hiện bất thường gì? Như hỏa diễm, nham thạch nóng chảy hay động đất chẳng hạn!”

“Long Thần, những cái người nói đều không thể xảy ra!” La Đức Mạn giải thích nói: “Theo kinh nghiệm của ta, lúc trước khi đáy biển gặp phải tình trạng như thế này, sẽ có những biến đổi bất thường như người vừa nói, nhưng lần này lại vô cùng yên lặng, thậm chí...”

Hắn gõ gõ lên bản đồ, sau đó chỉ vào đường thẳng màu đỏ “Thậm chí nếu người không nhắc, thì bọn ta cũng không biết hai vết nứt này, vì hai vết nứt này tuy dài, nhưng lại hẹp, chỉ hẹp bằng ngón tay”

“nhưng tộc nhân phát bệnh sớm nhất lại sống gần chỗ hai khe nứt này!” Mỹ Nhân Ngư khẽ nói: “Phất Lạp Địch Nặc, đi xem cùng ta chứ?”

“biểu tỷ có lời, tiểu đệ còn dám ko nghe theo hay sao? Ha ha!” Sở Thiên cười nói

Xe chạy ra, trong xe có Mỹ Nhân Ngư, La Đức Mạn, Sở Thiên, còn có A Mạt Kỳ, xe chạy ra khỏi Biển Cầm vương cung, dưới sự chỉ dẫn của La Đức Mạn, A Mạt Kỳ cho chạy tới không gian thông đạo

Cảnh sắc biến đổi, Sở Thiên ở trong nước biển màu xanh thẳm, chỉ thấy những dải núi dưới đáy biển, trên núi có các loại thực vật biển mọc thưa thớt như san hô,... ngoài các loại thực vật ra, thỉnh thoảng cũng có một vài sinh vật biển bơi qua.

“Đây là Vô Tận chi hải, cách đây vài trăm dặm là Hắc hải, là nơi giam giữ phạm nhân của biển cầm!” La Đức Mạn vừa giải thích vừa dẫn đoàn người tới một khe núi dưới đáy biển, sau đó chỉ vào một khe nứt nhỏ, nói: “Long Thần, khe nứt ở Vô tận chi hải bắt đầu từ đây.”

Sở Thiên ngồi xổm xuống, kiểm tra kỹ khe nứt, chỉ thấy nước ở xung quanh khe nứt chảy xiết, giống như có một vật gì ở bên trong đang phun ra, “Biểu tỷ, ở dưới đất hình như có vật gì đó muốn chui ra, tỷ kiểm tra chưa?”

“Tự tay ta đã kiểm tra rồi, dưới hai khe nứt đều không có dao động thần lực, chỉ có một vài sinh vật biển thông thường”

Trong mắt thần tộc, không có thần lực, cũng tức là không có uy quyền gì, nhưng Sở Thiên thì khác, hắn kêu A Mạt Kỳ tách nước hai bên ra, tạo thành một nơi không có nước. Quả nhiên, khi dòng nước bị tách ra rồi, nhưng trong khe nứt vẫn có nước phun ra

Suối phun ở đáy biển trong mắt hải tộc cũng là điều bình thường. Mỹ Nhân Ngư và La Đức Mạn thấy Sở Thiên bận rộn, cũng chẳng biết hắn muốn làm gì

Sở Thiên bay theo đường nứt chừng vài trăm mét, mỗi đoạn bay cách nhau khoảng 100 mét, sau đó lấy một ít nước bỏ vào bình, rồi dùng những dụng cụ thí nghiệm mang theo để xác định thành phần nước biển.

“Nữ thần tại thượng!” Sở Thiên định nói gì đó, nhưng nghĩ lại, cũng không biết làm sao để giải thích với Mỹ Nhân Ngư, nồng độ ba-zơ trong nước biển thấp, hàm lượng vi sinh vật gây bệnh lại quá cao. Những thuật ngữ tại sao học này... Khẽ chau mày, Sở Thiên đành nói ngắn gọn: “Nguồn nước ở trong khe nứt này không ổn, bên trong chắc chắn có gì đó!”

“Rõ ràng không có dấu hiệu của thần lực và ma pháp, sao lại có vấn đề này được” La Đức Mạn bắn khoăn hỏi. nhưng Mỹ Nhân Ngư đã chọn cách tin vào Sở Thiên, nàng nói: “La Đức Mạn thừa tướng, người lệnh cho những tộc nhân sống gần đây tránh ra ngoài bán kính 300 mét, ở khe nứt khác cũng làm tại sao như vậy, mau đi đi”

Nói xong, Mỹ Nhân Ngư dặn Sở Thiên và A Mạt Kỳ cẩn thận, rồi đưa tay vào khe nứt, cố sức cào, quả nhiên một mảng đất biển bị cô ta cào lên

Ầm ầm.

Một thanh âm lạ phát ra, giống như thanh âm của loài bò sát đang bò trong hang

“Hừ!” Mỹ Nhân Ngư đột nhiên thấp giọng, ném mảng đất vừa cầm lên vào khe nứt

Oanh!

Bào Uy Nhĩ xoa tay, nhíu mày

Thì ra là nhờ vào sự chấn động của mặt đất, mỹ nhân ngư đã chọc vào một ổ bò sát biển nào đó, trong chốc lát, vô số bò sát từ trong bò ra

Sở Thiên thấy đầu óc ong ong, là cảm giác gì đây? Nếu ai đã từng dùng xẻng đào vào một ổ côn trùng thì sẽ biết cảm giác này, từng đồng từng đồng côn trùng bò ra, thật buồn nôn

Bào Uy Nhĩ cũng can đảm thật, nếu không phải nàng ta mà là bất kỳ một nữ nhân nào khi nhìn thấy cảnh này đều sẽ sợ chết khiếp

“Thủy chấn!” Mỹ Nhân Ngư giơ một tay lên, đặt trước ngực “Phốc” một tiếng, rất nhiều bò sát bị giết chết, nhưng một con chết, lại xuất hiện hai con, từng đồng bò sát bò ra từ máu của đồng bọn họ

“Thời gian cầm cố!” Sở Thiên cũng giơ tay, tạm dừng lại chỗ hổng mà Mỹ Nhân Ngư vừa khơi ra, cuối cùng bọn bò sát cũng thôi không nhúc nhích nữa

Sở Thiên cau mày, nhặt một con bò sát bị bắt động lên xem xét, nhìn bên ngoài nó giống một con bò cạp, lớn bằng ngón tay giữa, hai xúc tu ở trước giống như càng cua, thân nó giống như đàn tỳ bà, phần lưng giống lớp giáp xác, nhưng phần đuôi lại phân nhánh, giống như nhung hươu.

“Đây là bò cạp hải ma, là một loại ma thú bình thường, chỉ sống ở đáy biển sâu...” Mỹ Nhân Ngư hất mấy con bò cạp gần đó, lắc đầu nói: “Bò cạp thì không có gì nguy hiểm, nhưng tại sao ở đây lại có nhiều đến vậy?”

“Để ta đe hai con về nghiên cứu...”

Sở Thiên đang nói nửa chừng, đột nhiên có một âm thanh chói tai từ đáy biển vang đến, “A....”

Cùng với tiếng kêu, một lúc sau, những con bò cạp bị bắt động cũng dần nhúc nhích trở lại, nhưng bọn chúng hình như bất mãn vì bị trúng phải thuật cầm cố, con nào con nấy giơ xúc tu, cong đuôi, từng đàn tiến về phía Sở Thiên.

“ôi giời!” Sở Thiên sửng sờ nhìn đồng bọn đang tiến tới, cả một đoàn côn trùng bao trùm khắp mặt đất, cảnh tượng thật kinh hãi

A Mạt Kỳ đứng chặn trước mặt Sở Thiên, hét lớn: “không gian tỏa!”

Đoàn bò cạp lại bị bắt động một lần nữa, nhưng lúc Sở Thiên đang thở phào nhẹ nhõm chúng lại cử động trở lại

Cả một đoàn bò cạp đều không bị Cầm cổ thần lực khống chế. Sở Thiên ngạc nhiên, vội nói: “Biểu tỳ, chúng ta về trước đi!”

Mỹ Nhân Ngư gật gật đầu, nói: “được, để ta sai các chiến sĩ hải tộc phong tỏa nơi này, bắt giết hết bò cạp hải ma”

Bọn Sở Thiên vội vàng rời đi, không phải vì sợ hãi, cũng không phải đánh không nổi, mà do số lượng của bò cạp hải ma quá nhiều, Trên thế gian này có ai dùng đạn để bắn giết không? Đương nhiên là không, vậy thì ở Huyền Thú đại lục cũng không có ai muốn tiêu hao thần lực với bọn bò cạp hải ma cả

Rất nhanh sau đó, các chiến sĩ hải tộc đã phong tỏa vùng biển đó, và giết bò cạp hải ma, và Sở Thiên cũng tiến hành nghiên cứu hai con bò cạp bắt được.

Sở Thiên có được kết quả, tuy không hoàn chỉnh, nhưng cũng đã đầy đủ.

Những con bò cạp này dường như được sinh ra cùng lúc, lại sinh trưởng rất nhanh, nhưng chúng lại có rất nhiều điểm khác biệt với mẫu bò cạp hải ma mà Mỹ Nhân Ngư cung cấp.

Nói đơn giản hơn là, bọn bò cạp này giống như những con chuột của Bồ Lôi Trạch, đều bị kích thích biến dạng.

580. Chương 557: Những Con Bò Cạp Xui Xẻo

So với đại quân thần tộc của Biển Cấm, đội quân chỉ có ba ngàn thần quân của Bồ Lôi Trạch đã không làm cho Sở Thiên hài lòng nữa, Khố Khoa Kỳ sắp trở về, có thể một viện trợ cũng tốt.

Lần thứ hai trở lại nơi mà bò cạp hải ma không ngừng tuôn ra, có Mỹ Nhân Ngư tọa trấn, Sa Lỗ đích thân đem theo đội quân đi phía trước, vừa tiêu diệt bò cạp vừa thăm dò đáy biển.

Sở Thiên ngồi bên cạnh Mỹ Nhân Ngư, gọi La Đức Mạn lại, tỉ mỉ kỹ hơn về Mỹ Hải Yêu.

Tàn bạo, hiếu chiến, những từ này là thích hợp nhất để hình dung về Mỹ Hải Yêu. Nhưng những hải yêu có bản tính này thì thường có thiên phú về chiến đấu, trước khi tộc nhân ngư của Vưu Nhân giành được quyền thống trị, Mỹ Hải Yêu mới chính là chủ nhân của Thất hải, hơn nữa khi Mỹ Hải Yêu hoành hành ở đáy biển, Tam giới đang thuộc về nhân thần, Mỹ Hải Yêu là một trong số ít những thú tộc dám chống lại sự áp bức của nhân thần.

Sau đó, khi đại chiến chủng thần lần thứ nhất kết thúc, trong đêm, các thú thần tộc hợp nhất, tổ tiên Mỹ Nhân Ngư đã làm một việc không ra gì, đó là lợi dụng nhân thần để làm giảm thực lực của Mỹ Hải Yêu, sau đó khi Bồ Lai n Đặc thống nhất thú thần tộc, bọn họ đã triệt để khai trừ Mỹ Hải Yêu ra khỏi hải tộc.

Sở Thiên nghe La Đức Mạn nói xong, tự sắp xếp lại mọi chuyện, trước tiên là nhân thần áp bức thú thần, Sáng thần đã tạo ra một thế giới thứ tư cho thú thần, tạo ra một con đường sống, sau đó Bồ Lai n Đặc có được Vạn Thú Ẩn, thống nhất thú thần tộc. Cuối cùng mới đến sự tuyệt chủng của Mỹ Hải Yêu.

Cũng có nghĩa là, Vạn Thú Ẩn đã có từ trước khi thú thần tộc thống nhất, nhưng những hải cốt ở bên trong thì được tập hợp dần, chứ không phải một lần là xong.

“Vậy Mỹ Hải Yêu có quan hệ gì với những thú thần tộc đã bị tuyệt chủng không?” Sở Thiên hỏi nhỏ.

“Cô gia, người nói gì?”

“Là thế này, có người nói với ta rằng: trước khi thú thần tộc thống nhất, có một số thú thần đào vong vào con đường đến không gian tuyệt chủng, nhưng Vạn Thú Ẩn lại có thể tìm ra được đầu mối của khoảng không gian này. Ta thật sự không hiểu được, sự tuyệt chủng của Mỹ Hải Yêu và sự tuyệt chủng của các thú thần tộc này có liên hệ gì không. Nếu nói là có, thì lại không biết thời gian chính xác.”

“Đó đều là những việc xảy ra ở thời thượng cổ, người quan tâm làm gì. Hừ, cứ cho là những thần tộc bị tuyệt chủng quay trở lại, người còn sợ bọn chúng ư? Trong nhà người còn có một thần vương dự bị nữa!” La Đức Mạn nhún mày, nhìn về phía Mỹ Nhân Ngư, rõ ràng thần vương dự bị này không phải là A Mạt Kỳ, mà là Mỹ Nhân Ngư.

Sở Thiên cười, không nghĩ thêm nữa.

Một lát sau, Sa Lỗ từ phía trước tiến lại, mặt mày đầy oán giận, nói: “Bệ hạ, hải ma bò cạp thật sự là nhiều lắm, giết một con, lại sinh ra hai con, mặt tướng khấn cầu thần lực bao vây và tiêu diệt trên phạm vi lớn.”

“Khe nứt này nằm ngang giữa hai đại dương, theo tình hình này, bò cạp hải ma có ở cả khe nứt này, nếu người muốn dùng thần lực trên phạm vi lớn, thì phải lớn đến bao nhiêu? Bọn bò cạp hải ma chết thì hai đại dương này cũng bị hủy diệt rồi!” Mỹ Nhân Ngư chậm rãi nói

Sa Lỗ vội vàng đáp: “nhưng thưa bệ hạ, bọn bò cạp quá nhiều, chúng lại không sợ thần lực nguyệt chúc, chỉ có thể dùng lực giẫm chết, các tướng sĩ..”

“Ta chỉ muốn biết kết quả. Còn nữa, Phát Lạp Dịch Nặc nói, phía dưới bọn bò cạp hải ma này còn cất giấu một bảo tàng, nếu người phá hủy khu vực này, thì bảo tàng ấy sẽ ra sao, hả?” Mỹ Nhân Ngư trầm giọng quát.

Sa Lỗ còn định nói thêm nữa, nhưng thấy La Đức Mạn đang nháy mắt ra hiệu, ông ta rõ ràng đang đánh mắt về phía SỞ THIÊN.

Sa Lỗ hiểu ý cười, chấp tay nói: “Long Thần miện hạ, xin hỏi ngài có cách gì đánh bại bọn bò cạp hải ma này không?”

Sở Thiên nhìn Mỹ Nhân Ngư, thấy cô ta không có phản ứng gì, mới nói: “Ta nghĩ ra được hai cách, thứ nhất là gọi Mai Nhĩ Kim Tư của ta tới, trực tiếp đồng hóa bọn chúng!”

“Nhưng tên nha đầu Mai Nhĩ Kim Tư đó còn chưa khống chế được bản thân, nếu hắn đồng hóa luôn cả bảo tàng thì sao? Không được!” La Đức Mạn liên tục lắc đầu, hắn còn hứng thú với bảo tàng hơn Sở Thiên, tâm tình của hắn có lẽ khó có ai biết được, lão rùa quý tộc thời thượng cổ có suy nghĩ sâu sắc đang nghĩ rằng: Phát Lạp Dịch Nặc dùng thủy chi hồn làm sinh lễ thì đồ cưới của Biển Cầm cũng không thể quá xoàng được.

“Vậy còn cách thứ hai thì sao?” Sở Thiên phát tay nói với A Mạt Kỳ: “Đội quân của Bồ Lô Trạch đã lâu rồi chưa ra quân? Sau trận Thiên Hải, Ni Mễ Tư đã mập lên không ít, phải cho hắn vận động thôi.”

“Cô gia, người nói là...”

“Đối phó với bọn bò cạp khác thường này cũng phải dùng biện pháp khác thường. A Mạt Kỳ, mở đường hầm, kêu Ni Mễ Tư và bọn cháu chắt của hắn tới đây, ta không tin, trên đại lục này còn có loại ma thú nhiều hơn bọn chuột của ta.”

“Rõ!” A Mạt Kỳ mở một đường hầm không gian.

Sau đó, chúng thần chỉ thấy nước biển dao động, dường như mực nước biển của Vô Tận chi hải đang tăng lên.

Như một mảnh đại lục bị chìm nghỉm, Ni Mễ Tư toàn thân mang giáp thần pháo đã được sửa chữa, chìm xuống đáy biển: “Ông chủ, có nhiệm vụ gì cần giao phó...” không đợi Sở Thiên ra lệnh, Ni Mễ Tư mắt không rời bọn bò cạp hải ma, nuốt nước miếng nói: “Ông chủ, bọn nhỏ đang đói!”

“Ừ!”

“Đa tạ” Thân người Ni Mễ Tư rung lên, nước biển dao động, liền sau đó, vô số những con chuột biến dạng như những mũi tên phóng về phía bọn bò cạp hải ma.

Chỉ thấy những con chuột đó không tranh giành, xếp thành từng cặp một như người ta phân phát thức ăn vậy, chỉ trong nháy mắt ăn xong một con bọ cạp

“Cái này... Phát Lạp Dịch Nặc, bày chuột của người còn có thể ăn cả bò cạp sao?” Mỹ Nhân Ngư cảm thấy rất hứng thú, trước đây cô ta nghĩ Ni Mễ Tư là ma thú bình thường nhất của Bồ Lô Trạch, không ngờ lại còn có công dụng này.

“Biểu tỹ, ở quê nhà ta có một câu nói: Chọn lọc tự nhiên! Những ma thú có thể tồn tại ở Tam giới, đều có những đặc điểm độc đáo”

Sở Thiên chỉ về phía Ni Mễ Tư đang bơi, nói: “Còn nhớ hần chứ? Ha ha, năm đó trong cuộc chiến của chúng thần và ma thú tại Bồ Lô Trạch, biểu tỳ đã dùng Tam trọng thần lực để uy hiếp liên quân, lúc đó hần đã bị kích thích bởi thần lực của người, mới có ngày hôm nay.”

“vì ta mà Ni Mễ Tư bị biến dạng sao?” Mỹ Nhân Ngư sững sốt, sau đó nở nụ cười.

Bọn bò cạp bò ra từ khe nứt vẫn rất nhiều, nhưng cũng không bì kịp với hàm răng sắc của bọn chuột, Sở Thiên và Mỹ Nhân Ngư chỉ nói với nhau chỉ mấy phút, mà bò cạp hải ma rõ ràng đã giảm đi nhiều.

Oanh, oanh.

Đáy biển chợt vang lên những âm thanh lạ, sau đó, khe nứt vốn chỉ rộng bằng ngón tay đột nhiên lớn thêm, đáy biển nứt ra, một xúc tu giống như càng cua, to, cao, từ dưới đáy biển trời lên.

Oanh! Vô tận chi hải chấn động, lại một xúc tu khác nữa trời lên, “Ai dám ăn những đứa con của ta vậy?”

Đôi mắt chuột nhỏ của Ni Mễ Tư đột nhiên dài ra, hai hàm răng chuột đập vào nhau

Thì ra từ trong khe nứt bò ra một con bò cạp hải ma không nhỏ hơn Ni Mễ Tư bao nhiêu

Không có dao động thần lực, cũng không có khí tức của ma pháp, nhưng con bò cạp này lại vô cùng uy nghi, sáu con mắt ở phía trước quét khắp đám người ở đó và bọn chuột đang gặm bọn bò cạp hải ma, rồi lớn giọng quát: “Dám ăn con của ta, các người muốn chết sao?”

Sở Thiên bĩu môi cười, con bò cạp hải ma này quả thật không biết sợ chết: “Ni Mễ Tư, tặng hần cho người đó.”

Vừa dứt lời, Ni Mễ Tư cây thân thể to lớn khác thường của mình đè lên con bò cạp kia, bốn móng vuốt nhọn giữ chặt con bò cạp, đuôi không ngừng đánh lên đầu nó, còn hàm răng nhọn lại cắn vào đuôi nó.

Bò cạp hải ma kinh ngạc, con chuột đang đè lên nó quả thật là một cao thủ ăn bò cạp, động tác này, quả thật không cho nó đường phản kích, nhưng nó tuyệt đối không nhắm mắt chờ chết, đuôi chợt lóe lên, tránh khỏi hà răng của Ni Mễ Tư, sau đó đánh lên cổ hần.

Ni Mễ Tư linh hoạt xoay đầu, khẽ xoa vào chỗ bị bò cạp hải ma đánh trúng, sau đó vận dụng hết sức mạnh ở tứ chi, bay lên, để cho con bò cạp bị đè có cơ hội hô hấp.

Bò cạp hải ma không hiểu vì sao Ni Mễ Tư buông tha nó, nhưng bây giờ bụng của Ni Mễ Tư đang ở trước mặt nó, bốn chân ngắn của loài chuột không đủ sức bảo vệ được cái bụng quá to lớn, cơ hội này, sao có thể bỏ qua được?

“Ha ha, thử ném cái này xem”

Đuôi của bò cạp phân thành mười mấy nhánh, đột nhiên phóng lên trên, nhưng, trên bụng Ni Mễ Tư đột nhiên nổi lên hai lỗ nhỏ, trong lỗ chợt lóe lên những lam quang rợn người.

Đại tu lực thần pháo đời thứ bảy của Bồ Lô Trạch – La Mật u, thượng vị thần lực!

Oanh!

Đuôi của con bò cạp hải ma bị đánh tan, tất cả những xúc tu của hần co lại, toàn thân run lẩy bẩy, đôi mắt ở trên lưng nhắm lại đau đớn.

Ni Mễ Tư bơi tới cạnh bò cạp hải ma, dùng một khẩu pháo bên mình nhắm thẳng vào con bò cạp, ra lệnh: “Các con, ăn cơm thôi”

CHít chít!

Bầy chuột bỏ con mồi nhỏ xuống, hưng phấn chạy tới phía bò cạp to lớn kia, trong nháy mắt bầy chuột đã phủ kín khắp người con bò cạp.

Không ngờ Ni Mễ Tư nóng nảy quát: “người, chính là người, là đại huyền tôn (cháu cố) thứ chín ngàn mấy trăm của ta phải không? Mau mang con các người đi thu dọn những con bò cạp kia lại, phải lấy những con còn sống, mang về nuôi. Hừ, bọn trẻ này thật lãng phí, đúng là còn chưa sống qua những ngày cực khổ mà!”

“A!” Con bò cạp hải ma kêu lên, nó muốn trở mình để đuối lủ chuột đi, nhưng sau lưng Ni Mễ Tư thò ra một cái giá, trên cái giá đó là một khẩu pháo, ngấm trúng vào mắt sau lưng của nó.

“Ta xin các người, đừng ăn thịt ta!” con bò cạp xin tha, nhưng ai có thể ngăn được bọn chuột ăn thức ăn của chúng? Con bò cạp hết cách, đành dùng đến con bài cuối cùng của nó, “Bọn cường đạo các người, ta đưa cho các người, đưa cho các người hết, đừng ăn thịt ta!”

Vừa nói, con bò cạp vừa nức nở, “Vì thứ này, con của ta đều bị ăn thịt hết rồi! Ta không cần nữa, đưa cho các người hết!”

Sở Thiên neho mắt đứng lên, Nữ thần tại thượng, dường như con bò cạp này đã hiểu lầm điều gì đó...

581. Chương 558: Thần Tộc Chưa Được Biết Đến

Bầy chuột nhanh chóng chạy xuống.

Gõ vào con bò cạp mà so ra cái xúc tu còn lớn hơn hẳn, Sở Thiên nói: “Vị tiên sinh này, có thể cho ta biết tên không?”

Sự khác biệt về giống của loài bò sát rất rõ ràng, Sở Thiên vừa nhìn là có thể đoán ra ngay.

Bò cạp hải ma khê động đầy xúc tu, kinh hãi nói: “Mạt Cát Đặc, ta là Mạt Cát Đặc!”

Lại thở dốc thêm mấy cái, thân hình Mạt Cát Đặc nhúc nhích, cầu khẩn: “Vị thần tộc này, xin người tha cho ta và hậu duệ của ta, thứ này ta đưa cho người” Nói xong, hắn gọi tên một người, một con bò cạp nhỏ đứng bên cạnh khúm núm tiến về phía Mạt Cát Đặc, “Vào huyết động của ta lấy đồ vật đó ra đây”

Con bò cạp nhỏ nói bằng ngôn ngữ của chủng tộc nó: “Gia chủ! Ngài thực sự phải giao nó ra sao, nhưng nó là...”

“người muốn hại chết mọi người sao?” Mạt Cát Đặc phẫn nộ hét lớn: “một tháng, ta có được thứ đó chỉ mới một tháng, vậy mà có bao nhiêu hậu duệ đã chết rồi? Thứ mang lại tai họa này không thể giữ lại được nữa, mau đi đi, ta không muốn sống những ngày trốn chui trốn lủi này nữa.”

Mạt Cát Đặc răn dạy hậu duệ của hắn, còn Sở Thiên lại chau mày suy nghĩ, nhìn phản ứng của mạt cát đặc, có lẽ một tháng trước đây hắn có được bảo bối gì đó, nhưng bảo bối này mang lại cho hắn không ít tai họa, nhưng cuộc sống của bọn bò cạp hải ma là ở biển, trong Thất Hải, vậy ai có thể qua mắt Mỹ Nhân Ngư để đến đây cướp đoạt được chứ?

Không lâu sau, con bò cạp nhỏ đó đem ra một viên đá nhỏ, trong suốt. Nhìn viên đá đó chỉ nhỏ bằng ngón tay, nhưng khi để nó ở bên cạnh, Sở Thiên lại có một cảm giác khác lạ. Mỹ Nhân Ngư lại càng xúc động hơn, tinh hạch trong đầu vui mừng nhảy múa. Nàng đứng dậy, thốt lên: “Thủy Mẫu Thần Cách”

Không sai, đây chính là Thần cách của Thủy Mẫu Sát Mông Đức, Liên Thành vì tự nổ mà chết, nhưng Thần Cách của Sát Mông Đức lại do Sáng thể thần tạo ra, không dễ dàng bị hủy diệt như vậy, thần cách bị nổ thành bột vụn lại dẫn kết tinh trong biển, một bộ phận trong đó rơi vào tay Mạt Cát Đặc.

Những việc như thế này không phải xảy ra lần đầu, ngày xưa Khách Thu Sa ăn mất thần cách của nữ thần tự nhiên không phải cũng là một trường hợp tương tự sao?

Mỹ Nhân Ngư vừa thốt ra mấy tiếng Thủy Mẫu Thần Cách, Sở Thiên đã nghĩ lan man. Sau đó hắn lại hỏi: “người lấy thứ này ở đâu?”

“Là nó tự rơi vào đầu ta” Mạt Cát Đặc sợ Sở Thiên không tin, liền nói thêm “Ta thề trên danh dự của tổ tiên ta, các người hỏi nguồn gốc của nó.... Lẽ nào các người không phải đến cướp nó sao?”

“Tiên sih Mạt Cát Đặc thân mến, chúng ta không đến để cướp đồ, mà để giết người, ha ha”

Sở Thiên cười tủm tỉm, nói một câu uy hiếp, sau đó lấy viên thần cách từ trên đầu con bò cạp nhỏ kia, xem xét một lát, rồi đưa lại cho Mỹ Nhân Ngư, hỏi: “Là toàn bộ sao?”

Mỹ Nhân Ngư dùng Thủy Chi Hồn để cảm nhận, sau đó nhẹ lắc đầu: “Chỉ là một bộ phận.”

Sở Thiên hung hăng gõ gõ vào xúc tu của Mạt Cát Đặc, hỏi: “Phần còn lại đâu?”

“hết rồi, đây là mảnh cuối cùng, những mảnh khác,... Đều đã bị cướp rồi!” Mạt Cát Đặc ngập ngừng nói

Bọn bò cạp hải ma bọn họ vốn sinh sống ngầm ở dưới đáy biển, không phải là hải tộc của thất hải, cũng không phải là thần dân của mỹ nhân ngư. Hơn một tháng trước, trăm năm mới có một lần Mạt Cát Đặc chui từ dưới bùn lên để hít thở không khí, không ngờ, đúng lúc đó lại bị Thủy Mẫu Thần Cách rơi vào đầu, không thể không nói rằng, vận may của hắn có chút quái dị

Lúc đó Thủy Mẫu Thần Cách đã bị vỡ thành nhiều mảnh, nhưng Mạt Cát Đặc vẫn nhận thấy đây là một vật quý, thế là hắn đưa Thần Cách đã bị vỡ về huyết động dưới đất. nhưng không ngờ, lòng tham nhất thời đã gây cho hắn không ít tai họa. Nhờ có nhiều hậu duệ, lại hiểu biết các đường ngầm dưới đất, Mạt Cát Đặc mang theo hậu duệ trốn chui trốn lủi tới tận ngày hôm nay.

“Mạt Cát Đặc tiên sinh thân mến, người cho rằng chúng ta là trẻ con hay sao?” Sở Thiên dùng quyền trượng chỉ vào Mỹ Nhân Ngư, “Biết đó là ai không? Là vua Bào Uy Nhi của Thất hải! Nếu lời người nói là thật, và nếu có người truy giết người và hậu duệ người, vậy hãy cho ta biết, những người truy đuổi người làm sao có thể qua mặt được Thất Hải hải tộc? người nên biết, trong thất hải không ai có thể tránh được sự quản chết của Biển Cầm vương cung.”

“Còn nữa!” Sở Thiên chỉ vào khe nứt dưới chân “Cái khe này là sao? Nước ở trong khe này chảy ra là chuyện gì?”

“Đây đều do những người truy sát ta làm ra” Mạt Cát Đặc vội vàng nói: “Bọn họ không phải hải tộc, cũng không phải đại lục thần tộc, mà là thần tộc dưới biển”

“Ha ha, khôi hài!” La Đức Mạn cười nhạo nói: “Dưới đáy Thất hải, ta đều đã kiểm tra hết, thậm chí có vài nơi còn xuống sâu dưới đáy biển đến mấy nghìn mét, chưa từng gặp qua cái gọi là thần tộc dưới biển”

La Đức Mạn nháy mắt cho Sa Lỗ, Sa Lỗ lập tức lệnh một đội võ sĩ mang trường đao tiến lên trước.

“Đừng mà, những gì ta nói đều là sự thật. Ta biết những người đó từ dưới đáy biển lên, hơn nữa sau khi bọn họ cướp được Thần Cách từ chỗ ta, đáy biển đã xuất hiện vết nứt. nhưng bọn họ xuất hiện ở nơi không có vết nứt, vì vậy ta mới trốn ở đây.”

“à, những gì biết ta đều nói rồi, xin các người đừng giết ta!” Mạt Cát Đặc cầu xin nói.

“không biết người cũng được, nói cho ta biết, tổng cộng người đã lấy được bao nhiêu mảnh tinh thạch như thế này? Tại sao vẫn giữ được mảnh thạch này khỏi bị cướp?”

“Tổng cộng là bốn mảnh, bọn họ rất lạ, mỗi lần chỉ cướp một viên, sau đó vội vàng đi ra, ta cũng không biết vì sao, vì vậy ta mới giữ mảnh này lại”

“Truy giết người là tộc nào? Nhân thần hay thú thần?”

“Hình như là nhân thần, cũng có thể là thú thần nhưng giống nhân thần, ta còn phải lánh nạn nên không nhìn rõ.”

Mỹ Nhân Ngư còn hỏi thêm mấy câu nữa, sau đó sai người đẩy mạt cát đặc xuống dưới, lạnh lùng nói: “Thú vị thật, bốn vương thống nhất thất hải đã hơn một vạn năm, không ngờ dưới chân mình còn có một thần tộc chưa được biết đến”

Sa Lỗ ôm quyền nói: “Bệ hạ, có cần ta sai quân đào đáy biển lên không?”

“không, bọn chúng có thể trốn dưới chân bốn vương nhiều năm như vậy, nhất định phải có cách ẩn nấp, không cần đi tìm chúng, hãy để chúng tự xuất hiện” Mỹ Nhân Ngư trở tay lấy ra một lệnh bài, ném cho La Đức Mạn, “Thừa tướng, người đem quân lui ra ngoài vòng bán kính nghìn dặm, Phất Lạp Định Nặc, cho ta một cái ẩn thân giới chỉ của người!”

Mỹ Nhân Ngư đeo giới chỉ, lại dùng một sợi dây nhỏ mang Thủy Mẫu Thần Cách lên cổ.

“biểu tỳ, không lẽ tỳ muốn dùng Thủy Mẫu Thần Cách để dụ bọn chúng ra?”

“Đúng vậy”

Sở Thiên cười khỏ, “Biểu tỹ, vậy cũng không cần tỹ ra tay chứ? Việc này cứ giao cho thuộc hạ làm là được rồi, tỹ là...”

La Đức Mạn ở phía sau len lén kéo Sở Thiên, ra hiệu cho hắn đừng nói tiếp nữa, Sở Thiên bắt đắ dĩ ngâm miệng lại, biểu tỹ Mỹ Nhân Ngư đứng là tiêu biểu cho một con một công việc mà

Nhưng Sở Thiên nghĩ kỹ, cảm thấy không yên tâm. Trong khe nứt đó có thể tản mác những mầm bệnh khiến Mỹ Nhân Ngư mắc bệnh được, chứng tỏ bọn thần tộc bí mật này có khả năng làm hại đến Mỹ Nhân Ngư. Nói ra những lo lắng trong đầu mình, Sở Thiên nói: “Ta và A Mạt Kỳ ở lại cùng tỹ, nếu còn mầm bệnh nữa ta có thể giải quyết, nếu có nguy hiểm gì, A Mạt Kỳ mở một đường hầm không gian là có thể đưa chúng ta trở về.”

Mỹ Nhân Ngư nhú mày, La Đức Mạn nói lớn: “Cách này rất hay! Bệ hạ, cứ làm như vậy đi, lão thần đi lui quân”

Đội quân hải tộc chỉnh tề lui đi, chiến trường lúc nãy cũng được dọn dẹp sạch sẽ, Sở Thiên xem xét hoàn cảnh xung quanh, dò hỏi: “Biểu tỹ, cụ thể phải làm sao?”

“Mạt Cát Đặc nói những thần tộc đó xuất hiện ở những nơi không có khe nứt, nhưng lại muốn cướp Thủy Mẫu Thần Cách, còn phải hỏi làm sao ư? Mang theo Thần Cách đến những nơi không có khe nứt xuống dưới mặt đất là được rồi.”

A Mạt Kỳ mở ra thông đạo, ba người cùng đi xuống, may mà mọi người đều là thần tộc không cần hô hấp, cũng không bị nghẹt thở.

Cứ như vậy, ba người du hành dưới đất mấy ngày liền, nhưng không có phát hiện gì, Mỹ Nhân Ngư không cam tâm, lại muốn đi tìm. Cuối cùng, ba người xuống đến độ sâu mấy nghìn mét, đúng lúc Sở Thiên đang lo lắng liệu có gặp nham thạch nóng chảy không, thì cái mà Mỹ Nhân Ngư mong đợi cuối cùng đã đến.

“Ha ha, không ngờ lại có người đưa bảo bối đến tận cửa!”

Một bọn quái nhân chặn đường bọn họ, có đến mấy chục người, dung mạo khác nhau, nửa người nửa thú, thú thần cũng có, cổ quái nhất là Sở Thiên lại thấy một con Toản Địa Long, khiến cho Long Thần của hắn kinh ngạc không ngớt.

Nhưng con TOản Địa Long đó hơi giống thần lằn trên trái đất đó lại là thủ lĩnh của bọn quái dị này, hắn khẽ động đậy, bước lên trước mặt Sở Thiên: “Giao ra đây, các người sẽ được tha mạng.”

Ha! Còn biết tiên lễ hậu binh, Sở Thiên còn tưởng bọn chúng vừa gặp mặt là đã đánh nhau rồi chứ! Nhưng bọn người cổ quái này quả thật rất cổ quái, bọn chúng đều không mặc áo quần, nhìn qua cũng biết trên người bọn chúng không có những vật có chứa thần lực, nhưng cả Sở Thiên lẫn Mỹ Nhân Ngư đều không cảm nhận được khí tức của chúng.

Nhưng, nơi đây có độ sâu hàng nghìn mét dưới mặt đất, không nói tới các chuyện khác, chỉ riêng áp lực dưới lòng đất đã có thể đè chết một con Cự Long, nếu những sinh vật cổ quái này không có bản lĩnh thật sự thì khó có thể sống trong một môi trường như thế này.

Sở Thiên ra hiệu cho Mỹ Nhân Ngư lui ra sau, cười nói: “Chư vị thuộc thần tộc nào? Tại sao trước đây ta chưa từng gặp?”

“Ít nói nhảm đi, giao bảo bối ra đây, nếu không sẽ phải chết” Con Toản Địa Long đó hất mạnh đuôi, nhưng do dưới mặt đất nên không có âm thanh gì, bọn cổ quái sau lưng hắn tiến lên. Một con vật quái dị giống như cá nói nhỏ: “Đừng lôi thôi với bọn chúng nữa, ra tay thôi.”

Lúc này Mỹ Nhân Ngư cũng đang nói với Sở Thiên: “Đừng lãng phí thời gian nữa, lập tức bắt bọn chúng lại thẩm vấn đi.”

Dứt lời, Mỹ Nhân Ngư liền ra tay

Nhưng đúng lúc này, con Toản Địa Long đột nhiên chau mày, tức giận quét đuôi ra bốn phía, nói: “Con mẹ nó, sao lần này thời gian hết nhanh quá vậy, hừ, lần này coi như các người gặp may, các huynh đệ, rút!”

582. Chương 559: Quái Vật

Sở Thiên nhắm mắt, không biết nên cười hay khóc, con rồng đó lại dám trợn mắt với hắn? Đùa kiểu gì vậy chứ, chẳng lẽ con rồng đó không nhận ra Kinh Cức Long Hoàn trên đầu Sở Thiên?

Sở Thiên tha cho tên Toàn Địa Long đó, vì hắn không biết Kinh Cức Long Hoàn, hơn nữa cũng không biết nam nhân nhắm mắt đứng trước mặt hắn là chủ nhân của bầu trời, thần của ngàn vạn loại rồng. Thậm chí hắn cũng không biết người đứng cạnh Sở Thiên, là chủ nhân của hải dương.

“các người còn muốn đi sao? Hừ!” Bào Uy Nhi đảo đôi mắt đẹp, nhìn theo bóng của con Toàn Địa Long.

Đột nhiên, đất xung quanh biến thành nước biển, ùng ục, ùng ục, bọn quái vật kia không chuẩn bị, con nào con nấy uống đến mất ngủm nước biển.

“Phì phì” Toàn Địa Long quay đầu lại, phẫn nộ quát: “Đây là yêu pháp gì vậy? không ngờ dám đánh lén chúng ta”

Mỹ Nhân Ngư và Sở Thiên cùng sững sờ, đồng hóa của Tứ trọng thần lực lại bị gọi là yêu pháp? Thật không biết bọn quái vật này là hiểu biết thấp kém, hay căn bản không phải là thần tộc

Nhìn kỹ, cách mà con Toàn Địa Long và bọn thuộc hạ dùng để đối phó với nước biển cũng thật lạ hết sức, những thần tộc cấp cao như Sở Thiên, đều đồng hóa nước biển ở khắp nơi tràn tới, biến nó thành nguyên tố bản mệnh, như vậy không những có thể thích ứng với hoàn cảnh đại dương, hơn nữa khi đồng hóa còn có thể tu luyện thần lực, nhưng bọn Toàn Địa Long lại tạo ra một tầng giáp quang bảo vệ cơ thể, đẩy nước biển ra xa.

Nhìn giáp quang của bọn chúng, đặc biệt là của con Toàn Địa Long nọ, giáp quang quanh người hắn có màu đỏ nhạt, vốn dĩ biểu trưng cho tứ trọng thần lực, nhưng giáp quang này không có lấy một tia dao động thần lực. Hơn nữa chủ nhân của nó còn không biết đến tứ trọng thần lực là đồng hóa, điều này....

Sở Thiên và Mỹ Nhân Ngư liếc nhìn nhau, cùng nghĩ thầm: “Tốt mã dễ cùi!”

(tốt vẻ bên ngoài)

“các huynh đệ, bọn chúng biết yêu pháp, mau...” Toàn Địa Long lớn tiếng kêu gọi, nhưng lời của hắn mới nói được một nửa, nước biển đã bị kết dính, giống như bị vút vào nhựa cao su vậy, chẳng bao lâu sau bọn quái vật kia đã không nhúc nhích gì được nữa.

Mỹ Nhân Ngư hừ nhẹ một tiếng, nước biển run lên, bọn Toàn Địa Long bị ngắt xiu đi, sau đó mỹ nhân ngư giải trừ tứ trọng đồng hóa, nói với Sở Thiên: “người kiểm tra bọn chúng xem.”

Sở Thiên cầm dao phẫu thuật tiến lên trước, kiểm tra kỹ một lượt, rồi nói: “Là Toàn Địa Long thuộc long tộc chúng ta, tinh hạch, thần cách đều là tứ trọng, nhưng cơ thể bọn chúng rất...” Nghĩ kỹ, Sở Thiên dùng một từ vô cùng cổ quái: “Thô ráp! Không giống cơ thể của thần tộc thuần túy, hơn nữa bộ dạng không biết đến tứ trọng đồng hóa của hắn, có lẽ là một người chỉ có tứ trọng thần lực mạnh, chứ không phải là một vị cao thần”

Mỹ Nhân Ngư tiến lên trước, muốn kêu Toàn Địa Long tỉnh dậy để thẩm vấn, Sở Thiên ngăn cô ta lại, cười nói: “Biểu tỷ, cứ coi như bức cung chưa chắc hắn đã nói thật, không bằng... chúng ta đi theo bọn chúng, đích thân xem thể nào?”

“Người định làm như thế nào?” Mỹ Nhân Ngư kinh ngạc hỏi

Sở Thiên phát tay gọi A Mạt Kỳ, “người còn nhớ năm đó ta giấu phán quyết đao vào chân Lạp Phu như thế nào không, ha ha, đầu của con Toàn Địa Long này cũng đủ lớn rồi, ta và biểu tỷ vào trong nhẩn, người giấu vào cơ thể hắn để chúng ta thâm nhập vào nơi ở của hắn”

“không thành vấn đề, thưa ông chủ”

Sở Thiên và Mỹ Nhân Ngư đã chui vào trong nhẩn, nhưng A Mạt Kỳ lại vô tình đánh thức Toàn Địa Long, nhân lúc hắn đang mơ màng, liền mở một thông đạo trong cơ thể hắn rồi chui vào trong

“Các huynh đệ, dậy hết đi, bọn quái vật biết yêu pháp kia đi hết rồi” Toàn Địa Long cẩn thận nhìn xung quanh, yên tâm gọi lớn

Thấy các huynh đệ đều chưa tỉnh dậy, hắn dùng đuôi làm một sợi dây, đánh thức mọi người, “Nhanh lên, sắp tới thời gian đóng cổng rồi”

Vừa nói, hắn bắt đầu thở gấp, da cũng hồng lên, nhìn như người thiếu đường khí vậy

Có mấy con quái vật càng mát tập trung, dường như bị nghẹn vậy, ngã xụi lơ lên mấy con quái vật khác

Toàn Địa Long không kịp nghĩ tới sự có mặt của bọn Sở Thiên, nếu còn không về, không những huynh đệ hắn, có lẽ cả hắn cũng bị nghẹt chết “Công những huynh đệ bị ngất xỉu lên, chúng ta đi mau”

Nói xong, hắn dẫn đầu chui vào lòng đất, mở ra một đường đi dưới lòng đất, bọn quái vật ở sau vội vàng đi theo.

Sở Thiên ở trong nhẫn nên không cảm giác được những chuyện xảy ra bên ngoài, nhưng A Mạt Kỳ thì vô cùng bối rối, vì hắn cảm nhận được, sức lực của Toàn Địa Long đang bị hao tổn, mà tốc độ lại rất nhanh. Nghe tiếng hắn thở, giống như là một người phải lao động cật lực cả ngày vậy

Cả đoàn quái vật đi như bay, so với thần tộc mà nói, tốc độ như vậy không nhanh lắm, A Mạt Kỳ tính nhẩm về thời gian, khoảng mười mấy phút sau, Toàn Địa Long dừng lại, chỉ nghe hắn lo lắng hét lớn: “Mau mở cổng, long tộc A Lý Đa đã trở về!”

Sau đó A Mạt Kỳ không nghe thấy tiếng mở cổng, những dựa theo bí pháp không gian mà Sáng Thần ban cho, hắn cảm giác được Toàn Địa Long vượt qua một màng chắn không gian, bước vào một không gian cổ quái

Vừa tiến vào không gian này, A Mạt Kỳ chợt run lên, nhưng trong nháy mắt, khi đã lĩnh hội được giữa sống và chết, hắn bình tâm trở lại

Hắn cảm thấy được thần lực của mình đã bị khống chế, mười hai cánh vàng mang theo sau lưng đột nhiên mở ra, mà A Mạt Kỳ lại đang ở trong cơ thể của A Lý Đa, mọi chuyện sẽ đổ bể hết!

Không gian này khống chế thần lực! Tâm tư A Mạt Kỳ thay đổi thật nhanh, bây giờ ông chủ và Hải vương đang ở trong nhẫn, tuyệt đối không thể lộ hình, hắn cần rằng chế ngự sức mạnh này, nhưng khống chế không nổi nữa rồi, Sáng Thần chúc phúc trên cơ thể A Mạt Kỳ cũng không cảm cự được bao lâu

Lẽ nào không gian khống chế này là do Sáng Thế thần bố trí?

A Mạt Kỳ cắn răng chống đỡ, nghe thấy tiếng con Toàn Địa Long thở hổn hển, nói: “May mà về kịp, nếu không phải bỏ mạng ở bên ngoài rồi, hừ, yêu pháp của bọn quái vật kia thật lợi hại”

“Đúng vậy, đại ca, trước đây chưa từng thấy quái vật nào mạnh như vậy, hừ, làm nghẹt chết huynh đệ chúng ta”

“hôm nay mạng lớn, thoát được trở về, sau này không thể để sự việc như vậy xảy ra nữa, được rồi, các huynh đệ ai về nhà nấy, ta phải đi nói với lão gia tử một câu, sau đó tối nay sẽ đi báo cáo”

Sau đó là âm thanh cáo biệt của tất cả đám quái thú

Toàn Địa Long lầm bầm mấy câu, sau đó hắn bỏ đi, thân thể to lớn của hắn cứ bước một bước lại run lên, làm áp lực của A Mạt Kỳ ở trong cơ thể hắn càng nặng hơn

Cuối cùng, sau khi đi được khoảng bảy tám trăm bước, không gian khống chế thần lực ở đây đã thắng được A Mạt Kỳ

Ầm! Phốc!

Chân sau của con Toàn Địa Long bị nổ tung, máu văng tung tóe, hắn kêu đau ầm trời, hắn quay đầu, cuộn mình lên chân sau, kêu cứu: “Cứu mạng, ta lại trúng phải yêu pháp của bọn quái vật nữa rồi”

Sau khi chân sau của Toàn Địa Long bị nổ tung, một bóng người xuất hiện từ bên trong chân hắn

Bay tốc độ cao là bản năng của loài ưng, không cần có thần lực, A Mạt Kỳ cũng có thể khiến cho người thường không thể nhìn thấy bóng dáng của hắn

Vì vậy Toàn Địa Long chỉ cảm thấy phía sau có một cái bóng vụt qua, sau đó không phát hiện thêm gì nữa

Nghe tiếng kêu cứu, một tốp quái vật xuất hiện, nhưng khi đó A Mạt Kỳ đã mang theo chiếc nhẫn bay lên cao rồi, hắn nhanh chóng quét mắt thăm dò tứ phía, ở đây là một dãy núi, thực vật tươi tốt, nổi lên trên màu sắc xanh tươi là đủ các màu sắc: đỏ, lam, vàng, đen của các loài hoa

Không kịp xem xét kỹ hơn, A Mạt Kỳ chọn một tán cây tươi tốt nhất, chắc chắn rằng ở đó không có nguy hiểm gì rồi đáp xuống

Ẩn nấp trong đám cây cối cũng không cần đến thần lực, bởi vì một A Mạt Kỳ sống lâu năm cạnh long tộc, tự hắn cũng có cách để bảo vệ mình

Nhanh chóng dùng lá cây để che một khoảng không gian nhỏ, A Mạt Kỳ nhìn lướt qua vòm lá, cách đó không xa, bọn ma thú đang khiêng Toàn Địa Long A Lý Đa hướng về một đỉnh núi, nhưng dưới chỗ hắn ẩn nấp lại không có một bóng người nào, thậm chí không có cả một cánh chim bay qua

Lúc này A Mạt Kỳ mới yên tâm tháo chiếc nhẫn ra, nhưng hắn lại phát hiện ra rằng, chiếc nhẫn không thể hoạt động ở khu vực ma pháp này, A Mạt Kỳ quyết định, cố sức chặt đứt chiếc nhẫn, lúc này Sở Thiên và Mỹ Nhân Ngư mới chui ra được.

“Hả, thủy chi hồn của ta bị khống chế rồi...” Mỹ Nhân Ngư kêu lên đầy kinh ngạc, nhưng thấy A Mạt Kỳ ra dấu liền im lặng

Sở Thiên cũng bình tĩnh lại, nói nhỏ: “A Mạt Kỳ, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Hình như chúng ta đang ở trong một không gian khống chế thần lực, không chỉ Thủy Chi Hồn của Hải vương bệ hạ, mà cả Sáng Thần chúc phúc của ta cũng bị khống chế.” A Mạt Kỳ lại ra hiệu cho Sở Thiên nói nhỏ: “Theo quan sát của ta, không chỉ có chúng ta bị khống chế, tất cả ma thú ở đây đều bị khống chế”

“nói như vậy nghĩa là bây giờ tất cả chúng ta đều là người bình thường?” Sở Thiên nheo mắt, “A Mạt Kỳ, ngay cả sức lực để giữ nguyên hình dạng người cũng không còn nữa sao?”

“Ha ha, không còn nữa”

“biểu tủy, người thì sao?”

Mỹ Nhân Ngư cử động hai chân, “Bây giờ là bản thể của ta, không phải hình thái được biến thành” Sau khi ra khỏi nước, đuôi cá biến thành hai chân, đây là bản năng thiên phú của Nhân ngư.

“không, tại sao ta vẫn có cảm giác còn thần lực?” Mỹ Nhân Ngư sờ lên ngực, ở đó đeo một dây chuyền không gian, không ngờ, dây chuyền vốn bị khống chế liền mở ra, nhưng tất cả các thứ trong đó không thể lấy ra, trừ Vạn Thú Ấn.

Sở Thiên nhìn Mỹ Nhân Ngư giơ Vạn Thú Ấn lên, còn sợi dây chuyền vì mất sự bảo vệ của Vạn Thú Ấn đã bị đóng lại, thốt lên: “Ồ đây chỉ có Vạn Thú Ấn mới dùng được!”

Mỹ Nhân Ngư mỉm cười gật đầu, đột nhiên, nàng phát hiện cành cây Sở Thiên ngồi đã bị nứt, ở đó có một con vật nhỏ chui ra

Trắng trắng, mập mập, mắt to, mũi nhỏ, hai cái tai dài, đợi nó chui ra, Mỹ Nhân Ngư mới phát hiện, đầu và cơ thể nó dính liền vào nhau thành một khối, giống như một cục thịt, không có tay, chỉ có hai chân tròn, ngắn, có móng vuốt.

Con vật nhỏ ấy dùng chân cào vào vỏ cây, đôi mắt mơ màng, sau khi ngáp một cái mới mở hẳn ra, vừa thấy Mỹ Nhân Ngư ngồi đối diện, đột nhiên biến sắc: “Cứu mạng, có quái vật”

583. Chương 560: Lạc Vào Thế Giới Thứ Tư (1+2)

Con vật đó lại thấy Sở Thiên, không nhịn được lại gầm lên “Lại một con quái vật nữa”

Đáng tiếc, giọng của con vật kia quá nhỏ, gầm rú đi nữa thì cũng chẳng át được tiếng gió thổi, kết quả là nó hét cũng chẳng được tích sự gì

Sở Thiên giơ một ngón tay lên, chỉ lên trán con vật nhỏ kia “ngươi nói ai? Ngươi mới là quái vật!” Nói xong, Sở Thiên nhếch miệng cười. Lòng nó trắng muốt, lại nhớ tới lần đầu gặp Tiểu Bạch

Con vật nhỏ tức giận nhìn Sở Thiên, thở dài một tiếng rồi ngồi phịch xuống cành cây “Xin, xin các người khi ăn thịt ta thì nuốt luôn một lần có được không? Đừng cắn”

Mỹ Nhân Ngư nghiêm mặt, nhưng sau đó lại xụ mặt xuống: “Ta hỏi ngươi mấy câu, trả lời thành thật sẽ không bị ăn thịt”

“hỏi mau hỏi mau!” Con vật nhỏ nhảy lên, coi như là gật đầu rồi

“Đây là nơi nào?”

“Đây là nhà của ta, ta gọi nó là cây Tây Mễ Cách!” con vật nhỏ này rất thông minh, thấy Mỹ Nhân Ngư nghiêm mặt, biết câu trả lời của mình không đúng ý “quái thú”, lại vội vàng nói: “Đây là vùng đất chuộc tội....người ở đây đều gọi như vậy, ta cũng không biết lý do”

Vùng đất chuộc tội ư? Sở Thiên nhìn qua kẽ lá, nhìn ra bên ngoài, cũng giống như A Mạt Kỳ đã thấy, cả một vùng rừng núi rộng mênh mông, trên đỉnh núi cao nhất, là một khối kiến trúc màu bạch kim

“Ai là chủ nơi này” Mỹ Nhân Ngư lại hỏi

Con vật nhỏ dựng một tai lên, một tai còn lại nằm im, chỉ về một hướng, chính là khối kiến trúc màu trắng mà Sở Thiên vừa nhìn thấy, “Chủ nhân ở nơi đó, chúng tôi đều gọi họ là chủ nhân”

Mỹ Nhân Ngư hỏi thêm mấy câu nữa, nhưng đáng tiếc, con vật đó trả lời không được, có lẽ con vật này là nhỏ nhất ở nơi đây, chưa đủ tư cách để biết những chuyện ở đây

Hai tai con vật nhỏ cụp xuống, khúm núm nhìn Mỹ Nhân Ngư, rồi lại nhìn Sở Thiên, nhưng không dám đáp lời bọn họ. nhưng hần vừa thấy A Mạt Kỳ đang trợn mắt, “Trời ơi, lẽ nào người là ứng tộc cao quý? Ứng tộc cao quý luôn trọng chữ tín, năm nay ta vừa một tuổi rưỡi”

A Mạt Kỳ cười nói: “ngươi được một tuổi rưỡi có liên quan gì tới việc ứng tộc bọn ta trọng chữ tín?”

“A! không cho ngươi chơi xấu!” Con vật nhỏ vội vàng nói: “trong thần điển đã quy định khi ta được hai tuổi mới bị làm thức ăn! Còn nữa năm nữa mà”

“ngươi sẽ bị làm thức ăn sao?” A Mạt Kỳ hơi sững sốt

“Đúng vậy, ta là thái tộc (tộc rau củ) mà!” Con vật nhỏ ngạc nhiên nhìn A Mạt Kỳ, nó không hiểu, ứng tộc cao quý sao lại hỏi câu ngớ ngẩn này được.

THực Thần đã từng nhắc đến “thái tộc”, con vật nhỏ này lại thuộc thái tộc. Sở Thiên chợt thấy căng thẳng, chẳng lẽ vùng đất chuộc tội này còn có phong tục các chủng tộc ăn thịt lẫn nhau? Thật dã man quá sức

Ánh mắt con vật nhỏ trầm lặng, dường như đã quá quen với số mạng làm thức ăn, nhưng nó vẫn hy vọng được thêm nửa năm nữa, không muốn còn nhỏ như vậy đã bị “quái vật” ăn thịt

Boong! Boong!

Tiếng chuông từ dãy núi xa nặng nề vang tới.

“tiếng chuông này nghĩa là sao?” Sở Thiên hỏi

Con vật nhỏ chợt run lên, run rẩy nói: “Chuông tang, có chủng tộc cao quý nào đó bị ăn thịt”

Đôi mắt chim ưng của A Mạt Kỳ nhìn ra xa, lúc này đã nhìn thấy có một đoàn “người” từ trong khối kiến trúc màu trắng đi ra, nhưng Toàn Địa Long A Lý Đa lại đang bị buộc chặt trên một thanh gỗ lớn

“Là Mỹ Hải Yêu ư?” A Mạt Kỳ không dám xác nhận, hỏi Sở Thiên

Sở Thiên căng mắt, nhưng lúc này đã không còn thần lực nên cũng không nhìn rõ nữa, chỉ có thể lơ mơ thấy đoàn “người” đó, tuy các hình nét đều rất giống con người, nhưng trên hai vai hình như có vật gì đó dựng lên, có lẽ đây cũng là một chủng tộc trong nhân loại

“không giống Mỹ Hải Yêu, tiêu bản trong tay ta hơi khác bọn chúng, ít nhất trên vai của tiêu bản cũng không có vật gì đó dựng lên” Sở Thiên cũng không chắc chắn lắm. Hắn hiện tay cầm con vật nhỏ lên, hỏi: “bọn họ ăn con Toàn Địa Long đó ư?”

“Đúng vậy, trong thần điển quy định, phạm sai lầm sẽ bị ăn thịt!” con vật nhỏ nói

Con Toàn Địa Long bị ăn thịt đương nhiên rất đáng thương, nhưng thiếu gia Sở Thiên cũng không phải là người nhân từ gì, hắn nhéo khuông mặt phì nộn của con vật nhỏ, cười nói: “Gần đây có nơi nào bí mật không, đem ta đi, nếu không... ha ha” Sở Thiên liếm môi

“ngươi muốn nơi bí mật như thế nào?” con vật nhỏ kích động hỏi, có thể chết muộn hơn một ngày, là điều cả đời nó theo đuổi

“Có thể dung nạp ba chúng ta, và không có người biết đến, có không?”

“Cố, nhưng ta đã nói rõ rồi, ta đưa các ngươi đi, các ngươi không được ăn thịt ta” con vật nhỏ nháy đôi mắt to nhìn Sở Thiên

“Nếu ngươi không đưa ta đi ngay, ta sẽ ăn thịt ngươi!” Bộ dạng uy hiếp của Sở Thiên khiến Mỹ Nhân Ngư chau mày

“vậy đi theo ta!” con vật nhỏ nhếch tai về phía một ngọn núi nhỏ: “Đằng sau ngọn núi đó có huyết động, là nơi đồ rác, chủng tộc cao quý sẽ không bao giờ đến đó.”

Một con rồng vừa bị ăn trên đỉnh núi kia, đây quả là một việc lớn, đã nhanh chóng thu hút mọi người. Bọn Sở Thiên liền nhân cơ hội này, lại có tốc độ nhanh của A Mạt Kỳ, chẳng mấy chốc đã đến được “bãi rác” mà không bị các ma thú của vùng đất chuộc tội phát hiện.

Cửa vào huyết động vương vãi rác và cây cối mọc rậm rạp, cửa động lớn đến nỗi có thể nhét vào đó một con voi lớn. Sở Thiên vừa bước vào lùm cây, đã ngửi thấy một mùi hôi thối xộc vào mũi. Cả một tuyến mũi đều bị mùi hôi kích thích đến cay mũi.

Xoa xoa mũi, Sở Thiên đưa một góc áo cho Mỹ Nhân Ngư, nói: “Bit mũi lại, mùi này ngửi nhiều sẽ không tốt cho sức khỏe. Bây giờ chúng ta đều là người bình thường, hừ”

“mặc kệ ta, ngươi xem bên trong có gì?” Mỹ Nhân Ngư nhún mày nói

Sở Thiên nhìn thăm dò, cầu nhàu vài tiếng, sau đó cười nói: “Làm nghề tể tự bọn ta, cảnh này gặp cũng nhiều rồi!”

Bên trong huyết động đều là rác, nhưng đều là thứ rác ăn thừa lại, cũng là thức ăn thừa

Nhưng hình như các chủng tộc ở vùng đất chuộc tội thích ăn thức ăn sống, những hài cốt các chủng tộc bị ăn đến nỗi xương thịt đều mòn, sau đó vứt vào huyết động, những hài cốt thiếu tay thiếu chân, ruột thối rữa vứt thành đồng, tạo nên một “động rác” ở đây

Sở Thiên chủ động tiến lên dọn ra một khoảng đất trống, may mà nơi đây không gần nước, vì nếu không có thần lực nâng đỡ, hai chân của Mỹ Nhân Ngư cứ chạm vào nước sẽ biến thành đuôi cá, nếu không phải vậy thì thời gian ở Huyết Luyện Ngục, Sở Thiên cũng không phí thời gian làm phẫu thuật cho cô ta

Điều kiện tuy hơi kém, nhưng rất an toàn, không ai muốn đến nơi như thế này cả, vì vậy bọn họ tạm thời ẩn nấp ở đây

Trời tối dần, Mỹ Nhân Ngư và Sở Thiên thay nhau hỏi con vật nhỏ, cơ bản đã hiểu được tình hình ở đây rồi. Bọn họ cũng biết, con vật nhỏ này là Mẹ Cách, hơn nữa, nó là một vị nữ sĩ!

Khi màn đêm phủ xuống, bên ngoài huyết động âm ỉ: “Vứt ở đây được rồi, mẹ nó, thịt rồng khó ăn quá.”

Boong!

Một cái xác bị vứt vào “động rác”, sau đó âm thanh kia cũng xa dần

“Là A Lý Đa!” A Mạt Kỳ đến bên cạnh thi thể kia, chau mày nhìn, bỗng nhiên thở dài nói: “người ở vùng đất chuộc tội đối xử với đồng bào của mình như thế này sao? Sống chết quả là bất thường, nhưng cách chết này quả thật là..”

Con Toàn Địa Long lúc ban ngày còn khỏe mạnh, giờ đây toàn thân chỉ còn lại mấy mảnh thịt ở gần móng vuốt, có lẽ bọn chúng không thích gặm ở đây, nhờ vậy A Mạt Kỳ mới nhận ra

“Phì! Phì!” A Lý Đa vẫn chưa chết, tiếng thở nặng nề phát ra từ miệng, xem bộ dạng, chắc cũng sắp chết rồi.

Sở Thiên nheo mắt, A Lý Đa mặc dù đã sắp chết, nhưng nếu hấn ra tay, cũng có thể giữ được mạng sống từ trong động rác kia

Đúng lúc Sở Thiên còn đang do dự có nên cứu hay không, bên ngoài động lại có người đến, lần này là tiếng than khóc: “Con của ta! Con chết thảm quá!”

“Sàn sạt”, bụi cây ở cửa động bị tách ra, liền sau đó, một con Toàn Địa Long bước vào, “động rác” là một khoảng không rất rộng, bọn Sở Thiên dù uốn cũng không thể trốn được, trong chốc lát, cả ba người đứng lên đề phòng, chuẩn bị ra tay, sẵn sàng giết chết kẻ địch

Không ngờ, con Toàn Địa Long sau khi đã nhìn thấy A Lý Đa đang hấp hối, thì không để ý đến xung quanh nữa, nó quỳ bên cạnh A Lý Đa rồi bắt đầu gào khóc, luôn mồm kêu “con ơi”

Có lẽ, nó là mẹ của A Lý Đa, đến nhìn mặt con lần cuối

“Bọn Na Mĩ khốn kiếp, dám ăn thịt con ta! Hu hu, con yên tâm, sớm muộn gì mẹ và cha cũng sẽ báo thù cho con”

“Phu nhân à, bà im đi, chẳng lẽ bà muốn cả long tộc chúng ta bị ăn thịt hết sao?”

Lại có một con Toàn Địa Long mặt mày đau thương bước vào, thân hình lớn hơn A Lý Đa một chút, qua đối thoại có thể biết đó là cha của A Lý Đa.

“chẳng lẽ cũng không cho ta nói sao? Long tộc của chúng ta là một trong năm đại quý tộc ở đây, vậy mà bọn Na Mĩ khốn kiếp kia chỉ vì A Lý Đa về muộn mấy phút, lại dám ăn thịt nó, chẳng lẽ chúng coi Long tộc chúng ta là thái tộc sao?”

“Ta bảo người câm miệng!” Cha của A Lý Đa trầm giọng quát: “người thực sự muốn biến long tộc chúng ta thành thái tộc sao? Hả? các người là ai?”

Cha của A Lý Đa đã thấy ba người Sở Thiên.

Sở Thiên hơi gật đầu với Mỹ Nhân Ngư, ở đây không chế thần lực, chỉ dựa vào võ thuật và cơ thể để đối phó, vậy phải dựa vào Bào Uy Nhĩ.

Mỹ Nhân Ngư rút Phân Thủy thứ từ trong áo giáp ra, hướng về phía hai con Toàn Địa Long, nhưng khi Phân Thủy thứ sắp đánh xuống đầu cha của A Lý Đa, Mỹ Nhân Ngư lại thấy hắn đang rất sững sốt nhìn Sở Thiên, đành buông lỏng tay, tạm thời tha cho hắn

“người, trên đầu người là... Kinh Cức Long Hoàn!”

Sở Thiên hơi gật đầu, cha của A Lý Đa run run nói: “Đây là... là tín vật của Long Thần, sao lại ở trên đầu người!?”

Sở Thiên cười nhạo nói: “người thử nói xem tại sao?”

Lão Toàn Địa Long giật mình, vội nói: “Nói cho ta biết, Đường Ni là ai?”

oOo

Sở Thiên cười nhạt: “Long Thần đời thứ ba, long tộc bí điển ghi chép rằng, hắn không thể cân đối được lực lượng thời không, trên mặt có vết chấm hai màu xanh tím, vì vậy quanh năm phải mang mũ.”

“trong thần chú mở long tộc bí điển, câu thứ ba là gì?” Toàn Địa Long hoảng loạn hỏi

Sở Thiên thấp giọng niệm câu thần chú

“Đường Ni có mấy đứa con, đứa cuối cùng là ai...” Toàn Địa Long hỏi hết câu này đến câu khác, hỏi không ngừng, đều là những bí mật của Long tộc, những Sở Thiên có trí nhớ của Tư Thập Đức Mạo Nhĩ, dễ dàng đối đáp trôi chảy.

Sở Thiên xoa hai tay, cười nói: “người cần ta chứng minh điều gì? Hả? Chuyện Liệt không long ẩn hợp nhất, tạo thành khẩu quyết của đường hãm không gian, người có muốn nghe không?”

“không dám, không dám, bí mật đó chỉ có lịch đại long thần mới được nghe!” Lão Toàn Địa Long kính sợ nói, sau đó phủ phục trên mặt đất “Tộc trưởng nhánh Toàn Địa Long Phát Lai, vốn bị thất lạc khỏi long tộc, xin bái kiến Long Thần! Phu nhân à, mau lại đây, Long Thần miện hạ giá lâm”

Sở Thiên đẩy Kinh Cức Long Hoàn trên đầu, trong lòng kiêu hãnh hết sức, làm Long Thần lâu như vậy rồi, đến hôm nay mới biết lợi thế của nó

Long Tộc rất nghiêm ngặt, bà vợ của Phát Lai dù đang ngồi bên đứa con sắp chết, cũng không dám chậm trễ trước Long Thần, bà ta cũng sợ hãi quỳ dưới chân Sở Thiên, không thêm quan tâm đến những thi thể thối rữa nằm dưới chân

Nhìn cặp vợ chồng này, Sở Thiên nghĩ thầm, những điều Phát Lai vừa hỏi đều là những việc của Long Thần ba đời trước, xem ra bọn họ đã rời khỏi Long tộc đã từ lâu lắm rồi, vậy mà quyền uy của long thần vẫn có thể khiến bọn họ trung thành đến vậy, điều này đáng để suy xét.

Sở Thiên luôn tin rằng, lợi ích của mọi người luôn dính liền với nhau mới là đồng minh vững chắc nhất, vì vậy, sau khi nhận một cái lạy của hai vợ chồng Phát Lai xong, hắn cười, nói với Mỹ Nhân Ngư: “Biểu tỳ dùng Vạn Thú Ấn của tỳ để mở chiếc nhẫn không gian của ta ra, giúp ta lấy những công cụ thượng cổ tế tự ra đây”

Đã rất quen thuộc với kỹ năng phẫu thuật, Sở Thiên nheo mắt, cười nói: “Phát Lai. Người ra cửa động bảo vệ đi, đừng để ai làm phiền ta! Nếu không...A Lý Đa không còn giữ được mạng sống đâu”

“Bệ hạ, người có thể cứu A Lý Đa ư?” Phát Lai không tin tưởng nhìn Sở Thiên

“ha ha, cứ ra ngoài kia canh đi, hãy nhớ, đừng để ai làm phiền ta”

“vâng, vâng, ta đi ngay!” hai vợ chồng Phát Lai vội vàng đứng lên, sợ làm lỡ thời gian cứu sống con

Bộ xương của A Lý Đa vẫn còn, chẳng qua chỉ thiếu một nửa thịt, máu và bộ phận khí quản mà thôi, đối với một người có thể tạo thần như Sở Thiên mà nói, “Bệnh nhỏ” này không đáng nhắc đến, hơn nữa những nguyên liệu ở động rác này nhiều vô số kể, nhưng vì thời gian không thuận lợi, nên cuộc phẫu thuật khá lâu, cũng mất đến hơn nửa ngày mới xong

Mỹ Nhân Ngư và A Mạt Kỳ thường xuyên thấy y thuật của Sở Thiên nên không có gì kinh ngạc, nhưng tiểu tử Tây Mễ Cách thì nhìn say sưa, miêng không ngớt trầm trồ: “trời ơi, hẳn chắc là đầu bếp giỏi nhất Long tộc, có thể biến đồ ăn thừa trở về hình dạng ban đầu...”

“tạm ổn rồi, Phát Lai, các người vào được rồi!” Sở Thiên chỉ trệ liêu một nửa đã dừng lại, giao dụng cụ phẫu thuật lại cho Mỹ Nhân Ngư bảo quản, Sở Thiên gọi nhỏ vợ chồng Phát Lai

Hai vợ chồng Phát Lai chạy tới, thấy một nửa thân người đã được hồi phục lại, thấy đứa con trai đang nằm hôn mê, bọn họ vui mừng khôn xiết, quỳ dưới chân Sở Thiên, hô to: “Ca ngời bệ hạ, vinh quang của người có thể sánh với Sáng Thần”

Sở Thiên cười cười, những lời ca ngợi như vậy hắn nghe cũng nhiều rồi, quá nhàm rồi, “Đứng lên đi, tạm thời A Lý Đa đã bảo toàn được mạng sống, nhưng từ khi ta đến đây, thần lực đã bị khống chế, không đủ sức để chữa khỏi bệnh cho hắn. Hừ, muốn A Lý Đa phục hồi lại như trước, ít nhất phải điều trị thêm mười lần nữa”

Với y thuật của Sở Thiên, làm gì phải thêm mười lần nữa? Hắn nói như vậy, chẳng qua muốn nói cho Phát Lai biết rằng, muốn con trai của hắn sống sót, phải thể hiện lòng thành đối với Long Thần bệ hạ

Phất lai không ngừng ca tụng, cầu xin Sở Thiên cứu con trai hần, và Sở Thiên cũng nói rằng, đều là huyết mạch của Long tộc, chữa trị bệnh cho A Lý Đa cũng là việc mà một Long thần như hần nên làm.

Kể từ lần thứ hai vào động, ánh mắt phất lai không ngừng liếc về phía Mỹ Nhân Ngư, không phải vì dung mạo nàng, mà vì hần phát hiện ra Vạn Thú Ấn trong tay Mỹ Nhân Ngư. Lại khen tặng Sở Thiên vài câu, Phất Lai thu hết can đảm, hỏi Sở Thiên, “Bệ hạ, bây giờ Bồ Lai n Đặc miện hạ vẫn thống trị Thú thần tộc chứ?”

Lời vừa nói ra, Sở Thiên cười thầm, tin tức ở vùng đất chuộc tội này chậm quá sức, Bồ Lai n Đặc làm thú thần vương đã là chuyện của mấy vạn năm trước rồi.

Sở Thiên cung kính chỉ tay về phía Mỹ Nhân Ngư, cười nói: “Vị này mới là Thú thần vương hiện nay! Cũng là chủ nhân của Tam giới”

Phất Lai vội vàng thi lễ, sau đó cả kính nói: “Thần thú tộc đã đánh bại nhân thần tộc rồi ư?”

“ha ha, nhân thần đã bị đánh bại từ một vạn năm trước rồi, Phất Lai, hãy cho ta biết, tại sao các người lại ở đây?”

“Bệ hạ tha tội, năm đó thú tộc chúng ta và nhiều thú tộc khác nữa, đến vùng đất này theo lệnh của Sáng Thần để tránh bọn nhân thần”

Nữ thần tại tượng, chẳng lẽ vùng đất chuộc tội này là thế giới thứ tư mà Sử Đế Phân nói tới?

“Phất Lai, người và thú tộc không có tội, là do Long Thần của năm đó đã không bảo vệ được các người.” Sở Thiên trầm lặng nói “đến được vùng đất không có giết chóc này, cũng là hạnh phúc của các người”

“không có giết chóc ư... Bệ hạ, chúng ta thà chết ở bên ngoài, còn hơn sống ở đây, ngài xem con trai A Lý Đa của chúng tôi, hần cũng là một trưởng tử trong Long tộc, kể cả thái tử Long tộc cũng có thể bị ăn thịt, vùng đất chuộc tội này không thể coi là một nơi an bình được”

Vùng đất chuộc tội khi vừa thành lập đúng là một nơi an bình, Sáng Thần đã khống chế tất cả thần lực ở đây, các cư dân đồng bệnh tương liên, đều bị nhân thần bức hại, khắp nơi đều là sự vui vẻ

Nhưng sau khi Bồ Lai n Đặc thống nhất Thú Thần tộc, bọn Mỹ Hải Yêu bị Nhân ngư tộc truy sát không biết tại sao lại đến đây, kết quả là, mọi thứ đã thay đổi”

“người nói chủ nhân ở đây hiện nay là Mỹ Hải Yêu sao?” Sở Thiên hỏi

“Đúng vậy, thống trị chúng ta bây giờ chính là Mỹ Hải Yêu”

“những chủng tộc ở vùng đất chuộc tội đều không có thần lực, bọn họ dựa vào đâu mà thống trị các người? Bọn Mỹ Hải Yêu chẳng qua cũng giống như mọi người thôi, chỉ dựa vào sức lực và vũ khí, có thể đánh bại được các ma thú khác sao?”

“Còn nhiều điều bệ hạ còn chưa biết, bọn Mỹ Hải Yêu có thần lực trời sinh, ai cũng là một chiến sĩ giỏi, điều quan trọng nhất là, bọn họ có vũ khí!”

Sở Thiên ngạc nhiên nói: “Vũ khí của bọn họ lấy từ đâu tới?”

“Hồi bẩm bệ hạ, ta chỉ biết tất cả vũ khí ở đây đều giấu ở núi chuộc tội, chỉ có Mỹ Hải Yêu mới sử dụng được, còn ở đâu tới thì không rõ.”

Sở Thiên hơi gật đầu, hỏi Mỹ Nhân Ngư còn có gì muốn hỏi không, Mỹ Nhân Ngư hỏi mấy câu liên quan đến khe nứt dưới đáy biển, Phất Lai cười khổ nói không biết

Sở Thiên nói: “vậy người có biết đường ra khỏi đây không? Con trai A Lý Đa của người làm sao ra khỏi đây được?”

“đường ra khỏi đây đều nằm trong tay bọn Mỹ Hải Yêu, chúng định kỳ cử một đoàn người ra ngoài dò xét, nhưng, những người đi ra ngoài đều bị chúng yểm bí pháp, chỉ cần đến giờ quy định mà chưa về sẽ bị nghẹt thở mà chết, hơn nữa sau khi chết linh hồn trở về đây cũng bị chúng ăn thịt!”

Nói xong, Phất Lai quỳ xuống, hai chân sau gập lại, móng vuốt hướng về phía trước phủ phục, khóc: “xin bệ hạ cứu vớt chúng ta!”

Cứu các người? Bây giờ lão tử ra khỏi đây được là may mắn lắm rồi. Sở Thiên thầm nghĩ, nhưng hắn không lo lắng, đây là thế giới thứ tư, có vạn thú ẩn trong tay, thì có thể dễ dàng ra khỏi đây, hắn nói: “Các người đều thuộc Long tộc của ta, sao ta có thể bỏ các người được. nhưng ta phải cho người biết, Long tộc là một chủng tộc cao quý, không thể bị bất cứ một chủng tộc nào chà đạp, chẳng lẽ các người không nghĩ ra cách gì để tự cứu mình sao?”

“Chúng ta và các thú tộc khác cũng muốn đánh đổ bọn Mỹ Hải Yêu, nhưng bọn chúng quá tàn bạo” Phất Lai khúm núm nói

“Phế vật! Các người còn là huyết mạch của Long tộc không?” Sở Thiên phẫn nộ nói: “Quá nhu nhược! Lúc này người cũng nói, thà chết chứ không chịu được sự thống trị của bọn Mỹ Hải Yêu, được, cứ cho là các người đánh không nổi những vũ khí của bọn chúng, nhưng chẳng lẽ không còn cách nào để ra khỏi đây sao? Rõ ràng biết con đường thoát ra ngoài đang nằm trong tay Mỹ Hải Yêu, chỉ một con đường các người cũng không tìm được ư? Hừ, đúng là nhu nhược”

Sở Thiên luôn mồm chửi, dường như là vì sự nhu nhược của Long tộc mà tức giận vậy, nhưng thật ra, cứ nghe hắn mắng câu nào cũng nhắc đến “Thông đạo” cũng biết rõ hắn đang nghĩ gì.

Đáng tiếc, Phất Lai dường như bị sự bạo hành của Mỹ Hải Yêu làm cho trở thành một hiền dân rồi, thậm chí còn không mạnh mẽ bằng vợ hắn nữa “Bệ hạ ngài không biết đó thôi, thủ đoạn của Mỹ Hải Yêu rất độc ác, không chỉ đối với những ngoại tộc như chúng tôi mà cả người trong chủng tộc bọn chúng muốn thoát ra, cũng bị trừng phạt nghiêm khắc”

“Ngay cả người trong tộc cũng không tha sao?”

Liếc nhìn vẻ mặt Sở Thiên, Phất Lai tiếp tục nói: “Đúng vậy, hơn một vạn năm trước, đã từng có một vương tử của Mỹ Hải Yêu muốn trốn ra ngoài, sau đó bị bắt lại, bây giờ hắn và vợ hắn vẫn còn bị nhốt ở núi chuộc tội, phải chịu đựng sự hành hạ của mưa gió”

“vương tử cũng không được ra ngoài sao?” Sở Thiên có chút không hiểu, rốt cuộc Mỹ Hải Yêu là một chủng tộc như thế nào, chẳng lẽ cũng giống như A Cổ Lạp Sơn năm đó, chỉ cần hội nghị trưởng lão quyết định là được.

“Đúng vậy, ngay cả Hải Yêu Vương muốn ra ngoài cũng không được! Vị vương tử muốn chạy thoát kia là đứa con được Hải Yêu vương cưng chiều nhất, hơn nữa, con của vương tử là Khố Khoa Kỳ đã được sắc phong làm người kế vị”

Ca ngơ nữ thần sinh mệnh! Con của vương tử là Khố Khoa Kỳ!

Sở Thiên há hốc mồm miệng, không thể ngậm lại nữa, mỹ nhân ngư và A Mạt Kỳ cũng vô cùng kinh ngạc.

Một Khố Khoa Kỳ có thể thoải mái tiếp cận Sáng Thần, cha mẹ hắn lại bị nhốt trên núi! Bây giờ Sở Thiên chỉ muốn lớn tiếng ca ngợi nhạc phụ hắn – Sáng Thần đại nhân!

584. Chương 561: Thăm Dò Núi Chuộc Tội

Phất Lai cảm động đến rơi nước mắt, vừa tràn ngập hy vọng lại vừa lo lắng, dù sao Long Thần và thần thú vương đều đang bị khống chế thần lực, bọn họ đối phó được với Mỹ Hải Yêu không? Nhưng dù thế nào, hiện tại con của hắn A Lý Đa muốn sống sót, nhất định phải dựa vào Sở Thiên!

Sở Thiên cười nói: “người còn biết chỗ nào an toàn hơn ở đây không? Ta và Thú thần vương cần một nơi sạch sẽ để chữa bệnh cho con người”

“Có, theo quy định của thần điển của vùng đất chuộc tội này, sào huyết của tộc trưởng các tộc phải được tôn trọng, ngoại trừ Hải Yêu Vương và trưởng lão, những người khác không được tùy ý bước vào!” Phất Lai dè dặt một chút, rồi nói: “nhưng từ đây đến nơi ở của ta, còn phải đi khoảng ba mươi phút nữa, quãng đường cũng khá nguy hiểm”

“Điều này ngươi không cần lo, bốn vương đã có cách để ẩn nấp!” Tuy ở đây đều đã là người thường, nhưng không phải Sở Thiên đã hết cách, dù sao hắn cũng là đạo tặc nổi tiếng trên đại lục – liệt vũ sát thần

Hắn dặn dò: “ngươi cứ dẫn đường, không cần lo lắng cho sự an toàn của bọn ta”

“Tây Mễ Cách phải làm sao đây?” con vật nhỏ nằm trên tay Mỹ Nhân Ngư nóng nảy nói

“Thái nhục thú!” Phát Lai kinh ngạc kêu tên chủng tộc của con vật nhỏ, nói: “Bệ hạ, mùi vị của Thái nhục thú rất tuyệt, bọn Mỹ Hải Yêu rất thích ăn, hay là ta đem nó về làm thịt để chiêu đãi người nhé”

Nói xong Phát Lai chồm tới con vật nhỏ kia

“không được, thần điển quy định rằng, nửa năm sau Tây Mễ Cách mới bị ăn thịt” Tiểu tử kia vội la lên

“được rồi” Mỹ Nhân Ngư khoát tay, cười nói với con vật nhỏ: “Con vật này cứ ở bên cạnh ta”

“Tốt quá, hi hi, ngươi phải đồng ý với ta, nửa năm sau mới được ăn thịt ta, giờ thịt của Tây Mễ Cách không ngon đâu” con vật nhỏ cười rất ngây thơ, dường như không quan tâm đến số mệnh bị ăn thịt, cũng khó trách, cũng như chim ưng không nghĩ ngờ về khả năng bay lượn của mình, thái nhục thú cũng không nghĩ ngờ về việc mình bị ăn thịt

Sở Thiên để mỹ nhân ngư dùng vạn thú ẩn mở nhãn, lấy ra một công cụ để ẩn mình, mỹ nhân ngư cũng được hóa trang một chút, nhưng A Mạt Kỳ thì không cần, bởi vì Phát Lai nói vùng đất chuộc tội cũng có tộc chim ưng, A Mạt Kỳ đi trên đường phố cũng không bị nghi ngờ

Phát Lai dẫn đường, đoàn người đi quanh những vùng núi hẻo lánh, khá lâu sau, mới đến được sào huyệt của Phát Lai

Không sai, là sào huyệt chứ không phải cung điện của nhân loại, bởi vì nơi này không chế thần lực, không ai có thể biến hóa thành hình người được, đều là hình dạng ma thú, vì vậy chỗ ở cũng đều là sào huyệt của ma thú

Những việc Phát Lai biết nhiều hơn Tây Mễ Cách nhiều, từ hắn Sở Thiên biết được vùng đất chuộc tội có hơn 3000 chủng tộc, trong đó long, ưng, bán nhân mã, thâm uyên ô tặc, độc nhãn cự thú là năm đại quý tộc lớn. Còn có loại “thực vật” cấp thấp như thái nhục thú, nhưng tất cả các tộc thú này đều có một chủ nhân chung – Mỹ Hải Yêu

Nói Long tộc là quý tộc, chẳng qua cũng chỉ là nô lệ cấp cao hơn mà thôi, nếu không A Lý Đa đã không bị ăn thịt rồi

Vùng đất chuộc tội cũng không lớn lắm, diện tích cũng chỉ có mấy ngàn km, nhưng địa hình lại rất đặc biệt, những dãy núi nối thành vòng tròn, ở giữa là một hồ nước lớn, ở giữa hồ nước lại là một hòn đảo, bây giờ Sở Thiên đang ở giữa hòn đảo ấy, còn nơi ở của Mỹ Hải Yêu chính là núi chuộc tội, nơi cao nhất của hòn đảo

Vừa trở về không lâu, đã có người đến báo kiến Phát Lai, bọn Sở Thiên nấp trong phòng, theo dõi tình hình bên ngoài

“Phát Lai đại ca, chuyện của A Lý Đa chúng ta đã nghe nói rồi, bây giờ ngươi dự định thế nào?”

Phát Lai nói: “Còn có thể làm sao bây giờ? Đành chịu thôi! Hừ” Hắn y theo Sở Thiên dặn, không dám nói A Lý Đa chưa chết

“Chịu ư? Đại ca, nhưng đó là đứa con trai độc nhất của ngươi mà! Mấy năm nay, Long tộc các ngươi biết bao nhiêu người bị ăn thịt rồi? Nay đứa con trai thân thiết nhất của ngươi cũng bị ăn thịt, ngươi còn do dự gì nữa?”

“Điều này...” thanh âm của Phát Lai rất do dự

“trong ngũ đại quý tộc, chỉ còn long tộc và ưng tộc nữa thôi, Phát Lai đại ca, ngươi mau quyết định đi”

“để ta suy nghĩ đã!”

“Hừ, còn suy nghĩ nữa, Long tộc các ngươi đã bị ăn thịt hết rồi!” người khách phần nộ quay đi

Sở Thiên từ trong phòng bước ra, nhìn sau lưng, đó là một bán nhân mã, “Phất Lai, các ngươi vừa nói cái gì?”

“hồi bẩm bệ hạ, mấy năm nay Mỹ Hải Yêu quá tàn bạo, các đại chủng tộc dưới trướng đều đang thương nghị việc phản kháng, vừa rồi tới là thủ lĩnh của bán nhân mã, có lẽ hắn muốn thừa dịp A Lý Đa bị ăn thất để thuyết phục ta gia nhập vào băng đảng phản kháng”

Nói xong, Phất Lai phủ phục trước mặt Sở Thiên, “bệ hạ, xin chỉ dẫn ta nên làm thế nào!”

Sở Thiên nheo mắt cười cười, “không phản đối, không đáp ứng, lôi kéo hắn!”

Phất Lai sững sốt, chưa hiểu ý Sở Thiên

Sau khi dẫn dò Phất Lai sắp xếp mật báo, Sở Thiên chuẩn bị, sẵn sàng xuất pháp, hắn muốn đến núi chuộc tội để tận mắt xem xét tình hình Mỹ Hải Yêu, đặc biệt là thông đạo để quay về đại lục, còn có phụ mẫu của Khổ Khoa Kỳ

Mỹ Nhân Ngư và A Mạt Kỳ không yên tâm, Phất Lai cũng cực lực khuyên can, nhưng Sở Thiên rất tự tin, mọi người đều là người thường, như vậy lập vũ sát thần của hắn chắc chắn là cao thủ ở đây rồi. Nghĩ lại năm xưa Sở Thiên thiếu năng ma pháp, chỉ bằng thân thể đã đánh bại những ma pháp cao cấp mạnh nhất của nhân loại! Bọn Mỹ Hải Yêu bị khống chế đó dù mạnh hơn nữa, liệu có thể mạnh hơn người có ma pháp được không?

Dựa theo bản đồ Phất Lai đưa cho, Sở Thiên đi thẳng tới chân núi chuộc tội, con đường đá nổi thẳng lên nơi ở của Mỹ Hải Yêu, nơi khởi đầu của con đường có một pho tượng, Sở Thiên xem xét một chút, bức tượng rất giống với hình dáng con người, nhưng bên dưới pho tượng và bọn Mỹ Hải Yêu tuần tra trên đường lại rất giống loài cá, tuy phần trên của cơ thể chúng không khác loài người, nhưng sau lưng lại có vây cá, trên mặt còn có vây cá.

Theo lời Phất Lai nói, Mỹ Hải Yêu càng mạnh, hình dáng càng giống con người, vì vậy nhìn bên ngoài bọn Mỹ Hải Yêu tuần tra này có lẽ rất yếu, còn pho tượng kia, có lẽ là Hải Yêu vương.

Nhìn qua pho tượng Hải Yêu Vương có nhiều nét giống Khổ Khoa Kỳ, Sở Thiên mỉm cười, sau đó trèo lên con đường núi.

Men theo con đường đi lên, nơi ở của Mỹ Hải Yêu là một ao động trên một vách đá trên đỉnh núi, kiến trúc cửa động giống như cung điện ở đại lục, Sở Thiên hơi thắc mắc, tại sao nơi ở của “Hải” yêu lại đặt ở trên núi?

Khi vào được bên trong cung của Hải yêu, Sở Thiên mới phát hiện, ở đây không phải chỉ có núi, trong sơn động còn có một dòng sông chảy ngang, sông và núi dựa vào nhau, cảnh sắc thật đặc biệt

Bản đồ của Phất Lai đến đây thì dừng, bí mật nội bộ của cung Hải yêu hắn không thể biết, nhưng làm sao để đoán được phòng ốc trong cánh cổng lớn là môn học bắt buộc của đạo tặc. Sở Thiên xem xét sơ qua đã có thể tìm được đường đến nơi ở của Hải Yêu Vương. Làm sao có thể tìm ra được? Rất đơn giản, đi về hướng xa hoa nhất là được rồi.

Nơi ở của Hải Yêu Vương quả là rất sang trọng, giống như kiến trúc của quý tộc đại lục, khi Sở Thiên bước vào, từ trong phòng ngủ có diện tích bằng một sân bóng đang phát ra tiếng khóc

Sở Thiên cũng không vội bước vào, mà nấp ở nóc nhà, nheo mắt nhìn hai vệ sĩ đang bảo vệ trước cổng

Ẩn nấp hơn nửa ngày trời, cuối cùng Sở Thiên cũng đợi được cơ hội, có một hải yêu trình độ giống con người rất cao tìm Hải Yêu Vương để báo cáo gì đó, đợi hắn bước ra, Sở Thiên liền bước theo, khi đi qua một hành lang bốn bề vắng lặng, hắn liền ra tay

Không một tiếng động, thậm chí không một ánh hàn quang, con dao phẫu thuật của Sở Thiên đã kề sau cổ hải yêu

Nhưng hải yêu kia cũng không phải là kẻ bất lực khoanh tay chịu chết, sự miễn cảm của một chiến sĩ khiến cho hắn cảm giác được sát ý lạnh thấu xương ở sau lưng, hắn nhanh chóng cúi đầu xuống, há rộng miệng, định lên tiếng cảnh báo

Nhưng lúc này Sở Thiên ở sau lưng hắn lấy chân trái làm trụ, xoay một vòng, một tay tiếp tục đâm dao phẫu thuật xuống, một tay kia đặt lên yết hầu hắn

“Phốc” một tiếng, con hải yêu kia đã ngắt xủ

Kéo con hải yêu kia vào một góc, Sở Thiên lay hắn tỉnh lại, đặt dao lên cổ hắn, nhưng không để lộ thân hình “Phụ mẫu của Khố Khoa Kỳ ở đâu? Dùng ngón tay viết ra cho ta biết”

Hải yêu định lớn tiếng kêu cứu, nhưng vì thủ đoạn của Sở Thiên nên lại không dám, chỉ có một ngón tay có thể cử động được, nhưng lại không trông thấy Sở Thiên, hắn hừ một tiếng bằng mũi, hai mắt nhắm lại, không ngờ muốn “anh dừng hi sinh”

Gặp phải một tên không sợ chết! Sở Thiên cười mỉa mai, dao phẫu thuật đâm vào da thịt hắn, dừng lại ở trên xương cá, sau đó định đâm tiếp

“cắc” một tiếng, Hải yêu phát ra âm thanh rên rỉ thảm thiết, nhưng hắn vẫn cắn răng chịu chết

“Muốn chết ư? Xin lỗi, ngươi phải thất vọng rồi” Sở Thiên ghé vào tai hắn nói nhỏ, đồng thời tay cũng không dừng lại, dựa vào hiểu biết của hắn về cơ thể, hắn dùng tay ở nơi khó chịu nhất trên cơ thể

Cuối cùng, ngón tay hải yêu đã động đậy, viết mấy chữ ngoằn ngoèo lên mặt đá thàn

Sở Thiên vừa nhìn, nhận không được mắng một câu: “Chết tiệt, chết đi!”

Cắt đứt cổ của con Hải yêu, đào một cái hố lấp thi thể kia lại, rồi xóa dòng chữ trên mặt đất.

Sở Thiên còn tìm được một vài đối tượng dễ ra tay khác, nhưng đáng tiếc bọn chúng đều là những phần tử ngoan cố, hỏi gì cũng không nói, nhưng Hải Yêu Vương lại được bảo vệ kỹ càng như vậy, Sở Thiên không muốn mạo hiểm đi tìm hắn

Đứng trước chỗ ở của Hải Yêu Vương, Sở Thiên nghĩ thầm, chiêu bức cung đã không thành, đã vậy thì dùng một chiêu khác: THừa nước đục thả câu

Lại giết thêm mười mấy con hải yêu nữa, Sở Thiên quay về cửa động trước nơi ở của Hải Yêu Vương, đột nhiên hét lớn: “Khố Khoa Kỳ ta đã trở về, các ngươi sẽ phải trả giá!”

Nói xong, Sở Thiên chạy nhanh như chớp

Boong, boong, boong...

Chuông ở núi chuộc tội lại nổi lên, hơn nữa còn liên tục không ngắt, tiếp sau đó từng đội võ sĩ Mỹ Hải Yêu từ bốn phương tám hướng tuôn ra, sau đó, từ trên đỉnh núi truyền đến một tiếng hét lớn! “Hải Yêu Vương hạ lệnh, diện tích trong vòng trăm dặm của núi chuộc tội bị giới nghiêm, ai tự ý đi ra khỏi cổng, giết không tha!”

Mệnh lệnh truyền đến, võ sĩ hải yêu như thủy triều từ trên núi chuộc tội lao xuống, trong tay mỗi người đều có cầm vũ khí cán dài, trên lưng là cung tên và nỏ

Mệnh lệnh ban ra thực chất quá nhanh, những người xung quanh nước còn không kịp về nhà, những võ sĩ hải yêu đã ra tay rồi, “Giết không cần biết lý do”

Tiếng kêu khóc thảm thiết, huyết quang... Sở Thiên kinh ngạc chốc lát, khẽ cúi đầu, lần thứ hai tiến vào hải yêu cung, bằng thủ pháp của một tên trộm đơn giản – lúc này Hải Yêu Vương nhất định đã phái người canh giữ nghiêm mật phụ mẫu của Khố Khoa Kỳ rồi.

585. Chương 562: “ngươi Sẽ Nhìn Thấy Một Tên Hùng Miêu”(1)

Không phải chỉ như vậy, còn có rất nhiều hải yêu nhảy ra từ trong lòng sông trong núi, ai nấy mặt mày hung hãn, Sở Thiên bò theo vách núi đá, cố sức nắm được một mỏm đá nhô ra, nhìn từ trên cao xuống đánh giá hướng đi của bọn hải yêu võ sĩ

Bọn hải yêu nhảy từ trong sông ra đều đang đứng yên đợi lệnh, đứng chỉnh tề bốn phía quân kỳ không giống như một đội quân thần tộc nào, có một vài võ sĩ giống con người trình độ rất cao – có lẽ là tướng lĩnh, vọi

vàng chạy về phía chỗ ở của Hải Yêu Vương, một lát sau, bọn họ quay trở lại, lãnh đạo một tốp quân chạy về các ngã

Sở Thiên cẩn thận quan sát, ngoài phần lớn hải yêu võ sĩ đã đi về phía hải yêu cung, còn lại đều mặc chiến giáp, cầm những vũ khí sắc bén, bọn họ chia thành ba tốp, một tốp đi bảo vệ Hải Yêu Vương, hướng đi của hai tốp kia có chút kỳ lạ

Một tốp trèo theo vách núi, hải yêu trèo núi quả thật không dễ, nhưng tốc độ của chúng cũng khá nhanh, một tốp còn lại nhảy xuống sông.

Rất rõ ràng, hai bộ phận võ sĩ này phải đi chấp hành nhiệm vụ cơ mật, nhưng Sở Thiên lại hơi khó khăn, rốt cuộc nên theo dõi tốp nào đây

Hai chọn một, sau cùng Sở Thiên chọn tốp leo núi, bởi vì Phất Lai đã từng nói, phụ mẫu Khố Khoa Kỳ chịu đựng hành hạ của mưa gió, ở một nơi không chế thần lực như nơi này, có mưa gió, chắc chắn ở trên núi.

Cách xa tốp võ sĩ, Sở Thiên ngưng thần tĩnh khí, cũng sử dụng tay chân để leo lên vách núi đá

Bọn võ sĩ hải yêu dù đang cất lực trèo núi cũng không quên cảnh giác. Bọn họ rất có kinh nghiệm, lúc nào cũng cố ý để rớt lại vài người phía sau để theo dõi xem có người theo sau không

Men theo khe núi lên lên, bọn họ đến một khe dưới vách đá, đột nhiên, bọn võ sĩ từng từng người một biến mất

Sở Thiên kinh ngạc, bọn võ sĩ đều biến mất rồi, bước đến khe đá, nhổ một sợi tóc, nhẹ nhàng cào vào khe đá, sau sợi tóc đột nhiên nhô ra một mảng nhám thạch rất cứng

Thì ra là một ảo giác!

Sở Thiên mỉm cười, sau đó lại ném vào một mảnh góc áo để dò đường, phát hiện không có nguy hiểm gì mới chui vào

Sau khi chui vào, Sở Thiên nép mình trong một góc tường để tránh ánh sáng, ở sâu bên trong sơn động còn có một loạt cửa nhỏ, bảy tám cái, không biết hải yêu võ sĩ đã vào cửa nào

Nhưng điều này cũng không khó khăn gì, Sở Thiên thở sâu, theo mùi cơ thể bọn mỹ hải yêu để lại, bước vào cánh cửa bên trái

Sơn đạo tuy có nhiều chỗ then chốt, nhưng trình độ sắp đặt của bọn mỹ hải yêu không thể với con mắt đạo tặc của Sở Thiên.

Dần dần Sở Thiên phát hiện ở đầu sơn đạo có một vệt sáng, hẳn nghe một âm thanh. “Kính thưa đại trưởng lão, bệ hạ sai ta đến bẩm báo, Khố Khoa Kỳ năm đó thoát khỏi vùng đất chuộc tội nay đã trở về, hơn nữa còn là trở về để báo thù! Xin người cẩn thận!”

“Ta biết rồi!” thanh âm lạnh lẽo vang lên, giống như cơn gió lạnh ở vùng cực địa băng nguyên vậy

“Ngoài ra, bệ hạ cũng muốn tạ lỗi với người, Toản Địa Long được cử đi thu thập Thủy Mẫu Thần Cách hành sự bất thành, vì vậy mảnh Thủy Mẫu Thần Cách cuối cùng phải đợi một thời gian nữa mới giao cho người được.”

“Mười ngày, sau mười ngày nếu ta không nhìn thấy Thủy Mẫu Thần Cách, vương tọa của Hải Yêu Vương sẽ được thay người”

Sở Thiên đứng trong sơn đạo thẳm gập đầu, trong hệ thống thần lực, tác dụng của Thần Cách, tinh hạch, huyết dịch lần lượt thấp dần, cho đến hôm nay mỹ nhân ngư chưa hoàn toàn linh hội được Thủy Chi Hồn có liên quan rất nhiều đến việc nâng thiếu Thủy Mẫu Thần Cách.

Nhưng nay đã tốt rồi, Thủy Mẫu Thần Cách đã có chỗ hạ lạc

“còn không mau rút đi?” Thanh âm lạnh lùng kia nói

“Đại trưởng lão, bệ hạ lệnh cho chúng tôi bảo vệ người!”

“Bảo vệ ta, hay là bảo vệ Thủy Mẫu Thần Cách và Vạn thú tảo? Hừ, rút mau”

Sở Thiên vừa nghe, vội vàng đứng lên, dùng mật pháp của đạo tặc trèo lên đỉnh vách núi, đề phòng bọn hải yêu võ sĩ đi ra nhìn thấy

Nhưng dường như thủ lĩnh của bọn hải yêu võ sĩ cũng không vừa, lại kháng cự mệnh lệnh của “đại trưởng lão”, bình tĩnh nói: “mặt tướng chỉ tuân thủ vương lệnh, nếu đại trưởng lão muốn đuổi, xin đề nghị lên viện trưởng lão trước!”

“ngươi nghĩ ta không dám giết ngươi ư?”

“đương nhiên đại trưởng lão dám, chỉ cần người đề nghị lên viện trưởng lão, ngay cả bộ hạ cũng có thể bãi miễn hưởng lộc là một tướng quân nhỏ như ta!”

Mấy câu này đã làm cho Sở Thiên hiểu được hệ thống thống trị của hải yêu tộc. Trên danh nghĩa Hải Yêu Vương là người có quyền lực cao nhất, nhưng còn có một viện trưởng lão lớn hơn hẳn, hơn nữa vương phái và trưởng lão phái dường như không hòa thuận lắm, tướng quân đến bảo vệ cho đại trưởng lão, có lẽ là tâm phúc của Hải Yêu Vương.

Phốc, phốc!

Đầu sơn đạo vang lên những âm thanh tức giận, có lẽ đại trưởng lão đã nổi giận

“tướng quân!” Tiếp sau đó là tiếng hô kinh hãi, xem ra tâm phúc của Hải Yêu Vương đã gặp nạn

Kế tiếp là gì nữa? Sở Thiên không nghĩ tới, có nằm mơ hẳn cũng không nghĩ tới

Tiếng ăn uống vang lên, lúc này Sở Thiên đã đến gần chỗ đầu địa đạo, gần cánh cửa màu đỏ, hẳn thấy hải yêu võ sĩ đang ăn thịt tướng quân của chúng

Không nghĩ ngờ gì nữa, đại trưởng lão giết tướng quân, và bọn quân sĩ đã ăn thịt tướng quân của chúng

Ngay cả đồng bào của mình cũng có thể ăn thịt, việc này thì bất kỳ một chủng tộc có trí tuệ nào cũng không thể làm được! một chủng tộc dã man. Một tên đồ tể như Sở Thiên cũng vô cùng kinh ngạc, so với bì Bồng gia tộc, bọn Mỹ Hải Yêu càng xứng đáng xuống Huyết Luyện Ngục.

“Ăn no rồi thì cút hết đi!” Sau cánh cửa màu đỏ vang tới âm thanh thiếu nhẫn nại của đại trưởng lão.

Bọn binh sĩ lưu luyến nhìn một nửa thi thể còn lại của tướng quân, đột nhiên dốc hết sức, xé thi thể ra nhiều mảnh, mỗi người cầm một miếng thịt, khê cúi đầu về phía cửa lớn, quay đi, hay có thể nói, bọn chúng đã có được “Thức ăn ngon” mang đi

Nhìn lướt vết máu còn lại trên nền đất, còn có những chấm máu trên cửa, Sở Thiên chợt hiểu vì sao cánh cổng này có màu đỏ

Hải yêu võ sĩ đi rồi, nhưng Sở Thiên không thể đi, hắn che đậy tất cả khí tức, đi tới cổng lớn, nhìn xuyên vào bên trong.

Một màu đen đặc, trong màn đen đặc mơ hồ có một vài điểm hàn tinh, trong lòng Sở Thiên chợt rung động, đó chính là Thủy Mẫu Thần Cách.

Nhờ ánh sáng của Thủy Mẫu Thần Cách, Sở Thiên mơ hồ nhìn thấy một bóng đen bên cạnh Thần Cách, tia sáng quả thật hơi mờ, hắn chỉ nhìn thấy một cơ thể mập mạp, hơn nữa còn rất mập, nhưng Sở Thiên không thể đoán được hắn đang ngồi hay đứng, vì vậy cũng không đoán được chiều cao của hắn.

Sở Thiên suy nghĩ chốc lát, hắn thầm nghĩ, không thể vào bảo sơn rồi đi về tay không được, dù sao nơi này cũng không chế thần lực, Sở Thiên hẳn dựa vào thuật ám sát còn sợ gì chứ?

Cộc, cộc, cộc!

Sở Thiên gõ gõ cửa

“ai?” đại trưởng lão lạnh lùng quát

Cộc, cộc! Sở Thiên gõ thêm vài cái nữa, đại trưởng lão vẫn tiếp tục quát hỏi

Cộc! Sở Thiên nặng nề gõ tiếp

Đại trưởng lão vẫn không tức giận, trầm giọng nói: “Tên khốn nào vậy, muốn chết sao?”

Bộp bộp! Lần này Sở Thiên đổi thành võ tay

“Ban cho người cái chết!” Từ khe cổng màu đỏ chợt bắn ra hai đạo quang hoa, nhưng Sở Thiên nhẹ nhàng lách tránh, hai quang hoa bắn vào góc tường, thì ra là hai lưỡi dao mỏng như cánh chim

Sau khi lưỡi dao bắn ra, Sở Thiên đá một cước bật tung cánh cửa, sau đó nhảy lên, bám vào vách núi phía trên cánh cổng

Hai đao có kết quả, đại trưởng lão hừ một tiếng, không chịu được đi ra kiểm tra, Sở Thiên ở trên vách núi đá nhìn chằm chằm vào cổng lớn. Khi một áo bào màu đen xuất hiện, đao pháp thuật đâm mạnh xuống phía dưới

Phốc!

Ánh máu đỏ hiện ra, Sở Thiên kinh ngạc, bởi vì hắn đã giết khá nhiều hải yêu, tất cả chúng đều có máu màu xanh, không hề có ngoại lệ, tại sao máu của đại trưởng lão lại có màu đỏ?

Sau khi sưng sốt Sở Thiên lại kinh ngạc, bởi vì tuy đao pháp thuật của hắn không đi vào trong cơ thể đại trưởng lão nữa, nhưng lại cảm thấy một cảm giác mềm nhũn, khác với âm thanh gãy xương mà Sở Thiên mong đợi rất nhiều.

“người dám đả thương ta sao?” đại trưởng lão tuy rằng không nhìn thấy Sở Thiên, nhưng hắn nhanh như chớp đánh song chuông về phía trên đầu

Sở Thiên nhanh chóng thu đao, lau khô vết máu trên đó ẩn thân trong góc phòng

Lúc này hắn có thể thấy rõ hình dáng của đại trưởng lão, quả thật rất mập, dáng hơi cao hơn Sở Thiên, cả cơ thể đang được trùm bởi một áo bào màu đen, nhìn kỹ vào bên trong cái mũ đen hắn đang đội, là một đôi mắt màu đỏ, còn có một đỉnh mũi màu đen lộ ra bên ngoài mũ.

Mũi màu đen? Mỹ Hải Yêu sao lại có mũi màu đen? Không nói đến Hải Yêu Vương có khác biệt với những người khác, ngay cả những võ sĩ cấp thấp nhất của hải yêu cũng không có thể có mũi màu đen

Đại trưởng lão không thấy đối thủ, trong lòng cũng rất sưng sốt.

Sở Thiên động thủ thêm một lần nữa, hai chân bắn ra, cả cơ thể hắn như một mũi tên bắn qua bên cạnh đại trưởng lão, phốc, lại một dòng máu, lại một cảm giác mềm nhũn

Thu đao pháp thuật, có dính máu vào trong túi áo, ngăn cho vết máu rơi xuống, Sở Thiên không thể lý giải nổi nhìn đại trưởng lão, nhát dao này đâm chính diện vào cổ hắn, nhưng đại trưởng lão vẫn chưa chết, trái lại còn phần nộ gầm lên.

Nhưng nhát dao ấy của Sở Thiên cũng làm rách áo bào đen của hắn, khiến chiếc mũ màu đen trên đầu hắn rơi xuống.

Sở Thiên thấy được khuôn mặt thật của đại trưởng lão.

“người sẽ nhìn thấy một tên Hùng Miêu”

Câu nói của Phán Quyết Thần Thú Khố Khoa Kỳ vang bên tai Sở Thiên, quả thật, đại trưởng lão là một tên Hùng Miêu.

Đại trưởng lão của Mỹ Hải Yêu là một tên Hùng Miêu.... Sở Thiên không còn thời gian để suy nghĩ thêm nữa

“người đâu!” đại trưởng lão phần nộ quát lớn, hai tay áo rộng thùng thình phất lên, chỉ thấy cơ thể hắn nở rộng ra, trường bào bay phấp phới

Ầm!

Trên người đại trưởng lão nổi lên một cột khói, cột khói tan đi, hắn đột nhiên biến thành một người dung mạo hung tợn, một Mỹ Hải Yêu thân thể cường tráng

Một tên Hùng Miêu biết biến thân? Sở Thiên ngăn người, vùng đất chuộc tội này không chế thần lực, vậy, việc biến thân của đại trưởng lão không phải dựa vào thần lực, mà là bản năng của chủng tộc.

Tại sao Khách Thu Sa không có khả năng này? Sở Thiên nhếch mép, vừa định một lần nữa ám sát đại trưởng lão, nhưng hai người đánh nhau đã gây sự chú ý với bọn mỹ hải yêu, từng tốp hải yêu tuôn ra từ trong sơn đạo, vừa thấy đại trưởng lão liền vội vàng hỏi: “người có điều gì cần dặn?”

“Các người chờ đó!” đại trưởng lão hít mạnh một hơi, há mồm phun ra một cột khói, “có một thích khách ẩn thân muốn giết ta, thấy khói tụ ở đâu hơi khác lạ, lập tức bắn cung!”

586. Chương 563: “người Sẽ Nhìn Thấy Một Tên Hùng Miêu”(2)

Sở Thiên nín thở, trong lòng không ngớt kinh hãi, rốt cuộc tên Hùng Miêu này có bản lĩnh như thế nào đây? Không những có thể biến hình, còn có thể nhả khói, Hùng Miêu ở Huyền Thú đại lục Sở Thiên đã từng gặp, Khách Thu Sa, Kiệt Khắc Tồn, bọn họ ngoài những khả năng do thần lực mang đến ra, không còn khả năng chủng tộc nào khác.

Điều làm Sở Thiên không thể lý giải nhất là câu nói của Kiệt Khắc Tồn – người sẽ nhìn thấy một tên Hùng Miêu.

Lần đầu tiên nghe nói câu này, Sở Thiên cho rằng Kiệt Khắc Tồn muốn nói đến chính bọn họ, cũng chính là con sâu rọo canh giữ ở cửa không gian thông đạo, nhưng giờ nghĩ lại, nếu thuật phân thân và bản thể của tài quyết thần thú đều là một tên Hùng Miêu, thì tên Hùng Miêu mà Kiệt Khắc Tồn muốn nói đến, chính là đại trưởng lão của Mỹ Hải Yêu trước mặt

Rốt cuộc Phán Quyết Thần Thú biết được những gì?

Trong lòng tính toán nhanh những điều này, hai chân của Sở Thiên cũng không đứng yên, thuật ẩn thân sợ nhất là khắp khu vực ẩn nấp đang bị dò xét, chỉ cần thấy nơi nào không có khói, là có thể biết được vị trí của Sở Thiên.

Chỉ trong chớp mắt, khói đã bao trùm, cả sơn động, Sở Thiên biết không thể do dự nữa, có hai con đường, một là sơn đạo vừa đi tới, nhưng ở đó bọn mỹ hải yêu đang không ngừng đi tới, còn một con đường nữa chính là mật thất của trưởng lão. Hắn cố gắng hết sức, chặt đứt cổ một võ sĩ gần nhất, kẹp chặt hắn bên hông, nhào người vào mật thất

Mục tiêu, Thủy Mẫu Thần Cách!

Thân hình vừa di chuyển, Sở Thiên đã bị phát hiện. đại trưởng lão vừa nhìn thấy khói tụ quanh một hình người trong suốt cấp một thi thể nhào vào mật thất, nhất thời sợ hãi, hét lớn: “Nhanh, bắn tên!”

Vút! Vút! Vút! Mũi tên lao tới như mưa

Sở Thiên không dừng chân, thân thể co rút lại, lấy thi thể hải yêu vấp bên hông làm khiên đỡ, bước nhanh về hướng Thủy Mẫu Thần Cách.

Trong tình huống này còn muốn cướp Thủy Mẫu Thần Cách, Sở Thiên dường như không khôn ngoan lắm, nhưng thực ra hắn có dự định riêng. Vừa rồi đại trưởng lão đã biến thành mỹ hải yêu trước khi các võ sĩ đến, điều này cho thấy bản thể Hùng Miêu của hắn vốn không ai nhìn thấy được, nhưng khi hắn từ trong mật thất đi ra, rõ ràng là bản thể Hùng Miêu. Từ đó cho thấy, trong mật thất không có người, vì vậy đại trưởng lão mới yên tâm biến thành bản thể khi ở đây, hoặc là, ở bên trong chỉ có rất ít tâm phúc của đại trưởng lão.

Suy tính của Sở Thiên không hề sai, trong mật thất quả nhiên không có người, “Cái khiên” bị bắn đến nổi biến thành thịt vụn, nhưng tay Sở Thiên cũng đã chạm được vào Thủy Mẫu Thần Cách.

“Chúng là của ta!” đại trưởng lão điên cuồng lao tới, dường như không quan tâm đến bọn mỹ hải yêu còn đang bắn cung

Sở Thiên vừa nhìn, trong lòng mừng rỡ, nhạc phụ đại nhân phù hộ, người này quả nhiên đơn độc chạy đến

Thủ lĩnh của bọn hải yêu võ sĩ có lẽ là thuộc hạ của trưởng lão viện, đặc biệt quan tâm đến đại trưởng lão, vội vàng hét lớn: “Thu hồi cung tên, xuất đao”

Thu cung tên, rút đao, là do những võ sĩ không có ma pháp hoặc thần lực, dù có tinh nhuệ thế nào đi nữa, bọn chúng cũng phải mất một khoảng thời gian ngắn, nhưng cũng đủ để Sở Thiên làm rất nhiều việc, suy cho cùng thuật ám sát của đạo tặc rất chú trọng đến việc giết người trong nháy mắt

Một tay thu thập những Thủy Mẫu Thần Cách rơi vãi, một tay còn lại vút “cái khiên” về hướng đại trưởng lão, Sở Thiên núp mình đằng sau cái khiên đó, sau đó nhanh chóng nhảy lên.

“cút ra!” đại trưởng lão giận dữ, đâm mạnh “cái khiên” trước mặt, “phốc” một tiếng đã đâm xuyên qua thi thể hải yêu, sau đó hất gơ tay ra, xé thi thể đó ra làm hai, nhưng lúc này, Sở Thiên đã nhờ sự hỗ trợ của thi thể đến bên cạnh hắn, trước mặt đại trưởng lão lóe lên tin hàn băng, một ngọn đao có hình dáng cổ quái dừng lại trước mặt hắn, sau đó hắn chỉ cảm thấy có người trèo lên cổ hắn

“hà hà, đại trưởng lão, hai lần đâm không giết được người, da thịt người cũng dày thật đó, không biết nếu ta đâm một dao vào tròng mắt người có thể giết được người không? Ta biết người có thể biến thân, lúc này ta cũng tận mắt trông thấy rồi, thế nào? Có cần so thử xem người biến nhanh hơn, hay đao ta đâm nhanh hơn không?”

Sở Thiên vẫn đang ẩn thân, nhưng lúc này khói đã bay vào tận trong mắt thất, những võ sĩ hải yêu đều trông thấy ở chỗ khói không tụ lại có một nhân ảnh trong suốt đang ngồi trên cổ đại trưởng lão, con dao nhỏ cổ quái trong tay người ấy không ẩn thân, nhưng lại đang chỉ vào mắt đại trưởng lão.

“Lệnh cho người của người bỏ vũ khí xuống!” Sở Thiên ra lệnh

Đại trưởng lão tức giận hừ một tiếng, Sở Thiên nở nụ cười: “Ta biết, nếu người chết sẽ bị bọn họ xem như thức ăn, ta nghĩ người cũng không muốn làm thức ăn chứ?”

“Bỏ vũ khí xuống!”

“Như vậy không tốt sao? Ừm... Ta nghĩ người cũng không muốn để Hải Yêu Vương biết người bị ta bắt làm tù binh chứ? Nếu biết vậy, hắn sẽ lợi dụng cơ hội này loại trừ người, ha ha, ta đoán không lầm chứ?”

Đại trưởng lão không nói gì, chỉ có đôi mắt đã đỏ giờ còn đỏ hơn, ngay cả con dao phẫu thuật của Sở Thiên cũng đang phản chiếu thành màu đỏ thẫm

“Khó Khoa Kỳ ta chỉ muốn giết hải yêu vương, không liên quan gì đến người! Thủy Mẫu Thần Cách và một con đường thoát khỏi mạng của người, thế nào?”

Đại trưởng lão hơi trầm ngâm, nói: “Vách bên trái của mắt thất có cơ quan, từ chỗ đó có thể thông lên đến đỉnh núi chuộc tội.”

Con dao phẫu thuật của Sở Thiên tiến về phía trước thêm một chút “người biết nên làm gì rồi đấy!”

Đại trưởng lão lạnh lùng cười, “được, ta đích thân tiễn người ra!”

Nói xong, hắn dựa lưng Sở Thiên bước về phía bức tường bên trái, lục tìm chốt trong bóng tối, cố sức nhấn một cái, bức tường mở ra.

Sở Thiên lại nói với những võ sĩ hải yêu: “Đứng yên không được động đây, các người bước tới một bước, ta sẽ cắt một miếng thịt của hắn!”

Từ mắt thất tới đỉnh núi chuộc tội bình an vô sự, sự yên tĩnh khác thường khiến Sở Thiên thấy bất an, tinh thần càng tập trung hơn, nhìn chăm chăm vào tên Hùng Miêu bên dưới người.

Nhưng cho đến khi lên đến đỉnh núi chuộc tội cũng không có xảy ra việc gì, đại trưởng lão lạnh lùng nói: “người có thể thả ta rồi, bốn phía đều là cây cối, dựa vào khả năng ẩn thân của người, cứ cho rằng ta huy động tất cả hải yêu đi bắt người, thì người cũng có thể chạy thoát”

“gấp cái gì, ta còn nhiều chuyện muốn hỏi người, ví dụ như...”

“ta khuyên người bớt nói nhảm đi, cả núi chuộc tội đều ở dưới sự giám sát của hải yêu vương, giờ hắn ta chắc chắn đã phát hiện ra ta và người rồi, còn không chạy, người sẽ không còn cơ hội đâu!”

“Ai da!” Sở Thiên thở dài, bởi hắn quả thực đã nhìn thấy đám hải yêu vô sỉ chạy lên hướng đỉnh núi “Xin lỗi, ta làm ăn chưa từng biết trọng chữ tín!”

Phốc!

Sở Thiên đâm một nhát vào mắt đại trưởng lão, sau đó quay người bước đi

Sở Thiên đi không lâu, thì hải yêu vô sỉ đã vây quanh đỉnh núi, bọn họ vừa thấy đại trưởng lão nằm trên mặt đất, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là vui vẻ. đại trưởng lão thân thể cường tráng, quả thật được ăn một bữa ăn ngon!

Thật bất ngờ, đại trưởng lão ôm cổ, rồi đứng lên, một mắt của hắn đã máu me tràn trề, nhưng dung mạo lại càng dữ tợn hơn, “Các người muốn ăn thịt ta sao? Cút!”

Nói xong, đại trưởng lão ôm mắt, theo cổng chính cung hải yêu quay về mật thất, đồng thời quát ra lệnh cho những người khác không được bước vào

Bọn hải yêu vô sỉ thuộc hạ của hắn vẫn còn đứng ở chỗ cũ, vừa thấy đại trưởng lão trở về, lập tức quỳ xuống chào đón

“Các người đã thấy những gì?” đại trưởng lão lạnh giọng hỏi

“Chúng tôi không thấy gì hết!”

“Hừ, đi hết đi!” đại trưởng lão về tới mật thất, liền đóng cửa lại. Đấm mạnh một tiếng vào tường, sau đó hắn lấy từ trong tường ra một viên đá tròn, dặn dò: “ba tiểu đội trong phiên trực hôm nay, diệt khẩu hết!”

Nói xong, hắn ngồi xuống chiếc bàn vốn đặt Thủy Mẫu Thần Cách, cảm hận nói: “Sỉ nhục!”

Sở Thiên có thể thuận lợi mang Thủy Mẫu Thần Cách thoát ra, vận khí cũng chiếu cố cho hắn rất nhiều, nhưng ngược lại, đây là một sỉ nhục lớn đối với đại trưởng lão.

Hắn lại biến thành Hùng Miêu, đôi mắt màu đỏ chỉ còn lại một, “cách”... Não trước của đại trưởng lão tách ra, từ trong đó chui ra một tên Hùng Miêu, nhìn qua, nó còn nhỏ hơn tên Hùng Miêu bốn tuổi Khách Thu Sa một chút

Hùng Miêu này tuy nhỏ, nhưng hàm răng lại rất lợi hại, nó ăn cơ thể chỉ còn lại một con mắt đó, sau đó một cơ thể khổng lồ chui ra từ bụng nó

“Khố Khoa Kỳ thật sao? Người không ngờ rằng ta còn có thể phân thân từ bên trong chứ? Ha ha, điều này phải cảm ơn người rồi, bảo bối!” đại trưởng lão ôm cái bàn trước mặt, “Thủy Mẫu Thần Cách mất thì thôi, chỉ cần còn có người là được rồi, hừ, nếu người đó là Khố Khoa Kỳ, tại sao hắn lại có thể chỉ lấy Thủy Mẫu Thần Cách, mà không lấy Vạn Thú Tỏa chứ?”

.....

Sở Thiên thuận lợi về đến sào huyệt của Phát Lai. Sau khi bước vào cổng, giải trừ thuật ẩn thân trước mặt Mỹ Nhân Ngư.

“Phất Lạp Định Nặc, tìm được phụ mẫu của Khố Khoa Kỳ không?” Mỹ Nhân Ngư hỏi

“Phụ mẫu của Khố Khoa Kỳ thì không tìm được, nhưng lại có thu hoạch khác!” Sở Thiên xò hai tay ra, trên đó là một viên tinh thạch “Đã có người thu thập Thủy Mẫu Thần Cách giúp biểu tỵ rồi!”

Nói vắn tắt về chuyến đi xong, Sở Thiên hỏi: “Phất Lai đâu?”

“Hắn bị người làm khổ rồi!” Mỹ Nhân Ngư nói: “Vừa rồi lệnh từ núi chuộc tội ban ra, người chưa biết sao? Tất cả tộc trưởng các tộc phải tập hợp ở cung hải yêu”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Tiểu tử Tây Mễ Cách nhảy từ mái tóc dài của mỹ nhân ngư xuống cổ, “rất nhiều, rất nhiều người bị ăn thịt rồi”

“Sao? Tại sao lại có nhiều người bị ăn thịt?” Sở Thiên ngạc nhiên hỏi

“Mỗi lần tộc trưởng tập hợp, đều có rất nhiều người bị ăn thịt, điều này mẹ ta trước khi chết đã nói với ta” Tiểu tử kia mở to mắt nói

Mỹ Nhân Ngư nghe được trong lòng trầm xuống, vỗ vỗ tiểu tử kia “Tây Mễ Cách, còn cha người?”

“Thái nhục thú chúng ta không có cha, chúng ta đều do mẹ trước khi bị ăn thịt lúc tròn hai tuổi, tách từ cơ thể mình ra!” Tây Mễ Cách thông minh nói: “Vì vậy các người không thể ăn thịt ta trước hai tuổi, nếu không thái nhục thú sẽ ít đi, các người sẽ không còn để ăn nữa”

Mỹ Nhân Ngư sững sốt, nàng còn chưa lý giải được sự sinh sản đơn tính, nhưng Sở Thiên thì không có gì kinh ngạc

u yếm vuốt ve Tây Mễ Cách, Mỹ Nhân Ngư nói: “Phất Lạp Dịch Nặc, tiếp theo người định làm gì?”

“theo biểu tỷ thì sao? Ta thì còn dự định thừa nước đục thả câu, ha ha, ta muốn làm cho vùng đất chuộc tội thêm hỗn loạn, đến lúc đó dù chúng ta muốn ra khỏi đây, hay tìm phụ mẫu của khố khoa kỳ, đều rất dễ dàng.”

“Nếu vùng đất chuộc tội rơi vào hỗn loạn, dựa vào tính tàn bạo của Mỹ Hải Yêu, sợ rằng sẽ có một “bữa tiệc” lớn” Mỹ Nhân Ngư lo lắng nói

“nhưng...”

Lúc này, Phất Lai đã từ núi chuộc tội trở về, vừa vào cổng, hần liền phủ phục trên mặt đất, cầu xin: “Bệ hạ, xin hãy cứu chúng tôi!”

587. Chương 564: Bạo Động Ở Vùng Đất Chuộc Tội

Phất Lai không dám ngẩng đầu, len lén nhìn Sở Thiên, “Bệ hạ, Khố Khoa Kỳ đã đào tẩu từ nhiều năm trước đã trở lại giết hơn mười vị hải yêu quý tộc...”

Vừa rồi Sở Thiên đi làm gì, trong lòng Phất Lai biết rõ, hần biết những hải yêu kia là do Sở Thiên giết, nhưng không dám nói ra, không còn cách nào khác, giờ hần chỉ còn hai con đường, một là giúp Sở Thiên, hai là bán đứng Sở Thiên, nhưng việc sống chết của A Lý Đa con hần đang nằm trong tay Sở Thiên, Phất Lai đành làm như không biết, hần bình tĩnh, xác nhận vừa rồi là do “Khố Khoa Kỳ” giết hải yêu.

“trong số những hải yêu bị giết đều thuộc vương tộc, hải yêu vương vô cùng tức giận, lệnh cho tất cả các tộc trưởng trong ba ngày dù phải lật từng mảnh đất của vùng đất chuộc tội này lên, cũng phải tìm bằng được Khố Khoa Kỳ, nếu không làm được, sẽ cử hành vạn thú yến!”

Vạn thú yến, danh cũng như ý nghĩa, tức là tất cả các chủng tộc tập trung lại ăn một bữa cơm, nhưng thức ăn chính là bọn họ

“Ừ, ta biết rồi” Sở Thiên gật đầu, trầm giọng nói: “Bán nhân mã tộc trưởng lần trước đến tìm người đâu? Hần và băng đảng bí mật phản kháng thế nào rồi?”

“Hần lại đến tìm ta một lần nữa, nói Khố Khoa Kỳ có thể giết được người dưới sự bảo vệ trùng trùng như vậy, chắc chắn có chỗ hơn người, nội trong ba ngày chắc chắn không thể tìm ra hần, vì vậy hần lại mời ta vào băng đảng đó một lần nữa, chuẩn bị khởi sự trong vạn thú yến ba ngày sau”

“Nhận lời hần đi” Sở Thiên chậm rãi nói

“nhận lời hần ư? Bệ hạ, nhưng bọn Mỹ Hải Yêu đều có vũ khí! Chúng ta tay không tác sát, làm sao có thể đánh thắng bọn họ?” Phất Lai run run nói

“Để thoát khỏi sự thống trị của hải yêu, không nhất thiết phải đánh thắng chúng, không phải sao? A, nếu người có thể thoát ra, chẳng phải cũng giống nhau sao? Bây giờ bên ngoài là thiên hạ của thú thần, chỉ cần có thể ra ngoài, bọn Mỹ Hải Yêu đó đâu có gì ghê gớm?”

Phất Lai còn đang do dự “Bệ hạ, thông đạo để đi ra ngoài Mỹ Hải Yêu đều nắm trong tay, cứ cho là A Lý Đa đã từng nhiều lần được phái ra ngoài thực hiện nhiệm vụ, mỗi lần cũng đều bị bịt mắt khi vào thông đạo, chúng tôi hoàn toàn không biết thông đạo ở đâu”

“Điều này ngươi và mật đảng phải nghĩ cách, chẳng lẽ tất cả các chủng tộc trong vùng đất chuộc tội liên kết lại mà không tìm được một thông đạo sao? Long tộc chúng ta sao lại có một tộc nhân nhu nhược như ngươi được? Hừ!”

Phất Lai thấy Sở Thiên nổi nóng, không dám nói gì nữa, gật đầu liên tục “Vâng, vâng, ta sẽ liên hệ với mật đảng ngay, thân phận của bệ hạ có cần bảo mật không?”

“Ừm, bảo mật đi, ngươi cứ xem như không có ta, được rồi, ngươi đi liên hệ mật đảng đi, ta đi xem A Lý Đa”

Đuổi Phất Lai đi rồi, Sở Thiên cười với Mỹ Nhân Ngư, “ba ngày sau ở đây sẽ nổi loạn, chúng ta có cơ hội rồi!”

.....

Thời gian ba ngày qua nhanh trong nháy mắt, nhưng trong ba ngày đó Sở Thiên không hề rảnh rỗi. Hắn lại đến hải yêu cung thêm một lần nữa, nhưng rõ ràng sau một lần kịch chiến hải yêu vương đã tăng cường canh phòng, từ cổng núi chuộc tội đến tẩm cung hải yêu vương đều bố trí thiên la địa võng, cho dù dựa vào thực lực của Sở Thiên, cũng không thể tiếp cận được với hải yêu vương.

Vô cùng tức giận, Sở Thiên lại giết thêm mười mấy tên hải yêu nữa, dấu vết lưu lại đương nhiên là Khó Khoa Kỳ.

Hừng đông ngày thứ ba, Phất Lai mang tin tức về, mật đảng đã quyết định tổ chức một cuộc bạo động trong vạn thú yển. Sở Thiên vô cùng tán thưởng, vui mừng bày tỏ, tộc Toàn Địa Long không hổ là tinh anh của Long tộc, có can đảm, có dũng khí, ngoài ra, Sở Thiên còn mong cuộc bạo động này sẽ tiến hành đến tận gốc, phải đẩy lùi sự thống trị của Mỹ Hải Yêu, mọi người cùng nắm tay nhau làm nên một thời đại mới ở vùng đất chuộc tội!

Nhưng, sau đó Sở Thiên lại căn dặn Phất Lai, đấu tranh phải có kế hoạch, có tổ chức, có mục tiêu, có hiệu quả, nhất định phải làm theo lời căn dặn của Long Thần.

Nói dối để đuổi Phất Lai đi rồi, Sở Thiên lấy một tài liệu ẩn thân phát cho Mỹ Nhân Ngư và A Mạt Kỳ, A Mạt Kỳ đã từng học thuật ẩn thân, không cần căn dặn nhiều, còn đối với những cái đạo tặc gì đó, Mỹ Nhân Ngư lại hoàn toàn mù mịt. Sở Thiên mất công giảng dạy rất lâu, “được rồi, chúng ta cùng đến hải yêu cung, xem thời cơ mà hành động!”

Một quả cầu nhỏ trắng từ trên vai Mỹ Nhân Ngư nhảy xuống, “Tây Mễ Cách làm sao bây giờ? Các người còn ăn thịt ta nữa không?”

Mỹ Nhân Ngư mỉm cười, ôm nó trong tay “Tiểu tử kia, ngươi cứ trốn trong tóc ta, tuyệt đối đừng ra bên ngoài, biết chưa? Nếu như phải đánh nhau, ngươi cứ giữ chặt tóc ta”

“Biết rồi!” Tiểu tử kia trốn vào trong mái tóc màu xanh của Mỹ Nhân Ngư, Mỹ Nhân Ngư vuốt lại mái tóc dài, chợt phát hiện Sở Thiên đang mỉm cười, liền hỏi: “ngươi cười cái gì?”

“ha ha, đột nhiên ta phát hiện, biểu tỷ cũng thật tốt bụng”

“Nó rất giống ta trước đây...” Mỹ Nhân Ngư cười nhạt, đứng lên, cầm Phân Thủy Thứ trong tay nói: “Đi thôi”

Khi ba người ẩn thân đi từ sào huyệt của Toàn Địa Long ra, bạo động đã bắt đầu, khắp bốn phía đều là tiếng kêu la

Con đường đi lên núi chuộc tội đã bị nhuộm bởi các loại máu đủ màu sắc, đoàn người Sở Thiên đến trước núi chuộc tội, không khỏi nhú mày, năm tộc trưởng bao gồm cả Phất Lai đang trốn ở trong rừng, chỉ huy bọn tộc nhân tấn công vào núi chuộc tội, nhưng bọn chúng tấn công không hề có sắp xếp, biến thành một đồng hỗn loạn

Các ma thú đề tự mình chiến đấu, còn đội quân Mỹ Hải Yêu lại chinh tề phòng ngự, đường hoàng chống lại sự công kích.

Sở Thiên có chút không kiên nhẫn, “Biểu tỷ, bọn ma thú này không làm nên trò trống gì đâu, chúng ta phải tự dựa vào sức mình thôi!”

Dứt lời, Sở Thiên xông vào núi chuộc tội, không gặp trở ngại gì, ba người thâm nhập vào hải yêu cung, trốn vào một góc, Sở Thiên nói: “Ở đây có ba mật đạo, mật đạo này nối thẳng vào nơi ở của trưởng lão Mỹ Hải Yêu, một cái còn lại ở dưới nước, bây giờ chúng ta tìm một nơi kín đáo để hạ thủy, nhớ cẩn thận”

Lặn xuống theo dòng sông bên trong núi chuộc tội, trên đường không biết vì sao không hề có một mỹ hải yêu nào

Sở Thiên thầm nghĩ mình may mắn, nhưng không lâu sau hắn phát hiện ra nguyên nhân, sông tuy có nhiều nhánh, nhưng chúng chỉ có một đầu nguồn duy nhất, khi Sở Thiên đến đầu nguồn, chỉ thấy cửa rộng lớn bằng một miệng giếng, đang phun nước ra ngoài.

Lắc mình tiến vào bên trong, Sở Thiên nghe thấy một âm thanh, rất quen thuộc, chính là đại trưởng lão của Mỹ Hải Yêu, “Khắc La Á, hải yêu vương chắc đã thăm vấn ngươi, Khố Khoa Kỳ con ngươi đã trở về rồi.”

Hắn còn chưa chết ư?

Sở Thiên vội đưa tay ra, ngăn Mỹ Nhân Ngư và A Mạt Kỳ, ba người nấp vào một vách tường bên cạnh cửa động, im lặng lắng nghe.

“Ha ha!” đại trưởng lão đột nhiên cười lớn: “Ái chà, ta quên mất, lưỡi các ngươi đã bị cắt mất rồi, chà chà, đáng thương thật đấy, nhưng ta muốn báo cho các ngươi một tin buồn, tên Khố Khoa Kỳ kia là giả...!”

Sở Thiên ló đầu vào, chỉ thấy bên trong là một huyết động nước mênh mông, chính giữa có một cái cũi bằng kim loại, trong đó nhốt hai người dường như cơ thể đã bị đánh bầm dập.

Phụ mẫu của Khố Khoa Kỳ!

Mắt Sở Thiên sáng lên, thấy bên trong huyết động chỉ có bóng dáng của đại trưởng lão và mười mấy võ sĩ bảo vệ, hắn không khỏi vui mừng, thấp giọng nói: “Biểu tỳ, ngươi và A Mạt Kỳ đối phó với đám võ sĩ, ta giết đại trưởng lão, các ngươi nhớ cẩn thận một chút, tên Hùng Miêu này rất kỳ quái”

Dứt lời, ba người cùng động thủ

Những âm thanh âm âm vang lên không ngớt, chỉ trong nháy mắt, hơn phân nửa đám võ sĩ đã thất thế, số còn lại cũng bị Mỹ Nhân Ngư và A Mạt Kỳ khống chế, nhưng Sở Thiên lại gặp một chút khó khăn.

Đại trưởng lão chết rồi nhưng lại phục sinh, điều này đã khiến Sở Thiên hết sức đề phòng, vì cổ họng và mắt đều là những nơi không thể giết được hắn, lần này Sở Thiên chọn vị trí ở tim.

Dao giải phẫu từ phía sau đâm và tim đại trưởng lão giống như ý định của Sở Thiên, nhưng hắn chợt ngạc nhiên, sau đó phần nộ quát: “Lại là tên thích khách này!”

Lẽ nào hắn là người bắt tử ư? Sở Thiên nghi hoặc, một nơi khống chế thần lực làm sao có người bắt tử được?

Lúc này Mỹ Nhân Ngư đã giải quyết hết đám hộ vệ, hét lớn: “Tập trung giết hắn!”

Đại trưởng lão cảnh giác nhìn xung quanh, phát hiện không có người ngoài nữa, hắn phần nộ hét lớn một tiếng, trong làn khói biến thành một tên Hùng Miêu. “Lần trước coi như ngươi may mắn, lần này, cho ngươi biết khả năng thật sự của ta! Hừ!”

Hắn hít một hơi dài, sau đó há to miệng, một cột khói nóng như lửa bốc ra.

588. Chương 565: Vạn Thú Tỏa Và Vạn Thú Ấn (thượng)

Vù vù! Bản thể của Phán Quyết thần thú kiệt khắc tồn đã uống quá nhiều, đang ngã sóng xoài ở cổng đường hầm không gian, ngủ mê man

“Kiệt Khắc Tồn đại ca, ngươi nên tỉnh dậy đi, ha ha”

Bên tai Phán Quyết Thần Thú vang lên một âm thanh hô hoán, Kiệt Khắc Tồn mơ màng nói: “Rượu uống nhiều quá rồi, đầu choáng váng, hừ hừ, nơi này sao có người nói chuyện cùng ta được chứ?”

“sao lại không có ai? Kiệt Khắc Tồn, ta đã trở về! Mang theo Sáng thần chi tâm trở về...”

Trước mắt Phán Quyết Thần Thú tối sầm, một bóng đen bao phủ trên đỉnh đầu hắn, bóng đen ấy nổi lên trong màu ảm đạm của thời không, càng có vẻ dị thường hơn.

“Khố Khoa Kỳ? người...”

Tiếng kêu kinh ngạc của Kiệt Khắc Tồn vừa mới được một nửa, Khố Khoa Kỳ đã ra tay, không thấy cái bóng của hắn di chuyển như thế nào, cánh tay đã đặt trên cổ Kiệt Khắc Tồn: “người huynh đệ lâu năm, đại ca, tiểu đệ xin người một việc, nói cho ta biết, có thể tìm thấy Vạn Thú Ấn ở đâu?”

“Vạn Thú Ấn là cái gì nhỉ?” Kiệt Khắc Tồn còn sắc mùi rượu mơ màng hỏi

“Hừ, người lại làm bộ ngốc nghếch với ta rồi, ta cần đến vùng đất chuộc tội, nói cho ta biết đi!”

“vùng đất chuộc tội ở đâu nhỉ? Hắc hắc” Kiệt Khắc Tồn hai mắt lơ đãng, quét mắt nhìn bóng dáng mờ mờ của khố khoa kỳ, ngạc nhiên hỏi: “Cáp Địch Tư đâu? Nha đầu kia không trở về với người sao? Ái Lệ Ti cũng không trở về sao?”

“Ha ha, ta hiểu rồi!” Kiệt Khắc Tồn cười khùng khục nói: “hai người các người giống nhau, cùng tìm ra Sáng Thần Chi Tâm, ha ha, nhưng sáng thần chi tâm chỉ có một, người đã giết Cáp Địch Tư và Ái Lệ Ti!”

Khố Khoa Kỳ không trả lời, nắm chặt tay lại

“Đừng giết ta, ta sợ chết lắm!” Kiệt Khắc Tồn cầu xin nói: “Vào vùng đất chuộc tội không nhất định phải có vạn thú ấn, trong tay người đã có Sáng thần chi tâm, có thể đi thẳng vào cổng được rồi, hừ hừ, người muốn biết cổng vào ở đâu không? Nếu không giết ta, ta sẽ nói cho người biết...”

Rằng rắc! khố khoa kỳ vịn gãy cổ Kiệt Khắc Tồn, “Cảm ơn người đã nói cho ta biết Sáng thần chi tâm có thể vào được đường hầm chuộc tội, nhưng cổng vào thì không cần người nói đâu.... Chà, lẽ ra người nhiều năm nay, thật ra tiểu đệ không phải là kẻ mồ côi may mắn còn sống sót của hải tộc đâu, mà là từ vùng đất chuộc tội đến”

Khố Khoa Kỳ đi rồi, hắn trực tiếp xuyên qua chướng ngại bảo vệ của đường hầm không gian là lục ngự tỏa hồn trận

Kiệt Khắc Tồn lầm bầm nói: “Hết rồi, sau này ta không uống nổi rượu nữa rồi...”

“Khố Khoa Kỳ người là một tên đáng chết, bỗng cô nương còn chưa xong với người đâu!” Khố Khoa Kỳ vừa mới đi, một nha đầu xinh đẹp thò đầu ra khỏi thông đạo, quét mắt nhìn một vòng vẫn chưa hết tức giận, thấy kiệt khắc tồn, cô ta lừ mắt nói: “Hừ, tên mập đáng chết, mạng của người cũng dai thật đó chứ?”

Kiệt Khắc Tồn đã bình tĩnh lại, tiểu nha đầu kia vừa xuất hiện, hắn liền đứng lên, sửa tư thế cho thoải mái, thì thầm nói: “Cũng sắp chết rồi, người là Ái Lệ Ti hay Cáp Địch Tư?”

Tiểu nha đầu vịn vào cửa đường hầm không gian, nhảy ra khỏi đó, không để ý đến cái cổ đã bị vẹo của Kiệt Khắc Tồn, mỉm cười nhéo mặt hắn: “Đáng yêu quá, chặt xuống bỏ ở đầu giường thì thế nào?”

Kiệt Khắc Tồn trợn mắt, “Ta biết rồi, Sáng Thần trưởng nữ, Sinh Mệnh nữ thần, Long Thần phu nhân Ái Lệ Ti miện hạ! ha ha!” Hắn vịn cổ cười, nhưng xương bị gãy, hắn vừa cười đã đụng vào vết thương, khế đảo hai mắt, Kiệt Khắc Tồn nhìn chăm chăm vào ái lệ ti, đáng tươi cười đột nhiên cứng ngắc.

Một tên Hùng Miêu bộ dạng ngờ nghệch, nụ cười trên môi cũng khờ dại, không một chút biểu cảm, hình tượng này đột nhiên khiến Ái Lệ Ti cười lớn, “ha ha, đồ mập đáng chết, người cũng sắp chết rồi, sao còn cười được nữa?”

Kiệt Khắc Tồn gợn móng vuốt ra, ngâm miệng lại, sau đó lại cười nói: “ta van người, người là nữ thần sinh mệnh mà, có thể nhìn ta chết yếu được sao? Mau lên, tạo cho ta một sinh mệnh khác đi, nếu không, kêu Phát Lạp Địch Nặc, chồng người, tới đây cũng được.”

“Ta van người mà!” Tiểu Bạch thè lưỡi, làm mặt quỷ, “người xem bộ dạng bây giờ của ta, có giống cầu xin người không?”

Kiệt Khắc Tồn liếc nhìn, trên người Tiểu Bạch mang trở chú của Tử thần, nhưng trọng khôi trên đầu không còn nữa, trên hung giáp có từng khe, dường như bị người khác dùng móng vuốt cấu vào, nhìn trên mặt, không hề còn trắng trẻo mà đầy bụi đất, mái tóc dài trên đầu dù được buộc bằng một sợi dây thừng nhưng cũng xõa xuống mặt.

“Sao vậy? Bị người khác đánh hả?” Kiệt Khắc Tồn ngạc nhiên hỏi

“Cũng gần đúng, là muội muội ta và Khố Khoa Kỳ cùng tìm thấy Sáng Thần Chi Tâm, kết quả hai người đánh nhau kịch liệt trong đường hầm thời không, nhưng sau cùng Khố Khoa Kỳ mạnh tay hơn, Cáp Định Tư không những đánh không lại hắn, mà còn bị linh hồn của hắn cắn nuốt mất một phần nữa...”

“Kết quả là người nhân cơ hội không chế cơ thể?”

“Ừ, người rất thông minh!” Tiểu Bạch cười nói: “Vì vậy, cơ thể hiện tại của ta rất lộn xộn, không hơn đầu heo của người là mấy! Hơn nữa, xiềng xích linh hồn mà Cáp Định Tư đưa cho ta vẫn chưa gỡ ra, người đừng có hải yêu vọng ta có thể cứu người.”

“Hả? Vậy người cứ trừng mắt nhìn ta chết sao?” Kiệt Khắc Tồn nóng nảy nói

Bụp!

Tiểu Bạch hung hãn đá Kiệt Khắc Tồn, một dấu chân in lên bụng hắn. “Người không biết chuyện trước đây của Khố Khoa Kỳ, Khố Khoa Kỳ cũng không biết quá khứ của người, vì vậy hắn cho rằng người đã chết... nhưng, ta biết!”

“người biết cái gì?” Kiệt Khắc Tồn lén nhìn nụ cười trên mặt Tiểu Bạch

“Thuật phân thân của người đó!” Tiểu Bạch nhìn khuôn mặt khờ khạo của hắn, chậm rãi nói: “Ta đã gặp Tư Đặc n ở trong đường hầm không gian, hắn nói người đã luyện thuật phân thân đến trình độ có thể hòa nhập cả bốn thể và phân thân trong cùng một sinh mạng, hơn nữa người ẩn cư tu luyện lâu như vậy rồi, nói không chừng đã đạt đến cảnh giới cao nhất của thuật phân thân rồi – phân thân phân hồn! ĐỪNG không?”

Rắc! Kiệt Khắc Tồn im lặng bẻ cổ hắn thẳng lại, vô mộng đứng lên: “người còn biết điều gì nữa?”

“Ta còn biết.... người học thuật phân thân từ ai!” Tiểu Bạch nháy cặp mắt to, “Bởi vì ta đã gặp sư phụ người ở trong đường hầm không gian!”

Kiệt Khắc Tồn cả kinh, nhưng sau đó cũng cười nói: “Đừng đùa nữa, muốn moi tin gì từ ta thì nói thẳng ra đi, lại còn bịa ra một sư phụ nữa, nói cho người biết, trong tam giới này không có ai hơn ta về thuật phân thân đâu!”

“Bao gồm cả phụ thân người sao?”

“hừ! thuật phân thân của ông ấy không là gì cả!”

“Ồ!” Tiểu Bạch gật gật đầu, “không có sư phụ, vậy là chuyên gia! Nhưng thuật phân thân của phụ thân không phải.... hà hà, thì thuật phân thân của người chắc chắn là do mẹ người dạy!”

Kiệt Khắc Tồn cúi thấp đầu, ủy khuất nói: “Người, người...”

“người cái gì mà người, vừa rồi người nói với Khố Khoa Kỳ, Sáng thần chi tâm có thể vào thế giới thứ tư, điều này là thật, hay là người cố ý hãm hại hắn? Còn nữa, cửa vào thế giới thứ tư ở đâu?”

“đương nhiên là thật, vốn dĩ ta cũng định nói bảy phần thật ba phần giả để hãm hại hắn, nhưng lời nói dối còn chưa kịp nói ra, hắn đã bẻ gãy cổ ta rồi!” Kiệt Khắc Tồn cười khổ nói tiếp: “Có hai cửa vào thế giới thứ tư, một ở Tây Hải, một ở Vô Tận chi hải! Nghe nói gần đây ở hai biển này xuất hiện khe nứt, chắc chắn Vạn Thú Tỏa hoặc Vạn Thú Ẩn đã có vấn đề rồi, người cứ đến đấy biển tìm khe nứt là được rồi!”

“gì?” tiểu bạch nhìn kiệt khắc tồn, nhả từng chữ, “Làm sao người biết được tình hình bên ngoài, chẳng lẽ hai tên biến thái trong Huyết Luyện Ngục có thể thông qua không gian truyền tin tức cho người, hay là ... Phụ thân tại thượng, người thật sự đã luyện được thuật phân hồn trường sinh bất diệt sao?”

Nói xong, Tiểu Bạch nhảy ra, “Trời ơi, Kiệt Khắc Tồn đại ca, vừa rồi ta đoán như vậy, là đùa với người thôi, ha ha, người tuyệt đối đừng dùng thuật phân thân rồi thu hợp ta lại, đừng nhé, ta đuổi theo Khố Khoa Kỳ đây! Sau này ta sẽ kêu chồng ta mang hai vò rượu ngon đến cho người!”

“nữ thần sinh mệnh... ái chà!” Kiệt Khắc Tồn bất lực thở dài, lại gãi gãi đầu: “Quái lạ, người không đi tìm Phát Lạp Dịch Nặc, đuổi theo Khố Khoa Kỳ làm gì? Trời ơi, cô ta đã bị đả thương đến mức độ ấy rồi, làm sao có thể phá giải được lực ngự tỏa hồn trận để đi ra chứ?” Cúi đầu xuống, Kiệt Khắc Tồn vội nhảy dựng lên, “Ai trộm mất hồ lô rượu của ta rồi?”

.....

Vùng đất chuộc tội, đầu nguồn dòng sông trong cung hải yêu.

Lửa, khói.

Hùng Miêu đại trưởng lão đã đem hết toàn bộ thực lực xuất ra, trong đám khói lửa, lại có thêm một tia điện quang phóng ra.

Khói, lửa, điện quang, huyết động vô cùng hỗn loạn

Đây có thật là bản năng chủng tộc không? Hay là ma thú cường lực? trong tình huống này ba người Sở Thiên không thể ẩn mình được nữa, thuật ẩn thân của họ vì khói, lửa, điện đã không còn giúp ích gì nữa.

Lúc này, quyết định sinh tử không còn dựa vào vũ khí, mà phải dựa vào bản năng chủng tộc.

“Nín thở! A Mạt Kỳ đối phó với lôi điện!” Sở Thiên quay người ôm lấy Mỹ Nhân Ngư, giúp cô ta ngăn cản nguồn lửa.

“muốn chạy ư? Hừ!” đại trưởng lão giơ cao hai tay, số hàn quang bắn ra nhanh hơn, chính là những phi đao hôm đó Sở Thiên đã nhìn thấy.

Bình! Bình! A Mạt Kỳ giơ cánh chim ưng sau lưng lên, lông chim cũng phát quang như vậy, chặn phi đao lại

“Ứng tộc, nhân ngư, còn có nhân loại?” đại trưởng lão thấy rõ hình dạng ba người Sở Thiên, không khỏi kinh ngạc, ứng tộc là quý tộc của vùng đất chuộc tội, nhưng từ trước đến nay hần chưa từng thấy chim ưng mười hai cánh vàng bao giờ, hơn nữa sao lại có nhân ngư xuất hiện trên địa bàn Mỹ Hải Yêu? Bọn họ quả là những địch thủ đáng gờm.

“ô ô!” chiếc cũi ở giữa vang lên tiếng rên rỉ, phụ mẫu của Khố Khoa Kỳ cũng bị đại trưởng lão đánh trúng đến nổi tróc cả da thịt

“Các người là ai?” đại trưởng lão trầm giọng quát

Sở Thiên buông Mỹ Nhân Ngư ở trong lòng ra, vừa rồi không phải hần lợi dụng cơ hội hay vì nổi máu anh hùng, mà vì hần có bản năng miễn dịch với lửa, thích hợp để bảo vệ người sợ lửa như Mỹ Nhân Ngư.

Giữa cái sống và chết còn có tâm trí để hỏi tên của thích khách, trong lòng Sở Thiên cười lạnh, đại trưởng lão cơ bản không biết cái gì gọi là sát thủ, cái gì gọi là ám sát!

Buông Mỹ Nhân Ngư, Sở Thiên dùng lực ở chân, ra lệnh A Mạt Kỳ. “Giết!”

Dựa vào tốc độ cừa A Mạt Kỳ, chỉ trong nháy mắt đã đến bên cạnh đại trưởng lão, ưng đao chém ra, phốc một tiếng, để lại một vết thương trên vai hần.

Sở Thiên chậm hơn một chút, khi hần đến nơi, đại trưởng lão đã lùi ra sau, hần lại hét to một lần nữa, phóng ra khói, điện, lửa.

Sở Thiên chống lại lửa, A Mạt Kỳ chống lại điện, đáng tiếc không có thần lực nên họ không thể dùng mật pháp hợp thể được.

Trong tiếng “xèo, xèo” của điện quang, Sở Thiên bị đốt đến nổi bong da lở thịt, cánh của A Mạt Kỳ cũng bị bén lửa, đại trưởng lão cười nói: “Dựa vào các người mà cũng muốn giết ta ư? Hừ, nhân loại.... chà chà!”

Hần liếm môi, “Ta chưa bao giờ ăn thịt nhân loại!”

“Muốn ăn thịt ta, miệng ngươi còn chưa đủ rộng đâu!” Sở Thiên cười lạnh nhào tới, luồng điện không đủ để lấy mạng hắn, A Mạt Kỳ theo sau, Mỹ Nhân Ngư cũng động thủ, “Biểu tử, đánh cự ly gần hắn!”

Bản năng chủng tộc của đại trưởng lão quả thật rất mạnh, nhưng đánh trong cự ly gần hắn lại rất kém, ngoài phi đao và thực lực cực mạnh ra, hắn không còn gì khác nữa, ngược lại, cơ thể phì nộm của hắn lại là một cản trở lớn cho hắn.

Đánh cự ly gần, chẳng qua cũng chỉ cần vài chiêu mà thôi, trường đao của A Mạt Kỳ đã đâm thủng cổ hắn.

“phốc!” máu văng lên, Sở Thiên hét, “Hắn có thể tái sinh, phân thân”

Lại một vài tiếng rên nữa, trán, tứ chi của đại trưởng lão đều bị chặt đứt, phân thân cũng bị Mỹ Nhân Ngư dùng phân thủy thứ đâm mấy nhát xuyên thủng rồi.

Thấy thi thể vương vãi trên mặt đất, Sở Thiên thở phào, quay nhìn nhà giam chính giữa, phụ mẫu của Khổ Khoa Kỳ đã bị hôn mê, “A Mạt Kỳ, cứu họ ra!”

A Mạt Kỳ tiến đến trước cũi, giơ đao chém, không ngờ chiếc cũi ấy lại phát ra quang điện, nếu không phải Phán Quyết Ứng Dao đã giảm bớt lực phản chấn, có lẽ tay A Mạt Kỳ đã bị thương rồi. “ông chủ, chất liệu của chiếc cũi này rất lạ, Phán Quyết Ứng Dao cũng không chém đứt được.”

“Để ta thử xem!” Mỹ Nhân Ngư tiến lên, dùng phân thủy thứ đâm vào khe nứt, vẫn không thể mở cái cũi ra được, hơn nữa bên trên vẫn có điện quang bảo vệ, may mà Mỹ Nhân Ngư đã chuẩn bị trước, nên tránh đi, “Phát Lạp Định Nặc, ngươi là đạo tặc, đến thử xem sao!”

589. Chương 566: Vạn Thú Tỏa Và Vạn Thú Ẩn (hạ)

“Có lẽ là nhốt người vào trước, sau đó mới phong tỏa cái cũi, biểu tử, ngươi bỏ bọn họ vào nhốt trước đi, đợi ra bên ngoài rồi sẽ nghĩ cách”

Sở Thiên căn dặn, ánh mắt cả ba người đều nhìn vào cũi, nhưng đừng quên, Tây Mễ Cách còn ẩn trong tóc Mỹ Nhân Ngư, may thay Tây Mễ Cách đã nhìn thấy cái mà cả ba người không thấy.

Thân trên đã tách khỏi tứ chi của đại trưởng lão đột nhiên nhúc nhích, một lỗ hồng nứt ra ở ngực, một tên Hùng Miêu nhỏ như một quả bóng

“Tây Mễ Cách thấy rồi, hắn chạy mất rồi!” con vật nhỏ “hét lớn”, âm thanh tuy nhỏ, nhưng cũng đủ để ba người nghe thấy.

Sở Thiên xoay người lại nhìn, tên hùng miêu nhỏ đã chạy tới cửa động, lại thấy ở ngực đại trưởng lão bị hồng, dường như thiếu mất một miếng thịt

Mỹ Nhân Ngư vội la lên: “thuật phân thân thật lợi hại, mau đuổi theo!”

Phân thân của đại trưởng lão chạy rất nhanh, nhưng Sở Thiên và Mỹ Nhân Ngư cũng đuổi rất sát, A Mạt Kỳ mở đôi cánh rộng, đã bắt kịp hắn trước khi hắn chạy vào thủy đạo

“con vật kia, chạy cũng nhanh đó chứ!” Sở Thiên chạy lên trước, bịt mồm nó lại: “Còn phun khói được nữa không? Ha ha”

Nói xong, Sở Thiên cẩn thận quan sát đại trưởng lão, chỉ thấy ngoại hình của hắn có nhiều nét giống Khách Thu Sa, nhưng nhỏ hơn một chút, vẻ mặt dữ tợn, đang nhìn Sở Thiên đầy căm tức

Gọi A Mạt Kỳ bịt miệng hắn, Sở Thiên chỉ vào đầu hắn: “Kính thưa đại trưởng lão của tộc Mỹ Hải Yêu, kiến thức của ngươi làm ta kinh ngạc, không ngờ ở vùng đất chuộc tội này, lại còn có một loài còn ngư hơn cả Trư La Thú”

Đại trưởng lão căm giận nhìn Sở Thiên, dù hắn không biết Trư La thú là chủng tộc nào, nhưng vừa nhìn bộ dạng của Sở Thiên cũng biết hắn đang chửi đổng mình.

Sở Thiên nói tiếp, “Ngươi xem bộ dạng hiện giờ của ngươi đi, Hùng Miêu ư? Ha ha, ta dám cược, nếu ngươi cứ để bộ dạng này chạy ra ngoài, sẽ bị Mỹ Hải Yêu làm món ăn điểm tâm”

Đại trưởng lão kinh ngạc, vừa rồi hẳn chỉ nghĩ đến việc chạy thoát mà quên mất điều này, giờ nhìn lại, hẳn thấy mình đang ở thế tiến thoái lưỡng nan, tiến, có Mỹ Hải Yêu đang chờ sẵn để ăn thịt, lùi, có ba tên thích khách hung hãn. Liếc nhìn Tây Mễ Cách đang ở trên vai Mỹ Nhân Ngư, đại trưởng lão lặng lẽ cúi đầu xuống.

Sở Thiên nhận đại trưởng lão từ tay A Mạt Kỳ, một tay cầm cổ hắn, một tay dí dao phẫu thuật vào ngực hắn “Lại đây, để ta khoét một lỗ trên ngực ngươi, để xem ngươi còn sống lại được nữa không?”

“Đừng giết ta!” Sự dữ tợn của đại trưởng lão đột nhiên biến mất, cầu xin: “ngươi cần gì, ta đưa hết cho ngươi!”

“đường ra ngoài!” Sở Thiên lạnh nhạt nói

“không thể được, các ngươi không ra ngoài được nữa!!” đại trưởng lão nhìn Sở Thiên, “không lừa ngươi đâu, nếu ngươi có ra ngoài được cũng bị nghẹt thở mà chết! Nhiều nhất, nhiều nhất ta cũng chỉ có thể làm cho các ngươi sống ở bên ngoài một ngày thôi.”

Dùng dao phẫu thuật cắt một mảnh thịt nhỏ trên cánh tay đại trưởng lão, Sở Thiên nheo mắt cười: “ngươi lừa ta, Khố Khoa Kỳ ở bên ngoài lâu như vậy rồi, ta không hề thấy hắn bị nghẹt thở chết!”

“Thật đó, ta không lừa các ngươi, bất cứ ai đã vào vùng đất chuộc tội này rồi, lạc ấn linh hồn của họ sẽ bị ghi lại, một khi rời khỏi đây, linh hồn của bọn họ sẽ không thở được mà chết.”

Sở Thiên kinh ngạc, Phất Lai cũng từng nói như vậy, nhiều năm nay Mỹ Hải Yêu cũng thường phá tình báo ra ngoài để thăm dò tin tức, cũng có người muốn nhân cơ hội trốn đi, nhưng cuối cùng đều bị nghẹt thở mà chết

“Khố Khoa Kỳ có thể đi ra ngoài...” đại trưởng lão liếc nhìn cái cũi ở giữa, tiếp tục nói: “Là vì phụ mẫu của hắn đã liều chết để giải thoát linh hồn cho hắn”

“Vậy ngươi cho chúng ta biết, cách để giải thoát linh hồn khỏi bị phong ấn!” Sở Thiên quát

“Điều này cũng không được!” đại trưởng lão cười khổ: “Tất cả linh hồn của ma thú đều bị ghi lại trong vạn thú tỏa...”

Thì ra, ở chính giữa vùng đất chuộc tội này có vạn thú tỏa, trong đó có ghi lại tất cả lạc ấn linh hồn của tất cả ma thú, nó có hai tác dụng, một là hạn chế ma thú thoát ra khỏi vùng đất chuộc tội, ngoài ra còn có tác dụng duy trì sự cân đối ở vùng đất chuộc tội.

Dựa vào kinh nghiệm lâu năm của đại trưởng lão, trong Vạn Thú Tỏa không chỉ có lạc ấn linh hồn của các cư dân ở đây, mà còn có một loạt các linh hồn cổ quái khác, đại trưởng lão cũng không biết một số linh hồn từ đâu tới, chỉ biết số lượng rất nhiều, hơn nữa vô cùng mạnh. Năm đó phụ mẫu của Khố Khoa Kỳ đã tìm cách để liên lạc được với những linh hồn này, chúng đã đưa ba người gia đình họ tới lạc ấn linh hồn.

Đáng tiếc kế hoạch đào tẩu có chút rắc rối, nên chỉ có Khố Khoa Kỳ thoát ra được, phụ mẫu của hắn bị bắt lại

Nói đến đây, đại trưởng lão không ngừng cười khổ, “nhưng trước đó không hiểu vì sao, những linh hồn trong vạn thú tỏa đột nhiên nổi loạn, dường như đã chịu sự kích ddoogj gì đó rất mạnh, không những không liên lạc với ta nữa, mà còn khiến cho Vạn Thú Tỏa chấn động, làm cho cả vùng đất chuộc tội cũng bị chấn động, sau đó có người báo rằng đáy biển ở phía trên vùng đất chuộc tội cũng bị nứt, ta và Hải Yêu Vương bàn bạc cử người đi điều tra, không ngờ, bọn chúng đã mang về Thủy Mẫu Thần Cách...”

Trong lòng ba người Sở Thiên đột nhiên nghĩ đến một người: Sa Khắc!

Những linh hồn trong Vạn Thú Tỏa ấy, nếu không có gì xảy ra, thì chính là chủ nhân của những hài cốt ấy đã gặp chuyện, thân thể bị ăn rồi, linh hồn không tức giận mới lạ

“Vạn Thú Tỏa đang ở đâu?” Sở Thiên lại hỏi

“Ngay trong mật thất của ta, đem ta đi, ta sẽ đưa nó cho ngươi, chỉ cần ngươi không giết ta là được!” đại trưởng lão cúi đầu nói, bộ dạng khẩn cầu rất thành khẩn, lời cũng là lời nói thật, những khóe miệng của hắn lại lóe lên một nụ cười lặng lẽ.

.....
Huyền Thú đại lục, trên bầu trời

Tiểu Bạch vừa bay nhanh, vừa uống bình rượu ngon, trong lòng chợt nói thầm. “ô, nha đầu thối, ngươi còn muốn cướp thân thể ta sao?”

Một tay ôm vò rượu, một tay ôm đầu, chỉ thấy điệu bộ nàng trở nên kỳ lạ, “tỷ tỷ tốt, cơ thể này tỷ còn muốn chiếm đoạt đến bao giờ nữa? Hì hì, trên linh hồn của muội còn có nửa mảnh Sáng Thần Chi Tâm, coi chừng ta dùng nó đối phó với tỷ đó!”

“ngươi còn sức để đối phó với ta sao? Hừ, Khố Khoa Kỳ cần ngươi một cái khá lợi hại đó chứ?”

“Hừ, tỷ tỷ, ta đã mở xích linh hồn ngươi ra rồi sao?”

Hai tỷ muội cãi nhau gay gắt, nhưng cơ thể vẫn bay nhanh về hướng hải dương.

Còn Khố Khoa Kỳ giờ đang ở đâu? Hắn đã rành đường quá rồi, không bao giờ hắn đi con đường biển này, nhưng hắn đi qua một sa mạc, đến một hồ sương, nhảy xuống hồ nước trong hồ sương đó, chui xuống dưới đất. Đến vùng đất chuộc tội, không phải chỉ có thể đi bằng hai khe nứt đó.

Cứ như vậy, Tiểu Bạch và Cáp Dịch Tư vừa đi vừa tranh luận, Khố Khoa Kỳ thì toàn tâm đến vùng đất chuộc tội, tốc độ của hai người đương nhiên không so sánh được rồi.

.....
Vùng đất chuộc tội, mấy người Sở Thiên trên mình đầy vết thương ẩn thân một lần nữa, cực khổ vô cùng, cuối cùng họ cũng đến được mật thất của đại trưởng lão.

Giải thuật ẩn thân, Sở Thiên xem xét căn phòng tối, “Vạn Thú Tỏa ở đâu?”

“ngươi có thể thả ta ra được không, ta đi lấy cho ngươi.” Đại trưởng lão khúm núm nói

“Phất Lạp Dịch Nặc, bảo hắn nói chỗ cất giấu đi, ta đi lấy!” Mỹ Nhân Ngư không tin tưởng đại trưởng lão, càng không thể để Sở Thiên thả hắn ra

“Có nghe không, đại trưởng lão tiên sinh? Nói nơi để đi!” Sở Thiên đâm dao phẫu thuật vào cơ thể đại trưởng lão, đau đến nỗi hắn phải trợn mắt lên

“Được, được, để ta nói.” Đại trưởng lão chỉ vào phiến đá chính giữa mật thất, “chính là nó!”

“Nữ thần tại thượng!” Sở Thiên không biết nên khóc hay cười, đây không phải là phiến đá lần trước đặt Thủy Mẫu Thần Cách sao?

Mỹ Nhân Ngư tiến đến trước phiến đá, nhẹ nhàng đặt lên một mảnh vải đen, đột nhiên trong mật thất phát sáng, phía dưới mảnh vải đen là một tinh thạch hình trụ kỳ dị, không, không phải hình trụ, mà là khối tròn, bởi vì trong ruột tinh thạch bị rỗng

“linh hồn chư vị dừng sĩ, giết bọn chúng đi!” đại trưởng lão đột nhiên hét lớn, sau đó cười lớn, “ha ha, thế nào? Các ngươi còn cử động được nữa không? Nói cho các ngươi biết, ta có thể giao tiếp với các linh hồn trong Vạn Thú Tỏa, bây giờ bọn họ đã cầm cố các ngươi...”

Bộp!

Sở Thiên vỗ vào đầu đại trưởng lão, cười hỏi: “Đây chính là âm mưu của ngươi sao?”

“ngươi, ngươi không bị cầm cố sao?” đại trưởng lão kinh ngạc

“cái gì gọi là cầm cố, tại sao lại phải cầm cố?” Tây Mễ Cách ở trên vai Mỹ Nhân Ngư nhảy nhót

“Thái nhục thú cũng không bị cầm cố?” đại trưởng lão cảm thấy đầu óc trống rỗng, Vạn Thú Tỏa của Sáng Thần ban cho, vật báu của vùng đất chuộc tội, linh hồn của vô số tuyệt đại cường giả... Ngay cả một món ăn cũng không cầm cố được?

Đúng vậy, đại trưởng lão diễn rất đạt, nếu là người khác, chắc đã bị cầm cố rồi, nhưng không ngờ lại xảy ra sự cố

Chỉ thấy chiến giáp phía sau của mỹ nhân ngư phát quang, bảy quang sắc khác nhau hòa lẫn vào Vạn Thú Tỏa, lại giao thoa lẫn nhau

“A, cái gì vậy?” Tây Mễ Cách từ tóc Mỹ Nhân Ngư trườn tới bên hông, vén tóc nhìn, “Oa, đẹp quá!”

Sở Thiên nắm cổ đại trưởng lão, mỉm cười giờ hần lên cao, “xin lỗi, phải để người thất thần vọng rồi, chúng ta có Vạn Thú Ẩn.”

“Biểu tỹ, bỏ Vạn Thú Ẩn vào xem sao, A Mạt Kỳ, người bảo vệ tiểu tỹ, nếu có bất trắc gì thì bay đi”

Mỹ Nhân Ngư chậm rãi giờ Vạn Thú Ẩn lên, bỏ Vạn Thú Ẩn vào khoảng không của Vạn Thú Tỏa, đại trưởng lão nhìn thấy cảnh tượng này, không tức giận mà còn rất vui mừng. Tốt quá rồi, ẩn tỏa hợp nhất, thông đạo thời không giam giữ lạc ấn linh hồn sẽ mở ra, đợi ra được bên ngoài rồi, ta sẽ khôi phục lại thần lực, đến lúc đó giết các người không phải dễ như trở bàn tay rồi sao?

Còn hơn cả mong đợi nữa, đại trưởng lão cười thầm, không ngờ trong tay thích khách lại có Vạn Thú Ẩn! Cứ đợi đi, người chiến thắng cuối cùng chắc chắn là ta.

Bộp!

Ẩn tỏa hợp nhất, vang lên một âm thanh vang dội

Một ánh quang màu trắng phát ra từ Vạn Thú Tỏa, bao một vòng quanh mặt thất, rồi quay về Vạn Thú Ẩn, liền sau đó, vàng, xanh... bảy quang sắc thần lực phát ra, rồi lại quay về Vạn Thú Ẩn.

Cửa thông đạo mở ra trong ánh sáng rực rỡ ấy.

“ca ngời nữ thần Sinh mệnh, biểu tỹ, chúng ta đi!” Sở Thiên bay vào thông đạo, nhưng đại trưởng lão vẫn bị hần nắm trong tay. Sở dĩ hần không biết đại trưởng lão, là còn sợ những lạc ấn linh hồn mà hần nói hồi nãy, phải mang hần theo bên cạnh để khi cần còn có thể bức cung.

Mỹ Nhân Ngư và A Mạt Kỳ bay theo vào thông đạo

Lúc này, bạo động ở núi chuộc tội vẫn đang diễn ra, tộc trưởng nắm đại quý tộc của vùng đất chuộc tội thấy tình hình trước mắt, mặt cắt không còn giọt máu, lúc này đội quân hỗn tạp kia đã không còn là đối thủ của Mỹ Hải Yêu nữa.

Đột nhiên, một góc của núi chuộc tội chợt mở ra, một thân ảnh phóng lên, trên người là màu đen của Thất trọng thần lực! “Hải Yêu Vương bệ hạ, người ông yêu quý của ta, Khố Khoa Kỳ đã trở về rồi!”

Còn bọn Sở Thiên vừa mới tiến vào thông đạo, trên Vạn Thú Tỏa liền vang lên một tiếng rống dữ dội: “Cơ thể của chúng ta quả thật đã bị ăn mòn rồi, dù chúng là ai, nhất định cũng sẽ phải trả giá!”

Tiếng gầm rú mang theo tất cả phẫn nộ, Sở Thiên còn đang định giờ một tay nắm Vạn Thú Ẩn, nhưng sự gào thét của vô số linh hồn đã khiến hần phải bỏ tay ra. Tăng tốc thêm nữa, hần rời khỏi vùng đất chuộc tội, đến một vùng biển.

590. Chương 567: Tiểu Bạch Và Mỹ Nhân Ngư

Hai chân Mỹ Nhân Ngư nhanh chóng biến thành đuôi cá, thất trọng thần lực lại một lần nữa chuyển động toàn thân, lúc này trên tóc xuất hiện hộ thuẫn, bảo vệ Tây Mễ Cách.

“thần lực của ta đã trở lại! Ha ha!” đại trưởng lão bị Sở Thiên xách lên cười điên cuồng, Sở Thiên cũng không quản, hần đang kiểm tra cơ thể mình.

Không xuất hiện trạng thái nghẹt thở, Sở Thiên liền cảm thấy yên tâm.

Đại trưởng lão dường như không sợ nước, không chuyển hóa thủy nguyên tố, cũng không dùng hộ thuẫn chống đỡ, nhưng lại cười lạnh nhìn ba người Sở Thiên, “Bọn tiểu tử kia, các người phải chết!”

Vừa nói, cơ thể hần vừa phát quang thần lực, cũng không tồi, là một chủ thần.

Cơ thể Sở Thiên đã thích ứng, vừa lúc nhìn thấy đại trưởng lão hung dữ lao tới, hấn phẩy tay, “Hừ, tùy tiện dùng thần lực, người không sợ bị nghẹt thở sao?”

“Đi từ thông đạo do Vạn Thú Ấn mở ra, thì lạc ấn linh hồn sẽ được giải thoát, ha ha, điều này phải cảm tạ các người rồi!”

“không cần khách sáo đâu!” Sở Thiên nheo mắt cười, “Luôn tiện giới thiệu tình hình bên ngoài vùng đất chuộc tội, bây giờ ở trong tam giới, chủ thần không còn đáng giá nữa rồi!”

“người nói gì!”

Phốc!

Đại trưởng lão vừa mới nói đến nửa chừng, Phán Quyết Ứng Dao của A Mạt Kỳ đã xuyên qua ngực hắn, “Ý của ông chủ muốn nói là thế này đây!”

Đại trưởng lão chậm rãi ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn A Mạt Kỳ. A Mạt Kỳ cười nhạt, “người không nhìn lầm đâu, ta chỉ là tứ trọng cao vị thần lực thôi.”

“Tứ trọng thần lực cũng có thể giết ta sao?” đại trưởng lão ngơ ngác, hấn không dám tin chuyện này.

Sở Thiên vỗ vỗ vào khuôn mặt Hùng Miêu của đại trưởng lão, cười nói: “Nếu người không hài lòng, cũng có thể thấy thất trọng thần lực, biểu tỹ, đóng băng hấn trước đi, sau khi quay về sẽ giải quyết”

Trùng mắt nhìn Mỹ Nhân Ngư dùng thất trọng thần lực đóng băng mình, đại trưởng lão không còn biết gì nữa.

“Phất Lạp Định Nặc, bây giờ vùng đất chuộc tội giải quyết sao đây?” Mỹ Nhân Ngư hỏi

Sở Thiên nhún vai, “Cứ để chúng tiếp tục loạn... Cáp Định Tư!”

Sở Thiên nhìn trùng vào sau lưng Mỹ Nhân Ngư, Cáp Định Tư đang mặc Lời nguyên Tử Thân cũng đang trùng mắt nhìn hấn. “Biểu tỹ, Cáp Định Tư đang ở sau lưng!”

Hàn quang trong mắt Mỹ Nhân Ngư chợt lóe lên, xoay mình đâm phân thủy thứ ra.

“Làm gì vậy! Đồ xấu xa Phất Lạp Định Nặc, ngay cả vợ người cũng không nhận ra nữa sao?” Tiểu Bạch tức giận tránh phân thủy thứ của Mỹ Nhân Ngư.

“Ca ngợi Nữ thần Sinh Mệnh! Nữ thần tại thượng!” Sở Thiên lẩm bẩm trong miệng, quắc mắt nhìn Tiểu Bạch, “Nàng đoạt lại cơ thể rồi ư?”

“hì hì!” Tiểu Bạch bay đến bên cạnh Sở Thiên, đột nhiên ôm chầm lấy hấn, sau đó há miệng, cắn vào tai Sở Thiên, “Đồ ngốc, giờ thì tin rồi chứ?”

Sở Thiên cười ngẩn ngơ, ôm mạnh Tiểu Bạch, “Nha đầu thối, rốt cuộc nàng cũng trở về rồi!”

“Đừng như vậy được không?” Tiểu Bạch đỏ mặt, đôi mắt to sáng lên, dễ thương như trước, “Bổn tiểu thư chờ mãi không thấy người đến cứu, chỉ còn cách tự quay về thôi”

Sở Thiên cười làm lành, đột nhiên, hấn kinh ngạc, “Khố Khoa Kỳ....”

“Đừng để ý đến đồ thối tha đó nữa!” Tiểu Bạch ngắt lời Sở Thiên, ngẩng đầu nhìn Mỹ Nhân Ngư, “Sao các người lại ở đây? Còn nữa, vừa rồi câu nói biểu tỹ có nghĩa là sao?” Vừa nói, cô ta vừa đẩy Sở Thiên ra, đến trước mặt Mỹ Nhân Ngư, “Bào Uy Nhĩ bệ hạ, đã lâu không gặp, lần trước đại quân của ta ở Biển Cầm bị người giết không còn mảnh giáp, thật khiến ta đau lòng chết được!”

“Nếu người muốn báo thù cho chúng, ta đây sẽ tiếp!” Mỹ Nhân Ngư cười lạnh.

“Báo thù làm gì? Chém giết mãi mệt lắm!” Tiểu Bạch bĩu môi, đôi mắt to nhìn Mỹ Nhân Ngư chăm chú, “nhưng phải nói rõ cho ta biết, tại sao Phất Lạp Định Nặc gọi người là biểu tỹ, còn nữa, tiếng xấu liên quan đến hai người trong Tam giới nghĩa là sao?”

Chỉ một câu nói, khiến Mỹ Nhân Ngư không mở miệng nổi

Sở Thiên vội vàng bước lên giải thích, “Tiểu Bạch, chuyện này rất phức tạp, đợi trở về...”

“Thôi, thôi, ta chán nghe những chuyện phức tạp lắm!” Tiểu Bạch phẩy tay, ra hiệu cho A Mạt Kỳ bên cạnh Mỹ Nhân Ngư tránh ra, sau đó đi vòng quanh Mỹ Nhân Ngư, “Bào Uy Nhĩ này, ta cũng không nhiều lời nữa, chỉ có một việc – sau này ta là đại phu nhân, ngươi là tứ phu nhân! Ngươi phải gọi ta là tỷ tỷ, hì hì!”

Tiểu Bạch cười, nhưng Bào Uy Nhĩ và Sở Thiên im lặng nhìn nhau, khá lâu sau, Sở Thiên thấp giọng nói: “Tiểu Bạch, từ trước đến nay nhà chúng ta không phải không phân lớn nhỏ sao?”

“Ta đây mặc kệ, dù sao tuổi ta cũng lớn hơn, gọi là chị cũng không có gì sai chứ?” Tiểu Bạch xoa lưng, đột nhiên, cô ta chau mày, “Cáp Dịch Tư, nha đầu thối ngươi lại quấy rối rồi! Phất Lạp Dịch Nặc, ngươi cần thận một chút, Cáp Dịch Tư có thể khống chế cơ thể ta bất cứ lúc nào.”

Tiểu Bạch vỗ đầu, nói: “Đúng rồi, Khố Khoa Kỳ cũng đã trở về, hần và muội muội ta cũng lấy được một nửa Sáng thần chi tâm.”

Sở Thiên kinh ngạc, “bây giờ Khố Khoa Kỳ ở đâu?”

“Về nhà rồi, chàng không biết sao, quê của Khố Khoa Kỳ thì ra là vùng đất chuộc tội mà cha ta đã tạo ra ... Ừm, để ta kể lại!”

“Biết hết rồi, chúng ta vừa mới từ vùng đất chuộc tội trở về...” Sở Thiên vội vàng kể sơ lược sự việc, sau đó hỏi: “Hiện giờ nàng có cách gì đối phó Khố Khoa Kỳ không?”

“Mỹ Hải Yêu và ma thú hỗn chiến, Khố Khoa Kỳ đi cứu phụ mẫu hần, những oan hồn trong Vạn Thú Ẩn đã nổi giận... Sở Thiên, bây giờ vùng đất chuộc tội chắc chắn vô cùng lộn xộn rồi!” Tiểu Bạch cười nói: “Hay là, chúng ta cứ về nhà trước chờ bá kiến phụ mẫu của Khố Khoa Kỳ?”

.....

Trong tiếng tắc tắc của Tiểu Bạch, A Mạt Kỳ mở thông đạo không gian, đưa bọn Sở Thiên trở về Bồ Lô Trạch.

Quang Minh Thánh Điện của Bồ Lô Trạch, người nhà Sở Thiên và người của Biển Cấm đang đứng thành vòng, bàn kế làm sao để đi tìm Mỹ Nhân Ngư và Sở Thiên đã thất lạc, thông đạo không gian của A Mạt Kỳ vừa đúng mở chính giữa bọn họ

“Cáp Dịch Tư!” Khảm Phổ vội đứng lên

“Sai rồi, Khảm Phổ, đây là bà chủ” Sát Lâm Na thấy bộ dạng tay trong tay của Tiểu Bạch và Sở Thiên liền nói

Sau khi đã biết hết sự tình, bọn họ vui mừng nghênh đón, “Bảo bối Tiểu Bạch cuối cùng cũng đã trở về rồi, mau, mau báo cho Chu Lệ Á!”

Tiểu Bạch cười hì hì chào mọi người, đột nhiên, cô ta phát hiện một bóng người đang đi từ cổng vào, “Ồ, Sử Đế Phân, ngươi ôm cái gì vậy? Vào đây!”

Mọi người quay đầu nhìn, nhìn Thực Thần đang rón rén đi vào cổng, hần thấy Tiểu Bạch đã nhìn thấy mình, liền cười nói: “Ha ha ha, cái đó..... đúng rồi, bà chủ trở về, ta phải chuẩn bị yến tiệc! Vì vậy ta phải đi!”

Tiểu Bạch nhảy đến trước mặt Sử Đế Phân, kéo chòm râu bạc của hần: “Ta nói Sử Đế Phân này, có phải ngươi vừa nhìn thấy ta là khó chịu không, năm đó ngươi đã tránh mặt ta, giờ lại muốn chạy?”

“Từ trước đến nay ta chưa từng tránh mặt ngươi! Nha đầu ngươi đừng nói bậy!” Thực Thần nhướng mắt, “Làm gì vậy, ngươi muốn khi dễ ta ư?”

Sử Đế Phân giật chòm râu khỏi tay Tiểu Bạch, tức giận quay đi, “Nói cho ngươi biết, đừng quăn quýt lấy ta nữa, nếu không ta sẽ bỏ độc vào thức ăn của ngươi đó!”

Mọi người cười ầm lên, không ai coi lời nói của Sử Đế Phân là lời uy hiếp, chỉ có Tiểu Bạch ngậy người ra chốc lát, để cho hần đi

Trận cười vừa ngớt, Sát Lâm Na đột nhiên thở dài, “Phất Lạp Dịch Nặc, An Cát Lệ Na gặp chuyện không may rồi, có cần quan tâm tới cô ta không?”

“Sao cô ta lại gặp chuyện được?” Sở Thiên chau mày, nói: “Bây giờ không cần quản, ta phải đi cứu phụ mẫu của Khố Khoa Kỳ trước!”

“Ta đi với người!” Tiểu Bạch kéo tay Sở Thiên, sau đó còn đặc ý liếc Mỹ Nhân Ngư.

Cứu phụ mẫu của Khố Khoa Kỳ không cần phải nói nhiều nữa, một người đã khôi phục thần lực như A Mạt Kỳ có thể dễ dàng chặt đứt chiếc cũi ấy, sau đó Sở Thiên sẽ ra tay để giữ lại mạng sống của họ, nhưng cũng giống như A Lý Đa của vùng đất chuộc tội, cũng chỉ cứu nửa mạng, nửa mạng còn lại còn tùy vào biểu hiện của Khố Khoa Kỳ.

Sau khi thu dọn công cụ, Sở Thiên phát hiện Tiểu Bạch đang chăm chú nhìn hắn, bất giác hắn bật cười, “nha đầu thôi, nhìn gì vậy?”

“Hừ, ai nhìn chàng, nói thật với ta đi!” Tiểu Bạch sờ cằm, trầm ngâm: “Hiện nay ta đang dốc toàn lực để không chế muối muối, khi đối phó với Khố Khoa Kỳ ta không thể ra tay, nhưng dựa vào mấy người các chàng, thì thật không chắc có thể đánh thắng Khố Khoa Kỳ.

“Sáng thần chi tâm lợi hại đến vậy sao?” Sở Thiên chau mày

“Sáng thần chi tâm cái gì! Khố Khoa Kỳ không thể tiếp cận nó, căn bản chưa hoàn toàn lĩnh hội hết, muối muối ta cũng vậy!” Tiểu Bạch nói: “Khố Khoa Kỳ phát hiện được hai chiếc hộp, nhưng hắn và Cấp Địch Tư chưa nghĩ ra biện pháp để mở ra, thì giữa bọn họ đã có nội chiến, sau đó mỗi người bọn họ lấy được một hộp.”

“Vậy không phải càng tốt sao? Chỉ có một chiếc hộp thì làm được gì?” Sở Thiên thở phào.

“Sở Thiên, ta xin chàng hãy chú ý tới Mỹ Nhân Ngư, bây giờ cô ta cũng giống như Khố Khoa Kỳ, bản thân chưa hiểu hết về nguyên tố cũng như ý cảnh, nhưng nàng ta lại có thể vận dụng Cửu trọng Sáng thể thần lực của cha ta!”

“Cửu trọng thần lực?”

“Đúng vậy, cửu trọng, nếu không phải do muối muối ta bị trọng thương, cô ta cũng có thể làm được! Ai bảo bọn họ đều có cái hộp ấy!” Tiểu Bạch nói: “Chàng nghĩ kĩ xem, muốn đánh bại thất trọng như Mỹ Nhân Ngư ít nhất cũng phải có trình độ của phượng hoàng thần Bác Đức, vậy đánh bại cửu trọng như Khố Khoa Kỳ thì sao, ít nhất cũng phải là Tư Đặc n trở về!”

“Vì vậy, bọn ta chắc chắn không được, ta đang nghĩ cách giúp chàng tìm người để đối phó với hắn!”

Tiểu Bạch giơ một ngón tay lên: “Đặng Khẳng không nghe lời ta, Lạp Tắc Nhĩ và Trương Bá Luân cũng có thể miễn cưỡng chấp nhận, còn Mỹ Nhân Ngư, thật sự không được, ta nghĩ cách thả Kiệt Khắc Tốn ra, thực lực của tên mập đó quả thật không tồi đâu!”

Sở Thiên nheo mắt, “Tiểu Bạch, nàng có cách gì thả Bồ Lai n Đặc ra không?”

“Đừng, đừng thả Bồ Lai n Đặc!” Tiểu Bạch nhất thời nóng nảy, “Cái mà Khố Khoa Kỳ thích là quyền lực, vì vậy nhất định hắn sẽ giữ lại thần dân để thống trị, sẽ không giải quyết sự việc đến cùng, nhưng Bồ Lai n Đặc....đó là một tên điên liều mạng! Tư Đặc n cũng nói cho ta biết, Bồ Lai n Đặc còn nguy hiểm hơn cả Khố Khoa Kỳ!”

“Nàng đã gặp Tư Đặc n rồi ư?” Sở Thiên kinh ngạc

“Gặp rồi!” bộ dạng Tiểu Bạch đột nhiên trở nên tức giận, “Đúng rồi, sau này Mỹ Nhân Ngư nhất định phải gọi ta là chị, nếu không ta không cho phép chàng đưa cô ta vào cổng nhà này!”

Sở Thiên đỏ mặt, “Đang nói Tư Đặc n, nàng nhắc đến biểu tỷ làm gì”

“Chính Tư Đặc n, hắn nói cho ta biết, chàng sẽ lấy Bào Uy Nhĩ!”

591. Chương 568: Chiến Sĩ Mạnh Nhất (thượng)

“Gặp trong đường hầm thời không, nhưng đáng tiếc lúc đó muội muội đang kó chế cơ thể, ta chỉ có thể nói vài câu với Tư Đặc n.” Tiểu Bạch nói với giọng tiếc nuối

“Vậy nàng còn đi tới những thời đại nào nữa? Có đi tới tương lai không?” Sở Thiên hỏi: “Ta muốn biết, tương lai ra sao?”

“Tương lai thì không xác định được, ta đã đi đến tương lai, hơn nữa còn trông thấy hết mọi việc, nhưng nó không chính xác, những việc chàng làm hiện nay, rất có thể sẽ ảnh hưởng đến tương lai.” Tiểu Bạch cắn tai Sở Thiên, nhưng động tác rất nhẹ, “ví dụ như ta đã xem thấy một tương lai ở trong đường hầm thời không, nói rằng mười bốn năm sau Bồ Lai n Đặc sẽ hủy diệt tam giới, chàng và Sát Lâm Na, Chu Lệ Á muội muội đều sẽ chết.”

“Cái gì? Không thể nào!” Sở Thiên cầm tay Tiểu Bạch thốt lên ngạc nhiên.

“Rất có thể, nhưng tương lai đó sẽ không xảy ra, vì trước lúc Bồ Lai n Đặc hủy diệt tam giới, A Mạt Kỳ chưa lĩnh ngộ được sinh tử luân hồi chi tâm, nhưng bây giờ A Mạt Kỳ đã lĩnh hội được, vì vậy tương lai rất có thể Bồ Lai n Đặc sẽ chết trong tay A Mạt Kỳ.”

“Số phận Bồ Lai n Đặc lại có liên quan tới A Mạt Kỳ sao?” Sở Thiên hỏi.

Tiểu Bạch hất tay Sở Thiên, nói: “Đó đều là trò quỷ của cha ta! Ông ấy.... phải nói sao đây, hừ!” Tiểu Bạch cười gượng, nói: “Ông ấy luôn thích sự cân đối!”

Sở Thiên sửng sốt, “cân đối? là ý gì? Loại cân bằng này thường thì chỉ có đế vương mới thích, nhạc phụ đại nhân sao cũng thích cái này sao?”

“Ai biết được? trước đây rất lâu ta có nghe Nữ thần Vận Mệnh nói, cha ta đã vì sự cân bằng của Tam giới, mà tạo ra rất nhiều điều kỳ quặc, nhất trác nhất ẩm, không có gì là tuyệt đối cả, ví như Tư Đặc n, thực ra khi thực lực hắn đạt đỉnh phong, trong tam giới đã có một truyền thuyết, nói rằng phụ thân của ta đã lưu lại một sức mạnh hạn chết Thần Hoàng, nhưng không ai biết nó như thế nào.”

“Còn nữa ,ví dụ Thần chi hồn của Sáng Thế Cửu Thần, thật ra cha ta đã giấu Thần Chi Tâm để hạn chế Thần chi hồn trong trí tuệ của một tộc nhân nào đó, bất kỳ ai lĩnh hội được thần chi tâm đều có cơ hội để tấn cấp thần vương để đánh đổ Sáng Thế thần tộc.”

Tiểu Bạch cắn ngón tay, nói: “Vì vậy chắc chắn có người có thể cân bằng được Bồ Lai n Đặc, nhưng còn phải xem thử có ai phát hiện ra người cân đối này không, còn Tư Đặc n đã phát hiện ra rồi, hắn nói với ta, vòng luân hồi của A Mạt Kỳ có thể đối phó được với sự vĩnh hằng của Bồ Lai n Đặc! Hắn còn nói bản chất của thần lực vĩnh hằng là sự tĩnh lặng tuyệt đối, ái chà, lộn xộn lắm, ta cũng không hiểu được.”

“không hiểu thì cũng đừng chú ý tới nó nữa, còn sớm để lo chuyện của Bồ Lai n Đặc, bây giờ Khố Khoa Kỳ mới là phiền phức lớn!” Sở Thiên bế Tiểu Bạch đứng lên, “Có lẽ Khố Khoa Kỳ đã dẹp được loạn ở vùng đất chuộc tội từ lâu, chúng ta phải mau chuẩn bị, đúng rồi, vừa rồi nàng nói thả Kiệt Khắc Tồn ra, có cách gì không?”

“Có chứ, tìm người thay hắn trấn thủ Tiếp Nguyệt Tháp là được rồi.”

Sở Thiên và Tiểu Bạch đi ra, vừa đi đường, vừa nói chuyện, “trong tam giới phải tìm ai mới có tư cách để trấn thủ Tiếp Nguyệt Tháp?”

“Ta đã nghĩ tới một người, nhưng phải xem chàng có đồng ý không.”

“Ai? Không phải là nàng chứ?”

“Chết đi, bốn tiểu thư cũng chưa ngóc đến vậy, người ta nói tới là chiến thần Khảm Phổ, hắn và Tru thần hoàng Lăng Vệ nếu liên thủ lại, triển khai Phán Quyết trận, có thể sẽ thay thế được kiệt khắc tồn.”

Khảm Phổ? Sở Thiên vẫn hơi do dự, hiện giờ, một thuộc cấp vừa có thực lực vừa biết nghe lời không dễ tìm, đặc biệt là một người còn có khả năng huấn luyện quân sĩ như Khảm Phổ.

“Ta biết chàng không đồng ý, hơn nữa, Khố Khoa Kỳ cũng không dẹp loạn vùng đất chuộc tội nhanh đến vậy, nên vẫn còn có thời gian để suy nghĩ.”

“được rồi, hiện nay ta đã biết chữa trị cho linh hồn, có cần...”

“Chàng không cứu nổi ta đâu, thứ nhất là linh hồn ta có thần vương bảo vệ, chàng khó lòng vào được, thứ hai, chàng đừng quên, trong tay Cấp Địch Tư còn có một nửa Sáng thần chi tâm, nếu cô ta muốn liều chết, thì mọi người sẽ cùng chết!”

Vừa đi vừa nói chuyện, bọn họ đã về tới quang minh thánh điện, chỉ thấy người trong thánh điện đang ngồi quanh bàn nghị sự, cười nói không ngớt.

Khách Thu Sa đang đứng trên bàn, đỏ mặt, hai tay bưng mắt, nhăn nhó, trước mặt hắn là Tây Mễ Cách do Mỹ Nhân Ngư nuôi dưỡng, tiểu tử kia lúc này đang nhảy nhót bên cạnh Khách Thu Sa, còn Sở tiểu thiếu gia Mạt Khắc Nhĩ lại nhìn Khách Thu Sa đồng tình, “Huynh đệ, ta cũng không giúp được gì cho người rồi!”

Thì ra vừa rồi Khách Thu Sa nhàn rồi không có việc gì làm, dùng mắt thần nhìn lên xung quanh, không ngờ hắn phát hiện ra Tây Mễ Cách trong tóc Mỹ Nhân Ngư, lúc đó Khách Thu Sa rất vui mừng, “Tiểu tử này làm gì vậy? Còn nhỏ hơn cả ta nữa, ha ha, huynh đệ à, đưa con vật nhỏ trong tóc người cho ta mượn chơi vài ngày được không?”

Mỹ Nhân Ngư còn chưa kịp trả lời, Tây Mễ Cách đã nhảy ra, trừng mắt nhìn Khách Thu Sa, “ca ca, người muốn ăn thịt Tây Mễ Cách ư? Bây giờ thịt ta ăn không ngon đâu, đợi đến lúc ta hai tuổi rồi ăn được không?”

“Ăn?” Khách Thu Sa đứng sững, mở to mắt, trong lòng thầm nghĩ, một tiểu nha đầu để ta “ăn thịt” nó? Trời ơi, ta mới có bốn tuổi, làm sao có thể “ăn thịt” được?

(huynh đệ tỷ muội đọc sắc hiệp nhiều sẽ hiểu, bản đạo ăn chay, không hiểu được (=^.^=))

“Không phải đâu, ta chỉ muốn chụp cho người hai bức ảnh ma pháp thôi!” Khách Thu Sa vừa nói xong, Mạt Khắc Nhĩ liền tiếp lời: không mặc y phục

“Cái gì gọi là ảnh ma pháp chứ?” Tây Mễ Cách nhảy tới trước mặt Khách Thu Sa, “Tây Mễ Cách không mặc y phục cũng được, chỉ cần người không ăn thịt Tây Mễ Cách, làm gì cũng được!”

Nói xong, Tây Mễ Cách xoa hai chân, vênh tai lên, nằm không nhúc nhích trước mặt Khách Thu Sa, tư thế này đối với Tây Mễ Cách không có gì đặc biệt, thái thú tộc bọn chúng khi bị ăn thịt đều có bộ dạng này, nhưng Khách Thu Sa lại choáng váng, hoảng loạn nhìn quanh, “làm gì vậy?”

Mạt Khắc Nhĩ lại lớn tiếng hô hoán, “Miêu miêu huynh đệ, ta ủng hộ người, “ăn thịt” cô ta đi, vinh quang của kỵ sĩ Bồ Lôi Trạch ở trong tay người!”

Khách Thu Sa đỡ ra, Tây Mễ Cách lại cảm thấy kỳ quái, cô ta đứng lên, nhảy lên đầu Khách Thu Sa, “nhanh lên, Tây Mễ Cách đang chờ người mà! Người còn đứng đó nữa, Tây Mễ Cách sẽ ăn thịt người đó!”

Không bị ăn thịt thì sẽ ăn thịt kẻ khác, đây là quan niệm sinh tồn của Thái nhục thú, Tây Mễ Cách nói như vậy không có gì sai, nhưng Khách Thu Sa lại sợ hãi, “cứu mạng, cô ta muốn “ăn thịt” ta, đừng, ta mới có bốn tuổi, đợi đến lúc ta mười tám tuổi rồi hãy “ăn thịt” ta, được không!”

Lúc này Sở Thiên đã vào bên trong, hắn nhắc tên Hùng Miêu lên trong tiếng cười của mọi người, ném hắn vào tay người hầu, “Đem nó tới chỗ Phan Đa Lạp tiểu thư!”

Khách Thu Sa hét tướng lên như heo bị mổ thịt, nhưng hắn vẫn bị đem đi

Sở Thiên vỗ vỗ đầu Tây Mễ Cách, con vật nhỏ này không tồi, ít nhất cũng có thể trị được Khách Thu Sa. Khẽ cười, hắn ngẩng đầu lên, “Sắt Lâm Na, vừa rồi nàng nói An Cát Lệ Na gặp chuyện, là chuyện gì vậy?”

Hiện nay phân thân của An Cát Lệ Na ngoài cái đã chết rồi, những cái còn lại đều nằm trong tay Sở Thiên, có đầy đủ lợi thế, Sở Thiên an tâm thả cô ta về địa ngục, thu nạp Ma Căn gia tộc theo ý cô ta, để giữ trị an của địa ngục.

“Là Trương Bá Luân, hỏa diễm phụ thần vốn định lôi kéo An Cát Lệ Na, không muốn bị cô ta chê trách, sau đó...”

Hú! Hú!

Sắt Lâm Na vừa nói được một nửa, liền chau mày nhìn ra cửa sổ, “Gió lớn quá, bầu trời sao lại đen như vậy.”

Tiểu Bạch nằm sấp trước cửa sổ, đột nhiên cơ thể run lên, “không thể nào, lẽ nào Khố Khoa Kỳ nhanh như vậy đã dẹp yên được vùng đất chuộc tội? không thể được, ít nhất cũng phải tốn mất vài ngày!”

Sở Thiên vội vàng chạy đến bên cạnh Tiểu Bạch, xem tình hình bên ngoài, chỉ thấy bầu trời trong xanh giờ đang u ám, mặt trời cũng bị ẩn sau những lớp mây đen, trong màn mây có tiếng thét thị uy, “Tề Bách Lâm, mở phòng ngự trận ra, Sắt Lâm Na, nàng dẫn những người khác đến mật thất dưới lòng đất.”

Những người khác cũng vây quanh Sở Thiên, đám mây đen đang gần dần, tốc độ rất nhanh, trong nháy mắt bầu trời Bồ Lôi Trạch đã bị bao phủ.

Chỉ trong chốc lát, bầu trời đã tối sầm.

Mỹ Nhân Ngư chăm chú nhìn một đám mây vừa nổi lên, “Có một dao động thần lực rất mạnh, nhưng không chắc đó là do Khố Khoa Kỳ!”

“không phải Khố Khoa Kỳ thì là ai?” Tiểu Bạch phản bác: “Dùng thất trọng thần lực của người xem thử xem, trên trời là sức mạnh linh hồn, đến nay ngoài Khố Khoa Kỳ, ai còn có thể có được sức mạnh linh hồn mạnh như vậy?”

“Thiên phạt!”

m thanh trầm thấp, chiến thần Khảm Phổ đang trấn giữ bên ngoài đã nghênh chiến, theo sau, các Chu Thần Hoàng Lăng Vệ cũng dàn trận xong.

“Hừ, tiểu bối, khi ta tung hoành thiên hạ, người còn chưa ra đời nữa kìa.”

Bóng người trong đám mây đen xuất hiện một bóng dáng mờ ảo phía đối diện với Khảm Phổ.

Hàn quang của Chiến Thần Kích ẩn động, nhưng bóng dáng kia cũng không mấy may sợ hãi.

Hai bên va chạm vào nhau, tiếng nổ vang dội, Chiến Thần chấn động, hét lớn, “thần quyết!”, những hàn quang sẽ ra hàng ngàn mảnh, rơi xuống như lân tinh, sau đó tụ về một điểm, tạo thành một lưỡi đao sắc bén lao ra.

Phốc!

Bóng người đó bị trường kích đâm thủng, nhưng không hề nghe thấy một tiếng rên xiết nào, dường như đối thủ của Khảm Phổ cũng là một chiến sĩ dũng mãnh

Trong đám mây đen, một âm thanh trầm thấp vang lên, “Phán Quyết vũ kĩ, do Sáng thần khâm tứ, giết kẻ địch trong nháy mắt! Hẳn là đệ nhất đẳng dũng sĩ của Tam giới! Muốn thắng, nhất định phải có chí liều chết!”

Bóng đen có được chỉ dẫn, phân thành hai luồng như hai cánh tay, quần lấy trường kích, xuyên qua trường kích vọt lên phía trước, chấp nhận bị trường kích xuyên qua chính mình, là vì muốn đánh bại Khảm Phổ.

Mắt Khảm Phổ lóe sáng, “Đánh hay lắm!”, một tay hắn nắm chắc trường kích, một tay vòng lại giữ cao, Chiến Thần Kích hấp thụ thần lực nhanh chóng, đánh tan đạo hàn quang kia

“Hay lắm!” người trong đám mây đen lớn tiếng ca ngợi, “trong nhân thần quả thật vẫn còn bậc dũng sĩ này, để ta tiếp người!”

Lại có một đạo hàn quang khác bắn ra, mục tiêu, chính là chiến thần Khảm Phổ!

“Quả nhiên là bọn chúng...” Tiểu Bạch dường như tuyệt vọng nhìn Sở Thiên cười khổ, “bọn họ sao lại ra được vậy, chẳng lẽ cha ta... Tên ngốc Khố Khoa Kỳ chắc chắn đã dùng cửu trọng thần lực phá hủy Vạn Thú Tỏa!”

“Bọn chúng là những linh hồn trong Vạn Thú Tỏa?” Sở Thiên vội hỏi: “Lẽ nào Khố Khoa Kỳ đã thu phục được bọn chúng?”

“Đừng nghĩ đến Khố Khoa Kỳ nữa, có lẽ hắn đã bị bọn người này chọc điên rồi!” Tiểu Bạch chỉ Sở Thiên, “Phụ thân tại thượng, có lẽ đây chính là những tuyệt đại thú thần dũng sĩ năm đó đã tham gia đại chiến chúng thần lần thứ nhất, được chọn ra từ những chiến sĩ mạnh nhất trong vạn thú tộc!”

592. Chương 569: Chiến Sĩ Mạnh Nhất (hạ)

Thú thần trong tam giới rất nhiều, có hàng nghìn hàng vạn chủng tộc, người mạnh nhất trong mỗi chủng tộc ấy, hợp nhất lại thì thực lực sẽ ra sao? Với bản tính của Bồ Lai n Đặc, có thể trở thành khôi lỗi võ sĩ bên cạnh hắn, thì nhân tài như thế nào mới đủ tư cách này?

Tiếp Bồ Lai n Đặc một chiêu mà chưa chết, chính là tiêu chuẩn của vạn thú dũng sĩ!

Bây giờ, linh hồn của những dũng sĩ này, hoặc có thể nói là những oan hồn này, đang vây quanh cổng nhà Sở Thiên, nhìn bộ dạng có lẽ là quần áo.

Mấy đen cuộn cuộn, oan hồn của những dũng sĩ đó vẫn chưa hiện ra, đây chính là tiêu chí của lực lượng linh hồn cực mạnh. Sở Thiên dùng Kinh Cức Long Hoàn, nhìn vào đám mây đen, chợt thấy sồn gai ốc, nhiều quá, hắn vừa lướt nhìn, quả không thể nào tính được rốt cuộc có bao nhiêu oan hồn trên bầu trời.

“Bọn chúng sao lại tìm đến đây?” Sở Thiên vội quay đầu hỏi Tiểu Bạch: “Chắc không có ai nói cho chúng biết, Sa Khắc đã ăn những hài cốt trong Vạn Thú Ẩn chứ!”

Tiểu Bạch nhẹ lắc đầu, “không cần ai nói, tuy linh hồn và thể xác của chúng đã tách rời, nhưng chưa bị cắt đứt liên lạc hoàn toàn, nếu không bọn chúng đã không nổi loạn khi cơ thể bị Sa Khắc ăn thịt rồi. trong tay chàng hiện giờ vẫn còn mấy chục hài cốt phải không? Chắc chắn bọn chúng tìm đến là vì điều này!”

Sở Thiên nheo mắt, chau mày nói: “Nếu bây giờ ta sai người mang những hài cốt này tới Tiếp Nguyệt Tháp, giá họa cho Đặng Khăng, Tiểu Bạch, nàng thấy có được không?”

Tiểu Bạch nhìn Sở Thiên chằm chằm, “Đặng Khăng trêu chọc chàng sao?”

Sở Thiên thở dài, hắn là vậy, thà bằng hữu chết còn hơn mình chết, đối với cả nhà Bồ Lôi Trạch, Đặng Khăng đâu đáng là gì.

Tiểu Bạch nhìn Sở Thiên, “Nếu là lúc này thì có lẽ còn có ích, nhưng bây giờ thì không kịp nữa rồi, chàng xem!” Tiểu Bạch chỉ qua cánh cửa, lúc này Khảm Phổ lại đánh bại thêm một đối thủ, nhưng trong đám oan hồn ngay tức khắc lại có một bóng hình khác, đây chính là muốn xa luân chiến

“năm đó bọn chúng là dũng sĩ của Bồ Lai n Đặc, ít nhiều cũng lây nhiễm tính khí của vĩnh hằng thần vương, một khi đã tham chiến, thì thà chết chứ không lùi bước.” Tiểu Bạch lại chỉ đến một chỗ khác, ở đó mây đen nhạt hơn một chút, thậm chí có một vài tia nắng có thể lọt xuống, “Hơn nữa bọn chúng đã bao vây Bồ Lôi Trạch, lúc này chúng đã biết những hài cốt ấy ở đây, cứ coi như chàng mang những hài cốt ấy đi thì cũng đã muộn rồi.”

“Hừ, Sa Khắc đúng là gây họa cho ta mà!”

Bác Đức đứng lên, nói lớn, “Phát Lạp Dịch Nặc, ta mang cơ thể của phụ hoàng ta và những hài cốt đó dụ bọn chúng rời đi, chắc chắn sẽ không làm phiền cho người đâu!”

Nàng đã hiểu lầm, cho rằng Sở Thiên nói Sa Khắc đã gây ra phiền phức, có nghĩa là sẽ đem Sa Khắc ra thí mạng để dẹp yên những oan hồn này

Bác Đức xoay người mở cửa, “Ta sẽ đi tìm phụ hoàng, A Mạt Kỳ, chàng đi với ta không?”

“Đứng lại!” Sở Thiên quát lớn: “Bồ Lôi Trạch ta chưa từng có thói quen bán người nhà! A Mạt Kỳ, đem Sa Khắc giấu vào phòng thí nghiệm tầng thứ mười sáu dưới lòng đất, mở phòng thủ ra! Đem luôn cả người nhà hắn vào”

Hắn phẩy tay với Bác Đức, “người đi bảo vệ Sa Khắc, ở đây giao cho ta!”

Dứt lời, Sở Thiên đạp lên bệ cửa sổ bay ra ngoài, Tiểu Bạch và Mỹ Nhân Ngư theo sát phía sau

Bác Đức khẽ cắn môi, thốt ra mấy từ, “Cảm tạ”

Khảm Phổ lại giết thêm một người, oan hồn không tức giận cũng không vui mừng ca tụng chiến thần, lại có một người hét lớn: “Kế tiếp là ta!”

“Là ta mới đúng!” một oan hồn khác tranh giành

Chiến thần cười to nói: “Các người cùng xông lên đi!”

“Hừ, đối với dũng sĩ chân chính như chúng ta, phải ban cho hắn được chiến đấu vinh quang!” Oan hồn đến sau chủ động rút lui, nhường chiến thần lại cho kẻ đến trước, “Đừng để hắn giết nữa, đối thủ của ngươi là ta!”

Sở Thiên đã đứng phía sau Khảm Phổ, hét lên: “Để ta!”

Trong đám oan hồn không ai hiểu được, Khảm Phổ ra sức đẩy lui đối thủ, quay về bên cạnh Sở Thiên, phòng thủ. Tiểu Bạch nói khẽ sau lưng Sở Thiên: “Bọn chúng chỉ tôn trọng dũng sĩ! Muốn bọn chúng trả lời, chỉ cần đưa ra thực lực đáng để tôn trọng”

Thực lực sao? Sở Thiên nheo mắt, lạnh lùng quét mắt khắp đám oan hồn, “Có Long tộc dũng sĩ không?”

“Có!” một cái bóng phát ra cùng với tiếng nói, tiến đến trước mặt Sở Thiên, rồi ngưng tụ thành một thực thể, quả nhiên là một người có hai cánh phía sau, cũng có dòng máu Long tộc như Anh Cách Lạp Mỗ.

Dũng sĩ Long tộc liếc nhìn Kinh Cức Long Hoàn trên đầu Sở Thiên, miệng không ngớt cười, “Huyết ước của Vạn Thú Ẩn, khi đã vào Vạn Thú Ẩn, thì sẽ ly khai khỏi nguyên tộc! Nếu ngươi muốn dùng thân phận Long Thần để ép ta, thì đó là vọng tưởng rồi!”

Sở Thiên lơ lửng trên không, bước về phía Long tộc dũng sĩ, đưa tay tháo Kinh Cức Long Hoàn xuống, rồi đặt lên khuỷu tay phải, “Điều thứ ba trong Long tộc pháp điển là gì?”

“Bất kính Long thần, giết không tha!”

“Biết là tốt rồi!” Sở Thiên đã bước đến trước mặt hắn, trợn tròn mắt, tay trái đặt phía sau lưng, tay phải vỗ nhẹ, pháp bào màu trắng bay ra, tay kia dường như xuyên qua thời không thông đạo, không còn hiện diện trong thế giới này, một lúc sau, đã nằm trên trán con rồng kia.

Phốc, phốc....

Từ đầu tới đuôi, linh hồn của Long tộc dũng sĩ kia nứa ra, cũng giống như những đám pháo hoa vậy, nhưng pháo hoa khi nổ ra, thì sẽ tiêu tan trong không gian, nhưng cơ thể Long tộc dũng sĩ lại bị hấp thụ hết

“Toái thời long ẩn! Ha ha, hay lắm, ngươi quả không thẹn với vị trí Long Thần!”

Rốt cuộc trong đám mây đen cũng đã có người đáp lời Sở Thiên, chúng không hề hỏi han gì tới cái chết của Long tộc dũng sĩ, nhưng Sở Thiên vì thế mà lại càng vui mừng.

Mở Kinh Cức Long Hoàn ra, Sở Thiên đội nó lại trên đầu, hai tay chắp sau lưng, mỉm cười: “Chư vị dũng sĩ đến Bồ Lô Trạch có chuyện gì vậy?”

Tiểu Bạch đột nhiên tiến lên, ôm cánh tay trái, nhẹ nhàng tựa vào người hắn, bộ dạng như một cặp vợ chồng hạnh phúc, nhưng chỉ có Mỹ Nhân Ngư đứng sau lưng bọn họ biết rõ, Tiểu Bạch ôm cánh tay phải đã chảy đầy máu của Sở Thiên, và đã hấp thụ máu vào trong tay, không hề chảy một giọt ra ngoài.

Toái thời long ẩn, ngày trước Sở Thiên đã dựa vào nó để hủy diệt hải vương tam xoa kích của Mỹ Nhân Ngư, uy lực tuy lớn, nhưng cái giá của nó không phải bây giờ Sở Thiên có thể thừa nhận được!

Đám mây đen cuộn tròn, mở ra một con đường, một vị đại hán ngẩng cao đầu bước về phía Sở Thiên, phần trên là con người, chỉ có một áo giáp hình linh hồn huyền hóa vây quanh hông, nhưng dung mạo lại là một con sư tử, lông bên trong cổ lại đậm dị thường, dường như che mất cả nửa khuôn mặt

“Ở đây có kẻ đã hủy mất phần cơ thể của chúng ta, chúng ta không cam tâm, đến đây để đòi công bằng!” Con sư tử hình người vòng tay bái lễ Sở Thiên, lông trên hai cánh tay cũng rất rậm rạp, thấp thoáng còn thấy ánh quang của móng vuốt.

“ngươi là thủ lĩnh của bọn chúng?” Sở Thiên lạnh giọng hỏi

“Khi tuyển chọn vạn thú dũng sĩ, ta đã đấu cùng Bồ Lai n Đặc miện hạ trong vòng nửa canh giờ!” trong lời nói bao hàm cả ý nghĩa, hẳn là kẻ mạnh nhất trong số những vạn thú dũng sĩ! Có thể đấu với Bồ Lai n Đặc trong nửa canh giờ, cho tới hôm nay không có mấy ai làm được? Có lẽ Đặng Khăng còn có thể

“Ước Hàn Tồn!” Sư tử hình người chậm rãi nói ra tên của mình.

“Phất Lạp Dịch Nặc!” Sở Thiên cũng nói tên, sau đó liền hỏi: “Ở đây có người đã hủy hoại cơ thể các người, Ước Hàn Tồn miện hạ có gì chứng minh không?”

“Chúng ta không cần chứng cứ!”

“Hừ, như vậy có khác gì bọn thổ phỉ đâu?”

Ước Hàn Tồn tức giận rít lên, “Long Thần, người đang sỉ nhục dũng sĩ mạnh nhất trong tam giới đó!”

Sở Thiên nhếch môi cười nhạt, nhìn Ước Hàn Tồn từ đầu đến chân, “Mạnh nhất? Các người? Còn Bồ Lai n Đặc, Đặng Khăng thì sao? Có bọn họ ở đây, các người còn dám tự xưng hai chữ mạnh nhất không?”

Những oan hồn trong đám mây đen cùng tức giận, câu nói này của Sở Thiên đã đụng đến sợi dây thần kinh mẫn cảm nhất của bọn họ

“Ta muốn cùng người quyết đấu, một trận đấu sinh tử! Long Thần, người chắc chắn sẽ phải trả giá!” Ước Hàn Tồn giơ móng vuốt ra, chải chuốt những sợi lông. Lâm chiến còn phải tu sửa dung mạo, điều này xem ra thật buồn cười, nhưng Tiểu Bạch lại hiểu rõ, nói nhỏ bên tai Sở Thiên: “Đây là quy định của thời thượng cổ, trước trận đấu phải có thái độ tôn kính với đối thủ sắp phải chết, cũng có nghĩa là, hẳn chắc chắn có thể giết được chàng.”

Sở Thiên cười nhạt, nhưng không ứng chiến, đám oan hồn này chắc chắn là dũng sĩ mạnh nhất trong tam giới, nhưng bọn họ cũng chỉ là dũng sĩ mà thôi, nhiều nhất cũng chỉ ngang bằng Khảm Phổ.

“Ước Hàn Tồn miện hạ, ngươi là chủ thần phải không?” Sở Thiên vận thần lực, thể hiện ra đẳng cấp thần lực của mình, “một chủ thần khiêu chiến với cao vị thần, quả thật là một điều nực cười nhất trong tam giới!”

“không sai, ngươi không xứng là đối thủ của ta, ngươi!” Ước Hàn Tồn chỉ vào Khảm Phổ, “người đấu với ta một trận!”

“ha ha, thú vị thật, tự xưng là chủ thần dũng sĩ, lại đi khiêu chiến với một đối thủ đã đấu liên tục trong nhiều trận trước đó, xa luân chiến à, ha ha!” Sở Thiên tiếp tục nhạt bóng, “Từ nay về sau, trong Tam giới sẽ biết, Ước Hàn Tồn trước khi quyết đấu sẽ sai người làm tổn hao sức lực của đối thủ trước, còn bản thân thì sau đó mới ra tay.”

Ước Hàn Tồn phẫn nộ hét lên, “Cũng được, hẳn đã đấu liên tục với 3 người, các người ra đây ba người, sau khi ta đánh xong ba trận sẽ giết hẳn!”

Đây chính là cái gọi là dũng sĩ, đặt “danh dự” lên cao nhất, Sở Thiên nheo mắt cười, nói tiếp: “Đúng vậy, ta hiểu rồi, sẽ cho ba người đấu với người trước..... Dự định của ngươi là sẽ hạ dần những người mạnh nhất trong Bồ Lôi Trạch của ta, đợi cho những người mạnh nhất đều đã bại trận, vô số những huynh đệ sau lưng ngươi sẽ cùng xông tới đánh chúng ta!”

“không sai, những điều tương công ta nói quả rất đúng, hẳn sợ khi đánh tập thể, dũng sĩ của chúng ta sẽ liều mạng, quyết chiến với một mình hẳn! Vì vậy mới nghĩ ra một kế sách ngóc ngách như vậy” Tiểu Bạch phụ họa theo

“Ta sợ đánh tập thể? Hừ, các người cùng xông lên đi!” Ước Hàn Tồn phẫn nộ quát

“Hừ! Dũng sĩ mạnh mẽ của Bồ Lô Trạch chúng ta hiện giờ lại không có ở trên đảo, người nói thế nào chẳng được!” Sở Thiên thấy ngọn lửa đã bùng lên, nhạo báng tiếp: “Nếu có bản lĩnh người cho ta thời gian ba ngày, để ta tìm ra dũng sĩ mạnh nhất của Bồ Lô Trạch!”

“Bồ Lô Trạch các người còn có dũng sĩ mạnh hơn nữa.” mắt Ước Hàn Tôn sáng lên, lúc này Mỹ Nhân Ngư đang dùng ẩn thần giới chỉ, A Mạt Kỳ lúc này khí tức yếu nhược, nên hắn vẫn chưa nhận ra thực lực của hai người này.

593. Chương 570: Tam Trọng Linh Vực Của A Tư Nặc (thượng)

“Có gì mà không dám!” Ước Hàn Tôn cười lớn, “Các huynh đệ, thời gian ba ngày thế nào?”

Những oan hồn kia cũng không có ý kiến gì, nhưng Ước Hàn Tôn cũng không phải là Trư La thú có thể trở thành dũng sĩ mạnh nhất không phải chỉ dựa vào nắm tay, mà còn phải dựa vào đầu óc, hắn nói: “Bao vây cái đảo này lại, Long Thần, người chỉ được cử ra một người đi mời dũng sĩ mạnh nhất của Bồ Lô Trạch! Trước khi quyết đấu nếu có người muốn rời khỏi đây, thì đừng trách ta không khách khí!”

“không thành vấn đề, quyết đấu thì xong rồi, nhưng còn chuyện sau khi quyết đấu?” Sở Thiên hỏi: “chúng ta thua thì sao, các người thua thì sao?”

Ước Hàn Tôn lạnh lùng cười, “Nếu các người thua, thì hãy giao những hài cốt còn lại ra, và người đã hủy những hài cốt ấy phải tự sát trước mặt huynh đệ chúng ta để chuộc tội! Long Thần, đến lúc đó người đừng có nói người đã hủy hoại những hài cốt là một người hầu vô danh tiểu tốt, hừ, có thể hủy hoại những hài cốt của huynh đệ chúng ta, ít nhất cũng phải là chủ thần!”

“Chờ một chút, vẫn là câu nói đó, các người có chứng cứ gì để chứng minh ta đã hủy những hài cốt đó? Có ai tận mắt chứng kiến không?” Sở Thiên lớn tiếng quát hỏi, “Lẽ nào cái gọi là vinh quang của Vạn thú dũng sĩ, lại dùng để vu khống cho chủ nhân của bầu trời sao?”

Ước Hàn Tôn nhất thời nghẹn lời, bọn họ dựa vào cảm ứng giữa linh hồn và thân xác mới phát hiện ra những hài cốt còn lại ở Bồ Lô Trạch, nhưng lại không nắm được chứng cứ gì cụ thể, không có chứng cứ thuyết phục người khác đã sát giới, làm tổn hại đến danh dự của Vạn thú dũng sĩ.

“Ta lấy danh dự của Long Thần mà thề, hài cốt của vạn thú không có ở Bồ Lô Trạch!” Sở Thiên nói chắc như đinh đóng cột: “sau ba ngày, nếu chúng ta thua, ta sẽ lật cả Bồ Lô Trạch này lên để các người tìm! Nếu các người tìm được những hài cốt còn lại đó, Bồ Lô Trạch sẽ do toàn quyền người xử lý!”

Ước Hàn Tôn nói: “Hừ, nếu như ta thất bại, người muốn gì?”

Sở Thiên trầm nghĩ, cứ cho là Ước Hàn Tôn thua, sau lưng hắn vẫn còn vạn thú dũng sĩ, chúng không dễ gì lùi bước, nếu hải yêu bọn chúng sau thất bại của một trận đấu mà xóa sạch thù hận là không thể, “Nếu các người thua, ta sẽ mời các người đi tham quan hòn đảo nhỏ Bồ Lô Trạch này”

Ước Hàn Tôn sửng sốt, tham quan và tìm kiếm có cái gì khác nhau đâu? Sở Thiên nói vậy, chúng là dù thắng hay thua, vạn thú dũng sĩ đều có thể tìm xem trong Bồ Lô Trạch có hài cốt hay không

Lẽ nào số hài cốt còn lại thật sự không có ở Bồ Lô Trạch? Linh hồn của Ước Hàn Tôn rung lên, không thể nào, cảm ứng của nhiều huynh đệ như vậy không thể thua được! Hài cốt chắc chắn ở Bồ Lô Trạch!

Sở Thiên nói tiếp: “Còn nữa, Vạn thú dũng sĩ các người vô cơ bao vây Bồ Lô Trạch, ta muốn các người phải xin lỗi ta, sau đó thề từ nay về sau sẽ không bao giờ xâm phạm Bồ Lô Trạch!”

“Chỉ vậy thôi sao?” Ước Hàn Tôn lạnh lùng nhìn Sở Thiên, “được, ta nhận lời, nếu ba ngày sau chúng ta thua, và không tìm thấy hài cốt ở Bồ Lô Trạch, thì từ nay về sau chỉ cần Bồ Lô Trạch không uy hiếp chúng ta, ta sẽ quỳ xuống để nhận tội, tuyên thệ từ nay sẽ không xâm phạm Bồ Lô Trạch!”

“được, hãy chờ ba ngày sau, chúng ta đi!” Sở Thiên cười thầm “ôm” Tiểu Bạch rời đi.

Một ánh hào quang đến bên cạnh Ước Hàn Tôn, “Đại ca, đây rất có thể là kẻ hoãn binh!”

“Ta biết!” Ước Hàn Tồn chậm rãi giải trừ thực thể hóa, “nhưng Long Thần đã đưa ra lời quyết đấu, nếu chúng ta không ứng chiến, thì sự tôn nghiêm của vạn thú dũng sĩ còn đâu?”

“nếu như...”

“không có nếu như, ba ngày sau ta chắc chắn sẽ thắng!” Ước Hàn Tồn đột nhiên phá lên cười, “Yên tâm đi, theo quy định, khi Long Thần đưa ra lời quyết đấu, thì phương thức quyết đấu sẽ do chúng ta quy định... Hừ, Long Thần đã đánh giá quá thấp trí tuệ của chúng ta rồi!”

.....

Mây đen trên bầu trời trầm xuống, rồi ngừng lại trên bầu trời Bồ Lô Trạch không chịu tan đi

Trở về quang minh thánh điện, Sở Thiên mệt mỏi ngã xuống ghế, thở hổn hển, hần cười khổ nói: “Vẫn không thể hoàn toàn vận dụng được Toái thời long ấn, hừ, xem ra ta muốn dùng được nó, phải đợi đến lúc tấn cấp thần rồi, ha ha!”

“Chàng còn cười sao? Vừa rồi ta sợ gần chết!” Tiểu Bạch cắn nhẹ một cái vào tai Sở Thiên.

Khảm Phổ theo sát sau Sở Thiên, đứng bên cạnh hần, thấy Sở Thiên không hề hấn gì, liền hỏi, “Bệ hạ, sao phải đợi ba ngày? Ước Hàn Tồn tuy mạnh, nhưng ta cũng sẽ không bại bởi hần!”

Sở Thiên cười khổ, đầu óc của Khảm Phổ chỉ đơn giản như vậy, nếu đấu, Bồ Lô Trạch tuy không sợ, Mỹ Nhân Ngư còn mạnh hơn hần nhiều, thực sự không được, tìm Mặc Phỉ Đặc cũng được, nếu không A Mạt Kỳ và Khảm Phổ cũng có thể đánh được với hần, nhưng sau khi đánh bại được Ước Hàn Tồn rồi thì sao? Vô số vạn thú dũng sĩ đó nhất định sẽ càng phần nộ hơn

Điều Sở Thiên lo lắng là, nếu vạn thú dũng sĩ đánh tập thể, công kích bằng được Bồ Lô Trạch, thì lúc đó sẽ như thế nào?

Vì vậy Sở Thiên cần có thời gian để dàn xếp, ít nhất cũng phải đợi đến lúc hần sắp xếp ổn thỏa.

Nghỉ ngơi chốc lát, Sở Thiên ngẩng đầu nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ, đột nhiên nói: “Lạ thật, lẽ nào Khố Khoa Kỳ chưa gặp những vạn thú dũng sĩ này?”

“Bây giờ đừng nghĩ đến Khố Khoa Kỳ nữa, vạn thú dũng sĩ còn khó đối phó hơn hần nhiều!” Tiểu Bạch nhăn trán, lúc này khi giúp Sở Thiên, Cấp Dịch Tư lại quấy phá thêm một lần nữa.

Sở Thiên vẫn nghi ngờ không giải thích được, vạn thú dũng sĩ đến đây, thì vạn thú tỏa đã bị hủy hoại rồi, người có thể hủy hoại vạn thú tỏa, ở vùng đất chuộc tội chỉ có Khố Khoa Kỳ mà thôi! Nhưng đến bây giờ vẫn chưa có tin tức gì của Khố Khoa Kỳ, vậy hần đang làm gì?

Bây giờ quả thật không phải là lúc nghĩ đến Khố Khoa Kỳ, Sở Thiên nhìn những người đang ở trong thánh điện, trầm ngâm trong chốc lát, rồi giao phó: “Các người đều đã thấy vạn thú dũng sĩ, có gì muốn nói không?”

Anh Cách Lạp Mỗ đứng lên, cười nói: “ông chủ chắc đã nắm chắc được phần thắng, vậy còn phải hỏi gì nữa?”

“Bệ hạ chắc thắng rồi sao? Tại sao?” Khảm Phổ hỏi

Sở Thiên chỉ Anh Cách Lạp Mỗ, “người giải thích cho Khảm Phổ nghe đi!”

Anh Cách Lạp Mỗ hơi gật đầu ra hiệu cho Khảm Phổ, giải thích: “Vạn thú dũng sĩ là khôi lỗi võ sĩ thú thần vương thời thượng cổ, có vinh quang của người mạnh nhất thú thần tộc, hơn nữa từ lời đồng ý kéo dài thời gian ba ngày vừa rồi của Ước Hàn Tồn, để nhìn trên góc độ của người mạnh nhất thì bọn họ coi trọng danh dự hơn tất cả! vì vậy chắc chắn bọn họ sẽ không làm những việc mất mặt với người khác, chỉ cần lợi dụng điểm này, thì đối phó với bọn họ sẽ không khó”

“Vừa rồi ông chủ đã hẹn bọn họ ba ngày sau sẽ quyết đấu, cái cốt lõi của trận đấu này không ở thắng thua, mà là sau khi quyết đấu rồi bọn họ sẽ tìm thấy gì ở Bồ Lô Trạch, đến lúc đó dù chúng ta thắng hay thua, chỉ cần bọn họ tìm thấy những hài cốt còn lại ở đây, thì bọn họ nhất định sẽ động thủ! Vì vậy... ông chủ đưa ra yêu cầu ba ngày sau quyết đấu, mục đích chính là muốn có thời gian để giải quyết những hài cốt kia.”

Chiến thần chợt hiểu ra, “Ta hiểu rồi, chỉ cần bệ hạ lợi dụng thời gian ba ngày hủy diệt những hài cốt này, thì vạn thú dững sĩ sẽ không công kích Bồ Lôị Trạch nữa, và việc này cũng được giải quyết.”

“không sai, đúng là ta cần thời gian để thiêu hủy những hài cốt đó.” Sở Thiên nhún vai cười, “Ta không để ý đến thắng bại của một trận đấu, điều ta quan tâm là có chiến tranh hay không! Chỉ cần thiêu hủy những hài cốt đó, bọn chúng sẽ không còn có để gây chiến nữa.”

“Vì vậy...” Sở Thiên chậm rãi nói: “Hiện nay mấu chốt của vấn đề là làm sao để tránh được cảm ứng của vạn thú dững sĩ, thiêu hủy những hài cốt còn lại!”

Tiểu Bạch lè lưỡi, “được không vậy? Cảm ứng đó là thiên bẩm! Sợ rằng chúng ta chỉ vừa mới đụng vào những hài cốt đó, bọn chúng đã biết rồi, lúc đó Sa Khắc ăn những hài cốt đó ở Huyết Luyện Ngục, bọn họ ở vùng đất chuộc tội còn biết được nữa là...”

“Điều này chúng ta cần phải nghĩ cách chứ!” Sở Thiên than thở: “Cái khó nhất là làm sao để cắt đứt liên lạc giữa linh hồn và thể xác của vạn thú dững sĩ, mà không gây sự chú ý của chúng”

“Ông chủ, ta có thể thử” A Tư Nặc khó có một ngày không ngủ như hôm nay, hẳn cũng tham gia hội nghị, “Nếu bọn chúng dùng linh hồn để cảm nhận thể xác, ta có thể mê hoặc bọn chúng, nhưng ngày phải cho ta mượn Kinh Cức Long Hoàn và truyền thụ bí pháp Long tộc cho ta”

“người làm được sao?” Sở Thiên ngạc nhiên hỏi: “Cần Kinh Cức Long Hoàn và bí pháp Long tộc làm gì?”

A Tư Nặc có chút ngần ngại, “Hiện tại lực lượng linh hồn của ta không đủ mạnh, phải mượn Kinh Cức Long Hoàn, ông chủ phải tạo cơ hội cho ta, ta mới có thể khởi động được tam trọng lĩnh vực”

.....

Thời gian ba ngày trôi nhanh, Sở Thiên mở tất cả những phòng vệ của Bồ Lôị Trạch, đồng thời dẫn những võ lực mạnh nhất của gia tộc lên bầu trời ứng chiến, hơn nữa vì tin tưởng vào A Tư Nặc, Sở Thiên cũng không thêm mời Mặc Phi Đặc đến.

Ước Hàn Tồn và đám oan hồn đã bày trận nghênh đón, những ngày này bọn chúng không ngừng cảm ứng biến hóa của những hài cốt còn sót lại, và đã chắc chắn rằng, những hài cốt đó đang ở Bồ Lôị Trạch, hơn nữa trong ba ngày qua không hề có người đụng đến.

Thấy Sở Thiên bay tới, Ước Hàn Tồn ngưng kết thành thực thể, ngăn đầu ngăn Sở Thiên lại, “Long Thần, người mạnh nhất mà người mời đến đâu?”

Sở Thiên chỉ tay vào Mỹ Nhân Ngư, “Chính là người này!”

Ước Hàn Tồn lạnh lùng nhìn thoáng qua mỹ nhân ngư, ba ngày trước hắn đã gặp Hải vương Biển Cầm, nhưng lúc đó Mỹ Nhân Ngư mang ẩn thần giới chỉ, không để lại ẩn tượng gì cho hắn, nhưng bây giờ Mỹ Nhân Ngư không còn ẩn dấu thực lực nữa, những khí bạc cuộn cuộn gây nên từng trận áp lực về phía Ước Hàn Tồn.

Ước Hàn Tồn kinh ngạc, cười lớn: “được, cô ta xứng đáng làm đối thủ của ta! Long Thần, người quả thật không làm ta thất vọng!”

Sở Thiên cười nhạt “bất luận là thần tộc hay nhân loại, đều có quy định quyết đấu, ta đã đưa ra thời gian quyết đấu, vậy phương thức quyết đấu sẽ do Ước Hàn Tồn miễn hạ quyết định!”

Ước Hàn Tồn hơi gật đầu, “được, long thần tuân thủ quy định, thì ta cũng không khách sáo nữa! Ta khiêu chiến người mạnh nhất trong các người, không có bất kỳ một hạn chế nào, hai bên sẽ phát huy hết khả năng có được, nhưng, phải đấu trong ba hiệp”

Thắng hai trong ba? Sở Thiên trầm ngâm chốc lát, rồi cẩn thận hỏi: “Đánh như thế nào?”

Ước Hàn Tồn nói, “hiệp thứ nhất ta đấu với cô ta, hai hiệp còn lại, tất cả những thần tộc trong Bồ Lôị Trạch sẽ bốc thăm, người trúng thăm sẽ đấu với một huynh đệ do hắn tự chọn ra trong đám huynh đệ của ta!”

Sở Thiên hoang mang, con sư tử này không ngốc như hán tướng tượng, bốc thăm nhìn thì rất công bằng, người quyết đấu cũng có quyền được chọn đối thủ, nhưng thử nghĩ xem Bồ Lô Trạch có được bao nhiêu cường giả cấp chủ thần! A Mạt Kỳ, Khảm Phổ, Bác Đức, ba người này là những cường giả sau Mỹ Nhân Ngư, nhưng tỷ lệ bọn họ bốc trúng thăm được bao nhiêu? Nếu so sánh, đối diện họ tất cả đều là dũng sĩ, dù chọn đối thủ như thế nào, thì cũng sẽ gặp phải một đối thủ đáng gờm.

Nhưng lúc này không thể từ chối được, Sở Thiên ngẩng nhìn Ước Hàn Tồn cầm một đồng thăm trong tay, sau đó để cho những người trong Bồ Lô Trạch tiến lên trước bốc thăm, “Long Thần, đừng để cho thủ hạ của ngươi trốn tránh, kẻ nào trốn, sau này vĩnh viễn sẽ không ngừng đầu nổi trong Tam giới!”

Chỉ một câu nói đã phá tan hết những dự định dùng ẩn thần giới chỉ, giấu đi những ma thú yếu kém của Sở Thiên.

Hừ! Sở Thiên thầm nghĩ, làm thì làm, dù sao quyết đấu cũng không phải là việc chính, hôm nay A Tư Nặc mới là trọng điểm, nếu lỡ một ma thú yếu nhất bốc trúng thăm, cùng lắm cũng chỉ cần nhận thua là được rồi!

Nhưng... Sở Thiên chỉ nghĩ đến mở đầu, mà chưa nghĩ đến kết thúc, người bốc trúng cái thăm đầu, là A Mạt Kỳ, Sở Thiên đang vui mừng không ngớt, nhưng lá thăm thứ hai lại là Thực thần Sử Đế Phân!

594. Chương 571: Tam Trọng Lĩnh Vực Của A Tư Nặc(hạ)

Sở Thiên nhìn trời, lại nhẩn nhẩn trán, trong lòng nghĩ, được thôi, bảo Sử Đế Phân nhận thua luôn đi, dù sao hán cũng là người của Bồ Lô Trạch! Lĩnh vực của lão già này.... Sở Thiên vừa nghĩ tới, đã thất sắc

“Ông chủ, chúng ta đã bàn bạc rồi, ta chỉ làm cơm cho người thôi, ta cung cấp thực đơn cho người thôi, còn việc đánh nhau không liên quan đến ta!” Sử Đế Phân lẩm nhẩm.

“yên tâm đi, ta đã sắp xếp rồi, người yên tâm đi” Sở Thiên trấn an Sử Đế Phân, rồi cười nói với Ước Hàn Tồn: “Ai ra trước?”

“Ta quyết định trận sau cùng, hai trận còn lại người quyết định!” Ước Hàn Tồn quay người về đám mây đen, dũng sĩ mạnh nhất, đều xuất trận ở sau cùng.

A Mạt Kỳ nhìn thực thần, “Ông chủ, tôi ra trước!”

Nói xong, A Mạt Kỳ mở rộng đôi cánh, bay nhanh tới chỗ đám oan hồn, không thèm chọn lựa, chỉ đại vào một tên, “Người!”

A Mạt Kỳ tiến vào cảnh giới của chủ thần cách, diễm nhiên nhìn đối thủ đang bước ra, đây là một hình nhân cực cốt thú, thân dưới không khác gì con người, nhưng thân trên lại hoàn toàn khác hẳn, gai xương dài, “Ta, Bồ Lô Tư, dũng sĩ mạnh nhất của cực cốt thú tộc!”

Nhẹ nhàng vung Phán Quyết Ứng Dao lên, cơ thể A Mạt Kỳ hơi tiến lên trước, “Lôi ung, A Mạt Kỳ!”

Bình tĩnh nói xong câu đó, A Mạt Kỳ quay người đi

“người định lâm trận bỏ chạy sao?” Bồ Lô Tư quát.

Vẫn là nụ cười diễm đạm, khi A Mạt Kỳ đi đến bên cạnh Sở Thiên, linh hồn Bồ Lô Tư tiêu tan thành mây khói, “người chết chắc rồi!”

Mọi người đều ngạc nhiên, chỉ có mấy dũng sĩ cực mạnh hiểu ra, họ nhìn A Mạt Kỳ xem xét.

Yên lặng bao trùm, rất lâu, Ước Hàn Tồn đang đứng xem hết lớn, “được, có thể dùng thông đạo không gian, dồn lực ngự tọa hồn trận sang linh hồn đối thủ, giết địch vô hình, không ngờ dưới trướng Bồ Lai n Đặc miện hạ, ung tộc còn có một dũng sĩ như vậy!”

A Mạt Kỳ hơi gật đầu, cũng xem như đồng ý với lời tán thành của Ước Hàn Tồn, “Ta còn kém xa Bồ Lai n Đặc, ta chỉ là một hạ vị thần mà thôi.”

Sở Thiên ngạc nhiên, từ lúc nào A Mạt Kỳ lại hạ xuống thành một hạ vị thần rồi? Khi đấu với đại trưởng lão của Mỹ Hải Yêu, hắn vẫn là cao vị thần, tại sao thần lực của hắn lại càng ngày càng yếu, còn chiến lực lại càng ngày càng mạnh?

Chuyện của thần chi tâm, không phải là chuyện Sở Thiên có thể hiểu rõ

Ước Hàn Tồn nói: “Trận này chúng ta thua, đối thủ tiếp theo người chọn ai?”

“Trận tiếp theo chúng ta nhận thua!” Sở Thiên chỉ Sử Đế Phân, “Vị này tuổi tác đã cao, không tiện...”

“Ha ha!” trong đám đối thủ không người nào không ôm bụng cười ngặt, trong mắt những dũng sĩ, chưa ra trận đã nhận thua là một điều đáng thẹn, điều đáng mất mặt nhất, Ước Hàn Tồn trào phúng nói: “Bố Lôi Trạch không còn người nữa, thôi vậy, người bảo hắn giao vũ khí ra, ta sẽ chấp nhận cho hắn nhận thua.”

Kẻ thắng trong trận quyết định muốn đoạt vũ khí của kẻ chiến bại, điều này không có gì quá đáng, lại vô cùng bình thường! nhưng, vũ khí của Sử Đế Phân là gì? Xoong, chảo, chính là cả sinh mệnh của hắn rồi!

“Ai nói ta nhận thua?” Thực Thần đột nhiên bước ra, “Hừ! Ta đã sống nhiều năm như vậy rồi, chưa từng nhận thua bao giờ! Muốn lấy xoong chảo của ta ư, các người không nhìn lầm chứ, người, tiểu tử thối, chính là người đó!” Hắn loạn xạ chỉ vào đối thủ, sau đó rút một cái chảo ở trong tạp dề ra, hung hăng nói: “Tới đây, để ta dạy dỗ lại người!”

Đối thủ bị chỉ đích danh bước ra, là một con độc nhãn cự thú, dáng người cao, độc nhãn trừng lên xem ra còn to hơn cả cái chảo của Thực Thần nữa, dù hắn không hứng thú gì với việc đi giết một lão già, nhưng vẫn báo tên theo quy định: “Độc nhãn cự thú, Nặc Ngõa Khắc”

Sử Đế Phân không vội báo danh, đi vòng quanh con độc nhãn cự thú

Sở Thiên nóng nảy, tuy con độc nhãn cự thú này không mạnh như Ước Hàn Tồn, nhưng cũng là một dũng sĩ được tuyển chọn trong Tam giới, hắn vội hỏi Tiểu Bạch, “Thế nào? Người xem liệu Thực Thần có giữ cái mạng đó lại được không? Hừ, Tiểu Bạch, sao nàng lại sưng ra vậy?”

Tiểu Bạch chăm chăm nhìn vào bóng của Thực Thần, đây là lần thứ hai cô ta sưng sờ, “Đâu có, ta chỉ cảm thấy lão già này rất lạ! trước đây ta đã từng thấy hắn, lần nào hắn cũng lẩn tránh ta, nhưng lần nào ta cũng thấy lão già này rất kỳ lạ” cô ta chau mày, nói: “Yên tâm đi, sở trường của con độc nhãn cự thú này là sức mạnh, chứ không phải tốc độ, hơn nữa ba xương khớp sau lưng hắn là một nhược điểm, chàng bảo A Mạt Kỳ chú ý một chút, nếu có nguy hiểm gì thì mở thông đạo, đưa Thực Thần quay về là được rồi!”

Sở Thiên dặn dò A Mạt Kỳ, rồi lại nắm tay Tiểu Bạch, nói nhỏ bên tai nàng: “Chẳng phải nàng là người đứng đầu của quang minh thần tộc sao? Sao lại hiểu rõ về thú tộc như vậy?”

Tiểu Bạch cười hì hì, “Chàng đừng quên, ta là sáng thể cửu thần, khi không có việc gì làm cũng đã từng giúp cha ta tạo ra mấy sinh mạng đó!”

Sở Thiên sáng mắt lên, bông đùa: “Vậy lúc nào nàng giúp ta ‘tạo’ một sinh mạng nhé?”

Tiểu Bạch đẩy Sở Thiên ra, “Trời ơi, chàng là đồ lưu manh! Hừ!” nàng hét nhỏ, không ngoảnh đầu lại, thì ra mỹ nhân ngư đang nhìn nàng và Sở Thiên chăm chăm.

Ở bên kia Thực Thần vẫn đang đi vòng quanh độc nhãn cự thú, dường như không có ý định động thủ, cự thú không còn nhẫn nại nữa, quát lớn: “Nếu còn không ra tay, người sẽ không còn cơ hội nữa đâu!”

“người là Nặc Ngõa Khắc, Tạp Mỗ Lôi Đa có quan hệ gì với người?” Thực thần đứng lại, một tay cầm cái chảo, một tay sờ cằm.

“Là ông cố ta!”

“Ồ, Tạp Mỗ Lôi Đa là ông của ông người! Không tồi!” Thực Thần chắc lưỡi, “Tạp Mỗ Lôi Đa tại sao lại có một tầng tôn không ra gì như người? Lại còn dám mắng ta nữa chứ? Hừ, khi ông cố người vừa mới ra đời, còn chưa mở mắt ra, chính ta...”

Thực Thần lải nhải, thuộc lòng gia phả của dòng họ độc nhãn cự thú, có một vài tình tiết nhỏ độc nhãn cự thú vừa nghe tới đã mồ hôi đầm đìa, khi Thực Thần nhắc tới chuyện màu sắc phòng tân hôn của cha mẹ hắn, hắn không nhịn được liền hỏi, “ngươi, chẳng lẽ ngươi là tiền bối trong nhà của ta sao?”

“Hừ, cũng gần đúng, năm đó ông cố ngươi còn phải gọi ta một tiếng Thái thúc công.”

“Ồ, Thái tăng thúc công!” Độc nhãn cự thú xem ra cũng là người thông minh, trong chớp lát đã nhận ra tiền bối, nhưng lời vừa nói ra, hắn đã vội hối hận, “Hừ, bất luận thân phận thế nào, chúng ta đánh xong rồi nói!”

Ước Hàn Tồn đứng phía sau tròn tròn mắt, hắn nhận ra Thực Thần, so về tuổi tác, Sử Đế Phân làm thái tăng thúc công của độc nhãn cự thú cũng đúng, nhưng đây là trận quyết đấu, người huynh đệ của hắn đúng là quá dần dộn rồi!

Lúc này, Thực Thần khua cái chảo trong tay, hương khí bay ra tứ phía. “Ném thử đi, đây là món trước đây ông cố ngươi thích ăn nhất!”

Độc nhãn cự thú vẫn rất cảnh giác, không phải đi ném thức ăn của Thực Thần, nhưng hắn cũng không nhịn được tiến lên phía trước, xem xét món ăn mà ‘ông cố’ từng thích ăn.

Chính lúc hắn xem xét, Thực Thần liền hét lớn: “Thức ăn của Phất Lạp Dịch Nặc, thơm, thơm, thơm ...”

Độc nhãn cự thú sững sốt, chỉ cảm thấy ngạc nhiên, hắn là một linh hồn, sao lại có thể có khứu giác? Lễ nào thức ăn của lão già này có thể ảnh hưởng đến linh hồn? Nghĩ đến đây, bao tử của độc nhãn cự thú sôi lên, giống như cả vạn năm này không ăn gì vậy, đói đến hoa mắt điếc tai, liền sau đó thần lực của linh hồn tự nhiên tuôn ra ngoài, chỉ trong nháy mắt, hắn cảm thấy dường như đã qua một trận đại chiến, sức cùng lực kiệt, đầu cũng không đủ sức để ngẩng lên.

“Ha ha!” Thực Thần giơ chảo lên, cười lớn, “bốp” một tiếng, đập cái chảo lên lưng độc nhãn cự thú – chính là nhược điểm mà Tiểu Bạch vừa nhắc tới lúc nãy

Hồn phách của độc nhãn cự thú tiêu tan, rơi từ trên không trung xuống, Sử Đế Phân xoa cái chảo, giơ nắm tay lên dọa Ước Hàn Tồn, “Đừng khinh thường lão đầu bếp này, ta cũng không dễ bị ức hiếp đâu!”

Nói xong, Thực Thần nghênh ngang bay về phía phòng bếp của Bồ Lô Trạch, “Ta phải đi chuẩn bị cơm tối rồi!”

Tất cả mọi người đều nhìn theo Thực Thần, Sở Thiên nheo mắt, “Tiểu Bạch, ngươi nói không sai, lão già này quả thật rất kỳ lạ!”

Chiếc chảo có thể làm linh hồn tiêu tán? Đây quả thật là một câu chuyện nực cười trong Tam giới, chẳng lẽ cái chảo của Thực Thần, chính là một phần thần khí linh hồn thượng cổ giống Kinh Cức Long Hoàn?

Với những nghi hoặc trong đầu, Sở Thiên quay đầu, nói với Ước Hàn Tồn: “miện hạ, ta có thể mời người tham quan Bồ Lô Trạch được rồi chứ?”

Ước Hàn Tồn khổ sở gật đầu, nói qua kẽ răng, “chúng ta thua rồi, Long Thần, chỉ cần trong Bồ Lô Trạch không có hài cốt còn lại của chúng ta, ta sẽ lập tức bảo những huynh đệ rời khỏi, sẽ không bao giờ xâm phạm đến Bồ Lô Trạch nữa”

Hai trong ba trận đã thắng, Ước Hàn Tồn còn chưa có cơ hội ra tay đã thua rồi.

Sở Thiên ra lệnh mở tất cả các đảo nhỏ của Bồ Lô Trạch, “Ước Hàn Tồn miện hạ, vị này chính là chúc thần A Tư Nặc của ta, hắn sẽ là hướng dẫn viên của các ngươi, muốn đi tham quan nơi nào cứ nói với hắn là được!”

A Tư Nặc vẫn giữ dáng điệu ấy, y bào bằng vải bố, vẻ mặt trung hậu, nhìn qua dường như là một nông dân chính hiệu, nhưng trên đầu hắn có thêm một cái mũ, mục đích là để che Kinh Cức Long Hoàn.

Ước Hàn Tồn đuối lý, kẻ thất bại còn dám lục soát gia viên của người thắng trận sao, điều này đối với vinh quang của một dũng sĩ quả thật hơi khó coi, vì vậy giọng nói của hắn bây giờ đã nhẹ nhàng đi nhiều, “Sự rộng lượng của Long Thần miện hạ, ta cũng không chối từ nữa, huynh đệ của ta quá nhiều, nếu tất cả cùng lên đảo thì sẽ gây ra rối loạn, hay là để ta và những huynh đệ có hài cốt còn chưa bị hủy hoại lên thôi!”

Sở Thiên cười cười, “Cũng tốt, miện hạ yên tâm, chúng ta sẽ tiếp đón chu đáo những anh em bên ngoài đảo, xin đợi một chút!” Nói xong, Sở Thiên phất tay, “Tề Bách Lâm, nổ pháo mừng!”

Bùm! Bùm!

Những pháo thần lực của Bồ Lôị Trạch đều được bắn lên, trong chớp lát thần lực bộc phát, một dao động thần lực cực mạnh bao trùm tất cả, chính trong lúc pháo được bắn lên, Sở Thiên nháy mắt về phía A Tư Nặc, bắt đầu đi!

Ước Hàn Tồn bị trận pháo hoa làm cho kinh ngạc, pháo nổ quá lớn làm hấn phải cảnh giác, dùng lực lượng thần lực để tự vệ. nhưng đúng lúc này, A Tư Nặc tiến lên cười, “miện hạ, người định đi đâu trước?”

Ước Hàn Tồn chỉ cảm thấy hai bên tai âm thanh vang lên quá lớn, hấn quay đầu nhìn một huynh đệ, người đó nói, “đại ca, ta cảm thấy rồi, cơ thể của ta đang ở bên trong cung điện đó!” Hấn chỉ vào quang minh thánh điện.

“Tốt, ta sẽ lập tức dẫn người vào quang minh thánh điện! ha.....” A Tư Nặc ngáp một cái.

595. Chương 572: Hủy Thi Diệt Tích

Sở Thiên rất rộng lượng đã gọi tất cả những người hầu bên trong cung điện ra ngoài để tiếp đón, sau đó mở cửa lớn, cửa sổ, cửa mật thất..... Nói cách khác, quang minh thánh điện không hề phòng vệ

A Tư Nặc còn buồn ngủ, dẫn Ước Hàn Tồn và mấy chục linh hồn chưa bị hủy hoại hài cốt đến trước quảng trường thánh điện, những nhưng linh hồn trênکو trung cũng đã bỏ đi trạng thái lâm chiến, ai ai cũng bình tâm đứng trên không trung, để Sở Thiên nhìn rõ được hình dáng thật của bọn họ.

Số lượng oan hồn trên bầu trời không thể đếm hết được, nhưng hài cốt chưa bị hủy chỉ còn lại mấy chục cái, điều này nói rõ một điều, Sở Thiên thăm mắt, Sa Khắc không biết đã ăn như thế nào? Vạn thú dừng sĩ, nếu xem như chỉ có mười nghìn, thì chẳng phải Sa Khắc cũng đã ăn hết chín nghìn?

Hơn chín nghìn hài cốt đã bị ăn thì thôi, nhưng Sa Khắc cũng phải có được lợi lộc gì đó chứ? Phải biết, những hài cốt đó là gì? Thần Cách! Thần Cách của những chiến sĩ mạnh nhất năm đó! Lúc trước Cách Lý Phân đã ăn hơn một ngàn Thần Cách bình thường, thì đã có thể biến La Tân thành một cơ thể chủ thần, nhưng Sa Khắc đã ăn hơn chín ngàn Thần Cách, ngay cả một cái rầm cũng chưa từng xả

Đương nhiên, cũng có thể khi đó chưa tới, một “cái rầm” đặc biệt đang nảy mầm trong người Sa Khắc, dù sao những Thần Cách đó cũng không thể có tác dụng gì.

Sở Thiên đi trước, đứng trước cổng lớn chào đón, “Chư vị cứ tham quan tự nhiên, nhưng có một việc ta phải dặn trước, Quang Minh Thánh Điện Bồ Lôị Trạch là bí mật lớn nhất của Long tộc chúng tôi, tuy bây giờ ở bên trong không có người nữa, nhưng có một vài trận pháp có thể tự động hoạt động, ta cũng không thể khóa chúng lại, vì vậy xin chư vị cẩn thận”

Ước Hàn Tồn thật sự không thể nói thêm điều gì nữa, nhưng nhìn bên ngoài, Sở Thiên đã dốc lòng làm vậy, hấn quay đầu lại, gọi mấy huynh đệ tới, “Các người hãy cảm ứng vị trí của thể xác mình, sau đó chúng ta trực tiếp đi tìm cơ thể, những nơi khác không cần phải đi nữa”

Những người kia cảm ứng một lúc, sau đó một người nói: “Đại ca, cơ thể đều ở độ sâu dưới lòng đất khoảng ba mươi mét!”

Sở Thiên thăm tán thưởng, đúng quá, những hài cốt đó quả thật đã được đặt trong mật thất ở độ sâu ba mươi mét dưới lòng đất.

“Long thần, chúng ta đi đến địa điểm ba mươi mét dưới lòng đất!” Ước Hàn Tồn theo sau A Tư Nặc, thấy Sở Thiên không chút lo lắng gì, còn A Tư Nặc thì ngáp liên tục, không khỏi cảm thấy kỳ lạ, thái độ của Long Thần rộng rãi như vậy, đối nhân nồng hậu, quả là một người tốt, nhưng sao lại chọn một chúc thần như vậy để làm người dẫn đường?

Trong lòng thầm nghi hoặc, nhưng Ước Hàn Tồn vẫn theo A Tư Nặc đến mật thất dưới lòng đất, chỉ thấy A Tư Nặc nói: “Ước Hàn Tồn, đây là nơi ngươi muốn đến” Hắt xì, A Tư Nặc mở cửa, bên trong là một phòng thí nghiệm rộng, “Xin miện hạ tự nhiên!”

Ước Hàn Tồn vội vàng xem xét, sau khi quét mắt một vòng hẩn lập tức tối sầm lại, quay người quát lớn: “Các ngươi không cảm giác sai chứ?”

“Đại ca, người cũng đã từng cảm ứng với cơ thể, chắc cũng biết vạn thú dùng sĩ chúng ta chưa từng sai khi cảm ứng cơ thể của mình!”

“Vậy các ngươi xem thử bên trong là cái gì!” Ước Hàn Tồn chỉ vào mật thất, mọi người nhìn theo, đột nhiên tất cả cùng ngẩn người, bên trong là một đồng Trư La Thú, giống như là một lò giết thịt vậy

Có mấy người còn không cam tâm, chạy vào bên trong, đi vòng quanh mấy con heo thú, “không đúng, đại ca, rõ ràng ta cảm thấy đây chính là cơ thể của ta mà?”

“Vô liêm sỉ!” Ước Hàn Tồn giận dữ, “thân thể của ngươi là heo thú ư? Hừ! Lại thừa nhận một con heo thú là cơ thể của mình, vinh quang của dùng sĩ để đâu? Chẳng lẽ vinh quang của ngươi lại bằng với mấy con heo thú?”

Những người bị mắt không dám mở miệng nữa, Sở Thiên vội lên tiếng can ngăn, “Ước Hàn Tồn miện hạ, không nên trách họ, có lẽ là do thí nghiệm của ta có sai sót”

“Thí nghiệm? Nó là gì?” Ước Hàn Tồn ngạc nhiên hỏi

“Ha ha, gần đây ta đang nghiên cứu một vấn đề, trong thực vật thần thú có thể hấp thụ nguyên tố không, nếu được thì có thể để thức ăn làm tác dụng kích thích phụ thân, vì vậy, những heo thú này chính là vật thí nghiệm của ta, vì để bọn chúng có thể cung cấp nguyên tố cho thần tộc, ta đã dùng một số mật pháp thượng cổ do Sinh Mệnh nữ thần Ái Lệ Ti miện hạ cung cấp, mà trong những mật pháp này...”

Sở Thiên nói dối trôi chảy, Ước Hàn Tồn không hiểu hết những từ ngữ chuyên môn, hẩn hiểu đại khái những lời nói đó, Long Thần mượn những ưu điểm của các thú thần thời thượng cổ để cải tạo những heo thú này, vì vậy những heo thú này có lẽ có những điểm giống với cơ thể bọn họ

Ước Hàn Tồn còn chưa yên tâm, “Long Thần miện hạ, có thể cho ta xem một con heo thú được không?”

“được chứ!” Sở Thiên đưa một con heo thú lên, lúc này một người đứng phía sau Ước Hàn Tồn nói: “Đại ca, ta cảm thấy có người đang di chuyển cơ thể của ta”

Ước Hàn Tồn liếc hẩn, nhận heo thú, hẩn xé làm hai, người kia lại nói: “đại ca, cơ thể ta bị hủy rồi!”

Nhưng, dưới đất chỉ có con heo thú bị xé làm hai, từ trong ra ngoài đều là hình dáng của heo thú, ai cũng có thể nhận thấy, Ước Hàn Tồn nói: “ngươi tự xem đi, đây là một con heo thú”

Người kia nhìn con heo thú, vẻ mặt ngơ ngác, “Chẳng lẽ cảm giác của chúng ta thật sự đã sai?”

“Ta nghĩ có lẽ đã sai rồi” Sở Thiên nheo mắt, đột nhiên lấy từ trong nhẫn ra một con dao lớn, “Ước Hàn Tồn miện hạ, để sau này không còn hiểu lầm gì nữa, bây giờ ta sẽ lập tức hủy diệt những heo thú này, đồng thời thề rằng sau này sẽ không làm những thí nghiệm như thế này nữa!”

Nói xong, hẩn làm nát hết những heo thú đó.

Những huynh đệ sau lưng Ước Hàn Tồn cùng hét lên, “Ôi, ta thật sự cảm thấy cơ thể ta đã bị hủy hoại, kỳ lạ quá, thí nghiệm này có thể khiến linh hồn chúng ta liên hệ được với một con heo thú...”

.....

Bên trong mật thất Sở Thiên đang giết những heo thú, nhưng bên trong quang minh thánh điện, trên một màn hình lớn, mọi người lại nhìn thấy một cảnh tượng khác – Sở Thiên đang cầm một con dao lớn, đặc ý chém những hài cốt của vạn thú dùng sĩ, những những dùng sĩ đó lại ủng hộ việc làm đó

Trước màn hình, đã biến thành hình người, là một phụ nữ khoảng hơn ba mươi tuổi dường như không chịu được nữa, cô ta lay lay tay nhện mỹ nữ, “Linh vực thứ ba của lão công người đứng là độc ác, trước mặt người ta hủy hoại cơ thể của họ, họ lại còn ca tụng nữa chứ, hừ”

“Đáng đời, hừ, bọn người này dám xông vào cửa nhà người khác, đáng lẽ ông chủ cũng nên giết luôn cả linh hồn chúng!” Ban Dịch Tư lại tỏ ra rất hứng thú.

Lĩnh vực của A Tư Nặc, lĩnh vực thứ nhất sẽ làm linh hồn người khác hôn mê, lĩnh vực thứ hai làm linh hồn đứng lại, làm heo linh hồn hoàn toàn bất tỉnh, không bao giờ tỉnh lại nữa.

Cao hơn hôn mê sẽ là gì? Đáp án chính là lĩnh vực thứ ba - ảo giác linh hồn! Nói thẳng ra, chính là làm người ta hôn mê đến nỗi nảy sinh ảo giác, hơn nữa theo ảo giác của A Tư Nặc đã chỉ định, lúc này những thi thể trong mật thất chính là hài cốt của vạn thú dũng sĩ, nhưng linh hồn của bọn Ước Hàn Tồn, lại chỉ nhìn thấy heo thú.

Những điều mắt thấy là thật, đạo lý này đã trở thành chân lý ở huyện thú đại lục, Sở Thiên đã để Ước Hàn Tồn xé những heo thú ra thành từng mảnh nhỏ, nhưng chính hắn cũng không nhìn ra được vấn đề, thì cũng không thể trách ai được nữa.

Những trận pháo thần lực vừa rồi của Bồ Lôị Trạch, thực ra là nhằm để che đậy những dao động thần lực khi A Tư Nặc khai triển lĩnh vực, chỉ cần qua được cửa ải này, lĩnh vực của A Tư Nặc được triển khai, thì mọi việc sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Thực ra tác dụng lớn nhất của ảo giác linh hồn của A Tư Nặc không phải ở đây, thiết nghĩ, trong cuộc chiến sinh tử đột nhiên phát hiện ra đối thủ là người thân quen của mình, thì điều này sẽ có ảnh hưởng như thế nào? Hoặc là vừa lúc này đang là những người bạn kề vai tác chiến, đột nhiên lại biến thành kẻ thù, thì sẽ lại như thế nào? Sự độc ác của lĩnh vực thứ ba của A Tư Nặc, chính là ở điểm này.

Trong phòng thí nghiệm, Sở Thiên hủy diệt hết tất cả những hài cốt, không lưu lại một vết tích gì, tàn nhẫn hơn nữa, Sở Thiên còn nhờ Ước Hàn Tồn giúp đỡ, làm cho Ước Hàn Tồn rất khó xử - vì để giải thoát những nghi ngờ của mình, Long Thần lại phá đi thí nghiệm tâm huyết của mình như vậy....

Nhưng trong lòng Ước Hàn Tồn cũng còn chút nghi ngờ, nếu những heo thú này không phải là những hài cốt của bọn họ, thì những hài cốt đó đang ở đâu? Theo từng heo thú bị hủy hoại, cảm ứng của các dũng sĩ cũng bị mất đi, điều này rất đáng nghi ngờ, nhưng Sở Thiên đã làm như vậy, Ước Hàn Tồn đứng trên vinh quang của một dũng sĩ, cũng không còn muốn làm phiền thêm nữa

Từ trong phòng thí nghiệm đi ra, Ước Hàn Tồn thề rằng, chỉ cần Bồ Lôị Trạch không gây nguy hại gì đến họ, thì vạn thú dũng sĩ sẽ không bao giờ xâm phạm đến Bồ Lôị Trạch, cũng không làm hại đến người nhà của Sở Thiên.

Có điều này bảo đảm, Sở Thiên vui mừng mời tất cả các vạn thú dũng sĩ lên đảo để dự tiệc mừng với mọi người ở Bồ Lôị Trạch, nhưng A Tư Nặc không tham gia, cùng một lúc gây ảo giác cho nhiều vạn thú dũng sĩ như vậy, hắn mệt đứt hơi, đã được bà vợ đem về nhà nghỉ ngơi

Trong tiệc rượu, Ước Hàn Tồn ăn không nhiều, hắn bây giờ là linh hồn thực thể hóa, chẳng là chỉ để thức ăn vào miệng cho có lệ thôi, nhưng Sở Thiên lại uống rất nhiều, qua ba tuần rượu, Sở Thiên cười nói: “Ước Hàn Tồn huynh đệ, làm sao các ngươi có thể từ Vạn Thú Tỏa đi ra được?”

Ước Hàn Tồn cười nói: “Là do một tên tiểu tử thối, không biết hắn dùng cách nào mà đánh vỡ Vạn Thú Tỏa, còn lệnh cho chúng ta phải phục tùng hắn! nhưng tiểu tử đó cũng khá lợi hại! chúng ta đã mất mấy chục huynh đệ mới đánh bại được hắn”

Sở Thiên ngạc nhiên, thì ra vạn thú dũng sĩ và Khố Khoa Kỳ đã đánh nhau, hơn nữa trong trận đấu này cả hai bên đều hao tổn, hắn mừng thầm, sự hợp tác tác chiến của những vạn thú dũng sĩ này, sợ rằng đến bây giờ vẫn không ai có thể thắng nổi.

“đúng rồi, tiểu tử kia cũng giống như Khảm Phổ, đều dùng phán quyết bí pháp! Long Thần, vì sao vậy?”

Khảm Phổ cười nói: “Ước Hàn Tồn miện hạ, có điều ngươi còn chưa biết, ông chủ chính là Tư Đặc n bộ hạ, nhưng bây giờ ngươi đang bị trọng thương...”

Ước Hàn Tồn cau mày, thần sắc quái dị hỏi: “ngươi là Tư Đặc n?”

“Ha ha, đều là chuyện cũ rồi, chờ buổi tiệc kết thúc hãy nói những chuyện này, miện hạ, bây giờ quả thực ta đang gặp chút vấn đề”. Sở Thiên liếc Khảm Phổ, tên này tuy thực lực vượt bậc, nhưng dù sao cũng là một

tên gây phiền phức, hay là ý kiến của Tiểu Bạch đáng để suy nghĩ – dùng hấn để đối lấy Kiệt Khắc Tồn!

Qua được vấn đề Tư Đặc n, Sở Thiên nói tiếp: “miện hạ, các người đã từng nghĩ, sẽ làm một cơ thể khác chưa?”

596. Chương 573: Vong Hồn Lúc Nửa Đêm

“Ừ, cũng có thể nói như vậy, nhưng ta có thể cơ bản cải tạo những cơ thể ở Huyết Luyện Ngục, để chúng hoàn toàn giống với hình dáng của vạn thú dũng sĩ”

Sở Thiên nheo mắt, cười vui mừng, dường như hấn đang nhìn thấy một cuộc làm ăn lớn đang đợi hấn, nhưng không ngờ Ước Hàn Tồn lại khoát tay, từ chối, “không cần đâu, loài bò sát thấp kém đó, không xứng đáng với những linh hồn cao quý của chúng ta”

“Có lẽ Ước Hàn Tồn miện hạ hiểu nhầm rồi, ta không phải là...” Sở Thiên khuyên mấy câu, nhưng Ước Hàn Tồn vẫn kiên định, suy nghĩ của hấn rất đơn giản, linh hồn của cự long có thể ở trong cơ thể của heo thú sao? Hơn nữa, không có thân xác, cũng chẳng có ảnh hưởng gì lớn đối với vạn thú dũng sĩ

Sau khi từ chối thêm lần nữa, Ước Hàn Tồn đột nhiên nói: “Long Thần, người có thật là Tư Đặc n không?”

Sở Thiên thăm kêu khổ, nhìn lướt qua lại thấy con gái Phan Đa Lạp lại đang trêu chọc Mạt Khắc Nhĩ, vội đứng lên, “Phan Đa Lạp, không được trêu chọc ca ca nữa, Khảm Phổ, người đem bọn chúng ra ngoài đi!”

Đuổi Khảm Phổ đi xong, Sở Thiên mới an tâm ngồi xuống, cười nói: “Ta cũng không rõ nữa, ta đã từng bị thương nặng, nên quên đi rất nhiều việc, những Khảm Phổ nói ta là Tư Đặc n, vậy có lẽ là đúng rồi!”

Câu trả lời mơ hồ của Sở Thiên không thể khiến Ước Hàn Tồn hài lòng, “Năm đó khi chúng tôi đi vào vạn thú tỏa, Tư Đặc n chỉ là một chủ thần, đã từng đấu với một vài người trong số huynh đệ chúng tôi, tôi nghĩ Long Thần không phải là Tư Đặc n”

Sở Thiên cười ha ha, “Ta cũng đang nghi ngờ về việc này, ha ha, sau này nếu có dịp ta sẽ kiểm chứng.”

Nói xong, trong lòng Sở Thiên chợt dao động, vạn thú dũng sĩ đã vào vạn thú tỏa khi Tư Đặc n chưa làm Thần Hoàng, bọn họ đã ở trong vùng đất chuộc tội nhiều năm, cách ly với thế giới bên ngoài, nên chắc chắn sẽ có nhiều điều không rõ về lịch sử thần tộc.

Quả nhiên Ước Hàn Tồn nói tiếp: “Sau khi từ Vạn Thú Tỏa đi ra, ta đã từng hỏi mấy vị thần tộc, trong thời gian chúng ta trấn thủ ở vùng đất chuộc tội đã xảy ra những chuyện gì, nhưng đáng tiếc là có mấy người không biết, nhưng những điều khác chúng tôi cũng không quan tâm, ta chỉ hỏi Long Thần, sau khi thanh kiếm vĩnh hằng trên Lạc ưng thạch bị rút ra, Bồ Lai n Đặc miện hạ thất tung, vậy hấn đã đi đâu?”

Sở Thiên cười thầm, tin tức Ước Hàn Tồn nắm giữ chỉ dừng lại ở trước lúc Bồ Lai n Đặc cướp thân xác của Lạp Lý Bắc Đức, vậy thì thuận lợi quá rồi, hấn vờ kinh ngạc nói: “Bồ Lai n Đặc miện hạ độc bộ tam giới, hành tung thực khó có thể tra xét! Ta cũng từng tìm hấn, đáng tiếc vẫn chưa có tin tức, hay là như vậy đi, ta giúp người tìm hiểu, khi có tin tức lập tức báo cho các người.”

“vậy đa tạ Long Thần miện hạ rồi.”

Những vạn thú dũng sĩ đi theo Ước Hàn Tồn cáo từ, chờ bọn họ đi khuất sau cánh cổng lớn, Sở Thiên vội dặn dò: “A Mạt Kỳ, người cực khổ một chuyến, lập tức thông báo cho các đại gia tộc, chỉ cần bọn ôn thần này tới hỏi tin tức của Bld thì đều nói là đã thất tung rồi, chưa ai gặp cả”

“được, ta đi ngay, cũng thông báo cho Đặng Khẳng luôn sao?”

“Thông báo hết! Ngoài ra nếu vạn thú dũng sĩ còn hỏi những tin tức khác của lịch sử thần tộc, thì cứ nói tầm bậy cho chúng, tốt nhất là cứ để cho Ước Hàn Tồn thấy không biết đâu mới thật là lịch sử!”

Tiền A Mạt Kỳ đi, Sở Thiên bước vào thánh điện, cười lớn nói: “Ha ha, cuối cùng đám ôn thần kia cũng đi, Khố Khoa Kỳ bị bọn chúng dạy dỗ, trong thời gian ngắn này cũng không thể xuất hiện được, vậy lại có thêm vài ngày nhàn rỗi nữa rồi, mọi người tiếp tục ăn uống đi!”

Tiệc rượu ở Bồ Lôi Trạch lại tiếp tục

Sở Thiên đột nhiên ôm chầm lấy Thực Thần Sử Đế Phân vừa bùng thức ăn ra, cười nói: “đầu bếp của chúng ta, hôm nay có chuyện gì vậy, cuối cùng ngươi lại có thể đánh bại được Vạn thú thời thượng cổ, chà chà, lại chỉ dùng một chiêu đã thắng rồi, có thể giải thích cho mọi người cùng nghe không?”

“Giải thích cái gì?” Thực Thần trừng mắt, “Lão già ta đánh bại một tên tiểu tử, có gì đáng giải thích chứ? Hừ!” Hắn hất tay Sở Thiên, bước đi

Sở Thiên nhìn Thực Thần, nói nhỏ với Mỹ Nhân Ngư, “Biểu tỳ, ngươi nhìn ra được điều gì không?”

“không, nhưng bây giờ có thể khẳng định, lĩnh vực của Sử Đế Phân và A Tư Nặc không khác gì nhau, đều có thể trực tiếp đánh bại linh hồn! không, hẳn còn mạnh hơn A Tư Nặc, cùng đánh bại cơ thể và linh hồn!”

Sở Thiên cười, “thần tộc đầu tiên được tạo ra.... Ha ha, nên nghiên cứu kỹ Sử Đế Phân đây!” Tiểu Bạch ngồi bên gật đầu đồng tình, “không sai, để ta tìm hiểu!”

“Nàng? Thôi đi, nàng tìm hiểu được gì chứ?” Sở Thiên nhìn bộ dạng tức giận của Tiểu Bạch, liền nói: “Hay để ta tìm hiểu đi, nhưng còn có một việc khác giao cho nàng, chính là đại trưởng lão mà ta bắt về từ vùng đất chuộc tội.”

“Tên Hùng Miêu đó sao? Hi hi, cũng không tệ!” Tiểu Bạch dường như có được một món đồ chơi tâm đắc

Sở Thiên vỗ vỗ trán, lại nghĩ ra một việc khác, “Sắt Lâm Na, nàng nói An Cát Lệ Na gặp chuyện không may, rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

“Cuối cùng chàng cũng nghĩ tới!” Sắt Lâm Na liếc Sở Thiên, “người ta muốn kết hôn!”

“Cô ta muốn thành thân? Không thể chứ, tất cả phân thân còn lại của An Cát Lệ Na đều đang ở trong tay ta, làm sao có thể thành thân được?” Sở Thiên nghi hoặc hỏi

“không phải phân thân, mà là bản thể! Hơn nữa đối tượng là Trương Bá Luân!”

“Trời ơi!” Tiểu Bạch kinh ngạc kêu lên: “Khối băng đó muốn thành thân? Hơn nữa lại còn với tên nhìn thấy người đẹp là sáng mắt đó sao? Hừ, ta thà tin rằng bọn heo thú có thể đánh bại chồng ta còn dễ tin hơn!”

“Là thật đó, thiệp mời đều đã đưa hết rồi!” Sắt Lâm Na lấy từ trong nhẫn ra một ống quyển, nói với Sở Thiên, “Chàng tự xem đi!”

Sở Thiên nhìn mấy lượt, thấy An Cát Lệ Na và Trương Bá Luân đã ký tên ở trên đó, hai người này quả thật muốn thành thân rồi.

Sắt Lâm Na nói tiếp: “Hơn nữa An Cát Lệ Na còn yêu cầu ngươi trả lại tất cả phân thân, để cùng gả đi” “Đặng Khăng đã quá hiểu rõ chàng, hẳn đặc biệt yêu cầu, phải là toàn bộ phân thân, không thiếu một bộ phận gì!”

“Hừ, nếu ta không giao thì sao?” Sở Thiên cười lạnh: “tất cả phân thân của An Cát Lệ Na đang ở trong tay ta, cô ta không dám nhập vào Sáng thế thần tộc! Sắt Lâm Na, đêm nay nàng chuẩn bị đi, ngày mai ta sẽ đi tham gia hôn lễ, để xem bọn chúng muốn làm gì!”

.....

Tiệc rượu kết thúc, đêm khuya tĩnh mịch

Sở Thiên nằm một mình trên giường, hơi trầm mặc, Sắt Lâm Na suốt đêm chuẩn bị quà mừng, Chu Lệ Á đang giữ con, Tiểu Bạch đi thu thập tên Hùng Miêu kia rồi, vì vậy thiếu gia Sở Thiên chỉ còn lại một mình trong phòng

“Vợ không ít, sao lại có thể ngủ một mình vậy!” Sở Thiên bất giác cười khổ, “Ài...”

“Ài!”

Dường như có tiếng nhại lại, bên ngoài cửa sổ cũng có tiếng thở dài

“Ai?” Sở Thiên thấp giọng quát.

Cộc, cộc, cộc!

Tiếng gõ cửa trầm trầm vang lên, trong tiếng gió đêm vô cùng quỷ dị

Sở Thiên xoay người ngồi dậy, trong lòng thấy buồn cười, không phải tiểu nha đầu Tiểu Bạch, thì cũng là đứa con trai nghịch ngợm kia, hẳn đến bên cửa, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Không có người

Sở Thiên nhíu mày, “Khách Thu Sa? Lại biến thành thực vật rồi ư? Ra đây đi!”

Không có ai đáp lại

Tích tắc, thông tin thạch của Sở Thiên ngân lên, mở ra, bên trong là một âm thanh của một phụ nữ lạ, lạnh nhạt, có chút khàn khàn

“Trả thân xác lại cho ta được không?”

Sở Thiên kinh ngạc, bên kia thông tin thạch là Sát Lâm Na, nhưng giọng nói này, không phải của nàng

“Trả thân xác lại cho ta được không?” Giọng nói của người phụ nữ lạ lại vang lên, là ở bên trong bức màn phòng ngủ của Sở Thiên

Sở Thiên cảnh giác đứng lên, tay cầm chặt con dao phẫu thuật, đi chậm tới bức màn, “Ra đi!”

Đợi một lát, sau bức màn vẫn không có tiếng động

Roẹt! Sở Thiên kéo bức màn, chém dao phẫu thuật xuống, nhưng lại là một khoảng không

Sau bức màn, không có người.

“Trả thân xác lại cho ta được không?” Giọng nói kia lại lạnh lùng vang lên bên tai Sở Thiên, một ngọn gió lạnh cũng khẽ bên cổ hắn, “Trả lại cho ta!”

Sở Thiên quay đầu lại, trước mặt hắn, là một khuôn mặt trắng bệch!

“Hừ, thời gian cầm cố!” Sở Thiên vung hai tay, trong chớp lát cầm cố toàn bộ căn phòng, nhưng dường như bóng người ở trước mặt không bị ảnh hưởng gì, cánh tay có nhuộm máu chộp lấy Sở Thiên.

Sở Thiên vội vàng lui lại, nhân đó nhìn qua đối thủ, sắc mặt trắng bệch, thâm trầm, cơ thể thoát ẩn thoát hiện, hai chân mờ ảo, Sở Thiên không khỏi kinh ngạc, “người là vong linh?”

“Vong linh là đệ tiện nhất địa ngục!” Nữ linh hồn kia tiến tới, “Trả thân xác lại cho ta!”

“Ta giữ thân xác của ngươi lúc nào?” Sở Thiên vừa lùi vừa nói

“Thân xác của ta, ở trên cơ thể của ngươi! Mau trả cho ta! Nếu không ngươi sẽ hối hận!”

Sở Thiên nổi giận quát: “người điên à, trên cơ thể ta sao lại có thân xác của ngươi? Người đâu!” Tiếng hét lớn vang khắp Bồ Lô Trạch, dường như không có ai nghe thấy.

“không ai có thể nghe được ngươi đâu!”

“Ha ha!” Sở Thiên cười, “Đối phó với ngươi, tự ta cũng được!” Nói xong, hai tay hắn đưa ra trước ngực, “Hừ, ba ngày trước đã dùng rồi, bây giờ miễn cưỡng dùng cũng được!”

Thần sắc của nữ linh hồn kia biến đổi, “Toái thời long ấn... Phát Lạp Dịch Nặc, ngươi sẽ hối hận!”

Cô ta biến mất.

Sở Thiên nhìn chăm chăm vào nơi linh hồn kia biến mất, có chút không hiểu, nửa đêm một nữ linh hồn gõ cửa, nâng nắp đòi lại thân xác, dù ở đâu cũng là một việc xui xẻo, hơn nữa nữ linh hồn kia dường như cũng không đơn giản, lại có thể ngăn cản âm thanh phát ra bằng thần lực của Sở Thiên!

“Từ lúc nào trên cơ thể ta lại có thân xác của linh hồn chứ?” Sở Thiên không biết nên khóc hay cười, sau đó nhìn lại cơ thể mình, khi hắn nhìn thấy chiếc nhẫn trong tay trái, thì lồng ngực chợt run lên.

Trên cơ thể của Sở Thiên quả thực có thân thể của nữ nhân, hơn nữa còn có sáu cái.

Đêm trước ngày Thần n, ở Hồng Nguyệt phế tích, sáu thi thể nữ thần trong lục ngự tỏa hồn trận!

Vội lấy thi thể ra, Sở Thiên đối chiếu, Sở Thiên nhắm mắt, “người cũng đã đến thời đại này rồi, Nữ thần Vận Mệnh, Mã Ny!”

597. Chương 574: Nữ Thần Vận Mệnh (thượng)

Tại sao nữ thần Vận Mệnh lại trở thành linh hồn? Cần biết rằng vong linh không giống như thực thể linh hồn của thần tộc, nó là một trong những chủng tộc hạ đẳng nhất trong Tam giới, phần lớn là những nhân loại và những người yếu kém trong những chủng tộc có hiểu biết sau khi chết đi, linh hồn vào địa ngục mà hình thành nên, có thể nói nó chỉ dùng để dọa người, khi gặp phải cao thủ thì nó không có tác dụng gì.

Nhưng vong linh này của Mã Ny lại không giống vậy, đây là điểm nghi vấn thứ nhất.

Thứ hai, nữ thần Vận Mệnh tại sao lại biết được thân xác mình đang ở trong tay Sở Thiên? Chuyện của sáu nữ thần, chỉ có một số ít người biết, ngay cả Nguyệt Thần cũng không biết thân xác của mình ở đâu nữa!

Với hai nghi vấn này, Sở Thiên lại mở thông tin thạch ra, đáng tiếc nó không dùng được.

Có thể đánh lén Sở Thiên lúc nửa đêm không một tiếng động, tuyệt đối không phải là một kẻ yếu, nhất định phải tăng cường phòng thủ ở Bồ Lô Trạch, Sở Thiên nhân màn đêm bay ra khỏi phòng ngủ, định đến quang minh thánh điện thông báo cho Sát Lâm Na, nhưng bay đến nửa đường hần thay đổi ý định, dùng thuật ẩn thân và thời gian thuận lưu lén lút đi tới lang đảo – nhà của Cát Nặc Bỉ Lợi và Mạt Khắc.

Hai con sói đỏ đáng điệu chán chường đang ngồi xõm trên bãi biển, vừa ngắm trăng, vừa uống rượu

“Ta bảo này Cát Nặc Bỉ Lợi, người đừng ngắm trăng nữa, chị dâu là nữ thần Vận Mệnh, chứ đâu phải Nguyệt Thần, người nhìn ánh trăng thì tỷ ấy cũng không về được đâu.”

Cát Nặc Bỉ Lợi than thở, “Hừ, Mã Ny và nguyệt thần miện hạ là bạn thân, năm đó Ny Khả miện hạ đã tặng một tòa thiên điện trong Nguyệt Thần điện cho nàng, điều này người không biết phải không? Nếu biết, ta ngắm trăng cũng không có gì sai!” Hần hung hăng cầm lấy bình rượu trước mặt, nổi nóng, “Ta cược rằng, bộ dạng quái dị này của ta, Mã Ny có quay về cũng không nhận ra!”

Cát Nặc Bỉ Lợi lại cúi đầu, “không cần biết nàng có nhận ra tay hay không, chỉ cần nàng có thể quay về, không phải ở trong đường hầm thời không chịu khổ nữa là được rồi...” Nói xong, mắt của hai con sói đỏ đã hơi ướt.

Sở Thiên nín thở, nghe trộm

Có lẽ Mạt Khắc không thành thật lắm, nhưng Cát Nặc Bỉ Lợi là một người thẳng tính, lời hần nói có thể tin được, từ đó có thể thấy, Mã Ny chỉ biết thân xác của mình đang ở trong tay Sở Thiên, nhưng không biết việc của Cát Nặc Bỉ Lợi.

Cũng có thể khi Mã Ny du hành trong đường hầm thời không, đã không dám tới gặp phu quân mình! Sở Thiên trầm nghĩ

Dù thế nào, nữ thần Vận Mệnh đã xuất hiện ở một nơi quái dị, thái độ lại không hòa bình gì, hơn nữa lại vận dụng một năng lực quá mức, vì vậy Sở Thiên nhất định phải giữ cho mình một con đường thoát.

Bay đến sau lưng hai con sói, Sở Thiên cười nói: “rượu cũng không tồi đó chứ!”

Hai người kinh ngạc, quay lại nhìn Sở Thiên, đồng thời thở phào, Mạt Khắc nói: “Ông chủ thân mến, gần đây việc học tập của tiểu thiếu gia rất tốt, đã có thể nắm vững các ứng dụng của một loại thần lực rồi, vì cơ thể vẫn là vị thành niên, vì vậy ta không dám cho tiểu thiếu gia học các vũ kỹ của Khảm Phổ, ngoài ra, lực lượng linh hồn của Phan Đa Lạp cũng làm ta kinh ngạc, nó quả là linh hồn kỳ tài.”

Cát Nặc Bỉ Lợi tiếp lời nói: “nhưng chúng ta phải kháng nghị, sở thích của tiểu thư Phan Đa Lạp rất kỳ quái, nó muốn khi dạy học chúng ta phải biến lông mình thành màu trắng, lại còn phải đứng lên để dạy học! chúng ta đã làm theo như vậy, nhưng cô ta vẫn nói chúng ta không có khí chất của Mặc Phi Đặc miện hạ, muốn nướng chúng ta lên để ăn...”

Hai người này vừa gặp mặt là đã báo cáo tình hình công tác, quả nhiên là nhân viên tốt, Sở Thiên cười, “hai đứa bé đó khiến các người phải vất vả rồi, nhưng hôm nay đừng nhắc đến bọn chúng, hai vị, có muốn trở về hình dáng trước đây không?”

Mắt Cát Nặc Bĩ Lợi sáng lên, vui mừng nói: “Hỏi thừa, có là heo thú mới không muốn!” Còn Mạt Khắc lại đứng lên, nhìn Sở Thiên cảnh giác, “Long Thần miện hạ thân mến, sao người lại ban phát lòng từ bi cho chúng ta? Là cảm thấy hai người chúng ta không còn giá trị lợi dụng nữa, hay là vì Bồ Lô Trạch lại xảy ra biến cố gì rồi?!”

Đầu óc của Mạt Khắc này cũng thật linh lợi, Sở Thiên rút ra hai cơ thể Huyết luyện thú, cười nói: “Đây là do Bì Bồng miện hạ liên thủ với Phượng Hoàng gia tộc bắt được, cũng phí không ít tâm huyết đâu, một người có tiềm lực của chủ thần, một người có tiềm lực thường vị thần, hai vị thương lượng với nhau đi!”

Mạt Khắc liếc nhìn người huynh đệ của mình, cầu nhàu, hần đợi ngày này đã lâu rồi, “Ta luyện linh hồn, tác dụng của cơ thể cũng không lớn lắm, chủ thần đưa cho Cát Nặc Bĩ Lợi!”

Nói xong, mắt hần sáng lên, liếc nhìn Sở Thiên, “nhất định có chuyện gì đó! Cấp chủ thần Huyết Luyện thú ngàn năm khó gặp, theo ta được biết trong tay Bì Bồng cũng chỉ có vài người mà thôi, miện hạ có thể đưa cho chúng ta, nguyên nhân chắc không đơn giản?”

“Đúng là có nguyên nhân, vài ngày nữa chắc chắn có việc phải phiền tới các người! Đến lúc đó hãy nói!” Sở Thiên nhẹ nhàng bay đi, “Mạt Khắc, người là một linh hồn mạnh, việc đoạt thân thể chắc không cần ta giúp nữa.”

Cát Nặc Bĩ Lợi khua khua móng vuốt, “Ấy, chờ chút, Mạt Khắc biết đổi cơ thể, nhưng không biết cải tạo cơ thể.”

“được rồi, hần không thể giúp chúng ta cải tạo được, ít nhất bây giờ không được!” Mạt Khắc tham lam đi vòng quanh cơ thể mới, miệng không ngừng tấm tắc, “Dựa vào thủ đoạn của hần, chắc chắn phải làm từng bước, sau khi sử dụng hết giá trị lợi dụng của chúng ta, mới cải tạo cơ thể.”

Cát Nặc Bĩ Lợi do dự nói: “Ta thấy Long Thần không giống loại người đó đâu.”

.....

Trở về quang minh thánh điện, Sở Thiên triệu tập những người trong nhà, giao phó việc nữ thần sinh mệnh một lúc, sau đó giao con trai, con gái, tiểu Mặc Phỉ Đặc cho Mỹ Nhân Ngư trông coi.

“Biểu tỳ, Bồ Lô Trạch của ta giao cho người trông coi!” Sau cùng Sở Thiên đẩy Tiểu Bạch đến trước mặt Mỹ Nhân Ngư, “Tiểu Bạch còn đang áp chế Cáp Định Tư, nếu cần thiết, xin miện hạ dùng thất trọng thần lực giúp cô ấy một tay.”

“được, ta biết rồi!” Tiểu Bạch đẩy Sở Thiên, ngồi xuống bên cạnh Mỹ Nhân Ngư, vỗ vỗ vai Mỹ Nhân Ngư, “Muội muội, sự an toàn của tỷ tỷ ta đây giao cho người!”

Mỹ Nhân Ngư dở khóc dở cười, tuổi và danh phận của Tiểu Bạch hơn cô ta không ít, gọi nàng là muội muội cũng là đã nể mặt nàng rồi.

Tiểu Bạch lại nói: “Lần này chàng mang ai cùng đi uống rượu mừng?”

“Đội ngũ đi chúng mừng do Kim Cương dẫn đầu, ngoài ra còn thêm A Mạt Kỳ, còn có ba ngàn thần quân Bội Kỳ, như vậy là đủ rồi. Đợi chút!” Sở Thiên nheo mắt, trầm ngâm chốc lát, “Đem La Tân theo nữa!”

“Hừ, Phất Lạp Định Nặc chàng quả là hư đồn lắm!” Tiểu Bạch cười nói: “Có phải muốn ép đại địa phụ thần quay về Tiếp Nguyệt Tháp không?”

Sở Thiên dí dí vào mũi Tiểu Bạch, cười nói: “Nàng quả thông minh!”

“Xin người, ông chủ, cho ta đi cùng với!” Đột nhiên, một đóa hoa nhỏ trước cửa sổ khấn thiết van xin, nhìn đôi mắt Hùng Miêu tròn trên đóa hoa, cũng đã biết đó là Khách Thu Sa.

“Ông chủ, ta nhớ đại bá rồi, ta muốn đi thăm đại bá!”

“ngươi?” Sở Thiên sững sốt, từ lúc nào Khách Thu Sa lại biến thành một đứa trẻ ngoan như vậy? Lúc này Phan Đa Lạp ở trong lòng Mỹ Nhân Ngư giơ cánh tay nhỏ bé lên, lời Tây Mễ Cách từ trong tóc Mỹ Nhân Ngư ra, “Cha không được đồng ý, miêu miêu đang muốn trốn Tây Mễ Cách!”

Tiểu tử kia cũng nói: “Đúng vậy, Khách Thu Sa không thích ăn Tây Mễ Cách, không muốn chơi với Tây Mễ Cách!”

Đóa hoa nhỏ nhanh chóng biến thành một con gấu trúc, mặt đỏ bừng nhào vào lòng Sở Thiên “Ông chủ, xin người mang ta theo, ta không bao giờ muốn gặp mặt cô ta nữa, nếu không.....” Tiểu Hùng Miêu vẽ mặt cầu xin, kêu rên nói: “người ta còn chưa thành niên, làm sao có thể bị ‘ăn’ được?”

Mọi người phá lên cười, Sở Thiên lên đường.

Đội hình phi thuyền của Bồ Lô Trạch vẫn hào hoa như vậy, Kim Cương đứng trên mũi thuyền chỉ huy, còn Sở Thiên và A Mạt Kỳ ngồi trong khoang thuyền.

Trên suốt cả quãng đường không có chuyện gì xảy ra, Sở Thiên thuận lợi đến Tiếp Nguyệt Thập lúc này cả khu rừng đang giăng hoa kết đèn, rất có không khí của sự vui mừng. Lan nguyệt thú Lai Nhân Cấp Đặc đang bận rộn tiếp đãi khách, Thác Mã Tư vừa thấy Sở Thiên, trên mặt thì rất vui mừng, nhưng nụ cười có chút kỳ lạ, xem ra hẳn đã biết chuyện của Khách Thu Sa từ miệng Đặng Khăng, nên đã hồ đồ đem gả con gái cho một tên ngốc, trong lòng Thác Mã Tư dù sao cũng có hận Sở Thiên, nhưng nghĩ Sa Khắc có danh phận Phụng Hoàng tộc, hẳn lại hơi vui mừng.

Sở Thiên vẽ mặt bình tĩnh cùng nói chuyện với Thác Mã Tư, luôn miệng ‘thông gia’ rất ngọt ngào.

Thác Mã Tư đưa Sở Thiên vào Nguyệt thần điện, lúc này trời đã tối, Sở Thiên giao Khách Thu Sa đến chỗ Đặng Khăng, còn mình thì trở về phòng ngủ

Hất xì!

Sở Thiên mở cửa phòng, “Nữ thần tại thượng!” Hắn không thể không kinh ngạc, trên chiếc bàn giữa phòng, đang để một đầu người!”

Máu chảy đầm đìa, diện mạo dữ tợn, hai mắt đã bị móc đi.

Trên trán còn có một dòng huyết tự: Trả đầu ngươi cho ta!

Sở Thiên nheo mắt, đầu người hẳn đã thấy nhiều rồi, thậm chí khi đánh nhau chính hắn cũng chặt không ít đầu người, đương nhiên sẽ không bị cảnh tượng trước mắt làm cho khiếp đảm, nhưng nữ thần Vận Mệnh quả thật lợi hại, lại gửi cả lời uy hiếp đến cả Nguyệt thần điện

Sở Thiên trầm nghĩ, Đặng Khăng, Trương Bá Luân, Lạp Tắc Nhĩ, ba người của Sáng Thế thần tộc đều đang ở đây, như vậy nói lên điều gì? Hoặc là Mã Nỵ quá lợi hại, hoặc là cô ta đã cấu kết với bọn Trương Bá Luân.

“Hôn lễ này quả thật có ý nghĩa!” Sở Thiên dùng sự liên hệ giữa các bạn sinh thần thú để triệu A Mạt Kỳ đến, cho hắn xem cái đầu người trước, sau đó thấp giọng dẫn dò: “ngươi lợi dụng đêm tối quay về Bồ Lô Trạch, bí mật điều Khảm Phổ, Chu thần hoàng lãng vệ, còn có Bác Đức miện hạ tới Vô tận chi hải, đồng thời mượn thí thần thất hải thú từ chỗ hải vương! Trước tiên cứ để bọn họ trốn ở chỗ Hải vương!”

A Mạt Kỳ đi, Sở Thiên bỏ cái đầu người vào trong nhẫn, sau đó nằm lên giường

Bộp!

Phiến đá từ dưới đất đột nhiên nứt ra, một dây mây chui ra, theo sau còn có một loại cây giống như cây đậu biển – một loại đậu đặc sản ở Huyền thú. Nhưng cây đậu này rất lớn, cao bằng một thân người.

Sở Thiên ngồi dậy, cười nói: “Khách Thu Sa, ngươi lại làm loạn gì nữa vậy? Cần thận ta bảo Tây Mễ Cách ăn ngươi!”

“Phất Lạp Định Nặc miện hạ, đừng trách Khách Thu Sa, ta sai hắn làm vậy đó!” Quả đậu hé mở, Đại Địa Phụ Thần đi ra.

Sở Thiên chợt cảm thấy lạ thường, nhưng nét mặt của Đặng Khăng u buồn, không giống như đến để làm phiền.

Chỉ nghe Đặng Khăng chậm rãi nói rằng: “Ta đến cầu xin một việc!”

598. Chương 575: Nữ Thần Vận Mệnh (hạ)

Đặng Khăng thấy vết máu này, nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi, dường như trong lòng đã biết rõ, Sở Thiên thấy biểu hiện của hắn, trong lòng đã biết được bảy, tám phần, nữ thần Vận Mệnh Mã Ny, chắc chắn có quan hệ gì đó với Sáng Thế thần tộc.

“hai vị cứ nói chuyện, ta đi canh chừng!” Khách Thu Sa vội vàng chạy ra cửa, biến thành một cây nhỏ đứng ở đó.

Trong phòng Đặng Khăng định nói gì đó nhưng lại thôi

Sở Thiên cười nói: “Đại ca có việc gì xin cứ dặn dò, đâu cần phải áp úng như vậy?”

Đặng Khăng nói: “Hôm trước A Mạt Kỳ có đến chỗ ta, nói cho ta biết việc Khố Khoa Kỳ trở về, Vạn Thú Tỏa bị hủy, ta đã nói với Lạp Tắc Nhĩ, một khi vạn thú dừng sĩ đến hỏi thăm tin tức của Bồ Lai n Đặc, thì nói hắn đã thất tung rồi.”

Đặng Khăng nói, Sở Thiên cũng nói, “Như vậy là tốt rồi, tuyệt đối vạn thú dừng sĩ không thể hợp nhất cùng Bồ Lai n Đặc, nếu không sẽ không có người địch nổi.”

“Đúng vậy, vì Tam giới, xin Long Thần miện hạ giấu Sa Khắc thật kỹ.” Đặng Khăng do dự trong chốc lát, lại hỏi: “nữ thần Sinh Mệnh Ái Lệ Ti miện hạ cũng trở về rồi, cô ta có khỏe không?”

“Vợ ta vẫn rất khỏe, ha ha!” Nói xong, Sở Thiên trừng mắt nhìn Đặng Khăng.

Đặng Khăng cười xấu hổ, cuối cùng cũng nói ra mục đích của mình, “Mấy ngày trước khi trên đường tìm Sáng thần chi tâm, nữ thần Vận Mệnh Mã Ny có đến thời đại của chúng ta, ta nghĩ chắc người đã gặp rồi?”

Sở Thiên cười lớn, lấy một cái đầu người từ trong nhẫn ra, đặt trước mặt Đặng Khăng, “không chỉ gặp, tính cả cái đầu người này nữa là hai lần rồi!”

“Hừ, cô ta cũng không thể táo bạo như vậy!” Đặng Khăng thở ra, tiếp tục nói: “Hôm đó nữ thần Vận Mệnh tìm đến Tiếp Nguyệt Tháp, chỉ đích danh ta phải tìm ra thân xác cho cô ta....”

“Cái gì? Cô ta cũng tìm người để đòi thân xác?”

Sở Thiên trầm nghĩ, nữ thần Vận Mệnh này không chỉ đến tìm Long Thần Phất Lạp Dịch Nặc hắn, hơn nữa còn tìm đến cả Đại Địa Phụ Thần, nếu nói vậy, cơ bản nữ thần Vận Mệnh không xác định được thân xác của mình đang ở đâu, chỉ là đi khắp nơi tìm đòi thân xác của mình! Cô ta tìm đến Sở Thiên, chẳng quá cũng chỉ là một sự trùng hợp! Đúng lúc Sở Thiên đang có thân xác của cô ta.

“không chỉ có ta và người, Mã Ny hầu như đã đến tất cả thần tộc!” Đặng Khăng khó khăn thốt lên mấy lời, “Mã Ny...đã bị điên rồi!”

Sở Thiên đột nhiên nhớ tới một việc ở nhà, có một người mẹ mất con trai, sau đó tinh thần bất ổn, điên cuồng tìm người đòi con, hắn thở hắt, “nữ thần Vận Mệnh, cũng là một người đáng thương!”

Đặng Khăng lại lắc đầu, “Cô ta là một người đáng thương, nhưng cũng là một người đáng hận!”

Sở Thiên sững sốt, một người đôn hậu như Đặng Khăng, trong lời nói sao lại có sự oán hận này?

Chỉ thủ cấp trước mặt, Đặng Khăng thở dài: “người xem đi, hắn là ai”

Mắt của đầu người đã bị móc đi, máu thịt lẫn lộn, trên trán còn bị khắc chữ, hình dáng này rất khó nhận ra, vì vậy lúc này Sở Thiên không để ý, chỉ thuận tay thu lại

Lần này nhìn kỹ, trên thủ cấp bóc ra từng mảng lớn, trên đầu chỉ còn lại vài sợi tóc, da hai bên má cũng coi như còn nguyên vẹn lại rất mềm, đôi môi hơi sưng, đây chắc chắn là con gái, hơn nữa còn là một mỹ nhân.

“An Cát Lệ Na!” Sở Thiên kinh ngạc kêu lên, nhưng hần lập tức nói thêm: “không, là một phân thân của cô ta, bản thể của An Cát Lệ Na rất đoan trang, không thể để tóc rối bù như vậy.”

“không sai, là phân thân của An Cát Lệ Na!” Đặng Khăng hơi gật đầu

Sở Thiên đã biết đây là phân thân nào, ngoài một phân thân đang dựa vào Bì Bồng ở Huyết Luyện Ngục, những phân thân khác đều đang ở trong tay Sở Thiên, không cần nói, nữ thần Vận Mệnh đã đến Huyết Luyện Ngục giết phân thân này.

Đến lúc này, tám phân thân của An Cát Lệ Na, chỉ còn lại bốn cái còn sống, cả bốn cái này đều đang ở trong cũi giam giữ của Sở Thiên.

Đặng Khăng nói tiếp: “Sau khi xuất hiện ở thời đại này, người đầu tiên Mã Ny tìm đến là ta, nhưng nguyệt thần Ny Khả ở trong Tiếp Nguyệt Tháp, trước đây bọn họ chơi khá thân, Mã Ny vẫn còn nhớ Ny Khả, vì vậy chưa gây cho ta phiền phức gì đã di rời, sau đó người tiếp theo cô ta tìm đến có lẽ là ngươi, ở chỗ ngươi không có kết quả gì, liền tìm đến những nơi khác... trên chặng đường này, chỉ cần là những thần tộc không có khả năng giao ra thân xác của cô ta, đều bị giết hết.”

“Bây giờ Mã Ny..”

“Bây giờ đang ở bên trong Tiếp Nguyệt Tháp, ta bảo Ny Khả giữ cô ta!”

Sở Thiên vô cùng kinh ngạc nói: “ngươi muốn mời ta đến chữa bệnh điên cho Mã Ny?”

“Đây chỉ là một việc, ngoài ra...” Đặng Khăng nói: “Ta mong ngươi ngăn cản hôn lễ của Trương Bá Luân và An Cát Lệ Na.”

“ồ, vì sao vậy?” Sở Thiên kinh ngạc hỏi

“Mã Ny vì tìm kiếm thân thể đã điên cuồng giết người, vậy cũng thôi đi, nhưng không biết vì sao cô ta lại liên kết với Trương Bá Luân, hơn nữa sau khi bọn họ thấy An Cát Lệ Na, điều này không phải chỉ đơn giản là chuyện kết hôn!” Đặng Khăng kiên quyết nói: “một khi Trương Bá Luân có được tất cả những phân thân của An Cát Lệ Na, sẽ dựa vào Ma Căn gia tộc để phục hồi linh vực, sợ rằng ta sẽ không thể khống chế được hắn và Lạp Tắc Nhĩ nữa! vì vậy ta xin ngươi tách Trương Bá Luân và An Cát Lệ Na ra!”

“ha ha, ha ha!” Sở Thiên đột nhiên cười rộ lên

Đại Địa Phụ Thần cũng không tốt đẹp gì, sợ thực lực của những người dưới trướng mạnh lên, chính mình sẽ không đối phó được, mới ngăn cản hôn sự! Chà chà, thì ra Đặng Khăng cũng để lộ ra mặt này

Đặng Khăng lắc đầu cười khổ, “Ta biết ngươi đang suy nghĩ gì, chà, ta cũng nghĩ hết rồi, Phát Lạp Dịch Nặc miện hạ, ngươi chỉ cần nói cho ta biết, có thể giúp ta được không?”

Sở Thiên nheo mắt, ngắm đầu người trên bàn, rất lâu sau, mới cười nói: “Cho ta một lý do khiến ta động lòng đi”

Sở Thiên không vội, nữ thần Vận Mệnh tuy rằng xuất quỷ nhập thần, nhưng lại là một người tinh thần bất ổn, hai pháp bảo để chữa bệnh cho cô ta – thân xác và Cát Nặc Bỉ Lợi lại đều đang ở trong tay Sở Thiên, hơn nữa chỉ cần Sở Thiên không giao phân thân của An Cát Lệ Na ra, Trương Bá Luân cũng không thể mạnh lên được! Có thể nói, Sở Thiên không có gì sợ hãi

Đặng Khăng bất đắc dĩ nhìn y, “ngươi cần gì? Thần Giới Cự Kiếm hay Trật Tự Thư? Ngoài chúng ra ta không còn gì nữa”

“Ta cần hai thứ đó làm gì? Thần Giới Cự Kiếm ở trong tay ta cũng là sắt vụn, Trật Tự Thư? Ha! La Tân còn làm đầu bếp ở trong nhà ta, ta còn cần Trật Tự Thư làm gì?” Sở Thiên ngẫm nghĩ, cười nói: “Lực lượng chi thần là phù hợp nhất, đúng không? Kim Cương nhà ta được kế thừa Thần Cách sức mạnh, ta cũng đã giúp hắn cải tạo cơ thể thành Thái Thần, nhưng...”

Đặng Khăng khoát tay ngắt lời Sở Thiên, “Chờ chút nữa ta gọi Kim Cương đi cùng ta, trước hôn lễ, ta sẽ đưa cho ngươi một Thái Thần mạnh nhất!”

“Ca ngợi Đại Địa Phụ Thần!” Sở Thiên cười.

Đặng Khăng cũng cười, là một nụ cười như trút được gánh nặng, hần đứng lên định cáo từ, nhưng Sở Thiên lại ngăn lại, “Ta đã tận mắt thấy Mã Ny, cô ta đã trở thành một vong linh, người có biết đã xảy ra chuyện gì không? Cứ cho rằng bị điên, cũng không thể đột nhiên biến thành vong linh được, dù sao mã ny cũng là thần tộc!”

Đặng Khăng trầm ngâm trong chốc lát, nói: “Có lẽ Trương Bá Luân biết, nhưng ta không còn cách gì để lấy được tin tức từ hần nữa, từ năm Phong phụ và Hồn mẫu chết, Sáng Thế Cửu Thần chúng ta đã bị rạn nứt.”

Nhắc tới hồn mẫu, Sở Thiên đột nhiên nghĩ tới, vội la lên: “linh hồn tổ hồn còn ở trên người Trương Bá Luân không?”

“linh hồn của Trương Bá Luân cũng không tinh thuần, ta nghĩ là đã không còn nữa rồi, hoặc cơ bản là hần không có được, hoặc là...” Đặng Khăng cười khổ, lẩm bẩm: “Hoặc là hần cũng giống hải thần hôm đó, chỉ ăn thần cách của lục muội, không có được tổ hồn!”

.....

Đặng Khăng đi rồi, vẫn là Khách Thu Sa biến thành thực vật để dẫn đi, đồng thời dặn dò Kim Cương sau khi trời sáng cứ đường đường chính chính đến tìm hần

Lặng lặn nhìn Đặng Khăng rời đi, Sở Thiên vẫn còn đang ngẫm nghĩ mấy câu nói sau cùng của Đại Địa Phụ Thần, Đặng Khăng nghi ngờ Trương Bá Luân ăn hồn mẫu? Hơn nữa cách mà Đặng Khăng tới đây, rõ ràng là đang tránh tai mắt của người khác.... Xem ra giữa Sáng thế thần tộc, đã từng xảy ra rất nhiều chuyện, hơn nữa những chuyện như của Tiểu Bạch và Tư Đặc n thì đám thần tộc hậu bối không biết được.

Cách hôn lễ chỉ còn vài ngày, thời gian này Đặng Khăng phái bốn vị Thái Thần đến bên cạnh Sở Thiên, trên danh nghĩa là dạy Kim Cương mật pháp lĩnh vực, nhưng thực ra là làm người liên lạc

Ngay từ đầu, Sở Thiên không để ý đến nhiệm vụ này, không phải có liên quan đến việc ngăn cản hôn lễ của An Cát Lệ Na và Trương Bá Luân sao? Dựa vào đầu óc của An Cát Lệ Na, cô ta đương nhiên biết phân biệt rõ lợi và hại

Nhưng sau mấy lần gặp tiếp với các Thái Thần, Sở Thiên mới biết chuyện không dễ dàng gì, mấu chốt của vấn đề chính là một phụ thần của tam giới, nữ thần Vận Mệnh Mã Ny!

Không biết Mã Ny đã làm gì trên cơ thể của An Cát Lệ Na, lại làm cho cô ta mê mẩn Trương Bá Luân, cam tâm tình nguyện gả cho hần, hơn nữa việc Đặng Khăng cầu xin, là muốn xem thử thuật thượng cổ tế tự của Sở Thiên liệu có thể giải trừ được bí pháp của Mã Ny không!

Chuyện đã thú vị rồi, Sở Thiên thấy Kim Cương đang tiến bộ từng ngày, cũng đang mong chờ cơ hội

Cuối cùng trước hôn lễ một ngày, Đại Địa Phụ Thần vô cùng lo lắng, đã tạo cho Sở Thiên một cơ hội thuận lợi, chính là trong phòng tân hôn ở Nguyệt thần điện, đêm nay, An Cát Lệ Na sẽ ở đó để chuẩn bị những việc cuối cùng cho hôn lễ.

Tất cả mọi người đều rời đi, chỉ có A Mạt Kỳ và Sở Thiên đến bên ngoài cửa phòng.

Cộc! Cộc!

Sở Thiên gõ cửa, chỉ nghe bên trong một giọng nói dịu dàng, “Ái chà, ai vậy? Mau vào đi!”

Thanh âm nhẹ nhàng, nếu Sở Thiên không sớm biết bên trong là ai, có lẽ sẽ không tưởng tượng nổi đó là một người lạnh lùng như tảng băng – An Cát Lệ Na.

“Ồ, sao Long Thần miện hạ lại có hứng thú đến gặp ta vậy?” An Cát Lệ Na vừa thấy Sở Thiên đi vào, không khỏi cau mày, dáng vẻ khó chịu

Sở Thiên và A Mạt Kỳ liếc nhau, bây giờ khí chất của An Cát Lệ Na đã rất giống với những phân thân kia, nhưng trong ánh mắt vẫn còn tia lạnh lùng, làm cho người ta nhớ đến cô ta của trước đây.

“Ta đến chúc mừng ngươi!” Sở Thiên ra hiệu cho A Mạt Kỳ tặng quà, là một chiếc hộp nhỏ.

A Mạt Kỳ đưa chiếc hộp đến trước mặt An Cát Lệ Na, đầu tiên là cười, sau đó ra tay, làm hôn mê cô ta. Đêm nay Đặng Khăng đã mở cấm cố thần lực trong khu rừng này, ngoài những người có Phán Quyết bí pháp như Khách Thu Sa, những người khác đều là những người bình thường, An Cát Lệ Na tự nhiên dễ dàng bị Sáng thần chúc phúc của A Mạt Kỳ làm hôn mê.

Sở Thiên đưa dao phẫu thuật ra, “miệng hạ, xin thứ lỗi, trước Trương Bá Luân, ta phải kiểm tra cơ thể người trước!”

599. Chương 576: Kinh Biến Ở Hôn Lễ

Do thần lực bị cầm cố, không có cách gì để nhanh chóng chữa khỏi bệnh, Sở Thiên đành dùng biện pháp dùng kim tiêm, hắc cạo một mảng tóc nhỏ trên đầu An Cát Lệ Na, đồng thời dùng kim tiêm nhỏ và các công cụ giải phẫu để tìm hiểu bên trong.

Trong đầu An Cát Lệ Na hoàn toàn không bị tổn hại gì!

Sở Thiên không cam lòng, lại kiểm tra thêm một lần nữa, vẫn không phát hiện được điều gì bất thường, điều này không khỏi làm hấn thắc mắc.

A Mạt Kỳ rất ít thấy bộ dạng này của Sở Thiên, hỏi: “Ông chủ, không có manh mối gì sao?”

Sở Thiên gật đầu nói: “Dù xem xét thế nào, hiện tại trạng thái của An Cát Lệ Na vẫn rất bình thường, quái lạ, nữ thần Vận Mệnh rốt cuộc đã làm gì vậy?”

Nữ thần Vận Mệnh này quả thật cổ quái, nhiều năm trước cô ta là một thượng vị thần, ngay cả Thần Không Gian cũng có thể đánh bại cô ta, nhưng cô ta đi được một vòng quanh đường hầm thời không, lại biến thành vong linh, lại còn có thực lực đánh bại phân thân của An Cát Lệ Na!” Sở Thiên lẩm bẩm, trong lòng đột nhiên nghĩ ra, “Cơ thể không có vấn đề gì, vậy thì linh hồn?”

Nghĩ tới đây, Sở Thiên vội vàng dặn dò: “A Mạt Kỳ, người giữ cô ta, ta rời khỏi đây, đi tìm dò linh hồn của An Cát Lệ Na!”

Lén lút rời khỏi khu rừng, Sở Thiên lại gọi Bác Đức giúp đỡ, để hắn đưa mình tới thế giới linh hồn của An Cát Lệ Na.

A Mạt Kỳ ra tay khá mạnh, lúc đó linh hồn của An Cát Lệ Na đang uể oải quỳ trên mặt đất, không hề nhúc nhích, là một con rắn lớn, trên cơ thể có tám vết thương, trên đó còn có ‘dấu tích’ Tiểu Bạch lưu lại

Bác Đức tiến lên đá vào linh hồn của An Cát Lệ Na, cười nói: “người đoán con rắn này sau này sẽ cảm ơn người, hay là hận người?”

Sở Thiên nhún vai, “không quan tâm! Phu nhân A Mạt Kỳ thân mến, vui lòng nhường một chút, ta còn phải nghiên cứu con rắn này”

“người nghiên cứu, ta sẽ canh chừng!” Bác Đức hăng hái đứng bên cạnh Sở Thiên.

Cách làm thì không cần nói nhiều, Sở Thiên đã làm rất nhiều lần rồi, cuối cùng, Sở Thiên phát hiện một hòn đá nhỏ màu đỏ trên trán An Cát Lệ Na, “Đây là gì vậy?” Sở Thiên không nhận ra, nhưng có thể khẳng định nó không phải là của An Cát Lệ Na, bởi vì bản thể linh hồn của An Cát Lệ Na là một con mãng xà màu trắng tuyết, toàn thân ngoài màu xanh ngọc của đôi mắt thì không còn màu sắc gì khác nữa, hơn nữa nhìn kỹ, thì rõ ràng có người đã gắn hòn đá này lên đầu An Cát Lệ Na.

“một lượng hỏa nguyên tố khá mạnh!” Bác Đức sờ hòn đá, thần sắc đột nhiên thay đổi, “Nếu ta đoán không lầm, đây có lẽ là một mảnh linh hồn của Trương Bá Luân!”

Sở Thiên kinh ngạc, “Cũng có nghĩa là, nữ thần Vận Mệnh đã bỏ một mảnh linh hồn nhỏ của hỏa phụ vào linh hồn của An Cát Lệ Na, vì vậy cô ta mới thích Trương Bá Luân!”

“không, có lẽ không đơn giản như vậy, ta cũng đã từng làm qua việc như vậy, nhưng không có loại hiệu quả này, kiểm tra cẩn thận hơn nữa đi!”

Sở Thiên lại kiểm tra An Cát Lệ Na thêm một lần nữa, lần này hắn không chỉ dừng lại trên bề mặt da, ngay cả các tinh hạch bên trong linh hồn cũng kiểm tra. Cuối cùng, hắn phát hiện thêm bảy mảnh đá như vậy nữa trên người An Cát Lệ Na, vị trí của bảy mảnh đá cũng rất kỳ lạ, dường như không có trật tự gì, nhưng lại có một trật tự ngầm, theo như nghiên cứu của Sở Thiên, vị trí của bảy mảnh đá này là ở chỗ huyết mạch lưu chuyển mạnh nhất trên cơ thể của An Cát Lệ Na, hay nói cách khác, chính là vị trí của các Thần Cách!

Không chỉ như vậy, dưới bảy viên đá, còn có một chòm sáng màu trắng nhạt, rất giống với màu sắc linh hồn của An Cát Lệ Na, nếu Sở Thiên không cẩn thận xem xét, thì sẽ không phát hiện ra.

Đột nhiên, Sở Thiên nheo mắt cười, “Tuy ta không hiểu rõ lắm về bí pháp của Mã Ny rốt cuộc là cái gì, nhưng bảy mảnh linh hồn này của Trương Bá Luân, chính là nguyên nhân tại sao An Cát Lệ Na đồng ý gả cho hắn!” Nói xong, Sở Thiên không khỏi cười lên một tiếng, Phượng Hoàng thần Bác Đức miện hạ thân mến, ta có một biện pháp, hoặc là...”

Bác Đức và Sở Thiên cùng cười, “Long Thần Phát Lạp Dịch Nặc miện hạ thân mến, ngươi không cần nói thêm nữa, ta hoàn toàn đồng ý với ý kiến của ngươi!”

“Điều này.... Cũng không tốt lắm đâu?”

“Có gì không tốt đâu? Ngươi đã quên rồi sao? An Cát Lệ Na còn đang nợ ta một việc không vi phạm đến sự tôn nghiêm của Chủ Thần!”

Mắt Sở Thiên đã cười tít lại, “Vậy thì làm thôi!”

“Làm đi! Nhưng ta phải tìm người khác, đừng để An Cát Lệ Na làm trái với tôn nghiêm Chủ Thần.” Bác Đức nói xong, cũng không khỏi cười lớn.

.....

Hôn lễ của Sáng Thế hỏa diệm chi phụ Trương Bá Luân và Ma Căn gia tộc tộc trưởng An Cát Lệ Na bắt đầu.

Hôn lễ do Đặng Khăng chủ trì, phù rể của Trương Bá Luân là Lạp Tắc Nhĩ, còn An Cát Lệ Na không có phù dâu.

Sở Thiên say sưa uống rượu, Kim Cương và A Mạt Kỳ ngồi phía sau, chỉ thấy Trương Bá Luân bước nhanh tới, người mặc áo tân lang, phong độ vẫn ung dung như trước, “Long Thần miện hạ, những phu nhân khác có đến không?”

Sở Thiên gơ ly rượu, cười nói: “rượu không tồi, tuy không bằng được như cực phẩm Phụ Tư Đặc của Bồ Lô Trạch, nhưng cũng là rượu ngon của đại lục rồi!”

Trương Bá Luân sắc mặt không đổi, cười lạnh nói: “Bây giờ Bồ Lô Trạch và Biển Cầm không ngừng lớn mạnh, Sáng Thế thần tộc của chúng ta không thể đứng vào, ngươi vô cớ giam giữ vợ chưa cưới của ta, nếu việc này mà truyền ra ngoài, ngươi còn mặt mũi nào nữa?”

Lạp Tắc Nhĩ cũng đi tới giúp vui, “không sai. Long Thần giam giữ phu nhân của hỏa phụ, ý đồ gây rối, chà chà, đây quả là tiếng xấu ngàn năm của Long Thần rồi!”

“Hừ” A Mạt Kỳ lạnh lùng, gương mặt liếc Trương Bá Luân, chấp tay nâng Phán Quyết Ứng Dao ở sau lưng.

Kim Cương tiến lên trước một bước, cúi đầu chỉ vào hai vị phụ thần đứng bên cạnh, quát: “Trương Bá Luân, chú ý cách dùng từ của ngươi, nếu không ta sẽ xem như ngươi đang khiêu khích quân đội của Bồ Lô Trạch!”

“ngươi chính là phó thống soái của quân đội nhân loại Bồ Lô Trạch sao?” Trương Bá Luân nhấn mạnh hai từ ‘nhân loại’ và ‘phó’, rồi hài hước nói: “hai hôm nay Đặng Khăng đã truyền thụ cho ngươi không ít, nhưng như vậy ngươi nghĩ ngươi đã có đủ tư cách để nói chuyện với ta rồi sao?”

Sở Thiên cười cười, cố ý dày mặt đi chào hỏi những người khác, Kim Cương có được sự đồng ý ngầm của Sở Thiên, hét lớn một tiếng, “Tiếp một quyền của ta!”

Trương Bá Luân thần sắc biến đổi, bây giờ toàn khu rừng đang bị khống chế thần lực, nếu không có sự khống chế này, dù hắn không có hỏa chi hồn, nhưng dựa vào hỏa phụ và thần cách hồn mẫu thì Kim Cương vẫn không là gì, nhưng có sự khống chế thần lực, cái mà tất cả mọi người còn có chỉ là bản năng và vũ khí!

Thấy Kim Cương cao đến hơn ba mét, cơ thể cường tráng, có thể thắng được tất cả những người mạnh nhất trên địa cầu, lại thấy dáng vẻ công tử của Trương Bá Luân, thì kết quả của trận đấu này đến cả heo thú cũng đã có thể đoán biết được.

Nhưng Trương Bá Luân có thể tránh né được không? Hắn là Sáng Thế hỏa thần, là tân lang của hôm nay! Thể diện, danh dự, tôn nghiêm, tất cả những việc này không cho phép hắn trốn tránh, huống hồ còn có An Cát Lệ Na đứng không xa đó đang nhìn hắn.

Cái gì gọi là hào hoa công tử? Chính là thà mất mạng trong một hố phân, cũng không thể để mất thể diện trước mặt mỹ nhân!

“Tiếp người một chiêu thì sao chứ?” Trương Bá Luân giữ cơ thể Sáng Thế thần tộc, giơ tay lên tiếp chiêu, hùng hổ tiếp quyền của Kim Cương.

Rắc!

Sàn nhà thủy tinh dưới chân Trương Bá Luân nứt ra, hai chân hắn lộn xuống dưới, lún đến mắt cá chân.

Quyền của Kim Cương dừng lại trên trán của Trương Bá Luân, rồi thu nắm đấm lại, rút lui đứng sau lưng Sở Thiên, mắt không chớp, uy phong凛冽.

“Ha ha, hà tất hỏa phụ phải nổi giận? Ta cũng chưa từng nói sẽ không trả quý phu nhân lại cho người!” Sở Thiên đứng lên, tiến lên trước mấy bước, giả vờ đỡ Trương Bá Luân đứng dậy, “nhưng người cũng phải tuân thủ quy tắc, ta sẽ đem mấy vị phu nhân trả lại cho người, nhưng, lễ nghi của hoàng tộc không thể thiếu được, việc gì cũng phải có trật tự, người xem có đúng không?”

Trương Bá Luân vẻ mặt đỏ bừng, khoe miệng co lại, ánh mắt liếc nhìn Sở Thiên căm giận.

Đặng Khăng vội vàng hóa giải, “Long Thần miện hạ, hôn lễ sắp bắt đầu rồi...” nói xong, hắn còn nhìn Sở Thiên bằng ánh mắt thăm dò.

Sở Thiên nháy mắt, ra hiệu cho Đặng Khăng yên tâm, sau đó cười nói: “Hôn lễ cứ bắt đầu đi, hỏa phụ, vừa rồi trật tự mà ta vừa nói có nghĩa là, An Cát Lệ Na miện hạ dù sao cũng là chính thê, sao có thể thành thân cùng với hàng thê thiếp được? Ha ha, người yên tâm, đợi đến lúc An Cát Lệ Na đã xuất giá rồi, ta sẽ thả những hôn thê kia, để họ đoàn tụ cùng phu quân!”

Trương Bá Luân tức giận hừ một tiếng, quay người bỏ đi.

Hôn lễ chính thức bắt đầu, sắc mặt Đặng Khăng rất bình tĩnh, chủ trì khúc nhạc đầu xong, hắn lạnh lùng nói: “Trương Bá Luân, người có bằng lòng lấy An Cát Lệ Na không?”

“Ước nguyện duy nhất của cuộc đời ta, chính là lấy được An Cát Lệ Na miện hạ”

Đặng Khăng gật gù đầu, lại hỏi An Cát Lệ Na, “người có bằng lòng gả cho Trương Bá Luân không?”

An Cát Lệ Na chúng ta thẹn, “Điều này.....phải nói sao đây?” Mọi người kinh ngạc, An Cát Lệ Na cười duyên nói: “Phu quân của ta nhất định phải là cường giả trong Tam giới, là người vô song!”

Trương Bá Luân cảm thấy hơi kỳ lạ, vội cười nói: “Phu nhân, ta vẫn là Sáng thần nghĩa tử, hỏa diễm chi phụ, cũng xứng với danh hiệu cường giả trong Tam giới rồi?”

An Cát Lệ Na cười hì hì đánh giá Trương Bá Luân, “người... có thật sự mạnh mẽ không?”

Đột nhiên, cô ta giơ tay lấy lên một bát cơm trên bàn tiệc, “Thấy đây là gì không?”

Trương Bá Luân mơ hồ gật đầu, “Cơm!”

“Biết là tốt rồi!”

Bộp!

An Cát Lệ Na ném bát cơm lên đầu Trương Bá Luân, “Đừng ở đây làm những chuyện mất mặt nữa, trước tiên hãy cứ tu dưỡng bản thân người đi đã!”

Nói xong, An Cát Lệ Na nhìn thẳng vào Sở Thiên, chân thành nói, “Chủ hôn, ta muốn gả cũng không thể gả cho một phế vật được, phu quân của ta, nhất định phải có một cơ thể khỏe mạnh, một phẩm hạnh kiên định, một tấm lòng vô song! Còn nữa... nam nhi mà, ít nhất cũng phải có chút sự nghiệp, người nghĩ có đúng không? Trương Bá Luân có gì chứ? Ngoài bản thân mình ra hẳn còn có thể sai bảo được ai chứ?”

Trương Bá Luân thất sắc, không nói lên được lời nào, tất cả mọi người đều sững sờ.

Chỉ thấy An Cát Lệ Na nhẹ nhàng bước đến phía sau Sở Thiên, cầm tay Kim Cương, “Đây, đây mới là phu quân lý tưởng của ta!”

600. Chương 577: Người Đứng Sau Nữ Thần Vận Mệnh.

Khuôn mặt vốn hồng hào của Trương Bá Luân bây giờ đã trắng bệch, hấn tức giận đến nghẹn họng.

Trong hôn lễ lại bị tân nương giáng một đòn đau, hơn nữa còn tìm mọi cách hạ nhục, thỏa thích trêu ghẹo, sau đó, tân nương còn tự nguyện sà vào lòng một người đàn ông khác. Không chỉ Trương Bá Luân, mà bất cứ người đàn ông nào cũng không thể chịu đựng nổi, huống hồ còn là một vị hỏa phụ.

Kim Cương cũng không hiểu hết mọi việc, hẳn chỉ biết tối hôm qua Sở Thiên và Bác Đức tìm hẳn để lấy vài mảnh linh hồn, nhưng xưa nay hẳn vốn là người luôn chỉ biết phục tùng mệnh lệnh, chứ không hỏi han gì thêm.

Bác Đức giấu đầu trong lòng A Mạt Kỳ, hai vai không ngừng run rẩy, cô ta đã không nhịn được cười nữa.

Chỉ có Sở Thiên, vẻ mặt hẳn vô cùng kinh ngạc, hẳn đứng lên: “An Cát Lệ Na miện hạ, người nói cái gì? Người là tân nương của ngày hôm nay mà!”

“Long Thần miện hạ thân mến, ta biết ta đang nói gì!” An Cát Lệ Na vẻ mặt lạnh lùng nhìn Sở Thiên, dường như có ý nói ‘người dám ngăn cản hôn sự, ta sẽ giết chết người’

Nói xong, thái độ An Cát Lệ Na liền thay đổi, cô ta càng cao ngạo hơn, nhìn một vòng mọi người chung quanh, sau đó đột nhiên cười rộ lên, ngẩng đầu nhìn Kim Cương, “Thái Thần kim cương, người có bằng lòng lấy ta không?”

“An Cát Lệ Na!” Trương Bá Luân nhìn không được hết lớn một tiếng, nhìn tân nương trong cơn giận dữ, nhưng An Cát Lệ Na lại dùng ánh mắt lạnh lùng đáp trả hẳn, bộ dạng đó, không khác lắm vì vậy với dáng vẻ lạnh lùng của cô ta trước đây là bao.

Sở Thiên nghĩ thầm, lẽ nào phẫu thuật tối hôm qua lại không thành công, An Cát Lệ Na lại phân thành hai con người khác nhau, một con người luôn luôn dịu dàng đối với Kim Cương, nhưng lại có một con người khác luôn lạnh lùng kiêu căng với người khác?

Kim Cương sững sờ không biết phải làm sao, dường như không còn sự quyết đoán như lúc chiến đấu nữa, trong vô thức, hẳn tung quyền, hét lớn: “Bố Lôi Trạch quang minh quân đoàn phó soái kim cương, sẵn sàng thực hiện mệnh lệnh!”

Nhất thời, tất cả mọi người đều nhìn về phía Sở Thiên.

“Nữ thần tại thượng!” Sở Thiên ưu tư nhíu mày, trước tiên là thăm dò ý kiến của Đặng Khảm, sau khi Đặng Khảm biểu thị sao cũng được, hẳn nói: “Trương Bá Luân miện hạ, ngày hôm nay xảy ra chuyện này, ta thấy vô cùng đáng tiếc! Điều này là một điều đáng tiếc đối với danh dự của hỏa phụ thần, nhưng ...” Sở Thiên cao giọng, “chuyện hôn nhân đại sự, chủ trương của ta vẫn luôn là tâm đầu ý hợp, hai bên tự nguyện. An Cát Lệ Na, người có thật muốn gả cho kim cương không?”

An Cát Lệ Na chúng ta thẹn gật đầu.

“Ta hiểu rồi.” Sở Thiên quay qua hỏi Kim Cương, cười nói với Trương Bá Luân: “người thấy rồi chứ, An Cát Lệ Na miện hạ không đồng ý lấy người, với thân phận Sáng thần nghĩa tử, hỏa diệm chi phụ, cũng không

đến nỗi làm một phu quân tồi tệ nhỉ? Nhưng, sự việc này đúng là một việc đáng sỉ nhục đối với người, nhất định phải có một đạo lý! Hay là như vậy đi, Kim Cương, người và Trương Bá Luân miện hạ cùng quyết đấu một trận công bằng ngay tại đây đi!”

“Phất Lạp Dịch Nặc, xem như người lợi hại!” Trương Bá Luân nào dám ở nơi không chế thần lực như vậy để quyết đấu cùng Kim Cương? Vừa rồi hắn đã thử rồi, dựa vào tố chất thân thể của hắn thật sự không được.

Lạp Tắc Nhĩ đột nhiên kéo tay Trương Bá Luân, nói nhỏ vào tai hắn vài câu, Trương Bá Luân cắn môi gật đầu, rồi buông một câu “tạm biệt”, đi ra cùng Lạp Tắc Nhĩ.

“Ha ha, An Cát Lệ Na miện hạ, ta hỏi lại một lần nữa, có thật người đồng ý gả cho Kim Cương không?” Sở Thiên hỏi trong kinh ngạc, nhưng sau lưng hắn, Khách Thu Sa cầm ma pháp ảnh hưởng thạch nằm trong một góc.

“Ta tự nguyện, chỉ là không biết hắn có đồng ý lấy ta hay không?” An Cát Lệ Na liếc đôi mắt nhìn thẳng Kim Cương vẫn đang đứng theo nghi thức quân đội.

“Kim Cương, người có đồng ý lấy An Cát Lệ Na miện hạ làm vợ không?” Sở Thiên nheo mắt cười: “Đây không phải là chiến trường, cũng không có quân lệnh, tự người chọn đi.”

“Mặc tướng, à không, ta, ta không biết!” Kim Cương ngẩn người.

Sở Thiên nghiêm mặt, “Vậy được, bây giờ là quân lệnh, ta lệnh người đưa ra sự lựa chọn!”

Kim Cương lại thực hiện quân lễ, vừa định cất tiếng, thì thấy Khách Thu Sa ở sau lưng Sở Thiên đang nháy mắt với hắn, bấm môi chỉ vào Sở Thiên, sau đó gật gật đầu, thế là Kim Cương trầm nghĩ, dường như Khách Thu Sa đang ám chỉ mệnh lệnh của ông chủ? Trên chiến trường địch tình phức tạp, không tiện cho việc truyền lệnh, Anh Cách Lạp Mỗ cũng từng làm như vậy!

Nghĩ tới đây, hắn hét lớn: “Ta đồng ý!”

“Ái chà, ha ha, quả là chuyện hỷ, A Mạt Kỳ, Bác Đức, các người nói xem có phải không?” Sở Thiên vui mừng nói.

A Mạt Kỳ gật đầu nhe, còn Bác Đức lại đứng hẳn lên, cười lớn nói: “Vậy còn đợi gì nữa? tiệc rượu, tân khách, chủ hôn.... Đều có cả rồi, mau mau tiến hành việc hỷ thôi! A Mạt Kỳ, ta và người làm phù dâu phù rể!”

Lôi lôi kéo kéo, Kim Cương và An Cát Lệ Na đã bị đẩy tới trước mặt Đại Địa Phụ Thần, Đặng Khẳng nhìn Sở Thiên, cười khở, Phất Lạp Dịch Nặc quả nhiên là chủ nhân quá uy nghiêm.

Đặng Khẳng lập lại trình tự ban nãy, lần này An Cát Lệ Na giành trả lời trước cô ta đồng ý, còn Kim Cương lại không chớp mắt, mặt mày căng thẳng nói lớn: “An Cát Lệ Na miện hạ, kim cương phụng mệnh thành thân cùng người!”

Dưới sự giục giã của Sở Thiên, hôn lễ nhanh chóng kết thúc, ít nhất trên danh nghĩa, An Cát Lệ Na đã là người của Kim Cương rồi.

Chờ cho đại địa phụ thần tuyên bố kết thúc buổi lễ, Sở Thiên thở phào nhẹ nhõm, kéo Kim Cương lại, “Đặng Khẳng đại ca, hôn lễ cử hành ở đây, còn động phòng thì chờ về đến Bồ Lôi Trạch rồi hẵng tính, ha ha, không làm phiền mọi người nữa, ta cáo từ trước đây!”

Sở dĩ Sở Thiên vui vẻ rời đi như vậy, là vì nữ thần Vận Mệnh đang ở trong Tiếp Nguyệt Tháp cách đây không xa, cô ta có thể làm thay đổi tâm trí An Cát Lệ Na, thì cũng có thể làm cho cô ta trở lại như cũ, hơn nữa, vừa rồi Trương Bá Luân và Lạp Tắc Nhĩ rời đi trong oan ức như vậy. Mặt khác, Sở Thiên không muốn giải quyết sự việc đến triệt để, trên danh phận cứ xác định như vậy đã, còn động phòng thì chờ cho mọi việc qua đi rồi tính tiếp, bản thể và những phân thân của An Cát Lệ Na dù sao cũng có sự khác biệt.

Bận rộn suốt một ngày, khi Sở Thiên cáo từ trời đã tối đen, khi hắn đến gần bia rừng, thì hồng nguyệt đã lên tròn rồi.

Ba nghìn thần quân Bội Kỳ, còn có Chu thần hoàng lăng vệ của Khảm Phổ đều đang đợi ở Vô tận chi hải

Nhiều người như vậy, A Mạt Kỳ không thể đem đi cùng một lúc, Sở Thiên do đề phòng xảy ra sự cố, đã đóng băng An Cát Lệ Na nhốt vào trong nhẫn, hẩn dẫn dò: “A Mạt Kỳ, Bác Đức, Kim Cương đi trước cùng ta, Khảm Phổ và những người còn lại sẽ cố thủ ở đây, nếu có người tìm đến, thì lập tức bỏ chạy, à, La Tân cũng theo ta.”

Trong lúc Sở Thiên nói, A Mạt Kỳ đã mở đường hầm không gian.

Sở Thiên bước vào trước, cảnh sắc trước mặt chợt thay đổi, nhưng không phải là Bồ Lô Trạch quen thuộc, mà là một bãi tha ma máu chảy đầm đìa.

Sở Thiên kinh ngạc, đưa mắt nhìn bốn phía, đây là một sát trường địa ngục, thấy người la liệt!

Bác Đức theo sau, cô ta vừa nhìn thấy cảnh ấy, liền thực hiện phòng ngự, “A Mạt Kỳ, đây là chuyện gì vậy!?”

A Mạt Kỳ cũng rất sửng sốt, năng lực không gian của hắn là sáng thần chúc phúc, chẳng lẽ còn có một thứ gì đó có thể ảnh hưởng đến thông đạo không gian của hắn?

La Tân nhất gan cũng theo sau, thấy vậy vô cùng khiếp đảm.

“Phất Lạp Định Nặc, trả thân xác lại cho ta!” Tiếng kêu thê lương truyền tới, Sở Thiên tức giận chửi lớn, “Mã Ny, người đã xong chưa? Thu những thứ dọa người này lại đi! Ta là thần!”

“Vút” âm thanh của trận gió thổi qua tai Sở Thiên, đầu nữ thần Vận Mệnh xuất hiện trước mặt Sở Thiên, dữ tợn và kinh khủng.

“ái chà!” La Tân đứng phía sau Sở Thiên kêu lên, năm đó ngay cả một con cá lớn trong đại dương cũng có thể hại chết hắn, huống hồ là một con quỷ dữ trước mặt, nhưng La Tân bây giờ không còn giống trước kia nữa, phệ nguyệt thiên lang Cách Lý Phân tính tình cực đoan, nhưng cái tính cực đoan này khi đối với con trai của mình, lại biến thành một thứ cưng chiều gần như cố chấp. Hơn một nghìn thần cách, mỗi ngày đều cải tạo linh hồn, vô số sự vận động của Lang tộc và bí pháp Nguyệt thần, những thứ này không thể vô ích được!

“Lấy danh của ta, ban cho người được trở về bản thể!” La Tân giơ tay phải lên đánh về phía Mã Ny, mặt nữ thần Vận Mệnh đột nhiên kinh hãi khác thường “người là...”

Cô ta còn chưa nói xong, La Tân đã giơ tay trái lên, “Thiên kiều chi thôn phệ!”

Thân ảnh nữ thần Vận Mệnh phiêu tán, khó khăn tránh được quyền của La Tân, “Tĩnh hóa thần lực, thôn phệ linh vực.... Người là Huyết Nguyệt Thiên Lang?”

“Huyết Nguyệt Thiên Lang ư? Sai, ta là La Tân.” La Tân trừng trừng nhìn nắm tay của mình, không có ý truy kích tiếp.

Đột nhiên Mã Ny ôm đầu, “Huyết Nguyệt Thiên Lang ở đây, còn Phong Nguyệt Thương Lang đâu? Hắn cũng tới rồi ư?” Nói xong cô ta lo lắng nhìn tứ phía. “Hắn nhất định tới rồi, đừng giết ta, đừng giết ta!”

Lúc này Mã Ny mới có chút biểu hiện của người điên, không có ai biết được cô ta đang nói gì, chúng ta rằng ngay cả Kiệt Khắc Tổn có tới đây cũng không biết, bởi vì Mã Ny ở nơi xa nhất trong đường hầm thời không, bây giờ trong đầu cô ta chỉ nhớ mang máng, trong một thời đại nào đó, có một người tự xưng là Thần Thú đẹp trai nhất muốn giết cô ta, hơn nữa còn có khả năng giết cô ta!

Sở Thiên thở dài, nhìn quanh, trong sát trường ngoài Mã Ny ra không còn có ai khác. Nữ thần tại thượng! Lẽ nào chính Mã Ny gây ảnh hưởng đến lực lượng Sáng thần chúc phúc của A Mạt Kỳ?

Mã Ny còn đang kinh hãi lắm lắm, “Ta không cần thân xác nữa, chỉ cần thả ta ra!”

Sở Thiên mím môi, thấp giọng nói: “Lời ta nói người có hiểu được bao nhiêu? Nói thật với người, lão công người Cát Nặc Bỉ Lợi và thân...”

“Đồ vô dụng, hừ!”

Sở Thiên mới nói được một nửa, đột nhiên có một tiếng hừ lạnh lùng truyền tới, theo sau đó, sau lưng Mã Ny xuất hiện một dòng suối, hút cô ta vào trong.

“Giữ cô ta lại!” Sở Thiên mở thời gian thuận lưu ra, đuổi theo, Bác Đức cũng theo sau.

“Các người cùng phối hợp với ta!”

Khi dòng suối không gian hút Mã Ny, rồi chuyển hướng đột ngột, phun ra một đợt gió mạnh, đánh Sở Thiên và Bác Đức lùi trở ra, ngay cả La Tân cũng đánh lùi trở lại chỗ cũ.

A Mạt Kỳ đang ở cửa thông đạo không hiểu chuyện gì đang xảy ra, vội vàng phân thân đi đỡ cả ba người.

Sở Thiên ôm ngực, kinh ngạc vô cùng, ai đứng sau lưng nữ thần Vận Mệnh chứ? Thực lực của hắn không đơn giản. La Tân vẫn chưa dung hợp được hai tuyệt kỹ, những điều này không tính làm gì. Nhưng Bác Đức đã có hỏa chi hồn, thực lực cũng không thua gì Mỹ Nhân Ngư, có thể dùng một chiêu đã có thể đánh bại Mỹ Nhân Ngư, trong Tam giới ngoài Bồ Lai n Đặc còn ai có thể làm được?

Nhưng Vĩnh Hằng thần vương, vẫn đang còn ở trong thế giới linh hồn của Sa Khắc làm bạn với một đồng rác!

601. Chương 578: Cường Giả Bị Tất Cả Mọi Người Lãng Quên.

Sở Thiên không kịp trả lời A Mạt Kỳ, cửa thông đạo sắp đóng lại rồi, hắn hét lớn: “Mau ra tay, đừng để nó đóng lại!”

A Mạt Kỳ hơi gật đầu, Phán Quyết Ứng Đạo chém ra, từng đạo lôi điện thôn phệ phóng ra, ngăn chặn được cửa thông đạo đó, “Ai, ra đi!”

Không gian đỏ nát, tay chân bị đứt ở bên trong, cùng với máu tươi cùng tuôn chảy ra.

“Hừ!” Giọng nói của người vừa rồi đã đẩy lùi ba người Sở Thiên vang lên rất kinh ngạc, “Quả nhiên có thể ngăn chặn không gian của ta, khá lắm! hôm nay mệt rồi, sau này sẽ cùng chơi với các người!”

Sở Thiên nhìn vào, trước mặt vẫn là khoảng không tối om lúc nãy, tất cả đều đã biến mất.

A Mạt Kỳ thăm dò chốc lát, nói: “Ông chủ, đối thủ rất mạnh, không những có thể thay đổi thông đạo không gian của ta không một tiếng động, mà lực lượng của hắn không hề dao động, hoàn toàn không có manh mối thăm dò.”

Bác Đức cũng vô cùng kinh ngạc, “Đây là loại người nào? Trong một lúc có thể đánh lùi được ta, đồ thôi tha, hắn nghĩ hắn là Bồ Lai n Đặc sao?”

Lúc này A Mạt Kỳ mở tất cả các thông đạo, đem cả Đặng Khăng tới, Trương Bá Luân và Lạp Tắc Nhĩ vẫn chưa thấy xuất hiện, “Long Thần miện hạ, vừa rồi ta cảm giác được một thần lực hệ lôi điện cực mạnh, có phải các người đã gặp phiền phức rồi không?”

Sở Thiên nheo mắt, kinh ngạc nói: “người chỉ cảm thấy hệ lôi điện? không còn gì khác sao?”

Đặng Khăng lắc đầu, xem ra lần này đối thủ của Sở Thiên rất mạnh, Đặng Khăng chỉ thua kém Bồ Lai n Đặc một bậc, chỉ ở trong Tiếp Nguyệt Tháp không xa đây là bao mà cũng không cảm giác được dao động lực lượng của hắn.

“nữ thần Vận Mệnh lại đến nữa rồi, nhưng..” Sở Thiên trần thuật lại những chuyện vừa xảy ra.

“Lại là Mã Ny, hừ!” Đặng Khăng nói: “Sau khi hôn lễ kết thúc Ny Khả quay về Tiếp Nguyệt Tháp, Ny Khả cho ta biết, Mã Ny, Trương Bá Luân còn có Lạp Tắc Nhĩ, ba người họ cùng ra ngoài, lúc đó ta biết nhất định có chuyện xảy ra, đang định gọi Thái Thần thông báo cho các người, không ngờ bọn chúng ra tay nhanh như vậy”

Sở Thiên nói: “không chắc là bọn chúng, ta không thấy Trương Bá Luân và Lạp Tắc Nhĩ, nhưng lại thấy một cường giả bí mật, chỉ dùng một chiêu có thể đánh lùi Bác Đức, cứu Mã Ny đi! Người có thể đoán được người này là ai không?”

Đặng Khăng nhú mày suy nghĩ chốc lát, lắc đầu nói: “không biết, trong Tam giới người có thực lực này chỉ có Bồ Lai n Đặc, Tư Đặc n bệ hạ, Khố Khoa Kỳ. Còn có ta. Nhưng mấy người chúng ta đều không có khả năng động thủ.”

Đặng Khăng ngừng đầu, “Trương Bá Luân và Lạp Tắc Nhĩ liên thủ cũng có thể làm được.”

“bọn họ có khả năng liên thủ không?” Sở Thiên cười nói: “Lần trước bọn họ còn thù hằn nhau, tuy hôm nay Lạp Tắc Nhĩ làm phù rở cho Trương Bá Luân, nhưng quan hệ của bọn họ vẫn chưa tới mức độ liên thủ chứ?”

Chính xác, liên thủ đánh kẻ thù điều quan trọng nhất là phải tin tưởng lẫn nhau, nếu không còn không bằng đơn thương độc mã.

Đặng Khăng trầm ngâm chốc lát, mới nói tiếp: “Giữa Sáng Thế thần tộc của chúng ta đã xảy ra rất nhiều chuyện, nguyên không hiểu được đâu, từ sau khi Phong thần và Hồn mẫu qua đời.... Thôi được rồi, quên đi, Phát Lạp Dịch Nặc miện hạ, ta sẽ giúp người lưu ý động tĩnh của Trương Bá Luân, nhưng ta hải yêu vọng Ny Khả không gặp được con của nàng ta.”

Sở Thiên nhìn thoáng qua La Tân vẫn đang sững sờ, gật đầu, “Vây được, người về trước đi.”

A Mặt Kỳ lại một lần nữa mở thông đạo không gian, kiểm tra một lượt, mới để Sở Thiên bước vào, quay về Bồ Lôi Trạch.

Thấy Sở Thiên rời đi. .Đặng Khăng quay người bay về phía Tiếp Nguyệt Tháp.

“Bá phụ, người nhìn thấy con của ta rồi?” trong tháp, Nguyệt thần lo lắng hỏi.

“Gặp rồi, hần vẫn khỏe, ha ha, tính tình không hề giống Cách Lý Phân” Đặng Khăng cười, lại nói thêm: “Tuy hơi nhất gan, nhưng vẫn là một đứa trẻ ngoan.”

Nguyệt thần vui mừng nở nụ cười, cô ta đã bỏ dải lụa quấn trên đầu ra, lúc cười, quả thật làm khuynh nước khuynh thành, “Nhất gan cũng không có gì không tốt, ít nhất cũng không phạm phải lỗi lầm không thể tha thứ như ta và Cách Lý Phân.”

Đặng Khăng lại kể lại những chuyện Sở Thiên gặp phải với nguyệt thần, thở dài nói: “Trương Bá Luân và Lạp Tắc Nhĩ rốt cuộc đang làm cái gì! Tam giới đã đủ loạn rồi, hừ, bọn chúng còn muốn gây thêm phiền phức! Hừ, Ny Khả, người đã hỏi được gì từ nữ thần Vận Mệnh?”

Nguyệt thần có chút thất thần, nói, “không có gì, Mã Ny không chỉ bị điên, mà còn không nhớ rõ được những chuyện đã xảy ra.... Bá phụ, trừ các người ra, ta nghĩ ra có một người có thể đánh lui được Bác Đức, nếu đứng sau Mã Ny là người này, thì quả thật rất đáng sợ.”

Đặng Khăng ngạc nhiên nói: “Có lẽ bá phụ đã hơi khoa trương, nhưng trong tam giới những người mạnh như ta chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, sao ta không thể nghĩ ra được? chẳng lẽ là một tên vô danh tiểu tốt nào đó?”

“không, hần nổi danh vô cùng, có thể nói là Thần Thú đều biết, hơn nữa người cũng biết hần, ta cũng biết!” Ny Khả cười khổ một lát, “Chỉ có điều tất cả thần tộc đều xem nhẹ hần, không, là tất cả thần tộc đều không biết thực lực thật sự của hần!”

Nét mặt mơ hồ của Đặng Khăng đột nhiên căng lên, “người nói chính là.... Ha ha!” Đặng Khăng cười khổ nảo, “Tam giới loạn thật rồi!”

.....

Sở Thiên trở lại Bồ Lôi Trạch, hai chân còn chưa đáp xuống đất, đã nghe thấy tiếng kêu tuyệt vọng, vô cùng bi thảm, “Giết ta đi, tiểu nha đầu này, xin người, giết ta đi!”

Giọng nói này rất quen thuộc, chính là đại trưởng lão của Mỹ Hải Yêu, đang bị trói trên bãi biển, Tiểu Bạch bệ Phan Đa Lạp đang thẩm vấn hần

Chỉ thấy Tiểu Bạch không đánh không mắng, chỉ là thoa lên người đại trưởng lão một lớp rượu lạc, sau đó kêu đặc sản của Bồ Lôi Trạch – chuột dị thường đến liếm hần

“A, mẹ xinh đẹp, cha đã về rồi!” Phan Đa Lạp đã thấy Sở Thiên.

Tiểu Bạch một tay ôm Phan Đa Lạp, một tay kia vừa nhìn thấy Sở Thiên liền giấu ở sau lưng, không cần nói, đây là một công cụ gì đó dùng để tra tấn tù nhân. Nàng cười nói: “Lão già này cứng đầu quá, không chịu nói gì hết, chỉ cầu xin ta giết hắn.”

“Thôi đi, trước tiên cứ mặc kệ hắn, nàng cùng ta về thánh điện, A Mạt Kỳ, người gọi tất cả mọi người về, đặc biệt là lão già Thực Thần!”

Sở Thiên kéo Tiểu Bạch về phía quang minh thánh điện, kể đơn giản mọi việc, sau đó nói: “Ai có thể nghĩ ra được, người đã cứu Mã Ny đi là ai?”

Nói vậy, nhưng Sở Thiên cũng không trông mong có ai khác nghĩ ra, ánh mắt hắn hướng về phía Tiểu Bạch và Thực Thần.

“Có khả năng gây ảnh hưởng đến lực lượng mà cha ta đã ban cho A Mạt Kỳ, quái lạ, ta nghĩ không ra.” Tiểu Bạch liên tục lắc đầu, đập vào Thực Thần ngồi cách đó không xa, “Lão tiên sinh, người biết không?”

“Chưa từng gặp đúng không?” Sử Đế Phân đắc ý đứng lên, “Dựa vào hiểu biết của ta, có thể chắc chắn cho các người biết...”

Dường như rất thỏa mãn với ánh mắt hiếu kỳ của mọi người, Sử Đế Phân tiếp tục nói: “Nếu ta không lầm, thông đạo không gian của A Mạt Kỳ cơ bản không bị ảnh hưởng, mà là do bị gián đoạn giữa chừng, trực tiếp liên hệ với một không gian khác! Điều này có nghĩa là gì? Ha ha, ảnh hưởng đến thông đạo có người làm được, nhưng làm gián đoạn thông đạo, điều này cũng có nghĩa là đẩy lùi pháp tắc không gian của Sáng thần chúc phúc! Chà chà, có thể làm ngược lại pháp tắc của Sáng Thần, trong Tam giới ngoài Phất Lạp Dịch Nặc người ra, còn có thể là ai nữa?”

Sở Thiên dựa theo ý mà Thực Thần vừa nói ra, thăm dò: “Chính bản thân Sáng Thần cũng có thể làm!”

“nhưng Sáng thần làm những chuyện vô vị này để làm gì?” Thực Thần cười nhạo nói.

“Điều này không thể nói chính xác được. Lão già đó thì có việc gì không làm được chứ?” Tiểu Bạch lầm bầm.

Thực Thần trừng mắt nhìn Tiểu Bạch, “người... ha ha, nói đúng lắm, rất có thể! Lão Sáng thần đó việc gì cũng làm được!” Nói xong, Sử Đế Phân cúi đầu, “Việc đó, ta phải đi làm cơm rồi.”

Trong mắt mọi người, Thực Thần bị Tiểu Bạch dọa cho bỏ chạy, nhưng chỉ có hắn mới biết tại sao mình bỏ chạy, lúc này trong lòng thực thần nghĩ thầm, nếu không nhìn thấy Ái Lệ Ti, lão nhân gia ta thật không nghĩ ra con người đó, hắn quả thật có thể làm ảnh hưởng đến pháp tắc của Sáng thần, hà hà, sao lại xem nhẹ hắn chứ? Nhanh lên, quay về mở ống quyển ra để chạy trốn thôi, không thể ở lại Bồ Lô Trạch nữa, sớm muộn gì Ái Lệ Ti cũng kéo hắn tới đây!

“Xấu xa! Lão già này đang làm trò gì vậy? Hừ!” Tiểu Bạch dứ dứ tay về hướng Thực Thần, rồi âu yếm hôn Phan Đa Lạp, “Bảo bối, ta dẫn người đến Huyết Luyện Ngục chơi nhé!”

“được, không dẫn ca ca theo, ca ca chơi không vui!” Phan Đa Lạp cười hì nói, rồi cúi đầu, “Mặc Phỉ Đặc thúc thúc có phải cũng đang ở Huyết Luyện Ngục không?”

Sở Thiên ngạc nhiên nói: “Tiểu Bạch, đi Huyết Luyện Ngục làm gì vậy?”

Tiểu Bạch trợn mắt, “đương nhiên là đi tìm trợ thủ cho chàng! Dù người làm gián đoạn thông đạo của A Mạt Kỳ là ai cũng mặc, hắn không phải là người chúng ta có thể đối phó, vì vậy ta phải đi tìm Kiệt Khắc Tồn tới.”

Sở Thiên xoay người nhìn Chiến thần đang đứng trấn thủ bên cạnh, nói: “người có đồng ý trấn thủ Tiếp Nguyệt Tháp thay cho Kiệt Khắc Tồn không?”

“Tuân mệnh!” Chiến thần không chút do dự đáp.

“được, người bảo Chu thần hoàng lắng vệ chuẩn bị một chút!” Sở Thiên dặn Chiến thần, rồi dường như không cam tâm nói với Tiểu Bạch: “Dùng Chiến thần và hơn một ngàn hoàng lãng vệ để đối lấy Kiệt Khắc Tồn, có đáng không?”

Tiểu Bạch lắc đầu thở dài, “chắc chắn đáng, nhưng tiếc cho Chiến Thần rồi!”

Sở Thiên, A Mạt Kỳ, còn cả Tiểu Bạch đang ôm Phan Đa Lạp, mấy người tiến đến Tiếp Nguyệt Tháp của Huyết Luyện Ngục, bọn họ phải nói trước một tiếng với Kiệt Khắc Tồn.

“a a a ~” vừa đến Tiếp Nguyệt Tháp, Phan Đa Lạp đã che miện gấp, sau đó lại xoa xoa mũi, lẩm bẩm, “Thối quá!”

Ban đầu chỉ là mùi, khu rừng màu xanh đó, lúc này đã nhuộm máu đỏ. Tí tách, một giọt máu từ trên ngọn lá rớt xuống trên tảng đá phía dưới, không khí này rất kỳ lạ, giống như vừa mới trải qua một trận đại tàn sát, nhưng thi thể và hung khí đều đã được dọn sạch.

Cửa chính của Tiếp Nguyệt Tháp mở ra, một mùi hôi tanh từ bên ngoài xộc vào, một cái đầu Hùng Miêu lớn, bị ghim trên cổng lớn.

“Kiệt Khắc Tồn chết rồi ư?” Sở Thiên kinh ngạc, không đúng, Kiệt Khắc Tồn có phân thân, một cái thủ cấp đã bị treo ở trước cổng, còn một cái nữa ở đâu?

Tiểu Bạch cũng rất kinh ngạc, nhưng không vội vàng lắm, ôm Phan Đa Lạp, dặn dò: “Mọi người cẩn thận! không cần lo lắng cho Kiệt Khắc Tồn, hắn không chết được đâu!”

Sở Thiên ra hiệu cho A Mạt Kỳ bảo vệ vợ và con, chính hắn cũng cẩn thận hơn, từng bước từng bước đi về hướng cổng lớn của Tiếp Nguyệt Tháp.

Hai chân vừa bước qua khỏi cổng, trước mắt Sở Thiên chợt lóe lên một tia huyết quang, lại còn có một nữ vong linh huyết sắc dữ tợn, nhưng không phải là nữ thần Vận Mệnh Mã Ny.

“Trả thân xác lại cho ta!”

602. Chương 579: Phán Quyết Bất Tử.

Sở Thiên nhú mày, không kiên nhẫn nổi nữa, bị nữ quỷ săn lùng, ngày ngày đòi thân xác quả thật không dễ chịu, huống hồ bây giờ còn xuất hiện thêm một nữ vong linh mới.

“Cấm cố!” Sở Thiên khê quát một tiếng, Long Thần lĩnh vực mở ra, song quyền tung ra, nữ vong linh này không mạnh như Mã Ny, thấy song quyền của Sở Thiên sắp tới, liền giật mình, đạp định rút lui, nhưng phát hiện cơ thể mình không thể nhúc nhích nữa.

Phốc!

Song quyền của Sở Thiên dường như đánh vào mặt nước, cơ thể huyền hoặc của nữ vong linh dao động, suýt chút nữa tản ra

“Dựa vào thực lực của ngươi cũng dám đánh lên ta?” Sở Thiên cười lạnh lùng, lĩnh vực đã khống chế nữ vong linh, một phần thần lực hội tụ ở bàn tay, cầm cổ nữ vong linh, “ngươi là ai?”

Nữ vong linh hốt hoảng nhìn Sở Thiên, cơ thể run lên, “Trả thân xác cho ta, đừng giết ta, trả thân xác cho ta...”

Lại là một kẻ điên!

Sở Thiên sửng sốt, có chút nghi ngờ, thần lực trên tay mạnh thêm chút nữa, “Bớt làm bộ ngốc nghếch với ta đi, nói!”

“Đừng giết ta, trả thân xác lại cho ta...”

Nữ vong linh vẫn lẩm bẩm, thần lực trên tay Sở Thiên đã gần tới đỉnh điểm, chỉ cần mạnh thêm một chút nữa là có thể giết được cô ta, nhưng cô ta vẫn không nhận ra

Sở Thiên tỉ mỉ quan sát, cuối cùng xác định, đây là một kẻ điên thật sự.

Bỏ kẻ điên đó xuống, Sở Thiên quan sát xung quanh Tiếp Nguyệt Tháp, trên vách tháp đều là máu, hàng chữ Kiệt Khắc Tồn khắc lên hôm đó cũng bị nhuốm máu, dưới hàng chữ, là một thi thể Hùng Miêu mất đầu, trong lòng còn ôm bình rượu sinh thời hân thích uống nhất.

Còn một Kiệt Khắc Tồn khác nữa đã thất tung.

Ngoài những thứ này, bên trong Tiếp Nguyệt Tháp không còn gì nữa.

Tiểu Bạch ôm Phan Đa Lạp, đi đến dưới sự bảo vệ của A Mạt Kỳ, “Phất Lạp Dịch Nặc, thế nào? Đây là... Đại Địa nữ thần!”

Nàng đã nhận ra, nữ vong linh mà Sở Thiên vừa bắt được, là con gái của Đặng Khăng, Đại Địa Nữ Thần Tô Phi.

“Cô ta là con gái của Đặng Khăng?” Sở Thiên kinh ngạc, giậm chân, không khỏi quát lớn, “Sao lại biến thành vong linh?”

Vong linh, là hình thái của những chủng tộc bình thường sau khi chết, điểm khác biệt lớn nhất với linh hồn thần tộc, thứ nhất là yếu, thứ hai là không thể cướp lại thân xác để hồi sinh, bởi vì bản thân vong linh cũng là một chủng tộc.

Đại Địa Nữ Thần biến thành vong linh, có nghĩa là cô ta vĩnh viễn không thể quay về thần tộc, nữ thần Vận Mệnh cũng vậy, đối với thần tộc mà nói, đây chính là một điều đáng thương – từ một vị thần cao cao tại thượng, lại biến thành một vong linh thấp hèn nhất.

Giao Phan Đa Lạp cho A Mạt Kỳ, Tiểu Bạch bước đến trước mặt Đại Địa Nữ Thần, hỏi thăm: “người có nhận ra ta không?”

Tay Sở Thiên nói lỏng ra, Đại Địa Nữ Thần Tô Phi xoay cổ, cúi nhìn Tiểu Bạch, đột nhiên, đôi mắt vô hồn của cô ta trở nên rất linh hoạt, “Ta nhận ra người, người đã cướp thân xác của ta, mau trả thân xác lại cho ta!” Cô ta gào lên.

Tiểu Bạch thở dài, không cam lòng nói: “Ta là Ái Lệ Ti, là chủ nhân của quang minh thần tộc, cũng là thần chủ của người!”

Tô Phi há to miệng, gầm rú nói: “Trả thân xác lại cho ta!”

“Cô ta điên thật rồi, hừ!” Tiểu Bạch thở dài, lại nói: “Kỳ lạ, tại sao lại liên tục xuất hiện những vong linh bị điên vậy?”

Sở Thiên nheo mắt suy nghĩ, lạnh lùng nói: “Có lẽ không chỉ có hai vong linh này, nàng xem Kiệt Khắc Tồn đi” Sở Thiên nhìn lướt qua Kiệt Khắc Tồn, “Ta cũng có thể bắt được Tô Phi, hưởng hồ gì là Kiệt Khắc Tồn, nhưng bây giờ Phán Quyết Thần Thú đã bị giết hơn nửa thủ pháp của kẻ sát nhân hoàn toàn giống với Mã Ny, xem ra, không chỉ có hai vong linh Mã Ny và Tô Phi.”

“gọi Kiệt Khắc Tồn ra là biết thôi!” Tiểu Bạch bước tới phía thi thể không đầu, đầu tiên là đập, sau đó tách hai cánh tay ra, lấy vò rượu Kiệt Khắc Tồn đến lúc chết vẫn đang ôm trong lòng, “Tên mập kia, mau lăn ra đây! Nếu không bốn tiểu thư ném vò rượu của người đi!”

“Ái Lệ Ti tiểu thư, tha cho ta đi!” Trên đầu mọi người phát ra một giọng nói bi thương.

Sở Thiên theo giọng nói, quay đầu lại, chỉ thấy trên vách một cái đầu Hùng Miêu nhỏ, nhỏ hơn cả Khách Thu Sa, và còn đáng yêu hơn nhiều.

“Sao người lại đi vào bên trong tường vậy? Sao lại vào bên trong được vậy?” Tiểu Bạch hiếu kỳ hét lớn, hiện nay ngoài Khách Thu Sa ra, vẫn chưa có ai có thể vào được bên trong tường Tiếp Nguyệt Tháp.

“Ha ha, bí pháp gia truyền mà!” Kiệt Khắc Tồn nhảy từ bên trong ra, vừa rơi xuống, cơ thể hân theo gió mà dài ra, lại biến thành một hình dáng to khỏe, “Đại tiểu thư, làm sao người biết ta chưa chết?!”

“Hừ, nếu người chết rồi, Tiếp Nguyệt Tháp còn đứng vững nổi không? Còn nữa, đừng nghĩ rằng ta không biết, nếu trong ba linh hồn của người có một linh hồn không chết, thì tất cả đều không chết!”

Tiểu Bạch đánh vào bụng Kiệt Khắc Tồn, “Nói mau, đây là chuyện gì? Có đại tàn sát à?”

“không phải đại tàn sát, là vong linh bạo động!” Kiệt Khắc Tồn giành lại vò rượu trong tay Tiểu Bạch, sau đó đi đến cánh cổng đang treo đầu người huynh đệ hần, lấy xuống, vỗ vào hai đoạn thi thể, gọi lớn: “người cũng đừng giả chết nữa, mau dậy đi!”

Con Hùng Miêu vốn đã chết đó vội ngẩng đầu, phải miệng ngồi dậy, “Chà, định giả chết cũng không thành công nữa.”

Mắt Sở Thiên sáng lên, đầu bị đứt ra rồi còn có thể hồi sinh, Kiệt Khắc Tồn này quả thật còn mạnh hơn Chiến thần nhiều.

“Ồ, hai con Hùng Miêu đều mập!” Phan Đa Lạp cũng sáng mắt lên, ánh mắt rất giống cha, đều đang suy nghĩ làm sao để có thể ăn thịt mà không cần phải nhả xương. “Cha à, bắt về nhà cùng chơi với ta được không? Sau khi Tây Mễ Cách đến, Khách Thu Sa chơi không vui nữa.”

Sở Thiên còn chưa trả lời, hai con Hùng Miêu đã chú ý tới cô bé A Mạt Kỳ ôm trong lòng, chúng giật mình nhẩy lên, “Phan Đa Lạp! Phát Lạp Dịch Nặc, người thật độc ác, sao lại mang cô ta đến đây!”

Sở Thiên cười cười, biết Kiệt Khắc Tồn sẽ không nói cho hần biết vì sao lại sợ Phan Đa Lạp, vì vậy hần cũng không hỏi, nói: “Nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Là vong linh bạo động!” Kiệt Khắc Tồn khẽ nhếch môi, cười khổ, “Còn nhớ ta đã từng nói với người Tư Đặc n lão đại từ trước đến nay không hề giết người không?”

Sở Thiên gật đầu, rồi bịt mồm Tiểu Bạch – một người rất hiếu kỳ lại

“Năm đó thần tộc phạm tội chết, theo quy định, đúng lúc ngay cả linh hồn cũng bị hủy diệt, Tư Đặc n lão đại lại không nỡ giết bọn chúng! Nhưng lại không thể ăn nói được với các thần tộc khác, vì vậy lão đại đã tìm Sáng thần để xin một không gian làm phòng giam, phạm là những tử tội đều được vớt vào đó, để bọn chúng tự ăn năn sám hối!”

“Vì không gian đó là do Sáng thần tạo ra, cơ bản không có gì có thể phá hủy được! Vì vậy khi lão đại đi vào đường hầm không gian, đã giao đá thông đạo không gian lại cho chúng ta, để phòng khi có chuyện gì có thể bỏ chạy!”

Sở Thiên lại gật đầu, “các người nói có thể tránh được Tam giới hủy diệt, là do chui vào không gian đó?”

“Đúng, chính là nó! Nhưng không ai từng nghĩ rằng... hai chúng ta thật khổ!” hai tên Hùng Miêu cùng cất tiếng than thở, đồng thanh nói: “Mấy hôm trước nữ thần Vận Mệnh tìm đến chỗ chúng ta đòi thân xác, ai mà biết được thân xác cô ta ở đâu chứ. Chúng ta định đuổi cô ta đi cho xong, nhưng không ngờ, đột nhiên xuất hiện một cao thủ, không những giết chúng ta, còn phát hiện ra đá thông đạo.”

“Kết quả ra sao?” Sở Thiên hỏi.

“Kết quả người đã thấy rồi, chúng ta phải giả chết mới tránh được kiếp nạn, nhưng cao thủ đó đã theo thông đạo thạch của lão đại để vào ngục giam rồi, sau đó thông đạo thạch mở lớn, những thần tộc trong ngục đều biến thành vong linh chui ra.... Sau đó, dường như cao thủ kia bị kinh động, mang theo vong linh rời đi. Đúng rồi, dường như hần không biết chúng ta có thân thể bất tử, cho rằng chúng ta đã chết rồi, mới đặc ý để Đại Địa Nữ Thần ở lại trấn thủ Tiếp Nguyệt Tháp, để tránh Tam giới đổ nát.”

Sở Thiên tính nhảm, có lẽ đây là một trình tự, có một cường giả nào đó đang ở sau lưng nữ thần Vận Mệnh, với mục đích giúp cô ta tìm thân xác, khi đến Tiếp Nguyệt Tháp, tình cờ phát hiện thông đạo thạch trong tay Kiệt Khắc Tồn, nên hần cướp và vào ngục giam giữ luôn, sau đó, hần lại biến những tù nhân bên trong thành vong linh.

Nhưng đúng lúc này, hần phát hiện nữ thần Vận Mệnh đã gặp Sở Thiên, nên vội vàng đi cứu nữ thần Vận Mệnh.

Nghĩ tới đây, Sở Thiên hỏi: “Lạ thật, Đại Địa Nữ Thần đã biến thành vong linh, vừa rồi ta đã thử, tuy cô ta vẫn có nét kỳ lạ hơn vong linh, nhưng vẫn không đủ tư cách trấn thủ Tiếp Nguyệt Tháp chứ?”

Kiệt Khắc Tồn nói: “Cô ta thì không đủ tư cách, nhưng người xem sau lưng của cô ta đi!”

Sở Thiên ra hiệu cho Tiểu Bạch bế Phan Đa Lạp, sau đó giáp Đại Địa Nữ Thần cho A Mạt Kỳ, tự mình đi kiểm tra lưng cô ta, “Đây là thứ gì vậy?”

Trên cổ Đại Địa Nữ Thần, đeo một chuỗi hạt, dựa vào trình độ chuyên môn của Sở Thiên vừa nhìn cũng đã biết được, chuỗi hạt dùng những mảnh xương vỡ của các thần tộc làm nên, dưới cùng là một loại răng nanh thú đỏ máu.

Kiệt Khắc Tồn nói: “chúng ta cũng không rõ, nhưng sau khi Đại Địa Nữ Thần mang thứ này, tuy thực lực không mạnh hơn bao nhiêu, nhưng cô ta lại có thể trấn giữ Tiếp Nguyệt Tháp!”

“đây là Phụ thân tại thượng!” Tiểu Bạch nhìn chiếc răng không thốt nên lời.

Phan Đa Lạp nhìn Tiểu Bạch, quay đầu, kinh ngạc nói: “Cha ơi mau xem đi, chiếc răng quái dị trong đầu của mẹ cũng giống như vậy!”

Sở Thiên run lên, Phan Đa Lạp linh hồn thiên phú năm hiếm thấy, có thể thấy được thế giới linh hồn của Tiểu Bạch cũng không có gì đáng ngạc nhiên, kỳ lạ là, vật quái dị trong đầu Tiểu Bạch là Tử Thần Cáp Dịch Tư, răng của Cáp Dịch Tư sao lại có ở trên vòng chuỗi mà Đại Địa Nữ Thần đang mang?

“Kiệt Khắc Tồn miện hạ, người tiếp quản Tiếp Nguyệt Tháp, ta xem hàm răng này một chút!” Sở Thiên đưa tay về phía vòng chuỗi trên cổ Đại Địa Nữ Thần.

“Đừng động đến cô ta!” Tiểu Bạch hét lớn, ngăn Sở Thiên lại, sau đó lắc đầu cười khổ, “ta sớm đã nghĩ ra rồi, có thể đẩy lùi được pháp tắc của cha ta, lại có thể đánh lùi được cả Bác Đức, hừ.... thì ra là.... Phất Lạp Dịch Nặc, đi mau!”

Sở Thiên sửng sốt, không rõ Tiểu Bạch muốn nói gì.

Đột nhiên, thần sắc của Tiểu Bạch biến đổi, cười vài tiếng quái dị, thì ra Cáp Dịch Tư trong người bây giờ đã không chế cơ thể, “Chị thân mến, người quá ngu xuẩn rồi, sao lại đến bên cạnh chiếc răng máu của ta, như vậy chẳng khác nào cho ta cơ hội giành lại cơ thể rồi sao?”

Cùng lúc đó, trên tay Sở Thiên, chiếc răng nhỏ ra một giọt máu, tí tách, rớt xuống dưới chân hắn.

603. Chương 580: Bái Kiến Nhạc Mẫu Đại Nhân. (1)

“Tỷ phu thân mến, lâu rồi không gặp!” Cáp Dịch Tư cười hì hì bắt chuyện với Sở Thiên, nhưng ánh mắt lại vô cùng thù hận, đến nỗi có thể dùng ánh mắt để giết chết Sở Thiên.

“Mẹ ơi... à, là Tử Thần Cáp Dịch Tư! Người không nhìn thấy chúng ta!” hai tên Hùng Miêu ôm đầu trốn vào một góc, móng vuốt che lấy mắt, qua các kẽ móng vuốt nhìn lên Sở Thiên, hét lên: “Phất Lạp Dịch Nặc, cái này quá lợi hại, chúng ta không làm gì được, giao lại cho người đó!”

Sở Thiên nheo mắt

Phan Đa Lạp trong lòng A Mạt Kỳ vươn tay về phía Sở Thiên, “Cha ơi bế con, quái vật này đáng sợ quá, cha không đánh lại được đâu, giao lại cho A Mạt Kỳ thúc thúc đi!”

Sở Thiên dùng thời gian thuận lưu để đón con, A Mạt Kỳ rút Phán Quyết Ứng Đạo từ trong nhẫn ra, nhưng lại nhú mày.

Cũng không phải A Mạt Kỳ sợ Tử Thần Cáp Dịch Tư, mà là Cáp Dịch Tư và Tiểu Bạch cũng dùng chung một thân xác, linh hồn lại hòa trộn lẫn nhau, hắn sợ sẽ làm tổn thương đến Tiểu Bạch.

Cáp Dịch Tư cũng nhìn thấy điểm yếu này, cười kiêu ngạo: “A Mạt Kỳ, nghe nói người đã lĩnh hội được thần chi tâm rồi! Đến đây, giết ta đi! Ha ha! Người cứ thoải mái ra tay, dù sao cơ thể của chúng ta cũng đã tự nổ rồi, thân xác của thần tộc mới mượn này dù có bị hủy cũng không có gì đáng tiếc!”

Trong lúc nói, cơ thể của Cáp Dịch Tư cũng biến hóa, đầu tiên cơ thể mở rộng thành một vòng, hùng tráng hơn rất nhiều, sau đó trên bề mặt da nổi lên những vảy lân.

Xương cốt kêu rắc rắc, nửa thân sau của Cáp Dịch Tư biến hóa với tốc độ mạnh và nhanh hơn, tay trái dài ra, biến thành một cánh tay của cự thú dài, biến hóa tiếp theo không ai nhìn thấy nữa, bởi vì Lôi Nguyên Tử Thần từ trong linh hồn của Cáp Dịch Tư chuyển hóa đến cơ thể, một lớp áo giáp dày bao trùm lấy toàn bộ cơ thể cô ta.

Lôi nguyên tử Từ Thần vẫn là một vũ khí thượng cổ, hình dáng tùy theo cơ thể, bao trùm lấy Cáp Dịch Tư trở thành hình dáng nửa người nửa thú, hai chân và cánh tay trái tuy khỏe mạnh nhưng vẫn mang hình dáng nhân loại, nhưng tay phải của cô ta lại lớn vô cùng, gấp mấy lần so với cơ thể.

A Mạt Kỳ đứng chắn trước mặt Sở Thiên, thấp giọng nói: “Ông chủ, đây chính là hình dáng linh hồn của Cáp Dịch Tư, bây giờ phu nhân Ái Lệ Ti đang bị cô ta nhốt ở một góc trong thế giới linh hồn, hai người đang đánh nhau, Cáp Dịch Tư đang giành thế thượng phong.”

Sở Thiên nheo mắt, trong lòng đang nhắm tính một đối sách, một vấn đề lớn nằm trước mắt hần, giết Cdr, nhưng Tử Thần có Sáng thần chi tâm, đến đường cùng cô ta có thể giết chết Tiểu Bạch – thần vương bất diệt, thả Cáp Dịch Tư đi, Tiểu Bạch lại một lần nữa bị trói buộc.

Không thể làm tổn thương đến Tiểu Bạch, chỉ đợi đến lúc có cơ hội thích hợp mới ra tay! Sở Thiên trầm nghĩ

“ha ha, thì ra tiểu muội người à, quả thật là lâu rồi không gặp!” Sở Thiên cười nói, bộ dạng ấy, không khác gì người một nhà lâu ngày ngồi ôn chuyện cũ.

“Tỷ phu, ta và người phải tính số rồi!” Dung mạo của Cáp Dịch Tư được che giấu dưới một chiếc mũ lớn, nhìn không rõ được, chỉ nhìn xuyên qua thấy đôi mắt màu xanh, tàn bạo. “Lần trước người bức đến nỗi tiểu muội ta đây phải tự hủy cơ thể, lại khiến cho ta phải lưu lạc trong đường hầm thời không trong biết bao lâu, món nợ này người định tính sao đây?”

Vừa nói, lưỡi liềm và chùy của Tử Thần hiện ra trong tay, mang lên từng trận âm thanh.

“người một nhà không nên nói những lời xa lạ, đều là người nhà cả, lại còn phải tính toán sao?” Sở Thiên lơ đãng chuyển sang đề tài khác, “Nghe nói tiểu muội ở trong đường hầm thời không đã bị Khó Khoa Kỳ bắt nạt. Yên tâm, tỷ phu nhất định giúp muội trả món nợ này, hay là muội cùng ta về Bồ Lô Trạch, thương lượng về cách trả thù Khó Khoa Kỳ đi, được chứ?”

“Hừ, tự ta sẽ đi tìm Khó Khoa Kỳ! người không cần phải quản chuyện của ta! Mau chịu chết!”

Nói xong, cánh tay lớn của Cáp Dịch Tư chấn động, lưỡi liềm của Tử Thần mang theo cả xiềng xích bay ra, chém về phía A Mạt Kỳ đang đứng trước mặt Sở Thiên.

A Mạt Kỳ ngạo nghễ đứng yên, mặc kệ lưỡi liềm bay đến trên đầu mình, đột nhiên, lưỡi liềm dường như biến mất một nửa trong không gian, bị hút vào một thông đạo trước trán A Mạt Kỳ.

Cửa thông đạo mở ra, giống như một cái miệng há lớn, nuốt chửng những xiềng xích trên liềm đao, Cáp Dịch Tư định thu hồi vũ khí, nhưng lại phát hiện xiềng xích bị thông đạo nuốt trọn, không thể nhúc nhích được nữa. “Thối tha, người lại dùng lực lượng mà cha ta đã ban cho để đối phó với ta ư!”

Tay A Mạt Kỳ nhẹ cầm lấy sợi xích, rung nhẹ, vô số lôi điện theo đó hướng về phía Cáp Dịch Tư, “Cũng được, ta sẽ dùng chính bản mệnh nguyên tố của ta.”

Cáp Dịch Tư tính tình bướng bỉnh, mắt thấy lôi điện trên vũ khí sẽ truyền đến tay mình, nhưng thà chết cũng không bỏ ra, thần lực tập trung ở lòng bàn tay phải cực lớn, bỏ vũ khí, lại muốn cùng A Mạt Kỳ đọ đẳng cấp thần lực.

Điện quang hỗn loạn nhị trọng thần lực màu vàng của A Mạt Kỳ - hần lại “tiến lùi” nữa rồi, cùng hòa lẫn với thất trọng thần lực màu đen của Cáp Dịch Tư, “Dùng nhị trọng thần lực để liều mạng với thất trọng thần lực? người đang muốn chết à?”

Cơ thể A Mạt Kỳ khẽ run lên, hần nói nhỏ: “thần lực cũng có sinh tử, cũng có luân hồi, không phải sao?” Nói xong, màu sắc thần lực của A Mạt Kỳ lại hạ thêm một bậc, không ngờ lại dùng nhất trọng để đối phó với thất trọng.

Lúc này, thắng bại đã phân, thất trọng thần lực của Cáp Địch Tư bị đánh tan, trong đám khói còn có một dòng máu màu lục, cô ta cũng theo đó ngã xuống đất.

“Cái này không phải nhất trọng thần lực! Nó là gì?” Cáp Địch Tư không cam tâm quát lớn.

“Hừ!” hai tên Hùng Miêu trốn ở trong góc đứng lên, trước tiên là cười lớn, sau đó nói: “A Mạt Kỳ, cố gắng thêm nữa nhé! Bồ Lai n Đặc vì muốn bỏ đi đẳng cấp thần lực nên mới tấn cấp thần vương, cố lên! Chỉ cần vứt bỏ được nhất trọng thần lực nữa, thần chi tâm của ngươi sẽ đạt đến trạng thái tinh thuần nhất!”

A Mạt Kỳ đối với việc của Bồ Lai n Đặc chỉ cười nhạt đáp: “Bây giờ ta vẫn chưa làm được.”

Nói xong, hần kè Phán Quyết Ứng Dao lên cổ Cáp Địch Tư, “ngươi nói đúng, đây là nhất trọng thần lực của thần chi tâm thôi động.”

“Thần Chi Tâm chết tiệt!” Cáp Địch Tư chửi ầm lên, rồi lại cười lớn, “Có bản lĩnh ngươi cứ giết ta đi!”

A Mạt Kỳ nhìn Sở Thiên đứng phía sau, “Ông chủ, làm sao đây?”

Sở Thiên ngồi xổm xuống bên cạnh Cáp Địch Tư, “Tiểu muội, thực lực của ngươi bây giờ giảm sút trầm trọng rồi, sao chỉ trong một chốc đã bị A Mạt Kỳ đánh bại thế? Chẳng phải ngươi đã có được Sáng thần chi tâm rồi sao?”

“Hừ, nếu ta có thể dùng được thứ Sáng thần chi tâm đáng chết đó, A Mạt Kỳ còn thắng nổi ta sao? Nhắc đến Sáng thần chi tâm, lĩnh vực của Tử Thần ta đều dùng để áp chế Ái Lệ Ti, nếu không phải cô ta áp chế ta, ta cũng không thể bị bại bởi...”

Cáp Địch Tư lắc nhai mắng nhiếc, tìm rất nhiều lý do cho thất bại của cô ta. Sở Thiên vỗ vỗ vào trọng giáp trên đầu cô ta rồi đứng dậy, tự nhủ, tiểu nha đầu này rất dễ lấy được tin tức, dù cho Cáp Địch Tư lắc nhai gì đi nữa, Sở Thiên đã biết được tin tức hần cần biết – Cáp Địch Tư không thể dùng Sáng thần chi tâm, cũng tức là cô ta không có thực lực thật sự để hủy linh hồn Tiểu Bạch!

Như vậy, lo lắng của Sở Thiên không còn nữa.

“A Mạt Kỳ, ép cô ta giao linh hồn Tiểu Bạch ra, thoải mái dùng hình, không cần lo lắng cho Tiểu Bạch.” Sở Thiên cười, giải thích: “Dù sao cơ thể của Tiểu Bạch cũng đã tự hủy rồi, cơ thể này có bị hủy cũng không sao! Ha ha, Cáp Địch Tư, đây là điều ngươi nói, tỷ phụ chỉ là làm theo lời ngươi thôi.”

Cáp Địch Tư giận dữ nói: “Ái Lệ Ti vẫn đang ở trong cơ thể của ta, cơ thể này cô ta cũng có một phần, ngươi dám hủy cơ thể của tỷ tỷ sao?”

Sở Thiên nhìn qua con gái, cười nói: “Phan Đa Lạp, con nói cho dì biết cha có dám không?”

Phan Đa Lạp quay đầu cười khanh khách, “Dì à, ngốc quá, lại nói cho cha ta biết dì không sử dụng nổi Thần Chi Tâm gì đó, trời, cơ thể thì đơn giản thôi, cha ta chỉ trong chốc lát đã có thể tạo ra được mấy trăm cái.”

Cáp Địch Tư không còn lời nào để nói, căm giận nhìn Sở Thiên.

Phán Quyết Ứng Dao của A Mạt Kỳ lại giờ lên, chém lên bầu trời, lôi điện ở trên chớp lóe.

Đột nhiên, bên ngoài Tiếp Nguyệt Tháp mây đỏ bao trùm, từ trong đám mây phát ra một điện quang, nhìn thấy ánh sáng, quả nhiên còn mạnh hơn lôi điện bản mạng của A Mạt Kỳ nhiều lần.

Trong chớp mắt lôi điện đã hạ xuống trước cổng lớn Tiếp Nguyệt Tháp, quay một vòng nhẹ nhàng, rồi chui vào trong tháp, rơi xuống trên đao của A Mạt Kỳ.

Phách! Bùm!

Tay A Mạt Kỳ run lên, đột nhiên cảm không nổi Ứng Dao, hần ném vũ khí xuống đất.

“Ông chủ cẩn thận!” A Mạt Kỳ không kịp nhặt đao, bởi vì lôi điện đó sau khi đánh rơi Ứng Dao nhưng không dừng lại, chuyển hướng về phía Sở Thiên.

A Mạt Kỳ ôm Sở Thiên né tránh, nhưng lôi điện lại chuyển hướng thêm một lần nữa – Cáp Địch Tư!

“A!!!” Cáp Dịch Tư bị lôi điện đánh trúng kêu lên thảm thiết, “Tên khốn nào dám đánh ta, mau lăn ra đây!” Cô ta lại mắng lớn.

Tiếng leng keng vang lên không dứt, từng đạo lôi điện từ trên trời rơi xuống, vừa nhanh vừa mạnh, toàn bộ đều rơi lên cơ thể Cáp Dịch Tư.

Sở Thiên thấy vậy trong lòng đầy kinh hãi, bởi hắn đã vận dụng tất cả thần lực cũng không nhìn ra được nguồn gốc của lôi điện này, chỉ thấy điện quang màu tím không ngừng phát sáng, liền sau đó Cáp Dịch Tư lại hét lớn, đây là lực lượng gì? Tốc độ lại còn nhanh hơn thời gian thuận lưu của hắn gấp nhiều lần?

A Mạt Kỳ cũng không ngớt kinh hãi, bản mạng nguyên tố của hắn là lôi điện, nên hắn biết rõ hơn Sở Thiên, lôi điện từ trên trời rơi xuống không hề có dấu hiệu của thần lực, thuần túy là lôi điện tự nhiên, dùng lực lượng tự nhiên để đối địch với thần lực, ít nhất A Mạt Kỳ cũng biết rằng không biết bao giờ hắn mới là được như vậy.

“Tên đánh lén khốn nạn kia, ngươi mau lăn ra đây, đồ đệ tiện, vô liêm sỉ!” tiếng gào thét của Cáp Dịch Tư đã bị dứt quãng, nhưng cô ta vẫn không ngừng chửi rủa.

“ngươi dám mắng ta ư? Hừ!”

Mây đỏ trên bầu trời tụ lại, một điện quang mạnh mẽ bắn xuống, còn mạnh hơn những lần trước nhiều lần, xem ra tên kia đã bị tiếng chửi bới của Cáp Dịch Tư chọc giận rồi.

Lần này Cáp Dịch Tư không còn kêu la nữa, cơ thể cô ta không ngừng co rút, dường như đã sắp chết đến nơi, miệng vẫn còn nói mấy lời yếu ớt: “Ta...ta sớm muộn gì ta cũng sẽ giết ngươi!”

“Muốn giết ta ư? Ta nghĩ ngươi không cần tồn tại nữa rồi!”

Trước cổng Tiếp Nguyệt Tháp hiện ra một bóng người mờ ảo, là một người nữ, khoảng ba mươi tuổi, dung mạo cũng không kiêu diễm lắm, bên ngoài cổng, dạ quang màu hồng đỏ chỉ có ở Huyết Luyện Ngục đang chiếu xuống, trên người bà ta khoác áo màu đen, cùng với mái tóc màu đen càng quái dị vạn phần.

Bà ta chậm rãi giơ tay lên, đang định thực hiện lời hứa để Cáp Dịch Tư không còn tồn tại nữa.

“Đừng giết ta, ta sai rồi!” Cáp Dịch Tư bất chấp cơ thể bị trọng thương, vội vàng bò dậy, quỳ rạp xuống đất, cầu xin, “Mẫu thân đại nhân, tha cho ta đi!”

Đại Địa Nữ Thần đang bị Sở Thiên giam giữ đột nhiên cũng hét lên, “Chủ nhân, cứu ta với!”

Lúc này, sau lưng mẫu thân của Cáp Dịch Tư hiện ra một bóng người, đầu đón hô lớn: “Mau đến nghênh đón chủ nhân!”

Nữ thần Vận Mệnh Mã Ny!

Sở Thiên kinh ngạc, người giặt dây Mã Ny, lại là vợ của Sáng Thế phụ thần, mẹ của Ái Lệ Ti và Cáp Dịch Tư, Sáng Thế mẫu thân! Cũng chính là nhạc mẫu đại nhân của Sở Thiên.

Thảo nào không ai nhớ đến bà ta, tự cổ chí kim, Sáng Thế mẫu thân vẫn sống sau cái bóng của Sáng thần, chưa ai từng thấy bà, chưa từng có ai nảy sinh xung đột gì với bà ta, bởi vậy một cường giả như vậy mới bị lãng quên.

604. Chương 580: Bái Kiến Nhạc Mẫu Đại Nhân (2)

“Cáp Dịch Tư, ngươi to gan lắm, còn dám mắng, dám giết ta!”

Cơ thể Cáp Dịch Tư run lên, quỳ trên đất không dám ngẩng đầu dậy, cầu xin: “Mẫu thân đại nhân, ta sai rồi!”

Mẫu thân dùng một chân giẫm lên vai Cáp Dịch Tư, rồi lạnh lùng nói: “ngươi sai rồi? ngươi cũng biết sai sao?”

Bình!

Bà ta đá Cáp Dịch Tư bay đi

Ngoắc tay với Đại Địa Nữ Thần, cầm cổ của Sở Thiên trên người cô ta liền biến mất, Đại Địa Nữ Thần chậm rãi bay về phía Sở Thiên mẫu thần. “Chủ nhân, ta”

Bốp!

Một tiếng đánh lớn trên mặt Đại Địa Nữ Thần, đánh mạnh đến nỗi vong linh cô ta suýt nữa bị tiêu tán, Sáng Thế mẫu thần chửi nhỏ, ‘đồ vô dụng’, sau đó lại ngoắc tay với Sở Thiên, “đưa đây!”

Sở Thiên sững sốt, cúi đầu nhìn tay mình, một tay ôm con, trong tay kia lại chính là chiếc răng máu của Cáp Dịch Tư, không cần hỏi, cái mà Sáng Thế mẫu thần cần chính là cái răng máu này.

Bước lên phía trước, Sở Thiên cung kính trao chiếc răng máu cho Sáng Thế mẫu thần, đang định lên tiếng, liền chỉ thấy mẫu thần vút chiếc răng vào trọng giáp của Cáp Dịch Tư, nhìn vị trí, có lẽ là vào trong miệng.

Cáp Dịch Tư ngậm nó trong miệng hỏi: “Mẫu thân, người trả nó lại cho ta sao?”

Hắn vô cùng kinh ngạc, thật ra đây không phải là một cái răng, mà là một tinh thạch, tinh thạch mà Sáng Thế phụ thần đã ban cho Cáp Dịch Tư, nhưng năm đó Sáng thần đã làm khác đi, biến tinh thạch thành một cái răng giấu trong miệng Cáp Dịch Tư.

“Hấp thụ lực lượng đi đã rồi hẵng nói!” Sáng Thế mẫu thần ra lệnh

Do trọng giáp bao phủ, Sở Thiên không nhìn thấy được Cáp Dịch Tư hấp thụ cái răng bằng cách nào, chỉ thấy những vết thương trên người cô ta dần mất đi, cô ta miễn cưỡng đứng dậy, bước chân tuy tập tễnh, nhưng vẫn vững vàng hơn lúc nãy nhiều.

“ai bảo người đứng dậy?” Mẫu thần phát tay, làm cho Cáp Dịch Tư quỳ xuống.

“người dựa vào gì mà lại đánh ta?” Cáp Dịch Tư phẫn nộ nói.

“Dựa vào gì? Hừ, dựa vào ta là Sáng Thế mẫu thần!” Lôi điện lại chớp lên, Cáp Dịch Tư lại bị đánh trọng thương.

Sở Thiên thấy vậy vô cùng kinh ngạc, đây đâu phải là mẹ và con? Đây đúng là bạo quân và nô lệ! Sáng Thế thần có vấn đề sao, sao lại lấy một bà vợ như thế này? Thật không biết Tiểu Bạch làm thế nào qua được thời niên thiếu.

Cáp Dịch Tư còn đang kêu thảm thiết, nhưng lại có hai âm thanh khác nhau, hai giọng nói cùng phát ra từ một miệng, thật cổ quái.

Sáng Thế mẫu thần đánh Cáp Dịch Tư, thì Tiểu Bạch cũng bị liên lụy

Sở Thiên biết mình không thể đứng nhìn nữa, liền tiến lên trước một bước, hành một lễ theo đúng quy tắc, rồi cười nói: “Nhạc mẫu đại nhân đáng kính, con xin hành lễ!”

Sáng Thế mẫu thần lạnh lùng nhìn thoáng qua Sở Thiên, rồi nói: “Ai là nhạc mẫu của người? Cút!”

Sở Thiên sững lại chốc lát, rồi lại nheo mắt, lẽ nào Sáng Thế mẫu thần không hề biết chuyện giữa hắn và Tiểu Bạch, nói cách khác, Sáng Thế mẫu thần cũng không phải là sự tồn tại chí cao toàn trí toàn năng?

Chỉ cần bà ta không phải là không có gì làm không được là tốt rồi! Sở Thiên nhẹ thở phào, vị nhạc mẫu đại nhân này quả không dễ đối phó.

Thực ra những việc mà Sáng Thế mẫu thần biết được không nhiều, bà ta vừa quay về Tam giới không lâu, khi làm việc lại chỉ cho Mã Ny bên cạnh truyền lệnh, những người cấp dưới như Trương Bá Luân muốn gặp bà ta cũng rất khó, như vậy xem ra dù ở vị trí rất cao, nhưng lại có một nhược điểm, chính là không cập nhật được tin tức.

Hai tên hùng miêu ngồi xổm bên cạnh xem màn kịch cứ nhìn nhau, cuối cùng chọn ra một con đứng lên, cười hì hì, “Hắn thật là con rể của bà đó.”

“Các người còn chưa chết sao? Cũng tốt, ta cũng không phiền gì nếu giết các người thêm một lần nữa.” trên mặt Sáng Thế mẫu thần chợt hiện lên vẻ lạnh lùng, đến mức gần như đóng băng, lần trước bà ta tập kích

Tiếp Nguyệt Tháp, cho rằng đã giết được Kiệt Khắc Tồn, không ngờ hai tên Hùng Miêu vẫn chưa chết, điều này đối với mẫu thân, một người khi đã ra tay nhất định phải thấy đổ máu, là một sỉ nhục.

“Đừng động thủ!” Kiệt Khắc Tồn vội vã hô to, “Mẹ nuôi, là ta mà, Tiểu Cát Mễ!”

“ngươi là Tiểu Cát Mễ?” Mẫu thân kinh ngạc nhìn bọn họ, trên khóe miệng khẽ mỉm cười, “Thì ra là ngươi à, lần trước ta đến đây sao ngươi không nói một tiếng, làm ta suýt chút nữa giết chết ngươi rồi!”

Kiệt Khắc Tồn trong lòng âm thầm kêu khổ, bà già điên như người đầu để ta có thời gian mở miệng đâu, lần trước đến ngươi còn không hiện thân, chỉ hét lớn một tiếng đã chém đứt đầu, ai còn có thời gian mà nhận người thân chứ!

Tư Đặc n là nghĩa tử của Sáng thần, Kiệt Khắc Tồn và hắn lại là huynh đệ, tính ra, Kiệt Khắc Tồn gọi Sáng Thế mẫu thân là mẹ nuôi cũng không có gì, hơn nữa năm đó khi Kiệt Khắc Tồn còn ấu thơ, còn được mẫu thân yêu quý.

“được rồi, vẫn may ngươi chưa chết! Xem bộ dạng ngươi có lẽ đã luyện thành công thuật phân thân rồi.” Mẫu thân bước lên phía trước, vỗ vỗ vào cái bụng bự của bọn chúng, “Lớn rồi, ta không nhận ra các ngươi nữa, tại sao các ngươi lại ở đây, Tư Đặc n đâu?”

Khổ Khoa Kỳ cười khúc khích làm nũng, nửa quỳ nửa nằm, đáp: “Mẹ nuôi, việc của Tư Đặc n lão đại rất phức tạp, sau này ta sẽ kể sau. Cái đó, người xem hắn trước đi!” Kiệt Khắc Tồn chỉ Sở Thiên.

“hắn là hậu duệ của Tư Đặc n sao? Tại sao linh hồn lại có khí tức của Long Thần?” Sáng Thế mẫu thân ngạc nhiên hỏi

“trước tiên khoan hãy quan tâm đến dung mạo và sức mạnh của hắn, mẹ nuôi, hắn thật sự là con rể của người!”

“sao? Tại sao hắn lại là con rể của ta? Bộ dạng này Cáp Dịch Tư còn có người muốn lấy nó sao?” trong lời nói của Sáng Thế mẫu thân, có nét khôi hài.

Kiệt Khắc Tồn cũng không dám vui đùa quá mức, hắn chạy lên phía trước, cười nói: “không phải là Cáp Dịch Tư, hắn là Phát Lạp Dịch Nặc, phu quân của Ái Lệ Ti.”

“Hừ!” Sắc mặt của Sáng Thế mẫu thân lập tức thay đổi, “Ta chỉ có một đứa con gái là Cáp Dịch Tư! Ái Lệ Ti là con gái của Ốc Nhĩ Đốn, không có thể hệ gì tới ta!”

Ốc Nhĩ Đốn – tên của Sáng thần.

Sở Thiên không hiểu gì hết, Ái Lệ Ti không phải là con của Mẫu thân, lẽ nào.... Năm đó Sáng thần rất hay đi ra ngoài, Ái Lệ Ti và Cáp Dịch Tư cùng cha khác mẹ?

Kiệt Khắc Tồn đứng sau mẫu thân khoát tay áo với Sở Thiên, ra hiệu cho hắn biết không phải là lý do đó. Lúc này hắn mới chợt hiểu! Thì ra vợ chồng Sáng thần đã ly dị, hai đứa con gái, một theo mẹ, một theo cha.

“Cáp Dịch Tư, bảo tỷ tỷ ngươi ra đi!” Mẫu thân bảo.

Tiểu Bạch đã khống chế thân thể, vừa mấy mẫu thân, sợ đến co rụt cổ lại, cúi đầu thè lưỡi với Sở Thiên, có ý nói, xong rồi, mẹ đã đến đây rồi!

“Hắn thực sự là phu quân của ngươi sao?” Mẫu thân quát hỏi

“Vâng”

Mẫu thân lại chỉ tay vào Phan Đa Lạp trong tay Sở Thiên, đây là con gái ngươi ư? Sao lại có khí tức của hấp huyết quỷ bức?”

Sắc mặt Tiểu Bạch đột nhiên trắng bệch, cô ta quá hiểu tính cách của mẹ mình, vội vàng cười nói: “Là con gái nuôi, ha ha, nó là hậu duệ của Bì Bồng và Cự Long, ta thấy nó cũng dễ thương nên nhận về làm con nuôi!”

Sự phối hợp của Sở Thiên và Tiểu Bạch từ lâu đã rất thành thạo, Tiểu Bạch vừa nói ra ‘con nuôi’, Sở Thiên đã hiểu, Sáng Thế mẫu thần nhất định sẽ không đồng ý cho thần nữ của mình có chung chồng với người khác, vì vậy tuyệt đối không thể tiết lộ ra điều gì về Sát Lâm Na và Chu Lệ Á.

“Ồ, tiểu nha đầu, để nó lại đây cho bà ngoại bế nào!”

Vừa không thừa nhận Ái Lệ Ti là con của mình, nhưng lại tự xưng là bà ngoại của Phan Đa Lạp, Sở Thiên không thể giải thích nổi tính khí của mẫu thần.

Phan Đa Lạp sà vào lòng mẫu thần, cười hồn nhiên, “Bà ngoại, ta là con nuôi của mẹ Ái Lệ Ti, tên là Phan Đa Lạp” Tiểu tử này cũng thật lanh lợi, biết lúc này phải nói gì, hơn nữa chum cái miệng nhỏ xiu, hôn lên má mẫu thần, đôi mắt to nháy nháy.

“Ái chà!” Mẫu thần cười ha ha, “Tiểu nha đầu này, còn đáng yêu hơn Cáp Dịch Tư lúc nhỏ nhiều!”

Đùa với Phan Đa Lạp một lúc, mẫu thần trả nó lại cho Tiểu Bạch, sắc mặt lại thay đổi, lạnh lùng nói với Sở Thiên: “Ái Lệ Ti và tiểu nha đầu này ta sẽ mang theo, còn người, cút!”

Sở Thiên thực sự tức giận lắm, nhạc mẫu đại nhân này xem hắn là gì chứ? Bảo đến thì đến, bảo đi thì hắn phải đi, còn muốn cướp vợ và con gái hắn đi nữa ư?

Sáng Thế mẫu thần thấy Sở Thiên không động tĩnh gì, nghĩ rằng hắn sợ rồi, mà không biết rằng Sở Thiên đang tính toán, tất cả những gì hắn có gộp lại liệu có thể đối phó được với mẫu thần không?

Tiểu Bạch hiểu rõ Sở Thiên, biết hắn đã có ý định gì, vội vàng nói: “Ta không đi đâu! Năm đó khi người và phụ thần chia tay đã không nhận ta làm con nữa, dựa vào gì mà bây giờ lại đem ta và Phan Đa Lạp đi chứ?”

Lời nói này của Tiểu Bạch, là thay Sở Thiên chống lại sự nóng giận của mẫu thần, nhưng đôi mắt đang nheo lại của Sở Thiên mở lớn, “Tiểu Bạch, sao nàng lại nói như vậy với mẹ mình? Một người mẹ mang con gái và cháu ngoại của mình đi có gì mà không được chứ?”

Tiểu Bạch sững sốt, hiểu ra ý của Sở Thiên, vội khép nép nói: “Xin lỗi, mẹ.”

Mẫu thần hừ lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn Tiểu Bạch.

Sở Thiên lại cười nói, “người đến một mình sao? Sáng thần không cùng đến sao?”

“Tên đáng chết đó đã mất tích từ lâu rồi!”

“không phải chứ!” Sở Thiên giả vờ làm bộ không hiểu, “Bảy ngày trước, vùng đất chuộc tội vẫn còn xuất hiện cửu trọng Sáng thế thần lực mà!”

“Thật sao?” Mẫu thần vội vàng nắm lấy áo của Sở Thiên.

“Sao ta lại dám lừa người chứ?” Sở Thiên thành thật nói, lời lẽ nghiêm túc: “Nếu ta lừa người, thì cả nhà ta sẽ tiêu tán, chết không nhắm mắt! Đúng rồi, nếu người không tin, có thể tìm những vạn thú dũng sĩ của Bồ Lai n Đặc năm đó làm chứng, là bọn họ cho ta biết tin tức này!”

Mẫu thần nắm chặt tay, giọng nói lạnh lùng, “Cũng được, ta sẽ đi tìm bọn chúng!”

Sở Thiên quan tâm nói: “Nhạc mẫu đại nhân, lần này đi người phải cẩn thận, nghe nói gần đây vùng đất chuộc tội khá nguy hiểm, ngoài ra ta còn có một thỉnh cầu, xin người để mắt đến Tiểu Bạch và Phan Đa Lạp, đừng để bọn họ bị thương trong lúc chiến đấu.”

Mẫu thần lại thay đổi ý nghĩ, quả thật, nếu lần này đi gặp được Sáng thần, không chừng sẽ xảy ra đại chiến, làm sao có thể chăm sóc cho Phan Đa Lạp, hơn nữa, giữa mình và Sáng thần cũng có chút việc riêng, không tiện cho đám văn bối biết.

Chỉ vào Sở Thiên, Sáng Thế mẫu thần trầm giọng nói: “Bọn chúng cứ ở bên cạnh người, hôm khác ta sẽ tìm người!”

Nói xong, bà tay quay đi, mang theo hai vong linh cùng biến mất

Tiểu Bạch thở phào, “Phất Lạp Địch Nặc, người thật xấu xa, lại bảo mẹ đi đối phó với vạn thú dững sĩ và Khổ Khoa Kỳ!”

Sở Thiên cũng là như trút được gánh nặng, “không có cách nào khác nữa, lẽ nào lại liều mạng sao?”

605. Chương 581: Nơi Hạ Lạc Của Thất Hải Thú Thần Vương

Kiểm chế tâm trạng đang muốn bùng nổ của mình, Sở Thiên cười nói: “Tiểu Bạch, thực lực của mẹ nàng rất cuộc thế nào? Nếu như Khổ Khoa Kỳ và vạn thú dững sĩ cũng không ngăn bà ấy lại được, ta sẽ nghĩ cách thả Vĩnh Hằng Thần Vương ra.”

“Thôi đi!” Tiểu Bạch nóng nảy xua tay, “Thực lực của mẹ ta chỉ có cha ta rõ, tóm lại chắc chắn bà ấy còn lợi hại hơn của lúc ta và Cáp Địch Tư còn ở trạng thái đỉnh phong.”

Nói rồi, Tiểu Bạch thò tay tháo mũ giáp xuống, hung dữ cười nói: “Nhìn ta hiện tại thế nào?”

Lúc này cơ thể sau khi biến hóa của Cáp Địch Tư chưa trở về nguyên trạng, vẫn là bộ dạng nửa người nửa thú, cao hơn Sở Thiên một cái đầu, khuôn mặt một nửa là nụ cười tinh nghịch của một tiểu nha đầu, nửa kia lại là một quái vật mọc đầy vẩy, mắt xanh rờn nanh, cơ thể của nàng là nửa người nửa thú, bên trái là cánh tay của con người bình thường, bên phải lại là móng vuốt to bằng cả một con người, trên bờ vai đầy vẩy có một con mắt mọc lên, nhân thần linh động, con người hình trướng tròn với ánh mắt sắc bén của loài mèo.

Đây mới là chân thân của Cáp Địch Tư.

“Thế nào? Còn dám lấy ta không?” Tiểu Bạch hé miệng cười duyên, những răng nanh hiện ra trên khuôn mặt, lại là một nụ cười dữ tợn khủng bố.

Sở Thiên nắm lấy móng vuốt thú của Tiểu Bạch, cười nói: “Có gì mà không dám? Nàng quên là ta làm gì rồi sao? Cho dù nàng có xấu nữa ta cũng có thể biến nàng trở lại như cũ”

Tiểu Bạch đưa chiếc vuốt thú khổng lồ vào miệng, lấy ra một chiếc răng nanh máu của Cáp Địch Tư, giao cho A Mạt Kỳ, đồng thời căn dặn hẩn giấu chiếc răng máu này vào không gian khác.

Sở Thiên lại hỏi: “Cha mẹ nàng rốt cuộc là chuyện thế nào?”

“Ta biết thế nào được a, từ khi ta biết chuyện họ đã thường cãi nhau, sau này vì chuyện muối muối ta biến thành bộ dạng này, họ đã chia tay rồi!” Tiểu Bạch chỉ vào miệng của Phan Đa Lạp, cười nói: “Bé con, con không được nói ra ngoài a, đây là tin xấu nhất trong thần tộc đấy.”

Phan Đa Lạp cười hì hì gật đầu, “hiểu mà, lãnh đạo đều không muốn bị người khác biết gia đình họ bất hòa, hắc hắc, câu nói này là ca ca nói.”

“Mạt Khắc Nhĩ nói? Hiểu rồi, chắc chắn là nó lại bị Đới An Na bắt nạt rồi, xấu hổ không dám nói với người khác!” Tiểu Bạch gật đầu, đứng đưa chiếc vuốt lớn tiếp tục nói: “Có nhìn thấy không, cơ thể Thú thần này vốn dĩ là sủng vật của cha ta...”

Tiểu Bạch lải nhải lời thôi, nhưng chuyện này thật ra rất đơn giản. Đầu tiên là hai phụ thê Sáng thần có rạn nứt tình cảm, ngày nào cũng cãi nhau. Rồi mỗi người ủng hộ một người con gái của mình. Cáp Địch Tư và Sáng Thần mẫu thần về một phe, Ái Lệ Ti và Sáng thần cùng một phe.

Còn Sáng thần năm ấy có một con cự thú thần sủng, con thần sủng này vốn là ở phái trung lập, không giúp bất cứ ai, nhưng ngày kia Cáp Địch Tư ngụy tạo ra một bức tình thư của Tiểu Bạch gửi cho thần sủng, kết quả thần sủng đi cầu hôn với Tiểu Bạch, khiến cho Sáng thần đại nộ, trừng phạt nặng thần sủng. Sau đó chân tướng sự việc sáng tỏ, thần sủng đi tính sổ với Cáp Địch Tư, cuối cùng cắt đứt nửa thân người của Cáp Địch Tư.

Lúc đó Cáp Địch Tư ủng hộ Mẫu thần. Sáng thần nổi cơn thịnh nộ không hồi phục cơ thể cho nàng ta, Mẫu thần không còn cách nào khác, không có bản lĩnh của Sáng thần, liền dùng thần sủng đã chết và nửa thân người của Cáp Địch Tư dung hợp lại

Tử Thần biến thành quái vật khiến tính tình bạo ngược, đem sự bất hạnh của nàng ta đổ lên đầu Tiểu Bạch. Dùng lời nói của Cdt “Nếu như người đồng ý lời cầu hôn của thần sủng, thì sẽ không có chuyện như hôm nay”, kết quả là nhà Sáng thần lớn cái đặng lớn, nhỏ đánh đặng nhỏ. Sáng thần không có thời gian quản lý việc nhà, đại chiến chúng thần lần thứ nhất đã bùng phát từ miệng của Tiểu Bạch và Cáp Dịch Tư.

Sở Thiên nghe Tiểu Bạch nói xong, trong lòng lại càng mông lung, lẽ nào bút ký của nữ thần Sinh Mệnh mà hắn lấy được từ tay của Long Hoàng năm đó, chính là ngòi dẫn nổ của đại chiến chúng thần lần thứ nhất – thư tình mà Tử Thần ngụy tạo?

Đáng tiếc quyển bút ký ấy đã ko còn, Tiểu Bạch cũng chưa từng nhìn thấy bút ký đó, hiện tại có hỏi cũng không còn ý nghĩa.

“Ai da”! Sở Thiên vỗ trán, “Vừa rồi căng thẳng quá, quên rất nhiều chuyện, phải nghĩ cách để nhạc mẫu tách nàng và Cáp Dịch Tư ra, cho dù cơ thể này cho Cáp Dịch Tư cũng được, như vậy ta có thể làm cho nàng một cơ thể khác.”

Tiểu Bạch lè lưỡi, kêu lên “quên mất”, có điều nghĩ lại, nàng lại lắc đầu nói: “người đừng thấy Mẫu thần thiếu chút nữa đánh chết Cáp Dịch Tư, nhưng bà ấy yêu thương nha đầu thối đó lắm, chàng đừng chủ động nhắc đến chuyện tạo cơ thể hay cải tạo Cáp Dịch Tư.”

“Ồ?” Sở Thiên tùm tùm cười nhìn Tiểu Bạch, “ý của nàng là...”

“Ngốc quá, cha, ý của mẹ Ái Lệ Ti, mọi người đều hiểu mà!” Phan Đa Lạp vỗ bàn tay nhỏ cười nói: “Phải để bà ngoại tính khí thối đó đến cầu xin cha, hi hi, sau đó lừa chết bà ấy!”

“Ha ha, không hổ là con gái ta!” Sở Thiên ôm lấy Phan Đa Lạp, hôn mạnh một cái.

Thấy tình hình này, hai tên gấu trúc nằm sấp trên đất bất giác lấm bầm, “Xong rồi, tiểu công chúa Phan Đa Lạp của Bố Lôị Trạch đã bắt đầu biến thành ác ma rồi!”

“Các người nói gì?” Tiểu Bạch đá vào một con gấu trúc, không vui nói: “Đây là truyền thống của nhà Phất Lạp Dịch Nặc chúng ta, hiểu chưa? Được rồi, ta cũng không phí lời nữa, các người thu dọn rồi đi theo ta!”

Bận nửa ngày trời, Tiểu Bạch cuối cùng đã có thời gian xử lý chính sự

“chúng ta điếm rồi, ai trấn thủ Tiếp Nguyệt Tháp?” Kiệt Khắc Tốn uể oải nằm sấp xuống, không có ý muốn đi.

Tiểu Bạch dùng bàn tay khổng lồ của nàng véo vào tai một con gấu trúc, kéo hắn lên, “Ta gọi Chiến Thần và Chu Thần Hoàng Lăng Vệ đến thay các người! Thế được rồi chứ?”

Kiệt Khắc Tốn cả kinh, “vậy Khảm Phổ há chẳng phải... không được, nói thế nào Khảm Phổ cũng là huynh đệ nhà chúng ta, không thể để hắn chịu tội thay chúng ta a!”

“Yên tâm đi, Khảm Phổ ở đây sẽ không bị cô đơn đâu! Ta sẽ tìm một công việc thích hợp hơn cho hắn.”

Tiểu Bạch cũng không còn để ý đến Kiệt Khắc Tốn, lệnh cho A Mạt Kỳ đưa Khảm Phổ tới.

Ngoài Chiến Thần và Chu Thần Hoàng Lăng Vệ, những người đến cùng còn có hơn trăm Tế Tự của Giáo Đình, người nào cũng là cuồng tín đồ, trên lưng mỗi người công một tập thư tịch quyền trục, vừa vào tháp, họ đã bắt tay dọn dẹp, sắp xếp của Tiếp Nguyệt Tháp rộng rãi thành dáng vẻ của một thư viện.

Kiệt Khắc Tốn thắc mắc nhìn họ, “Đây, đây là làm gì vậy?”

Khảm Phổ sắc mặt rạng ngời, bá khí uy dũng đứng đầu tam giới năm nào đã biến mất, hắn đang mặc một pháp bào Tế Tự, cười nói với Kiệt Khắc Tốn: “Đại ca, Giáo Hoàng của nhân gian chuẩn bị trùng tu Phán Quyết Thần Điển, truyền bá vinh quang của bộ hạ. Bộ hạ giao cho ta nhiệm vụ vinh dự này, để ta giúp các Tế Tự nhớ lại sự huy hoàng của họ, đồng thời thẩm biên lại thần điển mà họ viết.”

Kiệt Khắc Tốn lặng im một hồi lâu không đáp, lặng lẽ gật đầu, đối với một cuồng tín đồ mà nói, có thể hiệu đính lại pháp điển của Thần Hoàng, là một chuyện vinh dự đến nhường nào.

Khảm Phổ lại phấn khích nói tiếp: “Bộ hạ còn cho phép, cứ cách một thời gian sẽ phái người đến thay ta một tháng, để ta đi khắp đại lục truyền đạo.”

Nhìn bộ dạng lòng đầy mẫn nguyện của Khảm Phổ, Kiệt Khắc Tồn cười, Chiến Thần viết sách, ha ha, đúng là thú vị a. Có điều vẫn tốt hơn việc xông lên liều mạng trong mưa tanh gió máu nhiều.

Vẫy tay chào tạm biệt Khảm Phổ, Sở Thiên trở về Bồ Lô Trạch, Tiểu Bạch chợt gọi hấn lại, “Chàng đợi chút đã?”

Nói rồi, cơ thể của Tiểu Bạch bắt đầu thay đổi, biến trở lại bộ dạng của tiểu nha đầu tinh nghịch, đây là pháp môn biến Thú Thần thành hình người, không phải là nàng thật sự biến thành người, “được rồi, hiện giờ có thể đi rồi! Kiệt Khắc Tồn, người không được chụp lên bộ dạng xấu xí vừa rồi của ta.”

Trở về Bồ Lô Trạch, Sở Thiên dàn xếp lại chuyện, rồi vội vàng hỏi nơi hạ lạc của Mỹ Nhân Ngư Bào Uy Nhĩ.

Được bộc nhân chỉ điểm, Sở Thiên đến bờ biển ở ngoài đảo, Bào Uy Nhĩ đang tu luyện trong nước, “Biểu tỹ, có chuyện rất quan trọng muốn nói với người!” Sở Thiên hét lớn.

Mỹ Nhân Ngư ngạc nhiên trở lại bên bờ.. Sở Thiên do dự chốc lát, đáp: “Có một tin tốt và một tin xấu, người muốn nghe cái nào trước?”

Mỹ Nhân Ngư bật cười, còn cho rằng Sở Thiên đang đùa, “Từ lúc nào người học trò miệng lưỡi trơn tru rồi? Nói cái tốt trước đi!”

“Tin tốt là, ta đã mang Phán Quyết Thần Thú về!” Mỹ Nhân Ngư biến sắc, Sở Thiên thị ý nàng nghe hết đã, rồi nói tiếp: “Kiệt Khắc Tồn có thể làm chứng, Tư Đặc n cả đời này chưa từng giết một người nào?”

“Vậy phụ hoàng ta?”

“Có lẽ chưa chết!” Sở Thiên nhìn bộ dạng bất ngờ của Mỹ Nhân Ngư, điềm nhiên nói: “Có điều theo Kiệt Khắc Tồn nói, những thần tộc vốn đã chết, đều bị Tư Đặc n đưa vào trong không gian ngục giam, và những thần tộc đó hiện giờ, đã bị Sáng Thế mẫu thần biến thành vong linh!”

Nụ cười mừng vui của Mỹ Nhân Ngư chợt đành lại, một lúc lâu, nàng nhàn nhạt nói: “Đây chính là tin xấu? Phụ hoàng ta có thể biến thành vong linh thấp kém nhất?”

Sở Thiên thở dài gật đầu

Bùm!

Nước biển phía sau Mỹ Nhân Ngư chợt nổ ầm, cát trên bãi biển dưới chân nàng dâng trào như nước biển.

Sở Thiên tiến đến ấn vào vai nàng, “Bình tĩnh một chút, ta biết người muốn cứu Vương Nhân bệ hạ về, nhưng đối thủ của chúng ta là Sáng Thế mẫu thần!”

“Hiện giờ những vong linh đó ở đâu? Mỹ Nhân Ngư phớt lờ câu nói của Sở Thiên, lạnh lùng hỏi.

“Có lẽ là ở bên cạnh Sáng Thế mẫu thần.” Sở Thiên kéo lấy tay nàng, “Đi, theo ta về thánh điện. Nếu như hiện giờ người muốn đi tìm Mẫu thần, đừng trách ta đi tìm Mặc Phỉ Đặc và A Mạt Kỳ ngăn người lại!”

Mỹ Nhân Ngư vẫn giằng ra, nhưng Sở Thiên vẫn kiên quyết kéo nàng về thánh điện, mọi người của Bồ Lô Trạch đang đón Kiệt Khắc Tồn, từng món ăn được đưa lên, Kiệt Khắc Tồn hớn hỏ ăn từng món.

“Uhm, uhm, ngon!” Kiệt Khắc Tồn ném phăng xương thú trong tay, uống một ngum rượu, khen ngợi: “không hổ là tài nghệ của Thực Thần!”

Tiểu Bạch lại cười nói: “Đây không phải là Thực Thần làm đâu, người ăn từ từ một chút, đây chỉ là tiền yễn (trước bữa tiệc), món ăn chính của Thực Thần còn ở phía sau đây!”

“Vậy kêu Thực Thần nhanh lên a!” Kiệt Khắc Tồn đợi đến nóng nực rồi.

“Đã sai người đi thông báo cho Sử Đế Phân rồi, người vội gì nào?” Tiểu Bạch cười nhạo nói.

“Ông chủ, không hay rồi!” Lúc này La Tân hốt hoảng chạy vào, trong tay quơ một mảnh giấy.

Tiểu Bạch trêu cười nói: “Hoảng sợ cái gì? Có phải đập vỡ bàn ăn rồi không?”

“không phải!” La Tân lắc đầu liên hồi, “Vừa rồi ta đi mời sư phụ làm bếp, nhưng sư phụ....người....lão nhân gia người....đã bỏ đi mất rồi!”

606. Chương 582: Cứu Vớt Tam Giới Phải Nhờ Người Rồi

Sở Thiên nhận qua mảnh giấy, chỉ thấy trên đó có một hàng chữ nguệch ngoạc viết bằng than, “Ông chủ, ta từ chức! Bồ Lôi Trạch quá nguy hiểm, lão nhân gia ta tuổi tác cao rồi, không chịu nổi giặt mình, chúng ta vĩnh biệt nhau đi!”

“Đây là chuyện gì vậy?” Sở Thiên hỏi La Tân.

“Ông chủ, ta cũng không biết tất cả, vừa rồi bà chủ sai ta đi mời sư phụ nấu bếp, ta đi đến phòng ông ấy mới chỉ nhìn thấy mảnh giấy này. Nhưng sáng sớm nay lão nhân gia người vẫn ở đây mà!” La Tân cười khổ nói.

Sở Thiên vội ra lệnh cho mọi người, “Đừng ăn nữa, đi tìm người!”

Hai tên gấu trúc ngẩng đầu lên khỏi bàn ăn, lẩm bẩm: “không phải chỉ là một đầu bếp thôi sao? Có cần phải căng thẳng vậy không?”

Sở Thiên bắt lực liết Phán Quyết Thần Thú một cái, đầu bếp? Thực Thần nếu là một đầu bếp bình thường, thì việc bỏ đi bao nhiêu người cũng không sao, nhưng hẳn lại không phải là một đầu bếp bình thường.

Thử hỏi ai có thể thông tường lịch sử thần tộc? Ai có thể nhận biết gần hết các thượng cổ thần tộc? Ai có thể nói rành rọt các thượng cổ thần khí như đồ gia bảo cất giữ lâu năm trong nhà? Huống hồ Thực Thần Sử Đế Phân, còn có linh vực đã từng đánh ngất vạn thú dũng sĩ!

Giá trị của lão già này còn nhiều lắm!

“Còn ngây ra đó làm gì? Đi tìm người đi!” Sở Thiên quát lớn.

Bộp! Bộp!

Kiệt Khắc Tồn đập bàn, dựa vào chiếc ghế nằm được thiết kế riêng như ông lớn đại gia, hai chân ngấn co lên, chậm rãi nói: “không phải chỉ là tìm người thôi sao?” Hắn chỉ vào mắt của mình, “Đây là cái gì?”

“Con mắt lồi của người!” Tiểu Bạch chẳng chút kiêng nể nói.

Sở Thiên lại cười, ngồi giữa hai con gấu trúc, cười nói: “hai vị , vậy thì phiền các người mở Thiên Phạt Chi Nhân ra vậy!”

“Uhm!” Kiệt Khắc Tồn hiện ngang đứng dậy, “Đi, theo ta đi Vân Tinh sạn đạo ở đỉnh Quang Minh!”

Vừa dứt lời, không chỉ Sở Thiên, mà tất cả mọi người đều người. Sở Thiên neho mắt lại, “miện hạ, sao người biết đỉnh Quang Minh của Bồ Lôi Trạch ta? Hình như các người chưa từng đi qua nhà ta mà?”

“A? Hắc hắc, chúng ta có Thiên Phạt Chi Nhân, nhìn là biết rồi!” Kiệt Khắc Tồn đáp bừa một câu, sau đó vụt người chạy ra ngoài, “Mau đi thôi, đợi thêm chút nữa là Thực Thần chạy xa đấy!”

Sở Thiên tủm tỉm cười đi theo phía sau họ. Tài nói dối của Phán Quyết Thần Thú quá tệ, Thiên Phạt Chi Nhân, cho dù nó có thể nhìn thấy đỉnh Quang Minh, nhưng có thể biết được tên không?

Đi tới cửa, Sở Thiên phát hiện Mỹ Nhân Ngư không hề nhúc nhích, ý niệm vụt chuyển, căn dặn: “Tiểu Bạch, nằng ở đây cùng Bào Uy Nhĩ miện hạ. Nói kỹ lại chuyện ở Tiếp Nguyệt Tháp cho nằng ta nghe!”

“Hiểu rồi!” Tiểu Bạch vẫy tay tiễn Sở Thiên, quay đầu cười nói với Mỹ Nhân Ngư: “Biết chồng ta có ý gì không? Chàng để ta trông chừng người, tránh cái đầu người lại xuẩn động đi tìm mẹ ta đòi người!”

Sở Thiên đến đỉnh Quang Minh, Kiệt Khắc Tồn đã mở to mắt nhìn quan sát cả đảo Bồ Lôi Trạch.

Dụi dụi mắt, Kiệt Khắc Tồn kinh ngạc thốt lên: “Mẹ ơi, ta lại không nhìn thấy hắn!”

“Thiên Phạt Chi Nhân của người không nhìn thấy Thực Thần sao?” Sở Thiên ngạc nhiên, nhưng không cam lòng nói: “người xem kỹ đi!”

Kiệt Khắc Tồn cũng cảm thấy mất mặt, có điều hắn không tìm ra được Thực Thần, nhưng lại nhìn thấy một chuyện kỳ quái, “Hả? Kia là, A Tư Nặc đúng không? Hắn đang nói chuyện ở đó với ai?”

“A Tư Nặc? Hắn tỉnh dậy rồi sao?” Sở Thiên bắt giắc cười, lần trước A Tư Nặc thôi miên mấy chục vạn thú dũng sĩ, cơ hồ đã hao cạn đi tất cả sức mạnh, từ khi Ước Hàn Tồn mang vạn thú dũng sĩ đi, hắn đã vùi mình trong đất để ngủ, mãi cho đến hôm nay.

“Đúng, là A Tư Nặc, ta không nhìn nhầm đâu!” Kiệt Khắc Tồn chỉ về một hướng, “hắc, hắn đang qua đây rồi!”

A Tư Nặc vung về bay trong không trung, trong tay hình như còn mang theo vật gì, trên mặt “con người tốt bụng” đã vạn tuổi này lại lộ ra sự tức giận không chút kiềm chế, giống như vừa có người ức hiếp Ban Dịch Tư vợ hắn vậy.

“Ông chủ, người phân xử công bằng đi! Sử Đế Phân làm loạn ngay trên đầu ta!”

A Tư Nặc rung tay một cái, nhìn như đang ném ra không khí, nhưng khi nó rơi xuống đất, lại vụt hiện ra thân hình, chính là Sử Đế Phân đang muốn bỏ nhà ra đi.

“Lão nhân gia ta mệnh khổ a!” Thực Thần đáng thương nhìn mọi người, rồi cúi đầu xuống.

Vận may của Thực Thần không tốt, hắn đi cũng đi rồi, nhưng lại cứ đi qua địa huyết mà A Tư Nặc đang ẩn mình. Vừa đúng lúc đó Kiệt Khắc Tồn dùng Thiên Phật Chi Nhân, hắn vận chuyển thần lực chống lại Thiên Phật Chi Nhân, kết quả không ngờ đã kinh động A Tư Nặc đang tu dưỡng dưới chân hắn.

A Tư Nặc oán giận nói: “Lần trước khó khăn lắm mới thôi miên được vạn thú dũng sĩ, ta mới có thể nằm mơ thấy bí pháp linh vực tầng thứ tư, nhưng lúc quan trọng nhất lại bị Sử Đế Phân phá bĩnh rồi.”

“Ha ha, không sao, người tiếp tục ngủ đi! Ta sẽ sai Tề Bách Lâm làm màn kết giới cho người!” Sở Thiên vỗ về A Tư Nặc, rồi kêu hắn tiếp tục ngủ.

Mọi người túm tụm lại xung quanh Thực Thần, tất cả đều hướng về hắn, Sở Thiên nói: “Lão gia tử, người chạy làm gì? Bồ Lô Trạch của ta chỗ nào không an toàn sao?”

Thực Thần âu sầu không đáp, Sở Thiên lại hỏi lại lần nữa hắn mới nói: “sao lại không nguy hiểm? Nói nói thật cho người biết, sau lưng Vạn Mệnh nữ thần là....”

“là Sáng Thế mẫu thần!”

“Hả? người sao lại biết Bồ Lan Ny vậy?” Thực Thần đứng phắt dậy, “Có phải người đã gặp bà ấy?”

Thì ra Mẫu Thần tên là Bồ Lan Ny! Sở Thiên cười nói: “há chỉ là nhìn thấy, còn nói chuyện vài câu với bà ấy nữa.” Kéo Thực Thần đứng dậy, Sở Thiên vừa phải y phục cho hắn vừa cười nói: “Tại sao Mẫu Thần Bồ Lan Ny đến người lại chạy trốn? Hử?”

Sở Thiên nheo mắt lại, nhìn chăm chăm vào Sử Đế Phân, thầm nghĩ, lão già, hôm nay không vắt kiệt giá trị của người, ta sẽ không phải là đảo chủ của Bồ Lô Trạch!

Thực Thần bị Sở Thiên nhìn khiến đôi mắt lão liên bắn loạn, không dám nhìn thẳng vào hắn, chỉ rụt rè nói: “Thứ mà bà ta nghiên cứu, còn điên hơn cả người!”

Sở Thiên sửng sốt, lẽ nào Bồ Lan Ny là người đồng đạo với hắn, cũng thích nghiên cứu kỹ thuật?

cùng lắm thì người cũng chỉ thích chơi với người chết. Chưa từng động vào các chủng tộc trí tuệ sống khác, nhưng Bồ Lan Ny.... Bà ấy, ngay cả người sống cũng không bỏ qua!” Thực Thần vội nói: “không phải người đã thấy qua nữ thần Vạn Mệnh bị biến thành vong linh chứ? Đó chính là thứ mà bà ấy đã nghiên cứu ra!”

“Sáng Thế mẫu thần thích biến thần tộc thành vong linh?” Sở Thiên cả kinh nói.

“không chỉ là vong linh! Trư La Thú, Hỏa Diệu, ốc sên, tóm lại thứ gì thấp hèn nhất, bà ta sẽ biến thần tộc thành thứ đó!”

Thực Thần cơ hồ như đã từng tận mắt chứng kiến sự tàn bạo của Mẫu Thần, lúc này trong lòng vẫn còn có thừa sự khiếp sợ, “Có điều thứ mà bà ấy thích nhất vẫn là vong linh. Cứ nói như vậy đi, Bồ Lan Ny chính

là muốn đổi đầu với Sáng Thần! Thần tộc không phải là chủng tộc cấp cao mà Sáng thần nghiên cứu ra sao? Bà ấy sẽ nghĩ cách biến thần tộc trở thành chủng tộc ti tiện nhất!”

Mọi người đều rất ngạc nhiên, Mẫu Thần đang làm gì a?

Sở Thiên hỏi: “Tại sao bà ấy lại làm như vậy?”

“chuyện này phải nói từ rất nhiều năm trước, lúc đó Phụt!” Sử Đế Phân vừa nói đến đây, đột nhiên ngừng lại, hốt hoảng giận dữ nói: “Đó là chuyện riêng của nhà Sáng Thần, lão nhân gia ta sao biết được!”

Dứt lời, Sử Đế Phân kéo ta Sở Thiên, “Phất Lạp Dịch Nặc, hiện giờ an nguy của tam giới, phải dựa hết vào người rồi!”

“Ta?” Sở Thiên dở khóc dở cười, chuyện đại sự như cứu vớt tam giới hẳn thật sự không gánh được.

“đương nhiên là người!” sắc mặt của Thực Thần chợt trở nên nghiêm túc, nhưng Sở Thiên vẫn luôn cảm thấy hắn đang nói đùa, “Ta hỏi người, khác biệt lớn nhất giữa vong linh và các chủng tộc khác là gì?”

Sở Thiên nghĩ một lát, sau đó nói: “vong linh là sau khi thần tộc bình thường khác chết biến thành, họ... không có linh hồn!”

“Đúng, thật ra cơ thể của họ chính là linh hồn. linh hồn chính là cơ thể! Nhưng bởi vì vong linh đã biến thành cơ thể, họ sẽ không cách nào có thể tái sinh nữa! Vì vậy, thần tộc một khi biến thành vong linh, thì sẽ mãi mãi không thể trở mình được!”

Sở Thiên bắt đầu có chút loạn nhịp, “Điều này có liên quan gì đến ta?”

“người nghĩ xem, nếu như Bồ Lan Ny biến tất cả thần tộc thành vong linh. Vậy thì sẽ có hậu quả gì?” Thực Thần cao giọng lên. “Tam giới vô thần!”

“Vậy ta có thể làm gì?”

“Hừ hừ!” Thực Thần chợt cười lạnh, “Phất Lạp Dịch Nặc, từ trước đến nay người không cảm thấy xấu hổ sao?”

Sở Thiên kinh ngạc há hốc miệng, Thực Thần tiếp tục nói: “Cho tới nay, người tự xưng có thể tạo thần. nhưng xem xem người rốt cuộc đã làm gì? Sáng tạo thần mà người nói, chẳng qua chỉ là cải tạo mà thôi! Người không có nguyên liệu thần tộc khác mà có thể tạo ra một cơ thể thần tộc sao?”

“Tạo thần mà không có thân thể thần tộc khác ư? Chuyện này, ta đang nghiên cứu!” Sở Thiên hoàn toàn không nói dối, trên địa cầu còn có thể dùng nhân bản vô tính để tạo ra sinh mệnh, hẳn đã nắm vững được cấu tạo cơ thể thần tộc, dĩ nhiên về mặt lý thuyết cũng có thể tạo ra cơ thể của thần tộc, có điều, chỉ là cơ thể mà thôi!

Câu hỏi tiếp theo của Thực Thần không ngoài dự liệu “nhưng người có thể tạo ra linh hồn không?”

Sở Thiên bị hỏi đến nghẹn lời.

Thực Thần chợt cười, “Cơ hội tốt biết bao a, Phất Lạp Dịch Nặc, cơ thể và linh hồn của vong linh là một thứ, muốn nghiên cứu linh hồn, muốn nghiên cứu linh hồn, người có thể nghiên cứu vong linh là được rồi. Đợi khi nào người có thể tạo ra vong linh... Mọi người có lẽ có thể gọi người là Chí Cao Sáng Thần Phụ được rồi!”

Nữ thần tại thượng! Sở Thiên cảm thấy tim đập nhanh hơn, nhanh chóng tính toán tính khả thi của lời nói Thực Thần! Cuối cùng, hắn thầm nói, đáng để thử!

Hai tên gấu trúc ở một bên đã đỡ đỡ ra, trong thế giới lai mà chúng biết, sau này Phất Lạp Dịch Nặc tuy đã nắm bắt được pháp tắc thời không của tam giới, nhưng vốn không thể đạt đến mức độ cao như Sáng Thần a!

Thực Thần lúc này lại còn giống thần còn hơn Sở Thiên, lời nói đầy sự dụ dỗ: “Nếu như thật sự người có thể làm đến mức mà ta nói, những thần tộc bị biến thành vong linh ấy, sẽ có thể được người ban tặng lại cho tất cả! Vì vậy...”

Thực Thần quát: “Chỉ có người mới có thể đối phó với Bồ Lan Ny, mới có thể cứu tam giới!”

“Đi thôi, đi nghiên cứu tầng ý nghĩa tâm sâu nhất của thuật thượng cổ tế tự - Sáng tạo thần!”

Sở Thiên chợt cười, hỏi lại: “Vậy người thì sao?”

“Ta?” Thực Thần ngậy người, cười hăng hắc nói: “Lão nhân gia ta dĩ nhiên là trước khi người nghiên cứu được ý nghĩa của việc sáng thần, tìm một nơi nào đó để trốn rồi!”

Sở Thiên khoác vai Thực Thần như thể huynh đệ của mình, gọi mọi người cùng đi xuống đỉnh Quang Minh, vừa đi hần vừa cười nói: “Lão gia tử, người yên tâm, Bồ Lô Trạch tuy không có vũ lực mạnh, nhưng bảo vệ người thì không có vấn đề đâu! Đi, văn bối có chuyện này cần thương lượng với ngài...”

607. Chương 583: Mảnh Vong Linh.

Thực Thần bị nụ cười thân thiết của Sở Thiên làm cho mình cũng cười rợn người, vừa đi xuống Vân Tinh Sạn Đạo, hần bèn đẩy Sở Thiên ra, đứng nguyên tại chỗ, “Phất Lạp Dịch Nặc, người có ý gì? Có lời gì thì đứng ở đây nói với lão nhân gia ta! Hai đại nam thần mà khoác vai khoác chân thì là chuyện gì!”

“Nơi này làm sao có thể là nơi nói chuyện? Nói đi, lão gia tử, chúng ta đi đến nội viện nói chuyện” Sở Thiên lôi lấy tay của Thực Thần, rồi gọi: “A Mạt Kỳ, qua đây giúp ta đỡ lão gia tử, hôm trước trời mưa, đường trơn!”

A Mạt Kỳ bước tới, cùng Sở Thiên một phải một trái kéo Sử Đế Phân vào trong nội viện, cái gọi là nội viện, chính là nơi mà Sở Thiên cùng ba vị phu nhân, cùng hai người con cùng sống, ngày thường không có lệnh của Sở Thiên, người ngoài thực chất không thể nào vào được.

“Phất Lạp Dịch Nặc, người rốt cuộc muốn làm gì, nơi này không phải là nơi một đầu bếp như ta có thể vào a!” Thực Thần rút tay lại van xin.

“Đầu bếp thì sao? Lẽ nào đầu bếp không thể vào, mấy ngày trước vạn thú dừng sĩ đến, ai nói, đừng nên xem thường đầu bếp a?”

Sở Thiên đẩy Sử Đế Phân lên thạch đài ở giữa sân, để hần ngồi xuống, sau đó căn dặn: “A Mạt Kỳ, đi bắt tất cả bọn trẻ tới đây.”

Dứt lời, Sở Thiên cười hỏi Thực Thần đang mơ hồ không hiểu gì, “Lão gia tử, người đã làm bao nhiêu năm bếp núc rồi.”

“Từ ngày Sáng Thế, ta, ta đã làm bếp rồi. Bao nhiêu năm thì không nhớ rõ nữa. Rốt cuộc người muốn làm gì? Nói thẳng với ta được không?” Thực Thần kinh hãi nhìn Sở Thiên, “người đừng nhìn ta như vậy được không? Ta sợ đấy!”

“nữ thần tại thượng, đừng khí ngài đánh gục vạn thú dừng sĩ hôm đó đi đâu rồi? Ngay cả vạn thú dừng sĩ ngài còn có thể đánh bại, sao lại còn sợ một cao vị thần như ta?”

Thực Thần hung hăng phản bác lại: “người đừng giả vờ nữa, trước ngày hôm nay người đã thăng cấp làm thượng vị thần rồi, là màn ngăn kết giới của Tề Bách Lâm đã ngăn chặn pháp tắc nguyên tố lại”

“Ngài cũng biết rồi sao?” Sở Thiên neho mắt nhìn hần, lúc này A Mạt Kỳ đưa đám trẻ đến, Mạt Khắc Nhĩ, Phan Đa Lạp. Tiểu Mặc Phi Đặc và cả Đối An Na.

“các con, mau qua gọi Sử Đế Phân gia gia!”

Chớp mắt, đám trẻ đáng yêu đã bao vây Thực Thần. người này bảo hần kể chuyện, người kia bảo hần làm điểm tâm, lão gia thoáng chốc đã không biết làm thế nào.

Sở Thiên cười nói: “Lão gia tử, ngài đã làm bếp nhiều năm như vậy, nuôi dưỡng thần tộc đời này sang đời khác. Hiện giờ cũng nên hưởng thụ đôi chút rồi. Ta đổi việc cho ngài, sau này sẽ chuyên kể chuyện cho bọn trẻ, thế nào?”

“Kể chuyện? Uhm, được được, công việc này ta thích, có điều chúng ta cần phải nói chuyện trước, đám trẻ đều phải nghe ta, còn nữa, trù nghệ của ta không thể bỏ lại, cơm nước vẫn phải làm.” Thực Thần mặt cười như nở hoa.

“những chuyện này không vấn đề! Ta đều đáp ứng.” Sở Thiên bế con trai, đặt vào trong lòng Thực Thần, “Có điều đám trẻ đều rất nghịch ngợm, không nhất định có thể nghe lời của ngài, như vậy, ta sẽ gọi Sát Lâm Na và Chu Lệ Á đến quản thúc đám trẻ này. Ngài hãy yên tâm, hai vị phu nhân của ta cũng đều nghe theo ngài!”

Thực Thần ngậy người, “Các phu nhân của người cũng đến sao?”

“Phải, các mẹ cũng đến! Ha ha!” Mặt Khắc Nhĩ tú lấy râu của Thực Thần, kéo mạnh một cái.

“Ai da, đau chết ta rồi!” Thực Thần đau điếng phải nhe răng trợn mắt

Sở Thiên cười nhàn nhạt, cùng A Mặt Kỳ lui ra ngoài nội viên, bên ngoài, Sát Lâm Na đang đợi ở đó, nhìn thấy cảnh vừa rồi, “Phát Lạp Dịch Nặc, sao bỗng nhiên lại giao bọn trẻ cho Sử Đế Phân?”

Sở Thiên nhướng mày mỉm cười xấu xa, “Ngày thường đám trẻ đều là được La Tây Nhã và Anh Cách Lạp Mỗ bảo vệ, hiện giờ giao chúng cho Thực Thần, há chẳng phải có thể giải phóng chiến lực của hai người này sao?”

“nhưng bọn nhỏ gặp nguy hiểm thì làm thế nào... Ồ!” Sát Lâm Na chợt mỉm cười, thò đầu vào nhìn Thực Thần đang bị đám trẻ vây bủa lấy, thấp giọng nói: “Thực lực của lão tiên sinh...”

“Bọn trẻ giao cho hắc nàng cứ yên tâm đi, nàng xem xem còn cần bảo vệ ai, cứ mượn cơ chăm sóc cho đám trẻ, đưa toàn bộ đến bên cạnh Thực Thần.”

Lại dặn Sát Lâm Na thêm vài câu, Sở Thiên đi về Quang Minh Thánh Điện, còn Sát Lâm Na tìm người đi đến bên cạnh Thực Thần, rất nhanh, cháu của Tề Bách Lâm, vợ của Tây Cương, những nhân vật yếu ớt cần được bảo vệ, đều được gửi đến bên cạnh Sử Đế Phân.

Nhìn mười mấy người đang lôi kéo nhau trước mặt, Thực Thần túm lấy Mặt Khắc Nhĩ đang kéo râu của hắn, hai tay giữ chặt chân của tiểu tử, tàn bạo nói: “Tiểu tử thôi, cha người dám chơi ta, ta sẽ xử lý người!”

“người muốn xử lý ta à? Lão già!” Mặt Khắc Nhĩ tủm tỉm cười hỏi.

“bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ ngày nào cũng kể cho người những câu chuyện lưu manh ác ôn!”

.....

Quang Minh Thánh Điện, Sở Thiên đầu tiên trấn an lại Mỹ Nhân Ngư tính khí xung động, nói cho nàng ta biết chuyện tìm Vưu Nhân, Sở Thiên hẳn sẽ một mình gánh vác. Rồi phải tốn không ít nước bọt, mới xem như để Mỹ Nhân Ngư đánh tan xung động muốn lập tức đi tìm Mẫu Thần.

Tiếp đó, Sở Thiên sắp bắt đầu việc nghiên cứu liên quan đến việc tạo thần.

Theo lối suy nghĩ mà Sử Đế Phân đã gợi mở, kỹ thuật cốt lõi của việc tạo thần chính là tạo ra linh hồn, còn linh hồn có thể nghiên cứu qua vong linh của địa ngục, vì vậy điều đầu tiên Sở Thiên cần làm, chính là sưu tập nguyên liệu nghiên cứu.

Có được vong linh, đối với Sở Thiên mà nói quá đơn giản, thứ này ở địa ngục nơi nào cũng có, địa ngục hiện giờ đã hoàn toàn nằm trong tầm khống chế của Sở Thiên, đánh tiếng với An Cát Lệ Na, gia tộc Ma Căn đã thu được hơn ba nghìn vong linh các chủng tộc, các loại hình trong vòng ba ngày, tất cả đều được đưa đến Bồ Lôi Trạch.

Kết quả Bồ Lôi Trạch trở nên âm u hắc ám, âm khí mịt mù, trong học viện Tế Tự ở giữa eo biển chốc chốc lại truyền ra câu chuyện vong linh đến nhà lúc nửa đêm, nghe nói một học trò nào đó nhìn trộm ký túc xá nữ sinh, bị “cô nương” trong lầu đối diện dọa cho tè ra quần.

Bồ Lôi Trạch trở thành vong linh đảo, tin tức này nhanh chóng truyền đi. Tỷ lệ nhập học vào học viện Tế Tự Phát Lạp Dịch Nặc năm đó đã giảm xuống hẳn một phần, mãi đến khi Giáo Hoàng ban phát thần dụ, nói Phát Lạp Dịch Nặc miện hạ vĩ đại lãnh đạo vong linh hướng thiện, mới có thể dập tắt được lời đồn.

Tạm không nói đến chuyện bên ngoài, Sở Thiên mang theo Dịch Áo, hai thầy trò nhốt mình trong phòng thí nghiệm, dưới sự giúp sức của thời gian thuận lưu bắt đầu cuộc nghiên cứu bất kể ngày đêm

Dùng hết sạch tốp vong linh đầu tiên, Sở Thiên đã đưa ra một kết luận, tất cả vong linh bất luận là ngoại hình thế nào, thứ bên trong họ đều giống nhau, đều là tinh thể mềm hóa màu xanh nhạt, tinh thể này vô cùng mềm dính, không thuộc về bất cứ nguyên tố nào. Hơn nữa cấu tạo rời rạc, chỉ cần thần lực vừa đụng vào là phân tán ra.

Kết luận này khiến Sở Thiên phải vô đầu, vong linh mà Mẫu Thần Bồ Lan Ny tạo ra không phải thế này, cơ thể của họ mạnh hơn rất nhiều!

Sở Thiên vẫn không cam lòng, chỉ định gia tộc Ma Căn đi bắt một số vong linh có thực lực mạnh, sau khi nguyên liệu được chuyển đến, qua nghiên cứu, Sở Thiên phát hiện, bên ngoài cơ thể vong linh có thực lực cường đại, còn có một lớp biểu bì do những nguyên tố bình thường tạo thành. Những biểu bì của mỗi vong linh đều không giống nhau, có người thì hỏa nguyên tố chiếm phần lớn, có người thì phong nguyên tố chiếm đa số....

Lại tìm linh hồn đối chiếu, quả nhiên, linh hồn cũng là có kết cấu hai lớp, một lớp biểu bì, một lớp tinh thể bên trong.

Nghiên cứu tới đây, giai đoạn thứ nhất tuyên cáo kết thúc, khi Sở Thiên đang âu sầu vì không có vong linh mà thần tộc biến hóa thành, thì thí nghiệm của hắn đã bị cắt đứt.

Nguyên nhân là một phần báo cáo của Lỗ Tây Nạp, Tiểu Bạch sau khi nhận được báo cáo bèn tóm Sở Thiên từ trong phòng thí nghiệm ra.

Nhìn quyển tông trong tay, Sở Thiên nheo mắt cười ra hai tiếng, “Ài, nhạc mẫu đại nhân đúng thật là lợi hại!”

“Chàng còn cười” Tiểu Bạch giật lại quyển trục, đập vào đầu Sở Thiên, “Cho dù nói thế nào bà ấy cũng là mẹ ta, ta nói cho chàng a, mẹ ta nếu như bị làm sao vì chủ ý tệt hại của chàng, ta sẽ đuổi chàng ra khỏi ta!”

Trên quyển tông của Lỗ Tây Nạp gửi đến chỉ nhắc đến một chuyện, một ngày trước, ở Tây Hải Ngạn trên đại lục có một vụ nổ nguyên tố lớn, không ai nhìn thấy nguyên nhân của vụ nổ, nhưng theo điều tra hiện trường của Lỗ Tây Nạp, ở lòng vụ nổ phát hiện đã từng xảy ra chiến đấu thần tộc với quy mô lớn, hơn nữa còn dùng nhiều sức mạnh linh hồn.

Không cần phải nói, Sở Thiên dùng đầu gối cũng có thể đoán được, đây là trận liều mạng khói lửa giữa Mẫu Thần và vạn thú dũng sĩ – đều là do Sở Thiên hại.

Sở Thiên cười nói: “Yên tâm đi, nhạc mẫu đại nhân thực lực siêu quần, vạn thú dũng sĩ không chắc là đối thủ của bà ấy! Hơn nữa, năng và Cấp Dịch Tư đều có sự ban phúc của Thần Vương bất diệt, huống hồ là nhạc mẫu nữa?”

“Huống hồ cái móc khô, chắc chắn chàng chưa nhìn thấy thực lực thật sự của vạn thú dũng sĩ!” Tiểu Bạch vội nói: “Lần trước họ chỉ mới chọn ra vài người, đã không kém với cao thủ Bồ Lô Trạch bao nhiêu rồi, lần này họ nếu như tất cả liên thủ đối phó với mẹ ta, ai biết sẽ có kết quả gì?”

Tốt nhất là lưỡng bại câu thương, Sở Thiên lòng thầm cười, thương bệnh nhiều, bác sĩ mới kiếm được nhiều tiền mà! Nhưng dĩ nhiên hắn vẫn không dám nói với Tiểu Bạch như vậy, chỉ an ủi nói: “Lỗ Tây Nạp không phải còn gửi một ma pháp ảnh tượng hiện trường sao, xem thử nó rồi hãy nói.”

Ma pháp ảnh tượng mở ra, chiến trường có lẽ là trên một ngọn núi cao, có điều hiện nay ngọn núi ấy đã bị san thành bình địa, khắp nơi đều là cây tàn đá vụn.

Tiểu Bạch tinh mắt, chỉ vào một khối đá nát, nói: “Chàng xem thử đây là gì? Sao lại có đá màu xanh.”

Sở Thiên nhìn kỹ lại, khối đá đó không phải màu xanh, mà là bị thứ gì đó dính nhuộm thành màu xanh cổ tình phóng ta khối đá đó lên, Sở Thiên lòng thầm kinh hãi, thứ đã nhuộm xanh khối đá đó, chính là cơ thể vong linh bị nát vụn mà hắn mới nghiên cứu ra gần đây!

Nheo mắt lại, Sở Thiên chậm rãi nói: “xem ra nhạc mẫu nàng một người không địch nổi vạn thú dũng sĩ, đã dùng đến đại quân vong linh biến dị của bà ấy!”

“Chỉ mong mẹ không sao!” Tiểu Bạch lắc đầu thở dài.

“Thu dọn các thứ, chúng ta lập tức đến bờ Tây Hải!” Sở Thiên đứng phắt dậy, mở rộng tin thạch truyền một mệnh lệnh: “A Mạt Kỳ lập tức đến chỗ ta, gọi cả Bác Đức và Kiệt Khắc Tồn, còn nữa, đừng kinh động đến Hải vương đệ hạ.”

“Chàng muốn đi Tây Hải Ngạn? Lẽ nào chàng điên rồi?” Tiểu Bạch cả kinh nói: “Mẹ ta và vạn thú dũng sĩ đều không dễ dây vào, chúng ta trốn còn không kịp, sao có thể chủ động đi tìm họ!”

Sở Thiên cười ha hả, chậm rãi nói: “Có chiến tranh, thì sẽ có tử thi và tù binh, cũng sẽ có người bị thương, không phải sao?”

608. Chương 584: Vưu Nhân Chết Rồi?

Những trước khi hội họp với Lỗ Tây Nạp, Sở Thiên đã làm hai chuyện, thứ nhất, đi thăm cha của Lỗ Tây Nạp, cũng chính là Lang Vương Khải Văn, hiện giờ Khải Văn đang nỗ lực mở mặt lắm.

Trận chiến ở đại sa mạc, một mình Mai Nhi Kim Tư nuốt chửng vô số đại quân ma thú, cả nhà Thú Hoàng Ngũ Tư đều bị A Mạt Kỳ bắt giữ. Họ đều làm tù binh, nhưng Hoàng Kim Thành Bảo vẫn còn đó, Khải Văn cũng danh chính ngôn thuận tiếp quản tất cả của Thú Hoàng, ngoài ra Sở Thiên tuy không giết Ngũ Tư, nhưng lại biến hắn thành ma thú bình thường, tính hạch còn lại thì tặng cho Khải Văn.

Rời khỏi Hoàng Kim Thành Bảo của Khải Văn, Sở Thiên đến công quốc La Nhĩ – ca ca của Chu Lệ Á đang trải qua cuộc sống dong binh thoải mái dễ chịu, Sở Thiên không gặp Lạc Khắc, mà là dùng thời gian cắm cổ, dùng thời gian ở La Nhĩ vương quốc lại, sau đó liền ngang đi vào trong tổng bộ dong binh Cương Thiết Bào Hạo, tìm thấy Lạc Khắc rồi trắng trợn cải tạo cho hắn.

Để Lạc Khắc làm người bình thường, đây là ý nguyện của Đức Khố Lạp, Sở Thiên cũng không ép buộc, cho hắn thần cách của một hạ vị nhân thần là được rồi.

Sau khi giải quyết xong toàn bộ chuyện riêng, Sở Thiên mới xoay người đi về ngọn núi mà Mẫu Thần giao chiến cùng vạn thú dũng sĩ.

Quan sát từ ảnh tượng và cảnh tượng trước mắt là hai cảm giác khác nhau, Sở Thiên vừa đến miệng núi bị san bằng làm bình địa, Kinh Cức Long Hoàn trên đầu hắn đã bắt đầu kêu u u, điều này có nghĩa là nơi này đã từng có một luồng linh hồn ba động rất lớn.

A Mạt Kỳ khom người vốc một nắm cát trên đất, rồi tiện tay để nó bay trong gió, “Ông chủ, ta cảm giác được sự chết chóc, sự chết chóc của linh hồn tan biến, xem ra, trận chiến này vạn thú dũng sĩ tổn thất vô cùng lớn!”

“không chỉ là vạn thú dũng sĩ!” Sở Thiên dậm chân, làm rung chuyển một phần bề mặt đất, chỉ thấy trong kẽ hở bị nứt ra đều là những nốt chấm màu xanh biếc, “Quân đoàn vong linh của nhạc mẫu đại nhân cũng chết không ít a!”

Đi một vòng quanh miệng núi, Sở Thiên nói: “Kiệt Khắc Tồn miện hạ, phiên người dùng Thiên Phạt Chi Nhân của mình tìm kiếm xung quanh xem, có thấy tung tích của vạn thú dũng sĩ không?”

“Tại sao lại tìm vạn thú dũng sĩ, tại sao không tìm Mẫu Thần?” Kiệt Khắc Tồn lẩm bẩm nói.

“Cái tên ngốc nhà ngươi!” Tiểu Bạch lúc này đang ngồi một cách sung sướng trên một chiếc ghế nằm đang được buộc trên lưng một con gấu trúc khác, nàng gõ đầu con gấu trúc, “Mẹ ta cho dù thắng hay thua, lúc này chắc chắn cũng đi vùng đất chuộc tội rồi. không thể nào ở đây được!”

Kiệt Khắc Tồn tức tối nhún vai, đôi mắt phân chia hai màu đen trắng rõ ràng đang tìm kiếm xung quanh, sau chốc lát, hắn nói: “Dưới đất, dưới đất có vết tích linh hồn đi qua.”

“chúng ta đi!” Sở Thiên dẫn đầu chui xuống lòng đất, khi hần xuống được hơn nghìn thước, đôi mắt chợt sáng ngời. trước mặt là một động huyết dưới lòng đất đủ để dung nạp một binh đoàn, hơn nữa trong động huyết còn thấp thoáng các điểm sáng mờ mờ ảo ảo. Tuy rằng ở dưới lòng đất, nhưng cũng có thể nhìn thấy thứ đó.

A Mặt Kỳ chợt ngang người lên trước, Phán Quyết Ứng Đào giơ ngang trong tay, “Chư vị dừng sĩ, là Long Thần Bồ Lôi Trạch giá lâm!”

Hai linh hồn Thú Thần thuộc loại bò sát ngưng kết thành thực thể, khê gập đầu với Sở Thiên. “Thì ra là Long Hoàng miện hạ, miện hạ làm thế nào tìm được chỗ này?” Bộ dạng của họ rất không thân thiện, có điều Sở Thiên có thể hiểu, một quân đội vừa trải qua đại chiến, thương bệnh khắp trại, đang nằm dưới đất nghỉ ngơi, nhưng lúc này có người không thể coi là bằng hữu đến nơi trú ẩn của họ. chuyện này đối với ai cũng đều phải có mấy phần cảnh giác.

Sở Thiên ôm quyền cười, “Chư vị yên tâm, ta hoàn toàn không có ác ý, chỉ là Bờ Tây Hải này tình cờ cũng là lãnh địa của ta, trận đại chiến mấy ngày trước dĩ nhiên cũng không tránh được tai mắt của ta rồi.”

Hai linh hồn Thú Thần hừ một tiếng, cũng không hỏi thêm. Hiện tại bước đi thống nhất đại lục của Lô Địch Tam Thế đã ngày một gần kề. Nói cả đại lục Huyền Thú này đều là sân sau của Phát Lạp Địch Nặc cũng không có vấn đề gì, “Long Thần miện hạ, huynh đệ chúng ta gặp chút phiền phức, xin miện hạ nỗ lực một chút, để chúng ta tu dưỡng ở đây vài ngày.”

Họ lại rất có tự giác của dừng sĩ, hiện tại nơi này là lãnh thổ của Sở Thiên, họ chiếm dụng địa bàn của Sở Thiên để tu dưỡng, nhưng trước lúc đó lại không thông báo cho chủ nhân, điều này khiến họ cũng có vài phần băn khoăn.

“Ai da, nơi này lạnh lẽo ẩm ướt, sao có thể thích hợp tu dưỡng được?” Sở Thiên cảm thông nói: “Chỉ bằng đi Bồ Lôi Trạch của ta, thế nào?”

“không cần đâu!” lão đại Ước Hàn Tồn của vạn thú dừng sĩ bước nhanh ra, vẫn uy vũ như ngày nào, có điều vị trí trên ngực lại có thêm một ít bùn đất được thần lực trộn vào đắp loạn lên.

Sở Thiên vừa nhìn đã thấy, chắc chắn có người một quyền đâm thủng cơ thể của Ước Hàn Tồn, nhưng hần không biết chữa trị cho bản thân, chỉ có thể dùng thần lực để bịt tinh thể linh hồn tiết ra ngoài.

Lòng thầm cười, Sở Thiên nói: “Ước Hàn Tồn miện hạ, hãy để ta xem thử vết thương của ngươi trước, thế nào?”

Ước Hàn Tồn thoáng lưỡng lự, Sở Thiên lại nói: “miện hạ thoát khỏi cảnh giam cầm trong Vạn Thú Tỏa cũng một thời gian rồi, chắc cũng đã nghe qua thuật Thượng Cổ Tế Tự của ta, vậy có lẽ cũng biết, thuật Thượng Cổ Tế Tự của ta chỉ cứu người, chưa từng hại người.”

Ước Hàn Tồn nghĩ một lát, “Cũng được! Vậy thì phiền Long Thần miện hạ rồi.”

Sở Thiên nhìn quanh, khó xử nói: “Điều kiện nơi này thực sự quá tệ rồi, vì suy nghĩ cho cơ thể của ngài, đi vào bên trong được không?”

Ước Hàn Tồn không do dự mà đồng ý ngay dẫn Sở Thiên vào trong động huyết dưới đất. Trên đường, Sở Thiên mở Kinh Cức Long Hoàn, thăm đếm số lượng của vạn thú dừng sĩ.

Nếu như nói khi họ vây khốn Bồ Lôi Trạch ngày trước là một tầng mây đen dày đặc, vậy lúc này chỉ là một áng mây tiêu điều. Nhìn sơ qua, số lượng cũng đã thiếu đi hơn ba phần.

Chữa trị ngoại thương linh hồn đối với Sở Thiên mà nói hoàn toàn không khó, cơ thể bị xuyên của Ước Hàn Tồn rất nhanh đã được sửa lại.

“Thuật Thượng Cổ Tế Tự quả nhiên thần kỳ!” Ước Hàn Tồn lớn tiếng khen ngợi, lúc này có không ít vạn thú dừng sĩ vây lại nhìn, hần nhìn huynh đệ của mình, khó xử nói: “Long Thần miện hạ, huynh đệ của ta...”

“Ha ha, yên tâm, kêu các huynh đệ lần lượt theo vết thương nặng nhẹ đến đây, bắt đầu từ nhẹ nhất!” Sở Thiên nheo mắt lại, thể hiện rộng rãi y đức của hần, “Đúng rồi, thực lực của chư vị quá mạnh, ta không có cách nào dùng thời gian thuận lưu gia tốc chữa trị...”

Ước Hàn Tồn không hề do dự lớn tiếng nói: “Tần thần lực của các người đi. Mời Long Thần miện hạ chữa trị cho các người!”

Sở Thiên cười ha hả nhìn tất cả dũng sĩ triệt tiêu thần lực, sau đó bắt đầu dùng thời gian thuận lưu bận rộn.

Kiệt Khắc Tồn vừa mới tới trong lòng lại trầm lắng, Tư Đặc n lão đại nói không sai, Phất Lạp Dịch Nặc chính là tên ăn người ăn cả xương, Ước Hàn Tồn cũng thật ngu ngốc, người phải bàn trước chi phí chữa trị là bao nhiêu tất cả! Ngay cả giá cũng không bàn đã để hấn chữa trị, chắc chắn, đợi lát nữa người chết chắc rồi!

Không thể không nói Sở Thiên rất may mắn, đối thủ của vạn thú dũng sĩ là vong linh, còn vong linh ra tay đều là đứt xương lột da, vì vậy vết thương để lại đa phần chỉ là ngoại thể giới, trùng hợp là việc xử lý ngoại thương linh hồn lại là thứ Sở Thiên sở trường nhất.

Chẳng bao lâu sau, phần lớn người trị thương đều được chữa khỏi. Còn lại đều là những người có thương thể nghiêm trọng, Sở Thiên tuy cũng có thể chữa trị cho họ, nhưng lại dừng tay lại, hấn cười nói: “Ha ha, Ước Hàn Tồn miện hạ, các huynh đệ còn lại thương thể khá phức tạp, cần phải có nguyên liệu đặc biệt mới có thể chữa trị khỏi, mà trong tay ta lại không có những nguyên liệu này!”

“Long Thần xin cứ nói, cần nguyên liệu gì huynh đệ chúng ta lập tức kiếm cho ngài!” Ước Hàn Tồn vội vàng nói, bộ dạng đó, rơi vào mắt của Kiệt Khắc Tồn lại mang một ý nghĩa khác, “Đến đây, lừa gạt chết ta đi!”

Sở Thiên nheo mắt lại, nhàn nhạt nói: “vong linh, vong linh càng cường đại thì càng tốt!”

Ước Hàn Tồn sững sốt, nửa mừng nửa lo, hỏi: “Có phải là vong linh cần phải còn sống không?”

Sở Thiên cũng ngây ra, trong lòng có một dự cảm không may, hàm hồ nói: “Sống thì tốt nhất, nếu như là chết rồi, vậy thì số lượng càng nhiều càng tốt.”

Ước Hàn Tồn ngay lập tức yên tâm, đứng dậy, quát lớn: “Còn ngây ra đấy làm gì, mau đi nhặt những tên khốn kiếp chết tiệt kia cho Long Thần!! Đám Trư La Thú khốn kiếp ấy, chết rồi dùng chúng để chữa cho các huynh đệ là rẻ mạt cho chúng!”

Sở Thiên hai mắt nhắm lại, nữ thần tại thượng, đám đầu lợn này đừng bao giờ có thói quen hành hạ tù binh đến chết a! Tiểu Bạch chợt chúc đầu lên vai Kiệt Khắc Tồn, nàng đã nhớ ra một quy của của thời thượng cổ.

Vạn thú dũng sĩ cơ thể khỏe mạnh lập tức chia làm bốn phía, Sở Thiên biết rõ nhưng vẫn hỏi, “miện hạ, đối thủ của mọi người là ai? Tại sao lại thương vong trầm trọng như vậy?”

“Ài, là Sáng Thế mẫu thần, hơn nữa bà ta không biết từ đâu kiếm được một tốp vong linh biến dị lớn, trong đó lợi hại nhất, không thua kém với huynh đệ chúng ta bao nhiêu! Hơ nguyên nữa còn vô cùng hung bạo.”

Sở Thiên trầm nói chẳng phải sao, đó đều là những tội phạm trọng hình thời thượng cổ, người nào người nấy đều là những người đánh giết cướp đốt, diệt tộc đồ thành không tội ác nào không làm.

Rất nhanh, vạn thú dũng sĩ rời đi mời người đều nhặt mấy tàn cốt vong linh mang về, Sở Thiên vừa nhìn, đã giật mình kêu lớn, “Đều, đều chết rồi?”

Ước Hàn Tồn đôi chút ngượng ngùng, “chúng ta tác chiến đều là chưa từng giữ lại tù binh vì vậy chỉ có người chết, miện hạ ngài xem họ có thể dùng không?”

“Ta xem thử vậy.” Sở Thiên giả bộ kiểm tra một lượt, tiếc nuối nói: “Nát quá rồi, những vong linh này đều bị phân thân đoạn cốt, không chắc có thể dùng a!” Sở Thiên làm ra vẻ khó xử, “Nếu không, kêu huynh đệ bị trọng thương đi một chuyến đến Bồ Lô Trạch của ta, ta cần phải giai công thêm một chút cho những thi thể vong linh này, mới có thể quyết định có thể dùng không.”

“Chuyện này... Bỏ đi!” Ước Hàn Tồn chợt xua tay, tất cả vạn thú dũng sĩ ngay lập tức tập hợp, hấn nói: “Đa tạ Long Thần miện hạ đã chữa trị cho nhiều huynh đệ như vậy, chiến lực hiện giờ của chúng ta chỉ ít cũng đã hồi phục được tám thành, huynh đệ còn lại cũng không ai sợ chết! chúng ta sẽ đi tìm Sáng Thế mẫu thần báo thù!!!”

“Vậy những thi cốt của những vong linh kia ta có thể giữ lại không?” Sở Thiên giải thích nói: “Sau này huynh đệ các ngươi có ai bị thương, ta sẽ dựa vào những vong linh này để cứu họ.”

“Vậy thì tặng tất cho ngài, chúng ta đi!”

Vạn thú dừng sĩ bay lên, Sở Thiên vội vàng hét: “Nhớ đấy, nhất định phải để lại người sống, vong linh còn sống càng nhiều càng tốt!”

“Đa tạ chỉ điểm, ta nhớ rồi!”

Sở Thiên lắc đầu thở dài, tuy đã có được số lượng lớn nguyên liệu nghiên cứu, cảnh giới hắc tạo thần đã tiến thêm một bước, nhưng lúc này Sở Thiên lại nơm nớp lo sợ, “Tiểu Bạch, mau kiểm tra những thi thể này, nữ thần tại thượng, bên trong đừng bao giờ có Vụ Nhân tất cả, nếu không biểu tỵ nhất định sẽ phát điên mất!”

“Phất Lạp Định Nặc, chàng vẫn nên nghĩ ra cách an ủi Bào Uy Nhi đi!” Tiểu Bạch vẻ mặt ủ dột, chỉ vào một hài cốt vong linh nói: “Thực chất không cần nhìn nữa, trên đuôi có ba vảy vàng, chắc chắn là Vụ Nhân rồi.”

609. Chương 585: Lời Cầu Cứu Của Đại Địa Phụ Thần.

“Đây là xương gai chỉ có ở những nam nhân ngư.” Tiểu Bạch vừa giải thích, vừa búng vào hai hàng xương gai đó, chỉ thấy vẩy tinh vân màu vàng tối trong xương gai, tổng cộng có ba chiếc, xếp thẳng hàng, “Đây, đây là tiêu chí của vương tộc nam nhân ngư.”

Sở Thiên vừa nghe, trong lòng lại nhen hóm một tia hải yêu vọng, “Đây chỉ là tiêu chí của vương tộc nhân ngư, không nhất định là Vụ Nhân a.”

Tiểu Bạch lắc đầu cười khổ: “Kiệt Khắc Tồn, người nói đi!”

Con gấu trúc béo bĩu môi, “ta nói cái gì đây, Phất Lạp Định Nặc, người tìm Hải vương đến nhận diện, xem thử là biết rồi, bọn họ chắc chắn là không thể nhận nhầm được.”

“Cũng chỉ có thể như vậy thôi, A Mạt Kỳ, người đi Biển Cầm tìm La Đức Mạn tới đây, đừng kinh động đến biểu tỵ.”

Sở Thiên thu nhặt những hài cốt còn lại nhét vào trong giới chỉ, chỉ để lại một bộ của Vụ Nhân bên ngoài. Còn may, bên trong không phát hiện ra hài cốt của nữ thần Vạn Mệnh và Đại Địa Nữ Thần, xem ra Sáng Thế mẫu thần khá sủng ái họ, không để họ tham dự chiến đấu.

Chỉ một lát sau, La Đức Mạn đã từ không gian thông đạo bước ra, lão rùa trông rất hốt hoảng, hẳn đã biết chuyện qua lời của A Mạt Kỳ, Sở Thiên muốn gọi hắn đến nhận thi.

La Đức Mạn cũng không đáp lời. Vừa ra thông đạo đã nhìn thẳng vào bộ hài cốt, chậm chậm, hắn khép mắt lại, cơ thể già nua không ngừng run rẩy, “Phất Lạp Định Nặc, có thể để dung mạo của ông ấy trở lại lúc ban đầu không? Để ta xem thử dung mạo” La Đức Mạn thực tế có xác định trong lòng, nhưng vẫn ôm một hi vọng cuối cùng, đưa ra yêu cầu.

Nhìn bộ dạng của hắn, Sở Thiên cũng đoán ra được mấy phần, lặng lẽ cúi người xuống, theo kích thước của khung xương, dùng phương pháp phục nguyên theo xương tạo lại dung mạo cho vong linh kia, dung mạo hiển hiện ra trước mặt La Đức Mạn.

Rầm!

La Đức Mạn quỳ xuống, dập đầu thật mạnh, giọng nói run rẩy, “bệ hạ!”

Nhìn sự đau khổ của La Đức Mạn, lòng Sở Thiên cũng trĩu nặng khôn nguôi, có điều hắn biết lúc này không phải lúc để khóc, một tay đỡ La Đức Mạn đứng dậy, Sở Thiên quát: “Nghe ta nói, hiện tại ta đang nghiên cứu việc sáng thần, Vụ Nhân bệ hạ không phải không thể sống lại!”

“Bệ hạ, còn, còn có thể hồi sinh sao? Ài!” La Đức Mạn đau xót lắc đầu, “người không cần lừa ta nữa, bệ hạ biến thành vong linh, linh hồn cũng bị hủy mất rồi, ký ức, kinh nghiệm, võ học...tất cả đều không còn. Cho

dù người có thể tạo ra cơ thể cho ông ấy, cho ông ấy một sinh mệnh mới, nhưng người sống lại, vẫn là bệ hạ được sao?”

Sở Thiên ngạc nhiên, đúng vậy, cho dù hắn có thể tạo ra sinh mệnh, nhưng ký ức và kinh nghiệm đã trải qua những thứ này không thể tạo ra được.

La Đức Mạn run rẩy đứng dậy, “người không cần nói nữa, ta hiểu người ý người muốn giấu Bào Uy Nhĩ bệ hạ, hiện giờ không phải là lúc đi tìm vạn thú dũng sĩ và Sáng Thế mẫu thần để trả thù! Có điều..” Hắn liếc Tiểu Bạch một cái, “Mối thù này Biển Cầm chúng ta sớm muộn cũng sẽ báo.”

Biểu tỷ của Sở Thiên muốn đi tìm nhạc mẫu của Sở Thiên báo thù, quan hệ này mãi vẫn khiến cho Sở Thiên nhức nhối trong đầu.

“Đưa ta về đi! Hải cốt của bệ hạ cứ để lại chỗ người, có thể phục nguyên tốt hơn là không có.” La Đức Mạn dường như trong thoáng chốc đã già đi mấy nghìn tuổi.

A Mạt Kỳ hộ tống La Đức Mạn rời đi, Tiểu Bạch nhìn thông đạo đóng lại, lẩm bẩm: “không đúng tất cả, nếu như Biển Cầm thật sự muốn trở mặt với mẹ ta, chắc chắn ta phải đứng về phía mẹ, đối địch với nàng ta, nếu thật sự như vậy, Tư Đặc n tại sao lại nói Mỹ Nhân Ngư sẽ được gả về Bồ Lôi Trạch nhỉ?”

“Hả, người đã gặp lão đại?” hai con gấu trúc kinh ngạc nói

“Gặp lúc ở trong thời không toại đạo!” Tiểu Bạch ăn nói không khách khí.

“Trời ơi, vậy tại sao người lại không kéo Tư Đặc n lão đại ra đây?” Kiệt Khắc Tồn tức giận nói: “chúng ta đã nói rồi, lần sau khi lão đại xuất hiện, người ném cho hắn Sáng thần chi tâm, như vậy thì lão đại có thể thoát ra rồi.”

Bác Đức xen lời vào nói: “Như vậy cũng có thể thoát ra thời không toại đạo sao?”

“đương nhiên có thể rồi! Cha ta rất hồ đồ, lỗ hổng bên trong thời không toại đạo có cả đồng.” Tiểu Bạch cười hì hì. “Lần sau khi Tư Đặc n trở về, ta sẽ kéo hắn ra đây!”

“chuyện cứu Tư Đặc n để sau hãy nói!” Sở Thiên ngắt lời họ, “Về nhà đã, có nhiều nguyên liệu như vậy, ta phải nghiên cứu việc sáng thần.”

.....

Trở về Bồ Lôi Trạch, việc nghiên cứu của Sở Thiên tạm xem như thuận lời, hắn đã giải phẫu thành công cơ thể của vong linh biến dị, phát hiện chúng giống với các vong linh bình thường khác, đều có cấu tạo hai lớp, một lớp là biểu bì do nguyên tố bình thường tạo thành, bên trong cũng là tinh thể mềm nhũn màu xanh biếc, có điều tinh thể của họ có chút đặc biệt, ngược lại với vong linh bình thường, mức độ dính nhót rất cao.

Cũng tức là nói, Sáng Thế mẫu thần ban năng lực cho những vong linh này, chính là thực hiện thông qua việc cải tạo độ dính trong tinh thể của họ.

Có được kết luận này, Sở Thiên đã cùng Dịch Áo chúc mừng rình rang, sau đó lại vui đầu thí nghiệm.

“Dịch Áo, người mau phân giải đi!” Sở Thiên cầm thấu kính thần lực, vừa dặn học trò, vừa tỉ mỉ quan sát.

Đột nhiên, dưới chân hắn vang lên tiếng “bình bình”, Sở Thiên nhú chặt mày, “Kêu các hậu duệ của Ni Mễ Tư yên lặng một chút, đừng xuất hiện gần phòng mật thất của ta!”

“Ta sẽ thông báo cho Ni Mễ Tư!” Dịch Áo ứng tiếng nói

Bình, bình, bình!

Tiếng bước chân lại càng nhiều hơn, Sở Thiên sững người, lúc này mới có phản ứng, mặt đất dưới chân phòng nguyên đều là kim thiết dùng thần lực để rèn, đám chuột nhỏ đó vốn không có cách nào gõ ra tiếng động a. Lẽ nào Khách Thu Sa bị Tây Mễ Cách làm phiền, đến đây chạy nạn?

Đúng lúc này, hai đạo thổ tiên xuyên qua bản kim thiết bắn ra, Sở Thiên lạnh lùng nhìn theo, hần cảm giác ra, hai đạo thổ tiên này không có địch ý, mà dừng lại lơ lửng trước mặt Sở Thiên, dần dần biến thành hai chữ.

“Cứu ta!”

Địch Áo giật thót mình, sợ hãi thò tay ra chạm vào hai chữ đất, kinh ngạc nói: “Thổ nguyên tố mạnh quá, lão sư, đây là ý gì?”

Sở Thiên xua tay, “Địch Áo, người tiếp tục thí nghiệm, trước tối nay phải làm ra bản kết cấu mật độ của tinh thể vong linh, ta đi xem thử, người đừng kinh động bất cứ ai.”

Nói rồi, Sở Thiên giơ tay lau đi bút tích trước mặt, nhưng đám thổ nguyên tố ấy vẫn chưa tan, mà rút lả tả lại xuống đất.

Sở Thiên thuận theo mạch của thổ nguyên tố đi xuống đất, tâm trạng vô cùng thoải mái, không hề lo lắng về nguy hiểm. Hiện nay người có thể vận dụng thổ nguyên tố đến mức này, có thể xuyên qua mạng lưới phòng ngự cấp Chủ Thần do Tề Bách Lâm tạo ra, chỉ có Đại Địa Phụ Thần và Thái Thần của hần mới có thể làm được. Dĩ nhiên, không bao lâu nữa Kim Cương cũng có thể.

Mãi đi xuống mấy nghìn thước, chính lúc Sở Thiên sắp đến lớp dung nham, hần nhìn thấy một nhân ảnh, là một vị trong Thái Thần Cự Lực Thần.

Vừa thấy Sở Thiên, Thái Thần đã khom người thi lễ. “Long Thần miện hạ, xin hãy đi cứu chủ nhân.”

Sở Thiên khẽ gật đầu hoàn lễ, kinh ngạc nói: “Đặng Khăng đại ca làm sao? Với thực lực của ông ấy còn cần phải cầu cứu ta ư? Ha ha, không phải người báo tin sai lệch đấy chứ?”

Thái Thần chính sắc nói: “Chủ nhân thực sự hết cách thoát thân, người sợ ngài không tin, cố ý sai ta đến đưa một thủ thư (thư viết tay).”

Hần giơ tay lên, cát trước mặt Sở Thiên ngưng tụ lại thành một bản cát tựa như tường cung điện, chữ trên đó không những là của Đại Địa Phụ Thần, hơn nữa còn là ánh sáng của Thần Giới Cự Kiếm, xem ra Đặng Khăng đã dùng kiếm để viết.

Chữ trên thư không nhiều, chỉ có mấy chữ “Mẫu Thần” “Trương Bá Luân, Lạp Tắc Nhĩ” “Sáng Thần”, ngoài ra còn có một cái tên, “Nguyệt Thần”.

“Chủ nhân nói, ngài nhìn thấy sẽ hiểu được ý của người.” Hần hửu sa bản đi, tạ lỗi: “Xin lỗi, linh giác của Sáng Thế mẫu thần xuyên qua tam giới, ta chỉ có thể dùng cách này để đến gặp ngài!”

“Ta hiểu rồi!” Sở Thiên xua tay, hần không những hiểu được chỗ khó của Thái Thần, mà cũng hiểu cả ý của Đặng Khăng.

Trương Bá Luân và Lạp Tắc Nhĩ chắc chắn đứng về phía Mẫu Thần, không, họ chính là nghĩa tử của Mẫu Thần, có lẽ là Sáng Thế mẫu thần sau khi chiến đấu cùng vạn thú dũng sĩ, thấy sức mạnh của mình mỏng manh – ngay cả vạn thú dũng sĩ của Bồ Lai n Đặc cũng không đối phó được, thì lấy gì để đối phó với Sáng Thần?

Vì vậy Mẫu Thần đang tập trung lực lượng, mà lực lượng mạnh nhất và trung thành nhất, dĩ nhiên là các nghĩa tử của bà ấy năm xưa.

Trương Bá Luân và Lạp Tắc Nhĩ là nghĩa tử ủng hộ nghĩa mẫu, nhưng Đặng Khăng không muốn đối đầu với Sáng Thần – hần là trưởng tử của Sáng thần! Nói trắng ra, chính là thủ hạ trung thành của Sáng thần!

Như vậy thì Đặng Khăng sắp có nguy hiểm, theo tính khí của Sáng Thế mẫu thần, bà ấy có thể tha cho Đặng Khăng không?

“Đặng Khăng đại ca muốn nói gì ta đều hiểu rồi, hiện giờ tình hình thế nào?” Sở Thiên nheo mắt lại hỏi, không những hần quan tâm Đặng Khăng, mà hần còn suy nghĩ đến tương lai của mình, một khi Mẫu Thần thật sự tập trung được lực lượng của Sáng Thế thần tộc, vậy thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Thái Thần nói: “Trương Bá Luân và Lạp Tắc Nhĩ đã chính thức trở mặt với chủ nhân, Mẫu Thần ở đâu chúng ta không biết, bà ấy chỉ liên lạc với người khác qua Vận Mệnh nữ thần. Hiện giờ, Mẫu Thần muốn đối phó với vận thú dũng sĩ, đang nghĩ trăm phương ngàn kế để bức chủ nhân tận trung với bà ấy.”

Nói rồi, Thái Thần cúi người sát xuống, khẩn cầu: “Chủ nhân đang cố gắng kéo dài thời gian, xin Long Thần miện hạ giúp người.”

“Giúp? Ta giúp thế nào?” Sở Thiên cười khở nói: “Mẫu Thần muốn gì, Đặng Khăng đại ca có biết không?”

Thái Thần sững sốt, trả lời: “Bà ấy chính là muốn đối đầu với Sáng Thần, chỉ cần thứ mà Sáng Thần ủng hộ, bà ấy sẽ phản đối!”

“Cái gì cũng phản đối ư? Tam giới là của Sáng Thần tạo ra, tại sao bà ấy lại không hủy cả tam giới đi.”

“Theo chủ nhân đoán, Mẫu Thần không muốn hủy tam giới, mà là dùng một cách khác để báo thù Sáng Thần.” Thái Thần giải thích: “Sáng thần bình sinh rất quý chuộng sự cân bằng, thậm chí năm đó ngay cả Tư Đặc n mà ông ta cũng không cho phép độc quyền, để lại sức mạnh để đối chọi với Tư Đặc n, vì vậy Mẫu Thần là muốn phá vỡ sự cân bằng ấy, độc tài tam giới!”

Sở Thiên khê rúng động trong lòng, đây là lần thứ ba hắn nghe thấy có sức mạnh khắc chế được với Tư Đặc n. Do dự một lát, Sở Thiên thoáng chua chát cười, “Mẫu Thần không muốn hủy tam giới, phải không? Được rồi, người nói lại với Đặng Khăng, ta hiểu ý “Nguyệt Thần” trên thủ thư ông ấy viết rồi.”

610. Chương 586: Chơi Ván Lớn.

Thái Thần biến thành thổ nguyên tố, rời đi vô cùng bí mật, hơn nữa vì muốn tránh linh giác của Sáng Thần mẫu thần, hắn đã lựa chọn con đường tàng dung nham.

Ý của Đặng Khăng đã rất rõ, hắn không muốn trợ giúp hai bên.

Chỉ cần Sở Thiên nghĩ cách để La Tân gặp Nguyệt Thần, vậy thì thời không toại đạo bức Nguyệt Thần phải bỏ đi sẽ được mở ra, lúc đó không ai nguyện ý đi trấn thủ Tiếp Nguyệt Tháp, ngoài Đặng Khăng! Như vậy hắn có thể tránh bị Mẫu Thần ép buộc

Đặng Khăng nghĩ ra cách này, bằng với việc báo cho Sở Thiên hai tin, thứ nhất, Mẫu Thần không muốn nhìn thấy kết cục tam giới bị hủy, bởi vậy bà ấy sẽ dễ đối phó hơn Bồ Lai n Đặc, người có mối bận tâm thì sẽ có nhược điểm, thứ hai, thực lực của Mẫu Thần!

Cách của Đặng Khăng có thể thi hành được, cần có một tiền đề, đó chính là Mẫu Thần không có thực lực sửa Tiếp Nguyệt Tháp, hơn nữa ngoài chiếc huyết nha của Cấp Dịch Tư ra, bà ấy cũng không có cách để giữ vững Tiếp Nguyệt Tháp! Vì vậy Mẫu Thần kém hơn một bậc so với Tư Đặc n lúc đỉnh phong, và mạnh hơn Bồ Lai n Đặc một chút.

Sở Thiên ở dưới lòng đất một lúc lâu, suy nghĩ một thôi một hồi, lúc này vừa mới trở lại lên mặt đất, hắn không về thẳng phòng thí nghiệm, mà đến Quang Minh Thánh Điện.

Bên trong thánh điện, Khách Thu Sa và Tây Mễ Cách đang đuổi bắt nhau, Mỹ Nhân Ngư ở một bên mỉm cười nhìn chúng, hiện giờ nàng càng nhìn Tây Mễ Cách càng thấy đáng yêu, mấy hôm trước thậm chí còn thương lượng với Sở Thiên, lúc thích hợp thì cho Tây Mễ Cách một thần cách.

Điều kỳ lạ là hai Phán Quyết Thần Thú cũng có mặt, họ đang vừa uống rượu, vừa nhìn Khách Thu Sa và Tây Mễ Cách, vẫn trong bộ dạng mơ màng say mềm ấy, thật không biết họ tìm được hứng thú từ đâu. Để một đồng chuyện không đi làm, ngược lại còn nhìn hai đứa trẻ làm huyền ảo.

“Khách Thu Sa, Tây Mễ Cách sắp hai tuổi rồi, lúc nào người mới ăn Tây Mễ Cách?” Tây Mễ Cách nhảy nhót đuổi theo đằng sau, “thương lượng một chút được không? Ta sợ lửa, người đừng nướng ta ăn!”

Khách Thu Sa vẻ mặt tái xanh lại, hai chiếc chân ngắn ngủn nhảy dựng lên, nhưng hắn lại chạy ra đại điện, bởi vì Mỹ Nhân Ngư vì muốn để Tây Mễ Cách được vui, đã phong tỏa tất cả lối ra, “Ta mệnh khổ a! Ai đến cứu ta với!”

Đúng lúc này Sở Thiên chui ra từ dưới đất, hân hoan hét lao đến, “Ông chủ, đau khổ a, thanh xuân của người ta bị hủy rồi!”

Sở Thiên thấy vậy phá lên cười, tóm lấy Khách Thu Sa, ném đến trước mặt Tây Mễ Cách, “Nhóc, Khách Thu Sa giao cho người đây, người cứ từ từ ăn!”

“Tây Mễ Cách có thể ăn hân sao?” Tây Mễ Cách tròn xoe mắt hỏi.

“đương nhiên có thể!”

“A! Hay quá!” Tây Mễ Cách nhảy cẫng lên, cắn thẳng vào khuôn mặt mũm mĩm của Khách Thu Sa. Khách Thu Sa ngơ ngẩn, ngã phịch xuống đất, bốn chiếc vuốt co quắp lại, “Xong rồi, ta bị bán đứng rồi!”

Bộp! Bộp!

Nghề chụp trộm của Phán Quyết Thần Thú không chỗ nào không chuẩn bị sẵn, sau khi chụp xong họ còn chum đầu vào kẻ tai nhau lẩm bẩm: “Đây chính là nụ hôn đầu tiên của họ, nhớ kỹ đấy!”

Mỹ Nhân Ngư đứng dậy, cười nói: “Phát Lạp Dịch Nặc, sao người ra đây rồi? thí nghiệm kết thúc rồi sao?”

“Còn sớm mà, có một số việc bắt buộc phải đi giải quyết” Sở Thiên gõ vang chiếc chuông vàng ở giữa đại điện, chỉ một lát sau, những thành viên cốt lõi trong gia tộc đã tề tựu đủ. Có điều Thực Thần và đám trẻ kia không tới. “A Mạt Kỳ, Anh Cách Lạp Mỗ, và cả đám Hân Mã theo ta đi Tiếp Nguyệt Tháp một chuyến!” Sở Thiên căn dặn

Tiểu Bạch thắc mắc nói: “Chàng đi Tiếp Nguyệt Tháp làm gì? Ta cũng muốn đi!”

“nàng không được đi! Ngoài mấy người mà ta nói, những người khác không được phép đi!” Sở Thiên hiểm khi có lúc nói chuyện nghiêm khắc với Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch tức tối muốn mắng người, có điều cũng không biết nói gì. Nàng biết chắc chắn có chuyện lớn sắp xảy ra.

Lúc này Phán Quyết Thần Thú còn đang quan sát Tây Mễ Cách và Khách Thu Sa ngẩng đầu lên, “Phát Lạp Dịch Nặc, người định làm như vậy sao? Vụ làm ăn này có thể bị lỗ vốn a!”

Sở Thiên kinh ngạc nhìn họ, Kiệt Khắc Tổn kỳ quái cười nói: “Đừng quên, Thiên Phật Chi Nhân của chúng ta ngoài Thực Thần ra, chưa từng mất tác dụng bao giờ. Khi tên đó đến chúng ta đã nhìn thấy rồi.”

Sở Thiên cười cười, “người đã thấy qua ta làm ăn thua lỗ lúc nào chưa?”

“Nói cũng phải!” Kiệt Khắc Tổn cúi đầu tiếp tục nghiên cứu hai tên nhóc kia.

Sở Thiên tiếp tục căn dặn nói: “Tiểu Bạch, sau khi ta đi, nàng đi đến chỗ Thực Thần nghe kể chuyện, ta không trở về, nàng cũng đừng rời khỏi chỗ Thực Thần!” Hân đưa thẳng ngón tay lên khe lặc, “Đừng hỏi tại sao!”

“Ai thèm hỏi chứ!”

“A Mạt Kỳ, người đưa chiếc huyết nha của Cáp Dịch Tư cho ta!” Sở Thiên vẫy tay thị ý A Mạt Kỳ đi làm, sau đó nhìn về A Tư Nặc đang gật gù ở cuối đám người, “A Tư Nặc, lát sau đây ta kêu A Mạt Kỳ lên đi nguyệt cầu lấy cơ thể về, người, gọi Cách Lý Phân đây!”

“Chàng muốn dùng con dao hai lưỡi đấy sao?” Tiểu Bạch vừa bước ra đến cửa liền quay người lại kinh ngạc nói

Sở Thiên nheo mắt cười, “Đặng Khăng xin ta để La Tân gặp mẹ của hân, nhưng ta không thích làm như vậy! Nếu như muốn tránh Trương Bá Luân và Lạp Tắc Nhĩ, lại nghĩ cách giấu cả nhạc mẫu đại nhân thì quá phiền phức... Muốn chơi, thì phải chơi lớn! Thiên Kiêu Lang Nguyệt, song vực hợp bích, ta lại thật sự muốn thấy sức mạnh có thể hủy diệt Sáng Thế Thần Tháp ấy!”

.....

Sở Thiên đến ngoài Tiếp Nguyệt Tháp, có được cơ thể, hồi phục thực lực, Cách Lý Phân đôi mắt đã biến thành màu huyết sắc đang run người nhìn Tiếp Nguyệt Tháp.

“Cách Lý Phân thúc thúc, nếu như ngươi muốn gặp Ny Khả miện hạ, tất cả đều phải nghe theo ta!” Sở Thiên lạnh lùng nói: “muốn cứu được Ny Khả miện hạ từ thời không toại đạo ra, chỉ có Sáng Thế Chi Tâm ở trong cơ thể của vợ ta!” Rất rõ ràng, Sở Thiên lại lừa Cách Lý Phân một lần nữa. Sáng Thế Chi Tâm hẳn vốn không có cách nào lấy ra từ trong linh hồn của Cáp Định Tư, thậm chí ngay cả bản thân Cáp Định Tư cũng không thể làm được.

Cách Lý Phân từ từ gật đầu, “Ta biết rồi, kết quả ngày hôm nay, ngươi sẽ hài lòng!”

A Mạt Kỳ nói: “Ông chủ, Kiệt Khắc Tồn đã tìm thấy vị trí của Ước Hàn Tồn rồi, hiện giờ vong linh quân đoàn của Mẫu Thần và vạn thú dũng sĩ đang ở dưới đáy biển Tây Hải, giằng co nhau ở lối vào vùng đất chuộc tội, không có thời gian lo chuyện ở đây! Hơn nữa ta đã đưa được phẩm của người cho Ước Hàn Tồn, hẳn bảo đảm, chỉ cần Mẫu Thần có dị động, hẳn sẽ lập tức tấn công!”

Sở Thiên liếc mắt nhìn Phệ Nguyệt Thiên Lang, nói: “Mặc Phi Đặc đã mời đến chưa?”

“Mặc Phi Đặc miện hạ đã ở Bồ Lô Trạch rồi, hẳn sẽ bảo vệ tất cả.”

Cúi nhìn Vô Tận Chi Hải ở dưới chân, Sở Thiên chợt thấy đau lòng, vì thời khắc này, hẳn đã đánh vỡ mấy trăm chiếc ẩn thần giới chỉ, nhờ Mỹ Nhân Ngư lén nhặt những mảnh vụn ở hải vực gần Tiếp Nguyệt Tháp, kết thành một mạng lưới ngăn cách thần lực khổng lồ.

“được rồi, ta....Chờ một chút!” Chiếc chân vừa bước ra của Sở Thiên chợt thu lại, Anh Cách Lạp Mỗ biết hẳn vẫn đang lo lắng điều gì, bước lên trước nói: “Ông chủ, Sát Lâm Na phu nhân đã đưa ám thị của người cho Thực Thần rồi, ông ta không nói gì cả, tiếp tục kể chuyện cho Phan Đa Lạp tiểu thư.” Dứt lời, Anh Cách Lạp Mỗ trong lòng không khỏi thắc mắc, ông chủ sao phải do thám phản ứng của Thực Thần trước làm gì?”

Sở Thiên thầm nói: “Xin lỗi nhé, La Tân! Ông chủ sau này sẽ bù đắp chuyện hôm nay!”

“A Mạt Kỳ, Hân Mã, các ngươi đi theo ta! Anh Cách Lạp Mỗ ở đây cùng Cách Lý Phân miện hạ!”

Thở ra một hơi, Sở Thiên cười lớn bay đến gần Tiếp Nguyệt Tháp, “ha ha, Đặng Khẳng đại ca có đó không? Tiểu đệ gặp chút chuyện khó xử, muốn đến cầu ngài!”

Đặng Khẳng lau Thần Giới Cự Kiếm trong khu rừng trên không thò đầu ra, khéo miệng bất giác nhếch lên, Phất Lạp Định Nặc hiểu được ý của mình, đưa La Tân đến rồi!

Đáng tiếc, trên thực tế La Tân vẫn đang ở Bồ Lô Trạch làm bếp.

Trương Bá Luân ở bên cạnh Đặng Khẳng nhíu mày, “Phất Lạp Định Nặc đến đây làm gì? Đặng Khẳng, ngươi bảo hắn về đi!”

“Hắn có về hay không, ta có thể quyết định sao?” Đặng Khẳng khẽ mỉm cười, “ĐỪNG quên, người ta là con rể của nghĩa mẫu, còn thân cận hơn chúng ta nữa!”

“Nghĩa mẫu đã không nhận Ái Lệ Ti làm con gái từ lâu rồi!” Lạp Tắc Nhĩ cười nhạo nói

“Hừ, nhận hay không nhận con gái, đó là nghĩa mẫu miệng nói như vậy, các ngươi biết trong lòng nghĩa mẫu nghĩ gì sao?” Đặng Khẳng quát hỏi.

Hai người ghen lời, Đặng Khẳng lại nói: “Chỉ thân không qua nổi tình mẫu tử, chỉ cần Ái Lệ Ti gọi một tiếng mẹ, các ngươi nói nghĩa mẫu sẽ tha thứ cho nàng ta không? Còn nữa, bản lĩnh của Phất Lạp Định Nặc các ngươi cũng nhìn thấy rồi, nếu như có một ngày nào đó hắn khiến cho nghĩa mẫu được vui, các ngươi sẽ có kết cục gì?”

Thở dài, Đặng Khẳng nói: “Đi đi, cho dù các ngươi có tranh đấu với ta, nhưng lúc này vẫn nên dừng đắc tội với Phất Lạp Định Nặc thì tốt hơn!”

Nói rồi, Đặng Khẳng đi ra đón, Trương Bá Luân và Lạp Tắc Nhĩ đưa mắt nhìn nhau, lặng lẽ đi theo.

Lúc này Sở Thiên đã đáp đất trên khu rừng trên không, vừa thấy ba người, nụ cười của Sở Thiên càng tươi hơn, “Ai địch áo, ba vị huynh trưởng sao đều ra đây đón ta thế này, đúng là cấp mặt mũi cho tiểu đệ rồi!”

Ba người lần lượt chào hỏi, Đặng Khăng dĩ nhiên thân thiết, có điều sau khi hắn không nhìn thấy La Tân đầu thoáng cảm thấy ngạc nhiên, nhưng nghĩ lại, có lẽ là ở trong không gian giới chỉ rồi, cách ẩn mình bằng đóng băng của Phát Lạp Dịch Nặc đích thực hữu dụng.

Lạp Tắc Nhĩ cười nhạt nhẽo, còn đôi mắt của Trương Bá Luân thì lại có mấy phần sát khí.

Sở Thiên làm như không nhìn thấy dịch ý của Trương Bá Luân, cười nói: “Ta không nói phí lời nữa, ba vị huynh trưởng xin hãy xem mấy người họ!” Sở Thiên chỉ vào đám Hãn Mã.

Năm tên to xác tuy đã có thể biến thành người, nhưng họ vẫn thích hình thái của loài thú, dùng câu nói của Hãn Mã, được tung tăng chạy, mới là mơ ước đẹp nhất của đại thảo nguyên! Hai chân chạy, sao có thể nhanh bằng bốn chân được!

“Ba vị huynh trưởng nhân quang nháy bèn, có điều ta vẫn để họ biểu diễn một chút! Hãn Mã, bắt đầu đi!”

Bình! Bình! Bình!

Năm tên vây thành một vòng nhảy như thầy cúng, mười chiếc chân nện lên xuống, khiến cả khu rừng trên không bị rung chuyển, Hãn Mã đứng đầu quát: “Bản nguyên trật tự tam giới a, chúng ta ca ngợi người! Xin ban tặng...”

Ba người Đặng Khăng sắc mặt cổ quái, họ đều đã nghe ra, đây là tiết tấu phát động thần lực tịnh hóa của Nguyệt Thần, nhưng lời chú sao lại nghe kỳ lạ như vậy!

Cho dù lời chú có thể nào, thần lực tịnh hóa thật sự đã phát ra từ trên người năm tên đó, ánh trắng màu ngân bạc thoáng chốc đã tràn ngập cả khu rừng trên không.

“được rồi, đến đây thôi!” Sở Thiên quát kêu họ dừng lại, cười nói: “Các huynh trưởng đã nhìn thấy rồi, năm tên này không biết là vì duyên cớ gì trùng hợp lại học được thần lực tịnh hóa của Nguyệt Thần! Lần này ta đến chính là vì họ!”

Dừng lại một chút, Sở Thiên neho mắt lại, “một là, ta muốn thỉnh giáo thử Nguyệt Thần, chúng luyện bừa thần lực tịnh hóa có gặp phiền phức gì không, tiếp theo, vẫn là muốn hỏi Nguyệt Thần miện hạ, họ học nhầm thần lực tịnh hóa, có phải đã phạm đại kỵ, nếu như phạm đại kỵ, ta lập tức phế đi thần lực của họ!”

Trương Bá Luân và Lạp Tắc Nhĩ trong lòng đang tính kế, vừa rồi thứ mà năm con cự thú bộc lộ ra chỉ là sơ cấp của thần lực tịnh hóa, lần này Phát Lạp Dịch Nặc đến, có lẽ là đã nhìn trúng sự vận dụng cao cấp của thần lực tịnh hóa!

Bọn họ liếc nhìn Đặng Khăng, “ngươi nói làm thế nào?”

Đặng Khăng đã đi về hướng Tiếp Nguyệt Tháp, “Ta đi thay Ny Khả miện hạ trấn thủ Tiếp Nguyệt Tháp, để nàng ta đến quyết định! Đúng rồi, Phát Lạp Dịch Nặc, người chắc cũng thấy, ta đã giải trừ cấm chế của khu rừng trên không, đợi lát nữa khi Ny Khả chỉ điểm cho họ, người cẩn thận đừng phá hỏng nhà của Lan Nguyệt Thú!”

“Đại ca yên tâm, tiểu đệ sẽ chú ý!” Sở Thiên nhìn vào Tiếp Nguyệt Tháp, nhìn Nguyệt Thần từng bước đi đến, lén ra hiệu cho A Mạt Kỳ, chuẩn bị gọi Cách Lý Phân đến!

611. Chương 587: Thiên Kiêu Ngân Nguyệt, Song Vực Hợp Bích.

Nguyệt Thần vừa đi vừa nói: “Long Thần miện hạ, người gọi ta đến có chuyện gì không?”

Sở Thiên cười nói: “không có chuyện gì lớn, chỉ là muốn nhờ Ny Khả miện hạ chỉ điểm một chút cho mấy tên ngốc này.” Nói rồi, Sở Thiên chỉ vào đám Hãn Mã.

Nguyệt Thần cũng không biết kế hoạch của Đặng Khăng và Sở Thiên, càng không biết kế hoạch đã được Sở Thiên thay đổi. Nàng khẽ nhìn Hãn Mã, thoáng cảm thấy kinh ngạc, “Họ lại học được thần lực tịnh hóa của Nguyệt Thần tộc ta, chuyện lạ!”

Trương Bá Luân và Lạp Tắc Nhĩ ở bên cạnh Sở Thiên, lạnh lùng nhìn họ.

Sở Thiên nói: “không phải chuyện lạ sao? Hôm đó La Tân tuy luyện thần lực tịnh hóa, họ đang ở bên cạnh nhìn, nhưng không ngờ, mấy tên to xác ngày thường ngày cả ăn bao nhiêu con Trư La Thú cũng không nhớ, vậy mà lại học được thần lực tịnh hóa của người.”

Nguyệt Thần kinh ngạc trong chốc lát, sau đó cười, “ha ha, thần lực tịnh hóa cũng không có gì bí mật, họ học được cũng thôi, dù gì thì người có tâm tư phức tạp sẽ không thể tu luyện được thần lực tịnh hóa đến cảnh giới cao nhất.”

Nói rồi, nàng đi đến trước mặt Hân Mã, cười nói: “Các người đã học đến đâu rồi?”

Hân Mã mù tịt không hiểu, bốn con Hoàng Kim Bửu Mông thì thương lượng một lát, lúc này mới đáp: “Chúng ta cũng không biết, ông chủ kêu chúng ta luyện, chúng ta cứ luyện thôi.”

Sở Thiên sắc mặt thoáng đỏ, năm tên này sao lại nói thật ra hết rồi, “Khục! Nguyệt Thần, ngoài ra ta còn có một chuyện muốn hỏi người!”

Trương Bá Luân ở bên cạnh sắc mặt không vui, nói: “Long Thần, vừa rồi người chỉ nói muốn thỉnh giáo thần lực tịnh hóa, nhưng không nói có chuyện khác.”

“một chút chuyện riêng mà thôi, Hỏa Phụ sẽ không nhúng tay vào chuyện riêng của nhà người ta chứ?” Sở Thiên liếc nhìn Trương Bá Luân.

“Hỏa Phụ, chuyện riêng mà thôi, ngài đừng nhúng tay vào!” Nguyệt Thần vẫn giữ một sự kính trọng lớn với Trương Bá Luân, dù gì Nguyệt Thần đời thứ nhất cũng có mối quan hệ ám muội với Trương Bá Luân.

Trương Bá Luân phần nộ không nói gì thêm. Sở Thiên nhìn hắn cười cười, rồi nói với Nguyệt Thần: “miện hạ lúc này là linh hồn thực thể hóa đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Vậy ta muốn hỏi miện hạ, một thần tộc không chuyên tu linh hồn, làm thế nào để thực thể hóa được linh hồn?” vấn đề này đã ở trong lòng Sở Thiên từ rất lâu, nhân lúc Nguyệt Thần vẫn còn ở đây, vội hỏi ra.

Thực thể hóa linh hồn, trước đây không lâu Sở Thiên chỉ thấy ở hai người. một là Khố Khoa Kỳ, hai là La Tây Nhã, nhưng hai người này đều đã đạt đến sức mạnh Chủ Thần linh hồn đỉnh phong, ngoài đó ra, Sở Thiên chưa từng nhìn thấy cường giả linh hồn như vậy.

Nhưng sự xuất hiện của vạn thú dũng sĩ, đã hoàn toàn lật đổ quan niệm của Sở Thiên, vạn thú dũng sĩ có bao nhiêu người, cơ hồ phần lớn đều có thể thực thể hóa linh hồn, lẽ nào tất cả những người đó đều có thực lực Chủ Thần sao? Điều này tuyệt đối không thể nào! Nếu không năm đó Bồ Lai n Đặc sớm đã dựa vào họ để thống nhất tam giới, ngay cả Tư Đặc n cũng không coi là gì trong mắt rồi.

Vì vậy liên quan đến việc thực thể hóa linh hồn, chắc chắn còn có một phương pháp khác nào đó, còn phương pháp này, có lẽ có thể cống hiến một công sức lớn trên con đường Sở Thiên sáng thần.

“Ta có thể thực thể hóa, là khả năng được Sáng Thần ban tặng. Ta nghĩ Đặng Khổng bá phụ đã nói cho người rồi, lần đầu tiên khi xuyên qua thời không đã gặp Sáng Thần!” Nguyệt Thần thông minh hơn người, lòng hiểu rõ ý của Sở Thiên, “Long Thần miện hạ lẽ nào đang suy nghĩ về vạn thú dũng sĩ? Trường hợp của họ ta không được rõ, chỉ có thể nói, có lẽ liên quan đến vùng đất chuộc tội.”

Sở Thiên ngây người, “Vì sao lại liên quan đến vùng đất chuộc tội?”

Nguyệt Thần cười nhà nhat nói: “vùng đất chuộc tội là nơi đặc biệt, chỉ có thể vào mà không thể ra, sau này Vạn Thú Tỏa ở trong đó, nó mới có một thông đạo có thể ra. Còn về Vạn Thú Tỏa làm thế nào mà vào vùng đất chuộc tội, miện hạ xin đừng hỏi ta!”

Sở Thiên trong đầu linh quang vụt hiện, trong nhà hắn còn đang giam giữ một đại trưởng lão Mỹ Hải Yêu, chuyện vùng đất chuộc tội có thể hỏi hắn.

Lúc này Lạp Tắc Nhĩ trầm giọng quát: “Long Thần miện hạ, nên nói chuyện chính rồi!”

Hắn đã hết kiên nhẫn, luôn cảm thấy không khí ngày hôm nay có chút là lạ

“được rồi, nói chuyện chính!” Sở Thiên nheo mắt cười, căn dặn: “A Mạt Kỳ, người che phủ phụ cận ở đây, mở thông đạo hấp thu thần lực, tránh để khi Nguyệt Thần chỉ điểm cho Hân Mã ảnh hưởng tới khu rừng trên không.”

A Mạt Kỳ đến bên cạnh Nguyệt Thần, cười nói: “Ny Khả miện hạ, xin mời!”

Nguyệt Thần khẽ gật đầu, chậm rãi bay lên, đồng thời dẫn Hân Mã vây thành một vòng tròn năm màu, Hân Mã ở giữa, Nguyệt Thần bay lơ lửng trên đỉnh đầu của Hân Mã. “Hiện giờ các người phóng thích thần lực tịnh hóa, từng tầng một....”

“Chờ một chút!” Sở Thiên chợt giơ cao tay hô, sau đó vỗ trán.

“Phất Lạp Dịch Nặc, người muốn làm gì?” Trương Bá Luân giận dữ nói.

“Ta đột nhiên nhớ ra một chuyện, ha ha, vừa rồi thiếu chút nữa quên, ta còn chuẩn bị một món quà nhỏ cho Nguyệt Thần!” Sở Thiên vẫy tay thị ý, A Mạt Kỳ khẽ gật đầu, bên tay hắn mở ra một thông đạo, bên trong bay ra một nhân ảnh.

“người nào?” Lạp Tắc Nhĩ tốc độ nhanh, chớp mắt đã di chuyển đến giữa nguyệt thần và nhân ảnh đó, toàn thân giới bị, Trương Bá Luân theo sát phía sau, giận dữ nói: “Phất Lạp Dịch Nặc, người có ý gì?”

“Tặng lễ vật a!” Sở Thiên xòe hai tay ra, “Các người nếu như nghi ngờ ta có âm mưu, thì tự mình xem đi!”

Trương Bá Luân xoay người nhìn bóng đen, lập tức kinh ngạc sững sờ.

Nguyệt Thần kinh ngạc nói: “Phất Lạp Dịch Nặc, đây là cơ thể của ta, sao người lại lấy được? Sáng Thần tại thượng, có được cơ thể cũng có thể thay đổi vận mệnh, nó sẽ dẫn thời không tội đạo tới.”

Đúng lúc này, Phán Quyết Ứng Đạo của A Mạt Kỳ xuất khỏi vỏ, đạo quang thon dài vây lấy Nguyệt Thần, Trương Bá Luân, Lạp Tắc Nhĩ thành một vòng, trông ra rất giống một ngục lao!

Đột nhiên, chính ở thông đạo cơ thể Nguyệt Thần bay ra, lại chui ra một nhân ảnh, “Ny Khả, vì La Tân, Tịnh Hóa Trật Tự!”

Phệ Nguyệt Thiên Lang, Cách Lý Phân!

“Là chàng!” Nguyệt Thần vừa vui mừng vừa ngạc nhiên, nhưng khoảnh khắc mà Cách Lý Phân bay ra, lĩnh vực thôn phệ của Thiên Kiêu Lang Thần đã mở ra cực đại, mang theo cả Ny Khả tâm trí thể giới thông với hắn vận chuyển theo. Ny Khả không biết Cách Lý Phân nói có ý gì, có điều liên quan đến La Tân, nàng bằng lòng trả bất cứ giá nào.

“Lấy danh nghĩa của ta, nguyện tam giới trật tự vĩnh tồn!”

“Thiên Kiêu Thôn Phệ, Thí Thần!”

Tất cả đã thay đổi quá nhanh, Trương Bá Luân và Lạp Tắc Nhĩ còn đang chuẩn bị đột phá vòng vây của A Mạt Kỳ, Cách Lý Phân và Nguyệt Thần đã nắm tay nhau, phát động sức mạnh phá hủy Sáng Thế Thần Tháp năm xưa.

“Hỏa Hồn!” Trên người Trương Bá Luân chợt hiện ra ngọn lửa phừng phừng, Lạp Tắc Nhĩ lại có điện quang vây quanh người, cuồng phong bảo vệ

Nhưng chỉ trong chớp mắt, thần lực của họ đã biến mất lặng yên. Một màn đen như sắc trời đem chụp lên đầu họ.

Như miệng đang há lớn của con cự thú, màn đen chụp lấy Trương Bá Luân và Lạp Tắc Nhĩ, chỉ khẽ chạm một cái, đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của họ.

Sức mạnh quá lớn, Sở Thiên bắt đầu dùng thời gian thuận lưu, đưa đám Hân Mã rời đi, vừa định cất bước, phía sau lại vang lên tiếng rung chuyển dữ dội, Sở Thiên dường như đang ở đúng vòng trung tâm của vụ nổ, trên lưng cảm thấy một cơn đau như nứt lìa, còn A Mạt Kỳ tốc độ tuy nhanh, nhưng lại còn đứng gần hơn, sức mạnh kết hợp giữa tịnh hóa và thôn phệ vừa xuất hiện, hắn thiếu chút nữa bị đánh ngất đi.

Lúc này Đặng Khăng trong Tiếp Nguyệt Tháp cũng phát giác chuyện không ổn quát lớn: “Phất Lạp Dịch Nặc, người làm gì vậy? muốn hủy Tiếp Nguyệt Tháp sao?” Nói rồi, khu rừng trên không có dị động, Thần Giới Cự Kiếm cũng động dậy

Nhưng đúng lúc này, Cách Lý Phân đang đỡ tay của Ny Khả lại buông ra, sức mạnh kết hợp cũng biến mất, chỉ nghe thấy Cách Lý Phân cười lớn: “Đặng Khăng, người hốt hoảng cái gì, lần này ta không muốn hủy Tiếp Nguyệt Tháp!”

Bình, bình!

Trương Bá Luân và Lạp Tắc Nhĩ bị tấn công trực diện ngã quỵ xuống, A Mạt Kỳ không để ý đến thương thế trên người, mở không gian thông đạo nhốt họ lại.

Nguyệt Thần Ny Khả sững sờ nhìn Cách Lý Phân, “Chàng...” nàng còn muốn nói tiếp, nhưng lúc này, nửa thân người của nàng đã ở trong thời không toại đạo, cơ thể, Cách Lý Phân, hai thứ này đủ để dẫn thời không toại đạo trôi buộc nàng đến rồi.

Cách Lý Phân đột nhiên nắm lấy tay Ny Khả, “Ta cùng đi với nàng!”

Thời không toại đạo đóng lại

Sở Thiên nhìn thấy tất cả, trong lòng chợt dâng lên một nỗi buồn không tên, bất giác thở dài.

Giọng nói của Đại Địa Phụ Thần lại vang lên, rất phẫn nộ, “Phất Lạp Dịch Nặc, mục đích của người ngày hôm nay không phải giúp ta, mà là thần cách của Trương Bá Luân và Lạp Tắc Nhĩ, đúng không?”

Sở Thiên nghe vậy liền cười, bay vào Tiếp Nguyệt Tháp, “Đặng Khăng miện hạ, kết quả mà ngài muốn, không phải đã đạt được rồi sao?”

Đặng Khăng tức giận khiến râu tóc tung bay, “Việc làm này của người là mưu sát, mưu sát hai đại nghĩa tử của Sáng Thần!”

“Ta đây là vâng theo ý của Sáng thần để làm!” Sở Thiên nheo mắt lại, nhàn nhạt nói: “Cân bằng, không phải sao? Hiện giờ Mẫu Thần độc đại, tam giới đã không còn cân bằng nữa, ta làm như vậy, cũng xứng theo lối suy nghĩ của Sáng thần.”

“Giảo biện.”

“Đây là sự thực, bây giờ thì tốt rồi, người được như ý không cần phải nhúng tay vào tranh chấp giữa Sáng thần và Mẫu Thần, ta có được Sáng Thế Thần Hồn, Cách Lý Phân và Nguyệt Thần lại đã đoàn tụ, còn có gì tốt hơn kết quả này sao?”

Đặng Khăng giận dữ nói: “Mẫu Thần sẽ không tha cho người đâu!”

Sở Thiên cười, “Mẫu Thần đang bị vạn thú dùng sĩ vây lấy rồi, còn Vô Tận Chi Hải đã được Bào Uy Nhĩ bày vách ngăn thần lực, ngoài chúng ta ra, không ai biết chuyện xảy ra ở đây! Mẫu Thần hỏi đến, người chỉ cần nói Cách Lý Phân gặp Nguyệt Thần, Trương Bá Luân và Lạp Tắc Nhĩ lại gây khó dễ, Thiên Kiêu Ngân Nguyệt dưới cơn thịnh nộ, trong khoảnh khắc thời không toại đạo mở ra đã dùng song vực hợp bích...”

“Sau đó Clt và Nguyệt Thần cùng đi vào thời không toại đạo, Trương Bá Luân và Lạp Tắc Nhĩ thì cốt vô tồn, phải không?” Đặng Khăng giận dữ nói: “Ta dựa vào cái gì mà phải giúp người lừa gạt nghĩa mẫu!”

Sở Thiên đưa ra một ma pháp tinh thạch, “Phán Quyết Thần Thú thích chụp quay lén, điều này người cũng biết, mấy ngày trước ở Tiếp Nguyệt Tháp trong Huyết Luyện Ngục họ đã chụp được hình một nữ vong linh...”

Ảnh tượng mở ra, nhân vật chính chính là Đại Địa Nữ Thần đã bị Mẫu Thần biến thành vong linh.

Đặng Khăng kinh ngạc há hốc miệng, một hồi lâu, hần cười khổ nói: “Chẳng trách ta không tìm được linh hồn của con gái ta, thì ra là bị nghĩa mẫu biến thành vong linh rồi!”

“Ha ha, Đặng Khăng đại ca chắc sẽ giúp ta nói dối chứ?”

Đặng Khăng thở dài, thấp giọng hỏi: “tất cả đều ở trong tầm khống chế của ngươi, ngươi có thể tính rõ được Cách Lý Phân sẽ đi theo Ny Khả, còn bọn Trương Bá Luân thì chết không đối chứng, dĩ nhiên cũng đã tính rõ rồi, ta sẽ vì con gái ta mà giúp ngươi che giấu! Ài!”

Sở Thiên chấp tay, “Đại ca, tiểu đệ cáo từ đây, ngài yên tâm, ta đang nghiên cứu biến vong linh thành thần tộc, chỉ cần nghiên cứu thành công, người đầu tiên ta cứu sẽ là con gái ngài!”

Nói rồi, Sở Thiên đi ra khỏi Tiếp Nguyệt Tháp, chỉ để lại Đại Địa Phụ Thần vẻ mặt đang chờ đợi, ngay người ở đó.

612. Chương 588: Tổ Hồn, Hồn Mẫu.

Sở Thiên không về Bồ Lô Trạch ngay, mà nhảy vào trong biển, đến địa bàn của Vô Tận Hải Vương, nơi này còn có màn che thần lực được Mỹ Nhân Ngư giúp bố trí.

Trong nước biển, Sở Thiên sai A Mạt Kỳ thả Trương Bá Luân và Lạp Tắc Nhĩ ra, liếc mắt nhìn, Trương Bá Luân đã chết, Kiệt Khắc Tồn đang chờ trong nước biển kiểm tra một lượt, chứng thực linh hồn của Trương Bá Luân đã bị hủy diệt.

Còn Lạp Tắc Nhĩ thì tốt hơn Trương Bá Luân một chút, Lô Điện Chi Phụ dù gì cũng có hai thần hồn, mà Cách Lý Phân lại thu tay kịp thời, hần miễn cưỡng thoát được một mạng, có điều lúc này đang trọng thương hồn mê.

Kiểm tra hai người, Kiệt Khắc Tồn gãi đầu không hiểu: “Kỳ lạ nhỉ, theo lý mà nói, nếu như Trương Bá Luân có Linh Hồn Tổ Hồn, vậy thì linh hồn của hắn sẽ mạnh hơn Lạp Tắc Nhĩ một bậc, tại sao linh hồn của Lạp Tắc Nhĩ chỉ bị trọng thương, còn Trương Bá Luân thì bị hủy mất?”

Sở Thiên cười nói: “Ta sớm đã kiểm tra qua cơ thể của Trương Bá Luân rồi, hắn chỉ có một viên Hỏa Chi Hồn, không có Tổ Hồn”

“vậy Tổ Hồn đi đâu rồi? Đó là một thứ tốt a!” Kiệt Khắc Tồn tặc lưỡi ca thán, bộ dạng tham lam ấy còn quá mức hơn cả Sở Thiên.

“Thế nào, Kiệt Khắc Tồn miện hạ coi trọng Linh Hồn Tổ Hồn rồi sao?” Sở Thiên cười nói.

“Xì, ai cần thứ đó chứ, chúng ta chỉ tiện miệng hỏi thôi!” Dứt lời, Kiệt Khắc Tồn sợ Sở Thiên không tin, nói thêm: “linh hồn của ba chúng ta hợp với nhau, không thua kém Hồn Mẫu là bao nhiêu! Ai rồi hơi mà thích Tổ Hồn chứ!”

Những lời này đã nhắc nhở Sở Thiên, từ sau ngày Thần n đó, đã sắp một năm rồi, thông đạo trên đồng hoang phé hồng nguyệt sắp mở ra lần nữa, có phải nên nghĩ cách đưa Kiệt Khắc Tồn trong lối vào toại đạo ra không?

Nghĩ tới đây, Sở Thiên chợt héo hắt nụ cười, muốn lấy Kiệt Khắc Tồn cuối cùng không nhất thiết phải đợi đến ngày Thần n a, chỉ ít thì Tiểu Bạch cũng đi ra từ trong đó, uhm, về nhà thương lượng với vợ một chút, lừa con gấu trúc cuối cùng ra đây, xem thử thực lực thật sự sau khi Phán Quyết Thần Thú hợp thể.

Không gian thông đạo của A Mạt Kỳ mở thẳng vào phòng thí nghiệm lớn nhất của Bồ Lô Trạch, cũng chính là hòn đảo thứ mười bảy – đã được cải tạo thành đảo có vách ngăn thần lực hoàn toàn khép kín.

Tiến vào bên trong đảo, Sở Thiên đi từ khoang thuyền ra, nói: “Tiểu Bạch đâu? Ta đưa hai vị nghĩa huynh của nàng về đây.”

Tiểu Bạch đang ở chỗ giam giữ đại trưởng lão để qua cơn nghiệm phẩm vấn. Nghe thấy vậy bước ra, liếc nhìn hai người mà A Mạt Kỳ đang kẹp, nhú mày nói: “Trương Bá Luân chết rồi sao? Ài, tên khốn kiếp này chết thì tốt, tam giới mất đi một tên sắc côn!”

Sở Thiên nói: “Thẩm vấn của nàng có kết quả chưa? Thời gian đã lâu như vậy rồi, nàng vẫn chưa mở được cái miệng của đại trưởng lão đó ư.”

Tiểu Bạch cười khỏ nói: “Hết cách rồi, miệng tên đó cứng quá, hừ, hình pháp của ta đều vô dụng!” Nói là hình pháp, có điều thứ mà Tiểu Bạch nghĩ ra, đa phần đều là những trò quái ác để trêu đùa người khác.

“Giao cho ta thăm vấn đi!”

“không được, chàng đã nói rồi, đại trưởng lão là của ta!”

Sở Thiên khoát tay, chính sắc nói: “trước khi Nguyệt Thần đi có nói với ta, trên người đại trưởng lão có thể có bí mật mà vạn thú dũng sĩ toàn bộ được thực thể hóa, hiện giờ không phải là lúc chơi đùa, ta giết Trương Bá Luân và La Tây Nhã, bằng với việc chặt đi một cánh tay của nhạc mẫu đại nhân, lão nhân gia người có lẽ sẽ phát cuồng lên, ta bắt buộc phải sớm nghiên cứu ra phương pháp biến vong linh thành thần tộc.”

Tiểu Bạch cong môi lên nói: “Vây được rồi, đưa tên đó qua đây!”

Mấy con chuột biến dị khiến đại trưởng lão đến, đại trưởng lão trong bộ dạng gấu trúc vừa nhìn thấy Sở Thiên, đã trầm mặt, lạnh giọng nói: “Có giỏi thì giết ta đi, đừng hòng biết được một chữ nào từ miệng ta! Hả, đây là...”

Đột nhiên, hắn nhìn thấy A Mạt Kỳ đang nhét Trương Bá Luân vào một chiếc tủ, sau khi nhìn, đại trưởng lão kích động đến cả người run rẩy, chỉ vào Hỏa Phụ nói: “Đây, đây là Trương Bá Luân?”

“người biết Trương Bá Luân?” Tiểu Bạch vô cùng kinh ngạc, nhưng lập tức cười, “Ha, ngoài việc nói “giết người” ra, người cuối cùng đã nói ra câu khác rồi!”

Đại trưởng lão chợt bắt đầu giãy dụa, có điều trên người hắn toàn là xích phong ấn, đâu có thể thoát ra được. “Thả ta ra!”

Mọi người đều cảm thấy ngạc nhiên xen lẫn tò mò, hắn đang làm gì vậy? Sở Thiên nheo mắt nói: “Thả người cũng được, nhưng dựa vào đâu chứ?”

Đại trưởng lão không đáp, chỉ nhìn chăm chăm vào Trương Bá Luân trong tay A Mạt Kỳ, lúc này A Mạt Kỳ phát giác không ổn, cũng dừng công việc trong tay lại.

“Hắn có phải đúng là Trương Bá Luân không, nói cho ta biết!” Bộ dạng gấu trúc vốn có của đại trưởng lão có thể nói là đáng yêu, nhưng lúc này gân xanh nổi lên, đôi mắt đỏ ngầu, dường như đang nhìn thấy kẻ thù đã truy sát vạn năm nay.

“Đây đương nhiên là Trương Bá Luân, có điều đã chết rồi!”

“Đã chết rồi ư? Ha ha, chết hay lắm!” đại trưởng lão ngửa mặt cười lớn, sau đó chợt thu lại nụ cười, quay đầu nhìn Tiểu Bạch, vội nói: “Thất muội, là ta a! Mau thả ta ra, ta muốn ăn thịt hắn!”

Tiểu Bạch bật cười, “người là ai chứ? Đừng có nhận thân thích loạn lên nha! Còn thất muội nữa chứ, ta là lão đại trong nhà... Đợi chút, người là...” Tiểu Bạch chợt tỉnh ngộ, Sáng Thần đích thực có hai người con gái, nhưng có một đồng con gái nuôi và con trai nuôi! Trong Sáng Thế Cửu Thần, Tiểu Bạch vừa đứng đứng hàng thứ bảy.

“Ta là Bối Lạp Mễ!” đại trưởng lão giọng nói gấp gáp quát.

Sở Thiên mù mờ không hiểu, cái tên Bối Lạp Mễ hắn cũng chưa từng nghe qua, nhưng Tiểu Bạch lại rất đỗi ngạc nhiên, “Linh Hồn Chi Mẫu Bối Lạp Mễ? không phải người chết rồi sao?”

“Thần Cách của ta bị Trương Bá Luân ăn rồi, nhưng ta còn có tổ hồn a!” Bối Lạp Mễ lại cầu xin: “Mau thả ta ra, ta muốn đi tìm Trương Bá Luân báo thù!”

Sở Thiên thoáng trầm ngâm, gật đầu với A Mạt Kỳ, A Mạt Kỳ ném thi thể Trương Bá Luân trong tay đến trước mặt Bối Lạp Mễ, tiện tay giải trừ cấm chế cho bà ta.

“Trương Bá Luân, người cũng có ngày hôm nay!” Bối Lạp Mễ khuôn mặt dữ tợn, chiếc miệng gấu trúc há ra to nhất có thể, cắn mạnh vào người của Trương Bá Luân, chỉ mấy miếng, thi thể của Trương Bá Luân đã máu thịt bầy nhầy.

Sở Thiên thấp giọng nói: “A Mạt Kỳ, để Lạp Tắc Nhĩ tỉnh lại, cho hắn xem thử!”

Lạp Tắc Nhĩ mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, chỉ cảm thấy thương thể trên người đau nhức vô cùng, nhưng hắn vẫn không kịp kiểm tra cơ thể của mình, đã nhìn thấy một con gấu trúc nhỏ đang điên cuồng giằng xé nuốt Trương Bá Luân.

Sở Thiên dùng Long Thần Quyền Trương nâng cầm của Lạp Tắc Nhĩ lên, lạnh lùng nói: “Hiện giờ ngươi là tù binh của ta, mở mắt to ra mà nhìn đi, không muốn có kết cục như Trương Bá Luân, thì hãy ngoan ngoãn nghe lời!”

Lạp Tắc Nhĩ dù sao cũng là Sáng Thế Cửu Thần, tuy rằng bị bắt, nhưng dũng khí vẫn còn, giận dữ nói: “Phất Lạp Dịch Nặc, Trương Bá Luân là nghĩa tử của Sáng Thần, ngươi có thể giết hắn, nhưng không thể làm nhục Thần Cách của hắn!”

“Làm nhục? Ha ha!” Bối Lạp Mễ điên cuồng cười: “Làm nhục Thần Cách? Lạp Tắc Nhĩ, ngươi cũng xứng nói lời này sao? Đừng cho rằng không ai biết chuyện của Phong Phụ?”

Lạp Tắc Nhĩ giật bản mình. “Ngươi là?”

Lúc này Bối Lạp Mễ đã ăn hết một nửa người của Trương Bá Luân, oán hận tích đọng nhiều năm đã giảm đi phần nào, đứng dậy, lạnh lùng nói: “thế nào, không nhớ ra nổi sao? Ta là lục muội Bối Lạp Mễ của người a, Linh Hồn Chi Mẫu!”

Lạp Tắc Nhĩ chấn động nhìn bà, còn Sở Thiên lúc này nhắc Bối Lạp Mễ lên, dùng tay ấn vào lưng của bà: “Hết giận rồi, thì nôn thứ tốt đó ra đây đi!”

Dùng lực vỗ một cái, tăng thêm cả thần lực, cơ thể Hỏa Phụ vừa rồi bị bà ta ăn mất lại bị nôn ra, Sở Thiên được A Mặt Kỳ giúp sức dùng thời gian nghịch lưu phụ nguyên lại cho Trương Bá Luân.

“Thả ta ra!” Bối Lạp Mễ giẫy dụa nói: “Ta muốn thay tứ ca ăn La Tây Nhã!” Tứ ca – người được nói đến ở đây chính là Phong Phụ.

“ngươi có thể báo thù, nhưng không được ăn hắn!” Sở Thiên ném Bối Lạp Mễ ra, Hồn Mẫu giống như vò đến Lạp Tắc Nhĩ tay nắm chân đá, nhưng lại không dám ăn hắn.

Sở Thiên đến bên cạnh Tiểu Bạch, thấp giọng nói: “chuyện này là thế nào?”

Tiểu Bạch cười khổ nói: “Ta biết thế nào được? ta chỉ nghe nói năm đó Bối Lạp Mễ và Phong Phụ đều chết trong thời không toại đạo khi đi tìm Sáng Thần Chi Tâm.”

Không cần nói, đây là một bí mật thời thượng cổ rồi.

Sở Thiên đợi sau khi Bối Lạp Mễ phát tiết xong, nheo mắt cười nói: “Hồn Mẫu, ha ha, tính ra chúng ta là người nhà đấy, lúc trước có hiểu lầm, hiện giờ có phải nên có câu giải thích không?”

Hồn Mẫu phản hận nói: “Năm xưa Trương Bá Luân và La Tây Nhã vì muốn có Thủy Chi Hồn, đang lập âm mưu quỷ kế giết Phong Phụ và ta, ăn mất Thần Cách của chúng ta...”

“không phải ta và Trương Bá Luân làm a!” Lạp Tắc Nhĩ biện bạch: “Là Mẫu Thần muốn Thần Cách của các ngươi, nhưng sau khi chúng ta có, Mẫu Thần lại bỗng nhiên không cần Thần Cách và thần hồn của các ngươi nữa, lúc đó mới ban chúng cho ta và Trương Bá Luân!”

“ngươi nói láo, nghĩa mẫu sao lại giết chúng ta?” Bối Lạp Mễ không chịu tin

Bộp! Bộp! Tiểu Bạch vỗ tay, quát: “tất cả câm miệng cho ta, Lạp Tắc Nhĩ, ngươi là người đi theo Phụ Thần, hãy nói ra Phụ Thần ta đang ở đâu trước đi? Không nói ta sẽ giết ngươi!”

Lạp Tắc Nhĩ cảm thấy rất oan ức, “Ta biết thế nào được? Năm đó nghĩa phụ và nghĩa mẫu về danh nghĩa là đi du ngoạn, nhưng trên thực tế, họ đi thiên ngoại quyết sinh tử!”

Vài người tranh cãi rất loạn, nhưng trong lòng Sở Thiên đã có đầu mối, đầu tiên là Mẫu Thần vì nguyên nhân nào đó muốn Thần Cách của Phong Phụ và Hồn Mẫu, nhưng bà ấy sau này lại không cần nữa. Sau đó mâu thuẫn giữa Sáng Thần và Mẫu Thần ngày càng gay gắt, nhưng trong lúc chiến đấu hai người cùng mất tích, đám người Lạp Tắc Nhĩ còn lại thì tranh đấu lẫn nhau, biết Bồ Lai n Đặc sắp hủy Tiếp Nguyệt Tháp, Sát Mông Đức mới quay về.

“Có ý nghĩa!” Sở Thiên xua tay, nói: “A Mạt Kỳ, người đưa Lạp Tắc Nhĩ xuống trước.” Nói rồi, hắn ngồi xổm xuống, cười nói với Bối Lạp Mễ: “Hồn Mẫu, mọi người đều là người nhà, sao người không nói rõ thân phận sớm hơn chứ?”

Bối Lạp Mễ giận dữ nói: “Ai là người một nhà với người? Hừ!” Thật ra lúc này Hồn Mẫu cũng đang hối hận, thân phận của bà ấy vốn được che giấu cực kỳ kỹ càng, nhưng hôm nay nhìn thấy kẻ thù Trương Bá Luân, nhất thời kích động đã tự bại lộ ra.

“người không chịu nói? Vậy thì ta đoán thử!” Sở Thiên nheo mắt chậm rãi nói: “chắc chắn là năm đó người bị Trương Bá Luân giết, nhưng linh hồn nhờ Tổ Hồn mà thoát ra, nhưng tam giới đã không có nơi nào cho người dung thân, vì vậy người đã đi vùng đất chuộc tội, còn kiếm được một cơ thể của gấu trúc, phải không?”

Sở Thiên đang đoán được tám chín phần đúng, thấy Bối Lạp Mễ hừ một tiếng không đáp.

“Ha ha, người có gì mà giấu diếm chứ? Ta chỉ là muốn biết một số chuyện giữa người và vạn thú dung sĩ thôi.”

Sở Thiên bắt đầu dụ dỗ: “Thử đoán của ta người cũng thấy rồi, ta dùng Thần Cách của Hỏa Phụ để đổi tin tức của người, thế nào?”

“người nghĩ ta sẽ tin những lời lừa dối trẻ con của người sao?” Bối Lạp Mễ cười lạnh nói

Sở Thiên cũng cười lạnh, “người tưởng rằng ta không giết người thật sao? A Mạt Kỳ, tìm A Tư Nặc đến đây!”

613. Chương 589: Mẫu Thần Giá Lâm (thượng).

A Tư Nặc có chút không tình nguyện đi đến, gần đây Ban Dịch Tư vợ hắn mang thai, tiểu tử này ngày nào cũng loanh quanh bên vợ, chuyện gì cũng không thêm lo.

“Ông chủ, có gì dặn dò?”

Sở Thiên chỉ vào Bối Lạp Mễ: “Giới thiệu lại một chút, đây chính là linh hồn Mẫu Thần năm xưa!”

“A? Bà ta là Hồn Mẫu?” A Tư Nặc hết sức kinh ngạc, cường giả nghiên cứu linh hồn, đều có sự tôn kính bẩm sinh với Hồn Mẫu. “Bái kiến Hồn Mẫu miện hạ!”

Nói rồi, A Tư Nặc định khom người hành lễ, Sở Thiên lại kéo hắn lại, cười nói: “Khách khí gì, hiện giờ bà ấy là tù binh của người! Còn người, là thẩm vấn trưởng!”

A Tư Nặc ngẩng người nhìn Sở Thiên, nhìn trần trời nghẹn lời, “Ta thẩm vấn Hồn Mẫu?”

“Ha ha, người yên tâm, bà ta sớm đã không còn thực lực của năm nào, nếu không ta có thể bắt được bà ấy không?” Sở Thiên hạ giọng xuống, căn dặn: “Đợi lát nữa ta đập mạnh vào gáy bà ta, người thừa lúc đó dùng linh vực tầng thứ ba chế tạo huyễn tượng cho bà ta” Nói rồi, Sở Thiên đưa Kinh Cức Long Hoàn nhét vào tay A Tư Nặc.

Nắm chặt Long Thần Quyền Trọng, Sở Thiên vòng qua sau lưng Hồn Mẫu, gõ “cộc” một cái xuống.

Linh vực linh hồn huyễn tượng của A Tư Nặc tiếp đó mở ra.

Bối Lạp Mễ chỉ cảm thấy gáy mình thoáng có gió, sau đó bà mơ hồ nhắm mắt lại. Lúc này, chỉ nghe thấy giọng nói quen thuộc: “Con của ta, mở mắt ra đi!”

Bối Lạp Mễ chậm rãi mở mắt ra, chỉ thấy cảnh sắc xung quanh biến thành màu trời đêm hư vô, trên đỉnh đầu, một nhân ảnh phát ra ánh sáng vàng đang lơ lửng, nhìn hình dạng và khí độ, bà bất giác thốt lên: “Nghĩa phụ?”

“không đúng, người không phải nghĩa phụ, đây là linh hồn huyễn tượng!” Bối Lạp Mễ tỉnh lại

Sở Thiên ngạc nhiên, hần vẫn đánh giá thấp cường độ linh hồn của Hồn Mẫu. Chỉ nghe thấy Bối Lạp Mễ châm biếm: “muốn dùng linh hồn huyền tượng với ta? Người thật quá ngây thơ rồi, Tổ Hồn của ta có bí pháp Sáng Thần, chống lại các thương tổn về linh hồn!”

Bất lực thở dài, Sở Thiên nhìn A Tư Nặc, thần thái có chút bất mãn.

A Tư Nặc cũng cảm thấy xấu hổ, ông chủ đã cho hần nhà cửa, lấy vợ con cho hần, còn cả phục hưng gia tộc. Nhưng ngay cả chút chuyện mà hần cũng không làm tốt, thực sự vô dụng, nghĩ tới đây, hần nghiêng răng, rụt rè hỏi: “Ông chủ, có phải người muốn hỏi bà ta điều gì không?”

“Uhm, bà ta biết rất nhiều bí mật!”

A Tư Nặc gật mạnh đầu, “Vậy có thể mời Bác Đức miện hạ giúp ta không, còn nữa, mời cả A Mạt Kỳ lão đại dùng Lục Ngự Tỏa Hồn Trận phong ấn linh hồn của bà ta!”

Sở Thiên tò mò hỏi: “người muốn làm gì?”

“Ta muốn dùng linh vực tầng thứ tư vừa mới linh ngộ được để đối phó với bà ta!”

.....

Tầng thứ nhất khiến người khác phải ngủ, thứ hai khiến người ta ngủ say, tầng thứ ba người ngủ bị mộng du, linh vực tầng thứ tư của A Tư Nặc, thì là khiến người khác trong cơn mộng du biến thành một đứa trẻ ngoan, cũng chính là thao túng linh hồn đối phương – Linh Hồn Khôi Lỗi Thuật!

Vừa nghe đến linh vực này, Sở Thiên, Tiểu Bạch, đến cả Bác Đức đang vội đến để giúp sức cũng ngây hết người ra, A Tư Nặc rốt cuộc có điểm nào để Sáng Thần ngắm được hần? Lại ban cho hần một bí pháp mạnh ghê gớm như vậy?

Còn may là lúc này A Tư Nặc vẫn chưa đạt đến mức độ Chủ Thần linh hồn, nếu như có một ngày hần có sức mạnh và giống như Chủ Thần Linh Hồn, vậy thì tam giới ai có thể ngăn cản hần đây?

Sở Thiên thầm cảm thấy vui mừng may mắn, A Tư Nặc là một người hiền lành tốt bụng, nếu như hần là nhân vật có dục vọng quyền lực lớn như Khố Khoa Kỳ, tam giới chúng ta rằng sẽ phải có thêm biến cố nữa.

Tất cả đều làm theo sự dặn dò của A Tư Nặc, không thấy A Tư Nặc có gì khác thường, hần chỉ là nhìn vào mắt của Hồn Mẫu cười, sau đó nói: “Ông chủ, người mau hỏi đi. Ta không duy trì được lâu.”

Sở Thiên vội nói: “Tổ Hồn đang ở đâu?”

Ánh mắt của Bối Lạp Mễ si dại, đầu tiên là cười ngu ngơ, tiếp đó nói: “Linh Hồn của ta chính là Tổ Hồn, hắc hắc, bí mật này chỉ có ta và nghĩa phụ biết, người đừng nói cho người khác a!”

Sở Thiên chợt tỉnh ngộ, chẳng trách lúc trước hần không tìm thấy Tổ Hồn, “vạn thú dũng sĩ tại sao có thể toàn bộ thực thể hóa được?”

Bối Lạp Mễ mông lung nhìn Sở Thiên, lẽ nào bà ta không biết? Sở Thiên ngây người, lúc này A Tư Nặc nhắc nhở: “Ông chủ, câu hỏi của người quá phức tạp, hiện giờ thần trí của bà ta đã hạ thấp xuống, cần phải nghỉ nhiều thời gian.”

Sở Thiên nhẫn nại chờ đợi, sau mấy phút, Bối Lạp Mễ mới mở miệng nói: “Linh Hồn cũng là một thứ nguyên tố...”

Bà ấy vừa mở miệng, Sở Thiên trong lòng đã liên tưởng đến nghiên cứu mấy ngày nay, cũng chính là tinh thể màu xanh biếc trong linh hồn, thứ tinh thể này có một sức mạnh linh hồn lớn, vốn không nhìn thấy được, Sở Thiên gọi nó là “hồn tinh”.

Giải cấu của hồn tinh vô cùng rời rạc, ngày thường còn dễ nói, nhưng khi dùng đến phần lớn pháp lực linh hồn, chúng rất có thể sẽ bị chấn động làm tan đi, vì vậy, bên ngoài hồn tinh của cường giả linh hồn còn có một biểu bì do nguyên tố cơ bản nhất ngưng kết thành, chuyên để bảo vệ hồn tinh rời rạc ấy.

Còn cái gọi là thực thể hóa linh hồn, là hồn tinh của các cường giả linh hồn đã mạnh đến mức không cần lớp biểu bì kia bảo vệ từng chỗ, mà trực tiếp tăng mật độ của hồn tinh lên, biến thành trạng thái mà mắt thường có thể nhìn thấy.

Nghĩ tới đây, Sở Thiên đã tỉnh ngộ, tin đồn trong thần tộc, chỉ có Chủ Thần Linh Hồn mới có thể thăng cấp làm Thần Vương trên thực tế không sai. Có lẽ Thần Vương chính là mật độ hồn tinh cực đại, đã luyện tới mức linh hồn chính là cơ thể, cơ thể chính là linh hồn. Còn muốn đạt tới mức này, bắt buộc phải tu luyện linh hồn mới được.

Sở Thiên vừa nghĩ, vừa lắng nghe lời của Bối Lạp Mễ, “vùng đất chuộc tội sở dĩ có thể cấm cố tất cả thần lực, là vì hoạt tính nguyên tố bên trong vô cùng thấp, nặng, thần tộc bình thường thực chất không thể nào điều động được những nguyên tố này. Dùng nguyên tố của vùng đất chuộc tội để cường hóa biểu bì của họ, mà không phải biến mật độ tinh thể linh hồn lớn lên.”

Sở Thiên gật đầu, thực thể hóa của vạn thú dừng sĩ, chỉ có thể nói là công phu bề ngoài, bản chất còn kém quá xa. Đột nhiên, Sở Thiên cười phá lên, “Tạo ra linh hồn, trực tiếp tạo ra nguyên tố hồn tinh là có thể rồi, ha ha! Địch Áo đâu? Lập tức thay đổi phương hướng nghiên cứu, đổi thành làm thế nào để lấy hồn tinh từ tam giới!”

Dứt lời, Sở Thiên mới ý thức được Địch Áo vốn không ở đây, hắn đã phấn khích quá mà quên mất.

Bình!

A Tư Nặc đột nhiên ngã gục xuống, Bối Lạp Mễ tiếp theo đó cũng ngã xuống hôn mê. Sở Thiên kinh ngạc, vội vàng đến bên cạnh A Tư Nặc, chỉ nghe thấy tiếng “khò khò” không dứt, tên này mệt quá lại ngủ rồi.

Sở Thiên bắt lực đẩy A Tư Nặc ra căn dặn: “Quy tắc cũ, cho hắn một không gian cách biệt, để hắn tiếp tục ngủ đi!”

“Uhm, đa tạ ông chủ!” A Tư Nặc mơ mơ hồ hồ vẫn chưa hoàn toàn ngủ say.

Sở Thiên nheo mắt lại, tò mò hỏi: “A Tư Nặc, ngươi còn có lĩnh vực tầng thứ năm không?”

A Tư Nặc không biết đang nói mơ hay nói thật, mơ hồ đáp: “Hình như có, mấy hôm trước ta có mơ qua.”

.....

Trong những ngày tháng kế tiếp, Bồ Lô Trạch đã thay đổi cách làm việc cao cao tại thượng lúc thường ngày, trở thành lặng lẽ giấu tài, dùng lời nói của Sở Thiên, chính là khi tiêu tẩu vật chứng thì nhất định phải mang theo đuôi làm người.

Thần Cách của Hỏa Phụ được tặng cho Bác Đức, linh hồn của Lạp Tắc Nhĩ bị Sở Thiên đưa lên người một con Cuồng Lang, giam ở hòn đảo thứ mười bảy, còn Lô Phong song hồn Sở Thiên một viên dự định cho A Mạt Kỳ, viên khác cho Lô Tây Nạp, nhưng A Mạt Kỳ đã từ chối Lô Chi Hồn. Hiện giờ hắn không cần sức mạnh thêm vào này.

Nghĩ đi nghĩ lại, Sở Thiên chợt nghĩ tới một ma thú có thể thừa kế Lô Điện Chi Hồn, đó chính là lão ngư Khố Á Tháp bao năm nay đều ở Bồ Lô Trạch giữ kỷ cương. Khố Á Tháp đúng là một sức lao động tốt, bao năm làm việc mà không hề oán thán, miễn phí cung cấp cho Sở Thiên vô số Ngư Hoàng, có thể nói là công thần hàng đầu để Sở Thiên làm giàu.

Khi Khố Á Tháp nhận được tin này, Bồ Lô Trạch cả ngày chỉ chìm trong tiếng trâu kêu rống đầy phấn khích.

Tiếp đó, trong hòn đảo thứ mười bảy của Bồ Lô Trạch bắt đầu một cuộc đại luyện binh rầm rộ, tất cả ma thú được ném đến nơi này tập luyện, Sở Thiên tin rằng chỉ cần họ có thể hoàn toàn kế thừa được sức mạnh mình ban cho, Bồ Lô Trạch sẽ không còn phải sợ bất cứ người nào.

Những ngày bình yên đã qua đi rất nhanh. Chuyện phiền phức cũng sẽ luôn có.

Ngày này, sắc trời của Bồ Lô Trạch chợt biến đổi, Tiểu Bạch đang cùng Tây Mễ Cách một bọn ức hiếp Khách Thu Sa, chợt ngừng phát đầu lên, hoa dung thất sắc, “Phát Lạp Địch Nặc, mẹ ta tới rồi!”

Bộp! Mỹ Nhân Ngư bên cạnh đập vỡ chiếc bàn, lạnh lùng nói: “Bà ta đến đúng lúc lắm, ta đang muốn đòi phụ hoàng từ bà ta!”

Sở Thiên còn không kịp có thể ngăn, trong bầu trời đã vang lên giọng nói của Mẫu Thần, “Phất Lạp Dịch Nặc, còn không ra nghênh tiếp ta?”

Sở Thiên khẽ trầm ngâm, nói: “Biểu tỷ, hiện giờ Vưu Nhân bộ hạ đang ở trong tay Mẫu Thần, người muốn đòi ông ấy về, thì phải nghe theo ta, vào trong phòng dừng đi ra đây! Tiểu Bạch, nàng cũng đi!”

“Ta....”

“Vào hết cho ta!” Sở Thiên quát lớn nghiêm khắc, “không có lệnh của ta, ai cũng không được ra đây!”

Dứt lời, hần bay lên bầu trời, từ xa, chỉ thấy Mẫu Thần ngạo nghễ đứng trong không trung, chấp tay lạnh lùng nhìn toàn cảnh của Bồ Lô Trạch. Sở Thiên thầm tính trong lòng, Mẫu Thần đến muốn làm gì? Bà ấy không phải bị vạn thú dũng sĩ vây lấy rồi sao? Lẽ nào chiến tranh của bọn họ đã phân thắng thua rồi?

“Bái kiến nhạc mẫu đại nhân!” Sở Thiên khom người thi lễ.

“Chỉ một mình ngươi đến đón ta?” Mẫu Thần sắc mặt không vui, cười lạnh nói: “Đúng thật là “con rể quý” của ta nhỉ!”

Mẫu Thần nhìn như muốn mắng người, nhưng ngôn từ của bà ấy đã thừa nhận Sở Thiên là con rể của bà...

Mẫu Thần chắc chắn gặp rắc rối rồi! Sở Thiên nheo mắt lại, lòng thầm cười, thì ra nhạc mẫu đại nhân đến để cầu cứu!

Quả nhiên, Bồ Lan Ny tiếp đó nói: “Bồ Lô Trạch của ngươi có bao nhiêu nhân thủ? Đưa ta mượn dùng trước!”

“Ha ha, nhân thủ không nhiều, Bồ Lô Trạch của ta sao có thể so với quân đoàn của nhạc mẫu người chứ?” Sở Thiên cười nhàn nhạt nói: “người không phải có rất nhiều nghĩa tử sao?”

“Hừ, mấy ngày trước Cách Lý Phân đến Tiếp Nguyệt Tháp làm loạn, những tên khkốn kiếp bất tài ấy đều chết rồi!” Mẫu Thần nói, không đợi Sở Thiên đáp, đã bay đến Bồ Lô Trạch, bộ dạng như không tự coi mình là người ngoài.

Sở Thiên khẽ thở phào, chuyện của Trương Bá Luân và Lạp Tắc Nhĩ coi như chết không đối chứng rồi. nhưng hần vừa nhìn thấy hướng bay của Mẫu Thần, tim chợt nhảy dựng lên.

Mẫu Thần đang bay đến hậu đình trong nội đảo.

“nhạc mẫu đại nhân, xin hãy đi thánh điện nghỉ ngơi!” Sở Thiên vội bay lên trước, muốn ngăn cản Mẫu Thần vào hậu đình.

“Hừ! gần đây ta nghe nói ngươi không chỉ có một mình Ái Lệ Ti là phu nhân? Đúng không?” Mẫu Thần lạnh giọng nói. Có điều rất nhanh sau đó bà thở dài, “Có điều bản thân Ái Lệ Ti đã bằng lòng ta cũng không truy cứu nữa!”

Sở Thiên không đoán sai, Mẫu Thần đang có chuyện cầu đến hần, vì vậy vừa rồi mới không truy cứu vấn đề này nữa, nhưng tiếp theo đó bà nói: “Kia là nơi ở của các phu nhân người đúng không? Ta đi gặp thử họ!”

Nói rồi, bà chợt tăng tốc, đáp xuống trên nội đảo.

Sở Thiên lo lắng, hần không phải sợ Mẫu Thần gây khó dễ cho Sát Lâm Na và Chu Lệ Á, nhưng, nội đình ngoài hai vị phu nhân ra, còn có đám trẻ và Thực Thần đang kể chuyện, Sử Đế Phân!

614. Chương 589: Mẫu Thần Giá Lâm (hạ).

Sáng Thế mẫu thần có thực lực thế nào, bà dùng hết tốc độ để bay. Sở Thiên mở thời gian thuận lưu đuổi cũng không kịp, chớp mắt, Mẫu Thần đã hạ xuống nội đình.

Sở Thiên theo sát phía sau, nhìn người trong sân, hần thở phào một hơi.

Trong sân chỉ có đám trẻ, tiểu Mặc Phi Đặc đứng đầu, mấy tên đang ngồi vây quanh lại với nhau, chơi trò vỗ tay mà trẻ con trên đại lục Huyền Thú hay chơi. Nhìn qua, cũng có dáng dấp của những đứa trẻ ngây thơ.

Sở Thiên không nhịn được cười, những đứa trẻ của hắn không có ai bình thường, lại không ai đi chơi những trò chơi trẻ con này. Vậy thì hiện tại chắc chắn là đang diễn trò. Xem ra, tiếng quát lớn vừa rồi của Mẫu Thần đã kinh động đến Sát Lâm Na, nàng đã chuẩn bị xong tất cả mọi thứ trong thời gian ngắn nhất.

Lão bà, tốt lắm! Sở Thiên lòng thầm tán dương!

Lúc này Phan Đa Lạp nhìn thấy Mẫu Thần, lập tức đứng dậy, cơ thể lắc lư bước tới, vừa bước vừa cười, cười đến ngẹt lịm người, “Bà ơi, bé bé!”

Mẫu Thần còn rất thích tiểu nha đầu tinh nghịch đáng yêu này, cúi người xuống bế lên.

“Thơm thơm, bà!” Phan Đa Lạp hôn một cái lên trán Mẫu Thần, trên khuôn mặt của Bồ Lan Ny lúc này mới hiện ra một nụ cười, “Mấy vị phu nhân của người đâu? Kêu họ ra đây đi!”

Sát Lâm Na kéo lấy tay của Chu Lệ Á, hai người sánh vai nhau bước ra, nhất tề hành lễ. “Bái kiến Mẫu Thần! Ái Lệ Ti tỷ tỷ thường nhắc với chúng ta về người, hôm nay được nhìn thấy dung nhan người, chúng ta thật vinh hạnh bội phần.”

“Uhm, cũng biết cách nói chuyện!” Sát Lâm Na mở miệng đã kêu Tiểu Bạch là tỷ tỷ, đương nhiên là muốn ám thị với Mẫu Thần, trong nhà này Tiểu Bạch mới là chính thất. Điều này khiến lòng Mẫu Thần cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Bồ Lan Ny nhìn quanh trong nội đình Bồ Lô Trạch, khẽ gật đầu, lại nói: “Ái Lệ Ti và Cáp Dịch Tư đâu? Sao lại không ra gặp ta?”

“Tới rồi, tới rồi!” Tiểu Bạch vội vàng từ bên ngoài diện chạy tới, vừa gặp mẫu thần, nàng đã thề lười với Sở Thiên, rồi ngoan ngoãn đứng hầu bên cạnh.

Sau khi hàn huyên, Mẫu Thần nhắc lại chuyện chính, “Phất Lạp Dịch Nặc, người lập tức gọi nhân thủ trên đảo tập trung lại, A Cổ Lạp sơn cũng có không ít Long tộc chứ? Gọi tất cả đến đây!”

Sở Thiên trong lòng dùng dùng nổi giận. Mẫu Thần cho rằng bà ấy là ai chứ? Gia sản của Bồ Lô Trạch há là thứ dễ bà ta có thể mệnh lệnh!

Tuy rằng tức giận, nhưng Sở Thiên vẫn không thể trở mặt, đành nói: “nhạc mẫu đại nhân, nơi này không phải chỗ nói chuyện, chúng ta đi vào chính sảnh được không?”

Mẫu Thần giao lại Phan Đa Lạp cho Chu Lệ Á, xoay người nói: “Vậy được, đi... hả?”

Đột nhiên, bà dừng bước chân lại, ngưng thần nhìn dưới chân, “Ai ở phía dưới? Cút ra đây!” Nói rồi, Mẫu Thần dậm mạnh chân một cái, một tiếng “rầm” vang lên, mặt đất nứt ra, Thực Thần Sử Đế Phân đang run rẩy như cây sậy trốn trong một động huyết chuột biến dị dưới lòng đất.

Sở Thiên thầm kinh hãi, Sáng Thế mẫu thần quả nhiên lợi hại, ngày trước Thiên Phật Chi Nhân của Kiệt Khắc Tổn còn không tìm được Thực Thần a!

“người là ai?” Bồ Lan Ny lạnh giọng quát.

Tiểu Bạch cười nói: “Mẹ, người không nhận ra hắn ư? Tên này còn rất có tiếng nữa kia...” Bị Mẫu Thần trừng mắt một cái, nàng không dám nói tiếp nữa.

“Mẫu, Mẫu Thần, chào bà!” Sử Đế Phân run rẩy từ dưới đất bò lên, lòng thầm nghĩ: Vẫn không trốn được a!!

“Lão nhân gia ta....à không, tiểu thần Sử Đế Phân, bái kiến Mẫu Thần!” Sử Đế Phân có ngoại mạo con người khoảng tám, chín mươi tuổi, khúm núm đứng trước mặt Mẫu Thần trong bộ dạng chừng ba mươi, cho dù nhìn thế nào, Sở Thiên vẫn cảm thấy không được tự nhiên.

Mẫu Thần lạnh giọng nói: “Ta đến rồi, người trốn làm gì?”

“Tiểu, tiểu thần sợ!” Sử Đế Phen sắc mặt ủ dột nói.

Mẫu Thần nhìn thấu thực lực của Sử Đế Phen. Chẳng qua là thực lực tầng thứ ba sơ cấp mà thôi, bà cũng không để trong lòng, lạnh lùng nói một câu “cút đi” sau đó liền bỏ đi.

Sở Thiên kéo Tiểu Bạch đi sát theo sau Mẫu Thần, lòng lại nghi hoặc không thôi, Sáng Thế mẫu thần sau khi thấy Thực Thần tại sao lại không có chuyện gì xảy ra? Sao lại như vậy? Lễ nào tất cả suy đoán liên quan đến Thực Thần lúc trước của Sở Thiên đều sai hết?

Sắt Lâm Na trong nội đình tiễn mấy người đi, cũng kinh ngạc quay đầu lại, nhìn Thực Thần chăm chăm Sử Đế Phen đang vỗ ngực thở phào phồng.

“Sử Đế Phen lão tiên sinh, cuộc hội diện của ngài và Mẫu Thần cứ kết thúc như vậy thôi sao?” Sắt Lâm Na quái dị nói.

“Cứ kết thúc vậy thôi, thế nào? Người còn muốn lão nhân gia ta làm trò cười cho thiên hạ phải không?” Thực Thần giận dữ nhìn Sắt Lâm Na.

“Ồ, đương nhiên không phải, sao ta lại có thể nghĩ như vậy chứ? Ha ha!” Sắt Lâm Na trong lòng cũng đang hỏi một câu giống như Sở Thiên, lễ nào Mẫu Thần thật sự không quen Thực Thần, hay là Thực Thần quá biết cách giả vờ, lừa được cả Mẫu Thần?

.....

Quang Minh Thánh Điện, Sở Thiên đang chiêu đãi Mẫu Thần, bên cạnh còn có Tiểu Bạch.

“nhạc mẫu đại nhân vừa rồi nói muốn ta triệu tập nhân thủ, tiểu tể không hiểu, lễ nào người gặp phải khó khăn gì?”

“không phải khó khăn gì, chỉ là nhân thủ trong tay không đủ dùng thôi!” Mẫu Thần nói lái đi, không chịu nói thật. nhưng Sở Thiên sao lại không hiểu ra, lão nhạc mẫu này chắc chắn lại bị thiệt lớn từ chỗ vạn thú dũng sĩ, lân này đến Bồ Lôi Trạch cầu cứu!

Sở Thiên nghiêm sắc mặt, đứng dậy, thề thốt: “nhạc mẫu đại nhân có gì cản dận, tiểu tể dĩ nhiên sẽ nghe theo lệnh, chỉ bằng như vậy, ta lập tức cùng người bay lên trời, người tùy ý xem Bồ Lôi Trạch của ta, ngắm được ai, chỉ cần một câu nói, ta lập tức chọn hắn làm thuộc hạ cho người!”

Mẫu Thần đột nhiên phát hiện, người con rể này cũng nhìn thuận mắt hơn nhiều.

Sở Thiên lại nói: “Ngoài ra có hai người cần phải nói rõ trước với người, một là nữ chủ nhân Huyết Luyện Bảo La Tây Nhã, hai là hải Vương Biển Cầm Bào Uy Nhĩ, họ đều là đến làm khách trên đảo của ta, hoàn toàn không phải là người nhà ta.”

Mẫu Thần im lặng chốc lát, lòng thầm nghĩ, hai người này là Thú Thần, cố thu nhận thì không nhất định có thể nghe lời thật lòng, nếu như vậy thì không cần cũng được! Bà lại nói: “Ngoài ra, ta muốn tách Cáp Dịch Tư và Ái Lệ Ti ra, người chuẩn bị một chút đi! Trả huyết nha của Cáp Dịch Tư cho ta trước!”

Sở Thiên thoáng suy nghĩ, thả Cáp Dịch Tư ra tuy có chút tác dụng ngược, nhưng lại có thể giải phóng một Thần Vương Tiểu Bạch, phóng thích Cáp Dịch Tư có thể nói là hai nhà cùng có lợi.

“nhạc mẫu đại nhân cản dận, tiểu tể dĩ nhiên theo lời!” Sở Thiên vẫn thề thốt bảo đảm, cho dù là nhạc mẫu có chấp nhậm thế nào nữa, cũng không tìm ra chuyện không phải nào của con rể.

Mẫu Thần cười lạnh nói: “người nghe cho rõ đây, lại kêu linh hồn của Ái Lệ Ti ra đây, trả thân thể lại cho Cáp Dịch Tư!”

“Đây là chuyện dĩ nhiên!” Sở Thiên và Tiểu Bạch cùng lên tiếng, cơ thể quái vật của Cáp Dịch Tư có gì tốt chứ? Còn không bằng để Sở Thiên tự làm lấy một cái!

Mẫu Thần chợt nhũn mày, thần thái có chút gấp gáp. “không cần nói phí lời nữa, Phát Lạp Dịch Nặc, người theo ta đi chọn người trước!” Nói rồi, bà bay ra ngoài trước.

Sở Thiên tủm tủm cười đi theo phía sau, để cho bà tùy tiện chọn đi, chiến lược chủ yếu của Bồ Lôị Trạch, còn cả những thứ không cho người khác thấy đều ở trong hòn đảo thứ mười bảy, có vách ngăn thần lực hộ thuẫn bảo vệ, những người con lại chỉ là binh tôm tướng tép, không đáng nhắc đến.

Quả nhiên, Mẫu Thần bay lên bầu trời, dùng thần lực nhìn toàn cảnh của Bồ Lôị Trạch, bất giác sững người, “Sao chỉ có những thần quan bình thường này?”

Sở Thiên khó xử nói: “nhạc mẫu đại nhân xin thứ lỗi, Bồ Lôị Trạch của ta vốn dĩ cũng không mạnh a!”

“Kiệt Khắc Tồn và tên A Mạt Kỳ lần trước ta gặp đâu rồi?” Mẫu Thần hỏi.

“Bọn họ đi Huyết Luyện Ngục rồi, bởi vì ta dự định tổ chức liên hôn với gia tộc Phượng Hoàng, họ đi trước chuẩn bị rồi!” Thật ra, Kiệt Khắc Tồn và A Mạt Kỳ trốn ở trong hòn đảo thứ mười bảy. Có điều khi thần niệm của Mẫu Thần quét qua hòn đảo thứ mười bảy, chỉ cảm thấy đây là một hòn đảo nhỏ bình thường.

Mẫu Thần vừa định trách móc Sở Thiên, nhưng đúng lúc này, bình bình bình! Đám mây vang lên tiếng trống nặng nề nhiều tiết tấu.

“Tới nhanh vậy sao?” Mẫu Thần đại nộ

Sở Thiên nhìn theo hướng âm thanh phát ra, chỉ thấy ở xa xa mây đen kéo tới, từng lớp đẩy nhau, giống như những đợt sóng thủy triều đang rít gào.

Là vạn thú dũng sĩ!

“Bồ Lan Ny, người sát thương vô số huynh đệ chúng ta, muốn phải tay bỏ đi sao?” Ước Hàn Tồn dẫn đầu đoàn người, lao đến gần.

“Bổn miện hạ chưa từng có ý định chạy trốn! Ước Hàn Tồn, người lại đến tìm cái chết sao?” Mẫu Thần không hề chịu nhún nhường, hai người bắt đầu đối nhãn.

Không lâu lúc trước, vong linh quân đoàn của Mẫu Thần đã trải qua một trận sóng mái khói lửa với vạn thú dũng sĩ, kết quả lưỡng bại câu thương, nhưng lúc này Sở Thiên lại xen ngang, chữa trị khỏi cho phần lớn vạn thú dũng sĩ. Kết quả vạn thú dũng sĩ đã hồi phục đến tám thành chiến lực lại một lần nữa tìm Mẫu Thần thực lực đã tổn thất nặng nề, đánh cho các vong linh tới tấp không thành quân. Nhưng Mẫu Thần quá mạnh, chỉ dựa vào sức một mình mình, đã đột phá vòng vây mang theo tàn binh bại tướng ra ngoài, đến Bồ Lôị Trạch cầu cứu.

Nhất thời hai bên giơ kiếm giương cung, lúc này Ước Hàn Tồn nhìn thấy Sở Thiên bên cạnh, chấp tay nói: “Long Thần, lần trước ta đã lập thế trước mọi người, nói mãi mãi không xâm phạm Bồ Lôị Trạch! Nhưng tiền đề là người không nguy hại đến chúng ta! hôm nay người thu giữ tử địch của vạn thú dũng sĩ chúng ta, có phải muốn đối địch với chúng ta?”

Ước Hàn Tồn lời nói tuy lạnh lẽo, nhưng lại không hề nhắc đến họ có thể đánh bại Mẫu Thần, cái dựa vào là y thuật của Sở Thiên. Cách nghĩ của hắn quá đơn giản, có thể ở trên chiến trường mỗi người một chủ mà giết bằng hữu, nhưng vẫn ngằm ngằm không thể bán đứng người đã từng giúp mình, đây gọi là thứ vinh quang của dũng sĩ.

Mẫu Thần lạnh lẽo nhìn Sở Thiên, tính thử hắn sẽ làm thế nào.

Sở Thiên cười nhàn nhạt, lòng nói, các người muốn đánh, thì đừng đánh trước cửa nhà của lão tử a, con mẹ nó, đáng tiếc không có cách nào đuổi Mẫu Thần đi! Hắn nói: “Ước Hàn Tồn miện hạ, vị này là nhạc mẫu đại nhân của ta, lão nhân gia người đến làm khách ở Bồ Lôị Trạch, ta không thể không tiếp đãi. Đây sao lại tính là che giấu kẻ địch của người được?”

“Ít nói nhảm!” Ước Hàn Tồn lạnh lùng nói: “Nếu như người giúp bà ta, thì chính là đối địch với chúng ta, vậy thì lên chiến trường phân thắng thua! Nếu như người không giúp bà ta, ta mượn Bồ Lôị Trạch này của người chiến đấu với bà ta một trận, bất cứ tổn thất nào, ta sẽ bồi thường toàn bộ, sau này nợ người một ân tình!”

Sở Thiên mắt sáng lên, nhưng lập tức vụt tắt, trên thực tế, nếu như hắn giúp vạn thú dũng sĩ đối phó Mẫu Thần là lựa chọn sáng suốt nhất, như vậy sẽ mất đi một đại địch, lại có thêm một bằng hữu cường đại dễ

không chế, nhưng.... Tiểu Bạch đang ở một bên nhìn trân trân hấn, Sở Thiên có muốn giết Mẫu Thần thế nào đi nữa cũng không thể đi làm. Người ta là nguyên đại nhân hàng thật giá thật của hấn!

Khó xử a! Sở Thiên lòng thầm ai oán, bình sinh hấn dường như chưa từng gặp phải phiền phức nào lớn như vậy – chỉ có chút sai lầm, Bồ Lôi Trạch sẽ phải đối mặt với một trận đại chiến chúng thần!

Sở Thiên suy nghĩ nửa ngày trời vẫn không có đối sách, lúc này Mẫu Thần không muốn chờ đợi thêm, “Ước Hàn Tồn, ta còn sợ các ngươi sao?” Bà giơ tay lên, xé rách một không gian, vong linh quân đoàn âm khí ngút trời đã xuất hiện trong không trung, xa xa đối đầu với vạn thú dũng sĩ.

615. Chương 591: Thực Thần Lừa Bán Trẻ Em

Tạm không nói đến Sở Thiên không có cách, chỉ nói trong Quang Minh Thánh Điện, Mỹ Nhân Ngư nhìn qua tinh thạch thấy Mẫu Thần triệu hoán vong linh, nàng đã không thể nhẫn nhịn được nữa.

Vưu Nhân bệ hạ có khả năng ở trong đó!

Lúc này người có thể khuyên can nàng hoặc là đang bế quan tu luyện ở hòn đảo thứ mười bảy, hoặc là đang ở trên trời nghĩ cách. Mỹ Nhân Ngư không người ngăn cản, bay thẳng lên bầu trời.

“người nào?” Mẫu Thần đứng đầu phát hiện Mỹ Nhân Ngư đang nhanh chóng bay đến, ngay lập tức quát lớn hỏi.

“Là Hải Vương bệ hạ!” Sở Thiên không để ý đến cái khác, bay đến gần Mỹ Nhân Ngư lại.

Bào Uy Nhĩ đại nộ, “Phát Lạp Dịch Nặc, tránh ra!”

Sở Thiên lạnh nhạt nhìn Mỹ Nhân Ngư, trầm giọng nói: “người muốn trên dưới mấy vạn người của Bồ Lôi Trạch ta cùng bồi táng với ngươi sao?”

Mỹ Nhân Ngư sửng sốt, lập tức không nói lời nào.

Sở Thiên ấn đầu vai nàng lại, “Tin ta đi, ta sẽ trả lại cho ngươi một Vưu Nhân bệ hạ trọn vẹn! Tiểu Bạch, tiễn Hải Vương bệ hạ về!”

Ái Lệ Ti sắc mặt buồn bã, sau khi qua cũng không đáp lời, kéo Mỹ Nhân Ngư đang im lặng đi.

Tiểu Bạch cũng không biết nói gì với Mỹ Nhân Ngư, dù gì, mẹ nàng cũng đã giết cha của Mỹ Nhân Ngư, hai nhà có mối thù giết cha, mà ở giữa lại có một Sở Thiên.

Đưa Mỹ Nhân Ngư vào nội đình, Tiểu Bạch nói: “người hãy ở cùng đám trẻ đi, đợi lát nữa đánh nhau, đám trẻ giao cho người... Hả? Sử Đế Phân, cái lão bất tử làm trò quỷ gì vậy?”

Trong nội đình, Sử Đế Phân không biết từ đâu lấy được một sợi xích, sau đó kêu tất cả đám trẻ xếp thành một hàng, lần lượt buộc vào lưng từng đứa một, nhìn nghiêng qua, giống như là một xâu cá hạm vĩ gia ba đồng kim tệ trên phố.

Hơn nữa, nhìn cách thắt trên tay bọn trẻ, thực chất chính là cách buộc thường thấy trên chợ thực phẩm.

Lẽ nào Thực Thần muốn treo đám trẻ ra chợ để bán?

Thực Thần buộc hai đầu dây lại với nhau, như vậy bọn trẻ sẽ vây thành một vòng tròn, hấn vỗ tay cười lớn, “Ha, nha đầu thối, thế nào? Có vui không?”

“Vui cái đầu người, chết tiệt! người coi đám trẻ là nguyên liệu thực phẩm sao!” Tiểu Bạch trợn mắt dữ tợn nhìn Thực Thần, vừa định đi mở dây trói, miệng vẫn còn oán trách Sát Lâm Na ở bên cạnh, nói: “Sao người lại không ngăn lại, Sử Đế Phân đang làm bữa vậy mà!”

Sát Lâm Na khế ngăn Tiểu Bạch lại, “Cứ để Sử Đế Phân tiên sinh làm bữa đi, bọn trẻ vui là được rồi!”

“Vậy cũng không thể để chúng làm bữa như vậy a!”

Sử Đế Phân bĩu môi ngẩng đầu, “Nha đầu thối, người thì hiểu gì? Hừ, nhìn thấy Sát Lâm Na người ta còn hiểu hơn!” Hấn đứng dậy, chỉ vào đám trẻ đang bị buộc thành vòng tròn nói: “Biết không, Sát Lâm Na

nhìn lên trời thấy sắp có đánh nhau rồi, kêu ta đưa bọn trẻ trốn đi, nhưng bọn trẻ lại nhiều quá, lão nhân gia ta không quản hết được, bèn buộc lại, đeo lên cổ, hắc hắc, như vậy thì tiện hơn rồi!”

Nói rồi, Sử Đế Phân thật sự nhấc dây lên, treo cổ lên, một vòng trẻ nhí nhố cứ treo lên người như vậy.

Tiểu Bạch ngẩn ra, miệng lại cong lên, dở khóc dở cười, lúc này Sát Lâm Na ở bên cạnh mới nhỏ giọng nói: “Yên tâm đi, như vậy tuy hồ đồ, nhưng bọn trẻ chắc chắn sẽ được an toàn nhất!”

Tiểu Bạch nghi hoặc nhìn Sát Lâm Na, nàng không hiểu, như vậy có gì gọi là an toàn?

Sát Lâm Na chỉ cười nhàn nhạt với Tiểu Bạch, rồi quay đầu đi, lớn tiếng căn dặn: “được rồi, hiện giờ tình lực của Mẫu Thần và vạn thú dũng sĩ đều ở trên đối thủ, không có thời gian chú ý đến chúng ta, mọi người lập tức đi xuống thông đạo dưới đất, đến hòn đảo thứ mười bảy tránh nạn. Chú ý đeo thêm Ấn Thần Giới Chỉ!”

Già yếu bệnh tật của Bồ Lôị Trạch đều theo lời của Sát Lâm Na đi vào thông đạo, chỉ có Tiểu Bạch và Mỹ Nhân Ngư ở lại bên ngoài, Tiểu Bạch trừng mắt hung dữ nhìn Sử Đế Phân đi cuối cùng.

Sử Đế Phân làm ra vẻ như không thấy, chậm rãi bước đi, khi hần gần cách cự ly với đội ngũ trước mặt, lại để Tiểu Bạch không nhìn thấy, Sử Đế Phân xoay chiếc dây trên cổ hần, để Đới An Na đến trước ngực hần.

“Tiểu Na Na, con giúp gia gia một chuyện được không?” Thực Thần cười hì hì nhéo vào mặt của Đới An Na, “Gia gia ta, trong lòng cảm thấy lạnh lẽo, con giúp ta xem thử tương lai sẽ xảy ra cái gì?”

Đới An Na bắt lực xòe tay ra, động tác này là học theo Phan Đa Lạp, “Sử Đế Phân gia gia, thần lực trên đảo mạnh quá, con không thể nhìn ra tương lai a.”

“không sao, gia gia giúp con!” Thực Thần một tay nâng Đới An Na lên, một tay đặt lên trán cô bé, “Xem lĩnh vực của ta, thơm không?”

“Thơm!” Bọn nhỏ đều cười khanh khách lên, lĩnh vực của Sử Đế Phân đã là chuyện cười thứ hai trên Bồ Lôị Trạch – thứ nhất là Sa Khắc.

Đới An Na nhắm mắt lại, kinh ngạc nói: “Con thấy thật rồi, Phụ Thần tại thượng! Sử Đế Phân gia gia, Thiên Ưng sống lại rồi!”

Thực Thần thở dài lắc đầu, “Tư Đặc n làm chuyện gì quả nhiên đều không hiệu quả, phong ấn lần trước lại không chặt chẽ, ài, tình trạng có thể đánh ra thần lực tăng thứ tám để giải phong ấn quá nhiều a!”

Nói xong câu đó, Sử Đế Phân chợt ho một trận dữ dội, dường như vừa rồi giúp Đới An Na đã tiêu hao quá nhiều sức mạnh của ông.

“Đám nhóc, chúng ta đừng đi đến hòn đảo thứ mười bảy nữa!” Sử Đế Phân cố trấn tĩnh lại, “Gia gia đưa các con đi chơi trò bỏ nhà trốn được không?”

Đôi mắt của Mạt Khắc Nhĩ lập tức sáng ngời, “Hay à, đi vương quốc Tinh Linh, ở đó các tỷ tỷ xinh đẹp mặc ít! Đúng rồi, An Na a di còn đang ở đó làm Tinh Linh nữ vương, đi mau, kêu a di chuẩn bị cho chúng ta một lô mỹ nữ Tinh Linh!”

Không lâu trước đây, Tinh Lih vương tiền nhiệm đã thọ tận ở trong chính tẩm, các Tinh Linh không có chủ nhân, liền thỉnh giáo ông chủ Sở Thiên đứng sau lưng làm thế nào, đúng lúc Tinh Linh hộ vệ An Na của Sở đại thiếu gia đã rất lâu không có chuyện gì làm, Sở Thiên liền phái nàng về làm Tinh Linh nữ vương.

Bốp, Đới An Na tát cho Mạt Khắc Nhĩ một cái, sau đó hỏi: “Sử Đế Phân gia gia, có phải người cảm thấy Bồ Lôị Trạch không an toàn, vì vậy mới đưa chúng con đi?”

Thực Thần cười hăng hắc, cũng không đáp lời, đưa bọn trẻ rẽ hướng, đi từ vách tường hai bên thông đạo.

.....

Trên bầu trời, Sở Thiên vẫn không biết vụ án bắt cóc trẻ em lớn nhất trong lịch sử Bồ Lôị Trạch đã xảy ra, hần còn đang đau đầu suy nghĩ làm thế nào để hóa giải nguy cơ.

Áp lực do vạn thú dũng sĩ và vong linh quân đoàn đối đầu càng lúc càng nặng nề, các dũng sĩ đều hạ quyết tâm sẽ báo thù cho các huynh đệ đã chết, Bồ Lan Nỵ thì quyết tử chiến không thắng thì vong, hai bên không ai chịu nhường ai một bước, cục thế xem ra đã đi vào bế tắc.

Sở Thiên neho mắt lại, lòng thầm tính toán, mẫu thần tính khí nóng vội, nhưng không cố chấp, xem bà ấy có thể đến Bồ Lôi Trạch cầu cứu thì biết, nhạc mẫu đại nhân là người biết trước biết sau. Còn vạn thú dũng sĩ vẫn giữ mỹ đức dũng sĩ cơ bản nhất của thời thượng cổ, thứ đứng đầu trong các mỹ đức này, chính là trung thành!

Xem ra, phải nghỉ cách từ mặt trung thành rồi, nghĩ tới đây, Sở Thiên cười ha hả, tiếng cười trong không khí gợn kiêu kiêu cung này lại tỏ ra nhức nhối, “nhạc mẫu đại nhân xin chậm động thủ, để ta nói với Ước Hàn Tồn miện hạ một câu!”

Mẫu Thần gật đầu cho phép, Sở Thiên bước nhanh lên trước, đến trước mặt của Ước Hàn Tồn, chấp tay nói: “miện hạ, hôm nay chúng ta tuy là đối thủ, nhưng ta tôn trọng vinh quang của chư vị dũng sĩ.”

Ước Hàn Tồn ôm quyền đáp lễ, “Nói như vậy, Long Thần muốn đối địch với chúng ta rồi?”

Sở Thiên khẽ gật đầu, cười nói: “Sau khi khai chiến sống chết không rõ, vì vậy có một số chuyện ta phải nói trước khi khai chiến, lần trước ta hứa với người, sẽ thay người tìm nơi hạ lạc của Bồ Lai n Đặc miện hạ, hiện nay đã có chút đầu mối rồi!”

Trên bầu trời, khí thế vạn thú dũng sĩ ngay lập tức biến đổi, trong sát khí ngập trời có thêm vài phần căng thẳng.

Ngay cả Mẫu Thần cũng ngờ vực nhìn Sở Thiên, bà cũng quan tâm đến tin tức của Bồ Lai n Đặc, bởi vì thực lực của Mẫu Thần chỉ hơi kém Tư Đặc n một bậc, cũng tức là nói, Bồ Lai n Đặc có khả năng đánh bại bà!

Sở Thiên mặt mang theo nụ cười, chậm rãi nói: “Theo báo cáo của hệ thống tình báo Bồ Lôi Trạch ta, mấy năm trước Bồ Lai n Đặc miện hạ sau khi thoát ra khỏi Ứng Thạch, đã đi Huyết Luyện Ngục, hẳn đi tìm Phán Quyết Thần Thú, còn về nguyên nhân thì chư vị cũng có thể nghĩ ra, năm xưa Bồ Lai n Đặc miện hạ bại trong tay của Tư Đặc n, dĩ nhiên không cam lòng, muốn thông qua Kiệt Khắc Tồn tìm Tư Đặc n chiến đấu thêm một trận!”

Sở Thiên tiện miệng nói bừa, nhưng lại rất khớp với tính khí của Bồ Lai n Đặc, Ước Hàn Tồn ít nhiều cũng có phần tin. Kỳ thực lúc đầu Bồ Lai n Đặc đúng là đi tìm đối thủ, nhưng không phải Kiệt Khắc Tồn, mà là Lạp Lý Cd mạnh nhất trong Huyết Luyện Ngục!

“Sau đó thì sao?” Ước Hàn Tồn bắt giắc hỏi.

“không có sau đó nữa, ha ha ha!”

Đột nhiên, trong bầu trời vang lên một trận cuồng tiếu, nghe thấy giọng nói này, Sở Thiên nhắm mắt lại, Tiểu Bạch ở trên nội đảo của Bồ Lôi Trạch thì vỗ trán, “Loạn rồi, loạn thật rồi! vạn thú dũng sĩ còn chưa giải quyết, sao hẳn lại đến đây?”

Mẫu Thần chưa từng nghe qua giọng nói này, hơn nữa cũng không cảm giác được sức mạnh ba động quá mạnh, vì vậy hết sức thờ ơ. Còn các vạn thú dũng sĩ thì tất cả bắt đầu cảnh giới.

Khố Khoa Kỳ! Khố Khoa Kỳ có được một nửa Sáng Thần Chi Tâm!

“Ước Hàn Tồn, đừng an nhàn nữa!” Bộ dạng của Khố Khoa Kỳ không có thay đổi gì lớn, người mặc chiến giáp ngân sắc, sắc mặt âm trầm. Chỉ là đầu tóc rối bời, nhìn có vẻ tiêu điều đi rất nhiều.

Ước Hàn Tồn vụt giơ tay lên, quát lớn: “Dàn trận!”

Đội ngũ của vạn thú dũng sĩ ngay lập tức thành hình dạng mũi nhọn. nhưng Khố Khoa Kỳ lại không nhìn đến một lần, bay thẳng đến trước mặt Mẫu Thần, cung kính khom lưng hành lễ, “người là Mẫu Thần Bồ Lan Nỵ miện hạ?”

“người là ai?”

“Tại hạ Khố Khoa Kỳ, lúc trước là Đoạn Tội Yêu Thú dưới trướng Tư Đặc n!”

“người của Tư Địch n? Hừ!” Mẫu Thần có phần khinh thị.

Khố Khoa Kỳ mỉm cười, giương tay, một luồng thần lực hình sóng nước không màu trong suốt xuất hiện trong tay hần. Ngoài thứ đó ra, không hề có bất cứ khí tức hay ba động gì.

Bổ Lan Ny bắt giác lui về sau một bước, “thần lực tầng thứ chín?”

“Mẫu Thần minh giám! Chính là thần lực tầng thứ chín của Sáng Thần!” Khố Khoa Kỳ kinh ngạc nói: “Lẽ nào người không biết, ta và Cấp Địch Tư mỗi người có được một nửa Sáng Thần Chi Tâm!”

Mẫu Thần thật sự không biết chuyện này, khi bà trở về bọn Khố Khoa Kỳ đã đi ra từ thời không toại đạo, hơn nữa Sáng Thần Chi Tâm không có một chút khí tức nào, nếu không phải tận mắt chứng kiến, ai có thể phát hiện ra nó.

Mẫu Thần giận tím mặt, “Cấp Địch Tư, ngươi lại giám dấu ta!” Sau khi mắng, bà lạnh lẽo nhìn Khố Khoa Kỳ, “ngươi đến đây làm gì?”

616. Chương 592: Sa Khắc, Tam Cự Đầu (thượng

Khố Khoa Kỳ quay đầu liếc nhìn vạn thú dừng sĩ, “Ta đến cùng thương nghị với Mẫu Thần người một chuyện, chúng ta liên thủ, thế nào?”

“ngươi muốn liên thủ với ta?” Mẫu Thần trong lòng khẽ động tâm, nhãn thần nhìn chăm chăm vào thần lực tầng thứ chín trên tay Khố Khoa Kỳ.

Đây là sức mạnh Khố Khoa Kỳ có được từ một nửa Sáng Thần Chi Tâm, nhưng nó chỉ là thần lực tầng thứ chín mà thôi, hoàn toàn không phải là Sáng Thần lực. Giống như thần lực tầng thứ bảy của Mỹ Nhân Ngư và thần lực tầng thứ bảy Vĩnh Hằng của Bồ Lai n Đặc, không cách nào có thể so sánh cùng nhau được. một người chỉ dùng thứ sức mạnh này, một người thì đã lĩnh ngộ được tất cả nguyên lý của sức mạnh này, sự chênh lệch bên trong đó quá lớn.

“Tại sao không thể liên thủ chứ?” Khố Khoa Kỳ nhún vai cười, “người xem, chúng ta có cùng một kẻ địch.”

Hần chỉ vào Ước Hàn Tồn, “Thực không dám giấu, không lâu trước đây ta bị chúng đánh trọng thương, mãi đến mấy ngày trước mới hồi phục được, mối thù này, ta nhất định phải báo! Hơn nữa, người xem ta vừa đến đã nói cho người biết Cấp Địch Tư có Sáng Thần Cách, điều này chứng minh chúng ta rất có tiền đồ để hợp tác!”

Mẫu Thần thoáng ý động, trong lòng thầm tính toán.

Sở Thiên cũng không nhân hạ gì, Khố Khoa Kỳ vừa xuất hiện thì hần cũng bắt đầu suy nghĩ, mục đích Khố Khoa Kỳ đến đây là gì? Báo thù? Sở Thiên tuyệt đối không tin vào lý do này, Khố Khoa Kỳ không phải là người vì thù hận mà mất đi lý trí.

“Ha ha, liên thủ, được, ta đồng ý với ngươi!” Mẫu Thần chợt vươn tay ra, “Đưa Sáng Thần Chi Tâm của ngươi ra đây trước đi!”

“Ồ, không, không, không không! Mẫu Thần người khiến ta quá thất vọng rồi!” Khố Khoa Kỳ nuối tiếc tắc lưỡi, “người biết không? Người muốn ta giao Sáng Thần Chi Tâm ra, chính là bằng với việc đẩy ta đứng sang phía của vạn thú dừng sĩ, bức ta phải liên thủ với họ đối phó người đấy!”

Nói rồi, hần thở dài, “Vớ trí tuệ của người, có lẽ biết sự lựa chọn tốt nhất lúc này là gì, không phải sao?”

Mẫu Thần cười, “Vừa rồi chỉ là một trò đùa mà thôi!” trong lòng bà rất rõ, Khố Khoa Kỳ có sức mạnh của thần lực tầng thứ chín không nhất định là sợ bà, bức Khố Khoa Kỳ giao Sáng Thần Chi Tâm vốn là điều không thể nào xảy ra. Hai người vì lợi ích kết hợp lại mới là sự lựa chọn tốt nhất.

Khố Khoa Kỳ cũng cười, chợt khom người xuống, nói: “sức mạnh của ta có được từ Sáng Thần, tính ra, cũng là hậu duệ của Sáng Thần, vậy ngươi...cũng chính là nghĩa mẫu của ta rồi!” Nói rồi, hần lẳng không quỳ xuống, “nghĩa mẫu tại thượng, xin nhận của ta một lạy!”

Lời vừa nói ra, Mẫu Thần sững người lại, Sở Thiên thì há hốc miệng, hẳn trước nay đều cho rằng mình đã đủ vô sỉ rồi, nhưng hôm nay Khố Khoa Kỳ lâm trận nhận mẹ, đã hoàn toàn biến Sở Thiên được so sánh thành người tốt.

Sở Thiên nheo mắt lại, thầm nói, hiện giờ thật không rõ mục đích thật sự của Khố Khoa Kỳ, chi bằng cứ xem kịch hay, dù gì cha mẹ ruột của hắn cũng đang ở trong tay mình!

Mẫu Thần sững sốt trong chốc lát, sau đó lập tức đỡ Khố Khoa Kỳ dậy, cười lớn nói: “được lắm, hôm nay ta lại có thêm một nghĩa tử nữa, lấy danh nghĩa Mẫu Thần, ta ban cho ngươi làm Sáng Thế Thần Tộc, Sáng Thế đệ thập thần!”

“Đa tạ nghĩa mẫu!” Khố Khoa Kỳ mừng rỡ, cúi đầu bái.

Cứ như vậy, có lẽ là hai thần tộc mạnh nhất trong đương thế, đã nhanh chóng câu kết lại trước cái nhìn trân trối của mọi người.

Sở Thiên nhìn thấy cảnh này, đột nhiên nheo mắt cười, “Ai da, ha ha, sau này mọi người đều là người một nhà rồi, Khố Khoa Kỳ huynh đệ, ngươi cũng được xem như nghĩa đệ của Ái Lệ Ti, vậy thì cũng là nghĩa đệ của ta rồi!”

Nói rồi, Sở Thiên kéo lấy tay của Khố Khoa Kỳ, nắm đầy thân thiết.

Khố Khoa Kỳ cũng tươi cười chào đón, “Phát Lạp Dịch Nặc miện hạ, à, không, là tỷ phu! Ha ha, tỷ phu!”

Nếu là người không biết rõ chân tướng khi nhìn thấy cảnh này, chắc chắn sẽ cho rằng đây là hình ảnh của một gia đình hòa thuận đầy ắp tiếng cười.

“Hừ! Vô sỉ!” Ước Hàn Tồn phía đối diện há miệng chửi lớn, vung tay hô một tiếng, trận hình của vạn thú dừng sĩ bắt đầu chuyển động, “Đến đây, vạn thú dừng sĩ chúng ta không hề sợ hãi bất cứ đối thủ nào!”

“Khi người nhà đối thủ đoàn tụ mà đánh lén, lẽ nào đây là vinh quang của dừng sĩ các ngươi sao?” Khố Khoa Kỳ cười lạnh nói: “Còn vài lời chưa nói hết, đợi ta nói xong với nghĩa mẫu và tỷ phu, rồi chiến đấu cũng không muộn!”

“được, để ngươi có thời gian nói di ngôn!”

Khố Khoa Kỳ cười nói: “nghĩa mẫu, Bồ Lô Trạch này là của cải của tỷ phu, chúng ta đánh nhau ở đây, hình như không được tốt lắm thì phải?”

Mẫu Thần nói: “ngươi thấy nên làm thế nào?”

“Chi bằng chúng ta bay cao hơn một chút, để trận chiến dời đến bên bờ Thiên Ngoại Hỗn Động, như vậy Bồ Lô Trạch của tỷ phu tuy sẽ bị ảnh hưởng một chút, nhưng sẽ không nghiêm trọng, sau khi thắng lợi, đưa chiến lợi phẩm bồi thường lại cho tỷ phu là được rồi!”

Đề nghị này Sở Thiên thực chất không thể nào từ chối, chỉ có thể ứng tiếng phụ họa theo.

Khố Khoa Kỳ chỉ vào bầu trời, “Ước Hàn Tồn, có dám theo ta lên đó chiến đấu!” Dứt lời, hắn bay thẳng lên trên, Mẫu Thần và vong linh quân đoàn của bà cũng theo sát phía sau.

“Các huynh đệ, nghênh chiến thôi!” vạn thú dừng sĩ hô vang rồi đuổi theo.

Sở Thiên lơ lửng trong bầu trời không động đậy, đợi sau khi phía trên khai chiến mới bay về Bồ Lô Trạch.

“Lập tức mở tất cả hộ thuẫn ra!” Sở Thiên căn dặn Tiểu Bạch và Mỹ Nhân Ngư: “Tiểu Bạch, kêu người ở trong hòn đảo thứ mười bảy dừng mạnh động, biểu tỷ người áp chế thần lực từ trên trời rơi xuống.”

Tiểu Bạch lập tức đi đảo thứ mười bảy truyền mệnh, còn Mỹ Nhân Ngư đứng nguyên tại chỗ, lạnh lùng nói: “Phụ hoàng ta thì thế nào? Ông có thể đang ở trong vong linh quân đoàn kia đối mặt với sự tấn công của vạn thú dừng sĩ!”

Sở Thiên chính sắc nói: “ngươi yên tâm, Vụ Nhân bệ hạ sẽ không có chuyện gì!” Khi nói, hắn trong lòng cười khổ, Vụ Nhân sớm đã chết rồi, dĩ nhiên sẽ không có chuyện gì!

Mỹ Nhân Ngự nhẹ nhàng bay lên, đi chống lại dư ba chiến đấu từ trên không rơi xuống, “Ta hi vọng người không lừa ta!”

Chỉ trong chớp mắt, trong bầu trời không ngừng có các đạo quang mang rơi xuống, hoặc là vạn thú dũng sĩ, hoặc là vong linh, họ đều nổ ở giữa tầng không, không có trường hợp nào ngoại lệ, thần lực còn lại đập mạnh vào hộ thuẫn phòng ngự trên Bồ Lôị Trạch. Có một số chùm sáng mạnh hơn một chút, hộ thuẫn phòng ngự của Bồ Lôị Trạch không chống chọi được, đã có Mỹ Nhân Ngự lo liệu.

Trong thời gian ngắn, hang ổ của Sở Thiên sẽ không bị nguy hiểm.

Sở Thiên đơn độc đứng trên đỉnh Quang Minh Thánh Điện, quan sát chiến cục trên bầu trời, cự ly quá xa, với nhãn lực của hắn cũng chỉ có thể nhìn thấy nhiều điểm đen nhỏ lơ mơ, ở nơi gần Thiên Ngoại Hồn Độn nhanh chóng bị rung động, chốc chốc, lại có một số điểm đen rơi xuống.

Lúc này Tiểu Bạch từ hòn đảo thứ mười bảy trở lại, sắc mặt gấp gáp, “Phất Lạp Dịch Nặc, không hay rồi, đám trẻ bị Thực Thần lừa đi rồi!”

Sở Thiên thoáng ngây người, nhưng sau đó lại cười: “Có thể chắc chắn là Thực Thần làm không?”

Tiểu Bạch gật đầu

“Vậy thì không cần lo nữa, chúng muốn đi đâu chơi, thì cứ đi đến đó đi! Sẽ không có chuyện gì đâu!”

Sở Thiên sau khi cười liền nhíu mày lại, “Nàng nói Khố Khoa Kỳ muốn làm gì?”

“Quý mới biết, đầu của tên đó không giống với người bình thường!” Tiểu Bạch tức tối nói, nàng khi ở trong thời không toại đạo bị Khố Khoa Kỳ và Cáp Dịch Tư đàn áp, hiện giờ vẫn chưa hết giận. “Quản hắn làm gì, dù gì cha mẹ ruột của Khố Khoa Kỳ cũng ở trong tay chàng, còn sợ hắn làm gì?”

Sở Thiên khẽ lắc đầu, “Loại người này.... Ta sợ giờ phút quan đầu lục thân cũng không nhận, cũng không chia một chén canh!”

“Cái gì gọi là không chia một chén canh?” Tiểu Bạch dĩ nhiên không hiểu diễn cổ của địa cầu.

Sở Thiên vừa định trả lời, trong lòng chợt run lên. Hắn nghĩ đến một chuyện rất quan trọng, vội hỏi: “Tiểu Bạch, năng lực của Sáng Thần Chi Tâm rốt cuộc mạnh thế nào? Nó có thể mang bao nhiêu người ra vào vùng đất chuộc tội?”

“Chuyện này....” Tiểu Bạch gãi đầu suy nghĩ, “không biết được, linh hồn của Cáp Dịch Tư có vấn đề, không thể hoàn toàn dùng sức mạnh của Sáng Thần Chi Tâm, nhiều nhất nó chỉ có thể đưa mình ra vào vùng đất chuộc tội, còn về Khố Khoa Kỳ rốt cuộc làm được đến đâu, thì không phải chuyện ta có thể biết được.”

Sở Thiên ngửa mặt nhìn trời, chậm rãi nói: “Nếu như Sáng Thần Chi Tâm chỉ có thể mang một người ra vào vùng đất chuộc tội, vậy thì ta biết Khố Khoa Kỳ muốn làm gì rồi!”

.....

Bên bờ Thiên Ngoại Hồn Độn, chỉ cần bước lên thêm một bước là thế giới Thiên Ngoại, không phải Chủ Thần thì không thể sống sót.

Tình hình chiến đấu đang vào lúc quan trọng, Khố Khoa Kỳ và Mẫu Thần nếu như chỉ đơn độc chiến đấu với vạn thú dũng sĩ, tất nhiên là sẽ bại trận, nhưng một khi họ liên thủ, cộng thêm sự ủng hộ của vong linh quân đoàn, vạn thú dũng sĩ sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Chỉ thấy Khố Khoa Kỳ và Bồ Lan Nị mỗi người một góc, ở trong trận doanh của vạn thú dũng sĩ tung hoành ngang dọc. Chỉ cần trận hình của đối thủ nứt ra một khe hở, sẽ lập tức có một tập vong linh ủa vào, thừa cơ nuốt xé đối thủ.

Hai người tuy rằng đang liên thủ, nhưng cũng lén dò xét thực lực của đối phương, Khố Khoa Kỳ thầm đánh giá Mẫu Thần, bà ấy có thần lực tăng thứ tám, hơn nữa là nhân vật thực sự linh ngộ ra cảnh giới Thần Hoàng pháp tắc nguyên tố thật sự, e rằng Tư Đặc n lúc đỉnh phong chỉ hơn bà ấy một bậc.

Khố Khoa Kỳ trong mắt Mẫu Thần, là cảnh giới Thần Vương tăng thứ bảy, nhưng có thể sử dụng thần lực tăng thứ chín, chỉ kém Tư Đặc n một bậc!

Không hện mà cùng lúc, họ đều dùng Tư Đặc n làm tham chiếu.

Lúc này một vị dũng sĩ dựa sát vào Ước Hàn Tồn, vội nói: “Đại ca, huynh đệ chúng ta thương vong quá nhiều, chúng ta liều đi!”

Ước Hàn Tồn nhú chặt mày, “Liều thế nào? Lẽ nào thật sự muốn dùng Vạn Thú Tỏa và Vạn Thú Ẩn? thần lực bên trong đó không còn nhiều rồi! chúng ta cần giữ lại để giúp Bố Lai n Đặc miện hạ!”

“nhưng hiện giờ nếu không liều, các huynh đệ sẽ chết hết mất! Đến lúc đó ai có thể đưa Vạn Thú Tỏa và Vạn Thú Ẩn cho miện hạ?”

Ước Hàn Tồn đang do dự, dũng sĩ trong đại chiến thượng cổ một vạn năm trước, đã chém đầu một Chủ Thần không hề do dự, lúc này cũng thật sự không thể quyết định, Vạn Thú Tỏa Ẩn hợp lại đối với Bố Lai n Đặc quá quan trọng.

Chỉ chớp mắt, lại có một lô vạn thú dũng sĩ bị chết ngã xuống, Ước Hàn Tồn nghiêng rằng, người huynh đệ vừa rồi nói đúng, nếu không liều, họ ngay cả cơ hội sống để gặp được Bố Lai n Đặc cũng không có.

Hai tay giơ ngang, mỗi cánh tự rung động, Vạn Thú Tỏa và Vạn Thú Ẩn lần lượt xuất hiện trên hai tay hắn, tiếp theo đó có người quát: “Yểm hộ cho Ước Hàn Tồn đại ca!”

Vạn Thú Tỏa Ẩn vừa xuất hiện, Khố Khoa Kỳ liền cười, “nghĩa mẫu, xem ra Ước Hàn Tồn đang muốn dùng thứ đó liều mạng rồi, phiền người yểm hộ ta, để ta đi đoạt lấy nó!”

Giờ phút này, trong nội bộ của hòn đảo thứ mười bảy của Bồ Lô Trạch.

Tất cả mọi người đang chửi rửa Thực Thần, lão già này lừa tất cả bọn trẻ đi? Thật là.... Quá sức bừa bãi rồi!

“Đội bắt được Sử Đế Phân, ta phải nướng hắn để ăn với Trư La Thú!” Bác Đức độc địa nguyên rửa.

Đột nhiên, phía sau Bác Đức vang lên mấy tiếng bình bình kỳ quái!

Nàng quay đầu nhìn, chỉ thấy Sa Khắc ánh mắt si đần, bộ dạng vẫn giữ chặt lấy đồ ăn, nhưng đôi chân lại trên dưới lay động.

“người làm gì vậy?”

Sa Khắc há miệng, ngắt đoạn nói: “Điều nhân tính rồi... Ha ha, các dũng sĩ của Vĩnh Hằng, các người cuối cùng đã đến rồi!”

617. Chương 593 : Sa Khắc, Tam Cự Đầu! (trung)

Ở phía không xa bên cạnh Khố Khoa Kỳ, Mẫu Thần Bồ Lan Ny lòng thầm rung động, bà dĩ nhiên nhận ra, đây là chiếc hộp Sáng Thần dùng để lưu giữ Sáng Thần Chi Tâm!

Chiếc hộp thần đặt trong tay, thần lực trong suốt trên người Khố Khoa Kỳ chợt mạnh thêm một tầng, thấp thoáng rung động xung quanh hắn, nhưng không phát ra bất cứ khí tức cường đại nào.

Khố Khoa Kỳ hiện giờ tuy đã là Thần Vương, có điều hắn giống với Cáp Dịch Tư và Tiểu Bạch, đều là dựa vào sức mạnh của Sáng Thần ban cho mà thăng cấp, mà không phải đi con đường Thần Chi Tâm. Chỉ thấy Khố Khoa Kỳ một tay nắm chặt hộp thần, cơ thể chợt hóa ra một đạo lưu quang, chớp mắt đã đến trước mặt Ước Hàn Tồn.

Lúc này Ước Hàn Tồn vừa hợp Vạn Thú Tỏa Ẩn lại với nhau, một tia quang mang vụt hiện, rồi lại vụt biến mất....

“Đa tạ phần đại lễ của người rồi!” Khố Khoa Kỳ một tay cầm hộp thần, lại xem nó như tinh hạch vạn chuyển thần lực, tay kia mang theo thần lực tăng thứ chín chém về hướng Ước Hàn Tồn.

Khố Khoa Kỳ đến quá nhanh, Ước Hàn Tồn còn chưa kịp tránh qua, Khố Khoa Kỳ đã hợp tay thành đao, chém xuống cánh tay hắn đang cầm Vạn Thú Tỏa. Ngay cả Vạn Thú Tỏa cũng đã bị đoạt mất.

Vạn thú dũng sĩ xung quanh Ước Hàn Tồn ngay lập tức cuồng nộ, mấy mươi người gần đó dồn dập ngưng tụ thần lực, tấn công Khố Khoa Kỳ không hề nương tình. Lúc này Ước Hàn Tồn cũng phản ứng lại, quát lớn một tiếng, lại đem Vạn Thú Ẩn ở tay còn lại làm vũ khí. Đập mạnh vào đầu Khố Khoa Kỳ.

Có được thì tất phải có mất! Khố Khoa Kỳ cười lạnh, chỉ là thần hộ pháp nắm chắc trong tay, đối với sự tấn công trên đầu dưới chân, bốn phương tám hướng như không nhìn thấy, đứng thẳng người vùng tay kia nhét Vạn Thú Tỏa vào giới chỉ trên tay, sau đó tóm lấy Vạn Thú Ẩn đang ập đến trên đầu.

Phụt! Phụt! Phụt!

Một tiếng kêu nặng nề phát ra từ trên lưng Khố Khoa Kỳ, một số ít dũng sĩ tinh anh đã công phá được thần hộ pháp của hắn, đánh khiến tinh thể linh hồn của hắn không ngừng nứt vỡ. Còn mắt của Khố Khoa Kỳ lại nhìn chăm chăm vào Vạn Thú Ẩn. Bàn tay đưa lên trước bị khựng lại, lập tức đảo cổ tay, tóm lấy cánh tay của Ước Hàn Tồn, quát: “Đưa ta!”

“Soạt”, cánh tay kia của Ước Hàn Tồn lại bị xé toạc xuống. Lúc này, vạn thú dũng sĩ và Vạn Thú Ẩn toàn bộ đều rơi vào tay của Khố Khoa Kỳ.

Minh mang thương tích, Khố Khoa Kỳ đột phát khỏi sự ngăn chặn của vạn thú dũng sĩ với hắn, cười dài thoát đi. Nhưng không phải bay về phía Mẫu Thần, mà là bay về hướng biển phía dưới.

Ước Hàn Tồn mất đi đôi cánh tay như phát điên phát dại. Giận dữ rống lên nói: “hôm nay chỉ chết mà thôi, các huynh đệ, đoạt lại ân tín của Bồ Lai n Đặc miện hạ!”

Nói rồi, hắn đi lên trước đuổi theo, những vạn thú dũng sĩ còn lại dồn dập bỏ lại đối thủ vong linh của mình, đồng loạt lao về Khố Khoa Kỳ!

Mẫu Thần thoáng cảm thấy kinh ngạc, Khố Khoa Kỳ muốn làm gì? Thân là đệ tử của Sáng Thần, bà rất rõ tác dụng của Vạn Thú Ẩn và Vạn Thú Tỏa, một là ẩn tử của Thú Thần Vương, hai là, bản thân nó là một vũ khí, khi Ẩn Tỏa hợp bích, có thể tạo ra một sức mạnh đủ để xé rách bất cứ không gian hay phong ấn nào. Còn Khố Khoa Kỳ đã có Sáng Thần Chi Tâm, còn cần đồ “thứ đẳng” này làm gì?

Khố Khoa Kỳ bay rất nhanh ở phía trước, miệng cũng không nhân rồi, quát lớn: “nghĩa mẫu, trận hình của chúng đã loạn rồi, mau tấn công đi!”

Khẽ ngoái đầu nhìn vong linh quân đoàn của Mẫu Thần đã đuổi kịp, Khố Khoa Kỳ cười lạnh, Vạn Thú Tỏa Ẩn cuối cùng cũng có trong tay rồi! Vui mừng có thừa, nhưng hắn vẫn có chút nghi hoặc, vừa rồi Vạn Thú Tỏa Ẩn đã hợp một lần, hơn nữa tạo ra một chùm quang mang, nhưng quang mang vừa xoay chuyển là mất, nó đã đi đâu rồi?

.....

Bồ Lôi Trạch, Sở Thiên đang giải thích cho Tiểu Bạch, “Thứ mà Khố Khoa Kỳ muốn, chính là Vạn Thú Tỏa Ẩn, hắn muốn thả toàn bộ Hải Yêu từ vùng đất chuộc tội ra!”

Tiểu Bạch cả kinh, vội nói: “không được, mau nghĩ cách ngăn hắn lại, năm xưa Na Mỹ Hải Yêu chính là một trong những thần tộc mạnh nhất trong Thú Thần, nếu như Khố Khoa Kỳ lại khống chế được chúng, e rằng ở đây sẽ phải đổi tên thành đại lục Na Mỹ rồi!”

Sở Thiên cũng biết tình thế nguy cấp, neho mắt lại nói: “Nếu quả thực không được, thì mở hòn đảo thứ mười bảy ra, lần này thật sự phải dùng hết vốn liếng để liều rồi!”

Ầm!

Sở Thiên vừa dứt lời, ở hòn đảo thứ mười bảy phía không xa đã xảy ra một trận nổ lớn. Nhìn theo tiếng nổ, chỉ thấy ngọn núi trên hòn đảo thứ mười bảy bạo phát ra như núi lửa, phun ra một chùm sáng đen ngòm.

“thần hộ pháp thứ bảy?” Tiểu Bạch kinh ngạc nói: “Lẽ nào trong nội đảo có người thăng cấp làm Thần Vương sao?”

Nếu như thật sự là Bồ Lôi Trạch có người thăng cấp làm Thần Vương thì tốt rồi, nhưng điều đáng tiếc là, đây là sự thức tỉnh của Bồ Lai n Đặc!

Trong nội bộ của hòn đảo thứ mười bảy, Sa Khắc vừa nói câu “Các dũng sĩ của Vĩnh Hằng”, A Mạt Kỳ đã hành động, Phán Quyết Ứng Dao dùng theo Lục Ngự Tỏa Hồn Trận, chém về cổ của Bồ Lai n Đặc.

Keng! Trước người của Bồ Lai n Đặc xuất hiện một thanh trường kiếm, chặn lại Ứng Dao, chính là Vĩnh Hằng Chi Kiếm.

Tiếp theo đó, Bồ Lai n Đặc nghiêng kiếm chỉ vào trời, khí lưu bá đạo vô bĩ phá vỡ đỉnh trong nội đảo, hình thành chùm sáng mà Sở Thiên nhìn thấy.

Bồ Lai n Đặc chậm rãi thu kiếm lại, liếc nhìn A Mạt Kỳ, mỉm cười nói: “không tồi, người đã mạnh hơn lần trước rất nhiều, không bao lâu nữa, người cũng là Thần Vương rồi!”

A Mạt Kỳ hoành dao cười nói: “Vậy thì xin Thần Vương người chỉ giáo nhiều rồi!”

Hai người đưa mắt nhìn đối phương, đều là bộ dạng mỉm cười.

Luồng sáng vừa rồi của Bồ Lai n Đặc tạo ra sự rung chuyển dữ dội cho hòn đảo thứ mười bảy, thần tộc cao cấp tuy không sao, nhưng một số những người già yếu bệnh tật thì bị chấn động mất hoa đầu nhức, Sát Lâm Na vội sai người bảo vệ những người già yếu. trong lòng nàng còn đang trách móc, Thực Thần lại đúng lúc này bế đám trẻ bỏ nhà ra đi, không cần nói, chắc chắn biết chuyện Bồ Lai n Đặc sẽ thức tỉnh, nhưng lão tiên sinh này sao không thông báo cho người khác một tiếng a!

Nếu như Bồ Lai n Đặc đại khai sát giới trong nội đảo, Bồ Lôi Trạch rất có thể không còn một người sống sót! Nghĩ tới đây, Sát Lâm Na lo lắng, quát: “A Mạt Kỳ, đi lên trời!”

A Mạt Kỳ khẽ gật đầu, Ứng Dao chỉ lên lỗ hổng vừa bị nổ mà tạo thành. “Thần Vương, ra ngoài chiến đấu thế nào?”

Không ngờ Bồ Lai n Đặc chỉ cười nhàn nhạt, chấp kiếm sau lưng rồi nói: “Ngày khác hãy chiến đấu đi, bên ngoài còn có mấy dũng sĩ có tư cách hưởng thụ Vĩnh Hằng đang chờ ta đi cứu họ!” Nói rồi, Bồ Lai n Đặc lao thẳng lên trời.

A Mạt Kỳ vừa định đuổi theo, lúc này Sát Lâm Na đã lớn tiếng căn dặn: “Tề Bách Lâm, mau đi sửa lại lỗ hổng, tất cả mọi người đeo Ấn Thần Giới Chỉ! A Mạt Kỳ, người đi Huyết Luyện Ngục mời Mặc Phi Đặc! Nhanh!”

Nhất thời, trên đảo Bồ Lôi Trạch đã bát nháo loạn lên, Khố Khoa Kỳ, vạn thú dũng sĩ, vong linh quân đoàn của Mẫu Thần từ trên trời đáp xuống, Vĩnh Hằng Thần Vương từ trong nội đảo bay lên, Mỹ Nhân Ngự còn đang vất vả ngăn chặn lại dư ba của trận chiến.

Sở Thiên thấy tình hình này, nắm chặt tay của Tiểu Bạch, “Nàng tại thượng, phiền phức to rồi!”

Tiểu Bạch cũng chỉ biết cười khổ, “Hiện giờ làm thế nào?”

“Thử nhìn tình hình trước rồi tính vậy!” Sở Thiên cũng bay lên, nói: “Ta đi gọi biểu tỷ trở về trước!”

Khố Khoa Kỳ bay đến đầu tiên, vừa nhìn thấy Bồ Lai n Đặc đã sống người, vội vàng thu lại Vạn Thú Tỏa Ấn, hẳn biết ngoại mạo của Lạp Lý Bác Đức, cũng biết Vĩnh Hằng Chi Kiếm, nhất thời không biết thân phận người trước mặt mình!

Khố Khoa Kỳ không nhận ra Bồ Lai n Đặc, nhưng Vĩnh Hằng Thần Vương lại cười, “Trên người người có thần lực tầng thứ chín? Ha ha, vậy thì tiếp chiêu đi!”

Nói rồi, Vĩnh Hằng Chi Kiếm đâm thẳng về Khố Khoa Kỳ.

Vạn thú dũng sĩ theo sát đến nhìn thấy thần lực Vĩnh Hằng, Ước Hàn Tồn đứng đầu phần khích ngựa mặt rống lớn, “miện hạ, Ước Hàn Tồn dẫn đầu vạn thú dũng sĩ cung nghênh ngài trở về!”

Bồ Lai n Đặc đang xuất thủ do thám độ mạnh của thần lực tầng thứ chín, nghe vậy liền nói: “Thân thể của các người đã bị ăn mất rồi!”

“miện hạ, cho dù không có cơ thể, chúng ta cũng là quân đoàn mạnh nhất tam giới!”

Bố Lai n Đặc cười lớn một tiếng, nhân thần thâm sâu chợt nhìn chăm chăm vào cổ tay của Khố Khoa Kỳ. “Sáng Thần Chi Tâm sao? Để ta thử xem, Vĩnh Hằng!”

Lúc này Khố Khoa Kỳ đã từ thần lực Vĩnh Hằng nhận ra người trước mặt là Bố Lai n Đặc, đầu tiên hấn giết mình, sau đó bình tâm lại, lẽ nào thần lực tăng thứ chín còn không địch lại tăng thứ bảy sao?

Hắn vươn tay chặn lại trường kiếm của Bố Lai n Đặc, nhưng vừa định động chân, chỉ cảm thấy hành động bị chậm lại, trong lúc do dự, Vĩnh Hằng Chi Kiếm đã chém rách cánh tay của hắn.

Bố Lai n Đặc lắc đầu thở dài: “ngươi có thần lực tăng thứ chín, nhưng không hiểu cái gì gọi là Sáng Thần thần lực! Đáng tiếc rồi!”

“Hừ, Bố Lai n Đặc miện hạ xin xem thử cái này!” Khố Khoa Kỳ lấy chiếc hộp thần ra, thần lực tăng thứ chín ngay lập tức tràn khắp người, hiệu quả vĩnh hằng của Bố Lai n Đặc với hắn đã giảm đi không ít, Bố Lai n Đặc cuối cùng hài lòng cười, “không có pháp tắc nguyên tố, chỉ dựa vào thần uy tăng thứ chín cũng là một đối thủ không tồi rồi!”

Bố Lai n Đặc là một kẻ cuồng chiến đấu, nhưng Khố Khoa Kỳ thì không, hắn suy nghĩ thực lực của mình, biết chỉ dựa vào hắn không thể nào đánh bại được Bố Lai n Đặc, bèn hét lớn: “nghĩa mẫu, mau đến giúp ta!”

Mẫu Thần trầm ngâm chốc lát, quát: “các vong linh, mau chặn lại vạn thú dũng sĩ cho ta!” Dứt lời, bà tung người đến trợ giúp cho Khố Khoa Kỳ, song chiến với Bố Lai n Đặc.

.....

Sở Thiên đã đến hòn đảo thứ mười bảy, cùng người nhà hội họp, nhìn thấy Bố Lai n Đặc lấy một địch hai, lập tức can ngăn: “Mẹ nó, liêu vậy, các người cứ đánh đi, Bố Lôi Trạch hủy rồi, cái mà lão tử có chính là tiền để xây lại! Mọi người chú ý, đợi họ lưỡng bại câu thương, chúng ta đi kiếm lợi thế! Nhất định phải kiếm kim tệ xây dựng lại Bố Lôi Trạch!”

“ngươi còn muốn chờ họ lưỡng bại câu thương ư?” Bác Đức bên cạnh Sở Thiên lo lắng, “Linh Hồn của phụ hoàng ta còn đang bị trói buộc với Bố Lai n Đặc kia!”

Mỹ Nhân Ngư cũng lạnh lùng nói: “Phất Lạp Dịch Nặc, vong linh trên trời chết rất nhiều, ta hi vọng không có phụ hoàng ta trong đó!”

Hai người họ không hài lòng với quyết định của Sở Thiên.

Sở Thiên thở dài, vừa định giải thích, lúc này, Mẫu Thần và Khố Khoa Kỳ hai người liên thủ, cuối cùng đã tìm được cơ hội phá hủy lớp phòng ngự của Bố Lai n Đặc, hai người họ vốn chẳng thua kém Vĩnh Hằng bao nhiêu, lúc này hai đánh một, có được kết quả này cũng không kỳ lạ.

Ầm một quyền, Khố Khoa Kỳ đánh vào đầu của Bố Lai n Đặc, “Ha ha, Vĩnh Hằng Thần Vương, mùi vị bị thần lực tăng thứ chín đánh vào người thế nào?”

Dứt lời, hắn không nén được cười phá lên, hôm nay đánh bại Vĩnh Hằng, tam giới còn có ai có thể làm gì được Khố Khoa Kỳ? Mẫu Thần? Dùng chút thủ đoạn thì có thể giết bà ta rồi. “nghĩa mẫu, chúng ta liên thủ hủy linh hồn và thể xác của Vĩnh Hằng!”

“Được, ngươi hủy cơ thể của hắn, để ta đối phó linh hồn!”

“Khố Khoa Kỳ, không ngờ ngươi lại vô sỉ như vậy!” Đột nhiên, từ miệng của Bố Lai n Đặc lại phát ra một giọng nói khác, “Tiêu diệt linh hồn của Vĩnh Hằng thì ta cũng không nói làm gì, nhưng cơ thể này....là của Lạp Lý Bác Đức ta!”

“Lạp Lý, cơ thể này ta cũng có phần đấy!” Miệng của Sa Khắc lại xuất hiện thêm một giọng nói nữa, nghe kỳ lạ, có chút giống với giọng thật của Sa Khắc, nhưng rất cổ quái, bởi vì hắn lại không có chút ngu ngốc nào.

618. Chương 594:sa Khắc, Tam Cự Đầu! (hạ)

“Cũng được, ta muốn Xem thử thực lực của người trước!”

Lập Lý Bác Đức thu lại quyền không chế cơ thể.

Một trong thất thần tấn công Phán Quyết Sơn ngày nào, Phượng Hoàng Chủ Thần, Lập Lý Bác Đức, đã thức tỉnh!

Một tiếng phượng hoàng kêu trong trẻo vang lên, Sa Khắc, không, là cơ thể của Lập Lý Bác Đức chợt khựng lại trong không trung, tiếp theo đó, cột sống lưng của hắn chợt hiện ra hai ngọn lửa màu đen tím, chớp mắt hóa ra đôi cánh phượng hoàng, hỏa vũ mọc ra, lưu quang bốn phía, dài đến hơn mười thước.

Trên hòn đảo thứ mười bảy, Bác Đức còn đang oán trách Sở Thiên chợt nín thính, sững sờ nhìn phụ thân trong không trung, chợt túm chặt cổ áo của Sở Thiên, quát hỏi: “Phụ hoàng ta tỉnh rồi! Ta nên làm thế nào?”

Sở Thiên bị hỏi đến ngây người. Sao Bác Đức lại sợ phụ thân nàng tỉnh lại?

“Lập Lý miện hạ đã tỉnh rồi, đây là chuyện tốt, người lo cái gì?” Sát Lâm Na Ở bên cạnh thắc mắc hỏi.

“Người không biết a, năm xưa ta trở mặt với phụ hoàng, là vì ông ấy tìm loạn nhà chồng cho ta!” Bác Đức đứng ngồi không yên, lo lắng nói: “Xong rồi, chắc chắn ông ấy sẽ gây khó dễ cho A Mạt Kỳ!”

Sở Thiên cười nói: “Sợ gì chứ? Hiện giờ người là Sáng Thế Hỏa Mẫu, cho dù thực lực của Lập Lý miện hạ mạnh đến đâu, cũng không nhất định có thể gây khó người! Hơn nữa, A Mạt Kỳ cũng là Thần Vương rồi, nếu không được, ta nhờ biểu tỷ giúp đỡ... Biểu tỷ, người sao vậy?”

Mỹ Nhân Ngư ngây người nhìn về bầu trời, trên dung nhan tuyệt mỹ ấy không biết từ lúc nào, lại xuất hiện hai dòng lệ.

Sở Thiên đẩy nhẹ Mỹ Nhân Ngư. “Biểu tỷ, người....”

“Ta thật ngốc! Ha ha!” Mỹ Nhân Ngư không biết đang khóc hay đang cười, đôi mắt màu xanh lam nhạt ấy nhìn chăm chăm Sa Khắc, không nhúc nhích.

Bầu trời Bồ Lô Trạch, Khố Khoa Kỳ vừa nhìn thấy Lập Lý Bác Đức hiện ra bản thể, cười lạnh nói. “Lập Lý, thì ra là cơ thể của người bị Bồ Lai n Đặc cướp mất, ha ha, buồn cười thật! Đây, hiện giờ Mẫu Thần đang ở đây, lập tức bồi tội, có lẽ nghĩa mẫu còn có thể tha cho người một con đường sống!” ,

“Nhận tội? Lập Lý Bác Đức ta cơ hồ chưa từng làm sai cái gì, làm gì có tội?”

Mẫu Thần Bồ Lan Ny cười lạnh nói: “Xem ra người muốn đối đầu với ta rồi? Chỉ dựa vào Sức mạnh Chủ Thần đỉnh phong của người Sao?”

Lập Lý Bác Đức chớp động đôi cánh phượng, cười nhàn nhạt, “Chủ Thần? Lẽ nào người cho rằng một Chủ Thần có thể tranh đấu với Bồ Lai n Đặc trong bảy năm sao?” Nói rồi, đôi

cánh khổng lồ của hắn hợp lại với nhau. Khi xòe ra lần nữa, hai ngọn lửa lần lượt ập đến Khố Khoa Kỳ và Mẫu Thần. “Ném thử Tịch Diệt Hỏa của gia tộc Phượng Hoàng ta!” Chỉ một ngọn lửa, dĩ nhiên không là gì trong mắt của Khố Khoa Kỳ. Hắn ngưng tụ thần lực tầng thứ chín, muốn một chiêu đánh tan linh vực của Bác Đức. Nhưng hắn vừa chạm vào Tịch Diệt Hỏa. Ngọn lửa màu đen tím ấy đã biến mất. Tiếp theo đó Khố Khoa Kỳ chỉ cảm thấy nắm quyền của mình như thò vào lòng dung nham, mỗi mảnh hồn tinh bị nhiệt độ cao thiêu đốt, Xèo Xèo muốn tan chảy, dường như đang tan ra.

Quát lớn một tiếng, Khố Khoa Kỳ vội thu tay lại lui về sau. Mẫu Thần Ở bên kia cũng gặp phải tình trạng tương tự. “Người đã thăng cấp làm Thần Vương rồi ?”

Lạp Lý Bác Đức mỉm cười nói: “Vốn dĩ ta không cách nào thăng cấp làm Thần Vương, có điều ai kêu trong cơ thể của ta có hai linh hồn của Thần Vương chứ? Không thăng cấp thì sẽ chết, ha ha, nguy cơ như vậy, bức ta không thể không thăng cấp a!” Nói rồi, hắn khép hờ mắt. Dường như đang nói với người khác, lại như đang nói với mình “Hỏa diễm khi luyện đến tận cùng, ôn độ của nó có thể khiến tất cả nguyên tố tan chảy thành trạng thái hỗn độn bản nguyên. Có thể ảnh hưởng đến pháp tắc của tất cả nguyên tố, không phải là cảnh giới Thần Vương thì còn có thể là gì chứ???”

“Có lẽ, ta nên gọi là Dung Hạch Thần Vương!”

Mẫu Thần cười nhạo nói: “Người chẳng qua là Thần Vương sơ cấp, chi tương đương với hai người con gái của ta mà thôi, cũng dám khiêu chiến ta Sao ?”

“Một mình ta dĩ nhiên không được rồi! lão huynh đệ, người đã ăn vạn thú Thần Cách, có phải nên tha cho cơ thể này của ta không?” Lạp Lý Bác Đức nói với chính mình.

“Cũng được, tránh một con đường ra, ta cũng phải hoạt động một chút rồi!”

Nói rồi, Lạp Lý Bác Đức ngửa mặt lên trời, trong thất khiếu nhanh chóng bay ra mấy luồng hồn tinh, những hồn tinh này ngưng kết trước mặt Lạp Lý, chậm rãi biến thành bộ dạng của một Thú Thần.

Phần thân trên con người hùng tráng đuôi cá vàng kim, trong hai hàng đuôi gai vừa mọc ra, thấp thoáng mấy chiếc tinh lân màu vàng rực rỡ!

“Khố Khoa Kỳ, còn nhớ Thất Hải Thú Thần Vương Vụ Nhân ta không ?”

Trên hòn đảo thứ mười bảy, Sở Thiên cuối cùng đã hiểu Mỹ Nhân Ngư đang khóc điều gì

“Nữ thần tại thượng ” Sở Thiên cũng cũng đỡ khóc đỡ cười, Sa Khắc a! Ài, tên gốc tùy tiện đặt về ở bờ Tây Hải năm nào, lại là hợp thể của tam đại cường giả.

Vĩnh Hằng Thần Vương Bồ Lai n Đặc, Phượng Hoàng Thần Vương Lạp Lý Bác Đức, còn cả một Thất Hải Thú Thần Vương Vụ Nhân!

Lúc này, Mỹ Nhân Ngư không để ý đến tất cả, bay thẳng lên trời, “Phụ hoàng!”

Vụ Nhân mỉm cười nhìn Mỹ Nhân Ngư, “Về trước đi, đợi vi phụ đánh lui được họ rồi

nói cái khác!”

Mỹ Nhân Ngư không định lui về, mà rút ra Tam Nhận Phân Thủy Thứ, “Phụ hoàng, nữ nhi hiện giờ đã có thể giúp người tác chiến rồi, Xin người hãy Xem thử thực lực của con!”

“Ha ha, không cần Xem nữa, ký ức của Sa Khắc vẫn còn ở trong linh hồn của ta, chuyện của con ta đều biết rồi!” Vưu Nhân khẽ xua tay, “Về trước đi!”

Dứt lời, hắn quét mắt nhìn Lạp Lý Bác Đức, hỏi: “Khố Khoa Kỳ và Mẫu Thần, người định chọn ai?”

“Tùy thôi!” Lạp Lý Bác Đức nhún vai như không có chuyện gì.

Khố Khoa Kỳ và Mẫu Thần còn chưa đáp lời, vạn thú dũng sĩ đã không nén được, Ước Hàn Tồn quát lớn: “Lạp Lý Bác Đức, đối thủ của người là chúng ta!”

Nói Xong, hắn ngoái đầu, mệnh lệnh cho vạn thú dũng sĩ vây quanh Lạp Lý Bác Đức,

“Các huynh đệ, báo thù cho Bồ Lai n Đặc miện hạ, giết Lạp Lý trước, rồi giết Bồ Lan Ny!”

“Ha, ta vẫn chưa chết, Sao lại nói là báo thù?” Chỉ thấy trong thất khiải của Lạp Lý Bác Đức lại có một linh hồn thoát ra, chính là Bồ Lai An Đặc.

Linh hồn của Vĩnh Hằng Thần Vương đã nhạt đi nhiều, nhưng tinh thần lại phần chấn,

“Ước Hàn Tồn, nêu như ta dễ dàng chết như vậy, còn xứng là Vĩnh Hằng không?”

“Xoẹt”, hắn giơ vĩnh Hằng Chi Kiếm lên.

Loạn hết rồi. Sở Thiên trong lòng thầm nói, hiện giờ thì Mẫu Thần và Khố Khoa Kỳ là một bọn, Bồ Lai n Đặc và vạn thú dũng Sĩ là một phe, còn Vưu Nhân và Lạp Lý Bác Đức, quan hệ của họ rất kỳ lạ, dường như có mâu thuẫn, nhưng chi tạm thời hợp tác! Cũng tính là một phe

Hiện nay, ba phe này đang muốn tiêu diệt đối phương nhưng lại đều có mối vướng bận.

Tiểu Bạch lo lắng nói: “Phát Lạp Dịch Nặc, nên làm thế nào a? Trên trời có đến năm nhân vật cấp Thần Vương a!”

“Không cần vội, ha ha, ta chợt nghĩ đến thứ mà Sáng Thần cha nàng thích nhất!” Sở

Thiên nheo mắt thầm tính, Vưu Nhân và Lạp Lý vừa tỉnh lại, chắc chắn còn gấp gáp lo liệu chuyện nhà của mình. Khố Khoa Kỳ có được Vạn Thú Tỏa Ấn vội đi phóng thích Mỹ Hải Yêu, Bồ Lai n Đặc trọng thương, Mẫu Thần là nhân vật biết tiến lùi

Vì vậy, họ đều có lý do đình chiến! Thế cục hiện tại, chính là trạng thái cân bằng kỳ diệu mà Sáng Thần thích nhất.

Quả nhiên, Bồ Lai n Đặc vừa xuất hiện, ba nhóm người đã không ai dám động thủ trước, hai nhóm nào động thủ trước. Nhóm còn lại chắc chắn sẽ là ngư ông đắc lợi.

Bồ Lai n Đặc là tên điên, Mẫu Thần vẫn nên sớm rút đi thì tốt. Vưu Nhân và Lạp Lý cũng coi là thân thích, ừm, Sở Thiên nheo mắt lại, biết nên làm thế nào rồi.

Hắn cười ha hả bay lên bầu trời, “Chư vị đánh mệt rồi chứ? Ngồi Xuống nghỉ ngơi một chút, thế nào?” Dứt lời, hắn lại đến giữa Vưu Nhân và Mỹ Nhân Ngư, đầu tiên cười với Mỹ

Nhân Ngự, sau đó lại nói với Vưu Nhân: “Ha ha, ký ức của Sa Khắc ngài vẫn. . .”

“Vẫn còn đây!” Vưu Nhân lạnh lùng nhìn Sở Thiên. Hắn có chút dở khóc dở cười.

Đường đường là Thất Hải Thú Thần Vương mà bị người khác xem như kẻ ngốc trên đũa mây năm nay, hơn nữa còn để hắn lấy năm con Lan Nguyệt Thú, điều này dĩ nhiên khiến Vưu Nhân không vui, nhưng Sở Thiên đối với Sa Khắc đã hết lòng hết nghĩa, hơn nữa đối với Mỹ Nhân Ngự càng không có gì để nói - Ngay cả Thủy Chi Hồn và Thần Cách đều tặng hết. Điều này khiến Vưu Nhân không biết nên làm thế nào với Sở Thiên!

“Giữ lại thì tốt, vậy bá phụ chắc chắn còn nhớ ta rồi. Xin hãy đến Bồ Lô Trạch của ta làm khách nói chuyện được không?”

Dứt lời, Sở Thiên chấp tay với Lạp Lý Bác Đức, “Lạp Lý bá phụ, con gái của người lúc này đang Ở trên đảo, không đi gặp nàng ta sao?”

“Nha đầu đó cũng trên đảo của người?” Lúc trước Lạp Lý bị Bồ Lai n Đặc phong ấn, lại không biết được nhiều chuyện. “Vưu Nhân, người thấy thế nào?”

“Chúng ta đã lâu không gặp con gái rồi, cũng nên đi gặp người nhà rồi!” Vưu Nhân nhìn thấu được ý của Sở Thiên, biết Sở Thiên đang tìm bậc thang, để ba nhóm người như tên nằm trên cung mỗi bên nhường một bước, hôm nay tạm thời dừng chiến. Nếu không ai cũng không có lợi gì.

“Vậy được, ta cũng đi thăm nha đầu thôi không chịu nghe lời đó vậy!” Lạp Lý Bác Đức dẫn đầu bay về hướng Bồ Lô Trạch.

Sở Thiên giơ tay thị ý, nói với Vưu Nhân: “Bá phụ mời người trước!” Hắn theo sát đằng sau Vưu Nhân và Mỹ Nhân Ngự, lại không để ý đến Mẫu Thân

Mẫu Thân dữ tợn nhìn theo bóng lưng của Sở Thiên, nhưng không ngoài dự liệu của Sở Thiên bà ta không có bộ mặt dày, hoặc nói là mạo hiểm theo vào Bồ Lô Trạch. Mà quát: “Bồ Lai n Đặc, người còn muốn đánh không?”

Kiểm của Vĩnh Hằng Thần Vương vẫn còn giơ cao, “Tại sao không đánh? Vừa rồi các người để ta có lợi quá nhiều” Lời này hoàn toàn không phải châm chọc khiêu khích, Bồ Lai n Đặc hẳn chính là càng đánh càng mạnh!

“Miệng hạ, ngài không thể đánh tiếp nữa!” Ước Khàn Tồn quỳ Xuống khẩn cầu nói Bồ Lai n Đặc lại không để ý đến hắn, trong linh hồn bị trọng thương ngưng kết thần lực Vĩnh Hằng

Vĩnh Hằng Thần Vương là kẻ điên vì chiến đấu, nhưng Khố Khoa Kỳ đối diện lại không phải, trong lòng hắn thầm nhủ, liên thủ với Bồ Lan Nị tuy có thể đánh bại được Bồ Lai n Đặc, nhưng phía sau còn có Vưu Nhân, Lạp Lý đang hầm hè, hôm nay không thích hợp để chiến đấu tiếp.

“Bồ Lai n Đặc, hôm nay chúng ta đều bị thương, đánh nữa cũng không thoải mái, chỉ bằng đợi ngày khác khi ở trạng thái đỉnh phong rồi chiến đấu tiếp? Nghĩa mẫu, người thấy

thế nào?”

Mẫu Thần gật đầu, quát: “Chúng ta đi!” Bồ Lai n Đặc khẽ nhú mào, nhưng bị các dũng sĩ Ước Hàn Tồn khổ sở kéo lại khuyển ngăn.

Thấy hai quân đội trên bầu trời dần dần tản đi, Sở Thiên thở phào một hơi, hôm nay đã trốn được rồi, nhưng sau này sớm muộn cũng có một trận bão táp mưa sa lớn hơn, phải chuẩn bị trước mới được.

Mời Vưu Nhân và Lạp Lý vào Quang Minh Thánh Điện của Bồ Lô Trạch, Sở Thiên gọi người nhà đến.

Bác Đức vừa thấy phụ thân, lập tức cong môi lên, câu nói đầu tiên là, “Con đã tự gả mình đi rồi, không phiền đến cha nữa!”

Quan hệ của cha con họ thật sự không tốt, Lạp Lý thậm chí còn không để ý đến Bác Đức, mà nhìn chằm chằm vào Vưu Nhân, “Chuyện bên ngoài đã giải quyết rồi, món nợ của chúng ta, cũng nên tính hết đi!”

619. Chương 595 : Hôn Thú

Vưu Nhân cũng rất phiền muộn trong mấy năm nay, Lạp Lý cũng rất uất ức!

Năm Xưa quyết chiến Ở Phấn Quyết Sơn, Vưu Nhân còn cho rằng chắc chắn sẽ chết, vì vậy trước khi chết còn để Thần Cách cùng thần lực tăng thứ bảy vừa mới có được tặng cho con gái, nhưng linh hồn của ông lại không đợi cái chết, đúng lúc đó thì Lạp Lý Bác Đức cũng bị đánh bại, Vưu Nhân nhân cơ hội đó xâm nhập vào cơ thể của Lạp Lý Bác Đức.

Lại đúng lúc này, Lạp Lý Bác Đức không biết chuyện Tư Đặc n chưa bao giờ giết người, hắn cũng cho rằng mình chắc chắn sẽ chết, bèn vừa chuẩn bị chạy trốn, vừa mở bí pháp niết bàn tụ linh của gia tộc Phượng Hoàng, thế là linh hồn của hai người đã cùng niết bàn.

Nguyên nhân khiến cho Vưu Nhân biến thành tên ngốc, một là niết bàn của Bác Đức, hai là, tác dụng phụ khi thăng cấp làm Thần Vương phá vỡ tám ngăn của Sáng Thần - Còn về là gì, e rằng phải đợi đến lúc A Mạt Kỳ thăng cấp làm Thần Vương thì Sở Thiên mới có thể biết được.

Trong những năm tháng dài đằng đẳng này, Vưu Nhân đã trở thành Sa Khắc, đồng thời chiếm cứ quyền khống chế cơ thể, Lạp Lý Bác Đức lúc đó chẳng qua là một Chủ Thần, vì Sinh tồn, hắn chỉ có thể bức ép mình không ngừng nâng cao, trời thương Phượng Hoàng Chủ Thần chính là một thiên tài, dưới áp lực của sự Sinh tồn cũng đã hiển hiện đến được ngưỡng cửa của Thần Vương.

Nhưng đúng lúc Lạp Lý Bác Đức muốn nhân cơ hội Sa Khắc vẫn là tên ngốc để đoạt lại cơ thể, Bồ Lai n Đặc Xuất hiện, tam đại cự đầu ở trong một cơ thể, tranh đấu lẫn nhau, mãi đến khi Vưu Nhân ăn được loại thú Thần Cách, đã hoàn toàn loại bỏ được tác dụng phụ khi thăng cấp làm Thần Vương, còn Ước Hàn Tồn lại dùng năng lực của Vạn Thủ Tỏa Ấn để mở phong ấn lúc đó ba người mới tách được nhau ra.

Hiện nay, Vưu Nhân và Lạp Lý lại đối địch với nhau, chiến ý trùng trùng

“Đúng vậy, món nợ của chúng ta cũng nên tính rồi!” Vưu Nhân bước lên trước. Giơ tay ra: “Vi nhi, đưa Phân Thủy Thứ cho ta!”

Mỹ Nhân Ngư ngay lập tức rút hai thanh Tam Nhận Phân Thủy Thứ từ sau lưng ra, chuôi thứ nổi tiếp, rồi lại kéo về hai bên, hai thanh Phân Thủy Thứ đã biến thành một thứ kích Song hướng cao bằng một con người.

Vưu Nhân cầm kích trong tay, Lạp Lý Bác Đức cũng từ trong linh hồn lấy ra vũ khí của mình là một chiếc roi dùng lông Phượng Hoàng cứu sắc mà tạo thành, đây chính là vũ khí linh hồn của Phượng Hoàng tộc mà Bác Đức đã từng nhắc qua.

Sở Thiên bỗng nhiên đứng ngang vào giữa hai người, cười nói: “Hai vị bá phụ, các vị đang làm gì vậy? Mẫu Thần và Bồ Lai n Đặc còn chưa đi Xa mà! Mâu thuẫn giữa các vị lẽ nào không thể để sau này chọn thời gian để giải quyết Sao? Hà tất là hôm nay, ở Bồ Lôi

Trạch của ta?”

“Phất Lạp Định Nặc, món nợ của người và Sa Khắc ta còn chưa tính với người đấy!”

Vưu Nhân nhìn chăm chăm vào Sở Thiên nở một nụ cười quái dị.

“Ha ha, bá phụ, hay là chúng ta tính món nợ của Sa Khắc trước được không?” Sở Thiên thở dài nói: “Chỉ cần hai người hôm nay đừng đánh nhau, tính nợ gì cũng được!”

Nói rồi, Sở Thiên trong lòng thầm nói, lão tử dám dẫn các người về nhà, thì sẽ có cách khắc chế các người, hấn võ tay. “Tra Nhĩ Tư đâu? Tiên Đế đâu? Qua hết đây!”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người sắc mặt đều quái dị, Vưu Nhân và Lạp Lý Bác Đức không cần nói, chỉ nói Mỹ Nhân Ngư cũng đang hận Sở Thiên, không có chuyện gì tự nhiên cho nàng năm người mẹ kê. Đây có thể xem là chuyện gì chứ?

Tra Nhĩ Tư khiếp sợ bước tới, cúi thấp đầu nói: “Chủ nhân. . . Các vị ai mới là chủ nhân của ta?”

Sa Khắc. Cũng chính là Vưu Nhân nhân nhật nói: “Xem người nhiều năm trung thành tận tâm, sau này cứ theo ta đi! Ban cho người thân phận cận vệ thị tòng Thủ Thần Vương!” Vưu Nhân năm Xưa bị Thất Hải Vương phản bội, rất Xem trọng sự trung thành của Tra Nhĩ Tư.

Tra Nhĩ Tư mừng rơn người, vội vàng quỳ phục xuống đất, dập đầu phình phịch. Lúc này năm tỷ muội Tiên Đế cũng bước tới, nhìn Vưu Nhân, lại nhìn Lạp Lý, khóc

không thành tiếng, “Các người Chúng ta làm thế nào a?”

Ban Định Tư ngày thường có quan hệ gần gũi với năm tỷ muội Tiên Đế, liền giúp họ nói:

“Này, hai người đều là Thần Vương, đều là đại nhân vật trong tam giới, không thể nói lời không giữ lời, bội tình bạc nghĩa!”

Lạp Lý lạnh lùng nói: “Năm Xưa là Sa Khắc đồng ý hôn sự này, không liên quan đến ta!”

Vưu Nhân cũng lạnh giọng: “Trao đổi tín vật, tiến hành nghi thức đều là cơ thể của Lạp Lý, không liên quan đến ta!”

“Hu hu!” Năm tỷ muội Tiên Đế ngồi Xuống đất, khóc thét lên, nghi lễ quý tộc nói cho họ biết, bị người hối hôn đuổi ra cửa, là một chuyện vô cùng mất đi thể diện quý tộc. Năm người khóc đến thương tâm, Ban Định Tư cũng sốt ruột, lạnh lùng châm biếm nói: “Ta thấy ai nói có được Thất Thần Khí, không bằng có được một lời hứa của Phượng Hoàng Thần”, hừ, người nào đó hiện giờ dường như lại muốn vong ơn bội nghĩa a! Còn nữa, vị nào vạn năm

trước làm Thần Vương Thủ Thần thông nhất đại lục, dường như đang ức hiếp năm người vợ đã kết tóc Xe tơ đáng thương của mình!”

Ban Định Tư trước đây đều rất mạnh mẽ, miệng không che đậy, còn lúc này nàng lại lén nhìn về mặt của Sở Thiên, thấy ông chủ nheo mắt Xem chuyện cười, đã biết hôm nay cho dù nói gì cũng có ông chủ chống lưng, vì vậy nàng mới to gan, lớn tiếng nói: “Tin Xấu Xa a, tin Xấu Xa lớn nhất của tam giới a, hai đại Thần Vương vô tình bạc nghĩa với năm vị phu nhân!”

“Ban Định Tư! Đủ rồi!” Mỹ Nhân Ngư không nhịn nổi nữa, gằn tiếng quát dừng lại, nhưng Bác Đức lại Ở một bên cười không khép miệng, lòng đang thầm Xem chuyện cười của cha!

Sở Thiên tủm tủm cười nhìn theo, lòng nhủ, các người còn có tâm tình đánh nhau nữa không?

Ban Định Tư bị Mỹ Nhân Ngư làm cho giật mình không dám lớn tiếng nói nữa, có điều nàng vẫn thấp giọng nhắc nhở: “Tiên Đế, hôn thư của các người đâu? Lấy ra đây!”

Tiên Đế bưng tỉnh vội lấy ra tờ hôn thư, “Ồ đây! Phía trên còn có dấu điểm chỉ của Sa Khắc!” Hai đại Thân Vương đưa mắt nhìn nhau, với thực lực của họ, dĩ nhiên có thể coi như không với năm tỷ muội Tiên Đế, nhưng dùng lời nói của Sở Thiên, họ không vứt bỏ nổi người này!!

Một lúc lâu sau, Vũ Nhân giận dữ quát: “Phất Lạp Định Nặc, hôn sự là một tay người Sắp đặt, người cho ta một lời giải thích!”

Lạp Lý cũng giận dữ nhìn Sở Thiên Sở Thiên ung dung không vội vàng, chậm rãi nói: “Hôn lễ, đã tổ chức rồi, hôn thư, cũng ký rồi. Hai vị bá phụ cho dù có giết ta, cũng không có cách a! Hay là. . . Hai vị thừa nhận là được rồi, cứ nói là nhất thời hồ đồ, làm lỡ danh tiếng của năm tỷ muội nhà người ta!”

“Xằng bậy”

“Vậy. . . Hai người mỗi người chia đều hai người, người còn lại ta đi tìm Bồ Lai n Đặc, để hắn chịu trách nhiệm?” Sở Thiên bắt đầu tiện mồm nói nhảm rồi.

Mỹ Nhân Ngư cau mày, nói: “Phất Lạp Định Nặc, đừng làm bừa nữa, mau nghĩ cách đi!”

Sở Thiên Xòe hai tay ra, bắt lực nói: “Vậy thì hết cách rồi, ngồi Xuống mọi người cùng nghĩ cách, từ từ thương lượng vậy!” Dứt lời, hắn lại chấp tay, “Hai vị bá phụ, các vị còn đánh không? Ha ha! Nói câu không được cung kính lắm, nếu như các vị có một người bất hạnh

bại trận chết, năm tỷ muội Tiên Đế sẽ quy thuộc về một người thì dễ giải quyết rồi!”

Bác Đức Ở bên cạnh âm dương quái khí nói: “Còn thương lượng gì chứ? Phụ hoàng, năm Xưa khi người ép con xuất giá cũng đã nói rồi, hôn thư đã định, cả đời không hối a!”

Lạp Lý trừng mắt nhìn Bác Đức “Lẽ nào kêu ta giống người, trước đêm tân hôn, đi đánh tân lang thành tàn phế, bức hắn hối hôn?”

Mọi người Sững Sốt, năm Xưa Bác Đức và Lạp Lý trở mặt, thì ra là vì chuyện này!

“Thế nào? Không được a? Con cứ không muốn gả cho tên khốn ấy đấy!” Bác Đức lớn tiếng phản bác.

“Người...” Lạp Lý giận run người, “Ta đã hứa. . .”

“Con biết, một lời hứa của Phượng Hoàng Thần mà, phi!” Bác Đức cười nhạo nói:

“Người hứa rồi, dựa vào gì muốn con gả cho tên khốn ấy? Sao bản thân người không cưới đi ?”

Lạp Lý hít một hơi thật sâu, nén lửa giận lại, “Được, hôm nay không thể để người ngoài thấy trò cười đợi lát nữa về ta sẽ Xử lý người!”

“Trở về ?” Bác Đức nhìn quanh, “Về đâu? Đây chính là nhà của con, con báo cho người biết, con đã tự mình gả đi rồi! A Mạt Kỳ đâu? Khứa, tiêu tử này đi mời Mặc Phi Đặc, Sao mãi vẫn chưa về?”

“A Mạt Kỳ, là con Thiên Ưng lần trước trong Tiếp Nguyệt Tháp, tếp vài chiêu với Bồ Lai n Đặc Sao? Được!” Lạp Lý giận dữ nói: “Đợi hắn về đây, ta Xem hắn dựa vào gì mà đòi lấy con gái của gia tộc Phượng Hoàng!”

“Đúng rồi, An Kỳ Nhi.. .” Bác Đức còn muốn nói, Sở Thiên lại Xua tay với nàng, A Mạt Kỳ không ở đây còn có thể kéo dài thời gian, nhưng Anh Cách Lạp Mỗ Ở ngay đây, nếu như nói chuyện của An Kỳ Nhi và hắn, có lẽ Lạp Lý Bác Đức sẽ Ở ngay tại đây muốn “đánh giá”

thực lực của Anh Cách Lạp Mỗ.

Hai cha con Bác Đức, dường như là kẻ thù của nhau, nhìn nhau đối địch. Đúng lúc này, gần Bồ Lôi Trạch vang lên tiếng sóng biển cuộn cuộn.

Vũ Nhân nghiêng tai lắng nghe, “Là La Đức Mạn tới, ha ha! Đã nhiều năm không gặp lão ô quy này rồi, thật là nhớ hắn a!”

Mỹ Nhân Ngư giải thích nói “Phụ hoàng, là con vừa rồi truyền lệnh Biển Cầm kêu La Đức Mạn thừa tướng đem quân đến trợ chiến.”

Thời gian nói, La Đức Mạn đã dẫn theo Thí Thần Thất Hải Thú đi vào hòn đảo thứ mười bảy, “Bệ hạ, kẻ địch đâu? Sao lại. . . Tiên hoàng?”

“Ta chưa chết!” Vũ Nhân cười ha hả, vũ động thứ kích trong tay, đây chính là động tác thói quen trước khi hắn xuất thủ năm Xưa.

“Hài Vương tại thượng!” La Đức Mạn đầu tiên rất vui mừng, Sau đó lại nghi ngờ:

“Nhưng ta đã tận mắt thấy thi thể của ngài rồi!”

“Có phải là cái ở giám ngục Tư Đặc n không? Ha ha, đó là thi khô sau khi ta luyện ra Thần Cách còn lại, bị Tư Đặc n ném vào giám ngục!” Vũ Nhân cười nói: “Người nhìn thấy thi thể đó Ở đâu?”

La Đức Mạn cùng Thất Hải Thú tham bái Hải Vương Xong. cũng vui mừng vì hắn chưa chết, sau đó nói: “Là cô gia tìm thấy. .. A, không phải, là Phạt Lạp Dịch Nặc miện hạ tìm thấy!”

Lão già này dường như nói lỗ miệng, thuận miệng gọi Sở Thiên là cô gia, nhưng nhìn vẻ mặt thâm cười của hắn, và cả nhân thân nhấp nháy Ở Sở Thiên và Mỹ Nhân Ngư, rõ ràng là cố ý!

Quả nhiên Vũ Nhân nhìn chăm chăm vào Mỹ Nhân Ngư, cười lớn nói: “Vừa rồi ta còn thâm cười con gái của Lạp Lý tự mình gả đi, không ngờ con cũng. .. Ha ha, chẳng trách, ta nói trong ký ức của Sa Khắc Sao lại có hồi ức các người không được bình thường!”

Mỹ Nhân Ngư thoáng đỏ mặt, vội biện giải: “Phụ hoàng, người đừng hiểu lầm, là La Đức Mạn thừa tướng làm bừa!”

“Thế nào là làm bừa? Người là Hài Vương, ta là thần tử, lão thần nào dám làm bừa gì với người?” La Đức Mạn thần sắc nghiêm trang, phui áo quỳ Xuống, “Vũ Nhân bệ hạ, Long Thần miện hạ ngay cả sính lễ cũng đưa rồi, hơn nữa lại cực kỳ quý trọng, chúng ta không thể

hối hôn được!”

“Ngay sính lễ cũng đưa rồi ?” Vũ Nhân bốn cột con gái của mình.

La Đức Mạn hắng giọng, lớn tiếng nói: “Không sai, sính lễ là Thần Cách và thần hồn của Sáng Thế Thủy Mẫu”

“Sính lễ” nặng như vậy, cho dù là Vũ Nhân cũng bất giác giật mình, hắn Xoay đầu nhìn Sở Thiên, cười nhẹ nói: “Người muốn lấy con gái ta?”

620. Chương 596: Lấy, Hay Không Lấy

“Người thật sự muốn lấy con gái ta?” Vũ Nhân hỏi lại một lần nữa.

sở Thiên trước giờ phản ứng cực nhanh, nhưng lần này, hắn cũng không biết nên làm thế nào nữa, vừa rồi hắn còn đang Suy nghĩ làm thế nào dùng hôn sự để lôi kéo Lạp Lý và Vũ Nhân, và cả hôn sự của Á Mạt Kỳ và Bác Đức thì làm thế nào, nhưng chớp mắt một cái, một nan đề tương tự sao lại đổ lên đầu hắn rồi.

Nói muốn cưới, ba người vợ kia ở ngay bên cạnh, Sở Thiên cho dù muốn nói cũng không nói ra lời. Nói không muốn cưới, Sở đại thiếu gia hắn sao lại không hé nổi miệng chứ?

Không chỉ Sở Thiên, những người khác cũng từng sờ nhìn về Vũ Nhân, tuy rằng tin đồn của Sở Thiên và Mỹ Nhân Ngư đã truyền khắp tam giới, nhưng đến lúc thật sự, ai cũng không biết nên xử lý thế nào.

Mỹ Nhân Ngư bị Vũ Nhân hỏi khiến đỏ bừng mặt, nàng cúi đầu nhìn La Đức Mạn, kẻ đầu sỏ cho chuyện này đang quỳ dưới đất, hừ một tiếng nặng nề. Không ngờ La Đức Mạn dưới đất như đã hạ quyết tâm tác thành cho hỷ sự này, rướn cổ ra nói: “Vũ Nhân bệ hạ, người không cần hỏi nữa, con trai của Phạt Lạp Dịch Nặc miện hạ còn gọi Bảo Uy Nhi miện hạ là mẹ nữa mà!”

“Người nói vậy, Mạt Khắc Nhi là nghĩa tử của ta!” Mỹ Nhân Ngư giận dữ nói.

“Ài, bệ hạ, người tức tối với ta làm gì?” La Đức Mạn chỉ vào Sở Thiên, “Người phải hỏi Long Thần miện hạ trước là ý thế nào chứ?” Tất cả ánh mắt của mọi người đổ dồn vào Sở Thiên, khiến khuôn mặt nói dối không chớp mắt của hắn lúc này lại đỏ lên.

Sở Thiên bắt giác nheo mắt lại, khi nhìn thấy Mỹ Nhân Ngư đang nhìn hắn, hắn lại mở to mắt ra, rồi lại nhìn Vũ Nhân, trên mặt Thất Hải Thú Thần Vương đang hiện một nụ cười cổ quái, Sở Thiên không nhìn rõ được ý tứ thật sự của hắn, cũng không cách nào đưa ra quyết

định có lợi

“Ta. . .” Sở Thiên há miệng, thoáng chốc, trái tim của Mỹ Nhân Ngư như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Vũ Nhân nhìn thẳng vào Sở Thiên, nhân thần chợt trở nên sắc bén. Nhưng đúng lúc này, trong không khí của hòn đảo thứ mười bảy tách ra hai mặt, mở ra một

không gian thông đạo cao bằng một người, A Mạt Kỳ từ trong bước ra.

Sở Thiên hiện giờ không quan tâm đến nơi hạ lạc của Mặc Phi Đặc, dù gì với thực lực kinh hồn của hắn cũng sẽ không có chuyện gì. Vừa thấy A Mạt Kỳ, Sở Thiên như bất được cứu tinh, vội lên trước kéo lấy hắn, lòng tự nhủ: Huynh đệ, Xin lỗi nhé, ông chủ phải dùng

người đề phá tình thế rồi.

“Ha ha, Vũ Nhân bá phụ, chuyện của chúng ta đợi lát nữa hãy nói,” Sở Thiên kéo A Mạt Kỳ về trước mặt Lạp Lý, “Lạp Lý bá phụ, đây chính là A Mạt Kỳ.” Lạp Lý Bác Đức hừ nặng một tiếng, “Người muốn lấy con gái ta?”

“Sai, là con muốn lấy hắn.” Bác Đức sửa lại nói.

A Mạt Kỳ Xua tay, thị ý Bác Đức tránh ra. Hắn không biết Lạp Lý tại Sao lại Xuất hiện ở đây, hơn nữa cũng không muốn biết, A Mạt Kỳ móc tay với Lạp Lý, sắc mặt còn không đếm xỉa hơn cả Phượng Hoàng Thần, “Người chính là cha của Bác Đức?” “Tiểu tử, người rất cuồng vọng a.” Lạp Lý cười lạnh nói.

A Mạt Kỳ chợt rút Phán Quyết Ứng Đạo từ sau lưng ra, rạch nát không gian, “Năm Xưa chính là ông, đã gả vợ ta cho tên khốn kiếp nào sao? Được rồi,” Ứng Đạo chỉ vào không gian vừa bị rạch nát rồi, “Ít nói nhảm có giỏi thì đi địa ngục đánh với ta một trận” Dứt lời, A Mạt Kỳ nhảy vào không gian thông đạo trước.

“Được, ta phụng bồi” Lạp Lý bưng bưng lửa giận, đã có lúc nào một tên tiểu bối cũng dám cuồng vọng với Phượng Hoàng Thần Vương như vậy? Lạp Lý tiếp theo đó cũng vào thông đạo.

Ngẩn ngơ nhìn cửa thông đạo đóng mất, Sở Thiên vẻ mặt mờ mịt, hắn vốn định mượn chuyện của A Mạt Kỳ để gây loạn, sau đó nhân cơ hội thoát thân, nhưng không ngờ A Mạt Kỳ lại dứt khoát như vậy. “Chuyện này... Vũ Nhân miện hạ, ta có ba phụ nhân rồi” Sở Thiên do dự nói: “Hơn nữa ta còn có một con trai và một con gái rồi.”

Vũ Nhân khẽ gật đầu, nụ cười trên mặt chợt vụt tắt, nhàn nhạt nói: “Ái Lệ Ti miện hạ cũng là phụ nhân của người?” Lần này Tiểu Bạch cướp lời đáp: “Không Sai, ta cũng phải”

“Ồ” Vũ Nhân khẽ nhắm mắt lại, gật gù vài cái, “Quang Minh Thần Vương, con gái ruột của Sáng Thần, thân phận của Ái Lệ Ti miện hạ, còn cao quý hơn một đại thông linh Thú Thần lạc phách như ta!”

Mỹ Nhân Ngư chợt có một niềm vui không tên, ý của Vũ Nhân nói tiếp đã rất rõ ràng rồi, Ái Lệ Ti dường như không đề ý Sở Thiên có mấy người vợ, Thất Hải Thú Thần Vương hắn cũng không có tư cách để ý.

Vũ Nhân tiếp tục nói: “Thần cách và thần hồn của Sáng Thế Thủy Mẫu, chắc, phần Sính lễ này, cả đời ta cũng chưa từng thấy qua.”

Sở Thiên bỗng cảm thấy căng thẳng, ý của Vũ Nhân dường như càng ngày càng chỉ gần về đáp án

Hắn bắt giác quay đầu nhìn về hai người phụ nhân khác của mình, Chu Lệ Á gật đầu cười khẽ, Sát Lâm Na dường như thần trí đang để nơi nào, ngơ ngẩn nhìn về nóc đỉnh đã bị phá hủy của hòn đảo thứ mười bảy.

Làm thế nào? Nếu như Vũ Nhân thật sự đồng ý, mình nên làm thế nào? Đồng ý hay không đồng ý? Sở Thiên không tài nào đưa ra quyết định!

Lúc này, La Đức Mạn đã lộ ra nụ cười đứng dậy, tiếp lời nói: “Vưu Nhân bệ hạ nói rất có lý a, lão thần tán thành!”

Vưu Nhân thị ý La Đức Mạn đừng nói tiếp, bản thân lại nói: “Người tuy chỉ là một thượng vị thần, có điều ký ức của Sa Khắc nói cho ta, người là Long Thần mới, có tất cả mọi thứ của Long Thần, cũng tức là nói, sớm muộn một ngày nào đó, người cũng sẽ có được sự vinh quang cao quý giống như Ngự tộc Hải hoàng nhân của ta! Hơn nữa, những người trong đảo của người. . .”

Hắn nhìn quanh hòn đảo thứ mười bảy, gia tài của Sở Thiên đều ở đây, Vưu Nhân dùng thần niệm mạnh mẽ của hắn do thám một lượt, một mặt chậm rãi nói: “Hỏa Mẫu, Lôi Phụ, Phong Phụ, Thiên Kiêu Ngân Nguyệt, Quang Minh Thần Vương, Trật Tự Cự Thú, Đại Địa Thái Thần. . . Ha ha, và cả Phán Quyết Sơn Nhất Điểm Hồng!” “Hắc hắc” Hai tên Kiệt Khắc Tôn phẫn chấn vẫy tay, “Người còn nhớ chúng ta sao!” “Ta đương nhiên nhớ người, năm Xưa nếu không phải ta tan vào nước biển, nói không chừng còn bị các người chụp trộm rồi! Ha ha,”

Vưu Nhân cười lớn vài tiếng, sau đó tiếp tục nói với Sở Thiên: “Thêm cả A Mạt Kỳ vừa mới rời đi, những thần tộc thủ hạ của người toàn bộ đều đã đạt đến trình độ đỉnh phong của bản thân họ. . . Vi Nhi, con nói sẽ có hậu quả gì?”

Mỹ Nhân Ngự ngờ vực lắc đầu.

“Nha đầu ngốc, chuyện này mà không nghĩ ra sao?” Vưu Nhân chỉ vào Sở Thiên, “Nếu như ta không đồng ý chuyện hôn sự của các người, hẳn đem người giết vào Biển Cấm của ta cướp con đi, ta cũng không thể chặn lại được. “

Sở Thiên trong lòng tim đập dữ dội, lẽ nào Vưu Nhân thật sự đồng ý rồi? La Đức Mạn thấy Sở Thiên vẫn ngây người ra, bất giác lo lắng

thay cho hắn không nên được quát lớn: “Phật Lạp Dịch Nặc, người có phải là nam nhân không? Lẽ nào còn phải để nhà gái cầu hôn Sao?”

“Ta. . .” Sở Thiên lại nhìn lại ba vị phu nhân của mình một lần nữa. Nhưng lúc này, giọng nói của Vưu Nhân chợt trở nên lạnh lẽo, tiếp câu nói với vừa rồi với Mỹ Nhân Ngự:

“Nhưng nếu như hắn muốn cướp hôn, ta cũng sẽ lấy toàn bộ tính mạng của nghìn vạn Sinh linh Thất Hải, để ngăn hắn lại! Ị”

“Phụ hoàng, người. . .”_Mỹ Nhân Ngự từ niềm vui chuyển sang nỗi buồn, mọi người trở nên ngỡ ngàng, bộ dạng thẫn thờ vừa rồi đang cứng lại.

Sở Thiên cũng không hiểu ý của Vưu Nhân.

“Vi nhi, năm Xưa ta đã nói với con, làm đế vương không dễ, có một số chuyện cho dù con không bằng lòng, nhưng cũng phải đi làm!” Linh hồn của Vưu Nhân chợt bốc lên chiến ý trùng trùng, “Con là Ngự tộc Hải Hoàng nhân, vua của Thất Hải, cũng là huyết mạch duy nhất của ta; Nếu con gả cho ngoại tộc, tương lai Hải Hoàng tộc của chúng ta sẽ đặt ở đâu? Con cái của con và Phật Lạp Dịch Nặc Sẽ kế thừa vị trí Hải Vương, nhưng con đã từng nghĩ qua, những Ngự Hoàng tộc khác trong thất hải sẽ nghĩ thế nào không? Hải dương trong tam giới, là của Nhân Ngự tộc cướp được từ tay của Mỹ Hải Yêu, họ sẽ đề cho biển của Nhân

Ngự hai tay dâng cho Long tộc Sao? Ngoài họ ra, những Hải tộc khác nữa? Họ có thể chấp nhận con của Long Thần thống trị biển cả không?” La Đức Mạn nói: “Bệ hạ, chỉ ít người của Biển Cấm Vương Cung đều có thể chấp nhận nhưng Hải tộc khác nếu không chấp nhận,

dựa vào hai cha con người. . .”

“Dựa vào hai cha con chúng ta có thể giết sạch phản nghịch, đúng không?” Vưu Nhận lạnh giọng hỏi Bảo Uy Nhi, “Cha con chúng ta liên thủ, tam giới sẽ không có địch thủ, nhưng có nguyện gả cho ngoại tộc, hay là đi đồ sát đồng bào của mình?” Mỹ Nhân Ngự cúi thấp đầu, đôi vai run rẩy. Làm đế Vương, đúng thật sự có rất nhiều chuyện thân bất do kỷ....

Vưu Nhân thở dài, chậm rãi bay lên trời, “Long Thần, người có thể tặng Thủy Mẫu Thần Hồn cho Vi Nhi, Vưu Nhận ta thay mặt cho sinh linh thất hải cảm tạ người, nếu như người muốn thu về, ta cũng không có

nữa lời oán trách, hai tay dâng trả. Nhưng hôn sự của các người. .. thì bỏ đi, tất cả Hải tộc, theo ta về Biển Cầm Vương Cung.” Mỹ Nhân Ngư lặng lẽ theo sau Vũ Nhân, quay đầu nhìn Sở Thiên một cái, rồi cũng bay lên.

Sở Thiên ngơ ngẩn đứng đó, ngây người nhìn theo Hải tộc rời khỏi hòn đảo thứ mười bảy.

Tất cả mọi người đều không nói gì, Bồ Lôi Trạch yên tĩnh đến đáng sợ, lúc này, Sát Lâm Na mới đến bên cạnh Sở Thiên, cúi thấp đầu, chậm rãi nói: “Có câu này Sau khi nói, ta có thể sẽ hối hận, nhưng ta không nói, chàng sẽ hối hận.”

Sở Thiên thất thần hỏi: “Cái gì?”

“Ý của Vũ Nhân, nói trắng ra, đơn giản chỉ là vương quyền của Hải tộc không thể rơi vào tay người ngoài! Nhưng chàng là người làm Chí Cao Sáng Thần Phụ Miện, thuật Thượng Cổ Tế Tự độc bộ tam giới.. .”. “Ta hiểu rồi” Sở Thiên cất cao tiếng nói, mở thời gian thuận lưu, bay thẳng lên trời: “Vũ Nhân, đứa con đầu tiên của ta và Vi Nhi, sẽ dùng thuật Thượng Cổ Tế Tự cải tạo thành Nhân Ngư tộc thực thụ, sẽ không có một chút khi tức của Long Thần nào!”

“Ha ha ” Vũ Nhân đã đi xa, chỉ còn lại tiếng cười hào sảng lớn, “Đem nan đề năm con Lan Nguyệt Thú ném cho Lạp Lý, rồi người đến Biển Cầm cầu hôn đi!”

Mỹ Nhân Ngư quay đầu lại, mặt đỏ bừng, dịu dàng lớn tiếng nói: “Người cũng không muốn năm con Lan Nguyệt Thú làm mẹ kế chứ?” Dứt lời, nàng bay đi trước, “Ha ha, mẹ kế?”

Ta khinh, mẹ của lão tử còn đang ở địa cầu được đệ đệ chạm Sóc kia.”

Sở Thiên không kiềm được ngứa mắt hú dài, miệng treo nụ cười đi về hòn đảo thứ mười bảy.

“Đắc ý rồi? Vui mừng rồi ?” Bác Đức ngăn người, nhìn Sở Thiên bay về, “Chuyện của người coi như Xong rồi, chuyện của A Mạt Kỳ thì sao? Nhanh lên, gọi người đi địa ngục giúp!”

Vừa rồi đầu óc hỗn loạn, Sở Thiên lúc này mới phản ứng, A Mạt Kỳ và Lạp Lý Bác Đức đi địa ngục quyết đấu rồi. “Mọi người, đi địa ngục giúp thôi, đợi chút, không có thông đạo của A Mạt Kỳ, chúng ta đi địa ngục thế nào?”

“Đi qua nguyệt cầu a” Bác Đức lớn tiếng quát, “Đừng ngây ra nữa, những người từ cấp Chủ Thân trở lên đi theo ta, hãy nhớ, nhất định phải rắn đe cha ta thật mạnh nhưng không ai được phép dể thương ông ấy, hiểu không?”

621. Chương 597: Hỗn Loạn Tam Giới

Những cường giả từ cấp Chủ Thần trở lên ngay lập tức hành động, thu dọn xong những thứ cần dùng cho chiến đấu, rồi phi thân bay về nguyệt cầu, sau đó từ nguyệt cầu chuyển đường đi tới địa ngục.

Nhưng chính lúc họ đang chỉnh trang chuẩn bị xuất phát, trên hòn đảo thứ mười bảy lại mở ra không gian thông đạo, A Mạt Kỳ và Lạp Lý mặt mũi tím bầm từ bên trong loạn choạng đi ra, hai người đỡ vai nhau, đang dìu đỡ cho nhau, không giống như kẻ địch vừa mới chiến đấu, lại giống như huynh đệ Sinh tử vừa cùng nhau thoát ra từ trong tai nạn.

Phụt!

Rơi xuống đất từ trong cửa thông đạo, hai người không đứng vững, mà gục đầu Xuống, nằm trên đất thờ hồn hển, Lạp Lý bình lại hơi thở, chậm rãi nói: “Hôm nay không được rồi, ngày khác đánh tiếp !”

“Phụng bồi đến cùng! Thời gian địa điểm tùy ông chọn!” Bộ dáng của A Mạt Kỳ thảm hại hơn Lạp Lý đôi chút, mười hai cánh vàng Sau lưng phần nhiều đã bị đốt trụi lông, có điều một tay hấn chống lên đất, tay kia cầm Ưng Dao gượng đứng dậy, mỉm cười nhìn Bác Đức,

“Xin lỗi, ta đánh thua rồi!”

“Người không thua ” Lạp Lý trở mình, nhưng hần không có vật đỡ, thể lực còn lại đã không đủ để hần bò dậy, chỉ nằm sấp thở hổn hển nói: “Nếu như người dùng thân lực cuối cùng để mở thông đạo đối phó ta, người thất bại chính là ta rồi!”

“Chỉ có thể tính là lưỡng bại câu thương!” A Mạt Kỳ phản bác nói:“Môi trường ở địa ngục, nếu như ta không để lại thân lực làm thông đạo, chúng ta e rằng đều bị vong linh đến thu xác rồi!”

Bác Đức đỡ A Mạt Kỳ về ghế ngồi, vội nói: “Kỳ lạ thật! Rốt cuộc là ai thắng? Chàng nói mau!”

A Mạt Kỳ cúi đầu, tay chỉ vào đôi cánh đầu tiên sau gáy, “Đây, nếu không phải ông ấy hạ thủ lưu tình, đôi cánh này của ta đã bị thiêu trụi rồi! Có điều thân lực cuối cùng ông ấy đã dùng để thu chiêu, sau đó cũng không có nhiều sức mạnh để đánh tiếp nữa! Hiện giờ.. ”

“Thần lực hiện giờ của chúng đã hao kiệt rồi!” Lạp Lý tiếp lời nói: “Tiêu tử này cũng xem như biết điều, ta tha cho hần một mạng, hần cũng không thừa cơ giết ta, ngược lại còn dùng thân lực cuối cùng đưa ta về!”

Sở Thiên nghe được đại khái, nhưng cũng đã hiểu, Lạp Lý Bác Đức mạnh hơn A Mạt Kỳ một bậc, nhưng cũng không mạnh đến đâu, nếu như thật sự liều mạng, hần có thể giết được A Mạt Kỳ, nhưng cũng phải trả một cái giá rất đắt.

Bước lên trước một bước, đỡ Lạp Lý không còn sức đứng dậy, Sở Thiên cười nói: “Bá phụ, vậy thì chuyện hôn sự của A Mạt Kỳ và Bác Đức thế nào?”

“Phụ hoàng, con cảnh cáo người a, con đã thu lễ vật rồi, nếu như người hối hôn, thì tự mình nghĩ cách trả sính lễ lại đi!”

“Sính lễ gì ?” Lạp Lý lúc này mới có thời gian quan sát tỷ mỉ con gái mình, ông chợt phát hiện, nhiều năm không gặp, khí độ của Bác Đức đã thay đổi nhiều, trông ra không kém ông khi tham gia vào đại chiến Phán Quyết sơn năm nào.

“Hỏa Hồn và Thần Cách của Trương Bá Luân!”

Lạp Lý liếc A Mạt Kỳ một cái, “Tiểu tử người giỏi lắm! Tán gái đến ngay cả Sáng Thế Thần Hồn cũng đem tặng!”

“Hắc hắc, đây là truyền thống của gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc rồi!” Kiệt Khắc Tồn vây quanh hai bên Lạp Lý, tinh thạch trong tay không ngừng chớp lóe, “Không chỉ là Hỏa Phụ,

Phát Lạp Dịch Nặc còn tặng cả Thủy Mẫu rồi! Ài, người đừng cử động loạn lên thế, Phương Hoàng Thần Vương bị người khác đánh đến mặt mũi tím bầm. Chuyện này nếu tạo ra một tập tranh, chắc chắn là bán đắt lắm đây ”

Lạp Lý cũng hết cách, mặc cho họ làm bừa, quay đầu nhìn con gái, rồi hần lại nhìn A Mạt Kỳ, “Muốn cưới con gái ta, phải đánh bại ta hoàn toàn ”

“Ha! A Mạt Kỳ chàng nói đi, cần bao lâu sau mới có thể đánh bại phụ hoàng ta?”

A Mạt Kỳ nhắm mắt lại Suy nghĩ một hồi, “Mười năm!”

“Uhm, mười năm cũng không dài lắm, ta đợi chàng mười năm, có điều nếu mười năm sau chàng không đánh thắng cha ta, ta sẽ cải giá” Bác Đức hăm hè uy hiếp, đối với thân tộc thọ mệnh không thể tính mà nói, mười năm, đúng là một chuyện không phải quá lâu.

Dứt lời, Bác Đức đi tới bên phụ thân, đưa cho hần một lệnh bài lông chim. “Những năm nay con đều là lấy danh nghĩa cha làm gia chủ, nếu như cha đã về rồi, vậy thì con không lo nữa! Đúng rồi, hiện giờ thay gia chủ Ở Hỏa Diệm Chi Thụ, là tử tôn Lộ Tây Pháp của nhị thúc!”

“Khục!” Anh Cách Lạp Mỗ Ở bên cạnh ho khan một tiếng, không ngừng đánh mắt ra hiệu với Bác Đức. Bác Đức sực nhớ ra, nói tiếp: “Phụ hoàng, người không để ý đánh thêm trận nữa chứ!

Bây giờ luôn! Hắc hắc, bởi vì muội muội An Kỳ Nhi của Lộ Tây Pháp cũng đã tự mình gả đi rồi, đây, chính là hần!”

“Lập Lý miện hạ chào ngài! Ta là Anh Cách Lập Mỗ, Long tộc! Hiện nay là thượng vị thần đỉnh phong, rất nhanh thôi sẽ có thể thăng cấp làm Chủ Thần.”

Cơ thể của Lập Lý khê khựng lại, nhìn bộ dạng như đang tức giận, “Được, đều gả hết đi! Anh Cách Lập Mỗ phải không? Người cũng như vậy, nếu muôn lạy người thừa kế của gia tộc Phượng Hoàng ta, phải đánh thắng ta!”

Còn may là người của gia tộc Phượng Hoàng không ít mống như Hải Vương tộc, Bác Đức và An Kỳ Nhi gả đi rồi, Lập Lý vẫn còn Lộ Tây Pháp là người thừa kế, hơn nữa còn là người thừa kế là nam, e rằng trong gia tộc có một số người còn rất hoan nghênh.

Hôn sự của A Mạt Kỳ và Anh Cách Lập Mỗ trên cơ bản đã được định xong. Còn về lúc nào họ đánh bại Lập Lý, điều này không thành vấn đề, A Mạt Kỳ cách ngày lên làm Thần Vương không còn Xa, còn Anh Cách Lập Mỗ... Sở Thiên sớm đã dự tính cho hẵn rồi.

“Vưu Nhân đâu? Hẳn đi rồi sao?” Lập Lý hỏi

Lúc này Lập Lý mới hồi phục lại một chút khí lực, đứng dậy căn dặn: “Bác Đức người theo ta về bàn giao chuyện trong nhà ở Hỏa Diệm Chi Thụ trước đã, Sau đó chuẩn bị quân chiến đấu!”

“Chuẩn bị chiến đấu?” Sở Thiên cả kinh vội hỏi: “Bá phụ, người muốn khai chiến với ai?”

“Bồ Lai n Đặc, Mẫu Thần, Vưu Nhân ” Lập Lý cất tiếng cười dài, “Tam giới đại loạn, chính là lúc để anh hùng dụng võ !”

Nữ thần tại thượng! Sở Thiên chợt hiểu ra, Lập Lý đồng ý hôn sự của A Mạt Kỳ, không phải vì thích tên hậu bối này cái gì, mà là muốn trên con đường tranh bá tam giới, lôi kéo kẻ mạnh! Nghĩ tới đây, Sở Thiên chợt rung mình, lại nhìn Sắt Lâm Na đang kinh hãi nhìn hẩn,

hai người đã nghĩ tới một chuyện.

Vừa rồi Thất Hải Thú Thần Vương đồng ý hôn sự của Mỹ Nhân Ngư và Sở Thiên, e rằng cũng không phải vì Sở Thiên đã giải quyết được nan đề vương quyền hải tộc, mà là. . . Muốn trói buộc Bồ Lô Trạch của hẩn vào trận chiến tranh bá tam giới!

Những lão già thượng cổ này, quả nhiên không có ai là ngọn đèn hết dầu. Sở Thiên trong lòng bất giác có một nghi vấn, nếu như Lập Lý và Vưu Nhân đều có ý

Xưng bá chủ tam giới, vậy năm tỷ muội Tiên Đế còn có sức kiềm chế lớn thế nào với họ? Sở Thiên bắt đầu thận trọng, mặt nở nụ cười hỏi dò: “Bá phụ, năm tỷ muội Tiên Đế họ nên làm thế nào?”

“Long Thần, ta tin rằng người sẽ cho ta một đáp án hài lòng!” Lập Lý mỉm cười, thần thái có chút quái dị, lời của hẩn, người thông minh đều có thể nghe ra một tầng ý khác. Vẫy tay với A Mạt Kỳ, “Tiểu tử, lực khí đã hồi phục được bao nhiêu rồi? Còn có sức đưa chúng ta về huyết luyện ngục không, sau đó lại đưa Bác Đức về!”

Trước khi kết hôn Bác Đức vẫn có thể ở bên cạnh mình? A Mạt Kỳ vui sướng trong lòng, cười nói: “Lúc nào cũng có thể đi!”

A Mạt Kỳ hộ tống cha con Phượng Hoàng đi. Mọi người đều vẫy tay đưa tiễn, chỉ có vài người không cười nổi, Tiểu Bạch chính là một người trong số đó. “Phất Lập Dịch Nặc, hỏng rồi, ta vừa nghĩ ra, vừa rồi Khố Khoa Kỳ, Bồ Lai n Đặc, Vưu Nhân, Lập Lý, nhưng người này Sở dĩ bằng lòng rút đi, một mặt là vì chàng để lại thang cho họ Xuống, một mặt khác. . .”

“Mặt khác là họ không muốn quyết đấu sớm như vậy !” Sắt Lâm Na tiếp lời, “Thế loạn, không thể chiến! Tạm lui một thời gian để tập trung lực lượng, hợp tung liên hoành mới là con đường bá chủ!”

Anh Cách Lập Mỗ cười khổ nói: “Xin lỗi, ông chủ, vì chuyện hôn sự của ta, để cả gia tộc bị cuốn vào chiến tranh bá quyền tam giới.”

“Không liên quan đến người, Bồ Lô Trạch và thuật Thượng Cồ Tế Tự của ta quá chói mắt rồi, sớm muộn họ cũng trở lại tìm ta thôi!” Sở Thiên Xua tay, hoàn toàn không để ý,

“Bầu trời không có Cự Long, Liệt Điều liền Xưng đế! Mọi người ai cũng nhắm nhe vào vị trí Thần Hoàng, chẳng qua vì Tư Đặc n không có ở đây thôi! Ha ha!”

Sắt Lâm Na đột nhiên cũng cười, “Tư Đặc n? Ha! Chúng ta còn có một vương bài lớn hơn! Tuy rằng vương bài đó có thể bị thương rồi, hoặc là đã nhụt chí nản lòng, nhưng bất

luận thế nào, nó vẫn có thể để chúng ta không rơi vào thế bại trận!”

“A? Bồ Lô Trạch còn có vương bài nào? Không phải chứ?” Tiểu Bạch kinh ngạc nói:

“Sao ta lại không biết, ở đâu ?”

“Nha đầu hồ đồ này! Sau này sẽ biết!” Sở Thiên nhéo mũi của Tiểu Bạch cười. Sau đó rống lớn: “Thực Thần đâu? Lão già đó đã lừa hết đám trẻ đi, phải tìm hẩn tính số rồi. Lỗ Tây Nạp, kêu trợ thủ Y Vạn của người phái hết mật thám đại lục đi, phải bắt bằng được Thực Thần mang về cho ta!”

Tuy rằng không có chương ngại, nhưng Bồ Lô Trạch vẫn chịu một số tổn thất trong trận hỗn chiến, Sở Thiên mượn cơ hội đi tu bổ hòn đảo, đã bỏ ra một khoản tiền lớn, kêu Tề Bách Lâm và Tây Cương thiết kế lại hệ thống phòng ngự Bồ Lô Trạch, để ứng phó với cảnh tam giới loạn thế sắp tới.

Đêm hôm đó A Mạt Kỳ và Bác Đức trở về, nhưng sắc mặt cũng không dễ coi, thì ra Lạp Lý đã thật sự chuẩn bị chiến tranh rồi, thậm chí còn phái một đội người cùng A Mạt Kỳ trở về, thu thập tình báo ở nhân gian.

Ngoài ra còn có một chuyện khiến Sở Thiên nghi hoặc, đó chính là Mặc Phi Đặc mất tích, ngày thường nếu không phải hẩn ở mộ phần của Ba Nhĩ và Dịch Á Lạc trầm tư, thì sẽ đi huyết luyện ngục giết chóc tu luyện, nhưng hai nơi này A Mạt Kỳ đều đã đi rồi, đều không

tìm được Mặc Phi Đặc.

Đến sáng ngày hôm sau, công việc trùng kiến Bồ Lô Trạch bắt đầu, lại có một tin tức bày ra trước mặt Sở Thiên, Mạt Khắc và Cát Nặc Bỉ Lợi mất tích.

Điều động hệ thống giám sát trên đảo, Sở Thiên ý thức đến mình đã bỏ quên mất một chuyện rất quan trọng, ngày kia Mẫu Thần mở vong linh quân đoàn cùng vạn thú dũng Sĩ đối

đầu, còn Vạn Mệnh nữ thần lại là thân tín của Mẫu Thần, dĩ nhiên sẽ theo bên cạnh Mẫu Thần. Như vậy, khi Cát Nặc Bỉ lợi nhìn thấy Mẫu Thần, thì sẽ nhìn thấy thê tử đã biến thành vong linh của hẩn.

Trên đại Sa mạc ở trung bộ đại lục, Mẫu Thần đang nổi trận lôi đình, “Khốn kiếp hai tên thần nhân này có lai lịch gì? Tại Sao vừa gặp họ, thời không toại đạo của Mã Nỵ đã mở ra rồi!?”

Khố Khoa Kỳ mặt thì an ủi Mẫu Thần, trong lòng lại thầm cười, Mẫu Thần sơ sót, nhưng hẩn đã Sớm nhận ra linh hồn của hai vị thần tộc này, nhưng hẩn không vạch trần, “Nghĩa mẫu, người không cần lo lắng. . .”

“Không cần lo lắng, người nói nhẹ nhàng quá, lẽ nào người không biết sao? Lĩnh vực vận mệnh của Mã Nỵ bị hạn chế của thời không, một khi nàng ta rời khỏi thời không này, tất cả lĩnh vực vận mệnh sẽ biến mất, chiến lực của vong linh quân đoàn chỉ ít cũng thấp xuống ba

thành!”

“Nghĩa mẫu, hài nhi có một quân đội gia tộc, chi bằng, ta gọi họ đến giúp người? Có điều họ đều bị phong ấn ở Vùng đất chuộc tội.”

Tạm không nói đến Khố Khoa Kỳ và Mẫu Thần, chỉ nói nội đảo của Bồ Lô Trạch, khi Vạn Mệnh nữ thần rời khỏi thời không này, một gian phòng nào đó chợt vang lên tiếng quát giận dữ: “Ảnh tượng kết hôn của ta và Kim Cương? Chuyện này là thế nào? Phất Lạp Dịch Nặc, người cho ta một lời giải thích!”

622. Chương 598: An Cát Lệ Na Phần Nộ

An Cát Lệ na đi ra ngoài đầy phần nộ.

Sáng nay tỉnh lại, nàng chỉ thấy trên đầu giường mình có đặt rất nhiều son phấn, trên giá áo là y phục màu đỏ mà ngày thường nàng ghét nhất, còn trên bức tượng, hiển hiện một ảnh tượng kết hôn của Kim Cương và nàng. Vị tộc trưởng gia tộc Ma Căn này ngay lập tức nộ khí xung thiên, lớn tiếng hét, còn may

Kim Cương không ở đây, nếu không e rằng nàng sẽ động thủ giết người ngay tại chỗ! Gia tộc Ma Căn tuy có danh tiếng rất xấu, nhưng bản thể của An Cát Lệ Na lại giữ thân như ngọc, ngày thường đều khinh thường không đếm xỉa đến nam nhân, nhưng hôm nay, trên tường lại xuất hiện ảnh kết hôn của nàng! Hơn nữa còn lại với một con đại tinh tinh mà nàng xác định là kẻ thô lỗ nhạ nhẽo! Điều này làm sao lại không khiến nàng nổi giận?

Kim Cương ngủ ngay sát vách nghe thấy tiếng kêu vội vàng xông tới, đầu tiên là một quân lễ, sau đó chính sắc nói: “Phu nhân, nàng có gì cần dặn?”

“Phu nhân? Ai là phu nhân của người? !”

Xoảng, An Cát Lệ Na đập ngay ảnh kết hôn lên đầu Kim Cương, sau đó vận đủ thần lực, tiếng nói vang khắp Bồ Lô Trạch, “Phất Lạp Định Nặc, người ra đây gặp ta!”

Sở Thiên đang rầu rĩ không biết Xử trí năm tỷ muội Tiên Đế thế nào, nghe thấy tiếng rống giận dữ của An Cát Lệ Na, trong lòng hẩn đập thành thịnh, lòng nói, lẽ nào bí pháp vận mệnh trên người An Cát Lệ Na mất tác dụng rồi Sao?

Khi Sở Thiên đến sân nhà của Kim Cương và An Cát Lệ Na, An Cát Lệ Na đã bình tĩnh hơn nhiều, nhưng tâm trạng của nàng đã thay đổi nhiều, tâm tư bị ảnh hưởng của bí pháp vận mệnh, nhưng ký ức vẫn còn, những chuyện đã qua nàng vẫn còn nhớ rất rõ. Trong ký ức của An Cát Lệ Na, nàng đã gặp nữ thần Vận Mệnh Mã Ny, sau đó chẳng biết thế nào lại yêu Trương Bá Luân. Trước đêm tân hôn, sau khi Sở Thiên và A Mạt Kỳ tới thăm, nàng lại hồ đồ

thay đổi tình cảm, tạo ra một hôn lễ chợt biến, một chân đá văng Trương Bá Luân và cưới Kim Cương!

Còn có thể khiến An Cát Lệ Na bình tĩnh lại, vẫn là cách làm “phúc hậu” của Sở Thiên - Chỉ kết hôn, không động phòng - Những ngày này Kim Cương vẫn luôn ngủ sát vách phòng của An Cát Lệ Na.

“Ca ngợ nữ thần! An Cát Lệ Na miện hạ, chuyện gì vậy?” Sở Thiên vê mặt kính ngạc bước vào. Chỉ thấy An Cát Lệ Na mặt phủ hàn sương giận dữ nhìn Kim Cương, còn tướng quân Kim Cương đáng thương lại hoang mang không biết làm gì, người vẫn để nguyên tư thế quân lễ.

“Long Thần, người còn hỏi ta thế nào ư?” An Cát Lệ Na vụt huyền hóa ra hai thanh trường kiếm bằng tuyết, cầm trong tay, một thanh chấp sau lưng, một thanh chỉ vào Sở Thiên!

Rít rít!

Một trận âm thanh ma sát kim loại vang lên, thì ra Kim Cương đã phát hiện An Cát Lệ Na đang uy hiếp Sở Thiên, không hề do dự giờ tụ lực thần pháo lên, nhắm chuẩn vào phu nhân của mình.

Sở Thiên giả vờ oan ức, âu sầu mặt mày cười khổ nói: “Miện hạ, ta thật sự không biết chuyện gì thật? Người đợi chút, Khách Thu Sa đâu, mau qua đây, cho An Cát Lệ na xem thư quá trình hôn lễ mà người quay được!”

An Cát Lệ Na Xem Xong ảnh tượng mà Khách Thu Sa quay chụp, đập bộp một cái làm nát ảnh tượng thạch, giận dữ nói: “Phất Lạp Định Nặc, người tưởng ta là Trư La thú Sao? Trước đêm tân hôn người và A Mạt Kỳ rôt cuộc đã làm gì ta? Tại sao ta không nhớ rõ nữ’a?”

Người có thể nhớ mới lạ, Sở Thiên thâm nói, phẫu thuật được tiến hành trong khi bị đánh ngất, lại có thời gian thuận lưu giúp sức, sau đó chẳng cần dùng đến mười mấy phút, với thủ đoạn của Sở Thiên, thực chất không thể bị người phát hiện ra chỗ nào đáng ngờ.

Sở Thiên ngồi xổm xuống thu dọn mảnh vỡ của ma pháp tinh thạch, cẩn thận nhét vào trong giới chỉ, cười nói: “Trước đêm tân hôn ta đã làm gì, miện hạ người không phải rất rõ Sao? Chẳng phải là đến thăm tặng lễ sao, Sau đó ở lại vài phút thì đã đi về rồi, còn về hôn lễ của người và Kim Cương bản thân người có lẽ nhớ rõ, ta chẳng làm cái gì cả!”

An Cát Lệ Na nghiêng rằng thăm hện, đích thực, nàng không tìm ra bất cứ chứng cứ nào chứng tỏ Sở Thiên làm trò quỷ, nhưng nói chuyện này không liên quan đến Sở Thiên, ngay cả Trư La Thú cũng không tin!

“Còn về ăn nói... Ta không biết miện hạ người muốn ta nói gì? Nếu như nói có người hãm hại người, vậy thì có lẽ là Trương Bá Luân và Vận Mệnh nữ thần, người tìm ta làm gì?”

Sở Thiên trông bộ dạng cơ hồ như đang phải chịu uất ức ghê gớm lắm, “Miện hạ người nói Xem, nếu như có một Chủ Thần nói muốn cưới người của gia tộc Ma Căn các người, người sẽ từ chối Sao?”

“Người!” An Cát Lệ Na bị bộ dạng vô tội của Sở Thiên chọc giận hoàn toàn, nhưng lúc này A Mạt Kỳ đã đến trong sân, thấy hân, An Cát Lệ Na biết mình không có hi vọng báo thù. “Các người đều đáng chết!”

Tộc trưởng Ma Căn quát lớn một tiếng, song kiếm trong tay liên hoàn kích, ầm! Ầm!

Ầm! Trong khoảnh khắc cả gian phòng đã bị nàng đập thành một đồng hoang phế. “Được, người là Long Thần, Bồ Lôị Trạch đạo chủ, ta không dây được với người!” An Cát Lệ Na đột nhiên Xoay mũi kiếm, chém thẳng về cổ mình. Nàng ta muốn tự sát!

Sở Thiên đã thật sự mù mịt rồi, hân tuyệt đối không thể ngờ An Cát Lệ Na sẽ phản ứng mạnh bạo như vậy, chẳng qua chỉ là một danh phận mà thôi, lại chẳng làm gì khác, cần gì phải tự sát chứ? “Mau ngăn nàng ta lại!”

Lời Sở Thiên vừa dứt, cự pháo cấp Chủ Thần của Kim Cương đã bắn đi, hai tiếng “đùng đùng” trường kiếm của An Cát Lệ Na bị đánh gãy.

Kim Cương thu hồi lại cự pháo, đứng nghiêm lại nói: “Ông chủ, Kim Cương Xin được hủy hôn ước!”

“Hủy hôn ước làm gì?” Bác Đức cũng đến “An Cát Lệ Na, đừng quên người còn nợ ta một việc đấy! Kêu người lấy Thái Thần có tiềm lực Chủ Thần sẽ không trái lại với tôn nghiêm của Chủ Thần chứ?”

“Ha ha, được, các người được lắm.” An Cát Lệ Na giận quá cười lớn, đột nhiên cơ thể của nàng căng phồng lên một vòng

Bác Đức kinh hãi, “Cẩn thận, nàng ta muốn tự nổ!”

Sở Thiên trong lòng thở dài, Xem ra phải thẳng tay mới có thể trấn an nàng ta rồi, “Miện hạ, nếu muốn chết, cũng đợi ta trả phân thân cho người đã!”

An Cát Lệ Na ngây người, trầm ngâm chốc lát, nói: “Người thật sự trả lại cho ta sao? Không sợ ta sau khi hợp nhất phân thân sẽ giết người?”

“Ha, giết ta? Miện hạ nếu như thích, có thể thử xem!” Sở Thiên trong lòng cười lạnh, Bồ Lôị Trạch ngày hôm nay, ngay cả Thần Vương còn có thể đối phó được, An Cát Lệ Na cho dù hợp nhất phân thân cũng có thể mạnh đến đâu? Hơn nữa phân thân của nàng ta cũng không được đầy đủ.

Lời tuy nói như vậy, nhưng Sở Thiên vẫn rất cẩn thận, sau khi rời khỏi sân nhà của An Cát Lệ Na, hân tìm Tiểu Bạch, hỏi về chuyện phân thân An Cát Lệ Na năm Xưa.

Tiểu Bạch ôm vò rượu khinh khỉnh nói: “Năm Xưa cũng chẳng có gì, chỉ là An Cát Lệ Na không biết có được một bí pháp từ đâu, nói là có thể phân thân tự mình tu luyện, đợi khi các phân thân đều tu luyện đến cấp Chủ Thần rồi lại hợp thể. Năm đó nàng ta khóc thút thít cầu Xin ta, ta thấy phiền quá, liền giúp nàng ta tách phân thân ra thôi !”

“Nếu như phân thân của nàng ta hợp nhất, thực lực sẽ đạt đến mức nào?”

“Trong tay chàng có bốn phân thân của nàng ta đúng không? Cộng thêm bản thể, tổng cộng năm người, năm Chủ Thần cộng lại sẽ có thực lực gì, chàng nói Xem ?”

Sở Thiên cười, “Năm Chủ Thần cộng lại, cũng không phải đối thủ của một Thần Vương, được, ta cho nàng ta. . .”

“Ai da!” Sở Thiên đang tính toán vui vẻ, không ngờ lúc này Tiểu Bạch lại ôm ngực, mặt trắng bệch.

Sở Thiên vội hỏi, “Có phải Cấp Địch Tư làm loạn không ?”

“Không phải Cáp Định Tư!” Tiểu Bạch lắc đầu, giọt mồ hôi hột chảy ròng từ trán nàng xuống, “Không biết tại sao, đột nhiên ta cảm thấy đau lòng, giống như.. . Một người thân nào đó sắp qua đời!”

“Lẽ nào là Mẫu Thần? Khổ Khoa Kỳ tên khốn này còn đang ở bên cạnh bà ấy!” Sở Thiên vội nói.

“Ta cũng không nói rõ được, đừng lo cho An Cát Lệ Na vội, mau sai người đi Xem thử Mẫu Thần!”

“Nàng có thể Xác định Mẫu Thần ở đâu không? Chúng ta đi đâu tìm a?”

“Sao chàng lại ngốc nữa rồi, nếu như Khổ Khoa Kỳ muốn đổi phỏ mẹ ta, chắc chắn là muốn lợi dụng Mỹ Hải Yêu.. .” Nói đến đâu, Tiểu Bạch ôm ngực không nói được tiếp nữa, tiếp theo đó, trong miệng nàng phát ra hai tiếng rên khác nhau, một là của Tiểu Bạch, tiếng

kêu khác là của Tử Thần Cáp Định Tư.

Ngay cả Tử Thần cũng cảm ứng được, Khổ Khoa Kỳ chắc chắn đã hạ thủ với Mẫu Thần rồi! Nghĩ tới đây, Sở Thiên gọi A Mạt Kỳ, “Đưa ta đến lối vào của Vùng đất chuộc tội, gọi cả Bác Đức và Kiệt Khắc Tồn !”

Không gian chuyển đổi, lối vào Vô Tận Hải, không có bóng dáng của Mẫu Thần, khe nứt dưới đáy biển Tây Hải, cũng không hề có tông tích gì.

“Kiệt Khắc Tồn miện hạ, Thiên Phật Chi Nhân của ngươi vẫn không nhìn thấy nơi hạ lạc của Khổ Khoa Kỳ sao?” Sở Thiên sốt ruột nói.

Hai con gấu trúc cũng lắc đầu, cùng lên tiếng, “Mẫu Thần có thần lực tầng thứ tám, Khổ Khoa Kỳ lại có nửa Sáng Thần Chi Tâm, họ nếu như cố ý lẫn trốn, Thiên Phật Chi Nhân của ta không chắc có thể nhìn thấy a!”

Bất lực vỗ trán một cái, “Hai vị, có thể cố gắng một chút không? Bồ Lan Ny dù không tốt thế nào, cũng là vợ của Sáng Thần, là nhạc mẫu của ta, bà ta không thể chết a!”

“Chúng ta cũng muốn. . . . Bỏ đi, ra tuyệt chiêu thôi!” Hai con gấu trúc gật đầu nhìn nhau, “Đưa chúng ta đi đồng hoang phé Ổ hồng nguyệt, gọi phân thân thứ ba của chúng ta ra đây, mẹ nó, chúng ta không tin, Phán Quyết tam hợp nhất, ngay cả đuôi của Tư Đặc n lão đại cũng nhìn ra, lại vẫn không tìm được một Mẫu Thần!”

Đồng hoang phé trên hồng nguyệt, đám người Sở Thiên vừa từ trong thông đạo bước ra, cảnh tượng trước mắt đã khiến họ giật mình không ngớt.

Cát vàng vạn lý vẫn như cũ, bề mặt không có gì khác thường, chỉ có trên phé tích lưu Sa hồng nguyệt năm nào đang diễn một cảnh tượng me hiên con hiếu.

“Nghĩa mẫu, người sao rồi?” Khổ Khoa Kỳ dịu dờ Mẫu Thần, còn Bồ Lan Ny cũng giống như Tiêu Bạch, cũng ôm lấy ngực, Sắc mặt trắng bệch.

Vừa thấy Sở Thiên, Khổ Khoa Kỳ mừng rỡ, cũng không hỏi tại sao lại tìm đến đây, đưa Mẫu Thần ngồi xuống một lưng nham thạch, Khổ Khoa Kỳ vội vàng chạy đến, “Phát Lạp Định Nặc, mau cứu nghĩa mẫu!”

Sở Thiên nheo mắt lại, liếc nhìn Mẫu Thần, bà đang cau mày không nói, “Khổ Khoa Kỳ, chuyện là thế nào?”

“Ta còn đang muốn hỏi người kia!” Khổ Khoa Kỳ cũng thật sự đang sốt ruột, vừa rồi hắn vừa muốn lừa Mẫu Thần giúp hắn mở Vững đất chuộc tội, nhưng không ngờ, Mẫu Thần lại ôm ngực kêu lớn. Bồ Lan Ny là chỗ dựa để hắn cứu Mỹ Hải Yêu ra, tuyệt đối không thể chết! “Nghĩa mẫu đột nhiên cảm ứng được người nào có huyết mạch tương thông với bà qua đời, có phải Ái Lệ Ti và Cáp Định Tư có chuyện không?”

“Khổ Lạp Kỳ, ngươi không lừa ta chứ?”

“Nghĩa mẫu còn tỉnh đây này, người không tin thì đi hỏi bà đi!” Khổ Khoa Kỳ giận dữ nói.

Sở Thiên lại như hít phải một luồng khí lạnh, Tiểu Bạch, Cáp Định Tư, Bồ Lan Ny, ba người này đồng thời cảm ứng được người chí thân của mình sắp chết, lại không phải là một người nào trong ba người họ, vậy thì người chí thân có liên quan đến ba người, chỉ còn lại một người!

Sáng Thế Thần Ốc Nhĩ Đồn cũng đối mặt với cái chết sao?

623. Chương 599: Câu Chuyện Cuối Cùng Của Thực Thần (thượng)

Mẫu Thần quần quai đứng dậy, tay chống vào nham thạch, lạnh lùng nói: “Phất Lạp Dịch Nặc, có phải Cáp Dịch Tư có chuyện không?”

“Cáp Dịch Tư còn khỏe lắm!” Sở Thiên có chút bất mãn, lão yêu bà này chỉ nhớ tới Cáp Dịch Tư, trong lòng còn có phận lượng nào cho Tiểu Bạch không?

“Vậy chính là Ái Lệ Ti?” Mẫu Thần lại hỏi.

Sở Thiên không đáp lời, Mẫu Thần lại vui mừng nói: “Lẽ nào là tên Ốc Nhĩ Đồn chết tiết đó? Ha ha! Cuối cùng hắc đã chết rồi, ca ngợi tất cả, ha ha ha. . .”

Bố Lan Nỹ cắt một tràng cười cuồng tiếu, mọi người nhìn thấy vậy kinh ngạc không ngớt, giữa Sáng Thần và Mẫu Thần rốt cuộc có thù hận lớn đến đâu, nhiều năm phu thê, Bố Lan Nỹ lại vui mừng quá đối trước việc Sáng Thần Sắp chết.

“Không đúng!” Bố Lan Nỹ vụt tắt nụ cười, vội nói: “Khố Khoa Kỳ, người theo vi nương đi tìm khắp tam giới, Ốc Nhĩ Đồn chỉ là sắp chết, hắc vẫn chưa chết hắc! Ta phải tự tay tiêu diệt tất cả của hắc!” Nói rồi, bà tàn bạo vung một quyển ra, “ầm” một cái đập nát tảng nham thạch bên cạnh người, sau đó bà ta lại ôm ngực.

Vừa rồi Khố Khoa Kỳ diễn màn hiếu tử, đã hoàn toàn cảm động lòng của Mẫu Thần, khiến Bố Lan Nỹ đã hoàn toàn coi hắc như con trai của mình.

“Còn ngây ra đó làm gì? Đi nhanh” Mẫu Thần đặt tay lên vai của Khố Khoa Kỳ, để hắc dìu lấy mình, sau đó hai người chớp mắt đã biến mất.

“Người gì vậy chứ! Hừ!” Bác Đức nhỏ toẹt vào hướng mà Mẫu Thần biến mất, lớn tiếng mắng: “Chông sắp chết mà còn cười được nữa! Sáng Thần mất mù rồi, Sao lại tìm một người khôn kiếp như thế làm vợ!”

“Điều này không chắc đâu!” Kiệt Khắc Tồn phản bác: “Có lẽ Sáng Thần đã làm ra chuyện gì có lỗi với Mẫu Thần!”

“Cũng có thể a” Bác Đức gật đầu. “Có thể để một người thê tử hận đến mức muốn tự tay giết chông, vậy thì Ốc Nhĩ Đồn. . . Ai, người nói Sáng Thần có khi nào còn có một người con riêng nữa không?”

Sở Thiên cười khổ nói: “Tẩu tử, người đừng nói nhảm nữa! Ái Lệ Ti chỉ có một muội muội, tuyệt đối không thể nào có đệ đệ!”

“Ha” Bác Đức kéo dài giọng, lắc đầu, “Con riêng mà, dĩ nhiên là giấu giấu rồi. Không nhìn nổi người khác, nếu như thật sự có người con riêng... a! Ta nghĩ ra rồi!” Bác Đức húi mạnh vào đầu Kiệt Khắc Tồn một cái, “Lão đại Tư Đặc n của các người lai lịch bất minh hơn nữa Sáng Thần lại vô duyên vô cớ lựa chọn hắc làm người nối nghiệp, lẽ nào. . .”

“Bác Đức, người nói nhảm!” Hai con gấu trúc dựng thẳng mày lên, trên khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu chột nổi lên sát khí. Thân lực cấp Chủ Thán nhanh chóng ngập tràn thân, “Ta cảnh cáo người, chuyện gì cũng có thể đùa, nhưng không thể mang chuyện của lão đại ra đùa!”

Phán Quyết Thần Thú thật sự đã phát nộ rồi! Nhưng Hỏa Mẫu Bác Đức dĩ nhiên không sợ họ. “Xì, không phải chỉ là trêu chọc cha mẹ

lão đại người một chút thôi sao. Có gì mà hay chứ?”

Kiệt Khắc Tồn nghiêng rằng, hai hàm răng bên trong lại biến thành hàm răng tựa như răng cá mập, “Bác Đức, Hỏa Chi Hôn của người lợi hại, nhưng nếu ta muốn giết người, không cần quá ba chiêu!”

“A? Đến đây, thử xem nào!”

“Được rồi, được rồi!” Sở Thiên vội vàng hòa giải, “Ngoan ngoãn một chút đi, ta còn chưa chết mà cái nhà này đã loạn rồi sao?” Dứt lời, Sở Thiên trong lòng có chút bất mãn, chiếc miệng của Bác Đức tuy thô lỗ. Nhưng chẳng qua chỉ là vui đùa, Kiệt Khắc Tồn phản ứng lại dữ dội quá.

“Bỏ đi!” Kiệt Khắc Tồn thu lại răng nanh, nói: “Phát Lạp Dịch Nặc, hiện giờ nên làm gì đây? Sáng Thần sắp chết rồi, người có cần góp vui thêm không?”

“Không vội, con trai ta tuy là tên háo sắc, nhưng còn thông minh lắm! Sáng Thần nếu như sắp chết thật, ta sẽ nhận được tin ngay!” Câu nói này của Sở Thiên rất kỳ lạ, Sáng Thần sắp chết rồi. Có liên quan gì đến Mạt Khắc Nhĩ?

“Kiệt Khắc Tồn miện hạ, nếu như đến rồi. Người gọi phân thân thứ ba của người ra đây đi, một mình hẩn ở trong thời không toại đạo quá cô đơn rồi!”

“Chúng ta. . .”

“Được rồi, đừng tim có nữa!” Sở Thiên cười nói: “Một câu thôi, có gọi hay không?”

Hai con gấu trúc do dự một hồi, rồi gật đầu, “Gọi thử gọi!” “Nói rồi, hai người họ giờ móng lên, một con chọt bầu vào ngực mình. Phụt một cái, hẩn tư đứt mình ra làm hai nửa.

Sở Thiên nhìn trân trối nghẹn lời, không phải hẩn sợ Kiệt Khắc Tồn chết, mà chiêu này quá đổi quen mắt, đại trường lão Mỹ Hải Yêu, cũng chính là Hồn Mẫu Bối Lạp Mễ hiện giờ đang bị giam trong nội đạo đường như đã từng dùng qua chiêu này.

Con gấu trúc còn lại giải thích: “Ba người chúng ta chỉ cần có một người không chết, thì những người khác cũng không chết, vừa rồi ta kêu tên Ổ trong thời không toại đạo tư sát, Sau đó sẽ hồi Sinh trên người huynh đệ này! Như vậy thì không cần phiền phức Xuyên qua không gian!”

Thời gian nói chuyện, con gấu trúc bị chia thành hai đã tự mọc ra cơ thể, chớp mắt, ba con gấu trúc giống hệt nhau đã đứng trước mặt Sở Thiên, một con trong số đó giờ vuốt lên,

“Hắc hắc, Phát Lạp Dịch Nặc, đã lâu không gặp rồi, ta là người trong thời không toại đạo đây!”

Sở Thiên chào hỏi hẩn xong, cười nói “Hiện giờ thì tốt rồi, ba người các người đã đoàn tụ rồi, đi thôi, chúng ta đi tìm Sáng Thần!”

A Mạt Kỳ lập tức chuẩn bị không gian thông đạo. Nhân lúc đó, Bác Đức lên đi đến phía sau con gấu trúc vừa đến, gõ vào gáy hẩn một cái, đợi hẩn Xoay người lại, đột nhiên búng vào miệng hẩn, “Hả? Răng nanh của người đâu?”

“Khứa, giấu từ lâu rồi, chiêu đó khi chúng ta đánh nhau mới dùng!”

“Ồ, như vậy à, hai tên kia thật nhạt nhẽo, không để ý chúng nữa, người nói cho ta biết, vừa rồi họ nói không cần ba chiêu là có thể giết được ta, có thật thế không?” Bác Đức hiếu kỳ hỏi.

Kiệt Khắc Tồn cười hì hì chớp mắt, nói một cách thần bí: “Thứ mà Tư Đặc n lão đại biết, ta đều biết, thứ mà ta biết, Tư Đặc n lão đại chưa chắc đã biết!”

“Ý gì a?”

“Sau này người sẽ biết, đi thôi, không gian thông đạo được mở rồi!”

Mấy người tiến vào không gian thông đạo, trở về Bồ Lô Trạch, Sở Thiên bảo Tiểu Bạch an tâm trước, sau đó gọi Ba Bác Tát bí mật điều tra tin tức đại lục, Xem thử nơi nào có tung tích của đám trẻ và Thực Thần, lúc trước là Sở Thiên cố ý không đi tìm bọn trẻ, mục đích là để bọn trẻ từ miệng của Thực Thần “nghe những câu chuyện”, nhưng hiện giờ không giống trước nữa.

Qua sự phân tích tìm kiếm tình báo bận rộn. Cuối cùng Khách Thu Sa cáo mật, nói Mạt Khắc Nhĩ lúc trước luôn có một ước mơ, chính là đến Nguyệt Quang Hồ của vương quốc Tinh Linh, đi ngắm các tỷ tỷ Tinh Linh Xinh đẹp tắm. Sở Thiên ngay lập tức gọi A Mạt Kỳ đưa họ đến Nguyệt Quang Hồ của vương quốc Tinh

Linh. Quả nhiên, dưới sự truy tung của Khách Thu Sa, họ đã phát hiện ra tung tích của Thực Thần.

Lão già Sử Đế Phân này, đang kể chuyện cho đám trẻ ở bên hồ. Vừa thấy Thực Thần, Sở Thiên trong lòng cảm thấy ngờ vực. Lão già này không giống

như sắp chết a, lẽ nào mình đoán lầm rồi.

“Ha ha, đám nhóc, gia trưởng của các người đã đến bắt lão già lừa bắt cóc trẻ em ta rồi!” Thực Thần nhìn thấy Sở Thiên, vẫy tay, “Phất Lạp Dịch Nặc, có hứng thú nghe ta kể chuyện không?”

Sở Thiên cười. “Đầu bếp trưởng tiên sinh của chúng ta, vừa rồi Ái Lệ Ti, Cáp Dịch Tư, Mẫu Thần Bố Lan Ny đều cảm ứng được có người thân qua đời, ông có thể kể cho ta nghe câu chuyện này không?”

“Thế nào, người cũng muốn nghe chuyện này? Thực Thần nhướng mày, bốn cột nhìn Sở Thiên, lúc này mọi người phát hiện, râu tóc bạc trắng của Sử Đế Phân không biết lúc nào dài ra rất nhiều, đôi mày phất phơ trong gió, dường như đã già đi mấy nghìn tuổi

Sở Thiên bước tới ven hồ, ngồi xuống bên cạnh Thực Thần, “A Mạt Kỳ, người đưa bọn trẻ đi hỏi một chút, mấy ngày nay chúng có gây họa gì cho ta không?”

Thực Thần bĩu môi, “Hừ, muốn nói chuyện riêng với ta mà. Còn muốn tìm cơ đuổi bọn trẻ đi làm gì?”

“Ha ha, ngài muốn kể chuyện, cũng có lẽ không muốn nhiều người biết chứ?” Sở Thiên nheo mắt cười, đặt tay lên vai Thực Thần, cơ hồ giống như huynh đệ kết giao vong niên vậy, “Vừa rồi ta đã gặp nhạc mẫu Bố Lan Ny miện hạ, bà ấy đang đi khắp nơi tìm Sáng Thần chết, hơn nữa còn thế, nhất định phải tìm được Sáng Thần trước khi ông ấy chết, sau đó tự tay giết ông ấy!”

Cánh tay Sở Thiên đặt lên vai của Sử Đế Phân, cảm giác được Thực Thần rung mình một cái, trong lòng hân thầm cười.

Thực Thần im lặng một hồi, chợt hỏi: “Thí nghiệm của người đã tiến hành thế nào rồi?”

“Còn lại hai vấn đề, một là làm thế nào lấy được hồn tinh từ tam giới, một vấn đề khác là làm thế nào để nguyên tố bình thường ngưng tụ thành biểu bì của linh hồn!”

“Ồ! Cho người một lời khuyên, đi hỏi Hồn Mẫu đi, có lẽ người chưa giết bà ấy chứ?”

Dứt lời, Thực Thần không đợi Sở Thiên đáp lời, gật đầu, cười nói: “Được rồi, nếu như người muốn nghe kể chuyện, vậy thì ta kể cho người nghe! Ha ha, Có lẽ đây là câu chuyện cuối cùng của ta rồi!”

Sở Thiên rung động trong lòng. —

“Câu chuyện bắt đầu từ rất lâu rất lâu về trước. . .” Thực Thần nghiêng nghiêng đầu, lại dùng lời mở đầu câu chuyện mà ông thích nhất, “Lúc đó tất cả đều là hư không, nhưng trong hư không ấy lại sinh ra một sinh mệnh, sinh mệnh này đã tự đặt cho mình một cái tên, là Ốc Nhĩ Đốn”

Sở Thiên tiếp lời nói: “Ta biết, Sáng Thần Ốc Nhĩ Đốn, ngài nói ngắn gọn đi!”

Thực Thần không hài lòng trừng Sở Thiên một cái, tiếp tục run rẩy nói: “Sai, là Ốc Nhĩ Đốn, không phải Sáng Thần Ốc Nhĩ Đốn! Ở trong này có khác biệt rất lớn... Ốc Nhĩ Đôn Ở trong hư không quá cô độc, vì vậy hắn muốn tìm thêm nhiều người nói chuyện với hắn. Thế là hắn tạo ra một sinh mệnh mới, đồng thời gọi hắn là Đặng Khẳng! Nhưng tên Đặng Khẳng này lại không có bản lĩnh của Ốc Nhĩ Đốn, không thể sống lâu dài trong hư không được, thế là Ốc Nhĩ Đốn ban cho hắn một năng lực tạo ra đại địa. . .”

Thở dài một hơi, Thực Thần tiếp tục nói: “Có một người rồi, Ốc Nhĩ Đốn vẫn thấy không đủ, lại tạo tiếp ra một sinh mệnh thứ hai, Trương Bá Luân. . .”

Nói đến đây, Thực Thần chợt cúi thấp đầu, nửa thân người gục trên vai của Sở Thiên, giọng nói cũng nhạt đi nhiều.

Sở Thiên trong lòng kinh hãi, vội nói: “Ngài nói ngắn gọn thôi, Xin ngài đấy!”

“Lão nhân gia ta kể chuyện, trước giờ chưa từng biết nói ngắn gọn là gì, ha ha! Yên tâm, ta có thể kể hết được câu chuyện này!” Thực Thần cười, “Sau đó, Ốc Nhĩ Đôn tạo ra sáu người con nữa, lần lượt ban cho

họ sinh mệnh và năng lực, còn sáu người con này theo chỉ dẫn của Ốc Nhĩ Đồn, dùng năng lực của họ để tổ hợp lại vạn vật của tam giới tiếp đó Ốc Nhĩ Đồn dùng hình dạng của mình để tạo ra con người.. ”

Sở Thiên thầm lo lắng, dáng vẻ của Sử Đế Phân càng lúc càng suy nhược, hơn nữa Sở Thiên vừa nghe, vừa thầm kiểm tra cơ thể của Thực Thần, nhưng vẫn không tìm ra được nguyên nhân khiến hắn suy nhược.

“Cứ như vậy, tất cả đều được sinh ra!” Sử Đế Phân cười khổ nói: “Tất cả mọi thứ vốn đang vận hành một cách hoàn mỹ, nhưng có một ngày, Ốc Nhĩ Đồn đã yêu một con người mà mình tạo ra. ..”

624. Chương 600: Câu Chuyện Cuối Cùng Của Thực Thần (hạ)

“Con người kia tên là Bồ Lan Ny, Ốc Nhĩ Đồn không những đã yêu bà, còn lấy bà làm thê tử.”

Thực Thần tiếp tục nói: “Sau đó họ Sinh được hai người con gái, một người tên là Ái Lệ Ti, một người tên là Cáp Dịch Tư, một nhà bốn người vốn dĩ rất hạnh phúc yên vui, hai người con gái tuy rằng có nghịch ngợm đôi chút, nhưng rất xinh đẹp đáng yêu, nhưng lúc này Ốc Nhĩ Đồn vì sự cố chấp của mình khiến Bồ Lan Ny tức giận, không, không phải cố chấp, mà là sai lầm!”

“Sáng Thần cũng có lúc sai lầm sao?” Sở Thiên nói.

“Ta nói lại lần nữa, là Ốc Nhĩ Đồn, không phải Sáng Thần!” Sử Đế Phân hiện ra sự phẫn nộ, nhưng hiện giờ hắn chỉ có thể lắc đầu tỏ ý kháng nghị, “Sáng Thế Thần, đó là những đứa con mà Ốc Nhĩ Đồn tạo ra kêu bừa thối, Ốc Nhĩ Đồn chưa từng nhận mình là Sáng Thần!”

Nói rồi, Sử Đế Phân gắng gượng đưa nắm tay lên, rồi lại hạ mạnh xuống, “Ốc Nhĩ Đồn không phải là Sáng Thần, thật sự không phải!”

Sở Thiên không hiểu, Sáng Thế Lục Thần, Đại Địa, Hỏa. . . Tất cả mọi thứ đều là Ốc Nhĩ Đồn tạo ra, nhưng tại sao hắn lại không thừa nhận mình là Sáng Thần. Có điều bộ dạng của Sử Đế Phân khiến Sở Thiên không nhẫn tâm! ngắt lời hắn.

“Ốc Nhĩ Đồn chế định ra quy tắc tam giới, trong đó có một pháp tắc chí cao, đó chính là bất cứ chủng tộc nào, bất cứ thứ nào đều sẽ không sống mãi, ngoài một mình hắn ra!” Sử Đế Phân cười khổ, “Chính là pháp tắc chí cao này khiến Bồ Lan Ny nổi giận, bởi vì có một ngày, cha mẹ của Bồ Lan Ny cũng đối mặt với cái chết, nhưng Ốc Nhĩ Đồn không muốn thay đổi pháp tắc mình đã tạo ra, càng không muốn ban tặng cho cha mẹ Bồ Lan Ny một Sinh mệnh vĩnh hằng, kết quả Bồ Lan Ny nghĩ ra một cách, một cách rất độc ác.”

“Bà ấy mượn tội đạo của Sáng Thần Chi Tâm, giết Phong Phụ và Hồn Mẫu, đoạt lấy Thần Cách và Thần Hồn của họ để cứu cha mẹ của mình!”

Sở Thiên thầm kinh hãi, thì ra chuyện thảm sát Phong Phụ và Hồn Mẫu năm Xưa, là vì Mẫu Thần muốn cứu cha mẹ của mình mà làm ra.

“Đáng tiếc Phong Chi Hồn và Hồn Mẫu Thần Cách khi có trong tay, cha mẹ Bồ Lan Ny đã chết rồi.”

Thở dốc vài hơi nặng nề, Sử Đế Phân nghiêng đầu tựa vào tai Sở Thiên, Sở Thiên vội vận chuyên thần lực, tỉ mỉ lắng nghe. “Xem ra ta thật sự phải nói ngắn gọn rồi, nguyên nhân của đại chiến chúng thần lần thứ nhất, Ái Lệ Ti đã nói cho người rồi Sau trận chiến, trong mắt người ngoài phu phụ Ốc Nhĩ Đốn ân ái vô cùng, nhưng chỉ có người nhà mới biết, hai phu thê họ như nước với lửa. Lúc này, Ốc Nhĩ Đốn đã phạm phải một sai lầm thứ hai. . . Hắn đã có một người con riêng!”

Sở Thiên không còn kiềm chế được nữa, kinh ngạc nói: “Tư Đặc n là con riêng của Ốc Nhĩ Đốn?”Lẽ nào lời nói từ miệng Bác Đức lại là sự thật sao?

“Không phải Tư Đặc n!” Thực Thần nhếch khóe miệng lên, giải thích: “Ốc Nhĩ Đốn quả thực không thể nào chịu được sự âm ỉ của Bồ Lan Ny, và cả hai người con nhìn nhau như tử địch, hắn mệt rồi, thế là dùng thần lực tăng thứ chín tạo ra một phân thân, đồng thời dùng phân thân đó đi lừa người nhà, còn chân thân của Ốc Nhĩ Đốn thì mai danh ẩn tính, là một thần tộc bình thường sống trong tam giới, đồng thời đã tìm được một thê tử tốt, tuy rằng nàng là một Thú Thần, nhưng tính tình phẩm hạnh đều tốt hơn Bồ Lan Ny rất nhiều.”

Không lâu sau đó, Bồ Lan Ny phát hiện ra chuyện này, thừa lúc Sáng Thần không có mặt, đã tìm nữ Thú Thần đó, kết quả. . . Người có thể đoán ra không?”

Thực Thần lại dùng cách mà hắn yêu thích nhất, muốn người khác phối hợp với câu chuyện của mình.

Sở Thiên vội nói: “Với tính khí của Mẫu Thần, chắc chắn sẽ đại sát khắp nơi. E rằng nữ Thú Thần đó đã chết rồi.”

“Ha, người đoán sai rồi!” Thực Thần gượng cười nói: “Nữ Thú Thần đó không chết, mà mang theo người con đang nằm trong bụng trốn thoát, nhưng.. .” Giọng nói của hắn ngày càng yếu ớt, “Nhưng Ốc Nhĩ Đốn và Bồ Lan Ny đã hoàn toàn rạn nứt. Ốc Nhĩ Đốn không muốn gây ra tam giới hỗn loạn, đã nói dối đi giới ngoại hư không để du ngoạn, trên thực tế, họ đi quyết đầu tử chiến!”

“Trước trận chiến, Ốc Nhĩ Đốn nhặt được một đứa trẻ từ Sa mạc Tư Khoa Đặc, và cả một con gâu trúc! Ông nhận đứa trẻ đó là nghĩa tử. Ra Súc bồi dương, đồng thời Sau đó để hắn làm Thần Hoàng, đây mới là Tư Đặc n!”

Thực Thần gắng gượng ngẩng đầu, giống như ông có được sự đặc ý từ những câu chuyện ngày Xưa, tủm tủm cười, “Chân thân mà chủ hôn của Ốc Nhĩ Đốn đã đi giới ngoại hư không, không ai biết kết quả quyết đấu giữa hắn và Bồ Lan Ny, nhưng đừng quên rằng, hắn vẫn còn một phân thân Ở tam giới. Cũng chính là người dùng để lừa bịp người nhà !”

Sở Thiên đã lơ mơ đoán ra, cái gọi là Thực Thần, chẳng qua là trò chơi giữa bản thể và phân thân của sáng Thần mà thôi.

“Ốc Nhĩ Đốn đi rồi, nhưng trước khi đi hắn để lại thần niệm, căn dặn phân thân tìm về

đứa con riêng của mình!”

“Vậy hấn đã tìm được chưa?”

“Đâu có dễ dàng tìm thấy như vậy? Chuyện năm Xưa rất phức tạp, ta không kịp để nói rõ rồi...Ài, đáng tiếc phân thân chỉ là phân thân, chỉ là một phần thần lực của Ốc Nhĩ Đốn, không có bản lĩnh mãi mãi bất diệt như Ốc Nhĩ Đốn. Hấn vừa có chút tin tức về người con riêng, thì lại gặp Mẫu Thần trở về, hấn vì muốn che giấu thân phận trước mặt Mẫu Thần, đã hao cạn sức mạnh mà Ốc Nhĩ Đốn ban cho hấn, hiện giờ lão gia ta sắp chết rồi!”

Thực Thần nắm lấy tay Sở Thiên, “Phát Lạp Dịch Nặc, cầu Xin người một chuyện, hãy giúp phân thân đó tìm lại đứa con năm Xưa!”

Sở Thiên vội nói: “Ngài yên tâm, ta nhất định tìm được hấn, ngài có manh mối gì không?”

“Lĩnh vực Phán Quyết của Tư Đặc n là phán định tất cả nguyên tố có phù hợp pháp tắc của Sáng Thần hay không,

Nếu như không phù hợp, hấn có quyền tiêu diệt nguyên tố phạm quy! Cúng tức là nói, lĩnh vực của Tư Đặc n, chính là lĩnh vực cấm, cấm chế tất cả lĩnh vực! Chỉ cần người... Ha ha!”

Thực Thần cười thâm thiết, miệng há ra nhưng lại không phát ra tiếng nói. Hai mắt chỉ nhìn Sở Thiên.

“Ta hiểu rồi, người đã nói, Sáng Thần đã để lại một sức mạnh có thể khắc chế được Thần Hoàng, Sức mạnh này có lẽ là Ở trên người con riêng ấy? Vì vậy chỉ cần tìm thấy người mà Tư Đặc n không cách nào cấm chế được lĩnh vực của hấn, thì sẽ tìm được người con trai của Sáng Thần Ốc Nhĩ Đốn!”

Sử Đế Phân miệng ngậm cười, dùng nốt sức bình sinh, lớn tiếng nói: “Người nói đúng rồi, nhưng lão nhân gia ta nói lại lần nữa, là Ốc Nhĩ Đốn, không phải Sáng Thần Ốc Nhĩ Đốn! Ài, đợi người mở được Sáng Thần Chi Tâm thì sẽ hiểu thôi. . .”

Dứt lời, cơ thể của Thực Thần đột nhiên bay lên, dần dần biến thành trong suốt, cuối cùng biến mất trong không khí trên vai Sở Thiên.

SỞ Thiên nhìn vào đôi tay trống trải, lòng cảm thấy mệnh mang, tuy biết rõ Thực Thần trước mặt chẳng qua chỉ là một phân thân, một phần thần lực. Nhưng khi đến lúc thật sự sinh ly tử biệt, hấn vẫn có chút không đành lòng.

Im lặng trong chốc lát, Sở Thiên lòng lại ngấy ra, vừa rồi Thực Thần luôn nhấn mạnh Ốc Nhĩ Đôn không phải Sáng Thần, đây là có ý gì? Còn nữa, phân thân đã chết, vậy Sáng Thần thật sự đang ở đâu?

A Mặt Kỳ lặng lẽ bước tới bên cạnh Sở Thiên, “ông chủ, Sử Đế Phân là Sáng Thần?”

Sở Thiên gật đầu, rồi lại lắc đầu, “Không, hấn không phải là Sáng Thần, hấn là phân thân

của Ốc Nhĩ Đốn!”

Quay đầu nhìn mọi người, Sở Thiên phát hiện khoe mắt của bọn trẻ đang đổ quanh bên dạn dò: “Khóc gì chứ? Nhớ đây, các con vừa rồi không nghe thấy gì cả, Thực Thần Sử Đế Phân tiên sinh là đi du ngoạn, hiểu chưa?”

Vừa dứt lời, chỉ thấy trên trời bỗng nổi trận cuồng phong, bầu trời Xanh biếc Ồ bờ Nam Hải chợt trở nên trắng nhợt.

“Ốc Nhĩ Đốn, ngươi cút ra đây cho ta!” Mẫu Thần từ trên trời hạ Xuống, Khố Khoa Kỳ theo sát đằng sau.

Sở Thiên nghiêng rằng, nhanh chóng bày ra vẻ mặt mỉm cười vui Sướng, “Ô, thật trùng hợp, nhạc mẫu đại nhân, sao người lại cũng đến vương quốc Tinh Linh Ở Nam Hải này vậy?”

“Phất Lạp Định Nặc, Sao người lại ở đây?” Mẫu Thần ngạc nhiên hỏi.

“Ha ha, nữ vương vương quốc Tinh Linh đã từng làm hộ vệ của ta, cũng là a di của đám trẻ, đây.” Sở Thiên chỉ vào bọn trẻ “Ta muốn đưa chúng đến thăm An Na a di, hiện giờ tam giới bình yên, ta thuận tiện đi ngắm một trong mười cảnh đẹp của đại lục, Nguyệt Quang Hồ của Tinh Linh quốc.”

“Người nhìn thấy Ốc Nhĩ Đốn không?” Mẫu Thần lại hỏi

“Ốc Nhĩ Đốn? Lẽ nào nhạc phụ đại nhân cũng đang ở đây?” Sở Thiên sắc mặt mừng rỡ,

“Tốt quá rồi, nhạc phụ đại nhân lão nhân gia người hiện đang ở đâu?”

Mẫu Thần nhú mày, không còn hỏi nữa, mà kiểm tra Xung quanh, nhưng Khố Khoa Kỳ lại nghi hoặc nhìn Sở Thiên, cười nói: “Tỷ phu, vừa rồi nghĩa mẫu cảm ứng được khí tức của nghĩa phụ ở đây, vì vậy mới qua đây kiểm tra, thật sự người không biết, hay là thần niệm của nghĩa mẫu sai rồi?”

Sở Thiên trong lòng thầm nói, chắc chắn là trước khi chết Thực Thần không còn đủ Sức che giấu, đã phát ra một chút khí tức.

“Nhạc mẫu, thật sự ta không nhìn thấy nhạc phụ đại nhân, hơn nữa, ngày cả người ngoài ta cũng không thấy!”

“Thần niệm của ta không sai!” Mẫu Thần vẫy tay với Bác Đức đang bế đứa trẻ, thị ý nài nỉ qua, sau đó nở nụ cười với Phan Đa Lạp, “Phan Đa Lạp, nói cho bà biết, con có nhìn thấy người nào đặc biệt không?”

“Không có a, người ta Ở đây nửa ngày rồi, ngoài đám người của cha, không thấy người ngoài.”

Khố Khoa Kỳ nói: “Cô bé, con thật sự không nhìn thấy sao?”

Phan Đa Lạp bĩu môi, giơ bàn tay nhỏ lên, “Con dùng danh nghĩa của Phụ Thần để thề, thật sự không thấy ai!” Bộ dạng của cô bé, giống hệt với lúc Sở Thiên dùng danh nghĩa của nữ thần để thề.

“Bỏ đi, trẻ con không biết nói dối! Có thể là hấn lại thoát rồi” Bố Lan Nỵ trút giận

vào máy gốc cây, “Ốc Nhĩ Đốn, người giỏi lắm, ta không tìm được người, vậy được, ta sẽ để người đến đôi phó với ta!”

Dứt lời, bà gọi Khố Khoa Kỳ phi thân đi, Chi để lại cho Sở Thiên một câu nói, “Còn muôn tách Ai Lệ Ti và Cáp Dịch Tư ra, thì đuổi VuơNhân và Lạp Lý đi, ngày Sau ta sẽ đến tìm người!”

“Người còn đến tìm ta? Mẹ nó !” Sở Thiên giận dữ chửi một câu, hắn không có một chút hảo cảm nào với vị nhạc mẫu này.

Trở về Bồ Lô Trạch, Sở Thiên đem chuyện của Thực Thần kể cho Tiểu Bạch nghe, Tiểu Bạch đã buồn trong một thời gian dài, có điều còn may, Sử Đế Phân chỉ là một phân thân, người thật sự vẫn chưa chết.

An Cát Lệ Na được sự bào đảm bằng lời thề của Sở Thiên, cũng đã bình tĩnh lại, đợi Sở Thiên hợp nhất phân thân cho nàng.

Còn Sở Thiên thì đang suy nghĩ câu chuyện cuối cùng của Thực Thần, thứ nhất, Ốc Nhĩ Đốn có một người con riêng, người con này là nhân vật duy nhất có thể đánh bại Tư Đặc n. Thứ hai, Sáng Thần không đồng nghĩa với Ốc Nhĩ Đốn, nguyên nhân được ẩn giấu trong Sáng Thần Chi Tâm!

Vừa suy nghĩ hai vấn đề này, Sở Thiên theo lời chỉ dẫn của Thực Thần, được sự giúp đỡ của A Tư Nặc đã thăm vấn Hồn Mẫu Bối Lạp Mễ, mong muốn tìm ra được bí mật tạo ra linh hồn.

625. Chương 601: Khúc Nhạc Loạn Thế (1)

A Tư Nặc vẽ mặt Sầu khổ đến giúp đỡ Sở Thiên thăm vấn Bối Lạp Mễ, Sau khi Ban Dịch Tư mang thai rất khó tính, dạy dỗ đến nỗi A Tư Nặc luôn phải ngồi trong góc tường Xin lỗi, hơn nữa lần trước Sau khi hắn mở lĩnh vực tứ trọng để giúp đỡ Sở Thiên, thực lực vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, bây giờ muốn giúp Sở Thiên, cũng phải cần đến sự hợp sức của vài linh hồn chủ thần.

Hồn mẫu Bối Lạp Mễ từ sau lần thăm vấn lần trước, vẫn luôn bị lục ngự tọa hồn của A Mạt Kỳ giam giữ, Sở Thiên không giết hắn, điều này không có nghĩa là SỞ Thiên không cần linh hồn tổ hồn, mà vì linh hồn của Bối Lạp Mễ chính là tổ hồn, Sở Thiên không biết dùng cách nào để đặt một linh hồn còn sống vào một cơ thể khác.

Nhưng cũng nhanh thôi, dù sao Sử Đế Phân cũng đã chết, Sở Thiên không còn gì phải bận tâm nữa, _chị cần hắn nghiên cứu ra cách để chuyển hóa linh hồn, thì Bối Lạp Mễ cũng sẽ phải mất đi tổ hồn.

Trong lúc thăm vấn không hề nói năng thừa thãi, Sở Thiên có được thứ mà hắn cần, đó chính là linh hồn, cũng là một loại nguyên tố cơ bản, cũng như gió, lửa, điện, nước. . . , khắp nơi trong Tam giới đều có, nhưng nó là thứ mà những người trần mắt thịt không nhìn thấy

được. ngoài ra, hơn nữa, loại nguyên tố này còn có thể ức chế trí nhớ, gia tri thần lực. Đáng tiếc Bôi Lạp Mễ không có cơ thể trước đây, không có cách gì để lấy được tinh hồn ra.

Nhưng Sở Thiên lại có cách, đó chính là huyết thú Mai Nhĩ Kim Tư!

— Tinh hạch và vong linh của Mai Nhĩ Kim Tư, còn có kết cấu linh hồn cũng giống với thần tộc, nếu nói Mai Nhĩ Kim Tư là một loại máy chuyên hóa máu, thì liệu có thể dùng nó để thu lấy tinh hồn?

Còn nữa, tinh hạch và linh hồn của Mai Nhĩ Kim Tư là một thể thống nhất, chúng có thể ngưng kết máu để trở thành thân thể, như vậy liệu có phải vong linh cũng có thể dùng cách này để có được một cơ thể thần tộc mới không?

“Nữ thần tại thượng!” Thí nghiệm đã đạt được đột phá, khiến Sở Thiên vô cùng vui mừng.

Đáng tiếc vui quá hóa buồn, tình báo của Lô Tây Nạp đã mang đến cho hắn một tin tức xấu.

Bị gọi vào Quang minh thánh điện gấp, Sở Thiên nhìn vào tình báo trong tay, giận dữ đập bàn, “Mẹ nó, Bố Lan Ny này thật sự định bức Sáng Thần ra cho bằng được sao?”

Chúng thần ngồi vòng quanh bàn, tất cả mọi người trong Bồ Lôi Trạch đều đã tề tựu về đủ cả, ngay cả mười hai thánh đấu sĩ luôn bảo vệ quanh đảo cũng có mặt, còn có huyết thú Mai Nhĩ Kim Tư không lộ diện nhưng cũng đã sẵn sàng lâm trận.

Sở Thiên chửi mắng Bố Lan Ny ầm ĩ, nhưng không ai có ý phản đối, ngay cả Tiểu Bạch cũng cùng một ý nghĩ như vậy, “Ta thấy lần này cũng quá đáng thật rồi, có ý gì đây chứ?”

Chết tiệt! Phật Lạp Dịch Nặc, lần này ta giúp chàng đối phó với mẹ, chàng chỉ cần để lại cho bà một con đường sống là được rồi.”

Kiệt Khắc Tổn từ trước đến nay vốn luôn hỉ hả cũng chau mày nhăn mặt, “Mấy ngày trước đây tại Hồ Nguyệt Quang, Mẫu Thần nói phải bức Sáng Thần Xuất hiện, ta vẫn cứ nghĩ đó là một lời nói đùa, không ngờ thủ đoạn của bà ta thật độc ác! Bà ta quả thật muốn hủy hoại Tam giới rồi!”

Trên bàn bày đầy những ma pháp tinh thạch, có tất cả mấy nghìn cái, đây chính là hệ thống tình báo của Lô Tây Nạp, còn có cả ám điện của Ba Bác Tát đưa tới. Ngoài ra còn có cả một đồng thư tín dày, đây chính là thư cầu cứu của giáo đình và Lô Dịch Tam Thế.

Lúc đó Mẫu Thần nói muốn bức Sáng Thần ra, hoàn toàn không phải là một câu nói đùa, bà ta thật sự đang làm! Làm thế nào để bức một người lộ diện? đương nhiên là dùng thứ hắn yêu quý nhất để uy hiếp hắn. Mà thứ Sáng Thần yêu quý nhất, không gì khác hơn là trật tự của Tam giới. Bây giờ Mẫu Thần đang muốn hủy hoại trật tự của Tam giới!

Trong mấy ngày gần đây, trên đại lục sóng gió liên tục nổi lên, vong linh hoành hành, Bố Lan Ny và Khô Khoa Kỳ dùng quân đoàn vong linh cướp sạch các loại chủng tộc, chỉ cần những người mạnh trong chủng tộc, đều bị biến thành vong linh!

Trong vài ngày, số lượng quân đoàn vong linh của Mẫu Thần đã tăng lên nhiều lần, dù những vong linh gia nhập Sau đó không có cách nào so sánh với những vong linh biến hóa của thần tộc. Nhưng, dùng chúng để quấy rầy nhân loại cũng đủ rồi.

Thử nghĩ, nếu toàn nhân loại biến thành vong linh, thì kết quả sẽ như thế nào?

Sở Thiên nghiêm mặt, lạnh giọng nói: “Mẫu Thần muốn biến tất cả thần tộc thành vong linh, hừ, có phải ngay cả ta cũng định biến thành vong linh hay không?”

Sắt Lâm Na khê lắc đầu, thở dài nói: “Đại ca đã tính, mấy ngày nay có ít nhất trên một vạn nhân loại đã bị biến thành vong linh, không chỉ vậy, ngay cả long tộc bị lưu lạc ở bên ngoài cũng có người bị thương, thậm chí Mẫu Thần còn vươn tay ra đến biển, Vưu Nhân miện hạ còn Xảy ra Xung đột với quân đoàn vong linh nữa!”

“Bà ta còn ra tay cả với Long tộc và Hải tộc! Ha ha!” Sở Thiên đột nhiên cười lên, neho mắt nhìn những người Xung quanh, “Các vị có cách nào không?”

Sắt Lâm Na ngồi bên cạnh Sở Thiên cười cười, “Còn thế nào nữa? đến nay đại lục đã thuộc về Khải Tắt, cũng là thuộc về Bồ Lô Trạch, bồ Lan Ny như vậy là đang khiêu khích với chúng ta, cứ nói chuyện trước với cô ta, nếu không có kết quả, thì hăng đánh !”

Bà chủ đã lên tiếng rồi, những người khác không còn có ý kiến gì nữa, Tiểu Bạch cũng vì Bồ Lan Ny lần này đã hành động quá đáng mà không có ý kiến phản đối gì nữa.

Chỉ có An Cát Lệ Na gõ gõ vào bàn, “Phất Lạp Bạch Nặc miện hạ, ta chỉ quan tâm chừng nào người trả phân thân lại cho ta! Từ lúc người đồng Ý với ta cho đến nay, đã hơn mười ngày rồi!”

Sở Thiên ngồi lại trên ghế, neho mắt nghĩ ngợi, cười nói: “An Cát Lệ Na miện hạ, đến nay Tam giới luôn hỗn loạn, ta. . .”

“Trả phân thân lại cho ta, Sau đó hủy giấy kết hôn của ta và Kim Cương đi, Ma Căn gia tộc sẽ trở thành đồng minh đáng tin cậy của Bồ Lô Trạch!”

“Tốt lắm, người tổng cộng có tám phân thân, qua các cuộc đại chiến đã bị hủy mất bốn, trong tay ta giờ chỉ còn bốn, đều có thể trả lại cho người!”

Phán Quyết sơn chết một, là một thi thể trong Sáu nữ thần của tòa hồn trận, lúc nhị chiến chết một, thi thể là chiến lợi phẩm của Mỹ nhân ngư, bây giờ cũng đang ở trong tay Sở Thiên, tính thêm những cái mà Bồ Lai n Đặc đã giết chết, có thể nói SỞ Thiên đã có đủ tất cả những phân thân của An Cát Lệ Na.

“Bốn?” An Cát Lệ Na đứng lên, “Bất luận tám phân thân của ta sống hay chết, toàn bộ đều đang ở trong tay người, cái còn sống, trả cho ta, cái chết rồi, tinh hạch của chúng vẫn còn, Thần Cách vẫn còn!”

Sở Thiên chỉ chỉ Anh Cách Lạp Mỗ, “Xin lỗi, bốn cái đã chết rồi, đều đã thuộc về Anh Cách Lạp Mỗ! Thôi vậy, đành vậy nhé, An Cát Lệ Na miện hạ người không để cho ta yên tâm, vì vậy ta sẽ khôi phục lại hoàn toàn thực lực của người!”

Tới nay thực lực của Bồ Lôị Trạch, đã làm cho khi Sở Thiên nói chuyện với An Cát Lệ Na, không cần phải suy nghĩ câu chữ nữa, bây giờ hẳn thực sự có thực lực này!

An Cát Lệ Na giận dữ ngồi Xuống, “Được, bốn thì bốn, nhưng ta yêu cầu người lập tức thu hồi về đủ phân thân cho ta!”

“Không thành vấn đề!” Sở Thiên cười nói: “Sắt Lâm Na, nài cho một người đi báo trước cho Mẫu Thần một tiếng, rằng ta không muốn nhìn thấy Huyền Thú đại lục hỗn loạn, không chừng bà ta sẽ mắng người đi chuyển lời đó một trận, tiện lễ hậu binh, nếu có thể đàm phán mà giải quyết được thì tốt, còn nếu không, thì Hải tộc sẽ liên hợp lại để chiến đấu với bà ta!”

Cân nhắc kỹ, ngay cả Sở Thiên cũng không hy vọng lần này có thể dùng phương pháp hòa bình để giải quyết với Mẫu Thần.

A Mạt Kỳ bảo vệ Sở Thiên, cùng An Cát Lệ Na đi tới hòn đảo số mười bảy vừa hoàn thành của Bồ Lôị Trạch. ,

Bốn phân thân còn sống của An Cát Lệ Na đã được mang tới đây, chúng đều đã nhận được tin tức, vừa thấy Sở Thiên, chúng liền làm bộ dạng đáng thương run run nói: “Long thần đại ca, người nhẫn tâm giết chúngta Sao?”

Sở Thiên chau mày, quát lớn: “Đừng dùng thủ đoạn này với ta, vô ích!”

“Hừ!” An Cát Lệ Na hừ lạnh một tiếng, giận dữ nói: “Bọn các người làm loạn mấy vạn năm nay, đã đến lúc trả sức mạnh lại cho ta rồi!”

“Đúng! Chúng ta cùng tác chiến với người được không? Long thần, chúng ta đồng ý dựa vào Phật Lạp Địch Nặc gia tộc, người đã thấy thực lực của chúng ta rồi, ai trong số chúng ta cũng có thể làm sức mạnh của chỉ thần tăng lên gấp bội mà!”

“Gấp bội? chà chà, bốn người là gấp bốn, nhưng rất tiếc, ta càng hy vọng những Sức mạnh phục hồi này, có thể xuất hiện trên người An Cát Lệ Na miện hạ!”

Vừa nói, Sở Thiên ra hiệu cho A Mạt Kỳ đánh bọn chúng ngất đi, rồi lấy tinh hạch của bọn chúng ra, tinh hạch rời khỏi cơ thể, bốn người liền biến thành nguyên dạng cự mãng, khoảng cách giữa đầu và đuôi chừng trăm dặm, nhưng đuôi của chúng hơi kỳ lạ, dường như đã bị ai đó chém một nhát, không cần nói, đó là do Tiểu Bạch năm đó đã ra tay.

An Cát Lệ Na cũng muốn biến trở về bản thể, nhưng Sở Thiên lại khoát tay, cười nói:

”Miện hạ, trước khi tế tự để chữa bệnh cứu người, đều phải hỏi nguồn gốc của căn bệnh, phiền người nói cho ta biết những chuyện đã xảy ra với phân thân năm đó.”

“Không phải người đầu đã biết rồi Sao? Là Ái Lệ Ti miện hạ giúp ta tách ra!”

“Ta muốn hỏi chuyện trước khi tách ra, Sức mạnh của người rốt cuộc đã bị làm sao?”

Đến nay ngày cả phân thân của Sáng Thần Sở Thiên cũng đã thấy rồi, có thể nói hẳn đều đã hiểu rõ được tận cùng Sức mạnh của tất cả các chủng tộc của Tam giới, nhưng nguồn gốc Sức mạnh của An Cát Lệ Na vẫn là một bí ẩn, dùng phương pháp dâm loạn để hấp thụ sức mạnh

của đối tượng, Sở Thiên đã hỏi rất nhiều người, nhưng vẫn không biết thần tộc nào có năng lực như vậy.

An Cát Lệ Na cười lạnh một tiếng, nói: “Vì sao phải nói với ngươi?”

”Tể tự chữa bệnh, nếu như không biết nguyên nhân bệnh, thì cũng không thể bảo đảm được hiệu quả!” Sở Thiên cười ha ha nhìn An Cát Lệ Na.

Do dự chốc lát, An Cát Lệ Na bất đắc dĩ nói: “Chỉ có thể nói cho ngươi biết, là ta đã cướp được trong tay một thần tộc yếu hơn!” Nói xong, cô ta mím môi, lạnh lùng nhìn Sở Thiên.

Sở Thiên biết cô ta sẽ không nói gì thêm nữa, cười cười, ra hiệu cho An Cát Lệ Na biến về bản thể

Năm con cự mãng nằm trong phòng thí nghiệm trên hòn đảo số mười bảy, Sở Thiên vừa đứng dao, An Cát Lệ Na lại nói: “Đừng quên trả linh hồn lại cho ta, hơn nữa còn phải làm theo trình tự khi phân thân!”

“Sẽ như ngươi mong muốn!” Sở Thiên bắt đầu phẫu thuật, quá trình cũng không cần phải nói nhiều, trước tiên tiếp nhận một phân thân, sau đó tiến vào linh hồn của An Cát Lệ Na, gắn linh hồn của phân thân lên.

Cứ như vậy, trong chốc lát An Cát Lệ Na đã biến thành một con cự mãng năm đầu.

Vỗ vỗ tay, Sở Thiên kết thúc giải phẫu, thuận miệng hỏi: “Miệng hạ, người làm sao để tiêu diệt hết những thần trí của linh hồn phân thân? Ha ha, Sau khi gắn vào, thần trí của bốn người đó lại có thể hoàn toàn biến mất”

“Đó là bí mật của ta, tốt nhất ngươi đừng nên hỏi!”

Sở Thiên nhún vai, ra hiệu cho A Mạt Kỳ đưa cô ta về Quang minh thánh điện, đối với sức mạnh của An Cát Lệ Na hẳn vẫn còn nhiều điểm nghi ngờ, bởi vì vừa rồi gắn linh hồn vào, tinh hạch của An Cát Lệ Na đã tự động hợp nhất, Sở Thiên chỉ cần Xé bề mặt da của linh hồn ra mà thôi.

Nguồn gốc sức mạnh của An Cát Lệ Na chắc chắn có điều kỳ lạ, Sở Thiên âm thầm chú ý đến cô ta.

626. Chương 601: Khúc Nhạc Loạn Thế (2)

Mấy hôm nay không xảy ra việc gì lớn, Sát Lâm Na phái người đi đàm phán với Mẫu Thần, còn Sở Thiên lại bắt đầu thực hiện lời hứa với Sử Đế Phân - tìm đứa con riêng của Sáng Thần.

Mẹ của đứa trẻ đó khi mang thai nó đã bị Mẫu Thần phát hiện, điều này đã tạo thành một vấn đề nan giải, không ai biết mặt mũi nó thế nào, trước lúc Sử Đế Phân chết đã quá Vội vàng, thậm chí đến cả chủng tộc của mẹ đứa trẻ cũng không nói, điều này đã làm khó Sở Thiên, nhưng dù sao cũng có một vài đầu mối.

Trước tiên có thể khẳng định, đứa con riêng của Sáng Thần mang hai dòng máu, nhân thần và thú thần, không phải, Sáng Thần không thể coi là nhân thần, hẳn là khởi nguồn của tất cả, hơn nữa, Xét từ Tiểu Bạch và Cáp Địch Tư, hậu bối của Sáng Thần theo Xu thế mẫu hệ. Vì vậy, đứa trẻ đó có lẽ thiên về huyết thông thú thần của mẹ.

Thứ hai, tuy thời gian mang thai của các thú tộc không giống nhau, nhưng trong thần tộc vẫn chưa có trường hợp mang thai hàng nghìn năm mới sinh hạ, vì vậy tuổi của đứa trẻ đó có thể xác định được, Sinh sau đại chiến thứ nhất, cũng có nghĩa là khoảng hai vạn tuổi, trẻ hơn Tiểu Bạch nhiều, có lẽ là cùng một thời đại với Mỹ nhân ngư.

Sau cùng, cũng là điểm quan trọng nhất, là đứa trẻ đó có thể chống lại Phán Quyết lĩnh vực của Tư Đặc n. Nhưng Sở Thiên nghĩ, một người có thể chống lại cường giả mạnh nhất là Thần Hoàng không thể không có tiếng tăm gì trong Tam giới, hơn nữa bây giờ Mẫu Thần và Sáng Thần Chi Tâm đều đã Xuất hiện, phân thân của Sáng Thần cũng đã thấy rồi, không thể còn có thêm một cường giả nữa, vì vậy. .

Sở Thiên ngồi trước ghế, lật Xem tài liệu về các thần__ tộc, đột nhiên neho mắt, “Phù hợp với những đặc điểm này, chỉ có mấy người thôi, Sử Đế Phân ngựợi cũng quá đáng rồi, rõ ràng trong lòng đã chú ý đến mấy mục tiêu rồi, nhưng chỉ nói cho ta những gợi ý nhỏ. Chà!” “Sao rồi ?” Tiểu Bạch dựa trên vai Sở Thiên, lật Xem những tài liệu trên tay Sở Thiên, cười nói: “Có nghĩ ra người đệ đệ của ta là ai không?”

__ “Đã chọn ra mấy người, nhưng kết quả không được lạc quan!” Sở Thiên chỉ vào bảy cuốn tài liệu đã được chọn ra, “Nàng tự Xem đi!”

“Hừ, ta không Xem, đợi chàng tìm ra ta gặp trực tiếp là được rồi!” Tiểu Bạch ghé tai Sở Thiên, cười nói: “Đúng rồi, chàng có nghĩ ra cách gì để giải quyết chuyện của đám Tiên Đế không? Chuyện của bọn họ một khi vẫn chưa được giải quyết, thì chàng vẫn chưa thể đi cưới Mỹ nhân ngư về được đâu!”

Sở Thiên cười Xấu Xa nói: “Đã có cách rồi, nhưng thật sự nàng không để ý gì nếu ta lấy thêm vợ đó chứ?”

“Đương nhiên để ý chứ, nhưng mà, có thể ngày ngày nghe Mỹ nhân ngư gọi ta là tỷ tỷ cũng không tồi! Hi hi!”

Hai người cười cợt vài câu, nhưng đúng vào lúc này, Sắt Lâm Na vẻ mặt nghiêm trọng bước vào, bộp, cô ta vứt một cuốn Sổ lên bàn, lạnh lùng nói: “Không ngoài dự kiến, Mẫu Thần đã từ chối đàm phán, hơn nữa còn yêu cầu chúng ta tìm những võ sĩ cường giả của các thần tộc đưa đến cho bà ta!”

Sở Thiên đẩy tay Tiểu Bạch ra, đứng lên, “Vậy còn đợi gì nữa? Báo cho Vưu Nhân một tiếng! Hai nhà chúng ta liên thủ cùng đi nói chuyện với Mẫu Thần! nhân tiện ” Sở Thiên đột nhiên cười, “Đi bàn bạc thêm về hôn sự của biểu tỷ.”

Hiện nay Mẫu Thần và Khô Khoa Kỳ đang ở gần Đông hải đại lục, mấy ngày trước Bố

Lan Ný điên cuồng chuyển hóa vong linh, vươn tay ra đến Hải tộc, điều này khiến cho Vưu Nhân nổi giận, hai nhà đã Xung đột không ngừng tại đông hải, nhưng bọn họ không có ai nắm chắc được phần thắng, vì vậy trước mắt chỉ có một vài Xung đột về vài vấn đề nhỏ.

Lúc Sở Thiên tới Đông hải, Vưu Nhân đã cùng Mỹ nhân ngư trấn giữ chỗ này, đối với Số lượng vạn quân của Hải tộc, ba ngàn thân quân của Sở Thiên ít đến đáng thương nhưng

vẫn còn tốt, An Cát Lệ Na đã triệu tập thành viên của hơn một ngàn gia tộc, cùng Sát nhập vào quân đội của Sở Thiên, cũng miễn cưỡng trở thành một đội ngũ ‘tự xưng’ là Vạn Thần.

— Tuy số lượng ít hơn rất nhiều, nhưng Sở Thiên ít người nhưng không kém thế, một ngàn thần lực đại pháo bộc phá cũng đủ Sức uy hiếp đối thủ

Sở Thiên đứng đầu, nhìn về hai phía, phát tay, “Kim Cương, thu ẩn thần giới chỉ lại, lệnh cho pháo binh cùng bắn !”

Bùm! Bùm!

Một trận nổ lớn làm rung động cả mặt biển Đông hải, Mẫu Thần và Vưu Nhân cùng lúc phát hiện ra quân đội gia tộc Phát Lạp Dịch Nặc, không hẹn mà cả hai cũng phi thân bay đến.

“Ha ha, Phát Lạp Dịch Nặc miện hạ, vấn đề của năm con Lan Nguyệt Thú người đã giải quyết rồi sao?” Vưu Nhân liếc mắt nhìn Mẫu Thần đứng đối diện, cười với Sở Thiên, Mỹ nhân ngư đứng phía Sau ông ta vẫn rất tự nhiên, gật đầu chào Sở Thiên

“Phát Lạp Dịch Nặc, người mang quân đến đây làm gì? Giúp ta hay giúp bọn chúng?”

Mẫu Thần lạnh lùng nói. Sở Thiên không trực tiếp trả lời Mẫu Thần, hấn vòng tay với Vưu Nhân, cười to nói: “Bá phụ, việc nhà không tiện nói ở đây, quân doanh của người còn trống không? Cho đội quân nhỏ này của ta vào nghỉ ngơi, sau đó chúng ta sẽ bàn bạc.”

“Đương nhiên còn trống, mời!” Vưu Nhân vui mừng, Mỹ nhân ngư cũng mỉm cười.

Mẫu Thần giận dữ, “Phát Lạp Dịch Nặc, người làm vậy là muốn giúp người ngoài? Lẽ nào người không muốn tách Cáp Dịch Tư và Ái Lệ Ti ra?”

Sở Thiên vẫn không trả lời bà ta, chỉ huy quân đội tiến vào địa bàn của Hải tộc, chỉ có Tiểu Bạch bên cạnh Sở Thiên hướng về phía Mẫu Thần, nói: “Mẹ à, lần này mẹ làm hơi quá rồi, chiến tranh của thần tộc không liên quan gì đến nhân loại, đây là quy định của thần tộc, nhưng mấy ngày nay mẹ đã giết hàng vạn nhân loại. . .”

— “Vô liêm sỉ!” Mẫu Thần chỉ tay định ra lệnh cho quân đoàn vong linh tấn công,

Khố Khoa Kỳ vội ngăn lại, “Nghĩa mẫu, lúc này không tiện ra tay, pháo thần lực của Bồ Lô Trạch rất kỳ lạ, cứ nhìn tình hình rồi hãy tính.”

“Không giết hấn, thì không hấn giận được!” Mẫu Thần hùng hổ nói, nhưng bị Khố Khoa

Kỳ khuyên ngăn nên dừng lại, bây giờ Khố Khoa Kỳ đã hoàn toàn có được lòng tin của Mẫu Thần, cũng chỉ có hấn mới khuyên nổi Bồ Lan Ný.

Đi đến lòng hải dương, Vưu Nhân rất hiểu ý đi lên trước, nhường chỗ lại cho Mỹ nhân ngư và Sở Thiên.

Sở Thiên đang nghĩ không biết làm thế nào để mở miệng với vị hôn thê Mỹ nhân ngư, nhưng chưa nghĩ ra, Mỹ nhân ngư đã lên tiếng trước: “Khách Thu Sa ở cùng với người sao?” Sở Thiên sững sốt, gật đầu.

“Vây là tốt rồi!” Mỹ nhân ngư vuốt vuốt mái tóc dài, thái nhục thú từ bên trong ra, “Tay Mễ Cách đã hai tuổi rồi, Khách Thu Sa có thể ăn rồi!”

Nói Xong, tiểu tử kia đã vội đi tìm tên Hùng Miêu kia.

Sở Thiên ngạc nhiên hỏi: “Sao tiểu tử này có thể nói chuyện được trong nước vậy?”

“Học người đó, ta đã giọt vài giọt máu của ta cho nó.”

Sở Thiên cười ha ha, Xem ra Mỹ nhân ngư thực sự thích tiểu tử này, Tây Mễ Cách sẽ không phải làm nha hoàn đấy chứ?

Trong lúc nói, mọi người đã đến gần doanh trại hải vương quân, sau khi sắp xếp xong Sở Thiên cười nói: “Bá phụ yên tâm, năm chị em Tiên Đế ta đã nói chuyện với họ rồi, Sau một thời gian nữa sẽ cho người câu trả lời.

“Ồ, không cần nhắc đến bọn họ, người cứ Xem tình hình mà làm là được rồi!” Vưu Nhân liếc con gái, cười nói: “Sính lễ coi như người đã gửi rồi, bây giờ đến lượt bốn vương ta suy nghĩ, của hồi môn có thể Xứng với Thủy Hôn Thần Cách, thật không dễ gì tìm.”

Sở Thiên không dám khinh thường Vưu Nhân, trong lòng đang nghĩ đến chuyện của hồi môn mà hần nhắc đến, cẩn thận nói: “Đều là người nhà cả, lời nói này khách sáo quá rồi, ta bình sinh vốn chỉ thích tiền, chỉ cầu mong có thể Sống những ngày tháng an bình Ở Bồ Lô Trạch

, bá phụ cứ tặng ta một ít vàng bạc châu báu là được rồi!” Ý nghĩa trong lời nói đó là, ta không có hứng thú gì với Biển Cầm của người, đừng tưởng rằng ta lấy con gái của người, là muốn thâm tóm gia sản của người.

Vưu Nhân quả nhiên cười to, không nhắc tới chuyện sính lễ nữa, mà hỏi nguyên nhân Sở Thiên đến đây.

Sở Thiên nói: “Thần chiến không liên quan đến nhân loại, đây là công ước của thần tộc, nhưng lần này Mẫu Thần làm hơi quá đáng! Hơn nữa tuy Long tộc chúng ta không có nhân vật kiệt Xuất, nhưng cũng có một Lô Dịch Tam Thế không đến nỗi, hần giúp ta điều hành Huyền Thú đại lục, nay Mẫu Thần lạm sát nhân loại, chính là đã kẻ dao vào cổ ta!”

“Đúng vậy, con dao nhỏ của Bồ Lan Ny, cũng đã đưa đến trên đầu ta rồi! Đại lục “của người”, và hải dương “của ta” đều đang bất an.” trong lời nói của Vưu Nhân đây ý nghĩa, đưa ra một ý kiến - hai người liên thủ đối phó với Mẫu Thần, Sau này đại lục sẽ thuộc về Sở Thiên, hải dương thuộc về Vưu Nhân. Hai người ngang nhau, chia nhân gian ra thành hai.

“Bá phụ nói đúng, không bằng bây giờ chúng ta đi đàm phán với Mẫu Thần?”

“Không vội, có thể không động thủ là tốt nhất!” Vưu Nhân cười cười, “Bồ Lan Ny biết tiến lùi, hai người chúng ta cùng ra ngoài, có thể khuyên bà ta đến địa ngục là tốt nhất !”

— Sở Thiên trầm nghĩ, Vũ Nhân đúng là độc ác, công huyết luyện ngục trong địa ngục, hẳn đang muốn đẩy nồi nước nóng này cho Lạp Lý Bác Đức!

— Đại quân Hải tộc và liên quân Bồ Lôi Trạch được cấp tốc điều động, nổi lên trên mặt biển, Mẫu Thần vừa mới nguôi giận lại bùng bùng giận dữ.

“Tốt thôi, hai nhà các người định liên thủ để đối phó với ta?” Bồ Lan Ny gạt đầu ra hiệu cho Khổ Khoa Kỳ chuẩn bị khai chiến.

“Mẫu Thần người đang nói đi đâu vậy? Ta sao dám thách chiến với người chứ?” Sở

Thiên cười nói: “Mấy hôm trước ta phái người đến thương lượng việc nhân loại với người, kết quả nhạc mẫu đại nhân lại mắng mỗ rồi đuổi hẳn về, không còn cách gì nữa, tiểu tể chỉ còn cách lấy Vũ Nhân bệ hạ làm chỗ dựa, mới có thể tự mình đến đây đàm phán với người được!”

Vũ Nhân nói: “Bà là vợ của Sáng thế phụ thân, ta tôn bà làm Mẫu Thần, thật ra Mẫu Thần bà muốn có vong linh hà tất phải phí sức Ở nhân gian? Địa ngục có rất nhiều!”

“Các người muốn liên thủ để bức ta đến địa ngục Sao?” Mẫu Thần lạnh lùng quát.

Sở Thiên nói: “Nhạc mẫu đại nhân nói đùa rồi, người luôn thích vong linh, trong địa ngục cũng có rất nhiều vong linh mà, hơn nữa trong địa ngục ngoại trừ Ma Căn gia tộc, người có thể tùy tiện chuyển hóa !”

“Ma Căn gia tộc là làm gì?” Mẫu Thần hỏi Khổ Khoa Kỳ.

Khổ Khoa Kỳ đáp: “Nghĩa mẫu có nhiều điều không biết, Ma Căn gia tộc là thần tộc Xuất hiện sau đại chiến Chúng Thần thứ nhất. Lúc đó người đã đi rồi, bọn chúng thiên tính dâm loạn, vì vậy không có thần tộc nào không khinh ghét! Người Xem, người phụ nữ trong quân doanh của Phát Lạp Dịch Nặc gia tộc, chính là Ma Căn gia tộc tộc trưởng An Cát Lệ Na.”

“Gia tộc có thiên tính dâm loạn? Hử!” Mẫu Thần có chút khinh thường. lạnh lùng nhìn An Cát Lệ Na, “Nếu ta đến địa ngục, tại sao lại không được chuyển hóa những người trong Ma Căn gia tộc?”

An Cát Lệ Na cười tiến lên trước hành lễ với Mẫu Thần, “Mẫu Thần, thân tộc của chúng ta vốn tồi tệ, người nhìn không hợp mắt đâu, hơn nữa bọn họ cũng không thích làm vong linh.” Vừa nói, An Cát Lệ Na vừa triển khai một chút thần lực. Thần lực của cô ta vừa Xuất ra, mọi người không khỏi kinh ngạc, An Cát Lệ Na trước đây chẳng qua chỉ là một nhân vật tầm thường trong Chủ Thần, không đáng nhắc đến trong giới Chủ Thần cường giả, nhưng sau khi cô ta thu hồi được bốn phân thân, thực lực quả không kém gì hỏa mẫu Bác Đức!

Sở Thiên bừng tỉnh, may mà vẫn chưa trả hết phân thân cho cô ta, nếu không sẽ trở thành một tai họa! Nhưng... Anh Cách Lạp Mỗ hấp thụ bốn phân thân của cô ta, thành tựu Sau này cũng sẽ không tồi.

Sở Thiên đang đắc ý nghĩ, đột nhiên, Mẫu Thần đánh giọng, hét lớn: “Nói, người có quan hệ gì với tên tiện nhân Khải Sát Lâm?”

An Cát Lệ Na sững sốt, chẳng qua cô ta chỉ muốn thể hiện chút thực lực, nhằm tăng thêm lợi thế của cuộc đàm phán, nhưng Sao lại làm Mầu Thần nổi giận? Đang lúc nói, Mầu Thần đã bất chấp tất cả, nhằm về phía An Cát Lệ Na, “Ta không cần biết ngươi là ai, có liên quan đến tên tiện nhân kia, đều đáng chết!”

627. Chương 602: Kinh Cức Nguyên Tổ Lĩnh Vực

Cơ thể Mầu Thần chuyển động, chỉ trong tích tắc đã đến trước mặt An Cát Lệ Na, bà ta mặt dữ tợn, tức giận xuất thủ, hơn nữa vừa xuất thủ lại là bát trọng thần lực, “Biến ngươi thành vong linh trước!”

An Cát Lệ Na kinh hãi, nhưng nàng cũng là người từng trải trong chiến đấu, kinh nghiệm Phong phú, vội lách mình né, tránh được đòn của Mầu Thần, sau đó một tay đỡ lĩnh vực của Mầu Thần, vừa quát lớn: “Phát Lạp Dịch Nặc, bây giờ chúng ta là đồng minh!”

Sở Thiên và Vũ Nhân liếc nhìn nhau, cũng gật đầu, “A Mạt Kỳ, Khố Khoa Kỳ!”

Mệnh lệnh tuy ngắn, nhưng A Mạt Kỳ và Sở Thiên rất hiểu nhau, vừa nghe liền biết Sở Thiên bảo hắn đối phó Khố Khoa Kỳ, còn Vũ Nhân và Mỹ nhân ngư đối phó Mầu Thần

Song đao của Vũ Nhân và Tam Nhận Phân Thủy Thứ của Mỹ nhân ngư kết hợp, đánh về phía Mầu Thần, thực lực của Mỹ nhân ngư cũng dễ nhận ra, chỉ đơn thuần là thất trọng thần lực, còn Vũ Nhân đã lĩnh hội được cảnh giới cường giả của thần vương, cũng giống như Lạp Lý có được dung hạch thần lực, thất trọng cảnh giới của Vũ Nhân có thể gọi là ưu thế của hải dương.

Mầu Thần liếc mắt nhìn Mỹ nhân ngư, không lưu ý đến cô ta, đồng thời thấy thần lực của Vũ Nhân không mạnh, nên cũng không thêm để ý. Nhưng trong lúc bà ta sơ ý, thần lực của Vũ Nhân như nước triều, liên tiếp nhau, uy thế càng ngày càng lớn, mạnh hơn lúc đầu vạn lần, cùng đánh vào người Mầu Thần.

Cơ thể Mầu Thần run lên, liền Sau đó, Mỹ nhân ngư và An Cát Lệ Na cũng đánh về phía Mầu Thần. Ba người hợp lực, làm cho hộ thuẫn quanh người Bồ Lan Ny có một vết rách. Phía bên kia, A Mạt Kỳ không đánh trực diện với Khố Khoa Kỳ, mà mở thông đạo đến Sau lưng hắn, ánh quang của lực ngư tỏa hồn trận bao trùm lấy hắn.

Hiệp thứ nhất, Mầu Thần và Khố Khoa Kỳ đều không có được lợi thế.

Khố Khoa Kỳ vội vàng nói: “Nghĩa mẫu, không nên liều mạng với chúng, điều động quân đoàn ra tay đi!”

“Cũng được” Mầu Thần rút lui về phía sau, cười giận dữ, lớn tiếng hét: “Các ngươi còn Sững ra đó làm gì? Giết cho ta!”

Mệnh lệnh vừa ban ra, quân đoàn Hải tộc và quân đoàn vong linh đều xuất trận, mặt khác, Kim Cương chỉ huy quân đoàn Bồ Lô Trạch cũng không khách khí, pháo thần lực La Mạt u đời thứ tám sáng lên.

Trong nháy mắt, một không khí đang sắp trở nên hòa bình, chỉ vì sự xuất hiện của An Cát Lệ Na đã trở thành đại chiến thần tộc.

Vưu Nhân nhíu mày, bây giờ không phải là lúc quyết đấu, “Phất Lạp Dịch Nặc, có Chuyện gì vậy?”

Sở Thiên cũng vô cùng hoang mang “Ta cũng không rõ nữa, Mẫu Thần sao lại điên như vậy? An Cát Lệ Na, có chuyện gì vậy? Có phải phân thân của người đã làm gì chọc tức Mẫu Thần không?”

An Cát Lệ Na cũng cảm thấy oan ức, “Khi ta có phân thân Mẫu Thần đã đi rồi. Người hỏi ta tại sao? Ta cũng không biết nên hỏi ai nữa!”

“Thôi vậy !” Vưu Nhân thấy cuộc đại chiến này không thể hoãn binh được nữa, liền phân phó: “Con à, con mang Phất Lạp Dịch Nặc quay về vương trưởng, ở đây do ta chỉ huy!”

Sở Thiên biết trong chiến tranh mình không giúp được gì, nên liền rút lui, “Anh Cách Lạp Mỗ, người tiếp quản quân đội gia tộc cho ta!”

Một trận chém giết bắt đầu, Mỹ nhân ngư bảo vệ Sở Thiên, đứng trong hải dương quan Sát cuộc chiến, tiểu tử kia trong tóc Mỹ nhân ngư nhảy ra, “Bà bà kia hung dữ quá, Tây Mễ Cách Sợ!”

Mỹ nhân ngư vỗ vỗ nó, chau mày nói với Sở Thiên: “Bố Lan Ny cũng không phải không biết tiên lui, hôm nay hai nhà chúng ta liên thủ, quân đoàn vong linh của bà ta chắc chắn không thắng được, nhưng tại sao bà ta vẫn đánh?”

Sở Thiên nhìn chăm chăm vào An Cát Lệ Na đang chỉ huy quân đoàn Ma Căn, nhắm mắt, nói chậm rãi: “Theo cách nói của Mẫu Thần, có lẽ An Cát Lệ Na đã từng đắc tội với bà ta, ha ha, bị mắng là “tiện nhân”, e là năm đó An Cát Lệ Na đã làm chuyện gì đó rất tồi tệ!”

Trong lúc hai người nói chuyện, chiến trận đã xảy ra biến đổi lạ thường

Vốn dĩ hai quân đoàn của hai thần tộc giao chiến, thường thì cả hai bên sẽ tạo ra một tình hình có lợi cho mình để làm hậu thuẫn, hoặc là dùng lĩnh vực hỗn hợp lý thế, hoặc là tiếp cận để công kích hậu thuẫn của đối phương, nhưng chiến trận hôm nay lại khác, quân đoàn của Vưu Nhân quy củ, kỷ luật nghiêm minh, đầu tiên là Vưu Nhân tập hợp nước Ở Đông hải bao phủ trận chiến, phát huy hết lĩnh vực của hệ thủy trong Hải tộc sau đó khởi động viễn trình lĩnh vực theo quy trình, đồng thời Kim Cương chỉ huy pháo binh đoàn của trứ Bồ Lôi Trạch Ở phía sau hậu thuẫn.

Đây không phải lần đầu tiên hai gia tộc hợp lực “chiến đấu, phối hợp rất thành thạo, nhưng phía Mẫu Thần lại làm cho người ta khó mà hiểu nổi.

Mặc dù Bồ Lan Ny đã bình tĩnh hơn nhiều nhờ lời khuyên của Khố Khoa Kỳ, nhưng vừa khai chiến, đầu óc bà ta không biết nghĩ thứ gì, lại tự mình đi giết An Cát Lệ Na, người cầm đầu đã ra tay, quân đoàn vong linh không thể không theo, còn An Cát Lệ Na tự biết không phải là đối thủ của Mẫu Thần, vừa thấy Mẫu Thần tiến đến, liền gọi quân đoàn gia tộc bảo

vệ, còn mình thì lùi về phía sau.

Như vậy, tình hình trên chiến trường là - An Cát Lệ Na chạy quanh tránh né, Ma Căn quân đoàn ngăn cản Mẫu Thần, Bồ Lan Ny điên cuồng đuổi theo An Cát Lệ Na, theo sau là vô số vong linh, còn Vũ Nhân lại chỉ huy Hải tộc đại quân đuổi theo công kích vong linh quân đoàn.

Vốn là một trận đại chiến thảm khốc, lại biến thành một trò đuổi bắt.

Trong lúc này, Mẫu Thần hét lớn trong trận chiến, “An Cát Lệ Na, tên tiện nhân Khải sắt Lâm Ở đâu người mau nói cho ta biết!”

An Cát Lệ Na âm thầm kêu khổ, “Từ trước đến nay ta không biết ai là Khải sắt Lâm!”

Sở Thiên đỏ khốc đỏ cười nhìn cuộc truy đuổi, cười nói: “Vợ à, nàng có biết Khải sắt Lâm là ai không?”

Mỹ nhân ngư liếc Sở Thiên, nói: “Ta còn chưa gả cho người mà!” Nói xong, cô ta quay sang nói với người hầu, “Đi dò hồ sơ của thần thú tộc, tìm một thần tộc mang tên Khải Sắt Lâm!”

Sở Thiên nói thêm: “Phải tìm nữ thần xinh đẹp!” Thấy Mỹ Nhân ngư không vui, hần giải thích: “Mẫu Thần luôn miệng nói là tiểu tiện nhân, như vậy chắc chắn là một thần tộc xinh đẹp rồi! Đúng rồi, ta dùng thời gian thuận lưu giúp đỡ tìm kiếm!”

Chỉ trong chốc lát, Sở Thiên đã quay lại, hần phát tay, nói: “Trong hồ sơ có đến mười mấy thần tộc gọi là Khải Sắt Lâm, nhân thần, thú thần đều có, không tìm được gì cả.”

Lúc này, An Cát Lệ Na bị truy đuổi ráo riết, bất chấp tất cả, biến về bản thể, mặt hải dương xuất hiện một con măng xà dài hơn nghìn mét, vắt ngang thiên hải, “Bồ Lan Ny, người nghĩ ta dễ ức hiếp lắm sao?”

Tất cả các đầu của An Cát Lệ Na đều mở miệng, phong, hỏa, lôi, thổ, thủy, năm nguyên tố cơ bản kết lại thành một lĩnh vực, năm loại lĩnh vực hợp lại làm một, làm thành một tường bảo vệ bao quanh.

Bồ Lan Ny đánh ra một quang đạo, còn mạnh gấp trăm lần hôm bà ta trừng phạt Cáp Địch Tư, trong âm thanh “leng keng”, quang đạo đánh vào tường bảo vệ của An Cát Lệ Na, đột nhiên quay một vòng, biến thành năm quang đạo dội ngược trở lại, đánh về phía Bồ Lan Ny.

Bồ Lan Ny giơ hai tay ứng đón, đón lấy năm quang đạo vào trong tay, giận dữ nói:

“Người còn không thừa nhận? Loại bát trọng Kinh Cức nguyên tố lĩnh vực này, chính là tên khốn kiếp Ốc Nhĩ Đốn đã tặng cho Khải Sắt Lâm!”

— Lời vừa thốt ra, những thần binh bình thường đều không có phản ứng gì, nhưng những thần tộc cấp cao như Vũ Nhân, Mỹ nhân ngư đều giật mình, Ốc Nhĩ Đốn, tên của Sáng Thần!

Sở Thiên nheo mắt, “Nữ thần tại thượng!”

Tiểu Bạch ở một bên vội vàng chạy đến, “Chuyện gì vậy?”

Sở Thiên vỗ trán, cười đẩy Tiểu Bạch ra, “Nàng đừng làm loạn nữa, nghe ta nói, có thể khiến cho cha nàng tặng linh vực, là người như thế nào?”

“Cha ta tặng linh vực cho rất nhiều người mà, ta, Cáp Dịch Tư, Tư Đặc n còn có mẹ ta, đều được tặng! Nói đúng hơn, Linh vực của Sáng thế Cửu Thần đều do cha ta tặng.”

“Ừ, người đệ đệ kia của nàng, và cả mẹ hai của nàng nữa, có thể đều được tặng linh vực chứ?”

Mỹ nhân ngư vô cùng kinh ngạc nói: “Ái Lệ Ti có đệ đệ?”

Tiểu Bạch nói: “Ái chà, đây là chuyện xấu trong nhà ta, đợi đến lúc người chính thức thành người nhà rồi sẽ nói cho người biết!” Nói xong, Tiểu Bạch nhìn chằm chằm vào An Cát Lệ Na, vội la lên: “Cô ta không thể là tình nhân năm đó của cha ta chứ? Thối tha, lẽ nào cha ta thích đa bào thai, do vậy mới cho cô ta năng lực phân thân Ị”

— Sở Thiên dở khóc dở cười, Tiểu Bạch thường ngày rất thông minh nhưng bây giờ lại hồ đồ, khiến người khác không biết phải làm Sao, “Nói Sao đây? Phân thân của An Cát Lệ Na là do nàng tách ra !”

“Ái chà, ngại quá, ta quên mất!” Tiểu Bạch thề lười.

Sở Thiên nhìn An Cát Lệ Na, chậm rãi nói: “An Cát Lệ Na không thể là tình nhân của cha nàng, nhưng chắc chắn cô ta có quan hệ_ với người tình đó! Ta tin vào nhân quang của Mẫu Thần, Ở phương diện này bà ta không thể nhầm!”

Lúc này, chiến trận lại thay đổi, Mẫu Thần rút cuộc vẫn là Mẫu Thần, dù tất cả các cường giả trong trận đấu có thể liên thủ để chống lại bà ta, nhưng khi độc đấu, không ai có thể qua được Bồ Lan Ny, Vũ Nhân đang chỉ huy quân đoàn, A Mạt Kỳ và Khố Khoa Kỳ đang chiến đấu, vô cùng tập trung, không quan tâm đến xung quanh. Những người còn lại, không ai có thể ngăn được Mẫu Thần truy sát An Cát Lệ Na.

“Đừng nói Kinh Cức nguyên tố linh vực trong tay người chỉ còn một nửa Sức mạnh, năm đó nó Ở trong tay Khải sát Lâm cũng không thể đỡ được nghịch nguyên tố của ta!” Mẫu Thần phần nộ lấy bản lĩnh thật sự của mình ra, chỉ thấy trên người bà ta bát trọng thần lực tuôn ra, quang đạo phát sáng lạ thường, nhưng đột nhiên lại biến mất, dường như có một ngọn gió nhẹ thổi qua tường bảo vệ của An Cát Lệ Na.

An Cát Lệ Na kinh ngạc, nhưng lại không cảm thấy có gì bất thường

Mẫu Thần lạnh lùng chốc lát, “Người thử lại một lần nữa xem!” Nói xong, bà ta lại xuất ra một quang đạo.

An Cát Lệ Na vội phục hồi cường hóa, cố gắng đẩy lùi quang đạo, nhưng sau khi điện quang và tường bảo vệ giao nhau, An Cát Lệ Na tuy đã phục chế được năm đạo thiểm điện, nhưng vẫn không chống lại được điện quang của Mẫu Thần, đánh trúng vào chính cô ta.

— “Á” năm chiếc đầu rắn cùng kêu lên, vòng Kinh Cức nguyên tố hộ thuẫn cũng biến mất,

Mẫu Thần cười đáp xuống trên chiếc đầu chính của An Cát Lệ Na, điện quang lóe lên trong tay bà ta, “Nói, Khải Sát Lâm ở đâu?”

“Ta thật sự không biết Khải Sát Lâm là ai!”

Mẫu Thần lạnh lùng nhìn ánh mắt cầu xin của An Cát Lệ Na, cười nói: “Vây Kinh Cứu nguyên tổ linh vực này của ngươi từ đâu mà có?”

“Là bằng hữu ta khi lâm chung tặng lại cho ta!”

“Có phải người bằng hữu của ngươi có con trai nữa phải không?”

“Sao ngươi biết?”

— Mẫu Thần còn muốn hỏi nữa, nhưng đúng lúc này, Sở Thiên cúi xuống thông tin thạch, trầm giọng nói: “Kim Cương, nhắm thẳng vào Mẫu Thân khai pháo, không để bà ta hỏi thêm nữa!”

628. Chương 603: Bí Mật Trên Cơ Thể An Cát Lệ Na

Đại pháo của pháo binh Bồ Lô Trạch nhắm thẳng vào Mẫu Thần, ầm ầm bắn đến. Hàng nghìn quả đạn chính Xác lạ thường, đều bỏ qua An Cát Lệ Na, nhắm thẳng vào đầu Mẫu Thần.

Mẫu Thần vô cùng tức giận, trong tam giới ngoài Ốc Nhĩ Đốn, người bà ta căm hận nhất là Khải Sát Lâm - người có Kinh Cứu nguyên tổ linh vực, nhưng đúng lúc Sắp có được tin tức của Khải Sát Lâm, cự pháo của Bồ Lô Trạch lại bắn tới trên đỉnh đầu.

Quát một tiếng lớn, Mẫu Thần cũng không muốn phải liều mạng với cự pháo còn mạnh hơn hàng nghìn thần lực hợp lực, bà ta bay lên cao.

Trong vương trường của hải vương, Sở Thiên dặn dò: “Bằng bất cứ giá nào, phải cứu An Cát Lệ Na”. Nói xong, giọng nói hần trở nên lạnh lùng, nói: “Nếu không cứu được, cũng không thể để cô ta rơi vào tay Mẫu Thần, hiểu không?”

— Bên kia thông tin thạch, Kim Cương kinh ngạc, không khỏi hỏi lại: “Kim Cương thỉnh câu hỏi lại mệnh lệnh, hàm ý của mệnh lệnh, có phải là lúc nguy cấp, thà rằng giết An Cát Lệ Na, cũng không được để cô ta rơi vào tay Bồ Lan Ny?”

Sở Thiên nghiêng răng nói, “Đúng!”

Kim cương do dự một lúc, dù sao An Cát Lệ Na và hần cũng đã có hôn ước, nhưng thiên chức của quân nhân chính là phục tùng mệnh lệnh, trên chiến trường chỉ có thắng bại, không có thân tình! “Phân loại trận, mục tiêu của đội một là Bồ Lan Ny, không ngừng tấn công, mục tiêu của đội thứ hai là. . . An Cát Lệ Na, đợi lệnh!”

“Phất Lạp Định Nặc, ngươi làm gì vậy?” Tiểu Bạch tức giận Xóa thông tin thạch trong tay Sở Thiên, “Ma Cầm gia tộc tuy hỗn đản, nhưng bây giờ An Cát Lệ Na đang liều mạng thay ngươi!”

Mỹ nhân ngư cũng có chút bất mãn nhìn Sở Thiên, “Tại sao phải giết An Cát Lệ Na?”

“Chuyện rất phức tạp, biểu tở, Sau này sẽ giải thích với người!”

Sở Thiên đặt tay lên đầu Tiểu Bạch, “Nghe đây, bây giờ ta có thể xác định, An Cát Lệ Na chắc chắn có mối quan hệ với mẹ hai nàng, không chừng còn biết tin tức của đệ đệ nàng nữa! Nhưng phẩm hạnh của An Cát Lệ Na nàng cũng rõ, vì lợi ích cô ta có thể làm những việc trái lương tâm. Ta làm vậy, chỉ vì bảo vệ cho đệ đệ nàng!”

“An Cát Lệ Na không xấu xa như vậy chứ? Năm đó ta đã từng hợp tác với cô ta, cô ta cũng rất trọng chữ tín! Chuyện Ở địa ngục người quên rồi Sao? Cô ta vì coi trọng lời hứa mà trở mặt với Thái Dương thần!”

Sở Thiên lắc đầu, “Sở dĩ Ở địa ngục cô ta giữ lời hứa, là vì cô ta Sợ nàng chưa chết, sau này chắc sẽ tìm cô ta tính SỔ! So với Thái Dương thần, uy thế của nàng còn lớn hơn nhiều! Nhưng hôm nay. . .” Sở Thiên vẫn nói với về chồng đối Mẫu Thần, “Nếu Mẫu Thần cho cô ta lợi ích gì đó, để cô ta nói ra tin tức của đệ đệ nàng thì sao?”

Tiểu Bạch nói: “Thân phận của đệ đệ ta ngay cả Sử Đế Phân cũng không biết, An Cát Lệ Na chưa chắc đã biết. . .”

“Ta dám chắc!” Sở Thiên nghiêm giọng nói: “Dù An Cát Lệ Na chỉ có một phần vạn khả năng biết tin tức của đệ đệ nàng, thì cô ta cũng đã không thể rơi vào tay Mẫu Thần! Nếu không nàng có thể đoán được hậu quả không?”

Tiểu Bạch không nói gì.

Mỹ nhân ngư chỉ nghe được đại khái, dù sao cũng hiểu được một ít, nói: “Ái Lệ Ti hạ, ta không rõ các người đang nói cái gì, nhưng ta biết tính tình của Mẫu Thần, nếu người thực sự có một người đệ đệ khác mẹ, thì Mẫu Thần sẽ dùng mọi cách giết hẳn.”

Nói Xong, cô ta nhìn Sở Thiên, nói tiếp: “Nếu đệ đệ người vô tình có liên quan với Bồ Lô Trạch, như vậy, Mẫu Thần Sẽ trực tiếp tuyên chiến_với Bồ Lô Trạch, như vậy, Biển Cấm và cây Hỏa Diệm cũng sẽ bị cuốn vào chiến tranh, đến lúc đó sẽ lại có một cuộc đại chiến thần tộc!”

Lúc này, An Cát Lệ Na bị lôi điện của Mẫu Thần đánh cho bị thương, nhưng Mẫu Thần vẫn không có ý định buông tha cô ta.

Nhận được mệnh lệnh của Sở Thiên, A Mạt Kỳ không còn để ý đến Khố Khoa Kỳ nữa, mà mở thông đạo đi cứu An Cát Lệ Na, nhưng thứ thông đạo không gian này, khi mở một không gian càng lớn, thì hao tổn thần lực càng nhiều, A Mạt Kỳ vừa đối phó với Khố Khoa Kỳ, vừa phải cứu An Cát Lệ Na đã biến thành bản thể, vì vậy càng mất sức lực nhiều hơn.

“An Cát Lệ Na biến về nhân hình đi, bản thể của người lớn quá! Thông đạo của ta không cứu nổi người!” A Mạt Kỳ hét lớn.

An Cát Lệ Na bị truy đuổi đến nỗi không còn đường thoát, không có đường lùi, tiếng hét của A Mạt Kỳ lúc này chính là lời cứu mạng cô ta, cô ta không hề do dự, lập tức biến thành nhân hình, cùng lúc này, thông đạo của A Mạt Kỳ đã mở đèn trước mặt cô ta.

Chỉ còn cách cửa thông đạo không xa, An_Cát Lệ Na vui mừng chui vào, nhưng cô ta vội vàng chạy trốn chết, nên không thấy Mẫu Thần đã mở rộng thêm lĩnh vực, một làn gió nhẹ thổi đến thông đạo của A Mạt Kỳ.

“Không được rồi, đừng vào !” Tiểu Bạch vội hô lớn, nhưng không kịp nữa rồi.

Cảnh Sắc trước mặt An Cát Lệ Na thay đổi, cô ta nghĩ mình đã thoát ra ngoài, không khỏi thở phào, nhưng cô ta vừa định thân, lại phát hiện mình đang đứng trước mặt Mẫu Thần.

Một tay cầm cổ An Cát Lệ Na, Mẫu Thần cười nói, “A Mạt Kỳ, phải cảm ơn người rồi!”

A Mạt kỳ kinh ngạc, đây đã là lần thứ hai Mẫu Thần thay đổi lực lượng của sáng thần chúc phúc. Liền sau đó, hần lại nghĩ đến một mệnh lệnh khác của Sở Thiên

“Người có thể thay đổi không gian của ta, có thể thay đổi được vòng luân hồi sinh tử không?” Phán Quyết Ứng Dao xuất ra, mở rộng ra, không có chiêu thức gì, chỉ là một đao

đơn giản đi với tốc độ vô cùng nhanh về phía Mẫu Thần, ánh đao bao gồm cả An Cát Lệ Na.

Lĩnh vực của Mẫu Thần lại mở ra, “Nghịch nguyên tố !”

“Phốc” một tiếng, Ứng Dao của A Mạt Kỳ chém vào cánh tay của Mẫu Thần.

Mẫu Thần kinh ngạc nói: “Người có thể phá được nghịch nguyên tố của ta?”

Cái gọi là thần vương cảnh giới, chính là có thể tìm được quy luật cơ bản nhất về sự chuyển hóa của tất cả các nguyên tố, như Bồ Lai n Đặc, hần có thể làm cho tất cả các nguyên tố đang vận động dừng lại. Dung hạch của Lạp Lý, chỉ lợi dụng nhiệt độ đủ cao, tất cả các nguyên tố đều dung hòa theo nguyên tắc này, nhưng bất trọng thần lực lại có thể tự mình tạo ra một quy luật.

Như Phán Quyết của Tư Đặc n, chính là tự định ra một quy luật - chỉ cần đó là một quy luật nguyên tố mà nó không hài lòng, thì tất cả đều vô hiệu! Còn nghịch nguyên tố của Mẫu Thần, chính là quy định tất cả các nguyên tố trong lĩnh vực vận hành ngược lại, vì vậy vừa rồi Kinh Cức nguyên tố của An Cát Lệ Na đã bị nghịch chuyển, thông đạo để chạy trốn lại biến thành nơi chịu chết.

Còn về sinh tử luân hồi của A Mạt Kỳ, chính là lợi dụng trong nguyên tố vận hành nhất định phải có thịnh có Suy, có sinh có tử. Mẫu Thần có thể thay đổi được phương hướng nguyên tố, nhưng khi nguyên tố từ chính hướng chuyển Sang nghịch hướng, nhất định phải có một thời khắc dừng lại, A Mạt Kỳ cũng chính là nắm bắt được khoảng thời gian nguyên tố chuyển ngược này, đã nhanh chóng phá giải được lĩnh vực của Mẫu Thần.

Đáng tiếc A Mạt Kỳ không phải là một Thần Vương, hần có cách, nhưng không đủ thần lực để đánh bại được Mẫu Thần, vừa nắm được phần thắng, hần liền thở dài buông tay, “Ta còn cần phải có thời gian!”

A Mạt Kỳ không hài lòng với kết quả trận chiến, nhưng Mẫu Thần lại tức giận, bao năm nay, đây là lần đầu tiên bà ta bị thương, An Cát Lệ Na cũng vô cùng kinh ngạc, cô ta nhận ra được chiêu vừa rồi A Mạt Kỳ cũng đồng thời nhắm vào cô ta.

Mẫu Thần còn chưa nói gì, hỏa pháo của pháo binh Bồ Lô Trạch đã tiếp đến, hơn hàng ngàn đầu pháo bao trùm lấy Mẫu Thần và An Cát Lệ Na.

Lúc này Khố Khoa Kỳ lấy hộp Sáng Thần Chi Tâm ra, khởi động cầu trọng thận lực, hét lớn: “Nghĩa mẫu, đã bắt được An Cát Lệ Na trong tay rồi, chúng ta cứ từ từ mà thẩm vấn, ta yểm hộ cho người, chạy mau!”

“Hảo hài tử!” Mẫu Thần cười lớn quay về trong quân đoàn vong linh, chỉ huy đại quân lùi về.

Trong hải dương, Sở Thiên giận dữ vứt thông tin thạch, “Hừ, lại để rơi vào tay Mẫu Thần!”

Vưu Nhân quay trở về biển, thấy Sở Thiên liền hỏi, “Phất Lạp Dịch Nặc, Mẫu Thần và An Cát Lệ Na rốt cuộc là có chuyện gì vậy?”

Sở Thiên suy nghĩ chốc lát, trong lòng nghĩ, chắc cũng trong một khoảng thời gian ngắn, khi Mẫu Thần có được thứ bà ta cần rồi thì giông bão sẽ nổi lên, đến lúc đó sẽ còn phải lợi dụng đến sức mạnh của Vưu Nhân thà rằng bây giờ tiết lộ cho hắn chút tin tức, chỉ cần giấu việc của Sử Đế Phán là được. Nghĩ vậy, Sở Thiên cười khổ nói: “Tiểu Bạch có một người đệ đệ thất lạc, chỉ có An Cát Lệ Na mới biết tin tức của hắn!”

“Đệ đệ, lẽ nào là Mẫu Thần muốn tìm con trai của mình?”

Sở Thiên lắc đầu nói: “Không phải là con trai của Bồ Lan Ny, là con trai của Ốc Nhĩ Đôn!”

Vưu Nhân lập tức hiểu ra sự khác biệt giữa hai câu nói này, bật cười, “Con riêng của Sáng thần, ha ha!”

“Này, không được cười nhạo cha ta!” Tiểu Bạch không vui nói.

“Ta đâu dám cười nhạo Sáng thần? Chỉ là ” Vưu Nhân không khỏi mỉm cười “Bây giờ An Cát Lệ Na đã bị bắt vào quân doanh vong linh, lúc đó khó có thể trốn thoát được, người dự định phải làm sao?”

“Cứ chờ!” Sở Thiên thở dài, “An Cát Lệ Na không phải là người cứng đầu, không cần dùng nhiều thời gian cô ta cũng có thể nói ra sự thực rồi, đến lúc đó cứ Xem Mẫu Thần muốn giết ai, thì đó chính là con trai riêng của Sáng thần! Như vậy cũng tốt, ta khỏi mất công đi tìm!” Sở Thiên nhún vai.

Vưu Nhân đột nhiên hỏi: “Tìm được đứa con riêng kia rồi, người còn có dự định gì nữa?”

Sở Thiên ngập ngừng, đúng vậy, Thực Thần cầu Xin Sở Thiên đi tìm đứa con đó, nhưng sau khi tìm thấy nó rồi thì sao?”

Trong chốc lát tất cả mọi người trong Bồ Lô Trạch đều Sững Sờ, tại sao lại đi tìm đứa con riêng đó? Nếu nói là muốn bảo vệ nó, thì không phải là cứ để cho không ai biết đến nó chẳng phải tốt hơn Sao?

Sở Thiên trầm nghĩ, đặc điểm duy nhất của đứa con đó, là có thể không chế Tư Đặc n

nhưng từ thái độ của Kiệt Khắc Tôn, đối với Sở Thiên, Tư Đắc n không hề gây ra sự uy hiếp gì, ngược lại còn là một trợ lực, như vậy, Sở Thiên còn muốn tìm đứa con đó làm gì? Bầu không khí nhất thời im ắng.

Sở Thiên đột nhiên hỏi Tiểu Bạch, “Tại Sao chúng ta phải tìm đệ đệ nàng nhi?”

Tiểu Bạch ngập ngừng nói: “Không phải ta muốn tìm, là ta. . . trời ơi!” cô ta kêu lên.

Sở Thiên cũng nghĩ ra, con riêng thì chỉ có một lý do hợp lý nhất, đó là cha con đoàn tụ, nói cách khác; khi đứa con đó xuất hiện, Sáng Thần. . . có phải cũng sẽ Xuất hiện hay không?

Sa Lỗ thông lĩnh quân đoàn từ bên ngoài bước vào vương trướng, phá vỡ bầu không khí kỳ lạ bên trong, “Miện hạ, Khố Khoa Kỳ cầu kiến!”

Vưu Nhân chau mày, quay mình đi đến chỗ ngồi của mình, “Cho hắn vào ”

Khố Khoa Kỳ vẻ mặt mỉm cười đi vào, hành lễ với Vưu Nhân chào hỏi Xong, hắn lại cười nói với Sở Thiên: “Tỷ phu, nghĩa mẫu mời người và Ái Lệ Ti tỷ tỷ đi một chuyến.”

“Hừ!” Tiểu Bạch bĩu môi nói: “Người Xem ta là Trư La thú sao? Đi rồi liệu chúng ta còn trở về được không”

“Nếu các người không muốn đến quân doanh vong linh cũng được!” Khố Khoa Kỳ khoát tay, ra ý bảo không có gì, “Địa điểm gặp mặt ngoại trừ hải dương ra, các người có thể tùy chọn các địa điểm khác, ý của nghĩa mẫu là, dù sao cũng phải tách linh hồn của hai tỷ tỷ ra.”

629. Chương 604: Mặc Phỉ Đặc?

“Sai lại có lòng tốt đến vậy?”

“Thực ra nghĩa mẫu rất tốt bụng, chỉ là tỷ tỷ và tỷ phu có chút hiểu lầm thôi.” Khố Khoa Kỳ cười nói.

“Được rồi!” Sở Thiên phát phát tay, “An Cát Lệ Na bây giờ thế nào?”

“Ha ha, An Cát Lệ Na miện hạ thì ta không rõ, nếu tỷ phu muốn biết, đành phải đi hỏi nghĩa mẫu.” Khố Khoa Kỳ nhìn Tiểu Bạch, rồi lại nhìn Sở Thiên, “Chẳng lẽ các người không dám đi?”

Sở Thiên im lặng suy nghĩ chốc lát, rồi cười nói: “Mời nghĩa mẫu đến Bồ Lô Trạch của ta vậy”

Sở Thiên vốn tưởng Khố Khoa Kỳ không dám đồng ý, không ngờ, hắn cười nhạt, nói:

“Vậy được, ta sẽ cùng nghĩa mẫu đến Bồ Lô Trạch”

“Chờ chút” sở Thiên đột nhiên giơ tay lên, hắn đột nhiên ý thức được rằng, có phải Khố Khoa Kỳ muốn đến Bồ Lô Trạch không, vì vậy mới đưa ra ý kiến cho Sở Thiên chọn địa điểm, như vậy tự Sở Thiên sẽ chọn nơi ở của mình.

“Tỷ phu còn có gì dặn dò?” Khố Khoa Kỳ nhìn Sở Thiên.

“Đến Tiếp nguyệt tháp ở Vô Tận Chi Hải, lâu rồi không gặp Đại địa phụ thần, nhân tiện ta muốn đến thăm hắn.”

“Cũng được, đến Tiếp Nguyệt tháp !”

Nói Xong, Khổ Khoa Kỳ chào cáo từ.

Tiến hần đến cổng lớn, Sở Thiên cười nói với Vưu Nhân: “Bá phụ. . .”

“Được rồi!” Vưu Nhân không đợi Sở Thiên nói hết, đã dặn dò: “Truyền lệnh, tập trung toàn bộ thất hải thần quân tại Vô Tận Chi Hải, dưới Tiếp Nguyệt tháp !”

“Đa tạ bá phụ!”

“Đều là người một nhà, sao lại khách khí vậy?” Vưu Nhân chợt nhớ ra, cười nói: “Nhắc đến Tiếp nguyệt tháp, ta mới nhớ ra, năm con lan nguyệt thú đó người định giải quyết thế nào?”

“Rất đơn giản người lấy chúng là Sa Khắc, người ký tên trên hôn thú cũng là Sa Khắc!”

Sở Thiên nheo mắt, “Việc này đều không có liên quan gì đến Vưu Nhân bá phụ và Lạp Lý bá phụ, cái mà Lai Nhân Cấp Đặc gia tộc cần, chẳng qua chỉ là mặt mũi, ta trả lại cho họ một Sa Khắc không phải đã đủ rồi Sao?”

“Người làm sao để trả Sa Khắc?” Vưu Nhân kinh ngạc hỏi.

“Cải tạo một người nào đó giống như Sa Khắc không phải là được rồi sao, ha ha, sau đó người và Lạp Lý bá phụ cho Sa Khắc mới này một danh phận, như vậy không những Lai Nhân Cấp Đặc gia tộc không truy cứu, mà ngược lại còn rất vui mừng nữa!”

“Tuyệt chiêu của người thật đẹp mắt!” Vưu Nhân cười, “Đã nghĩ ra dùng ai để cải tạo thành Sa Khắc chưa?”

Sở Thiên cười không đáp, nhưng lại nháy mắt ra hiệu cho Vưu Nhân, hướng về một võ Sĩ hải tộc đứng bên cạnh.

Vưu Nhân quay người nhìn, người mà Sở Thiên chọn lại là ma sủng mà hần mới thu nạp, Tra Nhĩ Tư!

Vưu Nhân cười to, “Được, ngày mai ta thông báo cho Lạp Lý, hai người chúng ta sẽ cùng nhận Sa Khắc mới này làm nghĩa tử!”

Tra Nhĩ Tư, đầu óc thông minh của hần cũng đoán biết được chuyện gì sắp xảy ra, ca ngợi tất cả chư thần!

Như vậy, Lai Nhân Cấp Đặc gia tộc cũng bảo vệ được danh dự của mình, năm chị em

Tiên Đế cũng có được danh phận, có một vị phu quân, lại không phải là một tên đần độn!

Còn Tra Nhĩ Tư, hần lại có thể làm một đấng nam nhi rồi!

— Giải quyết xong vấn đề của năm chị em Tiên Đế, Vưu Nhân lại gọi Sở Thiên quay lại khi hần đang định cáo từ, “Cứ như vậy mà đi sao? Người định lúc nào mới hỏi cưới con gái ta?”

Sở Thiên mừng thầm, nhìn qua Mỹ Nhân ngư đang xấu hổ, cười nói: “Bá phụ, à không nhạc phụ đại nhân nghĩ lúc nào thích hợp nhất?”

“Đợi người gặp Mẫu Thần Xong, rồi phái người đến bàn chuyện cử hành hôn lễ!”

Sở Thiên quay về Bồ Lô Trạch, báo cho mọi người biết tin hần và Mỹ nhân ngư sắp kết

hôn, tất cả mọi người không ai có ý kiến gì.

Ba người vợ của hấn Sớm biết ngày này sẽ Xảy ra, im lặng không nói gì, con cái hấn chỉ

ham vui chơi, đâu có để ý gì đến chuyện này. Những người còn lại cũng chỉ chúc mừng Sở Thiên, nhưng người duy nhất trong Bồ Lôị Trạch không vui mừng là Khách Thu Sa.

“Xong đời rồi, người huynh đệ của ta Xong đời rồi!” Khách Thu Sa Ở bên trong đảo cầm lấy tay Mạt Khắc Nhĩ, cầu Xin: “Khuê nữ nhà Vưu Nhân lão đại được gả đến đây, như vậy Tây Mễ Cách chắc chắn cũng sẽ đến, làm Sao đây? Mặt mũi ta phải để đậu, làm sao còn có thể nhìn mặt những huynh đệ khác nữa, không còn mặt mũi nào để Ở lại Bồ Lôị Trạch nữa. Huynh đệ, chúng ta tìm cách trốn nhà đi thôi!”

Sở Viêm mắt sáng lên, đang định cùng Khách Thu Sa bàn cách trốn khỏi nhà, nhưng không biết ba tên Kiệt Khắc Tổn đột nhiên từ sau lưng hấn bước ra, bọn chúng hợp lực bắt Khách Thu Sa lại, uy hiếp: “Trước khi Tây Mễ Cách đến nếu nguoi dám bỏ trốn, ta sẽ làm thịt người!”

— “Ba tên mập các người ở đâu chui ra vậy, bỏ người huynh đệ ta ra!” Sở Viêm nóng nảy, đến nay hấn đã hơn hai tuổi rồi, cơ thể cường tráng, cách nói chuyện cũng trôi chảy hơn trước nhiều, điều quan trọng nhất là, tất cả các đặc tính của hấn đã bắt đầu phát huy rồi. Sở Viêm tả vung tay lên, “Thời gian nghịch lưu!”, hấn vừa chỉ ngón tay phải ra, “Không gian tỏa!” Chân trái giơ lên, “Băng sương lĩnh vực” đá chân phải “Tĩnh hóa thân lực!” Hấn lại hét lên, “Thôn phệ lĩnh vực”, không chỉ có thế, lại thấy Sở Viêm mở to hai mắt nhìn nhìn chăm chăm Kiệt Khắc Tổn, “Phượng hoàng dọa lạc Song mâu!”. . .

Thần lực và lĩnh vực hỗn hợp lại với nhau, đổ ập xuống người Kiệt Khắc Tổn, tuy đó đều là nhất trọng thần lực, không có uy lực gì, nhưng nhiều loại thần lực như vậy cũng khiến cho ba tên Hùng Miêu giật mình, vội hét lớn: “Phan Đa Lạp, cứu mạng!”

“Linh hồn gia tỏa liệt!” Phan Đa Lạp chậm chậm bước vào vườn, ‘rầm’, Sở Viêm ngã xuống đất.

Khách Thu Sa kinh sợ nói: “Huynh đệ, người sao vậy? Người không được chết, sự nghiệp của huynh đệ ta vừa mới bắt đầu mà!”

“Yên tâm, ca ca không chết được đâu!” Phan Đa Lạp ngáp dài, rồi bước vào phòng ngủ, “Kiệt Khắc Tôn, vào đây giúp ta một chuyện!”

Ba tên Hùng Miêu đi theo Phan Đa Lạp vào trong

Khách Thu Sa ôm Sở Viêm đang hôn mê, lo lắng nói: “Sao vậy? linh hồn của nha đầu đó lợi hại quá. Đúng rồi, huynh đệ đợi một chút, ta đem người tới chỗ A Tư Nặc, nghe nói tiểu tử kia đã tấn cấp cao vị thần rồi, lại còn nghiên cứu được ngũ trọng thần lực nữa.”

Nói Xong, hấn biến thành một dây leo, cuốn theo Sở Viêm đi tìm A Tư Nặc.

Đó chỉ là một chuyện nhỏ nhất của những đứa trẻ trong Bồ Lôị Trạch. Người lớn thì đang nghiên cứu một chuyện lớn cho nên không ai chú ý đến chuyện của bọn trẻ, còn

chuyện nhỏ đó có ảnh hưởng như thế nào thì không ai biết được.

Nghỉ ngơi ở Bồ Lô Trạch một lúc, Sở Thiên mang theo Tiểu Bạch, A Mạt Kỳ, Bác Đức, còn có Kiệt Khắc Tồn đi tới Tiếp Nguyệt tháp, còn quân đội hải tộc cũng đợi bên dưới Tiếp Nguyệt tháp ở Vô Tận Chi Hải đợi lệnh.

Mẫu Thần và Khố Khoa Kỳ đã đợi sẵn ở đây, còn Đại Địa phụ thần có lẽ đã thực sự nản lòng, quả nhiên đã giải trừ thuật cầm cố thần lực ở khu rừng rậm, đóng cửa Tiếp Nguyệt tháp, đóng cổng không tiếp khách! Ngay cả Mẫu Thần hẳn cũng không nể nang gì.

“Nhạc mẫu đại nhân, An Cát Lệ Na miện hạ đâu? Cô ta không có ở đây sao?” Sở Thiên chỉ thấy Mẫu Thần và Khố Khoa Kỳ.

Dáng vẻ tươi cười của Bố Lan Ný có chút dữ tợn, “Cô ta đã bị ta biến thành vong linh rồi!”

Sở Thiên trong lòng ngạc nhiên, Mẫu Thần đương nhiên có thể làm như vậy, “Ta có thể gặp cô ta được không?”

“Có gì đáng gặp chứ?” Mẫu Thần lạnh lùng hừ một tiếng, nhìn chằm vào Tiểu Bạch, “Ái Lệ Ti, đến đây, ta sẽ tách người và Cáp Dịch Tư ra!”

Sở Thiên nheo mắt cười, lần này Mẫu Thần chủ động đề nghị tách hai chị em Tiểu Bạch ra, chắc chắn có việc gì đó muốn nhờ Cáp Dịch Tư giúp đỡ, đây chính là lúc đề ra điều kiện với bà ta, sao có thể bỏ qua được? “Nhạc mẫu đại nhân, ta thấy Ái Lệ Ti và Cáp Dịch Tư như bây giờ cũng tốt mà, tách ra hay không, chúng ta cứ bàn bạc lại đã”

Tiểu Bạch nói theo: “Đúng có thể luôn luôn ở bên cạnh nhau, cũng không tồi mà!”

Mắt Mẫu Thần đột nhiên Sắc lạnh, lúc này Khố Khoa Kỳ nói nhỏ vài câu bên tai bà ta, bà ta gật gật đầu, phát tay, “An Cát Lệ Na vô dụng rồi, trả lại cho người đó !”

Có được An Cát Lệ Na trong tay, Tiểu Bạch chầm chầm bước về phía Mẫu Thần, A Mạt Kỳ đi theo bên cạnh bảo vệ.

Sở Thiên Sau khi có được An Cát Lệ Na cũng chỉ nhìn thoáng qua, trong lòng thầm mắng, mẫu , Mẫu Thần quả thật tức giận lắm rồi, An Cát Lệ Na quả nhiên đã bị biến thành vong linh, nhưng Sở Thiên không vội kiểm tra cô ta, mà bỏ cô ta vào trong nhẫn, sau đó nhìn chằm chằm vào Mẫu Thần.

Trước khi đến đây Tiểu Bạch đã nói cho Sở Thiên biết cách tách hai tỷ muội ra, đó chính là nghịch nguyên tố lĩnh vực của Mẫu Thần, còn lĩnh vực thần lực của Mẫu Thần lại có liên quan đến vong linh và thân tộc, vì vậy Sở Thiên mới lưu tâm, hy vọng có thể tìm ra manh mối.

Thần lực tràn đầy thân thể, thi triển lĩnh vực thì không có gì, nhưng trong thời khắc Tiểu Bạch và Cáp Dịch Tư tách ra, Sở Thiên nhờ sự giúp đỡ của Kinh Cực Long Hoàn nhìn thấy một cảnh tượng, chính là khi bề mặt linh hồn của Tiểu Bạch và Cáp Dịch Tư thâm nhập vào hồn tinh, khi đi ra, linh hồn của hai người đã được tách ra.

“Chà, cái cơ thể này ta không cần nữa! Tạm biệt!” Tiêu Bạch vui mừng hét lớn, trả thân xác lại cho Cáp Định Tư, rồi chạy về phía Sau A Mạt Kỳ, A Mạt Kỳ bảo vệ nàng đi đến bên cạnh Sở Thiên, “Chà, cảm giác của một linh hồn thật tốt biết bao!”

Bên kia, Cáp Định Tư đã không chế thân thể, cũng hài lòng cười ha ha, không ngờ cô ta cười chưa dứt thì ‘bốp’! Mẩu Thần tát vào mặt cô ta.

“Mẩu Thần, sao lại đánh ta?”

Mẩu Thần quát lạnh nói: “Một nửa miếng Sáng Thần Chi Tâm Ở trong tay ngươi, ngươi lại giấu ta, hừ! Nếu không phải là Khổ Khoa Kỳ thỉnh cầu, ta sẽ không bao giờ cứu ngươi, mà sẽ giết ngươi!”

Cáp Định Tư liếc mắt nhìn Khổ Khoa Kỳ, “Hắn lại có lòng tốt giúp ta như vậy sao?”

Mẩu Thần đột nhiên nở nụ cười, “Hắn đâu chỉ giúp ngươi, hắn còn muốn lấy ngươi làm vợ nữa!”

Cáp Định Tư Sững sờ.

Sở Thiên và Tiểu Bạch liếc nhìn nhau, Khổ Khoa Kỳ đang định làm gì? Bây giờ Cáp Định Tư đang là quái vật nửa người nửa thú a!

Nhưng Sở Thiên cũng hiểu vì sao Mẩu Thần lại nhe nhằng thả An Cát Lệ Na. Bởi vì Khổ Khoa Kỳ muốn kết hôn với Cáp Định Tư, Mẩu Thần vui mừng vì có thể gả được đứa con gái

quái vật đi, vì vậy mới dùng một người vô giá trị như An Cát Lệ Na để đổi lại.

“Ta không lấy chồng! Mẩu thân, trong đường hầm thời không hắn còn muốn giết ta mà!”

Cáp Định Tư sau lúc sững Sốt đã lên tiếng phản đối.

“Hắn giết ngươi? Hừ, rõ ràng ngươi muốn chiếm Sáng Thần Chi Tâm, muốn giết Khổ Khoa Kỳ, nếu không phải con trai ta mệnh lớn, thì đã Sớm chết trong tay ngươi rồi!”

Mẩu Thần đã hoàn toàn bị thủ đoạn của Khổ Khoa Kỳ mê hoặc. Có thể nói là đã bị không chế.

Tiểu Bạch vội vàng nói: “Mẩu thân, Cáp Định Tư không nói dối đâu, Khổ Khoa Kỳ. . .”

“Ngươi câm miệng, từ hôm nay trở đi, ta không nhận đứa con gái như ngươi nữa!” Mẩu

Thần phát tay cắt đứt lời nói của Tiểu Bạch, đột nhiên nói với Sở Thiên: “Phất Lạp Định Nặc, ngày hôm nay ta không khai chiến với ngươi, chỉ hỏi ngươi về tin tức một người!”

SỞ Thiên nhanh nhẹn đáp, “Người cứ hỏi.”

“Ngươi có một người huynh đệ kết nghĩa, Mặc Phi Đặc, hắn Ở đâu?”

630. Chương 605: A Tư Nặc!

Lẽ nào đứa con riêng của Sáng Thần là Mặc Phi Đặc? Sở Thiên nghĩ thầm, không biết cha mẹ, sắp được hơn hai vạn tuổi, tất cả đều phù hợp, nhưng có thật là Mặc Phi Đặc không?

Thực ra trong lòng Sở Thiên vẫn luôn nghĩ đến một người khác, thực ra chỉ cần giải quyết một vấn đề nhỏ, thì người đó sẽ phù hợp tất cả các điều

Nhưng không cần quan tâm đến nó nữa, bất luận đứa trẻ đó có phải là Mặc Phi Đặc hay không, cũng phải đối phó với Mẫu Thần trước rồi tính.

“Mẫu Thần, người tìm Mặc Phi Đặc làm gì?” Sở Thiên vừa hỏi, trong lòng vừa Suy tính.

“Tại Sao ta phải nói cho người biết?” Mẫu Thần lạnh lùng cười: “Nói mau, Mặc Phi Đặc ở đâu?”

Nói thật, Sát kiếp Giả đó đã thất tung lâu rồi, mộ của Ba Nhĩ và Địch Á Lạc đã không người chăm Sóc, Sở Thiên quả thật không biết hắn đang ở đâu, nhưng nếu biết, Sở Thiên cũng không thể bản rẻ huynh đệ của mình.

Nheo mắt suy nghĩ, Sở Thiên cười nói: “Hành tung của Mặc Phi Đặc không ổn định, lần cuối cùng ta gặp hắn là ở Địa Ngục.”

Mẫu Thần chau mày, “Địa ngục lớn như vậy, cụ thể là ở chỗ nào?”

“Thái Dương thần cung!” Sở Thiên nói luôn một địa điểm mà hắn vừa nghĩ ra, lần cuối cùng hắn gặp Mặc Phi Đặc, Sát Kiếp Giả đó đang Ở Huyết luyện ngục giết người!

“Được, Khổ Khoa Kỳ, Cáp Địch Tư, các người theo ta đến địa ngục!”

“Nghĩa mẫu, Xin đợi một chút!” Khổ Khoa Kỳ gọi Mẫu Thần lại, rồi cười nói với Sở

Thiên: “Nghĩa mẫu đã đuổi Ái Lệ Ti ra khỏi nhà, vậy phải gọi người là Phất Lạp Địch Nặc miện hạ rồi, những lời miện hạ vừa nói đều là thật cả sao? Ha ha, miện hạ đừng ngạc nhiên, uy tín của miện hạ từ trước đến nay luôn.. .. chà chà!”

“Đúng, nếu không phải hài nhi nhắc nhở, ta suýt đã quên mất” Mẫu Thần quay người nhìn Sở Thiên.

Sở Thiên nhún vai, “Nếu người không tin, ta còn cách nào khác?”

Khổ Khoa Kỳ cười, “Chẳng phải bây giờ miện hạ cũng đang nhàn rỗi hay sao, vậy để A Mạt Kỳ đi cùng chúng ta một chuyến?”

“Xin thứ lỗi, ba ngày Sau ta phải kết hôn, không rảnh để đi theo các người!” Sở Thiên bồn cợt.

Khổ Khoa Kỳ cười nhạo nói: “Long thần miện hạ tức giận rồi Sao! Được rồi, dù Sao tam giới cũng lớn như vậy, nghĩa mẫu, chúng ta cứ đến địa ngục tìm trước, nếu tìm không được, Bồ Lô Trạch của Phất Lạp Địch Nặc miện hạ cũng còn ở đó mà!”

Mẫu Thần hơi gật đầu, mang theo nghĩa tử và Cáp Địch Tư không tình nguyện cùng đi theo.

“Ha ha, cũng Xem như đã đối phó được với mẹ ta rồi!” linh hồn Tiểu Bạch quần quanh người Sở Thiên, “À, chàng nghĩ mẹ ta có ý định gì? Sao lại dễ dàng trả An Cát Lệ Na lại cho chúng ta, lại còn hỏi chàng tin tức của Mặc Phi Đặc, đó chẳng phải là thông báo cho chúng ta biết, bà ta biết Mặc Phi Đặc là đệ đệ ta sao?”

Sở Thiên lắc đầu cười nói: “Người sai rồi, Mẫu Thần cũng không biết chuyện của Sử Đế Phân, nên cho rằng chúng ta không biết Sáng Thần có một đứa con riêng, vì vậy bà ta mới

quang minh chính đại hỏi tin tức của Mặc Phi Đặc. Còn về việc tại sao bà ta trả An Cát Lệ Na, đó chính là ý của Khổ Khoa Kỳ, trong mắt Khổ Khoa Kỳ, Cáp Định Tư hữu dụng hơn An Cát Lệ Na, vì vậy hẳn mới Xúi giục Mẫu Thần dùng An Cát Lệ Na đổi Cáp Định Tư” Nói Xong, Sở Thiên thả vong linh An Cát Lệ Na ra, rồi làm cho cô ta tỉnh lại.

An Cát Lệ Na tỉnh táo lại, vừa thấy Sở Thiên liền cười khổ một lúc, “Tự ta làm ra, rồi đã có báo ứng, làm trò cười cho người rồi!”

“Trò cười sao?” Sở Thiên cười, “Thí nghiệm gần đây của ta có lẽ người đã biết? Bị biến thành vong linh không có nghĩa là không còn cách thay đổi.”

Vong linh mờ ảo của An Cát Lệ Na run lên, “Ta còn có thể biến thành thần tộc được Sao?”

“Thuật tế tự thượng cổ của ta đã có lúc nào làm người thất vọng chưa?” Sở Thiên nheo mắt cười.

Tiểu Bạch nói: “Uy tín của chồng ta không được tốt lắm, ta sẽ bảo đảm cho người được chứ? Chỉ cần người nghe lời, ta sẽ bảo Phát Lạp Định Nặc biến người trở lại thành thần tộc.”

An Cát Lệ Na đã bình tĩnh, nhàn nhạt hỏi: “Nói đi, các người muốn gì?”

“Chuyện của người, còn việc tại sao Mẫu Thần muốn tìm Mặc Phi Đặc? Tại Sao bà ta lại dễ dàng tha cho người??”

“Đơn giản vậy sao?” An Cát Lệ Na cười cười, “Bà ta tha cho ta, bởi vì ta đã giúp bà ta một việc, là một việc mà bà ta đã cầu mong bấy lâu nay.”

“Nói tiếp đi” Sở Thiên chăm chú lắng nghe.

“Nhiều năm trước, ta có một người bạn, gọi là Khải Sắt Lâm, lúc đó ta và cô ta đều là Hạ Vị Thần, những đến khi Khải Sắt Lâm lấy chồng, chồng cô ta có sức mạnh rất lớn, tặng cho cô ta cái gọi là Kinh Cức nguyên tố linh vực!”

“Chờ chút ” Sở Thiên đột nhiên nheo mắt “Ta mong người nói rõ một chút, đừng nên lừa ta, chồng của Khải Sắt Lâm là Sáng Thế Phụ Thần ”

An Cát Lệ Na thần Sắc biến đổi, “Làm sao người biết được?”

“Ha ha, chuyện ta biết nhiều hơn tưởng tượng của người nhiều, được rồi, nói tiếp đi!”

Trên mặt An Cát Lệ Na âm tình bất định, do dự một chút rồi nói tiếp: “Đều là Hạ Vị Thần, dựa vào điều gì mà sau khi Khải Sắt Lâm lấy chồng lại mạnh hơn ta? Hơn nữa Khải Sắt Lâm lại luôn khoe khoang linh vực trước mặt ta! Ta không phục, nhưng cũng không có cách gì, cho đến một ngày, Khải Sắt Lâm đang mang thai lại chạy đến chỗ ta cầu cứu”

Nói đến đây, An Cát Lệ Na nói thêm một câu, “Trước lúc đó, chúng ta là tỷ muội kết nghĩa!”

Sở Thiên vỗ vỗ vào linh hồn Tiểu Bạch đang Ở trên người, cười nhạo nói: “Tỷ muội? Ha ha! Tỷ muội cũng có thể trở mặt được!”

An Cát Lệ Na lạnh lùng cười, “Không sai, ta đã trở mặt với cô ta! Lúc đó ta không biết

chồng của Khải Sắt Lâm là Sáng Thần, hơn nữa lúc đó Khải Sắt Lâm bị trọng thương, Thần Cách đều đã bị đánh tan! Phất Lạp Định Nặc, nếu Kinh Cức nguyên tố linh vực đặt trước mặt người, người có thể không động tâm không?”

Sở Thiên thần sắc không thay đổi, cười lớn nói: “Vi vậy người giết Khải Sắt Lâm?”

“Ta không Xấu Xa như người tưởng tượng đâu! Khải Sắt Lâm bị trọng thương không thể chữa trị được, vì vậy mới chết, lúc đó ta cũng không có thuật tế tự thượng cổ của người, muốn cứu cũng không cứu được!” An Cát Lệ Na thở dài, “Mấy ngày trước đây ta lừa Mẫu Thần, nói Khải Sắt Lâm là do ta giết, như vậy Mẫu Thần mới vui mừng, mà thả ta ra!” An Cát Lệ Na lại thở dài, “Nhưng ta cũng đã làm một việc không tốt đẹp gì, đứa con mà Khải Sắt Lâm để lại, cô ta nhờ ta giao Kinh Cức nguyên tố linh vực lại cho đứa trẻ đó, nhưng ta... đã lấy mất nó!”

Tiểu Bạch vội la lên: “Đứa trẻ kia đâu? Có phải là Mặc Phi Đặc không?”

“Cứ nghe ta nói hết đã!” An Cát Lệ Na chậm rãi nói: “Ta đã lén đưa đứa trẻ đó về gia tộc của Khải Sắt Lâm, giao lại cho cha mẹ của Khải Sắt Lâm chăm sóc, không lâu sau đó ta nhờ vào linh vực của Khải Sắt Lâm, rồi thu nạp gia tộc của Khải Sắt Lâm làm thuộc thần, đồng thời uy hiếp cha mẹ Khải Sắt Lâm giấu tất cả mọi tin tức về đứa trẻ đó, ha ha, bọn họ cho đến chết vẫn luôn nói đó là đứa trẻ họ nhận làm cháu nuôi, chứ không phải là cháu ngoại của họ!”

Dừng một lúc, An Cát Lệ Na nói tiếp: “Sau đó ta có mưu đồ, là nhờ vào áp lực gia tộc, biến đứa trẻ đó thành người kế vị... dù Sao tất cả những thứ ta có cũng là do Khải Sắt Lâm cho, thì trả toàn bộ lại cho con cô ta là được rồi!”

“A Tư Nặc! Trời ơi” Tiểu Bạch vỗ trán, “Con nhện hay ngủ kia là đệ đệ ta!”

Sở Thiên vẫn có chút nghi ngờ, “Chính là A Tư Nặc từng nói với ta, khi hấn Ở trong bụng mẹ đã từng nói chuyện với cha hấn nhiều lần, nếu những điều này là thật, tại sao hấn lại không biết những chuyện Xảy ra năm đó?”

“A Tư Nặc là người như thế nào, người biết rõ chứ?” An Cát Lệ Na cười khổ nói: “Khi Khải Sắt Lâm nói chuyện phiếm với ta cũng đã từng nhắc đến chuyện Sáng Thần nói chuyện với A Tư Nặc, điều đó là thật, nhưng trước khi mẹ hấn bị Mẫu Thần truy sát, hấn đã ngủ say rồi, cho đến lúc ta giao hấn lại cho ông ngoại hấn hấn vẫn chưa tỉnh! Bây giờ nhắc đến ta vẫn còn bái phục hấn, khi sinh ra hấn vẫn còn ngủ, làm cho Khải Sắt Lâm cứ nghĩ rằng con mình đã chết rồi!”

Thực ra, An Cát Lệ Na, thậm chí cả bản thân A Tư Nặc đều không biết một bí mật, đó là A Tư Nặc không ngủ say, mà là do mật pháp của Sáng Thần, năm đó Sáng Thần đã giữ Sức mạnh đã khống chế Tư Đặc n lại trên linh hồn A Tư Nặc, A Tư Nặc ngủ không ngừng, chính là trong tiềm thức đi tìm sức mạnh đó.

Sau đó khi A Tư Nặc trở thành Hạ Vị Thần, chỉ có trong giấc mơ cũng có thể thấy trước

được tam trọng lĩnh vực, nhưng điều này cũng đã làm cho các Chủ Thần chú ý rồi, năm đó các Chủ Thần vì tranh giành nhân tài này, mà còn nảy ra một trận tranh cãi, nhưng đây đều là những chuyện đã qua rồi

Sở Thiên nhíu mày, “Những phân thân kia của người quả thật âm loạn bất kham, tại sao Kinh Cức nguyên tố phải có giao hợp mới phát huy hết sức mạnh?”

“Khụ!” Tiểu Bạch ho một tiếng, An Cát Lệ Na cúi đầu không trả lời.

Sở Thiên ngưng ngưng cười, hiểu rồi, năm đó Sáng Thần và người tình đã cùng luyện thành nó.

“Được rồi, vấn đề cuối cùng, tại sao Mặc Phi Đặc lại có mặt trong chuyện này?” Sở Thiên hỏi.

“Vì bảo vệ cho A Tư Nặc, ta chỉ còn cách dùng Mặc Phi Đặc làm lá chắn!” An Cát Lệ

Na nói: “Vì hoàn cảnh của Mặc Phi Đặc cũng gần giống A Tư Nặc, tuổi tác xấp xỉ nhau, thân thể bất minh hơn nữa năm đó Khải Sắt Lâm có Kinh Cức nguyên tố lĩnh vực hộ thân! Vì vậy ta nói đứa trẻ đó là ngục khuyến, còn nữa, Khố Khoa Kỳ biết chuyện năm đó Mặc Phi Đặc phân hóa thành ba đầu, ta nói đó là do ảnh hưởng của Kinh Cức lĩnh vực! Cuối cùng, chẳng phải Mặc Phi Đặc đã lĩnh ngộ được Sáng Thần Chi Tâm rồi sao? Ha ha, ta nói đó là sức mạnh mà Sáng Thần ban cho hắn để chế ngự Tư Đặc n!”

Nói đến đây, An Cát Lệ Na nở nụ cười, “Đương nhiên ta làm cho Mẫu Thần hoàn toàn tin rằng Khải Sắt Lâm chết trong tay ta, vì vậy bà ta mới tin lời nói dối Mặc Phi Đặc là đứa trẻ đó !”

“Chỉ đơn giản vậy Sao?” Tiểu Bạch không dám tin.

“Vậy còn có thể phức tạp như thế nào nữa? Đúng rồi, quan trọng nhất là tính cách của Mặc Phi Đặc! Một khi Mẫu Thần tìm đến hắn để đối chứng, ta nghĩ Mặc Phi Đặc nhất định lười biện giải, trực tiếp động thủ giết người, như vậy, thân phận là con riêng của Sáng Thần của hắn đã được chứng thực rồi!”

Sở Thiên lắc đầu, “Người điên rồi, lại đẩy phiền phức cho Mặc Phi Đặc, cũng không khác gì ném vào đầu ta!” thở dài, hắn nói tiếp: “Đi thôi, về Bồ Lôi Trạch, đến chỗ con trai của Sáng Thần để nói chuyện! Đúng là, con riêng của Sáng Thần lại là con rể của nhà ta!”

—Đúng lúc này, thông tin thạch của Sở Thiên reo lên, là Sắt Lâm Na, giọng của nàng có vẻ thiếu kiên nhẫn, “Mau về giải quyết chuyện của Mẫu Thần, con trai chàng và A Tư Nặc đều gặp chuyện không hay rồi!”

631. Chương 606: Sở Viêm + A Tư Nặc = ? (1)

Sở Viêm và A Tư Nặc cùng Xảy ra chuyện? Sở Thiên thoáng rung mình.

A Mạt Kỳ và Bác Đức, và Tiểu Bạch cũng hốt hoảng không chỉ có bọn họ, người lác như Phán Quyết _ thần thú Kiệt Khắc Tôn, ba tên Hùng Miêu cùng một vẻ mặt, mắt mở lớn, miệng há hốc, vênh tai chăm chú nghe tin tức từ thông tin thạch.

“Rốt cuộc làm sao vậy!” Sở Thiên vội vàng hỏi.

Giọng của Sát Lâm Na càng bất nhẫn “Chà, hay là chàng cứ về Xem đi, ta không nói rõ được, bọn trẻ quậy phá quá chừng, A Tư Nặc còn góp vui thêm nữa!”

A Mạt Kỳ mở thông đạo không gian, Sở Thiên cũng không chần chừ nữa, thu vong linh của An Cát Lệ Na vào trong giới chỉ, bước vào thông đạo, những người khác cũng vội vàng theo sau.

Chỉ có ba tiểu Hùng Miêu là chậm chạp.

Tiểu Bạch vội la lên: “Ba tên mập chết tiệt các ngươi, còn đứng đó làm gì, mau lên đi!”

“Đến rồi đây!” Chúng chạy tới, cón không ngừng nghiêng ngó, “Ồ, phiền phức lớn rồi, Mạt Khắc Nhĩ ngoài linh hồn hơi kém cỏi ra, hẳn lại có toàn bộ hệ thần lực, còn A Tư Nặc ngoài linh hồn ra, cái gì cũng không có! Ngươi hiểu điều này có nghĩa là gì chứ?”

“Có nghĩa là, hai bọn họ ở cạnh nhau,... Mẹ ơi, không được rồi, chẳng phải là giống Sáng Thần. _..”

“Các ngươi còn thăm thì gì vậy? Đi nhanh lên!” Tiểu Bạch vội giục.

“Đến rồi đây, Phất Lạp Địch Nặc phu nhân, ngươi đừng nóng giận, bây giờ ngươi vẫn Ở trạng thái linh hồn, linh hồn tức giận bị tổn hại sẽ không tốt đâu!” ba tên Hùng Miêu cười hi hi đi vào thông đạo.

Về đến Bó Lôi Trạch, Sở Thiên vội vàng đến nơi Xảy ra chuyện - đảo nhỏ mà A Tư Nặc và Ban Địch Tư ở.

Tất cả những thành viên quan trọng trong Bó Lôi Trạch đều đã có mặt Ở Kim Tệ Huy Hoàng cung của Tri Chu (nhện), là ‘kim tệ’ huy hoàng, vì Ban Địch Tư thích vàng, nên Sở Thiên đã Xây cho cô ta một cung điện bằng vàng, lúc đó Sở Thiên nghĩ Ban Địch Tư vui, thì A Tư Nặc cũng vui, đây chính là thủ đoạn để mượn Sức A Tư Nặc.

‘ Nhưng bây giờ Xem ra, thủ đoạn này không đáng giá nữa rồi, con trai của Sáng Thần, có tiềm lực không chế Thần Hoàng Như vậy cũng đáng giá rồi!

Sát Lâm Na vừa thấy Sở Thiên trở về, vội vàng bảo mọi người tránh đường.

_ Sân trước của Tri Chu cung, Sở Thiên thấy Sở Viêm và A Tư Nặc đều đang nằm ngay ngắn, A Tư Nặc đã trở về nguyên hình, là một con nhện đầu có mang giáp.

Nhìn sơ qua, Sở Thiên chợt sửng Sốt, bởi vì trên người họ không hề thấy thương tổn không những không phải là bộ dạng ban đầu, mà còn tràn trề thần lực, tinh thần mạnh tới nỗi không còn chỗ để phát tiết nữa.

Nhưng bọn họ lại hôn mê bất tỉnh.

“Sao vậy?” Sở Thiên chau mày hỏi, hẳn thấy trong đám người đứng đó Khách Thu Sa củi đầu, không dám nhìn người đối diện, liền chỉ vào hắn, “Khách Thu Sa, ngươi nói đi!”

“Ông chủ, không liên quan gì đến ta! Tên tuổi của ta, các huynh đệ khác đều biết, ta không thể nào bán rẻ huynh đệ mình được!”, nói Xong Khách Thu Sa biến thành một dây leo

nhọn, chui sâu vào lòng đất.

“Nữ thần tại thượng!” Sở Thiên vô cùng tức giận, con trai sống chết chưa rõ, tên Hùng Miêu này còn không nói rõ, thật là khiến thần linh cũng phải nổi giận! “Mau ra đây nói rõ mọi chuyện cho ta, nếu không ta sẽ báo Tây Mễ Cách ăn ngươi!”

“Đừng mà!” Khách Thu Sa vội chạy ra, miệng cũng nhanh nhạy như pháo thần lực cỡ nhỏ của Bồ Lô Trạch vậy, nói một mạch những chuyện đã xảy ra, “Mạt Khắc Nhĩ huynh đệ bị Phan Đa Lạp tiểu thư cầm cổ linh hồn, ta đến tìm A Tư Nặc để cứu hân, ai mà biết được, khi linh hồn của A Tư Nặc vừa tiếp xúc với Mạt Khắc Nhĩ, thì bọn họ liền biến thành như thế này !”

Khách Thu Sa giơ móng vuốt lên, “Ta lấy danh dự của Nam Hải Nhất Phiến Lục mà thề, ta không hề có một lời nói dối, nếu không Tây Mễ Cách sẽ ăn ta.”

Sở Thiên thở dài, thả Khách Thu Sa ra, rồi kiểm tra con trai mình và A Tư Nặc thêm một lần nữa, nhưng vẫn không có phát hiện gì, quả thật là, hai người bọn họ vẫn vô cùng mạnh khỏe!

Ban Dịch Tư sắp sinh con, Xoa Xoa cái bụng lớn hỏi: “Ông chủ, rốt cuộc bọn họ làm Sao vậy, người cũng phải nói đi chứ!”

Sở Thiên an ủi: “Không Sao đâu, bọn họ vẫn tốt, bây giờ trạng thái của bọn họ giống như ” Sở Thiên suy nghĩ, trong đầu đang nghĩ đến một ví dụ rất kỳ quái, liền nói luôn: “Cũng giống như heo thú đã ăn no rồi, thì lưỡi biếng nằm đó chứ không thèm cử động”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều sửng sốt, nhưng cũng yên tâm, gia chủ đã nói là không sao, thì chắc chắn không Sao rồi.

Ban Dịch Tư cười nói: “Chà, tên A Tư Nặc này, lại ”

— “Không được mắng chửi” Đột nhiên, trong bụng Ban Dịch Tư truyền ra một giọng nói yếu ớt, khiến mọi người vô cùng kinh ngạc, chúc mừng: “Ban Dịch Tư, con của ngươi từ trong bụng mẹ đã biết nói rồi, đây chính là thứ trời ban cho hân đấy!”

Sở Thiên lại không kinh ngạc, hậu duệ của Sáng Thần, nếu không có thiên phú gì mới là lạ! “Ban Dịch Tư, con của ngươi là trai hay gái?”

Ban Dịch Tư Xấu hổ cười: “Tên tiểu tử này không chịu nói cho ta biết!” Nói Xong, cô ta lại Xoa bụng, thở dài: “Chà, đứa trẻ này giống A Tư Nặc như đúc, đều thích ngủ!”

Sở Thiên cười, trong lòng bắt đầu nghĩ đến việc phải dạy dỗ đứa trẻ này như thế nào, đồng thời cũng nghĩ ra cách để chữa trị cho A Tư Nặc và Sở Viêm.

“Mọi người tránh ra một chút!” Sở Thiên khoát tay, sau đó khởi động lĩnh vực thời gian thuận lưu.

Hai người này đều do thần lực quá sung mãn, nói cách khác, trong cơ thể cùng một lúc có thêm quá nhiều thần lực, nên tinh hạch của họ khó có thể nhanh chóng tiếp nhận, vì vậy Sở Thiên tăng thêm thời gian cho họ, để họ có thể tiêu hóa nhanh hơn một chút.

Những người bên ngoài thì chỉ là nháy mắt, nhưng A Tư Nặc và Sở Viêm thì đã qua được bảy, tám ngày rồi.

Sở Thiên tằm tằm cười nhìn bọn họ, quả nhiên không ngoài dự liệu.

Có lẽ A Tư Nặc tỉnh lại trước, dù sao hắn cũng là dòng máu Sáng Thần, tính thích ứng của cơ thể mạnh, dòng máu của Sở Thiên trong người Sở Viêm làm sao có thể mạnh hơn Sáng Thần được?

Nhưng Sở Thiên đã nhầm, người tỉnh lại trước là con trai hắn, “Cha mẹ ơi, sướng khoái quá!”

Chỉ thấy cơ thể của Sở Viêm hai tuổi đã tráng kiện hơn nhiều, lanh lợi đứng lên, nhích chân lên, Sau đó... quanh cơ thể hắn nổi lên một màu Xanh của thần lực - hạ vị thần, hạ vị thần hai tuổi!

Sở Thiên kinh ngạc, có chuyện gì đã Xảy ra với tiểu tử này vậy?

Sau đó A Tư Nặc cũng tỉnh lại, hắn Xoay mình ngáp dài: “Thoải mái quá! Ồ, sao ta lại thành một thượng vị thần? Hôm trước ta vừa mới tấn cấp cao vị thân mà! Chà, thì ra ta vốn có sáu linh vực!”

Mọi người không ai có thể giải thích được, tại sao linh hồn của A Tư Nặc và Sở Viêm tiếp xúc với nhau lại Xảy ra chuyện như thế này? Cả hai đều cùng được tấn cấp nhanh chóng!

Sở Thiên cũng không hiểu, lúc đó hắn nhìn thấy ba tên Hùng Miêu đang Ở vòng ngoài, đứng thành hình tam giác, cả ba đều đang chau mày, không biết đang làm gì, chỉ nghe bọn chúng hét lớn: “Phát Lạp Địch Nặc, mau mở lưới phòng ngự thần lực phủ kín trên phạm vi lớn nhất, nhanh lên!”

Sở Thiên lập tức lệnh cho Tề Bách Lâm làm theo, sau đó ngạc nhiên hỏi: “Sao vậy? Lưới phòng ngự thần lực của Bồ Lô Trạch từ trước đến nay không hề đứt đoạn, các người đang muốn làm gì vậy?”

Một tên Hùng Miêu nói: “Từ trước đến nay không đứt đoạn ư, vậy thì tốt!”

Một tên khác lại nói: “Chúng ta sợ Mẫu Thần sẽ đến!”

Nói Xong, ba tên Hùng Miêu ngồi xuống, thở dài, “Phát Lạp Địch Nặc, lại đây, chúng ta có vài việc quan trọng phải dặn dò người!”

Sở Thiên bảo mọi người tản ra, sau đó đến bên cạnh Kiệt Khắc Tồn.

” Kiệt Khắc Tồn thấp giọng nói: ”Người biết A Tư Nặc và Mạt Khắc Nhĩ hợp cùng một chỗ có nghĩa là gì không?”

Sở Thiên lắc đầu.

— “Vậy người biết Sáng Thần lợi hại như thế nào _không?” Đợi Sở Thiên gật đầu Xong Kiệt Khắc Tồn nói tiếp: “Tất cả sự lợi hại của Sáng Thần, chính là cho rằng hắn đã nắm vững tất cả các nguyên tố, bây giờ người hiểu rồi chứ?”

Sở Thiên nheo mắt, “Con trai ta có toàn hệ thần lực, nhưng linh hồn lại hơi yếu, A Tư

Nặc thì ngoài linh hồn ra không còn biết gì nữa, nếu 2 người bọn chúng kết hợp lại ”

“Đúng, hai người bọn chúng kết hợp lại, chính là đã tập hợp tất cả các nguyên tố, tất cả các linh vực trong Tam giới, cũng chính là bao hàm tất cả các quy tắc của Sáng Thần!” Kiệt Khắc Tổn mơ hồ nheo mắt, lầm bầm: “A Tư Nặc là con riêng của Sáng Thần, Sức mạnh linh hồn của hắn cũng chính là sức mạnh linh hồn của Sáng Thần! Tư Đặc n lão đại.. . nếu thật sự muốn có được Sáng Thần Chi Tâm, chỉ có thể. . .”

“Nữ thần tại thượng, không phải người muốn nói là, con trai ta và A Tư Nặc liên thủ, thì có thể đánh bại được Sáng Thần Chi Tâm chứ?”

“Người nói đúng một nửa, một nửa còn lại là, hai người họ liên thủ, rất có thể sẽ khởi động Sáng Thế thần lực!” Nói xong, hắn dừng lại một lát, rồi lại nói: “Đương nhiên rồi, chỉ có thể có khả năng trên lý thuyết! Bây giờ thực lực của họ quá yếu!”

“Sao các ngươi không nói sớm cho ta biết?” trong lòng Sở Thiên có chút nuối tiếc, nếu biết sớm, hắn đã Sớm bồi dưỡng cho khả năng hợp thể của A Tư Nặc và Sở viêm rồi.

Kiệt Khắc Tổn vẻ mặt khổ não, “Điều này không thể trách ta được, người không biết đó thôi, bình thường Tư Đặc n lão đại cũng giống như người vậy, cái gì cũng nói thoáng qua, chúng ta cũng chỉ từ khi biết thân phận của A Tư Nặc mới đoán biết được điều này ỉ!”

Sở Thiên nheo mắt suy nghĩ, quay đầu nhìn A Tư Nặc.

A Tư Nặc và Mạt Khắc Nhĩ kết hợp lại cùng nhau, có thật chỉ có những ảnh hưởng này thôi không?

Đột nhiên, Phan Đa Lạp hét lớn, “Chà, người Xem tiểu Mặc Phi Đặc!”

Sở Thiên vội nhìn lại, chỉ thấy tiểu Mặc Phi Đặc nhắm hai mắt, phiêu du trên bầu trời, tứ chi không cử động, nhìn lên quả thật kỳ quái.

Cơ thể tiểu Mặc Phi Đặc đột nhiên run lên, sau đó hắn nói: ”Phất Lạp Dịch Nặc ca ca, tam ca của ta...” hắn không biết nên nói thế nào, dừng một lát rồi nói tiếp, “Tam ca gặp phải một chuyện rất kỳ lạ!”

Sở Thiên chợt rung mình, lẽ nào Mẫu Thần đã tìm được Mặc Phi Đặc?

Tiêu Mặc Phi Đặc nói tiếp: “Vừa rồi lúc Mạt Khắc Nhĩ và A Tư Nặc mới ngắt Xỉu, ta đã cảm thấy kỳ lạ rồi! Sau khi bọn họ tấn cấp, lại càng thấy kỳ lạ hơn nữa! Chà, ca ca, ta không thể không chế cơ thể được nữa rồi!”

Không đúng, nếu Mẫu Thần tìm thấy Mặc Phi Đặc, thì nhất định sẽ có một cuộc đại sát, Sao lại có thể để tiêu Mặc Phi Đặc có cảm giác kỳ lạ được? Phải có cảm giác nguy hiểm mới đúng!

Hơn nữa tại sao Sức mạnh của Mạt Khắc Nhĩ và A Tư Nặc hợp nhất, Mặc Phi Đặc lại gặp chuyện? Sở Thiên không thể giải thích được.

“Tiểu Mặc, trước tiên người dừng cử động!” Sở Thiên giữ yên cơ thể tiểu Mặc Phi Đặc,

“Cảm nhận cẩn thận lại một chút, trên cơ thể người có chỗ nào khác thường không?”

“Ta, tam ca ta dường như đang chiến đấu! Hơn nữa, hơn nữa” Nói hơn nữa một lúc lâu, tiểu Mặc Phi Đặc mới nói tiếp: “Hơn nữa dường như hần còn giết rất nhiều, rất nhiều người, giết rất thoải mái!”

Mặc Phi Đặc đã thất tung lại đang giết người? Sở Thiên vội vàng hỏi: “Người có cảm giác được tam ca đang Ở đâu không?”

“Không biết!” Tiểu Mặc Phi Đặc lắc đầu, “Có lẽ cách chúng ta rất Xa.”

Sở Thiên quay người, ra lệnh: “Ba Bác Tát, tìm khắp Tam giới cho ta, nhất định phải tìm ra tung tích của Mặc Phi Đặc!”

— Ba Bác Tát phụng mệnh đi, Sở Thiên an ủi tiểu Mặc Phi Đặc mấy câu, nhưng cơ thể của hần không bị khống chế, cứ lơ lửng trên không trung, không thể xuống được, Sở Thiên không có cách nào giúp được, chỉ có thể dùng thời gian cầm cố, cầm cố hần lại.

Sắp Xếp Xong những việc này, Sở Thiên khoát tay, bảo mọi người tản đi. Trên sân trước của cung Tri Chu chỉ còn lại A Tư Nặc, Sở Thiên và Tiểu Bạch, ngay cả Ban Định Tư cũng vào nhà nghỉ ngơi.

Tiểu Bạch vẫn Ở trạng thái linh hồn, nhưng A Tư Nặc vẫn có thể nhìn thấy nàng, con mắt nhện ngái ngủ nhìn cô ta, “Sinh Mệnh Chủ Thần tôn quý người, tại sao người lại nhìn ta?”

“Hừ, ta thấy người cũng đẹp trai đó chứ!” Tiểu Bạch kéo tay Sở Thiên, hai người đến trước mặt A Tư Nặc. Sở Thiên cười nói: “A Tư Nặc miện hạ, gần đây người vẫn tốt chứ?”

632. Chương 606: Sở Viêm + A Tư Nặc = ? (2)

Dáng điệu thân mật của Sở Thiên khiến A Tư Nặc ngạc nhiên, “Ông chủ, ta vẫn rất tốt, tấn cấp thuận lợi, ngủ cũng rất thoải mái, còn sắp được làm cha nữa!”

“Ồ!” Sở Thiên gật đầu, “Mọi người trong nhà người vẫn tốt chứ?”

“Ha ha, ông chủ, không phải ta đã nói rồi sao, mọi người trong nhà ta đều đã qua đời hết rồi, vương tộc Tri Chu chỉ còn một mình ta.” Hần cúi đầu hạnh phúc, “Nhưng cũng Sắp có thêm thành viên mới rồi.”

“Cái đó. . . _ Người còn có ấn tượng gì về cha mẹ người không?”

A Tư Nặc lắc đầu, “Ta chỉ nhớ những chuyện khi còn nằm trong bụng mẹ, ta đã từng nói chuyện với cha mẹ ta, Sau đó... ta ngủ say rồi, khi tỉnh dậy đã được ông của ta nhận nuôi rồi.”

“Được rồi, vừa rồi người nói linh vực của người có sáu cấp, vậy cấp thứ năm và cấp thứ sáu như thế nào?”

A Tư Nặc lắc đầu, “Cấp thứ năm ta đã biết rõ, cấp thứ sáu ta chỉ mơ thấy thoáng qua, cụ thể thì không thể nói rõ được.”

A Tư Nặc vẫn lơ mơ như vậy, Sở Thiên nghĩ, có lẽ trước tiên không cần nói sự thật cho hắn biết. “Được rồi, người ngủ tiếp đi, nhưng khi con người ra đời nhật định người phải dậy đó, ta đang đợi để nhận đứa trẻ đó làm con nuôi”

“Được, ta mời ông chủ làm cha nuôi của con ta!” A Tư Nặc khoát tay tiễn Sở Thiên.

Trên đường về, Tiểu Bạch ngạc nhiên hỏi: “Tại sao chàng không để tỷ đệ ta nhận mặt nhau?”

Sở Thiên nhún vai, “Người nói Sử Đế Phân bảo chúng ta tìm A Tư Nặc, rốt cuộc là vì sao? Sử Đế Phân là phân thân của cha người, hẳn chắc chắn biết đứa trẻ đó thuộc tộc Tri Chu, hơn nữa hẳn đến Bồ Lô Trạch, ta nghĩ chắc chắn đến tám phần là vì A Tư Nặc, nhưng tại sao hắn vẫn luôn giấu điều này?”

“Không biết, tính cách của cha ta rất kỳ lạ!”

“Chắc chắn trên người A Tư Nặc còn có bí mật gì đó, chính là vì bí mật này, Sử Đế Phân mới không chịu nói ra sự thật, nếu Thực Thân đã không nói ra, thì chúng ta cần gì phải nhiều chuyện!”

.....

Tất cả mọi người trong Bồ Lô Trạch đều bận rộn, một nhóm người đi tìm Mặc Phi Đặc, còn những người còn lại bận rộn lo cho hôn lễ của Sở Thiên.

Ba Bác Tát được cử làm sứ giả, đã đi thương lượng về hôn lễ với La Đức Mạn Ở Biển Cấm. Sở Thiên trước hôn lễ còn lo giải quyết hai việc, thứ nhất, tạo cho Tiêu Bạch một cơ thể, thứ hai, tiếp tục nghiên cứu về việc sáng tạo thần tộc.

— Hôn lễ của Sở Thiên và Mỹ nhân ngư sẽ được cử hành vào ba tháng Sau, — hôn lễ thuận lợi, tất cả các thế lực khắp nơi đều phái người đến chúc mừng, nhiều không kể hết.

Hôn lễ ban ngày mang không khí vui mừng, nhưng động phòng vào ban đêm lại vô cùng náo nhiệt, không kể đến những người khác, chỉ riêng một mình Tiểu Bạch cũng đã đủ làm loạn rồi.

Tiểu Bạch là thần vương, ảnh hưởng của thân xác đến Sức mạnh không lớn, vì vậy — trong đêm Sở Thiên động phòng, nàng lần đầu tiên đã cho mọi người trong Bồ Lô Trạch thấy Sức mạnh thật sự của Sinh Mệnh nữ thần!

Cụ thể của sự việc là cơ mật lớn nhất của Bồ Lô Trạch, không thể tiết lộ cho người ngoài biết, nhưng trên quỹ đạo đen của Huyền Thú đại lục lại truyền một tin tức, nghe nói Nam Hải Nhất Phiến Lục cùng Nhất Điểm Hồng Phán Quyết sơn đã lộ ra một thông tin lá cải, còn nói rằng, pháo mừng đêm động phòng của Long Thần Phát Lạp Dịch Nặc còn mang theo một cậu nói, “Đuôi cá, đuôi cá. . .”

Sau hôn lễ tinh thần Sở Thiên rất tốt, tiến trình nghiên cứu cũng rất khả quan, So với hạnh phúc an bình của Bồ Lô Trạch, một Tam giới bình yên lại đang dao động, biến thành một hỏa lò vô cùng rối loạn!

Đầu tiên là Mẫu Thần không tìm thấy Mặc Phi Đặc, nhưng lại điều tra được Mặc Phi Đặc có một đệ đệ phận thân đang ở Bồ Lôị Trạch, vậy là bà ta thống lĩnh vong linh quân đoàn tìm giết, đúng lúc đó Thần Cách của tiểu Mặc Phi Đặc cũng tỉnh lại, thật trùng hợp, đó lại là Thần Cách của Nữ thần Báo Thù, sự hoạt động của lĩnh vực của Nữ thần Báo Thù cũng giống như Kinh Cức lĩnh vực, vậy là hay rồi, Mẫu Thần không còn cần điều tra thêm, đã Xác nhận Mặc Phi Đặc là đứa con riêng đó, lớn tiếng đòi Sở Thiên giao người!

Sở Thiên biết mình tránh trời không khỏi nắng nên đã mời đại quân hải tộc của Vưu Nhân đến quyết chiến với Mẫu Thần, sau một trận hỗn chiến phe Mẫu Thần đã ép được phe Bồ Lôị Trạch tới địa ngục.

Địa ngục là nơi của Lạp Lý Bác Đức, phượng hoàng tộc không thể ngồi yên không quản, hần liên thủ cùng với Bi Bồng gia tộc Ở Huyết Luyện Ngục, hai gia tộc hợp lực bao vây Mẫu Thần, còn Ma Căn gia tộc không ở lâu được ở địa ngục, nên trốn về nhân gian tị nạn, Sở Thiên chia bớt địa bàn Thiên Hải quốc trước đây cho những gia tộc hỗn tạp này, tạm thời tạo được những trợ lực. .. Còn những Vạn thú dũng sĩ lại tụ hợp lại trong tay Bồ Lai n Đặc, nên cũng bị lây phải bệnh điên của Bồ Lai n Đặc, ngày nào cũng tìm người đòi giết, giống như bọn phi tặc lưu bạt trong tam giới làm cho người ta không thể không cảm thấy phiền phức, nhưng lại không có đủ thực lực để dẹp sạch bọn chúng.

Như vậy, Tam giới đã bị loạn lạc, Vưu nhân chiếm lĩnh nhân loại, Mẫu Thần chiếm lĩnh địa ngục, Huyết Luyện Ngục nằm trong tay Lạp Lý Bác Đức, ba nhà bắt đầu những cuộc tranh giành thần tộc không ngừng.

Thời gian như nước chảy, trong chớp lát một khoảng thời gian dài đã trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, Sở Thiên cuối cùng đã hoàn toàn kế tục tất cả của Long tộc, đạt được cao độ của Chủ Thần đỉnh phong, đồng thời thí nghiệm của hần cũng thành công, thuật tế tự thượng cổ Sáng Thần hần đã nắm chắc trong tay, đương nhiên, Sở Thiên giấu tài, hần đã giấu nhem những tin tức này.

A Mạt Kỳ không may lại chết trong tay Mẫu Thần một lần nữa, nhưng lại được Sở Thiên cứu sống thêm một lần nữa, liên tiếp mấy lần Sinh sinh tử tử, hần cuối cùng cũng đã lĩnh ngộ được bí mật của sinh tử luân hồi, tấn cấp thành Lôị Ứng Thần Thú Vương mười hai cánh vàng Nhưng việc đầu tiên Sau khi hần tấn cấp thần vương lại là đến Huyết Luyện Ngục để chiến đấu với Lạp Lý Bác Đức, Sau đó lấy Bác Đức làm vợ.

Sau đó không lâu, Sở Thiên lần đầu tiên tiến hành chuyển hóa vong linh và thần tộc, đối tượng của thí nghiệm là An Cát Lệ Na, kết quả An Cát Lệ Na tuy đã trở lại làm thần tộc, nhưng Kinh Cức nguyên tố Thần Cách của cô ta đã bị Sở Thiên ‘không cẩn thận’ làm mất rồi, Thần Cách của người tình của Sáng Thần thật sự đã bị hủy rồi sao? Đây lại là một bí mật nữa, nhưng không lâu Sau đó Anh Cách Lạp Mỗ đơn độc tiến vào Huyết Luyện Ngục, mặc dù bị trọng thương nhưng cũng đã thành công cứu An Kỳ Nhi từ Hỏa diệm thụ trở về, Lạp

Lý Bác Đức bị chính hỏa diệm của hắc đốt mất không ít lông.

Huyền thú đại lục là địa bàn của SỞ Thiên, vì vậy tất cả những bạn bè thân hữu của hắc sống khá tốt, Khải Tắt thống nhất đại lục, Lôi Cát Sau khi làm thủ lĩnh của Khải Tắt đã ra một công văn, lệnh cho quân đoàn trưởng Phí Na lấy hắc, Ai Nhĩ Sâm, tinh linh vương quốc đều trở thành liên bang của Khải Tắt, còn Đạt Mã Nhĩ tiên Sinh đã lấy được Ai Nhĩ Sâm nữ vương làm vợ như ý muốn, còn hai vợ chồng Tạt Nạp Tư thống Soái Khải Tắt thiết kỵ, trở thành đội quân nhân loại duy nhất trong thần tộc đại chiến.

Trên đây đều là những tin tốt đối với SỞ Thiên còn tin Xấu cũng không ít.

— Vưu Nhân và Lạp Lý tranh giành Tam giới, Bồ Lôi Trạch của SỞ Thiên Ở giữa, không biết phải về phe ai, điều này quả thực khiến SỞ Thiên đau đầu

Khố Khoa Kỳ cưới Cấp Dịch Tư, đồng thời đã không chế Mẫu Thần, hai thần hạp (hộp), còn cả lĩnh vực nghịch nguyên tố bất trọng của Mẫu Thần, Mỹ hải yêu thống lĩnh Vùng đất chuộc tội cuối cùng cũng ra ngoài, lúc này trong Tam giới Khố Khoa Kỳ là người mạnh nhất, may mà lúc ở địa ngục hai bên đối đầu, Khố Khoa Kỳ không tìm ra cách nào để mở thần hạp ra, nên tạm thời bọn chúng đã bị không chế.

.....

Huyền Thú lịch năm 739, ký hậu thể sáng Thần 15, tháng giêng, Bồ Lôi Trạch!

Người đã bước vào tuổi trung niên... ờ, là tuổi trung niên của nhân loại, tính theo tuổi của thần tộc, SỞ Thiên vẫn còn là một đứa trẻ con đang Ở trong phòng thí nghiệm giao dao phẫu thuật lên, còn Khách Thu Sa - nay đã trưởng thành, không khác gì với Phán Quyết thần thú - ở bên cạnh khấn cầu nói: “Ông chủ, người đã quyết định thật rồi Sao? Ta cầu Xin mà, ta không cần đâu, sau này ta làm sao còn có thể tung hoành được? Bọn Lỗ Tây Nạp và Y Vạn đang chờ để cười ta đó !”

SỞ Thiên Xem Xét mấy hộp hồ dán trên bàn, neho mắt cười nói: “Người đừng nói với ta, đi tìm Bảo Uy Nhĩ phu nhân đây là yêu cầu của cô ấy!”

“Trời Ôi, cuộc đời của một tên Hùng Miêu đã không còn có ý nghĩa gì nữa rồi!” Khách Thu Sa quỳ sụp xuống, kêu rên thảm thiết.

SỞ Thiên đã qua tuổi tứ tuần vẫn còn để râu, nhưng cũng không có thay đổi gì lớn, vẫn là tóc màu đen, áo choàng trắng, chỉ có Kinh Cức Long Hoàn trên đầu hắc đã biến thành Song Long Đoạt Châu, bởi vì SỞ Thiên đã có thể hoàn toàn điều khiển nó.

Giao dao phẫu thuật lên, SỞ Thiên dùng ánh mắt sắc lạnh dọa Khách Thu Sa, mỉm cười nói: “Tây Mễ Cách, người chuẩn bị Xong chưa?”

Trên bàn giải phẫu quả thật là ma sủng của Bào Uy Nhĩ phu nhân, Tây Mễ Cách, hơn mười rồi nó vẫn không có gì thay đổi, vẫn là đáng yêu đáng yêu, nhưng thọ mệnh của Thái Thú thần quá ngắn, có thể Sống đến bây giờ đã là kỳ tích, SỞ Thiên vì làm cho Mỹ nhân ngư đang mang thai vui lòng, nên đã chuẩn bị cho nó một cơ thể mới, nhưng dòng máu là của SỞ

Thiên và Mỹ nhân ngư.

“Tây Mễ Cách chuẩn bị Xong rồi, nhưng, nhưng Bối Lạp Mễ đáng thương quá!”

“Ta sẽ cho nó một cơ thể mới, ha ha, lẽ nào người không muốn biến thành một tên Hùng Miêu để ăn Khách Thu Sa Sao?”

Tây Mễ Cách ánh mắt sáng rực lên, “Đúng rồi, thật lâu thật lâu trước đây Tây Mễ Cách đã nghĩ bị Khách Thu Sa ăn rồi, nhưng hắn không ăn Tây Mễ Cách, vậy Tây Mễ Cách sẽ biến thành Hùng Miêu để ăn hắn!”

“Huynh đệ, người nên đau thương đi nhé!” Sở Viêm đứng bên cạnh học hỏi y thuật vỗ vỗ Khách Thu Sa, thần Sắc ảm đạm.

“Trời ơi, ta không muốn Sống nữa!” .

Tiếng kêu thảm thiết của Khách Thu Sa truyền khắp Bồ Lô Trạch, Kiệt Khắc Tồn đang trốn trong vò rượu uống rượu cùng Tiêu Bạch nhún vai, cao giọng ngâm Xướng: “Vòng Xe của số phận, cuối cùng đã chuyên bánh! A, Ai Lệ Ti, người lại trộm rượu của ta!”

Một lát Sau, Tây Mễ Cách kế thừa cơ thể của Hôn Mầu, đuổi theo Khách Thu Sa chạy từ phòng thí nghiệm ra.

Sở Thiên neho mắt suy nghĩ cũng đi theo sau, hỏi Sở Viêm, “Con nói Xem linh hồn của Hôn Mầu phải Xử lý như thế nào đây?”

Sở Viêm giơ cao hai tay, nói lớn: “Mai Nhĩ Kim Tư tiểu muội muội của ta vẫn không nhận ước hẹn với ta, ta đang định tặng nàng một món quà!”

Sở Thiên cười nhẹ, “Tỷ con Xử lý, nhưng ta nói với con lần nữa, Mai Nhĩ Kim Tư không có giới tính!”

“Ô, cha thân ái, người lại đả kích ta nữa rồi! Lẽ nào người không thể cải tạo cô ấy thành nữ giới được Sao? Trời Ôi, khuôn mặt của cô ấy đẹp như vậy, Sao lại có một cơ thể nam nữ bất minh được chứ?” Nói Xong, Sở Viêm cười, thấp giọng nói: “Khó có cơ hội Phan Đa Lạp và An Na đều ra ngoài cùng A Mạt Kỳ thúc thúc, cha có thể cho con thoải mái được không?”

“Muốn nghỉ ngơi sao? Đại ca thân mến của ta, người định đi đâu chơi vậy?”

“Các người về rồi sao?” Thần sắc sở Viêm thay đổi, vội quay người, biến thành một sợi dây leo, chui xuống đất.

A Mạt Kỳ mang theo hai đứa trẻ đến trước mặt Sở Thiên, “Ông chủ, Bồ Lai n Đặc cùng Mẩu Thần đang đánh nhau Ở địa ngục, không thể dừng bọn họ lại được, ta phải giúp Sức cho cuộc quyết chiến của bọn họ ”

“Vậy thì giúp sức đi! Để Bồ Lai n Đặc đánh nhau với Khố Khoa Kỳ thêm vài lần nữa!”

“Nhưng Phan Đa Lạp Xin ta được đi đến mộ của Ba Nhĩ và Dịch Á Lạc, tuy chưa thấy Mặc Phí Đặc, nhưng đã có manh mối của hắn rồi.”

“Ồ? Ha ha, người huynh đệ đã thất tung hơn mười ba năm của ta, cuối cùng cũng đã Xuất hiện rồi.”

633. Chương 607: Sáng Thần Trở Về.

Quang minh thánh điện của Bồ Lôị Trạch đã có mười năm Xây dựng cường hóa, bây giờ đã trở thành thần điện lớn nhất đại lục, tất cả mọi tín ngưỡng của nhân loại đều nằm Ở bờ biển bên kia của vùng đất Khải sát, cũng có thể thấy được rằng thánh điện cũng giống như ánh thái dương chiếu rọi

Ánh dương chiếu Xuyên qua đỉnh thánh điện làm bằng thủy tinh trong suốt, chiếu rõ trên bàn hội nghị bên trong thánh điện, Sở Thiên đầu đội Kinh Cức Long Hoàn, thân mang chiến giáp Long Thần màu kim, Sau lưng tà áo màu đen, sự uy nghi của Long Thần tự nhiên bộc lộ rõ.

Khoảng thời gian mười ba năm đã đủ để thay đổi rất nhiều, hai năm trước, Sở Thiên Sau khi dùng toái thời long ấn để đánh bại Vĩnh hằng đệ nhất dũng Sĩ Ước Hàn Tồn, trong tam giới không còn ai dám khinh thường hắn nữa. Điều đáng tiếc duy nhất là, đến tận hôm nay Sở Thiên vẫn chưa lĩnh hội được Thần Chi Tâm của hắn, cánh cửa Thần Vương vẫn đóng im ỉm trước mắt hắn.

Xoay Xoay Long Thần quyền trượng hiệu lệnh tam giới trong tay, Sở Thiên nhẹ nhàng nói: “Ba ngày trước là ngày giỗ của Ba Nhĩ và Dịch Á Lạc, phần mộ của họ ngoài ta ra, còn có người khác đến viếng thăm nữa!”

“Cuối cùng Mặc Phi Đặc đã Xuất hiện rồi!” Anh Cách Lạp Mỗ ngưng kết nguyên tố, bày ra một bàn đồ đại lục trên bàn, chỉ về hướng bờ Tây hải nói: “Mười năm trước khi ông chủ dời mộ của hai thần thú địa ngục đến bờ Tây hải, Mặc Phi Đặc miện hạ chưa bao giờ Xuất hiện để cúng bái, năm nay hắn đột nhiên Xuất hiện, nhất định có nguyên cớ gì đó! Tiểu Mặc, cảm giác kỳ lạ kia của ngươi còn nữa không?”

Tiểu Mặc Phi Đặc được Báo Thủ lĩnh vực thức tỉnh vẫn còn như một đứa trẻ, ôm đồ ăn trong tay, gật đầu nói: “Ừ, mười ba năm rồi, cảm giác của ta chưa hề thay đổi, dường như tam ca vẫn còn đang giết người.”

“Vào hôm ngày giỗ của đại ca và nhị ca, người cũng có cảm giác này ư?”

Tiểu Mặc Phi Đặc gật đầu

Sở Thiên nheo mắt Suy nghĩ rồi cười nói: “Nếu vậy, tam ca vừa giết người vừa viếng mộ hai anh mình, hay đây!”

“Không hổ là Sát Kiếp Giả!” Tiểu Bạch thè lưỡi, gõ gõ bản nói: “Vi Nhi (tên Mỹ nhân ngư) đang mang thai, chàng không đi khỏi đây được, ta mang theo người đi tìm hiểu Xem Sao!”

— “Chà, người không phải muốn nhân cơ hội này mang bọn trẻ đi chơi đó chứ?” Kiệt Khắc Tồn đã hiểu rõ tính tình Tiểu Bạch, đứng sau lưng cô ta nói lớn.

Sở Thiên cười, “Nếu nàng đi, thì bọn trẻ nhất định cũng sẽ đi theo, thôi vậy, Anh Cách Lạp Mỗ đi tìm hiểu đi, mang theo cả Dịch Áo nữa!”

“Sao vậy chứ? Không được, ta muốn đi!” Tiểu Bạch phản đối.

Anh Cách Lạp Mỗ chỉ vào bản đồ khuyên nhủ: “Bà chủ à, từ sau khi Vùng đất chuộc tội mở ra, trong tam giới lại có thêm một con đường nữa, bây giờ Khố Khoa Kỳ đã sắp xếp quân binh canh giữ Ở bờ Tây hải, do Khố Á Tháp chỉ huy, nhưng do thực lực kém, nên Tây hải vẫn luôn có bọn Mỹ hải yêu Xuất hiện, người và các tiểu thiếu gia không nên mạo hiểm, để ta đi!”

“Sao? Người còn hoài nghi thực lực của ta ư? Đừng quên, ta là Thần Vương, còn người vẫn còn là Chủ Thần đấy!”

Boong! Boong! Sở Thiên gõ vào bàn, chậm rãi nói: “Không nói thêm nữa, Anh Cách Lạp Mỗ đi, Tiểu Bạch, nàng ở nhà dạy dỗ bọn trẻ đi!” nói Xong, Sở Thiên Xoa trán, sau khi đám trẻ trưởng thành quả thực rất khó dạy bảo, ngày nào cũng làm loạn, làm hấn đau đầu không ít.

Trong lúc Tiểu Bạch đang oán giận, trong Bồ Lô Trạch đột nhiên truyền đến một tiếng kêu, “Mạt Khắc Nhĩ, người không đáng làm huynh đệ của ta, còn bán rẻ ta!”

Là giọng của Khách Thu Sa.

Sở Thiên và mọi người trong nhà cảm thấy nghi hoặc, nhưng ba tên Kiệt Khắc Tổn lại thảm nhũ - rốt cuộc cũng Xảy ra rồi.

Sở Thiên đứng lên, dặn dò: “Anh Cách Lạp Mỗ, người chuẩn bị một chút rồi Xuất phát đi! Ta đi Xem Khách Thu Sa lại gây ra phiền phức gì nữa!”

Trên một đảo nhỏ của Bồ Lô Trạch có một khu rừng trúc, là Khách Thu Sa biến ra, bây giờ hấn đang ở trên đảo, nhưng dáng vẻ hơi kỳ quặc

Vừa thấy Khách Thu Sa, Sở Thiên chợt nhớ tới thánh nữ Trinh Đức của Thú tộc, cảnh tượng cuối cùng mà cô ta dự đoán vào mười lăm năm trước hoàn toàn giống với cảnh tượng trước mắt, trong rừng trúc, Khách Thu Sa đầu chụp mũ, trên lưng mang bình rượu, bên hông là chiếc váy bằng lá trúc màu Xanh, nhưng Khách Thu Sa không phải đang vui vẻ uống rượu, mà là đang ôm mặt khóc dưới một cây trúc, Tây Mễ Cách nay đã biến thành gấu mèo đang mơ hồ không biết phải làm Sao, còn có Mạt Khắc Nhĩ đứng cạnh hấn, hấn cười khổ não nói: “Ông chủ, Xin người giải quyết giúp ta! Mạt Khắc Nhĩ giúp Tây Mễ Cách mở mê hoặc lĩnh vực ra, khiến cô ta. .. khiến cô ta ăn ta rồi!”

Ca ngơ tất cả chư thần, Sở Thiên đỡ khóc đỡ cười, chỉ có thể lắc đầu thờ dài thôi, lúc này, Mỹ nhân ngư từ trên cao chậm rãi bay tới, “Phật Lạp Địch Nặc, có phải Tây Mễ Cách lại ức hiếp Khách Thu Sa rồi không?”

“Còn nghiêm trọng hơn cả ần hiếp nữa, thôi đi!” Sở Thiên đến bên cạnh Mỹ nhân ngư, kéo tay nàng, cười khổ nói: “Chuẩn bị hôn lê thôi ”

Mỹ nhân ngư bật cười, rồi cũng không nhịn được khẽ lắc đầu.

“Mặc kệ chúng, quay về nghỉ ngơi đi, đứa trẻ trong bụng nàng sẽ là Hải Vương tương lai

đó !”

Hai vợ chồng họ đi rồi, Mạt Khắc Nhĩ thấy mình không phải chịu hình phạt gì, vui mừng đá Khách Thu Sa, “Đừng giả chết nữa, mau dậy đi, tìm giúp ta một người vợ có phải tốt hơn không?” Nói xong, hắn vẫy tay với Tây Mễ Cách vẫn đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì, “Tây Mễ Cách muối muối, lại đây, ca ca bàn với người một việc, người và Khách Thu Sa Sớm Sinh một đứa trẻ được không? Yên tâm, ca ca sẽ dùng thời gian thuận lợi để giúp các người đẩy nhanh tiến độ, bảo đảm sẽ Sinh ngay trong hôm nay!”

‘ Tây Mễ Cách vô cùng kinh ngạc nói: ”Tây Mễ Cách đã nghe ông chủ nói với chủ nhân rằng, Sinh con không thể gia tốc được, nếu không gọi là. .. gọi là Sinh non, sẽ có ảnh hưởng đến trí tuệ!”

— “Người thì biết cái gì? Với đầu óc của Khách Thu Sa, thì đầu óc của con hắn cũng không tốt đi đâu được! Cứ như vậy đi, nhất định phải sinh trước em trai ta!” Sở Viêm vung tay lên, “Đèn đây, linh vực, mê hoặc!”

“Phan Đa Lạp tiểu thư, hay là người đem ta kho thịt tàu đi!” Khách Thu Sa rên rỉ nói. Bọn trẻ của Bồ Lôị Trạch vẫn quậy phá như vậy, khó trách Sở Thiên ngày đêm đau đầu. Một ngày yên bình lại trôi qua, ban đêm, Sở Thiên càng đau đầu hơn nữa, không vì điều gì khác, chỉ vì Tiểu Bạch mang theo Phan Đa Lạp trốn nhà đi, không cần phải nói, chắc chắn là đi tìm Mặc Phi Đặc rồi.

Đang lúc Sở Thiên đang nghĩ cách để tìm vợ và con về, bầu trời Bồ Lôị Trạch tối lại, mây đen cuộn cuộn, Sở Thiên lạnh lùng cười, bay lên bầu trời, quát lớn, “Ước Hàn Tổn, người còn dám tới tìm cái chết sao?”

Trên bầu trời quả nhiên là đội quân Vạn thú dũng Sĩ, người thủ lĩnh vẫn là Ước Hàn Tổn, chỉ thấy hắn vòng tay, cười nói: “Miện hạ, hai năm trước ta đã thua tâm phục khẩu phục, người không hổ là dũng Sĩ tam giới! Hôm nay ta đến không phải để gây chiến với người, mà để chuyển lời của chủ nhân ta!”

“Bồ Lai n Đặc tìm ta Sa0?”

A Mạt Kỳ bay đến, mười hai cánh chim ưng mở rộng, kim quang lóe mắt Xua tan đám mây đen, linh hồn tất cả vạn thú dũng sĩ hiện rõ ra, rồi bị ép rơi xuống mặt biển, “Bầu trời Bồ Lôị Trạch, các người không đủ tư cách bay lượn!”

Linh hồn Ước Hàn Tổn bị ép đến nỗi tinh hạch run rẩy, nhưng vẫn bướng bỉnh ngẩng cao đầu, nhìn A Mạt Kỳ trên bầu trời rồi cười lớn: “Luân hồi Thần Vương, Bồ Lai n Đặc miện hạ hẹn với người ba ngày sau sẽ quyết đấu một trận, tại bờ Tây Hải!”

A Mạt Kỳ nhìn Sở Thiên.

Sở Thiên cười nhạt, “Nói lại với Bồ Lai n Đặc miện hạ, ba ngày sau nhớ đúng hẹn!”

Lúc này A Mạt Kỳ mới giải trừ thần lực, quát lớn: “Cút đi!”

Ước Hàn Tổn cắn răng, hừ một tiếng, “Cáo từ!”

Sở Thiên mỉm cười nhìn theo Ước Hàn Tồn, rồi nói: “A Mạt Kỳ, người nghĩ Sao?”

A Mạt Kỳ trầm ngâm chốc lát, rồi nói: “Mười năm nay, ta đã cùng Bồ Lai n Đặc đấu mười lần, nhưng đều bất phân thắng bại, lần này, ta muốn tự tay đánh bại hắn ”

“Tốt lắm, lần này sẽ không có ai giúp người đâu!” Nói Xong, Sở Thiên nheo mắt, “Rất thú vị phải không, Bồ Lai n Đặc bị Khố Khoa Kỳ bức ép đến nỗi không làm gì được, Sao bây giờ lại có thời gian nhàn rỗi đi quyết đấu vậy? Chà, Khố Khoa Kỳ đang nghĩ gì vậy?” Sở Thiên chậm rãi bay đi, “Người an tâm chuẩn bị quyết đấu đi, ta sẽ bảo Bội Kỳ và Cương thống lĩnh quang minh quân đoàn phong tỏa bờ Tây Hải, sẽ không có ai làm phiền các người đâu!”

— A Mạt Kỳ thấy Sở Thiên không phải bay về phía Quang minh thánh điện, không khỏi lên tiếng hỏi: “Ông chủ, người còn đi đâu vậy?”

“Đi tìm vợ và con gái!” Sở Thiên khoát tay, “Ba ngày sau các người phải quyết đấu, bờ Tây hải lại không an bình gì, ta phải đích thân đi một chuyến, chà, hai tiểu nha đầu này quả thật biết gây phiền phức cho ta!”

A_Mạt Kỳ cũng cười khở, Sở Thiên còn có hạnh phúc đầu đầu vì con gái, còn Bác Đức của_hắn lại có suy nghĩ giống Tiểu Bạch, cho rằng Sinh con sẽ phiền phức, đến nay vẫn chưa muốn sinh con.

— “Người nói với Sát Lâm Na, trước khi quyết chiến phải giữ chặt Bào Uy Nhĩ, nếu không e rằng nàng ta sẽ mang theo cái bụng lớn đi Xem quyết đấu!”

Nói Xong, Sở Thiên mở thời gian thuận lưu cấp Chủ Thần ra, cũng không cần đến thông đạo không gian của A Mạt Kỳ, rồi như một cầu vồng bay về phía tây.

Bờ Tây hải, vùng sương trắng, nơi đây_ là một trong mười cảnh đẹp nhất đại lục, phần mộ của Ba Nhĩ và Dịch A Lạc nằm Ở đây, đồng thời đây cũng là nơi ẩn cư của lão Sư của Sở Thiên, An Đông Ni và Mai Lâm.

Sở Thiên đi một vòng quanh mộ, không có ai, bèn tiện đường đi thăm lão sư của mình.

An Đông Ni và Mai Lâm ẩn cư tại giữa một rừng cây, lúc Sở Thiên đi đến Mai Lâm đang chăm Sóc hỏa cỏ, vừa thấy Sở Thiên, bà ta cười vui mừng, “Ha ha, Long Thần người Sao lại có thời gian tới thăm hai lão già này vậy?”

“Sư nương, người cũng đã thành thần rồi, sao lại có thể nói là già được? Chà, theo tuổi tác của thần tộc, người vẫn còn trẻ mà!” Sở Thiên cười lớn đến bên cạnh Mai Lâm.

Lúc này An Đông Ni cũng từ trong phòng đi ra, cười nói: “Cha con các người đang định làm gì vậy? Sao lại từng người một đến đây?” Sở Thiên ngạc nhiên hỏi: “Còn có người nào khác đến đây nữa Sao?”

Mai Lâm cười nói: “Đúng vậy, đêm qua Ái Lệ Ti miện hạ mang theo Phan Đa Lạp đến đây, sáng nay Anh Cách Lạp Mô cũng đến đây, nhưng ngay cả một cốc nước cũng không uống đã vội đi rồi!”

“Tiểu Bạch mang theo đứa trẻ đến đây rồi Sao? Hừ, ta sẽ bảo Anh Cách Lạp Mỗ đi khắp nơi tìm bọn họ! Bây giờ bọn họ đi đâu rồi?”

“Họ không nói!” Mai Lâm cười nói: “Ái Lệ Ti miện hạ mang theo Phan Đa Lạp rất vui vẻ, ta thấy đáng vẻ đó, chắc chắn là trốn ra ngoài!”

“Mai Lâm, không được bắt kính với nữ thần!” An Đông Ni vẫn như Xưa, tuy Nữ thần Sinh Mệnh đã thành con dâu của ông ta, nhưng ông ta vẫn luôn cung kính.

“Ái chà, nữ thần gì chứ, đó là con dâu mà!” Mai Lâm cười to, sau đó vỗ trán, “Hừ, cứ vui mừng là quên mất việc chính, Phát Lạp Định Nặc, đầu bếp trưởng Sử Đế Phân của người không phải ra ngoài du ngoạn nhiều năm nay rồi sao, bây giờ hắn đã trở về rồi!”

Nữ thần tại thượng! Sở Thiên kinh ngạc nheo mắt, hắn nói với mọi người rằng Sử Đế Phân ra ngoài du ngoạn, nhưng thực ra Sử Đế Phân đã chết rồi! Lẽ nào bản thể của hắn... Sáng Thế Phụ Thần đã trở về!

634. Chương 608: Sát Kiếp Giả

Sắc mặt không đổi, Sở Thiên làm ra vẻ kinh ngạc, cười nói: “Sử Đế Phân trở về rồi sao, Sư nương, người đã gặp hắn ở đâu?”

“Ở gần mộ của Thần Thú!” Mai Lâm nói.

Mộ của thần thú Ở Tây Hải chỉ có một, đó chính là mộ của Ba Nhĩ và Định Á Lạc.

— “Ha ha, xem ra các người rất nhớ lão đầu bếp đó nhỉ!” Mai Lâm bỏ cây kéo trong tay xuống, mang thức uống ra cho Sở Thiên, cười nói: “Ái Lệ Ti vừa nghe Sử Đế Phân đã trở về, liền mang theo Phan Đa Lạp đi ngay!”

Thì ra Tiểu Bạch đã phát hiện ra hành tung của Sáng Thần! Sở Thiên cười: “Sư nương, người có thể kể rõ cho ta nghe hoàn cảnh đã gặp Sử Đế Phân không?”

“Có gì không được chứ, người đúng là khách khí quá rồi đó!” Mấy ngày trước ta và Sư phụ người đi dạo Ở ngọn núi phía bắc, đột nhiên Sử Đế Phân chạy từ hướng ngôi mộ tới, chúng ta vốn định chặn hắn lại, nhưng lão đầu bếp đó vội vàng vàng. nói những lời mà chúng ta nghe không hiểu gì hết, rồi bỏ chạy!”

Nói xong, Mai Lâm áy náy cười nói, “Hắn chạy nhanh lắm, chúng ta đuổi không kịp, ta định thông báo sớm cho các người biết, nhưng mấy ngày nay An Đông Ni đang bận nghiên cứu thuật tế tự, nên ta quên mất chuyện này.”

“Anh Cách Lạp Mỗ có biết tin này không?”

“Biết, chúng ta nói cho hắn rồi, không ngờ bộ dạng của hắn cũng giống như Ái Lệ Ti, vừa nghe xong đã đi mất!” Nói đến đây, An Đông Ni nói xen vào: “Phát Lạp Định Nặc, có phải người lại làm gì có lỗi với nữ thần rồi không? Nếu không tại Sao người lại. . .”

“Sư phụ à, là do bảo bối Phan Đa Lạp của người đó, nó đòi Tiểu Bạch mang đi chơi!”

Sở Thiên làm ra vẻ như nhớ ra điều gì, cười nói: “Sư nương, có chút việc ta muốn làm

phiến đến người!”

“Khách sáo gì chứ, nói đi!”

“Vợ ta cũng Sắp Sinh con rồi, người liệu có thời gian giúp ta đỡ đẻ không?”

Mai Lâm vui mừng, vội hỏi: “Khi nào sinh? Chắc chắn ta sẽ đi!”

“Cũng trong mấy ngày này thôi, Sư nương đợi một lát, ,ta bảo A Mạt Kỳ đến đón người ỉ”

Nói xong Sở Thiên lấy thông tin thạch ra, dặn dò: “Đến chỗ sư phụ và sư nương một chuyến, người mang theo cả Kiệt Khắc Tồn đến nữa, bảo hắn giúp sư nương chăm sóc hoa cỏ ”

Chỉ trong nháy mắt, A Mạt Kỳ mang theo ba tên Hùng Miêu đến, Sau đó mang An Đông Ni và Mai Lâm quay về Bồ Lôị Trạch.

Trong phòng chỉ còn lại Sở Thiên và Kiệt Khắc Tồn, nụ cười của Sở Thiên đã biến mất.

Kiệt Khắc Tồn ngáp một cái, không kiên nhẫn nói: “Phát Lạp Địch Nặc, có phải đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng rồi không? Nếu không người cũng sẽ không mang An Đông Ni và Mai Lâm đến Bồ Lôị Trạch để bảo vệ an toàn cho họ!”

Sở Thiên gật đầu, “Sáng Thần đã trở về!”

“Tư Đặc n lão đại tại thượng!” ba tên Hùng Miêu cùng sửng Sốt, trong tương lại mà bọn họ được biết đến, không hề có đoạn Sáng Thần trở về.

Sáng Thần - sức mạnh lớn nhất của tam giới, sự trở về của ngài có nghĩa là tất cả mọi việc đều không thể dự đoán được nữa.

Sở Thiên nói tiếp: “Tiểu Bạch đã đi tìm Sáng Thần, Anh Cách Lạp Mỗ đi tìm Tiểu Bạch, bây giờ ta muốn các người dùng thiên phạt chi nhãn để tìm bọn họ!”

“Chẳng phải người có thông tin thạch của Anh Cách Lạp Mỗ Sao?”

“Ta đã thử rồi, Anh Cách Lạp Mỗ đã khóa thông tin thạch, có lẽ do sợ bị lộ ma pháp dao động!”

“Mẹ ơi, người đợi chút, ta sẽ tìm bọn họ ngay! Chà, không được, nếu quả thật là Sáng Thần, Ái Lệ Ti_lại Ở bên cạnh Sáng Thần, thiên phạt chi nhãn của ta cũng vô dụng!” Kiệt Khắc Tồn bất đắc dĩ nói.

“Dùng hết sức đi!” Sở Thiên trầm giọng nói.

Chỉ thấy ba tên Hùng Miêu đứng vây thành một vòng, Ở giữa, sáu móng vuốt chụm vào nhau, sáu chân sau cũng chụm vào nhau, nhìn vào, thì đó là một đồng thít khó mà phân biệt. Trong miệng họ lẩm bẩm điều gì đó, một lát sau, Ở giữa ba tên Hùng Miêu nổi lên một bóng nước, nhưng bóng nước đó không trong suốt, mà tỏa ra nhiều màu Sắc, nhìn kỹ, những màu sắc mà nó phản chiếu ra lại chính là cảnh sắc Ở bờ Tây Hải.

Cảnh Sắc không ngừng thay đổi, tất cả mọi chủng tộc, và những sự việc Ở bờ Tây Hải đều hiện ra trong quả cầu, thậm chí_cả những Mỹ Hải Yêu_đã ẩn mình cẩn thận cũng bị phát hiện ra, nhưng, không thấy Sáng Thân, cũng không thấy Tiểu Bạch.

“Lại một lần nữa!” Một tên Hùng Miêu hô lớn, theo Sau đó, quả cầu nước lớn hơn gấp

đôi, màu sắc cũng sáng hơn, còn cảnh sắc bên trong lại càng phong phú hơn, vong linh, linh hồn, những chủng tộc mà mắt thường không nhìn thấy cũng xuất hiện.

Đột nhiên, một tiếng ‘bùm’ vang lên, quả cầu vỡ ra, biến thành những làn nước nhỏ, ba tên Hùng Miêu dường như vừa tắm xong vậy, những giọt mồ hôi lớn từ trên người giọt xuống

“Tìm thấy không?” Sở Thiên vội vàng hỏi.

“Không thấy bóng dáng của Sáng Thần và Ái Lệ Ti, Anh Cách Lạp Mỗ cũng không...

Ha ha!” ba tên Hùng Miêu đột nhiên cười, ngẩng đầu lên, đắc ý nói: “Nhưng thiên phạt chi nhân của ta cũng có hiệu quả, ta đã thấy một lân phiến của Anh Cách Lạp Mỗ dưới đáy Tây Hải!”

“Đáy biển Tây Hải. . .” Sở Thiên chau mày, suy nghĩ một lát rồi nói: “Vùng đất chuộc tội! Chúng ta đi!”

“Đợi một lát, Vùng đất chuộc tội không thể sử dụng thần lực, người mang theo người một chút!”

Sở Thiên đã bay lên, “Đến Tây Hải, xin viện binh của Tây Hải vương!”

“Người huy động quân đội làm gì? chúng ta sẽ không vào nổi Vùng đất chuộc tội đâu ”

“Đến lúc đó rồi hẵng tính! Đừng dài dòng nữa, mau đi thôi!”

Khi Sở Thiên đến đáy biển Tây Hải, Tây Hải vương đã nhận được tin tức từ thông tin thạch truyền tới, đã chuẩn bị một vạn thần tộc, toàn bộ đều là những tinh anh của Tây Hải thủy tộc, đây cũng là những người trấn giữ hải tộc.

Sở Thiên_và Tây Hải vương nói mấy câu với nhau, sau đó Kiệt Khắc Tổn dẫn đường, tìm được lân phiến của Anh Cách Lạp Mỗ.

Mảnh lân phiến này chỉ còn có một nửa, dường như đã bị ai đó bẻ gãy mất một nửa, hơn nữa còn bị vứt vào một góc, Sau khi quan sát tỉ mỉ, Sở Thiên xác định, đây là mảnh lân phiến Ở hai bên cánh của Anh Cách Lạp Mỗ, “Ha ha, Anh Cách Lạp Mỗ quả là lanh lợi”

Sở Thiên cười, nếu không phải Anh Cách Lạp Mỗ đã trải qua một trận chiến kịch liệt, thì mảnh lân phiến bị rơi xuống không thể là mảnh lân phiến_ nơi trọng yếu trên cơ thể hắn, cũng có nghĩa là, mảnh lân phiến này là do chính hắn cô tình để lại.

Tại sao hắn lại muốn để lại một mảnh lân phiến? Nhìn góc của mảnh lân phiến bị bẻ gãy cũng có thể biết, Anh Cách Lạp Mỗ đang chỉ dẫn phương hướng.

Để Kiệt Khắc Tổn dùng thiên phạt chỉ nhân quan sát kỹ tình hình Sở Thiên mang theo quân đội đi theo hướng Anh Cách Lạp Mỗ chỉ dẫn, khoảng hơn một ngàn dặm, hắn lại phát hiện thêm một mảnh lân phiến nữa, cũng chỉ một hướng giống như trước.

_ Cứ đi đi đừng dừng như vậy, lúc Sở Thiên phát hiện ra mảnh lân phiến thứ tư, hắn đã đi đến một dãy núi dưới đáy biển, đây đã là biên giới của Tây Hải, phía trước đã không còn đường nữa.

Kiệt Khắc Tôn tìm kiếm xung quanh, bữu môi nói: “Không có phát hiện gì cả!”

“Không thể không có gì được!” Sở Thiên nheo mắt, đột nhiên giơ tay, hét lớn: “Toái thời !”

Không phát ra âm thanh gì, dãy núi trước mặt cũng biến mất, Kiệt Khắc Tôn kinh ngạc nói: “Tại Sao ở đây lại có thể Truyền tống pháp trận, tại Sao thiên phạt chi nhãn lại không nhìn thấy?”

Sở Thiên nhìn chằm chằm vào pháp trận đang hiện ra, pháp trận này có chút kỳ lạ, nó đem lại cho Sở Thiên một cảm giác rất quen thuộc, về cơ bản nó giống như Lục ngự tỏa hồn trận, nhưng nó lại do chín khóa tinh mang tạo thành, dường như, nó là lục ngự tỏa hồn trận, nhưng ở dạng mạnh hơn!

Lẽ nào là do Sáng Thần lưu lại? Cũng chỉ có như vậy mới giải thích được tại sao thiên phạt chi nhãn của Kiệt Khắc Tôn lại không nhìn thấy.

Long thần bí pháp, thời không giáp bao trùm cơ thể, Sở Thiên nhìn một tên Hùng Miêu, cười nói: “Các ngươi không sợ chết, đi vào bên trong xem thử đi!” Nói xong hắn vút tên Hùng Miêu vào bên trong pháp trận, Sau đó nói với hai tên Hùng Miêu còn lại: “Hắn đã nhìn thấy gì rồi?”

Hai tên Hùng Miêu há hốc mồm miệng, “Mẹ ơi, giết người, trời ơi, giết rất nhiều người!”

Nói xong, hai tên Hùng Miêu rút thăm, một con Ổ lại, một con nói: “Đi thôi, vào bên trong rồi người sẽ biết!”

— Sở Thiên bước vào pháp, một mùi tanh xộc vào mũi, hắn vội nín thở, nhưng lại phát hiện thần lực đã biến mất, lại thấy cảnh vật Ổ xung quanh, nơi đây không ngờ lại là Vùng đất chuộc tội!

Tại sao lại chỉ có thể đưa vào Vạn thú ẩn và Sáng thể thần hạp khi vào Vùng đất chuộc tội lại có thể truyền tiếp pháp trận, Sở Thiên không kịp suy xét kỹ càng, bởi vì cảnh vật trước mắt hắn quả thật quá Súc tử tương tượng!

Máu, chân tay bị cắt, ánh đao không ngừng lóe Sáng.

Mỹ Hải yêu luôn được tôn xưng là hung tàn, lúc này lại chạy khắp nơi tìm chỗ trốn, chỉ còn lại số ít những Mỹ Hải yêu tinh nhuệ đang kiên trì chống đỡ, chúng liều mạng xông vào quân địch, Sau đó ngã xuống

Đối thủ của bọn Mỹ Hải yếu chỉ có một người.

Sát Kiếp Giả Mặc Phi Đặc!

Tóc trắng, bạch giáp, đều đã nhuộm màu đỏ, trên bầu trời của Vùng đất chuộc tội tuyết đang trôi bồng bềnh, trong khí trời giá lạnh, tuyết trắng máu đỏ, Mặc Phi Đặc nhắm hai mắt, vẫn như trước đây không Sử dụng vũ khí, chỉ dựa vào một cánh tay để đối đầu với kẻ địch.

Ổ Vùng đất chuộc tội cầm cố thần lực này, tất cả linh vực, tất cả mật pháp đều huyền hoặc, sự sinh tử chỉ dựa vào một cách nguyên thủy nhất - sát ý!

Từ trong vương cung của Mỹ hải yêu Ổ núi chuộc tội, một con đường được nhuộm bằng máu và thịt, Mặc Phi Đặc cứ một bước_lại chém giết, bọn mỹ hải yêu bên cạnh cứ từng con một ngã xuống, hấn đi về phía truyền tiếp pháp trận mà Sở Thiên đang đứng.

Hấn một tay giết kẻ địch, một tay còn lại đang ôm một đứa bé gái khoảng mười hai mười ba tuổi, đó lại là con gái của Sở Thiên - Phan Đa Lạp.

Sở Thiên khê cần môi, quát lớn: “Kiệt Khắc Tồn, gọi hải tộc quân đội đến đây ” Nói xong, hấn kéo theo hai tên Hùng Miêu đã cùng vào đây với hấn tiến về phía Mặc Phi Đặc.

Cuối cùng hai người cũng đã mặt đối mặt, Mặc Phi Đặc giơ tay, trả Phan Đa Lạp vào trong lòng Sở Thiên, “Xin lỗi, ta chỉ cứu được một người!”

Nói xong, Mặc Phi Đặc quay người, giết tiếp bọn Mỹ hải yêu, hai tay giơ lên, chân không ngừng bước, chỉ trong nháy mắt đã giết đến hàng trăm tên, hơn một vạn Mỹ Hải yêu không còn sót lại một tên nào!

Sở Thiên giao con gái lại cho một tên Hùng Miêu, “Người mang nó ra ngoài, về Bồ Lô Trạch báo cho A Mạt Kỳ, không cần quan tâm đến trận quyết chiến ba ngày Sau nữa, bằng mọi cách phải mở vạn nhân thông đạo, đưa cả Bồ Lô Trạch đến đây cho ta!”

Hoa tuyết tung bay, huyết băng bắn ra bốn phía, Sở Thiên đuổi theo Mặc Phi Đặc mà không gặp phải trở ngại gì, bởi vì nơi Sát Kiếp Giả đi qua đã không còn Mỹ hải yêu!

Dường như biết Sở Thiên muốn hỏi điều gì, Mặc Phi Đặc đáp: “Ái Lệ Ti và Anh Cách Lạp Mỗ ở trong Vương cung Hải Yêu, Tử Thần cũng ở đó !”

“Đa tạ người!” Sở Thiên chạy lên phía trước Mặc Phi Đặc, sau lưng, hơn một vạn hải tộc quân đội cũng theo Sát, “Lại có thể kẻ vai chiến đấu rồi, người huynh đệ, mười ba năm nay người làm gì vậy?”

“Đã mười ba năm rồi sao?” Mặc Phi Đặc mở lớn Sát kiếp huyết đồng (mắt) ra, Sau đó hấn thở hắt một tiếng, nhảy cao lên, chỉ dựa vào sức mạnh cơ thể, hấn giết tất cả cự thú trước mặt. Sau khi tiếp đất, hấn cúi đầu nói: “Quả nhiên đã mười ba năm rồi, hử! Quả nhiên ta đã truy sát Sáng Thần Suốt mười ba năm rồi ”

635. Chương 609: Người Nói Nghiệp Sử Đế Phân (1)

Sở Thiên không ngớt kinh ngạc, hấn không nghi ngờ những gì mà Mặc Phi Đặc nói, nhưng, sự tình bên trong quá kỳ lạ, điểm quan trọng nhất là, Mặc Phi Đặc nhiều nhất cũng chỉ là một Thần Vương! Với cửu trọng thần lực của Sáng Thần, chỉ dùng một ngón tay cũng có thể đã đánh bại hấn!

Hơn nữa dung mạo của Sáng Thần cũng rất đáng hoài nghi, Sử Đế Phân không phải là hình dáng thật của Ốc Nhĩ Đốn, nếu không Tiểu Bạch sớm đã nhận ra rồi, với những người như Mặc Phi Đặc chắc chắn chưa nhìn thấy hình dáng thật của Sáng Thần.

Hai người vừa tiến về cung điện vừa giết bọn Mỹ Hải yêu, Sở Thiên vừa giết người vừa

hỏi: “Có thật là Sáng Thần không?”

“Không sai đâu, lúc đầu ta nghĩ hấn là đầu bếp Sử Đế Phân của ngươi. . .?”

Mười ba năm trước, ngay khi thần lực của Sử Đế Phân đã gần hết, đêm trước khi hấn qua đời, lúc đó mộ của Ba Nhĩ và Dịch Á Lạc vẫn ở địa ngục, Mặc Phi Đặc đi cúng tế hai người anh của mình không ngờ trên mộ của Ba Nhĩ và Dịch Á Lạc đột nhiên mở ra một thông đạo không gian, Sau đó, một lão già râu tóc bạc phơ từ bên trong thông đạo chui ra.

Lập tức Mặc Phi Đặc giữ hấn lại, trong lòng của Sát kiếp Giả, mộ của Ba Nhĩ và Dịch Á Lạc là nơi thành kính, ngoài người huynh đệ Sở Thiên có thể thay hấn đi cúng tế ra, không ai có thể vào trong mộ được nữa.

Nhưng sau khi Mặc Phi Đặc nắm được đầu lão già, lại phát hiện ra hấn chính là thực thần Sử Đế Phân, Mặc Phi Đặc cứ nghĩ hấn là do Sở Thiên phải đến, nên không làm khó dễ cho hấn, hơn nữa còn dùng những lời khách Sáo hỏi thăm tình hình của Sở Thiên.

Không ngờ thực thần Sử Đế Phân này lại cần nhờ trong miệng lẩm bẩm những câu nói thượng cổ rất khó hiểu, dường như đang muốn Mặc Phi Đặc giúp hấn làm gì đó, một lúc sau, hấn phát hiện Mặc Phi Đặc không hiểu những gì hấn nói, liền dùng một loại ngôn ngữ Ở thời đại gần hơn nói: “Ta chính là Ốc Nhĩ Đốn, ngươi mau giúp ta đi tìm Tư Đặc n đến đây!”

Lấy danh của Sáng Thần, danh hiệu mà tất cả các thần tộc đều phải nghe theo, biểu hiện của Sử Đế Phân cũng rất phù hợp với loại ngữ khí này, nhưng Mặc Phi Đặc vẫn cho rằng hấn là đầu bếp của Sở Thiên, tên đầu bếp này còn dùng danh nghĩa của Sáng Thần để ra lệnh cho Sát Kiếp Giả, điều này hoàn toàn không thể!

Mặc Phi Đặc nể mặt Sở Thiên nên không để ý đến hấn, chỉ lạnh lùng quát lớn, “Ốc Nhĩ Đốn là tục danh của Sáng Thần, ngươi cũng dám mạo danh sao? Cút!?”

Sáng Thân lúc này rất giận dữ, lên tiếng trách cứ Mặc Phi Đặc, điều này càng khiến Sát ý của Mặc Phi Đặc bùng lên, nhưng hấn nể Sở Thiên, không làm khó cho Sử Đế Phân, chỉ định bắt hấn lại dạy dỗ một chút là được rồi, nhưng không ngờ, tên Sử Đế Phân tự xưng là Ốc Nhĩ Đốn đó quả nhiên thực lực không tệ, dường như còn mạnh hơn Mặc Phi Đặc gấp bội. Sau một hồi tử chiến, Mặc Phi Đặc khó có thể kìm được Sát ý của mình lại, ra tay giết tên Sử Đế Phân này.

— Nhưng trong lúc Mặc Phi Đặc đang điều khí huyết để dưỡng thương, cơ thể Sử Đế Phân vốn đã bị tan thành từng mảnh đột nhiên hợp lại, hấn sống lại rồi!

Mặc Phi Đặc lại có ý giết người, một cuộc tử chiến lại bắt đầu.

Cứ như vậy, Sau mười mấy lần Mặc Phi Đặc giết Sử Đế Phân, hấn cũng đã thấy mệt rồi, tên Sử Đế Phân đó nhìn chăm chăm vào Mặc Phi Đặc, oán giận nói: “Ngươi đúng là cái máy giết, hừ, tên điên!?”

Nói Xong, hấn quay người mở thông đạo chui vào, Mặc Phi Đặc thấy hấn định đi, Sao có thể dừng được, toàn bộ thần lực của hấn là dùng để giết người, nếu trong Tam giới có

một người hấn có thể đánh bại, nhưng lại không thể giết chết, thì e rằng tâm cảnh của hấn cũng bị ảnh hưởng, thế là Mặc Phi Đặc cố gắng gượng cơ thể đã vừa bị thương vừa mệt của mình không do dự chui theo vào thông đạo.

Nhưng Mặc Phi Đặc không ngờ được, đây không phải là một thông đạo không gian bình thường, mà là một hư vô thông đạo, nơi mà thời gian không hề trôi qua.

__ Mặc kệ thế nào, Sử Đế Phân đang ở trước mặt, Mặc Phi Đặc không thể bỏ qua_hấn, giết hấn, sống lại, lại giết... Cứ như vậy, Mặc Phi Đặc quên hết tất cả, chỉ muốn giết Sử Đế Phân, còn Sử Đế Phân thì không làm gì nữa, chỉ có bị giết.

Sau đó, Mặc Phi Đặc tin rằng người trước mắt mình là Sáng Thần, bởi vì cứ_sau một lần bị giết, Sử Đế Phân_lại càng hiện rõ hơn dung mạo, thực lực __cũng mạnh hơn nhiều, hơn nữa, thấy hấn dù làm thế nào cũng không chết được, cũng rất giống với đẳng tối cao trong Tam giới - Sáng Thần vĩnh tồn!

Vốn dĩ Ốc Nhĩ Đốn định hiện rõ dung mạo thật để dọa Mặc Phi Đặc, nhưng điều ông ta không ngờ được là Mặc Phi Đặc không những kinh ngạc mà còn cười, “Nêu ta giết được Sáng Thần, trong Tam giới còn ai ta không thể giết!?”

Thế là Ốc Nhĩ Đốn trở thành tấm bia luyện bắn của Mặc Phi Đặc, cho đến một ngày Ốc Nhĩ Đốn tìm được đường ra, thoát ra khỏi hư không

Nói đến đây, Sở Thiên và Mặc Phi Đặc đã đến vương cung Mỹ Hải yêu, Sở Thiên ngạc nhiên hỏi: “Tại sao Sáng Thần lại yếu đi rồi?”

__ “Không biết, bây giờ Ốc Nhĩ Đốn chỉ có thực lực cấp Thần Vương Sơ cấp!?” Nói Xong, hấn hơi thất vọng lắc đầu, “Mấy ngày trước Ốc Nhĩ Đốn tìm được một cơ hội, thoát ra khỏi hư không thông đạo, ta đang đi tìm hấn!?”

Sở Thiên dở khóc dở cười, đường đường là Sáng Thần, lại bị dồn đến mức ấy!

Nữ thần tại thượng! Sở Thiên lại nghĩ, không đúng! Sáng Thần không thể chỉ còn lại thất trọng thần lực, lẽ nào, tên Sử Đế Phân này cũng giống như tên Sử Đế Phân trước, đều chỉ là phân thân?

Sở Thiên lại hỏi: “Tại sao ngươi lại đến đây???”

“Vì ta truy Sát Sáng Thần nên mới tới đây!”

Sở Thiên giật mình vội hỏi: “Ngươi vẫn luôn truy sát Sáng Thần sao? Sau khi ra khỏi hư vô thông đạo, ngươi đã từng đến viếng mộ hai anh mình chưa?”

“Chưa!” Mặc Phi Đặc đáp nhỏ.

“Trời Ôi! Bị lừa rồi!” Sở Thiên nheo mắt, nếu Mặc Phi Đặc chưa từng đi viếng mộ, thì đây chắc chắn là quỷ kế của Khô Khoa Kỳ rồi.

Lúc này, thú vệ của Vương cung Mỹ Hải yêu đã bị giết sạch, Sở Thiên bước thẳng vào trong hét lớn: “Ai Lệ Ti ”

Không có tiếng trả lời, Sở Thiên nheo mắt, nói với quân đội hải tộc ở phía sau: “Hủy

vương cung hải yêu đi!”

Hơn một vạn quân, hủy một cung điện, tốc độ đương nhiên không thể chậm được, chỉ không tới một nửa canh giờ, vương cung hải yêu đã bị hủy sạch sẽ.

Nhưng ngoài thì thể của bọn hải yêu ra, Sở Thiên không còn phát hiện điều gì khác.

Mặc Phi Đặc nói: “Vừa rồi lúc ta cứu Phan Đa Lạp, Cấp Dịch Tư vẫn còn Ở đây!”

Sở Thiên chau mày không nói gì, bây giờ cung điện Ở trong núi cũng bị phá hủy rồi, nhưng vẫn không có dấu vết gì của Tiểu Bạch và Anh Cách Lạp Mỗ.

Tìm thêm một lát nữa thì Kiệt Khắc Tồn đã trở lại, A Mạt Kỳ mang theo cả nhà Sở Thiên và ba vạn Quang minh thần quân của Bồ Lô Trạch tiến vào Vùng đất chuộc tội.

A Mạt Kỳ vừa hiện thân, Sắc mặt Mặc Phi Đặc chợt thay đổi, rồi đột nhiên cười lớn,

“Nhiều năm không gặp, ngươi cũng mạnh hơn nhiều rồi!”

A Mạt Kỳ cũng mỉm cười “Có cơ hội cùng tỉ thí Xem Sao, nhưng phải đợi ba ngày Sau khi ta giết Xong Bồ Lai An Đặc đã!”

“Ngươi giết hắn thì dễ dàng quá rồi, để hắn lại cho ta giết được không?”

“Được rồi, các ngươi đợi một lát nữa rồi hãy bàn chuyện quyết đầu được không!?” Sở
r

Thiên chau mày phat tay, “A Mạt Kỳ, lệnh cho quân đoàn san bằng Vùng đất chuộc tội này cho ta! Nhất định phải tìm thấy Ái Lệ Ti và Anh Cách Lạp Mỗ!”

Kiệt Khắc Tồn nói Xen vào: “Phất Lạp Dịch Nặc, nếu là do Khố Khoa Kỳ và Mẫu Thần ra tay, bọn họ có Sáng Thế thần hạp, có khi đã rời khỏi đây rồi!”

“Vậy cũng phải tìm thử Xem, đây là nhà của Khố Khoa Kỳ, hắn không dễ dàng vứt bỏ như vậy đâu.”

Quang minh quân đoàn và hải tộc quân đội hợp nhất lại, chỉ tìm kiếm trong một Vùng đất chuộc tội nhỏ bé.

Một lúc Sau, Kiệt Khắc Tồn Ở ngọn núi bên kia hét lớn: “Không được chạy, quay lại đây ”

Thì ra lúc Kiệt Khắc Tồn dẫn một đội quân đi tìm Xung quanh, đột nhiên phát hiện có một bóng người đi ngang qua, đợi Sở Thiên đi đến, A Mạt Kỳ đã chặn được người đó lại.

“Sử Đế Phân?” Sở Thiên kinh ngạc nói

“Sử Đế Phân!” Mặc Phi Đặc

Sử Đế Phân vừa thấy Mặc Phi Đặc, hắn ngao ngán hừ một tiếng, rồi vội nói: “Mặc Phi Đặc miện hạ, ta sai rồi, Xin ngươi tha cho ta!”

Lời vừa nói ra, Sở Thiên đã có thể Xác nhận, tên Sử Đế Phân này chỉ là một phân thân!

Hắn ngăn Mặc Phi Đặc đang định động thủ lại, cười nói: “Ngươi cũng là phân thân phải không?”

Sử Đế Phân kinh ngạc, “Sao ngươi biết?”

— Mặc Phi Đặc thấy vậy liền thất vọng, cười nhạt: “Phất Lạp Định Nặc huynh đệ, người nói hắn chỉ là một phân thân của Sáng Thần ư? Chắc, không có gì thú vị cả!”

“Ha ha, có thể đánh bại được phân thân của Sáng Thần trong Tam giới có được mấy người, Tam đệ ngươi đừng thất vọng!” Sở Thiên cười

Mặc Phi Đặc lui ra phía sau, không nói gì nữa, cũng không biết hắn đang nghĩ gì.

Sở Thiên đi một vòng quanh Sử Đế Phân, chỉ thấy Sử Đế Phân này không khác gì Sử Đế Phân lần trước, râu tóc luộm thuộm, vẻ mặt ngang tàng, dường như tất cả mọi người trong thiên hạ đều là tiểu bối của hắn vậy, “Ngươi quay lại làm gì? Sáng Thần đâu?”

Sử Đế Phân sợ Mặc Phi Đặc, nhưng lại không sợ Sở Thiên, hắn vuốt râu, bĩu môi nói:

“Ngươi là con cái nhà ai? Sao lại dám nói với ta bằng giọng đó?”

“Chắc ngươi chưa chết đủ nhỉ?” Sở Thiên nheo mắt, ánh mắt hướng về phía Mặc Phi Đặc.

Sử Đế Phân vội biến sắc, vội nói: “Sáng Thần cảm ứng được Sử Đế Phân đã chết, nên sai ta đến thay hắn!”

“Thay hắn? Đến để tìm đứa con riêng của Sáng Thần?”

Sử Đế Phân lại kinh ngạc, “Tại sao ngươi biết Sáng Thần có một đứa con riêng?”

Sở Thiên nhún vai, cười nói: “Trước khi Sử Đế Phân chết, hắn là đầu bếp của gia đình ta!”

“Vậy ngươi, ngươi. . .”

“Hơn nữa ta còn là tướng công của Ái Lệ Ti! Điều này ngươi có thể hỏi bất kỳ ai, tất cả các chủng tộc lớn nhỏ trong Tam giới đều biết!”

Sử Đế Phân vui mừng nói, “Thì ra là con rể!”

— “Ta là con rể của Ốc Nhĩ Đốn, chứ không phải là con rể của một phân thân như ngươi, hiểu chưa?” Sở Thiên ngồi trên một phiến đá trước mặt Sử Đế Phân, cười nói: “Sau này gọi ngươi là Sử Đế Phân nhé, được rồi, nói cho ta nghe tất cả về ngươi đi!”

Sử Đế Phân liếc Mặc Phi Đặc đứng cạnh Sở Thiên háng giọng, múa tay bắt đầu kể, đột nhiên, Sở Thiên lại nghĩ đến ông già lúc trước Ở Bồ Lô Trạch, đang kể chuyện cho bọn trẻ nghe.

636. Chương 609: Người Nổi Nghiệp Sử Đế Phân (2)

“Có một hôm, Ốc Nhĩ Đốn tạo ra ta, dùng thần niệm truyền cho ta biết một số việc, sau đó bảo ta đến Tam giới thay cho Sử Đế Phân, nhưng không ngờ” Sử Đế Phân cảm giận nói: “Ốc Nhĩ Đốn đã hại ta! Hắn nói trong Tam giới đã có Tư Đặc cai quản tất cả, nên sẽ là nơi yên ổn thanh bình, nhưng không ngờ ta vừa đến, đã gặp phải một tên điên! Sáng Thần tại thượng, hắn đã giết ta hàng ngàn lần rồi, cũng may Ốc Nhĩ Đôn sợ ta sẽ giống như Sử Đế

s

Phân, chưa hoàn thành nhiệm vụ đã chết, nên đã ban cho ta một phần sức mạnh vĩnh tồn ”

Sở Thiên trầm ngâm nói: ”Sáng Thần không biết những chuyện Xảy ra trong Tam giới mấy năm nay Sao? Ông ta nghĩ rằng Tam giới vẫn do Tư Đắc thống trị à?”

“Là Ốc Nhĩ Đốn, không phải Sáng Thần!” Sử Đế Phân sửa lại.

Ốc Nhĩ Đốn lưu lạc ở hư không thông đạo bên ngoài Tam giới, hắn làm sao có thể biết được những chuyện Xảy ra trong Tam giới? Nhiều nhất hắn cũng chỉ có thể cảm ứng được Sử Đế Phân đã chết!”

Sở Thiên nhíu mày, “Tại Sao chính ông ta không trở lại? Lại phái người đến đây?”

Sử Đế Phân lăm lét nhìn Xung quanh, rồi nói thầm bên tai Sở Thiên: “Hắn sợ gặp Mẫu Thần”

Sở Thiên cười, lắc đầu, lại hỏi: “Sao người lại ở đây? Ái Lệ Ti và ma sủng Anh Cách Lạp Mỗ của ta đâu?”

“Bọn họ đều bị Mẫu Thần bắt rồi!” hắn lại nhìn Mặc Phi Đặc. Rồi lại nói thầm: ”Ta thoát được tên điên này, rồi nhớ lại Sáng Thần đã từng nói trong Tam giới có một nơi gọi là Vùng đất chuộc tội, vô cùng bí mật, có thể ẩn thân, vì vậy ta mới trốn Ở đây, ai ngờ ta vừa mới tới đây, thì thấy Mẫu Thần bắt Ái Lệ Ti và tiểu nhà đầu đó, đúng rồi, còn có một con rồng, hừ, Ốc Nhĩ Đốn không dám gặp Bồ Lan Ny, ta lại càng không dám, nên tìm một nơi trốn đi.”

Sở Thiên đã hiểu rõ được đại khái sự việc, Khó Khoa Kỳ và Mẫu Thần giả vờ dựng lên màn kịch Mặc Phi Đặc đã trở về, để dụ Tiểu Bạch tới. sau khi bọn họ bắt được Tiểu Bạch và Anh Cách Lạp Mỗ không mời mà đến, rồi đem đến Vùng đất chuộc tội, may mà Anh Cách Lạp Mỗ lanh lợi, để lại dấu vết.

— Nhưng lúc này Sử Đế Phân và Mặc Phi Đặc người đuổi người chạy, nên cũng đến vùng đất chuộc tội những Sử Đế Phân thấy tình hình bất lợi nên trốn đi, còn Mặc Phi Đặc tiếp tục đi cứu người.

Sau cùng, có lẽ Mẫu Thần cảm thấy đã có được con tin trong tay, Ở lại nơi cầm cố thần lực này để đối phó với Mặc Phi Đặc lại không chắc thắng, vì vậy nhân lúc Mặc Phi Đặc cứu được Phan Đa Lạp đi bà ta liền bỏ chạy.

Nghĩ đến đây, Sở Thiên đột nhiên cảm thấy tên Sử Đế Phân đến thay thế này rất đáng thương, vừa đến Tam giới đã gặp phải một Sát Kiếp Giả, khó khăn lắm mới thoát ra được, hắn lại phát hiện Tam giới bây giờ hoàn toàn khác với Tam giới mà Sáng Thần đã nói với hắn!

Cũng có nghĩa là, sự hiểu biết của Sử Đế Phân này về Tam giới, chỉ dừng lại Ở trước lúc đại chiến thân tộc lần thứ nhất.

Suy nghĩ một lúc, Sở Thiên lại hỏi: “Thực lực của người như thế nào?”

“Thần Vương sơ cấp, nhưng ta có cơ thể bất tử, ngoài những người có cửu trọng thần lực ra, thì không ai có thể giết được ta!”

Sở Thiên cười, “Vậy ta báo cho ngươi một tin rất xấu, tội phạm Khố Khoa kỳ dưới trướng Tư Đặc n năm đó, đã tìm thấy hộp Sáng Thần Chi Tâm, bây giờ hắn đã có thể dùng cửu trọng thần lực rồi!”

Sử Đế Phân há to miệng, “Cũng có nghĩa là, ta cũng có thể bị chết?”

Sở Thiên khoác tay lên vai hắn, cười nói: “Yên tâm, dù sao ngươi cũng là phân thân của nhạc phụ ta, đi thôi, theo ta về đảo Bồ Lô Trạch, Ở đó rất an toàn”

“Không được, ta còn phải đi thực hiện nhiệm vụ mà Ốc Nhĩ Đốn đã giao cho ta!”

“Nhiệm vụ tìm đứa trẻ đó ta có thể giúp ngươi” Sở Thiên đột nhiên cao giọng, nói:

“Nhưng ngươi phải nói cho ta biết, tìm được đứa trẻ đó rồi thì sao?”

Sử Đế Phân Sững sốt, “Phân thân trước chưa nói cho ngươi biết sao?” Nói Xong, hắn cười bí hiểm, “Vậy phải Xin lỗi ngươi rồi, ngươi vẫn chưa có được sự tin tưởng hoàn toàn của Sử Đế Phân trước, chà chà, nếu người có thể khiến cho ta hoàn toàn tin tưởng ngươi, ta mới có thể nói cho người biết!”

“Được thôi, ta gọi ngươi một tiếng nhạc phụ đại nhân cũng không tệ chứ, đã có thể tiết lộ chưa?”

Thái độ của Sở Thiên càng thân thiết hơn, cười lớn nói: “Đừng cho rằng ta không biết, đứa trẻ đó có sức mạnh có thể không chê sức mạnh của Tư Đặc n!”

“Đó đâu phải là điều gì bí mật!” Sử Đế Phân vẫn cười bí hiểm.

Sở Thiên hơi lo lắng, lẽ nào trên người A Tư Nặc còn có bí mật nào

Cách đây không lâu, A Tư Nặc tấn cấp cao vị thần, hoàn toàn có thể mở ra ngũ trọng lĩnh vực của hắn, nhưng cũng chỉ dừng lại Ở đó, lĩnh vực thứ Sáu của hắn, cũng là lĩnh vực Sau cùng, vẫn chỉ dừng lại Ở trên lý thuyết, thậm chí công hiệu của nó là gì cũng vẫn chưa biết được.

“Ha ha, gợi ý cho ngươi một chút!” Sử Đế Phân cao giọng, nói: “Tư Đặc n có bát trọng thần lực, hơn nữa Phán Quyết lĩnh vực của hắn có thể không chế được tất cả các nguyên tố trong Tam giới, có thể nói, trong Tam giới ngoài Ốc Nhĩ Đốn không ai có thể đánh bại hắn, ngươi nói Xem, sức mạnh gì mới có thể không chế được Tư Đặc n?”

“Điều này quá khó rồi, dù sao ta cũng chỉ là một Chú Thần đình phong, làm sao có thể nghĩ ra được?”

“Vậy ngươi cứ từ từ Suy nghĩ đi!” Sử Đế Phân cười, “Nghĩ ra rồi, ngươi sẽ biết ta tìm đứa trẻ đó làm gì!”

“Hừ” Mặc Phi Đặc đứng bên cạnh hừ lạnh, “Muốn không chế Tư Đặc n, trừ phi là cửu trọng thần lực!”

“Sai!” Sử Đế Phân hét lớn: “Quả thật cửu trọng thần lực có thể đánh bại Tư Đặc n nhưng không thể không chế hắn!”

Kiệt Khắc Tổn đắc ý _ cười, nói tiếp: “Không sai, các người có thể đánh bại lão đại,

nhưng, không ai có thể không chế được lão đại!”

“Khổng chế, đánh bại ” Sở Thiên lẩm bẩm hai từ này, chúng có gì khác biệt?

Bây giờ không có nhiều thời gian để nghĩ chuyện này, Sở Thiên vẫy tay với Mặc Phi

Đặc, “Tam ca, người giúp ta trông coi tên Sử Đế Phân này, chúng ta quay về Bồ Lô Trạch tìm cách cứu người!”

“Người để hấn trông coi ta? Hừ, đây là bắt cóc, các người đang bắt cóc Sáng Thần!”

Sở Thiên quay đầu cười, “Là Ốc Nhĩ Đốn, chứ không phải là Sáng Thần”

Trở về Bồ Lô Trạch, Sở Thiên không kịp vào Quang minh thánh điện, chỉ thấy Mỹ nhân ngư mang cái bụng lớn ra đón, vẻ mặt lạnh lùng, “Ái Lệ Ti gặp chuyện rồi, tại Sao chàng lại báo mọi người không được nói cho ta biết?”

Sở Thiên kinh ngạc, “Tại Sao nàng lại biết?” Sau đó liền cười nói: “Bây giờ nàng đang mang thai, không nên quản những chuyện này !”

Mỹ nhân ngư ném ra một quyển trục, “Tại sao ta không biết chứ, bọn họ còn gửi thư đến tận đây nữa!”. . . . Sở Thiên nhận lấy quyển trục Xem, thì ra là bức thư do chính tay Mẫu Thần viết, trong đó viết, ba ngày sau, trên Tiếp Nguyệt tháp, dùng cha mẹ của Khố Khoa Kỳ để đổi lấy Tiểu Bạch và Anh Cách Lạp Mỗ.

Hành động rất nhanh! Sở Thiên nheo mắt, Sợ rằng đang có âm mưu gì đây, có người bắt cóc Tiểu Bạch trước, sau đó lại có người đưa thư đến, hơn nữa lại là ba ngày sau, thời gian cũng lựa chọn thật trùng hợp, đó là lúc Khố Khoa Kỳ thả lỏng bọn Vạn thú dũng sĩ, để Bồ Lai n Đặc có thời gian quyết đấu với A Mạt Kỳ.

“Mặc Phi Đặc ca ca! Vừa rồi phải cảm Ôn người rồi” Sau lưng Mỹ nhân ngư lộ ra một cái đầu, đó chính là Phan Đa Lạp.

Sở Thiên chau mày, “Người nên gọi là bá bá!”

“Hắn đâu có già, Sao lại phải gọi là bá bá?” Phan Đa Lạp bĩu môi, đến bên cạnh Mặc Phi Đặc, kéo tay hắn nói: “Người nói có đúng không?”

— Trên sát trường Mặc Phi Đặc là người không có địch thủ, nhưng lại không có cách gì để đối đáp với bọn trẻ, đành nhìn Sở Thiên cầu cứu.

Không chỉ Sở Thiên, mà cả Bồ Lô Trạch không ai có cách gì với Phan Đa Lạp, may mà lúc này Phan Đa Lạp phát hiện ra Sử Đế Phân, kinh ngạc nói: “A? Ông. . . . Sống lại rồi, hay lại là một phân thân?”

“Đừng nói nữa, ta là người bị bắt cóc!” Sử Đế Phân cúi đầu nói.

Mỹ nhân ngư cũng kinh ngạc vì sự Xuất hiện của Sử Đế Phân, nhưng cô ta lại nói với Sở Thiên: “Từ lúc chàng đem sư phụ và Sư nương đến đây, ta đã biết có chuyện Xảy ra rồi, bây giờ chàng định làm sao? Mọi việc đã lộn xộn như vậy rồi!”

Sở Thiên phát tay, báo mọi người vào thánh điện, Sau đó nói với mỹ nhân ngư, “Chuyện này để ta giải quyết, điều duy nhất bây giờ nàng phải làm là an tâm Sinh con ”

“Bây giờ Tam giới rối loạn như vậy, Sao ta có thể an tâm được?” Mỹ nhân ngư chau mày: “Cách đây mấy ngày phụ hoàng và Lạp Lý Bác Đức đã khai chiến Ở mặt trăng, Sa Lỗ và Lộ Tây Pháp đều bị thương, ta và Bác Đức đứng ở giữa không biết nên làm thế nào! Bây giờ Ái Lệ Ti cũng gặp chuyện nữa!”

Sở Thiên an ủi: “Yên tâm đi, có ta Ở đây, bọn họ có đánh thế nào, đợi sau này ta sẽ đi từng nơi chữa trị cho bọn họ!”

“Lại đi từng nơi!” Mỹ nhân ngư thở dài, “Thôi đi, ba ngày sau chàng đi cứu Ái Lệ Ti, trận quyết đấu của A Mặt Kỳ và Bồ Lai n Đặc, ta và Bác Đức áp trận, những người khác chia thành hai đội đi theo ta và chàng. . .” Nói Xong, nàng lại chau mày.

Sở Thiên vội vàng hỏi: “Khó chịu chỗ nào sao? Đứa trẻ này thật hư hỏng quá!”

“Không phải là đứa trẻ, không, không phải đứa trẻ, Mặt Khắc Nhĩ lại làm loạn rồi!” Mỹ nhân ngư bất đắc dĩ cười: “Khách Thu Toa sắp làm cha rồi”

“Nữ thần tại thượng ”

Những người nghe thấy câu nói này đều sửng Sốt, Sở Thiên lẩm bẩm: “Sao lại nhanh đến vậy?”

“Đừng quên, thời gian thuận lưu của Mặt Khắc Nhĩ đã tu luyện đến đỉnh điểm rồi”

Sở Thiên kinh ngạc, giận dữ nói: “Tên hỗn đản này, ta đã bảo bao nhiêu lần rồi, có thể có thể đúng thời gian thuận lưu để lớn nhanh hơn, nhưng trí tuệ thì không thể, hắn không Sợ đứa trẻ sinh ra sẽ dẫn động sao! Ca ngợi tất cả chư thần, Khách Thu Sa đã đủ dẫn động rồi, con trai của hắn lại là một đứa trẻ bị sinh non ”

“Ồ, cha!” Phan Đa Lạp cúi đầu, Ta cực rằng, con trai của Khách Thu Sa không những dẫn động còn thêm ngu ngốc, ha ha, chắc chúng ta nên nướng nó ăn được rồi!”

“Điều này. . .” ba tên Kiệt Khắc Tổn cũng há miệng, rồi lại cúi đầu, từng tên một lẩm bẩm *ngu ngốc, ‘dẫn động’ , “sinh non”.

“Mặt Khắc Nhĩ Ở đâu? Ta phải thu thập nó!” Nói Xong, Sở Thiên bất đắc dĩ phát tay,

“Thôi rồi, tên tiểu tử này sợ ta dùng thời gian nghịch lưu phá hỏng chuyện tốt của hắn, nên chắc đã trốn đi rồi!”

Sở Thiên đến quang minh thánh điện, phân phó nhiệm vụ của ba ngày sau, lúc này Sở Thiên mới được coi như giữ chữ tín, hắn bảo mọi người lui ra, chỉ giữ Sử Đế Phân lại. Sử Đế Phân Sắc mặt_kỳ quái, cười nói: “Nhà các ngươi thật lạ lùng, không biết Sử Đế Phân trước đây sao có thể sống nổi!”

“Trước hết đừng quần những người trong nhà này, tiếp tục câu chuyện dở dang của chúng ta đi!” Sở Thiên cười nói: “Đừng già vờ nữa, Rốt cuộc ngươi tìm đứa con riêng của Sáng Thần làm gì? Vừa rồi có lẽ ngươi còn đang hoài nghi thân phận của ta, bây giờ ngươi thấy nơi Ở của Ái Lệ Ti, có lẽ cũng đã tin ta là phu quân của Ái Lệ Ti rồi chứ?”

“Ha ha, nói thật, vừa rồi ta Sợ ngươi lừa ta, nhưng bây giờ đã tin rồi! Nhưng, ta vẫn giữ

câu nói đó, người nghĩ ra cái gì có thể không chế Tư Đặc n, thì sẽ hiểu vì Sao ta tìm đứa trẻ đó!”

Sở Thiên phát tay, “Người và Sử Đế Phân trước có tính tình giống hệt nhau, thích thừa nước đục thả câu, chà, thôi được, nói thật với người, đứa trẻ đó Ở ngày trên đảo của ta!”

637. Chương 610: Đại Kết Cục (1)

Đi vòng quanh bàn tròn hội nghị Ở Quang minh thánh điện, rồi lại nhìn Sở Thiên, thần Sắc hấn không ngừng thay đổi, khi thì vui mừng, lúc lại thất vọng
Sở Thiên nheo mắt nhìn Sử Đế Phân, cười nói: “Thực ra Sử Đế Phân trước đã tìm ra đứa trẻ đó, vì vậy hấn mới đến bên cạnh ta!”

“Người không gạt ta chứ?” Sử Đế Phân ngồi bên cạnh Sở Thiên, vò đầu, uể oải hỏi.

Sở Thiên thấy hấn còn chưa tin, liền chậm rãi nói: “Mẹ đứa trẻ tên là Khảm Sát Lâm, thuộc tộc Tri Chu, lĩnh vực là Kinh Cức nguyên tố, nhưng bây giờ Kinh Cức nguyên tố lĩnh vực đã ở trên người ma sủng của ta - Anh Cách Lạp Mỗ! Còn nữa, đứa trẻ đó tên là A Tư Nặc, lĩnh vực tổng cộng có Sáu tầng, thứ nhất là linh hồn thôi miên. .. tầng thứ sáu vẫn chưa biết!”

— Mỗi một việc Sở Thiên nói ra, sắc mặt Sử Đế Phân lại thay đổi, đợi Sở Thiên nói xong, hấn liền thở dài, “Vậy người có thể đem ta tới chỗ của A Tư Nặc được không?”

Sở Thiên cười, “Không cần người tự đi đâu” Nói xong, hấn lấy máy quay ở Quang minh thánh điện , dùng ma pháp tinh thạch mở ra, chỉ vào máy quay cười nói: “Tự người Xem

đi, A Tư Nặc đã là cha của mười đứa trẻ rồi!”

Trên màn hình, đang chiếu hình ảnh sinh hoạt của cả gia đình A Tư Nặc, trên đảo Tri Chu, A Tư Nặc đã biến thành bản thể, đang ngủ ngon lành dưới ánh mặt trời, cách đó không Xa, mười con nhện nhỏ Xếp thành một hàng, Ban Địch Tư treo trước mặt chúng một cái bảng rồi dạy dỗ: “Chỉ biết học theo cha các người, mỗi ngày đều ngủ! Nhớ lấy, ai còn dám ngủ, ta sẽ vứt hấn lên đảo heo thú, để La Tân biến chúng thành canh thịt ”

“Đó chính là vợ của A Tư Nặc ư?” Sử Đế Phân kinh ngạc hỏi.

“Ha ha, chính là cô ta, có chút hung dữ, nhưng A Tư Nặc thích cô ta!”

“Không, không hề hung dữ, so với Mẫu Thần thì còn tốt hơn nhiều!”

Sở Thiên chỉ vào màn hình giới thiệu: “Đây là con trưởng tử của A Tư Nặc, cũng là con nuôi của ta, tên là Mã Đình đã là hạ vị thần rồi! Giống như cha nó vậy, mỗi ngày đều tìm thấy bí pháp trong linh hồn ký ức trong mơ!”

Sử Đế Phân cười vui mừng, “Đứa trẻ này quả là hạnh phúc, còn hạnh phúc hơn Ốc Nhĩ Đồn nhiều!”

“Đúng vậy, hấn sống rất thoải mái, mỗi ngày ngoài việc cùng vợ con du ngoạn ra, thì còn việc ngủ thôi!” Sở Thiên dừng lại một lát, rồi lại hỏi: “Bây giờ có thể nói cho ta biết rồi

chứ?”

Đột nhiên Sử Đế Phân bước ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Chà, Ốc Nhĩ Đốn hại ta rồi, không ngờ Tam giới lại thay đổi nhiều như vậy, thực ra Ốc Nhĩ Đốn ban cho ta cơ thể bất tử, là bảo ta tìm hộp sáng Thần Chi Tâm Ở trong đường hầm thời không sau đó giao Sáng Thần hạp lại cho A Tư Nặc, nhưng đáng tiếc...”

“Đáng tiếc cái gì, mặc dù Khổ Khoa Kỳ đã có được Sáng Thần Chi Tâm, nhưng chúng ta vẫn còn cơ hội giành lại!”

“Chà, đoạt lại Sáng Thần Chi Tâm thì khó lắm, Ốc Nhĩ Đốn nói với ta. . ” Sử Đế Phân cười khổ nói: “Nêu đường đến Sáng Thần Chi Tâm không được, ta lại dùng cách khác.”

“Cách khác? Cách gì?”

“Người cứ cho ta gặp A Tư Nặc rồi sẽ biết!”

Lúc hai người đang nói, thì đã đến được đảo Tri chu.

Ban Địch Tư thấy Sử Đế Phân, liền vung tay lên, đuổi bọn trẻ đi, vui vẻ cười nói: “Chà, Sử Đế Phân, nghe nói người đã quay về, đang định đi gặp người đây!”

Tin tức của Ban Địch Tư hơi chậm, không biết Sử Đế Phân này là Sử Đế Phân thứ hai, Sở Thiên giấu A Tư Nặc hẳn là con riêng của Sáng Thần, nên đương nhiên Ban Địch Tư cũng không biết - nên tin tức của họ cũng giống nhau.

Sử Đế Phân không trả lời, chỉ gạt đầu với Ban Địch Tư, rồi đến trước mặt A Tư Nặc.

Sở Thiên cười nói: “Có cần ta đánh thức hắn dậy không?”

“Đau lòng quá! số phận lại không may như thế, _Sự sinh tồn của ta lại vô vị như vậy ” Sử Đế Phân dường như phát điên, giơ cao hai tay, ôm cô hét lớn.

Sở Thiên sững sốt, Ban Địch Tư tiến đến bên Sở Thiên, nói nhỏ: “Ông chủ, mấy năm nay Sử Đế Phân ở bên ngoài, có phải đã phát điên rồi không?”

“Bây giờ cứ mặc kệ hắn, yên tâm, hắn sẽ không làm hại A Tư Nặc đâu!” Sở Thiên nói Ở dưới bóng mặt trời, A Tư Nặc không hề biết sự hiện diện của Sử Đế Phân, hắn vẫn đang ngáy khò khò, hon nữa tư thế ngủ của con nhện này cũng thật gai mắt, bụng phình to, mắt thì toàn rỉ mắt.

Sử Đế Phân la hét đủ rồi, mặt mày ủ dột đi lại bên cạnh A Tư Nặc, hắn vẽ một vòng pháp trận bằng đất cát quanh chân.

Sở Thiên hơi quen mắt với pháp trận này, nó hơi giống với pháp truyền đặt Ở bên ngoài Vùng đất chuộc tội hôm nọ, bèn hỏi: “Sử Đế Phân, có phải người định đem A Tư Nặc đến bên cạnh cha hắn không?”

“Hả?” Ban Địch Tư ngạc nhiên nói: “Không phải cha mẹ của A Tư Nặc đã mất từ lâu rồi Sao?”

Sở Thiên ra hiệu bảo Ban Địch Tư yên lặng.

Lúc này, pháp trận của Sử Đế Phân cũng đã được vẽ xong, hắn đứng bên cạnh A Tư Nặc,

nói với Sở Thiên: “Người còn nhớ ta từng nói, Ốc Nhĩ Đốn không phải là Sáng Thần chứ?”

“Người đã từng nói, Sử Đế Phân trước đây cũng đã từng nói!”

“Vậy người có nhận Xét gì về Sáng Thần Chi Tâm?”

Sở Thiên nheo mắt, “Lẽ nào Sáng Thần Chi Tâm quả thật là do Sáng Thần để lại?”

“Thông minh! Ha ha!” Sử Đế Phân cười ha hả, “sáng Thế Thần Hạp là do Sáng Thần tạo ra, nhưng thứ bên trong thì không phải!” Nói đến đây, đột nhiên hắn thờ dài, lẩm bẩm: “Mục đích sự tồn tại của ta, là để tìm ra Sáng Thế Thần Hạp và giao lại cho A Tư Nặc, nếu ta không có Sáng Thế Thần Hạp, thì phải. . .”

Hắn ngừng lại, nói giọng tiếc nuối: “Thật ra. . . cơ thể bắt tử của ta, là do vật liệu còn thừa của Sáng Thế Thần Hạp tạo ra!”

Nữ thần tại thượng! Sở Thiên đã hiểu rõ, nếu Sử Đế Phân không có được Sáng Thế Thần Hạp, thì sẽ phải giao chính hắn cho A Tư Nặc! Nghĩ đến đây, hắn nói vội: “Người định tự sát ư? Đem cơ thể bắt tử cho A Tư Nặc?”

“Đúng vậy, A Tư Nặc chậm tiến bộ quá, Ốc Nhĩ Đốn không đợi nổi nữa!” Nói Xong, dung mạo của Sử Đế Phân đột nhiên thay đổi, mờ ảo dần, biến thành một hình người cao khoảng tám tấc, vô cùng tuấn tú, tóc đen dài, mắt đen, da vàng, nhìn qua, thì không ai có thể nhận ra giới tính thật của hắn.

Đây mới chính là dung mạo thật của Ốc Nhĩ Đốn!

Sử Đế Phân biến thành dung mạo của Sáng Thần, cơ thể bắt đầu phân giải, hóa thành một tia tinh quang kỳ dị, lại gần người A Tư Nặc, “Có cơ thể bắt tử hoàn toàn giống với Sáng Thần hạp, thì A Tư Nặc có thể sử dụng lĩnh vực tầng thứ Sáu rồi!”

— Sở Thiên vội la lên: “A Tư Nặc dù có lĩnh vực tầng Sáu hay không thì cũng đã sống rất tốt rồi, người không cần phải. . .”

“Phải cần!” Sử Đế Phân lại rùng mình thêm một lần nữa, “Ốc Nhĩ Đốn đã không đợi nổi nữa rồi!”

Nói xong câu đó, cơ thể hắn tan ra hết, toàn bộ tụ lại bên cạnh A Tư Nặc, còn A Tư Nặc không biết gì hết, đang ngáy ngủ.

“Ông. . . ông chủ, Sử Đế Phân đang làm gì vậy?” Ban Dịch Tư không hiểu nổi.

Không chỉ Ban Dịch Tư, ngay cả Sở Thiên cũng không thể hiểu nổi, tại sao nhất định phải giao Sáng Thế Thần Hạp lại cho A Tư Nặc, hay có thể nói, tại sao nhất định phải mở lĩnh vực tầng thứ Sáu của A Tư Nặc? Ốc Nhĩ Đốn đang chờ đợi điều gì? Mà lại không đợi nổi nữa!

Ban Dịch Tư không thể chờ thêm nữa bèn đến bên cạnh A Tư Nặc, sau đó vội nói: “Ông chủ, A Tư Nặc sẽ không Xảy ra chuyện gì chứ, hắn, hắn không thể. . .”

Lúc này các con của A Tư Nặc cũng đã vây lại quanh hắn, ai cũng nhìn cha mình như khóc

— Sở Thiên kiểm tra cơ thể của A Tư Nặc, rồi nói: “Không có gì đâu, hắc đã có được thứ tốt trong thiên hạ, nên đang rất phấn chấn, đừng làm phiền hắc, đợi một lúc nữa hắc sẽ tỉnh lại thôi !”

Nói xong. Sở Thiên xua tay, “Ban Địch Tư, đợi A Tư Nặc tỉnh lại rồi, ta sẽ kể hết mọi chuyện cho các người biết, bây giờ, người phải chăm sóc hắc cẩn thận!”

.....

Sở Thiên quay trở về Quang minh thánh điện, rốt cuộc Ốc Nhĩ Đốn đang chờ đợi điều gì vấn đề này rất dễ giải thích, chờ cho A Tư Nặc tỉnh lại rồi dùng linh vực tầng thứ sáu thì biết liền, nhưng điều làm Sở Thiên phải Suy nghĩ là Khố Khoa Kỳ.

Mấy năm nay, Sở Thiên và Khố Khoa Kỳ cũng đã gặp nhau mấy lần có thắng có bại, nhưng lần nào cũng vậy, mỗi lần đánh bại Khố Khoa Kỳ đều phải dùng quần áo, nếu đấu đơn, Khố Khoa Kỳ có thể nói là vô địch Tam giới, bởi trong tay hắc có hai Sáng Thế Thần Hạp. Sử Đế Phân chẳng qua chỉ là một đầu thừa đuôi thẹo của Sáng Thế Thần Hạp, mà đã có cơ thể bất tử và Thần Vương lực, vậy Khố Khoa Kỳ nắm giữ hai Sáng Thế Thần Hạp, có phải cũng có cơ thể bất tử không? Nếu hắc quả thật có cơ thể bất tử, thì phải đối phó như thế nào! Có thể đánh bại hắc, nhưng lại không thể giết hắc, chà!

Thời gian ba ngày cũng đã trôi qua.

— Ba ngày Sau, người trong Bồ Lô Trạch chia làm hai phe, một đi cứu Tiểu Bạch, một đi đèn chò A Mạt Kỳ và Bồ Lai An Đặc quyết đấu.

Sở Thiên vì đề phòng, nên đã mời bd lộ mặt, mời Lạp Lý Bác Đức từ Huyết Luyện Ngục đến đây, bảo Lạp Lý hỗ trợ cho A Mạt Kỳ, còn Mỹ Nhân ngư nhờ vào sự khuyên giải của Sở Thiên đã ở lại Bồ Lô Trạch chờ ngày Sinh, hơn nữa sau khi Sở Thiên đi rồi, Vương Nhân sẽ tự mình thống Soái Hải tộc đại quân phòng vệ Bồ Lô Trạch.

Bây giờ nguyện vọng duy nhất của Sở Thiên là lúc Lạp Lý và Vương Nhân gặp nhau sẽ không xảy ra chuyện tranh cãi gì!

Trước tiên không nói đến A Mạt Kỳ, chỉ nói về Sở Thiên, hắc mang theo đại quân cả người lẫn ngựa đến Tiếp Nguyệt tháp, để chuẩn bị đi đến mặt trăng

Hơn mười năm nay, Đặng Khẳng vẫn không chịu tiếp khách, Sở Thiên không muốn Xông vào trực tiếp, liền giao phó: “Khách Thu Sa, người đi chào Đặng Khẳng miện hạ một tiếng!” Khách Thu Sa đang ngồi Xồm bên cạnh ba tên Hùng Miêu Kiệt Khắc Tồn làm như không nghe thấy gì, ánh mắt mơ màng

“Khách Thu Sa!” Sở Thiên quát lớn: “Đi nhanh!”

— Khách Thu Sa vẫn bộ dạng ngờ nghệch, Kiệt Khắc Tồn đáp thay hắc: “Ông chủ, tha cho hắc đi, Hùng Miêu Sấp làm bố đều như vậy cả!”

Sở Thiên chau mày, Mạt Khắc Nhĩ thật không ra Sao cả, bây giờ trong phòng sản của Bồ Lô Trạch, cả Mỹ Nhân ngư và Tây Mê Cách đều đang chờ sinh!

Nhưng như vậy cũng tốt, Mạt Khắc Nhĩ vì phải luôn để mắt theo dõi thành công của thí nghiệm mình làm, nên không muốn rời Tây Mễ Cách, còn Phan Đa Lạp và những đứa trẻ khác như An Na cũng rất có hứng thú với một sinh mạng mới sắp Xuất hiện, nên luôn Ở yên trong Bồ Lôị Trạch, nên không còn làm Sở Thiên đau đầu nữa.

“Khách Thu Sa, chuyện này, chuyện này quả thực Mạt Khắc Nhĩ không đúng. đợi cho việc này kết thúc rồi, ta sẽ giải quyết việc này giúp ngươi!” Sở Thiên đến bên cạnh Khách Thu Sa, vỗ vỗ lên đầu hắn.

“Không phải, hừ!” Cuối cùng Khách Thu Sa cũng đã có phản ứng lại, chau mày nói: “Ta lo là đứa trẻ đó sẽ ra như thế nào! Trời ơi, nếu nó là một đứa trẻ ngu ngốc, đần độn, Sinh non thật, ta làm Sao có thể ngẩng mặt lên nhìn những người khác nữa được chứ!”

638. Chương 610: Đại Kết Cục (2)

“Người yên tâm đi!” ba tên Hùng Miêu cùng vỗ vỗ Khách Thu Sa, “Con trai ngươi, sẽ không thể là đứa trẻ đần độn được!”

“Điều này không thể chắc chắn được!” Khách Thu Sa nói: “Ông chủ, người có biết Mạt Khắc Nhĩ đã làm gì không? Hắn Ỗ vào hệ_ thần lực của mình, còn bảo Phan Đa Lạp giúp đỡ, trước lúc đứa trẻ đó Sinh ra, đã nhét một đồng thứ lộn xộn vào linh hồn nó rồi!”

“Biết càng nhiều thứ thì càng tốt chứ!” Kiệt Khắc Tôn cười ha ha.

“Trời ơi, con trai ta sẽ không bị biến thành kẻ ngu ngốc chứ?” Khách Thu Sa quỳ Sắt vào người Kiệt Khắc Tôn, rên rỉ không ngừng.

“Được rồi. Người quên ông chủ ngươi làm nghề gì rồi sao? Cứ Xem như Tây Mễ Cách sinh ra một kẻ ngu si, ta cũng có thể biến nó thành người thông minh!” Sở Thiên đẩy Kiệt Khắc Tôn ra, “Mau đi gặp Đại địa phụ thần đi!”

“Không cần gặp ta đâu ” Giọng nói của Đặng Khẳng từ trong Tiếp nguyệt tháp truyền ra,

“Ta đã nghe thấy cả rồi, Khách Thu Sa sắp có con rồi, ha ha! Đứa trẻ năm nào nay cũng đã Sắp làm cha rồi! Phát Lạp Địch Nặc, người bảo Khách Thu Sa đi Xuyên qua tường Tiếp nguyệt tháp, rồi vào đây!”

“Vậy đa tạ đại ca rồi!” Sở Thiên đứng bên ngoài tháp lên tiếng cảm ơn.

Rất nhanh, Khách Thu Sa đã đem cả đại quân người ngựa tiến vào Tiếp Nguyệt tháp, sau đó Sở Thiên dùng thời gian thuận lưu đem bọn họ bay về phía mặt trăng.

Lúc này, giọng nói của Đặng Khẳng cũng nói với theo, “Phát Lạp Địch Nặc, nửa năm trước Mẫu Thần đã lấy Trật Tự Thư từ chỗ của ta!”

Sở Thiên sửng sốt, đang bay bỗng nhiên ngừng lại, neho mắt suy nghĩ trong chốc lát, sau đó cao giọng nói: “Cám ơn đại ca đã nhắc nhở, ta hiểu rồi!”

_ Nói Xong, Sở Thiên nói với Mặc Phi Đặc đang đứng bên cạnh: “Tam ca, làm phiền người dên bờ Tây hải, báo tin này cho A Mạt Kỳ! Đồng thời báo cho hắn, có thể đánh bại Bô Lai

n Đặc, nhưng không được giết hấn!”

Mặc Phi Đặc không hỏi nguyên do, trái lại nói: ”Bên cạnh người đã không còn Thần Vương nữa, lúc an nguy phải làm thế nào?”

Sở Thiên lạnh lùng cười, “Nếu ta không dự đoán sai, lúc này Khố Khoa Kỳ đã không còn Ở trên mặt trăng nữa!”

Mặc Phi Đặc gật đầu, bảo Khách Thu Sa đem_hắn ra ngoài, hắn là Thần Vương, nên cũng không ngần ngại chuyện bên ngoài là một vùng hỗn độn.

Kiệt Khắc Tồn ngạc nhiên nói: “Ông chủ, sao người biết Khố Khoa Kỳ không còn ở trên mặt trăng nữa?”

“Không còn thời gian để giải thích nữa, ta Sợ rằng Tiểu Bạch cũng không còn ở trên mặt trăng nữa, mau đi thôi!” Nói Xong, thần lực tầng thứ Sáu của Sở Thiên phát ra, tăng tốc tiến về mặt trăng.

_ Không lâu sau, đoàn người Sở Thiên đã đến Nguyệt Thần Điện hôm nào, nay đã thành Hồng Nguyệt phế tích.

Cổng Tiếp nguyệt Tháp vừa mở, một làn gió lạnh ập tới, Sở Thiên vội vàng cầm cổ tất cả những gì trước mặt, chỉ thấy trước mặt hắn là vô số vong linh, hơn nữa trong đó còn có một Số ít những vong linh của Mỹ Hải yêu, “Mai Nhĩ Kim Tư, đến giờ cơm rồi!”

“Đa tạ ông chủ!” Một huyết quang lóe lên từ cổ tay Sở Thiên, rồi biến thành một tiểu nha đầu.

Nhiều năm rồi, Mai Nhĩ Kim Tư vẫn không hề thay đổi gì, nhưng bây giờ hắn đã trở thành vũ khí hùng mạnh nhất của Bồ Lô Trạch, bảy năm trước, Mẫu Thần công kích Huyền Thú đại lục, biến hơn một vạn nhân loại thành vong linh, Mai Nhĩ Kim Tư phát cuồng, ngay cả vong linh, và những nhân loại thân thuộc, đã ăn hết mười vạn, từ đó về Sau, Sở Thiên đã dùng máu của mình để giam giữ hắn trên cánh tay, nếu không phải trường hợp cần thiết, thì tuyệt đối không dùng tới.

Bây giờ ngay cả Mẫu Thần mà Mai Nhĩ Kim Tư cũng có thể ăn, đúng là càng thêm tàn ác.

Chỉ thấy hắn hít Sâu_một hơi, Sau đó há rộng miệng, một làn máu phun ra, chỉ thấy vong linh bên ngoài Tiếp nguyệt tháp biến thành máu loãng. rồi nhanh chóng vọt lên, đến bên trong miệng Mai Nhĩ Kim Tư.

“Ai chà, tỷ phu, người bảo huyết thú ỨC HIẾP những vong linh này là Sao? Lẽ nào hắn còn có thể ăn luôn cả tiêu muối ta đây?”

Tất cả vong linh đều biến mất, nhưng Ở giữa những làn máu chưa khô hiện lên một bóng người, tử thần Cáp Địch Tư! Sau lưng cô ta còn có mấy chục vương tộc Mỹ Hải yêu, bọn chúng cũng tránh được sự thôn phệ của Mai Nhĩ Kim Tư.

Anh Cách_Lập Mỗ Ở trong tay bọn Mỹ Hải yêu, vừa thấy Sở_Thiên, hắn cười khỏ: “Ông

chủ, Xin thứ lỗi, Mẫu Thần đích thân ra tay, Kinh Cức nguyên tố lĩnh vực của ta không thể ngăn được bà ấy, không cứu được phu nhân Ai Lệ Ti!”

“Điều này không thể trách người được!” Long thần quyền trượng của SỞ Thiên chỉ về phía Cáp Dịch Tư, “Tiểu Bạch đâu?”

“Tỷ tỷ ư? Chà, để ta nghĩ Xem!” Cáp Dịch Tư mặc Lờn nguyên Tử Thần, nhưng không đội mũ giáp, đang đứng nghĩ ngợi.

“Đừng giả vờ nữa!” SỞ Thiên lạnh lùng nói: “Khố Khoa Kỳ và Mẫu Thần đều không Ở đây, có lẽ Tiểu Bạch cũng không có ở đây! Bọn họ đang ở bờ Tây hải phải không?”

“Hừ! Tỷ phu thông minh thật đấy!” Cáp Dịch Tư “Ta Ở đây là để kéo dài thời gian, người có thể làm gì ta đây? Người có gan đi, thì ta cũng có gan giết Anh Cách Lạp Mỗ!” SỞ Thiên chỉ tay về cha mẹ Khố Khoa Kỳ đang bị giam giữ Ở phía Sau, “Người cho rằng ta không dám giết bọn họ?”

“Giết đi!” Cáp Dịch Tư cười bồn chồn: “Thứ hỗn đản như Khố Khoa Kỳ còn quan tâm đến bọn họ hay Sao?”

SỞ Thiên nheo mắt cười, “Cáp Dịch Tư tiểu muội, người và Khố Khoa Kỳ là vợ chồng, bọn họ cũng là cha mẹ của người!”

“Câm miệng!” Cáp Dịch Tư giận dữ, nhưng cô ta liếc mắt về phía bọn Mỹ Hải yêu đang đứng sau lưng, rồi lại cười

Mấy năm nay cuộc sống của Cáp Dịch Tư cũng không dễ dàng gì, Khố Khoa Kỳ không chế Mẫu Thần, cô ta cũng bị ép gả cho Khố Khoa Kỳ, ngay cả Sáng Thế Thần Hạp cũng bị cướp đi, nhưng cô ta lại còn phải bán mạng thay cho Khố Khoa Kỳ, nếu không Mẫu Thần sẽ lại hành hung cô ta!

Không cần phải nói, bọn Mỹ Hải yêu Ở sau lưng cô ta, có hai nhiệm vụ là bảo vệ và giám sát cô ta.

“Tỷ phu, người cứ ngoan ngoãn mà Ở lại trên mặt trăng này đi!” Cáp Dịch Tư cười khảnh khách

SỞ Thiên vừa nghĩ cách, vừa cười nói: “Chà chà, Cáp Dịch Tư, sai lầm lớn nhất của Khố Khoa Kỳ, chính là để một mình người Ở đây kéo dài thời gian!”

“Thật không? Tỷ phu, lẽ nào người có cách để cứu được Anh Cách Lạp Mỗ từ tay ta sao?” Nói Xong, cô ta quay người quát bọn Mỹ Hải yêu: “Nghe đây, trong đoàn người Phát Lạp Dịch Nặc gia tộc, nếu ai dám rời khỏi mặt trăng, hay có ý đồ gây rối, lập tức giết Anh Cách Lạp Mỗ !”

Rồi lại cười nói với SỞ Thiên: “Tỷ phu, ta biết người có bản lĩnh biến người chết sống lại, nhưng những kẻ này đều là những linh hồn cường giả do Khố Khoa Kỳ đích thân dạy dỗ, bọn chúng không ra tay thì thôi, chứ đã ra tay, thì sẽ mất đi linh hồn! Không còn linh hồn

nữa, ta Xem ngươi làm sao cứu hần!”

“Ta nói lại một lần nữa ” Sở Thiên ngẩng đầu, nhìn Nguyệt Thần Điện năm Xưa, rồi lẩm bẩm: “Sai lầm lớn nhất của Khổ Khoa Kỳ là cho ngươi ở lại đây để kéo dài thời gian của ta, không, Khổ Khoa Kỳ cũng là một đối thủ Xứng tầm đây, hần không thể phạm một Sai lầm ngớ ngẩn như vậy! Cáp Dịch Tư!”

Long thần quyền trượng của Sở Thiên chỉ vào Tử Thần, “Ta không tin ngươi có thể cầm chân ta được lâu, Khổ Khoa Kỳ cũng không tin ngươi có thể cầm chân ta... Ý định của Khổ Khoa Kỳ đã quá rõ ràng rồi, hần muốn tách ngươi và Mẫu Thần ra, để ta giết ngươi, còn hần sẽ giết Mẫu Thần!”

“Ngươi có thể giết ta sao? Ha ha!” Cáp Dịch Tư cười nửa chừng, thì bọn Mỹ Hải yêu ở phía sau đột nhiên nói: “Chủ mẫu, nhìn phía sau lưng!”

Cáp Dịch Tư kinh ngạc, lúc này cô ta mới phát hiện, Sở Thiên nói lẩm nhẩm như vậy, là để thu hút sự chú ý của cô ta, ngay lúc Sở Thiên đang nói, tất cả các ma sủng đã Ở ngay bên cạnh Sở Thiên, hơn nữa Sau lưng những ma sủng này, ba tên Hùng Miêu Kiệt Khắc Tồn và mười hai thánh đấu sĩ đang định làm điều gì đó!

“Phát Lạp Dịch Nặc, bảo bọn chúng dừng lại!” Cáp Dịch Tư hét lớn.

Đáng tiếc là đã chậm rồi

Từ lúc Sở Thiên nói chuyện đến giờ, ba tên Hùng Miêu Kiệt Khắc Tồn đang ngồi trên mặt đất, còn mười hai thánh đấu Sĩ ngồi vây quanh bên chúng

Mười ba năm nay, thực lực của Kiệt Khắc Tồn không có gì thay đổi, nhưng mười hai thánh đấu sĩ đã không còn như trước đây nữa, lĩnh vực của họ có nguồn gốc từ sức mạnh mà Tư Đặc n để lại ở thần điện, Sức mạnh này nhờ sự chỉ đạo của Kiệt Khắc Tồn và Chiến Thần, trở nên mạnh mẽ không gì sánh được, nhất là Kiệt Khắc Tồn, là ma sủng của Thần Hoàng, hần đã dạy bọn Bái Nạp Mỗ thành hoàng kim thánh đấu Sĩ, đều là Cao Vị Thần, còn lĩnh vực của bọn họ - Tiếng than thở Phát Lạp Dịch Nặc, cũng đã thành công!

Mười hai đạo quang hình mũi nhọn phóng lên, tập hợp lại trên cơ thể Kiệt Khắc Tồn, Kiệt Khắc Tôn bay lên không trung, trong tiếng gió phàn phật, cười nói: “Cáp Dịch Tư, ngươi còn nhớ rõ cái này chứ?”

Nói Xong, ba tên Hùng Miêu Xoay người đứng lên, trong nháy mắt, “bình” một tiếng, trong làn khói, ba người bọn họ hợp lại, dường như là Khách Thu Sa đã lớn hơn gấp trăm lần, một con gấu trúc đứng thẳng, uy vũ hung bạo xuất hiện trên mặt trăng!

Đó mới chính là thực lực thật sự của bọn họ, đó mới chính là Phán Quyết Thần Thú thực Sự!

“Phán Quyết?” Cáp Dịch Tư kinh hãi vội vàng hét: “Mau giết Anh Cách Lạp Mỗ !”

Những móng vuốt sắc nhọn của bọn Mỹ Hải yêu nghiêng vào cơ thể Anh Cách Lạp Mỗ, nhưng lúc này, Phán Quyết Thần Thú giơ cao hai tay, trầm giọng quát: “Lấy danh dự của ta,

phán quyết sự giết chóc là vô hiệu!”

Rắc, rắc, rắc! Răng của bọn Mỹ Hải yêu như cần phải thiếc, toàn bộ răng của chúng đều bị gãy.

Cáp Dịch Tư kinh ngạc nói: “Không thể được, không có Tư Đặc n người không thể sử dụng Phán Quyết lĩnh vực được!”

Sở Thiên cười tiếp lời: “Đúng vậy, Tư Đặc n không Ở đây, thì ta có mười hai thánh đầu sĩ, bọn họ không bì được với Tư Đặc n nhưng cũng đã đủ để Kiệt Khắc Tồn khởi động lĩnh vực rồi. Mau cứu người!”

Sở Thiên vừa dứt lời, bên người Anh Cách Lạp Mỗ liền chui ra vô số dây leo, trói chặt hết bọn Mỹ Hải yêu, đồng thời Sở Thiên khởi động thời gian thuận lưu, cướp Anh Cách Lạp Mỗ về.

Cáp Dịch Tư còn đang bị mắc kẹt ở giữa Phán Quyết lĩnh vực, chỉ có thể đứng nhìn tất cả mọi việc diễn ra.

Phụt!

Như một quả bóng bị Xi hơi, cơ thể tên Hùng Miêu đang to lớn đột nhiên nhỏ lại, rồi biến thành ba tên Hùng Miêu bình thường, “Trời ơi, Bái Nạp Mỗ, các người phải chăm chỉ luyện tập hơn nữa đi, Sức mạnh cung cấp không tinh thuần, ta chỉ có thể chống lại được với loại Thần Vương do người khác ban cho như Cáp Dịch Tư, nếu gặp một Thần Vương khác, chắc chắn chúng ta Xong đời rồi!”

Sở Thiên cười, “Cáp Dịch Tư, người còn gì để nói không? Muốn đưa tay chịu trói, hay muốn ta giúp người?”

“Đưa tay chịu trói? Hừ, ta cũng là Thần Vương!” Trên đầu Cáp Dịch Tư nổi lên một làn khói, Lưỡi liềm và chùy của tử thần cũng đang Ở trong tay.

— Sở Thiên lắc đầu, thở dài nói: “Đáng thương quá! Cáp Dịch Tư vừa rồi quả là ta không hề nói dối, lần này Khố Khoa Kỳ muốn tiêu diệt luôn cả người và Mẫu Thần rồi!”

639. Chương 610: Đại Kết Cục (3)

“Phụ thần ta còn chưa chết, có người ở đó, ai dám đụng đến mẹ con ta?”

Dựa Vào thực lực hiện tại của Khố Khoa Kỳ, thì đã có thể thắng được Mẫu Thần, vì vậy trong lòng Bồ Lan Ny khó tránh khỏi nghi kỵ, hơn nữa Khố Khoa Kỳ dùng Sáng Thần Ốc Nhĩ Đồn làm tấm khiên chắn, để làm cho Mẫu Thần an tâm.

Thực tế cũng là như vậy, gia đình Sáng Thần bất hòa, tâm địa của Cáp Dịch Tư Và Mẫu Thần đều hung ác, đương nhiên Sẽ không quan tâm đến sự Sống chết của Ốc Nhĩ Đồn Và Tiểu Bạch, hơn nữa bọn họ còn hận là không Sớm giết hai người này, nhưng, một khi Mẫu Thần gặp nguy hiểm, Sở Thiên không biết sự chọn lựa của Ốc Nhĩ Đồn như thế nào, nhưng còn Tiểu Bạch thì chắc chắn không thể ngồi yên được.

Sở Thiên neho mắt nhìn Cáp Địch Tư, Tiểu muội này quả thật Vương tay Vương chân quá, nếu như lúc Sở Thiên tuổi trẻ khí thịnh, cho dù không giết cô ta, thì Sở Thiên cũng không thể để cho cô ta Sống thoải mái được, nhưng bây giờ hẳn không còn là một Thần còn đi khắp thiên hạ lừa gạt nữa, mà là một Long Thần Phát Lạp Địch Nặc đã bước qua tuổi tứ tuần, Suy nghĩ cũng sâu Xa hơn lúc trước nhiều.

“Chà!” Thở dài, Sở Thiên đột nhiên Vung tay lên, lệnh cho những ma Sủng đang Vây quanh lui xuống, “Cáp Địch Tư, nể mặt Tiểu Bạch, người đưa tay chịu trói, ta Sẽ không giết người, hơn nữa còn giúp người khôi phục lại bộ dáng trước đây!”

“Người bảo ta đưa tay chịu trói ư? Dựa vào điều gì chứ? Hừ, ta bắt được người, ép người Cải tạo lại cơ thể cho ta cũng được Vậy!”

Cáp Địch Tư dường như không để ý đến lòng tốt của Sở Thiên.

Sở Thiên khẽ lắc đầu, “Kiệt Khắc Tổn, trói cô ta lại, nhưng đừng gây thương tích gì!”

“Hả? Tại Sao? Như Vậy sẽ rất khó đấy!” Kiệt Khắc Tổn định dong dài, nhưng thấy ánh mắt tHiểu nhẫn nại của Sở Thiên, cúi đầu nói nhỏ, “Mọi người bắt sống cô ta, đừng để cô ta bị thương!”

A Mạt Kỳ không có ở đó, Anh Cách Lạp Mỗ bị thương, Kiệt Khắc Tổn trở thành ma sủng đứng đầu của gia tộc Phát Lạp Địch Nặc.

Một khi tất cả ma sủng của gia tộc Phát Lạp Địch Nặc được huy động, thì uy quyền sẽ khiến người ta kinh ngạc, chỉ riêng trận pháp do mười hai thánh đấu Sĩ Và Hãn Mã hợp lại, cũng đã đủ để khiến Cáp Địch Tư tổn không ít Sức lực, lại thêm Phong Phụ Lỗ Tây Nạp, khiến cô ta có thể trong nháy mắt trở nên Vô cùng nguy hiểm, lúc này ba tên Kiệt Khắc Tổn lại hợp nhất, một bàn chân lớn như một núi nham thạch từ trên trời giáng Xuống, làm Cáp Địch Tư ngã Xuống đất.

SỞ Thiên quát lớn: “Kiệt Khắc Tổn, không được làm cô ta bị thương!”

“Biết rồi, ái chà, ông chủ này thật khó chiều quá!” Kiệt Khắc Tổn oán giận nhắc chân lên, Cáp Địch Tư nhân cơ hội này đứng lên.

“Phất Lạp Địch Nặc, chuyện của ta Và người chưa xong đâu!” Địch Tư ỷ vào việc không ai dám dấn thương, bỎ qua tất cả phòng ngự, liều mạng Xông về phía Sở Thiên.

Anh Cách Lạp Mỗ bị trọng thương đang định đứng chắn trước mặt Sở Thiên, Sở Thiên cười mỉm, nhẹ đẩy hắn ra, Sau đó một tay co lại, một tay cầm Long Thần quyền trượng, chờ Cáp Địch Tư đi tới trước mặt hắn.

“Tóái thôi!”

Sở Thiên lạnh lùng nói ra hai từ, lại thấy không gian giữa hắn Và Cáp Địch Tư đã biến mất, Cáp Địch Tư kinh ngạc, Sở Thiên gần trong gang tấc, nhưng cô ta lại không lại gần được, bởi vì không gian giữa hai người đã bị đặt vào trong một cái khe của thời gian Vô tận.

Chỉ trong chốc lát do dự đó, Lỗ Tây Nạp ở phía sau đã đuổi theo, cuốn lấy Cáp Địch Tư.

Sở Thiên nói nhạt nhẽo: “Người Vẫn không có tiến bộ gì, người có thất vọng thần lực, ta

không làm gì được cơ thể của người, nhưng phá vỡ thời gian bên cạnh người là đã có thể trở thành người thắng rồi!”

Nói Xong, Sở Thiên quay người, điều trị cho Vết thương của Anh Cách Lạp Mỗ, trận đấu này đã không còn gì phải lo lắng nữa rồi.

Cấp Dịch Tư bị bắt! Nhưng không bị thương tổn gì.

Sở Thiên liếc nhìn Tiểu muội của mình, phát tay nói: “Anh Cách Lạp Mỗ, người đóng băng cô ta lại, bỏ vào giới chí! Những người còn lại lên đường, chúng ta đến bờ Tây Hải!”

Lại là tốc độ của thời gian thuận lưu, đoàn người bay trong Tiếp Nguyệt tháp, Anh Cách Lạp Mỗ theo Sau Sở Thiên, thấp giọng hỏi: “Ông chủ, tại Sao lại không thể làm Cấp Dịch Tư bị thương?”

Sở Thiên cười cười, “Bởi vì linh Vực tầng thứ Sáu của A Tư Nặc sắp được khởi động Rồi!”

Hắn đang định giải thích cụ thể, đột nhiên, thông tin thạch bên hông lại vang lên, là Vưu Nhân đang giúp Sở Thiên trấn giữ Bồ Lô Trạch, tuy giọng nói của hắn bình thản, nhưng lại nói rất nhanh, dường như có gì nguy cấp “Phát Lạp Dịch Nặc, Vi Nhi và Tây Mễ Cách đều sắp Sinh rồi, người mau trở về!”

“Hiểu rồi!” Sở Thiên đóng thông tin thạch, “Anh Cách Lạp Mỗ, phục chế thời gian thuận lưu của ta, chúng ta nhanh hơn một chút nữa!”

Lúc Sở Thiên đi đến bờ Tây Hải, trận quyết đấu đã đến thời khắc gay cấn nhất.

A Mạt Kỳ Đặc và Bồ Lai nĐặc nổi bông bênh ở trên mặt biển, đao kiếm giao nhau, Vĩnhhh Hằng Kiếm của Bồ Lai nĐặc chậm không gì sánh được, còn Phán Quyết Ứng Đao của A Mạt Kỳ lại như quang điện phát Sáng mau lẹ dị thường

Nhưng quyết đấu của Thần Chi Tâm, tốc độ không thể quyết định được tất cả.

Chỉ thấy trên người A Mạt đã có rất nhiều vết thương kiếm của Bồ Lai nĐặc tuy Chậm, nhưng mỗi khi đâm ra, nhất định sẽ chạm vào người A Mạt Kỳ, còn A Mạt Kỳ lại không có đao nào đánh trúng Bồ Lai nĐặc.

Nhưng, linh hồn của Bồ Lai nĐặc lại đang nhạt dần, không Sai, hắn đã không còn thân Xác nữa, bây giờ đang ở trạng thái linh hồn.

Ngoại trừ bọn họ, hai bên là Vạn thú dũng Sĩ, và liên quân của Bồ Lô Trạch, hai bên đang giằng co với nhau

Bác Đức thấy Sở Thiên, Vui mừng Vung tay: “Hà, Phát Lạp Dịch Nặc, A Mạt Kỳ sắp thắng Bồ Lai nĐặc rồi, ca ngời tất cả chư thần, người biết A Mạt Kỳ làm Sao để áp chế Bồ Lai nĐặc không?”

Sở Thiên bước tới bên cạnh Bác Đức, rồi chào hỏi những người trợ chiến với Lạp Lý.

Bác Đức nói “Cứ chết rồi Sống lại! Bồ Lai nĐặc có lợi hại hỒn nữa, nhưng hắn cũng không thể chống lại được pháp tắc cao nhất của Tam giới, ha ha, có lẽ người không biết pháp tắc cao nhất của Tam giới nhỉ!”

“Đương nhiên là biết chứ!” Sở Thiên buột miệng, nhưng tâm trí không còn để ý đến

chuyện đó nữa, “Trong Tam giới ngoài Ốc Nhĩ Đôn, không ai có thể Vĩnh tồn!”

Bác Đức cười to, “Đúng vậy, vừa rồi lúc Bồ Lai n Đặc khởi động Vĩnh thần lực,

A Mạt Kỳ đã lợi dụng pháp tắc này, _Vĩnh Hằng, hừ!! Bồ Lai n Đặc không phải là Sáng

Thần, không có tư cách để sống mãi bất diệt...”

Sở Thiên ngắt lời, “Mặc Phi Đặc chưa đến bờ Tây Hải Sao?”

Bác Đức sững sốt, “Đến rồi, à, hần chuyển lời của ngươi, chỉ có thể đánh bại Bồ Lai n Đặc, chứ không được giết hần, nhưng Sau khi chuyển lời hần đã quay trở về Bồ Lô Trạch rồi!”

“Quay về rồi thì tốt! có hần và nhạc phụ Vuư Nhân ở đó, ta có thể thoải mái mà ở đây

rồi!” Cuối cùng Sở Thiên cũng đã có thể mỉm cười, rồi lại nói với Lạp Lý: “Bá phụ, người

lưu ý một chút, chốc nữa chắc sẽ có biến đổi gì đó!”

Lạp Lý trầm ngâm chốc lát, “Đến nay năm nhà phân chia Tam Giới, đã có bốn nhà ở đây,

chỉ có Mẫu Thần không có mặt, lẽ nào Bồ Lan Ny định đến quây rối?”

“Chỉ là dự đoán thôi, chưa có căn cứ!”

Sở Thiên vừa dứt lời, Bồ Lai n Đặc đột nhiên quát lớn: “Thống khoái! Có thể có được

đối thủ như thế này, quả là sống không phí rồi! A Mạt Kỳ, quyết sinh tử đi!” Nói xong, hần

hừ nhẹ một tiếng “Vĩnh Hằng”, sau đó đuôi kiếm dài ra, đâm thẳng về phía yết hầu của A

Mạt Kỳ.

A Mạt Kỳ cười: “Sinh tử!” Nhưng hai tay của hần lại mở rộng ra, chẳng những không né

tránh, mà còn dùng thân thể nghênh tiếp.

Phốc! Trường kiếm của Bồ Lai n Đặc đâm xuyên qua yết hầu của A Mạt Kỳ, Vĩnh

Hằng Thần Vương hơi sững sốt, “Ngươi muốn chết sao, hay lại có chiêu nào khác?” Nói

Xong hần không Vận công nữa, dùng Sức rút trường kiếm về.

Nhưng lúc này, Vĩnh Hằng kiếm Vẫn không nhúc nhích, Ưng Dao của A Mạt Kỳ cuốn lại,

Đánh Vào cánh tay cầm kiếm của tai Bồ Lai n Đặc. Vừa rồi Vĩnh Hằng đã thương A Mạt

Kỳ rất nhiều, nhưng A Mạt Kỳ chỉ cần dùng một đao, đã khiến cho cánh tay linh hồn của hần

run lên.

“Bồ Lai n Đặc, ngươi thua rồi!” Một tay A Mạt Kỳ đặt đao lên đầu Vĩnh Hằng Thần

Wương, một tay khác rút Vĩnh Hằng kiếm từ yết hầu của mình ra

Bồ Lai n Đặc khẽ cắn môi, nói: “Năm đó Tư Đặc n đã bỏ qua lĩnh Vực của ta, Vì vậy

mới đánh bại được ta, ngươi dựa vào điều gì chứ?”

“Bởi Vì Vĩnh Hằng lĩnh Vực của ngươi cơ bản là Sai, pháp tắc cao nhất của Tam giới

ngươi quên rồi Sao? Ngoài Sáng Thần, không ai có thể Vĩnh Hằng! Nếu tất cả những thứ

trong Tam giới đều ngưng Vận động Vận cần nó có tác dụng gì?”

Nói Xong A Mạt Kỳ không quan tâm Bồ Lai n Đặc có Hiểu những lĩnh hội của hần Về

Thần chi tâm không, Xoay tay đẩy Vĩnh Hằng kiếm ra.

Bồ Lai n Đặc Vô cùng kinh ngạc nói: “Ngươi không giết ta Sao?”

“Ta cũng muốn giết ngươi, nhưng ông chủ bảo tha cho ngươi!” A Mạt Kỳ cười cười.

Bồ Lai n Đặc mở màng nhận lại Vĩnh kiếm, đang định nói gì đó, đột nhiên đáy biển truyền tới một giọng nói lớn, “Hỗn trưởng, Phất Lạp Dịch Nặc ngươi lại phá hỏng chuyện của ta, ta giết ngươi!”

Nước biển cuộn cuộn, thế cục đột biến.

Sở Thiên nhìn chăm chăm vào nước biển, thở dài. “Quá nhiên là Khố Khoa Kỳ!”

Từ lúc Đặng Khăng nhắc nhở Khố Khoa Kỳ đã có được Trật Tự Thư, Sở Thiên đã có chút Suy đoán, Khố Khoa Kỳ muốn học theo chuyện năm đó bảy cường giả đã thương lẫn nhau, dùng Sáng Thần hạp kết hợp với Trật Tự Thư, bày ra một cái bẫy trong trận quyết đấu này, một khi một trong hai người A Mạt Kỳ hoặc Bồ Lai n Đặc chết, như vậy thần lực của họ sau khi chết đi sẽ được Trật Tự Thư hấp thụ, rơi vào tay của Khố Khoa Kỳ.

Tác dụng của Trật Tự Thư, đã hoàn toàn biểu hiện hết khi bảy Vị cường giả quyết đấu, nó chính là công cụ chuyển hóa thần lực, có thể tụ hợp những thần lực đã phân tán lại, phát huy hết tất cả những sức mạnh có được, năm đó Đặng Khăng đã nhờ vào cách này mà thắng được Bồ Lai n Đặc, còn bây giờ mục đích tập hợp thần lực của Khố Khoa Kỳ, Sở Thiên cũng đã hiểu được chút ít - mở Sáng Thế Thần Hạp!

Muốn mở cái hộp này ra phải dựa vào toàn hệ Thần lực, cũng giống như Sở Viêm Và A Tư Nặc liên thủ có thể phát huy hết thực lực vậy – họ đại biểu cho bản chất của mọi Sức mạnh trong tam giới. Còn Sức mạnh qua Trật Tự Thư chuyển hóa, chính là căn nguyên của Sức mạnh trong Tam giới.

Vì vậy Trật Tự Thư cũng chính là một chìa khóa để mở Thần hạp, cái mà Khố Khoa Kỳ thiếu, chỉ là cường độ của thần lực thôi, muốn mở cái hộp này ra, đương nhiên không thể mượn Sức mạnh bên trong hộp, Vì vậy hắn nghĩ ra cách để Trật Tự Thư tập hợp Sức mạnh, mà trong tam giới này còn có Sức mạnh nào phù hợp hơn là tính mạng của một Thần Vương nữa?

Mỹ Hải Yêu Và những Vong linh từ dưới biển tuôn lên không ngừng, có lẽ Khố Khoa Kỳ đã dùng Trật Tự Thư để chống lại đặc tính khó thở của bọn chúng khi ra ngoài, Sở Thiên lạnh lùng nhìn những thay đổi trước mắt, nói ra những Suy đoán của mình Với Lạp Lý, “Bá phụ, binh lực của Bồ Lôị Trạch quá mỏng manh, nếu Xảy ra chiến tranh, nhờ người giúp Sức Vậy!”

“Ngươi định liều mạng với hắn Sao?”

“Ha ha, Vợ ta Vẫn còn ở trong tay hắn, không thoát được đâu!”

Nói Xong Sở Thiên nói Với Bồ Lai n Đặc: “Trước tiên phải làm phiền miện hạ rồi, A Mạt Kỳ, phong ấn hắn đi, lệnh cho tất cả Vạn thú dừng sĩ cút hết cho ta!”

A Mạt Kỳ phong ấn Bồ Lai n Đặc, giam giữ trong một không gian khác, rồi hét lớn Về phía Vạn thú dừng sĩ: “Ước Hàn Tổn, chỉ cần các ngươi đến địa ngục Và ở lại đó, chủ nhân

của các người sẽ không phải chết!”

.....

Vạn thú dừng Sĩ đi rồi, trên mặt biển chỉ còn lại liên quân của Bồ Lôi Trạch Và quân đội của Khố Khoa Kỳ.

Lúc này, Khố Khoa Kỳ Xông lên lên mặt biển, hấn rất căm giận SỞ Thiên, “Người đã biết được hôm nay ta định làm gì rồi, nên mới tha cho Bồ Lai n Đặc?”

Sở Thiên cười nói: ”Nếu như ta đoán không lầm, toàn bộ Tây Hải đều đang bị Trật Tự Thư của người bao phủ rồi, đúng ko? Giết Bồ Lai n Đặc ở đây, tất cả sức mạnh của hấn sẽ bị hấp thụ, như Vậy, Sao ta dám giết hấn chứ?”

640. Chương 610: Đại Kết Cục (4)

“Ái Lệ Ti và Mẫu Thần đâu?” Sở Thiên hỏi

Khố Khoa Kỳ hỏi ngược lại: “Cáp Địch Tư đâu?”

Sở Thiên vẫy vẫy tay với Anh Cách Lạp Mỗ, bảo hấn lấy Cáp Địch Tư đã bị đóng băng từ trong giới chỉ ra, Sau khi cứu cho cô ta tỉnh lại, SỞ Thiên cười nói: “Dùng cô ta để đổi lấy Ái Lệ Ti, thế nào?”

Khố Khoa Kỳ cười lạnh nói: ”Phất Lạp Địch Nặc, người cho rằng có thể dùng cô ta để Khống chế ta Sao? Nếu người muốn giúp ta giết cô ta, ta còn rất vui mừng nữa đây!”

“Không, đương nhiên là không! Trong mắt người Cáp Địch Tư chẳng qua là một quân cờ mà thôi!” Sở Thiên quay đầu nói với Cáp Địch Tư: “Thế nào? Ta nói không Sai chứ, lần này Khố Khoa Kỳ đã muốn tính sổ người rồi!”

Cáp Địch Tư tức giận nói: “Khố Khoa Kỳ, Mẫu Thần sẽ không tha cho người đâu!”

“Người nói Bồ Lan Ny sao?” Khố Khoa Kỳ đặt hai tay Xuống, sau đó lại nhấc lên, trên mặt biển Xanh, những Mỹ Hải Yêu và vong linh đều lách qua một bên, Sau đó, Trật Tự Thư nổi lên từ mặt biển, còn lớn hơn cả vũ đài lúc bấy cường giả quyết đấu, bao trùm cả mặt biển Tây Hải! “Bồ Lan Ny đã ở trong Trật Tự Thư rồi!”

“Người giết mẹ ta?” Cáp Địch Tư kinh hãi

“Không giết, nếu ta giết bà ta, làm Sao có thể khống chế được vong linh quân đoàn chứ?”

Khố Khoa Kỳ cười nói: “Chẳng qua ta chỉ dùng Trật Tự Thư để thu thần cách của bà ta, Sau đó giữ lại linh hồn phong ấn trong Trật Tự Thư, dùng để ra lệnh cho vong linh quân đoàn! Đúng rồi, Phất Lạp Địch Nặc, Ái Lệ Ti cũng bị phong ấn trong Trật Tự Thư rồi! Ha ha!”

Khố Khoa Kỳ cười rất đắc ý, nhưng trong lòng lại rất lo lắng, hỏi muốn mở Thần Hạp, lại không thể sử dụng Sức mạnh của chính Thần Hạp, nếu không có Thần Hạp, hấn chỉ là một Thần Vương bình thường! Khố Khoa Kỳ muốn có được cửu trọng Thần Lực để Trật Tự Thư Chuyển hóa, điều này đâu phải dễ dàng? Trong tay hấn có rất nhiều Thần tộc hình thường,

nhưng, hơn một vạn heo thú liệu có bì được với một cự long hay không? Nếu có thể dùng số lượng để bù cho chất lượng, Khố Khoa Kỳ đã giết Thần Vương dỏm như Cáp Địch Tư rồi, đâu còn phải phí Sứ đi tính kế để có được Vĩnh Hằng và Luân Hồi cực mạnh trong số các Thần Vương?

Sau khi Trật Tự Thư thu được Thần cách của Mẫu Thần, chỉ thiếu một nhân vật cực mạnh nữa là đủ! Nhưng mục Tiêu của Khố Khoa Kỳ, chính là Bồ Lai n Đặc, hoặc là A Mạt Kỳ

Khố Khoa Kỳ quát lớn: “Bớt nói nhảm đi, muốn cứu Ái Lệ Ti, thì phải giết Bồ Lai n Đặc, hoặc người bảo A Mạt Kỳ tự sát cũng được!”

Sở Thiên cắn răng nhìn Khố Khoa Kỳ, từ lúc Tiểu Bạch trốn khỏi nhà, hắn đã bị rơi vào Thế bị động

Khố Khoa Kỳ chỉ vào Trật Tự Thư ở ngoài mặt biển, “Thần Vương lực của Ái Lệ Ti không tinh thuần, nhưng cũng có chút trợ lực, Phất Lạp Địch Nặc, người đừng ép ta dùng Trật Tự Thư hấp thụ cô ta!”

Keng keng! Keng keng!

Lúc hai người nói chuyện, bầu trời đột nhiên tối đen, theo sau đó mây đen bao trùm, trong đám mây còn lóe lên điện quang

“Khố Khoa Kỳ, người còn không biết hỏi cái sao?”

Trong tầng mây bỗng nhiên lóe ra một tia Sáng kỳ dị, một bóng người từ bên trong bay ra, tóc trắng, áo bào trắng, dung mạo hoàn toàn giống Sở Thiên!

Khố Khoa Kỳ kinh ngạc, “Tư Đặc n, ko thể được, Trương Bá Luân nói phải mười bốn năm sau khi bảy cường giả quyết đấu người mới quay trở lại, bây giờ còn thiếu mấy tháng nữa. . .”

Đoạn Tội Yêu Thú Vô cùng kinh hãi, nhưng tên Hùng Miêu lại cười lớn, “Ha ha, lão đại, người lại dám lừa ta, Sao lại quay lại Sớm vậy?”

Tư Đặc n cười nhạt, âm thanh dường như đến từ bên ngoài không trung, “Quá khứ sẽ không thay đổi, nhưng tương lai lại muôn hình vạn trạng không phải Sao?”

Vừa thấy Tư Đặc n, Sở Thiên cảm thấy rất nhẹ nhõm, cười nói: “Thần Hoàng bề hạ, Khố Khoa Kỳ đã bắt Ái Lệ Ti và Mẫu Thần”

“Vừa rồi ta đã thấy hết rồi!”

“Người thấy hết rồi thì Sao? Hừ!” Khố Khoa Kỳ sắc mặt dữ tợn, một tay cầm Trật Tự Thư, một tay khác lại thò vào bên trong cơ thể hắn, lấy hai hộp Sáng Thế Thần Hạp! “Ta có cứu trọng Thần lực, ta còn Sợ người Sao?”

Tư Đặc n mặt trầm như nước, lạnh lùng nhìn Khố Khoa Kỳ, “Xem ra người Vẫn chưa Hối hận rồi, A Mạt Kỳ, ta mượn Ứng đạo của người một chút được không?”

Vừa dứt lời, trước mắt hắn đã mở ra thông đạo không gian, truyền đến Phán Quyết Ứng

Đạo.

“Đạ tạ!” Có được Phán Quyết Ứng Đạo trong tay, uy thế gia Tư Đặc n mạnh như núi, đánh về phía Khố Khoa Kỳ, Ứng đạo thon dài cũng đã thay đổi hình dáng, tái hiện lại cảnh chúng Thần run rẩy trong lục ngư tỏa hồn năm Xưa!

“Ta đã giải trừ chướng ngại của Trật Tự Thư, Kiệt Khắc Tồn ở lại, người khác trước hết hãy rời khỏi Tây Hải, ta lấy danh dự của Thần Hoàng để đảm bảo Ái Lệ Ti sẽ bình an Vô sự!”

“VẬY NHỜ VÀO BỆ HẠI!” Sở Thiên phát tay lệnh cho quân đoàn tản ra, Tư Đặc n tung đao vạch lên mặt biển một ánh quang lạ thường, những Mỹ Hải Yêu và Vong linh quân đoàn quả nhiên không dám đuổi theo.

Thoát khỏi sự bao trùm của Trật Tự Thư, Sắc mặt của Lạp Lý Bác Đức có chút khó chịu, hần ho nhẹ một tiếng, “Phất Lạp Dịch Nặc, ở Huyết Luyện Ngục ta còn có chút chuyện cần giải quyết, Xin cáo từ!” Nói Xong, không đợi SỞ Thiên trả lời, hần đã quay người đi. Không cần phải nói, Phượng Hoàng chủ thần đang Sợ Tư Đặc n tính món nợ cũ trên Phán Quyết Sơn!

Sở Thiên muốn ngăn cũng không được, hần quay đầu nhìn Tư Đặc n, chỉ thấy Tây Hải rộng mênh mông đã biến thành một đám Sương trắng, không thấy rõ được những việc Xảy ra bên trong nữa.

“Cha ta quả là không thật thà!” Bác Đức sau khi tiễn Lạp Lý về, cũng nhìn theo hướng Trật Tự Thư, “Phất Lạp Dịch Nặc, người nghĩ ai sẽ thắng? Tư Đặc n lợi hại, nhưng Khố Khoa Kỳ cũng có cứu trợ Thần lực!”

“Đúng vậy, A Mạt Kỳ, người chuẩn bị tiếp ứng kịp thời, nếu. . .”

Tách tách, câu nói của SỞ Thiên Vừa được nửa chừng, thông tin thạch của hần lại Vang lên, “Ông chủ, Phu nhân Bào Uy Nhĩ và Tây Mễ Cách đều sinh rồi!” giọng nói của Ba Bác Tát rất Vui mừng, những lại có chút bất đắc dĩ, “Thiếu gia Mạt Khắc Nhĩ, hần lại làm loạn rồi!”

“Tiền tử thôi này!” SỞ Thiên chau mày.

Đúng lúc này, Trật Tự Thư đang ở trên mặt biển đột nhiên bay lên cao, giống như một phi thuyền, bay về phía đông

Tốc độ của Trật Tự Thư rất nhanh, nhanh gấp mấy lần tốc độ thời gian thuận lưu của Sở Thiên, Sở Thiên Vừa thấy hướng bay của nó, đã Vô cùng kinh ngạc, “Trật Tự Thư đến Bó Lôi Trạch! A Mạt Kỳ, đưa ta Và những ma Sủng trở về!”

Một lúc Sau, Sở Thiên có mặt tại Quang minh thánh điện, nhìn lên bầu trời, Trật Tự Thư đã dần hiện ra, nhanh quá!

m âm!

Tốc độ của Trật Tự Thư Vẫn không giảm, quả nhiên phá Võ hàng phòng Vệ thứ nhất của

Bố Lôi Trạch, đang Xông tiếp Vào hàng hộ thuần bên trong đảo.

Tầng hộ thuần thứ hai cũng chỉ có thể làm giảm tốc độ của nó một chút, Trật Tự Thư Sắp đậm thùng nóc Quang minh thánh điện.

Đúng lúc nguy cấp, Vưu Nhân và Mặc Phi Đặc đập vỡ đỉnh cong của Quang minh thánh điện chui ra, “Tất cả các Thần Vương liên thủ cùng ta! Ngăn nó lại!”

Tất cả mọi người trong Bố Lôi Trạch đều đứng lên, lấy Vưu Nhân làm đầu, hơn mười Vị Thần Vương của Bố Lôi Trạch hỘp lại, chặn Trật Tự Thư lại.

Ầm!

Trật Tự Thư dừng lại, đảo Bố Lôi Trạch rung lên.

Sở Thiên nhờ có Trật Tự Thư giúp đỡ, nhìn về phía thánh điện đã bị nứt ra, hét lớn: “Vi Nhi, nàng và con ỏn cả chứ?”

“Cha yên tâm, ở đây rất tốt!” Một Thần lực màu tím của chủ Thần phóng ra, là Mạt Khắc Nhĩ, “Có ta ở đây, đệ đệ chắc chắn an toàn!”

Bên cạnh Sở Viêm, tiểu Mặc Phi Đặc và An Na chăm sóc cho Mỹ Nhân Ngư và Tây Mễ Cách vừa mới Sinh Xong còn Phan Đa Lạp đang ôm hai bé trai vừa mới Sinh.

“Ha ha ha, Tư Đặc n người nhẹ dạ quá rồi!”

Bùm! Bùm! Thanh âm liên tiếp vang lên, Sương mù trên Trật Tự Thư tản ra, Sở Thiên chỉ cảm thấy gánh nặng ngàn cân trên Vai nhẹ tựa hồng mao, những khi hắn nhìn thấy cảnh tượng bên trong Trật Tự Thư, lại kinh hãi đến há hốc.

Ba tên Kiệt Khắc Tồn đã hợp nhất làm một, nhưng, bọn họ đang ở trong tay Khổ Khoa Kỳ!

Chỉ thấy Khổ Khoa Kỳ một tay cầm hai cái hộp, một tay khác cầm Xuyên vào ngực Kiệt Khắc Tồn! Còn Tư Đặc n lại chống Phán Quyết xuống đất, miệng phun ra máu tươi màu tím!

Lẽ nào Tư Đặc n thua?

Không, hắn thắng nhưng hắn đã quá nhẹ dạ, năm đó đã thề với Sáng Thần Suốt đời sẽ không giết người, nên trong thời khắc sinh tử hắn do dự trong chốc lát, kết quả là Khổ Khoa Kỳ đã phản kích lại được, không những đã thương Tư Đặc n, mà còn đánh gần chết Kiệt Khắc Tồn!

“Tư Đặc n người cũng có ngày hôm nay a! Ha ha ha!” Khổ Khoa Kỳ Xoay tay, trên cơ thể Kiệt Khắc Tồn cũng nhỏ Xuống từng giọt máu giống như Tư Đặc n! “Người vẫn còn ở trong thông đạo thời không phải không? Hừ, muốn cứu Kiệt Khắc Tồn không? Không cứu hắn, người sẽ chết! Người cứu hắn, thông đạo thời không sẽ mở ra, người cũng phải rời nó, Sau đó ta sẽ dùng Ái Lệ Ti để khống chế Phất Lạp Dịch Nặc, Tam giới đã thuộc về ta rồi!” Khổ Khoa Kỳ điên cuồng cười lớn, tay hắn lại đâm sâu thêm nữa, Kiệt Khắc Tồn không có phản ứng gì, cúi Xuống như đã gần chết! Khổ Khoa Kỳ ngửa mặt lên trời cười to nói: ”Ca

ngợi Sáng Thần! Sao ngươi lại tao ra một thứ như thông đạo thời không? Tuyệt vời quá, tuyệt vời quá!”

Lúc này, bầu trời Bộ Lôi Trạch đột nhiên Xuất hiện dao động của sức mạnh không gian, Tư Đặc n muốn cứu Kiệt Khắc Tồn, rốt cuộc đã bị dẫn tới thông đạo thời không!

“Tư Đặc n ngươi thua rồi!” Khổ Khoa Kỳ cắn răng nói

Kiệt Khắc Tồn chậm rãi ngẩng đầu, lẩm bẩm: “Lão đại, Ốc Nhĩ Đốn đã từng nói, tất cả mọi thứ sẽ không thay đổi!”

“Ngươi nói cái gì?” Khổ Khoa Kỳ giơ Kiệt Khắc Tồn lên, chăm chăm nhìn hắn.

Kiệt Khắc Tồn cười hắc hắc, ”Ngoại trừ Sáng Thần Chi Tâm, còn có một cách khác có thể phá giải thông đạo thời không!”

“Thôi được!” Tư Đặc n hừ nhẹ, cơ thể đột nhiên run lên, bát trọng thần lực Phán Quyết môn ra, dường như đang liều mạng Xông tới.

Mà mục tiêu của hắn, chính là Phan Đa Lạp!

Tất cả mọi người đều Sững Sốt, dù là những người phản ứng nhanh như Khổ Khoa Kỳ và Sở Thiên, cũng không hiểu nổi Tư Đặc n đang định làm gì.

Chỉ trong chớp mắt, Tư Đặc n đã nắm Phan Đa Lạp trong tay, nhưng lúc này, thông đạo thời không đã đến rất gần hắn!

“Tư Đặc n bỏ nó ra!” Phản ứng đầu tiên, là từ một người quanh năm giết chóc, nhưng tâm hồn lại như nước - Mặc Phi Đặc!

Sát Kiếp Huyết Đồng mở ra, Mặc Phi Đặc bay đến trước mặt Tư Đặc n

“Đừng đến đây!” Tư Đặc n Vô cùng lo lắng, đây là thông đạo thời không, Mặc Phi Đặc muốn đi du lịch Sao?

Nhưng thông đạo thời không đã gần, Tư Đặc n không kịp giải thích nữa, hắn bỏ

Phán Quyết đao xuống hai tay nắm lấy hai đứa trẻ mà Phan Đa Lạp ôm trong lòng, “Phan Đa Lạp, bỏ tay ra!” Cũng với tiếng hét lớn, Tư Đặc n ném hai đứa trẻ vào thông đạo thời không!

Nhưng Phan Đa Lạp lại nhất quyết không buông tay, lại bị ném vào thông đạo thời

Không

“Tư Đặc n ta phải giết ngươi!” Mặc Phi Đặc là huynh đệ Sinh tử của Sở Thiên, Sao lại có thể không cứu Phan Đa Lạp, cơ thể bắn vọt lên trước, nhanh tay nắm lấy Phan Đa Lạp lúc này đã kề Sát bên miệng thông đạo.

Nhưng đây là thông đạo do Sáng Thần để lại! Không phải Ốc Nhĩ Đốn, mà là Sáng Thần!

Mặc Phi Đặc cũng bị cuốn vào thông đạo thời không...

Sau đó, thông đạo thời không đóng lại!

Cho đến lúc này, mới có người phản ứng lại, Khổ Khoa Kỳ lẩm bẩm nói: “Ngươi, tại Sao ngươi lại chưa đi?”

Hắn còn chưa nói hết, từ Bồ Lô Trạch đã Vang lên hai giọng nói, “Tư Đặc n!” Tiếng hét tức giận của Sở Thiên, “Ta giết ngươi!” Từ giường bệnh, bắt chấp tất cả, Mỹ Nhân Ngư cũng Xông đến.

Tư Đặc n bắt đắ dĩ giờ hai tay lên, Sở Thiên và Mỹ Nhân Ngư cũng đến trước mặt Hắn, nhưng rồi lại cùng dừng lại, chỉ bởi vì hắn nói một câu, “Cha, mẹ, đứa trẻ đó chính là Ta...”

Thông đạo thời không chỉ muốn bắt Tư Đặc n đi, nhưng ở đây lại có hai người, Vậy chỉ Cần một người vào là được rồi...

641. Chương 610: Đại Kết Cục (5)

Tư Đặc n nói xong câu đó, chậm rãi nhắc Phán Quyết đao lên, “Khố Khoa Kỳ, bây giờ ta có thể cứu ngươi được rồi! Lấy danh dự của ta. . .”

“Tư Đặc n Phán Quyết lĩnh vực của ngươi có thể nhanh hơn cứu trọng Thần lực Sao?”

Khố Khoa Kỳ hét lớn, bây giờ hắn không cần quan tâm Tư Đặc n là ai, “Ngươi ở lại càng Tốt, lại đây! Tự Sát trên Trật Tự Thư của ta, nếu không ta sẽ giết Kiệt Khắc Tồn!”

Nói Xong, hắn giơ cao cánh tay, Kiệt Khắc Tồn bị treo lên trên

“Không được cử động!” Sở Thiên cuối cùng cũng bình tĩnh lại, vội Vàng hét lớn.

“Ngươi nói thì có nghĩa lý gì? Tư Đặc n, lại đây!” Khố Khoa Kỳ nhắc chân, quán chú cứu trọng Thần lực, hắn dậm mạnh chân xuống

Ầm ầm!

Bồ Lô Trạch rung lên, “Nghe rõ chưa, lại đây!”

Nhưng đúng lúc này, dưới chân Khố Khoa Kỳ có giọng nói tức giận, “Ai Vậy? Lại làm Phiền giấc ngủ của ta, ông chủ đã dặn rồi, không được làm phiền khi ta đang ngủ!”

A Tư Nặc, hắn đã tỉnh ngủ rồi!

“Ai, ra đây mau!” Khố Khoa Kỳ kinh ngạc, cứu trọng Thần Lực của hắn, không thể cảm nhận được người nào đang ở dưới chân.

A Tư Nặc bò từ dưới đất lên, ngáp một cái, ngạc nhiên nhìn bốn phía, “Đây, đây là. . .”

“Con mẹ nó, thì ra là một thằng ngu!” Khố Khoa Kỳ bị bộ dạng đần độn của A Tư Nặc làm cho tức giận, hắn dậm chân mạnh hơn, đá A Tư Nặc một cái khiến hắn lão đảo, “Cút!” Tư Nặc không ngờ được, nên ngã Xuống đất, nhưng hắn không vội Vàng gì, mà chỉ lắc Lắc đầu, “Dường như ta đã hiểu rõ ra rất nhiều việc, lĩnh vực thứ sáu, tại sao vừa tỉnh dậy đã phải dùng tới lĩnh vực thứ Sáu? Lại thật!”

A Tư Nặc lẩm bẩm đầu óc rối loạn, “Ta nên làm gì bây giờ? Thôi được rồi, thử dùng lĩnh Vực thứ sáu Xem Sao!”

Nói Xong, hắn giơ cao tay, mắt còn nhắm nghiền lẩm bẩm: “Lĩnh vực, tầng thứ Sáu...”

“Không được cử động!” Khố Khoa Kỳ quát to.

Nhưng A Tư Nặc đã nói Xong rồi, “Linh hồn triệu hoán!”

“Được, là do người ép ta!” Khổ Khoa Kỳ không hiểu con nhện ngái ngủ trước mặt hắn đang định làm gì, nhưng hắn không muốn hiểu, “Ta sẽ giết Kiệt Khắc Tồn trước, dù Sao Ái Lệ Ti vẫn đang ở trong tay ta!”

Hắn vừa định ra tay, đột nhiên, trên đỉnh đầu A Tư Nặc Xuất hiện một hố nhỏ màu đen, chỉ nhỏ bằng nắm tay một đứa trẻ, ting tang! Một hòn đá nhỏ rơi ra từ trong hố nhỏ đó. Hòn đá nhỏ đó lăn tròn trên mặt đất, nhưng lại không có biểu hiện gì.

Đây là linh Vực tầng thứ sáu của A Tư Nặc sao? Đây chính là Vật dùng để khống chế sức mạnh của Tư Đặc n được nói đến trong truyền thuyết Sao?

Đương nhiên không chỉ như Vậy, ngay khi Khổ Khoa Kỳ xoay cánh tay, định giết Kiệt Khắc Tồn, hòn đá nhỏ đó phóng ra một luồng khí, tiếp Sau đó, luồng khí biến thành một hình Người, tóc đen, mắt đen, thân hình cao, gầy, khuôn mặt tuần tú, không biết rõ là nam hay nữ! Ngay khi người này Xuất hiện, dường như trong Tam giới Xuất hiện một sức mạnh Siêu nhiên, bất kỳ ai đứng trước mặt người đó, đều không có nổi một ý định xấu nào.

Tay của Khổ Khoa Kỳ đang run, chỉ cần hắn dùng lực, đã có thể bóp nát linh hồn Kiệt Khắc Tồn, nhưng không hiểu vì sao, hắn lại không có gan hạ thủ.

Người vừa mới đến quan sát tất cả mọi người, sau đó ánh mắt dừng lại ở Khổ Khoa Kỳ.

“Ta là Ốc Nhĩ Đốn, trong cuốn Trật Tự Thư đó có vợ và con gái ta, có thể trả họ lại cho ta không?”

Sở Thiên định nói gì đó, nhưng lại thôi, sức mạnh khống chế Tư Đặc n... Chà, bảo Ốc Nhĩ Đốn đến, đương nhiên có thể khống chế Tư Đặc n rồi...

Thì ra linh Vực tầng thứ Sáu của A Tư Nặc, ngoài triệu hoán linh hồn ra, còn có một công dụng khác – “đánh không nổi thì gọi cha đến giúp!”

Khổ Khoa Kỳ hoảng sợ lùi về sau mấy bước, “Người là Sáng Thần thì Sao? Ta...”

“Ta không phải Sáng Thần, ta là Ốc Nhĩ Đốn!” Ốc Nhĩ Đốn nói chậm rãi, từng bước tiến Về phía Khổ Khoa Kỳ.

Khổ Khoa Kỳ dường như đang cố gắng can đảm, nói lớn: “Ta sợ người sao? Ta cũng có cửu trọng Thần lực, ta còn có Sáng Thần Chi Tâm nữa!”

Ốc Nhĩ Đốn gật đầu, “Vậy người bắt vợ Và con gái ta đi là vì Sáng Thần Chi Tâm Sao?

Cũng được, đưa nó cho ta!” Ốc Nhĩ Đốn giơ tay, nhẹ nhàng lấy hai hộp Sáng Thế Thần hạp từ tay Khổ Khoa Kỳ ra, Đoạn Tội Yêu Thú (Khổ Khoa Kỳ) Vẫn chưa nhận ra.

Ốc Nhĩ Đốn ghép hai cái hộp lại, giống như nước Và Sữa hòa cùng nhau Vậy, hai hộp Sáng Thế Thần Hạp hiện thành một hộp màu Vàng rực rỡ, rồi lại đặt cái hộp vào tay Khổ Khoa Kỳ, “Cái hộp này do Ốc Nhĩ Đốn làm, nhưng thứ bên trong do Sáng Thần lưu lại, tự người Xem lại đi!”

Nói Xong, Ốc Nhĩ Đồn nhặt Trật Tự Thư từ dưới đất lên, thả linh hồn của Mẫu Thần ra,
Và Tiểu Bạch nữa.

“Cha, cuối cùng người đã trở về!” Tiểu Bạch chồm vào lòng Ốc Nhĩ Đồn, nức nở.

“Rốt cuộc người cũng đã trở về, ta sẽ giết người!” Mẫu Thần nhào tới.

Ốc Nhĩ Đồn giơ tay lên, cửu trọng Sáng Thế lực hình thành một màn chắn trước
mặt, ngăn Mẫu Thần lại, “Không phải ta không muốn trở về, nhưng do ta bị nhốt!”

Thở dài, Ốc Nhĩ Đồn than thở “Nhưng ta lại sắp phải đi rồi, Bố Lan Ny, người làm loạn
Tam giới, vốn dĩ ta định thay Sáng Thần giết người... Chà, Sau này cứ làm một người bình
thường nhé!”

Ốc Nhĩ Đồn vỗ lên người Mẫu Thần, không biết hẳn làm cách nào, Bố Lan Ny đã biến
thành một người bình thường, làm xong tất cả, Ốc Nhĩ Đồn nhẹ nhàng bay lên.

“Cha, sao người lại đi?” Tiểu Bạch nói vội

“Những lời nên nói, ta đã để lại trong linh hồn A Tư Nặc, ta phải tiếp tục tìm dấu vết của
Sáng Thần...”

“Nhạc phụ đại nhân!” Sở Thiên hét lớn: “Khố Khoa Kỳ vẫn...”

“Đây, đây là cái gì?” Sở Thiên chỉ nghe thấy Khố Khoa Kỳ hét lớn, quay đầu nhìn, Khố
Khoa Kỳ đã mở Sáng Thế Thần Hạp ra, Thần Hạp biến mất rồi, cửu trọng Thần lực của Khố
Khoa Kỳ cũng biến mất.

“Bắt lấy hắn!” Sở Thiên dẫn người bao vây Khố Khoa Kỳ nhưng Khố Khoa Kỳ dường như đã bị điên, hắn
nói với Sở Thiên: “Đây chính là Sáng Thần Chi Tâm Sao? Đây, rốt cuộc đây là gì?”

Sở Thiên nhìn lướt qua đồ vật Khố Khoa Kỳ cầm trong tay, Sững sốt, hô lên: “Ca ngợi
Nữ Thần Sinh Mệnh!”

Trên tay Khố Khoa Kỳ, là một con dao phẫu thuật....

.....

Sáng Thần lịch năm xxyy, đảo Bồ Lô Trạch, trước cửa học Viện tế tự Phát Lạp Địch
Nặc.

“Ca ngợi Phát Lạp Địch Nặc chí cao phụ miện!”

Dưới chân bức tượng Sở Thiên bằng vàng cao hơn ngàn mét, Vô số tiểu thần đang tụ tập
lại, trên tay mỗi người đều ôm một cuốn Sách màu đỏ thắm dày bảy, tám trăm trang, bọn họ
đang tập trung tinh Thần để nghe Viện trưởng Đặc Lô Tây đọc diễn Văn khai giảng, “Trước
tiên, chúng ta cùng hướng về Bồ Lô Trạch, cùng ca ngợi những hộ Thần, chủ nhân của
Huyền Thú đại lục, chủ nhân của Tam giới, Phát Lạp Địch Nặc chí cao phụ miện!”

“Ca ngợi Phát Lạp Địch Nặc chí cao phụ miện!” Những tiếng hô thành kính truyền khắp đại lục.

“Được, Sau đó mời mọi người mở cuốn “Trích lời nữ Thần” trong tay ra”

Viện trưởng Đặc Lô Tây giơ cao cuốn Sách trong tay mình lên, nét mặt đầy vẻ thành kính, “Cuốn trích lời
này, là những lời mà phu nhân của Chí cao phụ miện, Ái Lệ Ti miện hạ, muốn nói, Sau đó do

Chí cao phụ miện chỉnh lý, và Thần Thánh Tế Tự Định Áo miện hạ ghi lại mà thành, đây là chân lý của Tam giới, mời mọi người cùng đọc với ta điều thứ nhất, Phát Lạp Định Nặc chí cao phụ miện vĩ đại, cùng phu nhân của người, Ái Lệ Ti miện hạ đầu đã từng nói. . . .”

Tiếng đọc sách rôm rả truyền ra tới bờ biển, vang đến Bồ Lôị Trạch, nhưng lại bị trách cứ, “Đồ chết tiệt, đồ chết tiệt, có để cho người ta ngủ không!”

Tiểu Bạch lầu bầu, lười biếng bước ra khỏi giường, “Hừ, người đâu? Chết ở đâu hết rồi? An Na? Mạt Khắc Nhĩ?”

“Ca ngồi chờ Thần, mẹ Tiểu Bạch Sao bây giờ mới dậy?” An Na đẩy cửa bước vào, kéo Tiểu Bạch ra ngoài, “Mau lên, A Tư Nặc đã cứu Phan Đa Lạp và Mặc Phi Đặc ra khỏi thông đạo thời không rồi!”

“Phan Đa Lạp đã trở Về rồi Sao?” Tiểu Bạch không kịp mang giày, Vội Vàng theo An Na đến Quang minh thánh điện.

Bên trong điện, Sở Thiên vỗ vai Mặc Phi Đặc, cười lớn: “Tam ca, cuối cùng ngươi cũng đã trở về, haha, từ lúc Khổ Khoa Kỳ, Bồ Lan Ny, Và cả Cáp Định Tư đều bị Sung quân vào địa ngục, mấy năm nay địa ngục đã rất rối loạn, vừa đúng lúc, chủ nhân địa ngục là ngươi nên đi thu xếp mọi Việc rồi!”

Mặc Phi Đặc mặt lạnh như băng, gật gật đầu

“Hừ!” Phan Đa Lạp ho một tiếng, Sở Thiên lớn tiếng, “Ha ha, đứa con gái bảo bối của ta cũng đã trở về rồi!”

“Ái chà, việc con muốn nói không phải việc này!”

Phan Đa Lạp nắm tay Mặc Phi Đặc, mới nói: “Cha, con muốn kết hôn Với ca ca Mặc Phi Đặc, định báo cho cha biết!”

Sở Thiên kinh ngạc, nhìn Mặc Phi Đặc, dò hỏi, Mặc Phi Đặc lạnh lùng nhìn Phan Đa Lạp, rồi lại nhìn Sở Thiên, mỉm cười khó khăn, nói: “Ta muốn lấy cô ấy.”

Quang minh thánh điện trầm lặng hẳn xuống, rất lâu sau, Sở Thiên cười lớn: “Cũng được, Mạt Khắc Nhĩ và AnNa cũng sắp thành hôn rồi, vậy cùng tổ chức tiệc hỷ vậy!”

“Ko được!” Khách Thu Toa hốt hể chạy đến, “Ko được đâu, người huynh đệ Mạt Khắc Nhĩ vì trốn hôn lễ đã bỏ nhà đi rồi! Lần này, cả ta hẳn cũng không mang theo!”

.....

Tại 1 hư ko nào đó, Sở Viêm vui mừng hí hửng, “Ha ha, cha A Mạt Kỳ thúc thúc, Bốn Thiếu gia đã Xuyên Việt, xem mọi người làm Sao tìm ra ta”!

Vừa dứt lời, những màu sắc khác nhau và một con dao phẫu thuật xuất hiện trên tay hắn, “Phải tạo một mỹ nữ để nói chuyện trước đã!”

Một sinh mệnh mới xuất hiện trong tay Mạt Khắc Nhĩ, nhưng về mặt Mạt Khắc Nhĩ lại Rất đau khổ.

“Thất bại, khuôn mặt hơi xấu. .. Thôi được, làm thành một người nam vậy! Bộ dạng này

Nếu làm một nữ nhân, sẽ làm ô nhục hai chữ “Mỹ nhân” mất!”

“Chủ nhân, cảm tạ người đã ban cho ta Sinh mạng này!” Sinh mạng mới chân thành quỳ trước mặt Sở Viêm.

“Cút! Lão tử không có cảm tình với nam nhi!” Sở Viêm nhìn quanh, lại lẩm bẩm: “Vị trí này không tốt, đổi một chỗ khác!”

Nói xong, hắn rời đi.

“Chủ nhân, ta. . .”

“Người, người cái gì? Vị trí này tặng cho người đó, Sau này người sẽ là Sáng Thần của nƠi này!”

“Chủ nhân, đừng vứt bỏ ta!” Sinh mạng mới cầu khẩn.

Sở Viêm mất hết kiên nhẫn hét lên, tiện tay vứt con dao phẫu thuật xuống “Được, sau này khi người nhìn thấy vật này, thì cũng như đã nhìn thấy ta! Được rồi, cút đi!”

Sinh mạng mới ngẩn ra một lúc, đột nhiên nói: “Chủ nhân, tên của ta là gì?”

Đáng tiếc Sở Viêm đã ở một vị trí khác, sinh mạng mới không có được câu trả lời, sờ vào khe nứt trước mặt, làm thành một cái hộp, cẩn thận đặt con dao phẫu thuật vào bên trong, rồi đặt cái hộp vào khe nứt đó, hắn tự lẩm bẩm: “VẬY .. Ta là Ốc Nhĩ Đốn. .. Sáng Thần Ốc Nhĩ Đốn.”

.....

Tại một vị trí hư không vô tận, Ốc Nhĩ Đốn cảm thấy cô độc, hắn nhớ lại tất cả những ký ức về chủ nhân, hai tay hợp lại, đột nhiên hắn cũng có thể tạo ra một sinh mạng

Dường như là một cảnh tượng đã xảy ra không lâu trước đây, sinh mạng mới quỳ trước mặt Ốc Nhĩ Đốn, “Chủ nhân, xin ban cho ta một cái tên!”

Lần này, chủ nhân của sinh mạng mới không còn bỏ chạy nữa, ngài đặt tay lên trán đứa Trẻ, cười nói: “Người tên là Đặng Khẳng, sẽ giúp sức cho ta sáng tạo đại địa!”

Từng Sinh mệnh Sinh ra trong tay Ốc Nhĩ Đốn, cũng đều có một tên gọi riêng, Trương Bá Luân, Lạp Tắc Nhĩ, Sát Mông Đức...

Khi các vì sao được tạo ra, Ốc Nhĩ Đốn đứng trên mặt trăng nhìn những bọn trẻ được ngài gọi là Sáng Thế Lục Thần đang chăm chỉ sinh sống, không khỏi thở dài, “các người đều có phụ thần, vậy phụ Thần của ta ở đâu?”

.....

HẮT XÌ!

Sở Viêm nhăn nhó mũi, “Ai nhắc ta vậy? Cha à, có phải là mẹ không? Hừ, mặc kệ!”

Nheo mắt với mỹ nữ qua đường, Sở Viêm khoát tay ngăn cô ta lại, “Ồ, ca ngợi thượng Đế, tiểu thư xinh đẹp, ta tin rằng, người chính là người phụ nữ đẹp nhất trên địa cầu này...”

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/di-gioi-thu-y>